

Điệp
Ngọc Bội
Thị Quy

Điệp
Ngọc Bội
Thị Quy

Mục lục

Tự Chương

Chương 1:

Chương 2:

Chương 3:

Chương 4:

Chương 5:

Chương 6:

Chương 7:

Chương 8:

Chương 9:

Chương 10:

Chương 11:

Chương 12:

Chương 13:

Chương 14:

Chương 15:

Chương 16:

Chương 17:

Chương 18:

Chương 19:

Chương 20:

Chương 21:

Chương 22:

Chương 23:

Chương 24:

Chương 25:

Chương 26:

Chương 27:

Chương 28:

Chương 29:

Chương 30:

Chương 31:

Chương 32:

Chương 33:

Chương 34:

Chương 35:

Chương 36:

Chương 37:

Chương 38:

Chương 39:

Chương 40:

Chương 41:

Chương 42:

Chương 43:
Chương 44:
Chương 45:
Chương 46:
Chương 47:
Chương 48:
Chương 49:
Chương 50:
Chương 51:
Chương 52:
Chương 53:
Chương 54:
Chương 55:
Chương 56:
Chương 57:
Chương 58:
Chương 59:
Chương 60:
Chương 61:
Chương 62:
Chương 63:
Chương 64:
Chương 65:
Chương 66:
Chương 67:
Chương 68:
Chương 69:
Chương 70:
Chương 71:
Chương 72:
Chương 73:
Chương 74:
Chương 75:
Chương 76:
Chương 77:
Chương 78: Phục Kích
Chương 79: Đội Ngũ
Chương 80: Bên Trong Mâu Thuẫn
Chương 81: Bức Hiệp Thức Biểu Quyết
Chương 82: Khi Trắng Bàng Hoàng
Chương 83: Tiểu Hồ Yêu Nguyện Vọng
Chương 84: Đoàn Chủy Tin Tức
Chương 85: Sài Lang Độc Kế
Chương 86: Đây Là Yêu
Chương 87: Ác Long Thành
Chương 88: Kim Tinh
Chương 89: Khách Không Mời Mà Đến
Chương 90: Say

Chương 91: Ác Giao
Chương 92: Khác Nhau
Chương 93: Sóc Tinh
Chương 94: Tự Tiến Cử
Chương 95: Ngươi Điên Rồi Sao
Chương 96: Khu Khu Tiểu Kế
Chương 97: Ác Giao Làm Rồi
Chương 98: Phản
Chương 99: Tuyệt Cảnh
Chương 100: Nghiền Nát Mộng
Chương 101: Đông Băng
Chương 102: Ẩn Núp
Chương 103: Hợp Nhất (Sửa Chữa)
Chương 104: Thủ Đoạn Cứng Rắn
Chương 105: Bảo Vệ Cho Thân Trí
Chương 106: Sứ Giả
Chương 107: Sát Tâm
Chương 108: Đêm Trước
Chương 109: Yêu Thế
Chương 110: Bình Biến
Chương 111: Vây Khốn
Chương 112: Chân Tướng
Chương 113: Tàn Sát
Chương 114: Không Có Lựa Chọn Nào Khác
Chương 115: Trước Khi Chiến Đấu
Chương 116: Thứ 3 Phương
Chương 117: Vũ Tiễn
Chương 118: Chen Chúc
Chương 119: Cự Lưu Trận
Chương 120: Trước Trận Nói Đùa
Chương 121: Tuyệt Kế
Chương 122: Tập Doanh
Chương 123: Khốn Thú
Chương 124: Chém Giết
Chương 125: Dù Sao Ta Không Phải
Chương 126: Linh Lực Tác
Chương 127: Thái Ất Kim Tiên
Chương 128: Thua Thiệt
Chương 129: Cự Nhân
Chương 130: Chờ Đợi
Chương 131: Tam Tiêm Lương Nhận Đạo
Chương 132: Không Nên Trông Nom
Chương 133: Không Hề Phàn Thảng
Chương 134: Trôi Qua Giả
Chương 135+4 Chích Tiểu Yêu
Chương 136: Trái Tim
Chương 137: Vân Vực Thiên Càng
Chương 138: Ra Giá

Chương 139: Nhập Cốc
Chương 140: Địa Phủ Sinh Linh
Chương 141: Dàn Xếp
Chương 142: Nhân Duyên
Chương 143: U Tuyền Tử
Chương 144: Chấp Niệm
Chương 145: Lai Khách
Chương 146: Mê Trận
Chương 147: Sư Huynh Đệ
Chương 148: Thiên Đạo
Chương 149: Dòng Xoáy
Chương 150: Hạt Giống
Chương 151: Đàm Phán
Chương 152: Sế Không Thiết Thòi
Chương 153: Sống Lại Phương Pháp
Chương 154: Trở Về Hoa Quả Sơn
Chương 155: Cỏ Nhỏ
Chương 156: Bỏ Mặc
Chương 157: Phong Thư
Chương 158: Trấn Nguyên Tử
Chương 159: Tứ Cổ Vô Thân
Chương 160: Văn Tự Lực Lượng
Chương 161: Giám Thị
Chương 162: Thiện Ý
Chương 163: Bạc Mệnh Không Chỉ Hồng Nhan, Còn Có Trung Lương
Chương 164: Chuyện Cũ
Chương 165+1 Cá Nhân Hồng Trần
Chương 167: Cầu Kiếp Sau
Chương 168: Trộn Đồi Đồi Trộn Đồi
Chương 169: Hồ Về Núi
Chương 170: Hoa Quả Sơn Lai Khách
Chương 171: Long Nữ Ngao Thốn Tâm
Chương 172: Đề Nghị
Chương 173: Hoa Quả Sơn Hạ
Chương 174: Tuệ Tuyền
Chương 175: Đông Hải Biến Cố
Chương 176: Đông Hải Long Vương
Chương 177: ** Phiền
Chương 178: Yên
Chương 179: Ý Ở Ngoài Lời
Chương 180: Giữ Lại
Chương 181: Thăng Thấn
Chương 182: Dứt Khoát Kiên Quyết
Chương 183: Ông Tròn Trạng Pháp Khí
Chương 184: Thời Đại Mới Khai Đoan
Chương 185: Ngẫu Nhiên Gặp
Chương 186: Đại Bản Doanh
Chương 187: Cân Nhắc Suy Xét

Chương 188: Thập Sáu 1 Cái Hồ
Chương 189: Lặng Yên Đến Tim Hiểu
Chương 190: Lén Vào
Chương 191: Nguyên Từ Cực Khổ Lực Lượng
Chương 192: Trong Phòng Ngoài
Chương 193: Hứa Hẹn
Chương 194: Đạo Chơi
Chương 195: Cho Hấp Thụ Ánh Sáng.(Cảm Tạ Jackiezxw)
Chương 196: Sắp Đã Đến
Chương 197: Đốt Sơn
Chương 198: Tù Binh
Chương 199: Chiêu Hồn Điện
Chương 200: Không Phải Người
Chương 201: Đột Phá?
Chương 202: Khúc Mắc Buông Lông
Chương 203: Quán Quýt
Chương 204: Đồi
Chương 205: Đàm Phán
Chương 206: Lý Tĩnh Phần Nộ
Chương 207: Đánh Lén Ban Đêm
Chương 208: Vây Giết
Chương 209: Hối Hôn
Chương 210: Bái Biệt
Chương 211: Toàn Thân Pháp Bảo
Chương 212: Có Thể Hay Không Đánh Phiếu Nợ?
Chương 213: Không Thể Cho
Chương 214: Giá Trị Nhiều Ít?
Chương 215: Làm Sao Bây Giờ?
Chương 216: Biển Gầm
Chương 217: Đánh Cờ
Chương 218: Mặt Mũi
Chương 219: Lam Sắc Nhân Con Người
Chương 220: Cứu Biệt Gặp Lại
Chương 221: Hôn Mê
Chương 222: Chăm Sóc
Chương 223: Màu Đen Mùa Đông
Chương 224: Ngân Vạn Kim Tinh
Chương 225: Con Nuôi
Chương 226: Cầu Cá Danh Tự
Chương 227: Sinh?
Chương 228: Vấn Đề Nghiêm Trọng
Chương 229: Phân Cây Bàn Đào
Chương 230+2 Cá Đều Là Đưa Cho Người
Chương 231: Dưỡng Được Rất Tốt Người
Chương 232: Không Vui
Chương 233: Yêu Vương Bàn Tính
Chương 234: Đại Chiến Tương Khỏi
Chương 235: Hoàn Toàn Áp Chế

Chương 236: Tiên Hạ Thủ Vi Cường
Chương 237: Trong Sáng
Chương 238: Mang Thủ
Chương 239: Phụ Tử
Chương 240: Đi Ngang Qua
Chương 241: Rút Lui Cùng Không Rút Lui
Chương 242: Vứt Chén Làm Hiệu
Chương 243: Nội Chiến
Chương 244: Giăng Co
Chương 245+2 Vị Thiên Vương Khốn Cảnh
Chương 246: Do Đó Bái Biệt
Chương 247: Cự Tật Tái Phát
Chương 248: Tìm Một Chút Chuyện Làm
Chương 249: Thiên Bồng Mời
Chương 250: Cầu Kiến
Chương 251: Cầu Cây Bàn Đào
Chương 252+9 Đầu Trùng Khốn Cục
Chương 253: Môn Nội Ngoài Cửa
Chương 254: Lẫn Nhau Không Tín Nhiệm
Chương 255+256: 2 Cá Cây Bàn Đào
Chương 257: Còn Có Việc Này?
Chương 258: Thừa Nhận Hay Không
Chương 259: Đạt Thành Hiệp Nghị
Chương 260: Khắc Khẩu
Chương 261: Quan Hệ Phức Tạp
Chương 262: Biến Hóa
Chương 263: Không Dễ Chọc 2 Nữ Nhân
Chương 264: Tập Kích Bất Ngờ
Chương 265: Độc Kế
Chương 266: Phế Tích
Chương 267: Chiến Báo
Chương 268: Trả Thủ
Chương 269: Chỗ Nào Cũng Có Chiến Tranh
Chương 270: Mời Câu
Chương 271: Do Dự
Chương 272: Trò Khôi Hài
Chương 273: Yên Hội
Chương 274: Tập Kích Bắt Đầu
Chương 275: Thiên Tướng Chiến Trận
Chương 276: Thiên Tướng Chiến Trận (Hai)
Chương 277: Chiến Hạm Trong Chiến Đấu
Chương 278: Trạng Thái Chiến Đấu
Chương 279: Yêu Vương Đặc Sứ
Chương 280: Cự Tuyệt
Chương 281: Mời Chào
Chương 282: Thương Lượng
Chương 283: Ủy Khuất
Chương 284: Khắc Khẩu

Chương 285: Hiểu Rõ Ràng
Chương 286: Sầu Lo
Chương 287: Ngoài Ý Liệu
Chương 288: Kéo Tài Trợ
Chương 289: Chủ Công Phương Hướng
Chương 290: Chia
Chương 291: Kiểm Tiệm Nghi
Chương 292: Sương Vũ Sơn Huyết Chiến
Chương 293: Cái Gọi Là "Đứng Vững Gót Chân"
Chương 294: Tiệm Thể Nhấn
Chương 295: Lựa Chọn
Chương 296: Ôn Thủy
Chương 297: Gân Cầu
Chương 298: Gân Cầu (Hai)
Chương 299: Phát Tác
Chương 300: Ứng Đối
Chương 301:
Chương 302: Ăn Trước
Chương 303: Công Kích
Chương 304: Tin Dữ
Chương 305: Tin Dữ (Hai)
Chương 306: Tin Dữ (Ba)
Chương 307: Giả Trợ Giúp
Chương 308: Đánh Lâu Dài?
Chương 309: Thiên Bồng Bản Khoăn
Chương 310: Tiến Công Thiên Cảng
Chương 311: Đầu Nhập Vào Ta Như Thế Nào?
Chương 312: Giăng Co
Chương 313: Không Có Đụng Giác Chiến Hạm
Chương 314: Đối Nghiền
Chương 315: Đối Nghiền (Hai)
Chương 316: Đối Nghiền (Ba)
Chương 317: Tìm Viện Quân
Chương 318: Phóng Thích Lý Tĩnh
Chương 319: Kế Tục Không Còn Chút Sức Lực Nào Thiên Hà Thủy Quân
Chương 320: Ai Cũng Không Thấy!
Chương 321: Không Thể Làm Gì Được
Chương 322: Một Cái Giá Lớn
Chương 323: Lãng Tiêu Bảo Điện Trên
Chương 324: Như Thế Rất Tốt
Chương 325: Ta Gọi Là Tước Nhi?
Chương 326: Lại Khoác Lác
Chương 327: "Quy Định Phạm Vi Hoạt Động" Kế Sách
Chương 328: Mài Mực
Chương 329: Nghĩ Chỉ
Chương 330: Mệnh Số
Chương 331: Thánh Chỉ Đến
Chương 332: Có Người Vui Mừng Có Người Sầu

Chương 333: Nằm Mộng Cũng Muốn Làm Thịt Ngươi
Chương 334: Cuốn Cuối Cùng
Chương 335: Thiên Bồng Chịu Lấy Thảm Rối?
Chương 336: Phong Linh Là Tước Nhi Chuyển Thế?
Chương 337: Ra Oai Phủ Đầu
Chương 338: Thừa Dịp Lúc Ban Đêm
Chương 339: Đêm Nhập Hồng Hi Cung
Chương 340: Loạn Trắc 1 Thông
Chương 341: Thái Thượng Đến Yếu Nhân
Chương 342: Ý Không Ngờ Được Gặp Mặt Phương Thức
Chương 343: Tâm Sự
Chương 344: Cự Linh Thần Đến Đây
Chương 345: Chọn Thiên Mã
Chương 346: Cự Kỳ Bi Thương Cự Linh Thần
Chương 347: Ngự Mã Giám Chi Phí
Chương 348: Bà La Tăng Yết Đế
Chương 349: Thiên Đình Phủ Kho
Chương 350: Mệnh Bài
Chương 351: : Đưa Tới Thiếp Mời
Chương 352: Khí Tức Không Đúng
Chương 353: : Như Thế Nào Thiên Đạo
Chương 354: : Linh Đan
Chương 355: : Đến Tìm Hiểu
Chương 356: Diệt Yêu Nguyên Do
Chương 357: : Không Thể Đồng Ý
Chương 358: : Để Tâm Muốn Tới Rối
Chương 359: : Đạp Thanh
Chương 360: : Bị Xuyên Qua
Chương 361: : Yết Đế Địch Thân Đến
Chương 362: : Bể Quan
Chương 363: : Thăng Chức
Chương 364: : Xin Đợi
Chương 365: : Dao Trì
Chương 366: : Trở Mặt
Chương 367: : Đả Thảo Kinh Xà
Chương 368: : Vô Lại Đến Cự Đỉnh
Chương 369: : Bại Lộ
Chương 370: : Tách Ra Xử Lý
Chương 371: : Đâu Suất Cung Trong Đình Viện
Chương 372: : Đau Đớn
Chương 373+374: : Tiên Phát Chế Nhân
Chương 375: : Truy Đuổi
Chương 376: : Vực Sâu
Chương 377: : Nói Sai Lời Nói
Chương 378: : Xông Cung
Chương 379: : Kim Cương Trác
Chương 380: : Một Môn Chi Cách
Chương 381: : Bị Bắt

Chương 382: : Đàm Phán
Chương 383: : Ngâm Hiều Lẫn Nhau
Chương 384: : Kế Tiếp...
Chương 385: : Chạy Trốn
Chương 386: : Vương Giả Trở Về
Chương 387: : Đế Quốc
Chương 388: : Kiên Cường
Chương 389: : Đen Kịt
Chương 390: : Âm Tào Địa Phủ Khốn Cảnh
Chương 391: : Tề Thiên Đại Thánh
Chương 392: : Không Vui Tiệc Rượu
Chương 393: : Lão Cửu Cục Điện Rối Rắm
Chương 394: : Thầy Trò
Chương 395: : Ngọc Đế Phần Nộ
Chương 396: : Tim Độc Sinh Tử Sổ Ghi Chép
Chương 397: : Chân Tướng
Chương 398: : Chân Tướng (2)
Chương 399: : Không Đường Có Thể Đi
Chương 400: : Hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động
Chương 401: : Trong Nội Tâm Không Phật
Chương 402: : Tu Không Tu Mới Là Trọng Điểm
Chương 403: : Chiến Sự Tái Khởi
Chương 404: : Thực Hiện Lời Hứa
Chương 405: : Tâm Sự
Chương 406: : Ba Phần Thiếp Cưới
Chương 407: : Ba Phương
Chương 408: : Cướp Cô Dâu
Chương 409: : Nói Chuyện
Chương 410: : Tề
Chương 411: Đại Hôn Đem Trước
Chương 412: : Thâm Chiến
Chương 413: : Tóc
Chương 414: : Điều Tàn Hoa
Chương 415: Phong Linh
Chương 416: : Chuyện Gì Xảy Ra
Chương 417: : Ta Yêu Người
Chương 418: : Điên Cuồng
Chương 419: : Tai Nạn
Chương 420: : Chất Vấn
Chương 421: : Qua Nại Hà
Chương 422: : Địa Phủ
Chương 423: : Ngọc Đế Khốn Cục
Chương 424: : Hôn Loạn
Chương 425: : Thiên Bông Chi Nguyện
Chương 426: Địa Tiên Chi Tổ
Chương 427: Đẻ Lộ
Chương 428: : Giăng Co
Chương 429: : Nguyên Thủy Thiên Tôn

Chương 430: Rút Lui
Chương 431: : Chạy Trốn?
Chương 432: : Phong Thu
Chương 433: : Trên Trời Dưới Đất
Chương 434+435: : Ai Ngờ Hối
Chương 436: : Ác Mộng Chung Kết
Chương 437: : Chính Thức Tru Tiên Kiếm Trận
Chương 438: : Khốn Thú
Chương 439: : Biển Sâu
Chương 440: : Biển Sâu (2)
Chương 441: : Đóng Cửa
Chương 442: : Ta Tới
Chương 443: : Pháp Trận Hạch Tâm
Chương 444: : Mở Cửa Không Giết
Chương 445: : Nam Thiên Môn Trong
Chương 446: : Chiến Đấu Bắt Đầu Rồi
Chương 447: : Độc Thân
Chương 448: : Quỷ Dị Phật Môn
Chương 449: : Thiên Kiếp Buông Xuống
Chương 450: : Có Thể Chứ?
Chương 451: : Nhật Xác
Chương 452: : Không Cần Người Dạy Ta
Chương 453: Tảng Đá
Chương 454: : Đã Xong Sao?
Chương 455: : Tận Thế
Chương 456: : Thực Hiện Lời Hứa
Chương 457: : Cứu Thần Đại Trận
Chương 458: : Linh Vị
Chương 459: : Loạn Cục
Chương 460: Một Cái Giá Lớn
Chương 461: : Không Chỗ Có Thể Đi
Chương 462: : Nhặt Đi Đích Tinh Thần
Chương 463: Linh Tê
Chương 464: : Muốn Đi Chỗ Nào?
Chương 465: : Mặt Đối Mặt
Chương 466: : Cao Minh
Chương 467: : Vô Cực Đối Vô Ngã
Chương 468: : Đường Về
Chương 469: : Cách Xa Nhau Vạn Dặm
Chương 470: : Ước Định
Chương 471: : Võ Tan
Chương 472: : Huyền Diệp
Chương 473: : Trì Hoãn
Chương 474: : Vinh Viễn Chiến Tranh
Chương 475: : Đạo Tâm Chỗ
Chương 476: : Còn Lại
Chương 477: : Hoảng Hốt
Chương 478: Kết Thúc, Cũng Là Bắt Đầu

Chương 479: Đàm
Chương 480: : Kháng Chỉ Đi Về Phía Tây.
Chương 481: : Mưa Gió Nổi Lên
Chương 482: : Rời Núi
Chương 483: : Đến Thăm Long Cung
Chương 484: : Thí Chủ, Xin Tự Trọng
Chương 485: : Có Phải Là Phản Bội
Chương 486: : Đưa Tin
Chương 487: : Ứng Đối
Chương 488: : Ngươi Bị Trung Dụng
Chương 489: : Bị Trung Dụng Chỗ Tốt
Chương 490: : Thanh Tâm Đại Chương
Chương 491: : Gặp Mặt Nói Chuyện
Chương 492: : Quan Âm Thiên Viện
Chương 493: : Không Có Người Thắng
Chương 494: : Hắc Hùng Tinh
Chương 495: : Tiết Lộ
Chương 496: : Nghênh Đón
Chương 497: : Lữ Lục Quả
Chương 498: : Giảng Kinh
Chương 499: : Nạp Tế
Chương 500: : Cừ Nhân Gặp Mặt
Chương 501: : Đấu Võ
Chương 502: : Bí Mật
Chương 503: : Cục
Chương 504: Hôn Lễ
Chương 505: : Hiện Hình
Chương 506: : Người Nhu Nhược
Chương 507: : Lấy Kinh Nhân?
Chương 508: : Tranh Chấp
Chương 509: : Hòa Thượng Nói Dối
Chương 510: : Bao Dung Cùng Nhường Nhịn
Chương 511: : Lưu Sa Hà
Chương 512: Qua Sông
Chương 513: Hồng Hải Nhi
Chương 514: : Ngũ Trang Quan
Chương 515: : Thôn Trang
Chương 516: : Âm Mưu
Chương 517: : Vượt Qua?
Chương 518: : Bị Phát Hiện
Chương 519: : Trấn Nguyên Tử Quyết Định
Chương 520: : Ngũ Trang Quan
Chương 521: : Nhân Sâm Quả
Chương 522: : Hai Lựa Chọn
Chương 523: Thượng Cổ Đại Yêu
Chương 524: : Nghe Tin Lập Tức Hành Động
Chương 525: Chuẩn Bị Ở Sau
Chương 526: : Kết Nghĩa

Chương 527: Tiểu Bạch Long Gia Đển
Chương 528: : Mát Tích Bạch Tố
Chương 529: : Nam Thiên Môn
Chương 530: : Đâu Suất Cung
Chương 531: : Bảo Tượng Quốc
Chương 532: : Yêu Quái Phò Mã Gia
Chương 533: : Đêm Dò Xét Phò Mã Phủ
Chương 534: : Hỗn Chiến
Chương 535: : Không Đồng Ý
Chương 536: : Giác Mộc Giao Phiền Nảo
Chương 537: : Khuê Mộc Lang Tình Cảnh
Chương 538: : Hoa Hầu Tử
Chương 539: : Lâm Chung Di Ngôn
Chương 540: : Thay Đổi Chủ Ý
Chương 541: : Hạt Châu
Chương 542: Lý Tinh Mời
Chương 543: Hoa Quả Sơn Trên
Chương 544: Bẫy Rập
Chương 545: Hoá Duyên
Chương 546: Phổ Độ Chi Đạo
Chương 547: Truy Tìm
Chương 548: : Mộng Cảnh
Chương 549: Tu Dưỡng
Chương 550: Hoa Sơn
Chương 551: Ô Kê Quốc
Chương 552: Quyển Liêm?
Chương 553: Quyển Liêm Cục Diện Rối Rắm
Chương 554: Quyển Liêm Cục Diện Rối Rắm (2)
Chương 555: Tìm Lương Thực
Chương 556: Kỳ Quái Điều Kiện
Chương 557: Quý Dị Đàm Phán
Chương 558: Chuyển Biến Xấu
Chương 559: Tội Hậu Thư
Chương 560: Quyển Liêm Khốn Cảnh
Chương 561: Hầu Tử Cứu Trường
Chương 562: Hoa Sơn
Chương 563: Hứa Nguyên Cùng Lễ Tạ Thần
Chương 564: Thánh Anh Đại Vương
Chương 565: Thánh Anh Đại Vương 2
Chương 566: Thánh Anh Đại Vương 3
Chương 567+568: Có Đi Hay Là Không
Chương 569: Có Cổ Quái
Chương 570: Thần Tiên Tỷ Tỷ
Chương 571+572: Chờ Đợi
Chương 573: Bẫy Rập
Chương 574: Gian Lận
Chương 575: : Đánh Giá Thấp
Chương 576: Kim Thân

Chương 577: Bờ Sông
Chương 578: Dạ Đàm
Chương 579: Tâm Nguyên Xưa
Chương 580: Dụng Hình
Chương 581: Cuối Cùng Biện Pháp
Chương 582: Chờ Đợi
Chương 583: Nông Phu Cùng Xà
Chương 584: Còn Là Độc Xà
Chương 585: Âm Mưu
Chương 586: : Bạo Tẩu Kim Thân
Chương 587: Đứa Bé Kia Gọi Gì?
Chương 588: Quán Quýt
Chương 589: Triệu Hoán
Chương 590: Mặt Giống Nhau Như Đúc
Chương 591: Xa Trì Quốc
Chương 592: Tùy Thời Mà Động
Chương 593: Có Cổ Quái
Chương 594: Người Giúp Ai?
Chương 595: Đầu Hàng
Chương 596+5 Độc 8 Khổ
Chương 597: Nước
Chương 598: Kiên Trì
Chương 600: Mẫu Thân Hấn Chết Rồi?
Chương 601: Thực Cùng Giả
Chương 602: Hạ Sách
Chương 603: Có Gì Khác Nhau?
Chương 604: Kéo Dài Tánh Mạng Cùng Màu Đen Ngọc Giản
Chương 605: Chỉ Cần 1 Cá Nhân Mệnh
Chương 606: Sự Thật
Chương 607+1 Cá Bất Lưu
Chương 608: Chán Sống Sao?
Chương 609: Càng Nhanh Càng Tốt
Chương 610: Nữ Nhi Quốc Cảnh
Chương 611: Nữ Nhi Quốc Yêu Vật
Chương 612: Người Đến Người Phương Nào?
Chương 613: Nữ Nhi Quốc Nữ Vương
Chương 614: Yên Hội
Chương 615: Lãng
Chương 616: Bóng Đen
Chương 617: Độc
Chương 618: Vân Hương Biện Pháp
Chương 619: Điều Kiện
Chương 620: Không Thử Đồng Ý
Chương 621: : Ngọc Giản
Chương 622: Cầu Cứu
Chương 623: Giải Dược
Chương 624: Mục Tiêu, Hoa Quả Sơn
Chương 625: Dừng Lại

Chương 626: Chứng Minh
Chương 627: Hải Tử
Chương 628: Khuyên Bảo
Chương 629: Tiếng Rít
Chương 630: Thăng Lên 33 Trọng Thiên
Chương 631: Trò Khôi Hải
Chương 632: Đoán Răng
Chương 633: Cát Cùng Nước
Chương 634: Phổ Độ Chi Hoặc
Chương 635: Lớn Lên
Chương 636+6 Tai Mi Hầu
Chương 637+6 Tai Mi Hầu (Hai)
Chương 638: Say Rượu
Chương 639: Duy 1 Lộ
Chương 640: Rơi Vào Vực Sâu Linh Hồn
Chương 641: Lễ Vật
Chương 642: Phỉ Thúy Uyên Ương
Chương 643: Ngài Là Đại Thánh Gia?
Chương 644: Hành Động
Chương 645: Cầu Pháp Quốc
Chương 646: Nghi Hoặc
Chương 647: Thương
Chương 648: Nghi
Chương 649: Biện
Chương 650: Đòi Hỏi Côn Pháp
Chương 651: Chư Phật Biện Pháp?
Chương 652: Có Nguyện Ý Hay Không
Chương 653: Thắng Bại Cùng Trở Nền Gay Gắt
Chương 654: Kết Minh
Chương 655: : Chấn Nản Mi Hầu Vương
Chương 656: Tử Huyệt
Chương 657: Phổ Thế Chi Đạo
Chương 658: Điền Cuồng Lục Nhĩ
Chương 659: Phục Kích
Chương 660: Bức Vua Thoái Vị
Chương 661: Ta Chính Là
Chương 662: Hắc Hùng Tinh Phiền Nảo
Chương 663: Vấn Đáp
Chương 664+9 Long Thần Hòa Tráo
Chương 665: Đạo Quả
Chương 666: Hủy Diệt
Chương 667: Đĩa Sắt
Chương 668: Cho Hấp Thụ Ánh Sáng
Chương 669: Tín
Chương 670: Trong Lòng Biết
Chương 671: Lựa Chọn
Chương 672: Cuồng Tiếu
Chương 673: Bàn Hoàng

Chương 674: Trở Về?
Chương 675: Điên Rối
Chương 676: Lời Đồn Đãi
Chương 677: Nửa Cái Gia Trưởng
Chương 678: Có Qua Có Lại
Chương 679: Thay Thế
Chương 680: Trẻ Con Không Thẻ Giáo
Chương 681: "Tọa Sơn Quan Hồ Đầu "
Chương 682: Đánh Lén Ban Đêm
Chương 683: Thắng Bại
Chương 684: Còn Thiếu Một Kiện
Chương 685: Mật Báo
Chương 686: Trở Nên Gay Gắt
Chương 687: Vây Ngụy Cứu Triệu
Chương 688: Tùy Tâm Thiết Can Binh
Chương 689: Nhược Điểm
Chương 690: Đánh Lén
Chương 691: Tiếp Viện Gáp Cùng Biến Số
Chương 692: Giả Mạo
Chương 693: Dương Thiên
Chương 694: Dương Thiên (2)
Chương 695: Dương Thiên (3)
Chương 696: Dương Thiên Chủ Ý
Chương 697: Không Cần Phải Lại Thua Thiệt
Chương 698: Do Dự
Chương 699+1 Môn Chi Cách
Chương 700: Độc Kế
Chương 701: Chèn Ép
Chương 702: Tín
Chương 703: Mai Phục
Chương 704: Khuyên Bảo
Chương 705: Phong Linh Đến Đây
Chương 706: Đổi Ý
Chương 707: Hai Nữ Nhân
Chương 708: Đùng Đùng Đùng
Chương 709: Lựa Chọn
Chương 710: Huyền Trang Trả Lời
Chương 711: Cá Nheo
Chương 712: Lãng Phí Thời Gian?
Chương 713: Thuyết Khách
Chương 714: Chuẩn Bị Hôn Lễ
Chương 715: Mây Mưa
Chương 716: Nói Chuyện
Chương 717: Chuẩn Bị Ở Sau
Chương 718: Thầy Trò
Chương 719: Tiếp
Chương 720: Nguyên Bản Bộ Dạng
Chương 721: Hạt Giống

Chương 722: Độ Cùng Không Độ
Chương 723: Rung Động
Chương 724: Tiếng Gầm
Chương 725: Hấp Một Điểm?
Chương 726: Tử Cục
Chương 727: Nghi Tâm
Chương 728: Nước
Chương 729: Mới Lãnh Địa
Chương 730: Đại Lôi Âm Tự
Chương 731: : Lôi Âm Quận
Chương 732: : Chiến Cùng Bất Chiến
Chương 733: : Chạy Không Khỏi
Chương 734: : Không Thành Được Phật
Chương 735: : Cầu Phúc
Chương 736: : Biết Rồi Là Kế
Chương 737: : Bóng Đen
Chương 738: : Lẫn Nhau Lợi Dụng
Chương 739: : Cầu Phúc Đài
Chương 740: : Cố Kế Làm Lại
Chương 741: : Mở Ra
Chương 742: : Rời Đi
Chương 743: : Rời Đi
Chương 744: Thầy Trò
Chương 745+800 Năm Phần Nộ
Chương 746: Điều Kiện
Chương 747: Lửa Giận
Chương 748: Bọ Ngựa Bất Ve
Chương 749: Một Cái Giá Lớn
Chương 750: Trò Chuyện 1 Trò Chuyện
Chương 751: Vận Mệnh Nguyên Điểm
Chương 752: : Mưa Gió Nổi Lên
Chương 753: : Lựa Chọn
Chương 754: : Phần Nộ
Chương 755: : Nghi
Chương 756: : Tranh Đoạt
Chương 757: : Dụ Hoặc
Chương 758: : Kim Cô
Chương 759: : Nhân Quả
Chương 760: : Nội Loạn
Chương 761: : Lời Đồn
Chương 762: Hiềm Nghi
Chương 763: Mục Đích
Chương 764: : Ngờ Vực Vô Căn Cứ
Chương 765: : Liên Đối
Chương 766: : Cướp Ngục
Chương 767: Loạn
Chương 768: Thời Cơ
Chương 769: Chơi Một Hồi

Chương 770: Tức Giận
Chương 771: Đánh Cờ
Chương 772: Minh
Chương 773: Tâm Tính Khảo Nghiệm
Chương 774: Tiên Đoán
Chương 775: Thật Giả Mỹ Hầu Vương
Chương 776: Tường Ánh Sáng
Chương 777: Anh Hùng Kết Cục
Chương 778: Không Phải Do Người
Chương 779: Dây Đỏ
Chương 780: Sau Cùng Đi Về Phía Tây Đường
Chương 781: Lên Đường
Chương 782: Nghênh Đón
Đại Bát Hầu Chương 783: Một Người Khác
Chương 784: 1 Đường Hướng Tây
Chương 785: Trăm Dặm
Chương 786: Không Bằng Thành Phật
Chương 787: Mẫu Thân
Chương 788: Hứa Hẹn
Chương 789: Phi Thúy
Chương 790: Thiên Đạo Vô Cập
Chương 791: 1 Canh Giờ
Chương 792: Bản Tính Khó Dời
Chương 793: Kim Cô Chú
Chương 794: Không Thích Hợp
Chương 795: Lão Quân Cơ Hội
Chương 796: Đi Xa
Chương 797: Thành Phật
Chương 798: Lựa Chọn Cuối Cùng
Chương 799: Kết Thúc
Chương 800: Tặng Tâm Thạch
Chương 801: Đảo Giá Từ Hàng
Chương 802: Kỷ Nguyên Mới

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Tự Chương

Tự chương

Ngũ Hành Sơn hạ tiểu thuyết: Đại bát hầu tác giả: Con ba ba không phải quy

Sáng sớm, gập ghềnh sơn đạo, một người tuổi còn trẻ hòa thượng giục ngựa mà đến.

Một tay cuốn động dây cương, một tay nắm chặt kim sắc pháp trượng, rộng thùng thình áo cà sa trong gió bay phất phới, dưới háng cao lớn con ngựa trắng râu tóc bay lên.

Này lao nhanh khí thế thật giống như một vị phóng ngựa công kích mãnh tướng.

Cùng bình thường bơi tăng bất đồng, hấn khi còn trẻ, có được anh tuấn khuôn mặt, sáng ngời có thần hai mắt nhìn thẳng phía trước, quả cảm mà kiên nghị. Trên mặt nhìn không được một tia hỉ nộ, không giống cái khác hòa thượng đồng dạng mặt mũi hiền lành, nhưng lại có khó có thể nói nên lời kiên định ý chí.

"Đây là Ngũ Hành sơn." Hấn nắm chặt dây cương, con ngựa trắng đột nhiên dừng lại, tại chỗ đạp ra trận trận móng ngựa.

Ánh mắt của hấn bắt đầu ở sơn gian sưu tầm.

"Ai?" Xa xa sơn gian vết chân hiểm thấy địa phương, trong bụi cỏ đột nhiên duỗi ra một con lông xù tay. Đẩy ra bụi cỏ, trong đó lộ ra một cái dính đầy cỏ khô đầu khi.

"Phi."

Nhỏ ra trong miệng hàm chứa hai cây cỏ dại, đầu khi hít một hơi thật sâu, ghen đủ sức mạnh: "Nhiều người thanh mộng! Cho Lão Tử cút đi ——!"

Trống trải sơn dã dư âm lượn lờ, không ngừng quanh quần hầu tử tiếng gầm gừ.

"Ở nơi đó?" Hòa thượng men theo thanh âm nhìn lại, xách động con ngựa trắng chậm rãi đi về phía trước.

Rất nhanh, hầu tử cùng hòa thượng cùng thấy

Chúng kiến hầu tử trong nháy mắt, hòa thượng nở nụ cười. Chúng kiến hòa thượng trong nháy mắt, hầu tử cũng cười, bất quá là cười lạnh.

"Là người?" Hầu tử xem xét cái này quần áo liền đã biết thân phận của đối phương, thậm chí là tới ý. Lịch sử tổng đang thay đổi, lịch sử vừa sợ người địa tương tự.

Nguyên bản lười biếng biểu lộ lập tức biến thành một tia cười lạnh: "Người tới làm gì? Làm cho Lão Tử đi Tây Thiên lấy kinh nghiệm?"

Hòa thượng cũng không nói chuyện, dựng pháp trượng, từng bước một địa dọc theo đồng loạn thạch trèo lên sườn dốc, thân thủ lợi lạc.

"Trở về đi. Áp của ta là các người, thả ta cũng là các người, theo ta nói chuyện gì lấy kinh nghiệm thành phật? Đương Lão Tử người nào rồi?" Nói,

hầu tử cạc cạc cạc địa nở nụ cười lạnh, toét ra trong miệng lộ ra sắc nhọn hàm răng, mang theo một tia điên cuồng.

"Khổ như thế chứ? Thí chủ chớ không phải là muốn ở chỗ này lại áp năm trăm năm?" Hòa thượng thở dài trước, lại không dừng bước lại.

"Áp một vạn năm cũng là Lão Tử chuyện của mình, cùng người cái này con lừa ngốc có quan hệ gì đâu?" Hầu tử dùng duy nhất có thể động tay bốn phía sờ lên, muốn tìm một khóa tảng đá ném quá khứ, lại phát hiện năm trăm năm, bên người những kia đá vụn sớm đã bị nhảm chán đuổi thời gian thời điểm bị mất cá tinh quang. Hiện tại chỉ có thể sờ đến một nắm bùn đất.

Bùn đất cũng đúng! Hầu tử tiện tay quăng đi ra ngoài: "Cút!"

Này bùn đất ở không trung tán thành hôi mông mông một mảnh, dính vào hòa thượng áo cà sa sát na, lại toàn bộ giống như có linh tính đồng dạng vượt qua. Điều này làm cho hầu tử lắp bắp kinh hãi, không thể không tinh tế đánh giá đến hòa thượng này.

Tại cự ly hầu tử hai trượng tả hữu địa phương, hòa thượng dựng pháp trượng dừng bước, mỉm cười, nhìn chăm chú hầu tử.

"Đầu khi, chúng ta nói chuyện a." Hòa thượng nói.

Trên huyền nguyệt loại con mắt thật giống như có thể nhìn thấu người nội tâm vậy, điều này làm cho hầu tử đáy lòng sợ hãi.

"Không có gì hay đàm, Lão Tử mệt nhọc, còn phải đi về bỏ cá hấp lại cảm giác. Ta không ý kiến trước người lấy kinh nghiệm, người cũng đừng e ngại ta ngủ, mọi người nước giếng không phạm nước sông, thật tốt?" Hầu tử lấy tay móc móc lỗ tai, lưng quá mức đi không nhìn hẳn.

"Người không muốn tự do sao?" Hòa thượng hỏi.

"Dĩ nhiên muốn."

"Ta thả ngươi đi ra, ngươi bảo vệ ta Tây Thiên lấy kinh nghiệm, liền tự do." Hòa thượng hai tay một quán, nói ra.

"Hừ! Đây là tự do? Ta có thể làm bất luận cái gì chuyện ta muốn làm sao?"

"Ngươi muốn làm cái gì sự?"

"Ta nghĩ đem thiên xuyên phá, làm cho thiên hỏa bả bầu trời cung điện đều đốt thành tro bụi!" Hầu tử hung dữ thuyết.

"Không thể." Hòa thượng mặt không biểu tình mà trả lời.

"Này chẳng phải kết liễu? Tại nơi này không tự do, đi ra ngoài đồng dạng không tự do! Cùng với như thế, ta không bằng tại nơi này, không cần thụ này uất khí!"

Hòa thượng không tiếng động thở dài, hai tay hợp lại: "A ni đà phật, sớm nghe nói ngươi cái này đầu khí bất hảo, liệu định sẽ không dễ dàng theo ta đi về phía tây, quả nhiên như thế."

Nói xong, hòa thượng đi nhanh về phía trước, nghịch phát y tay áo ngồi ngay ngắn đến hầu tử bên cạnh bên cạnh, đem pháp trượng tựa ở nhai chân, tiện tay hái đến cách đó không xa một khóa dã cây quýt, bài hảo, phóng tới hầu tử trước mặt: "Ngươi có thông thiên bản lĩnh, nhiều năm tu hành, chẳng lẽ tự cam tâm vậy ở chỗ này?"

Nghe thấy được cây quýt cái kia vị chua hương vị, hầu tử lập tức tham.

Hắn cũng đã vài thập niên không qua trái cây. Trước đó lần thứ nhất là có cá hài đồng đi ngang qua, cho hắn đưa hai khóa, sau khi ăn xong hắn đầy

cõi lòng chờ mong địa đem hạt giống loại tại bên cạnh của mình.

Chính là nơi này thổ nhượng căn bản không thích hợp, sừng sốt không có nảy mầm.

Thật vất vả năm trước bắt đầu cự ly hấn cách đó không xa dài ra một khóa quả thụ, hướng hấn vuron một cái cảnh. Có thể cái này cảnh nó trường trước trường trước, nó không dài!

Cây cối chắc là không biết hướng phía không có gì dương quang góc sinh trưởng. . .

Cái này làm cho hầu tử nhìn xem cây quýt nở hoa, kết quả, rơi xuống nát rơi, lại là chỉ có thể duy trì nuốt nước miếng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Quay đầu, cầm lấy cây quýt phóng tới trong miệng tinh tế địa nhai, hầu tử hỏi ngược lại: "Không cam lòng lại có thể thế nào? Lão Tử lên trời xuống đất không gì làm không được, khắc khổ tu hành một cầu trường sinh, hai cầu tiêu dao tự tại. Kết quả là lại là trên trời dưới đất không được phép. Thông thiên bản lĩnh, thì như thế nào?"

Cái kia không dứt dòng xoáy, đời này cũng không nghĩ lại bước chân vào.

Hòa thượng không nói gì, chỉ là lẳng lặng địa, mỉm cười mà nhìn xem hầu tử.

Đôi mắt một cái không tức giận hơn nữa ý đồ quán quít chặt lấy đôi thủ, hầu tử có điểm nhục chí. Hấn có thể không ngừng khóc lóc om sòm, nhưng bất kể như thế nào, coi như là ngàn quân lực một gậy đánh tiếp, cũng rất giống đánh trong không khí đồng dạng: "Cho nên ta ghét nhất, chính là con lừa ngốc."

"Chỉ nói vậy thôi."

"Ừ?"

"Tại nơi này chắc hẳn rất cô đơn a, người coi như bản tăng là đi ngang qua người đi đường, cùng ta nói một chút chuyện của người. Nếu là không nguyện ý theo ta đi về phía tây, tất nhiên không bắt buộc."

"Nói điều ma! Có cái gì có thể nói." Lời còn chưa dứt, hầu tử trông thấy hòa thượng hai tay vừa bấm, điểm trên trán hắn.

"Người làm gì?" Hầu tử hô to.

"Người không nói, bản tăng chích hảo chính mình nhìn."

Thu thiên kêu to, trên bầu trời cô nhận bay về phía nam, một con bọ cánh cứng mở ra cánh nhảy hướng phương xa, chỉ để lại không ngừng lắc lư phiến lá.

Hầu tử chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt dần dần mơ hồ. . .

Tám trăm năm, thoáng như một giấc chiêm bao.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 1:

Ngày đó, trời trong nắng ấm, Hoa Quả Sơn trên một tảng đá lớn không hề dấu hiệu quay cuồng xuống núi, thiên địa đều bị chấn động.

Trên núi tất cả sinh linh đều tụ tập cùng một chỗ, sợ hãi mà chú ý trước.

"Chuyện gì xảy ra? Tảng đá kia, theo ông nội của ta gia gia trước vẫn tại trên đỉnh núi." Một con có màu nâu bộ lông mặt mũi tràn đầy nếp nhăn lão con khi run rẩy thuyết.

Nó ngồi chồm hồm ngồi trên tàng cây, cúi đầu nhìn về phía cách đó không xa này khóa che trời đại thụ hy vọng tìm kiếm một đáp án. Đó là một gốc cây có hơn một ngàn năm cây linh cây già, cụ thể tuổi liền chính nó cũng quên.

Giờ phút này cây già chích hơi hơi rung động trên người cành lá sần sật rung động, lại không có nói nửa câu lời nói.

Có lẽ là lười nhác nói chuyện, có lẽ là nó cũng nghĩ không thông.

Hồi lâu, không có bất cứ động tĩnh gì. Nai con, tiểu sóc, tiểu hầu tử lại bắt đầu chơi đùa.

Tại này tựa như thế ngoại đào nguyên vậy địa phương, rừng cây tổng là đơn thuần, những động vật luôn dễ quên, mọi chuyện đều tốt tượng không có phát sinh qua đồng dạng.

Một con chim hoàng yến thậm chí rơi xuống lăn xuống đến chân núi trên đá lớn đi ngừng, thật giống như này khối cự thạch nguyên bản ở chỗ này đồng dạng.

"Két —— "

Một tiếng thanh thúy tiếng vang, rơi xuống trên đá lớn chim hoàng yến khẽ run lên, con mắt đều phòng đi ra, nó kinh hoảng địa bốn phía nhìn quanh, không có phát hiện bất luận cái gì chỗ không đúng.

"Àm ——!" Một đạo kim quang phóng lên trời, nhưng trong nháy mắt tiêu tán, cả người lẫn vật không thương.

Chim hoàng yến sợ tới mức bay mất, cự thạch nứt ra thành hai nửa, tảng đá trung ương, một con khí lung la lung lay đứng lên khùng hoảng mà nhìn xem bốn phía.

Bốn phía cũng đều khùng hoảng mà nhìn xem hấn.

"Chuyện gì xảy ra. . . Ta chỉ là đóng hộ khách đầu. . . Làm sao lại. . ."

Vừa mới theo trong viên đá bỗng xuất hiện hầu tử nhìn xem hai tay của mình, lấy tay vuốt ve trên người bộ lông, một cái lông xù cái đuôi tại cái mông sau vắn vẹo —— theo sát lấy chính là một tiếng dặc cạn cả đáy vang vọng thiên địa thét lên.

Rừng cây phảng phát hơi run lên một cái, vô số chim tước bị kinh lên thiên không.

Hầu tử nhanh chóng đứng lên, lão đảo địa tại trong rừng cây chạy trốn, gào khóc thảm thiết địa gằm loạn một trận. Tất cả động vật cũng làm cho nói, cho dù là có thể dễ dàng đưa hấn nuốt vào lão hổ cũng sợ hãi địa núp vào.

Chỉ chốc lát, hầu tử tìm được rồi một chỗ hồ sâu, cự đại thác nước theo đỉnh núi trút xuống dưới xuống.

Hắn theo bên cạnh duỗi ra đầu, hoảng sợ địa vuốt mặt của mình: "Con khi. . . Hầu tử?"

Hắn bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hô hấp dồn dập, rồi lại tự nhủ nói: "Trần định, trần định, cái này nhất định là mộng."

Là mộng? Vậy tại sao trên đầu gối không cảm nhận trầy da đau đến như thế rõ ràng?

Tại phản phục chiếu mấy lần nước hồ sau, hầu tử bắt đầu nổi giận, hắn nhặt lên một bên tảng đá, hung hăng địa quăng đi ra ngoài.

"Đông ~" sóng gợn tản ra, nhanh chóng bị thác nước kích khởi bọt nước chỗ che dấu.

Nếu như là mộng, vì cái gì cái này cảnh tượng, thanh âm này như thế chân thật?

Hầu tử bắt tay phóng trên mặt đất, cầm lấy một tảng đá hướng trên mu bàn tay đập bẻ.

"Ngao ——!" Hắn bùm lấy đổ máu tay đầy đất lăn.

"Hắn đang làm gì thế?" Một con tiểu sóc hỏi kinh hồn chưa định chim hoàng yến.

"Lo nghĩ kỳ a, một hồi sẽ không việc gì." Chim hoàng yến tức giận địa cắn tức thạch hầu đáp.

Thạch hầu tiếp tục tại hồ sâu bên cạnh lăn qua lăn lại, dùng sức lăn qua lăn lại, theo buổi sáng lăn qua lăn lại đến xế chiều, lăn qua lăn lại đến toàn

thân một chút khí lực cũng không có.

Hắn hư thoát địa nằm trên mặt đất đang nhìn bầu trời, bốn phía bên cạnh cạnh góc giác có vô số động vật đang tại rình coi hắn.

Đột nhiên ôm bụng đứng lên, hầu tử úp sấp hồ sâu bên cạnh đã uống vài ngụm nước, sau đó trước mắt lưu ly địa đi về hướng rừng cây.

Dùng đôi quá ánh mắt tại trong rừng cây quét mắt, hầu tử lại phát hiện không có gì có thể ăn.

Leo cây? Không biết.

Săn bắn? Càng sẽ không.

Cuối cùng chỉ có thể ở trong bụi cỏ tìm một ít vừa chua xót lại chất màu đỏ tiểu trái cây cũng không trông nom có hay không độc, có thể ăn được hay không, lúc này nuốt lên, chính là trái cây quá ít, như thế nào ăn cũng ăn không đủ no.

" "

Hầu tử ngẩng đầu nhìn hướng lên, cao cao trên cây, một con màu nâu lão con khỉ nửa ngồi trước, trong tay nắm một cái quả táo.

Gặp hầu tử ngẩng đầu lên, màu nâu lão hầu tướng nhẹ buông tay, quả táo rớt xuống hầu tử trước mặt.

"Ăn." Lão con khỉ nói.

Làm một người bình thường, thạch hầu hiện tại bình thường phản ứng vốn nên là kinh ngạc cái này chính lão con khỉ sao biết nói chuyện.

Bất quá trước mắt cái này chích thạch hầu hiển nhiên cũng đã không bình thường.

Hoặc là nói, nếu như xuyên việt cái này việc sự đều có thể phát sinh, như vậy cái khác cái gì dưới mắt cũng không xem là cá chuyện này.

Hầu tử rơi lệ đầy mặt có thể, hấn nắm lên quả táo từng ngậm từng ngậm địa gặm. Chỉ có chính hấn mới biết được rơi lệ là vì cái gì, là vì cảm động, còn là vì không giải thích được địa nhảy đến cái chỗ này liền cơm đều không được ăn còn muốn tiếp nhận hầu tử bố thí.

Rất nhanh, đói quá hầu tử liền quả táo tâm đều nuốt xuống dưới, có ít đồ kế bụng hấn cũng mới nhớ quá sự tình.

Chậm rãi đứng lên ngẩng đầu nhìn, này chích màu nâu lão con khi còn là ngòi chòm hòm trên tàng cây nhìn xem hấn, mắt nhìn thần có điểm hiếu kỳ, cũng có chút sợ hãi.

Hầu tử men theo nguyên lai đường đi trở về, rất nhanh quay trở về vừa mới giáng sinh địa phương. Vuốt này hai tảng đá, ánh mắt của hấn híp lại thành một đường nhỏ: "Thạch hầu. . . Tôn Ngộ Không?"

Hấn bỗng nhiên quay đầu lại, hướng phía xa xa trên cây như trước theo dõi hấn lão con khi hô: "Nơi này là Hoa Quả Sơn?"

Này lão con khi sợ tới mức chạy như một làn khói!

"Duy trì! Ta đây có phải là còn muốn đi nhảy cầu màn hình động a?" Phiên bản thạch hầu nhụt chí địa ngòi xuống: "Trúng đau Tây Du ký!"

Thạch hầu là tích cực hướng lên người, hấn rất nhanh thu thập tâm tình chuẩn bị nghênh đón kế tiếp sinh sống. Đương nhiên, chủ yếu nhất vấn đề là bụng của hấn không cho phép tiếp tục uể oải không phân chấn xuống

dưới —— giữa trưa chưa ăn no, buổi tối này cơm không có rơi vào. Như thế nào đều muốn y no bụng lại cân nhắc a?

...

Mới vừa ở thủy đàm bên cạnh lăn qua lăn lại xong, thạch hầu lại bắt đầu tại trong rừng cây giăng co, thật vất vả theo một góc cây cây nhỏ trên nhỏ xuống một cây nhánh cây, đi lá cây thời điểm còn trên ngón tay trên đàm một cây gai.

Hắn chật vật đi tới, cẩn thận dùng mộc côn bốn phía chọc. Cái này địa phương xa lạ làm cho hắn sinh lòng sợ hãi, mỗi đi một bước, hắn đều cẩn thận.

"Có làm hay không, Hoa Quả Sơn không phải khắp nơi trên đất là con khỉ sao? Như thế nào về cá đội còn khó như vậy!" Hắn lúc này tâm tình quả thực không xong cực độ.

Một người, hoặc là nói một con con khỉ là sống không nổi. Quan trọng nhất là hắn không hiểu leo cây, càng không hiểu săn bắn. Yếu sống sót, biện pháp duy nhất chính là về đơn vị, tìm được bầy vượn.

Nghĩ, ánh mắt của hắn hướng xa xa nhìn lại, chỗ đó vài con khỉ lại càng hoảng sợ, lúc này líu ríu trèo lên càng cao cây.

"Lão Tử là quái vật sao? Lão Tử là quái vật sao? Sợ thành như vậy!" Thạch hầu cân nhắc trước cái này mấy cái đều là khắp nơi loạn đi bộ hầu tử, hắn muốn tìm chính là bầy vượn. Tìm được bầy vượn coi như là về đội, tốt nhất trong đó có một con khỉ vương, mọi người đến trên mặt đất một mình đấu một cái, nói không chừng cứ như vậy lên làm con khỉ vương. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Về phần màn nước động. . . Hay là thôi đi, hiện tại nhớ tới lúc trước đi qua thác nước phỏng chừng chính là màn nước động, hướng chỗ kia nhảy dựng, không chết cũng tàn phế.

Trong sách viết Tôn Ngộ Không nhảy dựng mà thành, nhưng vạn nhất Ngô Thừa Ân ghi ngã ba rồi sao? Vạn nhất chính mình kỳ thật không phải Tôn Ngộ Không mà là tại thế giới kia địa phương nào? Vạn nhất, vạn nhất. . .

Tóm lại, vạn nhất rất nhiều, nhớ tới cảm giác căn bản chính là một vạn, nơi đó là vạn nhất. Chính mình vừa mới tại hồ sâu bên cạnh đập bể qua trên tay huyết tài cán, cái này có thể là thật sự rõ ràng địa đầu nhức, chẳng lẽ lại còn phải lại chơi một lần? Có đánh cuộc lớn như vậy sao?

Ngẩng đầu, thạch hầu tượng tượng chính mình biến thành tàn phế treo ở trên cây đáng thương cầu bố thí bộ dạng đã cảm thấy trứng đau đến tột đỉnh. Xuyên việt thành hầu tử không tính, còn là chích tàn phế hầu tử, có hành hạ như thế người sao?

"Thì không thể xuyên việt thành học nghệ trở về Tôn Ngộ Không sao? Nói như vậy. . ." Thạch hầu bắt đầu dùng tinh thần thắng lợi đại pháp ý đậm, các loại ý nghĩ kỳ quái, thẳng chảy nước miếng: "Người tiểu yêu tinh, nếu là từ Lão Tử, bả Lão Tử hầu hạ tốt lắm. . ."

Thạch hầu cười mờ ám trước dùng mộc côn không ngừng địa gõ một bên đại thụ, giống như diễn trò vậy.

Không lâu, đang lúc thạch hầu trình diễn đến cao hứng thời điểm, xa xa rột cục truyền đến bầy con khi tiếng gào thét.

"Đến." Thạch hầu thoáng cái dùng trên mặt cực độ vẻ mặt bỉ ổi, thay một bộ chính nhân quân tử thần thái.

Hắn từng bước một đi lên phía trước, ảo tưởng trước làm cho trên người của mình nhiều một chút khí chất thần bí. Tuy nhiên những kia hầu tử chưa hẳn thấy hiểu, nhưng con khi vương buông xuống, tổng yếu có điếm mảnh lới không phải? Từ nay về sau cũng tốt lấy ra giáo dục hầu tử con khi tôn a.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 2:

Khi hấn trông thấy bày vườn trong sát na, cả rừng cây âm ỉ tiếng gào thét đều thành linh đình chỉ. Nguyên một đám đen thui thân ảnh leo lên trên tàng cây đứng im bất động, đẩy lẩy một đôi tròn căng con mắt nháy nháy địa theo dõi hấn.

"Hầu vương ở đâu?" Thạch hầu hét lớn một tiếng. Kỳ thật hấn vốn định trước về cá đội đòi hai cái trái cây ăn, khiêu chiến Hầu vương chuyện tình sau này hãy nói, nhưng là vừa vặn ảo tưởng quá độ, lòng tự tin thoáng cái bạo rạp, bả về đơn vị cái này một tiết cho nhảy tới.

Sau khi nói xong, hấn rõ ràng có điểm hối hận. Chưa ăn cơm, nơi nào đến khí lực đấu Hầu vương a. Bất quá lời nói đều nói ra, như thế nào có thể lúc này lùi bước?

Vì vậy hấn ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ làm việc nghĩa không được chùn bước bộ dạng.

Một con màu xám đại con khỉ nhảy lên bắt được cây mây, lay động đến thạch hầu trên đỉnh đầu: "Ngươi tìm Hầu vương có việc?"

"Ta muốn khiêu chiến hấn." Thạch hầu lớn tiếng thuyết.

"Có thể là chúng ta nơi này không có Hầu vương." Này hầu tử gãi đầu nói.

Lập tức, tẻ ngắt ba giây đồng hồ.

"Không có Hầu vương, người hỏi ta tìm Hầu vương làm gì? Người đùa bỡn ta a!" Thạch hầu cúi đầu xuống, tìm một khóa tảng đá sử xuất toàn lực hướng màu xám đại con khí quăng quá khứ, lại bị đối phương thoái mái hiện lên.

Này hầu tử lay động hồi trên chạc cây, cao hứng địa nhảy dựng lên:
"Chúng ta không có Hầu vương, cạc cạc cạc kết ~ "

Lập tức, cả bầy vượn đều lung lay lên: "Chúng ta không có Hầu vương, không có Hầu vương. Cạc cạc cạc kết ~ "

Tất cả hầu tử đều trên tàng cây sôi nổi, líu ríu địa gọi, diên diên khùng khùng.

Thạch hầu vẻ mặt hắc tuyến, hẳn thật sự không rõ những này hầu tử tại cao hứng cái gì, chẳng lẽ là vì cười nhạo mình? Trời ạ, khó trách Tôn Ngô Không mười vạn hầu tử con khí tôn không có một người nào, không có một cái nào có thể tiếp hẳn y bát, suy nghĩ cả nửa ngày, trừ mình ra bên ngoài cái khác một mực đều là sự ngu dại.

"Câm mồm! Đều cho ta yên tĩnh ——!" Thạch hầu nghẹn đủ khí lớn tiếng hô, lại phát hiện không có hầu tử để ý đến hẳn.

"Đều cho ta yên tĩnh ——! Đều cho ta yên tĩnh! Yên tĩnh!" Hẳn không ngừng địa rít gào, không ngừng địa rít gào, thẳng đến thanh âm đều khàn khàn, kịch liệt địa ho khan, những kia hầu tử mới cuối cùng yên tĩnh trở lại.

"Không có Hầu vương! Vậy chọn một!" Thạch hầu thở hồng hộc thuyết, trong nội tâm cân nhắc trước sự ngu dại cũng tốt, dễ gạt gẫm, nói không chừng thoáng cái tựu làm lên Hầu vương.

Lên làm Hầu vương, tổng không đến mức còn muốn chịu đói a?

"Hầu vương là làm gì vậy?" Có hầu tử hỏi.

"Không biết." Hầu tử môn đều lắc đầu.

Vì vậy hầu tử môn lại líu ríu địa nhảy dựng lên: "Không biết, không biết. Cạc cạc cạc kết ~ "

Thạch hầu cảm giác mình có điềm trướng nát, những này hầu tử căn bản không có cách nào khác câu thông, cho dù sẽ nói tiếng người, cũng không có biện pháp câu thông. Bất quá không có cách nào khác câu thông, cũng phải câu thông! Quý yếu chính mình cần cái này trương trường kỳ com phiếu?

Hắn thử giải thích nói: "Hầu vương chính là bầy vượn vương, vương mệnh lệnh tất cả mọi người muốn nghe, không thể không nghe."

Vì vậy lại có hầu tử xuất hiện nói: "Này Hầu vương không phải có thể không cần chính mình hái trái cây?"

"Ừ!" Thạch hầu hướng nó giơ ngón tay cái lên, đây chính là thạch hầu yếu.

"Vậy có phải hay không mỗi ngày đều có người hỗ trợ bắt con rận?"

"Không sai!"

"Vậy có phải hay không muốn thế nào chỉ mẫu con khi, thì có thể nào chỉ mẫu con khi rồi?"

"Cái này. . ." Thạch hầu có điềm phát điên, trên sách không phải viết nói một con lão con khi nhảy ra nói ai nhảy thác nước coi như Hầu vương sao? Như thế nào suy nghĩ cả nửa ngày yếu chính mình nói cho bọn hắn biết cái gì là Hầu vương rồi?

"Ngô Thừa Ân là một tên lều gạt!" Thạch hầu hung hăng địa thóa mạ nói.

Có một con khỉ nhảy dựng lên, cao cao địa trèo đến cây mây trên hô:
"Ta đây muốn làm Hầu vương!"

"Ta cũng vậy yếu!"

"Này mọi người cùng nhau đưng Hầu vương!"

"Người nào bắt con rận, ai hái trái cây?" Một con lão hầu tử chân chờ mà hỏi thăm.

"Hắn!" Tất cả hầu tử đều đem ngón tay hướng về phía thạch hầu.

"Câm mồm!" Thạch hầu hô lớn: "Tuyên Hầu vương muốn đánh khung, Hầu vương chỉ có thể có một, người nào thắng ai làm!"

"Tại sao phải đánh nhau." Một con khỉ khó hiểu hỏi.

"Bởi vì người mạnh là vua!" Thạch hầu vẻ mặt nghiêm túc nói ra, bất quá những kia hầu tử căn bản không cầm lấy giấy nợ của hắn, từng chích đều là điên điên khùng khùng.

"Ta cho rằng Hầu vương có thể có rất nhiều cá!" Có hầu tử lớn tiếng hô.

Lập tức, cả bày vượn đều hoan hô lên, tựa hồ bọn họ canh tiếp nhận Hầu vương có thể có nhiều thuyết pháp.

Thạch hầu cảm giác trứng toái đến tột đỉnh.

Lại trải qua một phen đầu bò không đúng mã miệng khắc khẩu, thạch hầu quyết đoán quay đầu rời đi: "Cái này căn bản là trò khôi hài! Trò khôi hài!"

Lúc chàng vạng tối, hấn lại bụng đói kêu vang đi tới lúc trước đã tới cái kia hồ sâu bên cạnh, nằm xuống thở hển hển hai cái khí.

Tiền tay nhéo nhéo cái đuôi của mình, cảm giác kia rất kỳ diệu, trước kia chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có một ngày sẽ có cái đuôi. . .

Nghe thác nước tiếng oanh minh, hấn nhìn lên bầu trời, vẻ mặt mờ mịt.

Hồi lâu, hấn lại ngồi dậy, nhìn qua lên trước mắt thác nước.

"Cái này thác nước thật có thể nhảy sao?" Thạch hầu không khỏi nhớ tới trước xem qua 《 Tây Du ký 》 , thật là hèn mọn.

Cự ly thác nước gần nhất bờ, cũng có 20m đã ngoài, cái này có thể như thế nào nhảy a?

Lại tới đây, hấn vốn nên hảo hảo mà bi thiết hạ xuống, đáng tiếc cô cô gọi bụng không cho phép. Nhưng không cho phép lại có thể như thế nào?

Hấn lung la lung lay địa đứng lên, toàn thân như nhũn ra, cảm giác mình giống như ngủ đi xuống, nói không chừng cứ như vậy đi. Bất quá trên thực tế hấn hiện tại cũng ngủ không được.

Cầm trong tay mộc côn, hấn trên mặt đất tìm một cái tuyền, dùng sức nhảy lên, sau đó quay đầu lại đo lường cự ly.

"Cái này hầu tử thân thể giống như so với ta trước yếu tốt không ít, chính là cũng chỉ là bình thường thân thể. Cự ly 20m khiêu được cự ly kém quá xa. Sào nhảy sao? Ta ngay cả bán căn gậy trúc đều không gặp đến." Hấn thất vọng địa ngồi xuống, cung trước thân thể ngóng nhìn mặt đằm.

"Cho dù có thể nhảy thì thế nào? Người ta hiện tại mỗi người đều là Hầu vương." Hấn lại nghĩ tới này bày hoang đường hầu tử, bọn họ thật là 《 Tây

Du ký » trong đó đám kia sao?

Các loại dấu hiệu cho thấy, đúng vậy khả năng tính không lớn.

Chính là thạch hầu chính là không nguyện ý tin tưởng, hoặc là nói hẳn bị tay trộm chuông đồng dạng địa cố chấp kiên trì. Có lẽ tin tưởng mình xuyên việt thành chính là Tôn Ngộ Không mà không phải chỗ nào đó một con bình thường thạch hầu cũng đã trở thành chèo chống hẳn ý chí cuối cùng một đường.

Nếu như ngay cả vậy đối với tương lai cuối cùng về chờ mong đều mất đi, chỉ sợ thạch hầu lúc này tựa sẽ hỏng mất.

Thái dương hạ sơn.

Hắn trầm mặc, bụng thì càng đói bụng. Quay đầu nhìn nhìn chung quanh, chỉ có lá cây có thể ăn, chính là hẳn cũng không phải mã.

Đột nhiên nghĩ, nếu như xuyên việt thành mã có thể hay không so với xuyên việt thành thạch hầu canh thoải mái? Tối thiểu nhất ăn mặc không lo không phải?

Xa xa bầy vượn như trước líu ríu không ngừng, tựa hồ còn đang bởi vì "Hầu vương" cái đề tài này mà hưng phấn không thôi, nghe làm cho người ta tâm phiền ý loạn.

Thở dài, thạch hầu quyết định nghĩ chút chuyện gì đó chuyện đến làm cho mình chẳng phải đói.

"Tuần sau yếu cuối kỳ thi. . . Thao! Ta còn muốn những thứ này trứng chim sự tình làm gì vậy? Đề này sẽ còn thi cọng lông thử." Thạch hầu chưa bao giờ giống như bây giờ cảm thấy kiểm tra là như thế mỹ diệu chuyện tình: "Còn là ngấm lại dưới mắt vấn đề a, ta là xuyên việt tới đây

làm gì? Tính, vấn đề này cũng nhảy qua, xuyên việt tự chưa từng nghe qua có lý do."

Xuyên việt tam đại định luật: Một, xuyên việt trước không giải thích; hai, sau khi xuyên việt không chịu trách nhiệm; ba, xuyên việt không bực về trình phiêu.

"Ta nên ngẫm lại kế tiếp yếu làm như thế nào. Đúng rồi, Hậu vương đương không được, ta có thể đi tu tiên, tượng Tôn Ngô Không như vậy học cá bảy mươi hai biến. Bồ đề lão tổ cũng sẽ không hỏi ta yếu thân phận của Hậu vương chứng minh. Chính là bồ đề lão tổ ở nơi nào? Tôn Ngô Không trùng hợp đụng phải, ta cũng vậy có thể gặp được sao? Nói nơi này thực có bồ đề lão tổ sao?" Nghĩ đến đây, thạch hầu bỗng nhiên hát đầu, cố gắng bỏ loại này hội làm cho mình tin tưởng hỏng mất ý nghĩ vung ra não ngoài: "Có lẽ ta ngày mai sẽ nên lên đường."

"Đến thế giới nhân loại đi. . . Ta ngay cả tại nơi này đều sống không nổi, một con khỉ, nói không chừng vừa đi con khỉ nào tự trên bàn."

Thạch hầu lại lắc đầu, không thêm nghĩ nữa cái này phiền não vấn đề. Hấn quyết định nghĩ điếm vui vẻ lên chút.

"Địa phủ nhất định phải đi, sinh tử sổ ghi chép khẳng định phải kéo, bằng không sẽ chết. Long cung cũng phải xông, bằng không sẽ không có kim cô bổng. Chính là thiên cung. . . Thiên cung còn là đừng nao loạn a, ta còn phải an phận làm việc. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Dù sao bất kể như thế nào, như đến phật tổ cùng với ta đánh cuộc, ta là khẳng định không bị hấn lừa."

Thạch hầu nằm trên mặt đất, nhìn qua đây trời tinh đầu vô hạn mơ màng. Hấn đột nhiên miễn cưỡng địa ngáp một cái, ngồi xuống mọi nơi tìm tìm, lại thất vọng địa nằm trở về.

"Nếu có điều thuốc rút ra rút ra thì tốt rồi, ta quyết định từ nay về sau học thành bảy mươi hai biến, yếu trước biến điều thuốc rút ra rút ra. Yếu nhược trung, đúng. . . Nhược trung tài năng nổi bật lên nâng ta đủ thiên đại thánh thân phận của Tôn Ngô Không, ta phải hảo hảo đương một bả thổ hào."

Một con chim hoàng yến bay qua thạch hầu đỉnh đầu rơi xuống cách đó không xa trên chạc cây, tự ngữ: "Cái này con khí rất đặc biệt, ta cảm giác hẳn cùng cái khác hầu tử không giống với."

"Ừ, ta cũng hiểu được. Đây ít khí không có hồng như vậy." Một con quạ lạng lẽ gom góp tới đến gần nói.

"Cút! Ta là nói hẳn ngữ trên mặt đất, gặp qua ngữ trên mặt đất hầu tử sao? Người cái này chích không có văn hóa chết quạ đen. Có xa lắm không cút cho ta rất xa, lần lượt gần như vậy muốn cho ta nhiễm nắm mốc khí a!"

Cách đó không xa thạch hầu trần trọc nói mê nói chung một câu: "Tử Hà, ta tới."

"Tử Hà? Vật gì đó?" Chim hoàng yến nghĩ.

Đương trời u ám sáng thời điểm, thạch hầu cũng đã tỉnh rồi, là đối tỉnh. Vừa mở mắt, hẳn đã nhìn thấy hơn mười ánh mắt nháy nháy địa nhìn mình.

"Các người làm gì?" Quá đột nhiên, hẳn sợ tới mức sau này dịch vài tấc, mới đột nhiên phát hiện mình bị hầu tử cho vây quanh.

"Hầu vương." Một con khí gã đầu nói.

"Các người yếu phụng ta vi vương?" Thạch hầu đột nhiên cảm giác được đầu óc của mình có điểm chuyển không đến.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 3:

"Các người yếu phụng ta vi vương?" Thạch hầu đột nhiên cảm giác được đầu óc của mình có điểm chuyển không đến.

"Hầu vương xác thực chỉ có thể có một." Một con lão hầu tử lên đến thạch hầu trước mặt nói.

"Các người sảo một đêm mới lấy hiểu rõ vấn đề này?" Thạch hầu vỗ đầu một cái, cảm thấy rất không nói gì.

"Chúng ta đây ứng làm như thế nào tuyên ra Hầu vương?" Lão hầu tử hỏi. Vấn đề này đối với bọn họ mà nói có điểm thâm ảo, đại khái bởi vì "Hầu vương" là thạch hầu đưa ra, cho nên bọn họ lựa chọn tìm đến thạch hầu.

"Ta ngày hôm qua không phải đã nói rồi sao?" Thạch hầu mặt không biểu tình mà hỏi.

"Nói sao?" Lão hầu tử mặt hướng bên trái, bên trái hầu tử lắc đầu.

"Nói sao?" Lão hầu tử mặt hướng bên phải, bên phải hầu tử lắc đầu.

Phông chừng đều hưng phấn được ngay, đã quên a.

Thạch hầu thở dài, chỉ vào thác nước thuận miệng nói ra: "Thác nước sau có cái huyết động, có thể đi vào đi lại an toàn đi ra, chính là Hầu vương."

"Chính là, có thể đi vào đi không?" Lão hầu tử hỏi.

Hầu tử môn nhìn xem cuộn cuộn bọt nước rùng mình một cái: "Sẽ chết."

"Yếu sẽ không chết, không phải mỗi người đều là Hầu vương sao?"
Thạch hầu không nói gì thuyết.

Này bây giờ rõ ràng từng chích gặt đầu, tựa hồ cảm thấy thạch hầu nói rất có đạo lý.

Lịch sử tựa hồ lại hồi phục quỹ đạo, mặc dù là dùng bất đồng phương thức liên tiếp, lại là cùng một cái điểm.

Hầu tử môn lại líu ríu địa kêu lên, bọn họ bắt đầu nhiệt liệt địa thảo luận như thế nào tiến đi cái huyết động kia, vậy mà không có hoài nghi cái huyết động kia có hay không thật sự tồn tại.

Có thể thấy được con khỉ não cũng không so với não heo mạnh bao nhiêu.

Đương nhiên, thảo luận là không có kết quả, não người cũng còn không có suy nghĩ cẩn thận, con khỉ não tựa càng không cần phải nói. Có thể là bọn hắn còn là không nguyện ý buông tha cho, hầu tử môn đều hướng tới không cần chính mình hái trái cây, có người bắt con rận, có thể yếu thế nào chỉ mẫu con khỉ thì có thể nào chỉ mẫu con khỉ thời gian.

Những này thảo luận hầu tử chính giữa, tựa nhiên cũng không thiếu được vừa mới cùng thạch hầu nói chuyện này chích lão con khỉ.

Lão con khỉ ôm một đồng trái cây phóng tới hồ sâu bên cạnh, một bộ không lo Hầu vương thế không bỏ qua tư thế. Nương nói qua mấy câu duyên phận, thạch hầu rất không biết xấu hổ địa quá khứ thặng phạm, thoảng cái liền ngày hôm qua bữa sáng, cơm trưa, bữa tối đều ăn trở về.

Đương thê không lo quỷ chết đói thạch hầu bắt đầu phòng ngừa chu đáo hướng bữa ăn tối hôm nay xuất phát thời điểm, lão con khi rất cục nhịn không được đưa hẳn một cước đá văng sau đó làm bộ không biết hẳn.

Vì vậy, đi đến thế giới này sau rất cục lần đầu tiên ăn quá no thạch hầu cũng bắt đầu tính toán như thế nào lên làm không cần chính mình hái trái cây, có người bắt con rận, muốn... Khái khái, Hầu vương.

Đương giữa trưa thái dương hỏa lạt lạt địa chiếu rọi đại địa thời điểm, tất cả hầu tử đều trốn đến dưới bóng cây đi hóng mát, mà thạch hầu cũng rất cục nghĩ tới một cái đã an toàn, lại bảo hiểm biện pháp.

Bất quá biện pháp này một người có thể không làm được, vì vậy, hầu tử sử thượng cái thứ nhất chính khách ra đời, cái này chính khách bắt đầu điên cuồng mà mở ngân phiếu khổng.

"Người muốn làm hầu tướng quân sao?" Thạch hầu bắt được một con thoát nhìn rất cường tráng hầu tử hỏi.

Bầy vượn trung lại một cái mới danh từ ra đời.

"Hầu tướng quân là cái gì?" Này hầu tử sờ sờ đầu hỏi.

"Chính là... Cùng Hầu vương không sai biệt lắm, có thể không cần chính mình hái trái cây, có người hỗ trợ bắt con rận, có thể cho cái khác hầu tử nghe lời, nhưng mình chỉ nghe Hầu vương lời nói hầu tử."

"Vậy cũng dùng yếu thế nào chỉ mẫu con khi tợn thế nào chỉ mẫu con khi sao?" Hầu tử hỏi.

"Khái khái... Vốn là không được, bất quá huynh đệ người thật có phúc, khi ta hầu tướng quân có thể." Thạch hầu hai mắt thẳng vào nhìn xem hầu tử, đem hai tay phóng tới hầu tử trên bờ vai, vẻ mặt thành khẩn địa nói với

hắn: "Đến đây đi, chỉ cần ta lên làm Hầu vương, ngươi chính là hầu tướng quân!"

"Yếu nhảy thác nước sao?" Hầu tử hỏi.

"Không cần. Chỉ cần ngươi dựa theo ta nói làm, ta cam đoan ngươi hội lên làm hầu tướng quân." Thạch hầu toét ra miệng nói.

Chỉ chốc lát, hắn cũng đã thành công địa đầu độc chín chích cường tráng hầu tử, đang lúc hắn tính toán đầu độc thứ mười con khi thời điểm, một con khi kéo hắn lại.

"Huynh đệ, muốn làm hầu tướng quân sao? Cùng Hầu vương cùng một dạng, nhưng không cần nhảy thác nước!" Đây hầu tử nói.

Thạch hầu vẻ mặt hắc tuyến. Đầu năm nay, thật sự là duy trì cái gì cũng có cạnh tranh. Những này hầu tử rõ ràng còn không biết rằng chính mình muốn làm gì, chính là giờ phút này phóng nhãn nhìn lại, lại cũng đã trát thành từng đồng.

Nhìn nhìn từng đồng hầu tử, lại nhìn nhìn phía sau mình chín con khi, thạch hầu buông tha cho lại đầu độc một con ý nghĩ.

Mang theo cái này chỉ vện vện có chín con khi, thạch hầu bắt đầu hành động. Hắn đầu tiên tìm tới vài tảng đá, liều mạng ma, thô ráp thạch đao sơ bộ thành hình. Tiếp theo, hắn giáo những kia hầu tử dùng thạch cắt hạ dài nhất tới thô cây mây, đem những này cây mây phóng tới cùng một chỗ, giống như biên roi đồng dạng địa biên, sau đó tiếp đứng lên, rất nhanh ra đời hai cái lại trường lại thô dây thừng.

"Lão đại, kế tiếp làm sao bây giờ?" Hầu tử hỏi.

Lúc này, không chỉ đi theo hấn chín con khi thán phục, tất cả hầu tử đều tò mò duỗi dài cổ.

"Chúng ta lên núi!" Thạch hầu hai tay giơ lên, nói.

Chín con khi nhảy đáp nhảy đáp theo sát hấn lên núi, những thứ khác hầu tử cũng tò mò đi theo.

Đến đỉnh núi, thạch hầu đem bên trong một sợi thừng tác trói lại khác một sợi thừng tác trung bộ, lại đem khác một sợi thừng tác cuối cùng trói lại trên một tảng đá lớn, lại đem một chỗ khác cột trên đỉnh núi một cây đại thụ.

"Biện pháp tốt!" Còn canh giữ ở cách đó không xa chim hoàng yến hơi ngửa đầu bả ngậm tại trong miệng sâu trực tiếp nuốt, cảm thán nói: "Đây là ta đã thấy thông minh nhất hầu tử, cùng nhân loại có liều mạng."

Tại thạch hầu dưới sự chỉ huy, chín con khi tăng thêm thạch hầu mang tảng đá lớn đầu từng bước một đi đến thác nước bên cạnh, dọc theo thác nước đem tảng đá vớt dưới đi.

"Đông ——!" Kinh thiên nổ, cự đại bọt nước tuôn ra, tất cả hầu tử đều hét lên.

Thạch hầu kéo dây thừng: "Rất căng, liền một lần nữa buộc đều giảm đi."

Ngay sau đó, hấn hạo hạo đặng đặng mang theo một đám hầu tử xuống núi lần nữa đi đến hồ sâu bên cạnh, liên quan đem buộc chặt tại rú xuống hướng hồ sâu dây thừng chính giữa này sợi dây thừng bên kia cũng cùng nhau túm xuống tới, trói lại trên cành cây.

Bởi như vậy, hai sợi dây thừng lợp một tảng đá kết thành treo trên bầu trời cách cục tụ tạo thành.

Tất cả hầu tử đều lảng lạng mà nhìn xem, bọn họ nhìn không chuyên mắt, bọn họ chưa bao giờ thấy qua như thế trí tuệ chuyện tình, chính như bọn họ chưa bao giờ thấy qua nhân loại vậy.

Tại tất cả hầu tử nhìn soi mói, thạch hầu lại kéo đến một cây cây mây, trói lại trên người mình, lại đem một chỗ khác tại đại trên sợi dây đánh cá kết.

Đây là bảo hiểm dây thừng, cho dù có ngoài ý muốn, hấn cũng không trở thành chết. Ngay sau đó, hấn tự tay vung lên, bốn con khi án lấy hấn chỗ lờ nhả nhủ lên núi đỉnh, trên tay cầm lấy thạch đao.

Chúng kiến bốn lông xù đầu tại trên đỉnh núi thò đầu ra, thạch hầu đem một thanh thạch đao cắm ở bên hông cây mây trên, thoáng cái trèo lên đặt ngang dây thừng.

"A ô a ô ~" hầu tử môn nhất tề sợ hãi than đứng lên, bọn họ quơ cánh tay, hưng phấn dị thường. Tại này man hoang địa phương, hầu tử môn cũng không cần lo lắng quá nhiều gì đó, hưng phấn tự cao giọng tru lên.

Rất nhanh, theo hai mươi độ nghiêng dây thừng thạch hầu trèo đến thác nước bên cạnh. Trước mặt gió thổi tới trận trận hơi nước, dây thừng truyền đến chảy xiết nước chảy chấn động, thậm chí có một ít Thủy Châu trực tiếp rơi đến trên người của hấn, làm cho trong lòng hấn một sợ hãi.

Khóe mắt có một ti run rẩy, đó là không tự chủ được sợ hãi, nhưng là hấn không có đường lui.

Ở cái địa phương này, hấn chỉ có thể án lấy cái này điều đường đi xuống, nếu không một con khi, hấn hấn là làm gì đó?

Thậm chí hấn liền hầu tử cũng không bằng, sẽ không leo cây, sẽ không săn bắn, hấn chỉ có thể dựa vào cái khác hầu tử bố thí sống qua. Thậm chí một ngày nào đó, chân núi lão hồ không hề sợ hấn, một ngụm nuốt cái này chích sẽ không leo cây hầu tử, này là bực nào chuyện dễ dàng a.

Sau lưng là bày con khi tru lên, trước người là kích động thác nước. Hấn nhắm mắt lại, cắn răng một cái, tiếp tục đi phía trước bò, nghênh đón thác nước tấp lể.

Cự đại tiếng nước chảy làm cho hấn lại cũng không nghe thấy bày con khi tru lên, toàn bộ thế giới giống như cũng chỉ còn lại có một mình hấn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Theo chỗ cao rơi xuống nước mang theo thật lớn xung lượng đánh ở trên người của hấn, làm cho hấn thấu tâm địa mát , càng đáng sợ chính là này xung lượng!

Hấn làm đủ chuẩn bị tâm lý, có thể là chuẩn bị còn là không đủ, tại xung lượng hạ, vừa sẩy tay, hấn cả nhanh chóng dưới lên rơi.

"Nguyên lai Tôn Ngộ Không nhảy thác nước, là như vậy địa khó." Thời điểm đó hấn nghĩ thầm.

Bảo hiểm dây thừng cứu hấn một mạng, hấn treo ở giữa không trung, bọc tại cự đại dây thừng trên hoàn nhanh chóng trượt mang hấn rời đi thác nước phạm vi, cuối cùng tại nửa đường dừng lại.

Hồi lâu, hấn mới trì hoãn qua khí. Xóa đi trên mặt nước, nổ vang lỗ tai rớt cục khôi phục thính lực, hấn lại nghe đến bày vượn tru lên, điều này làm cho lòng của hấn an ổn không ít.

"Không thể buông tha cho." Hấn nói, lại duỗi thân tay kéo bảo hiểm dây thừng, trèo lên cự đại dây thừng chậm rãi hướng về thác nước bò đi.

Lạnh như băng nước lại một lần đánh úp, hấn quả thực cảm giác những này đập bề ở trên người mình căn bản không phải nước, mà là mưa đá. Những này mưa đá không chỉ đập bề ở trên người của hấn, càng là trực tiếp nện vào đáy lòng của hấn, đem cả trái tim đều rửa sạch được không có vật gì, duy chỉ có còn lại tiếp tục đi tới ý chí.

Rốt cục, hấn lại một lần thất bại, lần này thất bại làm cho hấn kiệt sức, chảy xuống đến bán trung ương thời điểm nửa ngày cũng không có động tĩnh, cứ như vậy treo lắt.

Xa xa hầu tử đình chỉ tru lên, có lẽ bọn họ dùng vi thạch hầu chết rồi.

Hồi lâu, không có hầu tử nhớ rõ cụ thể qua bao lâu, bởi vì bọn hấn đều ngừng lại rồi hô hấp, thời gian lưu động như thế thông thả. Thạch hầu lại một lần động, hấn một lần nữa trèo lên cự dây thừng, như cũ là hướng phía thác nước phương hướng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 4:

Lại một lần tiến nhập thác nước, hắn dùng thủ cước ôm chặt lấy cự đại dây thừng, thật giống như ôm lấy mạng của mình đồng dạng. Chịu đựng lấy kịch liệt đau nhức, từng điềm từng điềm địa đi phía trước chuyên.

Nước tràn vào hắn xoang mũi, chính là hắn phải nhịn ở, ho khan, có khả năng tụt lại một lần kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Giờ phút này, nếu có người có thể xuyên thấu qua bay vút lên thác nước nhìn vào đi, nhất định sẽ chứng kiến thạch hầu dữ tợn trước mặt không. Ánh mắt của hắn mở giống như chuông đồng vậy, trong đó hiện đầy tơ máu. Thủ cước không đủ dùng, hay dùng cái đuôi bàn trước, tụt hé miệng dùng sức địa cắn lên dây thừng, còn muốn lợi dụng khoảng cách hô hấp.

Như cũ là từng điềm từng điềm đi phía trước chuyên.

Toàn thân đều bao trùm đến chảy xiết thác nước lí, ngũ tạng lục phủ phảng phất muốn nứt ra rồi đồng dạng. Rốt cục, hắn thấy được thác nước đối diện, một cái tối như mực huyết động.

"Thủy Liêm động. . . Thành công. . . Duy trì!" Thạch hầu thoát ly nước chảy, sử xuất cuối cùng khí lực nhảy lên nhảy lên huyết động, trên lưng còn buộc bảo hiểm dây thừng.

Rơi xuống đất trong nháy mắt, hắn cả trực tiếp nằm xuống dưới, cuộn thân, thở hổn hển, trái tim giống như muốn theo ngực nhảy ra đồng dạng.

Hồi lâu, hấn rút cục trì hoãn qua khí. Khom người ngồi dậy, ôm đầu gối, nhìn qua thác nước.

"Tại sao là ta? Đến chỗ quỷ quái này đương cái gì Tôn Ngô Không, người người đều biết Tôn Ngô Không phong cách, nhưng không ai nghĩ tới có nhiều khó." Thạch hầu nghĩ.

Theo thác nước ngoài xuyên qua đến yếu ớt quang, từ bên trong xem, cả thác nước đều giống như một cái cự đại màn sáng, như ôn ngọc đồng dạng thanh tịnh xanh thắm, cảnh sắc rất là tráng lệ.

Chỉ là chảy xiết nước chảy chỗ kéo rét thấu xương khí lưu làm cho hấn toàn thân run rẩy.

"Địa phương quỷ quái này thật có thể đương đại bản doanh? Thủy Liêm động. . . Chờ ta học thành bảy mươi hai biến là không có vấn đề, của ta hầu tử con khi tôn? Còn có, ta liền chính mình tiếng nói đều nghe không được, nơi này thật có thể ở người sao?" Kịch liệt thở dốc làm cho yết hầu dị thường khô ráo, thạch hầu nuốt khô nhỏ nước miếng, nhìn về phía tối như mực trong huyết động: "Có lẽ trong đó hội tốt một chút a."

Nghĩ, mắt của hấn vành mắt nhưng dần dần hồng nhuận, chỉ là không có nước mắt.

"Ta nên vui vẻ mới là, có Thủy Liêm động, nói rõ nơi này là Tây Du lí Hoa Quả Sơn tỷ lệ cực cao."

Cái này đầu khí quật cường giống như một tảng đá, lại tới đây hấn bản trụ không có đường lui, chỉ có thể dọc theo cái này một đường đi xuống.

Hấn nhớ kỹ cả bản 《 Tây Du ký 》 , nhưng đây không phải là hấn phải đi đường, đây chẳng qua là cái khác gọi Tôn Ngô Không người, vận mệnh.

Khẽ cắn môi, thạch hầu lại đứng lên, một lần nữa nhảy qua đi nắm ở dây thừng sau đó nhẹ nhàng buông tay ra. Khoan tim đau đớn lần nữa theo mỗi khấp ngồ ngách truyền đến, hạ rơi lực lượng rất nhanh mang hắn rời đi thác nước phạm vi.

Hắn lại dọc theo lúc đến lộ trượt đi ra ngoài.

Trên núi hầu tử, thủy đàm bên cạnh hầu tử đều gào thét kêu lên, dưới trời chiều trắng diện đồ sộ. Bất quá thạch hầu đoán liền chính bọn nó cũng không biết là tại cao hứng cái gì.

Đây quả thực là một cái lý trí không thể thực hiện được địa phương.

Thạch hầu lau trên mặt nước, cường chống xoay người lật lên dây thừng, từng điềm từng điềm địa bò lại đi.

"Hầu vương!" Một con khi hét lớn.

"Hầu vương! Hầu vương! Cạc cạc cạc kệt!" Bầy con khi ồn ào vậy kêu to, vỗ tay, chơi đùa.

"Cảnh tượng này, một chút cũng không nghiêm túc!" Thạch hầu nghĩ.

Quyết ngã xuống đất, hắn nặng nề địa đã ngủ.

Đương mặt trời chiều ngả về tây thời điềm, thạch hầu rốt cục thanh tỉnh lại. Một đôi đen bóng con mắt vờn quanh ở bên cạnh hắn, bọn họ trên tay bung lấy đủ loại kiêu dáng hoa quả.

Đói quá thạch hầu thân thủ một phát bắt được một cái trái cây nhét vào trong miệng của mình: "Thật đói a."

Thân thể của hắn hư thoát đồng dạng, mà ngay cả chính hắn cũng không hiểu, đây tốt cùng là nguyên lai thân thể còn là thạch hầu thân thể. Bởi vì

hắn ăn hoa quả thời điểm, lại còn đang hoài niệm trước đầu tinh.

Tôn Ngộ Không không phải ngồi không sao? Hắn có điểm nghĩ không thông, nhưng miệng lại một khắc cũng dừng không được.

Hầu tử môn ở bên cạnh hắn làm thành một cái hoàn hình, đều hoan hô tước nhảy lên.

"Ồ, thật đúng là lên làm Hầu vương. Trẻ con là dễ dạy." Chim hoàng yến loạng choạng đầu tượng cá dạy học tiên sinh đồng dạng địa cảm thán.

Cái này một câu đơn giản mà nói rơi xuống thạch hầu trong tai, lập tức, hắn ngừng bỗng nhiên ngừng hướng trong miệng nhét hoa quả tay, xoay đầu lại cùng chim hoàng yến bốn mắt giao đúng.

Ánh mắt kia trung mang theo giật mình.

Kết màu vàng chim chóc, có hoa lệ xinh đẹp vũ mao, hơi gió lên đầu cho thấy không giống bình thường kiêu ngạo —— đây là hầu tử đối với nàng ấn tượng đầu tiên.

Tất cả hầu tử cũng đều hướng phía thạch hầu ánh mắt điều chi nhìn lại, trong lúc nhất thời chim hoàng yến có thể nói là vạn chúng chú mục.

"Chưa thấy qua giống như ta xinh đẹp như vậy chim chóc sao? Hầu tử." Đứng ở hầu tử đỉnh đầu trên nhánh cây chim hoàng yến cao ngạo hỏi.

"Người nói 'Trẻ con là dễ dạy'?"

"Nghe không hiểu? Nghe không hiểu là bình thường." Đây chim hoàng yến ngẩng đầu lên dương dương đắc ý địa hít một câu.

"Sơn tước, người từ đâu tới đây?" Thạch hầu hí mắt hỏi.

"Sơn. . . Sơn tước? Người lại còn nói xinh đẹp như vậy ta là sơn tước! Người có hay không ánh mắt a! Ta là chim hoàng yến! Chim hoàng yến! Người cái này chích chết hầu tử!"

Tại nơi này, động vật có thể nói chuyện có thể nói là lơ lỏng bình thường, chính là có thể nói chuyện động vật vô duyên vô cớ vung hai câu nhân loại sách sử điển cố lí mà nói, vậy không quá bình thường.

Tôi thiếu có thể nói rõ một vấn đề, thì phải là nha gặm qua nhân loại!

Chính vào lúc này, một tiếng hô gầm truyền đến, sơn lâm chấn động!

Bầy con khi trong nháy mắt tản ra, thành thạo mà hướng trước bốn phía cây cối chạy đi thoáng cái liền toàn bộ trên cây, chỉ để lại mỗi một không chịu nổi thạch hầu một mình đối mặt —— một con hổ!

"Đây là. . ." Thạch hầu trừng lớn con mắt, há to miệng, vung ở sau người cái đuôi lập tức thẳng được giống như một cây cán bút, siết trong tay hai cái quả đào lạng yên chảy xuống trên mặt đất.

Chẳng biết tại sao, thạch hầu đột nhiên cảm giác được này trương hung thần ác sát trên mặt rõ ràng mang theo nào đó quý dị mỉm cười, lúc này đối phương chính chậm rãi từ từ mà hướng trước chính mình đi tới.

Nó không sợ chính mình chạy trốn? Không phải! Đối phương cũng đã quan sát chính mình thật lâu, biết mình không hiểu leo cây!

"Xong đời. . ." Đây là thạch hầu giờ phút này trong nội tâm còn thừa lại duy nhất ý nghĩ. Cái này tay chân lẻo khèo muốn chống đỡ lão hổ, đó là si tâm vọng tưởng.

Không biết nơi nào đến khí lực, nguyên vốn đã mỗi một không chịu nổi thạch hầu dùng sức nhảy lên trực tiếp nhảy vào hồ sâu.

Bất quá đó là một tương đương ngu xuẩn quyết định.

Không đợi hần theo nước hồ lạnh như băng trung trì hoãn qua khí, hần liền chứng kiến lão hồ cũng nhảy vào hồ sâu.

"Cái này thật sự xong rồi."

Nước là thạch hầu duy nhất hy vọng xa vời, bất quá hần hiển nhiên kiếp trước không khóa rớt thế giới động vật —— lão hồ cũng là hội bơi lội!

Liều mạng địa đập mấy cước còn không có đi tới vài tấc cự ly, trước mắt lão hồ cũng đã bơi tới bên người, há miệng chính là khê cắn!

Thạch hầu đời này đều sẽ không quên một khắc đó cảm giác, loại đó theo vai truyền đến khoan tim đau đớn, huyết dịch phiêu đảng tại mặt đàm tiếp nước lí lộ về mùi máu tươi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Mà chân của hần thậm chí giẫm không đến dưới bùn đất.

Này lão hồ duỗi dài cổ dùng sức hát lên đem thạch hầu trực tiếp ném vào bên cạnh bờ!

Bay lên trời, lại nặng nặng địa ngã tại trên cỏ, máu tươi tung tóe đỏ đầy đất màu xanh hoa cỏ.

Chịu đựng lấy kịch liệt đau nhức thạch hầu nhìn lại hồ sâu, lại trông thấy toàn thân ẩm ướt lợc lợc lợc lợc lão hồ cũng đã theo trong nước bò lên trên bờ.

Gần trong gang tấc! Hần thậm chí có thể tinh tường cảm nhận được trước mắt mãnh thú trầm trọng khí tức, tràn đầy mùi máu tươi.

Đây là một loại cảm giác hít thở không thông.

Giờ phút này, cả rừng cây đều ngừng lại rồi hô hấp chuẩn bị cho tốt mắt thấy cái này chích mới tới thạch hầu chết hồ khẩu.

"Tôn Ngô Không. . . Làm sao có thể như vậy tự tử?" Thạch hầu tuyệt vọng, chính là tuyệt vọng về tuyệt vọng, hắn còn là phản xạ có điều kiện giống như địa đạp trước chân cố gắng cách đối phương xa một chút.

Này lão hồ tựa hồ cũng không nóng nảy trước ăn hết trước mắt con mồi, lên bờ sau nó thở hỏn hển chậm rì rì địa từng bước một hướng thạch hầu đi tới.

Này móng vuốt dẫm nát màu xanh hoa cỏ trên chỉ có rất nhỏ sần sật vang lên, thạch hầu lại cảm thấy đây là chính mình từ lúc chào đời tới nay nghe được kinh khủng nhất tiếng vang —— đây là tử thần cước bộ.

Có lẽ hắn hẳn là xoay người chạy trốn, chính là hầu tử có thể chạy trốn qua lão hồ sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 5:

Có lẽ hấn hấn là xoay người chạy trốn, chính là hầu tử có thể chạy trốn qua lão hồ sao?

Trừ phi ——

"Pằng!"

Đột nhiên, một khóa quả táo mạnh mẽ đập đánh vào lão hồ trên mặt.

Nương theo lấy một tiếng hồ gầm, này lão hồ phần nộ mà hướng đến xử nhìn lại.

Trên đại thụ một con khí sợ tới mức co lại đến lá từng lí.

"Đại vương... Chạy mau." Một con khí hét to.

Thạch hầu xoay người cướp đường mà chạy, mà này lão hồ cũng không phải ngồi không, hiểu rõ rồi hầu tử dụng ý lập tức hướng phía thạch hầu phương hướng nhào tới.

Bất quá dưới mắt tình huống cũng không đơn giản như vậy.

Lại là một khóa lê hướng phía lão hồ đập tới, ngay sau đó là hương tiêu, bồ đào...

Thiên tượng hạ nổi lên hoa quả mưa đồng dạng, hầu tử môn đem bên cạnh mình có thể bắt đến đồ thống thống đánh tới hướng lão hồ. Tuy nhiên

cái này hùng tráng lão hồ không sẽ sợ hãi chính là vài cái hoa quả, bất quá điều kiện tiên quyết là đừng nện vào con mắt.

Ngắn ngủi thời gian bởi vì bày vượn trợ giúp, thạch hầu cũng đã mất mạng địa chạy đi hơn mười trượng cự ly, mà lão hồ cũng đã tại điên cuồng chạy nước rút trung ly khai bày vượn phạm vi công kích.

Rất hiển nhiên, đây là một chích thông minh lão hồ, nó rất rõ ràng cái gì là mấu chốt, chỉ cần cắn chết cái này chích sẽ không leo cây hầu tử hết thấy tị đã xong.

Thạch hầu cũng đã chẳng quan tâm trên người mình thương, hấn đánh bạc mệnh đi địa tại trong rừng cây thét lên, chạy trốn, khiêu dục, né tránh. Chính là hai cái đui thủy chung là chạy bất quá bốn điều chân.

Này bày khi đã bị vút được thật xa, đã không có trợ giúp của bọn hấn, lão hồ cũng đã dần dần rút ngắn lẫn nhau cự ly.

Nếu như lần này lại bị bắt được, chỉ sợ cắn cũng không phải là bả vai, mà là yết hầu.

Đang lúc thạch hầu lại một lần gần như lúc tuyệt vọng, chim hoàng yến bay vùn vụt đỉnh đầu của hấn: "Bên này, ngọc tử."

"A?" Bất chấp nghĩ nhiều thạch hầu vội vàng hướng phía chim hoàng yến phương hướng chạy đi.

"Thụ động! ?"

Sau lưng lão hồ một nhảy dựng lên mắt thấy muốn đem thạch hầu bỏ nhào thời điểm, cái này hầu tử xoay người bên cạnh cút đi vào một cái nhỏ hẹp thụ động!

Không đợi thạch hầu định ra thần trí, sắc nhọn hồ trao cũng đã hướng phía mặt của hắn quét tới!

Lướt trên phong tập trước khuôn mặt của hắn, tại khoảng cách như vậy phía dưới thạch hầu thậm chí có thể thấy rõ hồ trao trên lông tơ.

Bất quá, nó lại với không tới thạch hầu.

Chuyên sinh sau thạch hầu tựa hồ bởi vì còn ở vào tuổi nhỏ kỳ quan hệ, cá đầu rõ ràng so với trước yếu ít đi một chút thoạt nhìn cùng vậy hầu tử không có gì khác nhau, hắn có thể đi vào địa phương cái này chích trưởng thành lão hồ có thể chưa hắn đi vào.

Hết sức bắt nửa ngày chích bắt được một bả lá khô lão hồ lặng lẽ đem móng vuốt rứt trở về, ngay sau đó nó giảm thấp xuống đầu từ động khẩu nhìn tiến đến.

Đây là một cự mộc bộ rễ hình thành đẹp mà trường hẹp hơi huyết động, trong đó bàn căn vờn quanh tràn đầy lá rụng, tới lí địa phương cự ly lão hồ có thể với tới địa phương thì hơn một thước một điềm cự ly. Giờ phút này thạch hầu cả đều là dán bích.

"Đi ra!"

Đây là lão hồ thanh âm! Nó cũng là có thể nói! Cái chỗ này tất cả động vật đều có thể nói!

Lúc này trời đã tối đen, gắt gao chăm chăm vào cặp kia tản ra khủng bố hào quang con mắt, kinh hồn chưa định thạch hầu run rẩy từ trong kẽ răng rít đi ra hai chữ đến: "Mơ tưởng!"

"Đừng vọng tưởng, ta không sẽ rời đi, ngươi chạy không được."

"Nghe." Toàn thân phát run thạch hầu khẽ nhếch miệng lộ ra hung ác hàm răng, nói ra: "Nếu như ngươi không lập tức rời đi, ta sẽ giết ngươi!"

"Phải không? Đây là ta nghe qua buồn cười nhất chê cười. Một con khi tuyên bố muốn giết lão hồ?" Ánh trắng trung lão hồ trên mặt lại hiện lên nụ cười quỷ dị.

"Sơn tước ——!" Thạch hầu giật ra giọng hô to: "Sơn tước —— ngươi ở đâu?"

"Ta nói ta là chim hoàng yến! Chim hoàng yến! Ngươi cái này hầu tử không có đầu óc sao?"

"Cái gì tước đều hảo! Giúp đỡ chút hảo sao?"

"Giúp cái gì?"

"Đi giúp ta bả hầu tử con khi tôn môn đều mang tới."

"Mang..." Lập tức, thụ động ngoài truyền tới chim hoàng yến tiếng chửi rủa: "Ta thực nhìn không ra được a! Ngươi lại muốn dùng cái khác hầu tử đến uy no bụng lão hồ! Ngươi so với người còn thiếu đạo đức..."

"Không phải! Mẹ nó, ngươi đừng loạn não bỏ! Ngươi khiến chúng nó mang sào riêng tới! Ngươi biết sào riêng là cái gì sao?"

Lúc này, bên ngoài truyền quay lại chim hoàng yến tiếng cười trộm.

Nếu như nhớ không lầm, ban ngày thạch hầu trông thấy qua một con khi ôm sào riêng, Hoa Quả Sơn nơi này tựa hồ cái gì hoa quả đều có.

Nghe chim hoàng yến phát cánh thanh âm dần dần đi xa, thạch hầu cảm tức lão hồ chậm rãi nói ra: "Ta sẽ nhường ngươi hối hận không có một ngậm cắn chết của ta!"

"Ta đây tự nhìn xem người đến tột cùng có thể đùa giỡn ra cái gì hoa dạng!" Này lão hồ hung dữ thuyết.

Thời gian từng phút từng giây địa trôi qua, lão hồ như trước chăm chú địa chăm chăm vào thạch hầu, mà thạch hầu cũng không cam chịu yếu thế.

Bất quá tình trạng của hắn hiển nhiên không có lão hồ hảo, bả vai máu vết thương cũng đã cứng lại không có lại chảy, nhưng thật sâu miệng vết thương truyền đến kịch liệt đau nhức lại làm cho hắn thống khổ không chịu nổi. Trên mặt hung ác biểu lộ có một nửa là nguyên ở miệng vết thương kịch liệt đau nhức.

Thậm chí hắn phát hiện tay trái đã hoàn toàn sử không được khí lực.

"Sẽ không gãy xương a?" Hắn nghĩ.

Bị lão hồ cắn một ngụm cho dù gãy xương cũng không kỳ quái, chỉ là hiện tại hắn hơi chút vừa động làm miệng vết thương giống như muốn vỡ ra đồng dạng địa đau đớn, cũng vô pháp nghiệm chứng.

Không lâu, một cái sào riêng nặng nề mà đập bễ xuống tới!

Mặc dù không có đập trúng lão hồ, nhưng mà tại rễ cây trên lưu lại thật sâu dấu vết!

Một màn này thấy lão hồ kinh hãi, nó rất cuộc biết thạch hầu tại chờ cái gì. Cũng không phải tất cả hoa quả đều không có gì lực sát thương!

Lão hồ bỗng nhiên ngẩng đầu, lại trông thấy trước mặt mà đến ba cái sào riêng.

Một trong đó chuẩn xác địa đập trúng phần eo của nó, lập tức, một tiếng kêu rên vang lên, nương theo lấy chính là bầy vợ hoan hô.

"Không phải không đi sao? Người lại là đừng đi a." Thạch hầu lên tiếng dữ tợn địa cười, thân thủ đem một cái sào riêng dắt tiến đến chuẩn bị vừa ăn sào riêng bên cạnh xem cuộc vui, bất quá đỉnh đầu không có công cụ yếu một tay mở sào riêng cũng không phải là dễ dàng như vậy.

"Cũng tốt, lưu lại đương vũ khí a." Đem sào riêng nhét vào một bên, ngẩng đầu lên hấn hô to một tiếng: "Chúng tiểu nhân, cho ta hưởng trong chết đập bẻ!"

Ngoài động tiếng hoan hô càng thêm tung tăng như chim sẻ.

"Người không phải muốn ăn ta sao? Ta lại muốn nhìn ai ăn ai. Đã quên nói cho người biết, hầu tử không nhất định đều ăn chay!"

Trả lời hấn chính là một tiếng điên cuồng hồ gầm, thạch hầu cũng không cam chịu yếu thế, báo dùng điên cuồng viên gào thét.

Trong lúc nhất thời hồ gầm viên gào thét liên tục không ngừng.

Đêm hôm đó, cả rừng cây vô cùng náo nhiệt, lão hồ không ngừng mà né tránh trước từ trên trời giáng xuống sào riêng, đến nửa đêm về sáng sào riêng còn lại không nhiều lắm lại hỗn tạp cây dứa, lão hồ ngẫu nhiên bị nện trung liền sẽ kích khởi toàn trường hoan hô, loại này tiếng hoan hô làm cho hầu tử môn tràn đầy tình cảm mãnh liệt thậm chí quên ngủ.

Còn đối với lão hồ mà nói, loại này tiếng hoan hô quả thực chính là cơn ác mộng, mỗi một trận hoan hô sau lưng đều ý nghĩa càng nhiều cây dứa, sào riêng, càng nhiều hầu tử tham dự trong đó, nó thậm chí chứng kiến một con tùng thủ tại triều nó ném cây hạch đào!

Thân là vua của rừng rậm danh dự cứ như vậy triệt để quét rác.

Ghê tởm hơn chính là này chích chết tiệt thạch hầu đang tại trong thụ động đối với mình cười trộm.

Về phần thạch hầu, trạng huống của hắn cũng cũng không khá hơn chút nào.

Ban ngày thạch hầu cũng đã mỏi mệt không chịu nổi, đã trải qua vừa mới trận kia sinh tử trốn chết cũng đã nghiêm trọng tiêu hao thể lực. Lại thêm trên người còn có thương, suốt một đêm hắn đều cảm thấy mí mắt tại đánh nhau đồng dạng.

Chính là hắn một khắc cũng không dám buông lỏng, nếu đang ngủ một cái không cẩn thận trở mình thân nói không chính xác tự làm thỏa mãn lão hồ nguyện.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể cường giữ vững tinh thần cùng lão hồ đấu một trận, xem ai trước nhin không được.

Đương luồng thứ nhất dương quang xuyên thấu qua đám mây chiếu sáng rừng cây thời điểm, toàn thân đã không có một khối thịt ngon lão hồ rất cục lựa chọn buông tha cho xám xịt địa kéo theo một mỏi thân thể rời đi. Mà thạch hầu nhưng chỉ là chuồn ra thụ động đến dất hai cái cây dừa cùng một tảng đá liền lại chui trở về.

Chim hoàng yến lặng lẽ bay thấp đến cái động khẩu thò đầu ra hỏi: "Người làm gì thế? Còn không ra? Nó đã đi rồi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Sử xuất bú sữa mẹ khí lực đem cây dừa đập bể mở, bưng lấy dừa xác uống một hơi cạn sạch, lau bả miệng, thở phào một cái sau thạch hầu mới hữu khí vô lực thuyết: "Người cho ta ngọc sao? Còn có cái gì so với nơi này an toàn hơn? Ta hiện tại có thương tích lại không hiểu leo cây, nếu gặp lại

đến nó không có cái này thụ động ta chuẩn mắt mạng. Nói trở lại, cảm ơn người a, sơn tước."

"Sơn mẹ người! Nói bao nhiêu lần ta là chim hoàng yến! Người còn như vậy ta không để ý tới người!"

"Còn có... Giúp ta chăm chăm vào con cọp kia một điếm, ta thực sự mỉ một chút..."

"Người..."

Không đợi chim hoàng yến mở miệng, nàng cũng đã trông thấy thạch hầu cả ngất quá khứ.

Có lẽ là bởi vì quá độ tinh thần khẩn trương quan hệ a, suốt một đêm đều ở đường ranh sinh tử bồi hồi cảm giác cũng không hơn gì.

"Từ nay về sau người nếu nếu kêu lên ta sơn tước, ta thề cũng không để ý tới người nữa."

Oán hận địa hôn mổ một bên thân cây, chim hoàng yến xoay người hướng phía lão hổ bỏ chạy phương hướng đuổi tới.

Kế tiếp cả ngày, hầu tử môn cùng chim hoàng yến luân chuyển trách nhiệm theo dõi lão hổ. Nếu là chim hoàng yến trách nhiệm khá tốt, nàng nhiều lắm thì đi theo lão hổ báo cáo hành tung mà thôi, nếu là hầu tử môn trách nhiệm... Bọn họ hội không sợ phiền địa đối với lão hổ đập bẻ đông tây.

Cái này chính ngày xưa sơn lâm chi vương hiện tại cũng đã dọa lạc giống như một con chuột chạy qua đường đồng dạng.

Bất đắc dĩ, lão hồ chỉ phải chạy đến trên đất trống đi mới có một lát an bình.

Bất quá, trận này hầu tử cùng lão hồ trong lúc đó chiến tranh mới vừa vụn kéo ra mở màn mà thôi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 6:

Màn đêm buông xuống màn lại một lần buông xuống thời điểm thạch hầu rốt cục mở mắt, hấn làm chuyện thứ nhất chính là hung hăng địa ăn một đồng bầy vượn hiếu kính tới hoa quả, sau đó dùng cây mây cùng phiến lá băng bó hảo miệng vết thương của mình.

Lợi dụng khoảng cách, hấn còn lớn hơn cá liền.

Nói lên đại tiện cái này việc sự lại là làm cho hấn tim đập nhanh, không có giấy vệ sinh, duy nhất có thể xử dụng chỉ có lá cây. Mà đại đa số lá cây bởi vì vô cùng bóng loáng vô luận như thế nào sát đều sát không sạch sẽ, rơi vào đường cùng hấn chỉ có thể sử dụng một loại có chứa thật nhỏ lông tơ lá cây.

Kết quả, tự nhiên là cây hoa cúc tàn.

Nghĩ đến từ nay về sau một đoạn thời gian rất dài đều muốn một mực sử dụng loại vật này đến giải quyết không khỏi làm cho thạch hầu càng thêm vô cùng đau đớn, tưởng niệm trước kia sinh hoạt.

Mấy ngày kế tiếp như không đặc thù cần hấn đều kiên quyết không ly khai cái kia thụ động, thành thành thật thật đứng ở trong thụ động dưỡng thương đồng thời hấn lại bắt đầu điều khiển chỉ huy bầy vượn truy kích lão hổ.

Truy kích biện pháp có thể nói rất hữu hiệu, nghĩ dựa vào đập bẻ hoa quả đập chết lão hổ trên căn bản là không có khả năng, nhưng hấn có thể

chết đói lão hồ!

Bị chia làm mười tổ hầu tử môn ngày đêm càn không ngừng tập kích quấy rối lão hồ, đồng thời khắp nơi quảng bá lão hồ hướng đi. Bởi như vậy lão hồ không tới, con mồi lại đã chạy hết sạch.

Không chịu nổi quấy rầy lão hồ rơi vào đường cùng chỉ phải hướng Hoa Quả Sơn bên ngoài không có bị cây cối bao trùm khu vực chạy tới.

Tục ngữ nói hồ rơi bình nguyên bị khuyển khinh, lão hồ thứ này tự thích hợp sinh hoạt tại trong rừng cây, đến trồng trái khu vực, trên người tầng kia da lông là bực nào tiên diễm a. Từ thật xa địa con mồi có thể thấy nhất thanh nhị sở.

Tuy nhiên không đến mức hoàn toàn tìm không thấy thực vật, nhưng chịu đói cũng đã trở thành tất nhiên.

Ngày xưa sơn lâm chi vương như thế nào chịu được bực này ủy khuất, nó rất rõ ràng đây hết thảy đều là ai ở sau lưng giở trò quỷ. Vì vậy, mấy lần nguyệt hắc phong cao ban đêm lão hồ giết trở lại cố gắng bắt giặc phải bắt vua trước.

Bất quá thạch hầu cũng không phải ngồi không, tại sinh tử tồn vong trước mặt một khắc cũng không dám xem thường. Cả rừng cây đều sắp xếp hấn trạm gác, thường thường lão hồ còn chưa tới hấn cũng đã trốn đến trong thụ động.

Huống chi dưỡng thương về dưỡng thương hấn cũng không nhàn rồi, thụ động không nhiều lắm vậy chính mình đào! Hấn chỉ huy hầu tử hầu tôn môn bắt đầu dùng thạch đao tại đại thụ gốc đào nổi lên chuyên môn vì chính mình lượng thân làm theo yêu cầu chỗ ẩn thân.

Lúc này, cả rừng cây đều biến thành hấn thành lũy.

Đương nhiên, trăm mật cũng có một sơ thời điểm, đặc biệt đương chấp hành nhiệm vụ cấp dưới là nhất bang không dựa vào phổ hầu tử thời điểm.

Chúng nó có khả năng tại gác thời điểm ngủ, khả năng tại lúc thi hành nhiệm vụ chạy tới chơi đùa, khả năng tại vung phao nước tiểu sau tỵ quên phân phó chuyện kế tiếp chuyện. . . Tóm lại, đối tại này bang hầu tử đến nói cái gì hoa tuyệt thế sự tình đều có thể phát sinh.

Vì thế, thạch hầu nhiều lần đều thân lâm hiểm cảnh, thần kinh ở vào cực độ căng cứng trạng thái, buổi tối càng là cơn ác mộng liên tục.

Bản thân rời xa văn minh, màn trời chiếu đất sinh hoạt cũng đã làm cho thạch hầu thể xác và tinh thần đã bị thật lớn tàn phá, mà theo đuổi không bỏ lão hồ càng làm cho tinh thần của hắn cơ hồ ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Từ góc độ này mà nói, lão hồ phản quấy rầy cũng cũng không phải không hề kiến thụ.

Cái này cũng đã diễn biến thành một hồi lè mè tiêu hao chiến, ai trước nhẹn không được ai tỵ thua.

Tỵ hành hạ như thế một tháng, một tháng sau tinh thần hậm hực thạch hầu thương thế khỏi hẳn, mà lão hồ cũng đã gây trơ xương như củi, từ xa nhìn lại nói là chích mèò bệnh cũng không đủ.

Lúc này, theo thể năng tiêu hao, lão hồ không thể không đem càng nhiều tinh lực dùng cho bình địa trên gian nan săn bắn, càng ngày càng ít đặt chân rừng cây, giống như có lẽ đã cố ý chấm dứt trận này không dứt chiến tranh.

Bất quá thạch hầu rất không nghĩ như vậy.

"Người còn muốn giết hần? Chính là hần cũng đã năm sáu ngày đều không có đến đánh lén, cần gì chứ?"

"Nó phải chết! Ta muốn đem nó dựng lên đến nướng ăn!" Thạch hầu đây lấy một đôi nòng đậm gấu mèo mắt, gần như điên cuồng địa quát um lên: "Tên kia một ngày không chết, ta liền một ngày ngủ không được!"

Chim hoàng yến mở to hai mắt nhìn, nàng đột nhiên phát giác trước mắt cái này con khỉ trả thù tâm không phải bình thường cường.

Thẳng đến vài trăm năm sau, đương có người hỏi thạch hầu hần cả đời này chính giữa gặp được làm cho hần trí nhớ khắc sâu nhất đối thủ là ai thời điểm. Câu trả lời của hần không phải Như Lai phật tổ, không phải ngọc đế, càng không phải Dương Tiễn. Mà là cái này chích liền danh tự đều không có lão hồ.

Đây là hần trong cả đời tôi dài dòng buồn chán sinh tử giây dựa, lưu lại chính là vĩnh viễn không cách nào quên mất tâm lý oán hận.

Lại là một tháng, bụng ăn không no lão hồ càng thêm hư nhược rồi, mà ở vào điên cuồng trạng thái thạch hầu tắc cũng đã nắm giữ kể cả leo cây tại trong tất cả hầu tử sinh tồn kỹ năng trở thành một cái xứng chức Hầu vương.

Cuối cùng quyết chiến khai hỏa.

Thạch hầu tại trên người của mình trói trên che giấu chuôi tây lá, mang lên thật vất vả biến thành kiên cố mộc thuẫn, đứng trước thạch chủ thủ, dẫn một đám trang bị gọt tiêm mộc côn hầu tử hạo hạo đặng đặng hướng phía lão hồ chỗ địa phương xuất phát.

Tại một cái hẹp dài trong sơn cốc đây là chết đập đầu hai tháng sinh tử oan gia lại một lần chạm mặt.

Nhìn thấy thạch hầu trong nháy mắt, lão hồ cũng đã triệt để tuyệt vọng.

"Không phải nếu như vậy sao?" Nó hỏi.

Thạch hầu không có trả lời, chỉ là phát tay làm cho cầm trong tay trường côn hầu tử phương trận đẩy mạnh.

Đây là trả lời.

Lão hồ toét ra miệng, toàn thân bộ lông đều dựng thẳng lên, điên cuồng mà đối với bầy vượn rít gào, một con mãnh thú sắp chết giãy dựa quả thật làm cho đầu người da run lên, nhưng mà không có biện pháp làm cho bầy vượn lui về phía sau một bước.

Đối tại Hầu vương tín nhiệm cũng đã áp đảo đối lão hồ sợ hãi.

Trận này duy trì liên tục hai tháng chiến tranh cuối cùng dùng hầu tử thắng lợi chấm dứt, chim hoàng yến vĩnh viễn đều nhớ rõ cùng ngày trảng cảnh.

Thạch hầu tự mình ra trận, hấn toét ra miệng điên cuồng mà rít gào, đỏ bừng hai mắt hiện đầy tơ máu, trên mặt nổi gân xanh.

Mấy tháng qua bị đè nén bị triệt để phóng thích, hấn tượng một con triệt để dã thú đồng dạng thao trước tảng đá đem hấp hối lão hồ đầu đập bẻ thành thịt vụn còn chưa hết giận, lại đem lão hồ thi thể chen vào đứng lên nướng chín ăn.

Đây là thạch hầu trong cả đời duy nhất một lần ăn thịt, trọn vẹn làm cho hấn tiêu chảy kéo bảy tám ngày chỉ còn lại có một lớp da mới trì hoãn qua khí.

Bất quá sự tình còn chưa kết thúc, mọi người đều biết tại động vật thể giới có "Lãnh địa" khái niệm. Thân là "Lãnh chủ" lão hồ chết rồi, tự nhiên sẽ có mới ở vào thực vật liên đỉnh ăn thịt động vật thể thân "Lãnh chủ" vị trí.

Lại là một tháng sau, "Mới lãnh chủ" đến trình diện —— một con báo gấm.

Điều này làm cho vốn có chuẩn bị cho tốt hảo tu sinh dưỡng tính thạch hầu tinh thần lần nữa ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, tuy nhiên đã có đối phó lão hồ kinh nghiệm, nhưng thân hình ít hơn hơn nữa hội leo cây báo gấm hiển nhiên không có lão hồ dễ đối phó như vậy.

Để cho nhất người tuyệt vọng chính là, dù cho phí tinh thiên tâm vạn khổ lần nữa đánh bại cái này mới lãnh chủ, như trước sẽ có nó thịt để ăn của hắn động vật tiếp nhận vị trí của nó.

Cũng may cái này chích báo gấm cũng không phải rất có hứng thú trên chọc số lượng phân đông hơn nữa tương đối đoàn kết bày vượn, điều này khiến cho thạch hầu coi như có một lát an bình.

Bất quá loại này an bình cũng là cực kỳ ngắn ngủi, nửa tháng sau một ngày trong đêm, bày vượn lí một con vừa trưởng thành tiểu hầu tử đã thất tung, mà thạch hầu thì tại báo gấm trong ổ tìm được rồi nửa cái còn có dính thịt nát sọ. . .

Bầy vượn thần kinh trong nháy mắt khẩn trương đến không gì so sánh nổi tình trạng, cảnh giới võng bị kéo ra, bởi vì không cách nào hoàn toàn tín nhiệm kia bang không dựa vào phổ hầu tử hầu tôn thạch hầu không thể không mỗi đêm đứng lên mấy lần tra cương, có khi thậm chí bởi vì tìm không thấy gác hầu tử mà chính mình thể thân.

Chính là vô luận hấn cố gắng như thế nào, bầy vượn còn là hội luôn luôn mà xuất hiện người mất tích.

Hấn bắt đầu thử phản kích, nhưng báo gấm động tác cực kỳ nhanh nhẹn, hơn nữa quấy rầy căn bản không cách nào phát ra nổi giống như đôi phó lão hồ như vậy hiệu quả —— tới quấy rầy hầu tử chính là tốt nhất con môi!

Có một lần, này chích báo gấm xa xa địa xuyên thấu qua bầy vượn đôi với thạch hầu lộ ra nụ cười quỷ dị, này thợ săn đôi con môi tiểu dung giống như một khóa sợ hãi hạt giống đồng dạng thật sâu chôn vào thạch hầu đáy lòng, mọc rễ nảy mầm.

Vô số lần, thạch hầu mộng thấy mình trong giấc mộng bị cắn mở yết hầu, đổ máu mệnh địa chảy. Loại này vô thì vô khắc đều tồn tại tử vong uy hiếp làm cho thạch hầu gần như bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ. . .

Rốt cục, lại tới đây mới bốn tháng gót chân đều không đứng vững thạch hầu bắt đầu dĩ đem ánh mắt quăng hướng về phía biển rộng.

"Ngươi yếu rời bến?" Chim hoàng yến cả kinh hét âm lên.

"Ta muốn đi tây ngưu hạ châu Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động tìm Bồ Đề tổ sư cầu tiên học nói."

"Tây ngưu hạ châu ta đi qua, chính là địa phương quỷ quái này ta nghe đều chưa từng nghe qua."

"Ta nhớ được ngươi đã nói tại du lịch trong quá trình đã từng gặp được qua được xưng là 'Tiên nhân' người, chích yếu tìm được bọn hấn, khẳng định sẽ biết."

"Này làm sao ngươi vượt qua cái này phiến hải? Liền nhân loại đều không thể vượt qua cái này phiến hải đến nơi này."

"Này là bởi vì bọn hấn không có dẫn đường, trên biển sợ nhất chính là bị lạc phương hướng, mà ta có ngưoi!" Thạch hầu kiên định thuyết.

"Ta khi nào thì đáp ứng cùng ngưoi rời bến rồi?"

Đối tại loại này thuyết pháp chim hoàng yến vạn phần hèn mọn, nhưng cuối cùng nhưng vẫn là bị trói trên thạch hầu chiến xa, có lẽ là bởi vì thạch hầu rảnh rồi tới cũng biết dỗ nàng vui vẻ nguyên nhân.

Nàng yêu mến thạch hầu cắm vào nàng trên đầu tiểu hoa đại, yêu mến thạch hầu nói nàng là trên thế giới xinh đẹp nhất chim chóc.

Rất nhanh, thạch hầu phát động tất cả hầu tử giúp hấn làm ra hải trước chuẩn bị, đây là một khổng lồ công trình.

Đối tại này bang rời xa vẫn minh không có bất kỳ công cụ hầu tử mà nói, yếu chặt cây cây cối vận đến bờ biển biên chế một cái bè gỗ đều là rất khó, huống chi thạch hầu yếu cũng không phải là một cái tiểu bè gỗ đơn giản như vậy.

Hơn nữa, tại cả chuẩn bị trong quá trình bọn họ còn muốn thời khắc đề phòng đến từ báo gấm uy hiếp. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Suốt ba tháng ngày đêm càng không ngừng đẩy nhanh tốc độ, bọn họ mới cuối cùng hoàn thành trương sáu trương vuông bè gỗ lớn, trong lúc này lại có bốn con khỉ bất hạnh bị báo gấm cắn chết.

Ly biệt thời điểm cả bày vượn đều đỏ mắt.

"Đại vương, ngưoi còn có thể trở về sao? Chúng ta có điểm sợ."

"Hội, chờ ta học thành bảy mươi hai biến sẽ trở lại làm thịt này chích con báo!" Thạch hầu lời thề son sắt thuyết.

Nhìn xem thạch hầu bước trên tràn đầy thô ráp vỏ cây bẻ gãy, hầu tử ôm đoàn khóc rống.

Bây giờ này tuy nhiên ngốc không sót vài, nhưng không thể phủ nhận chính là nếu như không có chúng nó thạch hầu đã sớm biến thành lão hồ khê dừng bữa tối. Càng khó được chính là đương chúng nó biết rõ thạch hầu chuẩn bị bẻ gãy là vì lúc rời đi lại như cũ tín giữ nghe theo Hầu vương mệnh lệnh. Muốn biết được một khi thạch hầu rời đi, chúng nó lấy cái gì chống đỡ con báo?

Chúng nó đơn giản, thuần phác, còn ngốc không sót vài, thực sự ngốc đến làm cho thạch hầu có chút đau lòng.

Thủy triều xuống nước biển vòng quanh bẻ gãy hướng về viễn hải trôi đi, thạch hầu bò lên trên bẻ gãy trung tâm đặc biệt dự lưu nhìn ra xa can, lớn tiếng hô: "Các người nhất định phải hảo hảo còn sống, đừng làm cho con báo ăn. Chờ ta trở lại!"

"Đại vương, người nhất định phải trở về a!"

Lúc này, thạch hầu đã là lệ nóng doanh tròng.

"Đã như vậy không nữa, vì sao còn muốn đi?" Chim hoàng yến hỏi.

Thạch hầu không có trả lời, mấy tháng này tại nơi này giãy dụa bây giờ sống giống như cá người nguyên thủy vậy, trong đó gian khổ chỉ có hãn tự mình biết.

Cầu đạo đường, đã là không có lựa chọn nào khác.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 7:

Xuyên việt cũng không phải một kiện chuyện dễ dàng, nó ý nghĩa bỏ qua quá khứ tất cả.

Mà khi xuyên việt không quá thuận lợi thời điểm, nhô lên cao rảnh rồi được chỉ còn lại có tự hỏi thời điểm, cận tồn nhớ lại liền sẽ trở thành tâm trí cự đại gánh nặng.

Tại trên biên phiêu lưu thạch hầu liền ở vào như vậy trạng thái, hẳn không chỉ tưởng niệm Hoa Quả Sơn, càng tưởng niệm phụ thân, tưởng niệm mẫu thân, tưởng niệm đồng học, tưởng niệm lão sư, tưởng niệm điện thoại, tưởng niệm máy truyền hình, tưởng niệm võng lạc. . . Tóm lại, tưởng niệm hết thầy hết thầy.

Nếu như có thể trở về, cho dù cho hẳn mười cái Tôn Ngộ Không khi hẳn đều không có hứng thú.

Tại Hoa Quả Sơn thời điểm hẳn đều là bởi vì có thể sống sót mà bôn ba, cơ hồ đều không có thời gian mảnh nghĩ những vật này, ngày nay. . .

Mấy tháng này đến tất cả tại trong lúc lơ đãng quên quá khứ đều ở đây giờ xuất hiện không dứt địa tra tấn hẳn.

Cả ngày chăm chăm vào vĩnh viễn bầu trời xanh thắm cùng vĩnh viễn xanh thắm biển rộng, từng lần từng lần địa tưởng niệm những vật này này là một loại tựa hồ tùy thời hội cảm giác hít thở không thông.

Nhiều lần hấn chăm chăm vào dưới ngăm đen xanh đậm nước biển nhìn nhiều cái canh giờ, thiếu chút nữa tụt nhảy xuống.

"Có lẽ chết rồi sẽ mặc lại đi." Hấn nghĩ.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua dùng cành lá dựng trướng bồng cùng với trong đó chông chát trước hoa quả, hấn lại muốn: "Bất quá cho dù không nhảy đi xuống, ta cũng vậy tùy thời sẽ chết."

Tình hình dưới mắt theo sinh ra Hoa Quả Sơn đến trên biển phiêu lưu, hấn khi nào thì không phải tại thúc chết giã dựa?

Rời bến trên thực tế là một loại điên cuồng cử động, tại đây biển rộng mênh mông trên một con bè gỗ dù là lại đại cũng cùng một mảnh lá rụng không có gì khác nhau. Những kia hoa quả có lẽ vẫn chưa tới ăn xong thạch hầu tụt đều hư thối mất.

Chỉ hy vọng những kia dùng cây dừa xác chứa nước ngọt có thể chống được hải đới diện.

"Nói không chừng tôi nay tới trường phong bạo, bè gỗ tụt xong đời, sau đó ta cũng vậy xong đời."

"Người đang ở đây chuyện phiếm cái gì? Hầu tử." Chim hoàng yến hung hăng địa trừng mắt liếc hấn một cái.

Sự tình thường thường là tốt mất linh xấu linh, đêm đó thật sự đến đây phong bạo, một cái sóng cồn đập tới cả bè gỗ đều tản khung, cả bày vượn ba tháng cố gắng hóa thành hư ảo.

Tại trong biển cắn xé nhau vùng vẫy suốt cả đêm, ngày thứ hai đứng lên hầu tử cũng chỉ còn lại có một cây đại thụ duy trì.

Không có nước , càng không có thực vật, duy chỉ có còn lại chim hoàng yến làm bạn.

"Xem đi! Ta nói đừng nói như vậy điếm xấu mà nói! Làm sao bây giờ?" Chim hoàng yến vuốt cánh lao thao không ngừng.

"Ta phát hiện. . ."

"Phát hiện cái gì?"

Hầu tử nhìn qua hỏa lạt lạt thái dương chậm rì rì thuyết: "Phát hiện cho là thật đang muốn chết thời điếm ta lại không nở chết."

"Ngươi có bệnh a!" Chim hoàng yến đều muốn cấp khóc.

Rời bến thời điếm hầu tử cũng đã nghĩ tới loại tình huống này. Kỳ thật lần này rời bến duy nhất dựa vào chính là loài chim độc nhất vô nhị phương hướng cảm giác, bằng có được rồi một cái tự nhiên kim chỉ nam.

Dựa theo dự định phương hướng, bọn họ là yếu lợi dụng gió mùa, hướng tây nam trước đi vào đạt Nam Chiêm Bộ Châu, tiếp theo xuyên việt Nam Chiêm Bộ Châu đi trước tây ngưu hạ châu.

Mà dưới mắt tình huống dù cho có "Kim chỉ nam" chỉ sợ cũng trợ giúp không lớn.

Vội vã địa bay lên trời không, chim hoàng yến bồi rôi đất hồi, nửa ngày sau nàng bay trở về.

"Chúng kiến đảo nhỏ sao?"

"Không có." Chim hoàng yến chán nản thất vọng lắc đầu.

"Không có nước, không có thực vật, dưới loại tình huống này trọng yếu nhất chính là tiết kiệm thể lực." Thạch hầu trực tiếp ngã sấp tại bán nổi trên cành cây, chỉ còn lại có một cây cái đuôi đang khấp nơi chuyển loạn.

"Nếu như bay được canh xa một chút, có lẽ. . ."

"Người đi tìm đảo nhỏ a, chính phải tìm được đảo nhỏ chúng ta phải cứu." Thạch hầu bán híp mắt nói.

"Nếu như ta tìm được đảo nhỏ lại tìm không thấy người làm sao làm?"

Chim hoàng yến nói không sai, hải lưu là thay đổi trong nháy mắt.

Dùng chim hoàng yến phương hướng cảm tưởng muốn tìm cá đảo nhỏ cũng không khó khăn, chính là một khi ly khai thạch hầu tầm mắt, tìm được đảo nhỏ sau có thể không sẽ cùng thạch hầu chạm trán lại là cá vấn đề thật lớn.

Đôi tại vấn đề này thạch hầu không có trả lời.

Cái này một tước một con khi tất cả ngốc thân cây một mặt, cứ như vậy trầm mặc, rất lâu sau đó, không có nói thêm câu nữa lời nói.

Thẳng đến mặt trời giữa trưa hỏa lạt lạt nướng thạch hầu lưng giờ, thạch hầu mới mở miệng nói ra: "Người đi đi, không có ta, người nhất định có thể được cứu."

"Vậy còn người?" Chim hoàng yến hỏi.

"Ta? Ta là Tôn Ngô Không, ta thiên địa dựng hóa linh hầu, chắc chắn sẽ không bị chết chạt vật như vậy."

Chim hoàng yến nghe không hiểu, nàng chỉ là lắc đầu: "Ta không đi, ta đi cho dù người có thể được cứu, người cũng nơi đó đều không đi được."

Không phải nói tốt lắm yếu tu tiên cầu đạo sao?"

"Bây giờ còn nói những này làm gì? Người đi đi, ta sẽ không trách của người."

Tuyệt vọng có đôi khi cũng là một loại giải thoát, đôi mắt rộng lớn không cùng biển rộng hẳn cái gì cũng không làm được, có thể là như thế này lại ngược lại an bình.

Có lẽ tại xuyên việt thời điểm vốn có đáng chết, cũng không phải từng thạch hầu đều có thể trở thành Tôn Ngô Không. Có lẽ, đi ra một cái Tôn Ngô Không như vậy con đường bản thân chính là nhỏ nhất tỷ lệ.

Muốn lái lần thất bại này ném thử kỳ thật cũng không có gì, chỉ là yếu kéo một con vô tội chim hoàng yến cùng mình cùng chết, có điểm bản khoảnh.

"Ta không đi." Chim hoàng yến dựng lên con mắt.

"Người lưu lại chỉ làm liên lụy ta! Đi nhanh lên! Không đi người cũng phải chết!"

"Ta liền không đi, ai cần người lo! Ai cần người lo! Ta thích làm sao dạng được cái đó! Ta liền không đi!" Chim hoàng yến nước mắt ào ào địa chảy.

Thạch hầu hộc mắt cũng dần dần đỏ.

Đi đến thế giới này, hẳn không ít khóc, Tôn Ngô Không cũng là dễ dàng như vậy khóc sao?

Chính là anh hùng không nên có nước mắt.

"Theo như cái này thì, ta cũng không phải anh hùng."

Đảo mất ngày đầu tiên cứ như vậy quá khứ trôi qua.

Đương ngày thứ hai khi mặt trời lên, đập đánh vào người nước biển cũng đã bốc hơi, lưu lại hạt hạt tinh muối treo ở bộ lông trên. Điều này làm cho thạch hầu toàn thân không thoải mái.

Bết bết hơn chính là đói quá cùng khát khô.

Các loại cảm giác làm cho hắn cực kỳ táo bạo, nhưng lại ngay cả phát giận khí lực đều không có.

Mà đảo nhỏ như trước liền bóng dáng đều không thấy được, muốn theo hải lưu tự nhiên tìm được đảo nhỏ, loại này vận khí đủ rồi mua xổ số.

Nhìn xa thân cây một chỗ khác, co lên chân răng ngòì chòm hỏm cộ tại vỏ cây trên chim hoàng yến cũng đã bắt đầu trở nên suy yếu.

Tử thần đã cùng bọn họ gần trong gang tấc.

"Đi sao?"

"Không đi." Chim hoàng yến quật cường thuyết.

Thạch hầu không có hỏi nữa, hắn chỉ là yên tĩnh nhìn chăm chú bầu trời.

Đương ngày thứ ba trên biển thái dương lần nữa bay lên thời điểm, thạch hầu cùng chim hoàng yến dựa vào lại với nhau.

Điều này làm cho thạch hầu không thể không cẩn thận địa không cần phải áp đến nằng, bắt quá hắn yêu mến loại này giúp nhau dựa sát vào nhau cảm giác.

"Đi sao?"

"Không đi." Như cũ là cái kia trả lời, bất đồng chính là chim hoàng yến con mắt đều không trợn.

"Vì cái gì ngươi nhất định phải tu tiên cầu đạo? Ta theo chưa thấy qua hảo giống như ngươi vậy hầu tử." Chim hoàng yến hỏi.

"Đó là bởi vì ta không phải hầu tử."

"Không phải hầu tử?"

"Kỳ thật cũng là hầu tử, chỉ là. . . Tóm lại, ta không phải bình thường hầu tử. Kỳ thật ta buổi tối hôm đó ba trăm năm rời bến, như vậy tự thỏa đáng. Có lẽ ta quá nóng lòng."

"Vì cái gì?"

"Không biết."

. . .

"Ma tước, ngươi có cái gì nguyện vọng sao?"

"Ta là chim hoàng yến! Chim hoàng yến. . . Tính, không còn khí lực cùng ngươi so đo. Nguyện vọng của ta. . . Ta nghĩ bay được càng cao xa hơn, giống như điều hâu như vậy. Như vậy ta liền có thể đi càng nhiều địa phương. . . Nếu như ta là điều hâu, vậy bây giờ khẳng định đã tìm được đảo nhỏ."

"Sẽ có một ngày như vậy, chích đã tới rồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tu thành tiên, cái gì cũng sẽ có." Hầu tử nói.

"Ta cũng vậy có thể tu?"

"Đương nhiên."

"Tu thành sau, đều có thể làm những thứ gì?"

...

"Hầu tử, ngươi tu tiên là vì cái gì?"

"Vì. . . Không biết, ừ, ta suy nghĩ. Ta không muốn làm một con bình thường hầu tử, ta nghĩ học thành bảy mươi hai biến sau đó tìm một chỗ đương sơn đại vương, ừ, tốt nhất lại lấy vài phòng tiểu thiếp, thời gian tiêu dao tự tại, cũng không cần tái sợ hãi báo gấm loại này tiểu giác sắc. Đến lúc đó ta liền tại Hoa Quả Sơn cho ngươi tu một tòa hảo giống nhân loại hoàng cung như vậy cung điện, trên trời dưới đất, chỉ cần ngươi yếu, không có ta làm không được."

"Lấy vài phòng tiểu thiếp? Ngươi không tu cũng có, ta nhưng là biết có vài chích mẫu con khi nhìn xem ngươi đều chảy nước miếng. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

"Đi! Ai muốn mẫu con khi? Đến lúc đó có thể xứng đôi của ta chỉ có tiên nữ. . . Ừ, xinh đẹp hồ ly tinh cũng đúng."

"Không thể là chim hoàng yến tinh sao?"

Thạch hầu bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn xem tức giận chim hoàng yến.

Ngạch, cái này Ngưu Ma Vương có thể cùng hồ ly tinh thông đồng cùng một chỗ, xà tinh có thể cùng bò cạp tinh mang đến. Ngẫm lại cái này con khi tinh cùng chim hoàng yến tinh. . . Ra vẻ cũng không có vấn đề gì a.

Bất quá đây không phải còn không có thành tinh sao? Chẳng lẽ tình yêu thật sự siêu thoát giống? Làm sao lại cảm thấy như vậy biến uốn éo?

"Hào hảo hảo, đến lúc đó ta đương sơn đại vương tỵ phái người đem người buộc trở về đương áp trại phu nhân."

"Ừ!" Chim hoàng yến cao hứng đũa nhẹ gật đầu, cúi đầu xuống nhảy đến thạch hầu kẹo kẹt ổ cọ xát: "Người có thể nhất định phải nhớ rõ phái người đến buộc nha."

"Bất quá đầu tiên nói trước a, hóa thành hình người thời điểm người cần phải lấy xinh đẹp điểm, nếu không ta tùy thời đổi ý."

"Không xinh đẹp theo ta phái người đem người buộc trở về đương áp trại tướng công quá."

". . . Cái này cũng được?"

Thời gian không ngừng trôi qua, cái này có đầu không có vĩ đối thoại như trước không ngừng tiến hành trước, chỉ là thanh âm càng ngày càng yếu ớt.

Mặt biển mặt trời lên mặt trời lặn, không trung chảy vân bay múa, đói quá, khát khô, mặt trời bạo chiếu, bí mật mang theo ẩm ướt rét lạnh gió biển.

Thẳng đến bảy ngày sáng sớm, chim hoàng yến cùng thạch hầu đều đã kinh lâm vào bán trạng thái hôn mê.

Trong ánh trăng mờ, thạch hầu tựa hồ chứng kiến trên mặt biển hiện lên một cái kim sắc cá chép.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 8:

Đương dương quang lại một lần chiếu sáng thạch hầu con mắt thời điểm, hấn khát khô đầu lưỡi đọng phải một ít rất nhỏ, cứng rắn vật thể.

"Cát?" Hấn cường chống ngẩng đầu lên.

Đây là một phiến bãi biển, nước biển quy luật địa phát bên cạnh bờ đá ngầm, mà biên giới thì là nghiêm chỉnh phiến bãi phi lao.

"Chúng ta... Chúng ta được cứu!" Hấn bỗng nhiên mở to hai mắt, hy vọng lại một lần về tới trên người!

Giấy dựa lấy đứng lên, lại phát hiện bên cạnh cũng đã hãm sâu hôn mê chim hoàng yến.

Dem nàng cẩn thận địa nâng ở lòng bàn tay, thạch hầu đi về hướng này phiến bãi phi lao.

Hoàn cảnh khiến người phát triển, lúc này thạch hầu đã không phải là vừa đi đến thế giới này thời điểm cái kia thạch hầu, thân là hầu tử sinh tồn kỹ năng hấn cũng không thiếu.

Nơi này không phải Hoa Quả Sơn, vô luận là khí hậu còn là giống, đều biểu lộ điểm ấy.

Cái này cũng không có đại lượng hoa quả, bất quá cho dù như thế, nơi này cũng có thể tìm được một ít cùng loại từng quả cùng cây hạch đào các

loại gì đó đỡ đói.

Cái này không làm khó được thạch hầu, bất quá hẳn hiện tại chỗ gặp phải tối gấp gáp vấn đề cũng không phải đói quá, mà là khát khô.

"Chống đỡ, nhất định phải chống đỡ, chờ một chút. Ta rất nhanh có thể tìm tới nguồn nước. Không cần phải chết, lập tức thì có nước."

Dần dần yếu ớt chim hoàng yến hô hấp làm cho thạch hầu kinh hãi, đã có điểm tinh thần hoảng hốt hẳn cường chống trong miệng không ngừng lặp lại trước này mấy câu, trong rừng rậm lão đảo địa chạy trốn.

Tiện tay tháo xuống lá cây cũng không trông nom có hay không độc trực tiếp phóng tới trong miệng nhấm nuốt, cố gắng từ đó hấp thụ một điểm chất lỏng dùng duy trì thể năng.

Tại bãi phi lao trung vùng vậy nghiêm chỉnh cá buổi sáng, hẳn mới thật không dễ dàng tìm được rồi nguồn nước, đó là một đạo từ trên núi chậm rãi chảy xuống thật nhỏ sơn tuyền.

Tuy nhiên thiếu, nhưng đối với cái này một con khi một chim mà nói đã đầy đủ.

Bởi vì chim hoàng yến cũng đã ở vào triệt để trạng thái hôn mê, thạch hầu không thể không miệng đôi miệng địa dứt cho nạng.

"Nhất định phải sống lại." Hẳn nói.

Hồi lâu, chim hoàng yến con mắt mới hơi giật giật, đem nước nuốt xuống.

Lại tìm chút ít cây hạch đào từng quả các loại bãi phi lao đặc sản, thạch hầu đem chúng nó vụn toái sau đó hỗn trong nước từng điểm từng điểm dứt

cho chim hoàng yến.

Thật vất vả, chim hoàng yến trạng thái tựa hồ ổn định lại, nàng mở to mắt hỏi: "Chúng ta là như thế nào được cứu?"

"Ta cũng không biết, ta tựa hồ thấy được một cái kim sắc cá chép. Đây hẳn là một vị thần tiên hoặc là yêu quái." Thạch hầu dùng tảng đá hung hăng địa đập bể mở cây hạch đào, sau đó đưa đến chim hoàng yến bên miệng, mình cũng say sưa có vị bắt đầu ăn.

"Làm sao ngươi biết là thần tiên hoặc là yêu quái?"

"Hải lí có cá chép sao? Ta trong ấn tượng không có, huống chi là kim sắc. Bất quá ta biết rõ long rất yêu mến biến thành cá chép."

"Ngươi hiểu thật nhiều... Tượng cả nhân loại, mà không tượng con khỉ." Chim hoàng yến hâm mộ thuyết, trong ánh mắt lại tràn đầy sầu lo,

Nói xong, chim hoàng yến nặng nề đã ngủ.

Đêm hôm đó, bọn họ tại này lạ lẫm trong rừng rậm vượt qua, hầu tử phòng thủ chim hoàng yến ngồi xôm một gốc cây già trên.

Cái này là không có trăng sáng đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm, trong bóng tối thỉnh thoảng truyền đến mãnh thú tru lên, dưới cây trong bụi cỏ tựa hồ có đồ vật gì đó tại giãy dụa, trong không khí tràn ngập huyết tinh hương vị.

Hầu tử ngừng lại rồi hô hấp, hẳn hoàn toàn không biết trong bóng tối rừng rậm có chút ít nguy hiểm gì động vật, sợ một cái thở dốc liền rước lấy họa sát thân.

Suốt một đêm, hẳn đều là nửa ngủ nửa tỉnh.

Thằng đến quá mặt trời mọc, hầu tử mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng rất nhanh hẳn dưới tàng cây phát hiện nửa thanh máu chảy đầm đìa nai hài cốt...

"Kê tiếp làm sao bây giờ?" Chim hoàng yến cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Thạch hầu nắm trong tay trước đập bẻ nứt ra cây hạch đào ngòi xỏm trên tảng đá, từng điểm từng điểm địa đem nhân theo toái trong vỏ kiếm đi ra nhét vào trong miệng. Này miệng động được nhanh chóng, lại không có trả lời.

Hắn đang tại nghĩ cách làm cho mình không đi hồi ức tối hôm qua sợ hãi, có thể càng như vậy lại càng là không cách nào thoát khỏi.

Tại nơi này không có bày vượn, hẳn là lẻ loi một mình, hoặc là nói, một con lạc đơn hầu tử.

Nửa ngày, chim hoàng yến vùi đầu được thấp hơn, lại cũng không có hỏi lại.

Đợi cho thạch hầu trong tay cây hạch đào đều ăn xong rồi hẳn mới nháy mắt nhìn về phía sau lưng sơn: "Ta sẽ tiếp tục hướng tây đi. Nếu như ngươi không nghĩ mà nói, về trước Hoa Quả Sơn, chờ ta trở lại."

"Hầu tử, tu tiên thật sự trọng yếu như vậy sao? So với mệnh còn trọng yếu?"

Hầu tử không có trả lời.

Chim hoàng yến không có nói cái gì nữa.

Mới từ trong sự sợ hãi phục hồi tinh thần lại thạch hầu còn chưa kịp làm nhiều nghĩ ngợi liền dẫn còn ở vào suy yếu trạng thái chim hoàng yến bắt

đầu leo phía tây sơn.

Tuy nhiên ngọn núi này cũng không tính đặc biệt cao, lúc này đôi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại hầu tử mà nói vẫn còn có chút cố hết sức.

Mà thẳng đến thạch hầu leo lên trước mắt ngọn núi kia đỉnh núi, hẳn mới rốt cục hiểu rõ chim hoàng yến tại sao phải hỏi như vậy —— đi xuống đi, cũng không thể so với sống ở chỗ này thoải mái.

Tại có lẽ nhiều phương diện thạch hầu biết rõ yếu xa so với chim hoàng yến tới nhiều, nhưng cũng có chút phương diện chim hoàng yến yếu trội hơn thạch hầu —— đặc biệt trên mặt đất lý phương diện.

Phía sau núi mặt, là một mảnh vô biên vô hạn sa mạc.

Đó là mặt đất đều rạn nứt địa phương, phóng nhãn nhìn lại cơ hồ không có sinh linh, rộng lớn hoang mạc trên chỉ có mấy cây chết héo cây già cùng hai ba chích đánh nhau con chuột.

Một sơn chi cách, một bên xanh um tươi tốt, mà bên kia lại là không có một ngọn cỏ.

Hải dương nguy hiểm, lục địa nguyên lai cũng không chút thua kém, đặc biệt đối tại một con khỉ mà nói.

"Còn muốn đi sao?" Chim hoàng yến giãy dựa lấy tại thạch hầu trên bờ vai đứng lên, thở dài: "Ta là điều, một mực đều ở bay. Cho tới nay ta đối lục địa cự ly cũng không quá quan tâm miễn cảm, thẳng đến..."

"Thẳng đến lần này tại trên biển gặp chuyện không may?"

"Ừ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Thạch hầu trầm mặc, hấn ngời xồm trên đỉnh núi lưu luyến địa chằm chằm vào phía tây sa mạc rất lâu sau đó.

"Chim hoàng yến, ngươi đã tới nơi này đúng không? Nơi này là Nam Chiêm Bộ Châu, không sai a."

"Ừ."

"Nếu như ta phải mặc càng cái này phiền sa mạc, cần bao lâu?"

"Ta dùng đại khái sáu ngày thời gian bay qua." Chim hoàng yến cúi đầu xuống, do dự nửa ngày, nói tiếp đi: "Cái này phiền sa mạc trên có bầy sói... Thông qua sa mạc sau, là một nhân loại trần nhỏ, mặc dù có rừng rậm, nhưng trong rừng rậm có thợ săn... Xa hơn sau..."

Chim hoàng yến không có nói thêm gì đi nữa, nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

Tại đây mảnh thổ địa trên đối tại thạch hầu mà nói địa phương an toàn cơ hồ không có, đoạn đường này đều là do như vậy địa phương liên tiếp mà thành —— thợ săn, mãnh thú, hoang mạc...

Lãng liệt gió cuốn trước cát đá xẹt qua thạch hầu bên cạnh, nghịch động trên người hấn lông tơ.

Đối tại phải đi đường, hấn sớm có nghĩ qua, có thể hấn còn là quá ngây thơ rồi.

Đường Tam Tạng đi Tây Thiên lấy kinh nghiệm đã trải qua chín chín tám mươi một khó, thạch hầu không có cái kia sao nổi tiếng, tối thiểu không có nhiều như vậy yêu quái thềm thường thị của hấn.

Chính là...

Đoạn đường này trước không nói chuyện có thể hay không tu thành tiên, có thể hay không còn sống đến, đều là cá vấn đề thật lớn.

Trở về?

Lần trước gặp may mắn vượt qua biển rộng, lần này còn có loại này mệnh sao?

Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng rút thành chim hoàng yến nghe không hiểu một câu quốc mắng: "Mã lạc sa mạc!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 9:

"Ngàn dặm hành trình, thủy tại túc hạ!" Thật vất vả tiêu hóa rơi những
kia bi quan cảm xúc, hầu tử đứng trên đỉnh núi hô lớn.

Mở ra chân, hấn lên đường.

Cơ hồ không có bất kỳ chuẩn bị, không để ý chim hoàng yến lo lắng,
hấn liền lên đường.

Có lẽ loại này rất mạnh hành động lực sau lưng, bản thân cũng còn là bi
quan tâm lý quấy phá. Có phần có một loại "Phong tiêu tiêu này dịch nước
lạnh, tráng sĩ vừa đi này không quay lại" bi tráng cảm giác.

Không ngừng mà nói cổ vũ sĩ khí lời nói, biểu hiện ra nói cho chim
hoàng yến nghe, trên thực tế lại là nói cho mình nghe.

Đoạn đường này đến tột cùng có thể hay không thuận lợi đến Tà Nguyệt
Tam Tinh Động?

Kỳ thật trong lòng của hấn lại nơi nào có đấy?

Trước mắt triển khai thế giới rõ ràng có quá nhiều ngoài ý liệu, hết thầy
căn bản không phải một quyển 《 Tây Du ký 》 có khả năng nói được quái
niệm.

Chỉ là cứ như vậy ngốc ở cái địa phương này, tiến không được thối
không được, hấn thì như thế nào cam tâm?

Cùng chim hoàng yến dự kiến đồng dạng, cái này phiến hoang mạc trên, có bầy sói.

Không bao lâu, hầu tử liền bị khốn đến hoang mạc trung một gốc cây cây gỗ khô trên.

Hắn sợ run địa cuộn cong lại thân thể, dưới là đói quá lang.

Những này động vật hung mãnh vây quanh cây gỗ khô đảo quanh, dùng móng vuốt không ngừng mà bào trước cây gỗ khô thân thể, trong miệng nhỏ giọt nước bọt.

Này tiếng gào thét tựa như từng nhát búa tạ gõ tại hầu tử ngực.

Kinh hồn táng đăm.

Chỉ cần một cái không cẩn thận té xuống, hắn liền sẽ làm cho bọn này lang gặm đến xương cốt đều không thừa.

Một khắc đó, ngồi cạnh cái này khóa cây gỗ khô trên hầu tử cảm giác thật giống như đi ở dây thép trên đồng dạng, tuy nhiên leo cây bản lĩnh cũng đã luyện được tinh xảo, nhưng vẫn là cảm giác tùy thời đều trượt chân vậy.

Có như vậy trong nháy mắt, hầu tử hồi hận, dao động.

Có lẽ hắn thật không nên vội vã như vậy trước. . . Chính là lúc này hồi hận hữu dụng sao?

Trọn vẹn ba ngày, ở đằng kia trong ba ngày, chim hoàng yến qua lại càng không ngừng bôn tẩu, vì hắn hàm đến khổ sáp quả đại tử, hàm đến dù là chỉ có hai giọt nước trong.

Theo nàng đen kịt mắt nhỏ trung, hầu tử thấy được mỗi một, lại còn mạnh hơn nhan cười vui.

Trong nội tâm hơi đau xót, hầu tử nói: "Tước nhi, thực xin lỗi."

Hắn không hề gọi nàng "Sơn tước", cũng không lại gọi nàng "Ma tước", không phải "Chim hoàng yến", mà là tước nhi.

Cái này tự nhiên mà vậy địa thành tên của nàng.

"Cái gì thực xin lỗi?"

"Ta không nên kéo ngươi cùng đi."

"Ngươi đang nói cái gì a? Ngươi không phải nói yếu tu tiên, tu thành lấy ta sao của ta? Nghĩ đôi ý? Lão nương mỗ chết ngươi!" Tước nhi phẫn nộ mà hướng trước hầu tử phác qua.

Hầu tử vội vàng chật vật địa né tránh, lại cười đến vui vẻ, cười đến dưới bày sỏi không giải thích được.

Câu nói kia làm cho hắn ngọt đến đáy lòng. Tại nơi này, hắn cũng không cô độc.

Ngày thứ ba, đồng dạng đói khát bày sỏi bất đắc dĩ tán đi, tước nhi mang theo hầu tử dùng tốc độ nhanh nhất tìm được ốc đảo, hắn lại một lần được cứu.

Uống ngọt nước suối, lại một lần theo quý môn quan đi bộ một vòng trở về hầu tử đứng ở trên tảng đá trịnh trọng thề: "Ta thề, chờ ta tu thành bảy mươi hai biến, ta liền lấy tước nhi vi thê!"

"Nếu như ngươi tu thành ta lại tu không thành làm sao?" Tước nhi lo lắng hỏi.

"Người tu không thành?" Hầu tử lược qua nghĩ sơ hạ: "Người tu không thành, ta liền đi trộm Thái Thượng Lão Quân tiên đan, này ngoạn ý ăn một khóa có thể thành tiên, trước kia có một gọi Thường Nga đàn bà tỵ ăn cái này thành tiên!"

Gần như hư thoát tước nhi khanh khách địa nở nụ cười, nàng cũng không biết có thể hay không trở thành sự thật, nhưng nàng tỵ yêu mến nghe.

Thật khờ.

Dùng hơn một tháng thời gian, bọn họ thành công xuyên qua cái này phiến hoang mạc.

Cãng tiếp mà đến, cũng không phải xanh um tươi tốt rừng cây, mà là thoát nhìn vô sinh cơ cây gỗ khô tùng, ngoại trừ một ít nhịn hạn thực vật, còn lại một mực chết héo —— nơi này cũng đã một năm không có hạ qua mưa.

Từ khí trầm trầm thế giới, hết thảy tất cả cơ hồ đều là khô vàng nhan sắc, màu vàng thổ địa, màu vàng bầu trời, mà ngay cả ngẫu nhiên nhìn thấy lục ý cũng bí mật mang theo khô vàng.

Trong không khí tràn ngập trước sau như một làm người tuyệt vọng hương vị.

"Không có trời mưa?" Hầu tử nghĩ: "Thế giới này mưa không phải là long vương bả khổng sao? Chẳng lẽ người nơi này làm cái gì sự đặc tội thiên đình rồi?"

Ven đường ngẫu nhiên có thể chứng kiến một ít đại hình động vật —— như là mã, ngưu, nai chờ một chút hài cốt. Cái loại cảm giác này, thật giống như này phiến tử vong sa mạc không có chấm dứt, mà là tại kéo dài vậy.

"Đều nói tàn nhẫn vô tình, thiên đình thoạt nhìn cũng không thể so với tự nhiên hữu tình."

Bọn họ kinh hồn táng đảm địa bước chậm ở trong rừng cây.

Trên bầu trời xoay quanh trước ngóc ửng, điều này khiến cho hầu tử không thể không tùy thân mang theo một cây mộc côn.

Ứng có lẽ không có gì hứng thú chủ động công kích hầu tử, nhưng chúng nó tuyệt đối có hứng thú chủ động công kích chim hoàng yến.

Cái này cũng trực tiếp đưa đến chim hoàng yến tầm mắt giảm xuống, vì tránh né những này hung mãnh ăn thịt động vật, nàng phải thời khắc đem mình và hầu tử cự ly khổng chế tại trong phạm vi nhất định, mà không cách nào nữa làm hầu tử trình sát binh.

"Xuyên qua nơi này yếu bao lâu?" Hầu tử hỏi.

"Ta cũng không biết." Tước nhi nói: "Ta đã hơn một năm trước kia đi ngang qua nơi này thời điếm, nơi này không phải như thế. . . Phía trước có nhân loại thôn trang, trong đó ở một ít hộ săn bắn. Chúng ta tốt nhất vượt qua."

"Ta rất hoài nghi, tại dạng này địa phương bọn họ bây giờ còn có thể săn đến động vật sao? Có lẽ đã sớm rời đi chạy nạn đi." Hầu tử nhếch môi cười.

Sự thật là, tình huống luôn vượt quá hầu tử dự kiến.

"Huru —— phốc."

Một tiếng chói tai tiếng rít, một hồi kịch liệt đau nhức theo bụng truyền đến, hầu tử chậm rãi mất đi ý thức, trong thoáng chốc, hẳn cảm giác được tước nhi tại thét lên, vuốt cánh.

Một bóng người hướng phía hắn đã đi tới.

Khi hắn đàn độn địa tĩnh lại thì, trước mắt đã là mồn thiên tinh đấu.

Hắn dùng kỳ quái tư thế cuộn lại tại rạn nứt trên mặt đất trên.

Bên cạnh đồng lửa chông chát hừng hực thiêu đốt lên, đen nhánh củi tại đùng tiếng vang trung tuôn ra sợi sợi ngọn lửa, trên đồng lửa mang lấy một ngum tàn phá nhưng còn không có rò thiết oa, trong nôi là sôi trào nước.

Trong ngọn lửa, một cái gầy gò, quần áo lam lũ nam nhân đang tại cách đó không xa đưa lưng về phía hắn ma đao, bên cạnh phóng một tờ giấy cung.

"Thật tốt quá. . . Thật tốt quá. . . Không nghĩ tới cái này trong rừng cây cư nhiên còn có hầu tử. . . Thật tốt quá. . . Thật tốt quá. . ."

Thanh âm kia khô quắt, khàn khàn, thật giống như quỷ quái phát ra đồng dạng.

Hầu tử trong nội tâm cả kinh.

Một hồi đau đớn theo bụng truyền đến, đau đến hầu tử ra một thân mồ hôi.

Đó là máu chảy đầm đìa miệng vết thương, tên đã bị bạt đi, lưu lại miệng vết thương nhìn thấy mà giật mình, cũng may huyết cũng đã ngừng.

Hầu tử xác thực cũng đã biến thành con mồi, trước mắt cái này hiển nhiên chính là thợ săn.

Hắn bỗng nhiên giãy dựa, phát hiện tay chân của mình bị trói đến sít sao địa căn bản không thể động đậy.

Không xong! Cái này xong đời!

Tinh tế suy tư một phen, hầu tử quyết định mở miệng nói chuyện.

Một con có thể nói hầu tử, cái này chắc hẳn cũng đủ trở thành làm cho hẳn mạng sống lý do a.

"Đại ca! Vị đại ca kia!" Hầu tử chịu đựng bụng đau đón giật ra giọng hô.

Người nọ chậm rãi quay đầu, tựa hồ có chút bối rối địa bốn phía suu tầm thanh âm đất nguyên.

"Là ta! Đại ca! Xem nơi này, hầu tử!"

Hầu tử còn kém phát tay, nếu như tay của hắn không phải là bị trói chặt mà nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Bất quá khi hắn cùng với người nọ bốn mắt giao đối trong nháy mắt, hắn liền phát hiện ý nghĩ của mình thật sự khờ dại được buồn cười.

Trên mặt của người đó không có chút huyết sắc nào, trên người gầy được chỉ còn lại xương cốt, tượng cá khô lâu đồng dạng.

Hãm sâu ánh mắt trống rỗng, trong ánh mắt ngoại trừ đói quá còn là đói quá.

Đó là một đôi ăn thịt người con mắt, dù là hiện tại bị trói tại nơi này chính là cá nhân, hầu tử cũng không chút nào hoài nghi cặp mắt kia chủ nhân sẽ đem hắn ăn hết!

Thợ săn nặng nề mà thở phì phò, chăm chăm vào hầu tử nhìn hồi lâu, lại mãnh xoay người, ma đao tốc độ so với lúc trước nhanh hơn!

"Xong rồi xong rồi! Thật sự xong rồi!" Hầu tử ra sức giãy dụa.

Đột nhiên, một cái thanh âm quen thuộc từ phía sau truyền đến: "Đừng nhúc nhích. . ."

"Tước nhi? Tước nhi? Là người sao?"

"Hu! Chớ lộn xộn!"

"Người có thể lấy chặt dây tử?" Hầu tử vui vẻ.

"Ta thử xem."

Thoáng cái thoáng cái địa, tước nhi dùng năng khéo léo miệng mổ tại chỗ chất biên chế mà thành trên sợi dây.

Mỗi một cái, đều chỉ có thể mổ đoạn một chút, nhưng năng không buông bỏ.

Hồi lâu, hồi lâu, đối diện chói tai ma đao thanh dần dần chậm lại.

Này thợ săn đứng lên, lấy tay nhẹ nhàng dính một hồi đao phong.

Khi hấn quay đầu lại thời điểm, hầu tử đã hiểu.

Tử vong thời khắc rốt cục đã đến, hấn bắt đầu đem hết toàn lực địa giãy dụa.

"Chạy mau. . . Chạy mau. . . Tước nhi chạy mau!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 10:

Này thợ săn đứng lên, lấy tay nhẹ nhàng dính một hồi đao phong.

Khi hấn quay đầu lại thời điểm, hầu tử đã hiểu.

Tử vong thời khắc rốt cục đã đến, hấn bắt đầu đem hết toàn lực địa giãy dụa.

"Chạy mau. . . Chạy mau. . . Tước nhi chạy mau!"

Sau lưng truyền đến đồng dạng khẩn trương tước nhi thanh âm: "Còn thiếu một ít, còn thiếu một ít."

"Pằng ——!" Dây thừng đứt gãy!

"Chạy mau ——!" Tước nhi bỗng nhiên phát cánh bay lên.

Bỏ qua dây thừng, hầu tử chịu đựng bụng kịch liệt đau nhức nhanh chân tụt hướng trong rừng cây chạy như điên.

Này thợ săn giật mình mà nhìn xem đây hết thấy, hấn tiện tay thao nâng ném ở một bên cung tiễn, lạp, nhắm vào hầu tử bóng lưng, rồi lại dừng một chút, ngược lại nhắm ngay thất kinh tước nhi!

"Hưu —— "

Một tiếng chói tai tiếng xé gió, mũi tên nhọn không có bắn trúng tước nhi, làm mất đi trước ngực của nàng xẹt qua!

Lập tức, huyết lưu như rót!

Tước nhi phảng phất trong nháy mắt bị tháo nước khí lực, cả ngã xuống, lại bị hầu tử vững vàng địa tiếp được.

Hắn bả tước nhi che tại ngực, mất mạng địa chạy như điên, lợi dụng cây cối che không ngừng né tránh.

Thợ săn sau lưng hắn đáp cung, lại liên xạ ba tiễn, tuy nhiên cũng không có trúng. Nay thợ săn lúc này thay đổi chủ ý bước nhanh theo đi lên.

"Tước nhi, tước nhi! Không có chuyện gì! Chúng ta nhất định có thể chạy trốn! Người yếu chống đỡ!"

Trực tiếp xuyên qua rừng cây, thẳng đến rốt cuộc nghe không được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, hầu tử mới dừng bước lại, run rẩy địa cúi đầu nhìn tước nhi liếc.

Ấm áp huyết cũng đã thâm thấu bộ ngực hắn bộ lông, tước nhi cũng đã hấp hối!

Hoảng sợ địa mở to hai mắt, hầu tử tâm tượng kim đâm đồng dạng đau nhức.

Hắn bối rối địa muốn dùng tay đi che miệng vết thương, làm cho huyết không tiếp tục chảy, chính là huyết còn là theo hắn khe hở chảy ra, nhỏ tại cả vùng đất.

"Tước nhi! Người đừng chết a!"

"Hầu tử. . ." Tước nhi hơi duỗi dài cổ, vẻ mặt thống khổ yêu thương ngôn ngữ.

Nàng há to miệng, tựa hồ đang nói cái gì, thanh âm lại nhỏ đến thương cảm.

Hầu tử vội vàng gục xuống đi đem lổ tai tiến đến bên mồm của nàng.

"Hầu tử. . . Nếu như ngươi tu thành. . . Nhớ rõ đến ta hồi Hoa Quả Sơn. . . Ta không nghĩ. . . Cách ngươi. . . Quá xa. . ."

Thanh âm biến mất. . .

Rét lạnh trong đêm, yên tĩnh không tiếng động. . .

Hầu tử run rẩy, run rẩy đứng lên, rồi lại ngã ngòi trên mặt đất, chậm rãi về phía sau dịch vài bước.

Nhìn xem cũng đã không hề có nửa điểm động tĩnh tước nhi, nước mắt từng giọt địa theo khóe mắt kéo lê.

"Tước nhi! Tước nhi! Ngươi đừng chết a!" Hắn tê tâm liệt phế địa khóc hô.

Chính là, cái này chích nho nhỏ chim hoàng yến cũng đã lại cũng không nói chuyện, không nói nàng những kia lao thao mà nói.

Nhiệt độ tại nàng nhỏ bé trên thân thể từng điểm mà trôi qua.

Hầu tử hai tay bụm lấy đầu, níu lấy lông của mình phát: "Không có khả năng. . . Sẽ không. . ."

Chính vào lúc này, một tay theo phía sau của hắn một tay lấy hắn tóm nâng!

Bỗng nhiên vừa quay đầu lại, hắn lại thấy được cặp kia ăn thịt người con mắt!

Không biết lúc ấy hấn nơi nào đến khí lực, hấn liều mạng giống như địa hất lên, trực tiếp một cước chộp vào thợ săn trên gương mặt! Sắc nhọn móng tay xẹt qua, máu tươi lúc này tung tóe ra!

"Nhịn —— "

Một tiếng thông khổ kêu rên, thợ săn buông tay.

Hầu tử lại là thất kinh địa chạy trốn, đẳng này thợ săn trì hoãn qua được, hấn cũng đã chạy trốn tới cách đó không xa nham thạch đằng sau núp vào.

Hầu tử không muốn chết, nhưng hấn cũng không thể đi —— tước nhi còn ở nơi này!

Nhưng mà, kế tiếp một màn, lại làm cho hấn triệt để hồng mắt.

Này thợ săn bụm lấy miệng vết thương hướng phía bốn phía tra nhìn một chút, đang muốn đi, lại phát hiện mặt đất tước nhi thi thể.

Vì vậy, tựu tại hầu tử trước mặt, hấn ngồi xồm xuống đi, nhặt lên tước nhi, dùng sức một kéo ——

Kết màu vàng vũ mao bay xuống trên mặt đất, hòa với huyết, đôi quá thợ săn đem huyết nhục từng điểm từng điểm địa uy đến trong miệng của mình!

Trong nháy mắt, hầu tử tâm bị xoắn thành bột phấn.

Nước mắt tượng quyết đê đồng dạng tràn mi ra, hỗn tạp bụng vỡ ra miệng vết thương chảy ra huyết thủy, cùng nhau rơi vãi hướng mặt đất!

...

Hắn quỳ rạp xuống đất, bụng miệng vết thương thấm trước huyết thủy, kịch liệt đau nhức, lại không kịp đau lòng một phần vụn.

Nước mắt theo gương mặt của hắn giống như vỡ đê đồng dạng chảy xuống, làm ướt trên người lông tơ.

Hầu tử che miệng, tròng lớn con mắt đã hoàn toàn bị lệ quang bao phủ, trước mắt hết thấy mơ hồ không rõ.

Trắng bệch nguyệt quang trung, này thợ săn thân thể hơi run run, xé mở thịt nát, xương cốt, từng điểm từng điểm địa đang cùng vũ mao tách sau bị để vào trong miệng, nhấm nuốt.

Hầu tử cái gì cũng không làm được, hắn thậm chí tự thân khó bảo toàn, chỉ có thể ngồi xồm tảng đá đằng sau trơ mắt nhìn.

Nhìn xem này thợ săn đối tước nhi làm hết thấy, nhìn xem hắn rời đi, nhìn xem một ít địa huyết cùng toái cốt.

"Tước. . . Nhi. . ." Chỉ là hai chữ, hắn cũng đã mất thanh.

Cứ như vậy ngốc quỳ, bụm lấy bụng miệng vết thương, nhâm nước mắt chảy xuôi, thật lâu, thật lâu, lại không thể nói trước một câu.

Mặt trời lên mặt trời lặn, thẳng đến ba ngày sau, hầu tử lần nữa đứng lên.

Không có người biết rõ hắn là như thế nào rất tới, động thủ chôn tước nhi tàn cốt, hắn không có tiếp tục hướng phía tây đi, mà là hướng phía thợ săn doanh địa mà đi.

Nửa tháng sau, tại một cái đêm đen phong cao ban đêm, hắn mò tới thợ săn đầu giường, dùng thợ săn của mình búa đem đầu của hắn đập bể cá bẫy

nhảy.

Trong lúc ngủ mơ thợ săn thậm chí chưa kịp khóc hô.

Này từng cái địa chém đi xuống, óc tóe lên, ở tại hầu tử trên mặt.

Lần đầu tiên giết người, giết một người cùng đã từng chính mình một người như vậy, hẳn không có chút nào sợ hãi, có chỉ là điên cuồng, giống như dã thú đồng dạng điên cuồng.

Trong khoảnh khắc đó, có lẽ hẳn cũng đã không hề đem mình làm người, hẳn cảm giác mình cùng tước nhi mới là đồng loại, mà trước mắt cái này bất quá là muôn ăn bọn họ súc sinh!

Không có giống đôi lão hồ đồng dạng đôi thợ săn, hầu tử chỉ là giết.

Lại làm cái gì đều đã không có ý nghĩa.

Hắn mang theo thợ săn chủ thủ trở lại tước nhi trước mộ, dùng một khối đầu gỗ khắc lại mộ bia.

Nhìn xem cong vẹo chữ giản thể —— "Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không phu nhân chi mộ", hầu tử nước mắt lại một lần tràn mi ra.

Lau khô nước mắt, hầu tử nghẹn ngào thuyết: "Ta sẽ tiếp tục hướng tây đi, ta sẽ trở lại. Tước nhi, chờ ta. Nhớ rõ ta và người nói qua Thái Thượng Lão Quân sao? Hẳn không chỉ có thể làm cho người thành tiên đan, còn có hoàn hồn đan. Vô luận bao nhiêu năm, vô luận nhiều ít đường, ta nhất định sẽ trở về, người nhất định phải chờ ta. Chờ ta đến lấy người."

Mười năm, suốt mười năm, mới đầu bởi vì không cam lòng, rồi sau đó biến thành lui không thể lui, lại sau đó, biến thành một loại triệt để chấp niệm.

Mười năm sau đương hầu tử đến Linh Đài Phương Thôn Sơn thời điểm, liền hẳn chính mình cũng không biết là đi như thế nào hết đoạn đường này.

"Vừa lúc mới bắt đầu ta mỗi ngày đều cùng tước nhi cùng một chỗ mặc sức tưởng tượng trước đến Linh Đài Phương Thôn Sơn học thành sau mỹ hảo, này là một loại mình cổ vũ. Cho dù ở hoang mạc lí bị một đám lang vây quanh ở một góc cây cây gỗ khô trên ba ngày ba đêm chúng ta cũng không buông tha cho qua."

"Loại này tin tưởng một mục duy trì liên tục đến ta bị một thợ săn bắt được. Hẳn bả ta buộc, mà hẳn tắc ở bên cạnh ma đao. Ta cố gắng mở miệng nói chuyện với hẳn hảo cho hẳn biết ta không phải một con bình thường hầu tử, dù cho bả ta bán cho người nào cũng tốt hơn bả ta ăn. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát. Có thể là không có dùng, hẳn quá đói, chỗ đó đang tại mất mùa. Đừng nói là có thể nói hầu tử, chính là có thể nói thần tiên cũng không ngăn cản được hẳn ma đao."

"Về sau ta chạy thoát, tước nhi đã cứu ta. Có thể nàng. . . Ta mất đi duy nhất đồng bọn. Đêm đó đôi mắt nàng máu chảy đầm đìa miệng vết thương, ta phát hiện mình bắt quá là một con vô dụng hầu tử cái gì cũng không làm được, chỉ có thể một bên rơi lệ một bên nhìn xem sinh mệnh tại trên người nàng trôi qua."

"Này thợ săn, hẳn vậy mà. . ."

"Ở đằng kia sau ta giới động bất động rơi lệ tạt xấu, ta nghĩ có lẽ là tất cả lệ đều ở đêm hôm đó chảy khô quan hệ."

"Nàng nói để cho ta tu thành nhớ rõ trở về tiếp nàng, nàng không nghĩ cách ta quá xa. Sau đó ta đem nàng chôn ở một cái sườn núi nhỏ trên, vì nàng dùng đầu gỗ làm khối bia —— 'Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không phu nhân chi mộ', ta sợ ta lúc trở về tìm không thấy. . ."

"Ta nhất định sẽ trở về, nhất định!"

". . ."

"Lại về sau, ta cũng không biết là cái gì duy trì trước ta đi đến con đường này, chỉ là cảm thấy chân một mực cố chấp đi phía trước, trong đầu hết thấy về buông tha cho ý nghĩ bị thanh được sạch sẽ."

"Yêu quái, thần tiên, ta cái gì đều gặp được qua, mãnh thú, thợ săn, đây quả thực là chuyện thường ngày. Không có gì có thể ngăn cản ta tiếp tục đi lên phía trước."

"Thời điểm đó ta liền nghĩ, liền như vậy lộ ta đều đi qua, thế giới này còn có cái gì có thể khó được ngược lại ta?"

Mười năm sau trèo lên Linh Đài Phương Thốn Sơn cũng đã không còn là lúc trước kẻ xuyên việt, mà là một con ti tiện hầu tử, triệt triệt để để dã thú, đến từ vực sâu linh hồn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 11:

Đương thạch hầu đứng ở Linh Đài Phương Thốn Sơn thời điểm, hấn đã là đầy mặt bụi đất, mang theo trăm ngàn lỗ thủng tâm.

Cùng mười năm trước hấn so sánh với, hấn cao lớn rất nhiều, chùng một mét sáu bộ dạng. Nếu như là dùng người tiêu chuẩn hấn như vậy thân cao tính ả, nhưng làm một con khỉ, đã là quái vật không lồ.

Không có có dư thừa ngôn ngữ, cao cao sơn, thật dài thêm đá, thạch hầu ba bái chín gõ, từng bước một địa leo lên đi.

Thẳng đến đỉnh núi, chứng kiến này xây trong huyết động đạo quan.

"Đông thẳng thần châu Hoa Quả Sơn thạch hầu, cầu kiến tu Bồ Đề tổ sư! Nguyên bái vào môn hạ, cầu được tiên thuật!" Hấn cao giọng hô to, nặng nề mà dập đầu ba cái.

Hồi lâu, thạch hầu lặng lẽ ngẩng đầu.

Bốn phía chim tước đua tiếng, trùng thiên gáy gọi, nhưng không thấy nửa điểm động tĩnh, này cao cao màu đỏ thắm đại môn như trước chăm chú địa giam giữ.

"Đông thẳng thần châu Hoa Quả Sơn thạch hầu, cầu kiến tu Bồ Đề tổ sư! Nguyên bái vào môn hạ, cầu được tiên thuật!" Hấn lần nữa hô to, nặng nề mà dập đầu, trên trán huyết thật sâu khắc sâu vào thô ráp mặt đá trên, coi như trong đồng tuyết một đóa hoa mai.

Như trước không có động tĩnh.

"Chớ không phải là không nghe thấy?" Thạch hầu nghĩ, trong mơ hồ có một chút lo lắng.

Trong đạo quan, một cái đạo đồng cầm trong tay phát trần, bước nhanh dọc theo thật dài sơn đạo vào huyết động, lại cứu chuyển mà vào nội thất.

"Su tôn, có một con khi..."

"Vi sư đã biết hiểu, ngươi hãy lui ra sau." Tóc trắng lão nhân ngồi ở trên bờ đoàn nhắm mắt tu hành, chích một câu sau, lại không có nửa điểm tiếng động.

Đạo đồng phần nộ rời khỏi bên ngoài.

Mặt trời nhô lên cao, một con chim sẻ ngừng đến trên mặt đất, hôn mở trong khe hở dài ra cỏ nhỏ, ngẩng đầu nhìn thoáng qua thạch hầu, lại rất nhanh bay đi.

"Đây là có chuyện gì?" Thạch hầu lấy tay vuốt qua gương mặt trên mồ hôi: "Chẳng lẽ ta thực đến sớm?"

Cái trán huyết cũng đã đọng lại, chính là cao lớn hồng môn nhưng như cũ không có nửa điểm động tĩnh.

"Chớ không phải là khảo nghiệm đã bắt đầu rồi?" Thạch hầu nghĩ.

Một cái vải bào nam tử theo dưới núi bò lên đi lên, quy ở bên cạnh hẳn: "Bỉ nhân lý thanh, tây ngu hạ châu lạc quỳnh nhân sĩ, vì cầu đại đạo mà tới này, nhìn qua bái nhập tu Bồ Đề tổ sư môn hạ, cam làm một đạo nô, ngày ngày nghịch kinh!"

Hắn liền đầu đều không dập đầu.

Không bao lâu, một cái trường một tờ giấy mặt tròn, diện mục thanh tú áo xám nữ đồng đẩy ra hồng môn theo trong đạo quan đi ra, đối nam tử chấp tay nói: "Su tôn cho mời."

"Làm phiền đạo trưởng dẫn đường." Nam tử bò lên chấp tay hành lễ.

Thạch hầu cũng muốn đứng lên, lại nghe nữ kia đồng lạnh lùng nói: "Su tôn không có mời ngươi."

"Ách?" Thạch hầu ngây ra một lúc, chỉ phải nhìn xem hai người nhập môn, cửa kia âm âm đóng cửa, nếu không gặp nam tử đi ra.

Trọn vẹn ba ngày, thạch hầu chích cảm giác mình hai mắt mông lung, cũng sắp yếu đuối xong chóng mặt, này hồng môn mới chậm rãi khai ra một đường nhỏ khe hở.

Lại là này mặt tròn nữ đồng, nàng từ bên trong rón ra rón rén đi ra: "Ta chính là tu Bồ Đề tổ sư ngồi xuống đồng tử."

"Su tử hảo!" Thạch hầu nhớ tới hành lễ, lại thoáng cái mới ngã xuống đất.

Thời gian ba ngày, chân của hắn đã sớm mất đi tri giác.

Cùng nhau đi tới, mười năm, hắn chưa bao giờ ngủ qua một ngày hảo cảm giác, dùng vi lên núi có thể nghỉ ngơi thật tốt vài ngày, không nghĩ tới con ác mộng còn không có chấm dứt...

Nữ đồng đi đến thạch hầu bên người, cúi hạ thân tại thạch hầu bên tai thấp giọng nói: "Su tôn hỏi, đối sao?"

"Đối." Thạch hầu nói.

"Đối tựu trở về đi."

"Hồi... Trở về?" Thạch hầu há to miệng.

"Từ đâu tới đây, hồi chạy đi đâu."

"Ta... Ta theo đông thắng thần châu Hoa Quả Sơn..."

"Vậy hồi đông thắng thần châu Hoa Quả Sơn đi." Nữ đồng nói đi xoay người liền đi, không lưu tình một chút nào mặt.

Thạch hầu miệng bỗng nhiên run rẩy.

"Cái này tu Bồ Đề tổ sư... Có làm hay không! Người lão bắt tử kia gì đó có hay không một điểm đồng tình tâm a! Ta theo Hoa Quả Sơn đến nơi đây cách xa vạn dặm! Mẹ nó! Người ngay cả mặt mũi cũng không trông thấy để cho ta trở về? Người biết cái này cách xa vạn dặm ta là đi như thế nào qua sao?" Hấn ở trong lòng chú mắng lên.

Đang muốn theo khe cửa tiến vào đi nữ đồng bỗng nhiên nâng người lên can, gạt đầu liên tục đồng ý.

Một màn này thấy thạch hầu sững sờ sững sờ.

"Chẳng lẽ cửa kia sau còn có người đứng?"

Nữ đồng xoay người đi đến thạch hầu trước mặt ngồi xổm xuống, trong ánh mắt mang theo sơi sơi trào phúng: "Sư tôn nói, Thánh Nhân vô đạo, tu thành tiên, liền không có đồng tình tâm, cho nên người còn là trở về đi."

"Gì? Hấn có thể nhìn thấu tâm tư của ta?"

"Chính là thuật đọc tâm, như thế nào khó được ở sư tôn." Nữ đồng vẻ mặt kiêu ngạo, nói đi liền muốn xoay người.

Thạch hầu vội vàng duỗi ra một tay, một bả bắt được nữ đồng cổ chân.

"Sư tử, sư tử, đừng đi."

"Người làm gì? Chết mở! Sư tôn khi nào nói muốn thu người, sư tử há lại là người gọi được?" Nữ kia đồng giơ lên phát trần gỗ thạch hầu đầu, nhắc chân giẫm trung thạch hầu bàn tay, vô tình địa nghiền áp.

Rốt cuộc là người tu đạo, một cước xuống dưới, so với trưởng thành lực đạo càng thâm.

Có thể không luận nàng như thế nào dùng sức, thạch hầu chính là không tha, chỉ là cắn răng, không rên một tiếng.

Khi thấy máu tươi từ thạch hầu bàn tay chảy ra thời điểm, nữ đồng cả kinh, vội vàng co lại mở chân đi.

"Người... Người muốn làm gì?" Nữ đồng nước mắt đều muốn rơi đi ra rồi, dù sao cũng là mười mấy tuổi hài tử, cũng còn không có như thế nào gặp qua huyết.

"Sư tôn, vì sao không thu ta?" Thạch hầu chịu đựng kịch liệt đau nhức hỏi.

"Sư tôn không thu, ta sao biết vì sao? Người còn là đi thôi, cũng tình ta nhiều chuyện!"

"Hỏi nơi nào?" Thạch hầu ánh mắt mờ mịt, hơi buông lỏng tay.

Nữ đồng vội vàng mượn cơ hội đem chân thu hồi đi, chạy chậm vài bước mới quay đầu hô: "Từ đâu tới đây hỏi chạy đi đâu!"

"Từ đâu tới đây hỏi chạy đi đâu? Từ đâu tới đây hỏi chạy đi đâu?" Thạch hầu cười khở thấp giọng nỉ non, lấy tay lau một cái mặt, cuồng nở nụ cười.

Máu đen nhuộm được mặt mũi tràn đầy, này dữ tợn bộ dáng sợ tới mức nữ đồng một hồi run rẩy: "Cái này hầu tử chớ không phải là điên rồi?"

Nói đi quay đầu bỏ chạy, màu đỏ cánh cửa cực lớn lại lần nữa âm âm đóng cửa.

"Không thể quay về a, không thể quay về a." Thạch hầu nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ ở cự ly thành tiên đắc đạo một bước ngắn địa phương không giải thích được địa dừng lại không tiến. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Trở về? Hừ. Như thế nào trở về? Cứ như vậy trở về, ta lấy cái gì đi đón tước nhi..."

Không thể buông tha cho, bất kể như thế nào không thể buông tha cho, bởi vì đã không có con đường trở về.

Không thành tiên, hẳn liền vĩnh viễn là một con con khi, một con bình thường sơn dã trung hầu tử.

Gian nan địa chuyển nhích người, quy hảo, hẳn cúi đầu trầm mặc.

Ngày bay lên, mặt trời lặn, đảo mắt lại là ba ngày trôi qua.

Nghe nói người có thể hơn mười ngày không ăn cơm, lại chỉ có thể bảy ngày không uống nước. Thạch hầu tại mặt trời đã khuất bạo chiếu, cũng đã bảy ngày bảy đêm không có uống qua một ngụm nước, hẳn không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Mười năm tôi luyện, hẳn sớm đã không phải lúc trước mới ra hải thạch hầu, chắc hẳn có thể rất được càn lâu. Chỉ là lần này còn có trước vận tốt như vậy sao?

"Vì cái gì không thu? Không phải hẳn là khảo nghiệm hạ ta sao? Chẳng lẽ đây cũng là khảo nghiệm? Vậy tại sao người khác có thể trực tiếp đi vào, ta lại không thể? Bởi vì ta đến sớm? Còn là thần tiên cũng ghét bỏ ta đây con khi?"

"Có lẽ, có lẽ chỉ cần ta hôn mê, hẳn sẽ xuất môn tới cứu ta. Khi ta khi tỉnh lại, sẽ trong cửa." Chợt nhớ tới mười năm trước tại trên biển trong ánh trăng mờ trông thấy cái kia kim sắc cá chép, thạch hầu gương mắt da, dùng đã có chút ít hồng thấu con mắt nhìn qua cự đại môn.

Một môn chi cách, lại là cách biệt một trời.

Nghĩ, thạch hầu không khỏi nở nụ cười khổ, chính mình càng như thế ti tiện, phải lạy tại cửa ra vào dùng tánh mạng đổi một cái đường ra.

Bất quá mười năm này, hẳn không vẫn là như thế sao?

"Không có gì có thể ngăn cản ta! Không có!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 12:

"Oanh..." Này màu đỏ thắm cánh cửa cực lớn lại khai ra một đường nhỏ!

Thạch hầu bỗng nhiên mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Lại là này mặt tròn nữ đồng, nàng theo trong khe cửa nhô đầu ra nhìn thạch hầu hai mắt, nửa ngày, mới vượt qua ra cửa hạm, sửa sang lại y quan đi đến thạch hầu trước mặt, ngồi xồm xuống.

"Còn không đi?"

"Su tôn khi nào gặp ta?" Thạch hầu hỏi.

"Su tôn sẽ không gặp ngươi, ngươi còn là đi thôi."

"Su tôn vì sao không thấy ta?"

Nữ đồng cắn cắn môi, nửa ngày, mở miệng nói: "Su tôn vì sao không thu, ta không biết. Chỉ là su tôn cũng không từng xua đuổi cầu đạo chi người, lần này cũng không thu ngươi, sợ là ngươi quy được lại lâu, cũng vào không được."

Nữ đồng xem thạch hầu trong ánh mắt, có một chút không đành lòng.

"Như cầu được đạo pháp, ta thì sẽ đi. Như cầu không đến, tình nguyện chết tại đây cửa ra vào."

"Vậy người tự dưng đến chết tại đây cửa ra vào a! Trẻ con không thể giáo!" Nữ đồng bắt đắ dĩ thờ dài, xoay người liền trở về đi.

Nửa ngày, nữ kia đồng lại lộn trở lại, trong tay nâng nước trong rau quả.

"Là sư tôn làm cho tống?" Thạch hầu vội vàng bung lên cái bình, đem trong đó nước uống một hơi cạn sạch.

"Là ta không nghĩ người chết tại đây, dơ môn diêm, tự chủ trương tống. Nói không chính xác trở về còn muốn lần lượt sư tôn quả trách!"

Bất chấp nhiều như vậy, thạch hầu lang thôn hồ yết lên.

Nữ đồng ngồi vào thạch hầu bên cạnh, nhìn xem thạch hầu dụng cả tay chân bộ dạng bắt đắ dĩ địa cười, hỏi: "Người sao phải khổ vậy chứ?"

Thạch hầu không lên tiếng, chỉ là tiếp tục đem thực vật hương trong miệng nhét.

"Ăn xong rồi, liền trở về?"

Nghe tiếng, thạch hầu lúc này dừng lại, đem không hết gì đó thu nạp, thả lại khay trên.

"Được được được, ta không đuổi người!" Nữ đồng vội vàng lắc đầu khoát tay.

Thạch hầu lúc này mới lại là lang thôn hồ yết lên.

"Ai... Lần trước thương còn đau không?" Nữ đồng ngắm lấy thạch hầu cũng đã vẫy tay hỏi.

Thạch hầu lắc đầu.

"Đã không đau là tốt rồi... Kỳ thật ta là lần đầu tiên đuổi người, ra tay không tốt bả khổng. Bất quá, người cũng thực bướng bỉnh được có thể."

Thạch hầu đem cuối cùng một khóa quả táo liên quan quả táo 苹果 cùng một chỗ nhét vào trong miệng, tùy tiện nhắm nuốt hai cái, nuốt xuống.

"A..." Phát ra một tiếng thỏa mãn cảm thán, lau bả miệng, hẩn nhìn về phía nữ đồng: "Họ gì?"

Nữ kia đồng có một đôi kỳ dị màu xanh da trời đồng tử, giống như hồ nước vậy thanh tịnh thấy đáy, làm cho người thán phục.

"Bảo ta Phong Linh a. Người tên gì?"

"Thạch hầu."

"Thạch hầu? Vì cái gì gọi thạch hầu?"

"Ta là trong viên đá bồng xuất hiện."

"Trong viên đá bồng xuất hiện? Oa!" Phong Linh há to miệng: "Thiên hạ to lớn quả nhiên vô kì bất hữu!"

"Ừ. Hoa Quả Sơn thạch hầu. Trong sách nói là hấp thu thiên địa linh khí dựng dựng ta."

"Trong sách nói? Chớ không phải là trong sách còn nhớ năm người là làm sao tới? Cái đó quyền sách?" Phong Linh bật cười.

"Tây Du ký." Thạch hầu nói.

"Tây Du ký? Danh tự thật kỳ quái."

"Kỳ thật không kỳ quái. Giảng chính là đại khái một ngàn năm sau, một cái hòa thượng mang theo một con khỉ cùng một đầu trư, một con hà yêu, một con rồng đi Tây Thiên tìm Như Lai phật tổ cầm kinh thư, một đường đánh quái thăng cấp chuyện xưa. Ta chính là trong đó này con khỉ."

"Một ngàn năm sự tình từ nay về sau? Cái này không chỉ thư danh kì quái, liền chuyện xưa cũng kỳ quái... Ngươi còn có khác danh tự sao?"

"Hiện tại không có, nếu như trong đó lão nhân kia chịu mở cửa, thì có. Hắn sẽ cho ta lấy cá tên mới, gọi Tôn Ngô Không. Hắn sẽ nói: 'Ngươi tượng cá hồ tôn, liền họ Tôn, có đạo là đánh vỡ gian ngoan cần ngô không, liền gọi Tôn Ngô Không a.' "

Đạo quan ở chỗ sâu trong, chính ngôi xếp bằng tu Bồ Đề tổ sư lỗ tai giật giật, mới vừa vào khẩu trà phun được đầy đất.

"Ách? Đây cũng rất giống sư tôn giọng điệu, cũng là trong sách nói?" Phong Linh cảm thán nói.

"Đương nhiên." Thạch hầu nặng nề mà nhẹ gạt đầu: "Vốn chính là này tử lão đầu nói sao."

"Ngươi cái này hầu tử nói chuyện thật biết điều." Phong Linh che miệng nở nụ cười.

Nhìn qua trên đất trà tích, tu bồ đề trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi thở dài: "Cái này hầu tử lại là lòng dạ rộng rãi, đáng tiếc a..."

Ngày qua ngày, đảo mắt đã là một cái xuân thu.

Tu bồ đề chích chữ không đề cập tới thu thạch hầu vì đồ chuyện tình, chỉ là mỗi ngày đả tọa, giảng kinh, tu hành.

Phong Linh mỗi ngày cho thạch hầu đưa đi nước trong thực vật, một ngày không ngừng, đối với cái này, tu bồ đề cũng là nửa câu không hỏi.

Mà thạch hầu, cũng là như trước quỳ gối cửa ra vào, vô luận gió táp mưa sa, đại tuyết giàn giụa, một bước cũng chưa từng chuyển qua. Cũng may này thể cốt vô cùng kiên kang, nếu là thay đổi người bên ngoài, chỉ sợ cũng không có vài cái chịu đựng được.

Một ngày, tu bồ đề tại lầu các đả tọa, Phong Linh đi đến tòa trước, dập đầu nói: "Su tôn, đệ tử có chuyện."

"Có chuyện liền giảng."

"Su tôn thường dạy bảo chúng ta: Người tu đạo, được lợi ở thiên địa, tắc đương phản bộ ở thiên địa. Như thấy xong khiêm tốn cầu đạo chi người, đã đương dốc túi tương thụ. Bây giờ này đầu khi cũng đã sơn môn ngoài quỳ suốt một cái xuân thu, thành tâm có thể thấy được, vì sao su tôn không thu?"

Tu bồ đề trầm mặc hồi lâu, khẽ vuốt râu dài, tiếc hận nói: "Thạch hầu bản vi thiên địa dựng hóa, siêu thoát sáu đạo ngũ thường thiên địa mười loại bên ngoài, không phải số trời có thể tận tính. Thêm nữa mười năm tôi luyện, bây giờ đã là tính tình cứng cõi, hoặc là không tu, tu, tắc cần phải đại thành."

Phong Linh nghe được như lọt vào trong sương mù, lại nói: "Đồ nhi khó hiểu. Su tôn đã biết nó tu, cần phải đại thành, lại vì sao không thu?"

Tu bồ đề bất đắc dĩ cười khổ, ngửa mặt lên trời thở dài: "Này con khi tâm cao, nếu có thần thông, chỉ sợ này thiên địa gian liền nếu không được an bình."

Phong Linh thật sâu lễ bái, không hề nói nhiều.

Lại là ngày qua ngày.

Ra vào đạo quan đệ tử như nước chảy, có mới lên núi bái sư, có học thành rồi đi, hơn nữa là tầm thường mấy chục năm không chỗ nào thành, cuối cùng chỉ phải phần nộ mà về.

Thạch hầu như trước coi như một tôn điêu khắc đồng dạng quý.

"Cái này hầu tử bướng bỉnh giống như tảng đá, sư tôn nói không thu, hấn còn chết lại trước không đi."

"Nghe nói hấn chính là theo trong viên đá bồng xuất hiện, ha ha ha ha."

"Thiên địa dựng dựng thì như thế nào? Sư tôn không thu, nhất định là bởi vì không có tiên cốt!"

"Một con dã hầu tử, cũng muốn thành tiên, thật sự là ý nghĩ kỳ lạ!"

"Sư tôn cũng thiệt là, nhận lấy đến nhâm cá bỏ tài tôi cũng tốt, phòng bếp đang cần người."

Nghe vậy, chúng đệ tử đều cười to, xem thạch hầu trong ánh mắt dần dần nhiều hơn một phần trào phúng hương vị.

Bọn họ xì xào bàn tán, thạch hầu lại bất vi sở động, chỉ đem chính mình phong bế lại, thời thời khắc khắc nhìn qua hồng môn.

Phong Linh mỗi ngày đưa thực vật sau, lại tránh không khỏi cùng thạch hầu lảm bảm hơn mấy câu.

"Vì cái gì ngươi như vậy quyết ý tu tiên?" Phong Linh nâng quai hàm hỏi.

"Ngươi không nghĩ tu tiên?"

"Nghĩ, chính là sự phụ nói, tu tiên chân lý, là minh đại đạo. Người khoái hoạt quyết định bởi tại tâm độ rộng, chính là trở thành thần tiên trên trời, cũng sẽ không nhiều ra một phần... Có đôi khi ta nghĩ, đã tu tiên không thể nhanh hơn vui mừng, vậy tại sao còn muốn tu tiên?" Phong Linh ngưng mắt nhìn trên mặt đất cỏ nhỏ, có chút mê mang, hồi lâu, mới quay mặt lại hỏi: "Người sao? Người lại là vì cái gì nghĩ tu tiên?"

Thạch hầu thả ra trong tay hoa quả, trầm mặc nửa ngày, hỏi: "Người bị lão hồ truy qua sao?"

Phong Linh lắc đầu.

"Lòng của ta đều nhanh theo ngực bỗng xuất hiện. Ta biết rõ nó thật sự muốn ăn ta, tựa như ăn hết một con gà rừng hoặc là một con thỏ tử, ta ở trong mắt hắn, chỉ là một đoàn thịt, khế dưng cơm trưa, hoặc là bữa tối."

Phong Linh trầm mặc.

"Về sau, ta giết nó. Đời này kiếp này, ta cũng không muốn làm tiếp người khác trong mâm cơm. Nếu có người dám ngấp nghé ta, không quản hắn là thần, là người, còn là phật, ta đều sẽ giết hắn! Chỉ cần ta có năng lực như thế!"

Thạch hầu rất nhanh nắm tay, ngẩng đầu nhìn chăm chú chân trời chày vân, chậm rãi nói: "Về sau ta rời bến, mệt chết đi, rất khổ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Ta duy nhất bằng hữu chết ở trên đường, nhân loại muốn ăn ta, yêu quái yếu đuổi ta, tiên nhân không thu ta... Cũng bởi vì ta chỉ là một con khỉ."

"Ta cần rằng một đường tới, không có đường, ta liền bỏ ra một con đường. Bất kể như thế nào, cũng không thể dừng lại. Nhất định không cần

phải làm tiếp người khác trong mâm cơm. Không cần phải đưng một con bình thường hầu tử."

"Không cần phải đưng, một con khi! Ta yếu..." Thạch hầu thanh âm ngạc nhiên mà dừng, dừng ở hoa quả, nhập thần.

Trầm mặc, hồi lâu trầm mặc.

Loại cảm giác này làm cho Phong Linh có chút thờ không nổi, nàng còn quá nhỏ, không hiểu được "Giết" khái niệm, không hiểu được chấp nhất giãy dụa, càng không hiểu thạch hầu đoạn đường này đến tột cùng đã trải qua cái gì.

Nắng dương quang xuyên thấu qua tầng mây, chiếu vào thạch hầu trên người.

Trong thân sắc dào dạt chấp nhất, có loại không chịu nổi gánh nặng gian khổ.

Thạch hầu cúi đầu gặm nổi lên hoa quả, trong miệng lầm bầm trước: "Ta yếu sống sót, sống được càng tốt. Cho nên ta yếu ăn nhiều một chút, như vậy mới có thể kiên trì được càng lâu... Kiên trì đến, cái kia cửa mở ra. Chỉ cần này cửa mở, hết thấy đều khá hơn."

"Người thực rất giỏi." Phong Linh đột nhiên có loại lòng chua xót cảm giác.

Ngoài cửa cái này thạch hầu, lòng của hắn, so với bất luận kẻ nào tưởng tượng đều cường đại hơn.

Mười năm cực khổ không có thể bỏ đi ý nghĩ của hắn, ngược lại làm cho hắn càng thêm kiên cường.

Chấp nhất địa còn sông, sông được càng tốt!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 13:

"Ha ha ha ha, hầu tử nói, không cần phải đương hầu tử?" Một cái cười mở tiếng cười từ đằng xa truyền đến.

"Kim Thiên Tử sư thúc." Nữ đồng lúc này đứng dậy hành lễ.

"Kim Thiên Tử? Huyền Trang?" Thạch hầu thân hình cứng đờ, trong tay hoa quả chảy xuống.

Rất xa, một bóng người đặng vân mà đến.

Tới gần thân, thạch hầu mới nhìn rõ người tới.

Là một cái hòa thượng, anh tuấn, gầy gò, một bộ màu xám áo cà sa tùy ý địa khoác, cầm trong tay một chuỗi một trăm lẻ tám tử Phật châu, thoát nhìn phóng đặng không cảm.

"Sư thúc đây là. . ." Thấy rõ người đến bộ dáng, Phong Linh rõ ràng có chút yên lặng, tựa hồ bởi vì vì sự tình gì mà khiếp sợ.

"Ngươi là nói của ta Phật Quang a?"

Phong Linh nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Kim Thiên Tử trường thở dài: "Hôm qua linh sơn biện pháp, Phật Quang đã mất."

"Đã mất? !" Phong Linh nói rộng ra cái miệng nhỏ nhắn.

Cái này phật quang một mắt, liền ý nghĩa không còn là phật!

Kim Thiên Tử giống như lơ đễnh loại cười cười, nhìn nhìn thạch hầu, hỏi: "Người thật muốn tu tiên?"

Thạch hầu cắn chặt răng, không lên tiếng.

Kim Thiên Tử, về sau Huyền Trang, cái này sau này sư phụ của mình, vậy mà dùng loại phương thức này cùng mình gặp mặt.

Thế giới này tựa hồ tại dùng đặc thù phương thức tại hướng chính mình mơ hồ lộ ra một cái khác đoạn vận mệnh, đoạn đó không chịu nổi vận mệnh.

Bất quá, bất kể như thế nào, thạch hầu cũng sẽ không làm cho mình bái đến bọn họ hạ, đúng vậy, bất kể như thế nào!

Gặp thạch hầu cắn răng cắn tức hình dạng của mình, Kim Thiên Tử hơi nhíu mày, hỏi: "Ta và người nhận thức?"

Thạch hầu như trước không nói lời nào.

"Bản tăng có một loại dự cảm, ta và người hữu duyên."

"Tốt nhất là không có!" Thạch hầu lạnh lùng nói.

Kim Thiên Tử phốc lên thoáng cái bật cười: "Có chính là có, không có liền là không có, như thế nào là tốt nhất không có?"

Thạch hầu phiệt quá mức đi, không nhìn hấn.

"Cũng được, người muốn cầu tiên, bản tăng liền làm thỏa mãn của người cái này nguyện." Kim Thiên Tử ngẩng đầu nhìn qua đạo quan hỏi: "Người sư tôn có thể tại?"

Phong Linh cung kính địa cúi người chào: "Hồi Kim Thiên Tử sư thúc mà nói, sư tôn tại dốc lòng điện tu hành."

"Đi, ta đi một chút sẽ trở lại."

Nói đi, Kim Thiên Tử phát tay áo, đạo đạo mây mù tại dưới chân ngưng tụ thành, đảo mắt cũng đã bay vùn vụt tường vây.

Kim Thiên Tử đi rồi, Phong Linh xoay lên phát trần nhẹ nhàng gõ thạch hầu đầu: "Ngươi cái này thạch hầu rất biết điều! Ngươi cũng biết Kim Thiên Tử sư thúc là người phương nào?"

"Biết rõ, hẳn chính là Tây Du ký trong kia cá không mở hóa hòa thượng!"

Nếu rơi xuống trên tay hắn, vô luận có thể hay không vào tay chân kinh, kết quả như thế nào đều không trọng yếu. Bởi vì này bản thân chính là cá bi kịch.

Phong Linh đem thạch hầu chín không đáp tám trả lời trực tiếp bỏ qua, quát lên: "Kim Thiên Tử chính là Tây Thiên Như Lai phật tổ ngồi xuống nhị đệ tử, ngươi sao có thể như thế nói chuyện với hắn!"

"Cắt!" Thạch hầu nghiêng đầu đi nhìn xem, nửa ngày, lại bỗng nhiên xoay đầu lại mặt mũi tràn đầy kinh ngạc: "Ngươi nói Kim Thiên Tử là Tây Thiên Như Lai phật tổ ngồi xuống nhị đệ tử, ngươi gọi hắn sư thúc, này. . . Này tu Bồ Đề tổ sư không phải là. . ."

"Ngươi cố ý bái nhập sư tôn môn hạ, nhưng lại ngay cả sư tôn thân phận cũng không biết?" Phong Linh hèn mọn trừng mắt nhìn thạch hầu liếc.

"Như Lai phật tổ là tu Bồ Đề tổ sư đồng môn sư huynh đệ? !" Thạch hầu kinh hô lên.

Nếu như là như vậy lời nói, này cả Tây Du, không phải là bị đám người này xếp đặt?

Phong Linh giờ lên phát trần, lại là gõ thạch hầu đầu: "Nói hươu nói vượn! Như Lai phật tổ như thế nào là sư tôn đồng môn sư huynh đệ?"

"Vậy người vì sao lại gọi Kim Thiên Tử sư thúc?"

"Sư tôn cùng này Như Lai phật tổ pháp ra cùng hệ, luận bồi phạt, chúng ta xưng hô Kim Thiên Tử vi sư thúc!"

"A?" Thạch hầu nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Cái này pháp ra cùng hệ từ đâu nói lên? Nơi này là đạo quan, Như Lai phật tổ tu lại là phật hiệu."

"Người đây liền có điều không biết." Phong Linh hắng giọng một cái, êm tai nói: "Sư tôn trước tu đạo pháp, đạo pháp thành công, về sau theo thái thượng tây ra hàm cốc quan, hóa hồ vi phật, lại tu phật hiệu. Đáng tiếc phật hiệu không có đại thành, cho nên nơi đây chích thụ đạo pháp."

Nói đi, lại hạ giọng nói: "Việc này đừng vội nói thêm, miễn cho sư tôn không vui."

"Nha." Thạch hầu lông mày chăm chú nhíu lại, ánh mắt tạt trên bầu trời phiêu hốt.

"Trước tu đạo pháp, đạo pháp thành công? Cái này, đã đạo pháp thành công, vì sao còn muốn tu phật pháp? Dựa theo lão nhân này phẩm cấp, như thế nào cũng không so với tây vừa mới cá phật đà kém a, không có lý do a." Nghĩ, thạch hầu liếc Phong Linh hai mắt, lại không mở miệng hỏi.

Dốc lòng điện trung, tu bồ đề cùng Kim Thiên Tử bốn mắt giao đúng.

Kim Thiên Tử nhẹ nhàng mà niêm năng cờ đen, hướng bàn cờ trên vừa để xuống.

"Lạch cạch."

"Thỉnh." Nói đi, Kim Thiên Tử tay chậm rãi dời, xẹt qua bàn cờ trên rậm rạp bạch tử.

"Kim Thiên Tử, người cái này. . . Lại là ý gì?" Nhìn chăm chú bàn cờ trên, chỗ trống xử cô linh linh hắc tử, tu bồ đề vuốt vuốt râu dài, vẻ mặt kinh dị.

"Vốn là một ván nước cờ thua, tự nhiên đưa chur chết rồi sau đó sống lại sinh." Kim Thiên Tử nhìn thẳng tu bồ đề hai mắt chậm rãi nói.

"Tìm đường sống trong cõi chết?" Tu bồ đề không khỏi sách sách cười khô: "Mấy năm trước, ta cùng với người nhất bàn tàn cuộc. Thực không nghĩ người sẽ có nước cờ. Chỉ là. . ."

"Chỉ là cái này tìm đường sống trong cõi chết một trước, lại là bản tăng. Thật không?" Kim Thiên Tử tiểu dung chậm rãi giảm đi.

"Cái này một trước, cực hiểm." Tu bồ đề chỉ vào hắc tử nói.

"Bản tăng trong lòng hiểu rõ."

"Người có thể nghĩ kỹ, nếu không thành. . ." Tu bồ đề có chút dừng lại, trong điện thoáng cái an tĩnh vài phần.

Hồi lâu, tu bồ đề mới nói ra này cuối cùng mấy chữ: "Vạn kiếp bất phục!"

Một sát na kia, tình thiên kinh lôi, loang loáng xuyên thấu qua cửa sổ diêm chiếu vào Kim Thiên Tử trên mặt, tuấn tú, không dậy nổi sóng gợn.

Hắn sắc mặt lạnh nhạt, hai tay hợp thành chữ thập nói: "Vi phỏ độ, bản tăng nguyện hóa thành cái này một quân cờ, cởi bỏ phật hiệu muôn đời chi hoặc."

Nhìn qua ánh mắt kiên định Kim Thiên Tử, tu bồ đề hoảng sợ, hồi lâu, hỏi: "Tâm ý đã quyết?"

"Bản tăng đã thỉnh tử hình minh coi chừng này cuối cùng một thế, như thương thiên tồn đức, liền để cho ta đi phỏ độ phương pháp. Nếu không thành. . ." Kim Thiên Tử đứng dậy lễ bái: "Việc này chính là nói lời từ biệt, tái kiến không hẹn. Kính xin đạo huynh bảo trọng!"

Kinh lôi đã qua, bầu trời giống nhau trước kia.

Nhu hòa ánh sáng sợi sợi, xuyên thấu qua trên cửa lụa trắng rơi xuống Kim Thiên Tử trên người, tại xưa cũ trên sàn nhà trước mắt thật sâu bóng dáng.

Tu bồ đề chậm rãi mở to hai mắt, không nói một lời.

. . .

Hồi lâu, màu đỏ thắm đại môn âm âm mở ra, Kim Thiên Tử nhắc chân, kéo theo làn váy phóng ra cao cao cánh cửa.

Tại thạch hầu nhìn soi mói, từng bước một đi xuống cầu thang, cùng hắn gặp thoáng qua, nói: "Này cầu đạo môn, bản tăng đã giúp ngươi mở ra. Còn lại, liền muốn dựa vào chính mình."

Gió nhẹ lướt qua ống tay áo của hắn, bay lên dáng người, từng bước một bước về phía phương xa.

Tấm lưng kia sáp nhập vào chân trời chảy vân, sáp nhập vào trong rừng lá xanh, cùng thiên địa một khối.

Đừng quay đầu lại.

Quan trong quan ngoài, một đám sư huynh đệ lẳng lẳng mà chăm chú nhìn.

Phía sau cửa, thật dài trên thềm đá, tu bồ đề đón gió mà đứng, thật lâu thở dài: "Hậu sinh khả úy a. . ."

Thạch hâu giãy dựa lấy đứng lên, đem ra sử dụng trước cơ hồ mất đi tri giác chân, khập khiễng đi bước về phía đại môn.

Tu bồ đề chậm rãi nhắm mắt lại, thẳng đến Kim Thiên Tử biến mất ở phương xa, mới mở to mắt, nhìn chăm chú leo lên cầu thang thạch hâu.

Đây là hấn cùng thạch hâu lần đầu tiên đối mặt.

Một cái xuân thu thủ vũng, một tường chi cách, cũng cuối cùng là đến nơi này một bước.

Thạch hâu dừng bước, kinh ngạc mà nhìn xem tu bồ đề, đây là lo lắng chờ đợi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hồi lâu, tu bồ đề đột nhiên cười nói: "Người cái này đầu khi thật sự ngoan cố. . . Cũng được, mà lại, theo ta đi vào thất!"

Nói đi, ngửa mặt lên trời cười dài, xoay người liền đi.

Thạch hâu trên mặt cứng lại biểu lộ chậm rãi tràn ra nét mặt tươi cười, khập khiễng đi vượt qua cánh cửa, tượng một con cao hứng bùng bùng hâu tử.

"Đi vào thất. . . Sư tôn đây là muốn. . ."

"Nhập thất đệ tử!" Chân trời một vòng mây tản tận diệt, Phong Linh cầm trong tay phát trần, từng bước một xuyên qua đám người: "Sau này, sợ là chúng ta đều muốn tôn xưng hấn một tiếng, sư thúc."

Này quan trong quan ngoài một đám sư huynh đệ không bắt đại kinh!

. . .

Bầu trời một ngày, trên mặt đất một năm.

Ngàn năm sau, thiên thư ghi lại, một ngày này, đã xảy ra ba kiện đại sự.

Nó thủ, đương vài Đông Phương thiên đình đệ nhất chiến tướng chân quân Dương Tiễn phá núi cứu mẹ, bởi vì mẫu cái chết cùng ngọc đế phản bội, mang theo mai sơn bảy thánh tự chúng chen chúc binh Quán Giang Khẩu, tam tiên lưỡng nhận đao trực chỉ thiên đình.

Thiên đình cấp chiêu Dương Tiễn chi sư ngọc đỉnh, ngọc đỉnh đóng cửa không ra, xưng không thể thắng.

Thứ hai, tây phương Như Lai Phật tổ ngồi xuống nhị đệ tử Kim Thiên Tử sinh hoặc, linh sơn biện pháp cận chiến Như Lai Phật tổ, phá đạo tâm, mất Phật đà kim thân.

Về sau phát chí nguyện to lớn thụ mười thế khổ tu, cam tâm đọa vào luân hồi, từ nay về sau hóa thành mênh mông cả vùng đất một kẻ đi tăng, tây phương không tiếp tục Kim Thiên Tử.

Mà này thứ ba, chính là tây phương thượng cổ đại tiên tu Bồ Đề không để ý nhân quả nghiệp lực, thu một con thạch hầu vi đồ, gọi là, Tôn Ngô Không.

Cuối cùng này một chuyện kiện, trọn vẹn nói trước ba trăm năm.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 14:

Dương chỉ từ ngoài cửa sổ chiếu nghiêng mà vào, một hồi đàn hương theo lô đình lí bay ra, chậm rãi khuếch tán ra.

Trong phòng hai người ngồi đối diện trước lặng im đã hồi lâu, sững sờ là không có nói câu nào.

Tu bồ đề cũng chỉ là xem, một mục xem, một mục xem, thấy thạch hầu da đầu run lên.

Ánh mắt kia lợi hại được tựa hồ nghĩ xuyên thấu thạch hầu tâm đồng dạng, trên mặt thần sắc thỉnh thoảng lóe lóe biến hóa.

"Lão nhân này hội thuật đọc tâm, hẳn nghĩ đọc cái gì?"

Về tu bồ đề hội thuật đọc tâm vấn đề này thạch hầu sớm biết được, cũng đã sớm muốn lái, bằng không quỳ gối cửa ra vào thời điểm thạch hầu như thế nào cái gì cũng dám theo trong miệng ra bên ngoài nhảy —— dù sao người không nói hẳn cũng sẽ biết, không bằng chiếu nói thẳng.

Nhưng là như thế này bị người mặt đối mặt địa đọc tâm, cảm giác còn là cực không thoải mái.

Bất quá, tốt xấu là vào được, quỳ gối trên bồ đoàn bị đọc như thế nào đều sống khá giả quy ở bên ngoài phiến đá trên bị đọc.

Suốt một năm, đầu gói đều đã kinh quy đến trường dày đặc một tầng kén.

Thẳng đến mặt trời lặn phía tây, minh nguyệt treo lên, Phong Linh vụng trộm tiến vào đến trên lòng bàn tay đèn, lại cho lư hương thêm hương liệu, tu bồ đề mới đưa tay ra mời lung mỗi, thu thu thần.

"Ngươi tượng cá hồ tôn, liền họ Tôn, có đạo là đánh võ gian ngoan cần ngộ không, liền gọi Tôn Ngộ Không a.' lời này, chính là ngươi nói?" Nói đi, tu bồ ý vị thâm trường cười cười.

"Cái này rõ ràng chính là ngươi muốn nói." Thạch hầu nghĩ thầm.

"Cũng được, tiện lợi làm ta nói. Sau này, ngươi liền gọi Tôn Ngộ Không."

"Tạ sư phó ban tên cho!" Tôn hầu tử thức thời khoe mẽ địa dập đầu.

Cùng một cái có thể thấy rõ đôi phương tâm sự người trao đổi, loại đó thống khổ là không lời nào có thể diễn tả được. Hầu tử đơn giản không thêm nghĩ nữa, nghiêm nhiên một bộ lộn chết không sợ mở nước nóng bộ dạng.

Dù sao đi một bước là một bước, xe đến trước núi ắt có đường.

Này tu bồ đề vuốt vuốt râu dài, cười nói: "Ngươi cái này đầu khi, cũng biết vì sư vì sao không chịu thu ngươi?"

"Đệ tử không biết, thỉnh sư phó chỉ rõ." Hầu tử cung kính địa đáp.

"Người tu đạo, nhìn xem thiên địa số lượng, đi vi phạm phương pháp, tu thành, có thể thôi diễn thiên mệnh, thay đổi như chong chóng, che tay hóa

mưa, đây là đại năng. Nếu là gặp rất thích tàn nhẫn tranh đấu đồ đệ, cần phải sẽ vì họa chúng sinh. Cố, vì sư có ba không thu."

"A?"

"Tính cách cố chấp, kiệt ngạo không cảm giả, không thu. Cao ngạo ương ngạnh, chống lại thiên không có kính sợ chi tâm giả, không thu. Cái này thứ ba. . ." Tu bò đề duỗi ra ba cái ngón tay, đếm tới "Ba" thời điểm cố ý dừng một chút, trên mặt tiểu dung mà chăm chú nhìn tôn hầu tử.

"Ừ? Cái này 'Ba' là. . ."

"Không rõ lai lịch giả, không thu!" Dừng một chút, tu bò đề nói tiếp: "Này ba người, người nếu là chỉ chiếm thứ nhất hai cũng thì thôi, hết lần này tới lần khác người cái này đầu khi 'Ba không thu' chiếm cá toàn bộ. Trong thiên hạ sợ cũng lại khó tìm ra cái khác."

"Cái gì?" Tôn hầu tử mở to hai mắt nhìn, trong nội tâm nói thầm một câu: "Ta làm sao lại thành không rõ lai lịch rồi?"

Tu bò đề run rẩy phát trần, có chút hăng hái mà chăm chú nhìn hầu tử, chậm rãi nói: "Vậy người ngược lại nói nói, người từ đâu tới đây?"

"Ta theo đông thẳng thần châu Hoa Quả Sơn!" Hầu tử thốt ra.

Bất quá lập tức hắn liền phát hiện không đúng, bởi vì vừa nghe hắn những lời này, tu bò đề trên mặt vui vẻ càng đậm, ánh mắt kia chăm chăm được hầu tử lại là một hồi da đầu run lên.

"Như người thực theo đông thẳng thần châu, lúc này liền không nên tại đây! Người cũng biết, người trọn vẹn đến sớm ba trăm năm a."

Hầu tử mặt bỗng nhiên một hồi run rẩy.

Cùng loại người này nói chuyện với nhau, tùy thời đều hư thoát.

"Su phó, chớ nói cái này không liên quan, khi nào giáo đồ nhi đạo pháp?"

Lại yên lặng nhìn chăm chú hầu tử hồi lâu, tu bồ đề chậm rãi quay đầu đi nhìn xa ngoài cửa sổ một vòng minh nguyệt, thản nhiên nói: "Không nói cũng được, ngươi mà lại xuống dưới dàn xếp hảo, ngày mai sáng sớm, vi sư tự sẽ an bài ngươi tu tiên cầu đạo việc."

Thôi lui ra khỏi ngoài cửa thời điểm hầu tử cảm giác trên lưng của mình lạnh lẽo.

Rất nhanh, thủ ở ngoài cửa Phong Linh liền dẫn hầu tử rời đi, lại tại đây xây trong sơn động trong đạo quan đi dạo nửa ngày mới tới cho hầu tử an bài gian phòng.

Đây là một một mình gian phòng, bên cạnh chính là phòng bếp, cũng không có cùng cái khác đạo đồ gian phòng kề cùng một chỗ, còn là nhà một gian, tựa hồ biểu thị tu bồ đề đối hầu tử đặc thù đối đãi.

Giúp hầu tử trong phòng đốt sáng lên một chén đèn dầu, Phong Linh lại đem một bộ màu xám đạo bào chỉnh tề địa điệp đặt ở trên mặt bàn, cười hỏi: "Su phó chính là vi sư thúc gọi là rồi?"

"Ừ." Hầu tử không đếm xỉa tới địa nhìn lướt qua gian phòng, đây là một hai mươi đều vuông mộc mạc nhà gỗ nhỏ, bởi vì dựa sơn mà xây, chỉ có một mặt có cửa sổ. Trong phòng để đặt trước dần dần chỉ cần một bộ giường, giường trên một cái bàn thấp.

Đây là thời đại này tiêu chuẩn phối trí, không tính là hảo, nhưng cũng không trở thành khó coi.

"Chính là 'Tôn Ngô Không' ?" Phong Linh ngồi vào giường trên, đem trên mặt bàn đã sớm chuẩn bị tốt hoa quả đổ lên hầu tử trước mặt.

Cũng không khách khí, hầu tử thân thủ nắm lên một cái lê tợu gặm lên.

Thì thầm nói: "Tự nhiên là Tôn Ngô Không, cái này còn có thể có sai."

"Ta đây từ nay về sau được xưng tôn sư thúc rồi?" Phong Linh cẩn thận hỏi.

"Đừng." Hầu tử khoát tay áo: "Người còn là bảo ta hầu tử a, nghe thói quen. Tôn sư thúc. . . Cái này nghe không tự nhiên."

Cái này vừa nói, Phong Linh biểu lộ lập tức thoải mái, cười hì hì gom góp tới hỏi: "Hầu tử, sư tôn cho người tuyên đạo mạch rồi?"

"Đạo mạch? Cái gì đạo mạch?"

"Ta đạo gia có hai mạch, nhất mạch viết 'Hành giả', dùng đi chứng đạo. Một mạch khác viết 'Ngô giả', dùng ngô chứng đạo. Quan trọng đệ tử đều tuyên ngô giả đạo, còn đây là tùy ý nhập môn đồ đệ cần phải tuyên việc. Như thế nào? Sư tôn không đề cập nâng?"

"Không đề cập." Hầu tử lắc đầu.

"Không đề cập?" Phong Linh chân mày cau lại: "Các người trọn vẹn nói chuyện năm canh giờ, như thế nào. . . Chẳng lẽ ngay cả ta cũng không nguyện cáo tri?"

"Lão nhân chính là vẫn nhìn ta, thấy đầu ta da run lên. Lời nói lại là không có hai ba câu."

Phong Linh lược qua nghĩ sơ hạ, gật đầu nói: "Cái này trước kia cũng là từng có, sư tôn yêu thích đọc tâm, mới đồ đệ nhập môn cần phải hội hảo

hảo đọc trên vừa đọc, chích là lâu như thế lại là đầu một lần. Người mà lại nghỉ tạm a, sáng mai ta lại tới tìm người."

"Ừ."

Phong Linh đi, còn lại thạch hầu một người cô linh linh nằm tại cứng rần trên chiếu.

"Vừa mới này là có ý gì?" Hầu tử nghĩ.

Này nói chuyện nội dung cùng giọng điệu, rõ ràng cho thấy trong tàng huyền cơ tư thế.

"Ba không thu?"

Hầu tử càng nghĩ càng không đúng, chỉ là hiện tại người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, vô luận có cái gì bên trong căn khôn, hay là muốn trước tiên đem đạo pháp học đến tay nói sau.

"Bất kể như thế nào, cuối cùng vào được." Hầu tử vui vẻ địa cười, theo túi áo lí lấy ra một cây kết màu vàng vũ mao, nắm trong tay nhìn hồi lâu, thấy nhập thần: "Người nói đúng hay không? Tước nhi."

Hồi lâu sau, hấn mới tốt tượng bảo bối đồng dạng đem nó thu vào.

Một đêm trần trọc không thể ngủ, ngày kế, đương trời u ám sáng thời điềm, hầu tử cũng đã đứng lên bắt đầu rửa mặt.

Nếu là bày đặt trước kia quỳ gối cửa ra vào Lạp Tháp tự Lạp Tháp không sao cả, hiện tại dù sao cũng là chính thức nhập được môn, cũng không thể còn như vậy.

Đừng nói tu bồ đề, cái khác sư huynh đệ trước mặt lưu cá ấn tượng tốt cũng còn là tất yếu.

Mặc trên người cái này không hợp thân áo vải còn là tạm thời vì thể diện theo dưới chân núi người ta lấy được, mặc lên người một năm này rửa đều không rửa qua, hiện tại rách nát liền không nói nữa, đến gần rồi nghe thấy càng là một cỗ nồng đậm chua mùi thú.

Ngẫm lại rốt cục muốn sống ra cá "Người" dạng, hầu tử trong nội tâm cuối cùng có chút trấn an.

Cách vách phòng bếp cũng đã thấp sáng đèn dầu, theo khe cửa nhìn qua đi vào có thể chứng kiến một thanh một thiếu quần áo mộc mạc hai cái đạo đồ mặc tạp dề ở bên trong bận rộn lên, nóc nhà khói bếp lượn lờ bay lên.

Bỏ qua cho phòng bếp, hầu tử trực tiếp đi đến ngoài phòng bên giếng nước mức nước, cũng không trông nom nhiều như vậy trực tiếp thoát y lộ thiên rửa lên.

Theo lý thuyết lộ thiên tắm rửa vốn là không ra thể thống gì chuyện tình, nhưng cũng may hắn là một con khỉ, một thân con khỉ mao quyền đương che giấu.

Rửa đến một nửa thời điểm trong phòng bếp còn trẻ đạo đồ kéo theo thùng nước đẩy cửa ra, vừa nhìn thấy hầu tử liền lại lập tức hoảng sợ địa rụt trở về, loáng thoáng trung hầu tử nghe được trong phòng bếp hai người chính đang đàm luận chính mình.

Bị người khác nhau đối đãi loại chuyện này hầu tử sớm thành thói quen, cũng chẳng muốn đi nói cái gì, chỉ là phối hợp địa rửa sạch, lại là vui vẻ.

Lúc này, xa xa lâu các hành lang trên một vị râu dài trung niên đạo sĩ đứng chấp tay, xa xa mà chăm chú nhìn hầu tử.

Người này đang mặc thanh sắc đạo bào, tóc dài đen kịt, lại hai tán hoa râu, khóe mắt trên là thật sâu nếp nhăn nơi khoé mắt, ống tay áo xử có thêu

một kim sắc "Vân" chữ, khí vũ trong lúc đó hãy nhìn ra tại đây quan trung địa vị cực cao. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Tại bên cạnh của hắn, một vị tuổi trẻ đạo sĩ khom người nói: "Su phó, đó chính là sư tôn hôm qua thu đồ đệ."

"Cái này đầu khi quy ở ngoài cửa đã có suốt một cái xuân thu, vì sư ngược lại cũng đã gặp mấy lần, chỉ là. . ." Râu dài trung niên đạo sĩ ánh mắt hơi nheo lại, nửa ngày, mạnh mẽ tron to, mới thở dài nói: "Liên làm sư thuật đọc tâm cũng không có hiệu, lại tín khẩu nói bậy. Ở ngoài cửa quỳ suốt một cái xuân thu cũng không trông thấy rời đi, có thể thấy được này con khi chấp niệm sâu đậm. Như thế tâm tính. . . Su phó vì sao đặc biệt thu hắn vi đồ, còn là nhập thất đệ tử, thật sự làm cho người ta khó hiểu a."

Tuổi trẻ đạo sĩ cúi đầu nhẹ giọng cười nói: "Theo ta thấy, bắt quá là sư tôn nhất thời tâm huyết dâng trào, đãi. . ."

Trung niên đạo sĩ ghé mắt trừng, tuổi trẻ đạo sĩ đột nhiên ngậm miệng.

Trung niên đạo sĩ kia chậm rãi ngửa đầu nói: "Vi sư làm sư huynh, cho dù nói này đầu khi vài câu cũng là không gì đáng trách. Lại là người, lung tung bình luận sư thúc sư tôn, nếu để cho người bên ngoài nghe, có thể đừng trách vi sư trách phạt người!"

"Cẩn tuân sư phó dạy bảo! Cẩn tuân sư phó dạy bảo!" Tuổi trẻ đạo sĩ liền vội cúi đầu chấp tay.

Trung niên đạo sĩ xoay người chậm rãi đi vào nội thất, thuận miệng hỏi: "Này đầu khi còn có tính danh?"

Tuổi trẻ đạo sĩ vội vàng đi vào theo: "Bẩm sư phó mà nói, họ Tôn, danh ngộ không. Phong Linh đêm qua liền tới treo bài, đồng ý sư tôn chỗ lên."

"A? Này hôm nay nhưng là phải theo đường nghe giảng?"

"Chưa từng đề cập."

"Không đến cũng được, lão phu mừng rỡ thanh tĩnh."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 15:

Đương luồng thứ nhất dương chiếu sáng sáng đạo quan thời điểm, Phong Linh bung thực vật đẩy ra hầu tử cửa phòng, chỉ thấy hầu tử cũng đã mặc chỉnh tề ngồi ngay ngắn ở trên giường.

"Lại là thức dậy rất sớm, cũng không nghỉ ngơi thật tốt thoáng cái?" Nói, Phong Linh tiện tay đem rau quả nước trong phóng tới bàn thấp trên.

"Ngủ không được." Hầu tử thuận miệng đáp một câu, nhìn nhìn hoa quả, hỏi: "Nơi này buổi sáng đều ăn những này?"

"Đương nhiên không phải, hôm nay bữa sáng là bánh bao cùng bánh bao." Nói, Phong Linh đem tiểu cái bình lí nước trong ngã một ít đến trong chén, lại đem trang bị hoa quả khay đổ lên hầu tử trước mặt: "Người là hầu tử, cái ăn tự nhiên cùng bọn ta bất đồng."

"Từ nay về sau ta còn là cùng các người ăn đồng dạng a, đỡ phải làm phiền người." Nói, hầu tử bắt đầu ăn, lại vừa ăn vừa hỏi: "Hôm nay an bài như thế nào?"

Phong Linh nâng quai hàm nhìn chăm chú hầu tử, nói ra: "Ăn xong rồi chúng ta liền đi cho sư tôn sớm thỉnh, sau đó đến hậu sơn đả tọa."

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Đây là sư tôn đem qua lời nhắn nhủ, hấn nói người lệ khí quá nặng, như trực tiếp tu đạo, sợ nhập ma chương. Cho nên cùng đệ tử khác bất đồng, cần đả tọa tĩnh tư."

"Đã tọa. . ." Hầu tử cảm quả táo nghĩ thâm: "Này khi nào có thể bắt đầu tu bảy mươi hai biến cùng bổ nhào vân? Chớ không phải là cũng muốn đặng cá bảy năm. . . Cũng được, dù sao tu đạo cái này việc sự ta cũng vậy không có làm qua, chợt nghe lão nhân a."

Lang thôn hồ yết xong, hai người liền ra cửa.

Trên đường đi Phong Linh dẫn hầu tử không ngừng giới thiệu: "Người ở cái chỗ này gọi Lăng Yến lí, chỗ đó phòng bếp phụ trách bản quan cao thấp một mực cái ăn. Lại dọc theo hành lang gấp khúc trên lên chính là sừng kỳ lân, chính là bản quan trông linh dược chi địa, đồng thời cũng sưu tầm trước bản quan các loại luyện dược liệu liệu. Đi trở về thì là Phi Vân các, đó là Thanh Vân sư thúc chỗ ở."

"Thanh Vân sư thúc?"

Phong Linh điều chi lâu các, chính là sáng nay trung niên đạo sĩ chỗ lâu các.

"Thanh Vân sư thúc chính là của người ngũ sư huynh, sư tôn tổng cộng có mười vị nhập thất đệ tử, người chính là này thứ mười vị. Bây giờ còn đang quan trọng cũng chỉ có người cùng Thanh Vân sư thúc. Hiện tại chủ trì hằng ngày giảng kinh cũng là hắn."

Hầu tử nhẹ gật đầu: "Này sư phụ người là. . ."

"Phong Linh sư phó chính là Thanh Phong tử, sư tôn thủ đồ. Sớm đạt hóa thần nhập hư chi cảnh, đắc đạo thành tiên, chỉ là chưa tới thiên đình đi nhập tiên tịch thôi. Tại sư tôn môn hạ, cũng là tu vi cao nhất một cái. Bây giờ đang tại bắc châu du lịch, cũng là không tại quan trọng."

"Ừ."

Tu bồ đề đệ tử khác, giống như 《 Tây Du ký 》 lí chưa bao giờ đề cập qua a, có cơ hội lại là hẩn là hảo hảo hiểu rõ hạ mới là.

Theo Phong Linh, hầu tử một đường đi thăm đạo quan.

Cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đạo quan dựa sơn mà xây, hành lang khắp, tầng tầng lớp lớp, đã nói là cung điện bảy quy mô cũng không đủ, sáng sớm gian càng là mây mù lượn lờ thoát nhìn tiên khí bùng bùng phấn chấn.

Theo quan trong dưới lên nhìn qua, lâu vũ ẩn hiện, dãy núi vây quanh, này cảnh sắc như thơ như vẽ, có thể nói nhân gian tiên cảnh.

Cũng khó trách tu bồ đề vị này không xuất thế thượng cổ đại tiên sẽ chọn tại nơi này khai sơn lập phái.

"Di? Một ít tòa là?"

Trong mây mù, hầu tử loáng thoáng địa thấy được một tòa cao ngất tháp thức kiến trúc.

"Bản quan trọng địa —— tàng kinh các. Chỗ đó ngày đêm có người gác, nếu không có sư tôn thủ lệnh, ngoại trừ sư phụ ta Thanh Phong tử bên ngoài là bất luận kẻ nào không được đi vào."

"A? Xem ra lão nhân ẩn núp đi kỹ năng còn không thiếu a." Hầu tử sờ lên cằm bắt đầu cân nhắc trước trong đó ngoại trừ bảy mươi hai biến cùng bồ nhào vân bên ngoài có phải là còn có cái khác cao thâm đạo pháp.

Nếu là có, cùng nhau học được, ngày khác ngay cả có cá đi sai bước nhầm, cũng không trở thành thảm như vậy.

Này Phong Linh lại nói: "Há sao nói là tàng? Thủ vệ bắt quá là vài cái bình thường đệ tử, chính là ta cũng vậy có thể đơn giản vượt qua kiểm tra. Muốn biết được đạo pháp khôn cùng, cần được tiến hành theo chất lượng, hơi có vi phạm, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì tính khó giữ được tánh mạng. Sư tôn bắt quá là vì muốn tốt cho chúng ta. Sư phụ ta Thanh Phong tử sở dĩ có thể tùy ý xuất nhập, đó là bởi vì trong tàng kinh các sớm đã không có hấn không thể nhìn thư."

"A?"

Không bao lâu, xa xa truyền đến trận trận đọc thanh.

"Đây là sáng sớm nâng bắt buộc kinh văn đọc, mỗi ngày do Thanh Vân sư thúc chủ trì. Cái này quan trọng quan ngoài đệ tử vô luận phẩm cấp phần lớn được cho hấn nửa cái đồ đệ. Thanh Vân sư thúc không tu đạo trước chính là một quan phủ chấp sự, vô cùng nhất coi trọng luân thường đạo lý, trưởng ấu chi tự. Người như thấy hấn, nên nhiều kính trước chút ít."

Đi qua to lớn đàn tràng giờ, xuyên thấu qua cửa sổ khe hở hầu tử có thể tinh tường địa chứng kiến trong đó mười mấy tên đệ tử chính tề ở trên mặt đất ngồi xếp bằng, trước người một mực bày đặt một quyển kinh thư, cùng kêu lên đọc.

Mà ở này trên bậc thang một người trung niên đạo nhân cũng cùng bọn họ đồng loạt đả tọa tụng kinh.

Xa xa địa Thanh Vân tử tựa hồ cũng chú ý tới hầu tử, bắt quá chỉ là nhìn sang liền lại nhắm mắt lại giả bộ nhìn không thấy.

Lại cùng trước Phong Linh thất chuyển tám chuyển mới tới tu bồ đề dốc lòng điện.

"Hôm nay bắt đầu, người liền đến hậu sơn đá tọa tu hành." Đây là tu bồ đề nhìn thấy hầu tử câu nói đầu tiên.

"Này, sư phó, đồ nhi muốn đánh ngồi đánh bao lâu?" Hầu tử hỏi.

"Đá tọa tu chính là tâm, tu tiên tu đạo trước tu tâm, nếu là tâm không tu, liền tu tiên, kết quả là bất quá một tai họa tai. Khi nào thì tâm chữa tốt rồi, vị sư sẽ dạy người muốn học." Nói đi, tu bồ đề liền khoát tay ý bảo hầu tử lui ra, tiếp tục bán nằm tại trên giường cân nhắc trong tay mình kinh văn.

"Ghi nhớ sư phó dạy bảo." Hầu tử dập đầu bái tạ.

Ra dốc lòng điện, hầu tử cẩn thận hỏi Phong Linh: "Sư phó nói đá tọa tu tâm, là như thế nào cá tu pháp?"

"Cái này. . . Ta đây cũng không biết. Sư tôn chỉ giao cho ta đem người đưa tới hậu sơn tự xét lại thạch, cho người ở đằng kia đá tọa, còn lại lại chưa từng đã thông báo."

"Người không có tu đa nghi?"

"Ừ. . . Xác thực thuyết, cái này quan lí chưa từng nghe qua cái đó người đệ tử yếu tu tâm."

Cái này vừa nói, hầu tử tâm lập tức lộp bộp xuống.

"Này. . . Là ta thực tình hướng đặc thù, còn là lão nhân tại đánh cái gì bàn tính?" Thoáng sau này nghiêng qua liếc, hầu tử xuyên thấu qua khe cửa chứng kiến tu bồ đề như trước bán đang nằm say sưa có vị nghiên cứu sách vở kinh văn, trên trán không hề thần sắc biến hóa, tựa hồ cũng không sử dụng thuật đọc tâm đọc được hầu tử cái này đoạn tâm lý hoạt động.

Tính, tạm thời thử một chút đi.

Theo gió linh lại là tha nửa ngày mới tới hậu sơn, gặp được cái gọi là "Tự xét lại thạch" .

Đó là một khối đặt ở thấp vách đá trên cự thạch, cấp ba trượng, rộng mà trượng, trên chật vật hạ rộng cấu tạo, ngòi ở phía trên thật cũng không lo lắng cự thạch hội quay cuồng xuống núi.

Vách đá chính là một cái hồ sâu, thác nước theo trên đỉnh núi trút xuống dưới xuống, nổ vang tiếng điếc tai nhức óc.

Ngoại trừ điều ngũ hoa hương tự nhiên cảnh quan bên ngoài, nơi này là một cái nói chuyện đều lao lực địa phương, cùng này Thủy Liêm động ngược lại là có chút tương tự.

Chỉ chỉ chính mình, vừa chỉ chỉ tảng đá, hầu tử nhìn xem Phong Linh.

"Ừ, đi thôi." Phong Linh gật đầu nói.

Bò lên trên tự xét lại thạch thời điểm, hầu tử nhưng thật ra là ôm "Cái này tảng đá là nào đó thần khí" các loại ý nghĩ. Nhưng mà thẳng đến Phong Linh xoay người rời đi còn lại một mình hấn thời điểm, trong đầu của hấn ngoại trừ dấu chấm hỏi không có gì cả.

"Cứ như vậy ngòi?" Hầu tử đột nhiên cảm giác được trứng đầu cây hoa cúc căng.

Ở ngoài cửa quỳ một năm, tại một năm đó lí hầu tử vô thì vô khắc không tại ảo tưởng trước tiến vào môn nội. Nhưng mà tình huống hiện tại là ở ngoài cửa thời điểm là quỳ gối phiến đá trên, nhập được môn tắc biến thành ngòi ở trên tảng đá.

"Tựa hồ, khác nhau không lớn a. Sẽ không! Khẳng định trong có huyền cơ." Hầu tử nghĩ.

Nhắm mắt lại, hắn bắt đầu tinh tế địa cảm thụ.

Đầu tiên ném thử chính là trong đầu không có vật gì, đương nhiên, đối tại người bình thường. . . Hoặc là bình thường con khỉ mà nói loại tình huống này không có khả năng duy trì bao lâu.

Thật sự không được, hầu tử bắt đầu ném thử chăm chăm vào mỗi thứ gì xem. . .

Bất quá rất đáng tiếc, thẳng đến hắn bụng cô cô gọi thời điểm đều không cảm nhận được bất kỳ vật gì.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động cái chỗ này là không có cơm trưa cật, tự nhiên Phong Linh cũng sẽ không đưa cơm, vì vậy hắn bớt thời giờ xuống dưới hái được vài cái quả đại tử ăn, xong rồi lại bò lại trên tảng đá tiếp tục "Minh tưởng" .

Đương mặt trời lặn phía tây thời điểm Phong Linh rốt cục dẫn theo rô dọc theo sơn đạo chậm rãi đi tới.

"Như thế nào? Hôm nay."

"Ngạch. . . An vị trước." Hầu tử vừa ăn đông tây bên cạnh quay đầu xem tự xét lại thạch, thành linh toát ra một câu: "Ngươi nói, sư phó có thể hay không đùa giỡn ta?"

"Không có khả năng! Sư tôn làm sao có thể làm loại chuyện này!" Phong Linh xoáy lên phát trần gõ hầu tử đầu: "Bảo ngươi nghĩ lung tung!"

"Vậy ngươi nói, ta như thế nào cái gì cảm giác đều không có? Tu tâm? Như thế nào cá tu pháp?"

"Nhất định là ngươi không đủ tĩnh tâm! Nói là tu tâm, ngươi nhất định là miên man suy nghĩ." Phong Linh lời thề son sắt thuyết.

Quay trở về chỗ ở, hầu tử nằm tại trên chiếu trái lo phải nghĩ.

"Ta không đủ tĩnh tâm? Cái này. . . Nói rất hay tượng cũng không sai. Ở nơi đó không có chuyện gì, ta cuối cùng là không tự giác địa miên man suy nghĩ. Muốn làm đến trong óc trống rỗng sao? Tu tâm, đến tốt cùng là như thế nào cá tu pháp? Lão đầu tử này rõ ràng cũng không cho điểm nhắc nhở. . ."

Nghĩ, hầu tử theo trên giường nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng địa mặc quần áo tử tế mặc lên vớ giày, đem tối ra cửa sờ soạng đến hậu sơn.

Đoạn đường này đúng lúc yếu đi ngang qua Thanh Vân tử Phi Vân các.

Nếu là thay đổi người bên ngoài, chỉ sợ còn khó hơn dùng tại đây đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm thấy rõ trên bậc thang lén lén lút lút một con khi, bất quá Thanh Vân tử chính là tu bồ đề nhập thất đệ tử, bằng tu vi của hắn điểm ấy cảm giác lực quả thực chính là tiểu nhi khoa.

Chỉ thấy đứng ở lầu các trên hắn yên lặng địa quay đầu lại, nói khẽ với sau lưng tuổi trẻ đạo sĩ nói ra: "Sống uống, đi xem này đầu khi lén lén lút lút muốn làm gì."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 16:

Tối như mực đêm, hầu tử sờ soạn đi đến tự xét lại thạch bên cạnh.

Nhìn từ xa là tảng đá, gần xem còn là tảng đá, ban ngày là như thế, trong đêm cũng không gì biến hóa.

"Đây là bình thường tảng đá? Lão nhân kia tử tại sao phải chỉ định nơi này tu tâm?" Nghĩ, hầu tử rón ra rón rén địa bò lên trên tự xét lại thạch, tiếp tục dùng các loại phương pháp đả tọa.

Mà lúc này, xa xa trong bụi cỏ, hai người trẻ tuổi đạo sĩ cũng đã thấy cực không nhìn được.

"Hu Độ, người nói cái này hầu tử là muốn làm gì? Hơn nửa đêm chạy nơi này đến đả tọa? Điên rồi phải không?"

Bên cạnh Hu Độ che miệng ngáp một cái: "Súc sinh ý nghĩ chúng ta sao có thể lý giải? Sư phó để chúng ta đến, chúng ta hảo hảo đi theo chính là. Nguyên lai tưởng rằng muốn đi làm gì nhận không ra người hoạt động, không nghĩ tới trực tiếp quán nơi này đến đây. Hu Tiến, người nói, có thể hay không là hấn phát hiện chúng ta theo dõi rồi?"

"Có khả năng." Hu Tiến nhẹ gật đầu, tại trong bụi cỏ nằm sấp được thấp hơn.

Một đêm này, gió nhẹ vỗ về chơi đùa lá xanh, trong rừng cây trùng tước kêu to, bên cạnh thác nước muôn đời không thay đổi địa lao nhanh, hai cái

đạo sĩ tại trong bụi cỏ bị muỗi đing được toàn thân vương mắc.

Hầu tử tại trên tảng đá thử các loại phương thức, như trước không thu hoạch được gì.

"Chẳng lẽ tu tâm. . . Tựu là đơn thuần địa làm cho tâm tình bình thản?"

Thẳng đến sáng sớm thời gian hầu tử mới thất vọng mà trở về, lưu lại trong bụi cỏ hai cái buồn ngủ đạo sĩ.

Trở về phòng, ăn xong Phong Linh tổng tới điểm tâm, hầu tử lại chiếu ngày hôm qua hành trình đi trước cho tu bồ đề sớm tỉnh.

Lúc này đây, tu bồ đề dứt khoát đưa lưng về phía hầu tử nằm nằm, như cũ là say sưa có vị nghiên cứu trước kinh văn.

"Hôm qua tu hành, có thể thấy được tiến triển a?" Tu bồ đề lười biếng hỏi.

"Đệ tử ngu dốt, không có tiến triển." Hầu tử thật sâu gõ bái xuống, chậm rãi ngẩng đầu liếc một cái tu bồ đề, lão nhân kia tử như cũ là đưa lưng về phía tựa hồ việc không liên quan đến mình dường như.

"Tu hành việc, cần được quanh năm suốt tháng, đồ nhi chớ lười biếng."

"Cần tuân sư phó dạy bảo."

"Đi xuống đi." Tu bồ đề khoát tay áo.

"Là."

Hầu tử đứng lên xoay người vừa đi vài bước, lại nhin không được quay đầu lại quỳ xuống: "Sư phó, đồ nhi có hoặc."

"Cứ nói đừng ngại."

Cô lấy dũng khí, hầu tử há miệng nói ra: "Sư phó làm cho đồ nhi tu tâm, có thể đồ nhi còn không biết như thế nào tu tâm, như thế nào tiến triển. Chẳng lẽ chỉ là tại hậu sơn đã tọa xong việc? Đồ nhi cần được tu đến loại cảnh giới nào lại vừa tu hành pháp thuật? Kính xin sư phó chỉ rõ."

Nói xong, hầu tử gõ bái xuống vẫn không nhúc nhích.

Tu bồ đề chậm rãi quay đầu lại, đứng dậy cười nói: "Ngươi cái này đầu khi tỵ như thế vội vàng muốn học thuật pháp? Tu hành đường trường lộ : đường dài từ từ, động mấy trăm năm mới có thể có sở thành, lúc này mới một ngày, ngươi liền nhẫn nhịn không được?"

"Đồ nhi không phải chịu không được tu hành khổ, cũng không phải sợ tu hành dài đằng đặc. . . Chỉ là, đồ nhi mê mang!"

"Vi sư từng nói qua, ngươi cái này đầu khi 'Ba không thu' toàn bộ phạm vào cá đù, mặc dù bất luận thứ ba, một ít hai lại há có thể làm như không thấy? Như thế tâm tính, tương lai tu tiên mặc dù có sở thành, cũng cần phải xông hạ đại họa. Cho ngươi đi tu tâm, vì chính là bình phục tâm tình. Hậu sơn bất quá là một nơi yên tĩnh tai. Cái đó ngày nếu là nhập định, trong nội tâm không có gì, vi sư liền dạy ngươi thông thiên phương pháp!"

"Đồ nhi hiểu rõ."

"Đã hiểu rõ, liền đi a." Tu bồ đề quay đầu lại là tiếp tục đọc qua điển tịch.

Hầu tử đầu cũng không ngẩng, chỉ là cung trước thân thể chậm rãi đứng lên, thổi ra ngoài cửa.

Cái này tu tâm, làm cho nửa ngày vậy mà tu tâm dưỡng tính ý tứ!

"Người làm sao vậy? Sắc mặt khó coi như vậy?" Chứng kiến hầu tử thời điểm Phong Linh ngây ngốc một chút: "Su tôn huấn người?"

Hầu tử nghiêng răng nghiêng lợi địa đáp: "Lão nhân. . . Lại là muốn ta tu tâm dưỡng tính. . ."

Cái này vừa nói, Phong Linh lập tức nở nụ cười.

"Ta đương là cái gì, tu tiên không tu tâm dưỡng tính, người còn muốn trước cùng xa cực muốn không thành?" Nghĩ nghĩ, Phong Linh còn nói: "Bất quá. . . Cái này tu tâm dưỡng tính phần lớn giảng đều là ngày bình thường, cực nhỏ là muốn chuyên môn đi đả tọa tu hành."

Hầu tử mặt đen lên trực tiếp sau này sơn đi: "Ta cảm thấy được lão nhân hay là tại đùa giỡn ta, hẳn chính là muốn ta đến hậu sơn đi ngồi chồm hồm cá ba năm năm ý tứ."

Phong Linh vội vàng đuổi tới, dùng phát trần gõ hầu tử lưng: "Hầu tử, đừng vội nói lung tung. Người còn muốn đi ngoài cửa quỳ a?"

Lại là một ngày, hoàng hôn thời điểm hầu tử quay trở về nơi, mà ở Phi Vân các lí, ba người chính xì xào bàn tán.

"Này hầu tử đêm qua chỉ là đi hậu sơn đả tọa?" Thanh Vân tử khẽ vuốt râu dài, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Hư Độ thấp giọng nói: "Tôi hôm qua đồ nhi cùng Hư Tiến cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hôm nay đặc biệt đi tìm hiểu, nghe Phong Linh nói sư tôn làm cho hắn theo hôm qua nâng liền đến hậu sơn đả tọa tu tâm, cũng khó trách không có tới theo đường nghe giảng. Nghĩ này hầu tử tâm tính bất định, hẳn là hôm qua không chỗ nào thành, đêm qua mới. . ."

"Đã tọa tu tâm?" Thanh Vân tử con mắt hơi mị lên: "Làm cho mới nhập môn đệ tử đã tọa tu tâm, này cũng là chưa từng nghe nói qua. Tuy nhiên cũng có thể như thế, chỉ là dựa vào này hầu tử tâm tính, sợ mười năm tám năm cũng khó có sở thành. . . Thời gian lâu sợ là yếu sinh ra sự cố. Bọn người sau này tất yếu nhiều chú ý một chút, như này đầu khi có gì vọng động, nghiệp không thể coi thường, chỉ cần thông báo vi sư là được."

Nói đi, Thanh Vân tử theo trong tay áo móc ra một khối trúc giản phóng tới Hư Độ trong tay: "Đây là Jean chính là vi sư ngẫu nhiên đoạt được chi bảo, tên gọi là 'Liên độc', ta và người tất cả chấp nhất phiến, như có việc gấp, chỉ cần dùng ngón tay tại trên thẻ trúc viết ra, vi sư liền sẽ biết được."

"Cần tuân sư mệnh!"

Đêm hôm đó, hầu tử lại vụng trộm lên đến hậu sơn tự xét lại thạch, Hư Độ Hư Tiến hai sư huynh đệ tự nhiên liền cũng theo đi.

Như thế một tháng quá khứ, hầu tử tu tâm như trước không hề tiến thêm, thật là bực bội, tu bồ đề lại xa cách. Lại là Hư Độ Hư Tiến hai sư huynh đệ trước chịu không được hại bệnh, chỉ phải đổi thành thay phiên theo dõi.

Phong Linh biết rõ hầu tử tâm tình ác liệt, mỗi ngày như trước đưa cơm thực, không hề đề cập nữa nâng tu tâm việc, chỉ là chú ý tả hữu mà nói hẩn.

"Hầu tử, hai ngày này quan lí có thể nao nhiệt. Hôm qua hai lang thân Dương Tiễn sai người đưa chút ít mã não bảo ngọc, nói là cùng sư tôn chúc thọ."

Hầu tử cắn bánh bao hỏi: "Sư phó hôm qua ngày sinh?"

"Cái này liền không biết, chúng ta cũng không biết sư tôn ngày sinh bao nhiêu, này Dương Tiễn cũng không biết từ nơi nào dò thăm, cố gắng chỉ là danh mục."

"Mã nào bảo ngọc?" Hầu tử lược qua nghĩ sơ hạ, cười nói: "Su phó yếu những kia làm gì? Nghĩ này Dương Tiễn cùng thiên đình quan hệ khẩn trương, su tôn hẳn là lui trở về, thoát dẫn đến phiền toái."

"Vậy ngươi liền đã đoán sai." Phong Linh rung đùi đắc ý cười hì hì nói: "Su tôn chiếu đơn toàn bộ thu, chỉ là lâm đi dặn dò người tới, sau này chớ để như thế tiêu pha."

"Nha." Hầu tử lông mày hơi nhíu lại.

"Hai lang thần nhân chân trước vừa đi, hôm nay thiên đình ngọc đế đặc sứ liền đến, tổng quỳnh tương cây bàn đào, cũng nói là cùng su tôn chúc thọ. Su tôn cũng là chiếu đơn toàn bộ thu."

"Hai bên ăn sạch a!" Hầu tử nhin không được hô lên.

"Vậy ngươi liền không hiểu." Phong Linh rung đùi đắc ý ra vẻ thâm trầm nói: "Nghe nói thiên đình ngọc đế chính triệu tập đại quân chuẩn bị chinh phạt Dương Tiễn, đáng tiếc thiên đình chư tướng tự biết thực lực không đủ, đều tránh chiến không ra, chỉ có Thiên Bồng Nguyên Soái một người thỉnh chiến. Tuy có binh, lại không tướng. Chinh phạt Dương Tiễn việc sợ là khó có kiến thụ."

"Thiên Bồng Nguyên Soái thỉnh chiến?" Hầu tử nghe được sững sờ sững sờ.

Chiến Dương Tiễn, này Trư Bát Giới có cái này bồn sự sao?

"Này Dương Tiễn xuất thân xiển giáo, lại là tam đại thủ tịch đại đệ tử, thái thượng nghĩ là liệu định có việc này sớm bề quan không ra, lúc này trời trên chư tướng không là đồng môn chính là bại tướng dưới tay, thì như thế nào có người dám trêu hấn Dương Tiễn. Nghĩ tới ta su tôn chính là thượng cổ đại tiên, Dương Tiễn hẳn là sợ ngọc đế cùng đường thỉnh su tôn rời núi

mới tổng lễ tìm tòi trước khi hành động. Ngọc đế lại sợ bên này bị Dương Tiễn nhanh chân đến trước. . . Tục ngữ nói 'Không sợ thần tiên tham, chỉ sợ thần tiên không thu lễ.' cái này hai bên nếu là đều thu khá tốt, nếu là không thu, sợ là cũng bị nhà ai hơn chút lo lắng."

Hầu tử cười nói: "Ngọc đế có thể thỉnh Như Lai phật tổ đi a."

Phong Linh khanh khách nở nụ cười, nói: "Bực này cậu lo vòng ngoài sanh chuyện tình, phật tổ như thế nào chịu trông nom?"

Lại là trăm mặc hồi lâu, hầu tử đột nhiên hỏi: "Phong Linh, này Dương Tiễn tựa hồ hiểu được bảy mươi hai biến?"

"Ừ." Phong Linh nhẹ gật đầu, nói: "Bảy mươi hai biến chúc hành giả nói, chính là cao thâm đạo pháp. Này Dương Tiễn tu chính là hành giả nói, bây giờ phá sát kiếp, thêm nữa thiên phú cực cao, đã đạt xuất thần nhập hóa cảnh giới, trên trời dưới đất không người có thể nhìn qua nó bóng lưng."

"A?" Hầu tử hé mắt, như có điều suy nghĩ thuyết: "Phong Linh, nhớ rõ ngươi từng nhắc tới 'Hành giả đạo', 'Ngộ giả đạo', hai người này có gì khác nhau?"

"Tu 'Ngộ giả đạo' giả, khuy thiên địa chi huyền bí, tập luyện đan, bói toán, dã khí phương pháp, cần trăm năm lại vừa có sở thành, cho nên tâm tính cực kỳ trọng yếu. Tu 'Hành giả đạo' giả, móc tị thân chi tiềm năng, thông hiểu biến hóa số lượng, thiện chinh phạt, mấy năm có thể thành, chỉ là có khác hung hiểm. Sư tôn đến nay không muốn nói với ngươi lên, lại để cho ngươi tu tâm, hẳn là đã cho ngươi tuyên 'Ngộ giả đạo'."

Hầu tử bỗng nhiên mở to hai mắt.

"Thì ra là thế!"

Đêm hôm đó, hầu tử không có sờ nữa hắc đến hậu sơn mà là con đường thực tế địa nằm tại đã lâu giường trên. Chỉ là đáng thương Hư Độ ở bên ngoài trông một đêm không dám rời đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 17:

"Hầu tử chạy mau!" Một cái thanh âm quen thuộc truyền đến.

"Cái gì?" Hầu tử thụy nhãn mông lung mà hướng bốn phía nhìn quanh.

Đêm khuya, đây là một xứ hoang giao dã địa, rạn nứt mặt đất, héo rũ rùng cây, chính mình hai chân chính đạp tại mềm nhũn lá khô chồng chất trên.

"Chạy mau! Hẩn đuổi tới!"

Bỗng nhiên quay đầu lại, hầu tử chứng kiến một cái gầy gò nam tử chính ở phía xa đáp cung.

Đó là một tấm gầy gò mặt, lại không có con mắt.

Khôn cùng sợ hãi tại hầu tử trong nội tâm lan tràn.

Hẩn nhanh chân bỏ chạy, cuống quít trung lợi dụng cây cối tránh né đột kích cung tiễn.

Sau lưng nam tử ba tiễn không trung, thu hồi Trường Cung, ngược lại rút ra chủ thủ bước nhanh theo đi lên.

"Chạy mau! Hầu tử! Chạy mau!"

Một đường chạy như điên, hầu tử tâm đều nhanh bỗng xuất hiện.

Phong sau lưng hắn lưu chuyển, lão đảo địa xuyên qua cả rừng cây, thẳng đến rốt cuộc nghe không được đằng sau tiếng bước chân hắn mới trốn đến một khỏa nham thạch đằng sau.

Thạch hầu mệt mỏi cười: "A... A... Ha ha ha ha... Tước nhi, chạy thoát rồi, ta lại nhặt được một cái mạng. Ha ha ha. Tước nhi —— tước nhi ngươi ở chỗ nào?" Thất kinh địa bốn phía nhìn quanh, lại không có trông thấy này trong dự liệu nho nhỏ thân ảnh.

Đột nhiên, trong lòng bàn tay một ẩm ướt.

Cúi đầu nhìn lại, đúng là trước người bị tìm một đạo thật dài lỗ hồng hấp hối tước nhi!

Âm áp huyết theo trên người của nàng chảy ra, nhuộm đỏ hầu tử trong lòng bàn tay.

"Tước nhi... Tước nhi! Ngươi đừng chết a! Chúng ta yếu cùng một chỗ tu tiên! Đừng chết a!"

Hầu tử liều mạng địa lấy tay che miệng vết thương, chính là hết thảy đều là phí công.

Tuôn ra máu tươi thấm thấu thạch hầu khe hở, nhỏ giọt trên mặt đất, lãng không kích khởi sóng gợn, cả đại địa đều biến thành màu đỏ.

Âm thanh chói tai đang vang lên bên tai.

Bên cạnh nham thạch hóa thành một tấm dũ tợn mặt, rừng rậm trong gió cuồng tiếu, phảng phất toàn bộ thế giới đều ở đùa cợt.

Một đôi tay theo trên mặt đất lí, theo nham thạch trung, theo trên cành cây duỗi đi ra, như là tránh thoát ác linh, chúng nó vươn hướng bị hầu tử hộ

tại lòng bàn tay trước nhi!

"Các người muốn làm gì? Các người muốn làm gì! Không cần phải a!"

Hầu tử thất kinh cướp đường mà chạy.

Nơi lòng bàn tay, trước nhi đứt quãng địa đang nói gì đó, chính là hấn nhưng lại ngay cả nghe công phu đều không có, hấn khắp nơi trốn, lại không chỗ có thể trốn.

Một đôi theo rễ cây trên duỗi ra tay đưa hấn trượt chân, trong lúc bối rối, trước nhi cút ra vài mét ngoài, lưu lại thật dài vết máu.

Trên đỉnh đầu nguyên bản trống rỗng chạc cây trong khoảnh khắc giống như nổ mạnh vậy dài ra vô số màu đỏ lá cây, đó là huyết đồng dạng nhan sắc.

Hầu tử nghĩ đứng lên, chính là thân thể của hấn bị bốn phía duỗi ra tay chăm chú bắt được, bất kể như thế nào đều không thể tránh thoát.

Những kia lá cây hội tụ thành mặt người, một tấm không có có mắt mặt, há to miệng hướng phía trước nhi gào thét mà đi!

"Không cần phải —— không cần phải —— a a a a ——!" Hầu tử bỗng nhiên mở mắt, trừng được giống như chuông đồng vậy lớn.

Ngoài phòng nửa ngủ nửa tỉnh Hư Độ bị dọa đến móc ra "Liên độc" .

Nguyệt quang theo ngoài cửa sổ xuyên vào, tối như mực trong phòng yên tĩnh được làm cho lòng người sợ, chỉ còn lại có cũ nát cửa sổ trong gió chít chít rung động.

Hầu tử hoảng sợ địa nhìn mình không có vật gì tay, mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống.

"Lại làm cơn ác mộng... Khái khái..." Hầu tử lấy tay bấm véo véo cổ họng của mình, cúi đầu sờ lên chính mình bụng lưu lại vết sẹo, ngẩng đầu hướng ngoài phòng nhìn lại, trên bầu trời nguyệt minh tinh hi.

Hồi lâu, đợi đến hô hấp dần dần bình phục, hấn lại nằm ở giường trên lẳng lặng địa suy tư về cái gì.

" 'Bảy mươi hai biến' là hành giả nói, lại làm cho ta tu ngộ giả đạo... Ba không thu... Hành giả đạo mấy năm có thể thành, ngộ giả đạo lại cần trên trăm năm..." Hấn thì thầm địa nhắc tới trước, tựa hồ nói mê vậy, chỉ có tự mình biết hiện tại hấn so với bất luận cái gì thời điểm đều thanh tỉnh.

"Tước nhi..." Móc ra này căn kết màu vàng vũ mao phóng ở lòng bàn tay, dưới ánh trăng, trải qua quang âm tẩy lễ lông cánh cũng đã dần dần mất đi trước kia sáng bóng.

"Ta không nghĩ đợi lát nữa."

Ngày kế, hấn giống nhau trước kia địa đi cho tu bồ đề sớm thỉnh, chỉ là không giống với thường ngày, hơn nửa câu dư mà nói cũng không nói.

Trước khi đi tu bồ đề đặc biệt đứng dậy nhìn hấn liếc, hai người nhìn nhau không nói gì.

Đôi mắt hồi lâu, hầu tử bỗng nhiên lại là đã bái xuống dưới, nói: "Su phó, đệ tử làm cho ngài thất vọng rồi."

Tu bồ đề chỉ là cười, cười nói: "Đi thôi."

Chậm rãi thối ra ngoài cửa, hầu tử y nguyên coi như thường ngày đồng dạng đi trước hậu sơn đã tọa.

Phong Linh chỉ cảm thấy hấn tựa hồ lời nói thiếu, cật lại thêm, cái khác cũng là một mực như thường, cố gắng là tu tâm có chỗ tiến.

Vào đêm, hầu tử sớm tắt đèn nằm ở trên giường, lại không có chìm vào giấc ngủ, tựa hồ tại lắng nghe cái gì.

Ngoài phòng, "Thay phiên công việc" Hư Tiên cũng đã vậy được ngáp.

Đợi đến nửa đêm về sáng, ngồi xỏm ngoài phòng thanh nham sau Hư Tiên đã tiến vào mộng đẹp, hầu tử mới từ trên giường rón ra rón rén địa bò lên, cởi dày rộng đạo bào, lạng lẽ theo cửa sổ bò lên đi ra ngoài.

Ra phòng, hấn xa xa địa nhìn ra xa Phi Vân các, không có đi lang đạo, mà là hướng phía một bên nham bích chạy vội mà đi.

Nguyệt đem lạnh buốt bạch sắc rắc đại địa, roi tại hầu tử màu vàng lọt lông tơ trên, giống nhau mười năm trước cái kia ban đêm.

Hấn cắn răng, lấy tay dất lấy nham bích rử xuống dây, gân xanh tại tay của hấn bành bấn ra.

Từng bước một địa leo lên, cứng rắn trên thạch bích lưu lại hấn vết trảo.

Trèo lên thạch bích, phóng qua vách núi, tiềm qua lâm viên, hấn nhanh chóng lao nhanh, vượt qua Phi Vân các, thẳng đến chỗ cần đến —— tàng kinh các!

Mười năm đi xa, sớm đã đem dã tính thật sâu khắc vào trong lòng của hấn, đây là tôi luyện, càng là thiên tính.

Những này nửa đêm tiềm hành, phản truy tung thủ đoạn hầu tử càng là sớm đã vô sự tự thông.

Tránh được gác môn đồ con mắt, hầu tử trực tiếp theo cột đá trèo bờ tới lầu hai.

Đang tại nội thất nhắm mắt đả tọa tu hành tu bồ đề mở choàng mắt, quay đầu nhìn về tàng kinh các phương hướng nhìn lại.

Hồi lâu, nội thất lặng im, chỉ có ánh nến trong gió chập chờn.

Thật dài thờ dài, tu bồ đề rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại, điềm nhiên như không tiếp tục tu hành.

Nương ngoài cửa sổ đầu nhập nguyệt quang, hầu tử có thể tinh tường địa chứng kiến tầng tầng lớp lớp giá sách, phía trên trưng bày trước nhất quyển cuốn trúc giản cùng với bằng da quyển trục, giấy chất sách vở.

Tiện tay đã nắm nhất quyển trúc giản, tại dưới ánh trăng kéo ra, phía trên trải rộng rậm rạp chẳng chịt văn tự.

"Điều triện? !"

Lại đã nắm nhất quyển quyển trục, kéo ra.

"Trùng... Trùng thư..."

Nắm trúc giản, tay của hắn sợi sợi run rẩy, những văn tự này hắn một cái cũng xem không hiểu!

"Ngươi không giáo! Ta liền chính mình học!" Lạnh lùng trong bóng đêm, hầu tử cắn răng rất nhanh trong tay trúc giản gầm nhẹ nói.

Câu thang mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, cuống quýt trung hầu tử tiện tay cầm lấy vài cuốn nhét vào y phục của mình lí, nhảy lên ra lầu hai cửa sổ, cẩn thận địa đường cũ phản hồi.

Ngày kế, hầu tử giả bộ làm như không có việc gì theo gió linh cho tu bồ đề sớm tỉnh, lại trông thấy tu bồ đề cửa phòng đóng chặt, một tuổi trẻ đạo đồ dựng ở ngoài cửa.

Đạo đồ đồ hành lễ nói: "Su tôn công đạo, như tôn sư thúc đến đây, liền cáo tri một tiếng: 'Sau này nếu không có việc, không cần đặc biệt tới sớm tỉnh. Hết thấy dùng tu hành làm trọng, tục lễ có thể miễn.' "

Lời này vừa nói ra, Phong Linh tỉnh tỉnh mê mê, hầu tử cũng đã tâm như gương sáng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 18:

Thân ở tự xét lại thạch bên cạnh Phong Linh nói rộng ra cái miệng nhỏ nhắn, trợn mắt há hốc mồm mà chăm chăm vào hầu tử trong tay chỗ nắm vật.

"Đây là... Đây là..."

"Giúp ta nhìn xem." Hầu tử đem trúc giản bày trên mặt đất: "Ta không biết chữ, người giúp ta nhìn xem phía trên này ghi cái gì."

"Hầu tử! Người trộm đông tây!" Phong Linh kinh hoảng địa hô.

"Hư..." Hầu tử vội vàng che Phong Linh miệng: "Không phải trộm! Không phải trộm! Là mượn!"

"Ô —— ô..." Phong Linh ra sức tránh thoát hầu tử, đem trên mặt đất trúc giản nhặt lên: "Người đi tàng kinh các? Phía trên này có sư tôn bảo lưu dấu gốc của ấn triện! Đây là tàng kinh các tàng thư!"

Hầu tử xấu hổ địa vò đầu, nở nụ cười.

Trợn mắt trừng hướng hầu tử, Phong Linh nổi giận ùng ùng địa hô: "Ta muốn nói cho sư tôn!"

Nói đi cầm trúc giản xoay người muốn đi, hầu tử vội vàng ngăn lại: "Người không nói hấn cũng biết."

"Cái gì?"

Hầu tử cười hì hì mấp máy miệng, nhìn chăm chú Phong Linh chậm rãi nói ra: "Người cho rằng, cái này trong đạo quan chuyện tình, cái đó một kiện có thể manh qua được sư phó con mắt?"

Phong Linh bán tín bán nghi địa mị mắt thấy hầu tử, lại nhìn nhìn trong tay mình trúc giản, như có điều suy nghĩ.

Hầu tử nói tiếp đi: "Người cho rằng, buổi sáng hôm nay sư phó vì sao phải cho ta biết để cho ta từ nay về sau không cần đi sớm mời?"

Phong Linh suy tư về, không tự giác địa nhẹ gật đầu.

"Chính là, như người vậy phải không đúng! Sư tôn không trách trách, người cũng không thể..." Phong Linh như trước không thuận theo không buông tha địa hô: "Người nếu là thật sự cần xem, sư tôn nhất định sẽ trực tiếp cầm cho người xem! Trộm đạo việc, sao là người tu đạo có thể làm?"

Hầu tử mượn cơ hội đem roi xuống Phong Linh trong tay trúc giản đoạt lấy, nhét vào ống tay áo của mình lí, thoáng cái nhảy trên tự xét lại thạch: "Này cũng không biết hẩn nghĩ như thế nào, cố gắng là sợ tương lai ta gây họa sự nói ra hẩn là sư phụ ta. Nếu thật như thế, hẩn cũng có thể từ chối là ta tư nhập tàng kinh các học trộm tới, cùng hẩn vô can."

"Nói bậy! Sư tôn mới không sẽ như thế!" Phong Linh quát to.

"Vậy cũng khó nói. Nếu không có như thế, hẩn vì sao biết rõ ta nghĩ học bảy mươi hai biến bỏ nhào vân, lại chỉ muốn trước để cho ta tu này tu tâm dưỡng tính trăm năm phương có sở thành ngộ giả đạo, mà không để cho ta tuyên thiện chinh phạt mấy năm có thể thành hành giả đạo?"

"Này... Này bất quá là suy đoán của ta! Sư tôn lại chưa từng nhắc tới chích thụ người ngộ giả đạo!"

"Phải không? Ha ha ha ha." Hầu tử đứng ở trên mặt đá đem trong tay quyển trục mở ra: "Sợ là ta chiếu hấn biện pháp tại nơi này đã tọa cá mười năm tu tâm, cũng không chừng có thể tu ra cái gì. Là hay không, đều đã không sao cả. Người chỉ cần biết rõ, hôm qua ta đứng ở trước mắt hấn động tâm tư, hấn thực sự không trách cứ, hôm nay trộm thư, hấn cũng không giáo huấn. Đây cũng là cam chịu. Đã sư phó cam chịu, người dạy ta đọc, bất quá là làm thuận nước đẩy thuyền thôi."

"Cái này... Cái này..." Phong Linh lập tức á khẩu không trả lời được.

Nàng cảm thấy hầu tử nói rất có đạo lý, rồi lại không dám lung sư tôn trở thành hầu tử đồng lõa.

Tại ý thức của nàng trung, trộm nhập tàng kinh các, trộm thư, đây đều là không thể tưởng tượng chuyện tình.

"Như vậy như thế nào?" Hầu tử ghé vào trên tảng đá, đem trục giản rủ xuống đến Phong Linh trước mặt, nói: "Ta chỉ hỏi người một câu, phía trên này chữ người đều nhận ra?"

"Phong Linh thuở nhỏ theo sư tôn tu tập, những này chữ làm sao có thể không nhận ra."

"Nhận ra liền đi." Hầu tử đem trục giản lại cuốn lên, nhảy lên nhảy hỏi mặt đất: "Ta đem cái này chữ chữ sao đi ra, người dạy ta tập viết chính là. Mặc dù yếu huấn, sư phó tổng không đến mức huấn người dạy ta đọc sách tập viết a?"

"Có thể..."

"Cái này trộm thư chuyện tình người liền không cần phải xen vào, này thủ tàng kinh các đạo đồ hướng hồ không việc gì, thì như thế nào đến phiên người?" Hầu tử kiệt kiệt nở nụ cười.

Phong Linh là kẻ địn định không lay chuyển được hầu tử, kết quả là chỉ có thể đáp ứng, đáng thương nàng kế tiếp ngày ngày không được an nghỉ, vô luận làm cái gì đều cảm thấy có người nhìn mình chăm chăm, tượng mất hồn vậy.

Rốt cuộc bắt quá là mười tuổi hài tử thôi.

Mà cùng lúc đó, thiên đình cùng Dương Tiễn khẩn trương quan hệ cũng còn đang duy trì liên tục.

Ngoại giới nghe đồn, thiên đình có binh không tướng cầm Dương Tiễn không có biện pháp, mặc dù có Thiên Bồng Nguyên Soái tích cực xin đi giết giặc, nhưng vạn nhất chiến bại cột chính là ngọc đế mặt.

Xét thấy Thiên Bồng Nguyên Soái mọi người đều biết thực lực, ngọc đế hiển nhiên là ném không được cái này mặt. Vừa đến hai hồi, khai chiến việc khế kéo lại kéo.

Nhưng chiến đánh không được, ngọc đế cũng không thể không hề tỏ vẻ. Vì vậy hấn cho tứ hải long vương hạ mệnh lệnh: Quán Giang Khẩu cư dân đối Dương Tiễn cái này phản thiên giả kính yêu có gia, cho nên cho Quán Giang Khẩu phán quyết cá hồng lạo không ngừng tai.

Tiếp ngọc đế lệnh, tứ hải long vương tự nhiên là không dám chậm trễ, cũng không biết tây hải long vương là đầu óc cho cái nào cửa kẹp, rõ ràng phái nữ nhi của mình đi, kết quả tây hải tam công chủ trực tiếp cho Dương Tiễn giữ lại không tha.

Này tây hải long vương nhận được tin tức cùng ngày liền chạy trên vân tiêu điện khóc sụt mướt, nói phụng ngọc đế chỉ mưa lại bị cài, yếu thiên đình xuất binh nghĩ cách cứu viện.

Ngọc đế trở ngại mặt chỉ phải đồng ý, lại cũng chỉ có thể hạ chỉ lệnh cưỡng chế Dương Tiễn lập tức thả người.

Nghĩ này Dương Tiễn là người nào vậy, sao là ngọc đế một câu nói được động, cảm tú thánh chỉ trực tiếp đã bị cầm lấy đi trở thành khăn lau. Kết quả là bất quá tăng thêm chề cười tai.

Việc này cứ như vậy đặt xuống đến một bên.

Không hỏi qua đề còn không có chấm dứt, mấy tháng sau mai sơn bảy thánh thả ra phong, Dương Tiễn đại hôn sắp tới, đối tượng chính là này tây hải tam công chủ!

Tây hải long vương càng là thu được tây hải tam công chủ tự tay viết tín, nói là cam tâm tình nguyện.

Cái này hảo, tứ hải long vương cùng nhau lên trời, ngòi xôm lãng tiêu điện vừa khóc lại náo, nói là Dương Tiễn dùng thủ đoạn hèn hạ do tây hải tam công chủ trong sạch yếu ngọc đế làm chủ.

Bất đắc dĩ, chinh phạt Dương Tiễn việc lại bị nâng lên nhật trình.

Bất quá, đây là nói sau.

Lúc này kỳ đối thiên đình mà nói chính là gian nan khổ cực không ngừng, cái thứ nhất phản thiên giả còn không có giải quyết, cái thứ hai phản thiên giả đã ở trong tã lót.

Cũng chính bởi vì có Dương Tiễn tồn tại, trên trời dưới đất không có ai nữa phản ứng này thạch hầu có phải là sớm ba trăm năm bá sư, sớm ba trăm năm học nghệ, thậm chí không có người nhớ tới có như vậy một con khi.

Hầu tử từ trộm tàng kinh các, nhân sinh lập tức lại tràn đầy hy vọng, từ đó về sau hẳn ngoại trừ tu bồ đề lại thêm người sư phụ —— Phong Linh.

Dù cho năm đó ở trước kỳ thi tốt nghiệp trung học tịch hẳn cũng chưa bao giờ như thế phấn đấu qua, ngăn ngủ ba ngày thời gian, liền đem nắm bắt tới tay ba cuốn quyển trục nhìn ra cá đại khái.

Quyển thứ nhất giảng chính là mỗ trồng thảo dược luyện đan dược lý.

Quyển thứ hai giảng chính là phi kiếm luyện chế trong quá trình một môn xách tinh tay nghề.

Quyển thứ ba nói được huyền diệu khó giải thích, cái gì linh khí a, linh lực a, nghiệp lực phá kiếp cái gì, không hề tu tiên trụ cột hầu tử sừng sốt không thấy ra nguyên cơ đến.

Xem ra cái này tu đạo thật không là một sớm một chiều chuyện tình, mặc dù là bả bảy mươi hai biến cùng bỏ nhào vân khẩu quyết phóng tới hầu tử trước mặt, dùng hẳn hiện tại trụ cột cũng chưa chắc có thể bay trên đầu càn cảnh phượng hoàng.

Bất quá hầu tử khác không có, chính là một cỗ bướng bình kính, không hiểu, ta đi học đến hiểu!

Đảo mắt ba tháng trôi qua, hầu tử cũng đã vụng trộm đi tới đi lui tàng kinh các mấy mươi lần, mỗi quyển sách tới tay đều là trước sao một phần, liền lại tranh thủ thời gian đưa trở về.

Ba tháng này xuống, cũng không biết là thạch hầu vô đại não so với bình thường nhân đại còn là dù thế nào, hầu tử cũng đã có thể bả thời đại này hỗn tạp văn tự xem mấy lần, ngoại trừ cá biệt chữ lạ, cơ bản không cần xin giúp đỡ Phong Linh.

Bất quá vụng trộm bả cả tàng kinh các cao thấp bảy tầng lật ra mấy lần, lại không có phát hiện bất luận cái gì có chứa "Bảy mươi hai biến" hoặc là "Bổ nhào vân" chữ sách vở.

"Chớ không phải là lão nhân kia tử ẩn nắp rồi?" Hầu tử nghĩ.

Bất quá tướng quy tướng, hấn cũng không buông tha cho.

Chính mình tình huống nào tự mình biết, đoạn thời gian này đến sao ra tới thư phải không thiếu, nhưng hữu dụng lại cực nhỏ. Nghĩ đến hiện tại mấu chốt không phải tìm bảy mươi hai biến cùng bổ nhào vân, mà là trước bù lại thoáng cái trụ cột tri thức.

Trụ cột tri thức loại vật này, không có tu bồ đề chỉ điểm xác thực rất khó, nhưng tốt xấu có một bán nhập môn Phong Linh chịu hỗ trợ, cũng coi như không có gì đáng ngại.

Đầu tiên là về trụ cột nhất "Hành giả đạo" cùng "Ngộ giả đạo", nói toạc ra chính là võ tướng cùng quan văn khác nhau.

Một cái thiện đánh nhau, thông biến hóa, cũng không hiểu luyện đan, đã khí.

Một cái tư luyện đan, đã khí, bói toán, cũng không thiện đánh nhau.

Hai người nhưng thật ra là chuyên nghiệp phương hướng bất đồng.

Ngộ giả đạo chú ý học thức uyên bác, không có ngàn năm tu vi muốn biết ra cá bày được lên đài mặt pháp bảo, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ. Hơn nữa con đường tu tiên từ từ, tâm tính không khỏe giả hơn phân nửa bỏ dở nửa chừng.

Hành giả đạo tỵ đơn giản hơn nhiều, không nói cầu tâm tính, thời gian lại khoảng, chỉ cần tư chất thích hợp, vài năm liền có thể có sở thành. Đương nhiên, mọi sự có lợi có hại, hành giả đạo tham nghiệp lực, tích lệ khí, cần phá sát kiếp.

Cái này sinh tử một đường chuyện tình ai cũng nói không chính xác, nếu là phóng tới phong thần loạn thế khá tốt, nếu là phóng cho tới bây giờ cái này thái bình thịnh thế...

Nói tóm lại, ngộ giả đạo chỉ cần chịu kiên trì có thể có sở hoạch, điều kiện tiên quyết là có cây bàn đào ăn, có quỳnh tương uống, mệnh đủ dài.

Mà đi giả đạo hữu phong hiểm, phong hiểm còn không nhỏ, quá lượng hấp thu thiên địa linh khí tích lũy đại lượng lệ khí, nếu là không chỗ phóng thích liền sẽ tu vi trì trệ không tiến, nếu là phóng thích, lại hậu hoạn vô cùng.

Tăng thêm một cái vô ảnh vô hình sát kiếp, không chuẩn sát kiếp không có bị hư hao chính mình trước đi đời nhà ma.

Cho nên tại phong thần trước người tu hành đạo không ít, nhưng phong thần sau, ngoại trừ cá biệt tâm tính thật sự không được yêu tinh, người tu hành đạo có thể nói rải rác có thể đếm được.

Đôi tại vấn đề này, hầu tử vẫn còn nghĩ đến tinh tường.

Dựa vào tâm tính của hấn cùng đối tượng lai nắm giữ, nếu là tuyển ngộ giả đạo chỉ sợ ngược lại là cử tử nhất sinh. Nói sau, ngộ giả đạo bất kể như thế nào đều tu không ra hành giả đạo cứng cõi thân thể, hành giả đạo lại có thể cùng ngộ giả đạo đồng dạng ăn tiên đan, dùng pháp bảo.

Dù sao hấn chỉ là không có cách nào khác làm, cũng không phải là không thể dùng, thật sự không được, đoạt chính là.

Cái này không vẫn luôn là chính quy Tôn Ngô Không làm sự sao?

Huống hồ dựa vào hấn biết, chính mình bộ dạng này tư chất người tu hành đạo cũng coi như có điểm luận cứ, như tu ngộ giả đạo, này hoàn toàn chính là mò trắng đáy nước.

Chính là đã như vậy, tu bồ đề vì sao còn làm cho mình tu ngộ giả đạo?

Chẳng lẽ thật sự là ép mình học trộm hành giả nói, sau này nếu thật xảy ra chuyện có thể đẩy đờc không còn một mảnh?

Hầu tử thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Thời gian lại là ngày từng ngày qua, nửa năm sau một ngày trong đêm, hầu tử lại sờ soạng vào tàng kinh các.

Đang lúc hấn lén lút tìm kiếm chính mình cần có sách vở giờ, một thân ảnh lạng lẽ theo ngoài cửa sổ bay vào, rơi xuống mặt đất, không nói một tiếng.

Hầu tử mãnh kinh, thuận thế quay cuồng nhập chỗ tối, ngừng thở.

Gió nhẹ thổi mở cửa sổ trên lưa mỏng, nguyệt quang chiếu vào đến trên thân người, một bộ thanh sắc đạo bào, tiên phong đạo cốt, tóc dài bông bênh, lại thấy không rõ khuôn mặt.

Người nọ vẫn không nhúc nhích địa đứng.

"Xuất hiện đi, chớ ép lão phu động thủ."

Thanh Vân tử!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 19:

"Xuất hiện đi, chớ ép lão phu động thủ."

Là Thanh Vân tử!

Hầu tử mở to hai mắt nhìn, thân thể không tự giác địa hơi rụt rụt.

Lại giả bất thiện a...

Cái này của mình ngũ sư huynh, theo chính mình bái nhập tu bồ đề môn cho tới nay cơ hồ không có cùng mình nói qua một câu. Nhiều lần hầu tử cố gắng cùng hắn thành lập sự hòa thuận quan hệ, có thể mỗi lần chào hỏi hắn cũng chỉ là gật gật đầu liền đi, hơn nửa câu dư cũng không nói lời nào.

Này khuôn mặt thật giống như một khối thiết bản đồng dạng.

Nghe Phong Linh nói, tu bồ đề bình thường không quản sự, quan trọng tất cả lớn nhỏ sự vụ cơ hồ đều là hắn quản lý, là không rõ chi tiết đều muốn đích thân xem qua người.

Nghe nói tu đạo trước là quan phủ chấp sự, chỉ vì tính cách vô cùng ngay thẳng, mọi sự theo lẽ công bằng công việc, kết quả là đừng nói thăng quan, liền mấy ngày liền đêm vất vả bản chức đều bị cách đi, lúc này mới vào đạo quan.

Mà mỗi ngày trong đêm giám thị của mình hai người là Thanh Vân tử đồ đệ, hầu tử cũng sớm biết được, một mực cũng đều là an phận xử lý

tường giả không biết, không nghĩ tới hần bản tôn lại theo tới!

"Chớ không phải là thật muốn bức lão phu động thủ không thành?"
Thanh Vân tử duỗi ra một tay, chỗ đầu ngón tay một đoàn sương mù màu trắng xoay tròn.

Bất đắc dĩ, hầu tử chỉ có thể từ trong bóng tối đi tới, thân nhiên ánh trăng trung, cùng Thanh Vân tử bốn mắt giao đúng.

"Hừ!" Thanh Vân tử thu hồi chỗ đầu ngón tay sương mù màu trắng, đối với hầu tử phẫn nộ quát: "Sớm biết như vậy ngươi cái này đầu khi sẽ không an phận! Chỉ là chưa từng nghĩ ngươi có thể giấu diếm được Hư Độ Hư Tiên, ngược lại là có chút tâm cơ."

Hầu tử nhếch môi nở nụ cười: "Ngũ sư huynh nói cái gì cái đó?"

"Thiếu cho ta giả ngu, lão phu lại là hỏi ngươi! Không có sư phó thủ lệnh, vì sao ngươi đêm khuya tại đây!"

"Cái này... Ta là chứng kiến ngũ sư huynh tiến đến cùng vào! Ngũ sư huynh, ngươi có sư phó thủ lệnh sao?"

"Ngươi!" Thanh Vân tử lập tức cấp hỏa công tâm, còn kém phún huyết: "Miệng lưỡi bén nhọn! Hảo! Hảo! Rất tốt! Theo ta thấy sư phó ngươi lại chậm rãi giải thích a!"

Chỉ thấy hần hất lên ống tay áo, một đạo bạch sắc linh lực hướng phía hầu tử cuốn quá khứ.

Hầu tử trong nội tâm xiết chặt, nhanh chóng hoạt động cước bộ, thoải mái hiện lên.

Thấy như vậy một màn, Thanh Vân tử bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn: "Người có thể cảm giác được linh lực? Tại hậu sơn đã tọa nửa năm tu tâm, tâm không có sửa lại là tu ra ngưng thần cảnh! Xem ra, trộm nhập tàng kinh các thời gian không ngắn a!"

Ngưng thần cảnh lại xung ngưng thần tụ khí cảnh, chính là người tu tiên nhập môn chương một tầng cảnh giới.

Tiến vào cái này một tầng cảnh giới người tu tiên có thể cảm giác được thiên địa bên trong trôi nổi linh khí, cũng hấp thu cho mình dùng, hóa thành chảy xuôi tại trong huyết mạch linh lực, rèn luyện thân thể.

Mà tất cả tiên thuật thân thông, đều là phải căn cứ vào linh lực đem ra sử dụng.

" Sư huynh, ngài suy nghĩ nhiều. Sư đệ ta hôm nay bắt quá là lần đầu tiên tiến đến mà thôi." Hậu tử chậm rãi lui về phía sau, tùy thời chuẩn bị rời chạy.

"Đừng vội nhiều lời! Có hay không lần đầu tiên, sư phó thì sẽ nhận!"

Thanh Vân tử hướng phía hậu tử duỗi ra năm ngón tay, lập tức, một cỗ quái phong đem hậu tử bao quanh quẩn lấy, không chỗ có thể thối.

Giấy dựa trung, lại hai chân cách địa lẳng không bay lên!

Thanh Vân tử nhẹ nhàng nhảy lên đạp tại trên bệ cửa, bay ra ngoài cửa sổ, liên quan còn có bị quái phong vòng quanh hậu tử.

Này vòng quanh hậu tử quái phong vô ảnh vô hình, bất kể như thế nào giấy dựa đều không thể tránh thoát.

Không bao lâu, hầu tử đã bị Thanh Vân tử cưỡng ép đến tu bồ đề trước cửa, nặng nề mà ngã tại phiến đá trên.

Thủ ở trước cửa đạo đồ vôi vàng đón chào, thân thủ ngăn trở, cung kính nói: "Thanh Vân sư thúc, sư tôn cũng đã nghỉ tạm, có việc kính xin ngày mai..."

"Cút!" Không đợi đạo đồ nói xong, Thanh Vân tử cũng đã một cái bước xa đưa hấn đẩy ra, quát to: "Lão phu tìm sư phó có chuyện quan trọng thương lượng, tối nay tất yếu nhìn thấy sư phó! Xem ai dám ngăn trở!"

Nói xong, đang muốn thân thủ đẩy cửa phòng ra, nầy cửa phòng lại chính mình mở!

Xưa cũ trong phòng, hai ngọn thanh ngọn đèn dầu quang chập chờn, tu bồ đề nghiêng dựa vào giường thượng phẩm trước trà, canh đồng vân tử ánh mắt thật là lạnh nhạt.

Nhìn thấy một màn này, Thanh Vân tử ngược lại kinh ngạc cả kinh, nửa ngày mới hoãn quá thần lai, nhắc chân bước vào môn nội, quỳ rạp xuống đất, hô: "Sư phó! Súc sinh này..."

Lời còn chưa dứt, lại nghe tu bồ đề thản nhiên nói: "Ngộ không, người mà lại tại ngoài phòng quý."

"Là, sư phó." Hầu tử thành thật địa quy hảo.

Này cửa phòng xoạt địa lẳng không nhắm lại, âm thanh chói tai làm cho Thanh Vân tử ần ần có một tia dự cảm bất tường.

Lúc này trong phòng, chỉ còn lại có tu bồ đề cùng Thanh Vân tử hai người.

"Sư phó! Súc sinh này hấn..."

Tu bồ đề đem chén nắp nặng nề khẽ bóp, lập tức, đồ sứ va chạm chói tai thanh tại nội thất quanh quần, Thanh Vân tử thanh âm ngạc nhiên mà dừng.

"Người nói ai là súc sinh?" Tu bồ đề lạnh lùng hỏi.

Này trước kia mặt mũi hiền lành thoáng cái không thấy bóng dáng.

Lập tức, Thanh Vân tử mát thấu lưng, vội vàng dập đầu nói: "Sư phó thứ tội, đồ nhi vọng ngữ!"

Đem chén trà nhẹ nhàng bày đặt đến một bên trên bàn trà, tu bồ đề chậm rãi hỏi: "Đã trở thế như vậy, không tại trong quán nghỉ tạm, đến tột cùng là gì chuyện quan trọng?"

Ẩn ẩn địa, Thanh Vân tử cảm thấy tu bồ đề kỳ thật cái gì đều biết, nhưng nên nói hấn hay là muốn nói!

"Này con khi... Này ngộ không sư đệ! Hấn chưa sư phó cho phép, tự nhập tàng kinh các! Hơn nữa... Hơn nữa, đồ nhi suy đoán cần phải không là lần đầu tiên! Thịnh sư phó lập tức hạ lệnh, sư trụ sở của hấn, cần phải có sở hoạch!" Cố gắng là cấp hòa công tâm quan hệ, những lời này Thanh Vân tử cơ hồ là kêu đi ra.

Có thể tu bồ đề lại là không nhanh không chậm, chậm rãi chi đứng người dậy, loát râu dài, hỏi: "Theo ý kiến của người, nên như thế nào?"

"Này con khi đã tính khó thuận, bây giờ lại trộm nhập tàng kinh các trộm lấy kinh thư, theo ta thấy, nên trục! Ra! Sư! Môn!" Thanh Vân tử một chữ dừng một lần nói.

Lúc này, này trong mắt thần sắc đã là sắc bén đến cực điểm, tự hồ chỉ chờ tu bồ đề một câu, hấn liền muốn làm cho hầu tử từ nơi này quan trung triệt để biến mất vậy.

"A?" Tu bồ đề như cũ là không nhanh không chậm, nói: "Lúc trước là vì sư định ra nhập tàng kinh các cần kinh vì sư sự chấp thuận."

"Ngạch?" Thanh Vân tử đột nhiên mộng.

Chỉ thấy tu bồ đề lược lược suy tư hạ, nói: "Có thể làm sư lúc trước cũng không mệnh lệnh rõ ràng trộm nhập tàng kinh các phải như thế nào xử phạt, cái này bây giờ tạm thời tăng thêm, chẳng phải là có mất công bằng?"

"A?" Thanh Vân tử lập tức trợn mắt há hốc mồm.

"Huống hồ, ham học hỏi chi tâm mọi người đều có, cái này ngộ không cũng bất quá là vô cùng sót ruột thôi. Như bởi vậy trọng phạt, chẳng phải uổng tai?"

Thanh Vân tử triệt để trợn tròn mắt, triệt để trợn tròn mắt.

Này tu bồ đề lại nhìn như không thấy, tiếp theo thở dài: "Cũng được, người do đó trở về nghỉ tạm a. Vì sư chắc chắn trách cứ hấn một phen."

Thanh Vân tử mở to hai mắt nhìn, căng cứng chắc răng, run rẩy môi, thật vất vả mới nhảy ra mấy chữ: "Khiển trách... Trách cứ... Một phen? !"

Thanh Vân tử nổi giận, triệt để nổi giận!

Tu đạo năm một trăm ba mươi một năm, hấn là tất cả nhập thất đệ tử chính giữa tối an phận, chưa bao giờ làm trái qua sư phó ý tứ.

Nhưng hấn triệt để nổi giận!

Kế tiếp một màn, liền chính hắn cũng không biết dừng khí đến từ nơi đâu.

Chỉ thấy hắn dùng tay ra sức chùy kích mặt đất, thẳng tung tóe ra máu tươi, vô cùng đau đớn nói: "Sur phó ——! Sur phó! Người như thế bao che khuyết điểm, tương lai cái này hầu tử nếu là xông hạ đại họa, cần phải sẽ liên lụy sư môn, đến lúc đó toàn bộ quan cao thấp! Toàn bộ quan cao thấp sợ có đại họa a! Sur phó!"

Những lời này cơ hồ là điên cuồng gào rú ra tới, nước mắt nước mũi đủ hạ, tưng phảng phát hiện tại không xử trí Tôn Ngộ Không, cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động muốn bị người diệt môn như vậy.

Cố gắng ở trong lòng hắn đã là như thế nghĩ.

Đối mặt như thế rầm rộ, tu bồ đề lại là trầm mặc không nói.

"Sur phó! Cái này hầu tử chấp niệm sâu đậm, tâm tính quá mức dã, tổn hại pháp luật và kỷ luật, nếu là tương lai không chỗ nào thành cũng thì thôi, nếu là được chân truyền còn không trên trời dưới đất nào mấy lần! Đây là họa chúng sinh việc a! Sur phó! Ngài có thể nào như thế a?"

Một bên lên án mạnh mẽ hầu tử, một bên dùng ống tay áo lau lệ, ngữ chữ hàng loạt, này tình cảnh, nếu là gặp người không biết chuyện chắc hẳn còn tưởng rằng Tôn Ngộ Không phạm phải cái gì ngạt trời tội lớn.

Đội đến khóc rống chảy nước mắt Thanh Vân tử trì hoãn qua khí, tu bồ đề mới nghiêng dựa vào bên gối, nhìn chăm chú Thanh Vân tử nói: "Người cũng không phải chúng sinh, người lại biết rõ đối chúng sinh như thế nào cho phải? Huống hồ ta xem cái này ngộ rỗng ruột tính mặc dù dã, lại cũng không phải đại gian đại ác đồ đệ. Ngày khác chính là xông đại họa, đó cũng

là hấn tư nhập tàng kinh các học trộm tới, cùng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động có quan hệ gì đâu?"

Câu đó âm nhẹ ngữ vi, rơi xuống thỉnh vân tử trong tai lại là như sấm bên tai!

Một hồi gió nhẹ theo ngoài cửa sổ thổi nhập, thổi nghiêng qua ánh nến.

Cả trong phòng im ắng.

Tu bồ đề nghiêng đang nằm, nhìn xem Thanh Vân tử, sắc mặt lạnh nhạt, nửa bước không lùi.

Thanh Vân tử quỳ, ngửa đầu boong boong địa nhìn qua tu bồ đề, sắc mặt hoảng sợ, gấn bó khẽ nhếch, tiến thêm không được.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 20:

U ám trong nội thất, chỉ có thanh đèn chập chờn.

Tu bồ đề, Thanh Vân tử. Đây là thầy trò bốn mắt giao đúng, rất lâu sau đó, lặng im.

Thẳng đến Thanh Vân tử khó hiểu, thất vọng, tuyệt vọng, cúi đầu, tu bồ đề mới chậm rãi nói: "Lui ra đi."

Nói cái gì đều là dư thừa, không có nữa cái lại đường sống.

Cửa phòng âm âm mở ra, ngoài phòng, hầu tử y nguyên quỳ, kinh dị mà nhìn xem Thanh Vân tử.

Hắn nghe được đến Thanh Vân tử gào rú, lại nghe không được tu bồ đề thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ.

Thanh Vân tử chậm rãi đứng lên, xoay người: "Ồ nhi... Cáo lui."

"Đi thôi."

Chậm rãi xoay người, Thanh Vân tử tóc tai bù xù, phảng phát đại chiến sau sa sút tinh thần, từng bước một rời đi, rốt cuộc không thấy thạch hầu liếc.

Tám lung kia tựa thật giống một cái chán nản lão nhân, làm cho hầu tử thập phần khó hiểu.

"Nhắm vào ta không thành, dùng được trước như vậy phải không? Cái này phải là bao nhiêu cừu hận a?" Hầu tử nghĩ.

Thẳng đến Thanh Vân tử đi xa, tu bồ đề mới trên mặt vui vẻ, chấn động ống tay áo đứng lên, đi đến hầu tử trước mặt, cười nói: "Người cái này đầu khi, tận cho ta gây chuyện. Sau này, cần phải không thể lại như thế!"

Chứng kiến tu bồ đề tiêu dung, hầu tử lập tức thoải mái, vui đùa nói: "Sau này cần phải không như thế! Sau này cần phải không như thế! Sau này nếu là nữa tàng kinh các, cần phải không hề làm cho sư huynh bắt được!"

"Người cái này đầu khi!" Hét lớn một tiếng, tu bồ đề nhắc tay giả bộ muốn đánh, lại không rơi xuống, phốc suy thoáng cái nở nụ cười.

Cái này hầu tử trong nội tâm càng có đáy, thừa dịp tu bồ đề tâm tình không sai, dứt khoát nói ra: "Sư phó nếu là chuẩn ta nhập tàng kinh các, không bằng cho ta phát cá thủ lệnh, sau này cũng sẽ không sinh thêm sự cố."

"Vi sư khi nào chuẩn rồi?" Tu bồ đề cười hỏi.

"Cái này..."

"Nếu là vi sư chuẩn người, này tu vi cao hơn của người một đám môn đồ, lại đương như thế nào? Người cho rằng người này Thanh Vân sư huynh tối nay bắt người là gì nguyên do?" Nói, tu bồ đề xoay người, hai tay chống trước đầu gối, cùng hầu tử đối mặt, lại quay đầu chỉ vào xa xa tàng kinh các, ý vị thâm trường nói: "Này tàng kinh các là ở chỗ này, không dời bất động. Mỗi đêm dò xét theo lý hai lần, một lần giờ Tuất một khắc, một lần giờ mẹo ba khắc. Như người có thể đi vào, liền vào, như người không thể vào, cũng đừng vội nhiều lời. Thủ lệnh việc từ nay về sau chớ để nhắc lại."

Nói đi, ngồi thẳng lên xoay người đi vào trong phòng, đưa lưng về phía hầu tử nói: "Sau này, vì sự mỗi ngày trước người kiểm kê kinh văn, nếu là thiếu ba bản, định vì ngươi là hỏi!"

Này cửa phòng âm âm đóng cửa.

"Thiếu ba bản?" Hầu tử vắn vẹo uốn éo có chút đau nhức cổ: "Thì phải là nói, mỗi lần chỉ cho 'Mượn' hai bản, sao xong rồi trả lại tài năng lại 'Mượn'?"

Ngồi thẳng lên hầu tử lại lặng im nghĩ nửa ngày: "Lão đầu tử này, rốt cuộc trong hồ lô muốn làm cái gì?"

Tu bồ đề sợ là có mấy ngàn tuổi a, yếu suy đoán một cái mấy ngàn tuổi thân tiên tâm tư, này thuần túy là tự tìm phiền não.

Nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra cá nguyên cớ, hầu tử chỉ có thể dứt khoát không nghĩ.

Đêm nay cũng may là hữu kinh vô hiểm, chỉ là đối tu bồ đề thái độ càng phát ra hoang mang.

Phản hồi nơi trên đường ven đường đều là chú mục hầu tử đạo đồ, khoảng thời gian này vốn có đều nên tại nghỉ tạm, nghĩ là chuyện vừa rồi não lớn, bả toàn bộ quan cao thấp đều đánh thức.

"Hắn đêm nay trộm nhập tàng kinh các!"

"Ồ ngoài cửa quỳ suốt một năm chết lại trước không đi, kết quả vừa tiến đến tự..."

"Súc sinh rốt cuộc còn là súc sinh, súc sinh kia tối nay trộm nhập tàng kinh các, bị Thanh Vân sư thúc đả cá chánh trụ, sư tôn lại cũng không xử

phạt, thật sự là lão hồ đồ!"

"Hu! Đừng loạn nói."

"Lúc trước sư tôn thu hấn chính là cá sai lầm, như thế man di, liền nên tại cửa ra vào quy hóa sự!"

"Theo trong viên đá bồng xuất hiện, liền quy hóa thạch đi! Hì hì hì hì. Sư tôn không quản, sư thúc như thế nào chịu do đó bỏ qua, sau này sợ là có hấn ném mùi đau khổ."

Bọn họ thấp giọng nói nhỏ, trông thấy hầu tử đi tới rồi lại né tránh bỏ đi.

Nhập môn gần một năm, vốn có bọn họ đã thành thói quen hầu tử tồn tại, bây giờ tựa hồ lại coi như trước kia đồng dạng tránh ôn dịch vậy địa tránh.

Tình hình này hầu tử nhìn ở trong mắt, lại không có ký dưới đáy lòng.

Thạch hầu bản thân chính là độc nhất vô nhị, mặc dù là Hoa Quả Sơn hầu tử hầu tôn môn cũng nhiều lắm là được cho họ hàng xa.

Tại không có thực lực trước gặp xa lánh, tựa hồ là một loại tất nhiên, cho dù gặp được được cho họ hàng xa yêu quái cũng là như thế, huống chi những này tự cho mình rất cao vạn vật chi linh —— người?

Đối với cái này, hầu tử sớm thành thói quen.

Trở về Lăng Yên lí, đẩy cửa phòng ra, đã thấy đến thất kinh Phong Linh.

"Ngươi... Làm sao ngươi... Đã trở lại?"

"Ta làm sao lại không thể trở về? Ngươi ở nơi đây làm gì vậy... Sách của ta!" Hầu tử mở to hai mắt nhìn giận dữ hét.

Này giường đây sáu tháng cuối năm đến chép lại kinh thư bây giờ một quyển cũng không có!

Kinh như vậy một rống, Phong Linh nước mắt từng giọt đến rơi xuống: "Ta... Ta sợ... Ta sợ sư tôn đuổi người đi ra ngoài, nghe bọn hấn nói người bị bắt ở... Ô ô... Ta nhát gan... Không dám nhìn tới, chỉ phải tranh thủ thời gian tới... Qua tới giúp người bả thư ả núp đi, ta sợ sư thúc dẫn người đến sưu... Ô ô..."

Chỉ chớp mắt, Phong Linh cũng đã khóc thành lệ người. Đây là toàn chín tháng nước mắt, cuối cùng là một lần toàn bộ đổ ra.

Trời biết đạo cái này chín tháng đến nàng là như thế nào lo lắng hãi hùng.

Nhìn xem lê hoa đái vũ Phong Linh, hầu tử tâm cũng là chua đau xót.

Đi đến Phong Linh trước mặt, ngồi xổm xuống, lấy tay lau đi hấn lệ tí, hầu tử thở dài: "Không có việc gì, sư phó không có xử phạt ta. Ha ha, Thanh Vân tử tức giận đến mặt đều tái rồi."

"Thực... Thật sự?"

"Người xem ta không phải hảo hảo đứng ở nơi này sao? Ta nói, sư phó ngầm đồng ý."

Phong Linh bỗng nhiên bỏ nhào vào hầu tử trong ngực, ôm chặt lấy hầu tử: "Hầu tử, từ nay về sau đừng đi tàng kinh các được không? Đừng đi. Ta sợ bọn họ đem người đuổi đi..."

Hầu tử trầm mặc, nửa ngày, mới vuốt Phong Linh lưng nói ra: "Sau này như còn có loại sự tình này, người liền không cần lo cho. Như bọn họ hỏi,

ngươi liền giả bộ một mực không biết. Đêm nay nếu thật có việc, ngươi ở nơi đây không phải làm cho bọn hắc đái cá chánh trứ sao?"

"Này ngươi làm sao làm? Như là bọn hắc lục soát thư, chịu tội nhất định tăng thêm."

"Ta làm sao bây giờ? Ta không cần làm sao bây giờ. Lão Tử chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không!"

Phong Linh lập tức nín khóc mỉm cười: "Tề Thiên Đại Thánh?"

Dùng phát trần nhẹ nhàng thọt thạch hầu đầu, sảng giọng: "Cho ngươi lại nói bậy."

"Nói bậy? Hừ!" Hầu tử đứng lên, cầm một bên nghiêng dựa vào cái chổi bày nổi lên tư thế: "Chờ ta xuất sư, ta liền tại đỉnh núi phủ lên Tề Thiên Đại Thánh cờ hiệu, đến lúc đó nếu có người dám dẫn đến dẫn đến Phong Linh rơi lệ, Lão Tử ta đem hắc đái cá đánh thành thịt vụn! Ha ha ha ha."

"Nếu là ngươi dẫn đến làm sao bây giờ?"

"Nếu là ta dẫn đến... Nếu là ta dẫn đến liền trước ghi nhớ, sau này lại tính."

"Hết biết nói bậy, nếu là thật sự tại đỉnh núi phủ lên Tề Thiên Đại Thánh danh hào, sợ là thiên đình đại quân sớm tiếp cận, ngươi trước bị đánh thành thịt vụn! Đủ thiên, nơi đó là có thể lung tung nói."

Nho nhỏ trong nhà gỗ, hai người vui cười tức giận mắng, chẳng biết tại sao, trong hoảng hốt, hầu tử lại nghĩ tới tước nhi.

Một loại không hiểu tim đập nhanh tự nhiên sinh ra.

Còn phải bao lâu, còn phải bao lâu, tài năng trở lại tiểu tử kia trên sườn núi, đón về tước nhi...

...

Dốc lòng đoạn hậu, trong trong phòng, tu bồ đề cùng một lão già ở trên mặt đất đánh cờ.

Này lão già mặc một bộ dày rộng màu đen đạo bào, đầu chen vào hắc ngọc Chu Tước trâm, hạc phát đồng nhan, diện mục tường hòa, một bộ cao tiên tư thái, ông tay áo thêu một kim sắc "Phong" chữ.

Người này chính là Phong Linh trong miệng còn tại bắc châu dạo chơi tu bồ đề thủ đồ —— Thanh Phong tử!

Gặp tu bồ đề cau mày, Thanh Phong tử chậm rãi đem một miếng hắc tử để đặt tại quân cờ tuyến phía trên, mở miệng hỏi: "Su phó chính là cảm thấy, tối nay cùng ngũ sư đệ nói, qua một chút?"

Tu bồ đề nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nhưng lại chưa bao giờ rời đi bàn cờ, thân thủ niêm nâng một miếng chữ viết nhâm, phóng tới bàn cờ trên nói: "Người cũng biết vì sao vì sư lúc trước môn hạ nhập thất đệ tử chín người, đều có sở thành, lại cô đơn lưu người này ngũ sư đệ Thanh Vân tử tại quan trung?"

"Đồ đệ không biết."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 21:

Gặp tu bồ đề cau mày, Thanh Phong tử chậm rãi đem một miếng hắc tử để đặt tại quân cờ tuyền phía trên, mở miệng hỏi: "Su phó chính là cảm thấy, tôi nay cùng ngũ sư đệ nói, qua một chút?"

Tu bồ đề nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, ánh mắt nhưng lại chưa bao giờ rời đi bàn cờ, thân thủ niêm nâng một miếng bạch tử phóng tới bàn cờ trên nói: "Người cũng biết vì sao vì sư ngoại trừ này mới nhập môn ngộ không, môn hạ nhập thất đệ tử chín người, đều có sở thành, lại cô đơn lưu người này ngũ sư đệ Thanh Vân tử tại quan trung?"

"Đồ đệ không biết."

Tu bồ đề cười nhạt một tiếng, bắt đắc dĩ nói: "Người này ngũ sư đệ, thiên tư ưu việt, lại tính tình đôn hậu cố chấp, thiếu phần tâm cơ, bớt chút lòng dạ, mà lại lại mặc thủ lễ thói cũ, mọi sự truy cầu công bình, không chừng mực. Lại không biết thế gian này ngoại trừ công bình, còn có này rất nhiều sự giải thích không rõ."

Trầm mặc nửa ngày, trường thở dài, tu bồ đề nói tiếp: "Cần biết tu tiên vốn là dòm trộm, tiên đồ hung hiểm, mặc dù có sở thành, như thế tính tình, như là đã ra cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động, sợ là cũng bị này đầy trời thần phật gặm được thi cốt đều không có."

Thanh Phong tử cúi đầu không nói, niêm nâng hắc tử, đưa trên.

"Vi sư những năm này khiến hấn quản lý quan trọng sự vụ, vốn là cố ý lịch lãm. Tối nay nhìn xem, sợ là so với lúc trước càng thâm. Quả thật là thiên tính không thể trái a. Chuyện tối nay, làm cho hấn trường chút giáo huấn cũng tốt. Lại là này đầu khi, tu vi đã đạt ngưng thần hậu kỳ, ngăn ngủi mấy tháng mà thôi, ngược lại là có chút vượt quá vi sư dự kiến. Như thế tư chất, so với năm đó Dương Tiễn cũng cũng chỉ có hơn chứ không kém và. Cũng không phải uổng phí lão phu đối với hấn một phen kỳ vọng." Nói đi, tay vuốt ống tay áo, đem bạch tử đưa đến Thanh Phong tử trước mặt, ngược lại hỏi: "Vi sư năm người tìm càn khôn đủ âm mộc, có thể có tin tức a?"

"Đồ đệ nghe nói nam cực tiên ông trong tay vừa vặn có một khối, liền dùng vài hạt đan dược thay cho, cho sư phó mang đến." Nói đi, Thanh Vân tử đưa tay vươn vào trong tay áo, đem một khối toàn thân đen nhánh, đại khái năm ngón tay gấp rộng, một thước có thừa mộc khối hai tay phụng đến tu bồ đề trước mặt.

Tiện tay tiếp nhận mộc khối phóng tới một bên, tu bồ đề nói: "Tìm được liền tốt, vi sư trước kia đoạt được này khối đại mộc cắt thành chín khối, bây giờ đã là dùng được một mảnh không dư thừa. Tìm được liền tốt."

Nói đi, tiện tay lại là một tử.

Thanh Vân tử loát ống tay áo, đưa tiếp theo tử, hỏi: "Sư phó đây là cho mười sư đệ bị a?"

Tu bồ đề không có trả lời, chỉ là cười tùm tùm nói: "Các người cử sư huynh đệ đều có, hấn cũng là nhập thất đệ tử của ta, làm sao có thể không có? Những năm này, còn có gặp mặt người này tam sư đệ đan đồng tử a?"

"Đồ đệ hành tẩu bắc địa, tam sư đệ du lịch đông châu, chưa từng gặp phải, từng nghe bát sư đệ nhắc tới, nói là tam sư đệ đang bề bộn tại đoan tạo

pháp khí, bốn phía vờ vét các loại thiên tài địa bảo. Su phó vì sao đột nhiên nhắc tới?"

"Sau này quan trọng việc không người liệu lý, vì su muốn giao do người này tam sư đệ."

"A?" Thanh Phong tử chấp tử tay vì hơi dừng một chút: "Bây giờ quan trọng việc không phải ngũ sư đệ..."

"Người này ngũ sư đệ, ha ha, tối nay chi hoặc, sợ là nhất thời nửa khắc ra không được. Không đề cập tới cũng được. Không đề cập tới cũng được." Tu bồ đề lắc đầu khoát tay nói.

Thanh Phong tử im lặng, lại là đi tới đi lui vài tay quân cờ, phương hỏi: "Nếu bàn đến làm người sư phẩm tính, đương vài bát sư đệ Lăng Vân tử tốt nhất, cũng tối thích lên mặt dạy đời. Ta mấy cái bát tài đệ tử mấy năm gần đây cũng là phó thác ở bên cạnh hắn, lại là tiến bộ không ít. Nếu là sư phó viết một lá thư, vô luận Lăng Vân sư đệ thân ở phương nào, nhất định cũng sẽ lập tức chạy về. Vì sao sư phó lại ý chúc tam sư đệ đan đồng tử? Đây tam sư đệ cùng ngũ sư đệ kết giao thật dày, lại tính tình cổ quái quái đản, nghe nói dưới của hắn ngẫu có đệ tử bởi vì chịu không được hắn tính nét ra trốn, thực không phải tốt nhất nhân tuyển. Nếu là do nó chấp chưởng, chỉ sợ là nên vì ngũ sư đệ xuất đầu, chuyện tối nay sẽ không do đó thôi. Sau này này mười sư đệ Tôn Ngô Không chỉ sợ..."

"Chỉ sợ có nếm mùi đau khổ ~" tu bồ đề vui tươi hơn hờ địa thở dài: "Tại ta đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động ăn đau khổ, cũng tốt hơn sau này ở bên ngoài bị té nhào. Huống hồ hành giả đạo vốn là bàng chi, giống như ma công, tu chi dễ thành, lại hung hiểm cực kỳ. Vốn là phong thần trước thịnh hành công pháp, bây giờ thái bình thịnh thế, thiên đình tai mắt chỗ nào cũng có, nếu không cái địa phương phóng thích lệ khí, kết quả là tu hành sợ là muốn công dã tràng."

Thanh Phong tử ánh mắt ly khai bàn cờ, chăm chăm vào tu bồ đề nhìn một hồi lâu, nói: "Su phó đối này mười sư đệ có thể nói để bụng chi đến a. Chỉ là, tôi nay ngũ sư đệ nói cũng chưa hẳn có sai, sư phó như thế như vậy, sau này sợ là... Không được an bình."

Tu bồ đề chậm rãi ngồi thẳng lên, cùng Thanh Phong tử đối mặt nói: "An bình há chính là hảo?"

"Cái này..."

Tu bồ đề tiện tay nâng chung trà lên, nhấp một miếng, nói: "Ta đạo gia tâm pháp, thế nhân đều biết phân bốn tầng. Ngưng thần, nạp thần, luyện thần, hóa thần. Lại ít có người biết này trên lên còn có tầng thứ năm, vị chi thiên đạo. Bây giờ Đạo Tổ tu 'Vô vi', phật tổ tu 'Vô ngã'. Tu tiên vốn là nghịch thiên hành sự, lại tu ra cá thuận theo thiên mệnh. Hừ hừ, cho là thật buồn cười! Buồn cười a! Tu tiên cầu đạo vốn là dòm trộm thiên địa việc, kết quả là lại toàn bộ tu thành bộ dáng như vậy, tại thương sinh ích lợi gì? Cũng không quái hồ Như Lai phật tổ nhị đệ tử Kim Thiên Tử yếu phát chí nguyện to lớn phổ độ chúng sinh."

Tu bồ đề cười khổ, thật dài thở dài.

Thanh Phong tử trong nội tâm kinh hãi, liền vội vàng hỏi: "Sư phó nhưng là phải trợ hãn giúp một tay?"

Tu bồ đề bất đắc dĩ nói: "Kim Thiên Tử yếu làm được là phổ độ chi đạo, siêu thoát phật đạo tự lập một môn, vi sư tu cùng thái thượng đồng xuất nhất mạch, như thế nào có bản lãnh đó. Bất quá nước chảy bèo trôi biết thời biết thế thôi. Chỉ là vi biết dùng người sư, cũng phải không phụ lòng này bái sư khấu đầu, đầu khi ý muốn nghịch chuyển thiên mệnh, mới vào quan trung vi sư liền đã vì hãn chỉ rõ đường đi —— tu ngộ giả đạo, tiêu có sở thành, tám trăm năm tiêu tan mất hết. Chỉ là này đầu khi càng muốn người

tu hành nói... Chỉ sợ cũng tâm tính mệnh số cho phép, chỉ là bây giờ sớm đến ba trăm năm, lại là vì này thiên địa số mệnh tăng thêm một chút biến số.",

Nói đi, tu bỏ đề niêm nâng một miếng bạch tử.

"Pằng!"

Đưa bãi, liền ngửa đầu khẽ vuốt râu dài, mặt mày mang cười.

Thanh Phong tử mở to hai mắt tại bàn cờ trên quét mắt hồi lâu, phương chấp tay thở dài: "Rốt cuộc là không bằng sư phó a."

Tu bỏ đề nhẹ giọng cười: "Ngộ giả đạo mặc dù không bằng hành giả đạo cường hãn, lại ít có hao tổn, đa số tiêu tan mất hết. Quy kết mà đến, một cái 'Tính' chữ. Tựa giống như bàn cờ đánh cờ, cần được biết trước tất cả, phòng ngừa chu đáo, mới là trí thắng chi đạo. Trong thiên hạ tối thiện đạo này giả, cần phải vài đạo đó tổ Thái Thượng Lão Quân."

"Sư phó cách ngày đó đạo không cũng chỉ là một bước ngắn sao? Bàn về 'Tính' chữ, sư phó cũng chưa chắc thua cùng này thái thượng mới là." Thanh Phong tử khen tặng nói.

"Sai một ly, mất chi ngàn dặm." Tu bỏ đề nhẹ nhàng khoát tay, chống đỡ đứng người dậy dạo bước đến phía trước cửa sổ, nhìn xa không trung ánh trăng trung quay cuồng chảy vân, cười nói: "Này thái thượng sớm đã tu thành thiên đạo vô vi, cao cư tam thập tam trọng thiên đầu suất cung, tuy chỉ chương giáo sự không để ý tới chính sự, có thể cái này trong thiên hạ lại thiếu có chuyện có thể tránh được cặp mắt của hắn, như thế nào là ta so với được? Chỉ là, như cái này sớm ba trăm năm tu đạo ngộ trông ra son, liền không biết hắn còn có thể hay không bị cho là đã tới."

Lời vừa nói ra, một đạo sét đánh vạch phá không trung, chiếu ra tu bồ đề già nua khuôn mặt.

"Phong vân mưa rào giờ, thiên địa tái tạo trời ạ. Ha ha ha ha."

Cởi mở tiếng cười trong gió quanh quần.

Thanh Phong tử thật sâu gõ bái xuống.

...

Tầng thứ chín phía trên, Thái Thượng Lão Quân mở choàng mắt, nhướng mày, nguyên bản thư giãn mười ngón bỗng nhiên cài vào thịt lí.

Một giọt máu tươi theo khước miệng chậm rãi chảy ra.

Tử y đạo đồng liền bước lên phía trước hỏi: "Su phó có gì ? Như thế?"

"Két ——" một tiếng thanh thúy tiếng vang.

Thái Thượng Lão Quân chậm rãi quay đầu đi, mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ.

Một bên lẳng không trôi nổi phóng xạ ra vô số văn tự ảo ảnh cự đại hắc nham trên cũng đã xuất hiện một đạo không dễ dàng phát giác vết rách.

Thái thượng tràn đầy nếp nhăn con mắt híp lại thành một đường nhỏ, chần chừ nói: "Thiên đạo đột nhiên nứt ra, là ai có bản sự như vậy?"

...

Cuồng phong đột nhiên trong mưa, tu bồ đề đón gió mà đứng, mặt lộ vẻ mỉm cười.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 22:

Ngày kế, chính như tu bồ đề sở liệu, Thanh Vân tử đóng cửa không ra.

Sáng sớm tụng không người chủ trì, các loại thông thường kinh hội không người bắt đầu bài giảng, đạo quan tạp vụ không người lo liệu.

Một đám đạo đồ cùng không biết theo ai, mà này tu bồ đề lại cũng không trông nom không hỏi, chỉ nói là này tiếp chương người ít ngày nữa đem đến, an tâm một chút chớ vội.

Như thế mấy ngày, trong đạo quan tất cả sự vụ đều không pháp khai triển, một đám đạo đồ đối hầu tử oán hận lại càng thêm thâm.

Cái này nguyên bản hầu tử cũng không quan tâm, dù sao giảng kinh hấn không dự thính, quan trọng sự vụ cũng nhiều không có quan hệ gì với hấn, mặc dù là phòng bếp không mở hỏa, hấn cũng có thể hậu sơn hái vài cái quả đại tử xong việc.

Một con khi, một cái tiểu ồ, chuyện lớn thế nào a?

Ngược lại là Thanh Vân tử chân không bước ra khỏi nhà làm cho hấn sau này trộm nhập tàng kinh các ít đi một phần cố kỵ.

Về phần Phong Linh, lại là tâm tình thật tốt, nghĩ là bây giờ xác định tu bồ đề thái độ, trong nội tâm gánh nặng thoáng cái buông, ngày thứ ba buổi trưa càng là mang theo thực các hừ trước tiểu khúc vội tới hầu tử đưa cơm.

"Chẳng lẽ Thanh Vân tử không quản việc gì, phòng bếp ngược lại cung cấp nâng cơm trưa đến đây?" Hầu tử nghi ngờ nói.

"Đi đi đi, cái gì phòng bếp cung? Thanh Vân sư thúc không quản sự, quan trọng sự vụ không người lo liệu, nói không chính xác mấy ngày nữa liền cơm cũng không thay cho." Nói, Phong Linh đem thực các gác qua trên mặt đất, cười khanh khách nói: "Đây chính là bản cô mẫu thân tự hạ trù."

"Ồ!" Hầu tử vội vàng vớt xuống dưới trong tay trúc giản theo tự xét lại trên đá nhảy xuống tới, thân thủ tự muốn nắm, lại bị Phong Linh đẩy ra.

"Ta tới." Phong Linh cười hì hì hai tay nắm chặt cái nắp: "Đương đương đương đương! Xem! Yêu mến không?"

"Cái này. . . Không phải là hoa quả sao?" Hầu tử mặt không biểu tình nói: "Tính cái gì xuống bếp a?"

Thực trong các, chính là cá hoa quả thịt nguội, nhiều nhất thì ra là cắt hạ.

"Hầu tử không phải yêu nhất ăn trái cây sao?" Phong Linh nhíu mày, bĩu môi nói.

"Tính, dù sao là một phần tâm ý." Hầu tử lắc đầu, thân thủ bắt một mảnh quả táo tự hương trong miệng nhét.

Phong Linh sư phó là tu bồ đề thủ đồ Thanh Phong tử, mà Thanh Phong tử tổng cộng cũng chỉ có bốn đồ đệ, Phong Linh nhỏ nhất, lại là bây giờ một người duy nhất còn ở lại quan trung. Xét thấy Thanh Phong tử tại quan nội địa vị cực cao, Phong Linh địa vị tự nhiên cũng là không thấp.

Ngày bình thường việc học có hoặc phần lớn là trực tiếp thỉnh giáo tu bồ đề, tính xuống, thuộc về cách thay mặt thân truyền thụ đệ tử.

Ngoại trừ tu bồ đề bên ngoài thực không có người nào dám phân công cô gái nhỏ này, nàng làm hoa quả thịt nguội, thật đúng là không phải là người nào đều có thể đủ tiền trả.

"Uy, nói rõ ràng, cái gì gọi là 'Tính' ? Không muốn ăn có thể không ăn!" Phong Linh chu môi nổi giận nói.

Hầu tử nhai nuốt lấy hoa quả, vội vàng đem thực các xách qua một bên, hỏi: "Hôm nay như thế nào như vậy không?"

Phong Linh chép miệng: "Thanh Vân sư thúc không nói kinh, quan lí lộn xộn, sư tôn cũng không ra khỏi cửa, ta đều không có việc gì làm. Bất quá người có thể muốn coi chúng a, ta nghe nói có mấy lớn tuổi chính là sư huynh muốn đánh người."

"A?" Hầu tử sững sốt một chút: "Thanh Vân tử môn hạ?"

"Không phải. Thanh Vân sư thúc đóng cửa không ra ba ngày, nghe nói ai cũng không thấy, liền đưa cơm thực đều bị chạy ra. Cũng may hần tu vị cũng đã đạt hóa thần nhập hư chi cảnh, tuy là mới vào, nhưng là không cần vì hần lo lắng." Xem hầu tử ăn được say sưa có vị, Phong Linh cười hì hì nâng quai hàm hỏi: "Như thế nào? Ta làm ăn ngon sao?"

Đang lúc hầu tử tính toán ghét bỏ hai câu cùng nàng cãi nhau thời điểm, một thanh âm đột nhiên vang lên: "Ha ha ha ha, chúng ta bốn công chúa cũng biết nấu cơm, thật sự là khó được a."

Hầu tử cùng Phong Linh đầu tiên là cả kinh, vội vàng bốn phía nhìn quanh.

Thanh âm này phảng phát trực tiếp theo trong đầu vang lên vậy, căn bản không có rễ không nguyên, đến xử khó phân biệt.

Chỉ chốc lát, một tiếng Ung gáy, một con hùng ưng từ phía trên không đáp xuống, lẳng không hóa thành hình người, hai tay áo đón gió giơ lên, chậm rãi chạm đất.

Người đến là một cái diện mục thanh tú nam tử, dáng người khôi ngô, một thân màu đen bó sát người thường phục đạo bào, búi tóc ở giữa có một đám kỳ dị tóc trắng.

Nhìn thấy người tới, Phong Linh đầu tiên là vui vẻ, lại vội vàng nghiêm hành lễ: "Phong Linh bái kiến Nguyệt Triều sư huynh!"

Nguyệt Triều nhìn xem Phong Linh, mặt mày mang cười mà hỏi thăm: "Tại sao cùng sư thúc cùng một chỗ không câu nệ lễ tiết, thấy xong ta đây sư huynh ngược lại khách khí rồi sao?"

"Hắn chính là một con khí, không cần giữ lễ tiết tiết." Phong Linh dẹp trước miệng thuận miệng nói một câu.

Này trong thần sắc thân mật rơi xuống Nguyệt Triều nghiêm trọng, khiến cho lại là một tia ẩn ẩn sầu lo.

Đưa thay sờ sờ Phong Linh đầu, Nguyệt Triều lại quay người đến đối với hầu tử cung kính địa hành lễ, nói: "Ngộ không sư thúc, lần đầu gặp mặt, vẫn bồi Thanh Phong đạo nhân môn hạ đại đệ tử Nguyệt Triều hữu lễ."

Thanh Phong đạo nhân chính là Thanh Phong tử biệt xưng.

Đến đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động lâu như vậy, còn là lần đầu tiên có người đối với chính mình như vậy cung kính, hầu tử thoáng cái mộng. Vội vàng chấp tay nói: "Đa lễ. Ta cũng là vừa bái vào môn hạ không lâu."

Đi hết lễ, Nguyệt Triều hữu ý vô ý địa liếc mắt hầu tử vài lần, liền phối hợp địa đi lấy Phong Linh thực các: "Ta nhưng là còn không có ném qua tứ

sư muội làm đồ ăn, vừa vặn cũng đói bụng. Di? Như thế nào đều là hoa quả? Cái này cũng gọi đồ ăn?"

Phong Linh mặt thoáng cái đỏ, vội vàng chạy quá khứ bả thực các chiếm trở về, buồn bã nói: "Vốn có cũng không phải là làm cho người cật sao."

Nguyệt Triều bắt đắc dĩ thờ dài: "Không ăn cũng được. Sư huynh ta còn tưởng rằng sư muội tiến triển, ta bắt quá rời đi một năm, liền học xong nấu cơm món ăn."

Phong Linh bả thực các giấu đến sau lưng, quyết định kéo khai thoại đề: "Sư huynh như thế nào không tại Lãng Vân phong tu hành đột nhiên đã trở lại?"

"Cùng Lãng Vân sư thúc cùng một chỗ đến Quán Giang Khẩu xem nào nhiệt, đường vòng qua tới thăm người."

"Quán Giang Khẩu xem nào nhiệt?" Hầu tử chân mày cau lại: "Yếu đầu võ rồi?"

Nguyệt Triều vỗ vỗ đùi, ngồi xếp bằng xuống: "Ừ, thiên đình tin tức, Thái Thượng Lão Quân không biết như thế nào đột nhiên sớm xuất quan, hiện tại ngọc đế đang tại khung chiêng gõ trống địa chuẩn bị chiến tranh, hai lang thần Dương Tiễn bên kia cũng không sai biệt lắm, hiện tại đến xử vợ vét lính, chỉ cần hơi có điểm tu vi hấn muốn. Xem tình hình, đây là cậu cùng cháu trai oan gia là muốn liều cái người chết ta sống. Bất quá bầu trời một trên trời đất một năm, cái này chiến sợ là một hai tháng trong còn khó hơn đánh nhau, chúng ta đi chậm một chút cũng là không sao cả."

Nói đi, Nguyệt Triều duỗi gờ tay lên, một bộ trà cụ trống rỗng xuất hiện tại trước mặt, liên quan còn có một thán lô cùng nóng hổi nước sôi.

Một màn này thấy hầu tử trọn mắt há hốc mồm.

"Tiểu sư muội,, nếm thử sư huynh tại Lăng Vân đỉnh núi tự tay trồng tọt trà, đây chính là Lăng Vân sư thúc ta đều không bỏ được cho nha. Lăng Vân sư thúc kia bang tử đồ đệ cả ngày đánh ta lá trà chủ ý, sư huynh ta nhưng là thủ cực kỳ vất vả a." Nguyệt Triều nhú lông mày, theo túi áo lí móc ra ống trúc chứa một ít bình lá trà.

Hầu tử liền vội vàng hỏi: "Người cũng tu hành giả đạo?"

"Như thế nào hỏi như vậy?" Nguyệt Triều hỏi ngược lại.

"Cái này. . . Hẳn là tầng thứ ba luyện thần hợp thực mới có thể làm được a? Không phải hành giả đạo như thế nào còn trẻ như vậy tự. . ."

Một bên Phong Linh nhẹ nhàng kéo hầu tử tay, ghé vào lỗ tai hẳn lặng lẽ nói ra: "Nguyệt Triều sư huynh năm nay cũng đã hơn ba trăm tuổi. . ."

"Ngạch?"

Đang tại hầu tử nghi hoặc thời điểm, Nguyệt Triều cũng đã ngâm vào nước tốt lấm trà, phân ra chén, đem hai ngọn trà phân biệt đổ lên hầu tử cùng Phong Linh trước mặt, nói: "Người tu tiên bên ngoài chính là tâm tượng, nếu là tâm không già, bên ngoài liền sẽ không lão. Ngày khác ngộ không sư thúc như thấy xong Lăng Vân sư thúc liền biết rằng, lão nhân gia ông ta bây giờ thoát nhìn còn như trước tượng cả mười bảy mười tám tuổi thiếu niên, phong nhã hào hoa."

Hầu tử phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Phong Linh.

"Ừ?" Phong Linh lúc này trừng trở về.

Một bên Nguyệt Triều hít một câu: "Đây là thật sự chỉ có mười tuổi, không phải không trông có vẻ già., nếm thử trà của ta."

Ba người nâng chung trà lên, thưởng thức.

Cái này trà nhập khẩu trơn, mân tại trong miệng, một hồi hương khí tràn mũi ra, nuốt xuống, lập tức một hồi thể xác và tinh thần thư sướng cảm giác.

"Tiên trà?" Hầu tử chưa bao giờ nghĩ tới nguyên lai trà có thể là như vậy, cũng khó trách đạt tới Nguyệt Triều loại cảnh giới này còn đuổi theo tự tay đi trồng trọt, như thế yêu thích.

Này Nguyệt Triều nhấp trà, chăm chăm vào Phong Linh như có điều suy nghĩ, lại đột nhiên ngược lại nhìn xem hầu tử, nói: "Ngộ không sư thúc, Lăng Vân sư thúc cùng ấy tròn sư thúc bọn họ đều đã kinh cho sư tôn đi tìn, hỏi thăm có hay không phản hồi chấp chương đạo quan."

Xem ra này sư huynh tuy nhiên ra ngoài, đối quan lí tình huống nhưng đều là rõ như lòng bàn tay a.

Bất quá đây cũng là trong dự liệu sự, tuy nhiên còn không biết rằng bọn họ trong lúc đó dùng cái gì thông tin thủ đoạn, vốn dĩ tu vi của bọn hắn, tuyệt đối sẽ không không có.

Hầu tử ừ một tiếng, một bên tiếp tục phẩm trước trà, một bên đưa mắt lên nhìn xem Nguyệt Triều. Cũng không biết hắn đột nhiên nói đây là phải làm sao.

Nguyệt Triều sắc mặt ngưng trọng mà nhìn xem hầu tử, chậm rãi nói ra: "Sư tôn trả lời là: 'Tạm thời không cần.' có thể duy chỉ có không có cự tuyệt đan đồng sư thúc, nghe nói. . . Đan đồng sư thúc đang tại Nam Hải vây săn ác giao, ít ngày nữa đem phản hồi."

Phong Linh lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hầu tử lại bắt minh sở dĩ.

Nguyệt Triều cúi đầu xuống, bưng chén trà, thân nhiên nói: "Sau này, ngộ không sư thúc nên càng thêm chú ý mới tốt."

Lại nói chuyện phiếm vài câu, Nguyệt Triều nhân tiện nói dừng, trước khi đi yếu Phong Linh tổng, chỉ để lại hầu tử một cái tiếp tục tu luyện.

Cũng không biết là cố ý còn là như thế nào, Nguyệt Triều mang theo Phong Linh đường vòng đi dạo cả đạo quan một vòng, thẳng đến cuối cùng ra khỏi núi môn hẳn mới đột nhiên nói ra: "Phong Linh a, sau này, tận khả năng cách ngộ không sư thúc xa một chút."

"Sư huynh có gì ? Nói như thế?" Phong Linh hiển là lắp bắp kinh hãi.

Nguyệt Triều dừng bước lại, chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Người tu hành nói, như thế tính tình, sư tôn nếu như này đối đãi, nhập môn vền vền một năm cao thấp, cũng đã ngưng thần hậu kỳ. . . Người này giống như này Dương Tiễn, kết cục đơn giản ba loại, thiên hạ anh hùng, nhân gian ác quỷ, hoặc là —— chết."

Một câu, giống như một cái kinh lôi.

Phong Linh nhỏ nhắn xinh xắn thân hình hơi chấn động, dừng bước lại, nhưng chỉ là yên lặng cúi đầu xuống xoa nắn trước bàn tay nhỏ bé.

Cái này sư huynh muội hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa đứng ở xưa cũ trên thềm đá, dưới ánh mặt trời, cành lá ảo ảnh trong gió chập chờn.

Hồi lâu, Nguyệt Triều sâu hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, ngẩng đầu nhìn qua hướng chân trời chày vên, nói: "Cái này ba loại kết quả, kết quả là đều hẳn là dưới chân hài cốt buồn thiu, điểm này chúng sư thúc đều thấy rõ ràng."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 23:

Sau này mấy ngày, mặc dù là hầu tử cùng Phong Linh đi dọc theo đường cũng thường xuyên có thể nghe được quan trọng đệ tử chỉ trở, Phong Linh mấy lần khí bất quá nghĩ lên trước cãi lại, nhưng mỗi lần đều bị hầu tử dè lại.

Theo thời gian trôi qua, trong đạo quan loại này đối địch bầu không khí dần dần có càng ngày càng nghiêm trọng xu thế, mà ngay cả nguyên vốn thuộc về hầu tử thức ăn đều bị cắt xén.

Cũng may hầu tử lơ đãng, những người kia cũng không dám rõ rệt, nguyên tắc vẫn còn an ổn.

Ngày thứ mười buổi tối, kìm nén không được hầu tử lại là vụng trộm địa lên xuất môn, khi hấn trèo qua thạch nham, cố gắng xuyên việt trên núi rừng cây tốc hành đạo quan bên kia giờ, hai cái thân ảnh xuất hiện ở trước mặt của hấn.

Không kịp nghĩ nhiều, hầu tử trực tiếp hơi nghiêng thân thiểm nhập rừng cây, không có chạy vài bước, rồi lại phát hiện cái thứ ba thân ảnh theo thân cây sau chậm rãi dạo bước hiện thân.

Dưới ánh trăng, Hư Độ hai tay khoanh trước ngực, tay cầm phát trần, kiệt kiệt cười nói: "Tôn sư thúc, xin đợi đã lâu. Không, phải nói xin đợi nhiều ngày!"

Này thần sắc hiển nhiên chính là không có ý tốt!

Hầu tử đang muốn lui về phía sau, rồi lại phát hiện sau lưng hai người cũng đã xông tới.

Một trong đó là Hư Tiên, khác một người tuổi còn trẻ đạo sĩ cổ áo thêu cá "Áy" chữ, tựa hồ là tu bồ đề bốn đồ đệ ấy bánh trôi môn hạ.

"Hư Độ, chú ý! Cái này hầu tử động tác rất là nhanh nhẹn." Hư Tiên quát to.

Gặp tình hình này, hầu tử dứt khoát ngồi thẳng lên hỏi: "Như thế nào? Thấy xong sư thúc cũng không hành lễ? Sư phó của các người là như thế nào giáo?"

"Hừ! Bất quá một cái súc sinh, hô người một tiếng sư thúc, người còn tự tưởng thật." Nói đi, Hư Độ vén tay áo lên, đem phát trần cuốn thành gậy gộc: "Lại muốn đi tàng kinh các a, như thế dạy mãi không sửa, chính là tối nay tại đây đánh chết người, chỉ sợ sư tôn cũng không thể nói gì hơn!"

Hầu tử vừa quay đầu lại, phát hiện sau lưng hai người cũng vén lên tay áo.

"Ồ ơ ơ ~ chớ không phải là sư phó của các người bày mưu đặt kế?" Hầu tử lãnh cười rộ lên.

"Chỉ bằng người cũng cần sư phụ ta mở miệng? Đừng vội tự nâng giá trị con người! Cũng biết người cũng đã khiến cho toàn bộ quan cao thấp người người oán trách, muốn đánh người của người chỗ nào cũng có."

"Hiểu rõ rồi." Hầu tử toét ra miệng, hiện ra răng nanh, dưới ánh trăng, móng tay của hắn lóe hàn quang!"Tự xem các người có hay không cái này bốn sự!"

Cái này nghiêm nhiên chính là một bộ muốn phải liều mạng bộ dáng.

Nửa năm tu hành, hắn đã sớm tiến nhập hành giả đạo chương một tầng cảnh giới —— ngưng thần tụ khí hậu kỳ!

Tu đến cái này một cảnh giới tuy nhiên còn không có gì thấy được thần thông, nhưng bằng vào linh lực đối thân thể rèn luyện cùng với vận kinh giờ gia thành, thể lực nhanh nhẹn đã sớm không có người thường có thể so sánh!

Tuy nhiên ba người kia cũng đều là ngưng thần cảnh, nhưng luận đánh nhau, hành giả đạo đối tại ngộ giả đạo có Tiên Thiên ưu thế.

Thấy như vậy một màn, ba người nhiều ít vẫn còn có chút chột dạ, nhưng dựa vào nhiều người, Hư Độ tráng nâng gan lớn hô: "Trên!"

Lập tức, ba người theo ba phương hướng hướng phía hậu tử đánh tới!

Bất quá trong dự liệu vật lộn cũng không xuất hiện, hậu tử trực tiếp lóe lên, nhảy lên nhảy lên ngọn cây!

Bỏ nhào không ba người nhanh chóng ngừng đầu, đã thấy hậu tử ngồi chồm hổm trên tàng cây hướng phía bọn họ làm cá mặt quỷ: "Bằng các ngươi? Ba cái tu ngộ giả đạo cũng muốn bắt ta? Pháp bảo của các ngươi? Không có a? Thật đáng tiếc, sớm một chút trở về rửa ngủ đi!"

Không đợi bọn họ làm ra tiến thêm một bước động tác, hậu tử cũng đã biến mất tại cành lá trong lúc đó!

"Đi! Chúng ta đi tàng kinh các!" Hư Độ hét lớn một tiếng, ba người nhanh chóng hướng phía tàng kinh các phương hướng chạy như điên.

Ven đường lại hội tụ mười mấy người, muôn hình muôn vẻ, phân biệt xuất từ tu bồ đề tất cả đệ tử môn hạ, đều là ngưng thần cảnh.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động bình thường ở lại quan trọng phần lớn đều là ngưng thần cảnh đệ tử, nếu là đến nạp thần kỳ, nhiều hội theo tất cả sư thúc du lịch hoặc là đến thích hợp hơn địa phương tu hành.

Đương nhiên, ngưng thần cảnh cũng có trước sau chi phân, nếu là dùng vậy tu ngộ giả đạo tu sĩ tiêu chuẩn đến phân chia, giai đoạn này đối với bọn hắn mà nói khoảng chừng mấy chục năm quang âm, này mới nhập môn cùng tu đến hậu kỳ tự nhiên không cách nào bằng được.

Huống chi hành giả đạo cùng ngộ giả đạo ngưng thần cảnh chính là hoàn toàn bất đồng, hành giả đạo coi trọng tận khả năng hấp thu thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, mà ngộ giả đạo tắc trái lại, bọn họ phải chỉ có thể là thiếu địa hấp thu linh lực giảm bớt sinh ra nghiệp lực, lại chỉ có thể là địa rèn luyện thân thể.

Cái này tận khả năng nhiều hấp thu cùng tận khả năng thiếu địa hấp thu, này tôi luyện ra thân thể tự nhiên là cách biệt một trời.

Lúc này hầu tử đã là ngưng thần hậu kỳ, nếu là nếu bàn về đơn đả độc đấu, hầu tử tuyệt không sợ chính giữa bất luận kẻ nào. Bất quá, nếu là quần ẩu tắc khác đương đừng luận.

Muôn biết được con kiến gặm voi, cũng có gặm ngược lại ngày đầu tiên.

Không bao lâu, cái này sóng người liền đến tàng kinh các trước cửa.

Thủ vệ đạo đồ thấy bọn họ một đám hạo hạo đãng đãng rất là lấp bắp kinh hãi, một bộ như lâm đại địch bộ dạng trực tiếp lộ ra tu bồ đề ban cho phi kiếm.

Hư Độ tiến lên chấp tay nói: "Vu Nghĩa sư huynh, này đầu khí nghĩ là lại trộm vào tàng kinh các, ta nghĩ. . ."

"Tàng kinh các chính là trọng địa, nếu không sư tôn thủ lệnh, bất luận kẻ nào không tư nhập." Không đợi bọn họ nói xong, phụ trách thủ vệ tàng kinh các Vu Nghĩ liền trực tiếp trả lời một câu.

"Vu Nghĩ sư huynh, này hầu tử bây giờ đang ở trong tàng kinh các!"

"Ta không biết cái gì hầu tử, ta chỉ biết là tàng kinh các chính là trọng địa, nếu không sư tôn thủ lệnh, bất luận kẻ nào không được tư nhập."

Một cỗ khí huyết xông lên đầu, Hư Độ biến sắc, rồi lại nhin xuống dưới.

Cái này Vu Nghĩ, rõ ràng cho thấy liền đàm đều không muốn nói, nói liên tục đều không cho nói tư thế! Thật sự khinh người quá đáng!

Tri hoãn hồi sức tức, Hư Độ lại thấp giọng nói ra: "Vu Nghĩ sư huynh, chỉ cần hiện tại mọi người tiến vào tàng kinh các sư vừa tìm người liền biết rõ ta nói là thật là giả."

"Tàng kinh các há lại là người sư được?" Vu Nghĩ nhíu lông mày, lạnh lùng nói.

"Hành hành hành!" Hư Độ cắn răng nói ra: "Chúng ta không vào đi! Các người đi vào sư, tốt không?"

Chỉ nghe Vu Nghĩ cười lạnh nói: "Khi nào dò xét tàng kinh các, sư tôn cũng không từng hỏi đến, người lại là trước khoa tay múa chân đi lên?"

Lập tức, Hư Độ gò má một hồi co rúm.

Tàng kinh các ngoài dòng người càng tụ càng nhiều, Vu Nghĩ một bước cũng không nhường, tăng thêm Hư Độ bọn họ một đám cùng vi ngưng thần cảnh, mà này Vu Nghĩ lại là nạp thần kỳ, càng cầm trong tay tu bồ đề ban cho phi kiếm, xông vào nhất định là tự rước lấy nhục.

E sợ sự tình lại náo đại làm cho sư phụ mình nghe xong đi, Hư Độ chỉ phải cắn răng, cảm tức tàng kinh các nói: "Hầu tử, hôm nay coi như số người gặp may! Chúng ta đi!"

Cừu oán này xem như kết xuống.

Tôi như mực tàng kinh các lâu ba, hầu tử theo cửa sổ khe hở nhìn xem trước bên ngoài dần dần tán đi đám người.

"Này tàng kinh các là ở chỗ này, không dời bất động. Như người có thể đi vào, liền vào, như người không thể vào, cũng đừng vội nhiều lời. Thủ lệnh việc sau này chớ để nhắc lại."

Tu bỏ đề cuối cùng đoạn đó lời nói lời nói còn văng vẳng bên tai.

"Lão tiểu tử kia sớm biết được sẽ là như vậy cá kết quả! Hấn cái gì đều biết!" Hầu tử một quyền nặng nề mà chùy tại cửa sổ trên mái hiên.

Lão nhân kia tử trở thành Thanh Vân tử nhiều năm như vậy sư phó, không có khả năng không biết Thanh Vân tử phong cách hành sự. Sớm biết được Thanh Vân tử là ai, rồi lại bỏ mặc hầu tử trộm nhập tàng kinh các còn không cho thủ lệnh. . .

Đắc tội Thanh Vân tử, chính là đắc tội cả đạo quan cao thấp đạo đồ! Cho dù Thanh Vân tử lại mất hết mặt mũi đối phó hầu tử, cũng tự nhiên sẽ có người ra tay!

"Chỉ sợ, sau này nếu nhập tàng kinh các, không phải dễ dàng như vậy a. Cái này tử lão đầu tự cần phải cho ta thiết điểm khám sao?" Hầu tử cắn răng bắt đầu ở thư trong đóng chuyển đứng lên: "Trong chỗ này làm sao lại chưa bao giờ thấy qua nhà ông bà ngoại công pháp? Đến côn pháp cũng tốt, nếu là học thành, sau này gặp được bọn họ liền không cần chạy nữa!"

Đang nói, bên cạnh trên giá sách nhất quyển trúc giản quay cuồng rơi xuống đất.

Kéo ra xem xét —— 《 cửu chuyên càn khôn côn 》 !

"Ta trước kia làm sao lại không có phát hiện? Di, nét mực còn không có duy trì?" Hầu tử bả côn pháp nhét vào trong váy áo, quay đầu hướng tu bờ đề dốc lòng điện hồ nghi nhìn thoáng qua: "Hôm nay cái này vận khí tựa hồ có điểm hảo, ta thật lâu đi chưa tới qua vận may."

Lại sờ soạng một quyển về theo ngưng thần tụ khí quá độ khi đến một cảnh giới —— nạp thần ngự thuật thư, hầu tử vụng trộm chạy ra khỏi tàng kinh các.

Ngày kế, hầu tử liền thỉnh Phong Linh hỗ trợ muốn cùng nội vụ kho muốn một cây chính nhi bát kinh sáp ong mộc võ côn, lấy được trả lời thuyết phục là quan trọng không được sử dụng vũ khí, cho nên không có.

Hầu tử bất đắc dĩ, chỉ có thể chính mình tại hậu sơn làm một cây, đáng tiếc bình thường củi nơi đó làm được ra hảo mộc côn, này giòn ba ba bộ đáng một cái trùng kích liền sẽ đứt rời.

Cuối cùng hần đành phải trước gác lại luyện côn ý nghĩ ngược lại tiếp tục thổ nạp tu hành.

Cùng ngày trong đêm hầu tử vốn còn muốn nữa tàng kinh các nhìn xem có thể hay không lấy bản nhà ông bà ngoại quyền pháp, bất quá cuối cùng lại bỏ đi ý nghĩ, bởi vì hần có thể tinh tường địa cảm giác được tại nhà gỗ nhỏ chung quanh khoảng chừng hai mươi bát đồng khí tức!

Cái này còn chỉ là vòng trong, bên ngoài, tại hầu tử cảm giác không đến địa phương còn không biết rằng có bao nhiêu!

"Tình cảnh hiện tại quả thực không xong cực độ! Lão nhân ngươi cũng không trông nom quan tâm sao?" Hầu tử bỗng nhiên gầm hét lên.

Tại phía xa đạo quan bên kia tu bồ đề lông mi run rẩy, trên mặt lộ ra không hiểu vui vẻ, nhưng lại ngay cả con mắt đều không mở ra ý tứ, chỉ là tiếp tục đả tọa tu hành.

Đợi đã lâu, nửa điểm động tĩnh đều không có, hầu tử có chút nhụt chí.

Không nghe thấy? Cái này trong đạo quan bất luận kẻ nào nhất cử nhất động rõ ràng đều chạy không khỏi lão nhân kia tử con mắt. Vừa mới câu nói kia chính là muốn nói cho lão nhân nghe.

Nhưng bây giờ tính chuyện gì xảy ra? Phóng hầu tử tự sanh tự diệt?

Phóng nhãn nhìn lại cả đạo quan ngoại trừ Phong Linh cùng một cái trong hồ lô không biết muốn làm cái gì tu bồ đề, tất cả đều là địch nhân! Toàn bộ đặc biệt sao đều là địch nhân!

Mấy ngày hôm trước buổi tối Thanh Vân tử sự kiện làm cho tất cả mọi người hiểu rõ rồi tu bồ đề đối hầu tử che chở.

Vì vậy mọi người trong lòng có nộ lại ít có hành động!

Chuyện tối ngày hôm qua kiện? Hẳn có làm cho tất cả mọi người hiểu rõ rồi tu bồ đề sẽ không theo liền ra tay!

Hiện tại cả đạo quan đều đang xắn tay áo lên a!

"Ngộ giả đạo. . . Thiên bói toán, biết thiên mệnh. . ."

Đắc tội Thanh Vân tử, rõ ràng sẽ đưa tới kết quả như vậy. Cái kia cố chấp Thanh Vân tử tại đây chút ít đạo đồ bên trong rốt cuộc là cao bao nhiêu uy vọng a!

Hầu tử rất nhanh tay cầm được keng keng rung động, đây là ngộ giả đạo, đây là ngộ giả đạo!

Thận trọng, từng bước tính toán!

Không cần chính thức ra tay, chỉ cần tứ lạng bạt thiên cân liền có thể được đến mình muốn kết quả!

Từ trước đã từng nghe nói qua Tôn Ngộ Không là bị người tính toán, hiện tại xem như hiểu rõ rồi.

Đừng nói Như Lai, chính là tu bồ đề. . .

Theo tiến quan bắt đầu, hầu tử sẽ không nhảy ra qua tu bồ đề ngũ chỉ sơn, từng bước một, đều bị hấn tính đến sít sao!

Hấn đến tột cùng muốn làm gì?

"Không được! Tuyệt không có thể lại tiếp tục như vậy!" Hầu tử mở to hai mắt nhìn, bắt đầu ở chính mình này sao tới thư trong đồng bắt đầu lật qua.

"Nhất định có phá giải phương pháp!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 24:

Đêm khuya, ngoài phòng đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập.

Điều này làm cho hầu tử tâm bỗng nhiên nhảy tới cuống họng mắt.

"Yếu hành động?" Hấn lẳng lẽ rất nhanh trong tay mộc côn, đây là hấn đỉnh đầu duy nhất vũ khí.

Tiếng bước chân cuối cùng ở trước cửa dừng lại.

Lúc này, hầu tử vọt đến môn bên cạnh bên cạnh giờ lên mộc côn, chuẩn bị ai dám đá môn trước hết phé đi hấn một chân.

Bất quá trong dự liệu công kích cũng không có phát sinh.

"Đông đông đông..."

Dồn dập tiếng đập cửa vang lên.

"Đánh lén còn gõ cửa? Đám người này là có quân tử phong phạm còn là ngốc a?" Hầu tử nghĩ.

"Là ta! Mở cửa!" Đây là Phong Linh thanh âm.

Mở cửa, hầu tử thấy được có chút bối rối tại bốn phía nhìn quanh không kịp thở Phong Linh.

Nàng nhanh chóng chen chúc vào cửa, trong tay còn cầm một túi lớn đông tây.

Cài chốt cửa môn, quay người lại, hầu tử liền chứng kiến Phong Linh theo trong túi đổ ra đầy bàn kì kì quái quái gì đó!

"Những điều này là cái gì?" Hầu tử có chút trợn mắt há hốc mồm mà hỏi.

Phong Linh rất nhanh đảo, móc ra một cây kim sắc khoảng thiết côn, tiện tay ném cho hầu tử.

"Những thứ này sư phó cùng sư huynh tặng cho ta, đều là pháp bảo tới!" Chính mình nắm lên một bả khoảng mộc kiếm, Phong Linh vội vàng trốn đến hầu tử bên cạnh.

"Ngươi đây là làm gì vậy?" Hầu tử ước lượng trong tay mới một thước dài ba tấc gậy sắt, đồ chơi này nói là pháp bảo hẳn tuyệt không hoài nghi, nhưng vấn đề là... Không có đến nạp thần cảnh, cầm pháp bảo đến làm gì vậy?

Nhìn xem cô gái nhỏ cắn môi nắm mộc kiếm, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào môn xem xinh đẹp bộ dáng, hầu tử thoáng cái làm cho tức cười.

"Ngươi còn cười được?" Phong Linh đều cuống đến phát khóc: "Bọn họ có bao nhiêu người ngươi biết không? Ta chạy đi tìm sư tôn, sư tôn nói còn không có đánh, đánh nói sau. Ta... Ta chỉ hảo chính mình đến đây."

Nhìn xem Phong Linh này lo lắng bộ dáng, hầu tử tâm tình ngược lại là thoáng cái buông lỏng không ít: "Bất quá là đánh một trận, bọn họ dám ở cái này quan trung bả ta đánh chết sao? Hừ."

Ngoài phòng, một ổ ngòi chồm hồm trong bụi cỏ đạo sĩ tại xì xào bàn tán.

"Thấy không, đại sư bá này bốn công chúa Phong Linh tiến vào. Thật không rõ nàng tại sao phải như vậy che chở này hầu tử."

"Chúng ta đây còn động thủ không?"

Lập tức, tất cả mọi người trong đầu không khỏi đều hiển hiện nâng Phong Linh sư huynh Nguyệt Triều mấy ngày hôm trước mang theo nàng tại quan lí tản bộ tình cảnh.

Tuy nhiên nàng chưa bao giờ nuông chiều, nhưng Phong Linh "Bốn công chúa" danh hào cũng không phải là giả.

Bị thương Phong Linh cũng không phải là chuyện đùa, không đề cập tới tu bồ đề đối với nàng yêu thương, cũng không xách nàng thân là tu bồ đề thủ đồ sư phó Thanh Phong tử, quang này sư huynh Nguyệt Triều chính là cá chùng lừng danh ngành tra, trả thù đứng lên tuyệt không nương tay.

Phảng phất đã sớm dự liệu được vậy, mấy ngày hôm trước trở về hẳn còn đặc biệt mà dẫn dắt Phong Linh mãn đạo quan địa quán, căn bản chính là tại cố ý nhắc nhở tất cả mọi người không cần phải đối sư muội của hắn có cái gì hạnh kiểm xấu cử động!

Một cái luyện thần về cảnh thật tu sĩ yếu làm cho cực khổ chết nhất bang ngưng thần tụ khí cảnh tu sĩ, khoảng chừng một trăm loại phương pháp, đây là thường thức!

Trầm mặc hồi lâu sau, trong bụi cỏ cũng không biết ai mở miệng trước nói câu: "Trước... Nhìn kỹ hẵng nói."

Mọi người im lặng.

Cái này xem xét, tỰu nhìn suốt cả đƯm, cũng bị muỗi đing một đƯm.

Một đƯm này, cứ như vậy hỮu kinh vÔ hiỂm đỊa quá khỨ trôi qua, đỢi cho trời có chút sáng lên thỜi điỂm, hẦu tử liền cảm giÁC đƯợc nhỮng kia mai phục tẠI chung quanh đẠo đỒ nguyên một đám lẶng lỜi đi.

Lại là một ngày bắt đầU.

Cả đẠo quan đỀU ở xÌ xÀo bàn tán đỊa thảo luận trước, này một đÔI con mắt nhìn xem hẦu tử mang theo vui vỂ, phẮng phẮt đỀU đANG chỜ trước nhìn hẮn chết như thẾ nào.

Buổi trưa tu bỒ đỀ tẠI trên tường dán ra thông cáo: "CẤM quan nỘi đầU Ầu, người vi phạm cần phải trọng phạt."

Nghe nói lúc Ấy một đám người tức giận bất bình, ồn ào trước tu bỒ đỀ đây là tẠI thiên vị hẦu tử. Có nhiều chuyện thuận miệng hỏi tiến đến dán hỒ đẠo đỒ: "Này nếu như là có người trái với quan trọng cái khác lệnh cấm, chúng đỆ tử vi ngăn lại mới ra tay, còn cần trọng phạt?"

ĐẠo đỒ đỀ sớm có chuẩn bị, ngẮng đầU lên, kéo dài thanh âm hỒ: "Này loại tình huống, sư tÔN có nói, khác luận!"

Mọi người bỪng tỉnh đẠI ngỘ.

ĐƯợc, cái này du hí quy tắc đing ra đến đây.

Tu bỒ đỀ ý tứ chính là: HẦu tử nếu nghĩ đỀm nhập tàng kinh các, chuẩn các người hung hẮng đánh hẮn. Nếu là hẦu tử không có tính toán đỀm nhập tàng kinh các, các người đỘng thủ vậy đỪng trách lão phu trọng phạt.

Từ loại nào góc đỘ mà nói, cái này căn bản không phải tẠI ngăn lại, mà là tẠI cỔ vỮ!

Nghe được tin tức này hầu tử hàm răng cắn được khanh khách vang lên.

"Lão gia hỏa này tựa như vậy thích xem đùa giỡn sao?"

Có thể hẳn cũng không có biện pháp, bây giờ ăn nhờ ở đậu, tu bỏ đề thích làm sao chơi, hẳn là nửa điểm đều không triệt.

Bây giờ có thể làm, chính là chịu đựng, chịu đựng, chỉ cần bảy mươi hai biến học đến tay, nên cái gì còn không sợ.

Này cả ngày hầu tử đều không xuất môn, trực tiếp tại chính mình trong nhà gỗ nhỏ đả tọa tu hành, mệt mỏi liền ngược lại xem xét một ít chồng chất sao tới thư.

Bởi vì không có ai hệ thống địa giáo sư những này tu tiên tri thức, lúc trước hầu tử thậm chí liền sách vở phân biệt đều làm không được, cái này trực tiếp làm cho lí trong nhà "Vô ích thư" chồng chất như núi.

Có thể trong tàng kinh các có "Vô ích thư" sao?

Đương nhiên không có, cái gọi là "Vô ích thư", chỉ bất quá là những kia thiên hướng ngộ giả đạo tu hành thư.

Tương đối hành giả nói, ngộ giả đạo càng thêm phức tạp, hơn nữa tu bỏ đề bản thân tu cũng là ngộ giả đạo, cho nên tương quan sách vở liền cũng nhiều hơn.

Nhưng hôm nay những sách này hầu tử lại một quyển bản địa xem, dù là xem không hiểu, cũng học bằng cách nhớ xuống.

Muôn biết được, hẳn hiện nay đối thủ chính là thuần một sắc ngộ giả đạo, nếu là dốt đặc cán mai, còn không cho tính chết?

Trải qua tu bồ đề như vậy lăn qua lăn lại, hầu tử xem như lĩnh giáo đến ngộ giả đạo khùng bố —— không đánh mà thắng a!

Lúc xế chiều, hầu tử chợt nghe ngoài phòng leng keng thùng thùng thanh âm.

Mở cửa xem xét, một cái đạo đồ chính bồ được lão cao tại tu sửa trước chính mình cách vách này gian hoang phế nhà gỗ, mà đổi thành ngoài hai cái đạo đồ tác theo một trận trên bản xa hướng trong phòng khuôn đồ.

Đứng ở cửa ra vào cầm cái chổi Phong Linh chứng kiến hầu tử đi ra vui tươi hơn hờ thuyết: "Ta chuyên đã tới!"

"Người chuyên tới đây làm gì? Sư phó đồng ý không?" Hầu tử khó hiểu hỏi.

"Bảo vệ người a!" Phong Linh huy vũ khéo léo nắm tay nói: "Ta đi thăm dò qua, bọn họ vẫn tương đối kiên kị của ta. Chỉ cần ta tại nơi này, khẳng định còn là hữu dụng. Về phần sư tôn lão nhân gia ông ta nha, hẳn không quản loại này việc vặt."

Hầu tử đại khái hiểu rõ ý của nàng, Phong Linh tại quan trọng địa vị gì hẳn nên cũng biết. Vấn đề là, nói lên cái này sư huynh sư phó bối cảnh, hầu tử bối cảnh so với Phong Linh nhất định là chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, chính là...

"Người nói người với người động tỵ gặp gỡ kém nhiều như vậy?" Hầu tử không khỏi nghĩ.

Hơn nữa cái này yếu một cái tiêu cô nương đến bảo vệ, nói ra thật là có điềm mắt mặt.

Bất quá hầu tử cũng không cự tuyệt.

Sau này một tháng hầu tử đều trong phòng tu hành không có lại đi trước tàng kinh các, chỉ muốn sớm ngày đạt tới nạp thần cảnh, chỉ cần một khi đạt tới, này mai phục tại ngoài phòng tay không tác sát một đám ngưng thân cảnh đạo đồ liền không còn là vấn đề!

Mà ở đoạn thời gian này, Phong Linh cũng là mỗi ngày cùng hấn hình bóng tùy tướng.

Thời gian cứ như vậy vô kinh vô hiểm qua, bởi vì hầu tử thời gian dài không có có dị động, cũng không biết có phải hay không cá bẫy rập, thủ ở ngoài cửa giám thị đạo đồ môn lại là càng ngày càng ít.

Vì vậy, hầu tử lại là rục rịch nghĩ trộm nhập tàng kinh các.

Này mấy ngày hấn mỗi lần hấp thu khiêng linh cữu đi khí, liền phát hiện thân thể lâm vào khôn cùng kịch liệt đau nhức bên trong, đau đớn cảm giác trải rộng làn da mỗi khắp ngõ ngách, hấp thu linh lực càng nhiều, kịch liệt đau nhức liền càng mãnh liệt. Đó là phảng phất đến từ sâu trong linh hồn đau đớn.

Đáng sợ hơn chính là, loại cảm giác này theo tu hành một ngày ngày địa tăng lên.

Loại tình huống này làm cho hấn gần như hồng mắt.

Hấn biết rõ, mình đã mò tới nạp thần cảnh cánh cửa.

Chính là cái này cùng hấn biết rõ lại có chỗ bất đồng, khi hấn đỉnh đầu trong sách chỉ là ghi lại do ngưng thân cảnh tiến vào nạp thần cảnh thân thể hội rất cảm thấy không khỏe, nhưng không nghĩ tới cái gọi là không khỏe rõ ràng mãnh liệt như vậy.

Nghĩ đến là vì hầu tử bản thân thể chất vấn đề, hấn toàn lực hấp thu khiêng linh cữu đi lực đến tốc độ trọn vẹn là cái khác người tu tiên mấy chục lần không chỉ. Đương nhiên, chỗ thừa nhận kịch liệt đau nhức liên cũng là mấy chục lần.

Đáng sợ nhất lại là, theo càng ngày càng tiếp cận ngưng thần cùng nạp thần điểm tới hạn, loại thống khổ này chính dùng trở nên gấp mấy lần tốc độ tăng trưởng.

Thời điểm mới bắt đầu bắt quá là đau nhức, bằng vào kiên định ý chí hấn còn có thể nhẫn, chỉ là mỗi lần tu hành chấm dứt đều giống như chạy như điên hơn mười dặm lộ đồng dạng đầu đầy mồ hôi một số gần như hư thoát.

Chính là theo tu hành địa đẩy mạnh, trong cơ thể nguyên bản phục tùng linh lực nhưng thật giống như biến thành một con hung thú vậy bành trướng xao động, giống như muốn xé rách thân thể ra bên ngoài chui đồng dạng.

Nhiều lần tu đến mức tận cùng lúc tiên phun vải ra, trực tiếp đau nhức ngắt đi, tỉnh lại liền chứng kiến Phong Linh cho đã mất đồ bùng.

Điều này làm cho hầu tử hoài nghi mình như vậy tu xuống dưới có thể hay không thân thông không có tu thành trước hết về tây.

Kỳ thật tại hầu tử đỉnh đầu trong sách cũng ghi lại một loại có thể để hóa giải loại này "Không khỏe" biện pháp, đó chính là nạp thần đan. Chính là luyện đan đó là cao giai người tu tiên nghề, hướng hồ hầu tử tu chính là hành giả nói, luyện đan việc này cùng hấn vĩnh viễn cũng sẽ không nhắc lên quan hệ, mà Phong Linh tu vi lại còn chưa đủ.

Rơi vào đường cùng hầu tử chỉ có thể lại đả khởi tàng kinh các chủ ý, trông cậy vào có thể theo chính giữa lại lấy tới một hai cái giảm bớt phương

pháp.

Bất quá Phong Linh tồn tại không chỉ là một ít chúng đối địch đạo đồ kiêng kị, mà ngay cả hầu tử cũng là kiêng kị.

Nàng có thể nhìn xem hầu tử tại không có tuyệt đối nắm chắc dưới tình huống đi mạo hiểm sao? Máy lần hầu tử trong đêm chuẩn bị yếu xuất phát, kết quả Phong Linh đều võ trang đầy đủ theo tới.

Cuối cùng, hầu tử chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ. Hẳn không thể không giảm xuống hấp thu linh lực tốc độ dùng bảo đảm đau đớn xử tại chính mình có thể thừa nhận phạm vi.

Chỉ là cho dù như vậy, theo thời gian trôi qua hầu tử mỗi ngày có thể xử dụng đến tu hành thời gian càng lúc càng ngắn, cần dùng để giảm bớt đau đớn thời gian càng ngày càng dài, bước vào nạn thần cảnh thời gian bị vô hạn kỳ trì hoãn.

Một tháng sau một ngày sáng sớm, đương Phong Linh cùng hầu tử đều trong phòng tu hành thời điểm, cửa phòng đông đông đông địa vang lên.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 25:

"Lúc này ai tới? Chẳng lẽ là lão nhân phái người đến gọi đến?" Hầu tử cùng Phong Linh liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm.

Hắn cùng với Phong Linh tại nơi này cơ hồ có thể dùng ngăn cách để hình dung, ngày bình thường quá mức ít có người đến thăm.

Mà ngay cả cách vách phòng bếp vài cái đạo đồ cũng sợ cùng hầu tử sinh ra liên quan mà bị quan trong một đám sư huynh đệ xa lánh chưa bao giờ đăng môn, trên đường thấy có thể trốn liền trốn.

Cửa này, ngoại trừ Phong Linh thật đúng là không có người nào gõ qua.

Nghi hoặc địa mở cửa, một tám tuổi trẻ mặt đập vào mi mắt.

Người tới là một cái mười bảy mười tám tuổi đạo đồ, diện mục thanh tú, đầu chen vào tử ngọc trâm cài tóc, mặc màu tím viền vàng bạch hạc đạo bào, chân đạp một đôi màu tím bước trên mây lý.

Thoạt nhìn bất quá gầy teo yếu ớt một thiếu niên, nhưng quang này thân quần áo cũng đã làm cho hầu tử nói ra nâng cao tinh thần.

Tại đây trong đạo quan, có thể chưa bao giờ thấy qua như thế đẹp dễ quý giá xiêm y.

Giờ phút này, người nọ chính diện mang vui vẻ, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào hầu tử xem, này thần sắc tự phảng phất đang nhìn một

cái thập phân thú vị gì đó đồng dạng.

Nửa ngày, đôi phương mới cười hì hì nói ra: "Lần đầu gặp mặt, ngộ không sư đệ."

Đang lúc hầu tử vi thân phận của đôi phương dẫn đo không định giờ, sau lưng Phong Linh bỗng nhiên kêu lên: "Lăng Vân sư thúc!"

Bát sư huynh Lăng Vân tử?

Hầu tử bừng tỉnh đại ngộ, Nguyệt Triêu từng từng nói qua Lăng Vân tử thoát nhìn như trước tượng cá mười bảy mười tám tuổi người thiếu niên!

"Bái kiến Lăng Vân sư huynh!" Hầu tử liền vội vàng khom người cung kính địa hành lễ.

"Bái kiến Lăng Vân sư thúc!" Phong Linh cũng liền bề bộn cọt tới cửa hành lễ.

"Bỏ qua bỏ qua." Lăng Vân tử chăm chăm vào Phong Linh cười hì hì nói: "Tiểu nha đầu, ngươi chính là biết rõ ta không nặng những điều này."

"Lăng Vân sư thúc như thế nào đột nhiên đã trở lại?" Phong Linh ngẩng đầu hỏi.

"Chiến đánh xong sẽ trở lại." Lăng Vân tử tùy tiện địa lắc lắc ống tay áo, giơ chân lên kéo theo làn váy vượt qua khung cửa: "Ngộ không sư đệ a, ngươi cái này trong phòng còn có nước trà, cũng không cho ta châm trên một ly? Lễ tiết ta bất luận, có thể cái này trà ta lại thích uống a."

Phong Linh vội vàng chạy đến cái bàn bên cạnh, nâng chung trà lên bình ngược lại lên: "Trà là không có, chỉ có nước, muốn hay không? Lăng Vân sư thúc."

Tuy nhiên ngoài miệng mở miệng một tiếng sư thúc, nhưng nhưng không thấy câu nệ. Nghĩ đến cái này Lăng Vân tử cũng là bình dị gần gũi người.

"Chỉ có nước? Nước cũng đúng! Khát được sợ." Lăng Vân tử thân thủ phải đi tiếp cái chén.

Nhưng vào lúc này, hầu tử chú ý tới Lăng Vân tử sau lưng cách đó không xa một cái thân ảnh màu trắng.

Một bộ lụa mỏng bạch sắc váy dài theo gió hơi phập phồng, như mực đen kịt nồng hậu tóc dài trên đầu bàn ra hoa thức, lại trút xuống dưới xuống, sấn cái này một đám bạch sắc con chồn nhung.

Này thân hình phảng phất hạ phạm tiên tử.

Tập trung nhìn vào, không thi phần trang điểm khuôn mặt tinh xảo như vẽ, làm cho người đột nhiên tâm động. Chỉ là mặt mày trong lúc đó lại nhiễm lên dày đặc khuôn mặt u sầu.

Cái gì gọi là tiên khí, hầu tử hôm nay quả nhiên kiến thức đến.

Nguyên lai người thực có thể sống được giống như họa trong đó đi tới đồng dạng.

"Đây là hội ai?" Hấn không khỏi nghĩ.

Lăng Vân tử hơi ngửa đầu, đem đất thó trong chén nước uống cá sạch sẽ, quay đầu lại trông thấy đứng ở cạnh cửa hầu tử cùng với đứng ở ngoài cửa không có vào nữ tử, nói: "Cho các ngươi giới thiệu, đây là ta mới thu đồ đệ, Dương Thiên."

"Dương Thiên!" Hầu tử tâm lộ bộ dưới.

Dương Thiên? Dương Tiễn muội muội? Tam thánh mẫu? Nàng đến nơi đây làm gì?

Không đúng, Lăng Vân tử nói là hấn mới thu đồ đệ, sư phụ của nàng không phải ngọc đỉnh chân nhân sao? Đây cũng là hát cái đó vừa ra a?

", Dương Thiên, đây là ngộ không sư thúc." Lăng Vân tử chỉ vào hầu tử nói.

Bất quá Dương Thiên tựa hồ không yên lòng địa, tượng là không có đem Lăng Vân tử mà nói nghe vào đi đồng dạng, không chút nào để ý hầu tử cùng Phong Linh, chỉ là phối hợp địa ngốc đứng ở trước cửa ngóng về nơi xa xăm, cũng không biết đang nhìn cái gì.

Đồ đệ không để ý sư phó, Lăng Vân tử chỉ phải cười xấu hổ cười.

Phong Linh gặp hầu tử thần sắc có chút cổ quái, ngược lại chăm chăm vào Dương Thiên xem, buông ám trà đi tới nghĩ chào hỏi, lại bị Lăng Vân tử một bả kéo lại, giấu ở trong tay áo tay lạng lẽ quơ quơ, ý bảo Phong Linh không cần lý nàng.

"Cái này lại là chuyện gì xảy ra?" Hầu tử trong lòng nghi hoặc quá nặng.

"Ngồi, ngồi." Lăng Vân tử biểu lộ một đôi, lại hồi phục vừa mới cười hi hi bộ dáng, đặt mông chính mình ngồi trước đến giường trên. Nhìn hấn mời đến hai người bộ dạng trái ngược với ở tại chỗ này chính là hấn.

"Cái kia, ngộ không sư đệ a. Lần đầu gặp mặt. . . Ngươi nghĩ muốn cái gì lễ gặp mặt?"

"Lễ gặp mặt?" Hầu tử ngơ ngác một chút.

Thanh Vân tử là sư huynh, Lãng Vân tử cũng là sư huynh, cái này sư huynh cùng sư huynh, cũng kém nhiều lắm a?

Không đợi hầu tử mở miệng, liền nghe ngoài cửa vội vã chạy tới một đạo đồ, đạo đồ chứng kiến Dương Thiên thời điểm rõ ràng ngậy ra một lúc, thiếu chút nữa một bước lão đảo ngã cá ngã gục.

Trì hoãn qua thần, hấn mới đi vào hầu tử nhà gỗ nhỏ, cúi đầu chấp tay nói: "Lãng Vân sư thúc, sư tôn cho mời."

Này con mắt còn thỉnh thoảng địa liếc về phía Dương Thiên phương hướng.

Lãng Vân tử lập tức xấu hổ cười cười, quay đầu nhìn nhìn hầu tử cùng Phong Linh, rồi hướng đạo đồ nói: "Người, trước bẩm sư phó, nói, chờ một lát, ta một sẽ đi qua."

"Sư tôn ý tứ là, thỉnh sư thúc lập tức đi qua!"

Lãng Vân tử vừa nghe lời này liền hiểu rõ rồi tình huống, trên mặt tiểu dung lúc này biến mất đổi lại một bộ khuôn mặt u sầu, hai tay thu tại trong tay áo ôm lấy tay bàng, hai con mắt cô lỗ cô lỗ địa chuyên tựa hồ đang suy tư cái gì.

Nửa ngày, mới thềm nói: "Vừa muốn lần lượt huấn, ai. Ngộ không sư đệ, ta quay đầu lại lại tới tìm người."

Nói đi liền cáo từ hai người, mang theo Dương Thiên theo đạo đồ hướng phía tu bồ đề dốc lòng điện đi.

Gặp ba người đi xa, hầu tử nghiêng người đối Phong Linh nhỏ giọng nói ra: "Cái này Lãng Vân sư huynh thật sự là rất đặc biệt a."

Phong Linh nhếch miệng, nói: "Lăng Vân sư thúc nguyên lai là trong phật tự tiểu sa di, cũng không biết dù thế nào, có một ngày đột nhiên trả tục, bảo là muốn về nhà đón dâu đem chủ trì tức giận cá chết khiếp. Không nghĩ tới hấn rời đi chùa miếu lại chưa có về nhà mà là chạy đến nơi này để van cầu nói. Nói là vì tu phật quy củ quá nhiều, còn là tu đạo thoải mái."

"Này cũng là kỳ nhân một cái. Đúng rồi, ngươi, đi dò thám xem Dương Tiễn bên kia tình huống nào."

"Dương Tiễn?" Phong Linh ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc.

"Này Dương Thiên, như vô tình ý ngoài hấn là Dương Tiễn muội muội. Sư phó của nàng không phải ngọc đỉnh chân nhân sao? Tại sao lại bái nhập ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động rồi?"

Phong Linh bủ môi híp mắt trừng hầu tử, nổi giận nói: "Ta chỉ biết nam nhân háo sắc, lại không biết nguyên lai nam con khỉ cũng cô gái tốt sắc! Vừa mới nhìn ngươi chăm chăm vào mắt của nàng thần chỉ biết không đúng!"

...

Dốc lòng trong điện, tu bồ đề ngồi ở trên bồ đoàn, hai tay chống đầu gối, nhìn chăm chú quỳ gối đối diện Lăng Vân tử, vẻ mặt lạnh lùng.

Lăng Vân tử hai tay nhẹ nhàng bấm véo véo ống quần, cúi đầu, mím môi, một bộ lợn chết không sợ mở nước nóng thái độ.

"Cạch ——!" Chỉ nghe tu bồ đề một chương đánh trên sàn nhà, quát to: "Ngươi, thật đúng là càng ngày càng vô pháp vô thiên a!"

"Hu hu!" Lăng Vân tử vội vàng ngẩng đầu vẻ mặt xin khoan dung biểu lộ, chỉ vào ngoài cửa nói: "Sư phó, đừng. Đồ đệ của ta còn ở bên ngoài, nếu

đề cho nàng nghe thấy được ngài đề cho ta cái này đương sư phó mặt hướng cái đó đặt a?"

Tu bồ đề âm điệu ngược lại cao vài lần, tiện tay nắm lên trong tay trúc giản hướng phía Lăng Vân tử quăng quá khứ, quát to: "Người còn biết người là sư phó rồi? Nói! Người còn có người nào không dám thu làm đồ đệ? Cáp?"

Hiện lên đánh úp trúc giản, Lăng Vân tử vội vàng hai tay vừa bắm, điềm điềm trong suốt tán lạc tại đại điện các nơi, lại biến mất không thấy gì nữa.

Đây là cách âm thuật, đem đại điện cùng ngoại giới thanh âm ngăn cách.

Thi hết pháp, Lăng Vân tử ngoan ngoãn địa quy thật thấp đầu.

Tu bồ đề nhìn hấn bộ dáng kia, thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Nửa ngày, mới bắt đắc dĩ thở dài: "Lần trước người thu thiên đình truy nã xà tinh vi đồ, nhắm trúng vương mẫu đặc sứ ba ngày hai đầu hướng ta đây cọ. Còn có trở lên lần. . ."

"Sư phó, không phải ngài nói có giáo không loại sao?" Lăng Vân tử thoáng ngáng đầu nhẹ giọng hỏi.

"Người cũng biết hấn vì sao sự bị truy nã? Người thu đồ đệ đệ cũng không hỏi hỏi qua hướng?"

"Cách ——" tu bồ đề khó thở, lại là một cái tát đập trên sàn nhà.

Cái này Lăng Vân tử triệt để không dám ngáng đầu.

Nhiều như vậy năm, tu bồ đề tuy nhiên còn không có tu đến thiên đạo, nhưng là cực nhỏ có chuyện có thể sử tức nộ. Chỉ là chống lại cái này cũng

không theo như bài lý ra bài tám đồ đệ Lăng Vân tử, mới mỗi lần nô đê bụng đầu, khó tránh khỏi trách cứ một phen.

Chỉ vì thiện tính giả gặp gỡ thiện tính giả, vậy coi như, liền rút cuộc tính không rõ.

Còn lần này, Thái Thượng Lão Quân tạm thời xuất quan, thiên đình vây công Dương Tiễn, mọi chuyện cần thiết đều đã kinh âm âm chệch đường ray. Tu bồ đề không nghĩ tới chính là, của mình tám đồ đệ nhìn cá náo nhiệt liền thuận tiện bả Dương Tiễn muối muối cho thu làm đồ đệ mang về.

"Xà tinh kia. . . Hảo, xà tinh không đề cập tới cũng được, không đề cập tới cũng được. Lần này? Người đem Dương Tiễn muối muối thu hồi lại. Người cũng không muốn nghĩ, này Dương Tiễn là người phương nào? Người là chê ta cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động quá an nhàn nhé?"

Lăng Vân tử vùi đầu được thấp hơn.

"Lần này Dương Tiễn đại bại thiên đình, người cũng biết vì sao? Đại bại thiên đình, rồi lại tiếp nhận chiêu an, phân phát mọi người, người cũng biết vì sao? Cái này Dương Thiên bản tính như thế nào, người có từng tính qua? Chúng đệ tử chính giữa, bói toán thôi diễn thuật duy người tối tinh, nhưng người có từng véo chỉ tính qua? Người đều uổng phí học sao?"

Dưới sự giận dữ giơ tay lên, trong tay cái chặn giấy cùng nhau bị quăng quá khứ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 26:

Bằng đá cái chặn giấy thẳng nện ở trên trán, đập bể đồ một khối.

"Ngươi lại là tính tính, ngươi lại là tính tính a!" Tu bồ đề cảm tức Lăng Vân tử, nửa ngày lại không nói một câu.

Thời gian trôi qua, dốc lòng điện trung hoàn toàn yên tĩnh, cả bầu không khí trở nên dị thường bị đè nén.

Lăng Vân tử chậm rãi nắm chặt nắm tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng tu bồ đề, sắc mặt lạnh nhạt, hoàn toàn đã không có lúc trước vui cười.

Cái này xem xét, tu bồ đề lại là kinh ngạc.

Chỉ nghe Lăng Vân tử thản nhiên nói: "Dương Tiễn sở dĩ có thể đánh bại thiên đình, chỉ vì thái thượng không ra tay. Sau Dương Tiễn lại hàng phục, phân phát trước sau. Cái này trung đáp án, sớm đã miêu tả sinh động. Đồ đệ chính là không tính cũng biết."

"Biết rõ, ngươi vì sao còn thu này Dương Thiên vi đồ?" Tu bồ đề chất vấn.

Chỉ thấy Lăng Vân tử nhìn chăm chú tu bồ đề hai mắt, không nhanh không chậm hỏi ngược lại: "Biết rõ, sư phó lại vì sao thu này đầu khi vi đồ?"

Tu bò đề biểu lộ cứng đờ, lạnh lùng nói: "Này hai người há có thể quơ đũa cả nắm?"

Lăng Vân tử hỏi ngược lại: "Nhu thế nào không thể?"

Nói đi, nhẹ nhàng cười, ngửa đầu, ánh mắt tại xà ngang thượng du cách. Trong mắt xuất hiện ít có bất đắc dĩ.

"Đồ nhi không phải tính không rõ, chỉ là không muốn đi tính. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Thiên đạo uy áp, lại sao là ta đây nho nhỏ địa tiên phá được. Bói toán đơn giản xu lợi tránh hại mà thôi, chỉ là thiên đạo không thể nghịch, như lấy việc đều bị cho là thái thanh, liền không hề có kinh hỉ. Tu tiên từ từ đường, như không có kinh hỉ, chẳng phải đáng tiếc?"

Hai tay một quán, Lăng Vân tử chính là một phần mặc người xâm lược vô lại thân sắc.

Tu bò đề nhìn chăm chú Lăng Vân tử, hồi lâu, vuốt râu dài, bất đắc dĩ thở dài: "Này Dương Tiễn tâm đã chết, Dương Thiên lại tâm chưa chết. Sau này sợ là muôn vời dẫn đến chút ít sự cố a. Vi sư không cùng này Dương Tiễn huynh muội lui tới, đầy hứa hẹn sư suy tính, bây giờ người tốt hơn, trực tiếp thu vi đồ. Tận cho ta gây chuyện!"

Nói đi, chính mình không ngờ bất đắc dĩ địa cười ra tiếng.

Linh đài cử tử, lại nói tiếp đều có một mặt cực kỳ giống tu bò đề, chỉ là cái này cử tử tất cả lấy một chỗ, ai cũng có sở trường riêng.

Cái này tám đồ đệ Lăng Vân tử mỗi lần ngữ ra kinh người, thẳng kích chỗ hiểm, chính là tối hiểu được tu bò đề bản tâm chi người, tại linh đài cử tử trung tối được tu bò đề niềm vui. Chỉ là này phóng đảng không cảm phong cách hành sự, lại là bất kể hậu quả.

Lăng Vân tử khước miệng hơi nhếch lên, vội vàng dựa vào tiến lên đây, chấp tay nói: "Sau này, ta này mới thu nữ đệ tử kính xin sư phó nhiều hơn chăm sóc."

Một canh giờ sau, Lăng Vân tử mới đẩy ra cửa điện đi ra ngoài, ngoài điện Dương Thiên như trước đứng.

"Đi, vi sư an bài cho người chỗ ở, sau này người liền tại quan nội tu đi." Lăng Vân tử nói.

Dương Thiên vừa nghe, chăm chăm vào Lăng Vân tử lông mày hơi nhăn một chút.

"Không cần bái kiến sư tôn?"

"Sau này người có rất nhiều cơ hội, lão nhân muốn gặp người thời điểm chính mình hội mở miệng."

Này Lăng Vân tử cũng không trông nom Dương Thiên nghi hoặc, lôi kéo nàng liền đi, thì thầm trong miệng: "Nếu lần này sư phó không thu này mười sư đệ, ta còn thật không dám thu người."

Đối với cái này Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, tựa hồ đối với bị hấn thu làm đồ đệ rất là khinh thường, lại là hai mắt một mực hướng tu bồ đề cửa điện xem, tựa hồ có chút kính sợ.

Không giống với đệ tử rất thưa thớt đại sư huynh Thanh Phong tử, vị này bát sư huynh Lăng Vân tử đệ tử phần đông, nhưng đều là nửa đường thu tới, thường thường nhập môn trước sớm có sở học.

Cố gắng là đồ đệ chính giữa yêu quái phần đông quan hệ, dù sao nhân yêu rất cuộc là có chút ngăn cách, hấn tại vạn dặm bên ngoài Lăng Vân phong xây đạo của mình quan —— Lăng Vân các. Vì vậy liền có "Lăng

Vân trên đỉnh Lãng Vân các, Lãng Vân trong các Lãng Vân tử" thuyết pháp. Đối với cái này bản thân của hắn lại là thập phần đắc ý, thậm chí còn mời thế gian thu pháp mọi người đề từ làm phú, truyền vi câu chuyện mọi người ca tụng.

Ở đằng kia Lãng Vân trong các, Lãng Vân tử càng là thường thường đại yến tân khách, ngồi trên tân khách tam giáo cửu lưu tam giới sáu đạo một mực không thiếu, lại nói tiếp, cũng là mảnh khoé thông thiên người.

Bởi vì tự thân không có nửa cái đệ tử ở quan trọng, Lãng Vân tử không thể không tự mình chân chạy vi Dương Thiên an bài sau này cần thiết, cũng may những cái này đạo đồ khó xử ai cũng không có can đảm tử khó xử Lãng Vân tử, một đường lại là thông thuận.

Tối đêm thời điểm Lãng Vân tử lại gõ hầu tử môn.

Hầu tử vừa mới mở cửa còn không có kịp phản ứng, Lãng Vân tử liền một tay đập đến hầu tử trên bờ vai.

Điều này làm cho hầu tử rất là lắp bắp kinh hãi.

Tu ngộ giả đạo chú ý tâm tính, nội liễm, giống như vậy kê vai sát cánh cho là thật không thấy nhiều.

"Loại này động tác không tầm thường nên người tu hành đạo người khô sao?" Hầu tử nghĩ.

Thuận miệng nói câu: "Ngộ không sư đệ còn chưa ăn cơm a?" Cũng không trông nom hầu tử trả lời gì, Lãng Vân tử quay đầu vẫy tay một cái, phần phật a ba cái đạo đồ chạy tiến gian phòng liền tạt trên mặt bàn bày nổi lên tiệc rượu.

Nói là tiệc rượu, này thật đúng là tiệc rượu —— có rượu có thịt.

Điều này làm cho hầu tử khoe miệng mạnh mẽ rút ra bông nhúc nhích.

Người tu đạo tuy nhiên không giống người tu phật như vậy kiêng kị huân rượu, nhưng là còn không đến mức thịt cá a.

Hầu tử trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem mấy cái đạo đồ bố trí tốt, rút lui ra ngoài cửa. Mà thẳng đến lúc này Lãng Vân tử mới lôi kéo hầu tử hướng trong phòng đi: "Ngộ không sư đệ a, nghe nói người tới nơi này dùng mười năm, lại ở ngoài cửa quỳ một năm, có thể nói trải qua gian khổ, như thế quyết đoán sư huynh bội phục. Ủ, sư huynh được cho người hảo hảo rửa bụi."

Bị Lãng Vân tử theo như ngồi ở giường trên, chăm chăm vào một ít bàn thức ăn, lại nhìn nhìn Lãng Vân tử vừa cho chằm trên rượu, hầu tử áp úng nói: "Cái này... Bát sư huynh, quan trọng tựa hồ kị rượu kị huân."

Lãng Vân tử cũng không trả lời, xoay lên ống tay áo thân thủ nắm lên một khối móng heo liền ăn, khoe miệng vui vẻ ần ần thu thu, gián đoạn ngẩng đầu lên ngắm hầu tử vài lần.

Cái này thái độ làm cho hầu tử có chút xấu hổ.

Nửa ngày, gặm xong rồi móng heo, lau bả ngoài miệng dầu, Lãng Vân tử cười cười, nói: "Quan trọng chỉ là kị rượu, cũng không phải cấm rượu. Đây trộm nhập tàng kinh các lại là cấm, bất quá ngộ không sư đệ không phải chiếu đi vào? Như thế nào đến bát sư huynh cái này thành thật đi lên?"

Nói đi lại bắt cá đùì gà, phối hợp địa bắt đầu ăn, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hầu tử không tha, hình như có trêu chọc hương vị.

"Cái kia... Sư đệ ta, không ăn thịt." Nghĩ nửa ngày, hầu tử chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

Lăng Vân tử bỗng nhiên vỗ đầu một cái, nói: "Hại ta còn tưởng rằng sư đệ không nể tình, ha ha ha ha." Duỗi giơ tay lên, cả bàn món ăn mặn lập tức đã thất tung ảnh đôi thành các thức rau quả.

Bất quá rượu đó, vẫn còn tại.

Thân thủ bung lên bầu rượu, mãn trên hai chén rượu, một ly đưa đến hầu tử trước mặt, Lăng Vân tử ý vị thâm trường mà hỏi thăm: "Rượu này, sẽ không vừa vặn lại không uống a?"

Lúc trước từng nghe Phong Linh nhắc tới cái này Lăng Vân tử, theo như Phong Linh thuyết pháp, hẳn bình dị gần gũi, tại đạo đồ bên trong đánh giá cũng khá cao, ngay cả có điếm phóng đăng không cấm bất cần đời.

Nhưng bây giờ hầu tử đột nhiên có một loại cảm giác, cái này bất sư huynh căn bản không phải biểu hiện ra xem đơn giản như vậy.

Có lẽ người này có thật nhiều khuôn mặt, ngày bình thường chỗ đã thấy bất quá là trong đó một tấm.

So sánh dưới ngũ sư huynh Thanh Vân tử tựu đơn giản nhiều hơn, từ đầu tới đuôi tựu khuôn mặt, một tấm thối mặt.

Mấp máy miệng, hầu tử trên mặt chậm rãi lộ ra nét mặt tươi cười, vươn tay ra tiếp được cái chén: "Rượu không có uống qua, nhưng đã sư huynh nói lên, sư đệ tự nhiên cũng không lại chối từ."

Gặp hầu tử tiếp nhận cái chén, Lăng Vân tử thoáng cái lại hồi phục nguyên lai cười hì hì bộ dáng: "Cái này là được rồi nha,, chúng ta cạn một chén. Chén thứ nhất, tựu kính sư đệ khổ tẫn cam lai!"

Hầu tử cẩn thận địa cùng Lăng Vân tử đụng phải hạ cái chén, bắt được bên môi thời điếm tận lực nghe nghe, cảm giác rượu này cũng không phải

rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch.

"Hảo! Hảo!" Lãng Vân tử lúc này giờ ngón tay cái lên, mình cũng là uống một hơi cạn sạch, chậm rãi mắt rồi bộ dạng say rượu, thân thủ lại cho hầu tử mãn trên, vui tươi hơn hở thuyết: "Cái này một đám sư huynh đệ, cuối cùng có một có thể cùng ta đối ẩm. Chén thứ hai này, kính chúng ta gặp lại hận muộn!"

Nói đi, chén kia tử lại giờ lên.

Hầu tử xấu hổ cười cười, cũng đành phải đi theo cử động.

Uống chút rượu cũng không phải sợ, chỉ là Lãng Vân tử cái này từ trước đến nay quen thuộc bộ dáng làm cho hầu tử rất không thói quen.

Hắn cũng không phải cá thập phần giỏi về giao tế người, cái này mười mấy năm qua, cũng cơ bản không cùng người câu thông. Thoáng cái chui ra như vậy cá nhiệt tình bằng hữu, như thế nào thói quen được.

Đang lúc này, Phong Linh đẩy cửa vào, cầm trong tay trước cho hầu tử chuẩn bị cái ăn.

Vừa vào cửa chúng kiến Lãng Vân tử, cả kính nói: "Lãng Vân sư thúc! Làm sao ngươi tại đây?"

Nói xong, Phong Linh ngắm đến rượu trên bàn bình, trên mặt kính ngạc thần sắc trong nháy mắt chuyển đổi thành phần nộ.

Bước đi tới thân thủ liền đem hầu tử chén rượu trong tay một bả chiếm quá khứ, nghe nghe, cau mày nói: "Người tu đạo sao có thể uống rượu?"

Ánh mắt thoáng cái hướng phía Lãng Vân tử tụ quá khứ, dẹp trước miệng, làm như nổi giận, lại trở ngại đối phương sư thúc thân phận không

tiện trách cứ.

Lăng Vân tử nhìn xem Phong Linh bộ dáng kia, cười khan vài tiếng, chỉ phải đem cái chén bông, thở dài: "Cái này tiểu Phong Linh cũng tượng sư phụ của ngươi như vậy cổ hủ a. Tu tiên cầu trường sinh, nếu là trường sinh nhưng không được khoái hoạt, trường sinh gì dùng?"

Phong Linh bủ môi, hướng hầu tử bên người nhích lại gần, lôi kéo hầu tử tay nói: "Sư phó nói qua, bát sư thúc ngụy biện vô cùng nhất nhiều, nghe một chút cũng thì thôi, như tin, sợ là muốn học xấu."

Hầu tử mắt tự nhiên cười cười.

"Hắc, sư phụ của ngươi thực đã nói như vậy ta a? Cũng đừng là ngươi tiểu nha đầu bịa đặt mới tốt." Lăng Vân tử một tay vỗ nhẹ tại trên mặt bàn, hai mắt lúc này trừng quá khứ. Chỉ là trẻ tuổi non nớt bộ dáng dù thể nào sinh khí cũng làm cho người sợ không đứng dậy.

Phong Linh cũng là không sợ, lúc này hai mắt trừng trở về, lại lôi kéo hầu tử tay nói: "Hầu tử... Không, ngộ không sư thúc,, còn là ăn ta chuẩn bị cho ngươi a."

"Ngươi đây là làm gì? Hai ta sư huynh đệ chuẩn bị cầm đuốc soi dạ đàm nâng cốc ngôn hoan, ngươi cô gái nhỏ này lẫn vào cái gì a?"

"Ai cần ngươi lo!" Phong Linh ngẩng đầu lên trực tiếp cho Lăng Vân tử quăng cá sắc mặt xem.

Gặp cái này sư thúc sư diệt hai người đấu võ mồm, hầu tử trong lúc nhất thời thật đúng là không nhúng vào lời nói.

Lăng Vân tử đang muốn phản kích, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Một cái đạo đồ vôi vàng hấp tấp đẩy cửa ra, hô lớn: "Lăng Vân sư thúc, bất hảo! Dương Thiên sư tử cùng Vu Nghĩa sư huynh đã đánh nhau!"

"Cái gì? !" Lăng Vân tử thân hình nghiêng một cái, cả theo trên giường ngã xuống.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 27:

Chỉ thấy cuồng quít bên trong Lăng Vân tử cắn răng một cái, cũng không nghe đạo đồ nói tí mĩ, hai chân vừa đạp liền trực tiếp bay ra ngoài cửa sổ, lăng không bay đến trăm trượng không trung bao quát dưới đạo quan, hai tay áo mở ra, thuận gió hướng phía đạo quan phía tây bay nhanh mà đi.

Hầu tử cùng Phong Linh cũng liền bề bộn chạy ra ngoài, bắt quá bọn hấn chạy trốn chậm, chờ bọn hấn đuổi tới sự phát địa điểm liền chỉ thấy một đám đạo đồ vây quanh Vu Nghĩa ở nơi đó huyền xôn xao tức giận mắng.

Gặp hầu tử cùng Phong Linh chạy tới, mọi người thoáng cái đều ngậm miệng. Vu Nghĩa vội vàng lấy tay đẩy ra đám người, hướng hầu tử nhẹ gật đầu: "Su thúc. Khái khái khái..."

Cái này Vu Nghĩa phụ trách trấn thủ tàng kinh các, ngày bình thường tuy nhiên cùng hầu tử không có gì vãng lai, nhưng thấy lại còn không đến mức tượng cái khác đạo đồ lạnh như vậy mắt căm tức, nhiều ít còn có thể điếm cá đầu chào hỏi.

Cố gắng là vì cùng tu bề đề đi được tương đối gần nguyên nhân.

Cái khác đạo đồ có lẽ là thấy ở nghĩa cung kính như vậy, cũng cố mà làm đối hầu tử nhẹ gật đầu.

Lúc này hầu tử mới nhìn rõ tình huống.

Này Vu Nghĩ bị một vị nữ đạo đồ dất dít lấy, khoe miệng tràn huyết, tự hồ bị chút ít nội thương.

"Đã xảy ra chuyện gì? Người không sao chứ?" Hầu tử hỏi.

Vu Nghĩ chỉ là khoát tay áo, nói: "Không có việc gì."

"Như thế nào không có việc gì? Này dương gia yêu nữ thật sự khinh người quá đáng!" Có đạo đồ không phần phần nộ quát.

Nhưng lại rất nhanh bị Vu Nghĩ thân thủ ngăn lại, chỉ nói là: "Ai đúng ai sai, sư tôn đều có định đoạt, chứ có nói bậy."

Đang lúc này, một vị tuổi nhỏ đạo đồng vội vã chạy tới, cầm trong tay một cây hộp giao cho Vu Nghĩ nói: "Sư tôn công đạo, thỉnh Vu Nghĩ sư huynh ăn vào dưỡng thương."

Vu Nghĩ run rẩy tay mở ra hộp gỗ, bên trong là một khóa hiện ra nhàn nhạt ánh huỳnh quang đan dược.

Bên cạnh một đám sư huynh đệ đều bị hâm mộ vạn phần.

Cái này đan dược thoát nhìn tiên khí toát lên, nếu là ăn vào, chỉ sợ không chỉ có thể chữa trị thương thế, cố gắng còn có thể tăng lên tu vi.

Chỉ là nhìn thoáng qua, nhàn nhạt thờ dài, Vu Nghĩ liền đem hộp gỗ tính cả đan dược cùng nhau trả đạo đồng, nói: "Thay mặt Vu Nghĩ tạ sư tôn phần thưởng, chỉ là Vu Nghĩ thân không có gì đáng ngại, tự hành điều trị là được, còn không cần lãng phí cái này tốt nhất đan dược."

Một đám đạo đồ đều bị tiếc hận, trong nội tâm mắng to Vu Nghĩ đầu gỗ đầu.

Đạo đồng tiếp nhận Vu Nghĩ lần lượt hồi hộp gõ, do dự hạ, cúi mình vái chào, liền lại đi hồi chạy.

Vu Nghĩ tại nữ đạo đồ nâng hạ chậm rãi đi đến hầu tử bên cạnh, nhẹ gật đầu, nói: "Lãng Vân sư thúc cũng đã lệnh Dương Thiên sư muội dời đến Lãng Yên lí, sau này sư thúc... Chỉ sợ còn phải nhiều chú ý một chút."

"Gì? Đem đến ta Lãng Yên lí rồi? Cái này tính chuyện gì xảy ra?"

Hầu tử con mắt đều phòng đi ra.

Phản hồi lộ ở trên đều là hùng hùng hổ hổ đạo đồ, xem tình hình dương gia muội tử gây chuyện năng lực viễn siêu hầu tử.

Đoạn đường này xuống, hầu tử cùng Phong Linh cũng nghe ra cá đại khái.

Lúc chạng vạng tối, Dương Thiên cùng cùng ở nữ đạo đồ đã xảy ra khóe miệng, vì vậy vung tay, Dương Thiên trước động tay.

Khóe miệng nguyên nhân không rõ, bất quá hầu tử đánh chết cũng không tin có người hội không có việc gì trên chọc dương gia muội tử, đừng quên người ta nhị ca có thể vừa diệt thiên đình mười vạn đại quân.

Chủ động trên chọc loại người này, trong đạo quan đạo đồ còn không có cái này đảm, cao nữa là thì khi dễ khi dễ hầu tử loại này tạm thời tu vi còn không có thành hình.

Muốn biết được ở lại quan trong đạo đồ phần lớn đều chỉ có ngưng thân cảnh tu vi, nữ kia đạo đồ cũng không ngoại lệ, tại sao có thể là Dương Thiên đối thủ? Trấn thủ tàng kinh các Vu Nghĩ nhìn không được liền ra tay ngăn lại, vì vậy, thì có hầu tử nhìn qua một màn này.

Nghe nói Dương Thiên liền bảo liên đèn đều thanh toán đi ra bày làm ra một bộ cho dù hủy Tà Nguyệt Tam Tinh Động đều muốn cùng Vu Nghĩa liêu cái người chết ta sống tư thế, cũng may Lăng Vân tử kịp thời đuổi tới mới không có tạo thành cái gì phá hư.

"Quả nhiên không phải cái gì hảo hảo hạ chủ, có thể lại để cho đem đến ta bên kia đi..." Quay đầu, hầu tử nhìn xem đồng hành Phong Linh hỏi: "Ta hôm nay nắm người hỏi chuyện tình thế nào?"

"Quán Giang Khẩu chuyện tình?"

"Ừ."

Phong Linh biểu lộ có chút nghi ngại. Buổi trưa nàng còn tưởng rằng hầu tử xem người ta xinh đẹp đặc biệt tìm hiểu, trong nội tâm nhiều ít có chút không nhanh, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải có chuyện như vậy. Dương Thiên đến xác thực bên trong có càn khôn.

"Mấy ngày trước đây thiên đình mười vạn đại quân vây công Quán Giang Khẩu, Thái Thượng Lão Quân không có xuất thủ, nửa ngày thời gian, mười vạn thiên binh bị Dương Tiễn dễ dàng địa diệt sạch. Nghe nói Dương Tiễn một mình mang theo Hao Thiên khuyên, ngạo thiên ung đột nhập trận địa địch thiên đình không người có thể ngăn cản, tình hình chiến đấu khẩn cấp nhất thời điểm Dương Tiễn cùng này ngọc đế bắt quá cách xa nhau trăm trượng, nếu không phải là vài viên Đại tướng liêu chết bảo vệ ngọc đế sợ là muốn vẫn lạc tại Quán Giang Khẩu. Có thể đằng sau lại quái dị cực kỳ, đại bại thiên đình lại phát ra chiêu an lệnh, đại thắng Dương Tiễn lại cũng vui vẻ tiếp nhận rồi chiêu an. Làm cho người trăm mối vẫn không có cách giải, chẳng lẽ thật sự là cắt đứt xương cốt hợp với gân, rốt cuộc là người một nhà? Hơn nữa, Dương Tiễn còn phân phát mai sơn bảy thánh, bỏ tây hải tam công chủ, càng đem muội muội phó thác cho Lăng Vân sư thúc..."

"Dương Tiễn... Tiếp nhận chiêu an?" Hầu tử ần ần lấp bắp kinh hãi.

Cái này phản ngày trước sau tuy nói thế gian một năm có thừa, có thể tại thiên đình lại vẹn vẹn một ngày. Nhanh như vậy liền hòa hảo rồi?

Dựa theo hầu tử biết không phải là như vậy, chẳng lẽ thế giới này chân thật tình huống có xuất nhập? Không nghĩ ra a.

Chẳng qua hiện nay biết các loại bất quá tin vĩa hê thôi, huống hồ Dương Tiễn chuyện tình cùng mình có quan hệ gì đâu? Còn là nhiều hơn chú ý vấn đề của mình a, khi nào tài năng tu đến tầng thứ ba —— luyện thần về cảnh thật mới là dưới mắt trọng yếu nhất.

Cũng chỉ có tu đến nơi này một tầng, hầu tử mới có thể chân chánh bắt đầu tu tập bảy mươi hai biến. Mà dưới mắt nhưng lại ngay cả ngưng thần cảnh đến nạp thần cảnh đều từng bước duy gian.

Trở về phòng thời điểm hầu tử chứng kiến Lăng Vân tử cười tủm tỉm địa tựa ở trên mặt bàn nghỉ ngơi vô cùng địa đang ăn cơm món ăn, chúc trước rượu, mà Dương Thiên tắc ngồi vào một bên trên mặt vẻ giận dữ, trong tay nắm chén rượu, trong mắt ần ẩn lộ, thoát nhìn điềm đạ đáng yêu.

"Khóc? Chớ không phải là cái này mặt mũi hiên lạnh tựa như vui vẻ quả vậy Lăng Vân sư huynh cũng sẽ huấn người?" Hầu tử nghĩ.

Nhìn thấy hầu tử cùng Phong Linh tiến đến, Dương Thiên chỉ là nhìn sang liền tận lực sai mở tầm mắt tiếp tục sinh hờn đối, mà Lăng Vân tử tắc ngẩng đầu nhìn hầu tử, cười hì hì nói: "Sư đệ a, sau này ta đây nữ đồ đệ liền ở ngươi cách vách tốt không?"

"Cách vách là gian phòng của ta!" Phong Linh vội vàng hô.

Lăng Vân tử ngẩng đầu lên trêu chọc nói: "Người lúc đó chẳng phải nữ nha, cùng ở, có một bạn thật tốt?"

Phong Linh hiển nhiên là không vui, nàng bủ môi tròng Lăng Vân tử liếc, lại nghiêng mắt liếc qua Dương Thiên, không nói.

Hầu tử thân nhiên nhìn Dương Thiên liếc, tuy nhiên nàng sinh đẹp như thiên tiên, giờ phút này lại thoát nhìn điềm đạđ đáng yêu, bất quá hầu tử cũng không quên vừa mới đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác thuyết pháp có thể không quản, dù sao bọn họ đàm luận hầu tử thời điểm cũng không có một lời nói tốt. Nhưng này Vu Nghĩa...

Trực tiếp đi đến trước bàn hầu tử đặt mông ngồi xuống, đặt ở trên mặt bàn ngón tay nhẹ nhàng gõ tại trên ván gỗ, tựa hồ tại do dự mà làm như thế nào mở miệng cự tuyệt.

Lăng Vân tử cũng ở một bên nhìn chăm chăm vào, cả trong phòng nhỏ lập tức an tĩnh không ít, chỉ còn lại có hầu tử ngón tay gõ tấđ ván gỗ thanh âm.

Nửa ngày, Lăng Vân tử kéo hầu tử tay: "Su đệ, chúng ta mượn một bước nói chuyện."

"A?"

Hầu tử còn không có kịp phản ứng đã bị Lăng Vân tử kéo đến cửa ra vào.

Phong Linh muốn cùng đi ra, rồi lại bị Lăng Vân tử một bả đẩy trở về: "Nam nhân nói lời nói nữ nhân đi một bên."

Liên tiếp hai cái búng tay, hai cái pháp thuật bị ném đến trong nhà gỗ nhỏ.

Một cái là kết giới, có thể hạn chế người xuất nhập. Một cái là cấm âm, cùng ban ngày tại dốc lòng điện sử cùng lý.

"Có lời gì cần phải bên ngoài nói?" Hầu tử có điếm không kiên nhẫn hỏi.

Lăng Vân tử lại quải thượng chiêu bài tiểu dung, nói: "Lời này có thể chỉ phải hai chúng ta người trong lúc đó nói liền tốt, chớ làm cho Phong Linh nghe xong đi. Sư huynh ta cũng là vì sư đệ tốt. Người xem này Dương Thiên ngày thường khuynh quốc khuynh thành, gia thất bối cảnh lại rất cao... Sư đệ còn chưa hôn phối a? Sư huynh ta đây chính là tại vì người chế tạo cơ hội a!"

Nói đi, còn ý vị thâm trường địa dùng khuỷu tay đỉnh đỉnh hầu tử, cười tủm tỉm nói: "Người nghỉ ngơi hành giả đạo không đáng kiêng kị những này, ao ước sát sư huynh vậy."

Sát! Vì đem cái này phiền toái ném cho hắn, lời này cũng nói được ra khẩu? Trước Lăng Vân tử cũng quá không mặt mũi không có da.

Hầu tử trong nội tâm lập tức đối Lăng Vân tử vô hạn hèn mọn, trên mặt nhưng như cũ không có bất kỳ biểu lộ địa trở về câu: "Sư huynh, ta là hầu tử, đối với nữ nhân không có hứng thú. Nàng ở tại ta đây thật sự không có phương tiện."

"Hắc, chớ trêu." Lăng Vân tử sách sách nở nụ cười: "Người còn hầu tử? Hắn là tính con khỉ tinh."

"Là con khỉ tinh cũng không có hứng thú." Hầu tử cường điệu nói.

Cho dù bị ngộ nhận là đối với mẫu con khi cảm thấy hứng thú cũng không quan hệ, hầu tử hiện tại thâm nghĩ tìm lấy cơ đem cái này phiên toái nhân vật cho đẩy trở về.

Không đề cập tới Dương Thiên có phải là hội chạy hoa sơn đi cầu kết lại họ Trần phạm phải giới luật của trời, cũng không xách đến lúc đó có phải là hội thực sinh cá gọi trầm hương đưa con khắp nơi nói chuyện yêu đương. Tóm lại, cùng cái này dương gia huynh muội dính dáng, chuẩn không có chuyện tốt.

Trong phòng Phong Linh đã bắt đầu đụng phải, bắt quá vô luận nàng như thế nào lăn qua lăn lại cũng không xảy ra cửa kia, cũng nghe không được bên ngoài bất kỳ thanh âm gì, chỉ cảm thấy có một đạo nhìn không thấy tường đưa bọn họ tách rời ra.

Lăng Vân tử quay đầu nhìn Phong Linh liếc, lại quay tới đối với hầu tử cười, thân thủ so cá hai: "Như vậy được chưa, hai cái nạp thần đan. Ta cho người hai cái nạp thần đan, người làm cho Dương Thiên ở tại nơi này Lăng Yên lí, như thế nào?"

Nghe được nạp thần đan, hầu tử con mắt hơi sáng ngời, trong nháy mắt trong nội tâm lại một lộp bộp.

Tại những người này trước mặt, quả nhiên là không có bí mật a...

Thoáng lấy lại bình tĩnh, hầu tử lạnh lùng nói: "Nàng vừa tới liền cùng đạo đồ nổi lên xung đột, sau này không biết còn muốn dẫn đến phiên toái gì."

"Lại đại phiên toái phỏng chừng cũng không lớn bằng người a?" Lăng Vân tử kiệt kiệt nở nụ cười.

"Đó là không đồng dạng như vậy, ta không chủ động gây chuyện, nàng lại không là."

Lăng Vân tử mấp máy miệng, xoáy lên ống tay áo nói: "Ba khóa! Ba khóa nạp thần đan!"

"Nàng nếu ở tại chỗ này, sau này ta sợ phải không được an bình."

"Năm khóa! Người nơi này vốn có sẽ không được an bình, nhiều một cái thiếu một cái có cái gì cái gọi là?"

Hầu tử có chút do dự, năm khóa, một khóa hiệu lực là ba ngày, năm khóa chính là nửa tháng, vậy cũng đủ hấn dùng. Chính là thật sự làm cho Dương Thiên ở tại chỗ này không có vấn đề sao? Hơn nữa nói cho cùng cùng Dương Thiên ở cùng một chỗ chính là Phong Linh, không phải mình a.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 28:

Lăng Vân tử là triết để bả hầu tử thuyết phục, đối tại ở vào tu hành bình cảnh vừa vội tại đột phá tu vi hầu tử mà nói, nạp thần đan lực hấp dẫn có thể nói cực cao.

Bất quá hẳn chính thức cần nói phục lại là Phong Linh, Phong Linh mới là sắp cùng Dương Thiên ở cùng một chỗ người, chỉ có điều trở ngại tình cảm không tiện nói ra thôi.

Thuyết phục hầu tử sau, Lăng Vân tử lại dựa vào dạng họa hồ lô canh chừng linh kéo ra ngoài nói chuyện một trận, bất quá Phong Linh cũng không có hầu tử tốt như vậy thuyết phục —— tối thiểu đối tại ngoại trừ hầu tử bên ngoài người là.

Cuối cùng Lăng Vân tử cũng không biết có lẽ cái gì dạ làm cho Phong Linh đáp ứng rồi cùng Dương Thiên cùng ở, bất quá cũng chỉ là vài ngày, Lăng Vân tử đáp ứng trong vòng vài ngày tại Lăng Yến lí nhiều xây một tòa nhà gỗ.

Giải quyết cái vấn đề sau, đêm hôm đó hầu tử liền cùng Lăng Vân tử uống một đêm rượu, Lăng Vân tử nói rất nhiều, theo đương tiêu sa di bắt đầu, đến bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động theo tu bồ đề thượng thiên tham gia cây bàn đào yến, rồi đến chính mình lập nên Lăng Vân các, trên trời dưới đất các loại kỳ văn dị sự, nghe được hầu tử cùng Phong Linh say sưa có vị.

Nguyên lai thế giới này như thế đặc sắc.

Về phần Dương Thiên, chỉ là một thằng ngồi ở một bên ai cũng không thèm nhìn, buồn bực thanh âm không lên tiếng.

Ngày kế sáng sớm, Lăng Vân tử đánh ra phải về Lăng Vân các chờ hiệu tại công đạo hết quan trọng nội vụ kho khởi công xây dựng một tòa mới nhà gỗ sau liền rời đi, chỉ để lại Dương Thiên.

Điều này làm cho hầu tử càng thêm cảm thấy Lăng Vân tử việc này thuần túy chính là vì đem Dương Thiên cái này phồng tay khoai lang ném cho Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Bất quá trời sập xuống cũng có tu bồ đề đẩy lấy, việc này không tới phiên hầu tử quan tâm, hẳn chỉ để ý tu hành chính là.

Từ sờ đến nạp thân cảnh khảm sau, hầu tử liền cảm giác hấp thu linh khí thập phần khó khăn. Cái loại cảm giác này giống như là một cái khí cầu đã bị thổi tới cực hạn, lại thổi, liền ần ần có nứt vỡ cảm giác, toàn thân kịch liệt đau nhức, huyết mạch phun trương.

Dựa theo theo tàng kinh các trộm ra tới trên sách đã nói, đây thật ra là đã thông linh lực phóng ra ngoài thông lộ quá trình. Tại linh lực thừa nhận cũng đã đạt đến mức tận cùng, thân thể rèn luyện lại còn chưa kịp mở rộng dưới tình huống, hấp thu nhiều ít linh lực liền ý nghĩa yếu tự nhiên phóng thích nhiều ít linh lực.

Có thể linh lực phóng ra ngoài kinh mạch còn không có đã thông, cho nên có này kịch liệt đau nhức cảm giác.

Nếu là thay đổi ngộ giả đạo cũng là thôi, mấy chục năm như một ngày tu hành nước chảy đá mòn, đem đau đớn chia đều đến vài thập niên trong thời gian, cơ hồ không có cảm giác gì quá trình này liền hoàn thành.

Chính là phóng tới Hành Giả đạo liền trở thành một đạo khảm. Mà hầu tử thể chất lại là Hành Giả đạo người tu hành trung người nổi bật, cho nên đạo này khảm tựu trở nên phá lệ rõ ràng.

Ăn Lãng Vân tử đưa tặng nạp thần đan, hầu tử phát hiện loại này cái gọi là nạp thần đan đối cấp này đoạn tu hành cũng cũng không có căn bản trên trợ giúp, nói toạc ra bất quá là một loại đặc thù thuốc tê, có thể tê dại rơi loại này cảm nhận sâu sắc.

Nếu không phải là Lãng Vân tử vừa đi, tu bồ đề liền đem Phong Linh chiêu đi cho hầu tử nắm đến một câu: "Dùng đan dược tu hành không phải tử hình, ngàn vạn cẩn thận đi chi." Nói không chừng hầu tử cứ như vậy mơ hồ địa đưa mệnh.

Ăn nạp thần đan lại tu hành xác thực không hề có kịch liệt đau nhức cảm giác, nhưng linh lực phóng ra ngoài đối thân thể thương tổn lại vẫn tồn tại, nhiều lần tu đến mức tận cùng hầu tử đều cảm giác đầu vầng mắt hoa, toàn thân nóng lên, ý thức trở nên càng ngày càng mơ hồ đến nỗi tùy thời đều thiếp đi.

Cũng may có tu bồ đề câu nói kia ở lâu tượng tượng, mới không có gặp chuyện không may.

Bởi như vậy hai hồi, tốc độ là tăng lên, nhưng vẫn là phải tiết chế, mỗi lần tu hành ba hai canh giờ, liền cần nghỉ ngơi ba năm canh giờ.

Mà tại loại này không ngừng phản phục trong quá trình tu hành, bị che dấu đau xót ngày đêm tích lũy, giống như tuyết cầu càng lăn càng lớn, vô thì vô khắc địa giày vò lấy hầu tử thể xác và tinh thần, cảm giác thật giống như tùy thời nhắm mắt lại sẽ đoạn khí vậy.

Hảo tại loại này đau xót là tiềm ẩn cũng không có lúc trước biểu hiện được như vậy rõ ràng, ít nhất Phong Linh là không có nhìn ra, hầu tử cắn răng cũng liền chống xuống dưới.

Về phần này Dương Thiên, như cũ là không cùng người ta nói lời nói, mỗi ngày trời vừa sáng liền ra ngoài cũng không biết đi nơi nào, lúc chạng vạng tối phương phản hồi nhà gỗ. Ban đêm cùng Phong Linh xài chung một giường lớn giường, lại một câu cũng chưa từng nói qua, như phảng phất là cá trong suốt người vậy. Cái này lệnh Phong Linh tâm tình thập phần không vui, cũng may nhà gỗ mấy ngày liền sẽ kiến thành, cũng là nhịn xuống.

Lăng Vân tử đi rồi đệ tam đêm, hầu tử lại hảo như bình thường đồng dạng tu hành.

Đêm khuya, thân thể thừa nhận cực hạn lại một lần đã đến, chỉ cảm thấy toàn thân nóng hôi đầu vầng mắt hoa, trong vô tri vô giác vội vàng chạy đi nhà gỗ thoát khỏi áo chạy đến phòng bếp trước bên giếng nước trên, đánh một thùng lạnh buốt nước giếng vào đầu đổ xuống.

Lập tức, cả người thanh tỉnh không ít.

Vuốt qua gương mặt, thở hỗn hển ngồi yên tại bên cạnh giếng, lúc này, thân thể trong nóng ngoài lạnh, một cổ nóng hôi hôi địa theo thân thể lỗ chân lông ra bên ngoài chui.

Niêm đến làn da trên nước đảo mắt tịt giữ.

Tinh thần là thanh tỉnh không ít, chính là thân thể nhưng như cũ giống như yếu bị xé nứt vậy.

Mặc dù có nạp thần đan gây tê tác dụng, nhưng hầu tử biết rõ trong chuyện này thương tổn đến tột cùng có bao lớn. Không có đau đớn, lại càng thêm làm cho người ta khủng hoảng. Có thể hấn không được không làm

như vậy, nếu như không có nạp thần đan trợ giúp, tại loại này trình độ dưới tu hành, hẳn liền thanh tỉnh ý thức đều không thể bảo trì.

Nhìn xa tàng kinh các, hầu tử lại nhìn một bên một cái cao hơn người bụi cỏ.

"Thời gian thật dài không có đi. Trong bụi cỏ mọi người đi được không sai biệt lắm, lại còn có mấy bương bình cực kỳ không phải ở trước không thể a." Hầu tử nghĩ, bất đắc dĩ cười cười: "Những người này đều đang suy nghĩ gì đấy? Tu tiên chính là vì ngồi xỏm người khác ngoài cửa làm cho mai phục? Ha ha ha ha."

Chính cười, hầu tử đột nhiên trong nội tâm cả kinh dọa ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng hướng phía Phong Linh nóc nhà nhìn lại!

Dưới ánh trăng, Dương Thiên mặc một thân bạch y tại trong gió nhẹ tựa như tiên tử vậy, đang ngồi ở nóc nhà hai tay ôm đầu gối, lệch ra cái đầu nhìn chăm chú hầu tử.

Này chăm chăm vào hầu tử xem kiêu my trên mặt chậm rãi hiện lên một tia kinh dị.

Hai người nhìn nhau nửa ngày, Dương Thiên chỉ vào vai của mình bộ hỏi: "Hầu tử, của ngươi chim hoàng yến?"

Hầu tử lập tức hiểu rõ ra, thân thủ che rất nhiều năm trước kia con cộp kia tại chính mình vai lưu lại sẹo, hỏi ngược lại: "Ngươi là cái kia kim sắc cá chép?!"

"Có hơn mười năm đi, thời điểm đó ngươi còn không có cao như vậy, nếu như không phải này kỳ lạ vết sẹo, ta lại thực nhận không ra. Một con khỉ cùng một con chim hoàng yến đi ra hải, thật là có thú." Dương Thiên

dùng ngón tay điểm điểm môi của mình, cười cười, lạnh như băng trong bóng đêm a ra một hồi nhàn nhạt sương trắng.

Sâu hít một hơi thật sâu, nàng liền lại quay đầu hướng phía trăng sáng nhìn lại, thở dài: "Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải, cố gắng thật sự là duyên phận."

Đây là hầu tử lần đầu tiên chứng kiến Dương Thiên cười, này là một loại tựa như trong ngày mùa đông sau giờ Ngọ một đám dương quang loại ấm áp, chích là bao nhiêu niềm lên chút ít ưu thương cảm giác.

Lấy lại bình tĩnh, hầu tử hướng phía Dương Thiên bái, nói: "Cám ơn người ngày đó đã cứu ta cùng tước nhi."

"Tước nhi? Là này chích chim hoàng yến danh tự a?" Dương Thiên không có quay đầu, chỉ là nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào trăng sáng xem.

"Ừ." Hầu tử không nói thêm gì nữa, thân thủ đem thùng để vào trong giếng, lại đánh một thùng nước vào đầu đổ xuống.

Hai thùng nước đổ xuống đi, thân thể mặt ngoài khô nóng lập tức giảm bớt không ít, nhưng trong cơ thể khô nóng lại còn như trước, có loại thập phần cảm giác bị đè nén.

Lắc lắc dính tại bộ lông trên nước, hầu tử thân thủ nhặt lên của mình áo xuyên thẳng, kéo theo ẩm ướt lộc lộc cộc cộc ống quần liền chuẩn bị phản hồi nhà gỗ.

"Người tu chính là Hành Giả đạo a? Ta ca tu cũng là Hành Giả đạo. Người tu hành đạo nếu muốn học cấp tốc, cần muốn thừa nhận không giống bình thường thống khổ a. Càng là tốt tư chất, thống khổ liền càng lớn. Loại thống khổ này, sau này còn sẽ càng nhiều."

Hầu tử dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía Dương Thiên. Nàng như trước không quay đầu lại, chỉ là nhìn qua mình nguyệt phối hợp thuyết.

"Lúc ấy hấn nói, chỉ cần bản lĩnh cao cường liền có thể cứu về mẫu thân, cho nên hấn rất liều mạng. Hấn thật sự thành, trên trời dưới đất, ai không biết hai lang thân Dương Tiễn danh hào. Có thể là mẫu thân. . ."

Hầu tử thấy không rõ nét mặt của nàng, có thể nói đến "Mẫu thân" hai chữ thời điểm Dương Thiên trong giọng nói dần theo điểm nghẹn ngào, dừng một chút, nàng tựa hồ khôi phục một chút, nói tiếp đi: "Ta không nghĩ ra, tại sao phải tiếp nhận chiêu an? Thiên đình rõ ràng cảm hấn không có biện pháp."

"Không phải nói giới luật của trời cũng là thần tiên định, bầu trời tất cả thần tiên đều là theo phạm nhân tu luyện mà đến, chỉ cần so với bọn hấn càng liều mệnh, một ngày kia liền sẽ trở thành thiên địa chúa tể, từ nay về sau cảm vận mệnh của mình sao?"

"Trên cái thế giới này, ta chưa bao giờ thấy qua một người tư chất so với hấn càng tốt, có thể hấn vì cái gì. . . Còn muốn khuất phục. . ."

"Hành Giả đạo khó như vậy, nhiều năm như vậy đều rất đã tới, nếu như muốn thả vứt bỏ, vì cái gì còn muốn bắt đầu. . ."

"Nếu như không có tu tiên, có lẽ ta đã chết già, cái gì đều nhớ không được. . . Không nhớ rõ mẫu thân, không nhớ rõ phụ thân, không nhớ rõ đại ca, liền cũng sẽ không nhớ rõ cừu hận. . ."

Dương Thiên thì thảo tự nói, dần dần địa ngôn ngữ trở nên đứt quãng, cho đến phá thành mảnh nhỏ, đến cuối cùng miệng không thể nói, chỉ là đầu tựa vào giữa gối, loáng thoáng trung hầu tử nghe được tiếng nước nở.

"Có lẽ, ca của người hán có nguyên nhân khác." Hầu tử nhẹ giọng nói một câu.

Dương Thiên không có trả lời, chỉ là cúi đầu.

Nhẹ giọng thở dài, hầu tử cúi đầu đi vào trong nhà gỗ của mình.

Dương gia hai huynh muội chuyện tình cũng không phải là hán hiện tại có thể quản được.

Mặc dù quản được, cũng không nên trông nom.

Dương Tiễn ngọc đế não đến não đi cũng là cậu cùng cháu trai, Như Lai phật tổ sẽ không xuất thủ, thay đổi hầu tử liền không giống với lúc trước.

Dương Tiễn phản thiên không có việc gì, hầu tử phản thiên nhưng là sẽ bị áp dưới chân núi chúi xuống năm trăm năm. Chuyện này chơi không được.

Đêm hôm đó hầu tử kéo theo mệt mỏi, vết thương chồng chất thân thể, lại nằm tại trên giường trần trọc.

Nguyệt quang theo ngoài cửa sổ tà tà chiếu nhập, đem nóc nhà Dương Thiên cô đơn thân ảnh khắc ở hầu tử đầu giường, có chút bi thương.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 29:

Sáng sớm hôm sau, thái dương còn không có bay lên hầu tử liền sớm địa rời giường, giống nhau trước kia địa rửa mặt, bắt đầu tu hành.

Ngày qua ngày địa tu hành, mỗi một ngày, hấn đều lên lút tính trước, còn phải bao lâu, còn phải bao lâu tài năng tu thành thân thông quảng đại Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không.

Chính là càng như vậy, hấn liền càng là khủng hoảng, theo đau đớn tăng phúc, cái này một con đường phẳng phát không có cuối cùng vậy.

Đôi mắt cái này không hiểu khủng hoảng, hấn một chút biện pháp cũng không có, có khả năng làm, chính là đau khổ địa nhìn, ngày qua ngày địa kiên trì, vô luận nhiều khổ nhiều khó đều muốn chịu đựng.

Chính như hấn tại tức nhi trước mộ phần theo lời.

Ăn vào thứ hai miếng nạp thần đan, hấn tại ngoài phòng một khóa bao trùm nửa bên rêu xanh trên mặt đá bắt đầu đả tọa thu nạp linh khí.

Mấy ngày nay tu hành bởi vì có nạp thần đan trợ giúp thân trí có thể bảo trì, tốc độ xác thực nhanh hơn không ít, chính là loại này cực hạn tu luyện thương tổn lại sẽ không bởi vì nho nhỏ thuốc mê mà triệt tiêu.

Sợi sợi linh khí nhanh chóng hội tụ nhập thể hóa thành linh lực, trong cơ thể linh lực tắc bành trương trước ra bên ngoài tuôn, va chạm, mỗi một tắc

da thịt đều truyền đến đau đớn cảm giác, tựa hồ nạp thần đan cũng đã không cách nào hoàn toàn miễn trừ thống khổ.

Mà một cỗ nhiệt lưu phun lên đại não , càng điên cuồng mà giày vò lấy nay đã không phải thập phần thanh tỉnh ý thức.

Đương hầu tử hoàn thành một canh giờ tu hành, tinh thần lần nữa gần như hỏng mất biên giới thời điểm Phong Linh cũng đã bung cất tốt hoa quả cười tùm tùm đất đến hầu tử trước mặt.

Mở to mắt, kèm chế thở hào hển, cắn răng giả bộ làm điềm nhiên như không, hầu tử đi đến bên cạnh giếng lại là một thùng nước vào đầu đổ xuống, đã xong lúc này đây tu hành.

Đãi trì hoãn qua được, hầu tử ngồi vào Phong Linh bên người bắt đầu gặm nổi lên hoa quả, cầm hoa quả lại tại run nhè nhẹ!

Dem cắt phiến hoa quả một bả nhét vào trong miệng nhai lên, hầu tử vụng trộm liếc một cái Phong Linh, tựa hồ nàng cũng không có phát hiện điềm này.

Từ đem đến Lăng Yên lí, phòng bếp lại ở bên cạnh, mỗi ngày tự tay giúp hầu tử chuẩn bị cái ăn cũng đã thành Phong Linh thói quen.

"Thế nào?" Phong Linh ân cần hỏi.

"Không sai biệt lắm, cảm giác bất quá cá hai ba ngày... Bất quá cá hai ba ngày hẳn là có thể hoàn thành theo ngưng thần cảnh đến nạp thần cảnh quá độ. So với trong dự liệu nhanh hơn một ít."

Phong Linh lông mày hơi nhíu lại.

Đây rõ ràng là đáng giá vui vẻ chuyện tình, nhưng vì cái gì nàng theo hầu tử trong mắt nhìn qua cũng chỉ có sầu lo?

Bất quá loại này lo lắng cũng chỉ là trôi qua tức thì, tốt xấu hầu tử bây giờ nhìn lại đã không có dùng nạp thần đan trước thống khổ như vậy.

"Hai ba ngày? Hừ, theo ta thấy ngươi cả đời đều tu không đến nạp thần cảnh."

Một cái thanh tịnh thanh âm dễ nghe truyền đến, hầu tử ngẩng đầu, chỉ thấy Dương Thiên từ đằng xa chấp tay chậm rãi dạo chơi mà đến.

Như cũ là này nhẹ nhàng bay múa bạch y, lạnh như băng xinh đẹp thân sắc, chỉ là so với ngày xưa lược lược có chút ít nhiệt độ.

"Ngươi nói vậy! Hầu tử rất nhanh sẽ tu đến nạp thần cảnh!" Phong Linh cô lấy quái hàm hướng Dương Thiên trừng quá khứ.

Hầu tử nhưng chỉ là trầm mặc, tiếp tục cúi đầu gặm hoa quả, đợi cho Dương Thiên cước bộ bước đi thông thả đến trước mặt, mới hỏi nói: "Nói nói, ngươi có cái gì giải thích?"

Cái này vừa hỏi, Dương Thiên khước miệng hơi nhếch lên, Phong Linh lại cả cứng đờ.

"Nếu như hiện tại nạp thần đan triệt để mất đi hiệu lực, ngươi chỉ sợ sẽ lập tức hôn mê đi qua đi?" Dương Thiên duỗi ra ngón tay thon dài, nhẹ nhẹ gật gật hầu tử vai, ý vị thâm trường thuyết.

Hầu tử khước mắt run rẩy, bên ngoài lí nhưng vẫn là tiếp tục như không có việc gì gặm hoa quả.

Phong Linh muốn phản bác, có thể nàng cũng đã nhạy cảm địa bắt đến hầu tử trầm mặc, phảng phất lúc trước một ít ti dự cảm bất tường được đến xác minh vậy, theo Dương Thiên một câu cả kinh nói không ra lời.

Nhìn sang kính hãi Phong Linh, Dương Thiên đưa tay thu trở về, lạnh lùng nói: "Biết không? Thân thể của ngươi cũng đã tiếp cận cực hạn. Vô luận nạp thần đan hiệu quả như thế nào, chỉ cần thân thể một khi đến cực hạn, ngươi liền sẽ triệt để mất đi tri giác. Đương nhiên, chết chắc là không biết. Điểm này ngươi có thể yên tâm. Có râu bồ đề tại nơi này, ngươi tuyệt đối không chết được. Nhưng là chờ ngươi khi tỉnh lại liền sẽ phát hiện nguyên bản lao ra khe hở thông đạo lại hoàn toàn bế tắc, hết thấy lại bắt đầu lại từ đầu."

Đó là một... Chết tuần hoàn?

Cho dù như thế nào tỉnh táo, cái này bình tĩnh thần sắc hầu tử đều có chút trang không nổi nữa.

Nếu như tiến vào chết như vậy tuần hoàn, này người tu hành đạo còn có cái gì ý nghĩa?

"Nói hưu nói vượn! Ngươi tu cũng là ngộ giả đạo, sao biết biết rõ Hành Giả đạo chuyện tình? TỰ... Cho dù thực có như thế các loại tặc đoạn, Lăng Vân tử sư thúc không có khả năng không nói rõ ràng!" Phong Linh hô lớn.

Hầu tử nắm chặt quả táo tay hơi định trụ, nói rộng ra miệng không có gặm xuống dưới, mà là ngẩng đầu, gắt gao nhìn thẳng Dương Thiên.

Nhìn xem mặt không biểu tình hầu tử cùng có chút bối rối Phong Linh, Dương Thiên trên mặt khó được mà xuất hiện tiếu dung, một loại khinh miệt tiếu dung: "Ta là tu ngộ giả đạo không có sai, có thể luyện đan Lăng Vân tử tu cũng là ngộ giả đạo. Nạp thần đan, hẳn nhất định là không qua.

Hắn sờ dĩ không nói, là vì trong thiên địa không có vài người người tu hành đạo sẽ gặp gặp loại tình huống này, Hành Giả đạo tu hành độ khó cùng người tu tiên tư chất cùng một nhịp thở. Không có gặp được qua, cho nên hắn cũng không rõ ràng lắm."

Dem mặt để sát vào hầu tử, Dương Thiên mị nhãn như tơ, thô khí như lan, chậm rãi nói: "Có thể gặp được đến loại tình huống này đều là có một không hai kỳ tài, loại người này có được không thể tưởng tượng linh khí hấp thu tốc độ. Có tin hay không là tùy người a! Yếu là nghĩ muốn biện pháp giải quyết, tựu tới tìm ta."

Nói đi, Dương Thiên xoay người liền đi, đi ra vài bước, lại đột nhiên xoay người, dùng ngón trỏ điểm điểm của mình môi son, cái cằm cao ngạo trên mặt đất giương, ra vẻ tự hỏi trạng nói: "Ai, đã quên nói, biết rõ nạp thần đan là ai kiệt tác sao?"

Hầu tử dựng lên lỗ tai.

"Cái thứ nhất luyện người, gọi ngọc đỉnh. Cái thứ nhất cật người, gọi Dương Tiễn."

"Dương... Dương Tiễn!" Phong Linh nhất thời kinh ngạc.

Sáng sớm trong gió nhẹ, nhìn chăm chú dạo chơi đi xa Dương Thiên, hầu tử con mắt chậm rãi trợn to, tay hơi buông lỏng, nắm ở lòng bàn tay bán phiến quả táo lạng yên chảy xuống.

...

Dốc lòng điện ở chỗ sâu trong, nhắm mắt tu hành tu bồ đề nhẹ khẽ lắc đầu, khoe miệng cong lên một tầng cười bất đắc dĩ.

...

Cơ hồ Dương Thiên mới vừa ở cùng Phong Linh cùng ở bên trong nhà gỗ ngồi xuống, hầu tử cũng đã thở hồng hộc địa chạy tới cửa ra vào.

"Lo lắng cực kỳ nhanh sao." Dương Thiên ngâm vào nước nâng một bình trà, ngược lại đến trong chén trà, bung lên, chậm rãi a trước khí, đưa lưng về phía hầu tử nhàn nhã nói: "Ngưng thần hậu kỳ, chạy vài bước lộ tỵ thở hồng hộc, trong cơ thể kinh mạch gánh nặng cũng đã rất nặng đi? Loại tình huống này còn có thể kiên trì, không đơn giản a. Rất hiếu kỳ ngươi đến tột cùng có mục đích gì, cần như vậy liều mạng."

"Nói cho ta biết, giải quyết như thế nào." Hầu tử cắn răng nói.

"Đi, bất quá ngươi phải đáp ứng ta một cái điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Đáp ứng ta một cái yêu cầu, về phần yêu cầu gì, ta còn không nghĩ tới. Chờ ta nghĩ tới, sẽ nói cho ngươi biết. Ta, yêu ngươi một cái hứa hẹn, một cái phải thực hiện hứa hẹn. Kỳ thật ta đã cứu mạng của ngươi, vốn có cùng ngươi yêu chút gì đó cũng không tính quá phận. Bất quá, ta hy vọng được đến chính thức hứa hẹn." Dương Thiên chậm rì rì thuyết, trên mặt vui vẻ, này thần sắc tỵ phảng phất cùng khuê mật đang nói trước sinh hoạt vụn vặt sự.

Cái này rõ ràng cho thấy yêu lừa đảo tư thế!

"Có ý nghĩa sao?" Hầu tử lãnh nhàn hỏi: "Cùng một cái chỉ có ngưng thần cảnh tu giả yêu hứa hẹn, có ý nghĩa sao?"

"Đương nhiên là có ý nghĩa." Dương Thiên chậm rãi xoay người lại, nhếch lên cặp kia khám trước giấy mạ vàng bạch sắc giầy vải, tiếp tục a trước trà, cười nói: "Ta nghe được một ít nghe đồn, ngươi lần trước trộm nhập tàng kinh các tu bồ đề đều không xử phạt ngươi, huyền não ngươi ngu"

sư huynh đều đóng cửa không ra. Những kia đạo đồ quả thực hận thấu người, đối với người chửi bới có thể nói ngũ thải rục rĩ, cực kỳ đặc sắc. Nếu là gặp gỡ không biết còn tưởng rằng tu bỏ đề phạm vào hồ đồ, như thế nào thu người như vậy cá làm xằng làm bậy đồ đệ."

Dùng một chút, nàng nụ cười trên mặt hơi thu thu, khóe mắt phiêu hướng hầu tử, nói tiếp: "Bất quá cái nhìn của ta cùng bọn họ lược qua không có cùng, ta nhưng không tin danh khắp thiên hạ tây phương thượng cổ đại tiên tu bỏ đề hội tùy tâm sở dục địa đi đặc thù đối đãi là một loại đệ tử, hơn nữa ta kiến thức qua người hấp thu linh lực tốc độ. Cho nên, lời hứa của người có ý nghĩa."

"Vạn nhất ta đến lúc đó không thực hiện?"

"Sẽ không." Dương Thiên nhấp một ngụm trà, bẹp dưới miệng, cười nói: "Người trong tay áo có một cây vũ mao, màu vàng hơi đỏ vũ mao. Nếu như ta nhớ không lầm, này chim hoàng yến cũng là màu vàng hơi đỏ. Chỉ cần là vì tu tiên, không cần phải giống như người như vậy liều mạng. Ta tới đoán đoán, nàng chết rồi, mà người đối với nàng có hứa hẹn, đúng không?"

Nghe đến đó hầu tử khóe mắt bỗng nhiên co lại động: "Đủ rồi!"

Hầu tử phản ứng cũng đã xác minh suy đoán của nàng, điều này làm cho Dương Thiên trên mặt vui vẻ càng đậm, người thẳng tiểu dung.

Dem chén trà trong tay phóng tới trên mặt bàn, nghiêng dựa vào cái bàn nhìn từ trên xuống dưới hầu tử, nói: "Ta đề nghị, tại người tu vi trên trước khi đi còn là không phải ly khai Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Dùng người hiện tại trạng thái, chỉ cần liếc, trên người của người có đồ vật gì đó đều bị đối phương thấy nhất thanh nhị sở. Nếu như không phải phát hiện người là ta đã từng gặp phải hầu tử, lại phát hiện người trong tay áo còn bảo lưu lấy

vũ mao, ta cũng sẽ không muốn lời hứa của ngươi. Như thế nào, điều kiện của ta, đồng ý không?"

Nữ nhân này, quả nhiên rất nguy hiểm!

Hầu tử thiết nghiêm mặt lạnh lùng nói: "Không cần, ta nghĩ ta không cần nạp thân đan cũng có thể tu đến nạp thân cảnh, bất quá thời gian rõ dài thôi. Ta có thể đợi!"

Đang muốn xoay người, lại nghe đến sau lưng Dương Thiên sách sách tiếng cười: "Ý nghĩ kỳ lạ. Linh lực hấp thu tốc độ, bất kể như thế nào áp chế hiệu quả đều cũng có hạn. Hạn chế linh lực hấp thu tốc độ, đây chính là ngộ giả đạo mấy ngàn năm nan đề. Quá nhanh tốc độ ý nghĩa ngươi không thể liên tục tu luyện. Chẳng lẽ ngươi không có phát hiện, mỗi lần tu luyện xong sau, chích phải tu luyện dừng lại dừng lại, nguyên bản bắt đầu mở ra thông lộ tự lại bắt đầu khép kín sao? Suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ta a, sau này ngươi còn gặp được rất nhiều vấn đề, cùng những người khác bất đồng vấn đề. Mà tu bồ đề tựa hồ không lớn quản ngươi, ta có thể giúp ngươi. Vì để cho lời hứa của ngươi trở nên càng có giá trị, ta sẽ đem hết toàn lực giúp ngươi."

Không quay đầu lại, nghe xong đoạn văn này, hầu tử mở ra đi nhanh ly khai nhà gỗ.

Vẫn đứng tại ngoài phòng Phong Linh vội vàng chăm chú theo đi lên.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 30:

Hầu tử chưa có trở về của mình nhà gỗ nhỏ, cũng không có tiếp tục tu hành, mà là một đường đi, một đường đi, phảng phất không có mục đích, chỉ là đơn thuần địa yếu cách Dương Thiên xa một chút.

Sau lưng hắn, Phong Linh chăm chú theo sát, không rên một tiếng.

Hồi lâu, hầu tử rốt cục dừng bước.

"Yên tâm đi, ta không sao. Nàng nói mò." Hầu tử nói.

Phong Linh cắn môi, muốn nói chút gì đó, rồi lại không biết nói cái gì cho phải. Chỉ là yên lặng rất nhanh trong tay phát trần, trầm mặc.

Hầu tử thở dài, nói: "Người đi về trước đi."

Nói đi, lại mở ra cước bộ đi lên phía trước.

"Người muốn đi đâu?"

"Ta nghĩ một người yên lặng một chút, yên tâm đi, ta không sao."

Nhìn xem hầu tử đi xa bóng lưng, Phong Linh chỉ có thể ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ.

Một đường leo lên thêm đá, thẳng đến đỉnh núi phát hiện không đường có thể đi, hầu tử mới dừng bước.

Cong lung, chóng đầu gối, hãn thở hỗn hển, trái tim nhảy lên dữ dội trước, huyết dịch theo kinh mạch bay thẳng lên não, có một chút choáng váng.

Cái này lúc trước chưa bao giờ có, loại trình độ này vận động, cho dù là hai tháng trước còn xa xa không có sờ đến nạp thần cảnh khung cửa thời điểm hầu tử cũng tuyệt không đến mức thở hồng hộc.

Nhưng là bây giờ. . .

Mỗi lần tu hành đều phảng phất biến thành một lần trải qua sinh tử tra tấn, cơ hồ khiến hãn tiêu hao tất cả thể lực.

Ngửa đầu nhìn lại, trước mắt một phiến vân hải, đỉnh núi đứng vững.

Sau lưng hãn, là cao cao vách đá.

Linh Đài Phương Thốn Sơn bậc thang dừng ở đây, bậc thang đầu mút nhất, là một cái xưa cũ đình nghỉ mát, đình bên cạnh một gốc cây phảng phất từ tranh thủy mặc lí dài ra cự tùng lẳng không mở rộng trước dáng người, cũng không biết bao nhiêu tuổi nguyệt.

Nơi này ngày bình thường cực ít có người, thế cho nên đình nghỉ mát dài khắp cỏ dại cũng không người quản lý.

Lẳng lẳng địa ngồi vào trong lương đình, hầu tử nhìn tựa như tiên cảnh vậy phong cảnh, lại tâm loạn như ma.

Dương Thiên là một nhân vật nguy hiểm, yêu cầu như vậy đồng đẳng với rao giá trên trời, nhưng hầu tử chính thức tâm phiền cũng không phải cái này —— "Lão nhân, vì cái gì còn không ra tay? Không muốn xem ta liền này đột phá, còn là. . ."

Hầu tử không nghĩ ra, ần ần địa cảm thấy tu bồ đề có của mình tính toán, chính là đến tột cùng là dạng gì tính toán, hẳn không rõ.

Chính mình đối thế giới này hiểu rõ còn quá ít, thế cho nên không cách nào đối với dưới mắt chuyện tình làm ra phán đoán, chỉ có thể kẹp lấy cái đuôi làm người.

Loại ý nghĩ này chợt lóe lên, lại làm cho hầu tử không rét mà run.

Hắn tuyệt không muốn trở thành trong trí nhớ Tôn Ngộ Không bộ dạng, nhưng dưới mắt, chính là hắn muốn sao?

Tu vi là nhất định phải đột phá, không là tu tiên hầu tử khổ cực như vậy khiêng đến bây giờ làm gì vậy?

Chính là cho dù yếu đột phá, bài trừ các loại nhân tố, hầu tử cũng không nguyện ý cùng Dương Thiên đáp bên trên.

Cái này Dương Thiên nói rõ là phản thiên đình, có lẽ so với anh của nàng còn phản.

Chính là bất hòa Dương Thiên đáp bên trên, như vậy lại nên làm như thế nào?

Hầu tử cứ như vậy ngồi, thở hào hển, nhìn chăm chú xa xa ngọn núi, trong nội tâm lộn xộn.

Hắn nhớ tới Hoa Quả Sơn, nhớ tới mười vạn dặm ngoài trên sườn núi cô phần, nhớ tới một đường mười năm mò mẫm lẫn lộn.

Thẳng đến mặt trời lặn tây rủ xuống, hỗn loạn suy nghĩ cũng không có lý ra nguyên do đến, hắn chỉ phải bắt đắc dĩ địa vỗ vỗ ống quần đứng lên, đi trở về.

Trở lại Lăng Yên lí thời điểm hầu tử xa xa địa liền chứng kiến đứng ở trên mặt đá nhìn ra xa Phong Linh.

Gặp hầu tử trở về, Phong Linh hiển là nhẹ nhàng thở ra, nàng chạy chậm trước đi đến hầu tử trước mặt.

"Ta khá, không có chuyện gì."

Hầu tử nhẹ giọng nói một câu, lại không có nhìn Phong Linh con mắt, điều này làm cho Phong Linh tâm hơi xiết chặt.

"Hầu tử, ngươi đừng không vui." Phong Linh ra vẻ nở nụ cười nói: "Ta tìm sư phụ ta, hần. . . Hần khẳng định có biện pháp, chỉ cần mấy ngày nữa. . ."

Hầu tử quay đầu nhìn nhợt cười cười, đưa tay sờ sờ Phong Linh đầu: "Yên tâm đi, chính mình hội giải quyết. Cám ơn ngươi."

Thanh Phong tử hội có biện pháp không?

Có lẽ có a, nhưng tu bồ đề cũng không trông nom chuyện tình, chẳng lẽ Thanh Phong tử hội vi phạm trông nom?

Có lẽ cái này căn bản là tu bồ đề kế hoạch một bộ phận, vì cái gì Dương Thiên tới trùng hợp như vậy, tới như vậy kịp thời?

Hầu tử cảm giác mình muốn điên rồi, lão đầu tử này, thực coi tự mình là giống như con khỉ đùa giỡn?

Vào đêm, hầu tử cả héo rút tại góc tường trong bóng ma, nhắm mắt lại, lại không có tu hành hấp thu linh khí, mà là tại hết sức địa điều chỉnh trước khí tức của mình, nghĩ cách đạt đến bây giờ có khả năng đạt tới lý tưởng nhất trạng thái.

. . .

Phi Vân các lều các trên hành lang, một người mặc màu đỏ bát quái đạo bào, có một đôi giồng như ung vậy lợi hại con mắt thanh niên nam tử hai tay chống trước rào chắn lằng lặng địa bao quát trước đạo quan.

Sau lưng hắn, rộng mở trong cửa lớn Thanh Vân tử ngôi ngay ngắn trong bóng đêm, nguyệt quang xuyên thấu qua cửa sổ khe hở chiếu ở trên người của hắn, thấy không rõ biểu lộ.

"Ta còn chưa có đi gặp sư phó, tỵ đến người nơi này." Thanh niên nam tử có chút không kiên nhẫn nói: "Người nói tỵ vì việc này người bế cái gì môn a?"

Trong bóng tối Thanh Vân tử như trước vẫn không nhúc nhích, không rên một tiếng.

"Bị mới sư đệ khi dễ, người nói người mắt mặt không?" Hồng y thanh niên nam tử hung hăng địa chửi thề một tiếng.

Hồi lâu, sau lưng truyền đến một tiếng thở dài: "Tam sư huynh, sư phó lần này gây nên, hiển là có lầm, như thế như vậy, quan trong công lý ở đâu? Có thể. . ."

"Có sai?" Thanh niên nam tử một chưởng vỗ vào rào chắn trên cất đứt Thanh Vân tử mà nói, xoay người lại trừng mắt trong bóng tối Thanh Vân tử quát: "Cái gì là 'Có sai' ?"

Theo tâm tình ba động, trên người màu đỏ trở nên càng thêm diễm lệ, phảng phất thiêu đốt hỏa diễm.

Người này chính là tu bồ đề tam đệ tử Đan Đồng Tử!

Bị Đan Đồng Tử như vậy một chất vấn, Thanh Vân tử lại giữ im lặng.

Đan Đồng Tử lạnh lùng nói: "Này thiên địa, cái gì là đúng, cái gì là sai? Công lý? Thiên đạo? Chính nghĩa? Trật tự? Ta thật không rõ đầu óc người lí cả ngày nghĩ cái gì! Đúng sai trọng yếu như vậy sao? Lão nhân so với chúng ta sống lâu trên vạn năm, dám trêu họa chính mình tự hiểu thu thập, không cần ta và người tại nơi này miên man suy nghĩ!"

Một người mặc màu xám đạo bào thường phục thân ảnh từ bên ngoài nhảy lên mà vào, vũng vàng địa rơi xuống Đan Đồng Tử bên cạnh, đơn nước sơn quỳ xuống đất, hành lễ.

Đan Đồng Tử chỉ là đôi người tới nhẹ gật đầu, không rên một tiếng, hiển là còn đang nổi nóng.

Người nọ dáng người cường tráng, ngẩng đầu lên, lộ ra một tấm củ ấu rõ ràng, lạnh như băng cứng ngắc mặt, trái trên gương mặt còn có một đạo rõ ràng vết đao.

"Bẩm sư phó, này hầu tử đi ra rồi. Kính đi chính chăm chăm vào."

Đan Đồng Tử chép miệng, nguyên bản tràn đầy vẻ giận dữ trên mặt dần dần hiện lên tiểu dung, phát tay áo nói: "Đánh cho hắn một trận, yếu. . . Đánh tới cầu xin tha thứ, làm cho hắn nhớ một đời!"

"Kính ý lĩnh mệnh!" Mặt theo thoáng nhẹ gật đầu, nhảy lên trực tiếp theo lầu các trên nhảy xuống, biến mất tại trong màn đêm.

Trong bóng tối, Thanh Vân tử hơi há hốc mồm, do dự nửa ngày nói: "Người sao phải khổ vậy chứ?"

"Tội gì? Tội gì? Ha ha ha ha! Ta cao hứng!" Đan Đồng Tử rất nhanh nắm tay, cặp kia ung đồng dạng con mắt hơi mị lên, nhìn về phía xa xa chảy

dài dầy núi, nói: "Ta liền muốn nhìn, một con khi, dựa vào cái gì muốn làm sư đệ của ta!"

...

Đêm khuya tối đen, lạnh như băng nham bích, hầu tử cắn răng từng điềm từng điềm địa hoạt động trước thân hình leo lên dưới xuống.

Hắn tuyến khó khăn nhất một con đường, theo nhà gỗ hướng vách núi cửa sổ leo ra, leo lên vạn trượng vách đá, hoành hành, thẳng đến lướt qua Thanh Vân các mới một lần nữa đi đến thạch đạo.

Cố gắng là thời gian quá dài an phận, đạo đồ môn cũng đã buông lỏng cảnh giác, trên đường đi im ắng địa không có cái gì tiếng vang.

Có thể không biết tại sao, hầu tử tâm lại nhảy tới cuống họng mắt, phảng phát nguy hiểm cũng đã gằn trong gang tấc.

Lén lút lợi dụng thạch đạo hai bên thảm cỏ xanh yểm hộ, hầu tử từng bước một địa tiềm hành. Trong nội tâm vui mừng, rồi lại không yên.

"Bây giờ có thể xin giúp đỡ cũng chỉ có tàng kinh các, bất kể như thế nào, phải chính mình tìm được biện pháp." Hắn nghĩ.

Lúc này, ở phía sau hắn cao ngất gỗ thông chạc cây trên, một thân ảnh tượng u hồn vậy vô thanh vô tức đi theo trước.

Khi hắn đi ra rừng cây, sắp tiến vào một cái cao hơn người cỏ lau từng giờ, một cái bóng đen từ trên trời giáng xuống, rơi xuống hầu tử gằn trong gang tấc địa phương!

Tay không ôm quyền, mặt theo lệch ra cái đầu, lạnh lùng địa chằm chằm vào hầu tử, nói: "Đan Đồng Tử tọa hạ đệ tử kính ý, bái kiến sư thúc."

Hung thần ác sát.

Vừa quay đầu lại, hầu tử liền lại chứng kiến một thân ảnh theo trên cây nhảy xuống.

Người tới một bộ cùng mặt theo giống nhau màu xám thường phục đạo bào, dáng người thon dài, trên lưng dùng trước một bả loan đao, ngược mặt lên thời điểm hầu tử chứng kiến màu đen bịt mắt. Người này chỉ có một con mắt.

"Đan Đồng Tử tọa hạ đệ tử kính đi, bái kiến sư thúc."

Cùng trong đạo quan những kia thoát nhìn vẫn nhược đệ tử bất đồng, hai người kia cùng với nói là đạo sĩ, không bằng nói là thổ phỉ canh chuẩn xác.

"Đan Đồng Tử. . ." Hầu tử khước mắt hơi rút ra bỗng nhúc nhích, sỢ sỢ cười khỏ: "Rốt cuộc là đã trở lại, ta hiện tại muốn chạy, chỉ sỢ cũng chạy không thoát a."

Hắn ắn ắn rất nhanh nắm tay.

Mây đen tán đi, trăng tròn nhô lên cao.

Nguyệt quang khuynh tả tại hầu tử trên mặt, chiếu ra răng nanh, một bộ dữ tợn biểu lộ, phảng phất một con đi đến tuyệt lộ chuẩn bị liêu chết đánh cược một lần mãnh thú.

Yên tĩnh trong đêm truyền đến trận trận huyền não thanh, hiển nhiên, biết rõ hầu tử rời đi nhà gỗ không chỉ là trước mắt cái này hai cái.

"Cút ngay ——!" Hắn điên cuồng địa rít gào, tiếng rống giận dữ vang vọng lạnh như băng đêm, vô số chim tước bị kinh lên thiên không.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 31:

Phong Linh vội vã địa đẩy ra hầu tử cửa phòng khép hờ, trong phòng không có một bóng người.

Nàng giật mình.

Hầu tử không tại, Dương Thiên cũng không tại.

"Bọn họ..."

Phong Linh luống cuống, gấp đến độ nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh.

Lúc này, một hồi huyền não từ đằng xa truyền đến, đó là tại sơn bên kia.

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại hoảng sợ địa nhìn về phía xa xa.

"Hầu tử... Là hầu tử..."

Ánh trăng trung nàng, tựa như một cái bất lực hài đồng.

Nhẹ khẽ cắn cắn môi, nàng xoay người chạy nhập phòng của mình trong, mở ra thùng gỗ, lấy ra một cái hộp gỗ tử.

Tại mở ra hộp gỗ trong nháy mắt, nàng rõ ràng địa do dự một chút, nhưng chỉ là trong nháy mắt, sau một khắc, nàng cắn chặt răng, mở ra hộp gỗ, đem trong đó đan dược đưa vào trong miệng.

...

Cỏ lau tùng bên cạnh, hầu tử nhếch miệng, phát ra giống như dã thú trầm thấp gào rú, hai tay hơi mở ra, lộ ra sắc nhọn móng tay.

Mặt thẹo lắc đầu, bày ra tay không vật lộn tư thế.

"Chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, đắc tội, sư thúc."

Sau lưng, độc nhãn long tay cũng đã theo như đến chuôi đao trên, lại không có nóng lòng ra khỏi vỏ.

Xa xa tiếng bước chân cách nơi này càng ngày càng gần, một khi thực bị vây trên, liền lại cũng sẽ không có cơ hội chạy trốn.

Xoay người nhảy lên, hầu tử nhanh chóng nhảy lên một bên một trượng cao thanh nham.

Độc nhãn long chỉ là vượt chuôi đao giương mắt lạnh lẽo hầu tử, lại không có đuổi tới tính toán.

Mà mặt thẹo cũng đã nhảy lên theo hầu tử trên thanh nham.

Không đợi hấn đứng vững, gằm lên giận dữ, hầu tử cũng đã lâm không một cước quét quá khứ.

Mặt thẹo không chút hoang mang, thân thể hơi co rụt lại, tiện tay liền bắt được hầu tử cổ chân.

Nhưng mà, sau một khắc, hấn ngạc nhiên.

Hầu tử tựa như rơi xuống trong cạm bẫy dã thú đồng dạng liêu lĩnh, bị bắt chặt chân dùng sức co rụt lại, cả người đều dẫn tới mặt thẹo trước mặt.

Đây quả thực là không thành đường lối đánh nhau phương thức, thậm chí phải nói, cái này căn bản cũng không phải là nhân loại đánh nhau phương thức.

Khoảng cách gần địa, mặt thẹo thấy rõ này trương che kín gân xanh dữ tợn, găm thét mặt, phảng phất đến từ địa phủ gào rú ác hồn vậy.

Trong nháy mắt đó, lòng của hắn lộ bộ hạ xuống, sợ, hắn thật sự sợ.

Buông lỏng ra hầu tử chân, nguyên vốn hắn nên đánh ra một quyền cũng ngược lại bảo vệ mặt của mình.

Hai người nặng nề mà đụng vào nhau.

Hầu tử chụp vào mặt thẹo cổ tay, máu tươi tóe lên.

Hét thảm một tiếng.

Nặng nề mà va chạm phía dưới, hai người lẳng không bay khỏi thanh nham hướng xuống đất rơi xuống.

Một trượng cao, đối tại người tu tiên mà nói có lẽ không coi vào đâu, nhưng mà còn không đến mức hoàn toàn không đếm xỉa.

Đối tại những này đề giai người tu tiên mà nói bọn họ vốn hắn nên bảo lưu lấy bản năng sợ hãi.

Chính là hầu tử không có.

Không có một tia một hào sợ hãi, tựa như một bả ra khỏi vỏ đao, chỉ còn lại có công kích, mà không biết sợ hãi.

Cho dù là lẳng không bay lên, cho dù là cao tốc hạ rơi, động tác của hắn đều không dừng lại chút nào, công kích, chỉ còn lại có công kích, hơn nữa

là không thể tưởng tượng công kích, đơn thuần được chỉ còn lại có bản năng công kích.

Độc nhãn long này duy nhất còn lại con mắt mở giống như yếu đến rơi xuống vậy, hấn há to mồm, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trước mắt một màn này, thậm chí liền xuất thủ trợ giúp đồng bạn của mình đều quên.

Hầu tử công kích, là đơn thuần nhất trực tiếp nhất, dùng móng tay trảo, dùng miệng cắn.

Thất kinh trung chỉ còn lại có phòng thủ mặt thẹo thậm chí không kịp kéo ra cự ly liền bị hầu tử chăm chú địa quán lên.

Dùng hai chân kẹp lấy mặt thẹo eo, hầu tử cả hướng phía mặt thẹo đè ép quá khứ, điên cuồng mà cắn xé.

Nặng nề mà ngã trên mặt đất, mặt thẹo buồn bực hừ một tiếng, nhưng đồng dạng bị thương hầu tử nhưng lại ngay cả kêu thảm thiết cơ hội đều không lưu cho hấn, cả lập tức lại nhào tới.

Tượng một con dã thú vậy đánh về phía của mình con môi. .

Ở trước mặt của hấn, mặt thẹo chỉ còn lại có phòng thủ. Tuy nhiên chính như hấn ngay từ đầu sở ý liệu đồng dạng, nếu như mọi người đường đường chính chính địa đánh hầu tử không phải là đối thủ của hấn, nhưng cái này nháy mắt công phu, đầu tiên tại sĩ khí trên mặt thẹo cũng đã thua, thua triệt để. Thua chỉ còn lại có giãy dụa.

"Không cần phải a —— không cần phải —— "

Điên cuồng tiếng kêu thảm thiết cuối cùng đánh thức ngốc đứng ở một bên độc nhãn long, hấn vội vàng hất lên tay, một tiếng chói tai tiếng rít, quán quanh tại bên hông loan đao lẳng không bay đi ra ngoài, theo độc

nhân long hai tay vừa bắm, này loan đao giống như có linh tính vậy nhanh chóng xoay tròn, hướng phía hầu tử xoay đi.

"Bá —— "

Vì tránh né gào thét mà qua loan đao, hầu tử chỉ phải đành chỉ cần xé mặt thẹo, kéo ra cự ly nhảy lên nhảy lên một bên nham bích, hai chân đạp tại nham bích trên, một tay túm ở rú xuống dây lẳng không treo lấy, làm ra tùy thời tiến công tư thế, gân xanh hiện ra, nhếch môi, rít gào.

Hắn lúc này cũng đã toàn thân là huyết, người khác huyết, dưới ánh trăng, này mặt mục càng phát ra dữ tợn.

Độc nhân long vội vàng chạy tới nâng dậy mặt thẹo.

Lạnh run địa ngời dậy, mặt thẹo mới buông xuống bảo vệ mặt hai tay.

Hắn lúc này run rẩy trước, toàn thân là huyết, tay, ngực, thậm chí trên mặt đều hiện đầy vết trảo, cẳng tay trên thậm chí ngạnh sanh sanh bị kéo xuống đến một miếng thịt.

Này khối thịt đang tại hầu tử khoe môi nhếch lên.

Vừa mới hết thảy tới quá nhanh quá đột ngột, nhanh đến độc nhân long thậm chí không kịp làm ra phản ứng cũng đã bị sợ ở.

Tuy nhiên bọn họ bí mật cũng xung hầu tử vì súc sinh, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, đây quả thật là một con dã thú.

Lúc này, hai người đều bị cả kinh nói không ra lời.

Hầu tử con mắt thoáng hướng một bên chéch đi, cái này một ít tiểu nhân động tác nhanh chóng bị độc nhân long bắt đến, theo đầu ngón tay chỗ

hướng, loan đao ở không trung qua lại xoay quanh, nhanh chóng ngăn chặn hầu tử đường.

Rất hiển nhiên, chuỗi này loan đao là một kiện pháp khí.

Hầu tử lau bả miệng, đem đong ở bên miệng khối thịt vút bỏ đến một bên, trừng mắt quát: "Còn muốn tiếp tục?"

Này mặt mục, này thân sắc, điên cuồng mà mang theo sợi sợi khiêu khích hương vị, làm cho cái này hai cái tu vi vượt xa hẳn nạp thần cảnh ngộ giả đao tu giả đều trong nội tâm một sợ hãi, nhin không được sau này xê dịch cước bộ.

Tu tiên là vì sinh, mà không phải là vì chết, ngộ giả đao càng là xu lợi tránh hại. Bọn họ còn chưa bao giờ gặp được qua giống như hầu tử như vậy điên cuồng người tu tiên, tùy thời đều là một bộ liều mạng tư thế.

Người như vậy, chỉ sợ còn không có bước lên tu hành đỉnh phong cũng đã mất mạng. Mà cùng người như vậy tác chiến, bọn họ càng là một chút hứng thú cũng không có.

Có thể Đan Đồng Tử có mệnh lệnh, phóng, là tuyệt đối không được!

Mặt theo thật vất vả trì hoãn qua được, giấy dựa lấy đứng lên, cùng độc nhãn long phân biệt tán đến hai bên, cẩn thận địa chăm chăm vào hầu tử, cũng không dám có tiến thêm một bước động tác, tựa hồ đang đợi cái khác đao đồ đuổi tới.

Những này thương cũng không có thể làm cho mặt theo đánh mất chiến lược, tuy nhiên ngộ giả đao bất thiện đánh nhau, nhưng hai người trong lúc đó tu vi dù sao kém suốt nhất giai.

Hơn nữa, dưới mắt, là hai đôi một!

Xa xa, cây cối trong bóng ma Dương Thiên ngồi chồm hổm ngồi ở trong bụi cỏ nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm trước hết thấy trước mắt, không khỏi hai tay bịt. Hồi lâu, phương nhẹ giọng hít một câu: "Cái này hầu tử... Đủ rồi đã a!"

Nói đi, trên mặt kinh ngạc chậm rãi chuyển thành vẻ vui mừng, lại khanh khách nở nụ cười, tựa hồ càng có hào hứng.

Xa xa huyên não thanh càng gần, tựa hồ nhân số không ít.

"Mở ra ——!" Hầu tử đối với hai người găm thét.

Này tiếng gào thét làm cho mặt thọc kinh hồn táng đả, nhưng là không hơn, hấn cũng không có chút nào lui về phía sau tính toán, ngược lại theo trong tay áo lấy ra hai con dài một thước ba nhận thiết trảo, bọc tại trên bàn tay.

Đây chính là hấn pháp khí.

Không được, không thể đợi lát nữa. Những người kia vừa đến, hầu tử tựa lại cũng không có khả năng chạy trốn. Kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì ai cũng không biết.

Hầu tử hai chân đạp tại nham bích trên cả người như cách huyển tiễn vậy bắn ra đi ra ngoài, mà nghênh đón hấn, là sớm đã chuẩn bị cho tốt loan đao!

Mắt thấy loan đao muốn gọt đến hầu tử đầu, Dương Thiên bắt đầu do dự mà là xuất thủ hay không cứu, dù sao hầu tử nếu như tựa như vậy chết cũng không phải là nàng muốn kết quả.

Nhưng mà, tựa tại nàng do dự cái này trong tích tắc, hầu tử trực tiếp vươn tay ra nện ở loan đao trên.

Một tiếng sắc nhọn tiếng kêu rên vang lên.

Này nắm bắt thời cơ e rằng so với chuẩn xác, trực tiếp chặn loan đao công kích, đem nó cả vung ra mấy trượng có hơn, mà một cái giá lớn thì là đầy trời con khỉ mao.

Rơi xuống đất thời điểm, hai người có thể tình huống địa chứng kiến hầu tử căng tay trên trụ lúi một mảnh nhanh chóng chảy ra huyết, hiển nhiên bị lột bỏ không chỉ là một ít dùm con khỉ mao đơn giản như vậy —— còn có hơi mỏng một lớp da thịt!

"Điên rồi điên rồi!" Dương Thiên không khỏi bật cười. Loại này phương thức chiến đấu quả thực là... Đơn thuần thú tính?

Nàng hoàn toàn tin tưởng tại thiên đình không có ai sẽ thích như vậy một cái đối thủ, cho dù là tu vi hơi cao dưới tình huống, đối mặt loại này đối thủ những kia đại la thần tiên cũng sẽ thất bại thảm hại —— đây quả thực là một cụ đơn thuần máy bay chiến đấu khí —— dùng bản năng tại chiến đấu!

Hai người còn không có kịp phản ứng, chịu đựng kịch liệt đau nhức hầu tử đã bắt đầu hướng về nơi đến lộ chạy như điên, dụng cả tay chân chạy trốn!

Lúc này hầu tử sau lưng xa xa, rất nhiều đạo đồ cũng đã đuổi tới, bọn họ giờ cây đuốc, cầm trong tay các loại kỳ quái vũ khí, thậm chí liền một cơn liêm đao cái gì cũng có.

Nhưng mà cho dù đến thì phải làm thế nào đây?

Mắt thấy hầu tử muốn ẩn vào rừng cây, đừng nói những kia bình thường ngưng thần cảnh đạo đồ, chính là chỗ này hai cái nạp thần cảnh, bọn họ có lá gan đến trong rừng cây đi sưu như vậy một con khỉ sao?

Chính vào lúc này, hầu tử đột nhiên cảm giác mình hai chân cách mặt đất, treo trên bầu trời mà dậy, thật giống như có một đôi nhàn không thấy tay ở sau người dắt lấy chính mình, đưa hẳn ngoạn sanh sanh kéo trở về bên vách đá!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 32:

Hầu tử liều mạng địa giã dựa. Nhưng ở vô ảnh vô hình, lực lượng tuyệt đối trước mặt, bất kể như thế nào giã dựa đều không thể thoát khỏi.

Khi hấn bị nặng nề mà ngã trên mặt đất thời điểm, mười mấy tên vừa vừa đuổi tới còn không biết sâu cạn ngưng thần cảnh đạo đồ một loạt cùng lên vây quanh đi lên. Ngược lại là hai gã nạp thần cảnh tu sĩ bàng hoàng trước, thủy chung không dám tiến lên.

Giơ lên cao cây đuốc, hỏa quang đem bốn phía chiếu lên sáng trưng.

"Đánh! Hướng trong chét đánh!" Có người hét to nói.

Một cái trùng kích đánh vào lòng ngực của hấn, một cổ máu tươi từ trong miệng phun ra, hầu tử trong khoảnh khắc liền bị đánh ngã trên mặt đất, nhưng như cũ không cam lòng địa nghĩ đứng lên.

Một cước đạp tại hậu tâm của hấn đưa hấn hung hăng đè xuống, ngay sau đó, là không dùng đếm hết chà đạp, quật, khó nghe chửi bới, những kia đạo đồ môn hung hăng địa phát tiết trước lửa giận trong lòng.

Nhưng là mỗi nhất kích đánh tiếp, lại chỉ đánh vào hầu tử trên người, đánh không vào trong lòng của hấn.

"Cả kia thác nước nước cũng không bằng! Ha ha ha ha." Hấn nghĩ.

Hắn nhỏ yếu, hắn lại không có so với cường đại, không ai có thể đánh bại!

Khoảng thời gian này đến nay vì đột phá đến nạp thần cảnh tu hành còn sót lại nội thương, hầu tử bản thân không có ở vào trạng thái tốt nhất. Mà dưới mắt cơ hồ đã tiêu hao hết thể lực, song quyền nan địch tứ thủ, tăng thêm còn có này không rõ lai lịch lực lượng thời khắc không chế được.

Cho dù là đối diện với mấy cái này tu vi chỉ có ngưng thần cảnh đạo đồ, hẳn lúc này cũng hoàn toàn chỉ có bị đánh phần, thậm chí liền gãy dựa đều không pháp gãy dựa.

"Là ai?" Dương Thiên ánh mắt bắt đầu trong bóng đêm tìm tòi, có thể bất kể như thế nào nàng đều tìm không thấy ẩn núp gian lận giả. Có thể để xác định, người đến lực lượng cường đến nàng không cách nào nhìn qua và bóng lưng trình độ.

Đang lúc những này đạo đồ đánh cho hăng say thời điểm, tấm vé màu vàng phù văn từ trên trời giáng xuống, tại đạo đồ môn đỉnh đầu nổ bung, huy sái ra đại lượng màu vàng sương mù đem tất cả mọi người bao phủ lên!

Trong lúc bối rối, đạo đồ môn tứ tán ra, nhưng vẫn là đem màu vàng sương mù bao phủ khu vực bao quanh vây vào giữa đề phòng hầu tử chạy trốn.

Hai cái nạp thần cảnh tu sĩ cũng cảnh giác địa mở to hai mắt nhìn không buông tha một điểm dấu vết để lại.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, thổi tan màu vàng sương mù.

Một tấm xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn, một tay cầm mộc kiếm, một tay cầm roi thép, một thân màu đen đạo bào theo gió bay múa.

Một đôi trong suốt, uyển như lưu ly loại con mắt, hàm chứa lệ, lại còn kiên nghị địa cảm tức mọi người.

Nàng bày ra chiến đấu tư thái, trái ngược ngày xưa nhu nhược, ngăn tại hầu tử trước người.

"Phong Linh..."

Hầu tử úp sấp trên mặt đất toàn thân là huyết, nhưng vẫn là quật cường địa mở to hai mắt.

Nghe được hầu tử thanh âm, từng giọt nước mắt ngăn không được theo nàng khóc mắt chảy xuống.

Nàng cắn răng gắt gao chăm chăm vào đưa bọn họ bao bọc vây quanh người, cũng không dám quay đầu lại xem hầu tử liếc. Thật giống như chỉ cần như vậy liếc, nàng liền sẽ hỏng mất vậy.

Dùng mộc kiếm chỉ trước mặt thẹo, lại ngược lại chỉ hướng độc nhãn long, ngay sau đó, lại chỉ hướng những người khác, trong lúc bối rối nàng thậm chí không biết nên chỉ hướng ai.

Phong Linh khóc hô: "Dừng tay! Lập tức dừng tay! Dừng tay cho ta!"

"Là Phong Linh? Nàng vừa mới sử dụng đạo phù?"

"Điều này sao có thể? Nàng khi nào thì tu đến nạp thân cảnh rồi? Chẳng lẽ nàng cũng tu Hành Giả đạo?"

Đạo đồ bên trong mơ hồ có người nghị luận nói.

Mặt thẹo chỉ là bụm lấy chính mình căng tay miệng vết thương trầm mặc không nói, mà độc nhãn long tắc đi phía trước bước một bước, nói ra: "Phong Linh sư muội, chuyện này không có quan hệ gì với ngươi, tránh ra!"

"Không cho!" Phong Linh hô to một tiếng, tạo ra hai tay, dùng chính mình nhỏ nhắn xinh xắn thân hình ngăn tại độc nhãn long cùng hầu tử chính giữa, quật cường địa ngắm nhìn bốn phía: "Ai cũng không cho thương hấn!"

"Mở ra..." Hầu tử bất đắc dĩ địa cười: "Cái này hai cái là Đan Đồng Tử phái tới, bọn họ sẽ không giống như quan trọng đạo đồ đồng dạng kiêng kỵ người."

"Không cho!" Phong Linh nghiêng mặt qua khóc hô, cắn môi, nước mắt của nàng giống như quyết đê đồng dạng điên cuồng mà hạ rơi, lại chưa từng lui về phía sau một bước.

Nàng là thật sợ, rất sợ, phi thường sợ, sợ đến lạnh run. Trong đạo quan mỗi người đều biết Phong Linh nhất gan.

Chính là nàng chính là không lùi, không nghĩ thôi, không muốn thôi lui!

Độc nhãn long bất đắc dĩ địa lắc đầu, thân thủ đưa tới chen vào ở một bên trên mặt đá loan đao, chỉ vào Phong Linh lạnh lùng nói: "Không cho, tựu đừng trách ta không khách khí!"

Phong Linh cắn răng, trực tiếp giơ lên roi thép quăng đi ra ngoài.

Một đạo linh lực theo roi thép quỹ tích phiêu tán rơi rụng ra, đánh vào độc nhãn long trước mặt trên cỏ, lưu lại một đạo nhẹ nhàng vết trầy.

Uy lực kia nhỏ đến cơ hồ có thể không đáng kể, nhưng mà, đây là đáp án.

"Người!" Độc nhãn long do dự.

Song phương cứ như vậy giăng co lấy, ai cũng không nhượng bộ.

Chính vào lúc này, một thanh âm vang lên.

"Ha ha ha ha, Phong Linh, ngươi nếu bị thương, ta đối đại sư huynh thật là không tốt công đạo a."

Theo thanh âm phương hướng nhìn lại, lúc này tất cả mọi người mới phát hiện Đan Đồng Tử không biết khi nào thì cũng đã đứng ở cách đó không xa trên đỉnh cây. Mũi chân đốt nhánh cây chỉ có to bằng ngón tay.

Gió nhẹ vỗ về chơi đùa trước hấn màu đỏ rực ống tay áo, hấn tựa cao như vậy bãi đất đứng, lãnh nhần, bao quát, giống như một vị bao quát chúng sinh thần cách.

Vươn tay, hấn nắm ngón tay hơi giật giật, nắm căn đầu ngón tay trên tất cả đeo ngũ sắc giới chỉ chớp động ánh sáng nhạt, một cỗ lực lượng nhanh chóng tóm ở Phong Linh hai tay, thật giống như vừa mới hầu tử chỗ đối mặt vậy. Bất kể như thế nào giây dựa đều không thể thoát khỏi.

Phong Linh bị lẳng không kéo lên, xách đến một bên.

"Đan đồng sư thúc! Ngươi không thể như vậy! Hấn là người sư đệ! Hấn là người sư đệ!" Phong Linh bỗng nhiên khóc hô.

"Quá ồn." Đan Đồng Tử đầu ngón tay nhất câu, một cỗ lực lượng nhanh chóng bao trùm Phong Linh miệng, giống như bị che đồng dạng, chỉ còn lại có ô ô thanh.

Đan Đồng Tử bưng tĩnh đại ngộ giống như đối mọi người cười nói: "Ai, đừng chỉ xem ta a, nên để làm chi đi!"

Nụ cười kia làm cho độc nhần long cùng mặt thẹo không rét mà run, vội vàng ngược lại đối với hầu tử.

Nhưng mà, khi hấn trực diện hầu tử sát na, lại là kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Tràn đầy máu đen trên mặt vốn có, là một phần khó có thể tin tưởng, thậm chí liên thống khổ thân sắc đều không có.

Hấn giãy dựa lấy đứng lên, toàn thân là thương, mỗi một cái động tác đều mang đến kịch liệt đau nhức, chính là hấn như trước quật cường địa đứng lên, đối mặt độc nhãn long cùng mặt theo, đối mặt một ít chúng đạo đồ.

Nhìn về phía Phong Linh, hầu tử cười một tiếng.

Nụ cười kia làm cho Phong Linh đau lòng tới cực điểm.

Vì cái gì còn muốn đứng lên, vì cái gì? Chỉ cần ngã xuống, chỉ cần nhận thua, nói không chừng...

Phong Linh ra không được thanh, chỉ có thể mở to hai mắt hoảng sợ mà nhìn xem hầu tử từng bước một gian nan địa đi phía trước chuyển, thủ cước ở không trung phí công địa giãy dựa, nước mắt từng giọt hạ rơi.

Hướng phía mặt theo cùng độc nhãn long duỗi ra tay trái, hầu tử cười lạnh nói: "Đến a, dám cùng ta một mình đấu sao? Không phải là sợ rồi sao? Ha ha ha ha."

Hấn nhìn chung quanh mọi người, điên cuồng địa cười, tiếng cười bi thiết.

Một khắc đó, cả thiên địa yên tĩnh được giống như chỉ còn lại có một mình hấn.

Ở đằng kia quý dị trong tiếng cười, hai cái nạp thần cảnh đạo đồ thậm chí liền đại khí cũng không dám thở gấp. Bọn họ chỉ có thể nhìn hầu tử cười, cười to, cuồng tiếu, đến cuối cùng tiếng cười biến thành kịch liệt ho khan.

Bọn họ đang sợ, có thể là bọn hắn sợ cái gì?

Mà ngay cả chính bọn nó cũng nói không rõ.

Dù là hầu tử làm ra loại này giống như tự sát cử động, bọn họ còn là không dám đi phía trước một bước.

"Ngươi... Ngươi chỉ cần cầu xin tha thứ, chỉ cần nhận thua chúng ta tự..."

"Cút đi mẹ ngươi trứng!" Hầu tử toét ra răng rít gào, điên cuồng thanh âm tại sơn gian quanh quẩn.

"Có gan thì đến a! Ha ha ha ha, nhiều như vậy nói nhảm làm gì vậy? Đến a! Bả ta đánh chết a!"

Ngày mùa thu lạnh buốt đêm, dòn dập thở gấp ra khí tại trước mắt hóa thành nhàn nhạt vụ.

Không chút máu, vết thương, tiêu hao linh lực, vết thương cũ, mới bệnh, trước mắt cái này một cụ bất quá là dựa vào ý chí cường chống không chịu nổi một kích thể xác.

Chính là, mặc dù như thế, vốn nên thu nhỏ lại vòng vây lại ngược lại làm lớn ra, tất cả mọi người bản năng lui về sau một bước.

Sợ hãi cũng đã lan tràn ra.

Tránh ở trong bụi cỏ Dương Thiên hơi há hốc mồm, nhưng không biết nói cái gì cho phải. Nàng cũng đã tìm không thấy một cái từ ngữ để hình dung trước mắt cái này con khi.

Là dạng gì cô chấp, cái dạng gì chấp niệm, có thể chống đỡ nổi như vậy một bộ thân hình?

Từ trước, nàng cảm thấy ca ca của mình là trên cái thế giới này tối kiên cường người, dùng sức một mình khởi động phản thiên đại quân. Chính là cái này con khi...

Dương Thiên trong nội tâm, có một loại nói không rõ, khổ sáp cảm giác.

Trong thoáng chốc, nàng phảng phất lại nhìn thấy ngàn năm trước kia tại kim hà trong động duỗi tay gạt đi nước mắt, toàn thân là thương lại cũng không cam chịu buông tha cho thiếu niên, rõ ràng nhỏ yếu, nhưng không ai mạnh hơn hẳn lớn.

"Tại sao phải đứng lên? Thật khờ, những người này, thật khờ. Ha ha ha ha." Nàng cười, cười ra nước mắt.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 33:

Đôi mắt lùì bước mọi người, hầu tử ngẩng đầu lên, nhìn thẳng cao cao tại thượng Đan Đồng Tử.

Tràn đầy máu đen trên mặt, lại tràn đầy vui vẻ.

Một sát na kia, Đan Đồng Tử cái trán tuôn ra gân xanh bỗng nhiên nhảy dựng.

"Bọn họ không đến, ngươi tới sao?" Hầu tử nhếch môi cười, cười đến điên cuồng. Cao ngạo cười, khinh miệt cười, khiêu khích địa cười.

Này từng đợt tiếng cười rơi xuống Phong Linh đáy lòng, tê tâm liệt phế.

Cao cao đứng ở ngọn cây Đan Đồng Tử sắc mặt cũng đã xanh đen, hấn nhìn ra được, ở đây tất cả mọi người tại sợ hãi.

Có thể cái này rõ ràng tựu chỉ là một chích vùng vẫy giẫy chết súc sinh! Các ngươi tại sợ cái gì!

Nhìn trước mắt một màn này, Dương Thiên lại cũng si ngốc địa nở nụ cười.

Trong tuyệt vọng chấp nhất mới có hào quang, loại đó điên cuồng, cũng không phải là người nào đều có thể hiểu được.

Trên cái thế giới này luôn luôn như vậy một số người, bọn họ anh dũng không sợ, cố chấp, thậm chí cố chấp, phóng đăng không cảm, kiêu ngạo, và

cuồng vọng. Dù cho đến tuyệt cảnh, bọn họ cũng tuyệt không thỏa hiệp.

Tình nguyện chết, cũng không nguyện thua.

Cảnh tượng trước mắt dần dần mờ lung, trong hoảng hốt, trước mắt cái này con khi thân ảnh lại cùng mình tên kia khắp thiên hạ ca ca thân ảnh trọng điệp đến cùng một chỗ.

Nước mắt theo mắt của nàng giác từng giọt chảy xuống.

...

Đen kịt gian phòng, Thanh Vân tử bưng lên một ly trà phóng tới bên miệng, lại chậm chạp không có nhấp khẩu.

...

U ám đại điện, tu bồ đề đang tại khắc dấu trong tay màu đen đầu gối tay vi hơi dừng một chút, ngẩng đầu lên sâu hít một hơi thật sâu, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Sư tôn, thật sự không quản sao?" Đứng ở một bên Vu Nghĩa khom người hỏi.

Tu bồ đề mặt không biểu tình mà chăm chăm vào phía trước ngoài cửa đêm đen nhánh nhìn hồi lâu, khoát tay áo, lại cúi đầu tiếp tục tinh tế khắc dấu trước trong tay mình hắc mộc, thở dài: "Nếu như ta đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động là lô, đó chính là một cây đao, hôm nay càng là rèn luyện, ngày khác ra khỏi vỏ, liền càng là sắc bén... Gánh vác được, tài năng làm hấn muốn làm việc."

...

Sáng tỏ nguyệt quang rơi vãi hương đại địa, chiếu rọi trước cái này một con điên cuồng hầu tử.

Đạo đồ môn trong nội tâm nhiễm lên sợi sợi sợ hãi, thân bất do kỷ địa lui về phía sau.

Hết thấy cứ như vậy đã xong sao?

Không!

Chỉ nghe Đan Đồng Tử ho khan hai tiếng, lập tức đánh thức tất cả mọi người.

Mặt theo cùng độc nhãn long thân thân thể chấn động, vội vàng hướng phía hầu tử mở ra nửa bước.

"Trên!" Bọn họ không có xa hơn trước, mà là phát tay làm cho một ít giúp không biết làm sao đồng dạng bị sợ đến đạo đồ môn.

Hầu tử trên mặt lộ ra một vòng miệt thị thần sắc: "Rốt cuộc còn là sợ a, ha ha ha ha, người nhu nhược, các người tại sợ cái gì? Ha ha ha ha!"

Theo cái trán chảy ra huyết dọc theo mi tâm chảy vào con mắt, đau đớn, hẳn thậm chí có một con mắt không mở ra được, có thể cái này cũng không ảnh hưởng hẳn hèn mọn cái này một đám đạo đồ, kể cả này hai cái nạp thần cảnh tu giả, thậm chí Đan Đồng Tử.

Đạo đồ môn đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai về phía trước, ngược lại là hơi hoạt động cước bộ về phía sau.

"Trên a ——!" Độc nhãn long rống giận huy vũ nâng loan đao muốn hướng một trong đó đạo đồ chém đi.

Đạo đồ đồ kinh hoảng địa đi phía trước chạy, nhắm mắt lại, một quyền hướng phía hầu tử vung đi.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, một quyền kia mạnh mẽ địa đánh vào hầu tử ngực.

Giờ phút này hấn liên thiêm trốn khí lực cũng không có.

Thân thể hơi một nghiêng, trực tiếp co quắp ngã xuống đất.

"Trên a ——! Còn chờ cái gì!" Mặt theo giờ chân lên hướng phía một bên đạo đồ đá tới.

Dần dần, hai cái, ba cái, bốn.

Bao phủ tất cả mọi người sợ hãi tựa hồ lại tiêu tán, hay là là bọn hấn bắt quá là tại dùng điên cuồng cử động che dấu trong lòng bất an.

Bọn họ vây quanh hầu tử lại là một hồi quyền đấm cước đá, đem hết toàn lực, điên cuồng.

Chính là hầu tử nhưng chỉ là cười, cuồng tiếu, cười đến tất cả đạo đồ nội tâm run lên, càng phát ra điên cuồng.

Theo bức tường người trong khe hở, Đan Đồng Tử chứng kiến một ít chích hồng thấu con mắt tại gắt gao theo dõi hấn, giống như vực sâu không đáy, làm cho người ta không rét mà run.

"Tính, đừng đánh chết ta không tốt công đạo." Đan Đồng Tử lắc lắc ông tay áo, hư không tiêu thất.

Cố gắng là ngay cả hấn cũng sợ.

Đan Đồng Tử vừa biến mất, này hai cái nạp thần cảnh tu giả lập tức không thể chờ đợi được địa đi theo.

Đối với bọn hắn hai cái mà nói, nơi này một khắc cũng không muốn lưu.

Ba người vừa đi, một đám đạo đồ lập tức đưa mắt nhìn nhau không biết theo ai, lại giống như phạm phải không thể lộ ra ngoài ánh sáng chuyện xấu đồng dạng giải tán lập tức, chạy trốn nhanh chóng, thậm chí liền cây đuốc trong tay cũng ném đầy đất.

To như vậy trên đất trống, mấy cây cây đuốc xèo xèo địa thiêu đốt.

Chỉ còn lại có phảng phát chết rồi vậy không thể động đậy hầu tử, một thân này con khí mao đều đã nhuộm thành màu đỏ, dính hồ.

Dương Thiên bất đắc dĩ cười cười, đứng lên vừa phóng ra một bước, lại trông thấy giải trừ cấm chế Phong Linh hướng phía hầu tử chạy đi.

"Xem ra, còn chưa tới phiên ta gặt hái a." Ngưng cười, xoay người chui vào khôn cùng trong bóng tối.

...

"Hầu tử! Hầu tử... Hầu tử ngươi đừng chết a!"

Phong Linh bối rối địa chạy quá khứ, té ngã, lại giãy dụa lấy bò lên, một thân bụi đất, úp sấp hầu tử trên người, nước mắt ào ào hạ lạc, nhỏ tại hầu tử lông tơ trên hỗn tạp máu tươi.

Nàng lau nước mắt khóc thét.

"Không chết được..." Hầu tử cường khởi động còn sót lại bán con mắt, nhìn xem trên cái thế giới này duy nhất ghi nhớ lấy cô gái của mình:

"Không dễ dàng như vậy chết, ta chính là tiện mệnh một cái, mệnh tiện, diêm vương gia không thu. Ha ha khái khái..."

Một vòi máu tươi theo hầu tử trong cổ họng ho đi ra, sợ hãi Phong Linh.

"Ngươi đừng nói chuyện! Đừng nói chuyện!" Nàng luống cuống tay chân kéo xuống của mình làn váy, lại nắm trong tay, không biết hẳn là băng bó nơi đó.

Từ đầu đến cuối, nàng bắt quá là một cái mười tuổi hài tử, một cái bất lực hài tử.

Trước mắt hầu tử toàn thân huyết cùng lông tơ giao tạp cùng một chỗ, miệng vết thương đều nhìn không được ở nơi nào.

"Ta đi gọi sư tôn!" Phong Linh xoay người muốn đi.

Hầu tử một bả túm ở góc áo của nàng: "Đừng..."

"Đều đến lúc này!"

"Đừng đi tìm cái kia... Từ lão đầu..." Hầu tử túm ở Phong Linh góc áo tay chậm rãi dùng sức, rất nhanh.

Phong Linh quay đầu, nhìn xem này té trên mặt đất thân hình, nhìn xem này hơi mở ra trong hốc mắt trống rỗng.

Dù cho đến nơi này một khắc, hẳn còn là như trước như vậy quật cường, không chịu thua.

Nước mắt lại từng giọt địa theo mắt của nàng giác chảy xuống, thân thủ dùng ống tay áo xóa đi của mình lệ: "Hầu tử... Hầu tử, ngươi đừng làm ta sợ hãi sao? Đừng có như vậy được không? Đừng như vậy bưng bình. Ta đi tìm sư tôn, hẳn nhất định sẽ cứu ngươi."

"Ta không cần... Bất luận kẻ nào... Cứu! Không cần bất luận kẻ nào..."
Hầu tử lông mày đột nhiên nhíu chặt lại, nhắm mắt lại, chăm chú địa cắn răng, thống khổ thần sắc cũng đã không cách nào che dấu, hấn nhô lên lồng ngực, rồi lại đánh mất tất cả khí lực vậy rơi xuống, chỉ còn lại có túm ở ống tay áo tay bất kể như thế nào cũng không tưng.

"Thực xin lỗi. Hầu tử." Phong Linh chỉ có thể ghé vào hầu tử trên người khóc rống: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta ăn rộng rãi linh đan, chính là... Ta còn là cái gì đều không làm được, ta liền chỉ biết khóc, ta liền chỉ biết là khóc. Ta thật vô dụng, thực xin lỗi."

Hầu tử tràn đầy máu tươi tay gian nan địa giơ lên, vuốt ve Phong Linh cái đầu nhỏ, lau đi gò má nước mắt: "Ngốc nha đầu, đừng khóc, lần sau ta có việc, ngươi tụt lần xa xa... Cái gì, cũng đừng duy trì."

Phong Linh lắc đầu: "Hầu tử... Tu tiên thực trọng yếu như vậy sao? So với mệnh còn trọng yếu?"

Hầu tử không có trả lời, chích hơi hơi mở to mắt nhìn về phía trên bầu trời ghé qua một vòng minh nguyệt, trầm mặc, vuốt ve Phong Linh gò má tay cương ở nơi đó.

Hộc mắt hơi có chút ẩm ướt.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, cũng có người hỏi qua hấn vấn đề này, đó là một con chim hoàng yến.

Nếu như hiện tại tại bên người chính là nàng, có hay không cũng sẽ hỏi như vậy?

Hầu tử không biết, hấn chỉ biết là, đường lui đã sớm bị chính hấn phong kín. Không có đường lui, liền chỉ có thể một đi thẳng về phía trước.

Đoạn đường này, vô luận bao nhiêu năm, vô luận nhiều khó, vô luận nhiều khổ, hẳn đều phải rất xuống dưới, nửa bước đều thôi không được.

Không có đường, liền bỏ ra một con đường.

Cái này là chính bản thân hẳn tuyên, không có hối hận.

Thật sâu hấp hai cái khí, thật vất vả trì hoãn qua được, hẳn nói khẽ: "Vịn ta... Đứng lên."

Lạnh như băng đêm, rét thấu xương gió, trông rỗng sơn, hầu tử chống Phong Linh từng điểm từng điểm chia xuống đất dùng sức, gian nan địa đứng lên, lung lay sắp đổ.

Mỗi một cái động tác, mỗi một ti khí lực đều nương theo lấy kịch liệt đau nhức, hẳn chỉ có thể cắn răng đi chịu được.

"Trở về đi."

"Hầu tử, vì cái gì nhất định phải như vậy?"

"Ta sợ ta một khi lui về phía sau, liền triệt để mất đi đi tới dừng khí... Khái khái khái..."

"Hầu tử! Ngươi đừng làm ta sợ!"

"Không có việc gì... Thật không có sự, không chết được. Khái hai tiếng sẽ không chết."

"Ngươi đừng nói nữa!"

Thật dài trên thêm đá, cô đơn hai cái thân ảnh gắn bó cùng ôi.

Một ít & đêm đường, thật lạnh, rất xa, rất đau, đau nhức đến ý thức của hắn dần dần đều có chút mơ hồ, đau nhức đến Phong Linh nước mắt bất kể như thế nào cũng ngăn không được, đau nhức đến hầu tử cả đời đều nhớ rõ.

Nhớ rõ có như vậy một đoạn đường, một cái bất lực cô gái nhỏ chảy nước mắt, quật cường địa vịn hắn, dùng hết tất cả lực lượng, không cho hắn ngã xuống, gấn bó đi qua.

Khi hắn lúc tỉnh lại đã là ngày hôm sau buổi chiều, hắn nằm tại chính mình nhà gỗ nhỏ giường trên, toàn thân cao thấp bị bao thành bánh chưng đồng dạng.

Phong Linh toàn thân máu đen, cường chống thủ ở một bên, vắt khô khăn mặt, lẳng lặng địa giúp hầu tử lau sạch lấy thân thể.

Chứng kiến hầu tử tỉnh lại, nàng cắn môi, nước mắt lại từng giọt địa rơi xuống, cuối cùng lại cũng không thể nhịn xuống, oa địa một tiếng khóc lên.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 34:

Sáng sớm hôm sau tu bồ đề liền trưng bả, tuyên bố quan trọng sự vụ ngay hôm đó nâng do Đan Đồng Tử chấp chương. Chỉ là cái này Đan Đồng Tử vốn là chích nhân vân dã hạc, cũng không yêu quản sự, các loại nguyên bản mỗi ngày phải làm giảng kinh tọa đàm cơ hồ bất lực đi, thậm chí liền nguyên bản mỗi ngày bắt buộc sáng sớm nâng đọc cũng trực tiếp bị phế bỏ quên đi.

Ngoại trừ đạo đồ môn có việc có một khốc lóc kẻ lễ chủ hòa phát ra nổi một cái kinh sợ tác dụng bên ngoài, lại nói tiếp, có hấn không có hấn thật cũng không gì khác nhau.

Về phần đêm hôm đó chuyện tình thật giống như phát sinh qua vậy, chỉ là nghe nói Đan Đồng Tử mang về tới hai cái nạp thần cảnh đệ tử ngày thứ hai mặt xung phù giống như đầu heo đồng dạng, tựa hồ Đan Đồng Tử đối hai người bọn họ vào lúc ban đêm biểu hiện bất mãn hết sức ý.

Trừ lần đó ra Đan Đồng Tử thật cũng không lại có hành động gì.

Hết thấy tựa hồ tại vô thanh vô tức trúng qua đi.

Về phần một ít chúng đạo đồ, bây giờ bọn họ xa xa địa chứng kiến Phong Linh, cho dù là nàng một mình một người đều giống như tránh ôn thần đồng dạng tránh đi, xì xào bàn tán.

Nhưng mà đối cô gái nhỏ này mà nói, hiện trong lòng hấn cũng chỉ còn lại có cái này con khỉ, vô luận những người khác nói như thế nào, làm như

thế nào, nàng đều không để ý.

Nàng thâm nghĩ canh giữ ở cái này con khi bên người.

Này sau một tháng, hầu tử đều nằm tại phòng của mình dưỡng thương, cũng đã không cách nào tiếp tục tu hành, chỉ là một như Dương Thiên nói, trong thân thể nguyên bản lao ra khe hở thông đạo lại bế khép lại.

Vì vậy, hầu tử chỉ phải mỗi ngày giống như mất hồn vậy ngây ngốc nhìn qua nóc nhà, nhìn qua một mảnh kia kết màu vàng vũ mao, thân thể ngày từng ngày gầy gò.

Ánh mắt kia trung trông rỗng làm cho Phong Linh lòng chua xót, chỉ là, nàng cái gì cũng không làm được, duy nhất có thể làm chính là ngày đêm cẩn thận địa chăm sóc, mong mỗi hầu tử sớm ngày hảo đứng lên.

Chỉ là hầu tử hảo đứng lên sau?

Phong Linh rất lo lắng, rất lo lắng hấn hội lại một lần nữa mạo hiểm, mà nàng căn bản vô lực ngăn cản. Đối tại đây hết thầy, nàng tự hồ chỉ là đơn thuần người qua đường, cái gì cũng không làm được.

Tu bỏ đề lại như trước không quản không hỏi, rơi vào đường cùng nàng chỉ có thể nhắc tới bút cho sư phụ của mình Thanh Phong tử nắm đi một phong thư.

Kết quả ngày thứ ba người đã đến, tới không phải này sư phụ của nàng Thanh Phong tử, mà là Phong Linh sư huynh Nguyệt Triều.

Chỉ là lễ phép tính địa hỏi thăm hạ hầu tử tình huống Nguyệt Triều liền lôi kéo Phong Linh ra cửa ngoài, từ nhỏ đến lớn một mực nhu thuận nghe lời Phong Linh lần đầu tiên cùng thương yêu nhất sư huynh của mình

Nguyệt Triều đã xảy ra tranh chấp, cũng không biết Phong Linh nói gì đó, Nguyệt Triều tức giận đến phẩy tay áo bỏ đi.

Đẩy cửa lúc tiến vào hầu tử chứng kiến Phong Linh mặt đỏ tới mang tai.

Hai người đều tâm cười cười, liền không có lại đề lên việc này.

Ngày đó, hầu tử chỉ là mơ hồ nhớ rõ bọn họ nâng lên "Khoát Linh Đan", "Lãng Vân sư thúc" .

Thời gian lại là ngày từng ngày qua, an nhàn mà đơn giản. Nếu như có thể, Phong Linh hi vọng nhiều một mực như vậy, chỉ là, cái này hy vọng nhất định chỉ có thể là hy vọng xa vời.

Theo hầu tử thân thể ngày từng ngày kháng phục, mặt của hắn trên dần dần khôi phục trước kia kiên nghị, nghi vấn trong lòng tựa hồ cũng rất cục có đáp án, bắt đầu giống như đối địa tiến vào thư từng trung.

Chỉ là trong lúc này tâm suy nghĩ cũng không từng cùng Phong Linh nhắc tới, điều này khiến cho của nàng sầu lo ngày từng ngày làm sâu sắc.

Một tháng sau một lúc trời tối, Phong Linh như trước tượng ngày xưa đồng dạng tại giúp hầu tử đổi hết dược sau cầm bị thay thế băng vải đi đến bên giếng nước tẩy trừ.

Tại tẩy trừ xong sau, còn muốn dùng chính mình chế tác nước thuốc ngâm, sau đó hong khô tài năng lại dùng.

Cái này thời gian một tháng Phong Linh tu hành cơ hồ hoang phế, mỗi ngày hái thuốc đảo dược bề bộn không ngừng, lại là y lý tiến triển không ít, cái này được nhờ sự giúp đỡ mỗi ngày siêng năng địa đọc qua các loại y học điển tịch —— mà này vốn là người tu tiên khinh thường tại học ——

chỉ là tại nạp thần cảnh trước mới vật cần thiết, xa hơn sau một khi bắt đầu tu tập thuật luyện đan, liền căn bản không dùng được này thế gian y lý.

Đáng tiếc thuật luyện đan đối tại Phong Linh mà nói còn quá xa xôi, hiện tại nàng có thể thượng thủ cũng chỉ có thế gian y học.

Đang lúc nàng ngồi chồm hòm ngồi ở bên cạnh giếng tinh tế địa tẩy trừ những kia băng vải thời điểm, đã có thuộc về mình nhà gỗ nhỏ không cần sẽ cùng Phong Linh ** một phòng Dương Thiên xa xa địa đã đi tới.

"Tiểu nha đầu, nói thật, ta rất hiếu kỳ hẳn rốt cuộc là gì của ngươi, ngươi dùng được trước đối với hẳn như vậy?" Dương Thiên chém xéo thân thể tựa tại bên cạnh giếng, mỉm cười nói.

Phong Linh ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, nháy hai cái con mắt, liền lại cúi đầu tiếp tục trên đỉnh đầu mình sống, giống như Dương Thiên hoàn toàn không tồn tại vậy.

"Uy, ta đang cùng ngươi nói chuyện. Ngươi biết ngươi đang ở đây giúp một cái gì người sao?"

Phong Linh như trước không nói lời nào.

"Không phải là mối tình đầu, thích hẳn a?" Dương Thiên trêu tức mà hỏi thăm.

Vừa nói như vậy, Phong Linh đang tại chuyển băng vải tay lúc này hơi chấn động. Dưới ánh trăng, Dương Thiên có thể tinh tường địa chứng kiến Phong Linh mặt đỏ đến bên tai tử, chỉ là như trước không nói lời nào.

Thấy như vậy một màn, Dương Thiên trên mặt lập tức hiện lên tiếu dung.

"Người nói hẳn có cái gì tốt? Một con khi, tu vi không cao, cũng không suất khí, còn dẫn theo một bộ thói tính tình." Dương Thiên thân thủ tại trên mặt khoa tay múa chân trước: "Trên mặt đều là mao, liền cá nhân dạng đều không có. Cái này quan lí tùy tiện bắt một cái đều mạnh hơn hẳn, cũng không biết người cô gái nhỏ này đồ cái gì."

Vắt khô băng vải, Phong Linh bung lên thùng gỗ nhanh chân bỏ chạy, thẳng đến nhập hầu tử trong phòng.

Dương Thiên một đường theo quá khứ, đi thẳng đến hầu tử cửa ra vào, tựa tại cạnh cửa vào triều trước trong đó xem.

"Không định, mời ta đi vào ngồi một chút sao?" Dương Thiên lấy tay vuốt vuốt lọn tóc, đối với hầu tử cười nói.

Này hình thái nếu là vậy nam nhân không có không đột nhiên tâm động, bất quá năng hiển nhiên tìm nhằm phóng thích mị lực địa phương.

Trên người khoác hơi mỏng đạo phục thân thể hành động còn có chút không có phương tiện, lúc này chính tựa ở trên mặt bàn giờ ngọn nến cầm trúc giản xem hầu tử đưa mắt lên nhìn liếc mắt nàng liếc, liền lại hết sức chuyên chú địa cúi đầu xem.

Về phần Phong Linh tắc ở một bên loát băng vải đưa lưng về phía Dương Thiên, nửa điểm xoay người tính toán đều không có.

Một màn này thấy Dương Thiên cực không thoải mái.

Vốn có muốn chơi một tay khương thái công câu cá, kết quả cá sừng sốt không có mắc câu, hiện tại nàng buông tư thái tự mình đến thăm, lại còn đã bị coi thường. . . Nàng còn cho tới bây giờ không có như vậy bị người như vậy đối đãi qua, hai lang thần Dương Tiễn muội muội, cho dù là những thiên binh kia thiên tướng cũng không dám đối xử với nàng như thế!

Tâm tình lập tức hồng lét thâu.

"Tốt xấu ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi a?" Dương Thiên thu hồi nụ cười trên mặt, cưỡng chế trước trong lòng không nhanh nói ra.

Hầu tử nhẹ nhàng thả tay xuống đầu trúc giản, ngẩng đầu lên hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Dương Thiên thật sâu giặt sạch khẩu khí, nói: "Có chuyện, tìm ngươi nói chuyện."

"Nói."

"Phong Linh, ngươi đi ra ngoài trước a." Dương Thiên con mắt phiết hướng một bên Phong Linh nói.

Phong Linh nhìn về phía hầu tử, tại được đến hầu tử cho phép sau, mới yên lặng thu thập đỉnh đầu kéo căng mang đi ra ngoài.

Đợi đến Phong Linh ra cửa, Dương Thiên lúc này xoay người sang chỗ khác bả mộc cửa đóng lại, lại chạy về đến trực tiếp ngồi vào hầu tử giường bên kia trên.

Tại trong cả quá trình hầu tử một tác đều không chuyển, chỉ là ngồi ở giường trên dựa vào bàn thấp, lẳng lặng địa, lạnh lùng mà nhìn xem Dương Thiên.

Thật giống như một cái những người đứng xem đồng dạng.

Lúc này, coi như là ngốc tử cũng biết Dương Thiên là tới làm gì vậy, có thể hầu tử thần sắc thoạt nhìn lại tượng một cái hoàn toàn người qua đường, ngược lại làm cho người ta đoán không ra tâm tư.

Cái này không khỏi làm cho Dương Thiên ở trong lòng mắng một câu.

Trong lúc nhất thời lúc trước chuẩn bị cho tốt lí do thoái thác lại không biết từ đâu nói đến.

Cuối cùng lại là hầu tử mở miệng trước.

"Nói đi, chuyện gì?"

"Lần trước cùng người nói điều kiện kia, đã suy nghĩ kỹ sao?"

Hầu tử cúi đầu tiếp tục nhìn trong tay mình trúc giản, kéo kéo phi tại trên thân đạo phục, việc không liên quan đến mình giống như mà hỏi thăm: "A? Người chỉ gì?"

"Chính là giúp người đột phá tu vi chuyện tình!" Dương Thiên lật bàn tâm đều có, tuy nhiên dưới đáy lòng không ngừng nhắc nhở trước chính mình, loại này giao dịch hầu tử không có khả năng không tâm động, hẳn rõ ràng là đang giả bộ. Có thể nhưng không biết vì cái gì còn là khí không đánh một chỗ.

Gặp hầu tử như trước bất vi sở động cảm giác, Dương Thiên bắt đầu tăng thêm các: "Chỉ cần người đáp ứng ta điều kiện, ta không chỉ có có thể cho người thuận lợi đột phá tiến vào nạp thần cảnh, sau này vài cái không muốn người biết khảm, ta cũng biết từng cái giúp người vượt qua. Hơn nữa, trên tay của ta còn có bát cửu huyền công khẩu quyết!"

Bát cửu huyền công, chính là bảy mươi hai biến!

"Người nói cái kia a." Hầu tử bưng tỉnh đại ngộ giống như ngẩng đầu: "Điều kiện rất **, nhưng là phải giá quá cao, ta xem hay là thôi đi."

"Chào giá rất cao?" Dương Thiên cắn răng: "Ta cũng còn không đề cập ra cụ thể điều kiện!"

"Nếu không có đưa ra, mới là chân chính rao giá trên trời. Vạn nhất người muốn ta tự sát làm sao bây giờ?"

Dương Thiên hơi ngậy ngốc một chút, phốc suy thoáng cái bật cười: "Điều này sao có thể? Tân tân khô khô tăng lên người tu vi làm sao có thể cho người tự như vậy chết? Ta có thể cam đoan với người, tuyệt đối sẽ không cho người tự sát."

"Phải không?" Hầu tử làm như tùy ý địa đảo lộn hạ trong tay mình quyền trục, chậm rãi nói: "Tỷ như khiêu chiến thiên đình loại này tự sát hành vi cũng kể cả tại trong?"

Lập tức, Dương Thiên động tác cứng đờ, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất.

Chậm rãi giương mắt da, hầu tử một chữ dừng một lần hỏi: "Người là tại coi ta là ngốc tử sao?"

Cả nhà gỗ đều trầm mặc lại, bầu không khí thoáng cái tiến vào băng điểm.

Dương Thiên con mắt híp lại thành một đường nhỏ, không thể không một lần nữa tinh tế đánh giá đến trước mắt cái này con khi.

Lúc trước tại lòng của nàng trong mắt, hầu tử bất quá là một con tiểu yêu. Coi như là bị tu bồ đề thu đương nhập thất đệ tử, cho dù thiên phú lại như thế nào được, cũng bất quá là một con cái gì cũng còn không hiểu tiểu yêu.

Đối tại hầu tử, nàng ngoại trừ muốn lợi dụng còn là muốn lợi dụng, nàng yếu chính là hầu tử kinh người tu luyện thiên phú.

Có thể hiện tại xem ra, nàng hiển nhiên quá chú ý hầu tử thiên phú mà đánh giá thấp cái này con khi tâm trí.

Cũng không phải chỉ cần nàng khai ra hậu đãi điều kiện, hầu tử sẽ vây quanh nàng chuyên.

"Xem ra ngươi không chỉ lo lắng qua, hơn nữa lo lắng được rất rõ ràng."

Hầu tử trên mặt chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười: "Từ lúc mới bắt đầu tựa rõ ràng. Ngươi nên vui mừng ta hôm nay nói cho ngươi mặc những chuyện này, có phải là tại Dương Tiễn bên người gốc quá lâu, hơn một ngàn tuổi còn như vậy khờ dại. Ta có thể đáp ứng yêu cầu của ngươi, sau đó đợi cho bắt được ta muốn lấy đồ vật, lại đổi ý. Ta chỉ là một con khi, thủ hứa hẹn, nhưng không phải xuẩn! Hơn nữa, ta chỉ là một chích yêu, không phải sao?"

"Ngươi!" Lập tức, Dương Thiên mặt đỏ lên, hơi hé miệng, nhưng lời nói lại nhét.

Cái này trong khoảng thời gian ngắn, hai người vị trí tựa hồ thay đổi vậy.

Nhìn chăm chú giận dữ Dương Thiên, hầu tử nụ cười trên mặt càng tăng lên: "Tốt lắm, hiện tại mở cá tín nhiệm điều kiện a, chúng ta có thể hảo hảo đàm nói chuyện."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 35:

"Nếu như ngươi thực có hợp tác thành ý, này, mở một cái phù hợp điều kiện a. Hợp tác, nên công bình điểm. Hay là muốn ta tới mở?" Hầu tử chậm rãi đem trúc giản thổi sang một bên, thả ra trong tay ngọn nến, ý vị thâm trường thuyết.

Này trương tràn đầy con khí mao trên mặt tìm không ra nửa điểm biểu lộ, trong ánh mắt để lộ ra lạnh nhạt lập tức làm cho Dương Thiên trong cơn giận dữ!

"Ngươi! Chính là một cái ngưng thần cảnh tu giả, một con dã hầu tử, chỉ bằng ngươi cũng dám cùng ta yếu ngang hàng!" Dương Thiên lửa giận dĩ nhiên yêu thương ngôn ngữ, một chương vỗ vào bàn thấp trên.

Lập tức, một tiếng vang thật lớn, sột sột mảnh gỗ vụn tóe lên, dòi, chính là một cái thật sâu chương ấn!

"Nếu như không có ta, ngươi đời này cũng đừng nghĩ đột phá nạp thần cảnh! Dùng một cái hứa hẹn, dù là cái này hứa hẹn có khả năng cho ngươi chết, đổi lấy cả tu tiên đường bằng phẳng chẳng lẽ không giá trị sao?"

Chỉ thấy hầu tử cúi đầu xuống, khinh miệt địa cười: "Ngươi sao? Dùng ngươi vĩnh viễn cũng không dùng được gì đó đổi lấy dù là một cái tiền đồng, không cũng đều là lợi nhuận sao? Đừng quá tham lam!"

"Ngươi!" Dương Thiên rất nhanh nắm tay, lạnh lùng thuyết: "Có tin ta hay không hiện tại sẽ giết ngươi?"

Hầu tử hừ lạnh một tiếng, trùng hướng Dương Thiên nói: "Đêm hôm đó ngươi đã ở a?"

"Ừ?"

"Ngươi cho rằng đe dọa đối ta hữu dụng sao?" Ngẩng đầu lên, hầu tử nhếch môi lộ ra răng nanh, bỏ qua cánh tay quát: "Ta ghét nhất loại người như ngươi núp trong bóng tối rình coi người khác người! Muốn đánh nhau, Lão Tử phụng bồi tới cùng!"

Dương Thiên khước mắt bỗng nhiên co rúm, cái này hầu tử tư duy căn bản không phải nàng chỗ có thể hiểu được, rất nhanh nắm tay nắm được đùng rung động.

Kẻ yếu nên ăn nói khép nép?

Nhìn như phóng chư tam giới đều chuẩn đạo lý, đến nơi này chích không muốn sống hầu tử trên đầu lại mất đi hiệu lực.

"Hừ! Ngươi đánh cho qua ta?" Dương Thiên một bước nhảy lên, trực tiếp giơ lên ống tay áo, trận trận hồng quang hiện lên, một chén hoa sen đèn lạng yên xuất hiện ở lòng bàn tay.

Một đạo hồng quang bay thẳng đến chân trời, đâm vào hầu tử con mắt không thể không hơi nheo lại.

Lúc này, tóc dài không gió mà bay, Dương Thiên đã có như tiên nữ vậy trực tiếp hết lần này tới lần khác bay lên, trên người quần áo huyền phù, bành trướng linh khí cuốn sạch nhà gỗ mỗi khắp ngõ ngách, mà ngay cả đóng chặt cửa sổ cũng bị trực tiếp giải khai!

Tuyệt thế mỹ, thực sự không thể che hết trên trán sắc bén.

Ngàn năm quang âm, cho dù lúc trước tư chất lại như thế nào vậy, có một Dương Tiễn như vậy ca ca, nàng cũng đã tu đến luyện thần quy thực cảnh.

Cắn răng một cái, hầu tử trực tiếp ném đi cái bàn, phóng người lên nương đến bên cửa sổ trên, bày ra tiến công tư thế, sắc nhọn móng tay chậm rãi tại cửa sổ trên mái hiên cầm ra chói tai tiếng vang.

Không chút nào yếu thế nói: "Đánh không đánh cho qua, cũng muốn đánh qua mới biết được!"

Lập tức, nhà gỗ nhỏ trong song phương giương cung bạt kiếm, chiến đấu hết sức căng thẳng!

Có lẽ ai cũng không nguyện ý thật sự động thủ, có lẽ động thủ bản thân không có bất kỳ ý nghĩa.

Phảng phất là không chùng mực giăng co vậy, hai người vẫn không nhúc nhích, đôi mắt, đảo mắt đã là một nén nhang thời gian trôi qua.

Cấp thứ nhất ngưng thần cảnh đối cấp thứ ba luyện thân cảnh. . .

Nếu là người khác nói với Dương Thiên nói như vậy, nàng nhiều lắm là cho rằng đối phương phô trương thanh thế, có thể lời này do hầu tử nói ra, nàng lại sâu tin không nghi.

Cho dù toàn thân là thương, cho dù biết rõ thất bại, thực sự không sợ chút nào chiến không e sợ chiến.

Cái này con khi khả năng giết chết, nhưng nhưng không cách nào phục tòng.

"Thật sự là chích điên khùng hầu tử!" Đây là Dương Thiên cuối cùng duy nhất có thể hạ kết luận.

Nếu như thật sự chỉ là điên khùng cũng thì thôi, có thể cái này con khi rõ ràng là nửa điên không điên, tính lên sổ sách đến so với ai khác đều thanh tỉnh!

Ân ân địa, Dương Thiên cảm thấy cái này con khi trong lòng có một ít nằng chồ không biết bí mật.

"Cũng tốt, cũng tốt." Chẳng biết tại sao, dài dòng buồn chán giằng co sau Dương Thiên trên mặt tức giận lại vào lúc này tiêu tán, bật cười, trong tay bảo liên đèn hóa thành một đạo hồng quang hư không tiêu thất, mà trên người không gió mà bay xiêm y cũng theo hội tụ linh khí tán đi lặng lẽ rơi xuống.

Nhìn thấy một màn này, hầu tử không khỏi nhíu mày.

"Ngươi không phải muốn ta một lần nữa xách điều kiện sao?" Dương Thiên đầu ngón tay một điểm, trở mình ngã xuống đất bàn thấp lại lần nữa trở mình về tới giường trên, mà chính nàng cũng vượt vượt quần áo, ngồi ngay ngắn đến giường trên, lạnh nhạt, hai mắt nhìn thẳng phía trước, nói: "Đi a. Theo ý ngươi. Đây, điều kiện của ta tựu cải thành, bất kể như thế nào, hộ ta chu toàn. Cái này hài lòng?"

"Hộ ngươi chu toàn?" Hầu tử lúc này mới giải trừ đề phòng, ngồi trở lại cái bàn đối diện, tinh tế suy tư một phen, hỏi: "Như thế nào cá chu toàn pháp?"

Dương Thiên mắt lé căm tức nói: "Đây đã là tiện giá, chẳng lẽ ngươi còn muốn lại áp?"

Hầu tử thân nhiên nói: "Nhu thế nào cá tiện giá pháp? Những vật kia nếu là ở lại trong lòng người, chẳng lẽ còn có thể sinh ra ngân lượng đến?"

Gặp Dương Thiên sắc mặt càng thêm âm trầm, mới sửa lời nói: "Này dung ta hỏi lại ngài một vấn đề, người không phải phong hoa sơn tam thánh mẫu sao? Sao không đi hoa trong núi nơi này?"

"Hừ." Dương Thiên không kiên nhẫn nói: "Vốn là nên đi, chỉ là gặp được Lăng Vân tử, liền đã bãi sự tìm cá danh mục không đi. Người hỏi cái này làm cái gì?"

"A ~!" Hầu tử bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Điều kiện của người cũng coi như công bằng, liền cứ như vậy định xuống đây đi. Ta hộ người chu toàn, người giúp ta vượt qua tu hành đường xá trên mầu chốt, điểu quyết định!"

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: "Một phần trả giá một phần thu hoạch, như là điều kiện như vậy, ta liền chỉ là cam đoan hiệp trợ người đột phá tu vi, này tu hành trên đường khổ, đã có thể cho người tự hành gánh chịu!"

"Có khổ hay không không sao cả, chỉ cần có thể tu thành liền đi."

Lại là hừ lạnh, Dương Thiên đứng lên hướng phía ngoài phòng đi đến: "Người có thể chịu được cực khổ, ta đây lại là tin tưởng. Nếu là không tin, cũng sẽ không phản ứng người cái này đã hầu tử."

Đi tới cửa, nàng dừng bước lại.

"Tốt lắm, chúng ta nói xong rồi. Vào đi."

Một mục tránh ở phía sau cửa Phong Linh lúc này mới cẩn thận nhô đầu ra.

Cùng Phong Linh gặp thoáng qua, Dương Thiên ly khai nhà gỗ nhỏ, trước khi rời đi công đạo nói: "Hảo hảo dưỡng thương a, thương khởi hẩn, tài năng bắt đầu."

Nhìn xem Dương Thiên đi xa thân ảnh, Phong Linh vội vàng chạy vào trong phòng: "Người thực đáp ứng hợp tác với nàng rồi?"

"Ừ." Hầu tử nhẹ gật đầu, gói lên cánh tay nghiêng chân nằm chết dí giường trên: "Điều kiện coi như công bằng."

Hiện tại còn muốn tiến tàng kinh các, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy, dựa theo hầu tử biết rõ, Đan Đồng Tử tuyệt sẽ không dễ dàng cho đi.

Mà nếu cái này không biết xấu hổ sư huynh thực ra tay lấy lớn hiệp nhỏ, ngán như vậy kỳ trong hầu tử đều tuyệt không có phản kháng đường sống.

Huống hồ, cho dù đến tàng kinh các cũng không nhất định có thể có chỗ thu hoạch.

Kể từ bây giờ đỉnh đầu tư liệu hầu tử cơ bản có thể xác định Dương Thiên chỗ nói là sự thật, máu chốt là loại tình huống này cũng không phải là từng cái người tu hành đạo tu giả đều gặp được.

Hẩn gặp được, là cùng Dương Tiễn không có sai biệt tình huống.

Nếu ứng nghiệm đối tình huống như vậy, hầu tử cần có cũng không phải tàng kinh các một vài tàng thư, mà là một cái chân chân thật thật tinh thông tu tiên chi đạo người sống.

Tu bồ đề không chịu ra tay, những cái này sư huynh kể cả Thanh Phong tử cùng Lăng Vân tử tại trong chỉ sợ cũng cũng sẽ không vượt quyền xuất thủ tương trợ.

Dưới mắt kết quả tốt nhất, có lẽ thực cũng chỉ có cùng biết rõ Dương Tiễn tu tiên quá trình Dương Thiên hợp tác rồi.

Có lẽ Dương Thiên căn bản chính là tu bồ đề an bài tới.

Đây cũng là Dương Thiên nắm chắc khí hầu tử tất nhiên sẽ đồng ý cùng nàng hợp tác nguyên nhân.

"Có thể. . ." Phong Linh muốn nói lại thôi, nhẫn nhịn hồi lâu, cuối cùng còn là nhịn không được nói ra: "Dương gia huynh muội cùng ngọc đế có sâu đậm thù cũ, ngày khác sợ hay là muốn gặp chuyện không may đâu."

"Yên tâm đi." Hầu tử nói: "Nàng không đi hoa sơn ta liền yên tâm. Ừ, kỳ thật cho dù đi cũng không có gì lo lắng, gặp gỡ này họ Trần, nhiều nhất bị áp dưới núi, cũng không tính không chu toàn toàn bộ."

"Hoa sơn? Họ Trần?" Phong Linh nghe được sững sờ sững sờ địa: "Làm sao người biết nàng không đi hoa sơn sẽ không sự?"

Hầu tử quay tới hướng về phía Phong Linh nháy hai cái con mắt, cười nói: "Đoán."

"Đoán?" Phong Linh lập tức há to miệng.

Kỳ thật hầu tử không có nói dối, thật sự là đoán. Đối thế giới này, dưới mắt cũng chỉ có thể dựa vào đoán.

Hiện tại hầu tử trong nội tâm đại khái xác định một chuyện, quỹ tích cũng đã thay đổi, mà cùng Dương Thiên ước định, tạm thời còn nhìn không ra có cái gì phong hiểm.

Nói sau Dương Thiên cho dù có sự, cũng không phải hầu tử chuyện riêng, ít nói cũng muốn đáp trên một cái Dương Tiễn.

Có dương hai lang tại, như thế nào đều là một cái không sai bảo hiểm.

"Cái này Tôn Ngộ Không nếu cùng Dương Tiễn liên thủ, Như Lai phật tổ có thể như vậy định sao?" Nằm tại giường trên, hầu tử không khỏi nghĩ.

Tâm tình thật tốt hầu tử lại đem giấu ở túi áo lí này căn kết màu vàng vũ mao lấy ra thao túng.

Cũng đã mười nhất niên trôi qua, mười một năm.

Cái này mười một năm, hầu tử một bước cũng không ngừng, nhiều lần vất vả rốt cục đi tới một bước này.

Đáng tiếc chính là tu bồ đề hoàn toàn một bộ không nghĩ giáo bộ đáng, cũng may thiết khảm đồng thời, trong mơ hồ lại còn cứu tế cho viện thủ.

Dựa theo cái tốc độ này, có phải là cũng có thể ba năm xuất sư?

Hầu tử nghĩ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 36:

Giờ ngộ, thái dương hỏa lạt lạt địa nung đại địa, râm mát trong phòng, Thanh Vân tử ngồi ngay ngắn, giống như hồ đã không có ngày xưa địa uể oải, tinh tế địa hỏi đến Hư Độ.

Này Hư Độ lễ bái trước đem một tấm danh sách hai tay giao cho Thanh Vân tử: "Su phó, đây là Phong Linh hôm qua đến sùng kỳ lân chỗ thái được."

Thanh Vân tử tiếp quá khứ, mắt lé liếc mắt đứng ở một bên trên hành lang đưa lưng về phía hấn Đan Đồng Tử, mới bắt đầu tinh tế địa nhìn lại.

"Xem tình hình, này hầu tử thương thế cũng đã nhanh tốt lắm." Hấn loát râu dài thở dài, này ngữ điệu thoáng tăng thêm vài phần, làm như nói cho Đan Đồng Tử nghe.

"Hảo thì đã có sao?" Đan Đồng Tử hừ lạnh một tiếng, đưa lưng về phía Thanh Vân tử trong giọng nói lộ ra sơi sơi khinh thường, nói: "Tốt lắm tốt nhất an phận điểm, nếu là còn dám hành động thiếu suy nghĩ, ta liền đánh cho hấn trở lại đi năm mấy tháng."

Nghe được cái này một câu, Thanh Vân tử bất đắc dĩ cười khổ: "Su huynh sao phải khổ vậy chứ? Rốt cuộc là đồng môn sư huynh đệ."

"Ai cùng này dã hầu tử là đồng môn sư huynh đệ?" Đan Đồng Tử cũng không quay đầu lại địa đáp.

Đêm đó sau, thế tới hung hung Đan Đồng Tử ngược lại lâm vào quần cảnh, mà nguyên bản hoảng hốt Thanh Vân tử lại thoáng cái rộng mở trong sáng.

Tu đạo từ từ đường, tu tâm tự nhiên trước.

Có một số việc, sợ, nghiêm túc rồi, chính là thua.

Thật muốn bàn về, tại tu đạo trên đường hi cũng được, lo cũng được, nộ cũng được, oán cũng được, hận cũng được, đều là tâm ma. Hãm sâu trong đó, chính là nhập ma chướng, có tướng ngại tu hành.

Bây giờ Đan Đồng Tử liền là ở vào loại trạng thái này, cái này so sánh dưới, Thanh Vân tử lại thoáng cái trì hoãn qua được. Cái này chính giữa ngoại trừ hầu tử, nhiều ít cũng có Đan Đồng Tử hãm sâu nhân tố.

Đan Đồng Tử hãm được so với Thanh Vân tử còn muốn sâu.

Hư Độ nhẹ nhàng theo trong ống tay lại lấy ra khác một trang giấy phiến, đồng dạng hai tay dâng: "Hôm qua, này Lăng Vân sư thúc mới thu nữ đệ tử Dương Thiên cũng tới sừng kỳ lân hái thuốc, bởi vì không có yêu, còn kém điểm cùng thủ vệ đạo đồ nổi lên xung đột. Đây là nàng hôm qua chỗ hái thuốc đơn."

"A?" Thanh Vân tử thân thủ tiếp nhận được đơn, mảnh nhìn kỹ, nhin không được hoang mang đứng lên: "Thuốc này đơn lại là trước đây chưa từng gặp a. Này Dương Thiên lúc trước sư theo ngọc đỉnh chân nhân, tu vi đã đạt luyện thần quy thực chi cảnh, chớ không phải là nghĩ luyện đan? Còn có đến phòng luyện đan báo bị a?"

"Chưa từng đã tới." Hư Độ cung kính địa trả lời một câu.

Đứng ở một bên Đan Đồng Tử nắm tay rủ xuống tại rào chắn trên, tức giận nói: "Cái này Dương Thiên cũng không phải cá an phận người! Đêm đó nàng liền ở đây, lão phu chỉ là không nghĩ vạch trần thôi. Bực này âm hiểm xảo trá đồ đệ, nếu không phải là Lăng Vân sư đệ trước cho ta tin hàm, sớm bị ta cũng vậy cùng nhau thu thập! Thật không biết hấn thu người như vậy hồi tới làm cái gì, thu cũng thì thôi, vì sao không để tại hấn Lăng Vân các, tổng ta đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động để làm gì!"

Những ngày này, Đan Đồng Tử chấp chương trong đạo quan ngoại sự vụ, đã là phiền thấu. Tuy nhiên nghe đồn hấn cực kỳ lười biếng sự vụ, nhưng chính là này không cách nào lười biếng bộ phận cũng đã đầy đủ làm cho hấn tâm phiền khí nóng nảy.

Đối với ngồi xem tu hành, hấn canh hương tới ngày xưa như vậy du lịch kiếp sống, thoải mái đầm đìa, hưởng hồ quản lý sự vụ vốn cũng không phải là hấn cường hạng.

Cũng may Thanh Vân tử tâm thần cũng đã khôi phục một chút, thỉnh thoảng ra tay thay cùng nhau giải quyết, nếu không Đan Đồng Tử sợ là sớm đã suốt đêm trốn đi.

Toàn bộ quan cao thấp ăn uống cùng với ngủ toàn bộ cùng hấn có quan, còn muốn kiêm nâng truyền đạo thụ nghiệp chức trách, thực không phải người bình thường làm được.

Những cái này rườm rà sự vụ, lông gà vỏ tỏi... Có chút đạo đồ hấn quang liếc mắt nhìn đã nghĩ một cước đem bọn họ đá ra quan đi, nếu không phải là hiện tại trên thân có râu bồ đề ủy thác, nhiều lần hấn đều ra tay đánh người.

Điều này làm cho Đan Đồng Tử đột nhiên có chút bội phục nâng cái này chính mình cho tới nay có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ngũ sư đệ.

Đạo quan trong tay hấn bao nhiêu năm vận tác như thường, cái này trung vất vả cũng chỉ có Thanh Vân tử tự mình biết. Chỉ là cái này nhị đại đệ tử ở trong đạo quan ngoại trừ tu bồ đề thân truyền thụ vài cái phần lớn tu vi thường thường ít có kiến thụ, lần thụ lên án.

Trầm mặc hồi lâu, Thanh Vân tử mở miệng nói: "Su huynh a, những ngày qua đến nay, sư đệ ta cũng là nghĩ thông suốt. Ngộ không sư đệ chuyện tình liền giao cho sư phó tự hành quyết đoán a, chúng ta cũng đừng vội nhiều chuyện."

"Hừ! Người lại là đây được không còn một mảnh, cũng không muốn nghĩ tới ta là ở giúp ai xuất đầu!" Đan Đồng Tử xoay người lại chỉ vào Thanh Vân tử quát to: "Người là không thấy được cái kia xem trể ánh mắt của ta! Này hầu tử đã tính khó thuận, sớm muộn là muốn hại sư môn!"

Thanh Vân tử chần chờ nửa ngày, thản nhiên nói: "Những này, chắc hấn sư phó lão nhân gia ông ta cũng là biết đến. Nói cho cùng, Tôn Ngộ Không là sư đệ của chúng ta, không phải đồ đệ. Hãy để cho hấn sư phụ của mình đi quyết đoán a. Sư phó lão nhân gia ông ta bây giờ không có mở miệng, chúng ta vậy..."

Không đợi Thanh Vân tử nói xong, Đan Đồng Tử trực tiếp uống đoạn nói: "Ta đêm đó như vậy đánh này hầu tử, sư phó cũng không mở miệng, đã thuyết minh sư phó không nghĩ trông nom! Lão nhân gia ông ta nếu là không quản, ta tới trông nom! Cái này bây giờ quan trọng một mực sự vụ đều áp ta trên vai, hấn nghĩ tại nơi này ở lại, liền muốn men theo quy củ của ta! Nếu là thật sự muốn ta dừng tay sư phó thì sẽ mở miệng, không cần người xen vào việc của người khác."

Nói đi, phát tay áo liền nhảy lên bay ra Phi Vân các.

Sau lưng, Thanh Vân tử nhiều tiếng thở dài.

Có một số việc Đan Đồng Tử không tiện nói mình, Thanh Vân tử tự nhiên cũng không biết nói.

Những ngày này Đan Đồng Tử lúc nào cũng nhớ tới đêm đó hầu tử ánh mắt, lại tựa như chợt dạ loại lãng không sinh ra sợi sợi sợ hãi. Thế cho nên nói lý ra Đan Đồng Tử những ngày này không ít vãng lai Lãng Yến lí.

Người khác nhìn không ra được, dùng Đan Đồng Tử tu vi như thế nào hội nhìn không ra được?

Đêm đó hầu tử tu vi rõ ràng đã đạt ngưng thần giới hạn, bây giờ lại tựa hồ như lại lui trở về. Tinh tế cân nhắc phía dưới, liền đã biết trong đó nguyên do.

Bây giờ này Dương Thiên hái thuốc nơi đó là vì luyện đan, căn bản chính là cùng hầu tử thông đồng đến cùng một chỗ.

Xem ra, kế tiếp xung đột không thể thiếu.

Tự hướng hầu tử đêm đó xem ánh mắt của hắn, hắn liền không có lùi bước lý do!

"Một con dã hầu tử, cũng muốn ở chỗ này của ta giương oai!" Quay trở về chính mình tạm thời nơi, Đan Đồng Tử hung hăng thóa mạ nói.

Thủ ở một bên mặt theo phần nộ tiến lên hỏi: "Su phó, vậy có phải hay không công đạo xuống dưới, làm cho sùng kỳ lân đạo đồ không hề làm cho hai người này đi vào?"

"Không!" Đan Đồng Tử cắn răng nói: "Tự làm cho bọn hắn đi vào hái thuốc! Không chỉ có như thế, nếu là có cái gì được thảo khoáng thạch, bọn họ yếu mà sùng kỳ lân vừa rồi không có, liền cho ta tìm, bất kể như thế nào

yếu cung trên! Ta lại muốn nhìn cái này con khi có thể chơi ra cái gì hoa dạng!"

Kế tiếp mấy ngày Dương Thiên lập tức cảm thấy sưu tầm tài liệu thuận rất nhiều, nếu là có tài liệu gì tìm không ra, hỏi thăm hạ thủ vệ sùng kỳ lân đạo đồ, không ra mấy ngày liền sẽ tại thấy được địa phương chứng kiến.

Này sùng kỳ lân đạo đồ cũng không giống vừa tới thời điểm lạnh như vậy thái độ lạnh như băng, có đôi khi thậm chí nhiệt tình được Dương Thiên có chút kinh ngạc.

Trong mơ hồ nàng cũng cảm giác được có người ở vụng trộm can thiệp, chỉ là đến tột cùng là tu bồ đề còn là Đan Đồng Tử, Thanh Vân tử, ngưỡng hoặc là cái khác người nào, nàng cũng không muốn đi miệt mài theo đuổi.

Đối tại nàng mà nói, chỉ cần có thể đạt tới mục đích của mình, chuyện còn lại cũng không có cần để ý tới.

Theo thời gian trôi qua, lại là một tháng sau, hầu tử dần dần bình phục tới. Dương Thiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ cần thiết tài liệu.

Đột phá, cũng đã gần trong gang tấc!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 37:

Dỡ xuống băng vải, lộ ra lông tơ, cùng với vết sẹo.

Dương Thiên có chút giật mình địa xem kỹ lên trước mắt này là thân thể.

Này là thân thể sinh mệnh lực dị thường cứng cõi, sức khôi phục cũng không có người thường có thể so sánh, cho dù là có chút đối thường nhân đủ để trí mạng thương cũng có thể gắng gượng qua đi.

Chỉ là không biết tại sao, mỗi một đạo vết sẹo đều bị một mực ghi nhớ, phảng phất không muốn quên vậy, ghi khắc.

Mười năm thời gian, tất cả lớn nhỏ vết sẹo đã sớm khắp toàn thân.

Có vết đao, có tiền ngân, có bông, có dấu răng.

Thường ngày những này đều che dấu tại bộ lông hạ không dễ dàng phát giác, bây giờ lửa lò tại trước mắt...

Chứng kiến những này vết sẹo trong nháy mắt, Dương Thiên không tự chủ được địa che miệng lại, này năng song đồng trung lộ vẻ nói không nên lời kinh hãi.

Nhưng mà, hầu tử không chút nào không có đương một sự việc đồng dạng.

Đây hết thầy đối tại hầu tử mà nói sớm đã tập mãi thành thói quen. Quý môn quan, hẳn là khách quen.

Cố gắng chính như hẳn chỗ nói, mệnh tiện, cho nên diêm vương gia không thu.

Bằng không, nên là dạng gì cường đại sinh mệnh lực tài năng gắng gượng qua như vậy nhiều lần sinh tử một đường?

Dương Thiên ần ần có chút không đành lòng, tiện tay móc ra một lon nước thuốc muốn giúp hầu tử trừ bỏ, lại bị hầu tử cự tuyệt.

"Không cần phải, nhớ kỹ giáo huấn, không phải chuyện xấu." Hầu tử nhàn nhạt nói.

Theo trong ánh mắt của hẳn, Dương Thiên đọc được đối sinh tử đạ mạc.

Một con liễu mạng yếu tu tiên, muốn sống được càng tốt hầu tử, nhưng lại có một phần đối sinh tử đạ mạc. Cái này không khỏi làm cho nàng thâm giật mình.

Nhàn nhạt thờ dài, Dương Thiên nói: "Đi a, dù sao cái này vết sẹo cũng không phải ở trên người ta. Dược cũng đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể bắt đầu."

"Vậy bây giờ liền bắt đầu a." Hầu tử nói.

Lúc này chính trực sáng sớm.

Đem một cái mộc chất đại bồn tắm phóng tới bên ngoài trên đất trống, ba người một thùng một thùng địa hướng trong đó tưới.

Đợi đến rót đầy nước, Dương Thiên móc ra một cái tản ra hàn khí nhỏ nhỏ hộp gỗ, mở ra, bên trong là một viên châu màu đỏ, quý dị địa tản ra nhiệt năng.

Cái này nóng lên phát lạnh hai thứ gì, lại cứ như vậy bỏ vào cùng một chỗ?

"Cái này là cái gì?" Hầu tử hỏi.

"Hỏa linh. Theo núi lửa nham thạch nóng chảy lí lấy ra tinh hoa ngưng tụ mà thành, thập phần trân quý. Ta cũng vậy chỉ lần này một khóa, còn là rất nhiều năm trước dùng còn lại. Cho nên, nếu là người gánh không được, liền không có có lần sau." Nói đi, Dương Thiên đem này hỏa linh liên quan hộp gỗ cùng một chỗ ném đến trong thùng gỗ.

Lập tức, cả thùng gỗ nước đều sôi trào!

", giúp ta bỏ dược liệu bỏ vào."

Nhìn xem sôi trào nước, bay lên nhiệt khí, hầu tử mặt một hồi co rúm: "Người xác định đây là muốn giúp ta đột phá tu vi mà không phải nghĩ nhìn hầu tử súp?"

Phong Linh cũng là thấy trợn mắt há hốc mồm.

Dương Thiên trực tiếp trắng không còn chút máu hai người liếc, thân thủ nắm lên một bó dược liệu ném xuống dưới, này dược liệu nhanh chóng tản ra, trong bồn tắm nước trong nháy mắt nhiễm lên màu vàng nhạt.

"Có tin hay không là tùy người, lúc ấy vì cái này cách điều chế, ngọc đỉnh chính là liên Nguyên Thủy Thiên Tôn đều mời được." Dừng một chút, Dương Thiên chỗ có chút suy nghĩ nói: "Người cho rằng thiên đình đệ nhất

chiến tướng là như thế nào luyện ra? Ăn không hết cái kia khô, cũng đừng nghĩ trở thành người như vậy!"

"Dương Tiễn... Cũng là như vậy tu tới?" Hầu tử sắc mặt hơi biến đổi, cắn răng một cái, nói: "Được rồi, ta tin ngươi. Hắn có thể làm, ta khẳng định cũng có thể đi!"

Hai người bắt đầu án lấy Dương Thiên yêu cầu theo như trình tự đưa lên dược liệu, lại không là mỗi loại đều toàn bộ đưa lên, chính giữa rất nhiều dược liệu còn lưu lại một bộ phận.

Không bao lâu, cả trong thùng gỗ nước cũng đã cút đi thành sâu màu nâu, nghe hương vị thật giống như một chậu khổ sáp thuốc Đông y vậy làm cho người ta nhìn không được giạt mình một cái.

Vuốt ve trên tay cặn, Dương Thiên nói: "Đi xuống đi, đến trong đó đi tu luyện. Ăn trước nạp thần đan, yếu ba khóa, một viên là không đủ. Nếu như ngươi chỗ đó đã không có, chỗ này của ta còn có."

Nói, theo trong tay áo móc ra một cái bạch sắc bình thuốc phóng tới trên mặt đất, đúng là tràn đầy một lon nạp thần đan!

Chiếu Dương Thiên lời nhấn nhủ, hầu tử một ngụm ăn vào ba khóa nạp thần đan, lập tức cảm thấy choáng váng.

Cái này nạp thần đan vốn là thuốc mê, một lần phục ba khóa, rõ ràng cho thấy quá lượng.

Bỗng nhiên phát bộ não của mình, kịch liệt chấn động cảm giác phía dưới cuối cùng ổn định thần trí không có trực tiếp ngã quy.

"Xuống dưới! Xuống dưới sau lập tức bắt đầu hấp thu linh lực, yếu toàn lực ứng phó, không thể có nửa điểm chần chờ! Nếu không, tự thực biến

thành hầu tử hàm cách thủy súp."

Khắc chế choáng váng cảm giác, hầu tử nhanh chóng bỏ đi quần áo nhảy vào trong bồn tắm.

Một bên Phong Linh xem trong lòng run sợ.

Nước thuốc tóe lên, hỏa lạt lạt cảm giác nhanh chóng hiện đầy toàn thân.

Đội đến thấm vào trong nước, hầu tử chỉ phải toàn thân khô nóng khó nhịn giống như sắp bị phỏng chín vậy, thần kinh đều kéo căng quá chặt chẽ.

Linh khí cực hạn rèn luyện qua thân thể tự nhiên không phải bình thường thân hình có thể so sánh, nuốt siêu lượng nạp thần đan tự nhiên cũng sẽ không cảm giác được cực độ cảm nhận sâu sắc. Chính là cái này nhiệt là chân chân thật thật địa tồn a!

Hiện tại có khả năng làm cũng chỉ có tin tưởng, ít nhất hẳn tin tưởng Dương Thiên tạm thời không cần phải hại hẳn, hại hẳn không có bất kỳ chỗ tốt.

Dựa vào cận tồn ý thức, hầu tử khắc chế trong lòng bồi rối, nhắm mắt lại, nhanh chóng tại bồn tắm trung đả tọa hấp thu linh khí.

Cái này khế hấp, liền phát hiện linh lực như thường ngày đồng dạng bành trướng trước cổ găng ngoài tuôn, sợi sợi đau đớn nhanh chóng theo toàn thân mỗi khắp ngõ ngách truyền đến. Bất quá bây giờ cái này một tia nửa điểm cảm nhận sâu sắc đối với nóng hổi nước thuốc quả thực không chút nào thu hút.

Cùng dĩ vãng bất đồng chính là, những này ngoài tuôn ra linh lực cũng không có tao ngộ thường ngày như vậy cách trở, tựa hồ toàn thân da thịt tại

những thuốc kia nước nóng lực dưới tác dụng cũng đã mở ra hăng hà đặc thù thông đạo, ngoài tuôn ra quá trình dị thường thông sướng.

Mà những này ngoài tuôn ra linh lực rời đi thân thể sau lại nhanh chóng cấu trúc phòng hộ cách trở đến từ ngoại bộ nhiệt lực và nước thuốc xâm nhập. Lập tức, hầu tử cảm giác thân thể của mình dễ dàng không ít.

Bất quá cái này chỉ là tạm thời.

Ngay sau đó, mất đi nước thuốc tác dụng thân thể nhanh chóng khép kín ngoài tuôn ra thông đạo.

Cái này khép lại huyệt, linh lực lập tức bị khóa ở không cách nào phóng ra ngoài. Mà mất đi phòng hộ da thịt lại một lần tiếp xúc đến nước thuốc.

Như thế quá trình, tuần hoàn đều đặn lại.

Nóng hồi trong thân thể mồ hôi điên cuồng mà ngoài thấm, cùng nước thuốc giao tạp cùng một chỗ, nhanh chóng sôi trào.

Lúc này không hề chỉ là thân thể thừa nhận khổ, càng tăng kinh khủng chính là cảm giác sợ hãi, tựa giống như bị trói cột đặt liệt hỏa phía trên thiêu đốt vậy. Yếu tại đây nước sôi trung đã tọa tu hành, không phải vậy định tính căn bản không cách nào làm được.

Nhưng mà đến lúc này, không thể làm đến cũng phải làm được.

Cũng may những thuốc này nước bản thân pha có chút thuốc kích thích và kháng nóng thành phần, cắn răng, hầu tử thật vất vả chống tới.

Không thể phủ nhận, đây là một cực kỳ thống khổ quá trình, dù cho có nạp thần đan trợ giúp có thể miễn cưỡng duy trì ý thức, nhưng như trước tùy thời đều hôn mê quá khứ.

Vô thì vô khắc địa đều ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

"Rất tốt, chính là như vậy. Chỉ cần không ngừng đền đáp lại quá trình này, linh lực phóng ra ngoài thông đạo sẽ chậm rãi xây dựng đứng lên. Chỉ cần thành công xây dựng thông đạo, như vậy cái này khảm cho dù quá khứ trôi qua. Khả năng yếu một khoảng thời gian, bất kể như thế nào, người phải kiên trì." Chứng kiến hầu tử gắng gượng qua cửa thứ nhất Dương Thiên nhiều ít có chút vui mừng.

Ngay sau đó, Dương Thiên bắt đầu dùng giờ địa rút ra trong thùng nước thuốc, sau đó căn cứ rút ra đến nước thuốc tình huống hướng trong thùng bổ sung dược liệu.

Mà Phong Linh tắc phụ trách nó thêm nước chức trách, dùng giờ hướng trong thùng thêm nước để tránh thoát nước thuốc tại nhiệt độ cao trung bốc hơi hầu như không còn.

Đảo mắt đã là hoàng hôn.

Dương Thiên thân thủ có một chút hầu tử này ướm sững trên cổ động mạch, nhắm mắt lại cảm giác một chút, nói: "Không sai biệt lắm, bất quá còn phải lại thêm chút sức. Bả miệng mở ra."

Gặp hầu tử không có phản ứng, Dương Thiên lại nổi lên khí, hô lớn: "Ta cho người hé miệng! Có nghe hay không!"

Hầu tử trên mặt biểu lộ bởi vì thống khổ mà vắn vẹo, con mắt như trước nhắm, chỉ là nghe lời địa hơi há hốc miệng ra.

Ở vào trong bồn tắm hầu tử đang tại cùng mình thần trí giao chiến, dưới loại tình huống này đối với ngoại giới cảm giác cơ hồ hạ xuống linh, liền là có người đứng ở hấn trước mặt nói chuyện, không chú ý nghe cũng căn bản nghe không rõ sở.

Dương Thiên móc ra cái khác chai thuốc, ngã vài miếng dược hoàn đi ra, trực tiếp nhét vào hầu tử trong mồm.

"Những thuốc này có thể cho người bỏ sung cũng đủ thể năng không đến mức hư thoát."

Nói xong, thu hồi chai thuốc, lau bả cái trán mồ hôi, Dương Thiên tránh đi thùng gỗ một trượng cự ly.

Thời gian dài cùng cái này sôi trào thùng gỗ ngóc gàn như vậy, xác thực là một kiện phi thường làm cho người ta không thoải mái chuyện tình. Cũng may hiện tại phổi dược chuyện tình cũng đã cáo một giai đoạn, một đoạn, tối thiểu nhất cũng muốn qua giờ Thìn mới cần tại bỏ sung.

"Còn phải bao lâu?" Trong tay như trước dẫn theo thùng gỗ nhỏ Phong Linh cộ đến Dương Thiên thân vừa hỏi.

Từ cái này tu luyện bắt đầu, chính xác ra, là từ hầu tử tiến vào trong thùng gỗ cũng vững tin như vậy tu hành phương thức hữu hiệu sau, Phong Linh thái độ đối với Dương Thiên rõ ràng tốt hơn nhiều, này cũng là có chút làm cho Dương Thiên ngoài ý muốn.

"Ta cũng vậy không rõ ràng lắm, hẳn là đêm nay có thể hoàn thành a. So với đoán trước nhanh một chút, linh lực của hấn hấp thu tốc độ xác thực kinh người, theo chưa thấy qua hấn nhanh như vậy." Dương Thiên thân thủ vượt vượt dán tại trên trán lưu hải, nàng bây giờ trong ngoài đều bị mồ hôi ngấm cá thấu.

Nếu không phải là còn muốn chiếu khán cái này hầu tử, hiện tại nàng trụ muốn trở về trước tắm rửa lại đổi một bộ quần áo.

Phong Linh trên mặt lộ ra đã lâu khuôn mặt tươi cười, cẩn thận hỏi: "Còn nhanh hơn Dương Tiễn?"

Dương Thiên nghiêng xem qua đi liếc mắt nàng liếc liền không nói chuyện, bung lên sớm để ở một bên cái chén nâng ở lòng bàn tay uống nước trong.

Hồi lâu, Dương Thiên nói với Phong Linh: "Một hồi, khả năng sẽ xuất sự. Đến lúc đó ngươi nhớ rõ thêm qua một bên đi cái gì cũng đừng duy trì."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 38:

Bồn tắm trung nước như trước sôi trào, bốc lên nhiệt khí phóng lên trời, xa xa nhìn sang, thật giống như một đạo khói bếp vậy.

Xa xa lầu các trên, Đan Đồng Tử cùng Thanh Vân tử sóng vai mà đứng, nhìn thắm tại nước thuốc trung tu hành đau khổ giãy dựa hầu tử.

Thanh Vân tử rút mạnh hai cái cái mũi, có chút nghi kị nói: "Lại vẫn bỏ thêm nanh sói cỏ, hương vị nặng như vậy, bỏ thêm không ít a. Ngày sùng kỳ lân lí khi nào thì có nanh sói cỏ rồi?"

"Nanh sói cỏ là cái gì?" Đan Đồng Tử ở một bên mặt không biểu tình mà hỏi.

"Là một loại can trường thảo dược, chỉ có quanh năm tuyết đọng tuyết sơn trên tài năng sinh trưởng, số lượng không tính thiếu, nhưng lớn lên cùng vậy cỏ dại không sai biệt lắm khó có thể phân biệt. Trải qua đặc thù xử lý sau nó có nào đó thuốc kích thích công hiệu, nhưng... Dùng nhiều hơn sẽ xảy ra chuyện." Thanh Vân tử có chút chần chờ nói: "Trước kia ta đã từng thái qua một ít để làm nghiên cứu, bắt quá dược tính rất khó khăn không chế, còn có tác dụng phụ, cuối cùng còn là buông tha cho. Hẳn như vậy dùng không có vấn đề sao?"

Nói, Thanh Vân tử đem ánh mắt quặng hướng về phía phương xa tu bỏ đề đốc lòng điện phương hướng.

Nếu có vấn đề, hấn hấn là sẽ ra ngoài nhắc nhở a. Thanh Vân tử nghĩ thầm.

"Sử dụng can trường thuốc kích thích?" Đan Đồng Tử trên mặt hiện lên khinh miệt tiêu dung, hừ lạnh một tiếng nói: "Dùng như vậy đột phá phương thức thật sự là không thể tưởng tượng, đừng đến cuối cùng làm ra cái gì đường rẽ yếu chờ ta ra tay thu thập mới tốt."

"Theo ta thấy, xảy ra sự cố cũng không phải về phần. Đây ngọc đỉnh chân nhân tuy nhiên tu vi thường thường, nhưng dù sao dạy dỗ Dương Tiễn loại này nhất đẳng chiến tướng. Trong thiên hạ người tu hành đạo vô xuất kỳ hữu giả. Dương Thiên lại là này dương hai lang muội muội, đồng dạng từng sư theo ngọc đỉnh, cho dù thông hiểu Dương Tiễn tu hành phương pháp cũng không thần kỳ."

Đan Đồng Tử trắng không còn chút máu Thanh Vân tử liếc, xoay người đi vào trong phòng, chỉ để lại Thanh Vân tử một cái tiếp tục đứng ở lâu các rào chắn trên nhìn ra xa.

...

Lăng Yên lí, trời chiều ánh chiều tà đem hết thủy đều chiếu thành mềm mại màu vàng hơi đỏ, ba lượng cá đao đồ qua lại bận rộn trước đem đồ ăn mang đến quan trọng các nơi, thành linh địa phiết liếc một bên ba người.

Phong Linh tựa ở Dương Thiên bên người nhìn chăm chú bồn tắm trung thống khổ giãy dựa hầu tử, đè nén lực qua lực qua có chút bối rối tâm thần, nhớ lại trước Dương Thiên vừa mới câu nói kia, do dự rất lâu sau đó, hỏi: "Có thể nói cho ta biết trước, hội xảy ra chuyện gì sao?"

Gió nhẹ mon trớn gò má, Dương Thiên thản nhiên cười, hỏi ngược lại: "Nhu thế nào? Còn muốn ăn nữa một lần Khoát Linh Đan? Vật kia là cấm

được, ăn một lần tổn thất ba năm tu vi. Nếu là ở đằng kia Côn Luân sơn, tư tặng người khác đệ tử Khoát Linh Đan, chính là khiến cho trong phái ầu đả cũng không kỳ quái. Tựa người cái này tuổi, có vài năm tu vi có thể hao tổn?"

Phong Linh cúi đầu.

Nàng muốn vi hầu tử làm chút gì đó, lại cái gì cũng không làm được.

"Đủ rồi." Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Người vì hấn làm đã đủ nhiều, không có người, ta nghĩ hấn tại đây quan trọng đều hỗn không nổi nữa. Hiện tại với hấn mà nói, người cái gì đều đừng làm là được tốt nhất."

Tiên tay móc ra một cái chai thuốc, vệt ra cái nắp, đem một khóa tản ra nhân nhật lương khí được hoàn đưa đến Phong Linh trước mặt, Dương Thiên nói khẽ: "Ăn đi a, có thể giảm thấp Khoát Linh Đan thương tổn, ta đặc chế linh dược. Tốt xấu cũng nhiều chú ý chú ý chính mình. Có thể có nghĩ qua, người tiếp tục như vậy tu vi đi lên không, sống lâu tất nhiên cũng sẽ không dài. Đến lúc đó, còn thể nào canh giữ ở cái này đã hầu tử bên người? Đừng quá choáng váng."

Phong Linh chăm chăm vào viên này dược hoàn nhìn hồi lâu, yên lặng nói một câu: "Cám ơn."

Thân thủ tiếp nhận dược hoàn, nuốt vào.

Xa xa trên chạc cây một con hắc vũ gian khảm trước lông vàng, hung ác dưới mắt có một cái bạch sắc vũ tuyến hùng ưng hướng phía Dương Thiên nhìn chăm chăm hồi lâu, triển khai cánh hướng phía Đông Phương bay đi, chỉ để lại lay động chạc.

Dương Thiên dùng khước mắt dư quang phủ này lay động nhánh cây liếc, thở dài: "Chương mắt gì đó cuối cùng đã đi."

"Cái gì?" Phong Linh xoay đầu lại bất minh sờ dĩ hỏi.

"Không có gì, ta lầm bầm lầu bầu mà thôi." Dương Thiên vuốt vuốt lọn tóc, nhàn nhạt địa cười: "Phong Linh, ngươi có thể có nghĩ qua, tương lai ngươi tu thành muốn làm cái gì?"

Phong Linh lắc đầu.

Nàng đã từng hỏi hầu tử vấn đề tương tự, có thể nàng trong lòng mình lại không có đáp án.

"Ta cũng không biết, ta tự hiểu chuyện bắt đầu, liền tại đây quan trung, hết thầy đều như vậy tự nhiên. Tu tiên với ta mà nói thật giống như hô hấp, ăn cơm đồng dạng. Có đôi khi ta sẽ nghĩ, có lẽ ta tồn tại chính là vì tu tiên. Về phần tu tiên là vì cái gì, tu thành lại muốn làm gì..."

Phong Linh không có nói thêm gì đi nữa.

Nguyên bản sinh hoạt thật giống như không có nhan sắc vậy, mỗi ngày tái diễn đồng dạng sự. Ăn cơm, ngủ, tu hành, đả tọa, đọc kinh thư.

Từ hầu tử đến đây quan lí, liền thoáng cái đem nàng trông rỗng tâm điền được tràn đầy. Cái loại cảm giác này, thật sự rất kỳ diệu.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi si ngốc địa nở nụ cười.

Dương Thiên cuộn cong lại thân thể đem cái cằm tựa ở trên đầu gối, nghiêng mặt đi chăm chăm vào Phong Linh nhìn rất lâu sau đó, thấy Phong Linh đều có chút ngưng ngùng.

Nửa ngày, nàng mới hỏi nói: "Người không biết cha mẹ của người là ai?"

Phong Linh lắc đầu, trong ánh mắt có chút mê mang.

Đối với nàng mà nói, cái này khái niệm dị thường địa lạ lắm, sư phó chưa bao giờ nói lên, nàng cũng chưa bao giờ muốn đi tìm tòi nghiên cứu qua. Có lẽ nàng cũng tượng giống như con khỉ là từ trong viên đá bồng xuất hiện.

Tại thế giới của nàng lí, cho tới bây giờ đều chỉ có sư tôn sư phó, sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội. Ừ, còn có một con khỉ.

Nhìn xem Phong Linh không hiểu ra sao bộ dáng, Dương Thiên nhàn nhạt địa cười, nói: "Ta suy nghĩ, cái dạng gì cha mẹ tài năng sinh ra như người vậy nữ nhi. Phi thúy vậy song đồng. Lớn lên nhất định là khuynh quốc khuynh thành. Là di truyền, còn là có cái gì sâu xa?"

Phong Linh mặt đỏ lên, vội vàng bả cúi đầu.

Trời chiều chậm rãi rơi xuống, vào đêm, xa xa trong bụi cỏ có nhiều người.

Cái này vài cái đạo đồ là tự phát chạy đến tìm tòi đến tột cùng.

Bốc lên nhiệt khí tựa như một rót khói bếp vậy, đứng ở trong đạo quan bất kỳ một cái nào địa phương đều có thể dễ dàng địa chứng kiến. Phòng bếp đạo đồ cũng sớm bả nơi này tin tức tính cả đồ ăn cùng một chỗ đưa đến đạo quan mỗi khắp ngõ ngách.

Hiện tại tất cả mọi người tại hoặc nhiều hoặc ít mà chú ý trước, chỉ là cũng không phải mỗi người cũng dám.

Dù sao trước chuyện tình tất cả mọi người còn rõ mồn một trước mắt. Không có gì tất yếu mà nói, loại đó đánh bạc tánh mạng một màn, ai cũng không nghĩ lại trải qua một lần.

Trời chiều rớt cục tan hết ánh chiều tà, màn đêm buông xuống.

Đợi đến giờ Ty một khắc, một mực ngâm tại nước thuốc trung tu hành hầu tử đột nhiên có dị động, trên mặt thống khổ thần sắc rõ ràng so với lúc trước càng thâm.

Phong Linh vội vàng đứng lên xa xa địa nhìn ra xa: "Hắn làm sao vậy?"

Nói liền muốn chạy tới, lại bị Dương Thiên một bả túm ở.

"Đừng đi qua."

"Hắn... Hắn làm sao vậy?"

"Yếu đột phá, cái này là linh lực phóng ra ngoài thông đạo sắp mở ra dấu hiệu. Hiện tại đừng đi qua, nếu như lúc này dừng lại, tụt thất bại trong gang tấc."

Nghe xong Dương Thiên mà nói Phong Linh chỉ phải chậm rãi ngồi xuống, lông mày thật sâu nhíu lại, khăn trương cần môi, tiểu tay nắm lấy phát trần, rất nhanh, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào hầu tử xem.

Này khăn trương thần sắc thật giống như hiện tại tại bồn tắm trung tu luyện chính là nạng đồng dạng.

Ngắn ngủi ba trụ hương thời gian sau, một đạo kinh khí theo hầu tử trong lòng bàn tay lao ra, trong nháy mắt giải khai một cái lối đi.

Như cũ là hấp thu linh khí, như cũ là phóng ra ngoài linh lực, nhưng trong cơ thể linh lực cũng đã không hề luống cuống. Dư thừa linh lực không lại thông qua toàn thân mỗi góc chảy ra, mà là đều nhịp địa xuyên thấu qua tu hành mở ra một cái vô hình ngoài thông đạo phóng.

Đây tuyệt đối là trí mạng.

Không có lại đều đều địa thông qua trên người da thịt lộ ra, liền ý nghĩa nguyên bản không ngừng phản phục quá trình trong chặn đoạn.

Lập tức, thân thể mất đi vốn có phòng hộ, nóng hổi nước ấm có thể khoảng cách gần thời gian dài địa tiếp xúc làn da, nhiệt lượng không ngừng nghi địa xâm nhập thân thể!

Trước một khắc còn đắm chìm tại tu hành bên trong hầu tử bổng chốc bị tách rời ra, bổng nhiên mở to hai mắt nhìn, điên cuồng địa kêu rên.

Kinh khủng kia tiếng kêu tê tâm liệt phế, vang vọng cả đạo quan, ở đây mỗi người đều ngưng ngẩn.

Một nhảy dựng lên, hầu tử nhảy ra bôn tám ngã nhào trên đất, nằm sấp trước, phảng phất thở khò khè vậy thật sâu thở dốc.

Bộ mặt và trong lòng bàn tay da thịt bị súp được đỏ bừng, thân bôi thuốc nước theo ướt sũng bộ lông nhỏ trên mặt đất.

"Hầu tử!" Phong Linh vung ra chân nghĩ hướng phía hầu tử phương hướng chạy tới, nhưng như cũ bị Dương Thiên một bả dất trở về.

Nàng chậm rãi lắc đầu, nói với Phong Linh: "Đừng đi qua. Hấn không có việc gì, tu vi cũng đã đột phá, hấn bây giờ là chính thức nạp thần cảnh."

"Vậy tại sao..." Phong Linh quay đầu đi, thoáng chốc ngây người.

Lại là điên cuồng kêu rên.

Xa xa, còn không có khôi phục lại hầu tử ôm đầu của mình quay cuồng, thống khổ quay cuồng, mặt xanh nanh vàng!

Nghiễm nhiên giờ phút này chính thừa nhận trước trước kia chỗ không cách nào bằng được đau đớn.

Một bên thùng gỗ bị hấn vô ý thức địa đá đến, gần kề một cước liền đã cả sụp đổ, nước thuốc trút xuống dưới xuống, ướt đầm khắp đất trống.

Nhìn thấy một màn này, ẩn núp tại trong bụi cỏ đạo đồ môn đều bị trong nội tâm xiết chặt, nguyên một đám mắt hồn phách vậy ngu ngơ ở, cái cảm đều nhanh đến rơi xuống —— cái này là dạng gì lực đạo! Rõ ràng một cước liền đem dây như vậy một cái thực mộc bồn tắm bị đá phá thành mảnh nhỏ!

Đây là nạp thần cảnh đạo đồ nên có thực lực?

"Đây là có chuyện gì!" Phong Linh bỗng nhiên chất vấn.

Dương Thiên như không có việc gì vuốt vuốt lọn tóc, cười nhạt một tiếng, nói: "Hành Giả đạo, tu hành đột phá, lệ khí bộc phát."

"Lệ khí?" Phong Linh hoảng sợ.

"Các ngươi dùng vì Hành Giả đạo là cái gì? Hành Giả đạo chính là ma công, chính là sát lục chi đạo. Tại trong khoảng thời gian ngắn tu thành thông thiên pháp thuật, vài thập niên, liền muốn làm thành người khác hơn một ngàn năm vừa mới có thể đạt thành, thiên hạ nào có dễ dàng như vậy chuyện tình." Dùng ở xa xa thống khổ giãy dụa hầu tử, Dương Thiên trên mặt lạnh lùng được không có một tia nhiệt độ: "Hôm nay ta yếu cho hấn biết, Hành Giả đạo chân lý."

Hời hợt một câu, rơi xuống Phong Linh trong tai, lại giống như trời nắng
một kinh lời!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 39:

Tu vi cũng đã đột phá, trong cơ thể linh lực không hề luống cuống, thoát ly cực nóng bồn tắm, sôi trào nước thuốc xâm nhập cũng đã không còn tồn tại.

Chỉ là, hầu tử căn bản không rảnh bận tâm những này.

Trong lòng của hắn, một tia bi thiết cảm xúc đang tràn ngập.

Hết thảy trước mắt mờ lung, trong thoáng chốc, nguyên một đám tràng cảnh tại trong đầu của hắn cất đi.

Khi thì quay trở về Hoa Quả Sơn bị một ít chích vốn nên chết ở trên tay hắn mãnh hổ đuổi theo, sinh tử một đường địa chạy trốn.

Khi thì cùng Đan Đồng Tử hai người đệ tử quyết đấu, trong tuyệt vọng rít gào.

Khi thì quỳ gối Tà Nguyệt Tam Tinh Động ngoài dập đầu, đau khổ cầu khẩn.

Khi thì lại trở lại mười một năm trước cái kia buổi tối, tức nhi bị giết cái kia buổi tối, loại đó suốt đời khó có thể quên được tim đập nhanh.

Tại tuyết sơn trên leo lên, tại hoang dã lí tiếm hành, ôm thùng gỗ phiêu lưu tại chảy xiết nước chảy trung như là tùy thời đều hít thở không thông vậy...

Hơn mười năm quang âm, hết thấy tất cả nhớ lại bộc phát, tại trong đầu của hắn đan vào.

Hắn ôm cái đầu, không kiêng nê gì cả quay cuồng, kêu rên, khóc rống.

Từng màn tràng cảnh tại trước mắt xẹt qua, bi thiết, sợ hãi, bất lực, đau đớn, tất cả mặt trái tâm tình đan vào, từng màn địa diễn biến!

Nguyên bản bình tĩnh linh lực lại bắt đầu không tự chủ được địa luồng cuồng, chỉ là không giống với dĩ vãng, chúng nó không có cho hầu tử mang đến trên nhục thể tra tấn.

Những này linh lực trong khoảnh khắc rót vào thân thể mỗi một chỗ, tất cả kinh mạch tại trong nháy mắt phun trương, cổ động.

Lông tơ dựng thẳng lên, bộ lông hạ gân xanh lờ mờ có thể thấy được.

Trong nội tâm bi thiết, sợ hãi, phẫn nộ, tuyệt vọng đan vào va chạm.

Quả đấm của hắn nặng nề mà gõ mặt đất, một quyền xuống dưới chính là một cái hố sâu, cát đá tóe lên, nắm tay chà phá, máu tươi nhỏ xuống, kịch liệt đau nhức, lại cũng khó có thể che dấu này đến từ linh hồn đau đớn.

Một loại khủng bố bị đè nén cảm giác rơi xuống hầu tử ngực, trái tim kịch liệt nhảy lên, đem nhiệt huyết tuôn hướng thân thể mỗi một chỗ.

"Đây là... Đây là... Chuyện gì xảy ra! Nhịn ——!"

Hắn ôm cái đầu ra sức giãy dụa, dùng đầu hung hăng địa va chạm mặt đất, bão tố ra máu tươi.

Các loại tâm tình vĩnh viễn bành trướng, va chạm. Khi thì khóc, khi thì cười, khi thì rống giận, khi thì kêu rên, khi thì giống như tĩnh mạch vậy tuyệt vọng, nhâm nước mắt chảy xuôi.

Trên mặt thân sắc sớm đã vụn vẹo được tìm không thấy hình dáng.

Phong Linh thất kinh mà nhìn xem đây hết thấy.

Dương Thiên khoe miệng hơi nhếch lên, xảo trá địa cười.

"Đây là có chuyện gì! Chuyện gì xảy ra!" Phong Linh giãy dựa lấy nghĩ phóng tới hầu tử, nhưng như cũ bị Dương Thiên gắt gao tóm ở.

"Đừng đi qua, nghe ta đừng đi qua! Hấn không có việc gì."

Giống nhau quá khứ ngàn năm, nàng có được một khóa cứng rắn như cương thiết tâm.

Lúc này, mà ngay cả lâu các trên Thanh Vân tử lúc này cũng khuôn mặt có chút động, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú trước mắt một màn này.

"Đây là... Chuyện gì xảy ra?"

Hấn gặp qua vô số người đột phá nạp thần cảnh, chính là Hành Giả đạo cũng không trở thành xuất hiện loại tình huống này.

Này thống khổ tiếng kêu rên truyền khắp cả đạo quan.

Dốc lòng điện trung tay cầm màu đen mộc khối tinh tế khắc dấu tu bồ đề lỗ tai hơi run rẩy, vội vàng véo chỉ tính toán.

Già nua trên khuôn mặt biểu lộ hơi biến đổi, con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

"Cái này Dương Thiên... Hừ!"

Đương hầu tử dần dần không chế được tâm tình của mình, hoặc là nói ở trong lòng hấn các loại tâm tình dần dần tương dung sau, hấn nhảy lên đứng

lên, dùng tràn ngập địch ý ánh mắt quét mắt bốn phía hết thấy.

Hơi gù lưng, trầm trọng mà kịch liệt thở dốc, lạnh run thân hình, mồ hôi xen lẫn máu tươi cùng với lưu lại nước thuốc theo cái trán hoạt hướng mũi, thẳng đến bên môi.

Lè lưỡi tinh tế nhấm nháp, này huyết tinh hương vị giờ phút này lại mang đến một loại khó có thể tin an bình.

Nhưng mà, cuối cùng là không cách nào dập tắt trong nội tâm nhóm lên hỏa, lại ngược lại đem tất cả ** cong lên, thiêu đốt được càng mãnh liệt.

Cơ nhục cũng đã bành trướng đến cực hạn, lạnh run, nổi gân xanh mặt thống khổ địa vắn vẹo, toét ra miệng lộ ra răng nanh, cực độ đau đớn từ sâu trong nội tâm truyền đến, thật giống như có một ác ma muốn xé rách thân thể của hắn buông xuống đến thế giới này vậy.

Này trong hai mắt, phóng xạ trước làm cho người ta sợ hãi hồng quang.

"Sát khí!" Thanh Vân tử tay run lên, trong tay đào chén trực tiếp rơi xuống mặt đất vãi đầy mặt đất nước trà.

Chậm rãi nghiêng mặt đi, cặp kia hồng thấu con mắt lưu chuyển, nhìn về phía Dương Thiên cùng Phong Linh.

Giờ này khắc này, mà ngay cả Phong Linh cũng nhin không được nữa rùng mình một cái, hơi lùi bước.

Đây là nàng chỗ nhận thức này con khi sao?

Dương Thiên lạnh như băng trên mặt lộ ra mỉm cười, giơ tay lên, chỉ hướng một bên cách đó không xa bụi cỏ.

Theo Dương Thiên điều chi, hầu tử ánh mắt chuyển hướng, cùng cặp mắt kia đối mặt trong nháy mắt, trong bụi cỏ tất cả đạo đồ đều nổi lên một thân nổi da gà.

Không cần ngôn ngữ, trực giác cũng đã nói cho bọn họ tất cả.

Sợ hãi thật sâu cảm giác trong nháy mắt nổ mạnh, lan tràn ra, tại trong tích tắc gian liền đánh tan tất cả mọi người ý chí.

"Chạy mau! Hắn muốn giết người!" Một tiếng hét kinh hãi, tất cả mọi người nhanh chân bỏ chạy, thậm chí không có ai ước định qua quần công phần thắng.

Cần ước định sao? Người cùng thú, cho tới bây giờ sẽ không từng có qua phần thắng.

Nhìn xem một ít giúp cướp đường mà chạy lão đảo đạo đồ, hầu tử gằm nhẹ trước vươn tay cố gắng đi bắt, trong mắt lộ ra đối máu tươi **, hướng bước về phía trước một bước, rồi lại giãy dựa lấy ngừng.

Này nâng lên tay liền như vậy cương ở nơi đó.

Hết thấy trước mắt lại trở nên hoảng hốt, lại là một hồi kịch liệt chiến đấu, thiên tính cùng lý trí chiến đấu, thống khổ được giống như muốn đem linh hồn của hắn xé rách vậy.

Kêu rên, không ngừng địa kêu rên, ôm lấy đầu của mình không kiêng nể gì cả, điên cuồng quay cuồng, giơ lên đầy trời cát bụi.

Hồi lâu, hắn rốt cục lạnh run địa buông lỏng ra ôm lấy đầu tay.

Thiên tính cùng lý trí trong lúc đó tựa hồ đạt thành nào đó hiệp nghị.

Thở hào hển, nuốt nhỏ nước miếng, hấn chậm rãi ngẩng đầu, mê ly địa nhìn phía Dương Thiên.

Trong nháy mắt, Dương Thiên biểu lộ cương ở nơi đó, tròng lớn con mắt khóe mắt không ngừng địa co rúm.

Hai người thật lâu địa đối mặt, hầu tử diện mục dữ tợn, thở hào hển, từng giọt nước bọt dọc theo hàm răng nhỏ, nghiêm nhiên một bộ không khổng chế được trạng thái.

Mà sớm đã đạt tới tam giai luyện thân cảnh Dương Thiên lại cũng bị này khí thể ép tới thở không nổi.

Nếu như một cái tu vi đạt tới nạp thân cảnh cực hạn Hành Giả đạo người tu hành đột nhiên hướng nòng bổ nhào qua, tại không hề chuẩn bị dưới tình huống, nòng là chút nào phần thắng đều không có.

Nạp thân cảnh Dương Tiễn mạnh bao nhiêu —— điểm này, nòng so với ai khác đều tinh tường.

"Người, làm cái gì... Ta chỉ biết... Người không an hảo tâm..." Hầu tử run rẩy môi đứt quãng thuyết.

Thanh âm kia khàn khàn, đục ngầu, lại phảng phất cũng đã dùng hết tất cả khí lực.

Phong Linh sớm cả kinh nói không ra lời, nòng vô ý thức địa nắm chặt Dương Thiên góc áo.

Đang lúc Dương Thiên cũng đã âm thầm chuẩn bị cho tốt tùy thời động thủ thời điểm, hầu tử trên mặt hốt nhiên nhưng thoáng hiện một vòng khổ sáp cười, ngược lại nhìn về phía tàng kinh các phương hướng, nhẹ nhàng

nhảy lên, lại nhảy lên năm trượng có thừa trực tiếp xẹt qua vách đá chui vào trên vách đá lục lâm lí. Chỉ để lại cả sừng sốt Dương Thiên.

"Hắn lại... Không chế được." Dương Thiên khó có thể tin địa thì thào lẩm bầm.

So với lúc ấy Dương Tiễn dùng số lượng nhiều thập bội nanh sói cỏ, hắn lại không chế được. Hắn là làm như thế nào đến...

"Đã xảy ra chuyện!" Đứng ở lầu các trên Thanh Vân tử kinh hô.

"Chuyện gì ngạc nhiên, không phải là đột phá cá nạt thần cảnh sao? Quan lí hàng năm không đều có mấy?" Trong phòng truyền đến Đan Đồng Tử lười biếng thanh âm.

"Hắn hướng tàng kinh các đi rồi!"

"Cái gì? !" Đan Đồng Tử từ trong nhà thẳng chạy vội ra.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 40:

Phát tiết, phát tiết, giờ phút này hầu tử cần có nhất đúng là phát tiết.

Không biết nơi nào đến lực lượng, bành trướng, giống như là vô cùng vô tận, nhảy lên chính là mấy chục thước, nhảy lên chính là năm trượng cao, cho dù là vách núi vách đá, cũng như giẫm trên đất bằng, phẳng phát giống như đăng vân giá vũ.

Một cước kia dẫm lên trú ngừng trên chạc cây, đem chén ăn cơm thô chạc đập mạnh nứt ra. Một trảo đã nắm thân cây, mang ra năm ngón tay vết trảo.

Sắc nhọn nhánh cây từ trên người của hắn xẹt qua, bơi rách da da, lại không có chút nào cảm nhận sâu sắc.

Tương phản, tung tóe ra máu tươi làm cho hắn càng thêm luống cuống, càng gia hưng phấn!

Hắn lướt qua ngọn núi, xuyên qua rừng cây, dọc theo thẳng tắp thẳng đến tầng kinh các, một lát đều không có dừng lại.

Trên người lực lượng chưa bao giờ như vậy mãnh liệt bành trướng qua, thật giống như vô cùng vô tận, chỉ chờ hầu tử đi tiêu xài vậy.

Một cước đạp tại huyền nhai biên thượng một nhảy dựng lên, vững vàng rơi xuống đất, thẳng làm vỡ nát sàn nhà.

Hắn run rẩy, thở hào hển, chậm rãi đứng lên.

Nguyệt trong bóng ma, nhô lên bảy tầng tháp cao, khắc trào phong mái hiên, xưa cũ mà trang nghiêm.

Trước mắt, đã là tàng kinh các.

Nhìn thấy hầu tử đến, thủ vệ tàng kinh các đạo đồ môn đột nhiên cả kinh, đều lộ ra vũ khí.

Hầu tử lại đi thẳng tới trước cửa chính!

Vu Nghĩ theo trong lầu các chạy vội đi ra, rút ra đeo phi kiếm, lại cả kinh không biết nên không nên tiến lên.

"Hắn muốn làm gì? Từ cửa chính?" Hắn mở to hai mắt nhìn.

Hầu tử thường xuyên đến tàng kinh các đến trộm sách, đây là toàn bộ quan cao thấp đều biết chuyện tình. Mà hắn, cái này trực tiếp vâng mệnh tại tu bồ đề thủ hộ tàng kinh các nhị đại đệ tử một mực cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nhưng hầu tử tại sao phải trực tiếp từ cửa chính đến? Đây không phải... Làm cho mình nan kham sao?

Vu Nghĩ nghĩ mãi mà không rõ.

Hầu tử chậm rãi mở ra cước bộ, thật sâu thở hào hển, từng bước một bước về phía tàng kinh các, trơn bóng chân răng cài trên mặt đất, lưu lại dấu chân thật sâu.

Nguyệt quang chiếu sáng mặt của hắn.

Tất cả đạo đồ lập tức đều ngược lại hít một hơi lạnh.

Đây là có chuyện gì? Chuyện gì xảy ra? !

Một thân này dựng thẳng lên lông tơ, nhiều tiếng gào rú, lộ ra răng nanh, dữ tợn vằn vẹo mặt, đỏ hồng con ngươi.

Vu Nghĩa gò má bỗng nhiên co rúm.

"Vu Nghĩa sư huynh... Tôn sư thúc... Chúng ta nên làm như thế nào?"
Một cái đạo đồ lặng lẽ đi đến Vu Nghĩa bên người, hạ giọng hỏi.

Đúng vậy a, nên làm như thế nào? Nên làm như thế nào?

Loại tình huống này, sư tôn chưa bao giờ đã thông báo!

Vu Nghĩa cắn răng, nắm chặt kiếm trong tay, nhưng không biết như thế nào cho phải.

"Nói như thế nào? Đánh hay là không đánh? Chẳng lẽ cứ như vậy làm cho hấn từ cửa chính đi vào tàng kinh các sao?"

Vu Nghĩa trong nội tâm không có đáp án.

Mệnh lệnh chậm chạp không có hạ đạt.

Cầm trong tay binh khí đạo đồ bao bọc vây quanh hầu tử, nhưng không có có mệnh lệnh, hầu tử đi phía trước một bước, bọn họ chỉ có thể thối một bước.

Đang lúc Vu Nghĩa thất kinh thời khắc, hai cái bóng đen lẳng không nhảy lên, theo hầu tử sau lưng thoáng hiện, dưới ánh trăng, mọi người có thể chứng kiến người đến trong tay lóe hàn quang binh khí!

Trong bóng ma, hầu tử toét ra khóe miệng hơi giơ lên.

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người rõ ràng thấy rõ hầu tử trên mặt hiển hiện tiểu dung, này nụ cười quỷ dị.

Một loại sơn tóc gáy cảm giác.

Còn chưa kịp mọi người làm ra phản ứng, hầu tử cũng đã cả nghiêng về phía trước, bổ nhào ngã xuống đất.

Sau một khắc, dùng làm cho người ta sợ hãi lực cánh tay khởi động thân thể bỗng nhiên sau này bắn ra, một đôi chân nặng nề mà đập tại người đến trên phân bụng.

Hai tiếng thông khở thét lên vang vọng bầu trời đêm.

Hai người kia thậm chí còn không kịp thấy rõ hầu tử ý đồ cũng đã bị đá trở mình trên mặt đất.

Giấy dựa, quay cuồng, chóng đờ đứng người dậy.

Bị trực tiếp đập tại bụng, bọn họ thiếu chút nữa liền mật đều muốn nhỏ ra.

Ở đây đạo đồ đều bị kinh ngạc.

Cái này công kích hung mãnh, sắc bén, hoàn toàn không thành đường lối, căn bản khó lòng phòng bị. Hai cái nạp thần cảnh đạo đồ lại tại trong khoảng khắc liền bị đánh ngã trên mặt đất!

"Đây là... Chuyện gì xảy ra?" Vu Nghĩ không khỏi rất nhanh kiểm trong tay.

Vừa mới hấn còn đang lo lắng chính mình bởi vì ngăn cản hầu tử tiến vào tàng kinh các mà sai bị thương hầu tử, bây giờ nghĩ lại loại này lo lắng căn bản chính là dư thừa.

Nếu như hầu tử ra tay, hấn chỉ sợ cũng khiêng bất quá hai cái hiệp a.

"Hấn cũng đã đột phá nạp thần cảnh." Bất đắc dĩ địa cười khổ, Vu Nghĩa chậm rãi lui về sau một bước.

Chịu đựng được nâng không phải vậy thống khổ người, liền có được không phải vậy thực lực. Hành Giả đạo cùng ngộ giả đạo khác nhau a. Nói cho cùng, tu tiên chi đạo cũng là công bình.

Vung tay lên, vòng vây nhanh chóng tứ tán mở ra vi song phương chiến đấu lưu lại cũng đủ không gian.

"Bất kể như thế nào, đừng cùng tôn sư thúc động thủ." Dặn dò sau cùng một câu, Vu Nghĩa lén lút lui về phía sau, rời đi. Thế cục trước mắt sớm đã không phải là hấn có thể không chế được nổi.

Hầu tử từ trên mặt đất một nhảy dựng lên, quay mặt đi nhìn thẳng hai người, như cũ là này nụ cười quỷ dị, trộn lẫn trước vận vẹo thần sắc, này thân thể phảng phất thừa nhận rồi cự đại thống khổ vận lạnh run: "Ha ha ha ha, ha ha ha ha!"

Hấn điên cuồng địa cười, cười đến giống như khóc vậy, không có người được chia thanh hấn chính thức cảm xúc.

Xé rách linh hồn, thần trí đang tại giây dựa trung vận vẹo.

Mặt thẹo hiển nhiên cũng bị dọa, mở to hai mắt gắt gao nhìn thẳng hầu tử, một tay che bụng của mình, một tay cầm thật chặt trong tay mình cận tồn còn không có rời tay mà đi ba nhận thiết trảo, giây dựa lấy cố gắng đứng lên, khoe miệng cũng đã một vòi máu tươi tràn ra: "Chuyện gì xảy ra... Lực đạo loại này, coi như là nạp thần cảnh cũng không nên..."

"Chú ý ——!" Một bên độc nhãn long kinh hô.

Không đợi mặt thạ kịp phản ứng, hầu tử cũng đã một cái chạy nước rút đi đến trước mặt của hắn, không có lưu tình chút nào, một cái phác thảo chân đá vào trên cằm của hắn, cả người lập tức lãng không lật lên, phun máu tươi kéo lê đường vòng cung, tung tóe ướt hầu tử này trương dữ tợn mặt.

Mà hắn liền con mắt đều không nháy xuống.

Tất cả mọi người có thể tinh tường địa nghe được khùng bố "Răng rắc" thanh, đó là cái cằm vỡ vụn thanh âm.

Lại té xuống, mặt thạ cũng đã hoàn toàn mất đi tri giác, thậm chí liên thủ trung pháp khí cũng không kịp thi triển cũng đã triệt để bị thua!

Vừa giờ lên loan đao chuẩn bị yếu xuất thủ tương trợ độc nhãn long, khó có thể tin địa nhìn trước mắt một màn, khóe miệng co quắp động, một cái hoảng hốt, cả người ngã ngò trên mặt đất, mà ngay cả nắm chặt đao đều thoát khỏi tay.

Hắn không biết hầu tử sao biết đột nhiên trở nên mạnh như vậy, nhưng hắn biết rõ, hắn hoàn toàn không có chiến thắng hy vọng.

Chỉ cần một chiêu, liền có thể đem mặt thạ hoàn toàn chế phục đối thủ căn bản không phải hắn có thể địch nổi.

Chỉ là hai tháng, hai tháng trước, tuy nhiên sợ hãi, nhưng chỉ cần cũng đủ chú ý hắn còn có thể hết ngược hầu tử.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã bị hoàn toàn vượt qua, kéo ra cự ly lớn đến không cách nào tưởng tượng!

Hai tháng này đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

"Điều đó không có khả năng... Điều đó không có khả năng..." Phảng phát mất hồn vậy, hấn thì thâm lắm bầm.

...

"Tránh ra! Ta có việc gấp cầu kiến sư tôn!"

Đại môn trực tiếp bị phá khai, Vu Nghĩa bước nhanh quỳ rạp xuống tu bồ đề trước mặt.

"Sư tôn! Đã xảy ra chuyện!"

Lúc này, này tu bồ đề như trước tay cầm màu đen mộc khối tinh tế khắc dấu, không nhanh không chậm nói: "Vi sư, cũng đã biết được."

Trên mặt thần sắc lãnh đến làm cho cái này theo hấn tu hành gần trăm năm đạo đồ đều cảm thấy lạ lẫm, chỉ là cặp kia tay khắc dấu tay lại chưa từng dừng lại.

Vu Nghĩa do dự mà, dập đầu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 41:

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha..."

Lại là kinh khủng kia tiếng cười, phân không rõ thiệt giả, vang vọng cả đạo quan, cười đến tất cả mọi người sợ.

Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp, hoàn toàn yên tĩnh.

Này dính đầy máu tươi cô linh linh thân ảnh tắm rửa tại nguyệt quang trung, run rẩy, trì hoãn chậm quay đầu lại, lau đi khước miệng đỏ hồng huyết, đem ngón tay để vào trong miệng hút, từ trên xuống dưới, dùng cặp kia hồng thấu con mắt bao quát trước cái này đã hoàn toàn mất đi ý chí chống cự đều là nạp thần cảnh tu giả.

"Phóng... Tâm." Dồn dập thở hào hên, hơi toét ra trong miệng miễn cưỡng cố ra một câu: "Ta... Sẽ không giết ngươi. Nhưng trừ lần đó ra, một mực... Đều không bảo đảm."

Từng cái chữ rơi xuống độc nhãn long trong nội tâm đều kích khởi kinh đào hãi lãng.

Ý chí tại trong nháy mắt bị đánh tan!

"Không cần phải, không cần phải tới! Buông tha ta! Buông tha ta!" Co quắp ngồi dưới đất độc nhãn long dùng nó cận tồn một con mắt chăm chăm vào trước hầu tử cặp kia chậm rãi hướng chính mình đi tới chân, chăm

chằm vào hầu tử sau lưng lưu lại huyết đấu chân, hấn quá mức đến đã không có dũng khí nhìn thẳng hầu tử cặp mắt kia.

Thất kinh về phía sau chuyển, hấn lúc này, lại liền chạy trốn năng lực cũng cùng nhau bị mất.

"A... Buông tha?" Hầu tử dữ tợn trên mặt khoe miệng hơi cong lên.

"Không cần phải tới! Không cần phải tới! Là sư phụ ta! Là sư huynh của người Đan Đồng Tử để cho chúng ta thu thập của người! Chúng ta cũng không muốn! Van cầu người buông tha ta!" Độc nhãn long cao giọng khóc hô.

Hết thầy đều là phí công.

Phong thổi qua hầu tử bên tai, như là vô số ác hồn thúc giục, thúc giục, thúc giục, chúng nó khát vọng nhắm nháp độc nhãn long máu tươi.

Không khỏi hơi rất nhanh tay.

Nhưng mà hầu tử trong lòng một thanh âm khác cũng đang ngăn lại, đối với máu tươi, cái thanh âm này canh tham luyện sợ hãi.

Đây là một loại không cách nào tưởng tượng tâm tình, bất đồng ý chí trong đầu đan vào, phức tạp được khó có thể nói nên lời, lại biểu hiện được như vậy trực tiếp.

Hầu tử từng bước một mà hướng độc nhãn long đi đến, lại không có động thủ, thậm chí cố ý thả chậm cước bộ.

Yếu tra tấn hấn, tra tấn hấn!

Một loại đến từ sâu trong linh hồn hò hét, làm cho hấn hưởng thụ loại này đến từ sợ hãi khoái cảm, nghe đối phương tuyệt vọng kêu rên.

Hắn yêu mến loại này trong tuyệt vọng khóc hô, thích đến mê luyện tình trạng!

Tất cả đạo đồ không không động dung.

Nếu như lúc trước không phải Vu Nghĩ ra tay ngăn cản, bọn họ nhóm này thủ hộ tàng kinh các nạp thân cảnh đạo đồ chính giữa có lẽ sẽ có không ít người cùng những kia những thứ khác đạo đồ đồng dạng đi trước hầu tử ngoài phòng ngòi chồm hồm thủ a.

Nói như vậy, có lẽ hôm nay co quắp ngòi ở chỗ kia đau khổ giãy dựa lấy muốn sống chính là bọn họ.

Lúc trước rất nhiều người còn vì Vu Nghĩ quyết định mà tức giận bất bình, nhưng hôm nay xem ra, này quả thực anh minh vô cùng.

Cái này chỉ sở bố hầu tử căn bản không phải bọn họ chiêu trêu chọc được —— đây là một con dã thú, một cái yêu ma!

Hắn chế tạo sợ hãi, cũng mê luyện sợ hãi.

Xa xa truyền đến trận trận tiếng bước chân, xao động cũng đã liên lụy cả đạo quan.

Vô số đạo tay không cầm cây đuốc chạy đến, nhìn thấy trước mắt một màn nhưng đều là không có sai biệt kinh hãi, thấu tâm mát, không người nào dám đi lên cứu cái này đau khổ cầu khẩn kẻ đáng thương.

Lúc này hầu tử trong nội tâm ần ần sinh sôi một tia chờ mong, hắn thậm chí có điềm chờ mong càng nhiều bình thường đạo đồ đến, kỳ đợi bọn hắn đối với chính mình động thủ, chờ mong một trường ác đấu.

Đây là bị đè nén trọn vẹn đã hơn một năm phần nộ, hấn cần hảo hảo mà thổ lộ.

Dương Thiên nắm Phong Linh theo rơi xuống cách đó không xa trên nóc nhà, có chút hăng hái mà nhìn xem đây hết thấy. .

"Người đến tốt cùng làm những thứ gì? ! Hấn sao biết biến thành như vậy!" Hai giọt nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, Phong Linh ra sức địa vung bắt tay vào làm cánh tay muốn tránh thoát, lại bắt đắc dĩ địa bị Dương Thiên gắt gao túm ở.

"Ta không có làm gì, chỉ là phóng đại tâm tình của hấn, sớm làm cho hấn làm hấn chuyện muốn làm thôi." Dương Thiên mỉm cười: "Hành Giả đạo, chính là như vậy đi. Đi sát kiếp, chỉ có máu tươi tài năng giúp hấn bày ra đi trước đỉnh phong đường."

"Thả ta ra!"

"Hảo hảo mà cho ta xem trước, cái gì đều đừng làm." Dương Thiên thân thủ đem Phong Linh nắm ở, che Phong Linh miệng, cúi đầu xuống, tại Phong Linh bên tai nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: "Đừng ảnh hưởng hấn, chúng ta hảo hảo xem cuộc vui. Nếu như người nghĩ một mực tại bên cạnh của hấn, nên học được đứng được xa xa địa, cái gì cũng đừng làm. Cực hạn Hành Giả đạo tu giả đều là độc hành anh hùng, người cần phải làm, chính là xa xa mà nhìn xem, hò hét trợ uy liền đã thành. Bọn họ không cần bằng hữu."

Thanh âm kia ôn nhu làm cho người khác phát sốt.

...

"Không cần phải... Không cần phải tới... Van cầu người buông tha ta..."
Nam nhi bảy thước, giờ phút này lại đang lúc mọi người trước mắt quỳ

xuống đất cầu xin tha thứ, gào thét gào thét khóc lớn, hấn hướng người xung quanh quăng đi cầu trợ ánh mắt, lấy được chỉ có lảng tránh.

Độc nhãn long cũng đã đánh mất tất cả lực lượng, duy nhất còn lại chỉ có bất lực cầu xin: "Là sư phụ ta muốn ta làm, không phải ta... Tôn sư thúc... Van cầu người buông tha ta..."

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới cùng như vậy một ác ma xung đột chính diện.

Vì cái gì, tại sao phải đi đến một bước này?

Hấn gia nhập một cái tu tiên danh môn, quang huy tiền đồ tại trước mắt triển khai, có lẽ có một ngày hấn hội tu thành địa tiên...

Chính là trước mắt ác ma này ánh mắt lại rõ ràng tại kể rõ hấn cũng đã sống không quá đêm nay sự thực, này quang huy tiền đồ cùng hấn hào không quan hệ.

Sợ hãi cũng đã áp đảo hết thảy, hấn điên cuồng mà khóc thét, duỗi chân, sau này chuyển, dùng hết chỉ vẹn vẹn có lực lượng duy trì này không ngừng co lại khoảng cách ngắn.

"Không cần phải a, toàn bộ đều là sư phụ ta, toàn bộ đều là Đan Đồng Tử, chuyện không liên quan đến ta..."

"Phải không?" Một cái âm thanh lạnh như băng lẳng không truyền đến, trực tiếp đưa vào tất cả mọi người trong đầu, làm cho người ta nhin không được rùng mình một cái.

"Hấn nếu như là phé vật mà nói, vậy là người cái gì?"

Độc nhãn long vừa nghiêng đầu, liền gặp Đan Đồng Tử chẳng biết lúc nào cũng đã đứng sau lưng hấn.

Một thân này đạo bào hồng giống như máu tươi vậy, không gió mà bay, biểu hiện ra chủ nhân cực hạn phần nộ. Rất nhanh nắm tay, cư cao dưới xuống chán ghét ánh mắt.

Không rét mà run!

"Su phó, ta..."

Không đợi độc nhãn long nói xong, chỉ thấy Đan Đồng Tử một cước đá vào ngang hông của hắn, trong khoảnh khắc, độc nhãn long cả bay lên, từ miệng trung phun ra máu tươi đỏ một đường, quay cuồng, nặng nề mà đung ở một bên trên vách tường.

Cát bụi giơ lên, âm âm trong tiếng cứng rắn thanh nham bích bị bị đâm cho rạn nứt.

Hai cái đạo đồ vội vàng chạy vội quá khứ, lật người, độc nhãn long trên mặt đã là huyết nhục mơ hồ, triệt để ngắt quá khứ.

"Su huynh đây cũng là cần gì chứ?" Thanh Vân tử chẳng biết lúc nào cũng đã xuất hiện ở cách đó không xa trên thềm đá, nhưng chỉ là đứng, không có cái khác bất luận cái gì động tác, che kín nếp nhăn nơi khoé mắt trong mắt lộ ra bất đắc dĩ.

Đan Đồng Tử lạnh lùng nhìn độc nhãn long liếc, khẽ nói: "Bực này khi su diệt tổ đồ đệ, chết không có gì đáng tiếc!"

Nói đi, hắn tự tay cởi bỏ của mình bao cổ tay, dùng cặp kia ung vậy con mắt chuyển hướng hầu tử, thở dài: "Những phé vật này rốt cuộc là không đáng tin cậy, đến cuối cùng còn phải ta sẽ tự bỏ ra tay." Này trên mặt giờ phút này lại chậm rãi tách ra vẻ tươi cười: "Hảo sát khí, thật là khiến người hoài niệm a. Hôm nay liền làm cho ta nhìn ngơ cái này mười sư đệ là hà đức hà năng, làm cho su phó như thế hậu đãi!"

Một hồi ác phong theo bên cạnh của hắn hết cách đến chỗ này lướt trên, trong nháy mắt xé nát trên người quần áo. Một thân này màu đỏ đạo bào hạ, lộ ra, đúng là một thân mặc lục sắc khải giáp!

"Hành Giả đạo!" Tất cả mọi người kinh hô.

Dương Thiên mở to hai mắt, không tự chủ được giật rất nhanh cầm Phong Linh tay.

Hành Giả đạo, cái này trong đạo quan lại vẫn có những thứ khác Hành Giả đạo tu giả!

Nếu là tại Côn Luân sơn tao ngộ Hành Giả đạo tu giả tuyệt không kỳ quái, những người kia dùng trở thành thiên binh thiên tướng làm mục tiêu. Chính là Tà Nguyệt Tam Tinh Động dùng khiêm tôn nghe danh hậu thế, lại cùng thiên đình không hề liên quan, tu bồ đề ngồi xuống lại cũng sớm có cái khác Hành Giả đạo đạo đồ?

"Tại sao có thể như vậy..."

Mãnh liệt bành trướng khí lưu tại Đan Đồng Tử bên người sắc bén tàn sát bừa bãi, một mảnh lá rụng cuốn vào, trong nháy mắt liền bị phá tan thành từng mảnh.

Chậm rãi tạo ra hai tay, Đan Đồng Tử đón gió mà đứng.

Trên mặt cuối cùng một tầng tiểu dung tận diệt, chụp lên hàn băng, hắn chậm rãi duỗi ra tay trái, bỏ qua trước lúc lắc ra phòng ngự tư thế nói: "Cao hơn ngươi hai tầng cảnh giới, hôm nay, lão phu khiến cho ngươi một tay. Ta và ngươi đụng chạm, tựu tại tối nay triệt để chấm dứt!"

Một cái nạp thần cảnh Hành Giả đạo tu giả, chống lại một cái hóa thần cảnh đều là Hành Giả đạo tu giả, vô luận tư chất như thế nào cao nữa là, dù

là làm cho một tay, có chút chiến thắng khả năng sao?

Đáp án cũng đã vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người tại vì hầu tử mà thôn thức, mặc hấn như thế nào cường hấn, nạp thần cảnh Hành Giả đạo gặp gỡ hóa thần cảnh Hành Giả đạo, tất bại không thể nghi ngờ.

Giờ này khắc này, nhắc tay đầu hàng chỉ sợ mới là duy nhất cử chỉ sáng suốt.

Nhưng mà, vượt quá chỗ dự liệu của mọi người, hầu tử toét ra miệng, hơi áp cúi người, sau một khắc, hấn cũng đã hướng phía Đan Đồng Tử mau chóng đuổi theo!

"Hấn rõ ràng có thể không chế được nổi... Vì cái gì còn..." Dương Thiên tay không tự giác địa che miệng lại.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 42:

Hơn mười năm quang âm, một mình chịu được tất cả khổ sở.

Cái này chích thạch hầu tựa hồ sớm thành thói quen thừa nhận tất cả thống khổ, đối với hắn mà nói, vô luận thừa nhận cái gì hắn đều nguyện ý, đều nguyện ý cắn răng chống đi qua.

Tuế nguyệt đem vết sẹo khắc vào hắn thân thể, lại giao phó hắn một khóa kiên cố tâm, đủ để chống đỡ thế gian tất cả khổ sở.

Chỉ cần có thể đạt tới cuối cùng mục tiêu, đến lúc đó, trên người mỗi một đạo vết thương đều muốn toả sáng ra hào quang. Vết thương chong chất thân thể, trăm ngàn lỗ thủng tâm, hết thảy đều sẽ trở thành thắng lợi chứng kiến, chỉ cần có thể đến bỉ ngạn, hết thảy đều đáng giá.

Chính là tối nay, đương qua lại hết thảy ở trước mặt hắn đan vào, tâm tình bị vô hạn phóng đại, hắn đột nhiên có như vậy trong nháy mắt, không nghĩ nhịn nữa, muốn hung hăng địa thổ lộ, muốn buông tha cho, muốn chết, nghĩ chấm dứt cái này bộ hoang đường kịch...

"Có lẽ, chết cũng là không sai kết cục." Hắn nghĩ.

Chạy như điên, từng bước một địa đạp trên mặt tảng đá, sàn nhà rạn nứt, lại trọng được liền tâm phổi đều hơi bị chấn động.

Mà giờ khắc này loại cảm giác này lại làm cho hầu tử dị thường thư sướng.

Đau đớn, huyết tinh, với hấn mà nói giống như là không thể thiếu độc phẩm đồng dạng có thể làm cho tâm thần đạt được một lát an bình, làm cho hấn xua như xua vệt, điên cuồng.

Đợi đến tới gần, dương tay chính là đem hết toàn lực một quyền.

Đan Đồng Tử hơi ngòì chòm hòm đáy thân thể, bên cạnh tay một trảo, trực tiếp vũng vàng tiếp được.

Một ít bộ động tác nối liền trôi chảy, cơ hồ không chệ vào đâu được.

Hầu tử dùng sức một kéo đã bị bắt được nắm tay, mang theo cả thân thể, đúng là trực tiếp một cái không trở mình hướng phía Đan Đồng Tử phân cổ quét tới.

Một kích này thế tới hung mãnh, không hề đường lối, lại cực xảo, mà ngay cả Đan Đồng Tử cũng ần ần động dung, mắt thấy đầu gối rất nhanh yếu đánh lên phần cổ của hấn, Đan Đồng Tử cũng đã không chỗ có thể thêm.

Nhưng mà, dù sao cũng là kém hai giai, phản ứng cùng tốc độ, thậm chí lực lượng cùng kinh nghiệm đều kém một mảng lớn, như thế nào khả năng đơn giản đắc thủ?

Chỉ thấy Đan Đồng Tử giật ra nắm chặt hầu tử tay, ngạnh sanh sanh ở giữa không trung cái biến hầu tử lẳng không một chân đi về hướng.

Nếu như cái này chỉ là phòng ngự vẫn không có thể chính thức hóa giải nguy cơ, như vậy Đan Đồng Tử hạ một động tác tác đủ để cho ở đây tất cả đạo đồ thán phục.

Chỉ thấy, Đan Đồng Tử một cái nghiêng người, bả vai nặng nề mà đâm vào hầu tử hậu tâm trên.

"Răng rắc!"

Một tiếng thanh thúy tiếng vang, tất cả mọi người nghe được rành mạch, sờn tóc gáy.

Tăng cường, là tê tâm liệt phế kêu rên, một vòi máu tươi lâm lâm không phun.

Hung hăng địa bị ngã văng ra ngoài, rơi xuống trên mặt đất, lại vẫn kéo đã thành hai trượng lưu lại một đạo vết máu thật sâu.

Như thế lực đạo, thấy một đám đạo đồ trong lòng run sợ.

Một kích kia nhìn như ôn hòa, kì thực đã đem toàn thân khí kinh rớt tại vai. Một cái va chạm, nếu là thay đổi cái khác nạp thần cảnh tu giả, đặc biệt ngộ giả đạo nạp thần cảnh tu giả, đủ trí mạng.

Cái này Đan Đồng Tử cũng là cao ngạo đến cực điểm người, nói dùng một tay, liền sẽ không hai tay. Có thể trừ lần đó ra, lại cũng là toàn lực ngăn địch!

Lạnh như băng nguyệt quang chiếu rọi đại địa, cây đuốc xèo xèo địa thiêu đốt, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp.

Rất lâu sau đó, này úp sấp trên mặt đất hầu tử phảng phất chết rồi vậy vẫn không nhúc nhích.

Nhưng mà, không có ai tin tưởng một ít con khí hội cứ như vậy ngã xuống, mặc hấn Đan Đồng Tử công kích như thế nào cường đại, không có ai tin tưởng.

Đây là quái vật, một cái triệt đẽ quái vật, một cái không có đau đớn, không sợ tử vong quái vật, phảng phất có được rồi bắt tử thân vậy.

Vô luận bị nhiều đả thương nặng, đều rất nhanh đứng lên, tái chiến.

Trận trận cười tiếng vang lên, khô héo, khàn khàn tiếng cười, truyền khắp mỗi khắp ngõ ngách. Rơi xuống mỗi một vị đạo đồ trong tai, kích khởi trong nội tâm rùng cả mình.

Dưới ánh trăng, đã là toàn thân vết thương chồng chất, dính đầy máu tươi hầu tử miễn cưỡng chống đỡ khởi thân thể, lạnh run.

Dương Thiên thần sắc cũng đã ngưng trọng dị thường, Phong Linh trong mắt nước mắt không ngừng đảo quanh.

Thanh Vân tử nhin không được đi phía trước bước một bước, đưa tay nói: "Sư huynh, dừng tay a, hấn..."

Không đợi hấn nói xong, cũng đã trông thấy hầu tử run rẩy đứng lên, tiếng ho khan trung một ngụm máu tươi tràn ra, trên người tất cả cốt cách đều ở tạp tư tạp tư địa vang lên, làn da trên lộ vẻ trầy da, máu tươi đầm đìa.

Một đôi tay vô lực địa rũ xuống ở trước ngực, hơi thấp kém đầu bao trùm tại nguyệt quang trong bóng ma, không có ai thấy rõ nét mặt của hấn.

Này dữ tợn bộ dáng cũng đủ làm cho tất cả mọi người hơi bị tim đập nhanh.

Như cũ là này khô khốc tiếng cười, nhưng dần dần có âm áp, luồng cuống.

"Còn?" Đan Đồng Tử con mắt hơi mị lên.

Nếu như không cách nào chiến thắng, hấn thì tại sao mà chiến đấu?

Thật sự là một mục không thể tưởng tượng nổi hầu tử. Đan Đồng Tử nghĩ.

Không đợi tất cả mọi người nghĩ lại, sau một khắc, một tiếng rít gào, ngẩng đầu lên, hầu tử cũng đã rất nhanh nắm tay, bộc phát ra tất cả lực lượng hướng phía Đan Đồng Tử vọt tới.

Đan Đồng Tử trong mắt mơ hồ hiện lên một tia kinh hoàng, nhưng rất nhanh, hắn cũng đã bày ra tiếp chiêu tư thế.

Lại là chạy nước rút, chạy như điên, hầu tử cao cao địa nhảy lên, quơ thủ cước đánh về phía Đan Đồng Tử.

Nguyệt quang chiếu vào trên lưng của hắn, đem bóng dáng quăng hướng Đan Đồng Tử mặt.

"Ngu muội đến cực điểm!" Đan Đồng Tử hơi mị trên con mắt thóa một tiếng, trực tiếp thu nạp quyền trái, một cước đạp nát phiến đá, đánh ra —— một kích này, không hề ngoài ý muốn nặng nề đánh vào hầu tử trên phần bụng!

Này máu chảy đầm đìa thân hình bỗng nhiên lãng không chân động, lung lay sắp đổ.

Không có kêu rên, một vòi máu tươi trực tiếp từ miệng trung phun vãi ra, chuẩn xác địa ở tại Đan Đồng Tử trên ánh mắt!

"Ngao!" Đan Đồng Tử nhin không được nhắm mắt lại, có như vậy trong tích tắc, hắn rõ ràng thấy được cái này chích miệng phun máu tươi hầu tử đang cười.

Bị như thế trọng một kích đánh vào trên phần bụng, lại vậy mà không có chút nào đau đớn thần sắc, hắn đang cười.

Đan Đồng Tử trong nội tâm tỏ ra ác hàn.

Tay phải nhịn không được nâng lên cố gắng chà lau ở tại trên mắt huyết, nhưng mà, tựu tại hấn thất thần cái này trong nháy mắt, hầu tử xuất thủ.

Người tu tiên trong lúc đó chiến đấu, càng nhiều thời điểm binh không là linh lực, không phải giai cấp, mà là ý chí!

Tại đây dạng sinh tử đánh giá thời khắc, cho dù là một cái thất thần đều đủ trí mạng.

Hai tay đều xuất hiện, hung hăng địa chộp vào Đan Đồng Tử đánh ra trong tay trái, thẳng lặc ra mười đạo vết máu ngạnh sanh sanh đem vốn nên ngửa ra sau thân thể xé rách trở về.

Sau một khắc, thừa dịp Đan Đồng Tử còn không có hoãn quá thần lai, hấn cũng đã đập trên Đan Đồng Tử khởi động tay trái, một cái nhảy đi đến trước người của hấn, ôm chặt lấy.

Cắn xé!

Từng tiếng tru lên vang lên, lại là Đan Đồng Tử thanh âm.

Trong lúc bối rối Đan Đồng Tử cả ngã quy, mà hầu tử lại cứ như vậy bỏ nhào ở trên người của hấn, cắn xé, cuồng trảo, mặc hấn Đan Đồng Tử như thế nào xé rách đều không thể tránh thoát.

Cường như Đan Đồng Tử, giờ phút này lại cũng chỉ còn lại có giấy dựa!

Tất cả đạo đồ đều không rét mà run.

Toàn bộ thế giới đều yên lặng, lạnh như băng trong bóng đêm, chỉ còn lại có Đan Đồng Tử tiếng kêu thảm thiết!

"Cái này..." Thanh Vân tử cũng nhin không được nữa há to miệng, nhẹ nhàng một đập mạnh, lẳng không hướng hai người bay đi.

Mà chính vào lúc này, triệt để thất thố Đan Đồng Tử cũng đã hai tay nắm ở hầu tử eo, sử xuất khí lực toàn thân đưa hắn đẩy ra, một cước đập đi.

Một cước này lực đạo rất mạnh, hầu tử cả bị đá được cách mặt đất tám trượng có thừa, phảng phất giống như một con thoát khỏi tuyến điều vậy phiêu đảng, nặng nề ngã xuống tại nóc nhà, một tiếng vang thật lớn, thẳng đập bễ xuyên thủng nóc nhà hoạt nhập trong phòng!

Vô số toái ngói như mưa rơi đánh rớt.

"Su huynh..." Thanh Vân tử rơi xuống Đan Đồng Tử trước mặt, lại cả kinh không biết nên không nên tiến lên.

Lúc này Đan Đồng Tử ngời liệt trước, toàn thân lạnh run, khó có thể tin nhìn mình toàn thân huyết.

Thân thủ vuốt ve bả vai, một ít xử khô giáp đã bị xé mở, thật sâu vết răng truyền đến đau đớn cảm giác.

Toàn thân đều hỏa lạt lạt, hằng hà thật sâu nhẹ nhàng vết thương, cặp kia móng tay lại trực tiếp xuyên thấu trên người khải giáp.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem đây hết thấy, giờ này khắc này, căn bản không biết nói cái gì cho phải.

Phòng ốc đại môn chậm rãi được tôn sùng mở, này chích máu chảy đầm đìa hầu tử theo trong khe cửa bài trừ đi ra, ngã nhào trên đất, lại giãy dựa lấy bò lên, vịn vách tường, ngẩng đầu lên nhìn về phía Đan Đồng Tử, thờ hồn hên, trên mặt lộ vẻ cuồng nhiệt cười.

Thân thủ bạt đi chen vào tại chính mình trên vai mái ngói, cũng đã không thành bộ dáng trên mặt chỉ còn lại có híp nửa một con mắt, nhưng như cũ ngoan cố địa bày ra tiên công tư thế.

Giờ khắc này, hết thảy tất cả đều lặng im, tất cả mọi người tại lẳng lẳng mà chăm chú nhìn cái này chích ương ngạnh đến cực hạn hầu tử.

Lung lay sắp đổ thân hình, rõ ràng đã không có tái chiến khả năng. Có thể hấn đến tột cùng vì cái gì còn nếu như vậy?

Không có ai hiểu rõ, chính như bọn họ không sẽ minh bạch lúc trước cái này một con khi tại sao phải vượt qua cách xa vạn dặm lộ lại tới đây, tại sao phải gắt gao quy ở trước cửa không chuyên một tác đau khổ chờ đợi, vì cái gì biết rõ thất bại lại còn muốn thủ vững trước tín niệm cho dù là chết cũng tuyệt không lùi bước.

Bọn họ vĩnh viễn cũng vô pháp hiểu được loại đó tâm tình, không cách nào hiểu rõ loại đó ý chí, loại đó không sợ hãi thủ vững.

Mà hấn, không cần lý giải, cho dù lẻ loi một mình, cũng sẽ đi xuống đi, nửa bước không lùi!

"Cứu cứu hấn, cứu cứu hấn..." Phong Linh hai mắt đầm lệ lưng tròn mà chăm chú nhìn Dương Thiên.

Đó là cầu khẩn.

"Van cầu người, ta biết rõ người nhất định có biện pháp, cứu cứu hấn..."

"Hấn không có chuyện gì." Bất đắc dĩ thở dài, Dương Thiên chỉ có thể cười chua xót, xoay người sang chỗ khác cố ý phóng đại âm lượng, trêu chọc nói: "Hảo một cái Đan Đồng Tử sư thúc. Nói một tay, kết quả là lại là

dụng cả tay chân. Đan Đồng Tử sư thúc nói mà có tín, hôm nay chúng ta những hậu bối này xem như đều kiến thức đến."

Thanh âm kia rơi xuống ở đây tất cả đạo đồ trong tai, lại là không ai dám cười, chỉ là tiếng cười kia sớm đã tại Đan Đồng Tử trong nội tâm vang lên, lái đi không được.

Hắn nhìn lại bốn phía, tất cả đạo đồ đều hoảng sợ mà nhìn xem hắn, này một đôi con mắt, lần lượt từng cái một mặt, vô luận loại vẻ mặt nào, giờ phút này ở trong mắt hắn đã thành cười nhạo.

Đan Đồng Tử nhảy lên đứng lên, xoay người quát to: "Hảo ngươi Dương Thiên, nghỉ ngơi phải ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ! Nếu không phải là Lăng Vân sư đệ sớm có nhắc nhở, lão phu đã sớm đem ngươi đuổi ra đạo quan!"

"Phải không? Ta có phải là hồ ngôn loạn ngữ ngươi tự mình biết!" Dương Thiên cũng không đổi sắc, trực tiếp chống đối nói: "Sư phụ ta là Lăng Vân tử, sư phó phía trên còn có sư tôn, có phải là đuổi ta còn chưa tới phiên ngươi cái này sư thúc nói chuyện! Chớ không phải là chấp chưởng như vậy mấy ngày tự thực bả cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động khi ngươi nhà mình rồi?"

Cái này mỗi chữ mỗi câu, tất cả mọi người nghe được rành mạch.

"Ngươi!" Trong khoảnh khắc, Đan Đồng Tử khuôn mặt cũng đã kích thành màu tím.

Này Dương Thiên lại hài hoà địa nở nụ cười.

Tiếng cười rơi xuống Đan Đồng Tử trong tai, dị thường địa chói tai.

Quay mặt đi chứng kiến hầu tử trong nháy mắt, Đan Đồng Tử đột nhiên từ trên mặt của hắn không duyên cớ đọc lên trào phúng hương vị.

Đây là khiêu khích! Khiêu khích!

"Cái này con khi..." Một lát lỗi ngạc sau ngay sau đó bạo phát đi ra chính là phần nộ, thẹn quá hoá giận, nộ không thể nghĩ, Đan Đồng Tử cắn răng, quát to: "Ta muốn giết ngươi!"

"Thương ——!"

Thịnh nộ bên trong lại rút ra tùy thân kiếm, nhất thời hàn quang bắn ra bốn phía!

"Dừng tay! Sư huynh!" Thanh Vân tử hoảng sợ địa ngăn cản đến Đan Đồng Tử trước người, hô: "Ngươi nếu là giết hắn, như thế nào cùng sư phó công đạo!"

Bành trướng linh lực tại trên lưỡi kiếm ngưng kết.

"Cút! Hôm nay ai chống đỡ ta ta sẽ giết ai!" Đan Đồng Tử rống giận trực tiếp một cái nghiêng người đem Thanh Vân tử đụng ngã lăn trên mặt đất, kiếm phong chỉ hướng hầu tử.

Nhưng mà đúng lúc này hậu, hắn bỗng nhiên trừng lớn con mắt!

Một thân áo bào trắng không gió mà bay, bạc phơ tóc trắng, hơi nâng lên mí mắt.

Chẳng biết lúc nào, tu bồ đề đã cùng Vu Nghĩa cùng nhau xuất hiện ở hầu tử sau lưng, thân thủ nhẹ nhàng điểm một cái, hầu tử phảng phất bị kéo ra cuối cùng một tia khí lực vậy hôn mê quá khứ.

Lập tức, Đan Đồng Tử, Thanh Vân tử, Dương Thiên, Phong Linh, tất cả đạo đồ lập tức toàn bộ đều ngưng, ngưng nhìn lão nhân này.

Chậm rãi xoay người, một thân này áo bào trắng theo gió phiêu lãng, nhìn lướt qua ngã xuống đất hai cái đạo đồ, che kín nếp nhăn con mắt ý vị thâm trường địa nhìn quanh toàn trường.

Ánh mắt chỗ đến, tất cả mọi người đồng loạt địa quỳ xuống.

Cuối cùng, ánh mắt rơi xuống Đan Đồng Tử kiếm trong tay trên.

"Nếu là ta ngăn cản?" Tu bồ đề lạnh lùng hỏi.

Loảng xoảng loảng xoảng một tiếng, kiếm trong tay ngã trên mặt đất, Đan Đồng Tử cả bồ xồm hạ: "Đệ tử, đệ tử không dám!"

Lạnh lùng địa chăm chăm vào Đan Đồng Tử nhìn rất lâu sau đó, thấy Đan Đồng Tử da đầu run lên, tu bồ đề sửng sốt một câu chưa nói.

Tất cả mọi người lặng im, to như vậy Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tất cả môn đồ tụ cùng một chỗ, lại một tia tiếng vang đều nghe không được.

Mà Đan Đồng Tử đầu tắc càng vùi càng thấp.

Trầm mặc hồi lâu, tu bồ đề mới chậm rãi đã mở miệng.

"Vu Nghĩ, thu trị hai cái đạo đồ. Hai người các ngươi, cho ta đến đốc lòng điện quỳ. Những người khác tản a."

Nói đi, chậm rãi thân thể khom xuống, thân thủ ôm lấy toàn thân máu chảy đầm đìa hậu tử, thuận gió rời đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 43:

Nắng nguyệt quang bị chằm chú địa khóa ở bên ngoài, u ám dốc lòng điện, hai ngọn thanh đèn chập chờn.

Đan Đồng Tử ngơ ngác địa quỳ gối đại điện chính giữa, trên người máu chảy đầm đìa địa, miệng vết thương thậm chí cũng không kịp xử lý.

Sau lưng hấn quỳ chính là Thanh Vân tử.

Hai người một câu đều không có.

Hồi lâu, đại môn ầm ầm đẩy ra, tu bồ đề nện bước đi nhanh đi đến.

Trên người áo bào trắng lây dính vết máu, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, đường kính đi về hướng vị trí của mình, ngồi xuống.

Hai cái đồ đệ một tiếng không găm địa khom người, dập đầu.

"Người có cái gì muốn nói sao?" Tu bồ đề lạnh lùng mà nhìn xem Đan Đồng Tử quát lớn.

"Đệ tử có sai." Đan Đồng Tử cúi đầu nói.

"Nói! Cái gì sai!" Nói đi, tu bồ đề nắm lên bên cạnh trúc giản nặng nề ngưng trên sàn nhà.

Thanh thúy tiếng vang trong điện quanh quần.

Một đôi già nua con mắt híp nửa, lạnh lùng đũa chằm chằm vào không dám ngẩng đầu Đan Đồng Tử.

Đan Đồng Tử do dự mà, chậm chạp không biết như thế nào mở miệng.

Gặp tình hình này, Thanh Vân tử chỉ phải há miệng: "Su phó, việc này. . ."

"Ta hỏi ngươi sao?" Tu bồ đề liếc hướng phía Thanh Vân tử trừng quá khứ.

Thanh Vân tử cả kinh, chỉ phải chậm rãi cúi đầu xuống, cũng cúi người bái hạ.

Suy nghĩ hồi lâu, Đan Đồng Tử nuốt nhỏ nước miếng, thẳng người lên nói: "Này hầu tử nghĩ ban đêm xông vào tàng kinh các, cho nên. . ."

"Cho nên ngươi đã nghĩ giết hử? !"

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy tu bồ đề một bả nhấc lên bàn thấp trên nghiên mực trực tiếp đập bẻ quá khứ.

Chiêu thức ấy cũng không nhanh, có thể Đan Đồng Tử không dám thêm.

Nghiên mực đập bẻ trên trán hử, bẻ hai bên.

Một vòi máu tươi chậm rãi theo cái trán chảy xuống.

"Đệ tử. . . Không dám. . ." Không có lau đi trên trán máu tươi, Đan Đồng Tử cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Không dám? Hử! Vi sư bình thường đều là như thế nào dạy ngươi! Đều là như thế nào dạy ngươi môn!" Tu bồ đề nghiêng mặt đi không nhìn hử.

Đan Đồng Tử không dám nói thêm nữa.

Trong điện bầu không khí lập tức lạnh vài phần.

Thanh Vân tử mím môi, ho khan hai tiếng nói: "Su phó, đan đồng sư huynh đó là khí hồ đồ, nếu không có như thế, sao có thể có thể rút kiếm chỉ hướng sư đệ?"

Tu bồ đề sách sách cười lạnh nói: "Khó thờ rồi? Làm cho một cái nha đầu hai câu nói tỵ nấp mũi dẫn đi, ngươi là người tu hành đạo tu hồ đồ sao? A? Ngày khác nếu là thay đổi những người khác kích ngươi hai câu, có phải là cũng muốn rút kiếm chỉ hướng vi sư a?"

Đan Đồng Tử liền tranh thủ đầu chôn xuống: "Đệ tử không dám!"

Trên trán máu tươi trên sàn nhà, xông vào trong khe hở.

"Không dám không dám? Trước đó vài ngày những cái này đạo đồ làm âm ỉ cũng thì thôi, các ngươi thân là nhập thất đệ tử của ta, sở tu đều vi sư thân truyền thụ. Không nghĩ tới các ngươi cũng đi theo đi ghèn hồn thủy, tỵ hạ giá trị con người! Ngu muội! Ngu muội đến cực điểm!"

"Su phó. . ."

"Đừng kêu su phó! Ta không có loại người như ngươi đồ đệ! Tu tiên cầu đạo nhiều năm như vậy, đều học cái gì? Tu thành bực này tâm tính! Người tu hành đạo có thể không tu tâm sao?"

Trong đại điện yên tĩnh được chỉ còn lại có tu bồ đề nặng nề tiếng thờ dốc.

Thanh Vân tử biết rõ tu bồ đề là thật tức giận, hấn nộ Đan Đồng Tử đối với chính mình môn nhân rút kiếm, càng nộ Đan Đồng Tử lại là vi trùng

phép khích tướng mà rút kiếm.

Dương Thiên chiêu thức ấy, hiển nhiên chính là đánh tu bò đê mặt.

Chậm rãi há to miệng, Thanh Vân tử nói: "Su phó, lúc này đều bởi vì ta mà dậy. Nếu không phải là ta. . . Su huynh cũng sẽ không cùng ngộ không sư đệ. . . Như sư phó yếu trách phạt, liền thỉnh trách phạt ta đi."

"Hừ!" Tu bò đê nghiêng mặt, cũng không quay đầu lại: "Ngươi cũng là hóa thân cảnh người, ta xem ngươi này tâm tính nhiều năm như vậy sẽ không biến qua, còn là cùng lúc trước vừa tới quan trong kia cá lụi bại lại quan giống như đúc. Nói ngươi ngoan cố đó là cất nhắc, nói toạc ra, chính là không dài não! Chính là ngươi này chấp niệm qua sâu ngộ không sư đệ cũng so với ngươi còn mạnh hơn! Nhiều vị sư cũng không muốn nói, chính mình hảo hảo ngẫm lại. Nghĩ không rõ ràng lắm, cái này tiên ngươi cũng đừng tu!"

Nói đi, tu bò đê chân động ống tay áo đứng lên, chăm chăm vào Đan Đồng Tử nói: "Tôi nay, bọn ngươi hai người liền tại nơi này quy đến hừng đông, diện bích tư quá. Đan đồng, phạt ngươi ngày mai bắt đầu đem 《 đạo đúc kinh 》 hai mươi bốn : Sao một ngàn lần, nếu là sao không hết, liền không cần phải lại đến gặp ta!"

"Là." Hai người cung kính địa dập đầu.

. . .

Cách xa vạn dặm ngoài, Hoa Quả Sơn.

Đêm tối, một già một trẻ hai cái thân ảnh lạng yên xuất hiện ở trên bầu trời.

Một bộ màu vàng bát quái bào, đầu đội kim sắc bó phát quan, cầm trong tay phát một cái bụi, tóc trắng, râu dài, mặt mũi hiền lành lão già bên cạnh đi theo một cái tử y đạo đồng.

Cái này nghiêm nhiên chính là Thái Thượng Lão Quân cùng hần này tọa hạ đồng tử.

Hướng phía phía dưới yên tĩnh rừng cây quét hai mắt, Thái Thượng Lão Quân con mắt hơi mị lên: "Chính là nơi này, thiên đạo đột nhiên nứt ra ngọn nguồn."

Nói đi, hần tựa hồ lại cảm giác đến cái gì, xoay người hướng phía một bên bay đi, tử y đạo đồng vội vàng đuổi theo.

Chỉ chốc lát, hai người cũng đã lặng lẽ đáp xuống một chỗ trong hạp cốc.

Mũi chân vừa vừa chạm đất, Thái Thượng Lão Quân liền đi phía trước đi vài bước, đứng lại, hai mắt nhắm lại, lại mở ra, nguyên bản con người đen nhánh cũng đã biến thành ngân sắc!

Dùng cái này ngân sắc song đồng hướng phía ánh trăng trung tối như mực hạp cốc quét một vòng, hần tựa tay một trảo, một đoàn màu vàng nâu sương mù trắng bị hút vào lòng bàn tay.

Đem trong tay phát trần giao cho một bên đồng tử, Thái Thượng Lão Quân hai tay xoa nắn trước cái này một đoàn màu vàng nâu sương mù, tinh tế địa phỏng đoán trước.

"Su phó, cái này là vật gì?" Đồng tử nhin không được hiểu kỳ hỏi.

"Du linh, một con hồ du linh." Thái Thượng Lão Quân hai tay nhất chà xát, này đoàn sương mù khoảng cách tán đi, vô thanh vô tức: "Dương thọ

đã hết, liền đã chết đi, địa phủ không thu, chỉ có thể biến thành không thuộc sở hữu du linh du đấng tại chính mình khi còn sống vị trí chi địa. Cái này du linh chắc hẳn đã tồn tại có chút thời đại, trí nhớ đều đã tiêu tán, đọc không ra cái gì."

Nói đi, thái thượng dậm chân.

Chỉ chốc lát, trên mặt đất chợt bốc lên một cái tán trước ngân quang thân ảnh, một cái ả ục ịch béo, một thân viên ngoại trang phục, lưng còng, dựng quải trượng lão già.

Lão giả kia vừa thấy thái thượng, vội vàng hoảng sợ quỳ xuống đất dập đầu.

"Lão hủ, tham kiến Thái Thượng Lão Quân!"

"Ngươi chính là nơi này thổ địa a?" Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt râu dài hỏi.

"Khởi bẩm lão quân, lão hủ đúng là Hoa Quả Sơn thổ địa."

"Này lão phu hỏi ngươi, vừa rồi cái này du linh khi còn sống như thế nào, tao ngộ chuyện gì, lại là như thế nào chết?"

Thổ địa công ngẩng đầu, lược qua lược qua suy nghĩ một chút, đáp: "Khởi bẩm lão quân, này du hồn vốn là một con hổ, ước chừng mười hai năm trước, này đỉnh núi cự thạch đột nhiên nứt ra, sinh một con thạch hầu. Cái này lão hổ chính là này thạch hầu giết chết."

"Thạch hầu?" Thái thượng ngẩng đầu lên loát râu dài suy tư hạ xuống, lại hỏi: "Này thạch hầu hiện nay có thể trong núi?"

Thỏ địa công nhẹ khẽ lắc đầu: "Này thạch hầu từ lúc mười một năm trước cũng đã rời bến, từ nay về sau chưa từng trở về qua. Đến tột cùng đi nơi nào, lão hủ cũng không biết."

"A?" Thái thượng thân thủ véo chỉ tính toán, lập tức lâm vào trầm tư: "Không đúng, lúc này liền rời bến. . ."

Hồi lâu, thật dài thở dài nói: "Ngươi mà lại đi thôi."

"Là." Thỏ địa công khom người bái biệt.

Chỉ thấy thái thượng cùng này đồng tử đảo mắt liền đến cái kia bởi vì nạn đói mà hoang phế thành trấn.

Mười năm trôi qua, năm đó héo rũ rừng cây bây giờ cũng toả sáng sinh cơ, chỉ là chạy nạn mà đi mọi người lại còn không có trở về, như trước một bộ lụi bại bộ dáng, không gặp người yên.

Không có chút nào chú ý tới trên sườn núi cô phần, hai người trực tiếp bay nhảy tới rơi xuống một tòa cũng đã hoang phế nhà gỗ trước.

Lại là thân thủ một trảo, một đoàn màu xám sương mù rơi vào trong tay.

Tinh tế phỏng đoán dưới, thái thượng lại là thở dài: "Lại là như thế."

Chà xát tản trong tay du linh, thái thượng dậm chân gọi ra thỏ địa.

Cao cao gầy teo coi như cây gậy trúc đồng dạng thỏ địa công cung kính địa hành lễ nói: "Lão hủ bái kiến lão quân."

"Ta lại hỏi ngươi, vừa mới này du linh, là như thế nào chết?"

Thỏ địa công đáp: "Này du linh vốn là nơi này một hộ săn bắn, mười một năm trước, làm một đi ngang qua thạch hầu giết chết. Chỉ vì dương thọ

đã hết, âm phủ không thu, chỉ có thể du đãng nơi đây."

"Lại là thạch hầu, xem ra, ngọn nguồn cũng đã không sai được." Thái thượng thờ dài nói.

Thán bái, thái thượng xoay người liền muốn đi, tựa hồ lại cảm thấy cái gì, xoay người hỏi: "Này thạch hầu ở chỗ này chính là chỉ giết cái này thợ săn, không lại suy giảm tới cái khác sinh linh?"

Thổ địa công tinh tế suy nghĩ hạ, đáp: "Không có."

"Không có liền tốt." Nói đi, thái thượng mang theo đồng tử lẳng không bay lên, tiếp tục hướng tây.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nguyệt quang nắng trên hành lang tu bồ đề mảnh kính, hướng phía Đông Phương nhìn lại.

"Nên tới, cuối cùng là đến đây."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 44:

Hầu tử đại não tàng kinh các ngày kế, trong đạo quan hết thấy tựa hồ cũng quy về sự yên lặng.

Nắng dương quang xuyên thấu qua cửa sổ khe hở trên sàn nhà bỏ ra điểm điểm sắc sỡ.

Đan Đồng Tử nghiêng dựa vào, lấy tay dính điểm thuốc mỡ, một chút vẽ loạn tại chính mình vai trên vết thương, một tay nghiêm túc chộp lấy kính vẫn, thỉnh thoảng dính điểm mặc.

"Lão nhân, rõ ràng dùng nghiên mực ném ta... Ai. Trước có thể chỉ thấy qua hấn đập bễ bát sư đệ."

Một bên Thanh Vân tử dùng cái bình tinh tế đảo trước dực, đem trong đó thuốc bột một chút dùng bàn chải xoay đến một bên khám có sa mỏng trên thẻ trúc, chậm rì rì thuyết: "Sư phó cuộc đời hận nhất đồng môn tương tàn, người đây không phải phạm vào tối kỵ sao?"

"Ta!" Đan Đồng Tử nhất thời ghen lời, chép miệng, thở dài: "Ta đây không phải là khó thở nha, còn không phải cái kia Dương Thiên kích thích. Người nói, ta thực có khả năng giết này hầu tử sao?"

"Ta xem có khả năng." Thanh Vân tử trêu chọc giống như địa đốc hấn liếc, lai tiếp tục trong tay sống.

Đan Đồng Tử ghen ghét trừng mắt liếc trở về, lại nhìn xem hấn nghiên hết cái này được lại nghiên cái khác, không dứt.

"Uy, không đến mức a? Ta đây bị thương dùng nhiều như vậy được?"

"Ai nói chuẩn bị cho ngươi rồi? Ta cho tôn hầu tử làm cho."

"Gi? Ngươi không sao chứ ngươi?" Đan Đồng Tử thoáng cái cả người ngồi dậy: "Ngươi cho hấn lấy? Người tốt cũng làm cho ngươi làm, ra khừu tất cả đều là ta, ngươi cũng không muốn nghĩ là ai bả ta biến thành như vậy? Cũng không muốn nghĩ tới ta là giúp ai ra khí?"

"Đừng nhắc lên ta a. Tâm kết của ta sớm qua, ngươi đây là vu oan."

"Ta vu oan?" Đan Đồng Tử yên lặng, nghĩ nghĩ, rồi lại bật cười: "Ngươi cái này chết cân não lần này đi ra được thật đúng là nhanh."

Thanh Vân tử cũng là cười: "Ngươi đều hãm tiến vào, ta nếu chết lại trước không ra đến còn phải. Sự phó không quản sự, cái này quan lí dù sao cũng phải có một người biết chuyện không phải? Kỳ thật... Muốn lái cũng không có gì."

Nhìn xem Thanh Vân tử sáng khoái tinh thần bộ dạng, Đan Đồng Tử cảm thấy một chút an ủi, gồi lên tay nằm trên sàn nhà hướng phía trần nhà nhìn hồi lâu, nói ra: "Kỳ thật, tối hôm qua ta là thật sự thua. Hấn thật sự bức ta dùng hai tay, không chỉ, liền chân đều đem ra hết. Thật sự là chích điên khùng hầu tử, không muốn sống a, theo chưa thấy qua như vậy. Ngươi nói nếu ta tượng cái kia sao liều mạng, có thể hay không Dương Tiễn cũng không phải đối thủ của ta?"

"Ngươi mới biết được ngươi thua a? Liền kiểm đều thiếu chút nữa dùng tới." Thanh Vân tử ở một bên sâu kín thuyết.

"Sách, ngươi thì không thể cho ta lưu chút mặt mũi sao? Ta đây đều chủ động thừa nhận ngươi còn bỏ đá xuống giếng?" Đan Đồng Tử lúc này trợn mắt trừng quá khú.

Thanh Vân tử giả bộ không phát hiện, nghiêng đi thân thể bắt đầu phối dục.

"Tính, quá khú trôi qua. Cùng sư đệ đưa khí, vốn chính là rơi mặt mũi chuyện tình. Nếu như không phải xem tại ngươi nhiều năm như vậy giúp ta đã khí luyện đan phân thượng, ta mới sẽ không đi giúp ngươi ra cái này đầu, kết quả là khiến cho chính mình đầy bụi đất. Còn dẫn đến cấp sư phó, ai..."

Thán bãi, đột nhiên thần sắc trên mặt biến đổi, nhìn về phía Thanh Vân tử.

Mà này Thanh Vân tử cũng chậm rãi ngẩng đầu lên: "Có người đến."

Không bao lâu, lâu các hành lang cạnh cửa được tôn sùng mở, một người mặc màu tím đạo bào gia hỏa cười tủm tỉm địa chen chúc tiến đến, chấp tay nói: "Hai vị sư huynh hảo."

Đan Đồng Tử lúc này chán ghét mắt trắng không còn chút máu, nghiêng đi thân đi không nhìn hấn.

Thanh Vân tử lại là thả tay xuống đầu sổng cười cười: "Lăng Vân a. Ngươi không phải mới đi sao? Làm sao lại đã trở lại?"

Lăng Vân tử đóc Đan Đồng Tử lưng liếc, cười hì hì nói: "Ta đây không phải thu cá Dương Thiên làm đồ đệ sao? Vốn là mấy ngày nữa muốn trở về mang nàng cùng đi gặp thoáng cái ngọc đỉnh, tuy nói cái này tu tiên thu đồ đệ báai sư toàn bộ bằng tự nguyện, nhưng nói cho cùng ta cũng là đoạt người ta đồ đệ. Sư phó khai báo, yếu bớt thời giờ đến thăm báai cúi đầu."

Thanh Vân tử a một tiếng, nhẹ gật đầu.

Nhưng mà Lăng Vân tử lại cau mày gắt gao theo dõi hẩn xem, thấy Thanh Vân tử một hồi không được tự nhiên.

"Thanh Vân sư huynh, ngươi không hỏi chút gì đó?"

"Hỏi chút gì đó?" Thanh Vân tử bị hẩn vừa nói như vậy, lại là mộng.

"Ngươi không hỏi xem ta, nếu là mấy ngày nữa, vì sao lại đột nhiên sớm đã trở lại?"

Lời này vừa nói ra, một bên Đan Đồng Tử răng cũng đã cắn được khanh khách vang lên, Thanh Vân tử lại còn cái hiểu cái không thực mà hỏi thăm: "Này, ngươi vì sao sớm trở về?"

Vừa nghe Thanh Vân tử thật như vậy hỏi, Lăng Vân tử lúc này trang làm ra một bộ thần sắc ngưng trọng biểu lộ, chân thành nói: "Vốn có a, mấy ngày nay trong tay ta đầu chuyện tình cũng là đặc biệt bận rộn, tính tính thời gian, thật sự là một khắc đều sớm không được. Chỉ là đêm qua đột nhiên nghe nói đan đồng sư huynh gặp tội, cho nên a, ta đặc biệt..."

Không đợi hẩn nói xong, Đan Đồng Tử cũng đã xoay người ngồi xuống quát to: "Ngươi có xong hay chưa, nghĩ đến cười nhạo ta cứ việc nói thẳng! Nói nhảm nhiều như vậy làm gì vậy?"

"Ai nha! Đan đồng sư huynh!" Lăng Vân tử ra vẻ khiếp sợ, lấy tay vuốt chính mình không có râu ria cái cảm tình tế đánh giá Đan Đồng Tử trên người thương, một hồi tiếc hận nói: "Ai nha ai nha! Thật sự là làm bậy a! Sách sách sách sách, đây là cho ngộ không sư đệ thương a? Ngươi đừng sợ! Ta quay đầu lại giúp ngươi dạy hẩn!"

"Ngươi!" Đan Đồng Tử lập tức khí không đánh một chỗ, tiện tay nắm lên Thanh Vân tử dùng để trát dược trúc giản hướng phía Đan Đồng Tử quăng quá khứ: "Ta con mẹ nó hôm nay nhất định phải đánh được liền sư phụ đều nhận ngươi không ra!"

Hiện lên Đan Đồng Tử vung tới trúc giản, mắt thấy đối phương cũng đã thân thủ đi rút kiếm, Lăng Vân tử vội vàng xoay người một cái chạy ra cửa ngoài, đập mạnh rào chắn, xa xa địa bay lên, quay đầu lại cao giọng hô: "Sư huynh cần phải rất tỉnh dưỡng a, quay đầu lại sư đệ ta trở lại thăm ngươi."

Trên hành lang Đan Đồng Tử xích bạc quơ kiếm trong tay, mắng: "** có xa lắm không cút đi rất xa! Đừng có lại đến đây!"

Nhìn xem Lăng Vân tử đi xa thân ảnh, Thanh Vân tử thật dài thở dài, cười nói: "Cái này Lăng Vân sư đệ vẫn là như cũ a. Chúng ta sư huynh đệ chín người, sợ là phải kể tới Lăng Vân sư đệ sống được tối là khoái hoạt."

Đan Đồng Tử đem kiếm chen vào hồi vỏ kiếm, ngồi xếp bằng xuống, oán hận thóa nói: "Cả ngày cùng nhất bang yêu tinh hỗn cùng một chỗ, mau nữa sống thì ra là như vậy. Không có tim không có phổi."

Thanh Vân tử nói: "Cái này cố tình có phổi cũng không phải là cái gì chuyện tốt, ta tiểu ngươi bốn trăm tuổi, thoát nhìn so với ngươi còn lão."

Nói đi, bắt đặc dĩ địa lắc đầu.

Đem đầu tay dược toàn bộ trang hảo, đóng gói, Thanh Vân tử lại lôi kéo cuống họng hô một câu: "Hư Tiến ——!"

Chỉ chốc lát, cửa phòng đẩy ra, Hư Tiến cung kính quỳ xuống: "Sư phó có gì phân phó."

Thanh Vân tử chỉ chỉ một bên gói thuốc, nói: "Cho người tôn sư thúc đưa qua, mỗi ngày ba lượt, uống thuốc ngoại dụng, trong đó đều ghi tình tường."

Hur Tiến nhất thời kinh ngạc, tại xác nhận chính mình không có nghe lầm sau, mới thân thủ cầm lấy gói thuốc khép lại cửa phòng xoay người rời đi.

Trầm mặc một hồi lâu, Đan Đồng Tử chậm rì rì mà hỏi thăm: "Người đây là nói lại tình xưa a?"

Gặp Thanh Vân tử không nói gì, Đan Đồng Tử lại miễn cưỡng nói: "Kỳ thật người ngay từ đầu nói một chút cũng không sai, cái này hầu tử loại tính cách này, người tu hành nói, sau này nhất định gây chuyện. Hơn nữa ta xem tư chất của hắn không phải bình thường hảo, quả thực tự cao nữa là. Lăn qua lăn lại cái này hai lần, ta càng phát ra cảm thấy người nói không sai. Loại người này, ai cũng dính không dậy nổi."

"Rốt cuộc là sư huynh đệ a, không cần phải huyền não quá cương. Những cái này sau này phiền lòng sự, hãy để cho sư phó suy nghĩ a, ta cũng không xen vào." Nói, lại đi ra hành lang gấp khúc ngoài đối với dưới lầu mới ra đại môn Hur Tiến công đạo nói: "Nói là người đan đồng sư thúc tông."

Hur Tiến do dự một chút, gật đầu trả lời: "Là!"

"Cút!" Đan Đồng Tử vội vàng từ trong nhà chạy vội ra chỉ vào Hur Tiến quát to: "Người nếu dám nói là ta tông trở về xem ta không làm thịt người!"

Trong lúc nhất thời Hur Tiến không biết theo ai, chỉ phải hướng về Thanh Vân tử quăng đi câu trợ ánh mắt.

"Đi a đi a, nói ta tông." Thanh Vân tử bất đắc dĩ cười cười.

Nghe được câu này, Hư Tiên lúc này mới hướng hai người cung kính thân, xoay người rời đi.

"Không phải muốn lái sao?" Thanh Vân tử ngấm Đan Đồng Tử liếc hỏi.

"Ta nếu muốn tống chính mình hội tống, không cần người nhiều chuyện!" Nói, Đan Đồng Tử lại tức giận bất bình địa đi vào trong phòng: "Hiện tại đi đưa khiến cho ta tượng đấng môn xin lỗi dường như, ta còn không có như vậy không mặt mũi không có da!"

...

Đang lúc hoàng hôn, Lăng Yến lí, hầu tử nằm ngửa trước nằm mới giường trên, tựa hồ còn hãm sâu trạng thái hôn mê.

Chính là, mặc dù hôn mê, trên người cơ nhục lại kéo căng quá chặt chẽ, không có chút nào thư giãn ý tứ.

Hô hấp như trước dòn dập, đôi mắt kia chăm chú địa nhắm, thần sắc thống khổ, thật giống như tại làm lấy cơn ác mộng vậy.

"Hầu tử... Tôn sư thúc thương thế thế nào?" Phong Linh ân cần hỏi han.

Tu bò đề ngồi ngay ngắn ở giường bên cạnh, thân thủ giữ hạ hầu tử mạch: "Thương thế vi sư lại là giúp hắn ổn định, sau này dùng Thanh Vân tống tới dược, một ngày ba lượt, không ra mấy ngày là được kháng phục. Chỉ là lệ khí không trừ."

Nghe được tu bò đề mà nói, Phong Linh tâm tình lúc này mới lược lược yên ổn chút ít.

Đối tại tu bò đề như vậy thượng cổ đại tiên mà nói, dù cho khởi tử hồi sinh cũng không phải là cái gì việc khó. Nhưng muốn bằng không tiêu trừ lệ

khí, lại cũng không phải dễ dàng như vậy.

Xoay người, tu bỏ đề ánh mắt trực tiếp theo Dương Thiên trên người quét quá khứ không có chút nào dừng lại, ngược lại nhìn xem Phong Linh nói: "Một hồi vi sư làm cho Vu Nghĩa tổng một bộ xiềng xích tới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Xiềng xích?"

Tu bỏ đề thân thủ mang tới một khối vải trắng, xóa đi trên tay mình vết bẩn, nhìn chăm chú chiều sâu hôn mê hầu tử nói ra: "Rất nhanh hẳn liền sẽ tỉnh lại, chỉ là lệ khí không trừ, nếu không trông nom, sợ là yếu gặp chuyện không may. Tạm thời đưa hẳn khẩu trên, dung vi sư lại tinh tế tự định giá giải quyết chi đạo."

"Tạ sư tôn." Phong Linh vội vàng chấp tay.

Đợi đến tu bỏ đề đi rồi, Dương Thiên tại mở miệng khinh thường nói: "Trừ lệ khí, giết chóc cũng được, nơi đó cần gì biện pháp?"

Phong Linh cũng không đáp lời, chỉ là đi qua tinh tế chỉnh lý hầu tử đệm chăn, dùng cặp kia bàn tay nhỏ bé vuốt ve hầu tử thô ráp mặt, trong thần sắc lộ vẻ sầu lo.

"Uy, không phải nói hẳn không có việc gì sao? Có râu bỏ đề tại nơi này lo lắng cái gì kính a?" Dương Thiên ghé vào ** đầu nói.

Phong Linh trác qua thân đi tròng nang liếc, trên mặt ít có địa quảai thương vẻ giận dữ.

"Đều là người đem hầu tử hại thành như vậy!"

"Không có ta kích được Đan Đồng Tử rút kiếm, ngươi cho rằng tu bỏ đề sẽ ra ngoài cứu trường sao? Đến lúc đó cái này đã hầu tử tránh không được lại là đánh một trận."

"Đó cũng là ngươi làm hại!" Phong Linh hô: "Nếu như không phải ngươi, hầu tử sao biết cùng đan đồng sư thúc chống lại! Đều là ngươi! Đều là ngươi!"

"Hừ!" Dương Thiên khẽ cắn môi, cả giận nói: "Ta khi chưa đến cái này hầu tử tự chọc Thanh Vân tử, tại sao là ta hại bọn họ chống lại? Chẳng muốn cùng ngươi cái này không mở khiêu nha đầu biện!"

Nói đi, nàng xoay người liền đi.

Đợi đến đêm khuya, nàng mới phản hồi đạo quan, trong tay bắt lấy hai con toàn bộ không có lực phản kháng tiểu yêu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 45:

Trực tiếp dùng bả vai đẩy ra hầu tử cửa phòng, Dương Thiên tiện tay hát lên, đem hai con tiêu yêu trực tiếp ngã trên mặt đất.

Lúc này hầu tử sớm đã tỉnh lại, ngồi xếp bằng tại giường trên, trên tay khảo trước tu bồ đề đưa tới huyền thiết xiềng xích, đôi mắt đỏ cá thấu, mà trên người cơ nhục như trước căng cứng, lạnh run, khẽ nhếch mồm miệng trong lúc đó hai cái nanh như ẩn như hiện, làm như tùy thời đều bộc phát vậy.

Chỉ là đốc hai con tiêu yêu liếc, hầu tử liền ngược lại gắt gao chăm chăm vào Dương Thiên.

Này trong mắt tràn đầy địch ý.

"Giết a." Dương Thiên mặt không biểu tình mà nói: "Máu tươi có thể nhanh chóng giảm bớt nỗi thống khổ của ngươi."

Vừa nghe lời này, hai con tiêu yêu lập tức sợ tới mức ôm thành một đoàn.

Hầu tử như trước gắt gao chăm chăm vào nàng, run rẩy nói ra: "Ngươi là cố ý để cho ta bị cô lập, đúng không?"

Dương Thiên cũng chưa trả lời, chỉ là chỉ vào hai con tiêu yêu thúc giục: "Giết a."

"Trả lời ta ——!" Hầu tử bỗng nhiên rít gào, thanh âm kia cả tai nhức óc.

Lập tức, toàn thân cơ nhục càng phát ra bành trướng, chỉ là cặp kia màu đen còng tay như ẩn như hiện địa tản ra ánh sáng nhạt, lúc này mới áp chế xuống dưới.

Thật sâu hít và một hơi, Dương Thiên tránh đi hầu tử ánh mắt, nói ra: "Cho dù đúng thì thế nào? Người căn bản là bái sai rồi sư phó, tu bỏ đề tựu chỉ biết là tính toán người. Theo người nhập môn đến bây giờ, hấn vô thì vô khác không tại tính toán người, chẳng lẽ người cảm giác không ra đến sao? Nếu như người bị cô lập, thậm chí trực xuất sư môn, đây không phải là vừa vắn sao? Ta có thể mang người đi gặp ngọc đỉnh chân nhân, người sẽ biến thành ta nhị ca Dương Tiễn đồng dạng cái thế anh hùng!"

"Thiếu theo ta xách Dương Tiễn, hấn là hấn ta là ta!" Hầu tử trong cổ họng chậm rãi phát ra khàn khàn tiếng cười, nói tiếp: "Tu bỏ đề tính toán ta? Vậy còn người? Người không có tính toán?"

Hầu tử rất nhanh nắm tay một quyền đánh vào giường trên, một khối tấm ván gỗ tại chỗ bị chấn đoạn.

Nghe được tiếng ồn ào, Phong Linh vội vàng theo ngoài phòng vọt lên tiến đến, vừa tiến đến liền chứng kiến Dương Thiên, lập tức vẻ giận dữ lại treo đến trên mặt.

"Nơi này không chào đón người!" Nàng quát lớn.

Nhìn xem hai người này không có sai biệt thái độ, Dương Thiên nộ mà xoay người nói: "Chẳng muốn cùng hai người các người lý luận! Ngu xuẩn!"

Nói đi, trực tiếp ra cửa ngoài, trong phòng chỉ để lại hầu tử cùng Phong Linh, còn có hai con tiểu yêu.

"Bọn họ là..."

Không có trả lời Phong Linh mà nói, hầu tử chỉ là lẳng lẳng địa chăm chăm vào này hai con lạnh run, một lớn một nhỏ tiểu yêu.

Hai con đều đã hóa hình người, lại cũng đều hóa được không được đầy đủ, nghĩ đến là đạo hạnh không đủ quan hệ.

Đều là xiêm y lam lũ, tóc tai bù xù, rồi bù địa thấy không rõ khuôn mặt.

Trong đó một con trưởng thành lớn nhỏ, đẩy lấy hai cây sơn dương giác còn lưu lại nhếch lên chòm râu, thoát nhìn hẳn là chích sơn dương tinh, tượng cá tên khát cái lão nhân.

Mà đổi thành một con, giống như cá tiểu khát cái, bắt quá lại trường trước hai con hồ ly lỗ tai.

Tuy nhiên rõ ràng giống bất đồng, nhưng chăm chú địa ôm cùng một chỗ thời điểm tựa như hai gia tôn dường như.

Bộ dáng kia, so với hầu tử mới nhập môn trước còn chán nản.

...

Ra ngoài phòng, Dương Thiên sắc mặt hơi biến đổi ngẩng đầu nhìn về phía cách đó không xa vách núi.

Hừ lạnh một tiếng, Dương Thiên lẳng không bay lên hướng phía vách núi trên nóc bay đi, chỉ chốc lát liền vững vàng địa rơi xuống vách núi trên.

Mà vừa mới đứng lại, Dương Thiên thân hình bỗng nhiên hơi chấn động, tựa hồ lại cảm thấy cái gì, mờ mịt địa nhìn về phía xa xa tối như mực rừng cây.

Trong ánh mắt phát ra vẻ cô đơn.

Không đợi nàng hoãn quá thân lai, một thân ảnh cũng đã lặng yên xuất hiện ở trước mặt nàng.

"Vu Nghĩ?" Quay đầu lại thấy rõ người đến khuôn mặt, Dương Thiên nhẹ giọng cười nói: "Như thế nào, nghĩ trên báo lần thù sao? Bản tiểu thư phụng bồi tới cùng."

Vu Nghĩ hừ lạnh một tiếng, theo trong tay áo lấy ra một cái thứ gì bay thẳng đến Dương Thiên đã đánh qua.

Dương Thiên thân thủ tiếp được, mở ra xem xét, là một khóa tản ra nhàn nhạt vụ khí dược. Dược trên hạ thể còn mang theo âm áp, tựa hồ mới ra lò cảm giác.

"Sau đó đưa cho tôn sư thúc ăn vào." Vu Nghĩ nhàn nhạt nói.

Đem tròn vo dược hoàn về ở lòng bàn tay, phóng tới dưới ánh trăng xem xét một phen, Dương Thiên hỏi: "Tu bồ đề làm cho đưa tới?"

Vu Nghĩ không nói gì, xem như chấp nhận.

"A, hiện tại lại là rất dễ bụng? Lần trước thương thành như vậy cũng không thấy đến xem. Hẳn cái này sư phó cũng không biết như thế nào đương."

Vu Nghĩ lạnh lùng thốt: "Sư tôn nắm ta dẫn theo hai câu nói."

"Nói." Dương Thiên chớp chớp lá liễu loại tú lệ lông mi.

"Câu đầu tiên là gây cho tôn sư thúc, sư tôn khai báo, viên đan dược kia có ngưng thần yên ổn công hiệu, nhưng cũng chỉ là tạm thời đem lệ khí áp chế, làm cho hần sau này tu hành cần phải lượng sức mà đi, chớ tái dẫn phát lệ khí bạo loạn."

"Cắt." Dương Thiên khinh miệt địa nở nụ cười: "Lượng sức mà được thì được rồi? Nói cho cùng lệ khí còn cần phát tiết mới có thể tiêu trừ. Còn gì nữa không?"

"Một cái khác câu là mang đưa cho ngươi, sư tôn nói, nơi này là linh đài sơn nghiêng nguyệt ba tâm động, không phải vũ tuyền sơn kim hà động, mọi sự vạn vật còn phải nắm chắc một cái độ, nếu là qua, liền bất hảo."

Dương Thiên đầu tiên là ngẩn ngơ, lại dần dần cười ra tiếng: "A, cái này tính đe dọa sao? Đồ đệ của mình chính mình không giáo, còn không chuẩn người khác dạy?"

Nói đi, đem trong tay đan dược vứt trước chơi đùa, ánh mắt thỉnh thoảng có chút hăng hái địa chăm chăm vào Vu Nghĩa xem.

"Lớn mật! Ngươi lại dám nói như thế!" Vu Nghĩa cắn răng quát to, một tay cũng đã sờ đến trên chuôi kiếm.

Không chút nào bả Vu Nghĩa để vào mắt, Dương Thiên đem đan dược thu vào trong tay áo, hoàn tay cười nói: "Ngọc đế ta còn không sợ, hội sợ tu bồ đề? Khi ta dương gia tam nương tử là ai rồi? Ghét nhất loại này trốn ở sau lưng khoa tay múa chân tính toán người, có cái gì mọi người rộng mở mà nói. Đây hầu tử nghĩ đột phá cảnh giới, cầu ta giúp hần phối dược, mọi người người tình ta nguyện, có cái gì độ không độ."

Một ít song mị nhãn trung lộ vẻ khiêu khích hương vị, tự hồ chỉ chờ Vu Nghĩa cùng nàng đánh một trận.

Cường đề xuống lửa giận trong lòng, Vu Nghĩa lãnh nhần nói: "Người tự giải quyết cho tốt a. Nếu là thật sự chọc giận sư tôn, chính là người này phong hai lang chân quân ca ca đi ra cũng khó bảo vệ!"

Nói đi, xoay người nhảy lên rời đi.

Nhìn qua Vu Nghĩa đi xa thân ảnh, Dương Thiên thì thảo lẩm bẩm: "Đánh một trận thật tốt, tốt nhất đánh cho tu bồ nói ra cứu trường. Cái này Vu Nghĩa lại là rất có thể nhần. Rốt cuộc là tu bồ đề nể trọng nhất nhị đại đệ tử a. Ha ha, vốn có muốn đánh nhau một trận phát tiết hạ, ôi chao, hấn là ai đồ đệ tới?"

Nói đi, lại nhìn lúc trước này phiền tới như mực rừng cây liếc, Dương Thiên một nhảy xuống vách núi phản hồi nhà gỗ, đẩy cửa ra đem tu bồ đề đưa tới đan dược đặt lên trên bàn, đối hầu tử nói ra: "Ăn đi a, người này sư phó cho người đưa tới, nói là có thể tạm thời áp chế." Nói đi, cũng không đợi hầu tử trả lời xoay người đã nghĩ chạy đi, lại lại tựa hồ nhớ tới cái gì giống như địa đứng lại, nhìn chung quanh cả cái gian phòng một vòng, nhú mày xoay người lại chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Đây hai cái tiểu yêu?"

"Để cho chạy." Hầu tử mí mắt cũng không giơ lên địa trả lời.

"Để cho chạy!" Dương Thiên thanh âm thoáng cái cao tám độ, xoay người đã nghĩ lao ra ngoài cửa.

"Đừng đuổi theo, ta có thể để cho chạy, liền sẽ không để cho người đuổi trở về."

"Người!" Dương Thiên xoay người lại căm tức hầu tử, nhất thời chán nản. Căn môi nửa ngày mới chỉ vào hầu tử quát to: "Người cũng đã biết ta bắt cái này hai cái tiểu yêu chạy nhiều ít lí lộ? Cái này linh đài sơn tiên khí

lượn lờ, tu bỏ đề càng làm đạo quan thiết tại nơi này, ngoài sáng ngảm pháp trận vô số, há lại là yêu tinh tùy tiện sẽ nghĩ tiếp cận?"

"Đó là người chuyện tình, ta nhưng không nhớ rõ mời người hỗ trợ bắt yêu tinh." Hầu tử liếc trừng trở về.

Dương Thiên tức giận đến dậm chân: "Người điên rồi sao? Hai cái tiểu yêu tinh, tựa hai cái tiểu yêu tinh. Người giết bọn họ có cái gì không tốt? Đối sư huynh của người để lại là theo không nương tay, đối với bọn họ ngược lại nổi lên đồng tình tâm đến đây? Vậy mà đem thả rồi? Người tu hành đạo người không giết yêu trừ lệ khí, người muốn giết cái gì? ! Chẳng lẽ lại còn muốn giết người, giết tiên không thành!"

Nói, một tay lấy trên mặt bàn ấm trà chén trà ném đi đầy đất.

Hầu tử bất vi sở động, hai mắt nhìn thẳng phía trước cũng không nhìn nàng, thản nhiên nói: "Người đã quên sao? Ta cũng là yêu."

...

Đường núi gập ghềnh trên, Phong Linh dẫn theo đèn lồng mang theo lạnh run hai con tiểu yêu chậm rãi đi tới, thẳng đến một sơn động trước dừng bước.

"Tôi nay tạm thời trốn ở bên trong a, sáng mai ta cho người thêm môn xuống núi." Phong Linh xoay người lại đối này hai con tiểu yêu nói.

Kết quả sơn dương tinh phác thông một tiếng quỳ xuống, lại kéo ngọc ngậy ngọc hồ ly tinh, hai người cùng nhau quỳ gối Phong Linh trước mặt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Các người làm gì?" Phong Linh nháy mắt con người, có chút giật mình nói.

Chỉ thấy này sơn dương tinh một bả nước mũi một bả lệ cầu khẩn nói: "Cầu tiên trưởng thu lưu! Xuống núi, trên có tuần tra đem, dưới có tất cả sơn yêu vương, chúng ta sớm muộn gì cũng là chỉ còn đường chết. Cầu đại tiên thu lưu chúng ta."

"Ta... Cái này... Như vậy sao được!" Phong Linh thất kinh nói: "Ta thì ra là cá đạo đồ, cái này... Tự tiện thu lưu ngoại nhân, ta..."

Sơn dương tinh ngửa đầu nói: "Tiên trưởng chỉ cần cùng người này tuần sơn đồng môn sư huynh đệ thông báo một tiếng, chúng ta an thân dưới núi, chỉ cầu cá cư trú chỗ, tuyệt không cùng tiên trưởng thêm phiền toái! Kiếp sau... Không, kiếp này nguyện vì tiên trưởng làm trâu làm ngựa, cầu tiên trưởng thành toàn!"

Lại đây ủy nửa ngày, nhìn xem khóc sụt mướt hai cái tiểu yêu, thật sự bài bất quá, Phong Linh chích được đáp ứng.

Tại đại đa số thời điểm Phong Linh đều có cá xấu tật xấu, chính là tâm địa quá tốt.

Cũng không thể nhìn xem bọn họ đi chết đi?

Yêu tinh chuyện tình nàng ngược lại cũng đã được nghe nói một ít, thật sự ngoan không hạ tâm đuổi bọn hắc xuống núi xem bọn hắc đi tìm chết.

Chính là đáp ứng phải cho dịch, đầu đầu chuyện tình còn đang phía sau.

Yếu như thế nào cùng các sư huynh các sư thúc thuyết sao?

Phong Linh lông mày không khỏi nhíu lại, mân mê miệng, một người ngốc ngây ngốc địa đi ở thật dài trên thêm đá.

Đang lúc nàng nghĩ đến chóng mặt hồ chóng mặt hồ thời điểm, một cái màu tím thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

"Tiểu Phong Linh, người có thể hại chết sư thúc ta. Không phải nói rất đến bị bắt đặc dĩ tuyệt không ăn này Khoát Linh Đan sao? Hiện tại Thanh Phong sư huynh muốn tìm ta tính sổ a!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 46:

"A —— "

Một tiếng thét lên vang vọng rừng cây nhỏ, đợi đến tập trung nhìn vào, Phong Linh mới chuyển kinh vi nội, một phát trần gỗ quá khứ: "Làm ta sợ muốn chết! Lăng Vân sư thúc sẽ dọa người!"

"Người như thế nhất gan như thế nào tu tiên?"

"Ai cần người lo! Hừ!" Phong Linh giận dữ nói, xoay người liền tiếp theo đi con đường của mình.

Lăng Vân tử bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo cái mônng phía sau hỏi: "Ta hỏi người, đã nói không đến bước ngoặt cuối cùng tuyệt không ăn Khoát Linh Đan, như thế nào lúc này mới bao lâu tỵ ăn?"

"Ta cũng vậy hỏi người, người cho hầu tử nạp thần đan là như thế nào cá ý tứ?"

"Chính hấn yếu, cái gì như thế nào cá ý tứ."

"Nạp thần đan rõ ràng tỵ không có cách nào giúp hấn đột phá đến nạp thần cảnh! Người còn không biết xấu hổ nói, thiếu chút nữa tỵ hại chết hầu tử." Phong Linh một bên chạy đi một bên bĩu môi nói ra.

"Ta đây không phải còn đưa cá 'Sống đan phương' Dương Thiên tới sao?"

Cái này vừa nói, Phong Linh lúc này đứng lại, Lăng Vân tử một cái không có chú ý thiếu chút nữa đụng phải đi lên.

Chỉ thấy Phong Linh chậm rãi xoay người lại, híp mắt hồ nghi địa chăm chăm vào Lăng Vân tử, từng bước tới gần nhỏ giọng hỏi: "Nói cách khác, tổng Dương Thiên tới cũng là sư thúc ngươi cố ý? Sớm có dự mưu?"

Cái này một chăm chăm, Lăng Vân tử lập tức giật mình một cái biết rõ tự mình nói sai, nhưng là bây giờ phủ nhận cũng đã chậm, trong lúc nhất thời lại không thể tưởng được cái gì để nói từ qua loa tắc trách.

Chỉ phải chột dạ địa Phong Linh đi phía trước bước một bước, hấn tựu lui về sau một bước.

"Ngươi thật sự là cố ý! Ngươi là tên khốn kiếp hỗn đản hỗn đản hỗn đản hỗn đản hỗn đản!" Phong Linh giờ phút tràn hướng phía Lăng Vân tử cuồng đập bễ, trong lúc nhất thời nện đến Lăng Vân tử chạy trời chết.

Xa xa mà nhìn xem Lăng Vân tử này chột dạ bộ dáng, Phong Linh nộ mà xoay người tiếp tục chạy đi, cao giọng hô: "Ta muốn nói cho sư phó là ngươi theo ta nói Khoát Linh Đan ăn có thể tăng tiến tu vi! Là ngươi dạy xui khiến ta cật!"

"Gì?" Lăng Vân tử khước miệng bỗng nhiên co rúm hai cái, vội vàng lại đi theo: "Hu hu! Lời này không thể nói lung tung a! Đây Khoát Linh Đan rõ ràng là chính ngươi dựa dẫm vào ta muốn đi, ngươi yếu nói như vậy, sư huynh không phải lột da ta không thể!"

"Hừ, ai bảo ngươi tính toán hầu tử!"

"Uy, sư thúc từ nhỏ nhìn xem ngươi lớn lên, làm một con khi hãm hại sư thúc, ngươi cũng thật là không có nhân tính!"

"Này không giống với, không giống với! A ——!" Phong Linh bỗng nhiên xoay người lại, nhắm mắt lại cao giọng thét lên.

Sắc nhọn thanh âm thoáng chốc truyền khắp cả rừng cây.

Trong lúc nhất thời thật đúng là hù dọa đến Lãng Vân tử.

Hô xong, hung hăng địa cắn răng, trừng hấn hai mắt, Phong Linh xoay người biu môi lại tiếp tục chạy đi.

"Uy uy, đừng đi a. Người cũng không thể đối sự phụ của người nói lung tung a. Uy —— tiểu Phong Linh, cô nãi nãi, tổ nãi nãi, cầu người a, người tính tình của sự phụ người cũng biết."

"Ta liền yếu nói lung tung! Ta liền yếu nói lung tung! Hừ!"

Trong nháy mắt cũng đã về tới Lãng Yên lí.

Đẩy ra cửa phòng khép hờ, chỉ thấy một chén thanh đèn chiếu rọi, trong phòng hầu tử cùng Dương Thiên mắt to trừng đôi mắt nhỏ, làm như tùy thời đều động thủ bộ dạng.

Gặp tình hình này, Phong Linh còn chưa kịp nói chuyện, Lãng Vân tử cũng đã thẳng đến đi vào: "Làm sao vậy làm sao vậy? Hòa khí sinh tài hòa khí sinh tài."

Hai người cũng không đáp lời, Dương Thiên trắng ra hầu tử liếc: "Không nhìn được nhân tâm tốt!"

Nói đi xoay người liền đi, thẳng đem môn vung ra nổ.

Đợi đến Dương Thiên đi rồi, Lãng Vân tử mới đôi mắt - trông mong mà nhìn xem hầu tử: "Làm sao vậy?"

"Người hỏi nàng." Hầu tử chỉ lạnh lùng địa trả lời một câu liền lại không nói.

Nhìn nhìn hầu tử, lại xoay người nhìn nhìn bị bỏ qua rồi môn, lại quay đầu lại nhìn nhìn hầu tử, Lăng Vân tử xoay người hướng ngoài phòng chạy đi, trong miệng còn nhắc tới trước: "Không phải nói thông đồng đến cùng một chỗ sao? Như thế nào còn nào trên rồi? Ai nha ta tích mẹ."

Đợi đến Lăng Vân tử đi rồi, hầu tử mới thật dài địa thư khẩu khí, thân thủ bắt lấy tu bồ đề tổng tới đan dược một ngậm nuốt xuống dưới.

Cái này vừa vào thể, trên người loại đó dữ dần lệ khí lập tức tiêu mất không ít.

Nhắm mắt lại, một bên điều chỉnh ngồi xếp bằng điều chỉnh khí tức, vừa nói: "Đều đưa tiễn xong?"

"Không có, buổi tối trong núi pháp trận khởi động trước đi đứng lên sợ gặp chuyện không may. Hơn nữa. . ." Do dự mà, Phong Linh hạ giọng lặng lẽ nói: "Ta nghĩ lưu lại bọn họ."

"Ừ?" Hầu tử bán mở một con mắt con người nhìn về phía Phong Linh, hỏi: "Có thể như vậy phải không?"

Phong Linh dẹp trước miệng, cúi đầu xoa nắn trước ngón cái, có chút bận tâm nói: "Không biết, chính phát sầu như thế nào cùng các sư huynh thuyết sao. Cái này quan lí lúc trước cũng không thu qua cái gì yêu tinh, không biết bọn họ đồng ý là không đồng ý."

Hầu tử mở to mắt, lặng lẽ sử cái ánh mắt.

"Người là nói. . . Tìm Lăng Vân sư thúc?" Phong Linh thoáng mở to hai mắt.

"Không đều nói hấn cả ngày cùng yêu tinh trộn lẫn khôi sao? Việc này không tìm hấn tìm ai? Thật sự không được sẽ đưa hấn Lăng Vân các đi."

"Không cần phải!" Phong Linh phồng lên miệng, cắn môi lắc đầu nói: "Ta hiện tại không nghĩ nói chuyện với hấn. Hấn tính toán người!"

"Vậy không có biện pháp." Hầu tử tựa hồ không nghe thấy nửa câu sau giống như địa lại nhắm mắt lại.

"Nếu không. . ." Phong Linh duỗi ra ngón tay thọt hầu tử cánh tay, cười hì hì hỏi: "Người cùng sư tôn nói nói?"

"Ta đi nói còn không bằng người đi nói, huống hồ ta thật sự không muốn cùng lão nhân liên hệ."

"Này nếu không, cùng Thanh Vân sư thúc nói? Chỉ cần hấn chịu gật đầu, khẳng định không ai dám phản đối!"

"Cùng hấn?" Hầu tử thoáng cái mở to hai mắt nhìn về phía Phong Linh.

"Người xem." Chỉ vào cũng đã mở rộng được, Phong Linh nói ra: "Đây là hấn hôm nay sai người tổng tới, ta cảm thấy được, hấn cũng không phải phải cứ cùng người đập đầu rớt cuộc mới là. Nếu không, thừa dịp cơ hội này cầu hấn làm một chuyện, có đi có lại. . ." Phong Linh rung đùi đắc ý như có điều suy nghĩ thuyết: "Này tâm kết của các người coi như là giải khai, đối người như vậy cũng không chỗ hỏng a."

. . .

Lăng Vân tử rón ra rón rén đi đến Dương Thiên sau lưng, ngẩng đầu, ưỡn ngực, bỏ qua ống tay áo, chính chính thần sắc, bày làm ra một bộ sư phó bộ dạng, ho khan hai tiếng nói: "Ta nói Dương Thiên a. . ."

"Cút ngay!" Không đợi hắn nói cho hết lời, Dương Thiên cũng đã xoay người một cái hai mắt trừng quá khứ.

Cái này vừa quát, Lăng Vân tử thật vất vả trang lên thần khí đều bị uống tán, lại là một bộ kinh sợ dạng.

Chỉ nghe Dương Thiên lạnh lùng nói: "Bái người làm thầy là quyết định của anh của ta, không phải ta yếu bái. Đừng tưởng rằng người là sư phó được cái đó!"

"Ta. . . Ta. . ." Chỉ vào chính mình, Lăng Vân tử nháy mắt con người nửa ngày nói không ra lời, nuốt xuống hai nhổ nước miếng, nhưng thật sự nuốt không trôi cơn tức này, mới nhú mày về mặt vô tội nói: "Người uống nhầm thuốc a? Ta làm sao vậy ta?"

Dương Thiên cái này mới chậm lại khí tức, nói: "Này chích thối hầu tử, thực không phải là một món đồ!"

"Hắn không phải là một món đồ đâu có chuyện gì liên quan tới ta a?" Nói đi, Lăng Vân tử đột nhiên định trụ, tựa hồ nhớ tới cái gì giống như địa nghiêm mặt nói: "Ta còn có chuyện hỏi người, người có phải hay không tự cấp ngộ không sư đệ trong dục động tay chân rồi?"

Dương Thiên cũng không kiêng kỵ, trực tiếp lườm hắn một cái nói: "Đều biết chuyện tình cũng đừng có thêm này vừa hỏi, động như thế nào?"

"Hắc, người còn có lý a? Người có biết hay không hiện tại có bao nhiêu cá sư huynh đang chất vấn ta chuyện này?"

"Vậy để cho bọn họ tới tìm ta. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. " Dương Thiên lạnh lùng địa bị mất một câu, xoay người liền hướng của mình nhà gõ đi.

Lăng Vân tử nhất thời chán nản, chỉ vào Dương Thiên hô: "Cái gì gọi là để cho bọn họ tới tìm ngươi a? Bọn họ là người sư thúc! Trở lại cho ta!"

Dương Thiên không có trở về, cũng chút nào không có trở về tính toán.

Bất đắc dĩ, Lăng Vân tử đành phải hấp tấp đi theo, trong nội tâm nói thầm trước thu cái này đồ đệ thật sự là đến tám đời năm mốt.

Kết quả không đợi hắn vào cửa, liền nghe được cách một tiếng Dương Thiên trực tiếp giữ cửa khép lại, liền quan đi lên soan.

"Ngươi ——! Ngươi đừng hơi quá đáng!" Lăng Vân tử đứng ở cửa ra vào la lớn.

Bất quá Dương Thiên căn bản không để ý tới hắn, hơn nữa là khinh thường tại phản ứng loại đó.

Không có biện pháp, Lăng Vân tử chỉ phải quay đầu lại, trong nội tâm cảm thán như thế nào hắn là sư phó tu bò đê cũng là sư phó, sư phó cùng sư phó đãi ngộ kém nhiều như vậy.

Lần này đầu, liền chứng kiến một cái thân ảnh cao lớn đứng sau lưng hắn.

Cao cao sơ nâng búi tóc, diện mục thanh tú anh tuấn, thân mặc một bộ bạch sắc văn sĩ bào, bào ngoài điệp từng mảnh ngân giáp, không nhiễm một hạt bụi, cẩn thận tỉ mỉ.

Một đôi mắt phượng, chính là nữ tử cũng khó so với tinh xảo.

Dưới ánh trăng toàn thân tản ra u nhiên bạch quang, nam tử trên mặt phẳng phát bao trùm một tầng băng sương vậy không chút biểu tình, lại có một loại không giận tự uy khí thế.

Khuyết đình xử một con kỳ dị con mắt thình lình đang nhìn.

Chỉ thấy hắn cung kính khom người chấp tay: "Lãng Vân huynh, Dương Tiễn thay mặt xá muội bồi tội. Xá muội không hiểu chuyện, kính xin đừng đê trong lòng."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 47:

Chỉ thấy Dương Tiễn cung kính địa khom người chấp tay: "Lăng Vân huynh, Dương Tiễn thay mặt xá muội bồi tội. Xá muội không hiểu chuyện, kính xin đừng để trong lòng."

"Đừng đừng!" Lăng Vân tử vội vàng quá khứ một bả vịn lấy Dương Tiễn cánh tay, lại quay đầu nhìn thoáng qua Dương Thiên nhà gỗ nhỏ.

Xuyên thấu qua cửa sổ khoảng cách, có thể chứng kiến Dương Thiên vừa mới điềm nâng ngọn đèn ngọn đèn.

Mấp máy miệng, Lăng Vân tử nhẹ giọng cười nói: "Vậy. Không có gì, ta làm cho người ta o o uống uống quen. Điều tại ta bình thường quá không đứng đắn, chuyện không liên quan đến nàng, không quản chuyện của nàng."

"Xá muội từ nhỏ không có cha mẹ, ta đây đương ca ca lại một mực đều quá mức cưng chiều, mới dưỡng thành bộ dạng này tính cách. Điều là Dương Tiễn lỗi, kính xin Lăng Vân huynh đừng so đo."

Nói đi tụt chuẩn bị lại là khom người chấp tay, lại bị Lăng Vân tử một bả ngăn lại.

"Đừng như vậy, người lão như vậy đứng đắn, ta sợ ta liền bằng hữu đều đương không thành." Võ võ Dương Tiễn ngực giáp, Lăng Vân tử hướng phía cách đó không xa ghé đá đi đến.

Dương Tiễn cũng chậm rãi theo quá khứ, hai người tại trên mặt ghề đá ngồi vào chỗ của mình.

Lăng Vân tử độc liếc Dương Tiễn này phảng phất phong vạn năm băng sương đồng dạng mặt, hỏi: "Đều biết rồi?"

"Ừ." Dương Tiễn khẽ gật đầu: "Xá muội đến nơi đây sau, ta một mực phái ngạo thiên ung đi theo, biết là biết rõ, chỉ là phát hiện được quá muộn. Dù sao... Bàn về dục lý, ta so với xá muội còn có điều không kịp. Dương Tiễn chính là một mãng phu, chỉ hiểu được đấu tranh anh dũng."

"Người còn mãng phu?" Lăng Vân tử bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài nói: "Người chính là là đem, cũng là nho tướng. Không thích nhất loại người như ngươi, toàn thân đều là ưu điểm, pháp lực thông thiên, tao nhã, khiêm tốn còn anh tuấn. Liên muội muội đều so với người khác xinh đẹp. Có đôi khi ta liền suy nghĩ, trên cái thế giới này có loại người như ngươi là đủ rồi, muốn chúng ta loại này toàn thân khuyết điểm làm gì vậy?"

Cái này vừa nói, Dương Tiễn lập tức nhìn về phía Lăng Vân tử, trong khoảng thời gian ngắn không biết theo ai, không biết nói cái gì cho phải.

Lăng Vân tử lười biếng địa dùng ngón út móc móc lỗ tai, nhìn hẩn một cái, cười quái dị nói: "Hay nói giỡn, đừng để trong lòng. Người muội chuyện tình sự phụ ta đều không tính đến, sao có thể trách ngươi."

Dương Tiễn lại hơi hơi cúi đầu khom người nói: "Xá muội cho quan lí thêm phiền toái. Dương Tiễn thân phận đặc thù, thật sự không thích hợp trường kỳ vắng lai đạo quan cùng Quán Giang Khẩu. Nếu không ngươi xem xem có phải là cho tu Bồ Đề tổ sư tổng điểm..."

"Ôi chao, đừng hơn nữa, đừng nói thêm gì đi nữa." Lăng Vân tử mắt liếc, vỗ vỗ Dương Tiễn bả vai nói: "Nói sau bằng hữu đều không phải làm."

Chúng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động đồ đệ cho sư phó thêm phiền toái, đó là thiên kinh địa nghĩa. Ta cũng vậy không ít cho sư phó dẫn đến phiền toái, người muội đó là theo ta, đồ đệ trọng sư phó sao. Lão nhân lần trước dùng cái chặn giấy đập bẻ ta, nhiều lắm là lần sau đổi nghiên mực, ta Lăng Vân tử còn dính đến ở."

Nói đi, chính mình cười ha ha.

Dương Tiễn khước miệng hơi vênh lên, lại không thật sự bật cười.

"Ta hiện đang lo lắng chính là nàng cùng ngộ không sư đệ, ngộ không sư đệ tư chất không có người thường có thể so sánh, tuy nói quan hệ không như thế nào, nhưng tựa hồ..."

Lăng Vân tử không nói tiếp nữa, mà là phui liếc Dương Tiễn.

Dương Tiễn cũng chỉ là trâm mặc, không nói lời nào, trên mặt nửa điểm biểu lộ đều nhìn không được.

"Bất quá người yên tâm. Có sư phụ ta tại, dù thế nào dạng, cũng ra không được chuyện gì."

Dương Tiễn yên lặng địa nhẹ gật đầu, đứng lên nói ra: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Thời điểm cũng không sớm, Lăng Vân huynh, ta cũng vậy cần phải trở về."

"Cái này đi trở về?"

"Đúng vậy a, thiên đình tay sai thời khắc đều chăm chăm vào, nếu là rời đi quá lâu, sợ là yếu dẫn đến hoại nghi."

"Ta là nói, người khó được tới một lần, không thấy gặp Dương Thiên?" Lăng Vân tử ngẩng đầu nhìn chăm chú Dương Tiễn hỏi.

Hướng phía điếm này ngọn đèn nhà gỗ nhỏ nhìn hồi lâu, Dương Tiễn nhàn nhạt thở dài nói: "Không được. Thiên nhi sớm đã biết ta tới, nếu là chịu gặp, cũng đã sớm đi ra thấy "

Dương Tiễn thần sắc nhìn không ra hi nộ, như cũ là này vạn năm hàn băng bao trùm bộ dáng, có thể chẳng biết tại sao, Lăng Vân tử nhìn lại là không hiểu thương cảm.

"Vì cái gì không nói rõ ràng?" Hấn hỏi.

"Dương Tiễn chết không có gì đáng tiếc, chính là... Có một số việc, chỉ sợ bất kể như thế nào cũng nói không rõ ràng. Nàng muốn hận ta, liền làm cho nàng hận a. Chỉ cần nàng có thể hảo hảo mà còn sống, Dương Tiễn liền cảm thấy mỹ mãn. Thời điểm không còn sớm, Lăng Vân huynh, Dương Tiễn cáo từ."

Lăng Vân tử khẽ gật đầu.

Chỉ thấy Dương Tiễn nhẹ nhàng nhảy lên, lập tức hóa thành một vì sao rơi biến mất tại mệnh môn không trung.

Xuyên thấu qua cửa sổ khe hở, Dương Thiên ngơ ngác mà hướng trước bầu trời nhìn rất lâu sau đó, mới xóa đi khóe mắt nước mắt xoay người.

...

Ngày kế sáng sớm, hầu tử còn không liền xuất môn, Phong Linh tự thúc giục hầu tử cho Thanh Vân tử viết phong thư.

Hai con tiểu yêu chuyện tình có thể trì hoãn không được, nếu để cho tuần sơn đạo đồ phát hiện mặc dù không đến mức trực tiếp giết đi, nhưng đuổi xuống núi đã có thể khó tránh khỏi.

Lăng Vân tử sớm địa đi tu bồ đề chỗ đó một lần, liền lại ôm một bao hạt dưa chạy đến tìm hầu tử.

Lúc này hầu tử chính trong phòng ngồi xếp bằng tu hành.

"Mấy ngày nữa, ta muốn dẫn trước Dương Thiên đi xem đi Côn Luân sơn, cùng đi?" Lăng Vân tử cười hì hì hỏi.

"Côn Luân sơn?"

"Ừ." Lăng Vân tử một bên chính mình hướng về phía trà, một bên hạp hạt dưa, nói ra: "Xiển giáo môn đồ tại phong thần sau tập thể di cư Côn Luân sơn, chúng ta đi trông thấy ngọc đỉnh. Thu đệ tử của hần làm đồ đệ, theo như lễ tiết tổng yếu ngay mặt cáo tri xuống."

"Ta đây đi làm gì?"

"Đây là." Thân thủ kẹp lên một khóa hạt dưa đặt ở xỉ gian răng rắc một tiếng cắn mở, Lăng Vân tử mới chậm rì rì địa nói tiếp: "Đây là sư phó ý tứ."

Nghe đến đó, hầu tử hơi mở mắt ra: "Sư phó ý tứ?"

"Ừ." Lăng Vân tử nhẹ gật đầu, bả đẩy ra hạt dưa ném vào trong miệng nhắm nuốt hai cái, bẹp một miệng trà: "Sư phó còn không có nói cho người, ta trước cho người thấu cá gió."

Hầu tử nhắm mắt lại trầm mặc.

Đột phá nập thân cảnh sau, hần lập tức cảm giác cả tu hành tiến độ nhanh không ít.

Hiện trong người linh lực cũng đã không chỉ rèn luyện thân thể đơn giản như vậy, còn có thể phóng ra ngoài, là trọng yếu hơn là trong cơ thể lệ khí đã bị tu bồ đề đan dược tạm thời áp chế đi xuống.

Tuy nhiên còn không có chuyên dụng pháp khí đem loại này phóng ra ngoài linh lực tiến hành lợi dụng, nhưng đối với dĩ thân thể làm vũ khí Hành Giả đạo tu giả mà nói, loại biến hóa này cũng là cực kỳ cổ vũ.

Hiện tại thân thể của hắn vô luận là lực lượng còn là kiên cường dẻo dai trình độ đều đã sớm vượt xa không đột phá trước trạng thái. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Một đêm kia, thân thể chỗ bạo phát đi ra lực lượng sớm đã vượt qua tưởng tượng của hắn, chỉ là không biết không ở vào trạng thái điên cuồng dưới tình huống hay không còn có loại lực lượng này.

Hiện tại hắn thậm nghĩ hảo hảo mà đứng ở quan trung cùng cố thành quả, thuận tiện lại học nhiều một ít đồ vật, xuất môn?

Thực còn không có nghĩ tới.

Gặp hầu tử không nói một lời, Lăng Vân tử như có điều suy nghĩ địa loạng choạng trong chén trà còn lại một điểm trà, chậm rì rì thuyết: "Dương Thiên nha đầu kia, kỳ thật tâm không xấu."

Nói đi, mắt lé phiết hướng hầu tử, tựa hồ tại dò hỏi trước hầu tử phản ứng.

Gặp hầu tử như trước không đáp lời, lại nói tiếp: "Tính tình là giỏi cho điểm, có đôi khi đùa giỡn điểm lòng dạ hẹp hòi, nhưng cũng sẽ không thật sự đối với người như vậy. Hơn nữa người rất xinh đẹp, đẹp mắt."

Hầu tử lại mở mắt, lạnh lùng nói: "Sư huynh, chuyện của người ta cũng còn không có hỏi, Dương Thiên chuyện tình cũng đừng nói là. Đến tột cùng là như thế nào, chính mình hội xem."

Cái này vừa nói, Lăng Vân tử chỉ phải cười cười xấu hổ: "Chuyện của ta a... Kỳ thật ta lúc đầu cũng không nghĩ nàng hội đại lượng sử dụng nanh sói cỏ, này cách điều chế kỳ thật ta cũng không hiểu, phỏng chừng cũng chỉ có ngọc đỉnh chân nhân môn nhân mới biết được. Ta chỉ là muốn trước làm thuận nước đẩy thuyền, nàng hiểu được Dương Tiễn tu hành phương pháp, mà người khẳng định lại cần, tự đem các người bày cùng một chỗ, xem có thể hay không giúp đỡ chút ít bề bộn. Ha ha ha ha."

Cười cười, phát hiện hầu tử không có cười, Lăng Vân tử chỉ phải câm miệng.

"Su huynh." Hầu tử chậm rãi ngẩng đầu, có chút mờ mịt địa nhìn xa ngoài phòng phiêu diêu lá xanh, hỏi: "Có phải là ngộ giả đạo tu giả đều yêu mến như vậy, thoại lý hữu thoại, thiên toán vạn toán, chỉ chờ bả người khác đều chơi ở lòng bàn tay mới vui vẻ?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 48:

Đôi tại hầu tử vấn đề này, Lăng Vân tử do dự hồi lâu, thả ra trong tay hạt dưa, thật dài thở dài, cúi đầu xuống, đáp: "Ngộ Giả đạo tu hành không giống Hành Giả đạo như vậy chỉ một, nó có bảy mươi hai bàng môn, kể cả luyện đan, dã khí, thậm chí trong phòng thuật. Từng cái Ngộ Giả đạo tu giả đều ai cũng có sở trường riêng, mà cái này chính giữa, thôi diễn thuật là từng cái Ngộ Giả đạo tu giả môn bắt buộc. Cùng Hành Giả đạo bất đồng, tu Ngộ Giả đạo, trọng yếu nhất không phải tư chất, mà là thời gian, tiếp theo là ngộ tính."

Vi hơi dừng một chút, gắp hầu tử tinh tế địa nghe, hấn nói tiếp: "Tu hành động mấy trăm năm, mệnh không đủ dài, dù tốt tư chất dù tốt ngộ tính cũng là công dã tràng. Nghe nói đại sư huynh năm đó tư chất liền không chút nào thu hút, chỉ vì sư phó từ phía trên đình lấy được cây bàn đào, bây giờ hấn cũng là nhất đẳng địa tiên."

"Vô luận dùng biện pháp gì, có thể giữ được tánh mạng, kéo dài sống lâu, sống sót, là từng cái Ngộ Giả đạo tu giả chuyện trọng yếu nhất, cho nên có thể xu lợi tránh làm hại thôi diễn cũng là từng cái Ngộ Giả đạo tu giả chỗ xua như xua vệt. Chỉ cần có thể thắng được thời gian, hết thầy đều có."

Hầu tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhàn nhạt cười cười: "So sánh dưới, ta lại càng ưa thích Đan Đồng Tử. Nổi giận chính là nổi giận, muốn đánh tụt đánh, nên rút kiếm tụt rút kiếm, không có nhiều như vậy che che lấp lấp."

Lăng Vân tử thở dài: "Kỳ thật ta cũng vậy không thích, tuy nhiên sư phó lão nói ta thôi diễn học được tốt nhất, bất quá ta cũng đã hồi lâu không có tính qua. Nếu là tính, cũng định sẽ không đem Dương Thiên để ở chỗ này."

Một câu nói kia vô luận thiệt giả, nghe thật ra khiến hầu tử có chút vui mừng.

Hai người trầm mặc hồi lâu, hầu tử hỏi: "Lăng Vân sư huynh, nghe nói người lúc trước tu chính là phật, đằng sau mới sửa tu đạo."

"Đúng vậy. Hẳn là Phong Linh này cô gái nhỏ nói cho người a?"

"Vì cái gì tu phật, lại đã chạy tới tu đạo? Nghe nói sư tôn là tiên tu nói, đằng sau còn muốn tu phật, lại không tu thành. Tây Thiên Như Lai phật tổ thế lực bây giờ ngày càng mở rộng, tu phật, thật cũng không thua cùng tu đạo a?"

Lăng Vân tử duỗi lưng một cái, vuốt vuốt cổ, nói: "Đó là sư tôn lúc trước không biết tu phật là vật gì."

"A?"

"Tu đạo từ xưa đến nay, pháp môn phân đông, liền là không có chặt đứt trần duyên buông tha cho chấp niệm, cũng chưa chắc không chỗ nào thành. Nhưng tu phật. . . Ta cùng với người nói, kể chuyện xưa."

"Ừ." Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

"Từ trước, có một nữ nhân, ôm chính mình vừa hài tử đầy tháng một bên uy nãi vừa ăn cơm, lúc này một con muỗi bay tới đình tại trên cổ của nàng, lúc này bị nàng một chưởng đánh chết. Một lát sau cơm nước xong, nàng đem còn lại tàn canh rửa qua. Men theo hương vị, một cái gậy trơ xương

như củi chó hoang chạy tới muốn ăn, lại bị nàng thông mạ, dùng tảng đá đuổi đi."

Nói đi, Lăng Vân tử mặt không biểu tình mà nhìn xem hầu tử.

Hầu tử nghe được sững sờ sững sờ địa, như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không biết vì sao nhưng.

Lăng Vân tử khô sấp cười, nói tiếp: "Vì vậy, phật đà chỉ vào nữ nhân kia nói cho chúng môn đồ: 'Nữ nhân này hoàn toàn không biết, bị nàng đánh chết muỗi chính là mẹ của nàng đầu thai chuyển thế, bị nàng đuổi đi chó hoang chính là nàng này cha già đầu thai chuyển thế. Mà nàng ôm vào trong ngực hài đồng, thật là nàng hận thấu xương cừu nhân giết cha chuyển thế.' "

Hầu tử lập tức yên lặng.

Lăng Vân tử nói tiếp đi: "Phật đà dùng cái này chuyện xưa nhắc nhở môn đồ của hắn, chớ sát sanh. Đồng thời cũng phép ẩn dụ phạm nhân mất thường phạm thai, không phân biệt thiệt giả. Cùng với, phạm trần khổ. Nhân tình hư vô. Khuyên giới môn đồ khắc khổ tu hành, sớm ngày thành phật."

Hầu tử dùng vì cái này không thú vị chuyện xưa do đó đã xong, nhưng mà không có.

Đang nói cuối cùng một câu thời điểm, Lăng Vân tử trong ánh mắt rõ ràng nhiều hơn một ti bất đắc dĩ: "Có thể người biết hay không, cái này phật đà sớm đã đã tham dự âm phủ sinh tử luân hồi. Tại sao lại có trùng hợp như thế an bài làm cho hết thầy cực khổ tập trung vào một thân? Hủy một nữ nhân hiếu đạo, chỉ vì thành tựu hắn chí cao lý luận. Đây hết thầy, ta tự nhận

ta làm không được. Có thể phật đà môn tự làm ra được. Thoát tám khổ, đi chấp niệm, thành phật ngày, liền không có tâm can. Đây là phật."

Hầu tử tâm lộp bộp hạ xuống, bỗng nhiên mở to hai mắt, hơi mở ra miệng một câu cũng nói không nên lời. Mà Lăng Vân tử lại phối hợp địa nói tiếp đi.

"Thoát khỏi tám khổ, đi chấp niệm, còn nơi nào đến vui mừng? Cái gọi là cực lạc, bất quá là bởi vì chúng sinh khó khăn."

"Trong lòng bọn họ, chỉ có phật hiệu, lại không được phép hấn vật. Ta nghĩ ta vĩnh viễn đều tu không đến bọn họ như vậy, đã như vậy, không bằng sớm buông tha cho, khác mưu đường ra."

Nghe xong, hầu tử triệt để trầm mặc.

Trong lòng của hấn, mơ hồ cảm thấy phật đà, là so với Ngô Giả đạo càng thêm chán ghét tồn tại.

Mà thuộc về, bọn họ lại là một đường.

Chậm rãi, Lăng Vân tử trên mặt lại hiện lên tiếu dung, hấn cười đùa nói: "Lúc trước ta chính là dựa vào cái này chuyện xưa lẫn vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động, ha ha ha, vốn có sư phó cũng là không thu, dù sao ta là phật môn đệ tử. Có thể đằng sau sư phó rốt cuộc là thu, còn thẳng khen ta có tuệ căn. Ha ha ha ha."

Hầu tử cũng nhàn nhạt địa cười theo cười.

"Ta cũng nên đi, còn có chút việc không có xử lý xong, còn phải đi xem đi sư phó chỗ đó. Sư đệ ngươi cũng đừng vội vã tu hành, hảo hảo dưỡng tốt thân thể. Mệnh trường mới là mấu chốt, chuyện tu tiên chớ nóng vội. Còn có." Lăng Vân tử đưa tay ra mời lưng mỗi, mấp máy miệng, nhìn chăm chú

hầu tử, chậm lại ngữ nhanh chóng, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, Thanh Vân sư huynh cùng đan đồng sư huynh người cũng không tệ, nếu thật là cái gì tâm địa ác độc người, cũng không vào được cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

Nói đi, nói dừng, Lăng Vân tử rời đi.

Nhìn qua Lăng Vân tử bóng lưng rời đi, hầu tử trong đầu chuyên tất cả đều là Lăng Vân tử nói lời.

Cái kia kỳ dị chuyện xưa. . .

"Phật môn. . ."

Thế giới này hết thấy, tự mình biết còn xa xa không đủ.

"Như Lai. . ."

Chằm chằm vào không có vật gì mặt đất suy nghĩ rất lâu sau đó, hần thì thào lầm bầm: "Chỉ lấy kim cô bổng, nhiều nhất xuống lần nữa một lần địa phủ, những chuyện khác không làm, chỉ cần không náo thiên cung, hần là Phật môn tự cũng không tham gia a."

Buổi trưa Phong Linh liền trở về, tượng bảo bối đồng dạng bụng lấy Thanh Vân tử tự viết, cười đến tượng dùng nhiều dường như.

Hầu tử cũng đã hồi lâu không gặp cô gái nhỏ này vui vẻ như vậy qua.

Có lẽ đối với nàng mà nói, Thanh Vân tử tự viết xác thực là cá bảo bối, nó không chỉ có thể cứu hai con tiểu yêu mệnh, hơn nữa cũng tiêu chí trước hầu tử cùng Thanh Vân tử trong lúc đó xung đột sẽ không lại duy trì liên tục.

Nghe nói vừa đi thời điểm Thanh Vân tử do dự hồi lâu đều không có trả lời, hại Phong Linh cho là hẳn sẽ không đáp ứng. Kết quả Thanh Vân tử một bả rút ra một tấm Linh Đài Phương Thôn Sơn da dê địa đồ ở phía trên quyển vài cái điểm, hỏi gió linh cảm thấy chỗ nào hảo.

Nghĩ đến hẳn chỗ do dự cũng không phải muốn hay không đáp ứng, mà là lựa chọn như thế nào một cái nơi thích hợp, đã có thể làm cho hai con tiểu yêu tại nơi này tiếp tục ở lại, lại không đến mức bởi vì vì sự hiện hữu của bọn hắn cho Linh Đài Phương Thôn Sơn an toàn cấu thành uy hiếp.

Tôi thiểu nhất, hẳn là lần tránh pháp trận đông đúc khu mới là.

Một chuyến này vì trực tiếp làm cho Phong Linh tại mấy ngày kế tiếp trong thời gian đối Thanh Vân tử khen không dứt miệng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hầu tử thật không nghĩ tới Thanh Vân tử hội đáp ứng được sáng khoái như vậy, chỉ là lần này cho dù hòa hảo, sau này đi tàng kinh các chuyện tình có thể làm sao bây giờ?

Mọi người chết đập đầu trạng thái này hầu tử đi đập bễ trường cũng coi như hợp tình lý, người ta đều bán mặt mũi, nữa vẽ mặt tựa hồ sẽ không thật thích hợp.

Bất quá đây là nói sau, mấy tháng này đến nay, hầu tử tựa hồ còn không có thành công tiến vào qua tàng kinh các, đánh lại là đã trúng hai ngưng.

Ngẫm lại cũng liền thoải mái.

Ba ngày sau, Đan Đồng Tử đột nhiên ra thông cáo nói muốn đi dạo chơi từ đi quan trọng chủ chương chi chức, Thanh Vân tử một lần nữa tái nhậm chức.

Nguyên bản lộn xộn đạo quan thoáng cái trở nên ngay ngắn rõ ràng, đạo đồ môn mỗi ngày như trước tu hành tụng kinh, hết thầy tựa hồ lại hồi phục đến hầu tử ban đêm xông vào tàng kinh các trước bộ dáng.

Như thế lại qua ước chừng bảy ngày thời gian, hầu tử cũng đã Khang phục, tu hành càng thêm thông thuận lên.

Tuy nói so với trước đó lần thứ nhất lúc này đây thương không chút nào nhẹ, nhưng tốt xấu tu bồ đề trước uy ổn định thương thế đan dược, lại có Thanh Vân tử tự mình xứng được phụ trợ, những này nghĩ đến cần phải không phải Phong Linh những kia tự học thành tài thảo dược phương thuốc có thể so sánh.

Mà đoạn thời gian này, Dương Thiên lại không biết chạy đi đâu cả ngày không thấy bóng dáng, ngẫu nhiên nhìn thấy cũng là đôi hầu tử lãnh lãnh đăm đăm, cố gắng là khúc mắc không có cớ bỏ quan hệ.

Đối với cái này hầu tử lại là lơ đãng, dù sao cùng nữ nhân này quan hệ trong đó bất quá là lẫn nhau lợi dụng, hơn nữa tự sự kiện kia đến xem, hiện tại nên tức giận là hầu tử a?

Đến ngày thứ tám sáng sớm, Vu Nghĩa gõ Phong Linh cửa phòng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 49:

Xưa cũ dốc lòng điện, sáng sớm dương quang theo cửa sổ khe hở chiếu nhập, ánh xưa cũ trên sàn nhà lưu lại điểm điểm loang lổ.

Đại điện ở chỗ sâu trong, tu bồ đề ngồi xếp bằng tại trên bồ đoàn, như trước năm này khối màu đen đầu gỗ cúi đầu tinh tế khắc dấu trước.

"Như thế nào, đã nghĩ trở về ngồi xem rồi?" Hấn tùy ý địa hỏi một câu.

Ngồi ở một bên lần vị trên Thanh Phong tử khê gập đầu, nói: "Nhiều như vậy năm du lịch, quả thật có chút mệt mỏi. Cố gắng cũng là già rồi a, gần đây hàng đêm mộng thấy trước kia trong đạo quan thời gian, thật là quái niệm, liền trở về. Kính xin sư phó ân chuẩn."

Tu bồ đề nhàn nhạt cười cười, trong tay khắc dấu đao một khắc cũng không ngừng, nhắc tới này khối màu đen đầu gỗ đôi lấy góc độ đối với ánh sáng chiếu chiếu, nhẹ nhàng thổi đi phía trên mảnh gỗ vụn, lại cúi đầu tiếp tục khắc dấu, chậm rãi nói: "Cái này có cái gì không thể chuẩn, người chỉ là đi du lịch, cũng không phải bị ta trục xuất sư môn. Chỉ là trở về lý do chỉ sợ không phải quái niệm a."

Nói đi, làm cho có thâm ý địa phủi Thanh Phong tử liếc.

Thanh Phong tử hơi há hốc mồm, lại cái gì cũng không nói, ngược lại cúi đầu xuống trầm mặc.

Không bao lâu, liền gặp Vu Nghĩa mang theo Phong Linh bước chân vào đại điện.

Vừa thấy Thanh Phong tử, Phong Linh lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, xoay người liền muốn đi, lại bị Vu Nghĩa một nắm chặt cánh tay, túm đến trước mặt hai người.

Phong Linh chỉ phải ngoan ngoãn quỳ xuống, hành lễ: "Sâm. . . Tham kiến sư phụ, sư tôn."

Không dám ngẩng đầu, cặp kia phi thùy vậy ánh mắt lại ý vị địa hướng Thanh Phong tử trên người ngắm, trong nội tâm không yên.

Tu bồ đề khẽ gạt đầu, liền đốc liếc Thanh Phong tử.

Này Thanh Phong tử giống như là có chút xấu hổ, chích trùng Phong Linh liếc, liền không hề nhìn, chăm chăm vào một bên không có vật gì thạch bích, trên mặt thần sắc giống như là có chút không nhanh.

Tu bồ đề như trước cúi đầu khắc dấu trước, nhẹ nói nói: "Nói đi."

Biết rõ cái gì cũng không thể gạt được sư phụ của mình tu bồ đề, Thanh Phong tử chỉ phải ho khan hai tiếng, ngược lại chăm chăm vào Phong Linh hỏi: "Hai năm qua tu hành, có thể có sở hoạch a?"

Cái này một chăm chăm, Phong Linh đầu lập tức vùi được thấp hơn, một đôi bàn tay nhỏ bé chăm chú địa dặt lấy vạt áo, cũng không dám nói lời nào.

"Ta xem ngươi tu vi so với hai năm trước ta thấy ngươi ngược lại còn rút lui." Nói đi, một chương liền đập trên sàn nhà.

Cạch một tiếng, lập tức, Phong Linh nhỏ nhắn xinh xắn thân hình hơi chấn động, cắn môi, nước mắt lạch cạch lạch cạch đi xuống đất rơi.

Xem Phong Linh cũng đã khóc, tu bồ đề không thể không ngẩng đầu lên: "Tốt lắm tốt lắm, nàng vẫn còn con nít, không phải là một khóa Khoát Linh Đan sao. Vu Nghĩa, đi đem người Lăng Vân sư thúc gọi tới."

Vu Nghĩa khom người chấp tay, nhìn Thanh Phong tử liếc, xoay người liền ra đại điện.

"Sư phó, không chỉ là Khoát Linh Đan vấn đề!" Thanh Phong tử nghiêng đầu lại, đối với tu bồ đề hô: "Một năm này nhiều thời gian, nàng cả ngày đều đi theo ngộ không sư đệ pha trộn, tu vi không hề tiến bộ. Bây giờ cũng đã mười tuổi, như thế xuống dưới trả được? Đến lúc đó sợ là luyện thần cảnh đều tu không đến, càng đừng đề cập này hóa thần cảnh!"

Chỉ nghe tu bồ đề thuận miệng làm bầm một câu: "Người mười tuổi thời điểm còn đang chần trâu, hiện tại không giống với hóa thần cảnh rồi?"

Nghe nói như thế, Phong Linh lập tức nín khóc mỉm cười, chỉ phải một tay làm bộ lau nước mắt dùng ống tay áo che lại nhếch lên khóe miệng, cắn môi nhin xuống không dám lên tiếng.

"Sư phó, cái này. . . Cái này. . . Cái này không giống với!"

"Làm sao lại không giống với a? Tư chất người cao hơn nàng? Vi sư có thể nhớ rõ không ít quả trách người này phá tư chất. Nếu không người mỗi ngày chần trâu bày đặt bày đặt bỏ chạy chúng ta khẩu ngòi chồm hồm thủ, mở miệng một tiếng lão thần tiên chết quán quít lấy không tha, vi sư như thế nào cũng sẽ không chọn người đương thủ đồ."

Cái này nội tình vạch trần được. . .

Thanh Phong tử lập tức nét mặt già nua đỏ bừng, chỉ phải tức giận hô lớn: "Su phó, ngươi là sư phụ ta a!"

"Ngươi hai năm qua không tại quan lí, Phong Linh lúc đó chẳng phải ta mang? Nàng cũng coi như ta nửa cái đồ tôn nửa cái đồ đệ."

Nhìn xem điềm nhiên như không tiếp tục khắc dấu đầu gối lại những câu trí mạng tu bồ đề, lại nhìn nhìn đôi mắt chớp chớp đuổi kịp huyền nguyệt dường như, một bên rơi lệ còn một bên liều mạng nhin xuống không cười Phong Linh, Thanh Phong tử lập tức chán nản, trực tiếp co lại tay một câu không nói.

Đến lúc này, tu bồ đề mới buông xuống trong tay đầu gối, vẻ mặt vui vẻ, ngẩng đầu lên nói với Phong Linh: "Phong Linh, đi xuống trước đi."

Phong Linh không dám đi, chỉ phải hai mắt đăm lẹ lưng trông địa nhìn về phía Thanh Phong tử.

Phủi Phong Linh liếc, Thanh Phong tử có chút không kiên nhẫn nói: "Đi xuống đi."

"Tạ sư phó." Gõ đầu, Phong Linh thối ra ngoài cửa.

Phong Linh đi rồi, tu bồ đề mới chậm rãi nói ra: "Các ngươi cái này chín sư huynh đệ trong lòng nghĩ cái gì, vì sư làm sao có thể không biết rõ."

"Có thể. . . Sư phó, ngươi nói như vậy. . . Tiếp tục như vậy như thế nào cho phải a!"

"Được rồi được rồi, việc này cũng đừng truy cứu." Tu bồ đề khoát tay áo, hai tay chống chạm đất mặt lỏng dưới hai chân, lưng la lưng lay địa đứng lên, sửa sang lại quần áo, chấp tay vuốt râu nói: "Phong Linh đưa nhỏ này tựa như cùng này cùng ngọc chưa mài, ngươi này mười sư đệ vừa tới

đạo quan thời điểm đôi tu tiên hoàn toàn không biết gì cả, vì sư lại không tiện làm rõ, nếu không phải có Phong Linh, thật đúng là không dễ làm. Mặc dù không phải cố ý, nhưng lại nói tiếp, nàng cũng là giúp vi sư một cái đại ân, giảm đi không ít tâm. Rơi xuống tu hành vi sư cần phải cho người bổ sung, tuyệt không mang người xấu hảo đồ đệ. Việc này, cứ như vậy trở mình thiên, từ nay về sau cần phải không thể lại vì vậy mà huấn nàng."

"Có thể, sư phó, này mười sư đệ. . . Phong Linh cùng hẳn đi được gần như thế, sau này sợ là yếu. . ."

"Biết rõ người khẩn trương đồ đệ của mình." Tu bồ đề vỗ nhẹ nhẹ đập Thanh Phong tử vai, nói: "Có thể người tính toán cứng nhắc tới sao?"

Thanh Phong tử thoáng cái không phản bác được.

"Hôm nay nàng còn là hài tử, thụ người trông nom. Có thể sớm muộn có một ngày sẽ lớn lên. Vài năm công phu là được lớn lên duyên dáng yêu kiều, cái này tại chúng ta cái này người tu đạo mà nói, vài năm, cũng bất quá nháy mắt công phu. Đến lúc đó. . . Ngọc đế còn trông nom không ngừng thất tiên nữ, người cái này đương sư phó còn có thể như thế nào không thành? Còn là thuận theo tự nhiên a."

"Thuận theo tự nhiên. . ." Thanh Phong tử yên lặng lập lại một lần, thật là bất đắc dĩ.

Đang lúc này, Lăng Vân tử đã theo ngoài điện đi đến, xa xa địa vừa mới thấy Thanh Phong tử liền muốn quay đầu, lại bị tu bồ đề quát lặng.

"Ngồi xuống." Tu bồ đề chỉ vào một bên không đưa bồ đoàn nói.

Bất đắc dĩ, Lăng Vân tử đành phải sợ hãi rụt rè địa đi đến bồ đoàn bên cạnh, cũng không dám coi như Thanh Phong tử như vậy ngồi xếp bằng

trước, mà là quỳ gối trên bờ đoàn, cúi đầu, thỉnh thoảng ngắm Thanh Phong tử hai mắt, hiển là chột dạ.

Thanh Phong tử nhưng chỉ là mặt lạnh, cũng không nhìn hẳn.

Có thể bởi như vậy, Lăng Vân tử ngược lại càng thêm không yên.

Cũng không trông nom hai người khúc mắc, tu bồ đề đi đến một bên giá sách bên cạnh tinh tế tìm được cái gì, thẳng vào chủ đề nói ra: "Này Côn Luân sơn bây giờ chính là quá ắt chân nhân chấp chương, vi sư đã cùng với thông qua phong thư, ngươi ngày mai là được lên đường."

"Ngày mai là được lên đường? Chính là ngộ không sư đệ tựa hồ không quá muốn đi a." Lăng Vân tử cẩn thận địa đáp lời, hai con mắt còn là không ngừng địa hướng Thanh Phong tử trên người ngắm.

Theo trên giá sách rút ra trúc giản hai cuốn, tu bồ đề đi đến Lăng Vân tử trước mặt giao cho hẳn: "Còn đây là vi sư có lẽ quá ắt chân nhân 《 kim tôn đạo pháp toàn bộ cuốn 》 , mà lại thay sư chuyển giao cùng hẳn. Về phần cái này, chính là tặng cùng ngọc đỉnh chân nhân 《 vô lượng kỳ vân kinh 》 , chắc hẳn dựa vào tính cách của hẳn, hội vui mừng mới là."

"Cứ như vậy đưa cho bọn họ?" Năm hai bản trân quý quyền sách Lăng Vân tử khó có thể tin địa mở to hai mắt.

"Muốn thu người khác đồ đệ làm đồ đệ, tự nhiên muốn cho đủ đôi phương mặt mũi, nếu không truyền đi quấy đến hảo giống chúng ta đào góc tường dường như, dễ dàng không duyên có sinh ra sự cố. Năm đó vi sư thu ngươi thời điểm cho đi ra ngoài cũng không chỉ một lượng bản, thật sự là kiếp trước thiếu các ngươi cái này hai thầy trò. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Ha ha ha ha, cũng được, bắt quá kinh cuốn,

vi sư lại sao vài phần cũng được." Tu bỏ đề bất đắc dĩ địa hừ một tiếng, nở nụ cười.

Ngưng cười, lại ngồi trở lại trên bồ đoàn.

Lăng Vân tử đầu chỉ phải hơi thấp xuống dưới: "Sư phó, đề nhi nhất định làm cho này Dương Tiên thường trở về."

"Thường cái gì?" Tu bỏ đề thờ dãi: "Thường được trở về sao? Người cùng ta thiếu dẫn đến chút ít phiền toái liền được. Người này ngộ không sư đệ chuyện tình, vi sư thì sẽ cùng hắn nói, không cần người lo lắng. Còn có."

Nói đến đây, tu bỏ đề dừng một chút, chỉ vào Thanh Phong tử nói: "Này Khoát Linh Đan chuyện tình, người còn phải cùng người đại sư huynh bồi cá lễ mới tốt. Người khác đồ đệ, không có nhắc nhở, như thế nào đến phiên người khoa tay múa chân, còn đưa Khoát Linh Đan?"

Nghe được tu bỏ đề muốn làm người hoà giải, Lăng Vân tử lập tức trong nội tâm yên ổn không ít, vội vàng thuận thế bỏ xỏm ngã xuống đất, cúi đầu nhận lầm nói: "Sư đệ trẻ người non dạ, kính xin sư huynh đại nhân có đại lượng, tha thứ sư đệ lúc này đây a."

Thanh Phong tử cũng không mãi trướng, chích hừ lạnh nói: "Tha thứ lúc này đây còn có lần nữa! Mới vừa vào quan thời điểm nói trẻ người non dạ ta cũng vậy tự nhận biết, hiện tại năm trăm tuổi, còn trẻ người non dạ? Nhiều như vậy năm liền lời kịch đều không đổi qua, có thể nói thành ý đều không có!"

Lăng Vân tử lập tức một hồi xấu hổ, tu bỏ đề chỉ phải lại là đi ra hoà giải: "Được rồi được rồi, đã nhận biết sai, cũng đã vượt qua a. Người này tiểu đồ đệ ăn khóa Khoát Linh Đan liền khí thành như vậy, ta đệ tử kia thiếu

chút nữa bị hấn hại tánh mạng, chẳng phải là nên bôi hấn một lớp da? A?
Ha ha ha ha."

Nghe đến đó, Lăng Vân tử trong nội tâm không khỏi lộ bộ xuống. . .

Lão nhân, thực là thật là làm không đến rồ a. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 50:

Nắng dương quang ấm áp trước đại địa, chính như Phong Linh giờ phút này tâm tình.

Giẫm phải phủ kín cỏ đạo lá rụng, xuyên thấu qua chạc cây sặc sỡ rơi tại trên người của nàng, Phong Linh một đường đi, một đường lau nước mắt, lại là một đường cười.

Trên đường đạo đồ đều bất minh sở dĩ địa chăm chăm vào nàng xem, này nghi ánh mắt mê hoặc thấy nàng có chút thẹn thùng, mặt đỏ rần, không khỏi bước nhanh hơn, lại cười đến canh hoan.

Lúc này trong lòng vẻ lo lắng sớm đã hể quét là sạch, rốt cuộc không có gì có thể lo lắng a.

Hầu tử cùng các sư thúc lại cũng sẽ không náo loạn, chính mình ăn Khoát Linh Đan chuyện tình cũng theo đó bay qua.

Thế giới này, tựa hồ thoáng cái trở nên mỹ hảo.

Trong lòng của nàng vui thích.

Đẩy ra hầu tử cửa phòng, nàng ngọt ngào địa chăm chăm vào hầu tử xem, này thần sắc thấy hầu tử không khỏi dùng vì nàng đi đường nhật được bảo bồi gì, tập trung nhìn vào, mới phát hiện đầy mặt vệt nước mắt.

"Buổi sáng Vu Nghĩa tới tìm ngươi rồi?" Hầu tử hỏi.

"Ừ." Phong Linh nặng nề mà nhẹ gật đầu: "Sư tôn làm cho ta đi qua."

"Lão nhân..." Hầu tử hơi nheo mắt lại, hồ nghi mà hỏi thăm: "Huấn người?"

Phong Linh lắc đầu: "Ha ha a, không có, sư tôn không có huấn ta."

"Vậy người khóc cái gì? A, không, ta nên hỏi người cười cái gì?" Hầu tử chạy tới Phong Linh trước mặt, đến gần rồi chăm chăm vào ánh mắt của nàng nhìn đã lâu: "Làm sao người vừa khóc vừa cười?"

Phong Linh duỗi tay gạt đi khóe mắt nước mắt, ngậm miệng, chỉ là một cái kính lắc đầu: "Thực không có gì."

"Không có? Quái đi." Hầu tử nhíu mày, thân thủ bầm véo véo cô gái nhỏ mặt, quay đầu lại nương đến bên cạnh bàn đi xem sách.

Tu hành khăng định phải, nhưng cũng không thể quang tu hành.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy từ nay về sau, hầu tử càng phát ra cảm giác được học tập tâm quan trọng.

Này Ngô Giả đạo gia hóa mỗi người đều là tính toán cao thủ, thâm thực lực người lại như thế nào cường hoành, một cái mưu kế cũng có thể cho người bị chết không minh bạch.

Cho nên, hấn bây giờ nhìn nhưng thật ra là Ngô Giả đạo sách vở.

"Ta đi nấu cơm cho người ~ "

"Cắt hoa quả tự cắt hoa quả, nói cái gì nấu cơm a?"

"Ta liền muốn nói nấu cơm! Muốn nói nấu cơm! Ha ha a." Phong Linh hừ trước tiêu khúc xoay người rời đi.

Thả ra trong tay trúc giản, hầu tử nhìn xem Phong Linh chạy chạy nhảy nhót bóng lưng, hồ nghi địa đi dạo hai cái con mắt: "Thực không có việc gì? Không có việc gì có thể lái được tâm thành như vậy?"

Sau giờ ngộ, tu bồ đề phái người đi tới làm cho hầu tử qua đi xem đi.

Này cũng là hiếm có sự, hầu tử cũng đã không nhớ rõ có bao lâu chưa đi đến qua tu bồ đề dốc lòng điện. Nên có mấy tháng đi.

Lão đầu tử này dạy đồ đệ cùng chần trâu giống như địa, theo hấn tự sanh tự diệt.

Trêu chọc về trêu chọc, sư phó rốt cuộc còn là sư phó, cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động rốt cuộc là hấn lớn nhất, cường như Đan Đồng Tử, Thanh Vân tử, cho huấn hơi dừng sau đều giống như đối tính như vậy.

Hầu tử ngoan ngoãn đất đến dốc lòng cửa đại điện, lễ bái: "Đệ tử Tôn Ngô Không cầu kiến."

"Tiến đến."

Rộng mở đại môn, tu bồ đề một mình ngồi ở đại điện ở chỗ sâu trong trong tay như cũ là này khôi màu đen đầu gối, tinh tế địa khắc dấu trước.

Hầu tử bước vào môn nội, gặp tu bồ đề không có tiến thêm một bước chỉ thị, dứt khoát chính mình tìm cái bồ đoàn ngồi xuống.

Cũng không biết tu bồ đề là quên, còn là cố ý, một câu không nói, cứ như vậy hết sức chuyên chú địa khắc dấu bắt tay vào làm trung mộc khôi, từ nào đó hầu tử ngồi.

Đã không có việc gì, này để cho ta tới làm gì vậy? Hầu tử không khỏi nghĩ.

Đôi tại tu bồ đề các loại quái dị cử động hầu tử sớm đã thấy nhưng không thể trách, người không đề cập tới, ta cũng vậy không đề cập tới.

Dứt khoát, hầu tử tụ tại trên bồ đoàn đả tọa tu hành.

Hai người cứ như vậy tại im ắng trong đại điện ở lại, một mực ngây người hơn một canh giờ, tu bồ đề mới mở miệng nói ra: "Ngộ không, tới."

"A?" Hầu tử mở mắt.

"Tới tới." Tu bồ đề mặt mỉm cười, ngẩng đầu đối với hầu tử vẫy vẫy tay.

"Nha." Hầu tử đi đến tu bồ đề trước mặt ngồi xuống, đã thấy tu bồ đề còn ý vị ngoắc.

"Đây là làm gì vậy?" Hầu tử dứt khoát ngồi vào bàn thấp đối diện, duỗi dài cổ.

"Chính là như vậy, đừng nhúc nhích."

"Ngao ——!" Hầu tử bụm mặt gò má vẻ mặt không tình nguyện.

"Bị người đánh thành như vậy đều có thể nhẫn, bị sư phụ của người ta bạt lông hút muốn kêu ra tiếng đến đây?" Cầm một ít dùm con khi mao, tu bồ đề trong miệng nói lẩm bầm, nhu trong tay, vừa dùng lực, sợi sợi ánh huỳnh quang phóng bắn ra.

"Đây là..." Hầu tử há to miệng trợn mắt há hốc mồm.

Tu bồ đề cười tùm tùm mà nhìn xem hầu tử, đem này ánh huỳnh quang bôi ở cũng đã điều ra đàng vân đồ màu đen mọc khối trên.

Trong chớp mắt, ánh huỳnh quang ở đàng kia ngấm đen mọc khối trên ngưng kết ra ba chữ —— "Tôn Ngộ Không" !

"Đây là... Sư phó, người cho ta làm linh vị làm gì vậy?" Hầu tử thốt ra.

Tu bồ đề nương mày, tiện tay cầm lấy một bên phát trần nện ở hầu tử trên đầu, nói: "Người cái này đầu khi chỉ biết nói hưu nói vượn, ở nơi này là cái gì linh vị? Đây là mệnh bài. Tại người lần thứ sáu đi tàng kinh các 'Mượn' đi trong đó một sách trên sách có nâng lên, dùng càn khôn đủ âm mộc khắc dấu mà thành, dùng phát da vi giới, sau này, trừ phi người tu thành hóa thần cảnh tự hành đoạn đi, nếu không vô luận người ở chỗ nào, vì sư cũng có thể tìm tới người. Mà người nếu là ngoài ý muốn bị mất tánh mạng, cái này mệnh bài cũng sẽ đem linh hồn của người thu hồi lại. Người này chín sư huynh có một khối, cái này khối là của người."

Hầu tử vuốt vuốt đầu, nhíu mày nói: "Sách đó thấy thì thấy, nhìn không hiểu. Trong đó những kia pháp trận tượng thiên thư dường như, chỉ là lưng xuống tới. Cố gắng, một lần nữa cho ta chút thời gian liền có thể xem hiểu."

"A?" Tu bồ đề hơi có chút ngoài ý muốn nhìn xem hầu tử, hỏi: "Cho người thêm chút thời gian liền có thể xem hiểu?"

Hầu tử nhẹ gật đầu, thân thủ tiếp nhận mạng của mình bài đặt lên trên bàn, cả úp sấp trên mặt bàn tinh tế nhìn chăm chăm một hồi lâu, chỉ vào một cái trong đó đường vân nói: "Đây là 'Tiên tiết', bên cạnh chính là 'Hay không tiết', trên lên là 'Chi', đem cái này ba cái đường vân khắc đến cùng một chỗ, hình thành một cái một mình 'Chu' . Có đủ 'Chu', ý nghĩa cái này đại trong pháp trận tồn tại..."

Hầu tử từng điểm từng điểm địa giải thích, tu bồ đề tinh tế địa nghe.

Dần dần địa, tu bồ đề không có lại liếc mắt nhìn hấn điều chi chỗ, không có lại nghe một tai hấn nói vật, chỉ là nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào cái này con khi xem.

Nhìn xem hầu tử hết sức chuyên chú địa giải thích, nhìn xem hầu tử nghiêm túc chăm chăm vào mệnh bài trên đường vân phỏng đoán, nhìn xem hầu tử có chút khó hiểu địa vò đầu, nhìn xem hầu tử nhếch lên chân đến đem mệnh bài kéo đến trời chiều ánh chiều tà trung chiếu rọi để nhìn càng thêm tinh tường, nhìn xem hầu tử cắn ngón tay buồn rầu địa suy tư.

Này già nua trong ánh mắt dần dần lộ ra một tia vui mừng.

Bây giờ hầu tử, đã không phải là hai năm trước vừa đến sơn môn khẩu quỳ không đi lãng đầu thanh.

Khóe miệng hơi nhếch lên, hấn nhàn nhạt cười cười.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hầu tử cuối cùng đem hấn biết rõ toàn bộ nói xong, đem trong tay mệnh bài đẩy trở lại tu bồ đề trước mặt, có chút bất đắc dĩ nói: "Ta bây giờ có thể xem hiểu cứ như vậy nhiều hơn, những thứ khác thật sự xem không hiểu. Những vật này so với cao vài còn khó hơn. Ngạch? Sư phó? Sư phó người không sao chứ?"

Thật dài địa thở phào nhẹ nhõm, tu bồ đề vui mừng cười cười, thở dài: "Không ủng công vi sư đối với người một phen kỳ vọng. Người đây là tu Hành Giả đạo, còn là Ngộ Giả đạo a?"

"Song tu, biết không?"

Tu bồ đề mân nâng miệng, chậm rãi lắc đầu, nói: "Không được. Hành Giả đạo linh lực bạo ngược, chính là thông hiểu ngộ giả phương pháp, cũng vô pháp đi ngộ giả chi thực."

Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi, đáp: "Này liền người tu hành, kiêm tu ngộ giả. Ngộ Giả đạo nhiều giáo hoạt, nếu là không thông, một ngày kia hấn là yếu bị tổn thất nặng. Sư phó, người không phải hội thuật đọc tâm

sao? Người xem, người đem ta đọc trên vừa đọc, nên nói nói, nên giảng giảng, sắc trời không còn sớm, đồ đệ ta còn phải hồi đi ăn cơm."

Nghe được câu này, tu bồ đề lập tức nhin không được cười lên, chỉ vào hầu tử nói: "Người là càng lúc càng giống cá đầu khi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Đồ đệ vốn là đầu khi."

"Là hoặc không phải?"

"Không phải cũng là."

Nói đi, hai người đối mặt, đều ý địa bật cười.

Tự hầu tử nhập môn ngày lên, còn chưa bao giờ thấy qua tu bồ đề như thế thoải mái địa cười, cười đến hầu tử đáy lòng phản sinh ti nghi kị.

Ngưng cười, tu bồ đề bắt đắ dĩ địa lắc đầu, nói: "Người chấp niệm sâu đậm, chính là vừa đến quan lí còn không tu vi lúc, vi sư cũng chỉ có thể đọc lên một hai. Bây giờ tu vi đã đạt nạp thân cảnh, vi sư chỗ có thể học tới , càng thiếu chi hựu thiếu. Lần này tìm người, là muốn nói cho người một tiếng, ngày mai, người liền tùy người này bát sư huynh Lăng Vân tử hướng Côn Luân sơn đi xem đi. Tối nay cần phải rất chuẩn bị một phen."

"A?" Hầu tử lập tức há to miệng.

"Có gì không ổn?"

Hầu tử vội vàng quy hảo, dập đầu nói: "Sư phó, đệ tử chích muốn lưu ở quan trung sớm ngày tu thành tiên thuật."

Tu bồ đề cười nhạt một tiếng, nói: "Mặc cho tư chất người như thế nào cao, ngộ tính như thế nào được. Đạo thuật bắt đầu, đến nay đã có ngàn vạn

năm, chính là ta này trong các chi thư, đừng xách tu thành, chỉ là hiểu được, không có hai ba trăm năm cũng không theo nói đến. Này Côn Luân sơn, chính là đạo gia thánh địa, khiến ngươi đi, là vì cho ngươi tận mắt xem, như thế nào tu tiên. Về phần này tu hành..."

Tu bỏ đề dừng một chút, hầu tử vội vàng đuổi dài lỗ tai.

"Đãi lần này trở về, ngươi muốn học loại nào tiên thuật, vi sư cần phải làm thỏa mãn của ngươi nguyện, tự mình trao tặng."

"Đệ tử muốn học bảy mươi hai biến, bỏ nhào vân!" Hầu tử thốt ra.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 51:

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trời chiều ôn nhuận được có chút đa sầu đa cảm.

Cô đơn đơn địa bước chậm tại trên thêm đá, hầu tử có chút không bình tĩnh.

Vốn là ngày ngày chờ mong, chính là năm mơ cũng thường xuyên mộng thấy chuyện tình, nhưng bây giờ thực đến đây, rồi lại khó có thể tin. Trong nội tâm kích động ngoài, rồi lại ả ả kẹt chặn bã ti sầu lo.

"Lão nhân, cái này trong hồ lô đến tốt cùng muốn làm cái gì a? Cái này nên đáp ứng dạy ta bảy mươi hai biến cùng bổ nhào vân rồi?" Hầu tử không khỏi sờ lên cằm bắt đầu miên man suy nghĩ.

Lúc trước làm cho nhiều chuyện như vậy, quấy đến cả đạo quan long trời lở đất, chích đương hầu tử là ngu đồng dạng nuôi thả. Bây giờ như thế nào đột nhiên tự...

Cái này thắng lợi tới có phải là quá dễ dàng? Hầu tử đột nhiên cảm giác được khó có thể tin.

Ném mùi đau khổ nhiều hơn, ngon ngọt cơ hồ chưa bao giờ hưởng qua hầu tử theo không tin trên cái thế giới này có miễn phí cơm trưa.

"Hơn nữa ta bây giờ có thể tu bảy mươi hai biến sao?" Hầu tử duỗi ra tay của mình, vận khởi sợi sợi linh lực.

Chính mình rõ ràng chỉ có nạp thần cảnh sơ kỳ tu vi, dựa theo cái tốc độ này, không có một năm chỉ sợ đều sẽ không được luyện thần cảnh hạm.

"Cái này muốn bắt đầu dạy?"

Theo lý thuyết, bảy mươi hai biến hãn là cấp thứ ba luyện thần cảnh tài năng học gì đó, như thế nào đột nhiên tự đáp ứng rồi?

Có thể dựa vào hầu tử đối tu bồ đề hiểu rõ, hãn nói đi, khẳng định chính là đi, lão đầu tử này chuẩn bị ở sau còn nhiều mà.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, hãn hiển là có chút hôn mê.

"Bất kể như thế nào, bảy mươi hai biến lập tức tới ngay tay! Ồ a!" Hầu tử cuối cùng là cao giọng hô lên, này tung tăng như chim sẻ tâm tình không lời nào có thể diễn tả được.

Đừng nói là Côn Luân sơn, chính là diêm la điện, chỉ cần có thể học được bảy mươi hai biến bồ nhào vân hãn đều nguyện ý đi!

Một hồi gió nhẹ đảo qua, vỗ về chơi đùa lá cây, bóng cây chập chờn, phảng phất toàn bộ thế giới đều ở vì hãn ăn mừng vậy.

Nhiều năm như vậy, chẳng không phải là hôm nay sao?

Chích phải học được bảy mươi hai biến, chích phải học được bồ nhào vân, hãn tự không còn là không đáng một đồng hầu tử, mà là đường đường chính chính Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không!

Đến lúc đó, hãn liền có thể làm rất nhiều rất nhiều hãn chuyện muốn làm chuyện.

Hãn mồm đủ sức mạnh tại trên thêm đá chạy như điên, một đường nhịn không được la lên cười vui, cười đến trên đường một đám đạo đồ cả kinh

một mới thấp thỏm bất an, cũng không biết cái này hầu tử vừa muốn làm cho xảy ra chuyện gì.

Nhìn phía xa chạy trốn tại trên thềm đá hoan hô tung tăng như chim sẻ hầu tử, tu bồ đề khẽ vuốt râu dài, thật dài địa thờ hất ra, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

"Su phó thực tính toán dạy hấn bảy mươi hai thay đổi? Có hay không, quá sớm một điểm?" Sau lưng Thanh Phong tử nhỏ giọng hỏi.

Xoay người đi vào trong phòng, tu bồ đề trên mặt tiểu dung, ung dung nói: "Cái này hầu tử, điên điên khùng khùng, đã hơn một năm quang âm cũng đã lớn lên ta suýt nữa không nhận biết. Hấn càng đem chỗ trộm chi thư toàn bộ lưng xuống tới, chính là Ngô Giả đạo điền tịch, cũng không buông tha. Học giỏi như vậy chi người, vi sư cuộc đời thủ gặp. Ngược lại là có chút vượt quá vi sư dự kiến."

Tu bồ đề ngẩng đầu lên nhâm màn trúc xuyên vào gió phất qua của mình hai tấn, cặp kia già nua con mắt tản mát ra mới tinh hào quang, cảm thán nói: "Dạy hấn bảy mươi hai biến cũng không phải sớm, chỉ là này Côn Luân sơn, đi được sớm chút ít."

"A? Cái này lại từ đâu nói đến?"

"Thiên cơ, không thể tiết lộ." Tu bồ đề cười nói.

...

Cởi hài, hấn cởi bỏ chân răng chạy như điên.

Dẫm nát đầy đất lá khô trên, phong theo bên tai của hấn xẹt qua, bóng cây ở trên người của hấn lưu chuyển, một đường chạy như điên, một đường cuồng tiểu.

Tiếng cười kia xa xa địa truyền bá ra đi, mang đến sơn hồi âm.

Toàn bộ thế giới đều ở tung tăng như chim sẻ, toàn bộ thế giới đều ở vui mừng.

Chạy phản Lăng Yển lí, chứng kiến chính ở trước cửa thanh quét lá rụng Phong Linh, hầu tử một tay lấy nàng ôm lấy, bụm mặt gò má tại trên trán hôn một cái, lại cầm lấy hai cánh tay của nàng loạn choạng cao giọng hô: "Lão nhân nói, lần này đi Côn Luân sơn trở về sẽ dạy ta bảy mươi hai biến! Ha ha ha ha!"

Hắn hoan hô trước nhảy lên.

Phong Linh trợn nháy mắt con ngươi, mặt đỏ đến bên tai, cả ngây dại.

"Ngươi làm sao vậy? Không là ta vui vẻ?" Hầu tử hỏi.

"Không... Không phải... Ta rất vui vẻ a." Nàng chậm rãi nghẹn ra khuôn mặt tươi cười, nắm trong tay cái chổi càng nắm càng chặt, tâm đều muốn nhảy ra ngoài.

Buông ra Phong Linh tay, hầu tử chạy vào phòng trong, bắt đầu chuyển.

"Ngươi muốn điều gì?" Phong Linh dựng cái chổi đứng ở cửa ra vào hỏi.

"Thu thập a, ngày mai sẽ phải xuất phát đi Côn Luân sơn." Hầu tử quay đầu lại cười hì hì nói: "Chờ ta trở lại, lão nhân sẽ dạy ta bảy mươi hai biến!"

Phong Linh chỉ là a một tiếng, liền tốt giống như mất hồn vậy, xoay người trở lại ngoài phòng tiếp tục quét sạch rơi vào lá, lại phát hiện Lăng Vân tử chẳng biết lúc nào cũng đã làm tại cách đó không xa ghé đá, dựa vào bàn đá nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào nàng xem.

Chích đương không phát hiện, Phong Linh bủ môi, cúi đầu nghiêm túc quét sạch trước, quét một lần lại một lần.

Thẳng đến dưới trời chiều son, tuy nhiên cũng còn không có dừng lại.

Lăng Vân tử thở dài, hỏi: "Nha đầu, ngươi mau đưa địa quét ra cá lổ thùng đến đây, biết không?"

Phong Linh hơi định trụ, nháy hai cái này xanh thắm sắc mắt to, hai giọt nước mắt chậm rãi rớt xuống.

"Uy... Không có sao chứ ngươi?" Lăng Vân tử có chút không nói gì nói: "Hắn chỉ là đi với ta một lần Côn Luân sơn, chậm thì nửa tháng, nhiều thì hai tháng, rất mau trở về tới."

Phong Linh dụi dụi con mắt, ần ần nức nở, cười nói: "Con mắt tiến hạt cát."

"Thật không?" Lăng Vân tử liếc nàng một cái, chấn vỗ áo tay áo, đối với trong phòng hô: "Ngộ không sư đệ, ta tới tìm ngươi đối ẩm a!"

"Được rồi!"

Một ít & đêm, hầu tử cùng Lăng Vân tử uống đến say mèm, ôm cùng một chỗ loạn thất bát tao địa hát trước ca, hò rống kêu to, tức giận đến ngủ không được Dương Thiên đi ra ồn ào mấy lần.

Phong Linh nhưng chỉ là một mực tại một bên bụng cái chén rầu rĩ không vui.

...

Ngày kế sáng sớm Dương Thiên liền lưng đeo cái bao một cước đá văng hầu tử cửa phòng đem say rượu chưa tỉnh hai người một bả lôi dậy.

Tại Dương Thiên dưới sự thúc giục, hai người không thể không bắt đầu rửa mặt, chải sửa lại y quan, lại đi trước dốc lòng điện cùng tu bồ đề bái biệt.

Tu bồ đề mang theo Thanh Phong tử, Thanh Vân tử đem ba người tống đến sơn môn khẩu.

Đoạn đường này chẳng biết tại sao, nhưng không thấy Phong Linh đến tống, quấy đến hầu tử có chút tâm thần bất định, lão duỗi dài cổ hướng quan lí nhìn qua. Chỉ là Phong Linh sư phó Thanh Phong tử một mực mặt lạnh đứng ở một bên, lúc này mới không có hỏi lên.

Trước khi đi tu bồ đề lôi kéo hầu tử rất là thành khẩn địa khai báo một câu: "Quan ngoài không thể so với quan trong, như gặp chuyện gì cần được trầm ổn. Không được gây chuyện, nhưng là không cần sợ phiền phức. Đừng bị mất ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động thể diện."

Nói đi, trước đạo đồ mang tới một thanh màu đen trường côn tặng cho hầu tử, tên gọi là hành vân côn, nói là bên ngoài hành tẩu còn phải có kiện bàng thân binh khí.

Cái này có thể nói là kinh hi.

Này màu đen trường côn nhìn như mộc chất, cầm trong tay so với cương côn đều muốn nặng hơn rất nhiều. Gậy gộc hai đầu đều long đâm hổ, nhìn kỹ phía dưới liền phát hiện đồ án khoảng cách cất giấu vô số chú văn pháp trận.

Điều này hiển nhiên là một kiện pháp bảo!

Hầu tử ôm của mình đệ nhất kiện binh khí vui thích địa đứng ở một bên.

Tu bồ đề lại lấy ra một phong thư hàm giao cho Lăng Vân tử, chỉ nói là đến Côn Luân sơn giao cho quá ất chân nhân.

Sự tất, Lăng Vân tử theo trong tay áo lấy ra một cái lớn cỡ bàn tay bát quái bàn, tiện tay một ném, liền huyền ở không trung.

Chỉ thấy Lăng Vân miệng trung nói lẩm bầm, này bát quái bàn nhanh chóng thành lớn, thẳng đến hai trượng rộng mới dừng lại.

Mặc dù sớm đã dự liệu được, nhưng tận mắt nhìn thấy, hầu tử còn là không khỏi ngây người.

Đây là hấn lần đầu tiên gặp đến đại hình pháp bảo thi triển.

Không đợi hầu tử hoãn quá thần lai, Lăng Vân tử cũng đã túm ở cổ áo của hấn một tay lấy hấn ném trên bát quái, mình cùng Dương Thiên cũng là nhảy lên trên xuống.

Cả ghé vào không đến một ngón tay dày bát quái trên, hầu tử bắt đầu còn trong nội tâm lược qua lược qua có chút bối rối, tinh tế cảm giác xuống dưới, lại phát hiện cái này bát quái tứ bình bát ổn, cùng mặt đất giống nhau như đúc.

Trong nội tâm lúc này mới an tâm không ít chậm rãi đứng lên.

Nhìn xem hầu tử bộ dáng, Dương Thiên mắt trắng không còn chút máu nói: "Hiếm thấy vô cùng."

Lăng Vân tử đi đến bát quái ở giữa ngòi xong, theo trong tay áo rút ra một tấm bản đồ, mở ra, tinh tế nhìn một phen, lại ngẩng đầu lên nhìn xa chân trời, tìm tìm phương hướng.

"Ta đây Lăng Vân bát quái trận chính là phóng chư cả tam giới sáu nói, đó cũng là số một phi hành pháp bảo. Ừ, nửa ngày có thể đạt tới." Hấn nói.

"Nửa ngày?" Hầu tử chân mày cau lại, duỗi dài đầu nhìn truong địa đồ: "Đây là sổ một phi hành pháp bảo, yếu nửa ngày lâu như vậy?"

Hắn chợt nhớ tới một cái bồ nhào là được trở mình cách xa vạn dặm bồ nhào vân. Cùng này so với, cái này cái gọi là "Số một" pháp bảo thật sự là chậm về đến nhà.

Dương Thiên ở một bên chậm rì rì thuyết: "Ngự phong đằng vân thuật cùng phi hành pháp bảo há có thể đánh đồng, nói trở lại, thì hắn mới có thể nhàn rồi không có việc gì nghiên cứu phi hành pháp bảo. Thần tiên trên trời, trên mặt đất địa tiên, thậm chí âm phủ Quỷ Tiên, thế gian yêu ma, ai mà không pháp thuật ngự phong đằng vân?"

Lăng Vân tử chích đương không nghe thấy, nghiêm túc canh hầu tử giải thích nói: "Một lát liền đến biện pháp cũng là có, chỉ là mang không được người. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Dù sao hiện nay sự đệ người còn chưa học đằng vân thuật."

Cái này vừa nói, hầu tử mặt hơi đỏ.

Cùng Lăng Vân tử và Dương Thiên đứng chung một chỗ, hắn xác thực là thấp nửa thanh.

Chằm chằm vào địa đồ nhìn hồi lâu, hầu tử hỏi: "Chúng ta bây giờ ở nơi nào?"

"Cái này." Lăng Vân tử chỉ vào tây ngưu hạ châu khắp ngõ ngách nói ra.

"Côn Luân sơn?"

"Cái này." Lăng Vân tử chỉ vào Nam Chiêm Bộ Châu một đạo dãy núi nói.

"Này... Hoa Quả Sơn?" Hầu tử ngẩng đầu lên hỏi.

"Nhớ nhà a?" Lăng Vân tử cười hì hì chỉ vào đông thẳng thần châu cùng Nam Chiêm Bộ Châu giao giới vùng duyên hải một chỗ nói: "Tại đây. Như thế nào, muốn trở về nhìn xem? Tuy là không tiện đường, sư huynh ta lại cũng có thể quán khế quán."

Hầu tử trong nội tâm không yên, duỗi ra tay lược qua hơi có chút run rẩy, chỉ vào cùng Hoa Quả Sơn cách hải tương vọng một chỗ địa điểm nói: "Không. Ta nghĩ tới đây đi xem đi."

...

Đưa mắt nhìn ba người rời đi, tu bồ đề nụ cười trên mặt chậm rãi giảm đi, xoay người đi vào đạo quan đối với Thanh Phong tử công đạo nói: "Nhanh đi đem ngộ không ở lại quan trong hết thầy dấu vết xóa đi!"

Thanh Phong tử bất minh sở dĩ, nhưng tu bồ đề biểu lộ không giống hay nói giỡn, chỉ phải lúc này đi trước Lăng Yên lí.

Không bao lâu, một cái tử y đạo đồng lẳng không bay tới, rơi xuống Tà Nguyệt Tam Tinh Động sơn môn trước, chấp tay hô: "Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đồng tử tử tâm cầu kiến tu Bồ Đề tổ sư!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 52:

"Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đồng tử tử tâm cầu kiến tu Bồ Đề tổ sư!"

Cao giọng hô một câu, này đồng tử liền đứng ở sơn môn trước, xa xa địa chăm chăm vào quan trong kiến trúc xem.

Hồi lâu, bốn phía trùng thiên kêu to, chim tước đua tiếng, lại từ đầu đến cuối không thấy một bóng người, này màu đỏ đại môn chăm chú địa nhắm.

Tử y đồng tử chỉ phải lại chấp tay hô một câu: "Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đồng tử tử tâm cầu kiến tu Bồ Đề tổ sư!"

Trong nội tâm thâm thâm thở dài một câu: "Chẳng lẽ đúng như sư phó sở liệu?"

Cặp mắt kia lập tức híp lại thành một đường nhỏ, tinh tế tự định giá trước.

Đang lúc này, đại môn ầm ầm mở ra, Vu Nghĩa mang theo hai vị đạo đồ dọc theo thật dài thềm đá đi đến tử y đồng tử trước mặt, chấp tay nói: "Đồng tử đường xa mà đến, không có từ xa tiếp đón, thứ tội, thứ tội."

Này đồng tử cao cao ngẩng đầu lên, hừ lạnh một tiếng hỏi: "Các người sư tôn tu bồ đề, có thể tại a?"

"Sư tôn đang tại dốc lòng điện tu hành."

"A? Này còn không mau mau dẫn ta đi gặp hần?"

"Cái này..." Vu Nghĩa do dự mà, đáp: "Chỉ sợ không quá thuận tiện."

"Không có phương tiện?" Đồng tử đôi mắt kia lúc này trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Vu Nghĩa vội vàng khom người chấp tay nói: "Ngày bình thường nếu không sư tôn gọi đến, chúng ta đều không dám đã quấy rầy nó tu hành. Nghĩ đến sư tôn lúc này cũng là biết rõ đồng tử giá lâm, chỉ là tu hành đến máu chốt chỗ, không tiện cắt đứt. Kính xin đồng tử nhiều hơn bỏ qua. Không bằng mà lại theo ta nhập quan trọng, bây giờ quan trọng cho ta Thanh Vân sư thúc chấp chương, nếu là có chuyện gì, nói cùng hắn nghe cũng giống như vậy."

Đồng tử thần sắc hơi biến đổi, hiển là nổi giận.

Nghĩ hẳn thân là Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đồng tử, mặc dù không chính thức tiên tịch, ngày bình thường cũng chỉ làm chút ít vụn vặt sự tình, nhưng rốt cuộc là Thái Thượng Lão Quân trên danh nghĩa đồ đệ, thân phận có thể nói dưới một người trên vạn người, vô luận đi đến nơi nào còn chưa bao giờ bị như thế vắng vẻ qua.

Như thay đổi nơi khác, lúc này hắn liền đã phát tác.

Chỉ là cái này tu bồ đề chính là thượng cổ đại tiên, nếu thật náo đứng lên, cho dù Thái Thượng Lão Quân bao che khuyết điểm, bên ngoài lí cũng sẽ cho đủ tu bồ đề mặt mũi, kết quả là còn là chính mình thụ qua.

Nghĩ tới đây, mới không thể không ngăn chặn lửa giận trong lòng thần nhiên nói: "Thấy kia người không có liên quan gì đấng làm gì, lão quân đã phái ta tới gặp tu bồ đề, bản đồng tử liền chỉ thấy tu bồ đề. Nếu là hiện tại không tiện, chúng ta cũng được."

Vu Nghĩ khom người cười làm lành nói: "Nhu thế liền ủy khuất đồng tử. Đồng tử nghĩ là lần đầu đến ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không bằng nhân cơ hội này, làm cho tiểu đạo mang ngài đi thăm một phen?"

"A?" Nghe được câu này này đồng tử lúc này tinh thần chấn động, vội vàng nói: "Nhu thế, rất tốt!"

Mang theo này tử y đồng tử, Vu Nghĩ bắt đầu ở trong đạo quan đi dạo lên, ven đường tinh tế giải thích, mà này đồng tử lại may may đều không nghe vào đi, phối hợp địa, đôi mắt tinh tế địa quét mắt đạo quan mỗi khắp ngõ ngách, thỉnh thoảng lấy ra giấu ở trong ống tay một hạt hạt châu xem xét.

Dốc lòng điện trung, tu bồ đề đem màn trúc xúc lên một đường nhỏ xa xa mà nhìn xem này đồng tử.

Sau lưng Thanh Phong tử khom người thở dài: "Này Thái Thượng Lão Quân đã có mấy trăm năm không cùng sư phó vắng lai, lần này sợ là đã có phát giác, hẳn là phái tọa hạ đồng tử thăm dò đến đây."

Tu bồ đề buông màn trúc, duỗi ra một cánh tay chỉ vào phía đông nói: "Thái thượng lúc này liền ở chỗ này hướng đông trăm dặm."

Thanh Phong tử lập tức biến sắc, kinh hãi.

Tu bồ đề nhưng chỉ là nhìn xem hẳn nhàn nhạt cười cười, nói: "Hẳn là thiên đạo tách ra, này thái thượng theo Hoa Quả Sơn một đường sưu tầm đến tận đây lại không tiện tự thân xuất mã, phái tọa hạ đồng tử tiến đến tìm hiểu. Cái này cuộc, cũng đã dần dần lộ manh mối a..."

Thanh Phong tử sắc mặt lập tức ngưng trọng vài phần, nói: "Sư phó, đệ tử có một chuyện không rõ."

"Giảng."

"Đã biết hấn đến tìm hiểu, vì sao sư phó lại không thấy này đồng tử, ngược lại là khiến Vu Nghĩa dẫn hấn đi thăm. Bởi như vậy, không phải..."

Tu bồ đề nhẹ nhàng khoát tay, đi đến trên bồ đoàn ngồi xuống, phương nói: "Ta cùng với này thái thượng từ trước đến nay đạo bất đồng bất tương vi mưu, hình bạn đường. Nhưng ở cái này nhỏ hẹp trong thiên địa trên vạn năm xử xuống, đối lẫn nhau tính tình đều rất là quen thuộc. Nếu là ta thấy kia đồng tử, ngược lại có vẻ chột dạ. Hấn nghĩ dò xét, liền làm cho hấn dò xét a."

Thanh Phong tử chậm rãi thở phào một cái, nói: "Nếu là có thể giấu diếm được này thái thượng, sau này đường đi liền tốt đi rất nhiều."

Chỉ nghe tu bồ đề gượng cười hai tiếng, nói: "Giấu diếm được? Bất quá là phóng phóng sương mù thôi. Này thái thượng há là như thế hảo man."

"Này sư phó khiến ngộ không sư đệ đi trước Côn Luân sơn chẳng phải là..."

"Dưới đèn hắc. Việc đã đến nước này, sớm đã đều tự lòng dạ biết rõ, chỉ là không nói toạc ra thôi. Chính là tại đây quan trọng tìm không ra ngộ không tung tích, này thái thượng từ lâu nhận định ta. Ha ha ha ha, nhận định liền nhận định a, vì sư cũng không phải sợ này lão quân phát hiện. Chỉ là như lúc này làm cho hấn tìm hiểu không, lại là một kiện khó giải quyết việc. Như thế phương ra hạ sách này trì hoãn trên dừng một chút. Yếu tại này thiên địa gian tìm một con khi, nói khó cũng không khó, nhưng nói dịch, thật cũng không dịch." Tu bồ đề vươn tay khuấy động lấy bàn cờ trên hắc bạch phân minh quân cờ, cười nói: "Vi sư trước kia từng cùng này thái thượng đánh cờ qua, rốt cuộc là thực lực không bằng người, thất bại. Chỉ là

không biết bây giờ trong lúc thiên đạo tách ra lúc đi thêm một ván, thắng bại bao nhiêu a. Ha ha ha ha."

Này tu bồ đề nói được lạnh nhạt, rơi xuống Thanh Phong tử trong tai, lại phảng phất giống như thiên quân.

Nắng dương quang xuyên thấu qua màn trúc khe hở, chiếu vào tu bồ đề già nua trên mặt, sáng tối giao thoa trong lúc đó, có một loại trải qua tuế nguyệt tẩy lễ tang thương, đó là xem khắp thiên địa biến thiên ẩn ký.

Che kín nếp nhăn hốc mắt hơi buông xuống, cơ trí trong ánh mắt dấu diếm trước, là không thể phá vỡ ý chí.

Thanh Phong tử biết rõ, lại cũng không có cái gì có thể thay đổi vị này thượng cổ đại tiên tâm ý. Ngàn năm sau ván này dĩ nhiên bắt đầu, dốc hết tất cả, đánh cuộc thương sinh một cái tương lai. Chính là chính mình, từ lâu bị tu bồ đề bỏ vào trên chiếu bạc. Lại không có quay đầu lại đường.

"Đưa chur chết rồi sau đó sống lại sinh, ha ha." Tu bồ đề dùng ngón trỏ khuấy động lấy quân cờ, hơi thở dài: "Hảo một cái Kim Thiên Tử a."

...

Mùi vụn dậm ngoài, dương quang ôn nhuận.

Như cũ là này quen thuộc địa phương, lại đã không phải là những kia cây, những kia cỏ.

Đã không có nguyên bản cây gỗ khô lâm, trên đất xanh um tươi tốt, cũng là như vẽ phong cảnh.

Mười hai năm dài dằng dặc chờ đợi, quang âm trôi qua, vật đổi sao dời, đủ để thay đổi vô số, chính là thiên địa vết sẹo cũng đủ để làm nhạt, lại thủy

chung hóa không đi thạch hầu trong lòng cái kia kết.

Cũng chỉ có như vậy một con cố chấp hầu tử mới có thể gắt gao che này phần trí nhớ, chính là phân thân toái cốt, cũng tuyệt không buông tay.

Men theo cái này lạ lẫm mà đường quen thuộc, hầu tử từng bước một đi đến tước nhi trước mộ phần, trong nội tâm không yên.

Đơn sơ mộ bia sớm được mưa gió ăn mòn được thấy không rõ chữ viết, bao phủ tại khắp nơi trên đất tạt trong cỏ, bên cạnh tự tay trồng trọt cây giống cũng đã một trượng có thừa.

Trên cây hoa sớm đã không biết lá qua mấy vòng.

"Tước nhi, ta đã trở về."

Này một khắc, trong trí nhớ phảng phất hít thở không thông loại đau nhức hiện lên, tim đập được nhanh chóng, hầu tử chăm chăm vào tiểu tử kia đồng đất nhìn rất lâu sau đó, nhập thần.

Ánh mắt dần dần có chút ẩm ướt.

Hắn thật dài địa thở phào một cái.

Vượt qua đùng mười hai năm quang âm, đi qua cách xa vạn dặm đường, nhiều ít cá ngày đêm dày vò, lúc trước một ít chích non nót hòn đá nhỏ con khi sớm đã trở nên kiên cường vô cùng, chỉ là đôi mắt cái này cô phần, loại đó bất lực đau đón lại như cũ.

Dem trong tay hành vân côn nghiêng nương đến trên cành cây, ngồi xôm trước mộ phần, hầu tử đỏ lên mắt, một bả một bả địa trừ bỏ cỏ dại, một câu cũng nói không nên lời.

Sau lưng, Dương Thiên tránh ở cự thạch bên cạnh ngăn chặn khí tức xa xa mà nhìn xem.

Nhìn xem cái này chính ngày bình thường đã được kỳ cục hầu tử, cứ như vậy ngồi chồm hồm tại cái đó cô trước mộ phần cúi đầu, yên tĩnh được tựa như thay đổi cá nhân vậy.

Nhìn xem hần từng giọt nước mắt không tự giác địa chảy xuống, cùng trước trong đất bùn cùng nhau tó vào phần trung.

Nghe hần nói: "Ta dùng vi, ta lại cũng sẽ không rơi lệ."

Ngoại trừ cỏ dại, tổ phần thân, hầu tử tìm đến một khối đầu gỗ, ngồi ở trước mộ phần tinh tế khắc dấu.

"Tước nhi, ta đã đi qua Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đã bá sư, ở nơi đó học đã hơn một năm."

"Hiện tại ta đã nạp thần cảnh, tiếp qua không lâu, ta liền có thể học bảy mươi hai biến. Sư phó cũng đã đáp ứng ta."

"Lão nhân tính tình cổ quái, nhưng nói lời giữ lời. Ha ha ha ha, hần sẽ không gạt ta."

"Chờ ta biến thành pháp lực vô biên Tề Thiên Đại Thánh, liền mặc kim giáp thánh y, cước đạp thất sắc đám mây đến lấy ngươi."

Nhìn xem này đóng đất, hầu tử ánh mắt dần dần ảm đạm rồi một chút, xóa đi khóe mắt nước mắt, ha ha địa bật cười, nói: "Ta còn là sữa không được cái này loạn đồng ý tặc xấu. Có thể đã nói với ngươi mà nói ta một câu đều không vong, thật sự, yếu tại Hoa Quả Sơn cho ngươi nấp một tòa cung điện, muốn cướp ngươi trở về đương áp trại phu nhân."

Gió nhẹ thổi thấp cổ đại, nghịch qua thạch hầu gò má.

Lục âm hạ, cái này một con khỉ toàn thân vết sẹo, lại ôn nhu làm cho người khác kinh ngạc, phảng phất giống như cùng này quan trọng chấp nhất giây dựa linh hồn không hề liên quan vậy.

Có lẽ này bất quá là một tầng cứng rắn xác ngoài, chỉ có tại nơi này hẳn có thể cười, lộ ra đáy lòng mềm mại một mặt.

Mười hai năm, một đao kia đao khắc vào trên bia mộ, nhưng như cũ giống như khắc dưới đáy lòng đồng dạng đau nhức.

Dương Thiên xa xa mà nhìn xem, lẳng lẳng mà nhìn xem, nhâm thời gian trôi qua.

Nguyên lai chính là như vậy một khóa quật cường được khó có thể tin tâm, cũng có như thế mềm mại một mặt. Một phần lo lắng, sờ chi tức thương.

Dần dần địa, nàng thấy rõ trên bia mộ cong vẹo chữ viết.

"Thật sự là một con ngọc hầu tử." Nàng không khỏi có chút đau thương địa cười nói.

Trước khi đi, hầu tử giả ra tươi cười nói: "Tước nhi, rất nhanh ta liền có thể học được bảy mươi hai thay đổi, đến lúc đó ngươi có thể sống lại. Ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa, tuyệt không cho ngươi thụ nửa điểm ủy khuất."

Hắn còn muốn nói tiếp chút gì đó, lại phát giác cũng đã nghẹn ngào được nói không nên lời.

Chỉ phải yên lặng cúi đầu xuống, xoay người, dọc theo lúc đến lộ phản hồi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

...

Đi trước Côn Luân sơn trên đường đi, hầu tử đều là rầu rĩ không vui, từ trước nói nhiều Lăng Vân tử thực sự dị thường địa trầm mặc ít nói, trong thần sắc mang theo sợi sợi mỗi mệt, chỉ còn lại một cái Dương Thiên như trước coi như thường ngày vậy địa cao ngạo, thực sự không muốn nhiều lời nói.

Đằng vân bát quái xẹt qua không trung.

Cực nóng trời chiều, vạn dặm vân hải, trước mặt trận trận Lê Phong kẹp cận bã trước mây mù đánh úp, lại trước người mê tán.

Đây là tiên cảnh loại cảnh sắc, chỉ là ba người đều có các tâm sự, đều trầm mặc không nói, cũng càng không có người đi thưởng thức.

Tìm cá cơ hội thích hợp, hầu tử nói: "Lăng Vân sư huynh, thỉnh giáo người sự."

"Đừng thỉnh giáo, có chuyện nói cũng được."

"Lăng Vân sư huynh, nếu là một con chim nhỏ chết rồi, muốn đem nàng sống lại, nên như thế nào?"

"Nếu là thi thể bảo tồn hoàn hảo, lại có thể tìm đến hồn phách, một miếng hoàn hồn đan là được. Tuy là cực phẩm đan dược, nhưng nếu có thể cầu được sư phó tương trợ, cũng không phải khó."

"Nếu là thi thể bảo tồn bất thiện, thời gian lại đã lâu?"

"Này liền vì khó khăn." Lãng Vân tỉ mỉ mảnh suy tư một phen, nói:
"Cần được âm tào địa phủ diêm la đi một lần, sau này như thế nào xử lý, liền không biết. Cái này thuần âm dương thuật, không phải ta sở trường. Như thấy xong nhị sư huynh u tuyền tử hoặc là sư phó, người vừa hỏi liền biết."

Hầu tử nhẹ gật đầu, âm thầm ghi ở trong lòng.

Một bên Dương Thiên dùng dư quang quét hầu tử liếc, mặt không biểu tình.

Đợi đến đầy trời tinh đấu, bọn họ mới đi đến Côn Luân sơn môn trước.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 53:

Năm trượng cao cự đại sơn môn đèn thờ kéo dài qua sơn ải, phường trên che kín dây thực vật cùng với tuế nguyệt ăn mòn. Cự biển trên "Côn Luân sơn" ba chữ to tựa như quơ binh khí lửng không bay lên thiên tướng.

Ở đằng kia bảng hiệu sau, là nổi thẳng đám mây thêm đá, cao vút trong mây sơn.

Cái này một mảnh dãy núi chảy dài vạn dặm, không thấy giới hạn, bốn phía đều là cao vút trong mây sơn, phảng phất từng nhánh chóng trời trụ lớn vậy.

Rầm rộ, đây là Côn Luân sơn cho hầu tử ấn tượng đầu tiên.

Bốn gã mặc màu xám đạo bào, cầm trong tay phi kiếm, tướng mạo đường đường đạo đồ dựng ở sơn môn trước.

Cầm đầu đạo đồ thân thủ ngăn lại ba người.

Lăng Vân tử vội vàng theo túi áo lí móc ra sớm đã chuẩn bị cho tốt bái thiếp lần lượt đưa qua: "Chúng ta theo Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động mà đến, phụng gia sư tu Bồ Đề tổ sư chi mệnh, muốn tiếp quá ất chân nhân và ngọc đỉnh chân nhân."

Đạo đồ đồ tiếp nhận bái thiếp mở ra, mảnh nhìn kỹ một phen, hai tay xin trả Lăng Vân tử, chấp tay nói: "Nguyên lai là Lăng Vân sư thúc, cửu

ngưỡng đại danh. Quá ất sư tôn sớm đã công đạo xuống, như sư thúc đến đây cần phải không thể chậm trễ."

Lăng Vân tử mỉm cười gật đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua hầu tử, rất là đắc ý. Làm như tại biểu hiện ra chính mình thanh danh lan xa.

Nào biết đạo đó đồ đằng sau lại tiếp một câu: "Ngài nhị vị lập tức là được theo ta vào núi, chỉ là cái này yêu hầu chỉ sợ. . ."

Hầu tử dựng hành vân côn, nghiêng mặt đi nhìn đạo đó đồ liếc. Đạo đồ sắc mặt lạnh nhạt, làm như cảm giác mình nói hợp thường tình vậy.

Lăng Vân tử ho khan hai tiếng, thấp giọng nói: "Còn đây là của ta một vị bạn cũ, kính xin tiểu hữu dàn xếp xuống."

Hầu tử lông mày lập tức nhíu lại.

Vì sao không giới thiệu ta là tu Bồ Đề tổ sư đệ tử? Đây không phải là canh nói được thông sao? Hửn nghĩ.

Đạo đồ đồ có chút khó xử địa nhíu mày, nói: "Này liền thỉnh chư vị tại nơi này chờ một chút một lát, dung ta thông báo xin chỉ thị."

"Bái tạ."

Tại sơn môn khẩu ước chừng ngảy người một canh giờ, vô cùng buồn chán, hầu tử cầm hành vân côn án lầy trong trí nhớ côn phổ bắt đầu đùa giỡn lên.

Lăng Vân tìm khối hình thành mặt đất đả tọa, nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Thiên tắc một mực đứng ở một bên hướng phía xa xa nhìn ra xa, cũng không biết đang nhìn cái gì, nghĩ cái gì.

Thắng đến một canh giờ sau, đạo đó đồ mới dọc theo thêm đá trở về, chấp tay nói: "Chư vị, mời đến."

Đoàn người dọc theo sơn đạo từng bước một địa đi, hầu tử mọi nơi dò xét.

Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động ngày bình thường nói Côn Luân sơn, kì thực chỉ cũng không phải một cái ngọn núi, mà là nghiêm chỉnh điều dãy núi.

So sánh dưới, Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động quy mô quả thực nhỏ bé không đáng kể.

Nơi này, phàm là gian người tu đạo thánh địa.

Phong thần cuộc chiến sau, đoạn giáo tử, này xiển giáo nhất mạch đều di cư nơi này, ngàn năm trôi qua, lại so với lúc trước càng thêm bông bột.

Tuy nói thiên đình thực tế người không chế chính là Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ lâu kinh quy ẩn. Nhưng này Thái Thượng Lão Quân trực tiếp môn đồ rất ít, thế gian thế lực không thể nào nói lên, chỉ là tán lạc tại phàm nhân chính giữa một ít đạo sĩ mới tự xưng là thái thượng đệ tử thôi. Thêm nữa ngày hôm nay đình vị cư địa vị cao hơn vị xiển giáo môn đồ, bất quá này còn sót lại thập nhị kim tiên chính giữa vài vị tọa trấn. . .

Bây giờ Côn Luân sơn địa vị cao đã là cái khác địa tiên môn phái không thể với tới.

Ven đường thạch đạo hai bên lộ vẻ gập ghềnh cổ tùng, đi đến vách đá dựng đứng xử, hướng sơn nhai một mặt nhìn lại có thể chứng kiến phân tán tại sơn gian loang lỗ ngọn đèn dầu.

Những kia đều là nguyên từ xiển giáo phát triển mà thành môn phái.

Ngoại trừ xiển giáo nhất đại đệ tử dưới cờ đạo quan bên ngoài, còn có cấp dưới kể cả nhị đại đệ tử và các loại chi nhánh sáng chế đạo quan, chỗ hạt đệ tử vô số kể.

Quy mô của nó quá lớn, cũng đủ làm cho bất luận kẻ nào trông mắt lú lỏi.

Đến trước Lăng Vân tử từng nói qua cái này Côn Luân sơn có năm trăm vạn giáo chúng, hầu tử chích khi hắn nói ngoa thôi. Không nghĩ tới hôm nay vừa thấy, năm trăm vạn, thật đúng là nói không uổng.

Tại này tu tiên thời đại, Côn Luân sơn không chỉ có tại thế gian thanh danh lan xa, chính là tại thiên đình cũng có được địa vị cực cao. Nghe nói thiên đình trăm vạn thiên binh chính là nguyên lai ở này.

Trọn vẹn dùng một canh giờ, bọn họ mới trèo qua ba tòa ải sơn đi một nửa đường xá.

Hầu tử ngẩng đầu quan sát nhìn không thấy cuối cùng thêm đá, nhin không được hỏi một câu: "Không bằng trực tiếp bay qua?"

Đạo đó đồ nhàn nhạt trở về câu: "Ta đại Côn Luân trong núi ẩn chứa pháp trận, tùy ý phi hành công pháp và pháp khí đều không pháp thi triển. Kính xin đạo hữu thứ lỗi."

"Còn cấm phi hành?"

"Cái này là vì chống đỡ kẻ thù bên ngoài." Lăng Vân tử ở một bên thấp giọng lầm bầm một câu, lại cũng không nói rõ ràng cái kia chống đỡ "Kẻ thù bên ngoài" sẽ là ai.

Không thể bay, rơi vào đường cùng, chỉ phải tiếp tục leo lên.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động hướng đông trăm dặm có hơn, trên núi cao mây mù lượn lờ trong lúc đó, Thái Thượng Lão Quân chính ngồi xếp bằng tại một góc cây cổ tùng hạ nhắm mắt dưỡng thần.

Tử y đồng tử từ đằng xa ngự phong mà đến, thở hồng hộc địa chấp tay nói: "Su phó, đệ tử đã trở lại."

"Ừ. Việc này, có thể có sở hoạch a?"

"Việc này chưa từng nhìn thấy tu bồ đề."

"A?" Thái Thượng Lão Quân hơi mở to mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, cười nói: "Này cũng là trong dự liệu chuyện tình. Này tu bồ đề tâm cao khí ngạo, tính tình cổ quái, chính là vi sư thân đi cũng chưa chắc chịu gặp."

"Cái kia đạo đồ dẫn ta đi thăm đạo quan, ven đường đệ tử dựa vào su phó phân phó dùng huyền thiên châu âm thầm cảm ứng, không thấy phát ra kim quang. Chỉ là. . ."

"Chỉ là như thế nào?"

Đồng tử do dự hạ, đáp: "Vừa vào đạo quan, cái này huyền thiên hạt châu liền phát ra yếu ớt lam quang."

Nói đi, đồng tử hai tay đem huyền thiên châu dâng.

"Lam sắc quang hoa, này là ý gì?"

Thái thượng tiếp nhận huyền thiên châu, nắm trong tay, con mắt híp lại thành một đường nhỏ tinh tế tự định giá hồi lâu, lại không có đáp án.

"Chớ không phải là này tu bồ đề dùng bí pháp can thiệp chỗ đến? Nếu thật là dùng bí pháp, liền đại biểu cho này thạch hầu giờ phút này đã ở quan trọng. Chỉ là cái này huyền thiên hạt châu này tu bồ đề cũng chưa từng gặp qua, mặc dù là quấy nhiễu, cũng không ứng hoàn toàn dấu đi kim quang mới là. Có thể như này thạch hầu không tại quan trọng, hấn cần gì phải sử dụng bí pháp?" Trầm ngâm hồi lâu, thái thượng chỉ phải thở dài: "Cái này hát lại là cái đó vừa ra a?"

"Su phó, có thể hay không này thạch hầu vốn là không tại quan trọng."

Thái thượng duỗi ra một ngón tay, làm như muốn nói cái gì, rồi lại ngậm miệng lại nghĩ lại một phen, mới nói: "Nghĩ này tu bồ đề cũng là khôn khéo đến cực điểm người, như hấn không nghĩ thang cái này giao du với kẻ xấu, cần phải sẽ không lưu thạch hầu tại quan trọng. Nếu là thật sự động tâm tư. . . Hấn cần phải cũng đoán được ta sẽ."

"Nói như vậy, bất kể như thế nào, này thạch hầu cần phải không tại quan trọng?"

"Không!" Đem hạt châu thu vào trong tay áo, thái thượng nói: "Hu hu thật thật a. Thạch hầu có ai hay không quan trọng, còn tạm thời không thể định luận. Huống hồ, cái này trong thiên hạ, trừ hấn ra Tà Nguyệt Tam Tinh Động, còn có chỗ nào càng thêm an toàn?"

Lại là tinh tế suy tư một phen, thái thượng nói tiếp "Vi sư tạm phản hồi đầu suất cung một lần, người mà lại lưu ở chỗ này ngày ngày giám thị Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nếu có xuất nhập, đương tinh tế xem xét, không được phớt lờ. Như có dị động, nghiệp không thể đả thảo kinh xà, lúc này khắc báo lại. Mặc dù thạch hầu không tại quan trọng, chỉ cần này tu bồ đề còn đang quan trọng liền không cần lo ngại. Chính là một con thạch hầu, bên người nếu là thiếu cá thông hiểu thiên địa cơ duyên người, cũng nhắc lên không dậy nổi cái gì sóng gió lớn."

Nói đi, theo bên hông lấy ra một màu vàng túi giao cho đạo đồng.

Đạo đồng thân thủ tiếp nhận, khom người nói: "Cẩn tuân sư mệnh."

...

Cũng không biết đi bao lâu rồi, thẳng đến trời u ám có chút sáng thời điểm, hầu tử đoàn người mới lên núi đỉnh, thấy được này tựa như cung điện loại đạo quan.

Cao lớn hồng trên cửa một khối cự biến —— Kiền Nguyên kim quang động.

Đó là quá ắt chân nhân tu tiên chi địa nguyên lai danh tự, mặc dù dời đến Côn Luân sơn, nhưng vẫn là tiếp tục sử dụng vốn tên là.

Một vị đạo đồ canh giữ ở cửa ra vào, dựa vào cây cột buồn ngủ.

Vi hầu tử đoàn người dẫn đường đạo đồ vội vàng trên quát to: "Đứng lên, mau mau đi vào bẩm báo, Tà Nguyệt Tam Tinh Động khách người tới."

Đạo đồ đồ mờ lung gian mở to mắt, liếc liền nhìn thấy Dương Thiên, lúc này cả kinh đứng lên, một tay sớm đã nắm đến bên hông trên chuôi kiếm. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Đãi thấy rõ tình thế mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, chấp tay sau khi hành lễ đem cửa mở ra một đường nhỏ lên đi vào.

Hầu tử nghiêng qua Dương Thiên liếc, hỏi: "Người ở đây bên cạnh thanh danh bất hảo?"

"Sau này ngươi liền biết rằng." Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói.

Không bao lâu, đại môn rộng mở, đạo đồ đi tới chấp tay nói: "Su tôn cho mời."

Vượt qua cao cao màu đỏ thắm cánh cửa, bước qua cứng rắn thanh nham thạch giai, lại đi ngang qua xanh um tươi tốt lâm viên, ven đường cơ hồ không thấy đạo đồ, xa không kịp Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung như vậy náo nhiệt.

Đoàn người rất nhanh đi đến quan kính trước điện.

Cái này quan kính điện so với tu bồ đề độc lòng điện luận quy mô không kém bao nhiêu, trên vách đá điêu khắc lại tinh xảo hoa lệ không ít, chỉ là bớt chút xưa cũ tục tũ cảm giác.

Đạo đồ quy ở trước cửa cao giọng hô: "Khởi bẩm sư tôn, Lăng Vân sư thúc đoàn người đã đưa tới."

"Thỉnh bọn họ tiến đến." Một thanh âm theo trong điện truyền ra.

Nghe đến tao nhã, giàu có từ tính, hết sức thoải mái.

Theo hai gã đạo đồ đẩy ra cửa điện, sợi sợi dương chỉ từ ngoài cửa xuyên vào, cùng vốn là xuyên thấu qua màn trúc khe hở tràn nhập điện trung hào quang ánh đến một chỗ.

Lập tức, cả đại điện sáng không ít.

Đại điện ở chỗ sâu trong, là cự đại thanh đồng phù điêu, một con tiên hạc trông rất sống động. Phù điêu trước, một cái đầu phát hoa râu lão nhân ngồi xếp bằng tại chủ vị trên.

"Lăng Vân đạo huynh, chúng ta, sợ là có năm trăm năm không thấy a. Ha ha ha ha." Lão nhân kia cười nói: "Lần này tiền lai, nên nhiều ở lại mấy

ngày a!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 54:

Này Thái Ất chân nhân cười được vui vẻ, Lãng Vân tử lại ả ả có chút xấu hổ.

"Thái Ất huynh chê cười, Lãng Vân tử nhàn vân đã hạc bốn phía du đãng, thật là một người không liên can, khó được đạo huynh còn có thể nhớ lại tại hạ vi danh. Cái này 'Huynh' chữ, thật sự là không đảm đương nổi a."

Lại nói tiếp Lãng Vân tử cùng Thái Ất chân nhân vốn là đồng lứa, nhưng luận đến tu vi thanh danh, lại kém không phải một đình nửa điểm.

Thái Ất chân nhân thân thủ thỉnh chúng nhân ngồi xuống, tầm mắt lưu chuyển gian tại hầu tử trên người dừng một chút, cười nói: "Lãng Vân huynh quá khiêm nhượng, người môn kia sư huynh đệ, bản đạo tối biết rõ có thể chính là ngươi. 'Lãng Vân trên đỉnh Lãng Vân các, Lãng Vân trong các Lãng Vân tử!' cái này 'Lãng Vân' hai chữ, thiên đình ai không biết a? A?"

Nói đi, ý vị thâm trường cười cười.

Này Lãng Vân tử sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

"Bất quá, này đều là thiên đình chuyện tình, cùng lão phu không quan hệ." Thái Ất chân nhân nụ cười trên mặt hơi thu thu, lời nói xoay chuyển, nói: "Ngày bình thường người thu những kia yêu ma quỷ quái vi đồ, nói cho cùng, cùng ta cái này Côn Luân sơn hào không quan hệ, cũng không tiện hỏi đến. Chỉ là. . ."

Một ít song già nua con mắt lười biếng đi theo Dương Thiên trên người xẹt qua, chậm rãi thở dài: "Ngươi đột nhiên thu ta xiển giáo đệ tử vi đồ, lão phu liền không thể không hỏi một câu. Không biết còn tưởng rằng ta xiển giáo đạo pháp không bằng Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Dương Thiên mới sửa quăng môn phái. Ha ha ha ha."

Cái này vừa nói, Lăng Vân tử vội vàng cúi xuống thân đi, nói: "Thái Ất huynh nói quá lời! Xiển giáo đạo pháp danh khắp thiên hạ, nào có không bằng vừa nói? Lăng Vân thực là cùng Dương Thiên mới quen đã thân, lòng yêu tài dần dần sinh, mới có này mạo phạm tiến hành, kính xin đạo huynh thứ lỗi."

Gặp Lăng Vân tử như vậy mô dạng, ngồi ở một bên Dương Thiên sắc mặt càng phát ra lạnh, nghiêng mặt đi không nói được lời nào.

Đốc Dương Thiên liếc, chăm chăm vào lễ bái Lăng Vân tử hồi lâu, Thái Ất chân nhân sách sách đi nở nụ cười: "Lăng Vân huynh không cần như vậy khách khí, đại lễ như thế, bản đạo thụ không dậy nổi."

Cái này Thái Ất chân nhân ngoài miệng khách khí, lại cũng không thấy đi đỡ, như trước ngồi xếp bằng trước nói tiếp: "Cái này Dương Thiên tại ta xiển giáo trong môn đã có hơn một ngàn năm, nó tư chất như thế nào lão phu tuy nói không nổi hiểu rõ, nhưng là có biết một hai. Cũng được, tu Bồ Đề tổ sư đã cho lão phu đến đây phong thư, tức là ngươi tình ta nguyện, lão phu cũng không tiện nhiều lời. Chỉ là ngọc đỉnh sư đệ bên kia, còn phải lao ngươi tự mình cáo tri lại vừa."

Lăng Vân tử ngẩng đầu, theo trong tay áo lấy ra trúc giản hai tay phụng cùng Thái Ất chân nhân, nói: "Còn đây là 《 kim tôn đạo pháp toàn bộ cuốn 》, chính là gia sư thân soạn, Lăng Vân trước khi đi thụ gia sư nhắc nhở, đặc biệt đem giao cho đạo huynh, kính xin đạo huynh quy phạm."

"A?" Thái Ất chân nhân trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, bỏ qua ống tay áo, thân thủ đi đón, siết trong tay tinh tế ước lượng: "Này còn phải thỉnh Lãng Vân huynh tại Côn Luân sơn nhiều dừng chút ít thời gian, lưu chút ít thời gian cùng ta tìm hiểu tìm hiểu, cũng tốt đến lúc đó đem hồi hàm cùng nhau mang về giao cho tu Bồ Đề tổ sư."

"Chính có ý đó." Lãng Vân tử bái nói.

Đợi ra khỏi đại điện, Lãng Vân tử phảng phất hư thoát vậy nhẹ nhàng thở ra, hầu tử một bộ việc không liên quan đến mình bộ dáng, Dương Thiên sắc mặt cũng đã băng tới cực điểm, thì thâm lâm bảm: "Đòi hỏi tỵ đòi hỏi, còn quy phạm, hồi hàm? Ta phi!"

Nói đi, lại nghiêng qua Lãng Vân tử liếc: "Thật sự là mắt mặt ném về đến nhà!"

"Hắc!" Lãng Vân tử tức giận nói: "Ta cái này không phải là vì ngươi dùng được trước ăn nói khép nép?"

"Ta yếu bái ai là sư, chẳng lẽ lại còn cần hấn ân chuẩn? Cái này Thái Ất nào có cùng ta liên quan?"

"Ngươi!" Lãng Vân tử nhất thời chán nản, nửa ngày, nuốt nhỏ nước miếng phương nói: "Đây là lễ tiết! Lễ tiết! Ngươi cho rằng tượng ca của ngươi như vậy, giờ lên ba đao nhọn nhâm ai cũng không dám nói cá 'Không' chữ sao? A?"

Dương Thiên mắt trắng không còn chút máu, chích bàn tay đứng vẻ mặt lạnh lùng, cũng không đáp lời.

Sau lưng, một vị đạo đồ theo đi lên, chấp tay nói: "Phụng sư tôn chi mệnh, sương phòng đã sớm chuẩn bị tốt. Ba vị một đường mệt nhọc, kính

xin trước nghỉ tạm một phen. Sư tôn khai báo, đêm nay đem tại quan trung thiết yến khoản đãi ba vị."

Lăng Vân tử quay đầu lại đi chấp tay nói: "Làm phiền thỉnh đạo hữu dẫn đường."

Chưa kịp đạo đồ phản ứng, chỉ nghe Dương Thiên hừ lạnh một tiếng nói: "Yếu ở các ngươi ở, ta nhưng không có hứng thú!"

Nói đi xoay người liền đi.

"Ngươi đi đâu?" Lăng Vân tử vội hỏi nói.

"Ta đi kim hà động!"

Bất đắc dĩ, Lăng Vân tử chỉ phải xoay người nắm đạo đồ tay nói ra: "Đạo hữu, thật sự thật có lỗi. Chúng ta còn phải đi xem đi kim hà động, thật có lỗi, thật có lỗi. Thỉnh thay ta hướng Thái Ất đạo huynh bái cá biệt. A, làm phiền."

Nói đi, xoay người bước nhanh vượt qua Dương Thiên.

Hầu tử cũng đành phải đi theo, đi đến Lăng Vân tử sau lưng hạ giọng hỏi câu: "Sư huynh, trước khi đi sư phó không phải có một phần phong thư nắm ngươi chuyển giao Thái Ất chân nhân sao?"

"Ai? Phong thư? Có ư. . . Đã quên!"

Vỗ đầu một cái, Lăng Vân tử vội vươn tay nhập trong tay áo suu suu, nói: "Ai nha, làm mất. Ai, ngươi xem ta đây đầu, chính là vút bừa bãi. Tính một cái, cũng không phải là cái gì quan trọng hơn tín, đơn giản là chút ít lời khách sáo thôi."

Lại cứ như vậy vui tươi hơn hờ địa đi lên phía trước, hét lên: "Ta nói Dương Thiên a, ngươi nhận ra đi kim hà động lộ sao?"

"Chuyên động phủ sau đã tới mấy lần."

"Đã tới mấy lần liền tốt, nơi này không thể dùng ngự phong thuật, nếu là lạc đường liền phiền toái a."

Hầu tử ngọc tại nguyên chỗ, hồ nghi địa chăm chăm vào Lăng Vân tử bóng lưng nhìn hồi lâu, mới mở ra cước bộ theo sau.

Ân ân địa, hẳn cảm thấy việc này không phải đơn giản như vậy.

Thái Ất chân nhân Kiên Nguyên kim quang động cùng ngọc đỉnh chân nhân kim hà động cách xa nhau cũng không xa, lúc xế chiều, ba người liền đã tới kim hà động.

Chỉ là này Thái Ất chân nhân Kiên Nguyên kim quang động bất quá cá tên thôi, mà ngọc đỉnh chân nhân kim hà động, liền thật là động.

Nhìn xem này khối che kín rêu xanh còn vỡ ra bên tấm bia đá, hơn một trượng treo trên cao dây leo động phủ, cùng với xuyên thấu qua dây leo khoảng cách hướng bên trong nhìn lại tối như mực một mảnh, hầu tử kinh ngạc.

"Ngươi tiền nhiệm sư phó hòa đồng không được tốt lắm a." Lăng Vân tử hạ giọng lặng lẽ nói với Dương Thiên.

"Hắn sẽ không hòa đồng sống khá giả, đời này duy nhất lấy được ra tay chính là dạy ta ca. Nếu không ta ca, thập nhị kim tiên cũng không hẳn chuyện gì." Nói đi, Dương Thiên xúc lên rủ xuống dây leo hướng bên trong đi, cao giọng hô: "Lão nhân, ta đã về rồi. Cút nhanh lên đi ra!"

Lăng Vân tử cùng hầu tử mặt một hồi co rúm.

"Nàng cứ như vậy cùng sư phó nói chuyện. . . Sư huynh, trong lòng ngươi có hay không dễ chịu chút ít?"

Lăng Vân tử nuốt nhỏ nước miếng, nặng nề mà điềm cá đầu.

Đi qua thật dài đường hầm, xa xa truyền đến ánh sáng sáng ngời, đồng thời cũng truyền đến hai thanh âm.

"Có khách nhân đến đây, còn không tranh thủ thời gian. Hiểu hay không đạo đãi khách!"

"Đừng đừng, thiên nhi, ta tốt xấu là sư phụ của ngươi a, cho ta chút mặt mũi."

"Ngươi là tiên nhiệm, bây giờ không phải là. Hiện giữ ở bên ngoài. Đi nhanh lên a!"

Đến gần, mới phát hiện cả trong động phủ có khác động thiên.

Ra đường hầm, chính là một cái cực kỳ rộng rãi thạch thất, thạch thất trên vách đá cửa đá trải rộng, nên nguyên một đám thạch thất.

Chỉ là động phủ này thật sự đơn sơ, mà ngay cả nửa điềm trang sức vật cũng không thấy.

Ở giữa một tấm bàn đá, năm cái ghế đá, bốn phía tùy ý địa chất đồng trước các loại đông tây, lộn xộn.

Ngẩng đầu, hầu tử cùng Lăng Vân tử bỗng nhiên lấp bắp kinh hãi!

Đỉnh đầu ba trượng cao thiên tiêu tồn nằm sắp trước một con bán trượng rộng mập đại tri chu, bụng tản ra nhu hòa hào quang, cái này trong phòng

chiếu sáng đúng là dựa vào như vậy một con Tri Chu!

Dương Thiên níu lấy ngọc đỉnh chân nhân lỗ tai đi nhanh tới.

"Ai, hải." Này ngọc đỉnh hướng phía Lăng Vân tử vẫy vẫy tay liền tính bắt chuyện qua.

Ánh mắt rơi xuống hầu tử trên người thời điểm lập tức định trụ, tinh tế địa đánh giá hầu tử.

Mà hầu tử cũng tinh tế địa đánh giá hắn.

Một thân mộc mạc màu rám nắng đạo bào thoát nhìn hồi lâu chưa từng tẩy trừ, đỉnh đầu búi tóc chen vào một cây liền khắc hoa đều không có giá rẻ trâm gài tóc, tóc dài đen nhánh áo choàng lại có thể trông thấy mấy cây lọn tóc hơi nhếch lên, khoe miệng hai phiết thưa thớt râu ria, cái cằm một dùm hơi xoáy lên chòm râu dê.

Trên mặt ngoại trừ vài đạo nếp nhăn nơi khoe mắt cơ hồ lại không có cái khác nếp nhăn, thoát nhìn chính là một cái Lạp Tháp chán nản ba mươi mấy tuổi tú tài bộ dáng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Nhìn cái gì cái đó?" Dương Thiên lại là một thanh nắm chặt ngọc đỉnh chân nhân lỗ tai đem mặt của hắn uốn éo tới, chỉ hướng Lăng Vân tử nói: "Đây mới là sư phụ ta, mới sư phó!"

Này mới chữ rõ ràng tăng thêm vài phần, ngọc đỉnh lại không chút phật lòng bộ dạng, đôi mắt lão hướng hầu tử trên người phiết.

"Cái kia. . ." Lăng Vân tử có chút xấu hổ nói: "Ngọc đỉnh huynh, ta. . . Thu Dương Thiên làm đồ đệ."

Chỉ thấy ngọc đỉnh thân thủ võ võ Lãng Vân tử vai, nói khẽ: "Làm phiến, làm phiến."

Đôi mắt kia lại là hướng hầu tử trên người lướt qua.

Lập tức, hầu tử, Lãng Vân tử hóa đá. Dương Thiên bạo phát!

"Ngươi! Ta thật sự là ngã tám đời năm mốc! Lúc trước sao biết bái ngươi làm thầy!" Nàng một bả nắm chặt ngọc đỉnh cổ áo quát to: "Ngươi thì không thể nói điếm khác sao?"

"Ngươi để cho ta nói gì a?" Ngọc đỉnh bất đắc dĩ khóc lóc kể lể nói: "Ta và ngươi giáo cũng giáo không tốt, có người chịu giáo tranh thủ thời gian đi a!"

"Liên Thái Ất chân nhân này lão vương bát đản đều biết nhân cơ hội yếu ít đồ, ta là ngươi đồ đệ a! Ngươi đồ đệ a! Ngươi tự trực tiếp như vậy bả ta cho quăng?"

"Có thể yếu ít đồ?" Ngọc đỉnh thoáng cái lên tinh thần, quay mặt đi chăm chăm vào Lãng Vân tử xem.

Lãng Vân tử cúi đầu xuống, đang chuẩn bị theo trong tay áo rút ra tu bồ đề nắm tới 《 vô lượng kỳ vân kinh 》, nào biết ngọc đỉnh ho khan hai tiếng nói: "Đây là ngươi đồ đệ a? Như vậy, ngươi thu đồ đệ của ta làm đồ đệ, ta thu ngươi đồ đệ làm đồ đệ, như thế nào?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 55:

"Đây là người đồ đệ a? Như vậy, người thu đồ đệ của ta làm đồ đệ, ta thu người đồ đệ làm đồ đệ, như thế nào?"

Nghe được câu này thời điểm, hầu tử một cái không có đứng vững, thiếu chút nữa té xuống. Lăng Vân tử cầm thư tay tắc trực tiếp cương ở nơi đó. Dương Thiên thân thể hơi ngửa ra sau, mắt thấy một vòng mới bộc phát muốn đã đi đến.

Ngọc đỉnh lại còn bất minh sở dĩ, đứng ở nơi đó ngơ ngác nhìn mọi người, mở miệng nói ra: "Như thế nào? Không được a? Người có thể thu đồ đệ của ta làm đồ đệ, ta sao thì không thể thu đồ đệ của người làm đồ đệ rồi? Cái kia, hầu tử, người gọi gì?"

"Tôn Ngộ Không." Hầu tử ngơ ngác địa đáp.

"Tôn Ngộ Không? Ngộ không ngộ không, thật khó nghe, tượng cá hòa thượng dường như, nói ra không có nửa điểm khí phách. Ta người tu đạo, yếu đúng là khí phách. Như cái gì Nguyên Thủy Thiên Tôn a, thông thiên giáo chủ a, đều là gương mẫu của thế hệ ta. Danh tự không có lấy hảo, chậm trễ cả đời a! Vì sư quay đầu lại cho người nâng cá uy phong lẫm lẫm danh tự." Càng nói càng dũng cảm, ngọc đỉnh dứt khoát xoáy lên tay áo nói: "Như vậy, Long Ngạo thiên như thế nào? Vừa nghe tựa như vai chính danh tự. Gì kia, ta nói ngạo thiên a, ta xem người cùng ta này đại đồ đệ Dương Tiễn tư chất có chút tương tự, bồi dưỡng các người loại này tư chất người,

luận kinh nghiệm, trong thiên hạ vi sư nhận thức thứ hai không ai dám nhận thức đệ nhất!"

Dương Thiên sắc mặt triệt để tử mắt.

Hầu tử cùng Lăng Vân tử gặp tình thế không đúng, thoáng lui về sau một bước. Này ngọc đỉnh lại còn không có chút nào giác ngộ muốn tiếp tục nói đi xuống.

"Ngươi có xong hay chưa, câm miệng cho ta ——!"

Tiếng thét cuồng loạn chói tai theo trong sơn động chấn ra, trong nháy mắt oanh bay ngoài động cây xanh trên chim tước.

Sau nửa canh giờ, Lăng Vân tử nắm này cuốn không có đưa ra ngoài 《 vô lượng kỳ vân kinh 》 cùng hầu tử cùng một chỗ ngồi chồm hồm ngồi ở cái động khẩu.

"Lăng Vân sư huynh, chúng ta thu phục cái này vừa đúng, có phải là có thể đi trở về?" Hầu tử hỏi.

Lăng Vân tử thân thủ vuốt vuốt trên trán rủ xuống tới sợi tóc, lắc đầu, nói: "Chúng ta lần này xem như đến bãi sơn, theo như lệ cũ, là muốn ở lại mấy ngày."

"Ở lại mấy ngày?"

"Ừ, cụ thể mấy ngày xem tình huống a. Thường ngày đều là luận cá nói, tỷ thí với nhau luận bàn các loại." Nói, Lăng Vân tử quay đầu lại đi hướng trong động quan sát, nói ra: "Bất quá xem tình hình những này cũng có thể giảm đi, coi như du sơn ngoạn thủy a. Khó được đến lần Côn Luân sơn, khắp nơi dạo chơi. Ngươi này gậy gộc ta xem xem."

"." Hầu tử đem nắm trong tay hành vân côn đưa tới.

Lăng Vân tử cúi đầu xuống tinh tế mà quan sát trước côn thân đường vân, nửa ngày, đứng lên hai tay nắm ở thoáng vận động linh lực.

Chỉ thấy nguyên bản đen kịt côn thân lúc này giống như trên một tầng sáng bóng vậy!

"Đây là..."

Buông lỏng tay, Lăng Vân tử đem hành vân côn đưa trả cho hầu tử, nói: "Không sai bình khí, rốt cuộc là xuất từ sư phó thủ bút a. Thì trăm cân sức nặng, ta lấy có điểm không thói quen, người cầm phỏng chừng vừa vặn phù hợp. Xem như kiện pháp bảo, nhưng chỉ có một công năng."

"Cái gì công năng?" Hầu tử nắm hành vân côn hỏi.

"Chỉ cần người hai tay nắm ở côn thân, hướng phía nó đưa vào linh lực, rất nhanh có thể dùng linh lực phủ kín cả cây côn. Lại nói tiếp cái này không coi vào đâu khó lường pháp bảo, nhưng hoàn toàn là người hiện tại phải cần."

"Nói như thế nào?" Hầu tử cũng học Lăng Vân tử bộ dạng hai tay nắm ở hành vân côn, vận động linh lực. Lúc này, rót vào côn trung linh lực nhanh chóng bị dẫn dắt trải rộng ra tại côn trên mặt, cảm giác cây gậy trong tay cũng trầm không ít.

"Người nha, hiện tại tu vi còn ở vào trưởng thành kỳ, xa không tới đỉnh. Hiện tại cho người tốt bình khí, người cầm đều cầm không được, đừng nói vũ. Cho người vừa vặn áp dụng nha, lại rất nhanh tựu biến thành không thích hợp. Cái này hành vân côn duy nhất công năng chính là dùng người linh lực của mình bảo vệ côn thân, nói cách khác theo thực lực người tăng cường, người giao phó nó bảo vệ tựu tăng cường, mà sức nặng cũng sẽ tùy

theo gia tăng, bắt quá hạn mức cao nhất thì hai ngàn cân bộ dạng. Người hiện tại toàn lực chuyên đi, đại khái có thể tới ba trăm cân. Bởi như vậy vô luận người tu vi đến nhiều ít đều còn có thể dùng, không đến mức hơi dùng sức tụt băng. Nhưng lâu dài mà nói cũng sẽ hạn chế phát huy, cho nên sau này hay là muốn tìm kiện trọng binh khí mới được."

"A?" Hầu tử trên mặt lộ ra tiểu dung, nói: "Sư phó lo lắng được còn rất chu toàn a."

"Hắn là sư phó nha, phương diện này như thế nào không nghĩ tới."

Nghĩ, hầu tử đột nhiên hỏi: "Sư huynh, người biết định hải thần châm sao?"

"Định hải thần châm?" Lăng Vân tử nhíu mày hỏi: "Đại vũ này căn thiêu hỏa côn? Nghe nói ném ở đông hải, làm sao vậy?"

"Không có."

"Người cái này hầu tử thiệt là, chúng ta nói binh khí, làm sao lại kéo đến thiêu hỏa côn lên rồi." Nói đến đây, Lăng Vân tử sắc mặt hơi đổi, cả kinh nói: "Người... Không phải là muốn yếu cái kia làm binh khí a?"

"Sư huynh nói đùa." Hầu tử vội vàng phủ nhận: "Ta chỉ là đã từng nghe người ta nói đến qua vật kia rất nặng, chợt nhớ tới đến mới hỏi hỏi."

"Không có này tính toán là tốt rồi. Lão Long vương ta đã thấy mấy lần, đừng xem hắn long cung trân bảo vô số, kỳ thật chính là cá thần giữ của vất chày ra nước. Đây thiêu hỏa côn hắn cảm kỳ thật không có gì dùng, nhưng coi như là một hạt hạt châu hắn cũng sẽ không dễ dàng cho người, đừng đề cập có sưu tầm giá trị định hải thần châm. Bất quá cũng không chích hắn, long đều cái này đức hạnh." Nói, Lăng Vân tử nghiêng mặt đi hướng phía

trong động phủ liếc, thấp giọng nói: "Dương Thiên nàng chị dâu cũng là một cái tánh tình."

Hầu tử chợt nhớ tới một vấn đề, dứt khoát thuận thế hỏi: "Này Dương Tiễn chuyện tình là chuyện gì xảy ra? Như thế nào đánh thắng lại tiếp nhận chiêu an?"

Lăng Vân tử phốc địa bật cười, nói: "Hắn thật sự thắng?"

"Đây không phải là sao?" Hầu tử vẻ mặt nghi hoặc.

"Đó là Thái Thượng Lão Quân tự cấp Dương Tiễn mặt mũi. Ha ha, người cho là thật thiên đình đánh không lại Dương Tiễn a? Nói cho cùng, ngọc đế giết Dương Tiễn chi mẫu trước đây, Dương Tiễn phản được coi như là có lý có cứ. Cho nên a, ngọc đế đi đánh Dương Tiễn, thái thượng không ra tay, khiến cho hắn thua, khiến cho hắn rơi mặt mũi, làm cho Dương Tiễn tại tam giới trước mặt nặng nề mà vung hắn một bạt tai. Coi như là thoáng bình tức Dương Tiễn tức giận. Xong rồi, ngọc đế còn là ngọc đế, thái thượng cũng sẽ không khiến Dương Tiễn một mực như vậy náo xuống dưới... Việc này, người khác không rõ ràng lắm, Dương Tiễn trong lòng mình nên rất rõ ràng." Nói không biết từ nơi nào mọc ra một cái hồ lô rượu, nhấp một miếng, đưa cho hầu tử hỏi: "Đến một ngụm?"

Tiếp nhận hồ lô rượu nâng trong tay, hầu tử cũng là nhấp một miếng, nói tiếp: "Nguyên lai là như vậy. Này Dương Thiên như thế nào còn..."

"Người trong cuộc mê quá, nếu là thiên hạ chuyện tình đều có thể nói rõ lí lẽ, sẽ không nhiều như vậy kéo không rõ chuyện tình. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát. Dương Tiễn tán tả hữu, liền lão bà đều mơ tưởng, càng làm muội muội tổng đến cho ta làm đồ đệ, không phải là sợ phiền phức sau ngọc đế cầm hắn không có biện pháp, tìm hắn người bên cạnh mở xoạt sao." Nói lại hướng trong động nhìn thoáng qua, nói: "Vốn có

ta còn kỳ quái vì sao không tiễn đến hẳn sư phó nơi này, hiện tại tính hiểu rõ rồi. Đưa đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, xác thực là an toàn chút ít."

Hầu tử khước miệng hơi nhếch lên, nói: "Lăng Vân sư huynh lại là nghĩa hẹp tâm địa a. Cứ như vậy nói, hiện tại hẳn là đều vội vã cùng Dương Tiễn phân rõ giới hạn, ngươi lại là bả muội muội của hẳn thu đến làm đồ đệ rồi?"

Lăng Vân tử trường thở dài, vỗ vỗ hầu tử đùi, đứng lên đuổi lưng một cái, nói: "Thế giới này, có ít người người khi hẳn là bằng hữu, hẳn tự đem người là bằng hữu. Người thời điểm mấu chốt giúp hẳn, người có chuyện gì, hẳn liều mạng cũng sẽ giúp người. Khác một số người? Người khi hẳn là bằng hữu cũng tốt, khi hẳn là địch nhân cũng tốt, có chuyện gì thời điểm, hẳn nên làm gì vậy còn làm gì vậy. Dương Tiễn thuộc về người phía trước, ngọc đế thuộc về người sau. Ta Lăng Vân từ trước đến nay không thích dẹt hoa trên gấm, đối đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, lại là mưu cầu danh lợi. Ha ha ha ha. Đi thôi, nên nào xong rồi, chúng ta vào xem."

Đang lúc này, lại trông thấy Dương Thiên theo trong động vẻ mặt vẻ giận dữ đi ra.

"Người đi đâu?"

Dương Thiên phui Lăng Vân tử liếc, tức giận thuyết: "Đi ra ngoài đi một chút hít thở không khí, tại nơi này ta sẽ bị nhện chết."

"Người không..."

"Chính người đi vào nói đi, bả nên nói lời nói tất cả. Ta ở đây, sợ lại không chế không nổi, vừa nhìn thấy hẳn ta liền tức giận." Dương Thiên hung hăng đạp dặm chân, hướng phía ngoài động đi đến.

Gặp tình hình này, Lăng Vân tử chỉ có thể cười xấu hổ cười.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 56:

Hai người xuyên qua thật dài địa đường hầm lại đây đến đại sảnh, lại trông thấy ngọc đỉnh ngời chòm hóm trên mặt đất, cầm trong tay trước bình bình lọ lọ lại không biết đang bận cùng cái gì.

Trông thấy hầu tử tiến đến, hấn đầu tiên là mở to hai mắt, nhưng lại rất nhanh tượng đã trút giận bóng cao su đồng dạng cúi đầu lầm bầm nói: "Nguyên lai ngươi là tu bồ đề đồ đệ a, ai, cùng hấn đoạt đồ đệ ta còn kém một chút. Kém một chút a."

Hầu tử cười khan hai tiếng, lời này hấn đương thật không biết như thế nào tiếp.

Bất quá nhận được ngọc đỉnh để mắt, hấn nhiều ít vẫn còn có chút vui vẻ. Thời điểm đó đi về phía tây cách xa vạn dặm, động sẽ không gặp gỡ ngọc đỉnh? Nếu là gặp được, nói không chừng ở này tiếp tục ở lại, cũng sẽ không nữa cái gì Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

"Ngọc đỉnh huynh a." Lăng Vân tử mở miệng nói ra: "Ta thu Dương Thiên đương đệ tử chuyện tình..."

"Nàng nghĩ bái tỵ bái a, không sao cả." Ngọc đỉnh cúi đầu chuyển trước của mình bình bình lọ lọ, thuận miệng nói ra: "Một ngàn năm đi, giáo đến giáo đi, ta cũng vậy không có đem nàng giáo đến hóa thành cảnh. Nếu không phải là Dương Tiễn tổng có thể làm cho đến quỳnh tương cây bàn đào thậm chí nhân sinh quả, nàng sợ đều đã kinh già đi. Cái này sự phó

đương được không xứng chức a, cái đó còn có không cho người sửa quăng môn phái đạo lý?"

Hầu tử tìm cá ghé đá ngồi xuống, hỏi: "Dương Thiên thoát nhìn cũng là khôn khéo được ngay, sao biết lâu như vậy đều tu không đến hóa thân cảnh?"

Này ngọc đỉnh nghe xong thật dài thở dài, hơi ngẩng đầu, dừng ở phía trước không có vật gì mặt đất, chậm rãi nói: "Nha đầu kia tâm tư so với anh của nàng còn trọng, một lòng chỉ nghĩ báo thù. Dương Tiễn mặc dù cũng muốn trước báo thù, nhưng tu Hành Giả đạo cũng là không việc gì, ngược lại thành động lực. Có thể nàng... Này được lý, đơn phương, đã khí thuật nàng lại là tinh thông cực kỳ, chính là ta cũng không dám nói lĩnh ngộ so với nàng sâu. Chỉ là tu Ngô Giả đạo, trong lòng có tiết, tu vi thì như thế nào trên lấy được? Lãng Vân a."

"Ừ."

"Sau này, làm phiên người a. Ta giáo không tốt đồ đệ, người nên đem nàng giáo tốt." Ngọc đỉnh chậm rãi người xoay đầu lại, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ tiếu dung.

Này thân sắc, liền tốt giống như sanh ly tử biệt vậy.

Lãng Vân tử liền vội vàng khom người chấp tay nói: "Cần phải kiệt lực làm, tuyệt không cô phụ ngọc đỉnh huynh nhắc nhở."

Nghe được Lãng Vân tử trình trọng lời hứa, ngọc đỉnh ánh mắt thoáng buông xuống, cười khô, cười chua xót.

Này thân sắc rơi xuống Lãng Vân tử trong mắt, ần ần đọc lên chút ít sâu não, chích thở dài: "Làm người nhà giáo, cho là thật không dễ a. Lúc trước

dương gia huynh muội trôi giạt khắp nơi, nếu không phải là ngọc đỉnh huynh thu lưu, chỉ sợ..."

"Lời ấy sai rồi." Ngọc đỉnh nhàn nhạt cười cười: "Nếu không phải có Dương Tiễn cái này đồ đệ, cho tới bây giờ ta ngọc đỉnh có thể không có thể ở cái này Côn Luân sơn có như vậy một cái động phủ, cũng khó khăn nói."

Thật dài thở dài, hấn một bên đào vọt bắt tay vào làm trung bình, một bên êm tai nói tới.

"Ngày đó thiên đình lũng bắt, này dương gia huynh muội bốn phía tìm nơi nương tựa không cửa, lúc trước mẫu thân hấn bạn cũ nghe nói việc này không không tránh né, sợ chọc phiền toái. Bái đến ta đây, huynh muội hai cái quy ở trước cửa không chịu đi, đôi mắt - trông mong địa tựu hướng phía ta xem. Khi đó Dương Tiễn mới mười tuổi, Dương Thiên cũng mới tám tuổi. Ta ngọc đỉnh khác cái gì không được, biết người con mắt vẫn phải có."

Hấn ngẩng đầu, trên mặt tiểu dung, làm như phẩm trước trí nhớ hương vị vậy dư vị vô cùng, chậm rãi nói: "Chứng kiến hấn, ta liền suy nghĩ. Cái này tánh tình trẻ con ngay thẳng, lại có thông thiên tư chất, nếu không phải có này biến cố như thế nào đến phiên ta ngọc đỉnh thu làm đồ đệ? Đời này, ta tu tiên là khó có đại thành, nếu là có thể dạy dỗ cá đỉnh thiên lập địa đồ đệ, cũng là chuyện tốt một cái cọc a."

"Cho nên ngươi hãy thu huynh muội bọn họ làm đồ đệ?"

"Dạ." Ngọc đỉnh chậm rãi nhẹ gật đầu, làm như nhớ tới thương cảm chuyện tình, ngôn ngữ trong lúc đó hơi có chút nghẹn ngào.

"Sau đó sư huynh của ta môn đều tới khuyên ta, khuyên ta đừng gây chuyện. Ngươi biết không? Ta ngọc đỉnh chính là nát mệnh một cái, lúc trước bọn họ chưa từng đã tới động phủ của ta, chính là sư phó ngày sinh, ta

cũng vậy liền cá chỗ ngồi đều không có. Ta chống đỡ được xuống, vô luận bọn họ nói như thế nào, ta chính là không nghe. Bọn họ không ngừng, ta liền dứt khoát trốn, mang theo Dương Tiễn cùng Dương Thiên khắp nơi lang thang. Dương Tiễn đứa nhỏ này không chịu thua kém, học thành, đại thành. Phong thần cuộc chiến, chúng tướng xa lánh, lời nói lạnh nhạt, hẳn thực sự không khí không náo, đúng là vẫn còn nắm bắt công đầu. Của ta hảo đồ đệ a... Ha ha ha ha."

Thân thủ vượt qua gương mặt, ngọc đỉnh không khỏi cười nói: "Thất thố, thất thố."

"Ngọc đỉnh huynh..." Lăng Vân tử chấp tay, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

"Vốn có Dương Tiễn ngàn năm trước kia liền muốn phá núi cứu mẹ, có thể hẳn vì ta... Ta biết rõ, hẳn không nghĩ liên lụy ta, đơn giản chỉ cần nhin. Vì thiên đình, hẳn chinh chiến tứ phương, trải qua gian nguy, kiến công vô số. Thiên đình chư tướng ai dám khinh thị? Hẳn không phải là vì thành lập công huân, thật sớm ngày cầu ngọc đế đường đường chính chính địa đem mẫu thân hẳn phóng xuất ra sao? Có thể ngàn năm a, ngàn năm a! Đây không phải thiên đình ngàn ngày, phạm là gian ngàn năm a! Hẳn sống một mình Quán Giang Khẩu, nhin ngàn năm, ngọc đế chính là không chịu, thẳng đến mấy năm trước, Dương Tiễn tiêu diệt luyện nó sơn yêu chúng thượng thiên thỉnh công, tại linh tiêu trên điện trước mặt mọi người cầu ngọc đế phóng mẫu thân hẳn, ngọc đế đang tại chúng tiên trước mặt quát mắng hẳn, chính là không đồng ý. Hẳn vừa về tới Quán Giang Khẩu tự thông cáo thiên hạ cùng ta đoạn tuyệt thầy trò quan hệ, ta liền biết rõ, muốn xảy ra chuyện."

Chậm rãi nhắm mắt lại, ngọc đỉnh tự hào địa cười nói: "Hẳn cuối cùng là phản, hẳn trái ngược, thiên đình chư tướng không dám ứng chiến, ngọc đế

ai cũng không tìm, tựu tới tìm ta. Muốn ta ra tay thu phục Dương Tiễn. Vinh hạnh đặc biệt a, vinh hạnh đặc biệt a. Ha ha ha ha, "

Nói đến đây thời điểm, hầu tử có thể tinh tường địa chứng kiến ngọc đỉnh trong hốc mắt phóng xạ ra hào quang.

"Ta một ít chúng không nhìn trúng sư huynh của ta đệ, ai có thể có vinh hạnh đặc biệt này? Ngọc đế hội cho rằng bọn họ ai có thể đánh bại Dương Tiễn sao? Ha ha ha ha. Đáng thương... Cuối cùng không có thể nhìn thấy đứa bé kia một nhà đoàn tụ một ngày. Ha ha ha ha."

Tiếng cười kia dần dần trở nên có chút bi thương, đến đẹp loạn, ngọc đỉnh buông xuống cái đầu, cả trong động phảng phát lâm vào tĩnh mịch vậy.

Lăng Vân tử chậm rãi đứng lên, đi đến ngọc đỉnh trước người, thân thủ nhập trong tay áo lấy ra 《 vô lượng kỳ vân kinh 》 , hai tay dâng, nói: "Ngọc đỉnh huynh, còn đây là gia sư tặng cùng ngươi 《 vô lượng kỳ vân kinh 》 , xin hãy nhận lấy."

Ngọc đỉnh không tiếp, khoát tay áo, nói: "Không a. Đồ đệ không phải hàng hóa, không bán. Chỉ cần ngươi sau này giúp ta chiếu cố thiên nhi điểm liền được. Nha đầu kia mệnh khổ, tâm tính cấp, lại không hiểu nhớ người khác, nhưng bản tâm không xấu. Cố gắng, còn có thể cho ngươi thêm không ít phiền toái."

Lời nói nói đến nước này, Lăng Vân tử chỉ phải đem này 《 vô lượng kỳ vân kinh 》 lại thả trở về.

Lại trong động hàn huyền hồi lâu, ngọc đỉnh chân nhân đối dương gia huynh muội chuyện tình thuộc như lòng bàn tay, một lần lại một lần địa giảng.

Càng nói, lại càng là thương cảm, giảng đến cuối cùng lão Lê tung hoành, lại nghẹn ngào được nói không ra lời.

Đợi đến màn đêm buông xuống, ngọc đỉnh chân nhân lưu hai người ở lại, hai người cũng liền đồng ý.

Trùng hợp Dương Thiên theo ngoài động trở về, trong tay mang theo ba con loài chim bay cùng một nhóm lớn dưa và trái cây rau dưa.

"Đây là... Tiên hạc?" Lăng Vân tử cái cầm đều nhanh đến rơi xuống.

Cầm lên trong tay tiên hạc nhìn thoáng qua, Dương Thiên nhú lông mày phiết hướng Lăng Vân tử: "Hiếm thấy vô cùng. Đêm nay món chính là bạo xào tiên hạc, cứ định như vậy."

Nói đi, xoay người liền đi nhanh hướng trong đó một gian thạch thất đi đến.

"Ăn, tiên... Tiên hạc?" Lăng Vân tử chỉ vào Dương Thiên hỏi ngọc đỉnh, miệng không ngừng run rẩy, cặp mắt kia đều nhanh lòi đi ra rồi.

Tiên nhân ăn tiên hạc? Cái này là cái gì thế đạo a!

Ngọc đỉnh rất bình tĩnh địa liếm liếm môi, gật đầu trả lời: "Ừ, ta cũng vậy thích ăn. Thiên nhi bạo xào tiên hạc làm được đặc biệt hảo, là của nàng sở trường thức ăn ngon. Đêm nay một khối ném thử?"

"Các ngươi..." Lăng Vân tử há to miệng nửa ngày nói không nên lời một câu cả lời nói.

Cái này hai cái... Quả nhiên là thầy trò.

Này ngọc đỉnh chân nhân lại còn thân thủ ôm hầu tử vai, phối hợp địa thở dài: "Thái Ất chân nhân nước trong tiên đài tiên khí quanh quần, vô

cùng nhất bắt tiên hạc nơi tốt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)
văn tự thủ phát. Không nghĩ tới nhiều năm như vậy thiên nhi còn nhớ rõ. Ha
ha ha ha, ngộ không, ta vừa mới nghe thấy được trên người của người có
mùi rượu, đêm nay chúng ta chước một ly như thế nào?"

"Cái này... Kỳ thật ta ăn chay." Hầu tử đáp.

"Lão nhân ——! Của người muối?"

"Muối?" Ngọc đỉnh vội vàng chạy vội quá khứ ba chân bốn cẳng địa tìm
lên: "Người chờ một lát cấp, ta tìm xem, thả hơn hai mươi năm chưa bao
giờ dùng qua, cũng không biết còn có thể ăn được hay không."

"Cái gì? Hơn hai mươi năm? Chúng ta huynh muội không có tới người
tự chưa làm qua cơm? !"

"Các người huynh muội không có tới, ta một người làm cái gì cơm a?
Chính mình biến ăn chút gì cũng được."

"Người! Ta tại sao có thể có như người vậy sư phó!" Dương Thiên lại là
hét lên.

Hồi hả hảo một hồi, ba người ngồi vào chỗ của mình, không bao lâu
Dương Thiên liền bắt đầu một người tiếp một người trên mặt đất thức ăn.

Này nguyên một đám món ăn làm tượng mô tượng dạng, hương khí bốn
phía.

Nghĩ đến cái này Dương Thiên cũng không phải trời sinh thiên kim đại
tiểu thư mệnh, không đề cập tới cùng Dương Tiễn cùng nhau lưu lạc đầu
đường thời gian, chính là về sau bái nhập ngọc đỉnh môn hạ, nhìn ngọc đỉnh
cái này chán nản bộ dáng lại thêm hẳn lúc trước chỗ thuật, không thể thiếu
những này thủ công nghiệp cũng còn được từ mình duy trì.

Thì ra là Dương Tiễn học thành đạo pháp, phong thần chi từ nay trở đi
tử mới dần dần trở nên sống khá giả.

Xem nàng cột tạp dề vòng quanh tay áo lau đi cái trán mồ hôi bộ dáng,
xinh đẹp trung mang một ít hiền lương.

Hầu tử trên mặt chậm rãi tách ra vẻ tươi cười.

Dương Thiên, kỳ thật cũng không như vậy chán ghét. Hấn nghĩ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 57:

Ném qua com, ngọc đỉnh liền cùng Lăng Vân tử ngồi trong huyết động nói chuyện phiếm, Dương Thiên thu thập bàn ăn lại đi cho hai người chỉnh lý hảo tối nay ngủ lại giường.

Xong rồi, nàng lại chạy tới chuyển nâng ngọc đỉnh những kia bình bình lộ lộ, cầm không biết ghi cái gì trúc giản ở nơi đó không ngừng khoa tay múa chân, thỉnh thoảng bả ngọc đỉnh kêu lên đến hỏi vài câu.

Thật sự rảnh rồi cực nhàm chán, hầu tử chuồn ra ngoài động đùa giỡn nổi lên của mình côn pháp.

Theo tàng kinh các lấy tới này cuốn 《cửu chuyển càn khôn côn》, danh tự lại là vang dội, kì thực cũng bất quá bình thường côn pháp thôi, ngược lại đến ngược lại đi kết quả là thì như vậy vài thức.

Vốn có hầu tử nhìn mấy lần liền muốn vứt bỏ, chỉ là cuốn mặt còn có lưu tu bồ đề châu phê chú thích, chủ quan là côn pháp không tại xinh đẹp, mà ở tại trụ cột, như học được tinh, chính là cái này mấy chiêu vài thức cũng đủ rồi đánh khắp thiên hạ.

Chúng kiến cái này chú thích thời điểm, hầu tử đột nhiên cảm giác cái này căn bản là cố ý ghi cho mình xem. Cũng chính vì vậy chú thích, hầu tử mới không có đem cái này cuốn không hề điểm sáng côn pháp vứt bỏ, ngược lại nghiêm túc địa cầm lấy mộc côn luyện tập qua mấy lần.

Vì vậy, này chỉ vẹn vẹn có mấy chiêu sớm đã nhớ kỹ trong lòng, lúc này bắt đầu luyện cũng là không chút nào lạnh nhạt.

Án lấy Lăng Vân tử phương pháp, hầu tử đem linh lực rót vào hành vân côn trung tướng sức nặng nâng lên ba trăm cân cao thấp liền rút cuộc xách không đi lên, trong nội tâm không khỏi cảm thán Lăng Vân tử phỏng chừng chi chuẩn.

Bất quá này ba trăm cân là cực hạn, côn pháp coi trọng tốc độ, một bên phát ra linh lực một bên vũ động ba trăm cân hành vân côn, không bao lâu liền phát hiện đem thể lực toàn bộ hao tổn cá tận.

Rơi vào đường cùng, nghi ngại qua đi hầu tử chỉ phải đem sức nặng hạ thấp hai trăm cân, cái này vũ đứng lên lập tức cảm giác thuận tay không ít.

Nghĩ đến ba trăm cân là cực hạn, nhưng án lấy hầu tử hiện thực lực hôm nay, lại không thể cho rằng thường dùng trạng thái sử dụng.

Đãi vũ đến nửa đêm về sáng, ngoài động hạ nổi lên mưa to tầm tã, cả thiên địa lập tức hơi mông mông một mảnh, chính là mười mét có hơn cây cối cũng thấy không rõ cành lá, chỉ để lại tại gió tấp mưa rào trung phiêu diêu bóng dáng.

Hầu tử co rúc ở cái động khẩu ôm hành vân côn ngẩng đầu nhìn xa, không trung vài đạo thiểm điện giao thoa, chiếu sáng trước mắt sơn lâm.

Ướt sũng mưa khí theo cuốn sạch khí lưu theo bên người thổi qua, hầu tử đột nhiên có một loại thấu tâm mát cảm giác.

Điều này làm cho hắn nhớ tới Hoa Quả Sơn cái kia Thủy Liêm động.

Cố gắng là lúc ấy đôi thế giới này không hiểu sợ hãi quan hệ, lúc ấy thật vất vả xuyên qua thác nước đến, lại thậm chí đều không đập vào xem trong

đó có phải thật vậy hay không như trong sách viết đồng dạng có một khối có khắc "Thủy Liêm động" ba chữ tấm bia đá , càng đừng đề cập này thiên nhiên sinh thành vương tọa.

Nếu như mình thật sự tu thành bảy mươi hai biến, sống lại tước nhi sau, có phải là cũng muốn trở lại Hoa Quả Sơn đi ở tại cái đó trong động phủ?

Cái ý nghĩ này chợt lóe lên, một lát đều không có dừng.

Đối tại hầu tử mà nói tu thành bảy mươi hai biến thành ý nghĩa, chính là có được toàn bộ. Chỉ cần thật sự thành, không chỉ là có thể sống lại tước nhi , càng có thể được đến nó hẳn mình muốn hết thảy.

Rốt cuộc không cần giống như bây giờ cư người dưới rào.

Nói thật ra, tu bồ đề không có nửa điểm xin lỗi hầu tử địa phương, phải nói, hẳn đối hầu tử có ân, đây là không thể nghi ngờ chuyện tình. Chỉ là hầu tử thật sự không thích loại này mỗi ngày bị người tính toán thời gian.

Nếu như có thể, hẳn đã sớm rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

"Bất quá cũng mau, rất nhanh có thể học thành bảy mươi hai biến, đến lúc đó, trên trời dưới đất nơi đó ta cũng có thể đi, làm mình thích làm sự, qua mình thích thời gian."

Nghĩ vậy một điểm, hầu tử không khỏi có chút kích động.

Nhìn trước mắt mông lung thiên địa, hẳn đột nhiên cất tiếng cười to, bỏ đi áo, nắm hành vân côn bước vào trong mưa, ở đằng kia trong mưa si ngốc vui vẻ địa vũ lên.

Trên chơn, quét ngang, thẳng kích, này trường côn trong gió gào thét lên, đánh tan chạy như bay mà đến giọt mưa, thống khoái đâm địa.

Hắn một nhảy dựng lên, nặng nề **, tóe lên mưa, lây dính đầy người bùn.

Toàn thân ướt sũng địa, nhưng hắn vẫn cười đến ít có địa vui vẻ.

Một đạo thiểm điện xẹt qua không trung, lôi quang xuyên thấu qua cái động khẩu tà tà địa chiếu sáng đen kịt đường hầm.

Dương Thiên lẳng lẳng địa đứng ở đường hầm ở chỗ sâu trong, xa xa mà nhìn xem cái này chích điên điên khùng khùng hầu tử, thản nhiên cười, thật dài địa thở phào một cái, đập trên nhẹ nhàng tiến độ đi đến cái động khẩu, cầm trong tay trang bị hoa quả cái khay buồng, lại xoay người rời đi, biến mất trong bóng đêm.

Vũ mệt mỏi, cười mệt mỏi, hầu tử nhắm mắt lại nằm trên mặt đất tích trong nước mặc cho mưa to tầm tã cọ rửa trước mặt của mình, hé miệng, hắn từng ngậm từng ngậm địa rửa khí.

Hồi lâu, hắn vuốt qua gương mặt, dựng gậy gộc chiến lên, tại trong mưa nhâm mưa cọ rửa dính tại lông tơ trên râu cằm, cười ha hả địa đi đến cái động khẩu, chợt phát hiện phóng trên mặt đất cái khay.

"Dương Thiên? Còn là ngọc đỉnh?" Hắn nghi hoặc địa nghĩ, nhếch môi cười nói: "Mặc kệ, vừa vận đêm nay chưa ăn no, một ít bàn món ăn mặn, cũng không biết Dương Thiên là không phải cố ý."

Ngồi xếp bằng tại cái động khẩu, cũng không trông nom toàn thân không ngừng nhỏ Thủy Châu, hắn tự tay nắm lên một cái quả lê, đang nhìn bầu trời trung như trước giao thoa tia chớp, vui thích địa nhai lên.

Một ít & đêm, hắn nhìn ** mưa, cuối cùng nằm tại cái động khẩu ướt sũng phiến đá trên đang ngủ, trong mộng trên mặt tiểu dung.

...

Tam thập tam trọng thiên, Thái Thượng Lão Quân cầm trong tay phát trần đi xuyên qua mây mù trong lúc đó, rất nhanh, trước mắt trắng xoá một mảnh tán đi, một tòa xanh vàng rực rỡ to lớn kiến trúc xuất hiện ở trước người.

Cái này kiến trúc tuy nhiên cao tầng năm, mỗi một tầng cũng đều chừng chín trọng cao, nền cực kỳ rộng lớn, thế cho nên thoạt nhìn không chút nào tượng một tòa tháp.

Vững vàng địa hạ xuống bạch ngọc địa gạch trên, dọc theo hai bên trông trọt trước các loại kỳ dị cây cối tiểu đạo thái thượng bước nhanh hướng về đại môn đi đến, một cái áo xanh đồng tử lúc này đón chào.

"Cung nghênh sư phó trở về."

"Ta không tại trong lúc, thiên đạo thạch còn có dị biến a." Thái thượng tiện tay đem phát trần giao cho đồng tử.

Tiếp nhận phát trần, đồng tử khom người đáp: "Bẩm sư phó mà nói, thiên đạo thạch khe hở mơ hồ khép lại không ít."

"A?" Thái thượng khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra tiểu dung, đi nhanh vượt qua cao cao cửa ra vào dọc theo bạch ngọc điêu thành thềm đá từng bước một hướng trong phòng đi đến.

Này áo xanh đồng tử vội vàng đi theo: "Mặt khác, sư phó, thái bạch sư thúc đến đây, nói muốn gặp ngài, cũng đã hậu một hồi lâu."

"Làm cho hắn đi về trước đi. Đã nói vì sư chuyện quan trọng trong người không tiện phân tâm, nếu có chuyện, lần lượt cá thiếp mời cũng đúng."

"Đệ tử cũng là như vậy cùng hấn nói, có thể hấn chính là không đi, nói có chuyện quan trọng, phải đang tại sư phó ngài trước mặt nói."

"Hừ. Hấn có thể có cái gì chuyện quan trọng, không đi, liền làm cho hấn chờ xem."

"Là." Áo xanh đồng tử hơi khom người.

Chỉ chốc lát, hai người đã đi tới đại điện.

Cái này đại điện trường chín chín tám mươi một trượng, rộng chín chín tám mươi một trượng, cao bảy bảy bốn mươi chín trượng, bốn vách tường cùng vi bạch ngọc xây thành, trạm trở long phượng, trông rất sống động. Ở giữa có một tiên trì, chu vi lan cao ngất, trong ao nước suối bắt đầu khởi động, mây mù bốn phía. Trên đó huyền phù một cự đại hắc thạch, toàn thân đen kịt, cao chừng chừng hai mươi trượng, rộng mười trượng cao thấp, hiện lên bất quy tắc hình trứng trắng, mặt ngoài vô số nhỏ bé văn tự như ẩn như hiện, tựa như trên bầu trời lập loè quần tinh.

Hất lên ống tay áo, mũi chân nhẹ nhàng gõ địa, thái thượng lúc này lẳng không phiêu khởi. Đãi bay đến trên hắc thạch phương, dán thạch bích tinh tế tra nhìn lại.

"Quả thật khép lại không ít, ha ha ha ha, việc này thu hoạch quá mức phong a!" Hấn trên mặt tiểu dung, một mặt vây quanh hắc nham xoay quanh, vừa dùng nhẹ tay khẽ chạm sờ trên thạch bích dần dần khép lại vết rạn.

Không bao lâu, trên mặt thân sắc lại hơi đỏ, dần dần ngưng trọng một chút, tự nhủ: "Cái này vân mảnh bàng chi nhiều cũng đã hợp, vì sao cô đơn lưu lại cái này một chi, ngược lại làm lớn ra không ít? Đây là có gì ??"

Hơi ngẩng đầu lên, hắn loát râu dài tinh tế suy tư đứng lên: "Chớ không phải là còn có cá lọt lưới?"

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi trong nội tâm cả kinh, xoay người hạ xuống mặt đất, bước nhanh hướng phía ngoài điện đi đến. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đối mặt thái thượng phản ứng dị thường, này thủ điện đạo đồ không dám hỏi, chỉ phải ở sau người lễ bái.

Chỉ cần du công phu, thái thượng lại đi tới này vút đi trần nhỏ.

Hạ xuống đến trên mặt đất, hắn nhẹ nhàng đập đập mặt đất.

Chỉ là lần này, này thổ địa công lại không có hảo như lần trước như vậy bị triệu hoán đi ra.

Dần dần địa, thái thượng trên mặt không khỏi nhiều hơn một ti nghi ki, vội vươn tay véo chỉ tính toán.

"Không tốt!" Bất chấp nhiều như vậy, hắn vội vàng xoay người hướng phía xa xa bay đi, không bao lâu liền đáp xuống một chỗ trên sườn núi.

Cái này trên sườn núi có một gốc cây cây nhỏ, dưới cây một chỗ cỏ phân, mộc chất trên tấm bia cong vẹo địa có khắc "Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không phu nhân chi mộ" mười một chữ.

"Đây là..." Hắn tự tay nắm lên mộ phần trên một nắm bùn đất, nắm ở trong tay không ngừng xoa nắn, suy nghĩ nói: "Tự mấy ngày nay mới có người đến qua. Phần chủ nhân cần phải cũng là bởi vì này thạch hầu dương thọ đã hết thân chết trước, chỉ là vì sao không thấy du linh? Chớ không phải là hồn phách bị người nào trước một bước dẫn đi... Bây giờ nơi đây thổ địa công chiêu không ra đến, sợ cũng đã bị người độc thủ!"

Suy nghĩ hồi lâu, hấn hơi ngời thẳng lên, thở dài nói: "Một bước sai a.
Lúc trước không hỏi thăm tình tường, hiển là bị người nào chui chỗ trống!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 58:

Sáng sớm hôm sau, một giọt sương châu theo nham thạch nhỏ đến hầu tử trên gương mặt, hấn bỗng nhiên bừng tỉnh, ngồi dậy.

Lúc này mưa rào đã qua, ánh nắng tươi sáng, không khí dị thường tươi mát. Trên mặt đất ướt sũng đến xử đều là giọt nước, mấy cái tước điều đáp xuống trước động trên đất trống mỗ chạm đất mặt, tựa hồ đang tìm kiếm sau cơn mưa nhảy ra mặt đất con giun.

Dụi dụi con mắt, hầu tử ngáp một cái, lại đứng lên đưa tay ra mời lung mởi, thật sâu hấp hai cái khí, khom người nhật lên của mình hành vân côn xoay người hướng phía trong động đi đến.

Kim hà động trong đại sảnh, trên bàn đá cong vẹo địa chạy đến vài cái bình rượu, một mảnh đồng bừa bộn.

Lăng Vân tử ghé vào trên bàn đá bữu môi tổn hơi thừa lời, ngọc đỉnh tắc dứt khoát té trên mặt đất đánh trúng khò khè.

Xem bộ dáng, ngày hôm qua hai người kia trò chuyện được cao hứng lại uống nhiều rượu.

Một bên, Dương Thiên cơ hồ bao phủ ở đằng kia một đồng sách vở, thùng cùng bình bình lọ lọ bên trong, nàng như trước ngồi xếp bằng trước, tinh tế mà nhìn xem quyển sách trên tay Jean, một đôi nguyên bản ánh mắt sáng rõ cũng hiện đầy tơ máu, vi híp lại, làm như mệỵ nhọc, lại còn không có cam lòng cho ngủ.

"Đã dậy rồi?" Nàng cũng không ngẩng đầu lên thuận miệng hỏi.

"Đúng vậy."

"Ta chuẩn bị cho các người gian phòng, kết quả một cái đều không dùng tới, lãng phí thời gian của ta."

Hầu tử cũng không hồi lời của nàng, đi qua một tay lấy còn ở vào túc trong lúc say Lãng Vân tử một bả nâng lên, hỏi: "Gian phòng ở đâu?"

Dương Thiên tiện tay một ngón tay.

Án lấy nàng điều chi phương hướng, hầu tử đem Lãng Vân tử ném đến chuẩn bị cho tốt giường trên lại xoay người trở về nâng lên ngọc đỉnh.

Lần này không cần hầu tử hỏi, Dương Thiên chỉ vào cái khác thạch thất nói ra: "Gian phòng của hấn ở bên kia."

"Ừ." Đơn giản lên tiếng, hầu tử đem ngọc đỉnh ném vào phòng của hấn.

Dương Thiên lại nói: "Bên kia trong phòng có ta ca quần áo, người có thể cầm thay. Bất quá, khả năng có điểm lớn."

Cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình ướt sũng quần, hầu tử nói: "Không cần, một hồi dĩ nhiên là làm."

"Tùy người vậy."

Dưới mắt tình huống này, Lãng Vân tử sợ là nhất thời nửa khắc cũng tỉnh không đến a. Nâng lên hành vân côn, hầu tử lại là hướng ngoài động đi.

"Đừng đi quá xa, nơi này môn phái san sát, người chúc yêu, ra kim hà động địa giới dễ dàng gặp chuyện không may."

"Biết rằng."

"Cái này cầm." Dương Thiên tiện tay cầm lên sớm đã chuẩn bị cho tốt để ở một bên yêu ném cho hầu tử, nói: "Nếu là gặp được người nào, tụi cầm cái này cho hắn xem. Nói người là kim hà động khách nhân."

Yên lặng nhẹ gặt đầu, hầu tử ra kim hà động.

Đọc theo sơn đạo đi thẳng, xuyên qua một rừng cây nhỏ đến giữa sườn núi, hầu tử mới tìm được một ổ sơn tuyền.

Này nước suối từ trên núi hóa thành một ít cỏ thác nước trút xuống dưới xuống, lại tại lưng chừng núi tạo thành một cái năm trượng gặp rộng thanh trì, từ một bên thấp bé trên mặt đá tràn ra hướng phía dưới núi chảy tới.

Này nước suối trong suốt thấy đáy, đứng ở trên bờ đều có thể tinh tường địa chứng kiến trong nước qua lại du động cá nhỏ.

Ghé vào bên hồ uống hai cái nước suối, hầu tử rất cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, dứt khoát cởi quần áo ra phóng tới trong nước xoa nắn một phen gặt ở một bên trên nhánh cây, mình cũng nhảy vào trong ao bơi lội thuận tiện tủy đi đêm qua niêm tại trên thân nước bùn.

Đãi bơi đủ rồi, hắn theo trong ao bò lên đưa thay sờ sờ quần áo.

"Không sai biệt lắm."

Nơi này núi cao phong cũng sắc bén rất nhiều, cái này chỉ trong chốc lát, trên quần áo đã chỉ là hơi có chút ướt át mà thôi, như lại phóng một hồi, chắc hẳn có thể duy trì cá thấu a.

Nghĩ, hắn chỉ mặc nâng một cái quần liền trần trụi cánh tay nằm tại trên mặt đá phơi nắng, phảng phất giống như du sơn ngoạn thủy vậy, cũng là

thích ý.

Híp mắt thêm thiếp một hồi, hấn loáng thoáng gian nghe được có người thanh âm.

Chống thân thể, hấn bán ngồi dậy, nghiêng tai nghe qua, làm như một nam một nữ, hai người tại cãi nhau.

Dù sao trong lúc rảnh rỗi, hấn cung trước thân thể men theo thanh âm một đường sờ soạng.

Chỉ thấy một nam một nữ đứng ở trong rừng cây, nữ kia mặc một thân lam sắc xiêm y, một đầu đen kịt tóc dài trút xuống dưới xuống, dáng người phiêu dật. Nam cao lớn khôi ngô, một thân bạch y.

Hai người này một trước một sau đứng ở cách đó không xa, đều đưa lưng về phía hậu tử, cũng xem không diện mạo.

Nữ kia làm như rất kích động, lớn tiếng ồn ào trước: "Không phải nói tốt lắm cùng một chỗ tu tiên, địa phương tiên sao? Vì cái gì còn nói đi che trời quân?"

"Ta đây không phải đi thử thử sao. Chuyện tu tiên, nào có chăm chăm vào một con đường đi đến đấy, nếu là có thể tuyền trên tham tướng, cũng là một cái đường ra. Đây không phải làm không chu đáo chuyện tình sao?"

"Người nói láo! Bọn họ nói người cũng đã trèo lên trời đình quan hệ, lần này là cần phải qua! Vì cái gì còn gạt ta, vì cái gì?" Nàng kia xui xẻo rầm địa khóc lên.

"Người... Bọn họ nói hư nói vượn người cũng tin?"

"Vậy lần này chọn lựa, người có dám hay không không đi?"

"Ta..." Nam nhân chậm rãi xoay người, lúc này hầu tử cũng thấy rõ diện mạo của hắn, mặt chữ quốc, kiếm mi ưng nhãn, cũng là ngày thường tuần tú. Chỉ thấy hắn nhíu mày nói ra: "Làm sao ngươi cứ như vậy không thể nói lý?"

Nàng kia khóc hô: "Như ngươi dám đi, ta liền cùng sư phó nói ngươi khinh bạc ta! Đem hết thầy đều nói ra, cho ngươi danh dự sạch không, chứng kiến giờ thiên quân còn muốn hay không ngươi!"

"Ngươi —— ngươi như hủy ta tiền đồ, chính là thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"

Nghe đến đó, hầu tử liền không có lại nghe tiếp.

"Nam nữ si tình, hắc, đa tình nữ tử đàn ông phụ lòng a." Dụi dụi con mắt, hắn quay đầu bước đi.

Bực này nhàn sự như thế nào quản được?

Đọc theo đường cũ phản hồi bên cạnh ao, đã thấy hai cái đạo đồ tại mức nước, hai người kia vừa thấy hầu tử liền sợ ngây người.

"Yêu... Yêu hầu! Nơi nào đến yêu hầu!"

Hai người kia thoát nhìn cũng là tân tấn đạo đồ, đối với hầu tử, một cái nắm đòn gánh, một cái giỏ thùng nước tiện lợi là vũ khí. Chỉ là không biết đối phương sâu cạn, chết sống không chịu đi phía trước một bước.

Bốn điều chân ý vị rung động, thoát nhìn một trận gió đều có thể thổi ngược lại.

Chích đương không phát hiện bọn họ vậy, hầu tử đưa thay sờ sờ quần áo, còn không có duy trì.

"Tính, thì có chút điểm nhuận thôi, mặc vào dĩ nhiên là làm. Nơi thị phi, còn là đừng ở lâu."

Tuy nói không có tu Ngô Giả đạo, nhưng Ngô Giả đạo thư đã thấy nhiều, đạo lý này hầu tử còn là hiểu.

Coi như trước hai cái cả kinh một mới đạo đồ trước mặt, hầu tử mặc quần áo vào.

Đã trói tốt lắm bảo vệ đùi, hệ hảo đai lưng, cầm lấy tựa ở cây bên cạnh hành vân côn, hầu tử mới móc ra yêu hương hai cái đạo đồ biểu hiện ra.

"Ta là kim hà động khách nhân."

Hai cái đạo đồ lúc này mới thở dài một hơi ngòi liệt trên mặt đất.

Cũng không trông nom này hai cái bị dọa đến quá đạo đồ, hầu tử xoay người liền đi, dọc theo lúc đến lộ quay trở về kim hà động.

Lúc này đã là giữa trưa, vừa vào đại sảnh liền gặp nguyên bản rối loạn bàn đá cũng đã thu thập sạch sẽ, trên bàn bày đặt một cái chén đĩa, trong mâm chõng lên rất nhiều hoa quả.

"Đưa cho ngươi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " ở một bên Dương Thiên gặp hầu tử tiến đến, nhàn nhạt thuyết.

Lúc này nàng đã không có tại nghiên cứu những sách kia Jean, ngược lại tại nguyên một đám thùng chà lau phía trên tro bụi, đem các loại kì kì quái quái gì đó chỉnh lý cất kỹ.

Nhìn xem hoa quả, hầu tử làm bầm một câu: "Có phải là biết mình lúc trước sai rồi, cho nên đối với ta tốt như vậy a?"

"Kim hà động, ta tính bán người chủ nhân. Lão nhân kia tử không hiểu đãi khách, ta đại lao thôi." Dương Thiên thuận miệng đáp một câu, không hề để ý tới hầu tử.

Ngọc đình trong phòng truyền ra tiếng sấm loại tiếng lấm bầm, mà bên kia Lăng Vân tử gian phòng, thì là trận trận tổn hơi thừa lời thanh.

"Hai người này... Xem tình hình là nhất thời nửa khắc tỉnh không đến a." Hầu tử bất đắc dĩ hít một câu, ngòì ngay ngấn đến bên cạnh bàn gặm nổi lên hoa quả, xa xa mà nhìn xem Dương Thiên bận việc.

Cái này tiến kim hà động sẽ không thấy nàng ngừng qua, tinh lực thật tốt. Nhìn thấy nàng bộ dáng như vậy, lại nghe ngọc đình nhắc tới chuyện cũ, hầu tử đột nhiên cảm giác được chính mình đối Dương Thiên ấn tượng nên một lần nữa định vị.

Cái này không khỏi làm cho hầu tử tò mò, ngày bình thường tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động rất ít gặp người của nàng, là ở bận việc những thứ gì?

Luyện đan? Không có khả năng. Dã khí? Cũng không khả năng.

Cái này hai cái đều là yếu chuyên nghiệp nơi, tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng không phải là không có, nhưng những địa phương này sử dụng đều là phải báo bị, chưa từng nghe nói nàng đi qua.

Có thể tượng nàng người như vậy, hội không có việc gì khắp nơi du sơn ngoạn thủy cho hết thời gian sao? Cái này không giống nàng hội duy trì chuyện tình.

"Chờ một chút!" Hầu tử bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn kinh ngạc địa nhìn về phía Dương Thiên: "Không phải là..."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngư Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 59:

Thẳng đến hoàng hôn thời điểm, này hai cái lão đầu lĩnh mới lung la lung lay địa tỉnh lại, cố gắng là rượu kính không có qua quan hệ, cái này hai lão này tựa ở bàn đá bên cạnh một bộ hỗn loạn bộ dạng.

Dương Thiên tắc lại bận việc lên, chỉ có điều không giống ngày hôm qua động can qua lớn như vậy đi ra ngoài đi săn, mà là tính toán làm vài cái liền món ăn dễ tính.

Dựa theo phân chia, trên hóa thần cảnh giống như Lãng Vân tử cùng ngọc đỉnh chân nhân như vậy, cũng đã thuộc về địa tiên giai tầng. Địa tiên nhưng thật ra là không cần ăn cơm, này ăn cơm bất quá là một loại bảo lưu lại tới thói quen. Tại đại đa số thời điểm bọn họ đều sẽ trực tiếp chính mình biến ít đồ ăn là xong sự.

Nhưng biến ra gì đó cuối cùng không bằng chân chân thật thật làm ăn ngon, máu chốt biến ra gì đó đều là liên miên bất tận, giống như đúc hình giống như đúc hương vị, ăn lâu, hội ngán.

Bình thường chính mình ha ha cũng thì thôi, chiêu đãi khách nhân dùng loại vật này, liền có điểm quá mức. Cái này mới có Dương Thiên bận trước bận sau.

Nhìn xem Dương Thiên, hầu tử không khỏi cảm thán nâng của nàng cần lao, tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động làm sao lại không gặp nàng như vậy?

Nghe nói cùng Phong Linh ở cùng một chỗ thời điểm nàng đều chưa bao giờ thu thập qua phòng, mỗi lần loại chuyện lật vạt này đều là Phong Linh đang làm, về phần nàng sống một mình sau có hay không cũng không trùng trị qua phòng vấn đề này, hầu tử một bước đều không bước vào qua gian phòng của nàng, cũng không rõ lắm.

Đợi cho trong phòng bếp bắt đầu tràn ra mùi hương thời điểm, ngoài động mơ hồ truyền đến huyền tiếng ồn ào.

"Có người đến?" Còn chóng mặt hồ chóng mặt hồ ngọc đỉnh thoáng lầy lại bình tĩnh hướng phía ngoài động đi đến.

Nhìn hấn này tùy thời đều ngã quy bộ dáng, hầu tử chỉ phải tiến lên giúp đỡ một bả.

Đi ra thật dài đường hầm, hai người rất nhanh thấy được hơn mười chích cây đuốc đem trước động đất trống đều chiếu lên sáng trung.

Phóng nhãn nhìn lại mười mấy tên đạo đồ, mỗi người trên mặt vẽ giận dữ, cầm trong tay binh khí.

Cầm đầu chính là hôm nay ở trong rừng cây nhìn thấy cái kia bạch y nam tử.

"Khái khái, chuyện gì a?" Còn chưa đi xuất động khẩu, ngọc đỉnh bệ trước khô ráo lời lẽ hỏi.

Này cầm đầu bạch y nam tử đi đến trước, khom người chấp tay cao giọng nói ra: "Tham kiến ngọc đỉnh sư thúc tổ, đệ tử chính là Vũ Hoa Quan Vương Lộ Kỳ, hôm nay ta Vũ Hoa Quan một vị sư muội tại trong rừng ngô hại. Có sư đệ xung ở đằng kia phụ cận trông thấy một con yêu hầu cầm trong tay yêu nói là kim hà động khách nhân, cho nên đặc biệt đến hỏi

thăm. Chuyện liên quan đồng môn tánh mạng, quấy sư thúc tổ thanh tu xin hãy tha lỗi."

Lời còn chưa dứt, hầu tử cũng đã dắt díu lấy ngọc đỉnh xuyên viêt chỗ bóng tối đi ra huyết động, chấp chờn hỏa quang chiếu sáng hầu tử mặt.

Lập tức, này người liên can đấng trên mặt đều hiển lộ thần sắc khẩn trương, nguyên một đám gất gao chăm chăm vào hầu tử.

Trong đám người có người hô: "Chính là hắn! Khẳng định chính là hắn giết!"

Tất cả đạo đồ một hồi xôn xao, đều lộ ra binh khí.

Này Vương Lộ Kỳ cũng cả kinh lui về phía sau một bước.

Lúc này, trước mắt đã là hàn quang bắn ra bốn phía trận chiến, ngọc đỉnh thoáng nghiêng mặt qua đến xem hầu tử liếc, gặp hầu tử bất vi sở động, chỉ là lạnh lùng địa chăm chăm vào này cầm đầu đạo đồ, liền lại nghiêng đầu đi nhìn xem Vương Lộ Kỳ nói: "Nói hư nói vượn, ta kim hà động khách nhân như thế nào làm ra loại sự tình này!"

Vương Lộ Kỳ thoáng lấy lại bình tĩnh, chấp tay nói: "Sư thúc tổ, việc này liên quan đến nhân mạng, huống hồ, ta này sư muội hồn phách đến nay không có chiêu đến, sợ thị đã gặp độc thủ. Không bằng làm chúng ta đưa hắn mang về hỏi một chút."

Ngọc đỉnh chân nhân hừ lạnh một tiếng, tại hầu tử nâng hạ chậm rãi xoay người, chỉ nói: "Ta ngọc đỉnh chính là dù không có ích, cũng không tới phiên các ngươi những bọn tiểu bối này đến khi nhục. Muốn người, làm cho sư phó của các ngươi đến kim hà động tới gặp ta."

Nói đi, hát lên ống tay áo, liền không hề để ý tới.

"Nguoi!"

Một ít chúng đạo đồ mỗi người nghiên rã nghiên lợi, lại cũng không dám phát tác, chỉ có thể nhìn ngọc đỉnh tại hầu tử nâng hạ chậm rãi phản hồi trong sơn động.

Lại là đi vào thật dài đường hầm, hầu tử nghe được sau lưng có người hô: "Đi, nhanh đi thỉnh sư phó tới!"

Đã đi đến bán nói, hầu tử mới thấp giọng hỏi: "Ngọc đỉnh huynh, vì tại sao không hỏi hỏi ta, người là không phải ta giết?"

Ngọc đỉnh bướng bỉnh trước môi nói: "Hắc, ta nói a, ngọc đỉnh xem người còn là có một tay. Đã biết đạo đáp án, cần gì phải thêm này vừa hỏi?"

Nói đi, ngọc đỉnh mặt mày mang cười địa phủ liếc hầu tử.

"Ngọc đỉnh huynh liền như vậy để mắt ta? Đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung có thể nhiều nghe đồn ta tính tình tàn bạo."

"Không phải để mắt nguoi, là tin được hai mắt của mình. Còn không có mắt mờ. Ha ha ha ha. Chính là tính tình tàn bạo, cũng không đợi cùng với sự ngu dại. Tại đây Côn Luân sơn tùy ý động thủ giết người? Chớ không phải là nguoi cái này đầu khi cũng tham luyến cái kia sư muội sắc đẹp không thành?" Nói, vỗ nhẹ nhẹ đập hầu tử nâng tay, nói khẽ: "Ăn cơm trước đi, đây nên chúc ta xiển trong giáo bộ chuyện tình, quay đầu lại ta tự mình giải quyết cũng được."

Vào đại sảnh, Dương Thiên cùng Lăng Vân tử sớm đã tại trước bàn đá ngồi vào chỗ của mình, chỉ chờ hai người trở về là được ăn cơm.

"Đã xảy ra chuyện?" Lăng Vân tử nâng cằm lên tựa ở trên mặt bàn nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì, một chút việc vặt thôi." Ngọc đình đơn giản trả lời một câu liền ngồi xuống, đem chén rượu chuyển đến một bên, cười nói: "Đêm qua uống đến nhiều hơn một chút, cái này thể cốt sọ là già rồi, đến nay đau đầu không tiêu, tối nay, liền không cùng Lăng Vân người uống rượu."

"Không ngại."

Này Dương Thiên bưng chén, chỉ là ngẩng đầu phỉ ngọc đình liếc, liền lại cúi đầu, cũng không nói chuyện.

Đãi ăn cơm xong, một lát sau, liền nghe được ngoài động lại là huyền hôn xao lên.

Đánh giá nên này cái gì Vũ Hoa Quan ngồi xem chương môn đến đây.

Ngọc đình mang theo hầu tử cùng nhau đi ra động phủ.

Ngoài động như trước đông nghịt vây quanh hơn mười người, xem tình hình so với vừa mới còn nhiều thêm không ít, giờ lên cao cây đuốc bả bốn phía chiếu lên giống như ban ngày vậy.

Trong đám người gian có một vị thoát nhìn năm mươi tuổi cao thấp bộ dáng đạo cô cầm trong tay phát trần một thân màu xám đạo bào, gặp ngọc đình cùng hầu tử đi ra, liền liền vội vàng khom người chấp tay: "Tham kiến ngọc đình sư thúc tổ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Chỉ thấy ngọc đình khẽ gật đầu, nói ra: "Mai Kỳ a, người này bang đạo đồ đến ta động phủ này huyền huyền nhón nháo địa, không ra thể thống gì a."

"Hồi ngọc đình sư thúc tổ mà nói, Mai Kỳ dạy bảo vô phương, kính xin sư thúc thứ tội. Chỉ là, hôm nay Mai Kỳ Vũ Hoa Quan lí có một nữ đạo đồ

tại trong rừng ngộ hại, hồn phách đến nay đều không chiêu đến. Chỉ sợ cũng gặp độc thủ. Nay người hành hung thủ pháp có thể nói độc ác đến cực điểm! Hai cái mới bái vào môn hạ đạo đồ còn nói ở đằng kia phụ cận gặp được một con yêu hầu, nói là kim hà động khách nhân lại kiềm giữ kim hà động yêu. Mai Kỳ thật sự bất đắc dĩ, mới không được đã đã quấy rầy sự thúc tổ, nghĩ hỏi thăm tình tường sự tình nguyên do, kính xin sự thúc tổ thứ lỗi."

Cái này Mai Kỳ chữ chữ theo lẽ, đôi ngọc đỉnh có thể nói cung kính đến cực điểm, nhưng vì cái gì này "Yêu hầu" hai chữ nhưng vẫn là không rơi xuống?

Nghe được trong tai, hầu tử có vẻ nhiều ít có chút không nhanh. Đi đến Côn Luân sơn, hẳn cũng đã nhớ không rõ bị ngay mặt kêu bao nhiêu lần "Yêu hầu".

Nhẹ gật đầu, ngọc đỉnh đưa thay sờ sờ chính mình ngón nhỏ chòm râu dê, nói: "Ngộ không ở chỗ này, nếu có cái gì muốn hỏi, liền tại nơi này hỏi đi."

Cái này vừa nói, Mai Kỳ lại là sắc mặt lạnh nhạt, chỉ là một ít chúng đạo đồ nhưng không khỏi huyền môn xa lên.

Tại nơi này hỏi, có thể hỏi ra cái gì?

Làm như cho ngọc đỉnh gây áp lực vậy, một ít chúng đạo đồ huyền môn xa, Mai Kỳ cũng không quát bảo ngưng lại, chỉ là ngồi thẳng lên lẳng lẳng địa đứng, nhàn nhạt mà chăm chú nhìn ngọc đỉnh.

Ngọc đỉnh hừ địa cười một tiếng, sắc mặt hơi đổi, quát lớn: "Nếu không tại ta đây hỏi, các ngươi còn muốn mang đi nơi nào hỏi a? Chớ không phải

là còn muốn nghiêm hình tra tấn không thành? Ta ngọc đỉnh khách nhân, là các ngươi bực này tiểu bối nói mang đi tỵ mang đi sao?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 60:

Một câu nói kia buông đi, chúng đạo đồ yên tĩnh không tiếng động, một đôi con mắt đều hướng Mai Kỳ trên người xem.

Lão đạo này cô bất đắc dĩ, chỉ phải hơi mấp máy miệng, khom người nói: "Su thúc tổ đã nói tại nơi này hỏi, này liền tại nơi này hỏi đi."

Nói đi, mặt hướng hầu tử, nhàn nhạt hỏi: "Lão thân lại hỏi ngươi, hôm nay, ngươi chính là đi qua sườn núi linh khiết trì?"

Hầu tử nghiêng mắt nhìn về phía ngọc đỉnh, gặp ngọc đỉnh hướng phía hấn khê gạt đầu, mới đáp: "Ta xác thực đi qua sườn núi ao nhỏ, nhưng là hay không như lời ngươi nói linh khiết trì, liền không biết."

Mai Kỳ nhẹ gạt đầu, hỏi tiếp: "Ngươi đi chỗ đó linh khiết trì, cần làm gì?"

"Tắm rửa." Hầu tử đơn giản địa đáp: "Đêm qua ngâm một thân mưa, đi tắm nhẹ nhàng khoan khoái xuống. Này gặp phải đạo của ta đồ cũng nhìn thấy ta gạt nâng quần áo, bọn họ có thể làm chứng."

"Ta đạo đó đồ khởi điểm vừa đến lúc, chỉ thấy quần áo, lại không thấy ngươi."

"Đúng." Hầu tử ngẩng đầu lên, thản nhiên đáp: "Ta tắm rửa xong, quần áo không có làm, liền tại trong rừng tản cá bước."

"A!" Mai Kỳ phảng phất bắt đến cái gì giống như địa, ánh mắt lập tức sắc bén không ít, trực chỉ hầu tử, quát to: "Chính là ở đằng kia trong rừng gặp ta nữ kia đồ đệ? Chính là mưu đồ làm loạn không thành, liền ban gia hại!"

Hầu tử lắc đầu, một chữ dừng một lần nói: "Chưa từng gặp phải."

"Chưa từng gặp phải?" Mai Kỳ mở to hai mắt nhìn.

"Chưa từng gặp phải." Hầu tử thoáng ngẩng đầu lên, cùng nàng đối mặt.

"Sao có thể có thể không từng gặp phải!"

"Chưa từng gặp phải chính là chưa từng gặp phải, cái gì gọi là sao có thể có thể không từng gặp phải?"

Mai Kỳ còn muốn hỏi tiếp, chỉ nghe ngọc đỉnh chậm rì rì địa nói một câu: "Đã không gặp đến, này liền không cần hỏi nữa."

Lời này vừa nói ra, đám kia đạo đồ lập tức sôi trào lên.

"Hắn nói chưa từng gặp phải chính là chưa từng gặp phải sao?"

"Người chính là hắn giết, không cần chống chế! Một con yêu hầu, đi này hung sự đã ở hợp tình lý!"

"Ai giết người hội thừa nhận chính mình giết người? Hắn là cái này yêu hầu nói dối!"

Ngọc đỉnh ho khan hai tiếng, ánh mắt nhìn chung quanh mọi người, quát lớn: "Hắn nói dối? Chớ không phải là ta cũng vậy nói dối?"

Cái này vừa nói, lúc này đem đám đông chỉ trích đè ép xuống dưới.

Rất rõ ràng, cái này đang dùng thân phận của mình lực bảo vệ hậu tử.

Chính là nếu không thụ sự huynh đệ chào đón, hẳn cũng là cái này Côn Luân trong núi sư thúc tổ, thập nhị kim tiên uy nghiêm, há lại là này đạo đồ khiêu chiến được!

Thấy vậy tình huống, Mai Kỳ cũng không thể nói gì hơn, chỉ phải bái biệt, mang theo một đám đạo đồ xoay người dọc theo sơn đạo mà đi.

Chỉ là một ít chúng đạo đồ trong nội tâm không phục, một đường hùng hùng hổ hổ.

Nhìn xem núi vây quanh thật dài một chuỗi cây đuốc, ngọc đỉnh thấp giọng hỏi: "Người có phải hay không biết chút ít cái gì, nhưng lại không có nói ra?"

Hậu tử do dự một chút, nhẹ nói nói: "Ta đoán, kẻ giết người chính là cái kia Vương Lộ Kỳ."

"A?"

"Hôm nay tại trong rừng, ta từng thấy đến hẳn cùng với một người con gái khác nhau."

Ngọc đỉnh khước môi hơi nhếch lên, quay mặt lại nhìn chăm chú hậu tử nói: "Hôm nay hẳn dẫn đội tiến đến yếu nhân, như người trước mặt mọi người nói ra việc này, sợ là những người này cũng sẽ không tin. Đến lúc đó phản dính cá vừa ăn cướp vừa la làng ô danh. Không bằng thiếu chút ít sự cũng tốt. Tu tiên chi đạo, đương thiếu dính nhân quả. Cái này thái độ phong cách hành sự, không giống Hành Giả đạo. Trái ngược với Ngộ Giả đạo."

Hậu tử khẽ gật đầu: "Xác thực nhìn chút ít Ngộ Giả đạo thư từ, lây dính chút ít tập khí."

Ngọc đỉnh rồi lại bắt đắc dĩ địa lắc đầu.

Hầu tử khó hiểu nhìn chăm chú hẳn.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, ngọc đỉnh thật sâu thờ dài, thân thủ võ võ hầu tử bả vai, yên lặng địa đi ra.

"Ta làm sai cái gì sao?" Hầu tử gãi cúi đầu.

Đợi đến đêm khuya, hai đêm chưa ngủ, Dương Thiên hiển là mệt mỏi, sớm địa nghỉ ngơi đi. Về phần ngọc đỉnh tắc cùng Lăng Vân tử cầm hai kiện pháp khí tại thảo luận trước cái gì.

Ba cái Ngô Giả đạo, lại chỉ có một Hành Giả đạo. Tuy nói hầu tử cũng nhìn không ít Ngô Giả đạo sách vở, nhưng so với ba người này, hiển nhiên còn là trò chuyện không đến một khối đi.

Vòng quanh động phủ bước đi thông thả hai vòng, hầu tử lại vụng trộm chạy ra khỏi cái động khẩu, cầm hành vân côn huy vũ.

Cố gắng là chăm chú lại chịu chịu khổ quan hệ, hẳn học đông tây cực nhanh, trong khoảng thời gian ngắn, một bộ côn pháp cũng đã đùa giỡn được tượng mô tượng dạng, một kiện đó binh khí càng là khiến cho thuận tay vô cùng.

Chỉ là ngoại công thứ này, thiếu cá nhân chỉ điểm, kết quả là tổng cảm giác còn là thiếu khuyết chút gì đó.

Đùa giỡn đến cao hứng, hầu tử cất tiếng cười to, một cây hành vân côn ở trên tay hẳn múa đến kín không kẽ hở, giơ lên cát bụi mạn thiên phi vũ.

Đột nhiên, hẳn tựa hồ cảm giác được cái gì giống như mà hướng một bên thiểm đi, sau lưng một khối trên núi đá lập tức nhiều hơn hai cây mảnh

như sợi tóc ngân châm!

Dưới ánh trăng, này hai cây tú hoa châm dính tại cứng rắn thanh nham trên, tản ra sợi sợi hàn quang.

"Đây là . . . Đánh lén?" Hầu tử không khỏi rùng mình một cái hướng phía bốn phía nhìn lại.

Dưới ánh trăng, gió nhẹ quét, rừng cây bóng tối chập chờn, ngoại trừ gió thổi lá xanh, trùng thiên kêu to, không tiếp tục hẳn.

Trở lại đầu, lại phát hiện này hai cái ngân châm không thấy, chỉ để lại thanh nham trên hai cái vi không thể nhận ra dấu vết.

"Là ai, đi ra ——!" Hầu tử đại hồng hướng bốn phía nhìn quanh.

Bốn phía như trước yên tĩnh không tiếng động.

Hắn chậm rãi ngồi thẳng lên, rất nhanh trong tay hành vân côn, đôi mắt tinh tế địa quét mắt, lại không thu hoạch được gì.

Hơi nheo mắt lại, hắn cố gắng xuyên thấu qua linh lực cảm giác lấy được đối phương vị trí, vẫn như trước không thu hoạch được gì.

Tuy nói bàn về linh lực cảm giác, Hành Giả đạo so sánh với Ngộ Giả đạo phải kém sắc không ít, dù sao không có bọn họ như vậy nhãn nhụi, nhưng hầu tử linh lực cảm giác thiên phú cũng là nhất đẳng.

Hiển nhiên, hoặc là người đến thực lực cao đến đủ để nghiền áp hầu tử, hoặc là . . . Đối phương sớm đã tận lực biến mất linh lực.

Chậm rãi đi dạo, tản bộ, hầu tử vòng quanh đất trống đi tới, cặp mắt kia như trước một khắc càng không ngừng tại bốn phía trong bóng ma tìm tòi.

Đột nhiên nghe được một tiếng tiếng xé gió vang lên, không đợi này ngân châm rơi xuống thực xử, hầu tử cũng đã lóe lên nhảy vào nhất bang trong bụi cây!

Cái này nhảy lên, lại cũng đem linh lực của mình biến mất.

Lập tức, tất cả tiếng động đều biến mất.

Dưới ánh trăng, gió nhẹ như trước quét trước lá xanh, quang ảnh cùng ần.

Lúc này, vô luận là đất trống, còn là lục lâm đều lại không một chút động tĩnh, chỉ còn lại có ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng thú minh.

Bầu trời chày vân chậm rãi che ở nguyệt quang.

Đại thụ sau, một thân ảnh do dự mà thân thủ gọi trở về cách đó không xa chui tại trên mặt đá ngân châm.

Nhưng một chiêu này, liền gặp một phương hướng khác một cây trường côn phá không mà đến, lại so với gọi trở về ngân châm còn mau hơn không ít!

"Không xong!" Mắt thấy ngân châm muốn vào tay, này trường côn cũng đã tại gang tấc. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Bất đắc dĩ phía dưới, nàng chỉ phải hướng về một bên thiểm đi, cái này lóe lên lại thiểm vào góc chết.

Còn chưa đứng lại yết hầu cũng đã bị một con lông xù tay khóa lại!

Bầu trời mây đen tán đi, nguyệt quang bay lả tả dưới xuống, chiếu sáng lẫn nhau mặt.

Cô lại đen kịt tóc dài, một đôi hắc ngọc vậy trong ánh mắt sáng bóng lưu chuyển, trắng tuyết da thịt, mỹ lệ tư thái, một thân kết màu vàng quần áo.

Trước mắt, là giống như tị thiên tử nữ tử.

Thấy rõ hầu tử trong nháy mắt, này ánh mắt của cô gái hơi mở to không ít, làm như sợ hãi, mà hầu tử lại toét ra răng lộ ra răng nanh, lạnh giọng hỏi: "Ngươi là ai? Vì cái gì đánh lén ta? Nói!"

Chế trụ cổ họng tay lập tức hơi căng vài phần.

Sâu hít một hơi thật sâu, nàng kia nói: "Thi Vũ Huyền, Vũ Hoa Quan đệ tử, vừa mới, chỉ là thăm dò thoáng cái thực lực của ngươi."

"A?" Hầu tử thân thủ gãi gãi gò má: "Này lại là tại sao phải thăm dò của ta thực lực?"

"Bởi vì. . . Muốn nhìn ngươi một chút có không có khả năng làm cho Vũ Hà sư muội không hề phản kích chi lực."

"Vũ Hà?"

"Tự là hôm nay tại trong rừng chết. . . Sư muội của ta."

"Vậy ngươi hiện tại biết rằng?"

Thi Vũ Huyền chậm rãi nhắm mắt lại, khóe mắt nước mắt trong suốt, làm như chờ đợi một kích trí mạng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 61:

Nhìn xem Thi Vũ Huyền hai mắt nhắm chặt, nhìn nàng kia khóe mắt nước mắt, nhìn nàng kia một bộ chịu chết bộ dáng, hầu tử đột nhiên nở nụ cười.

"A. Thực khi ta là giết người ma rồi?" Hầu tử buông lỏng tay ra, xoay người liền đi, nói: "Người không phải ta giết, cứ như vậy nhiều. Nhưng nếu như tái phạm lần nữa, ta hội sẽ không giết người liền khó nói. Hành Giả đạo lệ khí trọng, ta còn thực thiếu người luyện tập."

Thi Vũ Huyền mở choàng mắt, có chút kinh ngạc mà nhìn xem hầu tử bóng lưng.

Đặng hầu tử đi đến cách đó không xa, nhặt lên của mình hành vân côn hướng phía động phủ đi đến thời điểm nàng mới mở miệng nói ra: "Vậy người rốt cuộc có biết hay không hung thủ là ai?"

Hầu tử quay đầu hỏi: "Ta nói ta biết rõ, ngươi tin?"

"Ta tin!" Thi Vũ Huyền bỗng nhiên nhẹ gật đầu.

"Ta thật không biết."

Nghe được câu này, Thi Vũ Huyền ánh mắt lập tức ảm đạm rồi vài phần.

Nhìn trước mắt cái này giống như Tulip vậy nữ tử, hầu tử do dự một hồi lâu, nhàn nhạt nói ra: "Bất quá, ta biết rõ ai có hiềm nghi."

"Ai?"

"Chính là cá gọi gì tới, gọi, Vương Lộ Kỳ. Hôm nay ta nhìn thấy hấn tại trong rừng cùng một nữ tử khắc khẩu, mặc lam sắc quần áo nữ tử?"

"Đại sư huynh?"

"Như thế nào? Không tin?" Hầu tử đem hành vân bông khiêng trên vai, cười hì hì nhìn xem Thi Vũ Huyền.

Thi Vũ Huyền chậm rãi lắc đầu, có chút thất vọng nói: "Không, ta tin tưởng. Hai người bọn họ chuyện tình ta biết rõ một ít. . ."

"Tốt lắm, hiện tại nên hỏi đều hỏi, nên đáp ta cũng vậy đáp. Không có gì lại có thể nói cho người biết."

Đây là tiền khách ý tứ.

Thi Vũ Huyền yên lặng nhẹ gật đầu, nói khẽ: "Tạ đạo hữu, bảo trọng."

Nói đi, xoay người nhảy lên biến mất tại trong rừng cây.

Nhìn qua đối phương bóng lưng biến mất phương hướng, hầu tử sách sách thán lên.

Vừa quay người lại, liền chứng kiến ngọc đỉnh ngòi ngay ngắn ở cái động khẩu.

"Ngọc đỉnh huynh không trong động cùng ta này sư huynh nghiên cứu đạo pháp, chạy đến làm gì?" Hầu tử mang lên hành vân côn, đi đến bên cạnh hấn ngòi xuống, cùng nhau ngẩng đầu nhìn trước mãn thiên tinh đấu.

"Rốt cuộc trong khung còn là Hành Giả đạo a, ta ưa Hành Giả đạo."
Ngọc đỉnh nhìn qua bầu trời đen nhánh, mím môi, gật đầu cười.

Hầu tử lại thật dài thở dài, cúi đầu xuống.

Hắn không phải tu bồ đề người như vậy, cũng chán ghét người như vậy, nhưng lại hết lần này tới lần khác muốn trở thành người như vậy.

Không xong chính là. . . Hắn tựa hồ lại không thành được người như vậy. Điều này làm cho hắn ần ần có chút uể oải.

Môn tự vấn lòng thuyết, tuy nhiên hắn dưới đáy lòng nhắc nhở qua chính mình vô số lần, cái kia gọi Vũ Hà đạo đồ chết, cùng mình nửa điểm quan hệ đều không có.

Có thể kết quả là, lại còn có thể đồng tình. Dù là chỉ có trong nháy mắt, hắn còn là đồng tình Vũ Hà. Nếu không, hắn sẽ không nói ra hắn nói biết đến.

Ngộ Giả đạo thôi diễn chi đạo, xu lợi tránh làm hại tính toán, cần có nhất chính là vô tình, Vô Tâm. Nếu là làm không được, cho dù trăm mật, vẫn còn một sơ.

Có thể như vậy vô tình, Vô Tâm, thiên hạ này mấy người có thể làm được? Chính là Lăng Vân miệng trung không có tâm can phật đà, trong nội tâm cũng vẫn còn trước đối phật hiệu truy cầu a.

Kim hà cái động khẩu, một cái đầy mặt tiểu dung, một cái ủ rũ, hai người lần lượt ngồi hồi lâu, ngọc đỉnh đột nhiên đưng phải đưng hầu tử bả vai, nói: "Ai, đừng ủ rũ. Ta lại cảm thấy như vậy rất tốt. Nếu như ngươi chỉ có thể là chính ngươi, làm sao khổ muốn đi đưng người khác đâu?"

"Ngạch?" Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn xem ngọc đỉnh

"Những lời này là ta trước đây thật lâu ngộ ra tới, trước kia ta cuối cùng muốn học trước các sư huynh bộ dạng đi làm sự, suy nghĩ sự. Có thể như

thế nào học cũng không giống, ngược lại làm chậm trễ rất nhiều. Về sau, có một ngày ta ngộ, sau đó. . ."

"Sau đó?"

Ngọc đình đột nhiên phốc suy thoáng cái bật cười, nhìn chăm chú sao trên bầu trời đáp: "Sau đó tự biến thành như bây giờ a."

Nghiêng đầu lại, hấn hai tay một quán, cười hì hì nhìn xem hầu tử.

Như vậy rất tốt sao? Ngọc này đình muốn nói cái gì, hoàn toàn nghe không rõ.

Hầu tử ở trong lòng hèn mọn địa lắm bầm một câu. Cũng ngẩng đầu lên quan sát bầu trời đầy sao.

"Đúng rồi, vừa mới người cảm giác không đến linh lực của nàng?"

"Đúng vậy a, Ngô Giả đạo linh lực nhẫn nại nhu hòa, thu phóng đều có thể đạt đến mức tận cùng, Hành Giả đạo xác thực thiếu ưu thế này."

"Ta lại là có một bí pháp, có thể dò thám linh lực." Ngọc đình cười hì hì nói.

"A?"

Ngọc đình cúi đầu xuống, cười tủm tỉm địa theo trong tay áo lấy ra một cái lớn cỡ bàn tay vòng tròn: "Lúc trước vừa mới bắt đầu tu tiên thời điểm, linh lực của ta cảm giác năng lực tại sư huynh đệ lí là nhất đẳng kém, mặc dù về sau trên hóa thần cảnh, so với bọn hấn cũng là thiếu một chút. Cho nên ta liền làm cái này."

Tiếp nhận ngọc đình đưa tới vòng tròn, hầu tử đem nó phóng tới dưới ánh trăng tinh tế dò xét.

Mộc chất, giống như một cái đĩa đồng dạng gì đó, trong đó một mặt hơi nhô lên một cái tiêm giác, ở giữa một cái bát quái, bốn phía hiện đầy màu đỏ pháp trận vân mảnh.

Dưới ánh trăng, những này vân mảnh lóe ánh huỳnh quang.

"Cái này. . . Như thế nào dạo thám?"

Ngọc đỉnh đón về hầu tử trên tay vòng tròn, đem sừng nhọn nhắm ngay hầu tử, nói ra: "Người đừng động, buông lỏng, đừng vận động linh lực. Đúng, chính là như vậy."

Nói, hấn một tay đặt tại thái cực đồ trên, lập tức, bốn phía màu đỏ pháp trận vân mảnh giống như có sinh mệnh vậy xoay tròn. Mà cấu thành quẻ giống như bút họa cũng nhanh chóng lập loè.

Một lát qua đi, này quẻ giống như trên ánh sáng cũng đã cơ bản cố định, chỉ là còn lại trong đó một quẻ còn tiếp tục qua lại chớp động.

"Thấy không?"

"Chứng kiến." Hầu tử trợn mắt há hốc mồm.

"Xem hiểu không có?" Ngọc đỉnh rất là đặc ý đem này chén đĩa kín đáo đưa cho hầu tử.

Hai tay bung lấy vòng tròn, hầu tử sững sờ nói: "Xem hiểu, linh lực của ta là năm trăm mười đến năm một trăm ba mươi."

Cái này vừa nói lại là ngọc đỉnh kinh ngạc, bề bộn chỉ vào tròn vặn hỏi: "Người thực xem hiểu rồi?"

"Phía trên này chính là con số, đúng không?" Hầu tử hỏi.

"Hắc, người Ngô Giả đạo học được không tệ lắm. Bát quái đồ thấy cực chuẩn." Ngọc đỉnh vui tươi hơn hờ địa cười nói: "Cái này gọi dò xét linh bàn, tặc tặng cho người a."

"Như vậy sao được?"

"Không có việc gì, tiểu đồng tây, ta làm tiếp một cái cũng được."

Hầu tử cũng không khách khí, lúc này nói ra: "Này liền cảm ơn."

"Thứ này kỳ thật cũng không tệ lắm, vô luận đối phương như thế nào ẩn nấp linh lực, chỉ cần bị cái này tiêm bộ nhắm ngay, lại yếu ớt linh lực đều chạy không khỏi. Chỉ là sử dụng đến không giống tự thân cảm giác như vậy thuận tiện. Bất quá cũng có ưu thế, thì phải là đối linh lực đo đạc chuẩn xác không sai, không giống cảm giác như vậy toàn bộ bằng cảm giác, chính là sai lợ cũng nói không rõ."

"Thật sự là không sai gì đó." Hầu tử không khỏi hít một câu, nâng ở lòng bàn tay tượng được cá bảo bối giống như.

Một màn này thấy ngọc đỉnh lằng lằng, hẳn những vật nhỏ kia phóng tới trong tu tiên giới đều là loại bàng môn tả đạo, tặc hẳn những cái này sư huynh cũng đều không nhìn trúng.

Trong nội tâm một cao hứng, võ hầu tử bả vai vui tươi hơn hờ nói: "Người yêu mến là tốt rồi, ta loại vật nhỏ này còn có rất nhiều, như yêu mến, ta nhiều tổng người vài cái. Ha ha ha ha. Dù sao người còn phải ở chỗ này ở lại một ít thời gian, Ngô Giả đạo người cũng có chút trụ cột, ta này trong động phủ thư, người có thể tùy tiện xem. Học thêm chút đồng tây tổng không có chỗ hỏng."

Được ngọc đỉnh mà nói, hầu tử mấy ngày kế tiếp sinh hoạt lập tức phong phú không ít.

Kim hà trong động sách vở và các loại vật phẩm vốn là lộn xộn địa chất đồng trước, từ Dương Thiên đến đây đột nhiên trở nên sạch sẽ không ít, phân loại tinh tế cất kỹ.

Mà hầu tử khê đảo, thực sự nhảy ra không ít cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động không đồng dạng như vậy đồng tây.

Ngọc đỉnh gặp sư huynh đệ kỳ thị, thậm chí trước cửa vắng vẻ cũng không phải là không có nguyên nhân. Hẳn những cái này đồng tây dùng tiêu chuẩn mà nói mà nói đều là một ít tiểu phát minh một loại, thuộc về bàng môn tả đạo.

Nghĩ đến ngọc đỉnh cũng không phải thật tư chất nhiều kém, chỉ là tâm tư hoàn toàn không có đặt ở tăng lên tu vi trên, lại là đối những cái này pháp trận pháp bảo cực kỳ mưu cầu danh lợi. Hơn nữa hẳn những cái này tác phẩm phần lớn không cần dùng đến cái gì khoáng cổ tuyệt kim hao tổn tài, chỉ là đem một ít lơ lửng bình thường gì đó lợi dụng thôi.

Đương nhiên, uy lực cái gì cũng tạm có thể xem nhẹ.

Thời gian tựa một ngày như vậy thiên địa qua, sự kiện kia tựa hồ cũng cứ như vậy quá khứ trôi qua. Nửa tháng sau, hầu tử thoáng nhắc nhở dưới Lăng Vân tử cần phải trở về, này Lăng Vân tử tùy tiện trả lời một câu: "Thời gian còn chưa tới, nhiều ở vài ngày." Liền qua loa tắc trách quá khứ, lại là mỗi ngày ngọc đỉnh đánh cờ uống rượu.

Hầu tử trong nội tâm thời khắc đều nhớ thương trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động, chính xác ra, là nhớ thương trước tu bồ đề, nhớ thương trước bảy mươi hai biến cùng bồ nhào vân.

Bất quá đã Lăng Vân tử nói thời điểm chưa đến, này liền chờ một chút a.

Đảo mất một tháng trôi qua, hầu tử nhịn không được lại tại Lăng Vân tử trước mặt nói ra một lần. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Lần này Lăng Vân tử thuyết pháp biến thành: "Không đợi đến Thái Ất chân nhân hồi hàm."

Vì vậy, lại qua một tháng, hồi hàm đến đây, Thái Ất chân nhân trực tiếp phái người đưa đến kim hà động. Tổng hàm đạo đồ thậm chí còn nói hấn sư tôn đợi Lăng Vân tử hồi lâu, thủy chung không thấy quá khứ, chỉ phải phái người đưa tới.

Cái này xem như cảm thấy đoàn người tại Côn Luân sơn ngày người quá lâu, biến tướng hạ lệnh trực khách đi. Hầu tử nghĩ.

Có thể thu hồi hàm, Lăng Vân tử như trước cái mộng cũng không chuyển xuống.

"Đây là muốn làm gì vậy?" Hầu tử không khỏi nghĩ.

Nếu chỉ là học bảy mươi hai biến cùng bỏ nhào vân cũng thì thôi, hầu tử canh chờ mong chính là tu bồ đề hội dùng biện pháp gì làm cho chỉ có nạp thân cảnh tu vi hầu tử học trên luyện thân cảnh tài năng học đạo pháp.

Có thể không luận hầu tử như thế nào lo lắng, Lăng Vân tử tổng dùng các loại lý do qua loa tắc trách.

Như vậy lại tiếp tục lưu lại, một năm qua đi, hầu tử sợ là trực tiếp tại nơi này học bảy mươi hai biến đi trở về đều.

Đừng quên, ngọc đỉnh chân nhân cũng là hiểu được bảy mươi hai biến thành, quan trọng nhất là, hấn đặc biệt dễ nói chuyện.

Cái này không khỏi làm cho hầu tử bắt đầu nghi vấn đứng lên, chính mình có phải là thật hay không như Dương Thiên chỗ nói, bái sai rồi sư

phó.

Đi đến Côn Luân sơn ba tháng sau một ngày sáng sớm, hầu tử đang tại ngoài động tu tập côn pháp.

Đột nhiên, một hồi toái tiếng trống từ trên trời truyền đến.

Hầu tử bỗng nhiên cứng đờ, đứng tại nguyên chỗ thẳng thân đến tinh tế nghe.

"Đây là. . . Trống trận?" Ý nghĩ này theo trong đầu chợt lóe lên, hầu tử lập tức lấp bấp kinh hãi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 62:

"Đây là... Trống trận?" Hầu tử lập tức lấp bấp kinh hãi.

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn xa không trung, bầu trời trong xanh trung ánh nắng tươi sáng, chày vân bay múa, nhưng không thấy chút nào biến hóa.

Nhưng mà, này toái tiếng trống vẫn còn tiếp tục, thanh âm càng lúc càng lớn, ngay sau đó, toái tiếng trống trở nên đều nhịp, đình tai nhưc óc, nương theo lấy chính tề thét to thanh, tựa thật giống nghiêm chỉnh chi quân đoàn tại thẳng tiến!

Cái này không khỏi làm cho hầu tử trong nội tâm run lên.

Cúi đầu xuống, hầu tử chứng kiến trên mặt đất cát đá đều ở hơi rung động.

Bốn phía hết thấy, cây cối, lá xanh, cát đá, núi cao, hết thấy tất cả đều ở đây chấn động thiên địa tiếng trống trận trung sợ run.

"Đây tột cùng là..."

Một tiếng chói tai tiếng kèn truyền đến.

Lại ngẩng đầu lên, hầu tử chứng kiến trên bầu trời một tôn màu ngân bạch mở rộng hai cánh thiên tướng điêu khắc xé mở đám mây, ngay sau đó, hắn chứng kiến ba chiến thuyền sắt thép chiến hạm chạy ra khỏi tầng mây, tựa như nhảy ra mặt biển kình bầy vậy!

Nhìn thấy một màn này, hầu tử không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Trước mắt, là ba chiến thuyền giống như đúc, che khuất bầu trời màu ngân bạch sắt thép chiến hạm. Hạm trên người phương, tả hữu đều hiện đầy cự đại cột buồm.

Chúng nó lẳng không lơ lửng.

"Chuyển hướng ——! Nâng buồm!" Một cái điên cuồng thanh âm vang lên.

"Dạ! Dạ! Dạ!" Như là vô số người tại đáp lại.

Lại một hồi rung trời động địa thét to tiếng vang lên, như là công kích trước gào rú, ba tàu chiến hạm đều nhịp địa chuyển hướng, cự đại băng tiếng va chạm tùy theo mà đến, rậm rạp cột buồm nhanh chóng triển khai cự đại bạch sắc buồm, như là mở bình không tước, đón gió phấp phới.

Kích khởi sóng gió nhanh chóng khuếch tán, trong nháy mắt thổi tan tầng mây, tựa phảng phát tại bầu trời màu lam trung tràn ra sóng gợn.

Buồm phía trên, là cự đại bọt nước lợi kiếm đồ đằng tiêu chí.

Một màn này, thấy hầu tử không ngậm miệng được.

"Đây là... Thiên đình..."

"Thiên Bồng Nguyên Soái thiên hà tinh binh!" Chẳng biết lúc nào xuất hiện ở một bên Lăng Vân tử ngửa đầu nhìn nhặt thờ dài: "Mỗi con thuyền trường chín chín tám mươi một trượng, liền hạm thủ đựng giác tính xuống dưới, được có trăm trượng. Giơ lên bên cạnh buồm rộng một trăm lẻ tám trượng. Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái chiến hạm là càng tạo càng lớn."

"Thiên Bồng Nguyên Soái..." Hầu tử không khỏi kinh ngạc.

Đây là... Trư Bát Giới quân đoàn?

Hắn vội ngẩng đầu nhìn lại.

Trên bầu trời chính tề thét to thanh lại là vang lên, phảng phất nghìn vạn người tại lôi kéo dây cương vậy, ba tàu chiến hạm phía dưới đều vươn hăng hà cự đại mái chèo, theo thét to thanh chính tề địa huy động.

Bơi dạt một đoạn ngắn cự ly, cái này ba chiến thuyền quái vật khổng lồ mái chèo chính tề địa tạo ra, định trụ, chính tề tiếng trống trận lại là chuyển đổi vi toái tiếng trống.

Này chiến hạm chậm rãi giảm xuống.

Lăng Vân tử bung lầy chén trà ngòi xếp bằng tại hầu tử bên cạnh bên cạnh, ngửa đầu quyền đương xem náo nhiệt giống như mà nhìn xem, nói ra: "Thiên Bồng Nguyên Soái đây là tới Côn Luân sơn trung binh đến đây."

"Trung binh?"

"Côn Luân sơn vốn chính là thiên đình binh doanh." Lăng Vân tử cười nói: "Dựa theo phân chia, chỉ có vào hóa thần cảnh tài năng xem như tiên. Thiên ** hạ tăng thêm tứ phương đóng ở có trăm vạn hùng binh, nơi nào đến trăm vạn chân tiên? Này trăm vạn hùng binh, bất quá là vi thiên đình hiệu lực người tu đạo thôi. Chính giữa từng cái thiên binh đều ít nhất phải cầu phải có nạp thần cảnh tu vi, về phần trên lên tiểu tướng, liền ít nhất cần luyện thần cảnh tu vi. Đương nhiên, luyện thần cảnh tu vi chỉ là một cá khởi điểm thôi, thật muốn dựa vào luyện thần cảnh đã bị chọn trúng, đó là rất khó."

Cúi đầu nhấp một ngụm trà, Lăng Vân tử nói tiếp: "Lần này chọn lựa danh ngạch tựa hồ hơi nhiều, Dương Tiễn tại Quán Giang Khẩu giết không ít a. Ha ha ha ha, không biết tiêu chuẩn thấp xuống không có."

Này ba tàu chiến hạm xuống đến trăm trượng độ cao liền không hề giảm xuống, mà là lơ lửng ở giữa không trung.

"Dàn trận ——!"

"Dạ! Dạ! Dạ!"

Mấy trăm danh mặc ngân sắc khải giáp thiên binh thiên tướng lúc này triển khai tuyệt trắng cánh lãng không bay lên, vờn quanh trước chiến hạm xoay quanh, nhóm khai chiến trận, lơ lửng ở không trung. Một thanh chuôi phóng xạ trước hàn quang giáo chỉ hướng trời xanh, bạch sắc áo khoác theo gió giơ lên, bay phát phối.

"Phóng —— thang mây!"

"Dạ!"

Boong thuyền, vài đạo thang dây rủ xuống, nhưng không ai leo lên ra.

"Mở —— khoang thuyền!"

"Dạ!"

Cự đại cửa khoang tại xích sắt lôi kéo hạ chậm rãi buông, hơn mười cỗ xe lóe ngân quang chiến xa tại gương cánh thiên mã lôi kéo hạ bay lên không bay ra, nhanh chóng dọc theo đồng dạng quỹ tích tại trên bầu trời xoay một vòng, hạ xuống đến dưới chiến hạm phương trên đất trống.

Cầm đầu chiến hạm đỉnh, một mặt chữ thiên đại kỳ dựng thẳng lên. Dưới cờ, một vị mặc ngân sắc trọng giáp, đầu đội ngân sắc liên thể nón trụ chiến tướng đứng ở hạm thủ, rút ra bên hông bảo kiếm trực chỉ không trung, giật ra giọng quát to: "Phụng ta chủ Thiên Bồng Nguyên Soái chi

mệnh, tại, Côn Luân sơn đi trung binh kế sách. Thế gian phàm có chín khiếu giả đều có thể thâm tuyền, phong phú thiên quân, dùng vệ thiên đạo!"

"Sung thiên quân! Vệ thiên đạo! Sung thiên quân! Vệ thiên đạo! Giúp đỡ chính nghĩa ——!" Lập tức, tiếng trống như lôi, thiên binh tướng sĩ đều bị hò hét.

Thanh âm kia kinh thiên động địa, xông thẳng lên trời.

Chỉ này một màn, hầu tử không khỏi thấy ngây dại.

Nghiêm chỉnh huấn luyện, quân dung sạch sẽ uy vũ, hành động đồng dạng, sĩ khí cao vút, nhìn về phía trên bất kỳ một cái nào binh lính chiến lược đều không thể coi thường được.

Hôm nay đình quân đội cùng hấn suy nghĩ giống như, thật sự kém nhiều lắm! Dương Tiễn hay là tại trong vòng ba ngày triệt để đánh bại như vậy một chi quân đội?

"Cái kia là... Thiên Bồng Nguyên Soái?" Hầu tử chỉ vào đứng ở chữ thiên đại kỳ hạ uy phong lẫm lẫm đeo mặt nạ thiên tướng hỏi.

"Loại chuyện nhỏ nhặt này hấn sao biết tự mình đến? Nên dưới tay hấn chiến tướng đến đây a." Lăng Vân chậm rì rì thuyết, cúi đầu hít hớp trà.

Đang lúc này, hầu tử chợt phát hiện chừng trên đỉnh núi đều hiện lên các sắc nhân đội.

Bọn họ hoặc trực tiếp sử xuất ngự phong thuật, hoặc không chế trước các màu pháp khí.

Những người này đều hướng phía chiến hạm phương hướng hội tụ mà đi.

Mà trên mặt đất, sơn đạo trong lúc đó cũng linh linh tán tán mà xuất hiện một ít đạo đồ, phương hướng của bọn hắn cũng là chiến hạm.

"Đi, chúng ta cũng đi xem." Cúi người, hầu tử một bả kéo lấy Lăng Vân tử ông tay áo nói.

"Đi xem? Nhìn cái gì?"

"Đi xem một chút thiên đình chiến hạm."

"Có cái gì đẹp mắt, không chính là như vậy chút ít đồng nát sắt vụn sao. Không có đi không!"

"Đi thôi, sư phó không phải nói việc này chính là để cho ta tới khai triển tầm mắt sao?"

Cũng không trông nom Lăng Vân tử đẩy ủy, hầu tử trực tiếp cung hạ thân đi hai tay túm ở cánh tay của hắn tụt kéo, hai người do dự địa dọc theo ra đi hướng phía này huyền phù ở không trung chiến hạm đi đến.

Ven đường, hầu tử chứng kiến vô số theo các phương hướng tiến đến tu sĩ, bọn họ mặc các thức bất đồng đạo phục, chỉ là chứng kiến hầu tử thời điểm ánh mắt đều là đồng dạng địa kinh dị, bởi vì còn có chuyện trọng yếu hơn mới không có để ý tới.

Tại kim hà động ngày bình thường hầu tử cũng không lớn đi đi lại lại, Vũ Hoa Quan nhận định hầu tử chính là hung thủ giết người như thế nào ánh mắt xem hầu tử đều không kỳ quái. Chính là những người này...

"Chuyện gì xảy ra? Bọn họ như thế nào đều chăm chăm vào ta xem?"

"Bởi vì ngươi là yêu hầu." Lăng Vân tử thập phần lạnh nhạt nói.

"Yêu hầu có cái gì kỳ quái sao? Phàm có chín khiếu giả đều có thể thành tiên. Vừa mới ngày đó đem lúc đó chẳng phải nói như vậy sao?"

"Nói là nói như vậy, ngươi nhìn thấy đi tham gia sàng chọn người chính giữa có yêu tu sao? Người tu bị tuân tra đem gặp được không có việc gì, yêu tu bị gặp được... Ha ha a, ngươi có thể đi thử xem."

Hầu tử đột nhiên ngưng ngẩn.

Hắn nhớ tới tại Côn Luân sơn môn thời điểm đạo đó đồ chỉ làm cho Lăng Vân cùng Dương Thiên đi vào, làm cho hắn tiến Côn Luân sơn lại cần xin chỉ thị Thái Ất chân nhân chuyện tình.

Nhớ tới cái kia đối ngọc đỉnh tất cung tất kính Mai Kỳ cho dù ở ngọc đỉnh trước mặt đều gọi hầu tử vì "Yêu hầu" .

Nhìn ra hầu tử sắc mặt biến hóa, sau lưng Lăng Vân tử đào trước lỗ tai, chậm rì rì thuyết: "Đừng lo lắng, kim hà động yêu dẫn theo không có?"

"Dẫn theo."

"Có yêu, tự thông suốt."

Một câu nói kia hầu tử nhưng thật giống như không nghe thấy vậy, hắn ần ần có một ti dự cảm bất tường.

Liên vội vàng hỏi: "Sư huynh, ta hỏi ngươi một câu, thiên đình cùng yêu quan hệ như thế nào? Ta là nói, không có vì họa nhân gian yêu."

"Không bày rõ ra sao? Thế gian hai cái dòng giống bất đồng quốc gia trong lúc đó cũng có thể liêu cái người chết ta sống, chủng tộc đều đã bất đồng, ngươi đoán sẽ như thế nào?"

"Chính là, không phải nói..."

"Người là muốn nói thiên đình cũng có yêu tinh thành tiên a? Người không có tinh tế nghiên cứu qua bọn họ đều ở thiên đình làm gì vậy sao? Ta có thể nói cho người biết, hơn phân nửa là đương tọa kỳ, treo điều khóa sắt nằm tại nào đó cửa cung. Chính là không thể thiếu Long tộc, tại thiên đình cũng là không có chỗ ngồi trống, chỉ có thể thâm cư tất cả hải."

Trong nội tâm dự cảm bất tường được đến xác minh, hầu tử trong óc phảng phất nổ tung nội đồng dạng, ngược lại hút miệng lương khí, buông lỏng ra túm ở Lăng Vân tử cánh tay xoay người đi trở về. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Không nhìn tới rồi?"

"Ta một cái yêu có thể đi sao?" Hầu tử hỏi ngược lại.

"Người có yêu."

"Ý của người là, ta yếu mang theo yêu lần lượt cho bọn hắn xem?"

"Cho nên ta ngay từ đầu nói không cần phải đi sao." Ngọc đình rung đùi đắc ý nói, ngẩng đầu lên, hắn lại không có ngại địa thối cá huyết sáo: "Quá muộn."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy mười mấy tên thiên binh lăng không hạ xuống, cầm trong tay giáo, đem hầu tử bao quanh vây vào giữa.

Trước mắt thiên binh, mỗi người đều là vũ trang đến tận răng.

Mở rộng cự đại bạch sắc cánh chim, ngân sắc trên mũ giáp rủ xuống như nước chùm tua (thương) đỏ, so với thể gian đại tướng chỉ có hơn chứ không kém ngân sắc khải giáp, trong tay thống nhất chế thức giáo, bên trái bên hông treo lấy trường đao, đoản đao, chủy thủ, sau lưng là tên nỏ, trọng thuẫn, bên phải bên hông khắc hoa bao đựng tên.

Này nguyên một đám đứng ở hầu tử trước mặt, lồng lộng như núi, trên mặt bao trùm lấy ngân sắc mặt nạ, thấy không rõ thần sắc.

Cái này quân dung, thấy hầu tử khoe miệng một hồi co rúm.

"Các ngươi... Muốn làm gì?"

Cầm đầu thiên tướng đứng ở cao cao trên mặt đá thân thủ tháo mặt nạ xuống lộ một đạo cự đại vết đao, này vết thương theo cái trán một đường kéo đến khoe miệng, nhìn về phía trên khung bố cực kỳ, cũng không biết là sống thể nào xuống.

Chỉ nghe hấn há mồm quát to: "Nơi nào đến yêu hầu, dám can đảm trở ngại thiên đình trung binh!"

Duỗi vung tay lên: "Bắt lại cho ta!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 63:

Kia bang tử cầm trong tay giáo thiên binh đang muốn đi phía trước, lại nghe Lăng Vân tử ở sau người hô: "Chậm! Chậm! Hiểu lầm, hiểu lầm!"

Thiên tướng hướng hẳn nhìn lướt qua, ngửa đầu bao quát Lăng Vân tử hừ một tiếng: "Người là..."

Lăng Vân tử xa xa địa đứng lại, sửa sang lại y quan, chấp tay nói: "Vị này thiên tướng, tại hạ Tà Nguyệt Tam Tinh Động Lăng Vân tử, đang tại Côn Luân sơn kim hà động làm khách, vị này chính là của ta bạn cũ."

Lại là "Bạn cũ", hầu tử trong lòng có nói không nên lời phẫn nộ.

"A?" Thiên tướng nhàn nhạt cười cười, nụ cười kia, phối hợp cái kia cự đại vết sẹo nhìn về phía trên so với khóe còn khó coi hơn.

Lăng Vân tử chậm rãi đẩy ra hai cái thiên binh đi vào trong vòng vây, thân thủ theo hầu tử bên hông rút ra này khối yêu ném cho thiên tướng, nói: "Hắn cũng là kim hà động thượng tân."

Ngày đó đem năm yêu nhìn lướt qua liền ném vào đi, nói: "Nguyên lai là Lăng Vân tử a, như thế nào, tại ngươi Lăng Vân phong thuần dưỡng nhiều như vậy yêu tinh còn chưa đủ, còn chạy đến Côn Luân trong núi dưỡng yêu quái đến đây?"

Lời này rơi vào hầu tử trong tai, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lăng Vân tử bẻ bộn một tay khoát lên hầu tử trên bờ vai, vỗ nhẹ nhẹ đập, ý bảo làm cho hắn bớt giận, lại cười hì hì đối thiên tướng nói ra: "Thượng tướng nói đùa, nói đùa. Lăng Vân tử yêu thích giao hữu, này Lăng Vân trên đỉnh đều là bằng hữu của ta, làm sao có thể nói là thuần dưỡng?"

Ngày đó đem cười lạnh vài tiếng, nói: "Đã hiểu lắm, liền rút đi. Sau này mấy ngày tốt nhất chớ tới gần nơi này, nếu là ngộ thương rồi, nhưng không trách được chúng ta. Còn người nữa Lăng Vân tử, tự giải quyết cho tốt a."

Nói đi, ngẩng đầu lên, triển khai cánh chim hướng phía chiến hạm bay đi, một ít chúng thiên binh cũng bẻ bộn đi theo.

Trong lúc nhất thời lướt trên gió cuốn nâng đầy trời cát bụi, trên sơn đạo đảo mắt liền chỉ còn lại có hầu tử cùng Lăng Vân hai người.

Lăng Vân tử ngửa đầu nhìn xem thiên binh đi xa thân ảnh, nói thầm một câu: "Thiên quân giá lâm, cái này Côn Luân sơn liền phi hành cấm chế đều giải khai. Ha ha, mặt mũi này thật là lớn. Sư đệ, chúng ta trở về đi."

Quay người lại, liền chứng kiến hầu tử bình tĩnh mặt.

"Hắc, sư đệ bớt giận, bớt giận." Lăng Vân tử đi tới ôm lấy hầu tử vai, nhẹ giọng cười nói: "Bọn họ ngày bình thường bốn phía chinh chiến, đối thủ kia đều là yêu, cái này thấy xong yêu làm sao có thể không khăn trương?"

"Phải không? Này liền không cần phân chia nào yêu làm hại thương sinh, nào yêu không có? Liền họ gì danh ai đều không cần hỏi, tự muốn động thủ? Đây chính là bọn họ hô lớn giúp đỡ chính nghĩa sao?"

Lăng Vân tử chỉ phải bất đắc dĩ cười cười, thở dài: "Có một số việc, nói không rõ, đạo không rõ a."

...

Âm tào địa phủ.

Đây là vĩnh chỗ không thấy mặt trời, tối như mực một trong phim, hơn mười bó thanh sắc ma trôi lơ lửng, vô thanh vô tức địa thiêu đốt.

Phóng xạ ra hào quang đem hết thảy tất cả đều chiếu thành âm trầm thanh sắc.

Rộng lớn được nhìn không thấy giới hạn đồ thư quán, tầng tầng lớp lớp đủ có cao vài chục trượng sách màu đen khung phẳng phát một tòa tòa nhà cao ngất đại lâu vậy.

Thái Thượng Lão Quân huyền phù ở giữa không trung, nhẹ nhàng sự trượt mười ngón, trên giá sách đóng buộc chỉ thư coi như có sinh mệnh vậy bay lên, giống như một đám chim nhận vậy ở không trung nhóm trước đội xoay quanh.

Những này đóng buộc chỉ thư ở không trung tự động hủy đi tuyến, tản ra, từng tờ một án lấy trình tự phi tốc theo thái thượng trước mắt xẹt qua, từ xa nhìn lại thật giống như một cái bàn ở không trung xà vậy.

Vốn là rải rác vài chữ, bắt quá một cái tên cùng một cái thời gian mà thôi, nhưng ở thái thượng trong mắt, những văn tự này lại hóa thành phức tạp phù văn, bày ra nguyên một đám ảo ảnh nhanh đến làm cho người ta hoa mắt.

Chính giữa ngẫu nhiên có vài trang bị rút lấy huyền phù đến một bên, nhưng tuyệt đại đa số đều tự động nạp lại đỉnh, thả lại chỗ cũ.

Một màn này thấy một bên phủ phục trên mặt đất mười điện diêm la trong lúc nhất thời tìm không được đầu mối.

Cái này Thái Thượng Lão Quân đột nhiên giá lâm vốn là hiếm có sự , càng vi thần kỳ chính là, Thái Thượng Lão Quân không rên một tiếng thẳng đến sinh tử điện xem xét sinh tử sổ ghi chép.

Cái này sinh tử sổ ghi chép, chính là thiên địa chí bảo, cũng không giống như thế gian thuật như vậy chích một quyển cầm tại phán quan trong tay, mà là liền cái này mỗi ngày xem xét mười điện diêm la cũng không biết có bao nhiêu bản.

Sinh tử sổ ghi chép cùng sinh tử điện chính là một thể bảo vật, theo Bàn Cổ khai thiên địa lên, liền tồn tại ở âm tào địa phủ, do trời đạo chứa hóa mà thành, so với cái này mười điện diêm la cũng không biết sớm bao nhiêu năm.

Sinh tử điện rộng lớn khôn cùng, giá sách san sát, theo thời gian chuyển dời , càng là hội tự động dài ra mới giá sách. Mà này trên giá sách sinh tử sổ ghi chép, cũng là tự nhiên sinh thành, mỗi nhiều một tòa giá sách, liền nhiều vạn cuốn sinh tử sổ ghi chép, ngàn vạn năm từ không thiếu thiếu.

Mà này sinh tử sổ ghi chép trên chứa đựng, đều sáu đạo sinh linh sinh tử luân hồi việc, thần tiên yêu ma nhân thú đều không có thể siêu thoát, chính là trước mắt cái này Thái Thượng Lão Quân đã ở sinh tử sổ ghi chép trên có lưu tính danh, chỉ là không đề cập dương thọ bao nhiêu.

Sổ ghi chép trên chỗ viết, cũng không phải giống như thế gian nghe đồn như vậy diêm la có thể tùy ý sửa đổi, chính là tự nhiên sinh thành, ai cũng sửa không được. Nếu có dị biến, cũng sẽ tự nhiên tu chính.

Sáu đạo bên trong phạm là sinh tử đều năm tại trên đó, chính là lúc ấy Na Tra dương thọ đã hết, rồi lại được Thái Ất chân nhân tương trợ cải tạo kim thân, cái này sinh tử sổ ghi chép trên dương thọ cũng là tự nhiên kéo dài đi.

Nói tóm lại, tuy nhiên mười điện diêm la là án lấy sinh tử sổ ghi chép trên ghi lại làm việc, nhưng cái này sinh tử sổ ghi chép đối tượng lại ghi lại cũng không phải là toàn bộ chính xác. Chỉ vì hội án lấy số trời biến hóa mà tự nhiên chữa trị, đối diện đi ghi lại tuyệt đối tinh chuẩn vô cùng.

Về phần cái gọi là phán quan trong tay một ít bản, bắt quá là của mình tùy thân bút ký thôi.

Nếu thật bàn về, chính thức chấp chương u minh cũng không phải là thế gian nghe đồn như vậy là mười điện diêm la, mà là trước mắt cái này một kiện bảo vật. Lục đạo luân hồi đều tại trên đó diễn biến, diêm la, bắt quá là thay chấp hành thôi.

Có thể cái này sinh tử sổ ghi chép sao mà nhiều, chẳng lẽ Thái Thượng Lão Quân thực tính toán nhất quyển cuốn quá mục? Điều này làm cho mười điện diêm la không nghĩ ra.

Liên là bọn hắn, cũng theo chưa bao giờ làm như thế to lớn công trình.

Lúc này, này thái thượng lãng không bay lên, ánh mắt không ngừng tại xẹt qua trước mắt từng tờ một trang giấy đi lên hồi, trong nội tâm nghi hoặc nặng nề.

"Đến tột cùng là ai? Là ai đem thổ địa diệt khẩu, là ai sớm một bước dẫn đi chim hoàng yến linh hồn?"

Này cô phân hiển nhiên mới vừa vặn có người một lần nữa tu sửa qua, có thể sẽ là ai chứ?

Là này chích thạch hầu? Nếu như là, này giờ phút này Tà Nguyệt Tam Tinh Động đã tại chính mình quản chế phía dưới, này thạch hầu như thế nào đều về không được mới là. Nếu không phải là? Đó chính là tu bồ đề cố ý

khiến cái gì người đi tới tu sửa cô phần, lại diệt khẩu thổ địa làm ra thạch hầu không tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trong biểu hiện giả dối.

Bất quá thái thượng chính thức nghi hoặc còn không tại nơi này.

Đến tốt cùng là ai ở sau lưng thao túng, muốn nghiền nát thiên đạo?

Lúc trước, hắn đã nhận định tu bồ đề, nhưng bây giờ xem ra điểm này lại còn cần chiêm chước.

Chim hoàng yến bởi vì thạch hầu dương thọ đã hết mà chết, này hồn phách cũng không phải là oán linh, như bảy bảy bốn mươi chín trong ngày không có đến âm phủ báo lại đến, liền sẽ tự nhiên biến mất đi hóa thành du linh, đến lúc đó, chính là lấy được hồn phách cũng không bao nhiêu tác dụng. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Có thể để xác định chính là, này du linh hẳn là tại chính mình tìm được thọ sản du linh trước cũng đã bị mang đi, nếu không phải là, hai người cách xa nhau không xa, chính mình như thế nào hội không có phát hiện? Cũng chính là bởi vậy, ngày đó chính mình tìm được thọ sản du linh sau mới không có tinh tế tra hỏi thổ địa. Không nghĩ tới... Lại do đó cùng phá giải đáp án cơ hội bỏ mất dịp may.

Nếu này chim hoàng yến hồn phách thật sự là tu bồ đề dẫn đi, này thạch hầu dùng mười năm mới đi đến Linh Đài Phương Thốn Sơn, chẳng lẽ tu bồ đề từ lúc thạch hầu đến Linh Đài Phương Thốn Sơn trước liền đã biết thiên đạo khác thường?

Nếu thật sự là như thế, hẳn vì sao không còn sớm sớm đem ven đường thổ địa toàn bộ giết sạch, kể từ đó, dấu vết không phải che dấu được càng thêm triệt để sao? Thôi một bước mà nói, như lại là tu bồ đề phóng khói mê, tại gặp thạch hầu sau mới ven đường su tầm trở về tìm được cũng đã

chuyên đôi vi du linh chim hoàng yến, cố ý đem nàng dẫn đi dùng mê hoặc chính mình.

Vì cái gì thiên đạo trên đá vết rách lại làm lớn ra, đây chẳng phải là nói rõ này hôn phách cũng không chuyển hóa làm du linh sao?

Nặng nề mạnh mỗi đan vào, giống như một đoàn đay rối vậy, mà đây dòi đi kết luận đúng là hoàn toàn khác biệt, đến tột cùng nào là thật, nào là giả?

Tại trên vạn năm quang âm lí đem trọn cá thiên địa diễn biến chăm chú nắm trong tay Thái Thượng Lão Quân, giờ phút này lại cũng không khỏi được đau đầu lên.

"Chẳng lẽ... Cái này sau lưng còn có người thứ hai? Trong cục cục?"

Bây giờ có khả năng làm, chính là đem sinh tử sổ ghi chép triệt để thanh tra. Chỉ cần này chim hoàng yến cũng không chuyển hóa làm du linh, như vậy tại đây sinh tử trong sổ tỵ nhất định sẽ lưu lại dấu vết để lại!

Chích phải tìm được chim hoàng yến, như vậy tất cả câu đố tỵ giải quyết dễ dàng!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 64:

Vào đêm, ăn cơm xong, hầu tử ngơ ngác địa ngồi ở cái động khẩu ngóng về nơi xa xăm hỏa quang chiếu rọi không trung ba tàu chiến hạm.

Này dưới chiến hạm, liên miên quân doanh cũng đã dựng đứng lên, cờ xí pháp phối, trong ngoài mấy tầng phòng ngự võng từ lầu kinh kéo ra.

Hỏa quang chiếu rọi trước này nguyên một đám đứng thẳng dáng người.

Ngoài doanh địa hồi hả, vô số tu sĩ hội tụ, bọn họ đều cấp bách không thể đãi địa muốn thượng thiên cùng ngày đem.

Thỉnh thoảng truyền đến dã thú tiếng ai minh làm cho hầu tử một hồi tim đập nhanh.

Thật là là thiên đình bắt được yêu quái bị lấy ra làm sàng chọn mới đem đạo cụ a. Chúng nó sẽ không ngừng cùng bất đồng tu sĩ chiến đấu, thẳng đến chết trận. Thiên đình vẫn luôn là dùng loại này trực tiếp nhất phương thức đến phân biệt Hành Giả đạo tu giả thực lực, do đó cho bọn họ vị trí thích hợp.

Hầu tử thậm chí có thể tưởng tượng được đến này một đôi con mắt theo trong lồng giam ra bên ngoài xem, là bực nào bất lực.

Về phần những này yêu quái có hay không thực phạm vào không thể tha thứ đắc tội, không có người sẽ để ý.

Mà, vô luận là Ngô Giả đạo còn là Hành Giả đạo, chỉ cần bị thiên đình chọn trúng, vào thiên quân quân tịch, liền có thể phân đến thế gian hương khói cung cấp nuôi dưỡng. Muốn biết được ở tại thiên trong nội cung linh khí càng thêm dư thừa, bầu trời một trên trời đất một năm, bản thân lại là đem sống lâu kéo dài ba trăm sáu mươi lăm lần.

Mà như lập nhiều quân công , càng là khả năng bay lên đầu cảnh biến phượng hoàng, thụ ban thưởng cây bàn đào quỳnh tương kéo dài diên thọ mệnh, kể từ đó, có được thần tiên hai tịch cũng bất quá gần trong gang tấc chuyện tình.

Về phần phong hiểm, cái này qua lại ngàn năm, ngoại trừ Dương Tiễn còn chưa nghe qua ai có thể đại bại thiên đình. Chính là thật không may mắn thân vẫn, chỉ cần thiên đình còn ngật đứng không ngã, cũng có thể thông qua âm phủ luân hồi ban cho kiếp sau một phen tạo hóa...

Như thế kỳ ngộ ai có thể cam lòng cho? Tự nhiên đều bị xua như xua vệt.

Đương nhiên, cũng bị tuyển trên cũng không phải hết sức dễ dàng chuyện tình. Tuy nói Côn Luân sơn là thiên đình quân doanh, là thiên đình bộ đội nơi phát ra, mà Côn Luân sơn bất quá năm trăm vạn đạo đồ, nhìn như năm tuyển một, kỳ thật không phải.

Một cái thiên binh dịch kỳ, dù cho không lập công không kéo dài, cũng cũng có thể đạt tới ngàn vạn năm. Cho nên thiên đình vậy chỉ ở có hao tổn dưới tình huống mới có thể trên diện rộng sàng chọn lính.

Mà ngày đó đình trăm vạn hùng binh, chính là trải qua trên vạn năm vô số lần sàng chọn được đến.

Lần này Dương Tiễn đại bại thiên đình, kết quả là lại thành tựu cái này một kiện tu tiên giới đại sự. Nhìn trước mắt một bộ vui mừng cảnh tượng, hầu tử lập tức cảm thấy vô cùng châm chọc.

Về phần này hư vô mờ mịt thiên tướng, tuy nói thiên đình sớm có điều lệ, chỉ cần đạt tới tam giai luyện thần cảnh là được tham dự thiên tướng sàng chọn, nhưng này bất quá là tiêu chuẩn thấp nhất.

Sự thật là thiên quân càng nóng lòng với đề bạt đã đi lính nhiều năm hơn nữa có quân công trong người thiên binh, mỗi lần xuất hiện ghé trông đều tự nhiên bỏ khuyết trên, lưu đến thế gian danh ngạch thiếu chi hựu thiếu.

Nghĩ đến, đây cũng là này Vương Lộ Kỳ xưa như xưa vệt nguyên nhân đi.

Bất quá, này đều là người chuyện tình. Dù tốt kỳ ngộ, hầu tử là yêu, cùng hấn vô can.

Nhìn lên tinh không, hầu tử thật sâu thở dài, trong ánh mắt ẩn ẩn có chút mệt mỏi.

Lúc trước bước vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động, chỉ biết là chúng đạo đồ đối với hấn khác nhau đối đãi, lại chưa từng nghĩ lại.

Bây giờ nghĩ lại, vì sao bọn họ mỗi lần cầm Lăng Vân tử cùng yêu tinh làm bạn nói sự... Nguyên lai, tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động bên ngoài, rốt cuộc là nhân yêu bất lưỡng lập thế cục.

Lăng Vân tử trước sau hai lần chích xung chính mình vì bạn cũ, lại không xách chính mình chính là tu bồ đề đệ tử, nghĩ đến, sợ là vì Tà Nguyệt Tam Tinh Động mặt.

Chính là những cái này đạo đồ đôi mặt ngọc đỉnh, cũng dám không che không ngăn đón địa xưng hầu tử vi "Yêu hầu" ... Nghĩ đến, cái này khái niệm sớm đã thâm nhập nhân tâm đi.

Nghĩ tới đây, hầu tử không khỏi cười chua xót đứng lên.

Xem ra, đối với mình sự phát hiện kia tại còn không cách nào chạm đến tương lai, sợ rằng cũng phải một lần nữa đánh giá.

Nguyên bản hầu tử nghĩ chính là mình không gây chuyện, liền không sẽ có người tới dẫn đến.

Chính là thật không nữa là như thế này?

Nghĩ này 《 Tây Du ký 》 trung Tôn Ngộ Không là gây chuyện tinh, thực không có gì không gây chuyện thời điểm, ngẫu nhiên an phận thời điểm liền cùng một đám thần tiên kẻ vai sát cánh, chính mình liền cho nói dối. Dù vi không ra mặt, liền không có việc gì.

Bởi vì biết rõ điều kiện giáp đưa đến kết cục ắt, liền khờ dại dù vi đã không có điều kiện giáp, liền không có kết cục ắt.

Nhưng không biết, làm cho cùng một cái kết cục, cũng không phải chỉ có thể có một nguyên nhân.

Sau này, còn cần được càng thêm cẩn thận mới là.

Xa xa địa, trên một thân cây lá xanh hơi giật giật, hầu tử con mắt chậm rãi bên cạnh quá khứ.

Rất nhanh, trên cây rơi xuống một người, Thi Vũ Huyền.

Thấy rõ người tới, hầu tử mặt không biểu tình mà lại là ngẩng đầu nhìn xa tình không.

Đi đến cự ly hầu tử hai trượng địa phương, Thi Vũ Huyền cúi đầu chấp tay nói: "Đạo hữu, tại hạ là đến nói lời cảm tạ."

"Báo thù rồi?" Hầu tử nhàn nhạt cười cười.

Thi Vũ Huyền lại lắc đầu nói: "Mấy tháng qua ta bốn phía sưu tầm, khổ không chứng cứ... Chỉ là đại sư huynh tại lộn của ta bách phía dưới thực sự chính miệng thừa nhận."

"Chính miệng thừa nhận liền tốt, si tình nữ tử, rốt cuộc là nên còn nàng một cái công đạo." Hầu tử cúi đầu xuống, có chút vui mừng địa cười.

"Chỉ tiếc chứng cứ đều không có, chính là hấn thừa nhận, ta cũng là nại hấn không gì."

Nghe đến đó, hầu tử cười không khỏi biến thành cười khổ, ngẩng đầu lên nhìn xa tinh không, ánh mắt kia có chút ngốc trệ: "Nại hấn không gì... Si tình chết oan, phụ lòng tiêu dao a. Ha ha. Thiên địa cho là thật vô đạo. Nếu không phải là ta chính là Côn Luân khách lạ, ngược lại là có thể thay tay người nhận hấn, thay sư muội của người báo thù. Chỉ tiếc a..."

Rốt cuộc còn là lực lượng nói chuyện, nếu có lực lượng, liền không cần phân rõ phải trái, cũng không cần gì chó má chứng cứ.

Như mình đã là pháp lực vô biên Tề Thiên Đại Thánh, chính là thực tại đây Côn Luân trong núi giết người, Thái Ất chân nhân lại có thể lấy chính mình như thế nào?

Nghĩ, hầu tử không khỏi cười khổ.

Trong lòng hấn vốn là bi thiết, lúc này này thần sắc càng là cô đơn được ngay, chính là Thi Vũ Huyền cũng có chút kinh dị, thậm nghĩ cái này yêu hầu chỉ là cùng ta này sư muội gặp qua một lần, vì sao lại như thế để bụng?

"Bất quá... Đã hẳn thừa nhận, ta cũng vậy liền không sợ trách oan người tốt. Mấy ngày nay ta sớm đã vụng trộm thả ra tiếng gió, đã nói đại sư huynh cùng ta này Vũ Hà sư muội cấu kết, sớm đã tư định chung thân. Việc này lúc trước sớm có nghe đồn, bây giờ kinh ta đây sao lẫn qua lẫn lại, càng là khiến cho mọi người đều biết. Tuy là bị thương sư muội danh dự, chắc hẳn ta vậy cũng thương Vũ Hà sư muội chính là biết rằng, cũng sẽ không trách ta mới là."

"A?" Hầu tử chậm rãi quay mặt lại: "Cái này vậy là cái gì chiêu?"

"Đạo hữu có chỗ không biết, lần này chọn lựa, chính là Thiên Bồng Nguyên Soái thiên hạ thủy quân. Luận đãi ngộ, luận cơ duyên, đều là nhất đẳng hảo. Ta này đại sư huynh đã là luyện thần cảnh tu vi, vừa vặn phù hợp tiêu chuẩn. Lần này hẳn cao thấp hành tẩu, chính là chí nguyện tất phải được. Chỉ là, này Thiên Bồng Nguyên Soái đôi chuyện nam nữ rất là kiêng kị, việc này sớm đã mọi người đều biết, càng đứng vì chọn lựa quy định. Nếu là thiên quân thu đại sư huynh, việc này lại truyền đến Thiên Bồng Nguyên Soái trong tai, này tuyền tướng quan lại chính là có mười cái đầu cũng không đủ rồi. Kể từ đó..."

Nói đến đây, nàng nhàn nhạt nở nụ cười, có chút ai oán, có chút khổ sáp, cắn răng nói: "Mặc dù không thể nhường hẳn đèn mạng, ta cũng vậy yếu hẳn trả giá thật nhiều!"

"Luyện thần cảnh?" Hầu tử thoáng nghiêng xem qua nhìn nàng, hỏi: "Ta xem ngươi chỉ có nạp thần cảnh tu vi, làm bực này sự, nếu là bị phát giác, chỉ sợ tự thân cũng gặp nguy hiểm a."

Thi Vũ Huyền cắn răng nói: "Chính là phân thân toái cốt, ta cũng phải vì ta này số khổ sư muội đòi lại một điểm công đạo."

"Nếu là có giác ngộ liền tốt." Hầu tử dựng cây gậy, chậm rãi đứng lên.

"Mặt khác..." Thi Vũ Huyền do dự mà nói ra: "Lần này tiền lai, còn muốn thỉnh đạo hữu sớm ngày rời đi Côn Luân sơn. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát. "

Hầu tử không có trả lời, chỉ là lẳng lẳng địa nghe.

"Lần này ép hỏi đại sư huynh lúc, từng nhắc tới đạo hữu ngài từng chứng kiến hấn tại trong rừng cùng ta này sư muội khắc khẩu... Tại hạ lần này quấy đến hấn không vào được quân tịch, sau này ghi hận đứng lên, sợ là muốn đem đạo hữu cùng nhau ghi hận."

Hầu tử thân thủ vượt qua gương mặt, thản nhiên nói: "Không có việc gì. Hấn nếu muốn ghi hận liền làm cho hấn ghi hận a, ta một con yêu hầu, chính là không có người ghi hận cũng có người tìm tới cửa, nhiều một cái không nhiều lắm, thiếu không thiếu một cái. Tuy nhiên ta cũng chỉ là nạp thần cảnh, nhưng tự trước mắt tu vi, đánh hấn một cái luyện thần cảnh cũng là dư dả. Hấn không làm gì được ta."

"Đạo hữu tu vi kỳ dị, mưa huyền cùng ngài so so chiêu, tự nhiên cũng là biết rõ. Bất quá không sợ mình, chỉ sợ thăm a. Nay Vương Lộ Kỳ tâm tư cẩn thận, làm việc âm hiểm xảo trá sớm đã là nổi danh. Còn là nhiều hơn đề phòng mới là."

Hầu tử mấp máy môi khô ráo, nói: "Biết rằng. Thăm liền thăm. Chính ngươi còn là cẩn thận nhiều a. Như hấn ra tay với ngươi, ta sợ ngươi hai chiêu đều khiêng bất quá."

Lời nói đã tắt, đã bái dừng, Thi Vũ Huyền xoay người rời đi, hầu tử tiếp tục đứng tại nguyên chỗ nhìn xa này treo trên bầu trời chiến hạm, trong miệng lầm bầm nói: "Rốt cuộc là nhịn không được nói ra, lây dính chút ít phiền toái a. Bất quá cái này Trư Bát Giới kiêng kị chuyện nam nữ, thật ra khiến người có một chút ngoài ý muốn. Hấn không phải ** Thường Nga

mới bị đánh vào luân hồi quăng là lợn thai, đến thế gian còn chưa từ bỏ ý định đi cao lão trang đương con rể sao?"

Thế giới này cùng những gì mình biết Tây Du, xuất nhập xác thực không ít.

Nghĩ, hấn xoay người đi vào trong động, tìm được ngọc đỉnh, hỏi: "Ngọc đỉnh huynh thật có chút tiềm hành bí pháp?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 65:

Sau này mấy ngày, thiên tướng sàng chọn như cũ là hừng hực khí thế địa tiến hành.

Chỉ là cái này Côn Luân sơn một đại thịnh sự, lại cùng hầu tử nửa đêm quan hệ đều không có, chính là đến gần xem cũng thì không được.

Yêu thú kia kêu rên như trước nhiều tiếng thê lương, rơi xuống hầu tử trong tai thật dễ chịu.

Vốn có hầu tử sớm đã quyết định không cùng thiên đình là địch, chính là Dương Thiên hấn cũng không muốn qua tiếp xúc nhiều, tốt nhất cứ trở về trước nhi cầm kim cô bổng sau liền bên cạnh cũng không muốn dính. Có thể hiện nay lại phát hiện mình bị trực tiếp hoạch làm thiên đình mặt đối lập —— yêu.

Kể từ đó, vô luận mình làm cái gì, tựa hồ cũng cũng đã không cách nào cùng thiên đình đi đến cùng đi. Tuy nói hấn không chỉ một lần công bố chính mình thuộc về yêu, thậm chí thuộc về, từng ấy năm tới nay như vậy lòng chua xót, hấn đối với người cùng thiên cái này hai khái niệm đã không có lòng trung thành. Có thể chính mình thật muốn cùng yêu đi đến một khối đi không?

Loại này quán quýt tâm tình, nói không rõ, đạo không rõ.

Thời gian như trước đơn điệu địa tiến lên trước, mỗi một ngày, hầu tử đều là luyện côn, tu hành, đọc sách nghiên cứu, bớt thời giờ còn học một ít

ngọc đỉnh các loại bí pháp, như thế phản phục thôi.

Đảo mắt đã là ba ngày trôi qua, xa xa huyên náo vẫn còn tiếp tục, một ngày này, hầu tử dọc theo sơn đạo đi tới, tính toán lên trên lần thanh trì tắm rửa, cũng đương buông lỏng xuống.

Đột nhiên, thân thể của hắn tư hơi định rồi định, đặt chân tốc độ hơi trì hoãn trì hoãn. Nhưng cũng chỉ là trong tích tắc gian chuyện tình, rất nhanh, hắn lại khôi phục nguyên bản tốc độ.

Đã đi xa, sau lưng một gốc cây cây nhỏ đột nhiên nhoáng một cái, hóa thành một nam tử, Vương Lộ Kỳ!

Này Vương Lộ Kỳ một thân bạch y, cầm trong tay một bả quạt giấy, một bộ nhẹ nhàng công tử bộ dáng, nhìn xa hầu tử đi xa thân ảnh nói thầm: "Chớ không phải là đã bị hắn phát hiện?"

Xa xa, hầu tử thân ảnh đã tới góc rẽ, không kịp nghĩ nhiều, hắn chỉ phải vội vàng đi theo.

Một đường phóng nhẹ tiến độ, thẳng đến góc rẽ dán sơn thể ẩn núp, lại vụng trộm thò đầu ra xem xét.

Lập tức, hắn lấp bấp kinh hãi.

Trước mắt sơn đạo xa xa, lại không có một bóng người!

Nhắm mắt lại, hắn tinh tế cảm giác, phát hiện hoàn toàn bắt không đến hầu tử linh lực chỗ.

"Chớ không phải là thực bị phát hiện. Vốn định rời xa kim hà động lại... Lại không nghĩ cái này yêu hầu như thế giáo hoạt. Có thể tốc độ của hắn

như thế nào nhanh như vậy? Trong khoảng thời gian ngắn, cũng đã thoát được không thấy bóng dáng."

Nói đi, hấn run rẩy trong tay quạt giấy, xoay người liền muốn đi trở về.

Đột nhiên bên tai truyền đến một hồi tiếng xé gió, trong lòng hấn cả kinh, cũng bất chấp hình tượng, bản năng thêm hướng một bên.

Sau lưng một tiếng chói tai tiếng răng rắc truyền đến, đái đứng lại, Vương Lộ Kỳ nghiêng đầu lại tập trung nhìn vào, một ít song đồng tử bỗng nhiên phóng đại.

Sau lưng, thật dài hành vân cơn cảm thẳng vào dài khắp rêu xanh thêm đá bên trong, tương liên mấy khối trên núi đá nhả nứt ra còn đang lan tràn. Ở đằng kia hành vân cơn phía trên, hầu tử chân sau đứng, chính cung hạ thân bao quát trước chính mình.

"Ngươi dám đánh lén ta!" Vương Lộ Kỳ quát to.

Hầu tử khinh miệt địa nở nụ cười: "Là ta đánh lén, cũng là ngươi đánh lén? Theo ta ra kim hà động bám theo một đoạn đến tận đây, ngươi là muốn làm cái gì? Nếu là yếu tìm một chỗ không người, nơi này mới có thể. Ha ha ha ha. Ngươi thuận tiện, ta cũng vậy thuận tiện."

Nói đi, hầu tử chậm rãi bẻ bẻ cổ, khớp xương phát ra thanh thúy tiếng vang.

Vương Lộ Kỳ anh tuấn trên mặt lập tức hiển hiện vẻ giận dữ, phịch một tiếng trong tay quạt giấy bị vuốt mở, cười lạnh nói: "Đã ta và ngươi đều lòng dạ biết rõ chuyện tình, liền không cần nhiều lời. Này tiểu tiện nhân đã bị ta giết, hôm nay, ta cũng yếu mạng ngươi tang nơi này, dùng phủ ta thi rớt đầu nhức!"

"Thi Vũ Huyền bị người giết?" Hầu tử tâm đột nhiên lộ bộ một tiếng: "Người giết nàng? Người..."

Này Tulip vậy nữ tử cuối cùng là vì mình nghĩa khí trả giá thật nhiều sao?

Lại không kịp nghĩ nhiều, trước mắt, Vương Lộ Kỳ giương lên quạt giấy, ba chi giấu ở trong quạt ngân châm cũng đã hướng hẳn phóng tới.

Chỉ thấy hầu tử hơi cúi người, thân thủ túm ở chính mình đạp tại dưới chân hành vân côn, dùng sức giương lên —— lập tức, cát đất giơ lên, vô số đá vụn hướng phía Vương Lộ Kỳ vẩy ra mà đi.

Vương Lộ Kỳ vội vàng giơ lên quạt giấy dùng sức hất lên, lãng phong lướt trên, đem tung tóe rơi vãi mà đến đá vụn toàn bộ oanh tán.

Mà đầu bên kia, cát bụi lượn lờ bên trong chỉ nghe ba tiếng tiếng đụng chạm lạnh lạnh, ba chi ngân châm cũng đã giống như ba đạo ngân quang vậy bị hướng phía bốn phía bắn ra ra.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, cát bụi tán đi, chảy dài trên sơn đạo hai người bốn mắt giao đúng.

Vương Lộ Kỳ hiển là lại lấp bắp kinh hãi, nhưng rất nhanh trên mặt lại đổi lại một tia cười lạnh: "Nho nhỏ nạp thần cảnh đạo đồ, ngược lại là có chút bản sự, còn là ta khinh thị. Chỉ tiếc, ta và người không phải cùng một cái cảnh giới!"

Hầu tử dựng cây gậy, móc móc lỗ tai lười biếng thờ dãi: "Người còn là tu Ngộ Giả đạo a, ta tu Hành Giả đạo. Chỉ là vì cái gì ta đây người tu hành đạo còn không có người cái này tu Ngộ Giả đạo lòng dạ độc ác như vậy không biết liêm sỉ?"

"Hừ, một con yêu hầu, nói cái gì liêm sỉ! Sự hiện hữu của ngươi chính là cảm thấy thẹn việc!" Nói đi, vận khởi linh lực, hét lớn một tiếng, Vương Lộ Kỳ hướng phía hầu tử thẳng vọt tới.

Làm như không thấy được vậy, thân thủ gãi gãi gò má, hầu tử vẻ mặt khinh thường, chậm rì rì ngáp một cái, đợi đến Vương Lộ Kỳ tới gần, chỉ thấy hần bỗng nhiên vừa phát lực, xoay người một cái kéo lên cây gậy, đem hết toàn lực quăng đi ra ngoài, nặng nề mà đâm vào Vương Lộ Kỳ trong tay quạt giấy trên!

"Cạch ——!" Âm thanh chói tai tại sơn gian quanh quần.

Trong nháy mắt đó, Vương Lộ Kỳ trên mặt thân sắc dần dần vặn vẹo, vẻ mặt kinh ngạc.

Một chiêu này bản là đối với Vương Lộ Kỳ ngực mời đến đi, chỉ là thế tới rất mạnh, này Vương Lộ Kỳ thấy tình thế đầu không đúng, tranh thủ thời gian dùng trong tay quạt giấy bảo vệ lúc này mới đụng vào nhau.

Nhưng mà, cái này vừa đỡ cũng không có thể ngăn trở hầu tử một kích, nắm phiến tay hồ khẩu văng tung tóe, máu tươi chảy ra, này quạt giấy đã ở cây gậy oanh kích hạ nặng nề mà đụng ở trước ngực.

Lập tức, Vương Lộ Kỳ cả thân hình nghiêng một cái, giống như thoát cung cục đá đồng dạng bị hoành tảo đi ra ngoài, nặng nề mà đụng ở một bên trên núi đá!

Một vòi máu tươi từ miệng trung phun vãi ra, bụm lấy ngực, thân thủ đi sờ cái trán, trên lòng bàn tay lộ vẻ đỏ tươi huyết.

Hần ngồi liệt trước, ngẩng đầu có chút không thể tưởng tượng nội địa chăm chăm vào hầu tử.

"Đây là có chuyện gì... Lực đạo loại này. Còn có, vừa mới ta vì cái gì cảm giác không đến linh lực của hắn? Hắn là Hành Giả đạo, theo lý không có khả năng linh lực che dấu sâu như vậy." Nặng nề nghi hoặc tại trong đầu của hắn hiển hiện, không tự giác địa rung mình một cái: "Chủ quan..."

Sau lưng núi đá, lại bị bị đâm cho rạn nứt.

"Nguyên lai máu của ngươi còn là hồng a? Ta còn tưởng rằng sẽ là hắc." Hầu tử như trước dựng cây gậy đứng tại nguyên chỗ, vẻ mặt trêu chọc.

Chỉ là này tròng lớn trong mắt sát khí sớm đã không thể che hết.

Vương Lộ Kỳ trán nổi gân xanh, từng giọt huyết theo cái trán miệng vết thương tràn ra, theo gương mặt trượt xuống, đánh vào bạch sắc trên quần áo.

Nặng nề mà thở hào hển, hắn hoảng sợ mà nhìn xem hầu tử, làm như muốn nói cái gì, nhưng vừa há miệng ra, lại là một vòi máu tươi phun vãi ra.

Nguyên bản lời muốn nói lập tức hóa thành nhiều tiếng ho khan.

Này che tại ngực tay nắm chặt quần áo, nắm càng chắc hơn.

Lúc này Vương Lộ Kỳ mô dạng nhìn về phía trên đã là trọng thương, hấp hối, chính là một trận gió cũng có thể thổi ngược lại.

Kéo dắt lấy trong tay cây gậy, hầu tử từng bước một đi đến Vương Lộ Kỳ trước người, lau bả cái mũi, lệch ra cái đầu cúi đầu cười nói: "Ngươi nói đúng, ta và ngươi, không phải một cái cảnh giới. Giết ngươi, cùng chém dưa thái rau dường như."

Một kích này hầu tử sử chính là ba trăm cân hành vân côn, toàn lực ứng phó đánh ra, chừng hai ngàn cân lực đạo, chính là Hành Giả đạo luyện thân

cảnh tu giả cũng vô pháp chỉ bằng vào tự thân chính diện tiếp hạ, đừng xách Ngô Giả đạo.

Cùng cực hạn Hành Giả đạo so khí lực? Cho dù là cùng nạp thần cảnh cực hạn Hành Giả đạo so khí lực, đều là muôn chết!

Rời khỏi tay rơi xuống một bên quạt giấy sớm đã khom thành hình cung, chắc hẳn cũng là kiện pháp bảo a. Tại hầu tử oanh kích phía dưới, lại cũng không sụp đổ.

"Như thế nào... Khả năng..." Vương Lộ Kỳ xa xa nhìn thoáng qua chính mình khom thành hình cung cây quạt thì thào tự nói.

"Giữ lại diêm lực khí cùng diêm vương gia nói đi thôi." Hầu tử cũng đã giờ lên hành vân cơn.

Xóa đi khoe miệng huyết, Vương Lộ Kỳ dữ tợn địa nở nụ cười: "Người không thể giết ta, người không thể giết ta! Giết ta, người chạy không thoát Côn Luân sơn!"

"Đó cũng là người chết sau chuyện tình, thiếu thào này phần lòng dạ thanh thản."

Này nguyên bản dữ tợn tiêu dung, nhanh chóng hóa thành hoảng sợ.

Không có có do dự chút nào, hầu tử hướng phía Vương Lộ Kỳ vào đầu chính là một gậy.

Toàn lực nện xuống đi trong nháy mắt, hầu tử tựa hồ chứng kiến cúi đầu Vương Lộ Kỳ miệng hơi giật giật, nói lảm bảm.

Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn, cát đá vẩy ra.

Đội đến bụi mù tán đi, lại chỉ gặp hầu tử đứng tại nguyên chỗ nắm hành vân côn, một đôi mắt không ngừng hướng bốn phía nhìn quét.

Cái này một gậy xuống dưới, thẳng đem Vương Lộ Kỳ sau lưng nham thạch đánh cho vỡ ra hai bên, chỉ là này Vương Lộ Kỳ lại biến mất vô tung!

"Đây là có chuyện gì?"

"Ta nói, ha ha... Khái khái... Chúng ta không phải một cái cảnh giới, chẳng lẽ ngươi không biết nạp thần cảnh cùng luyện thần cảnh chênh lệch ở nơi nào sao? Ha ha ha ha. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Khái khái..."

Thanh âm kia theo bốn phía truyền đến, căn bản nhận không lo phương hướng.

Hầu tử khước miệng lại hơi giơ lên, mỉm cười liếm liếm môi nói: "Ăn thần thuật?"

Nguyên bản không ngừng nhìn quét con mắt định trụ, nắm côn tay âm thầm rất nhanh.

Tại cách đó không xa một chỗ trên bậc thang, vừa mới nhiều hơn hai đóa đỏ tươi vết máu.

"Ta là luyện thần cảnh, ngươi bắt quá là nạp thần cảnh. Chính là lực lượng ngươi lại lớn, o o... Khái khái... Tốc độ mau nữa, cũng bù không được đạo pháp của ta! Khái khái khái... Như thế nào? Muốn thông qua thanh âm phân biệt rõ ra phương hướng của ta? Ngươi cho rằng ta sẽ như vậy ngu xuẩn? Khái khái khái khái..."

Cách này hai đóa đỏ tươi vết máu không xa, lại thêm hai đóa.

"Ta thật sự phải sợ a, tha cho ta đi, đại hiệp." Hầu tử ngẩng đầu lên, nhếch môi cười nói.

"Muốn cho ta tha ngươi? Ha ha khái khái khái... Đã quá muộn a! Ta còn tưởng rằng ngươi muốn làm anh hùng? Ha ha ha khái khái khái... Hiện tại cho dù ngươi quỳ xuống để van cầu ta, ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội! Khái khái khái... Ta yếu ngươi sống không bằng chết! ... Khái khái khái... Ngươi... Khái khái khái..."

Thanh âm kia cũng đã ho đến thở không ra hơi.

Ở đằng kia mới xuất hiện hai đóa đỏ tươi vết máu bên cạnh, xuất hiện sáu bảy tám chín đóa một đồng lớn vết máu.

Hầu tử nụ cười trên mặt càng tăng lên.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 66:

Vương Lộ Kỳ cũng đã ho đến thở không ra hơi, có thể thực sự quá có vẻ. Cái này chích yêu hầu, cũng dám thương chính mình!

Muốn giết, nhất định phải giết! Không chỉ cần giết, còn muốn dùng âm dương thuật thu nạp linh hồn, luyện chế thành ác hồn tù tại pháp khí bên trong ngày đêm tra tấn!

Hắn tự yêu mến tu luyện loại này đặc ý người, nhìn xem này tự cho là đúng khuôn mặt dần dần biến thành sợ hãi.

Ha ha ha, vừa mới hắn lại vẫn cho là mình có thể chiến thắng?

Hắn còn muốn đón thêm trước mắt, chính là hắn cũng đã ho đến chỉ có ra khí không có nhập khí, ho đến một hồi cháng váng đầu.

Ngực thương thật sự quá nặng, ít nhất chặt đứt bốn căn xương sườn a. Nếu như là người thường, hiện tại nhất định cũng đã không đứng lên nổi.

Còn hảo chính mình so với cái này yêu hầu cao một cái giai, cho dù hắn vũ lực cường thịnh trở lại, cũng áp bất quá đạo pháp!

Hắn che miệng, nhắm mắt lại nặng nề mà thở hào hển, cố gắng địa điều chỉnh trước khí tức của mình.

Theo khóe miệng tràn ra huyết từng giọt địa xuyên thấu qua bàn tay khe hở tích rơi trên mặt đất.

Thật vất vả rốt cục đem khí tức điều chỉnh đã tới, hãn hơi mở to mắt.

"Ừ?"

Hãn có chút khó có thể tin địa vuốt vuốt hai mắt của mình, lại mở ra, cảnh tượng trước mắt nhưng như cũ.

Cung trước thân thể, hãn chứng kiến hầu tử hai chân tự tại trước mặt.

Không phải cũng đã sử dụng ẩn thân thuật sao? Vì cái gì còn có thể bị chứng kiến? Không có khả năng.

Cái này ẩn thân thuật mặc dù không thuộc về cao thâm đạo pháp, nhưng cũng là gia truyền của mình bí pháp, nếu như không đạt tới hóa thần cảnh, muốn nhìn thấu không chút nào khả năng. Mà trước mắt cái này hầu tử, bắt quá nạt thần cảnh thôi.

Hãn có chút không yên ngẩng đầu, thấy được một tấm khuôn mặt tươi cười đang theo trước phương hướng của hãn xem.

Trong nháy mắt đó, hãn kinh ngạc, khước mắt không ngừng địa co rúm.

Sau một khắc, không đợi hãn kịp phản ứng, hầu tử cũng đã vung cây gậy vờ đến tới.

Một tiếng trầm đục, này cây gậy mạnh mẽ địa đánh vào ngang hông của hãn.

Lại ba căn xương sườn, máu tươi cuồng phun.

Trước mắt đã là đầy trời tinh đấu, chính là con mắt cũng sớm không mở ra được.

Nặng nề mà đung ở một bên trên vách đá dựng đứng, chảy xuống, máu tươi bão táp.

Ân thân thuật tự nhiên giải trừ.

Còn không có chờ hấn lấy lại sức lực, chỉ cảm thấy một đôi lông xù tay véo tại trên cổ họng của mình.

"Niệm a? Như thế nào không niệm chú rồi? A? Sợ ta tay run có phải là?" Hầu tử hung dữ địa rít gào, tạt tại yết hầu trên hai ngón tay hơi dùng sức, sợ tới mức Vương Lộ Kỳ nguyên bản tự sắc mặt trắng bệch triệt để trắng không còn chút máu cá thầu.

Hấn hơi há hốc mồm, còn muốn nói điều gì, đáng tiếc chỉ cần hấn vừa ra khí phun ra tới đều là huyết, nửa câu lời nói cũng nói không được đầy đủ.

Hấn biết rõ, chính mình triệt để xong đời.

Nhưng lại tại cái này đương khẩu, hầu tử rồi lại do dự.

Cái này cứ như vậy giết hấn sao?

Hấn cũng không phải là luyện thần cảnh, nếu là luyện thần cảnh còn dễ nói, cùng lắm thì dĩ bỉ chi đạo hoàn thi bỉ thân, giết người, liền hồn phách cùng một chỗ hủy.

Có thể hấn chỉ có nạp thần cảnh, hủy hồn phách loại sự tình này hấn còn không có biện pháp làm được.

Dù sao mình bây giờ là tại Côn Luân sơn, không phải tại Linh Đài Phương Thốn Sơn, chính là Vương Lộ Kỳ có một vạn cá không phải, rất cuộc còn không có bị vạch trần, đến lúc đó người ta tông môn tìm không

thấy người, một chiêu hồn, chính mình cái này hung thủ giết người đắc tội danh cho dù ngồi thực.

Chằm chằm vào hấp hối Vương Lộ Kỳ, trầm trọng địa hô hấp lấy, hấn bóp chặt Vương Lộ Kỳ cổ họng tay run nhè nhẹ.

Hấn không biết mình có nên giết hay không.

Tuy nói bây giờ là Vương Lộ Kỳ chủ động đánh lén hấn, ai có thể đến làm chứng? Chẳng lẽ trông cậy vào hấn đã chết biến thành quỷ lương tâm phát hiện nói thật không?

Vấn đề này không so được với lúc trước Vũ Hoa Quan chỉ trích hấn giết Vũ Hà, này không có chứng không có theo dùng ngọc đỉnh thân phận áp quá khứ cũng được. Nếu là hàng này chết rồi lại chạy về đi làm chứng, đến lúc đó. . .

Cái này Côn Luân sơn đối yêu địch ý, chính mình chính là sớm lĩnh giáo qua.

Như án lấy bình thường tính cách của mình, hàng này giết Thi Vũ Huyền lại đánh lén mình, là bất kể như thế nào không thể buông tha mới là. Có thể. . . Nếu như án lấy Ngô Giả đạo thôi diễn phong cách, người này, không thể giết.

Đứng tại nguyên chỗ, hấn ngo ngác địa nghĩ, rất lâu sau đó.

Vi gió thổi qua, bầu trời thái dương chậm rãi tây nghiêng, quanh mình quang âm biến hóa.

Cuối cùng, hấn chỉ phải hơi buông tay, lại một chưởng đánh vào Vương Lộ Kỳ phần gáy xử trực tiếp đưa hấn kích chóng mặt.

Rốt cuộc còn là thực lực không đủ a.

Này là một loại trầm trọng cảm giác bị đè nén, ép tới hầu tử thở không nổi. Hấn chợt nhớ tới kia bang cuồng hô "Giúp đỡ chính nghĩa" thiên binh, bọn họ đồng dạng dụng binh khí chỉ vào chính mình.

Yêu chính nghĩa, chỉ có thể dựa vào chính mình đi giúp đỡ.

Ngẩng đầu lên, hấn nhìn xa tây phương.

Khi nào thì tài năng hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Lăng Vân tử trong hồ lô đến tột cùng muốn làm cái gì!

Trước khi đi, hấn lại quay đầu lại nhìn nằm trên mặt đất Vương Lộ Kỳ liếc, cái nhìn kia, hấn thiếu chút nữa nổi lên sát tâm trực tiếp một cước đem đầu của hấn đạp toái.

Có thể hấn cuối cùng không có.

Nghĩ đến này Thi Vũ Huyền liền như vậy bị súc sinh này giết, trong nội tâm không khỏi đến mức sợ.

Có thể lại có thể như thế nào? Dùng mạng của mình đi đổi lấy súc sinh mệnh sao?

Cái này một hận, tựu tạm thời ghi nhớ a, tiên lộ từ từ, một ngày nào đó sẽ ở gặp được.

Một đêm kia, hầu tử không có giống như thường ngày vậy ra đến ngoài động đi luyện côn, mà là thành thành thật thật địa ngốc trong động phủ đọc ngọc đỉnh thư từ. Mượn cơ hội lại hướng ngọc đỉnh lãnh giáo chút ít truy tung linh lực pháp môn.

Tìm một cơ hội, hầu tử lại tìm Lăng Vân tử hỏi hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động chuyện tình, chỉ là Lăng Vân tử như trước ấp úng qua loa quá khứ.

Chỉ nói là cùng ngọc đỉnh chân nhân mới quen đã thân, nghĩ ở lâu chút ít thời gian. Nay ngọc đỉnh tự ngồi ở một bên, cũng đi theo hát đệm.

Côn Luân sơn nơi thị phi, dùng hầu tử bây giờ tu vi thật sự không nên ở lâu, chỉ là cái này Lăng Vân tử lại chẳng biết tại sao lại lão kéo theo. Điều này làm cho hầu tử không khỏi nhiều ít nổi lên chút ít lòng nghi ngờ.

Sáng sớm hôm sau, hầu tử giống nhau thường ngày đi ra đến ngoài động phủ đã tọa tu hành, lại nghe người hô: "Đạo hữu, đạo hữu."

Men theo thanh âm nhìn lại, lại nhìn thấy Thi Vũ Huyền theo phía sau cây nhô đầu ra, khẽ mỉm cười.

Điều này làm cho hầu tử kinh hỉ, chỉ là kinh hỉ qua đi, lại không khỏi chần chờ, một tay rất nhanh hành vân côn.

"Đạo hữu, là ta. Đêm qua đợi ngươi một đêm, đều không gặp ngươi đi ra." Nói, Thi Vũ Huyền ngáp một cái, duỗi lưng một cái, hướng hầu tử đã đi tới.

"Nha." Hầu tử nhàn nhạt cười cười: "Đêm qua có chút mệt nhọc, liền sớm nghỉ tạm."

"Ngươi cũng sẽ khôn? Ta coi trước ngươi tuy là nạp thần cảnh, tinh lực lại so với cái kia cá hóa thần cảnh đại tiên đều muốn tràn đầy."

Hầu tử chích hơi vênh lên môi quyền đương mang qua.

Đặng Thi Vũ Huyền đến gần, hầu tử bỗng nhiên trừng to mắt, một bả nhấc lên hành vân côn hướng phía Thi Vũ Huyền mặt quét quá khứ.

Một kích này tới quá mức đột nhiên, Thi Vũ Huyền thậm chí còn không có kịp phản ứng.

Kích khởi khí lưu đảo qua gò má, thẳng đem Thi Vũ Huyền tóc dài giơ lên.

Hành vân côn cuối cùng không có đánh tiếp, ngừng chỗ ở cự ly Thi Vũ Huyền gò má bắt quá một tác cự ly.

Này khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch, cả người ngổ liệt trên mặt đất, dồn dập địa thở hào hển, hai giọt nước mắt không ở tại trong hốc mắt đảo quanh, hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

"Đạo hữu. . . Ngươi đây là. . ."

Hầu tử buông hành vân côn, đứng lên: "Hôm qua ngươi này sư huynh tìm đến qua ta, hấn nói với ta cũng đã giết ngươi."

"Hấn. . . Hấn tìm đến qua ngươi?"

"Ừ. Đánh một trận, ta thắng, bắt quá không có giết hấn. Ta sợ có người hóa thành hình dạng của ngươi tới đón gần ta, vừa mới chỉ là thăm dò. Hấn hiện tại hấn là còn đứng không đứng dậy mới đúng chứ?"

"Hấn. . . Là ngươi thương? Như ngày đang lúc hoàng hôn một vị sư đệ tại sườn núi thấy hấn ngược lại trong vũng máu, đưa hấn mang về. . . Nguyên lai. . ." Thi Vũ Huyền có chút không thể tưởng tượng nổi địa nhìn qua hầu tử.

"Hấn chưa nói là ta đánh?"

Thi Vũ Huyền chậm rãi lắc đầu: "Không có, hấn cái gì cũng không nói."

"Hừ, hẳn là biết rõ nói cũng vô dụng." Hầu tử khước miệng hơi giơ lên: "Lại là ngươi, không có việc gì liên tới."

Thi Vũ Huyền hơi cúi đầu xuống, thở dài: "Hẳn là muốn giết ta, chỉ là ta sớm có cảnh giác lại có sư phó che chở. Nói cho ngươi hẳn cũng đã giết ta, chỉ sợ cũng nghĩ như đánh lén không thành, cũng tốt mượn đao giết người a. Ngươi vừa mới không có chừng ở, sợ ta lúc này đã ở âm tào địa phủ. Người này, âm hiểm được ngay. Lần này ta sử kế làm cho hẳn lạc tuyến, hẳn làm sao có thể không động sát tâm?"

Hiện tại này Vương Lộ Kỳ còn đứng không đứng dậy tự nhiên không có việc gì, chính là sau này? Hẳn luôn luôn kháng phục một ngày.

Hầu tử nhìn ra cô gái này nguy hiểm tình cảnh, hỏi: "Vậy ngươi kế tiếp định làm như thế nào?"

Thi Vũ Huyền ngẩng đầu lên ngóng về nơi xa xăm cây cối chập chờn đáng người, mờ mịt nói: "Ta cũng không biết."

"Ngươi này sư phó nói như thế nào?"

"Sư phó bán tín bán nghi, dù sao này đại sư huynh cũng là có chút ít bối cảnh, đều không có chứng cứ, nàng cũng không nên nói cái gì."

Hầu tử cười lạnh một tiếng, nói: "Theo ta thấy, chính có thể giết. Nếu là cùng chỗ đánh giá bị ngày qua ngày tính toán, sớm muộn hẳn sẽ có đắc thủ một ngày."

Thi Vũ Huyền lắc lắc đầu nói: "Giết không được."

"Giết không được lúc trước vì sao vừa muốn đắc tội hẳn? Chỉ là vì ra một ngụm ác khí? Đã chết rồi một cái sư muội, vì để cho hẳn thi rớt, lại đáp

trên mạng của mình. Cái này mua bán, thiệt thòi. Làm lỗ vốn sinh ý, cái này cũng không giống như ta đã thấy Ngô Giả đạo tu giả."

Thi Vũ Huyền chậm rãi cúi đầu xuống, có chút cô đơn địa thở dài: "Cho nên, ta vốn là không thích hợp tu tiên."

Sáng sớm gió mát thổi đến, này tinh xảo khuôn mặt trên mang theo sợi sợi tuyệt vọng thần sắc. Mà ngay cả hầu tử nhìn cũng có chút động dung.

Đây là cá ngọc nữ tử, nàng không giống Phong Linh như vậy có sư huynh sư phó sư tôn che chở, cũng không giống Dương Thiên như vậy giỏi về tâm kế. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Nàng có, chỉ là một khóa hết sức chân thành tâm.

Sư muội chết oan, liền muốn trước trả thù, lại hoàn toàn không có bận tâm tự thân an nguy. Có lẽ người như vậy, xác thực không thích hợp tu tiên.

Có thể bởi như vậy, tu thành tiên đều là những người nào? Hầu tử không khỏi thật dài thở dài.

"Ta lại là không sao cả, dù sao ta mấy ngày nữa liền đi. Lượng hấn cũng không lá gan đuổi tới Tà Nguyệt Tam Tinh Động yếu nhân."

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động. . . Tà Nguyệt Tam Tinh Động. . ." Yên lặng niệm hai tiếng, Thi Vũ Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu, phảng phất bắt được một cây cứu mạng rom rạ vậy chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Ngươi là tu Bồ Đề tổ sư môn hạ."

"Đúng." Hầu tử đáp.

"Ngươi là linh đài cử tử chính giữa cái đó vị Đại tiên môn đồ?"

"Tu bồ đề bản thân đồ đệ, vừa thu." Hầu tử thuận miệng đáp.

Cái này một đáp, Thi Vũ Huyền lập tức cả ngờ ngẩn, há to miệng, ngu ngu hồi lâu, hỏi: "Người là . . ."

Nàng giật mình nhớ lại thấy xong mấy lần mặt, mà ngay cả hầu tử danh tự cũng không biết, vội hỏi nói: "Xin hỏi đại tiên đạo hiệu là . . . ?"

"Đạo hiệu còn không có, tên tục lại là có một. Họ Tôn, danh Ngô Không."

Thi Vũ Huyền bề bộn quy chính, dập đầu nói: "Tham kiến Ngô Không sư thúc tổ!"

"Đi đi đi, loạn tên gì?"

"Đây không phải gọi bậy, luận bối phận, ta là nên gọi người sư thúc tổ! Cầu sư thúc tổ thu ta làm đồ đệ." Thi Vũ Huyền bỗng nhiên ồn ào, đầu kia một gõ hạ, liền không đứng dậy.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 67:

Dương Thiên sửa quăng Tà Nguyệt Tam Tinh Động chuyện tình cả Côn Luân sơn đều biết, nếu là mình cũng có thể. . .

Nói ra một câu kia lời nói thời điểm Thi Vũ Huyền tròn tròn mắt kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử, ánh mắt kia trung tràn đầy chờ đợi.

Cái này, có lẽ là nàng hy vọng duy nhất.

Nghe được câu nói kia, hầu tử lập tức trầm mặc.

"Đệ tử chỉ cầu rời đi Côn Luân sơn, kính xin sư thúc tổ nhận lấy ta. Đời này kiếp này, nguyện vì sư thúc tổ làm trâu làm ngựa!" Thi Vũ Huyền gõ phía dưới đi, trắng nõn cái trán nặng nề mà cúi tại cát đá trên. Mặc dù không có đập đầu xuất huyết, nhưng này tiếng vang cũng là làm cho người ta một hồi đau lòng.

Tu tiên trong thế giới, mỹ nữ cũng không so với người khác nhiều lắm may ưu thế. Tại càng nhiều thời điểm các nàng bất quá là so với người khác dễ dàng hơn rước họa vào thân thôi.

Tỷ như này chết oan Vũ Hà.

Thi Vũ Huyền chậm chạp đều không có ngẩng đầu, làm như chờ đợi sinh tử tuyên án vậy.

Hầu tử đứng tại nguyên chỗ nửa ngày cũng không biết nói cái gì cho phải.

Tuy nói chỉ cần hầu tử điếm cá đầu, nàng liền tính vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn, đến lúc đó cùng bọn họ cùng nhau rời đi nơi này phản hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng chính là hợp tình hợp lý chuyện tình.

Chính là chính mình không hiểu giáo, cũng có thể ủy thác cho Thanh Vân tử làm cho hắn mang theo. Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trong đại đa số đạo đồ đều thuộc về loại tình huống này.

Có thể hầu tử mình bây giờ thân phận gì? Cái gì tình cảnh? Cái gì tu vi? Hiện tại thậm chí liên trận doanh đều không làm cho tình huống, chẳng lẽ còn muốn thu cá đồ đệ chuyển nhà?

Ngóng về nơi xa xăm đèn đuốc sáng trưng quân doanh, hầu tử nhàn nhạt hít một câu: "Người xác định tình cảnh của ta so với người hảo sao? Người cũng đã biết người đang ở đây bái một con yêu vi sư? Đó là một cái gì khái niệm, ta nhớ người sanh ở Côn Luân sinh trưởng ở Côn Luân, so với ta rõ ràng hơn a."

"Đệ tử chỉ cầu một cái sống sót cơ hội, một cái khả năng giúp đỡ Vũ Hà cơ hội báo thù. Nàng là ta tốt nhất tỷ muội, từ nhỏ gắn bó. Không nghĩ tới. . . Sớm biết như thế, lúc trước nên ngăn cản nàng cùng súc sinh kia cùng một chỗ. Cầu sư thúc tổ thành toàn!" Thi Vũ Huyền bò xồm trước thân thể, trong lời nói giống như có một chút ghen ngào.

Hầu tử nháy mắt con người, cúi đầu xuống nhìn qua bò xồm trên mặt đất nữ tử, trong thần sắc lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng chỉ là thật dài thở dài, nửa câu lời nói chưa nói.

Đang lúc này, Lãng Vân tử không biết từ nơi nào xông ra, hạp trước hạt dưa đi dạo, tản bộ, xa xa mà nhìn xem hai người: "Thu không tồi. Sư huynh đệ chính giữa tụi người không có đồ đệ, thu cá tịnh lệ nữ đệ tử, sau này cũng có người giúp người châm trà lần lượt nước rửa quần áo xếp chăn, thật tốt?"

Nói, hắn đưa trong tay hạt dưa đưa tới hầu tử trước mặt: "Đến một điếm?"

Trực tiếp đem Lãng Vân tử trong tay hạt dưa không đếm xỉa đi, hầu tử hỏi ngược lại: "Không ngờ như thế sư huynh người thu nhiều như vậy đồ đệ, chính là dùng để duy trì cái này?"

"Đó cũng không phải là, ta yêu thích du sơn ngoạn thủy tham gia náo nhiệt, có thể nào cột vào những này tục sự trên. Người nói, người ta không phải là cầu cá mạng sống cơ hội nha, người tụi nhân tâm cự tuyệt?"

"Người đều biết?" Hầu tử ý vị thâm trường địa nhìn hắn một cái.

"Có thể không biết sao? Cho là thật sư huynh của người ta đây hóa thân cảnh bạch tu a? Nàng ngày đầu tiên buổi tối đến đánh lén ta và người chỉ biết. Ai. . . Nếu là ta liền thu, thật sự ngoan không hạ tâm cự tuyệt. Nhiều người đáng thương nhi a, người xem. Mới nạp thân cảnh tu vi liền có người chịu bái người làm thầy, nên vui vẻ mới là."

"Đi, nàng kia bái người làm thầy." Nói đi, hầu tử quay đầu nói với Thi Vũ Huyền: ", vị này chính là Lãng Vân tử, linh đài cử tử lí lão Bát, nghe nói bái ông ta làm thầy vô luận người nào hắn đều thu, mà ngay cả thiên đình tội phạm truy nã cũng không buông tha."

Vừa nghe lời này, Thi Vũ Huyền vội vàng sửa lại phương hướng hướng phía Lãng Vân tử dập đầu, hô: "Cầu Lãng Vân sư thúc tổ thu Thi Vũ Huyền

vi đồ!"

Cái này một hô, Lãng Vân tử thiếu chút nữa một cái không có đứng vững mới ngã xuống đất.

"Không phải nói nếu ngươi hãy thu sao?" Hầu tử bàn bắt tay vào làm cười trộm nói: ", cho ta xem xem Lãng Vân sư huynh là như thế nào địa nói mà có tin."

"Ngươi cho là thật ta không dám thu a?" Lãng Vân tử thả ra trong tay hạt dưa, vuốt ve ống tay áo đem trên tay dầu trực tiếp sát tại trên đùi, thân thủ đi đỡ Thi Vũ Huyền, rồi lại quay đầu đối hầu tử nói ra: "Ta vẫn thật là thu, tính sao. Ta này Lãng Vân các đang cần người nữ đệ tử chưởng quản nội vụ, hiện tại này chích chim cút tinh ghi chữ ta nửa cái đều xem không hiểu."

"Vây chúc mừng nhị vị hỉ kết thầy trò lương duyên cấp."

"Tạ sư phó!" Thi Vũ Huyền hàm chứa lệ, vội vàng có tránh thoát Lãng Vân tử tay quỳ đi xuống, bỗng nhiên đập đầu ba cái.

"Đừng đừng đừng, lớn lên cái này một bộ thủy linh dạng, đập đầu hồng rồi sư phó đau lòng cấp. Đứng lên đi. Vi sư không so đo những này." Lãng Vân tử đem nàng vịn lên, xiên trước eo một bộ lời thề son sắt bộ dạng nói: "Quay đầu lại ta mang ngươi đi theo ngươi này sư phó nói đi, gọi Mai Kỳ đúng không? Ai môn hạ?"

"Ngọc dạ đạo nhân môn hạ."

"Ngọc dạ? Đây cũng là ai môn hạ?"

"Tiềm hư pháp sư môn hạ."

Lăng Vân tử hiển là có chút hôn mê, gãi gãi đầu sách sách thờ dài:
"Xiển giáo người thực không phải bình thường hơn, đây đều là vài đời đệ tử. Ai. . . Chỉ cần hay là Thái Ất chân nhân môn hạ là được, hấn chào giá ta cấp không nổi."

"Không phải Thái Ất chân nhân nhất mạch, là Cù Lưu Tôn nhất mạch."
Thi Vũ Huyền duỗi ra mười ngón bắt đầu nguyên một đám đếm lấy sư phó sư tôn danh tự, tính ra hầu tử một hồi đầu vầng mắt hoa.

Cái này tu tiên môn phái cùng thế gian tu đạo môn phái không giống với, đặc biệt những cái này tu thành đại đạo môn phái, sư tôn sư tổ cái gì từng người đều còn đang, thật dài một chuỗi. Yếu nói rõ ràng của mình xuất thân thật đúng là không phải nhất thời nửa khắc chuyện tình.

"Cù Lưu Tôn. . ." Lăng Vân tử híp mắt suy nghĩ một hồi lâu, hỏi: "Hấn không phải thành phật sao?"

"Là. Chỉ là tại đây xiển trong giáo còn có để lại chút đệ tử."

"Nha. Cái này nhất mạch dễ giải quyết. Tu vi của ngươi mới nạp thần cảnh, không thể so với Dương Thiên nha đầu kia thanh danh lan xa. Nói sau giá cao bán cá Dương Thiên, tổng cá thêm đầu cho ta, cũng coi như hợp lý. Việc này cùng ngươi này sư phó đàm nói chuyện liền có thể giải quyết."

"A? Bán Dương Thiên? Thêm đầu?" Thi Vũ Huyền nghe mòng.

"Ai, từ nay về sau ngươi sẽ hiểu."

Cái này Lăng Vân tử thực không phải bình thường yêu thu đồ đệ đệ, vừa mới còn một bộ bị buộc bắt đắ dĩ bộ dạng, quay đầu lại liền lại vui tươi hơn hờ mà dẫn dắt Thi Vũ Huyền đi giới thiệu cho ngọc đỉnh cùng Dương Thiên.

Ngọc đỉnh ý vị địa tán dương, thân là sư tử Dương Thiên lại xa cách, khiến cho Lăng Vân tử một hồi xấu hổ.

Bất quá hẳn cũng xấu hổ quen.

Hầu tử trụ cây gậy xa xa địa xem, nhìn Thi Vũ Huyền cười thành một đóa hoa, một lòng cũng là buông đến không ít.

Đãi đến lúc xế chiều, Lăng Vân tử liền dẫn Thi Vũ Huyền hướng Vũ Hoa Quan đi, ngọc đỉnh sợ Mai Kỳ không dễ nói chuyện, cũng cùng nhau theo quá khứ.

Trước khi đi, Lăng Vân tử lôi kéo hầu tử đến một bên hạ giọng hỏi: "Muốn hay không sư huynh ta thuận tiện bả này chường mắt Vương Lộ Kỳ cho làm thịt?"

"Có thể như vậy phải không?" Hầu tử hồ nghi địa nhìn hẳn một cái.

"Có thể là có thể, ta giết hẳn, đó là tùy thời tùy chỗ, chạy đều đừng nghĩ chạy. Chích đúng vậy a, tại đây Côn Luân sơn giết người, quay đầu lại sợ là yếu dẫn đến điểm phiền toái nhỏ. Người biết này Thái Ất chân nhân cái gì đức hạnh. Bất quá, nếu là người đáp ứng tại đây kim hà động ngọc hẳn cá một năm, sư huynh ta liền không sợ phiền toái!"

"Này dễ tính."

Lăng Vân tử chau nâng chữ bát (八) mi, ý vị thâm trường địa chăm chăm vào vẻ mặt lạnh như băng hầu tử nói ra: "Tính dễ tính, người nói tính, ta thật có thể tính? Sau này dẫn xuất phiền toái gì, cũng đừng trách ta không quản nha. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Không quản liền không quản."

Nghe được hầu tử chém đinh chặt sắt địa trả lời, Lăng Vân tử cũng không nói chuyện, rung đùi đắc ý mà dẫn dắt Thi Vũ Huyền cùng ngọc đinh cùng nhau hướng phía hoa mưa quan mà đi.

Đợi đến mặt trời lặn phía tây mới nhìn đến bọn họ dọc theo sơn đạo cười cười nói nói địa trở về.

Thi Vũ Huyền sau lưng lưng đeo cái bao, trên mặt treo nhàn nhạt địa tiểu dung, khóe mắt còn có chút vệt nước mắt.

Hầu tử dựng cây gậy đứng ở cửa ra vào, đối với Lăng Vân tử sử cái ánh mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

Lăng Vân tử vui tươi hơn hờ địa quay đầu lại nhìn Thi Vũ Huyền liếc, nói: "Nữ hài tử nha, ly biệt tông yếu rơi vài giọt nước mắt. Dù sao cũng là dưỡng dục nàng nhiều năm sư phó a."

"Sư phó của nàng không nói gì?"

"Không có, chỉ là hỏi nàng ý của mình, sau đó đáp ứng. Còn ý vị cảm tạ. Chúng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động linh đài cứu tử thì so với thập nhị kim tiên kém một chút, so với này ba năm thay mặt đệ tử tự nhiên là thắng không biết bao nhiêu lần. Huống chi bọn họ cái này nhất mạch tại Côn Luân sơn vốn là không có rồi không có bằng chứng. Ừ, không đúng, từ nay về sau nên gọi linh đài mười tử, nói Ngô Không sư đệ, người sau này đạo hiệu nhớ tới cá tên là gì? Ngô Không tử. . . Cái này nghe là lạ."

Hầu tử tròn trắng mắt nói: "Gọi Ngô Không đạo nhân như thế nào?"

Lăng Vân tử nhú mày nói: "Vậy không được, cùng chúng ta liền đứng lên không áp vận, không phải một cái cách điệu. Nếu không sư huynh ta chọn cá ngày tốt làm cho cá nghi thức, tìm vài cái thể gian thi thư mọi người cho người nâng cá đã dễ nghe lại nhã vận tên rất hay?"

"Ai nói yếu cùng các ngươi một cái điều." Hầu tử trực tiếp mắt trắng không còn chút máu, xoay người đi vào động phủ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 68:

Bữa tối thời điểm Dương Thiên như cũ là bận trước bận sau, lại không còn là một người bề bộn.

Có lẽ là vì có một ấn tượng tốt, có lẽ nguyên lai Vũ Hoa Quan chính là chỗ này loại bầu không khí, Vũ Huyền chịu khó được có chút làm cho Lăng Vân tử ngoài ý muốn.

Giúp đỡ Dương Thiên nấu cơm, thu thập bàn ăn cũng thì thôi, xong rồi vẫn không quên ký cho Lăng Vân tử châm trà lần lượt nước phụng dưỡng tả hữu, một bộ dễ bảo bộ dáng.

Điều này làm cho Lăng Vân tử rất là vui vẻ, con mắt thỉnh thoảng lại hướng Dương Thiên trên người phiết, làm như thị uy giống như địa còn ý vị địa cùng ngọc đỉnh trò chuyện cái gì tôn sư trọng đạo.

Cho tới cuối cùng Dương Thiên dứt khoát ngã bình nói yếu xuất động ngoài đi hít thở không khí, đi ra.

Hầu tử thâm nghĩ cái này Lăng Vân tử bình thường nên phải là nhiều thiếu tôn trọng a.

Nghĩ dưới tay hấn nhất bang tử yêu quái đồ đệ, hấn là là một bộ thói tính tình không hiểu cái gì tôn sư trọng đạo, này Lăng Vân tử mình cũng cả ngày hi hi ha ha không có điểm đứng đắn không có chút nào đương sư phó bộ dạng.

Cái này không khỏi làm cho hầu tử có chút chờ mong Lăng Vân các đến tốt cùng là cái gì dạng đạo quan.

Cuối cùng, Lăng Vân tử xem hầu tử một mực ngồi chồm hồm ở một bên nghiên cứu thư từ, liền đi tới hỏi: "Đêm nay thời tiết cũng không tệ lắm, như thế nào không giống bình thường như vậy đi ra ngoài luyện côn?"

"Ngươi không phải biết rõ còn cố hỏi sao?" Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi trả lời.

Lăng Vân tử miệng tiến đến hầu tử bên tai, sâu kín thuyết: "Vừa mới chúng ta đi thời điểm nhìn thấy hắc, mặt mũi bầm dập địa, nhất thời nửa khắc không xuống giường được. Nếu như không phải hắc sư phó y thuật coi như cao minh, lại có không biết nơi đó đưa tới tiên đan xâu mệnh, sớm gặp diêm vương đi. Ngươi không gặp hắc xem ta thu Thi Vũ Huyền đương đệ tử, hàm răng cắn được được kêu là một cái vang lên a, thiếu chút nữa một ngụm lão huyết nhổ ra không trừng trị mà chết. Ha ha ha ha, ta Lăng Vân thích nhất làm chuyện loại này."

"Ta không phải sợ hắc, tỵ tình hình bây giờ, lượng hắc cũng không có biện pháp. Trời biết đạo hắc còn nhận thức những người nào, ngươi cũng không nói có không biết địa phương nào tổng tới tiên đan xâu mệnh sao? Vạn nhất những người khác đến? Ta còn không có như vậy bị coi thường không có việc gì đi ra ngoài tìm việc." Hầu tử cúi đầu xuống tiếp tục đọc qua thư từ.

"Kỳ thật ngươi đến ngoài động luyện côn ngược lại cũng không sao, lưỡng hóa thần cảnh tại nơi này, một cái thập nhị kim tiên một cái linh đài cử tử. Cái này Côn Luân vùng núi giới đạo đồ, chính là đầu óc cho lừa đá cũng không dám chạy đến cái động khẩu đến ám toán. Về phần những cái này tu vi đủ cao, cũng sẽ không mạo hiểm cùng hai người chúng ta vạch mặt nguy hiểm làm cho này hàng xuất đầu mới là."

Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn Lăng Vân liếc, nghĩ thâm cái này nói cũng đúng.

Chính mình lúc trước cử động, Lăng Vân tử rõ ràng biết được nhất thanh nhị sở.

Có phải là từng hóa thân cảnh Ngô Giả đạo tu giả cảm giác năng lực đều là mạnh như vậy? Hấn hơi nghiêng đi thân thể nhìn cách đó không xa đang tập trung tinh thần viết cái gì ngọc đỉnh liếc.

Hấn không phải là.

Theo hấn biết, Ngô Giả đạo tu giả bên trong cũng có phân loại, dị thường phức tạp. Hơn nữa liền là đồng dạng tu tập nội dung, tư chất cao thấp tu đi ra cũng có khác biệt, chính là đều là hóa thân cảnh, chính giữa cũng chia thiết nhiều giai.

Tỷ như tu bồ đề cùng Lăng Vân tử, lại nói tiếp liền đều là loại hóa thân cảnh. Nhưng tu vi đã có thể kém cách xa vạn dặm.

Nếu như Dương Tiễn thuộc về hóa thân cảnh giới, thiên đình thuộc về hóa thân cảnh thiên tướng thượng tướng cộng lại ít nói cũng có ba năm trăm. Nhưng ai muốn cho rằng cái này trên ba năm trăm thiên tướng thượng tướng một loạt cùng lên có thể nắm bắt Dương Tiễn, này chỉ có thể nói rõ người nọ không biết.

Hầu tử đem ánh mắt theo ngọc trên thân đỉnh thu trở về, tiếp tục tập trung tinh thần mà nhìn xem quyển sách trên tay, thuận miệng hỏi: "Hay là trước nói nói khi nào thì trở về đi."

Cái này vừa nói, Lăng Vân tử biểu lộ lúc này cương cứng đờ, xấu hổ cười nói: "Nơi này không ngừng được rất tốt sao?"

"Ý của ngươi là nói, không muốn đi rồi?" Hầu tử không biểu lộ mà chăm chú nhìn Lăng Vân tử hỏi.

"Không đi? Này thật cũng không là. Sư đệ ngươi khó được đi ra một lần, chẳng lẽ không nghĩ đến xử tán giải sầu sao?"

"Người nơi này nguyên một đám chứng kiến ta cũng giống như đã gặp quỷ giống như địa, bên ngoài còn có một chồng chất thiên binh tại. Ta nên đi cái đó giải sầu?"

Lăng Vân tử ngẩng đầu lên tinh tế suy nghĩ hạ, nói: "Sư đệ ngươi cái này nói cũng đúng, nếu không như vậy, mấy ngày nay chúng ta liền rời đi nơi này, đến ta Lăng Vân các đi ở vài ngày. Ta bên kia không ai có thể xa lánh yêu. Như thế nào?"

Hầu tử gò má hơi co rúm hai cái, hô hấp lập tức dồn dập vài phần, cắn chặt hàm răng.

Này nắm thư từ tay đã đem thư từ theo như được hơi khom dưới đi.

Gặp tình hình này, Lăng Vân tử vội vàng chạy đi đi.

Thời gian lại là ngày từng ngày địa qua, hầu tử cả ngày miêu tại thư trong đóng lại là lấy được ích lợi nhiều, chỉ là trong nội tâm như trước nhớ thương trước hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động chuyện tình.

Với hắn mà nói, học được bảy mươi hai biến cùng bổ nhào vân mới là chính đạo, tài năng thoát khỏi trước mắt quẫn cảnh.

Lăng Vân tử như trước chết kéo lại kéo, chỉ là thấy hầu tử tính tình càng ngày càng táo bạo bộ dạng, thái độ ẩn ẩn có chút mềm nhũn.

Mà động phủ bên ngoài, ngày đó binh tuyến tướng chuyện tình cũng còn đang bận việc trước không thấy chút nào chấm dứt dấu hiệu.

Về phần Thi Vũ Huyền, tiểu nha đầu này từ đi đến kim hà động sau biểu hiện quả thực có thể nói đệ tử mẫu, thập phần đòi Lăng Vân tử niềm vui. Rảnh rỗi thời điểm cũng sẽ cùng hầu tử lôi kéo làm quen, đối tại có thể bài nhập Lăng Vân tử môn hạ lòng cảm kích có thể nói yêu thương ngôn ngữ.

Ước chừng nửa tháng sau, ngoài động đột nhiên truyền tới một thanh âm.

"Xin hỏi ngọc đỉnh chân nhân có ở đây không? Xin hỏi ngọc đỉnh chân nhân có ở đây không?"

Lúc này ngọc đỉnh chân nhân không biết vì sao sự ra cửa đi, trong động phủ chỉ còn lại bốn người khác.

Nghe được được kêu là tiếng cửa, Thi Vũ Huyền bất minh sở dĩ, Dương Thiên sắc mặt lại hơi biến đổi, nghi hoặc mà hướng trước cái động khẩu phương hướng nhìn qua.

Liếc nhau một cái, Lăng Vân tử hướng phía hầu tử sử cái ánh mắt: "Ra đi xem."

Cũng không nghĩ nhiều, hầu tử kéo theo bất ly thân hành vân côn liền hướng phía ngoài động đi đến. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Còn không có ra đến ngoài động phủ, hầu tử cũng đã cảm giác được ngoài động có vài chục cỗ mạnh yếu không đồng nhất linh lực.

Điều này làm cho hẳn nhiều ít có chút ít nghi hoặc, nhưng Lăng Vân tử tổng không đến mức hại hẳn a? Ngoài động đều là ai, Dương Thiên có lẽ

không rõ ràng lắm, nhưng Lăng Vân tử hẳn là đã sớm cảm giác tám chín phần mười mới đúng.

Đi ra cái động khẩu, ánh mặt trời chói mắt đánh úp, hầu tử hơi nheo lại con mắt, trước mắt một hồi trắng xoá.

Đột nhiên nghe được một cái thanh âm quen thuộc: "Chính là hắn!"

Hầu tử bỗng nhiên nhắm mắt, lại chậm rãi mở ra. Chỉ thấy trước mắt một mảnh chướng mắt ngân quang!

Lí ba tầng ngoài thiên binh, từng kiện từng kiện ngân sắc khải giáp, thành từng mảnh bạch sắc cánh chim giã ra, từng thanh giáo lóe hàn quang!

Trong chuyện này lại vẫn phân loại hơn thiên quân tiểu tướng!

Ở đằng kia chính phía trước đứng, là một vị dáng người khôi ngô thiên tướng, thiên tướng sau lưng, là một tấm quen thuộc mặt -- Vương Lộ Kỳ!

Chúng kiến này khuôn mặt trong nháy mắt hầu tử lập tức trong nội tâm run lên, nắm hành vân côn tay không khỏi rất nhanh đi.

Lúc này Vương Lộ Kỳ hiển nhiên còn chưa có khởi hẳn, trên người cột băng vải, trong tay trụ quả trượng. Khuôn mặt cũng chưa hoàn toàn tiêu sung.

Có thể... Lăng Vân tử nhất định là biết rõ ngoài động đều là ai, vì cái gì còn làm cho hắn đi ra xem?

Không đợi hầu tử suy nghĩ cẩn thận, chỉ thấy ngày đó đem vung tay lên quát to: "Nắm bắt này yêu hầu."

"Dạ!"

Một chúng thiên binh lúc này thao nâng trong tay binh khí hướng phía
hầu tử vây quanh quá khứ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 69:

Càn Nguyên Kim Quang động quan kính trong điện, ngọc đỉnh chân nhân cùng Thái Ất chân nhân ngồi đối diện nhau.

"Sư huynh, người đề cho ta tới, chính là vì đề cho ta đem Ngô Không giao ra đi?" Ngọc đỉnh chân nhân có chút không thể tưởng tượng nổi địa mở to hai mắt.

"Ngô Không, chính là yêu hầu danh tự a? Thiên tướng yêu nhân, đưa hắn giao ra đi cũng được."

"Cái kia gọi Vũ Hà đạo đồ cũng không phải Ngô Không giết, chẳng lẽ người ngay cả ta cũng không tin?" Ngọc đỉnh thoáng cái đứng lên.

"Ta tự nhiên là tin. Huống hồ, cái này Côn Luân sơn có đạo đồ năm trăm vạn, chớ nói không phải hắn giết, chính là hắn giết thì như thế nào? Con đường tu tiên vốn là hung hiểm, như tu Ngô Giả đạo cũng không hiểu giữ sự trong sạch tự bảo vệ mình ngược lại vì tình dục sở mê, chính là không chết cũng khó có sở thành. Như vậy đạo đồ, đừng nói chết một người, chính là chết mười cái, ta cũng sẽ không hỏi đến mảy may."

"Đã chuyện này không truy cứu, sư huynh người cũng biết tiền căn hậu quả, vì sao còn đề cho ta đem Ngô Không giao ra đi? Đêm qua phóng thích thiên quân chỗ nhốt yêu quái đắc tội danh, hẳn là này Vương Lộ Kỳ hãm hại Ngô Không!"

Ngọc đỉnh hiển nhiên là nổi giận, này thanh âm cao tám độ, tại rộng lớn trong đại điện cộng hưởng, nặng nề quanh quẩn.

Nhưng mà, Thái Ất chân nhân nhưng chỉ là nhàn nhạt nhìn thoáng qua ngọc đỉnh chân nhân rất nhanh nắm tay, đem ánh mắt hơi trên đời, nhìn thẳng ngọc đỉnh hoảng sợ hai mắt, này thần sắc nhàn nhã đến làm cho ngọc đỉnh càng phát ra phần nộ.

Hắn chậm rãi nói: "Su đệ a. Tượng người như vậy trên chọc nhân quả, như thế nào khiến cho? Này Vương Lộ Kỳ tuy có không phải, nhưng nói cho cùng cũng là ta Côn Luân nhất mạch, đừng không phải chúng ta còn muốn chính mình vạch trần của mình khoảng không thành? Nghĩ ngày đó đem cũng không phải ngu ngốc hạng người, đã bọn họ đều nguyện ý tin, chúng ta vì sao không tin?"

Ngọc đỉnh đã là cấp hỏa công tâm, chia thẳng vào Thái Ất quát mắng: "Người tại chúng ta Côn Luân sơn bị bắt, thiên quân đối yêu tinh từ trước đến nay tàn nhẫn, nếu có cái gì không hay xảy ra, đến lúc đó người như thế nào cùng tu bồ đề giải thích?"

Thái Ất chân nhân như trước đăm đăm mà chăm chú nhìn ngọc đỉnh: "Côn Luân sơn bên ngoài là ta chấp chương, tất cả môn rốt cuộc còn là làm theo ý mình, còn đây là mọi người đều biết việc. Huống hồ, thiên đình chấp chương sáu nói, thiên quân yếu nhân tra án, chúng ta phối hợp, cũng là không gì đáng trách. Về phần thiên quân như thế nào đối đãi này đầu khi, liền không là chúng ta lo lắng việc."

Nói đi, Thái Ất chân nhân trên mặt dần dần lộ tiểu dung.

Lúc này, ngọc đỉnh bên hông chuông bỗng nhiên vang lên.

...

"Lão đầu tử này chạy đi đâu?" Trồn trong động phủ Dương Thiên có chút khẩn trương địa dao động trong tay vung vẩy chuông.

...

Cúi đầu hoảng sợ mà nhìn xem này chấn động chuông, ngọc đỉnh ngẩng đầu nhìn về phía trước mắt mỉm cười sư huynh của mình, lập tức sắc mặt trắng bệch.

"Nguoi!" Ngọc đỉnh xoay người liền muốn đi.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, một hồi cuồng phong đảo qua ngọc đỉnh khuôn mặt, giơ lên râu tóc, nguyên bản rộng mở đại môn cũng đã đóng.

To như vậy điện phủ nhất thời lâm vào một mảnh đen kịt bên trong, Thái Ất chân nhân ngời lẳng lẳng, nhàn hạ thoải mái. Ngọc đỉnh chân nhân lẳng lẳng địa đứng, rất nhanh nắm tay, hai vai lạnh run.

To như vậy điện phủ, chỉ còn lại có ngọc đỉnh chân nhân nặng nề tiếng thở dốc.

"Sư đệ a, nguoi hồi lâu chưa tới ta đây quan trung, tối nay, liền tại quan trung ở lại a. Nguoi ta sư huynh đệ, cũng tốt tự ôn chuyện chuyện a." Hắc tự tay nhắc tới một bên sôi trào ấm nước, vì ngọc đỉnh ngâm vào nước trên một ly trà, chậm rãi thở dài: "Về phần này còn trong động phủ Dương Thiên, đã không phải là đồ đệ của nguoi, cũng đừng thao này phần lòng dạ thanh thảo."

...

Đổi mặt người đông thế mạnh thế tới hung hung thiên binh thiên tướng, hầu tử cắn chặt răng, âm thầm rất nhanh trong tay cây gậy tùy thời chuẩn bị

phát tác.

Chính là biết rõ đánh không lại, hấn cũng không phải hội ngòi chờ chết người!

Chỉ là Lãng Vân tử vì sao. . .

Đang lúc đại chiến hết sức căng thẳng lúc, sau lưng truyền đến Lãng Vân tử thanh âm.

"Đừng, đừng! Nhất định là có cái gì hiểu lầm!" Lãng Vân tử kinh hô trước theo trong động phủ chạy vội ra.

Nhìn xem Lãng Vân tử này nhìn như bối rối thần thái, hầu tử đột nhiên cảm giác được một hồi chán ghét.

Ở chung lâu như vậy, giờ phút này hấn lại phát hiện mình hoàn toàn xem không hiểu vị sư huynh này đến tột cùng là hạng người gì. . .

Ngươi rõ ràng sớm biết như thế, vì sao còn muốn cho ta đi ra? Như là đã đi đến một bước này, vì sao còn muốn diễn trò?

"Ngươi là ai?" Ngày đó đem lấy lấy mặt nạ xuống, lộ ra lão má hồ cùng với một tấm tràn đầy dữ tợn mặt.

"Tại hạ Lãng Vân tử." Nói, hấn theo trong tay áo móc ra chính mình Lãng Vân các lệnh bài thân thủ đưa tới.

Hai cái thiên binh cầm trong tay vũ khí bề bộn hộ tại thiên tướng trước người, lại bị ngày đó đem một bả đẩy ra.

Thân thủ tiếp nhận Lãng Vân tử lệnh bài nhìn lướt qua, vung trở về:
"Nguyên lai là Lãng Vân các Lãng Vân tử a. Ha ha ha ha."

"Chính là tại hạ." Lăng Vân tử cười làm lành nói: "Vị này chính là của ta một vị cố nhân, cũng là cái này kim hà động khách nhân. Nhất định là có cái gì hiểu lầm a?"

Cố nhân?

Đứng ở một bên hầu tử rất nhanh gậy gộc tay cũng đã lạnh run, gắt gao chăm chăm vào hư tình giả ý Lăng Vân tử.

"Không có gì hiểu lầm!" Đứng ở thiên tướng sau lưng Vương Lộ Kỳ hét lên: "Tôi hôm qua để cho chạy yêu vật kia chính là hấn! Ta tận mắt nhìn thấy, nơi nào đến hiểu lầm?"

Ngày đó đem mặt không biểu tình mà nhìn xem Lăng Vân tử, tay giơ lên tùy ý địa cứng cứng, nói: "Đêm qua có người ban đêm xông vào ta thiên hà thủy quân doanh địa, để cho chạy dùng để sàng chọn tân binh yêu quái. Cái này Côn Luân dãy núi tới gần cũng liền chỉ có của người vị này. . 'Cố nhân' là yêu, huống hồ, cũng có chứng nhân. Vì thế, chúng ta đặc biệt đến tập nã."

Lăng Vân tử quay đầu lại đi nhìn hầu tử liếc, cái nhìn này, trên mặt hấn chất đầy tiểu dung lập tức cứng đờ.

Hấn rõ ràng chứng kiến hầu tử trong mắt nồng hậu lửa giận, đúng là đối với hấn mà đến.

Hầu tử giảm thấp xuống thanh âm, trơ mắt nhìn Lăng Vân tử, nói ra: "Đã muốn cho ta bị bọn họ bắt đi, lại tại sao phải khổ như vậy làm bộ làm tịch?"

Ngẩn ngui lỗi ngạc sau, Lăng Vân tử lại đổi lại nguyên bản thần sắc, quay mặt đi cười ha hả địa đối thiên tướng nói ra: "Tôi hôm qua ta cùng với hấn tại một khối, các người có chứng nhân, ta cũng vậy tính chứng nhân a."

Hắn làm sao có thể phân thân lưỡng địa lên vào thiên hà thủy quân doanh địa? Cái này xác định vững chắc là hiểu lầm."

Chỉ nghe ngày đó đem lạnh lùng nói: "Có phải là hiểu lầm, chúng ta mang về hỏi thăm một phen đều có nhận! Năm bắt!"

Nói đi, lại là vung tay lên.

Một ít chúng thiên binh lúc này giơ tay lên trung bình khí, hầu tử cũng giữ chặt trong tay cây gậy tùy thời chuẩn bị động thủ.

Giương cung bạt kiếm thời khắc, Lăng Vân tử lại bề bộn mở ra hai tay ngăn tại hai phe trong lúc đó hô: "Chậm! Chậm! Thiên tướng kính xin dàn xếp thoáng cái! Ta chính là tu Bồ Đề tổ sư tọa hạ đệ tử Lăng Vân tử, kính xin thiên tướng cho cá mặt mũi."

Hầu tử trên mặt hiện lên một tia cười lạnh, hắn thậm chí cảm thấy được, nếu như một hồi đánh nhau, hắn hội trước cho Lăng Vân tử một gậy!

"Không dám để cho chúng ta dẫn người trở về, hắn là trong lòng có quỷ! Cái này Lăng Vân tử, nên cùng nhau năm bắt!" Vương Lộ Kỳ ở một bên hô.

"Ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ! Như ngươi bực này âm hiểm xảo trá đồ đệ, nếu dám lại nói bậy, đừng trách ta vô tình!" Lăng Vân tử chỉ vào Vương Lộ Kỳ chửi âm lên.

"Tu Bồ Đề tổ sư nếu thật cần muốn chúng ta cho cái này mặt mũi, tự nhiên hội tin nổi Thiên Bồng Nguyên Soái. Về phần ngươi nha, Lăng Vân tử, như ngươi còn chống đỡ chúng ta thiên hà thủy quân nói, chú ý hỏi ngươi một cái chứa chấp đắc tội trách!"

Bọn họ người một lời ta một câu địa tranh luận kịch liệt, hầu tử lại mấy may đều không nghe vào đi.

Trong mắt của hắn tràn đầy phần nộ, tràn đầy nghi hoặc, một phương muốn hãm hại hắn, hắn nhận biết. Có thể một phương khác, vì sao phải phản bội hắn?

Đang lúc hầu tử ở vào vô hạn tuyệt vọng thời khắc, sau lưng truyền đến Dương Thiên thanh âm.

"Người là thật không hiểu hay là giả không hiểu, đến nước này, còn có nói tất yếu sao? Trình diễn được tốt như vậy, làm gì vậy không đi đương con hát?"

Nghe được thanh âm này, cầm đầu thiên tướng trên mặt lập tức nhiều hơn một ti chân chờ. Không đợi hắn nghĩ lại, chỉ nghe một tiếng quát nhẹ, ba đạo hồng quang theo trong động bắn ra, trong nháy mắt đánh bại ba gã thiên binh.

Đổi mặt đột nhiên xuất hiện công kích, thiên binh hàng ngũ lập tức một mảnh bồi rôi!

"Trấn định! Trên thuận!"

"Dạ!"

Một bộ phận thiên binh tháo xuống trên lưng mình trọng thuận ngăn cản đến đội ngũ phía trước nhất. Cả đội ngũ cũng nhanh chóng quấy rầy, lại lần nữa tập kết, nghiêm chỉnh huấn luyện.

Có thể đội ngũ dù sao cũng là đội ngũ, tức liền như thế nào nghiêm chỉnh huấn luyện, cũng so không được tay của một người chân nhanh.

Không đợi những thiên binh kia một lần nữa hoàn thành bày trận, Dương Thiên đã lẳng không bay ra vọt tới phía trước nhất, trường lẳng nghịch qua hầu tử vai, lưu lại một trận mùi thơm ngát.

Ngửa đầu nhìn lại, một thân này bạch y nhẹ nhàng, tựa như tiên tử vậy, sau lưng treo trên bầu trời bảo liên đèn tản ra hôn hồng quang.

Lẳng liệt phong giơ lên tóc dài, này nguyên bản mị hoặc hai con người, giờ phút này sắc bén vô cùng.

Trong tích tắc, một ít chúng thiên binh lại cũng thấy ngây dại.

"Người đến người phương nào! Hãy xưng tên ra!" Ngày đó đem bỗng nhiên rút ra bên hông trường kiếm gầm hét lên.

Có người áp vào thiên tướng bên người lẳng lẽ thì thầm: "Cái này chỉ sợ là... Dương Thiên."

Ngày đó đem cầm kiếm tay lập tức run lên.

Cố gắng là vì Dương Thiên xuất hiện qua được tại đột nhiên, những thiên binh kia trong nháy mắt hợp thành giáo, thuẫn, tiễn ba người một tổ trận hình, lần lượt từng cái một Trường Cung kéo đến mãn huyệt, lại nguyên một đám ngân người, không biết kế tiếp ứng nên như thế nào.

Dương Thiên ngửa đầu, xa xa địa nhìn này kinh ngạc thiên tướng, thần nhiên cười, lẳng không xoay tròn gian tiện tay rơi vải ra sáu đạo hoàng phù.

"Dương Thiên, đừng!" Lẳng Vân tử hô lớn.

Nhưng mà, này sáu đạo hoàng phù cũng đã hướng phía bốn phía tán đi, trong nháy mắt liền đã phiêu đến thiên binh đỉnh đầu, nổ bung, tán ra trận trận hoàng yên đem tất cả thiên binh đều bao bọc ở trong.

"Là sương mù độn! Đừng hoảng hốt!"

"Ồn định! Đừng loạn!"

"Bày trận! Bảo vệ chặt cương vị đừng làm cho bọn hấn chạy!"

"Không tốt! Cái này yên có độc! Ngao --!"

Trước mắt một mảnh hỗn loạn, tràn ngập hoàng yên trung lơ mờ có thể thấy được thiên binh một người tiếp một người địa ngã xuống.

Dương Thiên chậm rãi bay xuống tại hầu tử bên cạnh bên cạnh, hơi ngẩng đầu lên, khoe miệng mang theo một vòng mỉm cười, lạnh lùng địa quét những kia trên mặt đất quay cuồng giãy dựa thiên binh liếc, nàng nói khẽ: "Đi mau."

"Đi chẳng phải nói không rõ sao?" Lăng Vân tử hô to trước thân thủ muốn đi tùm ở hầu tử. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Dương Thiên bỗng nhiên xoay người một cái, trong tay chẳng biết lúc nào cũng đã nhiều hơn một bả mảnh kiếm, mũi kiếm thẳng đội lên Lăng Vân tử yết hầu trên.

Lăng Vân tử cả kinh, liền tranh thủ tay thu trở về, lui về sau một bước: "Người. . . Người muốn làm gì?"

Mở to lạnh như băng được không có một tia tình cảm con mắt, Dương Thiên quát lớn: "Người cho rằng một con con khi yêu bị thiên binh bắt đi rồi nói được thanh sao? Đừng cho là ta không biết người có chủ ý gì!"

Lăng Vân tử lập tức á khẩu không trả lời được.

Dắt lấy hầu tử tay, Dương Thiên hướng phía một trong đó phương hướng phá vòng vây, giơ tay chém xuống, ven đường vài cái cản đường thiên binh đầu thân chỗ khác biệt.

Một giọt máu tươi văng đến này trông như ngọc khuôn mặt, lạnh như băng không có một tia nhiệt độ.

Cái này rõ ràng không là một vị tiên tử, mà là một vị tước tử địa ngục la sát!

Một màn này thấy hầu tử không khỏi trong nội tâm run lên.

Có lẽ giờ khắc này, hầu tử mới chánh thức thấy rõ Dương Thiên là dạng gì một người.

Nàng cùng thế gian nữ tử hoàn toàn bất đồng.

Nàng có được tuyệt thế khuôn mặt, lại không có vậy nữ tử ôm ấp tình cảm.

Nàng có được sáu đạo tôn quý nhất huyết mạch, lại gánh vác khắc sâu nhất cừu hận.

Nàng ích kỷ làm cho người khác giận sôi, kiêu ngạo làm cho người khác chán ghét, lãnh khốc làm cho người khác đau lòng, chính là có lệ, cũng chỉ hội một mình đối với trắng sáng chảy.

Nhưng mà, tại ngàn năm quang âm lí, cùng bất công vận mệnh không ngừng vật lộn không hề chỉ là nàng này được xưng là cái thế anh hùng ca ca.

Còn có, cái này vốn nên có được như nước thì giờ nữ tử. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 70:

Trực tiếp theo sơn ải nhảy lên mà qua, theo Dương Thiên, hầu tử một đường chạy như điên.

Sau lưng bọn họ là vô số thiên binh tiếng kêu thảm thiết, một nhúm đạn tin hiệu phóng lên trời, nổ bung, tràn thấy được màu đỏ sương mù. Xa xa chiến hạm đâm nổi lên trống trận, thổi lên kèn.

Vô số thân ảnh theo trên chiến hạm bay lên trời, càng nhiều thiên binh đang tạt chạy đến, rậm rạp chằng chịt, giống như bầy ong vậy.

Hầu tử quay đầu đi, phát hiện lãng không bay tại chính mình bên cạnh bên cạnh Dương Thiên trong thần sắc có nói không nên lời ngưng trọng.

Sau lưng nàng này chậm rãi tán đi hoàng yên bên trong, sáu bảy danh trùng độc không sâu thiên binh thiên tướng triển khai cánh chính hướng bọn họ đuổi theo.

Xoay người, Dương Thiên gắt gao chăm chăm vào xa xa truy kích mà đến sáu bảy cái ngân sắc thân ảnh, quát khê: "Chạy."

"Cái gì?"

"Ta gọi ngươi chạy! Dùng lão nhân dạy ngươi ẩn khí thuật, đừng dọc theo sơn đạo, chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, ngàn vạn đừng trở về! Ta sẽ đi tìm ngươi!" Dương Thiên trong mắt mang theo kiên định.

Gỡ xuống dây cột tóc, bó ở ống tay áo của mình, thân ảnh của nàng chậm rãi bay lên, hơn mười kiện các màu pháp khí bị tể ra.

"Cận chiến ta xác thực không được, nhưng kéo ra cự ly, cái này cứ như vậy vài cái tên còn chưa đủ ta hạ món ăn!"

Ngay sau đó, tại hầu tử kinh hãi trong ánh mắt, lăng phong lướt trên.

Ba cục đá lăng không kết thành hình tam giác, một cái hình tròn cái thuẫn tại trên đó như ẩn như hiện, khắc có kỳ lân đồ đằng.

Kiểm trong tay rời tay mà đi, trong nháy mắt phân liệt thành trên trăm chi đồng dạng lớn nhỏ mảnh kiếm, kết thành kiếm trận.

Một sợi thờng tác lăng không bay lên, nhanh chóng bành trướng, hóa thành dài mười trượng cự xà.

Hơn mười khóa cây đậu roi vãi hướng mặt đất, nhanh chóng cắm vào trong đất, hơn mười người quơ trường đằng cây quái chui từ dưới đất lên ra.

Một tấm hoa lệ chần lông bay về phía bầu trời, lăng không xoay tròn, trên mặt đất sáng lên màu đỏ pháp trận.

Choàng tại tóc dài trên bạch sắc con chồn nhưng lạng lẽ thoát ly, hóa thành hai con bạch sắc cửu vĩ hồ rơi xuống trên mặt đất phát ra tê tê gầm nhẹ.

...

Dương Thiên sau lưng, hai mảnh như ảo ảnh bạch sắc cánh chim mở rộng, hai ngón tay kẹp lấy một mảnh lá xanh để vào trong miệng, dễ nghe làn điệu vang vọng cả cái sơn cốc, phóng thích pháp khí phảng phát tước nhảy lên.

Thất thái quang hoa chiếu rọi không trung.

Chính là sau lưng bảo liên đèn hồng quang dần dần trở nên chướng mắt.

Lúc này Dương Thiên, giống như từ trên trời giáng xuống chiến thần.

Một màn này, thấy hầu tử không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Nha đầu kia tâm tư so với anh của nàng còn trọng, một lòng chỉ nghĩ báo thù. Dương Tiễn mặc dù cũng muốn trước báo thù, nhưng tu Hành Giả đạo cũng là không việc gì, ngược lại thành động lực. Có thể nàng... Đây được lý, đơn phương, dã khí thuật nàng lại là tinh thông cực kỳ, chính là ta cũng không dám nói lĩnh ngộ so với nàng sâu."

Thẳng đến lúc này, hắn mới hiểu được ngọc đỉnh theo như lời nói sau lưng hàm nghĩa.

Ngàn năm quang âm, ngàn năm chinh chiến, ngoại trừ không cách nào tăng lên tu vi, luyện đan, dã khí, ngự thuật, nàng đã sớm đem Ngô Giả đạo các loại pháp môn tu đến cực hạn.

Chính là tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề cũng vô pháp hoàn toàn suy tính của nàng bước tiếp theo quân cờ.

Hầu tử dừng bước, kinh ngạc mà nhìn xem đây hết thấy, nhìn xem Dương Thiên treo trên bầu trời bóng lưng.

Trước mắt nữ tử này trong mắt kiên nghị, sớm đã trải qua ngàn năm chiến hỏa tẩy lễ.

Xa xa, này nhanh truy mà đến thiên binh thiên tướng nhìn thấy một màn này nhất thời há hốc mồm, tốc độ lúc này chậm lại, bồi hồi trước không biết là có hay không hẳn là tiếp tục đi tới.

"Ngươi... Không đi?"

Lãng phong lướt trên Dương Thiên tóc dài, trên mặt của nàng chậm rãi trán lộ liễu vẻ mỉm cười: "Nhất định phải có người ngăn trở. Những điều này là lão đối thủ, ta quen thuộc bọn họ đấu pháp."

"Này ngươi làm sao làm?"

"Yên tâm đi, ta không làm không có nắm chắc chuyện tình." Dương Thiên quay đầu hướng phía hậu tử thân nhiên cười: "Tại kém cỏi nhất dưới tình huống, ta còn có một ca ca. Mà ngươi, như bị bắt chặt thì xong rồi."

Này thân sắc sướng được làm cho hậu tử không đành lòng nhìn thẳng.

Yếu vút xuống dưới Dương Thiên chạy sao?

Hắn không khỏi ngây dại.

Truy tập thiên binh không dám tiến lên, nhưng xa xa trên bầu trời, theo trên chiến hạm bay lên vô số thiên binh cũng đã triển khai hai cánh hướng phía bọn họ lướt đi mà đến, che khuất bầu trời.

"Đi nhanh lên a, đừng lè mè. Những người này ta cùng bọn họ đánh qua vô số lần, biết rõ làm như thế nào đối phó." Dương Thiên ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Chỉ cần ngươi nhớ rõ lời hứa của ngươi liền được, quay đầu lại ta sẽ đi tìm ngươi."

Cũng đã lại không được phép một chút do dự, hậu tử biết rõ Dương Thiên nói đúng.

Phải có người cản phía sau, mà người kia không thể nào là hậu tử, chỉ có thể là càng cường đại hơn thiện chiến, càng vì quen thuộc đối thủ Dương Thiên.

Mở ra chân, hầu tử cắn răng, áp chế linh lực của mình ba động, liều mạng địa chạy như điên.

"Ngàn vạn đừng chết... Dương Thiên." Hắc thấp giọng nỉ non nói.

Sau lưng hắc, Dương Thiên một mình nghênh hướng đầy trời ngân giáp.

...

Màn đêm buông xuống, vô số thiên binh tốp năm tốp ba bay lượn tại Côn Luân dãy núi dùng kim hà động vì tâm bốn phía, thỉnh thoảng hướng xuống đất tỏa xuống vài khóa chiếu sáng dùng chùm sáng.

Dương Thiên đã bị bộ, Lăng Vân tử cùng Thi Vũ Huyền trực tiếp bị ngay tại chỗ vây ở kim hà trong động, ngoài động trọng binh gác.

Về phần hầu tử, thiên binh môn đuổi một cái buổi chiều chẳng những không có đuổi theo, ngược lại mất đi tung tích của hắc.

Tìm tòi phạm vi từng điểm từng điểm mà hướng trước Côn Luân ngoài núi vây mở rộng đi.

Đưa tay không thấy được năm ngón trong bóng đêm, hai cái thiên binh lơ lửng cao lên cây đuốc bay tại một mảnh sơn lâm phía trên.

Một trong đó thiên binh tựa hồ nhìn thấy cái gì, bỗng nhiên cây cung hướng phía dưới bắn một mũi tên.

"Phát hiện cái gì?"

"Không biết, giống như... Là hắc. Nhưng lại giống như không phải."

Hai cái thiên binh liếc nhau một cái, một trong đó đem cây đuốc trong tay hướng phía tên điểm rơi vứt đi.

Này cây đuốc rơi xuống một mảnh lục ý dạt dào trên cỏ, xèo xèo địa thiêu đốt lên.

Lại tại trên bầu trời xoay hai vòng, hai cái thiên binh mới rút ra trường đao, cẩn thận rơi xuống tới.

"Không thấy được của ta tiền, có phải là thật hay không bắn trúng rồi?"

"Người xem, cái này trên phiến lá có huyết!"

Một câu, hai người lúc này đưa lưng về phía dựa lưng vào cùng một chỗ, khẩn trương địa nhìn khắp bốn phía.

Một trong đó quơ cây đuốc hướng xuống đất chiếu chiếu: "Có vết máu, hướng bên kia đi."

"Truy!"

Hai người mở ra tiến độ hướng phía một bên đi đến, rồi lại không dám đi được quá nhanh sợ đã bị mai phục.

Ước chừng đuổi ba mươi bốn mươi trượng bộ dạng, bọn họ thấy được một con té trên mặt đất hấp hối con nai.

Con nai bụng cắm một chi ngân sắc tên, cuối cùng vũ mao trên có thiên hà thủy quân ấn ký.

Thấy như vậy một màn, hai người mới chậm rãi thở dài một hơi buông xuống trường đao trong tay.

"Nguyên lai là con nai a."

Một trong đó đi qua, giẫm phải nai bụng một tay lấy tên tách rời ra, máu tươi tung tóe đến khô giáp của hãn trên.

Dem mũi tên đặt ở trên cỏ lau, lau đi vết máu, hấn lại đem tên thu nhập tiền trong ống.

"Ai... Thật sự là lăn qua lăn lại a. TỰ vì tìm một con khi? Một con tại truy nã trên bảng liền danh tự đều không có hầu tử. Ha ha... Để cho chúng ta nhất bang tử người càng không ngừng sưu. Không phải là vì cho hấn này cháu nội hả giận sao? Như vậy bạch bề bọn hòa, chúng ta khí hướng nơi đó vung a?" Hấn thật dài thở dài.

"Hiện tại cũng không chỉ là cho hấn cháu nội trút giận đơn giản như vậy. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Chết rồi năm mươi binh, bị thương hơn hai trăm người, trong đó còn một cái là hóa thân cảnh thiên tướng, không có lý do, trở về nguyên soái hội cứ như vậy tính sao?"

"Hôm nay không phải năm nữ sao? Không cầm lấy đi gánh tội thay?"

"Đó là Dương Thiên."

"Dương Thiên? !" Cái khác thiên binh lập tức hoảng sợ: "Dương... Dương Tiễn muội muội? Nàng tại sao lại ở chỗ này?"

"Trời biết nói, hạm trưởng cũng không lá gan xử lý nàng, cầm yêu hầu gánh tội thay, có thể trực tiếp giết, trở về nhiều lắm thì cá chỉ huy bắt lực đắc tội trách. Cầm nàng gánh tội thay, cái kia đại phiên vương Dương Tiễn có thể tự như vậy tính? Quay đầu lại cái gì đều cho trở mình đi ra rồi. Ta coi trước cái này không có bắt được khá tốt, bắt được hạm trưởng ngược lại canh đầu đầu."

Hai người trầm mặc một hồi lâu, một trong đó nói ra: "Bên kia có nước thanh, ta đi qua rửa khô giáp a. Cái này vết máu không tranh thủ thời gian

rửa sạch sẽ, từ nay về sau sợ là khó giặt sạch. Nguyên soái vô cùng nhất coi trọng quân dung, quay đầu lại cho bắt được tị tử." "

"Ừ."

Tại trong rừng cây không đếm xỉa tới địa đi tới, hai người ngẫu nhiên cầm cây đuốc chiếu chiếu bên này chiếu chiếu bên kia.

"Người nói này hầu tử khả năng tại nơi này sao?"

"Hắn là không có khả năng, làm làm bộ dáng quá. Nếu ta, hiện tại khẳng định chạy trốn tới bên ngoài đi."

Đặng hai cái thiên binh đi xa, một con lông xù tay từ một bên rơm rạ trong đồng đuổi đi ra, ôm đồm ở một bên trên cành cây thẳng cái ra một đạo thật sâu dấu vết.

Một cái lông xù thân thể chậm rãi theo rơm rạ trong đồng đứng lên.

Trăng lưỡi liềm theo chảy trong mây nhô đầu ra, chiếu sáng hầu tử vai, một mảnh huyết nhục mơ hồ —— đó là cường bạt tên kết quả.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 71:

Chịu đựng kịch liệt đau nhức, che che đang tại tràn huyết miệng vết thương, hầu tử phát giác của mình một tay cũng đã sử không được kính.

Một cái buổi chiều chạy trốn, nhiều lần hấn đều thiếu chút nữa bị vây trên, cũng khoảng cách gần cùng thiên binh so chiêu.

Vừa mới cái này hai cái thiên binh nâng lên này năm mươi chết đều là Dương Thiên kiệt tác, hai trăm thương lí lại tối thiểu có ba thành là hầu tử công hiến, chỉ là ở đằng kia nguy cấp thời khắc, hấn không có công phu bổ sung một kích trí mạng, lúc này mới khiến cho những này cùng hấn giao thủ thiên binh có thể lưu lại một cái mạng.

Thở hổn hển, hấn tự tay bẻ một cây ngắn nhỏ nhánh cây cắn lấy trong miệng, dẫn theo hành vân cơn cần thận mà hướng trước hai người theo quá khứ.

Tuy nói là tu chính là Hành Giả đạo, nhưng hầu tử tu cũng không phải bình thường yêu quái trời sinh lĩnh ngộ loại đó "Hành Giả đạo", mà là triệt triệt để để tiên gia đạo pháp. Cũng bởi vậy, trên người của hấn cũng không có cái gọi là "Yêu khí" . Tăng thêm đến từ ngọc đỉnh tiềm hành bí pháp, hấn hiện tại trên thân linh lực ba động vậy tu giả rất khó cảm giác đến.

Lặng lẽ theo một đoạn ngắn đường tới đến một dòng suối nhỏ bên cạnh.

Một trong đó thiên binh ngồi xổm bên dòng suối nhỏ trên thân thủ đi liêu lướt nước cúi đầu xuống bỗng nhiên chà lau khô giáp của mình.

Cái khác thiên binh tắc đi đến một bên đại thụ bên cạnh nhắc lên trước bày đi tiêu.

Phía sau cây, hầu tử cắn răng một tay leo lên.

"Người nói, cái này được bao lâu có thể tìm tới a? Nay hầu tử tiếm hành thuật không đơn giản a. Nếu bây giờ có thể đến đạ tín hiệu, nói tìm được thật tốt, chúng ta có thể về nghỉ ngơi." Đang tại chà lau khải giáp thiên binh ngửa đầu ngóng về nơi xa xăm đêm đen nhánh không.

Trong bầu trời đêm, một con thuyền đèn đuốc sáng trưng chiến hạm đang tại chậm rãi đi trước, boong thuyền thiên binh không ngừng đi tới đi lui.

"Đừng có nằm mộng, hôm nay thấy được đều đuổi không kịp, hiện tại cứ như vậy suu, có thể tìm ra đến mới có quý. Quay đầu lại đặng hạm trưởng hết hy vọng phỏng chừng hãy thu đội."

Nhắc tới quân, ngày đó binh đột nhiên nghe thấy đỉnh đầu lá cây sần sạt rung động.

Ngẩng đầu lên, không đợi hấn nhìn rõ ràng này tối như mực một mảnh trung đến tột cùng có đồ vật gì đó, một con khỉ cưỡi một cây gậy theo trên cây xuyên thẳng xuống, xuyên thấu mặt giáp, ở giữa hấn mũi.

Một tiếng trầm đục, ngày đó binh liền mũ giáp mang đầu trực tiếp bị chọc ra cá lỗ thủng, ngã xuống đất mà chết.

"Ai!" Còn đang bên dòng suối cọ rửa khải giáp thiên binh lúc này kinh hoảng địa đứng lên, rút ra bên hông trường đao.

Không đợi hấn đem trường đao nắm ổn, này gậy gộc rút ra hướng phía hấn quét quá khứ.

Chích một kích, ở giữa bộ mặt, còn lại một cái thiên binh bị đánh được cháng váng đầu hoa mắt, thân thủ không ngừng tại cái hông của mình lục lọi muốn tìm đạn tìn hiệu kêu cứu.

Bất quá hấn chút nào cơ hội cũng sẽ không có, chỉ thấy hầu tử chịu đựng vai kịch liệt đau nhức, hai tay cầm gậy gộc cuông vũ, hợp với vài tiếng thanh thúy tiếng vang, đưa hấn toàn thân khớp xương toàn bộ đánh nát.

Sau một khắc, hành vân côn tiêm bộ đứng vững thiên binh cổ họng.

Bị ném vút bỏ ở một bên cây đuốc xèo xèo địa thiêu đốt lên, diêu ra hỏa quang chiếu sáng hầu tử bởi vì đau đớn mà vụn vụn mặt.

Toét ra trong miệng, sắc nhọn răng nanh khẻ nhếch, chậm rãi thở gấp ra khí tức tại trước mắt hóa thành hơi mỏng vụ khí.

Này cầm hành vân côn tay run nhè nhẹ trước.

Cận tồn thiên binh nằm trên mặt đất hoảng sợ mà nhìn xem đây hết thấy, lạnh run. Toàn thân kịch liệt đau nhức truyền đến, hấn hơi há to miệng cũng không dám kêu ra tiếng đến , càng đừng đề cập kêu cứu.

Hấn biết rõ, chỉ cần hấn dám lên tiếng, trước mắt cái này quái vật chỉ cần trong nháy mắt, thì có thể làm cho hấn đi gặp diêm vương.

Này đỉnh tại cổ họng hành vân côn, chính là cảnh cáo.

Hầu tử lẳng lẳng mà chăm chú nhìn thiên binh, chậm rãi thở hào hển, hợp với một cái buổi chiều chạy trốn cũng đã làm cho tinh thần hấn căng cứng, làm cho hấn mỗi mọt không chịu nổi. Mà lúc này trên bờ vai thương càng là tuyết thượng gia sương.

Loại trạng thái này tựa hồ làm cho thiên binh thần trí gần như hỏng mất, bởi vì hấn biết rõ, hấn chỗ đối mặt chính là một con khôn thú. Đối tại khôn thú mà nói, không để ý tới trí đáng nói.

"Ta. . . Hỏi một câu, ngươi, đáp một câu. . ."

Thiên binh yên lặng địa nhẹ gật đầu.

"Này cháu nội, cái kia Vương Lộ Kỳ hiện tại ở nơi nào?"

"Hấn trúng độc rồi, bị đuổi về Vũ Hoa Quan."

Hầu tử đưa tay chính là một kích, thẳng đem ngày đó binh kích ngắt đi.

Búng miệng, hấn vươn tay ra đem thiên binh đầu lưỡi xé nát.

Theo trên người của bọn hấn tìm ra dây thừng, đem hôn mê thiên binh gắt gao trói tại trên một cây đại thụ, lại không có ném ở một bên thu thập thi thể.

Trước hùng đông sáng những thiên binh kia kiểm kê nhân số thời điểm trụ sẽ phát hiện thiếu người, đến lúc đó chỉ cần một chiêu hồn, cái gì đều làm lộ.

Thời gian của hấn không nhiều lắm, phải mau chóng làm xong sự tình rồi đi nơi này.

Ngẩng đầu lên, hấn chứng kiến một đoàn xích hồng hỏa diễm từ trên bầu trời xẹt qua, hướng phía quân doanh phương hướng.

Cẩn rãng, hấn hướng phía bên kia Vũ Hoa Quan phương hướng mà đi.

Lúc này, hầu tử cũng không có chú ý tới cái kia chết đi thiên binh mi tâm chậm rãi hiển hiện một tia ánh huỳnh quang, phiêu hướng hậu tâm của

hắn.

...

Ánh trăng trung, thiên hà thủy quân doanh địa hỏa quang diệu thiên.

Sàng chọn thiên binh thiên tướng chuyện tình vốn đã tiến nhập vĩ thanh, do ở hôm nay ban ngày sự lại chỉ phải tạm ngừng lại, chỉ là ngoài doanh địa như trước có vô số tu sĩ bồi hồi.

Một hồi lăn qua lăn lại xuống, mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu.

Duy nhất không có phóng ra đi tìm tòi hầu tử trên chiến hạm, vô số cảnh giới thiên binh cầm trong tay giáo đi tới đi lui, từng kiện từng kiện bạch sắc áo khoác phiêu dật vô cùng.

Đứng ở nhìn qua can trên thiên binh đột nhiên có chút khó có thể tin địa dụi dụi con mắt.

Xa xa, trong bầu trời đêm, một đoàn xích hồng hỏa diễm chính hướng phía nơi này cuồng lướt mà đến.

Há to miệng, hắn bỗng nhiên hô to nói: "Địch tập kích! Địch tập kích!"

Kèn trong nháy mắt thổi lên, vô luận là quân doanh còn là trên chiến hạm đều rối động.

Chỉ là không đợi những thiên binh kia làm cho tình huống chuyện gì xảy ra, này bay vút mà đến xích hồng hỏa diễm cũng đã đụng gãy một cây cột buồm, nặng nề mà cúi tại hạm trên người!

Cả tàu chiến hạm kịch liệt địa loạng choạng.

Boong tàu hạ, rộng rãi trong khoang vô số thiên binh cả kinh mở to hai mắt nhìn.

Này xích hồng hỏa diễm nhanh chóng tán đi, cháy đen trên sàn nhà một cái thoát nhìn mười tuổi không đến, trên đầu cột hai cái tóc để chỏm, mặc khắc có lá sen hoa sen đồ án khải giáp, khuôn mặt tú lệ được có chút làm cho người ta kinh ngạc tiểu hài tử chậm rãi đứng lên.

Càn khôn quyền, hỗn thiên lãng, hỏa tiêm thương, chử mi tâm nhất diễm hồng.

Chính là lại không kiến thức thiên binh cũng đã đoán được người đến người phương nào.

Nắm hỏa tiêm thương tay có chút dừng lại, trong khoang hơn mười người thiên binh đồng loạt địa quỳ xuống. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Ta còn tưởng rằng các ngươi tính toán đứng nói chuyện với ta." Na Tra lạnh lùng địa nhìn chung quanh bọn hắn liếc, lại quay đầu lại nhìn phía sau bị chính mình đốt ra cái đại lỗ thủng chiến hạm thép tấm: "Cái này đầu heo bông mỗi ngày la hét tạo hạm tạo hạm, ta xem hắn cái này hạm tạo cùng đậu hũ cũng không kém là bao nhiêu. Sửa ngày mai, xem bản thái tử vạch tội hắn một lần!"

Nói đi, ánh mắt lại hướng phía này bò xồm trên mặt đất một chúng thiên binh mà đi: "Hôm nay bắt người ở nơi nào?"

Ngày đó binh không có một cái dám ngẩng đầu, chỉ là một cái lặng lẽ duỗi ra một tay, run rẩy chỉ hướng cách đó không xa địa giai thể.

"Dẫn đường!"

Chỉ đường thiên binh tranh thủ thời gian dập đầu, cung trước thân thể đứng lên hướng phía cầu thang chạy tới.

...

"Vừa mới đây là có chuyện gì?" Hạ trong khoang, hôm nay vây bắt hầu tử lão râu quai nón thiên tướng vịn mũ giáp kinh hoảng địa nhìn qua mọi người.

Này mọi người cũng kinh hoảng địa nhìn qua hẳn, nguyên một đám bất minh sở dĩ.

"Địch tập kích? Nơi này tại sao có thể có địch tập kích?"

Khoang bên tường trên, bị còng tại trên mặt cọc gỗ Dương Thiên trên mặt chậm rãi lộ ra mỉm cười.

Lúc này một ít tập bạch y sớm đã nhuộm thành màu đỏ.

"Ngươi cười cái gì?" Lão râu quai nón quát to.

"Cười các ngươi nguyên một đám nhát như chuột!"

"Ngươi!" Lão râu quai nón chán ghét nhìn Dương Thiên liếc, đối đứng ở một bên thiên tướng sử cái ánh mắt: "Ra đi xem."

Này thiên tướng được lệnh xoay người mở ra cửa gỗ, tức thì ngậy người.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 72:

"Ta cho người ra đi xem, lãng ở nơi đó làm gì vậy?"

Chỉ thấy này thiên tướng coi như không có nghe được dường như. Hơi nâng lên chân không có bước đi ra cửa, lại ngược lại lui về phía sau một bước quỳ xuống.

"Tham kiến tam thái tử!"

Lúc này, trong khoang tất cả mọi người mới nhìn rõ đứng ở ngoài cửa Na Tra, cả kinh nguyên một đám quỳ xuống.

"Tham kiến tam thái tử!"

Cái này nguyên một đám ít nhất đều là thiên tướng cấp bậc, thấp nhất cũng có luyện thần cảnh. Nhưng tại na trá trước mặt bọn họ lại cùng những thiên binh kia đồng dạng liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

Na Tra dựng hỏa tiêm thương lạnh lùng địa quét bọn hấn liếc, ánh mắt cuối cùng rơi xuống Dương Thiên huyết hồng trên mặt quần áo.

Nháy nháy mắt to trong nháy mắt nhóm lên lửa giận, há to miệng quát: "Ai vậy duy trì ——!"

Nhấc chân liền đem một cái thiên tướng đạp trở mình trên mặt đất.

Lão râu quai nón mặt vui được thấp hơn: "Những kia huyết. . . Là người của chúng ta. . ."

Nghe được câu này, lại nhìn Dương Thiên sắc mặt cũng không khó xem, Na Tra mới nhẹ nhàng thở ra, đi vào trong khoang thân thủ muốn cỡi Dương Thiên xiềng xích.

Lão râu quai nón vội hỏi: "Không thể phóng a, nàng. . . Nàng hôm nay hiệp trợ yêu hầu trốn chạy. Việc này cũng đã đăng báo nguyên soái."

Na Tra tay cứng đờ, sắc mặt lúc này bá địa đen.

Buông ra xiềng xích, hấn xoay người lại nhìn chăm chú lão râu quai nón, hướng phía bước một bước.

Này lão râu quai nón sợ tới mức liền sau này bò lên hai bước.

Na Tra nhanh chóng mở ra tiến độ, lão râu quai nón còn muốn lui về sau, lại phát hiện mình cũng đã thiếp đến bên tường.

Một bả nắm chặt lão râu quai nón cổ áo, Na Tra trực tiếp đưa hấn cả theo như đến trên tường, buông tay ra, vỗ nhẹ nhẹ đập gương mặt của hấn, rất là thiên chân vô tà mà hỏi thăm: "Ngươi đoán, ta dám không dám ở chỗ này làm thịt ngươi?"

Nụ cười kia làm cho lão râu quai nón lập tức giật mình một cái, kinh hoảng mà hướng trước một bên thiên tướng dùng sức ngoắc: "Phóng! Phóng! Tranh thủ thời gian thả! Nhanh! Nhanh!"

Một ít chúng thiên tướng không dám chậm trễ, vội vàng hướng phía Dương Thiên nhào tới, ba chân bốn cẳng địa cỡi bỏ xiềng xích, lại quy hồi tại chỗ.

"Ba. . . Tam thái tử, ngươi xem, như vậy. . . Được không?" Lão râu quai nón chăm chăm vào Na Tra nịnh nọt địa cười, run rẩy.

Na Tra lạnh lùng trừng mắt liếc hắt một cái: "Coi như ngươi thức thời. Đầu heo bông nếu hỏi, đã nói là ta phóng. Có ý kiến gì làm cho hấn đến tam thái tử & cung tìm ta."

Vừa muốn xoay người, hấn lại đứng lại vòng vo trở về.

Này lão râu quai nón sợ tới mức dán tường thân thể thoáng cái dán càng chắc hơn.

"Còn có, nói cho hấn biết bản thái tử có ngủ trưa thói quen, buổi tối lại hẹn người đá quả cầu, tốt nhất sớm tới tìm, nếu không đáng đời hấn đợi."

Nói xong, trắng không còn chút máu lão râu quai nón liếc xoay người sang chỗ khác, Na Tra thay hài đồng loại thiên chân vô tà tiểu dung hướng phía Dương Thiên vũ ngực một cái: "Thiên tử tử, không có việc gì. Có Na Tra ở đây."

Nụ cười kia rơi xuống chúng tướng trong mắt, tỏa ra một hồi ác hàn.

Cũng đã mỏi mệt không chịu nổi Dương Thiên vượt vượt bị còng được đau nhức cổ tay, nhếch lên khóe miệng khẽ cười cười.

Na Tra nghênh ngang đi qua nắm Dương Thiên tay, tiện tay hát lên, một đạo hỏa diễm theo trong lòng bàn tay phun đi ra ngoài.

Lập tức, lại là một hồi kịch liệt lắc lư.

To như vậy khoang trực tiếp bị oanh ra cái đại lỗ thủng, một đám thiên tướng sợ tới mức tè ra quần địa quỳ rạp trên mặt đất không dám động.

Chiến hạm ngoài gió lạnh lập tức nối đuôi nhau mà vào, cả khoang trở nên dị thường rét lạnh.

Chiếc chiến hạm này lúc này từ xa nhìn lại cũng đã lung lay sắp đổ, mà dưới chiến hạm quân doanh lúc này cũng là hỗn loạn vô cùng.

"Thiên tử tử, lần trước ngươi dạy của ta cái kia hồ điệp hoa dây thừng, ta lại đã quên."

"Ngươi học cái kia làm gì vậy?"

"Long nữ nói, mỗi ngày xem ta đùa giỡn hoa thương, ghét."

"Long nữ? Cái nào long nữ? Không phải là thiện tài long nữ a?"

"Chính là nàng!"

"Ngươi. . . Ngươi thông đồng long nữ?"

"Dương Thiên tử tử tự thích nói giỡn, tại sao là thông đồng? Chúng ta tình hữu nghị là thuần khiết."

"Như ngươi vậy tử hình biết rõ sao?"

"Biết rõ thì như thế nào? Hừ! Một mình đâu còn là bày bỏ theo hấn chọn, bản thái tử toàn bộ phụng bồi!"

Nhìn xem lãng không đi xa hai người bóng lưng, bò xỏm tại trong khoang thuyền mọi người không không rùng mình một cái.

. . .

Đã bay đến xa xa, hai người chậm rãi đáp xuống một cái trên đỉnh núi.

"Thiên tử tử, lần này ta vừa nhận được phong liền lập tức chạy đến. Có phải là nên khoa vài câu?" Na Tra rung đùi đắc ý cợt nhả thuyết.

Dương Thiên biểu lộ bá thoáng cái lạnh, buông lỏng ra nắm Na Tra tay, co lại tay xoay người lại, dương khởi hạ ba bán nheo mắt lại chăm chăm vào Na Tra hỏi: "Là ai, nói cho người biết ta bị bắt?"

"Là. . . Là. . ." Na Tra cả kinh, vội vàng cúi đầu xuống: "Hắn nói không thể nói. . ."

"Nói!" Dương Thiên quát to.

Na Tra nhăn đầu lông mày, chu môi nói: "Là nhị ca."

Bộ dáng kia liền tốt giống như một cái làm chuyện xấu bị đãi cá chánh trừ hài đồng.

"Hắn làm sao mà biết được?"

"Lăng Vân tử nói cho hắn biết."

"Lăng Vân tử nói cho hắn biết, còn là Lăng Vân tử nói cho người?"

Dương Thiên híp mắt chăm chăm vào Na Tra xem, chăm chăm được Na Tra một hồi da đầu run lên, ánh mắt kia không ngừng lập loè.

"Nói!"

Bị Dương Thiên như vậy vừa quát, Na Tra cả cả kinh, vội nói nói: "Là Lăng Vân tử nói cho ta biết. . . Nhưng cũng là nhị ca giới thiệu chúng ta nhận thức."

"Cho ta nói rõ ràng!"

"Cứ như vậy nhiều hơn."

"Ừ ~~~!"

Tại Dương Thiên ánh mắt lợi hại phía dưới, tiểu Na Tra phòng tuyến bị triệt để đánh, chỉ phải cúi đầu xuống một năm một mười địa đạo.

"Nhị ca cho ta một khối ngọc giản, chỉ dùng để đến cùng Lăng Vân tử liên lạc. Hắn để cho ta giúp Lăng Vân tử một cái chuyện nhỏ. Sau đó Lăng Vân tử nói hắn có người bằng hữu hôm nay sẽ bị thiên quân bắt. . . Để cho ta tới chuẩn bị một chút, đừng làm cho hắn chịu đau khổ, đổi lại danh tự thuận tiện sửa lại hồ sơ vụ án quan đến thiên đình đại lao thì tốt rồi. . . Tới trên đường hắn mới nói cho ta biết bị bắt chính là ngươi, để cho ta trực tiếp cứu ngươi đi ra. Cho nên ta quýnh lên ta liền. . ."

"Ngươi tự oanh người ta chiến hạm?"

Na Tra đẹp trước miệng, yên lặng nhẹ gật đầu.

Dương Thiên quay đầu lại nhìn một cái xa xa lung lay sắp đổ chiến hạm, vừa vặn chứng kiến nó rung lên một cái thật mạnh, lại một cây cột buồm rớt xuống nện ở trong quân doanh.

Này quân doanh một mảnh gào khóc thảm thiết.

Mấy trăm thiên binh vượt cánh sử xuất bú sữa mẹ khí lực lôi kéo dây thừng thật vất vả mới đưa nó kéo lấy không có nện xuống đi.

"Quay đầu lại cha ngươi lại phải giúp ngươi thu thập cục diện rối rắm, xem bọn hắn như vậy sợ ngươi, khẳng định gần nhất tại thiên đình cũng không thiếu gây tai họa."

"Hừ, hắn yêu thu thập không thu thập. Tốt nhất ngọc đế phế đi ta đây tam thái tử, ta cũng vậy hảo cùng nhị ca mới bước chân vào giang hồ đi."

"Tận nói hưu nói vượn."

"Thiên tử tử, ngươi là làm sao biết ta nói dối?"

Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, không kiên nhẫn địa đáp: "Ngươi biết ta bị bắt đã bao lâu sao?"

Na Tra lắc đầu.

"Bốn canh giờ. Ngươi biết thế gian bốn canh giờ tại thiên đình là bao lâu sao? Ba mươi phần chi một nén nhang cũng không đủ. Ngươi từ phía trên đình tới nơi này yếu bao lâu?"

Na Tra dí dỏm địa thề lưỡi: "Nguyên lai là đến sớm a."

"Lăng Vân tử hiện tại ở nơi nào?"

"Tại kim hà động, bị thiên binh bao quanh vây quanh."

Dương Thiên hướng phía kim hà động phương hướng ngắm nhìn xuống, hỏi: "Tên vương bát đản kia không có cho ngươi đi cứu hấn sao?"

"Không có, ta còn đặc biệt hỏi một câu, hấn nói không cần, vây quanh rất tốt."

"Lão nhân? Hấn hiện tại ở nơi nào? Ta là nói ngọc đình chân nhân."

"Ta đây thật không biết." Na Tra dẹp trước miệng lắc đầu.

Thật dài thở dài, Dương Thiên nhìn trước mắt tối như mực sơn cốc phát cái tiểu ngọc, lại thuận miệng hỏi: "Đúng rồi, nghe nói Thiên Bồng Nguyên Soái kiêng kị chuyện nam nữ, chuyện gì xảy ra? Lần trước Quán Giang Khẩu cũng là hấn tối liều mạng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Nghe được cái này vừa hỏi, Na Tra lập tức lên tinh thần, muốn biết được truyền bá bát quái tin tức có thể vẫn là hắc yêu nhất: "Thiên tử tử có chỗ không biết, nghe nói a, này hàng phạm vào đào hoa kiếp. Sách sách sách sách, lần trước ta lại thật sự là đi nhìn nhìn, nguyệt trên cây hắc chạc cây quả thật dài ra một khóa nụ hoa, chỉ là hiện tại không mở còn không biết đến tốt cùng như thế nào. Ha ha ha ha, cái này thần tiên động phạm tâm hắc phải chết không thể nghi ngờ! Nghĩ là cầu công sốt ruột, muốn cho ngọc đế tu đi nụ hoa thôi. Ai biết a, Quán Giang Khẩu đụng trên miếng sắt. Ha ha ha ha."

Nói đến đây, Na Tra cũng đã cười đến thở không ra hơi: "Khổ tâm kinh doanh nhiều năm thiên hà thủy quân thoáng cái cho tàn một mảnh. Hiện tại tất cả mọi người chờ chế giễu. Đoạn thời gian trước sao Thái Bạch còn đang nam thiên cửa mở đương khẩu, đánh cuộc hắc năm trăm năm trong bình an vô sự một bồi ba, đánh cuộc hắc năm trăm năm trong bị giáng chức hạ phạm bốn bồi một. Đánh cuộc hắc bị giáng chức hạ phạm quăng súc sinh đạo một bồi một trăm! Nếu không thiên tử tử cũng áp một phần?"

Nói đi, khanh khách khanh khách địa cười cá không để yên.

"Đi. Còn có người áp hắc quăng súc sinh đạo? Thiên đình bị giáng chức hạ phạm thiên tướng còn không có trực tiếp quăng súc sinh đạo tiền lệ a?"

"Thật là có người áp."

"Ai?"

"Ta!"

Dương Thiên chích mặt đen lên, trừng mắt liếc hắc một cái.

Đang lúc Na Tra cười đến chính hoan thời điểm, thân thể hơi cứng đờ, biến sắc, liền vội vươn tay theo bên hông lấy ra một khối lóe ra ngọc giản.

"Không xong, sư phụ ta đến đây. Thiên tử tử, ngươi còn là đi nhanh lên
a. Lão nhân gia ông ta đến đây ta có thể khống chế không nổi tràng diện."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 73:

Theo đạo của mình phục trên kéo ra một cái vải, hầu tử dùng răng cắn trước một mặt trời lại vai của mình bộ, dùng sức nắm chặt, một hồi kịch liệt đau nhức truyền đến, hấn ngẩng đầu lên đối với trăng sáng lộ ra dữ tợn thần sắc.

Một đóa đào hoa tại nguyên bản trắng nõn bố trên chậm rãi chóng mặt mở.

Như vậy hành động khả năng sẽ có chút ít không tiện, miệng vết thương cũng càng đau đớn. Nhưng tối thiểu nhất sẽ không ven đường lưu lại muốn chết vết máu.

Đem hành vân côn trói ở sau người, cắn răng, hấn từng bước một trèo lên vách núi vách đá, .

Dưới ánh trăng, một giọt mồ hôi theo cái trán chảy xuống.

Vũ Hoa Quan xây ở trên vách núi, theo chân núi đến đỉnh núi, chỉ có một cái sơn đạo. Mà bây giờ, cái kia sơn đạo không thể đi.

Sự tình hôm nay không chỉ là thiên hà thuỷ quân, chính là quanh mình đạo quan cũng bị kinh động, tất cả mọi người biết có một con nguy hiểm yêu hầu tại Côn Luân vùng núi giới hoạt động.

Hiện tại cái kia trên sơn đạo tối thiểu nhất có hai mươi đạo đồ tại gác.

Vách đá một bên, kỳ thật cũng không lạc quan.

Nơi này cát dẫu vượt qua mười cái đã ngoài các thức pháp trận phòng ngự, một khi xúc động, trong đạo quan người liền sẽ biết có từ bên ngoài đến người xâm nhập.

Cũng may hầu tử linh lực cảm giác nhất lưu, tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trông được Ngô Giả đạo sách vở cũng không thiếu. Yếu hấn biên chế pháp trận không được, nhưng yếu lặng yên không một tiếng động địa phá hư pháp trận...

Đêm tối, một vòng trên huyền nguyệt ghé qua trong mây.

Che dẫu tại nguyệt quang mặt khác trong bóng ma trên vách đá, một con khi sử xuất khí lực toàn thân leo lên cái này bất ngờ vách núi.

Gian nan địa thử hào hển, một giọt mồ hôi rớt vào con mắt, đau đớn cảm giác.

Gần như thẳng đứng nham bích làm cho hấn không thể không lớn nhất hạn độ mở rộng thân thể của mình, xé rách đến miệng vết thương, truyền đến trận trận kịch liệt đau nhức.

Cũng may căng thẳng vài ít nhất không đến mức làm cho máu tươi tích được tùy chỗ đều là.

Hấn mở to hai mắt nhìn, tượng một con sắp chết đánh cược một lần đã thú, đè nén trong cổ họng tiếng gào thét, kéo theo mỗi một thân thể cắn răng từng bước một trên lên leo lên, ven đường cẩn thận địa tìm kiếm các loại pháp trận.

Đến ở giữa, hấn nhảy lên nhảy đến treo trên bầu trời cổ tùng trên, ngừng thở.

Hai cái đạo đồ giờ cây đuốc khổng chế trước phi hành pháp khí theo hấn ần núp lá tùng trước bay qua, hồn nhiên chưa tỉnh.

Đã hai người bay xa hầu tử lại lần nữa nhảy lên nham bích.

Không bao lâu, vách núi đỉnh tràn đầy nếp gấp thanh nham trên cần thận địa vượn một con lông xù tay.

Hai chân thẳng cài nhập thạch trung, sớm đã phá thành mảnh nhỏ giày vải giờ phút này nhìn về phía trên giống như là hai mảnh động ở cổ chân trên tấm vải.

Khi hấn phát hiện bên vách núi duyên xử không có một bóng người sau, đề lại nham thạch, một cái quay cuồng nhảy lên, lại nhanh chóng trốn cây cối trong bóng ma.

Xóa đi thái dương mờ hôi, thở hỗn hển, nhắm mắt lại, hấn bắt đầu tỉnh tề địa cảm giác trước đạo quan linh lực phân bố.

Rất nhanh, hấn lại mở mắt, đem sau lưng hành vân côn siết trong tay, phá hủy che dấu tại góc tường pháp trận đồ đằng, cần thận địa trèo lên tường vây.

Lướt qua hai trượng cao tường vây, hấn nhanh chóng lên vào quan trong hoa viên xem xét dùng rừng cây.

Giờ phút này, đạo quan trong hoa viên có ba lượng cá đạo đồ dẫn theo đèn lồng lui tới, lại cũng không phát hiện cái này chích núp trong bóng tối hầu tử.

Tránh đi đạo đồ tai mắt, sờ soạng lại vượt qua hai tòa kiến trúc, hấn rất nhanh đi đến hấn chỗ cho rằng có khả năng nhất là Vương Lộ Kỳ chỗ địa phương.

Đó là một tòa nhỏ nhỏ hai tầng lầu các, tầng dưới chót đèn đuốc sáng trưng, ngẫu nhiên truyền ra tiếng nói.

Bất quá con mắt của nó tiêu lại là tại tối như mực một mảnh lầu hai.

Lén lút đi đến bên tường, hấn dọc theo cây cột trèo lên lầu hai, dán cửa sổ, nghe được trong phòng truyền đến tiếng lâm bầm.

Cẩn thận địa mở ra cửa sổ, nương ngoài cửa sổ nguyệt quang, hấn sờ đến đầu giường.

Này nguyên bản ngủ say Vương Lộ Kỳ tựa hồ cảm thấy cái gì, mở choàng mắt.

Nhưng mà, khi hấn thấy rõ trước mắt tình huống thời điểm, hầu tử một tay cũng đã bóp chặt cổ họng của hấn.

"Hừ! Không muốn lên tiếng."

Ánh trăng trung, Vương Lộ Kỳ hoảng sợ địa nhìn qua này trương lông xù mặt, khê nhếch gấn bó, nụ cười quý dị.

Nhìn qua trên người bán treo vai xử rách một mảng lớn đạo bào, nhìn qua trên bờ vai cột túi trên còn đang chậm rãi chóng mặt mở màu đỏ.

Há to miệng, Vương Lộ Kỳ lại không dám lên tiếng, chỉ phải khê gật đầu.

Hấn biết rõ, hiện tại hầu tử đã là tội phạm truy nã, không có khả năng như lần trước đồng dạng còn có cái gì cố kỵ. Nếu như hấn dám lên tiếng, như vậy nghênh đón hấn nhất định là tử vong.

Nguyệt quang trong bóng ma mơ hồ chứng kiến Vương Lộ Kỳ này sợ hãi khôn mặt, hầu tử thoả mãn gật đầu.

"Thực nghe lời."

Thân thủ vịn Vương Lộ Kỳ đầu nhỏ nhỏ địa dịch hàng đơn vị đưa, làm cho nguyệt quang soi sáng mặt của hắn trên.

"Tạp sát."

Thanh thúy tiếng vang.

Sau một khắc, hắn trên mặt tiểu dung, vắn nát Vương Lộ Kỳ yết hầu.

Này Vương Lộ Kỳ bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn muốn kêu cứu, chính là hầu tử tay kia cũng đã bưng kín miệng của hắn, toàn bộ thân hình áp đến trên người hắn làm cho hắn không cách nào giãy dụa.

Thấp bé giường không ngừng lay động, nguyên bản nắp tại chần mền trên người bị đá đến trên mặt đất.

Dần dần địa, hắn nói rộng ra miệng chỉ còn lại có tràn ra máu tươi, thân thể không ngừng địa run rẩy.

Chỉ chốc lát, liền không một tiếng động.

Nhìn xem này chết không nhắm mắt bộ dáng, hầu tử nhỏ nhỏ thở dài, cúi xuống thân ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nói nói: "Ta chỉ là muốn đổi lại tốt một chút góc độ nhìn rõ ràng ngươi chết trước biểu lộ mà thôi. Còn có, ngươi yên tâm, ta sớm muộn sẽ đi địa phủ một lần, đến lúc đó vô luận ngươi đầu thai thành cái gì, ta đều cho ngươi chết lại một lần... Vĩnh không siêu sinh!"

Xoay người, hắn chậm rãi hướng về nơi đến cửa sổ sờ soạng.

Vương Lộ Kỳ mi tâm một đám không dễ dàng phát giác ánh huỳnh quang chậm rãi thoáng hiện, nhanh chóng chui vào hầu tử hậu tâm.

...

Kim hà trong động, một cái phức tạp pháp trận bao trùm cả đại sảnh mặt đất, hơi tản ra hồng quang, đem trọn cá động phủ đều ánh thành màu nâu đỏ.

Pháp trận trung ương, Lăng Vân tử ngồi xếp bằng mà làm, hai tay liều mạng địa đối với phát ra linh lực.

Một giọt mồ hôi theo Lăng Vân tử cái trán chảy xuống, khóe miệng của hắn chậm rãi lộ ra một nụ cười khô: "Lại một cái... Là Vương Lộ Kỳ. Cái này hầu tử, thật đúng là... Sư phó sao biết thu một cái như vậy đồ đệ..."

...

Thừa dịp bóng đêm, hầu tử lại từ cửa sổ leo lên ra, theo cây cột trượt xuống, lén lút che dấu tại bóng cây bên trong.

Thẳng đến hắn đi đến tường vây bên cạnh thời điểm, trong đạo quan mới vang lên cảnh báo.

"Đại sư huynh bị giết! Có người lên vào đạo quan!"

"Tại trong phòng của hắn tìm được con khi mao! Là này con khi yêu!"

"Nhanh! Hung thủ nhất định còn chạy không xa!"

Cả Vũ Hoa Quan đều rối động, vô số cây đuốc bị điểm lên, thậm chí kinh động phân tán tại bốn phía tốp năm tốp ba tìm tòi hầu tử thiên binh.

"Vẫn bị phát hiện, cuối cùng không có biện pháp im ắng địa đi a." Hắn nhếch môi cười, nhảy lên nhảy lên tường vây.

"Là này chích yêu hầu! Hắn ở nơi đó! Nhanh!"

"Giết hắn! Giết này chích yêu hầu!"

Hầu tử quay đầu, hướng phía những kia đang nhanh chóng hướng hắn vây tới đạo đồ nhếch môi, gầm nhẹ một tiếng, chích một tiếng gầm nhẹ, nguyên bản hùng hùng hồ hồ đạo đồ bỗng nhiên ngưng.

Mang theo khinh miệt tiểu dung, nhìn chung quanh mọi người, hắn xoay người nhảy xuống tường vây, cực kỳ nhanh chạy vội tới vách đá, nhảy xuống!

Sau đó chạy đến đạo đồ môn tận mắt nhìn thấy cái này kinh hãi một màn.

Ước chừng trăm trượng độ cao, hắn nặng nề mà đâm vào ở giữa cổ tùng trên, thẳng đem chén ăn cơm thô thân cây đụng gãy, lãng không gắt gao ôm lấy cổ tùng tàn cảnh, cùng nhau rơi đập mặt đất, kích khởi đầy trời bụi đất.

Đứng ở trên vách núi dưới lên nhìn ra xa một đám đạo đồ ngưng nhìn một màn này, bỗng nhiên hít vào một hơi.

"Đây là điên rồi sao..."

Không đợi bọn họ hoãn quá thân lai, cổ tùng tàn cảnh trung vươn một con lông xù tay.

Này lông xù thân hình giãy dựa lấy chậm rãi đứng lên, toàn thân quần áo đều đã bị chà sát được phá thành mảnh nhỏ, máu tươi đầm đìa.

Bụng lấy ngực, hắn yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun vải ra, tung tóe đầy đất.

Hai chi cây đuốc theo đỉnh núi vút xuống dưới, rơi xuống hầu tử trước người xèo xèo thiêu đốt, chiếu sáng cái đó một tấm dũ tợn mặt, khủng bố

thân hình.

"Còn... Còn sống..." Đạo đồ môn đều bị há to miệng, ngơ ngác nhìn một màn này, mà ngay cả lòng bắt đầu đã quên.

Ngẩng đầu lên, hầu tử chứng kiến trên đỉnh núi giờ lên cao cây đuốc bồi hồi một đám đạo đồ.

Xóa đi khóe miệng huyết, trên mặt lộ vẻ đáng sợ thần sắc, hấn cất tiếng cười to: "Ha ha ha ha, thống khoái! Thống khoái!"

Nương theo mà đến kịch liệt ho khan rất nhanh giảm đi này tiếng cuồng tiếu, ho đầy đất vết máu, hấn lúc này, đã là nội thương trong người.

Kịch liệt vận động phía dưới, đã hoàn toàn vỡ ra tới miệng vết thương càng là máu tươi bốn phía.

Nhưng mà nụ cười trên mặt hấn lại càng tăng lên, thấp giọng nỉ non nói: "Thống khoái... Ta thụ đủ rồi. Thống khoái, ha ha ha ha khoái khoái khoái..."

Trong bóng tối, cặp mắt kia lóe ra làm cho người ta sợ hãi hào quang.

Đỉnh núi, Mai Kỳ mang theo năm ba cái luyện thần cảnh đạo đồ lẳng không bay xuống, xa xa, vô số thiên binh chạy đến, một tàu chiến hạm đang theo trước vị trí của hấn điều chỉnh phương hướng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Thật giống như hướng phía trong như gương mặt hồ quảng viên kế tiếp cục đá, dưới bóng đêm nguyên bản yên tĩnh không tiếng động hết thấy tựa hồ cũng rồi động, hồi hải.

Nên lại là một hồi sinh tử truy kích đi. Hấn nghĩ.

Có thể chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn lại không hiểu hưng phấn, tựa hồ có một con dã thú tại thức tỉnh.

...

Xa xa, lẳng không Dương Thiên ngo ngoác địa nhìn qua Vũ Hoa Quan phương hướng: "Cái kia ngốc tử không phải là... Hắn điên rồi sao?"

Nàng nghĩ hướng phía Vũ Hoa Quan phương hướng bay đi, lại phát hiện linh lực của mình sớm đã hao hết.

...

Kim hà trong động, Lãng Vân tử như trước đau khổ địa chi chống không lồ pháp trận. Thi Vũ Huyền đứng ở một bên chân tay luống cuống.

...

Càn Nguyên Kim Quang trong động, u ám trong phòng Thái Ất chân nhân ngồi xếp bằng, Na Tra quỳ gối trước người của hắn cúi đầu.

Nghe được ngoài cửa hỏi hỏi, Na Tra dựng lên lỗ tai hơi nhắc chân nghĩ đứng lên.

"Ngồi xuống!" Thái Ất chân nhân quát to, quay đầu, hắn chứng kiến ngoài cửa sổ xa xa chậm rãi thay đổi không lồ chiến hạm, tự nhủ: "Lại tại ta Côn Luân sơn chống đỡ nổi thiên quân tính toán công huân dùng nhiếp hồn trận, cái này Lãng Vân tử... Đến tột cùng muốn làm gì?"

...

Mở ra cước bộ, hầu tử hướng phía xa xa rừng cây chạy như điên.

Hắn lúc này, không phải là một con còng đường dã thú sao? Khôn thú chi đâu, vốn là chú định rồi huyết tinh!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 74:

Toét ra miệng, tròng lớn mắt, hấn rất nhanh hành vân côn, vung ra chân răng bắt đầu hướng phía liêu mạng địa rừng cây chạy như điên.

Lãng phong theo bên tai của hấn xẹt qua, dựng thẳng lên lông tơ, hiện ra dây dưa tại cơ nhục trên lờ mờ có thể thấy được gân xanh.

Trái tim kịch liệt đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, huyết dịch sôi trào trước phun lên đại não, trước mắt dưới ánh trắng hết thấy, tựa hồ cũng nhiều hơn một tầng ảo ảnh, không ngừng địa lắc lư.

Trong lòng dã thú tại gào rú.

Tại cao tốc bồn tẩu trung, đón gió, hầu tử lên tiếng cuồng tiếu, này luồng cuồng cảm xúc, tại mặt của hấn trên hóa thành dữ tợn khuôn mặt.

"Ha ha ha, ta chính là yêu! Nghĩ bắt ta? Đến a ——!" Hấn đối với thiên địa điên cuồng địa rít gào, một ít trong hai mắt hiện đầy tơ máu: "Vô luận là ai, chỉ cần dám ngấp nghé ta, toàn bộ đều phải chết ——!"

...

"Nổi điên... Ha ha a."

Dương Thiên bụm lấy cánh tay, suy yếu địa hạ xuống đến xa xa trên sườn núi, trơ mắt nhìn đây hết thấy.

Vốn định trông cậy vào cái này một con tư chất siêu quần hầu tử giúp mình báo thù, dù là chỉ là làm cho thiên đình kia bang thần tiên lo lắng hãi hùng cũng tốt.

Có thể giờ khắc này, nàng đột nhiên phát giác có lẽ chính mình sai rồi.

Cái này con khi ngày bình thường lạnh như băng bề ngoài phía dưới thời khắc đều ẩn nấp một ác ma, một khi phát tác đứng lên căn bản không cách nào không chế.

Có lẽ, chính mình căn bản chính là chơi với lửa.

Cái này con khi chỗ thừa nhận, chú định rồi hẳn sẽ trở thành một cái so với ca ca của mình càng thêm nguy hiểm tồn tại.

Bởi vì hẳn, không có bất kỳ cố kỵ.

Có thể nếu là như vậy, vì sao tu bồ đề còn muốn thu hẳn vi đồ?

Vì sao này Lăng Vân tử vừa muốn đem hẳn lấy tới thiên đình trong đại lao đi?

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đến tột cùng lại tại đây con khi trên người đánh trúng cái dạng gì bàn tính?

Dương Thiên không biết, nàng chỉ biết là, càng là đại phong hiểm, tựu ý nghĩa càng không lộ lợi ích.

Có thể làm cho tu bồ đề vị này thượng cổ đại tiên cam bốc lên cùng thiên đình là địch phong hiểm, cái này con khi trên người, đến tột cùng có dạng nào bí mật?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi co quắp ngồi dưới đất, cười chua xót đi ra: "Đi một bước, tính một bước a..."

Có lẽ đúng như ngọc đỉnh chổ nói, cừu hận che đậy cặp mắt của nàng, cái này ngàn năm qua, nàng lao lao lực lực, kỳ thật cái gì cũng không cảm, kể cả cái này một con khi.

...

Một cái thiên binh vút bỏ cây đuốc trong tay, rút ra bên hông trường đao hướng phía hầu tử chính diện lướt đi mà đến, hầu tử gằm thét, quơ trong tay côn bông trước mặt một nhảy dựng lên.

Thân ảnh giao thoa trong lúc đó, hấn tránh thoát trường đao, gào thét, một côn đánh bạo đầu của đối phương, này bay lả tả máu tươi như là lãng không tỏa ra hoa hồng, tựa như mưa phùn loại bay lả tả dưới xuống, đem hầu tử toàn thân đều nhuộm thành màu đỏ.

Một màn này, thấy từ phía sau truy tập mà đến Mai Kỳ một hồi kinh ngạc.

Lại là một đám ánh huỳnh quang rót vào trái tim.

Rơi xuống đất trong nháy mắt, hấn quay đầu lại nhìn Mai Kỳ liếc, trong mắt mang theo nồng đậm vui vẻ, chính là cái nhìn kia làm cho Mai Kỳ ngừng thân hình.

"Sư phó, người làm sao vậy?"

"Đừng đuổi theo." Nàng khẽ thở dài.

"Sư phó, vì cái gì không truy? Hấn giết đại sư huynh!"

"Hấn cùng chúng ta hoàn toàn bất đồng." Nàng chậm rãi lắc đầu, ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một vòng mạn thiên phi vũ, đang theo trước hầu

tử truy theo thiên binh, nàng nhẹ giọng thở dài: "Hãy để cho bọn họ đi giải quyết a. Chúng ta... Không phải là đối thủ của hấn."

Ánh mắt kia trung, có một loại bất đắc dĩ.

Đúng vậy, bọn họ hoàn toàn bất đồng.

Bọn họ chỉ là từ từ tu tiên đường xá trên khách qua đường, mà hấn, lại là tại trong tuyệt vọng đau khổ giãy dụa linh hồn.

Hoàn toàn đến từ bất đồng thế giới.

Nhìn qua Mai Kỳ một nhóm dần dần lui về phía sau thân ảnh, hầu tử lại là mở ra cước bộ chạy như điên trước nghênh hướng cũng đã gần trong gang tấc ba gã thiên binh.

Trước mặt mà đến tên xẹt qua hầu tử gò má lưu lại một bôi đỏ tươi, hấn liền con mắt đều không nháy mắt một cái.

Nghiêng người hiện lên cái thứ nhất thiên binh đâm tới giáo, gào thét, hấn hành vân côn trực tiếp xuyên thấu qua thiên binh khái giáp theo lòng của hấn khẩu động đi xuyên qua.

Cái này lực đạo...

Thấy như vậy một màn, sau lưng theo sát mà đến quơ trường đao cái thứ hai thiên binh cũng đã choáng váng một nửa.

Không đợi hấn kịp phản ứng, hầu tử đã cùng hấn gặp thoáng qua, máu chảy đầm đìa hành vân côn thẳng nện ở sau ót của hấn trên, đập bẻ nứt ra mũi giáp, nát bấy xương sọ.

Cuối cùng một cái thiên binh hiển nhiên luống cuống thân, luống cuống tay chân địa theo bao đựng tên trung rút ra một mũi tên.

Không đợi hấn đáp cung, hầu tử cũng đã một tay lấy hấn bỏ nhào ngã xuống đất, một cái nặng nề khuỷu tay kích, cả mặt nạ ao hãm đi vào, con mắt lỗ hồng chỉ còn lại có phun ra máu tươi.

Ngày đó binh trong nháy mắt liền không một tiếng động.

Trong nháy mắt, ba cái thiên binh bị mất mạng, ba sợi ánh huỳnh quang rót vào trái tim.

Chậm rãi đứng lên, hấn quay đầu nhìn lại.

Mang theo hơn mười tên thiên binh theo đuôi theo phía sau thiên tướng bỗng nhiên ngưng.

Không thành đường lối, rồi lại ra tay tàn nhẫn.

Trước mắt cái này con khi đã là tuyệt lộ, có thể làm gì cặp mắt kia trung, không có sợ hãi, chỉ có đơn thuần, thị huyết?

Cho dù ở hung tàn nhất yêu tinh trên người, cũng chưa bao giờ thấy qua ánh mắt.

Điều này làm cho hấn không khỏi trong nội tâm run lên, nắm thật chặt kiếm trong tay chuôi.

Dữ tợn trên mặt lộ ra một vòng khiêu khích cười, nắm hành vân côn, hầu tử liền ở đằng kia thiên binh thiên tướng không coi vào đâu chui vào trong rùng.

"Hấn muốn làm gì?" Ngày đó đem không khỏi thì thào tự nói.

Ánh mắt kia không phải một con trồn chết yêu tinh nên có.

Một cái thiên binh hạ xuống đến ba cổ thi thể bên cạnh.

"Ba người đều chết."

Cầm đầu thiên tướng nhìn qua tôi như mực rừng cây nuốt nhỏ nước miếng.

"Truy sao?" Trong lòng của hắn đột nhiên sinh ra như vậy một cái vấn đề không nên có nghi vấn.

Hơn mười tên thiên binh đều lẳng lặng mà nhìn xem đầu lĩnh của bọn hắn, mà đầu lĩnh của bọn hắn, tắc chăm chú địa chăm chăm lên trước mắt cái này phiến rừng rậm rạp rừng cây, do dự mà.

Bọn họ thật sự muốn tới phiến rừng rậm này trung đi tìm tòi này chích yêu hầu sao?

"Các người còn đang chờ cái gì?" Một tiếng bạo rống, sau lưng, một vị khác thiên tướng mang theo hai mươi danh thiên binh đuổi tới, khinh miệt nhìn phía trước bồi hồi không tiến thiên tướng liếc, hắn rút ra bên hông kiếm đuổi vung tay lên: "Trên!"

Mang theo hai mươi danh tản ra trận hình thiên binh, vị này luyện thân cảnh tu vi thiên tướng bước chân vào này phiến rừng rậm.

Mà nguyên lai cái kia lại còn huyền tại nguyên chỗ.

"Tướng quân, chúng ta... Không đi vào sao?"

Ngày đó đem nặng nề mà thở hào hển, rất nhanh kiếm trong tay chuôi, lại thủy chung không làm được quyết định.

Lúc này, trong rừng rậm cũng đã truyền ra thiên binh môn tiếng kêu thảm thiết.

"Ngao —— "

"Cứu ta!"

"Phốc suy."

"Bên trái ——! Ở bên trái!"

Vài mũi tên phá không mà đi, biến mất tại mênh mông khôn cùng trong bóng tối.

"Hẩn ở phía sau ——! Nhanh ——!"

Tất cả thiên binh đồng loạt địa xoay người lại, nhưng bọn hẩn chỉ thấy chợt lóe lên bóng đen, té trên mặt đất một cỗ thi thể, cùng với một vị thất kinh giơ tên nỏ nhưng không biết nên nhắm vào nơi đó thiên binh.

Hầu tử không có như bọn họ sở ý liệu đơn thuần như vậy địa trốn, mà là vượt quá chỗ dự liệu của mọi người, phản kích...

Tại loại này tuyệt đối không thể dưới tình huống phản kích, hẩn muốn làm gì?

Giơ lên cao sáu con cây đuốc xèo xèo địa thiêu đốt, chiếu sáng quanh mình, lại chỉ thấy từng gốc từng gốc cao ngất cự mộc cùng với cự mộc sau lưng khôn cùng hắc ám.

Chỗ nào cũng có cự mộc, rậm rạp chằng chịt giống như màn trúc cây mây đã trở thành hầu tử tốt nhất công sự che chắn.

Lúc này, tình cảnh của bọn hẩn cùng trùng mai phục đã không có khác nhau chút nào.

Một loại dự cảm bất tường từ phía trên đem trong nội tâm hiển hiện, hẩn rất nhanh kiếm trong tay ngẩng đầu nhìn lên cái này một mảnh liên nguyệt quang cũng khó khăn dùng xuyên vào tán cây.

Nhắm mắt lại, hắn phát hiện cảm giác không đến hầu tử linh lực ba động, đột nhiên hiểu rõ bên ngoài cái kia thiên tướng vì cái gì không truy vào được.

Ban ngày bọn họ đuổi đến hầu tử chạy trời chết, chính là buổi tối...

Không đợi hắn hiểu rõ ràng muốn hay không lui lại, lại là hét thảm một tiếng.

Quay đầu, hắn phát hiện thủ hạ thiên binh mất đi một cái, trên mặt đất lại thêm một cỗ thi thể.

"Hắn... Hắn theo ngọn cây lao xuống..." Một vị co quắp té trên mặt đất thiên binh run rẩy nói.

Tất cả mọi người tại lạnh run.

Một đôi con mắt hoảng sợ địa nhìn về phía trưởng quan của bọn hắn, tựa hồ đang chờ đợi ra lệnh rút lui.

"Chớ hoảng sợ!" Hắn hét lớn một tiếng, đem trường kiếm trong tay cắm vào trên mặt đất, hai tay vừa bấm, điểm tại chính mình huyệt thái dương.

Cặp mắt kia lúc này lóe ra ánh huỳnh quang, trước mắt cự mộc từng gốc từng gốc biến mất, hắc ám bị đuổi xa, tầm mắt rộng mở trong sáng.

Nhưng mà, không đợi hắn thích ứng, một cái bóng đen cũng đã lên đến trước mặt, một ít chúng thiên binh lại vẫn không có kịp phản ứng!

"Cứu —— "

Không có ai biết những lời này đến tột cùng là "Cứu mạng", còn là "Cứu ta" .

Thiên tướng bị một bả áp đảo, hai chỉ trực tiếp đâm mù ánh mắt của hắn.

"Bảo vệ tướng quân!" Có người hô quát lên.

Tất cả thiên binh quơ binh khí hướng phía hầu tử vây quanh quá khứ, tràn diện một mảnh hỗn loạn.

Nhưng rất nhanh, bọn họ lại mất đi hầu tử tung tích.

Thất kinh địa làm thành một vòng tròn, một đôi con mắt cảnh giác mà hướng trước bốn phía nhìn quét.

Có thể bọn họ lại có thể thấy cái gì?

Tại đây một mảnh trong rừng, bọn họ thật giống như nguyên một đám người mù đồng dạng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Giờ phút này, này một đôi nắm binh khí tay đều đang run rẩy.

"Rút lui... Lui lại!" Bùm lầy mình đã mù hai mắt, ngày đó đem tại thiên binh nâng hạ gian nan địa đứng lên.

Cái này tựa hồ là ở đây thiên binh hiện tại hy vọng nhất nghe được một cái ra lệnh.

Một chúng thiên binh ôm lấy thiên tướng chậm rãi lui bước, thẳng đến tới gần rừng rậm biên giới, vứt bỏ cây đuốc trong tay cùng vũ khí, nguyên một đám vung ra chân răng chạy như điên.

Thân cây sau đuổi ra một chân trượt chân thiên tướng, một ít chúng thiên binh lại không dám quay đầu lại đi đỡ.

Đội bọn hắn chạy ra rừng rậm thời điểm, mơ hồ nghe được sau lưng thiên tướng tiếng kêu thảm thiết, nguyên một đám lại chỉ có thể hoảng sợ địa nhìn qua này phiến rừng rậm.

Phảng phất là thị uy, ngày đó đem cũng không có như những thứ khác thiên binh như vậy rất nhanh chết. Tiếng kêu thảm thiết giăng co hồi lâu, lâu đến làm cho đứng ở bên ngoài rừng rậm tất cả mọi người cảm thấy sợ.

"Nhất định phải bắt được hắn! Không tiếc một cái giá lớn!" Một vị thiên tướng quơ kiếm trong tay quát.

Càng nhiều thiên binh chạy đến, hấp thụ lúc trước giáo huấn bọn họ không dám tùy tiện bước vào rừng rậm, mà là đem trọn phiến rừng rậm bao bọc vây quanh.

Đình tai nhưc óc tiếng trống trận trung, chiến hạm chậm rãi chạy đến, vài bó cường quang từ trên bầu trời chiếu xuống, nguyên bản đen kịt rừng rậm đột nhiên tựa như ban ngày.

Vô số thiên binh tại cường quang chỉ dẫn hạ trào vào rừng rậm, bắt đầu đào sâu ba thước địa sưu tầm.

Trong đám người, có một cầm trong tay trường côn thiên binh lặng lẽ thoát đội hướng phía Côn Luân sơn bên ngoài mà đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 75:

Một ít & đêm, Côn Luân sơn mỗi người đều căng thẳng thần kinh.

Mỗi người cũng không dám lạc đơn, bởi vì làm ác ma tỵ tránh ở trong bóng ma. Mỗi một thân cây đều phải cẩn thận tìm tòi, bởi vì chỉ cần một cái phút lơ liên sẽ trả giá sinh mệnh một cái giá lớn.

Chưa bao giờ có đại trận trận chiến, đào sâu ba thước suu tâm, bởi vì vi bọn họ cũng đều biết, đây là một hạng nào nguy hiểm tồn tại.

Nhưng mà bất kể như thế nào cố gắng, cuối cùng nhưng vẫn là không thu hoạch được gì.

Mà hấn, mặc một thân ngân giáp, đeo mặt nạ, chạy như điên một đêm, chạy đi mấy trăm dặm đường, xuyên qua Côn Luân sơn địa bia, lấy hai cái đạo đồ tánh mạng, vượt qua núi cao, phóng qua sông, bước qua bình nguyên, cuối cùng chứng kiến Đông Phương bay lên ánh sáng mặt trời, hôn mê tại không biết tên bờ sông.

Hấn cũng đã ly khai, chỉ là hấn lưu lại sợ hãi, lại không có chút nào giảm bớt, ngược lại theo thời gian trôi qua lên men, càng phát ra làm cho người ta không rét mà run, thật giống như một ít chích hung tàn yêu hầu tùy thời đều theo mỗi nơi hẻo lánh bỗng xuất hiện vậy.

Cả Côn Luân sơn sớm đã lòng người bàng hoàng.

Hai ngày sau ban đêm, chíp bông mưa phùn dùm thẩu xương lạnh buốt đưa hấn tỉnh lại.

Kéo theo vết thương chồng chất thân thể, hấn trốn đến một gốc cây chống đỡ thiên cự mộc hạ, cuộn cong lại thân thể gặm nhặt được hai khóa cũng đã nát một nửa trái cây, nhìn lên vẻ lo lắng bầu trời.

Cặp kia bung lấy trái cây tay còn đang lạnh run, môi khô nứt.

Xa xa truyền đến dạ hành mãnh thú tiếng gào thét đột nhiên làm cho hấn cảm thấy ngoại trừ cái này trên người một kiện dính đầy máu tươi khái giáp, hết thấy tựa hồ lại trở lại bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước. Chỉ là thân thủ có thể sờ đến hành vân côn làm cho hấn an tâm không ít.

Hiện tại, hấn ít nhất cũng đã sẽ không lại e ngại những kia trong rừng dã thú.

Có thể cũng có thể cảm tạ chúng nó, là chúng nó, tại đi về phía tây trên đường đi giáo hội hầu tử sinh tồn pháp tắc.

Thân thủ nhập ngực giáp lí, hấn lấy ra bảo tồn hoàn hảo này căn vũ mao, lấy tay đem thắt bộ lông vuốt thuận, đặt ở trước mắt tinh tế địa xem xét, ánh mắt kia dần dần trở nên có chút ngốc trệ.

"Ta dùng vi rất nhanh có thể hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động học bảy mươi hai thay đổi... Tại sao vậy chứ? Bát sư huynh. Là Ngô Không nơi đó cho ngươi xem không thuận sao?"

Nghĩ, hấn cười chua xót cười.

Dương Thiên thế nào? Dương Tiễn đem nàng doanh cứu ra sao? Còn có, sư phó biết rõ chuyện nơi đây sao?

Đem này căn vũ mao thu vào trong ngực, hấn phát hiện mình lại nhiều ít có điểm quả niệm cái kia tử lão đầu, trông cậy vào cái kia tử lão đầu giúp mình làm chủ.

Đã nhiều năm như vậy, hấn chưa bao giờ trông cậy vào qua bất luận kẻ nào giúp mình làm cái gì. Cho dù vận mệnh bất công, cũng chỉ hội căn răng dựa vào hai tay của mình đi vật lộn. Ngày nay, hấn lại sinh ra loại ý nghĩ này...

Tuy nhiên lão nhân tượng chấn trâu đồng dạng dạy mình, nhưng mình đúng là vẫn còn đánh từ đáy lòng kính trọng hấn.

"Hấn hấn là nên cũng biết a." Ngẩng đầu lên, hầu tử thật sâu thở dài.

Trên cái thế giới này giống như sẽ không có hấn không biết chuyện tình.

Chỉ cần hấn biết mình xảy ra chuyện, nhất định sẽ không không quản. Đúng, hấn làm sao có thể không quản?

Hơn nữa trên tay hấn có mạng của mình bài, vô luận đi đến nơi nào, hấn cũng có thể tìm được mình mới là.

Hiện tại, chính mình cần phải làm, chính là an tâm địa đợi.

Lão nhân nhất định sẽ tới đón của mình, nhất định.

Ở đằng kia khóa chống đỡ thiên cổ thụ hạ, hầu tử âm ướm lộc cộc lộc cộc địa ổ một đêm.

Ngày thứ hai, hấn nương tựa theo tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung học đến một điểm được lý trí thức tự hành xử lý miệng vết thương, lại tìm chút ít thảo dược duy trì nuốt xuống.

Kế tiếp, liền bắt đầu qua nôi lên giống như không leo lên Linh Đài Phương Thốn Sơn trước sinh hoạt.

Hắn tượng một con dã thú vậy che giấu tại sơn dã trong lúc đó, ngày ngày tu hành, ngày nấp đêm ra, đói bụng liền hái trái cây ăn, khát liền ẩm sơn tuyền.

Hắn lúc này cũng đã bước vào nấp thần trung kỳ, trong rừng cây dã thú không có khả năng lại đối với hắn cấu thành uy hiếp, chỉ cần cẩn thận điếm cảm giác, cũng sẽ không dễ dàng như vậy liền bước vào những cái này cường lực yêu quái lãnh địa.

Chỉ là dài dòng buồn chán chờ đợi làm cho hắn lo lắng.

Hắn một ngày lại một ngày địa chờ.

Sự tình tựa hồ xa xa ngoài dự liệu của hắn.

Đảo mắt một một tháng trôi qua, trên người thương cũng đã dần dần khang phục, nhưng như cũ không thấy có người tìm đến.

Nơi này mùa mưa tiến đến, cả ngày mưa dầm liên tục, ẩm ướt trong rừng cây bốn phía đều ẩm ướt lộc lộc lộc, làm cho hắn dị thường khó chịu.

Mà những kia canh thoải mái một điếm địa phương, hoặc là bị cái khác yêu quái chiếm đi, hoặc là bị loài người chiếm đi.

Không nghĩ hoành sinh sự đoạn, liền cũng chỉ có thể chịu đựng, tiếp tục trải qua giống như dã nhân vậy sinh hoạt.

Đảo mắt lại qua một tháng, như trước không thấy Tà Nguyệt Tam Tinh Động người tới.

"Ta bị toàn bộ thế giới buông tha cho sao?" Hấn đột nhiên mạnh động ý nghĩ như vậy.

Một khắc đó, hầu tử trong nội tâm không thể nghi ngờ là khủng hoảng, loại này khủng hoảng thậm chí vượt qua ban đầu ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động bị từ chối ở ngoài.

Hấn bắt đầu hoài nghi sự tình phát triển xa xa vượt ra khỏi dự liệu của hấn.

Có lẽ thiên hà thủy quân biết mình chuẩn xác thân phận, cũng đã tìm tới cửa đi, sư phó quyết định cùng chính mình cắt quan hệ.

Có lẽ sư phó chợt phát hiện nguyên lai thu một con con khi yêu vi đồ hội có nhiều như vậy phiền toái, cho nên quyết định trực chính mình xuất sư môn.

Có lẽ...

Có lẽ đây hết thầy cũng còn tại Lăng Vân tử tính toán bên trong, hấn và lúc trước Thanh Vân tử cùng Đan Đồng Tử đồng dạng nghĩ đem mình nghiền xuất sư môn.

Khả năng tính rất nhiều, nhưng bất kể như thế nào nghĩ, hầu tử đều nghĩ không ra một cái đối với chính mình có lợi, tu bồ đề không tìm đến lý do của mình. Trong thoáng chốc, hấn nhớ tới 《 Tây Du ký 》 trung tu bồ đề trực Tôn Ngô Không xuất sư trước cửa nói kia phen lời nói, điều này làm cho lòng của hấn vạn phần không yên.

Hấn bắt đầu hàng đêm mất ngủ, tại khủng hoảng trung độ nhật, trở nên táo bạo bất an.

Thăng đến đi tới nơi này phiên sơn lâm tháng thứ ba, hấn rút cục ngồi không yên.

Dưới mắt lặn lội đường xa phản hồi Linh Đài Phương Thốn Sơn là không thể nào.

Hấn bỏ đi thấy được khai giáp chỉ để lại bạch sắc đáy quần áo, lại phủ thêm này kiện cũng đã tàn phá không chịu nổi cũng đang chỗ cổ áo có thêu Tà Nguyệt Tam Tinh Động chữ đạo phục, bắt đầu mạo hiểm đi trở về.

Nguyên bản một đêm đường xá, hấn trọn vẹn dùng bốn ngày.

Lướt qua Côn Luân sơn bên ngoài phòng tuyến, hấn phát hiện huyền phù tại trên bầu trời chiến hạm không thấy, thiên hà thuỷ quân quân doanh cũng chỉ còn lại có ngồn ngang lộn xộn bày đặt một đồng vật lật vật.

Cả Côn Luân vùng núi giới thập phần yên tĩnh, yên tĩnh được giống như hấn lúc trước vừa tới thời điểm vậy.

Có thể càng là yên tĩnh, hấn liền càng là lo lắng.

Kinh nghiệm làm cho hấn bắt đầu trở nên đa nghi, liền như thế thân mật ngày ngày chung sống sư huynh đều phản bội, còn có cái gì chắc là không biết phản bội?

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, hấn đầu tiên nghĩ đến chính là —— cái này không có là bẫy rập?

Lén lút ẩn núp ba ngày, suốt ba ngày, ba ngày nay, hấn liền mắt cũng không dám hợp, cẩn thận mà quan sát trước quanh mình động tĩnh.

Thiên binh môn không thấy, đạo đồ môn sinh hoạt cũng tựa hồ hồi phục trạng thái như cũ, chỉ là chưa bao giờ gặp độc hành người, điều này hiển

nhiên hay là đang kiêng kị trước hầu tử tồn tại.

Nằm tại sư môn trong phòng ngủ luyện thân cảnh đạo đồ đều có thể bị lặng yên không một tiếng động địa giết chết, đối tại đối thủ như vậy Côn Luân trong núi tầng, thậm chí trung thượng tầng phía dưới tu sĩ làm sao có thể không kiêng kị?

Mà hoàn toàn là cái này bộ phận tu sĩ chiếm cứ năm trăm vạn đạo đồ chính giữa bốn trăm chín mươi chín vạn trở lên nhân số.

Về phần những kia coi như Thái Ất chân nhân như vậy chính thức đại tiên, căn bản không gọt tại phản ứng loại sự tình này, thậm chí cảm thấy được làm cho đồ đệ của mình sống ở hầu tử bóng tối phía dưới có lợi cho cường hóa bọn họ tu hành động lực.

Ba ngày quan sát xuống, hầu tử trong nội tâm nhiều ít có điểm đấy. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hắn lặng lẽ bắt đầu hướng phía kim hà động phương hướng tới gần, rồi lại không dám nhờ thân cận quá, chỉ là phủ phục ở phía xa trên đỉnh núi lặng lẽ quan sát.

Trong lúc hắn hai lần nhìn thấy Lăng Vân tử, ba lượt nhìn thấy ngọc đỉnh chân nhân, có thể hầu tử như trước không dám tiến lên.

Lăng Vân tử cũng không cần nói, nghĩ đến càng nhiều, hầu tử đối người này lại càng khuyết thiếu tín nhiệm cảm giác.

Về phần ngọc đỉnh chân nhân...

Vì cái gì ngày đó hắn vừa vạn sẽ không ở đây? Nếu như là trước, hầu tử nhất định sẽ cho rằng đây chỉ là trùng hợp, nhưng hiện tại, hắn là nửa điểm không dám qua loa.

Kỳ thật, hắn một mực chờ đợi người gọi Thi Vũ Huyền.

Hiện tại xem ra, giống như cũng chỉ có người này có thể tin nhiệm. Cho dù có cá vụn nhất, dùng tu vi của mình cũng hoàn toàn có thể khống chế được nàng.

Trước tiếp xúc Thi Vũ Huyền, biết rõ ràng ngọc đỉnh cùng Lăng Vân tử tình huống, làm tiếp tiến thêm một bước tính toán.

Đây là hầu tử có khả năng nghĩ đến biện pháp duy nhất.

Nhưng mà, hắn ngồi chồm hổm trông ba ngày, trong thời gian ba ngày hắn trước sau nhìn thấy Thi Vũ Huyền không còn có hai mươi lần nhiều, có thể nàng làm mất đi không có rời đi qua kim hà động phạm vi.

Muốn biết được, hầu tử chỉ cần vừa tiến vào kim hà động phạm vi Lăng Vân tử liền nhất định sẽ phát giác, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì đã có thể khó mà nói.

Cứ như vậy miêu trước, trước sau tổng cộng đợi bảy ngày, thẳng đến ngày thứ bảy, một mực có không thể tưởng tượng nổi tinh lực hầu tử hai mắt cũng đã hiện đầy tơ máu, không ngừng run lên thời điểm.

Một cái thân ảnh màu trắng ra ngoài ý định mà xuất hiện ở trước mặt hắn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 76:

Một thân này lựa trắng như trước phiêu dật, sừng được làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng, chỉ là trên mặt tựa hồ nhiều hơn một điềm phong sương nhìn về phía trên có chút mờ mịt.

Nhìn thấy Dương Thiên trong nháy mắt, hầu tử hơi ngậy người hạ, đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó là cảnh giác, một tay nhanh chóng mò tới hành vân côn trên.

"Là ta." Dương Thiên chậm rãi thở dài, lộ ra vui mừng cười: "Người chạy đi đâu? Ta tìm người đã lâu."

"Người tìm ta?" Hầu tử hồ nghi địa chăm chăm vào nàng xem.

"Đúng vậy a, ta nói ta sẽ đi tìm được người rồi, lão nhân giáo đưa cho người ẩn nấp linh lực pháp ta cũng biết, biết rõ như thế nào phá giải. Thật không nghĩ đến bất kể như thế nào đều tìm không thấy người, lúc này mới chạy trở lại xem."

Chậm rãi thư khẩu khí, hầu tử lúc này mới tin tưởng trước mắt thật sự là Dương Thiên.

Hơi ngồi thẳng lên ngồi dựa cây bên cạnh, hỏi: "Làm sao người chạy đến?"

"Na Tra đã cứu ta, đêm hôm đó ta liền tại cách đó không xa nhìn xem người trốn chết. Người là như thế nào chạy trốn?" Dương Thiên mặt mỉm

cười địa chăm chăm vào hầu tử xem: "Bọn họ bả cả rừng rậm đều bao bọc vây quanh, người cư nhiên còn có thể... Lại là vượt quá dự liệu của ta."

Hầu tử vuốt mở tàn phá ngoại bào, lộ ra có thêu thiên hà thủy quân chữ đáy quần áo. Dương Thiên thoáng cái sáng tỏ, không khỏi thán phục.

Hai người vai dựa vào vai ngồi, xa xa địa ngắm nhìn kim hà động.

Hầu tử hỏi: "Lăng Vân tử không đề cập nâng muốn tìm ta?"

Dương Thiên lắc đầu: "Vì cái gì không chính mình hỏi hắn?"

"Chính mình hỏi hắn?" Hầu tử có chút giật mình địa quay mặt lại xem Dương Thiên.

"Người sợ hắn hại người?"

Hầu tử không nói chuyện.

"Yên tâm đi, ta và người liên thủ, nếu như đánh lén thành công, chế trụ hắn cũng không phải không thể nào." Dương Thiên khẽ cười cười, nói: "Tin tưởng ta sao? Tin tưởng ta, ta liền giúp người dẫn hắn đi ra, chính người hỏi hắn."

Hầu tử không có trả lời, chỉ là trầm mặc.

Dương Thiên duỗi ra ngón tay, trên mặt đất cát đá họa lên: "Nghe, ta dẫn hắn đi ra, sau đó, người đem linh lực như vậy điều chỉnh...",

Ở một bên hầu tử tròn tròn mắt xem, chậm rãi rất nhanh nắm tay.

...

Hai canh giờ sau, cách đó không xa huyện nhai biên thượng, Lăng Vân tử độc thân đứng, xa xa địa nhìn ra xa, vẻ mặt nghi hoặc tựa hồ đang đợi cái gì.

"Dương Thiên nha đầu kia đột nhiên để cho ta đi ra nói nói ra suy nghĩ của mình, chính mình lại chạy đi đâu?"

Đột nhiên một con lông xù tay áp đến hấn phần gáy trên, không đợi hấn kịp phản ứng, đối phương cũng đã một tay lấy hấn đổ lên trên mặt đất, đem tay phải sau khóa, đầu gối thẳng đỉnh tại hậu tâm trên.

"Là sư đệ a?" Lăng Vân tử đầu tiên là một hồi kinh ngạc, lại bật cười: "Đừng đùa, ngươi không chế trụ nổi của ta."

Hầu tử vung nắm tay, rất nhanh, sử xuất toàn lực, nặng nề mà nện ở Lăng Vân tử trên mặt.

Máu tươi xen lẫn hai cái răng thẳng bảo tố đi ra.

Lần này lập tức bả Lăng Vân tử đập bể mộng, hoảng sợ địa mắt lé sau xem.

Hấn chứng kiến hầu tử trên mặt không lời nào có thể diễn tả được phần nộ.

Trùng lớn con mắt hiện đầy tơ máu, căng cứng hàm răng hơi mở ra, hầu tử giận dữ hét: "Ai với ngươi chơi! Hôm nay, ngươi phải đem lời cho ta nói rõ ràng! Cho ta nói rõ ràng!"

Lại là một quyền nặng nề đánh hạ.

Sắc nhọn tiếng gầm gừ tại sơn gian quanh quần, một đạo thiểm điện từ trên bầu trời xẹt qua, kích khởi trận trận nổ vang.

Dương Thiên chậm rãi đi dạo, tản bộ, mới đến cách đó không xa lạnh lùng mà nhìn xem Lăng Vân tử.

"Là người?" Lăng Vân tử nhìn thấy Dương Thiên, trong nháy mắt hiểu rõ rồi hết thấy.

"Vì cái gì không tới tìm ta? Vì cái gì để cho ta đi ra động phủ? Vì cái gì bỏ mặc ta bị thiên binh lùng bắt? Vì cái gì không trở về Tà Nguyệt Tam Tinh Động? Người cho ta nói rõ ràng, ** hôm nay cái này một cái cọc cái cọc từng kiện từng kiện, đều cho ta nói rõ ràng!" Hầu tử điên cuồng địa gào rú.

Ba tháng này đến nay bị đè nén lửa giận thoáng cái thô lộ đi ra.

Này bị chế trụ tay phải bỗng nhiên được tôn sùng trên, một hồi kịch liệt đau nhức truyền đến, Lăng Vân tử trên trán một giọt mồ hôi chảy xuống.

"Su đệ... Người hãy nghe ta nói, hãy nghe ta nói, đừng kích động."

"Người lại là nói a!" Hầu tử điên cuồng địa rít gào, thanh âm kia tại trống rỗng trong núi kích khởi vô cùng tiếng vang.

"Su đệ..." Lăng Vân tử thở phì phò, chậm rãi nói: "Thái Thượng Lão Quân tại Linh Đài Phương Thốn Sơn ôm cây đợi thỏ, người không có thể trở về."

"Thái thượng... Lão quân?"

Trong nháy mắt, hầu tử sợ ngây người.

"Thái Thượng Lão Quân... Thái Thượng Lão Quân..." Hần thấp giọng ní non trước, phản phục nhắc đi nhắc lại trước cái này như sấm bên tai danh tự: "Thái Thượng Lão Quân..."

Nhìn nhiều như vậy đạo thư, hẳn có ngọc cũng sẽ không cho là Thái Thượng Lão Quân đúng như Tây Du ký trong đó như vậy là một cái nhâm hầu tử trên cột lão nhân.

Thái thượng, Đạo Tổ, đây là trong thiên địa cao nhất tồn tại!

"Hắn tại sao phải bắt ta! Người cho ta nói rõ ràng!"

Ngăn chặn Lãng Vân từ đầu gối âm thầm dùng sức, lập tức Lãng Vân từ đau đến gào khóc kêu lên: "Ta làm sao biết vì cái gì! Ta làm sao biết! Lão nhân bả ta cũng vậy tính kế... Người cho rằng ta nghĩ như vậy phải không? Còn nhớ rõ này phong cho Thái Ất chân nhân tin sao? Đây không phải là cho Thái Ất chân nhân tín, đó là cấp cho ta. Lão nhân biết rõ ta nhất định sẽ nhìn lên. Hẳn biết rõ nếu như sớm nói cho ta biết chân tướng, ta nhất định sẽ không đáp ứng mang người đi ra! Cho nên hẳn ngay cả ta cũng đùa giỡn! Người cho rằng ta nghĩ như vậy phải không?"

"Tín ở nơi nào?"

"Thiên, loại đó tin không có thể lưu. Ha ha..." Lãng Vân từ gian nan địa cười, đầu đầy mồ hôi: "Sư đệ, nghe ta, người không thể hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, thật sự, đừng trở về."

Hầu tử đột nhiên ngơ ngác bật cười, hẳn buông lỏng tay ra, đứng ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn trời.

Trên bầu trời mây đen hội tụ.

Lúc này, trong mắt của hắn trời đất quay cuồng.

"Cho nên, cho nên... Hẳn cho tới bây giờ sẽ không có thật sự nghĩ dạy ta bảy mươi hai biến cùng bổ nhào vân, hết thầy chỉ là muốn chi mở ta, đúng

không? Ha ha ha ha, ta thật khờ, ta rõ ràng mỗi ngày đều vui vẻ được ngủ không được. Ta thật khờ. Ha ha ha ha."

Hắn bụm mặt nở nụ cười.

"Su đệ..." Lăng Vân tử chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt kia trung mang theo áy náy: "Ta tuy nhiên bỏ mặc ngươi bị thiên quân bắt, nhưng ta cũng vậy xin nhờ Dương Tiễn bảo vệ. Hắn thiếu nợ ta một cái đại nhân tình, phải còn. Không có chỗ nào so với thiên đình đại lao càng thêm an toàn. Còn có sư phó, cũng là vì muốn tốt cho ngươi."

"Tốt với ta? Tốt với ta? Ha ha ha ha, hảo một cái tốt với ta!" Hốc mắt hơi ẩm ướt, hắn trong gió cuồng tiếu: "Vậy tại sao cái gì đều không nói cho ta biết chứ? Vì cái gì đều không nói cho a?"

Hắn mở to hai mắt nhìn, boong boong mà nhìn xem Lăng Vân tử, bụm lấy ngực, hắn mỗi chữ mỗi câu, tê tâm liệt phế địa quát: "Bởi vì, chỉ cần ta biết rằng, ta liền sẽ không làm hắn muốn ta làm sự! Ngươi cho là thật Ngô Giả đạo suy tính kế sách ta cái gì cũng đều không hiểu sao? Ha ha ha ha... Nguyên lai hắn thực tính toán ta, thu ta làm đồ đệ... Ha ha ha ha. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Ta sao biết ngu như vậy, tin tưởng hắn là phát thiện tâm mới nhận lấy ta! Ha ha ha ha."

Đứng ở Lăng Vân tử trước mặt, hắn như si như điên địa cười, cười đến làm cho lòng người chua, cười đến làm cho người ta thất thần.

Dương Thiên đứng ở một bên, thật sâu thở dài, không nói một lời mà nhìn xem, nhìn xem cái này chích ở vào hồng mắt biên giới hầu tử.

Nguyên lai, từ đầu tới đuôi, bất quá là cá cược.

"Su đệ..." Lăng Vân tử co quắp ngồi dưới đất, đặt tại trên đầu gối tay âm thầm dùng sức, cài vào trong thịt, cúi đầu xuống, hắn dùng vì không thể tra

thanh âm nói ra: "Su đệ, ta giết này cô phần chỗ địa thổ địa... Hấn, cũng đã đi qua chỗ đó."

"Hấn? Ai?"

"Thái thượng, hấn hội xóa đi tất cả bởi vì nguoi mà chết linh hồn, những kia linh hồn, không cách nào tiến vào luân hồi."

Hầu tử thần sắc cả cứng đờ, có đồ vật gì đó trong đầu nổ tung, hấn nghe thấy được lòng của mình bị xé nát thanh âm, hơi há miệng, lại phát hiện cũng đã nghẹn ngào.

Thi cốt đều không có, bây giờ, mà ngay cả hồn phách đều thủ không được sao?

Này chích chim hoàng yến, nàng rốt cuộc có làm sai cái gì? Nàng duy nhất lỗi, chính là nhận thức chính mình cái này chích đã hầu tử.

Tùng giọt nước mắt tràn mi ra, lúc này, trong óc hấn trống rỗng.

"Tước... Nhi..."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 77:

"Của người tước nhi không có việc gì. Lúc ấy, tại người đi rồi liền có địa phủ quỷ sai phác thảo đi hồn phách của nàng." Lăng Vân tử nhìn chăm chú mặt đất ánh mắt có chút mờ mịt: "Nhưng ta biết rõ đây không phải là quỷ sai. Bởi vì người mà chết, địa phủ sẽ không thu hồn phách của nàng. Cần phải là ai giả trang quỷ sai tránh thoát thổ địa tai mắt tướng hồn phách lấy đi."

Hầu tử cả ngời liệt trên mặt đất, này thân hình run nhè nhẹ, mở to con mắt, lại xem không tiến bốn phía từng cọng cây ngọn cỏ.

"Bị... Bị không biết người nào... Phác thảo đi... Là sư phó?" Hấn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, trong hốc mắt nước mắt không ngừng chảy xuống.

"Không phải lão nhân." Lăng Vân tử chậm rãi lắc đầu: "Ta hỏi qua hấn, nếu như là hấn, không cần phải gạt ta."

"A... Không phải hấn... Vậy là ai? Vậy là ai? Ha ha ha ha, còn sẽ là ai?" Bụm mặt, hấn thống khổ địa cười, run rẩy: "Sẽ là ai? Ha ha ha ha."

Lăng Vân tử giãy dựa lấy đứng lên, nuốt nhỏ nước miếng, nhìn xem mặt hồn vậy hầu tử: "Sư đệ, nghe ta, đừng trở về. Chúng ta có thể đến của ta Lăng Vân các đi. Ta cũng vậy có bảy mươi hai biến thành cuốn văn. Đến bên kia, ta dạy cho người."

"Người dạy ta?" Hầu tử cười trào phúng, hấn chậm rãi bò người lên, từng bước một lui về phía sau: "Người dạy ta? Ha ha."

"Sur đệ..." Lần này tình cảnh phía dưới, Lãng Vân tử cũng đã không biết nói cái gì cho phải.

Lại một đạo thiểm điện xẹt qua không trung, chiếu sáng hầu tử chảy xuôi theo nước mắt mặt.

Trên bầu trời phiêu khởi lông ngỗng mưa.

Hầu tử chậm rãi lắc đầu, từng bước một lui về phía sau, thân thủ nhặt lên của mình hành vân côn: "Người nói đúng, ta không nên hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không nên trở về."

"Chúng ta có thể đi của ta Lãng Vân các."

"Không ——." Hầu tử thân thủ giật xuống cổ áo xử tiêu có Tà Nguyệt Tam Tinh Động chữ đạo phục, hung hăng địa vung trên mặt đất: "Ta cũng là không đi! Ta cái đó, cũng không đi!"

Xoay người, hấn chậm rãi đi vài bước, cắn chặt răng, vừa nhanh bước chạy.

Nhìn qua bóng lưng của hấn, Lãng Vân tử vươn tay, nhưng không biết nên như thế nào ngăn cản, dùng cái gì lý do ngăn cản.

Phong theo bên tai của hấn xẹt qua, hấn lên tiếng tru lên, càng chạy càng nhanh, nghẹn ngào khóc rống.

"Vì cái gì, tại sao có như vậy!"

Vung hành vân côn, hấn đem hết toàn lực vung xuống, một gốc cây trăm năm cự mộc tại trước người của hấn âm âm sụp đổ.

"Tại sao phải như vậy ——!"

Liệt trong gió, mưa rào trung, hấn không mục đích gì địa quơ hành vân côn, điên cuồng địa rít gào, đem hết thảy trước mắt vật thể đều đánh địa nát bấy.

Hấn chỉ là muốn hảo hảo mà còn sống, hấn chỉ là muốn cứu sống một ít chích nho nhỏ chim hoàng yến, hấn chỉ là muốn thực hiện lời hứa của mình.

Chính là đây hết thảy, vì cái gì khó như vậy?

Hấn cho là mình còn đang tân thủ thôn, nhưng không biết một ngẩng đầu nhìn thấy, cũng đã là thế giới này cao nhất tồn tại.

Hấn cười thân thú, cầm thần khí, hát trước thần khúc.

Hấn yếu gạt bỏ tức nhi, chính mình lấy cái gì ngăn cản? Chính mình lấy cái gì bảo vệ tức nhi!

Chính là học xong bảy mươi hai biến bổ nhào vân thì như thế nào? Chẳng lẽ có thể cùng toàn bộ thế giới đối kháng sao?

Thế giới này... Đến tột cùng muốn đem hấn bức thành cái dạng gì?

Giờ khắc này, hấn rơi lệ không ngừng.

Theo hấn giáng sinh đến Hoa Quả Sơn một khắc hết thảy cũng đã nhất định, hoá sinh vi yêu, cũng đã thân bất do kỷ địa bị phân đến yêu một bên.

Vô luận người như thế nào bản phận, như luận của người mộng đến cỡ nào miểu nhóc đáng thương, không có người đồng tình, không có người thương cảm.

Bởi vì người chỉ là một chích yêu.

Là yêu, có thể tùy tiện bày ra tội danh.

Ngẩng đầu lên, hấn đối với bầu trời bất lực địa rít gào, tê tâm liệt phế địa rít gào, tựa như lúc trước thân thủ của hấn giết chết này một con hổ đồng dạng, tuyệt vọng địa rít gào.

"Nếu như người chỉ có thể là chính người, làm sao khổ muốn đi làm người khác đâu?" Ngọc đỉnh thanh âm tại bên tai quanh quẩn.

"Đúng vậy a, nếu như ta chỉ có thể là chính mình, làm sao khổ muốn đi đương người khác đâu?" Thanh âm kia run nhè nhẹ.

Từ tiến vào Thủy Liêm động bắt đầu, đến rời bến, đến bãi sư, từng bước một, hấn bất quá là nghĩ đến muốn trở thành này bản Tây Du ký lí Tôn Ngô Không. Hấn thậm chí còn muốn học hội Ngô Giả đạo xử sự phương pháp.

Hấn đã không phải là chính hấn.

Hấn bất quá, là này bản 《 Tây Du ký 》 lí kẻ tù tội.

Tự cho là thông minh nghĩ thay đổi vận mệnh, nhưng không biết cũng đã tự tay từng bước một địa đem mình đẩy vào tuyệt cảnh bên trong.

Kẻ xuyên việt thì như thế nào? Kẻ xuyên việt, bằng cái này vài thập niên trí nhớ, có thể khiến cho qua những chuyện lật vạt kia trên vạn năm lão quái vật sao?

Vận mệnh gông xiềng, hấn chưa bao giờ tránh thoát qua. Bất kể như thế nào giấy dựa, nhưng chỉ là càng lún càng sâu.

Tại cuồng phong đột nhiên trong mưa, hấn nổi cơn điên địa quơ trong tay cây gậy. Không có kết cấu, không có đường lối.

Tê tâm liệt phế địa kêu rên, bất lực địa kêu rên.

Này thê lương thanh âm vang vọng thiên địa.

Chính là đã đạt đến nạp thần cảnh, hẳn cũng cùng lúc trước một ít con
khỉ không có khác nhau.

Thậm chí dù cho học thành bảy mươi hai biến, hẳn lại có thể thế nào?
Hẳn cũng còn là này chích sẽ chỉ ở trong đêm trăng khóc, bất lực hầu tử.

Hẳn lấy cái gì đi cùng Thái Thượng Lão Quân đối kháng?

Có thể, chẳng lẽ đây hết thầy tự không cách nào cải biến sao?

Hỗn loạn suy nghĩ, bị đè nén lửa giận làm cho hẳn điên cuồng , càng gia
điên cuồng mà phá hư, phảng phất muốn hủy này thiên địa vậy.

Thẳng đến đã tiêu hao hết lực lượng, hành vân cơn rời khỏi tay, hẳn ghé
vào mưa trong nước bất lực địa gõ chạm đất mặt.

Giàn giụa mưa to phát tại trên lưng của hẳn, theo lông tơ chảy qua
 gương mặt của hẳn, cùng nước mắt hỗn cùng một chỗ, từng giọt bay lả tả.

Hẳn bất lực địa khóc, toét ra hàm răng phần nộ địa kêu rên, phí công
dụng quyền đầu gõ chạm đất mặt cát đá, tóe lên mưa, lưu lại một cá hố sâu.

Chà phá trên năm tay sớm đã vết thương chồng chất.

Thẳng đến rốt cuộc sử không được mảy may lực lượng.

"Vì cái gì... Vì cái gì... Tại sao phải như vậy... Tước nhi... Của ta tước
nhi... Người đến tốt cùng đi nơi nào... Người đến tốt cùng đi nơi nào..."
Giàn giụa trong mưa to, hẳn gất gao bụm lấy này căn cận tồn vũ mao, che
mặt mà khóc.

Cặp kia vai, tại trong mưa lạnh run.

Từ đầu đến cuối, hấn cũng chỉ là tước nhi tại Hoa Quả Sơn gặp phải này chích tiểu hầu tử, này chích bị lão hồ đuổi đến không chỗ có thể trốn hầu tử, chưa bao giờ biến qua.

Một đôi bạch sắc giày chậm rãi đi đến trước mặt của hấn, che ở xối ở trên người hấn mưa. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Ngẩng đầu, mưa phùn phiêu diêu trung, hấn thấy đượ này trương quen thuộc mặt, miễn cưỡng khen, chính mình vẫn đứng ở trong mưa gió.

"Khóc cho ai xem? Chỉ cần còn sống, chính là hy vọng." Mang trên mặt sợi sợi chua xót trung cường khởi động tiểu dung, cắn môi, nàng nói:
"Chúng ta đều đồng dạng, có một không cách nào chiến thắng địch nhân. Nhưng, vô luận bao nhiêu năm, luôn luôn một ngày như vậy, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng hấn!"

Hầu tử chậm rãi cúi đầu trầm mặc, rất lâu sau đó, hai người cứ như vậy ngơ ngác địa tại trong mưa trầm mặc, mặc cho mưa to tầm tã phát.

"Dương Thiên."

"Ừ."

"Chúng ta giao địch... Còn có hiệu sao?"

"Đương nhiên."

...

Lăng Vân tử ngơ ngác địa ngồi liệt tại trong mưa mặc cho lạnh buốt mưa phát, bị gió thổi rối loạn tóc dài trên mưa từng giọt chảy xuống, bao trùm khuôn mặt của hấn.

Thân thủ theo bên hông lấy ra một chuỗi ngọc giản, ngọc địa theo chính giữa tuyền ra một khối dán tại bên miệng.

"Sư phó..." Hơi há hốc mồm, hắn rồi lại dừng lại, tại trong mưa ngơ ngác địa trầm mặc hồi lâu, mới run rẩy nói khẽ: "Sư đệ... Đi."

...

"Biết rằng... Do hắn đi a."

Mười vạn dặm bên ngoài, đứng ở lầu các trên lão nhân thân ảnh cô độc lâm vào cô đơn bên trong.

Hồi lâu, lão nhân ngẩng đầu nhìn xa không trung quay cuồng đám mây, loát râu dài chậm rãi thở dài: "Yếu, thời tiết thay đổi."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 78: Phục Kích

Nửa năm sau, Nam Chiêm Bộ Châu nam bộ hoang tàn vắng vẻ sơn lâm.

Ba gã tuần thiên tướng mặc ngân sắc chiến giáp, cầm trong tay các thức binh khí khổng chế trước một cỗ do hai bảy ngày mã kéo tùm ngân sắc chiến xa lãng không đi xuyên qua giữa núi rừng.

Này ba ánh mắt cảnh giác địa tại trong rừng tìm kiếm.

Tuần thiên tướng một phần của thiên đình tuần tra phủ, là một chi chuyên môn dò xét nhân gian đặc thù bộ đội.

Tuy nhiên không thuộc về quỹ đạo quân, nhưng tựu từng binh sĩ lực lượng mà nói, tuyệt đối là thiên đình tất cả bộ đội chính giữa mạnh nhất.

Bọn họ dùng ba người làm một tổ, ít nhất phân phối nhất danh luyện thần cảnh tu giả, khổng chế trước chuyên chúc thiên quân chiến xa tới lui tuần tra tại giữa núi rừng, một khi gặp phải còn chưa hình thành thế lực tiểu yêu ngay tại chỗ diệt sát.

Nếu là phát hiện cũng đã hình thành chiếm giữ thế lực yêu chúng, tắc đăng báo thiên đình, do trời đình phái những bộ đội khác tiến hành tiêu trừ.

Từ loại nào góc độ mà nói, bọn họ đã thiên đình phái ở nhân gian chấp pháp giả, lại là thiên đình thám báo.

Tại đây chi trong bộ đội đi lính tu giả so sánh với thiên đình cái khác tất cả quân đoàn, đãi ngộ là đỉnh tiêm. Chỉ là có một trí mạng khuyết điểm, cái này chi bộ đội cũng là tất cả bộ đội chính giữa bỏ mình suất cao nhất.

Ba ngày trước, một tổ tuần thiên tướng tại nơi này hướng đông năm trăm dặm địa phương mất tích đưa tới cao tầng chú ý, vì vậy tăng phái sáu tổ tuần thiên tướng đến vùng này bài tra.

Có thể là bọn hấn tại thiên tướng mất tích địa cũng không có phát hiện bất luận cái gì manh mối, cũng không có tìm được thiên tướng hồn phách.

Hiển nhiên, bọn họ cũng không phải gặp được mới phát quật khởi yêu quái thể lực. Cái này rất có thể là một đoàn không có cố định hoạt động địa điểm lên yêu tinh, hơn nữa trong đó còn có ít nhất một cái luyện thần cảnh yêu tu.

Vì thế, bọn họ không thể không mở rộng tìm tòi phạm vi, cái này trực tiếp đưa đến sáu tổ tuần thiên tướng phân tán.

Mà cái này, là trong đó một tổ.

Cầm đầu tuần thiên tướng nhắm mắt lại tinh tế địa cảm giác bốn phía khí tức, hồi lâu, hấn mở to mắt, tựa hồ buông tha cho loại hành vi này.

Dù sao tốc độ quá là nhanh, chính là cảm giác đến cũng không có biện pháp lập tức làm ra phản ứng. Nhưng giảm xuống tốc độ?

Nhân thủ không đủ, giảm xuống tốc độ chờ bọn hấn bả vùng này tìm tòi một lần, những cái này lên yêu vật đều đã kinh không biết chạy đi đâu.

"Vùng này rừng cây rậm rạp, yêu vật rất dễ dàng ẩn núp, còn là đem độ cao kéo bay lên a."

"Sợ mai phục? Chúng ta ba cái đều là luyện thần cảnh, bọn họ chứng kiến chúng ta trốn cũng không kịp."

"Còn là cẩn thận một chút hảo, đừng quên mất tích một đội kia tuy nhiên chỉ có nhất danh luyện thần cảnh, nhưng là còn có một danh nạp thần cảnh sắp đột phá đến luyện thần cảnh."

"Giá!" Khổng chế chiến xa tuần thiên tướng quơ roi da, thiên mã nhanh chóng đem độ cao tăng lên vài phần.

Chính khi bọn hắn sắp bay qua kế tiếp đỉnh núi lúc, hai chi tiễn theo dưới một cây đại thụ tán cây lí bắn đi ra, thoáng cái bắn chặt đứt trong đó một cây dây cương.

Một thốt thiên mã thoát cương mà đi, lập tức, cả giá chiến xa đều mất đi cân đối.

"Có mai phục! Chú ý!" Kịch liệt lay động, cầm đầu tuần thiên tướng hô to trước đem trong tay Trường Cung kéo cá mãn huyền chỉ hướng bắn ra tên tán cây.

Đang lúc ba sức chú ý của người đều tập trung ở này bắn ra cung tiễn tán cây giờ, bên kia trên mặt đá đột nhiên chạy đến một cái thân ảnh cao lớn.

Đó là một con chùng một trượng cao tê ngu tinh, dày đặc vỏ, toàn thân cơ nhục, trên mũi đẩy lấy một cây ba thước cao cự đại sừng tê giác.

Không đợi ba vị tuần thiên tướng kịp phản ứng, hắn nhanh chóng xoáy nâng trong tay bay vút trào, hất lên, thẳng cài tại chiến xa bánh xe trên.

Một kéo, chỉ còn lại có một thốt thiên mã chiến xa bỗng nhiên dừng lại, huyền ở giữa không trung.

"Tê ngu tinh!" Có tuần thiên tướng hô to lên.

Này tê ngu tinh còn cảm thấy chưa đủ, đem trong tay dây thừng trên cánh tay lại bần hai vòng, một tiếng bạo rống, lập tức, bánh xe liên quan trục bánh đà bị kéo xuống tới.

Này chiến xa trong khoảnh khắc mệt rũ rời.

Ba vị tuần thiên tướng lúc này vượt cánh cố gắng bay lên.

Nhưng là rất nhanh, bọn họ phát hiện mình sau lưng bạch sắc cánh chim trở nên suy yếu vô cùng, căn bản không cách nào bay lên không.

"Không tốt! Là cấm bay pháp trận!"

Ba người bỗng nhiên hạ rơi, thẳng ngã vào phía dưới một mảnh trong bụi cỏ.

Không đợi bọn họ theo những kia cành cành lá lá cây tránh thoát, liền chứng kiến một đồng mặc loạn thất bát tao quần áo tiểu yêu cầm kì kì quái quái vũ khí vây quanh tới.

Này một đôi tay đều đang run rẩy, rất nhiều tiểu yêu trên người liền bộ y phục đều không có chỉ là cột hai mảnh chuỗi tây lá, bọn họ bàng hoàng trước căn bản không dám đi tới.

Nhìn thấy những này tiểu yêu, ba người hiển là nhẹ nhàng thở ra.

Một vị tuần thiên tướng nhanh chóng phóng ra đạn tín hiệu, nhưng không đợi này đạn tín hiệu chính thức bay lên không liền bị một con con cú mèo tinh trực tiếp dùng thân thể cản lại.

Nhìn chung quanh một vòng, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua xoay quanh ở không trung cầm trong tay cung tiễn nhìn chăm chăm con cú mèo tinh,

cầm đầu tuần thiên tướng chậm rãi đứng lên, vứt bỏ trong tay Trường Cung, gỡ xuống sau lưng trọng thuẫn, rút ra bên hông trường đao, nói: "Chú ý, bọn họ chính giữa hãn là có một luyện thân cảnh Ngô Giả đao yêu tu."

Ngô Giả đao yêu tu, đây chính là vật hi hãn.

Mặt khác hai cái tuần thiên tướng phân biệt cầm ngân thương cùng hai tay kiếm hộ khi hãn hai bên.

"Này làm sao bây giờ?"

"Trước phá vòng vây, đi theo ta." Cầm thuẫn tuần thiên tướng như thế nói.

Đang lúc này, một đám tiểu yêu bị đẩy ra, ba người kia bỗng nhiên lấp bấp kinh hãi.

Một con cao tới một trượng, trên mũi thủ sẵn cá đại khâu, toàn thân đen kịt như ngọc cơ nhục bạo rạp hắc ngư tinh cầm trong tay đại đao đi ra.

Hãn trần trụi cánh tay, trước ngực bàn trước hai cây trâm trọng khóa sắt, hạ người mặc khải giáp như là dùng mấy bộ nhân loại khô giáp tu bổ mà thành, nhìn về phía trên chẳng ra cái gì cả.

Nặng nề mà hừ một tiếng, hãn hung dữ địa quát: "Các ngươi này bang chó con tử muốn làm gì? Trả không được!"

Những kia tiểu yêu nguyên một đám rùng mình một cái, cầm vũ khí lạnh run mà hướng trước tuần thiên tướng đẩy mạnh. Này trận chiến, cùng với nói là một đám cầm vũ khí binh lính, chẳng nói là một đám giơ cái cuốc nông dân.

Hắc ngư tinh chăm chăm vào ba cái tuần thiên tướng, trên mặt nở một nụ cười.

"Bên này!" Cầm đầu tuần thiên tướng bỗng nhiên hô.

Xoay người một cái, lúc này chém bay ba cái tiểu yêu.

Mặt khác hai cái tuần thiên tướng cũng liền bề bộn theo quá khứ.

Những này tiểu yêu quả thực nhược được đáng thương, trong đó phần lớn đều là vừa vận biến hóa liền ngưng thần cảnh đều chưa nói tới tiểu yêu.

Chỉ chốc lát, ba cái tuần thiên tướng liền từ trong vòng vây mở một đường máu.

Sau lưng, hắc ngư tinh tựa hồ tuyệt không sót ruột dường như, chỉ là dẫn theo đao cười thúc giục một đám tiểu yêu đuổi theo. Chính mình mở ra tiến độ so với cái kia cá sợ đến không được tiểu yêu cũng không nhanh bao nhiêu.

Điều này làm cho cầm đầu tuần thiên tướng nhiều ít có chút nghi hoặc.

Cái này hắc ngư tinh không phải này bang tiểu yêu đầu sao? Làm sao lại từ nào đó này bang tiểu yêu bị giết?

Đang lúc này, một cái màu nâu xám thân ảnh lén đến tiền phương của bọn hắn.

Đánh giáp lá cà thời khắc, cầm đầu tuần thiên tướng trên người lập tức nhiều hơn hơn mười đạo miệng vết thương. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Kịch liệt đau nhức phía dưới, hắn đem trong tay trọng thuẫn nặng nề mà đâm vào trên người đối phương đem đối phương bắn ra.

Lúc này, ba cái tuần thiên tướng mới nhìn rõ người đến.

Đây là một chích sài lang tinh, ước chừng năm thước cao thấp thân cao, tứ chi thon dài, mặc một thân cũ nát quân lữ thường phục cầm trong tay hai bả loan đao trêu đùa trước.

Hắn chính chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên ngăn tại ba người trước người, một đôi đũa lên con mắt gắt gao chăm chăm vào ba người, thật giống như chăm chăm vào đến miệng con môi vậy, trong miệng phát ra ô ô tiếng gầm.

Ba cái tuần thiên tướng vội vàng lưng tựa lưng hộ cùng một chỗ.

Trước có sài lang, sau có hắc ngư, cái này hai cái thoát nhìn cũng không phải dễ đối phó như vậy. Về phần những cái này tiêu yêu hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Hảo tại nơi này cũng không phải hẹp hòi sơn ải, trước sau không thể đi, còn có tả hữu.

Ngoại trừ bầu trời xoay quanh một ít chích con cú mèo tinh bên ngoài, những này yêu quái tựa hồ cũng còn không có nắm giữ phi hành kỹ năng. Cầm bay pháp trận phạm vi không có khả năng rất lớn, chỉ cần thoát ly pháp trận phạm vi, bọn họ có thể thoát đi.

Đang lúc cầm đầu tuần thiên tướng chịu đựng miệng vết thương kịch liệt đau nhức suy tư về hẳn là từ chỗ nào một bên đột phá thời điểm, này chích tê ngư tinh cũng đã cầm trong tay cự phủ chạy đến, dài rộng thân hình từ bên trên nhảy xuống nặng nề đập bễ ở bên trái, trực tiếp nện đứt mấy cây vừa trưởng thành cây nhỏ.

"Cái này. . . Thoạt nhìn canh khó đối phó."

Ánh mắt của ba người cũng không khỏi được hướng hi vọng cuối cùng
—— bên phải.

Không đợi bọn họ mở ra tiến độ, mảng lớn chuỗi tây lá bị một con lông
xù tay đẩy ra, một cái trường trước màu vàng lọt bộ lông đầu khi lộ liễu đi
ra.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 79: Đội Ngũ

Bốn phương tám hướng, hắc ngư tinh, sài lang tinh, tê ngư tinh, con khỉ tinh.

Cầm đầu tuần thiên tướng yên lặng địa cân nhắc trước, thân hình cao lớn hắc ngư tinh cùng tê ngư tinh đầu tiên bị bài trừ, cầm trong tay hai thanh loan đao sài lang tinh dùng tốc độ tăng trưởng, do cái phương hướng này đào thoát tựa hồ cũng tương đối khó khăn.

Cuối cùng, ba cái tuần thiên tướng ánh mắt đều nhất trí rơi xuống cơ hồ không cảm giác bất luận cái gì yêu khí cùng linh lực ba động hầu tử trên người.

Đang lúc này, xoay quanh tại trên bầu trời con cú mèo tinh kéo cá mãn huyễn, một mũi tên hướng ba người bắn tới.

"Giết ——!"

Theo một ít ký cung huyễn tiếng vang lên, ba cái tuần thiên tướng cầm trong tay các màu binh khí bắt đầu hướng phía hầu tử phương hướng chạy nước rút.

Lúc này, bọn họ không có lưu ý đến mặt khác vài cái bọn họ cho rằng càng khó quán yêu quái trên mặt đều lộ ra nụ cười quý dị, một bộ xem cuộc vui bộ dáng căn bản không tính đến hỗ trợ.

Hầu tử mặt không biểu tình, khễ nghiêng thân thể, đơn tay nắm chặt hành vân côn, đợi đến này ba cái tuần thiên tướng vọt tới trước mặt, xoay người một cái quét ngang gõ tại cầm đầu tuần thiên tướng trên tấm chắn.

"Cạch ——!"

Này cầm đầu tuần thiên tướng lập tức kinh hãi địa mở to hai mắt nhìn, yết hầu ngòn ngọt, cả người lãng không hướng về tê ngu tinh bay đi, máu tươi phun một đường.

Bên kia còn đang tại lãng không phi hành, bên này hai cái thiên tướng còn không có theo vừa mới một màn trung hoãn quá thần lai, hầu tử đã đem hành vân côn hoành nắm trong tay, một cái chạy nước rút, đem còn lại hai cái tuần thiên tướng đều đỉnh bay đi ra ngoài.

Lúc này, tê ngu tinh cũng vung cự phủ lãng không đem hướng phía hấn bay tới tuần thiên tướng đập tới, trực tiếp chặn ngang chém thành hai khúc.

Kế tiếp tình huống chính là một đồng tiểu yêu quái kêu bay nhào tới, đem này hai cái bị đánh ngã trên mặt đất gào khóc thảm thiết tuần thiên tướng trực tiếp bằm thành mảnh nhỏ.

Chiến đấu cũng đã chấm dứt.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua này lộn xộn một màn, hầu tử mặt không biểu tình mà đem hành vân côn khiêng trên vai xoay người rời đi, tìm cá thoải mái địa phương ngồi xếp bằng xuống xa xa mà nhìn xem vừa mới sợ đến không được một đám tiểu yêu cao hứng bùng bùng địa thu thập chiến trường.

Một chỉ mặc vải bào, mù một con mắt lưng còng bạch sắc vượn và khí tinh từ một bên trong bụi cỏ sờ soạng đi ra, đứng ở hầu tử bên cạnh biên tướng một khóa trái cây đưa tới.

Tiếp nhận trái cây, hầu tử gặm lên.

"Ăn ngon sao?"

"Có thể tiến hành."

"Vừa mới phát hiện, người yếu yếu mền, bên kia còn có." Khi trắng chỉ chỉ trước một bên, lại vui tươi hơn hờ thuyết: "Ta phải đi thu này ba cái tuần thiên tướng hồn, nhìn nhìn lại những kia bị thương nhưng là không chết tiêu tử kia."

Nói đi, hấn hướng phía một ít chồng chất nằm trên mặt đất kêu rên tiêu yếu đi đến.

Cái này chích bạch sắc vượn và khí tinh, tên của hấn đã kêu khí trắng. Yêu là không có danh tự, chỉ có tên hiệu. Cho nên tên hiệu cũng tự nhiên mà vậy đã trở thành tên của hấn. Nếu như ngày nào đó đắc thế, bọn họ hội cho mình nâng một cái vang đội danh tự, tử như mỗ mỗ đại vương các loại.

Khí trắng năm nay cũng đã hơn ba trăm tuổi, là một cái cực nhỏ gặp luyện thân cảnh Ngô Giả đạo yêu tu, cũng là trong đội ngũ duy nhất đạt tới luyện thân cảnh. Nghe nói đã từng sư theo một vị tiên nhân, nhưng về sau không biết tính sao, bị trục xuất sư môn, lại không biết tính sao, mù một con mắt.

Trên danh nghĩa hấn là chi đội ngũ này lĩnh tụ, đương nhiên, chỉ là trên danh nghĩa, trên thực tế nhiều khi chi đội ngũ này đều không nghe hấn.

Gặp khí trắng bỏ đi, xoay quanh tại trên bầu trời con cú mèo tinh vuốt cánh rơi xuống hầu tử bên cạnh: "Hấn đã nói gì với người?"

Hầu tử trực tiếp mắt trắng không còn chút máu, phối hợp địa gặm trái cây.

Cái này chích con cú mèo tinh tên hiệu gọi Đoàn Chủy, là trong đội ngũ ngoại trừ khi trắng bên ngoài duy nhất nắm giữ năng lực phi hành, đương nhiên, này cũng không bởi vì hấn lợi hại. Trên thực tế tu vi của hấn thì nạp thần cảnh, chỉ là so với người khác nhiều hơn hai mảnh cánh thôi.

Bất quá, cái này hai mảnh cánh cũng không thể khinh thường.

Tại khi trắng cầm bay pháp trận quấy nhiễu hạ, đại đa số đệ giai phi hành pháp khí hoặc là ngự phong pháp thuật đều mất đi hiệu lực, chính là những cái này thiên đình dùng đặc biệt bí thuật làm được thiên binh trên lưng cánh cũng sẽ mất đi hiệu lực, nhưng Đoàn Chủy cánh nhưng như cũ như thường.

Nói cho cùng, trong bụng mẹ mang đi ra gia hỏa chính là không giống với.

Đại đa số thời điểm hấn là đội ngũ lính gác kiêm thám báo.

Gặp hầu tử không cùng hấn đáp lời, Đoàn Chủy co lại cái đầu ngò vào hầu tử bên người, nói ra: "Bọn họ đem qua cãi nhau, thiếu chút nữa động đao tử người biết không?"

"Lăn tăn cái gì?" Hầu tử đem trái cây trên cuối cùng một điểm thịt quả cắn lấy trong miệng nhấm nuốt hai cái nuốt xuống dưới, bả hột dùng sức địa vung đến xa xa trong bụi cỏ.

Đoàn Chủy dùng dài nhỏ đầu lưỡi liếm liếm của mình mỏ, nhỏ giọng nói ra: "Sài lang cho rằng không nên lại mang theo những này tiêu yêu, phải tại trong nửa tháng đuổi tới ác long đàm. Lão ngu cũng đồng ý, đại giác không có tỏ thái độ, nhưng là khi trắng kiên quyết không đồng ý."

Sài lang không cần phải nói chính là sài lang tinh, lão ngu là hắc ngu tinh, đại giác là tê ngu tinh.

Hầu tử chích "A" một tiếng, liền không có nói nữa, chăm chăm vào phía trước một bụi cỏ nhỏ cũng không biết còn muốn cái gì.

"Ngươi sao? Ngươi có ý tứ gì?" Đoàn Chủ hỏi tiếp.

Nửa ngày, hầu tử nháy mắt con ngươi đáp: "Ta không có ý gì."

"Ngươi không có ý gì? Làm sao ngươi có thể không có ý gì? Ngươi xem hôm nay lão ngu quả thực hay là tại tổng tiểu yêu cho tuần thiên tướng giết, tiếp tục như vậy rất nhanh tụt náo trở mình. Đến lúc đó sai lang cùng lão ngu khẳng định phải thoát đội. Đại giác từ trước đến nay không có chủ kiến, nhất định là bên kia thực lực mạnh cùng bên kia. Ngươi nếu cùng sai lang lão ngu ta liền với các ngươi cùng đi, nếu ngươi cùng khi trắng, ta liền lưu lại."

Đoàn Chủ còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp hầu tử là ở đại khái ba tháng trước.

Thời điểm đó khi trắng còn là chi đội ngũ này trên thực tế lão đại, hẳn gặp yêu hãy thu, cũng không trông nom có hay không sức chiến đấu.

Cái này chích lão vượn và khi tối thường đeo tại bên miệng câu nói đầu tiên là: "Thiên đình không đợi thấy bọn họ, yếu là chúng ta cũng không quản bọn hắn, này đương yêu chẳng phải là quá đáng thương?"

Vì vậy, khi trắng mang theo tràn lan đồng tình tâm bả hầu tử trở thành tiểu yêu thu nhập đội ngũ. Lúc ấy, Đoàn Chủ cũng bả hầu tử trở thành một con bình thường tiểu yêu. Dù sao, tại hầu tử trên người hẳn không cảm giác đặc hơn yêu khí, cũng không cảm giác cái gì linh lực ba động.

Lần đầu tiên tao ngộ tuần thiên tướng thời điểm, cái này con khi lại dẫn theo một cơn đã nghĩ trên.

Đoản Chủy ở một bên thấy được kêu là một cái cấp a, thân thủ theo một con suy yếu tiêu yếu trong tay đoạt đến một bả gỉ sét đoản đao kín đáo đưa cho hầu tử, đối với hắn quát to: "Người trường đầu óc sao? Dùng mộc côn đánh tuần thiên tướng?"

Hiện tại ngẫm lại thật sự là buồn cười, đương hắn vươn tay đoạt hầu tử trong tay mộc côn giờ, mới biết mình đến cỡ nào cô lậu quả vẩn.

Chi kia màu đen trường côn, thoạt nhìn là mộc, so với sắt thép quá nặng.

Về sau cái này con khi dần dần thành cả đội ngũ chủ lực, cũng bởi vì trong đội ngũ có hắn, tượng lão ngu cùng sài lang loại này yêu quái mới bằng lòng gia nhập.

Bất quá cái này con khi một mực đều không thích nói chuyện, thậm chí chủ yếu thành viên hội nghị cũng chưa bao giờ tham gia, luôn cô đơn đơn địa đứng ở chỗ hẻo lánh tu luyện hoặc là ngân người, thoạt nhìn thập phần quái gở.

Hầu tử ngỡ ngác địa suy nghĩ thật lâu.

Đoản Chủy cho là hắn đang suy nghĩ có theo hay không sài lang đi vấn đề, liền ở một bên đợi một chút trước.

Đợi nửa ngày hầu tử một câu chưa nói, hắn cái này mới phát hiện hầu tử căn bản chính là đang ngân người, chỉ phải bắt đắc dĩ thờ dài bỏ đi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Có phải là cao thủ đều là như vậy có một phong cách riêng? Hắn nghĩ.

Hầu tử cụ thể mạnh bao nhiêu hắn không biết, dù sao hắn biết rõ hiện tại hầu tử một người một mình đấu một chiếc chiến xa trên ba cái luyện thần cảnh tuần thiên tướng không hề áp lực.

Đại giác cái này lực lớn vô cùng gia hỏa đã từng tuyên bố nói muốn tìm hầu tử so khí lực, bất quá ngày thứ hai rồi lại đột nhiên ngậm miệng không đề cập tới việc này, nếu là có ai nhắc tới, này đầu tê ngu còn tính tình.

Đoán Chủy xem chừng nên so qua, thua.

Đôi tại hầu tử cao thủ như vậy mà nói, lưu tại dạng này trong đội ngũ hoàn toàn không cần phải.

Có thể hẳn chính là để lại, hơn nữa một lưu ba tháng, nhâm khi trắng như thế nào chuyển hẳn chính là một câu câu oán hận đều không có.

Phòng chừng nên nghĩ tại trong đội ngũ lưu tới đây rồi a.

Nghĩ, Đoán Chủy không khỏi thở dài.

Lúc này mới mấy trăm dặm đường tự diệt hai tổ tuần thiên tướng, tiếp tục như vậy không chừng còn chưa tới ác long đầm đã bị tiểu trừ.

Cách đó không xa, một con lớn lên cùng tước nhi độc nhất vô nhị màu vàng hơi đỏ chim hoàng yến vượt cánh bay đến hầu tử đỉnh đầu trên nhánh cây rơi xuống, líu ríu kêu nửa ngày, đằng hầu tử ngẩng đầu lên nó mới hướng phía xa xa lùm cây bay đi.

Yên lặng địa đứng lên, hầu tử mang lên hành vân côn một đường theo quá khứ.

"Đừng có lại biến thành chim hoàng yến được không? Ta rất không thích như ngươi vậy."

Này chim hoàng yến rơi xuống hầu tử trước mặt hóa thành hình người, cười nói: "Thiên hạ này cũng không phải chỉ có ngươi chim sẻ một con

chim hoàng yến, dựa vào cái gì người nói không thể biến thì không thể biến?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 80: Bên Trong Mâu Thuẫn

"Nói đi, vội vã như vậy tới tìm ta làm gì vậy?" Dương Thiên hơi giơ lên mặt đến cười nói.

Đem nắm hành vân côn giao cho tay phải, hầu tử bả tay trái quán đến Dương Thiên trước mặt.

Chỗ lòng bàn tay có một coi như hình xăm đồng dạng phức tạp pháp trận.

Dương Thiên cúi đầu nhìn nhìn, nhãn đầu lông mày nói: "Lại hỏng rồi?"

Hai người tìm cá tốt một chút địa phương ngòi xuống, Dương Thiên một tay nắm lấy hầu tử tay trái cổ tay, một tay cầm một chi mảnh khánh bút lông thỉnh thoảng dính điểm nước thuốc tại hầu tử trong lòng bàn tay tinh tế địa miêu trước.

"Vừa mới ta đều không dám động thủ giết, bằng không này ba cái tuần thiên tướng cũng có thể tiêu giảm không ít lệ khí, tu vi có thể tăng lên không ít."

"Này bạch hầu tử không phải có cái gì trói linh pháp trận sao?"

"Có là có, đồ đặc của hắn ta thật không dám tin nhiệm, đừng đến lúc đó không nhạy tự thảm. Lấy hai cái du linh đi ra, thái thượng nên thoáng cái tự tìm tới nơi này đi." Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn nhìn xa xa cao ngất sơn.

"Vây cũng không có nhanh như vậy." Dương Thiên đem bút thu hồi, lại xuất ra hai tảng đá tinh tế mài giũa, đem một ít thạch phấn hất tới hầu tử trong lòng bàn tay pháp trận trên: "Đúng rồi, Côn Luân sơn chuyện tình thiên đình vừa mở hết biết."

Hầu tử quay mặt lại nhìn xem hết sức chuyên chú Dương Thiên, hỏi: "Nói như thế nào?"

"Có thể nói như thế nào? Thiên đình họp từ trước đến nay cùng với chợ bán thức ăn không sai biệt lắm. Thiên hà thủy quân chết rồi một nhóm người, hơn nữa hồn phách đều bị Lăng Vân tử thu đi. Đương nhiên, hắn không biết là Lăng Vân tử, tưởng người dùng thủ đoạn gì lấy đi. Loại tình huống này bọn họ đương nhiên rất sốt ruột a. Bất quá Thiên Bồng ở trên tầu trong quá trình xách một chút tên Na Tra."

Nói đến đây, Dương Thiên ngẩng đầu lên, cắn môi cười tủm tỉm mà nhìn xem hầu tử.

"Sau đó thì sao?"

Nàng phúc suy thoảng cái bật cười, nói: "Sau đó Na Tra tại chỗ tự phát tác, cầm một xấp tầu chường lưu loát bả Thiên Bồng mười tám thay mặt tổ tông đều đếm mấy lần. Thiên hà thủy quân thống trị tậ đoan một cái đều không rò, bày làm ra một bộ buộc Thiên Bồng tư thế."

"Cái này Na Tra, thật giỏi." Hầu tử không khỏi thở dài.

"Đi cái gì? Ta đoán chừng là ta ca giúp hắn chuẩn bị. Đằng sau tình huống chính là Thiên Bồng chỉ trích Na Tra để cho chạy ta, Na Tra chỉ trích Thiên Bồng không làm tròn trách nhiệm. Cự linh thần xuất hiện trở mình Na Tra nợ cũ, tứ đại thiên vương hát đệm mảng cự linh, chín diệu tinh quân ồn ào, sao Thái Bạch ghềnh hồn thủy, lý thiên vương đương người hoà giải,

ngọc đế ngồi ở trên ghế rồng ngấn người. Bọn họ đều quên còn có một người. . . Ha ha ha ha. Có đôi khi ta sẽ nghĩ, như vậy nhất bang tử người dựa vào cái gì thống lĩnh tam giới sáu nói."

"Kết quả?"

"Không có kết quả quá, chiêu này gọi 'Lợi dụng thần tiên bên trong mâu thuẫn' . Thần tiên loạn đứng lên, so với thế gian triều đình đáng sợ hơn. Chỉ cần Thiên Bồng lấy không được chứng cứ xác thật đối với chuyện này chuyện định tính, thiên đình vĩnh viễn sẽ không được ra cái gì tượng dạng kết quả. Ha ha a, mấu chốt chuyện này hẳn thiên hà thuỷ quân mình cũng không quá sạch sẽ, hơn nữa ngọc đế tạm thời cũng không nhìn ra người có cái gì đại uy hiếp, hẳn mới chẳng muốn hao tâm tốn sức đi lo lắng người cái này không biết tên tiêu yêu chuyện tình. Ôi chao, tốt lắm!" Dương Thiên đem một đám nhỏ không thể thấy linh lực đưa vào pháp trận trung, cả pháp trận lập tức giống như có sinh mệnh đồng dạng động.

Năm ngón tay hơi nắm chặt, dùng sức xoa nắn một chút, lại tạo ra nhìn nhìn, hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu đưa tay thu vào.

"Đúng rồi." Dương Thiên một bên đem tảng đá thu lại, vừa nói: "Người nhanh đến luyện thần cảnh đi?"

"Ừ, nhanh đến."

"Mấy ngày nay tu hành hơi chút hoãn một chút, ta còn kém lưỡng dạng tài liệu không tìm được. Luyện thần là linh lực phóng ra ngoài đến hóa thực quá trình, linh lực của người quá bành trướng, hơi không cẩn thận, khả năng sẽ trực tiếp rối loạn thần trí. Ta cần giúp người xứng chút ít dược vật, nếu không đột phá quá trình rất nguy hiểm."

"A, biết rằng. Vất vả người."

Dương Thiên lắc đầu, cười nói: "Ta giúp người làm việc, chính là có hồi báo, cảm ơn cái gì?"

Hầu tử cũng nhàn nhạt địa nở nụ cười.

Hai người trầm mặc một hồi, Dương Thiên hỏi: "Người tính toán tại bọn họ trung gian ngốc bao lâu?"

"Không biết, trước cứ như vậy ở lại a. Dù sao hiện tại áp chế lệ khí đan cũng đã mất đi hiệu lực, ta cũng cần giết chóc đến tiêu lệ khí, bằng không hoặc là lâm vào bạo tẩu, hoặc là tu vi khó có thể tiến thêm."

Dương Thiên ngẩng đầu lên suy nghĩ một chút, thở dài: "Như vậy cũng tốt. Tốt lắm, ta phải đi trước, qua một thời gian ngắn ta gom góp tài liệu sẽ lại trở về tìm người."

"Ừ."

Quay người lại, Dương Thiên lại là hóa thành tước nhi bộ dáng hướng phía phương xa bay đi.

Nhìn qua này đi xa thân ảnh, hầu tử một hồi cười khổ.

Xóa đi dấu vết, quét dọn xong chiến trường, cái này yêu quái gây đội lại bắt đầu hướng phía chỗ cần đến ác long đàm thẳng tiến. Chỉ là này tốc độ rất chậm, một cái buổi chiều xuống, mới đi hai mươi dặm lộ không đến, tức giận đến lão ngu một đường hùng hùng hổ hổ địa, sài lang tắc một mực u ám địa tổn hơi thừa lời.

Vào đêm, lão ngu cùng sài lang còn muốn tiếp tục đi, khi trắng xem trong đội ngũ một số người gánh không được không chịu, một hồi cãi cọ, cuối cùng còn là tại một tòa núi nhỏ sườn núi thổ phòng rơi xuống chân.

Đây là một tòa vút đi rất nhiều năm thổ phòng, xem tình hình hẳn là trước kia hộ sấn bắn lên núi đi sấn chỗ đặt chân, hiện tại bốn vách tường hở không nói, ngòi trong phòng ngẩng đầu có thể chứng kiến trắng sáng.

Nhưng mặc dù là như vậy địa phương, cũng đã làm cho trong đội ngũ vài cái bày được lên đài mặt yêu quái hết sức hài lòng.

Từ loại nào góc độ mà nói, cái này cùng với nói là cá khắp nơi gây lên yêu tinh đội, không bằng nói là một chi Cái Bang phân đội, chỉ có điều cái này chi phân đội ý kiến không quá thống nhất thôi.

Đương nguyệt lượng phủ lên đầu cảnh thời điểm, chen chúc ở đằng kia gian trong phòng nhỏ năm cái yêu quái lại bắt đầu khắc khẩu.

Đôi tại loại chuyện này hầu tử từ trước đến nay đều không tham dự, chỉ là ngòi ở ngoài phòng một gốc cây cây nhỏ hạ ngăn người.

Kia bang tử dân chạy nạn đồng dạng tiểu yêu tặc đều bò tới trên tường nghe lén, nghĩ đến trong phòng người cũng đều biết bọn họ tại nghe lén, chỉ là chẳng muốn trông nom thôi.

Đôi tại ngoại trừ khí trắng bên ngoài những người khác mà nói, này bang tử tiểu yêu đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

Xa xa mà nhìn xem kia bang tử tiểu yêu, hầu tử chợt nhớ tới Hoa Quả Sơn kia bang gốc không a kỹ hầu tử.

Cũng không biết bọn họ hiện tại thế nào, có phải là còn mỗi ngày cho con báo truy.

Rời đi Côn Luân sơn sau, hầu tử đã từng nghĩ tới trở về, dù sao hiện tại chính mình đã sớm không hề e ngại dã thú, tại Hoa Quả Sơn ở tu luyện, tổng so với bên ngoài trôi giạt khắp nơi cường.

Nói sau, mình cũng hứa hẹn qua học thành trở về đi.

Nhưng cuối cùng hắn còn là bỏ đi ý nghĩ kia, chủ yếu lo lắng đến còn có cá Thái Thượng Lão Quân tại.

Cho dù phải đi về, tối thiểu cũng có thể đăng học xong bỏ nhào vùn các loại thuật pháp lại trở về đi? Nếu là có cá vạn nhất, cũng còn có chạy cơ hội a.

Bất đắc dĩ thở dài, hầu tử quay mặt lại phát hiện xa xa một con cô linh linh tiểu hồ yêu tại nhìn mình.

Đó là một con thoát nhìn chích có nhân loại mười tuổi tiểu hài tử lớn nhỏ hồ yêu, tính hóa hình, nhưng hóa được không quá hoàn toàn, còn giữ hai cái lỗ tai.

Nàng mặc trước một thân coi như sạch sẽ quần áo, một đầu màu đỏ rục tóc thoáng quản lý một chút, tuy nhiên trên mặt còn dính điểm bùn, nhìn về phía trên cũng thập phần thanh tú.

Cũng bởi vì đầu kia tóc hồng, hầu tử cho nàng nổi lên cá tên gọi Tiểu Hồng.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng thời điểm, nàng chính ghé vào một dòng suối nhỏ bên cạnh uống nước, chứng kiến hầu tử, nàng sợ cực kỳ.

Có thể hầu tử vừa nhìn thấy nàng cũng nhớ tới Phong Linh, hoặc là nói, nhớ tới Phong Linh thu lưu này một con hồ yêu, liên quan nhớ tới Phong Linh.

Cũng không biết này cô gái nhỏ hiện tại thế nào, nếu như biết rõ hầu tử cũng đã rời đi sư môn, nên hội khóc đến chết đi sống lại a.

Lần sau. . . Cũng không biết khi nào thì tài năng gặp được.

Cũng bởi vì như vậy một cái ý niệm, hầu tử đem nàng giữ lại.

Cũng bởi vì là hầu tử lưu lại, cho nên hẳn một mực bị đặc thù chiếu cố, tối thiểu nhất lão ngư không có can đảm tử làm cho nàng đi làm pháo hôi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Xa xa địa nhìn nàng kia đáng thương bộ dáng, hầu tử nhàn nhạt cười cười, hỏi: "Làm sao vậy?"

Này tiểu hồ yêu nện bước hai con tron bóng tiểu cước nha tử đi đến hầu tử trước mặt, đem nắm trong tay một cái dã cây quýt phóng tới hầu tử lòng bàn tay.

"Đưa cho ngươi." Nàng cúi đầu, cau mày, nói chuyện lên đến còn không phải rất trượt, nhưng thanh âm rất êm tai. . .

Ừ, là tốt rồi giống như Phong Linh thanh âm.

Đem cây quýt đẩy ra, hầu tử cầm lấy một mảnh phóng tới trong miệng nhấm nuốt hai cái, cười nói: "Ăn thật ngon. Ngươi sao? Ném qua không có?"

"Ném qua." Tiểu hồ yêu ngẩng đầu lên, nghĩ nghĩ, nói ra: "Đoản Chủy ca ca, cho ta bắt cá ăn, ta phân ra một nửa cho hắc tử."

"Hắc tử?"

"Chính là hắc." Tiểu hồ yêu chỉ vào xa xa ghé vào vách tường một con thoạt nhìn cùng nàng không xê xích bao nhiêu con chuột tinh nói.

Này con chuột tinh là mấy ngày hôm trước vừa gia nhập đội ngũ, chứng kiến tiểu hồ yêu ngồi ở hầu tử bên người chỉ vào chính mình, hẳn lập tức

giật mình một cái, vội vàng cai đầu dài gục xuống đi.

Chi đội ngũ này lí tiểu yêu, ngoại trừ tiểu hồ yêu phân lớn cũng không dám tiếp cận hầu tử, có lẽ là bởi vì hầu tử ngày bình thường quá mức lãnh đạm quan hệ a.

Lúc này, trong phòng năm chích đại yêu ồn ào chính kịch liệt.

Lão ngu chỉ vào khí trắng quát to: "Người hấn & mẹ nó thiếu cho ta nói cái gì yêu tộc yêu tộc, Lão Tử ta là ngu, người nha là viên, bên ngoài kia bang là vật gì? Ai theo chân bọn họ đồng tộc rồi? Người yếu cùng bọn họ ôm cùng chết, chớ liên lụy chúng ta!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 81: Bức Hiếp Thức Biểu Quyết

Lão ngu chỉ vào khí trắng quát to: "Người hấn & mẹ nó thiếu cho ta nói cái gì yêu tộc yêu tộc, Lão Tử ta là ngu, người nha là viên, bên ngoài kia bang là vật gì? Ai theo chân bọn họ đồng tộc rồi? Người yếu cùng bọn họ ôm cùng chết, chớ liên lụy chúng ta!"

Này tiếng hô to đến phương viên một dặm trong đều nghe được đến.

Khí trắng ngồi ở trên ghế dựa sắc mặt có chút khó coi, hơi há hốc mồm, chưa nói ra lời nói.

Sài lang đi qua vỗ vỗ lão ngu lưng, cười nói: "Đừng nóng giận đừng nóng giận, tất cả mọi người là huynh đệ, không thể thật dễ nói chuyện sao?"

Lão ngu hừ lạnh hai tiếng, xoay người ngồi vào một bên đưa lưng về phía khí trắng, sài lang tắc hướng phía khí trắng đi tới: "Ta nói, khí trắng a, người xem tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp. Chúng ta mang theo bọn họ, thật sự là quá liên lụy. Huynh đệ ta biết rõ người hảo tâm, có thể cái này cũng được có một độ a. Mặc dù chúng ta thực đưa bọn họ mang đi qua ác long đàm, người cảm thấy ác giao hội nhận lấy bọn họ sao?"

Khí trắng nháy vài nháy mắt, này đen lúng liếng nhãn cầu ý vị địa chuyên, nặng nề mà thở dài trước, không nói chuyện.

"Dù sao loại này trốn đông trốn tây thời gian Lão Tử là một ngày cũng không nghĩ tới! Người nha nếu còn muốn giữ lại bọn họ, người tự theo chân bọn họ cùng một chỗ a!"

Lão ngư lại là rống lên, sài lang vội vàng quay đầu trấn an.

Đoản Chủ một mực đều ngốc ở một bên không rên một tiếng, cặp kia to đến có điếm khùng bố con mắt tại trên thân ba người đến quanh quần.

Về phần đại giác, hấn cũng đã nhanh ngáy ngủ.

Cúi đầu xuống cùng lão người cầm đầu ngữ vài câu, sài lang lại xoay người đối với khi trắng nói ra: "Người xem như vậy biết không, công bình điếm, chúng ta năm người đầu phiếu, bên kia nhiều người, tỵ án lấy bên kia đi, như thế nào?"

Nói, chính hấn giơ tay lên: "Ta tán thành chúng ta năm người cùng hầu tử cùng đi, những cái này tiểu yêu, có thể vượt qua tỵ vượt qua, không thể coi như xong. Khi trắng, người xem ta đây thuyết pháp đạt đến một trình độ nào đó đi? Chỉ cần bọn họ có thể đuổi đến trên tốc độ của chúng ta, nhiều hơn nữa ta đều mang."

Nói đi, hấn hắc hắc địa nở nụ cười.

Ngồi ở một bên lão ngư chậm rãi giơ tay lên: "Ta tán thành sài lang biện pháp."

Cặp kia ngư nhãn chậm rãi trừng hướng Đoản Chủ.

Một mực tại một bên lặng yên không lên tiếng Đoản Chủ giật mình một cái, nhìn về phía lão viên.

Lão viên như trước không rên một tiếng.

Chính vào lúc này, ngồi dựa góc tường đại giác phát ra tiếng sấm loại tiếng lằm bằm, còn dùng sức địa bẹp miệng.

Lão ngư lập tức khí không đánh một chỗ, vọt địa thoáng cái đứng lên hướng hẳn vọt tới, một cước đá vào dày đặc trên bụng.

"Ngao ——! Ngươi. . . Ngươi làm gì thế?"

"Mẹ nó, chỉ biết ngủ! Giơ tay biểu quyết a!"

"Giơ tay biểu quyết? Biểu quyết? Gì kia. . . ?" Còn thụy nhãn mông lung đại giác bụm lấy cháng váng đầu hồ chóng mặt hồ mà hướng trước mọi người thấy, tìm không được đầu mối.

Ngoài phòng, một đám tiểu yêu đều vĩnh tai đang nghe, từng chích lạnh run, có cũng đã trước mặt mọi người gào thét gào thét khóc rống lên.

Rất nhanh, bọn họ sẽ bị vớt bỏ. Không có thuộc sở hữu tiểu yêu, cuối cùng nghênh đón bọn họ tám chín phần mười đều là tử vong.

Tiểu hồ yêu kéo kéo hầu tử góc áo, mím môi, hỏi: "Hầu tử ca ca, bọn họ, hội vớt xuống dưới chúng ta sao?"

Hầu tử trường thở dài, cười cười, vuốt của nàng cái đầu nhỏ nói ra: "Sẽ không. Ngươi trước ngồi, ta đi một chút sẽ trở lại."

Nói đi đứng lên, duỗi lưng một cái, nhắc tới hành vân côn hướng phía tiểu thổ phòng đi đến.

Một ít chồng chất vây quanh ở ngoài phòng tiểu yêu đều tránh ra một lối, nguyên một đám hoảng sợ mà chăm chú nhìn hầu tử.

Đi tới cửa trước, hầu tử nhắc chân trụ đá, chỉ nghe cạch một tiếng, nguyên bản hờ khép cửa gỗ trực tiếp bị đập bay đi ra ngoài.

Nỗ phía dưới, trong phòng lũ yêu lập tức đều ngơ ngẩn, nguyên một đám tròn tròn mắt nhìn xem ngoài cửa hầu tử.

Hầu tử cũng không để ý, dẫn theo hành vân côn từng bước một đi đến trước bàn, đem hành vân côn trực tiếp đập trên bàn, nghênh ngang địa ngồi xuống nhếch lên chân bắt chéo.

Khi trắng như trước cúi đầu, mắt lé phiết trước hầu tử.

Đoán Chủy mở to cặp kia điều mắt, lẳng lẳng địa chờ.

Lão ngư cùng sài lang tắc về mặt kính hải.

Về phần đại giác, còn không có chóng mặt xong.

Hầu tử duy trì ho hai tiếng, vô luận trong phòng còn là ngoài phòng, đều bị vãnh tai.

"Khi trắng."

"Ôi chao."

"Từ nay về sau mở biết cái gì, có thể gọi thoáng cái ta."

"Hảo. . . Hảo!" Lão Bạch viên trên mặt lập tức lại hiện lên chiêu đó bài tiểu dung, vui tươi hơn hờ.

Hầu tử hai mắt nhìn thẳng không có vật gì phía trước, lười biếng nói:
"Ta cảm thấy trước nha, đội ngũ này rất tốt. Nếu ai ngăn đến không vui, có thể cút đi."

"Ngươi!" Lão ngư thoáng cái đã nghĩ phóng tới tiến đến, lại bị sau lưng sài lang gắt gao ôm lấy.

Gặp tình hình này, hầu tử hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên nhàn nhạt nhìn lão ngư liếc, hỏi: "Muốn đánh nhau?"

Ánh mắt kia lí trí tràn đầy miệt thị.

Lão ngư cần rặng, chỉ vào hầu tử quát: "Hầu tử, ngươi đừng hơi quá đáng! Thực dùng vì Lão Tử sợ ngươi sao?"

Hầu tử vụt thoáng cái đứng lên, lập tức sợ tới mức lão ngư lui về sau một bước.

Nhìn chung quanh một vòng, hầu tử chậm rãi nói ra: "Thì phải là muốn đánh nhau, chỗ này quá nhỏ, đổi lại đại điểm chỗ ngồi."

Nói xong, bẻ bẻ cổ, hoạt động hạ khớp xương, toàn thân phát ra khùng bố tạp sát thanh.

Lão ngư sắc mặt tím lại.

Sài lang vội vàng ngăn ở trong hai người, hô: "Hay nói giỡn, hay nói giỡn. Tất cả mọi người là huynh đệ, đừng để trong lòng. Cứ như vậy trước, đoạn đường này ta nguyên lai đi như thế nào, từ nay về sau còn thế nào đi! Các ngươi thấy thế nào?"

Lũ yêu đều không nói, lão ngư xoay người sang chỗ khác, một quyền đánh vào trên tường, một mảnh tường đất âm âm sụp đổ, trong phòng lập tức bị cát bụi bao trùm, cả nóc nhà sai lệch bên.

Quay đầu hướng phía hầu tử hừ một tiếng, lão ngư đi nhanh đi ra ngoài, lâm bước ra phòng trước còn hung hăng mà hướng một bên cột gỗ quăng một giò.

Chói tai cách kỷ trong tiếng, đỉnh đầu xà ngang nghiêng được lợi hại hơn.

Sài lang gặp tình hình này, cũng liền bề bộn theo đi ra ngoài.

Cái này hai cái đi rồi, còn lại mấy cái yêu tinh cũng đành phải ngoan ngoãn rời đi thổ phòng, nơi này cũng đã biến thành nguy phòng.

Này ngoài phòng một đám tiểu yêu đều dùng một loại xem cứu thể chủ đồng dạng ánh mắt tại nhìn hầu tử, từng chích hoan hô tung tăng như chim sẻ, coi như nhặt được một cái mạng vậy.

Trên thực tế bọn họ cũng thật sự là nhặt được một cái mạng.

Bất quá hầu tử thật giống như không phát hiện đồng dạng, trực tiếp đi đến tiểu hồ yêu bên người, cung hạ thân bám véo véo mặt của nàng, đem trên mặt nàng vết bẩn xóa đi, cười nói: "Xem đi, tiểu tử kia, không có việc gì."

Tiểu hồ yêu đẹp trước miệng nghiêng đi thân thể dán tại hầu tử bên tai nhỏ giọng hỏi: "Người sẽ cùng lão ngu đánh nhau sao?"

Hầu tử cũng dán tại nàng bên tai nhỏ giọng đáp: "Hắn đánh không lại của ta."

Hai người ha ha địa nở nụ cười.

Sau lưng, khí trắng thấy như vậy một màn không khỏi vui mừng địa nở nụ cười, chậm rãi đã đi tới, nói: "Ta là nên tạ người sao? Hay là nên tạ nàng?"

"Người nên tạ người mình còn có Đoàn Chủ."

"A?"

"Người cho là bọn họ vì cái gì không đi?" Hầu tử xoay người lại hỏi.

"Cái này. . ."

----- phân cách tuyến --

Hôm nay là cá vui về thời gian, con ba ba rất cục gom đủ rồi của mình 10 cá học đồ đã ngoài fan, trang báo hảo đã thấy nhiều. (gặp trang sách phía bên phải fan bảng xếp hạng, trên thực tế cũng đã 11 vị, hôm nay mới tăng hai vị.)

Vốn có con ba ba là chưa bao giờ sẽ ở cuối cùng chen vào truyền bá bất kỳ vật gì, nhưng hôm nay cũng muốn phá lệ một chút.

Cảm tạ cái này mười vị fan, bọn họ theo thứ tự là.

1, ý đình: Vị này muội giấy còn đang học đại học, lại đoạt được của ta đệ nhất fan, cũng là trước mắt duy nhất "Chấp sự" . Tổng cộng khen thưởng 5252 khởi điểm tệ (nhân dân tệ: 52. 52 nguyên)

2, sư tương: Vị đại ca kia trước mắt tại dưỡng thư trạng thái, để ý đình nắm bắt đệ nhất phần trước một đoạn thời gian rất dài hẳn đều là đệ nhất phần. Nghe nói gia gia sinh bệnh, tại bệnh viện chiếu cố thời điểm còn dùng tay cơ tại giúp ta đầu phiếu, cảm ơn! Là quyển sách trước mắt duy nhất "Đệ tử" . Sao sao lộc cộc, cảm ơn ~

3, l nữv: Tại sư tương thành là đệ nhất phần trước đệ nhất phần, theo hẳn chỗ nói chứng kiến hầu tử bá sư thành công mà thôi. Hiện tại dưỡng thư, mỗi ngày đầu phiếu chưa bao giờ gián đoạn, để cho ta thư năm mươi vạn chữ thời điểm thông tri hẳn mở giết.

4, bỉ ngạn hoa nở: Vừa phát hiện bỉ ngạn là cao cấp VIP, hù đến. . . Hẳn mỗi ngày đều ở cầu phần, khởi điểm fan nghiền áp ta. . . Thật mạnh. Cảm tạ bỉ ngạn.

5, thanh đèn cổ phật độ năm xưa: Tại thiệp a sau khi xem xong nói: "Sách này ta nguyện ý dùng tiền xem. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>).

com) vẫn tự thủ phát. " sau đó ta nói cho hấn biết ta khởi xướng điếm. Vì vậy hấn xoay thoảng cái đi đăng kí số, hơn nữa trực tiếp thăng cấp hội viên. Cảm tạ.

6, nguyệt hữu ~: Giá sách lí chỉ có ta một quyển sách. . . Đây là tử trung phần tiết tấu sao? Cũng là đến từ thiếp a. Cảm tạ, cảm tạ nguyệt hữu.

7, yên phong ân nguyệt: Cũng là thiếp a tới, đăng kí số hơn nữa khen thưởng. Đồng thời tại Q bày còn đặc biệt sinh động. Cảm tạ ngân nguyệt. (đây mới là hấn Q danh.)

8, mông lung chua tâm mưa: Vị này. . . Chúng ta thiếp a a chủ thật to, cũng là chuyên môn đăng kí số + khen thưởng. (a chủ khổ cực.)

9: Đạm mạc chi sơ: Cũng là thiếp a chạy tới, tại ta phát chương và tiết trước còn đánh phần thưởng. . ."Muội giấy sẽ có" bị chen chúc đi xuống ~ ha ha a, cảm ơn ~

10, lâm hai: (thiếp a IDSt lâm J tại ta tại thiếp a cầu cuối cùng một cái học đề phần sau không nói hai lời hoả tốc chạy đến đăng kí số kiêm khen thưởng! Cảm tạ lâm hai đồng hài ~

Còn có thứ mười một vị, muội giấy sẽ có đồng hài, hấn bị chen chúc đi xuống. . . Đáng thương oa ~ cái này tính đoạn hồ sao?

(ta lặc cá đi, ni mã, ta tại khởi điếm gửi công văn đi ra về đều không dính vào nửa điếm khởi điếm khủng bố lưu lượng quang a, đều thiếp a tới. . . Hết chỗ nói rồi)

Bước tiếp theo, 《 đại bát hầu 》 đem hướng phía gom góp 10 cá đã ngoài đệ tử đã ngoài cấp bậc fan mục tiêu đi tới! ! ! ! !

PS: Cuối cùng, cảm tạ thiệp a cho tới nay duy trì sách của ta hữu môn.
Cảm tạ các người ra sức địa giúp ta tuyên truyền. Con ba ba tại đây nhắc lại
một lần, có các người duy trì là đủ rồi! Cho dù một mực không thể ký kết,
ta cũng biết hết bản!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 82: Khỉ Trắng Bàng Hoàng

Quay đầu đi, hầu tử xa xa nhìn thoáng qua đứng ở đằng xa Đoàn Chủ, thở dài: "Sài lang có thể so sánh Đoàn Chủ thông minh nhiều hơn, tại nơi này, nếu như không có người cái kia khắc chế tuần thiên tướng cầm bay pháp trận, vừa rồi không có Đoàn Chủ điều tra, một khi gặp gỡ tuần thiên tướng, bọn họ chết chắc rồi. Trừ phi này tuần thiên tướng ngốc khi đến đến mặt đất cùng bọn họ đánh. Bọn họ làm nhiều như vậy, kỳ thật đã nghĩ bức người hoặc là Đoàn Chủ một trong đó theo chân bọn họ cùng đi mà thôi."

Lão Bạch viên rục rở hiểu ra, thoáng cái duy trì nở nụ cười: "Cái này... Ta lại là không nghĩ tới."

"Người không phải tu Ngô Giả đạo sao?"

"Ta chỉ tại sư phó trong đạo quan ngây người ba năm, đằng sau đều là tự học. Người xem ta những cái này đạo pháp, thường xuyên đều không nhạy. Ha ha ha ha." Lão Bạch viên xấu hổ địa gãi gãi đầu.

Ngoại trừ hầu tử như vậy trường hợp đặc biệt, đối tại đại đa số nhân cùng yêu mà nói, tu hành pháp môn thường thường mấy tháng có thể học được, sau này trên trăm ngày tết đi, cũng bất quá là đồng nhất bộ phương pháp phản phục dùng thôi.

Nhưng tu vi lên rồi, cũng không có nghĩa là thực lực tự lên rồi.

Tỷ như lão Bạch viên, hẳn là Ngô Giả đạo luyện thần cảnh tu vi, nhưng khuyết thiếu hữu hiệu pháp thuật, cũng khuyết thiếu các loại luyện đan, đã

khí kỹ năng, thôi diễn thủ đoạn, trên thực tế không có gì sức chiến đấu, mặt đối mặt dưới tình huống thậm chí liền Đoàn Chủ đều có thể đánh bại hẳn.

Hắn sở dĩ trọng yếu, chỉ là bởi vì hắn vừa vận hiểu được một bộ hiện tại nhu cầu cấp bách, có thể dùng để đối phó những thiên binh kia cầm bay pháp trận thôi.

Mà đối thành một số người, tuy nhiên tu vi trên không đi, nhưng làm Ngô Giả đạo, tại những cái này bằng chi pháp môn trên tạo nghệ sâu đậm, đồng dạng không thể khinh thường. Tỷ như Dương Thiên.

Chính như Dương Thiên chính mình theo lời, nàng chỉ sợ Hành Giả đạo tu giả cận thân. Nếu là kéo ra cự ly, thực lực của nàng thậm chí không phải một hai cái bình thường hóa thần cảnh tu giả có thể so sánh.

Nói cho cùng, Ngô Giả đạo dựa vào là một cái đầu, mà không phải một đôi tay chạy ra đi đánh nhau. Cái này cùng Hành Giả đạo hoàn toàn khác biệt.

Hầu tử thật dài thở dài: "Ngươi đừng vui vẻ được quá sớm, sự tình còn không có giải quyết. Hai người này sẽ không chết tâm, cũng sẽ không thoát đội mà đi. Khẳng định kế tiếp còn có thể nghĩ các loại biện pháp, nghĩ lôi kéo ngươi là không thể nào, nhưng bọn hắn làm cho kính lôi kéo Đoàn Chủ. Chúng ta không có Đoàn Chủ điều tra, của ngươi cầm bay pháp trận hiệu quả chẳng khác nào giảm một nửa."

Nói đến đây, hắn phải lão Bạch viên liếc, thân nhiên nói: "Nếu như theo như tính cách của ta, hiện tại tự hội giết bọn họ, miễn cho từ nay về sau sinh sự cố."

Những lời này nói được rất nhạt, đạm đến coi như tùy ý nói chuyện phiếm vậy. Nhưng là lời nói nội dung thiếu làm cho lão Bạch viên trong nội

tâm run lên.

Tuy nhiên cùng một chỗ ngậy người ba tháng, nhưng hấn cơ hồ không cùng hầu tử một mình trò chuyện qua cái gì. Giờ khắc này, hấn mới phát hiện cái này chích thực lực siêu quần lại trầm mặc ít nói hầu tử, nguyên lai còn có như thế tàn nhẫn một mặt.

Nói đi, mang theo tiểu hồ yêu, hầu tử chậm rãi đi đến một bên một trước một sau ngồi xuống.

Lão Bạch viên do dự một chút, theo quá khứ.

"Cái kia, ha ha... Ngươi đến đã lâu như vậy, ta đều không với ngươi hảo hảo nói chuyện nhiều."

Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, cũng không nói chuyện.

"Thường xuyên qua tới tìm ngươi cái kia nữ, hấn là nhân loại a?"

"Ừ." Hầu tử khẽ gật đầu, thân thủ lột tiểu hồ yêu tóc.

Này tiểu hồ yêu ngẩng đầu nhu thuận địa đối với hấn cười cười.

Dương Thiên tìm đến hấn chuyện này, nên không phải là cái gì bí mật. Hấn sẽ không để ý trong đội ngũ người biết rõ, cho dù biết rằng, bọn họ lại có thể thế nào?

Mỗi lần tránh đi lũ yêu, chẳng qua là bởi vì Dương Thiên còn không quá thói quen cùng một đồng yêu tinh sống chung một chỗ thôi.

Nhăn nhăn nhó nhó nửa ngày, lão Bạch viên mới nói tiếp: "Ngươi cùng quan hệ của nàng, tựa hồ rất tốt, đúng không?"

"Tính có thể."

"Người xem, có thể hay không làm cho nàng dạy ta chút gì đó? Ta xem nàng đạo pháp giống như rất cao thâm."

"Người muốn học?"

"Đương nhiên." Lão Bạch viên cười khan vài tiếng: "Ta tại sư phó trong đạo quan dạo chơi một thời gian quá ngắn, yêu quái trong đó cũng không vài cái hiểu Ngô Giả đạo đạo pháp."

Hầu tử trầm mặc.

Gặp hầu tử lặng yên không lên tiếng, lão Bạch viên vội vàng thấp giọng nói ra: "Thực xin lỗi, yêu cầu của ta quá mức. Người... Khi ta chưa nói qua a."

Dù sao, một con yêu quái chỉ điểm một nhân loại lãnh giáo, cái này lại nói tiếp vốn là mò trắng dưới nước chuyện tình.

Này lão Bạch viên xoay người đã nghĩ chạy đi, lại bị hầu tử gọi lại.

"Yêu nàng đáp ứng... Phỏng chừng được phé một phen miệng lưỡi. Bất quá ta có thể dạy người."

"Người cũng sẽ?" Lão Bạch viên lấp bắp kinh hãi.

"Chỉ có thể coi là biết rõ, có thể là vô dụng qua, đều ghi tạc trong lòng mà thôi, dù sao ta chỉ có nạp thân cảnh, tu lại là Hành Giả đạo. Hơn nữa cũng không nàng hội toàn bộ."

"Không có việc gì! Ta liền nghĩ sinh thời có thể nhiều học mấy thứ đạo pháp mà thôi!" Lão Bạch viên nhếch môi cười, tay nào ra đòn cao hứng đến độ đang run rẩy.

Hầu tử đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Đúng rồi, người... Thật muốn dẫn bọn hấn cùng đi ác long đàm sao?"

Cái này vừa hỏi, lão Bạch viên nụ cười trên mặt lập tức giảm đi không ít, trầm mặc.

Xa xa địa, hấn hướng đông kia đông lệch ra tây tốt hơn tượng dân chạy nạn đồng dạng tiêu yêu nhìn qua.

Yêu tinh vật này, vật gì đó chỉ cần hấp thu cũng đủ linh khí, đều có thể hóa thành. Mỗi ngày, thế giới này đều ở sinh ra ngàn vạn yêu tinh. Nhưng là những này yêu tinh lí có thể còn sống sót lại là cực nhỏ.

Vừa hoá sinh thành yêu tinh chính là nửa cái hình người, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng sẽ không, hành vi cũng cơ bản cùng nguyên lai không có gì sai biệt. Lúc kia, bọn họ vốn có tợ chỉ là đơn thuần hấp thu linh lực bản năng.

Loại này yêu tinh dễ dàng nhất bị thiên đình lùng bắt đến, sau đó gạt bỏ. Có thể còn sống sót này số rất ít yêu tinh, phần lớn là trải qua sinh tử đào thải.

Cho nên yêu tinh phần lớn đều là tu Hành Giả đạo, bởi vì bọn hấn căn bản sẽ không đi lo lắng quá dài xa chuyện tình, thế giới này cũng không có cho bọn hấn một cái giống như Tà Nguyệt Tam Tinh Động như vậy ở đi tìm hiểu cái gì Ngô Giả đạo. Tại đợc xung giữ gìn thiên địa trật tự, giữ gìn chính nghĩa thiên đình trong mắt, yêu tồn tại bản thân chính là không phải chính nghĩa.

Bọn họ bức thiết phải cần, là trong thời gian ngắn nhất nắm giữ năng lực bảo vệ tánh mạng, mà không phải đi lo lắng xa không thể chạm độ sát kiếp vấn đề.

Về phần tiêu lệ khí, bọn họ chỉ cần tại nào đó đỉnh núi dựng thẳng lên một can cờ xí, thì có giết không hết thiên binh.

Bởi vì thiên đình chỗ nào cũng có lòng bắt, một ngàn cá biến hóa tiểu yêu, có thể thuận lợi bắt đầu ngưng thần cảnh ước chừng có thể có bảy trăm cá, nhưng có thể sống đến nạp thần cảnh nhiều nhất hai mươi.

Chính là bởi vì như thế, có thể sống đến nạp thần cảnh, giống như lão ngư, sài lang, đại giác, cho dù là yếu nhất Đoàn Chủ, những người này chính giữa, đều không có kẻ yếu.

Chống lại cùng giai người tu, liền là đồng dạng tu Hành Giả đạo người tu, bọn họ cũng là có được ưu thế tuyệt đối.

Đây đều là thiết cùng huyết đúc thành kết quả. Bởi vì nhược đều chết, cho nên sống sót đều là cường.

Cái này cũng chú định rồi yêu đều là rất lạnh khốc, bọn họ coi thường sinh tử, đơn giản sẽ không đồng tình kẻ yếu.

Nhìn xem những kia tiểu yêu, khi trắng suy nghĩ rất lâu sau đó, cuối cùng chỉ có thể nói nói: "Chính là ác giao không thu, cũng nên là có thể ở ngoại vi cho bọn hắn tìm phiến cư trú địa phương a. Tuần thiên tướng đối chỗ đó dò xét tương đối nhược một điếm. Ta có thể làm, cũng chỉ có nhiều như vậy."

Những lời này, có lẽ liền chính hắn cũng không quá quan tâm tin tưởng.

Hầu tử nhàn nhạt cười cười, đơn giản trả lời một câu: "Này ta hiểu được."

----- phân cách tuyến -----

Ngạch, ngày hôm qua phát cái cảm tạ tín, kết quả xoạt xoạt xoạt đến đây thiệt nhiều khen thưởng... Hừ đến, thật sự.

Cả trước mười fan bảng thoáng cái xoạt xoạt xoạt địa một lần nữa bài vị.

Vốn có chỉ có hai cái "Đệ tử" cấp fan, kết quả ngày hôm qua một buổi tối tự biến thành năm cái "Đệ tử" cấp fan. Hảo ba đào mãnh liệt a!

Con ba ba cảm giác được cường đại động lực a! Cảm ơn! Cảm ơn!

Vi để tránh cho độ dài quá dài, buổi tối lại lần lượt cảm tạ, lúc này đây, ta nghĩ đặc biệt cảm tạ chiến đấu hăng hái tại thiếp a các vị.

Đầu tiên tự nhiên là của chúng ta a chủ mông lung cùng chiến thần.

Mông lung là xây a a chủ, nhưng nghiêm khắc mà nói, xây a a chủ hẳn là mông lung cùng chiến thần mới đúng. Là hai người bọn họ cùng nhau thành lập thiếp a. Ban đầu ở che bầu trời a gặp mặt một lần, hai người bọn họ phi tốc chạy tới xây a, sau đó @ ta. Thời điểm đó ta còn một hồi chóng mặt hồ.

Đằng sau ta tới nhìn một chút không có gì người, ta liền đi bộ đi, mông lung truy tới nói ta ngay cả mình tiểu thuyết a đều không chú ý, quá không có tiết tháo.

-- lời nói mất mặt mà nói, thời điểm đó phản ứng của ta là —— gì? Tiểu thuyết a yếu chú ý?

Được rồi, ta lần đầu tiên ý thức được websites trên có cá chú ý cái nút. Xem xét dưới phát hiện ta trước kia cũng chú ý vài cái a... Cụ thể là như thế nào ta không biết chú ý cái nút dưới tình huống chú ý... Thật không biết.

Trước kia ta đều là tại trăm độ suu sau đó quá khứ, chưa bao giờ biết rõ nguyên lai thiếp a còn có thể chú ý...

Kéo xa, cảm tạ mông lung, xem như của ta thiếp a vỡ lòng lão sư a. Cảm tạ chiến thần, mỗi ngày cần trọng địa giúp chúng ta đổi mới. Đặc biệt xách hạ xuống, mọi người đừng dục điếm tranh cử tiểu a nha. Hiện tại hai cái a chủ đều vì chuyện này đau đầu.

Kế tiếp nhân số tương đối nhiều... Tự bài danh chẳng phân biệt được trước sau.

Cảm tạ @ nào như vậy tu như vậy @ uy mưa sơ đình @ ta nữ danh số thân đông @ rau muống cùng rỗng ruột người @ thành hoang mộng tán thiếu niên tâm @ triệu hoán Lưu Tinh hứa nguyện @ để nhũ thiên @ cản ngỗng người @jj vô danh thân nhiên mộng khuynh thành @ âu dương món ăn cái giỏ @St lâm , cảm tạ các vị như vậy ra sức tuyên truyền.

(bởi vì thiếp a quá sống động, khoảng thời gian này mỗi ngày một đồng khuôn mặt mới, ta lại không có khả năng dùng thời gian rất lâu phao, chủ yếu tinh lực còn là nhất định phải mã tự. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Cho nên khả năng có bỏ sót địa phương, kính xin mọi người nhắc nhở ta, ta bổ sung.)

Quyển sách này không được đến bất luận cái gì khởi điểm tài nguyên nghiêng, không có đề cử. Cho nên nó nhưng thật ra là chết rồi một nửa. Nhưng bởi vì có các vị, một khóa tiên đan ăn đi, hiện tại không chỉ có sống lại, ni mã còn vui sướng địa chạy trốn tại thành tiên thành thần hạnh phúc vùng quê trên!

Quá cường đại!

Nơi này đặc biệt cảm tạ @ nào như vậy tu như vậy cùng @ uy mưa sơ đình, thiếp a trắng rằm đêm hôm đó chứng kiến @ nào như vậy tu như vậy tại thiếp a tổ chức tuyên truyền, rất cố gắng, hấn cũng nổi giận, đằng sau còn xin lỗi.

Một khắc đó, ta nhìn thấy một thiếu niên, hấn có lẽ không hiểu thiếp a cái gì xào làm, nhưng hấn là thật tâm yêu mến quyển sách này, cho nên hấn sốt ruột. Phần này tâm tình, với ta mà nói so với cái gì đều quý giá. Cái này là đủ rồi, không phải sao?

Còn có @ uy mưa sơ đình, vị này muội giấy có một loại khí phách dặt lờn thuê. Ta đột nhiên cảm giác nàng hấn là một cái giống như Dương Thiên như vậy kiên cường nữ hài. (ta rất yêu mến Dương Thiên kỳ thật.) nhiều lần đã gặp nàng phát thiếp dẫn đội bá a, hảo khí phách a. Đêm qua chứng kiến nói điện thoại bị thu, kế tiếp yếu tiêu dùng một cái. Cảm ơn người, cảm ơn @ uy mưa sơ đình muội giấy.

Tại đây con ba ba xin nhờ mọi người một chuyện, thiếp a chú ý hai người bọn họ, làm cho bọn hấn biết rõ, bọn họ không phải một người tại chiến đấu!

Còn có một trọng điểm vấn đề 【 hai người các người có thể tranh thủ thời gian đi học tập sao? Không cần phải lẫn lộn đầu đuôi a! Cấp ba đảng toàn bộ cho ta dập đầu thư đi! Quyển sách này còn dài mà! Thi tốt đại học, có một tiền đồ tốt, đến lúc đó tâm tình sung sướng địa xem không là càng tốt sao? ? Tính ta cầu các người rồi, cấp ba đảng, tranh thủ thời gian đọc sách đi. Trong một tháng đại bát hầu a hấn là cự tuyệt cấp ba đảng! 】

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 83: Tiểu Hồ Yêu Nguyện Vọng

Hầu tử nhàn nhạt cười cười, đơn giản trả lời một câu: "Này ta hiểu được."

Nói xong, liền cúi đầu xuống tiếp tục giúp tiểu hồ yêu loát tóc.

Lão Bạch viên yên lặng địa cúi đầu xuống, xoay người đi trở về.

Chờ hẩn đi rồi, tiểu hồ yêu lại thao trước không phải đặc biệt lưu loát mà nói hỏi: "Hầu tử ca ca, ngươi hôm nay không tu luyện sao?"

"Hôm nay nghỉ, không tu luyện."

"Nghỉ?"

"Ừ."

"Vậy ngươi có thể chơi với ta sao?"

"Cái này. . ." Hầu tử cười cười xấu hổ: "Ta còn không mang qua tiểu hài tử, cho nên. . ."

"Nha." Tiểu hồ yêu yên lặng cúi đầu xuống suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu lên hỏi: "Chúng ta đây có thể nói chuyện phiếm sao?"

"Cái này có thể."

Cái này tiểu hồ yêu, nếu như thực bàn về tuổi, nên có trăm tuổi cao thấp đi. Bất quá yêu tuổi vậy đều là theo biến hóa sau mới bắt đầu tính, nếu như như vậy luận mà nói, nàng ngược lại thực chỉ là một cá mười tuổi cao thấp hài tử.

Chính xác ra, là một cái mười tuổi cao thấp cô nhi. Cũng không phải mỗi một con hồ ly đều có cơ hội biến hóa, cho nên, yêu hóa hình thời điểm hầu hết đã vô thân vô cố.

Đồng dạng là mười tuổi cao thấp hài tử, Phong Linh tâm trí đã có thể so với nàng thành thực nhiều lắm.

Dù sao một cái sanh ở đạo quan, một cái sinh trưởng ở sơn dã. Có lẽ bởi vì không là ở chung quan hệ, yêu tâm trí vậy nếu so với người thành thực được muộn một ít.

"Hầu tử ca ca, hỏi ngươi một vấn đề được không?"

"Hỏi đi." Hầu tử như trước cúi đầu loát tóc của nàng, kỳ thật hầu tử là muốn cho nàng buộc một cái giống như Phong Linh như vậy búi tóc, chỉ là không có buộc qua, vừa rồi không có lược một loại công cụ, kết quả là vuốt thuận lại bừa bãi, bừa bãi lại vuốt thuận, phản phục phản phục, khiến cho mình cũng có điểm xấu hổ.

Cũng may cái này tiểu hồ yêu tâm tính đơn thuần cũng không phát hiện, hầu tử thể diện lúc này mới không có tính bảo trụ.

Cúi đầu thao túng trước ngón tay của mình, nửa ngày, tiểu hồ yêu mới ngẩng đầu hỏi: "Hầu tử ca ca ngươi là nơi nào đến a?"

"Như thế nào hỏi như vậy?"

"Ngươi nói sao."

"Hầu tử ca ca, theo rất xa chỗ rất xa."

"Rất xa rất xa là nơi đó a?"

"Ừ. . . Đông thẳng thần châu, biết không?"

"Không biết." Tiểu hồ yêu đẹp trước miệng chậm rãi lắc đầu: "Sự phụ của ngươi tên gọi là gì?"

Hầu tử biểu lộ hơi cứng đờ, buông ra tiểu hồ yêu tóc dài, hai tay cầm lấy tiểu hồ yêu nhu nhược cánh tay đem nàng bày chính, cúi đầu chăm chăm vào ánh mắt của nàng hỏi: "Ai bảo ngươi hỏi?"

Tiểu hồ yêu tựa hồ ý thức được hầu tử biến hóa, hơi rụt rụt cổ, cúi đầu thì thầm nói: "Là chính mình muốn hỏi."

"Là chính ngươi?"

"Đoán Chủy ca ca nói, ngươi rất lợi hại, nơi này không có người đánh cho qua ngươi. Liên tuần thiên tướng đều không phải là đối thủ của ngươi. Hấn nói ngươi tu chính là chính tông tiên gia pháp môn, có thể dạy ra như ngươi vậy đồ đệ, sự phụ của ngươi nhất định là vị Đại tiên."

Hầu tử phức suy thoáng cái nở nụ cười, sờ lên của nàng cái đầu nhỏ nói ra: "Đừng có đoán mò, hấn nơi đó là cái gì đại tiên a. Chính là cá xảo trá tử lão đầu mà thôi."

"Nha." Tiểu hồ yêu đẹp trước miệng, cúi đầu xuống nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Này hầu tử ca ca, ta có thể bái ngươi làm thầy sao?"

"Ngươi muốn học cái gì?"

Tiểu hồ yêu quơ phấn nộn nắm tay nhỏ, cười toe toét miệng cười nói: "Ta muốn trở thành giống như ngươi lợi hại như vậy!"

Hầu tử nhàn nhạt cười cười: "Hội, Tiểu Hồng sớm muộn có một ngày sẽ trở nên rất lợi hại. Bất quá không phải ta tới giáo, có cơ hội a, ta sẽ cho người tìm lợi hại lão sư."

"Thật vậy chăng?" Tiểu hồ yêu hưng phấn được mặt mày hớn hở.

"Đương nhiên."

"Ta đây có thể so với người lợi hại sao?"

Hầu tử thân thủ gõ gõ trán của nàng: "Người một nữ hài tử, yếu lợi hại như vậy làm gì vậy?"

"Như vậy chẳng hầu tử ca ca đi không đặng, ta có thể bảo vệ hầu tử ca ca nha." Tiểu hồ yêu nắm chặt nắm tay, vẻ mặt kiên định nói.

Nhìn xem tiểu hồ yêu này chăm chú bộ dáng, hầu tử không khỏi nở nụ cười, cười đến ít có vui vẻ.

Một con tuyên bố phải bảo vệ Tôn Ngô Không hồ yêu?

"Tựu hướng người những lời này, hầu tử ca ca tuyệt sẽ không làm cho bất luận kẻ nào thương người." Vươn tay, hầu tử đem nàng chăm chú địa kéo.

...

Ngày kế sáng sớm trời còn chưa sáng, lão ngư tựu hùng hùng hồ hồ không ngừng thúc giục tiểu yêu tranh thủ thời gian xuất phát. Chẳng đến hầu tử xuất hiện, hai người xa xa địa liếc nhau một cái hấn mới câm miệng.

Đại khái là có chút sợ hầu tử.

Tại tối hôm qua trước, ngoại trừ đánh nhau thời điểm hầu tử thật giống như không tồn tại đồng dạng, không hỏi qua bất cứ chuyện gì, cũng không quá cùng người nói chuyện. Tuy nhiên mọi người đều biết thực lực của hắn, nhưng thời gian lâu, tựa hồ thì dần dần xem nhẹ ý kiến của hắn.

Bất quá hiện ở loại tình huống này giống như có lẽ đã đang thay đổi.

Không bao lâu, cái này một chi yêu tinh lên đội lại bước lên trường chinh.

Cùng nhân loại đi xa bất đồng, bọn họ vậy lựa chọn không có đường địa phương đi, rậm rạp rừng cây là bọn hắn chọn lựa đầu tiên.

Muốn biết được trên bầu trời tùy thời khả năng xuất hiện tuần thiên tướng. Một khi tuần thiên tướng trước một bước phát hiện bọn họ, đối với đám bọn hắn như vậy mà nói, liền ý nghĩa tử vong.

Trên đường đi hầu tử đều là nắm tiêu hồ yêu đi ở đằng trước đầu, chủ yếu là mở đường. Vạn nhất có cái gì sự, hầu tử tuyệt đối là kiên quyết chiến lực. Mà đi ở tối hậu phương thì là khi trắng, hắn vội vàng chiếu cố những kia người bệnh cùng bệnh nhân.

Trước sau tính xuống, một chuyến này có hơn một trăm chích yêu quái, cụ thể nhiều ít, có lẽ liền khi trắng chính mình cũng không biết.

Vừa xuất phát không lâu Đoàn Chủ tự từ không trung rơi xuống hầu tử bên người, ba người sóng vai một khối đi.

"Xem ra ngươi là tính toán cùng khi trắng duy trì tới đây rồi a."

Gặp hầu tử không có đáp lời, Đoàn Chủ nói tiếp: "Kỳ thật, sai lang đề nghị mới là đúng."

"Vậy người vì cái gì không ủng hộ hẳn?"

"Chủ yếu ta không tin được hẳn. Khi trắng tuy nhiên gì kia điếm. . . Nhưng tối thiểu ta còn tin được. Ta một mực tại nghĩ, nếu như người chịu cùng sai lang một khối đi, ta đây khẳng định hãy cùng trước đi. Dù sao mang theo bọn này tiểu yêu thực không có ý gì."

"A? Người không tin được sai lang ngược lại tin được ta?" Hầu tử khòe miệng hơi giờ lên.

"Ha ha, kỳ thật ta cũng là suy nghĩ rất nhiều. Người có thể thu lưu Tiểu Hồng hơn nữa một đường mang theo chiếu cố, ta nhớ người nên cá không sai yêu mới là."

Nói đi, cạc cạc địa nở nụ cười.

Tiểu hồ yêu theo hầu tử bên kia đuổi ra đầu đến nhìn hẳn một cái.

Đoản Chủy lúc này vui tươi hơn hờ địa đối với nàng ngoắc: "Hôm nay muốn ăn cái gì? Cá còn là thả hoang? Ca ca săn bắn kỹ năng chính là rất mạnh a, tuyệt không bị đói Tiểu Hồng. Điếm này, nhĩ hầu tử ca ca đã có thể so ra kém."

Tiểu hồ yêu ngẩng đầu quan sát hầu tử, cúi đầu méu máo, cũng không đáp lời.

Đoản Chủy lúc này mới mất mặt địa lắc đầu, hạ giọng hỏi: "Người vì sao nhất định phải đi theo khi trắng? Kỳ thật người hoàn toàn có thể chính mình đi. Chẳng lẽ là vì Tiểu Hồng?"

Hầu tử nghiêng mặt qua đến cười cười.

Nụ cười kia Đoàn Chủ nhìn ở trong mắt, lại xem không hiểu. Cái này xem như thừa nhận còn là phủ nhận?

Nghĩ nghĩ, Đoàn Chủ lại lặng lẽ nói ra: "Yếu là vì nàng, ta và các người cùng đi. Chúng ta ba người, càng nhanh."

Quay đầu lại nhìn thoáng qua đi sau hạo hạo đặng đặng tiểu yêu bầy, hắn nói: "Chúng ta có thể ban đêm chạy đi, không cần giống như bây giờ giữa ban ngày địa chạy đến, như vậy an toàn hơn. Hơn nữa người vung ra chân chạy là đến nơi, ta ôm Tiểu Hồng bay, không cần ba năm ngày chúng ta có thể đuổi tới ác long đằm."

Nghe được cái này đề nghị, hầu tử hừ địa bật cười.

Nụ cười này, Đoàn Chủ canh mộng.

"Người không phải là vì khi trắng a?" Do dự hạ, hắn nói ra: "Cũng đúng, người đánh ngất xỉu hắn mang lên đi, ta mang Tiểu Hồng."

Hầu tử như trước không nói chuyện.

Đoàn Chủ hồ nghi nhìn hầu tử liếc: "Đừng nói cho ta người bị khi trắng lây bệnh, cũng muốn cứu này bang tiểu yêu."

"Người vì cái gì không chính mình đi?"

"A?"

"Chính người đi hắn là nhanh hơn a. Nếu như là ba năm ngày trong đuổi tới, gặp được tuần thiên tướng tỷ lệ cũng lớn đại thấp xuống. Mặc dù có điểm phong hiểm, nhưng cũng không là quá lớn."

Đoàn Chủ nháy hai cái cặp kia to đến khủng bố con mắt, ngậm miệng.

Đại khái là cuối cùng lại cảm thấy nên cùng hầu tử nhiều giao lưu trao đổi, trầm mặc nửa ngày, hấn mới chậm rãi nói: "Ta nghe nói, ác long đàm cũng không phải cái gì nơi tốt, nếu như là ta một người đi mà nói, chỉ sợ . . ."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 84: Đoàn Chủ Tin Tức

"Ta nghe nói, ác long đàm cũng không phải cái gì nơi tốt, nếu như là ta một người đi mà nói, chỉ sợ. . ."

Đoàn Chủy không có tiếp tục nói hết, mà là lặng lẽ mắt lé hướng phía hầu tử nhìn lại, nhưng hắn rất nhanh phát hiện hầu tử trên mặt mặt không biểu tình, chỉ là phối hợp địa nắm tiểu hồ yêu đi tới.

Cái này con khỉ tổng là như thế này lạnh như băng, làm cho người ta đoán cũng đoán không ra, chỉ có đang nhìn tiểu hồ yêu thời điểm trong mắt mới có như vậy một tia ôn nhu.

Điểm này làm cho Đoàn Chủy thương thấu cân não.

Vừa lúc mới bắt đầu hắn hội luôn đi đoán hầu tử trong đầu đến tột cùng đang suy nghĩ gì, có thể hắn tổng đoán sai.

Nghĩ đến, chính mình vừa mới còn nói một đống nhiều lời.

Có thể nếu như mình toàn bộ đã đoán sai, này hầu tử lại là vì cái gì lý do ở lại đây cá trong đội ngũ?

Không rõ, thật sự không rõ.

Yên lặng theo sát hầu tử đi thật dài một đoạn, hắn rốt cục nhìn không được chuẩn bị tránh người: "Này, ta đi trước điều tra một chút."

"Đoàn Chủy."

"Ừ?"

"Mấy ngày nay, các phương diện đều cẩn thận một chút, nếu như rơi xuống mặt đất thời điểm tận khả năng không cần phải cách ta quá xa."

"A?" Đoàn Chủ nghe được như lọt vào trong sương mù, nhưng xem hầu tử thần sắc, tựa hồ lại không giống thuận miệng nói bậy, do dự một chút, hấn ứng một câu: "Biết rằng."

Quay đầu chạy về phía trước vài bước bay lên trời không.

Xa xa mà nhìn xem Đoàn Chủ giương cánh bay lượn thân ảnh, hầu tử nhàn nhạt thở dài.

Vô kinh vô hiềm một ngày quá khứ, vào đêm, chi đội ngũ này cuối cùng dừng ở một tòa núi nhỏ dưới chân núi.

Nơi này rừng cây coi như rậm rạp, xem như một cái bí mật hảo nơi, bất quá Đoàn Chủ mang đến một cái không tốt lắm tin tức, thì phải là phía trước là một mảnh thảo nguyên.

Trên trăm chỉ là yêu quái không che không ngăn đón địa đi ở trên thảo nguyên, đừng nói cẩn thận sưu tầm tuần thiên tướng, chính là tùy tiện một cái tu giả từ trên trời bay qua cũng không khó phát hiện.

Nghe được tin tức này thời điểm, lão Bạch viên có vẻ có chút uể oải. Sài lang cùng lão ngư lại là một bộ chế giễu tư thái.

"Nếu như chúng ta thừa dịp lúc ban đêm ghé qua mà nói, cần bao lâu?"

"Nếu như dựa theo tốc độ hiện tại, tối thiểu yếu ba ngày."

"Nếu như quán làm được lời nói?"

Đoàn Chủy không có trả lời, nhưng xem ánh mắt của hắn, lão Bạch viên đã đại khái biết rõ đáp án.

Lúc này đây hội nghị có thể nói là từ cần họp đến xác định sự tình đến nay tôi hài hòa một lần, nhưng không có kết quả.

Thẳng đến đêm khuya, hầu tử đều một mực nghe được cách đó không xa lão Bạch viên trầm trọng tiếng thở dài.

Lén lút ngồi dậy, hầu tử đem chính mình bị nằm ở một bên tiểu hồ yêu ôm chặt lấy bàn tay chậm rãi rút ra, tha cá tiểu đao, tại xác định sài lang cùng lão ngu đều ngủ say sau, hắn mới cẩn thận dạt đến ban đêm vĩnh viễn mất ngủ Đoàn Chủy bên người vỗ vỗ vai của hắn.

"Làm gì vậy?" Vốn chính là nửa ngủ nửa tỉnh Đoàn Chủy bỗng nhiên trừng lớn cái kia song khùng bố con mắt.

"Tới." Hầu tử xoay người rời đi.

"A? Nha." Đoàn Chủy vội vàng đứng lên cùng đi theo.

Hai người lặng lẽ rời đi doanh địa, nhưng cũng chỉ là đi tiểu một khoảng cách hầu tử liền tìm cá thoải mái vị trí ngồi xuống.

Ngồi ở hắn vị trí kia, nương nguyệt quang có thể mơ hồ trông thấy trần trọc lão Bạch viên cùng đang ngủ say tiểu hồ yêu.

Đoàn Chủy ngồi vào bên cạnh hắn đi: "Làm sao vậy?"

"Ta có chút việc muốn hỏi ngươi."

"Hỏi ta?"

Đây chính là hiếm có sự.

Hầu tử trác qua mặt, nhàn nhạt mà nhìn xem hắn, nói: "Ác long đàm chuyện tình, ngươi có thể cho ta nói được rõ ràng hơn một điêm sao?"

"A?" Đoản Chủy đầu tiên là một mộng, nhưng rất nhanh trên mặt hiện lên tiêu dung. Cái này hầu tử tựa hồ cuối cùng bình thường một điêm.

"Ta biết đến kỳ thật cũng không nhiều, đều là nghe tới."

"Nói ngươi cũng biết a."

Đoản Chủy cười khan hai tiếng, chớp khùng bố mắt to, chậm rãi nói ra: "Thiên đình thường cách một đoạn thời gian, sẽ tiêu trừ ác long đàm ác giao một lần, trên cơ bản hàng năm đều ít nhất có một lần. Tình hình chiến đấu nghe nói đều là thập phần thảm thiết. Những kia vừa mới mộ danh mà đến đầu nhập vào yêu tinh, chính giữa sẽ có một bộ phận bị sắp xếp công kích đội. . . Chỉ có có thể ở đại chiến trung sống sót, mới sẽ chân chính bị thu nạp trở thành chính thức thành viên."

"A?"

Đoản Chủy nuốt khô hai nhỏ nước miếng, nói tiếp: "Đương nhiên, cũng không phải tất cả tiến đến đầu nhập vào yêu tinh đều bị đưa đi gia nhập công kích đội. Chính giữa bị ác giao nhìn trúng, kể cả yêu tinh kia người hầu cận, đều bị trực tiếp thu nạp."

"A? Còn có cái này quy tắc. Ha ha ha ha." Hầu tử đột nhiên nở nụ cười, cười đến Đoản Chủy lại là một hồi không giải thích được.

"Cứ như vậy địa phương, còn nhiều như vậy yêu tinh xua như xua vịt?"

"Bởi vì tất cả mọi người chỉ biết là nó bị thiên đình lâu công không được, nhưng không biết nó còn có việc này. . . Có lẽ bởi vì những kia không tiếp thụ phần lớn không có sống sót quan hệ a, ta này cóc tinh bằng hữu

xem như gặp may mắn. Cái nào yêu tinh, không nghĩ yếu một cái an toàn huyết động, không cần cả ngày lo lắng trước bị tuần thiên tướng phát hiện?"

Từ loại nào góc độ mà nói, tán lạc tại cả vùng đất yêu tinh môn tuy nhiên số lượng phân đông, nhưng tin tức con đường đều là cực kỳ bế tắc. Chủ yếu bởi vì bọn hắn căn bản vô lực thành lập nên hảo giống nhân loại như vậy quần cư xã hội.

"Ta đại khái biết." Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Nháy hai cái con mắt, Đoàn Chủ nói tiếp: "Cho nên, ta chỉ có thể tìm người cùng đi. Lão ngu bọn họ có lẽ cũng khả năng bị trực tiếp thu nạp, chính là ta nhất định là không được. Mà người, nhất định là làm được. Cho tới nay, ở lại trong đội ngũ ta cũng là có tư tâm. Bằng không, chính mình bay lên đi phong hiểm kỳ thật so với đi theo đội ngũ thấp hơn. Chính là ta đến lại có thể như thế nào? Ác long đàm nhất định là cần thu nạp lính, nhưng bọn hắn cũng cần công kích đội. Mà ta. . . Chỉ sợ chỉ có thể với tới công kích đội. Vốn có ta là trồng cây vào lão Bạch viên có thể bị ác giao nhìn trúng, dù sao hắn là hi hữu Ngô Giả đạo yêu tu, cũng là ta đề nghị hắn đi ác long đàm."

Dừng một chút, Đoàn Chủ hướng phía chân núi nhìn lại.

Lúc sáng lúc tối dưới ánh trăng, dùng thị lực của hắn có thể tinh tường địa chứng kiến trần trọc thờ dài lão Bạch viên.

"Có thể, nhìn hắn như vậy thu lưu tiểu yêu, ta bỗng nhiên lại cảm thấy chúng ta vĩnh viễn đều đi không đến ác long đàm."

Hầu tử vỗ vỗ Đoàn Chủ bả vai: "Hiểu rõ rồi, người hời đi ngủ đi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Người biết ta buổi tối ngủ không được. Con cú mèo ghét nhất loại này ban ngày hành động buổi tối ngủ làm việc và nghỉ ngơi." Đoàn Chủy có chút bất đắc dĩ địa thở dài: "Sài lang phỏng chừng cũng cùng ta một cái cảm giác."

"Vậy đi về nghỉ ngơi đi."

Đoàn Chủy nghĩ nghĩ, còn muốn hỏi tình huống hôm nay ban ngày hầu tử nói câu nói kia ý tứ. Nhưng lại cảm thấy hầu tử là rõ ràng tại chi mở chính mình, chỉ phải không thú vị mà lắc lắc đầu, triển khai cánh hướng phía doanh địa bay đi.

Đã Đoàn Chủy đi rồi, hầu tử mới lấy ra một mảnh ngọc giản, đưa vào linh lực, dán tại môi của mình bên cạnh.

"Dương Thiên."

Hơn nửa ngày, ngọc giản mới khẽ chấn động, trong đó truyền đến Dương Thiên mơ mơ màng màng thanh âm: "Làm gì vậy? Có thể hay không không yếu đêm khuya dùng ngọc giản? Người cho rằng ai cũng giống như người không cần ngủ sao?"

"Người biết ác long đàm sao?"

"Ác long đàm? Cái kia ác giao lãnh địa a? Như thế nào? Người phải tội hấn? Có muốn hay không ta tìm Tam Thủ Giao thu thập hấn?"

"Người có thể sao?"

"Ừ. . . Chỉ cần ta chạy đến ác long đàm đi làm cho bọn hấn vây công hạ xuống, Tam Thủ Giao nên sẽ chính mình lăn ra đây đi." Nàng ha ha địa nở nụ cười, thanh âm kia xuyên thấu qua ngọc giản truyền đến, thanh thúy dễ nghe.

Hầu tử cũng đi theo nhàn nhạt cười cười, hẳn biết rõ Dương Thiên chỉ là đang nói đùa.

Tam Thủ Giao, chính là Dương Tiễn tam tiên lưỡng nhận đao. Yếu nàng hướng ca ca của mình xin giúp đỡ, dựa vào cá tính của nàng, sợ chắc là không biết làm loại sự tình này mới đúng.

"Có thể giúp ta điều tra thêm cái này ác giao chi tiết sao?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 85: Sài Lang Độc Kế

Ngày kế sáng sớm, khi trắng tự nói với mọi người bởi vì lặn lội đường xa, tất cả mọi người mệt mỏi, quyết định tại nơi này tĩnh dưỡng một ngày.

Kỳ thật loại tình thế này phía dưới, nơi nào sẽ cần gì nghỉ ngơi chứ?

Càng tiếp cận Hắc Long đàm, liền càng dễ dàng bị phát hiện. Chỉ có đuổi tới Hắc Long đàm một trăm dặm trong vòng phạm vi, mới tính thoáng an toàn một ít.

Có thể mọi người cái gì cũng chưa nói lời nói, bởi vì mọi người đều biết nguyên nhân. Chính là tiểu yêu chính giữa từ lâu truyền bá ra đến đây.

Phía trước, là một mảnh thảo nguyên.

Lão Bạch viên một đêm đều không ngủ, có thể rốt cuộc cũng không nghĩ ra biện pháp.

Nói cho cùng, hắc cũng bất quá là một con bình thường khi trắng yêu thôi. Nho nhỏ năng lực, chống đỡ không dậy nổi cái kia thật to mộng tưởng.

Này ngòi xồm trên tảng đá còng trước lưng thân ảnh, từ xa nhìn lại giống như là một cái gập đợc thiên tai năm vì sinh kế mà phát sầu lão nông.

Tối hôm qua hầu tử đang cùng Dương Thiên đàm xong sau, cũng đặc biệt chạy vội mười dặm địa đi xem này phiến Đoàn Chủ trong miệng thảo

nguyên, quả nhiên là vô biên vô hạn.

Kỳ thật, biện pháp cũng không phải thật hoàn toàn không có, chỉ là...

Ý nghĩ kia tại hầu tử trong đầu chợt lóe lên, lại không có tiếp theo dưới lên nghĩ.

Giữa ban ngày, sợ chết tiểu yêu môn đều tránh ở tất cả các góc lí không dám tùy tiện hoạt động, Đoàn Chủ như trước vì điều tra mà bận rộn, lão Bạch viên lúc nào cũng ngăn người, đại giác nằm sấp ở một bên trên cỏ ngủ ngủ được khò khè rung trời, sài lang tắc lôi kéo lão ngu lén lút địa chạy đến xa xa.

Nhìn một ngày tiểu hồ yêu chơi đùa hầu tử chú ý tới cái này lưỡng gia hỏa hướng đi, lúc này lặng lẽ đi theo.

Đã đi đến một mảnh trong rừng rậm, sài lang cùng lão ngu dừng bước.

Lão ngu hùng hùng hồ hồ địa cười nói: "Hắc, liếc viên hiện tại còn có thể làm sao! Cái này con chó đê, chết cân não, hiện tại hẳn chính là dài ra cánh đến cũng vô dụng. Tiểu yêu trời sinh thiên dưỡng, nơi đó dùng được trước hẳn đương cái này nát người tốt. Hừ!"

Sài lang sắc mặt tắc tị hồ khó coi.

Gặp sài lang không rên một tiếng, lão ngu hỏi: "Ngươi làm gì thế? Bây giờ không phải là rõ ràng cuối cùng hội theo như phương thức của chúng ta đi sao? Lão Bạch viên sớm muộn sẽ nghĩ thông. Đến lúc đó hẳn hội chính mình đi khuyên hầu tử cùng Đoàn Chủ cùng chúng ta cùng đi. Tựa cái kia nát người tốt, cho dù thật muốn cùng những kia tiểu yêu ôm chết, cũng sẽ không nghĩ kéo hầu tử cùng Đoàn Chủ đại giác bọn họ chôn cùng. Ha ha ha, thật không biết hẳn là sống thế nào đến hơn ba trăm tuổi."

Sài lang đưa mắt lên nhìn xem xét lão ngu liếc, nhàn nhạt thán đến:
"Phải không? Vấn đề là, nếu như này chết cân não nghĩ cá ba năm ngày mới nghĩ thông suốt, chúng ta là không phải cũng phải ở chỗ này đẳng cá ba năm ngày? Hôm trước chúng ta lại giết một tổ tuần thiên tướng, đến bây giờ chúng ta mới đi ra hơn mười dặm..."

Lão ngu sắc mặt lập tức hơi biến đổi, cả kinh nói: "Ngươi là nói... Hẳn sẽ không thực ngu như vậy a? Tại nơi này ngốc ba năm ngày, này cùng muốn chết có cái gì khác nhau?"

Sài lang mắt trắng không còn chút máu: "Hẳn khi nào thì thông minh qua? Máu chốt là, vì cam đoan tiêu yêu môn sinh tồn, hẳn chắc chắn sẽ không sớm đi khuyên bảo hầu tử cùng Đoàn Chủ làm cho bọn hẳn theo chúng ta cùng đi."

Nói đi, hẳn cười lạnh hai tiếng, ngồi vào trên tảng đá.

"Nếu không, ngươi sẽ tìm Đoàn Chủ nói chuyện, làm cho hẳn cùng chúng ta cùng đi?"

"Vô dụng, ta nói chuyện mấy lần. Hẳn nói hầu tử đi hẳn bước đi."

Lão ngu trầm trọng địa thở phì phò, cắn răng một cái, một quyền đánh ở một bên trên cành cây, tán cây bỗng nhiên một hồi loạn chiến.

Sài lang đột nhiên u ám nói: "Hiện nay, biện pháp cũng không phải hoàn toàn không có."

"A?"

"Biện pháp ta lại là có một, chỉ là, có điểm huyền."

"Đều lúc này, còn trông nom hấn huyền không huyền! Ta chỉ biết là tại nơi này ở lại chính là chờ chết! Vùng này nhất định sẽ tăng mạnh tuần tra, chỉ cần bị tuần thiên tướng phát hiện chúng ta, rất nhanh thiên đình lũng bắt bộ đội sẽ đến! Chúng ta không có khả năng mỗi lần đều làm được không có cá lọt lưới! Đến lúc đó đại gia hỏa một khối xong đời!" Lão ngu hiển là cấp.

Sài lang con mắt hơi híp lại thành một đường nhỏ nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng nói: "Nếu như... Làm cho tuần thiên tướng phát hiện lời của bọn hấn..."

Lão ngu trên mặt một hồi kinh ngạc.

Chậm rãi giương mắt da nhìn xem lão ngu, sài lang trên mặt lộ ra một tia giảo hoạt tiểu dung: "Như vậy một đại sóng yêu tinh chạy trốn tứ phía, ngươi nói, có thể hay không hấp dẫn đến trong vòng ngàn dặm tuần thiên tướng lực chú ý?"

"Ngươi là nói..." Lão ngu há to miệng, cái này đề nghị thật sự ác độc, chính là hấn cũng có chút do dự.

Sài lang lại phối hợp địa nói tiếp: "Chúng ta chỉ cần giết khi trắng cùng Đoản Chủy, như vậy này bang tử tiểu yêu nghĩ không bị phát hiện cũng khó khăn."

Cách đó không xa trong bụi cỏ, hầu tử âm thầm rất nhanh trong tay hành vân côn.

Xem ra, không chỉ có một mình hấn nghĩ đến loại biện pháp này.

...

Thái dương tây hạ thời điểm lão ngư cùng sài lang mới trở lại doanh địa.

Bước vào doanh địa thời điểm, lão ngư cặp mắt kia chống lại hầu tử, ánh mắt mơ hồ có chút lập loè. So sánh dưới sài lang tác phá lệ trấn định, thần sắc cùng thường ngày độc nhất vô nhị.

Cúi đầu xuống, hầu tử đối tại chính mình bên cạnh chơi đùa tiểu hồ yêu công đạo nói: "Đêm nay tìm một chỗ kín đáo trốn đi, vô luận nghe được cái gì, trừ phi ta hô người, đều đừng đi ra, biết không?"

"Ừ." Tiểu hồ yêu yên lặng gật đầu.

Vào đêm, hầu tử tuyền cá cự ly khi trăng cùng Đoàn Chủ cũng không xa địa phương ngồi xuống, nhắm mắt lại tinh tế cảm giác, từ xa nhìn lại thật giống như trước kia bàn trước chân tu hành vậy.

Lúc này, những này không hiểu được thu liễm yêu khí yêu quái, nguyên một đám nhất cử nhất động sớm đã rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Đợi đến đêm khuya, hầu tử cảm giác đến già ngư rón ra rón rén địa bò lên, cầm lấy cửa mình cửu hoàn đại đao lặng lẽ hướng phía Đoàn Chủ phương vị sờ soạng quá khứ.

Thoáng mở to mắt, hầu tử nhắc tới hành vân côn đem chính mình ẩn vào đêm trong bóng ma.

Lúc này, Đoàn Chủ như trước ở vào mất ngủ trạng thái, lúc nửa đêm không có việc gì hắn bay đến trên một thân cây ngô ngác địa ngồi, cũng không biết là tại tu hành hay là đang ngẩn người.

Lặng lẽ đi đến dưới cây, lão ngư dùng sống dao nhẹ nhàng gõ thân cây.

"Uy, xuống."

"Làm gì vậy?" Đoàn Chủ cúi đầu hỏi.

"Có việc thương lượng."

"A? Đã trở thế như vậy."

"Xuống xuống, đừng như vậy nói nhảm nhiều."

Đoàn Chủ cũng không nghĩ nhiều, triển khai đôi cánh nhảy theo trên cây nhảy xuống tới.

"Chuyện gì a?"

"Ta nghĩ đến một cái có thể thuận lợi bằng qua thảo nguyên, đến chỗ cần đến biện pháp." Vươn tay, lão ngu ý bảo làm cho Đoàn Chủ a lỗ tai dựa đi tới.

"Thật sự?" Đoàn Chủ bán tín bán nghi địa đuổi dài lỗ tai.

Ngay trong nháy mắt này, lão ngu bỗng nhiên một tay lấy Đoàn Chủ bắt được, mọi cái đại thủ cũng đã bung kín miệng của hắn.

Đột nhiên bị đến một chiêu như vậy, Đoàn Chủ lập tức choáng váng, đôi mắt kiếm được dọa người.

"Đừng trách huynh đệ, ai bảo ngươi không cùng theo một lúc đi? Giải quyết ngươi chúng ta còn phải giải quyết khí trắng, coi như là cho ngươi trên đường có một bạn." Lão ngu hạ giọng tại Đoàn Chủ bên tai nói ra.

Nghe được cái này một câu, Đoàn Chủ sợ tới mức bỗng nhiên giãy dụa, huyền ở giữa không trung hai chân thẳng đạp.

Có thể luận khí lực, hấn nơi đó liệu đến qua lão ngu? Bất kể như thế nào giãy dụa, như thế nào liệu mạng, hấn dùng tay của mình đi bắt, lại chỉ cầm ra mấy cái vết máu, bất kể như thế nào đều bài bất động. Cao lớn lão ngu cái tay kia với hấn mà nói thật giống như sắt thép đồng dạng.

Lúc này lão ngu tay kia cũng đã lạng lẽ nhắc tới hấn cứu hoàn đạt tới khung đến Đoản Chủy trên cổ, mắt thấy một cái cắt yết hầu muốn đã đến.

"Thương ——!"

Không hề dấu hiệu một tiếng chói tai tiếng vang vang vọng bầu trời đêm, lão ngu trong tay đại đao cũng đã rời khỏi tay nặng nề mà chen vào qua một bên trên mặt đất.

Nằm tại cách đó không xa ngủ không được khi trắng bỗng nhiên ngồi xuống hướng phía thanh âm phương hướng nhìn lại, sau lưng hấn trong bóng ma, hai bả loan đao nhanh chóng rút trở về.

Lão ngu bỗng nhiên mở to hai mắt hoảng sợ nhìn thoáng qua mình đã bị đánh bay đến ngoài ba trượng đại đao, quay đầu, dưới ánh trăng, hấn trông thấy hầu tử chính đứng ở một bên lạnh lùng mà nhìn xem hấn.

Tay khẽ run lên, nguyên bản bị nắm chặt Đoản Chủy nhanh chóng tránh thoát, nổi điên vậy địa thét lên trốn đến hầu tử sau lưng, kịch liệt địa ho lên.

Lão ngu hiển nhiên là sợ, hấn run nhè nhẹ trước, mở to hai mắt nhìn, há to miệng, lại nói không nên lời một câu.

"Như thế nào, muộn như vậy không ngủ được, là muốn làm gì? Chẳng lẽ ngu cũng trở thành dạ hành động vật rồi?" Hầu tử mỉm cười, nhìn chăm chăm lão ngu, đi phía trước bước một bước.

Lão ngu lúc này hoảng loạn rồi, hấn bỗng nhiên lui về phía sau, đôi mắt không ngừng tại hầu tử cùng mình rời tay mà đi đại đao đi lên hồi.

Cách đó không xa truyền đến khi trắng thanh âm.

"Làm sao vậy làm sao vậy?"

Hấn thở hồng hộc địa chạy đến, hoảng sợ mà nhìn xem hầu tử cùng lão ngu.

Đoán Chủy thật vất vả đã ngừng lại ho khan, đối với lão Bạch viên gầm hét lên: "Tên vương bát đản này muốn giết ta! Hấn muốn giết ta!"

Lão Bạch viên bỗng nhiên giật mình, hấn quay mặt đi chăm chăm vào lão ngu tựa hồ nghĩ tìm kiếm đáp án ý tứ. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Có thể nơi đó còn cần gì đáp án? Lão ngu chợt dạ bộ dáng đã nói rõ hết thấy.

Hấn ngẩng đầu bỗng nhiên hô: "Sài lang! Sài lang! Ngươi ở đâu ——!"

"Hấn đi." Hầu tử nhàn nhạt thuyết.

"Hấn... Hấn đi?" Lão ngu thoáng cái mộng, ngơ ngác địa lui về phía sau hai bước, vô lực địa nương đến sau lưng trên đại thụ, trong miệng thì thầm nói: "Đi... Sao có thể... Đi..."

Hấn mãnh ngẩng đầu, nháy mắt con ngươi chăm chăm vào hầu tử nói: "Đừng... Đừng giết ta hảo sao? Ta biết rõ sai rồi. Từ nay về sau ta cái gì tất cả nghe theo ngươi!"

--- phân cách tuyến ---

Cảm tạ vấn đề nho tiên sinh, quả nhiên tùy tâm, thanh đèn cổ phật độ năm xưa, thư viện lầu hai quân mạch, linh vũ thu gió, sư tương, hát bài tây sương, thư hữu 140510235921503, đạm mạc chi sơ, rồi phố số 1, tâm như minh ngọc, xboy trần khen thưởng.

Vấn đề nho tiên sinh, thanh đèn cổ phật độ năm xưa, thư viện lầu hai quân mạch, ba người các người đều thật cường đại a! Hừ đến... Rất có thành thần đất lừa thuê a... Được rồi, ta còn là cá diao ti, có lẽ ta vĩnh viễn đều không có biện pháp có được đại thần tâm tính. Mấy ngày nay khen thưởng cũng đã để cho ta buổi tối ngủ không yên.

Con ba ba chính là chỗ này sao cá diao ti, vĩnh viễn đều là cá tiểu diao ti, ha ha ha ha ~ cảm ơn mọi người.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 86: Đây Là Yêu

"Đừng... Đừng giết ta hảo sao? Ta biết rõ sai rồi. Từ nay về sau ta cái gì tất cả nghe theo ngươi!"

Hầu tử hừ địa bật cười, đem trong tay hành vân côn ngưng trên mặt đất, nghiêng mặt qua hỏi khi trắng: "Hắn nói không giết hắn, ngươi đồng ý không?"

Đoàn Chủ mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào lão ngư nói rộng ra cái kia điều mỗ cuồng hao nói: "Không được! Giết hắn!"

Đứng ở một bên lão Bạch viên dùng run nhè nhẹ thanh âm nói ra: "Lão ngư... Chắc hắn cũng là nhất thời mê tâm hồn, có lẽ việc này là hiểu lầm."

"Ngươi câm miệng cho ta! Hiểu lầm? Không nên nhiều như vậy hiểu lầm! Ngươi có biết hay không bọn họ còn muốn giết ngươi?"

Lão Bạch viên nghe được câu này đầu tiên là run lên, nhưng rất nhanh lại cười cười, nụ cười kia thoát nhìn có chút bối rối, có chút khổ sấp.

"Sao biết?" Hắn nhìn xem hầu tử nói ra: "Bọn họ, không phải nghĩ tới ta cùng Đoàn Chủ cùng bọn họ cùng đi sao? Không có có chúng ta bọn họ không cũng không nên sao? Nhất định là có nguyên nhân khác, có lẽ... Có lẽ chúng ta hắn là lên tiếng hỏi sớ."

"Đầu óc ngươi có bệnh a! Hắn đao đều khung đến ta trên cổ còn cần muốn hỏi điều gì nguyên nhân sao? Không phải hầu tử chạy tới, ta chết

sớm!"

"Tất cả mọi người là huynh đệ, cho dù... Cũng nên hỏi một chút tình huống a."

"Muốn hỏi điều gì tình huống! Ta liền một câu, ngươi nếu yếu lưu hấn, ta liền đi!" Đoàn Chủ bụm lấy ngực điên cuồng địa rít gào.

Lão Bạch viên nháy mắt con ngươi, chậm rãi cúi đầu, này bạch sắc bộ lông hạ che kín nếp nhăn tay hơi địa rung động trước.

Lúc này, bởi vì tiếng ồn ào mà ngay cả nguyên bản cùng bọn họ tách ra những cái này tiểu yêu đều lặng lẽ vây quanh tới, chỉ là xa xa địa đứng, không dám tới gần.

Một mực lẳng lẳng nghe hầu tử nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt cuối cùng rơi xuống lão Bạch viên trên người, nhàn nhạt nói ra: "Nguyên nhân chính là, ngoại trừ cho các ngươi cùng đi, còn có biện pháp khác có thể bảo chứng bọn họ sẽ không tuần thiên tướng lòng bất đến. Chỉ cần giết ngươi cùng Đoàn Chủ, chỉ cần chi đội ngũ này bị tuần thiên tướng phát hiện, đến lúc đó hơn một trăm cá tiểu yêu chạy trốn tứ phía, còn có ai sẽ có công phu phản ứng đến hấn môn?"

Nghe được câu này, ở đây lũ yêu, vô luận là lão Bạch viên, Đoàn Chủ, còn là tiểu yêu môn trên mặt thần sắc đều bị hơi biến đổi.

Yên tĩnh trong đêm, trầm mặc được chỉ còn lại có giữa rừng núi o o tiếng gió cùng lá cây sà sạt thanh.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Lão ngu chậm rãi cúi đầu xuống, thân thể khô ngô cả co quắp ngồi dưới đất, bụm lấy đầu, thì thầm lẩm bẩm: "Là hấn để cho ta tới giết Đoàn

Chủ, chính hấn lại chạy... Ha ha ha ha..."

Thanh âm kia nghe không ra là khóc còn là cười.

Giờ khắc này, có lẽ ngoại trừ lão Bạch viên cùng hầu tử, người ở chỗ này trong nội tâm đều là hừng hực lửa giận.

Sài lang cùng lão ngu tính toán không hề chỉ là lão Bạch viên cùng Đoàn Chủ đơn giản như vậy, bọn họ tính toán chính là cả đội ngũ. Dùng cả đội ngũ bị tuần thiên tướng lòng bắt làm đại giá, đổi lấy chính bọn nó thuận lợi đến.

Giờ phút này, tuy nhiên không ai lên tiếng, nhưng lão ngu cảm giác này một đôi con mắt nhìn mình chăm chăm, thật giống như một cây đũa vào trát tới đồng dạng. Hấn bụm mặt, cúi đầu.

Tại lữ yêu nhìn soi mói, hầu tử từng bước một đi qua, rút lên lão ngu kia thanh kiếm dài đã cùng hầu tử thân cao đều không sai biệt lắm đại đao, đưa đến lão Bạch viên trước mặt, sử cái ánh mắt: "Ngươi quyết định đi. Giết, còn là không giết."

Lão Bạch viên tay rung động được lợi hại hơn, hấn nháy mắt con ngươi, trong hốc mắt mơ hồ có chút trong suốt gì đó.

"Ngươi hấn & mẹ còn do dự cái gì a!" Đoàn Chủ hét lớn một tiếng, thân thủ đã nghĩ đến đoạt hầu tử trên tay đại đao, lại bị hầu tử hiện lên.

"Ta nói, hấn là đầu, hấn quyết định."

Mọi ánh mắt đều tụ tập đến lão Bạch viên trên người.

Do dự rất lâu sau đó, lâu đến Đoàn Chủ đều đã bắt đầu đấm ngực dậm chân, lâu đến tiểu yêu môn đã bắt đầu bắt mẫn địa xì xào bàn tán, lão Bạch

viên cuối cùng nói một câu: "Còn là... Không giết a."

Này trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn cứng khởi động một tấm khuôn mặt tươi cười, nhìn xem hầu tử.

Hầu tử nhẹ gật đầu: "Đi, nghe lời người."

Nói đi, đem đại đao chen vào hồi trên mặt đất, xoay người rời đi, sau lưng truyền đến lão ngư gào khóc khóc rống thanh cùng Đoàn Chủ chủ rửa.

Trở lại doanh địa, hầu tử hô to một tiếng: "Tiểu Hồng! Đi ra rồi! Không có việc gì!"

Tiểu hồ yêu vọt thoáng cái từ đằng xa cỏ trong đồng bay chạy vội tới, chăm chú địa ôm lấy hầu tử đùi.

"Tốt lắm, không có việc gì." Hầu tử đưa thay sờ sờ của nàng cái đầu nhỏ.

"Ừ!" Tiểu hồ yêu nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Sự tình rất nhanh đã xong, lão ngư mang lên đao, trốn đến một bên ngơ ngác địa ngồi, thỉnh thoảng con mắt hướng hầu tử trên người phiết.

Đoàn Chủ bay lên cây, này trên mặt vẻ giận dữ còn không có tiêu, nghĩ là bị sợ hãi. Xem chừng từ nay về sau ai trong đêm làm cho hấn xuống hấn cũng sẽ không xuống.

Lão Bạch viên tắc hướng phía hầu tử đã đi tới, ngồi vào hầu tử bên cạnh, nhưng chỉ là cúi đầu không rên một tiếng.

Xa xa, một đám tiểu yêu không biết như thế nào, gom lại cùng một chỗ, cãi nhau cũng không biết tại tranh chấp trước cái gì.

Suy nghĩ thật lâu, lão Bạch viên mở miệng nói ra: "Cám ơn ngươi..."

"Làm gì vậy nói như vậy? Ngươi là đội ngũ đầu, do ngươi làm quyết định là hẩn là." Hầu tử ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, lấy tay vuốt ve gối lên bấp đùi mình cũng đã ngủ say tiểu hồ yêu tóc.

"Ta nơi đó là đầu a, ta cái gì cũng không phải. Ta chính là cá nát người tốt, cho các ngươi thu cá cục diện rồi rắm trở về."

Hầu tử hơi vênh lên khoe miệng, lại không có cười.

"Kỳ thật, ngươi thực không cần phải ở lại trước trong đội ngũ. Nếu như là ngươi, dù là lại thêm Tiểu Hồng, hai người các ngươi một mình đi mà nói một buổi tối có thể băng qua thảo nguyên..."

Hầu tử bật cười: "Đây là đuôi ta đi sao?"

"Không không không! Cũng không phải!" Lão Bạch viên vội vàng nói ra.

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Hầu tử quay tới mặt đến chỗ này chăm chăm vào lão Bạch viên xem.

Ánh mắt kia làm cho lão Bạch viên trong nội tâm run lên, chậm rãi cúi đầu xuống.

Hẩn biết rõ, hầu tử câu này "Ngươi muốn làm gì?" Hỏi được rất chân thành, hỏi cũng không phải là cái gì đuôi không đuôi đi vấn đề. Mà là... Chính hẩn, hiện tại làm những chuyện như vậy, đến tột cùng là muốn làm gì.

Đúng vậy a, hẩn đến tột cùng muốn làm gì?

Lại là suy nghĩ thật lâu thật lâu, hấn mới chậm rãi nói ra: "Ta cũng không biết ta muốn làm gì. Ta biết rõ, giết lão ngu mới là chính xác, có người đang ở đây, nếu như là một tổ tuần thiên tướng đã đầy đủ ứng phó rồi, nhiều lão ngu cũng chỉ là nhiều bảo hiểm. Nếu như là nhiều tổ tuần thiên tướng, người ứng phó không được, cho dù tăng thêm lão ngu, cũng còn là ứng phó không được."

"Vậy người vì cái gì còn không tuyên chọn giết hấn?"

Lão Bạch viên chớp mắt khô quắt môi, nói ra: "Ta chỉ là cảm thấy, đương yêu cũng đã rất khổ, vì cái gì còn muốn tự giết lẫn nhau?"

Chớp cặp kia hiện đầy tơ máu, đục ngầu con mắt, hấn ngẩng đầu nhìn trời trên trắng sáng, thở ra khí ở không trung hóa thành nhàn nhạt sương trắng.

"Ta biết rõ ta rất ngu, người không là người thứ nhất như vậy cảm thấy." Nhếch môi, hấn cười cười: "Tóm lại, cảm ơn người, theo giúp ta ngốc."

Hầu tử đem ánh mắt dời về phía xa xa còn đang sảo không ngừng tiêu yêu môn, hỏi: "Này dưới mắt tình huống, người tính toán xử lý như thế nào?"

"Không biết, nhưng tổng sẽ nghĩ tới biện pháp. Người không phải có câu gọi 'Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng' sao? Tổng hội có biện pháp, tổng hội có biện pháp, tổng hội có biện pháp..." Hấn thì thầm tự nói, hảo tựa như nói phục chính mình vậy.

Này nắm chặt hai tay, tại lạnh run.

Đêm hôm đó, ngoại trừ tiêu hồ yêu bên ngoài, cơ hồ tất cả nhóm người này yêu quái đều không ngủ. A, không, còn có một đang ngủ, đại giác. Từ

đầu tới đuôi hẳn đều ôm cự phủ mũi hẳn như lôi, ngoại trừ quá khứ đập hẳn một cước thật đúng là không có gì có thể cứu tỉnh hẳn.

Ngày kế sáng sớm trời còn chưa sáng, hầu tử liền chứng kiến đám kia ồn ào một đê tiêu yêu tụ tập đến cùng một chỗ, trong đó một dùm phác thông phác thông mà hướng trước lão Bạch viên quỳ xuống.

Này chính bị tiêu hồ yêu xưng là hắc tử con chuột tinh cũng ở bên trong.

"Để làm chi? Các ngươi, đây là làm gì vậy? Ta sẽ không vút xuống dưới các ngươi?" Lão Bạch viên thoáng cái luống cuống, hẳn vội vàng chạy về phía tiến đến bỗng nhiên lôi kéo, nhưng bọn hẳn chính là không đứng dậy.

"Bạch lão, cảm ơn ngươi." Trong đó một con tiêu yêu ngẩng đầu lên nói ra: "Cảm ơn ngươi một mực mang theo chúng ta, một mực che chở chúng ta."

"Các ngươi đây là làm gì vậy a?"

Tiểu yêu mím môi, từng giọt nước mắt rơi hạ. Yên lặng địa dập đầu, nguyên một đám khấu đầu.

"Các ngươi, đây là làm gì vậy? Ta... Ta sẽ không vút xuống dưới các ngươi."

"Bạch lão, chúng ta những này tiêu yêu từ trước đến nay lẻ loi hiu quạnh, trời sinh thiên dưỡng. Ai cũng sẽ không trông nom sống chết của chúng ta, cảm ơn ngươi. Ngươi trụ là cha mẹ của chúng ta. Xin nhận hải nhi cúi đầu."

Sau lưng nguyên bản đứng tiêu yêu môn cũng cùng nhau quỳ xuống.

Này nguyên một đám nặng nề khấu đầu gõ xuống dưới, đem nhiều đóa hoa mai lưu tại mặt đất, giống như trực tiếp đâm vào lão Bạch viên trong lòng,

"Đứng lên, đứng lên nói." Lão Bạch trong mắt nổi lên nước mắt.

"Chúng ta đem qua thương lượng qua, lão ngu biện pháp của bọn hắn là đúng, nơi này không thể ngốc. Biện pháp tốt nhất, chính là chúng ta phân một nửa hấp dẫn tuần thiên tướng lực chú ý... Bạch lão, người giúp chúng ta đã đủ nhiều, chúng ta không thể cái gì đều dựa vào người..."

Đây là tại xa nhau.

Lão Bạch viên lập tức trong nội tâm một sợ hãi.

Tiểu yêu không có nói thêm gì đi nữa, một ít bầy tiểu yêu cũng đã khóc không thành tiếng.

Lão Bạch viên mím môi, từng giọt nước mắt ngăn không được rơi xuống: "Đừng... Không cần như vậy... Ta nhất định, nhất định có thể nghĩ đến biện pháp. Các người cho ta chút thời gian..."

Ngồi ở phía xa ôm chính mình đại đao lão ngu chậm rãi nghiêng mặt đi không nhìn.

"Không thể còn muốn, không thể đợi lát nữa, lại đợi mọi người chính là ôm cùng chết."

"Các người... Các người đều là con của ta... Của ta hảo hài tử..."

Lão Bạch viên rốt cục cũng nhịn không được nữa quỳ xuống, cùng bọn họ ôm cùng một chỗ gào khóc khóc rống.

Đây nên là nhiều ngốc một đám yêu quái a...

Hắc tử chậm rãi đứng lên, xóa đi trên mặt lệ tí, trần trụi chân hướng phía hầu tử bên này đã đi tới, đôi mắt chăm chăm vào hầu tử, tựa hồ có điểm sợ hãi.

Hắn cuối cùng cố lấy dũng khí đi đến tiểu hồ yêu trước mặt, dùng dính đầy bùn cát tay theo cái kia trên người duy nhất che giấu vật —— một cái rách rưới trong quần rút ra một chi ngân lập lòe chủ thủ đưa cho tiểu hồ yêu.

"Đây là ta lần trước vụng trộm ần núp đi, tặng cho ngươi."

Tiếp nhận này căn khắc có tuân tra phủ chữ tinh xảo chủ thủ, tiểu hồ yêu chớp cặp kia xinh đẹp mắt to, tựa hồ hiểu rõ rồi cái gì. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nàng quay mặt lại nhìn xem hầu tử, khóe mắt chậm rãi nổi lên nước mắt.

Hầu tử trường thở dài đứng lên: "Ta cùng khi trắng chỉ nói vậy thôi."

Vừa mở ra chân, lại bị hắc tử kéo lấy ống quần.

"Đừng..." Hắn cũng đã nhanh nói không ra lời, nước mắt lại là nổi lên, nghẹn ngào trước, hắn nói: "Đề nghị... Là ta xách, lấy mẫu ngẫu nhiên ký, là mạng của ta. Cho nên... Đừng..."

Xoay người, hắn tự tay ôm lấy tiểu hồ yêu: "Nếu như ta có thể... Sống sót, nhất định sẽ đến ác long đàm đi tìm được ngươi rồi. Chờ ta..."

Quay đầu lại, hắn xóa đi nước mắt, hướng phía hầu tử bái, xoay người rời đi.

Nhìn xem này gầy yếu thân ảnh đi xa, tiêu hồ yêu nước mắt giống như vỡ đê đồng dạng địa chảy, cắn chặt môi, lại thủy chung không có lên tiếng, chỉ là nắm hầu tử bàn tay nhỏ bé giống như bính kính toàn lực đồng dạng địa rất nhanh.

Đây là yêu, bọn họ không có của mình lịch sử, không có chính mình văn hóa, không có truyền thống, cũng sẽ không có tín ngưỡng.

Thiên đình chính nghĩa lí không có vị trí của bọn hắn, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ có thể sống ở ánh mặt trời chiếu sáng không đến trong góc, nhưng như cũ giống như cỏ dại vậy sinh trưởng tốt.

----- --- phân cách tuyến -----

Cảm tạ thư viện lâu hai quân mạch, vấn đề nho tiên sinh, thanh đèn cổ phật độ năm xưa. Cảm tạ các người ~ ta lần đầu tiên có đà chủ fan, hơn nữa một ngày sinh ra ba cái! Cảm ơn các người. Còn có, thư viện lâu hai quân mạch quân ~ có thể gia nhập Q bây sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 87: Ác Long Thành

Đương thái dương hơi tây thùy thời điểm, bọn này tiểu yêu tại trong doanh địa điểm nổi lên đồng lửa, thế nổi lên bếp, bọn họ dùng theo tòa đó hoang phế thợ săn trong phòng nhỏ mang đến nồi nấu súp.

Trí mạng khói bếp chậm rãi bay lên, giống như chống trời một trụ.

Từng cái, đều phân đến một ngum nóng hôi rau đại súp, đây là bình thường bất kể như thế nào cũng không dám nghĩ. Bọn họ một bên chảy nước mắt, một bên vui sướng địa hát trước không có ai nghe hiểu được ca.

Không lâu, một khóa đạn tín hiệu bay lên trời, chiếu sáng không trung.

Ngoài mười dặm, lão Bạch viên yên lặng mà nhìn xem huyền phù tại trên bầu trời lập lòe hào quang, cúi đầu xuống, xoay người mang theo đội ngũ tiến vào thảo nguyên.

...

Tiểu yêu môn hy sinh, cuối cùng cho chi đội ngũ này mang đến suốt nửa tháng an bình.

Tại trong nửa tháng này, bọn họ không có tao ngộ tuần thiên tướng.

Căn cứ Đoàn Chủy hồi báo tin tức, đám kia tuần thiên tướng tựa hồ đem hai tổ tuần thiên tướng mất tích đặc tội trách đều ký đến tiểu yêu môn trên

đầu. Bởi như vậy, hoàn thành nhiệm vụ, những kia theo địa phương khác sai tới tuần thiên tướng cũng bị điều trở về.

Cả khu dò xét tần suất từng cái hàng không ít.

Báo cáo lão chiến quả lĩnh công huân, loại sự tình này cũng không phải chỉ có thể gian quân đội hiểu, thiên quân đồng dạng hiểu.

Chỉ là như vậy thứ nhất, lại là giúp hung thủ thật sự một bả. Cả đội ngũ an toàn tựa hồ thoáng cái chiếm được bảo đảm. Chỉ là từ ngày đó sau, lão Bạch viên trên mặt tựa tiên hiêm thấy đến khuôn mặt tươi cười, thường xuyên cô đơn địa ngăn người.

Có lẽ không chỉ là lão Bạch viên, lúc này đây chuyện tình cải biến rất nhiều người.

Lão ngư tựa hồ không có nguyên lai như vậy ngang ngược, có đôi khi cũng sẽ cùng một ít tiểu yêu phao cùng một chỗ, trò chuyện được chính hoan thời điểm cũng sẽ cười, chỉ là chứng kiến hầu tử như trước thiêm được xa xa.

Đoản Chủy mỗi ngày hoặc là ở không trung bay, hoặc là treo ở trên cây, tiên thiêu rơi xuống đất, tựa hồ sợ hãi chứng còn không có qua. Ngày đó, khi thấy đạn tín hiệu mềm rủ xuống bay lên thời điểm, hấn đối hầu tử nói: "Ta phát hiện, nguyên lai ta còn không bằng bọn họ."

Đại giác từng lời thề son sắt thuyết những kia tiểu yêu khẳng định có khác dự mưu, không có yêu tinh hội cam tâm tình nguyện cho hấn yêu tinh mà chết. Có lẽ là lấy mẫu ngẫu nhiên ký không có biện pháp, nhưng nhất định sẽ lâm trận lùi bước.

Nhưng mà, sự thật cuối cùng chứng minh hấn là sai.

Tiểu yêu mặc dù yếu, thực sự có tôn nghiêm của mình. Bọn họ dùng phương thức của mình thắng được tôn trọng.

Ở đằng kia sau, đại giác cùng tiểu yêu quan hệ trong đó tựa hồ cũng hòa hợp lên. Hầu tử đã từng gặp đại giác nằm trên mặt đất ngủ, hai con truy đuổi miêu yêu trực tiếp theo hấn trên bụng giẫm quá khứ.

Đương nhiên, hấn da dày thịt béo, nên nửa điểm cảm giác đều không có.

Tiểu hồ yêu trở nên càng ngày càng trầm mặc ít nói, mỗi một ngày, đều hỏi hầu tử một lần: "Hắc tử hội sống sót sao?"

Hầu tử luôn mỉm cười đáp: "Nhất định sẽ."

Có thể mỗi lần nghe được đáp án này, nàng còn là hội âm thầm rơi lệ.

Cơ hồ mỗi cách vài ngày, sẽ có thể lực chống đỡ hết nỗi tiểu yêu lạng lẽ thoát đội, lão Bạch viên từng ngồi chồm hổm trông suốt cả đêm bắt được một con muốn thoát đội tiểu yêu, hỏi hấn tại sao phải đi.

Hấn nói: "Nếu như bởi vì ta mà liên lụy mọi người tốc độ, này người phía trước không phải là vô ích sao sao?"

Nói những lời này thời điểm, hấn rất nhạt nhưng. Này thần tình lạnh nhạt đến làm cho lòng người chua.

Lão Bạch viên do dự thật lâu, cuối cùng lại cũng chỉ có thể vỗ vỗ bờ vai của hấn, lầm bầm một câu: "Hảo hài tử."

Này tiểu yêu quỳ gối lão Bạch viên trước mặt, nặng nề mà dập đầu ba cái, nhưng sau đó xoay người biến mất tại trong rừng rậm.

Có lẽ, lại cũng sẽ không nhìn thấy hấn.

Yêu thế giới, chính là như vậy tàn khốc, tàn khốc đến tập mãi thành thói quen.

Một loại bi thương bầu không khí tại cả trong đội ngũ tràn ngập, đi tới tốc độ so với nguyên lai lại nhanh không ít.

Thứ mười bảy ngày thời điểm, bọn họ lại tao ngộ rồi một tổ tuần thiên tướng, cả kế hoạch tác chiến ra chút ít sai lầm, hơn nữa cái này tổ tựa hồ so với trước bất luận cái gì một tổ đều muốn cường.

Lão ngư cánh tay bị đâm thủng, một trong đó tuần thiên tướng thành công địa đột phá trùng vây bay lên trời không, Đoàn Chủ cả nhào tới đưa hấn khẩu hồi mặt đất.

Kết quả cuối cùng là hữu kinh vô hiểm, nhưng Đoàn Chủ trúng bốn đao, mệnh là bảo vệ, trong thời gian ngắn dừng nói bay, liền lộ cũng không thể đi, đành phải mỗi ngày bị đại giác khiêng trên vai.

Cũng may hai ngày sau đó, bọn họ liền bước chân vào ác long đầm phạm vi.

...

Hắc Long đầm, nguyên danh tử vân sóng xanh đầm, là một chỗ phương viên trăm dặm bích sóng lân lân, sâu ngàn trượng hàn đàm.

Nơi này dùng sơn thủy tú lệ trước xung, ở phương nam, là hiếm có nghi hề chi địa.

Nghe nói ngàn năm trước kia nơi này từng có qua một vị long vương, có thể về sau không biết tính sao, long vương đã thất tung, long cung cũng làm chim thú tán.

Thế gian nhân loại khai thác thổ phát hiện nơi này, liền tại này khó được địa phương thành lập nên một cái thành nhỏ trấn.

Trấn nhỏ bốn phía thôn trang đều dùng đánh cá mà sống.

Thẳng đến hai trăm năm trước, nơi này tiến vào một con thường luồng, liền sửa lại danh long đằm. Xem chừng nên cái này điều giao đôi long có nào đó trình độ kính ngưỡng quan hệ.

Lại bởi vì này điều giao ngoại hiệu gọi ác giao, cho nên tự nhiên mà vậy tự biến thành ác long đằm. Khởi điểm, cái tên này chỉ ở yêu tinh gian xung hô, thiên đình cùng phàm nhân như trước còn là sử dụng nguyên danh —— tử vân sóng xanh đằm.

Giao cùng long tuy nhiên cùng thuộc nhất mạch, nhưng nói cho cùng cũng không phải thiên đình thừa nhận thế gian chư hầu.

Bởi vậy, ác giao tuy nhiên chiếm cứ nơi này nguyên bản long cung, thậm chí cho tử vân sóng xanh đằm đều sửa lại danh, nhưng vẫn là không dám tùy ý biểu lộ thân phận. Chính là những cái này thôn trấn lí phàm nhân, cũng chưa bao giờ thấy qua ác giao.

Nhưng cùng phàm nhân ở lại được gần như thế, sớm muộn là muốn gặp chuyện không may, điểm này ác giao trong nội tâm tinh tường.

Vì vậy, ác giao bắt đầu tác quái, làm cho nơi này thôn dân bộ không đến cá, làm cho tiêu yêu hóa thành sơn tặc quấy rầy.

Kể từ đó hai đi, vài thập niên xuống, nơi này dần dần người ở thưa thớt hoang vu đi, rốt cục đã trở thành làm cho hấn sinh tâm như ý lý tưởng gia viên.

Nhưng mà, tiếc vui chóng tàn.

Nghe nói ước chừng một trăm năm trước, một chi thiên quân lòng bất lẩn trốn thiên đình trọng phạm lại tới đây, trong lúc vô tình phát hiện cái này điều ác giao tồn tại, vì vậy đối ác giao triển khai tiêu trừ.

Sao biết cái này điều ác giao dưới sự giận dữ càng đem đột kích năm trăm thiên binh toàn bộ nuốt vào bụng.

Tin tức truyền quay lại thiên đình, ngọc đế tức giận, lúc này phái trọng binh vây công ác long đàm, có thể đột kích một vạn tinh binh làm theo cảm ác giao không có biện pháp.

Từ nay về sau đánh đánh ngừng ngừng, ngừng ngừng đánh đánh, một trăm năm quang âm lí, trải qua vô số lần chiến đấu, thiên đình lại cũng không nắm bắt ác long đàm.

Này ác giao tại yêu tinh gian lập tức thanh danh lan truyền lớn, vô số yêu tinh không xa vạn dặm đến đầu nhập dựa vào hắn, thế cho nên bây giờ đã là Nam Chiêm Bộ Châu nam bộ yêu tinh bộ tộc một mặt cờ xí, tôn vi giao ma vương.

Còn đây là ác long đàm hai kỳ chính giữa ngạc nhiên, mà này một cái khác kỳ, thì là ác long thành.

Yêu tinh gian nghe đồn, này ác long bờ đàm trên có tòa ác long thành, chính là năm mươi năm trước, bởi vì tiến đến đầu nhập vào yêu tinh trong có đại lượng lực đi yêu tinh không có biện pháp cùng một chỗ đi trước long cung, tại ác giao chủ đạo hạ dùng nguyên lai hoang phế nhân loại thành trấn làm cơ sở thành lập yêu tinh thành trấn, bây giờ cũng đã hình cùng cứ điểm vậy.

Nhiều đến ba vạn yêu tinh tụ tập tại bên trên bình nguyên, chiếm cứ phong cảnh tú lệ bảo địa thành lập nên thành trấn. Cái này đối với trôi giạt

khắp nơi cả ngày sinh hoạt tại thiên đình bóng tối phía dưới yêu tinh mà nói, quả thực chính là không thể tưởng tượng chuyện tình. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đến tột cùng ác long thành có hay không thật sự tồn tại, bởi vì yêu tinh trong lúc đó bế tắc tin tức, có nói có, có nói không có, cụ thể có hay không, đến nay ngoại giới đều không có phán đoán suy luận.

"Chẳng lẽ sẽ không đi qua ác long đàm yêu đi ra nói rõ ràng, đến tột cùng có còn không có sao?" Mỗi khi đàm luận nâng việc này tổng hội có yêu tinh hỏi.

Mà này tướng nó thôi trùng vô cùng kì diệu giao ma vương người ngưỡng mộ tắc hội đáp: "Đi qua ác long đàm yêu, hoàn nguyện ý trở ra sao?"

Vì vậy hô, ác long thành, liền triệt để địa đã trở thành một cái truyền thuyết.

Tại đến ác long đàm trước, vô luận là lão Bạch viên còn là hầu tử, cũng không tin có như vậy địa phương. Dù sao người đương thiên đình trăm vạn thiên binh là ngồi không sao? Thành lập yêu quái thành trấn, quả thực chính là đánh ngọc để mặt!

Thẳng đến bọn họ đứng ở ác long thành cửa thành, mới biết mình đến cỡ nào khuyết thiếu sức tưởng tượng.

Nhìn qua hồi hải yêu bày, cao ngất tường thành, qua lại không ngừng đi đi lại lại trang bị hoàn mỹ yêu binh. Cái này chi giống như dân chạy nạn vậy đội ngũ triệt để choáng váng. _____

_____ --- phân cách tuyến _____
_____

cảm tạ ~ quả nhiên tùy tâm, hát bài tây sương, thư hữu 140512013134884, yêu nhiều một lần đau nhưc nhiều một lần, thần thần thần thần, hôm nay chủ mưa nhỏ, thư viện lâu hai quân mạch, klarezheng, ngạo thị xếp đặt, quan ngoại phong quyền, lão Lưu 1973 khen thưởng ~ cảm ơn các người ~ (bài danh chẳng phân biệt được trước sau) đặc biệt cảm tạ quan ngoại phong quyền trở thành vị thứ tư đà chủ, đây là ta cho tới bây giờ thu được lớn nhất đơn bút khen thưởng, ta quyết định đem nó đong ở bình luận sách khu! Cảm ơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 88: Kim Tinh

Giao chữ đại kỳ trong gió bay phát phối.

Cao tới sáu trượng, che kín giống như bụi gai gai xương vẩy lỏng lộng trên tường thành, từng dãy chiều cao không đồng nhất yêu binh mặc màu đen khải giáp, tay cầm các thức binh khí đèn đáp lại tuần tra.

Tường thành sau, là phong cách đặc biệt liên miên lâu vũ, xa xa nhìn lại, như là từng chích hướng phía bầu trời rít gào dã thú.

Trong thành truyền ra trận trận huyền tiếng ồn ào, coi như một tòa nhân loại thành trấn vẩy phi thường náo nhiệt.

Đương nhìn thấy một màn này thời điểm, hầu tử phát giác được đứng ở một bên lão Bạch viên con mắt tại tỏa ánh sáng. Không chỉ là hắn, vô luận là tiểu yêu, còn là lão ngưu, đại giác, Đoán Chủ, ánh mắt của bọn họ đều ở tỏa ánh sáng.

Có lẽ, đây chính là bọn họ đang ở trong mộng chỗ truy cầu chỗ sinh sống đi.

Trước cửa thành, vài đội yêu binh xếp thành một hàng, cẩn thận địa kiểm tra theo vào thành yêu quái trong tay đưa tới quyền trục, cầm đầu yêu tướng thỉnh thoảng cầm quyền trục dưới ánh mặt trời so sánh.

Vào thành đội ngũ sắp xếp rất lâu, tại yêu binh dưới sự khống chế lại duy trì lấy cực kỳ hài lòng trật tự.

Thình thoảng hội nghe thấy có yêu bị theo trong đội ngũ đẩy ra ngoài, gào thét gào thét khóc lớn.

Kết quả của bọn hắn có thể là bị đánh một trận, cũng khả năng bị trực tiếp để cho chạy, nhưng là có, dứt khoát bị đánh chết. Về phần đến tột cùng là loại nào, tựu xem yêu binh tâm tình.

Thấy như vậy một màn, này còn đang xếp hàng yêu thần sắc trên mặt khác nhau, có tiếc hận, có đồng tình, có sợ hãi. . . Ngũ vị tạp trần, nhưng vô luận là loại nào tâm tình, đều không thể trở ngại bọn họ vào thành quyết tâm.

Cũng đồng dạng không cách nào trở ngại lão Bạch viên vào thành quyết tâm.

Chỉ thấy cái kia song già nua tay lạnh run, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào cửa thành xem, sau đó oa một tiếng tê liệt ngã xuống, gào thét gào thét khóc lớn.

Chính xác ra, không chỉ là hắn, trong đội ngũ rất nhiều tiểu yêu đều là cùng một dạng.

Trải qua gian khổ, cửu tử nhất sinh, rốt cục đạt tới nơi này, cái này một cái có thể làm cho bọn hắn hảo giống nhân loại đồng dạng sống dưới ánh mặt trời địa phương.

Giờ này khắc này, chính là lão ngưu cũng nhịn không được nữa đỏ mắt vành mắt.

Yêu mộng tưởng, nguyên lai lại là như thế nhỏ bé.

Hầu tử tắc có vẻ phá lệ trần định, hắn ần ần cảm thấy nơi này có cái gì không đúng, chỉ là đứng ở một bên nắm tiểu hồ yêu lạnh lùng mà nhìn xem,

lạnh lùng mà nhìn xem bọn họ nguyên một đám nước mắt tràn mi ra, hướng phía cửa thành chạy vội mà đi, một đường kêu khóc.

Không đợi bọn họ chính thức tiếp cận cửa thành, một đội yêu binh nhanh chóng dựng binh khí ngăn cản ở trước mặt bọn hắn, cầm đầu thần lẫn tinh cao giọng hô: "Nơi nào đến tiểu yêu! Dám tròng kích long thành!"

Sau lưng, từng thanh lóe hàn quang loan đao ra khỏi vỏ.

Bốn phía mọi ánh mắt đều hướng phía bọn họ nhìn sang, mang theo vô hạn hèn mọn.

Cái này thần lẫn tinh ước chừng bảy xích thân cao, giống như xà đồng dạng khấn trùm đầu trước đỉnh đầu thoát nhìn tùy thời đều đến rơi xuống mũ giáp, sau lưng vung trước một cái thật dài cái đuôi.

Nhìn thấy một màn này, lũ yêu mới tỉnh táo lại, nguyên một đám lui về sau.

Bất quá cũng đã quá muộn, chỉ thấy cầm đầu thần lẫn tinh duỗi vung tay lên: "Năm bắt!"

Lập tức , càng nhiều yêu binh vọt tới, nhanh chóng đem trọn chi đội ngũ đều bao trong đó. Liền là vừa vặn chạy đến hầu tử cùng tiểu hồ yêu cũng cùng nhau bị bao vây đi vào.

Nhìn qua cái kia một chi chi lóe hàn quang trường thương, hầu tử bất đắc dĩ địa nở nụ cười, một màn này, cùng này Côn Luân sơn sao mà tương tự.

Lão Bạch viên nháy mắt con người, run nhè nhẹ trước hướng phía thần lẫn tinh đi hai bước: "Lớn. . . Đại nhân, vừa mới có nhiều mạo phạm, chúng ta không phải cố ý."

Này thần lẫn tinh cười lạnh một tiếng, nói: "Vô tình ý, là được trùng kích long thành rồi?"

"Chúng ta mới đến, không hiểu quy củ, kính xin đại nhân giơ cao đánh khê." Lão Bạch viên chấp tay nịnh nọt địa cười, cặp kia hỗn tạp con mắt nhìn không được hướng phía vây quanh ở bốn phía yêu binh nhìn qua.

Ở phía sau hấn, tiêu yêu môn sớm đã lạnh run địa đoàn.

Cái này mộng, tinh được thật sự quá là nhanh.

Chỉ thấy này thần lẫn tinh cúi đầu mò lấy trước chỉ có bốn chỉ tay, chậm rì rì nói: "Tính, ta cũng vậy là người từng trải, như thế nào không hiểu được tâm tình của các ngươi? Chỉ là. . ."

Hấn chậm rãi ngẩng đầu, cười nói: "Để cho ta này bang tử các huynh đệ bạch bề bọn cùng một hồi, không tốt lắm a. Nếu đem các ngươi đưa trước đi nói không chính xác còn có thể ký điểm công huân cái gì, ngươi nói, vậy phải làm sao bây giờ? Đừng làm cho ta khó làm."

Nói đi, hấn hắc hắc nở nụ cười.

Lão Bạch viên mặt lập tức trắng bệch.

Hầu tử mặt xoạt thoáng cái đen.

Bọn họ cũng đều biết, đây là đòi hỏi lộ ý tứ.

Có thể cái này chi cùng được nhiều người biết tới trong đội ngũ nơi nào đến vật gì đó có thể dứt lốt?

Đang lúc này, giấu ở bên hông ngọc giản hơi chấn động, hầu tử lấy tay che lại, cầm lên áp vào bên môi. Trong đầu lúc này truyền đến Dương Thiên thanh âm.

"Hầu tử! Ngươi nắm ta tra ác giao có manh mối. Giống như không phải ngoại giới truyền đơn giản như vậy, bây giờ còn không rõ lắm cụ thể đến tột cùng là tình huống nào. Nhưng tóm lại, ngươi trước chớ tới gần ác long đàm!"

"Ngươi. . . Nói có điêm chậm. . ."

"Cái gì? Ngươi đã đến sao? Ngươi không sao chớ? Uy! Nói rõ ràng a! Ngươi hiện ở bên kia tình huống nào!"

Không có lại để ý tới Dương Thiên, hầu tử đem ngọc giản lặng lẽ thu vào trong dây lưng.

Hắn lược lược cảm giác dưới, từ nơi này thần lẫn tinh cùng yêu binh yêu khí phán đoán, đại khái có thể để xác định thần lẫn tinh thực lực so với lão ngu yêu lược vi thấp một chút. Về phần những cái này yêu binh, phần lớn đều là nạp thần sơ kỳ hơn nữa tư chất kém, cho dù là Đoản Chủ đều có thể dễ dàng đối phó.

Loại tình thế này hạ, nếu như động thủ mà nói, hầu tử có nắm chắc nhảy lên bọn họ toàn bộ.

Nhưng Đoản Chủ cùng lão ngu đều có thương trong người, thực đánh nhau chắc hẳn cạnh mình tiểu yêu cũng sẽ có chút ít thương vong a. Hơn nữa phỏng chừng hội hậu hoạn vô cùng.

Chẳng lẽ lại thật vất vả lại tới đây, bọn họ vừa muốn thoát đi ác long đàm đi trở về đi đối mặt tuần thiên tướng không thành?

Gặp lũ yêu ở lại bất động, thần lẫn tinh có chút không nhịn được: "Nhu thế nào, thật muốn đến trong lao đi ở lại?"

Hầu tử âm thầm rất nhanh trong tay hành vân côn hướng phía một bên Đoàn Chủy cùng đại giác sử cá nhan sắc.

Hắn cũng không phải là loại đó tin tưởng đến trong lao có thể hảo hảo giải thích người, những này yêu binh, lấy không tốt so với thiên binh càng thêm ác liệt —— thật sự là châm chọc.

Lão Bạch viên theo trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn nghẹn ra một cái tiểu dung: "Đại nhân, ngài xem. . . Chúng ta vừa vừa đuổi tới, cũng không hiểu quy củ. . ."

"Không hiểu quy củ?" Thần lằn tinh hừ lạnh một tiếng, thật dài đầu lưỡi co duỗi hai cái: "Không hiểu quy củ, này kim tinh hiểu a? Đừng nói cho ta ngài liền kim tinh cũng không hiểu!"

"Kim tinh. . ."

Đang lúc này, lão ngu hơi ngây ngốc một chút, vội vàng theo cái hông của mình móc ra một cái túi nhỏ tử chạy chậm trước đưa đến thần lằn tinh trước mặt.

Thân thủ tiếp nhận lão ngu đưa tới cái túi nhỏ, thần lằn tinh bán tín bán nghi địa rộng mở miệng túi, hướng trong lòng bàn tay một ngược lại, lập tức mặt mày hớn hở.

"Quả nhiên hiểu chuyện! Có tiền đồ!" Hắn hướng phía lão ngu dựng thẳng cả ngón cái, xoay người đối với mình yêu binh hô: "Không có việc gì không có việc gì! Tản!"

Nói đi, một bên đi trở về một bên cúi đầu vui thích địa đếm lấy.

Một đám yêu binh lúc này thu hồi chính mình ra khỏi võ binh khí đứng hồi tại chỗ.

Này trong túi gì đó thoạt nhìn tượng trưng từng khóa vàng óng ánh cây đậu.

"Những kia đều là cái gì?" Ghé vào đại giác trên lưng Đoàn Chủy hạ giọng hỏi.

"Ta. . . Ta cũng không biết." Lão ngu nháy mắt con người trả lời: "Ta xem sài lang mỗi lần giết tuần thiên tướng đều muốn những này ẩn núp đi, cho nên ta cũng vậy ẩn dấu một điểm."

"Đó là kim tinh." Đứng tại phía trước lão Bạch viên ngo ngoé nói: "Vật kia. . . Tại thiên đình có thể đương tiền dùng."

"Thiên đình. . ." Hầu tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ hướng phía lão Bạch viên nhìn lại, này lão Bạch viên nhưng chỉ là né tránh, xoay người hướng phía một bên giống như trại dân tị nạn đồng dạng trướng bông đi đến.

Ác long thành bốn phía là bình nguyên, mệnh mông bao la bình nguyên, rất thưa thớt địa phân bố trước không nhiều lắm cây cối.

Bên trên bình nguyên, là một mảng lớn trướng bông, các khoản đó cột buồm hữu dụng bố đáp thành, có dùng cành lá đáp thành, không hề quy hoạch, hỗn loạn không chịu nổi, đông nghịt một mảnh thoạt nhìn giống như là bên trên bình nguyên bệnh mẩn ngứa.

Tại đây trướng bông, vô số các màu yêu quái vắng lai hành tẩu.

Có lẽ, chỗ đó mới là chi đội ngũ này nên đi địa phương.

"Tốt xấu, cũng có an toàn tiêu ỏ, không phải sao?" Lão Bạch viên luôn lạc quan như vậy.

Tiền lều trại khu tìm phiến đất trồng định ra, lão Bạch viên phân phó tiểu yêu môn học cái khác yêu quái bộ dạng tìm kiếm các loại tài liệu dựng trướng bông của mình, chính mình tắc bốn phía hỏi thăm vào thành biện pháp.

Hầu tử cũng đi động, bất đồng chính là hầu tử cũng không quá quan tâm cái gì kia vào thành biện pháp, hầu tử canh chú ý, là cái này ác long thành đến tốt cùng là dạng gì một chỗ.

Đợi đến vào đêm, chịu khó tiểu yêu môn đã tại chính mình cái này phiến nho nhỏ trên địa bàn vây lên rào chắn, đáp nâng trướng bông, ra ngoài lũ yêu cũng đều nhất nhất phản hồi.

Nhìn thấy cái này coi như lẳng không từ trên mặt đất dài ra doanh địa, bay lên khói bếp, hầu tử thoáng lấp bắp kinh hãi.

Có thể nói như vậy, cái này tiểu địa bàn tuy nhiên đều là nhánh cây lá cây dựng, thô xem tàn phá không chịu nổi, nhưng mảnh nhìn thật kỹ, lại sẽ phát hiện chỗ nào cũng có dụng tâm.

Cái này cùng nhau đi tới đã trải qua nhiều như vậy, chắc hẳn hiện tại mỗi một chích tiểu yêu đều rất quý trọng phần này đến từ không dễ, dùng đồng bạn sinh mệnh đi đổi lấy an nhàn a.

Nhìn xem này lần lượt từng cái một khuôn mặt tươi cười, hầu tử thật sự không đành lòng đi nói cái gì.

Đợi cho lão Bạch viên trở về, mọi người liền bắt đầu ăn cơm.

Thức ăn đơn giản là trước bốn phía đào tới rau dại cái gì, bởi vì nơi này yêu tụ tập được quá nhiều, con môi đã sớm tuyệt chủng, một chút thịt thực tiểu yêu cũng chỉ có thể đi theo ăn nâng xưa nay, kể cả tiểu hồ yêu. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Ăn cơm xong, tiểu yêu môn bắt đầu vây tại một chỗ bô bô địa thét to, hầu tử tắc ngồi vào tự trở về liền không rên một tiếng lão Bạch viên bên người, chỉ là không nói câu nào.

Lão Bạch viên sắc mặt có vẻ có chút khó coi, hấn thật dài thở dài: "Muốn vào thành, cần kim tinh, rất nhiều kim tinh. Muốn trong thành ở lại đi, phải mỗi tháng giao nạp nhất định kim tinh. . ."

Nói đến đây, hấn đầu tựa vào hai đầu gối trong lúc đó không nói gì nữa.

Hầu tử vỗ vỗ vai của hấn: "Đừng cho mình lớn như vậy áp lực, người xem, bọn họ hiện tại cũng đã rất thỏa mãn. Ở nơi này cũng không có gì không tốt, không phải sao?"

"Hàng năm đều cùng thiên đình khai chiến, đến lúc đó, lưu ở ngoài thành yêu quái không có có thể sống được đi. . ."

_____ phân
cách tuyến _____
_____

Cảm tạ vấn đề nho tiên sinh, hôm nay chủ mưa nhỏ, ★ cầu hỉ thước tiên ♀★, linh vũ thu phong khen thưởng. Thật cường đại, 10 người đệ tử cấp fan đảo mắt gom đủ rồi! Hảo cho lực a! Con ba ba được gia canh đáp tạ, bắt quá trước cho ta trì hoãn vài ngày. . .

Ngày hôm qua uống lộn thuốc, thực uống lộn thuốc. Mấy ngày nay ho khan càng ngày càng nghiêm trọng, phải đi mua ho khan nước, sau đó uống rất ngọt rất có hiệu, tự để ở một bên một mực uống. Khi ta phát hiện bản thuyết minh lí viết mỗi ngày chỉ có thể uống ba 10 ml thời điểm, ta đã uống một trăm ml. . . Vì vậy, tác dụng phụ đến đây. Say trên nhả hạ tiết a. . . Hôm nay tốt hơn nhiều.

Chà mẹ nó, hiện tại tồn cáo lại báo nguy. Mọi người cho ta chút thời gian hoãn một chút.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 89: Khách Không Mời Mà Đến

Giao ma vương, đương lần đầu tiên nghe được cái tên này thời điểm, hầu tử còn là bao nhiêu có điểm hảo cảm, chỉ là không biết cái này giao ma vương có phải là chính là 《 Tây Du ký 》 ghi lại cái kia Phúc Hải Đại Thánh giao ma vương, Tôn Ngộ Không kết bái huynh đệ.

Dù sao cái này giao ma vương còn không có Phúc Hải Đại Thánh danh hào, mà đầu năm nay, hết thấy có chút thực lực yêu quái đều yêu mến cho mình nâng cá phong cách danh tự, giống như Ngưu Ma Vương, hầu tử tựu gặp được qua vài cái.

Gặp được cái thứ nhất thời điểm hầu tử rất hưng phấn, dùng vi tìm được tổ chức. Về sau này hàng cho tuần thiên tướng giết.

Sau đó gặp được cái thứ hai, gặp được cái thứ ba...

Đến bây giờ, nghe được cái gì ma vương hầu tử cũng đã chết lặng.

Đầu năm nay, đừng xem có một nạp thần cảnh yêu quái chiếm cá đỉnh núi tựu thì ra xưng ma vương làm hại một phương, thiên binh đến bọn hắn chạy trốn so với thỏ tử còn nhanh.

Cho nên lúc ban đầu nghe được ác long đàm giao ma vương, hầu tử chỉ là hảo cảm, chỉ là bởi vì nghe có điểm là Phúc Hải Đại Thánh giao ma vương mà có điểm hảo cảm mà thôi. Trời biết đạo có thể hay không là lại một cái pháo hôi?

Thăng đến lại tới đây, hầu tử mới phát hiện vị này giao ma vương thật là một phương bá chủ.

Chỉ là... Hẳn cái này ác long thành có phải là quá rêu rao rồi? Nếu như ác long thành là thật, này cái gọi là tại thiên đình vậy công hạ sùng sùng một trăm năm không ngã, phỏng chừng cũng là sự thật.

Chẳng lẽ cái này giao ma vương cũng có được cùng Dương Tiễn vậy thực lực, có thể làm cho thiên đình đối với hắn thúc thủ vô sách?

Không đúng, chính là Dương Tiễn cũng chỉ có thể tiếp nhận chiêu an thỏa hiệp, cái này giao ma vương rõ ràng sùng sùng một trăm năm không ngã.

Huống chi nơi này là Nam Chiêm Bộ Châu, ngọc đế không coi vào đâu, dựa theo hầu tử chỗ hiểu rõ thiên đình, là tuyệt sẽ không cho phép loại sự tình này phát sinh.

Tăng thêm Dương Thiên lúc trước mà nói, không thể không khiến hắn đối với nơi này sinh ra các loại nghi hoặc.

Cái chỗ này, rõ ràng có vấn đề, hơn nữa vấn đề không nhỏ. Nếu như không nhanh điếm làm cho tình huống, lấy không tốt toàn bộ đều được treo tại nơi này.

Đối hầu tử mà nói, cùng lắm thì tự rời đi nơi này, dùng hắn tiềm hành năng lực tuần thiên tướng nghĩ phát hiện hắn cũng không dễ dàng, huống hồ chính là phát hiện, cũng vô pháp đánh bại, liền truy tung cũng khó khăn.

Về phần lão Bạch viên bọn họ cùng với một đám tiểu yêu, bọn họ hiện tại thật sự là cùng đường. Đến lúc sau đã chết rồi nhiều như vậy, nếu xuyên việt tuần thiên tướng nghiêm mật giám sát mang về, trời biết đạo có thể thừa nhiều ít.

"Kim tinh..." Hầu tử không khỏi hừ ẹa nở nụ cười.

Thiên đình tiên, thần tiên cơ hồ không cùng yêu tinh vãng lai, ngoại trừ giống như bọn họ trước như vậy giết tuần thiên tướng suu ra tới, hầu tử thật nghĩ không ra còn có biện pháp nào lấy tới kim tinh, mà những này kim tinh lưu lạc tại yêu tinh trong tay, lại có thể có bao nhiêu?

Tại lão Bạch viên ra ngoài hỏi thăm thời điểm, hầu tử cũng ra ngoài hỏi thăm.

Nơi này cái gọi là ba vạn yêu chúng, ở ở ngoài thành tối thiểu có hai vạn năm, thậm chí đã ngoài. Về phần này còn lại năm nghìn, cũng cũng không phải đều ở trong thành, bọn họ đại đa số đều là bị ác giao chiêu mộ trở thành yêu binh, mỗi ngày tuần tra.

Những này bị chiêu mộ vì yêu binh yêu, lấy được thù lao chính là kim tinh. Chỉ là những kia thật là ít ỏi kim tinh cũng không đủ để tiền trả bọn họ trong thành ở lại cần thiết.

Đương nhiên, một khi khai chiến, đứng ở trong quân doanh tổng số khá giả lưu lạc tại hoang dã trên.

Đây cũng là vì cái gì mỗi lần khai chiến, ác giao thiệp ra bố cáo chiêu mộ mới quân ngoài thành tiêu yêu vô luận già trẻ đều dũng được tham dự nguyên nhân. Ai cũng không muốn một mình ẹa đi đối mặt thiên quân.

Nguyên lai, Đoàn Chủ vị kia cóc tinh bằng hữu theo lời công kích đội, là như vậy tới. Đến khi hấn theo lời có thể trong chiến đấu còn sống sót liền có thể đủ bị ác giao thu nạp, này cũng là thật, chỉ có điều không phải giao phó vào thành ở lại quyền lợi, mà là thu nạp vì yêu binh.

Được trao cho vào thành quyền cư ngụ lợi, chỉ là những kia bị ác giao nhìn trúng, chỉ có bọn họ mới có thể chân chánh được đến ác giao che chở.

Nói cho cùng, hay là muốn dùng kim tinh giải quyết.

Cũng khó trách hôm nay này thần lần tinh đối kim tinh như vậy cảm thấy hứng thú.

Chỉ là, cái này ác giao yếu nhiều như vậy kim tinh làm gì đó?

Hầu tử trong nội tâm ân ân đã có đáp án, chỉ là còn không có xác định thôi.

Dù sao hiện tại hấn càng nghĩ càng cảm thấy cái này giao ma vương không phải cá vật gì tốt.

Bất quá ngay từ đầu đối tại ác giao điểm này hảo cảm, kỳ thật cũng chỉ là một bên tình nguyện thôi.

Cùng lão Bạch viên cùng một chỗ ngơ ngác địa ngồi hồi lâu, hầu tử đột nhiên trông thấy Đoãn Chủy khập khiễng địa đã đi tới.

Sau lưng cánh chim trên còn mang theo thương, xem chừng ít nhất cũng muốn mười ngày nửa tháng tài năng bay.

Ngồi vào hai người đối diện trên tảng đá, hấn hai mắt cau lại, có chút lo lắng mà hỏi thăm: "Hiện tại như thế nào? Có thể đi vào thành sao?"

Hỏi xong, lại phát hiện hầu tử cùng lão Bạch viên hai cái đều không nói lời nào.

Trầm mặc hồi lâu, lão Bạch viên mới nặng nề thờ dài nói: "Yếu, rất nhiều tinh kim. Ta hỏi qua lão ngu, trên người hấn còn có một chút, liền tiền trả một cái cũng không đủ, đừng đề cập chúng ta nhiều như vậy yêu."

Đối tại đáp án này, Đoãn Chủy có vẻ rất trấn định.

Dù sao, hấn tại trước khi đến chỉ biết yếu chính thức được đến cái này điều ác giao che chở cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Quay mặt lại nhìn qua hầu tử, Đoàn Chủ hỏi: "Người có hỏi một chút như thế nào mới có thể nhìn thấy ác giao sao? Ta nghe nói, chỉ cần bị hấn nhìn trúng thu vào dưới trướng, này..."

Đoàn Chủ không nói tiếp nữa, bởi vì hấn cũng đã chứng kiến hầu tử tại lặc đầu.

Ánh mắt kia truyền đạt ý tứ không phải là không có hỏi, mà là không có biện pháp.

"Muốn gặp ác giao, chỉ có một biện pháp, đó chính là hấn cũng muốn gặp người." Hầu tử nhàn nhạt địa nói một câu.

Chán nản thất vọng cúi đầu xuống, Đoàn Chủ dùng hai tay ôm đầu, tĩnh mịch vậy địa trầm mặc.

"Các người tốt nhất có chuẩn bị tâm lý." Hầu tử nhìn chăm chú không có vật gì mặt đất, chậm rãi nói ra: "Nơi này, có thể là cá cái bẫy."

Nghe được cái này một câu, Đoàn Chủ bỗng nhiên hướng hầu tử nhìn qua.

"Quyên... Cái bẫy..."

Mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng, cử tử nhất sinh, chết rồi nhiều như vậy tiểu yêu, lại tới đây, chẳng lẽ chỉ là nhảy vào một cái bẫy?

Đoàn Chủ không khỏi ngậy người, lão Bạch viên xác thực là yên lặng địa cúi đầu xuống.

Nghĩ đến, dùng lão Bạch viên kiến thức, cũng nên cảm giác được không đúng a.

Đang lúc này, ngoài doanh địa đột nhiên truyền đến một hồi huyên tiếng ồn ào.

Hai con cao lớn yêu quái cầm trong tay binh khí mang theo một đại bang tiêu yêu đá nát rào chắn vọt lên tiến đến.

"Ha ha ha ha, nghe nói các người có rất nhiều kim tinh a! Như thế nào lại tới đây cũng bắt quá đến đưa tiền bảo hộ?" Cầm đầu chính là một con so với đại giác còn muốn cao lớn cá sấu tinh, hở ngực lộ bụng, một thân lân phiến thoát nhìn làm cho người ta sờn tóc gáy, bên hông bàn một tờ giấy da hổ, trên tay dẫn theo một bả dài hai trượng mã đao.

Phía sau hẳn theo sát lấy chính là một con trên người bàn trước bạch sắc đại bào, lộ ra đơn vai, mang lên lang nha bổng lợn rừng tinh.

Về phần những cái này tiêu yêu chừng trên trăm chích nhiều, mỗi người cầm trong tay binh khí như lang tự hổ, nhìn liền không phải nhà mình bên này tiêu yêu có thể so sánh.

Này bang tử yêu quái trong khoảnh khắc liền đem trọn cá doanh địa bao vây lại.

Trong lúc nhất thời, trong doanh địa giương cung bạt kiếm, tiêu yêu môn đều sợ tới mức lạnh run, nhưng vẫn là cầm lên vũ khí.

Cá sấu tinh cùng lợn rừng tinh bước đi đến doanh địa ở giữa, hướng phía doanh địa quét mắt một vòng.

Này cá sấu tinh giơ tay lên trung mã đao chỉ vào lũ yêu, toét ra thật dài ngạc, lộ ra vô số hàm răng bén nhọn quát to: "Các người ai là đầu! Tranh

thủ thời gian đi ra cho ta!"

Lão Bạch viên nghĩ đi ra phía trước, lại bị hầu tử dùng hành vân côn ngăn lại.

Hắn nói khẽ: "Ta đến giải quyết."

"Đừng... Đừng gây chuyện a."

Hầu tử khinh miệt cười, dùng cùi chỏ nhẹ nhàng đĩnh đĩnh lão Bạch viên lồng ngực: "Ta hỏi qua, ngoài thành chuyện tình ác giao không quản."

Dẫn theo hành vân côn, hầu tử mở ra tiến độ, từng bước một đi đến cá sấu tinh trước mặt, đứng lại, gậy gộc khẽ dừng, ngẩng đầu lên cười nói: "Là ta, có gì muốn làm?"

"Là ngươi?" Cá sấu tinh cúi đầu xuống nhìn hầu tử liếc, này quyền đầu lớn ánh mắt hơi híp híp. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Hầu tử biết rõ, hắn là tại ném thử cảm giác của mình yêu khí.

Hầu tử trên người có yêu khí sao?

Rất nhanh, cá sấu tinh phốc địa bật cười: "Là ngươi tự đơn giản. Nghe nói, các ngươi ra tay rất xa xỉ. Ta thích nhất xa xỉ yêu tinh. Như vậy, trong thành một tháng một con yêu yếu hai cái kim tinh. Chỗ này của ta, các ngươi cái này một đại bang tử tính đến cùng một chỗ, một tháng chỉ cần mười cái. Trước dự giao một năm, ta bảo vệ an toàn! Như thế nào? Ha ha ha ha."

Nói đi, vỗ vỗ bộ ngực hướng phía thủ hạ của mình nhìn liếc, kia bang tử thủ hạ một hồi cười vang.

Một trăm hai mươi kim tinh.

Nghe lão ngu nói, hôm nay bị thần lẫn tinh lấy đi thì mười cái không đến, hiện tại phóng tới lão Bạch viên trong tay còn có sáu cái.

Hầu tử cũng không nói chuyện, tụ chăm chăm vào cá sáu tinh cùng hấn cùng một chỗ cười, dựng gậy gộc các loại , đợi cho tất cả tiếng cười cũng dần dần ngừng, hấn còn đang cười.

"Người cười cái gì!" Cá sáu tinh mở to hai mắt nhìn quát.

"Không có gì." Hầu tử chậm rãi lắc đầu, thật sâu thở dài, sau đó duỗi ra một tay, đem cá sáu tinh mang người tới mã thô sơ giản lược điếm một lần, nói: "Chỗ này của ta so với tiện nghi, người như vậy một đại bang tử người, ta chỉ thu một trăm kim tinh là đến nơi."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngưu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 90: Say

"Chỗ này của ta so với tiện nghi, người như vậy một đại bang tử người, ta chỉ thu một trăm kim tinh là đến nơi."

Nghe được câu này, này bang tử yêu quái lập tức lại là một hồi cười vang.

"Hắn nói cái gì? Ha ha ha ha, các người vừa mới nghe được hắn nói cái gì sao?"

"Hắn nói làm cho hắn chỉ lấy một trăm kim tinh. Ha ha ha ha."

"Một trăm kim tinh? Ha ha ha ha." Một ít bọn yêu quái cười đến thở không ra hơi.

Hầu tử lại không có cười, chỉ là cười toe toét miệng, tròn tròn mắt lẳng lẳng địa chăm chăm vào cá sấu tinh xem.

Sau lưng, lão ngưu cùng đại giác đều đã kinh lén lút sờ hướng về phía binh khí của mình, tiểu yêu môn hướng phía lão Bạch viên tụ quá khứ, tiểu hồ yêu trốn được Đoản Chủy sau lưng, mà Đoản Chủy đầu ngón tay cũng đã đụng phải bao đụng tên trên.

Hầu tử âm thầm cảm giác dưới, hôm nay tới nhóm này yêu quái lí, kể cả xen lẫn trong tiểu yêu lí tối thiểu có hai mươi có được nạp thần cảnh tu vi, chính giữa mạnh nhất chính là lợn rừng tinh cùng cá sấu tinh.

Lợn rừng tinh thực lực đại khái so với đại giác cùng lão ngu碌 qua cao một chút. Mà cá sấu tinh thực lực, tặc cũng đã giới hạn luyện thần cảnh giới, chính là đại giác cùng lão ngu thêm vào một chỗ cũng vô pháp đối phó.

Cười đến ngửa tới ngửa lui cá sấu tinh bỗng nhiên trừng to mắt: "Nguoi dám mạnh miệng!"

Lời còn chưa dứt, trong tay mã đao cũng đã gào thét mà đi, mắt thấy cùng hầu tử cổ gằn trong gang tấc.

Chỉ thấy hầu tử khoe miệng hơi giơ lên, tiện tay nhắc tới hành vân côn.

"Thương ——!"

Một tiếng vang thật lớn, hỏa hoa văng khắp nơi.

Cả doanh địa đều yên tĩnh không tiếng động, tiếng cười kia tượng bị ngạnh sanh sanh ách đoạn vậy.

Tất cả yêu tinh, chẳng phân biệt được địch ta, đều ngừng lại rồi hô hấp.

Một tay!

Chỗ có yêu quái đều mở to hai mắt nhìn lộ ra khó có thể tin thần sắc, bọn họ trợ mắt nhìn hầu tử này tay chân lẻo khèo cứ như vậy một tay ngạnh sanh sanh tiếp được mã đao.

Trên mặt như trước treo cười.

Cá sấu tinh vi vi há to miệng, hiển là sợ cháng váng.

Không đợi hấn hoãn quá thần lai, hầu tử thân thể hơi ép xuống, một dây, một côn nặng nề ngưng tại cá sấu tinh ngực.

Dày đặc lân giáp toái đi, khủng bố tạp sát thanh truyền khắp toàn trường, chỗ có yêu quái đều rút mạnh rút ra khoe miệng.

Không có ai biết, dưới một kích này cá sấu tinh chặt đứt mấy cây xương sườn.

Lúc trước hầu tử ở vào nạp thân cảnh sơ kỳ, sử trước ba trăm cân hành vân côn thời điểm, cũng đã có thể đơn giản chiến thắng luyện thân cảnh sơ kỳ Vương Lộ Kỳ.

Bây giờ hầu tử sớm đã ở vào nạp thân cảnh đỉnh phong, sử hơn một ngàn cân hành vân côn làm thường dùng chiến lược, cái này cá sấu tinh cũng bất quá nạp thân cảnh đỉnh phong, chính là thân là yêu, tu Hành Giả đạo, cũng là gánh không được.

Chỉ thấy một kích phía dưới, hấn toàn thân run rẩy, hai mắt hơi trắng dã, ngẩng đầu mồm miệng khẻ nhếch, một ngụm máu tươi phun vãi ra.

Liên tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra tới, này thân hình mắt thấy chỉ cần nhẹ nhàng đẩy liền sẽ ngã xuống đất.

Lúc này, ở đây yêu tinh môn mới mạnh mẽ bùng tỉnh, lập tức tiếng kêu một mảnh.

Này lợn rừng tinh một cái đoạt công vọt tới hầu tử trước mặt đưa tay giơ lên lang nha bổng đập tới, lại bị chạy tới đại giác dùng cự phủ vững vàng chống chọi.

Không đợi lợn rừng tinh đem lang nha bổng thu hồi, chỉ nghe thối phù một tiếng, đứng ở cách đó không xa Đoàn Chủ đưa tay một mũi tên bắn trúng bụng của hắn.

Sau lưng, lão ngư một cái bước xa một tay che cảm của hắn, tay kia nắm đại đao hoành đến cổ họng của hắn xử, không có có do dự chút nào, trực tiếp xẹt qua yết hầu.

Lập tức, máu tươi như suối phun vẩy tung tóe được đầy đất.

Này lợn rừng tinh vút bỏ lang nha bổng, bùm lầy yết hầu quỳ xuống, há to miệng tựa hồ nghĩ la lên, nhưng chỉ là phun ra càng nhiều huyết.

Mà ở hầu tử trước mặt lung lay sắp đổ cá sấu tinh cũng vào lúc này âm âm ngã xuống đất.

Những bọn họ đó mang đến tiểu yêu đều bị há to miệng nhìn xem cái này kinh hãi một màn, sau một lát, từng chích thét chói tai lầy vút bỏ trong tay binh khí cướp đường mà chạy.

Chỉ trong nháy mắt, chiến đấu liền đã xong.

Doanh địa ở giữa trên đất trống, chỉ còn lại có ba người đứng ngẩn ngơ.

Chính là hầu tử cái này một phương tiểu yêu môn cũng đều sợ cháng váng, bọn họ ngơ ngác nhìn trong sân ba người, mà đại giác cùng lão ngư tất ngơ ngác nhìn hầu tử.

Nằm trên mặt đất cá sấu tinh tựa hồ rốt cục trì hoãn qua khí đến đây, hắn hơi hé miệng, run rẩy nói: "Đừng. . . Đừng giết ta. . ."

Hầu tử đem hành vân côn cắm trên mặt đất, mặt không biểu tình mà đi qua, thân thủ túm lấy lão ngư trong tay đại đao, đẩy cao cá sấu tinh càng dưới lộ ra che kín bạch sắc lân phiến cổ, giơ lên vung tay lên.

"Xoạt —— "

Này cá sấu tinh lập tức đầu thân chỗi khác biệt, tuôn ra máu tươi vãi đầy mặt đất.

"Không giết người, từ nay về sau há không phải là cái gì rấn, côn trùng, chuột, kiến cũng dám tới tìm ta phiền toái? Lão Tử có thể cũng không như người vậy có rảnh!"

Đem trong tay đại đao ném vào cho lão ngu, hầu tử nhấc chân đem đầu to lớn đá cho một bên tiểu yêu.

"Cầm cá gậy gộc chen vào đứng lên, treo đến doanh khẩu. Đừng làm cho nơi này yêu tinh xem nhẹ chúng ta."

Nói đi xoay người nhắc tới hành vân côn xoay người nhặt lên một khối ngọc giản, thu hồi bên hông, hướng phía lão Bạch viên đi đến.

Cùng sợ cháng váng tiểu hồ yêu gặp thoáng qua lúc nhẹ giọng nói một câu: "Tiểu hài tử đừng loạn xem."

"Nha." Tiểu hồ yêu vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé bả con mắt che lên.

Đi đến lão Bạch viên trước mặt, hầu tử thật dài địa thư khẩu khí, nói: "Chúng ta tiếp tục."

Lúc này, hấn mới phát hiện mọi người ánh mắt khác thường, tất cả mọi người dần dần địa theo dõi hấn xem.

"Làm sao vậy?"

Bị hấn như vậy vừa hỏi, cả doanh địa lập tức vang lên cả tai nhức óc tiếng hoan hô.

Một mảnh vui mừng bên trong, lão Bạch viên vui mừng mà nhìn xem hầu tử cười, một ít chúng tiểu yêu xem hầu tử trong ánh mắt đều mang theo

vô hạn kính ngưỡng.

Thắng cho tới hôm nay, bọn họ mới chánh thức kiến thức đến hầu tử thực lực.

Không, tựa hồ còn xa xa không có nhìn thấy, chỉ là một kích, liền đánh bại cá sấu tinh.

Có lẽ. . . Chỉ cần có hầu tử tại, bọn họ liền sẽ không bị khi dễ. Vô luận là tại tuần thiên tướng trước mặt, hay là đang nơi này!

Bọn họ sử xuất bú sữa mẹ khí lực thét lên, vui mừng, tượng nguyên một đám hài tử.

Tung tăng như chim sẻ trong không khí, tiêu yêu môn theo hai cổ thi thể trên tìm ra hai mươi kim tinh cùng với một ít thượng vàng hạ cám gì đó.

Đoản Chủy quyết định thừa thắng xông lên, hấn hưng phấn mà dựng quái trượng khập khiễng mà dẫn dắt nhất bang tiêu yêu tìm đã lâu, rốt cuộc tìm được cái này lưỡng gia hỏa chỗ ở.

Đáng tiếc thứ tốt đã sớm bị cướp sạch không còn.

Bất quá bọn hắn còn là lục soát một ít không sai gì đó, ít nhất đối cái này chi một nghèo hai trắng đội ngũ mà nói rất không tệ đông tây.

Tỷ như rượu, thực vật, còn có vài giường chăn bông.

Bọn họ lúc này quyết định tại trong doanh địa cử hành khánh công yến, trong lúc nhất thời năm chông chất đồng lửa bị điểm lên, hỏa quang phóng lên trời, cả doanh địa phi thường náo nhiệt.

Xa xa địa ngòi ở một bên nhìn xem này làm thành một vòng tròn vui mừng lũ yêu, hầu tử cúi đầu theo bên hông móc ra này khối ngọc giản, nắm

ở lòng bàn tay.

"Hồng rồi?"

Nên là vừa vịn đến rơi xuống, không cẩn thận bị này dài rộng lợn rừng tinh giẫm một cước nguyên nhân a.

Hắn thật dài thở dài.

Chỉ hy vọng không có toàn bộ xấu, nói như vậy tuy nhiên không cách nào thông tin, nhưng Dương Thiên ít nhất còn có thể tìm tới chính mình.

Nếu như cùng Dương Thiên mất đi liên lạc, đây là hầu tử mà nói có thể không phải bình thường tin dữ.

Căn cứ lúc trước kinh nghiệm, hắn là không cách nào độc lập đột phá đến luyện thần cảnh.

"Hầu tử, tới a!" Lão Bạch viên giơ cái chén gỗ hướng phía hầu tử hét to.

Bất đắc dĩ địa lắc đầu, hầu tử hướng phía làm thành vòng tròn lữ yêu đi đến.

Một ít & đêm, bọn này vừa mới đi đến nhà mới yêu quái môn uống đến say mèm.

Lão Bạch viên ôm hầu tử hai mắt đăm lẹ mộng lung, dứt quăng thuyết trước cái kia xa không thể chạm mộng tưởng.

Đoản Chủy qua trước chân tại bên đồng lửa trên nhảy lên vũ, còn hát lên nghe nói là năm đó giấc mộng của hắn trung chuyện & người dạy hắn ca dao, bất quá không có người nghe hiểu được.

Lão ngưi giơ đại đao thét to, lại cầm lấy hầu tử tay hỏi thường xuyên tìm đến hầu tử nữ nhân đến tột cùng là yêu còn là người.

Hắn nói nên Dương Thiên a.

Tại xác định đó là một nhân loại sau, lão ngưi thề sớm muộn gì có một ngày yếu chiếm cả đỉnh núi làm cái giống như ác giao như vậy không sợ thiên đình tiểu trư sơn đại vương, đến lúc đó nhất định phải đoạt cả nhân loại công chúa đảm đương lão bà.

Tiếp theo hắn ôm hầu tử khóc đến chết đi sống lại, cũng không biết khóc gì.

Đại giác lần đầu tiên không có buồn ngủ, hắn trước mặt mọi người yêu cầu cùng hầu tử lại so với một lần khí lực, đương nhiên, hắn còn là thua.

Về phần tiểu hồ yêu, nàng sớm bị hầu tử xách đi ngủ, nhưng lại vụng trộm chạy ra ngoài không chịu trở về, cuối cùng không có biện pháp cũng cho nàng một chén rượu. Nhấp nửa ngày cũng không thiếu, mặt lại là hồng gay gắt.

Một ít & đêm, hầu tử đi theo đám bọn hắn cùng một chỗ rít kêu to, hoa lạp lạp địa hát trước không đến điều ca, cùng một chỗ đối với bầu trời cuồng tiếu, cùng một chỗ ôm gào khóc khóc lớn.

Một ít & đêm, tất cả yêu quái đều triệt để điên cuồng, đây là chưa bao giờ có cảm xúc thô lộ.

Nhóm người này cả đời lang bạc kỳ hồ yêu quái môn lần đầu tiên có nhà của mình, mặc dù đơn sơ, mặc dù như trước hai bàn tay trắng, nhưng bọn hắn ít nhất có thể đốt lên đồng lửa, có thể cao giọng gọi, có thể uống rượu, xưng lên ca, thống thống khoái khoái địa khóc, thống thống khoái khoái địa cười.

Đây là bầu trời ở tại lạnh như băng trong cung điện thần tiên vĩnh viễn không cách nào lý giải tâm tình.

Một ít & đêm, có lẽ, bọn họ tất cả đều say. . .

. . .

Lúc này, còn đứng ở sinh tử điện Thái Thượng Lão Quân rốt cục phiên dịch xong tức nhi sau khi chết một năm đó sinh tử sổ ghi chép, chính là tu hành cao như hấn cũng nhin không được nữa muốn tức giận. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Suốt một năm sinh tử sổ ghi chép, là cái gì khái niệm?

Sinh tử sổ ghi chép trên ghi lại trước sinh tử, phạm là gian tất cả sinh linh sinh tử.

Không chỉ là người, còn kể cả rắn, côn trùng, chuột, kiến, dù là một con con gián một con muỗi, thậm chí mỗi thân cây cối sinh tử đều bản ghi chép có trong hồ sơ.

Bình thường, minh phủ đều là dùng khổng lồ cơ cấu đưa vào hoạt động chèo chống, bây giờ Thái Thượng Lão Quân nghĩ một người trở mình khắp thật sự là. . .

Chính là, chuyện này bản thân hấn lại không muốn làm cho quá nhiều người biết rõ, mấu chốt cho dù tìm đến những người khác hiệp trợ, bọn họ làm sao có thể chuẩn xác phát hiện vấn đề chỗ?

Nghĩ tới đây, Thái Thượng Lão Quân không khỏi chửi bới nâng cái kia lầy đi này chích chim hoàng yến hồn phách người.

"Đến tột cùng là ai! Đến tột cùng là ai! Đến tột cùng là ai làm!"

Một chiêu này không tinh tuyệt, nhưng tuyệt đối đủ rồi chán ghét.

Nhìn xem Thái Thượng Lão Quân xanh đen mặt, này thủ ở một bên cũng đã không biết luân mấy lần Diêm La vùi đầu được thấp hơn.

...

Đến ác long thành ngày kế sáng sớm, một đám yêu binh cầm trong tay binh khí xông vào doanh địa, cầm đầu yêu tướng hướng hầu tử đưa ra một khối lệnh bài, hướng phía hấn quát to: "Bệ hạ muốn gặp người! Lập tức!"

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cảm tạ sự tương khen thưởng ~ đại thủ bút, cảm ơn ~ còn có cảm tạ lâm thật to khen thưởng, cảm tạ triệu hoán Lưu Tinh hứa nguyện khen thưởng ~ cảm ơn các người ~^ ____ ^

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 91: Ác Giao

"Bệ hạ muốn gặp người! Lập tức!"

Đương cầm trong tay lệnh bài yêu tướng hung dữ địa đối với hầu tử rít gào giờ, hầu tử quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau mình lữ yêu, lại nhìn thoáng qua yêu binh trong tay lóe hàn quang binh khí.

"Bệ hạ" không thể nghi ngờ chính là ác giao.

Không có mang xiềng xích, tối thiểu nên thiện ý biểu hiện a.

Hắn yên lặng nhẹ gật đầu, tại lữ yêu đưa mắt nhìn hạ theo yêu binh cùng một chỗ vào thành.

Cao ngất cửa thành đằng sau, là tầng tầng lớp lớp kiến trúc.

Những này kiến trúc cùng loại nhân loại kiến trúc phong cách, lại càng nhiều về phía cao tầng phát triển, hầu tử chứng kiến đến, thấp nhất cũng là ba tầng đã ngoài, nóc nhà điêu khắc tản ra một loại không giống với nhân loại dã tính.

Mặc các loại phục sức yêu tinh tại điêu có mây mưa thất thường đồ trên đường cái vắng lai, số lượng cũng không phải rất nhiều. Bên đường ngẫu nhiên nhìn thấy mấy gian cửa hàng rộng mở môn làm buôn bán, buôn bán các loại theo nhân loại chỗ đó kiếp đến gì đó.

Đôi tại chưa xong cả xã hội hệ thống không sự sinh sản yêu mà nói, những này, chính là xa xỉ phẩm.

Nhìn thấy yêu binh đến, trên đường cái yêu quái đều nhường đường.

Đi qua chỉ vện vện có trăm trượng nhai đạo, đoàn người rất nhanh đi tới nội thành.

To lớn đại môn âm âm mở ra.

Đi vào nội thành môn, là hẹp dài đường dành cho người đi bộ.

Hai chân đạp tại hắc nham thạch gạch trên ngẩng đầu nhìn lên, có thể chứng kiến cao tới sáu trượng trên tường phản phục vãng lai trường thương phủ giáo. Trên nóc duỗi ra thoát nước khẩu bị bia điêu khắc thành phun ra nuốt vào lưỡi đầu rắn, có một loại yêu hương vị.

Tại lỗ yêu binh ủng hộ hạ, hầu tử xuyên qua đường dành cho người đi bộ, trước mắt rộng mở trong sáng.

Đạp vào mi mắt, là một cái cự đại sàn đấu, dưới đất là thô ráp gạch đá, mặc màu đen khải giáp xếp đặt được chính tề yêu binh đông nghịt một mảnh đang tại thao luyện, tầng tầng lớp lớp, tiếng la rung trời.

Bọn họ động tác đều nhịp, này quân dung chính là so với thiên hà thủy quân cũng không chút thua kém.

Nhìn xa hai bên, là từng dãy kiến trúc bày, năm bước một cương mười bước một tiêu phòng ngự sâm nghiêm, xuyên thấu qua lầu các khoảng cách, có thể chứng kiến mặc thường phục yêu tinh vãng lai.

Trên người bọn họ mặc như trước dùng màu đen là chủ sắc điệu, lại không là yêu binh như vậy khải giáp, cũng không giống bên ngoài yêu tinh

như vậy lam lũ không chịu nổi, ngược lại có một loại trong hoàng cung triều phục loại tinh điều tế trác hương vị.

Nóc nhà mắc có kỳ dị đồ gỗ, xem ra giống như là nỗ xe một loại gì đó.

Thẳng đến đại điện một ít lũ yêu binh mới đứng vững, yêu tướng nghiêng đi thân trở về đầu nhìn xem hầu tử, ánh mắt kia trung mang theo sợ sợ ngạo mạn.

"Vào đi thôi." Hãn dương khởi hạ ba nói ra.

Hầu tử yên lặng gật đầu, nhắc chân vượt qua cao cao cánh cửa, sau lưng cửa điện âm âm đóng cửa.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, hầu tử chậm rãi đi về hướng đại điện ở giữa, mọi nơi dò xét.

Tòa đại điện này cấp ba trượng, dài rộng cùng vi hai mươi trượng có thừa.

Hai bên là hai hàng ba người ôm hết trụ lớn.

Nóc nhà là hết sức xa hoa hoàng kim phù điêu, vây quanh vô số bảo thạch, nhìn về phía trên như là đi xuyên qua mây mù trong lúc đó tinh đồ.

Bốn phía ngọc thạch chế tạo cự bức bích hoạ trên có khắc có tứ hải long vương đồ đăng.

Trên mặt đất thì là một bộ màu đen điều cự đại da thú bện mà thành thảm, trên vẽ bốn châu tứ hải.

"Đỉnh đầu thanh thiên, cước đạp bốn châu, tọa ủng tứ hải... Cái này ác giao, dã tâm khá lớn." Hầu tử không khỏi ở trong lòng thăm thăm thở dài nói.

Đại diện ở giữa, cao cao trên bậc thang là một tấm cự đại Lê Hoa mộc chạm rồng long ý, nhìn về phía trên như là một cái ngủ say long, cực kỳ xa hoa, uy vũ đến cực điểm.

Ghế dựa sau, tám bức cự đại bình phong đứng vững.

Đương hầu tử tại đại diện ở giữa đứng lại thời điểm, một thanh âm truyền đến.

"Nạp thân cảnh đình phong? Ủ, tuổi vẫn chưa tới năm mươi tuổi. Không tệ không tệ."

Thanh âm kia nghe đến thập phần sắc nhọn, lọt vào tai lúc hầu tử trên người tóc gáy đều bị dựng lên.

"Bất quá, ngươi cũng đã biết, ngươi giết, là người của ta?"

Nghe được câu này, hầu tử không khỏi trong nội tâm cả kinh, vội vàng rất nhanh trong tay hành vân côn.

Một cái tháp bé gầy yếu thân ảnh theo sau tám bình phong chậm rãi nhô đầu ra.

Hắn thoạt nhìn so với hầu tử đều muốn thấp hơn một cái đầu, một thân vây quanh tơ vàng màu đen long bào, cổ áo cao cao dựng thẳng lên che lại cái ót.

Này khuôn mặt, cơ hồ có thể dùng xấu xí để hình dung, trụi lủi cái trán, giàu có chủng tộc đặc sắc mũi to cao cao nổi lên, bốn căn đặc biệt chòm râu chùng dài ba xích, như là xúc tua đồng dạng bàn ở không trung.

Sau lưng hắn, bốn dáng vẻ thướt tha mềm mại nữ yêu cầm trong tay các loại vật phẩm tùy thân phụng dưỡng.

Ác giao như có như không phủi hầu tử rất nhanh tay liếc, nhàn nhạt thờ dãi: "Đừng sợ. Như ta muốn giết ngươi, sợ cũng vô dụng. Ha ha ha ha, nói sau, ta chưa bao giờ sẽ ở cái này đại điện giết người, vô luận đối phương đến cỡ nào đáng giận. Có biết không? Cửa ta thậm chí là rất đắt tiền, dính vết máu thì phiền toái. Ha ha ha ha."

Hắn chậm rãi bước lên bậc thang, chấn động hai tay áo, ngồi trên long ý, bao quát trước hầu tử.

"Chính là ngươi giết cá sấu tinh?"

"Là." Hầu tử rất dứt khoát hồi đáp.

"Nghe nói, ngươi chỉ dùng một chiêu."

"Đúng."

"Ngươi tu chính là tiên gia Hành Giả đạo công pháp, sư phó là ai?"

Cái này một câu hầu tử không có trả lời, chỉ là nhìn không chuyển mắt địa cùng ác giao đối mặt, trên mặt thần sắc vô cùng ngưng trọng, nắm côn tay cũng đã âm thầm vận khởi linh lực, tùy thời chuẩn bị phát tác.

Lúc này, điện ngoài truyền tới yêu quân khí thế ngất trời thét to thanh, trong điện lại yên tĩnh được đáng sợ.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa đối mặt trước. Trong đại điện bầu không khí giống như đọng lại vậy.

Hồi lâu, ác giao lạnh như băng trên mặt tách ra tiểu dung: "Đừng sợ, ta nói đừng sợ. Đến chỗ này của ta, nếu như nội tình không đủ hắc, ta ngược lại không thích. Ngươi không muốn nói, ta không hỏi cũng được. Thật lâu không có yêu quái dám nhìn thẳng ánh mắt của ta a, ta thích ngươi!"

Theo tay khẽ vẩy, hai cái nữ yêu đem một bộ ác long thành và quanh thân địa đồ mở ra trải tại hầu tử trước mặt. Cái khác nữ yêu mang tới một cây thật dài gậy gộc, giao cho ác giao trong tay.

"Kỳ thật, người giết hấn cũng không có gì, thực lực kém, chết rồi liền chết rồi. Chỉ là, hấn đã chết, cái này phiền khu liền không có người quản. Nay cũng là cho ta thêm không ít phiền toái." Nói, ác giao đem cây gậy trong tay có một chút trên bản đồ, cười tùm tùm địa chăm chăm vào hầu tử xem.

Cúi đầu nhìn lại, hầu tử chứng kiến cái này bức bản đồ thượng tướng ngoài thành trướng bông phân ranh giới chia làm nguyên một đám tiểu phương khối, gậy gộc điều chi, chính là chính mình doanh địa chỗ.

"Như thế nào? Giúp ta trông nom trông nom?"

"Quản như thế nào?"

"Theo làm sao người trông nom. Ta chỉ là muốn chỗ đó có một có thể ép tới ở." Vì hơi dừng một chút, ác giao nói tiếp: "Ta chán ghét cùng kia bang tiểu yêu liên hệ, thôi hoắc, lại cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết là quý kêu quý kêu. Nơi này có một nói được lời nói, thuận tiện nhiều hơn."

"Không cần định kỳ giao nạp kim tinh a? Ta cũng không muốn tượng cá sấu tinh đồng dạng khắp nơi vơ vét tài sản." Hầu tử ngẩng đầu hỏi.

"Kim tinh a?" Ác giao thoáng cái bật cười, hấn ngẩng đầu, dùng một loại thập phần hưởng thụ thần sắc nói ra: "Kim tinh là trên cái thế giới này tuyệt vời nhất gì đó, lờ lờ sáng lên. Ha ha ha ha, cùng bảo thạch đồng dạng, loại vật này có bao nhiêu ta muốn bao nhiêu. Chính là, chính là vơ vét tài sản, định kỳ giao nạp người khiến cho đến sao? Cá sấu cặn kẽ xử vơ vét, người xem hấn ở vào trong thành sao?"

Hầu tử không có trả lời, chỉ là mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú hẳn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Trướng bông khu kia bang tử nghèo kiệt xác, chính là người dù thế nào thu hết, cũng lục soát không ra nhiều ít. Ta không thích nhất chính là cá sấu tinh điểm này, cả ngày tự chỉ muốn theo những cái này nghèo kiệt xác trên người keo kiệt. Chẳng lẽ hẳn sẽ không nghĩ tới, nó đầu lĩnh của hẳn trên người càng nhiều sao?"

Nghe được câu này, hầu tử con mắt hơi mị lên.

"Đã hiểu?" Ác giao long ý vị thâm trường mà nhìn xem hầu tử, nhếch môi cười đến canh hoan: "Ta yêu mến người thông minh, a không, là thông minh yêu. Nơi này tổng cộng phân ra một trăm năm mươi một cái khu, ta hiện tại cam chịu người trở thành trong đó một khu thủ lĩnh. Người có thể tận tình phát huy, thích làm gì thì làm, kể cả giết khu vực khác thủ lĩnh, xác nhập địa bàn của bọn hẳn. Ha ha ha ha, thật giống như người giết cá sấu tinh như vậy. Ta một mực đều cảm thấy, một trăm năm mươi một cá, hơi nhiều. Nếu có người có thể giúp ta giảm bớt hạ xuống, ta sẽ rất vui mừng. Ha ha ha ha."

Ác giao sắc nhọn tiếng cười tại trống rỗng trong đại điện quanh quần lên, lại đột nhiên dừng.

Hắn cúi đầu xuống, đối với hầu tử lạnh lùng nói: "Nhưng, hết thủy đều là dùng cá nhân người danh nghĩa, hiểu rõ ý của ta sao?"

"Hiểu rõ." Hầu tử mặt không biểu tình mà trả lời một câu.

"Hiểu rõ là tốt rồi, tự đi xuống đi. Không để cho ta thất vọng. Đã làm xong, sẽ có không tưởng được ban thưởng."

_____ phân cách tuyến _____
_____

Hôm nay không nói nhiều. Ai, tranh thủ thời gian canh.

Không có ký kết viết lách liền nhân quyền đều không có, tự động đòi
mới cũng không cho cá. Ô ô ô ô...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 92: Khác Nhau

Đi ra cung điện rồi đi ác long thành thời điểm, dương quang đúng là nắng.

Nhìn xem trên đất hồi hải, hầu tử tâm tình lại như thế nào đều hảo không đúng đây.

Hắn cảm giác nơi này không nên gọi ác long đầm, cũng không nên gọi ác long thành, hắn là gọi ác long ao đầm —— căn bản chính là cá là động mãi mãi không đáy bấy rập.

Tình huống cũng đã rõ ràng, ác giao, có vấn đề, hơn nữa có rất lớn vấn đề.

Tu vi kém không ít, hầu tử không cách nào xác định tu vi của đối phương đến tốt cùng đạt tới trình độ nào, nhưng ít ra có thể khẳng định còn chưa tới loại đó có thể ngăn cơn sóng dữ, xem thiên đình như không có gì hoàn cảnh.

Chính là hắn che giấu thực lực, sự tình cũng không đúng.

Muốn biết được thiên đình đến công, chính là hắn có thể đơn dựa vào chính mình đánh thắng, cũng không có khả năng đem ác long thành hộ được như thế chu toàn.

Vừa mới những kia điều lan ngọc thế hầu tử đều tinh tế xem qua, không giống như là thụ qua chiến hỏa ảnh hưởng đến bộ dạng.

Dưới loại tình huống này, cái này ác giao rõ ràng dùng "Không thích cùng quá nhiều người liên hệ" vì do hy vọng ngoài thành các nơi bàn thủ lĩnh tự giết lẫn nhau... Muốn biết được, tại chiến giờ cái này nhưng đều là hấn thuộc cấp a!

Đây là một thời khắc ở vào trong nguy cơ thành chủ việc nên làm sao?

Rất rõ ràng, chính mình này bang tử yêu tinh đều nhảy vào một cái hố to. Cái này hãm hại có thể là ác giao chính mình đào, cũng có thể là ác giao cùng thiên đình liên hợp đào.

Đến tốt cùng là loại nào cũng không trọng yếu, quan trọng là mình cũng có phần nhảy.

Nên lập tức rời đi nơi này sao? Hầu tử đột nhiên nghĩ.

Trở lại doanh địa, lũ yêu chúng kiến hầu tử lông tóc không tổn hao gì địa trở về, đều hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Trong lòng bọn họ đại khái dùng vì hầu tử được đến ác giao triệu kiến, hơn nữa được đến thừa nhận a.

Nghe đồn được đến ác giao coi trọng, liền có thể được đến hấn che chở, thực sự trở thành trong thành cư dân...

Có thể hầu tử trong nội tâm biết rõ sự thật cũng không phải là như thế.

Ác giao trên miệng nói thật dễ nghe, nói hầu tử là khu vực này thủ lĩnh, nhưng hấn cũng không quên tăng thêm "Cam chịu" hai chữ.

Là cam chịu, mà không phải chính thức thừa nhận.

Đặc biệt cường điệu hầu tử có thể làm một chuyện gì, nhưng là đặc biệt cường điệu hầu tử này đây "Danh nghĩa của mình" .

Nói trắng ra là, hấn cái gì hứa hẹn đều không có. Hiện tại nếu như đột nhiên chạy ra một con yêu tinh bả hầu tử giết, hấn cũng sẽ đối này yêu tinh nói lời giống vậy.

Việc này, ác giao nhiều nhất thì ra là muốn nhìn một chút lãnh địa mình mới tới một con cái dạng gì yêu quái có thể giết hấn "Cam chịu" cá sấu tinh.

Một ít chúng tiểu yêu đều chạy chạy nhảy nhót địa hoan hô, Đoàn Chủ chèn đến hầu tử trước mặt bắt lấy hầu tử tay không ngừng mà hỏi: "Thế nào? Thế nào? Có hay không cho ngươi vào thành ở?"

Chính là lão ngu cũng là đôi mắt - trông mong địa đang nhìn mình.

Hầu tử biết rõ, đối tại những này yêu quái mà nói, vào thành lực hấp dẫn quá lớn, dù là chỉ là một tuyến hy vọng, cũng cũng đủ làm cho bọn hấn hưng phấn không thôi.

Có thể hầu tử có thể cho bọn hấn một ít tuyến hy vọng sao?

Không có, bất luận kẻ nào đều không có biện pháp cho bọn hấn cái này một đường hy vọng. Cái chỗ này hoàn toàn chính là vĩnh đêm, không tồn tại cái gì đẩy ra mây đen vấn đề.

Mọi ánh mắt đều ở trên người hấn hội tụ, những ánh mắt này cực nóng được đáng sợ.

Hấn chợt phát hiện, nguyên lai đứng tại nhiều như vậy ánh mắt tập trung địa phương, là như thế địa dày vò.

Nhưng đối với một ít chúng đây cõi lòng chờ mong yêu quái mà nói, cái này cảm giác không phải là dày vò?

Ngơ ngác địa đứng hồi lâu, thẳng đến lũ yêu nụ cười trên mặt đều chậm rãi biến mất, hầu tử mới nhìn trước lão Bạch viên nhàn nhạt nói ra: "Chúng ta tự thoát cái a."

Nói xong, hầu tử xoay người liền đi.

Lão Bạch viên hiển nhiên ý thức được cái gì, vội vàng xoay người xua tan tụ tập tiểu yêu, Đoàn Chủ dụng quái trượng khắp khiêng theo sát tới: "Hắn đến tốt cùng cùng ngươi nói gì đó rồi?"

Hầu tử quay đầu lại, lại không có đáp Đoàn Chủ mà nói mà là xa xa nhìn lão ngu cùng đại giác liếc, nói khẽ: "Hai người các ngươi cũng cùng nhau tới đây đi."

Theo hầu tử đi vào vừa mới dựng tốt hình tròn trướng bông, năm chích yêu quái gom lại cùng một chỗ.

"Hắn đến tốt cùng cùng ngươi nói cái gì rồi?" Đoàn Chủ như cũ là câu nói kia, như cũ là vội vàng ánh mắt.

"Hắn nói... Cá sấu tinh chết rồi, để cho ta thay thế vị trí của hắn trở thành lí thủ lĩnh, cá sấu tinh căn bản chính là người của hắn, được hắn bày mưu đặt kế, là quản lý cái này một ít khu vực yêu quái."

"Thật tốt quá ——!" Bốn con yêu quái đều không hề ngoài ý muốn hoan hô đứng lên, nhưng rất nhanh trong trướng bông cũng chỉ còn lại có đại giác tiếng cười.

Mặt khác ba con yêu quái đều hiển nhiên phát hiện cái gì, ngây ngẩn cả người.

Đoàn Chủ quay trở ra mắt to, có chút không xác định mà hỏi thăm: "Cá sấu tinh là nơi này thủ lĩnh? Là ác giao thủ hạ người? Ngươi giết người của

hắn hẳn chẳng những không có làm khó dễ ngươi, ngược lại cho ngươi tiếp nhận cá sấu tinh trở thành thủ lĩnh... Trong chỗ này, giống như có chỗ nào không đúng a..."

Hắn sờ lên cằm bắt đầu suy tư đứng lên.

Lão ngư có chút chần chờ nói: "Có lẽ là nơi này bầu không khí, năng giả cư chi, kẻ yếu nhường đường. Có lẽ..."

"Không." Lão Bạch viên trực tiếp chối bỏ: "Coi như là cổ vũ cạnh tranh, cũng sẽ không bỏ mặc giết chóc. Dù sao, tòa thành này thời khắc đều ở vào thời gian chiến tranh trạng thái. Đây bằng với cổ vũ nội loạn."

Hầu tử hơi nhếch lên khóe miệng, có chút cười trào phúng nói: "Hắn còn cổ vũ ta đi giết khu vực khác thủ lĩnh, sau đó diễn kịch địa bàn của bọn hắn."

Đơn giản một câu, tựa như một cái kinh lôi vậy.

Ba con yêu tinh thân hình đều hơi chấn động.

"Làm cho... Ngươi đi giết khu vực khác thủ lĩnh? Hắn đây là muốn làm gì vậy?" Đoàn Chủ mở to hai mắt nhìn, này ngôn ngữ hơi có chút run rẩy.

Hầu tử không có trả lời, chỉ là mỉm cười mà nhìn xem bọn họ.

Một cái sồn tóc gáy ý nghĩ trong nháy mắt hiển hiện tại ba con yêu quái trong đầu.

Đoàn Chủ tựa đầu chôn đến hai gối trong lúc đó, lão Bạch viên cả giống như bị cự đại đá kích đồng dạng mất hồn, lão ngư trên mặt biểu lộ cương đi, chỉ có đại giác như trước đôi mắt nhỏ tại lỗ yêu trên người lặn qua lặn lại bất minh sở dĩ.

Hiên nhiên, ngoại trừ đại giác bên ngoài, đều đã cùng hầu tử nghĩ đến một khối đi. Tối hôm qua vấn đề này bọn họ không phải là không có tham thảo qua, tại hầu tử không tại khoảng thời gian này, bọn họ chắc hẳn cũng có qua vô số loại suy đoán đi.

Bây giờ, bất quá là chứng thực thôi. Không nhất có thể suy đoán, nguyên lai chính là tối thật sự chân tướng.

Có thể tưởng tượng, cái này ba con trên chiến trường anh dũng vô cùng yêu quái giờ phút này là bức nào tuyệt vọng. Trả giá, hy sinh, dài dòng buồn chán đường xá, cứu tử nhất sinh, kết quả là đổi lấy lại là kết cục như vậy.

Cái này, chỉ có thể oán chính bọn nó ngốc, chỉ có thể oán chính bọn nó yếu.

Hầu tử thật dài thở dài, nói: "Ta tin tưởng các ngươi đều là người thông minh, trước trước các loại dấu hiệu, đại khái cũng đều biết trong lúc này lí càn khôn. Mọi người đều phiêu quyết định kế tiếp đi như thế nào a."

"Ta còn không có hiểu!" Ngồi ở một bên đại giác hô.

Lời còn chưa dứt, lúc này bị lão ngu đập một cước: "Cút! Mẹ &, từ nay về sau hội nghị ngươi không cần tham gia!"

"Vì cái gì ta không cần tham gia?" Đại giác gào khóc kêu lên.

"Ngươi tham gia có rắm dùng a! Mỗi lần không phải ngủ chính là quấy rối!"

"Cái gì? Ngươi dám nói ta tham gia vô dụng?"

"Ta nói ngươi thì thế nào? Ngươi này đầu không dài đầu óc tê ngu!"

"Câm miệng hết cho ta!" Hầu tử quát to một tiếng, hai cái mắt thấy tự muốn động thủ yêu quái lúc này an tĩnh lại.

"Muốn đánh nhau đi ra ngoài đánh tới, còn ngại không đủ phiền sao?" Đoàn Chủ lạnh như băng địa quăng một câu, đứng lên bước đi thông thả đến một bên xuyên thấu qua đơn sơ cành lá biên chế thành cửa sổ ngóng về nơi xa xăm không giới hạn trường bông.

Lúc này, bên ngoài lều một mảnh cảnh tượng nhiệt náo, tiểu yêu môn còn đang chờ mong trước cái gọi là "Tin tức tốt" . Trong trường bông lại là giống như tĩnh mịch vậy trầm mặc.

Hồi lâu, lão Bạch viên rốt cục do dự mà mở miệng: "Đã nơi này là cá bẫy rập... Chúng ta đây... Có lẽ chúng ta..."

Hắn không có nói sau, cố gắng chính hắn cũng không nghĩ tới lý tưởng lí do thoái thác, mở miệng bất quá là cảm giác mình cái này khởi xướng giả phải nói chút gì đó thôi.

Trường thờ dài, hầu tử tiếp lời của hắn nói đi xuống: "Ta cảm thấy được, chúng ta lập tức rời đi nơi này mới là tối đối."

"Không!" Đứng ở bên cửa sổ Đoàn Chủ lúc này một tiếng rống lên, hắn đưa lưng về phía lũ yêu, lấy tay vượt qua gương mặt, hô hấp thập phần dồn dập: "Chúng ta, thật vất vả lại tới đây. Tuyệt không có thể cứ như vậy đi... Tuyệt không có thể cứ như vậy đi! Đây có lẽ là bẫy rập, nhưng... Có lẽ... Ta cảm thấy được chúng ta còn hắn là lại khiến cho rõ ràng hơn một điểm. Có lẽ, đó là một cơ hội... Đó là một cơ hội cũng nói không chừng!"

Hắn cũng đã có chút bối rối, trong lời nói tượng là nói phục chính mình.

"Hắn muốn chúng ta tự giết lẫn nhau." Hầu tử nhắc nhở.

Quay đầu, Đoàn Chủy run nhè nhẹ trước ngòi xuống, tâm tình của hắn có vẻ có chút kích động, đôi mắt không dám nhìn tới hầu tử, cúi đầu nói: "Cho dù tự giết lẫn nhau, này cũng không phải chúng ta trong lúc đó. Cùng những cái này khu vực khác thủ lĩnh chết đập đầu, chúng ta chưa hẳn không thắng được. Tóm lại, ta không tán thành rời đi."

"Ta tán thành Đoàn Chủy thuyết pháp." Lão ngu ở một bên chậm rãi giơ tay lên, cũng là không dám xem hầu tử. Xong rồi, dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đụng đụng một bên lão Bạch viên.

"Cái này..." Lão Bạch viên coi như đột nhiên bị từ trong mộng bừng tỉnh vậy, nhìn nhìn hầu tử, lại nhìn nhìn Đoàn Chủy, há miệng muốn nói chuyện, lại bị Đoàn Chủy cắt đứt.

"Đến lúc sau đã chết rồi nhiều như vậy tiểu yêu, nếu như rời đi, khẳng định một cái cũng đừng nghĩ thừa. Chính là phải đi, cũng chỉ có thể là mấy người chúng ta đi. Những kia tiểu yêu một cái đều đừng nghĩ đi. Hơn nữa, chúng ta nhìn ra là bầy rập, cái khác yêu tinh chưa hẳn so với chúng ta đàn. Vì cái gì bọn họ còn lưu lại? Không chỉ để lại, còn án lầy ác giao đường đi. Đã nơi này là bầy rập, vì cái gì đã lâu như vậy tin tức lại không có truyền đi ra bên ngoài?" Đoàn Chủy phỉ lão Bạch viên liếc, cầm nắm tay nắm được càng ngày càng gấp, chậm rãi nói: "Những này, đều là chúng ta nên biết rõ ràng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Cúi đầu trầm mặc hồi lâu, lão Bạch viên cuối cùng cũng đã giơ tay lên: "Ta... Tán thành đề nghị của Đoàn Chủy."

"Đi a." Hầu tử nhàn nhạt cười cười: "Ít nhất ba so với hai, tự theo như cái này đi thôi."

Hắn lần đầu tiên cảm thấy, những này yêu quái, kể cả bên ngoài tiểu yêu, đều là một cái túi lớn phục, một cái mệt mỏi gánh nặng.

"Này chúng ta bây giờ ứng làm như thế nào biết rõ ràng?" Lão ngu hỏi.

Thật sâu hấp hai cái khí, Đoản Chủ cố lấy dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn thẳng hầu tử ánh mắt, chậm rãi nói: "Không phải cố vũ tự giết lẫn nhau sao? Xé chiều hôm nay chúng ta ra đi tìm hiểu tình tường quanh mình tình thế, buổi tối, trao vài cái khu vực khác thủ lĩnh trở về hỏi một chút!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 93: Sóc Tinh

Buổi chiều, trong doanh địa năm cái chủ lực yêu quái ngoài trừ hầu tử chạy trốn không chừa một mống.

Đoàn Chủ tư duy rõ ràng cũng đã lâm vào góc chết, hẳn quá khát vọng có một An Nhạc ở. Đến ác long đàm đoạn đường này, cái này một đội rõ ràng đi được so với đội ngũ khác yếu vất vả nhiều lắm.

Khác đội ngũ đều là đào thải nhược, lưu lại cường. Bọn họ cái này một đội bởi vì nhiều hơn cá đầu óc có vấn đề lão Bạch viên, kết quả rõ ràng không có án lầy cái này ăn khớp đi đi.

Kết quả là, người khác nửa tháng đường xá, bọn họ đã đi mấy tháng, trong lúc càng là diệt vài tổ tuần thiên tướng, khiến cho cả khu vực bị nghiêm mật giám sát.

Thật vất vả nhin đã tới, lại phát hiện lại là cá bẫy rập.

Hiện tại Đoàn Chủ tâm tình có thể tưởng tượng, đã tại bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Đồng dạng tại hổng mắt biên giới còn có lão ngư, chỉ có điều hẳn biểu hiện được so với Đoàn Chủ mịt mờ nhiều lắm thôi. Về phần lão Bạch viên, hẳn cũng đã hổng mắt, điểm này, theo hẳn vô thì vô khắc không đang run rẩy tay có thể phát hiện.

Hầu tử thậm chí hoài nghi nếu để cho hắn hiện tại họa cá pháp trận, hắn có thể không vẽ được hảo.

Từng cái đoàn đội đều phải yếu có một người tâm phúc, cái này người tâm phúc phải cố chấp, phải kiên duy trì ý kiến của mình, cưỡng chế kéo động những người khác hành vi.

Hiện tại này đoàn đội người tâm phúc là Đoàn Chủy, chính là lão Bạch viên cái này tuyệt vọng kẻ rút nước cũng coi hắn là thành cứu mạng rơm rạ đồng dạng gắt gao túm ở.

Tuy nhiên cố chấp địa kiên trì mộng tưởng, nhưng cái này chính lão Bạch viên từ trước đến nay so với đoàn đội lí những thứ khác yêu tinh yếu thông minh nhiều lắm, cái này được nhờ sự giúp đỡ kiến thức của hắn. Có thể mặc dù kiến thức lại rộng, hắn hôm nay cũng đã bị sự thật che mắt đi.

Hắn quá muốn giúp trợ những này tiểu yêu, thế cho nên mất đi mình.

Nhìn xem vôi vàng hấp tấp kéo lên đại giác chạy đi doanh ngoài ba con yêu quái, hầu tử không khỏi bất đắc dĩ địa bật cười.

Bọn họ hiện tại cũng nóng lòng tìm kiếm ra làm chứng theo, mà nói phục đoàn đội lí cường đại nhất hầu tử cùng bọn họ lưu lại.

Khó trách thân phật đều không tâm, bởi vì cố tình, sống không lâu.

Hầu tử nghĩ.

Nghiêm chỉnh cá buổi chiều, hầu tử đều lười mệt mỗi địa nằm tại dùng trong đất trên cỏ phơi nắng.

Một bên tiểu yêu môn bận rộn địa tại nghĩ cách làm cho cả doanh địa trở nên đẹp hơn quan, cũng có một chút đang chuẩn bị cơm canh.

Ngoài doanh địa thỉnh thoảng có bất minh lai lịch yêu quái hướng phía trong đó nhìn quanh, đang nhìn quang cùng trong doanh địa yêu quái chống lại sau lúc này xoay người chạy đi.

Đại khái đều thu được phong đi, hầu tử trở thành vùng đất này mới thủ lĩnh. Cố gắng là muốn trước tới đưa tiền bảo hộ.

Đương nhiên, cũng có thể là chung quanh những thủ lĩnh khác phái tới dò hỏi, dù sao, bọn họ là cạnh tranh quan hệ.

Bất quá tổng coi như gió êm sóng lặng.

Về phần hầu tử cái này chính thức vai chính, hẳn hoàn toàn sẽ không nghĩ quá khứ trôi qua giải chính mình đến tốt cùng theo cá sấu tinh trên tay tiếp nhận bao nhiêu địa bàn, có bao nhiêu yêu tinh ở tại chỗ này, có bao nhiêu nước lụt có thể lao.

Tại hẳn xem ra, những này đều chẳng qua là ở này chích ác giao không coi vào đâu quá gia gia sống, không có chút ý nghĩa nào.

Thật sự không có biện pháp thời điểm, hầu tử chỉ có thể lựa chọn chính mình đi.

Nhiều nhất, thì mang lên nàng.

Nghĩ, hầu tử con mắt chậm rãi hướng phía một bên nghiêng qua quá khứ.

Lúc này, tiểu hồ yêu chính say sưa có vị địa cùng hai con tiểu yêu thao túng trước một con cương thảo đến sâu.

"Phong Linh này cô gái nhỏ gần nhất thế nào?" Chúng kiến tiểu hồ yêu, hẳn đột nhiên nghĩ.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Lãng Yên lí.

"Ồ, bốn công chúa gần nhất rất là chăm chỉ. Tiến bộ rất lớn! Không tệ không tệ!" Thanh Phong tử thủ đồ Nguyệt Triều lần lượt từng cái một nhìn xem Phong Linh viết chính tả khẩu quyết cùng pháp trận đồ cảm thán nói.

"Đều là sư tôn giáo đợc hảo."

Nói là nói như vậy, Phong Linh còn là không khỏi ngẩng đầu lên một bộ kiêu ngạo thần sắc.

Xế chiều hôm nay Phong Linh vốn là một người ngốc trong phòng án lấy tu bồ đề công đạo viết chính tả khẩu quyết cùng pháp trận, không nghĩ tới sư huynh của nàng Nguyệt Triều đến đây.

Nguyệt Triều xoay đầu lại nhìn xem Phong Linh, híp mắt nói: "Ừ. Tiếp qua không lâu tự có thể đột phá đến nạp thần cảnh đi. Sư tôn đến tốt cùng dùng biện pháp gì, rõ ràng nhanh như vậy. Làm cho người hâm mộ a."

"Sư tôn nói, không thể nói."

"Hắc, cái này có cái gì hảo man. Chẳng lẽ lại ta còn có thể lui về ngưng thần cảnh lại đột phá một lần không thành?" Nguyệt Triều cúi đầu xuống lại tiếp theo xem nổi lên Phong Linh công khóa: "Bất quá a, trọng yếu nhất còn là những này. Tu vi nha, sớm muộn đều đi lên. Những này học giỏi, tâm tính không chế tốt, sớm muộn đều có thể có sở thành. Bất quá có thể hay không sớm điếm, ngươi hiện tại mới ngưng thần cảnh liền bắt đầu học những này. . ."

Phong Linh lạng lẽ tiến đến Nguyệt Triều bên người, nhỏ giọng địa hỏi một câu: "Sư huynh a, cái kia. . . Hầu tử thế nào?"

"A? Hầu tử?" Nguyệt Triều trong lúc nhất thời mộng.

Tiểu Phong Linh nhăn đầu lông mày, nhỏ giọng địa nói thềm một câu:
"Ta nói chính là. . . Tôn sư thúc a."

"A?"

"Lăng Vân sư thúc nói, hầu tử muốn đi theo hấn tại Lăng Vân các học thành bảy mươi hai biến mới vừa về. Hấn hiện tại học được thế nào? Sẽ nhiều ít rồi?"

"A?" Nguyệt Triều bừng tỉnh đại ngộ giống như địa vỗ đầu: "Ta đã lâu không có đi Lăng Vân các, việc này ta cũng không biết."

"Này sư huynh gần nhất có muốn đi Lăng Vân các sao?"

"Gần nhất a, khả năng sẽ đi a."

"Ta đây năm người phong thư được không? Giúp ta đưa cho hầu tử. Hấn cũng không viết thơ cho ta. Lần trước ta làm cho Lăng Vân sư thúc giúp tống, Lăng Vân sư thúc không chịu. Nói chờ ta trên nạp thần cảnh đã giúp ta tống, làm ban thưởng." Phong Linh lúc này theo trong tay áo rút ra một chồng nhiều nếp nhãn tín đưa tới Nguyệt Triều trước mặt.

Trong chỗ này, nên có mười phong a. . .

Nhìn Phong Linh này đây cõi lòng ánh mắt mong chờ, lại nhìn nhìn này bàn tay nhỏ bé nắm chặt tín, Nguyệt Triều đột nhiên có chút chột dạ.

"Ta. . . Khả năng yếu thật lâu sau mới đi. . . Nếu không, người còn là đấng những người khác muốn đi Lăng Vân các thời điểm lại đưa a." Cười ngây ngô hai tiếng, Nguyệt Triều đứng lên đã nghĩ chạy đi, lại bị Phong Linh một bả túm ở góc áo.

"Su huynh ——! Giúp ta tống, được không? Có được hay không vậy!"

"Người còn là đảng Lãng Vân sư thúc tống a. Hấn không phải đáp ứng người sao? Người rất nhanh đã đột phá."

"Mới không cần. Lãng Vân sư thúc lão lừa dối. Su huynh, giúp ta tống được không. . ."

Cúi đầu xuống, chứng kiến Phong Linh nhíu mày mếu máo vẻ mặt đáng thương bộ dáng, bất đắc dĩ thở dài, Nguyệt Triêu nghĩ thầm không đáp ứng, hôm nay chính mình đoán chừng là đừng nghĩ đi.

Lại là cọ xát nửa ngày, Nguyệt Triêu cuối cùng còn là thân thủ tiếp nhận phong thư.

Phong Linh lúc này hoan hô đứng lên.

"Tạ ơn sư huynh!"

Ra cửa, Nguyệt Triêu ngờ ngác địa đứng ở cửa ra vào trường thở dài.

Nghe trong phòng truyền tới Phong Linh hừ trước vui sướng làn điệu, Nguyệt Triêu ngẩng đầu quan sát thiên, lại cúi đầu nhìn nhìn trong tay mình phong thư, nghĩ thầm: "Phải đi một lần, sư phó sẽ không phải trách ta a."

. . .

Một cái buổi chiều, hầu tử đều ở Hắc Long ngoài thành trong doanh địa đã ngủ, thẳng đến đang lúc hoàng hôn, mới xuất hiện cái thứ nhất chính thức khách đến.

Đó là một con thập bé sóc tinh, ước chừng chỉ có ba thước cao, giữ lại hai phiết râu bạc, diện mạo thoạt nhìn nhưng không thấy nhiều lắm lão.

Mặc trên người là một kiện lam vải màu xám bào, còn đánh vài cái miếng vá.

Tuy nhiên đồng dạng chán nản, nhưng so với trong doanh địa cái khác tiểu yêu lại không biết tốt lắm gấp bao nhiêu lần.

Nhìn thấy hầu tử đầu tiên mắt, hắn liền cung kính địa chấp tay: "Bái kiến mới thủ lĩnh."

Bộ dáng kia có chút nho nhã lễ độ, nếu như đôi khuôn mặt, thật đúng là một điểm không giống cá yêu quái.

Hầu tử lược lược cảm giác dưới, hắn đại khái là nạp thân sơ kỳ tu vi.

"Ngươi là?"

"Bất tài Lữ Thanh. Còn chưa thỉnh giáo mới thủ lĩnh tôn tính đại danh."

Ồ? Còn có cá đường đường chính chính danh tự a. Đây càng là vượt quá hầu tử dự kiến a.

Hầu tử chậm rãi chống đỡ đứng người dậy, chuyên hướng chân ngồi dậy: "Tất cả mọi người bảo ta hầu tử."

"Hầu tử. . ." Sóc tinh rung đùi đắc ý nói: "'Hầu tử' danh hào này đúng là bất nhã, vì hắn ngày kế hoạch lớn, thủ lĩnh cần được khác đứng danh hào mới tốt a."

Bộ dáng kia rơi xuống hầu tử trong mắt, càng phát ra tượng một cái chua tú tài.

"Hầu tử ta nghe rất tốt, liền còn là như vậy kêu ba. Đừng mò mẫm, tìm ta có chuyện gì?"

Sóc tinh anh cười hai tiếng, chấp tay: "Thủ lĩnh đã nói, đó chính là tốt lắm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Lần này bắt tài tiến đến bá kiến, chỉ vì đêm qua đêm xem thiên tượng, gặp tử vi tinh tây dòi. . ."

"Được rồi được rồi, bớt nói nhảm." Hầu tử thoáng cái cắt đứt lời của hắn bật cười, gặp được như vậy cá chua yêu quái, cho là thật làm cho người ta dở khóc dở cười: "Nói đi, chuyện gì? Nói điểm chính."

Này chua sóc tinh lập tức một hồi xấu hổ, chỉ phải lui về sau một bước quỳ rạp xuống đất: "Bất tài nguyện đi theo đại vương tả hữu, vi đại vương kế hoạch lớn nghiệp lớn bày mưu tính kế, cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 94: TỰ TIẾN CỬ

"Bất tài nguyện đi theo đại vương tả hữu, vi đại vương kế hoạch lớn nghiệp lớn bày mưu tính kế, cúc cung tận tụy, chết cũng không tiếc!"

Nghe được câu này, hầu tử không khỏi ôm bụng nở nụ cười, cười đến nghiêng ngả, cười đến từng thử kia tinh cả mộng.

"Đại vương, thuộc hạ mà nói có tốt như vậy cười sao?"

"Ta làm sao lại thành đại vương rồi?" Hầu tử hỏi ngược lại.

"Đại vương bình dị gần gũi, có thể Lữ Thanh chích đương 'Hầu tử' là đại vương nhũ danh. Đã nhũ danh, thuộc hạ là như thế nào đều gọi hô không được. Đã đại vương không nguyện ý khác đứng mới danh, thuộc hạ lại quan đại vương có đế vương chi tướng, không bằng tạm thời xưng là 'Hầu vương'. Đã như vậy, làm cấp dưới, hoán một tiếng 'Đại vương', tất nhiên là theo lý thường nên nha." Này thần sắc nghiêm túc vô cùng, nhìn về phía trên thật đúng là tượng có chuyện như vậy.

Đây nên là hầu tử gặp qua, tối đứng đắn một con yêu quái đi.

"Ta hiểu được, ý của ngươi là, chính là đến đầu nhập dựa vào của ta?"

"Là. . . Là. Cầu đại vương nhận lấy ta." Sóc tinh vội vàng dập đầu.

"Có thể đánh sao?"

Sóc tinh cúi đầu lau mồ hôi.

"Ta hỏi ngươi có thể đánh sao? Một cái có thể đánh vài cái?"

Sóc tinh đầu đầy mồ hôi, hơi run rẩy nói: "Không. . . Không thể. Tại hạ tu vi còn thấp, nhưng là kiến thức uyên bác, nhất định có thể trợ đại vương thành tựu một phen bá nghiệp!"

Hầu tử miễn cưỡng địa ngáp một cái nói: "Ngươi ở nơi đây ngọc đã bao lâu?"

"Một năm cao thấp."

"A? Trước cùng ai?"

"Trước. . ."

"Nói!"

Bị hầu tử hét lớn một tiếng, sóc tinh lúc này sợ tới mức cả bò xồm hạ thân đi, run rẩy nói: "Trước đi theo cá sấu tinh. . ."

"A? Vậy là ngươi hãn quân sư?"

"Là. . . A, không phải. . . Là. . ." Sóc tinh triệt để hoảng loạn rồi.

"Đến tột cùng là còn có phải là!"

Hầu tử lại là hét lớn một tiếng, thao khởi hành vân côn nặng nề khẽ dừng, từng thử kia tinh sợ tới mức hồn đều sắp hết rồi, chỉ phải quỳ rạp trên mặt đất nhỏ giọng nói: "Là. . . Là. . ."

Khóe miệng hơi giơ lên, hầu tử nghiền ngẫm địa nhìn cái này quỳ rạp trên mặt đất lạnh run sóc tinh, cười nói: "Vậy hãn được ngài phụ tá, thật đúng là thành tựu một phen bá nghiệp a."

Nghe được câu này, sóc tinh tâm muốn chết đều có.

Ai, dù sao vò đã mẻ lại sứ a.

Ôm không thành công tiện thành nhân tâm tính, từng thử kia tinh cố lấy dũng khí một bả đánh tới, ôm lấy hầu tử ùi khóc hô: "Đại vương, này cá sấu tinh bảo thủ, địch tinh không rõ liền qua loa phóng ra, trách không được tại hạ a. Đại vương! Đại vương! Không bằng lưu lại tại hạ tạm thời thử một lần, Lữ Thanh chỉ cầu phiến ngói che đầu không tiếp tục yêu cầu xa vời. Huống hồ tại hạ tinh tường cá sấu tinh nhất phái chân tướng, nhất định có thể giúp đại vương thu phục nó tàn quân! Đại vương! Thỉnh đại vương cho Lữ Thanh một cái cơ hội a!"

Một ít bả nước mũi một bả lệ bộ dáng thấy hầu tử một hồi chán ghét.

"Cút cho ta ——!"

"Đại vương! Cho Lữ Thanh một cơ hội a!" Hàng này ôm chặt hơn nữa.

"Cút! Ngươi nghe hiểu không có! Cái đó mát mẻ cái đó ở lại đi!"

"Lữ Thanh nhất định cút cung tận tụy chết cũng không tiếc a đại vương!"

Hầu tử rốt cục chịu không được, nhắc chân chính là một đá.

Hét thảm một tiếng.

Sóc tinh bị đập bay một trượng xa, ầm một tiếng rơi xuống mặt đất, cứ như vậy quỳ rạp trên mặt đất một hồi lâu đều không có động tĩnh.

Cả doanh địa ánh mắt đều bị hấp dẫn tới, tất cả yêu tinh đều buông xuống đỉnh đầu sổng, ngơ ngác nhìn hầu tử, ngơ ngác nhìn té trên mặt đất vẫn không nhúc nhích sóc tinh.

Hầu tử trầm nghĩ: "Sẽ không thực cho đập đã chết rồi sao? Tốt xấu nạp thần cảnh, như thế nào như vậy không chịu nổi a?"

Hắn có chút không yên địa đứng lên xem.

Kỳ thật cái này nha cũng không làm gì vậy, nếu thật tợn như vậy chết, thật là có điểm bản khoản.

Làm cho người ta trừng mắt lú lủi một màn xuất hiện, chỉ nghe sóc tinh hét lớn một tiếng, thoáng cái đứng lên, xóa đi khóe miệng huyết, lại vẫn không muốn sống địa nghĩ hướng phía hầu tử bỏ nhào qua!

"Người muốn chết a người!" Hầu tử vội vàng thao nâng một bên hành vân côn làm động thủ xu thế, cái này sóc tinh mới nuốt nhỏ nước miếng, nháy mắt con người lui về sau một bước không dám lại đến.

"Cút!" Hầu tử lại hướng phía hắn hung dữ địa rống lên một câu, cả kinh cổ của hắn hơi rụt rụt, chích chớp tràn đầy vệt nước mắt con mắt đáng thương địa chăm chăm vào hầu tử xem.

Nửa ngày, hắn rốt cục lại nghe ra một câu đến: "Này. . . Này đại vương, Lữ Thanh sẽ ngụ ở doanh khâu vừa vạn rất tốt! Chỉ cần đại vương một tiếng triệu hoán. . ."

"Người yêu ở cái đó ở cái đó! Chỉ cần đừng ở ta đây trong doanh địa là được!"

"Lữ Thanh hiểu rõ rồi!" Sóc tinh vội vàng quỳ xuống đất, lau nước mắt lễ bái nói: "Tạ đại vương, tạ đại vương! Lữ Thanh thấy đủ vậy! Đại vương vạn phúc! Đại vương vạn phúc!"

Hầu tử khóe miệng hơi kéo ra, đối tại loại này hoa tuyệt thế thật là không nói gì. Chỉ có thể mắt trắng không còn chút máu, quay đầu bước đi.

"Hàng này như thế nào sống đến bây giờ, phỏng chừng vận khí so với khí trắng khá tốt." Hầu tử nghĩ.

Đợi đến mặt trời lặn phía tây, bốn con yêu quái rốt cục đã trở lại, nguyên một đám mỗi một không chịu nổi.

Lúc ăn cơm, lão Bạch viên bụng thịnh có rau dại ngồi nửa ngày nửa ngày địa ngăn người giống như mất hồn vậy cũng không biết đang suy nghĩ gì. Lão ngu cúi đầu dùng sức địa mang thứ đó hướng trong miệng nhét, nhét được đầu đầy mồ hôi, chính là không nói câu nào. Đoàn Chủ tay cùng miệng đều không dùng lại, chính là hai mắt đăm đăm mà nhìn xem đồng lửa.

Cái này ba con yêu quái khác thường đưa tới tiêu yêu môn chú ý, cả doanh địa bầu không khí lập tức trở nên có chút bị đè nén.

Kết quả là cũng chỉ có không có tim không có phổi đại giác ăn được tối hương.

Về phần này chích mới tới sóc tinh, hẳn thì là ngồi xôm doanh địa cửa ra vào đáng thương địa duy trì nuốt nước miếng.

Ăn cơm xong, bốn con yêu quái lôi kéo hầu tử ngồi vào rào chắn bên cạnh tổng kết hôm nay thu hoạch.

"Ngươi xem." Đoàn Chủ cầm nhánh cây bắt đầu trên mặt đất họa lên: "Chúng ta phía bắc là gốc ưng tinh địa bàn, phía nam là bò cạp tinh địa bàn, đông bắc bên cạnh sấn báo tinh, đông nam bên cạnh là xà tinh. Phía tây là đất trống, sẽ đi qua là ác long đầm, trong nước là cá chép tinh địa bàn, bắt quá chúng ta nước giếng không phạm nước sông, có thể xem nhẹ hẳn. Ta hôm nay. . ."

Đoản Chủy thanh âm đột nhiên ngừng, nâng người lên hướng sau lưng nhìn một cái.

Rào chắn sau năm sấp trước, là hôm nay này con tùng thủ tinh.

"Ai vậy?" Hãn nghiêng đầu lại hỏi hầu tử.

"Làm gì vậy hỏi ta?"

"Cảm giác của ngươi so với ta mạnh hơn nhiều lắm, ngươi không có mở miệng, đây không phải ngươi nhận thức?"

Hầu tử hừ địa một tiếng nở nụ cười: "Hôm nay tới hưởng ứng lệnh triệu tập quân sư."

"Ngươi còn chiêu quân sư?"

"Tự tiến cử, tự tiến cử. Ta không có đáp ứng."

Đoản Chủy lúc này nghiêng đầu đi: "Cút xa một chút cho ta! Chúng ta nói chuyện ngươi nghĩ nghe lén nhé?"

Tùng thủ kia tinh vi vi rụt rụt đầu: "Ta là nghĩ cho đại vương điễm đề nghị."

Đoản Chủy gặp đối phương vẫn không nhúc nhích tự nghĩ rằng, lúc này đứng lên nghĩ bảo nôi, lại bị hầu tử kéo lấy.

"Không có việc gì, tiếp tục."

Hừ lạnh một tiếng, lại nghiêng đầu đi trừng sóc tinh hai mắt, Đoản Chủy ngồi xuống tiếp theo diễn giải: "Chúng ta tra qua, trong chỗ này yếu nhất đúng là xà tinh. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Nguy hiểm

nhất chính là ngọc ung. Chúng ta đêm nay có thể thừa dịp lúc ban đêm bả xà tinh tận diệt, cái khác vài cái tạm thời bất động."

Lúc này, phía sau của hắn truyện tới một lười biếng thanh âm: "Người nếu động xà tinh, ngọc ung khẳng định tự sẽ ra tay. Hai người bọn họ là bả huỳnh đệ. Ta xem nơi này tự người một cái hội bay, có thể một mình đấu ngọc ung tinh một ít gấp đôi thân xạ thủ sao?"

"Chúng ta đây phân định bò cạp tinh, cái này bò cạp tinh tu vi không được tốt lắm."

"Nội dung chính bò cạp tinh, người có giải bò cạp độc được sao?"

"Ta nói người có thể hay không đừng lão chen vào nói!" Đoàn Chủ phần nộ địa quay đầu lại đi dùng nhánh cây chỉ vào sóc tinh chửi ầm lên: "Có tin ta hay không làm thịt người!"

Sóc tinh lại mặt không đổi sắc, một đôi hình cầu tròn mắt chỉ nhìn chăm chăm hầu tử xem.

Hầu tử trợn trắng mắt, ngoắc nói: "Tiến đến!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Này hàng cao hứng được thiếu chút nữa nhảy lên, chạy chậm trước tha một vòng lớn, đi đến doanh địa đại môn thời điểm còn đặc biệt sửa sang lại y quan thả chậm cước bộ, chậm rãi đi đến làm thành một vòng năm chích yêu quái trước mặt, chấp tay nói: "Tham kiến đại vương. Bốn vị đồng nghiệp, hạnh ngộ hạnh ngộ. Tại hạ Lữ Thanh, vốn là một kẻ áo vải, may mắn được đại vương rủ xuống thương thu vào dưới trướng, sau này kính xin nhiều hơn chỉ giáo."

Đoàn Chủ nghiêng đầu lại chỉ vào sóc tinh hỏi: "Ồ đâu ra a? Nói chuyện chưa thành như vậy?"

Lập tức, lũ yêu cười vang.

Tùng thử kia tinh nghẹn đỏ mặt, hiên ngang lẫm liệt địa hô: "Đây không phải chua! Đây là phong độ của người trí thức! Phong độ của người trí thức hiểu không? Người thôi mù chữ!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 95: Người Điên Rồi Sao

Chỉ thấy tùng thử kia tinh nghẹn đỏ mặt, hiên ngang lẫm liệt địa hô:
"Đây không phải chua! Đây là phong độ của người trí thức! Phong độ của người trí thức hiểu không? Người mù chữ."

Đoản Chủy không có hảo ý địa theo dõi hấn cao thấp nhìn, quay mặt lại đối với lão ngư hỏi: "Cái này còn không phải chua?"

"Của ta răng đều nhanh chua mất." Lão ngư lúc này hát đệm.

Lại là một hồi cười vang, thoáng cái không khí khẩn trương lại là hòa hoãn không ít.

Tùng thử kia tinh nhếch hai khóa thật to răng cửa vẻ mặt vẻ giận dữ, lại cũng chỉ có thể phát tay áo nói: "Không cùng người bực này tục nhân không chấp nhận."

"Hắc? Ta còn là tục nhân rồi? Như thế nào? Không hài lòng a? Nếu không ta đánh một hồi?" Đoản Chủy lúc này xoáy lên tay áo.

"Quân tử dùng tài hùng biện không động thủ! Quân tử dùng tài hùng biện không động thủ!" Tùng thử kia tinh sợ tới mức hướng lui về phía sau mấy bước, đôi mắt nháy nháy mà hướng trước hầu tử xem.

"Được rồi được rồi, chính sự quan trọng hơn." Hầu tử bất đắc dĩ hít một câu.

Đoàn Chủy lúc này mới ngồi xuống, hai con điều mắt nhưng như cũ trừng mắt sóc tinh, làm như khiêu khích.

Sóc tinh khúm núm địa đã đi tới, cũng không dám ngồi được cách Đoàn Chủy thân cận quá, chỉ phải hướng hầu tử bên người dựa vào.

Thân thủ nhật lên Đoàn Chủy vút bỏ nhánh cây, sóc tinh vuốt mở ống tay áo, ho khan hai cuống họng, xếp đặt bày phái đoàn, muốn bắt đầu bài giảng.

Ngồi ở bên cạnh hấn hầu tử một tay lấy trên tay hấn nhánh cây chiếm tới, đưa tay ý bảo hấn không cần giảng, nói: "Trước tiên là nói về nói, nơi này đến tốt cùng chuyện gì xảy ra."

"Ngạch... Thuộc hạ khó hiểu, kính xin đại vương chỉ rõ. Cái này nơi này... Chỉ chính là nơi đó?"

"Nghe nói, thiên đình cơ hồ hàng năm đều tiến công ác long thành một lần, đúng không?"

"Đúng."

"Người nói người ở nơi đây ngày người một năm cao thấp, trải qua thiên đình tiến công sao?"

Sóc tinh gượng cười hai tiếng, xoa xoa đôi bàn tay, cười ngây ngô nói: "Khởi bẩm đại vương, cũng coi như trải qua, cũng coi như không có trải qua."

"Ta nói người cái này chua hàng, bán cái gì chó má cái nút a!" Đoàn Chủy vẻ mặt không phần địa rống lên.

Hai con yêu quái lại bắt đầu mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Hầu tử trừng Đoản Chủy liếc: "Nói."

"Thuộc hạ đến thời điểm, vừa vặn đánh xong, chính luận công đi phần thưởng. Đây không phải cũng coi như trải qua, cũng coi như không có trải qua sao?" Nói xong, sóc tinh khiêu khích giống như địa phủi Đoản Chủy liếc.

Hầu tử nghĩ nghĩ, hỏi tiếp: "Này ta hỏi ngươi, có phải là mỗi lần chiến đấu, ngoài thành yêu tinh đều tham dự?"

"Mỗi lần thuộc hạ cũng không biết. Thuộc hạ chỉ thăm một lần, lần trước, xác thực là toàn bộ tham dự."

"Này lần trước tình hình chiến đấu như thế nào?"

"Thắng a."

"Như thế nào thắng?"

"Cái này..."

"Đến đây một năm, ngươi liền như thế nào thắng cũng không biết?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng: "Tự trình độ này, còn muốn đương quân sư?"

Sóc tinh liền vội vàng đứng lên, quy đến một bên hô: "Thuộc hạ xác thực không biết. Thuộc hạ chỉ biết là, trước sau chung phóng ra tám mươi tàu chiến hạm, cuối cùng trở về hai chiếc. Trên chiến hạm sống sót, đều được khao thưởng, bị giao ma vương thu vào dưới trướng. Đại vương hẳn là sớm làm tính toán a, chỉ có làm lớn ra thế lực, sau này tại cùng loại chiến dịch trung tài năng còn sống sót!"

Nói đi, gõ bái xuống.

"Tám mươi chiến thuyền... Trở về hai chiếc..." Nghe được cái tỷ lệ này, vô luận là lão Bạch viên còn là Đoàn Chủ, lão ngu, thân hình đều hơi chấn động.

Hầu tử hỏi tiếp: "Này ác giao thân binh của mình không có phóng ra?"

"Không có. Giao ma vương thân binh chích thủ thành, không tham chiến."

Nghe đến đó, hầu tử không khỏi nở nụ cười lạnh, đôi mắt hướng phía thân sắc ngưng trọng lữ yêu nhìn coi: "Hiện tại mọi người nên đều minh bạch chưa?"

Một ít chúng năm chích yêu quái ngoại trừ đại giác bất minh sở dĩ, sóc tinh làm như sớm đã biết được, còn lại đều sớm đã mặt xám như tro.

Trường thở dài, hầu tử nói tiếp: "Nói cách khác, đánh bại thiên đình không phải ác giao, mà là ngoài thành yêu tinh tạo thành không chính hiệu quân. Ác giao hoàn toàn sẽ không tham chiến. Những này bình thường chưa huấn luyện tu vi còn vậy yêu tinh, như thế nào đánh bại thiên quân? Chẳng lẽ thiên quân đều là giá áo túi cơm không thành? Chính là khinh địch, đánh nhiều năm như vậy nhiều lần như vậy, không có khả năng còn nhẹ địch. Tăng thêm tám mươi tàu chiến hạm đi ra ngoài, hai chiếc trở về. Ta suy đoán, nơi này ngay từ đầu chính là thiên đình thiết hạ bẫy rập..."

Hầu tử không có tiếp tục nói hết, bởi vì cũng đã nói được đủ rồi trắng không còn chút máu.

Lúc này, bầu không khí sớm đã lâm vào trong trầm mặc, đáng sợ trầm mặc.

Cố gắng bọn họ sớm đã đoán được đáp án, chỉ là không muốn đi thừa nhận thôi. Hôm nay vốn định trước đi ra ngoài tìm chứng cứ mà nói phục

hầu tử, lại không muốn nói phục hầu tử căn cứ chính xác theo không tìm được, thuyết phục bọn họ căn cứ chính xác theo lại chính mình tìm tới cửa.

Lão Bạch viên đầu càng vùi càng thấp, có vẻ thập phần uể oải. Lão ngu lạng yên không lên tiếng, mặt không biểu tình mà ngẩn người. Mà Đoàn Chủy tắc nháy mắt con người nặng nề mà thở hào hển.

Cái này vây tại một chỗ sáu con yêu tinh cứ như vậy ngo ngác địa tại trên cỏ ngồi nửa ngày một câu cũng không nói.

Hồi lâu, Đoàn Chủy chậm rãi ngẩng đầu, căn điều mở, chăm chăm vào lũ yêu nói: "Ta cảm thấy được... Chúng ta có thể... Trở thành này cận tồn hai tào chiến hạm."

Thanh âm kia đều hơi có chút run rẩy.

"Hừ, người điên rồi sao?" Hầu tử cười lạnh nói.

"Ta không có điên. Chỉ cần có cơ hội, chúng ta liền nên tranh thủ!" Đoàn Chủy thoáng cái đứng lên, hấn quan tâm chăm sóc trước những thứ khác yêu quái nắm chặt nắm tay quát: "Liều một phen, các huynh đệ, liều một phen! Chỉ cần chuẩn bị đủ rồi đây đủ, chúng ta nhất định có thể thắng!"

"Người biết người đang nói cái gì sao?" Hầu tử cũng đứng lên: "Nơi này vốn chính là cá bẫy rập, biết rõ là bẫy rập người còn muốn nhảy?"

"Chúng ta cũng đã nhảy ——!" Đoàn Chủy đột nhiên đối với hầu tử điên cuồng địa gầm hét lên.

Thanh âm kia truyền khắp cả doanh địa, tất cả tiểu yêu đều dừng tay lại bên cạnh động tác ngo ngác nhìn Đoàn Chủy.

Đôi mắt Đoản Chủy đột nhiên xuất hiện không không chế được, hầu tử cũng mở to hai mắt hơi ngẩn ngơ.

Ngơ ngác địa chăm chăm vào hầu tử xem, Đoản Chủy thần sắc dần dần có chút khác thường. Ánh mắt kia có vẻ có chút hoảng hốt, hấn giảm thấp xuống thanh âm, có chút nức nở nói: "Chúng ta không có đường lui... Người hiểu không? Chúng ta không phải người, người không có yêu khí. Người phải đi, ai cũng ngăn không được. Chúng ta đây? Người biết mặc dù là mấy người chúng ta, cũng không nhất định có thể còn sống từ nơi này đi ra ngoài! : Đừng đề cập những kia tiểu yêu!"

"Người làm cho tình huống, chúng ta không có người lợi hại như vậy. Người đi tới chỗ nào đều không cái gọi là, một tổ tuần thiên tướng bắt bớ không ngừng người. Đẳng những thứ khác chạy đến, người sớm tựu không thấy bóng dáng. Chúng ta cùng người bất đồng, người hiểu không? Chúng ta chỉ cần... Chỉ cần một cái không cần thận, sẽ bị mất tánh mạng!"

Đoản Chủy đứng ngẩn ngơ, coi như mất hồn vậy, trong hốc mắt hiện ra nhiệt lệ.

Đây là hầu tử lần đầu tiên thấy hấn khóc.

Cúi đầu xuống, hấn dùng tay gạt đi chính mình khóe mắt lệ tí, thì thâm lẩm bẩm: "Cho dù từ nơi này ra khỏi thì thế nào? Chúng ta còn là cả ngày chờ đợi lo lắng, mỗi ngày bị tuần thiên tướng đuổi theo. Chúng ta có thể sống bao lâu?"

"Cho nên, cho dù là bầy rập cũng tốt. Chỉ cần... Chỉ cần có một đường hy vọng... Không phải còn có hai thuyền yêu tinh sống sót sao? Chỉ cần chúng ta có thể trở thành này trong đó một thuyền. Đến lúc đó... Đến lúc đó chúng ta có thể vào thành. Các người nói đúng hay không! Lão ngu, khi trắng... Các người nói đúng hay không? Hơn nữa hấn vừa mới cũng không

nói sao? Ác giao thân binh không cần tham chiến, chỉ cần sống quá cửa ải này, chúng ta có thể..."

Đoản Chủy không có nói thêm gì đi nữa, bởi vì hắn cũng đã nói không được.

Nước mắt ào ào địa chảy, hắn há to miệng còn muốn nói chút gì đó, lại nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể ngồi chồm hồm hồi trên mặt đất, cúi đầu, bụm mặt.

Tám mươi sống hai, kỳ thật ở đây, vô luận là ai, kể cả Đoản Chủy chính mình, đều biết cái này tỷ lệ ý vị như thế nào.

Chính là ngoại trừ tin tưởng cái này, hắn còn có thể tin tưởng cái gì?

Cả doanh địa đều trầm mặc, chỉ còn lại có Đoản Chủy gất gao bụm mặt hơi run rẩy hai vai.

Nên suốt nhẫn nhịn suốt một ngày a.

Cái này chích con cú mèo, gất gao chông một ngày...

Liều mạng, chết rồi nhiều người như vậy, thật vất vả đi qua như vậy một đường, dùng vi sẽ thấy một đám dương quang, lại phát hiện bất quá là nhảy vào khác một cái bẫy.

Loại đó tâm tình, nên cỡ nào địa tuyệt vọng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hướng phía bốn phía nhìn lại, hầu tử chợt phát hiện, giờ phút này tuyệt vọng không chỉ là Đoản Chủy, còn có lão ngu, khí trắng, thậm chí một ít chúng tiểu yêu.

Chính là chính mình nên cùng bọn họ điên khùng sao?

Nghĩ tới đây, hầu tử không khỏi nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ địa cười.

"Các người? Các người nghĩ như thế nào?"

Lão Bạch viên tựa đầu thật sâu dưới chôn, lão ngu mím môi nói: "Ta cũng hiểu được... Nên bác nhất bác."

Sâu hít một hơi thật sâu, cắn môi, chậm rãi thở ra, hầu tử cúi người nhặt lên hành vân côn, thản nhiên nói: "Được rồi, tùy các người a. Thích làm sao mở làm sao bây giờ. Cần ta hỗ trợ thời điểm bảo ta."

Nói đi, hấn dẫn theo hành vân côn xoay người rời đi.

Sóc tinh quay đầu ngo ngác nhìn hầu tử đi xa bóng lưng, hướng phía hấn đã bái bái hô: "Cung tống đại vương!"

Hô xong, xoay người lại ngồi xong, lại chợt phát hiện này bốn con yêu quái đều đang ngó chừng hấn xem. Đây một đôi con mắt tựa hồ cũng không có ý tốt.

"Bốn vị đồng nghiệp, tại hạ trên mặt chính là khác thường vật?"

Lão ngu khinh thường mà hướng trước hấn sử cái ánh mắt: "Người đại vương đi, người không đi theo cút đi?"

Sóc tinh trừng lão ngu liếc: "Đây là đâu? Bây giờ quân tình khẩn cấp, đại vương tâm thần mệt nhọc đi đầu nghỉ tạm, làm thân tử nào có nghỉ tạm đạo lý. Huống hồ tại hạ như đi, vạn nhất các người mưu đồ bí mật tạo phản như thế nào cho phải?"

Nói đến "Đại vương" hai chữ thời điểm hấn vẫn không quên đối với trắng sáng chấp tay.

Đối cái này sóc tinh, còn lại bốn con yêu quái triệt để hết chỗ nói rồi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 96: Khu Khu Tiểu Kế

96 :: Chính là tiểu kế

"Đừng để ý đến hắn. Chúng ta tiếp tục." Trắng không còn chút máu sọc tinh liếc, lão ngưu nhặt lên vút bỏ trên mặt đất nhánh cây nói: "Theo ta thấy, đừng nghĩ nhiều như vậy, tùy tiện tìm thu thập nói sau."

Nói đi, trực tiếp đem trọn căn nhánh cây hương chính giữa mặt đất cắm xuống.

Lão Bạch viên chậm rãi ngừng đầu, nháy mắt con ngươi nói: "Không có hầu tử tại, chúng ta như thế nào thu thập? Trước hết trước cá sấu tinh một đội kia, không có hầu tử, chúng ta toàn bộ ra cũng chưa chắc có thể thắng. Chính là thắng, cũng tổn thất thảm trọng."

"Hắn không phải nói cần muốn giúp đỡ tìm hắn sao?"

Lão Bạch viên hướng phía ngòi xếp bằng ở phía xa hầu tử nhìn nhìn: "Ngươi xác định. . . Hắn nguyện ý sao?"

Bốn con yêu quái ngời xem ta ta xem ngời, trong khoảng thời gian ngắn không có chủ ý.

Đang lúc này, chỉ thấy sọc tinh nghênh ngang địa đứng lên, hô: "Các ngời này bang người nhu nhược uổng làm người thần!"

Lão ngư đột nhiên nghĩ lấy đao lung đập bẻ hẳn, ngẩng đầu trừng mắt liếc hẳn một cái: "Có rắm thì phóng!"

Chỉ nghe sóc tinh ho khan hai cuống họng , càn gia đập trên mũi mặt nói: "Thân là thân tử, cả ngày nghĩ làm cho đại vương đấu tranh anh dũng, là vì bất trung! Này tội nên chém ——!"

Này chém chữ còn cố ý kéo dài thanh âm, một tay trực chỉ lão ngư mi tâm.

Nhìn xem này ngón tay, lập tức, vốn có tỵ tâm tình không tốt lão ngư khóe miệng quát thẳng tới, cấp hỏa công tâm.

"Ta chém ngươi & mẹ, Lão Tử chém chết ngươi cái này chua hàng!"

Một tiếng bạo rống, lão ngư vung mạnh trước đại đao muốn hướng sóc tinh chém đi, cũng may Đoản Chủy vội vàng ngăn lại, nếu không thật muốn tai nạn chết người.

Cái này quyền yêu quái lại loạn thành một mảnh.

Tùng thử kia tinh sớm đã thêm được xa xa địa, dùng tay áo che trước nửa bên mặt khinh miệt địa hô: "Tại hạ nói không đúng sao? Thân là thân tử. . ."

"Ngươi còn nói? Có tin ta hay không buông tay a?" Đoản Chủy quát to.

Nhìn xem bão nổi lão ngư trong tay lóe hàn quang đại đao, sóc tinh lúc này mới nuốt nhỏ nước miếng, không cam lòng địa ngậm miệng.

Lại làm âm ỉ một hồi lâu, này bang yêu quái mới lại an ổn địa ngồi vào cùng một chỗ.

Trầm trọng thở dài, thật vất vả trì hoãn qua khí tới Đoàn Chủ nhìn xem lũ yêu nói: "Chúng ta đây trước không lo lắng hầu tử, các người nói nói kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

Một ít lũ yêu quái đều cúi đầu xuống, ai cũng không có chủ ý. Duy chỉ có Sóc tinh rung đùi đắc ý địa lại đứng lên: "Cái này đơn giản."

"Đơn giản? Hừ!" Lão ngu giận dữ trừng mắt liếc hẩn một cái.

Đoàn Chủ chỉ vào Sóc tinh nói: "Đầu tiên nói trước, người nếu nói lung tung, ta nhất định không ngăn cản trước hẩn chém chết người."

Phủ liếc lão ngu đại đao, Sóc tinh hơi rụt rụt đầu, trong nội tâm thật là có điềm không yên.

Bất quá ho khan hai cuống họng, hẩn còn là bắt đầu bài giảng: "Có đạo là đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm, bất chiến mà khuất người chi binh mới là thượng sách."

Đoàn Chủ nghe không nổi nữa, ngẩng đầu lên tức giận nói: "Nói điềm chính, được không? Phiền lắm! Chúng ta nghe không hiểu người những kia chua mà nói!"

Sóc tinh mím môi thật là bất đắc dĩ địa lắc đầu: "Ai, đi! Vì đại vương, lão phu hôm nay tự giảm xuống cấp bậc nhân nhượng các người những này mẫn phu."

Nói đi, hẩn cũng ngồi xỏm xuống, cầm lấy nhánh cây bắt đầu trên mặt đất họa: "Ngày mai ta. . . Sau đó người. . ."

Xa xa địa nhìn này khí thế ngất trời thảo luận trước năm chích yêu quái, hầu tử lẳng lẳng địa ngửa đầu quan sát bầu trời trắng sáng.

Một vầng trăng tròn đỏ trong mây ghé qua, có một loại sự yên lặng cảm giác.

Hắn cứ như vậy chạy xe không đầu ngân người.

Hồi lâu, hầu tử theo bên hông móc ra cũng đã mất đi sáng bóng ngọc giản phóng dưới ánh trăng xem xét.

"Hành Giả đạo thật đúng là không có phương tiện a. . . Nếu Ngô Giả đạo, ta hiện tại sẽ đem nó chữa tốt rồi. Thứ này, lão Bạch viên nên không hiểu mới là. Hiện tại tu hành lại không thể tu, cũng không biết Dương Thiên có thể hay không tìm được ta. Ai. . ."

Nghĩ, hắn bắt đặc dĩ địa gối lên cánh tay nằm ngủ, nhắm mắt lại.

. . .

Ngày kế sáng sớm, sóc tinh liền mang theo lão ngưu cùng Đoàn Chủ ra cửa.

Chính xác ra, là chính bản thân hắn yếu xuất môn, sau đó lão ngưu cùng Đoàn Chủ sợ hắn lừa dối gắng phải cùng quá khứ.

Đến đang lúc hoàng hôn, đương hầu tử ngủ ngủ đến tự nhiên lúc tỉnh, mở to mắt chợt phát hiện sóc tinh cung kính địa quỳ gối hầu tử trưởng bông khâu.

Tùng thử kia tinh lễ bái nói: "Chúc mừng đại vương chúc mừng đại vương, này chung quanh đầu lĩnh nghe nói đại vương uy danh đều bái phục, đặc khiến sứ giả dâng lên quà tặng, cam nguyện phụng dưỡng đại vương tả hữu!"

"Người nói gì?" Chạy đi trước bỗng, hầu tử chứng kiến sóc tinh sau lưng thật đúng là chất đồng trước một đồng lớn thượng vàng hạ cám quà tặng.

Chạy ra doanh địa, hầu tử phát hiện chung quanh lãnh địa thủ lĩnh trong doanh địa đều treo lên "Hầu" chữ đại kỳ.

Quay đầu lại, hầu tử có chút không thể tưởng tượng nổi địa chăm chăm vào cái này chích mặt mày mang cười sóc tinh xem.

"Người làm cái gì?"

"Thuộc hạ cái gì cũng không duy trì, là đại vương thanh danh lan xa."

Cái này tăng bốc. . .

Hầu tử quay đầu hướng phía đứng ở một bên Đoàn Chủ cùng lão ngu hỏi: "Hắn làm cái gì?"

Đoàn Chủ chép miệng, có chút khinh thường địa nhìn quỳ trên mặt đất sóc tinh liếc, thở dài: "Cưỡng bức, gia lợi dụ, lớp châm ngòi ly gián, hãm hại lừa gạt."

"Trẻ con không thể giáo cũng!" Sóc tinh lúc này nghiêng răng nghiêng lợi giật ra giọng chỉ vào Đoàn Chủ quát: "Lão phu vi đại vương cúc cung tận tụy, làm sao lại là hãm hại lừa lấy?"

"Vậy người dùng thủ đoạn chính là hãm hại lừa gạt a."

"Bình giả, quý đạo dã! Quý đạo dã! Người hiểu hay không a? Người cái này mù chữ, thất phu!"

"Cất."

"Ngươi —— ngươi. . . Tức chết lão phu cũng!"

"Hừ!" Đoán Chủy cũng không thèm nhìn, xoay người liền đi. Lại là lão ngư nhìn xem hầu tử đối sóc tinh dựng lên ngón cái: "Cao! Xác thực cao!"

Nói đi, lão ngư cũng đi, bên ngoài lều chỉ để lại hầu tử cùng sóc tinh hai cái.

Vòng quanh sóc tinh đi hai vòng, hầu tử tinh tế địa đánh giá cái này chích kỳ dị yêu quái, không khỏi hít một câu: "Ta lại là xem nhẹ ngươi?"

"Không dám. Có thể được đại vương rú xuống thương, đã là vi thần vinh hạnh lớn nhất."

Ngồi xổm sóc tinh trước mặt, hầu tử cười nói: "Nói nói, làm sao ngươi thu phục bọn họ?"

"Chính là tiêu kếp, không đáng nhắc đến."

Cái này sóc tinh lại là khiêm tốn cực kỳ, chỉ là trên mặt thần sắc rõ ràng cũng đã tràn ngập "Tranh công" hai chữ.

Bất quá, công lao này quả thật có điểm lớn.

Chống đầu gối, hầu tử chậm rãi đứng lên: "Đi a, đáng tiếc không có vật gì đó phần thưởng ngươi, ta cũng là cá kẻ nghèo hàn."

"Đại vương chi tâm, giàu có thiên hạ, như thế nào là cùng?" Sóc tinh vui thích địa lễ bái: "Lữ Thanh không cần phải ban cho, chỉ cần có thể vi đại vương cống hiến, chính là cuộc đời này lớn nhất phúc phận."

"Hảo! Kếp công không ngạo! Không tộ không tộ. Ngươi lão bảo ta đại vương, cái này đại công dựng lên, không phần thưởng cũng không đúng."

Tạm thời nhớ kỹ a, coi như ta thiếu nợ của ngươi. Sau này nhất định bổ sung."

Bất quá cái này nhất được quân sư. . . Có phải là quá mạnh mẽ điểm? Hầu tử không khỏi nghĩ.

Đêm đó, dựa vào những cái này thủ lĩnh đưa tới đông tây, trong doanh địa vô cùng náo nhiệt địa cử động hành một lần yến hội.

Liên quan những cái này vừa mới đầu hàng thủ lĩnh cũng được thỉnh mời tới, chỉ là không biết vì cái gì, nguyên một đám tại trên yến tiệc sắc mặt đều đặc biệt khó coi.

. . .

Ác long thành cao ngất trên tường thành, một vị dáng người khô ngô con nai yêu tướng cầm trong tay kính thiên lý hướng phía hầu tử đèn đuốc sáng trưng doanh địa nhìn ra xa nửa ngày, thu hồi kính thiên lý, hạ tường thành, mang theo bốn yêu binh hướng phía ác giao cung điện bước nhanh đi đến.

Không bao lâu, vị này con nai yêu tướng đã vượt qua tiền điện, tiến vào **, trực tiếp đi đến ác giao tâm điện, trước quì xuống chấp tay nói: "Tân cảnh cầu kiến bệ hạ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Vào đi." Đóng chặt trong cửa lớn truyền ra này âm thanh chói tai.

Hai cái yêu binh lúc này đẩy cửa ra.

Xanh vàng rực rỡ gian phòng, tung bay sa mỏng phía sau rèm, ác giao miển cường địa nằm nghiêng tại trên giường.

Hai bên hai ngọn tinh xảo nển hỏa quang chập chờn, bả trong phòng kim khí ánh được thập phần chói mắt.

Vượt qua cao cao cửa ra vào, con nai yêu tướng cung kính địa quỳ gối lạnh như băng đá cảm thạch trên mặt đất.

"Đã trở thế như vậy, chuyện gì a?"

"Khởi bẩm bệ hạ, hôm qua bệ hạ triệu kiến hầu yêu, tôi nay tại trong doanh địa đại yến tân khách."

"A? Hai ngày này, hấn còn có hành động a?"

"Không thấy hành động, chỉ là . . ."

"Nói."

"Chỉ là hôm nay chẳng biết tại sao, cùng sở hữu sáu cái khu vực yêu tinh đầu lĩnh đôi màu cờ, sửa huyện 'Hầu' chữ đại kỳ."

"A?" Ác giao khoe miệng hơi giơ lên: "Có ý tứ, có ý tứ. Ha ha ha ha! Lập tức đi thăm dò, đã điều tra xong, nhanh chóng đến bẩm báo."

"Tuân mệnh!"

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cảm tạ hôm nay chủ mưa nhỏ, sư tương, linh vũ thu gió, thư viện lâu hai quân mạch, triệu hoán Lưu Tinh hứa nguyện, quan ngoại phong quyền, vấn đề nho tiên sinh, tiểu a gia đường đường. , tất lý tất lý bán, Vô Tâm mắt đen, triệt trông nom hòa thượng khen thưởng ~

Đặc biệt cảm tạ vấn đề nho tiên sinh trở thành quyển sách cái thứ nhất
đường chủ ~ cảm ơn ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 97: Ác Giao Làm Rối

Ngán ngủi một ngày, sáu khu vực yêu quái thủ lĩnh đổi màu cờ, trong lúc này một trận không có đánh.

Như thế oanh động tin tức nhanh chóng cuốn sạch cả trường bông khu, các loại nghe đồn phô thiên cái địa. Bởi vì này chích thần kỳ sóc tinh trợ giúp, trong chuyện này, lại có truyền thuyết hầu tử tu vi cũng đã bước vào hóa thân cảnh.

Đương nhiên, chỉ cần hơi có chút kiến thức yêu tinh đều biết, nếu thật là bước vào hóa thân cảnh yêu tinh căn bản không cần đến Hắc Long đâm tới tìm cầu che chở. Nhưng bất kể như thế nào, này bảy mặt đón gió pháp phối "Hầu" chữ đại kỳ đều là thiết vậy sự thực.

Bảy phiến khu hợp hai làm một, hầu tử cái này một chi cũng nhanh chóng quật khởi trở thành trưởng bông khu tính ra trên số hắc bang thế lực.

Bởi vì lúc này đây cự đại công hiến, lão Bạch viên triệt để đổi sóc tinh đổi mới.

Nghe nói sóc tinh chuyển vào doanh địa thời điểm, này trưởng bông đều là lão Bạch viên tự mình chủ trì vì hấn dựng. Nương tựa theo nhanh chóng quật khởi uy vọng cùng từ trước đến nay quen thuộc mặt dày mày dạn, lại thêm lão Bạch viên duy trì, cái này chích thần kỳ sóc tinh nhanh chóng tại trong doanh địa đứng vững vàng gót chân.

Chỉ là này lúc trước cùng nhau tiến đến "Chiêu hàng" Đoàn Chủ đối với hẳn nhưng như cũ ôn hoà, không chỉ có như thế, Đoàn Chủ trả lại cho hẳn lấy cá ngoại hiệu —— "Lữ lục quái" .

Bởi vì sóc tinh uy vọng mặc dù cao, lại không có thực tế vũ lực, tăng thêm "Lữ lục quái" thật sự so với "Lữ Thanh": Lang lãnh độc thuộc lòng, cuối cùng cái này mới ngoại hiệu biến thành công nhận xung hô.

Vì thế sóc tinh còn cùng Đoàn Chủ náo qua mấy lần, đương nhiên, miệng vĩnh viễn đều nói không thắng nắm tay, kết quả tự nhiên là không giải quyết được gì.

Sau vài ngày, hầu tử tiếp tục lười biếng địa không quản sự, sóc tinh tắc như trước nhiệt tình bạo rạp, bốn phía phóng ra, cũng là rất có thu hoạch.

Cả cái thế lực khuếch trương thế, tựa hồ một đường hướng phía hảo phương hướng phát triển. Bất quá, cái này chỉ là bắt đầu. . .

. . .

Thứ năm ngày, ác long thành trong đại điện.

Con nai yêu tướng vội vã theo ngoài điện đi đến, quỳ một gối xuống tại dưới bậc thang chấp tay hô: "Tham kiến bệ hạ!"

Nằm nghiêng ở trên ghế rồng cúi đầu vuốt vuốt một kiện ngọc như ý ác giao hơi trừng mắt lên da, nói: "Đều đã điều tra xong sao?"

"Hồi bẩm bệ hạ, đều đã điều tra xong."

"Nói nói, đều là chuyện gì xảy ra?"

"Hồi bệ hạ mà nói. Ngày ấy, cái thứ nhất đầu hàng hầu yêu chính là bò cạp tinh. Thuộc hạ phái người vụng trộm đi điều tra qua, nghe nói ngày đó

sáng sớm liền có người mật báo, nói là hầu yêu tính toán ra tay chiếm bò cạp tinh địa bàn, yếu bò cạp tinh sớm làm tính toán. Bò cạp tinh tu vi còn chưa kịp ngày đó cá sấu tinh, tự nhiên không yên. Về sau không biết tính sao, đột nhiên xuất hiện một yêu tinh nói là cùng hầu tinh quân sư là quen biết cũ, có thể thay đút lót. . . Về sau, bò cạp tinh đổi cờ xí, đối ngoại tuyên bố thần phục với hầu yêu, lúc này mới bảo vệ lãnh địa."

"A?" Ác giao khẽ cười cười: "Nói tiếp đi."

"Sau cái thứ hai đầu hàng chính là săn báo tinh. Thuộc hạ cũng phái người đi điều tra qua. Nghe nói ngày đó bò cạp tinh đổi màu cờ sau, liền có người mật báo, nói là bò cạp tinh tự nhận đầu không lại săn báo tinh, vì vậy đầu hàng hầu yêu, nghĩ cỗ động hầu yêu cùng nhau vây công săn báo. Muốn biết được bò cạp tinh cùng săn báo tinh từ trước đến nay không hòa thuận, cái này thường xuyên qua lại. . . Cuối cùng, săn báo tinh quyết định thấu qua quan hệ tìm được rồi hầu yêu quân sư, đưa lễ vật, cũng đổi cờ xí, đáp trên yêu hầu tuyên."

"O?" Ác giao cười đến canh hoan: "Có ý tứ, nói tiếp đi."

"Cái thứ ba là ngốc ung tinh, cũng là nhận được tin tức. Nói là săn báo tinh thềm thường hấn hai cái tiểu thiếp đã lâu, bò cạp tinh nghĩ roi thiếu nợ hấn trưởng không trả, tại giựt giây hầu yêu. . ."

"chờ một chút." Ác giao thả ra trong tay ngọc như ý, chỉ đứng người đây, như có điều suy nghĩ mà hỏi thăm: "Trước sau hàng phục thủ lĩnh, chung có bao nhiêu cá?"

"Cho tới bây giờ, cùng sở hữu chín."

"Chín? Đều là như thế trên đùa?"

"Đều là như thế. Minh một bộ thâm một bộ, phóng sương mù, rơi vãi máu gà, lợi dụng tất cả thủ lĩnh trong lúc đó mâu thuẫn chế tạo các loại nghe đồn, lại thừa cơ mà vào. Thủ đoạn này chưa nói tới cao minh, nhưng quả thật có hiệu."

"Sách sách sách sách." Ác giao ngồi loát chính mình này phiêu dật long tu, giáo hoạt địa nở nụ cười: "Như vậy xem ra, cái này hầu tinh thật đúng là giáo hoạt được có thể a. Lần trước gặp mặt thời điểm, ta làm sao lại không có nhìn ra?"

"Này hầu yêu bây giờ cũng bắt quá là làm cho bọn hấn thay đổi cờ hiệu, trên thực tế cũng không chính thức xác nhập. Huống hồ, thuộc hạ phỏng đoán trước, này thủ lĩnh thì ra là bách tại các loại nguyên nhân tạm thời trả hàng thôi. Đẳng mấy ngày nữa bọn họ biết rõ tình hình thực tế. . ."

"Không!" Ác giao chậm rãi lắc đầu, mím môi, cặp mắt kia cười thành một đường nhỏ: "Chiêu này cao, rất cao. Này thủ lĩnh, thực lực không có nhiều, tính tình lại là cũng không nhỏ. Yếu làm cho bọn hấn thực hàng, không động đao tử cũng không phải là dễ dàng như vậy chuyện tình. Có thể nếu là động dao nhỏ, chính là thu phục, thực lực cũng cần phải giảm bớt đi nhiều. Kết quả là, thu hoạch không có mấy. Có thể nếu để cho bọn họ trả hàng. . . Trước làm cho bọn hấn trả hàng, sau đó lại tìm cá thời cơ thích hợp, bức phản trong đó một đội, đến lúc đó một trấn áp, còn lại mấy cái bên kia cá trả hàng, tự nhiên thì biến thành thực hàng. Kể từ đó, ha ha ha ha. Xem ra, cái này hầu yêu cũng là sâu âm quyền mưu chi đạo a."

Con nai yêu tướng trên mặt thần sắc hơi ngẩn ngơ, chấp tay thờ dài: "Bệ hạ anh minh! Tấn Chi suýt nữa làm đại sự!"

Ác giao lười biếng địa phỉ con nai yêu tướng liếc, miễn cưỡng nói: "Theo ta trăm năm, ngươi cũng là học không ít. Chỉ tiếc a, bàn về quyền mưu, ngươi còn không phải cái này hầu yêu đối thủ."

Nghe được câu này, con nai yêu tướng trên người khải giáp hơi chân động, cúi đầu xuống.

"Đi a." Ác giao đưa tay chỉ vào con nai yêu tướng nói: "Đi, đem người vừa mới nói với ta, ghi thành một phong thư, đưa cho những cái này hàng phục hầu yêu thủ lĩnh. Sách sách sách sách, nếu thật làm cho hấn như vậy đi xuống đi, cứ như vậy thống nhất, đến lúc đó, ta chẳng phải là ít đi không ít niềm vui thú? A? Ha ha ha ha!"

"Tấn Chi tuân mệnh!"

...

Vào đêm, bữa tối qua đi, hầu tử liền ngồi dựa doanh khấu cây cột bên cạnh ngâm một cây cỏ lau ngắm phong cảnh.

Bây giờ hấn đã là cái này tiểu lều nhỏ khu một phương bá chủ, thủ hạ tùy tiện điểm thoáng cái cũng ngàn bả yêu tinh, nhưng như cũ tượng cá ** giống như địa không có nửa điểm cái giá.

Tiểu hồ yêu tại doanh địa trước đất trống chơi đùa. Sóc tắc đứng ở một bên khom người chờ đợi, vẫn không nhúc nhích.

"Ta nói, người có thể hay không đừng lão đi theo ta a?" Hầu tử có chút không nhịn được.

"Đại vương bên người không có người sai sử, như thế nào khiến cho?" Sóc cười hì hì tiếp nhận tiểu yêu đưa tới trà xanh, cho hầu tử đưa tới: "Mấy ngày nay thuộc hạ còn phân không mở thân, có thể xử dụng người vừa lại quả thực thiếu. Đại vương, không bằng sớm ngày thiết lập nội vụ phủ, cũng tốt phụng dưỡng đại vương hằng ngày bắt đầu cuộc sống hàng ngày a."

Tiếp nhận trà xanh, hầu tử nhấp một miếng: "Ta cho tới bây giờ sẽ không sai sử người nào."

Sóc cười khan hai tiếng, hướng phía cách đó không xa chơi đùa tiêu hồ yêu nhìn nhìn, khom người nói: "Đại vương, thuộc hạ có một chuyện không rõ."

"Nói."

Sóc nhìn coi tiêu hồ yêu, lại giương mắt nhìn trước hầu tử, cười hì hì hỏi: "Vị nào, đến tột cùng là đại vương nghĩa nữ, còn là chúng ta tương lai nương nương?"

"Phốc. . ."

Mới vừa vào khẩu trà lúc này phun ra sóc mặt mũi tràn đầy.

"Ngươi đang ở đây mò mẫm cái gì?"

Sóc luống cuống tay chân địa lau sạch lấy chính mình trên mặt nước trà: "Thuộc hạ không mù kéo."

"Cái này còn không có mò mẫm?"

"Đại vương đối với nàng đặc thù chiếu cố, này thuộc hạ hẳn là được biết rõ ràng đại vương trong nội tâm suy nghĩ, sau này cũng tốt theo lễ làm việc a!"

"Ta thật phục ngươi, cái đó quy củ nhiều như vậy?"

"Đại vương a, không quy củ không thành phương viên a. Thân phận chưa định, như thế nào làm việc?"

"Thân phận. . ." Hầu tử trên mặt thần sắc hơi thu thu, nhìn còn không có đem trên mặt nước trà lấy sạch sẽ sóc hỏi: "Lại là 'Nội vụ phủ' lại là 'Thân phận chưa định'. Ta nói, người hôm nay đây là, thoải lý hữu thoải a?"

Tùng thủ kia tinh lập tức mặt mày hớn hờ: "Rốt cuộc không thể gạt được đại vương a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Nói đi, hấn quỳ xuống, theo trong tay áo rút ra một phần quyền trục đưa đến hầu tử trước mặt: "Vạn sự khởi đầu nan, bây giờ đại vương thủ hạ lính đã qua ngàn, quân chế lại còn chưa định. Thuộc hạ cả gan phác thảo một phần, kính xin đại vương xem qua."

Tiếp nhận quyền trục, vuốt mở.

Cái này quyền trục là một phần quân chế phương án, ngoại trừ miêu tả một bức đầy đủ quân đội thể chế bên ngoài, còn tiến cử tương quan chức vị nhân tuyển.

Hầu tử ánh mắt cuối cùng rơi xuống giám quân một lan.

Phía trên này hết thấy xuất hiện chức vị đều tiến cử tương quan đám người, tỷ như lão Bạch viên bị tiến cử cá lương thảo đồ quân nhu đại tướng, đại giác tất bị tiến cử cá tiên phong đem. Duy chỉ có cái này giám quân một lan chạy xe không.

Lại nhìn kỹ, phát hiện phía trên này lại không có sóc tinh danh tự.

Hầu tử thoáng cái sáng tỏ.

Hàng này, nên là muốn cho hầu tử chính thức thừa nhận địa vị của hấn a. Còn là giám quân? Quả thật là dưới một người trên vạn người a.

Đang lúc hầu tử còn không có hiểu rõ ràng trả lời thế nào cái này sóc tinh thời điểm, xa xa một con yêu khí đặc hơn yêu tinh hướng phía hầu tử đã đi tới.

Đến cách xa nhau mười trượng cao thấp địa phương, này yêu tinh đột nhiên thân hình nhoáng một cái, hóa thành một bạch y nữ tử.

Nàng nổi giận ùng ùng địa chăm chăm vào hầu tử, nổi giận quát nói: "Ta đưa cho ngươi ngọc giản? Vì cái gì không trở về lời nói?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 98: Phản

Chúng kiến hóa thành bốn tướng Dương Thiên thế tới hung hung bộ dáng, từng thử kia tinh lập tức cả kinh nói không ra lời.

Không chỉ là hấn, liên quan tại cách đó không xa chơi đùa tiểu hồ yêu, còn có doanh khẩu bốn phía tiểu yêu môn, từng người đều sợ cháng váng.

Dương Thiên đi nhanh hướng phía hầu tử đã đi tới, trợn mắt nói: "Ta đưa cho ngươi ngọc giản? Vì cái gì không trở về lời nói!"

Ngơ ngác nhìn trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ Dương Thiên, hầu tử cũng choáng váng.

"Tại... Tại đây."

Bối rối gian hấn vội vàng theo bên hông lấy ra cũng đã hỏng rồi ngọc giản đưa đến Dương Thiên trước mặt.

Một bả túm lấy ngọc giản phủ liếc, Dương Thiên trừng mắt hầu tử, tức giận nói: "Ngươi có biết hay không ta tại yêu tinh kia trong đồng tìm ngươi vài ngày rồi? Như vậy đồ vật trọng yếu, ngươi rõ ràng khó giữ được trông nom hảo?"

Nói đi, tức giận địa đem ngọc giản ở trong tay hướng trên mặt đất hất lên.

"Đó là... Ngoài ý muốn. Ha ha ha ha. Ngoài ý muốn..."

Hầu tử cười khan vài tiếng, phải liếc bị nện thành hai mảnh ngọc giản, lại vội vàng ngậm miệng.

Này sau lưng, vô số ánh mắt hội tụ tại trên thân hai người, kinh ngạc phi thường.

"Đây là có chuyện gì? Đại vương rõ ràng..." Sốc tinh sợ tới mức sau này rụt một bước, trong nội tâm cân nhắc trước cái này sẽ không phải là tương lai vương hậu a.

Hung ba ba mà hướng trước bốn phía đem ánh mắt tập trung tại trên người nàng tiểu yêu môn nhìn lướt qua, Dương Thiên thân thủ túm ở hầu tử, thẳng đem hắn kéo đến xa xa chỗ không có người: "Lập tức rời đi nơi này, cái này ác giao có vấn đề, nơi này không thể ngốc."

"Ta biết rõ ác giao có vấn đề."

"Vậy ngươi còn sống ở chỗ này?" Thoáng trì hoãn khẩu khí, Dương Thiên cắn môi, nói tiếp: "Ta hiểu rõ, ngươi là đang đợi ta. Tốt lắm, hiện tại ta đến, đêm nay chúng ta tẩu rời đi nơi này!"

Xa xa nhìn những cái này tiểu yêu liếc, hầu tử nói: "Không được, ta vẫn không thể đi."

Vừa nghe lời này, Dương Thiên lúc này nhăn đầu lông mày, kinh ngạc địa chăm chăm vào hầu tử xem: "Ngươi điên rồi sao? Ngươi có biết hay không nơi này là địa phương nào?"

"Ác giao cùng thiên đình thiết hạ bẫy rập sao. Ta biết rõ."

"Vậy ngươi có biết hay không ác giao đem những này yêu quái theo như đầu người bán cho thiên đình? Một con tiểu yêu một cái kim tinh, nạp thần

cánh yêu quái một con mười kim tinh! Luyện thân cánh thì giá trị cá ba trăm cá kim tinh! Lưu lại, ngươi thì ra là mười cái kim tinh giá!"

Hầu tử lập tức khẽ giật mình, trong đầu ông một tiếng vang thật lớn giống như bị vật gì đó nặng nề va chạm một chút, chân đắc trông rỗng.

Hắn chớp trông rỗng con mắt, chậm rãi há to miệng: "Bán... Bán cho thiên đình?"

"Nơi này là Lý Tĩnh khu trực thuộc, dưới tay hắn thiên tướng, tứ đại thiên vương một trong tăng trưởng thiên vương cùng ác giao đạt thành hiệp nghị." Dương Thiên ánh mắt sắc bén được đáng sợ: "Lưu lại, chỉ có một con đường chết!"

"Bả đồng loại... Bán cho thiên đình. Ta cho là hắn là vì tự bảo vệ mình..." Hầu tử cúi đầu xuống thì thào tự nói, sững sờ, này nắm tay nắm được khanh khách rung động.

Hiển nhiên, hắn còn là đánh giá thấp thế giới này hiểm ác trình độ.

Cái này ác giao, vậy mà đem đồng loại của mình theo như đầu người bán cho thiên đình. Hàng năm một trận chiến, bất quá là làm diễn trò a.

"Thì ra là thế, thì ra là thế... Ha ha ha ha." Hắn đột nhiên nở nụ cười, cười chua xót.

Này vào thành phí tổn, đúng là mua về mạng của mình. Ép khô sau, lại bán cho thiên đình.

Kẻ yếu mệt mỏi chạy trốn tứ phía sống tạm hậu thế, từ nơi này chút ít kẻ yếu trung thật vất vả lớn lên cường giả vậy mà...

Yêu cái này chủng tộc, quả thực là hết thuốc chữa.

Hắn chậm rãi lắc đầu.

"Hắn cần tự bảo vệ mình sao? Hóa thân cảnh tu vi, chỉ cần hắn chịu trốn, thiên đình muốn tìm hắn cũng khó khăn. Đây đều là những cái này Long tộc thói quen, những người này đều tham tài, không từ thủ đoạn vơ vét của cải, cho tới bây giờ đều không thể tin nhâm!" Dương Thiên lãnh mắt thấy hắn: "Cho nên, nghe ta, lập tức tự rời đi nơi này, nơi này gốc không được."

Do dự nửa ngày, hầu tử ngậm miệng ngẩng đầu lên nhìn một cái xa xa doanh địa, thấp giọng hỏi: "Có thể mang theo bọn họ cùng đi sao?"

"Người thực đương mình là bọn họ một thành viên rồi?"

"Ta không phải sao? Ta vốn chính là yêu, ta cuối cùng không đến mức nhìn xem... Nhìn xem bọn họ bị ác giao bán đi a."

Này chích ngực trước không thực tế mộng tưởng lão Bạch viên, cái kia thâm nghĩ yếu cá An Nhạc ở Đoản Chủy, muốn kết hôn cá công chúa đương lão bà lão ngư, yêu ngủ đại giác, còn có này chích tiểu hồ yêu.

Tổng không đến mức... Nhìn xem bọn họ bị cái kia ác giao long bán cho thiên quân, sau đó bị thiên binh cắt đầu lâu đi tranh công a?

Chậm rãi rất nhanh nắm tay, hầu tử hô hấp càng phát ra trầm trọng.

Phát giác được hầu tử thần sắc biến hóa, Dương Thiên lông mày hơi chau lên, mím môi, lược lược bình phục dưới hô hấp của mình, nói: "Ta không cùng ngươi biện vấn đề này, nhưng ngươi có nghĩ tới không có, mang theo bọn họ rời đi nơi này, ngươi nghĩ đi nơi nào?"

"Nơi đó đều so với nơi này cường. Trên người của ngươi có yêu khí, là để cho tiện tại nơi này hành tẩu đặc biệt làm cho a? Người có thể dẫu rời

trên người bọn họ yêu khí sao?"

"Có thể thì như thế nào?" Dương Thiên đem mặt hướng bên một bên ngưng mắt nhìn cái này tối như mực phương xa, lạnh lùng nói: "Thiên đình đại quân cũng đã xuất phát, hiện ở ngoại vi một đồng lớn tuần thiên tướng. Bọn họ đây là muốn thu nạp túi tiền ý tứ, cho dù người có thể dẫu rơi những kia yêu tinh yêu khí, như vậy một đại sóng, chạy không thoát đi."

Hầu tử mở to hai mắt nhìn: "Thiên quân... Xuất phát rồi?"

Đúng vậy a, sóc tinh nói mình đã đến đây không sai biệt lắm một năm. Một năm một lần, cũng nên là thời điểm...

"Cho nên ta mới vội vã như vậy, nơi này rất nhanh cũng sẽ bị Lý Tĩnh đại quân nghiêm mật không chế lại."

Ngơ ngác địa đứng giữa trời, hầu tử nháy mắt con người, run rẩy xoay đầu lại, hỏi: "Còn... Còn có vài ngày đến nơi đây."

"Nhiều nhất nửa tháng."

"Na Tra... Cũng tới sao?"

"Na Tra sẽ không đến, bởi vì lần trước chuyện tình bị bế quan, tạm thời ra không được."

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, cố gắng bình phục hô hấp của mình, quay đầu hướng phía doanh địa xem.

Lúc này, Dương Thiên đã đến tin tức cũng đã truyền khắp cả doanh địa, vô số tiểu yêu đều lên lút ghé vào rào chắn khẩu nhìn lên. Theo này yêu bày trung, hầu tử thấy được còng trước lưng lão Bạch viên đôi mắt - trông mong

địa nhìn qua hấn, thấy được mặt không biểu tình Đoản Chủy, thấy được thụy nhân mông lung đại giác.

Tiểu hồ yêu cũng ôm cầu xa xa địa đứng, nhìn qua hấn.

Nếu như bọn họ biết rõ, chính mình đang tại cùng Dương Thiên thảo luận nếu hay không vớt xuống dưới bọn họ rời đi chủ đề, nên hội nghị như thế nào...

Suy nghĩ rất lâu sau đó, hầu tử thân nhiên nói: "Không được, ta phải dẫn bọn hấn cùng một chỗ rời đi. Cái khác yêu ta không quản, nhưng có mấy ta phải mang đi."

"Người choáng váng sao?" Dương Thiên thanh âm thoáng cái cao tám độ: "Người biết người đang nói cái gì sao? Tựa như người vậy tính cách, người còn cứu cái rắm tước nhi a!"

"Vậy còn người? Người hận những ngày kia đem, hận ngọc đế sao?" Hầu tử cũng đề cao ngữ điệu: "Người nói bọn họ vô tình, này ta như vậy lại tính là cái gì? Ta cùng bọn họ có khác nhau sao?"

"Người ——! Không có thực lực hết lần này tới lần khác yêu học người khác sinh anh hùng! Ta không quản người!"

"Chỉ cần còn có cơ hội nên thử xem!"

Oán hận địa trừng mắt hầu tử, Dương Thiên cắn cắn môi từng bước một lui về phía sau, xoay người liền đi.

Đi ra năm trượng có hơn, nàng lại dừng bước, lẳng lẳng địa đứng, lồng ngực hơi phập phồng, hô hấp dồn dập.

Lẳng lẳng địa đứng hồi lâu, nàng chậm rãi rất nhanh nắm tay, quay đầu lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ hướng phía hầu tử dùng sức địa vút qua, hô: "Đột phá thời điểm ăn đi!"

Yên tĩnh trong bầu trời đêm, thanh âm của nàng quanh quẩn.

Kinh ngạc chăm chăm vào hầu tử, nàng chậm rãi xoay người, cũng không quay đầu lại địa rời đi, biến mất trong bóng đêm.

Rất nhanh trong tay hộp gỗ, hầu tử ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích mà nhìn xem Dương Thiên đi xa thân ảnh.

Sau lưng hắn, là vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chú hắn yêu tinh môn. Ánh mắt kia thật giống như một cây châm đâm vào hầu tử trong nội tâm.

"Chỉ cần còn có một tuyến hy vọng, nên thử xem."

"Lữ Thanh ——!" Hầu tử đột nhiên điên cuồng địa quát to.

Tùng thử kia tinh vội vàng hấp tấp địa chạy tới, quỳ rạp xuống đất:
"Thần tại!"

"Tự ngươi tốc độ hiện tại, còn có bao lâu tài năng thống nhất toàn bộ?"

"Toàn bộ... Toàn bộ?"

"Đúng, toàn bộ. Ngươi hiện tại tốc độ có điểm chậm."

"Cái này... Cái này còn chậm..." Sóc nháy mắt con ngươi, một hạt mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống: "Đại vương nan sát thuộc hạ. Thống nhất... Thuộc hạ nào có này năng lực a."

"Vậy ngươi có biện pháp nào có thể thống nhất sao? Ta là nói, rất nhanh thống nhất, tối vài ngày trong." Hầu tử đi vào doanh địa, trực tiếp đi về hướng trưởng phòng của mình.

Sau lưng, sóc hấp tấp địa đi theo.

"Nếu như đại vương chịu ra tay, cũng không phải toàn bộ không khả năng. Phải nhanh nhanh chóng thống nhất đơn giản hai cái điểm." Sóc đuổi ra hai chỉ: "Thứ nhất, chính là phải có thực lực, nếu không thực lực, chính là thống nhất cũng sẽ sụp đổ bị chiếm lấy. Điểm này, đại vương sớm đã có đủ."

"Thứ hai?"

"Thứ hai chính là thế lực, như bản thân không chuẩn bị thế lực, lẻ loi một mình, chính là thực lực có mạnh hơn nữa, cũng vô pháp rất nhanh thống nhất. Cái này hai người kiêm cụ, chỉ cần đại vương biểu hiện ra thực lực, lại thì dùng uy áp, những cái này thủ lĩnh tự nhiên đều bị hàng phục!"

Đang lúc này, Đoàn Chủ cùng lão ngu vôi vãi vọt lên tiến đến.

"Bất hảo! Bọn họ đến đây!"

"Ai tới rồi?" Hầu tử ngẩng đầu hỏi.

"Những kia thủ lĩnh, những này đó vài ngày hàng phục thủ lĩnh."

Phốc đông một tiếng, nguyên bản giữ tại sóc tinh trong tay quyền trục rơi xuống mặt đất.

Hầu tử trong nội tâm cả kinh, lúc này lạnh run sóc tinh nhìn lại:
"Chuyện gì xảy ra?"

Tùng thử kia tinh cúi đầu xuống, hai tay nắm cùng một chỗ bối rối địa thì thầm tự nói: "Không có khả năng a, sao biết... Bọn họ như thế nào lại nhanh như vậy phát hiện. Chẳng lẽ có người cố ý... Điều đó không có khả năng, này thủ lĩnh giúp nhau trong lúc đó căn bản là không tín nhiệm... Trừ phi... Trừ phi có một bọn họ đều tín nhiệm người..."

Không cần phải lại nghe tiếp, hầu tử nhớ tới lúc trước Đoàn Chủ đối sóc tinh thủ đoạn đánh giá —— hãm hại lừa gạt. UU đọc sách (. uukanshu.com) vẫn tự thủ phát.

Trong lòng hắn đã đại khái hiểu rõ rồi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Nhắc tới hành vân côn, hầu tử bước đi khoản chi cột buồm.

Xa xa, vô số cây đuốc tại hội tụ, huyền tiếng ồn ào ngập trời.

Xem tình hình, những cái này đều nhập vào hầu tử chín người thủ lĩnh nên toàn bộ viên xuất động đi.

"Giết này hầu yêu! Giết này hầu yêu! Hống hống ——! Giết hắn!"

Hầu tử mặt không biểu tình mà nghe này từ đằng xa truyền đến tiếng gọi âm ỉ.

"Làm sao bây giờ?" Đoàn Chủ cầm trong tay Trường Cung đuổi tới hầu tử bên người vội vàng mà hỏi thăm: "Chạy sao?"

Chỉ nghe hầu tử hừ lạnh một tiếng, dẫn theo hành vân côn bước nhanh đi về hướng doanh khẩu.

Gặp tình hình này, Đoàn Chủ, lão ngu, đại giác cũng vội vàng đi theo.

Đến doanh khẩu, đã thấy hầu tử quay đầu chỉ một ngón tay, hét lớn một tiếng: "Đều cho ta trở về! Bảo vệ tốt doanh địa, không cần phải đi ra!"

Hầu tử trên mặt thần sắc, là bọn hấn trước đây chưa từng gặp địa nghiêm túc.

"Là... Là!" Lữ yêu không khỏi ngơ ngác địa nhẹ gật đầu.

Xoay người, hầu tử một người hướng phía này cây đuốc hội tụ địa phương chạy đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 99: Tuyệt Cảnh

Bò cạp tinh, xà tinh, sấn báo tinh, ngọc ung tinh, cá chép tinh, hắc hùng tinh...

Chín chi nhân mã, các loại hình thù kỳ quái yêu quái giờ lên cao cây đuốc hội tụ đến cùng một chỗ, quý dị tiếng gào thét tại trong bầu trời đêm quanh quần, hỏa quang chiếu rọi không trung.

"Ta muốn cho hấn hồn đản ném thử ta độc châm lợi hại! Khanh khách khanh khách... Rõ ràng coi chúng ta là giống như con khi đũa giỡn!" Bò cạp tinh quơ cái đuôi của mình rống giận.

"Tê tê, chính là tư thành mảnh nhỏ cũng không đủ! Tê tê, cái này hầu thăng nhãi con, khuya hôm nay, tất yếu công hãm hấn doanh trưởng! Tê tê..." Xà tinh phun ra nuốt vào trước lưỡi ồn ào.

"Hồng hồng —— còn có này con tùng thử tinh! Nhất định đừng cho hấn chạy trốn! Rống ——" hắc hùng tinh gõ trước bộ ngực rít gào.

Hơn một ngàn yêu quái hội tụ cùng một chỗ đông nghịt một mảnh, đối với bị diêu được đỏ bừng bầu trời đêm rít gào, trong lúc nhất thời tiếng giết rung trời.

Cả bình nguyên lực chú ý đều bị hấp dẫn tới.

"Chuyện gì náo nhiệt như vậy a? Tại sao không gọi ta?"

Một cái lạnh như băng thanh âm đột nhiên truyền đến, chúng thủ lĩnh trên mặt biểu lộ thoáng chốc cứng đờ.

Nguyên bản ngập trời hét hò như là bị ngạnh sanh sanh ách dừng lại vậy, hư không tiêu thất.

Cả huyền não thế giới tựa hồ thoáng cái an tĩnh lại.

Bò cạp tinh chậm rãi chuyển động nhãn cầu hướng phía hậu tử doanh địa phương hướng nhìn lại, bao bọc vây quanh bọn họ tiểu yêu môn nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ.

Lối đi nhỏ cuối cùng, là một cái cô linh linh thân ảnh.

Hắn dẫn theo hành vân côn, xem hai bên tiểu yêu như không có gì, từng bước một mà hướng trước các bước đi, trên mặt tiểu dung.

Trên người linh lực ba động không hề áp chế, trái lại, hẳn tại lớn nhất hạn độ phóng thích!

"Đêm nay, là cái gì hoạt động? Như thế nào không mời ta?" Đem trong tay hành vân côn động trên mặt đất trên, một đường kéo túm, phát ra chói tai tiếng vang, cả kinh yêu tinh môn một hồi sợ.

"Hóa... Hóa thần cảnh!" Tất cả yêu tinh đều mở to hai mắt nhìn.

Như thế bành trưởng linh lực, phảng phát không đậy vậy, lại so với mới vào hóa thần cảnh tu giả đều muốn mạnh hơn vài phần.

Đây cũng là cực hạn Hành Giả đạo!

Hậu tử nụ cười trên mặt dần dần biến mất, đổi lại hung ác thần sắc.

"Nói a ——! Tại sao không nói ——!"

Một tiếng bạo rống, tất cả yêu tinh đều cảm giác được trái tim của mình bỗng nhiên đánh cược một lần.

Bốn phía tiểu yêu môn phảng phát nhanh chóng thối lui thủy triều vậy lờ ra một trượng có hơn, từng chích nháy mắt con người ánh mắt lập loè, hoảng sợ rất nhanh vũ khí trong tay.

Hầu tử nở nụ cười, vẫn nhìn cái này hơn một ngàn yêu chúng cười lạnh.

Tiếng cười kia chậm rãi truyền bá ra đi, trở thành trong bóng đêm duy nhất giai điệu, nhịp điệu, làm cho người ta sợ.

Không có một con yêu quái dám đi theo hấn cười, thậm chí không có một con yêu quái dám lên tiếng.

Bọn họ đều ngừng lại rồi hô hấp.

Hầu tử kéo theo hành vân côn, từng bước một hướng phía có chút bối rối các đi tới: "Như thế nào? Vừa mới dừng khí chạy đi đâu rồi? Không phải muốn giết ta sao? Gọi lớn tiếng như vậy, không phải là gọi cho gia nghe sao? Ta hiện tại cho các người cơ hội, cho... Các người mỗi một cái cơ hội."

Hấn nhếch môi cười, đi được rất chậm, chậm có đầy đủ thời gian làm cho trước mắt nhóm người này yêu quái tinh tế địa nhám nháp cái gì gọi là sợ hãi.

Sấn báo tinh há to miệng quát: "Người... Người dám đùa giỡn chúng ta..."

Vốn là chất vấn, có thể chẳng biết tại sao, lại nhiều vài phân run rẩy, lời nói đến mặt giờ, càng là liền nghe đều nghe không rõ sở.

Hầu tử nhìn hấn, duỗi dài lỗ tai: "Lớn tiếng điếm, ta nghe không được. Muốn hay không đến tai ta bên cạnh mà nói. Ha ha ha ha."

Này sẵn báo tinh cả kinh, bỗng nhiên lui về sau một bước.

Cái này vừa lui, chúng thủ lĩnh đồng loạt địa lui về sau đi.

Đi đến cùng những cái này các cách xa nhau ba trượng địa phương, hầu tử đứng vững, dựng hành vân côn ngẩng đầu lên cười nói: "Như thế nào? Không phải còn muốn công của ta doanh trưởng sao? Hiện tại ta một mình đi đến các ngươi trước mặt, ngược lại sợ? Ngược lại sợ ư ——!"

Một tiếng bạo rống phía dưới, yêu tinh môn đồng loạt địa thối tản ra.

Bò cạp tinh bàng hoàng trước, đi phía trước bước nửa bước, run rẩy nói: "Ngươi... Ngươi đừng quá kiêu ngạo!"

Nói xong, lại sợ hãi địa lui về phía sau.

"A?" Khóe miệng hơi giơ lên, hầu tử lệch ra cái đầu, có chút hăng hái địa nhìn bọn họ: "Các ngươi không chủ động báo danh, ta nhưng tự chọn lấy."

Nói đi, hấn duỗi ra một tay, này đầu ngón tay chỗ hướng, một đám yêu quái đều lùi bước.

Cuối cùng, dừng ở hắc hùng tinh trước mặt.

Một chốc, hắc hùng tinh ngóc mắt, bên cạnh một loại yêu quái đều tản ra sợ mình cuốn vào trong đó.

Vòng vây nhanh chóng nghiêng, thoáng cái, ở giữa trên đất trống cũng chỉ còn lại có hắc hùng tinh cùng hầu tử.

Sau một lát tĩnh ngộ lại hắc hùng tinh xoay người bỏ chạy, thẳng chạy vào tiểu yêu bày trung cứng ngắc tùm ở hai cái tiểu yêu ngăn cản ở trước người mình mới thoáng an tâm.

Hầu tử trên mặt vui vẻ càng đậm, hắc hèn mọn địa nhìn này thấp thỏm bất an hắc hùng tinh liếc, lại đưa mắt nhìn sang một bên sấn báo.

Cùng hầu tử ánh mắt giao đối trong nháy mắt, sấn báo sợ hãi địa lui về phía sau, một cái lão đảo ngã nhào trên đất.

Bất đắc dĩ thở dài, hầu tử đem ánh mắt thu trở về, chạy xe không nhìn không có vật gì mặt đất, cười nói: "TỰU các người này bang nhất gan phi loại, nên là có người giựt giây các người tới a."

Nói đi, hắc nhếch môi, quay đầu nhìn về phía xa xa đèn đuốc sáng trưng ác long thành.

...

Hắc Long đầu tường, ác giao tay hơi run một chút, hai cây nhàn nhạt lông mi chen chúc thành chữ bát (八).

"Hắc ơ, còn thật thông minh a. Thú vị, thú vị. Đáng tiếc đêm nay đây là tay quá rác rưởi điếm." Ác giao thân thủ vuốt vuốt chính mình khóe miệng chòm râu: "Nếu có thể có cường một điếm đối thủ thì tốt rồi, có thể càng đặc sắc một điếm. Nếu không... Tấn Chi, người đi?"

"Cái này..." Đứng ở một bên con nai yêu tướng thân hình khẽ run lên, vội vàng quỳ xuống.

"Ta nói đùa, đừng lo lắng. Ha ha ha ha." Thật dài thở dài, ác giao chu môi nhú mày lắc đầu, nói: "Nếu không, ta gia cá rót. Nếu ai có thể nắm bắt cái này hầu yêu, ta liền chuẩn hắc vào thành ở lại, chỉ là một cái danh ngạch

nha. Trái lại, như bình minh lúc cái này hầu yêu như trước sừng sững, cái này danh ngạch liền thuộc về hắn."

"Thuộc hạ cái này đi thông truyền!"

...

Một con con dơi tinh theo đầu tường bay lên, một đường lướt đi đến hầu tử đỉnh đầu xoay quanh trước, hô: "Giao ma vương có lệnh! Giao ma vương có lệnh! Tối nay ai chế trụ hầu yêu, ai là được vào thành ở lại! Chỉ hạn một người! Như bình minh lúc, hầu yêu vẫn đứng vững không ngã, tắc hầu yêu thắng, cũng có thể vào thành ở lại!"

Thanh âm kia rơi vào mỗi một chích yêu quái trong tai, coi như cho mỗi một con yêu quái đều đánh thuốc kích thích vậy.

Lập tức, yêu bày trung vang lên tiếng gầm.

Bọn họ từng chích nguyên một đám, đều mở to che kín tơ máu con mắt chăm chăm vào hầu tử, dồn dập địa hô hấp lấy.

Từng giọt nước bọt theo sắc nhọn hàm răng tích rơi trên mặt đất.

"Chỉ cần... Chỉ cần chế phục hắn... Liền có thể..."

Nguyên bản rủ xuống vũ khí bị một lần nữa giơ lên, căng thẳng cơ nhục hơi run rẩy lên.

Trọng thương phía dưới, ý chí chiến đấu tại hừng hực thiêu đốt!

"Hừ, đều điên rồi." Hầu tử trên mặt chậm rãi hiện lên một tia khinh miệt tiểu dung: "Một đám thùng com."

"Giết ——! Năm bắt hầu yêu!"

Rung trời tiếng giết trung, vô số yêu quái vai sóng vai khuỷu tay cũng khuỷu tay hướng phía hầu tử mạnh vọt qua.

Rất nhanh trong tay hành vân côn, giảm thấp xuống dáng người, hầu tử cắn chặt răng, dốc hết toàn lực hướng phía một bên quét tới.

Lập tức, này giống như hồng thủy loại yêu tinh coi như lật lên hạt ngũ cốc!

...

Trong doanh địa yêu quái môn sợ hãi mà hướng rào chắn ngoài nhìn quanh.

Bọn họ xa xa mà nhìn xem, hoảng sợ mà nhìn xem cái kia ngày bình thường lãnh giống như nhanh băng đồng dạng hầu tử điên cuồng địa gào rú, toàn thân là huyết địa đi xuyên qua yêu nước lũ bên trong, tựa như thị huyết chiến thần ngạnh sanh sanh khiêng ở nước lũ tẩy trừ.

Khủng bố tiếng gào thét vang vọng mỗi khắp ngõ ngách, này là đến từ linh hồn gào rú.

Tiểu hồ yêu kéo kéo Đoàn Chủ góc áo: "Đoàn Chủ ca ca, các người, vì cái gì không đi cứu hầu tử ca ca?"

"Hắn, để cho chúng ta thủ doanh."

"Vậy các người sẽ không đi cứu bọn họ sao?" Tiểu hồ yêu cắn môi, hai giọt nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh.

Lời này làm cho Đoàn Chủ không phản bác được.

Hầu tử là vì bọn họ mới lưu lại, cái này trong lòng của hắn so với ai khác đều tinh tường. Chính là sự tình nào thành như vậy, bọn họ có bản lĩnh

giúp hầu tử sao?

Chính là... Không có, liền có thể không giúp sao?

Thân thủ vượt qua gương mặt, lạnh run địa theo bên hông túi đựng tên rút ra một mũi tên, khoát lên Trường Cung trên.

"Người muốn làm gì?" Một bên lão ngu hoảng sợ địa nhìn qua hẳn.

"Ta... Ta đi giúp hầu tử." Đoàn Chủ vượt cánh bay lên.

"Người có khả năng sao? Người đi tìm chết sao?"

"Chết rồi cũng so với nhìn xem hầu tử chết hảo!" Đoàn Chủ cao cao địa lướt trên, mao đủ sức mạnh, hướng phía loạn trong quân trận lướt đi mà đi.

"Người một kẻ ngu!" Cẩn rằng, lão ngu một cước đạp nát rào chắn, dẫn theo đại đao xông tới.

"Ta cũng vậy đi." Đại giác hừ một tiếng, dẫn theo búa cũng muốn theo sau, lại bị lão Bạch viên ngăn lại.

"Người không thể đi, người ở nơi đây phòng thủ, trong doanh địa tổng yếu có người phòng thủ. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " cú đầu xuống, lão Bạch viên đưa thay sờ sờ tiểu hồ yêu đầu: "Người đi theo đại giác ca ca giữ nhà, chờ chúng ta trở về."

"Ừ." Tiểu hồ yêu nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Thao nâng một thanh dài đao, lão Bạch viên hướng phía sau lưng tiểu yêu hét to nói: "Tuổi nhỏ lưu lại, những thứ khác theo ta đi!"

"Hảo ——!"

Hơn mười bả hình thù kỳ quái vũ khí bị giơ lên cao cao.

Trong đêm tối, một ít bọn quần áo tả tơi tiêu yêu giơ lên cao vũ khí chạy ra khỏi doanh địa, liều mạng địa đi nhanh, tựa như phác hỏa con bướm bướm.

Nhìn qua này gào khóc khiến trách đi xa tiêu yêu môn, quay đầu lại nhìn nhìn phía sau mình còn sót lại không đến sáu con người già yếu, lại ngẩng đầu cùng đại giác liếc nhau một cái.

Thân cao bắt quá ba thước sóc tinh sâu hít một hơi thật sâu, vứt bỏ nắm trong tay quyền trục, từ trên mặt đất nhật lên một bả gỏi sét đoản đao, xoáy lên ống tay áo, giật ra cuống họng hô lớn nói: "Đại vương, chịu đựng! Thần tới cứu giá a ——!"

Hô bãi, mở ra nhuyển nằm sấp nằm sấp hai chân cô linh linh địa đi theo.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 100: Nghiền Nát Mộng

Trong bóng đêm, Nguyệt Triều lẳng không phi hành tại vạn trượng trên không trung.

"Nên nơi này a. Ai, thật vất vả mới từ mệnh bài trên nhìn lên đến tôn sư thúc vị trí."

Lặng lẽ lau mồ hôi, thân hình của hắn bắt đầu bỗng nhiên rơi vào trong tầng mây.

Đội đến mây mù tán đi, con mắt đập vào mi mắt đúng là giống như chiến trường loại một màn!

Đại địa biến thành huyết hải dương, đông nghịt một mảnh yêu quái tiếng giết rung trời, tùy ý vút bỏ hỏa tại mãnh liệt trong đêm không tiếng động địa thiêu đốt lên.

Nguyệt Triều mở to hai mắt nhìn, thấy rõ trong vòng vây người.

"Tôn... Tôn sư thúc? Đây là chuyện gì xảy ra?" Hắn cả kinh rất nhanh giấu ở trong ống tay pháp khí.

Trước mắt yêu quái, nguyên một đám thần sắc đều đã kinh vạn vạn, trong lòng bọn họ có vô hạn sợ hãi, nhưng như cũ gằm thét, không muốn sống mà hướng trước hầu tử nhào tới mà đi.

Đây là cơ hội, sống sót cơ hội, chỉ cần có thể vào thành...

Lúc này trảng cảnh, dùng cối xay thịt để hình dung đều hào không đủ!

Những này tôi đa cũng liền nạp thần cảnh yêu quái, thất vọng được liền kiện pháp khí đều không có.

Dù cho ngẫu nhiên một cái luyện thần cảnh yêu quái cũng không hiểu được pháp thuật.

Đối với bọn họ mà nói, bọn họ duy nhất vũ khí liền là thân thể của bọn hắn —— yêu tộc cường hoành thể lực —— bọn họ cũng không có hữu hiệu khắc chế hầu tử thủ đoạn, có thể bọn họ như trước cố chấp đi về phía trước, cố chấp địa chạy nước rút, chỉ vì này hư vô mờ mịt, sống sót cơ hội.

Đối tại thế giới này mà nói, bọn họ cho tới bây giờ đó là sống tại biên giới quân thể, nhỏ bé được có thể bỏ qua. Cái kia mệnh giá rẻ được có thể dùng để làm giao dịch.

Yêu nước lũ bên trong, hầu tử cũng đã giống như một con triệt để dã thú, gào thét tả xung hữu đột, quơ hành vân côn đem từng chích yêu quái quét bay!

Dưới chân thi thể dần dần lũy cao.

"Hưu hưu hưu hưu —— "

Liên tiếp tiếng xé gió —— là ngọc ung thần xạ thủ, hơn mười mũi tên hướng phía hầu tử gào thét mà đi!

Một bả túm ở bên cạnh một con yêu quái, đưa hắn trở thành cái thuẫn giơ lên cao cao, trong nháy mắt là được con nhím.

Tại hầu tử bên người , càng là có ba năm danh yêu quái trực tiếp trúng tên ngã xuống đất, yêu tinh môn hoảng sợ địa tản ra.

"Những này... Vương bát đản... Khái khái..." Hầu tử nuốt nhỏ nước miếng, nặng nề mà thở hào hển, một vòi máu tươi theo phần môi chậm rãi nhỏ.

Rất nhanh hành vân côn, hấn trên mặt tiểu dung, nhìn chung quanh lữ yêu.

Trên trán gân xanh kịch liệt đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, cảnh tượng trước mắt dần dần có chút hoảng hốt.

Cánh tay trúng một đao, lỗ hồng không sâu, nhưng còn không có cảm máu.

Vai trái bị lang nha bổng đập trúng, thương thế không rõ, nhưng chỉ cần vừa động đứng lên, chính là kịch liệt đau nhức.

Đùi bộ tựa hồ bị cái gì trát đến, có một loại ần ần run lên cảm giác. Tựa hồ là... Trúng độc.

Một giọt máu tươi theo cái trán chảy xuống, rót vào con mắt.

Hầu tử bỗng nhiên trong nháy mắt, cắn răng, gất gao chăm chăm vào lữ yêu, một loại kỳ dị tiểu dung tại trên mặt trán lộ.

"Tự giết lẫn nhau... Ha ha ha ha, hảo, hảo, rất tốt! Gia gia ta hôm nay tựu với các ngươi đánh tới đây!"

Tiếng cười thê lương tựa một đóa sóng gợn loại khuếch tán ra, tựa như ma chú loại kích thích chỗ có yêu quái tâm thần.

Xoay quanh trên trời thần xạ thủ quân đoàn cũng đã một lần nữa đáp nổi lên tên, chỉ chờ hầu tử thác loạn gian đến sửa mái nhà dột.

Mặt đất lũ yêu đều lui bước ra một trượng có hơn, lại còn không cam địa giới vũ khí, chờ vòng tiếp theo đột kích.

...

"Hảo ——! Hảo!" Ác long đầu tường, ác giao hô lớn một tiếng đứng lên, mặt mày hớn hờ địa vỗ tay: "Đặc sắc, ha ha ha ha, đặc sắc! Không sai!"

Nhìn xem trên đất thi thể, hắc thôn thức nói: "Quý là mắc tiền một tí, nhưng giá trị, ha ha ha ha. Đúng hay không?"

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hắc nhìn một bên con nai yêu tướng: "Như thế nào? Thực lực này! Ha ha ha ha. Nạp thần cảnh thì có thực lực này, hiếm có a, ha ha ha ha!"

Con nai hồ thẹn địa cúi đầu xuống: "Thuộc hạ mặc cảm."

...

"Đây là..." Nguyệt Triều không khỏi há to miệng: "Cái này nên làm cái gì bây giờ? Tiếp tục như vậy..."

...

Xa xa, một chi cô linh linh đội ngũ bắt đầu hướng phía vòng vây đột nhập.

Lúc này cũng đã điên cuồng yêu tinh môn đem tất cả lực chú ý đều tụ tập tại hầu tử trên người, đột nhiên xuất hiện công kích, lại là thu được đến không tưởng được hiệu quả.

Chỉ là, này bắt quá là một chi tiểu đội ngũ, giống như đầu nhập mặt hồ cục đá chỉ có thể hù dọa một hồi sóng gợn, nhưng không cách nào mang đến càng nhiều.

Ở sau người tiếng gào thét dưới sự kích thích, lại một vòng mới đột kích bắt đầu rồi.

Những kia yêu tinh điên cuồng địa gầm thét, hướng phía hầu tử vọt tới.

Lại là hơn mười mũi tên mũi tên phá không mà đến, không khác biệt địa loạn xạ.

Hầu tử mở ra chân, phát hiện chân trái của mình cũng đã sử không được kính, một cái mụn nhọt thiếu chút nữa quyết ngã xuống đất.

"Không xong!"

Đang lúc này, phá không mà đến tên giống như xuất tại nhìn không thấy trên tường đều gãy thành hai nửa.

Trên đùi một hồi thư thích cảm giác truyền đến.

Một con phi trùng rơi xuống hầu tử trên vai.

"Ta không thể hiện thân, nếu không ác giao nhất định sẽ ra tay."

"Là ngươi?" Hầu tử hơi kinh hãi.

"Không phải ta còn có thể là ai? Ngươi ngốc tử, hỗn đản! Đầu óc ngươi có bệnh sao? Dựa vào cái gì liều mạng phải cứu những cái này tiểu yêu, ngươi có biết hay không sẽ liên lụy ta a? Gặp gỡ ngươi thật sự là ngã tám đời nắm mốc!"

"Cám ơn ngươi... Dương Thiên."

Lại là một hồi sinh tử chém giết bắt đầu rồi.

...

Nguyệt Triều do dự mà, sờ lên giầu ở trong tay áo Phong Linh úy thác phong thư, nuốt khô nhỏ nước miếng, cuối cùng còn là hóa thành một con phi trùng ẩn vào ánh trăng bên trong.

...

Yêu trong hải dương, hầu tử phảng phát một tòa đảo đơn độc vậy.

Không trung tên không hề bắn ra đến hắn, miệng vết thương tràn ra máu tươi bị ngừng.

Phảng phát hóa thân ma thần vậy, hắn rống giận, găm thét, bắt đầu hướng phía đội ngũ phương hướng đẩy mạnh.

Tại Dương Thiên trợ giúp hạ, nơi này, không có bất kỳ một cái yêu quái có thể ngăn cản cước bộ của hắn.

Nhưng mà , càng nhiều nhận được tin tức yêu quái đang theo trước nơi này hội tụ. Ban thưởng quá mức mê người, cả bình nguyên đều sôi trào.

"Cái này lại là chuyện gì xảy ra?" Ác giao ngồi ngay ngắn ở trên đầu thành loát long tu, nghi hoặc mà nhìn xem phảng phát rơi trong huyết trì hầu tử thân ảnh: "Luyện thần cảnh? Không phải... Chẳng lẽ lại là trên người còn có bảo vật gì? Ừ... Đây cũng không kỳ quái, hắn sư phó phỏng chừng nên vị tiên nhân mới là. Cũng tốt, bằng không ta như thế nào giá trị hồi giá vé, ha ha ha ha. Người nói đúng hay không?"

Kịch liệt chém giết trung, hầu tử rút cục cùng lão Bạch viên bọn họ hội họp.

"Các người ra ngoài làm gì?"

"Chúng ta không thể nhường người một người chiến đấu!"

"Các người đả mạt ngu xuẩn này! Ha ha ha ha! Yếu cùng chết sao?"

"Cùng chết... Cũng tốt." Lão Bạch viên đột nhiên nói.

Lập tức, tất cả mọi người nở nụ cười.

Nhỏ hẹp trong vòng vây, cái này chi cũng đã trăm ngàn lỗ thủng đội ngũ chen đến cùng một chỗ, cười ha ha.

"Giết ——!"

Đứng hàng ngược lại hải yêu quái quơ binh khí hướng phía bọn họ lao qua.

...

"Ai nha, thật sự là cảm động a, máu tươi hữu tình. Ha ha ha ha." Ác giao ngồi ở đầu tường, đón Bắc Phong, cười quý dị: "Ta thích nhất thể mỹ chuyện xưa. Tốt nhất chết lại vài cái, này tài năng lưu truyền rộng rãi. Sách sách sách sách. Tấn Chi, nhớ kỹ, đem bọn họ mỗi một câu đều nhớ kỹ, ha ha ha, quay đầu lại sắp xếp cá kịch để cho ta dư vị xuống."

...

Một đội nhân mã, dần dần bị này ba đào mãnh liệt nước lũ bao phủ.

Thiết huyết đan vào cảnh tượng trung, hầu tử chứng kiến Đoãn Chủy trúng tên vẫn lạc, chứng kiến lão ngu được tôn sùng ngược lại chà đạp, chứng kiến lão Bạch viên bị cởi một cánh tay nhưng như cũ phí công địa huy vũ vũ khí trong tay, chứng kiến Lữ lục quả nhào tới tại một con yêu quái trên người gắt gao cản lối tai của hắn.

Chứng kiến này từng chích quen thuộc tiêu yêu bị lạnh như băng vũ khí tư thành mảnh nhỏ.

Chúng kiến này một đôi con mắt, trong đêm tối tuyệt vọng địa khóc.

Chúng kiến tất cả, đáng thương, cận tồn, nhỏ bé không đáng kể mộng tưởng tại trong nháy mắt bị sự thật nghiền thành bụi phấn.

Tâm mắt của hấn dần dần mơ hồ, một khắc đó, hấn si ngốc địa cười.

"Kiếp sau đầu thai, đương cái gì cũng tốt, nhớ rõ không cần phải lại đương yêu."

Đương thế giới này đối với người mà nói, tàn khóc được chỉ còn lại có huyết cùng lệ thời điểm, như vậy người có khả năng làm, chính là cầm lấy vũ khí của người, phục vụ quên mình đi vật lộn đọ sức.

Hoặc là kiêu ngạo mà còn sống, hoặc là bi tráng địa chết.

Tại đây lạnh như băng trong đêm, cái này chích tuyệt vọng hầu tử điên cuồng địa la lên, cô đơn đơn địa, dùng hết toàn lực quơ hành vân côn tại máu tươi trung xuyên toa, không ngừng kêu rên.

Một con, hai con, ba con, năm chích, mười chích, trăm chích, đến cuối cùng, liền chính hấn đều không nhớ rõ chính mình đến tột cùng giết nhiều ít đồng loại.

Này lần lượt từng cái một vụn vụn mặt đều thật sâu khắc sâu vào trong óc, giống như kiểu ác mộng lái đi không được, làm hấn càng thêm điên cuồng.

Thời gian từng điểm từng điểm địa trôi qua, như trước không ai có thể cận thân, như trước không ai có thể ngăn cản. Từng cái phóng tới trước yêu tinh đều bị hấn chà đạp tại dưới chân.

Phảng phất có được vô cùng vô tận địa lực lượng vậy, vô luận bị nhiều đả thương nặng, hấn đều như trước đứng thẳng.

Một bả loan đao theo vai của hấn xẹt qua.

Một chi Lư Tinh chùy nặng nề mà đánh vào hậu tâm.

Một thanh trường thương đâm xuyên qua bụng.

...

Có thể hấn như trước tại chiến đấu, như trước ương ngạnh địa chiến đấu, một khắc không ngừng.

Thẳng đến thân thể trên hiện đầy vết thương, lông tơ bị máu tươi sũng nước. Thẳng đến đã tiêu hao hết tất cả khí lực, hấn dựng hành vân côn cô đơn đơn địa đứng ở thi thể chông chát mà thành trên gò núi, đón gió.

Trái tim kịch liệt địa đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, máu tươi dũng mãnh vào kinh mạch, hấn lạnh run hai tay, cũng rớt cuộc cầm không được hành vân côn.

Có lẽ chỉ cần lại một vòng đột kích, lại một vòng chạy nước rút liền sẽ...

Có thể đây chẳng qua là có lẽ.

Tất cả yêu quái đều bị một màn này chấn trụ, bọn họ ý chí chiến đấu tại đây dài dòng buồn chán, huyết sắc ban đêm trung đã bị qua đi hầu như không còn, lay dỉnh khôn cùng sợ hãi.

Từng bước một lui bước.

Bọn họ rớt cuộc không tin hư vô mờ mịt "Có lẽ" .

Nhìn qua này vô biên vô hạn chậm rãi lui bước yêu quái, hầu tử nở nụ cười: "Dương Thiên... Thực xin lỗi, liên lụy... Người. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Khái khái... Thực xin lỗi... Ta chính là một kẻ ngu."

Một vòi máu tươi từ miệng trung ho ra, lại dọa kia bang tử yêu quái bỗng nhiên lui bước.

"Đừng nói chuyện."

"Thực xin lỗi, ta chỉ sợ... Không cách nào tiếp tục cùng giao dịch của người. Khái khái khái khái..."

"Ta cho người đừng nói chuyện! Đừng nói chuyện! Người nghe không hiểu sao? Người nghe không hiểu sao?"

Linh lực cũng đã nghiêm trọng tiêu hao, nàng cũng đã thi triển không ra cái gì pháp thuật ngừng hầu tử trên trán này một vòi máu tươi.

Bây giờ nàng, bắt quá là dựa vào ý chí cường chống đỡ mới không có hiện ra nguyên hình.

Dương Thiên chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình có một ngày gặp đối một cụ dù cho tiêu hao tất cả linh lực cũng vô pháp ngừng máu tươi thân thể.

Nàng muốn khóc, chính là phi trùng không có nước mắt.

"Thực xin lỗi..."

Không có trả lời.

Sáng sớm dương quang cuối cùng xuyên thấu qua chân trời chảy vân xua tan hắc ám.

Ở đằng kia trong vầng sáng, hắt dần dần đi, mất đi ý thức...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 101: Đóng Băng

"Chúc mừng ngươi! Ngươi thắng! Ha ha ha ha. Người tới, dẫn hắn vào thành!"

"Dạ!"

...

"Nhất định phải cứu tinh hắn, cứu bất tỉnh, ta liền muốn mạng của các ngươi!"

"Chính là bệ hạ, thương thế của hắn quá nặng."

"Đó là người môn lo lắng vấn đề, ta đã thật lâu không có gặp được thú vị như vậy yêu quái. Nếu là chết rồi, các ngươi tự toàn bộ đều cho hắn đi chôn cùng!"

...

"Thương thế bắt đầu ổn định lại, chưa bao giờ gặp phải qua như thế ương ngạch sinh mệnh lực a. Nhanh, nhanh đi bẩm báo bệ hạ."

...

"Tôn sư thúc, ta là Nguyệt Triêu! Ngươi có thể nghe được ta nói chuyện sao? Dương Thiên sư muội được ta cứu, ngươi không cần lo lắng. Tốt lắm, có người đến, ta phải ly khai."

...

"Còn không có tỉnh? Không phải nói thương thế chuyển biến tốt đẹp sao? Các người dám đùa ta?"

"Bệ hạ thứ tội! Bệ hạ thứ tội! Thương thế xác thực đã chuyển biến tốt đẹp, nếu muốn kháng phục, còn cần một chút thời gian."

"A? Ta chỉ cho các người hai ngày thời gian, phải có thể xuống giường đi đi lại lại!"

"Chính là... Bệ hạ..."

"Làm không được sao?"

"Cái này..."

"Đã thành, ta hiểu được. Người tới, ném ra đi chém!"

"Bệ hạ! Bệ hạ! Bệ hạ tha mạng a! Bệ hạ tha mạng a!"

"Các người? Có thể hay không làm cho hắn trong hai ngày xuống giường?"

"Thần... Bọn thần nhất định đem hết toàn lực!"

...

"Hầu lão gia a, người tranh thủ thời gian tỉnh a. Người nếu không tỉnh, chúng ta này bang lão gia hỏa đều muốn mất mạng a."

...

Chậm rãi mở to mắt, mông lung trung, hầu tử cảm giác được chính mình nằm tại lụa biên chế mà thành trên đệm chăn.

Tráng lệ trong phòng, vài cái quần áo hoa lệ nữ yêu vãng lai bận rộn trước.

Hốt hoảng trung, hấn tựa hồ lại nhìn thấy lão Bạch viên cô đơn ngồi ở trên mặt đá coi như một cái lão nông vậy đầy mặt khuôn mặt u sầu, phảng phất lại nghe thấy hấn nói: "Thiên đình không đợi thấy bọn họ, như chúng ta cũng không trông nom, này đương yêu chẳng phải là quá đáng thương?"

Nghe thấy hấn nói: "Đương yêu cũng đã đủ rồi đáng thương, vì cái gì còn muốn tự giết lẫn nhau?"

Trong hoảng hốt, hấn tựa hồ lại trông thấy Đoản Chủy bụm lấy ngực đối với hấn la lên: "Chỉ cần có cơ hội, chỉ cần có cơ hội chúng ta nên thử xem!"

Hấn gắt gao cắn răng.

Tựa hồ lại trông thấy lão ngư nắm tay của hấn nói muốn lấy một cái công chúa đương lão bà.

Tựa hồ lại nhìn thấy này chích chua hủ sóc tinh đặc ý hướng phía hấn tranh công.

Vô số hình ảnh trong đầu hiển hiện, này lần lượt từng cái một quen thuộc mặt, bề bột phấn.

Hấn gắt gao cắn răng.

Trong lồng ngực một hồi kịch liệt đau nhức truyền đến, máu tươi phun vãi ra, nhuộm đỏ lụa mỏng la trướng.

"Hấn tỉnh! Hấn tỉnh!"

"Nhanh! Nhanh! Đi thông tri bộ hạ."

Chu vi người đến người đi, những cái này mặc trường bào màu đen yêu tinh nguyên một đám mặt mày hớn hở, thật giống như nhặt được một cái mạng đồng dạng.

Ác giao đến đây, hấn xa xa địa đứng, cao hứng bùng bùng thuyết một đồng cái gì, có thể hầu tử một câu cũng không nghe thấy.

Thế giới của hấn cũng đã yên tĩnh được giống như tử vong vậy, không có nửa điểm thanh âm, chỉ còn lại có trầm mặc.

Trợn tròn mắt, hấn ngơ ngác địa nhìn qua treo ở trên trần nhà nhuộm đỏ la trướng, từng giọt nước mắt ngăn không được địa chảy xuống.

Dương quang xuyên thấu qua song sa chiếu vào hấn trắng bệch trên mặt, vô hạn trong tuyệt vọng, một tia hàn băng tại mặt của hấn trên ngưng kết.

Mặt trời lên mặt trời lặn, suốt hai ngày, hầu tử tích nước không tiến.

Một ít chúng hắc y yêu quái đều cuống đến phát khóc.

Thẳng đến ngày thứ ba, chính hấn ngồi dậy, bắt đầu trái ngược lúc trước địa ăn cơm.

Mở ra trên người băng vải, thay nữ yêu đưa tới mới tinh màu đen khái giáp.

Trên người thương còn không có khối hấn, chỉ cần nhẹ nhàng vừa động, chính là khôn cùng kịch liệt đau nhức.

Có thể mặt của hấn trên lại nhìn không được một tia đau đớn, hành động như thường, này thân sắc lạnh như băng đến làm cho người phát sợ.

Mặc này màu đen khải giáp, đầy lẩy cao cao hạt vũ, nắm hành vân côn, hấn yên tĩnh địa theo dẫn đường yêu tinh đi ở trống rỗng hành lang trung.

Đi đến sàn đấu, chứng kiến ngôi ngay ngắn ở trên đài cao ác giao.

"Ngươi cuối cùng có thể rơi xuống đất. Ha ha ha ha, không sai, không sai, không uổng phí ta một phen tâm tư."

Một quyền nặng nề chũy tại ngực của mình giáp trên, hấn gọn gàng địa quì xuống: "Tham kiến bệ hạ!"

Nhìn thấy một màn này, ác giao không khỏi hơi ngẩn ngơ, sau một lát, thần sắc hưng phấn dào dạt: "Hảo! Rất tốt! Quả nhiên thức thời! Có thể tạo chi tài!"

Nói đi, vẫy tay: "Dẫn tới."

Hầu tử sau lưng, thành phiến trụ đứng yêu binh nhanh chóng trọng chỉnh trận hình mở ra một cái lối đi nhỏ.

Lối đi nhỏ cuối cùng, hai con tiểu yêu áp trước từng chích còn lại một cái cánh tay khi trắng.

"Ta nghe nói, ngươi cũng không phải nguyên bản đội ngũ lĩnh tụ. Nhân loại thường nói trung thần không sự hai chủ, hôm nay, ta yếu ngươi ngay trước mặt ta giết ngươi nguyên lai lĩnh tụ. Giết hấn, từ nay về sau, ngươi chính là ta khí trọng nhất thuộc cấp!" Ác giao sách sách nở nụ cười: "Nhu thế nào? Có thể làm được sao?"

Lão Bạch viên bị áp trước quỳ rạp xuống hầu tử bên cạnh, cặp kia đục ngầu con mắt, chảy nước mắt, nháy nháy mà nhìn xem hầu tử, không nói tiếng nào.

Hồi lâu, hấn cúi đầu xuống, thấp giọng nói: "Giết đi..."

Ngắn ngủi hai chữ lọt vào tai, không có ai biết, một khắc đó, này lạnh như băng sau mặt nạ, trái tim đó, có nhiều đau nhức.

Đương bị thế giới này làm cho lui không thể lui, hấn học xong cầm lấy vũ khí, đi chiến đấu.

Hấn chậm rãi đứng lên, mang theo khái giáp ma sát chói tai tiếng vang.

Một thanh trường kiếm bị đưa đến tay của hấn bên cạnh.

Tiếp nhận trường kiếm, hấn chậm rãi đi đến lão Bạch viên trước người.

"Còn có... Cái gì di ngôn yếu công đạo sao?" Thanh âm của hấn yếu ớt địa run rẩy.

"Nếu như... Ta là nói nếu như, nếu có một ngày, thế giới này cũng có thể có yêu vị trí, giúp ta nhìn xem cái kia mỹ hảo thế giới."

"Ta đáp ứng ngươi."

Nhanh như thiểm điện vẽ một cái, viên này vĩnh viễn chỉ muốn người khác đầu lâu cao cao lướt trên, mang theo cười, theo gió phiêu diêu, bay là tả máu tươi tung tóe đỏ toàn bộ thế giới.

Xoay người, hấn quì xuống.

...

Đến chết đều u mê không tỉnh ngộ.

Cái này chích hoang đường lão Bạch viên cuối cùng cùng hấn này không thực tế mộng tưởng, cùng nhau từ nơi này cá tàn khóc trên thế giới

triệt để biến mất.

Từ đầu đến cuối, không có ai biết hấn xuất thân ở nơi nào, không có ai biết hấn lúc trước tiên sư là ai, cũng không người nào biết hấn tại sao phải bị đuổi ra sư môn.

Không có ai biết, thật giống như hấn chưa bao giờ tồn tại qua vậy.

Hấn cuối cùng không thuộc về thế giới này.

Hoang đường cả đời, cuối cùng chỉ ở một ít con khỉ trong nội tâm lưu lại không thể xóa nhòa một đạo vết sẹo.

...

"Làm tốt lắm! Ha ha ha ha! Đi dẫn người tướng thưởng a!" Ác giao vỗ án, cuồng tiếu trước rời đi.

Sau lưng quân trận chậm rãi tan hết.

To như vậy trên giáo trường, chỉ để lại hầu tử như trước cô đơn địa quý.

...

Ác giao vi hầu tử trong thành đưa hạ xa hoa phủ đệ.

Cả ác long thành đô đang đàm luận vị này tiền đồ vô lượng chiến tướng.

Quân thống bổ nhiệm xuống —— xe kỵ tướng quân, chưởng quân ngoài thành yêu chúng.

Trong thành văn thần võ tướng đều đến thăm dâng lên hậu lễ, chúc mừng vị này tân quý.

Hồi hải trung, hấn ngơ ngạc địa ngòi, làm cho người ta một loại không cách nào tiếp cận hàn ý. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Đợi đến đêm khuya, tân khách tan hết, hầu tử yên tĩnh địa ngòi ở không có một bóng người, đen kịt một mảnh trong phòng.

Một bóng người xuất hiện ở phía sau của hấn.

"Người không có việc gì là tốt rồi."

"Dương Thiên."

"Ừ?"

"Giúp ta cá bễ bọn hảo sao? Ta nghĩ muốn thiên đình chiến hạm pháp trận đồ."

Một khắc đó, trong ánh sáng mờ tối, Dương Thiên chứng kiến rất nhanh nắm tay tại lạnh run.

Này trên mặt thân sắc, cùng ca ca của nàng sao mà tương tự.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 102: Ân Núp

Đó là khắc cốt minh tâm đau nhức, một loại đau nhức đến cảm giác hít thở không thông.

Có đôi khi, còn sống so với chết đi càng thêm cần dũng khí.

Có thể hãn cuối cùng là rất nhanh tới.

Bởi vì, hãn vẫn không thể chết.

Trên vai hứa hẹn quá nhiều, thế cho nên liền chết cũng không thể.

"Nếu như... Ta là nói nếu như, nếu có một ngày, thế giới này cũng có thể có yêu vị trí, giúp ta nhìn xem cái kia mỹ hảo thế giới."

"Kỳ thật, ta cũng vậy rất muốn nhìn một chút như vậy một cái thế giới."
Một khắc đó, hãn nghĩ nhiều trả lời như vậy hãn.

Chỉ tiếc, rốt cuộc không có cơ hội.

Trong đêm đen, hãn nhàn nhạt địa nở nụ cười.

...

Hầu tử thụ phong ngày kế, trong nội cung xe ngựa sớm địa tại bên ngoài phủ chờ.

Yêu quái ngồi xe ngựa, như phóng tới địa phương khác thật sự là không thể tưởng tượng chuyện tình. Nhưng ở trong thành này lại cũng không kỳ quái, ác giao thậm chí có nghiêm chỉnh đội cưới ngựa đội danh dự.

Đoán chừng là nghĩ làm hoàng đế nghĩ điên rồi a.

Nơi này rất nhiều đông tây đều là dựa theo thế gian đế vương quy cách bị hạ.

Đáng tiếc chính là, vô luận hấn như thế nào học, đều là giống nhau mà thần không giống.

Ngồi ở uy phong lẫm lẫm trên mã xa, hầu tử xuyên qua hồi hải nhai đạo tiến vào nội thành cung điện, trèo lên thêm đá, đi tới ác giao đại điện.

Tiến đến thông truyền tiểu yêu bảo hôm nay có một hội nghị, nhưng ở trên đại điện, ngoại trừ ngồi ở trên ghế rồng ác giao, hầu tử liền chỉ thấy này làm tam quân thống soái con nai tinh Tấn Chi.

Trên danh nghĩa, đây cũng là hầu tử trực tiếp thượng cấp.

Cái này Tấn Chi là trong thành này ngoại trừ ác giao bên ngoài thực lực mạnh nhất yêu quái, nhưng so sánh với ác giao hóa thần cảnh tu vi, kém lại không là một đình nửa điểm.

Tu vi của hấn, chỉ là cùng giống như con khỉ nạp thần cảnh đỉnh phong.

Nghĩ đến cũng không kỳ quái, bước vào luyện thần cảnh yêu quái nếu như tu luyện được không tốt thì lão Bạch viên như vậy, còn không bằng Tấn Chi. Nếu như tu luyện được tốt lắm, như thế nào lại cam tâm tình nguyện phụng dưỡng ác giao như vậy phẩm hạnh vương?

Vừa thấy hầu tử, ác giao liền một bộ mặt mày hơn hở thân sắc, không đợi hầu tử hành lễ, hấn liền chỉ vào hầu tử nói ra: "Hôm nay, có một tiểu lễ vật tặng cho ngươi."

Duỗi ra hai tay nhẹ nhàng vỗ, một loạt chín chích tiêu yêu bung chín hộp theo đoạn hậu đi tới, một chữ sắp xếp đem hộp mở ra trên mặt đất.

"Đây là..."

"Mở ra nhìn xem, nhìn xem có thích hay không. Ha ha ha ha."

Hầu tử chậm rãi đi ra phía trước, thân thủ mở ra cái nắp.

Này con mắt bỗng nhiên trừng lớn.

Vội vàng mở ra cái thứ hai hộp, liên tiếp mở ra chín, hấn bỗng nhiên hít một hơi lạnh.

"Nhưng này..."

Những thứ này này chín mưu phản yêu quái thủ lĩnh đầu lâu!

Đêm hôm đó cái này chín cái tên vẫn luôn là núp ở hậu phương, hầu tử căn bản là chẳng quan tâm, càng đừng đề cập giết.

Là ác giao...

Một cái ý niệm hiện lên hầu tử trong óc, hấn lúc này một quyền nặng nề gõ tại ngực của mình giáp trên, quì xuống: "Tạ bệ hạ phân thưởng!"

"N như thế nào? Ta chỉ biết ngươi sẽ thích." Ác giao con mắt cười thành một roi khe hở: "Bất quá a, nhìn xem thì tốt rồi. Loại này bản đông tây, còn là đừng mang về. Thu lại a."

Đã chín chích tiêu yêu đem này chín hộp lấy đi, ác giao lại nói: "Việc này cứ như vậy qua a. Người này đội nhân mã cũng đều còn ở tại nguyên bản trong doanh địa, có rảnh có thể trở về đi xem. Nếu là nghĩ chiêu vào trong thành, ta cũng vậy không phản đối. Dù sao sao." Ác giao lặng lẽ liếc Tấn Chi liếc, chậm rãi nói: "Còn là dùng lâu nhân xưng tay, người nói đúng a?"

"Tạ bệ hạ. Bất quá, lúc trước những điều kia đều chẳng qua là nhất bang giá áo túi com thôi, nơi đó so với được bệ hạ ban cho nô bộc dùng tốt."

"Phúc suy, ta không biết nguyên lai người như vậy có thể nói. Ha ha ha ha, hảo, ta yêu mến. Hôm nay tìm các người tới, là vì thiên đình đại quân đã tới rồi. Chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian chuẩn bị chiến tranh mới là."

Nghe được câu này, hầu tử lặng lẽ nhìn Tấn Chi liếc, này mặt sắc như thường.

Nên sớm đã nhận được tin tức đi.

Ác giao tiếp tục phối hợp thuyết: "Ngoài thành kia bang tử con rệp cũng nên chinh đốn chinh đốn. Chuyện này theo lý nên người xe này kỵ tướng quân chuyện tình, bất quá, người là lần đầu tiên. Theo ta thấy, làm cho Tấn Chi tới giúp người, tốt không?"

"Cần tuân bệ hạ phân phó."

Đi ra đại điện, tại tới dưới sự dẫn dắt ngòi lên xe ngựa, hầu tử cùng Tấn Chi rất nhanh đi tới thành sau cảng.

Đây là một không lồ quân cảng, cao khung cầu gỗ, san sát cột buồm, liên miên vài dặm thuyền hạm.

Những chiến hạm này có điếm cùng loại với thiên hà thủy quân chiến hạm, chỉ có một theo vẻ ngoài trên xem cũng đã kém cách xa vạn dặm.

Đầu tiên, thiên hà thủy quân chiến hạm là thép tấm chế thành, nơi này một mực mộc chất.

Tại lớn nhỏ trên cũng tối thiểu nhất kém nửa thanh.

Cùng Tấn Chi cùng nhau đứng ở trên đài cao cúi đầu nhìn lại, hầu tử chỉ thấy vài chiến thuyền mới hạm, còn lại phần lớn đều có chút tàn phá, các loại miếng vá tùy ý có thể thấy được.

Ngẫm lại, nên mỗi lần giao dịch sau ác giao cũng còn đi đem những cái này tàn phá chiến hạm thu hồi lại quan hệ a.

Cái này tính tiết kiệm thành bản sao?

Lăng Vân tử nói một chút cũng không sai, Long tộc đều là keo kiệt keo kiệt, chính là làm họ hàng xa giao long cũng là như thế.

Theo Nguyệt Triều chỗ nói, ác giao chính là cả kia đêm bị hầu tử giết chết yêu quái thì thể cũng không buông tha, thanh lý chiến trường lại là ác giao thân vệ quân.

Chỉ vào vài chiến thuyền mới tinh chiến hạm, Tấn Chi nói ra: "Mấy chiếc kia, là mới phân phối cho cấm vệ quân. Cấm vệ quân nguyên bản chiến hạm cho thành quân coi giữ, về phần thành quân coi giữ xuất ngũ chiến hạm, tắc tính toán cho tiên phong đội dùng."

Tiên phong đội, chính là chỉ ngoài thành yêu chúng.

Hầu tử làm ra vẻ làm dạng mà hỏi thăm: "Thiên đình chiến hạm ta cũng đã gặp, dùng những chiến hạm này đi cùng thiên đình chiến hạm đối kháng,

có phải là quá trò đùa rồi?"

Tấn Chi làm cho có thâm ý cười cười, vỗ vỗ hầu tử bả vai: "Cái này, cũng không cần ngươi quan tâm. Bệ hạ như vậy quyết định, tự nhiên có lý do của hắn. Làm rất tốt. Còn có, quân hàm của ta cao hơn ngươi, dựa theo bệ hạ ý tứ, lần này là ta hiệp trợ ngươi, nhưng dựa theo trong quân quy củ, hắn là do ta nắm giữ ấn soái, cái này, ngươi nên sẽ không để tâm chứ?"

Hầu tử chậm rãi nghiêng mặt đi, hỏi: "Đây là bệ hạ ý tứ sao?"

"Là trong quân quy củ, cũng có thể nói là bệ hạ ý tứ." Tấn Chi nhàn nhạt trả lời một câu.

Hầu tử không nói gì nữa.

Cả một ngày, Tấn Chi đều mang theo hầu tử hành tẩu tại quân doanh.

Ngoài thành bố cáo cũng đã tuyên bố, cũng đã phái nhân mã đối yêu chúng tiến hành chinh biên, nhưng hai người bọn họ nhưng lại không rời đi ác long thành.

Tựa hồ vì biểu hiện quyền uy của mình, vị này tam quân thống soái mang theo hầu tử nhận thức biên đến hầu tử dưới trướng văn thần võ tướng, lại cầm của mình thụ ấn một mình quyết định mọi chuyện cần thiết, căn bản không cùng hầu tử bàn bạc.

Ngắn ngủi một ngày liền như vậy quá khứ, đến đang lúc hoàng hôn, hai người mới đều tự phản hồi phủ đệ của mình.

Hầu tử trở lại gian phòng, tại yêu bộc phụng dưỡng hạ cớ khải giáp, lại ăn chuyên môn chuẩn bị thức ăn, ngay sau đó liền bắt đầu tu hành.

Hiện tại với hắn mà nói, trọng yếu nhất đúng là tu hành.

Chỉ có đột phá đến luyện thần cảnh, mới có phân thắng.

Lúc này đây giết chóc, đem trong thân thể lệ khí cơ hồ tiêu hao hầu như không còn, bây giờ tu hành có thể nói thông thuận vô cùng.

Luyện thần cảnh cửa cũng đã từng bước một tới gần.

Đợi đến đêm dài người tĩnh lúc, hầu tử mới lặng lẽ móc ra ngọc giản phóng tới bên môi: "Nguyệt Triêu."

"Sự thúc, ta tại."

Do dự hạ, hầu tử chậm rãi nói ra: "Hôm nay tại trên đại điện, ta nhìn thấy này chín người thủ lĩnh đầu lâu."

"Này chín người thủ lĩnh? Hôm qua bọn họ biết rõ ngươi bị đóng cửa xe kỵ tướng quân, suốt đêm trốn đi, đều bị ác giao long giết."

"Trốn đi?"

"Đúng. Đêm qua ta đi theo đi. Ác giao bố trí ở ngoại vi phân đội, chuẩn xác không sai địa đưa bọn họ toàn bộ bắt được."

"Biết rõ bọn họ là dùng thủ đoạn gì biết rõ cái này chín người thủ lĩnh vị trí sao?"

"Đã điều tra xong, ác long đầm nước bị ác giao làm chú pháp. Những này nước cũng đã rót vào đến ác long đầm bốn phía từng cọng cây ngọn cỏ bên trong, nói cách khác, nơi này mỗi một chích yêu quái đều lây dính loại này chú pháp. Tại nơi này không có cảm giác gì, nhưng là chích phải ly khai ác long đầm phạm vi, vô luận thiên binh còn là ác giao, cũng có thể dễ dàng địa tìm được bọn hắn..."

Nguyên lai, đây là ác long đầm chỉ có vào chứ không có ra bí mật.

Hầu tử lạnh như băng trên mặt chậm rãi khơi gợi lên một vòng vui vẻ:
"Người có thể cởi bỏ loại này chú pháp sao?"

"Ta thử xem a, trước kia chưa thấy qua loại này chú pháp, khả năng cần một chút thời gian."

"Mau chóng, thời gian không nhiều lắm."

"Ta sẽ, thật sự không được, ta bả tin tức thông báo cho vài cái sư thúc, bọn họ hẳn là có biện pháp."

Hầu tử trầm mặc.

Này ngọc giản bên kia Nguyệt Triều tựa hồ nghĩ tới điều gì, duy trì nở nụ cười: "Ta sẽ không nhắc tới ngươi, ta cũng không muốn sư phó biết rõ ta tại nơi này, yên tâm đi."

"Cám ơn ngươi, Nguyệt Triều. Lần này ta thiếu nợ ngươi một cái đại nhân tình."

"Đừng nói như vậy, ta có thể không phải là vì ngươi mới như vậy. Phong Linh tìn còn đang ta đây. Đẳng sự tình xong rồi lại giao cho ngươi a. Nàng còn tưởng rằng ngươi đang ở đây Lăng Vân các, đến lúc đó hồi âm cũng đừng làm lộ."

"Sẽ không làm lộ." Hầu tử có chút vui mừng nở nụ cười.

Nếu là có thể làm cho này đơn thuần cô gái nhỏ vẫn cho là chính mình tại Lăng Vân các trải qua thoải mái thời gian, cũng tốt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hai người đối với ngọc giản thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử hỏi tiếp:
"Doanh địa thế nào?"

"Khá tốt. Lão ngu thương quá nặng, bây giờ còn là phát sốt, nguy hiểm tánh mạng ngược lại là không có. Đoàn Chủy thương thế cũng đã ổn định, bất quá hai chân vẫn không thể chạm đất. Cái khác tiểu yêu thương thế cũng cơ bản ổn định. Ngươi lời nhấn nhủ sự tình, ta đã làm cho Lữ lục quái đi làm, coi như thuận lợi. Nhưng là... Lão Bạch viên chuyện tình, ta sợ bọn họ chịu không được, còn chưa nói..."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Hầu tử thoáng mấp máy miệng: "Cám ơn ngươi, Nguyệt Triều."

"Chính ngươi cũng muốn nhiều cẩn thận một chút, doanh địa bốn phía mặt lạ hoặc còn là không ít, chí ít có hai mươi tu vi cao thấp không đồng nhất nạp thân cảnh yêu quái ngày đêm thủ tại chỗ này. Này ác giao vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm ngươi."

"Ta biết rõ. Cám ơn." Hầu tử nhàn nhạt cười cười.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 103: Hợp Nhất (Sửa Chữa)

Đã xong cùng hầu tử trò chuyện, Nguyệt Triều chậm rãi xoay người xem lều trại ngoài té trên mặt đất tiếng ngáy như lời đại giác liếc, hóa thành một con con bướm bướm theo cành lá dựng mà thành trướng bông vụn vẹo cửa sổ bay đi ra ngoài.

Bay vọt trông trái doanh địa ở giữa đất trống, hẳn cuối cùng bay vào cái khác trướng bông, hóa hồi hình người.

Vừa dứt địa, hẳn liền phát hiện một bên cong vẹo ngòi tựa ở cọc gỗ bên cạnh Đoàn Chủy chính mở to con mắt nhìn mình.

Lúc này Đoàn Chủy nhìn về phía trên thập phần tiêu tụy, vai cùng bụng đều bao hết dày đặc băng vải, một con cánh cũng cả bị băng vải bao vây lấy, chỉ là này hai con khủng bố mắt to như trước thập phần tinh thần.

"Còn không ngủ sao?" Nguyệt Triều chậm rãi đi đến một bên chặt đứt một cái sừng, toàn thân bao thành bánh chưng tràn đầy máu đen lão thân bò bên cạnh, thân thủ dò xét dò xét hẳn nhiệt độ cơ thể.

"Con cú mèo vốn chính là trong đêm tinh thần."

"Ha ha, ta lại đã quên."

"Hắn thế nào?"

"Có khỏe không, đót thoát nhìn có điểm lui." Nguyệt Triều trường thở dài, lấy ra một tờ khăn tay lau tay.

Đoản Chủy thản nhiên nhìn liếc còn đang trong hôn mê lão ngu, lại ngẩng đầu lên chăm chăm vào Nguyệt Triều hỏi: "Người đến tột cùng là ai?"

"Tôn Ngô Không là ta sư thúc, ta gọi là Nguyệt Triều."

"Tôn Ngô Không là ai?"

"Hắn không có nói cho các ngươi biết sao? Các ngươi gọi hắn hầu tử."

Nghe được cái này một câu, Đoản Chủy hiển là lắp bắp kinh hãi: "Hầu tử. . . Tôn Ngô Không. . . Hắn có tên, vì cái gì chưa bao giờ nói?"

Nguyệt Triều nhàn nhạt cười cười: "Cũng không là chuyện gì đều muốn nói rõ ràng, cũng cũng không là chuyện gì đều có thể nói được rõ ràng, không phải sao?, bả tay của ngươi cho ta."

Đoản Chủy cúi đầu xuống, đưa tay hướng phía Nguyệt Triều đưa tới.

"Hắn sư phó là ai? Người nói người là hắn sư điệt, người đều đã kinh luyện thần cảnh, này sư phụ của ngươi? Hắn sư phó?"

"Những này người còn là chính mình hỏi hắn a, ta chỉ phụ trách chữa cho tốt các ngươi. Ừ. . . Khôi phục được cũng không tệ lắm. Theo như cái tốc độ này, không cần vài ngày có thể xuống giường đi đi lại lại. Đáng thương đan dược của ta a. . ." Nói đi, Nguyệt Triều theo ống tay áo của mình trung lấy ra một cái chai thuốc tử, vệt ra cái nắp, đổ ra một khóa dược hoàn đưa cho Đoản Chủy: "Ăn đi a."

Tiếp nhận qua được hoàn, Đoàn Chủ một ngum nuốt xuống dưới, lại hỏi: "Khi trắng? Khi trắng thế nào? Người cứu được chúng ta, lại không có cứu hần?"

"Ta đây làm sao biết? Chúng ta thấy đều chưa thấy qua, như vậy loạn, ta có thể phân biệt ra các người tỵ không sai."

"Hầu tử hiện tại bị phong lại Xa Kỵ tướng quân, có nói qua yếu mang bọn ta vào thành sao?" Hần ngẩng đầu, có chút chờ mong địa chăm chăm vào Nguyệt Triều xem.

Hồi lâu Nguyệt Triều không rên một tiếng, chỉ là cúi đầu trầm mặc: "Các người trước an tâm dưỡng thương a, sau này chuyện tình, sau này nói sau."

Đang lúc này, ngoài doanh địa, xa xa địa truyền đến huyền tiếng ồn ào.

...

Ngày kế, này Tấn Chi độc tài quyền to, hầu tử tắc tại trong phòng của mình tu luyện, cũng không có ai đăng môn đến thỉnh hần thực hiện công vụ.

Tựa hồ hần cái này vừa mới mới phong Xa Kỵ tướng quân cho tới bây giờ sẽ không từng tồn tại qua vậy.

Như thế lại qua một ngày, ngày thứ ba, ác giao trên đại điện.

"Người nói cái gì? Những người kia cự tuyệt tiếp nhận hợp nhất?" Ác giao nhàn nhạt lông mi hơi chớp chớp, khóe miệng chậm rãi giơ lên: "Cái này thật đúng là. . . Vớ vẩn a. Bọn họ tính toán một mình đối mặt thiên quân sao?"

Quý gói trên điện Tấn Chi hơi cúi đầu xuống, chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, này ngoài thành có lời đồn, nói. . . Nói bệ hạ sắp bị hợp nhất yêu chúng bán cho thiên đình. . ."

Ác giao sắc mặt lập tức biến đổi, lúc này hơi nheo mắt lại, lạnh lùng mà nhìn xem Tấn Chi: "Là ai để lộ tiếng gió?"

Này ánh mắt nhìn đến Tấn Chi một hồi kinh hãi, sợ tới mức liên tục đập đầu, hô: "Thuộc hạ không biết!"

"Sách sách sách sách." Ác giao sâu hít một hơi thật sâu, lấy tay vỗ về chơi đùa trước long y, bao quát trước cúi đầu trên mặt đất Tấn Chi kéo dài thanh âm chậm rãi nói: "Không phải ngươi, còn sẽ là ai? Chuyện này, tự ngươi biết."

Tấn Chi sợ hãi, này nguyên một đám khấu đầu đập đầu được càng phát ra hung ác.

"Thuộc hạ không biết, thuộc hạ đương thật không hiểu! Thuộc hạ chưa bao giờ cùng bất luận kẻ nào nhắc tới qua việc này!"

Nhìn xem thất kinh, mồ hôi rơi như mưa Tấn Chi, ác giao lúc này mới thu thu này ánh mắt lợi hại: "Này hầu tử? Hẳn thế nào?"

"Thuộc hạ án lấy bệ hạ ý tứ đưa hẳn mất quyền lực, chưa từng thấy hẳn từng có bất cứ ý kiến gì."

"A?" Ác giao chậm rãi ngẩng đầu hỏi: "Này mấy ngày nay, hẳn đều đang làm những gì?"

"Mật thám báo lại, hẳn mỗi ngày trốn trong phòng tu luyện."

"Không có ra khỏi thành?"

Tấn Chi chậm rãi lắc đầu: "Không có ra khỏi thành, cũng chưa từng cùng thành người từ ngoài đến tiếp xúc, càng không có đem nguyên bản thuộc hạ tiếp vào thành, chỉ là mỗi ngày tu luyện mà thôi."

"Có thể hay không là có người lặng lẽ tiềm vào trong thành rồi?"

"Này ngoài thành, hẳn nguyên bản thuộc hạ thuộc hạ sớm đã phái người toàn bộ đăng ký, âm thầm giám thị, mỗi ngày tinh tế kiểm tra, không thấy dị động. Thì ra là này con tòng thủ tinh thường xuyên mang theo nhất bang tử tiểu yêu ra ngoài kiếm ăn thôi, lượng bọn họ cũng không thể lực tiềm vào trong thành."

Thân thủ vượt vượt huyết thái dương, ác giao nhú mày: "Cái này, lại là kỳ quặc a. Chẳng lẽ này hầu tử thực hàng phục rồi?"

"Hồi bệ hạ mà nói. Này hầu tử bây giờ tu vi bất quá nạp thần cảnh, với hẳn mà nói, bệ hạ làm cho hẳn ở trong thành cũng thân cư cao chức, cũng đã là lớn lao ân đức. Hẳn còn như thế nào dám có nhị tâm?"

Trầm mặc hồi lâu, ác giao chậm rãi nói ra: "Cái này hầu tử tư chất chuyện tốt, ngay cả ta cũng xem không hiểu. Lại nói tiếp, là một nhân tài. Chỉ là tâm tính quá dã. Nếu có thể hợp nhất ngược lại thật là một cái chuyện tốt, nếu không thể hợp nhất, cũng chỉ hiếu sát đi thoát lưu hậu hoạn. Ta bản thì ra là ôm trong lúc rảnh rỗi thử xem tâm tính. Khanh khách khanh khách, chưa từng nghĩ qua, nhanh như vậy, liền hàng phục. Ai. . . Lại là không thú vị. Ngoài thành chuyện tình, không bằng làm cho hẳn đi xử lý a."

"Cái này. . ." Tấn Chi trong nội tâm cả kinh, chậm rãi ngẩng đầu lên: "Bệ hạ, nếu khiến hẳn đi, vạn nhất. . ."

"Vạn nhất cái gì? Vạn nhất hẳn thực phản rồi?" Ác giao sách sách nở nụ cười: "Hẳn phản, hẳn là đánh cho qua ta, còn là đánh cho qua thiên quân?"

Tấn Chi chậm rãi cúi đầu xuống.

"Khiến cho hấn đi a. Những sự tình này, tổng không đến mức muốn ta tự mình ra tay đi. Nói sau, hấn hiện tại ở ngoài thành những kia tạp chủng trong nội tâm uy vọng chỉ sợ đều muốn xa cao hơn người sao. Đừng quên, trận chiến ấy, bọn họ ai còn có thể không nhớ được?" Hấn chậm rãi nhếch môi cười: "Cứ định như vậy. Ha ha ha ha."

Ra đại điện, Tấn Chi ngồi lên xe ngựa thẳng đến hầu tử Xa Kỵ tướng quân phủ.

Đến cửa ra vào, cũng không đợi hạ nhân thông báo liền bay thẳng nhập trong phủ, trực tiếp đi đến phòng trước.

Tiền phòng trước đại môn, Tấn Chi liền chứng kiến hầu tử ngâm vào nước một bình trà ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn tinh tế địa phẩm.

Gặp Tấn Chi đã đến, hầu tử cũng không kinh ngạc, chỉ là ngẩng đầu lên khẽ cười cười: "Tấn tướng quân, thật sự là khó được a. Hoan nghênh hoan nghênh."

Tấn Chi lập tức ngây ngẩn cả người.

Hơi lấy lại bình tĩnh, Tấn Chi trên mặt chậm rãi khởi động tiểu dung: "Người là Xa Kỵ tướng quân, bệ hạ giao cho ta hiệp trợ người. Nói cho cùng sự tình vẫn phải là người tới xử lý, hiện tại, đem sự tình đều cột cho ta chính mình tại nơi này phẩm trà, cái này cũng không lớn đúng nga."

"Mấy ngày nay. . ." Hầu tử thân thủ cầm lên một cái chén trà phóng tới Tấn Chi trước mặt: "Làm phiền tướng quân. Đây vốn nên là chuyện của ta, đáng tiếc ta nửa điểm không hiểu. Nhiều hơn làm phiền tướng quân."

"Đều là đồng liêu, không cần nói những này. Chính là không hiểu, người cũng còn phải thừa dịp cơ hội này quen thuộc quân vụ mới là a. Tốt hơn theo ta đến quân doanh đi thôi, chớ để phụ bệ hạ ân đức."

Nói đi, liền muốn đứng dậy.

"Tướng quân đừng vội, uống trước chén trà nữa không muộn. Đây chính là thừa tướng đưa tới trà ngon a." Nói đi, hầu tử cho Tấn Chi rót một ly trà, chính mình lại là nhân nhã địa uống lên.

Cái này một mè nheo, liền mè nheo đến mặt trời lặn phía tây.

Nhìn xem hầu tử trà một bình tiếp một bình địa hướng, Tấn Chi thật sự ngồi không yên, đứng lên quát: "Người đến tốt cùng muốn đợi tới khi nào mới cùng ta đi qua!"

Hầu tử nhưng chỉ là ngựa đầu quan sát thiên: "Tướng quân, người xem sắc trời cũng không sớm, không bằng chúng ta ngày mai nữa a."

Chớ không phải là thực Vô Tâm quân quyền? Tấn Chi nghĩ.

Như nếu thật sự là như thế, với hấn mà nói lại là cá tin tức tốt.

Chỉ là dưới mắt tình thế, hấn lại nửa điểm vui vẻ không đứng dậy.

"Thiên quân đều đến cửa nhà, khó được người còn có tâm tư tại nơi này ngâm vào nước trà! Quân vụ khẩn cấp, nơi đó có thể đợi đến ngày mai?"

Nói đi, Tấn Chi liền thân thủ đi túm, đơn giản chỉ cần dắt lấy hầu tử ra cửa.

Hai người do dự địa lên xe ngựa, một đường hướng phía ngoài thành chạy như điên.

Lúc này, ngoài thành cũng đã đáp nổi lên không lồ quân doanh, chỉ là này trong quân doanh không không đặng đặng.

Xe ngựa một đường rong ruổi, đến doanh khẩu dừng lại.

Xuống xe, hầu tử liền chứng kiến cao cao treo lên trung bình bài, chỉ là trung bình bài trước, cũng chỉ có rất thưa thớt mấy cái yêu quái.

Tính xuống, tiến đến hưởng ứng lệnh triệu tập yêu quái lại so với trung bình bài trước phụ trách trung bình quan lại còn muốn thiếu.

Thấy như vậy một màn, Tấn Chi lo lắng ưu phiền, hầu tử nhưng chỉ là sắc mặt lạnh nhạt.

"Bệ hạ khai báo, thành này ngoài chuyện tình người so với ta hiểu rõ, chinh biên chuyện tình cũng là người đến đây đi. Ta chỉ phụ trách hiệp trợ vũ khí phân công chuyện tình." Nói lời này thời điểm, Tấn Chi có vẻ lo lắng không đủ.

Đừng quên lúc trước có thể là chính bản thân hắn đảm nhiệm nhiều việc bả hầu tử mất quyền lực, hiện tại thỉnh hầu tử hỗ trợ cũng là hắn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Lúc này, Tấn Chi trong nội tâm một hồi bồn chồn, đã bắt đầu cân nhắc trước nếu là hầu tử lúc này đến một hồi châm chọc khiêu khích, nên làm thế nào cho phải.

Nào biết hầu tử chỉ là đi đến quân doanh trước thoáng nhìn thoáng qua, liền quay đầu lại hỏi nói: "Ta coi trước hiện tại vấn đề nên, này ngoài thành yêu chúng không quá tương ứng a?"

"Đúng là!"

"Ừ. . ." Bàn bắt tay vào làm, sờ lên cằm, hầu tử đứng tại nguyên chỗ lẳng lẳng địa nghĩ một lát, hỏi: "Nơi này phân phối nhiều ít lính?"

"Một ngàn, đều là ta thành thủ quân sai tới."

"Có thể một lần nữa cho ta một ngàn sao?"

"Một lần nữa cho một ngàn. . . Của ta thành thủ quân tổng cộng thì bốn ngàn, người yếu hai ngàn? Nhiều lắm là cho người bảy thành, một ngàn bốn!"

"Ta đây hợp nhất yếu chúng cũng đánh 0,7 được không?"

"Cái này. . ." Cẩn rằng một cái, Tấn Chi đáp: "Hai ngàn tụ hai ngàn, nghe lời người!"

————— phân cách tuyến —————
————— hôm nay gia canh, điều chỉnh hạ thời gian. Buổi tối 12h qua đi không có canh a, mọi người có thể an tâm ngủ. Cảm tạ thanh đèn cổ phật độ năm xưa, hôm nay chủ mưa nhỏ, hạ nguyệt tinh tuấn, vấn đề nho tiên sinh, quan ngoại phong quyền, tiểu a gia đường đường, diên khùng ngâm, bỉ ngạn hoa nở _x khen thưởng ~ cảm ơn mọi người. Đặc biệt cảm tạ nho sinh, nho sinh đồng hài kế trở thành quyền sách đệ nhất vị đà chủ, đệ nhất vị đường chủ sau, lại thành là đệ nhất vị hộ pháp! ! Cái này độ mạnh yếu thật sự là. . . Quá cho lực! ! Mặt khác, ta phát hiện độc giả lí có một gọi diên khùng đình. . . Chẳng lẽ là Phong Linh fan? Nói. . . Có thể hay không đừng nâng như vậy hoa tuyệt thế danh tự a a a a a a a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 104: Thủ Đoạn Cứng Rắn

Tấn Chi đi.

Đã vui vẻ lại không yên địa đi.

Vui vẻ chính là hầu tử phi thường sáng khoái địa tiếp nhận cục diện rồi rằm, không yên chính là hầu tử đến tột cùng có thể làm được hay không.

Từ loại nào góc độ mà nói, chỗ hấn tại thập phần quần quýt trạng thái.

Nếu như hầu tử không có làm hảo, hấn sợ, bởi vì chính như hấn chỗ nói, hấn mới là chủ soái. Ác giao có lẽ cũng sẽ tu luyện hầu tử, nhưng dựa vào ác giao tính tình nhất định sẽ tu luyện hấn.

Nếu như hầu tử đã làm xong, hấn cũng sợ. Bởi vì hầu tử hoàn thành hấn kết thúc không thành chuyện tình, nhất định sẽ uy hiếp được địa vị của hấn.

Nhưng coi như là như vậy, hấn cũng không lá gan từ đó cản trở. Dù sao ác giao cũng không phải là dễ trêu.

Hiện tại với hấn mà nói kết cục tốt nhất, chính là hầu tử ra cá bán huân không tổ chiêu, đã có thể giải quyết dưới mắt nguy cơ, lại làm được không tốt lắm.

Tấn Chi đi rồi, hầu tử tại văn chức quan lại dưới sự dẫn dắt vào doanh địa.

Đồng dạng là doanh địa, nơi này có thể so sánh hầu tử nguyên lai doanh địa thoải mái nhiều hơn.

Nguyên một đám nhà bạt chính tề địa xếp đặt trước, cò xí pháp phối.

Chính giữa là một cái bán kính tổ có mười trượng đại doanh trường. Bởi vì Tấn Chi không ở nơi này, cái này doanh trường tự nhiên không hề ngoài ý muốn thuộc về hầu tử.

Vào lều lớn, hầu tử ngồi vào chỗ của mình, liền hỏi: "Tấn tướng quân không tại thời điểm, nơi này ai nói chuyện?"

Này văn chức quan lại cung kính địa thi lễ, nịnh nọt địa cười nói: "Tướng quân hỏi chính là nói chuyện văn lại, còn là võ lại?"

"Đều nói nói."

"Văn lại liền là tại hạ." Này văn chức quan lại lại là cung kính địa chấp tay: "Tại hạ hủ tãng, bất quá đồng nghiệp môn đều gọi tại hạ vi lão anh."

Hầu tử lúc này mới ngẩng đầu tinh tế dò xét trước mắt cái này chích yêu quái.

Đây là một chích vệt yêu, một thân lục sắc vũ mao phủ lấy một kiện màu đen triều phục, tiểu ánh mắt, thật to mỏ, nhìn về phía trên có chút khô khan.

Cũng may thời khắc treo vui vẻ làm cho hắn thoát nhìn không đến mức như vậy không thú vị.

"Hủ tãng nhé?"

"Đúng. Hủ tãng tham kiến Xa Kỵ tướng quân."

"Người phụ trách văn sự, này võ sự người nào chịu trách nhiệm?"

"Võ sự, do tô hậu phụ trách."

"Hắn ở nơi nào? Gọi hắn tới."

"Thuộc hạ cái này liền đi làm." Vệt tinh hủ tăng cười tùm tùm địa chấp tay, xoay người ra doanh trường.

Ước chừng qua hai nén hương thời gian, liền gặp một con chó săn tinh xốc lên doanh trường đứng ở cửa ra vào trong triều nhìn quanh.

Cái này chó săn tinh một thân thống nhất chế thức khái giáp, ước chừng tám thước thân cao, tứ chi thon dài, thoạt nhìn so với hầu tử còn muốn cao không ít.

Xốc lên rèm vải nhìn thấy hầu tử trong nháy mắt, trên mặt hắn biểu lộ hơi cứng đờ, đứng tại nguyên chỗ ngậy ra một lúc, thẳng đến sau lưng vệt tinh đẩy hắn một bả hắn mới đi tiến doanh trường.

"Tô hậu nhé?"

"Là. . . Là!" Này chó săn xác đáng tức một quyền gõ tại ngực của mình giáp trên, quì xuống, cho hầu tử đến đây một cái tiêu tiêu chuẩn chuẩn chào theo nghi thức quân đội: "Mặt tướng tô hậu, tham kiến Xa Kỵ tướng quân."

Này thân sắc nhìn về phía trên nhiều ít có chút mất tự nhiên.

"Gọi tô hậu, ta còn tưởng rằng là của ta họ hàng xa." Hầu tử khẽ cười cười: "Người danh tự ai nâng?"

Chó săn tinh ngậm miệng không nói.

Đứng ở một bên vệt tinh hủ tảng vôi vàng chen miệng nói: "Đây là tấn tướng quân cho nâng."

"A ——!" Hầu tử bừng tỉnh đại ngộ giống như địa nở nụ cười.

Tấn Chi thân quân a.

Nụ cười này, liền cười đến chó sấn tinh toàn thân không được tự nhiên.

Hầu tử chậm rãi đứng lên, đi đến chó sấn tinh bên người tha một vòng, cúi đầu hỏi: "Hiện tại chính biên chuyện tình khiến cho thế nào?"

Vệt tinh vôi vàng theo trong tay áo rút ra một quyển vở, lang lãnh nói: "Bây giờ đã chính biên nhập ngũ có một ngàn hai trăm năm mươi."

"A? Có điểm thiếu a."

"Tướng quân có chỗ không biết, bây giờ lời đồn nổi lên bốn phía, ngoài thành yêu quái môn đều ở quan vọng."

"Vậy ngươi có biện pháp nào sao?"

"Cái này. . ." Vệt tinh vi khẽ rũ xuống đầu, nhỏ giọng nói ra: "Thứ cho thuộc hạ vô năng. . ."

"Ngươi sao?" Hầu tử lại cúi đầu nhìn xem còn quỳ trên mặt đất chó sấn tinh.

Này chó sấn tinh không có đáp lời, vệt tinh rồi lại xen vào.

"Tướng quân, tô hậu chỉ phụ trách doanh địa hộ vệ cùng vũ khí phát, còn có tân binh huấn luyện. Hợp nhất công việc bắt quy hấn trong nom."

"Từ giờ trở đi, về hấn quân." Nói đi, hầu tử cúi hạ thân đất lấy này chó săn tinh bồi giáp, một tay lấy hấn nói lên.

Này chó săn mạnh mẽ cả kinh, tinh vội vàng đứng vững, nhưng như cũ không nói một lời.

Một lần nữa đi đến trước bàn ngồi vào chỗ của mình, hầu tử ngẩng đầu hỏi: "Hiện tại trú đóng ở doanh lí một ngàn tinh binh đều là người thống lĩnh a?"

"Hồi tướng quân, là."

"Đi, mang lên người một ít ngàn tinh binh đi ra ngoài trung binh a."

Nghe được câu này, hai con yêu tinh lập tức một hồi kinh ngạc.

Hầu tử ngẩng đầu, giống như cười mà không phải cười mà nhìn xem cái này hai con yêu quái hỏi: "Như thế nào, các người không biết cái gì gọi là bắt trảng đình sao?"

"Bắt. . . Bắt trảng đình. . ."

Này vệt tinh liền bước lên phía trước chấp tay: "Tướng quân, làm như vậy, sau này nhất định yếu sinh câu oán hận a!"

"Vậy người cho ta một cái không có câu oán hận kẻ sách?"

"Cái này. . ."

"Thời gian không nhiều lắm, cứ làm như thế. Nếu ai còn nhắc tới này lời đồn, tặc đương trường cho ta chém. Sau này truyền bá lời đồn giả, cùng mưu nghịch cùng tội!"

Nói đi, một chưởng đập trên bàn.

Ước chừng hai canh giờ sau, Tấn Chi đáp ứng một ngàn quân lực liền đả tới, tăng thêm nguyên bản trong quân doanh, lưu lại bốn trăm trông coi doanh địa, còn lại một ngàn sáu phần mười sáu đội đi trước tất cả thủ lĩnh doanh địa càn quét.

Trong lúc nhất thời ngoài thành gào khóc thảm thiết.

Hầu tử lại không có đi theo đi, mà là đứng ở doanh địa rào chắn bên cạnh xa xa mà nhìn xem.

Này vệt tinh cung kính địa thủ ở sau người, hỏi: "Tướng quân. . . Làm như vậy không phải quá. . . Dù sao lúc trước chưa bao giờ như thế a."

Hầu tử chích hừ lạnh một tiếng, nói: "Trước khác nay khác, lúc trước chưa bao giờ như thế, đơn giản là không cần như thế."

"Chính là. . . Nếu như thế làm, thu vào trong trường, cũng sẽ câu oán hận quá nhiều, sau này chỉ sợ sẽ xuất hiện đào binh."

"Có đào binh, tỵ bắt, bắt được, tỵ chém, chém cho những thứ khác xem, cái này còn cần ta dạy cho người sao?"

"Là. . . Là, tướng quân nói chính là." Vệt tinh chỉ phải cúi đầu xuống không hề ngôn ngữ.

Đêm đó, này bang tử bộ đội quét sạch mười hai cái thủ lĩnh doanh địa nhiều được cả ngoài thành không được an bình, trong đó có ba cái động thủ. Chó săn xác đáng chúng tuyên đọc về cấm truyền bá lời đồn mệnh lệnh.

Lần này hảo, lời đồn truyền được càng thêm hung mãnh.

Bất quá rốt cuộc là ác giao địa đầu, thoát đi nhân đại nhiều không giải thích được mất tích chuyện tình các vị thủ lĩnh cũng sớm có chỗ nghe thấy,

tăng thêm Tấn Chi yêu binh cũng không phải nấp. Những cái này thủ lĩnh tuy nhiên không tình nguyện, nhưng cuối cùng còn là bị cưỡng ép trước nguyên một đám vào ngũ.

Xa xa mà nhìn xem bị yêu binh giải vào trong doanh những cái này yêu chúng, hầu tử phát hiện bọn họ từng cái sắc mặt đều có chút phát tím, này nhìn xem yêu binh ánh mắt, thật giống như nhìn xem cừu nhân giết cha vậy.

Trên mặt lập tức hiển hiện không hiểu vui vẻ.

Giảng co một đêm, sáng sớm thời gian tính toán, một đêm chinh chùng ba ngàn binh.

Tin tức rất nhanh truyền đến ác giao cùng Tấn Chi trong tai.

Ác giao coi như thoả mãn, dù sao hắn cũng không quan tâm cái gì câu oán hận, dù sao những này rất nhanh sẽ bị bán cho thiên đình, sau này chính là muốn oán, cũng không xử oán.

Về phần Tấn Chi, hắn cũng là rất hài lòng, bởi vì hầu tử cách làm một chút cũng không cao minh, thậm chí có chút ít xuẩn. Vì vậy hắn tại thoả mãn ngoài, thâm hầu tử một quyền.

Đương nhiên, một ít bản thâm được cũng không thấy nhiều lắm có nước đều, tại trên đại điện ác giao hỏi hắn có hay không biện pháp tốt hơn, hắn đáp không được. Cuối cùng bị ác giao đồ ập xuống mắng một trận, sự tình không giải quyết được gì.

Còn chưa tới giữa trưa, nóng vội ác giao liền lại hạ mệnh lệnh mới, đem Tấn Chi thủ hạ cận tồn hai ngàn binh lực lại phân phối một ngàn cho hầu tử, hơn nữa giao trách nhiệm hầu tử phải mau chóng hoàn thành chinh biên.

Cái này Tấn Chi trong nội tâm không công bằng, mắt thấy chính mình nhanh thành kẻ buôn nước bọt tư lệnh, chỉ phải lại chạy trở về ngoài thành doanh trưởng.

"Cái này. . . Chính biên chính là trọng yếu nhất, bốn tướng còn phải tự mình đốc thủ mới là." Hấn đối hầu tử như thế nói.

Lúc trước là hiệp trợ, hiện tại thoảng cái lại đổi giọng biến thành đốc thủ. Đổi cái này rõ ràng cho thấy đến đoạt công hành vi, hầu tử cũng chỉ là cười cười, vui vẻ thụ chi.

Đến lúc này, những cái này binh tướng hướng hấn trực tiếp báo cáo, hầu tử lại bị mất quyền lực.

Dù sao không có chuyện gì, đến xế chiều đang lúc hoàng hôn, hầu tử liền tự hành phản hồi phủ đệ tu luyện đi, đối với cái này, ngoại trừ vệt tinh thoảng nói hai câu, cũng không ai nghi vấn.

Vì vậy vừa đến hai hồi địa, liền xuất hiện Tấn Chi tự mình dẫn đội vây công tất cả khu vực thủ lĩnh doanh địa cục diện, cả ngoài thành một mảnh hỗn loạn, vô số yêu quái bắt đầu thử chạy, kết quả là bễ bộn hồng rồi những kia ngòi chồm hồm thủ ở ngoại vi tuần thiên tướng.

Như vậy do dự địa lại qua ba ngày, ngoài thành hơn hai vạn yêu quái chỉ cần còn tứ chi kiện toàn đều bỗng chốc bị hợp nhất được thất thất bát bát. Mà ngay cả bản thân bị trọng thương hành động cũng còn không tiện lão ngu cùng Đoàn Chủ, tay trái gà không chặt tiểu hồ yêu cũng cùng nhau được thu vào trong doanh.

Ba ngày sau, hợp nhất công tác xem như hoàn thành, chỉ là như vậy bảy bính tám hiệu ra quân đội có thể tốt hơn chỗ nào?

Cơ hồ vừa vào đêm, liền có đào binh, mỗi ngày trong đêm một mảnh gào khóc thảm thiết, sáng ngày thứ hai liền có thể chứng kiến mười cái đầu lâu bị treo ở doanh khẩu.

Khủng hoảng tiến thêm một bước lan tràn.

Cuối cùng, Tấn Chi chỉ phải đem của mình thành thủ quân lại điều năm trăm tói, chỉ để lại năm trăm thủ thành, nhưng như trước loay hoay xoay quanh.

Cả chính biên, giống như có lẽ đã triệt để biến thành một cái cục diện rối rắm.

Bất quá lại có quan hệ gì? Những này quân đội, cho tới bây giờ cũng đừng có cầu bọn họ có cái gì sức chiến đấu, thậm chí càng yếu càng tốt.

Cường cũng được, nhược cũng được, bị thương cũng được, bán quá khứ, đều là một cái giá.

Ba ngày sau, đang lúc Tấn Chi đau nhức cũng khoải hoạt trước thời điểm, hầu tử cũng đã đến đột phá luyện thân cảnh điểm tới hạn.

...

Cùng lúc đó, thiên trong sông một chi khổng lồ hạm đội chính chậm rãi đi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Kỳ hạm hạm thủ, một cái thân ảnh cao lớn trụ kiếm mà đứng.

Một thân ngân sắc khải giáp tản ra nhu hòa hào quang, uy vũ trên mũ giáp, là chảy vân ánh trắng đỏ đăng, hai tấn xử theo cử vĩ hồ yêu trên người lấy xuống bạch sắc hồ Cừu rủ xuống đến bên hông, sau lưng, là theo gió giơ lên bạch sắc áo khoác.

Này bán ản tại trong nón an toàn khuôn mặt lạnh như băng địa, nhìn không ra hỉ nộ.

"Ngươi là nói, Tăng Trường thiên vương lại phóng ra rồi?" Thiên Bồng nhìn thẳng phía trước mênh mông tinh hải chậm rãi hỏi.

"Là." Quý một gói xuống ở sau người thiên tướng đáp: "Mạt tướng cũng là vừa lấy được tin tức, chỗ cần đến còn là Tử Vân Bích Ba Đàm."

"A." Thiên Bồng trên mặt lập tức hiện lên giống như cười mà không phải cười thần sắc: "Tăng Trường thiên vương đây là chơi nghiệm a? Một cái Tử Vân Bích Ba Đàm, tiêu diệt lại tiêu diệt. Cái này đoạn thời gian lại là chiến công hiển hách, ban cho lấy được mẫn bồn đầy bát. Chỉ là, cho là thật chúng ta đều không có mắt sao?"

Sau lưng thiên tướng cúi đầu trầm mặc không nói.

Chậm rãi vỗ về chơi đùa trước dùng tê ngu yêu sừng tê giác chế thành chuỗi kiếm, Thiên Bồng thở dài: "Lý Tĩnh a Lý Tĩnh, hiện tại đa dạng là càng phát ra nhiều hơn. . . Cho ta bị vài chiến thuyền nhanh hạm."

"Nguyên soái đây là muốn. . ."

"Đến Tử Vân Bích Ba Đàm đi xem trò vui!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 105: Bảo Vệ Cho Thần Trí

Dương Thiên ngồi ở tối như mực trong phòng vừa sửa sang lại đỉnh đầu đan dược vừa nói: "Như người vậy chuẩn bị cho tốt sao? Hiện ở ngoài thành những kia yêu tinh tiếng oán than dậy đất."

Dưới ánh trăng, này trương xinh đẹp mặt giờ phút này thoát nhìn vẫn còn có chút trắng bệch, đoán chừng là linh lực tiêu hao quá độ quan hệ a.

Đây nên là lần thứ hai, vì hầu tử khiến cho linh lực tiêu hao quá độ.

Có đôi khi hầu tử sẽ nghĩ, lúc trước này giao dịch mình là không phải áp quá độc ác.

Bất đắc dĩ cười cười, hầu tử đáp: "Tiếng oán than dậy đất, tài năng bả lời đồn ngồi thực."

Như vậy một can thiệp, hơn một ngàn yêu tinh chạy, nên lại là dê vào miệng cọp đi.

Có thể ngoại trừ như vậy, chẳng lẽ còn có cái khác biện pháp tốt hơn sao?

Dương Thiên cúi đầu hơi mấp máy miệng: : "Người có thể tưởng tượng qua, nếu là kế hoạch thất bại, sẽ là kết quả thế nào sao?"

Hầu tử không có trả lời, chỉ là tiếp tục ngồi xếp bằng ngồi ở một bên, ngơ ngác địa nhìn qua ngoài cửa sổ nguyệt quang.

Sâu hít một hơi thật sâu, Dương Thiên nói tiếp: "Này chích ác giao, đã là hóa thân cảnh, Thái Ất tán tiên trung kỳ tu vi. Ta hoài nghi hấn dùng cùng thiên đình giao dịch lấy được kim tinh theo người nào chỗ đó đổi lấy đan dược. Tu vi như vậy, chính là người đột phá luyện thân cảnh chỉ sợ cũng không cách nào rung chuyển mây may. Chính là tăng thêm ta cùng Nguyệt Triều, cũng hoàn toàn không là đối thủ."

"Người là nói, sau lưng của hấn còn có người?"

"Chỉ là của ta dự đoán, cái kia tu vi rõ ràng cho thấy ăn đan dược. Theo đạo lý, yêu tinh thật là khó đạt được đan dược, mà từ phía trên đình đạt được kim tinh có thể, đạt được đan dược lại... Cho nên, người tốt nhất cẩn thận một chút. Nếu như cái này dự đoán là đúng, như vậy người ở sau lưng hấn, khả năng rất mạnh."

"Thái Ất tán tiên sau lưng, còn có một càng mạnh người..."

Quả nhiên là không dễ chọc a.

Trầm mặc hồi lâu, hầu tử nở trước miệng, chậm rãi đáp: "Nếu như thật sự thất bại, người cùng Nguyệt Triều liền lập tức rời đi, không cần lo cho ta."

"Làm như vậy, thật sự đáng giá sao?" Dương Thiên kinh ngạc địa nhìn qua hấn.

"Ta cũng không biết, có đáng giá hay không được..." Hầu tử lắc đầu, sâu hít một hơi thật sâu, nháy mắt con ngươi thở dài: "Ta thực phân không rõ. Ta chỉ biết là, ta sớm muộn có một ngày muốn đem hấn đánh thành thịt vụn. Tuyệt đối, tuyệt đối, không thể bỏ mặc hấn tại nơi này làm xằng làm bậy xuống dưới!"

Ánh trắng trung, hấn vi khẽ mím môi môi, sắc mặt lạnh nhạt, lại chậm rãi rất nhanh nắm tay, cặp kia quyền hơi địa run rẩy.

Này là một loại khắc vào đáy lòng hận, trọn đời đều không thể phai mờ.

Ngơ ngác nhìn cái này bướng bỉnh được giống như tảng đá đồng dạng hầu tử, Dương Thiên biết rõ, hấn nói chính là nói thật, phát ra từ nội tâm nói thật.

Cũng chỉ có Dương Thiên tài năng hiểu rõ, này hận có thể sâu đậm, sâu đến không tiếc bất cứ giá nào.

Đó là không cách nào thoát khỏi đau đớn.

Theo hấn tiếp nhận yêu binh đưa tới kiểm một khắc đó lên, liền chú định rồi cái này hầu tử đời này kiếp này cùng này ác giao thế bất lưỡng lập. Ngoại trừ sinh tử tương bác, không còn có thứ hai con đường có thể đi.

Dương Thiên không có tái mở miệng, nàng chỉ là ngơ ngác nhìn, yên lặng địa cúi đầu tiếp tục sửa sang lấy đan dược.

Hấn cuối cùng đã không phải là cái kia Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung không sợ trời không sợ đất hầu tử, bất đồng chính là phương thức, giống nhau lại là này một lòng.

Nghĩ tới đây, trong lòng của nàng không khỏi nổi lên sợi sợi chua xót, rồi lại vui mừng địa nở nụ cười.

Bất kể như thế nào, cái này hầu tử cuối cùng sẽ là cá đỉnh thiên lập địa anh hùng, tuyệt không ruồng bỏ bản tâm của mình, không phải sao?

"Nhanh lên a, thời gian không nhiều lắm. Tốt nhất sáng sớm trước có thể hoàn thành đột phá." Đứng ở một bên Nguyệt Triều thúc giục "Tuy nói ta

biến thành bộ dáng của người cũng có thể lừa gạt người, nhưng trong này mặt rất không kể cả ác giao. Nếu như hấn triệu kiến người... Tụ nguy rồi."

Đem một đồng đan dược thu nạp tại lòng bàn tay, Dương Thiên đứng lên từng bước một đi đến hầu tử trước mặt: "Ăn đi a, sau đó liều mạng hấp thu linh lực, rất nhanh tựu sẽ tiến vào đột phá trạng thái. Đến lúc đó, sẽ có ảo giác. Người yếu bảo vệ cho tâm thần, nếu như hôn mê, sẽ không chích kiếm củi ba năm thiêu một giờ đơn giản như vậy. Hoàn thành một lần đầy đủ linh lực phóng ra ngoài cùng tích lũy sau, người liền thành công."

Tiếp nhận tràn đầy một bả đan dược, hầu tử nắm trong tay đối với Dương Thiên trêu chọc cười cười: "Sự hưng phấn của người tề ta đều khiêng đã tới, hiện tại sự nói trước là ảo cảm giác, còn có cái gì đáng sợ sao?"

Dương Thiên không cười.

"Đó là không đồng dạng như vậy ảo giác, một hồi người tựu sẽ biết. Cái này khóa là ta đặc biệt phối trí, ổn định tâm thần đan dược. Những thứ khác vài khóa, có thể giúp người rút ngắn đột phá thời gian. Nhưng đó là có một cái giá lớn... Người yếu hiểu rõ ràng."

Nhìn xem Dương Thiên này chăm chú thần sắc, hầu tử cúi đầu yên lặng địa chăm chăm vào trong lòng bàn tay đan dược nhìn một hồi lâu, hơi ngửa đầu, toàn bộ nuốt đi vào.

Ngừng thở, hấn bắt đầu rồi giống như thường ngày vậy tu hành.

Bành trướng linh khí nhanh chóng rót vào thể nội.

Rất nhanh, dược lực lên đây, hầu tử đột nhiên cảm giác được đầu óc của mình rõ ràng vô cùng.

Lỗ tai của hắn, có thể nghe được ngoài phòng trên phiến lá một con sâu vuốt cánh chậm rãi bay lên, có thể nghe được ngói nóc nhà trên chậm rãi chảy xuống giọt sương, trong phòng hai người, thậm chí ngoài phòng trên hành lang chậm rãi đi qua tới tiếng hít thở đều nhất thanh nhị sở.

Đây là một loại không thể tưởng tượng cảm giác lực, hắn thậm chí có thể xuyên thấu qua đôi yêu khí bất biết được cái này trong phủ đệ bất luận cái gì một con yêu bộc đang làm gì đó.

Không lâu, trong cơ thể linh lực tích góp từng tí một đã đến cực hạn, bắt đầu hướng bên ngoài cơ thể dũng mãnh lao tới.

Cái này đối hắn hiện tại mà nói, cũng không phải là cái gì khó xử chuyện tình. Muốn biết được, nạp thần cảnh bản thân tự có đủ linh lực phóng ra ngoài năng lực.

Đến mức tận cùng, phóng ra ngoài cũng được.

Nhưng mà, cái này một phóng ra ngoài, hắn cả mộng —— linh lực phóng ra ngoài tốc độ, so với thường ngày nhanh thập bội không chỉ, lập tức cả người toàn thân thần kinh đều căng thẳng, điên cuồng mà toát mồ hôi lạnh.

Mà mấu chốt nhất còn không phải cái này, mấu chốt nhất, là thần trí của hắn đi theo linh lực cùng một chỗ phóng ra ngoài!

Đây là Dương Thiên theo lời ảo giác sao? Trong lòng của hắn mãnh kinh.

Có một cỗ lực lượng bắt đầu xé rách trước thần trí của hắn, không có cảm nhận sâu sắc, lại vô cùng địa khủng hoảng.

Cái loại cảm giác này, thật giống như một nhọc đến cực hạn tùy thời đều mê man quá khứ vậy.

Có thể hẳn không thể mê man quá khứ!

Hắn mở choàng mắt, bỗng nhiên lay động đầu nghĩ cách làm cho mình thanh tỉnh một điêm.

Nhưng mà, cảnh tượng trước mắt nhưng thật giống như ngược lại đến trong nước thuốc nhuộm đồng dạng chóng mặt mở.

"Đây là... Đây là như thế nào... Hồi sự?"

Hắn bỗng nhiên dụi mắt, lại mở ra, toàn bộ thế giới đều ở lay động, Dương Thiên thân ảnh, Nguyệt Triều thanh âm, cách đó không xa cái bàn, khung cửa, thậm chí ngoài cửa sổ trắng sáng, hết thảy tất cả đều ở vụn vẹo.

Hắn bỗng nhiên đập đầu của mình.

Một loại đến từ sâu trong linh hồn choáng váng cảm giác nhanh chóng truyền đến, thần trí của hắn giống như bị chia làm mấy bộ phận vậy.

Một hồi theo phóng ra ngoài linh lực chậm rãi bay lên, một hồi lại theo phóng ra ngoài linh lực chậm rãi hạ rơi, một hồi, lại giống như trở lại tại chỗ ngồi xếp bằng.

Hết thảy trước mắt đều đang xoay tròn, nguyên một đám cảnh tượng, điên cuồng nhảy múa, thác loạn.

Mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán chảy xuống, hầu tử cả thân hình đều có điêm hốt hoảng.

Hắn mở to hai mắt nhìn cố gắng ngồi xong, nhưng hai tay của hắn căn bản sử không được khí lực, nhẹ nhàng khẽ chống, cả ngã sấp tại giường

trên, liền giã dựa lấy ngòi xuống khí lực cũng không có.

Hắn kinh hoảng địa che đầu, cắn chặt răng xi.

Một loại vô cùng vô tận khủng hoảng cảm giác nhanh chóng dưới đáy lòng sinh sôi, trong cơ thể linh lực bắt đầu bạo loạn địa chạy nước rút!

Trong lồng ngực một hồi đau đớn truyền đến, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun vãi ra.

"Đây là... Chuyện gì xảy ra ——! Ngao —— a ——!" Hắn nhếch môi, lộ ra sắc nhọn hàm răng, ôm đầu điên cuồng địa rít gào đi ra, dồn dập địa thở dốc, hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Lông tơ dựng thẳng lên, trên người tất cả gân xanh đều bại lộ.

Vừa mới tiếng gầm gừ vang vọng cả phủ đệ.

Đứng ở một bên Nguyệt Triều cả kinh, vội vàng hai vừa bấm ngón tay, tại hầu tử bốn phía bố hạ tĩnh âm kết giới.

Ngoài phòng nhanh chóng vang lên huyên tiếng ồn ào.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập sau, vài cái yêu bộc chạy đến ngoài cửa phòng gõ cửa.

"Tướng quân? Tướng quân? Người làm sao vậy?"

Hầu tử ôm đầu mở to hai mắt nhìn lạnh run, trong lúc bối rối đem phóng tại chính mình giường bên cạnh làm bài trí chủ thụ đưa đến bên miệng, cắn chặt.

Lúc này, ngoài cửa yêu bộc gặp hầu tử không có đáp lại, cũng đã chuẩn bị yếu xô cửa.

Dương Thiên vội vàng hướng trước Nguyệt Triều sử cái ánh mắt.

Nguyệt Triều hiểu ý địa đối với cỗ họng của mình sử cá tiểu pháp thuật, thanh âm kia lúc này trở nên cùng hầu tử giống như đúc: "Không có việc gì, ta không sao, làm ác mộng mà thôi. Các người đi xuống đi."

"Tướng quân, thật không cần..."

"Không có việc gì, các người đi xuống đi."

"Là, tướng quân."

Nói đi, này lão bộc quay đầu đối hai người trẻ tuổi tiểu yêu công đạo nói: "Hai người các người, đêm nay canh giữ ở tướng quân cửa phòng, chờ phân công!"

"Dạ!"

"Không xong, cửa ra vào nhiều hơn hai vị này." Nguyệt Triều bắt đắc dĩ địa vỗ đầu một cái, trường thở dài.

Dương Thiên mắt trắng không còn chút máu.

Đã một ít chúng người hầu đi rồi, Dương Thiên đi tới cửa sau, chỉ một ngón tay, hướng phía đóng chặt cửa gỗ thổi ngậm khí.

Nhàn nhạt sương trắng xuyên thấu qua cửa phòng khe hở thâm thấu đi ra ngoài.

Rất nhanh, môn ngoài truyền tới liên tục không ngừng tiếng lẩm bẩm.

"Ồ... Thủ đoạn của người thật nhiều a?"

Nhìn xem lạnh run nhếch môi cắn chặt hàm răng hầu tử, Dương Thiên chậm rãi đi đến bên tai của hắn, mím môi, nói ra: "Cái này là linh lực về thực quá trình, nguyên bản phóng ra ngoài linh lực, người là không cách nào hoàn toàn khống chế, đột phá luyện thần cảnh sau, người đem có đủ khống chế phóng ra ngoài linh lực năng lực. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Đương nhiên, luyện thần còn không chỉ là những này, còn kể cả thay đổi hình thể năng lực. Hiện tại người muốn làm, là thủ ở thần trí của người, ngàn vạn không thể nhường thần trí đi theo linh lực đi! Hoặc là nói, người không thể mất đi ý thức, chỉ cần người chịu đựng, không mất đi ý thức, liền tính thành công."

Hầu tử run rẩy nhẹ gật đầu.

Suốt một đêm, thẳng đến trời có chút sáng lên thời điểm, hầu tử cũng còn đang cùng này ảo giác vật lộn.

Ngơ ngác nhìn xem này nằm tại giường thanh thiên cuồng giãy dụa, gào rú thân ảnh, này dữ tợn khuôn mặt, Dương Thiên lại chỉ có thể thật dài thở dài.

Cái này con khi, nếu như hắn nguyện ý giả ngu mà nói, có lẽ sẽ sống được rất vui vẻ a.

Nghĩ, nàng không khỏi nở nụ cười, nếu như mình nguyện ý, cảm giác không phải là?

Thật có chút người, chính là nhất định đi không được như vậy đường.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 106: Sứ Giả

Thời gian từng phút từng giây địa qua, một tích một cái chớp mắt, đều là như vậy dài đằng dặc, dài đằng dặc được như vậy làm cho người ta lo lắng.

Thẳng đến hừng đông thời điểm, trận chiến đấu này đều vẫn còn tiếp tục.

Như trước đứng ở bên cửa sổ xuyên thấu qua khe hở quan sát đến bên ngoài động tĩnh Nguyệt Triều dần dần có vẻ có chút khẩn trương: "Còn chưa khỏe sao? Còn phải bao lâu?"

"Bây giờ còn không hoàn thành một nửa. . ." Dương Thiên trường thở dài: "Linh lực của hắn thật sự nhiều lắm, yếu trước toàn bộ phóng ra ngoài, lại lần nữa tích góp từng tí một, tài năng hoàn thành thân thể rèn luyện."

Vậy Ngô Giả đạo nạp thần cảnh đột phá đến luyện thần cảnh, cho dù không có đan dược phối hợp, nhiều lắm là thì ra là một hai canh giờ chuyện tình. Nếu như là Hành Giả đạo tác yếu phiền toái nhiều lắm, tối thiểu yếu sáu bảy canh giờ.

Lúc ấy gian kéo đến như thế dài thời điểm, liền tồn tại cái này nhất định phong hiểm. Trong quá trình một khi bởi vì hôn mê mà cưỡng chế gián đoạn, liền sẽ đưa tới ngoại lực phản thực, đó là không chết cũng tàn phế chuyện tình.

Hành Giả đạo nạp thần cảnh đột phá đến luyện thần cảnh trong quá trình vẫn lạc tu giả cũng không phải là không có.

Mà dựa theo hầu tử linh lực cường độ, nếu như không sử dụng dược vật, quá trình này tối thiểu muốn lên trăm canh giờ. . .

Đây là một cực kì khủng bố con số.

Cho nên hầu tử phải hảo như năm đó Dương Tiễn đồng dạng sử dụng đặc chế đan dược mới có thể thuận lợi hoàn thành đột phá.

Cái này quả nhiên là không giống bình thường thông khổ, tài năng đòi lấy không giống bình thường lực lượng.

Mà sử dụng dược vật co lại thời gian ngắn, cái này vậy là Ngô Giả đạo mới sẽ xem xét chuyện tình, bản thân cũng là gân gà thủ đoạn thôi.

Bởi vì này cũng không phải đem phong hiểm giảm nhỏ, trái lại, là đem phong hiểm tăng lớn.

Thời gian tuy nhiên rút ngắn, quá trình lại còn là giống nhau, càng gia mãnh liệt linh lực phóng ra ngoài, mang đến, đơn giản là canh tăng kinh khủng thần trí xé rách.

Này cần càng thêm ý chí kiên cường đi đối kháng.

Dương Thiên không biết, hầu tử đến tốt cùng có hay không loại đó lực ý chí đi chiến thắng đây hết thảy.

Có thể ngoại trừ như vậy lại có thể thế nào? Bây giờ tình thế, hầu tử đi nơi nào tìm tới trăm canh giờ thời gian đến an ổn địa đột phá?

Cái này con khi, luôn không phải tuyển như vậy đường tới đi mới cam tâm sao?

Nghĩ, nàng không khỏi bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

Thời gian một chút trôi qua, đảo mắt đã là giữa trưa. Ngoài cửa hai cái sớm đã tỉnh lại, Nguyệt Triều giả dạng làm hầu tử thanh âm quát lui hai lần yêu bộc hỏi thăm.

Mà lúc này, hầu tử linh lực phóng ra ngoài quá trình cũng đã hoàn thành, bây giờ bắt đầu, là linh lực một lần nữa tích lũy. Ở trong cái quá trình này, đem hoàn thành thân thể rèn luyện.

Cùng linh lực phóng ra ngoài bất đồng, linh lực phóng ra ngoài là xé rách thần trí, mà linh lực thu về, tắc hoàn toàn là tra tấn thân thể.

Thân thể phảng phát sụp đổ vậy địa hấp thu linh khí. . . Đây là một bất luận kẻ nào đều khó có thể tưởng tượng khái niệm.

Mỗi một tác da thịt cũng giống như bọt biển đồng dạng mút thỏa thích trước bốn phía linh khí, những này linh khí rót vào thể nội, phải thông qua kinh mạch vận chuyển mới có thể thuận lợi chuyển hóa làm linh lực.

Nếu là phóng tới bình thường, đây bất quá là lại bình thường bất quá quá trình, nhưng hôm nay. . .

Bất luận kẻ nào đều khó có khả năng chống trụ được mạnh như vậy độ linh khí hấp thu, bởi vì bất luận kẻ nào đều khó có khả năng có đủ như thể rộng lớn kinh mạch.

Rất nhanh, khung bố cảnh tượng xuất hiện ở Dương Thiên trước mặt.

Chỉ thấy một ít song che kín tư máu con mắt trùng đờng giống như chuông đồng lớn như vậy, toàn thân, từng cái lỗ chân lông đều ở mạo hiểm huyết!

"Đây là. . ." Nguyệt Triều cũng đã cả kinh nói không ra lời.

Sợi sợi máu tươi từ lỗ chân lông chảy ra, tại lông tơ trên ngưng tụ, nhỏ.

Toàn thân, mỗi một tác kinh mạch đều gặp phải trước kịch liệt trùng kích.

Này một đôi tay, cũng đã thẳng cài nhập giường tấm ván gỗ trung, lạnh run.

Hắn điên cuồng mà cắn trong miệng tinh cương chế thành chủ thụ.

Tự tại hai người trước mắt, này sắc nhọn hàm răng một chút lâm vào sắt thép bên trong.

Hắn lúc này, trên người cũng đã khôi phục nguyên bản lực lượng, hắn nghĩ giãy dụa, nghĩ gào rú, có thể hắn không thể.

Một khi động tác quá lớn, đem rước lấy hoài nghi, hết thấy đều phải im ắng tiến hành, nếu không hắn làm mất đi cuối cùng lá bài tẩy.

Phát tiết bản năng cùng ý chí thủ vững đan vào cùng một chỗ, cuối cùng biến thành lạnh run thân hình, một giọt đỏ tích huyết, bị bức phải chỉ có thể theo trong lỗ chân lông thẩm thấu ra, nhỏ tại nằm trên giường.

Cái này kinh hãi một màn, chính là Dương Thiên cũng không nghĩ tới.

Hắn chọn dùng, là so với Dương Tiễn càng thêm cực đoan đột phá phương thức. . .

Đang lúc này, một chuỗi chinh tề tiếng bước chân mang theo khái giáp tiếng ma sát chậm rãi mà đến.

"Tướng quân, tướng quân?"

"Tại! Tại đây! Chuyện gì?" Nguyệt Triều thất kinh địa đáp.

"Tướng quân, trong nội cung người đến. Bệ hạ muốn đem quân lập tức tiến cung."

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Nguyệt Triều quay đầu hướng hầu tử nhìn lại.

Lúc này hầu tử, cả cũng đã giống như ngâm trong vũng máu, loại tình huống này làm sao có thể đi gặp ác giao.

Mà dùng ác giao tu vi, yếu khoảng cách gần xuyên qua Nguyệt Triều ngay trang quả thực chính là dễ như trở bàn tay.

"Làm sao bây giờ?" Hấn có chút bối rối địa đối với Dương Thiên đánh thân ngữ.

"Nói người không thoải mái!"

Nguyệt Triều vội vàng lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên dùng hầu tử thanh âm nói: "Phiền toái sứ giả hồi bẩm bệ hạ, thần hôm nay thân thể không khỏe. . . Chỉ sợ không có biện pháp. . . Khái khái. . . Không có biện pháp tiến cung."

Chỉ nghe ngoài cửa lúc này truyền đến một giọng nói âm dương quái khí: "Ta nói, Xa Kỵ tướng quân a, lúc này mới sắc phong bao lâu, liền bắt đầu tự cao tự đại rồi?"

"Thần không dám. . . Khái khái, thần, hôm nay cho là thật không khỏe. . ."

"Người Xa Kỵ tướng quân võ nghệ cao cường ai chẳng biết hiểu, nặng như vậy thương, cũng chỉ vài ngày là được phục hồi như cũ. Bây giờ cùng

thuộc hạ nói thân thể ốm bệnh nhẹ, cái này chớ không phải là tại tận lực khó xử thuộc hạ?"

Này lời còn chưa dứt, liền nghe được ngoài cửa một hồi dồn dập cước bộ thân vang lên.

Không đợi này làm bạn mà đến yêu binh xô cửa, đã thấy này cửa phòng mở ra một đường nhỏ.

Nguyệt Triều hóa thành hầu tử mặc một bộ áo ngủ, sắc mặt trắng bệch theo trong khe cửa chen chúc đi ra, lại xoay người đem môn khép lại, chấp tay nói: "Làm phiên sứ giả một chuyến tay không thật sự là bần khoản, chỉ là. . . Chỉ là hạ thân quả nhiên là thân thể ốm bệnh nhẹ."

Này sứ giả tựa hồ nhạy cảm mà phát giác đến cái gì, đôi mắt lặng lẽ hướng cửa phòng lướt qua, lúc này một cái đi nhanh nghĩ chui vào trong môn.

Nguyệt Triều liền vội vươn tay ngăn lại.

Này sứ giả giống như cười mà không phải cười mà nhìn xem Nguyệt Triều, nói: "Từ thật xa đến một lần, đã Xa Kỳ tướng quân thân thể ốm bệnh nhẹ cũng thì thôi, thực sự không mời lão nô đi vào uống chén nước trà. Cái này đạo đãi khách, có phải là quá. . ."

Nguyệt Triều chứa cười xấu hổ cười, nói: "Ta đây, thực không có gì hay trà. Như xuất ra một ít tầm thường lá trà, lại sợ hỏng rồi sứ giả khẩu vị."

Nói đi, Nguyệt Triều xoay người hướng phía trong phủ yêu bệch há to miệng, lại chợt phát hiện chính mình căn bản hô không ra danh tự, chỉ phải chỉ chỉ hần.

"Ta?" Này yêu bệch cung kính khom người.

"Đúng, ngươi. Đi khố phòng lấy chút ít kim tinh tới."

"A a! Tuân mệnh!" Này yêu bộc liền vội vàng khom người chạy đi.

Nghe được có kim tinh, sứ giả trên mặt lập tức mặt mày hớn hở.

Lại lôi kéo hảo một hồi, cuối cùng cho sứ giả dâng lên hai mươi kim tinh mới đưa tiễn xong hẳn. Trước khi đi, này sứ giả nắm Nguyệt Triều tay một bộ tương kiến hận muộn thân sắc.

Hai mươi kim tinh, liền là dựa theo hầu tử bổng lộc, đó cũng là yếu hai tháng, hẳn có thể không vui sao?

Đợi đến sứ giả đi rồi, Nguyệt Triều mới đưa cửa phòng mở mang một đường nhỏ khe hở, nhanh như chớp đi vào.

"Hô. . . Cuối cùng đi." Hẳn lau bả mồ hôi lạnh nói: "Thật đúng là có tiền có thể ma xui quỷ khiến a."

"Đừng cao hứng địa sớm như vậy." Ngồi ở một bên Dương Thiên nhìn chăm chú còn đang thống khổ giả dựa hầu tử lạnh lùng nói ra: "Sứ giả hảo đũa, ác giao, liền không phải dễ dàng như vậy."

. . .

"Cái gì? Ngươi nói hẳn bị bệnh?" Ác giao khước miệng hơi giơ lên, như có điều suy nghĩ.

Quy ở một bên sứ giả dập đầu nói: "Hồi bẩm bệ hạ, Xa Kỵ tướng quân cho là thật bị bệnh. Lão nô gặp được hẳn trước mặt, thoát nhìn có vẻ bệnh. . ."

Không đợi hẳn nói xong, cũng đã bị ác giao dắt lấy cổ áo một bả từ trên mặt đất nói lên, một tay trong nháy mắt vươn vào ống tay áo của hẳn bên

trong, móc ra một cái túi nhỏ tử. UU đọc sách (. uukanshu. com) vẫn tự thủ phát.

"Cái này là cái gì? Đi thời điểm, giống như trong túi quần không có cái này a?"

Này sứ giả sắc mặt lập tức trắng bệch.

Ác giao một tay lấy hấn đồ lên trên mặt đất, lại đem cái bọc kia có hai mươi kim tinh gói to vung ở trên mặt hấn: "Thực bị bệnh, không cần cho người đưa tiền? Cái này ngu xuẩn, lưu người gì dùng?"

"Bệ hạ. . . Bệ hạ tha mạng a!"

"Người tới! Kéo xuống chém!"

"Bệ hạ, bệ hạ! Lão nô sai rồi! Bệ hạ tha mạng a!"

Đợi đến hai cái yêu binh tướng này sứ giả kéo cách đại điện, một mực đứng ở một bên Tấn Chi mới chấp tay nói: "Bệ hạ cho là hấn lừa dối?"

"Đùa giỡn không lừa dối, ta thấy gặp liền biết!"

Nói đi, ác giao xoay người một phát y tay áo, lúc này một cỗ lãng gió cuốn, trong nháy mắt bay ra ngoài điện.

Trong nháy mắt, hấn liền đã đến Xa Kỵ tướng quân phủ.

Thành này trì vốn là không lớn, một mực yêu bọc lại đều là ác giao long ban cho, tự nhiên nhận ra ác giao.

Vừa thấy vị này giao ma vương thế tới hung hung, nguyên một đám lúc này quỳ rạp xuống đất không dám làm thanh.

Đường kính bước dài nhập Xa Ky tướng quân phủ, ác giao đi đến hầu tử
trước của phòng, thân thủ muốn đi gõ cửa. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 107: Sát Tâm

Không đợi ác giao tay va chạm vào cửa gỗ, chỉ nghe "Kèo kẹt" một tiếng, nà cửa gỗ chính mình mở ra.

Che kín tơ máu, lại ảm đạm vô quang hai con ngươi, toàn thân lông tơ đều giống như tại trong huyết trì ngâm qua vậy ảm ướt lộc cộc lộc cộc địa, trên trán đánh lỗ chân lông còn đang chậm rãi thấm trước huyết, sau lưng, là thật dài vết máu, uốn lượn đến một mảnh đồng bừa bộn giường.

Thân thể một nghiêng, hấn cả úp sấp trên mặt đất, thở hỏn hển, từng giọt máu tươi từ trong miệng của hấn tràn ra, nhỏ, trên mặt đất rót thành một bãi.

"Sâm... Tham gia bộ hạ."

Lúc này, này thân hình lạnh run, thoát nhìn nhìn thấy mà giật mình, đã là suy yếu đến cực điểm.

Nhìn thấy một màn này, ác giao cũng là thoáng ngẩn ngơ.

Hấn buông xuống trước hai mắt bao quát úp sấp trên mặt đất hầu tử, kéo dài thanh âm hỏi: "Ngươi đây là làm sao vậy?"

"Ha ha... Luyện một môn công pháp, nghĩ là gây ra rui ro. Khái khái khái... Làm cho bộ hạ chê cười." Hấn vịn cửa gỗ lần lượt cố gắng đứng lên, lại bất kể như thế nào đều đứng không đứng dậy.

"Ồ? Cái gì công pháp như vậy hung hiểm a." Ác giao duỗi ra tay trái đẩy ra khác một bên cửa gỗ, tay phải cũng đã lặng lẽ vận khởi linh lực, nhấc chân vượt qua cánh cửa cùng hầu tử giao thoa mà qua, này lạnh như băng ánh mắt chậm rãi quét mắt trong phòng: "Cũng không trước cầm đến cho ta nhìn một cái, bản vương cũng tốt trước giúp ngươi phân biệt phân biệt."

"Bệ hạ nói đùa... Như thế việc vặt, thần sao dám làm phiền bệ hạ. Ha ha... Ha ha..." Hầu tử chậm rãi hai mắt nhắm lại, lại không có lực địa khởi động mí mắt.

Một tay vịn cửa gỗ, này sắc mặt đã là trắng bệch đến cực điểm, nhìn về phía trên tùy thời đều hôn mê quá khứ.

Tại xác định trong phòng không có một bóng người sau, ác giao con mắt cuối cùng rơi xuống nhuộm đầy vết máu giường trên.

Này giường trên đệm chăn cỏ đã bị hầu tử kéo địa nát bầy, thậm chí liên tấm ván gỗ đều bị bẻ gãy, cả sụp đổ đi. Có thể nói một mảnh đồng bừa bộn.

"Đây là người làm?"

"Làm cho bệ hạ... Chê cười." Hầu tử chậm rãi lắc đầu, cố gắng làm cho mình thần trí càng thêm thanh tỉnh một điểm.

"Bị thương không rõ a." Ác giao chậm rãi xoay người lại nhìn xem hầu tử, chậm rãi buông ra chỉ quyết, thân thủ muốn đi dò xét hầu tử mạch, cũng đang chứng kiến này lông tơ trên giắt tơ máu trong nháy mắt vội vàng rút trở về.

Hầu tử cũng không đáp lời, đứng không đứng dậy, hẳn chỉ có thể cuốn thân thể vô lực địa dựa vào ván cửa, co quắp ngồi dưới đất, cười hì hì nhìn xem ác giao.

Nụ cười kia pha trước đau đớn.

"Đã thật sự thân thể không khỏe, vậy thì tốt rồi hảo tĩnh dưỡng a. Mấy ngày nay thiên quân tỵ đã tới rồi, người cái này chấp chương ngoài thành yêu chúng Xa Ky tướng quân cũng không thể thiếu tịch a."

"Tạ, bệ hạ." Hầu tử vô lực địa chấp tay.

"Tốt lắm, người sớm đi nghỉ tạm a." Nói đi ác giao lắc lắc ống tay áo, một cước vượt qua ra ngoài cửa.

Đang lúc này, hầu tử đột nhiên bụm lấy ngực, một ngụm máu tươi phun vãi ra, vài giọt máu tươi rơi xuống ác giao làn váy trên!

Thấy như vậy một màn, những cái này chờ đợi ở ngoài cửa yêu bỏ nhào vội vàng kinh hô lên: "Tướng quân! Tướng quân! Người không sao chứ?"

Nguyên một đám hướng phía hầu tử bay nhào tới.

Ác giao cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình làn váy trên vài giọt vết máu, này thần sắc thật là chán ghét, nhìn này bồi rồi yêu bộc lạnh lùng nói: "Yên tâm đi, không chết được. Nếu là thật sự dễ dàng chết như vậy... Hừ, cũng chính là đáng chết."

Lúc này, Tấn Chi mới vội vàng chạy đến, nhìn thấy ác giao vội vàng quỳ xuống.

Ác giao cũng không nói nhiều, lạnh như băng địa phẩy tay áo bỏ đi.

Đợi đến ác giao đi rồi, Tấn Chi mới đi tới đẩy ra yêu bộc xem xét hầu tử thương thế, chỉ là nhìn thoáng qua, liền do dự mà xoay người đuổi kịp ác giao cước bộ.

Bức tường người khoảng cách trung, đôi mắt vô lực địa chăm chăm
khẩn đi xa hai người.

...

"Bệ hạ, hấn đây là..."

"Trời biết nói."

Ngoài cửa, trong nội cung xe ngựa cũng đã theo sát phía sau tới.

Gặp ác giao đi ra, hai cái yêu bộc vội vàng một cái úp sấp trên mặt đất
làm đệm, cái khác rềm xe vén lên.

Nhấc chân nhảy lên xe ngựa, ác giao ngồi vào chỗ của mình.

"Hồi cung."

"Dạ!"

Một tiếng thét to, con ngựa kia xe cách kỷ cách kỷ địa chậm rãi đi về
phía trước.

Tân Chi vội vàng bước nhanh đi theo.

"Tân Chi a."

"Thần tại."

"Hấn ngoài thành những cái này nguyên lai thuộc hạ, chính là đều vào
ngũ rồi?"

"Thần tận lực tra qua, một cái không lọt."

"Cùng hấn từng có tiếp xúc không có?"

"Không có, chưa bao giờ tiếp xúc qua. Nay hầu tử cũng chưa bao giờ nhắc tới qua bất luận cái gì điều động, chích cho là bình thường yêu chúng vậy xử lý."

Lung la lung lay trung, ác giao ngồi dựa cửa sổ xe xử thân nhiên nói: "Nhìn hấn vừa mới này phó bộ dáng, ta xem chừng, nên đột phá luyện thân cảnh thất bại. Người trước kia có từng gặp qua đột phá thất bại án lệ? Chính là bực này cảnh tượng?"

"Thần chưa từng thấy qua. Chỉ là biết rõ Hành Giả đạo đột phá luyện thân cảnh hung hiểm, như thất bại, không chết cũng bị tàn phế."

Ác giao trường thở dài, nói: "Hừ, cái này hầu tử thật sự là dùng nhiều dạng. Yếu đột phá, cũng không dám để cho ta biết rõ. Cũng tốt, nếu thật là đột phá thất bại, này tu vi của hấn giờ phút này ít nhất đã phế đi một nửa. Lần này ngoài thành câu oán hận quá nhiều, chỉ sợ cần phải phái ra thành thủ quân áp trận mới được. Lúc trước còn lo lắng nếu hay không nên làm cho hấn cùng với người cùng nhau thống binh ứng chiến. Hiện tại cũng không phải dùng phiến, như hấn thật sự là đột phá thất bại, sau trận chiến này, cũng liền không cần đã trở lại."

Tấn Chi yên lặng địa cúi đầu chấp tay.

"Có thể an bài hấn... Mang binh công kích, kể từ đó, cũng tốt hiển lộ rõ ràng quân ta dân đồng tâm, làm cho này lời đồn tự sụp đổ. Ha ha ha ha."

"Thần tuân lệnh."

...

"Tướng quân! Tướng quân! Người không sao chứ!"

Yêu bộc môn luống cuống tay chân địa muốn đem hầu tử nâng dậy.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, hầu tử trên mặt này thống khổ thân sắc chậm rãi biến mất.

"Đừng... Đừng đụng ta, khái khái khái..."

Những cái này yêu bộc mãnh kinh.

"Đừng đụng ta, chính mình... Có thể đứng lên." Hắc căn răng, lạnh run, chống môn, từng điểm từng điểm địa dùng sức.

Này máu chảy đầm đìa thân hình, cứ như vậy ở đằng kia một đám yêu bộc trước mặt từng điểm từng điểm địa đứng lên, chậm rãi xoay người, hoạt động tiến độ, đi vào trong phòng.

"Đều đi ra ngoài... Giúp ta đóng cửa lại." Hắc gian nan nói.

"Là... Là, tướng quân." Một ít lũ yêu bộc nguyên một đám sợ ngây người, chỉ phải hơi khom người, chậm rãi thối ra ngoài cửa.

Gian phòng trống rỗng lí, lại chỉ còn lại có hắc cô linh linh một cái.

Sau này thời gian, quản chế nên hội càng thêm nghiêm mật a.

Bất quá, cuối cùng sống quá một kiếp.

Nghĩ tới đây, hầu tử không khỏi nở nụ cười, này nhàn nhạt tiếng cười nhanh chóng biến thành kịch liệt ho khan, đem từng giọt máu tươi rơi.

Hắc không thể không hai tay chống trước cái bàn mới miễn cưỡng đứng thẳng.

"Cái này ác giao... Thật sự là một khắc đều... Không dám đối với ta yên tâm a. Khái khái..."

Cứ như vậy ngỡ ngác địa đứng hồi lâu, một con phi trùng theo hờ khép cửa sổ trong khe hở bay vào, hóa thành hình người.

"Người biết, hấn đã vừa mới động sát tâm sao? Người sẽ không mỗi lần đều như vậy gặp may mắn."

"Dương Thiên... Luyện thân cảnh thuật pháp người đều có a?" Trong vô tri vô giác, hầu tử hỏi.

"Người nghĩ hiện tại đi học thuật pháp?" Dương Thiên chậm rãi mở to hai mắt nhìn, ngậm miệng, nhìn xem này run nhè nhẹ thân hình: "Vừa mới cường chế phá tan, hiện tại kinh mạch toàn thân đều bị hao tổn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Cái này có thể không giống bình thường thương thế... Người..."

"Ta không có thời gian... Không có thời gian... Khái khái... Phải nhanh lên." Hấn chậm rãi lắc đầu, cố gắng làm cho mình rõ ràng hơn tỉnh: "Ta nghĩ trước học... Bỏ nhào vân. Bỏ nhào vân khẩu quyết... Người cũng có, đúng không?"

Hấn nhàn nhạt địa nở nụ cười, cười đến vô cùng chua xót.

"Đúng không?"

Nhìn xem này tùy thời đều sẽ ngã xuống thân hình, Dương Thiên chỉ có thể cắn môi, yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Nhìn thấy Dương Thiên khẳng định đáp án, cặp mắt kia rất cục phóng tâm mà nhắm lại, thân thể hơi một nghiêng, chậm rãi rớt xuống.

Trong hoảng hốt, hấn chứng kiến Dương Thiên hướng phía hấn phi nước đại mà đến, thất kinh...

...

Cái này tựa hồ là một con chú định rồi mệnh đề làm nhiều điều sai trái hầu tử. Chính như chính hấn chỗ nói, là quý môn quan khách quen.

Nhưng cũng chính là cái này xóc nảy mệnh đề, bị đè nén nhân sinh, làm cho hấn trở nên càng phát ra kiên nghị.

Thông khô, đã lực lượng.

Tất cả đau đớn, hóa thành lực lượng hội tụ, hội tụ tại một viên này cứng cõi trong nội tâm, trở thành một ít khóa thật sâu dưới chôn hạt giống chất dinh dưỡng, tĩnh hậu chui từ dưới đất lên ra, che khuất bầu trời một khác.

Ba trăm năm khác biệt đủ để thay đổi vô số chuyện tình, chỉ là, không biết có thể không thay đổi, hấn muốn thay đổi biến thành.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 108: Đêm Trước

Sau khi đột phá, hấn kinh mạch toàn thân bị hao tổn, này sinh mệnh giống như trong gió ánh nến, tùy thời đều có dập tắt khả năng.

Như thế trầm đả thương nặng thế nếu là phóng tới cái khác bất luận cái gì một con yêu quái trên người, trừ phi Thái Thượng Lão Quân tự thân xuất mã, nếu không bất kể như thế nào đều chắc chắn đem lưu lại vĩnh cửu tính bệnh không tiện nói ra.

Nhưng mà, cái này con khi lại dựa vào Nguyệt Triều cung cấp đan dược, dùng hấn vô cùng ương ngạnh sinh mệnh lực tại ngăn ngui trong ba ngày liền trì hoãn tới.

Đến ngày thứ ba, hấn cũng đã miễn cưỡng có thể xuống giường, mà hấn làm chuyện thứ nhất, chính là triệu hoán Dương Thiên, lấy được 《Cân Đẩu Vân》 khẩu quyết.

Một trận này, hấn bất kể như thế nào đều phải thắng!

Tại quá khứ cái này trong ba ngày thời gian, ngoài thành quân doanh cũng đã xảy ra chuyện bất khả tư nghị.

Tại Tấn Chi thủ đoạn cứng rắn chính sách hạ, nguyên bản càng ngày càng nghiêm trọng đào binh không thấy!

Loại biến hóa này, chỉ có thể dùng "Đột nhiên" để hình dung.

Rất nhiều nguyên bản thờ ơ lạnh nhạt các bắt đầu sống nhảy lên tham dự đến cả chính đốn chính giữa, tuy nhiên này một đôi nhìn về phía Tấn Chi con mắt như trước đỏ lên, như trước tràn đầy cừ hận, vừa vận rất tốt ngạt mới hợp nhất bộ đội rốt cục có thể thuận lợi địa tiến hành rồi phiên hiệu phân chia cũng bắt đầu tổ chức huấn luyện.

Tuy nhiên này bang tử yêu quái vốn chính là hàng hóa, nhưng một chi hai vạn người đội ngũ, nếu như chưa huấn luyện nghĩ trên chiến trường chỉ huy, đó là không thể tưởng tượng.

Thậm chí đừng nói chỉ huy, chính là yếu đưa bọn họ đưa vào thiên quân hồ khẩu cũng khó khăn dùng làm được.

Muốn biết được ác giao dưới cờ quân chính quy bắt quá năm sáu ngàn số lượng. Nếu như phóng tới trên chiến trường, năm sáu ngàn tinh nhuệ bộ đội yếu tiêu diệt hai vạn quân lính tản mạn có thể nói dễ dàng.

Nhưng mặc dù cái này năm sáu ngàn tinh nhuệ dốc toàn bộ lực lượng, cũng vô pháp hoàn toàn không chế cũng chỉ huy cái này một chi không hề tính kỷ luật đáng nói bộ đội.

Nếu như thật sự một khi xuất hiện loại đó tình huống, vì thực hiện đối Tăng Trường thiên vương lời hứa, ác giao đem không thể không nhịn đau đem chính mình khổ tâm kinh doanh tinh nhuệ bộ đội quấy rầy phân tán xuống dưới.

Đến lúc đó một đầu võ, thiên binh có thể nhận không ra ai cùng ai.

Năm sáu ngàn tinh nhuệ, kết quả là toàn bộ đổi thành kim tinh cũng không là không thể nào.

Nói sau, cái này năm sáu ngàn tinh nhuệ có nguyện ý hay không tiếp nhận như vậy phương án còn khó nói.

Hảo ở loại tình huống này cũng không có phát sinh, tại cự ly thiên binh đến chỉ vện vện có năm ngày thời điểm, cái này chi thật vất vả bính hiểu ra không chính hiệu quân cuối cùng bị tuần phục.

Hiện tại Tấn Chi có thể nắm chặt thời gian tại trong năm ngày này giáo hội bọn họ một ít cơ bản nhất phục tùng mệnh lệnh thường thức, để đem nhóm này "Hàng hóa" thuận thuận lợi lợi địa đưa đến thiên quân hồ trong miệng.

Lúc này, nam thiên môn Tăng Trường thiên vương bộ đội đã trên đường, nguyên bản kế hoạch tốt huấn luyện cũng rất cực có thể phổ biến, hết thầy tựa hồ cũng ngay ngắn trật tự địa tiến hành trước, ác giao đều đã bắt đầu bắt đầu với kiếm tiền mộng đẹp.

Như thế lại qua bốn ngày.

Đến ngày thứ tư đêm khuya, ác long đàm phía bắc diện bên ngoài ba trăm dặm ngoài đúng là vạn dặm tinh thần sáng chói, cách mặt đất một ngàn tám trăm trượng không trung, tầng mây chậm rãi cuốn động, hơn mười tên thiên hà thủy quân lính gác vượt cánh lạng lẽ vắng lai trong mây mù.

Che giấu tại trong tầng mây chiến hạm boong thuyền, Thiên Bồng dựng kiếm, lẳng lẳng ngửa đầu, nhắm mắt.

Mềm mại nguyệt quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu vào mặt của hắn trên, có một loại giống như dạ minh châu loại tường hòa quang hoa tứ tán.

Một vị thiên tướng chậm rãi đi đến trước người của hắn, quì xuống chào một cái: "Tham kiến nguyên soái!"

"Tình huống thế nào?" Thiên Bồng như trước đóng chặt lại hai mắt nhắm rủa tại nguyệt quang bên trong.

"Hồi nguyên suất mà nói." Ngày đó đem nói: "Nam thiên môn hạm đội trước mắt ở vào Tử Vân Bích Ba Đàm phía đông ngàn dặm địa phương, chính hướng phía Tử Vân Bích Ba Đàm xuất phát."

"Đến đây nhiều ít?"

"Một vạn tinh binh, xem cờ xí, hẳn là Tăng Trường thiên vương dưới trướng huyền quy bộ."

"Phái phòng ngự bộ đội tiến công? Thực có sáng ý."

"Còn có chính là, chúng ta thám báo không có chứng kiến Tăng Trường thiên vương cờ xí."

"Biết rằng." Thiên Bồng khước miệng hơi giơ lên.

"Mặt khác. . . Chúng ta thám báo đối huyền quy bộ tiến hành rồi thăm dò, nhưng là, dù cho chúng ta gần sát đến mười dặm trong phạm vi, đối phương đều không có bất kỳ phản ứng. Tựa hồ. . . Hoàn toàn không có phát hiện chúng ta thám báo."

Thiên Bồng trầm mặc, thật sâu hít và một hơi, cúi đầu xuống mở to mắt nhìn chăm chú phía trước không có vật gì boong tàu, mấp máy miệng, chậm rãi cười nói: "Đây là tới dạo chơi ngoại thành a. . . Hừ, Tử Vân Bích Ba Đàm bên đó đây?"

"Tử Vân Bích Ba Đàm phòng ngự cũng không phải thư giãn. Hai ngày này đến nay, chúng ta từng nhóm tiến hành điều tra dò hỏi, ở nơi đó phát hiện một tòa yêu quái tụ cư thành trì. Sơ bộ tính ra, kể cả vùng ngoại ô trong quân doanh yêu quái, tổng cộng ba vạn có nhiều. Xem cờ xí, rất có thể là Nam Chiêm Bộ Châu treo giải thưởng trăm vạn kim tinh truy nã giao ma vương."

Thiên Bồng lập tức nở nụ cười, cặp kia vẫn còn như tinh thần loại con người khom thành hình trăng lưỡi liềm: "Làm được thật không sai. Mỗi ngày sáng sớm nâng phái binh tiểu trừ, mặt trời lặn mà về. Liên tiêu diệt trăm ngày, cư nhiên còn tiêu diệt ra một tòa yêu thành. Cái này Tăng Trường thiên vương bốn sự, là càng phát ra đại."

Một vị một mực chờ đợi ở một bên cầm trong tay cự phủ thiên tướng lúc này nở nụ cười lạnh: "Chờ chúng ta đã điều tra xong, nhìn hấn Lý Tĩnh lần này còn có lời gì nói!"

Vị này thiên tướng một thân ngân giáp, giữ lại đại hồ tử, thân cao chừng chín xích, lưng hùm vai gấu. Nắm trong tay trên cự phủ điêu khắc có làm cho người ta sợ hãi ác quỷ đồ đằng.

Tiến đến bẩm báo thiên tướng cúi đầu xuống, hỏi: "Bây giờ chúng ta nên như thế nào, kính xin nguyên soái chỉ rõ."

"Mật thiết giám thị khắp nơi, án binh bất động!" Nói đi, Thiên Bồng hướng phía đứng ở một bên một vị cao lớn thiên tướng nhìn thoáng qua: "Thiên hành."

Thiên hành lúc này hiểu ý địa nhẹ gật đầu, một tiếng quát nhẹ, cả thân hình lẳng không mà dậy nhanh chóng nhảy lên chiến hạm toà nhà hình tháp trên đỉnh.

Đãi đứng lại, hấn hai mắt nhắm lại, tạo ra hai tay, trong miệng nói lầm bầm, đỉnh đầu bầu trời lúc này hiện ra một cái chày vân dòng xoáy, nương theo lấy trong tay cự phủ huy vũ, đạo đạo thiểm điện khi hấn quanh mình hội tụ.

"Phong —— nâng!"

Một tiếng hét to, lập tức, trong thiên địa khí lưu đều cải biến phương hướng. Nguyên bản đông nam gió, biến thành đơn thuần Bắc Phong.

Này che giấu chiến hạm phân đội tầng mây bắt đầu chậm rãi hướng phía ác long đâm di động.

...

Đêm khuya, ác long trong thành trên đại điện, ác giao thân thủ theo rương nhỏ lí nâng lên một bó to kim tinh, mở to hai mắt nhìn xem những kia kim tinh theo hấn khe hở chảy xuống, ngã hồi trong rương, này trương tron bóng trên mặt lập tức dào dạt nâng vô hạn thỏa mãn. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát.

"Sách sách sách sách sách, nhìn xem, ai. . . Nhiều xinh đẹp a. Hôm nay Tăng Trường thiên vương cũng đã phái người đưa tới tiền đặt cọc, lại là một năm thu hoạch hảo thời gian a. Những này con rệp thật giống như cỏ dại đồng dạng, vô luận ta cắt được như thế nào sạch sẽ, năm thứ hai lại hội trưởng toàn thành ngoài. Ha ha ha ha. Tấn Chi a, mỗi lần ta nhìn thấy những này kim tinh thời điểm, tựu sẽ cảm thấy bọn họ kỳ thật cũng không phải đặc biệt chán ghét. Ha ha ha ha. Đúng không?"

"Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng bệ hạ!" Tấn Chi quỳ gối trông rỗng trên đại điện hô to nói.

Dem những kia kim tinh không muốn địa thả lại trong rương, khép lại thùng, ác giao ngửa đầu sâu hít một hơi thật sâu: "Trong quân doanh thế nào?"

"Năm bệ hạ hồng phúc, trong quân hết thấy mạnh khỏe. Bây giờ chích chờ ngày mai thiên quân đến."

Ngọn đèn dầu hôn hồng trên đại điện, ác giao cúi đầu bao quát trước quý rạp xuống đất Tấn Chi, bao quát trước Tấn Chi sau lưng chập chờn bốn bóng dáng, cười nói: "Lúc này đây, vất vả ngươi. Bây giờ lời đồn nổi lên bốn phía, ngươi có thể ngàn vạn không thể ra bất luận cái gì đường rẽ a."

"Thần. . . Thần nhất định không phụ sự phó thác của bệ hạ!" Tấn Chi vội vàng lễ bái trên mặt đất.

Ác giao thân thủ theo trong tay áo lấy ra một tấm thiệp mời, nói: "Đây là lần này tiến quân lộ tuyến, dựa theo cái này làm, không được sai sót."

Tấn Chi đứng lên, khom người đi đến ác giao trước người, tiếp nhận thiệp mời, lại cung kính địa quy hồi tại chỗ: "Thần, tuân lệnh!"

Đang lúc này, ngoài cửa yêu bộc hô: "Xa Kỵ tướng quân đến!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 109: Yêu Thế

"Làm cho hắn tiến đến." Ác giao kéo dài thanh âm nói.

Chỉ chốc lát, hầu tử liền trên điện.

Chập chờn trong ngọn lửa, này sắc mặt nhìn về phía trên có chút trắng bệch, có vẻ bệnh địa, tinh thần uể oải không phấn chấn, xuyên cũng không phải trước kia màu đen khải giáp, mà là một bộ thường phục triều phục, đi nâng đường tới có chút tập tễnh bộ dạng giống như cá tuổi già lão nhân vậy.

Chậm rãi đến đến trung ương đại điện, đơn giản chào một cái, hầu tử nói: "Tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ đêm khuya triệu vi thần tiền lai, cần làm gì."

Tấn Chi cúi đầu xuống, hắn rõ ràng chứng kiến cặp kia hơi buông thỏng tay đang run rẩy.

Tự tại vài ngày trước, đôi tay này chủ nhân còn lấy một địch ngàn, cận chiến suốt cả đêm ngật đứng không ngã. Hôm nay cư nhiên...

Hảo hảo một thành viên hồ tướng, lúc này mới mấy ngày sao tự thành dạng như vậy rồi?

Một màn này thấy đứng ở một bên Tấn Chi đều có chút kinh dị. Chỉ là muốn nâng mấy ngày trước này toàn thân là huyết thân thể, liền cũng thoải mái.

Có thể còn sống sót, nên đã là vạn hạnh đi.

"O?" Tà tà địa ngồi dựa trên ghế rồng, ác giao nhìn chăm chú hầu tử nở nụ cười: "Xem hình dáng của ngươi, lại là khôi phục được rất nhanh a."

"Năm bệ hạ hồng phúc, bây giờ chỉ là còn có chút mệt mỏi thôi. Còn lại ngược lại không có gì đáng ngại." Hầu tử miễn cưỡng cười cười.

Nhìn hầu tử này suy yếu bộ dáng, ác giao thuận miệng hỏi: "Có thể ra trận run sao?"

Hầu tử do dự mà nhìn hướng một bên Tấn Chi: "Thần sợ thân thể chưa khỏi hẳn, sợ..."

Hắn vi hơi dừng một chút, mới nói tiếp: "Sợ làm bệ hạ chuyện tình."

Một tiếng kia thanh trầm thấp ho khan, ho đến ác giao một hồi phiền chán, lúc này trợn trắng mắt, sâu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Hồng việc ngược lại không đến mức, cho dù cho ngươi ra trận, cũng là cho ngươi chỉ huy thôi."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, ác giao nhíu mày, mấp máy miệng, lại nói tiếp: "Nhìn ngươi thân thể suy yếu, vốn nên cho ngươi nhiều nghỉ tạm vài ngày. Nhưng hôm nay thiên quân đã là binh lâm thành hạ, đỉnh đầu nhân thủ quả thực không đủ, vẫn phải là làm phiền ái khanh a."

Nói đi, hắn có chút hăng hái địa vuốt ve bên cạnh để đặt tại trác thai thượng thùng nở nụ cười.

Hầu tử cũng là xấu hổ địa phụ họa trước cười cười, đứng bất động đứng nguyên tại chỗ.

Tân Chi chậm rãi xoay người lại, ngửa đầu cất cao giọng nói: "Bệ hạ đây là tín nhiệm người, mới chịu người ra trận, còn không mau mau tạ ơn?"

Hầu tử cúi đầu xuống, trầm mặc hồi lâu, mới sâu hít một hơi thật sâu, có chút không tình nguyện địa chấp tay nói: "Tạ bệ hạ long ân."

"Được rồi được rồi." Hướng phía hầu tử khoát tay áo, ác giao chán ghét nói: "Đi xuống đi, nghỉ ngơi nhiều như vậy cuộc sống, ngày mai sáng sớm, có quân doanh đi trình diện. Đến lúc đó, hết thấy công việc, đều cần nghe theo tấn tướng quân phân công mới là."

"Thần tuân mệnh."

"Đi xuống đi."

"Dạ."

Đợi đến hầu tử rời khỏi đại điện, còn có thể xa xa địa nghe được hần trầm thấp tiếng ho khan.

Ác giao sách sách nở nụ cười, lắc đầu nói: "Mấy ngày gần đây, ta là càng phát ra cảm thấy cái này hầu tử có vấn đề. Ngày đó thân thủ của hần thí giết khí trắng, giao quăng danh trạng, ta vốn đã cảm thấy có thể tín nhiệm. Có thể chẳng biết tại sao, rồi lại cảm giác, cảm thấy trong chỗ này có khác kỳ quặc."

"Này bệ hạ còn làm cho hần ra trận?" Tân Chi khó hiểu hỏi.

"Lúc trước cùng người đề cập qua làm cho hần đánh tiên phong, mấy ngày nay ta nghĩ lại dưới, lại cảm thấy tựa hồ có chút không ổn. Sách... Ngày đó hần đột phá cũng không dám để cho ta biết rõ, như thế xem ra, mặc dù không có phản tâm, nhưng ít ra cũng không phải tri kỷ. Như thế trọng yếu việc, nếu đem hần phóng tới bên cạnh người, sợ người không chế

trụ nổi hẳn. Nghe nói hẳn mấy ngày trước bên cạnh có thể xuống giường đi đi lại lại, vốn định trước lưu trong thành qua cái này quan trước. Nhưng vừa vặn nhìn bộ dạng đó của hẳn, lại cảm thấy... Ha ha ha ha. Còn là dựa theo kế hoạch định trước a, cái này đầu khi cuối cùng là cá biến số, mượn thiên quân tay, ngoại trừ cũng được, tình ta mỗi ngày quan tâm. Một mỗi sợ."

"Thần tuân mệnh!"

...

Đại điện ngoài, hầu tử nháy mắt con người chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn xa Đông Phương sáng chói trong tinh không quay cuồng đám mây, sau một lát, hẳn cúi đầu xuống, nện bước tập tễnh tiến độ, chậm rãi rời đi cung điện.

Nhìn xem hầu tử dần dần đi xa cô đơn thân ảnh, đứng ở ngoài điện chờ đợi một đám nô bộc đều bị nhếch môi muốn cười, rồi lại không dám cười lên tiếng sợ nhảm trúng ác giao không cao hứng.

Thật sự là ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây a.

Mấy ngày trước đây mới thụ phong, cả triều văn võ đến thăm chúc mừng, lúc này mới bán nguyệt không đến, đã là tình cảnh như thế.

Giờ này khắc này, không có ai chú ý tới, này buông xuống trên mặt hơi cong lên khóe miệng.

...

Sáng sớm hôm sau, theo mặt trời mới mọc thẳng chúc, vô số cự đại bóng đen bị rơi vãi hướng về phía mặt đất.

Trong dự liệu khách nhân rốt cục đã tới.

Chảy vùn bên trong, một chi do sáu chiến thuyền cự hạm, mười tám chiến thuyền trọng hạm cùng hai mươi lăm chiến thuyền nhẹ hạm tạo thành khổng lồ thiên quân hạm đội xuất hiện ở ác long đằm Đông Phương hai trăm dặm có hơn địa phương chậm rãi đi trước, cò xí pháp phối.

Những chiến hạm này so sánh với thiên hà thủy quân chiến hạm khá tốt đại xuất không ít, từng chiếc từng chiếc hiện lên hình trứng, tạo ra cự buồm giống như từng chích chim to bay lên không bay lượn, xa xa nhìn lại, lại như là huyền phù ở không trung thành trì.

Bóng đen chõ qua địa, trên mặt đất chim thú đều bị ngẩng đầu lên đến chú mục, kinh hoảng địa chạy tứ tán.

Liệt trong gió, trong đó một tàu chiến hạm chủ buồm trên một vị thiên binh một tay lôi kéo trước dây thừng một cước đạp trên đỉnh buồm bán huyền ở không trung xa xa địa nhìn ra xa.

"Tiểu tử, như ngươi vậy không mệt mỗi sao?" Một cái lão binh ghé vào nhìn qua tháp trên dụi dụi con mắt.

"Không phải yếu cảnh giới sao?" Này tân binh ngẩng đầu lên đến cau mày hỏi.

"Cảnh giới?" Lão binh thoáng cái nở nụ cười: "Tiểu tử, ngươi đã đến rồi đã bao lâu?"

"Ta... Ta vừa điều tới." Tân binh mặt thoáng cái đỏ.

"Hừ, ta hãy nói đi." Lão binh bắt đắc dĩ địa nhún vai: "Ngươi biết chúng ta đi nơi đó sao?"

"Không phải ác long đằm sao?"

"Biết rõ ngươi còn như vậy?"

"Này... Này." Tân binh mặt càng đỏ hơn, ấp úng nửa ngày, hỏi: "Chúng ta không phải đi đánh yêu quái sao? Vạn nhất có người đến đánh lén..."

Thở dài, lão binh bắt đắc dĩ địa lắc đầu: "Ai sẽ đến đánh lén thiên quân? Yêu quái? Bọn họ nhìn thấy chúng ta trốn cũng không kịp. Chẳng muốn cùng ngươi nói. Đẳng mấy ngày nữa, ngươi sẽ hiểu."

"Cái gì mấy ngày nữa tự hiểu rõ a? Hiểu rõ cái gì?" Tân binh thoáng cái triển khai sau lưng bạch sắc cánh chim bay lên hiểu rõ nhìn qua tháp, bắt được lão binh tự hỏi: "Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?"

Này lão binh chán ghét mà hướng hấn nhìn liếc, nhắm mắt lại làm như thì thào tự nói: "Tóm lại, nghe ca một câu khuyên, nghỉ ngơi thật tốt, đấu võ thời điểm giết nhiều vài cái là đến nơi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Không là lần đầu tiên, điều tra, cảnh giới, đều là vô dụng công."

Nói đi, miễn cưỡng địa ngáp một cái, vui thích địa xê dịch thân thể tìm cá thoải mái tư thế đi ngủ.

Này tân binh ngẩng đầu, phóng nhãn nhìn lại, boong thuyền chờ lệnh thiên binh đều ở cong vẹo địa ngủ gà ngủ gật, cầm lái hai cái thiên binh chính trò chuyện cái gì trò chuyện được cao hứng, về phần phụ trách cảnh giới nhìn qua...

nhìn qua trong tháp truyền đến tiếng lẩm bầm —— hấn đã ngủ.

"Cái này... Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a?" Này tân binh không khỏi càng thêm nghi ngờ.

Chiến hạm boong thuyền, hai vị thiên tướng triển khai một bộ địa đồ đang nghiên cứu trước.

"Chúng ta trước đến nơi đây đóng quân một đêm, ừ, các ngươi đến bên này."

"Tách ra?"

"Đúng, tách ra. Bọn họ trú đóng ở bên này. Sau đó ngày thứ hai, bọn họ hội án lấy tuyến đường này đi, đến nơi đây, bị chúng ta phục kích."

"Bọn họ lần này không xuất chiến hạm sao?"

"Ha ha... Cũng sẽ ra, chỉ là chiến hạm số lượng thiếu. Lần trước một mạch hủy nhiều như vậy, phỏng chừng còn khôi phục không đến a. Bọn họ vài tàu chiến hạm hội từ nơi này bên cạnh xuất phát, đến nơi đây, cùng các ngươi chính diện giao chiến."

" chờ một chút, chúng ta tự phân vài tàu chiến hạm?"

"Đây là thiên vương ý tứ."

Cái này một chi bộ đội, căn bản không phải đi run...

_____ phân cách tuyến _____
_____

Chương thứ ba, còn có một chương...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 110: Binh Biến

Không khí chiến tranh rậm rạp ngách long đăm, ác long ngoài thành là chảy dài khôn cùng màu đen trướng bồng.

Một hồi cuồng gió thổi qua, nhấc lên đầy trời cát bụi.

Trong doanh địa tùy ý có thể thấy được màu đen "Giao" chữ đại kỳ theo gió pháp phối, bay phát phối.

Cái này một mảng lớn doanh địa ở giữa trên đất trống, hợp nhất mà đến yêu quái bị phân cách thành hơn hai mươi cá phương trận nhóm mở, đông nghịt một mảnh, giống như bày ra tại cả vùng đất màu đen vãi vóc, tìm không thấy nửa điểm khe hở.

Phương trận bốn phía đều bị đứng lạng bắt tay vào làm cầm trường thương vũ trang đến tận răng thành thủ quân yêu binh, rậm rạp chằng chịt. Đây một cây chỉ hướng bầu trời trường thương, thật giống như một cây song sắt can.

Mà những cái này đứng ở chính giữa hình thành phương trận lộn xộn yêu quái thì là bị nhốt trong lồng mãnh thú thôi.

Lúc này, cái này từng chích bị nhốt tại trong lồng giam mãnh thú, chính cần răng, mở to đỏ lên con mắt, gắt gao chằm chằm vào ở giữa trên đường qua cùng bọn họ cách này một cây song sắt chặm rãi giục ngựa đi về phía trước hai người.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua hầu tử, Tấn Chi quơ roi ngựa trong tay cười nói: "Ngươi là phó tướng, không xuất ra điểm khí thế đến làm sao có thể trấn được cái này thiên quân vạn mã?"

Hầu tử chỉ là phụ họa loại cười cười, che miệng ho khan hai tiếng.

Hắn lúc này nhìn về phía trên như trước có vẻ bệnh địa, như trước uể oải không phấn chấn.

Tấn Chi khinh miệt địa nở nụ cười, nghiêng đầu sang chỗ khác không hề nhìn hầu tử, phối hợp địa kiểm duyệt nâng bộ đội.

Tự tại vài ngày trước, hắn còn đang thời khắc lo lắng trước vị này mới được sủng thực lực cường hãn đồng liêu hội đoạt đi vị trí của mình.

Bây giờ xem ra, bất quá là buồn lo vô có thôi.

"Ha ha ha ha!" Hắn đột nhiên tâm tình sung sướng nở nụ cười.

Nụ cười này, những cái này không chính hiệu quân trong mắt lửa giận càng tăng lên.

Những này hợp nhất mà đến bộ đội chỉ là thô sơ giản lược phân chia, từ xa nhìn lại chiều cao không đồng nhất, lộn xộn, này hình tượng như cũ là dân chạy nạn không khác.

Trong tay binh khí, trên người khái giáp càng là đủ loại kiểu dáng, ngoại trừ thống nhất nước sơn thành màu đen bên ngoài cơ hồ nhìn không ra bất luận cái gì điểm giống nhau.

Xuyên thấu qua này một cây thiết thương, hầu tử chứng kiến một con chùng một trượng ba thước cao cự tượng tinh trên người chích choàng khối cũ nát màu đen vải vóc, cố gắng này nguyên bản nên kiện màu đen quần áo.

Một con chín xích cao trư tinh đẫy lầy cá còn không có hẳn cái mũi thô mũi giáp, cong vẹo địa giống như tùy thời đều rơi xuống.

Tùng chích có bốn xích cao địa thử tinh mang lên một bả so với hẳn thân cao còn cao đại đao, này lưng la lưng lay dáng người thậm chí làm cho hầu tử lo lắng giờ lên đại đao trong nháy mắt hẳn có thể hay không mới ngã xuống đất.

Chính là như vậy một chi bộ đội, hiện tại đang muốn được đưa trên chiến trường cùng vũ trang đến tận rừng nam thiên môn thiên quân chém giết. Mà tới tôn nhau lên, là đưa bọn họ phân cách mở ra, đều nhíp trang bị đầy đủ hết thành thủ quân.

"A..." Hẳn không khỏi nở nụ cười, băng lạnh như băng lãnh địa cười.

Xem như đầy đủ kiến thức đến ác giao là như thế nào địa qua loa cho xong.

Giờ này khắc này, mặc cho ai đều có thể nhìn ra được đây là như thế nào ác độc một cái âm mưu.

Có thể là bọn hẳn thì phải làm thế nào đây? Bọn họ đâu không lại thiên quân, đồng dạng đâu không lại ác giao, chạy không thoát cái này ác long đầm địa giới.

Bọn họ bắt quá là từng khối đặt ở cái thớt gỗ trên thịt thối.

Một đôi đỏ lên con mắt gắt gao chăm chăm vào cưỡi con ngựa cao to trên cuồng tiểu không ngừng Tấn Chi, mà giờ này khắc này Tấn Chi trong mắt cũng chỉ có một ít chích có vẻ bệnh hầu tử, hoàn toàn nhìn không thấy này nguyên một đám rất nhanh nắm tay, này một đôi hận không thể đưa hẳn nuốt đến trong bụng đi con mắt.

Nhìn không thấy mạch nước ngầm dĩ nhiên hình thành, chuyện cho tới bây giờ, cái này chi quân đội cũng đã triệt để biến thành một cái thùng thuốc súng, chỉ là tại ác giao uy áp hạ miễn cưỡng duy trì lấy đáng thương cân đối.

Thiếu hụt, bắt quá là một ít ti nhen nhóm hỏa tinh.

Mang theo hầu tử, Tấn Chi đi trên đài cao, cả dưới đài hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại có o o tiếng gió.

Hắn duy trì ho hai tiếng, bắt đầu giống như năm rồi như vậy địa nói chuyện.

Thẳng đến hắn nói, dưới đài cũng còn là hoàn toàn yên tĩnh.

Không có tiếng vỗ tay, không có hoan hô, không có nhiệt huyết sôi trào la lên, chỉ cần làm cho người ta phát sốt tởm hơi thừa lời thanh, nặng nề mà tiếng thờ dốt.

Còn có, này một đôi tràn ngập địch ý con mắt.

Khi hắn xấu hổ mà hướng trước một bên sử cái ánh mắt sau, thân binh môn bắt đầu làm ra vẻ làm dạng hoan hô đứng lên. Bắt quá, cái này tiếng hoan hô rất nhanh bị không chính hiệu quân hư thanh tách ra.

Kết quả là Tấn Chi bắt quá là khiến cho chính mình càng thêm xấu hổ thối.

Cố gắng mà ngay cả ác giao cũng biết sẽ là kết quả này, biết rõ trận này tuyên thệ trước khi xuất quân đại hội bản thân chính là cá trò khôi hài, cho nên, vị này ma vương chưa bao giờ tính toán tham dự.

Cuối cùng Tấn Chi chỉ có thể xám xịt địa tuyên bố đại quân xuất phát.

Hoang đường một màn cứ như vậy đã xong.

Đầy lấy sáu chiến thuyền thoát nhìn rách mướp, dùng để vận chuyển đồ quân nhu lơ lửng quân hạm, cái này chi không hề phối hợp cảm giác đáng nói bộ đội bắt đầu uốn lượn địa đi ở cả vùng đất, lòng và lòng vòng địa đi về phía trước, thẳng đến hoàng hôn đều không có đến chỉ định địa điểm.

Vì vậy, Tấn Chi không thể không hạ lệnh tiếp tục hành quân, thẳng đến vào đêm, một ít yêu chúng bắt đầu làm âm ỉ, có dứt khoát ngay tại chỗ ngồi xuống bất động.

Đối mặt ngập trời câu oán hận, Tấn Chi mới không thể không tuyên bố ngay tại chỗ hạ trại.

Nơi đây cự ly ác long thành ước chừng hơn tám mươi lí, mà cự ly nguyên bản dự định hạ trại điểm, tắc còn có trong vòng hơn mười dặm.

Không có hoàn thành dự định hành quân nhiệm vụ, đây nên là từ trước tới nay tối loạn một lần đi. Tấn Chi nghĩ.

Lơ lửng chiến hạm lơ lửng ở trên không mở ra cửa khoang, lợi dụng dây thừng đem các loại vật tư dưới lên xâu.

Thành thủ quân môn lợi lạc dựng nâng lều trại, trúc nâng bếp. Mà yêu chúng môn chỉ có thể đôi mắt - trông mong mà nhìn xem.

Tất cả vật tư đều bị chia làm hai cấp.

Cố gắng là này keo kiệt ác giao cảm thấy, bất luận một điểm nào vật tư dùng đến những hàng hóa này trên người đều là lãng phí a.

Thành thủ quân có xinh đẹp trướng bông, sạch sẽ thực vật. Mà yêu chúng môn chích phân đến đen kịt bánh nướng áp chảo, về phần bọn hán

đến tột cùng là ăn thịt còn là ngồi không, đó là bọn họ chuyện của mình.

Mang theo hầu tử, Tấn Chi đi vào rộng rãi chủ trong trướng.

"Ngày mai chính là quyết chiến." Tấn Chi tiện tay chỉ vào trong doanh trướng bày đặt sa bàn nói ra: "Ngày mai người mang một vạn binh lực theo cái phương hướng này xuất phát, dọc đường nơi này, tại hoàng hôn trước đuổi đến nơi đây."

Hầu tử hí híp mắt nhìn chăm chú sa bàn thật lâu, hỏi: "Tại sao phải đi đoạn đường này? Nơi này, hẳn là cực dễ dàng bị phục kích a."

"Sẽ không." Tấn Chi một bên cời xuống bội kiếm của mình đặt lên trên bàn, một bên không yên lòng địa thuận miệng đáp.

"Vì cái gì?"

"Ta nói sẽ không tự cũng không, cái đó nhiều như vậy vì cái gì?" Tấn Chi đã có chút ít không nhìn được, này giọng điệu thoáng tăng thêm một chút.

Cái này chính bán tàn phế hầu tử, dựa vào cái gì cùng mình khiêu chiến.

"Làm sao người biết sẽ không?" Hầu tử nhàn nhạt cười cười, chăm chăm vào Tấn Chi hỏi: "Chẳng lẽ là thiên quân nói cho người biết bọn họ không tại nơi này phục kích?"

"Người ——!" Tấn Chi bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, đưa lưng về phía hầu tử tức giận nói: "Bệ hạ đã thông báo, cho người nghe theo của ta phân công. Người chỉ cần thi hành mệnh lệnh."

Chậm rãi đi dạo, tản bộ, ngồi vào sa bàn bên cạnh trên ghé dựa, hầu tử ngửa đầu cười nói: "Người không biết cái gì gọi là đem tại 'Ngoài quân

mệnh có chỗ không bị' sao?"

Nộ mà xoay người, nhưng mà, tựa tại ánh mắt giao hội trong nháy mắt, Tấn Chi cả giật mình!

Này nụ cười trên mặt, này trong ánh mắt mang theo khác ý nhị.

Tập tễnh tiến độ không thấy, ho khan không thấy, uể oải không phần chấn tinh thần cũng không thấy... Lúc trước này con khi, tựa hồ thoáng cái lại đã trở lại!

Cái loại cảm giác này, không rét mà run.

Nguyên bản không đáng theo Tấn Chi trên mặt triệt để mất đi bóng dáng, ngược lại thay, là hoảng sợ.

"Đây là..."

...

Doanh trướng ngoài, lửa trại tại bồn sắt lí xèo xèo địa thiêu đốt lên.

Mười mấy tên yêu chia ra tán hộ vệ tại chủ trướng bốn phía các trên vị trí, như không có việc gì gấp.

"Ta yếu làm thịt ngươi ——!" Một tiếng quát mắng từ đằng xa truyền đến.

"Cứu mạng a!"

Đại giác huy vũ đại phủ đuổi theo cướp đường mà chạy Lữ lục quái từ đằng xa hướng phía chủ trướng chạy như điên mà đến.

Tất cả vệ binh đều hướng bọn họ nhìn quá khứ.

Thừa dịp vệ binh một cái thất thần lỗ thủng, hai cái thân ảnh cao lớn lặng lẽ trón vào chủ trưởng trong bóng ma.

"Dừng tay! Hai người các ngươi là cái nào bộ đội?" Một vị yêu tướng hùng hổ đi ra quát lớn.

Cái này một quát mắng, đại giác lúc này ném hạ thủ trung búa, chỉ vào Lữ lục quải hô: "Hắn... Hắn trộm của ta bánh!"

Gặp có người tới khuyên khung, Lữ lục quải vội vàng đoạt đến yêu tướng sau lưng: "Hắn nói bậy! Tướng quân, tướng quân, ngươi xem ta đây sao thấp bé ăn được nhiều ít, ta tại sao phải trộm hắn bánh."

Này yêu tướng cúi đầu nhìn Lữ lục quải liếc, tựa hồ cảm thấy cái này nói được cũng đúng, lạnh lùng đi chăm chăm vào đại giác, đi qua hỏi: "Eo của ngươi bài? Bả eo của ngươi bài lấy ra ta xem xem."

"Ta... Ta làm mất."

"Tại trong quân doanh làm mất yêu? Ngươi là tại nói đùa ta sao?"

"Thực làm mất, đều do này chích chết tiết chim chóc, nếu như không phải hắn, ta khẳng định..."

Chính khi bọn hắn ngươi một miệng ta một miệng đi làm âm ỉ thời điểm, nguyên bản phân tán tại doanh địa quanh mình linh linh tán tán yêu chúng chậm rãi vây tới xem náo nhiệt.

Cách đó không xa hộ vệ chủ trưởng binh lính lực chú ý cũng nguyên một đám bị hấp dẫn tới.

Này yêu tướng đối với đại giác mắng được thủ phạm, đột nhiên, hắn theo đại giác trên mặt bắt đến mỉm cười!

Nguyên bản ủy khuất thần sắc không thấy, hiển hiện lại là mỉm cười!

Điều này làm cho hắn hơi kinh ngạc một chút.

Nhưng vào lúc này, vây quanh ở chung quanh hắn yêu chúng môn đồng loạt vung vũ khí trong tay.

"Các ngươi làm gì ——! Dừng tay!"

Không đợi hắn kịp phản ứng đến tột cùng chuyện gì xảy ra, đã bị đập mạnh thành thịt vụn.

Nguyên bản vui cười trước xem náo nhiệt chủ trưởng bọn hộ vệ phát hiện thế không đúng, nguyên một đám thao nâng vũ khí đã nghĩ lao tới nghĩ cách cứu viện, có thể khi bọn hắn vừa phóng ra chủ trưởng phạm vi, liền phát hiện mình bốn phía đồng dạng bị vây cá chặt như nêm cối.

Mà sau lưng bọn họ, như trước ở lại chủ trưởng trong phạm vi vài cái yêu binh đã sớm bị không biết từ nơi nào xông tới một con hắc ngưu tinh cùng một con lợn rừng tinh chém trở mình trên mặt đất.

Máu tươi tung tóe chiếu vào trên lều.

Trong chủ trưởng, Tấn Chi nghe ngoài trướng huyền tiếng ồn ào, tiếng kêu thảm thiết, nhìn xem hầu tử này trương mang theo nhân nhạ tiểu dung mặt lạnh run.

Hắn nhớ tới cái kia quơ côn bông xuyên toa tại thiên quân vạn mã bên trong thân ảnh, nhớ tới cái kia đứng ở núi thây trên nhìn chung quanh yêu bày thân ảnh.

Một tay cũng đã lạng lẽ sờ hướng về phía kiếm của mình chuôi, hạt mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chậm rãi chảy xuống.

"Người muốn làm gì?" Hầu tử cười hì hì hỏi.

Rõ ràng thanh thanh đậm đậm một câu, lại đánh thẳng vào Tấn Chi trong nội tâm, run lên bần bật, nguyên bản vươn hướng chuôi kiếm tay hơi rụt rụt.

"Sẽ không, ta không nhất định sẽ thua cho hắn. Thực lực của hắn hẳn là cũng đã giảm bớt đi nhiều, hiện tại... Có lẽ ta có thể đơn giản chiến thắng..." Hắn ở trong lòng bỗng nhiên tối chính mình khích lệ nói.

Hầu tử thần nhiên nhìn này hơi phát run tay liếc, cúi đầu xuống, vuốt mở của mình bao cổ tay, đem khắc ở trên cổ tay pháp trận nhẹ nhàng vò nát.

Lập tức, trên người một tia hắc khí tán đi, trên mặt nhanh chóng khôi phục hồng nhuận.

Tấn Chi cắn răng, hoảng sợ mà nhìn xem đây hết thấy.

Hết thấy đều là âm mưu?

Ý nghĩ này theo trong đầu của hắn chợt lóe lên, lập tức, toàn thân tóc gáy toàn bộ dựng thẳng lên.

Sau một lát, ngoài trướng khôi phục nguyên bản yên tĩnh, mọi cái đại thủ xúc lên doanh trướng rèm vải.

Lập tức, hơn mười chích yêu quái tràn vào, nguyên một đám cầm trong tay vũ khí, hung thần ác sát, thoáng cái đem trọn cả trướng bông chen chúc được chật như nêm cối.

Lão ngư, Đoán Chủy, đại giác, thậm chí Lữ lục quái, đều trong đó!

"Các người muốn làm gì?" Tấn Chi hoảng sợ mà hỏi thăm.

Này từng chích yêu quái lại không đáp lời, mà là đều nhìn chăm chú hầu tử, một quyền đập tại ngực của mình.

"Đây là... Chào theo nghi thức quân đội?"

Bình biến —— hai chữ này trong nháy mắt theo trong đầu hiện lên, Tấn Chi không thể tưởng tượng nổi địa nhìn về phía cười hì hì ngồi ở một bên này con khi.

Hắn thời khắc đều tại chính mình dưới sự giám thị, đây hết thầy đến tột cùng là lúc nào...

Hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng lên, mím cười nhìn nhìn sắc mặt trắng bệch Tấn Chi. Xoay người sang chỗ khác, hắn kéo theo hành vân còn theo yêu quái môn nhượng xuất lối đi nhỏ đi về hướng trường môn.

"Ta đi ra ngoài giúp các người canh chừng."

"Đi, nơi này giao cho chúng ta a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. " Đoàn Chủ thuyết to nói.

Một ít lũ yêu quái chậm rãi hướng phía Tấn Chi vây quanh quá khứ.

"Các người muốn làm gì? Các người muốn làm gì? Ta mới là chủ soái! Ta mới là chủ soái ——!"

"Không còn là."

Hầu tử cũng không quay đầu lại, cùng một ít lũ yêu quái gặp thoáng qua, chậm rãi đi ra khỏi doanh trường.

Sau lưng truyền đến Tấn Chi tê tâm liệt phế tiếng kêu thảm thiết.

Ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng trung biến hóa chày vân, hấn thì thào lảm
bảm: "Chiến tranh kèn, rớt cục thối lên."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 111: Vây Khốn

Tam thập tam trọng thiên trên Đâu Suất cung.

"Tạp tư —— tạp tư. . ." Liên tục không ngừng thanh thúy tiếng vang.

Đạo đồng hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú trung ương đại điện huyền phù thiên đạo thạch.

Tự tại trước mắt của hắn, ngày đó đạo trên đá nguyên bản vết rách nhanh chóng mở rộng, giống như điên cuồng sinh trưởng bộ rễ loại sinh sôi lan tràn!

...

Địa phủ sinh tử điện.

Huyền phù ở không trung còn đang phi tốc tìm đọc sinh tử sổ ghi chép Thái Thượng Lão Quân đột nhiên thân thể nghiêng một cái, cả nặng nề rơi xuống mặt đất.

Nguyên bản phiêu phù ở không trung sinh tử sổ ghi chép trang sách giống như hoa rụng loại rơi lá tả.

Phủ phục trên mặt đất những cái này Diêm La nguyên một đám hoảng sợ vạn phần, nhưng không ai dám lên trước nâng.

Nửa ngày, chỉ thấy thái thượng từ trên mặt đất giãy dựa lấy bò lên, hai mắt nhắm nghiền, bụm lấy ngực một hồi run rẩy, ngẩng đầu lên, một ngụm

máu tươi phun vãi ra.

Hắn đứng ngẩn ngơ, nhìn xem màu đỏ huyết giống như bay lá tả như mưa rơi rơi xuống, tung tóe ướt tán rơi trên mặt đất trang sách.

"Đây là. . . Đây là." Thân hình run nhè nhẹ trước, thái thượng nhân nhạt địa nở nụ cười: "Thiên đạo, hoàn toàn chệch đi. . . Ha ha ha ha. . . Đây thạch hầu, đến tột cùng làm cái gì. . ."

Cái này ngàn vạn năm, còn không có ai có thể bả Thái Thượng Lão Quân bức đến tình cảnh như thế.

Hơi hí mắt, cắn răng, hai tay của hắn vừa bấm, điểm tại ngực của mình.

"Vẫn không thể đi. . . Tựa thiếu một ít. Lập tức có thể điều tra rõ này chim hoàng yến hồn phách hướng đi!"

. . .

Đâu Suất cung.

Thiên đạo trên đá vết rách lan tràn nhanh chóng đình chỉ, chỉ là này nguyên bản sáng bóng, lập loè vẫn tự cũng cùng nhau biến mất không thấy gì nữa. Ngày đó đạo thạch giờ phút này nhìn về phía trên bất quá là một khối lơ lửng bình thường hắc nham.

"Su phó vậy mà. . . Phong ấn thiên đạo tu vi?" Đạo đồng ngửa đầu mở to hai mắt ngơ ngác nói.

. . .

Lúc này, ác long đằm.

"Chiến tranh kèn, rốt cục thổi lên."

Chối tai kèn vang vọng cả quân doanh, bạo động đã bắt đầu. Xa xa, vô số yêu binh đang tập kết.

Binh biến, chủ tướng bị công hãm, động tĩnh lớn như vậy những này yêu binh chính là có ngốc cũng không có khả năng không hề phát giác.

Chiến tranh đã bắt đầu, chính thức chiến tranh.

Không phải mua bán, không có kịch bản, không có diễn tập, chính thức sinh tử chém giết, đã bắt đầu!

Hầu tử dựng hành vân côn mặt không biểu tình mà đứng ở chủ trước trướng phương, nhìn xem đầy đất chạy loạn yêu chúng, lắng nghe trong trướng bỗng điên cuồng gào rú, trên mặt chậm rãi trán lộ liễu tiếu dung.

Theo trong chủ tướng truyền đến tiếng kêu thảm thiết rất cực biến mất, một con toàn thân là huyết bạch sắc lộn rùng tinh dẫn theo có dính óc Lưu Tinh chùy xóc lên rèm vải đi ra đứng ở hầu tử trước mặt.

Hắn hừ hừ địa thờ hỗn hên nỗ trước khóe miệng này hai cây xông ra răng nhọn, dùng trong tay Lưu Tinh chùy điểm điểm ngực của mình xem như đã thành chào theo nghi thức quân đội, nói: "Hầu ca, ngươi yếu các huynh đệ làm các huynh đệ cũng đã làm được. Kế tiếp, hãy nhìn ngươi đó."

"Yên tâm đi, đều là một sợi thừng tử trên châu châu, ai cũng ném không xong ai." Hầu tử nhàn nhạt địa cười nói.

Cái khác yêu quái cũng theo trong chủ tướng đi ra, nguyên một đám trên người đều tràn đầy vết máu.

Lữ lục quái cung trước thân thể đi đến hầu tử trước mặt, hai tay trình lên một cái mâm gỗ: "Đại vương, đây là từ trên người hắn phát hiện ngọc giả, hổ phù, còn có hành quân địa đồ."

Hầu tử chỉ là nhìn liếc, khoát tay áo ý bảo hấn lấy ra, thuận miệng nói câu: "Người lại lập nhiều đại công."

Nói đi, hấn nhắc tới hành vân côn đi phía trước bước một bước.

Lúc này, vô số yêu binh cũng đã giống như màu đen nước lũ vậy theo bốn phương tám hướng vọt tới, nhanh chóng đem chủ tướng vây quanh cá chặt như nêm cối, rậm rạp chằng chịt trường thương đồng loạt địa chỉ hướng hầu tử.

Chỉ là, này một cây lóe ngân quang mũi thương đều đang run rẩy trước.

Hầu tử tiến thêm một bước, bọn họ liền thất kinh địa thối một bước.

Bọn họ sợ, ha ha, bọn họ sợ. . .

Hầu tử vẫn nhìn này lưỡi dao sắc bén trúc nâng tường vây khinh miệt địa nở nụ cười.

Không ai có thể quên đêm hôm đó tắm rửa máu tươi xuyên toa tại trong quân trận thân ảnh, những này vì mạng sống mà vứt bỏ lòng của mình thần phục ác giao yêu, như thế nào lại có trực diện sinh tử dũng khí?

Đẩy ra rậm rạp chằng chịt yêu binh, chó săn tinh tô hậu theo chính giữa đi ra, hấn cắn răng, một đôi mắt tam giác gắt gao chăm chăm vào hầu tử sau lưng tung tóe đổ máu tươi chủ tướng, trong miệng phát ra trầm thấp ô ô thanh.

"Như thế nào?" Hầu tử hơi nhếch môi, cười lạnh, theo dõi hấn hỏi: "Nghĩ binh biến?"

Dem ánh mắt chuyển qua hầu tử trên người, chó săn tinh chậm rãi nói ra: "Bả Tấn Chi tướng quân giao ra đây!"

Tay nào ra đòn cũng đã theo như đến trên chuỗi kiếm.

Kèn còn đang ô ô địa vang lên, càng ngày càng nhiều yêu binh tại triều nơi này hội tụ, cơ hồ tất cả yêu tướng đều mang theo người dưới tay mình mã đuổi tới. Không rõ chân tướng yêu chúng thì tại hoảng sợ địa ra bên ngoài rút lui, mở to hai mắt quan vọng.

Chủ tướng đã bị yêu binh trong ngoài hơn mười tầng địa vây lại, trên bầu trời từ lâu rậm rạp do loài chim bay yêu quái tạo thành cung tiến thủ.

Cung kéo đến mãn huyệt, sắc bén mũi tên đều bị chỉ hướng hầu tử.

Vô số binh khí tại nguyệt chiếu rọi xuống phóng xạ trước hàn quang, cảnh tượng trước mắt đã là một mảnh sáng chói.

Lúc này, sau lưng này hơn mười chích tiến đến đánh lén yêu quái đã sớm ở đằng kia hàn quang bên trong lạnh run, hầu tử trên mặt nhưng lại ngay cả chút nào sợ hãi thần sắc đều không thấy được.

Thiên quân vạn mã bên trong, hấn dựng hành vân côn lệch ra cái đầu đứng lạng trước, này thần sắc giống như thường ngày, đạ được đáng sợ.

"Ta nếu là không giao?" Hấn nhếch môi khinh miệt địa cười nói.

"Không giao, các ngươi liền đều được chết ở chỗ này!" Chó săn tinh lui về sau một bước, rậm rạp chằng chịt trường thương tạo thành hàng rào nhanh chóng tại trước người của hấn trúc lên.

Xuyên thấu qua bức tường người khe hở, hấn như trước gắt gao chăm chăm vào hầu tử, lạnh lùng nói: "Giao ra Tấn Chi tướng quân, ta cho các ngươi đi!"

"Ta nghĩ đi, ngươi ngăn được?" Hầu tử ngẩng đầu lên đến cười ha ha.

Lúc này, vô luận là yêu binh còn là yêu chúng đều ngừng lại rồi hô hấp, nguyên một đám hoảng sợ mà chăm chú nhìn hầu tử.

To như vậy quân doanh chỉ còn lại có này cô đơn tiếng cười nương theo lầy o o tiếng gió quanh quần, cười đến tất cả mọi người trong nội tâm hết hoảng.

Ánh mắt tập trung chỗ, giờ khắc này, cái này hầu tử tựa giống như miệt thị chúng sinh thần chích loại đứng lạng trước, đón gió cuồng tiếu.

Hồi lâu, đái tiếng cười kia dần dần dẹp loạn, hấn cúi đầu xuống, nắm côn bông cuối cùng chỉ hướng chó săn tinh, quát to: "Chúng tướng nghe lệnh! Cái này chó săn tinh làm trái thượng cấp mưu đồ tạo phản, cho ta tựa xử quyết!"

Cái này vừa quát, trực tiếp đem trọn cá trường thương trúc nâng tường vây ngạnh sanh sanh áp sau một đoạn.

Tất cả yêu binh đều mộng, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau không biết theo ai.

"Đừng nghe hấn nói bậy! Cái này hầu yêu công hãm chủ tướng, Tấn Chi tướng quân sợ đã gặp phải độc thủ, giết cho ta ——!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hầu tử sau lưng chủ tướng rèm vải xốc lên, một vị mặc màu đen khải giáp yêu tướng đi ra!

Tất cả yêu binh đều ngược lại hít một hơi lãnh khí.

"Tấn. . . Tấn tướng quân?" Cái này đến phiên chó săn tinh mộng.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Tấn Chi nhìn về phía trên nửa điềm vết thương không có, hoạt động tự nhiên, chính là này mặt sắc cũng như thường ngày vậy, không chút nào như là gặp đại nạn.

Tất cả yêu binh, yêu chúng đều nghi hoặc mà chăm chú nhìn Tấn Chi.

Chỉ thấy Tấn Chi chậm rãi đi đến hầu tử bên người đứng lại, nhìn quanh bốn phía một vòng, quát to: "Muốn tạo phản sao?"

Cái này vừa quát, tất cả trường thương đều bị đứng lên, xoay quanh tại trên bầu trời cung tiễn thủ nói lỏng huyễn, trên mặt đất một đám yêu binh đều quỳ xuống.

Đông nghịt một mảnh trên mặt đất, chỉ còn lại có chó săn tinh cô linh linh địa đứng, không thể tưởng tượng nổi địa mở to hai mắt nhìn.

"Đem. . . Tướng quân, ngươi không có việc gì?"

"Ngươi rất nhớ ta có việc nhé?" Tấn Chi nhíu mày, nhàn nhạt địa nhìn liếc quanh mình phủ phục binh lính, lạnh lùng hỏi: "Ngươi đây là muốn binh biến sao?"

"Không. . ." Chó săn tinh thất kinh địa đáp: "Ta, tướng quân. . . Ta vừa mới nghe được. . ."

Không đợi hắn hiểu rõ ràng như thế nào vi trước mắt một màn giải thích, chỉ thấy Tấn Chi chỉ vào chó săn tinh nhìn quanh lũ yêu binh, lạnh lùng vung ra một câu: "Vừa mới đều không nghe thấy Xa Kỳ tướng quân mệnh lệnh sao? Mưu đồ tạo phản giả, tự xử quyết!"

Chó săn tinh triệt để mộng, ngẩn ngui lồi ngạc sau, hắn thất kinh địa rút ra bên hông trường kiếm chỉ vào Tấn Chi giận dữ hét: "Đừng nghe hắn! Hắn không phải tướng quân! Hắn không phải. . ."

Thanh âm kia thình lình mà dừng, hắn phát hiện yêu binh môn đều tản ra, nguyên một đám rất nhanh vũ khí trong tay gắt gao theo dõi hắn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Các ngươi. . . Các ngươi không cần phải ngu như vậy! Hắn là giả! Giả!"

Hắn điên cuồng gào rú, nhưng mà, căn bản cũng không có người nghe giải thích của hắn, bốn phía yêu binh môn đều giơ lên vũ khí trong tay hướng phía quanh hắn quá khứ.

Liên giây dựa đường sống đều không có, cái này chó săn tinh bụng liên trung ba thương bỗng chốc bị ném đi trên mặt đất, mười mấy tên yêu binh vây lên đi một hồi chém lung tung cuồng trát.

Xuyên thấu qua hỗn loạn màu đen quân giày, hầu tử chứng kiến bị áp đảo trên mặt đất chó săn tinh này vô lực mở rộng hai tay chậm rãi rũ xuống, đỏ tươi huyết tại cát đá trên mặt đất chậm rãi chóng mặt mở.

Hỗn tạp tại yêu binh bên trong yêu tướng môn đều trợn mắt hốc mồm.

Ngẩn ngui hỗn loạn sau, Tấn Chi ngẩng đầu lên đối với quanh mình còn lại yêu tướng quát: "Các ngươi cũng muốn giống như hắn sao?"

"Mặt tướng không dám!" Những cái này còn lại yêu tướng nguyên một đám cúi đầu lễ bái.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 112: Chân Tướng

Xa xa, ngược lại trong vũng máu chết không nhắm mắt chó săn tinh tồ hậu còn đang hơi run rẩy trước, trước mắt thì là đông nghịt một mảnh cúi đầu dập đầu khai giáp.

Lúc này, cả doanh địa đã sớm yên tĩnh được kỳ cục.

Nhìn xem này nguyên một đám buông xuống đầu lâu, hầu tử hừ bật cười.

Đây là cái này chi bộ đội sức chiến đấu, bọn họ cũng đã mất đi thân là quân nhân cơ bản nhất tố chất —— dũng khí.

Một chi không có dũng khí bộ đội, còn có thể chỉ nhìn bọn họ làm cái gì?

Tần Chi lạnh lùng địa nhìn bọn hắn liếc, xoay người đi vào chủ trưởng, chỉ để lại này không biết theo ai một đám yêu binh như trước quỳ.

Hầu tử móc ra một trang giấy phiến: "Tề Dự."

"Tại. . . Tại." Màu đen trong hải dương, một thân ảnh khẽ run lên.

"Ra khỏi hàng!" Nhàn nhạt nhìn Tề Dự liếc, hầu tử tiếp theo thì thào: "Còn có không huân, lý hiển, trương tiến. . ."

Nguyên một đám thân ảnh màu đen run rẩy trước chậm rãi đứng lên, dù là trong nội tâm như trước có nghi hoặc, lại cũng không có lựa chọn, bởi vì

bọn hắn đã không có chiến đấu dũng khí.

"Các người lưu lại, còn lại, toàn quân sau nửa canh giờ tập kết!" Xoay người, hầu tử đem trang giấy giao cho một mục chờ đợi ở một bên Lữ lục quái: "Xem trọng bọn họ."

"Là!"

Cuối cùng khinh miệt địa phủ những cái này yêu tướng liếc, hầu tử mở ra bước đi nhập chủ trong trường.

Lão ngư, Đoàn Chủy còn có này mới tới lợn rừng tinh cũng liền bề bọn đi theo.

Trong chủ trường sớm đã là một mảnh đồng bừa bọn, ném đi cái bàn, văng khắp nơi huyết thủy óc, trường bỗng một góc nằm cũng đã huyết nhục mơ hồ Tấn Chi thi thể.

Mà đứng tại ở giữa cái khác Tấn Chi tại hầu tử trước mặt chậm rãi biến thành hình người —— Nguyệt Triều.

"Người điên rồi! Nếu như vừa mới bọn họ không phù hợp quy tắc phục, người định làm như thế nào? Người có biết hay không chúng ta mới vài người?" Hắn đầy mặt vẻ giận dữ địa chất hỏi.

"Nếu như vừa mới bọn họ không phù hợp quy tắc phục, vậy đánh. Không phục tự đánh tới phục!" Hầu tử nhàn nhạt địa trả lời.

"Đánh? Đánh thắng được sao? Đêm hôm đó chuyện tình, người còn muốn lại tới một lần sao?"

"Nếu có cần, lại tới một lần lại có làm sao?"

Hầu tử kiên định ánh mắt giống như một bả lợi hại kiếm loại xuyên thấu tinh thần của hắn, mang theo không thể rung chuyển mảy may ý chí.

Đây là hầu tử ăn khớp. Không phục, tụt đánh tới phục. Phải chuyện cần làm, không ai có thể ngăn trở!

Hồi lâu trước kia, Nguyệt Triều từng lời tiên đoán hầu tử tương lai vô luận là loại nào kết quả, dưới chân nhất định hài cốt buồn thiu.

Bây giờ xem ra, này lời tiên đoán chuẩn xác vô cùng, chuẩn xác đến liên hắn cũng không thể tránh được.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, nhìn nhau hồi lâu.

Nguyệt Triều hai tay tại lạnh run, hầu tử khuôn mặt lại bình thản được làm cho lòng người kinh.

Cuối cùng, Nguyệt Triều cũng chỉ có thể cúi đầu xuống bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

Hắn căn bản tả hữu không cái gì. Chính là hắn không ở nơi này, cái này con khi cũng sẽ dùng một loại khác biện pháp đi thực hiện mục tiêu của hắn, khác nhau chỉ là phong hiểm lớn nhỏ, mà không phải làm cùng không làm.

Đây chính là hắn ăn khớp.

Xoay người, hầu tử đối với này bạch sắc lợn rừng tinh hỏi: "Người tên gì?"

Lợn rừng tinh giật mình một cái, vội vàng vỗ vỗ bộ ngực của mình: "Tất cả mọi người bảo ta rằng nanh."

"Tên rất hay. Tượng cá yêu quái danh tự."

"Tạ hầu ca khích lệ." Này lợn rừng tinh nhếch môi, xấu hổ gãi gãi đầu.

Một lát trước, hấn còn nghi vấn hầu tử có hay không thật có thể tại thiên quân cùng ác giao giáp công trung dẫn bọn hấn sống sót, nhưng bây giờ, hấn cũng đã tin tưởng vững chắc không thể nghi ngờ.

"Trước cho ngươi một cái nhiệm vụ như thế nào?"

"Vào nơi nước sôi lửa bỏng muôn lần chết không chối từ!" Răng nanh một quyền đánh tại chính mình ngực quát to.

"Ngươi có bao nhiêu người?"

"Tính xuống, hai trăm số. Chẳng qua nếu như cần càng nhiều, bên ngoài vài cái cũng đều là thủ lĩnh, cộng lại ngàn bả số là có."

Hầu tử cúi người từ trên mặt đất nhặt lên rơi lả tả đầy đất Tấn Chi lệnh bài giao cho trong tay hấn.

"Đeo cái này vào, bả ngoài doanh địa vây không chế lại, nếu như không có thủ lệnh của ta dám tự tiện xuất nhập, giết không cần hỏi."

"Là!" Răng nanh nắm lệnh bài dẫn theo Lưu Tinh chùy kích động vạn phần địa đi, trong miệng lầm bầm trước: "Nương, cuối cùng cũng đến lão tử uy phong một bả."

Dem ánh mắt theo răng nanh trên người thu hồi, hầu tử quay mặt đi nhìn xem Đoàn Chủy.

Ánh mắt tương giao một sát, một mực tại một bên nhàn nhạt nhìn xem hầu tử Đoàn Chủy đột nhiên hỏi: "Chúng ta nên gọi ngươi Tôn Ngô Không sao?"

"Không sao cả, tùy người nghĩ như thế nào gọi. Ta càng ưa thích các người bảo ta hầu tử."

Đoản Chủy chích là khẽ gật đầu, nháy mắt con người lại không nói gì.

Đem cái khác lệnh bài giao cho Đoản Chủy trong tay, hầu tử nói ra: "Không được, người phụ trách. Đồng dạng, nếu như không có thủ lệnh của ta ra doanh, vô luận là cái gì, một mực bắn chết. Cho dù là một con chim nhỏ."

"Hiểu rõ."

Nói đi, hắn cũng xoay người sang chỗ khác ly khai trưởng bông.

Cuối cùng đến phiên lão ngư.

Chuyện lần này dựa vào Nguyệt Triều đan dược, lão ngư thương là khỏi hẳn, bất quá lại gây một chi giác.

Nguyệt Triều từng muốn giúp hắn đón, đáng tiếc bất kể như thế nào cũng không tìm về chi kia đoạn giác.

Cố gắng là bị ác giao cấm vệ quân lúc trước cái khác yêu quái hài cốt thu nạp đứng lên, tiện giá bán a.

Cũng may yêu quái thứ này đối mỹ quan chưa bao giờ quá nghiêm khắc, chặt đứt thì chặt đứt, lão ngư bản thân đối với cái này cũng không phải chú ý.

Nhìn xem hầu tử, lão ngư hỏi: "Khỉ trắng? Nghe nói hắn bị ác giao nắm, người đem hắn cứu ra không có?"

Hầu tử không có trả lời, chỉ là nháy vài cái con mắt, ánh mắt kia lược lược sai mở, hô hấp tần suất rõ ràng nhanh hơn.

"Cái này sau này hãy nói. Nhiệm vụ của ngươi, phải đi tiếp ứng Dương Thiên."

"Đi." Lão ngư thân thủ tiếp nhận hầu tử đưa tới lệnh bài, xoay người rời đi.

Trống rỗng trong doanh trướng, chỉ còn lại có hầu tử cùng Nguyệt Triều đối mặt.

"Thực xin lỗi, vừa mới nặng lời. Ta không thể nhường bọn họ cảm giác được lòng ta đây có chân chờ."

Nguyệt Triều bất đắc dĩ địa nở nụ cười, hấn đi đến một bên sắp bị ném đi cái ghế cầm lên cất kỹ, bỏ qua trước bày ngời lên: "Ta cảm thấy được vừa mới là thật ngươi. Chỉ là, như ngươi vậy làm thật sự có ý nghĩa sao?"

"Không có ý nghĩa có thể không làm sao? Dù sao cũng phải có người đi ra làm một món đồ như vậy sự, không phải sao?"

Hấn lại nghĩ tới này cá nát người tốt, cái kia coi như lão nông vậy thân ảnh, này chích chết ở hấn dưới thân kiếm khí trắng.

Sự tình, dù sao cũng phải có người làm. . .

Chằm chằm vào hầu tử nhìn hồi lâu, Nguyệt Triều cúi đầu thở dài: "Thực bội phục các ngươi loại người này, không có ý nghĩa cũng muốn làm. . . Các ngươi làm sự tình chích lo lắng có nên hay không làm, không lo lắng kết quả."

"Chúng ta loại người này?" Hầu tử ngẩng đầu lên hỏi: "Còn có ai sao?"

"Dương Tiễn." Nguyệt Triều ngẩng đầu lên nhìn xem trướng bông đình, sâu hít một hơi thật sâu: "Giống như ngươi cực hạn Hành Giả đạo."

Thoáng chân chờ một chút, hầu tử nhân nhạ địa trở về câu: "Ta cùng hấn không giống với."

"Các ngươi khác nhau chỉ là một cá là người, một cái là yêu thôi. Kế tiếp ngươi nghĩ xử lý như thế nào những kia ác giao bộ đội đâu? Làm cho bọn hấn làm tiên phong sao?"

Hầu tử không có trả lời.

Nửa canh giờ qua rất nhanh đi, tất cả bộ đội đều đã kinh tập kết xong.

Doanh địa biên giới, lửa trại xèo xèo địa thiêu đốt, doanh địa bên ngoài hiện đầy rặng nanh trạm gác, trên bầu trời là Đoàn Chủ dẫn đầu phi hành bộ đội, trên mặt đất nhóm mở trận hình đại quân yên tĩnh được không có nửa điểm thanh âm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hôn hồng trong ngọn lửa, này lần lượt từng cái một mặt ngưng trọng được đáng sợ.

Lúc này, cả doanh địa đều bị một loại bị đè nén bầu không khí bao phủ.

Trong quân đội nguyên bản chủ lực tướng lãnh toàn bộ đều bị hầu tử khống chế trong tay, trước mắt này bộ đội, có thể nói là quần long vô thủ.

Có thể dù vậy, tất cả mọi người cũng đều phát giác được cũng đã đã xảy ra đại sự.

Tổng cộng mười hai cái yêu tướng bị thân hầu tử yêu chúng phụ giúp đi đến sườn núi nhỏ trước.

Cùng Nguyệt Triều hóa thành Tấn Chi cùng một chỗ, hầu tử đi lên triền núi, ngẩng đầu lên trực diện trước mắt đầy khắp núi đòi yêu quái: "Lúc

trước, có lời đồn nói trận chiến này bản thân chính là cá bẫy rập, từ đầu tới đuôi, đều chẳng qua là ác giao đi đi qua đem mọi người bán cho thiên quân đi lĩnh quân công thôi."

Quân trong trận lập tức một mảnh xôn xao.

Không đợi mọi người kịp phản ứng vị này Xa Kỳ tướng quân vì cái gì vào lúc đó nhắc tới cái này lời đồn thời điểm, hấn đề cao âm lượng quát um lên: "Hôm nay ta yếu nói cho các người biết chính là, đây không phải là lời đồn. Thì phải là —— chân tướng!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 113: Tàn Sát

Yên tĩnh trong đêm, nguyệt quang xuyên thấu qua chày vân rơi tại băng lạnh như băng lãnh cung khuyết bên trong.

Ác long thành cung điện thoát nhìn so với ngày xưa yếu quạnh quẽ nhiều lắm.

Thành thủ quân bị phá đi áp tải yêu chúng, cấm vệ quân bị điều đi thủ thành, lúc này, cung điện trống rỗng, chỉ còn lại có ngẫu nhiên xuất hiện văn thần.

Đương nhiên, nói là văn thần hiển là cát nhắc bọn họ. Nho nhỏ một cái ác long thành, nơi nào đến nhiều như vậy chính lệnh hảo thi hành? Cái gọi là văn thần chức trách, cũng bất quá chính là phụng dưỡng ác giao sinh hoạt bắt đầu cuộc sống hàng ngày thôi.

Dưới ánh trăng, một người mặc màu đen triều phục yêu tinh chính cung trước thân thể dẫn theo đèn lồng bước nhanh đi ở rộng rãi thạch đạo trên.

Hắn thành thạo địa chuyển qua vài đạo phần cong đi vào ác giao tâm cung khắp ngõ ngách, cuối cùng quỳ rạp xuống một tòa ẩn ẩn lộ ra ngọn đèn hỏa quang phòng ở trước.

"Bệ hạ, đêm đã khuya, còn là sớm một chút nghỉ tạm a."

"Lại chờ một chút..."

Trong phòng, nguyệt quang theo cửa sổ khe hở xuyên vào, chiếu vào đầy đất kim tinh trên, ánh được một phòng xanh vàng rực rỡ.

Ác giao thân thủ nâng lên một bả kim tinh, nhìn xem này kim tinh từng điểm từng điểm theo khe hở trung chảy xuống, này thần sắc lược qua hơi có chút đau thương.

"Ngày mai sự tình xong rồi, thiên quân thanh toán vĩ khoản, đến lúc đó, ta tự muốn đem các ngươi cùng nhau đều đưa tiễn xong..." Hấn thật dài địa thở dài trước, mím môi, nhìn về phía trên sắp khóc: "Thật hy vọng Tấn Chi có thể đừng nhúc nhích làm nhanh như vậy... Ai... Tôi nay là một lần cuối cùng nói chuyện với các ngươi... Ô ô... Ta sẽ nhớ các ngươi."

Thanh âm kia nghe được ngoài cửa chờ đợi yêu tinh một hồi run rẩy, bởi vì hấn biết rõ, giao ma vương đây là tại cùng kim tinh nói chuyện.

...

Giờ này khắc này, ác long thành mặt đông tám mươi dặm ngoài doanh địa biên giới trong sơn cốc, hầu tử điên cuồng thanh âm nhanh chóng khuếch tán ra.

"Hôm nay ta yếu nói cho các ngươi biết chính là, đây không phải là lời đồn. Thì phải là —— chân tướng!"

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Sơn cốc phản phục quanh quần "Chân tướng" hai chữ.

Tất cả yêu quái, vô luận là thành thủ quân yêu binh, triền núi trước bị thân hầu tử yêu chúng bao bọc vây quanh yêu tướng, còn là trước mắt đây khắp núi đồi yêu chúng môn đều bị một câu nói kia sợ ngây người.

Thậm chí là hóa thành Tấn Chi Nguyệt Triều đều hoảng sợ vạn phần mở to hai mắt nhìn.

Đây hết thấy, cũng không có trước đó ước định qua.

Chính là vì cái gì, tại sao phải vào lúc đó vạch trần những này? Không phải hẳn là trước ổn định thế cục sao?

Nửa đêm, tinh thần sáng chói, xuyên tập tại giữa sơn cốc phong kích khởi quỷ dị thanh âm, cờ xí bay phát phới.

Này đây khắp núi đồi yêu chúng, lại yên tĩnh được một điểm thanh âm đều không có.

Bọn họ đều mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi mà chăm chú nhìn hầu tử, nhìn chăm chú đứng ở hầu tử sau lưng giữ im lặng Nguyệt Triều hóa thành Tấn Chi.

Không có chút nào để ý những kia hội tụ ở trên người mình ánh mắt, hầu tử rất nhanh nắm tay, phối hợp địa gầm thét: "Các ngươi nước uống, cật bất luận cái gì thực vật đều có chứa ác giao chú pháp. Những kia chú pháp có thể cho các ngươi một khi rời đi ác long đầm địa giới, đã bị tuần thiên tướng phát hiện! Đây là cho tới nay ác long đầm chân thật tình huống bên ngoài không biết được nguyên nhân ——!"

Trên sườn núi, hầu tử trên trán gân xanh sớm đã nổ bung, điên cuồng địa gào thét.

Thanh âm kia quanh quẩn, một lần lại một lần địa đánh sâu vào yêu chúng tâm thần.

Này nguyên một đám nắm tay cũng đã rất nhanh, rậm rạp chằng chịt trong đội ngũ lộ vẻ trầm trọng tiếng thở dốc, khủng bố tồn hơi thừa lời

thanh.

Đứng trước người yêu tướng, nguyên một đám như rơi vào hầm băng.

"Lúc này đây chiến tranh, căn bản cũng không phải là chiến tranh!" Hầu tử đã giơ tay lên trung thiếp mời: "Hết thủy đều là trước đó an bài tốt! Ngày mai, chúng ta dựa theo dự định lộ tuyến đi, sắp bị thiên quân phục kích ——!"

"Người có biết hay không chính mình tại nói bậy bạ gì đó?" Một vị yêu tướng điên khùng vậy địa đẩy ra quay chung quanh ở bên cạnh hấn yêu chúng bỏ nhào vào hầu tử trước người, hấn hoảng sợ địa nhìn về phía một bên Tấn Chi: "Tấn tướng quân —— người lời nói lời nói a!"

Nhưng mà, kỳ vọng của hấn cuối cùng là thất bại.

Trước mắt cái này Tấn Chi, không có chút nào ra tay ngăn trở ý tứ, thậm chí phải nói, hấn tại dung túng!

"Đây là có chuyện gì... Các người nghĩ... Làm gì? Các người có biết hay không thế cục không không chế được..." Này yêu tướng mở to hai mắt nhìn run nhè nhẹ trước co quắp ngã xuống đất, lại còn thân thủ nghĩ muốn nắm ở hầu tử gót giày.

"Ta tại nói bậy bạ gì đó, chính các người chẳng lẽ không tinh tường sao?" Hầu tử cúi đầu cười dịu dàng địa nhìn này yêu tướng, này thần sắc dần dần trở nên dữ tợn, nhắc tới hành vân côn, một chữ dừng một lần địa quát: "Các người, đều là ác giao đồng lõa!"

Lời còn chưa dứt, hấn cũng đã vung hành vân côn một gậy nặng nề đập vào này yêu tướng trên đầu.

Một tiếng vang thật lớn.

Mũ giáp bạo nứt ra, óc văng khắp nơi, mặt đất rạn nứt!

Huyết thủy tung tóe ướt khô giáp của hắn, ở tại hắn dữ tợn trên mặt.

Lập tức, đứng ở hàng thứ nhất yêu binh môn hoảng sợ vạn phần triệt thoái phía sau.

Sau lưng bọn họ, có yêu chúng cũng đã cả co quắp ngã xuống đất nghẹn ngào khóc rống.

Tuyệt vọng, triệt để tuyệt vọng. Này gào thét gào thét tiếng khóc tại trong sơn cốc quanh quần, tê tâm liệt phế.

Tại nơi này từng cái, đều là trải qua gian khổ đi đến ác long đàm.

Tránh được tuần thiên tướng đuổi bắt, chết rồi vô số đồng bạn, thật vất vả lại tới đây, kết quả là lại là...

Giờ này khắc này, hai bàn tay trắng, bọn họ ngoại trừ khóc thét còn có thể như thế nào?

Không, bọn họ còn có một cái mạng, ai ngờ yếu, bọn họ hãy cùng ai liều mạng!

Một con cũng đã hồng mắt chôn tinh quơ trong tay tú tích loang lổ trường đao hướng phía một vị yêu binh nhào tới, nhanh chóng bị đâm ngã. Không đợi hắn bùm lấy miệng vết thương lại lần nữa đứng lên, sáu bảy danh yêu binh cũng đã vây quanh đi lên triệt để đã xong tánh mạng của hắn.

Nhưng mà, đây là chấm dứt, nhưng cũng là bắt đầu.

Huyết tinh hương vị cũng đã tràn ngập ra.

Ngẩng đầu, cái này vài cái yêu binh phát hiện bốn phía rậm rạp chẳng chịt yêu chúng đều ở dùng đỡ lên con mắt gắt gao nhìn bọn hắn chăm chăm, yết hầu phát ra bị đè nén tiếng gào thét.

"Giết bọn họ! Giết những này cấu vật!"

Yêu chúng bên trong có người rống lên.

"Giết, giết bọn họ!" Tất cả yêu chúng đều ở tái diễn những lời này.

Những cái này yêu binh hoảng sợ địa triệt thoái phía sau, lại phát hiện căn bản không đường có thể rút lui —— bọn họ vốn là bị dùng để chia tách ra khắp nơi trận, sớm đã lâm vào trong vòng vây!

"Các người muốn làm gì! Mau trở về! Đứng hồi tại chỗ!"

"Giết —— a!" Một con chuột tinh quơ chủ thủ trong tay nhào tới.

Lập tức, tựa như rơi xuống tại thùng thuốc súng trung một tia ngọn lửa, nguyên bản yên tĩnh vô cùng sơn cốc nhanh chóng sôi trào lên.

Tất cả yêu chúng cũng không muốn mệnh địa đều đánh về phía gần đây yêu binh, bọn họ quơ vũ khí gào rú.

"Dừng tay, nhanh dừng tay cho ta!"

"Nhịn, chạy mau! Chạy mau!"

"Xong rồi... Toàn bộ xong rồi..." Những kia yêu tướng nguyên một đám co quắp ngã xuống đất ngơ ngác nhìn đây hết thấy.

Hầu tử nhìn tận mắt một cái yêu binh hoảng sợ địa chém trở mình một con miêu yêu, cũng rất nhanh bị sau lưng con nhím tinh theo như đến, bị vây quanh yêu chúng bằm thành thịt vụn.

1 con voi tinh hai tay tất cả mang theo một cái yêu binh trực tiếp đưa bọn họ vung lên trời.

Một con cá sấu tinh há mồm cắn lấy yêu binh yết hầu trên, trên lưng bị đâm ba căn trường thương huyết nhục mơ hồ đều tuyệt không nhả ra.

Trên trăm loài chim bay yêu binh vượt cánh bay lên trời không, tiến lên yêu chúng theo sát phía sau xông tới.

Trên bầu trời huyết thủy pha trước vũ mao rơi xuống.

Đều điên rồi, những này bị triệt để chọc giận yêu chúng triệt để điên cuồng, mãnh liệt yêu bày tựa như sôi trào nước ấm vậy, bọn họ đều giơ lên vũ khí không muốn sống địa đánh về phía yêu binh, trong lúc nhất thời tiếng kêu, tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên, tiếng rống giận dữ xông thẳng lên trời.

Roi lửa tả các nơi không thành trận hình không hề chuẩn bị yêu binh đảo mắt liền bị mấy lần với mình yêu chúng nuốt sống.

Nguyệt Triều hoảng sợ mà nhìn xem này hỗn loạn vô cùng huyết nhục tung tóe tràng diện lạnh run: "Người... Người biết người đang làm gì đó sao? Ta nghĩ đến người hội cho bọn hắn một cái cơ hội trước mặt mũi nhọn..."

"Ta biết rõ ta đang làm gì đó." Hầu tử yên tĩnh tĩnh địa dựng hành vân còn đứng ở trên đài cao nhìn chăm chú trước mắt chính đang phát sinh hết thảy, dính đầy máu tươi trên mặt không có bất kỳ thần sắc: "Ta không có lựa chọn nào khác. Trong bọn họ chỉ cần có bất kỳ một cái nào chạy trốn, đem tin tức mang về ác long thành, chúng ta đây toàn bộ đều xong rồi. Dem loại này bộ đội ở lại trong đội ngũ chẳng những nhìn không được sức chiến

đầu, phản mà là một loại gánh nặng. Huống hồ, mỗi người đều hẳn là vì chính mình sở tác sở vi trả giá thật nhiều."

Tự tại cách đó không xa, một đám yêu chúng tướng còn lại vài cái yêu tướng đang tại hầu tử trước mặt xé thành mảnh nhỏ.

Máu tươi thấm ướt đại địa, bây giờ cũng đã biến thành đơn phương giết hại.

Run nhẹ nhẹ trước, Nguyệt Triều lui về sau một bước, chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Vậy ngươi tính toán như thế nào thu thập cục diện?"

"Yên tâm đi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " hầu tử xoay người lại thật sâu hít một hơi, ôm lấy Nguyệt Triều vai lôi kéo hẳn hướng trên sườn núi đi: "Muốn sống lực lượng là vô cùng, bọn họ không ngốc."

Sau lưng bọn họ, chiến trường cũng đã mở rộng đến cả doanh địa, trong hỗn loạn có người đột trưởng bông, một tàu chiến hạm tại trong ngọn lửa khê nghiêng, hạ rơi.

...

Ngoài mấy chục dặm, thiên quân quân hạm boong thuyền.

"Đó là cái gì?" Một vị đang tại phiến trục thiên binh nhìn xa xa đem bầu trời ánh được đỏ bừng hỏa quang hỏi.

"Đó là yêu quái quân doanh phương hướng a... Ừ, ta đoán bọn họ đang làm đồng lửa tiệc tối. Ngày mai sẽ phải chết rồi, dù sao cũng phải chúc mừng thoát cái không phải? Có lẽ ngày mai lúc này tự đến phiến chúng ta đang làm khánh công yến."

Quanh mình thiên binh thoáng cái hồng nở nụ cười.

"Đông lửa tiệt tôi? Này bây giờ không phải là tốt nhất tiến công thời cơ sao?"

"Người tuổi trẻ chính là không hiểu chuyện. Nghỉ ngơi thật tốt a, ngày mai có người giết."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 114: Không Có Lựa Chọn Nào Khác

Bạo động như trước tại kéo dài, yêu chúng tiếng gào thét tràn ngập mỗi khắp ngõ ngách, chấn động trước thiên địa.

Hôn hồng hỏa quang chiếu sáng này lần lượt từng cái một mặt, có loài chim bay, có tàu thú, dáng vẻ khác nhau, giờ phút này tuy nhiên cũng đồng dạng địa dữ tợn.

Hầu tử chợt nhớ tới lão ngưu đối lão Bạch viên nói lời.

"Ta là ngưu, ngươi là viên, bên ngoài những kia là vật gì?"

Kỳ thật, hẳn nói rất đúng.

Yêu cũng không phải một chủng tộc, cho tới bây giờ cũng không phải. Bọn họ phân thuộc các loại, vốn là đồng dạng sinh tồn ở cái thế giới này đơn giản sinh linh, chỉ có điều hấp thu cũng đủ linh khí hóa hình, từ đó về sau liền bị vận mệnh đi đày, bị bắt buộc trước đi tới cùng một chỗ.

Đó là một giàu có bi kịch sắc thái chủng tộc.

Thiên đình nói bọn họ là yêu, cho nên bọn họ liền bị đánh lên yêu nhãn trở thành thiên địa không để cho tồn tại.

Có đôi khi, hầu tử sẽ nghĩ, đã thiên địa không để cho, vì sao còn muốn cho bọn họ sinh ra? Chẳng lẽ chỉ là vì phụ trợ thiên quân hiển hách quân công sao?

Có lẽ, cái này cũng đồng dạng là lão Bạch viên nghi vấn trong lòng a.

Bọn họ không biết vì sao mà sinh, lại cũng không cam lòng đơn giản địa chết.

Tại trên vạn năm quang âm lí, bọn họ chiến đấu ở cái thế giới này mỗi khắp ngõ ngách, chỉ cầu một cái dung sinh chỗ. Bọn họ chính giữa có không có tiếng tăm gì mai danh ẩn tích, có chiếm núi làm vua làm hại một phương, có phủ phục tại thiên đình dưới chân cam làm nô bộc.

Tuy nhiên cũng đều không ngoại lệ địa tại dùng phương thức của mình đối bất công vận mệnh tiến hành chống lại.

Hầu tử thấy tận mắt qua tuần thiên tướng đối yêu tàn sát, không hề lý do, cũng không cần lý do, bởi vì thiên đình chính là chính nghĩa, vô luận hấn làm cái gì. Bởi vì yêu chính là tà ác, vô luận hấn là có phải có làm cái gì.

Đôi tại đây hết thấy, thậm chí liên yêu cũng xem cùng bình thường, phảng phất cũng đã trở thành chân lý, giống như "Yêu" cái này lẳng không giả tạo tính danh.

Vận mệnh buộc tất cả yêu quái đều cầm lên vũ khí, học được chiến đấu, bọn họ là chiến đấu chân chính chủng tộc, theo tồn tại ngày lên, chiến đấu liền từ không ngừng qua.

Có đôi khi hầu tử sẽ nghĩ, đã vận mệnh cũng đã không phải do chính mình tuyến, vậy tại sao không oanh oanh liệt liệt địa chiến một hồi?

Cho dù chết, cũng nên là bi tráng.

Phóng lên trời hỏa quang chiếu sáng cả cái sơn cốc, cũng ánh đỏ hầu tử con mắt, quang ảnh giao thoa trên mặt nhìn không được một tia không biểu

lộ mặt.

Hắn cùng với cũng đã khôi phục bốn tướng Nguyệt Triều cùng nhau ngo ngác địa ngồi ở sườn núi nhỏ trên lẳng lẳng mà nhìn xem, nhìn xem này nổi cơn điên yêu chúng tướng bất kỳ một cái nào bọn họ có khả năng nhìn thấy yêu binh đều xé nát, nhìn xem này nguyên một đám yêu binh thất kinh địa ẩn núp, nhìn xem những cái này yêu chúng đào sâu ba thước địa tìm tòi.

Nhìn xem trận này, giống như tận thế loại chiến đấu, yêu cùng yêu trong lúc đó chém giết.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, dần dần địa, rốt cuộc nhìn không được một cái yêu binh, những kia giết đỏ cả mắt rồi yêu chúng lại còn không cam lòng địa bốn phía sưu tầm, đối với bầu trời rít gào.

Nguyệt Triều yên lặng địa cúi đầu xuống.

"Ta không rõ ngươi tại sao phải làm như vậy. . . Ta đã tìm được rồi giải quyết ác giao chú pháp được, nếu như chỉ là ngươi một người ăn vào mà nói, hội dễ dàng hơn đào thoát, cũng căn bản không cần bốc lên cái gì phong hiểm."

Hầu tử khước miệng hơi nhếch lên, lại không có cười, nhàn nhạt đáp: "Ta chạy thoát xác thực có thể sống sót, Nhưng ta hẳn là muốn sống tại một cái không có bằng hữu thế giới sao?"

"Bằng hữu. . ." Nguyệt Triều nghiêng mặt đi nhìn hắn: "Ngươi khi bọn hắn là bằng hữu?"

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu: "Ta là yêu, ta cũng chỉ có thể là yêu. Vô luận ta tu thành bao sâu đạo pháp, cũng chỉ có thể là yêu. Không phải sao? Trên thế giới này sinh tồn mỗi một tác không gian, đều phải dựa vào chiến đấu đi đôi lấy. Đây là sớm muộn gì chuyện tình."

Nguyệt Triều hừ địa nở nụ cười, trong mắt của hắn mang theo sợi sợi bất đắc dĩ: "Cho nên, ngươi cũng đã quyết định yếu đứng ở yêu một bên rồi?"

Hầu tử thân thủ bưng kín mặt, thở dài nói: "Có lẽ a, ta cũng không biết, ta chỉ là cảm thấy, nên yếu làm như vậy."

"Ngươi càng lúc càng giống này chích chết ở trên tay ngươi lão Bạch viên. Bọn họ thường xuyên theo ta nhắc tới, ta cảm thấy được, vừa mới những lời kia thích hợp hơn hắn mà nói. Chẳng lẽ linh hồn của hắn phụ đến trên người của ngươi rồi?"

"Có lẽ a, ta cũng hiểu được." Hầu tử bất đắc dĩ địa nở nụ cười, cười đến vô cùng khổ sáp.

"Ngươi thay đổi, cùng ta vừa mới bắt đầu nhìn thấy tôn sư thúc, không giống với lúc trước." Nguyệt Triều ngẩng đầu lên đang nhìn bầu trời: "Thời điểm đó tôn sư thúc chỉ là một tâm cầu đạo, trong nội tâm không có yêu cùng tiên. Hiện tại xem ra, ngươi sẽ trở thành anh hùng, chỉ có điều, không phải nhân loại anh hùng."

Bầu trời sớm được ánh thành màu đỏ, nguyệt tại cuộn cuộn khói đặc trung như ẩn như hiện, nhưng không nhìn thấy một khóa Tinh Tinh.

"Biết không? Phong Linh rất thích ngươi, ta cảm thấy được, loại đó yêu mền cũng đã vượt qua tuổi của nàng. Ta là vì nàng đưa tin mới đến nơi này, cũng là bởi vì nàng, ta mới có thể lưu lại giúp ngươi. Mới đầu ta nghĩ chính là, chỉ cần đem ngươi mang cách nơi này là đến nơi. Nhưng ta không nghĩ tới, ngươi càng muốn cùng yêu tinh môn cùng một chỗ. Ai. . . Ha ha, có nhiều thứ cuối cùng là không cải biến được."

Mấp máy miệng, trầm mặc nửa ngày, hắn nói tiếp: "Thư của nàng còn ở chỗ này của ta, muốn nhìn sao?"

"Không được." Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nói:
"Đặng sống quá cửa ải này lại nhìn a. Đừng nói cho nàng chuyện nơi đây."

"Ta hiểu." Nguyệt Triều yên lặng gật đầu.

Xa xa cũng đã không hề truyền đến binh khí tiếng vang, chỉ là mãnh thú gào rú như trước.

Tất cả yêu chúng đều tụ tập đến cùng một chỗ, tại một con sư tử tinh dưới sự dẫn dắt, mười mấy xem ra giống như là thủ lĩnh một loại đại yêu hướng phía hầu tử chỗ triền núi đã đi tới.

Bọn họ từng cái trên người đều dính đầy vết máu.

"Nên làm chính sự." Hầu tử vỗ vỗ đùi, đứng lên.

Này sư tử tinh thờ hồng học đất đến hầu tử trước người, một ít song mắt tam giác thỉnh thoảng địa hướng Nguyệt Triều trên người xem.

Cố gắng là vì Nguyệt Triều kia nhân loại diện mạo a.

"Xa Kỵ tướng quân, cảm ơn ngươi."

"Đừng gọi ta tướng quân, ta không phải là cái gì tướng quân."

Sư tử tinh quay đầu nhìn liếc sau lưng yêu chúng, hỏi: "Chúng ta đây nên gọi ngươi là gì?"

"Bảo ta hầu tử a."

Đứng ở đó chông chát đại yêu lí bạch trư tinh bề bọn hô: "Gọi hầu ca!"

"Cũng đúng." Hầu tử khẽ cười nói.

Sư tử tinh thâm hít một hơi thật sâu, một quyền chủ tại ngực của mình, hỏi: "Này, hầu ca, về cái kia chú pháp. . . Người kế tiếp có kế hoạch gì sao? Chúng ta muốn cùng người duy trì."

"Chú pháp ta biết rõ như thế nào giải."

Lời còn chưa dứt, lúc này có người vội vàng địa hô: "Như thế nào giải?"

Hầu tử cúi đầu xuống đổi chuyển hướng chân ngồi ở trên cỏ Nguyệt Triều sử cái ánh mắt.

Nguyệt Triều ho khan hai tiếng, tại lỗ yêu quái nhìn soi mói chậm rãi nói: "Được ta đã xứng tốt lắm, một hồi tụ cho mọi người. Chỉ là, này được nhất định phải một chút thời gian tài năng có hiệu lực. Đại khái. . . Yếu mười ngày."

"Mười ngày!" Trong đám người có người kinh hô lên.

Một ít chúng thủ lĩnh nguyên một đám hai mặt cùng dòm, trước mắt hoảng sợ.

Mười ngày, bọn họ cũng đều biết ý vị như thế nào.

Mười ngày, vừa được cũng đủ nơi này tất cả yêu quái tại thiên quân đuổi bắt hạ chết.

"Mười ngày. . ." Sư tử tinh cúi đầu xuống nháy mắt con người, này hô hấp tần suất lập tức nhanh không ít: "Vậy làm sao bây giờ?"

Hồi lâu, hấn ngẩng đầu, chứng kiến hầu tử này trương lạnh nhạt vô cùng mặt.

Hầu tử khẽ cười nói: "Biện pháp có."

"Biện pháp gì?" Sư tử tinh vội hỏi nói.

Sau lưng hắn, tất cả thủ lĩnh đều mở to hai mắt nhìn chăm chú hầu tử, chờ mong trước.

Cái này có lẽ là bọn họ sống sót, hy vọng duy nhất.

Hầu tử mập máy miệng, nói: "Vô luận chúng ta đi như thế nào, nơi này một vạn thiên binh, lại thêm bên ngoài tuần thiên tướng, nơi này yêu quái cơ hồ ai cũng đừng nghĩ chạy. Trừ phi. . . Chúng ta có thể giải quyết thiên binh, sau đó tập thể xuyên việt tuần thiên tướng phòng ngự mang. Đến lúc đó lại tất cả đi các lộ."

"Có thể là như thế này thiên đình không phải hội phái mới bộ đội tới sao?"

"Bầu trời một ngày, trên mặt đất một năm, chờ bọn hắn mới bộ đội đến, chúng ta cũng đã không biết tung tích."

Một câu nói kia, lập tức làm cho một đám thủ lĩnh an tâm không ít.

Chích là sự nghi kỵ ở trong lòng bọn họ cũng không có hoàn toàn cởi bỏ.

1 con voi tinh vuốt ve cái mũi, hỏi: "Có thể là chúng ta có thể đánh bại thiên quân sao?"

"Bọn họ chỉ có một vạn, mà chúng ta có hai vạn."

"Chính là. . . Chính là. . . Bọn họ có quân hạm, hơn nữa bọn họ có thể bay."

"Có quân hạm, sẽ phá hủy bọn họ quân hạm, có thể bay, tự làm cho bọn hắn không thể bay." Hầu tử giọng điệu bình thản giống như đàm luận

sinh hoạt việc vật.

Chỉ là, lời này rơi xuống các trong tai lại bất kể như thế nào đều khó mà tin được.

Đều trầm mặc, trong ánh mắt của bọn hắn có chứa vô cùng bàng hoàng.

Vừa mới đánh bại nhiều như vậy yêu binh, cái này một chi vốn nên sĩ khí cao vút mới là. Có thể thế giới này yêu, đặc biệt là như vậy tiểu yêu quái, đối thiên binh có trời sinh sợ hãi.

Theo bọn họ sinh ra ở cái thế giới này ngày đầu tiên lên, những này chính là bọn họ thiên địch.

Này mỗi ngày xoay quanh lên đỉnh đầu tuần thiên tướng thật giống như là từng chích ngóc ung, chỉ còn chờ bọn họ lộ ra chân ngựa, sau đó một cái nhào tới đem bọn họ đều biến thành một bữa ăn ngon.

Có thể đứng đến nơi đây, bất luận cái gì một con yêu quái đều gặp vô số đồng loại tại thiên binh trong tay chết thảm.

"Chúng ta. . . Thật sự có thể chứ?" Có người hỏi.

Không có người trả lời.

Hầu tử thân thủ vuốt vuốt mặt, sâu hít một hơi thật sâu, có chút mệt mỏi địa thở dài: "Cũng không thể được, hiện tại cũng là các ngươi trong nội tâm nghĩ mà thôi. Không đánh qua làm sao biết? Tựu tại hai canh giờ trước, các ngươi nghĩ tới các ngươi có thể đánh bại ác giao quân đội sao?"

Không có người trả lời.

"Ta sẽ nhường người phát dục cho các ngươi. Về thiên quân chuyện tình, trước ánh bình minh cho ta đáp án, nếu như các ngươi không nguyện

ý, ta sẽ dẫn trước của chính ta người rời đi."

Nói đi, hầu tử cuối cùng quét mắt bọn họ liếc, xoay người muốn đi.

Đang lúc này, này sư tử tinh bỗng nhiên ngẩng đầu hô: "Không, không cần chờ đến sáng sớm. Chúng ta nghe của ngươi."

"Như thế nào có thể? Chúng ta đánh không lại thiên quân!"

Tất cả thủ lĩnh đều xì xào bàn tán lên.

Ân ân địa, hầu tử chứng kiến sư tử tinh trên mặt nguyên bản ôn hòa thần sắc nhanh chóng trở nên thô bạo, nắm chiến chùy tay bỗng nhiên rất nhanh.

Hắn xoay người sang chỗ khác quơ trong tay chiến chùy đối với một đám thủ lĩnh bỗng nhiên gầm hét lên: "Ai không muốn đi cho lão tử lăn ra đây! Dục ngươi cũng đừng dẫn, lão tử hiện tại tự làm thịt ngươi! Miễn cho chạy về đi cho ác giao báo tin!"

————— phân cách tuyến —————

Tin tưởng rất nhiều người đều nhận được tin tức, con ba ba rớt cục ký kết a a a a a a a a a!

Thật vất vả nhịn đã tới, là A ký!

Đây là một đoạn cực kỳ dày vò thời gian, nói thực ra, nhiều ít có chút bàng hoàng, vô số tự xưng lão viết lách đều ở khuyen ta cắt. UU đọc sách (.uukanshu.com) vẫn tự thủ phát. Bọn họ nói bình thường mười vạn trong chữ ký kết, qua mười vạn chữ không ký kết lại ký kết tỷ lệ cực kỳ bé nhỏ.

Có thể con ba ba có thể cắt sao? Không được! Mọi người còn đang chờ của ta đổi mới! Loại chuyện này con ba ba làm không được.

Đến lần thứ tư thời điểm, con ba ba đã tuyệt vọng. Thời điểm đó đã nghĩ trước, chỉ cần mọi người hoàn nguyện ý xem, ta liền yếu kiên trì ghi, hơn nữa phải chăm chỉ ghi.

Nhưng mà, đúng vào lúc này tin tức đến đây. Ba mươi một vạn chữ ký kết, cái này tại khởi điểm là cực nhỏ gặp chuyện tình. Có thể cuối cùng là chờ đến, hi vọng lại một thôn.

Cám ơn mọi người, cám ơn mọi người cùng con ba ba đi qua một đoạn này khó khăn nhất nhin đường.

Đương nhiên, cái này chỉ là bắt đầu, sau này lộ còn rất lâu. Mọi người cũng muốn ký được lời hứa của các người a, con ba ba không quá giam, mọi người sẽ không chuẩn đi!

Cám ơn ~

Mặt khác, cảm tạ tiểu a gia đường đường, quan ngoại phong quyển, thư hữu 140528134944182, thư hữu 140525015657237(sp_zang), banrui24, thương không chịu đầy đủ khép lại, thư viện lâu hai quân mạch, vấn đề nho tiên sinh, _Smiley chủ bố tâm, sư tương, ⊥ ma tước, Tors_ những năm cuối khen thưởng ~ cám ơn.

Tất cả mọi người kích động, ngày hôm qua khen thưởng thiệt nhiều. Nói. . . Sư tương, người như vậy cuồng khen thưởng tháng này sinh hoạt phí đủ sao. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 115: Trước Khi Chiến Đấu

Sáng sớm, nắng dương quang xua tan sương mù.

Một giọt sương nước từ trên phiến lá chậm rãi huy động, nhanh chóng rơi rụng.

Xa xa sơn gian, rậm rạp chằng chịt khói bếp bay lên, nguyên một đám ngân sắc thân ảnh lười biếng địa theo trong trướng bông đi tới, rất nhanh chạt ních doanh địa lối đi nhỏ.

Bọn họ vây ngồi cùng một chỗ nhai lấy bánh nướng áp chảo, uống nóng hồi sữa đậu nành, thất chủ bát thiết địa trò chuyện thật giống như chợ đồng dạng náo nhiệt.

"Hôm nay không thừa chiến hạm sao?" Một vị thiên binh hỏi.

"Không thừa." Một bên thiên binh lắc đầu: "Nghe nói còn muốn đi bộ. Ai, cũng không biết là ai nghĩ ra được chiến thuật."

"Không thể nào, còn muốn đi bộ? Đây là không có việc gì mò mẫm hồ đồ a."

"Hai người các ngươi, nói chuyện cẩn thận một chút." Đứng ở phía sau tiểu tướng vỗ vỗ hai người bọn họ vai.

Lập tức, hai tên lính quèn vội vàng dùng trong tay sữa đậu nành ngăn chặn miệng.

Lạnh lùng địa phiết bọn hấn liếc, này tiểu tướng nói: "Nếu là lại để cho ta nghe thấy có người lung tung nghị luận chiến lược chiến thuật, tặc đừng trách ta bầm báo tiết tướng quân đi."

Đã này tiểu tướng đi rồi, hai người lại xì xào bàn tán lên.

"Cái này chiến thuật là tiết tướng quân chế định?"

"Nên không phải mới đúng, ta ngày hôm qua xem tiết tướng quân nâng lên thời điểm sắc mặt cũng không dễ nhìn. Hấn thường niên trần thủ nam thiên môn sớm thành thói quen, như thế nào sẽ thích loại này rơi xuống đất hành quân chuyện tình?"

"Vậy là ai chế định?"

"Nên, còn muốn trên lên người..."

Ngày đó binh ngẩng đầu nhìn thiên, cái khác thiên binh lúc này thức thời địa ngậm miệng.

Lòng và lòng vòng địa, cái này binh chia làm hai đường trong đó một đường, năm nghìn danh thiên binh cuối cùng ăn cơm xong bắt đầu làm trước khi chiến đấu chuẩn bị.

"Bả trọng trang bị đều ở lại trong doanh địa, không cần phải mang trọng trang bị, nhắc lại một lần, không cần phải mang trọng trang bị! Có thể không mang gì đó cũng tận lượng không mang theo, chỉ đem tùy thân vũ khí cùng lương khô!" Một vị tiểu tướng đi ở thiên binh trong lúc đó không ngừng hét lớn.

Xa xa đi tới một vị thần sắc uể oải, cau mày, có lưu hai phiết tiểu hồ tử thiên tướng.

Cái này tiểu tướng thấy xong thiên tướng liền vội vàng khom người chấp tay: "Tiết tướng quân, tối hôm qua ngủ được đã hoàn hảo."

"Hảo?" Đây tiết tướng quân không kiên nhẫn địa trừng mắt liếc hẳn một cái: "Hảo cái thí! Cái này thế gian cái quý gì thời tiết a. Ai, tối hôm qua các ngươi cho ta làm cho cái gì kia hươu nướng, ăn được ta đau bụng. Nếu như không phải xem tại các ngươi một mảnh hảo tâm phân thượng, sớm quát ngươi môn vài roi!"

Này tiểu tướng vừa nghe vội vàng rụt rụt đầu cúi đầu xuống.

Tiết tướng quân nặng nề thở dài, cau mày nhìn chung quanh doanh địa liếc hỏi: "Còn không có chuẩn bị cho tốt a?"

"Còn... Còn thiếu một ít. Các tướng sĩ lâu tập hạm chiến, lúc này yếu lược chiến, khó tránh khỏi có chút không thích ứng."

"Tranh thủ thời gian tranh thủ thời gian, thu phục lập tức hồi nam thiên môn đi. Địa phương quý quái này thật không có thể ngốc. Ai... Nếu không nam thiên môn thật sự không có gì quân công, ta cũng vậy không đáng chạy nơi này."

"Mặt tướng tuân mệnh."

Lại làm âm ỉ một hồi lâu, năm nghìn binh lực cuối cùng chinh đôn xong.

Nhưng lại tại ai thủ doanh cái này vấn đề trên cũng là làm âm ỉ.

Nhâm người nào cũng biết lần này là đi dẫn công, sao biết tiếp nhận từ thật xa đã chạy tới thủ doanh loại sự tình này?

Vì vậy Tiết Thiên đem đưa ra thủ doanh cũng đem phân đến ngang nhau công huân.

Cái này hảo, tất cả mọi người tranh nhau yếu thủ doanh, lại giằng co một hồi lâu, vốn là tâm tình không tốt Tiết Thiên đem bão nổi. Kết quả cuối cùng là toàn bộ quý rầy, thiên binh theo như phẩm cấp, yếu nhất lưu lại thủ doanh.

Vốn có cứ như vậy còn có náo, bất quá một chúng thiên binh nhìn Tiết Thiên đem sắc mặt càng ngày càng khó coi, mới không dám tái mở miệng.

Vì vậy, lưu lại yếu nhất năm trăm thủ doanh, còn lại bốn ngàn năm toàn bộ xuất động.

Thật vất vả rốt cục xuất phát, hạo hạo đặng đặng một chi ngân sắc đội ngũ bắt đầu ở giữa sơn cốc uồn lượn tiến lên.

Cùng thế gian quân đội bất đồng, điều này có thể bay thiên quân nói đi bộ, vậy thật là đi bộ —— muốn biết được, ngựa của bọn hắn đều là dùng bay.

Lúc này mới đi chưa được mấy bước, cũng đã có thiên binh hùng hùng hổ hổ địa mở miệng nói.

Lúc trước định ra đi bộ, là vì tránh cho phục kích bị phát hiện, dù sao đối với phương tướng lãnh bãi bình, binh lính cũng không bãi bình. Ác giao ra không dậy nổi cũng đủ chiến hạm, lục chiến lại không thể so với hạm chiến, một khi đánh tan, dùng chiến hạm không có cách nào khác truy.

Cũng đang bởi vì như thế, bọn họ mới lại chọn lựa hạp cốc làm phục kích địa điểm. Vây lên, liền tận diệt, ai cũng chạy không thoát.

Có thể nhìn cái này chi quân đội rêu rao bộ dáng, chỉ sợ so với phi hành cũng không kém là bao nhiêu.

Xa xa trên sườn núi một chùm lá xanh trung, Đoàn Chủy cuộn cong lại thân thể đẩy ra lá xanh gắt gao chằm chằm vào xa xa cái kia một chi chậm rãi đi về phía trước ngân sắc bộ đội, theo bên hông móc ra một khối ngọc giản đặt ở bên miệng.

"Xuất động, xác thực là đi bộ, không có mang theo vũ khí hạng nặng, bọn họ bả chiến hạm đều lưu tại đóng quân địa phương. Dọc theo ước định lộ tuyến, bất quá so với thời gian ước định chậm một chút."

"Biết rằng."

"Bọn họ phóng thám báo! Vừa mới hai cái thiên binh bay đi, làm sao bây giờ?"

"Nhiều tìm một chút người, giải quyết. Làm được sạch sẽ tí đi, đừng lưu hậu hoạn."

"Hiểu rõ."

"Còn có, giảm xuống đối phương điều tra tần suất là tốt rồi, phái ra thiên binh nếu một cái đều không trở về, ai làm tướng lãnh đều phát giác không đúng."

"Biết rằng."

...

Ngoài mấy chục dặm trong sơn cốc, hầu tử đem ngọc giản chậm rãi buông, nhàn nhạt địa nhìn chung quanh chung quanh yêu quái thủ lĩnh liếc.

Những cái này yêu quái thủ lĩnh nguyên một đám nhìn không chớp mắt hẳn, đều bị rất nhanh nắm tay, trên trán nghẹn ra mồ hôi lạnh.

Sau lưng bọn họ sườn dốc hạ, là đồng dạng thân kinh kéo căng đến cực hạn đông nghịt một mảng lớn yêu quái.

Nhiều như thế yêu quái tụ tập cùng một chỗ, ngoại trừ này bị đè nén tiếng thở dốc, mà ngay cả nửa điểm tiếng vang đều không có phát ra tới.

"Đối phương hoàn toàn dựa theo ước định, hiện tại có thể yên tâm?"
Hầu tử nhàn nhạt mà nhìn xem bọn họ nói.

"Cái này... Chúng ta khi nào thì lo lắng a? Chúng ta nhất định là tin tưởng người!" Một con xà tinh phun ra nuốt vào trước đầu lưỡi nói ra.

Bốn phía yêu tinh thủ lĩnh hồng nở nụ cười, chỉ là cười đến hơi khô, có chút hư.

Nói cho cùng, bọn họ còn là sợ.

Hầu tử chưa cùng trước cười, chỉ là lạnh lùng mà nhìn xem, thấy nguyên một đám thủ lĩnh cúi đầu.

Yên tĩnh không tiếng động.

Sư tử tinh thật vất vả ngẩng đầu nghẹn ra cá khuôn mặt tươi cười: "Hầu ca, nguyên lai người sớm biết như vậy bọn họ là cái này điều hành quân lộ tuyến, ha ha ha ha, sớm có chuẩn bị. Chúng ta đi theo hầu ca hỗn, lần này nhất định có thể thắng, các người nói đúng hay không?"

"Đúng đúng!" Những cái này các đều phụ họa.

Chỉ thấy hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn hẩn một cái, đáp: "Ta trước cái gì cũng không biết, tôi hôm qua mới bắt được thứ này. Biện pháp, cũng là hôm qua mới nghĩ."

Cái này vừa nói, những cái này thủ lĩnh sắc mặt ả ả có chút xanh đen.

Lần này, quả nhiên là cứu tử nhất sinh a...

Cả bầu không khí thoáng cái hạ xuống băng điếm, tất cả yêu quái đều trầm mặc, làm cho người hít thở không thông trầm mặc.

Hồi lâu, này sư tử tinh thâm hít một hơi thật sâu, run nhẹ nhẹ trước mở miệng nói ra: "Mọi người, tốt nhất đều chuẩn bị tâm lý thật tốt, chúng ta lần này đi, chỉ có một bộ phận có thể sống được đi, kể cả chính mình tại trong, ai đều có thể chết. Nhưng, nếu như chúng ta không đi, đều phải chết."

Lại là trầm mặc, tựa như tĩnh mịch vậy trầm mặc.

"Vật lộn độ sức một bả!" Voi tinh rất nhanh nắm tay hô.

"Mọi người đồng tâm hiệp lực, làm chết thiên quân!" Hồ tinh vươn tay của mình.

"Mẹ nó, lão tử cho dù chết cũng không phải chết được biệt khuất!" Hắc lang tinh cũng đưa tay ra.

"Kéo vài cái đệm lưng!"

"Duy trì cả nhà của hần!"

Tùng chích lớn nhỏ không đều tay hội tụ đến cùng một chỗ, bọn họ đến từ bất đồng chủng tộc, nhưng lại có một cái giống nhau danh tự —— yêu!

Tất cả thủ lĩnh đều cắn chặt răng, một đôi con mắt nhìn về phía hầu tử.

"Làm cho bọn hần, chịu không nổi!" Hầu tử cũng vươn tay của mình, nhìn qua này nguyên một đám một lần nữa dào dạt nâng dã tính các, khòe miệng của hần hơi giơ lên: "Lúc này mới tượng điếm lời nói!"

"Xuất chinh ——!" Diên cuồng gào rú thanh bay thẳng đến chân trời!

Không bao lâu, cái này một chi hạo hạo đặng đặng yêu tộc đại quân lên lút xuất phát.

Vô luận là thủ lĩnh còn là tiểu yêu, bọn họ nguyên một đám sắc mặt ngưng trọng, rón ra rón rén đi tới, tự giác chọn lựa ánh mặt trời chiếu không đến địa phương đi tới.

Này một đôi con mắt cẩn thận mà quan sát trước động tĩnh chung quanh, trong miệng hàm chứa lá cây, không có bất kỳ người dám lên tiếng.

Bốn phía trong rừng rậm, trên sườn núi, tản ra yêu chúng môn cẩn thận tiềm hành trước, không tiếng động địa lấy tay ngữ truyền lại trước tin tức.

Hai vạn nhân mã lành nghề động, kích khởi tiếng vang, thậm chí ngay cả một trận gió thổi qua lá cây sần sật thanh cũng có thể che dấu.

Ba cái đi ra điều tra thiên binh từ đỉnh đầu bọn họ bay qua vậy mà chút nào không có phát hiện thấp kém cái này chi đại quân. Bất quá bọn hắn cũng không có cơ hội đi đến bọn họ dự đoán phán đoán yêu tộc đại quân chỗ, bởi vì, hơn mười chích loài chim bay yêu quái cũng đã lên lút đi theo.

Nhảy tới yết hầu tâm, kéo căng đến cực hạn thần kinh, cẩn thận tỉ mỉ phong cách hành sự.

Đây hết thấy, chích bởi vì vì bọn họ cũng đều biết, trận chiến này, chuyện liên quan sinh tử.

Không có ai muốn chết.

...

Giờ này khắc này, tại cự ly cái này chi quân đội trăm dặm cao thấp trong tầng mây, một vị thiên quân tiểu tướng vượt cánh vũng vàng địa hạ xuống

đến Thiên Bồng trước mặt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

"Nguyên soái, đông lộ quân cũng đã xuất phát."

"Tây lộ?"

"Còn không có động tĩnh. Yêu tộc bên kia bộ đội hôm nay trời còn chưa sáng tự ra đánh, bốn tàu chiến hạm cũng đã tây dời tựa hồ là đi đón đánh tây lộ quân. Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, này yêu tộc bộ đội đối đãi trận chiến này, nhìn về phía trên nếu so với huyền quy bộ coi trọng nhiều lắm. Cảnh giới của bọn hắn thập phần nghiêm mật, ngay cả chúng ta phải đi ra thám báo đều mất tích vài nhóm."

"Như thế nào chỉ có bốn chiến thuyền? Bọn họ xuất phát thời điểm không phải có sáu chiến thuyền sao?"

"Ngày hôm qua trong đêm yêu tộc doanh địa tựa hồ đã xảy ra nội loạn, hủy hai chiếc. Thuộc hạ vừa mới phái người đi điều tra qua, chết mấy ngàn."

"A?" Thiên Bồng khước miệng hơi cong lên, cười nói: "Cái này vậy là cái gì tình huống?"

"Cụ thể còn tra không rõ ràng lắm."

"Này yêu thành bên đó đây? Giao ma vương vị trí điều tra rõ có hay không?"

"Yêu thành hết thủy như thường, thậm chí phòng ngự có điểm rời rạc được kỳ cục. Giao ma vương cũng đã xác định trong thành."

"Ừ, biết rằng."

"Nguyên soái, chúng ta bây giờ nên làm gì?" Đứng ở một bên thiên hành hỏi.

Chỉ nghe Thiên Bồng nhàn nhạt thở dài, nhìn xa xa xanh mơn mớn sơn dã giống như cười mà không phải cười nói: "Ta lại là bắt đầu có điềm hy vọng yêu tộc chiến thắng. Nay bang nam thiên môn binh lính càn quấy, là nên thụ chút giáo huấn. Tiếp tục án binh bất động, sẽ chờ, xem bọn hấn như thế nào cá đầu pháp. Mật thiết giám thị khắp nơi, chớ làm cho bọn hấn biết rõ sự hiện hữu của chúng ta."

"Dạ!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 116: Thứ 3 Phương

Rất nhanh, yêu tộc đại quân liền lặng yên không một tiếng động địa trái qua nguyên bản làm thiên quân phục kích địa điểm hạp cốc.

Đang lúc hai vạn đại quân lặng lẽ bước chậm tại quanh năm không thấy dương quang trong hạp cốc giờ, một con tiểu yêu khản trương hề hề địa chạy đến hầu tử trước mặt.

"Hầu ca, bên kia phát hiện ba bộ thiên binh thi thể."

"Mang ta đi nhìn xem."

Đoạn đường này, loại chuyện này không là lần đầu tiên.

Đi theo này chính tiểu yêu, hầu tử rất nhanh xuyên qua yêu bày đi đến hạp cốc trong khắp ngõ ngách.

Cái này ba bộ thiên binh thi thể bị che dấu tại cạnh góc nham thạch sau, nếu không phải là nhìn kỹ căn bản là phát hiện không được, lúc này, này máu tươi còn đang hơi địa rướm máu.

"Xem tình hình, nên Đoàn Chủ bọn họ làm." Hầu tử chỉ là nhàn nhạt địa phủi những thiên binh này liếc, nhưng thì ra là cái nhìn này, lòng của hắn không khỏi lộ bộ xuống.

Tại đây ba bộ thiên binh thi thể cánh tay trên, hắn không có chứng kiến huyền quy bộ tiêu chí, chính xác ra, những thiên binh này trên thi thể không

có chứng kiến bất luận cái gì thuộc sở hữu tiêu chí!

"Đây là có chuyện gì?"

Dựa theo thường thức, thiên binh trên người là nhất định sẽ có phiên hiệu tiêu chí. Nếu là lấy xuống, vậy tại sao một đường tới cái khác quân địch thám báo trên người lại có lưu tiêu chí?

Điều này làm cho hắn không khỏi nghi kị đứng lên.

"Chẳng lẽ. . . Còn có thứ hai chi thiên quân bộ đội tại nơi này?"

Nghĩ vậy, hắn không khỏi trong nội tâm cả kinh.

"Làm sao vậy?" Sau lưng, sư tử tinh theo đi lên.

"Không có gì, phát hiện mấy cỗ thiên binh thám báo thi thể. Đoàn Chủ bọn họ làm được không sai." Hầu tử lúc này xoay người sang chỗ khác lôi kéo sư tử tinh đi trở về.

Một mực theo sát ở sau người Lữ lục quái xem hiểu hầu tử sắc mặt biến hóa, lúc này ý bảo tiểu yêu môn đem ba cỗ thi thể xử lý sạch.

Còn có cái khác thiên quân tại kê bên này mà nói, sẽ là ai? Vì cái gì không được tiêu chí?

Nguyên một đám nghi vấn tại hầu tử trong đầu hiển hiện, hắn bắt đầu tinh tế địa suy tư.

Không được tiêu chí, chắc chắn sẽ không là vì đề phòng ác long thành.

Hiện tại tại thiên quân trong mắt, ác long thành quả thực chính là bọn họ đồng lõa. Hơn nữa yêu quái môn phần lớn cũng không hiểu được thiên đình phiên hiệu khác nhau, chính là thấy được phiên hiệu cũng không có gì cái

gọi là. Đối với bọn họ mà nói, bất kỳ một cái nào phiên hiệu thiên binh đều là giống nhau.

Chẳng lẽ là đề phòng Nam Thiên Môn huyền quy bộ?

Lữ lục quái bước nhanh theo đi lên đi đến hầu tử bên cạnh bên cạnh hạ giọng lặng lẽ hỏi: "Đại vương, vừa mới những kia. . . Giống như theo chúng ta lúc trước nhìn qua không phải đồng nhất chi bộ đội."

Hầu tử nhàn nhạt địa nhìn hẩn một cái, đáp: "Chuyện này không thể khiến người khác biết rõ, hiểu chưa?"

Lữ lục quái thức thời địa nhẹ gật đầu: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Quay đầu lại nhìn thoáng qua đi ở sau người hơn mười người yêu quái thủ lĩnh, hầu tử lặng lẽ chạy tới một bên xuất ra cùng Đoàn Chủ liên lạc ngọc giản: "Đoàn Chủ."

"Tại." Ngọc giản bên kia Đoàn Chủ thanh âm rất nhanh truyền đến.

"Ta nhìn thấy trong hạp cốc ba cỗ thi thể, là các người làm a?"

"Là. . . Bất quá ta phát hiện một kiện chuyện kỳ quái."

"Người phát hiện cái gì?"

"Ta vừa mới chứng kiến một chi hai người thiên binh tiểu đội gặp được một chi ba người thiên binh tiểu đội. . . Sau đó chi kia ba người thiên binh tiểu đội đem hai người kia giết!"

"Cái gì?" Hầu tử chậm rãi mở to hai mắt: "Hai người bọn họ bên cạnh có phải là một bên cánh tay trên có huyền quy bộ tiêu chí, một bên không có gì cả?"

"Ừ, hạ sát thủ kia bang cái gì tiêu chí đều không có, hơn nữa, ta xem huyền quy bộ bên kia tao ngộ sau chỉ là kinh dị, cũng không có động sát tâm. Mặt khác. . ." Đoàn Chủ vi hơi dừng một chút, nói tiếp: "Chúng ta có hai chi phân đội mất tích, hơn nữa ta có thể xác định không phải mặt đông quân bên này ra tới thám báo làm. . . Bọn họ mỗi một chi phân đội chúng ta đều có nhiều tổ người theo dõi."

Hầu tử thần sắc lập tức cương một chút.

Rất hiển nhiên, tình huống xấu nhất đã xảy ra. Nơi này còn có một cái khác chi thiên quân ẩn nấp. . . Hơn nữa, sẽ là một chi so với đã biết địch nhân càng thêm nguy hiểm thiên quân bộ đội, tối thiểu nhất đối phương đối cạnh mình hành động nên không phải không hề phát giác!

Chỉ là bây giờ còn không biết rằng cái này chi bộ đội đến tột cùng là tới làm gì.

"Chuyện này còn có hay không những người khác biết rõ?"

"Còn có, chỗ này của ta sáu bảy cái đều thấy được."

"Chuyện này, không được truyền ra bên ngoài! Chiến đấu bắt đầu sau các người cũng đừng trở về tham chiến, tiếp tục bảo trì điều tra giám thị."

"Cái này. . ." Hơi do dự hạ xuống, Đoàn Chủ đáp: "Đi, ta hiểu được."

Buông ngọc giản, hầu tử sắc mặt càng phát ra ngưng trọng.

Hết thấy giống như hồ đã bắt đầu hướng phía ngoài dự liệu của hắn phương hướng phát triển, một cái che dấu trong bóng đêm địch nhân. . .

Sẽ là ai chứ?

Hiện nay chỉ có thể là đi một bước tính một bước, bất kể như thế nào đều muốn trước đánh bại trước mắt cái này chi bộ đội nói sau.

Muốn biết được một khi bỏ qua thời cơ, cạnh mình căn bản cũng không có bất luận cái gì tư bản cùng có được một vạn thiên binh hơn mười chiến thuyền đại hình chiến hạm huyền quy bộ phân cao thấp. Đến lúc đó, thật sự cũng chỉ có thể mặc người thịt cá.

Rất nhanh, cái này chi hạo hạo đặng đặng yêu tộc đại quân xuyên qua hạp cốc đi tới mặt đông nhập khẩu.

Dựa theo kế hoạch, bọn họ đem tại nơi này đối huyền quy bộ đông lộ quân khởi xướng khiêu chiến.

"Dựa theo tốc độ của bọn hắn, còn muốn một canh giờ ít nhất mới có thể đến tới nơi này. Tất cả mọi người dựa theo đêm qua phân phối đều tự vào chỗ, tận lực không cần phải phát ra cái gì tiếng vang, không thể bạo lộ chỗ. Tại khoảng cách gần đối phương thám báo nhân số hội gia tăng mãnh liệt, nếu như bị phát hiện, chúng ta phục kích tự toàn bộ hủy."

Tất cả yêu chúng lúc này vô thanh vô tức địa tứ tán ra.

Hầu tử cùng Lữ lục quái mang theo yêu kém yêu quái cùng phi hành bộ đội cầm trong tay Trường Cung trên phía bắc diện vách núi, lão ngư cùng sư tử tinh mang theo một đại bang tử cường lực yêu tinh bỏ tới cành lá trốn đến chiến trường phía tây hạp cốc lối vào trong góc che dấu, đại giác đẳng nhất bang tử to con tác vây quanh đông bắc mặt trong rừng cây rậm rạp chuẩn bị cho tốt tùy thời bộc đánh.

Về phần nam diện ao đầm ẩm ướt địa, thì là xà tinh cá sấu các loại yêu quái, do thủ lĩnh tự hành phụ trách.

Rất nhanh, trước khi chiến đấu chuẩn bị tự đã làm xong.

"Bọn họ đến đây." Đoàn Chủ truyền đến tin tức.

Tất cả yêu chúng đều ngừng lại rồi hô hấp, lẳng lặng chờ đợi trước.

Vài cái huyền quy bộ thiên quân thám báo biếng nhác địa bay tới, tại chiến trường trên không đơn giản phủi vài lần liền lại đi trở về.

Không bao lâu, mặt đông rất thưa thớt trong rừng cây liền xuất hiện gió lên cao cao vài lần phân biệt tiêu có "Thiên" chữ cùng "Quy" chữ bạch sắc đại kỳ.

Một đại sóng thiên binh ung dung rảnh rỗi rảnh rỗi hướng phía nơi này đi dạo, tản bộ, ven đường hùng hùng hổ hổ địa, giống như dạo chơi ngoại thành vậy.

Này Tiết Thiên đem ngồi ở cổ kiệu trên cong vẹo địa ngủ, ngáy.

"Tướng quân, tiết tướng quân?"

"A? Làm gì vậy?" Hấn mơ mơ màng màng địa mở to mắt.

"Phía trước đi ra hạp cốc, kế tiếp. . ."

"Kế tiếp các người mở là đến nơi, nên làm như thế nào cũng không phải không có nói cho các người biết." Hấn nhu dụi mắt về mặt địa không nhanh.

"Mặt tướng tuân mệnh."

Xoay người đi hai bước, tiểu tướng tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó, bề bộn trở về nói ra: "Tướng quân, chúng ta có một chút thám báo không có đúng hạn trở về."

Này Tiết Thiên đem vừa nghe, lúc này lãnh bật cười: "Chờ bọn hần đã trở lại, cho ta trọng phạt. Nhất định là sợ trở về đi bộ, chạy nơi đó đi bộ đi, này bang thẳng nhóc."

"Dạ." Tiểu tướng chấp tay xoay người sang chỗ khác một đường chạy chậm đến đội ngũ lồi vào.

"Ngừng ——!"

Phía trước thiên binh rất nhanh dừng bước, phía sau cũng chậm chậm hội tụ tới.

Tránh ở tại trong bụi cỏ, trên đại thụ, vách đá bên cạnh, trong ao đầm yêu chúng đều bị đẩy lấy đỏ lên con mắt gắt gao chăm chăm lên trước mắt thiên quân, này một đôi tay sớm đã đem vũ khí nắm được khanh khách vang lên. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Cùng thiên quân thân nhiên tự đắc hoan thanh tiểu ngữ hoàn toàn khác biệt, yêu bên này tất cả thần kinh người đều đã sớm kéo căng đến cực hạn, này bầu không khí bị đè nén đến cực điểm.

Hầu tử thậm chí bắt đầu lo lắng đứng lên, nếu như lúc này có một thiên binh làm ra một điểm dị thường cử động này bang tử yêu quái có thể hay không tại không có chính mình mệnh lệnh dưới tình huống sớm bộc phát.

...

"Tướng quân, đông lộ quân đã hoàn toàn lâm vào yêu tộc vòng vây."
Thiên hành nói.

Mây mù lượn lơ trung, Thiên Bồng như trước trụ kiếm địa đứng ở chiến hạm boong thuyền, thoáng trầm mặc hạ xuống, hỏi: "Đấu võ có hay không?"

"Còn không có, bọn họ lại vẫn không có phát hiện mình lâm vào vòng vây."

"Hừ. Tăng Trường thiên vương mang đi ra hảo binh a. Không quản, tiếp tục xem đùa giỡn."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 117: Vũ Tiễn

Nguyên bản hiện lên xà hình trận thiên quân trên chiến trường tập kết hoàn thành, Tiết Thiên đem như trước ngồi ở trúc chế cỗ kiệu trên ngựa, ngáy chỉ là mông lung địa mở to mắt.

Bốn ngàn năm ngày binh dùng phương trận triển khai, ngày đó quân tiểu tướng bắt đầu đứng ở đội ngũ trước thay thế đại tướng phát biểu.

Thái dương hỏa lạt lạt địa nướng đại địa.

Lời nói còn chưa nói hơn mấy câu, Tiết Thiên đem cũng đã không kiên nhẫn địa ở một bên lắc đầu khoát tay.

Tiểu tướng vội vàng hấp tấp địa chạy tới: "Tướng quân."

"Tùy tiện nói vài câu thì tốt rồi." Hấn nheo mắt lại nhìn lên bầu trời thái dương, chỉ cảm thấy một hồi đầu vầng mắt hoa: "Tranh thủ thời gian nói xong, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, ta dễ tìm cá râm mát địa phương. Hiểu không?"

"Dạ..." Tiểu tướng bất đắc dĩ địa xoay người sang chỗ khác qua loa đã xong trước khi chiến đấu động viên, bắt đầu đổi cái khác vài cái tiểu tướng phân phó nhiệm vụ.

Vách núi trên nằm sấp trước hầu tử hơi nheo lại con mắt.

Cự ly quá xa, hẳn không có biện pháp chuẩn xác cảm giác thực lực của đối phương.

Bất quá hẳn còn có một cái biện pháp khác.

Móc ra ngọc đỉnh đưa tặng dò xét linh bàn, hẳn bắt đầu đối với phía dưới ngân lập lòe một mảnh thiên binh dò xét.

"Đầu lĩnh là hóa thân cảnh... Xem linh lực chỉ là rất yếu hóa thân cảnh, vừa bước vào tán tiên thôi. Trừ hẳn ra bên ngoài còn có một hóa thân cảnh, tu vi cùng hẳn không sai biệt lắm, đều là Ngô Giả đạo. Mặt khác luyện thân cảnh có năm mươi ba cái, trong đó ba cái là luyện thân đỉnh phong... Sáu cái Hành Giả đạo còn lại đều là Ngô Giả đạo. Còn lại thiên binh đều là nạp thân cảnh mà thôi..." Hầu tử nguyên một đám địa vài xong, không khỏi thở dài.

Hóa thân cảnh thiên tướng không có đánh qua, nhưng ở Côn Luân sơn cùng với sau lang thang kiếp sống trung hẳn đều không thiếu cùng luyện thân cảnh thiên tướng giao thủ.

Những này luyện thân cảnh thiên tướng nếu như cùng hẳn một chọi một một mình đấu, cho dù bánh xe một trăm hẳn còn không sợ.

Có thể nếu là một hơi toàn bộ trên lại thêm có đại lượng nạp thân cảnh thiên binh phối hợp, uy lực này, có thể cũng không phải là mấy ngàn yêu chúng có thể so sánh —— đừng quên tự tại không lâu, một ngàn yêu chúng nếu như không có Dương Thiên hiệp trợ hẳn căn bản đó là một con đường chết.

Tuy nói yêu tu đều là máu và lửa trung đi qua, bàn về đơn thể sức chiến đấu so với người tu muốn mạnh hơn không ít. Mà dù sao tu vi chênh lệch bày ở này.

Cạnh mình hóa thân cảnh đó là xác định vững chắc không có, trừ mình ra cái này luyện thân cảnh bên ngoài, còn có kể cả sư tử tinh, xà tinh tại trong năm sáu cá luyện thân cảnh yêu tu.

Bất quá này luyện thân cảnh không phải kia luyện thân cảnh, người ta luyện thân cảnh phần lớn còn nắm giữ một ít pháp thuật, cạnh mình tuy nói thuần một sắc Hành Giả đạo, nhưng cũng đều là hoàn toàn quang can, thì chính mình bán nắm giữ Cân Đầu Vân.

Về phần Dương Thiên cùng Nguyệt Triều, sớm đã bị hấn phân phối đến địa phương khác đi.

Tự cơ sở tạo thành mà nói, đối phương là bốn ngàn năm nạp thân cảnh thiên binh, cạnh mình diệt trừ ngưng thân cảnh những cái này không trông cậy được vào tiểu yêu ít nhất còn có tám ngàn nạp thân cảnh yêu tu. Điểm này lại là so với trước mắt bốn ngàn năm nạp thân cảnh thiên binh mạnh hơn nhiều.

Bất quá đại bộ phận đều không thể phi hành, đây là cứng ngắc thương.

Tự cái này đối lập thực lực, nếu là chính diện chân đao chân thương địa duy trì, thiết chết.

"Muốn tiến công không có?" Một con con dơi tinh thần sắc khản trương địa chen đến hầu tử bên cạnh bên cạnh hỏi.

Hấn cũng là một vị thủ lĩnh, chỉ có điều thực lực hơi chút nhược điểm.

Hầu tử nhẹ nhàng khoát tay áo nói: "Chờ một chút, hiện tại tiến công như nếu như đối phương kết trận, chúng ta cường công tổn thất sẽ rất lớn. Nói như vậy, sẽ không có tiền vốn đánh trận tiếp theo."

Có lẽ, còn không chỉ một hồi...

Hắn thâm suy nghĩ.

Rất nhanh, những cái này thiên binh tại tiểu tướng dưới sự dẫn dắt chia làm ba năm gậy hướng phía đều tự chỗ cần đến mà đi.

Trong đó hai tốp triển khai cánh bay lên trời.

Hầu tử tay cũng đi theo lạng lẽ giơ lên.

Sau lưng, vô số tiểu yêu lúc này đem trong tay cung kéo cá mẫn huyễn.

Bay tại phía trước nhất một cái thiên binh thoải mái nhàn nhã địa vượt cánh đem độ cao lên tới vách núi đã ngoài.

Tự tại hắn cúi đầu trong tích tắc, trên mặt nguyên bản nhàn nhã thần sắc hễ quét là sạch, sau lưng cánh giống như bị trong nháy mắt kéo ra khí lực vậy, cả thân hình run lên!

Tại vách núi phía trên, hắn chứng kiến đông nghịt một mảnh hằng hà yêu quái tại lạnh lùng địa chăm chăm vào trước hắn.

Tại khoảng cách như vậy phía dưới, hắn thậm chí có thể thấy rõ yêu quái môn theo trong lỗ mũi phun vãi ra vụ khí. Mà trên tay của bọn hắn, là kéo đến mẫn huyễn cung, mao hiểm hàn quang tên!

Trước mắt một màn này, ngoại trừ kinh hãi, cũng đã lại tìm không thấy cái khác khác cái gì hình dung từ.

"Cái này... Cái này... Là..." Ngày đó binh hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn, há to miệng, toàn thân đều ngăn không được địa run rẩy, chỉ còn lại có sau lưng cánh còn phát như trước.

Nguyên bản nắm trong tay giáo lạng yên chảy xuống.

Hầu tử giơ tay, chậm rãi đứng lên, mặt không biểu tình mà nhìn xem ngày đó binh.

Đổi mặt.

Còn lại thiên binh cũng đuổi đến đi lên.

"Làm gì vậy? Ngươi làm sao vậy?" Một vị khác thiên binh bay đến hẳn trước mặt không kiên nhẫn hỏi một câu, theo ánh mắt của hắn chỗ hướng nhìn lại, lập tức cũng bị chấn trụ!

Chảy xuống giáo âm một tiếng rơi rụng mặt đất, du dương thanh âm tại sơn gian chậm rãi đẩy ra.

Sớm nhất phát hiện thiên binh thân sắc nhanh chóng vụn vỡ, tan vỡ, điên cuồng địa gào rú: "Có yêu quái ——!"

Hầu tử tay nhanh chóng rơi xuống.

Một mũi tên mũi tên nhanh chóng theo con dơi tinh trong tay bắn ra, trực tiếp từ ngày đó binh nới rộng ra miệng động xuyên qua.

Máu tươi vẩy ra.

Tiếng gào thét nhanh chóng kinh động còn đứng tại trên mặt đất thiên quân, song khi bất minh sở dĩ bọn họ ngẩng đầu lên cố gắng làm cho tình huống chuyện gì xảy ra thời điểm, nương theo mà đến còn có vô số kinh huyễn thanh cùng với che khuất bầu trời vũ tiễn!

"Địch tập kích ——! Địch tập kích ——!" Nhìn qua này trên bầu trời nhanh chóng hạ rơi đông nghịt một mảnh vũ tiễn, thiên binh kinh hô lên.

Phụ trách thổi số thiên binh luống cuống tay chân địa nghĩ từ phía sau lưng rút ra sừng trâu số, trong nháy mắt cũng đã thành con nhím.

Vòng thứ nhất vũ tiễn tựa như một hồi theo gió bay lả tả mà đến mưa rào bán nặng nề rơi đập mặt đất, cả thiên quân trong đội ngũ tiếng kêu thảm thiết lập tức liên tục không ngừng, không hề chuẩn bị thiên binh nguyên một đám phác thông phác thông địa ngã xuống đất.

Đang tại cất cánh thiên binh bị ngạnh sanh sanh bắn trở về, vô số phi hành yêu tinh vỗ cánh vây hướng về phía bay vọt đỉnh núi vài cái thiên binh.

"Bày trận! Bày trận! Bỏ thuận trận ——!"

"Ngu ngốc! Chúng ta nơi nào đến thuận? Bí mật ——!"

Huyền quy bộ cái thuận là tất cả thiên quân danh sách trung nặng nhất, cũng là lực phòng ngự mạnh nhất, có thể thật không tốt thái, hiện tại những kia vương bệ trọng thuận đều bị nhét vào trong doanh địa.

Bị theo ném đi cỡ kiệu trên té xuống tiết tướng quân ngơ ngác nhìn bắn tại chính mình trên mũ giáp màu đen tèn, trong lúc nhất thời còn không có hoãn quá thần lai.

"Tướng quân! Tướng quân! Nhanh bí mật!" Một vị tiểu tướng bay phác qua túm hấn.

"Ai... Ai tới nói cho ta biết đây là chuyện gì xảy ra ——? Không phải nói tốt lắm đến trong đó bị chúng ta phục kích sao?"

Lúc này, cả chi đông lộ quân đã bị hoàn toàn đánh cho hồ đồ, cùng nhau mộng còn có này nguyên bản sợ hãi nọ nọ yêu chúng.

Đầy đất kêu rên, đầy đất huyết, đầy đất thi thể, lần lượt từng cái một bởi vì đau đớn mà vắn vẹo mặt... Những cái này không ai bì nổi thiên binh... Cũng sẽ có một ngày như vậy?

Ngấn ngủi trăm mặc sau, yêu bày sôi trào!

"Cái kia thiên đưa trên mũ giáp tiền là ta bắn ——! Là ta bắn, các người thấy không?"

"Ta bắn chết một người thiên binh! Cỏ! Giúp ta nhớ kỹ hấn ở nơi nào, ta yếu xuyên nâng hấn xương ngón tay đang vòng cỏ!"

"Uy, hấn rõ ràng trúng sáu tiền, trong đó có một mũi tên là của ta, dựa vào cái gì nói là người bắn chết?"

"Câu thi vận mà thôi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Mẹ trúng, ta rõ ràng bắn không."

Mập ngỗng tinh thủ lĩnh một cái tát quạt quá khứ: "Nhất bang ngu xuẩn, còn không tranh thủ thời gian bắn! Một hồi mặt đất bộ đội lên sân khấu còn có các người điều sự!"

Lập tức, một đám tiêu yêu bùng tinh đại ngộ.

Vũ tiền càng thêm mãnh liệt!

Này nguyên bản tại thiên binh trước mặt giống như thịt cá nhỏ yếu yếu chúng môn lập tức nhiệt huyết sôi trào, từng người đều nổi điên vậy, hận không thể một hơi đem bao đựng tên lí tiền toàn bộ bắn đi ra.

Đều điên cuồng.

Giờ này khắc này, bọn họ chính giữa vô số người cũng đã lệ nóng doanh tròng, này ngập trời cười vui thanh, xen lẫn tê tâm liệt phé gào rú.

Đã bao nhiêu năm, theo bọn họ sinh ra ngày lên, vô thì vô khắc không tại tránh né những thiên binh này, hôm nay bọn họ vậy mà...

Thiên quân thân thoại, cũng đã trong lòng bọn họ triệt để sụp đổ.

_____ phân cách tuyến _____

_____

Nếu không gia canh cũng bị mắng chết... Gia canh một, tiếp tục toàn bản thảo... .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 118: Chen Chúc

"Nhanh! Hướng hạp cốc bí mật ——!"

Trong hỗn loạn những thiên binh kia bắt đầu hướng phía hạp cốc tuôn ra.

Không đợi bọn họ sát nhập hạp cốc tránh né vũ tiễn, chỉ thấy hơn một ngàn chích cường tráng vô cùng yêu quái tại lão ngưu cùng sư tử tinh dưới sự dẫn dắt, theo hai bên giết đi ra, bọn họ quơ các loại như là lang nha bổng, cự phủ, chiến chùy các loại đại tính sát thương vũ khí gắt gao phong bế thiên binh đường đi.

Cái này nguyên một đám hung thần ác sát gương mặt, nhìn về phía trên cũng không phải dễ trêu hàng!

"Triệt thoái phía sau —— triệt thoái phía sau! Có phục binh!" Thiên binh bên trong có người cao giọng la lên.

Nhưng mà hấn căn bản không có cơ hội triệt thoái phía sau, chỉ là thoáng dừng bước lại, hấn cũng đã được tôn sùng ngược lại, sau lưng khủng hoảng đến cực hạn bọn chiến hữu dậm trên thân thể của hấn nghênh hướng này từng chích sức lực đầu nghẹn đến cực hạn yêu quái.

Từng tiếng mãnh thú rít gào vang lên.

Lập tức, giống như hai cỗ sóng triều đùng vào cùng một chỗ nhảy ra khỏi màu đỏ bọt nước.

Đại đao, lang nha bổng, chiến chùy, cự phủ, không phải chém chính là đập bễ, tuyệt vô ích dâm.

Máu tươi, óc, tàn chi cụt tay, hiện trường giống như điên cuồng xoay tròn cối xay thịt vấy huyết nhục tung tóe.

Đây không thể nghi ngờ là kinh hãi một màn, cho dù là cái này chỉ trong bộ đội lý lịch sâu nhất thiên binh cũng chưa bao giờ thấy qua như thế tràng diện.

Những này quơ vũ khí hạng nặng, dáng người vượt qua một trượng đại yêu tặc thật giống cự đại bánh răng vẩy rỗng giậm đem nguyên một đám thiên binh cuốn vào trong đó điên cuồng mà nghiền thành mảnh vỡ!

Một tiếng kia thanh làm lòng người lạnh lẽo tạp sát thanh, là cốt cách nát bấy thanh âm!

Thiên binh môn nguyên một đám nhin không được mặt mũi tràn đầy run rẩy.

"Rút lui ——! Mau bỏ đi ——!"

Mãnh liệt trong đám người một vị thiên tướng một nhảy dựng lên, hét lớn: "Dừng tay ——! Ta yếu thấy các ngươi giao ma vương!"

Không rống khá tốt, một rống, hơn mười mũi tên mũi tên lúc này hướng phía hấn vờ đến quá khứ.

Những này giết đỏ cả mắt rồi yêu quái mới không quản hấn là ai với ai. Ngày bình thường hùng hổ khí phách hiên ngang thiên tướng giờ phút này cũng đành phải chạy trốn chết.

Mạo hiểm vũ tiên, lưu lại một địa thi thể, những thiên binh này bắt đầu hướng phía mặt đông triệt thoái phía sau.

Ngân sắc sóng triều điên cuồng triệt thoái phía sau, màu đen sóng triều còn đang ba đào mãnh liệt.

"Nương, làm sao lại rút lui? Uy, vừa mới bắt đầu a!"

"Trở về, đừng chạy a, ta cầu các ngươi đừng chạy a! Ta mới đánh thuận tay!"

Giết được cao hứng lão ngu còn cầm đại đao nghĩ theo sau, bị sư tử tinh một bả dất trở về.

Nhưng mà, đang lúc thiên binh môn dùng vi cũng đã có thể thoát khỏi nguy hiểm thời điểm, ở đằng kia mặt đông trong rừng cây lại thoáng hiện một đại sóng bộc đánh mà đến lực lượng hình yêu quái.

"Rốt cục đến chúng ta, cỏ, giống như còn lại không phải rất nhiều." Đại giác hưng phấn mà liếm liếm phủ khẩu.

Sau lưng nguyên một đám yêu quái kích động, tựa đợi đến cái này nhất bang tử thiên binh hảo như lúc trước đồng dạng đánh lên bọn họ tường đồng vách sắt.

Nhưng mà, bọn họ hy vọng thất bại.

Lần này những này thất kinh thiên binh môn tựa hồ đã có kinh nghiệm không có trực tiếp đụng vào, mà là nhanh chóng thay đổi phương hướng bắt đầu hướng phía nam diện âm ướt địa lui lại.

"Bay lên! Bay lên! Nam diện nhất định cũng có mai phục! Không thể đi a!" Một vị tiểu tướng quát um lên.

Vài cái thiên binh nghe lời của hấn triển khai cánh cố gắng xông đi lên.

Bất quá ở trong mưa tên này triển khai mảng lớn cánh chim này thuần túy là không có việc gì tìm việc, vì vậy cái này mấy cái thiên binh rất vinh hạnh địa bỏ mình.

Còn lại thiên binh rút cuộc không để ý hấn.

Không hề trật tự đáng nói thiên binh đội ngũ rất nhanh bước vào ẩm ướt.

Những này điên cuồng thiên binh vọt mạnh vài bước, chạy trước tiên vài cái dẫn đầu lâm vào trong ao đầm. Không đợi bọn họ vỗ cánh thoát khỏi dưới chân vũng bùn, sau lưng vô số thiên binh cũng đã hướng bọn họ đè ép quá khứ.

Trong lúc nhất thời kêu rên liên tục.

Mà tại bọn hấn trước mắt giống như sau cơn mưa đất trũng vậy bên nước trung, lá xanh sau, nguyên một đám quen thuộc ẩm ướt địa hoạt động yêu quái lạng lẽ hiện thân.

Xà tinh, cá sấu tinh, Tri Chu tinh, cóc tinh...

"Uy, chúng ta đánh cuộc bọn họ có thể hay không theo chúng ta nơi này quá khứ."

"Đi, ta cá là bọn họ không thể."

"Ý của ta là ta cá là bọn họ không thể, người đánh cuộc bọn họ có thể."

"Nào có như vậy đánh cuộc pháp?"

Những cái này thiên binh đều trợn tròn mắt, nguyên một đám há to miệng bỗng nhiên khóc hô, bọn họ còn cho tới bây giờ không có gặp phải

qua nhìn thấy bọn họ vui vẻ như vậy yêu quái.

Này bang tử yêu tinh hoan hô tung tăng như chim sẻ địa gio trong tay binh khí hướng phía không trung thiên quân vây quanh quá khứ.

Tại đội ngũ cuối cùng, hầu tử chứng kiến một con chu đáo nhanh đi không dừng, qua một chân cóc tinh dựng quả trứng quơ trong tay tràn đầy gỉ tí lưỡi dao tử lung la lung lay địa hô lớn trước: "Luu đứng lại cho ta một cái, cho ta lưu một cái, khái khái... Ta cũng vậy yếu giết một người..."

Cũng đã triệt để hồng mắt thiên quân bắt đầu hướng phía bên vách núi rút lui.

Giờ này khắc này, bọn họ chỉ còn lại có hơn hai ngàn người, chen chúc tại huyệt nhai biên thượng dựa vào luyện thân cảnh đã ngoài thiên tướng môn chống đỡ nổi tới pháp trận ngăn trở những cái này từ đỉnh đầu nghiêng dưới xuống tên, rồi mới miễn cưỡng đứng vững vàng gót chân.

Không, bọn họ còn không có đứng vững gót chân...

Tại bọn họ trước mắt, hơn vạn lực đi yêu chúng đang điên cuồng mà hướng trước nơi này chen chúc.

Không sai, là chen chúc.

Bọn họ chen lấn tới trước, sử xuất bú sữa mẹ khí lực tại chen chúc.

"Đừng chen chúc! Đừng chen chúc! Ai dẫm lên ta cái đuôi ——!"

"Cỏ, người cầm cái gì? Mộc côn? Khi dễ thiên quân cũng không thể như vậy a! Tranh thủ thời gian rút sang một bên xem chúng ta phát huy!"

Một con chuột tinh trực tiếp leo đến cái khác yêu quái trên người giẫm phải nương tựa vai một đường chạy đến phía trước đi, lại bị người một bả

túm ở vung hồi phía sau: "Đánh thiên binh muốn xếp hạng đội! Muốn xếp hạng đội!"

"Cút ngay! Ta là thủ lĩnh! Ta là thủ lĩnh! Để cho ta tới!" Sư tử tinh bị nhốt ở chính giữa điên cuồng gào rú.

Đáng tiếc hiện tại cái này trước mắt thủ lĩnh cũng không có ưu tiên quyền, đi chậm làm theo bị chen chúc ở phía sau.

Thật sự đi không đến đằng trước yêu quái dứt khoát nhặt lên tảng đá đập bể, thậm chí có liền binh khí của mình đều quăng đi ra ngoài.

Cỡ nào không thể tưởng tượng một màn a...

Có lẽ trước mắt những này lạnh run thiên binh môn đời này kiếp này mà ngay cả nằm mộng cũng muốn giống như không đến sẽ có một ngày như vậy. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Một vị thiên tướng gào thét cố gắng phóng ra bản thân pháp khí, nhưng không đợi hẳn niệm xong chú ngữ cũng đã bị chen chúc được tìm không ra bắc —— bọn họ bên này đồng dạng chen chúc gay gắt.

Hầu tử đứng ở trên vách núi cao giọng quát: "Chúng ta giao ma vương khai báo, để cho chúng ta hảo hảo mời đến các ngươi. Những năm này các vị cũng cầm không ít quân công, bây giờ, nên tính sổ cái thời điểm!"

Trong tuyệt vọng, một cái tín hiệu cầu cứu bắn ra bay lên trời.

...

Xa xa, còn đang chờ cùng này chỉ vện vện có vài chiến thuyền yêu tộc chiến hạm quyết đấu tây lộ quân boong thuyền vài cái thiên binh trú bước quan vọng.

"Đó là tín hiệu cầu cứu?"

"Ừ, làm được không sai. Những này yêu quái làm được càng lúc càng giống dạng, liền tín hiệu cầu cứu thoát nhìn cũng cùng chúng ta không sai biệt lắm."

"Phi, cùng chúng ta kém xa. Người xem, chúng ta so với hẳn sáng nhiều hơn."

Vài cái thiên binh thất chủ bát thiết địa tranh lên.

Chỉ chốc lát, vô số tín hiệu cầu cứu bay lên trời.

"Đây là tại phóng pháo hoa?"

"Giữa ban ngày phóng pháo hoa? Thật là có bệnh!" Lĩnh quân trác thiên tướng chậm rì rì địa theo phía sau bọn họ đi qua, hung hăng địa chửi thề một tiếng.

_____ --- phân cách tuyến _____
_____

Chương thứ hai ~

Tốt lắm, 6 nguyệt hằng ngày ngày quốc tế thiếu nhi bộ phận dẫn theo canh xong rồi ~

Cảm tạ linh vũ thu gió, bỉ ngàn hoa nở_x, thuyền cũng đã cất cánh, thư viện lâu hai quân mạch, thương không chịu đầy đủ khép lại khen thưởng ~ cảm ơn ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 119: Cự Lưu Trận

Trong tầng mây, thiên hành buông xuống ngọc giản ở trong tay cùng bút, cầm lấy đàn trên bàn gỗ trúc giản đi đến Thiên Bồng trước mặt, hai tay dâng.

"Nguyên soái, đông lộ quân hoàn toàn bị đè nặng đánh. Đây là chiến báo."

"A?" Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, thân thủ tiếp nhận chiến báo tùy ý địa đốc hai mắt: "Yêu phương thống soái là ai?"

"Một con hầu tinh."

"Không có có tên sao?"

"Tạm thời còn không biết rằng, không tại truy nã trong danh sách."

Thiên Bồng loát trong tay trúc giản, chậm rãi ngừng đầu suy tư hạ xuống, nói: "Người nói, có thể hay không là lần trước Côn Luân sơn này chích?"

"Dựa theo thám báo miêu tả, có điểm giống."

"Màu vàng lợt hầu mao ư. . . Đem hấn gia đến truy nã trong danh sách a, treo giải thưởng một vạn kim tinh." Nói đi, Thiên Bồng tiện tay đem chiến báo trả cho thiên hành.

Hai tay tiếp nhận chiến báo, thiên hành hỏi: "Một vạn. . . Có phải là quá cao? Hiện tại còn không rõ ràng lắm hẳn thực lực bản thân tự cho cao như vậy giá?"

"Tự trước mắt xem ra, hơn phân nửa là giao ma vương bên này đấu tranh nội bộ, rất có thể là vì cái này hầu tinh tạo phản nguyên nhân. Yêu có bao nhiêu năm không có xảy ra tương soái rồi?" Thiên Bồng quay mặt lại mỉm cười đối với thiên hành nói ra: "Cái này giá, kỳ thật còn thấp. Như nay thiên hạ tại thiên đình truy nã trong danh sách chính thức hóa thân cảnh yêu vương kể cả giao ma vương tại trong, cùng sở hữu ba trăm mười năm chích, có thể nói cho cùng, bọn họ không có một người nào, không có một cái nào dám đứng ra. Mà cái này hầu yêu, người nhìn chiến thuật của hắn, chẳng lẽ chính hắn đào tẩu không thể so với đánh bại huyền quy bộ dễ dàng sao? So sánh dưới, loại này yêu, mới là nguy hiểm nhất."

Thiên hành yên lặng gật đầu.

"Tây lộ quân thế nào?"

"Rất nhanh muốn cùng yêu chiến hạm tao ngộ rồi."

"Yêu thành?"

"Còn là không có động tĩnh."

"Còn không có động tĩnh. . ." Thiên Bồng hừ địa thoáng cái bật cười: "Xem ra, cái này giao ma vương cùng họ Tiết, họ Trác cũng không kém là bao nhiêu, có tiếng không có miếng a. Tiếp tục quan vọng, mật thiết chú ý yêu thành hướng đi."

"Dạ!"

. . .

Lúc này, tây lộ quân boong thuyền trác thiên tướng chính xa xa địa ngắm nhìn bốn chiến thuyền chậm rì rì mà hướng trước bọn họ nơi này bay tới yêu tộc chiến hạm.

Những chiến hạm này thoạt nhìn tàn phá không chịu nổi, thỉnh thoảng còn có thể rơi xuống hai khối tấm ván gỗ, không khỏi làm cho trác thiên tướng lo lắng đứng lên có thể hay không còn chưa tới hấn trước mặt tự tự động rơi tan.

"Từ thật xa địa chạy đến nơi đây. . . Rõ ràng tự phân cho ta đây sao thứ gì!" Hấn oán hận một quyền chùy tại thuyền xuôi theo trên: "Tính, có so với không có hảo. Toàn quân đề phòng ——!"

"Đạ!"

Sau lưng hấn, nguyên bản làm chiến hạm đài chỉ huy trong lầu các, một khối khéo léo ngọc giản chính đang không ngừng lóe bạch quang ông ông tác hưởng, lại hoàn toàn không có người phản ứng.

...

Bắn xong rồi tất cả đạn tín hiệu, Tiết Thiên đem lại đem cùng trác thiên tướng trực tiếp liên lạc ngọc giản lấy ra rỗng lên hai cái.

"Còn là không có trả lời thuyết phục?" Một bên tiểu tướng vội vàng hỏi.

"Không có. Có lẽ hỏng rồi. Không có việc gì, mọi người không cần lo lắng, ổn định đầu trận tuyến! Chúng kiến tín hiệu của chúng ta bắn ra, trác thiên tướng rất nhanh tự sẽ phái người tới cứu chúng ta! Chỉ cần hạm đội của hấn đến đây, những này yêu quái còn chưa đủ hạ món ăn." Hấn thở hồng hộc thuyết.

Trầm trọng khôi giáp hạ đã sớm mờ hôi đầm đìa.

Đôi mắt kia trung tràn đầy không cam lòng, lại nhìn không được một tia chiến ý, chỉ có vô số oán hận.

Giờ này khắc này, tâm tình của hắn là chưa bao giờ có không xong.

Vốn có có thể theo Tăng Trường thiên vương trong tay dẫn tới loại này không vốn mua bán đồng dạng nhiệm vụ đối với hắn cái này trấn thủ Nam Thiên Môn quân công kỳ thiếu thiên tướng mà nói nên đốt cao hương chuyện tình, chính là nằm mơ đều cười tỉnh, nhưng ai có thể tưởng sẽ biến thành như vậy?

Đều tự trách mình quá qua loa, đáng giận long đàm huyền quy bộ đã không phải là lần đầu tiên tiêu diệt, chính xác ra, này hơn một trăm lần trong đó có hơn ba mươi lần vị này Tiết Thiên đem đều tham gia.

Cho tới nay hắn đều là như thế xử lý, chưa bao giờ xảy ra sự. Không nghĩ tới, cái này phục tùng giao ma vương lại tại lúc này đây phản nước!

Dưới mắt của mình bố trí chết chết thương, chính là thuận lợi phá vòng vây trở về, nên cũng là không thể thiếu yếu rơi cá chỉ huy không thoả đáng đắc tội danh a. Sau này bức này chuyện tốt, sợ rồi cuộc rơi không đến trên đầu của mình.

Hùng hực lửa giận ở trong lòng thiêu đốt lên.

Như luận như thế nào, nếu là lần này có thể trở về, nhất định phải hảo dễ sửa trị cái này chết tiết giao ma vương, chân trời góc biển hắn cũng mơ tưởng bỏ chạy!

Ở trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, rất nhanh nắm tay, Tiết Thiên đem há miệng quát: "Tất cả thiên tướng đều cho ta khởi động Cự Lưu thuật! Trăm người một tổ thay phiên, dùng Ngư Lân Trận cự địch! Trận chiến này nếu là có thể thắng, bốn tướng nặng nề có phần thưởng!"

"Dạ ——!"

Tại Tiết Thiên đem mời đến hạ, binh tướng đều bị hơi bị chấn động.

Tình hình dưới mắt nếu là thế gian bộ đội, có thể nói bại cục đã định, nhất định chạy không thoát toàn quân bị diệt kết cục.

Có thể thiên quân rất cuộc là thiên quân, cái này chi trấn thủ Nam Thiên Môn bộ đội tuy nhiên thường niên khuyết thiếu huấn luyện, quân kỷ cũng tản mạn, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Chích một hồi, tại trong tuyệt vọng trấn định lại thiên quân bắt đầu khởi động hữu hiệu phòng ngự.

Hầu tử như trước đứng ở đỉnh núi lẳng lặng mà chăm chú nhìn chiến cuộc.

Vách núi hạ, thiên quân cũng đã triệt để thoát khỏi sục cảnh, nguyên bản chạy hội loại chiến tuyến bắt đầu hướng phía yêu một phương đè ép, cái này được nhờ sự giúp đỡ bảo tồn hoàn hảo trung kiên lực lượng cùng với dần dần khôi phục sĩ khí.

Tuy nói đông lộ quân chiến tổn hại đã qua bán, nhưng nếu nhìn kỹ, liền sẽ phát hiện những kia trong lúc hỗn loạn chết đi toàn bộ đều là nạp thần cảnh thiên binh, luyện thần cảnh đã ngoài thiên tướng ít có hao tổn.

Giờ này khắc này, thiên binh số lượng cũng đã giảm mạnh, năm mươi danh thiên tướng cường chế khởi động Cự Lưu thuật hình thành lồng phòng hộ cũng đã có thể đem đại bộ phận thiên binh bao phủ tại trong cũng bảo trì trạng thái chiến đấu.

Này nguyên một đám ánh sáng màu khác nhau hơi mờ phòng ngự tráo pháp danh vi Cự Lưu Trận, là thiên quân tiêu chuẩn thuật pháp, cùng loại

với ngày đó Dương Thiên thi triển tại hầu tử trên người dùng để ngăn cản tên thuật pháp.

Bất đồng, là Dương Thiên chỗ thi triển thuật pháp chỉ có thể bảo vệ một người, có thể đem bốn phương tám hướng phong được kín không kẽ hở, áp dụng tại đơn thể tác chiến.

Mà những này Cự Lưu thuật chỉ là tại một trong đó phương hướng khởi động phòng ngự, phạm vi lại càng lớn, cũng càng cứng rắn, áp dụng tại quân đoàn tác chiến.

Lúc này, xa xa nhìn về phía trên thiên binh đỉnh đầu thật giống như khởi động từng thanh hơi mờ cái ô không lồ tầng tầng lớp lớp đem đại đa số tên đều ngăn cản tại ngoài.

So sánh dưới, yêu bên này theo vách núi trên đánh xuống vũ tiễn cũng đã khó có thể lại đạt được phần lớn hiệu quả, mà mãnh liệt phóng tới thiên binh yêu chúng, ngược lại bởi vì hỗn loạn mà không cách nào phát huy chiến lực.

Phục kích tiên lai đã bắt đầu biến mất.

Có thể dù vậy hầu tử cũng là bất lực, những này yêu chúng vốn là không có tiếp nhận qua bất luận cái gì hiệp tác huấn luyện.

Bây giờ có thể dựa vào cao vút sĩ khí chèo chống bảo trì yếu ớt ưu thế, đã là kết quả tốt nhất. Nếu là lúc này làm cho bọn hắn triệt thoái phía sau trọng chĩnh, này đằng sau hay không còn có thể ngăn chặn những này trì hoãn qua khí tới thiên quân, chỉ sợ chính là cá không biết bao nhiêu.

Mà nếu như bỏ mặc chi lưu, như vậy không dùng được một hồi, không cách nào lấy được chiến quả, những này yêu quái thật vất vả có được cao

vút sĩ khí sẽ biến mất vô tung, mình cũng đem mất đi duy nhất, toàn diệt cái này chi thiên quân bộ đội cơ hội.

Một tay dựng hành vân côn, hầu tử một tay cầm ra mấy khối ngọc giản thiếp đến bên môi.

"Đoản Chủy."

"Tại."

"Tây lộ bên kia tình huống như thế nào? Bọn họ nên chứng kiến tín hiệu cầu cứu đi."

"Thấy được, nhất bang tử thiên binh đứng ở boong thuyền xem. Bất quá tựa hồ không tính đến giúp trợ bộ dạng, hạm thủ đô không có thay đổi, cũng không biết chuyện gì xảy ra."

"Cũng tốt. Có phát hiện cái khác dị thường sao?"

"Ừ. . . Chúng ta lại tổn thất ba đội thám báo. . ."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử đáp: "Biết rằng, tiếp tục mật thiết giám thị. Tốt nhất, có thể làm cho tình huống những kia không có tiêu chí thiên binh thám báo là từ đâu tới, nhân mã của bọn hấn có bao nhiêu."

"Hiểu rõ."

Hầu tử đẩy ra thứ hai phiến ngọc giản: "Dương Thiên, pháp trận chuẩn bị xong không có?"

"Nhanh, lập tức là tốt rồi." Ngọc giản lịch truyền đến Dương Thiên tiếng thở dài: "Đã nói, ta giúp người đánh xong trận này, muốn lập tức rời đi nơi này. Thiên đình nên rất nhanh tựu nhận được tin tức, đến lúc đó như còn ở lại đây lí, hấn phải chết không thể nghi ngờ."

"Nhất định." Hơi ngưng một chút, hầu tử nói tiếp: "Vất vả ngươi."

"Ít nói dễ nghe, nhận thức ngươi ta chính là không may."

Đẩy ra đệ tam đệ tứ hai mảnh ngọc giản đồng thời áp vào bên môi.

"Đại giác, lão ngu."

"Làm gì vậy? Mẹ nó. . . Có tin ta hay không quát ngươi? Không phải nói ngươi."

"Nơi này hảo bề bộn a. Cỏ! Ta chém chết ngươi ——!"

Xem chừng cái này hai hàng đang tại một đường tác chiến.

"Chớ cùng trước mò mẫm lẫn lộn, tranh thủ thời gian bút ra, mang lên nhân mã dựa theo kế hoạch dự định áp dụng. Nơi này giao cho ta đến là đến nơi."

"Đi!"

"Ngạch. . . Hảo."

Một cái yêu chúng cầm một mặt màu đen giao chữ đại kỳ đứng ở trên đồi núi nhỏ, mạnh mẽ huy vũ.

Chen chúc sóng triều trung một bộ phận yêu quái bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, lặng yên thoát ly chiến tuyến.

Hầu tử đem một chuỗi ngọc giản đều thu vào, bẻ bẻ cổ phát ra răng rắc tiếng vang: "Yếu cuối cùng giải quyết, vẫn phải là chính mình động thủ a."

Nói đi, trận trận mây mù khi hấn quanh mình nhanh chóng ngưng tụ.

Ở trên vách núi một đám cầm trong tay cung tiễn lúc này lại ngừng xạ kích không có việc gì yêu chúng nhìn soi mói, hấn nhảy lên nhảy xuống vách núi.

"Cân Đầu Vân!"

Mấy đạo lăng phong lướt trên, hầu tử cả thân hình cũng bắt đầu phi tốc xoay tròn, vền vền một cái chớp mắt liền hóa thành một đạo hắc quang hướng phía dưới bay thẳng mà đi.

Thời gian cấp bách, nhưng đột phá luyện thân cảnh, hấn lúc này, cũng đã sơ bộ nắm giữ Cân Đầu Vân.

Cái này Cân Đầu Vân thuộc về Hành Giả đạo cao giai thuật pháp, tại phi hành thuật pháp trung, cũng thuộc về thượng thượng phẩm.

Yếu hoàn toàn nắm giữ, ít nhất phải là hóa thân cảnh Thái Ất kim tiên vị giai mới có thể, cũng chỉ có cho đến lúc này, mới có thể chân chánh làm được một cái bỏ nhào cách xa vạn dặm.

Bây giờ hầu tử nắm giữ bất quá một điểm da lông thôi, nhưng chính là như vậy, so với cái khác phi hành thuật pháp mà nói cũng không biết yếu tốt bao nhiêu lần.

Gặp nhô lên cao một đạo hắc quang chạy như điên dưới xuống, sáu bảy cái luyện thân cảnh thiên tướng liền tranh thủ thuật pháp hội tụ đến một chỗ.

"Cạch —— "

Một tiếng vang thật lớn, đạo đạo sắc bén khí tức hướng phía bốn phía quét tới, hầu tử mạnh mẽ địa đâm vào trên nhất tầng Cự Lưu Trận trên.

Tiếng vang cực lớn phía dưới, vô luận là thiên binh, còn là yêu chúng đều thoáng cái giật mình.

Có như vậy trong nháy mắt, nguyên bản đầy dẫy binh khí nện thanh cùng tiếng kêu sơn gian đột nhiên vô cùng yên tĩnh. Tất cả, đều ngừng lại rồi ngạch hô hấp, ngẩng đầu nhìn lên này chích lẳng không bay lên, toét ra răng diện mục dữ tợn hầu tử.

"Chà mẹ nó ——!"

Không dừng lại chút nào, hầu tử hơi vừa lui, một tiếng hét to nặng nề mà đem hành vân côn nện ở trên nhất tầng Cự Lưu Trận trên.

Lại là một tiếng điếc tai nhưc óc tiếng vang, này trên nhất tầng màu vàng nhạt Cự Lưu Trận hơi loáng vài cái biến mất vô tung.

Mà trên mặt đất, tương ứng thiên tướng lập tức miệng phun máu tươi, hiển nhiên đã là nội thương không thể nghi ngờ.

Tất cả thiên binh thiên tướng đều ngờ ngẩn —— đây là người nào vật?

Một kích, có thể đem luyện thần cảnh thiên tướng Cự Lưu Trận oanh cá nát bấy!

Chẳng lẽ là. . . Hóa thân cảnh?

Tiết Thiên đem cả kính lui về sau một bước: "Cái này. . . Cái này ác long đàm ngoại trừ cái kia cá chạch bên ngoài còn có hóa thân cảnh? Cái này. . . Điều đó không có khả năng!"

Tới tương ứng, là yêu bày vang lên ngập trời tiếng hoan hô: "Hầu ca! Hầu ca! Hầu ca! Hầu ca vạn tuế!"

Giờ này khắc này, này yêu tộc đại quân nguyên bản hơi dao động sĩ khí càng thêm cao vút!

Không đợi đối phương hoãn quá thần lai, hầu tử vung hành vân côn lại là nặng nề một kích!

"Cạch —— "

Cái thứ hai Cự Lưu Trận vỡ tan!

Đột phá đến luyện thần cảnh, bây giờ hầu tử trong tay hành vân côn sớm đã là một ngàn tám trăm cân, cái này đem hết toàn lực một kích xuống dưới, là năm nghìn cân cao thấp đương lượng.

Vậy Ngô Giả đạo luyện thần cảnh thiên tướng nơi đó gánh vác được a?

Nói cho cùng, chiến trường sẽ không nên Ngô Giả đạo tới địa phương.

"Trên ——! Xử lý này bang thẳng nhóc!" Yêu bày trung vang lên rung trời tiếng gọi âm ỉ, mỗi một chích yêu quái đều trở nên phấn khởi vô cùng, bọn họ chen lấn tới trước mà hướng trước thiên quân trận tuyến nghiền áp qua.

Giờ này khắc này, Tiết Thiên đem trên mặt sớm đã trắng bệch.

Đương hầu tử lần thứ ba vung hành vân côn giờ, trung tâm một vị thiên tướng lúc này cao giọng hô: "Tán ——!"

Lập tức, thượng tầng vài cái Cự Lưu Trận lúc này biến mất vô tung, chỉ để lại cuối cùng một tầng nhan sắc đỏ tươi Cự Lưu Trận.

"Cạch ——!" Lại là một kích nặng nề nện xuống.

Này cao giọng hô to thiên tướng khoe miệng một vôi máu tươi nhỏ, chỉ là cái này màu đỏ Cự Lưu Trận cũng không có như cùng lúc trước như vậy vỡ vụn tán đi, ngược lại chân đắc hầu tử hồ khẩu kịch liệt đau nhức.

Hôm nay đem hầu tử nhận ra, hẳn tại đây một đám thiên tướng chính giữa phẩm cấp không tính cao, nhưng là ngoại trừ cái kia phế tài chủ tướng bên ngoài duy nhất hóa thân cảnh thiên tướng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hóa thân cảnh, khó trách.

"Lại tới một lần! Hầu ca! Lại tới một lần! Chấn vỡ ngũ tạng lục phủ của hắn ——! Ha ha ha ha!" Yêu quần chúng có người điên cuồng hô lên.

Thiên binh chính giữa lập tức một trận khủng hoảng, nhâm ai nảy đều thấy được, lại đến một kích liền rớt cuộc gánh không được.

Vung hành vân cơn, hầu tử còn muốn tiếp tục đập bẻ, lại trông thấy dưới đem chỗ chèo chống Cự Lưu Trận tán đi vài cái thiên tướng đều té ra của mình pháp khí.

Lúc này vách núi trên vũ tiễn sớm đã ngừng, còn lại thiên tướng học theo, cũng tán đi Cự Lưu Trận đều thi triển nổi lên đều tự thuật pháp.

Trong lúc nhất thời bảy chi phi kiếm, mười hai cái bảy xỉ chuyển luân hướng phía hầu tử oanh tới, theo đuôi phía sau, còn có vô số linh lực oanh kích.

Đứng ở trong đội ngũ Tiết Thiên đem cũng té ra một mặt màu đen vân phiên, phía trên trong nháy mắt gào thét ra hơn mười người như ẩn như hiện màu đen mặt người phát ra trận trận khủng bố tiếng cười hướng phía hầu tử bay thẳng mà đi.

"Vân quý phiên? Cũng tốt!" Hầu tử mỉm cười, xoay người một cái hướng phía bên cạnh bên cạnh né tránh mà đi.

Sau lưng, vách núi trên vũ tiễn lại là tiếp tục.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 120: Trước Trận Nói Đùa

Thiên tướng phi kiếm chém sắt như chém bùn, bảy xỉ chuyển luân nơi đi qua, chính là sơn gian cứng rắn nhất nham thạch cũng sẽ bị nghiền thành bụi phấn. Nay luyện thân cảnh linh lực oanh kích tại trên mặt đá trực tiếp có thể đem khối lớn nham thạch nổ bung một cái lỗ hồng, hơn nữa tốc độ nhanh hơn.

Về phần Tiết Thiên đem vân quý phiên, bị này theo phiên lí thả ra ác quỷ nhiệm trên, lúc này tự sẽ sinh ra ảo giác địch ta chẳng phân biệt được.

Những điều này là thiên quân phù hợp, quân đoàn tác chiến lợi khí. Nếu là lúc trước hai quân chính diện trùng kích mà không phải là yêu phương phục kích, những vũ khí này tác dụng có thể nghĩ.

Bất quá rơi đến bây giờ, uy lực lại lớn, cũng phải được trúng được mới được a.

Chỉ thấy hầu tử không chế trước Cân Đầu Vân rất nhanh địa quay chung quanh trước chiến trường tả xung hữu đột cao thấp né tránh, mảng lớn phi kiếm chuyển luân theo sát phía sau đem hết cây che vật đều xoắn thành mảnh vỡ, linh lực oanh kích tán lạc tại hấn bốn phía đánh vào trên mặt đá nổ bung đằng đằng cát đá, mà ác quỷ càng là bao vây chặn đánh theo đuổi không bỏ.

Có thể giằng co một hồi lâu, sừng sốt không gặp nửa phần chiến quả.

Mỗi khi pháp khí giống như đã đem hầu tử vây khốn thời điểm, hấn tổng có thể đột nhiên gia tốc rời đi vòng vây. Mỗi khi thuật pháp giống như sẽ phải đánh trúng đối phương thời điểm, hấn lại tổng có thể thân hình nhoáng một cái né tránh quá khứ...

Khống chế trước Cân Đầu Vân hầu tử thật giống như một con lươn giống như địa như thế nào đều bắt không ngừng, rõ ràng tốc độ không nhanh, rồi lại có thể bỗng nhiên gia tốc, rõ ràng hướng đông, rồi lại có thể ở không hề chuẩn bị dưới tình huống bỗng nhiên chuyển hướng phía tây.

Nhìn về phía trên, tựa giống như cô ý tại trên tức chúng tương vậy.

Yêu bày trung lại tuôn ra ngập trời tiếng hoan hô, vốn đã cao vút sĩ khí càng tiến một bước bốc lên.

Mà cùng lúc đó, mất đi thiên tướng Cự Lưu Trận bảo vệ thiên binh môn lại là bạo lộ tại đỉnh núi yêu chúng tên công kích phía dưới, máu tươi văng khắp nơi, kêu thảm thiết liên tục.

Như thoi đưa vũ tiễn, đối những kia tu vi đạt tới luyện thần cảnh có đủ nhất định thuật pháp thiên tướng mà nói có lẽ không sao cả, nhưng đối với nạp thần cảnh thiên binh mà nói cũng tuyệt đối là trí mạng.

Cục thực lực tương đối cường hoành Hành Giả đạo nạp thần cảnh thiên binh có lẽ cũng không e ngại vũ tiễn, nhưng bọn hấn làm sao có thể tại đề phòng vũ tiễn đồng thời, lại ứng đối phía trước nghiền áp mà đến yêu chúng đột kích?

Trong nháy mắt, thật vất vả ổn định thiên quân trận tuyến lại một lần ở vào sụp đổ biên giới. Mà những kia yêu chúng từ hầu tử gia nhập chiến cuộc, cũng đã trở nên điên cuồng vô cùng.

Đôi tại thiên quân mà nói, trước mắt chiến cuộc lại một lần hướng phía tai nạn tính phương hướng phát triển.

Tiền trong mưa như trước ngự sử trước quỹ vân phiên Tiết Thiên đem mở to hai mắt nhìn, nhãn cầu cực kỳ nhanh chuyển động cố gắng bắt hầu tử quỹ tích, thủ thế không ngừng biến hóa trong miệng nói lảm bảm, mà nếu luận như thế nào, hẳn đều không có biện pháp đem một tia quỹ phách đưa đến hầu tử trên người.

Giờ này khắc này, đồng thời không chế được nhiều đến năm mươi chỉ là ác quỷ với hắn mà nói đã là siêu việt cực hạn phụ hà.

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống, hắn cũng đã mơ hồ cảm thấy đối phương kể sách.

Hầu tử chiêu thức ấy, căn bản cũng không phải là muốn cùng bọn họ chính diện đấu pháp, mà là đơn thuần giảm xuống phòng ngự. Chỉ cần kiềm chế thiên tướng môn, tại không có thiên tướng tạo ra Cự Lưu Trận dưới tình huống, thiên binh tự hoàn toàn bạo lộ tại tiền trong mưa.

Mà thiên quân chính giữa đại bị lệ thiên tướng đều là Ngô Giả đạo tu giả, tại quân lữ bên trong, Ngô Giả đạo so với Hành Giả đạo canh có thể phối hợp quân đoàn tác chiến. Chỉ khi nào thiên binh tổn thất hầu như không còn, rất nhiều nạp thần cảnh yêu tu cận thân...

Đây mới thực sự là tai nạn bắt đầu!

Chỉ cần thiên binh bị tiêu diệt sạch sẽ, những ngày này đem mặt đối trước mắt dùng vạn vi đơn vị yêu quái, chỉ sợ chỉ có một con đường chết.

Nói không chính xác, không đợi đến viện quân đã đến, cũng đã toàn quân bị diệt!

Nghĩ tới đây, hắn ngừng đôi quý vân phiên thao tác: "Nghe, chúng ta kết thành trận, cùng một chỗ phá tan phía trên phòng ngự."

Một câu nói kia âm lượng không lớn, có thể nghe được cái này một câu, bên cạnh vài cái thiên tướng lúc này kinh ngạc.

"Chúng ta" chỉ nên tu vi đạt tới luyện thân cảnh thiên tướng, "Chúng ta" đi, này "Bọn họ" —— những thiên binh này nên làm cái gì bây giờ?

"Tiết tướng quân, như vậy... Chúng ta trở về khai báo như thế nào?" Có thiên tướng do dự mà hỏi.

"Công đạo? Các ngươi còn muốn trước công đạo?" Tiết Thiên đem đòn đập địa mút lấy khí, quát: "Các ngươi yếu thực như vậy sợ công đạo, tụt ở lại đây lí, chết rồi cũng không cần khai báo!"

Một tiếng bạo rống phía dưới, ở đây vô luận thiên binh còn là thiên tướng đều nghe được rành mạch.

Bọn họ nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phía chủ tướng của bọn hắn —— tại thiên đình, bại tướng vứt bỏ quân trốn chết, đây tuyệt đối là trọng tội!

Gặp chúng tướng phản ứng quá nhiều, Tiết Thiên đem cắn răng, cảm tức trước mắt này nguyên một đám hoảng sợ khuôn mặt chậm rãi nói: "Đây cũng là không có cách nào trung biện pháp, muốn cùng ta cùng đi, tụt cùng một chỗ, những thứ khác, chính các ngươi nhìn mà làm."

Dứt lời, hắn nhanh chóng triển khai sau lưng cánh chim, trận trận mây mù ở dưới chân hắn ngưng tụ.

Gặp tình hình này, hơn mười tên thiên tướng cũng đều triển khai cánh chim.

"Ồ?" Mới từ truy kích trung trì hoãn qua khí đến huyền phù ở phía xa hầu tử trên mặt chậm rãi tràn ra tiểu dung: "Đây là nghĩ xông mạnh a, như vậy chơi, những kia lâu la đồng ý không?"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ngày đó binh bên trong lúc này khơi dậy huyền tiếng ồn ào.

Chiến đấu tại tuyến đầu thiên binh đều lui bước, tình thế đến tận đây, bọn họ như thế nào còn có thể tận tâm tác chiến?

"Tướng quân ——! Ngươi không thể như vậy!" Một cái thiên binh phác qua ôm lấy Tiết Thiên đem chân: "Ngươi không thể vút xuống dưới chúng ta a!"

"Cút ngay!" Tiết Thiên đem một cước đá văng này thiên binh, mở to hai mắt nhìn nhìn khắp bốn phía quát: "Các ngươi nghĩ đến cũng có thể, nếu là có thể cùng được trên, liền mọi người cùng nhau phá vòng vây. Nếu là theo không kịp... Mọi người yên tâm, bốn tướng nhất định hướng thiên đình đệ trình, còn các huynh đệ kiếp sau một phen tạo hóa."

Cái này lời nói được lại là đường hoàng, có thể lời còn chưa dứt, liền gặp hầu tử từ đỉnh đầu bọn họ bay qua, lòng bàn tay pháp trận lóe ra hấp thụ vài cái bỏ mình thiên binh hồn phách: "Còn là hướng ta đệ trình a, hồn phách rơi xuống trên tay của ta, thiên đình cũng không xen vào. Ha ha ha ha!"

"Ngươi ——! Ngươi cái này yêu hầu đừng vội kiêu ngạo! Đãi bốn tướng chạy đi, nhất định phải mang binh đem ngươi thiên đao vạn quả, băm thây vạn đoạn!"

"A? Như vậy a." Hầu tử vui cười trước đề ngang đến huyền trên vách đá dựng đứng, dựng hành vân còn nói: "Ta đây là bất kể như thế nào cũng

không thể khiến người đi? Đi, người khác phá vòng vây ta không ngăn cản trước, chuyên ngăn đón người!"

Nói đi, sách sách nở nụ cười: "Chư vị, đi thông thả không tiễn. Lưu lại các người chủ tướng đầu người liền tốt."

Mấy câu lọt vào tai, này Tiết Thiên đem lập tức nổi trận lôi đình, sắc mặt phát tím.

Cúi đầu xuống, hấn chứng kiến bốn phía thiên tướng thiên binh nguyên một đám ngậm miệng không nói, làm như đang chờ xem chính mình chê cười.

Chỉ nghe hấn thương một tiếng rút ra bên hông trường kiếm, quát um lên: "Mọi người đi theo ta trước hết giết cái này yêu hầu, lại lao ra ——!"

Lời còn chưa dứt, lại nghe trên đỉnh hầu tử theo một câu: "Các người đừng động hấn. Vừa mới không phải nói cùng được trên hãy cùng, theo không kịp tự gì kia sao? Các người tự đều chớ cùng, vòng thứ nhất làm cho chính hấn hướng. Nếu là treo hấn, lão tử cam đoan các người vòng tiếp theo lại hướng, một cái cũng không ngăn đón. Như thế nào?"

Tiết Thiên chấp nhận muốn tức điên rồi.

Hấn dầu gì cũng là đánh giặc người, còn chưa thấy qua vô sỉ như vậy địch tướng thủ lĩnh.

Vách núi hạ chiến đấu vẫn còn tiếp tục, dao động quân tâm thiên quân bây giờ có thể nói binh bại như núi đổ.

Tiết Thiên đem do dự mà rất nhanh nắm tay, lạnh run.

Hầu tử tắc tiếp tục huyền phù trên không trăm trượng, đảo lỗ tai: "Nhu thể nào, lại không vọt lên? Nếu không hướng đã có thể không còn kịp rồi. Vị đại ca kia không có ý định vi bảo trụ tả hữu lưng lấy hy sinh sao? Người yên tâm, người vi bọn hấn liền hồn phách đều không, chờ bọn hấn an toàn phản hồi, nhất định sẽ hướng ngọc để giúp người thỉnh công. Ta đây bên này nha, gặp người như thể anh dũng, quay đầu lại khẳng định cũng sẽ tấu mời chúng ta giao ma vương, đem người thi thể cảnh tượng đại chôn cất. Như thế tốt không?"

Nói đi, hấn tụt tay bắn ra, đem vừa móc ra ráy tai bắn ra đến Tiết Thiên đem trên mặt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Người... Người..." Đây Tiết Thiên đem lạnh run vươn một tay chỉ hướng hầu tử, lại trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Cái này chiến, làm sao lại đánh thành như vậy?

"Đến, làm cho hấn hướng, các người đều đừng cản trước." Hầu tử vui cười trước thở dài.

Cúi đầu xuống, Tiết Thiên đem hướng phía chúng thiên tướng giận dữ hét: "Các người rốt cuộc có theo hay không ta hướng?"

Ngày đó đem nguyên một đám cúi đầu xuống, không mở miệng.

Chỉ là một cái thiên binh lạng lẽ nói thềm một câu: "Tiết tướng quân, nếu không... Tụ ủy khuất ngài?"

Vừa nghe lời này, Tiết Thiên đem khước miệng một hồi co rúm, thần sắc trên mặt lập tức vắn vẹo, kinh ngạc địa nhìn qua bốn phía thiên binh thiên tướng: "Các người... Các người cái này là chuẩn bị xem ta chết a? Ta làm thịt các người ——!"

Thẹn quá hoá giận, hắn quơ kiếm trong tay hướng phía ngày đó binh nhào tới.

Lập tức, vách núi hạ còn sót lại một ít phiến trong quân trận tâm hỗn loạn vô cùng, này tiên tuyến băng được nhanh hơn.

"Ồ, còn nội chiến rồi?" Hầu tử thổi cá huyết sáo nhảy lên trên vách núi trên một gốc cây khô tùng: "Thời gian không nhiều lắm, mọi người động tác nhanh nhẹn điếm cấp."

"Được rồi ——!" Yêu chúng môn đều bị quơ trong tay binh khí hòa cùng.

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cảm tạ khen thưởng, cảm tạ ⊥ ma tước, thương không chịu đầy đủ khép lại, _Smiley chủ bố tâm, thuyền cũng đã cất cánh bốn vị thư hữu khen thưởng ~ cảm ơn ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 121: Tuyệt Kế

Bốn chiến thuyền mộc chất quân hạm lung la lung lay mà hướng trước tây lộ quân hạm đội bay tới.

Này chiến hạm boong thuyền, cột buồm trên đều bò đầy yêu quái, nguyên một đám đánh trống reo hò không thôi. Nhìn về phía trên lại là hùng hổ, có thể gần kề bốn tàu chiến hạm có thể giả bộ nhiều ít?

Đây là so với tây lộ quân nhỏ nhất chiến hạm đều muốn nhỏ hơn một số chiến hạm.

Tính toán đâu ra đấy, có hai ngàn chích yêu quái cũng đã cao nữa là. Nếu như này boong tàu hạ không có mà nói, nhiều lắm là thì xấp xỉ một nghìn.

Tự đội hình này, chính là bọn họ có thể hô lên đóa hoa đến trác thiên tướng cũng đề không nổi tinh thần.

Hơn hai vạn yêu chúng, kết quả là chính mình tự phân hai ngàn... Có lẽ còn không có hai ngàn, điều này làm cho hắn như thế nào xách được lên tinh thần? Điểm ấy quân công liền nhét không đủ để nhét kẻ răng.

Dem kính thiên lý buông, hắn oán hận địa vuốt vuốt cái mũi nghiêng mặt đi hỏi: "Tự bọn họ như vậy phiêu, còn phải bao lâu mới có thể tiến nhập dự định chiến trường?"

Bên cạnh thiên binh cúi đầu xuống dùng mộc xích đo lường tính toán dưới, ngẩng đầu lên nói: "Hồi bẩm tướng quân, ít nhất yếu nửa canh giờ a. Làm sao bây giờ? Chúng ta sao?"

"Đặng cái rắm." Trác thiên tướng không kiên nhẫn địa mắt trắng không còn chút máu, xoay người sang chỗ khác nhìn xem boong thuyền triển khai trận hình nguyên một đám kích động thiên binh rút ra bên hông bội kiếm huy vũ hai cái, nửa ngày, sừng sốt không có hô lên một câu.

Ở đằng kia một đồng lớn cực nóng ánh mắt nhìn soi mói, hấn há to miệng, cuối cùng chỉ là buông bội kiếm than ra hai chữ: "Đi thôi."

Công kích kèn vang lên, trông trận rung trời, những cái này thiên binh nguyên một đám hoan hô tung tăng như chim sẻ địa vỗ cánh dẫn theo trọng thuẫn cách hạm bay lên.

Từ xa nhìn lại giống như bị hù dọa một đám Bạch Cáp.

Rất nhanh, bọn này hai mắt tỏa ánh sáng thiên binh tiến nhập yêu tộc chiến hạm phạm vi công kích, rậm rạp chằng chịt vũ tiễn lập tức hướng bọn họ bay đi.

Không hề ngoài ý muốn, những này lướt đi trung thiên binh đã giơ tay lên trung đại danh đỉnh đỉnh huyền quy bộ trọng thuẫn làm phòng hộ.

Những này màu đen tên vô lực địa xuất tại trọng thuẫn trên, thậm chí liên vẽ ngắn đều nhìn không được.

Đây là bẻ gãy nghiền nát một màn, cơ hồ không thấy được cái gì thương vong tên tạo thành hỏa lực phòng ngự liền bị hoàn toàn công phá, nguyên một đám thiên binh cầm trong tay trường đao, giáo đặng vũ khí vút bỏ trọng thuẫn rơi xuống boong thuyền giống như ngựa lang loại bắt đầu rồi cùng yêu chém giết.

Máu tươi tung tóe đổ boong tàu.

Đứng ở đằng xa boong thuyền trác thiên tướng cau mày, không thú vị địa đánh cá nắc vể mặt lười nhác: "Quá yếu, nếu như có thể đến nhiều hơn mười chiến thuyền thì tốt rồi."

Dưới mắt, xa xa boong tàu cũng đã chen chúc không chịu nổi, dẫn theo năm nghìn quân lực, giờ phút này phái ra bất quá hai ngàn, cũng đã có một nửa người liên chiến hạm boong tàu đều lên không nổi chỉ có thể ở trên không xoay quanh.

Này tàn phá chiến hạm thoát nhìn cũng đã không chịu nổi gánh nặng giống như địa lay động, tùy thời đều rơi tan bộ dạng.

Tiếp nhận quá nghiêm khắc cách huấn luyện, sĩ khí chính vượng, lại am hiểu các loại phối hợp tác chiến thiên binh môn năm người một tổ đều tự bắt đầu rồi đối yêu chúng tàn sát.

Ở trước mặt bọn hắn, những này thuần túy dựa vào bản năng chiến đấu lại không có tâm ham chiến yêu chúng tuy nhiên tại thân thể trên thực lực chiếm đủ ưu thế, không chút nào không có biện pháp thi triển ra . Càng hướng chi lúc này trời không trung còn hồi xoay quanh bắt tay vào làm cầm cung tiễn vượt qua một ngàn danh thiên binh tại nhìn chăm chăm như hổ đói.

Trong mắt bọn hắn, này yêu chúng bất quá chính là nguyên một đám quân công chích chờ đợi mình đi ngắt lấy thôi.

Chích một hồi, boong thuyền liền đảo mẫn yêu chúng thi thể, chiến tôn hại vượt qua một phần tư.

Có thể kỳ quái chính là những này yêu chúng lại là thuần một sắc loài chim bay loại. Bất quá tại đây trước mắt, ai còn sẽ đi nghĩ nhiều như vậy?

"Rút lui ——! Vút bỏ hạm!" Yêu chúng chính giữa cầm đầu một con liệp ưng tinh đột nhiên khàn rống lên.

Vừa nghe lời này, xoay quanh tại trên bầu trời thiên binh đều rút ra bên hông trường đao chỉ còn chờ này bang loài chim bay yêu quái vừa lên thiên có thể đuổi giết.

Nhưng mà những này loài chim bay yêu chúng cũng không có như dự kiến loại bay lên, mà là xóc lên boong thuyền cửa ngầm nguyên một đám tiến vào buồng nhỏ trên tàu.

Gặp tình hình này, những cái này thiên binh tự nhiên nguyên một đám đi theo.

Nguyên bản lười biếng đứng ở đằng xa boong thuyền nhìn ra xa trác thiên tướng tay run lên, bỗng nhiên thả ra trong tay kính thiên lý, không thể tưởng tượng nổi địa dụi dụi con mắt, lại vội vàng lần nữa cầm lấy xem.

"Hô vút bỏ hạm lại đi đến bên trong chui... Cái này sẽ không phải là..." Hấn hơi nhíu mày, trong nội tâm không khỏi không yên lên: "Cũng đừng thực gặp chuyện không may mới tốt."

Như thế cự ly phía dưới, thanh âm của hấn căn bản không cách nào truyền đạt. Chính là thông qua tiếng trống hoặc là kỳ trận, cũng đã quá muộn.

Lúc này, không chỉ là boong thuyền thiên binh trào vào thông đạo, chính là nguyên bản xoay quanh ở không trung thiên binh cũng rất nhiều hạ xuống đến boong thuyền, nguyên một đám liệp mạng địa nghĩ hướng cửa thông đạo chen chúc.

Lo lắng trác thiên tướng một bên phát tay ý bảo cỗ binh cùng kỳ binh lập tức tuyên bố ra lệnh rút lui, một bên rút ra bản thân kiếm, mang theo vài

cái thân vệ đạp mạnh phóng qua thuyền xuôi theo hướng phía chiến hạm địch chạy nước rút mà đi.

Không đợi hấn bay qua một phần ba cự ly, liền chứng kiến đến chiến hạm cuối cùng cửa khoang trực tiếp tróc ra —— là tróc ra, không phải mở ra!

Đây là trực tiếp chặt đứt xích sắt mặc kệ tróc ra!

Điều này làm cho lòng của hấn không khỏi lộp bộp xuống.

Khi hấn xông qua hai phần ba cự ly thời điểm, liền chứng kiến yêu chúng cũng đã kể hết theo cửa khoang tuôn ra, vài cái đuôi đến so với dãn thiên binh cũng đi theo tuôn ra.

Sau một khắc, cơ hồ là đồng thời, này bốn tàu chiến hạm bỗng nhiên lập loè.

"Ầm ầm —— "

Tứ thanh kinh thiên động địa nổ, bốn chiến thuyền cũ nát chiến hạm tụt tại trác thiên tướng trước mặt bạo thành bốn đoàn cự đại hỏa cầu!

Xen lẫn hỏa diễm liệt phong hướng phía bốn phía gào thét, quét ngang, cuốn quá trác thiên tướng bên cạnh giờ lên bạch sắc áo khoác.

Màu đỏ hỏa quang chiếu sáng này trắng bệch mặt.

Thieu đốt vải bạt, cột buồm, tám ván gỗ bị vén đến không trung, xen lẫn vô số thiên binh tàn chi, rơi xuống.

"Xong rồi... Toàn bộ xong rồi." Thấy như vậy một màn, trác thiên tướng đã là cả ngơ ngẩn, không ngừng run rẩy lên.

Không chỉ là hấn, liền phía sau hấn chiến hạm boong thuyền thiên binh cũng toàn bộ đều mất choáng váng.

Đây hết thấy, tới quá đột ngột. Trước một khắc bọn họ còn đang vi trận chiến đấu này ngăn ngừa mà thở dài, bây giờ lại...

Lúc trước đương những cái này rõ ràng đều là loài chim bay loại yêu quái hô "Vút bỏ hạm" lại hướng buồng nhỏ trên tàu rút lui thời điểm trác thiên tướng cũng cảm giác được không đúng, không nghĩ tới thật là bầy rập —— một cái chưa bao giờ thấy qua quý dị bầy rập, đơn giản, trí mạng bầy rập.

Cái này căn bản là đánh từ lúc mới bắt đầu tự kế hoạch tốt, những kia loài chim bay loại yêu quái thủy chung đều bảo trì tại thông đạo lối vào bốn phía, tùy thời chuẩn bị lui lại.

Giờ này khắc này, hấn chỉ có thể ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt.

Hỏa diễm, mảnh gỗ vụn, huyết nhục tung tóe, đầy trời thiên binh tàn chi cụt tay!

Vài cái chưa kịp tiến vào chiến hạm bảo vệ một mạng thiên binh cánh bị ngọn lửa ảnh hưởng đến đang điên cuồng địa chạy thực mạng, khóc hô.

Một cái bị tạc chặt đứt tay cùng cánh thiên binh kêu thảm cùng hài cốt của chiến hạm cùng nhau hạ rơi nhưng không ai đi cứu.

Bị sợ cháng váng thiên binh nhìn qua đầy trời hỏa cùng huyết gào thét gào thét khóc lớn.

Dưới rừng rậm bị đốt lên, nhanh chóng lan tràn.

Khắp nơi đều có kêu rên.

Lúc này, những cái này đặc thù yêu chúng đang nhanh chóng hướng phía phía đông lui lại, ngẫu nhiên vài cái xoay người lại nhìn về phía thiên binh hạm đội, ánh mắt kia trung lộ vẻ trào phúng hương vị.

Nhất tinh ngọn lửa rơi xuống trác thiên tướng trên vai hồ nhưng, chóng mặt mở một cái nho nhỏ điếm đen lại nhanh chóng dập tắt.

"Làm sao có thể... Không phải... Không phải ước hẹn sao? Như thế nào biến thành bấy rập rờì? Đã xảy ra chuyện gì..." Hấn run rẩy, điên cuồng gào rú, khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên hấn tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, thân hình chấn động mạnh một cái, mở to hai mắt nhìn hướng phía Đông Phương nhìn lại: "Vừa mới những kia tín hiệu cầu cứu sẽ không phải thật là..."

...

Xa xa sơn gian lá xanh sau, Đoàn Chủ lặng lẽ xuất ra ngọc giản dán tại mỏ bên cạnh: "Tây lộ đặc thù!"

"Rất tốt, chúng ta thám báo có phát hiện cái khác thiên quân sao?"

"Còn không có, lại có một đội mất đi đã liên hệ." Đoàn Chủ có chút sầu lo địa đáp.

Ngọc giản một chỗ khác trầm mặc hạ xuống, trả lời một câu: "Biết rằng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Tiếp tục mật thiết lưu ý."

"Đi."

Buông ngọc giản, Đoàn Chủ xoay người sang chỗ khác.

Sau lưng hấn, là Nguyệt Triều cùng Dương Thiên.

Dương Thiên còn mang đầu ngơ ngác nhìn trên bầu trời không ngừng rơi rụng giống như hỏa vũ hài cốt, tuy nói là nàng cùng Nguyệt Triều tự tay xử lý, nhưng thấy đến trước mắt một màn này, không khỏi cũng bị kinh sợ đến.

"Biện pháp này hẳn là như thế nào nghĩ ra được... Cố ý sửa đổi chiến hạm pháp trận, đem địch nhân dẫn vào trong khoang thuyền, lại làm cho pháp trận trục trặc, nổ mạnh... Thật sự là không thể tưởng tượng."

Giờ này khắc này, liền đã tham gia vô số lần đại chiến nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ địa lắc đầu.

Đứng ở một bên Nguyệt Triều thở dài, nói: "Thật sự là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a... Người tu hành nói, thông Ngô Giả đạo, nếu là một ngày kia sự thúc đắc thế, sợ là thiên quân lại không có một ngày tốt lành qua."

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cảm tạ khen thưởng ~ cảm tạ tiểu a gia đường đường, đạ mạc chi sơ, thư viện lâu hai quân mạch, cái kia cực nóng mùa hè ^{TEL}, một giang nam một, thư hữu 140531211034493, hát bài tây sương, thương không chịu đầy đủ khép lại, vấn đề nho tiên sinh khen thưởng ~

Đặc biệt cảm tạ giang nam cùng nho sinh. Ngày hôm qua, kế nho sinh trở thành quyền sách đệ nhất vị trưởng lão sau, giang nam nhanh chóng siêu việt, trở thành quyền sách đệ nhất vị chương môn.

Chương môn cái đó ~ con ba ba cảm thấy lão hạnh phúc ~

Nói, khởi điểm đều phát chúc mừng tin, chương môn có hay không có đặc thù công năng lặc?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 122: Tập Doanh

Đám mây, Thiên Bồng ngơ ngác địa nắm chiến báo, vẻ mặt hoảng sợ. Giờ này khắc này, liền hấn cũng có chút khó có thể tin.

Ngấn ngủi một ngày, này bang tử đám ô hợp lại thật sự đem thiên đình một vạn tinh binh...

Hồi lâu, hấn đem trong tay trúc giản trả cho chờ đợi ở một bên thiên hành, nói: "Đem hấn treo giải thưởng nâng lên mười vạn đi, hấn giá trị cái này giá."

"Nguyên soái, này chúng ta bây giờ phải làm gì?" Thiên hành hỏi.

"Tây lộ quân hiện tại cũng đã tiến đến nghĩ cách cứu viện đông lộ quân, cái này đều ở này hầu yêu trong kế hoạch của... Người hiện tại lập tức mang lên nhân mã, dùng nhanh nhất chiến hạm đuổi đi qua. Hy vọng... Còn có thể lưu lại vài cái."

"Dạ!"

"Đám người còn lại, theo ta đến yêu thành đi xem đi."

...

Hoàng hôn tây rủ xuống, đông lộ quân trong doanh địa, bị lưu lại trông coi thiên binh tốp năm tốp ba địa dựa vào cùng một chỗ bắt đắc dĩ địa nhìn xa bay lượn tại tịch dương ánh chiều tà trung hai con cô nhận.

"Còn chưa có trở lại... Người nói, bọn họ có thể hay không ngay tại chỗ khánh công rồi?" Một người tuổi còn trẻ thiên binh hỏi.

Dựa vào ở bên cạnh tuổi già thiên binh quay đầu lại xuyên thấu qua trướng bông bị gió nhẹ nhấc lên màn cửa nhìn nhìn trong đó chồng chất như núi rượu, miễn cưỡng nói: "Không có khả năng, rượu còn đang chúng ta cái này. Yếu khánh công, không có rượu sao được?"

"Ai... Chúng ta từ thật xa đã chạy tới, nửa điểm công huân không có dính vào, thiệt là... Còn không bằng tại Nam Thiên Môn pha trò."

"Này cũng sẽ không tích. Tiểu lão đệ a, đã đến đây, nhiều ít còn là hội phân điểm công huân cho chúng ta. Tập thể ghi công sao. Bất quá không có người đầu, khẳng định tụt kém một chút."

Sau lưng cao cao treo lấy trên chiến hạm một cái thiên binh ghé vào thuyền xuôi theo trên la lớn: "Báo cá an!"

"Hết thầy bình thường ——!" Tuổi già thiên binh ngẩng đầu lên giật ra giọng trả lời một câu, lại cúi đầu xuống theo chính mình bên hông móc ra cá màu đỏ phiến trạng vật xé thành hai bên, đem bên trong một đưa cho tuổi trẻ thiên binh: "Ném thử."

"Cái này là cái gì?"

"Thịt ngực, lần trước tiểu trù yêu chúng thời điểm theo bọn họ trong huyết động tìm được. Còn ăn rất ngon." Nói, lão Thiên binh chính mình nhai lên.

Chằm chằm vào trong tay thịt ngực, tuổi trẻ thiên binh có chút hoảng sợ địa nuốt nhỏ nước miếng: "Theo yêu trong huyết động... Cái này không phải là thịt người a?"

Tuổi già thiên binh hừ địa bật cười: "Đây là con chuột thịt. A, thịt người? Ngươi suy nghĩ nhiều."

"Yêu không phải ăn thịt người sao?" Tuổi trẻ thiên binh khó hiểu mà hỏi thăm: "Theo yêu trong huyết động tìm được thịt người... Không phải rất bình thường sao?"

"Đó là yêu vương, những ngày kia đình đều khó giải quyết yêu vương mới dám. Bình thường yêu quái chiếm cá đỉnh núi, đừng nói cật nhân, chính là trên nông gia trộm con gà cũng không dám. Cái này trong thiên hạ khắp nơi đều là chúng thần miếu thờ, phạm là cái nào tén đồ nói lộ ra, thiên binh lập tức đi ra. Ngươi nói này đương yêu khổ như thế chứ? Thịt người cũng không phải đặc biệt ăn ngon. Có phải là? Ha ha ha ha."

"Đã bọn họ không ăn người..." Tuổi trẻ thiên binh đem thịt ngực nắm ở trong tay, phóng tới tịch dương ánh chiều tà hạ chiếu khán, thở dài: "Vậy tại sao chúng ta yếu mỗi ngày khắp nơi tiểu trừ?"

Lão Thiên binh một cái tát hô tại tuổi trẻ thiên binh cái ót trên: "Ngươi tiểu tử có bệnh a? Không tiểu trừ, chúng ta ở đâu ra công huân? Không có công huân chúng ta như thế nào thăng chức, như thế nào lĩnh thưởng? Không có tướng thưởng, chúng ta như thế nào thành tiên?"

"Tự vì cái này?" Tuổi trẻ thiên binh đem này thịt ngực để vào trong miệng, tinh tế địa nhấm nuốt lên.

"Còn chưa đủ sao?"

"Không phải, ta là hỏi, người phía trên là như thế nào lo lắng. Bọn họ đều không cần thăng chức. Hơn nữa chúng ta quân công càng nhiều, ra về cầm ban thưởng cũng đều là đồ đặc của bọn hắn... Giống như không có lời a như vậy."

"Cái này cũng không cần ngươi suy nghĩ, nghĩ quá nhiều, dễ dàng chết. Ha ha ha ha."

Không đợi hắn cười xong, liền gặp trẻ tuổi thiên binh lạnh run địa đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ, nắm tay trung giáo đôi mắt gắt gao chăm chăm vào rào chắn ngoài một mảnh rừng cây.

"Có... Có yêu khí!"

"Ngươi nghĩ sai rồi a? Nơi này sao biết..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Huru" hai tiếng, hai chi tên chuẩn xác không sai định nhập tuổi trẻ thiên binh lồng ngực trong nháy mắt đưa hắn làm ngã.

"Địch tập kích ——!" Lão Thiên binh lúc này giật ra giọng cao giọng hô to, không đợi hắn từ trên mặt đất đứng lên, liền trông thấy này rừng cây cành lá kịch liệt run run, một con cường tráng tê ngu tinh theo lá xanh trung thoáng cái vọt ra, một tiếng bạo rống, ra sức hất lên, cự phủ hướng phía hắn trực tiếp ném mạnh tới.

Né tránh không kịp, này lão Thiên binh chỉ phải nắm giáo chọi cứng.

Chỉ nghe cách một tiếng, lão Thiên binh trực tiếp bị chấn ra một trượng có hơn, miệng phun máu tươi.

Lúc này, cả doanh địa cũng đã sôi trào lên, tất cả thiên binh cũng bắt đầu thất kinh địa tập kết.

"Trên ——! Chú ý, không cần phải hủy hoại chiến hạm, còn hữu dụng!"

Đại giác đối với sau lưng một chiêu.

Lập tức, mấy trăm lục đi yêu chúng theo trong bụi cây hiện lên, mấy trăm loài chim bay yêu chúng cũng nhảy lên theo tán cây trung vọt lên.

Trong lúc nhất thời tên đầy trời!

...

Tây lộ quân phái ra cơ hồ tất cả thám báo, cẩn thận mà hướng trước đông lộ quân địa điểm dự định đi tới.

Đứng ở hạm thủ, trác thiên tướng sắc mặt cũng đã khó xem tới cực điểm, nắm ngọc giản tay lạnh run.

Ngọc giản không có hồi phục...

Nếu như là như vậy, này vừa mới hơn phân nửa chính là đông lộ quân tín hiệu cầu cứu. Chính mình rõ ràng chủ quan địa đem dùng để liên lạc ngọc giản ở lại trong tháp lâu.

"Chỉ hy vọng hấn cũng giống như ta chủ quan, không phải thật sự không cách nào hồi phục." Hấn nặng nề mà hít một câu.

Đứng ở bên cạnh tiểu tướng nói: "Tướng quân, tiết tướng quân nhất định sẽ không có chuyện gì. Hấn dưới năm nghìn tinh binh, đối phương bất quá hai vạn đám ô hợp..."

"Hừ, không có việc gì? Như nếu như đối phương vừa mới tới là tám chiến thuyền quân hạm, ta phái ra bốn ngàn quân lực, hiện tại chúng ta cũng đã toàn quân bị diệt!"

Đây là một làm hấn sợ giả thiết, nếu như không là đối phương quân hạm không đủ, vậy hấn hiện tại đã là quang can tư lệnh.

Lần này hành động do Tăng Trường thiên vương một tay chủ đạo, vốn là đến dẫn công, ai có thể nghĩ đến...

"Đối thủ này, không thể khinh thường!" Nói đi, trác thiên tướng do dự một chút, quay đầu đối một bên tiểu tướng công đạo nói: "Lập tức báo cáo Nam Thiên Môn, nói... Giao ma vương làm phản rồi."

"Dạ!"

Rất nhanh, tịch dương đã hoàn toàn chui vào phương xa sơn gian, trên ánh trăng đầu cành.

Cái này chi quân đội cũng cuối cùng đã tới dự định địa điểm trên không ngàn trượng địa phương.

Lúc trước giảm nhiều tăng thêm tinh tế kiểm kê phía dưới phát hiện thám báo vậy mà thiếu hơn mười người, điều này không khỏi làm cho trác thiên tướng lại một lần nữa một lần nữa đánh giá thực lực của đối phương, thế cho nên đi đến dự định địa điểm phát hiện bị vây khốn thiên binh, lại lơ lửng ở trên không xa xa địa xem do dự nâng muốn hay không giảm xuống.

Rất nhanh, một cái thiên binh theo hạm đội phía dưới vỗ cánh bay lên boong tàu: "Khởi bẩm tướng quân, xác nhận không sai, bị vây khốn chính là đông lộ quân tiết tướng quân bộ đội sở thuộc."

"Tiết tướng quân? Có từng chứng kiến?"

"Tiết tướng quân cờ xí còn tại, chỉ là tràng diện hỗn loạn, yêu chúng rất nhiều, khó có thể dò xét."

"Còn thừa nhiều ít?"

"Ước chừng... Năm trăm cao thấp. Bất quá, yêu chúng tựa hồ bắt đầu tứ tán chạy trốn..."

Nghe đến đó, trác thiên tướng không khỏi rất nhanh nắm tay.

"Năm nghìn tinh binh... Vậy mà chỉ còn năm trăm." Nói, trác thiên tướng vịn thuyền xuôi theo cú đầu nhìn thoáng qua: "Lui lại a."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy ngọc giản ong ong địa lập loè nổi lên bạch quang.

Trác thiên tướng thân thủ đem ngọc giản áp vào bên môi, trong đó lúc này truyền đến tiếng gọi âm ỉ: "Trác tướng quân! Trác tướng quân! Ta nhìn thấy các ngươi, nhanh! Nhanh cứu chúng ta a!"

Thoáng chân chờ một chút, trác thiên tướng hỏi: "Các ngươi tiết tướng quân? Làm cho hấn và ta trò chuyện."

"Trác tướng quân bị thương, chúng ta giết đối phương thủ lĩnh, hiện tại yêu chúng bắt đầu chạy trốn... Chính là, có thể là chúng ta nhanh chịu không được! Ngươi tranh thủ thời gian hạ tới cứu chúng ta!"

Buông ngọc giản, trác thiên tướng trầm trọng địa hô hấp lấy, hồi lâu, hấn vươn tay ra hô: "Toàn bộ hạm đội hạ thấp độ cao, chúng tướng sĩ mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chớ tùy tiện phóng ra!"

Giờ này khắc này, hấn đã giống như chim sợ cành cong.

...

Phía dưới chiến trường trong góc, hầu tử cầm hành vân côn đẩy lấy cận tòn thiên tướng cười hì hì nói: "Cũng không tệ lắm, ta rất thoả mãn. Có thể lo lắng tha cho ngươi một mạng."

Nói đi, đưa tay chính là một côn trực tiếp đem đối phương gõ hôn mê bất tỉnh.

Ngẩng đầu lên, hắn chăm chăm vào trên đỉnh chính chậm rãi giảm xuống hạm đội quát um lên: "Tất cả mọi người chuẩn bị! Trận chiến này, chích chỉ có thể thắng không cho phép bại ——!"

...

Nam Thiên Môn, mây mù lượn lờ ngọc thể ban công trên, một vị kim giáp thanh mặt đại thần đứng ngẩn ngơ, đem trong tay trúc giản vụn được nát bấy. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Giao ma vương... phản bội biến?" Hắn thật sâu mút lấy khí, nặng nề mà thở dốc, một quyền đánh vào ban công trên lan can, thẳng đem cứng rắn lan can oanh được rạn nứt.

Bầu trời cùng thế gian tồn tại cự đại thời gian kém, thế cho nên bầu trời cùng thế gian câu thông dị thường gian nan, giờ này khắc này, Tăng Trường thiên vương lấy được chiến báo kỳ thật chỉ có năm chữ —— "Giao ma vương làm phản" .

Nhưng chỉ này năm chữ, đã nói rõ hết thảy.

"Người tới! Lấy ta binh khí! Nếu thật làm phản, ta không thể không làm thịt hắn!"

_____ phân cách tuyến _____
_____

Ngày hôm qua đã xảy ra một kiện đặc biệt vui vẻ chuyện tình, 《 đại bát hầu 》 cái thứ nhất minh chủ ra đời a a a a a a a a!

Minh chủ, chính là đỉnh cấp fan. Cho dù là đại thần cũng xua như xua vệt gì đó. Cho dù là giá trị con người năm ngàn vạn tin vệt, cũng chỉ là có được mười mấy minh chủ phần. (một quyền sách)

Làm một quyển ba mươi mấy vạn chữ vừa mới khúc dạo đầu thư, có thể có được minh chủ phần, ngoại trừ cảm tạ, cũng chỉ có cảm tạ.

Cảm tạ nho sinh! (vấn đề nho tiên sinh) cảm tạ nho sinh thành là đệ nhất minh. 《 đại bát hầu 》 một ngày kia có thể xuất bản, con ba ba lập tức tưng gửi qua bưu điện một bộ cho người!

PS: Ngày hôm qua ta đã cắt đồ đem người trở thành minh chủ chuyện tình tại ta chỗ gia tất cả tác giả Q bày khoe khoang một trăm lần a một trăm lần!

Mặt khác, cảm tạ @ thần điêu, xdd424, thương không chịu đầy đủ khép lại, wangfu79, l nữv, ⊥ ma tước khen thưởng ~ cảm ơn ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 123: Khốn Thú

Hạm đội chậm rãi giảm thấp độ cao, dưới bắn ra cự đại cột sáng đem sơn gian ánh thành ban ngày.

Tại lá xanh bóng tối hạ, vô số yêu chúng che giấu trước.

Chiến hạm bốn phía vờn quanh thiên binh đều bị mở to hai mắt nhìn tinh tế mà quan sát chạm đất mặt nhất cử nhất động, chính là này trác thiên tướng cũng theo thuyền xuôi theo nô đầu ra dùng kính thiên lý tinh tế xem xét.

Nhưng mà, bởi vì cự ly, bọn họ cái gì cũng không phát hiện.

Lúc này, chỉ cần mặt đất có một tí dị thường, trác thiên tướng liền sẽ lúc này hạ lệnh toàn bộ hạm đội nổi lên rút lui cách nơi này.

Thậm chí đáy lòng hẳn chờ mong trước dị thường phát sinh thật sớm điếm chấm dứt cái này mạo hiểm hành vi. Bất đắc dĩ mạo hiểm, chẳng qua là không nghĩ nhiều gánh một cái vứt bỏ đồng liều đắc tội danh thôi.

Cường quang đảo qua, này chủ trên chiến trường bốn phía đều nằm thiên binh và yêu chúng thi thể, máu tươi đã sớm đem từng cọng cây ngọn cỏ đều nhuộm thành màu đỏ.

Khắp nơi thi hài trên, mấy trăm danh thiên binh kết thành chiến trận miễn cưỡng chống đỡ trước thỉnh thoảng hướng bọn họ trùng kích yêu chúng.

Những này còn sót lại thiên binh trên người phần lớn vết máu loang lổ, thậm chí rất nhiều liền đứng lên cũng không nổi chỉ còn lại có một hơi kéo dài hơi tàn, nhưng lúc này bốn phía rơi lá tả yêu chúng cũng đã không nhiều lắm, lúc này mới khiến cho cái này chi vết thương chồng chất tiểu đội có thể sống cho tới bây giờ.

Ra bên ngoài xem, vây khốn thiên binh yêu chúng ước chừng có năm sáu trăm, nhìn về phía trên tình huống so với thiên binh môn phải tốt hơn nhiều lắm, chỉ là tựa hồ khuyết thiếu chỉ huy khó có thể tổ chức lên hữu hiệu thế công.

Về phần xa hơn ngoài, thì là linh linh tán tán bốn phía chạy trốn yêu quái.

Trác thiên tướng lông mày hơi nhíu lại.

Nhìn về phía trên, thật đúng là tượng trong ngọc giản nói như vậy một sự việc.

Theo hạm đội độ cao giảm xuống, những cái này còn sót lại thiên binh hoan hô đứng lên. Mà bốn phía yêu chúng tắc bắt đầu sợ hãi địa chạy tứ tán.

"Tướng quân, chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?" Một vị tiểu tướng hỏi.

Thật sâu hít và một hơi, trác thiên tướng đem đầu của mình theo thuyền xuôi theo ngoài rớt trở về, lược lược suy tư hạ, nói: "Năm trăm người... Điều chỉnh hạ, phóng ba tàu chiến hạm xuống dưới là được, còn lại bảo trì độ cao, đề phòng!"

Không bao lâu, có thiên binh bay đến chiến hạm trong lúc đó quơ cột cờ, vài tàu chiến hạm dựa vào cùng một chỗ bắt đầu đối thừa.

Dưới chiến hạm phương mấy trăm trượng địa phương, nguyên bản yêu chúng rậm rạp đỉnh núi bây giờ cũng đã không có một bóng người.

Hoặc là nói, yêu chúng môn đều ngừng thở, đều tự che dấu tại màu xanh hoa cỏ thậm chí trong bùn.

Thân thủ đẩy ra đỉnh đầu lá xanh, hầu tử lén lút xuyên thấu qua khe hở hướng ra ngoài xem xét.

"Bọn họ làm cái gì vậy?" Trồn ở một bên lão ngư hỏi.

"Đổi thừa, cảnh giới lòng tham cường. Xem ra bọn họ chủ tướng thủy chung cho rằng này sẽ là một cái bẫy." Mím môi, hầu tử lo lắng ưu phiền nói: "Bất quá cũng không kỳ quái, bị hành hạ chúng ta thành như vậy, ai cũng hội cảnh giác."

Bên kia sư tử tinh thấp giọng nở nụ cười: "Ta còn là lần đầu tiên cùng thiên binh đánh với như vậy sướng. Nếu như một mực có thể như vậy, chúng ta còn sợ gì? Bọn họ cho dù cảnh giác cũng vô dụng, chúng ta bây giờ hai vạn đối ba nghìn, bọn họ còn có thể ngắt trời không thành?"

Bốn phía hơn mười tên thủ lĩnh nghe vậy nguyên một đám đi theo thấp nở nụ cười, nhưng rất nhanh, bọn họ đều phát hiện hầu tử không cười.

Không chỉ không cười, hơn nữa thần sắc càng thêm sầu lo.

Tiếng cười kia đột nhiên im bật.

Xa xa mà nhìn xem một con cẩn thận tránh ở một mảnh chuỗi tây lá hạ nắm tay trung đoạn đao ngẩng đầu nhìn lên hạm đội thần sắc khẩn trương con tê tê tinh, hầu tử nháy hai cái con mắt hỏi: "Người thật sự cho rằng, xung đột chính diện chúng ta sẽ thắng sao? Nếu hai vạn đối ba nghìn mà nói."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Sư tử tinh mở to hai mắt nhìn nhìn hấn, bốn phía các cũng nguyên một đám dựng lên lỗ tai.

"Ngươi biết, vì cái gì thiên binh tiêu chuẩn thấp nhất là nạp thần cảnh sao? Bọn họ phần lớn là đều là Ngô Giả đạo tu giả, nếu như đơn theo múa đao lấy kiếm mà nói, đỉnh phong trạng thái ngưng thần cảnh Hành Giả đạo chưa hẳn bại bởi mới vào nạp thần cảnh Ngô Giả đạo."

"Cái này..." Những cái này thủ lĩnh nguyên một đám hai mặt cùng dòm, đáp không được.

Hồi lâu, hầu tử thật dài thở dài, tại xuyên thấu qua cành lá khoảng cách bỏ ra nguyệt quang trung, này nhàn nhạt vụ khí bốc lên, khuếch tán.

"Bởi vì." Hấn một chữ dừng một lần nói: "Nạp thần cảnh mới có thể sử dụng pháp khí."

Ngắn gọn một câu, giống như vào đầu dội xuống một chậu nước lạnh lập tức để ở trường thủ lĩnh một hồi thật lạnh.

Chợt nếu như tới thắng lợi làm cho bọn hấn hưng phấn không thôi, thậm chí lựa chọn tính xem nhẹ này đạo nguyên bản không cách nào vượt qua cái hào rộng.

Thiên quân, cùng yêu chúng chênh lệch đến tột cùng có bao lớn?

Có thể ngồi vào hầu tử bên cạnh, nguyên một đám ít nhất đều là nạp thần cảnh đỉnh phong, sư tử tinh thậm chí là luyện thần cảnh sơ kỳ.

Có thể bọn họ có pháp khí sao?

Không có, sư tử tinh cái này luyện thần cảnh càng là cá không xác, thậm chí liền hiểu hai cái trận pháp lão Bạch viên cũng không bằng.

Ngoại trừ một thân cây mạnh, bọn họ không có gì cả.

Đây là chênh lệch.

Trong lúc nhất thời, tất cả thủ lĩnh đột nhiên đều trầm mặc, hoặc là nói bọn họ đều hoàn toàn tỉnh ngộ, theo nguyên bản lằng lằng trong không khí tỉnh ngộ lại.

Ngẩng đầu lên, hầu tử chậm rãi nói ra: "Khai chiến trước, ta xem qua bọn họ cơ hồ tất cả thường dùng vũ khí bản vẽ, nhưng vừa vặn trong chiến đấu, bọn họ sử dụng không đến mười phút một trong. Chúng ta thật là dựa vào thực lực chiến thắng? Nếu như là mọi người đường đường chính chính địa đối chiến, chúng ta không hề phần thắng."

Thiên quân chiếu xuống cột sáng đảo qua, xuyên thấu qua lá xanh khoảng cách chiếu sáng mặt của hắn.

Cường quang hạ trắng bệch trên mặt, trong thần sắc, có một loại sự yên lặng, một loại mặt đối sinh tử giác ngộ.

Quanh mình tiếng thở dốc rõ ràng trọng vài phần, nương yếu ớt nguyệt quang, hầu tử chứng kiến này một đôi tay đều rất nhanh vũ khí.

"Hiện tại bọn hắn nhiều nhất hàng vài chiến thuyền xuống, sẽ không toàn bộ xuống. Chỉ cần chúng ta hơi có động tĩnh, bọn họ lập tức sẽ lên không. Còn có hai mươi một tàu chiến hạm, tuy nhiên binh lực còn lại không phải rất nhiều... Nhưng đối phương có thể công có thể thủ, nếu như ở trên không tác chiến, chúng ta hoàn toàn không là đối thủ."

"Chúng ta đây nên làm cái gì bây giờ?"

"Chỉ có thể bác nhất bác. Nếu như bỏ mặc không quản, lưu lại như vậy một chi bộ đội cùng ở sau người, đằng sau... Chúng ta sẽ rất bị động, thậm

chí toàn quân bị diệt cũng không phải là không thể được."

Ngẩng đầu lên, ba chiến thuyền nhẹ hình chiến hạm đã hoàn toàn bay lên không, bốn phía hiện đầy cảnh giới thiên binh, bắt đầu từ từ hạ thấp độ cao.

"Cái này ba chiến thuyền giao cho các ngươi, có thể làm được a?"

"Vậy còn ngươi?"

Xuyên thấu qua ba chiến thuyền nhẹ hình chiến hạm cự đại bóng đen, hầu tử lạnh nhạt ánh mắt cuối cùng tập trung tại này chiến thuyền làm kỳ hạm khổng lồ trên chiến hạm.

"Ta đi... Bắt nó đánh hạ."

Hời hợt một câu, che giấu tại quanh mình vài người thủ lĩnh đều bị ngược lại hít sâu một hơi.

"Đi... Đi đem nó đánh hạ đến? Ngươi yếu một người đi đánh kỳ hạm?"
Sư tử tinh một bả túm ở hầu tử tay nói: "Không, không cần phải như vậy mạo hiểm, chúng ta không phải cũng đã đi cướp đoạt đông lộ chiến hạm sao? Chỉ cần có những chiến hạm kia, cho dù hạm chiến chúng ta đồng dạng có thể..."

Hầu tử nhàn nhạt nhìn sư tử tinh liếc, đáp: "Nếu như thực dễ dàng như vậy, yêu tặc cũng không bị đè nặng đánh nhiều năm như vậy. Ngươi hiểu hạm chiến?"

"Cái này..."

"Ngươi không hiểu." Quay đầu lại đi nhìn thoáng qua phủ phục đầy đất yêu quái, hầu tử nói: "Ta cũng không hiểu, bọn họ , càng không hiểu. Chiến

hạm khảo nghiệm phối hợp, chúng ta không có thời gian ma hợp. Dù cho bắt được chiến hạm, cùng thiên quân tiến hành hạm chiến chúng ta cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Huống hồ..."

Tất cả thủ lĩnh đều ngừng lại rồi hô hấp.

Do dự nửa ngày, hầu tử cuối cùng mới lên tiếng nói: "Huống hồ, khả năng còn có một chi thiên quân tại phụ cận..."

Lập tức, vòn quanh ở chung quanh tất cả thủ lĩnh nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, đều bị hoảng sợ.

Đối với bọn hắn mà nói, đây quả thực là trời nắng một sét đánh.

"Còn... Còn có..." Xà tinh cả kinh bật.

Nên nói, luôn muốn nói.

Thật sâu hấp hai cái khí, hầu tử nói tiếp: "Bây giờ còn không rõ ràng lắm, nhưng chúng ta thám báo điều tra kết quả, có cái này dấu hiệu. Mọi người tốt nhất chuẩn bị tâm lý thật tốt. Hiện tại, bảo tồn thực lực. Nếu như thực có..."

Hầu tử không có nói thêm gì đi nữa.

Giống như đè sập lạc đà cuối cùng một sợi lông, một ít chúng thủ lĩnh cảm xúc trong nháy mắt gần như hồng mất. Trong bóng tối, hầu tử chứng kiến có nhiều cái thiếu chút nữa dang địa đứng lên.

"Ngươi... Ngươi đã sớm biết!" Một con thằn lằn tinh dùng che kín to máu con mắt hung dữ địa chăm chăm vào hầu tử quát um lên.

Giờ này khắc này, hẳn quá mức thậm chí đã không cô kỵ bọn họ là ở vào che giấu trạng thái.

"Đúng vậy, ta đã sớm biết."

"Vậy ngươi vì cái gì không nói cho chúng ta biết!"

"Khai chiến trước một khắc ta mới biết được, nếu như thời điểm đó cho các ngươi biết rõ, các ngươi còn sẽ có tâm tư run sao?"

"Ngươi ——! Ta giết ngươi!" Này thần lẫn tinh bỗng nhiên hướng hầu tử nhào tới, lại bị sư tử tinh trực tiếp theo như ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời, những cái này kích động vạn phần thủ lĩnh đều mộng.

Nhìn xem tại sư tử tinh áp chế hạ điên cuồng giãy dựa thần lẫn tinh, hầu tử nhàn nhạt nói: "Buông hãn ra, hãn nếu thật muốn động thủ, khiến cho hãn động thủ đi. Ta sẽ không hoàn thủ."

Này thần sắc như cũ là vô cùng sự yên lặng.

Lời này vừa nói ra, nguyên bản xao động ngược lại vừa xông mà tản.

Bọn họ nguyên một đám kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử.

Trong không khí tràn ngập một loại làm cho người hít thở không thông bị đè nén cảm giác.

Hồi lâu, một mực tại một bên không rên một tiếng lão ngu duy trì ho hai tiếng, nuốt nhỏ nước miếng, nói: "Hãn làm cái gì cũng tốt, chúng ta đều không tư cách trách hãn."

"Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói chúng ta đều không tư cách trách hãn! Cởi bỏ ác giao chú pháp được là hãn lấy được, trên người hãn không có yêu khí! Nếu như hãn vút

xuống dưới chúng ta đi, ác giao có thể đem hấn đuổi trở về? Thiên quân có thể truy tung đến hấn? Chúng ta ai có tư cách trách hấn?"

"Ngươi là người của hấn! Ngươi khẳng định giúp hấn! Các ngươi..."

Thần lẫn tinh còn muốn tiếp tục nói tiếp, lại bị sư tử tinh một cái tát lắc tại trên ót, mộng.

Này sư tử tinh gầm nhẹ một tiếng nghiêng đầu đi trùng mắt những cái này thủ lĩnh: "Nếu như không đánh, các ngươi ai có thể cho ta một cái có thể đào thoát biện pháp sao?"

Hấn thật sâu thở hào hển, dùng tràn ngập sát khí con mắt trùng mắt kia bang tử ngậm miệng không nói thủ lĩnh: "Ai cùng hấn gây khó dễ, chính là cùng ta gây khó dễ!"

Nói đi, hấn nghiêng đầu lại không nói cái gì nữa.

Âm u dưới bóng cây, hầu tử có thể mơ hồ chứng kiến này nguyên một đám thân hình đang run rẩy.

Phải biết, cuối cùng là biết rằng. Giờ này khắc này, nên vô cùng phức tạp đấu tranh tư tưởng a.

Hấn nhàn nhạt địa nở nụ cười, nhìn xem sư tử tinh.

Sư tử tinh phủi hấn liếc, lầm bầm một câu: "Ta chỉ là nói câu công đạo mà thôi, cũng là bởi vì giống như nhất bàn tán sa, chúng ta những này đương yêu, mới có thể một mực bị đè nặng đánh, liền sinh tồn quyền lợi đều bị tước đoạt, những ngày này qua không nổi nữa."

Hầu tử cười đến canh hoan.

Trầm mặc, hồi lâu trầm mặc.

Hồi lâu trầm mặc sau, một con hổ tinh chậm rãi mở miệng: "Sư tử nói rất đúng. Chúng ta cũng là bởi vì tất cả nghĩ tất cả, mới có hôm nay."

Nói, hắn cũng hướng phía hầu tử phỉ liếc, vươn tay nhẹ nhàng chùy tại hầu tử cánh tay trên: "Hầu ca... Cám ơn ngươi. Ngươi là ân nhân của ta, vô luận lần này có thể không sống sót, đều là ân nhân của ta. Lão tử cả đời vì tư lợi, hôm nay ngược lại bội phục nâng không vì tư lợi người... Ha ha ha ha."

"Hầu ca, nếu có thể sống sót, ta đời này hãy cùng ngươi lăn lộn!"

"Hầu ca, ta nghe lời ngươi."

"Ta cũng là!"

Một ít chúng thủ lĩnh tốp năm tốp ba bày tỏ thái độ.

Âm u trên mặt đất, thần lẫn tinh nằm sấp trước, bùm mặt, từng giọt nước mắt rơi xuống, khóc.

Sư tử tinh buông lỏng ra áp chế tay của hắn.

Hắn cắn răng chống đỡ đứng người dậy chậm rãi ngồi trở lại tại chỗ, tựa đầu chôn đến hai đầu gối trong lúc đó: "Thực xin lỗi..."

"Không có việc gì." Hầu tử thân thủ vỗ vỗ vai của hắn: "Đều là hảo huynh đệ."

Mím môi, hầu tử quét mắt chúng thủ lĩnh: "Trận chiến này, chúng ta nhất định phải thắng, vô luận đối thủ mạnh bao nhiêu. Chúng ta nhất định có thể sống được đi, ít nhất, có thể sống một bộ phận. Nhưng mọi người tốt nhất có chuẩn bị tâm lý, cái kia sống sót, có lẽ không phải mình."

Một mực không có mở miệng hùng tinh chậm rì rì địa thờ dài: "Ta dùng vi thật vất vả có thể sống được đi, không nghĩ tới, hay là muốn chết. Cũng tốt, đương yêu quá mệt mỏi, chết sớm sớm siêu sinh a. Chỉ là trước khi chết, tốt xấu Dora vài cái đệm lưng, bằng không chẳng phải là làm cho bọn hấn rất thư thái? Ha ha ha ha."

Cái này thờ dài, lập tức bả lữ yêu đều trêu chọc nở nụ cười.

"Cái này mệnh vốn chính là nhật, bị mất cũng không tính thiệt thòi, nếu là thật có thể sống được đi, tụt lợi nhuận đại phát. Tê tê tê hí. Quả thực chính là không vốn mua bán a!" Xà tinh phun ra nuốt vào trước lưỡi nói.

"Kê tiếp chiến đấu sẽ rất gian nan, mọi người... Nhất định phải sống sót!"

"Sống sót đều là sinh tử huynh đệ!"

"Mẹ nó, có thể giết một người là một cái, theo chân bọn họ liều mạng!"

"Duy trì bọn họ!"

Chiến hạm cường quang theo đỉnh đầu của bọn hấn xẹt qua, lại là một hồi găm nhẹ.

Nhàn nhạt trong tiếng cười, mỗi một người thủ lĩnh trong hốc mắt đều hiện đầy tơ máu, mỗi một người thủ lĩnh đều cắn chặt răng quan.

Đây là nhất bang tử cùng đường mãnh thú, chính thức khốn thú chi đấu, bắt đầu rồi!

Ngẩng đầu lên, hầu tử chứng kiến này ba tàu chiến hạm đã tại mấy trăm danh thiên binh bảo vệ xung quanh hạ, hạ hạ xuống cùng đỉnh núi ngang hàng độ cao.

"Động thủ!"

Một tiếng bạo rống, hầu tử dẫn đầu theo trong bụi cây liền xông ra ngoài một nhảy dựng lên, khổng chế trước Càn Đầu Vân hướng phía kỳ hạm thẳng tiến lên.

Sau lưng hắn, là kinh thiên động địa gào rú, là quay cuồng màu đen sóng triều!

"Đó là cái gì?" Boong thuyền một vị thiên binh hơi hé mắt hướng phía hầu tử nhìn lại, sau một khắc, hắn cả kinh trừng lớn hai mắt: "Không có cánh... Luyện thân cảnh yêu quái ——! Thiệt nhiều yêu quái a ——!"

"Địch tập kích ——!" Hắn điên cuồng địa rống lên.

Hạm đội phía dưới, vô số yêu ma theo tất cả các góc lí thoáng cái bùng lên nhanh chóng lấp đầy mỗi một tác thổ địa, trong lúc nhất thời sự yên lặng ban đêm vi mãnh thú rống giận chỗ thay thế.

"Địch tập kích ——! Nhanh ——! Nhanh! Bay lên!"

Đối mặt đông nghịt một mảng lớn yêu quái, ba tàu chiến hạm bỗng nhiên dừng lại, không để ý phía dưới thiên binh la lên bắt đầu thay đổi trên phương hướng bay lên. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Đang lúc này, một tiếng âm vang, ba hạm chấn động mạnh một cái, nghiêng.

"Chuyện gì xảy ra?" Trên chiến hạm đứng cũng không vững thiên binh hoảng sợ mà hướng trước bốn phía nhìn lại, vách núi trên, trên mặt đất, vô số yêu tinh ngự sử trước bay vút trảo giống như mạng nhện đồng dạng đem ba tàu chiến hạm ngạnh sanh sanh kéo lấy!

Càng nhiều yêu quái cũng đồng dạng cầm trong tay bay vút trảo xoay tròn lấy cố gắng tìm kiếm một cái cơ hội thích hợp.

"Chém đứt dây thừng ——!" Trên chiến hạm tiêu tướng quát um lên.

Lời còn chưa dứt, đầy trời vũ tiễn cũng đã hướng phía bọn họ đánh úp, mấy tên thiên binh nghe tiếng mà ngược lại.

Chiến hạm boong thuyền thiên binh đã bị áp chế, bảo vệ xung quanh ở một bên thiên binh tắc cùng loài chim bay yêu quái dây dưa cùng một chỗ thoát thân không ra. Từng chích yêu quái vịn dây thừng bắt đầu hướng phía chiến hạm boong tàu mà đi.

Chỉ là mấy trăm danh thiên binh, như thế nào khả năng chống đỡ đến từ hơn vạn yêu quái đột kích? Trong nháy mắt tình thế cũng đã tràn đầy nguy cơ.

Mà đang lúc này, hầu tử cũng đã nặng nề mà đâm vào kỳ hạm cuống quít trung tạo ra Cự Lưu Trận trên!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 124: Chém Giết

Yên tĩnh đêm, Lăng Yên lí ngoại trừ phòng bếp ngoài ba gian trong phòng nhỏ chỉ có trung tâm một gian còn có ngọn đèn.

Ăn xong rồi bữa tối, Phong Linh sớm địa ngồi ở trước bàn sách bắt đầu nghiên tập hôm nay tu bồ đề trao tặng công khóa. Ngô Giả đạo cùng Hành Giả đạo bất đồng, Ngô Giả đạo đả tọa hấp thu linh khí thời gian vậy rất ngắn, nhiều thời gian hơn đều bỏ vào nghiên tập các loại kinh văn hồ sơ vụ án trên.

Hồi lâu, Phong Linh rất cục có chút mệt mỏi, buông trúc giản, dụi dụi con mắt, đưa tay ra mời lưng mỏi, đứng lên nhảy lên giã ra gân cốt.

Đi đến bên cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Trong đêm, núi này gian có chút mát. Cửa ra vào trên phiến lá cũng bắt đầu ngưng tụ thành giọt sương, mấy cái ếch tại cỏ trong đồng oa oa địa kêu.

Một hồi gió nhẹ cuốn vào, Phong Linh nhẹ nhàng mà ở lòng bàn tay a một ngậm nhàn nhạt sương mù, ngơ ngác nhìn ngoài phòng trong gió cuốn động cành lá một hồi lâu, chớp giống như hồ phách vậy con người nói: "Hầu tử chúng kiến thư của ta sao?"

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, nàng lại thì thảo lẩm bẩm: "Chúng kiến tín... Hấn có thể hay không cho ta hồi âm? Ta viết nhiều như vậy phong, hấn hội hồi vài phong?"

Nghĩ, cô gái nhỏ nhăn đầu lông mày, đẹp trước miệng có chút không nhanh địa hít một câu: "Sớm biết như vậy lúc trước nên trong thơ nhắc nhở hẳn phải hồi âm."

Sâu kín địa suy nghĩ kỹ một hồi, nàng lại đi dạo, tản bộ trở lại trước bàn sách cầm lấy trúc giản, sâu hít một hơi thật sâu.

Có thể chẳng biết tại sao, đêm nay nàng tổng tĩnh không nổi tâm, thật giống như có chuyện gì yếu phát sinh dường như tâm một mực phác thông phác thông địa nhảy.

Nghiêng mặt qua, nàng lại là hướng phía ngoài cửa sổ nhìn lại, trùng hợp trông thấy một ít luân minh nguyệt.

"Hầu tử bây giờ là không phải cũng tượng tại nơi này thời điểm đồng dạng cố gắng? Nếu như là mà nói, hẳn hiện tại nên tại dưới ánh trăng đã tọa tu hành a..."

Một ít luân minh giữa thảng chậm rãi hiện lên này trương dài khắp lông tơ mặt, giống nhau lúc trước quỳ rạp xuống Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước quật cường.

Mắt của nàng vành mắt dần dần ẩm ướt.

...

Dưới ánh trăng, một giọt máu tươi tung tóe chiếu vào hầu tử gò má, hung ác ánh mắt lướt hướng bốn phía, này dáng người phi tốc quay cuồng, cuồng quét ra hành vân cơn nặng nề nện ở một cái thiên binh trên lưng.

Ngực giáp nhanh chóng vụn vỡ, rạn nứt, chích một cái chớp mắt, thân ảnh kia cũng đã biến mất tại nguyên chỗ nặng nề rơi đập tại boong thuyền

cạo ra một cái thật dài vết máu, đem toái không kịp đề phòng hai cái thiên binh chấn đắc miệng phun máu tươi.

Một màn này, thấy trác thiên tướng khóe mắt quát thẳng tới.

"Đây tốt cùng là nơi nào đến? Ác long đằm còn có bậc này nhân vật?"

Vô số thiên binh cầm trong tay trường đao viên thuẫn vượt cánh vây quanh đi lên phảng phát tranh thực bày chim bồ câu, sau một khắc, bọn họ lại giống như pháo hoa đồng dạng bạo liệt ra đến xen lẫn máu tươi tứ tán.

Giờ này khắc này, một chuỗi kia hành vân cơn trong tay hấn quả nhiên là múa đến giống như hành vân lưu thủy, kín không kẽ hở, nó lực đạo to lớn càng là không thể tưởng tượng.

Như thế hung thần, trác thiên tướng như thế nào dám để cho hấn lên hạm?

Kê cả chính hấn tại trong ba cái hóa thân cảnh Ngô Giả đạo thiên tướng đều sử xuất toàn lực thi triển ra Cự Lưu Trận điệp thêm vào một chỗ, gắt gao đem hầu tử khóa tại rời xa chiến hạm địa phương.

Cận chiến không được, thiên binh môn đều kéo đầy cung huyễn, theo hầu tử liên tục chiến đấu ở các chiến trường quỹ tích vô số tên bắn một lượt ra, trong lúc bồi rồi canh có một chút trực tiếp bắn tới người một nhà trên người tạo thành ngộ thương.

Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Nhưng mà cái này đều không sao cả, trác thiên tướng bây giờ thâm nghĩ nhanh lên đuổi đi cái này hung thần hảo rút lui khỏi cái này địa phương nguy hiểm.

Đánh tan thiên binh, ngự sử trước Cân Đầu Vân hầu tử một bên né tránh đột kích tên, một bên vòng quanh chiến hạm qua lại bay vút lên hơn mười quyển lại thủy chung tìm không thấy trên hạm cơ hội.

Đột nhiên, một đũa xích chuyên luân theo hấn bên cạnh bên cạnh xẹt qua, phá khai rồi giáp vai lưu lại một đạo máu chảy đầm đìa miệng vết thương.

Phóng nhãn nhìn lại, đã có hơn ba mươi danh luyện thần cảnh thiên tướng theo trên những chiến hạm khác đuổi tới, các loại pháp khí phô thiên cái địa hướng phía hầu tử mời đến tới.

Nơi này không thể so với trên mặt đất hỗn loạn, cả chi quân đội vây công một người, cho dù là nạp thần cảnh thiên binh cũng có đầy đủ thời gian hướng phía của mình tên đưa vào linh lực.

Bết bát hơn chính là, hầu tử chứng kiến bảy tám tàu chiến hạm chính vờn quanh trước trên soái hạm hạ tả hữu địa phi hành, boong thuyền những thiên binh kia đang tại điều hiệu trước hơn mười khung cự đại cung nỏ!

Đang lúc hấn do dự thời khắc, một con thuyền nhẹ hạm lướt qua đỉnh đầu của hấn, phóng ra ra một cái lưới lớn đưa hấn cả bao lại.

"Trói yêu vồng!"

"Cái này hấn chấp cánh khó trốn!"

Nhưng mà, những thiên binh kia còn không kịp hoan hô, liền tại trước mắt bao người, hấn bỗng nhiên ngự sử Cân Đầu Vân nhanh chóng đột thứ, đem trọn chiến thuyền nhẹ hạm đều kéo đến khế nghiêng.

Sau một khắc, hấn cao tốc xoay tròn đem trọn tám lưới đều xoắn được nát bấy!

Cộng đồng thao tác cái này trương trối yêu võng ba cái luyện thân cảnh thiên tướng tại chỗ máu tươi ba thước.

"Chuyện gì xảy ra..." Nhìn qua mạn thiên phi vũ dây thừng mảnh, trác thiên tướng há to miệng: "Không có yêu khí? Hắc... Hắc tu chính là tiên gia đạo pháp? Hắc là ai đồ đệ?"

Vấn đề này, không có đáp án.

"Dùng linh lực tác!" Có thiên tướng quơ trường đao quát um lên.

Một cái thiên binh hướng phía hắc bắn ra một cái lóe ngân quang dây thừng.

Hắc né tránh, này dây thừng lại đuổi theo dính vào trên cánh tay của hắc. Sau một khắc, càng nhiều đồng dạng dây thừng hướng phía hắc bay vụt mà đến.

Trong nháy mắt hơn mười điều ngân sắc dây thừng đã đem hắc bao quanh trối lại, đang lúc hắc cố gắng tránh thoát thời khắc, ba khung cự đại cung nổ cũng đã hướng phía hắc bắn ra chừng một trượng trường tên nổ.

Những này tên nổ nhận xử mang theo sợi sợi ánh huỳnh quang —— cái này là linh lực bao trùm tiêu chí.

Vô số thiên binh đem hết toàn lực gia thành của mình tên, kéo đến mẫn huyễn, hướng hắc bắn ra.

Phi kiếm, bảy xích chuyển luân, toàn bộ hướng hắc vời đến quá khứ.

Trên bầu trời, vô số linh lực hào quang hướng phía hắc hội tụ, giờ này khắc này, lại hình thành một bức tráng lệ hình ảnh.

Này kích như trung, hắc phải chết không thể nghi ngờ!

Hắn cắn chặt hàm răng, tại trong nháy mắt đem tất cả linh lực quán chú đến tứ chi trên.

"Chà mẹ nó ——!"

Một tiếng bạo rống, dốc hết tất cả lực lượng, túm ở những kia dây thừng bên kia hơn mười tên thiên binh trực tiếp bị vung lên thiên không.

Đây trời hàn quang hiện lên, hắn toàn thân máu chảy đầm đìa địa địa rơi xuống trong đó trên một chiếc chiến hạm, cắn răng, đem đỉnh nhập chính mình bụng tiền một bả rút ra.

Dính đây máu tươi mũi tên rơi xuống tại boong thuyền, nước bắn huyết hoa.

Ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến mạn thiên phi vũ thiên binh thiên tướng, này một đôi con mắt đều trừng lớn, lẳng lẳng mà nhìn xem hắn.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Hắn đột nhiên điên cuồng địa nở nụ cười, toét ra răng, rút ra nhập sọt sọt không trung hàn khí, nắm chặt hành vân côn dữ tợn địa cười nói: "Lại đến a! Ha ha ha ha!"

"Cái này... Đó là một quái vật gì a..." Một cái thiên binh lạnh run địa lui về phía sau.

Hoảng sợ một màn.

Không có ai hiểu rõ hắn muốn làm gì, hắn không trốn? Hắn nghĩ dựa vào sức mạnh của một người đánh bại cả chi quân đội sao? Còn là có cái khác khác cái mục đích gì?

"Trên ——! Còn chờ cái gì, cho ta bả cái này yêu hầu làm thọt ——!"
Xa xa trên soái hạm trắc thiên tướng tiếng gào thét đánh thức chúng thiên

binh.

Lập tức vô số vũ khí binh khí lại hướng phía hấn vờ đến tới, chính giữa thậm chí còn xen lẫn không ít linh lực tác.

Một cái lật nghiêng, hầu tử nhanh chóng thiểm nhập một bên mở rộng cửa khoang trong khép lại môn. Môn ngoài truyền tới binh khí nện tại kim loại boong thuyền chói tai tiếng vang.

Ở đằng kia trong khoang, là ba gã lạnh run thiên binh.

"Đừng... Đừng tới đây!" Một cái thiên binh hoảng sợ địa lui về phía sau.

"A? Còn có không có ra tới a." Hầu tử khòe miệng hơi giơ lên.

"Hấn ở bên trong! Nhanh!"

Ngoài cửa cũng đã truyền đến vô số chiến ngoa đập rơi boong tàu thanh âm.

Rất nhanh hành vân côn, hấn nhếch môi đưa tay chính là tam kích, bắt đầu hướng phía bên trong chiến hạm chạy nước rút.

Trên bầu trời, vô số thiên binh đem trọn tàu chiến hạm vây được kín không kẽ hở. Rơi xuống boong thuyền, bọn họ mở ra cơ hồ tất cả cửa khoang, dững mãnh vào.

Trên soái hạm, trác thiên tướng ngo ngác nhìn một màn này, thật sâu thờ hào hển, nửa ngày, hấn lui về phía sau hai bước đi đến thuyền xuôi theo bên cạnh, cúi đầu xuống bao quát trước bị xem nhẹ phía dưới chiến trường.

Hạm đội phía dưới ba tàu chiến hạm boong thuyền lúc này cũng đã hiện đầy yêu quái, thân hạm tức thì bị ngạnh sanh sanh kéo tùm đến trên mặt đất,

mấy trăm danh thiên binh tại bài sơn đảo hải yêu chúng trước mặt không hề có lực hoàn thủ.

Yêu quái gào rú, xen lẫn thiên binh kêu rên xuyên thấu qua hai trăm trượng cự ly truyền vào trác thiên tướng trong tai.

Đứng ở boong thuyền, nương kính thiên lý lại thêm theo hạm đội bắn xuống cột sáng, hẳn có thể tinh tường địa trông thấy này bị yêu quái cơ hồ hoàn toàn bao trùm boong thuyền một cái chặt đứt một chân thiên binh tại thống khổ địa kêu rên. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

Mà mười mấy tên tướng mạo khác nhau yêu quái tay thuận cầm binh khí hướng phía quanh hẳn quá khứ.

Buông kính thiên lý, hẳn thật sâu hấp hai cái khí nghiêng mắt hướng phía bị một đồng lớn thiên binh vây được chặt như ném cối này tàu chiến hạm lướt qua, lạnh lùng nói: "Lần trước liệt diễm bắn ra còn thừa lại vài khóa tại trong khoang thuyền, phóng hỏa, chết cháy bọn họ!"

"Phóng... Phóng hỏa... Tướng quân, phía dưới có người của chúng ta a!"

"Cho dù chúng ta không tha hỏa, bọn họ cũng không cách nào sống!" Hẳn đem kính thiên lý một bả nhét vào phó tướng trong tay, mặt âm trầm nói: "Bây giờ là cá cơ hội tốt! Làm cho bọn hắn kiến thức kiến thức sự lợi hại của chúng ta!"

Chỉ chốc lát, vài tàu chiến hạm trên lính liên lạc bắt đầu huy vũ màu đỏ cột cờ.

Gần mười miếng màu đỏ quang bắn ra theo thân tàu phía dưới phun ra, chậm rãi hướng xuống đất hạ xuống.

Khi nhìn thấy cái này vài miếng quang bắn ra thời điểm, trên mặt đất cận tồn thiên binh đều bị sắc mặt trắng bệch.

"Liệt diễm bắn ra... Sao có thể..." Một cái thiên binh run rẩy lui về phía sau, trong tay dính đầy máu tươi trường đao âm một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Không đợi yêu bầy từ chỗ nào vài ngày binh vẻ mặt sợ hãi trung đọc hiểu đến tột cùng chuyện gì xảy ra, này mười miếng quang bắn ra đã tại không trung bạo liệt ra, hóa thành một hồi hỏa vũ hướng xuống đất huy sai mà đi!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 125: Dù Sao Ta Không Phải

Hẹp dài trong lối đi nhỏ, hầu tử tê tâm liệt phế địa rộng.

Trong tay hành vân côn như lôi đình cuồng vũ, lần lượt địa gồ tại thiên binh trên người, lần lượt địa nện ở cứng rắn kim loại trên vách tường.

Tóe lên máu tươi sớm đã bao trùm mỗi khắp ngõ ngách.

Hành vân côn nơi đi qua, này lần lượt từng cái một vụn vụn mặt ở trước mặt của hắn kêu rên, tiêu tán.

Tại đây đỏ tươi trong thế giới, hắn mở to hai mắt nhìn, diện mục dữ tợn địa ghé qua, giống như ác quỷ.

Một chi trường thương từ phía sau đâm tới, xuyên thấu lưng của hắn giáp chọn rách da thịt, mắt thấy muốn đâm vào trái tim, lại bị hắn xoay người một cái hiện lên.

Xoay người, hành vân côn nặng nề mà oanh ở đằng kia thiên binh trên gương mặt, đập vỡ xương sọ, tóe lên óc.

Ba gã thiên binh mượn cơ hội nhanh chóng tới gần.

Dưới chân mây mù ngưng tụ, hắn cả bay lên trời, phi tốc quay cuồng, hành vân côn sát ở bên cạnh kim loại trên vách đá tóe lên trận trận hỏa hoa, đúng vào lúc này cận thân ba cái thiên binh trong nháy mắt bị xoắn thành thịt toái.

Nhưng mà những kia bay tuôn ra mà đến thiên binh cũng không có bởi vậy dừng bước lại, khi hấn người đẩy kinh sợ hạ, bọn họ nguyên một đám hướng phía hầu tử nhào tới mà đến.

Một thanh dài đao chém tại hầu tử trên lưng, tạt vào hộ giáp, lại bị hấn một bả túm lấy, rút ra, tóe lên huyết quang.

Trở tay bổ vào thiên binh giáp vai trên, thẳng chém vào trái tim, nhắc chân hướng phía đối phương bụng đá tới, đạp bay sau áp chế thân hình vì hấn thẳng được một lát thờ dốc.

Chỉ là một lát, hấn lại cần phải phải lập tức chuyển hướng mặt khác dùng hành vân côn chống chọi từ trên xuống dưới bổ tới ba cái trường đao.

Đây là một khắc chiến đấu không ngừng, huy sái trước huyết cùng mồ hôi.

Đám người khoảng cách trong có thiên binh đối với hấn bắn ra ngưng tụ toàn bộ linh lực tên nổ, thổi phù một tiếng đâm vào đùi, khảm tận xương đầu.

Hấn cả một nghiêng, một gối nấp quỳ xuống.

Những kia vốn nên nhào tới mà đến thiên binh lại vào lúc đó giật mình, bọn họ nắm chặt vũ khí, lại vào lúc này không biết từ đâu ra tay.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha." Dựng hành vân côn, nhìn qua những kia bởi vì sợ hãi mà vắn vẹo trước mặt bàng, hấn dữ tợn địa nở nụ cười.

Đáng sợ tiếng cười tại nhỏ hẹp trong sự sợ hãi khuếch tán, quanh quẩn, cộng hưởng, kích thích từng cái thiên binh tâm, làm cho người sợ đến cực hạn.

Ngày đó binh nguyên một đám hai mặt cùng dòm.

Hơi cung trước thân thể kịch liệt địa thờ hào hển, hấn sớm đã toàn thân là thương, nhiều đến ngay cả mình đều đã kinh hằng hà đến tột cùng có bao nhiêu thương.

Có thể chiến đấu còn phải tiếp tục.

Cảnh tượng trước mắt đã sớm dần dần có chút mơ hồ, nhưng trong lòng như cũ là bắt đầu khởi động nhiệt huyết. Một loại cảm giác bị đè nén trong lòng linh ở chỗ sâu trong sinh sôi, làm cho hấn nhin không được muốn lên tiếng khóc hô.

"Đã sinh vì yêu, ta đây là tốt rồi để làm một con yêu a. Đương một con, các ngươi muốn đến yêu!"

Nhếch môi, duỗi ra lạnh run tay tại chúng thiên binh chú mục hạ rút ra tên, cúi đầu xuống, hấn dùng vừa học được thuật pháp phong bế tràn huyết miệng vết thương, chậm rãi ngẩng đầu, mặt của hấn trên lộ ra tiêu dung:
"Lại đến a ——!"

"Giết ——!"

Sau một lát hẹp hòi trong thông đạo lại là vang lên kinh thiên tiếng gào thét, nước lũ hương hấn dừng mãnh lao tới, điên cuồng chém giết, một lần nữa bắt đầu.

Tại đây hẹp hòi chen chúc thông đạo, không có thuật pháp, không có pháp khí, chỉ còn lại có đơn thuần vật lộn.

Cẩn rãng, nhin đau, hấn qư hành vân côn từng bước một đi về phía trước, bốn phía huyết nhục bay cuộn, giống như ma thần lâm thế vậy, mỗi một bước, đều ngã xuống mấy cỗ huyết nhục mơ hồ thi thể.

Càng nhiều thiên quân còn đang theo thuyền ngoài dững mãnh vào, vai sóng vai, khuỷu tay cũng khuỷu tay, giống như là vô cùng vô tận.

Trong hỗn chiến, hấn cũng đã phân không rõ mồ hôi cùng huyết thủy, phân không rõ óc cùng da thịt, nơi đi qua cũng như cùng bị cối xay thịt xoắn qua vậy, quật cường địa từng bước một tiến về phía trước, điên cuồng địa gào rú.

Dần dần địa, đau nhức đến chết lặng, trong óc trống rỗng, chỉ còn lại có hai tay cơ giới địa huy vũ trong tay binh khí, chỉ còn lại có hai chân án lầy dự định lộ tuyến đi về phía trước.

Đã từng, đứng ở Hoa Quả Sơn này dưới một thân cây, hấn tinh tế địa suy tính trước tương lai phải đi đường, nhưng không biết theo giáng sinh vì yêu một khắc đó lên, hấn cũng đã không đường có thể đi.

Yếu ở cái thế giới này tồn sống sót, đoạn đường này nhất định chỉ có thể huyết tinh.

Hành vân côn nện ở kim loại trên vách tường, hỏa hoa vẩy ra, thẳng ném ra một cái hô to, cả tàu chiến hạm đều đang kịch liệt run run.

Đây là vô cùng kinh hãi một màn.

Nhìn xem không ngừng run rẩy chiến hạm, trác thiên tướng mặt không có chút máu: "Cái này. . . Đến tột cùng là nơi nào đến yêu quái?"

"Tướng quân, nơi đây không nên ở lâu, nếu không. . ."

Cúi đầu xuống, trác thiên sẽ thấy dưới phương một cái biển lửa khắp nơi trên đất kêu rên.

Những ngày này quân liệt diễm bắn ra kích khởi hỏa vũ cơ hồ đốt chỗ tiếp xúc đến hết thủy vật thể, vô luận là thiên binh còn là yêu chúng, tại đây chút ít không có rễ hỏa diễm trước mặt đều không có đặc quyền.

Hùng hực liệt hỏa trung, thiên quân cũng đã tổn thất hầu như không còn, nguyên bản phô thiên cái địa yêu chúng cũng đã hỗn loạn không chịu nổi bốn phía chạy trốn, chà đạp, kêu rên.

Trác thiên tướng vươn tay trái, ngẩng đầu nhìn trời.

Này trên bầu trời chày vân bay múa, tinh thần sáng chói, nguyệt quang trắng bệch.

"Không có mưa?"

Một bên tiểu tướng nhíu mày, thật là khó hiểu.

"Không có mưa, thì phải là nói, giao ma vương không tại nơi này?" Trác thiên tướng trên mặt chậm rãi trán lộ một vòng vui vẻ.

"Giao ma vương?"

"Long tối thiện phiên vũ phúc vũ, thứ hai vi giao. Ta cùng với này giao ma vương gặp qua một lần, dựa vào tính cách của hắn, nếu là thân ở chỗ này, giờ phút này cần phải đã mưa xuống dập tắt hỏa chủng." Hắn hơi nheo mắt lại, nhàn nhạt mà nhìn xem bên cạnh tiểu tướng nói, trong mắt vui vẻ càng đậm.

Có lẽ, có lẽ hắn còn có cơ hội hòa nhau một ván!

Không đợi tiểu tướng kịp phản ứng, hung hăng địa cắn răng, trác thiên tướng rút ra bên hông trường đao quát: "Tất cả mọi người nghe, lưu lại một

ngàn binh lực đối phó yêu hầu, đám người còn lại theo ta xuống dưới! Bả những kia yêu quân triệt để đánh tan!"

Nếu là giao ma vương không ở chỗ này, chớ nói hai vạn, chính là có mười vạn yêu chúng thì như thế nào?

"Dạ ——!"

Chỉ để lại hầu tử chỗ này tàu chiến hạm, còn lại chiến hạm cũng bắt đầu chậm rãi giảm xuống.

...

Trong biển lửa, sư tử tinh cầm trong tay cự phủ đứng ở cao cao thanh nham trên ngẩng đầu nhìn lên che khuất bầu trời hạm đội.

Tại bên cạnh của hắn, một con toàn thân là hỏa yêu quái giãy dụa lấy bỏ nhào ngã xuống đất, hóa thành tro tàn.

Trên mặt đất thiên binh đều đã bị yêu chúng tiêu diệt, có thể là chính bọn nó?

Phóng nhãn nhìn lại, trong biển lửa lộ vẻ bốn phía chạy trốn yêu chúng, thi hài khắp nơi trên đất, kêu rên phóng lên trời.

Liệt diễm bắn ra tạo thành thương vong chưa hẳn thật sự trí mạng, nhưng cả đội ngũ đều đã bị đánh tan, là trọng yếu hơn, là sĩ khí tại bề gãy nghiền nát tan vỡ.

Dần dần, những này không có rễ hỏa diễm hơi giảm bớt một ít, còn sót lại xuống yêu chúng phân tán địa tụ tập đứng lên, nguyên một đám sợ hãi ngẩng lên đầu nhìn lên.

Chiến hạm tại đỉnh đầu của bọn hãn lợ lửng, vô số thiên binh bay lên, rót thành thác nước hướng xuống đất chạy rơi vãi mà đến.

Trước hết nhất nghênh đón chính là hơn ngàn chích loài chim bay yêu quái.

Nhưng mà, không đợi bọn họ cùng thác nước đùng vào cùng một chỗ, chỉ thấy trên chiến hạm tấm vé trời yêu vồng hướng phía bọn họ phun ra tới, trong nháy mắt đã có mấy trăm loài chim bay yêu quái vô chẵn ở.

Tiếp xúc trời yêu vồng trong nháy mắt, bọn họ chỉ cảm thấy trên người tất cả khí lực đều bị kéo ra vậy, liền phách đánh cánh khí lực cũng không có.

Những này loài chim bay yêu quái tựa như cùng một cái điều bắt lực cá vậy bị bắt khếp tại trời yêu trong lưới.

Vô số thiên binh vây quanh đi lên, xuyên thấu qua vồng mắt đem của mình trường thương hướng trong đó đâm.

Vô luận là trên bầu trời bay lượn, còn là trên mặt đất đứng, một màn này thấy tất cả yêu quái trợn mắt há hốc mồm.

Rất nhanh, trên mặt đất vô biên vô hạn yêu chúng chú mục hạ, này trương huyền ở không trung trời yêu trong lưới cũng đã không có nửa điểm tiếng động, giống như mới từ trong nước ném ra quần áo vậy sinh sôi trượt sinh sôi trượt địa nhỏ giọt huyết.

Theo vồng khâu buông ra, mấy trăm chích loài chim bay yêu quái thi thể giống như phế vật đồng dạng bị ném vứt bỏ.

Trác thiên tướng khõe miệng giương lên tiêu dung: "Theo ta đâu? Hừ ha ha a. . ."

Đây là lũ yêu mà nói không thể nghi ngờ là sơn tặc gáy một màn.

Luận lực lượng, thiên quân tuyệt đối không phải những này trải qua sinh tử yêu đối thủ, nhưng bọn hắc không cần cùng yêu so đấu khí lực?

Tất cả yêu quái đều mở to hai mắt nhìn, một hồi ác hàn.

Giờ này khắc này, trong thiên địa chỉ còn lại có này không có rãnh chi hỏa tại xèo xèo địa thiêu đốt, tất cả yêu quái đều bị chấn trụ.

"Đây là thiên quân?" Su tử tinh ngạc nhìn một màn này: "Hắc sớm biết như vậy có thể như vậy. . . Vậy hắc vì cái gì còn phải lưu lại đến? Ha ha ha ha."

Hắc nở nụ cười, cười đến vô cùng khổ sấp.

Theo ngưng thần cảnh đến luyện thần cảnh, cái này chính sư yêu cùng thiên đình nanh vuốt giao thủ qua vô số lần, nhưng này đều là tuần thiên tướng, lạc đơn tuần thiên tướng. Như thế trận chiến đối kháng, cái này là lần đầu tiên.

Cũng là hắc lần đầu tiên chính thức kiến thức đến thiên quân lợi hại.

Nguyên bản phóng tới thiên quân con dơi yêu lạnh run lui về phía sau, nhanh chóng bị vây đi lên thiên binh tư thành mảnh nhỏ.

Dáng người khô ngô mã tinh thất kinh địa trốn chết, bị từ đỉnh đầu bay qua thiên binh một mũi tên xuyên thủng trái tim, vô thanh vô tức địa mới ngã xuống đất.

Huyết dịch mới lạ tại cháy đen thổ địa trên thẩm thấu ra, dập tắt chung quanh hỏa chủng.

Hơn mười chích yêu quái tụ tập cùng một chỗ cầm trong tay mộc thuẫn lạnh run, một cái thiên binh hướng chính giữa ném mạnh hỏa diễm trực tiếp xua tan, tiến tới, bọn họ lần lượt bắn chết.

Những thiên binh kia vượt cánh vờn quanh tại chiến hạm bốn phía, đạt được đến từ chiến hạm các loại hỏa lực trợ giúp.

Bọn họ chậm rãi dán mặt đất đi, giống như vây săn vây tiết tấu tiên minh, nơi đi qua, không có yêu quái có thể còn sống.

Có lẽ, nếu như không có hầu tử, không có hầu tử chui như vậy một cái chỗ trống, cái này vốn là nên một hồi săn bắn thôi.

Giờ này khắc này, vô luận là ngưng thần cảnh còn là nạp thần cảnh, vô luận là tâu thú còn là loài chim bay, vô luận là yêu chúng còn là thủ lĩnh, ở trước mặt bọn hắn giống nhau như đúc.

Trước mắt bất quá là cận tồn hơn một ngàn thiên quân, hơn một ngàn thiên quân. . .

Bọn họ có hai vạn yêu chúng, có thể cái này hai vạn yêu chúng tại một ngàn thiên quân trước mặt lại không chịu được như thế. . . Giống như không có gì!

"Ha ha ha ha. . . Hắn nói đúng, chúng ta hay là đối với thiên quân thật không thể giải thích. Rõ ràng dùng vi may mắn thắng một lần, có thể một mực thắng được đi." Sư tử tinh bất đắc dĩ địa duy trì nở nụ cười, tiếng cười kia thâm lương bi ai. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Lão hồ tinh cùng thần lẫn tinh gom lại bên cạnh của hắn.

"Làm sao bây giờ? Chạy sao?" Thần lẫn tinh hỏi.

"Hương cái đó chạy?" Lão hồ tinh hỏi ngược lại.

Thần lẫn tinh im lặng.

Bốn phía yêu chúng đều hướng phía sư tử tinh nhìn quá khứ, chờ đợi quyết định của hắn.

Sư tử tinh ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên bầu trời như trước bị vô số thiên binh vờn quanh trước, còn đang run rẩy này chiến thuyền cô đơn chiến hạm, cúi đầu lau chính mình tràn đầy thiên binh máu tươi phủ nhận.

Hắn lại nở nụ cười, cười đến như thế yên tĩnh tường hòa.

Mím môi, hắn nói: "Hắn đều không chạy, chúng ta muốn chạy sao?"

Ngẩng đầu lên a ra một hồi nhàn nhạt vụ, cái này chích sống bốn trăm năm sư tử trong ánh mắt lần đầu tiên nhiễm lên điểm điểm trong suốt: "Thiên đình nói chúng ta là yêu, nói chúng ta không hiểu tam cương ngũ thường, không hề luân lý đạo đức, tất cả đả tặc đều hướng trên người chúng ta an. Có phải hay không các người như vậy ta không biết, dù sao ta không phải. Ta sẽ không chạy."

Trong biển lửa, dẫn theo cự phủ, hắn độc thân một yêu, tại vô số yêu quái chú mục hạ, từng bước một hướng phía của mình thiên địch, thiên quân chỗ phương hướng bước đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 126: Linh Lực Tác

Kịch liệt rung động trung, đặt ở trên mặt bàn đồ gốm cái chén rơi xuống mặt đất bể một đóa hoa.

Cả tàu chiến hạm đều đang run sợ trước, canh giữ ở chiến hạm hạch tâm linh lực trong phòng ba cái thiên binh hoảng sợ mà hướng bốn phía nhìn quanh.

Tại bọn hấn bốn phía, là lãng không vận chuyển phức tạp pháp trận, trận trên vô số phù văn lóe ánh sáng nhạt nhảy lên, xem ra giống như là huyền phù ở giữa không trung nguyên một đám bánh răng.

Một vị thiên binh hơi nắm thật chặt trong tay binh khí hướng hai người khác nhìn thoáng qua, bước nhanh đi đến cửa khoang vươn về trước tay giải khai pháp trận khóa, dùng sức đem trầm trọng cương môn đẩy ra.

Trong nháy mắt, khủng bố tiếng gào thét theo môn ngoài truyền tới.

Vô số thiên binh theo trước mắt của hấn chạy như điên mà qua, trong tay giơ cao lên binh khí.

"Ầm ầm!"

Hấn vội vàng một tay lấy khoang thuyền cửa đóng lại, luống cuống tay chân đạp một lần nữa khởi động pháp trận khóa.

"Cái này là tình huống nào?" Dựa sát trước môn, hấn hoảng sợ địa thì thào tự nói.

Mặt khác hai cái thiên binh cũng duỗi dài cổ nuốt nhỏ nước miếng.

Chiến hạm rung động như trước, ba cái thiên binh nắm chặt vũ khí hoảng sợ chờ đợi trước, sống một ngày bằng một năm.

"Cạch ——!" Một tiếng vang thật lớn.

Cứng rắn kim loại trên vách tường mạnh mẽ hở ra một cái cự đại bao.

Này ba cái thủ hộ linh lực thất thiên binh con mắt đều nhanh đến rơi xuống.

Ngay sau đó, là ngay cả tục không ngừng nổ. Chiến hạm tại khùng bố địa run rẩy phảng phất tùy thời đều rơi rụng, không ngừng vụn vụn mặt tường như là địa chấn trung đột biến đại địa bỗng nhiên hở ra dãy núi, nhanh chóng hướng phía cửa khoang phương hướng kéo dài.

Đương này "Dãy núi" cùng cửa khoang gần trong gang tấc thời điểm, rung động bỗng nhiên đình chỉ, bốn phía hết thấy lại hồi phục bình tĩnh.

Nửa ngày, không có bất quá nửa điểm động tĩnh.

Này ba cái thiên binh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Có thể nhưng vào lúc này, một tiếng vang thật lớn, nguyên bản đóng chặt cửa khoang ngay tiếp theo theo ngoài cửa bay vào hai cái thiên binh bị trực tiếp oanh bay!

Chói tai tiếng vang trung, canh giữ ở trong khoang thuyền ba cái thiên binh đều mở to hai mắt nhìn ngược lại hít sâu một hơi.

Trầm trọng cửa khoang tại kéo địa cạo ra thật dài dấu vết sau đâm vào mặt khác trên vách tường, ngã quy. Mà này bay vào hai cái thiên binh sớm đã huyết nhục mơ hồ không một tiếng động.

Thế giới lại bình tĩnh.

Ba cái thiên binh rất nhanh vũ khí trong tay lạnh run chờ đợi trước, gắt gao chằm chằm vào này khảm nhập trên vách đá khung cửa.

Cao cao cánh cửa ngoài một vòi máu tươi tràn nhập, theo cánh cửa rơi xuống trơn bóng trên sàn nhà, chậm rãi chảy xuôi ra.

Ba cái thiên binh đều ngừng lại rồi hô hấp, mở to hai mắt nhìn.

Hồi lâu, một con dính đầy máu tươi lông xù tay theo ngoài cửa vươn vào, vịn khung cửa, thò ra một cái lược lược dẫn theo một tia mọt mọt mỗi đầu khi.

Một màn này cả kinh ba cái thiên binh bỗng nhiên lui về phía sau.

Lúc này, hầu tử toàn thân cũng đã tìm không thấy một nơi không phải màu đỏ.

Trên thân hắc giáp đã bị kéo tới nấu như, dính đầy máu tươi lông tơ rủ xuống, nhỏ giọt huyết, bả tất cả miệng vết thương kể hết bao trùm.

Thở hổn hển, hấn dựng hành vân côn vượt qua cánh cửa, cong vẹo địa đứng vững, ngẩng đầu lên đến xem huyền phù pháp trận liếc.

Này thân hình nhìn xem tựa như tùy thời đều sẽ ngã xuống vậy, có thể chẳng biết tại sao, cái này ba cái thiên binh sừng sốt đề không nổi một tia dũng khí tiến lên.

"Trên! Nhanh!"

"Người... Làm sao người không được!"

Ba cái thiên binh hai mặt cùng dòm.

Chỉ thấy hầu tử mỗi mặt phiết bọn hấn liếc, lạnh lùng nói: "Mở ra."

Chích một câu, chẳng biết tại sao, này ba cái thiên binh đều cả kinh lui về phía sau ba thước.

Kéo theo hành vân côn, tại ba cái thiên binh chú mục hạ, hấn từng bước một gian nan mà hướng trước pháp trận đi đến.

Giờ này khắc này hấn, trên trán gân xanh bỗng nhiên nháy lên, cảnh tượng trước mắt cũng đã lược qua hơi có chút mơ hồ.

Nên mất máu quá nhiều nguyên nhân a. Hấn nghĩ.

Cuối cùng, hấn tại mắt trận trước đứng vững.

"Không tốt! Hấn yếu phá hư mắt trận." Một cái thiên binh kinh kêu lên.

Bất chấp nhiều như vậy, ba cái thiên binh lúc này hướng phía quanh hấn quá khứ.

Chỉ thấy hầu tử trên mặt mặt mỗi thân sắc trong nháy mắt tiêu tán, căn rằng một cái, hấn cả giống như thay đổi cá nhân vậy nhanh chóng bạo khởi.

Không đợi ba cái thiên binh thấy rõ hành vân côn quỹ tích, bọn họ đã bị trực tiếp oanh bay, nặng nề mà nện vào trên tường đi đi đời nhà ma.

Chiến hạm lại bắt đầu rung động, lần này không phải hầu tử kiệt tác, mà là hạm ngoài lại một đám thiên binh dững mãnh vào.

Chằm chằm vào này pháp trận trung ương lóe ra hôn hồng hào quang chùng quyền đầu lớn tiểu nhân bảo thạch, hấn nhếch môi nở nụ cười.

...

Trên mặt đất, tới lui tuần tra hạm đội còn đang bốn phía tàn sát trước yêu chúng.

Nồi con điên yêu quái môn hướng phía hạm đội chen chúc mà đi, có thể tại thiên binh lưỡi dao sắc bén trước mặt, bọn họ ngoại trừ dùng một cái mạng đi chứng minh chính mình, còn có thể như thế nào?

Bọn họ chỉ có thể đứng trên mặt đất phí công địa quơ vũ khí.

Thế giới này ban cho bọn họ quá ít quá ít.

Không hiểu được phi hành thuật pháp, bọn họ cũng chỉ có thể đứng trên mặt đất chờ bả loài chim bay yêu môn ngẫu nhiên đánh rớt một hai cái thiên binh xé cho há giận. Mà loài chim bay yêu quái đã sớm bị thiên quân nhóm đầu mục đả kích đối tượng, còn thừa không có mấy.

Về phần những kia tên, từ đuôi đến đầu xạ kích, tại thiên quân trọng thuẫn cùng Cự Lưu Trận trước mặt là như thế địa vô lực.

Có thể cho dù như thế, bọn họ còn là một luồng sóng địa hội tụ, khóc hô, kêu thảm, hướng phía thiên binh phương hướng dũng mãnh lao tới, thật giống như nguyên một đám tuần đạo giả.

Liên chính bọn nó đều nói không rõ làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì, chính như bọn họ nói không rõ chính mình đến tột cùng vì cái gì mà sống trước.

Lần lượt từng cái một vụn vụn mặt, nguyên một đám chấp nhất linh hồn tại đây lạnh như băng trong đêm biển mất, lặng yên rời đi cái này bản không thuộc về thế giới của bọn hắn.

"Kiếp sau đầu thai, nhớ rõ đừng có lại đương yêu."

Đứng ở tuyến ngoài cùng, sư tử tinh rất nhanh trong tay chiến phủ lạnh run, nhìn xem nguyên một đám đồng bạn ngã xuống, một con phần nô đã thú trong lòng linh ở chỗ sâu trong gào rú.

Có thể hắn lại có thể thế nào?

Đây là yêu số mệnh sao?

Hắn bắt đắ dĩ địa nở nụ cười.

Vô luận bao lâu, đắ tới chỉ có thể là tàn sát, đơn phương tàn sát, liên phản kháng đường sống đều không có sao?

Nếu như cái này thực đắ là yêu số mệnh, này thật không như sớm làm chấm dứt...

Đây là nhiều sao triệt để tuyệt vọng.

Đang lúc này, cao nhất thượng thiên binh vờn quanh chiến hạm mãnh mà mất đi động lực, hạ rơi, thoát ly bốn phía thiên binh vòng vây, cuốn, nương cự buồm trượt, cuối cùng, ở không trung thiên binh cùng mặt đất yêu chúng kinh hãi trong ánh mắt ngược lại ngã xuống mặt đất, nhấc lên che bầu trời tro bụi, thẳng đem mặt đất ném ra một cái hố sâu, mấy cái né tránh không kịp yêu chúng bị nghiền thành mảnh vỡ.

Mọi người, vô luận là thiên binh còn là yêu chúng đều ngừng động tác, ngờ ngạc nhìn cái này một tàu chiến hạm.

"Đây là..." Trác thiên tướng vịn thuyền xuôi theo hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Dưới chiến hạm phương cửa khoang, máu tươi giống như như nước suối tràn ra máu tươi, trong góc vài cái toàn thân là huyết thiên binh kêu thảm leo ra chiến hạm ngoài, dần dần địa , càng nhiều bản thân bị trọng thương thiên binh leo ra chiến hạm ngoài.

Đang lúc đỏ mắt yêu chúng chuẩn bị yếu nhào tới đem những thiên binh này xé thành mảnh nhỏ thời điểm, này chiến hạm lại mãnh địa rung động động.

Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp.

Trong tiếng trầm đục, kim loại chế chiến hạm boong thuyền mạnh mẽ hở ra, sau một khắc, một cái cự đại lỗ hồng bị trực tiếp từ trong mà ngoài xé mở.

Trác thiên tướng chậm rãi nuốt nhỏ nước miếng, ngơ ngác địa chăm chăm vào này tối như mực lỗ hồng xem, nhìn không chuyển mắt.

Một con lông xù bàn tay đi ra, chống đỡ hai bên, chậm rãi dùng sức.

Trong tích tắc, vô luận là thiên binh còn là yêu chúng, đều hít vào một hơi.

Hầu tử toàn thân là huyết địa theo chiến hạm lí cong vẹo địa bò lên đi ra, dựng hành vân côn, đón hiu quạnh gió, chậm rãi đứng thẳng, ngẩng đầu ngưỡng mộ che khuất bầu trời hạm đội.

Cháy vân tại đỉnh đầu của hấn nhập nhô.

Từ phía sau rút ra một cái "Linh lực tác" phóng ra khí ném cho cách đó không xa yêu chúng.

"Dùng cái này đến đánh." Hắc gian nan địa thở dài: "Trong đó còn có, chính mình đi lấy."

Này chích nạp thần cảnh con tê tê tinh cúi đầu chất phác địa sờ lên trong tay phóng ra khí, thử đem linh lực rót vào.

Phóng ra khẩu lập tức bắn ra một cây lóe ngân quang dây thừng.

Lúc này, này phóng ra khẩu bản là đối với mặt đất, có thể này bắn ra bắn ra dây thừng vậy mà vòng vo cá khom hướng phía bầu trời bay đi, niêm trụ một cái thiên binh eo.

Bốn phía yêu quái hoàn toàn tỉnh ngộ, bọn họ một loạt cùng lên bổng nhiên túm ở dây thừng đem tên kia bị trói ở thiên binh túm nhập yêu bầy trung đang tại trác thiên tướng trước mặt xé thành mảnh nhỏ.

Chói tai tiếng kêu thảm thiết tại bên tai lượn lờ, trên bầu trời xoay quanh thiên binh môn khiếp đảm, bọn họ chậm rãi lui về phía sau.

Mà càng nhiều yêu chúng tắc nổi cơn điên mà hướng rơi xuống đất chiến hạm chen chúc mà đi, giống như chạy như điên đàn thú.

Hy vọng chi hỏa lại bị một lần nữa nhen nhóm.

Nhìn xem khắp nơi trên đất lao nhanh yêu chúng, ngẩng đầu lên, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, hướng phía kỳ hạm phương hướng điên cuồng địa gào rú: "Đánh tiếp! Đến a ——! Tiếp tục a!"

Thanh âm kia xuyên việt dài dòng buồn chán cự ly, oanh tại trác thiên tướng màng tai trên, làm cho hắc hơi bị run lên.

Căng cứng cơ nhục, rất nhanh hành vân côn tay tại không ngừng địa run rẩy, hầu tử cung trước thân thể, cắn chặt răng, nổi gân xanh, diên mục dữ tợn.

Hằng hà thương, sớm được tàn phá được không thành bộ dáng thân hình, có thể hẳn còn đứng trước! Như cùng một cái cự nhân loại sừng sững tại trong thiên địa!

Buông xuống lông tơ trên, từng giọt địa máu tươi chảy xuống, đánh vào ngân bạch trên ván thuyền, tràn ra, giống như nhiều đóa Ngạo Tuyết mai.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Đến a ——! Chiến thống khoái!" Hắc gào thét, diên cuồng địa cười, giống như kêu rên vậy thanh âm, nương theo lấy yêu chúng vô biên vô hạn hòa cùng tướng sĩ khí đầy hương đỉnh phong.

Tất cả yêu chúng sôi trào, bọn họ chảy nhiệt lệ, khóc hô, rít gào, đều diên cuồng.

Tất cả thiên binh đều sợ hãi địa lui về sau.

Đứng ở boong thuyền trác thiên tướng mở to hai mắt nhìn, rất nhanh chuôi kiếm: "Cái người diên này! Kẻ diên!"

Hắc chưa bao giờ thấy qua như vậy yêu quái.

Mấy trăm năm quân lữ kiếp sống, hắc sớm đã thành thói quen những này người nhát gan, ti tiện sinh linh ở trước mặt hắc giống như cầu đồng dạng xin khoan dung.

Nhưng trước mắt cái này chích... Đây chẳng lẽ là yêu cầu chết sao?

"Tướng quân, làm sao bây giờ?" Một bên tiêu tướng run rẩy hỏi.

Xa xa, rừng rậm cuối cùng, hai tàu chiến hạm chậm rãi xuất hiện. Trên chiến hạm "Quy" chữ đại kỳ đã bị thoát đi.

Không ngừng rung động động tay theo bên hông lấy ra một khối ngọc giản dán tại trên môi, hầu tử dùng không lưu loát thanh âm nói: "Dương Thiên."

"Ngươi... Ngươi không sao chứ?" Đứng ở hạm thủ Dương Thiên vội vàng mà hỏi thăm.

Nhìn thấy trước mắt một màn này, nàng cũng không khỏi được giật mình. Nàng nghĩ cách hạm hướng phía hầu tử phóng đi, lại bị Nguyệt Triều một bả túm dùng tay.

"Không có việc gì, không chết được. Khái khái..." Hầu tử bất đắc dĩ địa cười: "Ngươi này trên chiến hạm có loại đó... Bắn đi ra hội truy tung, vung đều vung không xong đây thường sao?"

"Ngươi nói... Linh lực tác?" Nàng xa xa mà nhìn xem hầu tử, ngờ ngác nhìn, một tay cũng đã không tự giác địa bịt.

Vậy đối với giống như tinh thần loại con người mơ hồ nổi lên lệ quang, ngữ điệu trung mang theo sợi sợi ghen ngào.

"Hình như là cái tên này a... Khái khái... Ta nghe bọn hắn nói qua. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Nặng nề mà thở hào hển, hồi lâu, nàng cắn môi, gật đầu: "Có."

"Vút xuống dưới, làm cho bọn hắn dùng a."

Xa xa địa dùng kính thiên lý nhìn xem đối diện boong thuyền chuyển đi lên thành gập đôi linh lực tác, trác thiên tướng sắc mặt lại là trắng bệch,

khóe mắt không ngừng rút ra động.

Cúi đầu xuống, hấn chứng kiến đứng ở rơi tan nhẹ hạm trên hầu tử một ít song mỗi mệ, che kín tơ máu, nhưng như cũ tràn đầy sát ý con mắt.

Hồi lâu, hấn chỉ có thể run rẩy nói ra: "Rút lui... Lui lại."

"Hướng nơi đó?"

"Rời đi ác long đàm... Hồi Nam Thiên Môn. Hướng Nam Thiên Môn lui lại!" Hô lên những lời này, hấn cũng đã giống như hư thoát vậy ngã quỵ.

Cái này điên cuồng địa phương, hấn một khắc cũng không nghĩ lại ngay người.

Không có bất kỳ một cái thiên tướng có hứng thú cùng như vậy yêu quái chiến đấu, có thể hấn không biết là, nhiều năm từ nay về sau, cả vùng đất đem trải rộng như vậy yêu quái.

Bọn họ tại không thấy được dương quang trong góc giống như cỏ dại loại sinh trưởng tốt, cũng như cỏ dại loại dùng tánh mạng của mình làm nhiên liệu, tại đây yêu, lạnh như băng trong đêm thiêu đốt, chiếu sáng thế giới này.

Tinh Tinh chi hỏa, cuối cùng đem lửa cháy lan ra đồng cỏ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 127: Thái Ất Kim Tiên

Xanh vàng rực rỡ trong đại điện, vài chén nhỏ thanh đèn chập chờn, hôn hồng hỏa quang trên mặt đất chiếu ra bóng dáng theo ngoài cửa sổ xuyên vào phong phiêu diêu.

Ác giao ngồi ở trên ghé rồng ngơ ngác địa nhìn trong tay mình trúc giản, nầy nguyên bản tự ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ, bồi rối lấy.

"Tự giải quyết cho tốt?"

Vừa vừa lấy được Nam Thiên Môn Tăng Trường thiên vương đưa tin, tổng cộng tự bốn chữ —— "Tự giải quyết cho tốt" .

"Có ý tứ gì?" Nhãn lại này đậm như mây mù lông mi, hấn sách sách địa thán lên.

Suy nghĩ hồi lâu, hấn còn là không có suy nghĩ cẩn thận, chỉ phải ngẩng đầu lên thật dài thở dài.

"Trông nom hấn." Hấn lười biếng địa ngáp một cái, đưa tay ra mời lung mồi, vịn long ý tay vịn đứng dậy chuẩn bị yếu xoay người hồi tằm cung đi ngủ.

Lại có chuyện gì cũng là ngày mai nói sau, dù sao một ngày thời gian đối thiên đình mà nói, cũng bất quá là trong tích tắc thôi.

Đang lúc này, một người mặc màu đen triều phục yêu quái theo ngoài cửa chạy vội mà đến, hô lớn trước "Chúc mừng bệ hạ chúc mừng bệ hạ" phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Thật dài địa hù một mạch, ác giao quệt mồm, lại ngồi trở lại trên ghế rồng, mặt không biểu tình mà hỏi: "Như thế nào? Đánh thắng?"

"Đánh thắng!" Này yêu bộc ngẩng đầu, hưng phấn thần sắc yêu thương ngôn ngữ.

"Đánh thắng là tốt rồi." Ác giao ngáp một cái, nước mắt kia đều đánh tới: "Hàng năm đều như vậy, có cái gì đáng mừng. Không phải là bên ta tổn thất thảm trọng, thiên quân bị bức lui sao."

Chỉ thấy này tiểu yêu dùng ống tay áo che miệng nở nụ cười: "Bệ hạ lời ấy sai rồi."

"Như thế nào? Chẳng lẽ lại còn lớn hơn thắng?" Ác giao trên mặt thần sắc hơi nhất định, nhíu mày, hai mắt hướng phía quỳ trên mặt đất tiểu yêu lướt qua.

"Khởi bẩm bệ hạ, đúng là như thế! Quân ta đại thắng! Đại thắng a! Chúc mừng bệ hạ chúc mừng bệ hạ! Bệ hạ hồng phúc tề thiên!" Này yêu bộc cao giọng la lên trước lễ bái.

Ác giao khước miệng hơi co rúm hai cái, này chích vịn cái trán tay khẽ run lên: "Người nói... Chúng ta đại thắng? Như thế nào cá đại thắng pháp?"

Nhớ tới vừa mới nhận được tin tức, chẳng biết tại sao, lúc này lòng của hắn lại có điểm hư.

Chỉ nghe tiểu yêu ho khan hai tiếng, mở to hai mắt nhìn, cất cao giọng nói: "Hồi bẩm bệ hạ, quân ta dùng quân hạm đem thiên quân dẫn vào, tái

dẫn bạo, thiên quân chết thảm trọng kêu rên khắp nơi! Quân ta đại thắng a!"

"Điều này sao có thể... Tin tức này nơi nào đến?" Ác giao khoát tay áo, chích cho là chê cười.

"Hồi bẩm bệ hạ, tin tức này thiên chân vạn xác, chính là cấm vệ quân thám báo tận mắt nhìn thấy! Nô tài ngay cả có một trăm cái lá gan, cũng không dám lừa gạt bệ hạ a! Chúc mừng bệ hạ chúc mừng bệ hạ!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy ác giao thân thể vừa trượt, cả theo trên ghế rồng trông xuống: "Ta... Đại thắng..."

Khóe miệng bỗng nhiên run rẩy, nầy sắc mặt lập tức lại hồng lại tử, biến hóa ngàn vạn, cực kỳ ngoạn mục!

Một màn này, thấy quỳ rạp xuống đất tiểu yêu sùng sờ sùng sờ địa, vội vàng nghĩ lên trước nâng, lại bị ác giao một bả túm ở cổ áo: "Người cho ta nói rõ ràng! Thám báo nhìn qua? Cái nào thám báo nhìn qua! Lập tức dẫn hắn tới gặp ta!"

"Bệ hạ..." Này tiểu yêu hiển là bị ác giao chọt nếu như tới hung ác sợ cháng váng: "Không... Không chỉ là một cái thám báo chứng kiến... Hiện tại cả trong thành đều truyền ra, trong thành thương hộ đang tại giảng đèn kết hoa. Vui mừng hơn hử..."

Cái này trong nháy mắt, ác giao tâm muốn chết đều có.

Khó trách, khó trách Tăng Trường thiên vương cho hắn đến như vậy một cái tin tức, làm cho hắn "Tự giải quyết cho tốt" ...

Thì ra là thế!

Trong cơn giận dữ a, chỉ thấy ác giao long giờ lên vung tay lên, này bị hấn tùm ở cổ áo tiểu yêu cũng đã đầu thân chỗ khác biệt. Theo chỗ cổ phun vãi ra máu tươi tung tóe ướt ác giao trên người long bào, cũng tung tóe ướt trên mặt đất cái kia thập phần bảo bối thảm.

Có thể lúc này, hấn nơi đó còn quản được nhiều như vậy a.

Chỉ thấy hấn thất kinh địa đứng lên giận dữ hét: "Người tới! Nhanh! Nhanh cho ta bả Tấn Chi ngọc giản lấy ra!"

...

Cháy đen cả vùng đất, hầu tử cuộn cong lại thân thể, ôm hành vân còn cúi đầu ngồi xếp bằng trước.

Một thân này đã hiện lên đỏ tươi lông tơ hạ, nguyên một đám đáng sợ miệng vết thương bị lật ra đi ra, tinh tế địa thanh trừ mảnh vụn, cầm máu...

Một màn này không thể nghi ngờ là nhìn thấy mà giật mình.

Chính là đứng ở chung quanh hấn vài người thủ lĩnh cũng không không động dung.

"Người lại đem mình biến thành như vậy?" Dương Thiên xa xa địa đi tới, cắn môi, rất nhanh nắm tay.

Nàng hận không thể tiến lên một cái tát phiến tại đây không cảm thấy được hầu tử trên mặt, có thể lại sợ thực bắt hấn cho bị thương.

Hầu tử nhưng chỉ là nhếch môi cười cười: "Không chết được... Ha ha ha ha, khái khái khái... Ta mệnh cứng ngắc cực kỳ."

Che miệng, hấn nhàn nhạt địa ho lên.

Hiện trên thế giới này, hấn không sợ nhất nên chính là chết rồi a.

Giờ này khắc này, này hơi buông xuống trong hai mắt sớm đã lộ vẻ mệt, lại còn mạnh hơn chóng.

Trận chiến này, còn không có đánh xong.

Liệt diễm bắn ra hỏa diễm sớm đã hoàn toàn dập tắt. Xa xa, vô số yêu quái đang tại theo thi thể trong đồng suu tâm còn đến hơi thở cuối cùng đồng bào, đưa bọn họ tổng lên chiến hạm để nên rời đi trước.

Trận chiến này xuống, chết đã là hơn phân nửa.

Đột nhiên, hầu tử sau lưng xử ong ong địa vang lên.

Thân thủ lấy ra chính đang lập lánh Tấn Chi cùng ác giao thông tin chuyên dụng ngọc giản áp vào bên môi, lúc này nghe được ác giao gào rú.

"Tấn Chi! ! Người cho ta giải thích rõ ràng! Đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì! Vì cái gì có người nói gặp lại người giết một đồng thiên binh? !"

Thanh âm này, bốn phía các, kể cả Dương Thiên tại trong đều nghe được rành mạch.

Một đám thủ lĩnh lập tức nở nụ cười. Dương Thiên lại cười không nổi, sắc mặt xanh đen.

Hầu tử cũng là cười: "Là ta, tôn kính bệ hạ. Chúng ta anh dũng giết lui thiên binh, về phần người này trung thành và tận tâm Tấn Chi tướng quân... Thực không có ý tứ, hấn cũng đã hi sinh vì nhiệm vụ."

"Người là..." Ngọc giản một chỗ khác lập tức trầm mặc, sau một lát truyền đến ác giao điên cuồng rít gào: "Là người cái này con khi giờ trò quỷ! Ta muốn giết người! Ta muốn đem người bầm thây vạn đoạn ——!"

"Hoan nghênh tới giết." Hầu tử nhếch môi cười.

Bốn phía các cười đến canh hoan, Dương Thiên sắc mặt cũng đã âm trầm đến cực hạn.

"Ngươi chờ đó cho ta ——!"

Thông tin đình chỉ, hầu tử tiện tay đem ngọc giản vứt bỏ, ngẩng đầu nhìn chung quanh các nói: "Ta nhớ được... Bị ta xử lý chiến hạm lí còn có loại đó chuyên môn đối phó yêu võng. Chúng ta giao ma vương trên người yêu khí đây tuyệt đối là một đồ a! Ha ha ha ha. Nếu không, cầm hấn tới thử thử?"

Lập tức, lại một hồi cười vang.

Trong đám người, chỉ có Dương Thiên cắn răng, gắt gao chăm chăm vào cái này chích không biết sống chết hầu tử.

...

Âm u trong cung điện, ác giao nắm ngọc giản toàn thân run rẩy: "Ta... Ta... Ta..."

Đứng ở bên cạnh nguyên một đám yêu bộc cả kinh quỳ rạp xuống đất không dám lên tiếng.

Hồi lâu, tạp tại trong cổ họng tiếng gào thét rồ cục phóng lên trời: "Ta muốn giết ngươi ——!"

Đó là giống như rống ngâm vậy thanh âm, cả ác long thành đô đang run rẩy.

Không lồ linh lực nhanh chóng ở trên người của hấn hội tụ, long bào không gió mà bay.

Một hồi cuồng phong dùng hấn làm trung tâm tàn sát bừa bãi ra, đại điện nóc nhà trực tiếp bị ném đi, vô số mái ngói giống như phiêu tán mưa.

Cắn răng một cái, hấn phóng lên trời.

Đang lúc hấn lơ lửng ở không trung bắt đầu nương ngọc giản cảm giác hầu tử phương vị thời điểm, một đạo bạch quang hiện lên, một cái thân ảnh cao lớn chắn trước người của hấn!

Nhìn thấy cái này đột nhiên xuất hiện lạ lẫm thiên tướng, ác giao đầu tiên là cả kinh, nhưng rất nhanh tựu trấn định lại.

Thở hổn hển, giao ma vương lạnh lùng địa đánh giá vị này toàn thân hiện ra ánh huỳnh quang thiên tướng, nửa ngày, hấn nói ra: "Chuyện lần này, ta sẽ cùng với các người Tăng Trường thiên vương giải thích. Đã giao tiền đặt cọc, chắc chắn đem thập bội xin trả. Còn phiền thượng tướng chuyển đạt."

"A?" Người đến khoe miệng hơi nhếch lên, thân thủ giữ tại bên hông trên chuôi kiếm.

Chúng kiến cái này vừa động làm, ác giao lông mày lúc này hơi nhăn lại: "Người đánh không lại của ta, chúng ta cũng không cần phải động thủ. Chuyện lần này là hiểu lầm, ta sẽ đích thân cùng các người Tăng Trường thiên vương giải thích."

"Người cùng tăng trưởng rất thuộc đúng không?"

Nghe được đối phương gọi thẳng Tăng Trường thiên vương vi tăng trưởng, ác giao khẽ run lên.

"Này thực phải hảo hảo cùng ta tâm sự các người nhận thức trải qua." Người đến chậm rãi rút ra bên hông trường kiếm.

Đạo đạo thiểm điện khi hấn quanh mình hội tụ, cùng trên lưỡi kiếm hàn quang chiếu rọi, trong bầu trời đêm từ xa nhìn lại, giống như Thần Tinh.

Lúc này, ác giao mới chú ý tới chuôi kiếm này cũng không phải bình thường nhìn thấy thiên tướng tiêu chuẩn bội kiếm.

Chuôi kiếm này rất lâu, vừa được cũng chỉ có giống như trước mắt vị này thiên tướng như vậy thân hình cao lớn nhân tài dùng được. Trên thân kiếm có vô số minh văn lập loè, theo kiếm từng bước một rút ra, vô số pháp trận như ẩn như hiện, vận chuyển, trong đó ẩn chứa lực lượng không cần nói cũng biết.

Cái này rõ ràng cho thấy một kiện đại bảo!

Lúc này, hấn mới không thể không nghĩ cách tĩnh hạ tâm lai cảm giác trước mắt thiên tướng linh lực.

Đúng là như vậy một cảm giác, hấn lập tức kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

"Thái Ất kim... Kim tiên!"

Hóa thân cảnh phía trên, thiên đạo trước, lại có lực trọng mảnh phân cảnh giới.

Tán tiên, kim tiên, Thái Ất tán tiên, Thái Ất kim tiên, đại la kim tiên, đại la hồn nguyên đại tiên.

Đại bộ phận hóa thân cảnh thiên tướng bất quá là tán tiên, đây là hóa thân cảnh lí đệ giai nhất tầng, nhưng phóng tới thiên đình cũng đã là một quân thống lĩnh tồn tại. Mình là Thái Ất tán tiên trung kỳ tu vi, tại yêu chính giữa đã là long phượng sừng lân, nếu là phóng tới thiên đình, đó cũng là thanh danh lan xa thiên tướng mới có cảnh giới.

Chính là này thống lĩnh hùng binh mười vạn, Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương một trong Tăng Trường thiên vương, cũng bất quá là Thái Ất tán tiên hậu kỳ tu vi.

Mà trước mắt cái này một cái, đúng là Thái Ất kim tiên tu vi!

Nam Thiên Môn có mấy Thái Ất kim tiên?

Ngoại trừ không biết tu vi trấn thủ thiên vương Lý Tĩnh, liền chỉ có cái kia ở vào Thái Ất kim tiên sơ kỳ tam thái tử Na Tra. UU đọc sách (.uukanshu.com) vẫn tự thủ phát.

Trước mắt cái này một cái rõ ràng không phải Na Tra, chẳng lẽ sẽ là Lý Tĩnh?

Có thể theo như hần biết, Lý Tĩnh bên ngoài không phải nên như một trung niên nam tử sao? Sao biết biến thành một cái anh tuấn tuổi trẻ tướng soái rồi?

Đang lúc ác giao trong óc một hồi hỗn loạn thời khắc, Thiên Bồng sau lưng đám mây, một con thuyền quân hạm theo trong mây lao ra, giống như trên mặt biển nhảy lên cá voi.

Chiến hạm đỉnh, bọt nước lợi kiếm cờ xí trong gió bay phát phới.

Ác giao con mắt bỗng nhiên trừng lớn.

"Thiên... Thiên hà thuỷ quân! Ngươi... Ngươi là Thiên Bồng Nguyên Soái ——!" Hần khuôn mặt vạn vạn, gào thét lui về phía sau, sắc nhọn năm ngón tay trên trong nháy mắt không lồ linh lực hội tụ.

Thiên Bồng nhưng chỉ là cười nhạt một tiếng, chậm rãi đem bên hông trường kiếm triệt để rút ra, chỉ hướng ác giao: "Coi như có vài phần kiến

thức. Ngoan ngoãn địa, thúc thủ chịu trời. Cùng bản soái đến ngọc để trước mặt đem người vừa mới cùng lời nói của ta lập lại lần nữa, bản soái cam đoan, chích phế tu vi, tuyệt không thương tính mệnh của người! Nếu không..."

Thiên Bồng hơi địa dừng một chút, lạnh lùng nói: "Của ta đồ cất giữ lí, chỉ sợ yếu nhiều một đôi giao giác!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 128: Thua Thiệt

Lăng liệt phong theo bên cạnh thổi qua, cạo làm trên người huyết, chỉ để lại điểm điểm đỏ hồng như trước bao trùm tại lông tơ trên, giống như tiêu hồng thổ.

Trên người thương đều đã kinh đơn giản xử lý qua, hấn ngo ngác địa ngồi ở chày đen trên mặt đất, đem hành vân côn gác ở trên vai, ngẩng đầu hướng phía phía tây bầu trời nhìn lên: "Người cùng Nguyệt Triều đi trước a, che chở những kia bị thương yêu chúng đi trước, mang lên tiêu hồ ly."

Ánh mắt kia bình thản như nước.

Xa xa, cận tồn yêu quái môn đang tại một lần nữa phân chia chuẩn bị ứng đối kế tiếp chiến đấu, hai chiếc tù binh tới thiên quân chiến hạm đã làm tốt bay lên không chuẩn bị.

"Vậy còn người?" Dương Thiên chăm chú địa theo dõi hấn: "Thực yếu ở lại chờ giao ma vương sao? Có lẽ còn không chỉ, còn có một chi thiên quân. . ."

Hầu tử cúi đầu xuống, ngậm miệng, chớp cặp kia che kín tơ máu mỗi một con mắt: "Muốn chạy trốn cũng không lộ có thể trốn, không phải sao?"

"Ta có thể xóa đi người tất cả dấu vết, làm cho hấn truy tung cũng không đến phiên người!"

"Có thể người có thể liền dấu vết của bọn hắn cũng cùng một chỗ xóa đi sao?"

Bọn họ, chỉ chính là xa xa những kia tội nghiệp yêu chúng.

Bọn họ chính trọn tròn mắt, lẳng lẳng địa nhìn qua hầu tử.

Những ánh mắt kia, không đường có thể trốn.

Bị đè nén bầu không khí tràn ngập ra.

Hầu tử cúi đầu, Dương Thiên nắm chặt quyền.

Trầm mặc, chỉ còn lại có o o tiếng gió.

Hồi lâu, ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, Dương Thiên thật sâu hít và một hơi, cố gắng bình địa phục trước tâm tình của mình, kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử, cắn chặt môi: "Người đáp ứng ta chỉ bính lúc này đây."

"Đây không phải còn không có bính hết sao?" Hầu tử nghiêng mặt qua, cười ngây ngô, thanh âm kia run nhẹ nhẹ, làm như xấu, chợt dạ.

"Người đến tột cùng có biết hay không mặt người đối chính là ai?" Thanh âm của nàng thoáng cái cao tám độ: "Đó là một con hóa thần cảnh Thái Ất tán tiên giao yêu, người có biết hay không? Còn có một chi thiên quân, này tám chín phần mười là Thiên Bồng Nguyên Soái bộ đội, người cho rằng Thiên Bồng thân binh là những này huyền quy bộ binh lính càn quấy có thể so sánh được sao?"

Đối mặt vẻ mặt vẻ giận dữ Dương Thiên, hầu tử ngẩng đầu, nhìn xem nàng, chỉ có thể là cười: "Bọn họ là ai không trọng yếu, quan trọng là, ta là ta."

Ánh mắt kia trung mang theo sợi sợi cảm kích, có thể Dương Thiên yếu không phải cảm kích.

Đây không phải là nàng yếu.

Nàng chỉ cần hắn còn sống, không nghĩ hắn chết.

"Người điên rồi, người thật sự điên rồi!" Dương Thiên cắn răng, này thân hình đang run rẩy, thanh âm đang run rẩy: "Từ lúc mới bắt đầu ta tự bắt đồng ý, hiện tại người cư nhiên còn muốn đi đổi mặt này chích yêu vương!"

"Nơi này ngoại trừ ta, còn có ai có thể ứng đối ác giao? Dựa vào bọn họ sao?"

"Người cho rằng người đi có thể thay đổi cái gì sao?" Chỉ vào xa xa yêu chúng, Dương Thiên hô: "Người cho rằng người thật sự tại giúp bọn hắn sao? Người lần này giết nhiều ngày như vậy binh, rất nhanh thiên đình sẽ dốc toàn bộ lực lượng! Tất cả yêu quái đều bị vây tiêu diệt! Người cho rằng người cải biến cái gì sao? Người cho rằng người là anh hùng? Người chỉ là kẻ điên! Một một kẻ ngu! Một cái không biết lượng sức Joker!"

Điên cuồng thanh âm tại lạnh như băng trong đêm quanh quần, rơi vào hầu tử trong tai, chẳng biết tại sao, lại như vậy ấm áp.

Hắn nở nụ cười, phát ra từ nội tâm cười.

Ngơ ngác địa nháy mắt con người, hắn mỉm cười nói: "Có thể thế giới này, tổng yếu có người như vậy, không phải sao? Khái khái khái. . ."

Hắn bụm lấy ngực, kịch liệt địa khái, mỗi khái hạ xuống, ngũ tạng lục phủ đều giống như muốn nứt mở đồng dạng, ho ra một đám tơ máu, đau đớn yêu thương ngôn ngữ, còn đang cười.

Nội thương cũng đã càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí liền lúc trước đột phá thời điểm lưu lại bệnh không tiện nói ra, cũng đã tái phát. Nhưng lúc này hẳn bất kể như thế nào không thể ngã xuống.

Bất kể như thế nào, đều phải chống đỡ.

Hắn nắm chặt nắm tay, cắn chặt răng, cười.

Dương Thiên lòng đang quặn đau.

Kịch liệt ho khan sau, hẳn che miệng, buông xuống nghiêm mặt, nhàn nhạt nói: "Sự tình kết quả, kỳ thật ta ngược lại không quá quan tâm. Nhưng nếu như không đi làm, ta còn không bằng chết rồi tính. Ta không có bọn họ nghĩ tốt như vậy, ta rất ích kỷ. Ta chỉ cầu đối được lòng của mình."

"Đối được lòng của mình? Ha ha." Nàng nở nụ cười lạnh.

"Người tổng có một số việc là phải làm, bất luận thắng thua, không phải sao?" Hầu tử đứng ở phía trước cháy đen mặt đất, nhàn nhạt địa cười.

Tổng có một số việc nhất định phải đi làm. . . Tỷ như sống lại tước nhi, tỷ như thay khi trắng bảo vệ này bang yêu quái.

Ngẩng đầu lên, hẳn nhìn qua mẫn thiên tinh đấu, thật sâu hấp khí, nhàn nhạt địa a ra một hồi sương mù, tại đây lạnh buốt trong đêm tiêu tán, cái gì cũng không lưu lại.

Dương Thiên hô hấp càng phát ra dồn dập, quả đấm của nàng nắm được khanh khách rung động, mở to hai mắt nhìn gắt gao chăm chăm vào cái này chỉ trách dị hầu tử, trong hốc mắt ần ần nổi lên lệ quang.

"Người tổng có một số việc phải làm, người?" Cúi đầu xuống, nàng tái diễn hầu tử mà nói, ngẩng đầu lên, nàng cười, cười lạnh, cười chua xót, một

loại bi thiết, khinh thường cười: "Người? Ha ha ha ha. . ."

Trong tích tắc, căn môi, nàng bỗng nhiên đi phía trước vài bước, mồm đủ sức mạnh một cái tát lắc tại hầu tử trên mặt.

"Pằng ——!"

Thanh thúy tiếng vang tại trong bầu trời đêm quanh quần.

"Người điên khùng đủ rồi không có? Cho ta tỉnh! Tỉnh!" Nàng khóc hô.

Một chương này, đánh cho hồ đồ Dương Thiên chính mình, cũng đánh cho hồ đồ xa xa quan vọng yêu chúng.

Thậm chí có người hỏi sư tử tinh: "Muôn hay không tiến lên hỗ trợ?"

Tại người trong mắt yêu tinh là ngoại tộc, tại yêu tinh trong mắt, Dương Thiên cảm giác không phải là ngoại tộc?

Cái này một người một yêu, cho tới bây giờ cũng không phải là đồng loại.

Chỉ là, một tát này lại không có đánh mọng hầu tử.

Dương Thiên tay hỏa lạt lạt, hơi lệch ra cái đầu hầu tử nhưng chỉ là cười cười, cười đến đậm như nước trong. Thật giống như một tát này hẳn vốn là nên lần lượt đồng dạng.

Nàng kinh ngạc mà nhìn xem nụ cười kia, có một loại hít thở không thông loại cảm giác, lo lắng đau nhức.

Nàng tình nguyện hẳn một cái tát quặc trở về, mà không phải như vậy cười.

Căn môi, từng giọt nước mắt xẹt qua như ngọc mặt, nàng một cái lão đảo ngời liệt trên mặt đất.

Tử thủ nước mắt cuối cùng là vỡ đê.

Cúi đầu xuống, bụm mặt Dương Thiên nức nở lên: "Ngươi là yêu tinh! Làm sao ngươi tự không rõ? Ngươi dựa vào cái gì muốn đi làm người mới sẽ việc làm? Ngươi chỉ là yêu tinh! Ngươi có biết hay không như ngươi vậy sẽ chết? Ngươi có biết hay không? Ngươi thì không thể tượng cá yêu tinh đồng dạng sợ chết sao? Ngươi cái người điên này! Vong ân phụ nghĩa!"

Nước mắt rơi như mưa.

Nàng cuối cùng là khóc lên, khóc đến tượng cá bắt lực nữ hài, khóc đến lê hoa đái vũ, khóc đến tượng nàng vốn hẳn nên có bộ dạng.

Đây là một sát na hồng mắt, vỡ đê.

Ngàn năm, tại tuyệt cảnh trung, nàng cắn răng gắng gượng qua. Cùng cường đại thiên đình sinh tử chém giết, nàng cắn răng gắng gượng qua. Dù cho cùng ca ca của mình quyết liệt đi ngược lại, nàng cũng cắn răng gắng gượng qua.

Nàng cho là mình chỉ còn lại có cừ hận, sớm đã không có tâm.

Có thể giờ khắc này, nàng vậy mà đau lòng, hồng mắt.

Tại sao phải khóc, tại sao phải khóc?

Liền chính nàng cũng không hiểu.

Cái này rõ ràng chỉ là một con khi.

Vì cái này chích bướng bình giống như hàm cầu lí thối tảng đá đồng dạng hầu tử, cái này chích chết tiết phá hầu tử, nàng vậy mà hồng mắt.

Tại sao phải đi cùng ác giao phân cao thấp, tại sao phải tuân thủ nghiêm ngặt không cách nào thừa nhận hứa hẹn?

Tại sao phải như vậy cố chấp, liền mệnh cũng không muốn.

Nàng ở trong lòng phản phục chất vấn.

Có thể, ngàn năm, nàng cũng không là thế này phải không?

Chúng tộc bất đồng, thủ hộ gì đó bất đồng, có thể bọn họ rút cuộc là một loại người.

Có thể thế giới này thật sự cần bọn họ loại người này sao?

Liền chính nàng cũng nói không rõ.

Nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, tích tại tay của mình trên lưng, nàng cảm giác có cái gì tại xé rách trước lòng của mình, cảm giác mình muốn hóa thành nước tại này thiên địa gian phát huy hầu như không còn, cảm giác mình tựa muốn điên rồi. . .

Ở đây, vô số yêu quái đều xa xa mà nhìn xem nàng. Nhìn xem cái này như mộng huyền loại xinh đẹp nữ tử, càng như thế thất thố.

Cúi đầu xuống, hầu tử nhếch môi, như cũ là cười: "Như vậy không phải rất tốt sao? Ta cùng thiên đình đối nghịch, luôn luôn một ngày như vậy, không cần người yêu cầu, ta cũng biết đi làm người nghĩ tới ta. . ."

"Ta không cần phải ——" Dương Thiên điên cuồng hô lên.

Mọi ánh mắt đều ở trên người của nàng hội tụ.

Nàng ngừng thở, liều mạng địa chịu đựng, có thể càng là chịu đựng, nước mắt của nàng càng là bất tranh khí địa rơi xuống, nàng xóa đi nước mắt, bài trừ đi ra mỉm cười, một bả túm ở hầu tử tay, nói: "Chúng ta không cãi hảo sao? Chúng ta hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cái gì cũng không cãi. . . Chúng ta hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động hảo sao?"

Thanh âm kia đã là cầu khẩn.

Nàng kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử, nhìn hồi lâu, lại không có đợi cho nàng đáp án cần có.

Quay đầu nhìn xem khóc không thành tiếng Dương Thiên, nhìn xem vị này mỹ nhân tuyệt sắc tại trước mắt của mình khóc đến lê hoa đái vũ, nháy mắt con ngươi, nhìn rất lâu sau đó, hấn dựng hành vân côn cong vẹo địa đứng lên, cung hạ thân đem nàng ôm cổ: "Nghe ta, ngươi cùng bọn họ cùng đi, ta sau đó sẽ vượt qua."

"Không, ta không đi!" Dương Thiên lắc đầu.

"Thực xin lỗi, đừng khóc, hảo sao? Ta đáp ứng ngươi, nhất định sẽ giữ lại mệnh thực hiện lời hứa. Chúng ta thay đổi chúng ta giao dịch hảo sao? Ân lấy tối sơ ngươi muốn."

Dương Thiên một tay lấy hấn đẩy ra, khóc hô: "Ta không cần phải lời hứa của ngươi! Ta không cần phải ——! Ngươi là một tên lòng gạt! Ngươi mỗi lần đều như vậy, sớm muộn gì có một ngày, ngươi sẽ bị chính mình hại chết!"

Xa xa, tất cả yêu chúng đều ngơ ngác nhìn bọn họ.

Nguyệt Triều mặt không biểu tình mà nắm tiểu hồ ly tay.

"Ta không nếu như vậy. . ."

Nàng bụm mặt nước nở, hầu tử mặt không biểu tình mà đứng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hai người cứ như vậy ngơ ngác địa đối với.

Hồi lâu, hầu tử chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

"Thực xin lỗi. . . Đây là ta thiếu nợ khi trắng, ta thiếu nợ hẳn một cái mạng."

"Ta đây? Người sẽ không thiếu nợ ta sao? Người một lần lại một lần địa mạo hiểm, người nghĩ tới ta sao? Người chết, lấy cái gì đưa ta?"

"Thực xin lỗi." Ngơ ngác địa đứng hồi lâu, hầu tử cuối cùng còn là mím môi, từng bước một đi phía trước, hướng phía khắp nơi yêu chúng đi đến.

Dương Thiên nhào tới thân thủ muốn túm ở hầu tử.

Đang lúc này, chỉ thấy hầu tử dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế, xoay người một cái vồ vào Dương Thiên tác dụng chậm trên!

"Không. . . Không được đi. . ."

Cảnh tượng trước mắt dần dần mơ hồ, nàng kiều nhuyễn thân thể hơi một nghiêng, ngã vào hầu tử trong ngực.

. . .

Vạn dặm bên ngoài, Quán Giang Khẩu Nhị Lang Thần trong phủ đệ một tòa xưa cũ trong lương đình, một cái nho nhã bạch y văn sĩ ngồi ở trước bàn đá bung lên một ly trà đang muốn tặng người khẫu.

Đột nhiên, hẳn thân hình chấn động, khuyết đình xử nguyên bản đóng chặt con mắt thứ ba bỗng nhiên trừng lớn.

Sau một khắc, hấn cũng đã biến mất vô tung, treo trên bầu trời chén trà rơi rụng, đem nước trà đổ một bàn, nhấp nhô, lại không có rơi xuống đất.

...

Cực tốc phi hành lướt trên cuồn phong, tầng mây đều vì hấn nhường đường, đại địa ở dưới thân biến ảo, bầu trời tinh thần hóa thành tuyến trạng, bốn phía không gian đều phảng phát bóp méo vậy.

Duỗi tay vừa lộn, đạo đạo lưu quang hội tụ, một bả tam tiên lưỡng nhận đao nhanh chóng hiện hình.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 129: Cự Nhân

"Như thế nào? Thực muốn thử xem xem?" Thiên Bồng gáy nhẹ lông mi, lạnh lùng mà chăm chú nhìn ác giao: "Ngoan ngoan theo sát ta trở về, sẽ cho ngươi một cái vòng tròn mãn kết cục. Nếu là không nguyện ý, ta mang hồn phách của ngươi trở về, cũng đúng!"

Cầm kiếm tay hơi nắm thật chặt.

Cắn chặt răng, ác giao bỗng nhiên lui về phía sau, điên cuồng địa rít gào: "Mơ tưởng ——!"

Thân hình nhoáng một cái, hấn hóa thành một đạo hắc quang phản trốn vào ác long thành.

Thiên Bồng khước miệng hơi giơ lên, cũng hóa thành một đạo bạch quang hướng phía ác long thành mau chóng đuổi theo.

Lúc này, bởi vì trên bầu trời đột nhiên xuất hiện thiên quân chiến hạm trong thành cũng đã một mảnh hỗn loạn, nhìn thấy ác giao cùng Thiên Bồng một trước một sau hướng phía trong thành đánh úp, trong thành lúc này đậm nâng trống trận.

Chỉ thấy Thiên Bồng vừa vừa rơi xuống đất, liền có vài chục danh cấm vệ quân xông tới.

Những cấm vệ quân này có thể nói là vũ trang đến tận răng, trên người trang bị so với thiên binh cũng không chút thua kém.

Cầm đầu yêu tướng cao giọng hô: "Đứng lại! Hãy xưng tên ra. . ."

Thanh âm đến phần cuối có thể tinh tường địa nghe ra run rẩy.

Bốn phía vờn quanh yêu binh cũng đều nguyên một đám thập thôm bất an.

Bọn họ cảm giác không ra Thiên Bồng thực lực bao nhiêu, nhưng bọn hấn cũng là gặp qua thiên tướng. Tựa Thiên Bồng cái này áo liền quần, bất kể như thế nào vị giai sẽ không thấp.

Không chút nào để ý những này cái gọi là cấm vệ quân, Thiên Bồng dẫn theo kiếm từng bước một địa tại phiến đá trên đi lên, ánh mắt bắt đầu hướng phía bốn phía âm u góc tìm kiếm.

Vờn quanh trước bực của hấn vây lại cũng chỉ có thể đi theo hấn đi động.

"Ta nói đứng lại! Đứng lại cho ta! Ta nói người đứng lại đó cho ta, nghe không hiểu ư!" Cầm đầu yêu tướng quơ kiếm trong tay hô.

Có thể không luận hấn như thế nào hô, đều bị Thiên Bồng xem như không có gì.

"Trên!" Hấn hướng phía một bên yêu binh hô.

Này nguyên một đám yêu binh hấn hấn nhó nhó địa, không có một người nào, không có một cái nào dám lên trước.

"Lên cho ta a!" Hấn nhắc chân tựa hướng phía yêu binh đá tới.

Này yêu binh bị ép giơ cao lên trường thương quý kê trước hướng phía Thiên Bồng phóng đi.

Không đợi hắn tới gần, chỉ thấy Thiên Bồng hai ngón tay run lên, đầu đều không hồi, này yêu binh cũng đã cả thân hình sau áp chế nặng nề mà đụng ở sau người trên vách tường, đánh thẳng được cả mặt tường đất âm âm sụp đổ, bầy lỗ chảy máu mà chết.

Yêu binh yêu tướng cũng không khỏi được mở to hai mắt nhìn, há to miệng.

Sau một lát, bọn họ giải tán lập tức.

Lạnh lùng trên đường cái lại chỉ còn lại có Thiên Bồng một người bước chậm, bốn phía phòng ốc hơi đẩy ra trong khe hở có vô số yêu quái tãi lên lút đánh giá hắn, lại không ai dám thật sự đẩy ra cửa sổ nhô đầu ra.

"Đừng chạy, ta tìm được người." Thiên Bồng đột nhiên ở chân, khoe miệng hơi giơ lên: "Thực không có ý định đi ra không?"

Hắn lặng lẽ nâng lên một tay hướng phía một bên chỉ đi.

Chỉ nghe hắn than nhẹ một tiếng: "Phá!"

Một đạo linh lực lướt đi, điều chi chổ, xuyên thủng căng liên tiếp hơn mười tòa lâu các, hơn mười tầng vách tường âm âm sụp đổ, nhấc lên đầy trời bụi mù.

Một cái đường hầm lặng yên hình thành.

Trong tiếng nổ vang, cả ác long thành đô sôi trào, tiếng kêu thảm thiết, tiếng thét chói tai liên tục không ngừng.

Bụi mù tán đi, ở đằng kia tầng tầng lớp lớp đường hầm ở chỗ sâu trong, ác giao cô linh linh địa đứng, mở to hai mắt nhìn, lạnh run.

"Theo như người nói chớ né, người trốn không thoát đâu, còn là ngoan ngoãn theo ta trở về đi."

"Có thể hay không trốn, thử qua mới biết được!" Chỉ thấy ác giao đột nhiên cắn chặt răng, rất nhanh nắm tay, đỉnh đầu sừng nhọn nhanh chóng duỗi dài, thân hình của hắn bỗng nhiên bành trướng đem trên người quần áo kẻ hết nứt vỡ.

Ngẩng đầu lên, hắn thốt khổ địa há to miệng, trong miệng sắc nhọn hàm răng bỗng nhiên duỗi dài.

Sau một khắc, hắn cũng đã hóa thân dài mười trượng hắc giao hướng phía bầu trời gào thét mà đi.

Sau lưng hắn, Thiên Bồng một nhảy dựng lên, thân hình cũng là bỗng nhiên thành lớn, lại là tính cả trên người khải giáp cũng cùng nhau thành lớn.

Pháp thiên tượng địa!

Trong nháy mắt hắn cũng đã hóa thân trăm trượng cự nhân lẫm không tím ở hắc giao cái đuôi, giống như tím ở một con lươn vậy.

Dùng sức một kéo, hắc giao bị cả theo đám mây giạt xuống, nặng nề mà rơi đập ác long trong thành.

Kịch liệt chấn động trung, cả ác long thành kiến trúc sụp xuống vô số, kêu rên khắp nơi.

Cát bụi bên trong, hắc giao thân hình bởi vì đau đớn mà vụn vụn, giống một điều bị ném đến trên mặt đất lăn cá chạch, trện trện gào rú bay thẳng đến chân trời.

Một cái kim sắc thân ảnh chậm rãi đi đến hắc giao trước mắt, ngẩng đầu nhìn lên treo trên bầu trời Thiên Bồng.

Hai vị thiên tướng bốn mắt giao đúng, trong sát na, tựa hồ tóe lên hỏa hoa.

"Tăng trưởng?" Thiên Bồng nắm kiếm, lạnh lùng mà nhìn xem hắc, chậm rãi từ không trung đánh xuống.

"Thiên vương, thiên vương cứu ta! Thiên vương cứu ta!" Nhìn lên trước mắt kim giáp thanh mặt thiên tướng, ác giao gần như khóc hô địa rống lên.

"Cứu ngươi?" Tăng Trưởng thiên vương khinh miệt cười, thân hình cũng là bỗng nhiên thành lớn, hóa thành trăm trượng cự nhân, quanh mình phòng ốc đều bị chen chúc được toàn bộ sụp đổ đi.

Vô số yêu quái bốn phía chạy trốn, giống như con kiến hôi.

"Thiên vương. . . Thiên vương ngươi đây là muốn làm gì?" Ác giao hoảng sợ địa hô.

"Thủ hạ của ngươi giết ta một vạn thiên binh, còn hỏi ta muốn làm gì?" Tăng Trưởng thiên vương cao cao địa đã giơ tay lên trung kiếm, nhắm ngay ác giao cổ.

"Thiên vương! Thiên vương! Đó là một hiểu lầm, là hiểu lầm! Chúng ta có hiệp nghị!"

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì! Chịu chết đi, yêu vật!" Nói đi, Tăng Trưởng thiên vương mặt không biểu tình mà cầm trong tay bảo kiếm hướng phía ác giao vung đi.

Một đạo bạch quang hiện lên, âm thanh chói tai vang vọng bầu trời đêm.

Nguyên bản huyền tại không trung Thiên Bồng chẳng biết lúc nào cũng đã rơi xuống mặt đất, gắt gao chống chọi Tăng Trường thiên vương kiếm.

Tăng Trường thiên vương mũi kiếm, cự ly ác giao cổ chích có mấy xích, cũng đang Thiên Bồng bức bách hạ không thể không run rẩy rời xa ác giao cổ.

Giờ này khắc này, ác giao đã bị sợ cháng váng.

"Thiên Bồng, ngươi muốn làm gì? Dám can đảm che chở yêu quái, sẽ không sợ ngọc đế trách tội sao?" Tăng trưởng một bên cắn răng dùng sức, một bên quát to.

"Muốn giết, cũng đừng dùng phệ hồn kiếm giết. Có một số việc còn không có làm cho hiểu rõ, đây là nhân chứng!" Thiên Bồng ý vị thâm trường nhìn Tăng Trường thiên vương liếc.

Tăng Trường thiên vương ánh mắt lập loè.

"Ngươi đang ở đây nói bậy bạ gì đó?"

"Thiên tướng vô luận bởi vì loại lý do nào, cấu kết yêu vương, luận tội nên chém!"

"Giết ta huyền quy bộ một vạn thiên binh, ta hôm nay tự không phải giết hấn không thể!"

Nói đi, hấn bỗng nhiên cuốn động thủ trung phệ hồn kiếm, như trước hướng phía ác giao chém đi!

Một cái trở tay, Thiên Bồng lại là bả phệ hồn kiếm chống chọi: "Nếu không có trong lòng có quý, làm gì vội vã giết!"

"Người ngậm máu phun người! Thân là thiên tướng che chở yêu quái, đãi lâm triều, ta nhất định phải sâm người một quyền!"

"Hừ! Này liền nhìn xem ai sâm ai!"

Đúng vào lúc này, ác giao nương khe hở hướng ra ngoài bay đi, lại bị Thiên Bồng một bả dất trở về, kéo túm trung, đem mặt đất lều các lại quét ngã hai tòa nhà.

Tăng trưởng một cái giẫm chặn tại chỗ lướt qua Thiên Bồng hướng phía ác giao long chém đi, rồi lại là bị Thiên Bồng chống chọi.

Thừa dịp khoảng cách, ác giao giãy dựa lấy muốn từ tường thành sụp xuống xử thoát đi ác long thành, lại bị Thiên Bồng vừa nhắc chân dẫm ở cái đuôi.

Tăng trưởng muốn giết, Thiên Bồng phải cứu, ác giao muốn chạy, Thiên Bồng muốn bắt.

Trong lúc nhất thời người tới ta đi, hàn quang bắn ra bốn phía, giơ lên bụi đất che khuất bầu trời.

Hai người dưới chân, đại địa đều đang run rẩy, vô số phòng ốc sụp xuống, mà ngay cả cao ngất tường thành cũng thổi khô kéo hủ tan vỡ.

Trong thành yêu chúng, yêu binh, tử thương vô số, bốn phía chạy trốn, khóc hô kêu rên.

Tại đây hai cái trăm trọng cự nhân lớp một cái dài mười trọng hắc giao đấu sức trung, phồn vinh năm mươi năm ác long thành triệt để hủy.

...

Hai tàu chiến hạm chậm rãi lên không, mang theo hôn mê Dương Thiên, chiếu khán của nàng Nguyệt Triêu, tiểu hồ ly còn có người bệnh cùng với một chi chọn kỹ lựa khéo yêu quái tạo thành hộ vệ.

Có lẽ là xuất phát từ một chút tư tâm, hầu tử muốn đem lúc trước trong đội ngũ nhất bang tử người toàn bộ nhét đi lên. Đoàn Chủ tự nhiên không cần phải nói, hẳn được phụ trách phía trước điều tra mở đường. Lữ lục quái lưu bất lưu đều không kém, trực tiếp đương người bệnh xử lý. Đại giác từng có một lần điều khiển chiến hạm kinh nghiệm, tự nhiên được đi lên.

Về phần lão ngu, hẳn chết sống cũng không chịu trên, đành phải đưa hẳn tiếp tục lưu lại hầu tử bên người.

Nhìn qua hướng phía tây đi xa hai tàu chiến hạm, hầu tử thật dài thở dài.

"Nếu như là ta mà nói, sớm đi." Lão ngu ở một bên thở dài.

"Không phải ta ngươi cũng có thể đi a." Hầu tử mắt trắng không còn chút máu: "Cũng không phải chưa cho ngươi cơ hội."

"Ta là muốn đi, đáng tiếc ta không ai muốn ta cùng nàng cùng đi a." Nhìn qua hầu tử, lão ngu cười hì hì nói.

Nụ cười kia có điếm hèn mọn bỉ ổi.

Từ lần trước muốn giết Đoàn Chủ bị hầu tử bắt được sau, hẳn cũng đã thật lâu không có cười đến như vậy tự tại qua. Hoặc là nói, không có ở thanh lúc tỉnh cười như vậy tự tại qua.

Thân thủ vỗ vỗ lão ngu vai, hầu tử lôi kéo hẳn hướng một bên đi đến: "Ta cùng nàng, không thể nào. Về phần ngươi, sẽ có, luôn luôn một ngày như vậy sẽ có."

"Không thể nào?" Lời này lão ngu nghe không rõ, bắt quá hẳn đã thành thói quen nghe không rõ hầu tử mà nói: "Người nha, tốt xấu còn có chút nhân dạng, chỉ là nhiều hơn điều cái đuôi. Ta đây bức mặt mày cái nào nhân loại chịu a. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể dựa vào đoạt."

Nhìn xem cười ha ha lão ngu, hầu tử đột nhiên cũng cười theo: "Người nên nhớ kỹ, đến lúc đó muốn cướp, muốn đoạt cá công chúa, hơn nữa, còn phải là la sát quốc công chúa. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Vì cái gì? La sát quốc công chúa xinh đẹp không?"

"Hắn là xinh đẹp a."

"Hắn là xinh đẹp? Có người vị kia. . . Vị kia. . ."

"Dương Thiên."

"Đúng, có Dương Thiên xinh đẹp không?"

"Hắn là có a."

"Có thể thì thật sự không tệ. Chỉ là không biết nàng là công chúa. . . Bọn họ cung điện thủ vệ như thế nào? Có lẽ ta lại tu cá vài năm, nếu trên luyện thân cảnh người sẽ dạy ta người này cái gì có thể bay pháp thuật ta liền có thể đi thử xem nhìn. Đến lúc đó, người nên cùng ta cùng đi, nếu là có người cùng đi, ta liền an lòng."

"Đến lúc đó, chúng ta kéo tàu chiến hạm cùng đi, con rể gặp nhạc phụ, không thể mất mặt."

"Cái này hay!"

Nhìn xem lão ngư một ít phó chăm chú bộ dáng, hầu tử đột nhiên có loại nói không nên lời tư vị.

Nếu như hẳn thật sự là cái kia Ngư Ma Vương, này thật cũng không sai.

Chỉ là hiện tại đại ca đi theo thất đệ hỗn, có phải là có điểm phản rồi?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 130: Chờ Đợi

Rất nhanh, đợt thứ hai, những cái này ngưng thần cảnh yêu chúng cũng xuất phát.

Dựa theo lúc trước kinh nghiệm, gặp được thiên binh tiên công ngưng thần cảnh yêu chúng trên căn bản là không phải sử dụng đến, chính là bây giờ thu được thiên quân một ít vũ khí bọn họ cũng không dùng được.

Đã như vậy, còn không bằng làm cho bọn hắn sớm xuất phát.

Lúc này, bọn họ vị trí địa phương đã là tuần thiên tướng phòng ngự mang biên giới, nếu là dùng chiến hạm, hướng phía phía đông đi chỉ cần nửa ngày liền có thể xuyên việt. Nếu là đi bộ, tắc cần mười ngày quang cảnh.

Về phần an toàn vấn đề, đối mặt chiến hạm và lớn như vậy một lớp yêu quái, trừ phi tuần thiên tướng không có mắt, nếu không ai cũng sẽ không cứ như vậy đụng vào.

Duy nhất băn khoăn chỉ có chi kia chưa xuất hiện thiên quân, cũng may có Đoàn Chủ tại phía trước dò xét, cũng coi như có một tầng bảo đảm.

Về phần ác giao, hắn nên trực tiếp hướng về phía hầu tử tới a.

Đây cũng là hầu tử không cùng bọn họ sống chung một chỗ nguyên nhân.

Hiện tại nơi này còn lại tới hai ngàn so sánh cường yêu chúng đều đã kinh dùng bắt được trên chiến hạm vũ khí cùng bỏ mình thiên binh trên người rơi xuống trang bị vũ trang đến tận răng, chính là lại đến một chi hai ba ngàn người thiên quân bộ đội, bọn họ cũng chưa chắc hội lạc hạ phong.

Nếu như ác giao thực đến đây, hẳn phải đối mặt sức chiến đấu tương đương với hai ba ngàn thiên quân quân đoàn.

Lão bị người vây đánh, tổng nên đến phiên chính mình vây đánh người một bả.

Nghĩ tới đây, hầu tử không khỏi sách sách nở nụ cười.

Giao ma vương, chống lại chính mình lại thêm hai ngàn yêu chúng, cái này tính xuống thắng bại thật đúng là khó mà nói, huống hồ những thiên binh kia vũ khí trung rất nhiều là chuyên môn vi đối phó yêu lượng thân làm theo yêu cầu, dùng để đối phó hẳn vừa vặn phù hợp.

Thừa dịp cái này khoảng cách, hầu tử cũng làm cho yêu chúng môn tự hành quen thuộc vũ khí của mình, đồng thời cũng giải quyết hạ âm thực vấn đề.

Một đạo mệnh lệnh xuống, đạo đạo khói bếp phiêu khởi, những cái này yêu quái đều bùng theo đông lộ quân quân doanh thu được rượu vui tươi hơn hờ địa âm lên.

"Thực nhìn không ra được a, từng người đều rất lạc quan, bọn họ không biết đối thủ của chúng ta là ai chẳng?" Hầu tử nghiêng mặt đi hỏi.

Sư tử tinh ngựa đầu bẻ bẻ cổ, nhú mày nói: "Nên nói nói tất cả, giao ma vương, một cái khác chi thiên quân."

Nhìn xem cao hứng bừng bừng uống rượu, ăn đông tây yêu chúng môn, hầu tử bất đắc dĩ nở nụ cười: "Vậy bọn họ thật là đủ rồi lạc quan."

"Không lạc quan lại có thể thế nào? Sinh sinh tử tử thói quen rồi." Sư tử tinh nhân nhạt thở dài: "Vừa mới bắt đầu rất loạn, theo tôi hôm qua đến bây giờ, kinh nghiệm nhiều lắm, thì chết lặng. Sống trên thế giới này, bọn họ có một ngày không phải ăn bữa hôm lo bữa mai? Nói không chính xác sau một khắc mệnh lại không có, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt."

Nói đi, sư tử tinh nhìn xem hầu tử nở nụ cười: "Đến, chúng ta làm!"

Hầu tử cũng bung chén lớn cùng hấn đụng đụng, hai người uống một hơi cạn sạch.

Lau bả miệng, sư tử tinh cười khanh khách nói: "Thiên quân mùi rượu đạo chính là không giống với a, cũng không biết nơi đó sinh ra. Sống nhiều năm như vậy, ta còn không có uống qua rượu ngon như vậy."

"Đẳng ra nơi này, đến lúc đó có rượu ngon uống."

"Chỉ giáo cho?" Sư tử tinh vội vàng nghiêng đầu lại nhìn xem hầu tử.

Hầu tử cúi đầu xuống đem hai người chén đều mãn trên: "Ngươi đều luyện thần cảnh, tu cá biến hóa thuật, yếu lấy chút rượu còn khó hơn sao?"

"Đáng tiếc ta một mực không có lấy tới cái gì pháp thuật khẩu quyết a."

"Ta có, đến lúc đó dạy ngươi."

"Này thật rất cảm ơn tạ ngươi, ha ha ha ha. Tựu vì cái này, phải cạn nữa một chén!"

Đã từng, hấn cũng đã đáp ứng lão Bạch viên dạy hấn pháp trận thuật pháp, có thể kết quả là lại không có biện pháp thực hiện lời hứa.

Nghĩ vậy, hầu tử biểu lộ dần dần nhiều hơn một tí khổ sáp.

Cách đó không xa, hồ tinh cầm nướng tốt khối thịt hướng phía sư tử tinh cùng hầu tử đã đi tới: "Đến, ném thử."

Thân thủ tiếp nhận hồ tinh đưa tới khối thịt, sư tử hít hà, hé miệng nói: "Ta vậy đều ăn sống."

Nói đi, cắn một cái, nói: "Cũng không tệ lắm."

"Có ăn còn chọn? Hừ." Hồ tinh lắc đầu, đem ước lượng tại túi áo lí vài khóa trái cây rút đi ra đưa cho hầu tử: "Đông lộ quân vật tư lí không có nước quả, vùng này đỉnh núi cũng đều đốt không sai biệt lắm, ủy khuất hạ."

Tiếp nhận trái cây, hầu tử gặm một ngậm, cười nói: "Mùi vị không tệ. Không cần phiền toái như vậy, ta ngoại trừ thịt không ăn, cái gì đều ăn."

"A? Trong đó có một chút mì phở, ta đi giúp ngươi cầm."

"Được rồi được rồi, ngồi đi. Lão ngu đi giúp ta lấy." Hầu tử thân thủ vỗ vỗ một bên mặt đất.

Cũng không biết có phải hay không là thịt để ăn loại yêu quái đều hảo cái này khẩu, cái này hồ tinh so với sư tử tinh càng thêm rượu ngon. Ba con yêu quái ngồi cùng một chỗ một chén tiếp một chén địa duy trì, chỉ chốc lát hầu tử tự chịu không được.

Thiên quân rượu cũng không gât, nhưng không say cũng không có nghĩa là không chống đỡ.

Chớ nói tử lượng, chính là này thể trạng hầu tử cùng cái này lưỡng một trọng cao sẽ không được so với, ba năm chén hạ đồ, hầu tử tự lại uống không trôi, là lưu lại hai con đại yêu tiếp tục đấu rượu.

Chỉ chốc lát bốn phía tựa vầy đầy một đồng lớn thịt để ăn yêu quái nguyên một đám hét lớn phi thường náo nhiệt, hầu tử cũng dứt khoát thừa dịp khoảng cách đi bộ đến một bên ngòi yên trước.

Tinh tế cảm giác dưới trên người trên thương thế, tựa hồ trì hoãn một chút, chỉ là nếu như cử động nữa linh lực, chỉ sợ được dưới sự khống chế, thực lực được đánh 0,7, lấy không tốt, 0,5.

Bất quá, thực ép một trăm hai mươi phần trăm cũng không nhất định, đánh nhau nơi đó chú ý được nhiều như vậy a, trước còn sống nói sau.

Cho tới nay, hẳn không đều là như vậy sao?

Lão ngư xa xa mà dẫn dắt một ít mì phở đi tới, đưa cho hầu tử, thuận thế ngòi vào hầu tử bên người.

"Không đi cùng bọn họ đùa giỡn?" Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua những cái này làm thành một đoàn chính khiến cho phi thường cao hứng yêu quái môn.

"Uống bắt quá bọn hắn." Hầu tử nhàn nhạt cười cười, cầm lấy một khối bánh nướng áp chảo, xé thành mảnh nhỏ đưa vào trong miệng: "Đừng nói, thiên quân gì đó chính là hảo, cái này bánh còn mang hãm."

Lão ngư cũng thân thủ cầm một khối bắt đầu ăn: "Thứ này chúng ta hiếm có không kỳ quái, ngươi hiếm có. . ."

"Ta hiếm có làm sao vậy?"

"Nghe nói ngươi họ tôn, danh Ngô Không, sư phó là vị Đại tiên. Thật đúng là làm cho Đoàn Chủ đoán trúng. Làm sao ngươi chạy nơi này tới? Nếu ta, có một sư môn có thể ở lại ta cái đó đều không đi. Nhìn dáng vẻ của

ngươi cũng không giống khi trắng đồng dạng bị trục xuất sư môn, sư điệt tìm khắp đến nơi này."

Hầu tử nhàn nhạt cười cười, về Tà Nguyệt Tam Tinh Động chuyện tình, hẳn thực không muốn nói: "Người cùng Đoàn Chủ hòa hảo rồi?"

Nâng lên vấn đề này, lão ngu cuí đầu xuống, ánh mắt lúc này âm đạm rồi vài phần: "Không cùng hẳn trò chuyện qua, không rõ ràng lắm."

Lần kia sau, hẳn trở nên trầm mặc ít nói, cũng là hiện tại mới đỡ một chút. Chỉ là cùng nguyên vốn cũng có chút ít bất đồng, giống như. . . Thiếu điễm cuồng ngạo khí.

Thoạt nhìn lại chất phác không ít.

"Có cơ hội nên tìm hẳn hảo hảo tâm sự, đều là huynh đệ, giữ lại khúc mắc, như thế nào kê vai chiến đấu?"

Lão ngu không có đáp lời, chỉ là như trước cuí đầu.

Đây đúng là cá cắt bỏ không ngừng lý còn loạn vấn đề, chính là lão ngu muốn cùng hảo, cũng chưa chắc có thể thật sự hòa hảo như lúc ban đầu a.

Cười khan hai tiếng, hầu tử hỏi: "Rời đi nơi này, nghĩ kỹ đi nơi nào không có?"

"Không phải nói tứ tán sao? Làm như thế nào dạng còn thế nào dạng."

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử nói: "Ta có cá bát sư huynh, yêu mến thu đồ đệ đệ. Đến lúc đó, các ngươi hãy cùng trước Nguyệt Triêu đến chỗ của hẳn đi thôi. Tổng so với khắp nơi lang thang cường."

"Thật sự?" Lão ngu bỗng nhiên quay đầu chăm chăm vào hầu tử, trong mắt bày đặt quang: "Có loại chuyện tốt này làm sao ngươi không nói sớm?"

Hầu tử cười xấu hổ cười, không có đáp lại.

Nửa ngày, lão ngu mình cũng là gãi gãi đầu cười xấu hổ đứng lên. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Trước khác nay khác a.

Nhìn chăm chú cái này tinh không, lão ngu ánh mắt mơ hồ có chút mông lung, cũng không biết là khôn, còn là tính sao, hấn trường thở dài, nói: "Nếu là thật sự có thể báii cá chính nhi bát kinh tiên gia đương su phó, vậy thật tốt quá. Không nghĩ tới ta lão ngu đời này còn có thể có cái này phúc phận a. Ngươi sao? Ngươi cùng đi sao?"

"Ta liền không đi."

"Vì cái gì?"

"Ta cùng này sư huynh, có điểm không thoải mái chuyện cũ, miễn cho thấy xấu hổ."

"Cái gì không thoải mái chuyện cũ a? Có ta cùng Đoàn Chủy trong lúc đó như vậy không thoải mái?" Nói đi, lão ngu chính mình nở nụ cười.

Hầu tử cũng là cười theo.

Đúng vậy a, so với, này thật không xem là cá chuyện này.

Cúi đầu xuống, hấn từng ngậm địa nhếch rượ.

Dụi dụi con mắt, lão nhân ngẩng đầu lên nói: "Ngươi có cảm giác hay không, cái này phong giống như đại không ít a."

"Vừa nói như vậy ngược lại thật sự là. . ."

Đột nhiên, hầu tử mãnh kinh, dựng hành vân côn thoáng cái đứng lên.

Trên bầu trời, một khối cự đại đám mây đang tại chính tề mà hướng trước bọn họ nơi này di động!

"Toàn thể đề phòng ——!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy dưới tầng mây vừa mới tàu chiến hạm lao ra tầng mây. Ngay sau đó, thứ hai chiến thuyền, đệ tam chiến thuyền, đệ tứ sư. . .

Tròn vẹn mười lăm tàu chiến hạm!

Cờ xí trên, vải bạt trên, lộ vẻ bọt nước lợi kiếm đồ đằng.

"Thiên hà thủy quân!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 131: Tam Tiêm Lương Nhận Dao

Thế tới hung hung!

Những chiến hạm này không giống với huyền quy bộ những chiến hạm kia loại trầm trọng trì độn, cũng bất đồng tại thiên hà thủy quân phái hướng Côn Luân sơn này ba chiến thuyền.

Chúng nó thoát nhìn so với lúc trước đều nhỏ rất nhiều. Có vẻ thon dài, bốn phía buồm không nhiều lắm, lại càng lớn. Boong thuyền cũng nhìn không thấy trông khá mà không dùng được lâu các, có vẻ thập phần mượt mà.

Từ xa nhìn lại, giống như một đám cự nhạn.

Mà tốc độ của bọn nó, tặc so với lúc trước đã thấy bất luận cái gì một tàu chiến hạm đều muốn ít nhất nhanh hơn gấp đôi có thừa.

Nhìn thấy những này đột nhiên lao ra tầng mây chiến hạm, trên mặt đất yêu chúng lập tức một mảnh xôn xao, trong lúc bối rối tất cả yêu chúng đều vút xuống dưới cái ăn cầm lấy vũ khí nhanh chóng hội tụ.

Nhưng không đợi bọn họ chuẩn bị thỏa đáng, những chiến hạm kia cũng đã theo đỉnh đầu của bọn hấn xẹt qua, hơn mười miếng liệt diễm bắn ra bị trực tiếp vút đi ra.

"Chú ý —— bí mật!" Sư tử tinh kéo dài thanh âm gào rú.

Những kia liệt diễm bắn ra ở không trung giống như pháo hoa loại nổ bung, hóa thành một hồi đông đúc hỏa vũ roi.

Trên mặt đất yêu quái đều nắm lên bên cạnh gì đó chuẩn bị sẵn sàng.

"Huu ——" một tiếng, hỏa vũ roi đập mặt đất.

Nhưng mà, lần thứ hai tao ngộ liệt diễm bắn, yêu chúng môn đều biết cái này không có rễ chi hỏa không thể đụng vào, bọn họ nắm lên bên cạnh vật phẩm, vô luận là cái thuẫn cũng tốt quần áo cũng được dùng để ngăn cản liệt diễm bắn ra đánh xuống hỏa diễm, sau đó nhanh chóng đem bị đốt lên vật phẩm dứt bỏ.

Phóng nhãn nhìn lại, mặt đất giống như một cái biển lửa đem bầu trời ánh được hôn hồng, chích là chân chính nhiễm nóng giận diễm yêu quái lại cực nhỏ.

Hùng hực liệt hỏa trung, các đứng ở bãi đất trên quơ vũ khí trong tay la lên, yêu chúng môn bắt đầu tự động địa hội tụ.

Không trung, dựng ở hạm thủ thiên hành cúi đầu bao quát trên mặt đất yêu quái quân đoàn, sách sách địa nở nụ cười: "Huyền quy bộ cũng đã liên liệt diễm bắn ra đều đem ra hết, rõ ràng cũng không đánh bại bọn họ, ngược lại làm cho bọn họ học xong như thế nào lẩn tránh, thật sự là một đám phế vật. Bất quá, bọn họ sẽ không thực dùng vi đánh bại cá đầu bếp đường như huyền quy bộ, có thể cùng chúng ta thiên hà thủy quân khiêu chiến a?"

Giơ lên tay, hấn hô lớn nói: "Phóng ra!"

Hỏa hồng lệnh kỳ giương mở, đuôi chiến hạm mình trần ra trận tay trống giơ lên trong tay búa tạ.

Trống trận vang, kèn vang lên.

Kinh thiên tiếng trống trận nhanh chóng tràn ngập trong thiên địa mỗi khắp ngõ ngách, từng nhát giống như trực tiếp nện tại yêu chúng ngực, vô số thiên binh chen chúc ra che khuất bầu trời.

Những thiên binh này cùng huyền quy bộ thiên binh có cách biệt một trời, cũng bất đồng tại hầu tử tại thiên huyền sơn nhìn thấy thiên binh.

Bọn họ mặc giáp nhẹ, trên tay phải đều phủ lấy một cái thật dài nhẹ thuận, tay trái cầm cung. Này cung chừng người dài, hai bên đều là sắc bén mũi kiếm, thoát nhìn đã có thể bắn kích, lại có thể cận chiến. Thoạt nhìn cực chi dũng mãnh.

Rất nhanh, những thiên binh này tại trên bầu trời ngay ngắn trật tự địa nhóm mở trận đến, mỗi mười người một tổ, ngoại trừ sáu gã cung tiễn thủ bên ngoài, còn có đao phủ thủ, giáo tay. Mỗi mười tổ, lại có nhất danh thiên tướng trung tâm cầm trong tay các thức pháp khí.

Rồi sau đó phương móc nổi lại cùng phía trước bất đồng, bọn họ cơ hồ đều cầm trong tay các loại linh lực pháp khí.

Trận hình bao quanh vờn quanh, bảo vệ xung quanh chiến hạm.

Như thế trận thế bãi xuống mở, hầu tử tâm lập tức lộ bộ xuống.

Trên mặt đất yêu chúng cũng đều mở rộng tầm mắt, kiến thức tương đối uyên bác yêu quái càng là nguyên một đám sắc mặt tím lại.

"Có hai ngàn bộ dạng, Nhưng ta như thế nào cảm thấy so với lúc trước những kia không phải một cái cấp bậc? Ta tình nguyện đổi đồng lộ quân năm nghìn cũng không nguyện đổi cái này một ngàn." Đứng ở hầu tử bên cạnh sư tử tinh tức giận chửi thề một tiếng, cúi đầu nắm chặt vũ khí.

"Ai là địch nhân, khi nào thì đến phiên chúng ta tuyên? Đã đến đây, đánh chính là."

Trên bầu trời, đứng ở kỳ hạm hạm thủ thiên hành cầm trong tay cự phủ, hô to nói: "Thiên hà thủy quân đâm sau lưng bộ, phụng ta chủ Thiên Bồng Nguyên Soái chi mệnh, hạ phàm tiêu diệt yêu, giúp đỡ thiên đạo. Bọn người yêu vật còn không mau mau thúc thủ chịu trời ——!"

"Mau mau thúc thủ chịu trời! Mau mau thúc thủ chịu trời!" Tất cả thiên binh đều gõ trước cái thuẫn, cùng kêu lên hòa cùng.

Khi hấn ngập trời thanh thế trước mặt, trên mặt đất cỏ cây, trên bầu trời đám mây đều đang run rẩy.

Trên mặt đất một ít yêu chúng ẩn ẩn có chút khiếp đảm, hầu tử nhìn thấy rất nhiều yêu chúng lạng lẽ sau này dịch một bước.

Đây cũng không phải là dấu hiệu tốt.

"Giúp đỡ thiên đạo? Nói được thật là dễ nghe." Lão hồ tinh ở một bên sách sách nở nụ cười: "Thúc thủ chịu trời? Ý của bọn hấn là rướn cổ lên cho bọn hấn làm thịt, sau đó sớm một chút đầu thai nhé?"

"Đây là tại tráng thanh thế làm chúng ta. Nghe nhiều hơn, thói quen là tốt rồi." Lão ngu thuận miệng lầm bầm một câu, liếm liếm môi, nắm chặt đại đao.

Nên nói tràng diện nói cho hết lời, chỉ thấy thiên hành duỗi giò tay lên: "Giết!"

Lập tức, thiên binh chiến trận hướng phía yêu mọi người tại phương vị bắt đầu áp tiến, tiến như mưa xuống.

...

Cùng lúc đó, tại phía đông một chỗ rừng cây trên không, hai chiếc bắt cóc mà đến huyền quy bộ chiến hạm chính chậm rãi đi trước.

"Cũng không biết bên kia thế nào." Nguyệt Triều nghiêng đầu đi hướng phía phía tây nhìn quanh.

Ở phía sau hấn boong thuyền, hôn mê Dương Thiên nằm thẳng trước, khuôn mặt an tường.

Lúc này, trong khoang thuyền cơ hồ tất cả có thể dọn ra không gian đều bị dọn ra cho bị thương yêu chúng, chính là Dương Thiên cũng chỉ có thể đứng ở boong thuyền.

Có lẽ là vô cùng mệt nhọc quan hệ, phòng thủ tại boong thuyền yêu chúng môn nguyên một đám đông lệch ra tây ngã xuống đất, chỉ để lại giữ gốc nhân số tại cảnh giới.

"Nguyệt Triều ca ca, hầu tử ca có thể trốn tới sao?" Tiểu hồ ly ngẩng đầu ngưỡng mộ Nguyệt Triều hỏi, trong hốc mắt hai giọt lệ tại đảo quanh.

"Hội." Nguyệt Triều thân thủ vồ vồ của nàng cái đầu nhỏ: "Ngươi này hầu tử ca a, võ công cái thế, lấy không tốt, bây giờ là địch nhân ở trốn."

"Thật vậy chẳng?" Tiểu hồ ly lập tức nín khóc mỉm cười.

"Này khẳng định là sự thật, hấn là ta sư thúc, ta còn không biết rằng sao? Yên tâm đi, chích nếu không có chúng ta liên lụy, hấn so với ai khác đều cường!"

Đang lúc này, bò tới cột buồm đỉnh Lữ lục quả đột nhiên hét lên: "Phát. . . Phát hiện chiến hạm địch ——! Đề phòng! Đề phòng ——!"

Cái này một la lên, hai tàu chiến hạm trên nguyên bản mỗi một không chịu nổi yêu chúng môn lập tức tinh thần run lên, nguyên một đám thất kinh địa đứng lên.

Có bả khổng không ngừng yêu quái lại vào lúc này bởi vì quá căng thẳng một đao chém trúng bên cạnh chiến hữu, boong thuyền một mảnh hỗn loạn.

Phía trước tầng mây trung, hai chiếc giết thiên hà thủy quân cờ xí chiến hạm chạy ra khỏi tầng mây!

Lập tức, tiếng thét chói tai liên tục không ngừng.

Tất cả yêu chúng đều thất kinh địa cầm lên vũ khí, cầm cung địa càng là khẩn trương địa kéo cá mẫn huyệt, một mỗi thái hể quét là sạch.

"Đây là có chuyện gì? Đến gần như vậy mới phát hiện?" Nguyệt Triều đối với ngọc giản điên cuồng hét lên.

"Ta. . . Ta cũng không biết, bọn họ tiềm phục tại trong tầng mây tránh thoát chúng ta điều tra."

"Nhanh lên hồi viện binh!"

"Là."

Vịn thuyền xuôi theo, Nguyệt Triều cắn chặt răng.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ bị phục kích.

Những ngày này nước sông quân, cho là thật không phải Nam Thiên Môn bộ đội có thể so sánh a.

Quay đầu cũng đã không còn kịp rồi, liền là đến kịp cũng vô dụng, đôi phương chiến hạm tốc độ vượt xa cạnh mình hai chiếc. Dưới mắt, chỉ có thể là cứng đối cứng chết đập đầu.

Chỉ là nếu như mình cái này một chi đều bị phục kích, này chủ lực bộ đội đâu?

Nghĩ tới đây, Nguyệt Triều không khỏi trong nội tâm run lên.

Nghĩ đến, chính mình phương này nhất cử nhất động từ đầu tới đuôi thiên hà thủy quân đều là rõ như lòng bàn tay a.

Này đột kích hai chiếc thiên hà thủy quân chiến hạm liền chào hỏi đều không làm, cũng đã đâm động trống trận thổi lên kèn thả ra hơn hai trăm danh thiên binh, hướng phía đôi phương chiến hạm đè ép tới.

Làm tạm thời tổng chỉ huy Lữ lục quả cũng luống cuống tay chân dưới mặt đất nổi lên mệnh lệnh đón đánh.

Như là dựa theo số lượng tính, yêu bên này có thể nói chiếm đủ ưu thế, chính là trừ ra người bệnh, có thể lên sân khấu ít nhất cũng có bốn trăm danh loài chim bay yêu chúng không chỉ, tính cả Đoàn Chủ thám báo quân đoàn hội viện binh mà nói, càng là đạt tới sáu trăm nhiều.

Nhưng mà, chính là tại dạng này ưu thế phía dưới, hai quân vừa mới giao chiến, yêu cái này một phương liền hiện tượng thất bại đứng hiện.

Rốt cuộc là bị phục kích, không hề chuẩn bị yêu chúng chống lại nghỉ ngơi dưỡng sức thiên quân. . .

Cuống quít trung, yêu chúng môn chuyển ra linh lực tác, đáng tiếc chính là dọa lùi huyền quy bộ linh lực tác tại thiên hà thủy quân trước mặt không hề có tác dụng. Đương linh lực tác tới gần thời điểm, những thiên binh kia

tổng có thể phi thường chuẩn xác địa đùng cái thuận tiếp được, sau đó trở tay một gót, theo dấn lại xử trực tiếp đem linh lực tác mở ra.

Luận tu vi, những thiên binh này cũng không thể so với huyền quy bộ cao, nhưng luận kinh nghiệm chiến đấu, những này mỗi ngày bôn ba tại chinh phạt yêu quái tuyển đầu thiên binh, chỉ sợ phong phú không phải một đĩnh nửa đĩnh.

Rơi vào đường cùng, mấy vòng vũ tiễn đối bắn sau, chỉ phải đao thật gặp dao sắc.

Một con bồ câu tinh xông vào tuyển đầu cùng nhất danh thiên binh đây đưa cùng một chỗ, mắt thấy chiếm ưu thế, lại bị từ phía sau bay qua thiên binh vạch phá lưng.

Kịch liệt đau nhức gian quay đầu lại, lại bị theo bên cạnh xuyên toa mà qua hai gã thiên binh tất cả bỏ một đao.

Một con chim sẻ tinh cầm trường thương chạy nước rút, còn chưa tới địch nhân trước mặt, cũng đã bị một mũi tên bắn trúng, ngay sau đó tại ba cái thiên binh phối hợp hạ bị lãng không tách rời.

Tùng đợt huyết vũ nhô lên cao rơi. . .

Trên bầu trời chiến đấu so với chiến đấu ở mặt đất, xa viễn trình chiến đấu càng thêm khảo nghiệm phối hợp. Mà những này yêu chúng chỉ hiểu được tất cả đánh tất cả, tại hai trăm danh chặt chẽ phối hợp thiên binh trùng kích hạ, cả chiến tuyến bẻ gãy nghiền nát đất sụp xấu.

Bốn hạm giao thoa thời khắc, đối phương trên chiến hạm nổ pháo hướng phía đối phương chiến hạm một hồi cuồng oanh, trận trận hỏa hoa vẩy ra, cả tàu chiến hạm run rẩy không thôi. Một ít nổ pháo thậm chí trực tiếp chui vào trong khoang thuyền.

Trong khoang thuyền thương binh lúc này cũng tử thương vô số.

So sánh dưới, đôi phương những kia yêu chúng thậm chí còn không có biết rõ ràng nổ pháo như thế nào khởi động. . .

Nếu như lại như vậy đến hai lần, Nguyệt Triều không chút nào hoài nghi đôi phương bên này chiến hạm sẽ bị trực tiếp đánh chìm.

Dưới mắt, đã đến tuyệt cảnh.

"Cái này làm sao bây giờ?" Nguyệt Triều không yên địa rất nhanh nắm tay, kịch liệt địa thở hào hển, ngẩng đầu lên, hấn chứng kiến đôi phương chiến hạm hạm thủ trên hai gã thiên tướng chính mỉm cười địa theo dõi hấn.

Sâu hít một hơi thật sâu, Nguyệt Triều cúi đầu nhìn Lữ lục quả cùng tiểu hồ yêu liếc: "Nghe, đừng làm cho bọn hấn lên hạm."

"Hiểu rõ!" Lữ lục quả nắm chặt chủ thủ nặng nề mà gật đầu.

Một hồi cuồng phong đảo qua, Nguyệt Triều giơ lên ống tay áo theo gió mà đi, nhanh chóng gia nhập chiến đoàn.

Ở trong tay của hấn huyền hóa ra ba thanh thật nhỏ phi kiếm, theo cuốn động hai tay hướng phía bốn phía khuếch tán, châm cứu! Trong nháy mắt đã có năm tên thiên binh bị mất mạng.

Mà nhưng vào lúc này, này hai gã thiên tướng cũng động thủ. Hai người phân biệt cầm trong tay trường kiếm loan đao, hướng phía Nguyệt Triều thẳng lao đến.

Nhìn thấy một màn này, Nguyệt Triều trong nội tâm cả kinh.

Ngô Giả đạo sợ nhất cận thân, mà trước mắt cái này hai cái lại đều lựa chọn cận thân chiến đấu, chớ không phải là đều là Hành Giả đạo?

Bất đắc dĩ phía dưới, Nguyệt Triều chỉ phải triệu hồi phi kiếm, trong miệng nói lẩm bẩm, vờn quanh trước chiến hạm chạy trốn rồi đứng lên.

Yêu chúng cùng thiên binh chiến đấu đã đến gay cấn giai đoạn, vô luận Nguyệt Triều có nguyện ý hay không, chiến hỏa cũng đã lan tràn đến boong thuyền.

Chém giết trung, kể cả đại giác cùng Lữ lục quái tại trong hơn mười tên yêu quái vờn quanh thành một vòng tròn tử thủ tại Dương Thiên bên cạnh, mà từ trên bầu trời rơi xuống thiên binh, tắc cầm trong tay các loại vũ khí đưa bọn họ bao bọc vây quanh.

Vòng vây từng bước một địa thu nhỏ lại, yêu chúng nguyên một đám địa ngã xuống, mà rơi đến boong thuyền thiên binh lại càng ngày càng nhiều.

Mất thấy lập tức muốn toàn quân bị diệt, Nguyệt Triều lại chỉ có thể bất đắc dĩ địa thán.

Hai cái luyện thân cảnh Hành Giả đạo thiên tướng, nếu là hầu tử còn có thể ứng phó, có thể hấn. . . Hấn lúc này, căn bản là không cách nào phân thân.

Đây hết thấy tới quá nhanh, nhanh đến không kịp nhìn, căn bản là không được phép hấn nửa điểm châm chước.

Đây mới là thiên quân hấn là có chiến lược.

"Thiên hà thủy quân, thiên hạ đội mạnh, quả thật danh bất hư truyền a." Nguyệt Triều bất đắc dĩ địa bật cười.

Trong nháy mắt, này vòng vây cũng đã nhỏ đến lui không thể lui, sau này một bước chính là Dương Thiên. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Trong hỗn chiến, một cái thiên binh xuyên việt đâm người giơ trường đao, nhắm ngay Dương Thiên muốn chặt bỏ.

Theo hấn mũi đao giơ lên, Lữ lục quả trong lúc bối rối ôm lấy chân của hấn, đại giác giơ lên chiến phủ nghiêng người muốn ngăn lại, Nguyệt Triêu thả ra phi kiếm.

Chính là, ai đều không có ngày đó binh đao nhanh, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn này trường đao hướng phía Dương Thiên vạch tới.

Đang lúc tất cả mọi người dùng vì Dương Thiên hấn phải chết không thể nghi ngờ lúc, một đạo bạch quang giống như như thiểm điện từ không trung lóe lên dưới xuống, trong nháy mắt, ngày đó binh phảng phát bị làm định thân chú vậy, sau một khắc, một đạo vết máu theo mi tâm dọc theo cao thấp chậm rãi vỡ ra, xẹt qua mũi, xuyên thấu qua môi, lướt qua cảnh, chính là trên người khải giáp cũng cùng nhau bị mở ra.

Đương vết máu đến bụng lúc, hấn cả người coi như khói lửa đồng dạng nổ thành đầy đất thịt nát!

Tất cả mọi người bị chấn trụ.

Ở đằng kia thiên binh nguyên bản vị trí, một chi tam tiên lưỡng nhận đao vô thanh vô tức địa cắm ở tràn đầy huyết nhục boong thuyền, tay chuôi cuối cùng hơi run run. Nhiễm trên đó máu tươi chính chậm rãi bị thân đao hấp thu, một giọt bất lưu.

Đội đến trên thân đao đường vân hoàn toàn hiện ra, ở đây thiên binh đều bị ngược lại hít sâu một hơi.

Lập tức, nguyên bản thảm thiết chiến trường phảng phát bị theo ở giữa xé mở vậy, dùng tam tiên lưỡng nhận đao làm hạch tâm, thiên binh cùng yêu chúng tách ra vừa lui lại.

Ngẩng đầu lên, trên bầu trời chày vân nhấp nhô, giống như dòng xoáy vậy, tại dòng xoáy trung tâm, bọn họ chứng kiến một cái bạch y văn sĩ từ trên trời giáng xuống.

Thiên hà thủy quân chết tại đây chuỗi tam tiên lưỡng nhận đao dưới đao giả không dùng đếm hết, ở đây thiên binh thiên tướng, lại làm sao có thể không biết rõ người đến người phương nào?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 132: Không Nên Trông Nom

Nguyên bản rung trời tiếng chém giết phảng phát bị trực tiếp ách chặt đứt vậy.

Trên bầu trời chày vân nhấp nhô, trên mặt đất cành lá bay cuộn, bên tai chỉ còn lại có cuồng phong quét vãi bạt tiếng vang.

Tất cả thiên binh đều ngừng lại rồi hô hấp triệt thoái phía sau, mấy ngày liền đem cũng là như thế.

Về phần những cái này yêu chúng , càng là nguyên một đám lạnh run.

Phong vân biến sắc trong lúc đó, mắt thường có thể thấy được linh lực ở trên người của hắn hội tụ, phát ra ánh huỳnh quang chiếu sáng này trưng anh tuấn vô cùng lại lạnh lùng mặt.

Ba con mắt, tam tiên lưỡng nhận đao, trên trán anh khí hiển thị rõ, Hiền Thánh Nhị Lang Chân Quân danh hào, trong thiên hạ ai không biết ai không hiểu?

Chỉ thấy Dương Tiễn thuận gió rơi xuống đất, vũng vàng đứng lại, ánh mắt kia đậm như dừng lại nước, quân trận ở trong mắt hắn phảng phát giống như trống không vật.

Tất cả thiên binh đều nuốt khô nhỏ nước miếng.

Nghịch phát y tay áo, Dương Tiễn thân thủ rút lên cũng đã hút hết huyết nhục trơn bóng như lúc ban đầu tam tiên lưỡng nhận đao, hướng về vừa mới hạ xuống đến boong thuyền Nguyệt Triều điềm cá đầu, liền hướng phía Dương Thiên đi đến.

Động tác kia rất nhẹ, rất chậm, chậm đến giống như phàm nhân, chậm đến tất cả mọi người, tất cả yêu, đều có đầy đủ thời gian nhắm nháp cái này chính giữa sợ hãi.

Mọi ánh mắt đều ở trên người của hắn hội tụ, một đôi con mắt chớp, đại khí không dám ra.

Cung hạ thân, Dương Tiễn thân thủ giữ hạ Dương Thiên mạch môn, lúc này mới hé miệng cười đứng lên, chuôi đao khẽ dừng!

Lập tức, không cần tướng soái mệnh lệnh, nguyên bản hung hãn vô cùng thiên hà thủy quân giống như chó nhà có tang vậy, nguyên một đám kinh hoảng địa triệt thoái phía sau, bày nổi lên trận hình phòng ngự.

Tại Dương Tiễn trước mặt, chẳng lẽ lại bọn họ còn nghĩ tiến công?

"Dương. . . Dương Tiễn tại sao lại ở chỗ này?" Cầm đầu thiên tướng mở to hai mắt nhìn lạnh run nói.

Này hô hấp là chưa bao giờ có dồn dập.

Cầm trong tay cung nỏ thiên binh đều kéo đến mãn huyền nhắm ngay Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhưng chỉ là đón gió đứng, tùy ý như tuyết nguyệt quang rơi vãi rơi vào thân thượng, như trước mặt như phủ băng, mảy may bất động, hờ hững.

"Boong thuyền cái kia. . . Hình như là Dương Thiên. . ." Có binh lính cẩn thận địa nhắc nhở thiên tướng.

"Cái gì. . . Dương. . . Thiên?" Ngày đó đem tròng mắt đều nhanh đến rơi xuống, sâu hít một hơi thật sâu, cố lấy dũng khí hô: "Nhị Lang Thần! Nơi này không liên quan chuyện của ngươi! Như ngươi dám che chở yêu quái. . . Hấn. . . Ngày khác chúng ta nhất định trên tầu ngọc đế, trị. . . Trị ngươi cá thông đồng với địch chi tội!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy Nhị Lang Thần khoe miệng hơi giơ lên, chậm rãi xoay người lại, như trước không ngôn ngữ, chỉ là ba con mắt đồng thời trừng lớn hướng phía ngày đó lao đi.

Cái này trùng, ngày đó đem tâm đều nhanh nhảy ra ngoài, trong lúc nhất thời trải qua chiến hỏa vô số hấn, lại hoảng sợ hô lên thanh.

Khỏe mắt run rẩy, hấn bụm lấy ngực từng bước một lui về phía sau: "Rút lui. . . Lui lại!"

"Tướng quân, chúng ta cứ như vậy lui?"

"Không nghe thấy sao? Ta nói lui lại!"

Trận hình lập tức tản ra, tất cả thiên binh nhanh chóng hướng phía chiến hạm hợp thành đi, ngay sau đó, này hai chiếc thất kinh chiến hạm nhanh như chớp chạy mất dạng.

Nhìn qua trôn vào tầng mây hai hạm, Nguyệt Triều lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cung kính chấp tay nói: "Vãn bối Nguyệt Triều, gặp qua Hiên Thánh Nhị Lang Chân Quân."

Dương Tiễn cũng là cung kính địa đáp lễ: "Lễ nặng, xá muội đã bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn hạ trở thành ngài sư muội, Dương Tiễn

cũng chịu không nổi cái này hư cao bồi phận."

Cái này Dương Nhị Lang, còn là giống như thường ngày loại nho nhã.

Nhàn nhạt thờ dài, Nguyệt Triều nói: "Vãn bối có một yêu cầu quá đáng, mong rằng Hiền Thánh Nhị Lang Chân Quân xuất thủ tương trợ, ngày khác báo ân, hẳn là muôn lần chết không chối từ."

"Thỉnh giảng."

"Ta này tôn sư thúc bây giờ còn người đang ở hiểm cảnh, nếu là có thể được chân quân xuất thủ tương trợ, cần phải có thể giải khốn. . ."

Lời còn chưa dứt, Nguyệt Triều liền gặp Dương Tiễn chấp tay thi lễ: "Thiên đình cùng yêu chuyện tình, Dương Tiễn không nên trông nom, cũng không thể trông nom. Nếu là quản, sợ là chỗ hiểm không ít người. Dương Tiễn từ lúc một canh giờ trước liền đã đến, sự tình tiền căn hậu quả, đại khái sáng tỏ, sở dĩ chậm chạp không ra tay, đơn giản là như được Dương Tiễn tương trợ mà giải khốn, truyền đến ngọc đế trong tai, sợ là yếu dẫn xuất canh đại sự đầu. Kết quả là, cũng nói không rõ là giúp hẳn, còn là hại hẳn. Hôm nay dưới tình thế cấp bách ra tay, đã là đi quá giới hạn. Kính xin đạo huynh lượng giải."

Lời nói ở đây, Nguyệt Triều cũng không tiện nhiều lời.

"Xem ra, chỉ phải xem sư thúc vận mệnh của mình. Bất kể như thế nào, có Dương Tiễn tại, cái này một chi xem như an toàn a."

Hắn nghĩ.

...

Ở chánh diện trên chiến trường, được xưng tinh anh hai ngàn yêu chúng cũng là tao ngộ rồi trước nay chưa có khốn cảnh.

Tấn công bất ngờ mà đến thiên hà thủy quân tại vòng thứ nhất hỏa công không có hiệu quả sau nhanh chóng cải biến sách lược, mười lăm tàu chiến hạm bị chia làm mười lăm người tiêu đội vòn quanh trước yêu chúng qua lại di động, lợi dụng tốc độ và viễn trình xạ kích ưu thế không ngừng qua đi trước yêu chúng ý chí.

Yêu chúng môn chỉ có thể cầm huyền quy bộ trọng thuẫn trúc nâng thuẫn tường đến chống đỡ tên công kích, đáng tiếc chính là loại này thuẫn tường chỉ có thể chống đỡ tên, nhưng không cách nào chống đỡ uy lực càng lớn, trực tiếp đến từ chiến hạm nổ pháo.

Mỗi nhất kích nổ pháo oanh xuống, đều trực tiếp tại yêu chúng trong quân trận lưu lại một đạo huyết nhục mơ hồ ẩn ký, trong chuyện này ít nhất đều có năm tên đã ngoài yêu chúng chết.

Mỗi nhất kích sau, những này yêu chúng căn bản liền khóc hô thời gian đều không có nhất định phải đáp trên chiến hữu thi thể bỏ khuyết thuẫn trận vị trí, bởi vì một khi chậm, lên thiên binh sẽ lợi dụng tên đem lỗ hồng xé thành càng lớn, làm cho chết càng nhiều.

Mà bọn họ xuyên thấu qua thuẫn trận khe hở tên bắn ra mũi tên đôi mặt tính cơ động rất mạnh thiên quân, lại trừ đi có cho tới trên giám cầm thậm chí là thiên tướng ngưng tụ Cự Lưu Trận, hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Loài chim bay loại yêu chúng trừ bỏ phái hướng hộ tống chiến hạm rời đi và bảo vệ ngưng thần cảnh tiêu yêu một ít, đã sớm tổn thất hầu như không còn. Chính là cận tồn cũng không dám vào lúc đó lộ diện.

Về phần lúc trước dọa lùì huyền quy bộ linh lực tác, tại những ngày này nước sông quân trước mặt đồng dạng vô dụng.

Có thể nói như vậy, yêu chúng tan tác chỉ là vấn đề thời gian.

"Lần này thật sự xong đời." Sư tử tinh cười khỏ đứng ở hầu tử bên cạnh bên cạnh: "Bất quá, chúng ta cũng đã làm được trước nay chưa có hảo, trong chúng ta không có một người nào, không có một cái nào hóa thân cảnh yêu vương, lại ăn một lớp có hai cái hóa thân cảnh thiên tướng thiên quân, đánh lui một lớp có ba cái hóa thân cảnh thiên tướng thiên quân. Cho dù chết ở chỗ này, cũng không thiệt thòi. Ha ha ha ha."

Ngửa đầu đang nhìn bầu trời trung quay trở về động thiên quân, hầu tử sắc mặt khó thấy được cực hạn.

Những ngày này nước sông quân tinh nhuệ cũng không phải là Nam Thiên Môn thiên binh như vậy cả ngày uốn tại trong quân doanh, kinh nghiệm chiến đấu của bọn hấn phong phú đến khó có thể tưởng tượng tình trạng.

Chính là cùng yêu vương tác chiến, cũng đã không phải là lần một lần hai.

Có thể đây là hấn vốn có trong dự liệu địch nhân sao?

Xuyên thấu qua Dương Thiên, hầu tử lấy được lần này tiến công Nam Thiên Môn huyền quy bộ kỹ càng tư liệu, đối thiên hà thủy quân tư liệu lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nam Thiên Môn là thiên đình đại môn, này loại địa phương ai sẽ đi tiến công? Chính là tiến công, không có ngấp trời thực lực như thế nào đột phá Nam Thiên Môn ngoài pháp trận? Từ loại nào góc độ nói, Nam Thiên Môn quân coi giữ, so với phía sau lính hậu cần còn an nhàn.

Đánh từ lúc mới bắt đầu, hẳn liền biết rằng chi kia bộ đội kỹ thuật rời rạc, chính thức chiến dịch cơ hồ chưa bao giờ đánh qua, cũng biết đánh lên có thể lấy được kỳ hiệu.

Tục ngữ nói "Sững sờ sợ hoành, ngang sợ liều mạng." Chỉ cần bọn họ dám bính, huyền quy bộ cái này chi thiếu gia quân tuyệt đối không có có đảm lượng quyết chiến.

Có thể hẳn rốt cuộc là tính sai.

Thật giống như huyền quy bộ không nghĩ tới nhiều năm như vậy lặp lại bài tập hội lần này đưng trên tám thép đồng dạng, hầu tử đồng dạng không nghĩ tới hội lần này gặp được thiên đình bên trong tranh cãi, toát ra như vậy một chi thiên hà thủy quân. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Không may chính là cái này chi thiên hà thủy quân hiện tại tựa hồ cải biến làm rồi ước nguyện ban đầu, trực tiếp tham chiến.

Theo tao ngộ không mang theo tiêu chí thiên quân thám báo thi thể bắt đầu, hẳn liền ý thức được cái này chi bộ đội tồn tại, có thể đi đến một bước kia, hẳn ngoại trừ tiếp tục đi lên phía trước, còn có thể như thế nào?

"Rốt cuộc là thua a." Chớp che kín tư máu con mắt, lão ngu thật dài địa thán: "Nếu như chúng ta nơi này xong đời, ngoại trừ hai tàu chiến hạm trên, nên là không có thoát được qua a."

"Tránh được? Ha ha, hai tàu chiến hạm trên cũng khó, ác giao thuật pháp còn có cướp thiên mới cởi bỏ, chín ngày thời gian, chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng đủ rồi thiên quân đem bọn họ đuổi trở về mấy lần!" Lão hồ tinh mặt không biểu tình mà đáp.

Giờ này khắc này, một loại cực độ bi quan cảm xúc đã tạt trong đội ngũ tràn ngập ra đến, bất đồng chính là, tựa hồ bởi vì rượu cồn tác dụng, loại này bi quan cảm xúc cũng không có lệnh đội ngũ sĩ khí bị đả kích, ngược lại khiến cho những kia yêu quái thoát nhìn càng thêm điên cuồng.

Mãnh thú loại điên cuồng tiếng gào thét đầy đầy mỗi khắp ngõ ngách, thậm chí áp qua thiên quân tiếng trống trận.

Đáng tiếc chính là chấn động thiên địa tiếng gào thét theo huyết nhục vấy ra trong chiến trận vang lên, kết quả là cũng bất quá là vì trận chiến đấu này tăng thêm một ít bi kịch sắc thái thôi.

Hai ngàn yêu chúng, chiến đấu bắt đầu đến bây giờ thiên quân cơ hồ không bị thương vong, mà cạnh mình chết lại sớm đã vượt qua năm trăm.

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống, nắm chặt hành vân côn tay tại lạnh run.

"Có lẽ, còn có một tuyến hy vọng." Hầu tử mở to che kín tơ máu hai mắt nhìn lên trên bầu trời qua lại không ngừng thiên quân nói.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 133: Không Hề Phần Thắng

"Có lẽ, còn có một tuyến hy vọng." Hầu tử mở to che kín tơ máu hai mắt nhìn lên trên bầu trời qua lại không ngừng thiên quân nói.

Chính là hy vọng ở nơi nào?

Thiên hà thủy quân thực lực, vượt qua dự liệu của hắn rất nhiều. Đây là một chi chính thức thân kinh bách chiến quân đoàn, căn bản không phải hiện tại bên cạnh mình như vậy một chi chấp vá lung tung lên yêu quái bộ đội có thể đối phó.

Có thể ngoại trừ đánh thắng, hắn còn có khác lộ có thể đi sao?

Ánh mắt tại thiên binh trên người qua lại chớp động, theo thời gian trôi qua, hô hấp của hắn càng phát ra dồn dập.

Phi tốc xoay quanh trên chiến hạm, cuồng phong quét ngang mà qua, cao lớn khôi ngô thiên hành cầm trong tay chiến phủ lạnh lùng địa bao quát trước phía dưới yêu quân trận.

"Còn không ra sao?" Hắn lạnh lùng địa cười, trong thân sắc lộ vẻ điều ngược.

"Tướng quân tại chờ cái gì?"

"Đẳng mười vạn kim tinh chính mình chạy đến." Thiên hành nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào yêu quân trận xem, cúi đầu liếm lấy một

ngum phủ nhận, nói: "Xem ra còn chưa đủ a, đã như vậy, vậy lại thêm rót!"

"Dạ!"

Một cái hóa thân cảnh thiên tướng té ra quỹ vân phiên, vô số ác hồn gào thét xuyên việt cái thuẫn trúc nâng vây thành.

Nhiễm trên yêu chúng thân hình bỗng nhiên bành trướng, mất đi lý trí mà hướng trước đồng bạn của mình huy vũ binh khí.

Cả quân trận lập tức huyết quang văng khắp nơi.

Nguyên bản nhìn như củng cố thuẫn trận nhanh chóng sụp đổ một mảnh lại một mảnh, yêu chúng môn lâm vào mình cùng chiến đấu của mình bên trong, lần lượt yêu quái ngã xuống.

Khắp nơi kêu rên trung, sư tử tinh gào thét bôn tẩu, xuyên toa tại yêu quái trong lúc đó cố gắng ổn định cả trận hình.

Theo lỗ hồng trung bắn vào thiên binh tiến đâm vào tay của hắn trên vai, bị hắn điên cuồng hét lên một bả gãy đi, ngẩng đầu lên, bùm lầy huyết, như trước gầm thét chỉ huy.

Nhưng mà, những kia ác hồn như trước tại trong quân trận tán loạn, máu tươi đã ướt đầm dưới chân bùn đất.

Hầu tử ngơ ngác nhìn, rất nhanh vũ khí.

"Nhất định... Nhất định có biện pháp." Hắn thấp giọng thì thầm lẩm bẩm.

Khóe mắt không ngừng run rẩy.

Có thể hắn có thể có biện pháp nào? Một cái luyện thần cảnh yêu tu, có thể có biện pháp nào?

Bắt giặc phải bắt vua trước?

Mặc dù đối với thiên hà thủy quân không biết, nhưng lúc trước cùng Dương Thiên một ít tiếp xúc trung cũng biết, bọn họ cùng Nam Thiên Môn bắt đồng, chủ tướng vậy yêu mền phân công Hành Giả đạo tu giả.

Nên chính là đứng ở hạm thủ cầm trong tay cự phủ cái kia a.

Cự ly hạn chế, hầu tử không cách nào cảm giác đến đối phương cự thể thực lực, dò xét linh lực gia hỏa cũng đã tại vừa mới trong chiến đấu mất đi không thể nào trặc lên, nhưng bằng trực giác, hắn biết rõ đây không phải một cái hắn có thể đối phó đối thủ —— cho dù là toàn thịnh thời kỳ cũng vô pháp đối phó.

Có thể ngoại trừ cái này, dưới mắt còn có biện pháp nào sao?

Cao cao trên chiến hạm, thiên hành mặt lộ vẻ mỉm cười: "Xem các ngươi có thể chống bao lâu!"

Lại một lớp liệt diễm bắn ra hóa thành hỏa vũ rơi xuống, đại địa lại một lần nữa giống như biển lửa, trong hỗn loạn, vô số yêu chúng lây dính không có rể chi hỏa thét chói tai lấy đốt thành than cốc.

Càng nhiều ác hồn bị triệu hoán đi ra lẫn vào quân trận, yêu chúng môn sớm đã Vô Tâm tác chiến, ngược lại đề phòng trước quanh mình chiến hữu.

Đối với bọn họ mà nói, này có lẽ là canh địch nhân đáng sợ.

Một cái ác hồn phụ trên hồ tinh, cặp mắt của hắn trong nháy mắt biến thành màu đỏ, hướng phía bốn phía quơ trong tay loan đao.

Máu tươi biều rơi vãi, trong nháy mắt cũng đã hơn mười tên yêu quái ngã vào dưới đao của hắn.

"Làm sao bây giờ?" Có yêu quái hỏi sư tử tinh.

Cắn răng, sư tử tinh gắt gao chăm chăm vào nỗi giận hồ tinh.

Tự tại vừa rồi, bọn họ còn cùng một chỗ uống rượu, hắn còn giúp hắn nướng một miếng thịt.

Nháy mắt con người suy nghĩ hồi lâu, sư tử tinh cuối cùng chỉ có thể đáp: "Giết!"

Hơn mười tên yêu chúng cầm trong tay trường thương anh dũng về phía trước, xuyên thủng hồ tinh thân thể.

Rút ra trường thương, huyết lưu như rót.

Thân hình cao lớn lung lay sắp đổ thời khắc, ác hồn thoát đi kí chủ thân hình. Nhìn lên bầu trời, cặp mắt kia lại một lần hồi phục lúc trước đen kịt bộ dáng.

Tại lũ yêu hoảng sợ trong ánh mắt, cái này chỉ từ bắt đầu một mục chiến đấu hăng hái đến nay hồ yêu âm âm ngã xuống đất.

Hấp hối thời khắc, hắn hướng phía hầu tử phương hướng vươn tay, há to miệng tựa hồ muốn nói cái gì, lại bị phun vãi ra máu tươi nhanh chóng bao phủ, không một tiếng động.

Cặp mắt kia lí, là sâu không thấy đáy hắc.

Nguyên một đám bóng đen lên đỉnh đầu xoay quanh, gào rú, ác hồn môn lại đang tìm kiếm mới con môi.

"Không cần phải —— không cần phải —— "

Có yêu quái nổi giận đạ chạy ra khỏi quân trận đem vũ khí của mình quăng hướng thiên quân, sau một lát, hấn người bị trúng mấy mũi tên mà chết.

"Hấn nói 'Không cần phải' ?" Có yêu quái hỏi.

"Không cần phải tượng hồ tinh chết như vậy." Một bên yêu quái ngờ ngác đạ trả lời.

"Su tử, triệt tiêu thuẫn trận a, để cho chúng ta bị chết tượng dạng điem."

Su tử tinh đứng ngẩn ngờ, bụm lấy còn đang đổ máu tay trái, cúi đầu, nói không nên lời một câu.

Hoặc là bị tiễn bắn chết, hoặc là bị hỏa thiêu chết, hoặc là... Bị người một nhà giết chết...

Đi đến một bước này, thật sự không đường có thể đi rồi sao?

Hầu tử mở to hai mắt nhìn trơ mắt nhìn đây hết thấy, vẫn không nhúc nhích.

"Người đi đi. Nơi này có thể chạy đi chỉ có người, dùng tốc độ của người, bọn họ nhất định đuổi không kịp." Lão ngu đi đến trước người của hấn thấp giọng nói ra.

"Ta đi, vậy các người?"

"Chúng ta sẽ chết ở chỗ này." Nhìn qua mạn thiên phi vũ thiên binh cùng hỏa tinh, lão ngu con mắt bị ánh đượ đỏ bừng: "Vốn có, chẳng phải nên là thế này phải không?"

Hết thầy cố gắng, cuối cùng hóa thành bọt nước. Đây là yêu quái nhất định kết cục.

Hắn hừ hừ địa nở nụ cười.

"Thực mẹ nó buồn cười, muốn ta tượng chó nhà có tang đồng dạng chạy trốn sao?" Hầu tử đột nhiên nhếch môi nở nụ cười: "Có thể mang bọn ngươi đi đến nơi đây, ta liền có thể mang bọn ngươi tiếp tục đi tới đích!"

Cẩn rằng một cái, hầu tử khổng chế Cân Đầu Vân thoát ly quân trận, hóa thành một đạo kim quang hướng phía thi triển quý vân phiên thiên tướng gào thét mà đi.

Thấy như vậy một màn, ngày đó đêm lúc này lấp bắp kinh hãi.

Hai gã thiên binh cuồng quát bên trong ngăn cản đến thiên tướng trước người, không đợi bọn họ chuẩn bị thỏa đáng đã cùng hầu tử giao thoa mà qua.

Lại đơn giản bất quá hai côn, một côn phong hầu, một côn kích eo, lại nhanh đến bọn họ nhìn cũng chưa từng nhìn tinh tường, trong khoảng khắc liền bị mất tánh mạng.

Mà kim quang kia còn đang hướng phía thiên tướng phóng đi.

Tất cả thiên binh đều hít vào một hơi.

Ngày đó đêm vội vàng thu công, lại bởi vì cản trở mà máu tươi ba thước, khi hắn lại ngẩng đầu, liền gặp một côn hướng phía chính mình hai mắt hô.

Không có bất kỳ lo lắng, một tiếng nổ vang, vị này thiên tướng liền băng cột đầu nón trụ bạo thành huyết vụ, thi thể giống như điều bị đứt dây, bay xuống.

Ngấn ngủi một sát, toàn bộ thế giới tựa hồ thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Hầu tử thở hồn hển, lơ lửng ở không trung, vẫn nhìn quanh mình chiến hạm, thiên binh.

Tất cả thiên binh đều nhìn chăm chú hẳn, tất cả cung nỏ tên đều nhắm ngay hẳn.

Mặt đất yêu quái ngẩng đầu nhìn lên, ngỡ ngác nhìn.

"Chính là hẳn sao?" Thiên hành hỏi.

"Chính là hẳn."

"Hừ." Thiên hành sâu hít một hơi thật sâu, giơ tay lên quát to: "Tất cả mọi người đừng nhúng tay, để cho ta tới hội hội cái này 'Mười vạn kim tinh' ! Nếu là nắm bắt, bốn tướng quân tình mọi người uống rượu! Ha ha ha ha!"

Nói đi, tay hẳn cầm chiến phủ bay lên trời.

"Tướng quân uy vũ ——! Tướng quân uy vũ ——!" Tất cả thiên quân đều sôi trào.

Hầu tử ngẩng đầu lên, lạnh lùng mà nhìn xem hẳn: "Nói như vậy, chính đánh bại ngươi, chúng ta tựu thắng?"

"Có thể nói như vậy, tựu nhìn ngươi có bản lĩnh này hay không!" Thiên hành mỉm cười: "Bất quá... Ngươi chỉ là luyện thần cảnh giới yêu tu, ta lại là hóa thần cảnh kim tiên, dù thế nào tư chất nghịch thiên, chẳng lẽ lại thật đúng là cho là mình sẽ thắng không thành?"

"Có thể hay không, thử qua mới biết được!"

Lại không có do dự, hầu tử cắn răng một cái, hóa thành một đạo kim quang hướng phía thiên hành phóng đi. Mà thiên hành cũng hóa thành một đạo bạch quang trước mặt đánh úp.

Quang ảnh giao thoa, hai người thân ảnh bị chăm chú áp đến cùng một chỗ, kinh thiên tiếng vang hoành tảo đại địa, lôi ra thật dài một chuỗi hỏa hoa.

Ở trong tích tắc này, hầu tử cảm giác toàn thân tất cả miệng vết thương đều ở trong sát na bị chấn khai, ngũ tạng lục phủ đều muốn bị chấn nát. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Một loại hít thở không thông cảm giác áp bách, hãn sử xuất khí lực toàn thân, nhưng như cũ không cách nào đi tới mây may.

Ngấn ngủi đụng kích, xê dịch mà qua, xoay người một cái, hầu tử nhịn xuống đau xót lại là đoạt công. Nhưng như cũ thiên hành gắt gao khóa lại.

Đền đáp lại mùi hiệp, trên mặt đất yêu chúng, trên bầu trời thiên binh đều mở to hai mắt nhìn, có thể bọn họ chỉ thấy hai thân ảnh đan vào cùng một chỗ, áp bách khí xoáy tụ không ngừng nổ tung, nhưng lại ngay cả động tác đều không thể thấy rõ.

Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp.

Lại là một cái đụng nhau, hai người cùng bị bắn ra. Thiên hành lẳng không vững vàng lơ lửng, hầu tử lại thiếu chút nữa cả rơi rụng mặt đất.

Bị xé rách mở trong vết thương máu tươi từng giọt địa chảy ra, theo lông tơ nhỏ, hãn cong vẹo địa nắm gậy gộc, buồn bực thanh âm ho khan, một vầng đỏ tươi rơi vào lòng bàn tay, ngẩng đầu lên, hãn dùng một đôi đờ bưng con mắt gắt gao chăm chăm vào thiên hành.

"Người cũng đã thua. Bất quá thực lực hẳn là tán thành, lão tử tay đều đã tê rần, như là hôm nay tới không phải ta mà là cái khác đồng liêu, nói không chính xác thật làm cho người thắng." Cúi đầu xuống, hẳn tự tay vuốt vuốt cổ tay: "Trên báo sư môn a, nếu là người quen, cố gắng có thể tha người một mạng."

"Không cần!" Hầu tử hừ lạnh một tiếng, cúi đầu xuống, vung hành vân côn, lại là xông tới.

...

Địa phủ, sinh tử điện.

Thái Thượng Lão Quân huyền ở không trung chậm rãi mở to hai mắt, chăm chăm lên trước mắt trang sách duỗi tay nắm chặt: "Không uổng công lão phu tốn hao thời gian dài như vậy, cuối cùng chân tướng rõ ràng! Thì ra là thế, quả nhiên là không nghĩ tới a! Kế trùng kế! Độc ác đến cực điểm!"

Trên đất Diêm La đều bị cả kinh vùi đầu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 134: Trôi Qua Giả

Lại là nặng nề mà va chạm, song phương đều trong nháy mắt bắn ra ra cực hạn lực lượng.

Khủng bố lực đánh vào truyền đến, hầu tử chợt cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều nặng nề một áp chế. Yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun vãi ra, thẳng ở tại thiên hành gò má.

Mão đủ khí kinh, thiên hành một búa quét ngang, trực tiếp đem hầu tử giống như một vì sao rơi loại đánh bay, nặng nề vỗ vào trên vách núi đá, nổ bung đầy trời cát đá.

Thiên binh môn đều hoan hô đứng lên.

Yêu quái môn đều mở to hai mắt nhìn.

Thân hình nương theo lấy bùn cát chảy xuống đáy vực, đợi đến bụi bặm tán đi, này phảng phát tùy thời đều ngã quy thân hình mới dựng hành vân côn công vẹo địa, run rẩy đứng lên.

Yêu quái môn đều ngơ ngác nhìn một màn này.

Nguyên bản đã dính đầy máu tươi thân thể lại bị bao trùm một tầng bụi, cung trước thân thể phảng phát thoáng cái già rồi hơn mười tuổi. Nhưng như cũ căn răng đứng lên.

"Hắn cho là thật nghĩ cứu chúng ta cứu được đây sao? Dù là đánh bạc táng mạng. . ." Sư tử tinh thì thào tự nói, hắn chưa bao giờ thấy qua hầu tử như vậy yêu quái.

Chính là lão ngư gặp qua.

"Khí trắng. . ." Lão ngư tựa hồ thoáng cái hiểu rõ rồi cái gì, hắn trừng lớn trong ánh mắt thoáng cái khắp nổi lên nước mắt.

Hơi dùng sức, một ngụm máu tươi phun vải ra, hầu tử không thể không hai tay nắm chặt hành vân côn mới cường chống không ngã, ngẩng đầu lên, hắn hướng phía bầu trời nhìn lại.

Hai cái thiên hành?

Ý thức đang tại trôi qua, hắn run rẩy, hai mắt mê ly, bỗng nhiên hát đầu, lại trợn mắt, hết thấy trước mắt cũng đã mơ hồ không rõ.

Rốt cuộc sử không được một tia linh lực, rốt cuộc đề không nổi một tia khí kinh, giờ này khắc này, hắn toàn thân run rẩy, liền hô hấp đều phẳng phát đem hết toàn lực vậy.

Duy trì liên tục không ngừng ho khan trung, từng giọt máu tươi tràn ra phần môi, rơi mặt đất.

Hắn bên tai nổ vang, toàn bộ thế giới đều an tĩnh, đỉnh đầu bầu trời đang xoay tròn, dưới chân đại địa đang xoay tròn, thế gian hết thấy đều phẳng phát tại thời khắc này trở nên khó bề phân biệt.

Đầy mặt bụi đất, vô thần hai mắt, hắn còn muốn tái chiến, cũng đã vô lực tái chiến.

Thân thể cực hạn đã đạt tới.

Còn thừa lại ý chí vẹn vẹn đủ rồi duy trì hấn đứng thẳng, ngửa đầu, duy trì cuối cùng tôn nghiêm.

Tắm rửa tại sáng bóng trung hai mắt chuyển hướng yêu bày phương hướng, có thể hấn như trước cái gì cũng thấy không rõ.

"Ta. . . Yếu dẫn bọn hấn. . . Đi. . ." Hấn dùng cực kỳ thanh âm yếu ớt nói.

Này thanh âm yếu ớt được liền tiếng gió đều đủ để che dấu, hấn muốn nói cho mình nghe, có thể liền chính hấn đều nghe không được.

Run rẩy cúi đầu xuống, hấn theo bên hông lấy ra này phiến cỏ sắc vũ mao, nhưng lại ngay cả nắm đều nắm không ổn, rơi xuống trên mặt đất.

Nước mắt ngăn không được địa rơi xuống, làm ướt dưới chân bùn cát.

Hấn không dám khom người đi nhặt, bởi vì hấn biết rõ, chỉ cần khom người, hấn liền rớt cuộc đứng không đứng dậy.

"Vì cái gì. . ."

Tại sao phải đi đến một bước này? Liền hấn cũng nói không rõ ràng vì cái gì. . .

Tại sao phải cậy mạnh. . .

Ngộ Giả đạo xu lợi tránh hại hấn rõ ràng đều hiểu, vì sao còn nếu như vậy cậy mạnh.

Lăng Vân tử nói phật không có tâm, không có tâm, liền sẽ không chết. Có thể hấn cuối cùng là cố tình. . . Kết quả là, cho dù biết rõ kết quả, nhưng vẫn là ngoan không hạ tâm thoát đi. Cứu không được tiêu yêu, lại lạc được ngay cả mình đều muốn phân thân toái cốt kết cục.

Vì cái gì?

Vì chúng mình mình là vì cứu tiểu yêu mới hung ác quyết tâm giết khi trắng sao? Vì chúng mình mình không phải là vì tư lợi rất sợ chết sao?

Có thể hẳn cuối cùng chỉ là chứng minh rồi của mình ngu xuẩn.

Một cái luyện thần cảnh yêu tu, dù là hẳn có được giống như Dương Tiễn vậy tư chất, tại thiên đình chiến xa trước mặt, đều là giống như con kiến hôi.

Kết quả là, chỉ là đem chính mình cùng nhau cuốn vào yêu quái vô biên vô hạn bi kịch bên trong, cùng nhau xoắn được nát bấy.

Hắn nghĩ khóc rống, có thể hẳn nhưng lại ngay cả khóc khí lực cũng không có.

Một cỗ khí huyết phun lên ngực, sau một khắc, hẳn ngẩng đầu lên, phun vải ra.

Đây trời huyết vũ phiêu linh, này phảng phát vĩnh viễn sẽ không ngã xuống thân ảnh cứ như vậy vô thanh vô tức địa cùng hành vân cơn cùng nhau rơi xuống đất.

Tất cả yêu chúng đều ngây người.

Thiên binh tiếng hoan hô càng thêm mãnh liệt.

Một hồi gió nhẹ đảo qua, gờ lên thiên hành áo khoác, hẳn mặt không biểu tình.

Cái này chích hầu yêu cũng không phải hẳn gặp được qua mạnh nhất, lại không thể nghi ngờ là chiến ý cuối cùng nồng hậu, đã nói là chí tử phương hư cũng không đủ.

Cúi đầu xuống, hấn chứng kiến chính mình nắm phủ tay hổ khẩu cũng đã đánh rách tả tơi, máu tươi theo tay chuôi chảy tới phủ tiêm, nhỏ.

Yêu bày trung lạng lẽ truyền lại nổi lên linh lực tác phóng ra khí.

"Bảo vệ hấn ——!" Su tử tinh điên cuồng địa la lên, dẫn đầu chạy ra khỏi thuẫn trận.

"Giết ——! Hầu ca không thể chết được ——!"

Dần dần, cái thứ hai, cái thứ ba, đệ tứ, cả quân trận đều bỏ qua bảo vệ tánh mạng trọng thuẫn, hướng phía hầu tử phương hướng chạy như điên.

Hoãn quá thần lai thiên binh kéo đầy cung huyệt, trên bầu trời lại là hạ nổi lên vũ tiễn, vô số yêu tinh ngược lại trong vũng máu, nhưng vẫn là tre già măng mọc, giống như côn trùng lao vào lửa.

Nhìn qua triệt để điên cuồng yêu chúng này lần lượt từng cái một vụn vụn mặt, thiên hành thì thảo tự nói: "Chiến ý hội lây bệnh, loại này yêu quái, quả nhiên là nguy hiểm nhất. . ."

Hạ xuống mặt đất, hấn từng bước một hướng phía hầu tử đi đến.

Đến trước mặt, hấn chứng kiến hầu tử này trương bởi vì đau đớn mà vụn vụn mặt tách ra như có như không cười.

"Ta. . . Đáng giá. . . Đúng không?"

"Đúng." Thiên hành mặt không biểu tình mà giọng lên chiến phủ: "Hiện tại, ngươi có thể đi chết rồi."

Rất nhanh chiến phủ đang muốn rơi xuống, một đạo linh lực tác dính chặt vai trái của hấn.

Ngay sau đó, là đạo thứ hai, đạo thứ ba, vô số linh lực tác hướng phía thiên hành bay vụt mà đến, đưa hấn gắt gao quần quanh.

Là ở vũ tiễn trung chạy như điên yêu chúng bắn ra linh lực tác.

Quay đầu lại, thiên hành chứng kiến hầu tử trên mặt vui vẻ.

"Ha ha. . . Khái khái. . . Ta đáng giá, ta đáng giá. Ha ha. . . Ha ha ha ha. . ."
Ngưỡng đang nhìn bầu trời trung tại chấy vùn trong lúc đó ghé qua nguyệt, trong mắt của hấn bày đặt quang, điên cuồng cười trung máu tươi không ngừng tràn ra.

Một tiếng hét to, thiên hành bỗng nhiên xé rách linh lực tác, lại phát hiện hấn chẳng những không có khẽ động, ngược lại bị linh lực tác cường lôi kéo lui về sau. Tại linh lực tác một chỗ khác, là mấy trăm yêu tinh mạo hiểm vũ tiễn tại lôi kéo trước.

Hướng phía nơi này bay nhanh mà đến yêu quái sớm đã ngã xuống một mảng lớn, lại cuối cùng là đẩy mạnh đến trước mặt.

Chạy trước tiên sư tử tinh thân trúng sáu tiễn nhưng như cũ cản rặng chạy như điên, đang cùng thiên hành sai thân mà qua thời khắc, bị thiên hành trọng phủ một cái sau vung trực tiếp chém thành hai đoạn. Mới ngã xuống đất, hướng phía hầu tử duỗi ra tay phải cuối cùng vô lực địa rũ xuống.

Nương cái này khoảng cách, lão ngư theo bên kia một cái bước xa nhảy đến hầu tử trước người đưa hấn một bả ôm lấy, mất mạng địa chạy như điên.

Sau lưng bọn họ, vô số yêu quái nổi cơn điên loại hướng phía thiên hành phác qua, chỉ vì tranh đoạt một lát chên lệch.

"Mang theo ta, người chạy không thoát." Hầu tử nói.

"Mẹ nó, người tốt toàn bộ cho người làm, thì không thể để cho ta lão ngu cũng đương một hồi người tốt sao?"

"Ha ha, người thật khờ. . ."

"Câm miệng! ** cũng không thấy được thông minh!"

Trên bầu trời mười mấy tên thiên binh theo đi lên, trên mặt đất, tắc có hơn mười chích cường lực yêu quái đuổi đến đi lên, bọn họ dùng thân thể đi ngăn cản tên.

Chạy trốn kịch liệt chấn động trung, hầu tử chỉ cảm thấy phong o o địa theo bên tai thổi qua, đỉnh đầu nguyệt quang xuyên thấu qua dần dần rậm rạp lá cây ẩn xuống quang ảnh ở trên mặt hấn lưu động.

Sau lưng tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngừng, tên từ đỉnh đầu gào thét mà qua.

Trên mặt đất yêu quái cũng đã cơ hồ bị tàn sát không còn.

Thật vất vả tránh thoát linh lực tác, thiên hành một nhảy dựng lên đang muốn truy kích, lại đột nhiên định trụ, từ phía sau lấy ra một khối ngọc giản thiếp tại bên môi.

"Nguyên soái. . ."

. . .

Dù là song phương đều có chỗ khắc chế, giờ này khắc này, này ác long thành như trước bị san thành bình địa.

Đầy đất phé tích tàn nham phía trên, Thiên Bồng cùng tăng trưởng bốn mắt giao đối địa đứng, ác giao lại sớm đã không biết tung tích.

Tăng trưởng thờ hồng học địa dẫn theo phệ hồn kiếm, trên mặt là không thể che hết vui vẻ: "Xem, đều là người, nếu như không phải người, ta sớm giết hẳn. Việc này, ta nhất định phải tấu ngọc đế!"

Thiên Bồng sắc mặt lãnh được đáng sợ, thân thủ móc ra một mảnh ngọc giản áp vào bên môi, nói khẽ: "Thiên hành, đừng để ý tới những kia yêu quái. Nghe, lập tức không tiếc bất cứ giá nào đoạn ngừng huyền quy bộ tàn binh bại tướng, cho ta bả chủ tướng nắm bắt! Muốn sống!"

"Người dám!" Tăng trưởng mở to hai mắt nhìn, nguyên bản là thanh sắc mặt ẩn ẩn phát tím, hoảng sợ.

"Về phần người sao." Thiên Bồng trực tiếp đem ngọc giản ở trong tay về cá nát bậy, rơi mặt đất, lạnh lùng nói: "Ta bắt không đến giao ma vương, bắt người trở về cũng giống như vậy!"

...

Nhìn qua cận tồn mấy cái yêu quái đi xa thân ảnh, thiên hành không cam lòng xoay người: "Nghe, ta cho người một đạo nhân mã, phải giết chết này chích hầu yêu, nếu không hậu họa vô cùng!"

"Dạ!"

...

Mười lăm tàu chiến hạm khẩn cấp lên không, lưu lại hai trăm danh thiên quân binh lính tại hai gã thiên tướng dưới sự dẫn dắt hướng phía lão ngư trốn chạy phương hướng bay đi.

Rừng cây chỗ tối tăm, lão ngưu trên lưng trúng bốn tiễn, nhưng như cũ chăm chú địa ôm hầu tử chạy như điên.

Tại bên cạnh của hắn, là hai ngàn yêu chúng bây giờ cận tồn không đến mười chích.

Nương theo lấy trận trận kinh cung, đồng bạn chính nguyên một đám ngã xuống, trong nháy mắt chỉ còn lão ngưu một cái. Nhưng vẫn là tiếp tục mất mạng địa xuyên toa, chạy như điên.

"Hắn ở bên kia! Nhanh!"

"Huru ——!"

Một tiếng kêu đau đớn, vài giọt máu tươi tung tóe đến hầu tử trên mặt, lại là một mũi tên.

Đỉnh đầu lá xanh trên, bên cạnh bên cạnh cự mộc sau, đều là thiên binh.

"Buông ta xuống, ngươi có thể. . ."

"Câm miệng ——! Câm miệng! ** câm miệng cho ta! Ngươi biết ngươi cái này mệnh chỉ dùng để nhiều ít mệnh đổi về tới sao?" Lão ngưu khóc hô lên.

Nước mắt từng giọt đánh vào hầu tử trên gương mặt.

"Ta tuyệt không! Tuyệt không! Tuyệt không làm cho bọn hắn thương ngươi!"

Này đầu hắc ngưu tinh cũng đã nhìn không được bất luận cái gì hy vọng sống sót, lại còn như trước cắn răng, ngoan cường ôm hầu tử chạy.

Trong hoảng hốt, hầu tử nghe được phía trước rừng cây ở chỗ sâu trong phóng tới tiền, sau khi nghe được phương thiên binh tiếng kêu thảm thiết.

"Là ai?" Lão ngu kinh hỏi.

"Là ta, Đoàn Chủy! Các ngươi chạy mau, ta cản phía sau!"

Trong hoảng hốt, hầu tử chứng kiến Đoàn Chủy mang theo mười danh yêu chúng mặt không biểu tình mà phóng tới thiên binh, nghe được từ phía sau truyền đến tiếng chém giết, nghe được thiên tướng thi triển thuật pháp thanh âm.

Thiên binh không có lại đuổi theo.

Ôm hầu tử, lão ngu trọn vẹn chạy như điên một ngày đêm, thẳng đến ngày thứ hai đêm khuya, bọn họ đi đến nhỏ nhỏ sơn cốc, lão ngu cong vẹo địa mới ngã xuống đất.

Đang ngủ say bị bừng tỉnh hầu tử thất kinh địa đứng lên úp sấp lão trên thân bò: "Lão ngu! Lão ngu! Ngươi không sao chứ?"

"Không có. . . Sự." Kịch liệt địa thở hào hển, lão ngu hướng phía hầu tử hơi mở ra một con mắt, cố ra vẻ tươi cười.

"Ha ha. . . Khái khái. . . Ngươi. . . Không có việc gì là tốt rồi." Hầu tử phảng phất trong nháy mắt bị kéo ra tất cả khí lực vậy tê liệt ngã xuống, cùng lão ngu song song nằm, nhìn lên trước lưu chuyển bầu trời đêm.

"Khí trắng. . . Chết rồi đúng không?" Lão ngu đột nhiên hỏi.

Hầu tử tâm lộp bộp hạ xuống, trầm mặc.

"Ta hiểu được. Tượng cái kia dạng, không có không khả năng chết a. Khái khái. . . Chết rồi, cũng tốt."

"Là ta giết." Hầu tử nhàn nhạt nói.

Lão ngư thân hình chấn động mạnh một cái, hô hấp lập tức dồn dập vài phần, lại không ngôn ngữ.

"Ngươi không nói chút gì đó sao?" Hầu tử hỏi.

"Nói cái gì?" Lão ngư cười khò.

"Tỷ như, hỏi một chút ta vì sao muốn giết hấn."

"Không cần hỏi. Không cần. Nếu như ngay cả cái này cũng không tin ngươi, đêm qua ngươi sớm bị ta vút xuống dưới."

Hai người lâm vào trầm mặc, nho nhỏ trong sơn cốc gió nhẹ nghịch động lá xanh, có chút mát.

Hồi lâu, hầu tử nhếch môi, nức nở nói: "Cám ơn ngươi, lão ngư."

"Cám ơn ta?"

"Cám ơn ngươi, tin tưởng ta."

"Cắt. . . Thật muốn cám ơn ta, tựu ký được đáp ứng ta sự. Đi cướp cô dâu thời điểm đừng nạo."

"Ngươi đi cướp cô dâu thời điểm không cần ta."

"Vừa mới nói cám ơn ta, hiện tại nghĩ đổi ý rồi?"

"Không phải. Nhiều năm từ nay về sau, ngươi sẽ trở thành pháp lực vô biên Ngư Ma Vương, số Bình Thiên Đại Thánh, ở tại tây ngư hạ châu. Đến lúc đó, ngươi đoạt cá thân còn muốn người hỗ trợ?"

"Người đang nói cái gì a?"

"Ta nói là sự thật, ta đến từ thế giới kia, những điều này là từ nay về sau hội chuyện đã xảy ra."

"Thật sự?"

"Ta đã lừa gạt người sao?"

"Này cũng thật không có."

"Đến lúc đó, sẽ có thất yêu vương kết nghĩa, người là lão đại, ta là lão Thất. . . Bất quá hẳn là sẽ biến thành lão lục, bởi vì ta tính toán bả lão Nhị làm thịt."

"Lão Nhị là ai?"

"Lão Nhị là ác giao. Phúc Hải Đại Thánh giao ma vương."

"Cái này yếu, chúng ta cùng một chỗ làm thịt hẳn. Ha ha ha ha."

Lạnh như băng ban đêm, hai con yêu quái hữu khí vô lực địa nằm, có một câu mỗi một câu địa trò chuyện, thỉnh thoảng phát ra cười vang.

Đột nhiên, lão ngư thanh âm đột nhiên im bặt.

Hầu tử cả kinh, vội vàng cường chống đứng lên, cả ngây người.

Dưới ánh trăng, lão ngư nhắm mắt lại, trên mặt tiểu dung, tràn đầy khó gặp hạnh phúc, này lồng ngực lại không tái khởi phục.

Đỏ tươi huyết ướt đầm hẳn gối dựa vào là bùn cát, chậm rãi chóng mặt mở.

Hầu tử thất kinh địa giã dựa lấy, lật lên lão ngư thân thể, chứng kiến này trên lưng nhìn thấy mà giật mình trúng tên, lập tức trong óc trống rỗng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Lạnh như băng phong theo gương mặt của hắn xẹt qua, có một loại đau đớn cảm giác.

Hắn mở to hai mắt nhìn, lại không phát ra được thanh âm nào, chống mặt đất, một ngụm máu tươi tuôn ra, che miệng, huyết theo khe hở nhỏ, nước mắt vỡ đê loại chảy ra.

Hắn muốn khóc hô, lại chỉ có thể trợn tròn mắt khóc không ra vang lên, chỉ có thể nhìn nhiệt độ chậm rãi theo lão ngư trên người trôi qua, phí công địa chảy nước mắt, kịch liệt địa khái, ho ra một ngụm lại một ngụm huyết.

Chống đỡ địa tay dùng hết tất cả lực lượng, chậm rãi cài nhập cát đá, lạnh run.

Nhìn qua này đóng chặt mắt, nhìn qua này cuối cùng một vòng mỉm cười.

Trắng bệch dưới ánh trăng, thân thể của hắn trong gió lạnh run, đơn bạc được giống như cánh ve sầu.

"Ác giao, Thiên Bồng, tăng trưởng, chỉ cần ta còn sống, các người ai cũng sống không được!"

...

Ánh trăng trung, thái thượng từng bước một vượt qua đầy đất yêu quái thi hài, vượt mở ống tay áo, cúi người, nhặt lên một cây lê dính máu tươi vũ mao, nắm trong tay.

"Xem ra, cự ly không xa." Hấn ngửa đầu thở dài nói.

...

Tây ngưu hạ châu một chỗ hoang tàn vắng vẻ vùng núi, một cái hắc giao vạch phá bầu trời đêm đáp xuống trước sơn động hóa thành hình người, khóc hô: "Đại ca! Đại ca! Là ta! Đã xảy ra chuyện, người phải cứu ta a!"

Đen kịt trong sơn động, một con mặc hắc giáp, cao tới một trượng ba thước cự đại ngưu tinh cầm trong tay hõn thiết bổng chậm rãi đi ra.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 135+4 Chích Tiểu Yêu

Sáng sớm, luồng thứ nhất dương quang xua tan sương sớm, sơn gian chim tước cùng kiếm ăn, xanh um tươi tốt trong lúc đó, con chuột tinh hắc tử cầm trong tay một chi hình ảnh thô ráp tam xoa kích người mặc vải bố cẩn thận địa tránh ở một chỗ một cái cao hơn người trong bụi cỏ.

Lúc này, cự ly này lần tuyệt mệnh đại đào vong đã qua hơn một tháng thời gian. Ở đằng kia lần trong khi hành động, hắc tử may mắn địa tránh được tuần thiên tướng lòng bắt còn sống, lại không có nếu như hắc tử đồng bạn đồng dạng hướng phía càng thêm rời xa ác long đàm phương hướng bỏ chạy, ngược lại mạo hiểm trở lại tuần thiên tướng phòng ngự mang biên giới vờn quanh trước nó ả núp xuống tới.

Một đôi đen kịt con mắt hướng phía ả núp trên đất trồng gặm thức ăn thăm cỏ lợn rừng nhìn chăm chăm hồi lâu, hắc tử tay vẫy vẫy, sau lưng kẻ cắp cầm các loại vũ khí tương mạo dạng không đứng đắn tiểu yêu lúc này lén lút tiềm hành lên.

"Nếu như có thể nắm bắt cái này chích lợn rừng, này kế tiếp một khoảng thời gian rất dài thực vật vấn đề là có thể giải quyết." Hắc tử nghĩ.

Một con bốn trăm cân nặng lợn rừng không tính lớn, nhưng yếu sẵn hạ, đối một chi cao nhất tu vi là hắc tử này chích ngưng thần cảnh trung kỳ con chuột tinh yêu quái tiểu đội mà nói không thể nghi ngờ vẫn còn có chút độ khó.

Có thể hắc tử đã từng thấy tận mắt đủ rồi hai liên đội ngưng thần cảnh cũng không phải nhân loại liên thủ giải quyết một con năm trăm cân nặng lợn rừng, cho nên hẳn tin tưởng vững chắc, hẳn cũng có thể.

Đội đến mặt khác ba cái tiểu yêu đều tiến vào dự định vị trí, hắc tử mới giơ tay lên đánh thủ thế. Lúc này, tăng thêm hẳn tại trong bốn con tiểu yêu đều thoát ly ẩn thân địa giới vũ khí hướng phía lợn rừng sờ soạng quá khứ.

Đang tại gặm thức ăn thảm cỏ lợn rừng mãnh kinh, ngẩng đầu lên đến lui về phía sau hai bước, thất kinh mà hướng trước bốn phía xem, phát hiện mình đã bị bốn con tiểu yêu hoàn toàn bao vây.

"Trên ——!" Hắc tử giật ra giọng gào to một tiếng, vung ra chân răng hướng phía lợn rừng vọt tới.

Cái khác ba con tiểu yêu cũng đều vung ra chân chạy nước rút.

Ngẩn ngui bối rối sau, lợn rừng một tiếng gào rú, hướng phía hắc tử thẳng vọt tới.

Như theo như cá đầu luận, cái này chích bốn trăm cân nặng lợn rừng không sai biệt lắm tương đương với bảy tám cá hắc tử. Có thể gầy teo yếu ớt hắc tử sừng sốt không có lui về phía sau, ngược lại nắm tam xoa kích cắn răng, xông đến mạnh hơn.

Mắt thấy cái này một yêu một heo muốn đụng vào cùng một chỗ, mặt khác ba con tiểu yêu đều trắng bệch mặt, thời điểm máu chót chân nhũn ra.

Yếu thật sự là bị như vậy một con lợn rừng toàn lực ứng phó đánh lên, nhân loại bình thường hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hắc tử là yêu, hơn nữa là ngưng thần cảnh tiểu yêu, chết là không đến mức, nhưng thương nhất định là không thể thiếu.

Về phần thương tới trình độ nào, tự xem tạo hóa.

Tại chỉ mảnh treo chuông thời khắc, lợn rừng cuối cùng là khiếp đảm, nó ghì chặt tiến độ hướng bên cạnh bên cạnh phóng đi. Ở này một sát, hắc tử một kích đâm vào bụng của nó.

Một tiếng diên cuồng kêu rên vang vọng sơn cốc, này lợn rừng phát diên vậy chạy như diên.

Đôi loạn trung, hắc tử bị ném đi trên mặt đất.

"Lão đại! Người không sao chứ?" Ba cái tiểu yêu đều vây quanh tới.

Có quắp ngồi dưới đất hắc tử quan sát đi xa lợn rừng thân ảnh, lại cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình trên cánh tay trầy da: "Các người vừa mới đều đang làm gì thế? Vì cái gì không một loạt cùng lên? Vừa mới rõ ràng có cơ hội."

Ba con tiểu yêu đều không nói.

Cái này ba con tiểu yêu, một con chó tinh, một con chim trĩ tinh, một con thỏ tử tinh. Nhìn về phía trên đều là đầy mặt bụi đất, quần áo tả tơi, sợ hãi nọ nọ địa hoàn toàn không có có một chút yêu quái bộ dạng.

Sâu hít một hơi thật sâu, hắc tử từ trên mặt đất bò lên đi vài bước, nửa ngồi xuống dưới đưa thay sờ sờ dính tại phiến lá trên vết máu: "Nó cũng đã bị thương, đi, chúng ta đuổi tới."

Nói, chính mình dẫn theo tam xoa kích tự đi lên phía trước.

Ba con tiểu yêu hai mặt cùng dòm, cũng đành phải đi theo.

Cái này ba con tiểu yêu cũng không phải lúc trước cùng hầu tử cùng đội. Tại đại đào vong thời điểm, vì chi bằng có thể còn sống sót, những kia tiểu

yêu đều là tận khả năng tản ra, cho nên khi hắc tử phát hiện mình đào thoát lòng bất thời điểm, hắc cũng chỉ có một người.

Ở đằng kia sau, hắc mới gặp được cái này ba con vừa vừa bước vào ngưng thần cảnh tiểu yêu, bởi vì chỗ cần đến nhất trí, bọn họ lựa chọn đồng hành, mà tu vi hơi cao hắc tử cũng thuận lý thành chương làm tới lão đại.

Tại trong rừng cây đuôi theo vết máu đi một đoạn ngắn, bọn họ rất nhanh phát hiện cũng bị lạc.

"Lão đại, nếu không coi như hết... Chúng ta... Chúng ta còn đi nhặt hạt cỏ ăn." Chim trĩ tinh thần nhón nhón thuyết.

Hắc tử thẳng mắt trắng không còn chút máu: "Liên chích lợn rừng đều làm không được yêu quái, tên gì yêu quái?"

Nói đi, hắc bắt đầu phối hợp địa tìm tòi lên, mặt khác ba con tiểu yêu cũng không thể đã đi theo bắt đầu tìm tòi.

Cùng hầu tử bọn họ tương xử như vậy một khoảng thời gian xuống, hắc tử phát hiện mình thực lực không có gì tiến bộ, lá gan lại là mập không ít.

Tôi thiếu nhất nguyên bản sợ đến phải chết tuân thiên tướng, bây giờ nhìn lại cũng không đáng sợ như vậy.

Đặc biệt lần trước sinh tử đại đào vong sau, hắc càng là gan lớn được có thể.

Mà chuyện sau đó thực cũng chứng minh, tại yêu loại này giống như tuân thủ một cách nghiêm chỉnh luật rừng trong hoàn cảnh, lá gan mập một điểm xác thực so với nhất gan có ưu thế.

Ác long đằm là nhất định phải đi, chỉ là tình hình dưới mắt cứ như vậy đi, có vẻ có điểm không lý trí. Đừng nói tuần thiên tướng có thể bay thiên, chính là người ta chịu rơi xuống đất, một tay cũng có thể làm được cái này bốn con tiểu yêu.

Vì thế hắc cho mình trước định ra rồi một cái thấp nhất mục tiêu, thì phải là mang các huynh đệ ăn được thịt.

Về phần hoàn toàn ngòi không tỏ tử tinh, sẽ đem lợn rừng da lông nhiều tiếp điểm cho hắc tốt lắm.

Sưu đã hơn nửa ngày cũng là không thu hoạch được gì, đến mặt trời lên cao, hắc tử đều đã kinh chuẩn bị muốn thả vứt bỏ thời điểm chim trĩ tinh thần sắc bối rối địa chạy đến hắc tử trước mặt.

"Lão đại, ta phát hiện hai con yêu quái, một con còn sống, một con chết rồi."

"Ồ nơi nào, dẫn ta nhìn xem."

Chỉ chốc lát, hai con tiểu yêu đi đến một mảnh đất trống, đẩy ra lá xanh đi ra rừng cây thời điểm, hắc tử con mắt đều nhanh đến rơi xuống.

"Cái này... Đây là hầu tử ca! Còn có... Còn có lão ngu!"

Hắc tử cảm giác trong đầu có đồ vật gì đó thoáng cái nổ tung, một mảnh trống không.

Đã hoãn quá thân lai, hắc tử thoáng cái chạy quá khứ dán tại hầu tử ngực nghe, yếu ớt tiếng tim đập làm cho hắc thoáng cái nhẹ nhàng thở ra.

"Chết chính là lão ngu, không phải hầu tử ca, khá tốt, khá tốt."

Đôi tại lão ngu, hắc tử có thể nói toàn bộ không có hảo cảm. Trước không đề cập tới hắc tử năm lần bảy lượt ồn ào yếu ớt xuống dưới tiểu yêu, trụ tại tuyệt mệnh đại đào vong đêm trước, lão ngu vẫn cùng sài lang cấu kết chuẩn bị giết khi trắng cùng Đoàn Chủ.

Có thể là bọn hắc tử không phải đi ác long đàm sao? Tại sao phải toàn thân là huyết hôn mê tại nơi này? Chẳng lẽ kế hoạch thất bại?

Theo lão ngu trên lưng di lưu mũi tên xem, xác thực là thiên quân tiễn không sai. Có thể... Được là bao nhiêu tuần thiên tướng mới có thể đem hắc tử đánh thành như vậy a?

Hầu tử trên người thương nhiều đến vài đều đếm không hết, điều này làm cho hắc tử trong nội tâm không yên vô cùng.

"Nước." Mông lung trung, hầu tử nói mê loại thờ dài.

"Ta đây phải đi lấy, hầu tử ca ngươi chờ một lát." Quay đầu, hầu tử đối ba con tiểu yêu hô: "Nhanh! Phụ cận tìm kiếm, xem còn có hay không!"

"Không tìm heo rừng?"

"Tìm ngươi mẹ!"

Ba cái tiểu yêu khi hắc tử quát mắng hạ bắt đầu tìm tòi, mà chính hắc tử tắc chạy vội đến cách đó không xa dòng suối nhỏ lí lấy nước.

Cho bán trạng thái hôn mê hầu tử uy thủy sau, hắc tử đứng ngẩn ngơ, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

"Nếu như hầu tử ca cùng lão ngu đã xảy ra chuyện, này Tiểu Hồng?" Đây là hắc tử đầu tiên nghĩ đến vấn đề.

Hắn hi vọng nhiều này ba cái tiểu yêu có thể đột nhiên nói cho hắn biết phát hiện một con màu đỏ hồ ly tinh, nhưng lại sợ đến cực hạn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Dưới loại tình huống này tìm được, tựa hồ không thể nào hoàn hảo.

Tìm không thấy, tối thiểu còn có cá niệm tưởng.

"Tiểu Hồng... Đến tốt cùng thế nào?" Đang nhìn bầu trời giữa dòng chuyển vận, hắn thật dài thở dài.

Trọn vẹn tìm hai canh giờ, cuối cùng, bọn họ thật là làm không đến tìm được.

Chôn lão ngu thi cốt sau, bọn họ ngay tại chỗ đồn trú.

Ba con tiểu yêu bắt đầu tứ xuất tìm tòi thực vật, hắc tử lại một khắc cũng không dám rời đi địa canh giữ ở hầu tử bên người.

Hắn không giống với hầu tử, có thể nói hoàn toàn không bị thương được tri thức, mà hầu tử trên người thương đều đã vấy, cũng không cần hắn xử lý như thế nào. Cho nên hắn có khả năng làm, chính là phòng thủ, cho hầu tử mớm nước, chờ đợi hầu tử có thể tỉnh lại.

Cứ như vậy hao tổn, đợi cho mặt trời lặn phía tây thời điểm, hắc tử cho hầu tử dùng lá cây trái nổi lên một cái coi như thư thích giường, ba con tiểu yêu tắc thu thập đến một ít đầu gỗ dính tại bốn phía quyền đương một cái tạm thời doanh địa.

Theo như hắc tử cho bọn hắn thuyết pháp, tại hầu tử thương thế chuyển biến tốt đẹp trước, bọn họ chỉ sợ cũng không thể rời đi nơi này.

Vì một con không rõ lai lịch yêu quái tại tuần thiên tướng phòng ngự mang phụ cận dừng đây là cực không sáng suốt chuyện tình. Đối với cái

này, ba con tiểu yêu có câu oán hận, nhưng trở ngại hắc tử, cũng không dám rõ ràng địa nói ra.

Đợi đến đêm khuya, đương bốn con tiểu yêu cũng đã ngủ mất ba, chỉ còn lại có hắc tử còn mạnh hơn giữ vững tinh thần phòng thủ hầu tử thời điểm, một cái già nua thân ảnh lặng yên xuất hiện ở mặt đông trên đỉnh núi.

Chích xa xa địa phủi liếc tới như mực trong sơn cốc tiểu yêu đơn sơ doanh địa, người tới chỉ một ngón tay, trong doanh địa duy nhất thanh tĩnh hắc tử lúc này ngất quá khứ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 136: Trái Tim

Người đến nhắc chân một vọt qua, thân ảnh kia đã ở trăm trượng bên ngoài.

Quay chung quanh hầu tử chậm rãi dạo bước, này kiện màu da cam sắc bát quái đạo bào trong gió cuốn động, cúi đầu xuống, thái thượng tinh tế dò xét cái này chích lệnh đến thiên đạo tách ra hầu yêu.

Trần đầy máu đen mặt, hơi nhăn lại lông mày, cắn chặt răng, run nhè nhẹ thân hình mồ hôi đầm đìa, tựa hồ còn thừa nhận trước vô tận đau xót cùng ác mộng.

"Sớm ra ba trăm năm, sửa thiên đạo, lại sâu hãm vô tận hồng trần nhận hết mọi cách khổ sở, cái này cần gì phải? Hôm nay, liền làm cho lão phu cho ngươi một cái giải thoát a." Chậm rãi lắc đầu, thái thượng vuốt mở ống tay áo, duỗi ra hai ngón tay đặt tại hầu tử trên mạch môn, chậm rãi nhắm mắt.

...

Vô tận trong bóng tối, thái thượng chứng kiến một con khí cuộn cong lại thân thể, làm như ngủ say.

Thân hình lóe lên, thái thượng đi đến hầu tử sau lưng đem bàn tay trái phóng tới hấn sau ót, tay phải phi tốc vừa bấm, một đoàn bạch sắc sương mù tại lòng bàn tay lặng yên hình thành.

Đem bạch sắc sương mù treo ở trước mắt, dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, thái thượng bắt đầu ở không có vật gì bạch sắc sương mù trên phi tốc viết lên.

Trong nháy mắt, vô số cảnh tượng tại bạch sắc trong sương mù thành hình.

Có sơn, có nước, có bầy vượn, thạch hầu nhảy lên nhảy vào Thủy Liêm động trở thành Hầu vương...

Nửa ngày, một giọt mồ hôi theo thái thượng cái trán chảy xuống, hấn rút cục viết xong, đem ngón tay theo cũng đã ngũ thải ban lan trong sương mù thu hồi.

"Quên tất cả, tiếp nhận vốn nên có trí nhớ, hảo hảo mà đương một con Hầu vương. Ba trăm năm sau rời bến tìm tiên, lão phu tự sẽ vì ngươi bị hạ một tòa khác Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động." Hấn trường hư khẩu khí, đặt sau ót bàn tay chậm rãi chuyển động, sáng chói hào quang hội tụ.

Tôi tâm trung, bốn phía sợ hãi tại vạn vạo, tựa hồ có một đạo môn sắp mở ra.

Nhưng mà, ở này đạo môn khai ra một đường nhỏ thời điểm, rồi lại âm âm đóng lại.

Sau, nhâm thái thượng lại như thế nào triệu hoán, nhưng lại ngay cả đóng cửa cũng sờ không được.

"Không muốn quên?" Thái thượng lông mày hơi chau nâng: "Cái này còn là lần đầu tiên gặp được, theo lý thuyết, cái này đầu khi linh hồn cũng không hơn mười năm, không có khả năng tu thành có thể chống đỡ thuật pháp."

Đem tay trái thu hồi, tay hấn cầm ngũ thải ban lan sương mù bắt đầu cao thấp xoay quanh tinh tế đánh giá hầu tử.

Lúc này, hấn mới chú ý tới hầu tử cuộn lại thân thể, chăm chú bàn ở trước ngực tay tựa hồ ôm cái gì, có thể nhìn kỹ, lại tựa hồ không có.

Vươn tay, hấn thử đi đem hầu tử chăm chú bàn ở tay kéo mở, có thể hấn càng là xé rách, này hầu tử lại ôm càng chặt.

"Sẽ là gì chứ?" Thái thượng nhẹ nhàng vuốt vuốt râu dài.

Đi đến một bước này, nếu khiến hấn hoàn toàn không biết gì cả địa buông tha cho, đó là vạn không được có thể.

Chấp tay trước ngực, hấn cắn chặt răng, ngấp trời linh quang tại trên thân hội tụ, trực tiếp đem trên người quần áo đều kích thành chói mắt màu ngân bạch.

"Mở ——!"

Chỉ nghe hấn một tiếng quát lớn.

Này mê man hầu tử hoàn tại trước ngực hai tay bị một cỗ lực lượng cường đại trong nháy mắt giật ra.

Mà ngay trong nháy mắt này, thái thượng vẫn không khỏi được mở to hai mắt nhìn.

"Tâm!"

Hấn thấy được tâm, một cái chính thức trái tim, máu chảy đầm đìa, cũng đã trăm ngàn lỗ thủng máu tươi đầm đìa trái tim.

Này trái tim có một nửa lửa lò tại bên ngoài cơ thể, mạch máu lại xuyên thấu qua lông tơ cùng trong cơ thể liên tiếp, chậm rãi đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động.

Chính xác ra, hẳn là hai cái trái tim.

Thái thượng có thể tinh tường địa cảm giác được, ở đằng kia lông tơ phía dưới còn có cái khác trái tim đang nhảy nhót, cái kia, mới hẳn là nguyên bản trái tim.

"Thì ra là thế, đây là thiên đạo đột biến căn nguyên." Vươn tay, trên người lực lượng đều hội tụ đến phía trước tạo thành một con phát ra ngân quang, như có như không tay hướng phía này dư thừa trái tim với tới.

Nhưng lại tại này ngân thủ va chạm vào trái tim trong nháy mắt, này ngũ say hầu tử tỉnh!

Hắn đột nhiên mở to hai mắt nhìn, này trong mắt nhìn không được tròng trắng mắt, chỉ có vô tận hắc, điểm điểm tinh thần luân chuyển. Sau một khắc, hầu tử trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, toét ra tối lộ ra răng nanh, mà cặp kia mắt cũng trở thành huyết đồng dạng nhan sắc.

"Chuyện gì xảy ra?" Thái thượng mạnh mẽ cả kinh, ngân thủ thoáng cái tiêu tán đi.

Trận trận bị đè nén gào rú theo hầu tử trong cổ họng truyền ra.

Cái này hư vô thế giới bắt đầu chấn động, toàn bộ thế giới đều đang run sợ trước, trận trận nổ vang theo bốn phương tám hướng truyền đến. Màu đen thiên mạc tượng thủy tinh đồng dạng vỡ vụn, trong khe hở lộ ra máu tươi, trong nháy mắt đem tất cả hắc nuốt hết biến thành huyết hải dương.

Tại đây không có cao thấp chi phân huyết sắc trong hải dương, vô số kỳ dị cảnh tượng tại diễn biến trước.

Thái thượng hoảng sợ địa nhìn trước mắt đây hết thấy.

Vạn năm, thế giới này không có hẳn không biết, có thể hết thấy trước mắt, rõ ràng không nên tồn tại ở thế giới này.

Không đợi hẳn chính thức thấy rõ cái này cảnh tượng sau lưng hàm nghĩa, từng tiếng gào rú đã đem tinh thần của hẳn giật trở về.

Quay sang, hẳn chứng kiến đang tại diên cuồng bành trướng hầu tử đang dùng cặp kia huyết sắc con mắt tại gắt gao theo dõi hẳn. Trong mắt tràn đầy địch ý, tựa hồ tùy thời đều phát động công kích.

Trong nháy mắt, này hầu tử cũng đã trướng đại đến một cái con mắt đều so với thân thể của hẳn càng lớn tình trạng...

"Không tốt ——!"

...

Thái thượng bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Tại bên cạnh của hẳn, bốn tiểu yêu cùng với hầu tử như trước yên tĩnh địa nằm.

Trận trận gió mát theo bên cạnh xẹt qua, rùng cả mình đánh úp, lúc này, thái thượng mới phát hiện mình cũng đã mờ hôi đầm đìa.

"Này đến tột cùng là cái gì?" Hẳn thì thảo tự nói địa cúi đầu xuống vẫn còn nhớ trước huyết trung cảnh tượng.

Nguyên lý hần hiều, một cái đến từ ngoại vực linh hồn... Có thể ra ngoài ý định không phải đoạt xá, mà là dung hợp.

Bết bát hơn chính là, tại trong thời gian thật ngắn, cái này linh hồn cũng đã phát triển đến loại trình độ này. Hơn nữa này huyết trung cảnh tượng đến tột cùng là...

Ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, thái thượng không khỏi hừ địa bật cười, cười khở.

"Dung hợp, cùng một cái chỗ trống linh hồn dung hợp, cái này cùng đoạt xá có gì khác nhau? Không, thực có khác nhau, thì phải là hoàn toàn thôn phệ vốn có linh hồn lực lượng, mà trả giá một cái giá lớn, chính là cùng nhau nhiễm lên thú tính, yêu tính. Tăng thêm có người tận lực mà làm dẫn đạo... Ha ha ha ha..."

Hần ngẩng đầu lên nhìn qua đây trời tinh đấu nhàn nhạt địa thờ dài, thờ ra sương mù tại trước mắt tiêu tán. Trong tích tắc, hần phảng phát già rồi.

Đột nhiên, hần biến sắc, thân hình nhoáng một cái biến mất vô tung.

Đảo mắt đã đến sơn bên kia.

Cự đại trên núi đá hiện đầy mượt mà vết rách, trong khe hở, vài cọng cỏ nhỏ quật cường địa sinh trưởng.

Trên mặt đá, áo bào trắng lão nhân cùng thái thượng bốn mắt giao đúng.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, bứt lên hai người góc áo.

"Bản đạo tham kiến lão quân, nhiều năm không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a." Tu bồ đề cung kính địa khom người chấp tay, trên mặt chậm rãi tràn ra tiểu dung.

"Ta và ngươi, còn theo những này nghi thức xã giao làm gì?" Thái thượng cũng hơi nở nụ cười: "Tối nay sao không tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động giảng kinh, đến mười vạn dặm ngoài Nam Chiêm Bộ Châu đến đây?"

"Ở đằng kia quan trung ngọc lâu, tất nhiên là nghĩ ra được hít thở không khí." Hướng phía hậu tử chỗ phương hướng nhìn một cái, tu bồ đề chậm rãi nói: "Vừa vặn, nhớ tới hồi lâu không thấy ta này mười đồ đệ, liền tới gặp một lần."

"A? Đó là ngươi mười đồ đệ?" Thái thượng cũng hơi nghiêng mặt đi hướng phía hậu tử chỗ phương hướng nhìn qua: "Thu đồ đệ, như thế nào không rộng mà cáo chi? Năm đó ngươi thu này linh đài cử tử, đều là thông báo tiên phạm hai giới a."

"Cái này mười đồ đệ vừa bái vào môn hạ không lâu, còn chưa xuất sư, tự nhiên không tiện thông báo. Lần này, hẳn cũng là thừa dịp đến Côn Luân du lịch thời điểm vụng trộm đi ra du dãng, việc xấu trong nhà, ha ha ha ha, làm cho lão quân chê cười." Tu bồ đề lắc đầu khoát tay, sách sách cười, cười đến thật đúng là tượng có như vậy một sự việc.

Thái thượng cũng không nói lời nào, liền nhìn hắn cười.

Đã ngưng cười, tu bồ đề lại hỏi: "Vừa rồi, xem lão quân bả ta này kém đồ mạch môn, không biết có gì chỉ giáo?"

Thái thượng hừ địa cười, lạnh lùng nói: "Tu chất tuy là thượng giai, đáng tiếc tâm tính không ổn, nếu không nghiêm gia điều giáo, một ngày kia, sợ là yếu mệt mỗi sư môn, vì người khác làm quần áo cưới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"A?" Tu bồ đề khẽ chau mày, chấp tay nói: "Tạ lão quân ban thưởng nói, tu bồ đề cần phải khắc trong tâm khảm."

"Ta và ngươi không cần khách khí. Thời điểm cũng không sớm, lão phu cũng cáo từ."

"Tu bỏ đề, cung tống lão quân."

Trong nháy mắt, cự đại trên mặt đá chỉ còn lại có tu bỏ đề một người.

Mà lúc này một mực ẩn từ một nơi bí mật gần đó Thanh Phong tử mới lặng lẽ xuất hiện, chậm rãi đi đến tu bỏ đề bên cạnh: "Su phó, cái này thái thượng lại dễ dàng như thế liền buông tha Ngô Không sư đệ."

"Cũng không phải." Nhìn xa Đông Phương tinh thần, tu bỏ đề cười nói: "Thái thượng thiên đạo tu vi đã phá, vừa rồi nếu là dùng sức mạnh, tại vi sư cái này cũng chưa chắc đòi được trước hảo. Việc này, hấn biết, ta biết. Không bằng mọi người chừa chút tình cảm thôi."

"Thì ra là thế." Thanh Phong tử bưng tỉnh đại ngộ.

...

Vạn dặm bên ngoài, thái thượng lâm không phi hành, trong đầu đột nhiên truyền đến một đạo tin tức.

"Su phó! Tu bỏ đưa ra Tà Nguyệt Tam Tinh Động!"

Thái thượng cũng không đáp lời, chích lông mày hơi giật giật, tin tức một chỗ khác lập tức phảng phất bị trọng thương vậy kêu rên.

"Cho ngươi ngày bình thường học nghệ không tinh!" Chậm rãi lơ lửng, thái thượng hướng phía tây phương nhìn lại, khẽ nói: "Tu bỏ đề a tu bỏ đề, ngươi thiên toán vạn toán, nhưng không biết mình cũng bất quá là trong tay người khác một con cờ thôi. Cho là thật buồn cười!"

...

Sơn cốc phía trên, Dương Thiên tay cầm ngọc giản cùng Nguyệt Triều
kết bạn phi hành.

"Nên tại kê bên này."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 137: Vân Vực Thiên Cảnh

Lặng lẽ hạ thấp độ cao, Dương Thiên cùng Nguyệt Triều tầng tầng trời thấp lướt trước ngọn cây phi hành, ánh mắt bắt đầu ở tối như mực một mảnh trong rừng cây tìm tòi lên.

Dương Thiên nhìn về phía trên thần sắc ngưng trọng, lông mày nhíu chặt, mảnh khảnh mười ngón thỉnh thoảng giữ chặt, so sánh dưới, Nguyệt Triều tắc có vẻ bình tĩnh nhiều lắm.

Trong doanh địa, hôn mê trên mặt đất hắc tử tay hơi giật giật, mông lung ngẩng đầu, mở mắt ra, sau một khắc, hắc bổng nhiên mở to hai mắt nhìn nắm chặt tam xoa kích nhảy lên đứng lên.

"Ta sao biết ngủ?" Trong lúc bối rối, hắc nghiêng mắt chứng kiến hầu tử như trước ngủ yên, mới nhẹ nhàng thở ra thoáng hạ tâm xuống.

Buông tam xoa kích, hắc ngồi xếp bằng tại hầu tử bên cạnh bên cạnh ngồi xuống, đang lúc này, hắc nhìn thấy xa xa trên bầu trời qua lại xoay quanh hai người.

"Đây là... Nhân loại?"

...

Tìm thời gian hơi dài, Nguyệt Triều cũng có chút sầu lo: "Sao biết tìm không thấy? Theo đạo lý, hắc chứng kiến chúng ta nhất định sẽ ra tới."

"Nếu như hấn nhìn không được?" Dương Thiên nhìn xem Nguyệt Triều, thần sắc càng phát ra ngưng trọng: "Theo như Đoàn Chủ nói, cùng bọn họ gặp thời điểm hầu tử cũng đã hôn mê. . ."

"Cho dù sư thúc hôn mê, nhưng lão ngu? Hai người đều hôn mê?"

"Nếu như, bọn họ gặp được thiên binh. . ." Ý nghĩ này chợt lóe lên, Dương Thiên bỗng nhiên lắc đầu, đem ý nghĩ này theo trong đầu hung hăng địa ném đi ra.

Bị thương lão ngu, hôn mê hầu tử, gặp gỡ thiên binh sẽ như thế nào ?

Nàng không dám nghĩ tiếp.

Ngơ ngác địa lơ lửng ở không trung bình phục dưới hô hấp, nàng quát lớn: "Tiếp tục tìm!"

Lại tại trong sơn cốc rừng cây xoay một hồi lâu, bọn họ phát hiện cái kia doanh địa, trong doanh địa không thấy hắc tử cùng hầu tử, chỉ có ba con yêu quái.

Thấy kia ba con không hề tính cảnh giác tiêu yêu như trước ngủ say, Nguyệt Triều dứt khoát thi cá pháp làm cho bọn hấn ngủ được canh chết.

Hai người thoải mái địa đáp xuống đơn sơ trong doanh địa bắt đầu bốn phía sưu tầm, chỉ chốc lát, Nguyệt Triều tìm được rồi mấy cây hầu mao.

"Nơi đó tìm được?" Dương Thiên bỗng nhiên một bả túm lấy đến, đặt ở dưới ánh trăng tinh tế xem xét.

"Tại nơi này." Nguyệt Triều chỉ vào lá cây trái thành giường nói.

Dương Thiên lúc này cung hạ thân lấy tay vuốt ve lá cây, cảm nhận được yếu ớt nhiệt độ: "Hấn vừa mới tại nơi này."

"Làm sao ngươi cũng biết là sư thúc bộ lông?"

"Tóm lại không thể nào là cái này ba con tiểu yêu, cái này trong doanh địa có đệ tứ chích yêu quái, hơn nữa vừa vừa rời đi. Truy!"

Hất lên ống tay áo, thừa lúc gió, Dương Thiên cũng đã bay ra mười trượng có hơn.

"Đều nói sư thúc cố chấp, ta xem cái này Dương Thiên sư muội so với sư thúc còn cố chấp, đặc biệt gặp được cùng sư thúc chuyện có liên quan đến thời điểm."

Nhìn qua mau chóng đuổi theo Dương Thiên, Nguyệt Triều chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài theo sau.

Trên mặt đá, nguyệt bóng tối hạ tu bồ đề cùng Thanh Phong tử xa xa mà nhìn xem một trước một sau hai người.

Thanh Phong tử nghiêng mặt đi hỏi: "Sư phó không thừa cơ hội này đem sư đệ mang về sao?"

"Mang không quay về." Tu bồ đề ngậm miệng, nhàn nhạt cười cười: "Nếu muốn Ngô Không trở về, hấn cần phải hội yếu vi sư giải thích rõ ràng hết thảy chân tướng. Có thể như nói rõ, hấn liền càng thêm sẽ không trở về."

Nói đi, tu bồ đề xoay người sang chỗ khác, thật dài thở dài: "Còn là do hấn đi a. Cái kia hành vân còn làm mất, quay đầu lại, cho ngươi này ngũ sư đệ một lần nữa cho hấn tổng một thanh tới. Lần này sức nặng có thể lược lược phóng chút cao."

"Đệ tử cần tuân sư mệnh."

Một hồi mát gió thổi qua hơi giảm thấp xuống chạc cây, trên mặt đá hai người cũng đã biến mất vô tung.

Đen kịt trong rừng cây, dáng người thấp bé hắc tử lung hầu tử liễu mạng giống như địa chạy như điên, từng giọt mồ hôi theo bộ lông nhỏ, trong lúc bối rối, hắc tử liền tùy thân tam xoa kích đều bị mất.

Đột nhiên, hắc tử tựa hồ cảm giác được cái gì vội vàng một cái lật nghiêng ngay tiếp theo hầu tử cùng nhau thiểm nhập bên cạnh trong bụi cỏ.

Đỉnh đầu, Nguyệt Triêu cùng Dương Thiên xẹt qua.

"Hắc tử đang di động, là cái phương hướng này!" Dương Thiên nắm ngọc giản hưng phấn thần sắc dĩ nhiên yêu thương ngôn ngữ: "Hắc tử còn sống. . . Hắc tử còn sống!"

Trên mặt đất, hắc tử ghé vào trong bụi cỏ nhìn lên hai người đi xa thân ảnh, thở hào hển, ngưng ngác địa nuốt khô nhỏ nước miếng: "Cái này hai đến tột cùng là ai? Không giống như là thiên binh a."

Cúi đầu xuống, hắc tử chứng kiến nằm ở bên cạnh hầu tử.

Theo trên lực lượng mà nói, yếu hắc tử lung hầu tử chạy cũng không khó khăn lắm. Chính là theo thân cao góc độ nói. . . Hầu tử so với hắc tử suốt cao một mảng lớn, công lên đến xác thực thập phần không nịnh nọt.

Nhưng không nịnh nọt có thể không quản sao?

Chống mặt đất chậm rãi đứng lên, hắc tử càng làm hầu tử lung đến trên người, thật dài địa thở dài khẩu khí, hắc tử một cước bước ra bụi cỏ đang muốn đi trở về. Có thể còn đi chưa được mấy bước, hắc tử đột nhiên ngừng thở, cả ngây dại.

Mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán ngắn nhỏ lông tơ chảy xuống.

Sau lưng, Dương Thiên cùng Nguyệt Triều hai người đang lẳng lặng đi chăm chăm vào hắc tử.

"Người là ai? Tại sao phải chạy." Dương Thiên một tay cũng đã theo như đến trên chuôi kiếm, lớn tiếng quát lớn: "Đem hắc tử!"

"Hắc tử là cùng một chỗ trốn ra khỏi tiểu yêu a, người đừng kích động." Nguyệt Triều phui liếc Dương Thiên bắt đắc dĩ địa thở dài.

"Khẳng định không phải, bằng không, sao biết không biết chúng ta. Nếu như nhận thức chúng ta, hắc tử còn chạy cái gì?"

Thương một tiếng, kiếm đã xuất sao.

Thanh âm kia rơi xuống hắc tử trong nội tâm lập tức lập bộp xuống.

Hắc tử không biết hai người kia loại tu vi như thế nào, hắc tử chỉ biết là hắc tử tuyệt đối không đối phó được.

"Cứ như vậy bỏ hắc tử ca lưu lại?" Hắc tử nghĩ thầm.

Nguyên bản kinh thành chữ bát (八) lông mày chậm rãi tụ lên, cắn răng một cái, hắc tử vung ra chân răng chạy như điên. Còn không có chạy hai bước, liền phát hiện hai chân của mình bị không biết nơi đó vươn ra cây mây đập phải, cả thân thể nghiêng thời khắc, hắc tử bỗng nhiên cảm giác được có cái gì tại đem hắc tử kéo cách chính mình.

Bất chấp nhiều như vậy, hắc tử một cái cuộn, vừa vặn gắt gao ôm lấy hắc tử chân.

"Buông tay ——!" Dương Thiên huyền ở không trung cũng là gắt gao ôm lấy hắc tử.

"Ngươi buông tay ——!" Hắc tử ngẩng đầu lên cũng lớn thanh địa rống, ôm hầu tử tay lạnh run.

"Lại không buông tay, ta giết ngươi!"

"Đến a! Giết ta a!"

Nguyệt Triều ở một bên nhìn không được, co lại tay, hắc trắng không còn chút máu Dương Thiên liếc, đôi hắc tử nói ra: "Tiểu tử kia, chúng ta là tới cứu hắc."

"Cứu. . . Cứu hắc?"

"Đúng. Nếu như không phải cứu hắc, trực tiếp có thể xuất thủ, không đáng đoạt."

Hắc tử lúc này mới thoảng buông tay.

Dương Thiên ôm hầu tử rơi xuống một bên, phóng tới trên mặt đất bắt đầu khẩn trương địa kiểm tra lên thương thế trên người.

Hắc tử tắc đứng ở một bên cảnh giác mà nhìn xem.

Thừa dịp cái này trực bánh xe biến tốc, Nguyệt Triều đi đến hắc tử bên người, cúi đầu hỏi: "Ngươi tên gì? Cùng hắc tại sao biết?"

Hắc tử không nói lời nào, Nguyệt Triều chỉ có thể không thú vị địa bỏ đi.

Nửa ngày, Dương Thiên lau mồ hôi, thở dài khẩu khí, nhàn nhạt bật cười: "Khá tốt, khá tốt. . . Hắc không có việc gì."

"Hắc là ta đã thấy sinh mệnh lực mạnh nhất yêu quái, tại sao có thể có sự?"

Dem hầu tử tay đáp đến chính mình trên vai, Dương Thiên cố hết sức địa dất díu lấy hầu tử bay lên.

Nguyệt Triều cũng muốn đuổi kịp, lại nghe hắc tử ở sau người hô: "Các ngươi muốn dẫn hắc tử đi nơi nào?"

Quay đầu lại, Nguyệt Triều nhìn xem hắc tử nói: "Ngươi cũng cùng đi a."

Thân thủ một trao, một đạo linh lực đem đang muốn né tránh hắc tử gắt gao trôi lại.

...

Đêm khuya, tinh thần sáng chói, vạn dặm trường không trung, một cái thiên binh triển khai cánh đi xuyên qua mây mù trong lúc đó.

Đi đến vân ở chỗ sâu trong, hắc ngẩng đầu lên bỗng nhiên trèo lên độ cao, rất nhanh xông ra vân mặt, lơ lửng.

Tại trước mắt của hắc, là một mảnh coi như một cái cái chảo dường như lẳng không phi hành không lồ lục địa!

Cái này phiên cái gọi là lục địa cũng không hề giống thế gian lục địa như vậy có sơn có thủy. Nó hiện lên hình tròn, đường kính chừng trăm dặm, hình thành trong như gương, phía trên lầu các san sát, đèn đuốc sáng trưng, trên bầu trời tùy ý có thể thấy được phát cánh vãng lai thiên quân binh lính.

Tại lục địa bốn phía, là không lồ quân cảng.

Giống như quân đội phương trận vậy thuyền hạm vô biên vô hạn, rậm rạp chằng chịt cột buồm trên bọt nước lợi kiếm cờ xí đón gió pháp phối.

Bốn phía tầng mây trung, chiến hạm vãng lai không ngừng.

Nơi này là ba mươi vạn thiên hà thủy quân tổng bộ —— vân vực thiên cảng.

Nghiêm khắc mà nói, cái này phiến lục địa vị trí thuộc về thế gian, nhưng bởi vì dày đặc tầng mây bao vây, theo dưới đất là nửa điểm nhìn không được. Mà cái gọi là ba mươi vạn thiên hà thủy quân, cũng không chỉ là ba mươi vạn.

Bởi vì cực hạn khuếch trương, bây giờ thiên hà thủy quân thực tế lính đã sớm vượt qua bốn mươi lăm vạn, suốt vượt biên chế năm thành. Nếu là tính cả hậu cần cùng với phân tán các nơi quân cảng đóng ở nhân viên, mấy cái chữ này chỉ sợ vượt qua sáu mươi vạn.

Nhưng chỉ có dưới loại tình huống này, bọn họ như trước nhân thủ không đủ.

Nghe nói Thiên Bồng Nguyên Soái còn muốn khuếch trương, chích khổ nổi cũng không đủ tài lực chèo chống.

Tại thiên đình, tất cả vật tư đều dùng tiền hình thức lưu thông, mà hàng này tệ chính là kim tinh. Thiên đình theo như biên chế trích cấp quân đội kim tinh, quân đội lại dùng kim tinh từ phía trên đình phủ kho mua vào chính mình cần thiết vật tư, trong chỗ này kể cả thực vật, vũ khí vân vân, thậm chí liền tiền trả thiên binh quân lương, cũng là dùng kim tinh.

Vượt biên chế, ý nghĩa thiên hà thủy quân đại bộ phận chi tiêu nơi phát ra cũng đã không còn là thiên đình trích cấp, mà là thông qua chinh phạt mặt đất yêu chúng do đó đạt được tương thưởng.

Từ loại nào góc độ mà nói, đây cũng là thôi động thiên hà thủy quân không tiếc một cái giá lớn tích cực tham dự thế gian đối yêu tác chiến một

trong những nguyên nhân, vì thích ứng thế gian đối yêu tác chiến, bọn họ thậm chí liền tổng bộ đều đem đến thế gian.

Cũng bởi vậy, bọn họ thắng được "Thiên đình lợi kiếm" mỹ danh.

Đương nhiên, thiên đình cũng không phải mỗi chi quân đội đều vượt biên chế. Tỷ như được xưng là "Thiên đình kiên thuận" Nam Thiên Môn quân đoàn liền không có vượt biên chế.

Dựa theo biên chế, thiên đình cho Nam Thiên Môn quân đoàn trích cấp kim tinh là bốn mươi vạn đại quân hạn ngạch, có thể Nam Thiên Môn quân đoàn thực tế lính cũng chỉ có hai mươi vạn.

Dư thừa bộ phận, dĩ nhiên là rơi vào tướng soái trong túi áo. Tại thế gian, loại tình huống này có một đặc thù danh tự, gọi ăn không hưởng.

Nhân viên càng thiếu, lại càng không nghĩ tham chiến, càng không tham chiến, lại càng không cần dư thừa nhân viên, tuần hoàn ác tính, kết quả là, Nam Thiên Môn quân đoàn đại đa số thời điểm đều là tránh ở Nam Thiên Môn dưỡng lão.

Vì vậy thiên đình thần tiên trung "Sắc bén kiếm cùng hủ xấu thuận" thuyết pháp truyền bá rất rộng, đây cũng là Nam Thiên Môn quân đoàn cùng thiên hà thủy quân trong lúc đó không thể điều hòa mâu thuẫn tồn tại.

Lục địa ở giữa, một tòa cao tới tầng mười lăm tháp cao đỉnh, cái này phiến trên lục địa cao nhất quyền lực kẻ có được chính tái diễn mỗi ngày cần phải trải qua hội nghị. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Nguyên soái, đây là lần này Bắc Câu Lô Châu dụng binh phương án, mặt tướng nghĩ điều lôi đình bộ tiến đến chinh phạt, kính xin phê chỉ thị." Một cái trên mặt có đạo sẹo, thoạt nhìn đã tới trung niên nam tử hai tay đem

một quyển sổ con phóng tới Thiên Bồng trên mặt bàn, lại khom người thổi nhập hơn mười tên thiên tướng đội ngũ trung.

Ngồi ở trên đài cao Thiên Bồng phủ này sổ con liếc, vuốt vuốt tình minh huyết: "Lôi đình bộ mấy ngày trước đây giống như có vài chiến thuyền quân hạm bị thiên cầm điều đi? Như vậy có thể chứ?"

"Mặt tướng có lòng tin." Đây chiến tướng một quyển đánh tại lồng ngực của mình, một thân khái giáp tiếng chuông rung động.

"Đây cứ làm theo như người nói a." Dùng bút lông chấm điểm mặc, phê chỉ thị, tiện tay lấy đến chính mình ấn tín ở phía trên xây cá :, Thiên Bồng đem sổ con đưa cho đối phương: "Thiên nhâm, lần này thiên trong tự làm của người phó tướng a, dùng phòng ngừa vạn nhất."

"Tạ nguyên soái." Tên là thiên nhâm thiên tướng cung kính địa thân thủ đem sổ con lấy trở về.

Một vị thiên tướng theo lâu các ngoài vôi vàng đi vào, đi đến Thiên Bồng bên người khom người tại bên tai nhỏ giọng nói: "Nguyên soái, nghe thường tiên tử đến đây, muốn gặp nguyên soái ngài."

Thiên Bồng tay có chút dừng lại, thoáng trầm mặc một lát, nói: "Nói với nàng ta đang bận, lần sau đi."

"Cũng đã nói, nàng nói đợi."

"Vậy hãy để cho nàng đăng a."

"Còn có, cầm quốc thiên vương đến đây, mang theo Na Tra."

"Đến yếu nhân?"

Thiên tướng khẽ gật đầu.

Thiên Bồng trên khố miệng gương, cười nói: "Cũng làm cho bọn hủ
chờ!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 138: Ra Giá

"Tháng trước trích cấp sáu trăm vạn kim tinh cũng đã nhập kho, thỉnh phần thưởng hàm cũng đã trình lên, tổng số vi tám trăm hai mươi vạn kim tinh. . ."

. . .

"Tại đông thắng thần châu viễn chinh giờ bị chương yêu đánh rơi chiến hạm cũng đã xác nhận hạch tâm pháp trận không cách nào chữa trị, hiện tại. . ."

. . .

"Tây ngưu hạ châu lòng bắt giờ làm xông Trấn Nguyên Tử lãnh địa, bên ta cũng đã xin lỗi, có thể. . ."

. . .

"Mới một đám vũ khí cũng đã nhập kho, đây là dã chế tư đệ trình mới công nghệ bản kế hoạch, bọn họ đề nghị. . ."

. . .

"Bích trận doanh cùng vật lộn đọ sức lãng bộ trong lúc đó tranh cãi cũng đã thông báo quân vụ bộ trọng tài, đây là xử lý đề nghị, bọn họ hy vọng nghe một chút nguyên soái ngài ý kiến. . ."

. . .

"Tân binh huấn luyện cũng đã hoàn thành, chủ giáo quan xin chỉ thị nguyên soái ngài là hay không tại phân biên điền lễ trên huấn thị. . ."

. . .

"Thổ mộc tư đăng báo, khởi công xây dựng quan Vân Thiên cảnh nhân công và vật liệu ra điếm vấn đề, phủ kho không cách nào đúng hạn giao phó hạch tâm pháp trận định nguyên thạch, hiện tại cả công trình. . ."

Dưới trướng sáu mươi vạn đại quân, có thể nói binh nhiều tướng mạnh, khổng lồ như thế quân sự cơ cấu, hết lần này tới lần khác tại Thiên Bồng trong tay vận chuyển hiệu suất lại là kỳ cao, sáu mươi vạn người, phải thao sáu mươi vạn phần tâm, rời đi ngắn ngủi mấy ngày rơi xuống công vụ từng kiện từng kiện xem qua, đảo mắt đã là thái dương mới lên.

Đợi đến thiên tướng tan hết, một đám ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua rộng rãi cửa điện chiếu nhập trống rỗng trong điện, lại chiếu không tới chủ vị trên mỗi một Thiên Bồng.

Thật dài thở dài, Thiên Bồng cố hết sức địa vượt vượt tình minh huyết nhắm mắt lại nửa ngày đều nói không ra lời.

Hóa thân cảnh Thái Ất kim tiên tu vi, nếu là thể lực linh hoạt là mười ngày mười đêm không ngủ không nghỉ cũng không sao cả, nhưng nếu là luận đến tinh lực. . .

Một mực chờ đợi ở một bên thiên tướng lặng lẽ đi tới, cúi đầu nhẹ giọng hỏi: "Nguyên soái, nếu không trước nghỉ tạm?"

Thiên Bồng coi như đột nhiên bừng tỉnh vậy mở to che kín tơ máu con mắt: "Không được, bọn họ còn đang chờ, đi thôi, đã đến đây, dù sao cũng phải tiên kiến gặp."

"Này. . . Là tiên gặp cầm quốc thiên vương hay là trước gặp Nghê Thường tiên tử?"

"Cầm quốc thiên vương."

Từ cửa hông đi ra, tại bốn gã thiên binh bảo vệ xung quanh hạ, ngày đó đem mang theo Thiên Bồng vòng quanh hàng hiên một đường chuyền, rất nhanh đến một tầng, lại dọc theo hành lang đi một đoạn ngắn đến **.

Rất xa trông thấy Thiên Bồng, nhất danh râu bạc lão tướng lúc này đón chào.

"Nguyên soái."

"Thiên phụ, bọn họ nói cái gì sao?"

Tên là thiên phụ lão tướng khom người chấp tay, trả lời: "Cầm quốc thiên vương một mực trầm mặc không nói, này Na Tra một mực tại trong điện dạo bước, cũng đã quất mắng binh vệ nhiều lần."

Thiên Bồng yên lặng nhẹ gật đầu: "Các người ở nơi này đợi a, ta đi hội họp bọn họ."

Mọi người khom người thối lui đến một bên, Thiên Bồng ho khan hai tiếng, ngẩng đầu uốn ngực đi vượt qua màu đỏ thắm khung cửa.

Gặp Thiên Bồng đã đến, ngồi ở bên cạnh bên cạnh trên ghé dựa cầm quốc thiên vương lúc này đứng lên, nguyên bản đứng Na Tra lại ngược lại ngồi xuống, co lại tay đến không để ý tới.

Cái này cầm quốc thiên vương thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, giữ lại hai phiết màu đỏ chòm râu, mặc đồ đỏ sắc áo giáp, màu da tím xanh.

Mỗi ngày bông đã đến, hẳn liền vội vàng khom người chấp tay: "Cầm quốc tham kiến Thiên Bồng Nguyên Soái."

"Miễn lễ." Thiên Bồng theo tay khẽ vẩy, cũng không để ý tới Na Tra, đại cát bước đi đến chủ vị ngồi lên.

Chờ đợi thiên binh lúc này trình lên nước trà.

Tiếp nhận nước trà, cúi đầu nhấp một miếng, Thiên Bồng mặt không biểu tình nói: "Từ quân ta dời sau, cầm quốc thiên vương còn có Na Tra tam thái tử còn chưa tới qua a. Lần này tới, có thể phải hảo hảo đi thăm chỉ giáo một chút."

Na Tra lúc này hừ lạnh một tiếng: "Nói rất đúng nghe, chúng ta đều đến đây vài canh giờ, đến bây giờ mới đi ra gặp, cũng coi như đạo đãi khách sao?"

Cầm quốc sắc mặt hơi biến đổi, gặp Thiên Bồng không có tính toán phát tác, lúc này mới định rồi định tâm thần, chấp tay nói: "Nguyên soái, cầm quốc lần này tiền lai, chính là phụng lý thiên vương chi mệnh, muốn thân thủ đem tin này hàm giao cho nguyên soái."

Nói, cầm quốc theo túi áo trung lấy ra một phân khám trước kim cát phong thư, hai tay hiện lên đến Thiên Bồng trước mặt.

Thiên Bồng cũng không thân thủ đi đón, lại cúi đầu nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Lý thiên vương có chuyện gì, còn cần làm cho cầm quốc thiên vương ngài tự mình đưa tin đến, thật sự là gãy sát Thiên Bồng. Là vì Tăng Trường thiên vương chuyện tình a?"

Cầm quốc cắn răng, trước mặt bài trừ đi ra tiểu dung, nói: "Chính. . . Là."

"Việc này có cái gì dễ nói?"

"Nguyên soái, chuyện kia nhất định là cá hiểu lầm. Lý thiên vương tự mình giao cho thuộc hạ hiện lên đưa tin hàm, chính là vì làm sáng tỏ hiểu lầm."

"Có cái gì hiểu lầm a, đến Lăng Tiêu Bảo Điện lên nói cũng được. Việc này Thiên Bồng đã báo bị bệ hạ, ngày mai, có hay không hiểu lầm, đều có phân trần."

Cầm quốc khước miệng rút mạnh hai cái.

Thiên Bồng nói "Ngày mai", chính là thiên đình "Ngày mai" . Phóng tới thiên đình, tăng dài không quá là bị Thiên Bồng giam giữ một đêm, cao thấp tính lên bất quá vài canh giờ, ngày kế liền áp tải lên điện.

Có thể cái này vân vực thiên cảnh lại là tại thế gian, nói cách khác, Tăng Trường thiên vương sẽ bị giam giữ nhiều đến mấy tháng lâu!

Cái này rõ ràng cho thấy tích nước không vào ý tứ.

Cúi đầu xuống, cầm quốc chính suy tư về làm như thế nào đem lời nói đi xuống, một bên Na Tra cũng đã phát tác.

"Hảo người Thiên Bồng! Không cần phải cho mặt không biết xấu hổ!"
Hắn vụt thoáng cái đứng lên, tay cầm hỏa tiêm thương.

Thiên Bồng thản nhiên nhìn Na Tra liếc, cũng không nói tiếp.

"Tập quân ta hạm áp ta đại tướng không nói, hiện tại cho người thả người, chính ở chỗ này trang mộng bán ngọc! Thật cho là ta Nam Thiên Môn dễ khi dễ không thành!"

Cầm quốc lúc này ngấn cấn đi lên, cuống quít sử suy nghĩ sắc làm cho hấn không cần phải hơn nữa.

Na Tra lúc này mới tức giận đi đến một bên, trước khi đi không quên trừng cầm quốc cùng Thiên Bồng liếc.

Đã Na Tra bỏ đi, cầm quốc mới hạ giọng nói với Thiên Bồng: "Nguyên soái, chuyển lý thiên vương mà nói: 'Cùng hưởng là, có một số việc, không cần phải làm quá mức.' "

"Thiên Bồng tư chất ngu dốt, nghe không hiểu thiên vương mà nói." Thiên Bồng phốc suy thoáng cái bật cười: "Làm sai việc chính là phạm vào, không có phạm chính là không có phạm, nơi nào đến cái gì qua cùng bất quá? Ngày mai lâm triều, nếu là ngọc đế chặt đứt tăng trưởng có tội, vậy hấn chính là đáng chết. Nếu là vô tội, đó chính là Thiên Bồng có tội. Đến lúc đó các người chi bằng đem hết thảy tội danh cho bản soái an trên."

Nói đi, liền không hề xem cầm quốc, chỉ lạnh lùng nói: "Bản soái còn có chút quân vụ không xử lý, hai vị đường xa mà đến, nếu là yếu tại ta đây vân vực thiên cảng ở mấy ngày, bản soái cái này an bài một thành viên lão tướng đi theo, cam đoan hai vị tận hứng mà về. Nếu là không muốn ở. . . Vậy muốn đưa khách."

"Người ——!" Cầm quốc trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được, cắn răng nửa ngày, chỉ phải chấp tay nói: "Cầm quốc cáo lui! Quấy rầy nguyên soái."

Đem này kim sắc phong thư thu vào trong ngực, chậm rãi lui hai bước, cầm quốc xoay người sang chỗ khác đối với Na Tra sử cái ánh mắt: "Đi thôi."

Đã sau khi hai người đi, ngoài cửa lão tướng thiên phụ mới đi đến:
"Nguyên soái, sao không dùng dùng kế hoãn binh, làm cho Lý Tĩnh mở mang giá, kể từ đó, chúng ta cũng tốt tìm kiếm bọn họ đấy."

Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười, đảo mắt, tiểu dung tan hết, hẩn lạnh lùng nói: "Người dự đoán được, này Lý Tĩnh càng là dự đoán được. Luận quyền mưu, bản soái tự nhận không bằng hẳn. Đã như vậy, không bằng thiếu những cái này hư chiêu, mọi người thật đất. Giao ma vương tìm được rồi sao?"

"Có tin tức nói, tại tây ngưu hạ châu."

"A?"

"Còn có khác một tin tức."

"Nói."

Mấp máy khô quắt môi, thiên phụ chậm rãi nói: "Có tin tức nói, hẩn trốn đến Ngưu Ma Vương địa bàn đi. Hơn nữa, có nghe đồn Ngưu Ma Vương, giao ma vương, bằng ma vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu vương, ngu nhưng vương, cũng đã kết nghĩa."

Nghe đến đó Thiên Bồng sắc mặt lập tức lãnh vài phần, khẽ nói: "Thiên đình đỉnh cấp tội phạm truy nã, đây chính là đầu đếm một lần."

"Sáu ma vương kết nghĩa, kể từ đó, khiên càng động toàn thân. Như bằng vào quân ta tùy tiện tiến công, chỉ sợ. . ." Thiên phụ vì hơi dừng một chút, há mồm phun ra cuối cùng cái chữ kia: "Huyền."

Ngẩng đầu lên, Thiên Bồng thật sâu hít và một hơi, kinh ngạc mà nhìn xem che kín chạm rỗng khắc hoa trần nhà.

"Này cũng là phiên lòng sự a. Thiên đình những bộ đội khác là không trông cậy được vào. . . Xem ra, còn phải tự mình đi một chuyến tây ngưu hạ châu tìm kiếm hư thật a."

Ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, Thiên Bồng thuận miệng hỏi: "Này hầu yêu?"

"Chưa có tin tức."

"Lần trước tại Côn Luân sơn, Dương Thiên quân vào. Lần này tại Tử Vân Bích Ba Đàm, không chỉ Dương Thiên, Dương Tiễn cũng xuất hiện. Cái này hầu yêu, khả năng cùng hãn dương gia huynh muội có nào đó quan hệ."

"Trước mắt thuộc hạ cũng đã an bài người chờ tay điều tra, chính là Quán Giang Khẩu bố phòng nghiêm mật, tạm thời còn không có tra ra cái gì."

Lược qua nghĩ sơ nghĩ, nuốt nhỏ nước miếng, Thiên Bồng nói tiếp: "Một cái khác điều tuyên, điều tra thêm Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Dương Thiên hiện nay bên ngoài là Tà Nguyệt Tam Tinh Động đệ tử, nói không chừng cái này hầu yêu cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng có quan hệ. Chỉ là điều tra thời điểm nhớ lấy đừng quấy nhiễu tu Bồ Đề tổ sư. Cái này hầu yêu không thể lưu, nếu là để lộ, sau này nhất định là một đại họa hại."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Thiên phụ khom người chấp tay, lại nói: "Nguyên soái, thuộc hạ còn có một chuyện thỉnh giáo."

"Nói."

"Lần này sự kiện đăng báo thiên đình tấu văn lí, có hay không đề cập Dương Tiễn huynh muội."

"Huynh muội bọn họ chuyệ̣n tình loại bỏ a, nếu là làm cho Dương Tiễn cùng Lý Tĩnh liên thủ, chúng ta đã bị động. Lần này Dương Tiễn chích cứu Dương Thiên, cũng không thân tự động thủ, coi như là cho chúng ta một cái đường lui, cái này điều tuyền, tạm thời còn là đừng vượt qua hảo."

"Thuộc hạ hiểu rõ."

Bình lui tả hữu, Thiên Bồng một người cô đơn đi ở thật dài trên đường qua, vượt qua cửu khúc rào chắn, đi đến một chỗ hồ sen bên cạnh.

Có khác phong vận xưa cũ đình nghỉ mát bao phủ tại tầng tầng lớp lớp lá sen bên trong, đình nghỉ mát hạ, bàn đá bên cạnh ngồi một vị hồng y tiên tử.

Tinh xảo như vẽ ngũ quan tám rủa ở đằng kia một đám ánh sáng mặt trời trung, giống như ra nước bạch ngọc vậy lóe ra như mộng ảo sáng rọi.

Này nhú chặt mi, mặc cho ai nhìn cũng nhìn không được trù mến.

Nhìn thấy của nàng trong nháy mắt, Thiên Bồng trú chân, mi tâm một ít sợi sát lục chi khí chậm rãi đẩy ra, xa xa mà nhìn xem, làm như thương thức khó được bức hoạ cuộn tròn, đúng là ngây dại.

Sau một lát, Nghê Thường tiên tử cũng chứng kiến Thiên Bồng, giữa lông mày sâu lo thoáng cái như nắng sớm trung đám sương vậy lặng yên tán đi, tràn ra nắng thần thái.

Nàng đứng dậy hành lễ, thản nhiên nói: "Hạ tiên sâm gặp Thiên Bồng Nguyên Soái."

Thanh âm kia giống như như chuông bạc dễ nghe, có một loại dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng mà sung sướng hương vị.

Thiên Bồng sắc mặt lại thoảng cái lại hồi phục trước kia lạnh như băng, mặt không biểu tình mà đi tới, thản nhiên nói: "Miễn lễ a. Ta đây quân doanh, nữ lưu lui tới có nhiều bất tiện."

Nghê Thường tiên tử hơi cúi đầu xuống: "Nghê thường cũng là cấp, mới có này mạo phạm, kính xin nguyên soái. . ."

"Không có việc gì." Thiên Bồng nhàn nhạt nói ra.

Nghê Thường tiên tử lại là hành lễ, có vẻ có chút co quắp.

Thiên Bồng nhàn nhạt mà nhìn xem Nghê Thường tiên tử, hít một hơi thật sâu, xoay người đi đến một bên ngắm nhìn ánh sáng mặt trời hạ như vẽ hồ sen: "Tìm ta có chuyện gì?"

Do dự hồi lâu, nghê thường mới mở miệng nói: "Bọn họ nói, nguyên soái năm Tăng Trường thiên vương. Hiện tại Nam Thiên Môn đều ở tính toán trước như thế nào đối phó nguyên soái."

"Sẽ không việc này bọn họ đã ở tính toán ta, thói quen rồi."

"Nghe bọn hấn nói, nguyên soái cùng Tăng Trường thiên vương đánh một hồi, nghê thường trong tay vừa vặn có chút đan dược, liền đưa tới." Theo trong tay áo lấy ra một cái nho nhỏ chai thuốc phóng tới trên bàn đá.

Xoay người, Thiên Bồng cười cười, thân thủ cầm lấy chai thuốc, vệt ra cái nắp nghe nghe: "Cám ơn, ta sẽ dùng."

Nói đi, hai người lại là một hồi trầm mặc, rất lâu sau đó trầm mặc.

Ánh sáng mặt trời quang huy xuyên thấu qua dựng thẳng lên lá sen, rơi tại xưa cũ trong lương đình, rơi tại hai trên thân người.

Này thần sắc một cái đạm mạc, một cái co quắp.

Dưới chân bóng dáng hơi hướng phía bên cạnh bên cạnh nghiêng đi, bất kể như thế nào kéo dài đều liền không đến cùng một chỗ.

Hồi lâu trầm mặc sau, Thiên Bồng do dự mà mở miệng nói: "Thiên đình có giới luật của trời, thiên quân có quân pháp, cho nên. . ."

Nghê thường nháy mắt con ngươi, cuối cùng chỉ có thể hành lễ nói: "Hạ tiên hiểu rõ, này. . . Hạ tiên cáo lui."

"Ừ." Thiên Bồng yên lặng nhẹ gật đầu,

Nghê thường xoay người sang chỗ khác, chậm rãi đi, một bước ba ngừng, này dáng người giống như trên mặt hồ phiêu linh phong diệp, lại thủy chung không đợi đến Thiên Bồng gọi lại thanh âm của nàng.

Đoạn đường này, Thiên Bồng liếc đều không nhìn qua, lại chăm chăm vào trong tay đan dược thật lâu chuyển điui mù, trên mặt dần dần hiện lên nhỏ không thể thấy tiểu dung.

. . .

Nguyệt trên cây, một khóa nụ hoa lặng lẽ khai ra một. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

. . .

Lúc này, đi xa cầm quốc cùng Na Tra đang tại đám mây tính toán.

"Thật không hiểu các ngươi, cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức cái này đầu heo bồng, tội gì nhiệt mặt đi dán hấn lãnh cái mông?" Na Tra co lại tay đến tức giận bất bình.

"Thiên vương ý tứ, là nếu như có thể dàn xếp ổn thỏa, khiến cho hấn mở cá giá."

"Hắn hỏi ra giá xong việc?" Na Tra cười lạnh nói.

"Không nhất định, nghe nói, hắn tài chính lỗ hồng không nhỏ, chắc hắn hiện tại cũng mau nhin đầu bạc đi. Chỉ là không nghĩ tới hắn thà rằng tiếp tục thừa nhận cũng muốn cùng chúng ta chết đập đầu." Thật dài thở dài, cầm quốc lộ: "Hiện tại đàm phán không thành, còn lại, chỉ có thể nhìn thiên vương thủ đoạn. Cái này tăng trưởng cũng thiệt là, rõ ràng chính mình tùy tiện chạy tới."

"Hắn dùng là lợn đầu bông không dám xằng bậy, nhưng không biết hắn phạm nâng ngóc đến cái gì đều dám làm." Na Tra phui cầm quốc liếc, đột nhiên hỏi: "Uy, Tử Vân Bích Ba Đàm chuyện tình, sẽ không thật là các người cùng cái kia hắc giao cấu kết a?"

Cầm quốc cười xấu hổ cười: "Tam thái tử có chỗ không biết, Nam Thiên Môn thật sự không có gì quân công có thể kiếm, như không như thế, sợ là quân tâm muốn động dao động."

"Vậy chân đao chân thương đi bính. Hắn đầu heo bông có thể, các người làm sao lại không được?"

"Cái này. . . Tam thái tử a. Hạ giới yêu, mặc dù đại bộ phận yếu ớt không chịu nổi, nhưng chúng ta tình báo không thể so với thiên hà thủy quân, có đôi khi vậy. . ."

"Được." Na Tra hừ lạnh một tiếng, vuốt vuốt trong tay mình hỏa tiêm thương: "Lần sau, mang ta lên a. Ta tới giúp các người mở đường, nếu gặp được ta đều đánh không lại yêu, vậy không phản đối."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 139: Nhập Cốc

Mưa to trút xuống dưới xuống, phát tại cũ nát mái ngói trên kích khởi liên miên bọt nước.

Tích tí tách tiếng vang trung, mưa dọc theo mái hiên chảy xuống, ở trước cửa hội tụ thành một chuỗi bức rèm che.

Trong phòng không khí tràn ngập ướt sũng khí tức, Dương Thiên ngơ ngác địa ngòì ở cửa ra vào trên ghé hướng phía bên ngoài nhìn quanh.

Xa xa sơn tại đây mưa to tầm tã bên trong hình dáng đều trở nên dần dần mơ hồ.

Hồi lâu, nàng cúi đầu xuống hướng lòng bàn tay a một ngậm hơi ẩm, che miệng tinh tế suy tư nâng cái gì, ánh mắt có chút mê mang.

Không bao lâu, một cái thấp bé thân ảnh mặc áo toi mũ mạo vũ vội vã địa từ đằng xa đi tới, đập ở trước cửa giọt nước trung tóe lên bọt nước, tựa hồ dị thường cố hết sức.

Nhanh như chớp vào gian phòng, thấp bé thân ảnh thoáng cái nắm bắt mũ lộ ra một tấm lông xù mặt.

"Còn chưa có trở lại sao?" Lữ lục quả một bên cả trước áo toi, một bên ngẩng đầu vội vàng hỏi.

"Ừ." Dương Thiên lạnh lùng địa hồi một tiếng.

Nàng còn là không thói quen một đám yêu quái cùng mình quan hệ như vậy thân mật. Kỳ thật thân mật cũng chưa nói tới, chỉ có thể coi là không chỗ cố kỵ địa nói chuyện với nhau. Nhưng tóm lại nàng chính là không thói quen.

Tự tại mấy năm trước, nàng còn thường xuyên cùng ca ca của mình cùng nhau ra trận khắp thế giới đuổi giết yêu chúng, bây giờ lại cùng yêu quái hỗn đến một khối, còn hòa đồng như thế tự nhiên.

Những kia yêu quái xem ánh mắt của mình cũng đã cơ hồ cùng xem cái khác yêu quái không có gì khác biệt, có thể chính mình nên cao hứng sao?

Nàng thật sự nói không rõ ràng.

Đây là một gian nhỏ nhỏ thổ phòng, thổ trong phòng chỉ có vô cùng đơn giản vài món tàn phá gia cụ, đã nói là nhà chỉ có bốn bức tường cũng không đủ, cũng may thu thập được coi như sạch sẽ.

Hầu tử toàn thân cột băng vải cong vẹo địa ngồi ở giường trên dựa vào tường xa xa mà nhìn xem mới vừa vào cửa Lữ lục quái.

Ngồi ở một bên còn có tiểu hồ yêu Tiểu Hồng.

Dem của mình áo toi mũ đều treo đến trên tường, Lữ lục quái sửa sang lại quần áo chạy đến hầu tử trước mặt chấp tay: "Đại vương."

"Nói tất cả đừng gọi ta đại vương."

"Ngươi chính là đại vương a, sớm muộn ngươi đều là đại vương, thần trước kêu."

"Làm sao ngươi biết ta sớm muộn đều là đại vương?" Hầu tử mắt trắng không còn chút máu.

Lữ lục quái không thú vị địa ngục miệng.

Lữ lục quái không có gì thực lực, nếu như từ yêu góc độ luận mà nói. Nhưng nhưng không biết tính sao đối thành lập chính quyền cái này việc sự dị thường mưu cầu danh lợi. Cố gắng là đọc sách nhiều quan hệ a, cũng tự nhiên dẫn vào nhân loại sĩ tử tư duy, nghĩ có vị "Đại vương" có thể phụ tá mở ra nhân sinh của mình khát vọng chính là nhân sinh một chuyện vui lớn.

Đến nay hầu tử đều không làm cho hiểu một con yêu quái là ở địa phương nào nhìn nhiều như vậy nhân loại thư. Theo yêu quái góc độ, Lữ lục quái cái này thuộc về không làm việc đảng hoàng.

Một đạo thiểm điện theo phía trước cửa sổ xẹt qua, chiếu sáng trong phòng lũ yêu mặt, trong tiếng nổ vang, hầu tử nghiêng mặt đi xem bình tĩnh như cũ tiểu hồ yêu.

Bị hầu tử như vậy một chăm chăm, tiểu hồ yêu nháy mắt con ngươi đưa thay sò sò chính mình trắng nõn mặt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy làm sao ngươi sẽ không sợ?"

"Sợ sét đánh?" Tiểu hồ yêu tìm không được đầu mối mà hướng ngoài cửa sổ nhìn lại.

Theo hình tượng trên xem, tiểu hồ yêu cùng nhân loại mười tuổi cô gái nhỏ so sánh với cơ hồ không có gì khác nhau, chỉ là một ít đầu tóc hồng hạ nhiều thêm một đôi nhô lên hồ ly lỗ tai thôi. Nhưng theo trên thực chất xem đã có thể kém xa.

Theo buổi sáng tỉnh lại, liền xem nàng một mực tại bận rộn, nghe nói mình hai ngày này cơ hồ tất cả sinh hoạt việc vặt đều là tiểu hồ yêu chăm sóc.

Ngẫm lại, tại trước mặt nàng hầu tử còn không có chậ vật như vậy qua, có thể cũng chính là lần này, hầu tử phát hiện nguyên lai một mực bị chính mình che chở tiểu hồ yêu là như vậy địa độc lập.

Mà ngay cả hầu tử tắm rửa quần áo đều là cặp kia bàn tay nhỏ bé xử lý, nghĩ đến, mình cũng không nên bả một con yêu quái trở thành một người bình thường tiểu hài tử.

Điều này làm cho hầu tử không khỏi lại nghĩ tới Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí Phong Linh, không sai biệt lắm tuổi, cũng là như vậy độc lập. Có phải là thế giới này hài tử đều là như vậy độc lập?

Hắn không khỏi nghĩ.

Không bao lâu, mông mông trong mưa xuất hiện một viên cầu nho nhỏ lặng yên đáp xuống trước cửa, bao trùm tại trên thân linh lực tán đi, Nguyệt Triều bước nhanh chạy vào trong phòng.

"Thế nào?" Dương Thiên vội vàng hỏi.

Trong phòng mấy cái yêu quái cũng đều mở to hai mắt lẳng lẳng địa chờ.

Nhìn hầu tử liếc, Nguyệt Triều mím môi, nói: "Lại nữa rồi một đám thiên binh, không biết như thế nào, ác long đằm phụ cận thiên binh càng ngày càng nhiều. Theo như đề ý đến bọn hắn hai ngày trước cũng đã rút lui khỏi mới đúng."

"Bọn họ đều đang làm gì đó?" Hầu tử hỏi.

"Tìm tòi, ta cũng không biết bọn họ tại tìm tòi cái gì. Bản muốn trở thành thiên binh bộ dạng trà trộn vào đi dò thám ý, ngẫm lại hay là thôi đi. Thiên hà thủy quân không thể so với Nam Thiên Môn bộ đội, vạn nhất có

khẩu lệnh cái gì, đừng lộng xảo thành chuyên mới tốt, dù sao thiên hà nước trong quân cao thủ cũng là có khối người."

"Tìm tòi." Hầu tử cúi đầu xuống thì thào tự nói: "Có lẽ là tại suu ta."

Nguyệt Triều chỉ là trợn tròn mắt xem, lại không có nói tiếp.

Đêm hôm đó phụ trách ngắm bắn căn phía sau Đoàn Chủ may mắn địa còn sống, nguyên nhân chính là thiên hà thuỷ quân mục tiêu chỉ có hầu tử.

Thiên hà thuỷ quân không thể so với Nam Thiên Môn quân đoàn, bọn họ cũng cần quân công, nhưng đặt ở quân công trước, là quân lệnh. Nếu như thượng cấp mệnh lệnh phải không tiếc một cái giá lớn lòng bắt hầu tử, như vậy đối cái khác yêu trách bọn họ chính mắt cũng không hội xem.

"Này có thể hay không suu đến nơi đây?" Lữ lục quải ngẩng đầu lên hỏi.

"Có nên không a." Những lời này, Nguyệt Triều nói được rất không xác định: "Nơi này, nói cho cùng là thuộc về chúng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động địa bàn, bọn họ khả năng không lớn bởi vì ác long đảm việc nhỏ như vậy mà mạo phạm chúng ta mới đúng."

"Trong sơn cốc mới là Tà Nguyệt Tam Tinh Động địa bàn, nơi này không phải." Như trước ngồi ở cửa ra vào Dương Thiên lạnh lùng địa tiếp một câu, lập tức, trong phòng người liên can đẳng đều trầm mặc.

Tất cả mọi người hướng phía hầu tử nhìn lại, hấn nhưng chỉ là cúi đầu không nói lời nào, một đôi nắm tay vô lực địa nắm chặt.

Hồi lâu, hấn đột nhiên hỏi: "Có, nhiều ít chạy đến, lần này?"

"Còn không thiếu." Nguyệt Triều nói: "Trên chiến hạm cơ bản không có việc gì, sớm rời đi tiểu yêu cũng đều tứ tán, chính là cùng người cùng một

chỗ lưu lại cơ hồ chết hầu như không còn."

"Thiên quân không có truy kích những kia rồi đi trước tiêu yêu sao?"

Nguyệt Triều lắc đầu: "Không có, bọn họ tựa hồ đối với tiêu yêu không có gì hứng thú."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, trường thở dài, Nguyệt Triều còn nói thêm: "Bất quá, hiện tại lại là chết thảm trọng, lần này bọn họ tái xuất hiện, rất nhiều tiêu yêu còn chưa kịp rời đi ác long đầm địa giới. Cho nên. . ."

Hầu tử cúi đầu, nháy mắt con ngươi trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nói ra: "Nhập cốc a, có thể bảo trụ một cái là một cái. Chỉ là, chúng ta nhiều như vậy yêu quái, nhị sư huynh sẽ không chú ý sao?"

"Yên tâm đi, U Tuyên sư thúc nhất định sẽ không chú ý. Bất quá chúng ta tốt nhất đừng đến U Tuyên cốc ở chỗ sâu trong đi, U Tuyên sư thúc yêu mến yên tĩnh."

"Bất kể như thế nào, hay là muốn mời người đi đầu một bước cùng hấn lên tiếng kêu gọi, hấn đồng ý chúng ta mới tốt tiến vào."

"Đi."

Nguyệt Triều không chút nghĩ ngợi địa ra cửa.

Đối với hấn loại này luyện thần cảnh tu sĩ, đặc biệt sư ra Tà Nguyệt Tam Tinh Động luyện thần cảnh tu sĩ mà nói, trong mưa vắng lai nửa điểm mưa không dính quần áo đó là lại chuyện quá đơn giản. UU đọc sách (uukanshu.com) văn tự thủ phát.

Lại nói tiếp, luyện thần cảnh tu sĩ cũng chia rất nhiều loại, đại bộ phận luyện thần cảnh tu sĩ hiểu được pháp thuật đều cũng không nhiều, chỉ có sư

nổi danh môn coi như Nguyệt Triều như vậy, tài năng hiểu được nhiều như thế thuật pháp, đừng nói là luyện thần cảnh tu sĩ, chính là thiên quân lí đại đa số hóa thân cảnh tu sĩ so với đều nhiều hơn không hề như.

Mưa một mực tích tí tách dưới mặt đất đến đang lúc hoàng hôn mới dần dần ngừng, nắng dương quang theo vân trong khe hở lộ ra, từ xa nhìn lại, như cùng một căn căn cột sáng, phá lệ địa mỹ.

Đi trước trong cốc Nguyệt Triều cũng trở về.

"Thế nào?" Hầu tử hỏi.

"U Tuyên sư thúc đồng ý." Nguyệt Triều cười hì hì nói: "Bất quá, chúng ta được dựa theo hấn quy hoạch đi ở. Còn có chính là, trong cốc phòng ở không đủ, yếu xây nhà tử mà nói, không thể tùy tiện chém lung tung loạn phạt."

"Hiểu rõ."

"Này chúng ta bây giờ lên đường a?"

"Hiện tại? Không đợi ngày mai sao? Rất nhanh tựu vào đêm."

Nguyệt Triều mấp máy miệng, ra vẻ thần bí thuyết: "Vào đêm U Tuyên cốc, mới là U Tuyên cốc."

_____ phân cách tuyến _____

Trên ba giang đề cử. . . 6 nguyệt 22 ngày hai giờ chiều bắt đầu.

Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, nói, xế chiều hôm nay hai điểm bắt đầu có một ba giang phiếu có thể quăng, kinh nghiệm vượt qua 5000 tài

khoản mỗi ngày đều có thể quăng một tấm, xin nhờ mọi người có rảnh đến ba gang kênh đi đầu một đầu phiếu.

Cám ơn.

Mặt khác, mấy ngày nay con ba ba hội hết sức gia canh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 140: Địa Phủ Sinh Linh

Đã định phương châm, Nguyệt Triều cùng Dương Thiên liền bắt đầu chủ trì nổi lên đời công tác.

Bọn họ bây giờ ngốc địa phương là sơn gian một cái vút đi thôn trang. Vốn có trong núi nhìn thấy như vậy vút đi thôn trang cũng không kỳ quái, kỳ quái chính là cái này thôn trang rõ ràng ở vào U Tuyên cốc cốc khẩu.

Ở cái thế giới này, thôn trang vút đi lý do đơn giản thiên tai cùng người họa, trùng hợp cái này hai vấn đề đối tiên nhân đến nói đều không là vấn đề. Vậy tiên nhân tại dài dòng buồn chán tu tiên trong năm tháng đều cùng quanh mình nhân loại thành lập nào đó quan hệ đặc thù, trong lúc rảnh rỗi xuống núi giúp bọn hắn giải quyết giải quyết chút ít vấn đề nhỏ, thuận tiện "Giáo hóa một hai" .

Tại thế gian, trong núi sâu cùng tiên nhân làm bạn thôn trang vậy có một như mộng ảo danh tự —— thế ngoại đào nguyên. Rất nhiều trú danh địa tiên chính là xuất thân như vậy thế ngoại đào nguyên. Tỷ như Tà Nguyệt Tam Tinh Động tu bồ đề thủ đồ Thanh Phong tử, tại bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước chính là Linh Đài Phương Thốn Sơn dưới chân chẵn trâu lang.

Theo lý thuyết, có tiên nhân địa phương thôn trang là tối không có khả năng vút đi.

Nhưng lại tại U Tuyên cốc cốc khẩu, một cái không nhỏ thôn trang vút đi. Cái này không khỏi làm cho hầu tử đối vị này nhị sư huynh U Tuyên tử

xử sự phong cách sinh ra nào đó suy đoán.

Không bao lâu, một phen thu xếp phía dưới, trụ quái trượng trụ quái trượng, giờ lên cẳng giờ lên cẳng, cái này chi đông lệch ra tây ngược lại đội ngũ liền bị tập kết lên.

Sau cơn mưa dưới trời chiều thôn xóm, đông nghịt một mảnh yêu quái trung hoàn toàn không có tìm được đường sống trong chỗ chết vui sướng, tự cùng một chỗ ngược lại nhiều hơn một loại đau thương bầu không khí, này một đôi trong mắt, lộ vẻ cô đơn.

Rút lui khỏi giờ hầu tử đem tất cả người bệnh đều đưa lên chiến hạm, chẳng ai ngờ rằng, cuối cùng sống được tốt nhất đúng là cái này bảy trăm người bệnh. Tăng thêm tại thiên binh truy kích trung còn sống sót hộ vệ đội thành viên, chi đội ngũ này tổng cộng có chín trăm chi chúng. Chỉ là tại trước mắt dưới tình huống, sức chiến đấu là hoàn toàn chưa nói tới.

Nếu khiến thiên quân tìm được, bọn họ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Về phần người bệnh trị liệu vấn đề. . .

Nguyệt Triều là Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhị đại thủ tịch đệ tử, y thuật cao, tự nhiên sẽ không không cách nào giải quyết những này vết đao vết kiếm, đáng tiếc chính là đi đến lúc này cũng đã là đạn tận lương tuyệt.

Người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo .

Không có dược, dù tốt thầy thuốc cũng bất lực, nghe nói dùng đến hầu tử trên người đàn dược còn là Nguyệt Triều nhập U Tuyên cốc cùng nhị sư huynh U Tuyên tử lấy được.

Về phần những thứ khác người bệnh, chỉ có thể là dùng nguyên thủy nhất phương pháp tạm thời ổn định thương thế, đợi đến chính thức an định lại làm tiếp tính toán.

Ấn lấy Nguyệt Triều an bài, hầu tử cùng toàn thân là thương Đoản Chủy cùng một chỗ bị bỏ vào vác tại đại giác trên người trên kệ. Thất linh bát lạc chán nản yêu tinh môn bắt đầu dọc theo hẹp dài sơn ải đi về phía trước.

Đây là đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm, sơn ải trung tối như mực một mảnh, vì không nhận tội dẫn đến chú ý, bọn họ thậm chí không dám điễm xảy ra hoả hoạn bả, bị thương yêu quái môn giúp nhau dắt díu lấy, gian nan địa đi ở sau cơn mưa lầy lội trên mặt đất, đoạn đường này đi được chật vật đến cực điễm.

Ven đường, cùng cuỡi một trận hầu tử cùng Đoản Chủy một câu đều không có.

So sánh với hầu tử thương, Đoản Chủy thương thoát nhìn quá nặng chút ít. Mù một con mắt, ngực buộc chặt băng vải trên còn chóng mặt trước huyết, thỉnh thoảng kịch liệt địa ho khan, tứ chi trên cánh cẳng là vết thương vô số.

Này cận tồn một con mắt từ đầu đến cuối đều buông xuống trước không có hướng hầu tử trên người nhìn.

Một đường trầm mặc, một đường địa gian nan đi về phía trước, chi đội ngũ này cuối cùng dùng ba canh giờ mới xuyên việt hẹp dài sơn ải tiến nhập U Tuyền cốc.

Đi đến sơn ải cửa ra vào, xa xa địa, bọn họ liền chứng kiến xa xa ánh sáng, cũng đã giống như chim sợ cành cong yêu quái môn lúc này cảnh giác

lên, nguyên một đám xì xào bàn tán, sợ là thiên quân truy binh giờ cây đuốc ở nơi đó chờ bọn hấn.

Nhìn thấy trong đội ngũ một hồi bối rối, Nguyệt Triều nhưng chỉ là đắc ý cười cười, cao giọng nói: "Đừng hoảng hốt, kế tiếp, mọi người sẽ thấy ban ngày không thấy được cảnh tượng."

Có hấn một câu như vậy lời nói, lũ yêu quái tài hơi hiền yên ổn, nhưng như cũ không yên.

Lại hành một đoạn, lũ yêu quái rốt cục thấy rõ cái gọi là ánh sáng, không khỏi nguyên một đám sợ hãi than đứng lên.

Một lùm bình thường cỏ dại trên dài ra thật dài hành, hành trên một người bình thường tán hoa, mở ra tới sáu cánh hoa biện lại lóe hồng nhạt ánh huỳnh quang. Thân thủ đi sờ, cái này mới phát hiện căn bản không phải lóe ánh huỳnh quang, mà là chính là ánh huỳnh quang! Hoa này biện cho tới bây giờ sẽ không có thật thể, có chỉ là huyền phù giống hư không!

Một đóa cự đại hoa loa kèn chậm rãi đóng mở, phảng phất đang hô hấp vậy thô nạp một chút điểm tinh thần, giống như bay múa đom đóm.

Mang theo ba phiến sáng lên lá cây không ngừng xoay tròn cây bồ công anh từ đỉnh đầu bay qua; trường trước chuồn chuồn vậy cánh hải mã héo rút tại trong thụ động cảnh giác địa hướng ra phía ngoài quan vọng; có giống như bạch tuộc vậy tám điều cái đuôi thần lẫn cuốn tại trên cành cây miễn cưỡng địa ngáp, thỉnh thoảng duỗi ra phát ra hào quang đầu lưỡi bắt côn trùng; ba con mắt thô tử ở trong góc gặm thức ăn trước thực vật thỉnh thoảng run run lỗ tai.

Hầu tử ngẩng đầu lên, chứng kiến tán cây trung hai con trên cánh có kỳ dị sáng lên đường vân hồ điệp tại cành lá trung truy đuổi bay múa.

"Những thứ này. . ."

"Những thứ này địa phủ động thực vật, nếu là ban ngày, là nhìn không ra khác thường." Đi tại phía trước nhất Nguyệt Triều vui tươi hơn hỏi địa giới thiệu nói: "Đều là U Tuyên sư thúc cây ghép tới, cho nên để cho chúng ta nhập cốc duy nhất yêu cầu chính là không cần phải tùy tiện động nơi này từng cọng cây ngọn cỏ, những điều này là hẳn nhiều năm tâm huyết. U Tuyên sư thúc là chúng sư thúc chính giữa tối thiện âm dương thuật, cũng là cùng địa phủ liên lạc nhất chặt chẽ. Trong truyền thuyết U Tuyên lão nhân, U Tuyên đại tiên, chỉ đều là hẳn. Ngày bình thường, nơi này thường xuyên có quý tiên đến tìm hiểu, chính là sư tôn, rất nhiều địa phủ chuyện tình cũng còn muốn hỏi U Tuyên sư thúc."

Đi xuyên qua lóe các màu ánh huỳnh quang trong rừng cây, tất cả yêu quái đều bị hoa mắt.

"Ở nhân gian, những này động thực vật cơ hồ không thấy được, cũng sợ hãi dương quang. Cho nên U Tuyên sư thúc lựa chọn đem phủ đệ thiết lập tại cái này quanh năm sẽ không bị dương quang bắn thẳng đến đến trong sơn cốc. Những này đặc dị động thực vật tại một ít đan một dặm vuông cũng sẽ xuất hiện, có đôi khi chúng ta luyện đan thiếu trong đó một lượng phần tài liệu sẽ tới U Tuyên sư thúc nơi này tới lấy."

"Uy, cái kia ai, đừng đụng! Đó là nhớ nhà hoa, trên đường hoàng tuyến tùy ý có thể thấy được hoa đại. Linh hồn gặp hội tự động vượt qua, người sống nhớ lấy không thể nghe thấy, nếu không sẽ lâm vào nhớ nhà ảo giác chính giữa, cần đặc dụng linh lực trấn trụ tâm mạch tài năng tỉnh lại."

"Đây là kim huyết điệp. Ấu trùng sinh trong lòng đất dựa vào gặm thức ăn địa phủ thực vật rễ cây phát triển, cần được trăm năm mới chui từ dưới đất lên ra kết kén hóa bướm. Gặp quang hóa kén, mặt trời lặn thành điệp, hoa văn giống như hoa hướng dương, huyết vi kim sắc, có thể làm thuốc

dẫn chế lấy thông linh đan. Nhưng bởi vì so với tầm thường thông linh đan tài liệu thật sự rất thưa thớt, trước mắt loại này đan phương cũng đã ít có người dùng. Bình thường làm một đôi cùng tồn tại, nếu là một con chết rồi, một cái khác chỉ cũng rất nhanh sẽ chết, nghe nói là rơi vào hoàng tuyền linh hồn chưa xong chuyện khoản nợ biến thành, sau khi chết không hồn không phách, không thể tái sinh."

"Cái này khiêu hóa cốt xà, có độc, dựa vào âm khí sinh sôi, nhưng lại không là thật sự hội mất đi hết xương cốt của người. Thứ này đối linh hồn có độc, đối người sống lại là vô hại. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Tương phản, căn vật còn sống nó sẽ bị dương khí độc chết. Cũng là có thể vào dược, có thể dùng tại tu bổ bị thương linh hồn."

Đi ở phía trước Nguyệt Triều đồng dạng dạng địa giới thiệu, một đám yêu quái nghe được say sưa có vị, duy chỉ có Dương Thiên ngáp tựa hồ sớm đã thấy nhưng không thể trách.

Ngồi ở hầu tử bên cạnh bên cạnh Đoàn Chủy nhưng như cũ cúi đầu một bộ tâm sự nặng nề bộ dạng.

Không lâu, đội ngũ xuyên qua kỳ dị rừng cây, xa xa địa chứng kiến một mảnh đèn đuốc sáng trưng dân trạch.

Lộ khẩu xử, một cái đầu trên trát trước hai cái tóc để chỏm tử y đạo đồng chờ đợi trước.

Nhìn thấy chi đội ngũ này, hấn vội vàng chào đón chấp tay nói: "Đệ tử Tú Vân, phụng mệnh gia sư chi mệnh cung kính bồi tiếp Tôn sư thúc, Nguyệt Triều sư huynh, Dương Thiên sư tỷ."

Chứng kiến này một mảng lớn dân trạch, Nguyệt Triều trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người: "Đây là. . . Hôm nay khi ta tới còn không gặp đến."

.."

"Đây là gia sư bị hạ. Gia sư nói, trong cốc quý hiếm linh dược phần đông, nếu khiến chư vị tự hành khởi công xây dựng phòng xá, chỉ sợ khó có thể nhận, không bằng đi đầu bị hạ, cũng giảm đi chút ít sự. Chỉ là địa phương không lớn, cố gắng chen chúc chút ít, kính xin chư vị không cần phải ghét bỏ."

Phóng nhãn nhìn lại, cái này phiên dân trạch đã nói là một cái trấn nhỏ cũng không đủ a.

"Tú Vân sư đệ, thỉnh thay mặt Nguyệt Triêu tạ ơn U Tuyên sư thúc."

_____ phân cách tuyến _____
_____

Đang tại ba giang đây, cầu ba giang phiếu. Chỉ cần là hội viên tài khoản, VIP tài khoản hoặc là kinh nghiệm vượt qua 5000 tài khoản mỗi ngày cũng có thể lĩnh 1 trương. Trang đầu điểm nhập ba giang kênh có thể dẫn phiếu cùng đầu phiếu, cảm ơn! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 141: Dàn Xếp

Mang theo lũ yêu đi vào không có một bóng người phòng xá khu, một đám yêu quái nhìn xem cái này mảng lớn phòng xá, nguyên một đám bị hoa mắt, lệ nóng doanh tròng chân tay luống cuống.

Cục thậm chí trước mặt mọi người gào khóc khóc lớn.

Những này phòng xá mặc dù cũng chưa nói tới đẹp đẽ quý giá, nhưng một gạch một cây nhìn về phía trên cũng là thế gian giàu có người ta mới có thể có. Mở cửa phòng, trong đó các loại gia cụ đồ dùng đầy đủ mọi thứ, trong kho hàng càng là chất đầy ngũ cốc.

Lữ lục quái bề bộn chạy đi lên ý vị địa cùng Tú Vân đồng tử lôi kéo làm quen, chọc cho Tú Vân ý vị địa cười, cũng không biết là Lữ lục quái mà nói thực tốt như vậy cười, còn là cảm thấy Lữ lục quái cái này yêu quái buồn cười.

Đem hầu tử, đại giác, Đoán Chủy đảng một đám quen biết yêu quái đều dàn xếp đến trong một cái viện tử, Nguyệt Triều liền vội vàng đi dàn xếp cái khác yêu quái. Gần ngàn yêu quái an bài đứng lên thật đúng là không phải dễ dàng như vậy, cũng may tại yêu quái người trong duyên thật tốt Lữ lục quái cũng là vạn phần tích cực, lúc này mới giảm đi Nguyệt Triều không ít tâm.

Ngồi ở cho mình phòng nhỏ lí, hầu tử ngự ngác địa xuyên thấu qua cửa sổ nhìn trời.

"Khá hơn chút nào không?" Đứng ở một bên hướng về phía trà Dương Thiên hỏi, này ngữ điệu trung như trước đây đầy đặn nhàn nhạt mùi thuốc súng.

"Tự như vậy quá. Còn oán ta đánh ngất xỉu người a?"

Dương Thiên lạnh lùng địa trừng mắt liếc hẳn một cái, hỏi: "Kế tiếp người định làm như thế nào? Một mực mang theo bọn họ sao?"

"Kế tiếp, ừ, tại nơi này ở chút ít thời gian a. Nếu như nhị sư huynh không đuổi người mà nói." Hầu tử hơi thiếu hạ thân, không cẩn thận đụng phải miệng vết thương, thoáng cái kêu ra tiếng.

"Làm sao vậy?" Dương Thiên vội vàng để chén trà trong tay xuống chạy vội tới.

"Không có việc gì, không chết được." Hầu tử cắn răng một bên đổ mồ hôi lạnh một bên lắc đầu khoát tay.

"Người sớm muộn sẽ bị chính người đùa chơi chết." Dương Thiên oán hận trừng mắt nhìn hầu tử liếc, bắt đầu lắc nhai lên, theo Côn Luân sơn mạo hiểm trở về giết vương lộ kỳ, đến ác long đàm cứu yêu quái đồng dạng không sót địa quả trách.

Đối với nàng lắc nhai, hầu tử một câu cũng không nghe vào đi, lại ý vị địa cùng cười ngây ngô.

Có thể càng cười, Dương Thiên lại càng khí không đánh một chỗ đến, lắc nhai được càng hung, cuối cùng khó thở, dứt khoát phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại hai chén trà nóng đặt lên bàn đặng đặng địa bốc khói lên.

Nhìn xem hai chén trà, hầu tử ngồi ở giường thượng sứ kính vươn tay, lại như thế nào cũng với không tới, không khỏi nhíu mày: "Cũng không biết giúp ta đâu tới, tự ta như vậy chạy tới cầm trà vạn nhất giật ra miệng vết

thương làm sao bây giờ? Tính, dù sao trên người có thương tích uống trà cũng không quá phù hợp."

Đang lúc này môn ngoài truyền tới huyền tiếng ồn ào, một cái tháp bé thân ảnh xông vào viện tử, đứng ở trong sân cao giọng hô to.

"Hầu tử ca, hầu tử ca!"

"Ở chỗ này đây." Hầu tử tựa ở cửa sổ liền hướng ra phía ngoài ngoắc.

Hắc tử thoáng cái hướng hắc lao đến, sau lưng cùng vào còn có Lữ lục quái.

"Hầu tử ca, ta yếu cùng các ngươi ở cùng một chỗ!"

"Bên này trụ đây, trụ đây ngươi hiểu không?" Lữ lục quái chống nạnh hô: "Hắc, ngươi cái này con chuột tinh làm sao lại nghe không hiểu tiếng người a?"

Hắc tử hoàn toàn không để ý tới hắc, hai con tiểu ánh mắt chỉ là một cái kính địa chăm chăm vào hầu tử xem.

Hầu tử nhìn Lữ lục quái liếc, hỏi: "Bên này không có gian phòng?"

"Thật không có."

"Chen chúc một chen chúc a, chưa hẳn yếu một người một cái phòng."

"Cái này. . ." Lữ lục quái nhăn nhăn nhó nhó đứng lên.

"Cùng ngươi chen chúc một chen chúc a, hai người các ngươi cá đầu cũng không lớn." Hầu tử thuận miệng nói ra.

Cái này vừa nói, Lữ lục quái thoáng cái trợn mắt há hốc mồm.

"Hừ." Hắc tử đắc ý ngẩng đầu lên đến, nhìn Lữ lục quả nói: "Giàn phòng của ngươi ở đâu? Cái này sao?"

"Đừng loạn xông! Tại đây! Ta nhưng nói cho ngươi biết a, trong viện tử này đều là nhân vật không lường được, ngày bình thường đừng loạn đi biết không?"

"Nhân vật không lường được? Hầu tử ca ta biết rõ, Nguyệt Triều ca ta cũng biết, Dương Thiên tả ta cũng là biết đến, Đoãn Chủ ca đại giác ca ta cũng vậy phục. Ngươi sao. . . Hừ."

Lữ lục quả mặt thoáng cái đến mức đỏ bừng.

"Hắc tử, ngươi cũng ở cái này sao?" Tiểu hồ yêu thoáng cái vui vẻ địa từ trong phòng bật đi ra.

Hai cái tiểu yêu cao hứng bừng bừng địa hàn huyên.

Lữ lục quả lúc này lén lén lút lút địa chạy đến hầu tử trước mặt hạ giọng nói: "Đại vương, cái này con chuột nhỏ chuyển nơi này rõ ràng cho thấy hữu dụng ý."

"Có thể có làm được cái gì ý?" Hầu tử mặt không biểu tình mà ngáp một cái.

"Cái này. . . Đại vương không có nhìn ra sao?" Lữ lục quả trừng trừng mắt sử cái ánh mắt.

"Không có hiểu." Hầu tử mặt trắng không còn chút máu.

"Sách, đại vương, ngài là thật không rõ hay là giả không rõ a. Cái này. . . Cái này. . ." Lữ lục quả chỉ vào tiểu hồ yêu, lại chỉ vào hắc tử: "Còn không rõ ràng lắm sao?"

Hầu tử ngẩng đầu lên sâu hít một hơi thật sâu: "Hắc tử tiểu gia hỏa này ta rất yêu mến, bọn họ nếu lưỡng tình tương duyệt, thanh mai trúc mã thật cũng không sai."

Nói đi liền đem đầu lùi về trong phòng không hề lý Lữ lục quái.

"A?" Lữ lục quái thoáng cái mộng, gãi gãi đầu thờ dài: "Chẳng lẽ ta nghĩ lầm rồi?"

Quay đầu nhìn xem hắc tử cùng tiểu hồ yêu, thì thầm lầm bầm: "Tiểu hồ ly này cùng đại vương quan hệ như thế thân mật, lại không là. . . Đây đến lúc đó cái này con chuột tinh chẳng phải là. . ."

Nghĩ tới đây, hắc tử tựa hồ hạ quyết tâm giống như mà hướng trước hắc tử chạy tới: "Uy, uy, người gọi hắc tử nhé?"

Nhìn xem cười thành đóa hoa đường như Lữ lục quái, hắc tử lập tức nổi da gà rơi đầy đất.

"Ôi chao, hắc tử người có cái gì hành lý không có? Muốn hay không giúp người chuyển a? Đến đây, ta bỏ trong phòng hảo vị trí tặng cho người. Nghe nói người lần này cứu đại vương a, đây chính là một cái công lớn. . ."

Nghe phòng ngoài truyền tới thanh âm, hầu tử cẩn thận địa duỗi lưng một cái, nằm xuống, trong nội tâm cân nhắc trước đi ngủ sớm một chút tương đối khá, sáng mai còn muốn đi trông thấy vị này chưa từng gặp mặt nhị sư huynh đạo cá tạ mới được.

Dù sao đầu năm nay, thu lưu như vậy một ổ yêu quái cũng không phải là ai cũng dám.

Nghĩ, hắc tử đột nhiên cảm giác được nguyên bản lòng mang khúc mắc bát sư huynh Lăng Vân tử thoáng cái thân thiết không ít.

Cái này Lăng Vân tử tại Lăng Vân các thu nhiều như vậy yêu quái đồ đệ, rốt cuộc là xuất phát từ cái gì tâm tư? Chỉ do đồng tình sao?

"Cũng không biết hẳn hiện tại thế nào, nên hỏi Lăng Vân các đi qua tiêu dao thời gian đi a." Hấn nghĩ.

Nếu như không phải tu bồ đề tâm tư đoán không ra, hầu tử ngược lại thật sự là nguyện ý một mực đứng ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí. So sánh với bên ngoài cái này ác ý tràn đầy thế giới, Tà Nguyệt Tam Tinh Động quả thực chính là thiên đường.

Đáng tiếc chính là, xuyên thấu qua các loại dấu hiệu, bằng sở học của hấn Ngộ Giả đạo thôi diễn kế sách, hấn có thể biết rõ tu bồ đề muốn kết quả, cũng không phải hấn muốn.

Bết bát hơn chính là theo tình huống hiện tại xem ra, cho dù không có tu bồ đề dẫn đạo, chính mình nhưng vẫn là tại từng bước một địa hướng hấn chỗ hy vọng đường đi, làm việc nghĩa không được chùn bước.

"Ai. . . Đi một bước tính một bước a."

Thật dài thở dài, hấn hơi xê dịch thân thể, tìm cá so với thoải mái tư thế nhắm mắt lại.

Một đêm này, Nguyệt Triêu cùng Lữ lục quái bề bộn suốt một đêm, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai mới trở lại trong sơn. Nhìn xem Nguyệt Triêu này mỗi một bộ dáng, hầu tử thật sự không đành lòng nhắc tới bài phỏng U Tuyền tử chuyện tình.

Không có trăng hướng dẫn đường, nguyên bản bài phỏng U Tuyền tử kế hoạch cũng đành phải thôi.

Đã như vậy, dậy thật sớm hầu tử dứt khoát lại miêu hồi trong chấn ngũ hấp lại cảm giác, chỉ là cái này cảm giác thật sự ngũ được không thoải mái.

Những cái này yêu quái thật sự hưng phấn được ngay, nguyên một đám gom lại trong sân muốn tìm Nguyệt Triều cùng Lữ lục quái tham thảo, nói là vì kế tiếp quy hoạch, giống như có lẽ đã thực tính toán tại nơi này lâu ở không đi.

Nguyệt Triều là thật cực kỳ mệt mỏi, trốn trong phòng không ra đến. Lữ lục quái tốt hơn, nghe được quy hoạch cái gì, lúc này cũng đi theo hưng phấn không thôi, chạy tới hầu tử phía trước cửa sổ nói hai câu làm cho hắn cùng với yêu quái môn đi đầu tham thảo sưu tập ý kiến lại giao do hầu tử định đoạt các loại mà nói, tưng đầy lấy che kín tư máu con mắt cùng một đồng yêu quái tụ trong sân ồn ào cá không để yên, cuối cùng Dương Thiên nổi giận, đem cái này một đám yêu quái tính cả Lữ lục quái cùng một chỗ đuổi đi ra ngoài.

Lại nói tiếp, cái nhà này lí những cái này yêu quái sợ nhất chỉ sợ phải kê tới Dương Thiên đi. Chỉ cần nàng nhượng mảy, những cái này cao lớn thô kệch yêu quái từng người đều không dám lên tiếng.

Yên tĩnh địa nghỉ ngơi một cái buổi sáng, đến buổi trưa hầu tử thật sự ngũ đủ, đứng lên ngồi ở phía trước cửa sổ, vừa vặn chứng kiến phòng bếp khói bếp cuộn cuộn bay lên.

Không bao lâu, Dương Thiên bưng vài cái chén đĩa từ phòng bếp bên trong đi ra đến, đi theo phía sau đồng dạng bưng chén đĩa hầu tử cùng tiểu hồ yêu.

Ngoại trừ Kim Hà Động, thật đúng là không có tại cái khác địa phương nào gặp qua Dương Thiên xuống bếp.

Nghĩ vậy, hầu tử không khỏi nở nụ cười.

...

Lục trọng thiên, thiên cung, trùng điệp phập phồng lâu các đều ẩn nấp tại trong mây mù chỉ để lại nhàn nhạt hình dáng.

Chậm rãi lưu động suối nước bốc lên trước kỳ dị mây khói, rộng lớn trong đình viện lộ vẻ quý hiếm chim thú hoa cỏ, thỉnh thoảng có thể thấy đến xinh đẹp vô cùng tiên nga vắng lai.

Ngọc thạch dựng mà thành trên cầu đá, người mặc ngân sắc chiến giáp Thiên Bồng chậm rãi đi tới.

Thiên cung không thể so với nhân gian cung khuyết, có Nam Thiên Môn bốn mươi vạn đại quân ở mũi nhọn phía trước, cái này trong cơ bản không cần lo lắng cái gì thích khách vấn đề. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Cũng bởi vậy, tại thiên cung nội viện lí nhìn không được nhân gian cung điện năm bước một cương mười bước một tiêu loại đó tràn cảnh.

Hạ to lớn cầu đá, Thiên Bồng từng bước một dọc theo trong đình viện các màu ngọc thạch cắt chắn đẽm mà thành đá vụn lộ đi về phía trước, thỉnh thoảng có trước mặt mà đến tiên nga cảm vẻ yên lặng địa hành lễ, mỗi khi lúc này, hẳn liền nhàn nhạt địa điểm cá đầu xem như đáp lễ.

Vượt qua rộng lớn đình viện, lại nhập thật dài hành lang gấp khúc.

Hành lang gấp khúc hai bên lộ vẻ kỳ dị núi đá từng bách, cừ gian thanh tuyền bắt đầu khởi động, phát ra thanh tịnh dễ nghe tiếng vang.

Hai con tước điều rơi xuống trên núi đá hôn mờ rêu xanh, lại vượt cánh bay đi.

Hành lang gấp khúc cuối cùng, Thiên Bồng chứng kiến một tòa cung điện cực lớn, trước cửa điện hai cái thiên binh thẳng địa đứng vững.

Nhìn thấy Thiên Bồng, hai người gián lược địa chào một cái.

"Làm phiền hai vị khởi bẩm bệ hạ, Thiên Bồng đã đến." Thiên Bồng cung kính địa chấp tay.

Trong đó một vị thiên binh chấp tay trả cái lễ, đem bên cạnh bên cạnh cửa mở ra một đường nhỏ đi vào.

Không bao lâu, ban ngày rộng mở, một cái cùng Thiên Bồng vậy cao lớn, nhìn về phía trên so với hẳn càng thêm cường tráng, mặc ngân sắc khải giáp cầm trong tay phục ma trượng, giữ lại đại hồ tử thiên tướng đi ra.

"Quyên Liêm tham kiến Thiên Bồng Nguyên Soái."

————— phân cách tuyến —————
—————

Gia canh! !

Đang tại ba giang đây, cầu ba giang phiếu. Chỉ cần là hội viên tài khoản, VIP tài khoản hoặc là kinh nghiệm vượt qua 5000 tài khoản mỗi ngày cũng có thể lĩnh 1 trương. Trang đầu điểm nhập ba giang kênh có thể dẫn phiếu cùng đầu phiếu, cảm ơn! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 142: Nhân Duyên

"Quyển Liêm tham kiến Thiên Bồng Nguyên Soái." Quyển Liêm cung kính địa hành lễ.

Thiên Bồng cũng là đơn giản địa khom người đáp lễ: "Quyển Liêm tướng quân khách khí. Không biết, lần này bệ hạ cấp tuyên Thiên Bồng yết kiến cần làm gì?"

"Bệ hạ tâm ý, vi thần giả không dám vọng gia phỏng đoán." Quyển Liêm cung kính địa đáp.

Ngoài miệng thì nói như vậy, tay lại lén lút chỉ hướng một bên. Điều chi xử, mây mù lượn lờ gian mờ hồ có thể thấy được một tháp cao hình dáng.

Thiên Bồng lập tức hiểu ý, không hề hỏi nhiều.

Nghiêng đi thân, Quyển Liêm thản nhiên nói: "Nguyên soái thỉnh."

Thiên Bồng vừa sai bước quá lớn màu đỏ cánh cửa.

Trống rỗng trong điện đường đốt vô số cao đèn cầy, sáng chói vàng sáng làm nổi bật trước trên vách đá hoa lệ kim sắc sức vân, nhàn nhạt sương mù, kim hồng sắc giao thoa trong lúc đó, có một loại cao không thể chạm cự ly cảm giác.

Mang theo Thiên Bồng theo bên cạnh bên cạnh cửa nhỏ đi vào trong đạo hành lang gấp khúc, hai người rất nhanh đến một đôi cự đại màu đỏ cửa gỗ

trước.

Ngửa đầu nhìn lại, trên cửa chạm rồng điêu vôn lí khảm trước lá vàng, tại hai bên nền chiếu rọi xuống lóe ra sáng chói hào quang.

Quyên Liêm cao giọng hô: "Thiên Bồng Nguyên Soái đến!"

Hô bãi, thân thủ đẩy ra vẩy đối với màu đỏ cửa gỗ, nghiêng người làm cá thình thủ thế.

Yên lặng mà hương Quyên Liêm nhẹ gập đầu, Thiên Bồng nhắc chân bước vào trong phòng.

Đại điện thuần chánh, trong lúc này thất thì là tinh xảo đến rung động lòng người.

Giống như tâm thường nhân gia sảnh thất, chỉ là trong gian phòng đó một bàn một ghế dựa nhất hoa một cây, chiếu vào giao thoa quang trung đều bị lộ ra đẹp đẽ quý giá mỹ cảm, chính là trên vách tường cũng là rườm rà khắc hoa bích hoạ, tinh xảo hoa các.

Trước mặt ở giữa, là một chuỗi đem trọn cái gian phòng chia làm hai nửa màn trúc, màn trúc sau mơ hồ có thể thấy được rộng thùng thình ghế nằm, một bóng người bên cạnh ngồi ở đó trên mặt ghế dừng ở ngoài cửa sổ biển hoa, thấy không rõ khuôn mặt.

Ưỡn ngực, giơ lên áo khoác, Thiên Bồng quì xuống đã thành cá tiêu chuẩn chào theo nghi thức quân đội, hô: "Thiên hà thuỷ quân đô thống Thiên Bồng, tham kiến bệ hạ. Nguyên bệ hạ vạn phúc."

Đang lúc này, Quyên Liêm cũng theo ngoài cửa vào đến, cầm trong tay phục ma trượng lần lượt màn trúc đứng.

Ngọc đế khẽ vuốt râu dài nói: "Thiên Bồng a, vất vả a."

Theo màn trúc hậu truyện đến thanh âm nghe đến tràn đầy từ tính, có một loại uy mà không lộ cảm giác.

"Vi thiên đình, vi bệ hạ, không sao cả vất vả. Không biết bệ hạ cấp triệu Thiên Bồng, cần làm gì."

Ngọc đế thoáng trầm mặc hạ xuống, tiện tay cầm lấy bên cạnh bên cạnh trên mặt bàn tấu chương cúi đầu mở ra, nói: "Của người tấu chương, trẫm cũng đã nhìn."

Quý trên mặt đất Thiên Bồng hơi ngẩng đầu lên, một đôi sáng ngời có thần con mắt nhìn về phía màn trúc, chỉ là bất kể như thế nào cũng thấy không rõ ngọc đế thân sắc.

Ngọc đế nhẹ nhàng đem tấu chương khép lại, tiện tay ném đến bên cạnh bên cạnh bàn thấp trên, nói tiếp: "Tự tại vừa rồi, Lý Tĩnh mới rời đi nơi này."

Thiên Bồng đầu hơi thấp kém, duy trì lấy hành lễ tư thế vẫn không nhúc nhích địa chờ ngọc đế bả nói cho hết lời.

"Hắn cùng với trẫm nói, đơn giản thì ra là người trên tấu chuyện này. Chuyện này a, trẫm muốn nghe Thiên Bồng ý kiến của người, phải làm như thế nào?"

Thiên Bồng chấp tay cất cao giọng nói: "Đại tướng phạm pháp, bình luận việc, không phải thần giả thuộc bốn phận, thần không dám vọng gia phán đoán suy luận."

"Chỉ nói vậy thôi, cho người đến trong lúc này thất, liền không cần giống như trên triều đình như vậy câu thúc." Nâng chung trà lên chén nhỏ,

ngọc đế nhẹ a khẩu khí, nhấp hai cái, chậm rãi nói: "Trẫm, nghĩ nghe ý kiến của ngươi."

Thiên Bồng lúc này mới ho khan hai tiếng, thật sâu lễ bái, nói: "Đại tướng câu kết hạ giới yêu quái, đã chúc trọng tội, lần này câu kết lại là này truy nã trên bảng tiếng tăm lòng lẫy giao ma vương, liên quan rất rộng, khiến cho Nam Thiên Môn cao thấp mọi người đều biết, có thể nói mất hết ta thiên đình mặt. Như thế, như thăm tra, đương lập chém không tha, răn đe."

Một lần nói nói được nói năng có khí phách, chỉ là này màn trúc sau ngọc đế, lại là dừng ở ngoài cửa sổ biển hoa trầm mặc đi.

Hồi lâu, truyền đến ngọc đế loát râu dài sách sách địa thờ dài thanh, ung dung nói: "Thiên Bồng a, lúc trước trẫm cũng hỏi qua Lý Tĩnh đối với chuyện này như thế nào bình luận, chỉ là này lí do thoái thác, lại là cùng ngươi hơi có xuất nhập. Ngươi, có thể muốn nghe xem?"

Thiên Bồng cúi đầu chấp tay, cũng không lên tiếng, ánh mắt kia đậm như dừng lại nước.

Ngọc đế nhẹ gật đầu, nói: "Nam Thiên Môn một hệ, bây giờ ra bực này sự, đóng băng ba thước không phải một ngày chi hàn, chính là tệ nạn kéo dài lâu ngày chỗ đến. Trong đó nguyên nhân, không phải nhất thời nửa khắc nói được thanh. Sau này, tự nhiên độc sức chinh đốn. Chỉ là như đối với chuyện này truy nguyên, khó tránh khỏi dao động quân tâm. Như thế phán đoán suy luận, Thiên Bồng, ngươi cho rằng, như thế nào?"

Thiên Bồng chậm rãi hấp hai cái khí, ngẩng đầu lên chấp tay nói: "Thần dùng vi, nếu là loạn thế, càng đương dùng trọng điển, còn đây là thế gian quan lại đều hiểu rõ đạo lý, lý thiên vương đối với chuyện này lí do thoái thác, nếu là lưu truyền ra đi chỉ sợ trên trời dưới đất một đám tiên gia cũng

khó khăn dùng gậy bừa. Thân là Nam Thiên Môn trấn thủ thiên vương, chuyện cho tới bây giờ không kiểm điểm tự thân, ngược lại nghĩ giải vây, đúng là không lo!"

Ngọc đế lập tức ha ha địa nở nụ cười, cười đến Thiên Bồng lông mày hơi chau lên.

"Trẫm dùng vì a, Nam Thiên Môn tệ nạn kéo dài lâu ngày việc, Lý Tĩnh không tra, tất nhiên là thoát không mở liên quan. Đối với cái này, Lý Tĩnh cũng nói thẳng cam thụ xử phạt. Trẫm cũng đã hạ chỉ cày hấn hai năm bổng lộc, quan hàng bán cấp, hấn cũng vui vẻ tiếp nhận. Chỉ là, hôm nay đem cùng yêu vương cầu kết truyền đi rốt cuộc là có mất thiên đình mặt, huống hồ Lý Tĩnh chỗ tổ, cũng không phải không có lý. Trẫm đăm chiêu, như thế nào lấy một cái chiết trung phương án, đã khiến trách này Tăng Trường thiên vương, lại có thể bảo trụ thiên đình mặt. Không biết Thiên Bồng ngươi, còn có thượng sách a?"

Thiên Bồng hô hấp có chút dồn dập, thấp trước mi, như trước mặt không đổi sắc, nắm tay cũng đã lạng lẽ rất nhanh. Thoáng trầm mặc hạ xuống, một quyền nặng nề đập vào ngực giáp trên, Thiên Bồng chấp tay nói: "Thần tư chất ngu dốt, kính xin bệ hạ chỉ rõ!"

"Ha ha ha ha." Ngọc đế loát râu dài, thản nhiên nói: "Không bằng như vậy, ngươi lập tức trở về, đem này Tăng Trường thiên vương thả. Trẫm hạ chỉ, chiếu lần này Tử Vân Bích Ba Đàm binh bại việc, trị hấn cá thống binh bắt lực đắc tội trách. Phạt mười năm bổng lộc, phẩm cấp hàng tam đẳng, tạm thời dung hấn tiếp tục thực hiện hiện chức, lập công chuộc tội, tốt không?"

Trầm mặc hồi lâu, Thiên Bồng ngẩng đầu lên hỏi: "Này, thần cả gan xin hỏi bệ hạ, cầu kết yêu vương một chuyện xử lý như thế nào?"

Ngọc đế dừng một chút, chậm rãi nói: "Kể từ đó, liền đã không có này cấu kết yêu vương một chuyện. Đối ngoại, nếu là có người nhắc tới, liền đồng ý Tăng Trường thiên vương phụng chỉ châm ngòi yêu quái bên trong quan hệ, đi tiêu diệt yêu chi thực. Người nghĩ như thế nào a?"

Này một lời, rơi xuống Thiên Bồng trong tai, này thân hình cao lớn lập tức chấn động.

Lời nói ở đây, Thiên Bồng dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng lại không thể nói trước, chỉ có thể dập đầu nói: "Thần tự nhiên tuân chỉ!"

Không nghĩ tới a. Hấn dùng vì chỉ là võ công không bằng quyền mưu, kết quả là tại đây thiên đình, sự thật cũng không như quyền mưu.

Giống như là vì trấn an Thiên Bồng, ngọc đế cười khan hai tiếng, loát râu dài nói: "Những năm này, người vì thiên đình, thống lĩnh thiên hà thủy quân, chinh chiến tứ phương. Đối ngoại lực áp thế gian lũ yêu chiến công hiển hách, đối nội tận sức chinh đốn và cải cách trừ cũ ảnh hưởng chính trị tích nổi bật, những này, trăm đều nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng. Chính tự định giá trước, như thế nào khao thưởng người sao. Thiên Bồng a, lần này liền muốn ủy khuất người."

Thiên Bồng chấp tay cất cao giọng nói: "Vi bệ hạ cúc cung tận tụy chính là vì thần bản phận, thần, không dám vọng đàm 'Ủy khuất' hai chữ."

Nói đi thật sâu lễ bái trên mặt đất.

Ngọc đế ha ha địa nở nụ cười: "Người giống như này trung tâm, thật là khó được. Trăm nghe nói, này nguyệt trên cây dài ra một khỏa nụ hoa, cùng người có liên quan, còn có việc này a?"

Lời ấy rơi vào Thiên Bồng trong tai, lập tức trong nội tâm run lên, nhưng như cũ mặt không đổi sắc.

Do dự hồi lâu, Thiên Bồng nói thẳng: "Thật có việc này."

Ngọc đế thật dài thờ dài khẩu khí, ngẩng đầu nói: "Việc này, trăm hội cùng Thái Thượng Lão Quân bàn bạc, nghĩ cách, phá lệ đem tu đi, ngươi liền không cần lại quá lo lắng."

Tu đi nộ hoa, chính là yếu bài trừ nhân duyên.

Cái này một sát na, trong thoáng chốc, Thiên Bồng trước mắt tựa hồ hiện lên Nghê Thường tiên tử dung nhan, này cười giống như ba tháng dương quang loại nắng, có thể hòa tan vạn trượng hàn băng, thẳng ngọt vào đáy lòng.

"Bài trừ nhân duyên. . ."

Hắn tâm lập tức giống như một đoàn đay rối, ôm quyền mười ngón cài được càng phát ra khăn.

Nháy mắt con ngươi, ngơ ngác địa quý trăm mặc hồi lâu, chẳng biết tại sao, hắn lại ma xui quỷ khiến nói: "Bệ hạ, đã thiên ý, là mở là tạ, liền thuận theo tự nhiên a."

"A?" Ngọc đế hơi khom người tử ngời thẳng đứng lên: "Không tu?"

"Không tu." Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đáp.

"Như thế, liền tùy ngươi vậy, trăm cũng giảm đi không ít chuyện. Chỉ là nếu là sau này vì vậy mà xúc phạm giới luật của trời, trăm cũng cần phải không nhẹ làm cho. Ngươi, cần phải nghĩ kỹ."

"Thần." Thiên Bồng mím môi, chậm rãi nói: "Nghĩ kỹ."

Ngọc đế khẽ gật đầu, thờ dài: "Nghe nói, ngươi hao phí món tiền khổng lồ tại tây ngưu hạ châu khởi công xây dựng quan Vân Thiên cảnh, tài chính

đã là trứng chọi đá. Vì khen ngợi thiên hà thủy quân mấy năm liên tục cùc cung tận tụy chinh chiến tứ phương, tháng sau phủ kho trích cấp kim tinh, liền gia gấp đôi, như thế tốt không?"

"Thần, thay mặt tây ngưu hạ châu sáu đạo chúng sinh khấu tạ bệ hạ thánh dạ!"

Lúc ra cửa, đúng là ánh nắng tươi sáng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Thiên Bồng ngẩng đầu ngưỡng mộ trên bầu trời vô tận xanh thẳm, trong ánh mắt mang theo sợi sợi mê mang, một cái sơ sẩy một cước giẫm không, thân thể một nghiêng, một bên Quyển Liêm liền bước lên phía trước nâng.

"Nguyên soái chú ý."

Vịn Quyển Liêm tay, Thiên Bồng lại trong lúc nhất thời thần sắc hoảng hốt, nửa ngày nói không ra lời.

Hồi lâu, hấn mới nghiêng mặt qua nói: "Cám ơn."

Này thần sắc tựa hồ có chút khác thường, cái trán mơ hồ có thể thấy được mồ hôi to như hạt đậu.

Hai người đơn giản địa đạo sau khi từ biệt sau, Thiên Bồng liền dọc theo lúc đến lộ vội vã địa rời đi.

Nhìn qua Thiên Bồng cô đơn đi xa bóng lưng, Quyển Liêm không khỏi thì thầm tự nói, thở dài: "Lần này Tạng Trường thiên vương chuyện tình, lại đối nguyên soái đả kích to lớn như thế. Như thế bồi rồi, chính là chưa bao giờ thấy qua a. . . Thật sự là làm khó nguyên soái."

Bước nhanh rời đi thiên cung, trên đường đi Thiên Bồng cúi đầu, trong nội tâm giống như một đoàn đay rôi, trong đầu lộ vẻ này thật lâu lái đi không được dung nhan.

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì, tại sao phải cự tuyệt. . . Chẳng lẽ ta. . ." Hấn một tay bụm lấy ngực, âm thầm rất nhanh nắm tay.

. . .

Nguyệt cung trung, một bộ hồng y Nghê Thường tiên tử đón gió, tay vịn ngơ ngác địa ngưng mắt nhìn vân vực thiên cảnh phương hướng quay cuồng vân hải.

Trong hốc mắt ẩn ẩn nổi lên lệ quang.

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cái này : Ghi được một chết đi được. . . Hôm nay không có gia canh.

Gì kia. . . Tiếp tục câu ba giang phiêu, cảm ơn mọi người.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 143: U Tuyên Tử

U Tuyên cốc tứ phía đều là vách đá dựng đứng, chích một cái hẹp dài sơn ải có thể cùng ngoại giới vắng lai.

Tại nơi này, quanh năm không thấy được thái dương. Nhìn như xanh um tươi tốt thảm thực vật, đại đa số đều là đến từ địa phủ thực vật, này trong rừng cây cũng cực nhỏ có thể thấy đến thể gian sinh linh.

Đó là một sông ở núi cao bóng tối hạ thế giới, một ngày chính giữa, tính xuống thì vài canh giờ là ban ngày. Mà cho dù là ban ngày, nhìn về phía trên cũng chỉ là giống như địa phương khác sáng sớm như vậy, bất đồng duy nhất, là đỉnh đầu này vùng trời vĩnh viễn xanh thắm.

Dưỡng thương trong cuộc sống, hầu tử rất hỉ hoan ngồi trong sân ngẩng đầu ngo ngác địa nhìn lên này phiến thiên không, đừng ở quay cuồng chảy vùn.

Nhớ tới, từ chính mình học xong Cân Đầu Vân, đến nay đều không có qua một lần tự do bay lượn.

Tại trong mây tự do xuyên toa, nên là một loại gì dạng cảm giác? Hẳn nghĩ.

Đi đến U Tuyên cốc, đảo mắt đã qua sáu ngày.

Tại đây sáu ngày lí, Lữ lực quái mỗi ngày giống như tình yêu cuồng nhiệt trung thanh niên vậy tình cảm mãnh liệt bành trướng đi sớm về trễ,

mưu đồ trước hấn ước mơ trung, thuộc về yêu quái thị trấn. Nguyệt Triều tắc không có hấn hảo tâm như vậy chuyện, đồng dạng đi sớm về trễ, lại là vì trị liệu người bệnh mệt mỏi.

U Tuyên trong cốc các loại tài liệu một mực không thiếu, lại không có khả năng không có việc gì đi luyện nhiều như vậy chữa thương đan dược bị trước, Nguyệt Triều thân là Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhị đại thủ tịch đại đệ tử, thuật luyện đan của hấn cùng y thuật tự nhiên là không thể nghi ngờ, đáng tiếc chính là thuật luyện đan cường y thuật hảo không có nghĩa là tốc độ nhanh, đối mặt nhiều đến bảy trăm người bệnh, hấn đồng dạng là da đầu run lên.

Như thế, chỉ qua ba ngày hấn cũng đã kiệt sức, luyện đan xác xuất thành công cực tốc trượt. Vì thế, gánh nặng trước hầu tử chăm sóc công tác Dương Thiên cũng không khỏi không tham gia hỗ trợ.

Mà cái này vừa gia nhập, Nguyệt Triều liền phát hiện Dương Thiên ngàn năm quân lữ kiếp sống cho là thật không phải uổng phí, tuy nói đơn luyện đan tạo nghệ mà nói, nàng chưa hấn so với qua được mỗi ngày ngâm mình ở đan trong phòng Nguyệt Triều, nhưng luyện nâng phổ thông đan dược, Dương Thiên không chỉ tốc độ nhanh, xác xuất thành công cao, hơn nữa luyện ra đan phẩm chất thượng giai.

Cũng thẳng đến lúc này, Nguyệt Triều cùng hầu tử mới biết được ngày bình thường không thương quản sự Dương Thiên tại bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn hạ trước chấp chương trước Dương Tiễn dưới trướng Quán Giang Khẩu đại quân hậu cần, dù là tại cả thiên quân danh sách trung, cũng đều là sắp xếp trên số quân y.

Cái này không khỏi làm cho không có việc gì mỗi ngày nằm mới giường trên hầu tử bắt đầu ảo tưởng xinh đẹp Dương Thiên người mặc chiến giáp

nên sẽ là cá bộ đáng gì nữa, đáng tiếc thủy chung đều tưởng tượng không ra đến.

Bởi vì Dương Thiên gia nhập chữa bệnh tiêu đội, đại giác bị kéo đi đương làm giúp, Đoán Chủy tắc như trước trốn trong phòng trầm mặc ít nói, cũng đã dần dần chuyển biến tốt đẹp hầu tử thoáng cái trở nên cô đơn vô cùng, mỗi ngày mở mắt ra, nhìn qua đơn giản là tiêu hồ yêu cùng hắc tử, nếu không nữa thì, chính là đã chạy tới hướng hắc chào hàng các loại không thể tưởng tượng chính trị tư tưởng Lữ lục quái.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, đơn giản không thú vị, khó được an nhàn. Đến ngày thứ sáu, trong lúc rảnh rỗi ngồi trong sân thưởng thức cốc gian ngắn ngủi ban ngày hầu tử chợt nghe một khúc đàn tranh.

"Chúng ta cái này chồng chất yêu quái lí còn có hội bắn ra đàn tranh?" Hầu tử không khỏi bật cười.

Cái này một đại bang tử yêu quái, lại thêm hai người, tính đi tính lại, thì Dương Thiên cùng Nguyệt Triều khả năng hội bắn ra đàn tranh.

Nguyệt Triều phỏng chừng không có công phu, hẳn phải có không còn không tranh thủ thời gian tìm một chỗ ngủ? Mà ngay cả hầu tử yếu hèn cùng đi gặp U Tuyên tử, đều chỉ bị mất một câu: "U Tuyên sư thúc nói, nên gặp thời điểm tự nhiên hội kiến." Cho dù qua, hướng chi là bắn ra đàn tranh?

Về phần Dương Thiên, nàng chính là dùng Huyết Tích Tử đánh nhau hầu tử cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, nhưng tự thật sự tưởng tượng không đến nàng bắn ra đàn tranh sẽ là cá bộ đáng gì nữa.

Nhắm mắt lại, hầu tử thân nhiên đi nằm trong sân trên ghế dựa lẳng lẳng nghe.

Sơ nghe giờ, hầu tử thủy chung không có theo thanh âm kia trung bắt ra giai điệu, nhịp điệu đến, thậm chí một lần tưởng loạn bắn ra. Thời gian dài, lắng nghe phía dưới, lại phát hiện này tiếng đàn giống như nước chảy vậy thanh tịnh, như gió nhẹ quạt vào mặt làm cho người ta vui vẻ thoải mái, một loại siêu thoát ngoại vật tâm tình tự nhiên sinh ra.

Ngơ ngác địa nghe xong hồi lâu, hầu tử mở to mắt, trụ nâng quả trượng mở ra cước bộ men theo thanh âm đi đến.

Trên đường đi, hầu tử trông thấy vắng lai vài cái yêu quái cùng hắn chào hỏi, vốn muốn hỏi hỏi đến tột cùng là ai tại đánh đàn, có thể hỏi phía dưới, mới phát hiện bọn họ căn bản nghe không được bất kỳ thanh âm gì, cái này không khỏi làm cho hầu tử một hồi kinh dị.

"Chẳng lẽ là ta trên luyện thân cảnh, thính giác bay vọt rồi?" Hắn nghĩ.

Men theo thanh âm một đường đi, ra trán nhỏ, vượt qua uôn lượn đường nhỏ, đi qua một rừng cây nhỏ, hắn đi đến một mảnh rừng trúc trước.

Theo gió chập chờn trong rừng trúc, có một bãi thanh trì, bên cạnh ao, có một tòa trúc chế phòng nhỏ, trước phòng có mát lạnh đình.

Trong lương đình, một vị tóc trắng lão nhân nhắm mắt đánh đàn, bạch sắc xiêm y tại trong gió nhẹ hơi rung động.

"Đây nên chính là nhị sư huynh U Tuyên tử đi." Hầu tử nghĩ.

Đến gần, lại phát hiện đối phương còn là nhắm chặt hai mắt hết sức chăm chú địa đánh đàn, không có chút nào đứng lên mời đến ý tứ.

Đã đến đây, cũng không thể chào hỏi đều không làm thì đi đi? Cắt đứt lại tựa hồ không quá phù hợp.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử ngồi vào bên cạnh trên mặt đất một khối rười lêu ra trên mặt đá, đem trong tay quả trượng gác qua một bên, cung trước thân thể lắng lắng địa nghe.

Gió nhẹ quạt vào mặt, lá trúc sàn sạt rung động, hồ nước trên nổi lên sóng gợn. Đạm như nước trong tiếng đàn phía dưới, trong rừng có kỳ dị chim thú nghỉ chân nghe.

Trên bầu trời vân chậm rãi chảy qua.

Nơi này hết thấy phá lệ yên tĩnh, ngăn cách.

Cứ như vậy lắng lắng nghe, bất tri bất giác qua một canh giờ.

Thông qua cuối cùng một cái âm phù, U Tuyên tử lén lút đem hai tay phóng tới trên đàn, này thần sắc làm như còn đang dư vị.

Hầu tử bỗng nhiên bừng tỉnh, bề bộn chấp tay nói: "Ngô Không bái kiến nhị sư huynh."

"Ngồi đã lâu rồi a?" U Tuyên tử nhàn nhạt cười cười, theo rộng thùng thình trong tay áo rút ra nhất quyển vải bố trải đến đàn tranh trên, lúc này mới chấn động ống tay áo đứng lên. Từ đầu đến cuối, hấn đều không mở hai mắt ra.

Sâu hít một hơi thật sâu, hấn thở dài nói: "Các sư huynh đệ đều nói người tính tình đã, hôm nay vừa thấy, theo ta thấy ngược lại cũng chưa chắc. Có thể lắng lắng ngồi xuống nghe ta một khúc người, chính là đã, cũng có độ. Ít nhất, tam sư đệ hấn a, sẽ không cái này tâm ý tính."

"Sư huynh chê cười." Hầu tử nhếch môi cùng cười, ánh mắt kia nhìn chăm chăm vào U Tuyên tử con mắt xem.

Vị này nhị sư huynh cơ hồ không có nghe Phong Linh nhắc tới qua, tựa hồ liền nàng cũng chưa từng gặp qua, đối U Tuyên tử chuyện tình, hầu tử biết rất ít.

Nhắm chặt hai mắt U Tuyên tử tựa hồ phát hiện cái gì, mím môi mỉm cười, từng bước một đi đến hầu tử bên cạnh bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống.

Cái này cùng nhau đi tới, hầu tử phát hiện U Tuyên tử tuy nhiên hai mắt nhắm nghiền, lại một bước đều chưa từng đạp sai.

Thân thủ vỗ vỗ hầu tử vai, U Tuyên tử nói: "Lần đầu tiên đến ta đây U Tuyên cốc, mấy ngày nay sư đệ ở được còn thói quen?"

"Thói quen lại là thói quen, chỉ là quấy rầy sư huynh."

U Tuyên tử khoát tay áo: "Đồng môn sư huynh đệ trong lúc đó, nói những này làm chi? Ta đây U Tuyên cốc a, ngày bình thường theo ta cùng ta này đồ đệ Tú Vân, các người tới rồi, nhiều điểm sinh khí cũng tốt."

Hầu tử xấu hổ địa vò đầu.

Theo Nguyệt Triều chỗ nói, vị này nhị sư huynh nên yêu thích yên tĩnh không mừng náo mới là.

Vuốt mở ống tay áo, U Tuyên tử rút ra nhất quyển trúc giản giao cho hầu tử trong tay, nói: "Lần đầu gặp mặt, thân là sư huynh, vốn nên tặng người một phần hậu lễ. Chỉ là người tu Hành Giả đạo, sư huynh ta tu Ngô Giả đạo, cái này trong cốc đan phương điển tịch, quý trọng dược liệu, sợ là cho người cũng vô dụng. Bình khí khái giáp nha, chỗ này của ta vừa rồi không có. Càng nghĩ, cái này một phần 《âm tào địa phủ các vị ti chức》, nên người lại dùng trên, liền tặng người làm cái lễ gặp mặt."

Đem trúc giản nắm trong tay ước lượng, hầu tử nháy mắt con ngươi, không khỏi có điềm rối loạn một tác vuông.

Cái này nhị sư huynh cùng mình dự kiến kém nhiều lắm.

Nghĩ, hấn vội vàng chấp tay nói: "Ngộ Không tạ ơn nhị sư huynh."

Vỗ vỗ hầu tử vai, U Tuyên tử loát râu dài cười nói: "Vừa rồi, sư đệ ngươi nghe cảm như thế nhập thần, chớ không phải là sư đệ cũng yêu thích âm luật? Không biết, sử chính là loại nào nhạc khí?"

Nhìn chăm chú hồ nước bên cạnh hơi đong đưa cỏ nhỏ, hầu tử khẽ cười nói: "Không tính là yêu thích, cũng không hiểu khảy đàn, chỉ là lúc trước thường xuyên hội nghe, có thể cũng đã rất nhiều năm chưa từng nghe qua."

"Vi sao không nghe?"

"Không có cái kia kiện." Hầu tử cúi đầu xuống ngậm miệng, vuốt vuốt trong tay trúc giản.

Này đều là đi đến thế giới này trước chuyện tình, đến thế giới này, cho dù có này lòng dạ thanh thảo, lại có ai diễn tấu?

"Nha." U Tuyên tử hiểu ý địa nhẹ gật đầu.

"Sư huynh ngươi một mực nhắm mắt lại, thế nào biết ta là nghe được nhập thần, không phải đang ngủ?"

U Tuyên tử sâu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên đến nói: "Sư huynh ta tuy nhiên nhìn không thấy mặt của ngươi, lại nghe được gặp lòng của ngươi, tự nhiên biết rõ ngươi là nghe được nhập thần."

"Sư huynh ánh mắt của ngươi. . . Là làm sao vậy?"

"Thuở nhỏ liền mù." U Tuyên tử bình tĩnh địa trả lời.

"Này. . ." Hâu tử do dự mà hỏi: "Sư phó không có giúp người. . . Chữa cho tốt sao?"

U Tuyên tử thoáng cái bật cười: "Trị cá mù, không cần sư phó ra tay? Một đám sư huynh đệ lí, trừ người ra cùng tam sư đệ Đan Đồng Tử tu Hành Giả đạo, ai trị không hết?"

"Này vì sao không trùng trị?"

Cúi đầu xuống U Tuyên tử khẽ cười cười, nói: "Có điều mắt tất có đoạt được, nếu là ta hai mắt tình minh, vừa mới ngược lại không dễ phân biệt người là tại ngủ hay là đang nghe xong. Huống hồ, lúc trước nếu không phải là này đôi mắt, ta cũng vậy đương không thành sư huynh của người."

Hâu tử hơi nghiêng mặt qua đến một hồi nghi hoặc: "Chỉ giáo cho?"

U Tuyên tử sâu hít một hơi thật sâu, êm tai nói tới: "Lúc ấy a, biết rõ sư phó tại Linh Đài Phương Thốn Sơn thiết quan thu đồ đệ, trong thiên hạ cầu đạo giả đừng có không hy vọng bái vào môn hạ, vì vậy bái sư giả như nước chảy. Chỉ là sư phó lúc ấy cũng không nghĩ thu nhiều như vậy đồ đệ, mà đến lại cảm thấy tư chất không được, liền đều đuổi đi. Dần dà, sư phó thì chẳng muốn nguyên một đám tiếp đãi những cái này cầu đạo giả, chích dưới chân núi thiết một mê trận, đạo là: 'Nếu có thể bài trừ tâm ma trên được sơn, liền thu vi đồ.' "

Cúi đầu xuống, U Tuyên tử sách sách nở nụ cười, khoe mắt nếp nhăn nơi khoe mắt càng thêm rõ ràng: "Chính là sư phó chưa từng nghĩ qua, sẽ có cá người đi đến cầu đạo, những cái này mê trận, đối một cái không có có mắt người một mục vô dụng."

Nói đến đây, U Tuyên tử trên mặt đã che kín tiểu dung, làm như đắm chìm tại trong chuyện cũ: "Thấy xong ta sau, sư phó cũng nói ta tư chất không được, yếu đuối ta đi. Vì vậy ta liền đổi sư phó nói, như hấn đuối ta đi, ta xuống núi liền nói cho thế nhân: 'Tu Bồ Đề tổ sư nói không giữ lời!' "

Hầu tử phốc suy thoáng cái bật cười: "Cho nên, sư phó cuối cùng đành phải thu người?"

U Tuyên tử cười hi hi gật đầu, cười đến tưng cá lão ngoan đồng: "Cái này cầu tiên a, cuối cùng là được có điểm cơ duyên. Thượng thiên cầm đi ta đôi mắt, lại cho ta chỉ rõ đường đi, như thế nào không tốt?"

Nghĩ nghĩ, hầu tử lại hỏi: "U Tuyên sư huynh người bái vào môn hạ thời gian, cùng đan đồng sư huynh bái vào môn hạ thời gian chính là kém rất nhiều?"

"Kém. . . Vài năm. Như thế nào?"

"Đã bái nhập sư phó môn hạ nếu có thể thông qua mê trận, này đan đồng sư huynh như thế nào vượt qua kiểm tra?" Đan Đồng Tử tâm tính. . . Hầu tử thật không có pháp nói cái gì, cùng mình so với thì tám lạng nửa cân a.

"Hấn nha. Ha ha ha ha, người cũng biết hấn nhập nhìn xem trước, là làm quá mức?"

"Nghe nói, là vị tướng lãnh." Hầu tử do dự mà đáp.

U Tuyên tử dẹp nâng miệng, gật đầu nói: "Đúng là. Khác cầu đạo giả đều là độc thân ra đi, hấn lại không là một người đến cầu đạo, mà là mang theo đại quân đến cầu đạo. Cầu chính là phá địch phương pháp. Đến dưới núi, thấy xong mê trận đi một tháng đều đi không qua, dứt khoát để lại hỏa thiêu sơn."

"Phóng. . . Phóng hỏa?" Hầu tử không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Trên thế giới này còn có như vậy cầu đạo?

"Ừ, phóng hỏa." U Tuyên tử ngậm miệng, nhẹ gật đầu nói tiếp: "Hắn phóng hỏa đốt sơn, sư phó tất nhiên là không chịu, lúc này làm phép đến đây cá liên miên mưa dầm, cái này mảnh mưa một chút, liền hạ ba tháng. Vô luận hắn như thế nào điếm, chính là điếm không đến, có thể điếm không đến hắn cũng không đi, mang binh bả tứ phương lộ đều phong, nói rõ hắn bá không thành sư, ai cũng đừng nghĩ bá. Vì vậy, sư phó lại là làm phép, làm cho cái kia một đám tướng sĩ đều thủy thổ bất phục. Hắn bắt đắc dĩ, liền chỉ có thể nhờ trại vượt biển trở về. Nào biết đến nhà, lại phát hiện thành trì đã bị công hãm, bên người binh tướng làm chim thú tán, hắn cũng không nhà để về. Cuối cùng cùng đường, chỉ phải lại chạy về Linh Đài Phương Thôn Sơn hạ lại trước không đi. Sư phó như trước không để ý, hắn là ở chỗ này đương nổi lên thợ săn, đơn giản chỉ cần sò soạng một năm, mới thừa dịp một lần thiên cầu thực nhật pháp trận linh lực suy bại cơ hội sò lên núi."

"Cáp, còn có cái này chuyện cũ? Vậy hắn cùng ngũ sư huynh nói ta bướng bỉnh, chính hắn cũng không thấy nhiều lắm phóng được mở a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Ha ha ha ha, việc này cũng đừng nói là ta nói cùng người nghe, hắn nên mất hứng. Đúng rồi, nghe nói, người đang ở đây quan trung lúc, đã từng cùng hắn khởi qua xung đột?"

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu, nói: "Về sau, cũng coi như hòa hảo."

Nhàn nhạt thở dài, U Tuyên tử nói: "Sư đệ người cũng chớ trách hắn. Người tu hành nói, quá độ hấp thu thiên địa linh khí, trong cơ thể lệ khí lưu lại là khó tránh khỏi chuyện tình. Hắn lại không thể so với người, vừa tu

tiên, liền trải qua mấy trận đại chiến, trong cơ thể lệ khí tự nhiên trừ được không còn một mảnh. Lưu lại lệ khí quá nhiều, tự nhiên quấy nhiễu tâm tính. Lúc trước. . . Hấn đã từng nghĩ tới thượng thiên vi đem, chỉ là sư phó từ trước đến nay không mừng thiên đình, hấn thì như thế nào dám làm trái? Kết quả là, Hành Giả đạo từng bước duy gian."

Hầu tử cười cười, nói: "Có cái gì hảo quái, ta yếu trộm nhập tàng kinh các, thực bàn về đến, còn là ta không đúng."

U Tuyên tử ha ha nở nụ cười: "Tam sư đệ tính tình là vọt lên điềm, nhưng người không xấu. Năm đó lục sư đệ cùng thất sư muội gặp chuyện không may, hướng đệ nhất đúng là hấn. Về sau, vì chuyện này hấn còn bị sư phó lệnh cưỡng chế bế môn tư quá ba năm."

Lúc này, theo sơn cốc bốn phía đỉnh núi xuyên vào ánh sáng đã hơi thưa dần thiếu, tuy nói còn là ban ngày, cũng đã giống như ban đêm.

Cúi đầu, nhếch môi, hầu tử nắm tay trung trúc giản, sâu hít một hơi thật sâu, chậm rãi hỏi: "Sư huynh tổng ta 《 âm tào địa phủ các vị ti chức 》 , nên theo sư phó hoặc là bát sư huynh trong miệng cũng nghe đến những thứ gì đi?"

"Ừ, nhiều ít, nghe được một ít. Việc này mặc dù là chuyện nhỏ, lại liên quan rất rộng, sư phó thái độ lại không rõ, sợ là kết quả là, chỉ có thể dựa vào chính mình, chúng ta cũng không tiện trực tiếp xuất thủ tương trợ."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 144: Chấp Niệm

"Sư phó thái độ không rõ sao?" Hầu tử nhàn nhạt hỏi.

U Tuyên tử nhếch môi, không có nói tiếp.

Cúi đầu xuống, hầu tử dừng ở trong tay trúc giản, dùng ngón cái nhẹ nhàng mà ma sát trước buộc chặt dây thừng, nhập thần.

Hồi lâu, hần nháy mắt con người ngẩng đầu lên đến sâu hít một hơi thật sâu, ngậm miệng, xuyên thấu qua đỉnh đầu lá trúc khe hở nhìn chăm chú trên bầu trời chày vân, thấp giọng nói ra: "Sư huynh a, nghe nói chúng sư huynh đệ chính giữa, người tối tự ý âm dương thuật, có chuyện muốn thỉnh giáo người, không biết có thể?"

"Nói đi. Nếu là biết rõ, cần phải ngôn vô bất tận."

"Ta có vị bằng hữu, là một con chim hoàng yến, còn không có biến hóa chim hoàng yến." Hầu tử vi hơi dừng một chút, thần sắc bình thản, chậm rãi nói ra: "Nàng chết rồi, mà ta nghĩ sống lại nàng. Thi cốt đều không có địa sống lại, nên làm như thế nào? Còn có... Hồn phách của nàng tăm tích không rõ, có biện pháp nào có thể tìm đến nàng?"

U Tuyên tử chống đầu gối thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên, hỏi: "Nàng gọi tước nhi đúng không?"

"Ừ." Hầu tử cúi đầu xuống, tiếp tục thao túng bắt tay vào làm trung trúc giản.

"Chuyện này, ta cũng vậy theo Lăng Vân sư đệ chỗ đó nghe qua một điểm. Hắn vốn là muốn để cho ta khuyên nhủ ngươi, Nhưng ta biết rõ, khuyên, là vô dụng. Trong lòng mỗi người đều có một loại kiên trì, đó là ngươi kiên trì, trừ ngươi ra chính mình, ai cũng dao động không được. Cho nên, lúc trước ta liền đưa ngươi này cuốn 《địa phủ các vị ti chức》, có thể cho ngươi thiếu đi một điểm chặng đường oan uổng." Chấn động ống tay áo, U Tuyên tử chậm rãi mở rộng bước chân đi hai bước, xoay người nói: "Có thể ta còn là phải nhắc nhở ngươi, việc này liên quan rất rộng, sợ không phải một sớm một chiều có thể thành, ngươi có thể nghĩ kỹ?"

Hầu tử nháy mắt con ngươi, thản nhiên nói: "Nghĩ kỹ."

"Nếu là bởi vậy, muốn cùng thiên đoạt mệnh?"

Hầu tử rất nhanh trong tay trúc giản, cắn răng nói: "Này liền đoạt."

"Nếu là... Cứu tử nhất sinh?"

Ngẩng đầu lên, vi gió thổi qua hầu tử gò má, nghịch động lông tơ, này trên mặt, lại hiện lên một tia mềm mại tiểu dung, hắn mở to hai mắt dừng ở xa xa ba quang lãn tãn thanh trì, thản nhiên nói: "Mặc dù muôn lần chết... Nửa bước, không lùi."

Nói lời này thời điểm, hắn nhớ tới tại trên biên phiêu lưu thời điểm nàng nói: "Ta không đi!"

Nhớ tới bị bày sỏi vây ở cây gỗ khô trên thời điểm, nàng nói: "Ngươi không phải nói yếu tu tiên, tu thành lấy ta sao của ta? Nghĩ đôi ý? Lão nương mỗ chết ngươi!"

Nhớ tới cái kia lạnh như băng trong đêm, nàng nói: "Hầu tử, nếu như ngươi tu thành, nhớ rõ đến ta hồi Hoa Quả Sơn, ta không nghĩ cách ngươi, quá xa."

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, trong một chốc lát, cái mũi của hắn hơi chua.

Quất hai ngum khí lạnh, cúi đầu xuống, bụm mặt, hắn thì thầm lẩm bẩm: "Ta nói rồi muốn kết hôn của nàng. Phải sống lại nàng, nàng dùng mạng của nàng, thay đổi của ta. Cho dù muốn mạng của ta đi đem nàng đổi về đến, ta cũng biết đổi."

Bóng đêm cũng đã lặng yên buông xuống, lá trúc trong gió sà sạt địa vang lên, tinh thần ánh sáng nhạt trung, trĩu nặng nổi lên sóng gợn, không khí hơi lạnh.

Hầu tử bụm mặt, cung trước thân thể, lẳng lẳng địa ở lại.

Thật sâu hít và một hơi, chậm rãi thở ra, U Tuyên tử thấp giọng hỏi: "Có thể, nàng còn không có hóa qua hình, ngươi lại muốn kết hôn nàng... Đây là yêu sao?"

"Ta không quản, tại ta tối chán nản thời điểm, nàng đem nàng tất cả đều cho ta, mà ta có thể cho của nàng, chỉ có một hư vô mờ mịt hứa hẹn, một cái hư vô mờ mịt danh phận, một khối tàn phá mộ bia." Giấu ở lòng bàn tay mắt dần dần có chút ẩm ướt, hắn rất nhỏ địa nghẹn ngào, hai vai run rẩy trước: "Cho nên, cái này lời hứa phải thực hiện, vô luận bao lâu, nhiều khổ, nhiều mệt mỏi, nhiều khó, dù là cử tử nhất sinh, ta đều phải khiêng ở. Vô luận là ai, cho dù là ngọc đế, là Thái Thượng Lão Quân, thậm chí là sư phó, vô luận ai ngừng cản ta, ta đều cùng hắn liều mạng."

Đây là giấu ở trái tim chỗ sâu nhất bí mật, chưa bao giờ cùng người nhắc tới qua, nhỏ bé không đáng kể nguyện vọng, lại là trong nội tâm vĩnh viễn ngành, là viên này vô cùng bướng bỉnh tâm mềm mại nhất bộ phận, vừa chạm vào đã thương.

Gió nhẹ lướt qua, giơ lên hai tán tóc trắng.

Giờ khắc này, U Tuyên tử nhàn nhạt địa nở nụ cười, tiếng cười tại đây trong rừng trúc dần dần đẩy ra.

Hầu tử ngẩng đầu lên, hỏi: "Ngươi không tin sao?"

"Không." U Tuyên tử trên mặt lộ ra tường hòa cười: "Ta tin. Ta nghe được lòng của ngươi tại nói cho ta biết, ngươi nói những câu là thật. Ta chỉ là ở cười này đây trời thần phật, không có tâm thần phật, thì như thế nào hội hiểu được một cái nho nhỏ sinh linh kiên trì, như thế nào hội hiểu được cái này nhỏ bé không đáng kể nguyện vọng ý nghĩa. Ta chỉ là đang nghĩ, khi bọn hấn biết có người xuyên phá thiên, là vì hướng bọn họ yêu cầu một con bình thường không có gì lạ chim hoàng yến linh hồn thời điểm, sẽ là dạng gì thần sắc, sẽ hay không vì chính mình hàng cùng người khác sinh khổ sở mà ảo não. Ha ha ha ha..."

Ngưng cười, thật dài địa thở dài một hơi, U Tuyên tử cúi đầu xuống, nói khẽ: "Ta cũng vậy rất cuộc biết, sư phó tại sao phải thu ngươi vì đồ."

"Vì cái gì?"

U Tuyên tử chỉ là nhàn nhạt địa cười, thân thủ vỗ vỗ hầu tử vai, nói: "Hiện tại muốn nói với ngươi, chỉ sợ cũng nói không rõ. Ngươi chỉ cần biết rõ, sư phó muốn kết quả, không phải ngươi muốn. Sư phó cho, cũng chưa hẳn là ngươi thực đang cần. Có thể sư phó tuyệt sẽ không hại ngươi."

Nói đi, hấn sâu hít một hơi thật sâu, mở ra tiến độ chậm rãi đi về hướng phương xa, rừng trúc gian đột nhiên cuồng phong gào thét.

Hấn cười vang nói: "Cái này U Tuyên cốc, ngươi tự an tâm ở a. Có rảnh hời đi xem sư phó lão nhân gia ông ta, lão nhân mạnh miệng, mềm lòng. Cho nên a, hấn đến nay đã thành sẽ không 'Thiên đạo' . Ha ha ha ha..."

Tiếng cười kia tại yên tĩnh rừng trúc gian quanh quần, trong nháy mắt, U Tuyền tử liền tính cả trúc phòng đình nghỉ mát đàn tranh cùng nhau mất đi bóng dáng.

Trước mắt, chỉ còn lại có trống rỗng một mảnh.

Hầu tử ngơ ngác nhìn trước mắt một màn, sững sốt thân.

Rừng trúc ngoài truyền tới Dương Thiên tức giận thét to thanh.

"Trên người hần mang theo của ta ngọc giản, khẳng định tự tại phụ cận, sẽ không đi xa. Mọi người tìm xem. Cái này chích chết hầu tử, thương còn chưa khỏe, chào hỏi đều không làm một cái đi ra xử chạy loạn, đương nơi này địa phủ mãnh thú là giả sao?"

Cúi đầu xuống nhìn thoáng qua trong tay trúc giản, hầu tử tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng cao giọng hô: "Su huynh! Ta hỏi chuyện tình người vẫn chưa trả lời ta đấy!"

"Ở tại chỗ này, sau này có rất nhiều cơ sẽ nói cho người biết. Tự an tâm dưỡng thương a, không vội." Trống rỗng rừng trúc gian quanh quần U Tuyền tử thanh âm, lại không thấy bóng dáng.

Đứng ngẩn ngơ, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, cúi đầu đem trúc giản thu vào trong ngực.

"Hầu tử ca ca ở nơi đó!" Xa xa truyền đến tiếng hô yêu thanh âm.

Trong nháy mắt, Dương Thiên thân ảnh đã đến trước mặt, vẻ mặt giận dữ: "Không có việc gì chạy khắp nơi, người có bệnh sao?"

"Ha ha, ha ha... Thực xin lỗi, ta chỉ là muốn đi ra đi bộ đi bộ hít thở không khí. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

hầu tử nhếch môi cười ngậy ngô.

Xa xa, đại đội nhân mã cũng đã đuổi tới, Nguyệt Triều, đại giác, tiểu hồ ly, Lữ lục quái, hắc tử đều trong đó.

Dương Thiên lạnh lùng địa phủ liếc bốn phía, lại trừng hầu tử liếc nói: "Nhanh đi về! Người lại thương không có hảo khắp nơi chạy loạn, ta liền làm lồng sắt đem người xem ra. Tay!"

Hầu tử ngoan ngoãn mà đem tay đưa tới, bị Dương Thiên một bả túm qua, dắt díu lầy từng bước một đi trở về.

Trên đường đi, Dương Thiên lao thao không ngừng, hầu tử chỉ phải một đường cười ngậy ngô, một ít cùng chạy đến yêu tinh nguyên một đám không dám làm thanh.

...

Thiên hà thủy quân quân hạm trong khoang, thiên hành chống đỡ một tờ giấy bàn gỗ, cúi đầu tại một tấm da dê trên bản đồ tinh tế tra tìm trước cái gì.

"Tìm khắp lần?"

Bên cạnh thiên tướng khom người chấp tay đáp: "Tử Vân Bích Ba Đàm phương viên năm trăm dặm tìm khắp lần, không thu hoạch được gì. Cố gắng, này hầu yêu là bị người nào tiếp đi."

Thiên hành thân thủ chỉ vào trên bản đồ một cái điểm hỏi: "Nơi này? Cũng đi tìm rồi?"

"Đây là... Đây là U Tuyên cốc."

"U Tuyền cóc?" Thiên hành ngẩng đầu lên, xoa của mình bao cổ tay, nà con mắt híp lại thành một đường nhỏ, chậm rãi nói: "U Tuyền cóc là Tà Nguyệt Tam Tinh Động địa bàn. Lần này, Tà Nguyệt Tam Tinh Động đã ở điều tra danh sách lí..."

"Chính là tướng quân, này U Tuyền tử chính là..."

Chậm rãi bước đi thong thả vài bước, thiên hành thân thủ chỉ vào ngày đó đem nói: "Phái cá đặc sứ qua đi dò thám hư thật, nói không chừng, này hầu yêu tỵ tại U Tuyền cóc!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 145: Lai Khách

Trên bầu trời một vòng minh nguyệt tại trong mây ghé qua, gió nhẹ lướt qua trong sân đại thụ chạc cây, nổi lên trện trện tiếng vang.

Yên tĩnh trong đêm, hầu tử cùng Dương Thiên hai người đốt một chén thanh đèn ngồi trong phòng cùng nhau cùng ăn.

Yêu quái môn ngoại trừ yến hội, không có tụ tập ăn cơm thói quen.

Sinh ra loại hiện tượng này nguyên nhân rất nhiều, chính giữa trọng yếu nhất, là bọn hắn đều không có người thân.

Bản thân vô luận là động vật còn là thực vật, thậm chí các loại thiên tài địa bảo, hấp thu thiên địa linh khí biến hóa nhìn như rất nhiều, kỳ thật bất quá số đếm lớn, chính thức bàn về đến tỷ lệ cũng không cao, họ hàng gần đồng thời biến hóa tỷ lệ, liền thì càng thiếu.

Về phần biến hóa sau thành thân thành lập gia đình, loại đó sự đối với mấy cái này lang bạc kỳ hồ yêu tinh mà nói quả thực tựu là một loại hy vọng xa vời. Cũng bởi vậy, bọn họ đều thói quen tất cả đầu tất cả, tất cả ăn tất cả.

Hai người nói là cùng nhau cùng ăn, kỳ thật bàn thấp hai bên hoàn toàn là bất đồng món ăn.

Dương Thiên cất là bình thường cơm canh, hầu tử thì là một đồng cất tốt hoa quả lại phối hợp một điềm mì phở.

Cúi đầu, hầu tử một bên gặm thức ăn trước hoa quả, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên ngắm Dương Thiên liếc.

Này thần sắc như cũ là lạnh như băng, cũng may vừa mới phần nô cũng đã không thấy bóng dáng.

Tựa hồ bởi vì gia giáo quan hệ, Dương Thiên lúc ăn cơm là không nói lời nào. Về phần cùng nàng ngồi cùng bàn người có thể nói hay không nói lời nói, muốn xem vậy là ai. Nếu như là Lăng Vân tử cùng ngọc đỉnh, phỏng chừng không có vấn đề gì. Dù sao cái này hai lão này Dương Thiên nói bọn hắn cũng sẽ không nghe, trừ phi lật bàn. Nếu như là hầu tử, phỏng chừng lại không được.

Ăn cơm xong, Dương Thiên yên lặng địa thu thập bàn ăn, đem tất cả đồ ăn đều tẩy trừ hảo, mới trở lại trong phòng giúp hầu tử giữ bắt mạch.

"Cái kia... Ta khi nào thì có thể tiếp theo tu hành?" Hầu tử hỏi.

"Nếu không lâu là đến nơi, người khôi phục tốc độ rất nhanh." Dương Thiên đưa tay thu trở về, theo trong bình đổ ra hai viên đan dược đưa cho hầu tử: "Ăn đi."

Hầu tử ngẩng đầu lên nuốt xuống.

Đem chai thuốc tử thu vào trong tay áo, Dương Thiên đi đến một bên bàn học bên cạnh điểm nâng một chén thanh đèn, xuất ra thư từ, dẫn theo bút chăm chú viết cái gì, thỉnh thoảng véo chỉ tính.

Hầu tử tắc ngồi ở giường trên, nương đến bên cửa sổ ngửa đầu nhìn xem trên bầu trời đầy sao, thỉnh thoảng cúi đầu xuống liếc mắt nhìn Dương Thiên.

Chăm chú làm việc Dương Thiên, có một loại khác mị lực. Phải nói, là một loại giống như nam tử loại anh khí, không giống cái khác nữ tính như vậy, nàng canh có vẻ lão luyện, quả cảm.

Trên thực tế Dương Thiên cũng xác thực là như vậy người, vô luận là ở kiếp trước còn là kiếp này, hầu tử đều chưa bao giờ thấy qua cô gái như vậy.

Kiên nghị được khó có thể tin, tinh thông các loại pháp môn đa tài, một kẻ nữ lưu lại gánh vác lấy so với nam nhân càng nhiều. Duy nhất tiếc nuối, chính là tu Ngô Giả đạo đã có cái kia khúc mắc, thế cho nên không cách nào tu nhập hóa thân cảnh.

Có thể nếu là không có cái kia khúc mắc, Dương Thiên, cũng nên là một loại khác bộ dáng a.

Có lẽ sẽ là ngôi ở trước gương vì tâm vui mừng nam tử trang điểm thiếu nữ xinh đẹp, có lẽ sẽ là trâm mê ở thư từ bên trong phong nhã tài nữ, có lẽ sẽ là thiên cung trúng qua trước vô ưu vô lự thời gian tiên nữ, có lẽ...

Chính là thế giới này không có có lẽ.

Thực ứng U Tuyên tử câu nói kia, "Có chỗ được có điều mất, có điều mất có chỗ được", thượng thiên tại đối với người đóng cửa một cánh cửa đồng thời, cũng mở ra một cái cửa sổ.

Cừu hận, đau khổ mang đến cực khổ, cũng đưa cho nàng không gì so sánh nổi kiên nghị tâm, làm cho nàng giống như một đóa cao ngạo hoa mai tại đây băng thiên tuyết địa trung tỏa ra, tản ra khác xinh đẹp.

Nhìn xem nhìn xem, hầu tử càng nhìn được ngây dại.

Nhớ tới rời đi ác long đêm đêm đó lời của nàng, hầu tử đột nhiên sinh ra một cái nghi vấn: "Nàng không phải là thích ta a? Ngạch... Cái này có điểm

kỳ quái nha."

Phàm là cùng yêu say đắm chuyện có liên quan đến bộ đến Dương Thiên trên người, hầu tử đều sẽ cảm giác được không thể tưởng tượng. Cho tới nay, tại hầu tử trong mắt ngoại trừ giết ngọc để phản thiên đình, giống như không có chuyện gì có thể làm cho Dương Thiên cảm thấy hứng thú.

Yêu mến chính mình? Việc này có điểm quỷ dị.

Dương Thiên đột nhiên nghiêng đầu lại phát hiện hầu tử tại nhìn mình, nguyên bản hơi chau nâng lông mày thoáng cái tràn ra: "Làm gì vậy?"

"Không có." Hầu tử vội vàng quay đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại: "Xem Tinh Tinh xem mệt mỗi, cổ chua."

Trắng không còn chút máu hầu tử liếc, Dương Thiên cúi đầu xuống đưa tay dùng ngòi bút dính điếm mực, lại tiếp theo viết lên: "Không có việc gì, trụ đi ngủ sớm một chút cảm giác a. Trên người có thương tích, nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt. Một hồi thời điếm ra đi ta sẽ giữ cửa mang lên."

"Nha." Hầu tử ngơ ngác hòa cùng một tiếng, lại không chút sứt mẻ, Dương Thiên cũng không hỏi.

Lại bề bộn một hồi lâu, Dương Thiên thật dài thư khẩu khí, đem này trúc giản xoáy lên để qua một bên, lại rút ra một cái khác phần trúc giản mở ra viết lên, thuận miệng nói: "Lữ lục quải bả tất cả thực vật đều sưu tập đứng lên, bảo là muốn thống nhất an bài."

"Ừ, sau đó thì sao?"

"Ta nhìn một chút danh sách, còn đủ rồi một tháng lượng."

"Một tháng a..." Hầu tử mím môi.

Dương Thiên nói tiếp: "Cái này trong cốc nhìn không được dương quang, thể gian động thực vật cơ hồ không có, cũng không thích hợp canh tác, một tháng sau, chúng ta chỉ sợ yếu tổ chức đi ra bên ngoài thu thập thực vật."

"Không thể biến sao?" Hầu tử thốt ra, hỏi xong mới phát hiện mình hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

Dương Thiên lại là quay đầu lại mắt trắng không còn chút máu, lạnh lùng nói: "Luyện thần cảnh biến ra gì đó chỉ là ảo ảnh, dù là sắc hương vị đều đủ, cũng không phải chân chính thực vật. Hóa thần cảnh... Hóa thần cảnh biến ra gì đó, một ngày kia nếu như thi pháp giả mất đi ý thức, hết thấy đều phản hồi nguyên hình. Vật kia chỉ có chính bọn nó tài năng ăn, làm cho này bang tử yêu quái ăn, không bao lâu nữa từng người đều hội gây tro xương như củi. Nói sau, người phỏng chừng cũng không muốn luôn phiến toái U Tuyên tử đi ra ngoài thu thập thực vật a?"

"Nói như vậy, U Tuyên cốc cũng ở không lâu a." Hầu tử cười khò.

"Mấy ngày nữa a." Dương Thiên nhàn nhạt nói ra: "Mấy ngày nữa, ta xuất cốc đi xem, nếu như thiên binh tản lại là không có gì cái gọi là. Bọn họ cũng không có khả năng luôn phóng một đồng bộ đội tại nơi này suu, thiên hà thủy quân coi như là so với chú ý hiệu suất bộ đội, loại này vô dụng công bọn họ không làm. Nếu như đúng giờ đi ra ngoài thu thập thực vật mà nói, ngược lại cũng không trở thành phải ly khai."

"Người hiện tại tại ghi là cái gì?" Hầu tử duỗi dài đầu hỏi.

"Đan phương." Dương Thiên loát cán bút, cũng không quay đầu lại nói: "U Tuyên tử tổng linh dược dùng được không sai biệt lắm, hiện tại ta đem một vài thể gian dược liệu dùng địa phủ động thực vật thay thế."

"A? Tốt như vậy sao? Không phải nói không cho phép nhúc nhích sao?"

"Đó là không được không hiểu người động, ta biết làm thế nào, sẽ không xằng bậy." Nói, nàng che miệng nhăn đầu lông mày nhẹ đập đầu hai tiếng.

Hầu tử cả kinh, liền vội vàng hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, yết hầu có điểm không thoải mái."

"Tu đến luyện thân cảnh yết hầu còn có thể không thoải mái sao?"

"Linh lực tinh lực tiêu hao quá độ, rất bình thường. Thiên đình thường xuyên cắt xén cho Quán Giang Khẩu vật tư, trước kia hành quân thời điểm đan dược không đủ thuộc về hiện tượng bình thường, liền đơn giản nhất đan dược đều muốn chính mình luyện. Không có gì, qua cái này đoạn dĩ nhiên là tốt lắm."

"Ngươi cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi." Hầu tử đột nhiên có điểm băn khoăn.

Dương Thiên ngồi bút vi hơi dừng một chút, phỉ hầu tử liếc: "Hiện tại biết rõ quan tâm ta? Nếu như không phải ngươi chạy loạn muốn tìm ngươi, chuyện bây giờ sớm làm xong. Vừa mới trong rừng trúc là cùng U Tuyên tử cùng một chỗ a?"

Hầu tử không có nói tiếp, chỉ là lặng lẽ nhìn Dương Thiên liếc.

"Ngươi không nói ta cũng biết, chỗ đó có làm phép dấu vết, linh lực ba động theo những này phòng xá trên cảm giác được hoàn toàn giống nhau, còn có thể là ai? Chỉ có thể là hắn. Nếu liền điểm ấy đều phát giác không đến, ta liền bạch đánh một ngàn năm chiến. Tốt lắm, ngươi nghỉ ngơi đi, ta làm xong."

Nói đi, nàng dùng bút thêu đem ngòi bút mực nước tẩy đi, treo đến giá bút trên, đem tất cả trúc giản đều thổi sang cùng một chỗ vuốt đủ, ôm đứng lên, thuận miệng nói ra: "Đi ngủ sớm một chút a."

Thổi tắt đèn, Dương Thiên xoay người đi ra cửa ngoài, thuận tay mang lên môn.

Ngoài cửa sổ phong từ từ thổi, cuốn động trên ngọn cây lá xanh. Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nháy mắt con ngươi xuyên thấu qua cửa sổ ngơ ngác nhìn Dương Thiên đi xa bóng lưng, nghe này ngẫu nhiên truyền đến yếu ớt tiếng ho khan. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

...

U Tuyên ngoài cốc, bốn thiên quân triển khai cánh lén lút địa đi xuyên qua trong rừng cây, cầm đầu thiên tướng khuông người như vậy móc ra ngọc giản nói khẽ: "Tướng quân, ngoài cốc cái gì cũng không phát hiện."

Ngọc giản một chỗ khác truyền đến thiên hành thanh âm: "Vào cốc trong nhìn."

"Cái này... Tướng quân, U Tuyên tử rất có thể tỵ trong cốc a."

"Sợ cái gì! Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm!"

Bất đắc dĩ, mấy người trao đổi dưới nhan sắc, dọc theo U Tuyên cốc bốn phía núi cao bay đi lên.

...

Đỉnh núi một tòa xưa cũ dinh thự.

Tôi như mực trong phòng, U Tuyên tử gấp rút đầu gối ngồi ở trên bờ
đoàn lấy tay vuốt ve khắc dấu mà thành trúc giản đọc lấy.

Đột nhiên, hấn ngẩng đầu lên đến, lỗ tai hơi run run, trên mặt hiện lên
một tia bất đắc dĩ.

"Ai... Tóm lại là muốn ứng phó bọn họ a."

Trường thở dài, U Tuyên tử chống đầu gối đứng lên, đi đến một bên
trong tủ chén lấy ra một đôi ngân tuyến biên chế mà thành cái bao tay
xuyên mang theo trên tay.

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cảm tạ JackieZXW trở thành quyển sách vị thứ hai minh chủ, nói... Con
ba ba còn là lần đầu tiên phiêu hồng cảm kích.

JackieZXW quân có thể có không gia hạ độc giả bày sao? Chim cánh
cụt bày số: 117152893

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 146: Mê Trận

Dưới ánh trăng, bốn thiên quân triển khai cánh dán mặt đất dọc theo rừng rậm im ắng địa phi hành, cây cối bóng tối theo trên người của bọn hãn phi tốc xẹt qua, trong nháy mắt đã bay đến đỉnh núi.

Đứng ở vách đá đỉnh, cầm đầu thiên tướng cúi đầu hướng trong cốc xem.

To như vậy sơn cốc giờ phút này đều ở tầm mắt của hãn bên trong, chỉ tiếc tối như mực một mảnh cái gì cũng nhìn không được.

Tại khoảng cách như vậy phía dưới, hãn cũng cảm thụ không đến cái gì.

"Xem ra, còn là nhất định phải vào cốc mới được."

Sau lưng ba cái thiên binh hướng hãn dựa tới.

"Mộc tướng quân, trực tiếp từ nơi này vào chưa?" Có thiên binh hỏi.

Thiên tướng đứng ở vách núi biên giới, cung hạ thân đi nhắm mắt lại tinh tế cảm giác.

Hồi lâu, mở mắt ra, hãn cúi đầu nhất lên trên mặt đất một khóa tảng đá ước lượng, lại thả lại tại chỗ: "Không có cảm nhận được pháp trận phòng ngự ba động, chính là không biết có thể hay không có bị động hình pháp trận."

Nghĩ, hắn không khỏi thở dài lên: "Ta lại hy vọng có thể cảm nhận được một hai cái pháp trận, không có cảm nhận được ngược lại. . ."

Ngược lại trong nội tâm càng thêm không yên.

Này lông mày không khỏi hơi nhăn lại, cái trán mồ hôi to như hạt đậu chậm rãi chảy xuống.

Nhận được mệnh lệnh này thời điểm, hắn một ngụm lão huyết thiếu chút nữa phun ra.

Yếu lên vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động U Tuyên tử địa bàn. . .

Hiện tại hắn rốt cuộc biết thiên hành vì sao phải làm cho hắn một cái hóa thân cảnh thiên tướng tự mình dẫn đội điều tra, đánh từ lúc mới bắt đầu, thiên hành tự hạ quyết tâm ngoài cốc tìm không thấy, khiến cho hắn lên vào trong cốc.

Đứng tại nguyên chỗ do dự hồi lâu, vị này thiên tướng cuối cùng nói ra: "Xem trước một chút cái khác địa điểm như thế nào lại quyết định đi."

Mang theo ba cái thiên binh, hắn lên lút hướng phía xa xa sườn dốc lao đi.

. . .

Trong lầu các, U Tuyên tử gấp rút đầu gối mà quy về mặt lạnh nhạt. Thân thủ vuốt vuốt hai tấn tóc dài, tay kia năm ngón tay trong không khí xoáy cá quyển.

. . .

Lướt đất phi hành một hồi lâu, ngày đó đem đột nhiên cảm giác có điểm không đúng.

Bốn phía cảnh vật rõ ràng tại rất nhanh xẹt qua, có thể không luận bọn họ như thế nào bay, như thế nào chút nào đều không có tới gần này sườn dốc một chút.

Hắn đột nhiên dừng lại dáng người, sau lưng ba cái thiên binh cũng liền vội vàng đi theo dừng lại.

"Làm sao vậy? Mộc tướng quân."

"Ta cảm giác. . . Có điềm không đúng. . ." Ngày đó đem quay đầu hướng phía bốn phía nhìn nhìn, liếc phiến đến trên mặt đất tảng đá, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Hắn bước nhanh chạy tới nhặt lên tảng đá: "Chúng ta không phải là. . . Đã tị trong mê trận đi?"

Nghĩ vậy, hắn không khỏi kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

"Này. . . Chúng ta đây làm sao bây giờ?"

"Đừng lo lắng, chúng ta nhiều nhất chỉ là tiến vào mê trận, còn không có gây ra cảnh báo." Thiên tướng một tay lấy tảng đá về được nát bấy.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hắn nhìn đường xuống núi liếc, lại nhìn nhìn vách núi.

"Trực tiếp từ nơi này hạ, có thể hay không hoàn thành nhiệm vụ, như thế nào đều muốn bác nhất bác. Nếu không trở về như thế nào công đạo?"

Nói đi, hắn triển khai hai cánh nhảy xuống vách núi.

Ba cái thiên binh cũng vội vàng đuổi theo.

. . .

Trong lều các, U Tuyên tử nhân nhạ cười cười, loát râu dài, duỗi ra tay trái trong không khí vẽ một cái phù văn.

...

Lướt trước vách đá, bọn họ vô thanh vô tức địa hướng xuống đất rơi xuống, ven đường lẩn tránh sinh trưởng tại trên vách đá dựng đứng cây cối.

Nhưng mà, không bao lâu, vị này thiên tướng trong nội tâm lại có khác thường.

"Vì cái gì? Rơi xuống vách núi yếu lâu như vậy?"

Nên có một nén nhang thời gian a?

Chẳng lẽ liền nơi này đều có mê trận? Điều đó không có khả năng. Mê trận chỉ có thể quấy nhiễu thị giác, không có khả năng kết nối với hạ cũng không phân!

Rất nhanh, thiên tướng rút cục mơ hồ chứng kiến tới như mực một mảnh mặt đất, điều này làm cho hắn không khỏi thở phào một cái.

Tự tại hắn chuẩn bị đặt chân lúc, đột nhiên, thiên địa cuốn, này tới như mực mặt đất lặng yên tán đi, biến thành ngôi sao đầy trời!

Mà chính mình cũng không biết khi nào thì cao thấp điên đảo trở mình quay tới.

Trong nội tâm cả kinh, cả người hắn thiếu chút nữa không khống chế được đánh lên bên cạnh vách đá.

Thật vất vả khống chế được, không kịp thở bốn người lại là hạ xuống đến trên vách đá.

Vừa mới bóp nát tảng đá bột phấn tịt ở bên cạnh, lại là tại chỗ!

"Mộc tướng quân. . . Hiện tại, làm sao bây giờ?" Một vị thiên binh nuốt nhổ nước miếng thấp giọng hỏi.

Đây là có chuyện gì? Bốn phía đều là quỷ dị mê trận sao?

Ngày đó đem lại là quay đầu hướng trong cốc nhìn lại, nháy mắt con người, hô hấp dồn dập.

Cái này căn bản cũng không phải là hẳn biết rõ mê trận, điên đảo phương hướng cảm giác không chỉ, kết nối với hạ đều có thể điên đảo.

"Tướng quân, làm sao bây giờ?"

"Rút lui!" Ngày đó đem chậm rãi đứng lên nói.

Bốn thiên quân lặng lẽ dọc theo lúc đến lộ lao đi.

Có thể nhưng vào lúc này, kỳ dị chuyện tình đã xảy ra. Cảm giác gần trong gang tấc rừng cây, vậy mà như thế nào bay cũng không phải không đến! Dừng lại, bọn họ chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bốn phía đều đang xoay tròn.

"Xong rồi, đi cũng đi không được?" Ngẩng đầu lên, ngày đó đem ngưng mắt nhìn hôm nay không nói: "Thử xem phía trên!"

Nói đi, gương cánh bay lên trời.

Lúc này đây giống như rất thuận lợi, trong nháy mắt cũng đã cách mặt đất hơn mười trượng.

Có thể bọn họ còn chưa kịp vui vẻ, chỉ thấy bốn phía cảnh tượng nhanh chóng vụn vỡ, chỉ trong nháy mắt, bọn họ lại tại nguyên chỗ!

"Thật là đi không được!" Ba cái thiên binh thoáng cái tuyệt vọng địa ngồi liệt trên mặt đất.

Thoáng ngậy ngốc một chút, ngày đó đem bắt đầu mạo hiểm làm phép, các loại bài trừ mê trận pháp thuật toàn bộ đến một lần, có thể không luận hẳn như thế nào lẫn qua lẫn lại, bốn phía nửa điểm phản ứng đều không có, thật giống như bọn họ căn bản là không ở trong mê trận đồng dạng.

Ước chừng giằng co một canh giờ, ngày đó đem chỉ phái hướng phía sơn cốc phương hướng khom người chấp tay, cao giọng nói: "Thiên hà thủy quân, Thiên Bồng Nguyên Soái dưới trướng Mộc Lý Kỳ, cầu kiến U Tuyên lão nhân!"

Trung khí mùi phần thanh âm tại to như vậy giữa sơn cốc quanh quần, như trước nửa điểm phản ứng đều không có.

Mão đủ kính, hẳn lại cao thanh la lên nói: "Thiên hà thủy quân, Thiên Bồng Nguyên Soái dưới trướng Mộc Lý Kỳ, cầu kiến U Tuyên lão nhân!"

Cái này tiếng thứ hai sau, bốn phía đột nhiên cuồng phong gào thét, trên mặt đất lá cây, cát đá từ từ địa vờn quanh trước bọn họ quay vòng lên.

Chỉ chốc lát, vô số lá rụng cát đá xen lẫn sương mù dày đặc tụ lên, tại trước mắt của bọn hắn hội tụ thành một tấm cự đại mặt người —— U Tuyên tử.

Thiên binh thiên tướng không bắt đại kinh, liên tiếp lui về phía sau.

U Tuyên tử hơi há miệng, một thanh âm trực tiếp nổi hiện tại trong đầu của bọn hắn.

"Không thấy."

Chích giản lược hai chữ, làm cho ba cái thiên binh một cái thiên tướng tâm khê run lên.

Tên kia vì Mộc Lý Kỳ thiên tướng vội vàng chính chính thần sắc, chấp tay nói: "Này. . . Thịnh U Tuyên lão nhân coi bỏ mê trận, hảo làm chúng ta trở về."

"Các ngươi có thể tới, vì cái gì không thể đi? Đến thời điểm, các ngươi cũng không thông báo lão phu a? Đã như vậy, đi, lão nhân ta cũng không tiện biết được." U Tuyên tử lạnh như băng thuyết.

Mộc Lý Kỳ cúi đầu, cắn răng chấp tay nói: "Lần này chúng ta tùy tiện tiền lai, có nhiều mạo phạm, kính xin U Tuyên lão nhân thứ tội."

Hắn lúc này, đã là đầu đầy mồ hôi.

"Là tùy tiện tiền đến sao?" Này trương cự đại mặt sách sách địa nở nụ cười: "Ta nghĩ đến đám các ngươi là vụng trộm lên vào a. Ha ha ha ha, xem ra, lão nhân lớn tuổi, đầu óc không dùng được."

Mộc Lý Kỳ giờ phút này tâm tình quả thực hồng bét thấu.

U Tuyên tử tính tình cổ quái, đó là khắp thiên hạ đều biết chuyện tình. Hết lần này tới lần khác thiên hành còn muốn cho hắn mạo hiểm lên vào U Tuyên cốc. . .

Chuyện cho tới bây giờ, muốn những thứ này cũng đã quá muộn.

Mộc Lý Kỳ chấp tay lại nói: "Chúng ta phụng mệnh lòng bắt yêu hầu, cũng là vì thương sinh phúc lợi, kính xin U Tuyên lão nhân mở một mặt lưới, thả ta đặng trở lại. Sau này, cần phải không hề phạm."

"Thương sinh phúc lợi? Vân vân, làm cho lão phu nghĩ thoáng cái a. Lão phu kể cả ở đằng kia thương sinh lí sao? Giống như không có xin nhờ qua các người vì 'Phúc của ta chỉ' làm gì vậy a. Đã như vậy, này thương sinh 'Phúc lợi' quan lão phu chuyện gì? Theo ta thấy, các người là muốn đánh nhau trước 'Thương sinh phúc lợi' cờ hiệu đem lão phu 'Phúc lợi' chích tại không để ý a!"

"Không dám!" Mộc Lý Kỳ vội vàng hô, rồi lại không biết như thế nào nói đi xuống, chỉ phải trầm mặc.

"Tư nhập U Tuyên cốc, lão phu chính là đem bọn người giết, nhiều lắm là thì ra là thượng thiên cho ngọc để thỉnh cá tội xong việc a?"

Nghe được cái này một câu, này ba cái thiên binh lập tức như rơi vào hầm băng, sợ tới mức nguyên một đám mặt không có chút máu.

Mộc Lý Kỳ lúc này đã có chút ít thất kinh, hấn tuy là hóa thân cảnh, có thể cũng bất quá là hóa thân cảnh tán tiên tu vi. U Tuyên tử người thế nào? Linh đài cứu tử đứng hàng thứ lão Nhị, muốn giết hấn, quả nhiên là giơ tay nhắc chân trong lúc đó chuyện tình. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Do dự hồi lâu, Mộc Lý Kỳ chỉ phải cắn răng, thấp giọng lại nói: "Cầu U Tuyên lão nhân khoan hồng độ lượng, mở một mặt lưới, thả ta đăng một con đường sống. Sau này. . . Sau này cần phải không hề phạm!"

Này trương cự đại mặt cũng không đáp lời, chỉ là khước miệng hơi giơ lên.

Bốn phía cuồng phong như trước, thổi trúng thiên binh thiên tướng con mắt đều hơi có chút đau nhói.

Giống như là vì làm cho bọn hán ghi khắc giờ phút này sợ hãi, cứ như vậy lẳng lặng địa ở lại, qua hồi lâu, U Tuyên tử mới nói khẽ: "Các người nói 'Sau này cần phải không hề phạm', là chỉ mấy người các người 'Cần phải không hề phạm', còn là chỉ thiên hà thủy quân 'Cần phải không hề phạm', lại hoặc là, là chỉ thiên quân 'Cần phải không hề phạm'?"

Cái này một câu xuống, Mộc Lý Kỳ gần như tuyệt vọng.

Hắn làm sao có thể thay mặt thiên hà thủy quân đáp ứng cái gì, càng đừng nói thiên quân. Chính là nói, U Tuyên tử cũng không có khả năng sẽ tin. Về phần bọn hán bốn nếu không lại đến, U Tuyên tử căn bản là không quan tâm.

Thật dài thở dài, U Tuyên tử thản nhiên nói: "Các người đã cho không được lão phu trả lời thuyết phục, vậy thì chờ cho được trả lời thuyết phục người đến rồi nói sau."

Vừa dứt lời, sau lưng một cái thiên binh cũng đã hét lên.

Một con hơi mờ, linh lực hội tụ mà thành tay đã đem ngày đó binh chăm chú bắt được, đảo mắt đã đem nó túm nhập trong cốc.

Mộc Lý Kỳ hoảng sợ nhìn xem một màn này, cầm chuôi kiếm tay run rẩy, lại thủy chung không dám rút.

_____ phân cách tuyến _____
_____

Cầu ba giang phiêu! Bây giờ là thứ nhất, nhưng sợ nghịch tập, cầu trợ giúp!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 147: Sư Huynh Đệ

Sáng sớm thời gian, một cái thiên binh tại cái khác hai cái thiên binh hộ tống hạ bước lên một tàu chiến hạm boong tàu.

Ngày đó binh sợ run trước quỳ rạp xuống đất, hai tay ôm quyền, lại nửa ngày nói không ra lời.

Thiên hành mặt không biểu tình mà đứng ở trước mặt hấn, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Mộc Lý Kỳ?"

"Mộc. . . Mộc Lý Kỳ tướng quân bị U Tuyên tử giữ lại. Hấn nói, hấn nói làm cho tướng quân ngài tự mình đi thấy hấn." Ngày đó binh đầu càng nói càng thấp, thân hình ngăn không được địa run rẩy, tựa hồ vừa mới bị cái gì kinh hãi qua.

Thiên hành sắc mặt lập tức phát tím.

Đứng ở một bên thiên tướng quát lớn: "Nói rõ ràng! Đến tột cùng chuyện gì xảy ra!"

"Ta. . . Chúng ta án lấy mệnh lệnh, muốn lên vào U Tuyên cốc, có thể này U Tuyên cốc khắp nơi đều là mê trận, loại đó mê trận cao thấp trái phải trước sau điên đảo, liền mộc tướng quân cũng không có biện pháp, căn bản vào không được. Thậm chí liền lùi lại đều thôi không được. Đằng sau U Tuyên tử đi ra rồi. . ."

"Hấn tự mình đi ra rồi?" Thiên hành mỗi ngày hơi chau lên.

Thiên binh nuốt khô nước miếng, có chút thần sắc hoảng hốt nói:
"Không. . . Hắn không có, chỉ là hình ảnh của hắn cùng truyền âm, chúng ta không có nhìn thấy chân thân của hắn. Sau đó hắn nói chúng ta tự tiện xông vào U Tuyên cốc, giữ lại cái khác đồng liêu, kể cả mộc tướng quân, thả ta một người hồi tới báo tin, làm cho. . ." Ngày đó binh hơi ngẩng đầu nhìn thiên hành liếc, nhíu mày, nuốt khô nước miếng: "Làm cho thiên hành tướng quân hôm nay trong đi gặp hắn, qua kỳ, khiến cho nguyên soái đến yếu nhân."

"Đại ngôn bất tầm!" Thiên hành quyền nắm được đùng vang lên, cắn răng, đứng ngẩn ngơ, sắc mặt càng phát ra tử.

Đông Phương trên đường chân trời cũng đã ảm ảm lộ ra ánh nắng, tà tà địa chiếu sáng cả boong tàu, boong thuyền san sát binh tướng không có một người nào, không có một cái nào dám lên tiếng.

Nửa ngày, một vị tướng lãnh khom người nói: "Thiên hành tướng quân, này U Tuyên tử thuộc về ẩn cư tiên nhân, rất ít vào đời, lúc trước chúng ta đối thực lực của hắn phỏng chừng tự trước mắt đến xem, sợ là cũng đã sai được thái quá. Chúng ta còn là. . . Trước tiên đem chuyện này thông báo nguyên soái, do nguyên soái định đoạt a."

"Không!" Thiên hành duỗi giơ tay lên, cắn răng nói: "Như thế việc nhỏ, không cần thông báo nguyên soái! Hôm nay, bốn tướng quân tự đi hội họp cái này U Tuyên tử. Hừ, lão tử cũng không tin, chúng ta cái này một vạn đại quân hơn một trăm ngày đem liền bực này việc nhỏ đều không giải quyết được, còn cần làm phiền nguyên soái?"

. . .

Sáng sớm, hai con tước điều rơi xuống ngoài cửa sổ trên chạc cây líu ríu địa kêu.

Sớm rời giường hầu tử ngồi ở giường trên xa xa mà nhìn xem chúng nó, ngẫu nhiên nháy hai cái con mắt, dần dần xem nhập thần.

Cái này U Tuyên cốc sáng sớm, ngoại trừ không thấy được dương quang cảm giác như là vĩnh viễn trời đầy mây bên ngoài, hết thấy cũng là khá tốt, ngẫu nhiên cũng có thể gặp theo ngoài cốc bay vào chim tước, chỉ là chúng nó phần lớn ngốc không lâu, dù sao nơi này thực vật không nhiều lắm.

Cửa đình leng keng đông địa vang lên.

"Hầu tử ca ca, rời giường sao?"

"Vào đi."

Nghiêng người cạo mở cửa, tiểu hồ ly bung lấy tràn đầy nước trong chậu mỉm cười đi đến.

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi, đem giầy bộ tại trên chân của mình, chống quai trượng xuống giường tiếp nhận cười hồ ly trong tay khăn mặt bắt đầu rửa mặt.

Trên người thương cũng đã khá, hiện tại hẳn tuy nhiên còn hành động bất tiện, nhưng cũng đã không đến mức lúc trước như vậy không chịu nổi. Chỉ cần hơi chút chú ý một điểm, kỳ thật chính là không có người chăm sóc cũng không sao cả.

Chắc hẳn, tiếp qua không lâu có thể hoàn toàn bình phục a.

Hắn nghĩ.

"Hầu tử ca ca, hỏi người chuyện này nhi." Tiểu hồ ly nói.

"Hỏi đi." Hầu tử vắt khô khăn mặt bắt đầu lau mặt.

"Trước người nói cho ta tìm người sư phụ, còn nhớ rõ sao?" Tiểu hồ ly ngẩng đầu chăm chăm vào hầu tử xem, chớp cặp kia mắt to tội nghiệp địa chờ mong trước.

"A? Như vậy vội vã nghĩ tu rồi?"

"Mỗi lần các người có việc, đều bả ta ném rất xa, ta nghĩ cùng các người cùng một chỗ chiến đấu a."

Hầu tử ngẩng đầu lên lược qua lược qua suy nghĩ một chút, mấp máy miệng nói: "Ta mấy ngày nay nếu nhìn thấy U Tuyên sư huynh, tựu cho hỏi một câu a. Hấn nên cá không sai sư phó."

"Nếu như. . ." Tiểu hồ ly bĩu môi thuyết: "Nếu như đã bái U Tuyên đại tiên vi sư, đến lúc đó nếu như các người muốn đi, ta lại không có học xong làm sao bây giờ?"

Hầu tử nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn nàng kia nhăn nhăn nhí nhí dạng nói ra: "Có cái gì muốn nói nói đi, tiểu tử kia. Khi nào thì liền nói chuyện với ta đều muốn quanh co lòng vòng rồi?"

Tiểu hồ ly phốc suy thoáng cái nở nụ cười, bẻ bộn chạy tới lôi kéo hầu tử góc áo nói: "Hầu tử ca ca, kỳ thật ta cảm thấy được, Dương Thiên tỷ tỷ không sai."

"Người nghĩ bái nàng vi sư?"

"Ừ! Ta muốn trở thành nàng lợi hại như vậy." Tiểu hồ ly mãnh gật đầu, mở to hai mắt mong mỏi.

"Người chịu được nàng này phá tính tình sao?"

"Dương Thiên tỷ tỷ tính tình rất tốt." Tiểu hồ ly cau mày tả oán nói.

"Nàng tính tình hảo? Ha ha. . ." Hầu tử mấp máy môi cúi đầu dùng khăn mặt vuốt qua gương mặt.

"Ta tính tình thật không tốt sao?" Một thanh âm lạnh lùng địa theo môn ngoài truyền tới.

Hầu tử giật mình một cái, quay đầu nhìn lại, chứng kiến chính tựa ở cạnh cửa co lại tay Dương Thiên vẻ mặt khiêu khích.

"Tính tình của ta, thật không tốt? Nói nói, như thế nào cá không tốt pháp?" Dương Thiên híp mắt lạnh lùng địa chăm chăm vào hầu tử, hừ một tiếng, cúi đầu hướng tiểu hồ ly nhìn lại: "Như thế nào? Nghĩ bái ta làm thầy?"

"Ừ." Tiểu hồ ly vội vàng nặng nề mà gật đầu.

"Đi, tựa hướng ngươi vừa mới câu nói kia, ta thu!" Dương Thiên thân thủ vỗ vỗ tiểu hồ ly đầu, tiện tay đem một cái chai thuốc nặng nề ngưng đến trên bàn, trừng mắt liếc hầu tử nói: "Ăn cơm xong ăn!"

Nói đi, lời kéo tiểu hồ ly đi ra ngoài: "Chúng ta đi, không cần để ý hấn. Ta trước dạy ngươi hấp khí thổ nạp thuật a, tu vi được trước theo kịp. Bất quá mấy ngày nay còn muốn bề bộn luyện đan, yếu mấy ngày nữa, ngươi trước hết tới hỗ trợ đánh làm việc lật vật, cũng thuận tiện quen thuộc chút ít luyện đan tài liệu."

"Ta đi hỗ trợ? Đây. . . Đây hầu tử ca ca?"

"Hấn không cần người chiếu cố, quá rảnh rồi hội rảnh rồi xấu, làm cho chính hấn chiếu cố mình đi."

"A. . . Vậy hấn. . ."

"Không cần phải xen vào hần!"

Tiểu hồ ly bị Dương Thiên cứng nhắc lôi kéo đi ra ngoài, cái đầu nhỏ lưu luyến không rời địa quay đầu lại nhìn qua.

"Đi thôi, ta không sao." Hầu tử bắt đắc dĩ thờ dài, cúi đầu tiếp tục rửa mặt.

Đi phòng bếp tìm ít đồ ăn, ăn xong, hầu tử lại ngồi vào trong sân lẳng lẳng địa ngấn người.

Không bao lâu, hắc tử ngồi xõm bên cạnh.

"Ngươi làm gì thế?" Hầu tử phũ hần liếc hỏi.

"Dương Thiên tả đễ cho ta chăm chăm cắng ngươi, đừng làm cho ngươi khắp nơi chạy loạn."

Hầu tử mở trờng hai mắt: "Gì? Cút sang một bên, ta là nhĩ hầu tử ca biết không? Ta yếu ngươi chăm chăm cắng? Ngươi nghe ta hay là nghe của nàng? Một bên đi chơi!"

Hắc tử gấi gấi đầu, thờ dài: "Có thể. . . Nàng bây giờ là Tiểu Hồng sư phó. . ."

Hầu tử hận không thể tại chỗ cầm quải trượng đắm chết hần, đây là trờng sắc khinh hữu ý tứ sao?

Lại trong sân góc ngồi yên hồi lâu, hầu tử thỉnh thoảng hướng phía hắc tử trờng đi. Trờng rất nhiều lần từ nay về sau, hắc tử tựa hồ cũng hiểu được có chút bản khoãn, nói câu: "Ta đi hỗ trợ." Xám xịt địa đi.

Trờng rờng trong sân cũng chỉ còn lại có hầu tử một người.

Hắn đang đợi U Tuyên tử.

Chỉ là U Tuyên tử còn sẽ đến không? Cái này kỳ thật hắn cũng không biết.

Có phải là Ngô Giả đạo tu đến cực hạn đều yêu mến cố lộng huyền hư?

Nghĩ vậy, hắn không khỏi thở dài. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Nếu thương thế đã hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp, hắn đại khái có thể giá trước Cân Đầu Vân cả U Tuyên cốc trở mình một lần. Đến lúc đó muốn hỏi cái gì hỏi không ra đến?

Tức nhi chuyện tình khác luận, hiện tại hầu tử đỉnh đầu thực có cá không thể không lập tức giải quyết vấn đề muốn tìm hắn.

Cái này nhất đẳng, hầu tử theo buổi sáng đăng đến xế chiều, không đợi đến tiếng đàn, lại chờ đến Nguyệt Triều.

"Tôn sư thúc." Nguyệt Triều vội vã địa đã chạy tới chấp tay nói: "U Tuyên sư thúc để cho ta mang người qua đi xem đi."

"Đi nơi nào?" Hầu tử hỏi.

"Đi phủ đệ của hắn."

"A?"

"Việc này không nên chậm trễ, đi thôi!"

Cống lên hầu tử, Nguyệt Triều nhanh chóng đăng vân, không bao lâu, cũng đã trên đỉnh núi, cũng không đi ban ngày, trực tiếp rơi xuống trong đình viện.

Cái này đình viện nhìn về phía trên cũng không quá mức đặc sắc, vô luận là quy mô còn là trang hoàng, làm tiên nhân nơi đều hơi có vẻ khó coi.

Trong đình viện, hoa cỏ rực rỡ, ở giữa có một cái nho nhỏ đình nghỉ mát, đình nghỉ mát hạ, ba người vây quanh một bàn tròn ngâm vào nước trà.

U Tuyên tử, Đan Đồng Tử, Thanh Vân tử!

Thanh Vân tử nhìn thấy hầu tử, ha ha địa nở nụ cười: "Su đệ từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a, ta và ngươi, chính là hồi lâu không thấy a."

Đan Đồng Tử nhưng chỉ là mặt không biểu tình mà phủi hấn liếc.

————— phân cách tuyến —————

Ba giang. . . Treo, nhìn ra thứ hai, bị bạo súc. Đồ chơi này, không có đệ nhất sẽ cùng tại không có. Vốn còn muốn thắng cá đề cử trở về. Ai. . . Không muốn nói gì.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 148: Thiên Đạo

Yên tĩnh trong đình viện, gió nhẹ từ từ địa xẹt qua, giờ lên hoa râm hai tán.

U Tuyên tử hướng phía bên cạnh ghế đá vươn một tay, khẽ cười nói: "Ngồi đi. Hôm nay, khó được hai vị sư đệ đến ta đây U Tuyên cóc, ta đây đương sư huynh, liền đem người cũng cùng một chỗ gọi tới. Sư huynh đệ họp gặp cũng tốt."

Chống ngọặt, hầu tử đứng ở thanh nhã trong đình viện hơi cung kính hạ thân nói: "Ba vị sư huynh hảo."

"Ừ." Đan Đồng Tử miễn cưỡng địa ngáp một cái, nâng cằm lên, tiện tay chỉ vào ghế đá nói: "Ngồi đi, chớ đứng."

"Ngồi đi." Thanh Vân tử cũng nói.

Hầu tử chống quải trượng từng bước một đi tới, ngồi vào ghế đá.

U Tuyên tử vuốt mở ống tay áo, ngâm vào nước tốt lắm một ly trà đầy đi tới, nói khẽ: "Chúng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động, có lẽ lâu không có nhiều như vậy sư huynh đệ tụ ở cùng một chỗ a."

Hầu tử song tay nắm lấy chén trà, nhẹ nhàng a khẩu khí thổi đi đặng đặng nhiệt vụ, đôi mắt thỉnh thoảng phiết đến Thanh Vân tử cùng Đan Đồng Tử trên người.

Đan Đồng Tử ở một bên trắng không còn chút máu U Tuyên tử liếc: "Không thể không tụ, là không có với ngươi tụ. Uy, ta nói ngươi nên có năm sáu chục năm không có hồi quan lí đi a? Có phải là cần phải trở về?"

"Mười mấy năm trước trở về qua một lần, ngươi vừa vặn không tại quan trung thôi." U Tuyên tử thản nhiên nói.

"Vài chục năm? Hắc." Đan Đồng Tử ngửa đầu đem một bát lớn trà một ngụm nuốt xuống dưới, lau bả miệng đem cái chén đổ lên U Tuyên tử trước mặt: "Tuy nói đan đồng ta tu Hành Giả đạo, là người thô kệch, nhưng cái này tôn sư trọng đạo, cũng không dám vong. Ta nha, nhiều nhất ba bốn năm, nhất định trở về một chuyến nhìn xem sư phó lão nhân gia ông ta."

U Tuyên tử mỉm cười, nhắc tới ấm trà đưa hấn rót đầy chén trà, lại đẩy trở về: "Ta đi trở về cũng nhìn không được sư phó, có trở về hay không đều đồng dạng, ngọc giản liên lạc cũng được."

"Sách!" Đan Đồng Tử lông mày lúc này nhăn lại: "Đó là ngươi chính mình không y hảo. Ngươi cho dù nhìn không thấy, cũng nên làm cho sư phó nhìn xem ngươi a, tốt xấu làm cho sư phó biết rõ hấn còn ngươi nữa như vậy cá đồ đệ."

Nói, hấn phui hầu tử liếc, nói: "Ngươi sao? Tính toán bao lâu trở về một chuyến a?"

Hầu tử cười xấu hổ cười, hai mắt buông xuống, bưng lấy chén trà, không có nói tiếp.

"Đến nên lúc trở về tự nhiên hội trở về." U Tuyên tử ở một bên loát râu dài chen miệng nói.

Thanh Vân tử sâu hít một hơi thật sâu, tiện tay đem dựa vào ở một bên trên cây cột dùng vải bố bao vây trường côn mang tới, đưa cho hầu tử: "Su

phó nắm ta giao đưa cho ngươi."

Tiếp nhận tay, cởi bỏ dây thừng mở ra chết lặng, bên trong là một cây mới tinh hành vân côn, xúc cảm so với lúc trước muốn nặng trên không ít.

"Thay ta tạ ơn sư phó." Hầu tử chấp tay nói: "Sư phó còn nói cái khác cái gì không có?"

"Sư phó nói, Thái Thượng Lão Quân đã đi rồi, nếu là nghĩ hồi quan lí đi tu hành, tùy thời có thể."

"Còn có... Cái khác cái gì sao?"

Thanh Vân tử chậm rãi lắc đầu.

Hầu tử trừng mắt nhìn, đem này gậy gộc nắm ở lòng bàn tay, ôm vào trong ngực: "Này, thay ta tạ ơn sư phó."

Thanh Vân tử nhân nhặt thở dài, nói: "Ngươi không quay về cũng tốt, đỡ phải đại sư huynh cả ngày lo lắng cái kia tiêu đồ đệ Phong Linh."

"Phong Linh có khỏe không?" Hầu tử cúi đầu hỏi.

"Rất tốt, dụng công tu hành, tiến bộ cũng rất thô bạo. Bất quá nàng còn không biết rằng chuyện của ngươi, hiện tại không có việc gì tông đã chạy tới hỏi ta Nguyệt Triều có hay không hồi quan lí, của ngươi hồi âm đến không có."

Hầu tử khẽ gật đầu, nhếch môi nói, trừng mắt nhìn nói: "Rất tốt, là tốt rồi."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thanh Vân tử chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Ngươi ở đây bên ngoài, chỉ sợ cũng không tốt qua a? Thực không quay về?"

Hầu tử cúi đầu xuống, lại ngẩng đầu, như thể phản phục mấy lần, lại không nói chuyện. Ôm hành vân côn, nháy mắt, hốc mắt hơi có chút đỏ.

"Ta hiểu được." Thanh Vân tử cười khan hai tiếng, cầm lấy chén trà nhấp một miếng.

Do dự hồi lâu, hầu tử mở miệng nói: "Ngũ sư huynh, sư đệ muốn thỉnh giáo một vấn đề."

"Nói đi."

"Vì cái gì, ta thật là làm không đến làm, Thái Thượng Lão Quân hội chăm chăm trên ta."

Nho nhỏ đình nghi mát lập tức yên tĩnh trở lại.

Đan Đồng Tử, Thanh Vân tử đều nhàn nhạt mà nhìn xem hầu tử trầm mặc, U Tuyên tử tắc như trước nhắm mắt lại không rên một tiếng.

Hồi lâu, Thanh Vân tử nhẹ giọng thở dài: "Ngươi làm."

Quay đầu đi, hẩn nhìn U Tuyên tử liếc, nói: "Ngươi tới sớm ba trăm năm, đúng không?"

Hầu tử tâm khê run lên, trong tay hành vân côn không khỏi nắm càng chắc hơn.

Thật dài thở dài, Thanh Vân tử chậm rãi nói ra: "Ta tu hành còn thấp, suy tính thiên đạo loại chuyện này làm không đến. Nhưng nhị sư huynh có thể. Lúc trước mấy người chúng ta sư huynh đệ đều rất nghi hoặc, vì cái gì sư phó muốn thu ngươi. Hơn nữa bắt đầu không thu như thế quyết tuyệt, về sau rồi lại thu. Tính cách của ngươi... Kỳ thật không phải rất thích hợp tu tiên. Cái này không giống như là sư phó tác phong."

Vi hơi dừng một chút, vuốt vuốt râu dài, Thanh Vân tử nói tiếp: "Về sau, Thái Thượng Lão Quân phái người theo dõi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, người đang ở đây Côn Luân sơn lại gặp chuyện không may, bát sư đệ một người xám xịt địa trở về, mấy người chúng ta lập tức ý thức đến nơi đây có vấn đề. Có thể sư phó ngậm miệng không nói chuyện, đại sư huynh phân biệt rõ lại không chịu nói. Cho nên, chúng ta làm cho nhị sư huynh phé điếm tu vi tìm kiếm trong lúc này lí càn khôn."

Nói đi, hấn cúi đầu cười cười, lại ngẩng đầu hướng U Tuyên tử nhìn liếc.

U Tuyên tử nhàn nhạt cười cười, hai tay giao ác xanh tại trước bàn, thở dài: "Tính toán, mới biết được người sớm ba trăm năm bát sư. Hơn nữa, tới cũng không phải nên tới cái kia. Chuyện này, chỉ sợ người trong lòng mình hấn là so với chúng ta rõ ràng hơn a."

Hầu tử trong tay hành vân côn nắm được càng phát ra khản, ngơ ngác gật đầu.

U Tuyên tử bất đắc dĩ địa cười: "Cho nên cái này có vấn đề. Người biết thiên đạo là cái gì không?"

Hầu tử ngẩng đầu nhìn hấn, lắc đầu.

"Thiên đạo, chính là thế giới này vận hành pháp tắc. Tất cả, không thể thay đổi, gọi chung vi thiên đạo. Cho nên tầng thứ năm xưng là 'Thiên đạo', Thái Thượng Lão Quân, Như Lai phật tổ, đều là thiên đạo tu vi. Bọn họ là tiếp cận nhất thiên địa pháp tắc người, Thái Thượng Lão Quân nắm giữ lấy 'Vô vi' pháp tắc, thông hiểu thiên đạo hạch tâm. Như Lai phật tổ tắc nắm giữ lấy 'Vô ngã' pháp tắc, hóa thân thành hư vô."

"Chính là thiên đạo lại không chỉ là 'Vô vi' cùng 'Vô ngã', nó còn bao gồm hết cả chuyện phát sinh cùng không nên chuyện phát sinh. Phật gia nói, có nguyên nhân từng có. Bởi vì đã thành thực, quả tất tất nhiên." U Tuyên tử chân động ống tay áo đứng lên, trong đình viện một mảnh lá rụng bay xuống, vừa lúc bị hấn hai chỉ kẹp lấy: "Tự giống như cái này lá rụng, khi nào dài ra, khi nào điêu tàn, tối tăm trung, sớm đã nhất định. Đây, cũng thiên đạo. Liên của người bá sự thời gian, cũng kể cả tại thiên đạo trong."

"Ý của người là, bởi vì ta trước thời gian bá sự, cho nên mới..."

"Chính xác ra, không chỉ là bá sự. Ta đơn cử ví dụ, nếu như thiên đạo nhất định một người không thể chết được, có thể hấn đã chết, người biết sẽ như thế nào sao?"

Hầu tử lẳng lẳng đi theo dõi hấn.

U Tuyên tử mỉm cười, nói: "Hấn đã chết, như vậy hậu đại của hấn lại không có. Giả thiết nguyên bản hậu đại của hấn mỗi người đều sinh ra hai cái hậu đại, như vậy sinh tử của hấn, thay đổi đúng là vài chục thay mặt từ nay về sau thành không dùng đếm hết người tồn tại. Đồng dạng, một người nếu như đáng chết, vẫn sống, vốn không nên có hậu đại, lại sinh ra hậu đại, kết quả thay đổi cũng tương tự hơn mười thay mặt từ nay về sau không dùng đếm hết người huyết thống. Đây chỉ là cá so với cực đoan ví dụ, ta nghĩ nói chính là, tại thiên đạo quỹ tích lí, chỉ cần có may may thay đổi, dù là ta hiện tại thân thủ hái đi một mảnh vốn không nên lúc này điêu tàn lá cây, ngàn vạn năm sau, đồng dạng có thể ảnh hưởng thiên địa cách cực."

Nói, hấn lại duy trì nở nụ cười: "Bất quá, muốn thay đổi biến thiên đạo người rất nhiều, có thể ở trên trình độ nhất định đo lường tính toán thiên đạo người cũng không thiếu, chỉ là vô luận bọn họ như thế nào cố gắng đều khó có khả năng. Bởi vì bọn họ bản thân chính là thiên đạo người trong,

mà ngay cả bọn họ suy tính ra thiên đạo, cũng là thiên đạo bản thân cũng đã nhất định. Kết quả là, bất quá là không có chút ý nghĩa nào hành vi."

Hầu tử hơi nheo lại con mắt, chậm rãi hỏi: "Nhưng ta không phải thiên đạo người trong, cho nên, ta làm hết thấy đều sẽ cải biến đúng không?"

"Đúng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Thiên đạo, nửa điểm không được phép thay đổi?"

"Không." U Tuyên tử nhu xoa xoa tay trung lá khô, khoát tay nói: "Thiên đạo là cho phép thay đổi, thiên đạo cũng là không ngừng từ ta tu chỉnh. Chỉ là, này nắm giữ thiên đạo người không cho phép thiên đạo thay đổi, bởi vì thiên đạo thay đổi, cũng không phải là hấn sở chương cầm thiên đạo. Nói một cách khác, hấn thì nắm giữ không được thiên đạo. Nói như vậy, ngươi hiểu chưa?"

Dem hành vân côn chăm chú ôm vào trong ngực, hầu tử chậm rãi cúi đầu xuống, ngậm miệng, suy nghĩ hồi lâu: "Cho nên, hấn nhất định phải làm cho hết thấy trở về tại chỗ?"

"Cũng không hoàn toàn là tại chỗ, thiên đạo tầng tầng lớp lớp, trước quỹ tích vốn có thì có vài nói, chỉ là ngoại trừ thái thượng bên ngoài đám người còn lại chỉ có thể suy tính đưa ra trung một đạo thôi. Cho nên, hấn có rất nhiều loại phương thức xử lý. Chỉ là đối với ngươi, hấn nhất định phải cẩn thận xử lý. Bởi vì ngươi liên quan đến đến ba trăm năm sau một cái cọc đại sự, cả ảnh hưởng đến mặt khó có thể tưởng tượng. Hơn nữa, ngươi bản thân là ngọn nguồn, ngươi có thể đối thiên đạo tạo thành phá hư cũng là lớn nhất, nhất cử nhất động, đều có thể thành họa. Hấn cần làm, là ngăn lại của ngươi phá hư, hủy diệt hết thấy có thể làm cho ngươi chéch đi nhân tố, sau đó trọng chỉnh quỹ tích."

Yên tĩnh trong đình viện, phong từ từ địa xẹt qua hầu tử gò má, phủ động lông tơ.

Hắn cúi đầu, lấy tay xoa nắn trước hành vân côn trên rườm rà đường vân, rất lâu sau đó, xem nhập thần.

Nửa ngày sau, hắn ngẩng đầu lên, sâu hít một hơi thật sâu, nhếch môi, hỏi: "Những này, sư phó đều đã sớm biết đúng không? Lúc trước không thu ta, là sợ nhiệm nhân quả. Về sau thu ta, là muốn trợ giúp, để cho ta đi đánh vỡ thiên đạo. Đây nên chính là sư phó kế hoạch a?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 149: Dòng Xoáy

Đôi tại cái này vừa hỏi, ba vị sư huynh đều không có trả lời.

Có lẽ không biết, có lẽ không tiện đáp.

"Đây là sư phó kế hoạch, đúng không? Dùng ta đi đánh võ thiên đạo. Không, liền là không có hẳn, ta cũng vậy tại đánh võ thiên đạo, nhất cử nhất động của ta đều ở đánh võ thiên đạo. Hẳn chỉ là để cho ta canh 'Thuận lợi' địa đánh võ thiên đạo, dựa theo hẳn sở tưởng muốn phương thức, đi đánh võ thiên đạo." Hầu tử mím môi cười, cười đến vô cùng khổ sáp.

Chân tướng công bố, không thể nói khiếp sợ, nhưng trong lòng giống như một đoàn đay rối.

Ngày đó, đương tu bồ đề đứng ở bậc thang cuối cùng nói với hẳn ra câu kia: "Người cái này đầu khi thật sự ngoan cố... Cũng được, mà lại, theo ta đi vào thất!" Tâm tình của hẳn, thật giống như có được rồi toàn bộ thế giới.

Hẳn dùng vi cực khổ cuối cùng đem quá khứ, thế giới này tại tra tấn hẳn vài chục năm sau rốt cực thể hiện rồi thiện ý, mỹ hảo tương lai tựu tại phía trước chờ đợi mình.

Lại không nghĩ rằng, bất quá là tại này bên trong đầm lầy hãm được càng sâu thôi.

Nghiêng mặt qua, hẳn nhìn qua dần dần tây rủ xuống thái dương, cắn môi, gấn bó trong lúc đó lạnh run: "Ta từ nhỏ chính là một con cờ a. Hẳn

không cần mở miệng, ta liền sẽ chính mình tuyên Hành Giả đạo. Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tôi luyện ý chí của ta. Đến Côn Luân sơn, làm cho ta kiến thức tình cảnh của mình."

Vì cái gì không đồng nhất sớm làm rõ?

Nếu là sáng sớm làm rõ, hẳn có lẽ tự cũng không lựa chọn Hành Giả đạo, có lẽ sẽ thành thành thật thật địa tu tâm sẽ không trộm nhập tàng kinh các, có lẽ căn bản là sẽ không đi Côn Luân sơn tao ngộ cái gì thiên binh, không sẽ rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Thậm chí, có lẽ, hẳn hội ngoan ngoãn địa trở lại Hoa Quả Sơn, dựa theo nguyên lai lộ đi đi.

Nhưng đây chẳng qua là có lẽ.

Nếu như thực đi ra như vậy một con đường, này tước thì làm sao bây giờ? Hẳn còn có thể đi sống lại tước nhi sao?

Từ hẳn cách nở hoa quả sơn một khắc đó lên, liền là không có tu bồ đề tận lực làm, hết thấy tựa hồ cũng đã nhất định.

Tịch dương ánh chiều tà trung, mắt của hẳn giác hơi nổi lên lệ quang, chỉ có thể liều mạng địa trong nháy mắt, làm cho phong đem hết thấy bi thống mang đi.

Cái này chích cũng đã bước vào luyện thân cảnh dám một mình khiêu chiến một ngàn thiên quân hầu tử cung trước thân thể, giờ này khắc này nhìn về phía trên như trước như thế địa bất lực, nhỏ bé được giống như trong thiên địa một hạt bụi bặm, phiêu diêu, không có rễ.

Có lẽ, ở ngoài sáng biết hết thấy dưới tình huống hẳn còn là hội dứt khoát kiên quyết lựa chọn con đường này a.

Tu bò đề chỉ là nhìn không thấu trong lòng hấn chấp niệm, cho nên đùa giỡn cá lòng dạ hẹp hòi. Liền là không có cái này một cái, hấn vậy...

Đến nay hấn đều không thể tiếp nhận hấn cùng với tu bò đề tình thầy trò là giả.

Hấn không hận tu bò đề, thậm chí chán ghét không đứng dậy, nhưng lại không thể không kính nhi viễn chi. Cái này trên trời dưới đất, hấn ai cũng không sợ, cùng lắm thì liều mạng cái này điều nát mệnh. Có thể trả lời tu bò đề?

Chuyện cho tới bây giờ, một con đường cũng đã ở trước mặt của hấn mở ra, không có lựa chọn nào khác đường.

Từ hấn giáng sinh đến thế giới này một khắc đó lên, nguyên lai cũng đã không để cho hậu thế. Nắm giữ thiên đạo người yếu giam cầm hấn, làm cho hấn dọc theo nguyên lai lộ đi đi. Muốn đánh vỡ thiên đạo người, tác yếu hấn từng bước một cùng thiên đình là địch...

Thật sự là trăm sông đổ về một biển a.

Bây giờ nghĩ lại, ngay từ đầu không cùng thiên đình là địch cái kia niệm tưởng quả nhiên là một câu chuyện cười.

Sớm, hấn cũng đã đứng ở thiên đình mặt đối lập.

"Đánh vỡ thiên đạo? Ha ha ha ha. Đánh vỡ thiên đạo?" Hần tử thấp giọng nỉ non, không ngừng địa cười khỏ: "Su phó biết rõ, hấn là tại đánh vỡ thiên đạo còn là thuận theo thiên đạo sao?"

Náo thiên cung, bị áp năm trăm năm, sau đó Tây Du lấy kinh nghiệm sao?

Nguyên bản nhìn về phía trên như thể xa xôi chuyện tình, nhưng bây giờ như là cá tất nhiên kết quả.

Cúi đầu xuống, hấn ngậm miệng, hô hấp dồn dập, càng không ngừng nháy mắt.

Có như vậy một sát na, hấn cảm giác mình cùng ngày đó dưới trời chiều cái kia ngồi xổm trên tảng đá nhìn về phía trên giống như nạn đói năm vì sinh kế phát sầu lão nông lão Bạch viên sao mà tương tự. Bất đồng đường, lại là giống nhau bất đắc dĩ, vô lực hồi thiên.

Tâm tóm quá chặt chẽ địa, muốn khóc, lại khóc không được cảm giác.

Lấy tay vuốt qua gương mặt, hấn cắn răng ngẩng đầu lên, hơi há hốc mồm, lại cái gì cũng không nói đi ra. Cúi đầu xuống, lâm vào vô tận trong trầm mặc.

Ba vị sư huynh cũng là nửa câu không nói.

Bốn người cứ như vậy ngồi, hồi lâu, thẳng đến mặt trời lặn phía tây, chim tước về, trăng lưỡi liềm treo cao, U Tuyên tử đệ tử Tú Vân tại trong lương đình điếm nổi lên đèn lồng, hầu tử mới đột nhiên há miệng thấp giọng hỏi: "Cái kia... Mang đi tước nhi hồn phách, có tin tức sao?"

U Tuyên tử chậm rãi lắc đầu, nói: "Đến nay đều không có manh mối. Thái Thượng Lão Quân tại địa phủ ngày người hơn nửa năm, sợ chính là vì tra cái này. Chỉ là, người cũng cứ yên tâm đi. Không có ai sẽ trong lúc rảnh rỗi hóa thân quỷ sai đi dẫn đi một con chim hoàng yến hồn phách, có thể làm việc này, nói rõ người này cũng là có thể suy tính thiên đạo chi người. Đã như vậy, tự nhiên thì hiểu được chọn rợn cái này ghênh hồn thủy, hội mang đến cái gì hậu quả. Biết rõ như thế còn dám tham gia, có thể thấy được người này đạo hạnh cực cao."

Vi hơi dừng một chút, hấn nói tiếp: "Đã cảm động thái thượng chăm chăm trên gì đó, liền nhất định có hoàn toàn kế sách. Cố gắng là có biện pháp làm cho thái thượng bất kể như thế nào tra đều tra không đến, cố gắng... Là thái thượng tra được cũng cảm hấn không có biện pháp."

Hầu tử nuốt khô nhổ nước miếng, ngẩng đầu lên, nháy mắt hỏi: "Này, sẽ là ai?"

"Chỉ có thể như thế. Tam thanh chính giữa thông thiên giáo chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tây phương chư phật, nữ oa, địa tiên chi tổ Trần Nguyên Tử, thậm chí là ngọc đế, tây vương mẫu, cũng có thể. Nói cho cùng a, thái thượng bây giờ vị trí ngòi quá lâu, ai đở mắt, đều không kỳ quái."

Hầu tử cười chua xót cười: "Khó lường a, hàng này vài quá khứ, đều là đỉnh tiêm nhân vật. Ha ha ha ha, biết là ai hai cái, không biết, ít nhất còn có một, theo ta hiện tại cùng các người ngòi ở chỗ này, nói không chừng, cũng có vài ánh mắt đang ngó chừng a."

Đây là một cái dòng xoáy cực lớn, bao phủ cả thiên địa dòng xoáy, chính mình đứng ở dòng xoáy trung tâm, lại đem không ngừng dòng xoáy mạch đập.

Thấp cúi thấp đầu, vịn mép bàn tay âm thầm địa dùng sức, hầu tử nhếch môi ngo ngác địa nở nụ cười, cười đến có chút sự ngu dại, có chút điên, lại hoặc như là cực lực khắc chế, không chỗ phát tiết lửa giận tại hùng hực thiêu đốt.

Ba vị sư huynh đối mặt một màn này, đều khuôn mặt có chút động.

"Thái Thượng Lão Quân?" Hầu tử hỏi: "Hấn hiện tại vì cái gì lại đột nhiên giải trừ đối Tà Nguyệt Tam Tinh Động giám thị? Hấn không phải hấn là rất hy vọng lập tức tìm được ta sao?"

"Cố gắng, là thiên đạo tu vi đã bị phong ấn nguyên nhân. Người đang ở đây Tử Vân Bích Ba Đàm náo ra tới sự, đối cả thiên đạo ảnh hưởng quả thực là một hồi tai nạn. Có lẽ hấn đã tìm được người, chỉ là sư phó che chở người."

Ngẩng đầu lên, thở hắt ra, hầu tử hỏi: "Những này, là sư phó cho các người nói cho ta biết sao?"

Thanh Vân tử chậm rãi lắc đầu: "Sư phó không nói tới một chữ, chỉ là, chúng ta dò xét, hấn cũng chưa từng ngăn cản. Lần này để cho ta tới, cũng chưa từng công đạo nửa câu, chỉ sợ cũng cảm thấy nên làm cho người biết một chút."

Đan Đồng Tử ở một bên ung dung địa chen miệng nói: "Giờ này khắc này, như ta là người, liền sẽ hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Sư phó tuy là có mưu đồ khác, nhưng rốt cuộc người là đồ đệ của hấn, tổng còn là hội nhớ trước chút ít. Dù sao người chỉ cần tồn tại chính là đánh vỡ thiên đạo, thì không sao cả..."

"Nếu là không nguyện ý, ở chỗ này của ta ở lại cũng là có thể." U Tuyên tử bổ sung nói.

"Cám ơn U Tuyên ý tốt của sư huynh, không được. Ta đi tới chỗ nào đều là một cái dòng xoáy, đã như vậy, liền cũng không nên thêm phiền toái." Hầu tử lắc đầu, không ngừng địa trong nháy mắt ngơ ngác nhìn trước người chén kia cũng đã mát thấu trà, tựa hồ tại cố gắng địa hy vọng làm rõ ý nghĩ của mình.

Hồi lâu, hấn ngẩng đầu lên nói: "Qua chút ít thời gian, ba vị sư huynh có thể giúp ta cá bễ bộn sao? Sư đệ tại nơi này trước tạ ơn."

"Gấp cái gì?" U Tuyên tử hỏi.

"Ta nghĩ hỏi Hoa Quả Sơn... Nếu là có thể, giúp ta đem bọn họ cùng một chỗ lấy quá khứ."

"Hỏi Hoa Quả Sơn?" Thanh Vân tử lược lược lấp bắp kinh hãi.

Mà ngay cả Đan Đồng Tử cũng nghiêng mặt đi phải hấn liếc.

"Đã ta làm cái gì đều đã kinh không cách nào thoát khỏi cái này dòng xoáy, ta đây làm cái gì, nên cũng cũng không sao cả a. Đã như vậy, ta liền từ nào đó tính tình của ta đến đây."

Ba vị sư huynh đều trầm mặc.

Hầu tử nháy mắt con ngươi, ngậm miệng nói: "Mặt khác, U Tuyên sư huynh, ta còn có một việc bất kể như thế nào mời ngươi giúp một việc."

"Nói đi, nếu là có thể giúp, nhất định giúp."

Hầu tử đưa tay ra, nơi lòng bàn tay, một cái pháp trận lập loè.

"Đây là..."

"Trong chỗ này, có một bị ta giết chết... Hảo hữu linh hồn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Ta biết rõ, bị ta giết người dương thọ đã hết là không cách nào chuyển thế, đến bây giờ, nên có không sai biệt lắm một tháng a. Muốn mời nhị sư huynh giúp đỡ chút, ta không thể nhường hấn biến thành du linh."

U Tuyên tử duỗi ra ngón tay ở trong lòng bàn tay hấn pháp trận trên thoáng tìm hai cái, chăm chú địa nhắm mắt lại, hơi nhíu mày, ngẩng đầu lên nói: "Trong chỗ này hồn phách còn thật không ít, đại bộ phận là thiên binh, yêu quái... Cũng có bốn năm trăm a."

"Ừ." Hầu tử thoáng nhẹ gật đầu: "Ta này bằng hữu là một con khi trắng."

Thân thủ một trảo, U Tuyên tử theo hầu tử lòng bàn tay cầm ra một đoàn bạch sắc sương mù, mở ra tay vuốt vuốt, nói: "Hắn dương thọ đã hết."

"A?"

"Ba tháng trước, dương thọ liền hết. Đây nên là thuộc về bởi vì ngươi mà sống. Ngươi... Cũng muốn sống lại hắn sao?"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu: "Làm yêu quái quá khổ, làm cho hắn đầu thai a, quãng đến một hộ người trong sạch... Cũng nên làm cho hắn hưởng hưởng phúc."

"Đi." U Tuyên tử giơ một tay lên, hồn phách bay vào ống tay áo của hắn, nói: "Sau này, ngươi cũng có thể không cần lại đem hồn phách thu vào pháp trận trùng, thái thượng tại địa phủ cũng đã hạ lệnh, làm cho quỷ sai liền dương thọ đã hết cũng cùng nhau thu, dựa theo bình thường quá trình tổng vào luân hồi."

"Ừ."

"Ngươi hồi Hoa Quả Sơn sau, muốn làm cái gì?" Đan Đồng Tử co lại tay tới hỏi.

Hầu tử trường thở dài, nói: "Hảo hảo tu hành, còn có... Làm một ít chuyện mình muốn làm."

Ôm vào trong ngực hành vân côn, chậm rãi rất nhanh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 150: Hạt Giống

"Hảo hảo tu hành, còn có. . . Làm một ít chuyện mình muốn làm."

Hầu tử ôm vào trong ngực hành vân côn, chậm rãi rất nhanh.

Ban đêm, tinh thần lập loè, cùng hi gió thổi qua, lá cây sần sạt rung động. Cái này chích bướng bỉnh hầu tử cung trước thân thể, khoe miệng run nhè nhẹ, mặt không biểu tình.

Do dự hồi lâu, Thanh Vân tử hỏi: "Người muốn làm cái gì?"

"Một ít chuyện mình muốn làm mà thôi." Hầu tử khoe miệng hơi giơ lên, nhếch môi, lại thủy chung cười không nổi.

"Người. . . Có thể ngàn vạn đừng làm chuyện điên rồ a."

Hầu tử ngẩng đầu lên, nháy mắt, thật vất vả bài trừ đi ra một cái mỉm cười thần sắc: "Ta có thể làm cái gì việc ngốc?"

"Su huynh biết rõ tình thế bây giờ đối với người rất bất lợi, nhưng người cũng không nên cam chịu. . ."

"Không." Hầu tử run rẩy, cắn răng, gượng cười nói: "Tình thế bây giờ đối với ta rất có lợi. Muốn đỡ chính thiên đạo người không dám giết ta, muốn đánh nhau Phá Thiên đạo người hận không thể ta làm âm ỉ được canh hung. Bọn họ đều không động đậy được ta."

Cúi đầu xuống, hấn đòn đập địa thổ hào hên, thì thâm lâm bảm: "Bọn họ đều rất ngu, đều lợi hại, vậy hãy để cho bọn họ đi đấu đủ a. Ta chỉ làm chính mình muốn làm. Hoành sợ lãng, lãng sợ không muốn sống. Ta không muốn sống, ta xem bọn hấn có thể làm gì ta. Bọn họ thiện tính, không quan hệ, suy tính kế sách ta cũng vậy hiểu một điểm, trọng yếu nhất, ta không phải thiên đạo người trong, không theo như đường lối ra bài, ta lại yếu xem bọn hấn có thể như thế nào bả ta tính chết."

Này ngữ điệu bình thân được giống như ngày bình thường nói chuyện phiếm chỉ là mang theo hơi run rẩy, nội dung lại lệnh ba vị kiến thức uyên bác sư huynh bỗng nhiên ngưng, ngưng ngác nhìn hấn.

Ngẩng đầu lên, hầu tử liều mạng địa loát trong tay hành vân côn, thật vất vả bài trừ đi ra một cái tiểu dung nói ra: "Yên tâm, ta không sao. Bọn họ nghĩ chơi, ta cùng bọn họ chơi rất cuộc."

Cuối cùng một câu, cơ hồ là cắn răng nói ra được, trên mặt treo bị xé rách được không thành bộ dáng cười, trong nội tâm là vô biên vô hạn khổ sở.

Một loại cảm giác vô lực sâu tận xương tủy, bị đè nén, giống như bị nhốt tại trong lồng giam mãnh thú loại nhện không được muốn rít gào, tuyệt vọng địa gãy dựa.

Ba vị sư huynh đều trầm mặc, hầu tử còn muốn nói tiếp chút gì đó, lại cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể cúi đầu xuống, không ngừng nháy mắt tái diễn ma sát hành vân côn cơ giới động tác, đem hết toàn lực.

Yên tĩnh trong lương đình, chỉ còn lại có hầu tử nặng nề tiếng thổ đóc, bầu không khí thoáng cái trở nên ngưng trọng không ít.

Hồi lâu, hầu tử bung lên cũng đã mát roi trà, một ngụm rót vào trong miệng, lau bả miệng nói: "Ba vị sư huynh, không còn sớm, ta cũng vậy cần phải trở về."

"Không bằng đêm nay ở chỗ này ở lại a." U Tuyên tử thản nhiên nói.

"Không được." Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Ta nếu là không quay về mà nói, bọn họ nên hội lo lắng a."

"Cũng tùy người. Ta đây làm cho Nguyệt Triều tới nữa một lần, mang người trở về."

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, thanh đèn chập chờn dốc lòng trong điện, Thanh Phong tử gấp rút đầu gối quỳ gối tu bồ đề bên cạnh bên cạnh trên bồ đoàn.

Thân thủ đem vừa ngâm vào nước trà ngon ngược lại đến tu bồ đề trong chén trà, hai tay đẩy quá khứ, Thanh Phong tử nói: "Sư phó, các sư đệ giống như có lẽ đã biết được một ít đồ vật."

Tu bồ đề bán đang nằm xem quyển sách trên tay cuốn, thân thủ bung lên Thanh Phong tử dâng trà, nhấp một miếng, thản nhiên nói: "Vi sư biết rõ."

"Hiện tại Ngô Không sư đệ tại U Tuyên cốc, sợ là..."

"Cũng nên cho hắn biết một chút." Tu bồ đề thật dài thở dài, nói: "Nếu là hoàn toàn không biết gì cả, hắn như thế nào làm hắn chuyện muốn làm?"

Thanh Phong tử hơi cúi đầu xuống, hồi lâu, lại nói: "Sư phó là muốn mặc kệ?"

"Nghịch phản hạt giống cũng đã gieo xuống, còn lại, chính là cho hấn cũng đủ dương quang cùng chất dinh dưỡng, cuối cùng có một ngày, liền sẽ mọc thành cây lớn."

...

Hầu tử đi rồi, ba người lại tại trong đình viện ngồi yên một hồi, tương đối không nói gì.

Hồi lâu, Thanh Vân tử mở miệng nói: "Nhị sư huynh, người xem hấn như vậy. . ."

"Tính." U Tuyên tử cười khô lắc đầu khoát tay, nói: "Chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều quá, do hấn đi a."

Thân thủ đem vừa đang còn nóng nước rót vào trong ấm trà, U Tuyên tử chậm rì rì địa lại là ngâm vào nước nổi lên trà.

Đan Đồng Tử vẻ mặt không kiên nhẫn, Thanh Vân tử lại nhìn mình chằm chằm trước người chén kia nóng hổi trà xanh, xem nhập thần.

Hồi lâu, hấn chứng kiến này trà trên mặt đầy ra sóng gợn, trong nội tâm cả kinh.

Nổ vang tiếng trống trận từ đằng xa truyền đến, kinh thiên động địa.

Nguyên vốn đã buồn ngủ Đan Đồng Tử vụt thoáng cái đứng lên bước nhanh đi ra đình nghỉ mát xa nhìn phương xa.

"Cái này là cái gì?" Hấn đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía như trước ngồi tại nguyên chỗ U Tuyên tử.

"Thiên hà thủy quân tiếng trống trận, rốt cuộc đã tới. Ta cho là bọn họ đừng tới." U Tuyên tử mỉm cười nhấp một ngụm trà.

Thanh Vân tử vội vàng chấn động ống tay áo đứng lên bước nhanh đi tới Đan Đồng Tử bên cạnh bên cạnh: "Bọn họ tới làm gì? Đến U Tuyên cốc đâm trống trận?"

"Đến yếu nhân." U Tuyên tử thân nhiên nói.

"Đến yếu Ngô Không sư đệ?"

"Vốn là nghĩ đến tìm Ngô Không sư đệ, bất quá bọn hắn phái người tới nghĩ vụng trộm lên vào, bị ta giam giữ, hiện tại giam giữ trước."

"Đến U Tuyên cốc đến yếu Ngô Không sư đệ? Quả nhiên là xem ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động như không có gì." Đan Đồng Tử hừ thoáng cái bật cười: "Bọn họ đến đây nhiều ít người?"

"Một vạn."

"Thiên Bồng Nguyên Soái tới rồi sao?"

"Không có, là thiên hành thống quân."

"Thiên hành tinh?" Đan Đồng Tử trong mắt lập tức hiện lên một tia hàn quang: "Gần nhất trên người của ta lệ khí vừa vặn tảo được sợ. Vừa vặn, chúng ta ba cái đều tại nơi đây, ta đánh tiền phong, ngũ sư đệ, người phụ trợ, nhị sư huynh, người không trường. Cái này một vạn thiên binh cũng đừng làm cho bọn hắn đi trở về. Khó được có loại sự tình này, bọn họ chủ động chọc môn, sư phó nên cũng sẽ không nói cái gì đi."

U Tuyên tử sách sách nở nụ cười: "Tam sư đệ a, người còn là tốt như vậy chiến."

"Hắc, ta đây Hành Giả đạo, không đánh nhau người còn để cho ta đi luyện đan không thành?" Đan Đồng Tử vuốt vuốt bao cổ tay, hưng phấn

nói: "Cái này thiên hà thủy quân gần nhất cũng quá khoa trương, người nào không biết tây ngưu hạ châu Hữu Đại Lôi Âm Tự, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Ngũ Trang Quan, hấn còn lấy một tòa quan Vân Thiên cảng, đây là ý gì? Vừa vạ, chính mình tổng trên mặt môn, không cho bọn hấn một cái vang dội cái tát chúng ta tụt bạch tu nhiều năm như vậy!"

"Không thể." U Tuyên tử chậm rãi lắc đầu nói.

"Không thể? Chớ không phải là người cũng học đại sư huynh bộ kia, cái gì đều muốn hỏi qua sư phó?"

"Ta hỏi ngươi, giết cái này một vạ thiên binh, thiên hà thủy quân sẽ hay không do đó thôi? Nếu là Thiên Bồng Nguyên Soái đến đây, nên như thế nào?"

"Thiên Bồng Nguyên Soái đến đây, ta gọi lục sư đệ thất sư muội cùng một chỗ tới, thật sự không được, lại kêu lên tứ sư đệ bát sư đệ cửu sư đệ. Chúng ta tám người, thiên hà thủy quân chín tinh cùng đến cũng không nhất định có tiện nghi chiếm, hưởng chi một cái Thiên Bồng Nguyên Soái!"

"Nếu là thiên đình những bộ đội khác cũng cùng nhau bị dẫn tới đây chứ?"

"Cái này. . . Như bọn họ thực có can đảm toàn diện động thủ, đại sư huynh tổng không đến mức ngồi yên không lý đến a? Cửu Thần Đại Trận bãi xuống. . ."

U Tuyên tử hèn mọn địa hừ một tiếng, chấn động ống tay áo đứng lên, từng bước một đi ra đình nghỉ mát: "Làm sao ngươi sẽ không nghĩ tới đừng đem sự tình dẫn đến lớn như vậy? Người ta tổng trên mặt môn, chúng ta nhẹ nhàng đánh hạ xuống, cho hấn biết đau cũng được, làm gì thực đả thương? Còn đây là tổn nhân bất lợi kỷ việc vậy."

"Người thiện bị người khinh, ngựa thiện bị người cưỡi a, nhị sư huynh!"

"Tam sư huynh." Thanh Vân tử thân thủ kéo lấy Đan Đồng Tử ống tay áo, nói: "Nhị sư huynh chắc hẳn đã tính trước mọi việc, hai ta liền không cần phải thâm cù. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Ngươi! Ngươi biết ta gần nhất lệ khí lưu lại nhiều ít sao? Lớn như vậy cơ hội tốt ngươi để cho ta cứ như vậy buông tha?"

"Náo đại sự tình, sư phó lại là quan ngươi hai năm cảm đoán, đến lúc đó tồn trữ càng nhiều." U Tuyên tử ha ha nở nụ cười.

...

Trong sơn, vừa đến hầu tử đứng ngẩn ngơ, nhìn lên bầu trời.

Nghe được tiếng trống trận, đứng ở gian phòng Dương Thiên, Lữ lục quái, đại giác người liên can đẳng đều thoáng cái vọt tới trong sơn, mà ngay cả có thương tích trong người Đoàn Chủ cũng chống ngoặt vội vội vàng vàng địa chạy ra.

"Là thiên hà thủy quân." Hầu tử quay đầu nói với Dương Thiên: "Triệu tập tất cả năng động, chuẩn bị chiến tranh!"

"Hảo!"

Dương Thiên xoay người muốn đi, lại bị Nguyệt Triều ngăn lại, chấp tay nói: "Tôn sư thúc, hiện tại ba vị sư thúc đều tại nơi đây, thiên hà thủy quân bất kể như thế nào công không vào. Yên tâm đi."

"Ba người bọn hắn, có thể đối phó nhiều ngày như vậy quân?"

...

Một hồi lâu, ba vị sư huynh rốt cục đạt thành nhất trí ý kiến, U Tuyên tử ra mặt đàm phán, nếu là đối phương ngang ngược, liền đòi Đan Đồng Tử đi ra ngoài "Đàm" .

Lúc này, chân trời cũng đã xa xa địa chứng kiến hơn mười tào chiến hạm hướng phía U Tuyên cốc mà đến.

Những chiến hạm này cùng lúc trước thiên hà thủy quân cùng hầu tử giao chiến thời điểm dừng lại là bất đồng , càng có khuynh hướng ban đầu ở Côn Luân sơn gặp được loại đó.

Thiên hành bay lên trời treo ở hạm thủ cao giọng hô: "Thiên hà thủy quân tới chơi, Thiên Bồng Nguyên Soái dưới trướng thiên hành tham kiến U Tuyên lão nhân!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 151: Đàm Phán

Vân vực thiên cảng, ánh nến chiếu sáng lầu các trong đại điện một hội hội nghị quân sự chính đang tiến hành.

Thiên Bồng đứng ở cấm đầy cờ xí cự đại sa bàn bên cạnh bàn bắt tay vào làm tinh tế địa phỏng đoán trước, bên cạnh vây quanh một vòng chiến tướng, nguyên một đám nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào sa bàn.

Lão tướng thiên phụ tay thuận cầm một cây trường côn tinh tế giảng giải trước.

Hồi lâu, tất cả tình huống trần thuật xong, thiên phụ nói: "Cho nên, nguyên soái, vùng này trong vòng ngàn dặm, ngoại trừ có ba cái yêu vương động phủ bên ngoài, còn có thật nhiều yêu tộc thủ lĩnh chiếm giữ, các loại thế lực sai trung phức tạp, quả thực là nhất bàn tán sa. Nếu là ta quân mạo muội tiến công, mặc dù có thể lấy được nhất định chiến quả, nhưng lấy không tốt hội bị đẩy vào vũng bùn, kết quả là không thu hoạch được gì, lại là yếu phái người lên vào cũng không khó khăn."

Vi hơi dừng một chút, hấn chấp tay nói: "Mặt tướng dùng vi, chính xác thời cơ, nên là quân ta Tây Nguru Hạ Châu quan Vân Thiên cảng đầu nhập sử dụng sau. Đến lúc đó, có tin cậy ổn định hậu cần, lại vừa đánh trường kỳ chiến. Hơn nữa đến lúc đó, tình báo cũng đem càng thêm chuẩn xác, tình thế chắc chắn đem đối với ta quân có lợi ích rất lớn."

Thiên Bồng hai tay chống tại sa bàn trên, chăm chăm vào sa bàn trên cờ xí mảnh nhìn kỹ nửa ngày, hỏi: "Này sáu yêu vương kết nghĩa việc, là thật

hay không?"

"Kinh tra, là thật."

"Nói như vậy, nếu là muốn động nơi này." Thiên Bồng thân thủ cầm lấy trường côn chọc tại sa bàn ở giữa hờ ra trên núi cao: "Ngoại trừ hiện tại khả năng sống ở chỗ này Giao Ma Vương, bản thân ở tại chỗ này ba cái yêu vương, còn phải lo lắng những châu khác hai cái yêu vương vấn đề."

Thiên phụ do dự mà, đáp: "Khả năng. . . Không chỉ."

"Còn có cái gì?" Thiên Bồng đưa mắt lên nhìn.

"Theo tất, Cửu Đầu Trùng cũng ở nơi đây."

Lời này vừa nói ra, trong điện chur tướng lập tức một mảnh xôn xao.

"Cửu Đầu Trùng, Cửu Đầu Trùng." Thiên Bồng cúi đầu xuống niệm hai lần cái tên này, nở nụ cười, ngẩng đầu lên thở dài nói: "Thật sự là một khối nát vương mắc a, nát đến thấu. Phương viên ngàn dặm phạm vi, rõ ràng tụ tập nhiều như vậy yêu quái."

Một đám thiên tướng, kể cả thiên phụ đều ngậm miệng không nói.

Thiên Bồng bị bắt tay vào làm, đi dạo, tản bộ, nói: "Nếu là lại bỏ mặc xuống dưới, sau này muốn tiêu diệt thanh chỉ sợ cũng khó hơn, việc này phải làm trọng yếu nhất mà đối đãi."

Một vị tiểu tướng vội vàng tiến điện, đơn giản chào một cái liền bước nhanh đi đến Thiên Bồng bên người, thấp giọng nói: "Nguyên soái, Na Tra cùng cầm quốc thiên vương đến đây, bọn họ nói. . . Đến đi Tăng Trường thiên vương."

Cái này thanh âm không lớn, nhưng trong điện một đám chiến tướng đều nghe được tinh tường, nguyên một đám lặng yên không lên tiếng.

Thiên Bồng sắc mặt thoáng cái lạnh, thoáng trầm mặc hạ xuống, nói khẽ: "Truyền mệnh lệnh của ta, bả Tăng Trường thiên vương, còn có cái kia huyền quy bộ chủ tướng giao cho bọn họ a."

Ở đây thiên tướng đều bị hoảng sợ, chính là này tiến đến thông báo tiểu tướng, cũng hơi ngẩn ngơ.

"Nguyên soái. . . Cái này. . ."

"Truyền lệnh!" Thiên Bồng thấp giọng quát lớn.

"Dạ!"

Đợi đến này tiểu tướng rời đi, trong đại điện chiến tướng nguyên một đám trầm mặc, cúi đầu không dám ngôn ngữ, thỉnh thoảng phiết hướng mặt không biểu tình Thiên Bồng.

Nửa ngày, thiên phụ thấp giọng hỏi: "Nguyên soái, chúng ta đây cái này. . . Còn tiếp tục sao?"

"Tiếp tục!" Thiên Bồng thật sâu hít và một hơi, cao giọng nói: "Tây Ngưu Hạ Châu tiêu diệt yêu vương một chuyện cùng Tăng Trường thiên vương việc không quan hệ, hạ giới xảy ra lớn như vậy một khối nát vương mắc, nếu là giữ lại, sau này tất thành họa lớn! Thân là thiên đình chiến tướng gánh vác dò xét tam giới chi trách, ta và ngươi cũng khó khăn từ nó cứu!"

Lại đơn giản địa thảo luận một hồi đã định phương án, một đám thiên tướng kể hết rời đi, chỉ còn lại có thiên phụ giữ lại.

Đợi đến cái khác thiên tướng đi rồi, thiên phụ mới khom người chấp tay nói: "Nguyên soái cứ như vậy thả Tăng Trường thiên vương, có hay không mấy ngày trước đây yết kiến Ngọc Đế thời điểm, Ngọc Đế. . ."

"Ngọc Đế chưa từng nói, chính là bản soái quyết định của mình, người vậy. Đừng vội hỏi nhiều."

"Mặt tướng hiểu rõ." Thiên phụ nhẹ gật đầu, lại chấp tay nói: "Nguyên soái, thiên phụ còn có một chuyện bẩm báo, việc này, chuyện cực quan trọng."

"Nói." Thiên Bồng chậm rãi đi dạo, tản bộ, đôi mắt nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào này sa bàn.

"Có dấu vết giống như cho thấy, những cái này yêu vương. . . Cùng Trần Nguyên Tử có lui tới."

"Cái gì?" Thiên Bồng hơi lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu lên híp mắt nhìn thiên phụ liếc: "Vạn Thọ Sơn Trần Nguyên Tử?"

"Đúng là."

Cái này vừa nói, Thiên Bồng lập tức lâm vào trầm tư.

Cái này Tây Ngưu Hạ Châu tình thế quả thật là sai trung phức tạp, linh sơn đại lôi âm tự, Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quan, lại thêm những cái này yêu vương, thật sự là cắt bỏ không ngừng lý còn loạn.

Hồi lâu, hấn không khỏi thở dài: "Tây Ngưu Hạ Châu, quả nhiên là bút giây động rừng a. Xem ra, tiến tiêu diệt việc, còn cần bàn bạc kỹ hơn."

Lại lược qua nghĩ sơ hạ, hấn thuận miệng hỏi: "Thiên hành bên kia, có tin tức sao?"

"Còn không chỗ nào lấy được."

"Tiếp qua ba ngày, như còn không chỗ nào lấy được, tự truyền lệnh làm cho hấn thu binh a. Hầu yêu tuy nhiên nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng không có khả năng ở trên người hấn lãng phí quá nhiều binh lực cùng thời gian."

"Dạ."

...

"Thiên Bồng Nguyên Soái dưới trướng, thiên hành cầu kiến U Tuyên lão nhân!" Thiên hành lại cao thanh hô một lần.

Khi hấn bốn phía lơ lửng trước hơn mười chiến thuyền giắt bọt nước lợi kiếm cờ xí chiến hạm, boong thuyền hàng ngũ quân sĩ võ trang đầy đủ, nguyên một đám đứng thẳng, lồng lộng như núi.

Trong bóng đêm, cách đó không xa U Tuyên cốc như trước im ắng, không thấy được nửa điểm động tĩnh.

"Không thấy sao?" Thiên hành thì thầm lắm bảm.

Chính bồi rồi lấy nếu là U Tuyên lão nhân không chịu tương kiến phải làm như thế nào phải về thuộc hạ của mình, đột nhiên, phía trước cuồng phong gào thét, phía dưới trong rừng xoáy lên mảng lớn cát bụi lá rụng, tại thiên hành trước mặt hội tụ thành một tấm cự đại, già nua mặt, hai mắt nhắm nghiền.

Một chúng thiên binh đều hơi kinh hãi.

"Ha ha ha ha, thiên hành tướng quân giá lâm, lão phu không có từ xa tiếp đón, đặc tội, đặc tội." Một thanh âm trực tiếp tại tất cả thiên binh tướng sĩ trong đầu vang lên.

Thiên hành mặt không biểu tình mà chấp tay, nói: "U Tuyên đại tiên, thiên hành cả đời quân lữ, là người thô kệch, không hiểu nói cái gì tràng diện lời nói. Ta cứ việc nói thẳng đi, ngươi để cho ta tới, bây giờ ta tới, có hay không đem ta này thuộc hạ trả cho ta?"

"Bọn họ đêm khuya ý đồ lên vào ta U Tuyên cốc, lão phu nghe nói, là thiên hành tướng quân ngài mệnh lệnh, còn có việc này a."

"Thật là bốn tướng mệnh lệnh."

"A? Ha ha ha ha, thiên hành tướng quân lại là cá ngay thẳng người."

"Ta thiên hà thủy quân lên trời xuống đất, vi thiên đình, vi đạo thống, kỳ tâm nhật nguyệt chứng giám. Sở dĩ phái bọn họ lên vào ngươi cái này U Tuyên cốc, chính là vì mưu tâm một lần trốn yêu hầu. Nay hầu bây giờ chính là thiên đình tội phạm truy nã, cực kỳ nguy hiểm!"

"Vậy tại sao không trước đó thông báo lão phu, quang minh chính đại địa tiến đến tìm?"

Thiên hành hừ lạnh một tiếng: "Không phải bức ta nói ra tới sao?"

U Tuyên tử cũng im lặng, chỉ là mỉm cười.

Ngẩng đầu lên, thiên hành nói: "Chúng ta không chỉ hoài nghi yêu hầu trụ tại cửa ngươi U Tuyên trong cốc, hơn nữa, chúng ta hoài nghi hẳn chính là ngươi thu lưu, bao che."

Cái này vừa nói, đứng ở viện tử Thanh Vân tử lông mày thoáng cái nhíu lại: "Cái này. . . Có thể hay không quá trắng ra rồi?"

Đan Đồng Tử lại cười ha ha: "Ta yêu mến tên này, so với các người này bang tử quanh co lòng vòng Ngô Giả đạo khá. Một hồi nếu đánh nhau, ta lưu hấn một mạng."

U Tuyên tử ho khan hai tiếng, nói: "Này, thiên hành tướng quân hiện tại ý tứ là như thế nào? Cường công U Tuyên cốc?"

Hướng phía chính mình bốn phía binh tướng nhìn một vòng, thiên hành cao giọng nói: "Chúng ta biết rõ người U Tuyên đại tiên pháp lực ngập trời, cũng biết hôm nay ban ngày linh đài cứu tử có mặt khác hai cái cũng đã vào cốc, chỗ này của ta tựu một vạn binh lực, không đủ người đánh. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Bất quá, chúng ta thiên hà thủy quân cũng không phải bọn hèn nhát, nếu là người nhất định phải thủ sẵn người của chúng ta không tha, chúng ta đây bất kể như thế nào cũng sẽ không rút lui khỏi. Về phần người nói cái gì hứa hẹn sau này không hề một mình đặt chân U Tuyên cốc, thiên hành ta người nhỏ, lời nhẹ, trên có Thiên Bồng Nguyên Soái, lại hướng lên, còn có Ngọc Đế. Chính là đáp ứng rồi, cố gắng ngày mai điều lệnh thứ nhất, thiên hành ta liền đến chỗ nào đi thủ sơn đi. Chuyện này, không có cách nào khác đáp ứng, cũng không có chút ý nghĩa nào!"

"Ha ha ha ha, thiên hành tướng quân đây là muốn làm không vốn mua bán a. Chẳng lẽ người cho rằng người của người một mình lên vào lão phu U Tuyên cốc bị bắt được, lão phu hội cứ như vậy thả?"

"Đây không phải dùng vi, mà là chỉ có thể như vậy. Thiên hà thủy quân, sẽ không có cầm đông tây cầm điều kiện chuộc người tiền lệ. Hoặc là, người liền đem bọn hấn thả, hoặc là, người liền đem bọn hấn chém, ta tốt hơn báo vãn vực thiên cang. Thiên hành nên gánh cái gì trách nhiệm gánh

cái gì trách nhiệm, về phần cái này sau này chuyện tình, người tự cùng chúng ta nguyên soái đi nói đi."

Đứng ở boong thuyền thiên tướng môn khóe miệng hơi co rúm.

Cái này đàm phán không có cách nào khác tiếp tục, chính là U Tuyên tử, cũng đành phải gượng cười.

Thanh Vân tử loát chòm râu hỏi: "Thiên hà thủy quân đều là như vậy ngốc tử sao?"

"Cái này sững sờ được so với lợi hại." Đan Đồng Tử ho khan một tiếng.

"Như thế nào? Đều là đại tiên người, đừng nhìn nhón nhón tượng cá đàn bà, sáng khoái điếm cho cá trả lời thuyết phục a. Người cũng không muốn ta đem người cái này vây quanh, đến lúc đó người bị vây trước trong nội tâm không thoải mái, ta đây một vạn thiên tướng ăn mặc chi phí chi tiêu không nhỏ, không có chiến tích ta cũng vậy không thoải mái."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 152: Sẽ Không Thiệt Thời

Đây là lời nói, U Tuyên trong cốc một đám yêu quái đều nghe được rành mạch, nguyên một đám khẩn trương không thôi.

Dương Thiên sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu là thật sự làm cho bọn hắn vây quanh, này thì phiền toái. Tổng không có khả năng Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng thiên đình khai chiến đi? Chính là công không vào đến, chúng ta cũng ở không nổi nữa. . . Trong cốc, không có thực vật."

Nguyệt Triều quay đầu lại nói: "Sẽ không, ba vị sư thúc nhất định có biện pháp."

Thật sự là nhà thùng mái lại gặp mưa suốt đêm, sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Hầu tử cúi đầu xuống xoa nhẹ đem mặt, giữ im lặng.

"Uy, là giết là thả người lại là cho câu a!" Thiên hành cao giọng hét to.

U Tuyên tử như trước không mở miệng, này huyền phù tại hạm đội phía trước cát bụi cùng lá rụng hội tụ mà thành cự đại vẻ mặt hai mắt nhắm nghiền, mặt không biểu tình.

Cuồng phong cuốn động, thổi trúng chiến kỳ bay phát phới.

Đội đã lâu hồi lâu, như trước không có trả lời thuyết phục.

Phó tướng bay lên trời, bay đến thiên hành bên cạnh bên cạnh thấp giọng nói ra: "Thiên hành tướng quân, theo ta thấy. . . Hẳn là không có ý định trả lời thuyết phục, làm sao bây giờ?"

"Vây!"

Ra lệnh một tiếng, hạm đội tứ tán ra vờn quanh trước U Tuyên cốc bố trí xong trận hình.

"Bọn họ thật đúng là dám vây cốc, hừ, cái này, nên đến phiên ta ra sân a." Đan Đồng Tử nắm bội kiếm chuôi kiếm đã nghĩ bay lên, lại bị Thanh Vân tử một bả túm ở.

"Trước hết nghe nghe nhị sư huynh nói như thế nào."

Vẫn đứng sau lưng bọn họ U Tuyên tử hơi há hốc mồm, nói: "Tự làm cho bọn hắn vây. Hôm nay hành dám phái người lên vào U Tuyên cốc, nhưng tuyệt kế không dám phái người cường công U Tuyên cốc. Vô có khơi mào Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng thiên hà thủy quân trong lúc đó tranh chấp, hẳn đảm đương không nổi trách nhiệm này."

"Vây từ nào đó bọn họ như vậy vây xuống dưới? Còn là nhị sư huynh người nghĩ cứ như vậy thả người rồi?"

"Bọn họ vây không được bao lâu." U Tuyên tử nhàn nhạt cười cười: "Thiên Bồng Nguyên Soái sẽ không tha trước một chi vạn người đại quân một mực sống ở chỗ này."

Cách đó không xa, Tú Vân dẫn theo đèn lồng đi tới, hướng phía U Tuyên tử cùng hai người khác chấp tay hành lễ, nói: "Su phó, rượu và thức ăn cũng đã chuẩn bị tốt."

"Hai vị sư đệ, đã đến đây, tối nay, chúng ta nâng cốc ngắm trăng tốt không?"

Thanh Vân tử chấp tay nói: "Như thế rất tốt."

Đan Đồng Tử nhưng có chút không nguyện ý: "Sẽ không lại là địa phủ những kia kì kì quái quái gì đó làm a? Những vật kia ta nhìn thấy thậm chí nghĩ nhả, đừng nói ăn."

"Yên tâm, tâm thường rượu và thức ăn mà thôi."

"Này có thể tiến hành." Đan Đồng Tử có chút không muốn nhìn trên bầu trời huyền phù chiến hạm liếc, mới quay đầu theo U Tuyên tử mà đi.

Trong sơn cốc, gặp chiến hạm vây cốc, một đám yêu quái đều thấp thỏm bất an.

Bởi vì thật lâu không có động tĩnh, tăng thêm đối ba cái sư huynh thực lực còn là có phần có lòng tin, hầu tử hạ lệnh mọi người tản, nên để làm chi đi.

Chỉ là một đêm này nhất định không người ngủ yên.

Đợi đến đêm khuya, hầu tử nằm mới trên giường như trước có thể nghe được những phòng khác lí trần trọc tiếng thở dài.

Mình cũng thật sự ngủ không được, hầu tử chống hành vân côn xuống giường, đẩy cửa phòng ra, trông thấy Dương Thiên một người ngồi trong sân bàn đá bên cạnh ngơ ngác địa nhìn qua nguyệt.

Tắm rửa tại nguyệt quang trung nàng một bộ bạch y, có một loại khó được điềm tĩnh. Bộ dáng kia cực kỳ giống Lăng Yển lí đêm hôm đó.

Gặp hầu tử đẩy cửa đi ra, nàng cười cười, lại là ngựa đầu trắng rậm.

"Ngủ không được?"

"Ừ." Hầu tử nhẹ gật đầu, chống hành vân côn đi đến bên nàng bên cạnh cái ghế ngồi xuống.

"Nơi này đã bị theo dõi, sợ là dù cho giải quyết, cũng bất kể như thế nào không thể ngây người a." Thân thủ vuốt vuốt sau tai tóc mai, Dương Thiên che miệng nhẹ nhàng mà ho hai tiếng: "Thật không nghĩ tới có một ngày sẽ cùng theo một đồng yêu quái trốn đông trốn tây."

"Thực xin lỗi, liên lụy người."

"Quả thật bị người làm phiền hà." Dương Thiên cười, ngẩng đầu lên, sâu hít một hơi thật sâu: "Hiện tại đọa lạc được người không giống người yêu không giống yêu, nói không chừng, ngày nào đó ta cũng vậy bị thiên đình truy nã rồi sao."

Hầu tử nói: "Qua một thời gian ngắn, chờ bọn hấn thương thế tốt lắm, ta nghĩ hồi Hoa Quả Sơn. Nếu như bọn họ nguyện ý đi theo lời của ta, ta liền mang lên bọn họ."

"Hoa Quả Sơn? Ta nhớ được. . . Hình như là tại Đông Thắng Thần Châu, tựa hồ cự ly ta lần đầu tiên gặp phải chỗ của người không xa. Gia hương người sao?"

"Xem như thế đi."

"Hồi bên kia, người không sợ Thái Thượng Lão Quân?"

"Hôm nay tại nhị sư huynh chỗ đó, ta gặp được tam sư huynh cùng ngũ sư huynh."

"Sau đó thì sao?"

"Bọn họ nói cho ta biết một ít. . . Nội tình." Hầu tử cúi đầu xuống ma sát trước chính mình ôm vào trong ngực hành vân côn.

"Đây cũng là bọn họ đưa tới a?" Dương Thiên phải liếc hầu tử trong tay hành vân côn: "Tu bỏ đề, rốt cuộc còn là hội niệm điếm tình thầy trò."

"Bọn họ nói cho ta biết một ít, ta lúc trước không biết chuyện tình. Thái Thượng Lão Quân, sư phó, còn có ta, thiên đạo nội tình."

Dương Thiên nâng má, tựa ở trên bàn đá lắng lắng địa nghe.

"Hiện tại ta đã cơ bản xác định tình huống, tuy nhiên còn không có biện pháp gì thoát khỏi, nhưng. . . Tội thiếu ta rõ ràng. Ta nghĩ hồi Hoa Quả Sơn đi, đến lúc đó, khả năng hội. . ." Liếm liếm môi, hầu tử cúi đầu xuống trầm mặc ngay lập tức, lại ngẩng đầu lên nói: "Đến lúc đó, cùng ta quá người thân cận khả năng sẽ có nguy hiểm. Cho nên, ta đề nghị ngươi còn là theo chân hai vị sư huynh hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động a."

Dương Thiên chăm chăm vào hầu tử xem: "Ngươi còn nhớ rõ ngươi đáp ứng ta cái gì sao?"

"A?"

Dương Thiên ung dung thuyết: "Ta nhưng là nhớ rõ, ngươi đang ở đây ác long đàm thời điểm nói 'Dựa theo ta nguyên bản muốn'."

"Ta chỉ nói là nói, đừng coi là thật a."

"Dù sao ta là tưởng thật, có đảm lược ngươi tỵ nuốt lời, xem ta không cho ta ca bỏ ngươi."

Hầu tử chỉ phải duy trì nở nụ cười.

"Tự hướng như vậy khả quan tiền cảnh nha, ta nghĩ, bốc lên điếm hiêm, cũng còn là đáng giá." Dương Thiên nhìn qua trăng sáng yên lặng địa nhẹ gật đầu, cặp mắt kia dưới ánh trăng nhìn về phía trên giống như hắc ngọc vậy lưu động trước sáng bóng.

"Cám ơn ngươi, Dương Thiên."

"Thật muốn cám ơn ta cũng đừng xằng bậy, giữ lại mệnh báo đáp ta. Bằng không, ta công dã tràng, đại giảm."

"Ngươi sẽ không lỗ lã." Hầu tử thấp giọng nói.

Ngày kế, thiên hành sớm địa kêu gọi đầu hàng, U Tuyên tử nhưng lại ngay cả đáp cũng không đáp. Hô đã hơn nửa ngày, thét lên cuống họng đều ách, chỉ phải xám xịt mà trở về.

Như thế qua hai ngày, U Tuyên trong cốc yêu quái môn từ lúc mới bắt đầu thấp thỏm bất an, càng về sau dứt khoát không đếm xỉa thiên quân tồn tại. U Tuyên ngoài cốc thiên quân thì là theo thời gian trôi qua dần dần trở nên có chút bực bội.

Đồng dạng bực bội còn có Đan Đồng Tử.

"Theo ta thấy cái đó, nên mọi người đánh một hồi, sau đó tản xong việc."

"Tam sư đệ chỉ biết đánh."

"Uy, ta đều thôi mà cầu tiếp theo, lúc trước còn muốn đem hấn một vạn thiên quân bao tròn, hiện tại tự muốn đi ra ngoài một mình đấu một bả, còn thế nào địa?"

"Người đi ra ngoài báo cái gì danh? Đan Đồng Tử? Người là Tà Nguyệt Tam Tinh Động lão tam, đánh một bả? Người cho rằng cho là thật có thể một bả xong việc sao? Đằng sau yếu sát cái mông nhiều hơn đi."

"Ta không báo danh hào."

"Không báo danh hào người ta cũng biết người là ai."

"Hắc, người vừa mới bắt đầu không phải nói người không thể đồng ý khiến cho ta trên sao? Như thế nào nói không giữ lời rồi?"

"Đây không phải còn không có đàm phán không thành sao?"

"Cái này còn không có bằng?"

Như thế nhoáng một cái đến ngày thứ ba, thiên hành nhận được vân vực thiên cảnh yêu cầu rút quân mệnh lệnh, một đám thiên tướng tụ tại trong khoang thuyền chăm chăm vào một phần đó mệnh lệnh đầu đầu không dứt.

Phó tướng thấp giọng nói ra: "Nếu không. . . Còn là đem việc này đăng báo a? Làm cho bọn hấn thông qua cái khác con đường đến giải quyết."

"Không được!" Thiên hành một cái tát đập trên bàn, quát to: "Cứ như vậy trở về, chúng ta không phải làm cho cái khác đồng liêu cười đến rụng răng không thể!"

"Có thể, cho dù chúng ta không chỉ độc đăng báo, đến lúc đó rút về đi cũng phải có một giải thích, việc này man không ngừng."

Thiên hành vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn phó tướng liếc, cũng không nói tiếp, co lại tay đến cau mày không rên một tiếng.

Sự tình đến nơi này một bước, kỳ thật ai cũng không có chủ ý.

Làm cho thiên hành ra mặt đàm phán, là kế phái người lên vào U Tuyên cốc sau lại nhất trí mệnh sai lầm. Điểm này ở đây ai trong nội tâm đều tinh tường, chỉ là không rõ nói đi.

Hồi lâu, một vị thiên tướng đi ra, chấp tay nói: "Thiên hành tướng quân, nếu không, làm cho mặt tướng đêm nay đi xem đi U Tuyên cốc a."

"Như thế nào? Bị năm người còn chưa đủ nhiều, người cũng muốn đi gom góp một phần?" Thiên hành tức giận đạ hừ một tiếng.

Đứng ở một bên một mực không lên tiếng vài cái thiên tướng vội vàng phụ họa nói: "Thiên hành tướng quân, không bằng, làm cho hấn chỉ nói vậy thôi."

Chúng khẩu có thể thước kim, thiên hành lúc này mới nhìn chăm chú nhiều nhìn này thiên tướng hai mắt, giơ tay lên chỉ chỉ này thiên tướng hỏi: "Người gọi tên gì? Trước kia không có như thế nào lưu ý a."

"Mặt tướng trịnh hâm, chính là vừa tấn chức thiên tướng." Này thiên tướng chấp tay nói.

Cái này thiên tướng nhìn về phía trên còn có chút non nớt, bất quá thiên hà thủy quân cũng không phải là đám ô hợp, có thể ở thiên hà thủy quân đạt được thiên tướng quân hàm hơn thiếu nên là có chút thật quân công.

"Chỉ nói vậy thôi." Thiên hành hừ một tiếng.

Trịnh hâm chấp tay nói: "Bẩm thiên hành tướng quân, dựa vào mặt tướng xem, này U Tuyên lão nhân cũng không phải muốn đem sự tình náo lớn, nếu không có như thế, nên sớm xuất thủ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Bởi vậy có thể thấy được, hấn bất quá là muốn cá dưới bậc thang thôi. Không bằng, làm cho mặt tướng lên bãi phỏng hấn một lần, cũng tốt. . ."

Thiên hành trầm ngâm một lát, hỏi: "Người tính toán nói như thế nào phục hấn thả người?"

"Cái này. . ." Trịnh hâm cười khan hai tiếng: "Thiên hành tướng quân, U Tuyền lão nhân tính tình cổ quái, mặt tướng cũng muốn gặp mới biết hiểu."

"Ta bàn lại." Đứng ở một bên phó tướng vội vàng nói ra.

"Ta cũng vậy bàn lại."

"Bàn lại."

Thiên tướng môn tốp năm tốp ba bày tỏ thái độ, lại thuận một sắc địa duy trì.

Kể từ đó, thiên hành cũng không nên nói cái gì, chỉ phải nhẹ gật đầu: "Đi a, theo ý người thử xem a. Nhưng là, không được đáp ứng hấn lúc trước nói điều kiện kia."

"Mặt tướng tuân mệnh." Trịnh hâm chấp tay nói.

Trước khi đi, một loại thiên tướng đều nương các loại lý do đi đến Trịnh hâm bên người lặng lẽ thì thâm, nội dung lại cùng này cứng ngắc tỳ khí thiên hành hoàn toàn khác biệt.

"Nói chuyện tận lực nhuyển một điểm, đến nước này, ngàn vạn đừng có lại đắc tội."

"Hấn có điều kiện gì, chỉ cần không quá phận, người tự toàn bộ đáp ứng rồi, trước tiên đem Mộc Lý Kỳ muốn trở về nói sau."

"Thiên hành tướng quân tính tình cứng ngắc, người có thể ngàn vạn chớ cùng hấn học a. Lúc trước nếu không hấn đi đàm phán, ta xem không đến

mức làm cho thành như vậy. Nếu người yếu không trở lại, đến lúc đó trở về mọi người cùng nhau chịu không nổi."

Như thế, gánh vác cái này giải khóa trách nhiệm tuổi trẻ tướng lãnh trịnh hâm bước lên đi trước U Tuyên cốc đường.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 153: Sống Lại Phương Pháp

Thiên hà thủy quân tại thiên đình tuyệt đối là cá khác loại, bọn họ dũng mãnh thiện chiến, hung hãn không sợ chết, chiến công trác trước, nhưng mà bởi vậy cùng cái này không hề quan liêu cơ cấu không hợp nhau.

Tại nhiều khi thiên hà thủy quân đã thành vi xa lánh đối tượng.

Ngoại bộ bị xa lánh, bên trong tự nhiên là ôm đoàn. Cao tăng không dám nói, tại cơ sở, thiên hà thủy quân bao che khuyết điểm chi tâm so với ai khác đều cường.

Ra đến phát thời điểm, nhiều cái lão tướng đều trực tiếp tỏ thái độ, làm cho trình hãm bạo gan đi làm, chỉ cần điều kiện không quá hà khắc, bọn họ hội nghị biện pháp đạt thành. Dù là cần gạt thiên hành cũng sẽ không tiếc.

Mang theo chúng tướng nhắc nhở, trình hãm đi tới U Tuyên cốc cốc khẩu.

Vì biểu đạt thành ý, hãm cởi bỏ bất ly thân chiến giáp đổi lại một thân văn sĩ áo choàng, đi đến cốc khẩu, càng là trực tiếp theo bên hông rút ra bội kiếm ném đến trên mặt đất, khom người chấp tay hô lớn nói: "Thiên hành tướng quân dưới trướng trình hãm tới chơi, cầu kiến U Tuyên đại tiên."

...

Khó được điểm nổi lên ánh nến trong phòng, U Tuyên tử cùng Thanh Vân tử chính hết sức chuyên chú địa đánh cờ, một bên trên bờ đoàn Đan

Đồng Tử ôm kiếm ngủ gà ngủ gật.

Niềm nâng một hạt bạch tử đang muốn rơi xuống thời khắc, U Tuyên tử đột nhiên ngẩng đầu lên, lỗ tai hơi run rẩy.

"Su huynh làm sao vậy?" Thanh Vân tử hỏi.

"Bọn họ phái người đi tới."

"A? Phái người đi tới?" Nửa ngủ nửa tỉnh Đan Đồng Tử bỗng nhiên bừng tỉnh: "Yếu đầu võ rồi?"

Hai người nhìn xem có chút bối rối Đan Đồng Tử bất đắc dĩ cười cười, U Tuyên tử nói khẽ: "Ta đi hội họp hăh."

...

Cốc khẩu, trong cuồng phong cự đại vẻ mặt lại là tụ lên.

Nhìn thấy vẻ mặt hội tụ, thiên tướng trịnh hâm vội vàng chấp tay nói: "Thiên hà thủy quân, thiên hành tướng quân dưới trướng thiên tướng trịnh hâm bái kiến U Tuyên đại tiên."

"Có lời gì, nói đi." U Tuyên tử thản nhiên nói.

"Trịnh hâm muốn mời U Tuyên đại tiên thả ngài giam quân ta ba vị quân sĩ."

"Người chính là mà nói những điều này?"

Trịnh hâm chấp tay nói: "Lúc trước thiên hành tướng quân lỗ mãng, phái người lên vào U Tuyên cốc quả thực không đúng, trịnh hâm tại nơi này thay mặt thiên hành tướng quân hướng U Tuyên đại tiên xin lỗi."

Nói đi, thật sâu bái.

Đứng ở sảnh trong phòng Thanh Vân tử vuốt vuốt chòm râu, nói: "Cái này giống như là cá người nói chuyện."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, U Tuyên tử hỏi: "Có thể là các người tướng quân cho người đến xin lỗi?"

Do dự một chút, cúi đầu chấp tay trình hâm cất cao giọng nói: "Cũng không phải, tướng quân cho phép tại hạ bái phỏng U Tuyên đại tiên, lại không đề cập xin lỗi một chuyện."

"Hừ, đã hẳn đều không xin lỗi, này nói những này có gì dùng? Người, còn là trở về đi."

Nói đi, muốn tán đi pháp thuật, này trình hâm liền vội vươn tay ngăn cản nói: "Đại tiên dừng bước. Trình hâm có một lời, không biết có nên nói hay không."

"Nói đi."

Ngẩng đầu lên, trình hâm nói: "Thiên hành tướng quân tính tình thẳng, nhưng này ngày nói cũng không hư, này, U Tuyên đại tiên cho là biết được."

U Tuyên tử không có nói tiếp, chỉ là yên lặng địa nghe.

"Sự tình như thế mang xuống, đối với người ta đều là bất lợi. Dựa vào thiên hành tướng quân cá tính, yếu hẳn xin lỗi, cũng chúc việc khó. Không bằng U Tuyên đại tiên đổi lại trình hâm làm được chủ điều kiện, coi như bán thiên hà thủy quân một cái mặt mũi, lẫn nhau đều có cá dưới bậc thang, sớm làm chấm dứt việc này, cũng đừng kinh động vân vực thiên cảnh cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động, như thế tốt không?"

"Người chính là một thành viên thiên tướng, như thế nào nói được nâng điều kiện?"

"U Tuyên đại tiên lời ấy sai rồi, tại hạ xác thực chỉ là chính là một thành viên thiên tướng, nhưng, nhu cầu cấp bách chấm dứt lúc này cũng không chỉ tại hạ một người. Không nói qua sao đã biết đàm không dậy nổi?"

"A?" U Tuyên tử ha ha địa nở nụ cười: "Nói như vậy lời nói, trên tay các người lại là thực có một kiện đồ vật là các người cho được, mà lão phu cũng muốn. Chỉ là, cần các người mở một con mắt nhắm một con mắt."

...

Ngày kế sáng sớm, hai vị thiên tướng đưa tới một phần phong thư làm đôi lên vào U Tuyên cóc một chuyện giải thích, lại miệng biểu đạt xin lỗi nhưng lại không làm ra thực chân chính xin lỗi.

Mà U Tuyên tử cũng trở về phục một phần phong thư tỏ vẻ lượng giải, sau đó lại sáng khoái mà đem người thả.

Đôi với cái này, thiên hành trăm mối vẫn không có cách giải, quanh mình một đám tướng lãnh lại tựa hồ như đều cảm thấy vấn đề này bình thường vô cùng.

Điều này làm cho hắn càng thêm nghi ngờ.

Một ít cá thiên tướng hai cái thiên binh bị mang lên chiến hạm thời điểm còn ý vị địa run rẩy, hiển nhiên là bị giam áp mấy ngày nay bị U Tuyên tử giày vò đến không nhẹ.

Đã người muốn trở về, vân vực thiên cảng lui lại mệnh lệnh cũng hạ, chưa tới giữa trưa, cái này vây cóc một vạn thiên binh liền không thấy bóng dáng.

Đôi tại U Tuyên tử dễ dàng như thể buông thả thiên hà thủy quân, Dương Thiên cùng Nguyệt Triều đều nghi hoặc khó hiểu. So sánh dưới, những cái này yêu quái tác không có nghĩ nhiều như vậy, thiên hà thủy quân có thể lui lại đối với bọn họ mà nói đã là thiên đại việc vui.

Như thế một phen lăn qua lăn lại sau, những ngày tiếp theo có vẻ phá lệ an nhàn. Chỉ là ngoài cốc thỉnh thoảng xuất hiện tuần thiên tướng như trước nhắc nhở lấy bọn họ, bọn họ nguy cơ cũng chưa hoàn toàn giải trừ.

Từ loại nào góc độ mà nói, những này yêu quái tại nơi này đã hoàn toàn biến thành trong lồng giam điều.

Tiến vào U Tuyên cốc mãn một tháng sau, hầu tử trên người thương đã hoàn toàn tốt lắm tới bắt đầu vùi đầu vào các loại thuật pháp tu hành chính giữa. Tới ba tháng sau, một ít duy trì yêu quái cũng rút cục tại Nguyệt Triều cùng Dương Thiên dưới sự trợ giúp bình phục tới.

Bất quá, nhóm người này yêu quái cũng không có bởi vì kháng phục mà vui vẻ, tương phản, tâm tình của bọn hắn dị thường hạ.

Tại một hồi đêm khuya hội nghị trung, yêu quái môn kịch liệt tranh luận về có hay không rời đi U Tuyên cốc đi trước Hoa Quả Sơn đặt chân vấn đề. Cuối cùng đạt thành ý kiến, thì phải là tự do lựa chọn.

Nguyên ý đi Hoa Quả Sơn đi Hoa Quả Sơn, nguyên ý ở lại U Tuyên cốc làm cho hầu tử đi cùng U Tuyên tử nói một tiếng, lưu lại.

Rất hiển nhiên, bọn họ đối tại cái này thư thích nhà mới phá lệ địa lưu luyến.

Nhưng chân chính đến lúc ghi tên, lại phát hiện bọn họ đều không ngoại lệ lựa chọn đi trước Hoa Quả Sơn.

Đại khái là tại đoạn thời gian này đến nay đôi hầu tử dưỡng thành nào đó ỷ lại quan hệ a. Bọn họ nguyên tắc cho rằng đi trước Hoa Quả Sơn tuy nhiên mạo hiểm, nhưng so với đã bị thiên quân chăm chăm trên U Tuyên cốc sẽ là cá càng thêm quyết định chính xác.

Đương cuối cùng một cái yêu quái mở ra băng vải sau, hầu tử án lấy kế hoạch đi tới U Tuyên tử phủ đệ. Rơi xuống trong đình viện giờ, đúng là tịch dương nghiêng chiều, U Tuyên tử tại trong lương đình đánh đàn, bên cạnh đứng cái này đệ tử Tú Vân.

Tú Vân lặng lẽ đối với hầu tử làm cá tĩnh âm thủ thế, liền không hề động tác. Hầu tử thức thời địa ngồi vào một bên nghe.

U Tuyên tử là âm si, tại dài đến mấy trăm năm quang âm lí đối âm nhạc si mê đạt tới khó có thể tưởng tượng tình trạng, trong nháy mắt trong lúc đó tùy ý huy sái ra làn điệu liền đủ để khiến người si mê.

Đáng tiếc chính là thời đại này âm nhạc phát triển bản thân thập phần cực hạn, nếu không mà nói mấy trăm năm tích lũy, hôm nay hầu tử nghe được nên một cái khác phiên cảnh tượng a.

Không giống với lần trước, chỉ nghe một hồi, U Tuyên tử liền thu vĩ.

"Ngộ Không bái kiến U Tuyên sư huynh."

"Tới rồi?" U Tuyên tử thân thủ một dương, trên bàn đàn tranh lúc này biến mất vô tung đổi lại một cái khay trà.

Bên cạnh bên cạnh cũng nhiều hơn một cá nhen nhóm thán lô, lô trên trong bầu nước không ngừng sôi trào.

"Ừ." Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu, đi đến bên cạnh bàn ngồi vào trên mặt ghế đá: "Khoảng thời gian này, cảm tạ sư huynh chăm sóc."

"Hắn là, đồng môn sư huynh đệ. Cái này tu tiên lộ từ từ, nếu là tính cả môn sư huynh đệ cũng không thể giúp nhau đến đờ, chẳng phải là rất cô đơn."

"Nói cho cùng, sư phó cũng là hướng ta..."

"Đó là chuyện của hắn. Hắn là sư phó, mở miệng chúng ta những này làm đồ đệ tự nhiên hắn là tôn trọng. Nhưng hắn lại không có mở miệng, chúng ta nên làm gì làm cái gì cũng được. Như thế nào, nghĩ đến theo ta chào từ biệt?"

"Ừ. Đã tại sư huynh nơi này làm phiền ba tháng, cũng không sai biệt lắm cần phải đi. Còn có chính là, muốn hỏi một chút tình huống lúc trước vấn đề kia."

"Sống lại?" U Tuyên tử đem một chén trà nóng đổ lên hầu tử trước mặt.

"Đúng, như thế nào sống lại."

U Tuyên tử thật dài thở dài, nói: "Theo người vị bằng hữu kia tình huống, đầu tiên, người yếu xác định hôn phách của nàng ở vào loại trạng thái nào. Là cũng đã sống lại, còn là cũng đã luân hồi, lại hoặc là, vẫn đang ở vào hôn phách trạng thái hỗn tại địa phủ một chỗ."

"Như thế nào xác định?"

"Cái này đơn giản, bay vùn vụt sinh tử sổ ghi chép cũng được. Nếu là sống lại hoặc là luân hồi, này sinh tử sổ ghi chép trên cần phải lưu lại ấn ký. Nếu là vẫn đang ở vào hôn phách trạng thái, tắc không có ấn ký. Này Thái Thượng Lão Quân tại địa phủ lật ra hơn nửa năm sinh tử sổ ghi chép phương rời đi, bởi vậy có thể thấy được, hắn cũng đã xuyên thấu qua thủ đoạn nào đó biết rõ nàng cũng không phải là ở vào hôn phách trạng thái."

"Sư huynh là nói... Tước nhi cũng đã sống lại hoặc là luân hồi?" Hầu tử lấp bắp kinh hãi.

"Đúng là." U Tuyên tử loát râu dài yên lặng nhẹ gật đầu.

Ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, hầu tử mở tròng hai mắt, hỏi: "Thái Thượng Lão Quân đều lật ra hơn nửa năm, ta đây trở mình chẳng phải là càng lâu?"

Vô luận tu vi như thế nào, hấn yếu đọc qua sinh tử sổ ghi chép không so được với Thái Thượng Lão Quân đọc qua sinh tử sổ ghi chép. Nói cho cùng, người ta Thái Thượng Lão Quân là quang minh chính đại trở mình, mà hấn?

Chẳng lẽ lại, sinh tử sổ ghi chép là ai cũng có thể trở mình sao? Tại địa phủ dạo chơi một thời gian càng lâu, càng là dễ dàng sai lầm. Nửa năm nhiều...

U Tuyên tử trên mặt chậm rãi tràn ra tiểu dung.

Hầu tử đầu tiên là khó hiểu, lại bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, nói: "Chỉ cần tra Thái Thượng Lão Quân cuối cùng đọc qua bộ phận!"

"Thông minh!" U Tuyên tử ha ha địa nở nụ cười: "Sinh tử sổ ghi chép sửa không được, chúng ta chỉ cần biết rõ Thái Thượng Lão Quân cuối cùng đọc qua chính là cái đó nhất quyết cái đó một sách, liền có thể tìm được cần thiết đáp án. Đương nhiên, người phải có chuẩn bị tâm lý, cho dù tìm được đáp án, cũng chưa chắc có kết quả. Dù sao, hồn phách của nàng là làm cho người ta dẫn đi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Đối phương tự nhiên cũng là biết rõ Thái Thượng Lão Quân có thể thông qua loại thủ đoạn này biết, nhưng nhưng như cũ dám dẫn, bởi vậy có thể thấy được, trong lúc này lí, có càn khôn."

"Ta hiểu rõ." Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu: "Sau đó thì sao? Cũng đã sống lại tự nhiên không cần phải nói, nếu như đầu thai mà nói... Như thế nào làm cho nàng khôi phục trí nhớ?"

"Cái này cần tìm mạnh bà."

"Mạnh bà súp?"

"Ừ." U Tuyên tử gật đầu nói: "Thiên địa sinh linh, chuyển thế trước đều cần ẩm một chén mạnh bà súp. Uống mạnh bà súp, nói là quên kiếp này, kỳ thật bất quá là kéo ra địa hồn, đem kiếp này trí nhớ lưu tại hồn phách chỗ đó. Chỉ cần tìm mạnh bà thu hồi địa hồn là được khôi phục trí nhớ. Chỉ là..."

"Chỉ là như thế nào?"

"Chỉ là, người có ba hồn bảy vía, vạn vật đều có ba hồn bảy vía, cũng chỉ có thể có ba hồn bảy vía. Như người đem hương thể địa hồn đánh vào kiếp này, như vậy kiếp này địa hồn liền sẽ tán đi. Mặc dù có thể khôi phục trí nhớ, đạt thành thực chân chính sống lại, kiếp này, lại hội bị triệt để xóa đi."

Nghe đến đó, hầu tử tâm đột nhiên lộp bộp xuống.

Đừng nói hiện tại không có năng lực, chính là có năng lực, tìm được kiếp này tước nhi, hẳn là hay không hạ thủ được?

"Đối tại vấn đề này, người chính là nghĩ kỹ như thế nào ứng đối rồi?" U Tuyên tử hỏi.

Nháy mắt con người, yên lặng suy nghĩ hồi lâu, hầu tử nói: "Như nàng kiếp này cũng không tu tiên, ta liền cùng nàng đến dương thọ sắp hết lúc,

lại đem địa hồn đánh vào. Đến lúc đó, dùng lại đan dược làm cho nàng phản lão hoàn đồng."

U Tuyên tử nhấp một ngụm trà, gật đầu nói: "Điều này cũng đúng một cái biện pháp, kể từ đó hai đời đều không thiệt thòi không nợ."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 154: Trở Về Hoa Quả Sơn

Biện pháp là có, U Tuyên tử cũng tỏ vẻ đồng ý, có thể hầu tử nhưng trong lòng giống như một đoàn đay rối.

Thật muốn làm sao như vậy?

Nếu là tìm được, hầu tử tự nhiên không có khả năng vút tới mà đi chỉ chờ dương thọ gần lúc lại đem địa hồn đánh vào, đến lúc đó, tất nhiên là ngày đêm chờ đợi. Cần phải là sớm chiều ở chung, đến lúc đó có hay không thực hạ thủ được, lại là một vấn đề lớn.

Lại chi, nếu là kiếp này tước nhi cũng là tu tiên, thậm chí có chỗ thành, này nên như thế nào? Chẳng lẽ vô hạn kỳ địa chờ đợi sao?

Kiếp này tước nhi, kiếp trước tước nhi, cái này hai khái niệm ở trong óc của hắn nhiều lai nhiều khứ, thủy chung được không ra một cái kết quả.

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ sợ cũng chỉ có thể trông cậy vào tước nhi là bị người sống lại, mà không phải chuyển thế. Nếu không mà nói đương thật không hiểu như thế nào cho phải.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử chấp tay nói: "Mặt khác, sư huynh, sư đệ còn có một chuyện muốn nhờ."

"Nói đi." U Tuyên tử nhấp một miếng trà, lại cho hầu tử một lần nữa rót một chén, đem cũng đã mát rơi đôi tới.

"Lần đi Hoa Quả Sơn đường xá xa xôi, chỉ sợ còn cần sư huynh hỗ trợ nghĩ nghĩ biện pháp, bằng không, ven đường chỉ sợ cũng bị thiên quân phát hiện, đến lúc đó chính là đến Hoa Quả Sơn cũng không an bình ngày có thể qua."

U Tuyên tử mặt không biểu tình mà lấy tay đụng vào trên chén trà hoa văn, nhẹ nhàng mà vuốt vuốt, thản nhiên nói: "Vốn có gần ngàn yêu quái, yếu vượt qua mấy vạn dặm lộ không cho thiên đình phát giác, lại là thật khó khăn. Bất quá, người lúc trước từng đề cập với ta, bây giờ biện pháp ngược lại cũng đã nghĩ kỹ. Chỉ là đến Hoa Quả Sơn, nên như thế nào tự xử, người nên nghĩ kỹ a."

"Cũng đã nghĩ kỹ."

"Vậy được a, mà lại đi theo ta."

U Tuyên tử xoay người bay lên trời, hầu tử cũng liền bề bộn thi triển Cân Đầu Vân đuổi theo.

Trong nháy mắt, hai người đã đến ngoài cốc một tảng đá lớn bên cạnh.

"Nghe nói người sắp tới bắt đầu tu tập thuật pháp, tuyển bảy mươi hai biến làm chủ tu, hai tháng, dựa vào tư chất của người cũng coi như nhập được môn. Đến chỗ này, người có thể phát giác được khác thường a?"

Hầu tử hướng phía quanh mình quan sát, lại nhắm mắt lại tinh tế cảm giác, hồi lâu, mở to mắt chậm rãi lắc đầu.

"Linh lực cảm giác cũng không tệ lắm, nhưng còn không đạt được cảm giác thuật pháp lưu lại linh lực ba động tình trạng. Hành Giả đạo bản không quá coi trọng những này, nhưng sư đệ người tuyển đường, hung hiểm." Thật dài thở dài, U Tuyên tử nói: "Thiên đình đa số Ngô Giả đạo, sau này phương diện này còn phải nhiều hơn nữa nhiều hơn cường, nếu không chắc

chấn đem làm đại sự. Vô luận là thiên đình còn thị địa tiên, thậm chí yêu quái, quan hệ nhiều rắc rối phức tạp, cánh chim không gió trước, cần được nắm gai ném mật, cắt không thể tùy tiện xuất đầu."

"Tạ sư huynh nhắc nhở."

Chỉ thấy U Tuyên tử duỗi giờ tay lên, một hồi bạch quang lập loè, cự thạch kia lúc này hóa thành một con thuyền chiến hạm khổng lồ!

Cột buồm đỉnh tung bay chính là huyền quy bộ cờ xí.

"Đây là..."

"Đây là thiên hà thủy quân cấp cho ta nhận lỗi, hạch tâm pháp trận bảo thạch đã bị lấy đi, bất quá ta nơi này vừa vặn có một khóa có thể thay thế." Nói, U Tuyên tử mỉm cười theo trong tay áo lấy ra một khóa trứng ngỗng lớn nhỏ màu tím bảo thạch giao cho hầu tử trong tay.

Hầu tử ngơ ngác nhìn chiếc chiến hạm này, lại nhìn nhìn trong tay mình bảo thạch, nói: "Thiên hà thủy quân... Làm sao có thể, bọn họ làm sao có thể hội tiếp nhận loại này điều kiện."

"Bình thường mà nói, xác thực là không thể nào. Bất quá lần này đặc thù. Chiếc chiến hạm này, nhưng thật ra là các người thoát đi Tử Vân Bích Ba Đàm thời điểm đã dùng qua trong đó một con thuyền, vì để tránh cho thiên quân lòng bắt mà để qua một bên, sau vì thiên hà thủy quân thu hoạch. Nếu là cùng thiên hà thủy quân đòi hỏi chính bọn nó quân hạm, khẳng định là không thể nào. Nhưng, nếu là đòi hỏi huyền quy bộ này lại bất đồng, nói cho cùng, đây là quân đội bạn chiến hạm, chính là làm chiến lợi phẩm mang về vân vực thiên cảnh, cũng là nhất định phải trả lại Nam Thiên Môn."

"Chính là đem quân đội bạn chiến hạm lấy ra cùng người làm trao đổi điều kiện, cái này..."

"Cái này tự nhiên được có một lí do thoái thác. Bọn họ đem hạch tâm pháp trận bảo thạch lấy đi, sau đó đăng báo cho thống quân thiên hành nói hạch tâm pháp trận đã bị phá hư, kể từ đó, hạ lệnh trực tiếp để qua một bên liền hợp tình hợp lý. Đây là ngày ấy này tới chơi thiên tướng cùng ta đạt thành hiệp nghị, cũng là bọn hán phải về đồng liêu cần thiết trả giá một cái giá lớn."

Vi hơi dừng một chút, U Tuyên tử nói ra: "Địch nhân, cũng là phân chủng loại. Một cái đối địch quân thể bên trong cũng có các sắc nhân các loại, cần được phân biệt đối đãi, chớ vợ đũa cả nắm, một đòn chết chắc. Đối đãi thiên đình loại này quái vật khổng lồ càng phải như vậy. Sư huynh biết người tu chính là Hành Giả đạo, vũ lực chí thượng. Nhưng người xem rồi trong thiên địa chủ lưu lại là Ngô Giả đạo, có thể thấy được, đại đa số sự tình còn cần được dùng trí, lần đi lộ từ từ, nhìn qua người khác trong tâm khám."

Hầu tử một hồi cảm động, cúi đầu chấp tay nói: "Sư đệ thụ giáo."

Nhảy lên trên chiến hạm boong tàu, hầu tử qua lại dạo qua một vòng, một lần lại một lần địa xem xét.

Trên chiến hạm này ngoại trừ lúc trước chiến đấu lưu lại vết trầy cùng loang lỗ vết máu, hoàn hảo không tổn hao gì.

Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn a.

"Tạ ơn sư huynh, Ngô Không không có cách nào báo."

Ba ngày sau, tất cả yêu quái tăng thêm một đồng lớn thức ăn nước uống bị một tia ý thức địa cất vào chiến hạm. Tuy nói chen chúc, nhưng tốt xấu còn chứa nổi. U Tuyên tử làm pháp làm cho cả tàu chiến hạm bao phủ tại

trong mây mù, từ xa nhìn lại, cùng này trên bầu trời chảy vân giống nhau như đúc.

Tiên thể, muốn đem yêu quái môn yêu khí ngăn cách lên.

Tại U Tuyền tử cùng đi hạ, cái này chi yêu quái quân đoàn hướng phía hai vạn dặm ngoài Hoa Quả Sơn xuất phát.

Trên đường đi, bọn họ cũng không có tượng trước đồng dạng phái ra thám báo, mà là trực tiếp do hầu tử nhận nâng điều tra nhiệm vụ. Nhiệm vụ này khả nhạc hồng rồi hầu tử.

Thẳng đến lúc này, hầu tử mới phát hiện mình đến cỡ nào nhiệt tình yêu thương loại này tự do tự tại bay lượn.

Giả trước Cân Đầu Vân, hấn luôn gào thét lên trèo lên vạn trượng không trung, sau đó đột nhiên tán đi thuật pháp, tùy ý chính mình từ trên không trung rơi rụng, hoặc bàn đứng người dậy, hoặc đầu xuống phía dưới cẩn thận thương thức hướng chính mình phi tốc đánh tới đại địa, cũng sẽ hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân địa nằm hạ rơi.

Thẳng đến chạm đất trong nháy mắt, hấn mới có thể lần nữa làm phép bay lên trời.

Khí lưu theo bên cạnh gào thét mà qua, hạ rơi một khắc đột nhiên gia tốc tim đập, trong thiên địa cảnh sắc, mờ mịt không căn cứ địa quơ hành vân cơn bốc lên, những này cũng làm cho hấn hưng phấn không thôi, thế cho nên làm không biết mệt, mỗi ngày vãng lai đi tới đi lui vài trăm dặm địa làm âm ỉ lại không hề ỉ rũ.

Nhìn xem cái này chích điên khùng hầu tử đuổi theo một con sợ hãi chim nhạn sau đó cười ha ha, Dương Thiên lập tức cảm thấy có chút kinh dị. Cái này cùng thường ngày hầu tử hoàn toàn bất đồng.

Nhưng nghĩ lại phía dưới, lại cảm thấy bình thường vô cùng.

Hầu tử vốn là một con khi, nếu là hầu tử, chẳng phải nên chính là như vậy vui đùa âm ỉ sao? Có lẽ, đây mới là hẳn chân tính tình.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nở nụ cười.

Trên đường đi cảnh trí đồng dạng làm cho cái này chồng chất yêu quái hưng phấn không thôi, bọn họ luôn đứng ở thuyền xuôi theo trên khiên trách trước, đối với xẹt qua tầng mây ngoắc, tại boong thuyền đón phong chạy trốn. Nguyên bản rời đi An Nhạc ỏ đê mê tâm tình thoáng cái giống như dưới ánh mặt trời sương sớm tiêu tán.

Nếu như gắng phải tìm ra một cái không đồng dạng như vậy, này đại khái chỉ có Đoàn Chủ.

Trên người thương cũng đã tốt lắm, có thể hẳn nhưng như cũ tâm sự nặng nề không quá cùng người nói chuyện, mở đầu mấy ngày đều là tránh ở trong khoang thuyền cô linh linh một cái, về sau, tắc trèo đến nhìn qua tháp trên ngơ gác địa ngòi.

Có đôi khi, mọi người sẽ thấy hẳn nhìn xem thân dưới tầng mây cười ngây ngô, trong hốc mắt tràn đầy lệ, cố gắng trong lòng của hẳn đối với thiên không cũng có được cuồng nhiệt yêu a.

Nghe nói, hẳn còn chưa bao giờ dám bay cao như vậy. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Rời đi U Tuyền cốc hai mươi ngày sau, cái này chiến thuyền ẩn nấp tại trong mây mù chiến hạm xuất hiện ở Hoa Quả Sơn mặt đông trên đường chân trời.

Từ biệt mười ba năm, cái này chính từ nơi này xuất phát tìm tiên cầu đạo hầu tử cuối cùng là về tới khởi điểm.

...

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung.

Thái Thượng Lão Quân thân thủ đem vật gì đó để vào đựng ngân sắc chất lỏng cự trong đỉnh, này trong đỉnh chất lỏng lúc này sôi trào lên.

Đằng đằng sương mù phóng lên trời, khắp qua thái thượng gò má, mặt không biểu tình.

Cái này cự đỉnh nhìn về phía trên đường kính chừng một trượng có thừa, trầm trọng, trên thân đỉnh hiện đầy các loại pháp trận phù văn, hơi địa lưu chuyển hào quang.

Lẳng lẳng nhìn hồi lâu, thẳng đến trong đỉnh mơ hồ có thể thấy được tiểu tử kia tiểu nhân bóng tối bắt đầu phát sinh biến hóa, thái thượng mới thật dài thở dài, xoay người đối chờ đợi ở một bên đồng tử nói ra: "Việc này chuyện cực quan trọng, tất yếu ngày đêm chờ đợi, linh thủy thiếu, liền muốn tăng thêm, không được sai sót. Như là gây ra rủi ro, duy ngươi là hỏi!"

Này cầm trong tay phát trần đạo đồng cung kính chấp tay nói: "Đệ tử lĩnh mệnh."

Yên lặng địa nhẹ gật đầu, thái thượng phát tay áo ly khai điện phủ.

"Cung tống sư phó!"

Quy rạp xuống đất đồng tử quay đầu lại ngơ ngác địa chăm chăm vào cự trong đỉnh bóng tối xem, một khắc cũng không dám trong nháy mắt.

Thứ này đến tột cùng là cái gì, hấn không biết.

Nhưng hấn biết rõ, so với kim tinh còn sang quý linh thủy lớn như thế quy mô địa sử dụng còn là lần đầu tiên, đủ thấy thái thượng coi trọng, bất kể như thế nào không thể chậm trễ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 155: Cỏ Nhỏ

Đương cái này chiến thuyền khổng lồ chiến hạm theo đám mây hiển lộ ra thân hình ra hiện ở trên đường chân trời thời điểm, Hoa Quả Sơn hết thấy sinh linh đều sợ ngây người.

Đây là bọn hắn chưa bao giờ thấy qua quái vật khổng lồ.

Giờ lên buồm hơi rung động, nương theo lấy mặt biển cuộn sóng trên cự đại bóng tối, chiếc chiến hạm này hướng phía chậm rãi hướng phía Hoa Quả Sơn di động.

Tất cả yêu quái đều gom lại boong thuyền xa xa địa quan vọng cái này gia viên mới.

Cao ngất sơn, dài dòng buồn chán đường ven biển, kinh đào phát đá ngầm, trên bầu trời qua lại xoay quanh hải âu cạc cạc gọi.

Một mảnh an bình chưa quấy nhiễu thiên địa.

Đứng ở Nguyệt Triều bên cạnh bên cạnh hầu tử tựa hồ nhớ ra cái gì đó, sắc mặt dị thường khó coi, khóe mắt hơi co rúm.

"Sự thúc ngươi làm sao vậy?"

"Ta không sao." Hầu tử mở to hai mắt nhìn nhếch môi lộ ra răng nanh cười cười, diện mục có chút dữ tợn.

Quay đầu đi hấn đối với một đám yêu quái quát: "Đêm nay ta mời các ngươi ăn con báo thịt, hấp còn là thịt kho tàu tùy các ngươi!"

Nói đi, hấn trường côn khẽ dừng, cả cuốn trước bay lên trời hướng phía Hoa Quả Sơn gào thét mà đi.

"Hấn muốn làm gì?" Nguyệt Triều đứng tại nguyên chỗ ngo ngác địa nháy mắt.

Không chỉ là Nguyệt Triều, một ít lũ yêu quái đều mộng.

"Ta đi xem a." Dương Thiên một nhảy dựng lên đạp tại trên bệ cửa, ngự phong đuổi theo.

"Mẹ nó bức! Lão tử đã trở lại, ngươi đặc biệt sao cút ra đây cho ta đừng giả bộ chết!"

Cuồng phong tàn sát bừa bãi, hầu tử đằng vân giá vũ quơ hành vân côn một đường điên cuồng rít gào, kinh khủng kia tiếng gào thét vang vọng cả Hoa Quả Sơn. Chim tước bị kinh bay, động vật bị dọa đến lùi về huyết động không dám ra.

Dùng tốc độ cực nhanh dọc theo Hoa Quả Sơn tha một vòng lớn, thật là làm không đến phát hiện. Có thể hấn không chết tâm, hạ xuống mặt đất bắt đầu tinh tế địa tìm.

Mở to hai mắt nhìn một thân cây một thân cây địa tìm, liền trên mặt đất bụi cỏ đều không phải chọc hai cái mới bỏ qua.

Hoa Quả Sơn sinh linh đều run nhè nhẹ, co lại được canh chết rồi.

"Ngươi đến tột cùng đang tìm cái gì?" Dương Thiên cùng ở một bên hỏi.

"Một con con báo."

"Con báo? Nó đảc tội người?"

"Làm hại ta không có một đẽm có thể ngủ ngon, trọn vẹn mấy tháng, còn ản ta thiệt nhiều thủ hạ, người cứ nói đi?"

"Uy, người rời đi nơi này vài chục năm đi?" Dương Thiên nâng má ngồi ở một bên trên đá lớn không thú vị thờ dài: "Một con con báo sống lâu có dài như vậy sao?"

"Người không hiểu, đây là Hoa Quả Sơn. Nơi này động vật đều có thể nói, sống lâu cũng dài đến không đượ. Thực xin lỗi, nhường một chút."

"Người làm gì thế?" Dương Thiên thêm qua một bên đi.

Hầu tử một tay lấy cự thạch nhắc lên, phía dưới ngoại trừ một đổng con kiến bên ngoài gì đều không có.

Xa xa hai con tước điều trông mắt đều nhanh đến rơi xuống.

"Trốn né? Trước kia không phải chúng kiến ta liền nhảy đảp tới sao? Nói cho người biết, đào sâu ba thước ta đều phải tìm đượ người, âm tào địa phủ người cũng đừng muốn chạy!" Hầu tử một tay lấy cự thạch ném đi, bỗng nhiên rít gào.

Thanh âm kia tại trống rỗng sơn gian quanh quẩn, lệnh tất cả sinh linh đều sợ run không thôi.

Rất xa, một bầy khí trốn trên tàng cây nhìn lên.

"Cái kia, hình như là đạị vương a."

"Đạị vương?" Lão hầu tử nheo mắt lại nhìn qua: "Tượng là có chút tượng, chính là đạị vương không có cao như vậy. Hơn nữa đạị vương không mặc quần áo."

"Có thể hay không cao lớn?" Một con tiểu hầu tử hỏi.

"Hầu tử có thể trường cao như vậy sao?" Mọi người hai mặt cùng dòm.

"Ai... Đều luyện thân cảnh, còn cùng cá con báo so đo." Dương Thiên trợn trắng mắt đứng ở một bên dựa vào đại thụ co lại tay đến xem trò vui.

"Đừng nói chuyện không đau thắt lưng, đó là nó không có truy qua ngươi!"

Hầu tử tiếp tục một thân cây một thân cây tìm, đi ngang qua thụ động vô luận lớn nhỏ trước dùng gậy gộc chọc hai cái nói sau, mỗi khắp ngõ gác đều không buông tha.

Hồi lâu, hẳn thấy được bầy vượn.

"Này con báo chạy đi đâu? Không phải là không đợi đến ta trở về tỵ tử a?" Hầu tử lớn tiếng hỏi.

Cái này vừa hỏi, một bầy khi nước mắt lạch cạch lạch cạch địa chảy.

"Ngươi là đại vương?" Một con khỉ hỏi.

"Đúng a! Đáp ứng các ngươi trở về xử lý nó!"

"Thật là lớn vương! Đại vương đã về rồi!"

"Lớn... Đại vương đặc đạo thành tiên!"

"Đại vương ——!"

Một đoàn hầu tử theo trên cây nhảy hạ, quang quác quang quác địa khóc hô hướng phía hầu tử lao qua.

"Đại vương, chúng ta nghĩ đến người không trở lại."

"Sẽ không, ta như thế nào đều muốn trở về."

"Chim hoàng yến?"

Hầu tử cái mũi đau xót, lại cũng theo chân bọn họ ôm cùng một chỗ khóc ồ lên.

Một đoàn hầu tử gào khóc khóc lớn tràn diện...

Đứng ở một bên Dương Thiên khước miệng bỗng nhiên co rúm, xoay người sang chỗ khác làm bộ không phát hiện.

Cái này xem như áo gấm về nhà sao?

Nửa ngày, bây giờ này rất cực trì hoãn qua khí đến có thể nói được thanh một câu cả lời nói.

"Này chính con báo?"

"Ta biết rõ nó ở nơi nào!" Một con tiểu hầu tử nhắc tay nói.

"Đi, mang ta đi! Mẹ nó, hôm nay không phải bắt nó móc lên nướng không thể!"

Vừa hạ chiến hạm một đám yêu quái đều mắt choáng váng, ngơ ngác nhìn hầu tử mang theo một đám quỷ kêu quỷ kêu đã hầu tử bắt đầu suu son.

Dương Thiên phủ tay từ đằng xa đi tới.

"Sự thúc đây là..."

"Trả thù đi."

"Hắn tại nơi này còn có cừu gia?"

"Ừ, một con không may con báo." Dương Thiên trợn trắng mắt.

"Con báo tinh?"

"Chính là con báo, bình thường con báo."

Một đám yêu quái đều sửng sốt.

"Bình thường... Con báo?"

Đứng ở phía sau U Tuyên tử cười lên ha hả: "Thú vị, thú vị."

"Một con đấm dấm đắc tội đại vương con báo? Đây quả thực là tội ác tày trời! Đối phó loại người này không cần đại vương thân tự động thủ!" Lữ lục quái không biết theo cái góc nào lí chui ra, từ một bên yêu quái trong tay túm lấy một thanh đoản đao: "Đại vương, thần tới rồi!"

Nói đi, hắn xoáy lên ống tay áo muốn hướng hầu tử phương hướng tiến lên, lại bị sau lưng Dương Thiên một bả xách ở cổ áo nói lên.

"Thả ta ra!"

"Từ nay về sau cơ hội lập công có rất nhiều, ngươi cũng đừng đi quấy rối, tranh thủ thời gian cho ta tổ chức an doanh cắm trại. Ta cũng không muốn đêm nay ngủ trên cây."

"Nha... Nha."

Một đám yêu quái tốp năm tốp ba địa bắt đầu ở một mảnh trên đất trống dựng nổi lên tạm thời doanh địa.

Ước chừng hai canh giờ sau, hầu tử rút cục tại sườn núi trở mình đến nơi này chích hấn hậu thấu xương đáng thương con báo.

Tìm được thời điểm nó lạnh run địa tránh ở một cái nho nhỏ trong huyết động, lộ ra một cái cái đuôi lung la lung lay.

Bị lôi kéo cái đuôi cứng ngắc tùm lúc đi ra móng vuốt còn đang trên mặt đá lưu lại thật sâu vết trầy.

Tại trải qua cầu xin tha thứ không có kết quả, bị hung hăng sửa chữa hơi dừng sau nó lại bị gõ chóng mặt. Sau đó nhất bang hầu tử vui mừng hơn hờ địa đem nó dưới đài sơn, mang về doanh địa ném cho yêu quái môn làm cho bọn hấn làm thành bữa tối.

Nhìn xem bị dây thừng gắt gao trối lại lạch cạch lạch cạch rơi nước mắt con báo, thuận thuận lợi lợi báo thù hầu tử đột nhiên có loại giật mình cảm giác mất mát.

Vẫn muốn duy trì chuyện tình cuối cùng là làm xong, thở một hơi, có thể kể tiếp lại là có chút không biết theo ai.

Xoay người, hấn bắt đầu ở cái này phiến hấn giáng sinh thổ địa trên khắp không mục đích địa đi tới, bên cạnh thời khắc ủng hộ chính là một đoàn hầu tử.

Hoa Quả Sơn cái chỗ này, đối với hấn có đặc thù ý nghĩa.

Đi đến thế giới này mười bốn năm, hấn đi qua rất nhiều địa phương, đi về phía tây một đường càng là cách xa vạn dặm, mà hấn ở được lâu nhất địa phương cũng không phải nơi này mà là Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Nhưng hấn sinh ra tại nơi này, tại nơi này hấn vượt qua tối bàng hoàng thời gian, lần đầu tiên đói bụng, gặp được từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên nguy hiểm, còn gặp được tước nhi.

Ở đằng kia đoạn bất lực quang âm lí, hấn thường xuyên đều trèo tại chỗ cây trên chăm chăm vào chỗ hẻo lánh ngăn người, suy tư về một đống loạn thất bát tao vẩn đê; sẽ vì đi nhà cầu nên dùng loại nào lá cây mà phiền não; hội hơn nửa đêm dẫn một bày khi chạy đến trên đỉnh núi quý kêu dùng phát tiết trong lòng không nhanh...

Tóm lại, nơi này có rất nhiều với hấn mà nói khắc sâu nhớ lại. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Khấp không mục đích địa đi hồi lâu, hấn đi tới có đại thác nước hồ sâu bên cạnh.

Một cái bay lên không, hấn liền vượt qua gần mười trượng cự ly trực tiếp xuyên qua thác nước tiến vào Thủy Liêm động trung.

Lạnh như băng hơi nước, u ám sâu không thấy đáy huyết động, còn có sau lưng bốc lên thác nước trung xuyên vào quang.

Nơi này hết thấy tựa hồ cùng mười bốn năm trước giống nhau như đúc.

Bất đồng chính là mười bốn năm trước hấn là vì một bữa cơm no mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng tiến đến, chút nào đề không nổi hào hứng đi tìm tòi nghiên cứu này u ám trong huyết động bí mật. Mà hấn hôm nay tuy nhiên còn không đạt được toàn thịnh thời kỳ thực lực, nhưng tốt xấu bảy mươi hai biến cùng Cân Đầu Vân đều nhập được môn, tiến vào cái huyết động này cũng đã dễ dàng, tiến đến cũng chỉ do hiếu kỳ.

Thân thủ lau bả tung tóe hắt tới trên mặt nước, hấn chống hành vân côn bắt đầu hướng đen kịt một mảnh ở chỗ sâu trong đi.

"Người là ai? Không nên vào trong lúc này."

Một cái non nớt giọng nữ truyền đến, tại hẹp hòi trong không gian quanh quần phân không rõ phương hướng.

Hầu tử hướng phía bốn phía nhìn chung quanh một vòng, cái gì cũng không thấy được.

"Ta nhớ ra rồi, người trước kia đã tới!" Thanh âm kia còn nói.

Cúi đầu xuống, tiếp theo xuyên thấu qua thác nước huy sai đi vào yếu ớt lam quang, hầu tử thấy được nham thạch trong khe hở quật cường sinh trưởng một cây cỏ nhỏ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 156: Bỏ Mặc

Hơi nheo mắt lại, hầu tử có thể cảm nhận được cái này cây trên cỏ nhỏ yếu ớt linh lực, là thuần khiết linh lực, mà không phải yêu khí.

Điểm ấy làm cho hắn hơi có chút kinh ngạc.

Đây là một cây sắp biến hóa cỏ yêu, nhưng vì cái gì cảm nhận được là linh lực mà không phải yêu khí?

Thực vật yêu quái vốn là thập phần hiếm thấy, cây già yêu, đại để cần hơn một ngàn năm quang âm tài năng hoàn thành biến hóa, đây là một cực kỳ dài dòng buồn chán quá trình.

Tại sống lâu trên cỏ so với cây yếu khoảng trên vô số lần, có thể phải cần biến hóa thời gian lại không kém bao nhiêu, điều này sẽ đưa đến đại bộ phận nhìn thấy thực vật yêu quái đều là thụ yêu, về phần cỏ yêu, quả nhiên là không có như thế nào gặp qua.

"Người ở nơi đây ngày người đã bao lâu? Người biết ta trước kia đã tới, vậy người tối thiểu tại nơi này ngày người có vài chục năm đi?"

"Vài chục năm, vài chục năm. . ." Này cỏ nhỏ hơi đơng đưa xanh biếc lá cây: "Có đã lâu như vậy sao? Cũng là, người lần trước lúc tiến vào còn rất nhỏ."

Đưa thay sờ sờ ướt sũng mặt đá, nương thác nước ngoài xuyên vào ánh sáng nhạt hầu tử hướng phía bốn phía nhìn lướt qua: "Nơi này chỉ có người

một cây cỏ? Ngươi là tại sao lại ở chỗ này? Cho dù là giữa trưa cũng chỉ có ánh sáng nhạt, cho dù có cỏ loại rơi đến nơi đây, hẳn là cũng sẽ không nảy mầm mới đúng chứ?"

Cỏ nhỏ lá cây hơi rủ xuống tựa hồ đang suy tư, hồi lâu, nàng đáp: "Ta cũng không biết, ta giống như một mục đều tại nơi đây."

"Ngươi vừa mới nói với ta chớ vào đi là có ý gì? Trong đó có cái gì?"

"Ta không biết."

"Ngươi không biết lại làm cho ta chớ vào đi?"

Cỏ nhỏ trầm mặc.

"Trong đó có người ở sao?"

"Ồ qua. Trước kia có vị tiên nhân ở ở bên trong, hẳn thường xuyên đều nói chuyện với ta, có thể về sau hẳn đi ra ngoài sẽ không đã trở lại. Tự tiện xông vào người khác phủ đệ, phải không đối."

"Đây là bao lâu trước chuyện tình rồi?" Hầu tử hỏi xong mới phát hiện mình hỏi cá ngọc vấn đề, cái này cỏ yêu rõ ràng đối thời gian không có khái niệm.

Cỏ nhỏ chậm rãi rủ xuống lá cây.

Xoay người, hầu tử từng bước một hướng hắc ám ở chỗ sâu trong đi đến.

"Chớ vào đi a." Cỏ yêu loạng choạng lá cây la lên.

Hầu tử xoay người lại chỉ chỉ mặt đất, nói: "Ta bây giờ là Hoa Quả Sơn vương, vương, ngươi hiểu không? Nơi này đều là của ta, ta nghĩ đi nơi nào,

tự đi nơi nào."

Không để ý tới cỏ nhỏ ồn ào, hắn từng bước một đi vào ở chỗ sâu trong, hơi hai mắt nhắm lại, lại mở ra, song đồng phóng xạ trước yếu ớt ánh huỳnh quang.

Trong bóng tối hết thấy đều thu hết vào mắt.

Thân thể này tư chất thật không là nấp.

Tại tu tiên trong quá trình, rất nhiều thuật pháp đều có tu vi hạn chế, không đạt được tương ứng tu vi, học cũng là uổng phí học. Tỷ như bảy mươi hai biến, tỷ như Cân Đầu Vân. Nhưng là cũng không phải đạt đến tương ứng tu vi có thể học được tương ứng thuật pháp.

Trong chỗ này chú ý một cái tư chất vấn đề, rõ ràng nhất đúng là thiên tướng. Tại thiên đình thiên quân không thể so với mặt đất yêu quái, thuật pháp loại vật này muốn đạt được cũng không phải khó như vậy, nhưng nghĩ phải học được, lại không là dễ dàng như vậy.

Đây cũng là rất nhiều nhân loại ưu tiên lựa chọn Ngô Giả đạo tu hành nguyên nhân. Hành Giả đạo, tư chất không được tự thật là không được, yếu đèn bù cần thiết đan dược thời gian, là thiên văn sở tự. Ngô Giả đạo, cho dù thuật pháp học không được, cũng có thể thông qua các loại pháp trận phù văn đạt tới đồng dạng hiệu quả.

Mà hầu tử thân thể rõ ràng cho thấy thuộc về tư chất đỉnh tiêm, bảy mươi hai biến nhập môn, hai tháng tự thu phục. Hiện hắn hôm nay thi triển nâng các loại thuật pháp tới cũng là quen tay dễ làm, chỉ là chế ngự tại bản thân tu vi còn không cách nào chính thức chơi chuyên bảy mươi hai biến.

Bất quá cũng không lâu, tiếp qua một năm a. Chỉ cần một năm là đủ rồi, một năm sau nên có thể bước vào hóa thần cảnh, lại hướng lên thuật pháp

trừ phi đến Thái Ất kim tiên đã ngoài, nếu không cũng không có gì hạn chế.

Một đường đi tới, ngắn ngủi hơn mười trượng cự ly, hắn cũng đã phát hiện ba cái uy lực cường đại pháp trận phòng ngự, bất quá cái này ba cái pháp trận đều bởi vì niên đại đã lâu mà cơ hồ linh lực hao hết, chích tiện tay giật giật tịt bài trừ.

Điều này làm cho hắn không thể không vui mừng đứng lên, nếu là lúc trước cái kia vừa đi đến thế giới này chính mình thực hoàn toàn tin tưởng này bản 《 Tây Du ký 》 lèm nhèm nhưng chạy vào bên trong đến, nói không chừng tịt ra không được.

Bất quá nói trở lại, nếu như lúc trước nổi lên hướng bên trong đi ý nghĩ, đại khái cũng sẽ bị cở yêu gọi lại a.

Một đường hướng bên trong đi, huyết động dần dần rộng rãi đứng lên, đường hầm cuối cùng, hắn chứng kiến một tòa cầu đá, dưới cầu suối nước chảy xiết, kiều đối diện, là một cá không gian thật lớn, xa xa địa có thể trông thấy hai hàng hủ xấu chậu than cái giá, hình thành trên mặt đất có thể chứng kiến đao phủ dấu vết, ở giữa một cái vương tọa, bốn phía hiện đầy các loại chi nhánh huyết động.

Âm u, ẩm ướt.

Cái này nhìn về phía trên không như cái gì tiên nhân chỗ ở, giống như là yêu quái động phủ.

Hơn nữa có thể kết luận, lúc trước cư ở tại chỗ này yêu quái còn không thiếu, hắn là một chi tương đối cường đại yêu quái thế lực.

Hầu tử từng bước một đi vào ở chỗ sâu trong, đem trọn cái huyết động đều sưu một lần, thật đúng là phát hiện một khối viết "Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủy Liêm động động thiên" tấm bia đá, nhưng mà ngoại trừ cái này

cùng mười cái cũng đã vớt đi đơn giản pháp trận bên ngoài cũng không có phát hiện cái gì.

Thậm chí liên chiến đấu dấu vết đều không có.

Nhìn về phía trên, cư ở tại chỗ này yêu quái thể lực cũng không phải bị tiêu diệt, mà là di chuyển.

Ngơ ngác địa đứng trong huyết động nhìn lên chừng ba năm trượng cao huyết động trên nóc, hầu tử lại cúi đầu quét này nhanh tấm bia đá liếc.

"Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủy Liêm động động thiên. . . Vân vân, 《 Tây Du ký 》 không phải nói giai viết sao? Như thế nào biến thành thể chữ lệ rồi?" Ngẫm lại, hầu tử không khỏi thở dài: "Tính, dù sao cho tới hôm nay sai cũng không phải một đình nửa điểm. Yếu trông cậy vào quyển sách kia giành chính quyền, ta sớm không biết chết bao nhiêu lần. Cũng may những năm này nên hiểu rõ cũng hiểu rõ được thất thất bát bát, kế tiếp đường, nên hội tạm biệt rất nhiều a."

Lại đi dạo vài vòng, hầu tử mang lên hành vân côn từng bước một đi trở về.

Nơi này thật sự không có vật gì đó có thể lao, nhưng nhưng lại không thể không nói là một cái không sai nơi, không gian khá lớn, cũng đủ rồi bí mật, đương cá trụ sở bí mật cái gì không sai.

Đi đến cái động khẩu thời điểm, hầu tử lại phủi này cỡ nhỏ liếc.

"Cho người không nên vào đi, người còn đi vào." Cỡ nhỏ làm bậm trước.

Nàng còn không có con mắt cũng không có mặt, hầu tử không cách nào phán đoán ánh mắt của nàng, bắt quá nghe ngữ khí như là tức giận.

Cúi xuống thân, hầu tử hỏi: "Như thế nào, muốn đi ra ngoài còn là nghĩ tiếp tục lưu lại nơi này?"

Cỏ nhỏ không lên tiếng.

"Lưu ở chỗ này đây, linh khí thật là sung túc. Nhưng người dù sao cũng là cỏ, tại không có dương quang địa phương cuối cùng là không thích hợp. Nói không chính xác, biến hóa đều bị vô hạn kỳ kéo dài sau."

"Biến hóa?" Cỏ nhỏ lá cây hơi rụt rụt: "Biến hóa, biến hóa là cái gì nha?"

"Chính là biến hóa, dù sao chính là biến là được rồi, tóm lại mới có lợi."

"Biến hóa, có thể lái được hoa sao?"

"Người muốn lái hoa?"

"Ừ."

"Có thể người hẳn là, mở không được hoa."

"Vậy tại sao tiên nhân nói hẳn muốn đợi đến ta nở hoa thời điểm?"

"Trời biết nói." Nói đi, hầu tử thân thủ muốn đi đào đất.

"Người phải làm sao? Dừng tay! Không cần phải nha! Người là tên khốn kiếp! Ta phải ở chỗ này đẳng tiên nhân trở về!"

Không để ý cỏ nhỏ phản đối, hầu tử đem nàng theo nham thạch trong khe hở đào đi ra nhảy lên bay ra thác nước, tiện tay chùng tại bên cạnh bờ.

"Ở chỗ này chờ cũng giống như vậy."

Hầu tử thân thủ vuốt vuốt của nàng lá cây, lại phát hiện nàng tất cả lá cây đều bị dựng lên, như là tại thị uy.

"Thật sự là không nhìn được nhân tâm tốt a."

Vào đêm, một đám yêu quái đốt lên đồng lửa tụ tại trong doanh địa ăn xong rồi bữa tối.

Cái này xem như một cái khá lớn đảm hành vi đi, trong đêm tối đồng lửa từ trên bầu trời bao quát dị thường thấy được, bởi vì tuần thiên tướng tồn tại, vậy tiểu yêu là không dám làm như vậy.

Bất quá bây giờ có am hiểu ảo thuật U Tuyên tử tại, một cái đơn giản ảo trận thật sự đơn giản bất quá.

Một cử động kia, không thể nghi ngờ cũng cường hóa vừa mới dòi ở đây yêu quái môn đối sau này sinh hoạt tin tưởng.

Này con báo thật sự bị nướng ăn, ngoại trừ theo U Tuyên cóc mang đến nguyên liệu nấu ăn bên ngoài, nó xem như đêm nay gia thức ăn.

Phân thịnh thời điểm Dương Thiên chạy tới hầu tử bên người trêu chọc giống như địa nói một câu: "Không đi ném một ngum?"

Vì đánh cuộc một hơi, hầu tử cũng chạy tới muốn một mảnh, cắn lấy trong miệng nhạt như nước ốc, cuối cùng nhỏ ra xong việc.

Báo thù, có đôi khi thật không là hấn tưởng tượng như vậy thống khoái. Đại thù được báo sau, thường thường là cô đơn.

Chuyện này hấn rõ ràng mong đợi lâu như vậy. . .

Ai. . .

Đi qua nhiều như vậy đường, hấn cũng dần dần hiểu được một ít đạo lý.

Tùng cái hấn người đáng ghét sau lưng đều có một không ghét lý do, tỷ như cái này chích con báo. Đối tại hầu tử mà nói, nó ăn hầu, nên bầm thây vạn đoạn. Nhưng làm con báo, ăn cái khác động vật lại nói tiếp cũng là thiên kinh địa nghĩa chuyện tình.

Tùng cái sinh linh bị phóng tới thế giới này thời điểm đều được trao cho vô số nhãn, sau đó làm lấy nước chảy thành sông chuyện tình. Đây nên cũng là thiên đạo một bộ phận a.

Hiên ngang lẫm liệt địa tuyên dương chính nghĩa chỉ do vô nghĩa, có thể trông nom hảo chuyện của mình tự không sai.

"Chết sớm sớm siêu sinh."

Hầu tử nằm ngửa trước ngưng mắt nhìn trên bầu trời đầy sao, thật dài thở dài.

"Nơi này, rất đặc biệt." Ngồi ở một bên Dương Thiên ngưỡng đang nhìn bầu trời thở dài.

"Rất đặc biệt?"

"Linh khí, dư thừa được không thể tưởng tượng, so với thiên đình còn dư thừa. Nơi này sinh linh mỗi ngày đều ngâm tại loại này linh khí bên trong, tuy nhiên không có biến hóa, lại trước thời gian mở ra linh trí. Rất kỳ quái vì cái gì không có tiên nhân hoặc là yêu quái lựa chọn tại nơi này định cư."

"Có lẽ có, chỉ là không biết đã chạy đi đâu."

"Bất quá, nơi này linh khí đang tại yếu bớt, phải nói giảm yếu ớt quá lợi hại, tiếp qua cá mấy trăm năm, sẽ cùng thế gian địa phương khác không khác."

"A? Này người biết cái này linh khí vì cái gì yếu bớt sao?"

"Bớt thời giờ lại điều tra thêm xem đi, ta ngay cả cái này dư thừa linh khí nơi nào đến cũng không biết, làm sao biết nguyên nhân gì yếu bớt?"

Xa xa, một đồng yêu quái tụ cùng một chỗ làm càn, bầu không khí thập phần vui mừng. U Tuyên tử cùng Nguyệt Triều tắc cô linh linh địa ngục ở một bên đả tọa.

U Tuyên tử ngày mai trời vừa sáng trở về U Tuyên cốc đi, đây là đã sớm đã nói. Làm cho một cái yêu thích yên tĩnh không mừng nao người giúp đến nước này, cũng không nên lại phiền toái hấn.

Về phần Nguyệt Triều, nên cũng rất nhanh tựu muốn rời đi a.

Sau này nơi này chỉ còn lại hầu tử cùng Dương Thiên hai cái luyện thần cảnh cỡ lớn cục, còn muốn như vậy thoải mái địa tại trên đất trống đốt lên đồng lửa, cũng không biết là bao lâu sự tình từ nay về sau.

Chúng kiến tại bên đồng lửa trên ngân người Đoản Chủ, hầu tử thuận miệng nói: "Đoản Chủ gần nhất, rất thấp rơi a."

"Kể từ khi biết khi trắng sau khi chết vẫn là như thế này, về sau chúng ta đem người cứu trở về đến, biết rõ lão ngu cũng đã chết. . . Thì càng nghiêm trọng." Dương Thiên che miệng ngáp một cái: "Kể tiếp tính toán làm như thế nào?"

"Ta nghĩ, trước thành lập cá thư viện."

"Thư viện?"

"Trước thành lập cá thư viện, làm cho Lữ lục quái dạy bọn họ biết chữ. Tối thiểu, không thể là mù chữ a. Còn có chính là truyền thụ bọn họ chính xác pháp môn, làm cho bọn họ tu hành, mau chóng tăng lên tu vi."

"Tăng lên tu vi ta có thể lý giải, dạy bọn họ biết chữ là chuyện gì xảy ra? Ta còn chưa từng nghe qua yêu quái đến học đường."

"Sau này đại chỗ hữu dụng là được rồi." Hầu tử một cái, ngồi dậy:
"Người cũng bớt thời giờ đem người tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động lấy tới gì đó viết ra a, chúng ta cũng biết cá tàng kinh các."

Dương Thiên thần nhiên cười: "Người chừng nào thì biết đến?"

"Tại Kim Hà Động tự đoán được." Hầu tử nghiêng đầu lại híp mắt nhìn chăm chú Dương Thiên nói: "Người so với ta còn lớn hơn đảm. Ta tối thiểu là đoán được tám chín thành sự phó tâm tư mới dám đi, người sao? Chẳng lẽ lại sự phó cũng cho người ám hiệu rồi?"

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động nghiêm khắc nhất xử lý là cái gì người biết không?" Dương Thiên mân mê miệng, phải hầu tử liếc, này thần sắc như cùng một cái nghịch ngợm gây sự hài đồng loại: "Là trực xuất sư môn, trước khi đi ta liền hiểu rõ qua. Tu bồ đề còn chưa bao giờ phế qua ai tu vi, cũng không xử quyết qua môn hạ đệ tử. Phản chính là ta ca muốn ta đi, bị trực xuất sư môn ta liền đi hoa sơn quá. Lại nói tiếp ta bây giờ còn là Ngọc Đế thân phong hoa sơn thánh mẫu, đến lúc đó thông đồng cá thư sinh gì, học mẫu thân, đến một đoạn ai cũng khoái giai thoại, nhìn hẳn là phản thiên còn là áp ta, làm cho hẳn chọn một cá."

"Ồ, còn có ý nghĩ này." Hầu tử yên lặng gật đầu.

Dương Thiên vừa ý Lưu Ngạn Xương này phé tài, không phải là trong lúc này chuyện a?

"Kỳ quái sao?"

"Có điem."

"Ta một mực không rõ, hấn vì cái gì thắng thiên quân, còn muốn tiếp nhận chiêu an."

"Có lẽ, hấn không có thắng." Hầu tử thuận miệng làm bầm một câu.

Cúi đầu xuống, Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, trong ánh mắt thiếu ngày xưa lợi hại, nhiều hơn một phần điem tĩnh: "Thắng không thắng không phải trọng yếu như vậy, thua, cùng lắm thì cùng chết, ta không sợ chết. Hấn, nên cũng là không sợ. Có thể hấn cúi đầu trước Ngọc Đế, ta chịu không được, cái này so với chết còn khó chịu hơn. . . Có lẽ là vật hợp theo loài a, so sánh dưới, ta còn là càng ưa thích cố chấp người quật cường."

Thoáng trầm mặc một hồi, nàng ngẩng đầu nháy mắt con ngươi cười nói: "Không nói cái này, nói điem khác a?"

Hầu tử nhếch môi gãi gãi mặt: "Nói tiếp ngươi đang ở đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động làm chuyện tốt."

Dương Thiên khanh khách nở nụ cười: "Lúc ấy cân nhắc xuống, chợt phát hiện đây là không bản hảo mua bán. Kỳ thật cũng là bị sự nhắc nhở của ngươi, tiến quan ngày đầu tiên, ta liền nghe nói có con khi cả ngày chăm chăm vào tàng kinh các không tha, tiến tới ta đối tàng kinh các cũng sinh ra hứng thú. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Bất quá vừa mới bắt đầu thì ra là vụng trộm đi bộ quá khứ xem có vật gì tốt thôi, ta từ nhỏ tự đã gặp qua là không quên được, nếu là thật sự có thể tìm tới điem thứ tốt, chỉ cần vừa ý vài lần, ta liền toàn bộ nhớ kỹ."

"Vừa lúc mới bắt đầu hai ngày đều không lật đến cái gì có ý nghĩa gì đó, trong lòng nghĩ trước nếu như ngày thứ ba lại lấy không đến thứ tốt, ta liền không đi, kết quả a. . . Ngày thứ ba ta thoáng qua một cái đi, liền phát hiện tàng kinh các nguyên lai là có địa kho, hơn nữa, cửa kia lúc ấy tự mở ra."

"Tự. . . Mở ra?" Hầu tử con mắt cô lỗ cô lỗ đi dạo lên.

"Dạ." Dương Thiên nhẹ gật đầu: "Ta nghĩ, tu bỏ đề nên cố ý để cho ta nhìn lên a. Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động gốc mấy tháng, tu bỏ đề bỏ mặc, ta cái gì đều xem hết, thu hoạch quá mức phong a."

"Như là hấn làm sự."

"Về sau ta đoán, hấn là sớm tính đến người khả năng sẽ rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Cho nên, một ít nên giáo đồ đặc của người, trước hết để cho ta nhớ kỹ, nương miệng của ta, nói cho người biết." Dương Thiên chậm rãi thở dài: "Thật sự là lao lực tâm cơ a. Muốn cho người tiến hành theo chất lượng, đánh hảo trụ cột, lại không thể mất kiên nhẫn cùng tiến thủ tâm, còn muốn bảo đảm người sau khi rời khỏi tu vi các phương diện có thể tiếp tục tăng lên. Tất cả, từng bước một, hấn đều nghĩ kỹ. Bây giờ nghĩ lại, hấn lúc ấy nên sáng sớm tự đoán được ta sẽ tìm người đàm điều kiện a."

Dừng hồi lâu, Dương Thiên bất đắc dĩ nói: "Thật sự là một con cáo già."

Hầu tử cũng cười cười: "Muốn ta phá thiên đạo, không dạy ta bản lĩnh thật sự có thể làm sao? Bất quá. . ."

Hấn nghiêng mặt đi quan sát sơn: "Từ giờ trở đi, hấn nên tự đoán được không phải chuẩn như vậy."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 157: Phong Thu

Thái Thượng Lão Quân yếu phù chính thiên đạo, làm cho thiên đạo dựa theo nguyên lai quỹ tích vận hành. Vì mục đích này, hắn nhất định phải hủy diệt cũng đã thâm thụ quấy nhiễu tước nhi, nhưng hắn vẫn tuyệt không dám hủy diệt hầu tử.

Này tu bỏ đề?

Tu bỏ đề muốn đánh phá thiên đạo. Chính là tại làm thiên đạo dị đoan hầu tử cũng đã xuất thế hôm nay, yếu triệt để đánh vỡ thiên đạo làm cho Thái Thượng Lão Quân hết cách xoay chuyển cũng tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao cũng là chấp chương trên trời đất vạn năm Đạo Tổ a.

Hầu tử chỉ có thể coi là là một cơ hội, làm cho nguyên bản không có khả năng chuyển tình biến thành khả năng, lại cũng không phải tất thắng chắc.

Đương đánh vỡ thiên đạo mục tiêu cùng hầu tử tồn tại bản thân mâu thuẫn lúc, tu bỏ đề đến tột cùng là lựa chọn mục tiêu của mình còn là lựa chọn cái này nguyên bản liền đấm bực thầy trò tình cảm, kỳ thật không tới một khắc đó ai cũng không biết.

Huống chi sau lưng còn có một thân phận không rõ người.

So sánh dưới, dùng đánh vỡ thiên đạo làm mục tiêu bên này chỉ sợ so với Thái Thượng Lão Quân còn muốn nguy hiểm.

Cùng Dương Thiên có không có hàn huyền suốt cả đêm, trò chuyện chuyện cũ, trò chuyện mộng tưởng, cái gì đều trò chuyện một trận.

Có thể đại bộ phận đều là Dương Thiên đang nói..., hầu tử đang nghe. Nhiều khi, Dương Thiên cảm thấy cái này con khi tuy nhiên ngồi tại bên cạnh mình cùng mình nói chuyện phiếm, trong đầu lại còn đang suy nghĩ trước sự tình khác.

Ánh mắt của hắn luôn chăm chăm vào mỗi thứ gì xem, thấy nhập thần, có đôi khi là bầu trời Tinh Tinh, có đôi khi là che khuất nguyệt quang chảy vân, có đôi khi là địa không kham nổi mắt một cây cỏ nhỏ.

Một bộ tâm sự nặng nề bộ dạng.

Bất quá ngẫm lại cũng là, đi đến một bước này, có thể không thêm nghĩ nữa chính là không có tim không có phổi.

Tại này Thánh Nhân bố hạ trong cục, hắn từ đầu đến cuối cũng chỉ là một con cờ. Có thể hắn đến tột cùng nghĩ dùng phương thức gì đến phá vỡ cái này cục diện?

Dương Thiên nghĩ mãi mà không rõ.

Cường như Dương Tiễn, đối mặt chỉ là thiên đình, chỉ là Ngọc Đế, chỉ là vì một cái giới luật của trời, kết quả là lại dùng nói đánh vỡ cục diện, chính là liên mẹ của mình đều có lẽ nhất, rơi vào cá chiêu an cúi đầu nghe theo kết cục. So sánh dưới hầu tử tình cảnh so với Dương Tiễn lúc trước còn muốn không xong nhiều lắm.

Mỗi lần nghĩ đến cái này, Dương Thiên cũng không khỏi được có chút tuyệt vọng. Cái này con khi, như thế như vậy lăn qua lăn lại, đến cuối cùng có thể hay không cũng bất quá là cái thứ hai Dương Nhị Lang?

Ngưỡng hoặc, trực tiếp chính là cá hài cốt không còn.

Nhìn không được tương lai, nhưng như cũ phải cần răng đi truy tìm.

Sáng sớm thời gian, hầu tử đi đến Lữ lục quái bên người tỉnh lại hẳn sau đó công đạo nói: "Trước nổi lên hạ xuống, ta biết rõ một chỗ bí mật, người đi mở cá học đường."

"Học đường?"

"Dạ, lấy cá học đường, dạy bọn họ biết chữ, những cái này cái gì cái này tư tưởng cái kia tư tưởng cũng đừng. Từ nay về sau người chính là cái này Hoa Quả Sơn duy nhất dạy học tiên sinh, trong thời gian ngắn nhất giáo hội bọn họ đọc sách viết chữ."

"Đương... Đương dạy học tiên sinh?" Thụy nhân mông lung Lữ lục quái yên lặng nhắc tới hai lần, giật mình một cái tỉnh táo lại, sững sốt, nửa ngày mới nói lắp nói: "Đại vương, thần nơi đó làm được không tốt sao?"

"Người làm được rất tốt."

"Này đại vương vì cái gì làm cho thần đương dạy học tiên sinh? Thần, thần có thể giúp đại vương trừ tính chung, có thể giúp đại vương điều hành..."

"Bởi vì người làm tốt lắm mới khiến cho người dạy thư. Đây là trọng yếu nhất chuyện tình, nơi này cũng chỉ có người mới làm tốt lắm. Xin nhờ."

Nói đi, hầu tử vỗ vỗ Lữ lục quái vai, xoay người bỏ đi.

"Trọng yếu nhất?"

Lữ lục quái ngơ ngác địa lẳng tại nguyên chỗ.

Đôi tại hầu tử kế hoạch, hấn đã làm vô số lần giả thiết, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới cái thứ nhất hạ đạt mệnh lệnh lại là mở học đường. Càng không có nghĩ tới, hấn sẽ biến thành một cái dạy học tiên sinh.

Bọn họ không phải đến chiếm núi làm vua sao? Chuyện thứ nhất không phải hấn là thao luyện binh mã sao? Như thế nào biến thành mở học đường rồi?

Lữ lục quả thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Rời đi Lữ lục quả sau hầu tử lại chuyển hướng về phía ngủ ở phía xa trên cây Đoản Chủy.

Đi đến dưới cây, hầu tử gõ thân cây.

"Có chút việc yếu ngươi mở."

Đoản Chủy lặng yên không lên tiếng, chỉ là chăm chăm vào hầu tử xem.

"Tổ chúc hạ nhân tay, bả Hoa Quả Sơn và bốn phía đều điều tra hạ a. Điều tra thời điểm cẩn thận một chút, nơi này mặc dù là quê hương của ta, kỳ thật ta đối với nó cũng không biết, tận khả năng cẩn thận địa điều tra, nếu như gặp được như là yêu quái thể lực hoặc là tiên nhân động phủ các loại tận khả năng không cần phải kinh động, trước cho ta biết."

Đoản Chủy yên lặng nhẹ gật đầu.

Hầu tử xoay người đi vài bước, lại quay đầu nhìn qua Đoản Chủy, thấp giọng nói: "Khô cực."

Đoản Chủy nháy mắt con ngươi suy nghĩ hồi lâu, nói: "Hấn là."

Lại tìm vài cái nòng cốt khai báo một ít vụn vặt chuyện tình, hầu tử cuối cùng trở lại Dương Thiên bên người: "Trước giúp ta chỉnh lý hạ xuống,

tuyển một phân thích hợp nhất bọn họ tu luyện pháp môn được không? Trên người bọn họ đã có yêu khí, trên đường đời pháp môn, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy. Bất quá người nơi này có cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động tàng kinh các, hẳn là còn là không có vấn đề."

Dương Thiên ôm đầu gối, ngẩng đầu lên nhìn xem hắc liếc, khẽ gật đầu.

"Chuyện thứ nhất là học đường, cuối cùng một chuyện mới là công pháp. Người không đem bọn họ tu nâng tới nghe một chút ý kiến của bọn họ, cũng làm cho bọn họ biết rõ ý nghĩ của người sao?"

"Ý nghĩ của ta, muốn thuyết phục bọn họ nên rất khó a. Đã như vậy, không bằng không nói."

"Rất khó nói phục bọn họ, có thể người nhưng thật giống như rất có lòng tin."

"Ta nói ta không tin rằng người tin sao?"

"Ừ?" Dương Thiên nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào hầu tử xem.

"Không có làm ra kết quả trước, ta cũng vậy nói không chính xác. Nhưng muốn đường đường chính chính sống sót, đây là ta duy nhất có thể nghĩ đến biện pháp."

Dương Thiên cúi đầu xuống không có nói nữa.

Nếu như là làm cho nàng đến quyết định, nàng nhất định sẽ thói quen trước công pháp, sau đó trực tiếp luyện binh, về phần học đường, căn bản là sẽ không xếp vào lo lắng.

Tự tình cảnh hiện tại, vũ lực mới là đệ nhất truy cầu. Một đồng yêu quái tụ tại học đường lí đọc sách tập viết, cỡ nào không thể tưởng tượng chuyện tình a.

Có thể Dương Thiên cũng sẽ không đi phản đối.

Nghiêm khắc mà nói, Dương Tiễn dưới trướng cỏ đầu thân, cũng thuộc về yêu quái. Một bộ này nằng tại Quán Giang Khẩu cũng đã dùng qua. Kết quả cũng đã còn tại đó, sự thất bại ấy là không quyền lên tiếng.

"Từ nào đó hấn a, có lẽ này sẽ là biện pháp tốt." Dương Thiên nhếch môi thờ dài.

Công đạo hết mọi chuyện cần thiết, hầu tử liền đi tìm U Tuyên tử.

Dựa theo ước định U Tuyên tử là sáng nay đi. Hầu tử không nghĩ tới chính là, Nguyệt Triều cũng muốn cùng hấn cùng đi.

Bất quá nghĩ đến cũng đúng, Nguyệt Triều cũng đã đi ra nhiều tháng, lại không quay về quả nhiên là không được. Vốn có lúc mới bắt đầu còn không muốn làm cho hấn sư phó biết đến, hiện tại đi qua U Tuyên cốc, lại thấy qua Thanh Vân tử cùng Đan Đồng Tử, nên là cái gì đều bộc quang a. Lấy không tốt, trở về chính là khẽ dừng thông mạ.

Thật sự là làm khó hấn. Nhân tình này thật là thiếu nợ được không nhỏ, không biết có một ngày tài năng còn phải trên.

Trước khi đi, Nguyệt Triều đem một mực thu tại trong tay áo Phong Linh phong thư giao cho hầu tử. Nhìn xem một phần đó phần phong thư, hầu tử trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Này trong thư văn tự là chữ giản thể.

Lúc trước Phong Linh giáo hầu tử các loại văn tự thời điểm, hầu tử đều là dùng chữ giản thể ghi chép lại, bởi vì xem loại văn tự này chưa bao giờ thấy qua, Phong Linh liền cũng học được.

Cho nên, ở cái thế giới này, loại văn tự này chỉ có hầu tử cùng Phong Linh thấy hiểu, nên tính là bọn hắn trong lúc đó chỉ có thư từ qua lại ngôn ngữ đi. Có một loại nồng đậm cảm giác thân thiết. UU đọc sách (uukanshu.com) văn tự thủ phát.

Trong thư nội dung đơn giản đều là chút ít sinh hoạt việc vặt, ngẫu nhiên quanh co lòng vòng hỏi hầu tử khi nào thì trở về, giữa những hàng chữ lộ ra tưởng niệm.

Xem tín thời điểm hầu tử rất bình tĩnh, chỉ là cùng thán hướng yếu hầu tử hồi âm thời điểm, hắn lại dẫn theo bút ngơ ngác địa, nửa ngày không biết nên viết cái gì hảo.

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, chỉ phải viết một câu: "Ta rất khỏe, ngươi yếu hảo hảo tu hành." Xong việc. Vốn đang nên ghi chút ít lễ phép tính an ủi các loại gì đó, nhưng chân chính nghĩ ghi không thể ghi, những này, hầu tử lại không am hiểu, chỉ phải không giải quyết được gì.

"Cứ như vậy? Tổng cộng mới chín chữ." Đứng ở một bên nhìn xem hầu tử viết xong giao cho hắn, Nguyệt Triều không khỏi nhíu mày.

"Ta không biết nên viết cái gì hảo."

Nguyệt Triều đem thư thu vào, thản nhiên nói: "Đi a, dù sao nàng xem đến chữ cũng biết là ngươi viết, tối thiểu sẽ không cho rằng là ta qua loa cho xong. Tôn sư thúc, ngươi hỏi hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động sao?"

"Có lẽ sẽ a." Hầu tử thở dài: "Bất quá ta tình huống hiện tại ngươi cũng biết, chính là trở về, nên cũng chắc là không biết thấy nàng."

Thiên đạo bên ngoài linh hồn, vô luận làm cái gì đều là quấy nhiễu.
Không thấy, cũng là một loại bảo vệ.

"Ta hiểu được."

Đơn giản mà nói đằng sau, U Tuyền tử cùng Nguyệt Triều đều ly khai
Hoa Quả Sơn.

Đợi đến sau khi hai người đi, hầu tử mới ngồi ở trong góc cầm lấy
những kia tín một lần có một lần địa xem, cười đến có điểm ngốc.

"Cô gái nhỏ cho ngươi ghi tin sao?" Dương Thiên không biết khi nào thì
ra hiện ở phía sau hắn, hỏi: "Cái này cái gì văn tự? Với ngươi khắc vào trên
bìa mộ có điểm giống a."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 158: Trấn Nguyên Tử

"Cô gái nhỏ cho người ghi tin sao?" Dương Thiên không biết khi nào thì ra hiện ở phía sau hắn, hỏi: "Cái này cái gì văn tự? Với người khắc vào trên bia mộ có điểm giống a."

Hầu tử cả kinh, vội vàng hướng bên cạnh bên cạnh thiêm đi.

"Lần trước, người nhìn lên ta?"

Dương Thiên có chút hăng hái mà nhìn xem có chút thất kinh hầu tử cười cười: "Đừng lo lắng, ta xem không hiểu."

Muốn gặp đến hầu tử thất kinh bộ dáng thật là tâm không dễ dàng.

"Tìm ta có chuyện gì?" Hầu tử vô ý thức địa đem thư hàm nhét vào túi áo lí.

"Không có gì, vốn có muốn tới đây cùng U Tuyên tử cùng Nguyệt Triều nói lời tạm biệt, không nghĩ tới bọn họ đã đi rồi." Dương Thiên kiễ mũi chân quan sát phía tây, lại phải liếc hầu tử trang bị phong thư túi áo, hỏi: "Trong đó ghi cái gì người khẩn trương như vậy? Những kia văn tự ta chưa bao giờ thấy qua, rất ngắn gọn thực dụng, nên người dạy cho cô gái nhỏ a? Người từ nơi nào học được? Nếu không, cũng rút thì gian giáo một dạy ta?"

Hầu tử nguyên bản tự hồng mặt càng đỏ hơn: "Người học cũng vô dụng. Công pháp chọn xong không có?"

"Ta là rất tốt kỳ. U Tuyên tử nói ngươi là thiên đạo bên ngoài linh hồn, nguyên bản không thuộc về thế giới này. Những kia vẫn tự, sẽ không phải là bản thân mình mang a? Ngươi còn có chứa trước tiên thế giới trí nhớ? Trước thế giới là cái gì dạng địa phương?"

"Thế giới kia. . ." Hầu tử biểu lộ hơi vừa thu lại, lạnh lùng nói: "Cùng ngươi nói cũng nói không rõ."

Nói đi, hầu tử xoay người rời đi.

Dương Thiên vội vàng đi theo quán quít lấy không tha.

"Ngươi chưa nói qua, làm sao biết nói không rõ?"

"Đó là một cái hoàn toàn bất đồng thế giới, cho nên nói không rõ."

"Như thế nào bất đồng pháp?"

"Mưa xuống không phải dựa vào long vương, không có sinh tử số ghi chép, không có linh hồn, không có đầu thai, cũng sẽ không có kiếp trước kiếp này. Bầu trời không có chúng thần, tây phương không có chư phật, cũng không có ai tu tiên. Tối thiểu ta biết đến là như vậy."

Dương Thiên trú chân, hơi nhăn đầu lông mày nghĩ nghĩ: "Đó là một cái dạng gì thế giới a?"

Nói lại vội vàng đi theo: "Vậy là ngươi như thế nào tới? Còn có thể trở về sao?"

"Ta cũng muốn biết." Hầu tử liếc nàng một cái, hỏi: "Cho ngươi tìm công pháp, tìm xong rồi không có?"

"Công pháp cũng đã chọn xong, cái này thích hợp nhất."

"Còn thiếu một phần."

"Còn thiếu một phần?"

"Còn muốn một phần Ngô Giả đạo công pháp, đây chỉ là Hành Giả đạo."

"Người yếu bồi dưỡng Ngô Giả đạo yêu quái?"

"Dạ. Chúng ta không thể chỉ có Hành Giả đạo, nếu không, hội thập phần bị động."

"Có thể người biết bồi dưỡng một cái Ngô Giả đạo yêu quái cần bao lâu sao?"

"Biết rõ."

"Biết rõ người còn đánh tính bồi dưỡng?"

"Chính là vì lâu, mới chịu sớm cho kịp bồi dưỡng. Cùng khai giảng đường một cái đạo lý."

Hai người từ từ đi xa, sau lưng xa xa sơn gian, một vị lạ lẫm đạo đồng theo trong bụi cỏ nhô đầu ra.

...

Tây ngưu hạ châu, Quan Vân Thiên cang.

Mặt trời đã khuất, mênh mông vân trên biển lơ lửng một khối lục địa cực lớn, quanh mình quân hạm lui tới, trên lục địa, vô số thiên đình công tượng đang tại bận rộn trước.

Một khối chùng hai mươi trượng cao cự đại bảo thạch màu lam đang tại mười mấy tên tu sĩ cộng đồng điều khiển hạ theo một con thuyền chiến hạm

khổng lồ trong khoang thuyền dờn ra, chậm rãi rơi vào lục địa ở giữa huyết động.

Thiên Bồng đứng ở huyền phù ở trên không trung chiến hạm boong thuyền xa xa địa nhìn ra xa.

"Kim tinh đúng chỗ, phủ kho tài liệu cũng đã tổng đạt, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, hẳn là chỉ cần mười tháng có thể hoàn công." Đứng sau lưng Thiên Bồng thiên phụ mở ra trong tay vở.

Chậm rãi xoay người sang chỗ khác, Thiên Bồng từng bước một đi về hướng ban công đại môn: "Nếu như đơn thuần cục đầu nhập sử dụng? Yếu bao lâu?"

"Bẩm nguyên soái, nếu như cục đầu nhập sử dụng mà nói. . ." Thiên phụ cúi đầu mở ra vở: "Cũng cần ít nhất sáu tháng."

"Sáu tháng?"

Chờ đợi tại cửa khoang trước hai cái thiên binh hướng phía hai người đơn giản chào một cái, đẩy ra đại môn.

Nâng lên chân đến vượt qua cửa ra vào, Thiên Bồng thuận miệng hỏi: "Những ngày này, tề ngu hạ châu tất cả thế lực có động tĩnh sao?"

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Ngũ Trang Quan cùng phật môn đều không gặp động tĩnh, lại là mấy ngày nay quanh mình yêu quái hoạt động rõ ràng nhiều lần chút ít."

"Xem ra là ngôi không yên a." Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười, từng bước một đi lên bậc thang, đi đến trong lầu đại điện chủ vị trên xoay người giơ lên sau lưng áo khoác ngồi xuống, tiện tay tiếp nhận thiên binh hai tay

dâng trà, nhấp một miếng, nói: "Phái nhập địch quân bên trong mật thám có tin tức sao?"

"Có." Thiên phụ cúi đầu xuống từng tờ một địa lật tới lật lui trước vờ, nói: "Cũng đã xác định Giao Ma Vương trụ tại Ngưu Ma Vương trong động phủ, vài cái ma vương mỗi cách mấy ngày liền sẽ đi đi lại lại, mấy ngày nay đi đi lại lại càng phát ra nhiều lần. Mặt khác, Bằng Ma Vương chủ trương cùng ta quân tiếp xúc, nhưng lọt vào Ngưu Ma Vương mãnh liệt phản đối. Tựa hồ vì chuyện này, hai cái ma vương còn huyên náo có điểm không thoải mái. Sau đó Bằng Ma Vương còn là lên tại xuyên thấu qua đủ loại con đường tiếp xúc quân ta, có điểm nghĩ không đếm xỉa đến ý tứ."

"Cùng ta quân tiếp xúc? Cái khác vài cái ma vương thái độ?"

"Sư Đà Vương lác lư bất định, Giao Ma Vương cực lực phản đối, cái khác tạm thời không rõ ràng lắm." Thiên phụ lặng lẽ khép lại vờ.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng nói: "Cũng tốt, cái này tối thiểu nói rõ bọn họ không phải một lòng. Cứu Đầu Trùng?"

"Cứu Đầu Trùng ngưng lại tại Bích Ba đàm vạn thánh long vương long cung trung, cùng người khác ma vương cũng không có liên lạc, tựa hồ, tựa hồ đối với vạn thánh công chúa rất cảm thấy hứng thú. Bất quá, vạn thánh long vương cùng Ngưu Ma Vương ngược lại là có chút liên lạc."

Thiên Bồng hơi khom người tử tựa lưng vào ghế ngồi, đưa thay sờ sờ cái cằm, nói: "Vạn thánh long vương? Ta nhớ được đó là một giao tinh. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Bẩm nguyên soái, xác thực như thế. Lại nói tiếp, cái này vạn thánh long vương cùng Giao Ma Vương còn là họ hàng xa."

"Nên còn không có chính thức tiên tịch a?"

"Xác thực không có tiên tịch. Bất quá này vạn thánh long vương cùng tây hải long vương Ngao Nhuận quan hệ quá mức giai, tây hải long vương lúc trước cũng đã thay hấn trên sổ con đề cử trấn thủ Bích Ba đàm. Chỉ là Ngọc Đế còn chưa từng phê hạ, nhưng cũng chưa từng đánh về, bây giờ cũng không phải hảo định vị."

Thiên Bồng khước miệng hơi hơi lên, nói: "Nếu là Ngọc Đế chuẩn tây hải long vương tấu, này vạn thánh long vương tự biến thành đường đường chính chính Bích Ba đàm long vương, kể từ đó, Cửu Đầu Trùng ở rể long vương gia, liền cũng cùng nhau có tiên tịch. . . Long vương gia hôn nhân gả lấy thiên đình từ trước đến nay không quản, cái này Cửu Đầu Trùng, nhìn về phía trên ngược lại không giống muốn cùng thiên đình là địch bộ dạng."

"Cửu Đầu Trùng thần thông quảng đại, tuy nói cũng là việc xấu loang lỗ, nhưng ở cái này trước mắt, nếu là hấn vào tiên tịch không đứng ở chúng ma vương bên kia, đối với ta quân mà nói ngược lại là chuyện tốt. Đãi bình định rồi tề ngu hạ châu, nếu là nguyên soái còn muốn cầm hấn, đảo lộn một cái hấn thiên đình hồ sơ, lý do hạ bút thành văn."

"Nói như vậy, bản soái vẫn còn hấn là tại Lãng Tiêu Bảo Điện nghị sự thời điểm giúp vạn thánh long vương một bả?" Thiên Bồng ngửa đầu lược qua nghĩ sơ hạ, cười nói: "Trước ủng hộ hấn nhập tiên tịch, lại cầm hấn con rể. . . Hay là thôi đi, ta thiên hà thủy quân không đáng làm cho người ta lưu lại loại lời này chuỗi."

Lắc đầu, Thiên Bồng cúi đầu nhấp một ngụm trà.

"Mặt khác, nguyên soái, về yêu quái môn vũ khí đan dược nơi phát ra, cũng đã có manh mối."

"Nói."

"Dựa theo trước mắt tình báo, nên Trần Nguyên Tử cung cấp."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 159: Tứ Cố Vô Thân

"Trần Nguyên Tử. . . Trần Nguyên Tử. . ."

Thiên Bồng mặt không biểu tình, một lần lại một lần địa mặc niệm trước cái này lạ lẫm lại quen thuộc danh tự, hồi lâu, nhẹ giọng thở dài: "Nói như vậy, Trần Nguyên Tử cũng đã không chỉ là cùng yêu vương liên lạc đơn giản như vậy, những này yêu vương tại gần nhất hai trăm năm tu vi đều được đến bất đồng trình độ đột phá, chắc hẳn chính là được nhờ sự giúp đỡ hẳn đan dược phụ trợ a."

Nói đi, bất đắc dĩ cười cười.

"Nguyên soái, mặt tướng có một chuyện, không biết có nên nói hay không."

"Nói."

Thiên phụ thân nhiên nói: "Huyền quy bộ chủ tướng lúc ấy tại vân vực thiên cảnh trong đại lao lộ ra bọn họ dùng kim tinh hướng Giao Ma Vương mua sắm yêu quái thời điểm, chúng ta một lần cho là hẳn đang nói láo. Yêu vương yếu kim tinh làm gì? Hiện tại xem ra, những này kim tinh chảy về phía, cực khả năng chính là Trần Nguyên Tử. Kể từ đó. . ."

Thiên phụ không nói tiếp nữa.

Thiên Bồng mặt không biểu tình mà ngồi yên trước, đứng ở phía trước trên mặt thảm hồng hoàng giao nhau đồ án nhập thần.

Thiên quân dùng kim tinh theo yêu vương trong tay mua sắm quân công, yêu vương dùng kim tinh theo Trấn Nguyên Tử trong tay mua sắm vũ khí cùng đan dược, Trấn Nguyên Tử dùng kim tinh từ phía trên đình khác tiên gia trong tay mua sắm luyện chế đan dược và pháp khí tài liệu, tất cả kim tinh, cuối cùng rồi lại đều chảy trở về thiên đình phủ kho, trải qua Ngọc Đế tay, ban cho lập công thiên quân.

Kinh này nhất chuyên, thiên quân chiếm được bọn họ yếu quân công, yêu vương chiếm được bọn họ yếu vũ khí cùng đan dược, Trấn Nguyên Tử chiếm được hẳn yếu trân quý tài liệu, tiên gia, tất kiếm lấy chính giữa lợi ích.

Không nghĩ tới sự tình cũng đã phát triển đến nơi này một bước. Dưới mặt bàn lợi ích ràng buộc dần dần buộc vòng quanh đến, nhìn thấy mà giật mình, lại là tất cả đều vui vẻ a.

"Thiên đình sớm muộn sẽ bị đám người này phá đổ."

Khóe miệng của hắn hơi giơ lên, làm như trêu chọc, nếu như cùng không tiếng động thở dài.

Vạn thọ đại tiên Trấn Nguyên Tử, địa tiên chi tổ.

Nếu là Trấn Nguyên Tử mà nói, Thái Thượng Lão Quân không mở miệng, bằng vào thiên hà thủy quân căn bản không cách nào chặt đứt cái này điều ràng buộc.

Trầm mặc hồi lâu, thiên phụ chấp tay nói khẽ: "Nguyên soái, không bằng đem việc này trên tấu, giao do Ngọc Đế định đoạt a? Nếu muốn triệt để trừ tận gốc, chỉ lần này nhất pháp."

Thiên Bồng hừ lạnh một tiếng, cười hỏi: "Chúng có?"

"Cái này. . ."

"Chính là thực có chứng cứ thì như thế nào? Thiên đình cụ thể có bao nhiêu tiên gia tham dự trong đó người biết? Ta có thể đoán được tự có mấy, Thái Bạch Kim Tinh, Phúc Lộc Thọ tam tinh. . . Chúng khẩu có thể thước kim a. Một lần giẫm nhiều người như vậy cái đuôi, nhất định then quá hoá giận quần công. Kết quả là thực có chứng cứ, cũng trở thành không có chứng cứ. Minh quân bắt đầu tây ngưu hạ châu tiến công chiếm đóng, thiên đình liền có rất nhiều chỉ trích. Nghĩ đến, hiện tại vô luận trên trời dưới đất, đều có vô số ánh mắt chăm chăm vào chúng ta a. Dưới loại tình huống này, sẽ có người đứng ra duy trì chúng ta sao?"

Thiên phụ yên lặng địa cúi đầu xuống.

Thiên Bồng dựa vào thành ghế ngẩng đầu lên đến lông mày nhíu chặt, hai mắt nhắm nghiền, thật lâu trầm mặc, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Đừng nói tìm không thấy chứng cứ, chính là tìm được chứng cứ đều có thể được tôn sùng trở mình, coi như là không bị đả đảo. . .

Liên lụy qua rộng, kết quả là, chỉ sợ cũng cùng lần này Tăng Trường thiên vương chuyện tình vậy, không giải quyết được gì a. Sau đó tuy nhiên hội yên tĩnh, nhưng chỉ cần Trần Nguyên Tử còn đang, liền vĩnh viễn sẽ không chân chính đoạn tuyệt. Ngược lại là thiên hà thủy quân lập trường trở nên cực kỳ xấu hổ.

Lấy hạt dẻ trong lò lửa a. . .

Yên tĩnh điện phủ, cửa sổ ngoài truyền tới trận trận thét to thanh. Năm vạn công tượng đang tại khí thế ngất trời địa bận rộn trước, chẳng phân biệt được ngày đêm. Thiên hà thủy quân đem hết toàn lực kiến thiết Quan Vân Thiên cảng, vì chính là thành lập tây ngưu hạ châu trật tự mới.

Chính là, cái mục tiêu này thực có khả năng hoàn thành sao? Một bước đạp sai, liền hết thấy đều là phí công.

Hồi lâu lặng im sau, thiên phụ hơi ngẩng đầu nhìn mặt không biểu tình Thiên Bồng liếc, chấp tay nói: "Nguyên soái, chúng ta không bằng. . . Rút lui a."

"Không." Thiên Bồng giống như ngủ say trung đột nhiên bừng tỉnh loại bỗng nhiên trừng mở mắt: "Chúng ta người bị thiên đình bồng lộc, hưởng thế gian hương khói, đã ăn mặc nâng cái này thân khai giáp, liền muốn không phụ lòng này mặt cờ xí, lại há có thể tưởng tượng đặt mình ngoài suy xét."

"Chính là nguyên soái, việc này trị ngọn không trị gốc. Nếu không pháp giải quyết Trần Nguyên Tử vấn đề, kết quả là. . ."

"Trị được bản được trị, trị không được vốn cũng được trị!" Thiên Bồng nhẹ giọng quát: "Nếu mặc cho như vậy phát triển xuống dưới, không ra hai trăm năm, thế gian lũ yêu chắc chắn đem thực lực tăng nhiều, đến lúc đó, tam giới sợ sẽ không còn ngày yên tĩnh."

Lời nói ở đây, thiên phụ cũng đành phải cúi đầu.

Chống tay vịn, Thiên Bồng chậm rãi đứng lên, sâu hít một hơi thật sâu nói: "An bài hạ xuống, ta yếu gặp lại Trần Nguyên Tử."

"Dạ."

. . .

Quảng Hàn trong nội cung, Nghê Thường tiên tử ngồi ở lãnh lãnh thanh thanh trong đình viện thao túng bắt tay vào làm lựa, ngẩn người.

Một đôi bàn tay nhỏ bé lén lút từ phía sau duỗi ra, rất nhanh che khuất nghe thường hai mắt.

Nghê Thường tiên tử đầu tiên là cả kinh, nhưng rất nhanh lại nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười cười.

"Đoán đoán ta là ai?" Một tấm xinh đẹp khuôn mặt nhỏ nhắn theo phía sau nàng nhô đầu ra.

Đây là một đáng yêu tịnh lệ tiểu tiên nga, nhìn về phía trên chỉ có mười ba mươi bốn tuổi tuổi.

"Là đế tâm."

"Thoáng cái tựu đoán đúng, không có ý nghĩa."

Đế Tâm tiên tử có vẻ có chút không vui, nhẹ buông tay, xám xịt địa ngòi vào một bên trên mặt ghế đá, nằm sấp trước bàn đá.

"Có thể đoán không trúng sao? Cái này Quảng Hàn trong nội cung, thì người hội chơi loại trò chơi này."

Đế Tâm tiên tử ngáp một cái, gồi lên tay lười biếng địa chăm chăm vào Nghe Thường tiên tử xem: "Nghê thường tử tử thì không thể trêu chọc ta vui vẻ thoáng cái sao?"

"Đi, lần sau ta trước đoán Hạm Vi."

Nói đi, hai người đều khanh khách địa nở nụ cười.

Quảng Hàn cung, là Thái Âm tinh quân phủ đệ. Cư ở tại chỗ này tiên nga có một cộng đồng xung hô, chính là Thường Nga.

Nghê Thường tiên tử là Thường Nga, Đế Tâm tiên tử là Thường Nga, vừa mới nâng lên Hạm Vi tiên tử, cũng là Thường Nga. Thường Nga, chính là thiên đình vũ cơ.

Ngưng cười, đế tâm lại nhìn trước nghề thường tội nghiệp thuyết: "Thật nhàm chán a, nghề thường tử tử nghĩ điểm chuyện làm a."

Đang lúc này, vừa vặn có hai vị tiên nga từ nơi không xa hành lang gấp khúc trải qua, nghề thường vội vàng đung đung đế tâm đắc cánh tay.

"Ngồi xong, có người tới."

Đế tâm vội vàng ngồi thẳng lên một bộ dung nhan đoan trang bộ dạng, này cái miệng nhỏ nhắn lại vênh lên gay gắt.

Đãi này hai vị tiên nga đi xa, đế tâm lại nằm sấp hồi trên bàn.

"Thật nhàm chán, thật nhàm chán a."

"Người vừa tới, qua một thời gian ngắn người thành thói quen."

"Nghề thường tử tử, Quảng Hàn cung vẫn luôn là nhàm chán như vậy sao?" Đế tâm hỏi.

"Cũng không phải, có đôi khi cũng sẽ náo nhiệt một phen, chính là tương đối ít." Nghề thường phủ liếc lười biếng ghé vào trên mặt bàn đế tâm: "Người lão như vậy, nếu để cho tinh quân nhìn thấy, hiểu được người thụ."

"Hừ, ta mới không sợ hấn."

Nghề thường đột nhiên biến sắc, đứng dậy phúc phúc thân thể nói: "Nghề thường tham kiến tinh quân."

Đế tâm sợ tới mức cũng đi theo đứng lên hành lễ: "Đế, đế tâm tham kiến tinh quân."

Nàng cúi đầu ngơ ngác địa đứng nửa ngày, mới phát hiện nghe thường cũng đã ngồi trở lại trên mặt ghế đá có chút hăng hái địa nhìn nàng: "Xem, còn là sợ a?"

Đế tâm ngẩng đầu lên nhìn chung quanh một vòng. Này bốn phía trống rỗng, nơi nào có cái gì Thái Âm tinh quân a?

Này khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng cái đến mức đỏ bừng, cắn môi đối với nghe thường chính là khẽ dưng đôi bàn tay trắng như phấn: "Nghê thường tử tử ngươi làm ta sợ! Ngươi làm ta sợ! Ta cũng không để ý tới ngươi nữa!"

Đang tại hai người đùa giỡn thời khắc, một cái mềm mại thân ảnh theo ngoài cung bay tới, rơi xuống trong đình viện.

"Hạ Vi tử tử!"

Hạ Vi tiên tử hướng phía đế tâm nhẹ gật đầu, toái bước đi đến nghe thường bên người.

"Thế nào?" Nghe thường vội vàng mà hỏi thăm.

"Thật sự mở một." Hạ Vi thân sắc có chút ngưng trọng.

Nghê thường tâm tình giống như vào đầu một chậu nước lạnh đổ xuống, đứng ngẩn ngơ sắc mặt có chút mất tự nhiên, trong tay áo, mười ngón không khỏi khấu chặt lên.

"Cái gì mở một?" Đế tâm đứng ở một bên tim không được đầu mối. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hạ Vi phủ đế tâm liếc ngậm miệng không đáp.

Nghê thường cũng là phải để tâm liếc, thân nhiên nói: "Không có việc gì. Để tâm muội muội sẽ không loạn nói huyền thuyên."

"Đúng đúng đúng. Để tâm sẽ không loạn nói huyền thuyên, nói cho ta biết a." Để tâm liên tục gật đầu.

Hạ Vi lại là liếc nàng một cái, nói: "Sẽ không loạn nói huyền thuyên cũng không mắc mớ gì tới ngươi."

Để tâm lông mày thoáng cái nhăn thành một đoàn, tức giận địa trừng mắt Hạ Vi.

Không để ý tới để tâm, Hạ Vi nhàn nhạt thở dài, nói: "Ta còn nghe được một ít không tốt tin tức, cũng không biết là thật hay giả, nhiều tiên gia chuẩn bị cầm nộ hoa chuyện này đại làm văn. Vốn có sẽ không phải như vậy, Thiên Bồng Nguyên Soái có phải là gần nhất làm cái gì, đắc tội người nào?"

"Nam Thiên Môn?"

Hạ Vi chậm rãi lắc đầu: "Không chỉ, liền cùng Nam Thiên Môn tổ không vắng lai tiên gia đều tham dự."

Nghê thường cả kinh, lui về phía sau hai bước, không ngờ và chân sau có ghé đá ngăn cản, thân thể một nghiêng, đành phải thuận thế ngồi trở về, trên mặt kinh dị chưa định, nửa ngày mới nói: "Sao có thể như vậy. . . Đều là những người nào?"

"Không rõ ràng lắm, chỉ biết là là Thái Bạch Kim Tinh khiên đầu."

Để tâm con mắt tại trên thân hai người vắng lai, có điếm nghe mộng: "Các ngươi nói chính là rất tuần tú rất tuần tú cái kia Thiên Bồng Nguyên Soái sao?"

Không người nào để ý hội nàng.

Nghê thường cắn môi, tay nắm chắc khăn tay, không ngừng mà xoắn
nha xoắn, cặp kia nắng con người hơi đỏ, nước mắt từng hạt rơi, làm ướt
hồng y.

"Tại sao có thể như vậy. . ."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 160: Văn Tự Lực Lượng

Tự tại Quan Vân Thiên càng công trình hùng hực khí thế địa tiến hành lay động trước trên trời dưới đất vô số người nguyên bản căng cứng thần kinh lúc, tại Hoa Quả Sơn, một con không chút nào thu hút hầu yêu đang tại hết sức chăm chú địa tiến hành trước cái khác không lồ công trình.

Lại nói tiếp, cái này công trình so với Quan Vân Thiên càng đều muốn khổng lồ vô số lần.

Lúc này cự ly hầu tử phản hồi Hoa Quả Sơn đã qua ba tháng.

Thường thường vũng vàng trong vòng ba tháng, tại hầu tử chủ đạo hạ, yêu quái môn tạo cầu treo dời vào tương đối bí mật mà rộng rãi Thủy Liêm động, lại tại Hoa Quả Sơn ngay tại chỗ lấy tài liệu chế tác các loại mộc chất gia cụ, như vậy vừa để xuống, Thủy Liêm động thoát nhìn cũng là tượng mô tượng dạng, an nhàn đến làm cho người có chút quên hết tất cả.

Hoàn thành an trí công tác sau, hẳn lại nhanh chóng được sự giúp đỡ của Dương Thiên đem vô cùng thấy được chiến hạm hóa giải, tất cả hóa giải có được kim loại bị yêu quái môn phé đi sức của chín trâu hai hổ đem đến Thủy Liêm động trung.

Tự giữ lại kim loại điểm này, hầu tử cho ra lý do là Hoa Quả Sơn không có kim loại khoáng sản, trên những chiến hạm này đạt được kim loại tương lai đối Hoa Quả Sơn mà nói cực kỳ trân quý.

"Yếu tại Hoa Quả Sơn tinh luyện kim loại?" Đối với cái này, Dương Thiên không dám gạt bừa, thế nhưng cũng không đưa ra phản đối.

Cùng lúc đó, do Lữ lục quả phụ trách học đường cùng do Dương Thiên phụ trách công pháp phổ cập cũng sớm đã bắt đầu. Yêu quái môn đối tại học tập mới công pháp giống như đối, đối học tập vẫn tự lại hào hứng đàn độn.

Tại phổ cập vẫn tự vấn đề trên, mà ngay cả dạy học Lữ lục quả cũng không để bụng, thường thường là yêu quái môn tại hầu tử bắt buộc hạ đi vào học đường, tiếp theo Lữ lục quả rung đùi đắc ý địa nói cũng không trông nom học sinh nghe không có nghe đi vào thời gian vừa đến tự tản. Nửa tháng học đường công tác xuống, hầu tử co lại tra, rõ ràng nộ giấy trắng chiếm đại đa số.

Rất hiển nhiên, cao lớn thô kệch yêu quái môn đối chữ như gà bới đồng dạng vẫn tự một chút hứng thú đều không có, dần dà, thậm chí sinh ra nhất định chán ghét cảm giác. Từng có yêu quái tuyên bố yếu hấn đọc sách viết chữ hấn tình nguyện đi cùng thiên quân chém giết.

Những lời này có lẽ nói được nặng điếm, nhưng là xác thực là đại đa số yêu quái đối đọc sách viết chữ vấn đề này chân thật tâm lý khắc họa.

Vì thế, hầu tử không thể không bả Lữ lục quả hung hăng địa huấn khê dưng, lần kia thông mạ làm cho Lữ lục quả mỗi lần nhớ tới đều một hồi giật mình.

Sau, kiểm tra kết quả bị cùng các loại tài nguyên phân phối nóc, yêu quái môn lúc này mới thoáng nhắc lên một ít hào hứng kiên trì dưới lên học.

Đi đến Hoa Quả Sơn một tháng sau, hầu tử đem tổ chức cơ cấu lập nâng lên nhật trình, bắt đầu rồi hạch tâm lực lượng sàng chọn. Mà hắn đưa ra sàng chọn đệ nhất tiêu chuẩn lại là kiểm tra. Phương thức, tự nhiên là ghi văn vẻ.

Đương nhiên, không viết ra được văn vẻ có thể ghi một câu cả lời nói cũng đúng.

Điều này làm cho Dương Thiên càng phát ra hèn mọn, không rõ hầu tử đến tột cùng tại có chủ ý gì.

"Chuẩn bị làm cho một đám yêu quái cầm trúc giản đối thiên binh 'Chi, hồ, giả, dã' thuyết giáo sao?" Dương nhiên, những lời này nàng chưa bao giờ công khai nói qua.

Tại lũ yêu trong mắt, Dương Thiên từ đầu đến cuối đều là hầu tử kiên định người ủng hộ.

Nghĩ đến vô luận là tại cái gì hình thức cái gì chủng tộc đoàn thể lí, làm quan đều là một kiện so với làm cho người ta hướng tới chuyện tình. Hạch tâm lực lượng sàng chọn quy tắc nhắc tới ra, yêu quái môn học tập nhiệt tình lúc này bị nâng lên độ cao trước nay chưa từng có.

Đến tận đây, Hoa Quả Sơn vòng thứ nhất hấp tấp văn hóa đại & nhẩy vào kéo ra mở màn.

Này một khoảng thời gian, mỗi gặp kiểm tra tới gần, Thủy Liêm động lí khêu đèn đánh đêm là được chuyện thường ngày, hầu tử thậm chí còn bả "Treo cổ tự tử đâm cổ" điển cố lấy ra ghi lại việc quan trọng. Tại Hoa Quả Sơn, cũng thường xuyên có thể chứng kiến khổ người thật lớn diện mục khả tăng yêu quái tốp năm tốp ba địa ngòi xồm mỗ nơi hẻo lánh buồn rầu địa vò

đầu, đảo chỉ có chính mình lớn cỡ bàn tay trúc giản vui đầu khổ đọc, thỉnh thoảng còn nhảy hai câu thơ kinh trên mà nói đi ra.

Đương nhiên, bọn họ chưa hẳn hiểu được những lời kia chính thức hàm nghĩa, nhưng là không quan hệ, bởi vì hầu tử kiểm tra chỉ cần cầu có thể đơn giản đọc ghi.

Dự thi giáo dục cũng không thể bị, thật đáng buồn chính là liền dự thi giáo dục đều không có.

Ba tháng vui đầu khổ đọc sau, ngoại trừ vài cá đầu thật sự không mở khiếu, đại bộ phận yêu quái môn cũng đã có thể đơn giản đọc ghi, tuy nhiên nghe viết cuốn tử lí như cũ là quyền quyền xoa xoa một đồng lớn, nhưng tổng số khá giả nộp giấy trắng, không thể không nói là một cái kỳ tích.

Tại công pháp phương diện , càng thay đổi công pháp sau bởi vì đại bộ phận yêu quái tu chính là Hành Giả đạo, lúc trước không được nó pháp, ngăn ngừa ba tháng thời gian đã có hơn ba mươi chích yêu quái theo ngưng thần cảnh đột phá đến nạp thần cảnh , càng có ba con yêu quái cũng đã đạt tới nạp thần cảnh đỉnh phong tùy thời có thể có thể đột phá đến luyện thần cảnh.

Nghe được cái này một thành quả thời điểm, hầu tử tự nhiên là mặt mày hớn hở, Dương Thiên tắc ở bên cạnh lên một câu: "Nếu như ngươi không làm cho bọn hắn đi làm cái gì đọc sách viết chữ mà nói, hội nhanh hơn."

Hai người thời điểm, loại lời này Dương Thiên cũng không sợ nói.

Hầu tử nhàn nhạt địa nhìn nàng một cái, hỏi: "Quang tu vi thăng chức hữu dụng? Dương Tiễn hội viết chữ sao?"

"Đương nhiên hội!" Dương Thiên cảm tức hấn liếc.

"Này là được rồi, ta còn chưa từng nghe qua cái nào đạo quan đạo đồ là mù chữ. Vì cái gì chỗ này của ta cũng không cần hiểu đọc sách viết chữ? Bởi vì bọn họ là yêu quái? Còn là bởi vì bọn hần tu chính là Hành Giả đạo?"

Dương Thiên như có điều suy nghĩ mà tròng lớn hai mắt.

"Từ trước có chích pháp lực vô biên hầu tử, thủ hạ có mười vạn hầu binh, hạo hạo đấng đấng uy phong bát diện, làm mất đi không yêu cầu thuộc hạ đọc sách viết chữ. Cho nên khi hần náo loạn thiên cung bị Như Lai phạt tổ áp dưới chân núi thời điểm thậm chí không có người đi nghĩ cách cứu viện hần. A, không chỉ không có người cứu, liền cá đũa cơm mọi người không có. Sách sách sách sách, thật đáng thương." Hầu tử lắc đầu, thở dài cười hì hì bỏ đi.

"Người nghĩ chính là thất bại sự tình từ nay về sau?" Dương Thiên hô.

"Đương nhiên, người dù sao cũng phải cho mình lưu điều đường lui a. Hầu tử cũng giống như vậy." Hầu tử quay đầu vui tươi hơn hờ địa đáp.

"Pháp lực vô biên hầu tử náo thiên cung, còn bị Như Lai phạt tổ áp dưới chân núi? Uy, đây là người chính mình bịa đặt chuyện xưa a?"

Hầu tử không có trả lời.

Dương Thiên lông mày khóa càng chặt hơn.

Những này chuyện ma quỷ Dương Thiên tự nhiên sẽ không tin tưởng, nếu thật là như vậy nàng nhất định là quay đầu bước đi. Dựa theo nàng chỗ hiểu rõ hầu tử, cũng sẽ không thật sự là loại ý nghĩ này.

Cũng không phải là loại ý nghĩ này, này đến tột cùng là cái gì ý nghĩ? Tại nơi này ngây người ba tháng, đôi cái này con khí, nàng phát hiện mình

là càng ngày càng xem không hiểu.

Về quyết định, hầu tử cũng không cùng người giải thích, thậm chí không cùng Dương Thiên giải thích. Bởi vì giải thích không thông.

Rất nhiều sự tình yếu giải thích rõ ràng thật không là nhất thời nửa khắc chuyện tình. Cũng may hầu tử tại Hoa Quả Sơn có được tuyệt đối quyền lực, cho dù không phải tuyệt đối phục tùng Dương Thiên cũng sẽ hết sức duy trì lấy mặt ngoài phối hợp, phổ biến chuyện tình cuối cùng đều không trì hoãn, hết thảy ngay ngắn trật tự địa tiến hành trước, chỉ là chiếu cái này hình thức Hoa Quả Sơn đến tốt cùng hội phát triển trở thành một cái dạng gì thế lực, nơi này kể cả Dương Thiên tại trong lại không có một cái thấy hiểu.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, dộc lòng điện trung.

"Giáo yêu quái đọc sách viết chữ? Tại Hoa Quả Sơn ba tháng, hấn càng đem chủ yếu nhất tinh lực đặt ở trên cái này?" Tu bồ đề loát râu dài sách sách nở nụ cười.

Thoáng nghiêng mặt đi nhìn quy ngòi ở một bên Thanh Phong tử liếc, tu bồ đề hỏi: "Cử động lần này Thanh Phong, ngươi hãy nhìn không hiểu a?"

Thanh Phong tử hơi sững sờ, nửa ngày, chậm rãi lắc đầu, chấp tay nói: "Lúc trước đệ tử vừa được biết việc này, chích cho là cái này Ngô Không sư đệ ngựa chết trở thành ngựa sống y, lung tung tiến hành. Có thể nhìn thấy sư phó ngài sau khi biết được thần sắc, lại cảm thấy có nội tình khác. Có thể đây tốt cùng là gì nội tình, đệ tử cho là thật khó hiểu."

Tu bồ đề hừ địa cười ra tiếng, nhu xoa xoa tay trung trúc giản sâu hít một hơi thật sâu dừng ở ngoài phòng theo gió phiêu diêu cành lá, chậm rãi

nói: "Người xem không hiểu, bình thường. Chính là thiện tính Lăng Vân, nên cũng là xem không hiểu mới là. Hiện tại xem ra, người cái này mười sư đệ quả nhiên là ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động chúng đệ tử chính giữa tư chất tốt nhất a. Không chỉ là người tu hành nói, chính là tu Ngô Giả đạo, trừ ra này hàm cầu tảng đá đồng dạng tâm tính, cũng là tốt nhất."

Nói đi, cười ha hả địa cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Thanh Phong tử chân chờ nói: "Sư phó, đệ tử khó hiểu."

"Người cũng biết, người làm như thế nào người, yêu vì sao vì yêu?"

Thanh Phong tử lắc đầu.

Tu bò đê duỗi ra chỉ một ngón tay đến, thở dài: "Vãn tự!"

Vi hơi dừng một chút, hần nói tiếp: "Người có huyết mạch, có truyền thừa, nhà thông thái chuyện, biết lí lẽ, hết thấy nguyên nhân, liền đều là theo này 'Vãn tự' bắt đầu. Có vãn tự, mới có truyền thừa, mới có hiệp tác. Một quyển dày đặc sách sử, liền có học không hết đạo lý. Thiên đạo khôn cùng, công pháp, phù văn, pháp trận, đan dược, nếu chỉ lực lượng một người, thì như thế nào đi được nhanh? Mà yêu từ nhỏ không cha không mẹ, bất quá là độc thân. Chính là tu hành tư chất cường nhân gấp trăm lần thì như thế nào? Không có một thân cây mạnh, yêu vương ngã xuống, yêu chúng liền mặc người chém giết làm chim thú tán. Nếu không có như thế, bây giờ thiên đình thì như thế nào đến phiên người đến không chế?"

Thanh Phong tử cúi đầu xuống, hơi nghiêng mặt qua đến lông mày nhíu chặt, tựa hồ nghĩ tới điều gì, rồi lại còn không có hiểu rõ ràng.

"Ngàn vạn năm đến, yêu vương xuất hiện lớp lớp, bọn họ đoạt công pháp, đoạt đan dược, đoạt pháp khí. Có thể chính là cướp được có thể nào? Công pháp có thể đoạt, công pháp sau lưng đạo nhưng không cảm giác

được. Đan dược có thể đoạt, biên soạn đan phương tu sĩ trong nội tâm suy nghĩ hãy nhìn không hiểu? Pháp khí có thể đoạt, này luyện chế pháp khí tài nghệ chẳng lẽ cũng có thể đoạt?"

Thanh Phong tử mày nhíu lại càng chặt hơn.

Tu bỏ đề thật dài thở dài: "Đường này không thông, thiên quân dưới đao buồn thiu thi hài chính là chứng kiến! Đáng tiếc chính là, yêu không có tư liệu lịch sử, tự nhiên cũng không hiểu được cái gì là vết xe đổ, bọn họ chỉ biết là, đoạt, so với làm dễ dàng. Nhưng không biết dục tốc bất đạt, đoạt đến gì đó, cuối cùng không phải mình. Ha ha ha ha, này hầu!"

Tu bỏ đề sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, duỗi ra một ngón tay điểm nhẹ sàn nhà, chậm rãi nói: "Toan tính quá nhiều a!"

Thanh Phong tử cũng không khỏi được mở to hai mắt nhìn, thật là hoảng sợ. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Khẽ vuốt râu dài, tu bỏ đề lại sách sách thán lên: "Lúc trước vi sư lại là xem nhẹ hấn. Chỉ là, hấn là như thế nào nghĩ vậy chút ít?"

Nghĩ, hấn không khỏi hơi nheo lại con mắt, trăm mối vẫn không có cách giải.

Những này, hấn đứng ở nơi này trong thiên địa ngàn vạn năm, xem tận tình thế biến thiên, tự nhiên là thấy hiểu. Có thể cái này đầu khi lại là như thế nào hiểu được? Chẳng lẽ cái này cũng có thể vô sự tự thông?

Thanh Phong tử suy nghĩ hồi lâu, chấp tay nói: "Su phó nói thật là. Chỉ là, như thế bố cục, yếu ra hiệu quả, chỉ sợ không phải một sớm một chiều việc. Này thái thượng cũng không đem việc này thông báo thiên đình, thiên quân tự nhiên cũng sẽ không đối Ngô Không sư đệ có chỗ kiêng kị. Ngô Không sư đệ lại làm thế nào biết, hấn có thể đợi đến ra kết quả ngày đó? So

sánh dưới, thao luyện binh mã, dưới mắt chỉ sợ càng thêm thật sự. Từ ngàn năm nay trong thiên địa rất nhiều thế lực chiếm núi làm vua đều bị coi đây là trọng. Sư đệ chỉ sợ là tâm rất cao, nóng vội đi."

Vừa dứt lời, chỉ thấy tu bồ đề chậm rãi khoát tay áo, cười nói: "Cũng không phải, cũng không phải. Đánh bại một tổ tuần thiên tướng, liền sẽ đến mười tổ, đánh bại một vạn thiên binh, liền sẽ đến mười vạn. Nếu không thể làm cho trăm vạn thiên binh đều có chỗ kiêng kị, một trận chiến liền bại cùng mười chiến phương bại kết quả lại có sao không cùng? Vì có thể thắng lấy canh nhiều thời gian mà trì hoãn hạc tâm việc, chẳng phải lẫn lộn đầu đuôi, nhặt chọn cái nhỏ, bỏ cái lớn? Hẳn cái này, ngược lại là nhìn thấu trong đó môn đạo a."

Nói đi, hẳn ha ha địa nở nụ cười: "Người khác vì chính là chiếm núi làm vua, bỏ chiếm núi làm vua cục. Hẳn chỉ có phản thiên một đường có thể đi, bố, tự nhiên là phản thiên cục, làm sao có thể quơ đũa cả nắm?"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 161: Giám Thị

Nửa tháng sau, Hoa Quả Sơn.

Mưa to tí tách dưới mặt đất, thiên địa đều phẳng phát ngâm tạt trong hơi nước mê mang mông mọt mảnh.

Một cái còn nhỏ thân ảnh một tay vịn lấy mũ, một tay túm ở áo toi, phi tốc xuyên toa tạt trong mưa, con mắt đã sớm bị mưa phát được có chút không mở ra được.

Không bao lâu, vị này mi thanh mục tú đồng tử đáp xuống một chỗ bên ngoài sơn động, cấp bách địa vung đi trên người đồ che mưa lộ ra một kiện ngân sắc đạo bào mạo vũ hướng vào sơn động, quỳ rạp xuống đất.

"Đệ tử tham kiến sư phó!"

Cửa sơn động mưa phát không đến địa phương, Thái Thượng Lão Quân đưa lưng về phía này đồng tử đứng chấp tay, nhàn nhạt địa ngưỡng đang nhìn bầu trời trung mưa dai vôn. Tại bên cạnh cửa hãn, đứng một vị mặc kim sắc đạo bào đồng tử.

Ngân y đạo đồng chứng kiến kim y đạo đồng thời điểm, hơi lấp bắp kinh hãi.

"Người truyền tẩn, vì sư thu được đến. Này yêu hầu, thật sự đem chủ yếu tinh lực đều đặt ở giáo yêu quái đọc sách viết chữ trên rồi?"

"Bẩm sư phó mà nói, xác thực như thế. Đệ tử cũng rất cảm thấy nghi hoặc, thật sự không biết hẳn đến tội cùng có chủ ý gì."

Thái thượng thật sâu hít và một hơi, chấn động ống tay áo duỗi ra một tay đến, một giọt mưa phùn vừa vắn từ phía trên rơi xuống, huyền phù ở lòng bàn tay. Tựa hồ đang suy tư cái gì, cũng không mở miệng, thái thượng chích hơi hơi đong đưa năm ngón tay, càng nhiều giọt mưa hội tụ ở lòng bàn tay ngưng kết đến cùng một chỗ, theo năm ngón tay đong đưa chậm rãi biến hóa trước, trong nháy mắt tỏ ra giống như người hình dáng.

Bên người hai cái đồng tử đều lẳng lặng địa ở lại, chăm chăm vào người nạn tượng xem, không dám lên tiếng.

Cứ như vậy trầm mặc, này mưa hội tụ mà thành ảnh hình người ngũ quan dần dần rõ ràng, đúng là mặt mũi tràn đầy long trọng.

Chăm chăm vào người nạn tượng nhìn hồi lâu, thái thượng thật dài thở dài, tiện tay hát lên, này vừa tố ảnh hình người bị đánh cho một hồi sương mù theo gió phiêu tán.

"Không nghĩ tới a, hẳn rõ ràng đến chiêu thức ấy. Thiên đạo bên ngoài, quả nhiên là tính không thấu." Thái thượng loát râu dài thán hừ địa bật cười.

"Sư phó, có hay không cần đệ tử từ đó động chút ít thủ cước, làm cho hẳn làm không thành?"

Thái thượng chậm rãi lắc đầu, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào cái đồng khẩu tóa lên bọt nước, nói: "Cái này thuần thú dây thừng, cho là từng điểm từng điểm buộc chặt hảo, nếu là động tĩnh quá lớn, làm cho hẳn sinh tử tương bác, kết quả là... Ta ích lợi gì?"

"Sư phó nói thật là."

"Yêu hầu giáo hoạt, vì sự sợ người tu hành còn thấp ứng phó không chu toàn, lần này đặc biệt đem sư huynh của người cũng cùng nhau dẫn theo. Sau này, hai người các người liền thường trú nơi đây, này yêu hầu nhất cử nhất động cùng cần tra ra, cần phải kịp thời bẩm báo, cắt không thể lười biếng... Cũng, không thể đả thảo kinh xà."

"Đệ tử tuân mệnh!"

Chậm rãi xoay người lại, nhìn hai người liếc, thái thượng thân nhiên nói: "Việc này chuyện cực quan trọng, liền để cho này yêu hầu phát giác cũng có thể khá. Chỉ là, chớ xa hơn tiết ra ngoài lộ, đỡ phải nhiều chuyện. Bọn người, cần được ghi nhớ."

"Đệ tử ghi nhớ sư phó dạy bảo."

Thái thượng nhẹ gạt đầu, phát tay áo gian đã biến mất vô tung.

Uớt sưng cái động khẩu, chỉ còn lại có vàng bạc hai vị đồng tử.

Kim đồng tử ngẩng đầu lên đến thở dài: "Làm cho yêu hầu phát giác cũng có thể khá? Đối phương bất quá cũng là luyện thân cảnh thôi, chúng ta như thế nào làm cho này yêu hầu phát giác? Sư phó là quá lo lắng."

Ngân đồng tử vỗ vỗ trên người nước đứng lên, nhìn kim đồng tử chấp tay, đạm cười nhạt nói: "Không nghĩ tới sư phó liền sư huynh đều gọi tới."

"Hừ." Kim đồng tử khinh miệt địa nhìn hắn một cái, co lại tay nói: "Trước khi đi sư phó luôn mãi dặn dò, không có gì lớn nhỏ chi tiết, cùng cần điều tra hồi báo, người nhưng lại ngay cả yêu hầu độc sức nghiên cứu học vấn bực này đại sự cũng chờ ba tháng mới hồi báo, làm sao có thể không phải ta tới?"

Ngân đồng tử mặt lập tức trắng đến đỏ bừng.

Việc này, xác thực là hấn rò báo, có thể hấn theo bất luận cái gì góc độ xem đều cảm giác như là hầu tử du hí tiến hành, chỉ là không rõ vì sao sư phó coi trọng như thế.

Nhấn nhìn hồi lâu, hấn mở miệng nói: "Sư đệ ngu dốt, không biết cái này yêu hầu đã học huyền bí chỗ, kính xin sư huynh chỉ rõ."

Kim đồng tử há hốc mồm, lại do dự nửa ngày không có nói ra, chỉ nói: "Muốn nói với người cũng nói không rõ! Sư phó yếu người không có gì lớn nhỏ chi tiết địa hồi báo, người lại tự chủ trương địa sàng chọn, bản thân cũng đã là sai lầm lớn, không cần trông nom hấn huyền bí ở đâu!"

Nói đi, xoay người liền đi, lưu lại ngân đồng tử một người ngơ ngác địa đứng ở cái động khẩu.

Kỳ thật kim đồng tử mình cũng còn không có hiểu rõ, chỉ là nhìn thái thượng sắc mặt, chính là đưa ngốc cũng biết việc này đại hữu vấn chương. Lúc này bất quá là nghĩ triển khai sư huynh cái giá huấn thị sư đệ, ai biết bị như vậy vừa hỏi, lại là huấn không nổi nữa.

Đợi đến kim đồng tử thân ảnh triệt để biến mất tại huyết động ở chỗ sâu trong, ngân đồng tử mới lầm bầm nói: "Sư phó đều không trách ta, đến phiên người tới quái! Theo ta thấy, chính người cũng không suy nghĩ cẩn thận."

Nói đi, hướng phía huyết động ở chỗ sâu trong làm cá mặt quỷ, cũng đi theo.

Hoa Quả Sơn mùa mưa phá lệ dài dằng dặc, sáng sớm hôm sau mỗi ngày không trong, vàng bạc hai cái đồng tử liền vội vội vàng vàng ra cửa, sợ trên biển lại bay tới một đóa mưa vân, đến lúc đó lại phải tại trong mưa khiến cho toàn thân ướt sũng địa chật vật không chịu nổi.

Lúc này bọn họ ở lại huyết động tại Thủy Liêm động đông bắc phương hướng ba mươi dặm có hơn, so với Đoàn Chủ duy trì hai mươi dặm điều tra phạm vi vừa vặn nhiều ra mười dặm, bất quá xem tình hình, không được bao lâu cũng phải chuyển.

Theo dõi Hoa Quả Sơn từ từ quen thuộc, Đoàn Chủ đang tại từng bước mở rộng điều tra phạm vi. Tuy nói dùng Đoàn Chủ tu vi muốn phát hiện bọn họ không dễ dàng, nhưng người luôn luôn lười biếng thời điểm, nếu là hơi không cẩn thận, đến lúc đó làm cho đối phương phát hiện có thể thì phiền toái.

Thái Thượng Lão Quân đã nói trước: "Làm cho này yêu hầu phát hiện cũng có thể khá." Nhưng nói cho cùng bọn họ là đến giám thị người, nếu là bị người giám thị biết rõ sự hiện hữu của bọn họ, làm lên sự đến có thể tất nhiên không thể dễ dàng. Đến lúc đó đối phương đến hư hư thật thật thực thực hư hư thủ đoạn, xảy ra chuyện, trách nhiệm này bọn họ ai có thể cũng đảm đương không nổi.

Rất nhanh, kim đồng tử tại ngân đồng tử dưới sự dẫn dắt quanh đi quần lại, lợi dụng núi đá cỏ cây tránh thoát tổ 2 trạm gác ngầm tiềm nhập Hoa Quả Sơn vòng trong, cuối cùng dừng lại tại cự ly Thủy Liêm động một dặm có hơn một buổi cỏ tùng lí.

Nhìn cẩn thận tránh ở trong bụi cỏ vẻ mặt cảnh giác ngân đồng tử liếc, kim đồng tử đẩy ra cỏ xanh hướng phía bên ngoài quan sát, bốn phía lộ vẻ um tùm bạc phơ cây cối, cái gì cũng không thấy được.

"Không khỏi quá khẩn trương quá mức đi?"

Nghĩ, hắn hơi nghiêng nghiêng thân thể muốn đứng lên, lại bị ngân đồng tử một bả dất trở về.

"Làm gì vậy?"

"Hu!"

Theo ngân đồng tử điều chi phương hướng nhìn lại, chỉ thấy cành lá hơi giật giật, một thân ảnh theo trên cây nhảy xuống tới, là một con con dơi tinh.

"Ta vừa mới giống như nghe được cái gì."

Cách đó không xa một khóa nham thạch sau vô thanh vô tức mà xuất hiện một con rắn tinh.

"Ta giống như cũng nghe được."

Hai con yêu quái cầm trong tay vũ khí từng bước một mà hướng trước đồng tử che giấu bụi cỏ tới gần.

Tránh ở trong bụi cỏ kim đồng tử đã sợ đến ứa ra mồ hôi, ngân đồng tử nhìn về phía trên lại yếu trấn định nhiều lắm, thân thủ nhặt lên cục đá, một ngón tay bắn ra, đánh vào cách đó không xa trên nhánh cây.

Lập tức, cành lá sần sạt rung động.

"Ở nơi đó!"

Hai cái yêu tinh hướng phía nhánh cây chạy vội quá khứ, không chỉ là cái này hai cái yêu tinh, tất cả cái phương vị đều có động tĩnh, trong lúc nhất thời trọn vẹn vượt qua năm chích yêu tinh theo tất cả các góc lí xông ra.

Thừa dịp cái này một hỗn loạn, ngân đồng tử kéo kéo kim đồng tử ống tay áo, hai người dọc theo lúc đến lộ chạy vội.

Còn không có chạy đi vài bước, liền xem thấy phía trước cũng có ba cái yêu quái chạy vội mà đến.

Chỉ mảnh treo chuông thời khắc hai người thêm vào một bên cỏ lau tùng trung.

Chỉ chốc lát, hai tốp yêu quái tụ hợp, tựu tại bọn hấn trước người không đủ năm trượng địa phương lui tới địa tìm tòi, sợ tới mức kim đồng tử thẳng đổ mồ hôi lạnh.

Nghiêng mắt nhìn lại, hấn chứng kiến ngân đồng tử trên mặt cũng tận là mồ hôi lạnh.

Cứ như vậy ngừng thờ đợi một chút trước, đại khái qua một nén nhang thời gian, không thu được yêu quái môn mới tán đi, hai cái đồng tử cuối cùng thờ dài một hơi.

Sau nửa canh giờ, tại cự ly Thủy Liêm động hai mươi dặm ngoài một chỗ bên dòng suối nhỏ trên, ngân đồng tử xoay lên ống tay áo cầm hồ lô đang tại bên dòng suối trang nước, mà kim đồng tử còn kinh hồn chưa định, ngơ ngác địa ngồi ở một bên.

Rót đầy nước, ngân đồng tử chậm rãi đi tới đem hồ lô đưa cho kim đồng tử, nói: "Uống miếng nước a."

Kim đồng tử vội vàng tiếp nhận hồ lô, đối với khẩu mãnh rót, theo khước miệng rò rỉ ra thủy tướng trước ngực quần áo làm ướt một mảnh. Nửa ngày, buông hồ lô lau bả miệng, mới thở hồng hộc nói: "Vừa mới đó là, chuyện gì xảy ra? Vì cái gì ta chút nào không có cảm giác đến sự hiện hữu của bọn hấn?"

"Ta cũng vậy không rõ ràng lắm." Ngân đồng tử đem xoay lên ống tay áo buông đến, ngồi vào kim thân đồng tử bên cạnh, mặt không biểu tình

nói: "Bọn họ tựa hồ có nào đó tiềm hành bí pháp, rõ ràng là nạp thần cảnh yêu quái mà thôi, có thể nếu là không chú ý, có thể đem yêu khí ẩn nấp đến ngay cả chúng ta cái này hai cái luyện thần cảnh đều rất khó cảm giác đến. Những kia ngoài sáng trạm gác ngầm có đôi khi chỉ là nguy trang, chính thức trạm gác ngầm, còn ở phía sau. Hiện tại một dặm, đã là ta có thể đến tới cực hạn."

Kim đồng tử dùng ống tay áo lau mồ hôi quay mặt lại hỏi: "Người, không có bị bọn họ phát hiện qua a? Nếu là đã có phát giác, từ nay về sau làm lên sự đến thì phiền toái."

"Hắn là không có a."

"Hắn là?"

"Vừa tới thời điểm còn không phải như thế, những này yêu quái rất tốt cảm giác. Có thể đằng sau ta phát hiện bọn họ yêu khí dần dần phai nhạt, không chỉ yêu khí, liền linh lực cũng cùng nhau phai nhạt. Ta mất thật lớn công phu mới biết rõ ràng như thế nào chuẩn xác địa cảm giác đến bọn họ... Kỳ thật hiệu quả cũng có hạn, chính giữa một ít thực lực so sánh cường, thậm chí muốn tới mười triệu phạm vi ta tài năng cảm giác đến." Nói đi, ngân đồng tử đem kim đồng tử trên tay hồ lô một bả bắt qua, cũng uống một hớp nước trong: "Mười triệu phạm vi, một cái không cần thận trọng làm lộ. Sự phó cho chúng ta hoàn toàn biến mất linh lực pháp bảo, cũng không cho chúng ta ẩn thân pháp bảo a."

Về phần biến hóa thuật, bọn họ cái này hai cái thân là Thái Thượng Lão Quân môn hạ đệ tử luyện thần cảnh tu vi đạo đồng khẳng định cũng là hiểu. Chỉ là một sáng thi triển, nhất định linh lực tiết ra ngoài. Một cỗ lã lâm linh lực ba động xuất hiện ở Hoa Quả Sơn... Đến lúc đó ngược lại tăng lớn bị Dương Thiên cùng hầu tử phát giác tỷ lệ. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Nếu là đạt đến hóa thần cảnh, cố gắng còn có thể sử trên một sử, luyện thần cảnh, hay là thôi đi.

"Vì cái gì không đồng nhất sớm nói cho ta biết?"

Nhớ tới vừa mới một màn kia, kim đồng tử còn lòng còn sợ hãi.

"Ta hôm nay sáng sớm cùng người phản phục nói phải cẩn thận, người tin sao?" Vì hơi dừng một chút, liếm liếm môi, ngân đồng tử dừng ở tối như mực miệng hồ lô nói: "Nơi này yêu quái so với cái khác yêu quái thể lực tu vi không tính là cao, nhưng, lại là chưa bao giờ thấy qua khó chơi. Bồ phòng nghiêm mật, tính cảnh giác cực cao không nói, còn có tiềm hành bí pháp. Tại nơi này, ta cũng không phải là như người nghĩ thật là làm không đến làm."

Nghe đến đó, kim đồng tử cúi đầu xuống, lặng yên không lên tiếng.

Trầm mặc hồi lâu, kim đồng tử ngẩng đầu lên đến nói: "Ngày mai chúng ta hay là trước đem 'Giới cát' vung đi xuống đi."

"Người dẫn theo 'Giới cát' đến?"

"Dạ." Kim đồng tử yên lặng nhẹ gật đầu: "Sự phó nên cũng là biết rõ cái này yêu hầu khó chơi, để cho ta dẫn theo 'Giới cát' tới, tốt xấu, bọn họ ra vào chúng ta biết được nói."

Tự tại hai cái đồng tử khí thế ngất trời địa thảo luận lúc, cách đó không xa trên một thân cây, một con hầu trắng nhãi con miễn cưỡng địa ngáp một cái.

...

U ám trong thạch thất, hầu tử chôn ở trúc giản chồng chất một không ngừng mà lật tới lật lui trước cái gì.

Dương Thiên nhẹ lén lút đi đến thạch cửa phòng, nói khẽ: "Bọn họ lại nữa rồi."

"Bọn họ?"

"Dạ, hôm nay nhiều hơn một cá xuyên kim đạo bào."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 162: Thiện Ý

"Lại thêm một cái?" Hầu tử ngẩng đầu lên, bắt đắc dĩ cười cười, cúi đầu tiếp tục đọc qua trong tay trúc giản.

"Cũng không cần lo lắng, hai cái tu vi bình thường cao thôi. Huống hồ, chúng ta đã biết đối phương tồn tại. Ngoại trừ thật sự che không thể che hết, bọn họ cũng dò xét không đến cái gì."

Hầu tử trường thở dài, nói: "Thái thượng nên hoàn toàn sẽ không nghĩ làm cho bọn hắn dò xét những kia có thể che lấp a."

"Đạ?" Dương Thiên mi hơi chau lên, khó hiểu địa chăm chăm vào hầu tử xem.

"Hai cái luyện thần cảnh đồng tử, việc này chuyện cực quan trọng, thái thượng trong tay chẳng lẽ tự rút ra không ra hai cái hóa thần cảnh tu sĩ?" Hầu tử cũng không ngẩng đầu lên, đem trong tay trúc giản cuộn thành một đoàn tiện tay phóng tới một bên, lại nắm lên nhất quyển mở ra, tiếp tục tinh tế địa tìm đọc.

Dương Thiên lược qua nghĩ sơ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ loại mở to hai mắt nhìn, có thể lại rất nhanh hơi nheo lại, trong thần sắc tràn đầy nghi kỵ: "Người nói như vậy ngược lại là có chút đạo lý. Có thể, nếu là như vậy, vậy hắn vì sao còn muốn phái người đến?"

"Xem cá biểu tượng là đủ rồi. Ngộ Giả đạo chú ý thôi diễn, thái thượng là Ngộ Giả đạo cực hạn, chính là bây giờ phá thiên đạo tu vi, cũng vẫn là

cực hạn. Thôi diễn, có thể chính đây cũng có thể ngược lại, xem cá biểu tượng, vô luận là thực là hư, chuyện của chúng ta thì được tôn sùng được thất thất bát bát. Sơ kỳ bị động, chỉ là bởi vì phát hiện được muộn, không có nghĩa là hẳn hội một mực bị động xuống dưới."

"Này, này đồng tử vì sao còn năm lần bảy lượt xâm nhập dò hỏi?"

"Vì để cho chúng ta biết rõ. Thái thượng là ở nói cho ta biết, hẳn đã tại ta trên cổ chụp vào căn dây thừng, chỉ cần hẳn nguyện ý, tùy thời đều có thể nắm chặt."

Dương Thiên lập tức lấp bấp kinh hãi: "Hẳn đang uy hiếp?"

Hầu tử ngẩng đầu lên đến vuốt cằm nói: "Lại nói tiếp, cũng không tính là uy hiếp, còn hẳn là xem như một cái thiện ý tín hiệu."

"Ta không hiểu."

"Dựa theo thái thượng cấp bậc, chúng ta tốt nhất giả thiết chúng ta biết rõ hẳn toàn bộ đều biết. Lúc trước ta thuộc sở hữu Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đối với hẳn ấn tượng cực kém, thậm chí coi hẳn là thành duy nhất kình địch, hiện tại, hẳn cố gắng thay đổi loại này ấn tượng. Phù chính thiên đạo người cùng phá hư thiên đạo người có thuộc về bất đồng, phá hư thiên đạo người hy vọng hành vi của ta càng cực đoan càng tốt, so sánh dưới, thao tác đứng lên yếu dễ dàng hơn nhiều. Mà phù chính thiên đạo người, nếu là không cách nào cùng ta đạt thành hiệp nghị, bọn họ hy vọng xa vời. Hiện tại thái thượng là muốn nói cho ta biết, hẳn một mực đều đang ngó chừng ta, nhưng lại không nhúc nhích ta. Chỉ cần ta bất loạn đến, như vậy hẳn cũng là có thể mặc kệ nó."

Dương Thiên sững sờ địa nghĩ nửa ngày, không khỏi yên lặng nhẹ gật đầu.

"Người nói như vậy lại là có đạo lý... Vân vân, người là Ngô Giả đạo hay ta là Ngô Giả đạo, như thế nào ta không thấy thấu người ngược lại xem rõ ràng như vậy?"

"Người không biết ta là song tu sao?" Hầu tử cười hì hì nói: "Người tâm tính vốn có lại không được, đây không ra đến rất bình thường."

"Người tâm tính là đến nơi? Theo ta thấy, so với ta còn kém a, nếu thật tu Ngô Giả đạo, liền luyện thân cảnh đều đừng nghĩ."

Hầu tử khoe khoang giống như địa nhìn nàng liếc, cũng không đáp lời, cúi đầu xuống, vui tươi hơn hờ địa tiếp tục lật tới lật lui trúc giản.

Đứng ở thạch cửa phòng trầm mặc hồi lâu, Dương Thiên hỏi: "Vậy người hiện tại tính toán như thế nào? Hấn bày ra dùng thiện ý, người là hay không cũng đã chuẩn bị cho tốt tiếp xúc hấn?"

Hầu tử lắc đầu.

"Vì cái gì?"

"Hấn yếu, là ta bất kể như thế nào không thể cho. Cho nên, tạm thời cứ như vậy trải qua a. Chúng ta, tỵ trang làm thật là làm không đến xem hiểu."

"Bởi vì này chích tước điều sao?"

Hầu tử đầu ngón tay khẽ run lên, không có trả lời. Ngấn ngủi trầm mặc sau, lai tiếp tục trong tay động tác, trên mặt cười cũng đã biến mất vô tung.

Thái thượng phát hiện sự hiện hữu của hấn, là một cái phân cách điểm, ở đằng kia sau tuy nhiên cũng khó giải quyết, lại đều thuộc về có thể không phạm vi, mà ở trước đó, đều là không thể không.

Tước nhi tồn tại, thuộc về không thể không. Ở trên một điểm này, không có bất kỳ thỏa hiệp đường sống.

Yên lặng địa sửa sang lại một hồi lâu, hấn mới đưa chính mình yếu quyền sách trói thành một đồng, chậm rãi đứng lên duỗi lưng một cái, ngẩng đầu nhìn thấy Dương Thiên còn đứng tại cửa ra vào.

"Như ngươi vậy làm đáng giá sao?"

"Có cái gì không đáng?" Hầu tử chuyên trước thư từ cùng nàng gặp thoáng qua.

"Tự hiện tại đến xem, ngươi yếu sống lại nàng, liền chặt đứt cùng thái thượng khả năng giao dịch. Đối với chúng ta mà nói, hiện tại có lợi nhất hấn là chu toàn tại hai phe trong lúc đó ngư ông đắc lợi mới là. Tự vì một con tước điếu? Nếu như không lo lắng vấn đề của nàng, chúng ta quay vẫn không gian đem đại vô số lần, cái này đem cho chúng ta tranh thủ đến quý giá thời gian."

Hầu tử dừng bước lại, nghiêng mặt qua đến xem trước Dương Thiên nói: "Ngươi lần trước nói trên bia mộ vẫn tự cùng Phong Linh cấp cho ta vẫn tự tượng, cho nên ngươi nhất định đều thấy được đúng không? Ngươi biết, này trên bia mộ viết cái gì sao?"

Dương Thiên nhàn nhạt nhìn hầu tử liếc, giữ im lặng, chỉ là chờ.

"Này trên đó viết 'Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không phu nhân chi mộ'. Ngươi thấy ta giống là biết bán đứng chính mình nữ nhân người sao?"

Dương Thiên hơi sững sờ, xì thoáng cái bật cười, cười đến trước cùng ngừa ra sau.

"Một con khi yêu một con chưa biến hóa chim hoàng yến? Cái này là cái gì nát chuyện xưa?"

Hầu tử không cười, thậm chí không có bất kỳ tâm tình ba động, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem nàng, nhìn xem nàng cười.

Thẳng đến Dương Thiên ý thức được không đúng, tiếng cười kia kết một tiếng dừng lại, hắn mới chậm rãi nói ra: "Nàng không có ghét bỏ ta là một con khi, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng là một con chim hoàng yến, sự tình chính là đơn giản như vậy."

Ánh mắt kia đậm như dừng lại nước.

Nói đi, xoay người liền đi.

Xa xa địa nhìn qua hầu tử bóng lưng rời đi lắc đầu, Dương Thiên quệt mồm thờ dài: "Cô chấp người chinh là điểm này không tốt, luôn cho mình thiết một đồng hạn. Bất quá, không có kiên trì người ta nhưng nhìn không thuận mắt."

Ngày kế, vàng bạc hai vị đồng tử vờn quanh trước cả Hoa Quả Sơn phạm vi phương viên trăm dặm bỏ ra giới cát. Những này hạt cát hợp thành kết giới, chỉ cần có bất luận cái gì sinh linh ra vào Hoa Quả Sơn, bọn họ liền có thể biết.

Đối tại cái này, hầu tử tự nhiên sẽ hiểu, chỉ là dương giả không biết, ngẫu nhiên phái ra hai con yêu quái làm cho bọn hắn kinh hoảng một bữa.

Thời gian cứ như vậy tại trong trăm mặc một mỗi ngày trôi qua.

Hoa Quả Sơn yêu quái môn nhận thức chữ càng ngày càng nhiều, kể cả hầu tử tại trong chỗ có yêu quái tu vi cũng vững bước tăng lên, ngẫu nhiên

gặp được tiểu yêu cũng đều bị hầu tử thu dụng lên, đội ngũ ngày từng ngày lớn mạnh.

Về phần vàng bạc hai vị đồng tử có thể dò hỏi phạm vi tắc càng ngày càng ít, đến cực đoan thời điểm thậm chí phương viên ba mươi dặm cũng không dám tiến vào. Ngẫu nhiên cố ý gây ra chuyện tình càng làm cho bọn họ mệt mỏi.

Về phương diện khác, mỗi ngày lui tới ở bên trong thiên địa thu thập hầu tử lưu lại cục diện rối rắm Thái Thượng Lão Quân thủy chung không có đợi cho cái gì có ý nghĩa tin tức, cái này con khi tựa hồ chút nào không có nghĩ tới muốn cùng ngoại giới sinh ra cái gì liên lạc, an phận làm cho người khác có chút ngoài ý muốn. Chỉ là này nâng tay bỏ hạ phản thiên kết quả lại thủy chung làm cho Thái Thượng Lão Quân không an tâm.

Không có tin tức, coi như là tin tức tốt. Như thế an an ổn ổn địa, đảo mắt đã là bán năm qua đi.

...

Nửa năm sau, sáng sớm, tây ngưu hạ châu một buổi cỏ mọc không sinh hoang dã, một cái người mặc vải bố áo choàng, đầu đội mũ nam tử cao lớn theo trong bão cát đi tới, thẳng đến một chỗ đổ nát thê lương trước mới dừng bước.

Hoang dã bên trong cô linh linh phé tích, nhìn về phía trên như là một chỗ vút đi khách sạn, cũng không biết bao nhiêu năm không có người đã tới. Nhưng hôm nay đã có người đến, hơn nữa tới không chỉ là một cái.

Tại nam tử cao lớn trước người sụp đổ tường đất sau có một bàn đá, trước bàn ngồi một lão già.

Lão giả này hạc phát đồng nhan, đầu đội kim sắc Bích Hà quan, mặc một bộ kim vân xanh nước biển đáy đao bào. Thần sắc tường hòa, đã có giống như tia chớp vậy lông mi. Trong đôi mắt làm như ẩn nấp trước vô tận uy thế, không giận tự uy.

Một hồi cuồng gió thổi qua, gió lên đầy trời cát bụi, chỉ là cái này cát bụi tại lão giả trước người lại đều có linh tính vậy tha cá khom, sờ không kịp lão giả thân , càng sờ không kịp lão giả trong tay nóng hồi trà.

Tháo xuống mũ, Thiên Bồng chấp tay nói: "Thiên Bồng tham kiến vạn thọ đại tiên."

Trần Nguyên Tử sách sách địa nở nụ cười, thân thủ làm thỉnh thủ thế, nói khẽ: "Thiên Bồng Nguyên Soái không cần đa lễ, bản đạo cũng không thiên đình thần chức, tại nơi này, ta và người chích làm ổn định bồi tương giao, cái này 'Tham kiến' hai chữ, không dùng được, không dùng được a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Tạ đại tiên."

"Ôi chao, nếu là như vậy như vậy xung hô, bản đạo cái này cáo từ." Nói đi, đứng dậy liền muốn ly khai.

Thiên Bồng chỉ phải vội vàng ngăn cản, sửa lời nói: "Tạ, đạo huynh."

Đợi đến Thiên Bồng ngồi vào chỗ của mình, Trần Nguyên Tử tự tay đem trà chén nhỏ đầy ngã Thiên Bồng trước mặt, cười nói: "Còn đây là ta Vạn Thọ Sơn sinh ra vụ trúc trà, trà loại tu kinh trăm năm đào tạo lại vừa nảy mầm, trồng cùng núi cao trong sương mù, lại kinh năm trăm năm thành cây, nó giống nhau trúc, mỗi mười năm ngắt lấy một lần, mỗi cây, chích thái một lượng. Mặc dù so với không được thiên đình quỳnh tương ngọc dịch, lại là lão phu tự tay trồng trọt, Thiên Bồng Nguyên Soái mà lại ném thử."

Nhìn xem trà chén nhỏ trên đấng đấng sương mù, hướng phía Trần Nguyên Tử chấp tay, Thiên Bồng cúi đầu nâng chung trà lên chén nhỏ, nhấp một miếng ngậm tại trong miệng, hồi lâu, phương nuốt xuống, thở dài: "Trà ngon."

Do dự một chút, lại nói: "Về phần như thế nào hảo... Thiên Bồng một kẻ vũ phu, thật sự không hiểu thưởng thức trà, cũng nói không nên lời nguyên có đến. Hôm nay, chỉ sợ là nát bét cái này trà ngon."

Trần Nguyên Tử lập tức nở nụ cười, lắc đầu khoát tay: "Thiên Bồng Nguyên Soái thanh danh lan xa, thiên hạ anh hùng thị dã. Cái này trà làm cho ngài uống đi, sao là đạp hư?"

Thiên Bồng cười khan hai tiếng, cũng không tiếp cái này hư thoại, lược lược cân nhắc một chút, thẳng vào chủ đề.

"Đạo huynh, Thiên Bồng lần này tới, là có một chuyện muốn nhờ."

Trần Nguyên Tử thần sắc vừa thu lại, thản nhiên nói: "Lại nói."

"Thiên Bồng muốn mời đạo huynh, đình chỉ cung ứng vũ khí đan dược cho cái này tây ngưu hạ châu yêu vương."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 163: Bạc Mệnh Không Chỉ Hồng Nhan, Còn Có Trung Lương

Trần Nguyên Tử, vạn thọ đại tiên, địa tiên chi tổ. Chính là thiên đình Ngọc Đế đều muốn kính hấn ba phần nhân vật.

Nghe được Thiên Bồng mà nói, Trần Nguyên Tử chỉ là nhàn nhạt cười cười, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú mờ nhạt trên bầu trời như ẩn như hiện chảy vân.

"Chớ không phải là, thật muốn đương cái này che bầu trời cát vàng trung một điểm thanh minh?"

Thiên Bồng duy trì lấy chấp tay tư thế, cúi đầu vẫn không nhúc nhích.

Tùng đợt phong thổi qua, lướt trên cát vàng, giơ lên Trần Nguyên Tử chòm râu.

Trần Nguyên Tử hơi há miệng, nói: "Ngươi cũng đã biết, bản đạo Ngũ Trang Quan mỗi tháng cung ứng cho yêu vương vũ khí cùng đan dược, có thể thu lợi nhiều ít?"

"Một trăm vạn kim tinh cao thấp."

"Đạ. Lại là biết được rất tinh tường a, đã biết rõ, ngươi còn làm cho bản đạo đình chỉ cung ứng?" Trần Nguyên Tử nghiêng mặt qua đến xem trước Thiên Bồng, chậm rì rì địa thở dài: "Yếu bản đạo đình chỉ cung ứng, Thiên Bồng Nguyên Soái chuẩn bị như thế nào đền bù lăm mòm trong đạo quan tồn thất?"

Chậm rãi thả tay xuống đất, Thiên Bồng mặt không biểu tình, thản nhiên nói: "Không dùng đèn bù."

"Ha ha. Không dùng đèn bù?" Trần Nguyên Tử thân thủ vuốt vuốt râu dài, ánh mắt buông xuống, nói: "Này lão phu dựa vào cái gì yếu đình chỉ?"

Thiên Bồng lặng yên không lên tiếng.

Vi hơi dừng một chút, Trần Nguyên Tử khoan thai nói: "Theo người thiên hà thủy quân tại đây Tây Ngu Hạ Châu khởi công xây dựng thiên cảng, nhiều lần nhúng tay sự vụ lúc, bản đạo liền đã đoán được sớm muộn hội nhúng tay việc này. Chỉ là, người không đi duy trì người này thuộc bản phận chuyện tình, đánh đánh yêu vương, cũng không lên trên báo Linh Tiêu Bảo Điện trông nom hảo bầu trời chúng thần, trạm thứ nhất trụ tìm đến bản đạo, sợ là có chút không đúng a? Bản đạo hôm nay sở dĩ đáp ứng lời mời tiền lai, thuần túy là kính trọng người người này, cũng không có nghĩa là, người có thể theo bản đạo nơi này chiếm được lớn như vậy một cái nhân tình."

"Nếu là như vậy như vậy xuống dưới, trăm năm sau, này tiêu so sánh, thiên đình làm mất đi hôm nay cường thịnh, căn cơ dao động. Đến lúc đó tam giới thảm họa chiến tranh tái khởi, sợ là muốn tái diễn ngày đó phong thần trước loạn cục, sinh linh đồ thán. Đạo huynh chỉ sợ cũng không thiếu một chút như vậy kim tinh, làm sao khổ trợ trụ vi ngược?" Thiên Bồng nhìn lên bầu trời thở dài.

Trần Nguyên Tử sách sách nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu: "Nói cho cùng, người Thiên Bồng trong mắt chỉ có một 'Trung' chữ. Sinh linh đồ thán? Cái gì gọi là sinh linh? Chẳng lẽ này bị người chém giết yêu quái, liền không phải sinh linh rồi?"

Thiên Bồng trầm mặc không nói.

"Tại bàn đạo trong mắt, người, yêu, tiên, thần, quý, ma đều là độc nhất vô nhị. Thiên đình chúng thần trên tay có bàn đạo yếu, nguyện ý bán, bàn đạo liền mua. Bàn đạo trong tay có yêu vương yếu, bọn họ trở ra nâng kim tinh, lão phu liền bán. Già trẻ không gạt, cũng không cần che lấp. Về phần người nói này tam giới thảm họa chiến tranh, cùng bàn đạo có quan hệ gì đâu?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng thản nhiên nói: "Như đạo huynh không chịu bán cái này mặt mũi, này Thiên Bồng cũng chỉ hảo cá chết lưới rách."

Trần Nguyên Tử trầm mặc không nói.

Thiên Bồng nói tiếp: "Nếu là Thiên Bồng trực tiếp đem việc này công chur tại chúng, Linh Tiêu Bảo Điện trên nhất định tứ cố vô thân, kết quả là Thiên Bồng mặc dù thân tử hồn diệt, nhưng mà cũng cho Ngọc Đế nói ra cá tình, phong kín con đường này. Đạo huynh pháp lực vô biên, mặc dù không đến bởi vậy nhiệm tai họa, cái này hảo mua bán, sợ cũng chỉ có thể tới đó là ngừng. Đồng dạng là không làm, không như thế giờ bán Thiên Bồng một cái mặt mũi, nhân tình này, Thiên Bồng sau này cần phải còn."

Nói đi, Thiên Bồng nâng chung trà lên chén nhỏ nhấp một miếng, thờ dài: "Cái này trà, có người trái cây hương vị."

Trần Nguyên Tử nhàn nhạt địa nở nụ cười: "Chính là liều đến thân tử hồn diệt, cũng muốn quấy lão phu cục sao?"

Dem trà chén nhỏ thả lại trên bàn, Thiên Bồng cười đến hời hợt: "Thiên Bồng, tiện lợi là tử gián. Từ xưa trung thành lương tướng, tử gián giả không phải một hai có thể đếm được. Ta đây thần tiên trên trời, lại sao có thể thua cùng bọn họ?"

"Văn tử gián, võ tử chiến." Trần Nguyên Tử cũng nâng chung trà lên chén nhỏ cúi đầu nhấp một miếng: "Đại tướng không chết ở sa trường, chết vào triều đình, chẳng phải đáng tiếc?"

"Tình thế bức người, Thiên Bồng không đường có thể đi, kính xin đạo huynh thứ lỗi."

Nghiêng mặt qua, Trần Nguyên Tử chăm chăm vào trong tay trà chén nhỏ nhìn hồi lâu, sâu hít một hơi thật sâu ngẩng đầu lên đến, vuốt vuốt râu dài, thở dài nói: "Đã như vậy, bản đạo tạm tạm thời đình chỉ yêu vương vũ khí đan dược cung ứng a. Chỉ là, người nên gia tăng, nếu là này yêu vương ra liền bản đạo đều động tâm giá, đã có thể khó mà nói."

Thiên Bồng đứng dậy chấp tay nói: "Tạ đạo huynh. Nhân tình này, Thiên Bồng ngày khác cần phải còn trên."

Trần Nguyên Tử hừ địa bật cười: "Nhân tình tự không bàn nữa, bản đạo chỉ là không nghĩ gánh vác một cái bức tử Thiên Bồng Nguyên Soái bêu danh thôi. Một cây chẳng chống vững nhà, thiên đình mục lại thế nào là người có thể thay đổi biến thành? Ha ha ha ha. Hôm nay vốn là đến xem thiên đình lợi kiếm Thiên Bồng Nguyên Soái đến tốt cùng là hay không như nghe đồn vậy ba đầu sáu tay, không nghĩ tới, cái này vừa thấy liền không có mỗi tháng trăm vạn kim tinh doanh thu. Quả nhiên là quý a. Sau này lại hẹn, không đến a."

Chấn động ống tay áo, Trần Nguyên Tử chậm rãi đứng lên, cùng Thiên Bồng gặp thoáng qua lúc, vỗ nhẹ nhẹ đập bờ vai của hắn, thở dài: "Từ xưa bạc mệnh cũng không chỉ hồng nhan, còn có trung lương. Người, tự giải quyết cho tốt a."

Nói đi, giao thoa mà qua, chậm rãi bước hướng phương xa, biến mất tại đây trời trong bão cát.

Thiên Bồng ngỡ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, chưa từng quay đầu lại.

Một hồi cuồng gió thổi qua, giơ lên trên người cũ nát áo choàng, phiêu diêu.

Híp mắt ngẩng đầu nhìn lên, hấn chứng kiến bị gió cát che đầy bầu trời, hỗn hỗn độn độn, không có một tia quang minh.

Sâu hít một hơi thật sâu, đội mũ, cúi đầu xuống bước về phía phương xa.

Đoạn đường này có thể đi thật xa, hấn cũng không biết. Có thể hấn không quay đầu lại đường, chỉ có thể đi thẳng, đi đến rốt cuộc đi không đặng mới ngừng.

...

Một tháng sau, Quan Vân Thiên cảng đúng hạn hoàn công, dựa vào thiên cảng hậu cần, thiên hà thủy quân điều động hai mươi vạn tinh nhuệ một mình khởi xướng đối Tây Ngưu Hạ Châu yêu tộc tụ cư địa tiến công. Sớm có chuẩn bị lục đại ma vương thống lĩnh trăm vạn yêu chúng bố mở trận hình chính diện đón đánh.

Trên trời dưới đất hằng hà con mắt đều đang chờ trước Thiên Bồng Nguyên Soái làm trò cười.

Nhưng mà, đang lúc này, yêu quân lại được cho biết tối nhu cầu cấp bách đan dược vũ khí cung ứng cũng đã đoạn tuyệt, lập tức rơi vào trong lúc bối rối.

Đoạn tuyệt trọng yếu nhất hậu cần cung ứng, tại giằng co một tháng sau, lục đại ma vương suốt đêm trốn đi, yêu quân tan tác, thiên hà thủy quân bất chiến mà thắng nhất cử quét sạch Tây Ngưu Hạ Châu. Yêu tộc chết thảm trọng, kêu rên khắp nơi.

Nhưng mà, nghênh đón thắng lợi vĩ đại cũng không phải long trọng lễ mừng, thiên trong đình đối Thiên Bồng chỉ trích càng phát ra nghiêm trọng.

Nửa năm sau, Thái Bạch Kim Tinh lần đầu tiên đem người tiên tại Linh Tiêu Bảo Điện trên nhắc lên Thiên Bồng nguyệt cây nụ hoa vấn đề, buộc Thiên Bồng, Ngọc Đế cấp triệu Thiên Bồng yết kiến.

Tin tức truyền đến Quảng Hàn cung, nghệ thường ngơ ngác địa ngồi ở trong sân nước mắt từng giọt hạ rơi, ướt đẫm khăn tay bị ninh lại vắn.

"Vì cái gì, yếu ngu như vậy. . ."

Nàng nhin không được nước nở.

Vạn dặm bên ngoài, trăm đem tổng biệt, Thiên Bồng một bộ bạch y đứng ở hạm thủ.

Khổng lồ phương trận nguyên một đám đi qua trước mặt của hắn, boong boong khải giáp lồng lộng như núi, um tùm binh khí ngân quang lập loè.

Sau lưng hắn, bọt nước lợi kiếm đại kỳ đón gió pháp phối.

Ngàn năm tâm huyết, phong thần bảng thượng vô danh hắn, cuối cùng đem cái này chi bộ đội kinh doanh thành trong thiên địa số một số hai đội mạnh, thiên đình hòn đá tảng.

Sau này, liền là không có hắn, nên cũng là có thể tiếp tục thực hiện sứ mạng của mình đi.

Đội ngũ bên trong, bi thương bầu không khí dần dần tràn ngập ra.

Tất cả mọi người biết rõ, nguyên soái chuyển đi này, chính là không chết, cũng nếu không là bọn hắn Thiên Bồng Nguyên Soái.

Hắn hàm chứa cười, đứng lặng hạm thủ vui mừng địa xem hết cuối cùng một cái quân trận, thật dài thờ dài, xoay người đi ở boong thuyền, kiểm duyệt trước hắn mang theo tinh nhuệ tướng soái.

"Thiên hành, ngươi quá thẳng, so với ta còn thẳng. Người phía dưới sẽ chịu không nổi, sau này cái này tính nét nên sửa sửa. . ."

. . .

"Thiên tâm, tự tin là hảo, cũng đừng qua. Muốn biết được, kiêu binh tất bại, mỗi lần phá người xuất chinh, ta cũng có ít nhiều lo lắng. . ."

. . .

"Thiên cảm a, ngươi cùng thuộc hạ hoà mình ta không phản đối, nhưng nhân tình nếu là liên lụy quá nhiều, sau này thống quân hắn là tai họa. . ."

. . .

"Thiên trong, tư chất ngươi thượng giai, đáng tiếc chính là quá lười, ta còn chưa bao giờ thấy qua ngươi chủ động xin đi giết giặc. . ."

. . .

"Thiên phụ. . ." Thiên Bồng hơi há hốc mồm, lại không có thể nói đi xuống.

Đối diện lão tướng, đã là lão Lệ tung hoành.

Thiên phụ cúi đầu lau bả lệ, sau lưng thiên tướng tạo thành quân trong hàng ần ần truyền ra tiếng nước nở.

Dần dần địa, này tiếng nước nở lan tràn đến binh lính trong quân trận.

Đàn ông có lệ không dễ rơi, bọn họ là thiên đình chiến tướng, càng là đổ máu không đổ lệ.

Tất cả mọi người rất nhanh nắm tay, liều mạng chịu đựng.

"Khóc đi, không có việc gì." Thiên Bồng nhàn nhạt địa cười.

Tại thời khắc này, khóc cũng không có nghĩa là mềm yếu, mà là vì càng thêm kiên cường địa tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình.

Trong lúc nhất thời, thảm thiết khóc thanh âm kinh thiên động địa, cái này chi rong ruổi tam giới ngân giáp đội mạnh tại trong sát na hồng mất.

Cả đời vì thiên đình chinh chiến tứ phương, bắt yêu, kết quả là không có thể chết ở yêu quái trong tay, lại phải chết tại thiên đình sao?

Đội ngũ trung vang lên tê tâm liệt phế khóc hô.

"Nguyên soái, đừng đi, chúng ta phản đi!"

"Đúng vậy a, nguyên soái! Chúng ta nghe của ngươi, chúng ta không nhận Ngọc Đế!"

"Chúng ta là thiên hà thủy quân! Thiên Bồng Nguyên Soái thiên hà thủy quân!"

Thiên Bồng khòe miệng hơi co rúm, nhếch môi, cúi đầu xuống, lại nâng lên, phản phục mấy lần, mới chớp hồng thấu mắt, hơi nức nở nói: "Lời này, chỉ này một lần, như lại để cho ta nghe thấy, định chém không buông tha.

UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Còn có thể có lần nữa sao?

Nguyên một đám buu hình đại hán, boong boong thiết giáp, cứ như vậy ở trước mặt của hấn tuyệt vọng địa thảm thiết khóc.

Vỗ thiên phụ vai, Thiên Bồng một mặt giúp hấn cả trước y quan khái giáp, một mặt thân nhiên nói: "Ta sẽ hướng Ngọc Đế tiến cử ngươi trở thành mới nguyên soái, nhưng chưa chắc sẽ bị tiếp thu. Nếu như phía trên phải mới nguyên soái. . . Cũng nhất định phải phục tòng mới nguyên soái mệnh lệnh, không thể làm bậy."

Đây là cuối cùng một đạo mệnh lệnh đi. . .

Cũng đã khóc không thành tiếng thiên phụ dùng hết tất cả lực lượng, một quyền nặng nề đánh tại ngực của mình giáp trên, quì xuống, quát: "Mạt tướng tuân mệnh! Muôn lần chết không chối từ!"

Buông xuống mặt, nước mắt từng giọt theo chóp mũi nhỏ, lão tướng thân hình không ngừng run rẩy.

Ngẩng đầu lên, Thiên Bồng hô lớn nói: "Các ngươi cũng đồng dạng!"

"Cần tuân nguyên soái chi mệnh! Muôn lần chết không chối từ!"

"Vĩnh biệt a, của ta thiên hà thủy quân."

Từng dãy quân nhóm quỳ xuống, giống như trên bờ cát thổi lui thủy triều, nương theo lấy bài sơn đảo hải tiếng gọi âm ỉ.

Gió lớn theo bên cạnh xẹt qua, giơ lên áo khoác, vũ về chơi đùa tóc mai, anh tư tấp sáng.

Nhìn qua khắp nơi trên đất ngân giáp, hấn vui mừng địa nở nụ cười, cao giọng hô: "Đây mới là ta Thiên Bồng mang đi ra thiên hà thủy quân!"

Chiến hạm đâm nổi lên trống trận, tống biệt.

Chân trời tịch dương như máu, giống quá hẳn tiếp nhận nhâm trượng ngày
đó, ngàn năm, cuối cùng là không có cô phụ.

Có thể, hẳn, mệt mỏi thật sự.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 164: Chuyện Cũ

"Nghe nói nguyệt trên cây nụ hoa cũng đã mở một."

"Dạng này tính mở sao?"

"Hắn là tính a, Linh Tiêu Bảo Điện trên đã có chín mươi lăm vị tiên gia trình diện."

"Không chỉ a, nghe nói còn có ba mươi bảy vị phòng thủ tướng soái chưa tới trường cũng trên sổ con tán thành."

"Tự không có người giúp hắn nói chuyện sao?"

"Không có."

"Này Thiên Bồng Nguyên Soái làm sao bây giờ?"

"Không biết. . . Phòng chừng, cho dù không chết, nên cũng là có lẽ nhất nguyên soái vị đi."

"Thật sự là đáng tiếc."

Nghị luận tới tấp.

Hành lang gấp khúc trung, nghệ thường cùng người khác tiên tử giao thoa mà qua, giống như cái xác không hồn.

"Tại sao phải ngu như vậy, tại sao phải ngu như vậy. . ."

Nàng phản phục nhớ kỹ những lời này, thanh âm yếu ớt được giống như nói mê.

Vươn tay, chỗ lòng bàn tay, một khối không có bất kỳ điều vân mộc mạc ngọc thạch. Đây là lần đầu tiên gặp mặt, hắn đưa cho của nàng.

Ngàn năm, hắn không biết, nàng một mực giữ lại.

Thời điểm đó hắn vẫn chỉ là thế gian quân ngũ lí một thành viên tân binh, mà nàng đã là tiếng tăm lừng lẫy ca cơ, một khúc hát bãi, hắn chen vào hậu trường, đổ mặt, khúm núm thuyết: "Của ngươi ca xướng được thật là dễ nghe, cái này. . . Là gia truyền của ta chi bảo, ta chỉ có cái này, tặng cho ngươi, cho là đính ước tín vật."

Hắn nói yếu lập công được tướng thưởng, lấy nàng.

Tất cả mọi người nở nụ cười, liền nàng cũng cười, chích cho là nói đùa, mà khi giờ bất quá mười lăm tuổi hắn lại cố lấy quai hàm tức giận địa tuyên bố nhất định sẽ làm được.

Từ nay về sau, hắn liên tục chiến đấu ở các chiến trường các nơi, anh dũng giết địch.

Có thể đối thủ của hắn quá mạnh mẽ, không phải yêu quái chính là tu sĩ. Bất đắc dĩ, hắn tu tiên, học trộm, Hành Giả đạo.

Phong thần cuộc chiến, cứu tử nhất sinh, lập nhiều chiến công, có thể hắn cuối cùng không phải xiển đoạn hai giáo môn đồ, không có danh sư, phong thần trên bảng không có tên của hắn.

Mà nàng lại bởi vì tiếng ca vũ kỹ xuất chúng, được ban cho dư tiên đan phi thăng đã trở thành thiên đình nhất danh ca cơ.

Rời đi thế gian ngày đó, hấn nắm tay của nàng khóc không thành tiếng.

Hấn nói: "Ta nhất định sẽ đi tìm được người rồi! Chờ ta!"

Nàng đồng dạng dùng vi chỉ là nói đùa.

Có thể hấn thật sự đến đây.

Từ biệt năm mươi năm, thiên đình bất quá năm mươi ngày, hấn lực chiến yêu vương lập nhiều hiển hách công tích, trở thành phong thần cuộc chiến sau đặc biệt phi thăng nhóm người thứ nhất, bị thiên đình tiếp nhận trở thành một thành viên tiểu tướng.

Thời điểm đó hấn cũng không biết, thần tiên không thể nhiễm hồng trần.

Cây bàn đào biết, nàng khẽ múa khuynh thành, hấn nhưng lại ngay cả cá chỗ ngồi đều không có, chỉ có thể giả bộ tuần tra đứng ở ngoài cửa vụng trộm địa xem, lại thấy ngây dại.

Sau đó, hấn vụng trộm thuyết: "Một ngày nào đó, người khiêu vũ, ta yêu ngồi xem."

Nàng cười ngọt ngào, một lòng chưa bao giờ có âm áp.

"Như thế nào? Người không tin?"

"Không, ta tin. Chỉ cần người nói ta đều tin." Một khắc đó, nàng thật sự tâm động, nguyệt trên cây lặng lẽ dài ra một khóa mới nụ hoa.

Thần tiên động tình, như song phương đều là thần tiên, thiên đình chỉ biết khiển trách vị giai cao một phương.

Mà của nàng vị giai, rõ ràng cho thấy còn cao hơn hấn.

Bởi vậy bị giáng chức, nàng không oán không hờ, có thể hẳn không cách nào tiếp nhận.

Thời điểm đó, hẳn bị điều đến thiên hà thủy quân đảm nhiệm một thành viên tiểu tướng.

Thiên hà, là thiên đình nội hà, thiên hà thủy quân, tự nhiên là một chi không đủ ngàn người phòng thủ bộ đội thôi.

"Chỉ cần của ta vị giai cao hơn người, như vậy bị giáng chức tự cũng không là người!" Hẳn như thế nói.

Từ nay về sau, hẳn bước lên cái này điều không đường về.

Nam chinh bắc chiến, tăng cường quân bị lại tăng cường quân bị, vì thiên đình lập nhiều chiến công hiển hách, cuối cùng đem chi kia không đủ ngàn người phòng thủ bộ đội đánh thành thiên hạ đội mạnh.

Cây bàn đào hội trên, hẳn rốt cục có thể không cần đứng, lại cũng không dám nữa xem nàng khiêu vũ.

...

Vạn dặm trường không, cô linh linh chiến hạm chậm rãi phi hành, giống như trên mặt hồ phiêu linh phong diệp.

Bầu trời một trên trời đất một năm, tiến đến truyền triệu khanh gia cũng không thúc giục.

Thiên Bồng đứng ở hạm thủ, vượt cột buồm nhìn xa tầng tầng lớp lớp vân hải.

Lần đầu tiên đứng ở boong thuyền, là vì cái gì?

Thiên Bồng chậm rãi nhắm mắt lại, tinh tế nhớ lại.

Làm người thân, ngàn năm, hẳn không thẹn với lương tâm, bây giờ tháo xuống gánh nặng, cũng nên vì chính mình ngẫm lại.

Cây bàn đào bữa tiệc kinh hồng thoáng nhìn, làm cho hẳn hận thấu hèn mọn chính mình, nhiều năm như vậy, lại vẫn không cách nào đường đường chính chính địa ngồi.

Nàng không biết, ngày đó, hẳn vụng trộm địa khóc. Hẳn không dám làm cho nàng biết rõ, bởi vì, nàng sẽ không thích người nhu nhược.

Ngay lúc đó hẳn còn không biết rằng, thần tiên là không cho phép nhúc nhích chuyện.

Biết rõ nguyệt trên cây dài ra nụ hoa thời điểm, nàng âm thầm lau lệ, hẳn nhìn ở trong mắt, đau nhức ở trong lòng.

Hi vọng nhiều chưa bao giờ đã tới cái này thiên cung, làm cho này trí nhớ theo chính mình tại thế gian già đi, liền không có nhiều như vậy việc gì.

Đi đến một bước kia, chỉ có hẳn vị giai cao hơn nàng, tài năng bảo trụ nàng.

Chính là thần tiên sẽ không lão, tự nhiên thì không tồn tại chức vị thay đổi.

Đã không có để trống, vậy sáng tạo ra, tạo ra một cái mới vị trí.

Không có lựa chọn nào khác địa bước trên hành trình, hẳn mang theo trang bị không đồng đều sĩ khí không phần chân hai tàu chiến hạm nam chinh bắc chiến.

Hân tân hà, hấn mang theo hai trăm tàn binh chặn lại một vạn yêu chúng, bảy ngày bảy đêm không ngủ không nghỉ, đánh tới cuối cùng, chỉ còn lại có chính hấn. Chiến hậu, này tay nửa tháng đều đề không nổi kiếm.

Cầm tướng thưởng, hấn bả thiên hà thủy quân mở rộng gấp đôi.

Lịch yêu cốc, hấn độc đấu hai đại yêu vương, thân trúng năm mươi hai đao, lại còn dựa vào một hơi mang theo thủ cấp phản hồi thiên cung.

Cầm tướng thưởng, hấn càng làm thiên hà thủy quân mở rộng gấp đôi.

Tất cả thần tiên đều chê cười hấn tượng cá không muốn sống kẻ điên. Có thể hấn không quan tâm, như trước làm theo ý mình.

Một đường ngàn năm, hấn cũng đã không nhớ rõ chính mình đánh lần nhiều ít chiến, khuếch trương lần nhiều ít quân.

Vị đến nguyên soái lúc, hấn đã từng nương cơ hội vụng trộm hương Thái Thượng Lão Quân lãnh giáo. Thái thượng không nói hai lời, liền đem nguyệt trên cây nụ hoa tu đi, lại ý vị thâm trường địa nói với hấn: "Nếu không tự chế, chính là tu đi, cũng cuối cùng có một ngày hội mở."

Hấn không dám tái kiến nàng. Cây bàn đào hội trên, hai mắt nhắm nghiền.

Đem thiên hà thủy quân tổng bộ từ phía trên đình dờn đến vân vực thiên cang, chỉ vì không hề gặp phải nàng.

Chỉ cần có thể xa xa địa biết rõ nàng khá tốt, liền thấy đủ.

Ở đằng kia sau, như cũ là vòng đi vòng lại địa chinh chiến, tăng cường quân bị, chinh chiến, tăng cường quân bị. Trung với thiên đình, trung với Ngọc Đế, đã trở thành tất cả của hấn bộ.

Thanh danh của hấn nương theo lấy thiên hà thủy quân cờ xí truyền khắp thiên hạ, có thể ai có thể biết rõ trong lòng hấn khổ?

Nên tới cuối cùng tránh không khỏi.

Trăm năm trước trên cầu đá ngẫu nhiên gặp , gần kề liếc, liền đem trái qua thời gian dài đoán tạo cát giấu trong sát na đục lỗ, bẻ bột phấn, như thế đơn giản, như thế triệt để.

Chuyện cũ từng màn hiển hiện, gần trong gang tấc, lái đi không được.

Mới nụ hoa lại là dài ra.

Hấn biết rõ, thái thượng là ở tự nói với mình, trên cây nụ hoa có thể tu đi, trong lòng nụ hoa lại tu không đi. Chỉ cần trong lòng nụ hoa còn đang, như vậy hoa, sớm muộn có một ngày hội nở rộ.

Còn có thể tu đi không?

Có lẽ có thể a, nếu như là Ngọc Đế mở miệng mà nói.

Có thể hấn cuối cùng là cự tuyệt, chỉ vì không muốn quên này hồn khiên mộng nhiều thân ảnh.

Cái này nhớ lại, vốn là nên tại ngàn năm trước kia theo hấn già đi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Vượt cột buồm, hấn hơi mở mắt, nhàn nhạt địa nở nụ cười: "Như vậy cũng tốt, chết rồi, này nguyệt trên cây nụ hoa, nên cảm ơn a."

Vi thiên đình, hấn chiến đến cuối cùng, không phụ Thiên Ân.

Ngàn năm nhân duyên, ngàn năm ác mộng, cũng cuối cùng đến nên chấm dứt một khắc.

Cuộc đời này, nên xem như không hồi hận đi.

...

Kim điêu đỉnh, ngọc xuyên môn, cảm tú như vẽ gian phòng, đây là nguyệt cung Thường Nga chi thủ phòng ngủ. Vô tận vinh hoa, không thể che hết trong lòng đau xót.

Đẩy cửa ra, nghệ thường từng bước một đi vào trong phòng, ngơ ngác dựa ngòi vào trước bàn trang điểm.

Cổ trong gương đồng, mặt mày tiêu tụy.

"Đều tại ta. . . Lúc trước tại sao phải ăn vào tiên đan." Nàng mặt mà khóc.

Nếu không phải là một ít hạt tiên đan, nàng sẽ không phi thăng, hẳn cũng sẽ không đuổi theo.

Chưa có tới đến cái này lạnh như băng thiên cung, bọn họ có lẽ sẽ là thế gian một đôi ân ái tiểu vợ chồng, tương cứu trong lúc hoạn nạn, gắn ngủi trăm năm, cùng nhau già đi.

"Lỗi của ta, đều là lỗi của ta, tại sao phải hấn đến gánh chịu?"

...

Nam Thiên Môn đại môn rộng mở, chiến hạm ghé qua, dàn trận thiên binh ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn vị này thiên đình chiến tướng cuối cùng đoạn đường.

Hạ hạm, truyền lệnh khanh gia nương đến Thiên Bồng bên cạnh, thấp giọng nói ra: "Bệ hạ khẩu dụ, nguyên soái nếu là còn có cái gì tâm nguyện chưa xong, bước vào linh tiêu điện trước, liền trước hiểu rõ."

"Ta nghĩ. . . Đi xem đi Quảng Hàn cung."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 165+1 Cá Nhân Hồng Trần

Trời cao địa xa, phong khinh vân đậm.

Linh Tiêu Bảo Điện bên cạnh phương lâu các trên, Ngọc Đế mặc long bào ỷ lan bao quát thiên cung tầng tầng lớp lớp lâu vũ, đón phong khê vuốt râu dài.

Một ít song hạc mục hơi nheo lại.

"Bệ hạ." Quyền Liêm đại tướng chậm rãi đi đến phía sau của hắn, khom người chấp tay nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái đi Quảng Hàn cung, trên điện quần thần đã bắt đầu đánh trống reo hò, có hay không phái người đi thúc giục?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Ngọc Đế dừng ở trên bầu trời lưu chuyển quang ảnh, chậm rãi thở dài: "Không thúc dục, đừng a, chờ hắn."

Thở ra khí tại đây lạnh như băng thiên cung ngưng tụ thành vụ, chậm rãi phiêu tán.

"Dạ."

...

Quảng Hàn cung, Thiên Bồng có bao nhiêu năm chưa từng tới liền chính hắn cũng nhớ không rõ.

Không dám tới.

Trắng bệch cung khuyết, giống nhau nó chiếu hướng thế gian quang, có một loại tuyệt vọng xuyên vào nội tâm.

Bước chậm tại lãnh lãnh thanh thanh trên bậc thang, nguyên một đám đi ngang qua cung nga hướng hấn phúc thân hành lễ, cũng không dám tới gần nửa bước.

Hấn đã là người sắp chết.

Có thể, lộ đến cuối cùng, huyền ở trong lòng ngàn năm tảng đá rớt cục buông, hấn ngược lại là dễ dàng.

Ven đường tinh tế thưởng thức Quảng Hàn cung tinh xảo, điêu lan ngọc thể, lâm viên sơn nước, như thơ như vẽ, thấy vào mê, đúng là hai mắt đắm lệ mộng lung.

"Nàng chính là sinh hoạt tại dạng này địa phương sao?" Hấn nghĩ, cười đến chưa bao giờ có thư thái.

Rớt cục không cần cưỡng bách nữa chính mình không thềm nghĩ nữa, không đi niệm, tránh thoát tất cả trói buộc, không cần tái sợ hãi làm cho người ta nhìn thấy, không cần lại che che lấp lấp, trốn trốn tránh tránh.

Có thể đường đường chính chính đi dưới ánh mặt trời, cho dù là đi tìm chết, cũng là đáng được.

...

Ngồi ở trước bàn trang điểm, nghệ thường đem phấn lót từng điểm từng điểm địa vẽ loạn đến trên mặt của mình, nước mắt bắt tranh khí dưới mặt đất rơi, đem trang dung hồ thành một đoàn, chỉ có thể tẩy đi, lại lần nữa trên trang.

Có thể vô luận như thế nào họa, một lần lại một lần, thẳng đến dùng hết rồi tất cả phần lót, thực sự họa không ra cái kia trang, ôm trống trơn phần lót hộp, nàng che miệng ngời liệt trên mặt đất nghẹn ngào khóc rống.

"Ta, ta chỉ là muốn làm cho hấn chúng kiến ta đẹp nhất bộ dạng. . .
Chẳng lẽ liền cái này đều làm không được sao?"

. . .

Thanh thanh lãnh lãnh địa gió, im lặng đường.

Vượt qua hành lang gấp khúc, Thiên Bồng từng bước một đi đến nghê thường trước cửa phòng, quay đầu lại nhìn về phía hành lang gấp khúc cuối cùng khanh gia.

Này khanh gia hơi cung kính khom người tử, thản nhiên nói: "Không cần phải quá lâu."

"Cám ơn." Thiên Bồng đơn giản địa trở về lễ, thân thủ gõ cửa.

"Là ta." Hấn ngữ điệu bình thản như nước.

Trong phòng truyền đến đồ sứ đánh vỡ thanh âm, ngay sau đó, là một chuỗi tiếng bước chân dồn dập.

Đại môn âm âm mở ra, một cái lệ người thất kinh địa đứng ở Thiên Bồng trước mặt.

Mất trật tự phát, tiều tụy mặt, thở hào hển.

Nhìn trời bồng, nghê thường nhú chặt trước mi, nhếch môi, trong tay nắm trống trơn phần lót, dùng đầu ngón tay xóa đi khóe mắt lệ không ngừng nức nở: "Trang, trang họa không được."

Thiên Bồng thoáng cái nở nụ cười, cười đến âm áp.

Nghê thường cũng nín khóc mím cười, mân mê miệng, như hài đồng làm nũng loại chỉ vào Thiên Bồng nói: "Ngươi cười ta!"

Vươn tay, Thiên Bồng một tay lấy nghê thường ôm vào trong ngực, dùng sức ôm chặt, nói khẽ: "Đừng lo lắng, ta tới giúp ngươi."

Ngửi ngửi trên người nàng mùi thơm, trong lòng hẳn một sợ hãi.

Y ôi tại Thiên Bồng trong ngực, nghê thường dịu dàng ngoan ngoãn được giống như một con tiểu miêu, mân khấn môi, nước mắt lại là nhịn không được rơi xuống.

Đã bao nhiêu năm, trong mộng mới có thể ra hiện tràng cảnh, lại vào hôm nay, cứ như vậy thực hiện.

Do dự mà vươn tay, nàng chăm chú địa ôm Thiên Bồng, một đời một thế cũng không nghĩ lại buông ra.

"Phấn trong hộp phấn, dùng hết rồi, ta nghĩ cho ngươi khiêu vũ, chính là hóa không được trang. . ." Nàng đầu tựa vào Thiên Bồng trong ngực thấp giọng nức nở nói.

"Không có việc gì."

Thiên Bồng lôi kéo nghê thường từng bước một đi vào trong phòng, đem nàng theo như đến trước bàn trang điểm, thân thủ nhoáng một cái, phấn trong hộp phấn, lại đây.

Nghê thường nghĩ thân thủ khứ thủ bông vải khỏi, lại bị Thiên Bồng đè lại.

Thân thủ cầm lấy bông vải khôi, Thiên Bồng cúi đầu xuống, dính phấn, từng điểm từng điểm bơi đến nghệ thường trên mặt.

Nhìn xem cái kia hết sức chuyên chú bộ dạng, nghệ thường nước mắt lại là ngăn không được. Chảy ra lệ theo Thiên Bồng nhẹ nhàng một a, huyền đến trong không khí, tựa như trong bầu trời đêm điểm điểm tinh thần.

Đây mới là hấn cho tới nay thủ hộ thiên hà.

Cúi đầu xuống, nghệ thường lông mi thật dài phiến phiến, không biết nên bày nơi đó tay không ngừng nhu xoa xoa tay lụa: "Ta có phải là rất đàn, trở thành thần tiên đã nhiều năm như vậy, liền điểm ấy tiểu pháp thuật đều không học được."

"Của ngươi tiếng ca, vũ tư, là bất luận cái gì thần tiên đều học không được."

Nghệ thường cười ngọt ngào.

Lệ cũng đã chảy thành hà, lại không có cách nào nhiễm đến trang.

Ngồi lẳng lặng, nhâm Thiên Bồng giúp nàng đánh phấn, trên son, vẽ lông mày, chen vào đẹp nhất đồ trang sức.

Nhìn qua trong gương đồng nàng, Thiên Bồng không khỏi ngây dại.

Thay đẹp nhất vũ quần áo, nàng bước nhẹ man vũ, rảnh rỗi uyển nhu mỹ.

Thiên Bồng ngồi ở trên ghé dựa, yên tĩnh mà nhìn xem, nhìn xem nàng trong phòng nhẹ nhàng nhảy múa, như si như say.

Vui mừng địa nở nụ cười.

Rốt cục có thể ngồi xem nàng khiêu vũ, chỉ vì hấn nhảy vũ, dù là chỉ có một lần. Làm ngàn năm mộng, rốt cục tại một ngày này biến thành sự thật.

"Cứng cõi trọng cứng cõi, đoàn viên ngày ít, ba mươi ba ngày dò xét, cách hận thiên cao nhất; bốn trăm bốn bệnh hại, bệnh tương tư sao nhịn? Cuộc đời này duyên tới là duyên thiên, không chịu nổi u mộng quá vội vàng, nguyện kiếp sau. . . Nguyện kiếp sau. . ."

Này âm thanh của tự nhiên tại đây một sát dừng lại.

Nàng một bước lao đảo, một vòi máu tươi từ miệng trung tràn ra, mắt đi chèo chống thân thể khễ nghiêng, rơi xuống đất.

Thiên Bồng biến sắc, trong lúc bối rối đem nàng ôm lấy.

"Ngươi. . . Ngươi làm cái gì?!"

"Chỉ có nửa canh giờ. . . Không nên hoá trang." Nàng gian nan địa nở nụ cười.

Cái này một khúc, cuối cùng không thể ca xong.

"Ngươi ăn độc đan! Ta, ta giúp ngươi bức đi ra."

Thiên Bồng vươn tay, lại bị nghê thường chế trụ: "Không, không cần, là dị nguyên cứu chuyên đan, ngươi bức không ra được."

"Là ai! Là ai cho ngươi loại vật này! Là Thái Bạch Kim Tinh? Không đúng, hấn biết rõ nụ hoa bên kia là ngươi, sẽ không nhớ ngươi chết. . . Này sẽ là ai?"

Nghê thường chậm rãi lắc đầu: "Đừng hỏi, hảo sao? Theo giúp ta trò chuyện, thời gian không nhiều lắm. . ."

Chăm chú địa ôm lấy nghe thường, Thiên Bồng há to miệng, run rẩy, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể mặc cho nước mắt từng giọt xẹt qua gò má, nhỏ tại đở tươi vũ trên áo.

Đây là lần thứ hai tại trước mặt nàng khóc, trước đó lần thứ nhất, phàm là gian ly biệt. Hẳn dùng vi lại cũng sẽ không tại trước mặt nàng rơi lệ, lại cuối cùng không có có thể nhìn được.

"Thực xin lỗi, ta không có biện pháp tượng người như vậy." Nghe thường thân thủ lau nâng Thiên Bồng khoe mắt lệ, cười, cười đến thê mỹ: "Của ta vị giai so với người thấp, chỉ có dùng loại biện pháp này, tài năng. . ."

"Không cần nói nữa. . . Không cần phải. . . Không cần phải hơn nữa." Nước mắt ngăn không được dưới mặt đất hoạt, đây là tê tâm liệt phế khổ sở.

"Không có ta, bọn họ tự không có biện pháp nhập tội của người. Thực xin lỗi, đều là lỗi của ta. Nếu như không có gặp được ta. . . Nếu như ta không có ăn tiên đan. . . Nếu như. . ."

"Không cần nói nữa, không cần nói nữa, ta van cầu người, không cần phải, không cần phải hơn nữa. . ." Thiên Bồng chăm chú địa ôm lấy nghe thường.

Cứng như sắt thép tâm, cũng tại thời khắc này bị xoắn thành bột phấn.

Nước mắt khắp qua mắt của nàng, hết thấy trước mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Ánh mắt dần dần ảm đạm, nàng chỉ có thể vươn tay ra chạm đến, cố gắng nhớ kỹ Thiên Bồng hình dáng.

"Ta có thiệt nhiều lời nói muốn nói với người."

"Người không biết, ta thích xem người đứng ở hạm thủ bộ dạng, thật là uy phong. Mỗi khi có người nói nâng người, ta liền hảo tự hào. Nếu như bọn tử muội biết rằng, nhất định đều hâm mộ của ta. . . Người là đỉnh thiên lập địa Thiên Bồng Nguyên Soái, cũng là của ta Thiên Bồng Nguyên Soái, ta một người. . . Người nhất định sẽ không có chuyện gì, ai cũng nhào lộn người. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Yếu hảo hảo sống sót, hảo hảo mà, tiếp tục làm. . . Khi ta, Thiên Bồng Nguyên Soái. . ."

Đỏ tươi huyết từ miệng trung tràn ra, ướt đẫm một ít tập màu đỏ vũ quần áo, lây dính áo bào trắng.

"Thực xin lỗi. . ." Nghe thường ý thức dần dần mơ hồ, chỉ là không ngừng lặp lại trước "Thực xin lỗi" ba chữ.

Thanh âm kia dần dần trở nên yếu ớt, đứt quãng.

Ôm lấy nghe thường, Thiên Bồng dùng hết tất cả lực lượng, cố gắng ngực một tia hi vọng cuối cùng.

Nhưng mà, hẳn cái gì đều không cải biến được.

Điều này làm cho hắn hồn khiên mộng nhiều ngàn năm nữ tử, từ trước đến nay dịu dàng ngoan ngoãn, nhu nhược nàng, cuối cùng dùng tối phương thức cực đoan thủ hộ người yêu của mình chuyện.

Ôm ở Thiên Bồng trên vai tay chậm rãi mất đi chèo chống, rơi rụng trên mặt đất.

Trong ngực bộ dáng lại không có nửa điểm tiếng động.

Thiên Bồng chậm rãi buông tay ra, run rẩy, cúi đầu xuống.

Đóng chặt hai mắt, an tường thần sắc giống như ngủ say, đầy mặt vết nước mắt, mang theo cười. Như cũ là đẹp như vậy.

Hắn run nhè nhẹ trước, há to miệng, khóc không ra vang lên.

Trước kia lạnh lùng khuôn mặt dần dần trở nên dữ tợn.

"Không, không —— "

Điên cuồng thanh âm, kinh động cả thiên đình.

...

Gió nhẹ vỗ về chơi đùa, hoa cành chập chờn.

Nguyệt trên cây, mở một, nguyên bản nên vào lúc này héo tàn nụ hoa tại trong sát na tỏa ra, điểm điểm trong suốt theo gió phiêu lãng, giống như này vũ trên áo vết máu, đỏ tươi như lửa.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 167: Cầu Kiếp Sau

Linh Tiêu Bảo Điện.

Một cái thiên binh vội vàng theo ngoài điện chạy vội tiến đến, chứng kiến Thiên Bồng, chứng kiến cả điện vũ khí thời điểm mãnh kinh, cẩn thận địa vượt qua, quỳ xuống, tấu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, nguyệt trên cây, Thiên Bồng Nguyên Soái hoa, mở!"

"Mở?" Tất cả tiên gia đều lấp bắp kinh hãi.

"Ngươi có thể nhìn rõ ràng rồi? Thật sự mở?"

"Sao biết, Nghê Thường tiên tử chết rồi, như thế nào còn có thể nở hoa?"

"Điều đó không có khả năng, nên héo tàn mới là!"

"Đúng vậy đúng vậy a, một phương chết, nhân duyên đoạn đi, nên héo tàn mới là."

"Nhất định là nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi."

"Chẳng lẽ hoa mặt khác không phải Nghê Thường tiên tử?"

Chúng tiên gia nghị luận tới tấp, đưa mắt nhìn nhau, ai cũng nói không nên lời nguyên cớ đến.

Hồi lâu, Ngọc Đế chấn động ống tay áo, mặt không biểu tình mà chăm chăm vào Thiên Bồng chậm rãi theo trên ghé rồng đứng lên, cất cao giọng nói: "Việc này vô cùng quái dị, có bác lẽ thường, dung trẫm cùng Thái Thượng Lão Quân sau khi thương nghị lại định. Người tới, trước đem Thiên Bồng giữ lại, đánh vào thiên lao!"

"Dạ!"

Vờn quanh bốn phía binh tướng hướng phía Thiên Bồng mạnh vọt qua.

Kịch liệt khí lưu từ phía trên bồng trên người xoay chuyển cấp tốc ra, trong nháy mắt oanh tảo trên điện nhàn nhạt mây mù.

Khổng lồ linh lực tại hội tụ.

Này nguyên một đám binh tướng đều nắm chặt trong tay binh khí, thất kinh địa lui về phía sau, nuốt nước bọt, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tất cả tiên gia đều quá sợ hãi, mà ngay cả xoay người phải đi Ngọc Đế cũng dừng bước, không tự giác địa chống được long ý tay vịn.

Ở đây, tất cả mọi người có thể tinh tường địa cảm giác được, Thiên Bồng cũng đã điều động tất cả linh lực.

Đây là liều chết đánh cược một lần tư thế.

"Bệ hạ ——!" Hấn ôm nghê thường cao giọng hô.

Mở to hai mắt nhìn, cùng Ngọc Đế kinh ngạc địa đối mặt, hào không lùi bước.

Tất cả binh tướng, tất cả tiên gia đều đưa mắt nhìn sang Ngọc Đế.

Hồi lâu, Ngọc Đế sâu hít một hơi thật sâu, bất đắc dĩ địa nở nụ cười. Hắn biết rõ Thiên Bồng nghĩ muốn cái gì, hắn một mực đều biết.

Nghê thường chết rồi, nếu như Thiên Bồng muốn đi. Hôm nay cung không có vài người ngăn được hắn. Mang theo thiên hà thủy quân hạ giới, hắn là một phương bá chủ, sáu mươi vạn tinh nhuệ chi sư, chính là thiên đình cũng vô lực tiêu trừ.

Cái này xa so với Quán Giang Khẩu Dương Tiễn yếu khó đối phó nhiều lắm.

Có thể hắn không có đi. Hắn trở về tận trung, hắn tổng Ngọc Đế cuối cùng một cái nhân tình, muốn chết, cho đủ thiên đình mặt.

Ngàn năm quân thần, hắn yếu, Ngọc Đế làm sao có thể không biết rõ?

Mím môi, Ngọc Đế thản nhiên nói: "Truyền trẫm khẩu dụ, rất an táng Nghê Thường tiên tử, hồn phách tổng vào luân hồi, có lẽ nàng một hộ. Người trong sạch."

Nói đi, Ngọc Đế bất đắc dĩ địa lắc đầu, phát tay áo rời đi.

Sau lưng khanh gia cao giọng hô: "Bãi triều ——!"

Thiên Bồng phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất, chậm rãi hai mắt nhắm lại, rơi lệ đầy mặt. Chăm chú địa ôm lấy nghê thường, dập đầu: "Thiên Bồng, tạ bệ hạ long ân, tạ bệ hạ long ân!"

Tất cả tiên gia đều ngơ ngác nhìn hắn.

"Cứng cõi trọng cứng cõi, đoàn viên ngày ít, ba mươi ba ngày dò xét, cách hạn thiên cao nhất; bốn trăm bốn bệnh hại. Bệnh tương tư sao nhịn?"

Cuộc đời này duyên tới là duyên thiên, không chịu nổi u mộng quá vội vàng, nguyện kiếp sau. . ."

Âm thanh của tự nhiên còn quanh quẩn bên tai.

Bước nhẹ man vũ, rảnh rỗi uyển nhu mỹ, kiều mỹ thân ảnh phảng phất trụ tại trước mắt.

Như ngọc trên mặt, mỉm cười ngọt ngào. . .

"Nguyện kiếp sau. . ."

Kiếp sau.

Nguyệt trên cây hoa đón gió tỏa ra. Chập chờn, đây là chỉ còn lại có một người hồng trần.

Kiếp này đã mất có thể vẫn hồi, có thể coi là thừa kế tiếp người, cái này đoạn chuyện, hẳn cũng muốn đi thủ hộ. Dùng mạng của mình, đi đổi nghề thường một cái kiếp sau, đổi nghề thường tiếp theo thế hạnh phúc, không oán không hối.

Trên người bành trướng linh lực tán đi.

Bốn phía, vô số binh tướng đưa mắt nhìn nhau, một loạt cùng lên đưa hấn chế trụ.

. . .

Thiên đình ngày kế, thế gian năm sau, sáu mươi vạn thiên hà thủy quân binh lâm Nam Thiên Môn ngoài, đánh bóng binh khí khai giáp, nổ trên tiền, cung mẫn huyễn, đâm nâng trống trận, khiêu chiến.

Chỉ chờ một hồi ác chiến.

Hai mươi vạn Nam Thiên Môn phòng giữ quân co đầu rút cổ tại Nam Thiên Môn lí, không dám ứng chiến.

Phân tán các nơi bốn mươi vạn thiên quân khẩn cấp tiếp viện gấp. Thiên đình thuận cùng kiếm, suốt một trăm hai mươi vạn đại quân tại Nam Thiên Môn ngoài triển khai trận thế, đối nghịch.

Một bên sĩ khí cao vút hung hãn không sợ chết, một bên khúm núm sĩ khí đê mê.

Đây là ai cũng không dám tưởng tượng kết quả.

Thiên hà thủy quân đệ trình tấu chương, yêu cầu phóng thích Thiên Bồng, còn nó nguyên soái vị, xử tử loạn thần tặc tử Thái Bạch Kim Tinh.

Ngọc Đế phái ra đặc sứ, dùng đặc xá tội của bọn hãn vi điều kiện yêu cầu thiên hà thủy quân rút về nơi dừng chân, thánh chỉ bị đang tại đặc sứ trước mặt thiêu hủy. "Giết gièm pha thần, thanh quân bên cạnh" tiếng gọi ầm ĩ nổi thẳng trời cao.

Ngồi ở Linh Tiêu Bảo Điện trên ghế rồng, Ngọc Đế ngơ ngác mà chăm chú nhìn đũa đặt tại trên mặt bàn ngọc lưu ly chén nhỏ lí hơi rung động nước, không tiếng động địa thổ dài trước.

"Chớ không phải là, thực bả trẫm trở thành thế gian hôn quân rồi?"

Hắn bắt đắc dĩ địa nở nụ cười.

"Này thế cục, sao tự biến thành như vậy?"

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ cần cảm động Thiên Bồng, như vậy vô luận chiến quả như thế nào, thiên đình đều thế tất mất đi cái thanh này sắc bén nhất kiếm, giống như tự đoạn cánh tay phải.

Mà nhưng vào lúc này, Linh Tiêu Bảo Điện trên nhưng như cũ tại vì Thiên Bồng mà tranh luận không ngớt, tranh luận nội dung, không phải có hay không phóng thích Thiên Bồng, mà là nên cho Thiên Bồng bày ra nhiều ít tội danh.

Không có ai sẽ tin tưởng bằng sáu mươi vạn thiên hà thủy quân có thể công phá Nam Thiên Môn ngày đó đúc pháp trận, bọn họ chỗ hồ, chỉ là như thế nào nhanh chóng tiêu diệt của mình kẻ thù chính trị.

Nhìn xem những kia tiên gia sắc mặt, Ngọc Đế chỉ có thể cười khổ.

"Bệ hạ, hôm nay bồng nguyệt cây hoa nở đã là sự thực không thể tranh cãi, đương theo như lệ giáng chức hạ phạm đi!"

"Bệ hạ, ngày ấy Thiên Bồng trên điện tiến hành sớm đã là khi quân võng trên, luận tội nên giết!"

"Bệ hạ, thiên hà thủy quân mưu phản, dựa vào bây giờ chứng kiến , ngày đó bồng sớm có không lòng thần phục, đương lập chém dùng kinh sợ tam giới!"

Thần tiên động tình, khi quân võng trên, mưu phản. . . Một mảnh dài hẹp, một cái cọc cái cọc, đều là tử tội, hết lần này tới lần khác lại cũng không phải có lẽ có.

Có thể Ngọc Đế chính là không phán, do dự mà, do dự mà, do dự.

"Bệ hạ! Như thế nghịch thần, không thể nuông chiều a!"

"Bệ hạ! Bây giờ thiên hà thủy quân binh lâm Nam Thiên Môn, đã thành mưu phản xu thế! Ngày đó bồng chính là chết một vạn lần cũng không oan, không cần do dự!"

Ngọc Đế còn là không mở miệng.

"Bệ hạ, cựu thần đã đem Thiên Bồng đấng tội trách toàn bộ bày ra đi ra, khẩn cầu bệ hạ phê chỉ thị."

Một quyển tấu chương liên quan dính chu sa bút bị đưa tới Ngọc Đế trước mặt.

Hắn còn đang do dự mà, ngậm miệng không nói.

Còn có thể chống bao lâu?

Cả điện tiên gia, vô số ánh mắt đều chăm chú địa chăm chăm vào Ngọc Đế không tha, chờ, này vội vàng ánh mắt giống như muốn đem Ngọc Đế sinh nuốt vào vậy.

Rốt cục, tại bọn hắn chú mục hạ, Ngọc Đế chậm rãi hướng phía chu sa bút đưa tay ra, nhưng như cũ do dự mà.

"Bệ hạ, mặt tướng có một lời, không biết có nên nói hay không!" Một mực chờ đợi ở bên cạnh Quyển Liêm đột nhiên quỳ rạp xuống đất.

Ngọc Đế đưa tay thu trở về, thân nhiên nói: "Cứ nói đừng ngại."

Quyển Liêm chấp tay nói: "Bệ hạ, lúc trước này nguyệt trên cây bắt quá một cái nụ hoa, Nghê Thường tiên tử chết rồi, này nguyệt trên cây nụ hoa không chỉ không tạ, ngược lại là mở, thật sự có bác lẽ thường. Dựa vào mặt tướng ý kiến, này nguyệt cây, chỉ sợ cũng có sai rò thời điểm, cắt không thể vì vậy mà oan uổng trung lương!"

"Nói hưu nói vượn, này Thiên Bồng chính là loạn thần tặc tử, khi nào biến thành trung lương rồi?" Có tiên gia quát mắng nói.

"Thiên hà thủy quân chiến công hiển hách, đối thiên đình, đối bệ hạ, Thiên Bồng Nguyên Soái chi tâm như nguyệt chứng giám, như thế nào chính là loạn thần tặc tử rồi?" Quyển Liêm trừng lớn mắt.

Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi trong đám người đi ra, lạnh lùng mà nhìn xem Quyển Liêm, cười nói: "Chính là một thành viên thiên tướng, cũng dám tại đây trên đại điện hồ ngôn loạn ngữ."

"Nguyệt câỵ sai rò? Hừ! Bệ hạ! Này Thiên Bồng ngày đó đều đã kinh chính miệng thừa nhận, còn có gì sai đâu rò?"

"Trung lương? Này Nam Thiên Môn ngoài là cái gì?"

"Dựa vào cựa thần xem, cái này Quyển Liêm là Thiên Bồng mai phục tại nội tuyến, muốn giúp hắn thoát tội! Đương đánh vào thiên lao nghiêm hình khảo vấn, cần phải có sở hoạch!"

Quần thần làm khó dễ, Quyển Liêm lại giống như nghe không được vậy, chích ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía Ngọc Đế.

Hồi lâu, Ngọc Đế loát râu dài nhẹ gật đầu, nói: "Chúng tiên gia lời nói rất đúng, Quyển Liêm nói, cũng có vài phần đạo lý. Này nguyệt câỵ vốn là thiên đạo biến thành, tựa như cùng địa phủ sinh tử sổ ghi chép. Bây giờ sinh ra bực này dị tượng. . . Thiên đạo khác thường, phải có xem xét. Dựa vào trầm ý kiến, còn là đẳng trầm cùng Thái Thượng Lão Quân thương thảo một phen, đi thêm định luận."

"Bệ hạ, Thái Thượng Lão Quân bây giờ ra ngoài dạo chơi, cũng không biết bao lâu có thể về. Này thiên hà thủy quân một đám loạn thần tặc tử cũng đã binh lâm Nam Thiên Môn, còn là sớm làm quyết đoán hảo!"

"Đúng vậy đúng vậy a, bệ hạ, còn là sớm làm quyết đoán tốt! Chớ tăng quân phản loạn sĩ khí!"

"Đúng vậy bệ hạ! Việc này trì hoãn không được, cừu thần khẩn cầu bệ hạ sớm làm quyết đoán!"

Như cũ là muôn miệng một lời. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

Quyển Liêm kinh ngạc nhìn qua Ngọc Đế hô: "Bệ hạ! Chớ rét lạnh trung thần tâm a!"

Cả điện tiên gia đều chăm chú địa chăm chăm vào Ngọc Đế, kể cả Quyển Liêm.

Thời gian trôi qua, Ngọc Đế cô đơn địa ngồi Linh Tiêu Bảo Điện trên rộng thùng thình long ỷ, vuốt tay vịn, ngẩng đầu nhìn lên phía trên do dự ngôi sao đầy trời chậm rãi lưu chuyển đồ đằng, không tiếng động thờ dài, làm như lâm vào trầm tư.

Hồi lâu, hấn chậm rãi nói: "Liên năm ngày, trong vòng năm ngày, nếu là Thái Thượng Lão Quân chưa về, trăm nhất định cho chúng khanh gia một câu trả lời thuyết phục. Quân không nói đùa!"

ps:

Cầu đặt, cầu khen thưởng, cầu vé tháng!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngưu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 168: Trọn Đời Đổi Trọn Đời

Giờ này khắc này, thiên đình nguyên bản đối tam giới không chỗ không đạt không chế đã sớm không còn sót lại chút gì. 79 duyệt. Mặt , càng là không thể nào nói đến.

Thời kỳ này, vui vẻ nhất không ai qua thế gian yêu quái.

Tây Ngưu Hạ Châu một trận chiến chật vật không chịu nổi chạy trốn chết lỵ đại yêu vương hoá tốc chạy về lãnh địa của mình triệu tập bố trí một lần nữa cất cứ một phương, Tây Ngưu Hạ Châu chiến quả hóa thành hư ảo.

Hoa Quả Sơn thế lực đã ở thời kỳ này vô luận tu vi còn là quy mô đều được đến thật lớn phát triển.

Mất đi cường đại thiên hà thủy quân áp chế, tại thế gian, cùng loại án lệ chỗ nào cũng có.

Về phần những cái này tuần thiên tướng, liền là bọn hắn phát hiện yêu quần tụ cư địa phương, cũng sẽ không có đại quân đến tiêu trừ, ngược lại là chính mình cực khả năng bị những kia ngẫu nhiên gặp cường đại yêu quái thuận tay chiếm tánh mạng. Bởi vì, lại cũng sẽ không có yêu quái lo lắng giết chết thiên đình tuần thiên tướng sẽ đưa tới đại quân tiêu trừ.

Không có ai sẽ nghĩ đến, một cái cọc nhớ trần tục án, sẽ trở thành tựu một cái thuộc về yêu mùa xuân.

Thiên Bồng án huyền mà không quyết, năm ngày, cái này chỉ sợ không phải chúng tiên gia có đồng ý hay không vấn đề, chính là Ngọc Đế chính mình, cũng đã là cực hạn.

Bầu trời một ngày, trên mặt đất một năm.

Năm năm có thể phát sinh nhiều ít sự?

Năm năm thời gian có thể làm cho hầu tử theo ngưng thần cảnh một đường tu đến hóa thân cảnh, tu hai lần.

Một cái ca cơ, một vị nguyên soái, nguyệt trên cây một đoạn nhân duyên, một cái cốc mấy ngàn năm qua thiên đình xử lý qua vô số lần đồng loại án kiện, lại làm cho cái này quân lâm tam giới quái vật khổng lồ mệt mỏi, lăn qua lăn lại được kiệt sức.

Tất cả binh lực toàn bộ truân tích Nam Thiên Môn ngoài, thiên đình kiểm cùng thiên đình thuần trong lúc đó giằng co, hơi không cẩn thận, liền muốn huyết nhuộm Nam Thiên Môn. Như thế to lớn trận thế, tự khai thiên tích địa nâng cũng chưa bao giờ có.

Thời gian cứ như vậy vô thanh vô tức địa quá khứ trôi qua bốn ngày.

Tại đây bốn ngày lí, thiên hà thủy quân mỗi ngày khiêu chiến như trước, Nam Thiên Môn quân coi giữ e sợ chiến như trước. Chủ trương ngược lại Thiên Bồng tiên gia bốn phía đi đi lại lại, cố gắng đem nguyên bản không ra mặt trung lập phái cũng cùng nhau lôi kéo, chuẩn bị năm ngày chi kỳ vừa đến liền bức Ngọc Đế trị Thiên Bồng đắc tội. Mà Ngọc Đế tắc dứt khoát không được hướng, lại lên mặt biết hơn mười tên tiên gia.

Đến ngày thứ tư đêm khuya. Thiên đình đại lao.

Màu xám sàn nhà, tối như mực đỉnh, khung sắt trên trong chậu than hỏa xèo xèo địa thiêu đốt, quang đem hết thảy đều ánh được hôn hồng.

Rộng rãi, không có vật gì trong phòng giam Thiên Bồng ngo ngác địa ngồi chồm hồm trước.

Trên vai khóa sắt xuyên qua xương tỳ bà. Chảy ra máu tươi đem bạch y áo nhuộm được đỏ tươi, hơi thấp cúi thấp đầu, tóc tai bù xù, mặt không biểu tình.

Song sắt mặt khác, rộng rãi trên đường qua cô linh linh địa phóng một tờ giấy cao ghế dựa. Ngọc Đế ngồi lẳng lẳng, bên cạnh chờ đợi trước Quyển Liêm.

Hồi lâu trầm mặc sau, Ngọc Đế ho khan hai tiếng, nói khẽ: "Trăm hai ngày trước liền muốn tới thăm ngươi, chỉ là đỉnh đầu còn có chút việc vặt không có xử lý tốt, không tiện. Ngàn năm quân thần. Chính là thật muốn đem ngươi luận tội, trăm cũng nên đến tống một tống."

Thiên Bồng buông xuống nghiêm mặt, trầm mặc không nói.

Ngọc Đế nhàn nhạt địa nở nụ cười: "Ngươi chấp chương thiên hà thủy quân, có ngàn năm đi?"

Thiên Bồng lặng yên không lên tiếng.

Đứng ở một bên Quyển Liêm khom người nói: "Bệ hạ, Thiên Bồng Nguyên Soái chấp chương thiên hà thủy quân. Cho tới bây giờ đã có chín trăm tám mươi hai năm."

"A?" Ngọc Đế vi hơi dừng một chút, thở dài: "Chín trăm tám mươi hai năm, ngày hôm đó tử, trôi qua cũng thực vui vẻ, đảo mắt cũng đã đã lâu như vậy."

Hắn nhàn nhạt cười cười, nói tiếp: "Trẫm nhớ rõ, ngươi vừa tới thời điểm. Nhìn về phía trên còn rất không lưu loát, tượng cá lặn đầu thanh, cũng không chút nào hiểu được thiên đình quy củ. Một nhóm kia, tổng cộng là hai mươi, Lý Tĩnh bả tương ứng chức vị đều phân tốt lắm, tấu cho trẫm. Làm cho trẫm ý kiến phức tạp. Trẫm chỉ vào danh tự nguyên một đám hỏi, hỏi của ngươi xuất thân, hắn nói không nên lời sự phụ của ngươi danh tự, hỏi phía dưới, mới biết được ngươi là một người duy nhất không phải đoạn xiển hai giáo môn đồ. Trẫm vừa nghe. Liền nói với hắn: 'Cái này không bằng tự phân đến thiên hà thủy quân a, tuy nói là phòng thủ bộ đội, không đủ ngàn người, nhưng cũng cần chút ít huyết dịch mới lạ.' "

Nói đến đây, Ngọc Đế ha ha địa nở nụ cười: "Lý Tĩnh xem trẫm cái khác đều phê, cuối cùng này một cái, cũng không nên bác trẫm ý, liền cũng đồng ý. Ngươi cũng biết, trẫm vì sao muốn ngươi phân đến thiên hà thủy quân?"

Thiên Bồng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Ngọc Đế liếc.

"Bởi vì a, trẫm suy nghĩ, ngươi một cái không phải đoạn xiển hai giáo môn đồ tiểu tướng, lại không hiểu quy củ lắm, nếu là an bài đến địa phương khác đi, chỉ sợ thời gian hội không được tốt qua. Ha ha ha ha, không nghĩ tới a, trẫm ngày đó cứ chỉ vô tâm, rõ ràng tạo cho cường đại thiên hà thủy quân, cũng tạo cho hôm nay thế cục, thật sự là tạo hóa trêu ngươi a."

Ngọc Đế thật dài thở dài, vỗ đùi, hơi ngưỡng đứng người dậy tựa lưng vào ghế ngồi, trừng mắt nhìn, cười nói: "Không nghĩ tới a, thiên hà thủy quân, vốn là những kia ăn không ngồi chờ tướng lãnh mới đi địa phương, nước lược không nhiều lắm, địa bàn lại lớn, nhân thủ còn thiếu, trong ngày khắp nơi phiêu dựa vào không được bờ. Bị điều quá khứ tướng lãnh, không có một cái không nản lòng thoái chí."

"Ngươi đến thiên hà thủy quân báo danh ba ngày, đều không gặp đến chủ tướng, vì vậy ngươi tự tự chủ trương mở chiến hạm đi ra ngoài tuần

tra, phát hiện cũng không người quản người. Dứt khoát, người tự mang đám người hạ giới đánh yêu quái đi. Còn nhớ rõ người lần đầu tiên thu hồi năm mươi yêu quái thủ cấp yếu lĩnh phân thưởng, thỉnh phần thưởng sổ con lí là viết như thế nào sao?"

Ngọc Đế cúi đầu xuống, nhìn xem Thiên Bồng.

Thiên Bồng cũng tròn tròn mắt nhìn hắn.

"Người viết: 'Mặt tướng dò xét thiên hà, tại, thiên hà bờ tao ngộ yêu chúng, truy đến thế gian, chém giết chi!'"

Thiên Bồng khòe miệng hơi giơ lên, nở nụ cười.

Ngọc Đế cũng cười.

"Về sau loại sự tình này, một bộ tiếp một bộ, trăm tự buồn bực, như thế nào thiên hà lí nhiều như vậy yêu quái? Đây là trăm thiên hà sao? Tại đúng vậy a, sẽ đem thiên hà thủy quân chủ tướng gọi tới hỏi một chút, kết quả hắn cũng không biết. Bị trăm một ép hỏi, mới biết được nguyên lai hắn liền đem ấn đều giao cho người. Ha ha ha ha."

"Có thể, bệ hạ không có xử phạt hắn, ngược lại làm cho hắn lên chức."
Thiên Bồng mở miệng nói ra.

Đế mím môi, nhẹ gật đầu: "Trăm không phạt hắn, không có ý nghĩa. Bọn họ đều nói trăm lịch một ngàn bảy trăm năm mươi kiếp, tốn thời gian mười hai vạn năm mới lên làm Ngọc Đế. Nói thật, không có lâu như vậy, khai thiên tích địa đều không lâu như vậy. Bất quá a, cũng không ngăn a. Trăm cả đời này một thế đi tới, người nào chưa thấy qua. Chính là bả trăm phóng tới như vậy một cái tử khí trăm trăm trên vị trí, sợ là trăm cũng không so với hắn tốt bao nhiêu, cho nên, trăm, không xử phạt hắn. Lại là người, trăm rất có hứng thú biết rõ người có thể lăn qua lăn lại bao lâu. Cho

nên, trăm cho hắn một cơ hội, lên chức, điều đi, cho người đương chủ tướng."

Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, cười khỏ.

"Về sau, người xác thực rất có thể lăn qua lăn lại, vụng trộm hạ phạm đánh yêu quái. Đánh mười lần tám lần còn chưa tính, người một mực đánh, hơn nữa bả lấy ra tướng thưởng đều tăng cường quân bị, trăm không để cho người quân lương. Người tự dưỡng tư binh, lá gan càng lúc càng lớn, cái gì yêu cũng dám đánh. Trăm mở một con mắt nhắm một con mắt, người cái này tại thiên hà bờ tao ngộ yêu quái truy hạ phạm gian dối vẫn thật là vung được mặt không đỏ tim không nhảy. Yếu trị tội người, thời điểm đó có thể trị người một cái khi quân chi tội!"

"Lúc ấy trăm đã cảm thấy có điểm bất thường, như thế nào có người như vậy liều mạng, cái gì xương cứng cũng dám gặm. Tại thế gian cho yêu vương đánh cho thất linh bát lạc mang theo đây người thương trở về, vốn định trước người nên tự đã có kinh nghiệm, không nghĩ tới người thương một hảo, lập tức tụ tập nhân mã lại đi."

"Cho nên. Bệ hạ sớm biết được thân cùng nghề thường quan hệ trong đó rồi?"

Ngọc Đế chậm rãi nhắm mắt lại, yên lặng gật đầu: "Tự người người như vậy, không tra rõ ràng chi tiết, trăm thật không dám dùng."

"Có thể bệ hạ cũng không nói toạc ra?"

"Đương Ngọc Đế, được hội mở một con mắt nhắm một con mắt." Ngọc Đế nhăn đầu lông mày. Trùng mắt nhìn, thản nhiên nói: "Trăm biết đến nhiều chuyện đi, chỉ là không có phương tiện nói ra thôi. Tranh đấu gay gắt, lục đục với nhau, yếu vắn ngã kẻ thù chính trị, không đều được đến trăm

nơi này đến cáo trạng sao? Thiệt hay giả, trẫm phải biết không biết nên biết đến đâu biết. Ai trung. Ai nghịch, trẫm trong nội tâm thanh minh lắm. Ai không có điểm chuyện này? Tựa người mấy ngày trước đây trên điện nói này vài câu, trẫm phái người đi tìm Trần Nguyên Tử, hẳn lại là rất sáng khoái, bả tất cả sổ sách đều cho đưa tới. Trả lại cho trẫm nắm câu."

Thiên Bồng giương mắt nhìn Ngọc Đế hỏi: "Nói cái gì?"

"Nói hẳn đều nhanh nhìn không được, làm cho trẫm tự giải quyết cho tốt." Ngọc Đế chống đầu gối. Hừ địa nở nụ cười, lắc lắc đầu nói: "Người nói cái này tên gì lời nói? Lần sau cây bàn đào hội không mời hẳn, nói chuyện không che đậy miệng."

Nghĩ nghĩ, Ngọc Đế lại nói tiếp đi: "Tựa, thì không thể nói được uyển chuyển chút ít sao? Trẫm dễ dàng sao?"

Nhìn xem Thiên Bồng. Ngọc Đế ha ha địa nở nụ cười.

Thiên Bồng lại không có cười.

Thoáng trẫm mặc hạ xuống, Ngọc Đế thật dài thở dài, nói ra: "Người thật sự là nan sát trẫm. Ngày ấy Linh Tiêu Bảo Điện trên, quả nhiên là qua. Những cái này sổ sách nhảy ra đến, người làm cho trẫm làm như thế nào? Liên quan đến như thế rộng, tuy nói thần chức, cũng không phải không phải bọn họ không thể, có thể thuyết khó không khó, nói dễ không dễ, trong lúc nhất thời, người làm cho trẫm trên cái đó tìm nhiều người như vậy đến thay thế? Trẫm là tam giới quân vương, có thể trẫm cũng là người khác nâng lên tới, thiên đình, cũng không phải trẫm một người thiên đình, tam giới đàn giáo một khi quấy rầy, người làm cho trẫm như thế nào cho phải? Trẫm biết rõ người trung, nhưng chỉ có quá thẳng."

"Thiên Bồng chỉ cầu vừa chết, kính xin bệ hạ thành toàn." Thiên Bồng chậm rãi dập đầu.

"Chết?" Ngọc Đế hừ địa nở nụ cười: "Ngươi chết, trẫm làm sao bây giờ? Nam Thiên Môn ngoài chuyện tình làm sao bây giờ? Trẫm thuận cùng kiếm, chưa kịp ngươi tại Nam Thiên Môn ngoài giăng co. Trẫm phái người đi điều đình, thánh chỉ trực tiếp tụt cho thiêu. Không thấy được ngươi, bọn họ chắc là sẽ không bỏ qua."

Nhếch môi thoáng dừng một chút, Ngọc Đế cúi đầu, gương mặt da hỏi: "Muốn nhìn một chút thiên hà thủy quân tấu chương sao?"

Thiên Bồng trầm mặc không nói.

"Này tấu chương ghi được... Trẫm thấy thế nào như thế nào tượng tôi hậu thư, cũng không hiểu được uyển chuyển một điểm. Thực là cái gì nguyên soái mang cái gì tướng lãnh a. Tính tình đồng dạng thẳng. Có rãnh, cũng đừng tổng cố lấy quân võ, văn sự cũng nên trao một trao."

Nghĩ, Ngọc Đế bắt đắc dĩ địa lắc đầu, thở dài: "Kia bang tử tiên gia, còn đang Linh Tiêu Bảo Điện trên khắc khẩu, yếu bức trẫm xử tử ngươi, lại cũng không muốn nghĩ, ngươi chết, thế cục tụt không cách nào thu thập, đến lúc đó, trẫm thoáng cái chặt đứt phụ tá đắc lực, nên làm cái gì bây giờ? Đã không có thiên hà thủy quân, liền tính thẳng được, Nam Thiên Môn quân coi giữ cũng là nguyên khí đại thương nhất thời nửa khắc hồi phục không đến, đến lúc đó lấy cái gì đi áp chế yêu? Binh lâm Nam Thiên Môn chính là thiên hà thủy quân còn để nói, nếu như là yêu quân? Bọn họ còn cười được sao?"

"Đến lúc đó, Nam Thiên Môn là công không phá được, nhưng cái này tam giới, còn là thiên đình tam giới sao? Làm sao lại không có người giúp

trầm suy nghĩ một chút. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. " Ngọc Đế sách sách nở nụ cười khổ.

Trầm mặc hồi lâu, Ngọc Đế nhàn nhạt hỏi: "Như thế nào? Đi ra ngoài, một lần nữa đương Thiên Bồng Nguyên Soái, như thế nào?"

Thiên Bồng hơi ngậy ra một lúc, lại là lắc đầu, dập đầu, như cũ là câu nói kia: "Thiên Bồng chỉ cầu vừa chết, kính xin bệ hạ thành toàn."

Lẳng lẳng địa chăm chăm vào Thiên Bồng, Ngọc Đế loát râu dài, chậm rãi nói: "Trầm, dùng Nghê Thường tiên tử trọn đời vinh hoa hạnh phúc, đổi người trọn đời vi thiên đình hiệu lực, tốt không?"

ps:

Đặt kết quả đi ra, tác giả khóc chóng mặt tại nhà cầu... (tt)

Cầu trợ giúp, cầu đặt, cầu khen thưởng, cầu vé tháng.

Ta chỉ vi duy trì người của ta ghi, chỉ cần các người còn duy trì ta, ta liền nhất định sẽ viết xong! ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 169: Hồ Về Núi

Thứ năm ngày, sáng sớm thời gian.

Dương quang còn chưa chiếu rọi đại địa, không có một bóng người âm u trong hẻm nhỏ, Thiên Bồng bụm lấy vai thương, chịu đựng đau đớn, do Quyển Liêm dắt díu lấy bước nhanh đi về phía trước.

"Theo Nam Thiên Môn đi ra ngoài, Lý Tĩnh sẽ đồng ý sao? Nếu là ta không bị thương, theo Nam Thiên Môn bên trong đánh ra đi ngược lại không là vấn đề, nhưng hôm nay người muốn dẫn trước ta đi ra Nam Thiên Môn..." Thiên Bồng nhàn nhạt phỉu bên cạnh Quyển Liêm liếc: "Có thể sao?"

"Yên tâm, chúng ta có người tiếp ứng."

"Có tiếp ứng?"

"Đúng!"

Ra ngõ nhỏ, Quyển Liêm đem Thiên Bồng tay bàn qua phía sau cổ đáp tại trên vai của mình, vận linh lực, bay lên trời.

...

Ngọc Đế ngồi ở Linh Tiêu Bảo Điện trên ghế rồng.

"Bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh đi đến ở giữa trên đường qua, quần tiên chú mục.

Hắn chấp tay, nhìn chăm chú Ngọc Đế chậm rãi nói: "Bây giờ năm ngày chi kỳ đã đến, Thái Thượng Lão Quân chưa trở về, bọn thần khẩn cầu bệ hạ tỵ Thiên Bồng việc, sớm làm quyết đoán!"

"Không vội, không vội" Ngọc Đế khoát tay áo, nhàn nhạt cười cười, nói: "Ngày không ra, giờ chưa tới. Đợi hắn sự nghị bãi, lại nghị việc này không trễ."

Chúng tiên đưa mắt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

...

Xa xa địa hạ xuống, hai người bước nhanh hướng phía Nam Thiên Môn tiến lên, nương bóng tối đi xuyên qua đền bù quân trạch trong lúc đó.

Một đội tuần tra binh vệ từ đằng xa đầu phố đi ngang qua, bọn họ xoay người trốn vào một bên trong ngõ nhỏ.

Một đội tuần tra binh vệ vượt cánh từ đỉnh đầu xẹt qua, bọn họ trốn vào kiến trúc trong bóng ma.

Một đường tiềm hành.

"Là ai ——! Ai ở nơi đó! Trên báo khẩu lệnh!" Sau lưng truyền đến một tiếng quát mắng.

Không chờ hai người quay đầu lại, một đạo ngân quang theo này sáu gã binh vệ phía sau cổ hiện lên, trực tiếp đem sáu gã binh vệ đều gõ hôn mê bất tỉnh.

"Cần khôn quyền?" Thiên Bồng không khỏi mở to hai mắt.

Này ngân quang tại trên bầu trời xoay một vòng, vũng vàng địa rơi vào đứng ở nóc nhà còn nhỏ thân ảnh trong tay.

Càn khôn quyền, hỗn thiên lãng, hỏa tiêm thương, hà vân khái giáp, chổ mi tâm nhất điểm hồng —— Na Tra!

Cúi đầu xuống, hấn nhàn nhật nhìn Thiên Bồng liếc, theo nóc nhà nhảy xuống, bước nhanh đi đến bên cạnh hai người đem Thiên Bồng tay kia đáp tại trên vai của mình.

"Đi mau, vừa rồi kêu la thanh, rất nhanh sẽ có đại đội nhân mã tới."

"Vì cái gì giúp ta?" Thiên Bồng hỏi.

Na Tra lạnh lùng địa phỉ Thiên Bồng liếc, mặt không biểu tình mà nói ra: "Thái Bạch Kim Tinh muốn đem người giáng chức rơi thế gian, mà ta đè ép một ngàn kim tinh đánh cuộc người hạ súc sinh nói, không thể nhường hấn quá đặc ý."

Thiên Bồng hơi sững sờ, vui mừng cười nói: "Cám ơn."

"Không cần cảm ơn ta, gấp trăm lần tỉ lệ đặt cược, ta chỉ là đau lòng của ta mười vạn kim tinh."

Hai người vịn Thiên Bồng, hướng phía Nam Thiên Môn chạy như điên, sau lưng vang lên vô tận huyền não thanh.

Cảnh giới cây sáo cũng đã minh lên.

Trong lúc ngủ mơ Nam Thiên Môn quân coi giữ bị đánh thức, vô số thiên binh thiên tướng tại triều trước nơi này hội tụ, che khuất bầu trời.

Trên đường đi, Na Tra trong tay càn khôn quyền phản phục ném ra ngoài, đem trước mặt mà đến thiên binh toàn bộ đánh bại, không người có thể ngăn cản.

Sau lưng, đại đội truy binh tiếng chửi bậy càng ngày càng gần, mà Nam Thiên Môn tụt tại trước mắt.

"Yêu nghiệt phương nào, lại dám xông vào Nam Thiên Môn!"

Một tiếng hét to truyền đến, Na Tra dừng bước lại, chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn lại.

Xa xa, trên bầu trời bốn nhân ảnh đặng vân đuổi theo, cầm tỳ bà cầm quốc thiên vương, cầm bảo kiếm Tăng Trường thiên vương, cầm xích long rộng mục thiên vương, cầm bảo cái ô hơn nghe thấy thiên vương —— tứ đại thiên vương, toàn bộ đủ!

Thiên Bồng đi phía trước bước một bước, lại bị Na Tra thân thủ ngăn lại.

Ngăn tại Thiên Bồng trước người, hấn nghiêng mặt đi, ánh mắt lại một khắc cũng không theo tứ đại thiên vương trên người đời, thản nhiên nói: "Hôm nay là ta thay phiên công việc, môn đã bị người của ta đã khống chế. Nơi này giao cho ta, các người đi mau... Phải nhanh lên một chút, bốn người bọn họ cùng tiến lên, ta định không được bao lâu."

Quyển Liêm yên lặng nhẹ gật đầu, cũng lên Thiên Bồng, bước nhanh hướng phía Nam Thiên Môn chạy nước rút mà đi.

Vội vàng chạy đến tứ đại thiên vương thấy được cũng lên Thiên Bồng hướng phía Nam Thiên Môn chạy nước rút Quyển Liêm, thấy được ngự sử trước phong hỏa luân ngăn cản trước người vẻ mặt lạnh lùng Na Tra, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Tam thái tử..."

Na Tra lông mày nhăn lại, bốn phía nhóm lên hùng hực hỏa diễm, thả ra hỗn thiên lạng càn khôn quyển, giơ lên hỏa tiêm thương chỉ hướng tứ đại

thiên vương, quát mắng nói: "Hãy bớt sàm ngôn đi! Thật lâu không có so chiêu, đến đây đi!"

...

Linh Tiêu Bảo Điện, Thái Bạch Kim Tinh quay đầu lại xuyên thấu qua cửa đại điện trông thấy Đông Phương hơi lộ ra hào quang, chấp tay nói: "Bệ hạ, thời gian đã đến."

"Đi a." Ngọc Đế như cũ là nhàn nhạt cười, cầm trong tay đọc qua tấu chương tiện tay ném đến trên mặt bàn, nói: "Vậy, bả sự tình nghị một nghị a."

...

Một đám ánh mặt trời chiếu sáng đại địa, chiếu sáng chiếu sáng Linh Tiêu Bảo Điện trên bảng hiệu, chiếu sáng Nam Thiên Môn, cũng chiếu sáng Nam Thiên Môn ngoài giống như châu châu vậy rậm rạp thiên hà thủy quân hạm đội.

Thủ vững quang minh, cuối cùng xua tan hắc ám.

Cự đại Nam Thiên Môn chậm rãi khai ra một đường nhỏ.

Boong thuyền, tất cả thiên hà thủy quân quân sĩ đều mở to hai mắt nhìn.

Thiên Bồng bụm lấy vai thương, từng bước một, gian nan địa từ bên trong cửa đi ra.

Cô đơn địa thân ảnh.

Thanh gió thổi qua, giơ lên tán loạn tóc mai, lộ ra tiêu tụy khuôn mặt, áo bào trắng, dính máu, lại là không việc gì.

"Nguyên... Nguyên soái! Là nguyên soái!" Dẫn đầu hoãn quá thân lai quân sĩ điên cuồng mà la lên, một quyền nặng nề đập vào huỳnh giáp trên, quì xuống.

"Thật là nguyên soái! Thật là nguyên soái!"

"Nguyên soái bình yên vô sự ——!"

"Nguyên soái đã về rồi!"

Tất cả quân sĩ đều ở điên cuồng địa rít gào.

Tất cả boong thuyền đều sôi trào.

Tất cả quân sĩ đều quì xuống.

Thôi lên kèn, đấm nâng trống trận.

"Cung nghênh nguyên soái an toàn trở về! Cung nghênh nguyên soái an toàn trở về! Cung nghênh nguyên soái an toàn trở về!"

Một tiếng có từng tiếng chinh tề la lên, nổi thẳng trời cao, kinh sợ thiên địa.

Bọt nước lợi kiếm cờ xí đón gió phấp phới.

Khôn cùng hạm đội, cái này kinh sợ thiên địa hạm đội, uy chấn tam giới hạm đội, giờ này khắc này, không có một người nào, không có một cái nào không phải rơi lệ đầy mặt.

"Cung nghênh nguyên soái an toàn trở về! Cung nghênh nguyên soái an toàn trở về! Cung nghênh nguyên soái an toàn trở về!"

Không ngừng lặp lại ngôn ngữ, không tiếng động nức nở, đạo vô cùng lòng chua xót.

Đứng ở trống trải trên mặt đất, Thiên Bồng đón gió, ngẩng đầu, vẫn nhìn khôn cùng hạm trận.

"Là ai mang đầu?" Hấn dùng khăn giọng thanh âm hỏi.

Yên tĩnh không tiếng động.

Thiên nhâm run rẩy, nghẹn ngào trước ra khỏi hàng, hai đầu gối quỳ gối boong thuyền, dập đầu: "Là mặt tướng —— thỉnh nguyên soái trách phạt!"

Tất cả quân sĩ đều hai đầu gối quỳ xuống, dập đầu: "Thỉnh nguyên soái trách phạt ——!"

Đứng ở Nam Thiên Môn trong thủ vệ thiên binh ngơ ngác nhìn cái này khó có thể tin một màn, nhìn xem những kia mấy ngày đến làm bọn hấn vô cùng sợ hãi thiên hà thủy quân quân sĩ, như lang tợn hổ boong boong thiết giáp nguyên một đám sương đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu nhận lầm, rơi lệ đầy mặt.

Đơn giản là người nợ một câu.

Đây là chỉ thuộc về Thiên Bồng Nguyên Soái thiên hà thủy quân, một người thiên hà thủy quân!

Ngàn năm, từng bước một đi qua, hấn trung, hấn thẳng, chánh nghĩa của hấn, dù là tại thiên đình không chiếm được tán thành, nhưng hấn có hấn thiên hà thủy quân, chỉ thuộc về một mình hấn thiên hà thủy quân!

Linh Tiêu Bảo Điện trên độc chiến quần tiên Thiên Bồng Nguyên Soái, cũng không cô độc!

Thiên Bồng hộc mắt hơi đỏ, nức nở nói: "Dẫn đầu giả, hai trăm quân côn, diện bích tư quá một năm, còn lại người liên can các loại, phạt một năm quân bổng, răn đe... Sau này, không cho phép tái phạm..."

Hắn mím môi, nở nụ cười.

"Mặt tướng dẫn phạt ——!" Thiên nhâm rơi lệ đầy mặt, cười, dập đầu.

"Thuộc hạ dẫn phạt ——!" Tất cả quân sĩ đều rơi lệ đầy mặt, cười, dập đầu.

"Cung nghênh nguyên soái trở về ——!"

...

Linh Tiêu Bảo Điện trên, Thái Bạch Kim Tinh cùng một ít chúng tiên gia ngơ ngác địa nghe xa xa truyền đến tiếng gọi âm ỉ, nguyên một đám ngơ ngẩn.

"Đây là, chuyện gì xảy ra?"

Ngọc Đế nhàn nhạt địa cười, cười mà không nói.

"Báo ——!" Một cái thiên binh vội vàng chạy nhập Linh Tiêu Bảo Điện trong: "Khởi bẩm bệ hạ, Thiên Bồng Nguyên Soái ra Nam Thiên Môn, hiện tại thiên hà thủy quân đã rút quân, hướng vân vực thiên cảng mà đi!"

"Cái gì? Thiên Bồng ra Nam Thiên Môn ——?" Thái Bạch Kim Tinh mở to hai mắt nhìn, xoay người sang chỗ khác nhìn qua Ngọc Đế.

Ngọc Đế như trước nhàn nhạt địa cười, thở dài: "Thiên hà thủy quân rút quân, dạ, Thiên Bồng coi như là lập công chuộc tội, ưu khuyết điểm tương đễ, lúc trước sai lầm, liền miễn xá a. Chư vị nghĩ như thế nào a?"

...

Quyển Liêm xuyên thấu qua Nam Thiên Môn khe hở ngóng về nơi xa
xăm tịt động triệt hồi hạm đội, nặng nề thở dài.

Bị điểm vết thương nhẹ Na Tra chống hỏa tiêm thương chậm rãi đi đến
bên cạnh hắn, cùng hắn liếc nhau một cái.

"Cái này đầu heo bông, thật đúng là uy phong a."

"Nguyên soái đỉnh thiên lập địa, làm sao có thể không uy phong?"

Na Tra hừ địa bật cười: "Ta liền chán ghét hắn như vậy. Chuyến đi này
thả hổ về rừng, sau này, sợ là lại nhiều một địch nhân."

"Sẽ không." Quyển Liêm lắc đầu: "Nguyên soái hội một mục trung với
thiên đình."

"Chỉ hy vọng như thế."

"Chuyện này, làm cho lý thiên vương biết rõ, không có sao chứ?"

Na Tra khoát tay áo: "Không có chuyện, hắn thích sao địa động địa, tốt
nhất bả ta rút lui. Cái này tam thái tử, ta sớm không nghĩ làm."

Nhìn xem Na Tra, Quyển Liêm nở nụ cười.

...

"Bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh tức giận nói: "Bệ hạ, này thiên hà thủy
quân vốn là Thiên Bồng cấp dưới, như nếu như thế là được đem công chống
đỡ qua, sau này, chẳng phải thiên hạ đại loạn?"

"Đúng a! Bệ hạ, Thiên Bồng tội không thể tha, nếu là cứ như vậy đặc xá, sau này giới luật của trời chẳng phải thùng rỗng kêu to?"

"Bọn thần khẩn cầu bệ hạ nghĩ lại a!"

Ngọc Đế loát râu dài, lược lược suy tư hạ xuống, yên lặng gật đầu nói: "Chư vị nói thật là, đã như vậy, Thái Bạch Kim Tinh, trăm tỵ phái người truyền lệnh, triệu hồi Thiên Bồng, như thế nào?"

Thái Bạch Kim Tinh bỗng nhiên ngo ngẩn, nháy mắt con ngươi, chấp tay nói: "Thần... Thần sợ không thể đảm nhiệm."

Nói đi, cúi đầu xuống thối nhập đội ngũ, không hề ngôn ngữ.

"Này..." Ngọc Đế con mắt chậm rãi chuyển hướng về phía thọ tinh: "Thọ tinh người đi?"

Thọ tinh vội vàng lắc đầu khoát tay, thối nhập đội ngũ, ngậm miệng không nói.

Ngọc Đế mân nâng miệng, nhìn lên trước mắt sợ hãi rụt rè chúng tiên, cười nói: "Sẽ không người chủ động thỉnh chỉ sao?"

Một đám tiên gia, yên tĩnh không tiếng động. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Giờ này khắc này Thiên Bồng, tọa ủng sáu mươi vạn thiên hà thủy quân, đã nghiễm nhiên là một phương bá chủ, càng quá mức tại Quán Giang Khẩu Dương Nhị Lang.

Quán Giang Khẩu còn không ai dám đi, vân vực thiên cang, lại có người nào dám đi?

Ngọc Đé ha ha nở nụ cười: "Đã không ai dám đi, vậy dựa vào ý của trẫm, miễn đi!"

...

Mấy tháng sau, một đạo mật chỉ bị từ phía trên đình đưa đến Diêm La điện, một cái bé gái giáng sinh tại Nam Chiêm Bộ Châu trung bộ một hộ giàu có và đông đúc người ta.

Nữ kia anh vĩnh viễn sẽ không biết, khi nàng giáng sinh thời điểm, một vị uy phong lẫm lẫm thiên tướng đang đứng tại đám mây lẳng lẳng mà nhìn xem nàng, xoay người, rời đi.

Nguyệt trên cây hoa như lửa địa tỏa ra, đón phong hơi rung động, vĩnh không héo tàn.

Vị kia thiên tướng, thủ hộ lấy chỉ còn lại có một người tình yêu, dùng trọn đời trung thành, đổi lấy nàng trọn đời hạnh phúc. rs ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 170: Hoa Quả Sơn Lai Khách

Hoa Quả Sơn nam diện trên mặt biển, hải phong tiêu tiêu.

Lúc này, cự ly Thiên Bồng Nguyên Soái nhớ trần tục án chẩm dứt thế gian đã qua nửa tháng, mà cự ly hầu tử phản hồi Hoa Quả Sơn, đã qua năm năm có thừa.

Một thuyền lá lênh đênh tại sóng biển thôi động hạ chậm rãi hướng phía Hoa Quả Sơn phiêu đảng, đầu thuyền đứng trước một vị bạch y công tử.

Vị này bạch y công tử dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, cột cao cao búi tóc, bạch sắc dây lụa ở sau người tung bay, cầm trong tay một cái chiết phiến, phong độ nhẹ nhàng.

Này mặt dung tinh xảo được cũng đủ làm cho thế gian nữ tử đều xấu hổ.

Hồi lâu, thuyền cô độc tại sóng biển thôi động hạ đến gần rồi bãi cát.

Này bạch y công tử chậm rãi nâng lên có chứa tơ vàng mẫu đơn thêu bạch giày, treo trên bầu trời, đợi đến thuyền chính thức cập bờ, mới một cước dẫm nát trên bờ cát.

Cái này nhất giẫm trực tiếp lâm vào trong cát thiếu chút nữa mới ngã xuống đất.

Thật vất vả đứng vững, hấn chặt vật địa cúi đầu nhìn mình giày trên bùn cát cùng bị nước biển tung tóe ẩm ướt trước bày, này mày nhú lại được có

thê vắn ra nước.

Bất đắc dĩ địa thờ ra một hơi, hấn tức giận địa đi đến xa xa trên cỏ, chỗ lòng bàn tay nhóm lên bạch sắc hỏa diễm bôi ở giày trên.

Nửa ngày, hấn dùng thuật pháp đem bùn cát cùng nước biển toàn bộ thanh lý xong, cái này mới bắt đầu từng bước một địa tại trong rừng cây đi lên, bốn phía nhìn quanh.

Cách đó không xa trong bụi cỏ, hai cái trên mặt bôi mê muội màu, trên người trói mãn cảnh lá tiểu yêu đã đem cung kéo đến mãn huyễn, mũi tên nhắm ngay này cậu ấm.

"Người nói, hấn hội là cái gì? Thần tiên? Còn là yêu quái?"

"Cảm giác được đến linh lực, lại không cảm giác yêu khí, có thể là tu sĩ, ít nhất luyện thân cảnh."

Hai con tiểu yêu liếc nhau một cái.

"Người đi báo cáo lão đại, ta lưu lại tiếp tục giám thị a."

"Đi."

Trong rừng cây, cậu ấm nhíu mày từng bước một địa đi tới. Dẫm nát đầy đất lá rụng trên. Nhìn xem bốn phía nguyên thủy rừng cây một bộ ghét bỏ bộ dạng.

"Đây tốt cùng là cái quỷ gì địa phương. Thiên nhi muội tử sao biết chạy đến loại địa phương này đến? Hao Thiên khuyên sẽ không gạt ta a?" Nghĩ, nàng tức giận nói: "Nếu là dám gạt ta, trở về nhất định đem hấn lấy ra xoạt cái lẫu!"

Thanh âm kia ngọt ngào địa, nghe là nữ.

Càng ngày càng nhiều yêu quái tụ tập đến của nàng bốn phía, có thể nàng lại không hề phát giác.

Lại đi một đoạn ngắn, "Cậu ấm" nhìn về phía trên có chút phiền, nhìn xa xa cao cao nhô lên đỉnh núi thờ dài: "Tính, còn là bay đi. Như vậy đi tìm tới khi nào? Trước quần một vòng nói sau."

Nói. Nàng tiêu sái vòng vo cá quyển, đang muốn bay lên trời lúc, không biết từ nơi nào xuất hiện ra hai con yêu quái kéo một tờ giấy vừa mới theo đỉnh đầu của nàng xẹt qua, đem nàng thoáng cái bao lại.

Bốn phía lập tức vang lên một hồi khiển trách, phân phạt a một mảng lớn yêu quái theo tất cả các góc lí chui ra, từng thanh lóe hàn quang bình khí cách vãng chỉ hướng nàng.

Một con mặc bì giáp, dáng người kiện tráng con chuột tinh nhai lấy cây cau, dẫn theo trường đao đi dạo, tản bộ đi đến trước mặt của nàng, dùng mũi đao khơi mào cảm của nàng, nhả rơi trong miệng cây cau bột phấn. Hung ác nói: "Người là ai, hãy xưng tên ra! Đến Hoa Quả Sơn làm gì? Nói!"

Nàng hiển nhiên là sợ hãi. Chằm chằm vào đỉnh dưới mình ba trên sáng loáng mũi đao, sắc mặt trắng bệch, tròng lớn trong hốc mắt hai giọt nước mắt tại đảo quanh.

Nàng lạnh run thuyết: "Không cần phải ăn ta. . . Bắt cóc ta tốt lắm, phụ vương ta hội giao tiền chuộc."

Lời còn chưa nói hết, nàng cũng đã ô ô địa khóc lên, khóc đến lê hoa đái vũ, khóc đến bốn phía hung thần ác sát yêu quái môn một hồi xấu hổ.

"Không cần phải ăn ta, van cầu các ngươi không cần phải ăn ta, long thịt không thể ăn. . ."

"Nữ a?" Hắc tử lông mày nhíu chặt lại.

"Hắc ca, làm sao bây giờ?" Một con con dơi tinh cọ đến hắc tử bên cạnh hỏi.

Chằm chằm vào nàng nghĩ nghĩ, hắc tử bắt đắ dĩ địa khoát khoát tay nói: "Trói lại, mang về đờ nàng khóc mệt hỏi lại."

Bây giờ hắc tử sớm đã không phải là nguyên lai này chích thấp bé con chuột tinh.

Năm năm thời gian, hấn hôm nay cũng đã vừa được năm thước nhiều cao, nương tựa theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động công pháp cùng Dương Thiển đan dược trợ giúp, tu vi cũng đã bước chân vào luyện thần cảnh không còn là nguyên bản cái kia ngay cả đám chích lợn rừng đều đuổi không kịp tiểu yêu quái.

Công đạo hết thuộc hạ của mình, hắc tử lại từ bên hông lấy ra một hạt cây cau phóng tới trong miệng nhai lên, đè thấp dáng người vận khởi linh lực, hướng phía mặt đông chạy như điên.

Xuyên qua rừng cây, lướt qua dòng suối nhỏ, hấn rất nhanh trèo lên một tòa núi nhỏ đồi.

Gò núi mặt khác, cự đại nham thạch bóng tối hạ, hầu tử trên mặt bôi trước hồng màu vàng điều, mặc một thân cũ nát bì giáp ôm hành vân côn tượng một cái chán nản lão binh giống như địa ngòi chòm hỏm ở trong góc cùng Đoản Chủy cùng một chỗ hạp hạt dưa.

"Hầu tử ca."

"Làm sao vậy?" Hầu tử tiện tay nắm lên một bả hạt dưa phóng tới một bên.

Đoản Chủy cũng ngẩng đầu lên nhìn hắc tử liếc.

Đi đến hầu tử bên cạnh ngồi xếp bằng xuống, hắc tử cũng cùng theo một lúc hạp nâng hạt dưa: "Hầu tử ca, bắt được một người. . . Xác thực thuyết, là còn không biết rằng là người còn là yêu quái gia hỏa."

"Không có hỏi?"

"Còn không có hỏi, khóc bù lu bù loa, không có cách nào khác hỏi. Ta làm cho người ta đem nàng mang về."

"Khóc bù lu bù loa?" Đoản Chủy đi lòng vòng mắt to, đem một hạt hạt dưa cắn mở, nói: "Phỏng chừng không phải là yêu quái, có lẽ là không cần thận ngộ nhập nhân loại bình thường."

Nói, đem cắn mở hạt dưa đẩy ra, đem tử ném vào trong mồm, đầu lưỡi nhất quyền trực tiếp nuốt xuống dưới.

Điều mổ ăn nâng hạt dưa đến thực không có phương tiện, bất quá hẳn còn là thích ăn.

Hắc tử do dự một chút, nói ra: "Nàng tối thiểu có luyện thần cảnh sơ kỳ tu vi, không phải nhân loại bình thường."

Hầu tử đem trong miệng hạt dưa xác nhả trên mặt đất, hỏi: "Không có gì khác thường a?"

"Còn không có nhìn ra đặc biệt gì chỗ không đúng. . . Bất quá bản thân thoát nhìn sẽ không quá bình thường."

"Đi a, đừng hỏi ra chút gì đó lại nói cho ta biết."

"Hiểu rõ!" Hắc tử nhẹ gật đầu, tiện tay nắm lên một bả hạt dưa phóng tới trong túi quần, đứng lên xoay người rời đi.

Hầu tử càng làm đầu quay lại mặt hướng Đoàn Chủ, hỏi: "Vừa mới nói ở đâu rồi?"

"Nói đến này chích cóc tinh, một ổ cóc tinh, không chịu để cho ta khai thác mỏ. Dạ. . . Chính xác ra là muốn ta luyện ra vũ khí phân hấn một nửa."

"Vậy nói cho hấn biết, ta ngày mai hẹn hấn một mình đấu, quần áo cũng đúng, có thể thắng ta, luyện ra vũ khí tất cả đều về hấn."

"Thế thì không cần." Đoàn Chủ ha ha nở nụ cười: "Đại giác buổi chiều cũng đã dẫn người đầu hấn hang ổ đi."

"Đại giác tự có thể giải quyết hấn?"

"Đương nhiên, đại giác đều hóa thần cảnh. Một ổ cóc tinh tính gì?"

"Này ngươi theo ta nói cá xuyên xuyên. Chính các ngươi giải quyết là đến nơi." Hầu tử trắng không còn chút máu Đoàn Chủ liếc.

"Ta là muốn nói. Chạy trên trăm dặm xa như vậy khai thác mỏ thích hợp sao? Có thể hay không quá mức rồi?"

"Không có biện pháp, Dương Thiên đều thăm qua, phụ cận chỉ có chỗ đó có chúng ta yếu khoáng thạch, còn là một quặng nghèo, mẹ nó. Quang quân hạm dung luyện tài liệu tinh luyện kim loại không ra từ nay về sau có thể phụ vận binh khí, tuy nói hiện ở phương diện này còn không có đăng lên nhật báo, nhưng tổng yếu trước tiên nghĩ trước."

Hầu tử chống hành vân côn lão đảo địa đứng lên, vuốt ve trên tay dầu cặn bã. Nói: "Tóm lại chuyện này phải chứng thực, này hai vị này có cùng quá khứ xem sao?"

"Cùng quá khứ trôi qua, nhưng là cùng thường ngày đồng dạng không có làm sao. Phải làm rơi bọn họ sao? Bọn họ tu vi hiện tại giống như cũng hóa thân cảnh, phỏng chừng phía trên cho không ít đan dược."

"Từ nào đó bọn họ, dù sao chăm chăm căng đến là được."

"Dạ." Đoán Chủ nhẹ gật đầu.

Thân thủ móc móc lỗ tai, xoay người, hầu tử hướng phía Thủy Liêm động phương hướng bay đi.

Vào đêm, Thủy Liêm động trong tối như mực trong thạch thất điểm nổi lên một chén đèn dầu, hầu tử co lại chân đến lẳng lẳng địa tu hành.

Mới vừa gia nhập trạng thái, Dương Thiên liền từ ngoài cửa đi đến.

Nàng bàn bắt tay vào làm tựa ở cạnh cửa nhàn nhạt thở dài: "Kế tiếp cần thận một chút. Mới nhất tin tức. Thiên Bồng Nguyên Soái được tha tội. Kế tiếp, chỉ sợ thiên hà thủy quân vừa muốn xuất động."

Hầu tử nheo mắt lại ngẩng đầu lên nhìn xem Dương Thiên. Hỏi: "Hẳn rõ ràng không có bị giáng chức hạ phạm?"

"Không có." Dương Thiên lắc đầu: "Ngọc Đế đem hẳn thả, chúng tiên giận mà không dám nói gì. Hiện tại hẳn uy thế như mặt trời ban trưa, phỏng chừng, có thể so với trước kia cảnh làm trầm trọng thêm."

Hầu tử ngẩng đầu lên nhàn nhạt thở dài.

Cái này xem như chuyện gì xảy ra a?

Nhớ trần tục án, Trư Bát Giới không có bị giáng chức, còn uy thế như mặt trời ban trưa. . . Cái này thành kiến cũng quá đại điểm a.

Lúc trước biết rõ Thiên Bồng án thời điểm, hầu tử nghĩ chính là nếu như thiên hà thủy quân cùng Nam Thiên Môn phòng giữ quân thực duy trì trên vậy cũng tốt. Nếu như vậy, thiên đình nội tình tự đều đặt này, chính là Thiên Bồng án kết liễu, cũng cầm không ra nhân mã tới dọa chế hạ giới yêu.

Không nghĩ tới, kết quả là lại là bình an vô sự. . .

Sau này ngày hôm đó tử nên không biết tại như vậy tiêu dao, cũng may mấy năm qua này chính mình sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, liều mạng đập đầu, hiện tại cũng coi như có điểm của cải.

Tôi thiếu thiên quân muốn động nơi này cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhẹ gật đầu, hầu tử đáp: "Ta sẽ nhường bọn họ đều khiêm tốn một chút."

Nếu như có thể không gây chuyện, còn là đừng nhắm trúng hảo, dù sao thời gian là đứng tại cạnh mình.

Dương Thiên xoay người chính phải ly khai, lại tựa hồ như nhớ tới chuyện gì giống như địa đứng lại, quay đầu đối hầu tử nói ra: "Đúng rồi, ta chị dâu khả năng sẽ tìm đến ta, mấy ngày nay giúp ta lưu ý xuống."

"Ngươi chị dâu?"

"Tây hải tam công chủ Ngao Thốn Tâm."

"Nha." Hầu tử bừng tỉnh đại ngộ, yên lặng nhẹ gật đầu: "Ta sẽ cùng Đoản Chủ bọn họ nói rằng."

Dương Thiên vẫn là không yên lòng, lại dặn dò: "Nhớ rõ a, ta này chị dâu. . . Tóm lại người nhất định phải nhớ rõ nói với bọn họ, bằng không yếu gặp chuyện không may."

"Yên tâm đi, một nữ nhân, hoặc là nói một cái mẫu long rất tốt nhận thức. . . Các loại." Hầu tử hơi sững sờ, mạnh mẽ mở to hai mắt nói: "Hôm nay hắc tử nói bắt cá khóc bù lu bù loa gia hỏa!"

. . .

Tôi như mực trong phòng giam, vài cái chậu than tử trên hỏa hừng hực thiêu đốt, đem trọn cá âm u ẩm ướt địa lao đều chiếu thành hôn hồng nhan sắc.

Hắc tử co lại tay đến đứng, híp mắt chăm chú địa chăm chăm vào này bị trói gô treo lên "Cậu ấm" .

"Tại sao tới Hoa Quả Sơn? Nói!"

"Ta là bị lừa tới! Chuyện không liên quan đến ta a! Không cần phải ăn ta! Bắt cóc ta đi yếu tiền chuộc a, ta túi áo lí có ngọc giản! Các người muốn bao nhiêu đều được, phụ vương ta rất nhanh sẽ phái người tống tiền chuộc tới!" Nàng khàn cả giọng địa hét lên, lại là nước mắt rắc rắc địa chảy.

"Ai lừa người tới?" Hắc tử hung dữ mà hỏi thăm.

Nàng cũng đã khóc đến thở không ra hơi, nơi đó còn đáp được trên lời nói.

Nhìn xem khóc thành lệ người nàng, hắc tử mặt càng thêm đen, đã là cực không kiên nhẫn. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Một con chim sẻ tinh cầm một cây đốt hồng thiết côn cọ đến hắc tử bên người, lặng lẽ hỏi: "Nếu không, dụng hình?"

"Không cần hình đều khóc thành như vậy, dụng hình còn có thể hỏi sao?" Hắc tử trắng không còn chút máu này ma tước tinh liếc.

Nếu là đối phương không chịu nói hấn ngược lại có biện pháp, khóc đến nói không ra lời. . .

Chưa từng gặp được qua như vậy tù binh, thật là một cái khó giải quyết hàng a.

Đang lúc lũ yêu quái thúc thủ vô sách thời khắc, nhà tù cửa bị nặng nề phá khai, hầu tử cùng Dương Thiên cùng một chỗ vọt lên tiến đến.

"Chị dâu!"

"Thiên nhi muội tử. . ."

Nhìn thấy Dương Thiên thời điểm, Ngao Thốn Tâm khóc đến lợi hại hơn, một cái tiếp bắt quá khí, trực tiếp ngất đi. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: O o. . . Cùng nhạc phụ tương lai nhạc mẫu đi dạo xong, vừa chạy trở về mã tự. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 171: Long Nữ Ngao Thốn Tâm

Đem hôn mê Ngao Thốn Tâm bàn hồi Dương Thiên ở lại trong thạch thất, thật vất vả đem nàng tỉnh lại, kết quả vừa mở mắt trông thấy hầu tử cùng một đám yêu quái, lại bắt đầu khóc, cái gì cũng không nói, vẫn khóc.

Khổ đến làm cho Dương Thiên tâm phiền ý loạn, bất kể như thế nào an ủi đều không được. Cuối cùng Dương Thiên đành phải bỏ hầu tử bọn họ toàn bộ đuổi đến đi ra ngoài.

Đã đóng cửa lại, Ngao Thốn Tâm tình huống khôn ngoan vi chuyển biến tốt đẹp một ít. Dương Thiên cũng mới lược lược thư thái một điềm.

Nhưng cũng chỉ là một điềm, ngờ ngác nhìn ngòi ở bên cạnh Dương Thiên một hồi lâu, này Ngao Thốn Tâm lại bụm mặt nước nở lên.

"Chị dâu, làm sao người vừa khóc. . ."

Nắm Dương Thiên tay, Ngao Thốn Tâm một bên lau nước mắt một bên nghẹn ngào nói: "Muội tử, người nên giúp chị dâu a. Ca của người cái kia không có lương tâm, đàn ông phụ lòng. Lúc trước đã nói là giả từ thư, ta tại Quán Giang Khẩu đều ngây người nửa tháng, hấn rõ ràng không thấy ta. Ta chỉ biết, hấn căn bản không thương ta! Lúc trước lấy ta là vì thiên đình cho Quán Giang Khẩu phán quyết nạn hạn hán, muốn ta hỗ trợ mưa xuống, cái này đàn ông phụ lòng, bạc tình lang! Vong ân phụ nghĩa!"

Vừa nói, còn một bên xé rách trước chần mền, một bên đánh trước giường, gõ được cạch cạch vang lên.

Dương Thiên lập tức hết chỗ nói rồi, lau bả mồ hôi lạnh, thở dài: "Ta ca không có lấy trước ngươi ngươi cũng không giúp hấn mưa xuống sao?"

"Này không giống với!" Ngao Thốn Tâm hét lên: "Hấn nhất định là sợ hấn không cưới ta, ta từ nay về sau sẽ không giúp hấn mưa xuống, trong nhà dưỡng con rồng khẳng định không lo mưa xuống. Nhất định là như vậy. Hiện tại không có nạn hạn hán, hấn tự vứt bỏ ta! Ô ô ô ô. . . Bội tình bạc nghĩa, có mới hoan tự đã quên cũ yêu!"

"Ta ca nên chắc là không biết khác kết mới hoan a?"

"Như thế nào sẽ không? Chỉ là còn không có phát hiện mà thôi, không có nghĩa là không có. Nói không chừng chính là bị cái đó con hồ ly tinh mê mất, mới trở nên như vậy bạc tình bạc nghĩa quả nghĩa. Hấn trước kia không phải như thế. Cái này đàn ông phụ lòng! Hồn đàn! Hồn đàn hồn đàn hồn đàn! Ta đời này cũng không thấy nữa hấn. Lại cũng không muốn chứng kiến hấn!"

Dương Thiên không phản bác được. Chỉ có thể ngơ ngác địa ngồi ở một bên nhìn xem nàng một mực khóc một mực khóc, khăn tay đều nín mấy lần nước vẫn còn tiếp tục, thẳng đến khóc đến đằng sau thật sự mệt mỏi mới dừng lại.

Thật vất vả an tĩnh hạ xuống, nhưng này thật sự tự chỉ là một hạ.

Thoáng trầm mặc qua đi, Ngao Thốn Tâm ngẩng đầu lên đôi mắt - trông mong địa nhìn qua Dương Thiên, cạo tới kéo tay của nàng dẹp trước miệng nhỏ giọng hỏi: "Muội tử ngươi chừng nào thì hồi Quán Giang Khẩu a?"

"Làm gì vậy?"

"Ta nghĩ với ngươi cùng một chỗ trở về. Hấn bỏ ta, lại không có với ngươi đoạn tuyệt huynh muội quan hệ, chắc chắn sẽ không không thấy của

ngươi. . ."

"Ngươi vừa mới không phải nói đời này đều không muốn gặp ta sao của hử?"

Ngao Thốn Tâm miệng một đệp. Lòng mảy nhăn lại, mắt thấy lại muốn khóc.

Dương Thiên vội vàng hét lên: "Được rồi được rồi, vừa mới vấn đề ta thu hồi."

Ngao Thốn Tâm nhìn về phía trên lúc này mới tốt một chút.

"Này muội tử ngươi chừng nào thì trở về sao. . . Người ta nhớ ngươi ca, đã lâu không gặp hử. . ."

"Chúng ta trước đừng đề cập hử được không?" Dương Thiên thở dài.

"Này xách ai?"

"Nói điếm khác, khác bất luận cái gì cái gì cũng có thể!"

Ngao Thốn Tâm thật sâu hấp hai cái khí, bùm lấy ngực thoáng bình phục một chút, u oán nói: "Cũng tốt, không nói hử, vừa nhắc tới hử lòng ta chuyện sẽ không hảo, đã nghĩ khóc. . . Ô ô ô ô. . . Không nói cũng tốt. Không nói cũng tốt. O o. . ."

Cúi đầu xuống lược lược trầm mặc hạ xuống, Ngao Thốn Tâm ngừng đầu hướng phía chung quanh nhìn một vòng. Trong hốc mắt lại là hai giọt nước mắt tại đảo quanh.

"Chị dâu, ngươi có thể đừng như vậy sao?" Dương Thiên muốn điên.

Ngao Thôn Tâm lại cọ tới kéo Dương Thiên tay dựa vào vai của nàng buồn bã nói: "Muội tử ngươi hòa đồng thật thê thảm a, đều ở sơn động. Loại địa phương này có thể ở lại người sao? Chị dâu nhìn đều lòng chua xót a. . . Nếu không, đem đến tây hải long cung đến cùng chị dâu cùng một chỗ ở a, được không? Tây hải long cung địa phương còn nhiều mà, so với Quán Giang Khẩu Nhị Lang Chân Quân phủ lớn hơn. Sau đó chúng ta có thể cùng một chỗ hồi Quán Giang Khẩu."

"Chị dâu, chúng ta tại tổ chức lên nghĩa quân, yếu phản thiên đình. Chẳng lẽ ở trong thành đi không được? Ngại bị chết không đủ nhanh sao?"

"Ngươi đang ở đây tổ chức lên nghĩa quân?" Ngao Thôn Tâm thoáng cái ngồi thẳng lên ngơ ngác nhìn Dương Thiên.

"Đúng vậy."

Nhấn đầu lông mày lược qua lược qua suy nghĩ một chút, Ngao Thôn Tâm chăm chăm vào Dương Thiên hỏi: "Vừa mới này con khi, không hội là đầu lĩnh của các ngươi a?"

Dương Thiên nhẹ gật đầu: "Hắn tự là đầu lĩnh của chúng ta, gọi Tôn Ngô Không."

Cái này vừa nghe, Ngao Thôn Tâm lúc này cầm lấy Dương Thiên tay nghiêm túc nói ra: "Muội tử ngươi đừng ngu như vậy a. Cho dù ca của ngươi không chịu phản thiên, ngươi cũng không thể tùy tiện kéo cá yêu quái phải đi phản trời a. Phản thiên loại sự tình này, không phải là cái gì cây cải củ cải trắng mầm đậu cũng có thể làm, nhất định là yếu ca của ngươi nhân tài như vậy có khả năng. Ngươi xem hắn, nghèo kiết hủ lậu thành như vậy, bộ lông đều xẻ tà, mặc một bộ rách da giáp còn chưa tính, còn là đêm bù, này bỏ tay nghề còn kém như vậy, tuyền đều khe hở không đồng đều."

Nàng thân thủ khoa tay múa chân trước: "Người chị dâu ta tuy nhiên rất ít làm nữ công, nhưng làm được cũng so với kia hảo gấp trăm lần!"

Dương Thiên mặt hơi đỏ.

Chú ý tới Dương Thiên biến hóa, Ngao Thôn Tâm ngo ngác một chút, hỏi: "Muội tử. . . Đây không phải là người bồ a?"

Dương Thiên mặt xoạt thoáng cái hồng đến tưng quả táo, cúi đầu xuống duy trì ho hai tiếng, nói: "Chị dâu, người biết ta từ nhỏ không có học qua nữ công. . . Cho nên. . ."

Ngao Thôn Tâm lông mày hơi chau lên, chăm chú địa chăm chăm vào Dương Thiên, nghiêm túc hỏi: "Ca của người biết rõ hẳn muội phu là con khỉ sao? Cái này yếu truyền đi từ nay về sau hẳn có thể như thế nào hỡn a?"

Dương Thiên cộ thoáng cái đứng lên: "Chị dâu! Người! Ta chị dâu là con rồng ta cũng vậy không có như thế nào. . . Không phải, ta là nói ta cùng hẳn không phải loại đó quan hệ!"

Nhìn xem thất kinh Dương Thiên, Ngao Thôn Tâm lông mày chau được lợi hại hơn, dẹp trước miệng chăm chăm vào Dương Thiên nặng nề mà điếm cá đầu: "Ta đã nhìn ra, chính là loại quan hệ không sai!"

"Không phải!"

"Chính là!"

"Ta nói không phải ——!" Dương Thiên hét lên.

"Cho dù bây giờ không phải là từ nay về sau cũng sẽ là!"

Hai người kinh ngạc địa đối mặt, một hồi lâu, Dương Thiên thở dài: "Chúng ta, còn là nói hồi ta ca a."

"Chính là." Ngao Thôn Tâm nhăn nhó nhí nhí thuyết: "Chị dâu cảm thấy chuyện này cũng rất quan trọng a. Phu quân của người là chích bộ lông xẻ tà hầu tử, cái này từ nay về sau về nhà mẹ đẻ có thể như thế nào ngắng đầu a? Mọi tử người tốt số khổ a, chị dâu ngẫm lại đều cảm thấy lòng chua xót."

Nói lại bồi nổi lên nước mắt: "Trưởng tẩu vi mẫu, chuyện này chị dâu không thể không trông nom!"

Một tiếng thét lên!

"Cạch" một tiếng vang thật lớn. Dương Thiên chạy ra ngoài cửa. Thuận tay đem môn nặng nề mà ném lên.

Bum lấy cái trán. Nàng không ngừng địa run rẩy, thở hồng hộc: "Ta Dương Thiên, tại sao có thể có như vậy cá chị dâu?"

Này nắm tay nắm được đùng vang lên.

Ngắng đầu, nàng xem đến hắc tử mang theo một vòng yêu quái đứng ở cửa ra vào há to miệng ngơ ngác nhìn nàng.

"Dương Thiên tá. . . Cái kia, ta hôm nay không biết cho nên mới. . . Nhưng ta cam đoan ta chỉ trói lại nàng, cái khác gì đều không. . ."

"Cút đi ——!" Dương Thiên điên cuồng tiếng rít.

Một ít lũ yêu quái sợ tới mức té địa chạy như điên.

Xuyên thấu qua khe cửa, Ngao Thôn Tâm hai mắt đắm lệ mộng lung địa hướng ra phía ngoài nhìn quanh: "Mọi tử, ta đói bụng. Người nơi này có cật sao? Ta nghĩ ăn cá. Còn có, sự kiện kia ta sẽ tạm thời giúp người gạt ca của người, cho nên, chúng ta khi nào thì hồi Quán Giang Khẩu a?"

"Hao Thiên khuyển! Để cho ta bắt được ngươi nhất định phải chết!"

...

Quán Giang Khẩu, Nhị Lang Chân Quân phủ.

"Cáp thu!" Một con chó đen tinh nạng nề mà hắt hơi một cái, lau cái mũi nói: "Ai suy nghĩ ta? Tính, trông nom hẩn. Phu nhân cuối cùng đi, cái này thời gian thư thái."

Nói, hẩn miễn cưỡng địa xê dịch thân thể tiếp tục nằm trong sân dưới đại thụ ngủ.

...

Ngày kế sáng sớm, hầu tử com trong phòng. Ba người cùng nhau ngồi ở bàn dài bên cạnh cùng ăn.

Đây là một gian bốn trượng rộng, sáu trượng dài thạch thất. Cùng Thủy Liêm động lí địa phương khác đồng dạng, trên vách đá treo lấy chậu than dùng cho chiếu sáng, bốn phía tủ bát trên để đặt trước các loại đơn giản dụng cụ, ở giữa thì là một tấm hình trướng bàn dài.

Ngày bình thường, thì ra là Dương Thiên cùng hầu tử tại nơi này dùng com.

Hầu tử cùng Dương Thiên tất cả ngồi cái bàn một đầu, Ngao Thốn Tâm tắc ngồi ở ở giữa.

Lúc này Ngao Thốn Tâm cũng đã khôi phục thường ngày nữ trang, một thân màu hồng phấn quần áo, thêu lên tơ vàng, nhìn về phía trên hoa lệ đến cực điểm.

Tự bên ngoài mà nói, cái này Ngao Thôn Tâm cũng là khuynh quốc khuynh thành chủ, so với Dương Thiên cũng không chút thua kém.

Ba người này ẩm thực thói quen đều không giống nhau, hầu tử ăn chay, trước mặt bày đặt hoa quả; Dương Thiên ăn tạp, rau cỏ loại thịt chính là cơm đều có; Ngao Thôn Tâm thì là triệt để thịt để ăn, trước mặt bày đặt hai cái dài rộng cá.

Hoa Quả Sơn sinh hoạt tuy nhiên kham khổ, nhưng dù sao cũng là có thể chiếm núi làm vua yêu quái thế lực, phái người xuống biển cho nàng trao hai cái cá còn là không thành vấn đề.

Bất quá Ngao Thôn Tâm hiển nhiên không rất ưa thích, nhìn hai cái hấp phì ngư vẻ mặt ghét bỏ bộ dạng, vậy đối với xinh đẹp con người một hồi xem Dương Thiên một hồi xem hầu tử, làm như cực kỳ cảnh giác.

"Chị dâu a." Hầu tử ho khan hai tiếng, khách sáo mà hỏi thăm: "Tôi hôm qua ngủ địa có khỏe không?"

Ngao Thôn Tâm nhú lại lông mày buồn bã nói: "Người làm cho bản công chúa nói như thế nào đây?"

Dương Thiên lúc này trừng nàng liếc.

Hầu tử xấu hổ nở nụ cười: "Một hồi ta tại trên đỉnh núi hoặc là bờ biển cho người biến một bộ tòa nhà a."

"Như vậy tốt nhất." Ngao Thôn Tâm nhẹ gật đầu.

Dương Thiên nhưng vẫn tự cấp hầu tử nháy mắt lắc đầu.

Cái này một bữa cơm xanh xao, đối hầu tử cùng Dương Thiên mà nói bất quá là giống như thường ngày vậy, đối Ngao Thôn Tâm mà nói lại

không là.

Nàng nhíu lại lông mày chậm chạp không nhúc nhích chiếc đũa.

"Chị dâu làm sao vậy?" Hầu tử hỏi.

"Các người nơi này không có đồ gia vị sao? Hoa tiêu cái gì. Như vậy hương vị gì đều không có, như thế nào ăn a?" Ngao Thốn Tâm oán hận hỏi.

Dương Thiên tâm muốn chết đều có.

Hầu tử cũng không nói gì, chiếu chính mình trí nhớ của kiếp trước, thân thủ một điếm, này hai cái cá lập tức thay đổi cá dạng, hương khí xông vào mũi.

Cái này Ngao Thốn Tâm mặt mày hớn hở, vừa ăn còn bên cạnh tán dương: "Bản công chúa còn theo nếm qua ăn ngon như vậy món ăn, so với long cung đầu bếp làm khá tốt ăn, người làm như thế nào?"

Ăn xong cái này một bữa cơm, lâm lúc rời đi Dương Thiên vây quanh hầu tử bên cạnh, hạ giọng nói: "Người làm cho nàng ở thư thái, đến lúc đó không đi làm sao bây giờ?"

"Con gái đã xuất giá đều là khách, hơn nữa người ta tốt xấu là người chị dâu. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Dương Thiên trắng không còn chút máu hầu tử liếc, nói: "Người sẽ hối hận." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: O o, ngày hôm qua đặc thù, từ nay về sau còn là mỗi ngày giữa trưa 11 điếm 50 phân đổi mới, mỗi ngày canh một giữ gốc, con ba ba tận lực cố gắng nhìn xem có thể hay không biến thành ổn định hai canh.

Nói đại thần đều là ưa thích đêm khuya đôi mới, bởi vì đêm khuya đôi mới có thể trước tiên cướp được độc giả trong tay mới một ngày phiếu đề cử, có thể con ba ba không thích như vậy, bởi vì con ba ba cũng không thích nửa đêm đứng lên đọc sách. Cho nên chọn lựa giữa trưa làm ổn định đôi mới thời gian điem.

Nhưng mọi người cũng không nên bởi vì này dạng sẽ không cho con ba ba phiếu đề cử nha.

Khuya hôm nay còn có một chương, được rồi, một ít canh ta còn không có trau chuốt hoàn thành, lăn đi mã tự đi. . . Ai, ho khan rất lợi hại, thầy thuốc nói là nghiêm trọng phổi nhiệt, thức đêm làm cho. Lại không có người hỗ trợ nấu thuốc, đây là muốn anh niên tảo thế tiết tấu sao?

(t_t) sao sao, tiếp tục rất không biết xấu hổ địa cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, dưỡng thư các vị nhớ rõ đặt ra tự động đặt cáp. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 172: Đề Nghị

"Muội tử a, ta cảm thấy được nha, của người vị này phu quân mặc dù là con khi, bộ lông còn xẻ tà, nghèo kiệt hủ lậu, lớn lên cũng không ca của người cao, đối với người ca suất, nhưng là cũng không phải hoàn toàn không có ưu điểm, tối thiểu biến ra gì đó rất tốt cật. Hấn thật sự nếm qua sao? Ở nơi nào cật? Thiên đình yến hội ta cũng vậy đi qua nhiều lần, nhưng là không có hấn trở nên ăn ngon a. Trong đó giống như có một chút đồ gia vị ta đều không nếm qua..."

"Hấn không phải phu quân ta."

Ngao Thôn Tâm biau môi nói: "Được rồi, tương lai phu quân."

"Cũng không phải!"

"Hảo nha, không phải cũng không phải là, không cần phải kích động như vậy. Kỳ thật chị dâu ta sẽ không khắp nơi nói huyền thuyên, muội tử người không cần lo lắng cho ta nói cho người khác biết."

Dương Thiên mặt nóng bỏng nóng bỏng địa, ngậm miệng không nói. Nếu không phải là Ngao Thôn Tâm, nàng sớm bão nổi.

Có thể Dương Thiên không tiếp lời nói, cũng không có nghĩa là Ngao Thôn Tâm tựu không có biện pháp nói tiếp.

Tương phản, nàng phối hợp thuyết cực kỳ hưng phấn.

"Kỳ thật hẳn coi như là có điểm tu vi yêu quái, vì hai người các người tương lai, thật sự không nên tiếp tục duy trì phản thiên loại này cao phong hiểm chuyện tình. Đến lúc đó một cái không cần thận, muội tử người yếu thủ tiết."

"Nếu không người nói với hẳn nói, ta cùng phụ vương dẫn tiên hạ xuống, đến ta tây hải long cung làm cái phó quan cái gì, coi như là đang lúc chức nghiệp, đến lúc đó cũng không cần lại lo lắng thiên quân lòng bắt. Ta biết rõ yêu quái thời gian đều trôi qua không tốt lắm, ăn trên ngưng không có hạ ngưng, có hôm nay không có ngày mai địa, thật sự không thích hợp thành gia lập nghiệp. Không chừng a, ngày nào đó thiên quân đến đây, nơi này đã bị sao san bằng rồi. Đến lúc đó muội tử người không nhà để về, nên nhiều lắm thâm a."

"Lại nói tiếp, nếu như hẳn là hiện tại cái này bộ hình dáng ta phỏng chừng ca của người cũng sẽ không đáp ứng hai người các người việc hôn nhân, không có trường bồi chúc phúc. Hôn nhân chắc là không biết hạnh phúc..."

"Được rồi. Ta và người ca việc hôn nhân phụ vương tối sơ cũng phản đối. Nhưng mấu chốt ca của người đánh cho qua phụ vương ta, mà hẳn đánh không lại ca của người a! Đến lúc đó ca của người không đồng ý, người khẳng định không có cách nào khác thành thân."

"Nhưng nếu như hẳn trở thành ta tây hải long cung phó quan này lại bất đồng, tối thiểu là đứng dẫn tòi, có thân phận có địa vị, còn có cố định bổng lộc. Hơn nữa có ta ở đây, tây hải long cung khẳng định cũng sẽ không bạc đãi hẳn. Muội tử người giúp đỡ chút, đẩy một cái. Làm cho ta và người ca phục hôn, đến lúc đó người yếu thành thân chị dâu ta cũng vậy hảo giúp người thối thối bên gối phong a. Có thể chứ xem thường bên gối phong uy lực nha..."

"Đến lúc đó muội tử mẹ của người gia chính là ta phu gia, mẹ của ta gia chính là muội tử của người phu gia, ngẫm lại đều cảm thấy hưng phấn. Nếu không cứ định như vậy?"

"Còn có muội tử người a, tương lai các người có hài tử, người còn muốn lôi kéo hài tử cùng một chỗ phản thiên sao? Muội tử, người nói chị dâu cái này đề nghị như thế nào? Muội tử, đừng đi nhanh như vậy sao. Chị dâu cũng là cho người suy nghĩ a."

Ngao Thốn Tâm thành khẩn địa nói một tràng, Dương Thiên lại một câu đều nghe không vào.

Nàng chích cảm giác mình sắp bị buộc điên rồi, dưới chân bước càng chạy càng nhanh. Có thể Ngao Thốn Tâm còn là đuổi theo, hơn nữa tìm được rồi mới chủ đề.

"Muội tử a. Chị dâu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng. Người nói tương lai các người hài tử sẽ là con khi còn là một người? Có thể hay không là người viên? Còn có thể hay không có cái đuôi? Nếu như là cá nhân thể thì không có gì, nếu như là cái gì kỳ quái gì đó có thể làm sao bây giờ... Đến lúc đó có thể hay không bị những hài tử khác khi dễ? Cô độc hài tử lớn lên tính cách sẽ có thành kiến..."

Dương Thiên thật sự chịu không được: "Chị dâu, người còn là nhiều quan tâm hạ người cùng ta ca hội sinh ra cái gì a."

"Hừ, người quá coi thường chị dâu ta, vấn đề này ta sớm sai người hỏi qua. Long cùng hầu tử có thể không giống với, long vừa ra đời đã có người hình bốn tướng, cho nên đến lúc đó sinh ra nhất định là cá đáng yêu tiểu trẻ mới sinh. Lại nói tiếp ca của người vẫn muốn yếu hài tử, đáng tiếc người chị dâu ta bụng bắt tranh khí đến bây giờ còn... Ô ô ô ô..."

Ngao Thôn Tâm nháy mắt con người nước mắt rơi như mưa.

"Làm sao người vừa khóc rồi?"

"Ta nhớ người ca, không phải nói tốt lắm không đề cập tới hẳn sao?"

"Chính người vừa mới cũng không nói ra sao? Còn nói ra nhiều lần?"

"Cái này không giống với! Không giống với!"

"Tốt lắm tốt lắm, không đề cập nữa." Dương Thiên cảm giác mình muốn hu thoát.

...

"Cái kia, muội tử a, người thực nên chăm chú lo lắng hạ chị dâu đề nghị của ta, cho dù không là chính người lo lắng, cũng phải vi hài tử suy nghĩ."

"Chúng ta còn là xách ta ca a."

Ngao Thôn Tâm che miệng, trong hốc mắt hai giọt nước mắt đảo quanh:
"Muội tử người thật ác độc tâm a!"

...

Đi ở phía trước, hầu tử một đường mang theo xì xào bàn tán hai người bận việc nghiêm chỉnh cá buổi sáng mới cuối cùng chọn trúng một chỗ mặt hải vách núi, ở trên vách núi vi Ngao Thôn Tâm thay đổi một bộ tòa nhà lớn.

Biển ra tòa nhà thời điểm, một mực ồn ào không thôi Ngao Thôn Tâm đột nhiên ngậm miệng lại.

Bộ này tòa nhà có bao lớn?

Biến hóa thuật, nhưng thật ra là một loại ảo thuật, luyện thần cảnh tu sĩ chỉ có thể biến ra đơn thuần ảo giác, tở như lúc ấy tại ác long đàm Nguyệt Triều biến thành hầu tử bộ dáng, dùng kỳ thật cũng chỉ là ảo thuật.

Nói cho cùng, bất quá là dùng linh lực làm môi giới đem ánh sáng thanh âm thậm chí mùi xử lý thoáng cái thôi. Nếu là gặp được tu vi cao hơn hẳn tu sĩ, đặc biệt hóa thần cảnh tu sĩ, trực tiếp liếc cũng sẽ bị khám phá.

Mà hóa thần cảnh tu sĩ tắc có thể liền thật thể đều cùng nhau mô phỏng đi ra, vẻ ngoài nhìn về phía trên cùng chân thật độc nhất vô nhị, nếu không có sử dụng đặc thù thuật pháp, dù cho tu vi so với vị này làm phép tu sĩ càng cao cũng vô pháp khám phá.

Đương nhiên, có nhiều tiếp cận thực vật, có thể biến nhiều lớn, tắc muốn xem vị này làm phép tu sĩ thực lực bao nhiêu.

Nhưng là trăm khoanh vẫn quanh một đóm, biến ra nhất định là mình đã từng thấy, quen thuộc gì đó, tối thiểu là mình có thể tưởng tượng được ra tới. Nếu là liền thấy đều chưa thấy qua, tưởng tượng đều không nghĩ ra được vậy cũng nhất định biến không ra đến, mà chưa quen thuộc, tắc nhất định trở nên không giống.

Xét thấy vị này ngao tam công chủ đã biết bản tính, hầu tử vừa ra tay trực tiếp tợn thay đổi hẳn ở cái thế giới này ở lại qua lớn nhất tòa nhà.

Hầu tử ở lại qua lớn nhất tòa nhà là một ít tòa?

Không tính đạo quan mà nói, chính là hẳn tại ác long thành thời điểm ở Xa Kỵ tướng quân phủ.

Trước một khắc còn trống rỗng vách núi trên, một hồi cuồng phong cuốn sạch, chích chỉ chớp mắt gian liền xuất hiện một tòa cự đại Xa Kỵ tướng quân phủ, một màn này làm cho Ngao Thốn Tâm cả ngỡ ngẩn.

Vừa làm phép hoàn thành, liền có một yêu quái tiến đến tìm hầu tử, đơn giản nói cá biệt, hầu tử liền lưu lại hai người vò vàng rời đi.

Vách núi trên "Phủ tướng quân" trước chỉ còn lại có Dương Thiên cùng Ngao Thôn Tâm hai người.

Thẳng đến hầu tử đi xa, Ngao Thôn Tâm mới lôi kéo Dương Thiên ồng tay áo nhỏ giọng hỏi: "Hắn là cái gì tu vi a?"

Dương Thiên phui nàng liếc, cũng không trả lời.

"Một hơi biến lớn như vậy tòa nhà... Hắn có nhiều như vậy linh lực chèo chống sao? Ta sẽ không nửa đêm ngủ ngủ tỉnh lại phát hiện mình ngủ ở bùn cát lên đi?"

"Nói không chừng a, cho dù đêm nay thuật pháp không tiêu tan đi, đêm mai cũng nên tán đi đi. Dù sao không có biện pháp ở bao lâu."

Ngao Thôn Tâm cau lại trước mi, nhìn qua hầu tử đi xa phương hướng, thì thầm nói: "Sử xuất toàn bộ linh lực giúp ta biến tòa nhà. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Như vậy nhìn, cái này muội phu kỳ thật cũng không tệ lắm, tối thiểu hiểu được hiểu kính ta đây chị dâu. Nói như vậy ta liền canh nên cho hắn tìm phần chuyện tốt. Thật sự, muội tử, phản khờ dại không có tiền đồ. Theo ngày hôm qua đến bây giờ, ta đây mới nhìn đến nhiều ít yêu quái a. Một chút như vậy nhân mã như thế nào phản thiên? Ôi chao, muội tử ngươi muốn đi đâu? Đừng đi a..."

...

Xuyên qua thác nước, hầu tử vừa hạ xuống, một mực tại cửa ra vào chờ đợi hắc tử liền đón chào.

"Hầu tử ca, tiên sinh cùng dùng tổ đã trở lại, sự tình tựa hồ không quá thuận lợi. Bọn họ hiện tại chính ở đại sảnh chờ người."

"Đi." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Được rồi, ta thừa nhận, một chương này ghi được không tốt lắm, chủ yếu thật sự có điểm đuối.

Đợi ngày mai nhạc phụ tương lai nhạc mẫu đi trở về, thời gian của ta tựu so với đây đủ...

Dạ, mọi người thông cảm hạ.

Tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng. Cảm ơn. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 173: Hoa Quả Sơn Hạ

Xa xa mà nhìn xem Dương Thiên cùng Ngao Thốn Tâm đi vào tòa đó tòa nhà, lật người, kim đồng tử thờ dài một tiếng.

"Tây hải tam công chủ cũng tới, Dương Tiễn cùng cái này hầu tử quả nhiên có cấu kết."

Ngân đồng tử nằm sấp ở một bên lặng yên không lên tiếng.

Gõ lên cánh tay nhìn qua lam thiên, kim đồng tử sâu kín mà hỏi thăm: "Người nói, sư phó tính toán để cho chúng ta thủ tới khi nào? Chúng ta đều trông hơn năm năm, cũng không thủ ra cá kết quả gì."

"Phòng thủ cũng không có gì không tốt." Ngân đồng tử đáp: "So với hồi Đâu Suất cung thủ lò đan cường, nơi này thỉnh thoảng còn có hạ ban cho đan dược."

"Ta đã làm cho không rõ sư phó để cho chúng ta tại nơi này đến tột cùng là vì làm gì vậy rồi?" Kim đồng tử phần eo vừa dùng lực, ngồi dậy: "Chúng ta căn bản xem không ở cái này hầu tử, tổng cảm giác, hấn sớm biết được chúng ta tại nơi này."

Hướng phía cách đó không xa rừng cây nhìn lại, hấn chứng kiến một con hầu thẳng nhãi con nhàn nhãi địa ngồi chồm hỏm ngồi ở trong sách gặm một khóa lê, hai con mắt nhìn chăm chăm vào hấn xem.

Ngân đồng tử cũng chống thân thể ngồi dậy, nhìn có chút uể oải kim đồng tử hỏi: "Ôi chao, ngươi nói, hấn bả yêu quái đều giấu đi đâu rồi? Dựa theo chúng ta trước sau biết đến, cái này Hoa Quả Sơn yêu quái hiện tại tối thiểu nhất có hơn hai vạn, chính là mặc cho chúng ta như thế nào dò xét, đều là chỉ cảm thấy đến hai ngàn không đến."

"Đưa tiền xong quá." Kim đồng tử quát hai cái cái mũi nói ra: "Lần trước chúng ta cũng đã tận mắt nhìn thấy bọn họ có thể đơn giản cách nở hoa quả sơn cũng không xúc động giới sa. Phỏng chừng a, cái này hầu tử cũng biết nhiều người không phải lực lượng lớn, mà là đáng chú ý. Cũng không phải trước kia mua bán tiêu yêu năm tháng, ngươi gặp vài cái yêu vương sẽ thu lưu tiêu yêu?"

"Này tổng đi nơi nào rồi?"

"Su phó đều không lo lắng chuyện tình, đến phiên chúng ta lo lắng sao?" Kim đồng tử uốn éo mở bên hông hồ lô cái nắp, ngẩng đầu lên đến uống lên nước.

Nhìn cao ngất Hoa Quả Sơn. Ngân đồng tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ. Nghi ngờ nói: "Ta cuối cùng cảm giác. Cái này Hoa Quả Sơn căn bản không phải chúng ta tưởng tượng đơn giản như vậy. Bọn họ đến tột cùng tại mắt của chúng ta da dưới đã làm gì cái gì?"

Hồi lâu, hấn thật dài thở dài: "Đáng tiếc a, chúng ta bây giờ liền hai mươi dặm phạm vi còn không thể nào vào được, cái gì đều làm cho không rõ ràng lắm."

Hai người liếc nhau một cái, bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

...

U ám Thủy Liêm động trung, dẫn theo hành vân côn, hầu tử từng bước một theo hắc tử dọc theo đường hầm một đường đi, ven đường rất thưa thớt vắng lai bận rộn yêu chúng đứng nghiêm hành lễ.

Đi đến Thủy Liêm động chỗ sâu nhất. Một cái sâu không thấy đáy huyết động xuất hiện ở trước người.

Đây là tại chuyển nhập Thủy Liêm động sau mới mở huyết động.

Dem cây đuốc trong tay chen vào ở một bên trên vách tường, hầu tử cùng hắc tử nhảy lên nhảy vào trong đó, cực tốc hạ rơi.

Rất nhanh, bọn họ chứng kiến phía dưới huyết động lối đi ra xuyên vào đỏ thẫm hỏa quang, trện trện tiếng gào thét, u a thanh, thiết khí tiếng đánh, đục thanh, đồ gỗ tiếng ma sát xen lẫn, âm ã vô cùng.

Thoáng điều chỉnh hạ thân tư, hai người đều đầu xuống phía dưới vận khởi linh lực, rất nhanh xuyên ra huyết động.

Cực nóng, đục ngẫu không khí bức lai.

Đập vào mi mắt, là một cái màu đỏ thẫm khổng lồ không gian. Cao trăm trượng, đường kính trăm trượng cự đại hình trụ hình trống rỗng. Khí thế ngất trời, một bộ thiết cùng hỏa đỏ thẫm cảnh tượng!

Giữa không trung, cao ngất một chất ròn rọc cánh tay treo lên một cái cự đại đồ gỗ ở không trung chậm rãi xoay tròn, nhìn về phía trên tượng một con thuyền chưa hoàn công chiến hạm, một con nhỏ gầy đường lang tinh đứng ở đồ gỗ trên quơ cờ xí chỉ huy, mấy trăm danh yêu quái đứng ở trên vách đá giống như người kéo thuyền vậy xé rách trước dây cương từng tiếng địa u a, huy sái trước mô hôi.

Bốn vách tường trên vô số nửa thân trần lộ trong thạch thất yêu quái rậm rạp.

Có phụ giúp máy quạt gió mờ hôi đầm ìa tinh luyện kim loại quân giới cường tráng tinh quái; có chính tề ngồi ở học đường lí đọc quyển sách không coi ai ra gì tiểu yêu; có cầm bản thiết kế quán trên bàn làm cho mặt đỏ tới mang tai yêu quái công tượng; có qua lại vận chuyển trước các loại vật tư cao lớn cự thú; thậm chí có đeo xiềng xích mặt tại huy vũ roi da yêu quái trông coi hạ bị ép hiệp trợ các loại công việc thiên binh. . .

Nham bích trên là vô số đường hầm, rậm rạp chằng chịt, bốn phương thông suốt, vô biên vô hạn.

Cầm trong tay xẻng lửa lò trên thân yêu chúng còn đang nham bích trên chiến đấu hăng hái mở mới thạch thất cùng đường hầm, tạc ra đất đá thông qua đơn sơ mộc chất lên xuống khí giới, tại người kéo thuyền môn thét to trong tiếng đưa đến phía dưới, do tôm cá loại yêu quái thông qua thủy đạo tổng xuất đông hải.

Mà mười mấy tên yêu quái thợ mộc đang tại đây nhanh tốc độ, đem từng khối mô bản đình đi lên chống đỡ hảo, để ngừa lún.

Trải rộng bốn phía hỏa quang đem nơi này hết thảy ánh được giống như địa ngục vậy đỏ thẫm, khô nóng.

Đây mới là Hoa Quả Sơn, chính thức Hoa Quả Sơn, ngoại nhân nhìn không được Hoa Quả Sơn, không có non xanh nước biếc, không có hoa hồng lá xanh.

Một cái thuộc về yêu quái thế giới, đầy đầy thiết cùng huyết thế giới, thoát thai tại yêu tộc trên vạn năm vô tận cực khổ.

Bọn họ che giấu dưới mặt đất, không thấy được sáng chói dương quang, hô hấp không đến mới lạ không khí, không có phong phú thực vật, thậm chí không có một tia sự yên lặng.

Nơi này hết thảy chỉ cùng thống khổ có quan hệ, thừa nhận vô tận thống khổ, gian nan địa còn sống, ẩn núp, chỉ vì một ngày kia có thể dùng một kẻ yêu quái thân phận đường đường chính chính địa hành tẩu dưới ánh mặt trời.

Phía dưới rộng lớn trên giáo trường, mấy ngàn mặc dày đặc khai giáp vũ trang đến tận răng yêu quái đang tại thao luyện.

Nhìn thấy hầu tử đến, này quân trận lập tức sôi trào, bọn họ đánh trước ngực giáp lộ ra răng nanh rít gào, bộc phát ra kinh thiên gào rú tại đây phong bế thế giới dưới lòng đất trung đình tai nhức óc.

Giá sử trước Cân Đầu Vân một cái quay cuồng, hầu tử xa xa địa giơ lên hành vân côn, tiếp nhận bọn họ thăm hỏi.

Này tiếng gào thét càng thêm bành trướng.

Cả Hoa Quả Sơn nền tảng sớm được lấy hết, đây là năm năm tâm huyết.

Một tòa khổng lồ dưới mặt đất đô thị, một tòa dưới mặt đất thành lũy, một cái yêu đế quốc hình thức ban đầu. Hết thảy tất cả đầy đủ mọi thứ, tự cấp tự túc. Một chi cường đại tinh nhuệ yêu quân tại nơi này chờ xuất phát.

Hai người vững vàng địa đáp xuống trên thạch bích một chỗ lỗ hồng.

Sớm đã chờ ở nơi đó Đoàn Chủ đã đi tới, một quyền nặng nề mà rú xuống tại ngực giáp trên: "Bọn họ đã trở lại."

"Nói như thế nào?"

"Đôi phương khai ra điều kiện có điểm cao, chúng ta thừa nhận không đến."

"Bọn họ muốn cái gì?"

"Kim tinh."

Hầu tử cước bộ vi hơi dừng một chút, quay đầu lại nhìn Đoàn Chủ liếc, lại là bước nhanh về phía trước.

Đọc theo rộng thùng thình hôn hồng đường hầm, trên đường đi, nguyên một đám vệ binh một gối hành lễ.

Bọn họ chính giữa rất nhiều đều là cái này Hoa Quả Sơn sớm đã linh trí nửa mở hầu tử hầu tôn, tại được đến chính quy huấn luyện sau biến hóa thành yêu.

Đương nhiên, hầu loại biến hóa lại nói tiếp cũng bất quá chính là cá đầu thành lớn.

Chúng kiến hầu tử đến, canh giữ ở đại môn bên cạnh hai cái vệ binh nhanh chóng đem đại môn đẩy ra, một hồi huyền tiếng ồn ào từ bên trong truyền đến. Cự đại trong thính đường, vô số yêu quái tụ tập.

Hầu tử cước bộ không chút nào dừng lại địa bước vào.

Này trong thính đường lúc này bạo phát ra trận trận yêu quái môn tiếng gọi âm ỉ.

"Hầu ca!"

"Đại vương!"

Cái này trong đại sảnh yêu quái, có cái này Hoa Quả Sơn quân đội tướng soái, có tinh luyện kim loại chủ quản, có học đường tiên sinh, có hậu cần trừ tính chung. . .

Năm năm trước, bọn họ cũng còn tại thế gian mờ ảo lánh vi như thế nào sống sót mà giẫy dụa, nhưng bây giờ, bọn họ không hèn mà cùng địa vị cộng đồng tương lai chiến đấu hăng hái tại Hoa Quả Sơn tòa này dưới mặt đất đô thị các lĩnh vực.

Mà thôi động đây hết thấy, thì là trên đài cao cái này con khi.

Tại này dùng khoán canh tác phát triển vi giọng chính, chú ý tự nhiên diễn biến trong thế giới, hẳn dùng một loại không thể tưởng tượng cấp tiến mãnh hóa tư duy tại ngăn ngại năm năm hòa bình thời gian lí đoán tạo ra cái này khổng lồ yêu quái để quốc hình thức ban đầu, đẩy ra mây mù, hướng tất cả yêu quái thể hiện rồi một đám dương quang, giáo hội bọn hẳn dùng một loại phương thức khác đi sinh hoạt.

Không hề trốn tránh, không hề khiếp đảm, dùng một cái đấu sĩ tư thái đi đối mặt ngày mai.

Cái này đường kính chừng hai mươi trượng, cấp ba trượng đại sảnh, không khí đục ngầu làm cho người khác hít thở không thông.

Một cái lối đi nhỏ bị nhanh chóng làm cho đi ra nổi thẳng hướng ở giữa đài cao. Này trên đài cao đứng sóc tinh Lữ lục quái cùng một người mặc áo choàng nữ tử.

Từng bước một ghé qua lối đi nhỏ, xuyên thấu qua hồi hải yêu bày có thể mơ hồ chứng kiến bốn phía thô ráp trên thạch bích treo đầy các thức binh khí, mãnh thú da lông, thậm chí còn có năm năm này đến cùng bọn họ sinh

ra xung đột cuối cùng bị bọn họ tiêu diệt yêu quái thể lực thủ lĩnh cùng với tuần thiên tướng đầu lâu.

Trực tiếp bước trên ở giữa đài cao, hầu tử giơ lên cao cao một tay.

Đại môn âm âm đóng, nguyên bản âm ỉ vô cùng trong đại sảnh lập tức yên tĩnh không tiếng động.

Tất cả yêu quái đều an tĩnh lại, lẳng lặng mà nhìn xem hắn.

Lữ lục quái hơi khom người, nói: "Đại vương, chúng ta đã trở lại."

"Thế nào?" Hầu tử nhàn nhạt chăm chăm vào Lữ lục quái hỏi.

Lữ lục quái chậm rãi lắc đầu: "Không thể đồng ý, bọn họ nhất định phải chúng ta dùng kim tinh đôi, liền vũ khí cũng không muốn. UU đọc sách (.uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

"Kia bang gia hỏa quá không phải cát nhắc, theo chân bọn họ thật dễ nói chuyện, thực khi chúng ta Hoa Quả Sơn dễ khi dễ." Đứng ở một bên Đoàn Chủ chậm rì rì địa nói một câu.

Bốn phía yêu chúng lúc này ồn ào lên, quơ nắm tay, một mảnh hô đánh tiếng kêu.

Đứng ở một bên nữ tử đem đầu mình trên chiến mạo vượt xuống tới, lộ ra hai con hồng hồng hồ ly lỗ tai, một đầu hỏa hồng tóc dài, một tấm đỏ bùng mặt.

Chớp mắt to nhìn về phía hầu tử, lại nhìn nhìn Lữ lục quái, nói khế: "Có thể chúng ta bây giờ tạm thời vẫn không thể bạo lộ thực lực, vạn nhất bị thiên đình phát giác được, chúng ta tựu kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cho nên, tốt nhất thâm trước." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Một ngày hai canh. . . Cho là thật có áp lực a. . .

Không có biện pháp cẩn thận tinh tế địa lo lắng cả kết cấu.

Lớn như vậy gia sẽ không để ý sao?

Tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, còn có cầu một cái tự động đặt. Cảm ơn ~ ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 174: Tuệ Tuyên

Buổi tối lúc ăn cơm, lại là ba người.

Vốn có hầu tử cũng đã công đạo tốt lắm đem chính mình làm pháp môn ăn đưa qua vách núi trên phủ đệ, có thể Ngao Thôn Tâm chết sống yếu theo tới, vì vậy hai người tiệc tối lại biến thành ba người.

Thanh dưới đèn, đi ăn cơm ba người yên lặng không nói gì, hầu tử cúi đầu gặm hoa quả tựa hồ tâm sự nặng nề, Dương Thiên nhìn chăm chăm vào hấn xem, mà Ngao Thôn Tâm tầm mắt tắc một mực tại trên thân hai người phiêu hốt, tựa hồ muốn nhìn được chút gì đó.

Ăn vào một nửa thời điểm, hầu tử đưa mắt lên nhìn nói với Dương Thiên: "Dĩ Tổ cùng Lữ lục quái đã trở lại."

Đây nên xem như rất không tầm thường cử động, bởi vì hầu tử biết rõ Dương Thiên lúc ăn cơm là không nói lời nào.

"Sự tình thế nào?"

"Không thuận lợi." Hầu tử hời hợt nói.

"Là hoàn toàn cự tuyệt, còn là mở điều kiện?"

"Mở điều kiện, yếu kim tinh, chúng ta không có kim tinh. Trừ phi. . . Cùng thiên quân duy trì một trận chiến. Chẳng qua nếu như nói như vậy, ta thà rằng tìm bọn hấn duy trì một trận chiến canh trực tiếp điem."

Năm năm quang âm, Hoa Quả Sơn không ít bởi vì các loại nguyên nhân cùng ngoại giới khởi xung đột, đương nhiên lớn bộ phận đối thủ là các loại yêu quái thế lực, mà chủ yếu nhất biện pháp giải quyết, chính là đánh.

Yêu thế giới, đầy dẫy huyết tinh cùng hắc ám.

Tại một cái trật tự hoàn toàn không có hiệu quả trong thế giới, giải quyết vấn đề, trực tiếp nhất hữu hiệu phương thức không ai qua mọi người xuất ra nắm tay đến nhiều lần ai lớn. Tại dưới tình huống bình thường, yếu thế một phương nên hội chịu thua, mà cường thế một phương đạt được muốn lấy đồ vật, sự tình kết.

Hiện tại so với khó xử chính là ngoại trừ ra tay thời điểm, Hoa Quả Sơn bình thời là không nguyện ý sáng nắm tay.

Dương Thiên trầm mặc.

Ngao Thốn Tâm nghe được như lọt vào trong sương mù địa, mở miệng hỏi: "Các ngươi tại nói chuyện gì sự? Kim tinh ta có a. Muốn bao nhiêu?"

Hầu tử nhàn nhạt nhìn nàng một cái. Nói: "Chúng ta Hoa Quả Sơn không có lấy kim tinh mua đồ thói quen. Cũng không muốn phá cái này lệ."

Ngao Thốn Tâm hơi ngây ra một lúc, nháy mắt con ngươi trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Bài một khóa cây vải, nhai tại trong miệng, hầu tử chậm rãi nói ra: "Đoàn Chủ ý của bọn hã là trực tiếp khai chiến, dù sao kế tiếp thiên đình đại quân tái nhập thế gian chúng ta cũng trốn không được bao lâu, không bằng chân chân uy danh khuếch trương thế lực. Bất quá ta so với duy trì Dĩ Tổ ý kiến. Hiện tại thò đầu ra, còn quá sớm, hã là xem trước một chút thiên hà thủy quân động tĩnh."

"Vậy ngươi định làm như thế nào? Chuyện này tạm thời gác lại?"

"Không. Ta tính toán tự mình đi qua một lần."

"Như vậy cũng là biện pháp, bất quá, cùng lúc trước kế hoạch tự hoàn toàn bất đồng." Dương Thiên cầm một cây chiếc đũa quấy trước chính mình trước người nhất bàn xào rau củ, như có điều suy nghĩ nói: "Đan Đồng Tử đan phương xác thực có thể tin được không?"

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nói ra: "Hẳn là tin cậy. Ta hỏi qua Nguyệt Triều, Phong Linh xác thực cũng đã tiếp cận luyện thân cảnh. Cũng hỏi qua ngũ sư huynh, tuy nhiên hẳn cũng chưa từng thấy qua đan dược đó, nhưng cơ bản có thể kết luận tam sư huynh cho này trương đan phương không phải nói bừa loạn tạo. Ta nghĩ, lão nhân nên cố ý nương ngũ sư huynh khẩu đem cái này đan phương để lộ cho ta, hảo cho chúng ta nơi này hỏa giới lên một bả dầu."

Nói. Hầu tử khước miệng hơi giơ lên, nở nụ cười. Cúi đầu xuống tiếp tục gặm nôi lên hoa quả. Buồn bã nói: "Cái này tử lão đầu, thật sự là một hãm hại một cái chuẩn a."

Tuy nhiên từ rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động hầu tử liền từ không trực tiếp cùng tu bồ đề đánh qua quan hệ, nhưng năm năm này đến, Đan Đồng Tử, Thanh Vân tử còn có Nguyệt Triều thỉnh thoảng đều sẽ đến một lần Hoa Quả Sơn, hoặc cố ý, hoặc vô tình ý, mỗi lần đều cho hầu tử mang đến một ít tin tức, đối hầu tử hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút trợ giúp.

Mà bọn họ cử chỉ nhiều ít đều là được đến tu bồ đề ngầm đồng ý.

Hầu tử có thể cảm giác được đến, cái này chính giữa thâm thấu trước tu bồ đề tận lực hướng dẫn. Như thế nào đi nhận những này hướng dẫn một mực cũng làm cho hầu tử có chút buồn rầu.

Đương nhiên, cũng có dù cho phân biệt ra được tới cũng làm theo thời điểm. Tỷ như lúc này đây, tại ích lợi thật lớn trước mặt, hầu tử hiển nhiên là ôm định rồi dù cho có phong hiểm cũng muốn nhảy quyết tâm.

Nâng má dựa vào trên bàn, Dương Thiên lông mày hơi chau lên, bời rời lấy, nói: "Ta cũng vậy đi thôi, sẽ đem đặc lực nhân thủ đều mang lên."

"Nhiều người ngược lại phiền toái, ta một cá biệt có thể."

Dương Thiên hơi giương mắt da nhìn xem hầu tử, hỏi: "Vấn đề này ngươi nên nghĩ kỹ, nếu là phạm sai lầm, hội đem chúng ta đẩy hướng nơi đầu sóng ngọn gió."

"Phong hiểm có lẽ có chút lớn, nhưng là có thể rút ngắn đã rất lâu. Mà bây giờ thời gian đối với chúng ta đi nói chính là lớn nhất phong hiểm. Cái gì cũng không làm, nhìn như phong hiểm nhỏ, thế nhưng nói không chừng ngày mai thiên quân liền giết đến cửa nhà. Cùng với như thế, không bằng liều một phen."

Nói đến đây, hầu tử ngẩng đầu lên坦然 nhìn Dương Thiên liếc, mỉm cười: "E sợ chiến, cũng không phải là Hoa Quả Sơn nên có phong cách."

Dương Thiên cùng Ngao Thôn Tâm đều hơi ngây ra một lúc.

"Ta ăn no, các ngươi chậm dùng." Nói đi, hầu tử đứng lên dùng com khăn lau bả miệng, yên lặng đi bỏ đi.

Đợi đến hầu tử bỏ đi sau, Ngao Thôn Tâm mới quay đầu lại nhìn trước Dương Thiên, nói ra: "Hắn nói chuyện như vậy cuồng, ngươi cảm thấy hảo sao?"

Dương Thiên chích nhún vai, cái gì cũng chưa nói.

...

Đi đến Thủy Liêm động cái động khẩu, một nháy ra, vũng vàng địa rơi xuống hồ sâu bên cạnh.

Đổ thác nước, nổ vang nổ, không ngừng quay cuồng hồ sâu. Làm Hoa Quả Sơn thế lực lớn bờ doanh nhập khẩu, nơi này từ bên ngoài xem giống như bình thường cảnh quan vậy không hề dị thường, thậm chí nhìn không được tầm thường yêu quái động phủ những kia hỏa quang cùng với vệ binh, cũng không cảm giác bất luận cái gì yêu khí.

Cái này là vì ứng đối thiên đình thám báo mà đặc biệt làm, tất cả trạm gác đều thiết lập tại chỗ tối.

Hồ sâu bên cạnh, một vị năng, quần áo mộc mạc lục y nữ tử ngơ ngác địa ngồi chung một chỗ trên mặt đá nhìn lên bầu trời.

Trên người của nàng không có nửa điểm yêu khí, này cử chỉ dung mạo, càng là có thể so với tiên tử. Có thể hầu tử biết rõ, nàng không phải tiên tử, mà là một cái cỏ tinh.

Nàng là năm năm trước hầu tử tại Thủy Liêm động lối vào gặp được này khóa cỏ, bây giờ cũng đã biến hóa, nhưng vẫn là cùng không có biến hóa trước đồng dạng mỗi ngày sống ở chỗ này, nghe nói đang chờ nở hoa, chờ Thủy Liêm động trước chủ nhân trở về.

Ra ra vào vào yêu quái môn sớm thành thói quen sự hiện hữu của nàng, hoặc là đã sớm không đếm xỉa sự hiện hữu của nàng.

Cúi đầu xuống nhìn hầu tử liếc, nàng hỏi: "Đã trở thể như vậy còn muốn đi ra ngoài?"

"Dạ, có chút việc."

Nàng thở dài, nhân nhặt vụn khí trong không khí phiêu tán. Ngẩng đầu lên. Lại tiếp tục nhìn lên tinh không.

Xoay người. Hầu tử hóa thành một đạo kim quang biến mất tại đông bắc mặt trong bầu trời đêm.

...

Hoa Quả Sơn đông bắc mặt một ngàn năm trăm dặm ngoài một chỗ thung lũng. Trong đạo quan, một đám yêu quái chính nâng chén ăn mừng trước. Cầm đầu chính là một con gấu tinh.

Yêu quái có thể không phải nhân loại, từ loại nào góc độ mà nói, bọn họ hơn nữa là tâm huyết, khuyết thiếu đầu óc, tu lại cơ bản đều là thị sát Hành Giả đạo, bản thân cũng khuyết thiếu các loại ước thúc.

Từ loại nào góc độ mà nói, nhân loại đối yêu quái sợ hãi cũng không phải không hề có đạo lý.

Tại thế gian. Đạo quan vậy đều chiếm cứ lấy linh lực dư thừa thích hợp chỗ tu luyện.

Thiên đình bận về việc Thiên Bồng Nguyên Soái nhớ trần tục án không rảnh bận tâm thế gian trong cuộc sống, ngoại trừ cùng loại Côn Luân sơn như vậy có đại tiên tọa trấn địa phương, người còn lại loại đạo quan hoặc nhiều hoặc ít đều đã bị yêu quái quấy rầy, bị công hãm chỗ nào cũng có, nơi này, chính là một chỗ.

Ba năm trước đây, cái này chích luyện thân cảnh gấu ngựa tinh mang một đám yêu quái giết chết nơi này quan chủ cùng đạo đồ, chiếm cứ đạo quan đồng thời, cũng đem đạo quan chí bảo "Tuệ tuyên" làm của riêng.

Vốn có đối với mấy cái này yêu quái mà nói, tuệ tuyền không dùng được. Đối đại đa số người tu yêu đã tu luyện nói, tuệ tuyền đều không dùng được. Bởi vì lưu lượng cực thấp, thậm chí liên bình thường sơn tuyền cũng không bằng.

Nhưng đối với vừa vặn phải cần người mà nói tỵ không giống với lúc trước.

Ước chừng ba tháng trước, hầu tử theo Đan Đồng Tử trong tay đã lấy được một tấm kỳ dị đan phương, loại này đan có một chút tác dụng phụ, mà hiệu quả, là ở trong thời gian cực ngắn tăng lên Ngô Giả đạo tu vi.

Cái này tuệ tuyền chính là này đan phương trên một mặt tài liệu, trong thiên địa cũng chỉ lần này một chỗ.

So với không xong chính là, cái này tuệ tuyền bây giờ cũng đã một số gần như khô kiệt, nói là tuyền, nhưng mỗi sản lượng hàng ngày cũng bắt quá vài giọt, những này yêu quái lại không biết bảo tồn.

Dưới loại tình huống này, trộm hiển nhiên là không được.

Yếu tiếp mà nói, tồn đến có thể thỏa mãn Hoa Quả Sơn nhu cầu lượng tối thiểu cũng cần đem gần mười năm thời gian.

Dựa theo kế hoạch, lý tưởng nhất phương thức nên cùng bọn này yêu quái lên giao dịch, do bọn họ tồn đứng lên nhắc lại cung cấp Hoa Quả Sơn, như vậy liền có thể tránh cho rất nhiều phiền toái, dù sao một ngàn năm trăm dặm cự ly đối Hoa Quả Sơn mà nói là ngoài tầm tay với, trường kỳ đóng quân không thực tế.

Hơn nữa đạo quan bị công hãm tin tức từ lâu truyền đến thiên đình, thiên quân sớm muộn là biết tiểu trừ nơi này. Cầm đầu gấu ngựa tinh bản

thân cùng rất nhiều yêu vương có lui tới, nếu là tùy tiện ra tay, còn có thể đưa tới cái khác yêu vương trả thù.

Nơi này cả chính là một cái đại phiền toái, Hoa Quả Sơn không cần phải nhiễm cái này phiền toái.

Vì thế, hầu tử phái ra Lữ lục quái cùng Dĩ Tổ cùng đối phương can thiệp, hy vọng có thể dùng hòa bình phương thức đạt được, kết nếu như đối phương công phu sư tử ngoạm, yếu một vụn kim tinh.

Đàm phán do đó vỡ tan.

Lúc này, này cầm đầu gấu ngựa tinh chính gặm nai chân bụng chén rượu cùng một đám yêu quái tại đạo quan dư dáy bản thủ không chịu nổi trong đại điện làm âm ỉ.

"Đại vương, này Hoa Quả Sơn là cá địa phương nào?" Một con tiểu yêu hỏi.

"Là. . . Là một ngọn núi."

"Bọn họ yếu này tuệ tuyên làm gì?"

"Ta quản bọn hấn yếu tuệ tuyên làm gì? Bọn họ biết rõ ta yếu kim tinh là đến nơi, có phải là? Ha ha ha ha. Đến đến, uống rượu."

Nâng chén, uống một hơi cạn sạch. Bên cạnh yêu quái đều a a địa quái kêu lên.

"Hắc, bắt quá lại nói tiếp, này con hồ ly tinh lớn lên thật đúng là không sai, tiểu nhân ta còn theo chưa thấy qua xinh đẹp như vậy yêu quái. Này đáng người. . . Sách sách sách sách, nếu là lưu lại đương áp trại phu nhân, cái này thật là. . . Đáng tiếc." Có tiểu yêu nói ra.

Trong lúc nhất thời vô hạn mơ màng, những cái này yêu quái đều chảy xuống nước miếng.

"Một con nữ yêu tính cái gì?" Này gấu ngựa tinh hung hăng địa chửi thề một tiếng: "Ánh mắt thiên cận!"

Tất cả yêu quái đều yên tĩnh trở lại, ngơ ngác nhìn lão đại của bọn hắn.

"Một vụn kim tinh bọn họ nhất định là cảm không ra đến. Đến lúc đó, ta yếu bọn họ cái kia đầu, tên gì tới? Bọn họ hôm nay nói này tên ngốc tên gì tới?"

"Giống như họ Tôn? Có phải là?"

Chỉ thấy gấu ngựa tinh trên mặt hung ác thần sắc chậm rãi biến mất, lộ ra mê đắm địa thần sắc: "Đúng! Làm cho này họ Tôn tên ngốc ngay cả mình tiểu thiếp đều cho ta tổng tới! Ha ha ha ha! Thủ hạ đều xinh đẹp như vậy, này tiểu thiếp tự nhiên càng là. . ."

Nói, gấu ngựa tinh hưng phấn mà liếm liếm môi.

Lập tức, một hồi cười vang.

Trong đại điện lại là lung lay lên.

"Đại vương! Này đến lúc đó muốn đem hôm nay này con hồ ly tinh ban cho ta a!"

"Mẹ nó, cút! Đó cũng là của ta!" Gấu ngựa tinh lên tiếng cuồng tiếu, một đám yêu quái cùng cười.

Hầu tử mặt không biểu tình mà ngồi đối diện với hắn, thân thủ cầm lấy bàn thấp trên quả trong chậu một khóa cây quýt, cũng không lộ da trực tiếp

một ngum cắn xuống dưới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

Gần trong gang tấc, chua nước tung tóe đến gấu ngựa tinh trên mặt.

Cả đại diện lập tức một mảnh tỉnh mạch, tất cả yêu quái đều ngo ngẩn, ngo ngác nhìn hầu tử, một thân mồ hôi lạnh.

Ngẩn ngui trầm mặc sau, này gấu ngựa cả kinh thao nâng cửu hoàn đại đao nhảy lên về phía sau, chỉ vào hầu tử cái mũi gầm hét lên: "Nguoi là ai! Khi nào thì vào!"

Xoạt hạ xuống, tất cả yêu quái đều đứng lên, lộ ra binh khí chỉ vào hầu tử, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn.

Tại lũ yêu nhìn soi mói, hầu tử ngồi lẳng lẳng, yên lặng địa gặm cây quýt, liền dây lưng thịt cùng một chỗ nuốt vào, mới miễn cưỡng nâng lên mí mắt nhìn này gấu ngựa tinh nói ra: "Ta chính là các nguoi vừa mới nói cái kia họ Tôn tên ngọc." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Ngày hôm qua rất sớm đi ngủ, đặc biệt mệt mỏi.

Một ngày canh một, có mộc có cảm giác đến chất lượng giờ lên a?

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng! Cám ơn mọi người! ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 175: Đông Hải Biển Cỏ

Đêm khuya, trăng sáng theo mây đen sau chập rã nhô đầu ra.

Thủy Liêm động khẩu ba quang lặn tẩn hồ sâu bên cạnh, cỏ tinh lẳng lẳng địa ngồi ở trên mặt đá nhìn xem hầu tử ngồi chồm hồm ngồi ở một bên đem bì giáp cởi ra tẩy trừ.

Này phía trên vết máu loang lổ.

"Người không phải có rất nhiều thủ hạ sao? Tại sao phải chính mình rửa?" Cỏ nhỏ mở miệng hỏi

"Không biết." Hầu tử thân thủ liêu bả nước vỗ vào trên bì giáp, xoa nắn: "Đại khái là chẳng muốn kêu ba."

"Chẳng muốn gọi, lại nguyện ý rửa?"

Hầu tử không có trả lời.

Dưới ánh trăng, cỏ tinh lẳng lẳng mà chăm chú nhìn cái này chích khom người ngồi chồm hồm ngồi hồ sâu bên cạnh hầu tử.

Ở chung năm năm, nàng đối cái này hầu tử cũng coi như có chút hiểu rõ.

Nàng biết rõ _ cái này chích hầu đẳng cố chấp _ kiêu ngạo _ lại hiện tại đưa tích" tại khuyến đa số thời điểm _ hấn càng muốn cô đơn địa ở lại, không chút nào tượng cá yêu vương khẩu

Đại khái là bởi vì, hẳn bản thân chính là tảng đá biến thành duyên trì ba.

Có thể như vậy một con thạch hầu, không phải hẳn là tránh ở chỗ nào đó an hưởng quăng đời còn lại sao? Sao biết tận hết sức lực địa thôi động yêu cường thịnh?

Điểm này _ hiện tại đài cuối cùng không có suy nghĩ cẩn thận "

Một người yên tĩnh thời điểm, đạo đó tạ mạc, cho dù tượng vĩnh viễn chất đầy tâm sự vậy

Một cái nhỏ nhắn xinh xắn thân ảnh lặng lẽ đi đến hầu tử sau lưng cách đó không xa nham thạch sau.

Hầu tử dừng tay lại bên cạnh động tác, hơi ngẩng đầu lên nói: "Xuất hiện đi, là Dĩ Tổ a?"

Màu đỏ rực giày giẫm phải xanh tươi bãi cỏ từng bước một đi ra, sau lưng màu đỏ đuôi hồ ly hơi đong đưa.

Mím môi, nhìn liếc một bên cỏ tinh, nàng mở to hai mắt lệch ra cái đầu nhìn xem hầu tử, hai con lông xù màu đỏ lỗ tai hơi run rẩy: "Còn là ưa thích hầu tử ca ca bảo ta Tiểu Hồng, Dĩ Tổ người khác gọi thì tốt rồi."

* tên là Dương Thiên nâng, còn là nhất định phải tôn trọng hạ sự phụ của ngươi."

"Dương Thiên tả mới sẽ không nhỏ mọn như vậy."

"Phải không? Ta như thế nào cảm thấy nàng chính là như vậy keo kiệt?"

Nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc mai, mặc màu đỏ bì giáp tiểu đạo tạ từng bước một hướng phía hầu tử đã đi tới, tinh xảo không rảnh mặt, phảng phất ru-bi vậy con mắt, một đầu màu đỏ tóc dài phiêu đảng, giống như thiêu đốt điểm

như lửa, tại đây trong bóng đêm có vẻ dị thường đoạt mắt, phong hoa tuyết đại.

Cố gắng bởi vì chủng tộc quan hệ, thiên tính cho phép, trong mắt của nàng luôn mang theo vô tận nhu mì, có một loại như mộng ảo cảm giác, làm cho người mê muội.

Ngồi xổm hầu tử bên cạnh, xem. . Đến hầu tử cỡi trên bì giáp loang lổ vết máu, nàng thân thủ đi bắt: "Ta tới a c "

"Ta tự mình tới cho dù." Hầu tử khuyên can nói.

Yên lặng ngồi chồm hồm ở bên cạnh _ tiểu đạo tạ nhẹ giọng hỏi bức: "Cũng đã đi?"

"Dạ o "

"Đàm phán không thành rồi?"

"Không có đàm, đi thời điểm vốn là nghĩ một lần nữa nói chuyện, thấy xong tên kia sau ta bỗng nhiên lại không muốn nói."

"Nha." Tiểu đạo tạ cúi đầu xuống trầm mặc hạ xuống, hỏi: "Bọn họ làm cái gì cho ngươi không vui chuyện tình?"

"Nói một ít để cho ta cảm thấy chán ghét mà nói" "

Chằm chằm vào hầu tử nói lời cảm tạ trên hơi rung động lông tơ, tiểu đạo tạ sâu hít một hơi thật sâu, hỏi: * đều giết sao?"

** không có, chỉ giết vài cái dẫn đầu, những thứ khác nói lời cảm tạ tiểu trùng. Ngày mai ngươi phái người đi đặt cũng phương tiếp quản đi. Làm cho quá khứ huynh đệ chú ý an toàn, nếu là tình thế không đúng, bảo vệ tánh mạng ưu tiên. Chỗ kia tình thế khác phức tạp."

Tiểu hiện tại nhẹ gật đầu, chăm chăm vào bì giáp nhìn một hồi lâu, hỏi: "Vì cái gì không cần thuật pháp tẩy trừ? Như vậy nhanh hơn."

"Không nghĩ." Hầu tử ngẩng đầu phũ liếc tiểu đạo tạ, hỏi: "Người hơn nửa đêm, không ngủ được chạy ra ngoài làm gì?"

"Tới tìm người."

"Tìm ta? Người luyện thân nói lời cảm tạ không tới, còn là đừng đến nói lời cảm tạ chạy hảo."

"Ai bảo người thời điểm đó không phải để cho ta tu Ngô Giả đạo không thể?"

"Đây là vì người hảo, người một nữ hài tử gia nghi giống như ta vung mạnh trước gậy gộc ra trận giết địch sao? Chú ý đồng tí. Loại chuyện này có rất nhiều người khô, không cần phải người."

Tiểu đạo tạ cười ngọt ngào trước: "Có người đang ở đây, ta không sẽ có nguy hiểm."

Nói lời cảm tạ, lặng lẽ phũ hầu tử liếc, này trên mặt cái gì biểu lộ đều không có.

Không tiếng động địa thờ dài, nàng còn nói thêm: "Bởi vì còn chưa tới luyện thân cảnh, cho nên suốt đêm lí đi ra đi một chút cũng không được? Ta tốt xấu là yêu quái a."

Cả Hoa Quả Sơn, tất cả yêu quái đều biết hầu tử đối tiểu cô nương quan ái. Đối với cái này, tiểu hiện tại cũng là một mực vẫn lấy làm ngạo, tại Hoa Quả Sơn, nàng cho dù tượng tiểu công chúa đồng dạng tôn quý.

Loại này tự hào cảm giác một mực cảm khinh đến một ngày nào đó vừa mới đột phá tu vi linh lực tiêu hao hầu tử gọi sai tên của nàng.

Vì chuyện này, tiểu đạo tặc còn né hầu tử một khoảng thời gian rất dài.

"Nói đi. Chuyện gì?"

Tiểu đạo tặc chép miệng nói: "Giác xà chạy đã trở lại, hắc hiện tại tại Nhân Vân động chờ người, Đoàn Chủ ca cùng tiên sinh đã ở. Giống như có bất hảo nhân tức."

Giác xà là một cái vừa vừa bước vào luyện thân cảnh xà nói lời cảm tạ, tại đầu nhập vào Hoa Quả Sơn trước, đã từng từng có lãnh địa của mình, bất quá bị thiên hà thủy quân cho xóa, vì tị nạn trốn đến Đông Hải, đáng tiếc mệnh đồ làm nhiều điều sai trái, còn hiện tại ổn gót chân lại bị Đông Hải long cung cho tiêu diệt.

Về sau trần trọc đầu phục Hoa Quả Sơn, hiện tại bị quý Hoa Quả Sơn thủy quân.

Cho tới bây giờ, hắc tại thiên đình truy nã trên bảng còn tiếng tăm lừng lẫy, quý kim ba vạn.

Tại Hoa Quả Sơn lõi yêu chính giữa, thủ cấp của hắc thì so với hầu tử này mười vạn kim tinh đầu tiện nghi một chút.

Lại giặt sạch một hồi lâu, hầu tử bả bì giáp cầm lên run rẩy, xuyên thủng trên người, đưa tay sờ hạ xuống, này bì giáp trong nháy mắt tự giữ.

Ngẩng đầu nhìn một cái bầu trời dần dần chui vào vân

Sau trăng sáng, hầu tử thản nhiên nói: "Đi thôi."

Nhàn Vân động, là Hoa Quả Sơn hạ một chỗ không ngờ huyết động, ngày bình thường thì ra là cá nói chuyện phiếm địa phương, có đôi khi cũng sẽ ở chỗ đó tiến hành một ít mật hội.

Đi vào bị cây đuốc chiếu sáng đơn sơ sơn động, hầu tử chứng kiến một con trường trước hai con trường giác, toàn thân làn da hiện lên màu nâu, cao tới một trượng năm đã ngoài, dáng người thon dài yêu quái cuộn cong lại thân thể ngồi ở nhỏ nhỏ trên ghế dựa, bên cạnh đứng một tay cầm tam xoa kích cao lớn sa ngư tinh.

Lữ lục quái đang ngồi ở bên cạnh hẳn tựa hồ cùng hẳn trò chuyện cái gì _ Đoàn Chủy tắc bàn bắt tay vào làm đứng ở một bên, thần sắc ngưng trọng khâu

"Đại vương." Nhìn thấy hầu tử, giác xà vôi vàng đứng lên, cái này vừa đứng, liền làm cho hầu tử thấy được hẳn trên mu bàn tay còn hơi thắm trước huyết miệng vết thương.

Chằm chằm vào này miệng vết thương, hầu tử chậm rãi ngồi vào trên ghế dựa, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đông Hải long cung phát hiện chúng ta tại hướng Đông Hải vận chuyển mở huyết động sinh ra cát đá, một đội tuần tra binh phát hiện, nổi lên xung đột, chúng ta nắm bắt vài cái, bắt quá còn có mấy chạy. Mấy cái tù binh bây giờ còn đang chúng ta nơi dừng chân, dựa theo bọn họ thuyết pháp, long cung đại quân sẽ ở trong vòng vài ngày đuổi tới."

"Đông Hải long cung?" Hầu tử mở trừng hai mắt, sâu hít một hơi thật sâu.

Đông Hải long cung Ngao Nghiễm, không có đi tìm hẳn cầm kim cô bổng, hẳn lại là chính mình tìm tới cửa.

Nghĩ, hầu tử không khỏi hừ địa bật cười.

Đứng ở một bên Đoàn Chủ nhìn chăm chăm vào hầu tử, chậm rãi đi tới, ngồi xuống, nói ra: "Đông Hải long cung chuyện tình không thể so với chuyện khác, cái này Ngao Nghiễm thanh danh không ngờ tạ, nếu là lần này không có nói lời cảm tạ hảo, lần sau tới, nên chính là thiên quân."

"Việc này ta tới yên lí a _ huyện thời điểm cùng cái này lão hàng xóm ngả bài" "

* như thế nào quán phiến ti? ** đi đậu khẩu chỉ hỏi.

"Ta đi cùng hấn, tâm sự."

Ngày kế sáng sớm. Lại là cùng nhau đi ăn cơm a

Trên bàn cơm, hầu tử không đếm xỉa tới nói: "Tại hạ có một bề bộn, nghĩ chị dâu giúp hạ xuống, không biết cũng không thể được."

"Hỗ trợ?" Ngao Thốn Tâm cắn chiếc dưa ngậy ra một lúc: "Giúp cái gì?"

"Ta nghĩ thỉnh chị dâu giúp ta dẫn tiến hạ, Đông Hải long vương."

"Người muốn gặp đại bá làm gì?" Ngao Thốn Tâm được lông mày chau lên.

Dương Thiên cũng là ngậy ra một lúc, ngẩng đầu lên nhìn hầu tử liếc.

"Ta đây Hoa Quả Sơn, lâm Đông Hải, lại nói tiếp cùng lão Long vương coi như là hàng xóm, chỉ là nhiều như vậy năm một mực không có cơ sẽ gặp phải, khó bản tẩu tử đến đây, lại cùng Đông Hải long vương có thân, cho nên nghĩ thỉnh chị dâu dẫn tiến hạ xuống, cũng tiêu được mạo phạm lão Long vương."

Ngao Thôn Tâm lược qua lược qua suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Người cái này hầu tử lại là hiểu chuyện. Có thể ngược lại là có thể, bản công chúa dẫn tiên không thành vấn đề, nhưng là đại bá hấn nói cho cùng là thiên đình nói lời cảm tạ long vương, cùng thế gian yêu quái lui tới, chỉ sợ vẫn còn có chút kiêng kỵ. Cũng không biết hấn có thể đáp ứng hay không gặp. Dù sao a, long vương, cũng không phải là ai ngờ gặp cũng có thể, liền là có người dẫn tiên cũng đồng dạng."

Tiền Ngao Thôn Tâm thần sắc ẩn ẩn có chút đắc ý.

** ta đây có điếm & - lễ vật, nếu là chị dâu giúp ta giao cho lão Long vương, hấn nhất định sẽ bằng lòng gặp của ta." Hầu tử nhàn nhạt cười cười, xuất ra sớm đã chuẩn cô nương cái hộp nhỏ đặt lên trên bàn, hướng phía Ngao Thôn Tâm đẩy quá khứ.

Nhìn về phía trên, bắt quá một người bình thường hộp gỗ, chính là chất liệu cũng là tầm thường gỗ thông, làm công còn có chút thô ráp.

"Có thể là bảo bối gì?" Ngao Thôn Tâm được lông mày hơi chau lên: "Long cung bảo vật còn nhiều mà, người cái này cái gì lễ vật lợi hại như vậy? Có thể bảo chúng đại bá nhất định gặp người?"

Nói, nàng thân thủ muốn mở cái hộp ra, lại bị hầu tử một bả đè lại.

"Cái này được buổi trưa phải lão phải. Vương tự tay mở ra _ nếu là người khác mở ra _ đồ vật bên trong lại không có."

"Còn có cái này chú ý?" Ngao Thôn Tâm càng thêm hiếu kỳ, một đôi mắt chăm chăm vào cái hộp không tha, nghĩ nghĩ, nói ra: "Ta cảm thấy cô nương cho đại bá làm đồ ăn ngon điếm tâm, ta giúp người đưa qua gặp người tỷ lệ càng cao. Cố gắng còn có thể nguyện ý sinh người đương Đông

Hải long cung đầu bếp, bất quá nếu là người nghĩ mưu cá tòi mà nói, tây hải long cung ta có thể thay mặt thế thanh trêu chọc xuống."

"Không mưu tòi, chính là muốn trông thấy lão hàng xóm, cái này đưa qua, lão Long vương cam đoan yêu mến."

"Đơn thuần muốn trông thấy đại bá? Không có gì khác mục đích?" . .

"Không có. Nhiều nhất chính là cùng hắn tâm sự. * '

"Hội trò chuyện cái gì?" Ngao Thôn Tâm hồ tiêu diệt cũng nhìn hầu tử "

Cái này vừa hỏi _ ngược lại thật sự là bả hầu buổi trưa cho hỏi đến _ hiện tại cho dù "

Ngồi ở đối diện Dương Thiên nhìn chăm chú hầu tử, con mắt híp lại thành một đường nhỏ, nhưng lại không mở miệng o

Trầm mặc nửa ngày. Ngao Thôn Tâm ngẩng đầu lên nói: "Đi a. Xem tại thù tử phân thưởng _ cái này lễ vật bản công chúa giúp người đưa, nhưng hắn có thấy người, đã có thể không liên quan chuyện của ta, chuyện này đánh không được cam đoan. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

* cảm ơn chị dâu." Hầu tử chấp tay nói.

Đã đem Ngao Thôn Tâm đưa ra hải, Dương Thiên hỏi: "Người cái hộp kia lí đến tốt cùng là cái gì?"

"Yêu."

"Yêu?"

"Sáu cái long cung quân sĩ yêu" "

Bành trướng sóng biển phát bãi cát, trên bầu trời hải âu kêu to.

Xa xa, hiện tại đá ngầm sau nói lời cảm tạ tử nghiêng đầu lại hạ giọng
đối ngân đồng tử nói ra: "Chuyện này phải bẩm báo sư phó!" rs ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 176: Đông Hải Long Vương

Xanh thăm sắc hải dương, ba đào mãnh liệt nước biển.

Theo chiều sâu dần dần tăng lên, quang dần dần trở nên yếu ớt, nước biển dần dần trở nên lạnh như băng, các loại sinh vật cũng dần dần trở nên rất thưa thớt.

Thẳng đến bốn phía hoàn toàn đen kịt một mảnh sẽ không còn được gặp lại một tia dương quang, nước biển rét thấu xương như băng, mạch nước ngầm qua lại bắt đầu khởi động, quay cuồng.

Tại này quanh năm không cách nào nhìn thấy dương quang thế giới, hắc ám ở chỗ sâu trong, sinh tồn các loại ngày bình thường không cách nào nhìn thấy hung mãnh sinh vật biển. Nhưng mà, cái này còn không phải hải chỗ sâu nhất.

Theo chiều sâu tiếp tục tăng lên, chảy xiết mạch nước ngầm dần dần biến mất, quanh mình nước biển cũng dần dần trở nên ấm áp, yếu ớt ánh sáng từ phía dưới lộ ra.

Một tòa bị ánh huỳnh quang bao vây khổng lồ cung điện xuất hiện ở biển sâu bên trong một cái sơn cốc lí, tại nó bốn phía, cao ngất đáy biển núi lửa đặng đặng địa bốc lên bọt khí, này bọt khí hình thành trụ lớn tại hải lưu thôi động hạ chậm rãi đong đưa, xa xa địa nhìn lại, như là một con khổng lồ bạch tuộc tại quơ xúc tua.

Đỏ sậm dung nham theo miệng núi lửa toát ra, dọc theo sơn hình dáng chảy xuôi, sôi trào nước biển, lại đều không ngoại lệ địa tại nhiễm đến cung điện trước toàn bộ dập tắt biến thành cháy đen thối.

Nguyên một đám do các loại nước tộc loại biến hóa mà thành yêu quái tại cung điện bốn phía vắng lai không ngừng.

Theo trang phục xem, bọn họ chính giữa có chửa xuyên hoa lệ khái giáp tướng lãnh, có cầm trong tay trường kích cái thuẫn binh lính, có một bộ vải bào nhìn về phía trên tao nhã văn thân, có dáng vẻ thướt tha mềm mại xinh đẹp được không gì sánh được cung nữ.

Mà bọn họ ở lại tòa cung điện này, cũng không phải thế gian cung điện có thể so sánh.

Này trên mái hiên mái ngói do hoàng kim đúc thành, hình trụ là to đến khó có thể tin máu gà thạch, tầng tầng bậc thang dùng bạch ngọc mài giữa mà thành, này rào chắn thì là vây quanh bảo thạch san hô. Mà chiếu sáng. Tác dứt khoát dùng không dùng đếm hết cực đại dạ minh châu.

Nhân gian nghe đồn. Đông Hải long cung trân bảo vô số. Có thể nếu là thật sự khiến cái này ngày bình thường ăn nói lung tung phạm nhân gặp được vừa thấy. Chỉ sợ bọn họ hay là muốn vì chính mình cần cỗi sức tướng tượng mà ảo não. Muốn biết được, nếu là luận đến đẹp đẽ quý giá, nơi này chính là so với thiên cung cũng không chút thua kém. Đáng tiếc chính là thiếu vài phần thanh nhã, nhiều vài phần nhà giàu mới nổi hơi tiền vị.

To lớn long cung ở chỗ sâu trong, trường trước một cái cực đại màu đỏ long đầu, thân cao chừng hai trượng, mặc màu đỏ cầm bào lão Long vương chính tựa ở hồng san hô biên chế mà thành trên ghế rồng híp mắt lẳng lẳng nghe một bên chỉ có hần tiêu thối cao quy thừa tướng giảng thuật cái gì.

Một con tôm binh theo đại điện ngoài hơi rung động cái đuôi trên kỳ, loạng choạng thân thể bơi tiến đến. Phủ phục trên mặt đất cung kính nói: "Khởi bẩm long vương, tây hải tam công chủ Ngao Thốn Tâm cầu kiến."

"Thốn Tâm đến đây?" Lão Long vương hơi mở to mắt: "Đề cho nàng đi vào a."

"Dạ!" Nàng tôm binh xoay người lại bơi đi ra ngoài.

Lão Long vương đưa mắt nhìn sang quy thừa tướng, thản nhiên nói: "Người trước chờ một chút a, việc này, sau đó lại nghị."

Quy thừa tướng khom người chấp tay, cũng không nói lời nào, yên lặng địa thối lui đến một bên.

Không bao lâu, Ngao Thốn Tâm hai tay hơi tạo ra, tại nước biển thôi động hạ tựa như lãng không phi hành loại bay vào đại điện.

"Đại bá!" Nhìn thấy lão Long vương, nàng cười ngọt ngào đứng lên. Thoáng cái cộ đến lão Long vương bên người.

Lão Long vương cũng là mặt mày hớn hở, đưa thay sờ sờ Ngao Thốn Tâm đầu. Cười nói: "Người nha đầu kia, nghe nói lại rời nhà đi ra ngoài, thật sự là không cho người bớt lo a. Người này phụ vương tuổi cũng lớn, chịu không được người như vậy khí."

"Ta không có rời nhà trốn đi, lưu lại thư cho hấn, nói rõ phải đi Quán Giang Khẩu."

"Cái này còn không phải rời nhà trốn đi?" Lão Long vương bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu, cười nói: "Người biết người này phụ vương không thích nhắc tới Quán Giang Khẩu, nhớ năm đó. . . Ai, không đề cập tới cũng được."

Như thế nào? Đi Quán Giang Khẩu tại sao lại nhớ tới chạy đến đại bá nơi này?"

Ngao Thốn Tâm chép miệng, lông mi chau thành một đoàn, làm như nhớ ra cái gì đó không hài lòng chuyện tình.

Khó khăn bình phục tâm tình, nàng mới lên tiếng: "Đại bá a, có người nắm ta mang thứ gì cho ngươi."

Nói đi, theo trong tay áo lấy ra hầu tử nắm tới hộp gỗ, đưa tới lão Long vương trước mặt: "Cho."

"Là, vật gì đó a?" Lão Long vương thân thủ tiếp nhận.

Tựa ở long ý trên lan can, Ngao Thốn Tâm nâng cằm lên nháy con mắt nói: "Ta cũng không biết, hấn nói yếu chính ngươi mở ra, ngươi tựa mở ra nhìn xem quá."

"A?" Cũng không nghĩ nhiều, lão Long vương thoáng cái lật ra hộp gỗ, trên mặt thần sắc lập tức cứng đờ. Sát na qua đi, lại hồi phục nguyên bản hiên lành.

Ngao Thốn Tâm nháy mắt con ngươi chăm chăm vào lão Long vương xem: "Đại bá, trong đó, là cái gì a?"

Lão Long vương chậm rãi đem hộp gỗ khép lại, nhàn nhạt địa cười, hỏi: "Thốn Tâm a, cái này, là ai nắm tới a?"

"Là ta phu gia muội phu, tên là Tôn Ngộ Không. Dạ, chính xác ra còn không phải muội phu, bất quá phỏng chừng cũng mau đúng rồi. Đại bá ngươi vừa mới làm sao vậy? Trong lúc này chứa cái gì?" Ngao Thốn Tâm như trước nháy mắt, nhìn lão Long vương, thân thủ muốn đi đoạt hộp gỗ, lại bị lão Long vương ngăn lại.

"Phu gia muội phu? Nay Dương Thiên đã là thiên đình sắc phong hoa sơn thánh mẫu, chớ không phải là còn có thể lập gia đình không thành?"

"Cái này đã có thể nói bất hảo." Ngao Thốn Tâm đắc ý ngẩng đầu lên nói: "Ta tướng công gia chuyện tình, lúc nào đến phiên Ngọc Đế quản. Sửa ngày mai, ra lệnh một tiếng, phẫn, ngày đó đình còn phải phải người đến chiêu an, yếu mở điều kiện gì không dễ dàng?"

Lão Long vương hừ địa bật cười: "Thật sự là gả đi ra ngoài nữ nhi giới đi ra ngoài nước a. Từ thư đều viết, còn mở miệng một tiếng phu gia, mở miệng một tiếng tướng công giúp đỡ hẳn nói chuyện?"

"Ta nói, đó là giả từ thư ! Giả từ thư ! Sớm muộn chúng ta hội phục hôn." Ngao Thốn Tâm hét lên.

"Ai. . . Đi a đi a. Người nói hội phục hôn, này liền sẽ phục hôn."

Ngao Thốn Tâm phồng lên miệng, nhú lại mi trừng lão Long vương liếc, thì thầm lẩm bẩm: "Vốn có trở về phục hôn."

"Này, đại bá hỏi người, người này phu gia muội phu, là người nào vậy?"

"Cái này, hẳn là một con hầu yêu, ở tại Hoa Quả Sơn."

"A? Hoa Quả Sơn? Chính là ta Đông Hải bên cạnh Ngao Lai Quốc Hoa Quả Sơn?"

"Dạ." Ngao Thốn Tâm nhẹ gật đầu.

Lão Long vương loát râu dài yên lặng gật đầu, lại hỏi: "Cái này hầu yêu, còn có sư thừa?"

"Cái này, Thốn Tâm cũng không biết."

"Này, hấn năm người đem cái này giao cho đại bá thời điểm, chính là nói cái gì đó?"

"Hấn nói, đại bá ngài thấy xong cái này, sẽ bằng lòng gặp hấn." Nói đi. Ngao Thôn Tâm liền mở to hai mắt chăm chăm vào lão Long vương: "Đại bá ngài chính là thực sẽ gặp hấn?"

Lão Long vương nhàn nhạt cười cười. Nghiêng đầu đi cùng một bên quy thừa tướng liếc nhau. Đem trong tay hộp gỗ đưa cho quy thừa tướng.

Này quy thừa tướng hai tay tiếp nhận hộp gỗ, mở ra xem xét, cũng là hơi kinh hãi, khép lại hộp gỗ, liền nói: "Gặp! Phải gặp!"

Lão Long vương cười cười địa nhẹ gật đầu.

Ngao Thôn Tâm vẻ mặt ngây thơ địa nhìn hai người, thì thầm lẩm bẩm: "Thật đúng là làm cho hấn nói đúng, trong chỗ này là bảo bối gì a?"

Nghĩ, nàng đưa tay vươn hướng quy thừa tướng: "Cho ta xem một chút."

Lão Long vương vội vàng ngăn lại nói: "Không có gì. Chính là đại bá lúc trước rơi mất một điểm nhỏ ngoạn ý, người này muội phu cho ta tổng đã trở lại, xem như cố tình, đại bá, liền làm thỏa mãn hấn nguyện phá lệ chiêu đãi hấn một lần."

"Là như thế này?" Ngao Thôn Tâm vẻ mặt khó hiểu, lược qua nghĩ sơ nghĩ, nàng mở miệng nói: "Này, Thôn Tâm hiện tại khiến cho hấn tới?"

Lão Long vương khẽ gật đầu.

Ngao Thôn Tâm móc ra ngọc giản phóng tới bên môi nói khẽ: "Làm cho hấn tới a, đại bá đồng ý thấy "

Nói đi, buông ngọc giản. Xoay người cười hi hi đôi lão Long vương nói ra: "Này, đại bá. Thốn Tâm cái này đến cửa cung chờ bọn hấn."

"Loại sự tình này không cần người đi?" Lão Long vương ha ha nở nụ cười: "Người này Thính Tâm muội muội chính trong cung, các người tỷ muội có lẽ lâu không thấy, không bằng đi tìm nàng tự ôn chuyện, cái này tiếp người chuyện tình, đẳng đại bá phái cá lính tằm tướng của liền được."

"Như vậy a, vậy tạ ơn đại bá."

"Đi thôi."

Đợi đến Ngao Thốn Tâm rời đi đại điện, lão Long vương mới thu thu nụ cười trên mặt, nhìn quy thừa tướng nhẹ giọng hỏi: "Thấy thế nào?"

"Khởi bẩm long vương, nếu là yếu thị uy khiêu khích, đưa tới nên vốn là tay chân đầu lâu, mà không phải yêu bài. Nếu là yếu yếu thế cầu hoà, đưa tới tắc nên lông tóc không tổn hao gì tù binh, cũng không nên yêu bài. Xuyên thấu qua tam công chủ đưa tới yêu bài, cử động lần này xem như không kiêu ngạo không siểm nịnh, hữu lễ có tiết. Như thế tâm tư không phải vậy yêu quái còn có. Này yêu, nên có vài phần thực lực, làm việc có thủ đoạn, có chừng mực. Về phần này Nhị Lang Thần muội phu danh đầu, tắc hơn phân nửa có sai. Phạm là nhân duyên, nguyệt trên cây cũng có dấu hiệu. Nếu thật sự là như thế, ngày đó đình sớm nên nổ tung nôi, như thế nào là chúng ta trước biết được. Đại khả, không cần kiêng kị."

Lão Long vương nhẹ gật đầu, thở dài: "Quả nhân cũng là như thế dùng vi. Cái này Hoa Quả Sơn, khi nào ra cái này số 1 yêu vương rồi? Chúng ta lại không phát giác?"

Lược qua nghĩ sơ nghĩ, lão Long vương công đạo nói: "Người, phái người đi cửa cung chờ đợi, lễ tiết liền theo như giang hà long vương xử lý,

cũng chớ để Thôn Tâm mất mặt mũi."

"Chính là án lấy nhất phẩm giang hà long vương chi lễ mở?"

"Không, theo như tam phẩm."

"Thần, tuân chỉ."

...

Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động, một đám yêu quái chính tụ cùng một chỗ thương lượng cái gì.

Đứng bên ngoài vây Dương Thiên buông ngọc giản, quay đầu đối hầu tử nói ra: "Long vương đáp ứng gặ ngươi."

"Đồng ý thấy xong? Chị dâu tốc độ thật đúng là nhanh a." Ngồi ở trên ghế hầu tử chậm rãi đứng lên hoạt động hạ xương ống chân: "Ta đây cái này đến long cung đi một lần!"

"Muôn ta cùng ngươi đi không?" Dương Thiên hỏi.

"Không được." Hầu tử duỗi ngón tay chỉ giác xà cùng bên cạnh hẳn sa ngư tinh nói: "Hai người các ngươi theo giúp ta đi xem đi a. Sau này các ngươi cùng long cung khả năng còn có quan hệ đánh, nhận thức hạ cũng tốt."

Mang theo giác xà cùng sa ngư tinh, không bao lâu, ba người liền đến Đông Hải long cung cửa lớn.

Gặ ba người đã đến, một con cá heo tinh đón chào, chấp tay nói: "Người đến chính là Hoa Quả Sơn Tôn Ngô Không?"

"Chính là tại hạ, còn không có thỉnh giáo?" Hầu tử cũng khiêm tốn địa đáp lễ.

"Ty chức lam kỳ, long vương mệnh chúng ta tại chỗ này chờ đợi lâu ngày."

"Làm phiền, làm phiền."

"Tôn đại nhân xin mời." Nói, này cá heo tinh chỉ một ngón tay, lại là chỉ hướng cửa hông.

Hầu tử hơi ngậy ra một lúc, cười hỏi: "Cái này là ý gì? Cửa hông?"

Này cá heo tinh vi vi ngồi thẳng lên, cũng nhàn nhạt cười cười, nói: "Long vương dặn dò, dùng tam phẩm giang hà long vương chi lễ đối đãi, này, chính là tam phẩm giang hà long vương đi."

Hầu tử khước miệng hơi kéo ra. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đứng ở bên cạnh giác xà trụ muốn phát tác, lại bị hầu tử một cái ánh mắt ngừng.

Mấp máy miệng, hầu tử sờ lên cảm thản nhiên nói: "Theo lý thuyết, này giang hà long vương về Đông Hải long vương trông nom, đến cái này Đông Hải long cung đi cửa hông, cũng không gì đáng trách. Ta này Hoa Quả Sơn chớ không phải là cũng về Đông Hải long vương trông nom?"

Này cá heo tinh cao thấp đánh giá một phen hầu tử trên người này kiện đã có chút ít phai màu, may may vá vá bì giáp, cười lành lạnh cười, nói: "Hoa Quả Sơn phải không về Đông Hải long cung trông nom, nhưng Hoa Quả Sơn, cũng là liên nhiệm ý một cái giang hà cũng không bằng, người liên tiên tịch đều không có, chính là một con yêu hầu, cho người đi cửa

hông đã là cát nhắc. Nếu là không muốn, đi cũng được, không cần nhiều lời." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Sao sao, con ba ba đang tại toàn bản thảo, tháng sau số 1 thời điểm bộc phát, mọi người nhớ rõ tại ngày đó đến đầu nhập vé tháng nha.

Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người.

Câu đặt câu khen thưởng câu vé tháng ~ cảm ơn mọi người.

Còn có, nếu như cảm thấy chương và tiết không sai thính không nên quên điểm cá toàn a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 177: ** Phiên

Nhìn xem cá heo tinh này hơi khinh miệt, một bước cũng không nhường thần sắc, hầu tử hơi giật mình, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất: "Nếu là ta nhất định phải từ cửa chính tiến vào?"

Này cá heo tinh lại nhìn như không thấy, hừ địa cười nói: "Người có thể thử xem."

"A?"

Cái này xem như ra oai phủ đầu sao?

"Cái này mở màn, thật đúng là không quá vui sướng a."

Nhìn coi cửa hông, nhìn coi ban ngày, lại nhìn coi thân thủ ngăn đón trước người cá heo tinh, hầu tử gãi gãi đầu, làm ròi đi xu thế, thừa dịp cá heo tinh không chú ý, xoay người một cái rồi lại lướt qua hấn hướng phía ban ngày đi đến.

"Người!" Này cá heo tinh nghĩ đuổi theo, lại không biết tính sao hai chân đạp phải cùng một chỗ, phác thông thoáng cái mới ngã xuống đất ngã cá ngã gục.

Giác xà cùng sa ngư tinh cũng liền bè bọn đi theo.

Mới ngã xuống đất cá heo tinh một hồi bối rối, giãy dụa lấy nghĩ đứng lên, lại đột nhiên khai quật thủ cước đều không nghe sai sử, bất kể như thế

nào đều không đứng dậy được, chỉ phải ngẩng đầu lên đối với cửa ra vào
tôm binh hô: "Ngăn lại bọn họ!"

Thủ ở trước cửa hai con tôm binh lúc này cầm trong tay trường kích đón
chào, quát mắng nói: "Đứng lại!"

Này hai thanh trường kích giao nhau trước người, chặn đường đi.

Hầu tử dừng bước lại, nhàn nhạt nhìn hai con tôm binh liếc, hơi ngửa
người làm như muốn đánh nhau hất xì, rồi lại ngừng. Lại cúi đầu, này hai
cái tôm binh chẳng biết tại sao cũng đã ngừng tất cả động tác, chính là
nguyên bản theo hải lưu trôi nổi rêu dài cũng vẫn không nhúc nhích, một
tay cầm trường kích đứng ngẩn ngơ, giống như bị cả đóng băng ở vậy.

Hầu tử cũng không nói chuyện, thân thủ đẩy ra trường kích, mỉm cười,
như không có việc gì cùng bọn họ gặp thoáng qua.

Nhìn thấy một màn này, cá heo tinh một hồi kinh ngạc.

Mắt thấy hầu tử một nhóm cũng đã dần dần tiếp cận đại môn. Hấn vội
vàng hướng trước chờ đợi ở chung quanh hơn mười tên tôm binh quát mắng
nói: "Các ngươi là ngốc sao? Nhanh! Ngăn lại bọn họ!"

Nhưng mà. Hấn trợn tròn mắt.

Những kia tôm binh cũng không phải nhìn không thấy hầu tử đang tại
tiếp cận đại môn. Cũng không phải nghe không được cá heo tinh la lên ,
càng không thể không kịp phản ứng.

Theo vừa mới bắt đầu, chân của bọn hấn thật giống như mọc rễ vậy
ngạnh sanh sanh đâm vào mặt đất, không thể động đậy!

"Đây là, chuyện gì xảy ra?"

Nhìn thấy một màn này, cá heo tinh đột nhiên nổi lên một thân nổi da gà.

Thật vất vả giãy dụa lấy đứng lên, lại ngẩng đầu, đã thấy hầu tử nhấc chân đứng ở đại môn bên cạnh. Quay đầu hướng cá heo tinh cười cười, nói: "Ngươi để cho ta thử, ta hiện tại thử, như thế nào?"

Nói đi, coi như trước cá heo tinh trước mặt một cước vượt qua cánh cửa.

Thẳng đến lúc này, những kia tôm binh mới nguyên một đám ngã ngổ trên mặt đất, vẻ mặt mờ mịt.

"Như thế nào? Còn không đi? Yếu lão tử độc du long cung không thành?" Hầu tử co lại tay ngực trước hành vân còn xoay người lại, cười hì hì chăm chăm vào cá heo tinh xem.

Giác xà cùng sa ngư tinh ôm bụng cũng đã cười tươi như hoa.

Vừa mới đáng vẻ bệ vệ đã sớm không còn sót lại chút gì, cá heo tinh sắc mặt phát tím, một hồi run rẩy. Thủ cước khẽ run, chỉ phải nháy mắt con ngươi không dám nhiều lời nữa. Cung trước thân thể đi theo.

Này nguyên một đám tôm binh cũng đều cả kinh nói không ra lời.

Bên ngoài, một cái tôm binh lạng lẽ thoát đội mà đi.

...

Long cung trong đại điện.

"Cái gì?" Lão Long vương màu đỏ lông mi hơi chau lên, chăm chăm vào phủ phục trên mặt đất tôm binh hỏi: "Không thấy khẩu quyết không thấy thủ thế, liền làm pháp?"

"Khởi bẩm long vương, xác thực là như thế. Do đầu đến vĩ, không thấy nó làm phép, nhưng mọi người thật là trúng thuật pháp không sai. Mà ở trường, cũng chỉ có thể là này hầu yêu thi pháp."

Lão Long vương hơi ngơ ngẩn, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn quy thừa tướng liếc, hỏi: "Làm sao ngươi xem?"

Quy thừa tướng chấp tay nói: "Khởi bẩm long vương, nếu thật là này hầu yêu thi pháp, như vậy cái này hầu yêu tu vi nhất định tại hóa thân cảnh kim tiên phía trên, hơn nữa. . . Thuật pháp tạo nghệ cực cao."

"Kim tiên, thuật pháp tạo nghệ cực cao. . . Chúng ta cũng không biết đạo Hoa Quả Sơn ra một con kim tiên đại yêu?" Lão Long vương con mắt hơi nheo lại, phỉ liếc tôm binh, hỏi: "Hắn hiện ở nơi nào?"

"Khởi bẩm long vương, này hầu yêu đã từ cửa chính tiến vào, chính theo lam kỳ đại người tham quan vườn."

Vuốt vuốt khóe miệng râu dài, lão Long vương đạo: "Hắn không hài lòng tiếp đãi quy cách, liền tăng lên a. Nếu là kim tiên tu vi, cũng đáng được nâng nhị phẩm giang hà long vương đãi ngộ."

Quy thừa tướng khom người chấp tay nói: "Thần, cái này liền đi làm."

"Tinh tế chăm chăm vào, quả nhân lại là muốn biết, cái này hầu yêu đến tột cùng thực lực bao nhiêu."

. . .

Kỳ dị rộng lớn trong đình viện, cá heo tinh lam kỳ mang theo hầu tử một đường đi dạo trước, ven đường tan vỡ các loại hoa lệ đến cực điểm cảnh quan.

Theo kế hoạch, cái này vốn nên là vạn phân kiêu ngạo tự hào khoe khoang, chính là cố ý an bài hành trình dùng để hướng mới vào long cung giả bày ra Đông Hải long cung thực lực. Đáng tiếc chính là trong dự liệu này hương ba lão vẻ mặt hâm mộ không gặp trước, ngược lại là hiện tại giới thiệu tiếng người âm tại run nhè nhẹ, eo cũng không dám thẳng tắp, nghe trọng như nói cái gì nhận không ra người hoạt động.

Đi ở hầu tử trước người, cái này cá heo tỉ mỉ trung thật sự không yên gay gắt.

"Cái này cây, là vạn năm hồng san hô. . . Cao mười lăm trượng, rộng hai mươi bốn trượng, trong thiên địa cũng chỉ lần này một cây, có thể nói san hô chi vương. Chính là một trăm hai mươi năm trước ta Đông Hải long vương ngày sinh thời khắc, do Nam Hải long vương, tây hải long vương, bắc hải long vương cộng đồng đưa lên chúc thọ đại lễ. . ." Cá heo tinh kiên trì thân thủ giới thiệu, con mắt không ngừng địa hướng hầu tử trên người phiết.

Này trên mặt thân sắc, như cũ là âm âm u, ôn hoà, tựa hồ đối với hần giới thiệu trân bảo thờ ơ.

Đợi đến đối phương thường thường vững vàng địa đem này cây hồng san hô giới thiệu xong, hầu tử ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua đỉnh đầu đen kịt một mảnh nước biển, nhàn nhạt hỏi: "Long vương?"

"Long vương?" Cá heo tinh khẽ run lên.

Nếu không phải là tại biển sâu bên trong, chắc hẳn hiện tại hầu tử có thể chứng kiến hần toàn thân không ngừng địa đổ mồ hôi đi.

Hơi mím môi, hần nháy mắt dùng cũng đã thoáng đi điều thanh âm nói ra: "Long vương công đạo, hần nghỉ ngơi một lát, nếu là. . . Nếu là tôn đại

nhân mới đến, liền làm cho tiểu nhân dẫn dắt đại nhân đang viện này ngắm cảnh. Đại nhân nếu là không thích cái này cảnh quan, không bằng làm cho tiểu nhân mang đại người tham quan phòng bảo tàng tốt không?"

Nói, cá heo tinh khom người đi tại phía trước, làm cá thỉnh thủ thế.

Cách đó không xa, một con lươn tinh trốn ở góc phòng dùng nước đầy chuyên dụng bút tại cuộn vải bố trên phi tốc vẽ trước cái gì.

...

Trong đại điện, long vương vuốt mở sách trục, này phía trên giản lược vẽ hầu tử toàn thân tượng.

"Đây cũng là này hầu yêu?" Long vương hỏi.

"Khởi bảm long vương. Đúng là hắn." Quy thừa tướng khom người đáp.

Dem quyển trục quán trước người trên mặt bàn. Long vương tinh tế địa xem xét trước. Nửa ngày, ánh mắt rơi xuống họa trung chuỗi đó hành vân côn trên.

Chỉ vào hành vân côn, long vương thần nhiên nói: "Cái này binh khí đường vân, coi như đã gặp nhau ở nơi nào."

Quy thừa tướng khom người nhìn thoáng qua, chấp tay nói: "Cựu thần cũng hiểu được nhìn quen mắt, cái này gậy gộc, cùng thiên hà thủy quân tại Tử Vân Bích Ba Đàm thu được chuỗi đó trường côn cực kỳ tương tự."

"Nhanh đi mang tới." Vi hơi dừng một chút, lão Long vương lại bổ sung nói: "Bả Tử Vân Bích Ba Đàm một trận chiến trung truy nã hầu yêu bức họa cũng cùng nhau tìm ra!"

...

Xanh vàng rực rỡ cự đại phòng bảo tàng lí. Kim tinh chông chất như núi, các loại bảo thạch giống như cát đá vẩy vút bỏ trên mặt đất, nguyên một đám ngọc lưu ly trong rương chứa các loại kỳ trân dị bảo. Dạ minh châu huỳnh dưới ánh sáng, trong phòng bị ánh thành ngũ thải rực rỡ nhan sắc.

Đây không thể nghi ngờ là rung động vô cùng một màn, cho dù là thân tiên trên trời đi vào nơi này cũng khó tránh khỏi không kịp nhìn.

Có thể cá heo tinh làm mất đi hầu tử trên mặt đọc không đến nửa điềm cảm xúc ba động, như trước như vậy âm âm u, ôn hoà, lại là hầu tử mang đến hai con yêu quái cả kinh trông mắt đều muốn rơi đi ra rồi.

Hầu tử tiện tay bung lên một kiện tinh mỹ vạn phần ngọc khí điêu khắc cầm trong tay vuốt vuốt, động tác kia tùy ý đến cực điềm, thế cho nên cá heo tinh cả kinh mặt đều tái rồi rồi lại không dám mở miệng ngăn lại. Chỉ phải duỗi dài tay chuẩn bị hầu tử một cái không cẩn thận không có cầm chắc, hảo tiếp được.

Cặp mắt kia ba ba mà nhìn xem.

Thật vất vả đợi đến hầu tử đem này điêu khắc vững vàng buông. Hấn mới nhẹ nhàng thở ra.

"Người tựu chuẩn bị cho ta xem những này?" Hầu tử chỉ vào đây đất trân bảo hỏi.

"Cái này. . ." Cá heo tinh vi vi há hốc mồm, cúi đầu xuống, không biết nên như thế nào đem lời nói đi xuống.

Đông Hải long cung vẫn lấy làm ngạo gì đó, lại tại đây yêu hầu trong mắt giống như không có gì? Cái này tính là chuyện gì xảy ra?

Hầu tử thân thủ ôm vẻ mặt bất đắc dĩ cá heo tinh vai, nói khẽ: "Kỳ thật a, tại hạ một kẻ vũ phu, ưa nhìn xem binh khí."

"A? Binh khí!" Cá heo tinh mạnh mẽ ngẩng đầu nói: "Binh khí có! Đông Hải long cung binh khí còn nhiều mà! Tiểu nhân cái này mang đại nhân nhìn!"

...

Trong đại điện, lão Long vương chăm chăm vào phóng tại chính mình trên bàn hai phần quyền trục một chi hành vân côn, con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Phần thứ nhất là cá chạch tinh họa hầu tử bức họa, thứ hai bức, là thiên hà thủy quân tuyên bố Tử Vân Bích Ba Đàm hầu yêu truy nã hàm, treo giải thưởng mười vạn kim tinh, ghi chú là luyện thần cảnh tu vi, yêu vương, cực độ nguy hiểm, thời gian đã qua đi nhiều năm.

Giờ phút này hai bức phóng cùng một chỗ, tuy nói hội họa phong cách bất đồng, lại cũng đó có thể thấy được, là đồng nhất chích yêu quái khả năng tính cực cao. Rõ ràng nhất điểm, chính là này không hề khác nhau màu lông.

Về phần này căn hành vân côn. . .

"Khởi bẩm long vương." Quy thừa tướng sắc mặt ngưng trọng, chấp tay nói: "Cái này gây gộc, chính là thiên hà thủy quân tại Tử Vân Bích Ba Đàm một trận chiến trung thu được, nộp lên thiên đình phủ kho, lúc sau ta Đông Hải long cung làm đồ cất giữ mua vào. Kinh trong nội cung giám bảo sư giám định, hơn phân nửa xuất từ Tây Ngưu Hạ Châu Linh Đài Phương Thôn Sơn tu Bồ Đề tổ sư thủ bút. Do xếp đặt công năng xem, làm như lượng thân đĩnh tạo vật. Nếu là chỉ lần này một thanh, còn có thể nói là

ngẫu nhiên đạt được. Bây giờ cái này đầu khi trong tay lại có một thanh. . . Theo như cái này thì, cái này yêu hầu nên cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động quan hệ không phải là nông cạn. Lại thêm ngắn khoảng mấy năm, nó tu vi đã đạt kim tiên phía trên mà lại còn không biết cụ thể bao nhiêu, thuật pháp sâu không thể lường, thần cả gan gián một câu, này yêu, còn là chớ để trêu chọc tuyệt vời."

Đương tất cả căn cứ chính xác theo hội tụ đến cùng một chỗ thời điểm, trong điện hai người, trên lưng lạnh lẽo.

Trầm mặc hồi lâu, lão Long vương không khỏi thở dài: "Đó là một, đại & phiên toái a."

"Có hay không. . . Dem hẳn tiếp đãi tăng lên tới nhất phẩm giang hà long vương quy cách?"

"Xách a."

Còn làm cho người ta dẫn hẳn xem bảo khố ra oai phủ đầu? Cái này đại giảm.

Nếu là một hồi cái này phiên toái coi trọng cái gì đòi muốn đứng lên, là cho, còn là không để cho?

. . .

Không lò binh khí trong kho vô số binh khí trưng bày trên kệ, cá heo tinh trực tiếp đem hầu tử dẫn vào trần phẩm thất, chọn lựa trần quý nhất binh khí từng kiện từng kiện địa giới thiệu.

"Này tên kích là Hoán Tước Sơn Kích, xuất từ thập nhị kim tiên Xích Tinh Tử trong tay, chính là nó trước kia chi tác, do trời huyền tinh thiết đã

ché, vẽ có bảy bảy bốn mươi chín vân, trong khám mười bảy cá pháp trận. Trọng ba nghìn bảy trăm năm mươi hai cân. . ."

"Kiếm này tên gọi là máu đào linh lung kiếm, xuất từ linh đài cửu tử chi thủ Thanh Phong tử thủ bút, dùng mười hai sắc hàn vân tinh cương đoán tạo, trên phụ chín chín tám mươi một pháp trận, trận trận đan xen, nắm trong tay nhẹ như không có gì, lại là chém sắt như chém bùn, lâm nguy thời khắc có thể. . ."

Hắn từng kiện từng kiện địa giới thiệu, giảng đến cuống họng đều ách, hầu tử nhưng vẫn là vẻ mặt ôn hoà.

"Không phải nói yêu mến binh khí sao? Chẳng lẽ ta Đông Hải long cung binh khí cũng còn bất nhập mắt của hắn?" Cá heo tinh không khỏi trầm nghĩ.

Nếu là lúc trước, hắn khả năng hội suy đoán đối phương không nhìn được hàng, nhưng bây giờ, hắn là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đến cuối cùng, hầu tử hỏi: "Nghe nói long cung có vừa tới bảo, tại hạ muốn kiến thức hạ, chẳng biết có được không?"

"Ta long cung trân bảo trước mắt, không biết đại nhân nói, chỉ chính là cái đó một kiện?"

"Định Hải Thần Châm."

. . .

Hành lang gấp khúc trên, hai vị long nữ cặp tay kết bạn mà đi, sau lưng hơn mười tên thị nữ theo đuôi.

Đều là long nữ, vị này Đông Hải bốn công chúa Ngao Thính Tâm cùng tây hải tam công chủ Ngao Thốn Tâm có thể nói hoàn toàn bất đồng.

Một bộ xanh thắm sắc váy dài, đi lại nhẹ nhàng, chỉnh tề lưu hải, búi tóc trên san hô hình cây trâm chăm chú địa dán tóc dài, ánh mắt kia nhìn về phía trên giống như dưới ánh mặt trời nước biển vậy thanh tịnh lộ chân tướng.

Thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe, mỗi lần cười lên, nàng cần phải dùng ống tay áo che lại môi son, tao nhã uyển chuyển hàm xúc, chỉ là trên trán này vẻ cô đơn, chính là đang cười giờ cũng chưa từng quên lãng.

"Cho nên, tỷ tỷ ngươi sẽ đem hộp gỗ đưa tới cho phụ vương rồi?"

"Dạ." Ngao Thốn Tâm nhẹ gật đầu, vẻ mặt không nhanh nói: "Ta đến bây giờ còn không có biết rõ ràng này hộp gỗ lí giả là cái gì. . . Sớm biết như vậy nên nhìn một chút."

Ngao Thính Tâm che nở nụ cười.

Hướng phía hành lang gấp khúc ngoài quan sát, Ngao Thốn Tâm nắm Ngao Thính Tâm tay nói: "Hoa Quả Sơn cách cách nơi này cũng không xa, bọn họ nên đến a. Đi, chúng ta đi xem bọn hắn có tới không."

. . .

Long cung ngoài.

"Cái này. . . Chính là Định Hải Thần Châm?" Hầu tử mở to hai mắt nhìn, từng bước một đi lên phía trước.

Rậm rạp chằng chịt rong biển lậm, giống như một cây chống trời trụ lớn vậy rong biển trực chỉ trời xanh, theo nước biển hơi nhộn nhạo, đứng ở đáy

biển ngẩng đầu nhìn lại tựa như cùng một cái điều thông hướng hắc ám ở chỗ sâu trong đường, lại nhìn không thấy đích đâu.

Mà ở này hơi nhọn nhọn rong biển trong rừng, một cây cự đại cột đá như ẩn như hiện.

Giẫm phải đầy đất rêu, hầu tử từng bước một đi đến trước mặt, rốt cục thấy rõ cây cột này bộ dáng.

Tầng ngoài bao trùm dày đặc tra-xơ, dài dòng buồn chán trong năm tháng càng là dài khắp tổn hại vỏ sò, không trôi chảy địa, nhìn về phía trên tựa là một cây bởi vì nhiều năm nước biển ngâm mà tổn hại cột đá, hoàn toàn tựa không phải là cái gì bảo vật.

"Các người cứ như vậy bắt nó để ở chỗ này, cũng không phải thủ vệ trông nom? Không sợ bị trộm đi sao?" Hầu tử quay đầu lại hỏi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

"Một vạn ba ngàn năm trăm cân, ai có thể trộm được đi? Nói sau, trộm đi làm sao?"

Giờ này khắc này, một cái thương lão thân ảnh chính ẩn nấp tại biển sâu khôn cùng trong bóng tối lẳng lẳng mà chăm chú nhìn một màn này.

...

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung.

Một vị đồng tử vội vã địa hô: "Su phó! Su phó! Vàng bạc hai vị sư huynh có cấp báo!"

Hắn phi tốc chạy nhập điện trung, dạo qua một vòng lại không thấy được thái thượng thân ảnh: "Di? Su phó?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Sao sao, tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng ~

Cám ơn mọi người ~

ps: Chính là môn có thể tưởng tượng, đại & phiên toái ba chữ cư nhiên bị * hai cái sao? Đó là một thần mã thế giới a.

Bác đại tinh tâm trung văn xuống dộc tiết tấu sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 178: Yển

Hắc ám ở chỗ sâu trong, thái thượng mặt không biểu tình mà huyền phù, nhìn chăm chú.

Lẳng lẳng chờ đợi.

Che kín rêu xanh đáy biển, hải lưu bắt đầu khởi động, từ nơi không xa long cung trong lộ ra yếu ớt quang đem hết thấy đều ánh thành trắng bệch nhan sắc.

Hầu tử từng bước một địa đến gần này trụ lớn, thẳng đến gần trong gang tấc, quá mức thậm chí đã có thể cảm nhận được này trên cây cột phát ra hơi lương khí mới dừng bước lại.

Sau lưng, cá heo tinh cùng giác xà, còn có sa ngư tinh đều yên lặng mà chăm chú nhìn hấn, bất minh sở dĩ.

Không có ai hội hiểu được hầu tử giờ phút này tâm tình.

Nhiệt huyết sôi trào, rồi lại thấp thỏm bất an.

Đây chính là hấn mệnh trung chú định vũ khí.

Rút lên kim cô bông, hấn tự không còn là một con bình thường hầu yêu, mà là đường đường chính chính Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, thiên địa nhâm rong ruổi.

Đã bao nhiêu năm, cuối cùng là đi đến một bước này.

Rút lên kim cô bông, kế tiếp, nên tất nhiên phủ hành trình đi.

Tìm được sinh tử điện, tra ra tước nhi hồn phách hướng đi, sống lại.

Trong lòng có một con dã thú tại rít gào, khàn cả giọng.

Run nhẹ trước vươn tay ra, hấn mở to hai mắt nhìn chăm chú trước mắt cột đá, trái tim giống như muốn theo trong lồng ngực bỗng xuất hiện vậy.

Quanh mình mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, rậm rạp chằng chịt rong biển lậm theo nước biển hơi rung động, ần núp trong đó sinh linh nhỏ đầu ra nhìn chăm chú vị này lạ lắm người từ ngoài đến.

Toàn bộ thế giới cũng như này yên tĩnh, thế cho nên yên tĩnh sâu dưới biển, giờ phút này thật giống như chỉ còn lại có một mình hấn vậy.

Hồi lâu, đầu ngón tay rớt cục nhẹ nhàng va chạm vào trụ mặt tra-xơ trên sinh sôi rêu xanh.

Trong sát na, đạo đạo kim sắc gợn sóng từ đầu ngón tay hấn đung vào xử giống như sóng gợn loại nhọn nhọn ra, ảnh hưởng đến ngay ngắn cột đá. Rung động.

Hấn cả kinh lui về phía sau một bước.

Một tiếng nổ vang đột nhiên trong đầu vang lên. Hấn tử nhện không được hơi mị trên con mắt.

Này là một loại nguyên tử sâu trong linh hồn đau đớn cảm giác. Làm như nào đó cộng minh, làm cho người ta nhện không được run rẩy.

Định Hải Thần Châm trên tra-xơ, rêu xanh thậm chí vỏ sò cũng bắt đầu tại hơi rung động trung tróc ra, phiêu đảng ra tại trong nước biển hình thành

bụi mù che tầm mắt, liền hầu tử cũng bị bao phủ trong đó.

Sau lưng ba con yêu quái đều lắp bắp kinh hãi, liên tiếp lui về phía sau, mở to hai mắt nhìn chăm chú trước mắt kỳ dị một màn.

Xa xa, hắc ám ở chỗ sâu trong Thái Thượng Lão Quân như trước lẳng lặng mà chăm chú nhìn đây hết thấy, duỗi ra trên ngón trở yếu ớt ánh huỳnh quang chớp động. Cùng này trụ lớn trên gợn sóng lẫn nhau hô ứng.

Một hồi hải lưu xẹt qua, bụi mù tán đi, một cây kim sắc chống trời trụ lớn xuất hiện ở trước mắt, này phía trên kim long phù điêu đồ đằng coi như trong nháy mắt được trao cho sinh mệnh vậy phóng xạ trước yếu ớt kim quang, chậm đợi nhảy lên một khắc.

Hầu tử ngẩng đầu nhìn lên cái này cao không thấy đỉnh trụ lớn, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc ba động, mà sau lưng ba con yêu quái sớm được cả kinh nói không ra lời.

Trầm mặc hồi lâu, hầu tử hướng phía trụ lớn vươn hai tay.

Xa xa thái thượng lẳng lặng địa chờ, trên tay ánh huỳnh quang sớm đã thu nạp, tán đi.

Nhưng mà. Nhưng vào lúc này, hầu tử khước miệng hơi giơ lên. Nhìn khắp bốn phía sâu không thấy đấy hắc ám, nhàn nhạt nở nụ cười.

Nụ cười này, cười đến sau lưng ba con yêu quái đều không giải thích được, mà ngay cả trong bóng tối thái thượng cũng không khỏi được hơi trợn mắt.

Thật muốn cầm? Có lẽ a, nhưng không phải là hiện tại.

Hầu tử cười, thái thượng nghi ánh mắt mê hoặc trung từng bước một lui về phía sau, xoay người, đi về hướng đứng ở đằng xa ba con yêu quái.

"Tốt lắm, ta thấy gặp, đi thôi." Hầu tử thân thủ vỗ vỗ cá heo tinh vai: "Cám ơn người dẫn đường."

"Đã đi?"

Này cá heo tinh nghe được sững sờ sững sờ, thủy chung không có hiểu rõ hầu tử là như thế nào cá ý tứ. Gặp hầu tử mang theo hai con yêu quái rời đi, hẳn cũng đành phải cung trước thân thể nơm nớp run run đi theo.

Nhìn chăm chú từ từ đi xa bốn con yêu quái, thái thượng con mắt híp lại thành một đường nhỏ, vuốt mở ống tay áo véo chỉ tính toán, ngưng ngẩn.

Này già nua trên mặt hiện lên một vòng mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một cỗ chày xiết hải lưu xẹt qua, trong nháy mắt, thái thượng đã biến mất tại khôn cùng trong bóng tối.

...

Cực đại bạch sắc vỡ sò bị xốc lên, một chuỗi bọt khí bốc lên sau, lại nhanh chóng khép kín, chậm đợi tiếp theo phun trào.

Hoa lệ long cung trong đại điện, có diễm lệ san hô làm đáy, thành công bày thất thải cá nhỏ làm đẹp, có sáng chói dạ minh châu đem hết thủy tinh khắp được sáng trưng.

Trang bị chinh tề binh tướng trưng bày hai bên, vô số tỷ nữ bùng vật phẩm lui tới, các loại tinh xảo thức ăn rượu ngon bị bày đặt đến bàn thấp trên.

Tỉ mỉ bố trí.

Tới trên đường, Ngao Thôn Tâm cùng Ngao Thính Tâm còn nhìn thấy long cung cao cơ tại tập luyện. Trận kia mặt, nghiêm nhiên là nghênh đón khách quý tư thế.

Cái này không khỏi làm cho nàng lưỡng sinh ra sợi sợi nghi hoặc.

"Mặt mũi của ta, nên không có lớn như vậy a?" Ngao Thôn Tâm kéo Ngao Thính Tâm tay nghi ngờ nói.

"Thôn Tâm tử tử, người nói này hầu yêu, tại thế gian chính là thanh danh hiển hách?"

"Không có a. Nếu không phải là lần này đi Hoa Quả Sơn tìm muối tử, ta còn chưa từng nghe qua người như vậy vật. Hơn nữa động phủ của hắn đơn sơ được đáng thương, thủ hạ yêu quái cũng không có nhiều. Lại nói tiếp, thì ra là cá thâm sơn cùng cốc lí yêu quái thôi." Lược qua nghĩ sơ hạ, Ngao Thôn Tâm nhăn đầu lông mày, còn nói thêm: "Lúc trước cùng đại bá nói lên, đại bá cũng là chưa từng nghe qua bộ dạng, như thế nào đột nhiên tự. . ."

"Có thể hay không là hắn cùng phụ vương trò chuyện với nhau thật vui, cho nên tăng lên tiếp đãi quy cách?" Ngao Thính Tâm hỏi.

"Cái này, tên kia lời nói không nhiều lắm, không đắc tội người tự không sai, còn trò chuyện với nhau thật vui?"

Không bao lâu, cả yến hội cũng đã bố trí sẵn sàng, này cá heo tinh dẫn hầu tử theo ngoài điện đi đến, một đường cung kính.

Nhìn thấy tràng diện này, hầu tử cũng hơi hơi ngơ ngẩn.

Long vương còn chưa tới, quy thừa tướng cũng đã nhập trường bắt đầu an bài nổi lên vị lần.

Chủ tọa tự nhiên là long vương, mà ở chủ tọa bên cạnh bên cạnh, trên bậc thang, lại đặc biệt vi hầu tử bỏ thêm cá lần tòa.

Loại này an bài vậy chỉ có tại tiếp đãi khách quý thời điểm mới sẽ xuất hiện, thậm chí tiếp đãi hải long vương cũng không gì hơn cái này.

Dưới lên là hai vị long nữ số ghé, đối diện thì là quy thừa tướng. Ra ngoài ý định, lại vẫn vi giác xà cùng sa ngư tinh an bài vị trí, tiếp khách còn có long cung vài viên chiến tướng văn thần, cái này lễ tiết không thể bảo là không đến vị.

Lại nói tiếp, hầu tử thì chú ý sau khi vào cửa lại để cho hấn đi cửa hông, đối những thứ khác lại là lơ đễnh, bây giờ nhìn thấy như thế trận chiến. Trong lúc nhất thời ngược lại là có chút kinh dị.

Đương nhiên. Kinh dị còn không chỉ là hấn. Chính là cái này long cung cao thấp, cũng đều tìm không được đầu mối —— một con quần áo keo kiệt yêu hầu, làm sao có thể tại đây phú giáp tứ phương Đông Hải long cung trung được đến đãi ngộ như thế?

Đãi mọi người ngồi vào chỗ của mình, một tiếng hét to vang lên.

"Long vương bệ hạ đến ——!"

Án lấy lễ tiết, mọi người đứng dậy, này long cung một đám thần tử đều quỳ rạp xuống đất hô to nói: "Cung nghênh long vương!"

Chúng cung nga từ cửa hông nổi đuôi nhau mà vào, này chừng hai trượng cao lão Long vương từng bước một từ cửa hông đi vào, đi đến trước ghé rồng. Đầu tiên là nhìn chung quanh một vòng, hướng hầu tử chấp tay.

Hầu tử cũng liền vội vàng khom người chấp tay làm đáp lễ.

Long vương lúc này mới ngồi xuống, đưa tay nói: "Chư vị, mời ngồi vào a."

Đãi mọi người ngồi vào chỗ của mình, long vương loát bên miệng râu dài nói: "Hôm nay thiết yến, chính là vì nghênh đón ta Đông Hải long cung khách quý."

Nói đi, lại nhìn hầu tử cười nói: "Vị này, chắc hẳn chính là Hoa Quả Sơn tôn đại vương đi."

Lúc đó, lại là hầu tử thụ sủng nhược kinh, bẽ bộn chấp tay nói: "Long vương bệ hạ. Bảo ta Tôn Ngô Không là được."

Sợi sợ nghi kị không khỏi hiển hiện trong nội tâm.

Lúc trước còn làm cho hắn từ cửa hông đi vào, bây giờ cái này lễ tiết nếu như này long trọng.

Trong lúc này đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Hầu tử trăm mối vẫn không có cách giải.

Này long vương nghe xong hầu tử mà nói. Ha ha địa nở nụ cười, nói: "Hoa Quả Sơn cũng là một phương phúc địa, người chính là Hoa Quả Sơn chi vương, xưng một tiếng đại vương, không gì đáng trách. Chỉ là bây giờ tựa hồ còn không có chính thức danh hào, cái này tôn đại vương kêu lên, quả thật có chút không được tự nhiên. Có từng nghĩ tới lấy một cái?"

"Danh hào ngược lại không phải là không có, chỉ là rất ít nhắc tới thôi."

"A? Ra sao danh hào có thể nói nghe một chút?"

"Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động, Mỹ Hầu Vương."

Vừa dứt lời, cách đó không xa Ngao Thốn Tâm xì thoảng cái bật cười.

Mọi người đều nhìn phía nàng, cái này vừa nhìn, nàng mới phát hiện chỉ có một mình nàng đang cười, chỉ phải ngậm miệng lại ngồi xong, dương giả không biết.

Một ít bên cạnh Ngao Thính Tâm nhỏ giọng hỏi: "Tỷ tỷ cười cái gì?"

"Người không biết là buồn cười sao? Mỹ Hầu Vương? Thực có can đảm gọi, hẳn nơi đó mỹ rồi?" Nhìn hầu tử, Ngao Thốn Tâm vẻ mặt hèn mọn.

Này Ngao Thính Tâm phẩy phẩy lông mi thật dài, che miệng cũng là vụng trộm cười cười, nói khẽ: "Tỷ tỷ còn là như thế nhanh mồm nhanh miệng a."

"Trường trước mao mặt tái mỹ cũng tợn như vậy."

"Cố gắng, tại hầu tử chính giữa hẳn là mỹ?"

"Đó cũng là mẫu hầu mới sẽ cảm thấy mỹ." Ngao Thốn Tâm trợn trắng mắt nói ra.

Cái này vừa nói, Ngao Thính Tâm cười đến càng thêm khó có thể tự chế, ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện hầu tử chính xa xa mà nhìn xem nàng, lúc này mới vội vàng thu hồi khuôn mặt tươi cười buông ống tay áo ngồi xong.

Ngồi ở trên ghé rồng lão Long vương cúi đầu lược qua nghĩ sơ nghĩ, nói: "Mỹ Hầu Vương? Danh hào này cũng là vang dội, có thể đã có, vì sao không cần?"

Hầu tử nói: "Tại hạ trời sinh tính đạ bạc, không chú ý những này. Này Hoa Quả Sơn có bảo ta hầu tử, có bảo ta hầu ca, có bảo ta đại vương, đều có

các nguyên nhân, gọi quen, thì chẳng muốn sửa lại. Bất quá một danh xưng mà thôi, lại không giống thiên đình chức quan có bổng lộc dẫn, quán quýt nó làm chi?"

Long vương nghe xong cười ha ha, nâng chén nói: "Như thế yêu vương, lại là bình sinh không thấy. Cái này chén thứ nhất, liền mời người đạm bạc!!"

Mọi người đều giơ chén rượu lên.

Rượu này, nhìn về phía trên tựa hồ cùng thế gian rượu không kém bao nhiêu, có thể rất cuộc là đáy biển long cung rượu, thịnh tại trong chén phao tại trong biển, lại cũng không chảy ra nửa điếm.

Đến phần môi, hầu tử cẩn thận hít hà, không thấy mùi rượu, không khỏi lộ vẻ do dự.

Hướng phía bốn phía quan sát, phát hiện mọi người đều là uống một hơi cạn sạch, sắc mặt như thường, lúc này mới hơi yên lòng một chút, cũng đi theo uống một hơi cạn sạch.

Không nghĩ tới rượu này vừa vào miệng, một cổ cay sức mạnh phát ra, thiếu chút nữa uống đi ra.

Che miệng, hầu tử một hồi lâu đều không trì hoãn qua được.

Gặp hầu tử quýnh dạng, này lưỡng long nữ lại là nhỏ giọng nở nụ cười, lại là đám người còn lại một cái không có cười.

Lão Long vương liền vội vàng hỏi: "Hầu vương không việc gì chứ?"

Hầu tử muốn nói chuyện, có thể này cay kính còn không có qua nói không nên lời, chỉ phải khoát tay áo tỏ vẻ không việc gì.

Lão Long vương lúc này mới yên lòng lại, đăm cười nhạt nói: "Là quá nhân lo lắng không chu toàn, Hầu vương không phải nước tộc, sơ uống ta đây nước tộc nhường rượu, tự là có chút không quen, còn cần được tiến hành theo chất lượng, không thể nóng vội. Dưới lên tùy ý là được."

Hầu tử thật vất vả trì hoãn qua được, bất đắc dĩ nói: "Không có việc gì, không có việc gì, không coi là cái gì."

Đãi đến lúc này, yến hội mới chính thức bắt đầu.

Trong bữa tiệc, quy thừa tướng nhiệt tình vô cùng, long vương càng là hỏi kỹ hầu tử đối long cung tiếp đãi có hay không thoả mãn, có thể nói quan tâm bội chí, thế cho nên Ngao Thôn Tâm đều ần ần có chút ghen ghét.

Nhớ ngày đó nàng cùng Dương Tiễn đến thời điểm cũng còn không có cái này đãi ngộ, vì tiến cửa kia, Dương Tiễn còn cùng binh vệ làm một trận, cuối cùng lão Long vương yếu thế mới thôi. UU đọc sách (. uukanshu. com) vẫn tự thủ phát. Hiện tại cái này hầu tử đến đây, lão Long vương như thế để bụng, làm cho nàng làm sao có thể không sinh lòng không nhanh?

Đợi đến rượu qua ba tuần, lão Long vương nương rượu kính hỏi: "Hầu vương là một năm nào đem đến cái này Hoa Quả Sơn, như thế nào cũng không tới long cung đi đi lại lại?"

"Một năm nào đem đến Hoa Quả Sơn? Cái này, ta vừa ra đời chính là tại Hoa Quả Sơn. Lúc trước không có người dẫn tiến, cũng không nên tùy tiện đến tìm hiểu."

"A?" Lão Long vương đối với quy thừa tướng sử cái ánh mắt, nói: "Hầu vương lần đầu đến tìm hiểu, quả nhân có một vật phẩm tương tặng, không biết Hầu vương chính là nhận biết?"

Này quy thừa tướng đứng lên, liên kích hai chưởng.

Chỉ thấy hai con tôm binh mang một trường màu đỏ hộp dài theo ngoài điện tiến đến, phóng tới hầu tử trước mặt.

Cũng không nghĩ nhiều, hầu tử thân thủ mở ra này hộp dài, trên mặt thân sắc lập tức hơi cứng đờ.

Này trong hộp lẳng lẳng để đặt, là một thanh hành vân côn. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Sao sao, cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, còn có, nhớ rõ điểm toàn a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 179: Ý Ở Ngoài Lời

Nhạc khúc còn tấu trước, đại diện ở giữa ca múa đang lúc **.

Mọi người thấy được say sưa có vị, hai vị long nữ vẫn cùng một chỗ xì xào bàn tán, duy chỉ có còn lại quy thừa tướng cùng lão Long vương lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hầu tử, mà hầu tử, tắc nhìn chăm chú một bên trong hộp một chuỗi kia hành vân côn.

Hồi lâu, cúi đầu xuống, hần nhàn nhạt nở nụ cười, thấp giọng nói: "Lão Long vương, cái này, là như thế nào cá ý tứ?"

Thanh âm này rất thấp, thậm chí có thể bị điện trung nhạc khúc hoàn toàn che dấu, nhưng hần vững tin tại khoảng cách như vậy phía dưới, long vương có thể nghe được một chữ không sai.

Lão Long vương vuốt vuốt râu dài, gượng cười hai tiếng, cũng hạ giọng nói: "Hầu vương đừng hiểu lầm, quả nhân chỉ là thấy chuỗi này gây gộc cùng Hầu vương trong tay chuỗi đó cực kỳ tương tự, chắc là xuất từ một nhân thủ, cho là đại năng dã chế. Đáng tiếc cái này gây gộc đến ta long cung đã có mấy năm, trong nội cung giám bảo sư nhưng vẫn không thể giám định xuất xứ. . . Ha ha ha ha, lại nói tiếp, ta long cung giám bảo sư cũng là có tiếng không có miếng a. Hở thẹn, hở thẹn. Hôm nay nhìn thấy Hầu vương, vốn muốn mời giáo một phen, rồi lại cảm thấy có mắt ta long cung phong độ, liền muốn trước đem nó tặng cùng Hầu vương, chỉ cầu biết được nó xuất xứ, không biết Hầu vương nghĩ như thế nào?"

Hầu tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ, phải liếc lão Long vương, thân thủ đem cái hộp kia khép lại, nói khẽ: "Này xuất xứ. . ."

Lão Long vương cùng quy thừa tướng đều hơi mở to hai mắt, chỉ còn chờ hầu tử nói ra cái kia trong dự liệu danh tự, không có nghĩ, hầu tử vì hơi dừng một chút, nói tiếp: "Tại hạ cũng không biết, trong tay chuôi này chính là ngẫu nhiên đoạt được."

Nói đi, đem cái hộp hướng long vương phương hướng đẩy, nói: "Huống hồ, tại hạ đã có một thanh. Cái này gậy gộc, còn là trả lại cho lão Long vương a."

Lão Long vương trong thần sắc hiện lên lược lược thất vọng, rồi lại nhanh chóng khôi phục lúc trước tiêu dung. Nói: "Ta Đông Hải long cung đưa ra ngoài lễ vật. Nào có thu hồi chi lý. Hầu vương nói đùa."

Nói đi, lại nghiêng người đối tả hữu nói: "Giúp Hầu vương bỏ cái này lễ vật thu lại."

"Dạ."

Một mực chờ đợi tại hai bên cung nga nhanh chóng tiến lên, đem cái hộp thu vào.

Hầu tử thấy thế cũng không nói chuyện, chích chấp tay xem như nói lời cảm tạ, này bầu không khí thoáng cái lãnh vài phần.

Gặp bầu không khí có chút giăng co, quy thừa tướng lúc này mày dạn mặt dày tới chu toàn, có không có loạn trò chuyện một trận, chỉ chốc lát. Lão Long vương càng là tự mình xuống mời rượu.

Thật vất vả, này bầu không khí hòa hoãn tới, chỉ là trận này trận chiến thật sự lớn, lớn đến một bên Ngao Thốn Tâm đều nhanh nhìn không được,

mà hầu tử sắc mặt nhưng vẫn là ôn hoà.

Tình cảnh này theo người bên ngoài xem ra, cho là thật chính là Đông Hải long vương tại dùng nhiệt mặt dán hầu tử lãnh cái mông.

"Đại bá đây là làm sao vậy? Cũng quá khác thường đi." Ngao Thốn Tâm hạ giọng hỏi.

Ngao Thính Tâm quay đầu đi nhìn hầu tử cùng long vương liếc, thân nhiên nói: "Cái này, muội muội cũng không rõ ràng lắm, nghĩ đến phụ vương nên có của mình suy tính a."

"Suy tính?" Ngao Thốn Tâm càng nghĩ càng hồ đồ.

Cái này một náo, thẳng đến yên hội chấm dứt. Long vương cũng không dám hỏi lại cái gì.

Hầu tử kinh một ít hỏi, lập tức hiểu rõ rồi bên trong càn khôn. Cảnh giác lên, rượu này quả thực uống đến không nhiều lắm, cũng không tận hứng. Đến chấm dứt giờ nhìn về phía trên cũng đã uống nhiều quá long vương còn một mực luôn mồm thuyết trước "Chiêu đãi không chu toàn" .

Này hầu tử mang đến hai con yêu quái lại là uống phải cao hứng, uống gục xuống.

Đây vốn là không nên, bất quá nhớ tới Hoa Quả Sơn sinh hoạt kham khổ khó được phóng túng một hồi, hầu tử cũng không tiện nói cái gì.

Vì hai người này, hầu tử không thể không lưu lại tại long cung qua một đêm.

Đương nhiên, cái này cái gọi là "Một đêm" chỉ là lí do thoái thác thôi, biển sâu bên trong nơi nào có bạch thiên hắc dạ phân chia?

Tiệc rượu tán đi, hầu tử cùng hai con say ngã yêu quái cùng nhau được an bài đến một tòa trong lầu các.

Đãi cung nga dàn xếp hảo hai con nửa hôn mê yêu quái rời đi, hầu tử đi đến trước bàn, mở ra này bị cùng nhau đưa tới cái hộp, đem trong tay mình hành vân côn đặt lên trên bàn, lấy ra trong hộp hành vân côn, tinh tế nhớ lại trước lão Long Vương Lôi vừa kia phen lời nói ý ở ngoài lời.

Hắn từng bước một đi ra cửa đi, đến trong viện, duỗi giơ tay lên, tùy ý địa vũ lên.

Động tác kia hành vân lưu thủy kín không kẽ hở, trong nháy mắt liền nhắc lên hải lưu thiếu chút nữa đem trọn tòa nhà lầu các tột suy sụp, cũng may hầu tử phản ứng rất nhanh, không đợi này bộc phát ra sóng xung kích và lầu các, cũng đã dùng thuật pháp đem nó áp xuống tới, lúc này mới không có kinh động long cung lí hộ vệ.

Đứng ở trống rỗng trong sân, hắn cúi đầu nhìn trong tay mình hành vân côn.

Cái này không hề nghi ngờ là hắn lúc trước một ít bả, bây giờ sớm đã quá nhẹ căn bản là không dùng được. Lão Long vương cố ý đem chuỗi này hành vân côn đưa cho hắn, lại quanh co lòng vòng hỏi xuất xứ ám hiệu đã chế chi người, lại kết hợp hôm nay các loại, cái này ý ở ngoài lời đã là lại tinh tường bất quá.

Đơn giản là nghĩ nói cho hầu tử, hắn là biết rõ hầu tử qua lại, hơn nữa, hắn không nghĩ dính cái này phiền toái.

Riêng là vậy được vân côn, hầu tử cũng có thể kết luận lão Long vương sớm nhìn ra mảnh khöhe. Long cung giám bảo thủ đoạn danh dương thiên

hạ, chính là so với thiên đình chỉ sợ đều muốn hơn một chút. Cái gì "Không cách nào giám định", đơn giản là cá lý do nghĩ dẫn ra chủ đề thôi.

Phòng chừng chính là nghĩ tìm kiếm mình cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động đến tốt cùng là quan hệ như thế nào.

"Thật là một cái cáo già a. Không tu Ngô Giả đạo, lãng phí." Hầu tử bất đắc dĩ cười cười: "Bất quá như vậy cũng tốt, tối thiểu thỉnh cầu của ta, cũng đỡ phải nói."

Sau này tại Đông Hải hoạt động, chỉ cần không quá phạm, lão Long vương nên hội mở một con mắt nhắm một con mắt a.

Chậm rãi rất nhanh hành vân côn, hầu tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Bởi như vậy, liền có thể thắng được một chút thời gian.

Thiên Bồng án trong lúc, cả thế gian đại địa yêu vương như măng mọc sau mưa loại xuất hiện, thiên đình không có khả năng một mực bỏ mặc. Ngày hôm nay bồng án cũng đã kết án, chắc hẳn rất nhanh sẽ có đại quy mô quét sạch.

Đến lúc đó, đừng xem những kia yêu vương thực lực bây giờ không có nhiều tự nguyện một đám đáng vẻ bề vệ kiêu ngạo trong mắt không có gì, thật sự là thiên quân đến nhà cửa ra vào, đơn giản là đều tự cuốn đồ té nhuyển chạy trốn chết kết cục.

Kết quả là bất quá là yêu chúng kêu rên khắp nơi máu chảy thành sông thôi.

Điểm ấy yêu thế giới lệ cũ, hầu tử còn là hiểu.

Chính mình Hoa Quả Sơn tránh không được cũng sẽ tiến vào thiên quân tầm mắt, chiến tranh là khó tránh khỏi, hầu tử không sợ cùng thiên quân khai chiến, nhưng ít nhất đừng ngay từ đầu tụt ở vào nơi đầu sóng ngọn gió.

Tối thiểu nhất, nên tái tranh thủ một chút thời gian.

Cái này một lần, Đông Hải long cung biết rõ hầu tử qua lại lại không rõ nói, còn thịnh tình tiếp đãi, trong chỗ này suy nghĩ biểu đạt ý tứ đơn giản là không nghĩ dẫn đến phiền toái, mở một con mắt nhắm một con mắt giả ngu.

Bây giờ, cùng Đông Hải long cung ăn ý là có, chỉ cần địa hạ thành không bị phát hiện, chính mình tại thiên quân trong mắt chính là bình thường yêu vương, không đến mức ngay từ đầu liền đại quân tiếp cận.

Chỉ cần lại cho mình một chút thời gian, lại một chút thời gian là tốt rồi.

Chỉ cần này phần đan phương thành công luyện thành, như vậy chính mình chính thức kế hoạch liền có thể thuận lợi áp dụng.

"Chỉ cần hai mươi năm. . . Không, chỉ cần mười năm. Mười năm sau, liền không cần lại che che lấp lấp."

Ngẩng đầu lên, hầu tử trông thấy xa xa rong biển trong rừng như ẩn như hiện kim cô bông.

Mười năm sau, liền có thể làm tự mình nghĩ làm việc, lấy kim cô bông, xuống đất phủ, không cần bắt quá bản khoãn. Chính là thiên đình nghĩ ra tay với tự mình, cũng cần được nghĩ kĩ.

Nghĩ, hần chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đang muốn đi vào trong phòng, lại phát hiện Ngao Thốn Tâm cùng Ngao Thính Tâm cặp tay từ đằng xa đi tới.

"Chị dâu cũng không đi nghỉ ngơi một chút?" Hầu tử chống hành vân côn thuận miệng hỏi một câu.

"Các người là ta dẫn tiến tới, tổng muốn đến xem thế nào a?" Đi đến hầu tử trước mặt, Ngao Thôn Tâm duỗi dài cổ hướng trong phòng nhìn: "Này lưỡng gia hỏa không có sao chứ?"

"Không có việc gì, chính là uống nhiều quá."

Một bên Ngao Thính Tâm đơn giản địa phúc phúc thân thể xem như hành lễ, hầu tử cũng nhẹ gật đầu, tính đáp lễ.

"Không có việc gì là tốt rồi." Thán bải, Ngao Thôn Tâm đột nhiên thân sắc biến đổi, hạ giọng, dùng hồ nghi ánh mắt chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Hôm nay chuyện gì xảy ra?"

"Cái gì chuyện gì xảy ra?"

"Như thế nào lại lớn như vậy trận chiến? Người làm cái gì?"

Hầu tử duy trì nở nụ cười: "Chị dâu nói đùa a? Ta một con khi, có thể làm gì?"

"Người không có làm gì, như thế nào. . . Như thế nào đại bá dùng như vậy long trọng lễ nghi tiếp đãi người?"

"A? Hôm nay rất long trọng? Ta dùng vi long cung tiếp đãi đều như vậy." Hầu tử gãi gãi đầu giả bộ khó hiểu.

"Chuyện phiếm, người cho ta nói rõ ràng, đừng giả bộ ngốc."

"Cố gắng là. . ." Hầu tử ngẩng đầu lên lược qua nghĩ sơ hạ, nhìn chăm chú Ngao Thôn Tâm, thập phần nghiêm túc nói ra: "Cố gắng là, lão Long vương ngưỡng mộ ta đã lâu a."

Cái này vừa nói, Ngao Thính Tâm che miệng cười khanh khách, hầu tử mình cũng nở nụ cười.

Chỉ còn lại có Ngao Thốn Tâm như cũ là vẻ mặt nghi kị, trừng hầu tử liếc nói: "Ta tại Hoa Quả Sơn thời điểm như thế nào không có nhìn ra ngươi như vậy miệng lưỡi trơn tru? Cho ta chăm chú điểm nói chuyện!"

Cái này nghiêm nhiên là bày làm ra một bộ trường bối tư thái.

Nghĩ đến hôm nay không có thuyết pháp, là chạy không thoát. Bất đắc dĩ, hầu tử lúc này mới thu thu mặt mũi tràn đầy tiểu dung, nghiêm mặt nói: "Thật không biết, ta cũng cảm thấy kỳ quái. Ngươi xem ta lúc đó chẳng phải kinh ngươi dẫn tiến mới thấy xong lão Long vương sao? Vừa mới còn đang suy nghĩ, chị dâu ngươi ở đây Đông Hải long cung nhân khí như thế nào cao như vậy."

Hầu tử tín khẩu hồ trâu, Ngao Thốn Tâm nghĩ nghĩ, thực sự nhẹ gật đầu, tựa hồ tin tưởng.

"Như thế nào? Nếu không theo ta dạo chơi Đông Hải long cung?"

"Lúc trước cũng đã đi dạo qua."

"Long cung nơi đó là một ngày đi dạo cho hết?" Ngao Thốn Tâm trắng không còn chút máu hầu tử liếc.

"Dạ, chị dâu, ta muốn nghỉ ngơi. Hôm nào a."

Lời này vừa nói ra, Ngao Thốn Tâm trên mặt không nhanh càng phát ra rõ ràng, chỉ là hầu tử đều nói rõ cự tuyệt, nàng tổng không đến mức còn mạnh hơn câu a.

Đơn giản nói cá biệt, hầu tử đi vào trong phòng, hai vị long nữ cũng tay cặp tay rời đi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

Đi đến xa xa, một mực không mở miệng Ngao Thính Tâm mím môi, trên mặt chậm rãi hiện lên nhàn nhạt cười, thấp giọng thở dài: "Tỷ tỷ."

"Dạ?"

"Người vị này phu gia tương lai muội phu, rất là không đơn giản." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Con ba ba khai thông vi bác a.

Vọt tấn vi bác: Con ba ba không phải quy.

Mới lãng vi bác: Khởi điểm - con ba ba không phải quy.

Có vi bác thân môn thuận tay điểm hạ quá, cảm ơn a.

Dạ, sau đó là lệ cũ, cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng.

Còn có chính là, con ba ba nghĩ trùng kích thoáng cái trang đầu cái kia toàn bản, cho nên cùng mọi người cầu cá toàn ~ cảm ơn.

Gì kia, mọi người tốt nhất không nên nhảy định a, như vậy rất nhanh tự xem rối loạn, không phải thói quen tốt.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 180: Giữ Lại

Màu đen hùng ung tạo ra cánh chim đi xuyên qua mây mù trong lúc đó, cánh tiêm vũ mao xẹt qua gió, hơi rung động.

Đi chí cao xử, trông thấy đầy trời tinh đấu.

Hắn khẽ nghiêng thân thể đột nhập vân hải, sau một khắc, mây mù phiêu tán, mệnh môn đại địa đã ở trước mắt.

Xẹt qua núi cao, lướt qua bình nguyên, một đường bay lượn, cái này hùng ung rất nhanh rơi xuống một chỗ ngọn núi cự nham trên, thân hình nhoáng một cái, hóa ra yêu cùng, quỳ một chân trên đất.

Ở trước người hắn, một vòng minh nguyệt chiếu rọi đại địa, Dương Tiễn một thân văn sĩ áo bào trắng đón gió mà đứng, ngẩng đầu nhìn lên.

Này ống tay áo theo gió nhẹ nhàng phiêu đảng.

"Khởi bầm chân quân." Ngạo thiên ung mở miệng nói: "Ngọc Đế đã hạ chỉ, có lẽ dùng trọng thưởng, yêu cầu trong năm năm đem đã tiêu ra thế gian yêu quái thể lực lớn thể quét sạch. Đông Thắng Thần Châu, Nam Chiêm Bộ Châu do Nam Thiên Môn phụ trách, tứ đại thiên vương đã chuẩn bị thay mặt phát. Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu do Vân Vực Thiên cảnh chinh phạt, Thiên Bồng Nguyên Soái đã sai khiến ba mươi vạn đại quân tiến vào chiếm giữ Tây Ngưu Hạ Châu Quan Vân Thiên cảnh. Ít ngày nữa, chiến sự tương khởi."

"Biết rằng." Dương Tiễn yên lặng gật đầu, ánh mắt kia như trước ở lại trên ánh trăng, sâu hít một hơi thật sâu, thở ra, hóa thành nhàn nhạt sương mù dưới ánh trăng trung phiêu tán.

Hồi lâu, hần nhẹ giọng hỏi: "Thiên nhi chính là còn đang Hoa Quả Sơn?"

"Còn đang." Ngạo thiên ung khẽ ngẩng đầu nhìn Dương Tiễn liếc, cúi đầu nói: "Phu nhân đã ở."

"Thôn Tâm?" Dương Tiễn nao nao, cúi đầu hỏi: "Thôn Tâm như thế nào đã ở Hoa Quả Sơn?"

"Tựa hồ, là Hao Thiên khuyến nói cho phu nhân tam thánh mẫu tại Hoa Quả Sơn, cho nên. . ."

Dương Tiễn trầm mặc, này tựa hồ bao trùm vạn năm hàn băng trên mặt như trước nhìn không ra tâm tình, ánh mắt đậm như dừng lại nước, chỉ là nguyên bản trầm ổn hô hấp lược lược dồn dập vài phần.

Hần ngờ ngác địa đứng hồi lâu, hơi giật giật môi, nhẹ giọng thở dài: "Thôn Tâm đã ở Hoa Quả Sơn. . . Nam Thiên Môn đối Hoa Quả Sơn còn có tiền công chiếm đóng?"

"Hoa Quả Sơn còn chưa bị liệt lọt vào trong tầm mắt tiêu. Chỉ là, tuần tra phủ đã phái ra tuần thiên tướng dò xét Đông Thắng Thần Châu, sợ là rất nhanh thì có phát giác. Chân quân, cần phải tiểu nhân thông tri phu nhân mau rời khỏi?"

Dương Tiễn nhàn nhạt thở dài, ngẩng đầu lên nói: "Nàng nếu là biết là ta yếu nàng rời đi. Liền càng sẽ không ly khai. Cũng được, mật thiết lưu ý thiên đình hướng đi, như có dị thường, lập tức báo lại. Ta, đi xem đi Hoa Quả Sơn a."

"Dạ."

Ngạo thiên ung vừa chấp tay, xoay người hóa thành hùng ung lướt hướng thiên tế.

Cự nham trên lại là chỉ để lại Dương Tiễn cô độc địa đứng. Nhìn lên một ít luân minh nguyệt.

...

Đông Hải long cung.

"Dương Thiên tả từ nhỏ theo Nhị Lang Thần chinh chiến tứ phương, lên trời xuống đất, đầy trời thần phật, chính là Ngọc Đế cũng không để vào mắt, cái này ánh mắt làm sao có thể không cao? Như nàng thật sự là coi trọng này yêu hầu, này yêu hầu cần phải có chỗ hơn người. Mặc dù không phải vừa ý. Chỉ là cam tâm phụ thuộc, này yêu hầu cũng tuyệt không phải hời hợt hạng người."

"Nếu là tầm thường yêu quái đến nơi này Đông Hải long cung, đều bị bị hoa mắt. Có thể hẳn không thương cảnh đẹp, không thương tài bảo, không thương binh khí, chính là tử mĩ bố trí ca múa mỹ cơ, cũng là hào hứng đàn độn. Quan nó lời nói và việc làm. Dựa vào muội muội xem, nói là trời sinh tính đạm bạc, kì thực tâm cao ngất."

Ngạo Thính Tâm chậm rãi kể ra trước, tư duy kín đáo, ăn khớp rõ ràng, hoàn toàn không để ý Ngạo Thôn Tâm sắc mặt cũng đã cả âm trầm đi.

"Phụ vương lần này chiêu đãi đến tột cùng là dụng ý gì muội muội không biết. Chỉ là, tử tử Hoa Quả Sơn chứng kiến, cắt không thật là."

Nói ra cuối cùng kết luận thời điểm, Ngạo Thính Tâm vượt Ngạo Thôn Tâm tay, lộ ra nhàn nhạt cười. Tao nhã, điềm tĩnh.

Nhìn xem nụ cười kia, Ngao Thốn Tâm lặng rồi hồi lâu, mới thật không dễ dàng ghen ra vẻ mỉm cười, cười nói: "Muội muội người thật thông minh."

Nguyên bản ồn ào Ngao Thốn Tâm không nói gì nữa. Trên đường đi, chỉ nghe trước Ngao Thính Tâm nói một ít thân thích gian chuyện nhà, không rên một tiếng.

Này trong tay khăn tay ninh lại vắn, ninh lại vắn.

Đã trở lại gian phòng, cáo biệt Ngao Thính Tâm khép lại cửa phòng một mình một người lúc, nàng bỗng nhiên một tiếng rít, một tay lấy bên cạnh bình hoa ngã cá nát bấy.

Ngoài cửa lập tức một mảnh bối rối, nghe tiếng mà đến cung nga thị vệ cả kinh hỏi thăm, nàng lại quát mắng nói: "Không được tiến đến, cũng không chuẩn làm cho đại bá cùng bốn công chúa biết rõ! Nếu không, yếu các người đẹp mắt!"

Người liên can chẳng nom nớp run run, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Vốn nên rời đi Ngao Thính Tâm chẳng biết lúc nào lại tha trở về, duỗi ra ngón trở làm cá cấm âm thủ thế, chậm rãi xếp đặt bày ống tay áo, này chờ đợi ở ngoài cửa cung nga thị vệ lúc này mới phóng tâm mà rời đi.

"Cái này hai huynh muội, đều cùng một dạng, cho tới bây giờ sẽ không coi ta là người một nhà!" Ngao Thốn Tâm thấp giọng nỉ non trước: "Cái gì đều gạt ta, cái gì đều gạt ta! Chẳng lẽ ta cũng không phải là hấn lão Dương gia người sao?"

Hốc mắt ửng đỏ, cái mũi đau xót, nàng nhịn không được gục xuống bàn khóc.

"Ta liền như vậy không đáng tin nhiệm sao? Vì ngươi, ta ngay cả phụ vương cũng có thể không cần phải, kết quả là còn muốn bị ngươi buộc hồi tây hải đi, hiện tại lại chẳng biết xấu hổ địa muốn gặp ngươi, ta liền như vậy không đáng tin nhiệm sao?"

Nàng gục xuống bàn khóc rống không ngừng.

Lẳng lẳng địa nhìn qua cửa phòng đóng chặt, Ngao Thính Tâm bất đắc dĩ địa lắc đầu, nghiêng mặt đi nói khẽ với một bên thị nữ công đạo nói: "Đừng quấy rầy tử tử."

Nói đi, lại nhìn cửa phòng liếc, xoay người rời đi.

Đêm hôm đó, làm như thổ lộ, Ngao Thốn Tâm khóc suốt một đêm, thẳng đến khóc mệt, mới hỗn loạn địa thiếp đi.

Đợi đến giác xà cùng sa ngư tinh tinh lại, hầu tử đi cùng lão Long vương đạo đừng cũng không thấy nàng đi ra. Theo như Ngao Thính Tâm nói là hồi lâu không thấy, chuẩn bị tại Đông Hải long cung ở lại chút ít thời gian lại đi, làm cho hầu tử tự hành hồi Hoa Quả Sơn.

Đã như vậy, hầu tử cũng đành phải nói lời từ biệt long vương một mình phản hồi Hoa Quả Sơn.

Đã đưa tiễn xong hầu tử, trong đại điện chỉ còn lại có lão Long vương cùng Ngao Thính Tâm hai người.

Chỉ nghe lão Long vương than khẽ, hỏi: "Dùng biện pháp gì giữ nàng lại tới?"

Ngao Thính Tâm hơi rung động dưới lông mi, nửa ngày, mới đáp: "Nữ nhi nói chút ít không nên nói lời, bị thương tử tử tâm."

"Bị thương tâm, cũng so với bị thương thân tốt. Thế gian chiến sự tương khởi, này Hoa Quả Sơn không đơn giản, sau này, sợ thành chiến trường, còn là chớ để Thôn Tâm đi hảo. Như là đã ra sự, đến lúc đó cũng không nên cùng người tam thúc công đạo." Vuốt vuốt râu dài, lão Long vương nói khẽ: "Mấy ngày nay, liên nhiều cùng cùng người tỷ tỷ a."

Ngao Thính Tâm hơi phúc phúc thân thể, thần sắc như trước điềm tĩnh, nói khẽ: "Nữ nhi hội."

...

Trở lại Hoa Quả Sơn thời điểm, Dương Thiên đang tại Thủy Liêm động thượng tầng chuyên môn vì nàng thiết trí trong phòng luyện đan bận rộn, gặp hầu tử tiến đến, nàng thuận miệng hỏi: "Ta chị dâu?"

"Nàng ở lại Đông Hải long cung, có lẽ mấy ngày nữa mới vừa về."

Hơi sững sờ, Dương Thiên thở dài: "Nàng không trở lại cũng tốt."

Cúi đầu xuống, nàng lại là bắt đầu chuyển đứng dậy trước cũ nát trên bàn gỗ bình bình lọ lọ.

Nương một bên hình tròn lô đỉnh phóng xạ ra yếu ớt hồng chỉ xem đi, cái này phòng luyện đan thật sự lụi bại được ngay.

Trường mạng nhện góc tường, trong không khí tràn ngập nồng đậm vị thuốc, có một loại làm cho người hít thở không thông đục ngầu. Cách đó không xa trong thùng gỗ là chồng chất như núi vớt đi tài liệu. Chính là dùng để đặt đan dược giá gỗ tử nhìn về phía trên cũng tượng hủ hổng rồi vậy.

Đùng xách tiên gia, chính là vậy đạo quan phòng luyện đan, nơi này cũng khó khăn dùng đánh đồng.

Có thể tựa là một chỗ như vậy, ở trong năm năm quá khứ luyện chế đan dược cực đại phụ trợ Hoa Quả Sơn yêu chúng tu hành.

Từng bước một đi đến trước mặt, nhìn xem hết sức chăm chú đầu đầy mồ hôi Dương Thiên, hầu tử nhàn nhạt cười cười, nói khẽ: "Khổ cực."

Ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, Dương Thiên lạnh lùng nói: "Không có gì, như người vậy nói lời cảm tạ ta ngược lại không thói quen. Đan nhanh luyện thành, tài liệu khó tìm, nhưng luyện chế không có gì độ khó. Chỉ là, hiệu quả tựa hồ không bằng trong tưởng tượng hảo, tuy nhiên có thể gia tốc thân thể rèn luyện rút ngắn đột phá tu vi cần thiết thời gian, nhưng thuộc về đối linh lực cũng không có gì trợ giúp."

"Ta chỉ cần cái này hiệu quả."

"Chỉ cần cái này hiệu quả?" Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu ngồi thẳng lên, hỏi: "Tu vi cao, nhưng linh lực khuyết thiếu, học thức đều không có Ngộ Giả đạo cũng không sao cả?"

Hầu tử gật đầu nói: "Ta chỉ cần bọn họ bả tu vi nâng lên đi, tối thiểu nhất, đạt tới luyện thần cảnh."

Dương Thiên trầm mặc.

Mấy năm qua này, các loại không thể tưởng tượng quyết sách hầu tử đều không thiếu làm, chỉ là cưỡng chế tăng lên Hành Giả đạo yêu quái tu vi còn có thể lý giải, cưỡng chế tăng lên Ngộ Giả đạo yêu quái tu vi loại này dục tốc bất đạt hành vi, lại là vì cái gì?

Dương Thiên nghĩ mãi mà không rõ, bất quá nàng cũng biết nàng thuyết phục không được cái này cố chấp hầu tử, tạm thời đi một bước tính một bước a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Cúi đầu xuống tiếp tục phối trí thuốc bột, trầm mặc hồi lâu, nàng lại hỏi:
"Cùng Đông Hải long cung đàm được thế nào?"

"Lão Long vương xem như đáp ứng rồi a, ta đã làm cho giác xà bả từ binh long cung quân sĩ đều phóng ra. Kế tiếp, chúng ta còn sẽ có một chút thời gian. Người bên này gia tăng luyện đan, trước nghĩ cách thỏa mãn một bộ phận nhu cầu, dùng thời gian ngắn nhất làm ra vài cái luyện thần cảnh Ngô Giả đạo. Ta phải đi một lần Côn Luân sơn."

"Đi Côn Luân sơn làm gì?"

"Đi, tìm xem Ngọc Đỉnh chân nhân, nhìn hắn có nguyện ý hay không bỏ động phủ dời đến Hoa Quả Sơn."

PS: Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng! !

Còn có, con ba ba mới lãg vi bác: Khởi điểm - con ba ba không phải quy. Vọt tấn vi bác: Con ba ba không phải quy.

Cầu phần a! ! ! !

Cám ơn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 181: Thẳng Thắn

Đơn giản địa khai báo một việc nghi, hầu tử liền vội vàng ly khai Thủy Liêm động, một cái quay cuồng xông thẳng lên trời.

Năm năm quang âm, hấn sớm đã không còn là vậy chỉ cần yếu trốn trốn tránh tránh hầu tử. Bằng vào cực cao thiên phú, vô luận là tu vi cảnh giới còn là thuật pháp tạo nghệ, hấn đều sớm đã đăng phong tạo cực.

Không trung cuồng phong tại quanh mình cuốn động, đem trên người quần áo đều thổi trúng rung động không thôi.

Dưới ánh mặt trời, không giới hạn vân hải trụ tại dưới thân thể của hấn chậm rãi lưu động.

Quan sát thiên, tìm đúng phương hướng, tay hấn cầm hành vân côn, thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đạo kim quang hướng phía tây nam phương hướng bay thẳng mà đi.

Trước mặt mà đến liệt phong giống như bành trướng sóng biển vậy mãnh liệt, chà xát được gò má đau nhức.

Theo tốc độ không ngừng nhắc đến bay lên, thân thể quanh mình, linh lực nhanh chóng ngưng kết dùng chống đỡ kịch liệt khí lưu ma sát, cực tốc chạy nước rút phía dưới, không gian hơi bị vặn vẹo, thương thiên, vân hải, đại địa, giang hà, đều hóa thành đạo đạo bạch quang hướng phía sau lưng cực nhanh mà đi.

Lướt trên khí lưu nhanh chóng bành trướng, khuếch tán, đem thân dưới vân hải khắp xé mở.

Trên đường, một con thuyền thiên đình trên chiến hạm nhìn qua thiên binh tận mắt nhìn thấy cái này kinh hãi một màn, bỗng nhiên nháy mắt, đối phương lại sớm đã biến mất vô tung, trước mắt duy chỉ có còn lại bị theo ở giữa mở ra tầng mây nhấc nhở lấy lúc trước một màn cũng không phải là ảo giác.

Bất quá, như vậy tồn tại chắc hẳn cho dù làm cho hẳn nhìn rõ ràng, hẳn cũng sẽ giả bộ như nhìn không thấy mới là.

Vén vén một cái chớp mắt, hầu tử liền vượt qua mấy vạn dặm cự ly đến Côn Luân sơn.

Tại tầng mây sau lơ lửng, hẳn nhắm mắt lại, lại nhanh chóng mở ra. Nguyên bản con người đen nhánh đã biến thành màu ngân bạch.

Xuyên thấu qua tầng mây, hẳn bao quát rộng óc Côn Luân sơn, dưới ánh mặt trời hết thấy đều không có thể tránh được ánh mắt của hẳn.

Bên ngoài cũng đã dựng nổi lên dày đặc rào chắn. Cao ngất trúc đâm trên giắt cũng đã hư thối yếu quái thủ cấp. Từng dãy chậu than trên cuộn cuộn khói đặc phiêu tán.

Vô số cầm trong tay binh khí tu sĩ cùng thiên binh đi tới đi lui. Năm bước một cương mười bước một tiêu đề phòng sâm nghiêm. Trên không còn bất chợt có thể nhìn thấy khổng chế thiên mã ghé qua tuần thiên tướng.

Tại vòng trong. Rậm rạp trong rừng, chảy xiết sông, tùy ý có thể thấy được dấu diêm pháp trận. Thậm chí ở trong địa mạch cũng đã khởi động đa trọng pháp trận quản chế thi triển phi hành thuật pháp chỗ sinh ra linh lực ba động.

Nếu là giống như lúc trước đơn thuần như vậy cầm bay pháp trận bây giờ hầu tử có vô số loại biện pháp có thể phá giải, chính là như đối phương đem trọng điểm chuyển hướng quản chế thi triển phi hành thuật pháp dẫn phát linh lực ba động...

Nhìn thấy một màn này, hắn không khỏi nở nụ cười.

Nơi này, sớm đã không phải là mấy năm trước Côn Luân sơn.

Những năm gần đây này, thế gian yêu quái thế lực cực tốc bành trướng, chính là Côn Luân sơn cũng nhận được uy hiếp. Thế cho nên bố phòng như thế nghiêm mật, thậm chí mấy ngày liền quân cũng tham dự hiệp phòng, cả Côn Luân sơn sớm được chế tạo thành thùng sắt.

Như là vừa vận mạo muội xuyên việt tầng mây, kết quả tất nhiên là xúc động pháp trận. Đến lúc đó còn có được đánh, nơi này chính là có nhiều cái thập nhị kim tiên ở đây.

Chống lại bọn họ, có thể hay không toàn thân trở ra thật đúng là khó mà nói.

Mão phủ kính, hầu tử dọc theo hình cung lộ tuyến hướng phía phía trên chạy nước rút, thẳng đến tiên vào tầng thứ hai, lướt qua Côn Luân sơn pháp trận phạm vi đỉnh mới tan mất tất cả thuật pháp, bỏ mặc chính mình rơi vào trong mây.

Này thân hình không ngừng gia tốc. Giống như một vì sao rơi vậy hướng phía đại địa gào thét mà đi, trong nháy mắt đã xuyên việt tầng mây. Thẳng đến mắt thấy muốn đánh lên mặt đất lúc, hắn mới mạnh mẽ ngưng sử thuật pháp, ở không trung đem chính mình dừng lại, trong nháy mắt giảm bớt lực, vững vàng rơi vào trong một rừng cây.

Tự tại hẳn hai chân chạm đất trong nháy mắt, cảnh giới tiếng cười đã vang vọng.

"Cái này đều có thể phát hiện... Thật đúng là linh mẫn a." Hẳn bắt đắc dĩ thở dài, hướng phía bốn phía nhìn lại.

Ánh mắt xuyên việt rậm rạp rừng cây, xuyên việt sơn gian nham thạch, hẳn tinh tường địa chứng kiến phía trước bên ngoài một dặm, mười cái tu sĩ tay thuận cầm binh khí hướng nơi này chạy đến. Bên cạnh phía sau hai trăm trượng có hơn, năm người một đội thiên quân binh lính chính hướng nơi này phi tốc bôn tập mà đến.

Còn có hai con tự tại phụ cận phi ngựa kỵ binh...

Đây chỉ là gần, xa đếm đều đếm không rõ.

Cả phiên khu đều bị kinh động.

Đang lúc hầu tử rất nhanh hành vân côn chuẩn bị nghênh chiến thời điểm, đột nhiên, hẳn cảm giác đến tại cự ly trăm trượng cao thấp địa phương, có một chỉ có ngưng thần cảnh tuổi trẻ tu sĩ chính ngựa đầu nghe cảnh giới tiếng cười không biết làm sao.

Hầu tử khòe miệng hơi giọng lên: "Tự tại người!"

Đè thấp dáng người, hẳn vung ra cước bộ tại trong rừng chạy như điên, chích một cái chớp mắt, liền đến tu sĩ kia trước mặt.

Nhìn thấy hầu tử, tu sĩ kia sợ tới mức không ngậm miệng được.

Không đợi hẳn kịp phản ứng, chỉ thấy hầu tử chỉ một ngón tay, tu sĩ kia thân hình dừng lại, hóa thành một gốc cây cây nhỏ, mà hầu tử chính mình tắc biến thành hình dạng của hẳn.

Đến lúc này, những kia bị sai khiến mà đến tu sĩ cùng thiên quân mới lục tục đuổi tới.

Cầm đầu một cái thiên binh há miệng muốn hỏi cái gì, sau lưng một người tu sĩ võ võ ngày đó bình vai, nói: "Đừng hỏi, khẳng định không thấy được. Một cái ngưng thần cảnh tu sĩ, nếu là thật sự bị người xâm nhập gặp ở đâu còn có thể đầy đủ địa đứng ở nơi này?"

Cái này vừa nghe, ngày đó binh nhìn hầu tử liếc, mang theo người liên can đẳng cũng không quay đầu lại rời đi.

Xa hơn sau, đi ngang qua người nhìn cũng không nhìn hầu tử liếc.

Đãi những tu sĩ kia cùng thiên quân đi rồi, hầu tử mới giật mình nhớ tới cái gì.

Thân thủ đem tu sĩ kia thay đổi trở về, trực tiếp gõ chóng mặt, đưa hấn toàn thân đều suu một lần.

Cái này vừa tìm, quả nhiên tìm được rồi hai khối yêu bài cùng một ít vật lặt vặt.

Trong đó một khối trên đó viết "Kim vân thiếu", đây nên chính là tên của hấn đi.

Đem đông tây đều thu vào túi áo lí, lại là chỉ một ngón tay, lần này đem hấn biến thành một tảng đá.

Khom người võ võ hòn đá kia, hầu tử lặng lẽ nói ra: "Đừng lo lắng, hai ngày sau đó thuật pháp tự nhiên hội cởi bỏ, đến lúc đó chính mình báo danh đi thôi."

Nói đi, xoay người biến mất tại trong rừng rậm.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, to lớn lâu các trước dương quang đúng là nắng.

Một hồi gió nhẹ cuốn quá, lá khô rụng đến gập ghềnh mặt đá trên, theo phong hơi rung động.

Phong Linh vuốt mở ống tay áo duỗi ra mảnh khảnh tay, xoay người nhặt lên này lá khô, ngẩng đầu lên đối với dương quang tinh tế xem.

Này héo rũ phiến lá tại dưới ánh mặt trời trở nên thông thấu, mạch lạc lờ mờ có thể thấy được.

Ánh sáng xuyên thấu qua chỗ tổn hại soi sáng còn có chút non nớt trên mặt, chiếu đến phi thủy loại con người.

Ngơ ngác nhìn hồi lâu, phẩy phẩy lông mi thật dài, bĩu môi, nàng cúi đầu xuống. Buông tay ra. Nhâm phiến lá một lần nữa rơi xuống mặt đá trên.

Hầu tử rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng đã hơn sáu năm.

Sáu năm thời gian. Nàng cũng theo mười tuổi tiểu nữ oa trưởng thành duyên dáng yêu kiều cô nương. Chỉ là, cố gắng bởi vì từ nhỏ sinh trưởng ở cái này trong đạo quan nguyên nhân, hiển nhiên có chút thẹn với cái này mỹ hảo thì giờ.

Một thân lam sắc đạo bào che đậy tư thái, búi tóc trên ngay cả đám chi xinh đẹp chu sai đều nhìn không được. Mộc mạc trang phục giống như nụ hoa chớm nở nụ hoa, ngượng ngùng mà nhẹ.

Ngồi vào lâu các trước trên bậc thang, nàng sâu hít một hơi thật sâu, nâng má lẳng lặng đợi chờ, trong lòng có chút không yên.

Hồi lâu. Đợi đến bầu trời thái dương khẽ nghiêng, mới xa xa địa chúng kiến Thanh Phong tử đi tới.

Nàng liền vội vàng đứng lên khom mình hành lễ, nói khẽ: "Đệ tử Phong Linh tham kiến sư phó."

"Tới rồi?" Thanh Phong tử nhẹ gật đầu, cùng nàng gấp thoáng qua, đẩy ra cửa gỗ, nói khẽ: "Vào đi."

Phong Linh yên lặng địa cúi đầu theo Thanh Phong tử đi vào trong lầu các, trên cầu thang, thẳng đến lầu ba rộng rãi trong phòng, sau đó đứng ngẩn ngơ, giống như một con chim cút.

Thanh Phong tử ngồi vào trên bồ đoàn. Vuốt vuốt râu dài, hỏi: "Thanh Vân sư đệ nói người hướng hấn xin ra quan. Còn có việc này?"

Phong Linh yên lặng gật đầu, thấp giọng nói: "Đệ tử muốn đi bát sư thúc Lăng Vân các đi một chút."

Thanh âm kia ần ần có chút nhát gan.

"Muốn đi đi một chút?"

"Đệ tử cũng đã luyện thần cảnh, tưởng tượng sư huynh các sư tỷ đồng dạng, đến Lăng Vân các đi tu hành." Nàng nháy mắt con người nói.

Này trong thần sắc kinh hoảng cùng không yên, Thanh Phong tử tất nhiên là nhìn ở trong mắt.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thanh Phong tử ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Phong Linh, chậm rãi nói ra: "Mười sư đệ, không tại Lăng Vân các."

"Dạ?" Phong Linh hơi sững sờ, mãnh ngẩng đầu có chút nghi hoặc địa nhìn qua Thanh Phong tử, hỏi: "Tôn sư thúc không tại Lăng Vân các?"

"Đúng, hấn không ở Lãng Vân các, một mực cũng không tại. Chính xác ra, hấn chưa bao giờ đi qua Lãng Vân các."

"Sao, sao biết?" Phong Linh có chút không dám tin tưởng nói nói: "Nguyệt Triều sư huynh, Lãng Vân sư thúc, đan đồng sư thúc còn có Thanh Vân sư thúc, bọn họ đều nói Tôn sư thúc tựu tại Lãng Vân các. Một tháng trước đệ tử còn viết thư cho hấn."

Thanh Phong tử sâu hít một hơi thật sâu, đáp: "Ta biết rõ, là ta làm cho bọn hấn nói như vậy. Có thể hấn một mực cũng không tại. Điểm này Nguyệt Triều, ta, còn có Thanh Vân sư đệ, đan đồng sư đệ, thậm chí là sư phó lão nhân gia ông ta đều biết."

Phong Linh mở to hai mắt, cả thất thần, ngo ngác địa đứng một hồi lâu, mới hỏi nói: "Này, hấn ở nơi nào?"

"Hấn..." Thanh Phong tử mấp má môi, nói ra: "Hấn cũng đã xuất sư, từ nay về sau, tại đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng chỉ là treo cá danh thôi. Hấn hiện tại làm chính mình chuyện muốn làm, người liền không cần lo cho."

"Có thể, hấn cấp cho ta trong thư chưa bao giờ đề cập..."

Đúng vậy, chưa bao giờ đề cập.

Này trong thư cho tới bây giờ đều chỉ có "Ta rất khỏe" ba chữ, trừ lần đó ra không có gì cả. Phong Linh hi vọng nhiều hấn có thể ở cuối cùng cũng hỏi hỏi mình tình hình gần đây.

Nhiều lần, nàng cũng hoài nghi những này hồi âm có phải là hầu tử tự tay viết, có thể này rõ ràng là hầu tử chữ viết, cũng là chỉ có hai người bọn họ mới hiểu văn tự.

Nếu không phải là hấn, còn có thể là ai?

Sáu năm, nàng cho hấn ghi qua vô số tín, mỗi một phong đều là của nàng đắm chiêu suy nghĩ, vì nắm tín, nàng hao hết tâm tư.

Đầu tiên là nắm Nguyệt Triều, càng về sau Nguyệt Triều bé quan, nàng chỉ phải đi cầu Thanh Vân tử, lại sau đó, cầu Đan Đồng Tử...

Chính là vô luận nàng hướng trong thư viết nhiều ít lời nói, hồi âm vĩnh viễn đều là chỉ có này ba chữ.

Nàng một mực nghĩ mãi mà không rõ, cũng không nguyện đi miệt mài theo đuổi, nguyên lai...

Cùng hi phong theo ngoài phòng thời nhập, nghịch động lên khuôn mặt của nàng, trêu chọc lộn tóc.

Thời gian phẳng phát dừng lại vậy, có một loại cảm giác hít thở không thông.

Mắt của nàng vành mắt dần dần đỏ, nháy mắt con ngươi hỏi: "Là sư tôn, đem Tôn sư thúc trực xuất sư môn sao?"

Thanh Phong tử chậm rãi lắc đầu, nói khẽ: "Là chính bản thân hấn phải đi, không có người buộc hấn."

"Làm sao có thể? Hấn, hấn hao tổn một năm mới bước vào quan môn, không tu thành bảy mươi hai biến, làm sao có thể chính mình phải ly khai sư môn?"

Nàng còn nhớ rõ này chích quy ở trước cửa hầu tử quật cường khuôn mặt, hấn nói yêu cầu được tiên thuật, không hề đương một con bình thường hầu tử. Nếu là tu không thành, chính là chết cũng muốn chết ở cửa ra vào.

Còn nhớ rõ tại lạnh như băng trong đêm, này chích bị đánh được toàn thân là huyết hấp hối cũng cận kề cái chết không hàng hầu tử.

Còn nhớ rõ này vết thương đầy người, nhìn thấy mà giật mình...

Chỉ cần có một đường hy vọng, hấn tự tuyệt không buông tha.

"Hấn làm sao có thể... Hấn làm sao có thể sẽ buông tha cho?" Phong Linh mở to hai mắt, nước mắt từng khỏa dưới mặt đất rơi: "Hấn đi, lại không nói cho ta?"

"Bất kể như thế nào, hấn chính là ly khai. Mà ngươi, cũng nên quên người này."

"Không. Nhất định không phải như thế, nhất định là các ngươi đối với hấn làm cái gì, hấn mới sẽ rời đi!" Phong Linh nghẹn ngào hô.

"Vô liêm sỉ!" Thanh Phong tử giận tím mặt, một chưởng đập trên sàn nhà, quát mắng nói: "Lại dám như thế cùng sư phó nói chuyện, ai dạy ngươi!"

Trong dự liệu lùi bước cũng không xuất hiện.

"Hấn, đến tột cùng ở nơi nào?" Phong Linh run nhè nhẹ trước, mở to hai mắt nhìn, cùng mình sợ nhất sư phó đối mặt, hào không lùi bước. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Giờ khắc này, liền Thanh Phong tử cũng giật mình, nửa ngày nói không ra lời.

Hấn chưa bao giờ thấy qua như vậy Phong Linh, đây nên là một cái từ nhỏ tự dụ dàng ngoan ngoãn người nhất gan nữ hài, vô luận tự cái gì,

nàng cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận , càng không dám cùng chính mình tranh luận.

Nhưng bây giờ...

Hai người lẳng lẳng đối mặt trước, giằng co, rất lâu sau đó... (chưa xong còn tiếp. .)

ps: hôm nay canh được tương đối trễ, chủ yếu hôm nay có việc.

Sáng sớm tinh mơ liền đi ra ngoài, thẳng đến vừa vừa mới trở về, lại cảm thấy ghi không tốt, đại tu một lần.

Xin lỗi các vị.

Kỳ thật ta bây giờ còn là cảm thấy ghi được không tốt lắm.

Ngạch, đến lúc đó tìm được cảm giác quay đầu lại lại tu a.

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, còn có, cầu toàn một cái ~ cảm ơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 182: Dứt Khoát Kiên Quyết

Hiu quạnh gió thu đảo qua, đầy đất lá rụng, yên tĩnh sơn đạo.

Phong Linh từng bước một địa đi tới.

Đi ở tối như mực trên sơn đạo, ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời bán nặc trong mây nguyệt.

"Bọn họ đều gạt ta, vì cái gì người cũng muốn đi theo hấn môn cùng một chỗ gạt ta?" Nàng thì thầm tự nói: "Thời điểm ra đi rõ ràng đã nói ba tháng sẽ trở lại..."

Vừa đi, ba tháng, biến thành sáu năm, bây giờ, chỉ còn lại có "Ta rất khỏe" ba chữ.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra..."

Cúi đầu xuống, nàng mở ra chân, yên lặng địa đi tới, ngo ngác địa đi tới, phảng phất mất hồn vậy.

Cặp kia giày vải dẫm nát đầy đất lá rụng trên, phát ra xèo xèo tiếng vang, như cùng một căn căn kim đâm tiến trong nội tâm.

Trở lại Lăng Yên lí, nàng xem đèn này không có ngọn đèn dầu hầu tử lúc trước ở nhà gỗ nhỏ.

Tối như mực địa, giống như muốn bả toàn bộ thế giới đều hút đi vào vậy.

Đứng ngẩn ngơ, nước mắt rớt cục vờ đê, lây dính ánh trăng tại đây lạnh như băng trong đêm tản ra điêm điêm trong suốt xẹt qua gò má, nhỏ trên mặt đất.

Xóa đi nước mắt, nàng cắn môi cố nén không khóc thành tiếng, lại dừng lại thủy chung không ngừng nước mắt.

Sáu năm, nàng cơ hồ mỗi ngày đều quét dọn, mỗi khi nhàn hạ giờ, lại hội nhẹn không được bị trên một ít hoa quả, trong nội tâm luôn mong chờ trước này chích quật cường hầu tử lúc nào sẽ theo trong góc nhảy ra dí dỏm mà hướng chính mình cười.

"Vừa trở về, nhất định sẽ đói bụng không." Nàng nghĩ.

Bao nhiêu lần ở trong mộng nhìn thấy này chích bướng bình hầu tử ngồi xếp bằng tại giường trên, một bên gặm hoa quả một bên cho nàng giảng mấy năm này chuyện tình.

Mà tại lúc kia, nàng sẽ cười ngọt ngào, có lẽ sẽ cười đáp rơi lệ.

Có thể suốt đợi sáu năm, nàng cái gì cũng không đợi cho.

"Hắn không trở lại, này ta có thể đi tìm hắn." Nàng nghĩ.

Dựa vào tu bồ đề linh đan diệu dược. Nàng rớt cục nhẹn đến có thể ra quan luyện thần cảnh, rớt cục có thể rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động đến Lăng Vân các đi tu hành.

Dùng vì rớt cục có thể gặp mặt, vì chuyện này, nàng nhiều ít cá ban đêm mất ngủ.

Có thể, hắn căn bản là không ở nơi đó. Hắn lại cũng sẽ không trở về. Cả đời này, cũng đã không thể gặp mặt sao?

Lòng của nàng run nhẹ trước, khoan tim đau nhức.

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì không thể nhường ta biết rõ?"

Nàng đứng ngẩn ngơ, yên lặng đũa chảy nước mắt.

Thanh Phong tử nói hầu tử không có việc gì, có thể hẳn thật sự không có chuyện gì sao?

Nếu như lúc trước hết thấy đều là nói dối. Như vậy cái này một câu, còn giá trị phải tin tưởng sao?

"Nếu như hẳn thật sự rất tốt, vì cái gì chỉ cấp ta ba chữ? Vì cái gì không nói cho ta chân tướng? Là sợ ta thương tâm sao?"

Ánh trăng trung, nàng che miệng ngồi liệt trên mặt đất, nhìn qua này đen kịt phòng nhỏ không ngừng đũa nức nở.

Sáu năm, ở trên người của hắn đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Này thiên địa. Bốn phía đều có tuần thiên tướng, bốn phía đều có thiên quân, thiên đình cùng yêu thế bất lưỡng lập, mà hắn là yêu.

"Hắn đến tột cùng gặp chuyện gì? Đến tột cùng xảy ra chuyện gì không thể nhường ta biết đến sự? Vì cái gì không chịu để cho ta biết rõ..."

Dưới ánh trăng, nhỏ bé thân hình, bụm mặt không ngừng run rẩy, nức nở.

Này tâm bẻ bột phấn.

"Vì cái gì. Liền người cũng muốn gạt ta..."

Một trận gió theo bên cạnh của nàng thổi qua, thổi rối loạn tóc, thổi bay đầy đất lá rụng.

Toàn bộ thế giới im ắng đì, chỉ còn lại có o o tiếng gió cùng yếu ớt tiếng nước nở.

Chỉ còn lại có trí mạng lạnh như băng đem nàng bao quanh quay chung quanh.

"Ồ trên người của hã, đến tột cùng chuyện gì xảy ra..."

Hồi lâu, nàng rất nhanh nắm tay, chăm chú địa căn rã, ngẩng đầu lên.

Trắng noãn nguyệt quang chiếu sáng hơi chau nâng mi, rung rung trong ánh mắt chỉ còn lại có không gì sánh kịp quật cường, giống như trong trí nhớ này chích quy ở trước cửa hầu tử vậy quật cường.

"Ta. Nhất định muốn biết rõ ràng."

Xóa đi vệt nước mắt, nàng giã dựa lấy đứng lên, chạy nhập trong nhà mình, thay thường phục, buộc lên tóc dài. Buộc chặt ống tay áo.

Theo giường hạ lồi ra một cái thùng gỗ, mở ra, trong lúc này là qua nhiều năm như vậy mọi người đưa cho của nàng bảo vật.

Một kiện lấy ra.

Linh tiên buộc ở bên hông, chủ thủ cầm vào giày bó, trong tay áo tiền, phù triện, trường kiếm, đoản đao, hết thấy tất cả đều bị lật ra đi ra, từ nhỏ sinh trưởng ở trong đạo quan, bất thiện võ nàng đem chính mình vũ trang đến tận răng.

Cuối cùng đem trọn cả mười hai bình nhỏ thuốc trị thương để vào trong bao, nàng cũng lên bao vây, cầm trong tay trường kiếm xoay người mở ra

cửa gỗ, bỗng nhiên ngưng.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, giờ lên Nguyệt Triều ổng tay áo.

Hắn đứng ở đằng xa lẳng lặng mà nhìn xem Phong Linh, nhàn nhạt thở dài: "Su phó đều nói cho ta biết, đừng đi. Hoa Quả Sơn không phải người nên đi, luyện thần cảnh, chỉ bằng người này đặng vân thuật, không đi được, ta cũng sẽ không thả người đi."

Không nói tiếng nào, Phong Linh "Thương" | một tiếng rút ra trường kiếm chỉ hướng Nguyệt Triều, cấp ra trả lời.

Trên kiếm phong hàn quang lập loè, Nguyệt Triều chậm rãi mở to hai mắt nhìn, ngưng.

...

Xa xa mà nhìn xem hai người, Đan Đồng Tử tựa ở Phi Vân các rào chắn trên chỉ vào đi xa Phong Linh hét lên: "Nguyệt Triều sẽ làm nàng đi sao?"

Thanh Vân tử sâu kín địa a khẩu khí, thối tan trên chén trà đặng đặng sương mù, nói khẽ: "Khó nói. Bất quá, không cho nàng đi, có thể như thế nào?"

Đan Đồng Tử sách sách nở nụ cười: "Người nói, này hầu tử, đến tột cùng nơi đó tốt lắm?"

Thanh Vân tử ngẩng đầu lên thở dài, đạm cười nhạt nói: "Ta cũng nghĩ không thông a. Cho nên, đáng đời chúng ta mẹ goá con cô, ha ha ha ha."

...

Độc lòng điện trung, Thanh Phong tử bỗng nhiên đứng dậy.

"Ngồi xuống!" Ngồi ở bàn cờ đối diện tu bồ đề quát mắng nói: "Hạ hết quân cờ lại đi."

Vuốt mở ống tay áo, thân thủ, một tử rơi định.

"Đến ngươi."

Thanh Phong tử kinh ngạc địa nhìn về phía bàn cờ.

Cúi đầu, tu bồ đề tay lại sờ hướng về phía quân cờ cái sọt, mí mắt hơi nâng lên, nhìn thoáng qua sắc mặt lược qua hơi có chút kinh hoảng Thanh Phong tử, nói: "Sớm cùng ngươi đã nói, trông nom không ngừng. Cho dù ngăn được nhất thời, có thể ngăn được một thế sao?"

"Sư phó, nếu như Phong Linh đã xảy ra chuyện, ta như thế nào không phụ lòng cha mẹ của nàng!"

"Không có gì không phụ lòng thực xin lỗi, mệnh trung chú định chuyện tình, thuận theo tự nhiên cũng được." Ngơ ngác nhìn bàn cờ, tu bồ đề sâu hít một hơi thật sâu, cười chua xót cười, chậm rãi nói ra: "Đều là người sư, ngươi cho rằng, vì sư có thể so với ngươi dễ chịu nhiều ít?"

Thanh dưới đèn dốc lòng điện, lặng im.

Kinh ngạc địa nhìn về phía cái này trăm mặc lão nhân, hồi lâu, Thanh Phong tử nhẹ giọng thở dài, ngồi xếp bằng xuống, thân thủ niêm nâng quân cờ.

"Sư phó nên vì thương sinh đánh cuộc một cái tương lai, có từng nghĩ tới, chúng ta cái này một đám môn nhân tương lai, lại ở nơi nào?"

...

Trong bóng đêm, Phong Linh cắn môi, giờ kiếm, run nhè nhẹ trước, nước mắt từng giọt dưới mặt đất rơi, khóc hô: "Mở ra..."

Kiếm đều không nắm đúng, có thể nài nhưng như cũ tại kiên trì, cắn răng, một bước cũng không nhường, giống nhau nhiều năm lấy trước kia cá lạnh như băng ban đêm, nài tạo ra hai tay ngăn tại này chích hấp hối hầu tử trước người.

Nửa bước cũng sẽ không làm cho.

"Mở ra..." Thanh âm đã gần đến hồ cầu khẩn.

Nguyệt Triều ngơ ngác nhìn Phong Linh, do dự mà, hồi lâu, này một cây phát trần cuối cùng là chậm rãi rủ xuống.

Phong Linh cúi đầu xuống, rơi lả tả tóc dài che đầy khuôn mặt, nài cắn chặt môi, cầm kiếm bước nhanh cùng Nguyệt Triều gặp thoáng qua.

"Chờ một chút!"

Phong Linh đưa lưng về phía Nguyệt Triều, dừng bước, rất nhanh chuôi kiếm.

"Chú ý một chút, chớ để xảy ra chuyện. Có việc, nói cho ta biết."
Nguyệt Triều nói khẽ.

"Cám ơn người, sư huynh."

Ngự sử trước vừa mới học được còn chưa quen thuộc thuật pháp, cái này quật cường nữ hài ngực trước bình sinh lớn nhất dũng khí, lần đầu tiên, dứt khoát kiên quyết rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động hướng phía Đông Phương bay đi, lại không có quay đầu lại.

...

Nam Chiêm Bộ Châu, Côn Luân sơn.

Rậm rạp trong rừng, gió nhẹ bạo động lá xanh. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hóa thân đạo đồ hầu tử đẩy ra chạc cây, theo trên cây nhảy xuống, ngo ngác ngẩng đầu xuyên thấu qua tán cây khoảng cách nhìn về phía huyền lên đỉnh đầu nguyệt, rất lâu sau đó, lại sừng sốt thân.

"Vì cái gì ta sẽ chợt nhớ tới này cô gái nhỏ? Có lẽ, đời này cũng sẽ không gặp lại nàng a. Cái gì cũng không biết mới là hạnh phúc nhất."

Thở dài, hồi lâu, hấn bắt đắc dĩ địa nở nụ cười.

Cúi đầu xuống, cái này con khi rất nhanh hành vân côn, dọc theo dự định lộ quật cường đi về phía trước.

PS: Yếu con ngựa ra có cảm giác chương và tiết, đây tuyệt đối là tâm lực lao lực quá độ.

Có chút chương và tiết căn bản không cách nào dùng số lượng từ đến cân nhắc, cho nên, còn hy vọng mọi người tôn trọng tác giả lao động thành quả.

Nhớ rõ điểm toàn! ! !

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, cầu toàn đỉnh!

Còn có chính là, ai thuận tay bả con ba ba fan bảng trước mười lí cuối cùng một cái đà chủ cho tiêu diệt hết a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 183: Ông Tròn Trạng Pháp Khí

Thừa dịp đêm, hầu tử phi tốc chạy trốn ở trong rừng cây, này thân hình giống như một hồi cuồng phong.

Đột nhiên, hấn mạnh mẽ phanh lại.

Xa xa địa, hấn chứng kiến đông đúc hỏa quang.

Hơi nhắm mắt lại, lại mở ra, trước mắt nguyên bản đen kịt cảnh tượng nhanh chóng trở nên rõ ràng vô cùng, ánh mắt xuyên thấu qua cự mộc lá xanh, tinh tường địa chứng kiến năm ba cái tu sĩ tụ cùng một chỗ sưởi ấm, đàm tiếu.

Sau lưng bọn họ, là một tòa cao ngất tháp canh, tháp trên, một người trung niên tu sĩ cầm trong tay trường thương nằm sấp trước rào chắn nhìn ra xa bốn phía, miễn cưỡng địa ngáp.

Sâu hít một hơi thật sâu, áp chế linh lực, đem động tĩnh xuống đến thấp nhất, hầu tử lặng lẽ hướng này trạm gác bên cạnh phương đi đến.

Càng là tiếp cận vòng trong, loại này trạm gác liền càng nhiều. Bởi vì yêu tộc quật khởi quan hệ, hiện tại cả Côn Luân Sơn Đô căng thẳng thần kinh. Thậm chí rất nhiều bên ngoài môn phái đều đi đến bên trong di chuyển.

Bây giờ đối với bọn họ mà nói, đáng sợ nhất cũng không phải những thực lực kia hùng hậu yêu vương.

Giống như lục đại ma vương như vậy nhân vật tuy nhiên cường đại, nhưng là thông minh, ai cũng sẽ không không có việc gì chạy tới Côn Luân sơn dẫn đến thập nhị kim tiên. Nhưng này chút ít đui mù, mới ra đầu yêu quái cũng không phải là.

Yêu trong thế giới không có thực chân chính thủ lĩnh , càng không có nhân loại xã hội vậy luật pháp ước thúc.

Tại đây yêu bày cao tốc phát triển trong vài năm, trung hạ tầng yêu quái đánh bậy đánh bạ tiến vào Côn Luân sơn cảnh nội làm cho đạo đồ thương vong chuyện tình giờ có phát sinh.

Thế cho nên hiện tại Côn Luân sơn các tu sĩ muốn đem cả Côn Luân sườn núi được giống như thùng sắt vậy.

Hảo tại bọn hấn phòng chỉ là trung hạ tầng yêu quái, bây giờ hầu tử, rõ ràng không ở trong đám này.

Lặng lẽ vượt qua trạm gác, hấn lại là vận khởi linh lực bước nhanh hơn.

Trong nháy mắt, đã đến một chỗ trạm kiểm soát phụ cận.

Qua cái này trạm kiểm soát, liền chính thức tiến vào vòng trong.

Nghiêm chỉnh đội thiên binh cầm trong tay giáo xếp thành hàng đi qua, trên bầu trời thời khắc xoay quanh trước ba cái thiên mã kỵ binh.

Trạm kiểm soát. Mười mấy tên tu sĩ phòng thủ.

Chậm dần cước bộ, hầu tử giả bộ như điềm nhiên như không hướng phía trạm kiểm soát đi đến, học những người khác bộ dáng theo túi áo lí ra yêu bài.

Này thủ vệ tu sĩ thân thủ tiếp nhận yêu bài tinh tế kiểm tra rồi một phen lại lần lượt trở về, thuận miệng hỏi: "Nhu thế nào muộn như vậy còn vượt qua kiểm tra a?"

Tiếp nhận yêu bài ước lượng nhập túi áo, hầu tử trả lời một câu: "Su phó lão nhân gia ông ta phân phó điểm sự. Không có biện pháp."

Nói đi, cùng tu sĩ kia gặp thoáng qua, như không có việc gì xuyên việt trạm kiểm soát.

Ven đường, hấn thấy được giống như thành lâu vậy tháp cao, này phía trên có tu sĩ giơ cây đuốc qua lại dò xét, thậm chí còn mắc tại thiên quân trên chiến hạm đã từng được chứng kiến cự nổ.

Mà trên mặt đất. Rào chắn sau cũng cài đặt các loại pháp trận để ngừa yêu quái vụng trộm lướt qua.

Thuận lợi xuyên qua trạm kiểm soát, hầu tử lại là ẩn vào trong rừng chạy như điên lên, tha thật dài một đoạn đường, đến sáng sớm thời gian rút cục đến Kim Hà Động.

Nơi này nhìn về phía trên cùng mấy năm trước không sai biệt lắm, đồng dạng lụi bại, này khôi vỡ ra một nửa tấm bia đá đến nay không có sửa.

Đẩy ra cái động khẩu đằng man thực vật. Hầu tử từng bước một hướng bên trong đi, cẩn thận địa hô: "Ngọc Đỉnh sư thúc tổ? Ngọc Đỉnh sư thúc tổ có ở đây không?"

Kim Hà Động trong nhìn không được bóng người.

Đãi hầu tử đi đến đại sảnh, Ngọc Đỉnh chân nhân mới theo phòng ngữ của mình lí thụy nhĩn mông lung địa nhô đầu ra: "Ai a? Ngươi môn phái

nào? Như thế nào chính mình tự vào, thật không có lễ phép, sư phụ người là ai?"

Này đầu tóc rối bời được rối tinh rối mù.

Đứng ở trước mặt của hắn, hầu tử thân hình nhoáng một cái, hóa ra bản tướng.

Này Ngọc Đình chân nhân lúc này cả sửng sốt. Nửa ngày mới nháy mắt con người nói đến: "Người là. . . Ngộ Không?"

Hầu tử nhếch môi cười nói: "Ngọc Đình huynh gần đây vừa vắn rất tốt a?"

Ngọc Đình chân nhân nhảy lên đứng lên, hấp tấp địa bắt đầu mặc quần áo, có thể xuyên thủng một nửa tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nghiêng đầu lại sâu lo mà hỏi thăm: "Người vào bằng cách nào? Bọn họ không có ngăn đón người?"

"Bọn họ có thể ngăn được sao?"

Đem quần áo tùy ý đắp trên, Ngọc Đình chân nhân đã chạy tới lôi kéo hầu tử đi đến cái động khẩu, thấp giọng nói ra: "Nơi này bây giờ đối với yêu rất kiêng kị, so với trước kia canh kiêng kị. Người còn. . ."

Ngọc Đình duỗi dài đầu hướng ngoài động quan sát, mới nói tiếp: "Người còn có trước khoa. . . Cứ như vậy tiến đến thật sự quá mạo hiểm."

"Không có biện pháp a." Hầu tử trường thở dài, nói ra: "Liên Dương Thiên ngọc giản đều liên lạc không được người, ta không đến. Làm sao tìm được người hỗ trợ?"

Ngọc Đỉnh luống cuống tay chân địa cả trước y quan, bộ dáng kia tựa như cá thể gian chán nản vãn lại.

"Đều là ta này sư huynh, liền ngọc giản liên lạc đều muốn quản chế, cho nên ta liền dứt khoát bỏ ngọc giản toàn bộ ném, miễn cho hại người. Những kia yêu quái thực có thông minh như vậy hiểu được cấu kết trước Côn Luân trong núi tu sĩ. Còn có thể ngọc đã đến đánh Côn Luân sơn lệch ra cân nào sao? Vân vân, người vừa nói tìm ta hỗ trợ, giúp gì bề bọn?"

Hắn ngẩng đầu lên nhìn qua hầu tử.

"Nghĩ mời người loại đến Hoa Quả Sơn đi ở."

"Hoa Quả Sơn?" Ngọc Đỉnh chân nhân lông mày hơi nhíu lại, chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Nơi đó Hoa Quả Sơn?"

"Đông Thắng Thần Châu Ngạo Lai Quốc Hoa Quả Sơn."

"Chạy xa như thế đi làm sao? Có chuyện gì muốn ta hỗ trợ nói thẳng là được."

Gặp Ngọc Đỉnh còn đang luống cuống tay chân, hầu tử nhàn nhạt thờ dãi nói: "Người trước rửa mặt được rồi, việc này được nói tỉ mỉ."

Nói đi, đi đến một bên ngòi xuống lẳng lẳng địa đợi.

Cái này Kim Hà Động còn là cùng nguyên lai không khác gì, chỉ là nhìn về phía trên canh rối loạn.

Đoán chừng là bởi vì Dương Thiên Dương Tiến cái này hai cái đồ đệ đều không tới quan hệ a.

Trên mặt đất trên bàn đều bày đặt loạn thất bát tao bình bình lợ lợ; dùng để vẽ pháp trận bút dùng hết rồi cũng không rửa trực tiếp tưng đặt xuống

trước, ngòi bút bôi thuốc nước đều làm; nhìn về phía trên như là hư hao pháp khí vắn vẹo lên đặt trên mặt đất đều bịt kín một tầng bụi cũng không thấy quản lý.

Nơi này còn kém trường mạng nhện, lại nói tiếp, nơi này thật là có một con Tri Chu.

Hầu tử ngẩng đầu đã quên liếc như trước ghé vào trên trần nhà mập đại tri chu.

Ngọc Đỉnh chân nhân qua lại bận việc trước rửa mặt súc miệng.

"Người hiện tại ở Hoa Quả Sơn sao?"

"Đúng vậy a, mấy năm này đều ở Hoa Quả Sơn."

"Ta xem người mấy năm này tăng lên rất nhanh a, thật không hổ là tu bồ đề đồ đệ, xem tình hình, không chỉ kim tiên đi?"

"Hơi cao một điểm, mấy năm này phân tán tinh lực, không giống trước như vậy toàn tâm tu hành."

Một hồi lâu, Ngọc Đỉnh rút cục chuẩn bị xong ngòi vào hầu tử trước mặt, vuốt vuốt râu ria thở dốc một hơi, nói: "Nói đi, chuyện gì muốn ta hỗ trợ?"

"Muốn tìm Ngọc Đỉnh huynh hỗ trợ xếp đặt một ít pháp khí."

"Xếp đặt pháp khí?" Ngọc Đỉnh hơi sững sờ, lúng túng nói: "Ngộ Không, cái này xếp đặt pháp khí, tại hạ thật sự. . ."

"Không cần rất phức tạp, nhưng không phải ngọc đỉnh huynh người không thể."

"Nói như thế nào?"

"Tỷ như vậy."

Hầu tử dùng hành vân côn trên mặt đất phác họa lên.

Này hình làm như một cái vòng tròn thông, một mặt mở miệng.

Ngọc Đỉnh ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hầu tử dùng hành vân côn chỉ vào này không có mở miệng một mặt nói ra: "Tại nơi này thiết trí một cái pháp trận. Ta biết rõ, đương linh lực bị nhiễu loạn thời điểm có thể dẫn phát nổ mạnh, mà ta phải cần là có thể từ bên ngoài đưa vào linh lực, thông qua cái này pháp trận tự nhiên nhiễu loạn, lại đem nổ mạnh uy lực lớn nhất hóa."

Nói đi, hắn cẩn thận mà nhìn xem Ngọc Đỉnh. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Lúc này, Ngọc Đỉnh chân nhân lông mày cũng đã nhăn thành một đoàn, suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Ngộ Không a, thứ này, có thể có làm được cái gì? Phóng hỏa?"

Hầu tử nhẹ nói nói: "Dùng huyền thiết đem nổ mạnh uy lực không chế tại một cái phương hướng trên phun trào, cái này sinh ra thật lớn lực đẩy. Nếu như chúng ta lại tại nơi này phóng trên một thứ gì đó, như vậy. . ."

Ngọc Đỉnh lông mày chậm rãi buông ra, tròng lớn hai mắt vẻ mặt kinh dị địa nhìn về phía hầu tử, nửa ngày, bật cười, thở dài: "Cái này. . . Đây là một kiện binh khí! Ngộ Không, ngươi là như thế nào nghĩ ra!"

PS: Mẹ trứng. . . Lại là qua nguyệt thì không thể trên người mới sách mới bảng.

Được rồi, khởi điểm người mới lại cô lậu quả vẩn.

Không có việc gì, tháng này bắt đầu gia canh hứa hẹn như trước hữu hiệu, ta đi trước ăn một bữa cơm sau đó trở về tiếp tục ghi, buổi chiều tối nay còn phải đi ra ngoài đối sổ sách, có thể bính ra canh ba đến tỵ dung ta toàn canh một đương tồn hảo.

Liều mạng ~

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 184: Thời Đại Mới Khai Đoan

Chỉ là cái này mở đầu, cũng đã làm cho Ngọc Đỉnh hoảng sợ. Nhưng mà, đây chỉ là bắt đầu.

Dùng hành vân côn chỉ đồ trung không mở miệng một mặt bên cạnh bích, hầu tử nói tiếp: "Nơi này cần một cái có thể tích súc linh lực pháp trận, tích súc đến cũng đủ linh lực mới có thể sử dụng, căn cứ sự thật cần, cái này pháp trận điểm tới hạn có thể là di động."

"Bởi như vậy, chỉ cần nạp thần cảnh đã ngoài là được sử dụng, nếu như tích súc linh lực quá nhiều, nạp thần cảnh tu sĩ một kích giết chết luyện thần cảnh tu sĩ cũng hào không kỳ quái."

Ngọc Đỉnh trong mắt đã bắt đầu tỏa ánh sáng.

Hầu tử trình bày vẫn còn tiếp tục: "Nếu như cái này thí nghiệm thành công, chúng ta còn có thể tái tiến một bước cải tiến. Tỷ như, chúng ta có thể đem cái này tích súc linh lực pháp trận khắc đến yếu phóng ra gì đó trên, như vậy chỉ cần hoàn thành lắp phù triệu chế tác, liền có thể liên tục đại uy lực địa phóng ra..."

"Lo lắng đến huyền thiết thừa nhận năng lực có hạn, đến lúc đó pháp khí uy lực khẳng định cũng là có hạn. Như vậy, phóng ra gì đó chúng ta cũng có thể cử động nữa một ít cân não, tỷ như chúng ta đem nó đổi thành có thể tại tao ngộ va chạm sau dẫn phát linh lực hỗn loạn tiến tới nổ mạnh, đối quanh mình tạo thành cự đại phá hư..."

"Đồng dạng đông tây, chúng ta lại có thể vận dụng đến không trung tác chiến. Thiên đình chiến hạm trên cao nhìn xuống xác thực rất khó đối phó, nhưng không ngại chúng ta đem những vật này cự đại hóa sau đó thông qua nhảy dù nện vào bọn họ trên đầu..."

"Tại chiến hạm pháp trận vận dụng trên, chúng ta có thể thu nhỏ lại hạm thân, kiến tạo tiểu hình hạm, thậm chí giảm bớt rơi hiện tại thiên quân trên chiến hạm chiếm cứ đại lượng không gian khu sinh hoạt cùng các loại đồ quân nhu kho hàng, để trống không gian có thể đại lượng mang theo những này vũ khí nóng, thay đổi dĩ vãng phương châm sử dụng phun ra thức đẩy mạnh, kể từ đó. Thời điểm máu chốt tính cơ động liền có bảo đảm..."

"Như vậy khả năng hội đại lượng hao phí linh lực. Bất quá. Tại không phải thời gian chiến tranh dự trữ linh lực cũng không phải một kiện phi thường chuyện khó khăn..."

"Vận dụng pháp trận điều động phiến lá chèo chống chiến hạm, loại phương pháp này tại tính cơ động trên khả năng sẽ rất không xong, thậm chí hoàn toàn không cách nào cùng thiên đình thời hạn nghĩa vụ quân sự chiến hạm đánh đồng. Nhưng kể từ đó nhưng có thể đại lượng tiết kiệm tài nguyên, bởi vì không cần cao tốc, như vậy chiến hạm cũng có thể trực tiếp chọn dùng vật liệu gỗ, có thể đại lượng chế tạo. Mà ở cũng đủ cường đại vũ khí nóng trước mặt, sắt lá cùng tấm ván gỗ chênh lệch cũng không là quá lớn..."

"Tầm thường chiến hạm cũng còn có thể sử dụng, thích hợp kiêu ngạo. Chỉ dùng tại vận chuyển hoặc là làm hậu cần chèo chống binh đài tồn tại, không hề vận dụng tại ban ngày chiến đấu..."

"Những vật này chống lại đến nhất định vị giai thiên tướng hoàn toàn vô dụng, nhưng chúng nó so sánh với hiện tại phổ cập pháp khí chế tác càng thêm giản tiện, chỉ cần có cũng đủ lượng... Kỳ thật chúng ta có thể đổi một

loại góc độ đến xem, nếu như bả chế tác trình tự làm việc phân giải ra, sau đó dùng 'Pháp khí' để hoàn thành, ta là nói, sinh sản hình 'Pháp khí', thông qua loại phương thức này, chúng ta có thể đem quá trình trở nên vô cùng đơn giản..."

"Kỳ thật đây là cùng một cái lý niệm. Trong chiến đấu có thể thông qua pháp khí làm cho kẻ yếu trở nên mạnh mẽ, tại sinh sản trung đồng dạng có thể thông qua 'Pháp khí' làm cho đột đặc cán mai tu sĩ đạt được sinh sản tài nghệ. Chỉ cần chúng ta đem phức tạp bộ phận khảm nhập 'Pháp khí' chính giữa..."

"Kể từ đó, khi chúng ta có được đầy đủ vũ khí, như vậy đem từng cái nạp thân cảnh tu sĩ võ trang trở thành vượt qua luyện thân cảnh chiến lược, cũng không phải không có khả năng..."

"Những ý nghĩ này cần tiến hành theo chất lượng địa đi thực hiện, thủ hạ chúng ta phải hoàn thành bước đầu tiên, thì phải là trụ cột vũ khí xếp đặt và thủ công chế tạo, định hình sau đại lượng sinh sản..."

Từng cái từng cái thuyết trước, Ngọc Đỉnh cũng đã nghe được ngây dại đi.

Tại đây đầy đất giản lược đồ án bên trong, mỗi một hạng đều là có thể đơn giản thực hiện. Có thể hẳn tựa hồ thấy được một cái tiệm thời đại mới, lão kỹ thuật, lại là hoàn toàn mới lý niệm.

Đến phần cuối, hầu tử buồng kim cô bổng, nhìn chăm chú Ngọc Đỉnh chậm rãi nói ra: "Cùng loại ý nghĩ, còn có thiết nhiều thiết nhiều, cả cái kế hoạch quy mô có điểm lớn. Những vật này, cùng hiện tại chủ lưu pháp khí chế tạo hoàn toàn bất đồng. Bởi vì đại lượng sử dụng linh lực hỗn loạn sau sinh ra nổ mạnh làm khu động, tuy nhiên không cần trân quý tài liệu, lại yêu cầu tinh vi tính cực cao pháp trận không chế. Ngọc Không có khả năng

ngĩ đến, có thể xếp đặt ra loại này pháp trận hơn nữa tinh thông phương diện này tài nghệ liền chỉ có Ngọc Đỉnh huynh ngài. Cho nên, kính xin Ngọc Đỉnh huynh giúp tại hạ cái này đại ân, Ngộ Không tại đây tạ ơn."

Nói đi, hầu tử chậm rãi đứng lên, hướng phía cũng đã cả ngo ngẩn Ngọc Đỉnh chân nhân chấp tay.

Hồi lâu, Ngọc Đỉnh một tiếng không hãm hại, này tâm thần còn không có theo đây đất đồ án trên kéo trở về.

Ở cái thế giới này, đây tuyệt đối là một loại không thể tưởng tượng tư duy.

Đối tại yêu tu mà nói, tu tiên, chính là đánh nhau, chính là người tu hành nói, đánh không thắng chính là chết, chết rồi liền không có gì cả. Trên thực tế bọn họ cho tới nay cũng đều là không có một thân cây mạnh, chỉ là này cây mạnh tại thiên đình chiến hạm, thần tiên pháp bảo trước mặt cái gì cũng không phải.

Đối tại người đã tu luyện thuyết sao?

Đối với bọn họ mà nói, tu tiên chính là Ngộ Giả đạo, chính là cầu trường sinh, chính là xu lợi tránh hại, chính là luyện đan uống thuốc. Thiên đình nghiêm khắc không chế thế giới trật tự phía dưới, đem đại lượng tinh lực hao phí tại chiến đấu trên không có chút ý nghĩa nào.

Ngàn vạn năm đến, chiến đấu phương thức đơn giản chính là chém giết, tuy nói có chút đại năng trong tay cũng có vài món chí bảo muốn nổi bật, thiên quân cũng sẽ có một ít không đồng dạng như vậy pháp khí phối trí, nhưng này dù sao chỉ là số ít, nói cho cùng, chủ lưu còn là chém giết.

Mà loại này tư duy, tắc hoàn toàn bất đồng.

Nó là đem Ngô Giả đạo vận dụng đến cực hạn, dùng phá hư, sát thương làm mục đích cuối cùng, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Ngọc Đình thậm chí có thể tưởng tượng được ra đương những vũ khí này đại quy mô phổ cập thời điểm sẽ là như thế nào một cái tràng cảnh.

Tập kết thành trận vũ trang đến tận răng yêu quái, xa xa địa liền bắt đầu sử dụng các loại không thể tưởng tượng vũ khí phát động công kích, mà thiên quân không hề có lực hoàn thủ, bọn họ chỉ có thể chạy nước rút. Đãi vọt tới trước mắt, đã sớm còn thừa không có mấy —— thậm chí còn không có vọt tới trước mắt, sĩ khí cũng đã tổn thất hầu như không còn, quân trận sụp đổ, mặc người chém giết.

Dùng giết chóc làm mục đích Ngô Giả đạo, cái này thật sự là...

Nửa ngày, Ngọc Đình mới thật dài thur thở ra một hơi, bất đắc dĩ địa lắc đầu cười nói: "Không nghĩ tới a, ta Ngọc Đình từ trước đến nay yêu mến làm cho bảy làm cho tám không làm việc đàng hoàng, các sư huynh tối không nhìn trúng chỗ của ta, kết quả là lại bị người cho nhìn trúng. Đây cũng không phải là xếp đặt pháp khí đơn giản như vậy. Ngô Không người đây là muốn... Đây là muốn thay đổi cả tác chiến hình thức, mở ra một cái thời đại mới a! Toàn bộ thế giới đều bị người quấy đến long trời lở đất! Chỉ cần những này binh khí nơi tay, kẻ yếu cũng có thể chiến thắng cường giả. Chống lại đạt tới hóa thân cảnh tu sĩ chỉ sợ ý nghĩa không lớn, nhưng cũng đủ rồi. Đến lúc đó... Ha ha ha ha, thú vị! Thú vị! Nếu là ta này đồ nhi Dương Tiễn có người bực này ánh mắt, sớm chuẩn bị sẵn sàng, ngày đó đình trăm vạn đại quân chỉ sợ cũng... Vân vân, người cùng với thiên đình tác chiến?"

Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn hoảng sợ địa nhìn về phía hầu tử, vừa mới lực chú ý một mục tại pháp khí trên, cho tới bây giờ, hắn mới giật

mình nhớ tới hầu tử tại trình bày trong quá trình một mực đều dùng thiên đình vi giả tượng địch.

"Đúng." Hầu tử hỏi hột nói: "Ta bây giờ là Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, chính nhi bát kinh yêu vương, mà thiên đình, là tử địch của ta."

Ngọc Đỉnh cùng hầu tử nhìn nhau một hồi lâu, sửng sốt thần.

Theo hầu tử trong mắt, hấn chỉ thấy đôi lực lượng khao khát cùng kiên định. Tượng này Dương Tiễn... Không, hấn so với Dương Tiễn càng thêm triệt để, càng gia thuần túy, ánh mắt kia tinh tường địa tại nói cho Ngọc Đỉnh, trước mắt cái này con khi, đối thiên đình không ôm bất luận cái gì ảo tưởng, không có bất kỳ thỏa hiệp đường sống.

Hồi lâu, Ngọc Đỉnh thở dài: "Người là tu bồ đề nhập thất đệ tử, lại không phải người bình thường các loại, như vậy lại là khổ như thế chứ?"

"Không có biện pháp, sinh là yêu, một thế vi yêu, hưởng hồ, ta cùng với thiên đình người nào đó trong lúc đó, có một số việc là vĩnh viễn không cách nào thỏa hiệp. Đã không cách nào thỏa hiệp, như vậy một ngày nào đó, nam nhân trong lúc đó vấn đề, nhất định là muốn dùng nắm tay nói chuyện. Đến lúc đó, ta cần giúp đỡ."

"Người nào đó? Là ai? Ngọc Đế?"

Hầu tử không có trả lời, chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn Ngọc Đỉnh.

Hồi lâu, Ngọc Đỉnh thật dài thở dài, tiếp nhận hầu tử trong tay hành vân côn trên mặt đất tìm kiếm, buồn bã nói: "Ta Ngọc Đỉnh dầu gì cũng là xiển giáo thập nhị kim tiên, đầy trời đều là ta xiển giáo môn đồ, người tìm ta xếp đặt pháp khí, đi đánh đồng môn của ta, thích hợp sao?"

Ngọc Đỉnh chậm rãi ngẩng đầu đến, nhìn hầu tử liếc, nói ra: "Hơn nữa, ta chúc người tu. Giúp yêu tu làm việc đánh người tu, không quá phù hợp a?"

"Ta tin tưởng, Ngọc Đỉnh huynh nhất định sẽ đáp ứng."

"Dựa vào cái gì?"

"Bằng Ngọc Đỉnh huynh không quen nhìn thiên đình, cũng không quen nhìn của người những cái này sư huynh."

Ngọc Đỉnh chân nhân nụ cười trên mặt hơi thu thu, dừng ở trên mặt đất đồ án làm như tại châm chước.

Hầu tử duy trì ho hai tiếng, nói: "Ngọc Đỉnh huynh, Ngộ Không cam đoan, chiếm được những vật này tuyệt không lạm mở sát giới. Đối với người tu... Ngọc Đỉnh huynh cũng biết, Ngộ Không xuất thân Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cái này thân đạo pháp chính là người tu trao tặng, so sánh với cái khác yêu quái, ta đối với người tu cũng không có địch ý. Kết quả là, cũng bất quá là đồ cá sống yên phận chi địa thôi."

Ngọc Đỉnh giương mắt da, chậm rãi hỏi: "Người, ta lại là tin được, chính là người phía dưới... Tựa khó mà nói. Nói thật ra, người những vật này ta là rất đỗi hứng thú, nếu là làm thành, đến lúc đó xem ta những kia sư huynh còn có ai dám nói ta Ngọc Đỉnh làm gì đó vô dụng. Chỉ là..."

Ngọc Đỉnh thoáng mím môi, nhìn chăm chú hầu tử nói: "Ta còn là được đến người này Hoa Quả Sơn đi một chuyến, nhìn xem, tài năng làm quyết định. Người xem như vậy tốt không?"

"Rất tốt." Hầu tử cười hì hì chấp tay.

Đặt thành chung nhận thức, Ngọc Đỉnh đơn giản thu thập vài thứ, dễ dàng cho hầu tử cùng nhau ra Kim Hà Động hướng Côn Luân ngoài núi vây đi đến.

Con đường trở về không thể so với lúc đến đường, hầu tử biến thành đạo đồ chăm chú theo sát Ngọc Đỉnh, một đường thông suốt không trở ngại, vượt qua kiểm tra tạp liên yêu bài đều không cần đưa ra. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Này phòng thủ đạo đồ nguyên một đám lấu linh giống như chích chim cú đồng dạng, lời nói cũng không dám nhiều lời.

Tuy nói Ngọc Đỉnh chân nhân tại thập nhị kim tiên trung hòa đồng tâm nhất, nhưng nói cho cùng cũng là cái này Côn Luân vùng núi giới sư thúc tổ cấp nhân vật, chuyện của hắn, tầm thường đạo đồ nào dám hỏi đến?

Mà đang ở bọn họ rời đi Kim Hà Động lúc, cùng này động phủ xa xa tương vọng trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân chính đón gió mà đứng, có chút nghi hoặc mà chăm chú nhìn bọn họ.

Nhìn hồi lâu, tựa hồ cũng không có lý ra nguyên có đến, thái thượng bắt đầu dĩ lắc đầu, cười nhạt một tiếng, xoay người hóa thành một đám khói xanh phiêu hướng tây phương. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: nói được thì làm được, gia canh đến đây, kế tiếp mỗi ngày đều liều mạng, tranh thủ bả đỏi mới lượng triệt đi lên.

Mọi người nhớ rõ đặt khen thưởng quặng vé tháng a a a a a a a a!

Thuận tiện câu toàn chương và tiết...

Tốt lắm, ta tiếp tục mã tự liều mạng đi. Trời ạ, bạn gái buổi tối đi uống rượu, chà mẹ nó, nhìn ra 12h muốn đi tiếp nàng, chuyện này làm sao lại nhiều như vậy? Không nói, mã tự.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 185: Ngẫu Nhiên Gặp

Sơn gian lục lâm, Phong Linh từng bước một địa đi tới, duỗi tay gạt đi mồ hôi.

Bay một đêm, có thể nàng thậm chí liền Linh Đài Phương Thôn Sơn phạm vi cũng còn không có bay khỏi, tựa tốc độ như vậy đến tột cùng yếu tới khi nào tài năng đến Đông Thắng Thần Châu?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi dùng sức lắc đầu, tựa hồ muốn ý nghĩ này ném đi ra đường như.

Sử dụng tu bồ đề cung cấp đan dược rút ngắn tu vi đột phá thời gian chỗ mang đến hậu quả, chính là nàng hiện tại tượng cá sinh non nhi giống như địa, linh lực tùy tiện dùng một lát tựa khô kiệt, không có luyện thần cảnh tên mà không luyện thần cảnh chi thực.

Về phần những kia luyện thần cảnh vốn nên hiểu được thuật pháp, càng là không thể nào nói đến.

Nói cho cùng, tu hành việc còn phải tiến hành theo chất lượng, dục tốc bất đạt đúng là bần môn tả đạo.

Thật sự đi không đặng, nàng nương đến dưới một cây đại thụ, đem trên vai bao vây cởi xuống, buông lỏng tay, đập bẻ nâng nhàn nhạt cát bụi.

Đối với hiện tại nàng mà nói, này bao vây thật giống như có nặng ngàn cân vậy, cái này không khỏi làm cho nàng hoài nghi mình có phải là mang

quá nhiều đông tây.

Có thể trái lo phải nghĩ, nàng lại cảm thấy những vật này đều là cần có.

Ngồi xếp bằng dưới tàng cây, nàng bắt đầu một bên nghĩ ngợi một bên một lần nữa tích góp từng tí một linh lực.

Ngộ Giả đạo không thể so với Hành Giả đạo, không ngừng phản phục địa đem linh lực hao hết lại lần nữa tích góp từng tí một cũng không phải là cái gì chuyện tốt. Trong quá trình hội lưu lại đại lượng lệ khí, mà cái này đối với đôi tâm tính cực kỳ quá nghiêm khắc Ngộ Giả đạo tu giả mà nói, không thể nghi ngờ là trí mạng.

Có thể ngoại trừ biện pháp này, nàng còn có thể như thế nào?

Lau một cái mồ hôi trên trán, nàng mở to hai mắt cảnh giác mà hướng bốn phía nhìn quanh, trong nội tâm không yên.

Lớn như vậy, nàng còn là lần đầu tiên rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đối thế giới bên ngoài có thể nói hoàn toàn không biết gì cả. Có thể tối hôm qua bay tại rừng cây trên không nghe xong một đêm tiếng gào thét cũng đã trước cho nàng nói ra cá tính —— thế giới này xa so với nàng tưởng tượng yếu nguy hiểm.

Cái này không khỏi làm cho nàng ần ần hơi sợ đứng lên.

Chân có điếm đã tê rần. Nàng vịn thân cây nghĩ đứng lên. Lại mãnh địa phát hiện mình toàn thân đều mềm mềm mại mại. Căn bản sử không được kính.

Linh lực lại còn không có tích góp từng tí một đến nhiều ít, tự tình huống như vậy, nghĩ tiếp theo đi căn bản không có khả năng.

Nhàn nhạt thở dài, nàng đành phải quyết định trước tại nơi này nghỉ ngơi một khoảng thời gian, tốt nhất có thể thêm thiệp thoả cái như vậy khôi phục được so với nhanh.

Có thể nàng vừa ngồi vào chỗ của mình, liền nghe được xa xa truyền đến mãnh thú tiếng gào thét, lập tức cả kinh cả đứng lên, bối rối mà hướng trước bốn phía nhìn quanh.

Chớp phi thúy loại con người. Nàng bụm lấy ngực, nuốt nhỏ nước miếng, run rẩy, một tay cũng đã lạng lẽ sờ hướng về phía giấu ở giày trung chủ thủ.

Nửa ngày, thật sự không gặp đến cái gì tiến thêm một bước động tĩnh, nàng mới lại là cẩn thận địa ngồi xuống, lại bất kể như thế nào cũng không dám nhắm mắt.

"Lúc này mới một ngày không đến, ta cứ như vậy. . . Như thế nào có thể?" Nàng bụm lấy ngực, liều mạng địa hít sâu nghĩ cách làm cho mình trấn định lại, cho mình động viên: "Ta có thể. Ta nhất định có thể! Hầu tử có thể theo Hoa Quả Sơn đi đến Linh Đài Phương Thốn Sơn, ta cũng vậy đồng dạng có thể theo Linh Đài Phương Thốn Sơn đi đến Hoa Quả Sơn. Nhất định có thể! Cho dù yếu mười năm. Ta cũng vậy. . ."

Hốc mắt nhịn không được ẩm ướt.

Cuộn cong lại thân thể miêu tại dưới bóng cây, cô bé này tội nghiệp địa nhìn qua bốn phía, giống như một con bị vứt bỏ tiểu mèo hoang.

Lại là mạnh mẽ hít sâu.

Yên lặng địa ngây người một hồi lâu cảm giác trên người không có như vậy bủn rủn nàng mới lại đứng lên, xoay người sang chỗ khác nhìn về phía tán cây.

"Ngủ trên tàng cây hẳn là tương đối an toàn a? Hẳn là hầu tử, đến thời điểm cũng hẳn là thường xuyên ngủ trên cây."

Nàng nghĩ, thăm dò tính vận một chút linh lực, kết quả thân thể chỉ là thoáng nổi lên một chút liền lại rớt xuống. Nàng thử lấy tay đi leo lên, có thể này vỏ cây hoạt cực kỳ, bất kể như thế nào tìm khắp không đúng tư thế.

"Hay là trước tích góp từng tí một một điểm linh lực bay đi lên a."

Nắng dương quang xuyên thấu qua lá khoảng cách đem loang lổ điểm điểm rơi ở đằng kia trương còn mang theo một chút vệt nước mắt trên mặt, nàng ngơ ngác địa nhìn qua, có một loại tim đập nhanh cảm giác.

Từ từ trường lộ : đường dài, cách xa vạn dặm, tại phía trước, còn không biết rằng có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ nàng.

"Không có chuyện gì, so với hẳn gặp được, ta cái này không coi vào đâu." Nàng cười đến giống như này dương quang vậy nắng, nặng nề mà nhẹ gật đầu, làm như tại cho mình động viên.

"Tiểu cô nương, yếu lão phu giúp ngươi sao?"

Một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Nàng mãnh kinh vội vàng xoay người sang chỗ khác, che miệng lại thiếu chút nữa tiêm kêu lên.

Một vị mặc màu cam bát quái đạo bào lão già cũng đã vô thanh vô tức địa đứng ở cự ly nàng chỉ có hai trượng địa phương, lão giả kia loát râu dài, mang trên mặt tường hòa cười.

Phong Linh nhìn từ trên xuống dưới lão giả này.

Tiên phong đạo cốt, một thân màu cam đạo bào không gió mà bay, nhìn về phía trên nhất định không phải phàm vật. Thần sắc trên trán, càng làm cho người ta một loại sâu không thể lường cảm giác.

Phong Linh tu vi bình thường, cũng cảm giác không ra đối phương cụ thể tu vi bao nhiêu, có thể chẳng biết tại sao, năng chợt nhớ tới tu bồ đề.

Ngơ ngác nhìn đối phương hồi lâu, Phong Linh nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người ở nơi đây làm gì vậy?"

Lão giả kia mỉm cười nói: "Lão phu đi ngang qua nơi đây thôi, tiểu cô nương, người một người, đây là nghĩ đi nơi nào?"

"Ta nghĩ đi Đông Thắng Thần Châu."

"Đi Đông Thắng Thần Châu làm gì vậy?"

"Ta muốn đi tìm cá nhân. . . Dạ, không đúng, là tìm một con khí." Phong Linh bụm lấy ngực, thật vất vả bình phục vừa mới kinh hãi, có chút hu thoát địa ngồi xuống: "Lão tiên sinh, người nghĩ đi nơi nào?"

"Lão phu cũng muốn đi Đông Thắng Thần Châu hội một vị cố nhân." Lão giả ngẩng đầu lên vuốt vuốt râu bạc, thân thiết địa cười nói: "Người muốn đi tìm một con khí a. Đây, ta và người kết bạn đồng hành một đoạn tốt không?"

"Đồng hành a?" Phong Linh nháy mắt con người có chút ngây thơ mà nhìn xem đối phương.

"Như thế nào? Người còn sợ lão phu liên lụy người?"

"Không không không." Phong Linh vội vàng nói ra: "Lão tiên sinh, ta là sợ ta liên lụy người. Người nên vị tiên nhân a? Ta đạo pháp còn không có tu

thành, nếu như theo ta đồng hành, chỉ sợ ngươi sẽ đi cực kỳ chậm."

"Chậm cũng chậm a, không có cái gọi là. Ha ha ha ha. Dù sao trường sinh bất tử, quá là nhanh, thời gian ngược lại không tốt đâu."

Phong Linh nặng nề mà nhẹ gật đầu, cười nói: "Cái này dạng có thể."

Bên cạnh thêm một người, Phong Linh lập tức cảm giác có cảm giác an toàn, một khóa treo lấy tâm rớt cục để xuống.

Đợi đến đối phương ngồi vào chỗ của mình, Phong Linh chợt nhớ tới cái gì, liền vội vàng hỏi: "Lão tiên sinh. Ngươi ném qua đông tây không có?"

Lão già nhìn nàng một cái. Đạm cười nhạt nói: "Không có."

"Ngươi lại mang lương khô sao?"

"Không có."

"Ta dẫn theo có lương khô." Phong Linh cúi đầu mở ra bao vải. Lấy ra hai khối bánh tráng đưa tới: "Cái này cho ngươi."

Lão già chỉ là nhìn xem bánh tráng, lại không thân thủ đi đón.

"A, đúng, còn có nước." Phong Linh ngay cả mình ẩm nước cũng cùng nhau đưa tới.

Lão già bất đắc dĩ địa lắc đầu, thân thủ tiếp nhận, do dự nửa ngày, mới cắn một ngụm nhỏ bánh tráng, nhấp khẩu nước trong. Này lông mày hơi nhíu lại.

"Không thể ăn sao?" Phong Linh hỏi.

"Không, lão phu chỉ là, hồi lâu không ăn bánh trắng, có điểm không quá thói quen."

Đúng vậy a, hồi lâu, nên có trên vạt năm đi, hẳn nghĩ.

Nhìn qua trong tay bánh trắng, lão già cẩn thận địa lại là gặm một ngụm, chậm rãi hỏi: "Tiểu cô nương, người không hỏi xem lão phu là ai tự đơn giản như vậy địa bả lương khô của mình cho lão phu. Nơi này hướng đông tám trăm dặm, có thể đều không có người nào. Đến lúc đó người có thể làm sao bây giờ?"

"Không có người nào, ta liền sẵn bán quá." Phong Linh rút ra bản thân giấu ở giày trung chủy thủ quơ quơ.

"Sẵn không đến?"

"Nếu sẵn không đến, ta còn có thể hái rau dại. . . Ta còn dẫn theo một quyển rau dại tập tranh ảnh tư liệu, dù sao tổng yếu đi một bước này. Huống hồ cho dù có người ta, ta cũng vậy không có tiền mua a."

"Người xuất môn cũng không mang theo tiền?"

"Không phải không mang, mà là không có. Quan lí lại không phát tiền, phát cũng không địa phương dùng."

"Vậy người có mang kim tinh sao?"

"Cũng không có." Phong Linh lắc đầu: "Nghe lại là nghe qua, hình như là thiên đình tiền. Bất quá chúng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động chưa bao giờ dùng cái kia."

Lão già nhàn nhạt địa nở nụ cười, một tay cầm ấm nước, đem bánh trắng cắn được trong miệng, thân thủ tiến ống tay áo đào nha đào, móc ra một cái

phình cái túi nhỏ ném đến Phong Linh trước mặt, cái này mới một lần nữa đem cắn lấy trong miệng bánh tráng cầm trong tay, nói ra: "Cái này cho người, đương lão phu với người mua bánh tráng tiền."

Này cái túi nhỏ trên dây thừng không có buộc chặt, thoáng cái vài khóa kim tinh rơi lả tả đi ra.

Phong Linh nháy con mắt nhìn một hồi lâu, nói ra: "Lão tiên sinh, đây là... Đây không phải ngân lượng."

"Đây là kim tinh. Phàm nhân phỏng chừng nhìn không ra được, dù sao coi như bình thường hoàng kim dùng quá. Cho dù đương hạt châu, xinh đẹp như vậy hạt châu bọn họ cũng nên hội nguyện ý đổi a."

"Nhiều như vậy kim tinh!" Phong Linh bỗng chốc bị chấn trụ: "Nghe nói, kim tinh hảo trân quý, đó là thiên đình chia thiên quân cùng thiên thần bổng lộc. Lão tiên sinh nhất định là thiên đình thần tiên a?"

"Xem như thế đi."

"Nhiều như vậy kim tinh, lão tiên sinh người là... Vị ấy thần tiên?" Phong Linh cẩn thận mà hỏi thăm.

"Dạ, ta gọi là Lý Trường Canh."

Có bao lâu không có người gọi hấn cái tên này, hấn cũng đã quên.

"Lý Trường Canh, Lý Trường Canh..." Phong Linh mặc niệm nhiều lần, nghĩ tới nghĩ lui, sừng sốt không có nghĩ ra có như vậy số 1 đại thần.

Lão già ha ha địa nở nụ cười: "Chưa từng nghe qua cũng bình thường. Chỉ là treo cá danh, cũng không quá quan sự. Không có gì thực quyền người không liên can thôi, bình thường thì luyện luyện đan cái gì."

Phong Linh thân thủ đem này rơi lả tả thu nạp thả lại trong túi, lại đem gói to đầy hồi lão già trước mặt.

"Như thế nào? Không cần phải?"

Phong Linh lắc đầu, nói ra: "Không thể nhận, cái này quá quý trọng, hai cái bánh tráng không đáng nhiều như vậy. Hơn nữa lý lão tiên sinh người chắc hẳn toàn đã lâu a? Nghe nói thiên đình một vị thiên tướng một năm mới mấy trăm kim tinh."

Tà Nguyệt Tam Tinh Động giáo sư đạo pháp, 《 đạo đức kinh 》 tự nhiên đã ở giáo sư hàng ngũ. Chỉ là bởi vì tu bồ đề quan hệ, rất nhiều không tất yếu đều bị bỏ bớt đi.

Chưa bao giờ xảy ra Tà Nguyệt Tam Tinh Động Phong Linh tự nhiên không biết, Lý Trường Canh chính là Thái Thượng Lão Quân vốn tên là.

Cắn bánh tráng, thái thượng nhìn coi phóng tới trước mặt mình tràn đầy kim tinh gói to, nhìn coi vẻ mặt thành thật Phong Linh, lại nhìn coi gói to, lại nhìn một cái Phong Linh, như thế phản phục nhiều lần, hẳn tự tay đem gói to trên dây thừng cởi bỏ, từ bên trong xuất ra một hạt kim tinh, nói ra: "Cái này tổng nên thu a."

"Lão tiên sinh, ta không phải ý tứ kia. Ý của ta là, bánh tráng là ta mời người cất, không cần trả tiền."

Đoán chừng là cảm giác nói tiếp cũng là phé miệng lưỡi, thái thượng không có khuyển nữa, chỉ đem kim tinh thu vào túi áo lí, phối hợp địa ăn xong rồi bánh tráng, ung dung nói: "Tiểu cô nương a, người dễ dàng như vậy tin tưởng người khác, mà vẫn còn có tiện nghi không chiếm, rất có hại. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Ngũ sắc làm cho người mục manh; ngũ âm làm cho người tai điếc; ngũ vị làm cho người khẩu sượng; rong ruổi điền săn, làm lòng người nổi giận; khó được chi hàng, làm cho người đi phương.'" cao giọng một đoạn lưng xong, Phong Linh hồ nghi địa nhìn thái thượng hỏi: "Lão tiên sinh, người thật sự là thần tiên sao?"

"Được, 《 đạo đức kinh 》 Chương 12:." Thái thượng một tay lấy bánh trắng nhét vào trong miệng, nhai nuốt lấy, quay đầu quan sát thiên, giả vờ ngây ngốc.

Lời này còn là chính bản thân hắn nói, làm cho người ta cảm trái lại giáo huấn thật sự có điểm. . .

"Sự phụ của người giáo được không sai, thật sự, so với ta giáo hảo."
Nửa ngày, tại Phong Linh nhìn soi mói hắn chích nghẹn ra một câu như vậy.
(chưa xong còn tiếp

ps: Mở đủ Mã Lực buông sự tình khác tại gia canh.

Không nhúc nhích lực quay đầu lại ta lại sửa hồi mỗi ngày canh một.

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng.

Còn có nhớ rõ điểm toàn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 186: Đại Bản Doanh

Trăng sáng tại trong mây ghé qua, đem quang huy rơi. Lá cây trong gió hơi rung động, bóng tối lay động.

Trong màn đêm Hoa Quả Sơn u tĩnh được giống như một bức họa cuộn.

Nếu không phải là biết nó chi tiết, mặc cho ai đều không thể tưởng tượng tại đây dạng một cái thế ngoại đào nguyên, lại ẩn núp trước một chi khổng lồ yêu tộc đại quân, mài đao xoàn xoạt.

Rơi xuống Thủy Liêm động khẩu hồ sâu bên cạnh thời điểm, Ngọc Đỉnh đã là vẻ mặt nghi hoặc.

Hướng phía bốn phía nhìn lại, lại chỉ thấy một vị nữ áo xanh tử yên tĩnh địa ngồi ở trên mặt đá nhìn không chuyển mắt mà chăm chú nhìn hồ sâu điểm điểm gợn sóng.

Nơi này, thấy thế nào như thế nào không giống hầu tử trong miệng thi hành đại kế địa phương.

"Bên này." Hầu tử nhảy lên xuyên việt thác nước tiến vào Thủy Liêm động, Ngọc Đỉnh cũng liền bề bộn đi theo.

Cái này vừa vào Thủy Liêm động chính là một cái khác phiên cảnh tượng.

Coi như rộng rãi cái động khẩu điếm hai cái nho nhỏ chậu than, phòng thủ ba con yêu quái gặp hầu tử đã đến vội vàng quì xuống.

"Đại vương!"

"Đi thông tri hạ Dương Thiên, nói Ngọc Đỉnh chân nhân đến."

"Dạ!"

Mang theo Ngọc Đỉnh, hầu tử cũng không quay đầu lại địa cùng ba con nạp thần cảnh tiểu yêu giao thoa mà qua, từng bước một hướng phía Thủy Liêm động ở chỗ sâu trong đi đến.

Lại là Ngọc Đỉnh nhịn không được quay đầu lại đánh giá này ba con tiểu yêu một phen.

Đến lúc này, Ngọc Đỉnh mới xác thực tin chính mình tới địa phương thật sự là một chi yêu quái thế lực đại bản doanh. Bất quá ba con nạp thần cảnh tiểu yêu thủ vệ, cái này cũng không tránh khỏi quá khó coi điếm a.

Cùng hầu tử yếu thi hành đại kế, thật sự khác khá xa.

Theo từng bước một xâm nhập Thủy Liêm động, Ngọc Đỉnh chứng kiến càng ngày càng nhiều yêu quái, bọn họ ba lượng thành đàn địa đối với hầu tử hành lễ, chính giữa đại đa số là nạp thần cảnh, chợt có luyện thần cảnh.

Này chiếu sáng dùng chậu than cũng càng lúc càng lớn. Bốn phía dần dần sáng sủa lên.

Đi đến thượng tầng đại sảnh thời điếm. Ngọc Đỉnh không khỏi có chút hoảng sợ.

Hùng hực hỏa quang đem hết thảy chiếu lên đỏ bừng. Không gian thật lớn lí, bốn vách tường đều bị tinh tế sửa chữa qua, không chút nào giống

như vậy yêu quái động phủ.

Hơn mười chích yêu quái chính trong đại sảnh vây một tờ giấy bàn đá kịch liệt địa khắc khẩu trước cái gì, nhìn thấy hai người, nguyên một đám đều trên vách đá miệng.

Tất cả tâm mắt đều cảnh giác địa tụ tập đến ngọc trên thân đỉnh.

Đoản Chủ cùng Đại Giác hướng ngực giáp trên nhẹ nhàng một búa xem như hành lễ, mà những thứ khác yêu quái tắc quì xuống.

"Đại vương!"

"Tại thảo luận cái gì?" Hầu tử đi qua chống bàn đá hỏi.

Này trên mặt bàn, là một tấm da dê chế thành Hoa Quả Sơn quanh mình trăm dặm bố phòng đồ.

"Tháng này bắt đầu yêu điều chỉnh một xuống mặt đất bố phòng, chúng ta tính toán giảm bớt hạ nhân tay. Người phía dưới viên lỗ hồng càng lúc càng lớn." Hướng hầu tử sau lưng Ngọc Đỉnh thân thủ phủ liếc, Đoản Chủ nhẹ giọng hỏi: "Vị này chính là?"

Hầu tử nghiêng người giới thiệu nói: "Vị này chính là Ngọc Đỉnh chân nhân, lão bằng hữu của ta."

"Ngọc Đỉnh chân nhân? Thập nhị kim tiên?" Đoản Chủ hí mắt hỏi.

"Đúng, hay là tại hạ." Ngọc Đỉnh vội vàng chấp tay cười nói.

Lũ yêu quái đều chấp tay hành lễ, lại là nguyên một đám lạnh như băng, không cười nhan.

Nói cho cùng, nhân loại kiêng kỵ yêu quái, yêu quái đồng dạng kiêng kỵ nhân loại.

Đoản Chủy hơi há hốc mồm tựa hồ còn muốn hỏi cái gì, nhìn nhìn hầu tử, rồi lại ngậm miệng lại.

Nhìn ra yêu quái môn tâm tư. Hầu tử thân thủ giới thiệu nói: "Kế tiếp, Ngọc Đỉnh chân nhân khả năng hội hiệp giúp chúng ta khai phá vũ khí mới. Đến lúc đó, mọi người nhất định phải phối hợp. Ngọc Đỉnh huynh nói lời, chính là ta nói, có thể hiểu rõ?"

Cái này vừa nói, lũ yêu quái đều ngo ngoàng.

Nghe một nhân loại mệnh lệnh? Nếu nói là là Dương Thiên bọn họ lại là không có ý kiến gì, có thể nghe Ngọc Đỉnh chân nhân tính là chuyện gì xảy ra?

Hầu tử hai mắt trừng, quát to: "Nghe rõ sao?"

"Hiểu rõ!" Yêu quái môn vội vàng nguyên một đám gật đầu hòa cùng.

"Đã thành, các ngươi trước bề bọn, ta mang Ngọc Đỉnh huynh đi thăm hạ."

Thân thủ vỗ vỗ Đoản Chủy vai, tại lũ yêu quái đưa mắt nhìn hạ, hầu tử mang theo có chút không yên Ngọc Đỉnh tiếp tục hướng bên trong đi.

Vừa mới một ít giây trong đó, Ngọc Đỉnh rõ ràng cũng đã thấy được hai con hóa thân cảnh yêu quái, luyện thân cảnh yêu quái càng là chỗ nào cũng có.

Tại thế gian, như vậy yêu quái thế lực đã là không thể khinh thường, chính là trong truyền thuyết lục đại ma vương đều tự thế lực chỉ sợ cũng

không gì hơn cái này. Cũng may xem vừa mới tình hình, hầu tử tại đây chút ít yêu quái trong suy nghĩ uy tín cực cao, này mới khiến Ngọc Đình yên tâm không ít.

Đuổi theo hầu tử cước bộ, Ngọc Đình nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta hiện tại đi nơi nào?"

"Còn không có xem hết."

"Bên cạnh cạnh góc giác sẽ không cần phải nhìn."

"Không phải cạnh góc."

"A?"

Trong nháy mắt, hai người đã tới địa hạ thành nhập khẩu.

"Từ nơi này xuống dưới, chính là ta đại bản doanh." Hầu tử chỉ vào thẳng đứng đường hầm nói.

"Theo, từ nơi này xuống dưới? Đại bản doanh?" Ngọc Đình có chút mộng. Phía dưới này mới là đại bản doanh, này vừa mới tính cái gì?

Hắn có chút không yên địa ngồi xồm cái động khẩu loát râu ria đi đến bên trong nhìn.

Tôi như mực một mảnh, sâu không thấy đáy, cái gì đều nhìn không được.

Hắn thì thâm lâm bầm: "Nơi này không có cầu thang, như thế nào xuống dưới a?"

"Đi thôi!"

Không đợi Ngọc Đỉnh kịp phản ứng, chỉ thấy hầu tử thân thủ một trao, nhắc tới cổ áo của hắn cùng nhau nhảy vào trong động.

Tại Ngọc Đỉnh chân nhân trong tiếng thét chói tai, hai người đã cấp tốc hạ rơi xuyên qua đường hầm.

Đã Ngọc Đỉnh chân nhân dừng lại thân hình lúc, trước mắt đã là một bộ thiết cùng huyết cảnh tượng!

Khổng lồ địa hạ thành thị, hùng hực hỏa quang đem hết thủy ánh được đỏ bừng, cực nóng mà đục ngầu không khí, vô số yêu quái huy sai trước mô hôi. Thét to thanh, đọc thanh, vật lộn thanh, khắc khẩu thanh liên tục không ngừng.

Hôi hả, tựa như đồng nhất cả nhân loại thành thị vậy.

Tại tòa thành thị này trước mặt, hắn liền nhỏ nhỏ đến giống như một hạt cát bụi.

Chích một màn này, Ngọc Đỉnh liền cả kinh há to miệng, hoảng sợ địa nhìn về phía hầu tử, nửa ngày nói không ra lời.

Này duỗi ra tay chỉ nửa ngày không biết nên hướng cái đó chỉ.

Cái này căn bản cũng không phải là cái gì yêu quái thể lực, cái này căn bản là một cái che dấu dưới mặt đất yêu quái đế quốc!

Hơn nửa ngày, hắn run rẩy khép lại miệng, nuốt khô khô nước miếng, hỏi: "Cái này. . . Đều là ngươi làm?"

Hầu tử lược lược nhẹ gật đầu, lời kéo ống tay áo của hắn nói: "Đi, ta mang ngươi đi thăm."

Nói đi, hầu tử mang theo Ngọc Đỉnh một đường xuống phía dưới phi hành, ven đường vô số yêu quái hoan hô tung tăng như chim sẻ. Phát ra giống như dã thú loại tru lên.

Thanh âm kia đình tại nhức óc.

Đôi tại nhân loại mà nói. Đây là cá giống như như địa ngục địa phương.

Ngọc Đỉnh kinh hoàng địa nhìn quanh trước. Giấu ở trong tay áo tay ẩn ẩn có chút phát run.

Bay tại phía trước hầu tử lại phối hợp thuyết trước: "Mặt đất thật sự quá nguy hiểm, tại thiên đình không coi vào đâu, bọn họ sẽ không cho ta cũng đủ thời gian phát triển đứng lên. Cho nên ta thành lập cái chỗ này, đem chính mình nguy trang thành một chi binh thường yêu quái thể lực. Như vậy tối thiểu nhất ngắn hạn trong sẽ không bị phát giác được, mới có thể thắng lấy nhất định thời gian."

Rơi xuống dưới nhất tầng trống trải trên mặt đất long cốt bên cạnh, Ngọc Đỉnh ngẩng đầu nhìn lên chiến hạm không lồ khung xương.

Cự đại làm bằng gỗ rỗng rọc cánh tay chính treo trên bầu trời hơi hoạt động, treo dây thừng trên bình đài ngòi công tượng chính hết sức chuyên chú địa bào trước đồ gỗ. Vài tên đeo xiềng xích toàn thân quần áo rách nát thiên quân đang tại cùng một đám yêu quái công tượng thảo luận trước cái gì.

Thét to trong tiếng, yêu quái khổ lực phụ giúp xe ba gác đem mới chặt đi xuống mộc đại thụ mộc tổng đạt. Sau lưng bọn họ là quơ roi da quân sĩ.

Hầu tử chỉ vào này long cốt nói ra: "Đây là mới nhất chiến hạm khung xương, đã là đời thứ tư, bất quá vẫn chưa xong thành. Bản thân cũng chỉ là vật thí nghiệm thôi sẽ không vùi đầu vào trong chiến đấu. Yêu quái không

có công tượng, tối sơ toàn bộ nhờ tù binh tới thiên đình công tượng chỉ đạo mới hoàn thành đời thứ nhất chiến hạm, sau này, nhân mã của ta cũng đã dần dần nắm giữ công nghệ. Hiện tại tiền tam thay mặt chiến hạm đều đã bị hóa giải, dưới mặt đất ụ tàu còn không có kiến thành cho nên cũng không đủ không gian đỗ, đương nhiên, bản thân tiền tam thay mặt cũng còn không đạt được trên chiến trường yêu cầu, lựa chọn tại cái thời điểm này kiến tạo thuần túy chỉ là vì thuần thực công tượng tài nghệ. Chúng ta cần bồi dưỡng càng nhiều công tượng, dù sao không có khả năng một mực dựa vào thiên đình tù binh. Hơn nữa. Sau này bọn họ đều sẽ trở thành của người trợ thủ đắc lực."

"Người ở nơi đây khởi công xây dựng chiến hạm, như thế nào ra mặt đất?" Ngọc Đình có chút nghi hoặc mà hỏi thăm.

Hầu tử nhìn Ngọc Đình liếc, cười hì hì chỉ chỉ xa xa hồ sâu.

Này hồ sâu bên cạnh, từng dãy nước tộc yêu quái chính đang không ngừng đi tới đi lui, đem nguyên một đám tràn đầy bùn cát giỏ làm bằng trúc đưa vào hồ sâu trung.

"Cái kia thủy đạo nối thẳng Đông Hải, bất quá bây giờ còn quá nhỏ hẹp chỉ có thể dùng để vận chuyển đào móc ra tới cát đá. Dọc theo cái này điều thủy đạo mở dưới mặt đất kênh đào chuyện tình cũng đã nâng lên nhật trình, hiện tại đang tại vẽ bản vẽ. Đến lúc đó, nhóm đầu tiên ụ tàu cũng sẽ là dưới mặt đất ụ tàu."

Ngọc Đình nháy mắt con người, hơi há hốc mồm, nửa ngày nói không ra lời.

Ngôn ngữ, cũng đã không cách nào hình dung hẳn giờ phút này cảm thụ.

Mang theo Ngọc Đình, hầu tử đi tới sàן đầu.

Ở nơi đó, Ngọc Đỉnh thấy được có thể so với thiên quân quân trận tại thao luyện chém giết, trận trận tiếng hò hét tại trống rỗng dưới mặt đất trong không gian quanh quẩn, giao tạp.

Đứng ở trên đài cao yêu tướng nghĩ thân thủ làm cho quân trận dừng lại nghênh đón lại bị hầu tử ngăn lại.

"Những thứ này ta tinh nhuệ bộ đội, hoặc là nói là tương lai quân đội hạch tâm." Hầu tử quay đầu lại nói với Ngọc Đỉnh: "Thuần một sắc Hành Giả đạo, chính giữa rất nhiều cũng đã đột phá đến luyện thần cảnh. Bất quá bây giờ có một vấn đề, đó chính là bọn họ khuyết thiếu thực chiến, mà bản thân lệ khí lại quá nặng, tu vi rất khó lại nâng cao một bước. Kỳ thật cũng không có quan hệ gì, chỉ chờ tới lúc chính thức cùng thiên quân khai chiến, tiêu tan lệ khí, tu vi dĩ nhiên là có thể có chỗ tăng lên. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể còn sống sót. Mặt khác, bọn họ thuật pháp không được, yếu đền bù cái này một khối cần có thời gian rất dài, cũng may hiện tại thời gian còn có. Còn có một vấn đề so với khó giải quyết, thiên quân đều biết bay, ta cũng vậy hy vọng bộ đội của ta đều có cánh."

Nói đi, hần cười tùm tùm mà chăm chú nhìn Ngọc Đỉnh.

"Cái này, cái này không có vấn đề, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ cũng đủ tài liệu, yếu cánh rất dễ dàng." Sớm đã bị hoa mắt Ngọc Đỉnh có chút nói lấp nói.

"Đến lúc đó tỵ xin nhờ Ngọc Đỉnh huynh." Hầu tử xoay người sang chỗ khác tiếp tục đi lên phía trước: "Những thứ kia nhất thời nửa khắc xem không hết, chúng ta đi nhìn xem người quan tâm nhất."

Dẫn Ngọc Đỉnh, hầu tử dọc theo trên thạch bích lửa lò địa giai thê từng bước một hướng lên, xuyên qua quy mô hùng vĩ tinh luyện kim loại chỗ,

xuyên qua bận rộn vô cùng công trình bộ, lại lướt qua khô nóng làm cho người khác hít thở không thông khu sinh hoạt.

Đứng ở chỗ cao, Ngọc Đỉnh có thể rõ ràng chứng kiến cả tòa địa hạ thành thị kết cấu, chứng kiến trái rộng yêu quái, trận kia mặt cũng đủ làm cho bất luận một vị nào thiên quân tướng lãnh sợ.

Rốt cục, bọn họ đi tới học đường.

Vô số phòng học lí, yêu quái môn coi như nhân gian học đường lí hải đồng vậy chính tề ngôi, đọc, tập viết.

Chính giữa rất nhiều đều sớm đã không phải là cái gì tiểu yêu, mà là chính đứng dẫn kinh trường thành đại yêu, Ngọc Đỉnh thậm chí chứng kiến một con thân cao đạt tới một trượng năm voi tinh cuộn cong lại thân thể chen chúc tại nhỏ hẹp phòng học lí lắng nghe chỉ có hấn đầu gối cao tỏ tử tinh giảng bài.

Đại môn kia bị tạc ra một cái lỗ thủng, xem tình hình là bị hấn cho chen chúc xấu.

Ngọc Đỉnh mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú con mắt cái này không thể tưởng tượng một màn.

Nếu như lúc trước nhìn qua chỉ là vũ lực, như vậy bây giờ nhìn đến đúng là vũ lực sau lưng nội hạch, tòa này địa hạ thành thị chính thức chỗ hạch tâm.

Tri thức, truyền thừa cùng phục chế. Nếu như nói hầu tử là tòa này địa hạ thành thị đại não, như vậy nơi này chính là trái tim của nó, đem huyết dịch mới lạ liên tục không ngừng địa chuyển vận đến mỗi khắp ngõ ngách, cấu trúc nâng cường tráng cơ nhục.

Xoay người, tạo ra tay, hầu tử đối với Ngọc Đỉnh nói ra: "Xem, từng cái gia nhập Hoa Quả Sơn yêu quái đều phải yếu trước tập viết, vô luận bọn họ lúc trước là cái gì. Tiểu yêu cũng tốt, yêu vương cũng được, đều cần trước tập viết. Đây là Hoa Quả Sơn quy củ, không có đặc quyền. Ta cần quân đội, nhưng không phải một chi không hề kỷ luật đáng nói quân đội."

"Mà tập hết chữ, cũng không phải có thể rời đi học đường. Một chọi một giáo dục quá chậm, ta cần càng thêm mau lẹ phương thức. Tại nơi này, bọn họ có thể lựa chọn các loại chương trình học, kể cả liên quan đến đến các loại tu hành công pháp chương trình học, quân sự chương trình học, chiến đấu chương trình học, tinh luyện kim loại chương trình học, công trình chế tạo. . . Tại bọn hắn tiến vào tương quan cương vị trước, phải dùng tốc độ nhanh nhất tại nơi này nắm giữ tương quan trụ cột tri thức."

Lặng rồi nửa ngày, Ngọc Đỉnh hỏi: "Bọn họ nguyện ý nghe ta sao của ngươi? Những này, cho dù tại nhân loại chính giữa cũng không thể tương tượng, mà mặt ngươi đối chính là một đám yêu quái. Một đám, vô pháp vô thiên yêu quái."

Chỉ thấy hầu tử nhàn nhạt cười cười: "Hoa Quả Sơn không phải thiện đường, nơi này hết thảy cũng là vì một ngày kia đi đến mặt đất mà chuẩn bị. Bất quá, ta cũng biết cho bọn hắn lựa chọn quyền lực, hoặc là học giỏi một loại kỹ năng, hướng ta chứng minh giá trị của bọn hắn, vì chính mình tranh ra một con đường. Hoặc là. . . Đi nơi nào."

Xa xa địa chỉ vào khí thế ngất trời mở thạch bích, hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra "Hoa Quả Sơn không dưỡng người rảnh rỗi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Muốn ở chỗ này sống sót, nhất định phải trả giá tương ứng hồi báo. Thỉnh tin tưởng ta đối với nơi này có tuyệt đối quyền khống chế, cho dù làm cho bọn hắn nắm giữ hỏa khí, cũng tuyệt đối sẽ không xuất hiện không khống chế được tình huống."

Ngọc Đình phải liếc xa xa tại bay múa roi da hạ làm việc tay chân yêu quái, chậm rãi hỏi: "Nếu như bọn họ thật muốn đi?"

"Hoành trước, mang ra đi." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Sao sao, hôm nay đổi mới bảy ngàn chữ, ta sẽ nói cho chính là môn ta đã đạ tận lương tuyệt sao?

Lời nói bảo hôm nay điêm kích khen thưởng đặt toàn các loại không để cho lực a, chẳng lẽ ta xin nghỉ đêm thất tịch cùng mọi người kết quả tất cả mọi người ước hẹn rồi?

Chà mẹ nó. . .

Tốt lắm, con ba ba tiếp tục mã tự. . . Đã nói tháng này liều mạng.

Cảm tạ mọi người khen thưởng đặt còn có quý giá vé tháng duy trì.

Mặt khác, lệ cũ cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu toàn chương và tiết ~ a, mọi người đừng che giấu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 187: Cân Nhắc Suy Xét

"Hoành trước, mang ra đi."

Nói lời này thời điểm hầu tử hời hợt.

Nghe lời này thời điểm Ngọc Đỉnh khước miệng lại rút mạnh rút ra.

Có như vậy trong tích tắc, hấn thậm chí sinh ra một loại ảo giác, cái này phải ly khai phải hoành trước mang ra đi chính giữa, cũng kể cả chính mình. Vậy bây giờ mình là không phải cũng đã lên phải thuyền giặc rồi?

Không tự giác địa rụt rụt đầu, hấn cẩn thận địa nhìn hầu tử.

Sáu năm trước, hấn cùng với hầu tử tại trong động phủ của mình nhận thức, đã từng nói chuyện qua, tự nhận đối với hấn vẫn còn có chút hiểu rõ.

Thời điểm đó hầu tử như cùng một cái vừa trưởng thành thiếu niên, đi ở nhân sinh chỗ đường rẽ trên, tâm tính chưa định, mục tiêu mơ hồ, tuy nhiên cố chấp, nhưng bản tính thuần lương.

Hiện tại?

Sáu năm, Ngọc Đỉnh đối hầu tử ấn tượng còn dừng lại tại nguyên lai trong trí nhớ, này chích non nớt hầu tử.

Cũng bởi vậy, hấn mới chịu đáp ứng tới Hoa Quả Sơn nhìn xem, bởi vì hầu tử tu vi thoát nhìn đã không phải là vậy yêu vương có thể so sánh, nếu

là có thể đem trọn cái thế lực một mực mà không chế trong tay, như vậy cho dù sai, kỳ thật cũng không sai đi nơi nào.

Hiện tại hẳn thấy được, hầu tử xác thực một mực mà không chế trước cả Hoa Quả Sơn thế lực, dùng không cách nào tương tượng uy tín không chế được. Nhưng hẳn cũng nhìn thấy hầu tử mặt khác.

Trong chậu than hỏa hừng hực thiêu đốt, xa xa địa, Ngọc Đỉnh nghe được các loại tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết tại đây cự đại dưới mặt đất không gian quanh quẩn. Tựa tại hẳn cách đó không xa, một vị "Học sinh" bởi vì không cách nào đúng hạn hoàn thành việc học bị dùng roi da rút ra được da tróc thịt bong.

Chói tai tiếng chuông vang lên, tất cả yêu quái đều dừng tay lại bên cạnh công tác rời đi công tác cương vị đi trước khu sinh hoạt, Ngọc Đỉnh có thể tinh tường địa chứng kiến bọn họ lĩnh thực vật không xong được giống như một chậu thiu nước.

Những này yêu quái chính là tại hoàn cảnh như vậy lí sinh hoạt.

Mà khu sinh hoạt trong sinh hoạt nghỉ ngơi nguyên vẹn yêu quái tác nhanh chóng tuôn ra thay thế bọn hẳn.

Dưới mặt đất, không có ngày đêm chi phân. Tại nơi này. Tất cả công tác đều là hai ban ngược lại thay phiên. Đem mỗi một tác không gian đều hợp lý lợi dụng, không tiếc một cái giá lớn bảo đảm tiến độ.

Cái này con khi sớm đã không phải sáu năm trước một ít chích.

Cái này sáu năm quang âm lí, Ngọc Đỉnh tương tượng không ra đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Bây giờ cái này con khi cũng đã lựa chọn con đường của mình, đi ra bàng hoàng, có thể hẳn không biết, cái này con khi còn là hay không bảo lưu lại nguyên bản thuần lương.

Hắn đang lầy không gì so sánh nổi thủ đoạn cứng rắn không chế được rất có thể là trên cái thế giới này cường đại nhất yêu quái thế lực dùng tốc độ cực nhanh quật khởi, dùng các loại vượt mức quy định e rằng pháp tướng tượng tư duy chế tạo một cái thuộc về yêu bàng đại đế quốc.

Vô luận bọn họ nguyện ý hay không, tại này trong đế quốc. Tất cả yêu quái đều cắn chặt răng, thừa nhận trước vô tận thống khổ, dùng một loại tốc độ kinh người phát triển, tùy thời chuẩn bị khiêu chiến thiên đình quyền uy, phá vỡ toàn bộ thế giới.

Nguyên bản cố chấp bị phát huy được vô cùng tinh tế, nguyên bản thiện lương hay không còn như trước, đã có cần nghiên cứu thêm cứu.

Tối thiểu hiện tại Ngọc Đỉnh chỗ đã thấy, vì đạt được thực lực, vì bảo đảm nơi này an toàn, vì tương lai thắng lợi. Hầu tử không tiếc một cái giá lớn, sẽ không để ý chọn lựa bất luận cái gì huyết tinh thủ đoạn.

Cái này không khỏi làm cho Ngọc Đỉnh thân thể hơi bị xiết chặt.

Nơi này nguy hiểm nhất. Hiện tại xem ra căn bản cũng không phải là những kia vô pháp vô thiên, cỡ to không nhìn được một cái yêu chúng, mà là trước mắt cái này chính Hào vương.

Những kia hỏa khí một khi nắm giữ, bọn họ nhất định là có thể đem uy lực của nó phát huy được vô cùng tinh tế, phát dương quang đại, cũng sẽ không xuất hiện không khống chế được cục diện. Về điểm này, Ngọc Đỉnh hiện tại không lo lắng chút nào.

Nhưng không tự hỗn loạn, chỉ có thể mang đến thương vong có hạn, mà có chuẩn bị tàn bạo, nhưng có thể mang đến toàn bộ thế giới triệt để phá vỡ.

Không hề nghi ngờ, Ngọc Đỉnh là chán ghét thiên đình, từ đầu đến cuối, hẳn đối thiên đình đều không có hảo cảm. Cũng không hề nghi ngờ, Ngọc

Đỉnh nhiệt tình yêu thương các loại phát minh, đôi hầu tử những kia tư tưởng hấn sa vào trong đó.

Có thể hấn thật sự chuẩn bị cho tốt yếu làm con người tội nhân thiên cổ sao?

Ấn ấn địa, Ngọc Đỉnh có chút rút lui.

"Như người vậy, có thể hay không quá mức rồi?" Ngọc Đỉnh cười khan nói.

Hầu tử nhìn chăm chú Ngọc Đỉnh, như cũ là này nhàn nhạt tiểu dung, chậm rãi nói ra: "Nếu như Ngọc Đỉnh huynh có cơ hội chứng kiến thiên quân đối yêu tàn sát, liền sẽ cảm thấy cái này còn chưa đủ. Vốn là không hòa tan vào thế giới này chủng tộc, yếu bính ra một con đường, khó tránh khỏi hội trả giá một chút ít, một ít hy sinh. Cùng với đi ra ngoài làm cho thiên quân giết cầm lấy đi dẫn công, không bằng làm cho này lí công hiến một phần lực lượng. Về phần bọn hấn có nguyện ý hay không, cái này thật sự trọng yếu như vậy sao? Người nói, có phải là?"

"Bọn họ là đồng loại của người, cho dù bọn họ không nguyện ý, người cũng không nên..."

"Bọn họ là đồng loại của ta không sai, nhưng nếu như bọn họ không tin ngưỡng phần này cộng đồng chuyện tình nghiệp, liền thuộc về dị đoan." Hầu tử thân thủ nắm cả Ngọc Đỉnh bả vai, từng bước một địa đi trở về: "Cho phép thiên quân cầm bọn họ lĩnh quân công, cho phép yêu vương cầm bọn họ bán đầu người, tựu không cho phép ta nô dịch thoáng cái bọn họ? Kỳ thật đây nên là thuộc về 'Nhân quyền' vấn đề, thuộc về ta là duy trì ngang hàng tự do hóa, nhưng cùng một cái liền đi dưới ánh mặt trời quyền lực đều còn không có chủng tộc đàm vấn đề này, có phải là quá sớm hay không một điểm?"

"Hơn nữa, kỳ thật nếu như ta có thể ngồi xuống nghiêm túc cùng bọn họ đàm nói chuyện, ta tin tưởng bọn họ chính giữa đại đa số yêu quái đều sông tan băng. Chỉ là ta không có lúc kia, cũng không cái kia công phu. Hiện tại việc cần phải làm rất nhiều, luôn luôn chút ít không quá đồ vật trọng yếu được bị đi đầu để qua một bên. Chúng ta không có khả năng chú ý đến từng cái điểm, chỉ cần chú ý thật lớn cục là đến nơi, người nói đúng hay không?"

Ngọc Đình gượng cười, trong lúc nhất thời thật không biết nói cái gì cho phải.

"Hiện tại, nên nói chuyện ta chính sự. Giúp ta nghiên cứu hỏa khí như thế nào? Vật kia quả nhiên là chỉ có người mới thuận buồm xuôi gió, cho dù sự phụ ta tu bồ đề đến đây, cũng nên là nhất thời nửa khắc thúc thủ vô sách."

"Nếu như ta không đáp ứng, có thể hay không cũng muốn hoành trước mang ra đi?"

"Này không biết. Bất quá, nếu có người hỏi người, người tốt nhất trả lời như vậy."

"A?"

"Ta không nhất định sẽ thành công, tại chính thức thành công ngày đó tiến đến trước, ai cũng nói không chính xác. Lấy không tốt quay đầu lại thiên quân tỵ dặc toàn bộ lực lượng bả chỗ này của ta cho tiêu diệt, đến lúc đó Ngọc Đình huynh người giúp ta làm hỏa khí, chính là thập nhị kim tiên thân phận chỉ sợ cũng không tốt bảo toàn a? Cho nên, tốt nhất lý do nên —— ta bức người giúp ta làm."

"Người giúp ta nghĩ đến còn rất chu đáo."

"Như thế nào? Lo lắng được như thế nào?"

"Còn phải, hãy suy nghĩ một chút..."

"Không có việc gì, chậm rãi lo lắng. Lưu lại ở vài ngày sao. Ta làm cho Dương Thiên nhiều cùng cùng người. Các người thầy trò có lẽ lâu không thấy đi?"

"Ngạch. Ta nếu là không đáp ứng, thật không dùng hoành trước mang ra đi?"

"Đạ, cái này ta cũng vậy được cân nhắc suy xét."

"..."

...

Đêm đen nhánh, Tây Ngưu Hạ Châu trong rừng cây một mảnh trên đất trống, thái thượng ngồi ngay ngắn hai mắt buông xuống.

Cách đó không xa, Phong Linh cảm sáng loáng chủ thủ đối với một con bị nàng trói gô tỏ tử lạnh run. Lại là con thỏ kia nhìn về phía trên thập phần trấn định, một chút cũng không sợ hãi, ngược lại nháy mắt con người nhìn Phong Linh.

Do dự mà. Do dự mà, nửa ngày đều không có động tĩnh.

Thái thượng nhìn không được gương mặt da nhìn nàng liếc, nhẹ giọng hỏi: "Nếu không, làm cho lão phu đến?"

"Không! Lão tiên sinh, loại chuyện này làm cho vãn bối đến thì tốt rồi. Kính lão yêu cầu là Tà Nguyệt Tam Tinh Động tốt đẹp

Truyền thống!" Phong Linh ồn ào trước, nhưng vẫn là không có động thủ.

Một hồi lâu, nàng trực tiếp đem này thỏ tử thả.

Nhìn qua này thỏ tử sôi nổi tiến vào trong rừng cây, nàng như trút được gánh nặng loại nhẹ nhàng thả ra.

"Như ngươi vậy, còn thể nào đi săn a?" Thái thượng bất đắc dĩ hỏi.

"Không có việc gì, chúng ta có thể hái rau dại ăn. Lão tiên sinh. Ngươi không ngại ăn chay a? Ta dẫn theo rau dại tập tranh ảnh tư liệu, bất quá bây giờ được tiên sinh cá hóa. Thiên có chút lạnh."

Nói, Phong Linh nhặt lên củi, xếp thành một đống, lại làm chút ít cỏ khô vãi lên đi, móc ra hỏa lưì .

Bất quá rất nhanh nàng phát hiện một vấn đề, hỏa lưì là dẫn theo, có thể đi được vôi vàng, đã quên điếm...

Bất đắc dĩ, nàng lại bắt đầu rồi đánh lửa.

Đây là nàng lần đầu tiên làm chuyện loại này, kết quả là bề bộn hơn nửa ngày cũng không tìm đôi tư thể, thẳng đến cầm trong tay nhánh cây lật đi lật lại cũng không điếm xảy ra hoả hoạn.

Thái thượng nhìn không được, thừa dịp Phong Linh lúc xoay người đem giấu ở trong tay áo tay vụng trộm duỗi đi ra, một ngón tay, này đống cỏ khô lập tức toát ra hỏa tinh, chậm rãi đốt lên.

"Di? Gặp? Chuyện gì xảy ra?" Phong Linh chăm chăm vào này đống lửa ngân người.

Thái thượng nhàn nhạt cười cười, nói ra: "Nên là đã vừa mới thành công, chỉ là yếu chờ một chút mới nhóm lên a."

"Nhưng ta vừa chui không phải vị trí này a."

"Dạ, này có thể là tự cháy. Thiên duy trì vật tảo nha, ngày mùa thu lí sơn hỏa cũng giờ có phát sinh, nên cho người đưng phải."

"A? Như vậy a. Xem ra ta vận khí rất tốt. Này, lão tiên sinh người chờ một lát, ta đi tìm rau dại."

"Muộn như vậy tìm ra được chỉ sợ không dễ dàng đâu?"

"Không có việc gì, ta có thể dùng hỏa chiếu sáng." Phong Linh thân thủ theo trong đồng lửa rút ra một chi đót bên củi.

Lại nhìn xem Phong Linh tới tới lui lui bận rộn một hồi lâu, nửa ngày đều không tìm được, thái thượng bất đắc dĩ thở dài.

Tiếp tục như vậy, ngày mai còn có thể chạy đi sao? Hấn nghĩ.

Lặng lẽ duỗi ngón tay chỉ một bên cỏ chông chát, này cỏ chông chát nhoáng một cái.

"Ôi chao, người xem, này hình như là rau dại."

"Dạ?" Phong Linh vội vàng chạy tới cầm tập tranh ảnh tư liệu so với, nửa ngày, nhú mày nói ra: "Không phải, những này tập tranh ảnh tư liệu trên không có. Ăn bậy hội tiêu chảy, những này không có thể ăn. Lão tiên sinh người không có đi tìm rau dại a?"

Nói đi, quay đầu bước đi.

Thái thượng thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun tới.

Những kia đều là đỉnh cấp "Rau dại", thậm chí còn có thể bổ sung linh lực...

Tu bò đề dạy đồ đệ sẽ không trước giáo như thế nào phân biệt thiên tài địa bảo dùng thuận tiện cướp đoạt sao?

Hướng phía Phong Linh vẫy vẫy tay, thái thượng nói: "Đến đến, làm cho lão phu nhìn xem của ngươi tập tranh ảnh tư liệu trên đều có chút cái gì rau dại."

Phong Linh đi tới đem trên tay tập tranh ảnh tư liệu đưa lên.

Mở ra, thái thượng tùy ý địa phỉ vài lần, lại là lặng lẽ chỉ một ngón tay. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Cách đó không xa một cái khác chông chất bụi cỏ hơi nhoáng một cái.

"Ngươi xem, bên kia có."

"Ôi chao, giống như thật sự có a. Nơi này ta vừa mới đi tìm, như thế nào không có phát hiện? Kì quái." Phong Linh đảo tập tranh ảnh tư liệu so với: "Bất quá, giống như vẫn có chút khác biệt."

"Là được, không có gì khác biệt! Đồ cùng thực vật tổng hội có xuất nhập!"

Thái thượng rốt cuộc chịu không được, vén ống tay áo lên tự mình chạy vội quá khứ, thân thủ tỵ hái.

Cô gái này nhi, nếu như không phải mình đi tìm đến, nàng thực có thể còn sống một mình đi đến Hoa Quả Sơn sao? Hấn nghĩ. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: khổ ép một ngày lại là bắt đầu rồi, hôm nay yếu tiếp tục kiên trì gia canh.

Gì cũng không nói, cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, còn có cầu toàn.

Chính là môn nhẫn tâm nhìn xem quyển sách này toàn suýt rớt xuống 2% phía dưới sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 188: Thật Sâu 1 Cái Hố

Bởi vì không có nôi, hái hảo rau dại sau Phong Linh đành phải bắt bọ nó xuyên tại trên nhánh cây nướng.

Không có bất kỳ gia vị, không có bất kỳ gia vị, thêm nữa tay nghề hiện tại quả là không được tốt lắm, ngoại trừ vừa mới bắt đầu nướng cháy một đám bên ngoài cuối cùng nướng ra tới đông tây tự nhiên cũng là khó có thể nuốt xuống.

Bất quá khó có thể nuốt xuống cũng muốn ăn, hiện tại cũng không phải là nhâm nháp mỹ thực thời điểm, mấu chốt là phải ăn no ngày mai mới hữu lực khí ra đi.

Cật trong quá trình Thái Thượng lặng lẽ đem trong tay mình rau dại toàn bộ sửa lại hương vị, kết quả sau khi ăn xong còn là cảm thấy toàn thân đều không thoải mái. Bất đắc dĩ, chỉ phải lại vụng trộm mà đem trong bụng rau dại đều biến đi, dù sao dùng tu vi của hắn chính là không ăn cái gì thời gian cũng đồng dạng qua.

Phong Linh lại bất đồng, tự ăn hết rau dại lúc sau đã nhiều lần thiếu chút nữa nôn đi ra, bất quá nàng vẫn kiên trì trước thẳng xuống tới, tiểu cô nương này quật cường đến làm cho Thái Thượng đều có chút kinh ngạc.

Bất quá xem tình hình cũng là ăn không đủ no.

Mệt mỏi một ngày một đêm, cơm nước xong, Phong Linh tự hỗn loạn địa nằm tại bên đống lửa trên đã ngủ. Thái Thượng tắc một mực tại một bên

đả tọa, lẳng lẳng địa nhìn nàng.

Một đám nguyệt quang xuyên thấu qua đám mây chiếu vào nàng thanh tịnh trên mặt, hơi chau nâng lông mày, thỉnh thoảng nói mê, tựa hồ là ở đây lắm lắm cái gì.

"Làm cơn ác mộng rồi?" Nghĩ, Thái Thượng nhẹ nhàng lắc lư ra tay chỉ, điềm điềm trong suốt theo đầu ngón tay huy sái và ẩn hiện nhập Phong Linh mi tâm.

Dần dần địa, này nhú chặt mi giãn ra, tỏa ra một vòng ngọt ngào mỉm cười.

"Còn là làm mộng đẹp a, bằng không ngày mai không có tinh thần." Thái Thượng ngẩng đầu lên nhìn nhật thổ dài, loát râu dài, xuyên thấu qua tầng mây ngưng mắt nhìn nắng nguyệt: "Thật là một cái hảo cô nương a. Người cũng đừng trách lão phu, lão phu cũng là bị bắt đắc dĩ a. Chỉ trách, này hạ bộ người quá độc ác. Những người này, phá này thiên đạo, thật sự tốt như vậy sao?"

Nghĩ. Hắn không khỏi cười chua xót cười.

Đến nửa đêm, bầu trời phiêu khởi chíp bông mưa nhỏ.

Thái Thượng phui liếc, khoát tay áo, nói khẽ: "Đừng đến thêm phiền."

Vân trên Long tộc nghe vậy lẳng lẽ bỏ chạy, mây đen phiêu tán. Nguyệt quang như trước.

Không bao lâu, ngày mùa thu lí hàn khí lại đánh úp, phiến lá trên ngưng kết sương lộ.

Nhìn chăm chú một mỗi một ngày một đêm còn ăn không đủ no, gói lên cánh tay cuộn mình thành một đoàn ngủ say Phong Linh, Thái Thượng thật dài thờ dài, võ đũa chậm rãi đứng lên. Từng bước một đi đến nàng bên cạnh, thân thủ giữ bắt mạch môn.

"Hừ." Hấn chậm rãi lắc đầu: "Rõ ràng cho nàng ăn loại đồ vật này, tu vi bên ngoài là luyện thân cảnh, kì thực chỉ sợ so với nạp thân cảnh đều hơi có không đủ a. Khó trách còn có thể sợ lạnh. Cái này tu bồ đề thật sự là. . ."

Cúi đầu xuống, hấn theo trong tay áo lấy ra một lọ đan dược, giữ ra hai khóa nhét vào Phong Linh trong miệng.

"Cái này tiện lợi làm này hai cái bánh tráng đèn bù tổn thất a."

Đem bình thuốc thu hồi. Thái Thượng duỗi ra tay trái, lòng bàn tay ngân quang vờn quanh.

Dần dần địa, Phong Linh thân thể nhiều thoát khỏi trọng lực vậy huyền phù lên, theo Thái Thượng thân ảnh cùng nhau hướng phía đông bay đi.

Nửa ngày, Thái Thượng lại dẫn Phong Linh đi vòng vèo.

"Tính, đổi lại phương thức, đỡ phải lão phu ngày mai không tốt giải thích."

Đem ngủ say Phong Linh thả lại chỗ cũ. Cả đại địa đều hơi chấn động lên.

Thái Thượng chậm rãi quơ cánh tay, điểm điểm ánh huỳnh quang rơi quanh mình.

Dùng bọn họ làm trung tâm, phương viên hơn mười trượng mặt đất, tính cả cây cối bùn đất đông lữa, toàn bộ duy trì lấy nguyên trạng bị bạt hướng

không trung, giống như bị một thanh không lồ cái xẻng cả gốc móc nâng vậy!

Ánh trăng trung, Tây Ngưu Hạ Châu cư dân ngẩng đầu trông thấy nghiêm chỉnh khối lục địa giống như lơ lửng đảo nhỏ từ đỉnh đầu xẹt qua, bay về phía Đông Phương.

...

Sáng sớm, một con yêu quái sớm địa gõ vang Ngọc Đỉnh cửa phòng.

Một đêm chưa ngủ hẳn cả kinh cả ngồi dậy, nuốt khô nhỏ nước miếng. Thân thủ kéo mở cửa phòng.

Ngoài phòng, là một con thiên tinh.

"Chuyện gì?" Hấn nhẹ giọng hỏi.

"Đại vương thỉnh Ngọc Đỉnh chân nhân đến cơm thất cùng nhau đi ăn cơm, Dương Thiên tả đã ở."

"Biết rằng." Chậm rãi khép lại cửa phòng, Ngọc Đỉnh chân nhân vuốt ve ngực, thu khẩu khí.

Một đêm này. Hấn trần trọc, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Trước khi đến, hấn chỉ là lo lắng hầu tử có hay không có thể đem nắm được ở nơi này yêu quái, có thể không đem chính mình nghiên cứu chế tạo hỏa khí phát dương quang đại vì chính mình tranh một chuyến mặt mũi, làm cho những cái này sư huynh trọn mắt há hốc mồm.

Nhìn không lồ kia địa hạ thành sau, hấn phát hiện mình trước kia suy nghĩ căn bản cũng không phải là vấn đề. Chính thức vấn đề, là cái này hầu tử đến tột cùng sẽ đem hỏa khí chơi đến cái dạng gì độ cao.

Tự hấn như vậy chuyển pháp, cắt cứ một phương cùng thiên đình địa vị ngang nhau Ngọc Đỉnh cũng không thể không biết kỳ quái.

Vấn này, khiến cho quá lớn.

Lớn đến Ngọc Đỉnh đều ần ần có chút sợ hãi.

Tuy nhiên hấn không ghét yêu quái, tuy nhiên hấn cũng nhìn bầu trời đình không vừa mắt, tuy nhiên hấn đối hầu tử lý niệm cực kỳ cảm thấy hứng thú, nhưng nói cho cùng, hấn cũng còn là thập nhị kim tiên, xiển giáo thập nhị kim tiên, đầy trời thần phật phần lớn là đồng môn của hấn.

Thân là thập nhị kim tiên, giúp đỡ phản khờ đại hảo sao? Đừng đến lúc đó liền Côn Luân sơn đều trở về không được.

Đương nhiên, hấn hiện tại cần lo lắng còn có một vấn đề khác, đó chính là hấn xem hết hầu tử bí mật, nếu như bây giờ nói ra không gia nhập các loại mà nói, hầu tử hội xử lý như thế nào hấn.

Cảm tình đánh ngay từ đầu hầu tử dẫn hấn tiến địa hạ thành tự là chuẩn bị muốn đem lộ đều phá hỏng a.

Nếu là mấy năm trước này con khi, Ngọc Đỉnh lại là yên tâm, nói cái gì "Hoành trước mang ra đi" nhiều nhất bất quá là chỉ đùa một chút thôi. Hiện tại cái này chích?

Kỳ thật Ngọc Đỉnh cũng còn là cảm thấy sẽ không, nhưng hấn cũng đã không thể tin được chính mình. Đừng quên, vừa mới bắt đầu đến thời điểm hấn tự hoàn toàn không có nghĩ tới sẽ xuất hiện loại này tình trạng.

Sáu năm trước nạp thần cảnh non nớt tiêu yêu, ai có thể nghĩ cho tới bây giờ lại biến thành hùng bá một phương yêu vương, muốn cùng thiên tranh dài ngắn.

"Nếu như. . . Vụng trộm trốn, có thể hay không cũng là một cái biện pháp?"

Hắn chợt nhớ tới năm đó chính mình đem nguyên bộ linh lực cảm giác pháp môn đều dạy cho hầu tử, cái này còn có thể chạy thoát sao? A ha ha ha, tự gây nghiệt a, cái này chết chắc rồi, thực chết chắc rồi.

Rửa mặt một phen, sửa sang lại y quan, Ngọc Đỉnh nhăn nhó nhí nhí địa ra cửa phòng, theo dẫn đường tiểu yêu một đường đi đến cơm thất.

Cơm trong phòng, hầu tử cùng Dương Thiên đã sớm chờ đợi.

Nhìn thấy Ngọc Đỉnh, Dương Thiên như trước giống như trước như vậy vẻ mặt lãnh đạm, khẽ dùng đũa tâm ăn đến cũng không nói gì lời nói. Nhiều lắm là, chính là tùy ý địa hàn huyên vài câu.

Trong bữa tiệc, hầu tử nói ra một lần, nói Ngọc Đỉnh khó được đến một lần. Yếu Dương Thiên trước thả tay xuống đầu chuyện tình tận tận tình địa chủ mang Ngọc Đỉnh dạo chơi Hoa Quả Sơn, lại bị nàng trực tiếp cự tuyệt.

Điều này làm cho Ngọc Đỉnh không khỏi sinh nghi, cái này chính mình từ nhỏ nhìn xem lớn lên đồ đệ có phải là sớm sớm biết mình hiện tại chỗ gặp phải vấn đề sau đó cùi chỏ ra bên ngoài ngoặt, tận lực cùng mình giữ một khoảng cách?

"Không xong, như vậy thật sự nửa điểm trông cậy vào đều không!"
Ngọc Đỉnh nghĩ.

Bất đắc dĩ. Hắn cúi đầu yên lặng bắt đầu biên chế các loại lí do thoái thác, chuẩn bị hầu tử hỏi "Lo lắng được như thế nào" liền có thể đối đáp trôi chảy tiến thoái thối đáng. Thật sự không được, còn có cá quay về đường sống.

Nào biết hầu tử không hỏi một tiếng.

Này yếu chủ động nhắc tới sao?

Thật có lỗi, hấn không có cái kia đảm.

Một bữa cơm lo lắng không yên lo lắng địa ăn xong, hầu tử cùng Dương Thiên nói có việc bề bộn liền rời đi, trước khi đi gọi tới Đoàn Chủ Đại Giác còn có tiểu hồ yêu. Nói là làm cho bọn hấn mang theo Ngọc Đỉnh đi dạo một vòng.

Đi dạo nơi đó?

Tiếp theo đi dạo địa hạ thành. . .

Tiểu hồ yêu là tới đương dẫn đường, này hóa thân cảnh Đại Giác cùng Đoàn Chủ, không cần phải nói, khẳng định chính là đến xem trước hấn.

Hai cái hóa thân cảnh Hành Giả đạo yêu tu thủ ở bên cạnh, người làm cho hấn cái này sống mấy ngàn năm cũng chỉ có kim tiên tu vi Ngô Giả đạo làm sao bây giờ? Từ dưới đất thành cái kia khắp nơi trên đất là yêu quái địa phương đánh ra đi? Mượn hấn mười cái mạng cũng không đủ a!

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống, Ngọc Đỉnh khóe miệng hơi run rẩy. Càng phát ra cảm giác mình cũng đã nhảy vào một cái sâu không thấy đáy hãm hại.

Theo tiểu hồ yêu lại là hạ địa hạ thành, đi dạo tinh luyện kim loại trường, đi dạo cát vào kho thắt, đi dạo bán phân phối đứng, trận kia mặt, hiệu suất đều bị làm cho người ta khiếp sợ.

Nhưng càng là rung động, Ngọc Đỉnh tâm lại càng hốt hoảng. Hấn bắt đầu tưởng tượng thấy chính mình bị thiên đình phát hiện giúp hầu tử nghiên

cứu hỏa khí sau lệnh truy nã lí đầu hội giá trị bao nhiêu tiền.

"Ba vạn kim tinh?"

"Ngạch, ít nhất mười vạn."

"Không chỉ. Hẳn là có trăm vạn."

"Có lẽ Côn Luân sơn vì phân rõ giới tuyến hội thêm vào hai trăm vạn, cái này giống ta này sư huynh phong cách. . ."

Xem gì đó càng nhiều, hẳn càng kinh ngạc, đến cuối cùng, lại phát hiện đầu của mình khả năng giá trị phá ghi lại ngàn vạn kim tinh.

"Nếu không. . . Chính mình trước bán a? Xài hết chết lại." Hắn đột nhiên toát ra một câu như vậy.

"Dạ, chân nhân, ngài nói cái gì?" Đi ở phía trước tiểu hồ yêu quay đầu lại hỏi nói.

"Không có, ta chỉ là nói, nơi này rất có tiền đồ."

"Đó là đương nhiên." Tiểu hồ yêu đắc ý ngẩng đầu lên, cười nói: "Đây đều là làm phiền hầu tử ca ca. Không có hẳn, chúng ta bây giờ đều còn không biết rằng ở cái góc nào lí trốn trốn tránh tránh. Chỉ cần lại cho chúng ta một chút thời gian, chính là thiên đình đại quân dốc toàn bộ lực lượng cũng nại chúng ta không gì!"

"Đúng rồi." Ngọc Đỉnh lặng lẽ cọ quá khứ lôi kéo làm quen: "Các người vậy đối yếu rời đi nơi này yêu quái, đều xử lý như thế nào a?"

"Rời đi? Tại sao phải rời đi?"

"Đừng động vì cái gì, người tự nói cho ta biết. Nếu như thực xuất hiện, các người đều là xử lý như thế nào?"

Tiểu hồ yêu gãi gãi đầu, đáp: "Tự. . . Giết quá. Biết rõ nhiều lắm, thả ra vạn nhất để lộ bí mật làm sao bây giờ? Vì mọi người an toàn chúng ta có nghĩa vụ giết bọn họ. Làm sao vậy?"

Quả nhiên, quả nhiên như thế!

Ngọc Đình chân nhân khóc không ra nước mắt.

Lại theo tiểu hồ yêu đi hảo một đoạn, tiểu hồ yêu một đường giới thiệu, Ngọc Đình chân nhân lại nửa điếm đều nghe không vô, trong nội tâm một mực không yên địa chú ý đến phía sau mình hai con hóa thần cảnh yêu quái.

Hồi lâu, Ngọc Đình chân nhân lại cẩn thận mà hỏi thăm: "Cái kia, nếu như biết rõ bí mật là các người đại vương bạn tốt, có thể hay không có trường hợp đặc biệt?"

"Chúng ta đại vương cũng không làm cho cái kia chút ít không gia nhập bạn của Hoa Quả Sơn tiến địa hạ thành, miễn cho chúng ta khó làm sao. Chân nhân người hỏi cái này làm gì vậy?" Đột nhiên, tiểu hồ yêu mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Ngọc Đình, cả kinh nói: "Chân nhân, không phải là người muốn rời đi a?"

Lúc đó, sợ hãi Ngọc Đình.

Hắn vội vàng lắc đầu khoát tay kinh hoảng nói: "Hu! Đừng! Đừng loạn nói, ta nhưng chưa nói phải ly khai a! Lời này cũng không phải là ta nói a!"

Đang lúc này, hắn chợt nghe sau lưng Đoàn Chủ đối với một bên vệ binh thấp giọng công đạo nói: "Đi, bả Ngọc Đình chân nhân gian phòng

chuyển đến địa hạ thành đến, cho hẳn an bài cá dựa vào hạ tầng chỗ ở. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

Ngung chết, tâm muốn chết đều có.

Tự gây nghiệt a! Tại sao phải nhiều lời như vậy? Đây không phải muốn chết sao?

PS: Ngạch, kiên trì hai ngày mỗi ngày hai canh ngày hôm qua không có thể kiên trì.

Tối hôm qua đối với máy tính trong óc trống rỗng, cứng ngắc viết năm nghìn chữ cuối cùng toàn bộ xóa. Ai. . .

Hôm nay sinh ý trên đồng bọn sáng sớm cho ta điện thoại, làm cho chính mình châm chước, tiêu thuyết tận lực giảm thiểu thời gian dừng quá qua, sinh ý mới là vương đạo.

Ai, ta nên nói cái gì?

Ta nhìn thấy thành từng mảnh hô gia canh tự đặt gia hỏa, ta kiên trì hai ngày gia canh, sau đó thì sao? Cùng định mất. Hết chỗ nói rồi.

Từ nay về sau chích thường trú bình luận sách khu, thỉnh mọi người nhiều hơn phát thiệp, sinh động bình luận sách khu, cảm ơn.

Lệ cũ cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu toàn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 189: Lặng Yên Đến Tìm Hiểu

Một hồi gió nhẹ mon trớn gò má.

Phong Linh hơi động hạ, thân thủ dụi dụi con mắt trong lúc lơ đãng đem trên tay bùn cát cùng nhau xoa mặt.

Hơi mở mắt ra, sau một khắc, nàng bỗng nhiên tròng lớn con mắt, bưng tỉnh.

Cách đó không xa, Thái Thượng chính ngồi xếp bằng ngồi ngay ngắn, gương mặt da nhìn nàng.

"Lão tiên sinh, vì cái gì không gọi ta? Đều mặt trời lên cao!" Nàng thất kinh địa đứng lên, bắt đầu luống cuống tay chân địa thu thập: "Không xong, hôm nay muộn như vậy, đến lúc đó lại đi không được nhiều xa."

"Nghỉ ngơi một ngày cũng không có quan hệ gì, dù sao ngày hôm qua mệt muốn chết rồi." Thái Thượng nhẹ giọng thở dài.

"Khó mà làm được, mới ra phát ngày thứ hai tự nghỉ ngơi nào có như vậy đạo lý. Cứ như vậy tử, khi nào thì tài năng đến Đông Thắng Thần Châu a. Di, linh lực của ta như thế nào như vậy đầy đủ rồi? Chẳng lẽ muốn toàn bộ phóng ra ngoài mới sẽ tăng lên?"

Phong Linh ngờ ngác địa nhìn qua hai tay của mình, trong lúc nhất thời tìm không được đầu mối.

Thái Thượng cười mà không nói.

"Mặc kệ, xuất phát! Ngàn kiến tha lâu cũng đầy tổ!"

Cõng lên bao vây, Phong Linh tìm tìm phương hướng, mang theo Thái Thượng từng bước một nhắm hướng đông vừa đi đi.

Vừa đi vài bước còn chưa kịp bay lên không, nàng liền dừng lại, nhú lại lông mày lui trở về.

Đi đến Thái Thượng trước mặt, nàng cúi đầu chăm chăm vào mặt đất nghi hoặc nhìn hồi lâu, hỏi: "Lão tiên sinh, người có hay không cảm thấy có cái gì không đúng?"

Trên mặt đất có một cái phi thường rõ ràng dấu vết, một bên là bùn đen, chích ngẫu nhiên nhìn thấy vài cọng cỏ xanh, bên kia lại là bùn đất, khắp nơi trên đất khô vàng cỏ dại.

Nhìn về phía trên thật giống như hai mảnh hoàn toàn bất đồng thổ địa bị liều mạng tiến tới cùng một chỗ.

"Có cái gì không đúng?" Thái Thượng vẻ mặt bình tĩnh địa hỏi lại.

"Cái này... Còn có cái này... Lão tiên sinh không có cảm thấy có cái gì không đúng sao?"

Phóng nhãn nhìn lại, chính là hai bên cây cối chủng loại cũng rõ ràng nhất bất đồng. Cái loại cảm giác này, giống như là bính tiếp hai bức họa cuốn.

"Không có cảm thấy có cái gì không đúng. Thiên hạ to lớn vô kì bất hữu. Người nha đầu kia. Là đi lộ quá ít."

"Chính là tối hôm qua giống như không phải như thế."

"Tôi hôm qua tối như mực. Người thấy rõ?"

Phong Linh nhăn đầu lông mày tha một vòng, lại đi xa xa nhìn ra xa, quay đầu lại nói ra: "Chúng ta... Ngày hôm qua giống như không phải tại nơi này a. Kỳ quái, chẳng lẽ chúng ta ngủ thời điểm bị người thay đổi địa phương?"

"Không phải tại nơi này sao?"

"Người xem, ngày hôm qua không có chứng kiến ngọn núi kia, vị trí kia hẳn là bình nguyên."

Thái Thượng lẳng lạng mà chăm chú nhìn Phong Linh, hồi lâu, có chút sầu lo mà hỏi thăm: "Người có phải hay không quá mệt mỏi. Nhớ làm rồi? Dựa vào lão phu xem, không bằng ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày a."

"Ta nhớ sai rồi?"

Thái Thượng quay đầu lại chỉ chỉ cách đó không xa đồng lửa chồng chất: "Người đi xem, này đồng lửa có phải là người tối hôm qua điếm, những kia nhánh cây có phải là người tối hôm qua nhật, nhìn nhìn lại đồng lửa chồng chất quanh mình cây cối có hay không cùng tối hôm qua độc nhất vô nhị."

Chăm chú nhìn hồi lâu, Phong Linh càng phát ra hồ đồ, nửa ngày, chỉ phải vuốt vuốt mái tóc, trường thở dài nói ra: "Xem ra ta ngày hôm qua thật sự là quá mệt mỏi, nhớ lắm. Khá tốt có lão tiên sinh tại. Bằng không ta đều rối loạn."

Nàng ha ha địa nở nụ cười.

Thái Thượng khẽ gật đầu, cũng là cười cười.

"Này chúng ta bây giờ tranh thủ thời gian lên đường đi!"

Tiêu trừ bản khoán. Hai người phân biệt thi triển ngự phong thuật cùng nhau hướng phía phía đông bay đi.

Mênh mông cả vùng đất lộ vẻ khô vàng, như theo hơn một ngàn trượng không trung cúi đầu và ngẩng đầu, có thể trông thấy sơn bên kia có một tòa nhân loại trần nhỏ, hồi hải.

Lúc này, bọn họ thân ở Nam Chiêm Bộ Châu, cự ly Hoa Quả Sơn, chỉ còn lại có tám vạn dặm không đến.

...

Bữa tối giờ, Thủy Liêm động thượng tầng hầu tử chuyên dụng cơm trong phòng lại là chỉ còn lại có hầu tử cùng Dương Thiên hai người.

Ăn vào một nửa, Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Nghe nói, ngươi đem sư phụ ta lấy tới địa hạ thành đi ở?"

Nói đi, gấp cá đậu giác để vào trong miệng, nhai nuốt lấy, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử.

"Dạ." Hầu tử thân thủ bài cá cây quýt, đem một đưa vào trong miệng, đáp: "Đoản Chủy chủ ý, ta đồng ý."

"Hắn còn không có đáp ứng giúp ngươi sao?"

"Xem ra, muốn cự tuyệt."

Dương Thiên nhẹ nhàng để đưa xuống, chăm chăm vào hầu tử hỏi: "Vậy ngươi tính toán làm như thế nào?"

"Tự hiện tại như vậy làm quá, dọa dọa hấn. Hấn có đáp ứng hay không, ta đều có biện pháp ứng phó, ai bảo việc này không phải hấn không thể?"

"Dọa dọa hấn có thể, nhưng, yếu hấn là thực đáp ứng giúp ngươi, ngươi nhất định phải bảo đảm an toàn của hấn. Bất kể như thế nào, nhất định phải bảo đảm an toàn của hấn."

Hầu tử giương mắt cười hì hì chăm chăm vào Dương Thiên, đáp: "Hội, ngươi biết ta là hạng người gì. Không phải không được đã, ta cũng sẽ không dùng thủ đoạn như vậy."

"Hội là tốt rồi. Nếu như sư phó có việc, đừng nói ta, ta ca cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi. Đến lúc đó, thiên quân không tới, Quán Giang Khẩu đại quân tới trước."

"Ha ha, biết rằng." Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử hỏi: "Đan luyện được thế nào?"

"Coi như thuận lợi, hiện tại mỗi ngày Đoàn Chủ đều phái người ngày đó đem thu thập đến nước suối đưa tới. Bất quá khả năng duy trì liên tục không được bao lâu. Có tin tức nói Nam Thiên Môn đại quân cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, tùy thời xua quân Đông Thắng Thần Châu. Đến lúc đó, tuệ tuyền sẽ là một cái trọng điểm mục tiêu công kích." Vì hơi dừng một chút, nàng nói tiếp: "Dù sao, cái đạo kia quan bị công hãm tin tức lúc ấy là đăng báo thiên đình."

"Tiên phong là ai?" Hầu tử hỏi.

"Na Tra. Ta cùng hấn bắt chuyện qua, làm cho hấn đừng như vậy nhanh hướng nơi nào đây, nhưng kéo không được bao lâu. Đằng sau tứ đại thiên vương, chỉ nghe Lý Tĩnh."

Hầu tử nổi giận bĩu môi trầm mặc nửa ngày, hỏi: "Nam Thiên Môn còn có bao lâu phát binh?"

"Không rõ ràng lắm, quyền quyết định không trong tay Na Tra, xem chừng nên mấy tháng trong a. Đến lúc đó hội trước ra tay với Đông Thắng Thần Châu."

"Thiên hà thủy quân bên đó đây?"

"Người chú ý thiên hà thủy quân làm gì vậy? Bọn họ phụ trách Bắc Câu Lô Châu cùng Tây Ngưu Hạ Châu, theo chúng ta tạm thời không quan hệ." Dương Thiên dừng một chút chiếc đũa, tiếp tục ăn cơm.

"Nghĩ muốn hiểu rõ hiểu rõ tình huống của bọn hấn thôi, dù sao thiên hà thủy quân có thể so sánh Nam Thiên Môn kia bang tử mạnh hơn nhiều. Sớm muộn yếu đối mặt. Tri kỷ tri bỉ mới có thể bách chiến bách thắng."

Dương Thiên khước miệng hơi giơ lên, hiểu ý địa nở nụ cười: "Người là muốn biết ác giao chết có hay không a? Đều vài năm, người còn băn khoăn a?"

"Cắt, loại đó tiểu giác sắc, sớm muộn là muốn chết, khác nhau chỉ là chết ở trong tay ai thôi. Nếu như có thể giữ lại cho ta hết giận, tự nhiên là tốt nhất." Hầu tử duỗi ra tay phải sờ lên đặt ở bên cạnh bên cạnh hành vân côn.

Nếu không phải là hiện tại Hoa Quả Sơn đang đứng ở mấu chốt thời kì đi không được, hấn đã sớm đi Tây Ngưu Hạ Châu tìm ác giao phiến toái.

Dương Thiên khanh khách địa nở nụ cười: "Tiểu giác sắc? Lục đại yêu vương cũng không dễ trêu a. Nếu không phải là bọn họ không đồng lòng, thiên hà thủy quân đều không nhất định gặm được hạ cái này khối xương cốt. Thiên Bồng Nguyên Soái bất quá là chiếm bọn hấn e sợ chiến tiện nghi

thôi. Lần này chiến cuộc còn không quá trong sáng, thiên hà thủy quân cũng đã đến Tây Ngưu Hạ Châu, lục đại yêu vương tập kết nhân mã không nhiều lắm. Ta phỏng chừng, nên không sai biệt lắm kết quả, chỉ là xem lục đại yêu vương có thể chống bao lâu thôi."

"Làm cho bọn hấn chậm rãi hao tổn a, đặng hoa của ta quả sơn trường thành đại thụ, đưa bọn họ cùng nhau thu thập."

"Người cùng thiên đình sớm muộn là muốn khai chiến, lại cùng lục đại yêu vương không hòa thuận, như vậy thật sự hảo sao? Đến lúc đó tứ cố vô thân..."

"Cùng bọn họ sự hòa thuận thì có viện binh?" Hầu tử hừ địa nở nụ cười: "Xem ác giao sắc mặt ta chỉ biết cái khác năm cái yêu vương đại khái đều là món hàng gì sắc, loại người này, đối với bọn họ tốt nhất không cần phải ôm cái gì hy vọng. Thực đấu võ có thể không sau lưng chọc dao nhỏ tọt không sai, còn chỉ nhìn bọn họ tiếp viện?"

Nói đi, hầu tử lau một cái miệng, chậm rãi đứng lên nói: "Ta ăn no, người từ từ ăn a."

"Nhớ kỹ, sự phụ ta an toàn!"

"Biết rồi, ta liền tính không sợ người tổng yếu kiêng kỵ hạ ca của người kia thanh tam tiên lương nhận đao a." Hầu tử bên cạnh cười bên cạnh đi ra ngoài.

Đã hầu tử đi rồi, Dương Thiên cô linh linh ngồi ở cơm trong phòng chậm rãi thở dài, chăm chăm vào trong mâm món ăn nhìn rất lâu sau đó.

"Muôn hay không, đi xem lão gia hỏa kia thế nào?"

...

Lúc này, cự ly Thủy Liêm động ngoài trăm dặm một chỗ trong rừng, nguyệt quang nghiêng chiếu, vàng bạc hai vị đồng tử cong vẹo địa dựa vào ngòi cùng một chỗ về mặt mặt mới.

"Su phó còn không có hồi phục sao?"

Ngân đồng tử cúi đầu móc ra ngọc giản nhìn coi, thở dài: "Không có, đều đã lâu như vậy, còn không có hồi phục. Chuyện gì xảy ra? Đầu tiên là Ngao Thôn Tâm, sau đó là Ngọc Đỉnh chân nhân, toàn bộ lên một lượt báo, đến bây giờ nửa cái hồi phục đều không có."

"Dù sao chúng ta đăng báo cho dù tấn trách, su phó tổng nên chắc là không biết trách tội mới là."

"Cũng là, chỉ cần su phó đừng đem sổ sách tính đến trên đầu chúng ta, cái gì cũng tốt nói."

"Bất quá. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. " kim đồng tử chân mày hơi nhíu lại, có chút sầu lo nói: "Này hầu tử khoảng thời gian này cùng ngoại giới lui tới như vậy mật thiết, đến tột cùng là muốn làm gì? Nghe nói Nam Thiên Môn muốn xua quân Đông Thắng Thần Châu, lúc này sinh động, hấn sẽ không sợ chết sao?"

"Trời biết nói, cái này hầu tử rất quý dị. Bất quá người ngẫm lại, Dương Thiên, Ngao Thôn Tâm, Ngọc Đỉnh chân nhân, những điều này là cùng Quán Giang Khẩu có quan hệ, nói không chính xác kế tiếp Dương Tiễn tự mình đến cũng không là không thể nào a, đến lúc đó tự có trò hay để nhìn."

Cách đó không xa, cây cối bóng tối hạ một người mặc bạch sắc văn sĩ bào cao lớn thân ảnh chính im ắng địa bán ẩn tại thân cây sau nhìn chăm chú bọn họ.

Hồi lâu, hẳn xoay người sang chỗ khác, hóa thành một con lang yêu biến mất tại trong rừng rậm. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ngày hôm qua bình luận sách khu nhiều hơn rất nhiều thiệp mời, rất vui vẻ.

Con ba ba từng cái đều hồi phục ~ sau này hy vọng tất cả mọi người có thể như vậy sinh động.

Tốt lắm, cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, cầu toàn.

Đặng mấy ngày nay sự tình xong xuôi con ba ba mở lại thủy gia canh cấp. Đoạn canh tích thỏa thỏa không biết.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 190: Lẻn Vào

Trong đêm đen, Dương Tiễn biến thành lang yêu án lấy quỹ dị lộ tuyền phi tốc chạy trốn tại trong rừng cây.

Quang ảnh tại trên thân lưu chuyển, ánh mắt kia lợi hại được giống như liệt ưng, thân thủ nhanh nhẹn kiện tráng, phảng phát một hồi cuồng gió thổi qua.

Đột nhiên, hấn phanh lại chân ngừng đầu nhìn lên, chậm rãi nhắm lại hai mắt nghe trong gió lời nói nhỏ nhẹ.

Sau một khắc, thân ảnh của hấn đã xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng một con đang ngồi ở dưới cây nghỉ tạm mã yêu trước mặt.

Không đợi này con ngựa trắng tinh thấy rõ Dương Tiễn thân ảnh, hấn cũng đã một tay chế trụ đối phương mạch môn, một tay chế trụ đối phương yết hầu.

"Người chỉ có một lần cơ hội, nói, Ngao Thốn Tâm cùng Ngọc Đỉnh chân nhân có phải là tại Thủy Liêm động lí!"

Này con ngựa trắng tinh run rẩy trước khê gật đầu, tỏ vẻ nghe rõ ràng.

Dương Tiễn lúc này mới thoát buông ra cổ họng của đối phương, ở này một sát, con ngựa kia tinh mã đủ kính muốn la lên.

Trong nháy mắt hiểu rõ rồi đối phương ý nghĩ, Dương Tiễn một kéo, đem con ngựa kia tinh kéo đến bên cạnh, một cái nặng nề khuỷu tay nện tại đối phương ngực, lúc này "Răng rắc" vài tiếng, con ngựa kia tinh mang theo còn chưa cửa ra la lên cùng nhau ngắt quá khứ, mới ngã xuống đất.

Thân thủ muốn lấy đối phương tánh mạng, lại do dự một chút, chỉ đem đối phương biến thành một khối nham thạch, xoay người hóa thành con ngựa kia tinh bộ dáng tiếp tục hướng phía Thủy Liêm động phương hướng chạy đi.

Trên đường đi, Dương Tiễn lặng lẽ đột phá Đoản Chủ thiết hạ tầng tầng phòng ngự võng, vài lần đổi thân phận, lại không có chút nào xúc động cảnh giới.

Thẳng đến Thủy Liêm động trước trong rừng cây, hắn cũng đã biến thành một con con nhím tinh.

Tránh ở rừng cây trong bóng ma, hắn xa xa mà chăm chú nhìn ngòi ngay ngắn ở trên mặt đá ngẩng đầu nhìn trời nữ áo xanh tử, khuyết đỉnh xử một đạo ánh sáng nhạt hiện lên, hai mắt lập tức hơi nheo lại.

"Tiên thảo biến hóa?"

Ánh mắt kia chậm rãi hướng phía một bên quét tới.

Xa xa. Đang có hơn mười chích yêu quái cầm trong tay binh khí xa xa đi về hướng Thủy Liêm động. Đi ở cuối cùng thần lẫn tinh cầm trong tay trường mâu phun ra nuốt vào trước lưỡi lão đảo địa đánh không lên tinh thần.

Đột nhiên. Một tay theo bên cạnh phương trong bụi cỏ duỗi ra đưa hắn một bả kéo vào trong bụi cỏ!

"A ——!"

"Ai!" Phía trước yêu quái nghe được động tĩnh đều quay đầu lại, thao nôi lên binh khí, cảnh giác mà chăm chú nhìn hơi run run bụi cỏ.

Chỉ thấy này thần lẫn tinh theo trong bụi cỏ chậm rãi nằm đi ra, không có ý tứ địa cười nói: "Không cẩn thận, trông tiến vào... Ha ha ha ha."

"Đi cá lộ cũng còn hội trông, những năm này bạch tu!"

Cái khác yêu quái đều thở dài một hơi, nở nụ cười.

Một đám yêu quái hi hi ha ha địa tiếp tục hướng phía Thủy Liêm động đi đến, ở đằng kia cỏ chồng chất sau. Một đạo vi không thể tra ánh huỳnh quang chui vào cũng đã hôn mê quá khứ, chính thức thần lẫn tinh mi tâm, đưa hấn hóa thành một cây cỏ nhỏ.

Xen lẫn trong một ít chồng chất yêu quái trung, Dương Tiễn an toàn địa tránh khỏi nữ áo xanh tử ánh mắt trốn vào Thủy Liêm động.

Không bao lâu, Đoàn Chủ triển khai cánh từ đằng xa vội vã địa bay tới, cũng xuyên việt thác nước tiến vào Thủy Liêm động trung.

Hấn trực tiếp tìm được hầu tử gian phòng, cũng không gõ cửa trực tiếp xông đi vào.

"Đã xảy ra chuyện!"

Đang tại tu hành hầu tử hơi sững sờ, vội vàng nắm hành vân côn đứng lên: "Chuyện gì?"

"Có người đến, không biết là ai." Đoàn Chủ dồn dập thở hào hển, chậm rãi nói: "Của người tiểu hầu tử môn phát hiện. Cũng nói không rõ ràng. Tốc độ rất nhanh, tránh được chúng ta tất cả trạm gác. Đánh bại tất cả khu vực

lính gác sau hóa thành bộ dáng của bọn hấn. Tiến vào hạ một cái khu vực. Chích đánh bại, không có hạ độc thủ, tựa hồ còn không nghĩ náo quá cương bộ dạng. Hiện tại, người đến rất có thể đã tại Thủy Liêm động lí."

Hầu tử hơi kinh hãi, vội vàng mang theo Đoàn Chủ chạy ra khỏi gian phòng.

Có thể tránh thoát tất cả linh lực điều tra, tự do địa biến ảo hình thái, cái này tu vi, cũng không phải là bình thường hóa thần cảnh.

Vô luận là ai, nếu là phát hiện Thủy Liêm động bí mật...

...

Thủy Liêm động thượng tầng chảy dài giao thoa trong thông đạo, Dương Tiễn biến thành thần lẫn tinh cầm trong tay trường mâu phi tốc bên tẩu trước.

Một đường tiến đến, hấn có thể tinh tường địa cảm giác được cái này yêu quái động phủ quý dị.

Lúc trước ở bên ngoài là chỗ nào cũng có trạm gác, từng cái lính gác đều có được rất mạnh cảm giác năng lực cùng bí mật năng lực, này pháp môn, tựa hồ xuất từ Kim Hà Động. Mà đến nơi này Thủy Liêm động lí, thì là rậm rạp pháp trận phòng ngự.

Cũng may những này pháp trận rõ ràng xuất từ Dương Thiên trong tay, Dương Thiên pháp trận Dương Tiễn tự nhiên rất tinh tường, yếu phá dễ dàng. Có thể như thay đổi người khác tới bố những này pháp trận, chính là dùng tu vi của hấn nhất thời nửa khắc cũng vô pháp tại nơi này lặng yên không một tiếng động địa đi tới đi lui.

"Nghiêm mật như vậy phòng ngự, là muốn giấu cái gì?" Hấn không khỏi nghĩ.

Đi đến đường rẽ, hấn lạnh lùng địa nhìn lướt qua, thừa dịp bốn phía không có có yêu quái, thân hình nhoáng một cái, trong nháy mắt hóa ra mười cái phân thân hướng phía phương hướng bất đồng đi tới.

...

Hẹp hòi trong thông đạo, hầu tử cúi người xem xét khắc vào trên vách tường không dễ dàng phát giác pháp trận.

Mắt trận trên đã sớm bị lặng yên không một tiếng động địa cạo mở.

"Như thế nào?" Đoản Chủy hỏi.

"Bị phá." Hầu tử chậm rãi ngồi thẳng lên, đôi mắt trừng lớn qua lại chuyên động: "Sẽ là ai, có thể tại thời gian ngắn như vậy lí phá vỡ pháp trận mà không chút nào bị phát giác được?"

Dương Thiên pháp trận, vậy hóa thân cảnh Ngô Giả đạo tu giả căn bản phá không được , càng đừng đề cập Hành Giả đạo.

Có thể dựa theo sở được đến tin tức, này người đến hành vi càng giống là Hành Giả đạo.

"Sẽ là ai? Thái Thượng? Tu bồ đề? Còn là thiên đình đã bắt đầu điều tra nơi này?"

Hầu tử nhanh chóng xoay người hướng phía đi thông địa hạ thành thông đạo chạy đi.

Mà nhưng vào lúc này, Dương Tiễn cũng đã đi xuyên qua này trong thông đạo, ven đường thuận thực địa phá hủy bốn năm cá có thể gây ra cảnh

linh pháp trận.

Đội đến phía trước mơ hồ có thể thấy được ánh sáng nhạt, khung bố yêu khí trước mặt đánh úp, hấn mạnh mẽ cả kinh, hóa thành một con con bướm bướm tiếp tục hạ rơi.

Đội đến hấn lướt đi huyết động, trông thấy quy mô hùng vĩ địa hạ thành, khắp nơi trên đất yêu quái, bỗng nhiên ngưng ngẩn.

...

Chạy trốn ở trên tầng trong đường hầm thần lẫn tinh môn nhanh chóng tiêu tán, Nguyên Thần quy về một chỗ.

...

"Nguyên lai, đây chính là hấn yếu giầu."

Nhìn qua lên trước mắt một màn, Dương Tiễn không khỏi yên lặng.

Hấn biết rõ mọi mọi của mình cùng này con khí hỗn cùng một chỗ, cũng biết bọn họ tại Hoa Quả Sơn không biết tại chuyên cái gì. Nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ tới, không ngờ kinh làm thành như vậy...

Trận này thế, chính là so với hấn ngày xưa Quán Giang Khẩu đại quân cũng không chút thua kém.

Không, so với Quán Giang Khẩu đại quân đều muốn mạnh hơn vô số lần. Thuần túy yêu quái quân đoàn, hoàn thiện hệ thống, đội một thời gian hấn là thế gian yêu quái phản thiên một mặt cờ xí, đến lúc đó vạn yêu hội tụ...

Mà ngay cả Dương Tiễn cũng không nhìn rùng mình một cái.

Xem ra, chính mình còn là quá thấp đánh giá muội muội của mình. Chỉ là lúc trước ở bên ngoài nhìn thấy hai cái rõ ràng chính là Thái Thượng Lão Quân đạo đồng, nói như vậy mà nói...

Biến mất linh lực, lại tạo ra cảm giác, cái này một con con bướm bướm mặc cho chính mình theo chỗ cao hạ rơi, trong lúc vô hình đã xem cả địa hạ thành quét một lần.

Đến dưới nhất xứ, con bướm bướm mạnh mẽ chấn động cánh hướng phía trên thạch bích một cái đường hầm bay đi.

Hắn cũng đã, tinh tường địa cảm giác đến Ngọc Đỉnh chân nhân chỗ.

...

Nhỏ hẹp trong thạch thất điểm nổi lên một chén thanh đèn, Ngọc Đỉnh chân nhân chấp tay đi qua đi lại, đứng ngồi không yên.

"Vậy phải làm sao bây giờ." Hắn bụm lấy cái trán thở dài.

Cửa ra vào, trên thạch bích điểm nâng cây đuốc đem thông đạo ánh được đỏ bừng, mấy cái đại yêu một tác cũng không rời địa phòng thủ, Đại Giác ngồi chồm hồm ở một bên ôm cự phủ đã khởi truan.

Hóa thành con bướm bướm Dương Tiễn từ thông đạo ngoài bay vào, trong nháy mắt làm phép đem nơi này cùng ngoài thông đạo ngăn cách đứng lên, hóa ra bốn tướng, vũng vàng rơi xuống đất.

Này ba cái yêu quái mạnh mẽ cả kinh, hét lớn thao lập nghiệp hỏa. Đại Giác cũng bị bừng tỉnh, trông thấy một thân tổ bào Dương Tiễn chậm rãi từ thông đạo ngoài đi tới, vội vàng giơ cự phủ đứng lên.

Không ngừng lắc lư hỏa quang làm cho hắn thấy không rõ Dương Tiễn mặt.

"Người đến người phương nào!" Đại Giác chợt quát lên.

Dương Tiễn cũng không đáp lời, chỉ lạnh lùng mà nhìn xem bọn họ từng bước một đi tới.

"Người đến người phương nào!" Hắn lại là hét to.

Dương Tiễn như trước không đáp lời, duỗi ra không có vật gì hai tay thoáng hoạt động hai cái, từng bước một hướng phía bọn họ đi tới.

"Trên!" Đại Giác gầm lên giận dữ, dẫn đầu giơ lên cự phủ xông tới.

Không đợi mặt khác ba con luyện thần cảnh yêu quái kịp phản ứng, chỉ thấy Dương Tiễn đề thấp dáng người bước nhanh vọt tới Đại Giác trước mặt, hai chân rơi xuống đất chính là một cái trung bình tấn, đưa tay một cái con dao hung hăng địa quăng đi ra ngoài, ở giữa Đại Giác trong tay cán búa.

Trong nháy mắt, một tiếng chói tai đoạn vang ở hẹp hòi trong thông đạo đẩy ra, này cán búa cắt thành hai đoạn, Đại Giác miệng phun máu tươi bay đi ra ngoài, đem sau lưng thạch bích đều bị đâm cho rạn nứt.

Vỡ vụn cát đá tại hẹp hòi trong thông đạo tung tóe rơi vãi ra.

Ba con luyện thần cảnh yêu quái đều bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt hoảng sợ.

Không đợi bọn họ hoãn quá thân lai, tựa ở trước mặt bọn họ, Dương Tiễn hóa thành vô số đạo ảo ảnh, sau một khắc, ba con yêu quái cũng đã lặng yên không một tiếng động địa mới ngã xuống đất.

Đã toàn thân là huyết Đại Giác còn muốn giãy dựa lấy đứng lên, đã thấy Dương Tiễn lạnh lùng địa liếc mắt nhìn hắn, cách không một chưởng, một cái thật sâu chưởng ấn khảm vào Đại Giác trước ngực dày đặc áo giáp trên.

Một tiếng mãnh hừ, máu tươi phun vãi ra tung tóe được đầy đất.

Thân thể khổng lồ kia hơi lắc lư hai cái, âm âm ngã xuống đất, cát đá vấy ra.

Cuối cùng lạnh lùng địa phui trên mặt đất vẫn không nhúc nhích thân hình liếc, vươn tay, Dương Tiễn nhẹ nhàng đẩy ra cửa gỗ.

"Ai! Là ai!"

Trong phòng Ngọc Đỉnh sợ tới mức ngồi liệt trên mặt đất, nửa ngày mới hoãn quá thần lai: "Là, là vết cắt nhi?"

"Su phó, làm sao ngươi cũng đến nơi đây, đã xảy ra chuyện gì?" Dương Tiễn nhàn nhạt hỏi.

Cái này một sát, đã bị dọa mất hồn Ngọc Đỉnh thiếu chút nữa khóc lên.

Nói đơn giản sáng tỏ tình huống, Dương Tiễn hóa thành Đại Giác bộ dáng, mang theo Ngọc Đỉnh ra gian phòng dọc theo lối đi nhỏ nhanh chóng đi ra ngoài. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Nhưng mà, khi bọn hắn đi ra lối đi nhỏ thời điểm lại bị trước mắt một màn chắn trụ.

Tầng tầng màu đen áo giáp cầm trong tay binh khí, tạo thành quân trận trụ đứng ở trước mặt bọn hắn.

Quân vân vân thao luyện thanh không thấy, lang lãnh tiếng đọc sách không thấy, gõ chùy va chạm thanh âm không thấy.

Cự đại địa hạ thành hình trụ trong tầng tầng lớp lớp gian phòng, tất cả đều im ắng.

Tất cả yêu quái đều dừng tay lại bên cạnh động tác, lẳng lặng mà nhìn xem bọn họ.

Đọc theo bốn vách tường đục mở trên hành lang, vô số cự nỏ được tôn sùng đi ra, tất cả cung huyệt đều kéo mãi, chỉ hướng bọn họ.

Trống trận vang lên.

Rảo bước, lỏng lẻo quân trận chậm rãi xé mở, nhượng xuất một cái lối đi nhỏ, lối đi nhỏ cuối cùng, hầu tử ngồi ở trên đài cao bắt chéo hai chân cầm trong tay hành vân côn cười tủm tỉm địa nhìn bọn họ.

"Ta nói là ai, nguyên lai là Nhị Lang Thần. Như thế nào, khó được đến một lần, cũng không lên tiếng kêu gọi?" (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 191: Nguyên Từ Cực Khổ Lực Lượng

Chậm rãi hóa ra bốn tướng, lạnh lùng địa chăm chăm vào hầu tử, chỉ thấy Dương Tiễn nhưng mảy.

"Mở ra ——!"

Áp bách âm ba phi tốc khuếch tán, đỉnh tai nhưc óc, giống như tiếng sấm vậy.

Cả địa hạ thành yêu quái đều cả kinh lui về sau một bước, treo ở tinh luyện kim loại trường trước bị nhiệt độ cao nung đến đen kịt cũ nát vải bạt hơi rung động.

Tất cả yêu quái đều mở to hai mắt nhìn hoảng sợ mà chăm chú nhìn Dương Tiễn.

To như vậy địa hạ thành lí yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lại có hầu tử trên mặt như trước vui cười trước.

Hắn chống hành vân côn chậm rãi đứng lên, tại lũ yêu chú mục hạ đi phía trước suy sụp một bước, trợn mắt nói: "Nếu là không cho?"

Dương Tiễn thân thủ ngăn tại Ngọc Đỉnh trước người, một hồi cuồng phong lướt trên, đạo đạo kim quang tại quanh mình hội tụ.

Rơi xuống trên vai, hóa thành giáp vai, giáp vai trên kim long nhả châu.

Rơi xuống trước ngực, hóa thành ngực giáp, ngực giáp trên kỳ lân nhảy lên.

Rơi xuống đỉnh đầu, hóa thành tử ngọc quan, quan trên tinh thạch chói mắt.

Rơi tới trong tay, dĩ nhiên hóa thành một chuỗi kia uy chấn tam giới tam thiên lưỡng nhận đao, đao đao linh lực lưu chuyển trên đó.

Khuyết đỉnh xử, này con mắt thứ ba chậm rãi trùng mở, ánh huỳnh quang kinh sợ nhân tâm.

Thần quang phía dưới, vạn yêu run rẩy.

Chích một cái chớp mắt, màu đỏ áo khoác giơ lên, trước kia văn sĩ bộ dáng biến mất vô tung, đứng ở trước mắt, đã là này quát sá tam giới, uy phong lẫm lẫm chiến thần!

Này phảng phất bao trùm vạn năm hàn băng trên mặt khóe miệng hơi giơ lên, chậm rãi giương mắt da, nhàn nhạt mà chăm chú nhìn hầu tử.

"Không cho, ngươi có thể thử xem."

Chích một câu, hầu tử có thể tinh tường địa chứng kiến đông nghịt quân trận hơi sau này rút co rút lại.

Trước mắt Dương Tiễn như cũ là nhẹ nhàng phong độ, cũng đã uy thế ngập trời, này thần sắc. Đạm được không dính nửa điểm phàm trần.

Hít thở không thông loại yên tĩnh giống như ôn dịch loại lan tràn ra. Cả địa hạ thành lí yêu quái. Đại khí cũng không dám ra ngoài. Bọn họ trong nội tâm đều tinh tường, trước mắt đây là Nhị Lang Thần, là hai lang hiền

thánh chân quân, là lật trời, thiên đình đều tiêu diệt bất diệt tồn tại, là cái này tam giới chính giữa, không thể nghi ngờ đệ nhất võ thần.

Chính là tay cầm sáu mươi vạn thủy quân trấn áp ngàn vạn yêu chúng Thiên Bồng Nguyên Soái, ở trước mặt hắn cũng phải quy.

Hồi lâu. Hầu tử xì thoảng cái bật cười, dần dần địa, tiếng cười kia lây dính điên cuồng, tại không lồ dưới mặt đất trong không gian không ngừng quanh quân, lắc lư lửa khói.

Hắn cười đến không thở nổi, lại không ai dám cùng hắn cười. Chích rước lấy Ngọc Đỉnh một hồi khinh miệt.

Nửa ngày, đương tiếng cười kia dần dần hóa thành nhàn nhạt tiếng ho khan, hầu tử cúi đầu xuống trừng hướng Dương Tiễn: "Người đi là dễ dàng, sự phụ của người?"

Sau lưng, quanh mình. Tất cả cung huyệt đều hơi xiết chặt, sáng loáng mũi tên đều nhịp địa chỉ hướng Ngọc Đỉnh.

Người nhất gan Ngọc Đỉnh sợ tới mức vội vàng trốn đến Dương Tiễn sau lưng.

"Người cảm thấy. Một cái hóa thân cảnh kim tiên, tu còn là Ngô Giả đạo, hắn có thể ở cái này thiên quân vạn mã bên trong còn sống rời đi sao?"

Trong tay hành vân côn nặng nề khẽ dừng, cứng rắn phiến đá mặt đất dùng hắn làm trung tâm nhanh chóng rạn nứt ra.

Không lồ linh lực hội tụ, toàn thân lông tơ đều hơi dựng thẳng lên tản ra màu vàng lợt quang huy, tia chớp tại bốn phía qua lại nhảy động phát ra trận trận xèo xèo tiếng vang.

Mặt đất vỡ ra khe đá điếm giữa điếm cát bụi huyền phù.

Này trên mặt thân sắc dần dần trở nên dữ tợn.

"Người muốn dùng sự phụ ta làm nhân chứng? Hừ, hảo người yêu hầu, lúc trước nên tại Tử Vân Bích Ba Đàm lấy mạng của người." Dương Tiễn âm thầm cắn răng, trừng to mắt, lạnh lùng địa nhìn lướt qua cái này địa hạ thành, nói: "Không nhỏ tâm huyết a, người cho rằng, ta Dương Tiễn ra tay, nơi này yêu quái có thể còn sống đi ra ngoài mấy cái?"

Đứng ở một đường yêu binh nuốt khô nhỏ nước miếng, cầm binh khí tay lạnh run.

"Không bằng như vậy." Hầu tử nhếch môi một tiếng gầm nhẹ, liếm liếm của mình răng nanh, một tay giơ lên hành vân côn chỉ hướng Dương Tiễn, lệch ra cái đầu có chút phấn khởi nói: "Ta và người một mình đấu, người đừng thương của ta yêu chúng, ta cũng vậy không thương sự phụ của người. Người như thắng, người dẫn hắn đi. Ta như thắng, hắn lưu lại, người đi. Như thế nào?"

Đứng ở chỗ cao thân mặc một thân màu đen khái giáp Đoàn Chủy chậm rãi duỗi ra hai tay, vỗ nhẹ nhẹ đập.

Trên mặt đất quân trận rảo bước đều dờn triệt thoái phía sau, cho hai người dọn ra không gian.

"Như thế nào? Là đồng ý, còn là không đồng ý?" Hầu tử nhếch môi cười đối Dương Tiễn.

"Đại vương! Vạn tuế! Đại vương! Vạn tuế!"

Trận trận tiếng gọi âm ỉ trong nháy mắt bộc phát tràn ngập cả địa hạ thành.

Tất cả yêu quái đều đánh trống reo hò lên, bọn dụng binh nhận gõ trước cái thuẫn, đám thợ thủ công quơ trong tay công cụ, khổ lực môn khàn cả giọng địa la lên.

Dương Tiễn lại hừ địa nở nụ cười, hèn mọn địa nhìn hầu tử nói: "Cùng ta một mình đấu? Tự tìm đường chết!"

"Thử qua mới biết được!"

Chỉ thấy hầu tử thả người nhảy lên, hóa thành một đạo thiểm điện hướng Dương Tiễn bay đi, đối với Dương Tiễn cái trán chính là một gậy đập tới.

Dương Tiễn không chút hoang mang địa đi phía trước bước một bước, hai tay vũ nâng tam tiên lưỡng nhận đao, mào đủ kính ra sức hất lên!

"Cạch ——!"

Một hồi phong quyền trong nháy mắt cuốn sạch địa hạ thành mỗi khắp ngõ ngách, thổi trúng từng cái yêu quái đều hơi mị trên con mắt.

Hết thấy tất cả đều ở rung động.

Ở này một sát, tam tiên lưỡng nhận đao cùng hành vân côn đan vào cùng một chỗ, hỏa hoa văng khắp nơi, đem hết thấy đều ánh được giống như ban ngày.

Dương Tiễn dưới chân địa gạch vỡ vụn, bỗng nhiên lui về phía sau một bước, một bước kia lại thật sâu lâm vào mặt đất.

Hầu tử thân hình giống như như lưu tinh bay ra, cầm trong tay hành vân côn hơi ngửa ra sau, miễn cưỡng đứng lại, hai chân vượt qua, cát đá vẩy ra, vô số địa gạch bị nhấc lên, trên mặt đất lưu lại hai cái thật sâu vết trầy.

Này thân hình cuối cùng còn là nặng nề đâm vào chưa xong công chiến hạm long cốt trên, trực tiếp đem long cốt gốc đụng nát.

Cự đại cái giá khế nghiêng, âm âm sụp đổ, giơ lên đầy trời cát bụi, theo chỗ cao xem, giống như tuôn ra màu xám nước suối.

Toàn bộ thế giới đều yên tĩnh.

Tất cả yêu quái đều mở to hai mắt nhìn, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào này chậm rãi tràn ngập ra tới cát bụi.

Hồi lâu, cát bụi bên trong, hầu tử thân hình chậm rãi hiện ra.

Hắn đứng.

Trên thân bì giáp cũng đã vỡ vụn, trên người nhưng không thấy vết thương. Mang lên hành vân còn lắc lắc bàn tay, hắn chậm rãi thở hào hển, nở nụ cười: "Quả nhiên lợi hại, thực có điễm, ma."

Này trong thần sắc đúng là phần khởi.

Yêu quái môn bạo phát kinh thiên tiếng hoan hô. Dương Tiễn không khỏi hơi nhăn đầu lông mày, có chút kinh dị địa chăm chăm vào cái này hầu tử.

Ngọc Đỉnh chân nhân đã là cả kinh không ngậm miệng được.

Dương Tiễn thực lực bao nhiêu, Ngọc Đỉnh chân nhân rõ ràng nhất. Hầu tử trong tay hành vân còn có thể có đa trọng. Ngọc Đỉnh cũng là biết đến.

Dùng hành vân còn như vậy vũ khí cận thân chống được Dương Tiễn một kích lại bình yên vô sự. Cái này... Tu vi của hắn đến tột cùng là?

Ngọc Đình bỗng nhiên vượt vượt hai mắt của mình. Lại tròn mắt, đã thấy hầu tử cũng đã đào trước lỗ tai diêm nhiên như không hướng phía bọn họ đi tới.

Ứng da đập trên mặt đất đá vụn, phát ra xèo xèo tiếng vang.

Sau lưng, vô số yêu quái sôi trào, tung tăng như chim sẻ, khàn cả giọng địa thét lên.

"Tính sai." Hầu tử từng bước một đi phía trước, cúi đầu chọn trước móng tay của mình, thở dài: "Tại nơi này đánh. Như thế nào tính đều là ta thiệt thòi a."

"Trước cố lấy số mạng của mình!" Chỉ thấy Dương Tiễn một nhảy dựng lên, này tam tiên lưỡng nhận đao đã hướng hầu tử cổ họng chạy như bay mà đi.

Hầu tử lông mày nhăn lại, một hồi cuồng phong theo quanh người lướt trên, phi thân bốc lên, trong tay hành vân côn ảo ảnh che khuất bầu trời!

Hai thanh binh khí lại là đan vào cùng một chỗ, phản phục va chạm, kích khởi sóng xung kích cuốn sạch mỗi khắp ngõ ngách.

Tất cả yêu quái, kể cả Ngọc Đình đều thấy ngây người.

Tại trước mắt của bọn hắn, hai người này tựa phảng phất đan vào cùng một chỗ hai đao thiểm điện loại không ngừng phản phục va chạm, nhiều tiếng tốc hành đày lòng.

Bọn họ tại cả địa hạ thành mỗi khắp ngõ ngách nhảy động. Rồi lại xảo diệu tránh được chỗ có yêu quái, một kích kích va chạm phía dưới. Cả địa hạ thành đều run rẩy lên giống như địa chấn vậy.

Tất cả yêu quái đều ngừng thở không dám làm thanh.

Chưa xong công chiến hạm bị triệt để phá hủy, sàn đấu đài cao trong chiến đấu âm âm sụp đổ, tinh luyện kim loại trường búp bị lật lên, đồng nước tung tóe rải đầy địa xèo xèo địa thiêu đốt lên có khả năng tiếp xúc đến hết thủy vật!

Không ngừng lập loè quang ảnh bên trong, trên nóc cát đá chậm rãi bỏ ra, làm cho người ta nhìn không được lo lắng cái huyết động này hội sụp đổ, rồi lại không ai dám tùy tiện động tác.

Bởi vì, bọn họ chỗ nào cũng có!

Trong nháy mắt đã qua năm mươi hiệp.

Hai người điên cuồng tiếng gầm gừ trung, địa hạ thành hình trụ ở giữa bộc phát ra sáng chói hỏa hoa, giống như một hồi kinh lôi hiện lên, nổ vang. Tất cả yêu quái đều trợn to mắt nhìn hầu tử thân hình giống như vẫn lạc tinh thần nặng như trọng rơi đập, nhìn xem hình trụ hạ tầng ở giữa bộc phát ra đằng đằng cát bụi che khuất bầu trời.

Cát đá giống như mưa phùn mở rơi xuống.

Dương Tiễn thân ảnh huyền dừng ở hình trụ ở giữa, tay cầm tam tiên lưỡng nhận đao, ngực giáp hơi nhấp nhô, lạnh lùng bao quát.

Đến từ tầng dưới chót quang đem thân ảnh của hắn khắc vào trên đỉnh, như cùng một cái cự nhân.

Ngọc Đỉnh mở to hai mắt nhìn, Đoãn Chủy ngừng lại rồi hô hấp, tất cả yêu quái đều lẳng lẳng chờ đợi trước.

Cát bụi tan hết, sần đầu ở giữa xuất hiện một cái hố sâu xuyên thủng dưới mặt đất ba tầng. Ở đằng kia tầng dưới chót nhất đồng đá vụn lí, hầu tử hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân nằm vẫn không nhúc nhích, đầy mặt bụi đất, trong tay hành vân côn cũng đã vỡ thành ba đoạn.

Tất cả yêu quái đều ngo ngẩn. Ngọc Đình nhếch môi muốn cười. Duy chỉ có Dương Tiễn, như trước mặt không biểu tình.

Đột nhiên, bọn họ chứng kiến hầu tử hơi mở trừng hai mắt, ha ha địa nở nụ cười.

Này nhàn nhạt tiếng cười chậm rãi đẩy ra.

Tiếng cười kia, cười đến Ngọc Đình khóe mắt bỗng nhiên run rẩy, trong nội tâm hốt hoảng.

Yêu quái môn lại là hoan hô đứng lên.

Hắn giang rộng ra chân dùng sức ngồi dậy, thân thủ đập đi trên người cát đá.

"Không có có một thanh vũ khí tốt, thật đúng là không dễ làm a."

Ngẩng đầu lên, hầu tử cùng Dương Tiễn đối mặt, cái này một sát, đúng là Dương Tiễn hơi rút lui.

《 Tây Du ký 》 trung này con khi chính thức tu đạo chích ba năm liền xuất sư, bây giờ cái này chích? Hắn cũng đã tu suốt bảy năm không chỉ!

Nhiều năm như vậy, cắn răng đi qua một đường nhấp nhô, nhâm tuế nguyệt ở trên người của hắn lưu lại loang lỗ vết thương, khắc vào trái tim.

Thừa nhận nâng không giống bình thường thông khô, đôi lấy không giống bình thường lực lượng.

Thượng thiên ban cho cực khổ cắm vào trái tim một ít khóa hạt giống, trải qua tuế nguyệt tây lễ, bây giờ đã lâu thành thương thiên đại thụ. Hấn so với kia một con khi canh kiên cường , càng cố chấp , càng hung , càng hung ác, tự nhiên, cũng có được lực lượng cường đại hơn nữa.

Cúi đầu bao quát trước hầu tử, Dương Tiễn thản nhiên nói: "Đầu hàng đi, ngươi đã không có binh khí, không có khả năng thắng ta."

"Phải không?" Hầu tử khẽ vươn tay, bề ba đoạn hành vân côn lúc này lẳng không hiện lên, rơi vào trong tay.

Chỉ thấy hầu tử thân thủ vượt qua, một chuôi kia vỡ vụn hành vân côn trụ tại tất cả mọi người trước mắt khôi phục nguyên trạng!

"Đây là..." Chính là Dương Tiễn cũng không khỏi được cả kinh: "Đây là, Ngộ Giả đạo..."

"Yếu thật sự sửa, ta nhưng không có bốn sự này. Bất quá thoáng xử lý thoáng cái đây lấy dùng còn là không lớn vấn đề. Dù sao, đồ đạc của mình mỗi ngày đối với, kết cấu vẫn tương đối tinh tường. Ngươi nói, phải không?"

Nói đi, hấn ngẩng đầu lên, nhếch môi, vui cười trước lại là đem hành vân côn chỉ hướng Dương Tiễn: "Tiếp theo!"

Dương Tiễn chậm rãi mở to hai mắt nhìn, ngơ ngẩn.

Rất nhanh trong tay tam tiên lưỡng nhận đao, này thở dốc hơi dồn dập.

Đứng ở một bên Ngọc Đỉnh sắc mặt đã là trắng bệch: "Đây là... Ngang tay? Làm sao có thể? Điều này sao có thể?"

Dương Tiễn mặc dù khắp nơi chiếm thượng phong, nhưng đó là bằng vào vũ khí ưu thế. Hơn nữa mặc dù là như vậy, Dương Tiễn cũng không có khả năng tại trong thời gian ngắn triệt để đánh bại cái này con khí.

Đường đường tam giới chiến thần, vậy mà...

Trong lúc giật mình Ngọc Đỉnh nghĩ tới điều gì. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát.

"Thì ra là thế, thì ra là thế! Ha ha ha ha, khó trách tu bỏ đề hội thu như vậy cá đồ đệ, khó trách..." Hãn bất đắc dĩ địa lắc đầu.

Tự tại mấy ngày trước, cái này hầu tử đến Côn Luân trong núi tìm hãn thời điểm hãn còn lo lắng cái này hầu tử nói bốc nói phét. Hiện tại xem ra, hãn không chỉ không có nói bốc nói phét, ngược lại là che giấu không ít lá bài tẩy a...

Lúc trước chính mình cũng còn nghĩ qua muốn thu hãn làm đồ đệ, ha ha ha ha, cái này hầu tử cũng không phải là Dương Tiễn, như vậy đồ đệ, cho là thật không phải hãn Ngọc Đỉnh chân nhân thu được nâng.

Ngất trời, với hãn mà nói tuyệt không chỉ là cá khẩu hiệu, mà là một cái đang tại dần dần rơi xuống thực xử bàng kế hoạch lớn, nghiêng nó tất cả thận trọng, không có bất kỳ thỏa hiệp đường sống!

Đang lúc đại chiến chính nhường thời khắc, từng tiếng quát vang lên, trong nháy mắt hấp dẫn mọi ánh mắt.

"Hai người các ngươi, dừng tay cho ta ——!"

Một cái thân ảnh màu trắng chắn giữa hai người. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 192: Trong Phòng Ngoài

Hẹp hòi Thủy Liêm động thượng tầng trong lối đi nhỏ chen chúc một đồng yêu quái, tại bọn hấn cách đó không xa, hầu tử cùng Ngọc Đình nửa ngòì trước, cách một cái đơn bạc cửa gỗ lắng nghe trong phòng truyền ra khắckhẩu.

"Người có biết hay không người đang làm gì đó?" Như trước mặc khải giáp Dương Tiễn một chường vổ vào trên bàn gỗ, nhàn nhạt bụi mù tóe lên: "Hấn là một con yêu quái, người đi theo hấn đi điên khùng?"

An tọa tại chiếc ghế trên Dương Thiên mặt không biểu tình, lạnh lùng địa đưa mắt lên nhìn nói: "Người tự xác định không phải hấn trước đi với ta điên khùng?"

Dương Tiễn hơi ngơ ngẩn.

"Người không phản thiên, người bất hiếu, còn tự không cho phép người khác phản thiên, người khác hiếu thuận rồi? Cha mẹ chi thù không đội trời chung, người có thể quên, ta quên không được. Ngọc Đế lão nhân, ta sớm muộn sẽ đem hấn bằm thây vạn đoạn, người tự đợi đến xem đi!"

"Người!" Dương Tiễn nhất thời nghẹn lời, thật sâu thở hào hển, trong phòng qua lại đi dạo, tản bộ, nửa ngày, mới xoay người sang chỗ khác đối với Dương Thiên nói ra: "Thiên đình là cái gì, người không phải không biết rõ. Người cùng thiên đình đối nghịch... Người có biết hay không Thái Thượng Lão Quân đồng tử đã sớm tìm phục tại Hoa Quả Sơn! Người nghĩ đến đám các người tình huống nơi này thiên đình hoàn toàn không biết gì cả

sao? Nam Thiên Môn đại quân cũng đã chuẩn bị xuất phát, đến lúc đó, ta sợ người chết không toàn thân a!"

"Người sợ chết?" Dương Thiên cắn môi chậm rãi ngẩng đầu lên, này hốc mắt ửng đỏ, nàng khinh miệt địa cười nói: "Thân thể phát da huống hồ thụ chi cha mẹ, đại thù làm sao có thể không báo? Chính là kiệt lực chết, cũng chỉ cho là báo dạ. Người vậy mà sợ chết? Có như người vậy đưa con, ta thực thay phụ thân mẫu thân xấu hổ!"

"Ta không với người tranh cái này!" Dương Tiễn giận tím mặt, quát: "Ta yếu người hiện tại hãy cùng ta hồi Quán Giang Khẩu, nơi này không phải người ngốc!"

"Muốn ta đi?" Dương Thiên hừ địa nở nụ cười, chớp ửng đỏ hốc mắt ngơ ngác địa nhìn qua hướng tiền phương: "Nếu là ta không đi?"

"Không đi. Ta bắt cũng phải đem người bắt trở về!"

"Phải không?" Dương Thiên ngẩng đầu lên đến kinh ngạc địa nhìn về phía Dương Tiễn. Trùng lớn mắt. Chậm rãi nói: "Muốn ta bắt ta đi, tốt, đánh trước bại hẳn rồi nói sau."

"Người cho là thật ta giết không chết hẳn sao?" Dương Tiễn mở to hai mắt nhìn.

...

Cửa ra vào, vô cùng buồn chán hầu tử giang rộng ra hai chân ngồi dưới đất, con mắt chậm rãi phiết hướng Ngọc Đỉnh.

Chỉ là một cái đôi mắt, Ngọc Đỉnh cả kinh cúi đầu xuống, cái mộng không tự giác địa hướng phản phương hướng xê dịch.

Hầu tử xì thoảng cái nở nụ cười, cộ quá khứ nắm cả Ngọc Đỉnh chân nhân vai nói: "Ngọc Đỉnh huynh làm gì vậy?. Đến, chúng ta trò chuyện."

"Nói, nói cái gì?" Ngọc Đỉnh chỉ cảm thấy da đầu một hồi run lên: "Ta không nói chuyện với ngươi."

Nói đi, Ngọc Đỉnh muốn trượt, lại bị hầu tử một bả dắt trở về, hung ác nói: "Không nói lời nào cũng nói chuyện! Ngươi xem thường ta có phải là?"

Ngọc Đỉnh tại chỗ tợn dọa mộng.

Cái này hầu tử hiện tại cái gì trình độ, hấn cái gì trình độ... Toàn bộ không có sức hoàn thủ a!

Dắt lấy Ngọc Đỉnh tay, hầu tử cười hì hì nói: "Ngọc Đỉnh huynh a, ngươi xem chúng ta trước đàm này việc sự, thế nào?"

Ngọc Đỉnh lắc đầu khoát tay. Tránh đi hầu tử con mắt lấp bắp thuyết: "Không, không nói chuyện. Không nói chuyện."

Hầu tử thân thủ ôm cổ Ngọc Đỉnh mặt, đưa hấn cả cái đầu đều cưỡng chế uốn éo trở về, lộ ra răng nanh hung ác nói: "Đàm, còn là, không nói chuyện?"

Ngọc Đỉnh cũng đã nhanh bị sợ khóc.

Đang lúc này, Đoản Chủy từ đằng xa đã đi tới, bán ngồi xôm người xuống tại hầu tử bên tai nhẹ nói nói: "Đại Giác không có việc gì, Dương Tiễn không có hạ sát thủ. Hiện tại, Dĩ Tổ tại chiếu khán lắm."

"Biết rằng." Hầu tử buông ra Ngọc Đỉnh đầu, nghiêng đầu sang chỗ khác đối Đoản Chủy hướng phía này cửa gỗ sử cái ánh mắt.

Đoản Chủy lập tức hiểu ý, yên lặng gật đầu rời đi.

Hầu tử lại đem ánh mắt miết hướng Ngọc Đỉnh, lộ ra khuôn mặt tươi cười, đem vừa đào qua lỗ tai tay tại Ngọc Đỉnh trên quần áo xoa xoa: "Hay nói giỡn, đừng chăm chú sao. Bất quá nói trở lại, Ngọc Đỉnh huynh, người đồ đệ đánh hỏng đồ đạc của ta, không bồi thường đã nghĩ trọt? Cái này có thể không hiền hậu nha. Đổng đồ vật đó, cho dù ta một nửa đánh 0,5, người tối thiểu cũng phải lưu lại đến cho ta đánh trăm tám mươi năm công mới đủ rồi bồi a. Người nói ta nói có ai hay không lý? Suy nghĩ thật kỹ tình huống, thiên đình truy nã người, người còn có thể trốn ta đây. Nếu ta truy nã người, người cũng chỉ có thể mỗi ngày đi theo Dương Tiễn đi dạo. Dạ, có lẽ tiếp qua vài năm, đi theo hắn cũng không được việc. Đến lúc đó Ngọc Đỉnh huynh người... Ai, lang bạc kỳ hồ, khí tiết tuổi già khó giữ được a! Ngẫm lại ta đã cảm thấy đau lòng..."

"Hoi chờ một chút, dung ta làm bi thương biểu lộ." Hầu tử vỗ vỗ Ngọc Đỉnh vai, quay đầu thay vẻ mặt bi thống, nhìn chăm chú Ngọc Đỉnh chậm rãi nói: "Ngọc Đỉnh huynh người nói, ta nói có thể trả lời? Ta đây đều là vì muốn tốt cho người."

Ngọc Đỉnh chân nhân nôi da gà lập tức rơi đầy đất.

...

Trong phòng, khắc khẩu vẫn còn tiếp tục.

"Người lại vẫn cùng hắn cùng một chỗ hại sư phó? Điên rồi phải không? Người có biết hay không người đến tốt cùng đang làm cái gì? Sư phó đối với người ta huynh muội ân trọng như núi, người vậy mà..."

"Ta hại sư phó?" Dương Thiên thoáng cái đứng lên, căm tức Dương Tiễn: "Người đi xem lão nhân thiếu cánh tay thiếu chân còn là dù thế nào?"

Hắn tại nơi này vài ngày, ta đều là trà ngon hảo nước cung trước, làm sao lại gọi hại? Lại là ngươi, đoạn tuyệt thầy trò quan hệ lại bức ta đổi sư môn, bây giờ mà nói những này, ngươi có tư cách gì chỉ trích ta!"

"Ta nói lại lần nữa xem, theo ta trở về! Yêu quái cùng thiên đình chuyện tình, không có quan hệ gì với ngươi!"

"Không trở về!"

"Ngươi có tin ta hay không bả cái này Hoa Quả Sơn cả đập bể!"

"Ngươi lại là thử xem xem a!" Dương Thiên trợn mắt trừng hướng Dương Tiễn, duỗi giơ tay lên, trực tiếp té ra bảo liên đèn.

Ứng đở hộc mắt, hai giọt nước mắt xẹt qua gò má.

Hồng chiếu sáng diệu trước Dương Tiễn mặt, hắn cắn răng, rồi lại không thể làm gì được. Cái này muội muội cái gì tính cách, hắn làm sao có thể không biết rõ?

Trong phòng bầu không khí lập tức trở nên giăng co vô cùng.

...

Cửa ra vào, quỷ dị đàm phán cũng vẫn còn tiếp tục.

"Ngọc Đình huynh a, kỳ thật ta là người tốt. Được rồi, không phải người tốt, là hảo yêu quái. Ngươi khen không đồng ý?" Hắn nắm cả Ngọc Đình chân nhân vai, dùng khước mắt liếc Ngọc Đình liếc.

Này Ngọc Đình hơi rụt rụt đầu, nuốt khô nhỏ nước miếng, không đáp lời.

"Ngươi nói ta có phải là hảo yêu quái!"

"Là! Là... Là!"

"Là cái gì!"

"Là... Là hảo yêu quái..."

"Là hảo yêu quái là tốt rồi. Chính là, hảo yêu quái, cũng không có nghĩa là dễ khi dễ. Dễ gạt gẫm. Đúng không? Ta cuộc đời hận nhất người khi dễ hảo yêu quái. Người nói người đồ đệ đập nát ta nhiều như vậy đông tây..."

"Hắn đập nát đông tây người tìm hắn đi a." Ngọc Đình chân nhân mày nhíu lại được giống như vụn căng vải bố. Đã là khóc không ra nước mắt.

"Ôi chao, lời này không thể nói như vậy. Rõ ràng là người cái này sư phó không có giáo hảo hắn mới có thể đập nát đồ đạc của ta, một thân này bản lĩnh, bên nào không phải người dạy? A đúng, chuyện này cũng là người chính miệng nói cho ta biết. Cho nên, bản nguyên hay là đang người nơi này. Nói! Người có phải hay không muốn trốn tránh trách nhiệm, không nghĩ bồi?"

"Không có... Không có..." Ngọc Đình chân nhân vùi đầu được lão thấp.

"Không có là tốt rồi. Đập nát đông tây không bồi thường người ta cũng vậy hận, này ta quyết định như vậy rồi?"

"..."

"Nói định rồi. Có phải là a?" Hầu tử thân thủ bàn tay tại Ngọc Đình chân nhân trước mắt nắm được đùng rung động, cả kinh hắn tròn mắt đều nhanh đến rơi xuống.

Đang lúc này, Đoàn Chủ từ đằng xa vội vã địa chạy vội tới, cúi người nói: "Đến đây!"

"Đến đây?" Hầu tử thoáng cái đứng lên, nghĩ nghĩ lại quay đầu mặt không biểu tình mà nói với Ngọc Đỉnh: "Ta nhưng đã nói, lão tử cuộc đời còn hận nói không giữ lời người, đôi loại này không hề tin dụng gia hỏa, hận không thể đem bọn họ bằm thây vạn đoạn! Ngọc Đỉnh huynh ngươi, sẽ không phải vừa vạn chính là loại người a?"

"Đương... Đương nhiên... Không phải..." Ngọc Đỉnh vẻ mặt đưa đám nói.

Nhìn thấy một màn này, hầu tử mới phóng tâm mà theo Đoàn Chủ hướng mặt ngoài chạy đi.

Gặp hầu tử biến mất tại chỗ góc cua. Ngọc Đỉnh chân nhân tức giận bất bình địa đuổi chân, hét lên: "Ở nơi này là yêu vương. Cái này căn bản là thổ phi đầu lĩnh! Thổ phi đầu lĩnh!"

"Ngươi nói gì?" Hầu tử mặt theo lối đi nhỏ chỗ rẽ lại đuổi thân trở về.

"Không có! Không có!" Ngọc Đỉnh chân nhân vội vàng bùm mặt cúi đầu.

Hừ lạnh một tiếng, hầu tử mắt trắng không còn chút máu quay đầu rời đi.

Không bao lâu, hầu tử đầu lĩnh, Ngao Thốn Tâm mang theo Ngao Thính Tâm vội vã địa theo ngoài động đi tới, vẻ mặt oán giận.

"Hắn thực đến đây?"

"Đương nhiên, chị dâu, ta đây còn có thể lừa ngươi sao?" Hầu tử cười hì hì chạy đến trước cửa đứng lại, hướng trong phòng chỉ chỉ, nói: "Đang ở bên trong."

"Sẽ không ta đẩy môn hấn bỏ chạy đi?" Ngao Thốn Tâm có chút không yên địa nhìn hầu tử liếc.

"Sẽ không! Ta đây Hoa Quả Sơn thiên la địa võng, đáng tin hấn chạy không thoát!"

Chỉ thấy Ngao Thốn Tâm lông mày nhăn lại, cắn chặt môi, hai giọt nước mắt quay trở ra chảy xuống, mở miệng khóc hô: "Ngươi cái này không có lương tâm vương bát đản!"

Hô bãi, nhắc chân trực tiếp đá văng môn đi.

Trong phòng Dương Tiễn sợ ngây người.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng cửa gỗ ném lên, nguyên bản trong phòng khắc khẩu thanh lập tức mai danh ẩn tích, chỉ còn lại có Ngao Thốn Tâm một người tiếng la khóc.

Không bao lâu, này cửa gỗ hất xì một tiếng mở ra, Ngao Thốn Tâm một tay lấy Dương Thiển cho đẩy đi ra, lại dùng lực đem môn khép lại.

Xong rồi không có một hồi, lại mở cửa, rung rung chỉ vào hầu tử quát mắng nói: "Không cho phép tiến đến!"

"Hiểu rõ." Hầu tử ngơ ngác gật đầu.

"Cạch!" Môn lại ném lên.

Mơ hồ nghe được trong phòng đập bẻ chén đĩa thanh âm...

"Ngươi cái này chị dâu hung phạm mãnh a." Hầu tử không khỏi sờ lên cằm thở dài.

Nhìn nhìn môn, lại nhìn nhìn hầu tử, trên mặt còn mang theo vệt nước mắt Dương Thiên hỏi: "Người gọi tới?"

Hầu tử nhẹ gật đầu: "Người khóc a?"

"Ai cần người lo!" Dương Thiên vội vàng nghiêng đầu đi.

Đứng ở một bên Ngao Thính Tâm bất đắc dĩ thở dài, trong lúc nhất thời, không biết nói cái gì cho phải.

Không bao lâu, hầu tử xua tan cửa ra vào lũ yêu làm cho bọn hắn nên để làm chi đi, lại công đạo Đoàn Chủy bả Lữ lục quả gọi tới.

Này Lữ lục quả mới vừa đến tựu đối với hầu tử khóc sụt nước mắt, nói là vừa rời đi một hồi địa bàn tựu làm cho người ta đập bể, công trình tiến độ kéo dài sau vô số. Hầu tử trực tiếp cầm lên một bên Ngọc Đỉnh, cũng không trông nom này trong phòng Nhị Lang Thần gì cảm thụ, tóm lại bả Ngọc Đỉnh ném cho Lữ lục quả, tiện lợi là lần này tổn thất bồi thường.

Cái này nhưng làm Lữ lục quả cao hứng hồng rồi, này thần sắc thật giống như trông thấy bầu trời rơi từng quả giống như địa, thấy Ngọc Đỉnh một hồi run rẩy, sai dùng vi đối phương yếu đem mình nấu ăn.

Nhìn xem một đám yêu quái vui mừng hơn hờ mà đem thét lên Ngọc Đỉnh khiêng đi, một mực yên lặng không lên tiếng Ngao Thính Tâm khóe mắt lập tức một hồi run rẩy. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Cái này Đông Hải long cung hàng xóm mới, rõ ràng không phải hiện lành a...

Đợi đến trời có chút sáng lên thời điểm, cửa gỗ mới một lần nữa mở ra, lần này ra tới là Dương Tiễn.

Hắn sắc mặt xanh đen, nhìn chung quanh một vòng còn ở lại nơi đó hầu tử, Dương Thiên, Ngao Thỉnh Tâm, lạnh lùng địa chỉ vào hầu tử nói ra: "Người, cho ta tiến đến!"

"Gì? Ta?" Hầu tử trong lúc nhất thời mộng, có chút không có ý tốt địa nhìn Dương Tiễn nói: "Muốn đánh mà nói, có thể đổi lại đại điếm địa phương?"

"Đừng lo lắng, tự tâm sự, tâm sự mà thôi! Ta và người, đem lời nói rõ ràng!"

Cái này giọng điệu phá lệ trọng, làm cho người ta cảm giác không giống như là này ngày bình thường tao nhã Dương Tiễn nói ra được lời nói. Trong lúc nhất thời, hầu tử bất minh sở dĩ.

Xuyên thấu qua môn khe hở, Dương Thiên trông thấy trong phòng Ngao Thôn Tâm chính bỗng nhiên cho nàng điệu bộ, này thần sắc như là...

Chích một sát na, Dương Thiên cả mặt hỏa lạt lạt, hồng đến tượng quả táo, lập tức hiểu rõ rồi Dương Tiễn tìm hầu tử một mình trò chuyện đến tột cùng là vì cái gì! (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 193: Hứa Hẹn

Nho nhỏ trong phòng thanh đèn chập chờn, Dương Tiễn cùng hầu tử mặt đối mặt địa ngồi, không nói được lời nào.

Một bên Ngao Thốn Tâm cúi đầu, yên tĩnh giống như chích chim cút điểu. Ngoài cửa, Dương Thiên cẩn thận địa nằm sấp trên cửa nghe lén. Ngao Thính Tâm tựa ở góc tường ngẩn người, sâu kín địa thở dài.

Nho nhỏ trong phòng, tràn ngập một loại bất đắc dĩ bầu không khí, làm cho hầu tử toàn thân không thoải mái.

Cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại, Dương Tiễn vẫn nhìn hầu tử.

Hồi lâu, hầu tử rốt cục nhìn không được nói ra: "Có thể gợn gàng dứt khoát điếm sao? Như ngươi vậy ta không quá thói quen."

Dương Tiễn như trước không nhanh không chậm địa đánh giá hầu tử, thật sâu hấp hai cái khí, làm như ức chế tâm tình của mình ba động, chậm rãi nói ra: "Ngươi xuất thân Hoa Quả Sơn, hiện vi tu bồ đề ngồi xuống thứ mười cá đệ tử đích truyền, đúng không?"

"Là."

"Ngươi cùng thiên nhi, phát triển tới trình độ nào rồi?"

"A?" Hầu tử nhất thời mộng.

Nhàn nhặt địa thờ dài trước, Dương Tiễn nhẹ nói nói: "Ngươi là yêu quái. Cho dù ngươi là tu bồ đề đệ tử đích truyền, cũng còn là một yêu quái. Mặc dù tư chất ngươi như thế nào hảo, thực lực như thế nào cường, cũng còn là một yêu quái. Tại thiên đình trong mắt, ngươi chỉ có thể là cá yêu quái, cái này, ngươi hiểu không?"

Lời này nghe tượng khiêu khích.

Hầu tử khước miệng hơi run rẩy, nhếch miệng nói: "Muốn đánh nhau nói thẳng, không cần kéo những này nói chuyện không đâu."

Này tay cũng đã sờ hướng về phía một chuôi kia hư hao hành vân côn.

Dương Tiễn lại là không nào không giận, chích mím môi, bình tĩnh địa cùng Ngao Thốn Tâm liếc nhau một cái, nói tiếp: "Người cùng yêu quái thế bất lưỡng lập, đây là đại thế."

"Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì? Nghĩ nói ngươi là người, ta là yêu, hai ta phải duy trì một trận?"

"Thiên nhi xuất thân. Ngươi nên biết đến."

"Biết rõ." Hầu tử càng ngày càng nghe không hiểu. Cái này đông kéo một câu tây kéo một câu. Xem như như thế nào cá ý tứ?

Dương Tiễn lại ánh mắt buông xuống, chậm rãi kể rõ: "Mẫu thân của ta, bởi vì động phạm tâm, bị thiên đình trấn áp tại đào dưới núi. Đến cuối cùng, thân tử hồn diệt. Thiên nhi là thiên đình sắc phong hoa sơn thánh mẫu, cùng mẫu thân của ta đồng dạng, là thuộc về thiên đình sắc phong thần tiên. Thần tiên một khi nhiễm hồng trần, nhân duyên thành hình. Nguyệt cây nở hoa, thiên đình nhất định sẽ không ngồi nhìn không quản."

Hầu tử hơi nheo mắt lại nhìn thấy Dương Tiễn: "Có thể nói điếm chính sao?"

Chậm rãi hít và một hơi, Dương Tiễn nói: "Ta nghĩ nói, ngươi mặc dù phản thiên, cũng sẽ không có kết quả, ngươi hiểu không? Thiên đình thực lực, không phải chính là trăm vạn thiên quân. Nếu thật là như vậy, không cần ngươi phản, ta Dương Tiễn sớm động thủ, không tới phiên ngươi."

"Sau đó thì sao?"

Do dự hồi lâu. Dương Tiễn đưa mắt lên nhìn chăm chăm vào hầu tử, thập phần nghiêm túc nói ra: "Các ngươi. Không có kết quả."

"Phản thiên có hay không kết quả, cũng không phải ngươi Nhị Lang Thần định đoạt, không thử thử làm sao biết?"

Nói xong, đã thấy Dương Tiễn như trước lẳng lẳng địa theo dõi hẳn.

Lời này, làm sao nghe được giống như vậy bỗng đánh uyên ương a?

Đột nhiên, hầu tử mở to hai mắt nhìn, đôn ngộ.

"Ngươi là chỉ... Ta cùng Dương Thiên..."

Cả cái gian phòng lí lập tức im ắng một mảnh.

Dương Tiễn lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hầu tử, Ngao Thôn Tâm lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hầu tử, mặt không biểu tình.

Mà hầu tử lại cả ngờ ngẩn, há to miệng nửa ngày nói không ra lời.

Đang lúc này, cửa kia một tiếng kẽo kẹt đẩy ra.

Ngoài cửa, Dương Thiên lẳng lẳng địa đứng, nà mặt đỏ đợc như cùng một cái quả táo.

Mở ra chân, nàng địa từng bước một đi tới, nhìn Dương Tiễn cùng Ngao Thôn Tâm liếc, thân thủ túm ở hầu tử.

"Đừng nghe hấn nói bậy, chúng ta đi."

Nói đi, lôi kéo hầu tử cũng không quay đầu lại địa đi ra ngoài, lưu lại Dương Tiễn cùng Ngao Thôn Tâm hai mặt cùng dòm, thật dài thở dài.

Dương Thiên lôi kéo hầu tử đi ra Thủy Liêm động, nhảy lên Hoa Quả Sơn đỉnh núi lúc, đúng là mặt trời mọc.

Đây khắp núi đồi ngái ngái cỏ thơm ở đằng kia nắng sớm trung theo gió nhẹ phập phồng.

"Uy, ca của ngươi có phải là hiểu lầm cái gì?" Hầu tử đuổi dài đầu nhìn nàng.

"Là." Dương Thiên mặt không biểu tình mà đáp.

Ánh sáng mặt trời theo phía đông mặt biển trên đường chân trời bộc lộ tài năng, một đám dương quang chiếu sáng Hoa Quả Sơn chảy dài đường ven biển, cũng chiếu sáng Dương Thiên mặt.

Này khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng địa, trong thân sắc có vẻ cô đơn, một tia bất đắc dĩ.

Ngắm nhìn trên đường chân trời ánh sáng mặt trời, nàng không rên một tiếng.

"Tức giận?" Hầu tử cọ đến bên người nàng, nàng lại không để ý tới.

"Sinh khí người tốt xấu để cho ta biết rõ người sinh tức giận cái gì a. Người nói người ca hiểu lầm... Hiểu lầm hai ta gì kia, người giận ta cái này thích hợp sao?"

"Không có giận người."

Nghĩ nghĩ, hầu tử hồ nghi địa nheo mắt lại, hỏi: "Người sẽ không thực yêu thích ta a?"

"Ai sẽ thích người cái này hỏng bét hầu tử? Người cho rằng ta là Phong Linh sao? Cũng không chiếu soi gương xem chính mình trường xá dạng, thì hù hù kinh nghiệm sống chưa nhiều cô gái nhỏ có thể."

Dương Thiên lạnh lùng địa liếc hầu tử liếc.

"Không có yêu mến là tốt rồi, không có yêu mến là tốt rồi." Nghĩ, hẳn rón ra rón rén địa muốn chuồn đi.

"Đứng lại!"

Hầu tử dừng bước quay đầu.

Đưa lưng về phía hầu tử, Dương Thiên chậm rãi thở dài: "Theo giúp ta trò chuyện, hảo sao?"

...

Trong phòng, Dương Tiễn lẳng lặng mà chăm chú nhìn không có vật gì mặt đất ngẩn người, Ngao Thôn Tâm duỗi dài đầu xem.

"Người nói, chúng ta có thể hay không là hiểu lầm? Đây hầu tử cũng thật sự không có gì hay, vẻ mặt hầu mao, lớn lên lại không tốt xem, vóc dáng cũng không người cao. Ta hiện tại ngẫm lại cũng hiểu được muội tử nên chắc là không biết vừa ý hẳn mới là." Nàng khoa tay múa chân trước

thấp giọng nói: "Người tịt đừng lo lắng như vậy, ta xem vừa mới này thái độ, này hầu tử hoàn toàn hoàn toàn không biết gì cả bộ dạng. Cố gắng, chỉ là chúng ta đoán mò."

Nhàn nhạt thở dài, Dương Tiễn cười khỏ nói: "Ta cùng hấn đã giao thủ, Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi. Đợi một thời gian, chính là vượt qua ta cũng vậy không chút nào thần kỳ."

"Quá... Thái Ất kim tiên!" Ngao Thôn Tâm đầu tiên là cả kinh, mở to hai mắt nhìn, nửa ngày, lại hồ đồ, sách sách hỏi: "Cái này, Thái Ất kim tiên cùng yêu mến không thích, có quan hệ gì sao?"

Tựa ở khung cửa xử Ngao Thính Tâm sâu kín nói: "Dương Thiên tả từ nhỏ đi theo Nhị Lang Thần, nhìn xem hấn một đường chém giết tới, tại nàng trong suy nghĩ, ca ca của mình chắc là trên cái thế giới này cường đại nhất người a. Cái này ngàn năm, đang lúc hoa quý nữ tử, không có bị thiên đình sắc phong cũng không thấy luyện trên ai, nên gặp gặp người nào đều thói quen lấy ra cùng ca ca của mình so sánh với vừa so sánh với."

Nói đến đây, nàng che môi ha ha địa cười: "Nếu là muốn cùng Nhị Lang Thần so với. Này thiên địa gian anh hùng thật đúng là tìm không ra vài cái. Chính là này thanh danh hiển hách Thiên Bồng Nguyên Soái ở trong mắt nàng. Chỉ sợ cũng chỉ thường thôi. Ai... Có một quá lợi hại ca ca cũng quá thực không phải là cái gì chuyện tốt, hiện tại ngấm lại, chúng ta Đông Hải long cung những cái này thái tử lập tức đáng yêu không ít. Tôn Ngộ Không, này con khỉ, nếu thật sự là như thế lợi hại tiền đồ vô lượng, Dương Thiên tả chính là luyện trên cũng không kỳ quái. Thậm chí phải nói, luyện trên hấn, mới là hợp tình hợp lý."

Nói đi nàng che môi. Cười hì hì co lại tay lắc đầu, hướng ngoài cửa sáng ngời đi, chỉ để lại hai người ngơ ngác địa ngồi trong phòng.

Này cửa phòng hơi lắc lư cái này, phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang.

Ngao Thôn Tâm mắt chậm rãi hướng một bên miết đi, trông thấy Dương Tiễn vẻ mặt uể oải, cao cao trên trán tán loạn sợi tóc.

Ánh mắt kia trung, lộ vẻ bất đắc dĩ.

"Người cũng đừng quá lo lắng." Nàng nhẹ giọng an ủi.

"Làm sao bây giờ?" Dương Tiễn thật sâu mút lấy khí: "Đến lúc đó nguyệt cây hoa nở, chẳng lẽ lại ta muốn xem trước nàng cùng mẫu thân đồng dạng bị áp dưới núi? Ha ha, sau đó, nhìn lại cháu ngoại của ta giống như ta đi đánh sơn cứu mẹ?"

Nhếch môi. Hắn đột nhiên cảm giác, khóc không ra nước mắt.

Ngao Thôn Tâm thân thủ kéo kéo Dương Tiễn góc áo. Cẩn thận mà hỏi thăm: "Nếu không... Chúng ta cũng phản đi?"

Dương Tiễn ngỡ ngác nói: "Thần tiên không được tình yêu và hôn nhân, đây là thiết luật. Như thần tiên tình yêu và hôn nhân, thiên đạo cần phải loạn. Đối loại sự tình này, thiên đình từ trước đến nay không tiếc một cái giá lớn trấn áp. Ra tay cũng tuyệt không chỉ là thiên quân."

Quệt mồm, Ngao Thôn Tâm u oán nói: "Người lần trước không phải đánh thắng sao? Thiên đạo mắc mớ gì đến chúng ta? Yêu loạn bất loạn."

Dương Tiễn hừ địa khổ bật cười: "Lần trước Quán Giang Khẩu đánh một trận xong, lão quân đã tới Nhị Lang Chân Quân phủ."

Ngao Thôn Tâm nắm khăn tay tay lập tức hơi xiết chặt, mở to hai mắt.

Vuốt ve một chuôi kia tam tiên lưỡng nhận đao, Dương Tiễn chậm rãi thở dài: "Hắn đêm khuya đã đến, theo ta tại chân quân phủ trong đại sảnh

động thủ, ta chỉ khiêng bốn hiệp... Còn là vì, hấn làm cho ta ba chiêu."

Đêm hôm đó hung hiểm, Dương Tiễn đến nay rõ mồn một trước mắt. Chưa bao giờ có thảm bại, hoàn toàn nhìn qua không thấy hy vọng cách xa...

Bày ở đàn trên bàn gỗ bốn đào chén, hiện trường tiện tay vẽ phù triện, một cái chén trà tiếp hấn một chiêu, này cuối cùng một cái, trực tiếp khóa lại cổ họng của hấn.

Một sát na kia, hấn phảng phát được tôn sùng vào trong hàm băng.

Hành Giả đạo hấn đã là tam giới đệ nhất nhân, ở đằng kia thiên đạo chi cảnh trước mặt, lại như cũ vô lực hồi thiên.

"Thái Thượng, muốn ta tiếp nhận chiêu an, cắt giảm Quán Giang Khẩu quân lực. Còn có, bỏ người." Thân thủ nắm cả Ngao Thôn Tâm, Dương Tiễn nhếch môi, run nhè nhẹ trước, này hốc mắt hơi đỏ lên: "Chỉ có chiêu hấn nói làm, tài năng bảo trụ các người. Không ra tay, bất quá là còn chưa tới ra tay thời điểm, cũng không phải thật sự không quản."

Người khác trong mắt tam giới đệ nhất võ thần, Hiển Thánh Nhị Lang Chân Quân, kiên cường như hấn, nguyên lai cũng có hồng mắt một sát.

Phụ thân thân chết, mẫu thân bị áp đào sơn, tuổi nhỏ hấn mang theo thân nhân duy nhất nhận hết lãnh nhẫn, quý gồi Kim Hà Động trước đau khổ cầu khẩn.

Cẩn rặng, hấn thừa nhận tất cả đau đớn, trải qua gian khổ, rốt cục tu thành thần thông.

Phong thần một trận chiến, ăn không ngồi chờ, nhưng như cũ nắm bắt công đầu, kết quả là, lại chỉ phong Quán Giang Khẩu thủy thần.

"Không có việc gì, thần tiên đều là người biến thành, chỉ cần ta đủ rồi cường, một ngày nào đó, giới luật của trời còn không phải ta định đoạt!" Hấn như thế nói với tự mình.

Phong thần ngày đó, tại linh tiêu điện đối với cừ nhân của mình đập đầu, hấn trấn định tự nhiên, có thể không có ai biết hấn sau khi trở về tại cổ tay của mình hung hăng địa tìm một đao.

Một đao kia, đau tận xương cốt.

Nghe nói công có thể đền tội, hấn thấy được một đường hy vọng.

Yếu quân công, thiên đình không trích cấp quân lương, hấn tự tổ chức cỏ đầu thần chinh chiến tứ phương.

Yếu nguyện lực, thiên đình không ban thưởng một phương phúc lợi, hấn tự thân lực thân vi làm cho một phương an Khang.

Người người đều biết Quán Giang Khẩu Nhị Lang Thần hữu cầu tất ứng, hương khói cường thịnh. Nhưng không biết hấn sở cầu giả, bất quá là một nhà đoàn tụ.

Kết quả là, lại chỉ đòi lấy linh tiêu trên điện khê dừng quát mắng.

Tất cả thần tiên đều ở cười nhạo hấn, cười nhạo hấn không biết phân biệt, làm tức giận long nhan.

Đều biết lộ đã bị chặn, lấp, bịt, nhưng ai biết lòng của hấn có nhiều đau nhức?

Hương quan giận dữ, hấn vứt bỏ sư môn, chen chúc binh Quán Giang Khẩu khởi nghĩa vũ trang, phá núi cứu mẹ, tam tiên lưỡng nhận đao điều chi xử, không người có thể địch.

Ngàn năm, ần nhẫn trước thừa nhận hết thảy, đôi lấy bất quá là ngày nhớ đêm mong mầu thân, chết...

Đi đến một bước kia, lại phát hiện nguyên lai hết thảy đều là phí công. Ngoại trừ phân phát mọi người, tiếp nhận chiêu an, hẳn còn có thể như thế nào?

Nằm ở Dương Tiễn ngục, Ngao Thốn Tâm hơi nức nở.

"Vì cái gì không nói cho ta? Thực xin lỗi... Ta tính tình xấu, miệng lại toái, ta dùng vi... Ta dùng vi, người phiền ta, không cần ta nữa."

"Ta sợ người chê cười ta nhu nhược." Dương Tiễn nhẹ nhàng loát Ngao Thốn Tâm sợi tóc, nhàn nhạt địa cười: "Người yêu mến chính là dũng cảm Nhị Lang Thần, không phải một cái người nhu nhược. Ta sợ người..."

Ngao Thốn Tâm chăm chú địa ôm Dương Tiễn, tượng một con tiểu miêu vậy nằm ở trong ngục của hắn: "Thời điểm đó, Ngọc Đế phán quyết Quán Giang Khẩu hồng lạo, phụ vương làm cho ta đi cấp Quán Giang Khẩu mưa xuống. Người đi ra đuổi ta, gặp người đầu tiên mắt, ta đã cảm thấy ta rất cuộc không ly khai người. Thời điểm đó, người thật sự hảo suất, cho nên ta cố ý chạy chậm, cho người bắt được."

Nàng cười ngọt ngào trước, gói lên Dương Tiễn ngục giáp nhớ lại trước: "Về sau Ngọc Đế sửa án khô hạn, ta đi mưa xuống, người để cho ta đứng đi, nói ta sẽ rước họa vào thân. Có thể ta còn là đi. Lại về sau, người nói người muốn kết hôn ta... Người không biết ta có nhiều vui vẻ. Ruồng bỏ tây hải long cung gả cho người thời điểm, ta liền dự yếu với người cùng chết."

"Người thật khờ."

"Người cũng không đồng dạng?" Ngao Thốn Tâm lau lệ cười hì hì ngẩng đầu lên.

Cúi đầu xuống, Dương Tiễn nhẹ nhàng hôn lên Ngao Thôn Tâm cái trán, ôm rất căng.

"Ngàn năm, vạn năm, luôn luôn một ngày như vậy, thiên đạo hội biến thành. Đẳng đến ngày đó, ta nhất định dùng tám giờ lên đại kiêu, đến tây hải long cung đường đường chính chính địa đem ngươi nghênh trở về."

"Dạ." Ngao Thôn Tâm yên lặng gật đầu.

...

"Uy, không phải nói nói chuyện sao? Tại sao lại không rên một tiếng rồi?"

Trên đỉnh núi, hầu tử ngấm lấy Dương Thiên hỏi.

"Ngươi đã từng đáp ứng ta, chính muốn ta giúp ngươi đột phá tu vi, ngươi nên đáp ứng ta một cái điều kiện. Cái này hứa hẹn còn giữ lời a?"

"Đương nhiên."

"Cho dù sẽ đưa tới họa sát thân, cũng giữ lời?"

"Ngạch... Ai tới giết?"

"Thiên đình. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.
"

"Hắc, bọn họ có thể giết được rồi nói sau. Huống hồ, tình huống hiện tại hình như là bọn họ không tìm ta phiền toái ta cũng phải tìm bọn họ phiền toái."

"Vậy là tốt rồi."

"Như thế nào? Nhớ tới yếu sách điều kiện rồi?"

Dương Thiên chậm rãi lắc đầu, vuốt vuốt lọn tóc: "Còn không phải lúc, chờ một chút a."

Nàng thật sâu hít và một hơi, đón gió biển, nhìn qua ánh sáng mặt trời, nở nụ cười. Giờ khắc này, hầu tử lại cúi đầu xuống, không khỏi không yên lên. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: cái này gia cảnh cảm tạ của ta đệ nhất vị minh chủ vấn đề nho tiên sinh.

Hiện tại chỉ thiếu chương một gia cảnh...

Bất quá ra về lập tức hội không tốt vài :, vé tháng lập tức tới ngay, khen thưởng cũng tiếp cận 8 vạn khởi điểm tệ, lập tức đủ rồi 10 vạn...

Áp lực có điểm lớn... Yên lặng mã tự.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 194: Đạo Chơi

Thiên sáng hẳn thời điểm Dương Tiễn liền tới nói lời từ biệt, dù sao có thiên đình mật thám tại, hẳn không có thể ly khai Quán Giang Khẩu quá lâu.

Cùng Dương Thiên nhìn nhau không nói gì, cuối cùng ngược lại là cùng hầu tử nói hai câu, nội dung cũng bất quá là khuyên can các loại mà nói.

Không biết cố ý còn là vô tình ý, hẳn cũng không nhắc tới Ngọc Đình chân nhân vấn đề.

Dương Tiễn đi rồi, Ngao Thính Tâm trở về Đông Hải long cung, Ngao Thốn Tâm tắc ngoan ngoãn trở về tây hải long cung. Náo nhiệt vài ngày Hoa Quả Sơn lại là giống như thường ngày như vậy.

Ước chừng nửa tháng sau, Nam Thiên Môn chính thức phát binh Đông Thắng Thần Châu, trận chiến đầu tiên, tiên phong Na Tra lấy cực kỳ vi trả giá thật nhỏ thu hoạch yêu chúng thủ cấp một vạn năm nghìn. Tin tức truyền ra, lập tức, cả Đông Thắng Thần Châu yêu vương suốt đêm trốn đi, yêu chúng quần long vô thủ một mảnh hỗn loạn.

Khắp nơi đều có chạy trốn yêu quái, cái gọi là thiên đình cùng yêu trong lúc đó chiến tranh biến thành đơn phương giết hại.

Một mực không trời lên mặt bàn Hoa Quả Sơn tắc nương lần này cơ hội điên cuồng mà thu nạp lưu lạc yêu quái, quy mô tại trong thời gian thật ngắn bành trướng đến năm vạn, cả địa hạ thành chen chúc không chịu nổi.

Ước chừng một tháng sau, tại hầu tử bức bách hạ, Ngọc Đỉnh chân nhân chế tác hoàn thành đệ nhất kiện hỏa khí, thí nghiệm sau phát hiện lực sát thương hoàn toàn không cách nào đạt tới yêu cầu.

Ba tháng sau, Ngọc Đỉnh chân nhân làm ra đệ nhị kiện hỏa khí, uy lực như trước không lý tưởng, nhưng lo lắng đến thời gian cấp bách, hầu tử quyết định định hình, bắt đầu lo lắng lượng sản.

Mà đang ở Hoa Quả Sơn hùng hực khí thế địa chuẩn bị chiến tranh lúc, Phong Linh cùng Thái Thượng như trước hành tẩu tại Nam Chiêm Bộ Châu mệnh mông cả vùng đất.

...

Bên trên bình nguyên, hai đội kỵ binh đối hướng, trong khoảnh khắc hồng hắc hai màu thân ảnh đan vào cùng một chỗ.

Phong Linh đứng ở trên gò núi ngơ ngác nhìn trước mắt một màn này.

Một thanh trường kích đâm vào chiến xa bay cuộn bánh xe trung, này bánh xe trong nháy mắt bị tách rời. Trên chiến xa quân sĩ bị ném đi trên mặt đất, không đợi kịp phản ứng. Đã bị quân địch móng ngựa chà đạp mà qua...

Đầu lĩnh kỵ binh ra sức chém giết. Chém bay một địch nhân lại đem trường đao trong tay tạt đến cột cách trung không kịp rút ra. Ở này trục bánh xe biến tốc, ba chi trường thương đâm vào bụng...

Giơ cờ xí kỵ binh nhẹ bị vạn ngã xuống ngựa, bốn năm cá bộ binh hạng nặng thoáng cái vây quanh đi lên đưa hấn bẫm thành thịt vụn.

Trống trận nổ vang, mỗi người đều ở hò hét, mỗi người đều ở kêu khóc, bọn họ thần sắc vắn vẹo, quơ trong tay binh khí rít gào.

Máu tươi sùng nước đại địa, huyết nhục hóa thành bùn đất.

Một hồi gió nhẹ thổi qua. Chỉ có bị xé bên cờ thương bay phất phới.

Phong Linh cả giật mình, hồi lâu, nàng thật sâu mút lấy lên, quay đầu đi trở về, lại chứng kiến Thái Thượng chính cười tùm tùm địa đứng ở phía sau nhìn chăm chú chính mình.

Tự hồ bị kinh hãi, Phong Linh một đường trầm mặc. Đợi đến đi ra ba dặm địa nàng mới hỏi nói: "Lão tiên sinh, không phải nói thiên đình thống ngự tam giới sao?"

"Đúng vậy a, như thế nào?"

"Này vừa mới những kia... Thiên đình không quản sao?"

Thái Thượng sách sách nở nụ cười: "Tại sao phải trông nom?"

Phong Linh cúi đầu, thật sâu mút lấy khí, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hồi lâu. Thái Thượng hỏi: "Ngươi cũng biết, bọn họ vì cái gì mà tự giết lẫn nhau?"

"Vì cái gì?" Phong Linh ngẩng đầu hỏi.

"Hắc y quân đầu lĩnh. Giết hồng y quân đầu lĩnh phụ thân, hồng y quân đây là đang tìm thù."

"Trả thù?" Phong Linh khó hiểu mà hỏi thăm: "Chính là báo thù thì như thế nào? Hồng y quân, không phải cũng vì này trả giá vô số sinh mệnh sao? Chẳng lẽ báo thù so với kia tươi sống sinh mệnh còn trọng yếu?"

"Cái này nói không rõ." Thái Thượng loát râu dài ha ha cười nói: "Cái này phàm trần trung người, đều có của mình ăn khớp, đều có của mình suy tính, bọn họ cho rằng đúng, cứ làm, nếu là làm sai, liền chính mình gánh chịu hậu quả. Chớ nói bọn họ, cái này cả vùng đất mỗi ngày đều ở trình diễn trước cùng loại kịch bản. Mỗi gia ngập ghé mỗi gia lãnh địa, vì vậy phát phát động chiến tranh. Người nào đó đổ kỵ người nào đó gia thế, vì vậy thâm thi vấp chân..."

"Thiên đình thông ngự tam giới, sẽ không trông nom trông nom?"

"Như thế nào trông nom?" Thái Thượng chọn trước lông mày hỏi gió linh.

Phong Linh áp ứng thuyết: "Có thể... Có thể đem hai bên rõ ràng hợp lý bắt lấy đến, làm cho bọn hắn không cần phải lại đánh a."

"Phải không? Đây chẳng phải là muốn đem thế gian này tất cả sinh linh đều bắt lấy đến? Nếu không cùng nhau nắm, chẳng phải là nặng bên này nhẹ bên kia?"

Phong Linh trong lúc nhất thời đáp không được.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thái Thượng nói tiếp: "Thiên đạo luân hồi, đều có nó nhân quả. Bản tâm không biến, tự nhiên thừa nhận luân hồi nỗi khổ. Ân oán tình cừ tham vục si, phàm trần trung chuyện tình, lại thế nào là ai thật có thể quản được, quản được tận? Như là chính bọn nó đều ngộ không thấu, người khác lại giúp được nhiều ít? Còn không bằng chết rồi đi làm sạch, đọa vào luân hồi cũng tốt lặp lại một hồi. Hiểu ra thiên đạo vô tình, người nếu là dây dưa tại những này, tương lai như thế nào tu thành đại đạo?"

Nói đi, Thái Thượng chậm rãi nhìn về phía Phong Linh, sách sách địa cười.

Cái này một câu, ngạnh được Phong Linh nói không ra lời.

Phàm nhân cả đời bất quá trăm năm, trong chuyện này chuyện cùng khổ, buồn bã cùng vui mừng, phóng tới trên vạn năm quang trong âm, quả nhiên là không đáng giá nhắc tới.

Đây là trên sách sớm đã nói rõ đạo lý, có thể chẳng biết tại sao, Phong Linh chính là nhảy không ra. Hoặc là nói, không muốn nhảy ra.

Đi ngang qua bởi vì khô hạn hủy bỏ vút bỏ thôn trang, trông thấy khắp nơi trên đất hài cốt.

Phong Linh hỏi: "Lão tiên sinh, cái này lại là chuyện gì xảy ra? Mưa xuống là rồng vương ti chức, cũng là quy thiên đình trông nom. Thiên đình, không phải nên phù hộ một phương an khang sao? Chẳng lẽ là long vương sơ sót, quên mưa xuống?"

"Ha ha ha ha, nếu là không có thiên tai, nơi nào đến thay đổi? Không có cực khổ, sao hiểu được cảm hoài Thiên Ân? Đến lúc đó, thương sinh bất kính thiên địa, bất kính quý thần, chẳng phải canh loạn?" Nhìn Phong Linh, Thái Thượng ha ha cười nói: "Tiểu cô nương a, cũng đừng thao phần này lòng dạ thanh thần, đợi đến sang năm xuân về hoa nở, nơi này tự sẽ có người trồng trọt, phồn diễn sinh sống."

Nhất đoạn văn, nói được Phong Linh không phản bác được.

Một đường không nói gì, đến hoàng hôn, Phong Linh nghĩ giống như thường ngày vậy đột lên đồng lửa, lại bị Thái Thượng thân thủ ngăn lại.

"Đi phía trước một dặm, có một đạo quan. Ta và ngươi, mà lại đi tá túc cũng được."

Đi phía trước một dặm, thực có một đạo quan.

Xa xa địa, hai người liền chứng kiến đạo đó quan quan chủ đứng ở cửa ra vào chờ đợi, duỗi dài đầu tây nhìn qua.

Thấy hai người, này quan chủ hấp tấp địa đã chạy tới, một hồi khom người chấp tay, còn kém trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Nói là: "Đêm qua lão quân báo mộng, nói có khách quý tây đến, tất yếu rất tiếp đãi, do đó chờ đợi."

Chỉ là cao thấp đánh giá quá buổi sáng, cũng không nhận ra hẳn đến tột cùng là cái đó vị Đại tiên. Nghĩ đến dân gian truyền lưu, cùng chân thật lão quân sai biệt còn là không nhỏ.

Theo quan chủ, Phong Linh cùng Thái Thượng ở này nho nhỏ trong đạo quan ở lại.

Tính lên, đạo này quan cũng bất quá mấy gian nhà trệt, vị trí chi địa linh khí không thịnh, hương khói không vượng, quan trong ngoại trừ quan chủ thì năm ba cái đồ đệ, ngày bình thường cái ăn toàn bộ nhờ thân lực thân vi trồng trọt.

Đến tại tu vi của bọn hắn, cùng vi bàng môn, thì ra là quan chủ bước chân vào ngưng thần cảnh, cái khác, bất quá phạm nhân mà thôi.

Nghĩ đến cũng đúng cơ duyên xảo hợp đứng đạo quan, cũng không nổi danh môn truyền thừa.

Đến đêm khuya, Phong Linh còn có thể mơ hồ nghe thấy quan chủ ở đằng kia trong đại điện đối với tam thanh điều khắc nói lảm bảm, trong đó dung, không ở ngoài là thừa lão quân ý tiếp đãi tây đến khách quý, nghĩ đòi hỏi ít đồ.

Phong Linh nháy mắt con ngươi nhìn qua Thái Thượng hỏi: "Quan chủ nói lão quân báo mộng làm cho hấn tiếp đãi, chính là lão quân thực báo mộng."

"Cái này lão phu thì như thế nào biết được? Nên muốn hỏi quan chủ mới biết hiểu."

"Này, lão tiên sinh cũng là thần tiên, này quan chủ đối với chúng ta nhiệt tình như vậy, có thể tổng hấn chút gì đó?"

Thái Thượng mím môi, chậm rãi gật đầu: "Tổng, tự nhiên là muốn đưa."

Người tốt luôn có hảo báo.

Cái này vừa nói, Phong Linh lập tức tâm tình hảo hơn phân nửa, cạo đến Thái Thượng bên người thấp giọng hỏi: "Này, lão tiên sinh tính toán tổng hấn chút gì đó?"

"Tựu, tổng hấn một cái ngộ đạo cơ duyên!"

"Oa!" Phong Linh mở to hai mắt nhìn, vội vàng che miệng lại, thấp giọng nói ra: "Đây chính là đại lễ a!"

Thái Thượng yên lặng gật đầu, thở dài: "Có thể không ngộ, tựu xem chính hấn."

Đợi đến ngày kế chào từ biệt, Phong Linh lại chậm chạp không thấy Thái Thượng xuất ra vật gì đó đến, đến bái biệt quan chủ đi ra vài dặm địa,

Phong Linh mới thấp giọng hỏi: "Lão tiên sinh đêm qua nói muốn đưa này quan chủ một cái ngộ đạo cơ duyên, chính là quên?"

Đã thấy Thái Thượng chậm rãi lắc đầu, nói khẽ: "Này lễ đã tống, có thể không ngộ đạo liền xem chính hẩn."

"Đã tống?"

Thái Thượng chậm rãi gật đầu, cười hì hì nhìn Phong Linh. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nửa ngày, Phong Linh cau mày không hiểu nói: "Phong Linh không rõ."

"Quan chủ tự nhận thụ Thái Thượng báo mộng tiếp đãi hai ta, dùng cái này tranh công, này liền đã là bàng môn. Nếu là tu tiên chỉ cần ngồi chồm hổm tam thanh tượng trước ăn xin, này còn phải rồi?" Nói đến đây, Thái Thượng sách sách nở nụ cười: "Như bởi vì hẩn tiếp đãi hai ta, lão phu liền tống hẩn lễ vật, đến lúc đó, hẩn chẳng phải là càng thêm ra sức ăn xin? Đường này nhất định càng chạy càng sai lệch. Cho nên, cái này lễ, liền để cho hẩn không thu hoạch được gì." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: hôm nay té tổ a a a a a!

Tối hôm qua lại tạp văn không viết ra được đến, đành phải muộn canh, thật có lỗi thật có lỗi.

Nói, vé tháng đã đột phá 50, tăng thêm thiếu nợ minh chủ, bây giờ còn thiếu nợ hai canh, đành con ba ba cố gắng bỏ.

Khen thưởng cũng lập tức đến, nhìn ra yếu thiếu nợ canh ba...

Cố gắng mã tự đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 195: Cho Hấp Thụ Ánh Sáng (Cảm Tạ Jackiezxw)

Ngỡ ngác địa nghe xong Thái Thượng đoạn đó lời nói, Phong Linh như cũ là không phản bác được, chỉ là tâm tình không hiểu địa hạ.

Hồi lâu, nàng hỏi: "Hắn hội đồn ngộ sao?"

Thái Thượng chậm rãi lắc đầu: "Dùng tâm tính của hắn, nên ngộ không được. Hắn hội mang theo đối lão quân oán hận chết già, sau đó uống xong mảnh bà súp, bả hết thấy đều vong được không còn một mảnh, làm lại từ đầu."

"Ta đây, có thể giúp hắn làm cái gì sao? Hắn nhiệt tâm như vậy địa tiếp đợi chúng ta, có lẽ ta nên trở về đi truyền thụ hắn Tà Nguyệt Tam Tinh Động công pháp."

Thái Thượng nhìn xem nàng, chậm rãi lắc đầu: "Cuộc đời này đã khó có thể vãn hồi, với hắn mà nói, tốt nhất, chính là thuận theo tự nhiên, đợi đến tiêu tan mất hết. Chính là lão phu lúc này ra tay, đơn giản cũng chỉ là sai càng thêm sai thôi. Hết thấy cùng đã nhất định."

Phong Linh cúi đầu xuống đi tới, trầm mặc không nói.

Nàng cảm thấy Thái Thượng theo lời, tất cả, đều là đối với. Có thể là đúng sự tình vì sao lại làm cho người như thế bất đắc dĩ?

Nàng không tự giác địa bụm lấy ngực, rất khó chịu.

Đến vào đêm, đối với đồng lửa, Phong Linh nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người có đồ đệ sao?"

"Có, có mấy không nên thân đệ tử." Thái Thượng yên lặng địa nhẹ gạt đầu.

"Có thể cũng là như thế giáo?"

Thái Thượng chậm rãi mà lắc đầu: "Chưa từng đã dạy. Người khác muốn dạy, thì như thế nào có tự mình nghĩ học, ngộ được nhanh? Người xem này quan chủ trong các kinh văn trăm cuốn, cái đó nhất quyển không phải lý học kinh điển? Hẳn lại đọc đã hiểu cái đó nhất quyển?"

"Không giáo?" Phong Linh dùng một cơn lay động đồng lửa, nhẹ nói nói: "Thanh Vân sư thúc nếu là tại quan lí, mỗi ngày đều mở đường giảng kinh, ta cũng vậy lúc nào cũng đi nghe."

"Này tu Bồ Đề tổ sư? Thế nhưng giảng kinh?"

Phong Linh chậm rãi lắc đầu, nhàn nhạt nở nụ cười: "Sư tôn không nói kinh. Chỉ là hữu vấn tất đáp. Có đôi khi đáp được mơ hồ mơ hồ. Cũng không nói cá hiểu rõ."

Đột nhiên. Nàng bắt đầu tưởng niệm quan trung cuộc sống.

Ở nơi đó, nàng cái gì đều không cần nghĩ, như là bị khi dễ, đều có sư thúc sư phó giúp mình chủ trì công đạo.

Đi tới, lại phát hiện thế giới này không chỉ có là lớn, cũng còn có nhiều như vậy bất đắc dĩ, làm cho người ta không khỏi có chút lòng chua xót.

Nguyên lai, mình cùng này con khi thế giới quả nhiên là bất đồng.

"Không nói kinh. Là vì câu đạo là chuyện riêng, cùng hấn không người nào duy trì. Hữu vấn tất đáp, là vì hấn tuân thủ nghiêm ngặt làm người sư hành vi thường ngày. Nói được mơ hồ mơ hồ, là cho các người đi theo chính mình đi ngộ. Đồng nhất đoạn kinh văn, mỗi người ngộ ra đến đều là bất đồng, chỉ có chính mình ngộ, tài năng học đến nổi dùng. Đây là thượng sách vậy." Thái Thượng loát râu dài, chậm rãi nhắm lại hai mắt, yên lặng gật đầu.

"Lão tiên sinh, người mấy cái đồ đệ ngày bình thường hỏi. Người là hay không cũng hữu vấn tất đáp?"

Thái Thượng chậm rãi mở to mắt, ngẩng đầu lên thở dài: "Xem tâm tình."

Phong Linh che miệng. Thoáng cái nở nụ cười.

Thái Thượng cũng cười.

"Vậy bọn họ, đều hỏi những thứ gì?"

"Hỏi một chút nhìn cái gì đan như thế nào luyện, cái gì tiên thảo nơi đó ngắt lấy, mọi việc như thế, nhằm chán cực kỳ. Coi như người như vậy hỏi, quả thực thiếu. Lão phu ngược lại là ưa thích người, không bằng, cho lão phu làm đồ đệ tốt không?" Thái Thượng con mắt chậm rãi hướng phía Phong Linh nghiêng qua quá khứ.

Phong Linh nao nao, vội vàng lắc đầu.

"Người là Tà Nguyệt Tam Tinh Động thủ đồ Thanh Phong tử đồ đệ a? Như thế nào, cảm thấy lão phu không bằng người này sư phó? Muốn hay không lão phu bộc lộ tài năng a? Ha ha ha ha." Nói, Thái Thượng liền xoáy lên ống tay áo, một bộ chuẩn bị làm phép diễn xuất.

Phong Linh liền vội vươn tay ngăn lại, lắc đầu thờ dài: "Su phó đã Phong Linh ân trọng như núi, đổi sự môn việc chưa bao giờ nghĩ tới, cũng cần phải không thể làm."

"Vậy hấn lại vì sao bỏ mặc người một người học nghệ chưa, rời núi?"

Cúi đầu, Phong Linh nháy mắt con ngươi, sâu hít một hơi thật sâu, thở ra, hóa thành nhàn nhạt sương mù, phiêu tán.

Hồi lâu, nàng khẽ cười nói: "Su phó không được ta rời núi, là chính mình yếu rời núi, ta muốn đi Hoa Quả Sơn tìm hấn."

"Tìm hấn?"

"Tìm một con, hầu tử. Ta muốn tận mắt nhìn xem, hấn là hay không trôi qua hảo." Phong Linh ngậm miệng, dừng ở hừng hực thiêu đốt đồng lửa.

Hồi lâu, nàng hơi rụt rụt thân thể, hướng trong lòng bàn tay a một ngum hơi ấm, chăm chú địa cảm.

Thế gian này hết thấy, so với nàng suy nghĩ còn muốn phức tạp vô số lần, đã như vậy, liền canh muốn tận mắt nhìn một chút.

Nghĩ, nàng đột nhiên nở nụ cười: "Đột nhiên nhìn thấy ta, hấn nên hội rất vui vẻ mới là."

Thái Thượng quệt mồm, gật gật đầu: "Hấn là a."

"Trước kia hấn tại quan trung thời điểm, ta mỗi ngày đều cùng với hấn."

"Hấn tu vi bao nhiêu?"

"Dạ. . . Không biết. Bất quá dùng tư chất của hấn, tu lại là Hành Giả đạo, bây giờ chỉ sợ hóa thân có thừa đi."

"Đã hóa thân có thừa, vì sao không phải hẳn tới tìm ngươi?"

Phong Linh hơi sững sốt, hai người đối mặt.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Thái Thượng loát râu dài, phối hợp địa thờ dài: "Chuyện nam nữ, cần phải sẽ có ngại tu hành. Cũng đừng là 'Sai bả xuân tâm giao chảy về hướng đông, chỉ còn hận cùng xấu hổ' mới tốt a."

Phong Linh cúi đầu, trầm mặc.

Hồi lâu, nàng nhẹ giọng cười nói: "Sai tịt sai quá. Đối cũng tốt, sai cũng tốt, có cái gì cái gọi là?"

"Dạ?" Thái Thượng lặng lẽ giương mắt da xem nàng.

Đã thấy nàng bỗng nhiên nháy mắt, cười thờ dài: "Phong Linh tu vi còn thấp, không hiểu được lão tiên sinh những kia đối với sai. Chỉ biết là, nếu là cảm thấy nên làm, liền muốn đi làm, miễn cho đợi đến làm không được thời điểm hối hận không kịp. Kiếp này không cầu trường sinh, chỉ cầu không uổng."

Hỏa quang hạ, mơ hồ có thể thấy được hóc mắt ửng đỏ.

Đem cặp bao tay tại trong tay áo, Thái Thượng cung trước thân thể nhắn đầu lông mày: "Như thế, lại là lão phu nhiều chuyện."

"Cám ơn ngươi, lão tiên sinh."

"Dạ?"

"Nếu không phải có ngươi, Phong Linh đoạn đường này không chừng yếu ra bao nhiêu sự."

Thái Thượng híp mắt, như là ngủ gà ngủ gật giống như địa, buồn bã nói: "Đừng nói lời cảm tạ. Một ngày kia. . . Đừng oán hận lão phu cũng được."

Gió nhẹ nhàng thổi qua, lắc lư hỏa quang.

Phong Linh như trước cầm mộc côn lay động đồng lửa, dừng ở, rất lâu sau đó, nhập thân.

. . .

"Cáp thu!"

Địa hạ thành trong phòng, hầu tử nặng nề mà vuốt vuốt cái mũi: "Ai suy nghĩ ta?"

Dùng tu vi của hắn còn cảm mạo? Đó là tuyệt đối không có khả năng.

Đôi mắt đầy bàn trúc giản, hắn bộ não ần ần có chút thấy đau.

Đứng ở một bên Lữ lục quả hơi cung kính khom người tử: "Đại vương, những này còn phải mau chóng xử lý a."

"Người quyết định không được sao?" Hầu tử liếc mắt nhìn hắn.

"Không được." Lữ lục quả chậm rãi lắc đầu. Chắp tay nói: "Khoảng thời gian này thật sự chứa chấp quá nhiều yêu quái. Hiện tại hạ thành đã chen chúc không chịu nổi. . . Chính giữa. Rất nhiều còn chưa triệt để dung nhập, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tiêu hóa. Cứ như vậy xuống dưới, sợ là yếu xảy ra chuyện lớn. Những này, đều được đại vương ngài tự mình phê chỉ thị, ai cũng đảm đương không nổi trách nhiệm này."

Hầu tử bất đắc dĩ, hít một hơi thật sâu, thở dài: "Trón dưới mặt đất, thật đúng là. Phiền toái a."

Đang lúc này truyền đến một hồi tiếng đập cửa.

"Lại nữa rồi." Hầu tử bụm mặt, thoáng cái kêu rên đi ra: "Tiến đến!"

Đẩy cửa đi vào là Đoàn Chủy, phong trần mệt mỏi.

"Lại phát hiện một đội yêu quái tại hướng Hoa Quả Sơn tới gần, sau lưng còn đi theo tuần thiên tướng, xử lý như thế nào?"

Lữ lục quái nhìn về phía hầu tử, trừng lớn mắt, thăm chỉ trên bàn trúc giản.

Vuốt vuốt huyết thái dương, hầu tử mở miệng hỏi: "Có bao nhiêu?"

"Ước chừng năm trăm chích yêu quái."

"Mấy tổ tuần thiên tướng đi theo?"

"Có ba tổ, thực lực cách xa, cho nên này tuần thiên tướng cũng không dám cùng được thật chặt."

"Ba tuần thiên tướng giết. Yêu quái đều thu dụng tiến đến."

"Đại vương!" Lữ lục quái vội vàng chấp tay giản nói: "Cái này địa hạ thành thực chứa không được, huống hồ ba tổ tuần thiên tướng cùng nhau mất tích. Đến lúc đó. . ."

"Ngươi đừng lo lắng." Hầu tử chép miệng, lãnh nhĩ nói: "Chính là không giết cũng rất nhanh đến phiên chúng ta, đến lúc đó, chúng ta không cho hấp thụ ánh sáng đều không được. Trên mặt đất, cũng cũng không sao chen chúc không chen chúc vấn đề."

. . .

Nguyệt minh tinh hi, không lồ hạm đội chậm rãi đi tại vạn trượng trên không trung, ghé qua trong mây. Này trên soái hạm phân treo "Nam" chữ cùng "Nghĩm Mực" đại kỳ.

Cự đại quân cơ trong phòng, vô số thiên quân văn chức vãng lai bận rộn trước.

Nguyên một đám thiên binh sắp thành trối quân cơ tin tức quan trọng trực tiếp chông chát đặt lên trên bàn, cũng không phân loại, quay đầu bước đi. Các cả chôn ở trúc giản trong đồng lật tới lật lui, tìm kiếm lấy có ý nghĩa tin tức. Vài cái thiên tướng đứng ở trên đài cao không ngừng khắc khẩu trước tiến quân phương án. Hỏi thăm quân sách binh vệ vào cửa cũng không biết nên tìm ai.

Cả tràng diện một mảnh hỗn loạn.

Na Tra trận đầu đại thắng nhất cử hòng mất Đông Thắng Thần Châu yêu chúng tin tưởng, thế cho nên hiện tại tiến quân biến thành đơn thuần quét sạch. Cái này ý nghĩa yếu đề cao hiệu suất, phải chia làm tiểu cổ tiến quân, lượng công việc ngược lại tăng lớn.

Đối mặt đây hết thảy, lâu chưa chiến sự Nam Thiên Môn đại quân có thể nói luống cuống tay chân, chạt vật không chịu nổi, vãng lai bên trong thư quân tình bỏ sót chuyện tình giờ có phát sinh. Cũng may hiện tại chiếm đủ ưu thế, cũng là không ảnh hưởng toàn cục.

Toàn thân làn da cùng vi màu đỏ Nghĩm Mực thiên vương thân mặc một thân áo giáp, tay cuốn một xích long hành tẩu tại thư từ chông chát gian bất đắc dĩ mà nhìn xem.

Hiện tại cái này chông chát không dựa vào phổ thủ hạ, căn bản là liền giúp hắn làm rõ đều bất lực.

Bất quá cũng không sao cả, dù sao thắng cục đã định, hiện tại chỉ là như thế nào đoạt công vấn đề.

Đi qua một tấm bàn dài lúc, hấn cúi đầu trông thấy đáy bàn có một gậy trúc Jean, khom người lấy ra. Trên thư 《 tuần tra phủ tấu 》 .

"Cái này tuần tra phủ tấu lại bị rơi mất tại nơi này?" Nghiễm Mục bắt đắc dĩ địa nở nụ cười.

Nam Thiên Môn quân đoàn không thể so với kết cấu nghiêm cẩn phân công rõ ràng thiên hà thủy quân, bọn họ không có của mình tuần tra bộ đội. Một trận chiến này, thế gian tất cả yêu quái thế lực tin tức nơi phát ra cơ hồ đều là tuần tra phủ cung cấp.

Mỗi một phần tuần tra phủ tấu, liền ý nghĩa một phần quân công, như thế đồ vật trọng yếu, lại cũng có thể rơi mất.

Nhàn nhạt thở dài, hấn tự tay cởi bỏ dây thừng đem nó quán trên bàn, cúi đầu nhìn lại.

Cái này vừa nhìn, nguyên bản màu đỏ làn da ần ần có chút phát tím.

Phía trên này kể, là một cái tuần tra phủ cấp dưới tuần thiên tướng mất tích địa điểm.

Trải qua năm năm cao tốc phát triển, hiện nay yêu quái trong thế lực năng nhân bồi xuất, tự nhiên cũng không thiếu có đủ nhất định thực lực yêu vương. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Tuần thiên tướng ra ngoài phiên trực bởi vì tao ngộ yêu vương mà mất tích sớm đã không phải là cái gì hiếm có sự.

Những kia yêu vương bây giờ đã như chó nhà có tang loại chạy trốn tứ phía, chính là biết rằng tuần thiên tướng mất tích địa điểm, đợi cho thiên

quân đuổi tới đôi phương thường thường từ lâu mất đi bóng dáng.

Có thể phần này tâu lí bản ghi chép, lại là một cái tuần thiên tướng phản phục mất tích địa điểm, trước sau đã có vài chục tổ tuần thiên tướng ở nơi đó mất đi liên lạc!

"Ngạo Lai Quốc, Hoa Quả Sơn. . ." Nhìn qua bàn kia trên trúc giản, Nghiễm Mục hơi nheo lại con mắt. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Rất cục triệt đi ra rồi. Một chương này cảm tạ con ba ba vị thứ hai mình chủ, cũng là cho tới bây giờ một vị duy nhất cho con ba ba phiêu hồng độc giả, cảm tạ hẳn ~

Hiện tại tị thiếu nợ vé tháng canh một a ~ nhìn ra muốn tới 100 có điểm khó, tạm thời không cần lo lắng.

Bản nguyệt khen thưởng chỉ kém một vạn khởi điểm tề đi ra mười vạn khởi điểm tề. . . Nhìn ra rất nhanh vừa muốn thiếu nợ nhiều chương một.

Tốt lắm, con ba ba yếu đi nghỉ ngơi, sách này tinh thần không tốt không có cách nào khác con ngựa. . . Con ngựa đi ra cũng là phế bản thảo.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 196: Sắp Đã Đến

Bọt nước lợi kiếm đại kỳ đón gió phấp phới.

Trong bóng đêm trôi nổi tại trên tầng mây Quan Vân Thiên cảnh đèn đuốc sáng trưng, cùng trên bầu trời tinh thần lẫn nhau hô ứng.

Chiến hạm xếp thành chỉnh tề trận hình ngừng, từ từ nhìn không được giới hạn, bốn phía lộ vẻ vãng lai không ngừng vệ binh, lỏng lẻo ngân giáp dưới ánh trăng trung phát ra hàn quang, một chuỗi kia chuỗi binh khí sáng bóng sáng trưng.

Khách quan một mảnh hỗn loạn Nam Thiên Môn quân đoàn, Quan Vân Thiên cảnh tắc có vẻ hết thảy ngay ngắn trật tự.

Tất cả đồ quân nhu cùng đã chuẩn bị thỏa đáng, đại quân vận sức chờ phát động.

Trong đại điện, thiên tướng môn lo nghĩ chờ đợi trước.

Thiên hành qua lại không ngừng mà đi dạo, tản bộ, than thở. Vết đao thiên nhâm yên tĩnh địa ngòi chòm hôm ngòi ở một bên rút ra bội kiếm chà lau, trong ánh mắt lộ vẻ hàn mang.

Còn lại thiên quân môn tốp năm tốp ba dựa vào cùng một chỗ thấp giọng thảo luận trước cái gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn chỗ không huyền, Thiên Bồng Nguyên Soái vị tịch.

Nam Thiên Môn tin chiến thắng đã thành từng mảnh truyền đến, Thiên Bồng Nguyên Soái xuất chinh mệnh lệnh lại chậm chạp không có hạ đạt, cái này làm cho bọn hắn ần ần có chút ngồi không yên.

Cái này mấy trăm năm qua, thiên hà thủy quân quân công, khi nào bị người áp qua?

Hậu đình, trang nhã các trong phòng điểm nổi lên yếu ớt ánh nến.

Thiên Bồng lẳng lặng địa đứng ở trước bàn sách một lần lại một lần địa luyện tập trước thư pháp, viết xử, như mảnh hổ xuống núi giống như du long nghịch nước.

Này mặt dung lại là lạnh nhạt.

Đợi đến hắc sao đầy đủ cả nhất quyền binh pháp, sau lưng truyền đến yếu ớt địa tiếng đập cửa.

"Khởi bẩm nguyên soái, có báo tường tổng đạt, chi bằng nguyên soái thân khai."

Đầu bút lông hơi dừng lại, mực nước tại trên thẻ trúc chậm rãi chóng mặt mở.

Chờ đợi ở một bên lão tướng thiên phụ hơi cung kính khom người tử, xoay người đi tới cửa trước. Xuyên thấu qua khe cửa đem báo tường hàm tử tiếp nhập, đi đến một bên. Dùng tiểu đao dọc theo đường gẫy đem thư phong đẩy ra.

Mở ra giấy giản lược nhìn một lần, thiên phụ nói: "Khởi bẩm nguyên soái, là Bằng Ma Vương tư hàm."

Thiên Bồng khước miệng hơi giờ lên, đưa tay nhắc tới bút lông đưa vào đồ rửa bút bên trong, chậm rãi quấy trước, nhẹ giọng hỏi: "Nói cái gì?"

"Bằng Ma Vương hy vọng nguyên soái mở một mặt lưới, hẳn nguyên làm nội ứng, trợ nguyên soái nhất cử dẹp yên Tây Ngưu Hạ Châu. Liên danh còn có. Sư Đà Vương."

Thiên Bồng hừ địa bật cười, nhìn chăm chú dần dần trở nên đen kịt đồ rửa bút lí nước, không nói được lời nào.

Nửa ngày, đợi đến rửa sạch bút lông sói, đem bút lông huyền đến giá bút trên, xóa đi trên ngón tay nhiễm nước, hẳn thật sâu hít và một hơi. Giờ lên bạch sắc áo khoác xoay người từng bước một cửa trước ngoài đi đến: "Có thể xuất binh, đi, đi đại diện."

Thiên phụ vội vàng bước nhanh đuổi theo, thấp giọng hỏi: "Nhưng là phải hồi âm, tiếp nhận hẳn lấy lòng?"

Thiên Bồng dừng bước lại, chậm rãi nghiêng qua thiên phụ liếc. Làm cho có thâm ý nói: "Ta thiên hà thủy quân không cần cùng bực này không hề tín nghĩa yêu vật cầu thả?"

Cột buồm quyền thượng nâng buồm âm âm giờ lên, cả Quan Vân Thiên cảnh vang lên kinh thiên động địa tiếng hò hét.

...

Sáng sớm thời gian, đi tại Đông Thắng Thần Châu đông nam hướng trên bầu trời thiên đình hạm đội chậm rãi phân ra một chi hướng phía tây nam phương hướng mà đi.

Phản phục phát sinh tuần thiên tướng mất tích án, cái này không chỉ có ý nghĩa Hoa Quả Sơn có một chi yêu quái thể lực chiếm giữ, càng ý nghĩa.

Cái này chi yêu quái thể lực chuẩn bị tử thủ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Đây là hiện nay hỗn loạn không chịu nổi Nam Thiên Môn quân đoàn mà nói. Tuyệt đối là cá tin tức tốt.

Đứng ở hạm thủ trên, Nghiễm Mục thiên vương vuốt ve vòng tại trên cánh tay phải xích long sâu kín địa nghĩ.

"Sẽ là dạng gì yêu quái thể lực dám can đảm tại dạng này sóng to gió lớn bên trong chết đỉnh?"

Nghĩ, hẳn không khỏi nở nụ cười, quay đầu đổi sau lưng tướng lãnh công đạo nói: "Phải đi nhanh hạm đi đầu ra ngoài vây điều tra, nhớ kỹ, đừng tùy tiện tiến công, trước tìm kiếm gió. Nhìn xem, những này yêu quái đến tốt cùng có dạng nào thực lực, có thể có như vậy lá gan!"

"Dạ!"

Ba chiến thuyền hạm thân thon dài tiểu hình chiến hạm tạo ra buồm gia tốc thoát đội.

Hai ngày sau, Hoa Quả Sơn địa hạ thành trong đại sảnh lò sưởi trong tường hỏa sâu kín thiêu đốt, đông nghịt một mảnh tu tu bổ bổ dáng vẻ khác nhau màu đen khải giáp chen chúc cùng một chỗ, một con giá trị chiều cao không đồng nhất hình thù kỳ quái yêu quái nhưng lại có đồng dạng hung thần ác sát.

Đổi lại một thân mới tinh hắc giáp hầu tử ngồi cao tại phía trên vương tọa, chống dựa vào linh lực miễn cưỡng duy trì hành vân côn, cười tùm tùm địa quét mắt lũ yêu: "Nói cho mọi người một cái tin tức tốt, chúng ta đi ra dưới mặt đất thời gian, tựu đã tới rồi."

Tất cả yêu quái đều mở to hai mắt nhìn, hô hấp dồn dập, diện mục dữ tợn.

Hầu tử nhếch môi, mặt mày mang cười mà chăm chú nhìn bọn họ, chậm rãi nói ra: "Một chi do ba chiến thuyền nhẹ hạm tạo thành tiểu hình hạm đội đã tại ta Hoa Quả Sơn bên ngoài du dãng, tại phía sau bọn họ, là ước chừng một vạn thiên đình hạm đội, do Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương một trong Nghiễm Mục thiên vương thống lĩnh, thẳng đến ta Hoa Quả Sơn mà đến."

Một con lang yêu phấn khởi được kêu lên, lại vội vàng bites.

Lò lửa xèo xèo địa thiêu đốt, hỏa quang chập chờn.

Yên lặng yêu bày bên trong, lộ vẻ xèo xèo tổn hơi thừa lời thanh, trầm trọng tiếng thờ dốt.

"Hỏa khí còn không có chuẩn bị sẵn sàng, trận chiến đầu tiên, ta cũng không có ý định dùng. Đó là lưu cho lý thiên vương lễ vật. Cho tới nay, chúng ta sầu lo phi hành vấn đề đang tại giải quyết trung, cũng còn chưa tới ra trận thời điểm. Cho nên, trận chiến đầu tiên tự là các ngươi."

Tất cả yêu quái đều ngừng thờ.

Một mực ngồi ở hầu tử bên cạnh bên cạnh Dương Thiên chậm rãi hướng hấn nhìn lại.

Cùng Dương Thiên liếc nhau một cái, hầu tử nói tiếp: "Có thể ngồi ở chỗ này, vô luận trước là thân phận gì, bây giờ đều là ta Hoa Quả Sơn tinh anh, nòng cốt. Trận chiến này, tự là các ngươi hướng ta chứng minh các ngươi có không có tư cách ngồi hiện tại vị trí cơ hội."

Nói đi, hấn sách sách địa nở nụ cười: "Nghiêm Mục thiên vương giao cho ta, còn lại, tựu là nhiệm vụ của các ngươi, giết không tha!"

"Đạ!"

"Tận khả năng không cần phải hủy hoại chiến hạm, bắt quá, đánh nhau đao kiếm không có mất, liền là xảy ra điều gì đường rẽ, ta cũng sẽ không truy cứu. Đều nghe rõ?"

"Hiểu rõ ——!"

Tất cả yêu quái đều hô hô lên, hô được khàn cả giọng.

Căng cứng cơ nhục, nắm chặt binh khí, bạo khởi thanh hinh tại đây hôn hồng trong ngọn lửa dị thường thấy được.

Nhanh sáu năm, chui dưới mặt đất, không thấy mặt trời . Chịu đựng lấy đục ngầu không khí, khó ăn đến làm cho người buồn nôn thực vật, cắn chặt răng liều mạng đặng, không phải là giờ khắc này sao?

Nhìn qua phần khởi đến cực hạn, điên cuồng yêu quái môn, hầu tử mở to hai mắt nhìn, tranh cười, cắn răng bổ sung một câu: "Nếu là bất hạnh chết trận, lão tử chính là đuổi tới âm tào địa phủ, cũng sẽ truy hồi hồn phách của các ngươi. Đại khả, tránh lo âu về sau!"

"Vi yêu tộc ——! Vi dương quang ——!" Đoàn Chủ rút ra bên hông loan đao la lên.

"Vi yêu tộc ——! Vi dương quang ——!" Tất cả binh khí đều ở trong sát na ra khỏi vỏ, điên cuồng địa rít gào!

Hết thủy tất cả đều quay cuồng, sôi trào.

"Hoa Quả Sơn vạn tuế!"

"Mỹ Hầu Vương vạn tuế!"

Trên người còn cột băng vải Đại Giác một tay gươm búa, một tay dắt lấy hắc tử cười to.

Tiểu hồ yêu lệ nóng doanh tròn theo sát hò hét.

Lữ lục quái cung kính địa thủ ở một bên, mắt thấy trước hết thảy.

Yêu quái môn đánh trước bộ ngực, này tiếng gọi âm ỉ càng phát ra điên cuồng.

Một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng hò hét, cuồng nhiệt bên trong, Dương Thiên chậm rãi nhìn về phía hầu tử.

Giờ khắc này, ở trong mắt nàng, sớm đã không phải Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung cố chấp mà bàng hoàng một ít con khi.

Cái này, là một con triệt triệt để để yêu vương. Một con thê phải cùng thiên đình địa vị ngang nhau yêu vương!

...

Tây Ngưu Hạ Châu, Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động dốc lòng trong điện, nâng chung trà lên chén nhỏ tay hơi dừng lại, tu bổ đề trong ánh mắt dần dần nhiều hơn một tí ý vị thâm trường cười.

...

Nam Chiêm Bộ Châu, bay lên không phi hành Thái Thượng dừng lại thân hình hướng phía phía đông nhìn lại, mặt không biểu tình.

Đội đến Phong Linh thúc giục, mới khôi phục thường ngày thân sắc, tiếp tục đi về phía trước.

...

Dưới ánh mặt trời, hạm đội chậm rãi đẩy mạnh.

Một vị thiên binh tại boong thuyền bước nhanh đi vội, quỳ rạp xuống Nghiễm Mục thiên vương sau lưng.

"Khởi bẩm thiên vương! Phía trước báo lại, này Hoa Quả Sơn yêu chúng đã co rút lại phòng ngự."

"Co rút lại phòng ngự?" Nghiễm Mục hừ địa nở nụ cười: "Ta còn tưởng rằng sẽ là nhiều rất giỏi yêu quái, chính là ba chiến thuyền đi nhanh hạm hãy thu co lại phòng ngự rồi?"

Thật dài thở dài, hấn ung dung nói: "Đợi cho đại quân ta vừa đến, chẳng phải là lại chạy trốn chết? Không nghĩ tới lại là như thế, đáng tiếc. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Còn tưởng rằng, tên này yêu quái có nhiều kiên cường, đến lúc đó hôm nay vương cũng tốt cảm cá hóa thân cảnh yêu quái thủ cấp trở về. Xác định thực lực của đối phương không có?"

"Còn không quá xác định, hiện nay đang gặp, cao nhất vị luyện thân cảnh. Có hay không hạ lệnh làm cho phía trước xâm nhập dò hỏi?"

Nghiễm Mục bao quát trước quỳ rạp xuống đất thiên binh công đạo nói: "Không được. Thông tri bọn họ, không cần phải lại đẩy vào, dọa chạy cũng không hay."

"Dạ!"

Đợi đến thiên binh đi rồi, hấn lại nghiêng mặt đi đối một bên thiên tướng công đạo nói: "Truyền lệnh xuống, chia ra ba đường, gia tốc, vây công Hoa Quả Sơn!"

"Thiên vương anh minh!" Một đám thiên quân cùng kêu lên hô to nói.

To lớn hạm đội gia tốc hướng phía Hoa Quả Sơn chạy tới.

PS: Ngạch, được rồi, hiện tại lại thiếu nợ lương chương, chương một là còn chưa bổ sung vé tháng đột phá năm mươi, còn có một : Là bản nguyệt khen thưởng đột phá mười vạn khởi điểm tệ.

Mới mình chủ tạm thời không có sinh ra...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 197: Đốt Sơn

Sáng sớm thời gian, Hoa Quả Sơn sườn núi một chỗ bình địa trên, tất cả chuẩn bị tham chiến bốn trăm năm mươi hai chích yêu quái đã toàn bộ tập kết xong, tốp năm tốp ba địa đều tự làm lấy chiến đấu chuẩn bị.

Thuần một sắc Hành Giả đạo luyện thần cảnh đã ngoài.

Tại dùng cho phi hành cánh chưa chuẩn bị thỏa đáng hiện giai đoạn, cũng chỉ có luyện thần cảnh đã ngoài yêu quái mới có năng lực tham chiến. Tại nơi này, đã là cả Hoa Quả Sơn tất cả cao đoạn chiến lực.

Hầu tử ngồi xếp bằng tại huyền nhai biên thượng chống hành vân côn cùng Dương Thiên cùng nhau nhìn ra xa phía đông bắc mặt biển, thần sắc bình thản.

Dù cho hành vân côn cũng đã hư hao hôm nay, hấn còn là thói quen dùng linh lực duy trì lấy nắm ở bên cạnh, này có thể cho hấn mang đến một loại cảm giác an toàn.

Đánh xong cái này bị bắt đắc dĩ một trận chiến, nên đi long cung thu hồi một chuỗi kia mệnh trung chú định binh khí đi. Hấn nghĩ.

Gió nhẹ gợn lên lộn tóc, Dương Thiên thân thủ vuốt vuốt tóc dài, yên tĩnh địa ngồi ở một bên yên lặng nhìn hấn hồi lâu. Quay đầu nhìn lại, sau lưng mỗi một chích yêu quái đều vì trận chiến này phần khởi không thôi.

Mà ngay cả bị thương Đại Giác cũng làm âm ỉ trước yếu tham chiến, thẳng đến hầu tử tự mình hạ lệnh làm cho hấn lưu dưới mặt đất thành mới yên tĩnh.

Đoản Chủy cầm vài khóa hoa quả xa xa đi tới, thân thủ đưa cho hầu tử: "Ăn một chút gì sao?"

Hầu tử khoát tay áo: "Trước khi chiến đấu không ăn cái gì."

Đoản Chủy nhíu mày, đem hoa quả thu trở về, chính mình cầm gặm.

Dương Thiên lại quay đầu lại nhìn kia bang tử yêu quái liếc, thấp giọng hỏi: "Lớn như vậy trận chiến, thật sự hảo sao? Chỉ sợ sẽ khiến thiên đình phá lệ chú ý a? Có lẽ, hấn là đổi một loại phương thức. Tỷ như thắng thảm, bức đi Nghiễm Mục coi như xong. Nếu không mà nói, đến lúc đó Nam Thiên Môn đại quân tiếp cận, có lẽ không đến mức toàn bộ diệt. Nhưng tôi thiếu nhất. Được chuyển ỏ. Bởi như vậy. Chẳng phải cùng nguyên bản an phận ẩn núp phương lược không gặp nhau sao?"

Hầu tử cũng trở về đầu nhìn kia bang yêu quái liếc, Đoản Chủy nhưng chỉ là lẳng lặng địa gặm thức ăn trước hoa quả, nhìn xem hầu tử.

"Ta lo lắng vừa vặn tương phản." Hầu tử cúi đầu, nhàn nhạt nói: "Bọn họ như vậy đào sâu ba thước địa tìm, vô luận như thế chúng ta đều rất khó hoàn toàn làm được làm cho bọn hấn hoàn toàn không biết gì cả. Đã như vậy, dùng phương thức gì tiến vào tầm mắt của bọn hấn rất quan trọng... Dựa vào cửa ta giải, nếu như Lý Tĩnh cảm thấy Hoa Quả Sơn không có cái uy hiếp gì, ngược lại sẽ phái binh tiêu trừ. Bày biện quân công hấn không có khả năng không cần phải. Cùng thiên hà thủy quân bất đồng, nếu như hấn cảm thấy chúng ta là khối khó gặm xương cốt, ngược lại sẽ lựa chọn trước phóng vừa để xuống."

Nói, hầu tử sách địa nở nụ cười: "Nếu là thiên hà thủy quân đến, vậy cũng thật tình khó làm. Nay đầu heo tựa hồ yêu mến chọn khó gặm xương cốt trước gặm. Ai... Khá tốt là Nam Thiên Môn. Làm ra một bộ lang bộ dạng, làm cho Lý Tĩnh cảm thấy, cho dù đánh thắng chúng ta, hấn cũng sẽ bị ta gặm đi một miếng thịt, bởi như vậy, phản cũng vẫn có thể tranh thủ thêm một ít thời gian a."

Hấn cúi đầu nhấp môi.

"Này thời gian có thể đạt tới người muốn dài như vậy sao?"

"Không biết." Hầu tử hếch sống lưng đứng lên. Phảng phất việc không liên quan đến mình loại nói ra: "Ta vừa phát hiện mình tu vi tiến thêm không được."

Dương Thiên ần ần lấp bắp kinh hãi: "Đến cực hạn rồi?"

"Dạ, đến cực hạn." Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu: "Hành Giả đạo tộ nạn a."

Thật dài thở dài. Hấn toét ra tối đối với Dương Thiên cười.

Hành Giả đạo tộ nạn, ngoại trừ cần giết chóc bên ngoài, chính là tồn tại cực hạn.

Loại này cực hạn có hai cái nhân tố, một cái là lệ khí tích lũy quá nhiều, cần thổ lộ, điều này sẽ đưa đến cần giết chóc. Tu vi càng là cao Hành Giả đạo, thổ lộ cần thiết chế tạo giết chóc tựu càng là nhiều. Đến cuối cùng, có thể là thiên văn sở tự.

Mà cái khác nhân tố, thì là bản thân tư chất.

Cũng chính là bởi vì cực hạn tồn tại, cho nên Ngô Giả đạo thiên đạo tu vi giả có Thái Thượng, Như Lai, đại la hãn nguyên đại tiên giả có râu bồ đề, Trần Nguyên Tử vân vân, thay đổi Hành Giả đạo, trong thiên hạ cao nhất tu vi giả lại chỉ là một cái đại la kim tiên Dương Tiễn...

Hành Giả đạo tu hành tốc độ vô số lần tăng lên, cũng không phải là không có một cái giá lớn.

Hầu tử giết chóc không ít, tư chất cũng đủ cao, cũng đang bởi vậy, hẳn có thể tại trong thời gian thật ngắn một đường thuận lợi tu đến Thái Ất kim tiên đỉnh phong.

Có thể cuối cùng là siêu không thoát được Hành Giả đạo khoanh tròn.

Lệ khí lắng đọng quá nhiều nếu không hóa giải, cường tu, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì dụ phát thiên kiếp. Dùng hầu tử tình huống thiên kiếp tỷ lệ tựa hồ càng lớn.

Về phần này tư chất, này cần đại lượng quý trọng đan dược đến bỏ khuyết, dựa theo hầu tử hiện hữu con đường, căn bản không cách nào đạt được.

Nếu là không chủ động tìm kiếm đột phá, ngàn vạn năm từ nay về sau, hầu tử còn có thể là bây giờ cái này bức tu vi. Nếu là tìm kiếm đột phá, lớn như thế động tác, liền không cách nào nữa yên lặng đi xuống.

Vấn đề giống như trước không chỉ tồn tại hầu tử trên người, cũng tồn tại màn nước này trong động vô số yêu quái trên người.

Quả nhiên là cá khốn cục.

Nghĩ vậy, Dương Thiên bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

Dù tốt tư chất, rốt cuộc còn là sẽ đi đến cùng. Dù sao, có thể tới Thái Ất kim tiên đỉnh phong đã là rất may. Muốn biết được Dương Tiễn lúc trước cũng bắt quá vừa bước vào Thái Ất kim tiên sơ kỳ liên tu vi đình trệ, về phần này Thiên Bồng Nguyên Soái, càng là chỉ tới kim tiên trung kỳ tựu đình trệ tu vi.

Sau này tăng lên, tắc phải thông qua sinh tử một đường giết chóc cùng với xuyên thấu qua đủ loại con đường thu hoạch đan dược.

Mà Dương Tiễn cùng Thiên Bồng hai người, nói cho cùng đều thuộc về thiên đình trận doanh, thêm nữa quân công hiển hách, yếu thu hoạch đan dược dù sao dễ dàng hơn nhiều. Có thể liên là bọn hắn, hao phí ngàn năm quang âm cũng bắt quá tăng lên như vậy điếm.

Hầu tử yếu tại thế gian đạt được những này thật là...

Hầu tử liếc qua Dương Thiên, hỏi: "Như thế nào? Lo lắng? Ta không thể tăng lên không phải còn có bọn họ sao? Bằng không yếu bọn họ đến làm gì vậy? Huống hồ, cũng không phải hoàn toàn không thể tăng lên, đúng không?"

Nói, hầu tử nhìn Đoàn Chủ liếc, Đoàn Chủ đơn giản địa trở về cá cười.

Tu vi của hắn từ lâu kinh đình trệ, hóa thân cảnh tán tiên đỉnh phong. Bất quá cùng hầu tử bất đồng, cũng đủ giết chóc phía dưới, hắn còn có thể có chỗ tăng lên.

Xoay người, hầu tử đối Dương Thiên nhẹ nói nói: "Người cũng đừng đi, ngoan ngoan cho ta đãi trong động phủ."

"Sợ ta nguy hiểm?" Dương Thiên ngẩng đầu lên chém xéo mắt cười tùm tùm địa nhìn hầu tử.

"Sợ người đoạt bọn hấn giết chóc."

"..."

...

Sau giờ ngộ, chia ra ba đường hạm đội rút cục tiến vào Hoa Quả Sơn cảnh nội.

Những này không lộ chiến hạm chậm rãi đi tạt trong mây, đem bóng dáng quăng hường đại địa, giống như lướt qua đỉnh đầu mây đen.

Nam Thiên Môn chiến hạm, ngoại trừ có đặc thù công dụng đi nhanh hạm bên ngoài tổng thể mà nói đều so với thiên hà thủy quân yếu càng lớn, loại này tạo hạm tư tưởng, rơi xuống trên soái hạm càng phải như vậy.

Kỳ hạm hạm thủ, đều bị mặc lên một cái cự đại mặt quỷ dụng giác, loại này dụng giác phối trí một mực bị thân là quân đội bạn thiên hà thủy quân trở thành trò cười xem.

Sự thật cũng là như thế, thế gian thuyền hạm trang bị cự đại dụng giác có thể lý giải, dù sao hải chiến chính giữa giúp nhau va chạm cũng là một loại tiến công phương thức.

Nhưng đối với thiên quân mà nói?

Bọn họ muốn đi dụng ai?

Không hạm, loại này cao phối trí ngoạn ý là thiên đình thứ nhất sáng chế, kim loại chế không hạm, bây giờ càng là chỉ có thiên đình mới có, bọn họ nghĩ lấy ra dụng ai? Kim loại hạm thân còn chưa đủ dụng?

Suy luận đến cuối cùng, chỉ có thể nói rõ Nam Thiên Môn hạm đội có hoa không quả, phú đến chảy mỡ có tiền không có xử hoa thôi.

Bất quá đối với loại này thuyết pháp, Nam Thiên Môn Lý Tĩnh lại là cười nhạt. Dựa theo hần thuyết pháp, thiên quân chủ yếu nhất tác dụng không phải tiêu diệt yêu chúng, không phải thanh trừ phản nghịch, mà là uy chấn tam giới. Kể từ đó, về ngoài cực kỳ trọng yếu.

Cái này cũng theo cái khác góc độ vì hần Nam Thiên Môn quân coi giữ cả ngày uốn tại Nam Thiên Môn tìm được rồi lý theo.

Đương nhiên, lời này nếu là rơi xuống thiên hà thủy quân trong tai, bất quá là lại một cái trò cười.

Đứng ở thuyền xuôi theo bên cạnh, toàn thân đỏ lên Nghiễm Mục thiên vương vượt mở ngàn dặm cảnh từ trên xuống dưới bao quát trước cả Hoa Quả Sơn.

Mây mù lượn lờ trong lúc đó, hần chúng kiến xanh tươi rừng cây, chúng kiến lồng lộng ngọn núi, chúng kiến chảy xiết sông, còn lại, lại cái gì cũng không thấy được.

Thu hồi kính thiên lý, hần lông mày hơi chau lên, hơi nghi kị địa thờ dài: "Không phải nói có có vài ngàn yêu chúng sao? Như thế nào không thấy được quân trận cũng không thấy được doanh trại? Sẽ không phải là, cũng đã vụng trộm chạy trốn a?"

Sau lưng thiên tướng hơi khom người nói: "Thiên vương, dựa theo dò xét báo, những này yêu phần đông che giấu tại trong rừng cây, từ không trung xem, sợ là không tốt phát hiện."

"A? Này động phủ của bọn hần, chính là tìm được rồi?"

"Chưa phát hiện, chỉ là điểm vài cái hư hư thực thực địa điểm. Sa bàn đã làm tốt, thiên vương, nhưng là phải nhìn xem?"

Nghiêm Mục khoát tay áo, mặt không biểu tình nói: "Đừng lãng phí thời gian, nếu để bọn họ chạy, chẳng phải là một chuyện tay không?"

Nói đi, hắn xoay người từng bước một hướng phía thuyền lâu đi đến, cất cao giọng nói: "Thông tri bọn họ, phóng hỏa đốt rừng cây. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Những này cây cối lợi cho ăn núp, nhìn xem chướng mắt."

"Dạ!"

Chia ra ba đường chiến hạm bắt đầu chậm rãi triển khai trận hình, một hồi hỏa vũ phun dưới xuống.

Rừng cây xèo xèo địa bắt đầu thiêu đốt lên.

Phủ phục tại sườn núi xử hầu tử biểu lộ hơi cương một chút, khóe miệng bỗng nhiên run rẩy, mở to hai mắt nhìn mắng: "Mẹ ngươi... trứng! Đến ta Hoa Quả Sơn đến đốt sơn?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ngày hôm qua thật sự mệt mỏi, cho nên chích canh giữ gốc chương một.

Hôm nay xem xét, ni mã... Thiếu nợ 4 :. Đặt tặng 200... Các vị có thể lại hung tàn điểm sao?

Nói, có thể cho chương và tiết đến toàn bộ khen không? Khen suất cũng đã chỉ còn lại có 1. 5%.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 198: Tù Binh

Nhìn xem này xèo xèo thiêu đốt không có rễ chi hỏa, hầu tử con mắt cũng đã tròng được rất tròn, tròng mắt đều muốn đến rơi xuống.

Cái loại cảm giác này, giống như bị người hung hăng quất một bạt tai tử.

Ngẩn ngui lỗi ngạc sau, hấn tự tay nắm lên hành vân côn thoáng cái đứng lên: "Duy trì! Mẹ nó, động thủ!"

"Không đợi vào đêm?" Phủ phục ở một bên Đoàn Chủy thấp giọng hỏi.

"Đẳng con mẹ nó đêm, vào đêm ta đây Hoa Quả Sơn vẫn không thể đốt rụi! Mẹ nó bức!"

...

Thuyền lâu tầng chót lầu các trên, Nghiễm Mục thiên vương ngồi ngay ngắn ở đại vị trên cú đầu vuốt ve vòng tại trên tay phải xích long.

Này xích long duỗi dài cổ, hưởng thụ địa hương Nghiễm Mục trên người cọ.

Trước người trên bàn dài bày đặt các thức tinh xảo điểm tâm cùng hoa quả.

Khi hấn cách đó không xa, một vị thiên tướng dựa rào chắn cú người thăm hỏi trước trên mặt đất hùng hực thiêu đốt hỏa diễm.

Một khóa trăm năm cây già tụ tại hắc chú mục hạ chậm rãi sụp đổ, hóa thành tro tàn, các loại sinh linh thất kinh địa trốn chết.

Hồi lâu, hắc rốt cục đem ánh mắt thu hồi, ngẩng đầu vượt mở kính thiên lý hướng phía Hoa Quả Sơn chủ phong nhìn lại.

Trong kính, hắc chứng kiến sườn núi xử trên trăm chích yêu quái nhảy xuống!

Mạnh mẽ cả kính, trong tay kính thiên lý vô ý rơi xuống mặt đất.

Hắc liền vội khom lưng nhặt lên, lại hướng phía vừa mới phương vị nhìn lại, lại cái gì cũng không thấy được, cái này mới chậm rãi thu khẩu khí.

"Làm sao vậy? Thấy cái gì rồi?"

Một bên Nghiễm Mục thiên vương thấp giọng hỏi.

"Không có... Có lẽ là mấy ngày nay quá độ mệt nhọc, nhìn hoa mắt." Ngày đó đem hừ hừ cười.

"Mệt mỗi tụ đi nghỉ ngơi một hồi a, xem tình hình, bọn họ cái này nhất thời nửa khắc cũng sẽ không xảy ra tới."

"Tạ. Tạ thiên vương." Ngày đó đem thân thủ vượt vượt tình minh huyết. Chậm rãi thở dài.

Thâm nghĩ chính mình nên thật sự là mệt mỏi. Đãi đánh xong trận này, phải hảo hảo thỉnh cá giả nghỉ ngơi.

Nghĩ, hắc xoay người hướng phía của mình đang xem cuộc chiến vị đi đến.

"Báo ——!"

Đang lúc này, một vị thiên binh chạy trên lầu các quỳ một chân trên đất: "Khởi bẩm thiên vương, tả lộ quân gặp yêu quái tập kích!"

"Bị tập kích rồi?" Nghiễm Mục thiên vương nghi hoặc địa mở to hai mắt nhìn chậm rãi đứng lên.

Không đợi Nghiễm Mục thiên vương mở miệng hỏi lời nói, lại một ngày binh chạy trên lầu các: "Khởi bẩm thiên vương, hữu lộ quân gặp yêu quái tập kích!"

Xa xa một miếng đạn tín hiệu kéo theo thật dài sương mù bay lên trời.

Không đợi trong lầu các chúng tướng hoãn quá thân lai, bên kia. Lại là một miếng đạn tín hiệu bay lên trời.

Đây là... Tín hiệu cầu cứu!

Nghiễm Mục lập tức kinh ngạc, liền vội vươn tay tóm lấy thiên đem trong tay kính thiên lý.

Xa xa địa, hần chúng kiến hơn mười chích yêu quái như cùng một cái cá bọ chó vậy nhảy lên tả lộ quân boong tàu, thi triển trước các màu thuật pháp, giống như chém dưa thái rau vậy thế như chẻ tre.

Xa hơn hữu lộ nhìn lại, lại là như thế!

"Những điều này là... Luyện thân cảnh yêu quái!" Hần cả ngờ ngẩn, suýt nữa không tin vào hai mắt của mình: "Như thế nào, tại sao có thể có nhiều như vậy luyện thân cảnh đã ngoài yêu quái tụ tập tại nơi này?"

Đông Thắng Thần Châu cuộc chiến bắt đầu đến nay, còn chưa bao giờ thấy qua cường đại như thế yêu quái thế lực.

Dem kính thiên lý tử một bả kín đáo đưa cho bên cạnh thiên tướng, hấn xoay người quát to: "Chuyên tay lái! Binh chia làm hai đường trợ giúp tả hữu hai đường..."

Này lời nói không có thể nói xong. Bởi vì, hấn vừa vận chứng kiến hầu tử nhảy lên cái này lâu các!

Ở đây tất cả thiên quân cũng không khỏi ngây dại.

Khóe mắt mạnh mẽ run rẩy. Nghiễm Mục trong nội tâm lập tức nhóm lên một loại dự cảm bất tường.

Chuyện gì xảy ra? Làm sao có thể, hấn như thế nào đi lên? Vì cái gì không có ai phát hiện?

Sơ suất quá!

Cái này trong tích tắc kinh hoàng xa không giới hạn tại Nghiễm Mục, ở đây từng cái thiên tướng đều bị chấn trụ.

Tự tại phần đông thiên tướng chú mục hạ, hầu tử cung trước thân thể, hí mắt nhìn Nghiễm Mục, từng bước một mà hướng trước ở giữa đại vị đi đến. Trong tay hành vân côn tại kim loại trên sàn nhà ném ra chói tai tiếng vang.

Tất cả thiên tướng đều không tự giác địa sờ hướng về phía vũ khí của mình.

"Nạp mạng đi ——!"

Một tiếng hò hét, khoảng cách gần hấn nhất một vị luyện thân cảnh thiên tướng dẫn đầu làm khó dễ, rút ra bội kiếm hướng phía hầu tử cổ vờ đến quá khứ.

Tự tại sắp chém tới hầu tử tác dụng chậm trong tích tắc, chỉ thấy hầu tử thân thể co rút lại, bán ngồi xồm xuống hiện lên một kiếm kia. Không đợi đối phương thu hồi kiếm thế, lại thấy hầu tử đơn chân điểm địa, xoay người một cái, đầu gối nặng nề đâm vào thiên tướng trên phần bụng.

"Phanh."

Một tiếng trầm đục.

Phía sau thiên tướng có thể tinh tường địa chứng kiến ngày đó đem hậu tâm dày đặc khái giáp tại trong sát na bạo liệt ra đến, lại mạnh mẽ co rút lại.

Nguyên một đám cả kinh nói không ra lời.

Mà vị kia bị nặng nề một kích thiên tướng, cũng đã cả cứng đờ, mở to hai mắt nhìn, như trước đều nắm trường kiếm tay run nhè nhẹ trước, một ngụm máu tươi từ miệng trung tràn ra.

Chậm rãi ngồi thẳng lên, hầu tử án lấy hấn dĩ nhiên vắn vẹo mặt nhẹ nhàng đưa hấn đẩy ngã xuống đất, đưa tay ra mời lưng mỗi nhìn chung quanh liếc lâu các trên sợi sợi run rẩy thiên tướng môn, mặt không biểu tình mà nói ra: "Lâu la, đi một bên. Hiểu không?"

Trong không khí, không lộ linh lực đã ở hội tụ.

Cái này một đám thiên tướng, lại vào lúc này không tự giác địa nhẹ gật đầu: "Hiểu, hiểu..."

Mặc cho ai cũng có thể cảm giác được, đây là một bọn họ toàn bộ cộng lại đều không thể chống lại tồn tại.

"Rất tốt." Hầu tử cười hì hì nhẹ gật đầu, xoay người hướng phía Nghiễm Mục nhìn lại.

Ánh mắt giao hội trong nháy mắt, Nghiễm Mục giật mình một cái lui về sau một bước, cũng đã tựa ở rào chắn trên lui nữa không được.

Cúi đầu hướng rào chắn hạ nhìn lại, boong thuyền, chém giết đã bắt đầu.

Hơn mười chích yêu quái nhảy lên boong tàu xung phong liều chết ra.

1 con voi tinh quơ Lưu Tinh chùy, trong nháy mắt đem hai cái tới gần thiên binh đánh thành thịt vụn, thu không ngừng thế Lưu Tinh chùy nặng nề nện ở cột buồm trên, gió cực lớn buồm khẽ nghiêng.

Cả tàu chiến hạm đều ở không ngừng run rẩy.

Ứng yêu bàng tuyền ở không trung, trong tay Trường Cung liên xạ không ngừng, mỗi một bắn, đều nương theo lấy kêu thảm thiết. Hấn lạnh lòng địa nhìn lâu các trên Nghiễm Mục liếc, cúi người lướt đi mà đi.

Da dày thịt béo trâu rừng tinh ý vào hai canh giác tại boong thuyền mạnh mẽ đâm tới, này cước bộ chân đắc thiên quân trong lòng từng người hốt hoảng.

...

Nguyên bản chính tề thiên quân trận hình thoáng cái tại đây hỏa do luyện thân cảnh cùng hóa thân cảnh tạo thành yêu quái trước mặt bị giết được phá thành mảnh nhỏ, kêu rên không ngừng, máu tươi đầy đất.

Thậm chí liên quân trận đều không thể kết thành.

Mà bọn họ thống soái còn đứng tại lầu các trên lực bất tòng tâm.

Không có gặp tập kích chiến hạm chậm rãi nhích lại gần cố gắng lợi dụng vũ khí hạng nặng trợ giúp, lại bỗng chốc bị không trung qua lại tán loạn loài chim bay yêu quái áp chế.

Tràng diện một mảnh hỗn loạn.

Quay đầu lại. Nghiễm Mục trông thấy hầu tử chính một bên tựa ở trên bàn dài từng khóa địa nhai lấy bầu dục. Một bên khiêu khích địa nhìn mình.

Nhai xong. Này bầu dục hạch chuẩn xác thực địa nhả đến Nghiễm Mục trên gương mặt, một khóa, lại một viên, đánh cho bành bạch rung động.

Nghiễm Mục gò má hỏa lạt lạt địa, mạnh mẽ co rúm, lập tức trong cơn giận dữ!

"Ngươi dám xem thường ta ——!" Chỉ nghe một tiếng hét to, Nghiễm Mục duỗi giơ tay lên, trong tay xích long bay lên trời. Mãnh liệt khí lưu bên trong trong nháy mắt hóa thành mười trượng chiều cao đem đỉnh mái hiên đều tung bay.

Cuồng phong, kịch liệt chấn động phía dưới, cả tòa lầu các tầng chót đều tản khung, hết thấy tất cả đông lệch ra tây ngược lại.

Hầu tử chính tới tay bên cạnh bầu dục cũng bị hợp với chén đĩa thổi trở mình, này trên mặt thần sắc hơi cứng lại rồi.

"Trên ——!" Nghiễm Mục rút ra bên hông trường kiếm cao giọng giận dữ hét.

Vừa mới đứng vững thiên tướng môn tại trong cuồng phong nheo lại con mắt, đi theo rút ra bên hông trường kiếm nhanh chóng vây hướng hầu tử, hơn mười thanh trường kiếm đồng loạt mà hướng trước hầu tử mời đến quá khứ.

Này bay lên trời xích long cũng há to miệng, mắt thường có thể thấy được linh lực hội tụ, hỏa diễm tại trong miệng ngưng tụ thành.

"Muôn chết." Hầu tử không nhanh không chậm địa cúi hạ thân.

Đợi đến những cái này thiên tướng cận thân, sau một khắc. Thân hình hẳn quay cuồng, chuôi đó hành vân côn hóa thành đầy trời ảo ảnh!

Quang âm giao thoa trong lúc đó. Tất cả kiếm đều bị đánh gãy, mũi kiếm bay ra ra bơi tại cái đó cá thiên tướng trên người, bơi xuất ra đao đao vết máu.

Vòng vây nhanh chóng bị đánh tan, triệt thoái phía sau.

Đãi hầu tử đứng lại, chuôi đó hành vân côn vừa vịn chỉ tại phi thân mà đến Nghiễm Mục thiên vương trên sống mũi, từng bước tới gần, hoảng sợ hẳn từng bước một lui về phía sau.

Về phần thiên bay liệng ở không trung xích long, đã không biết bị theo thoát ra một con lợn rừng tinh nặng nề mà đâm vào càng dưới trên. Còn chưa nhổ ra hỏa diễm trực tiếp nổ tung, đốt trọi miệng.

Xa xa, hai chiếc chiến hạm khổng lồ kéo theo thật dài hỏa cùng yên rơi rụng.

...

Chiến đấu rất nhanh chấm dứt, cảnh giới tâm không được một vạn thiên quân đoàn diệt, Hoa Quả Sơn cái này một phương, chết hai mươi, thương tám mươi.

Đây là hoàn toàn tu vi áp chế.

An tọa tại Nghiễm Mục nguyên bản trên vị trí, hầu tử cúi đầu nhìn bị ba con quái vật lớn yêu quái theo như ngã xuống đất, đã vết thương chồng chất Nghiễm Mục thiên vương, vẻ mặt tiếc hận, sách sách cười nói: "Vốn có tính

toán cho các người sống đến tôi, đáng tiếc các người phóng hỏa, đây là tối kỵ."

Nghiêm Mục thiên vương cắn răng, này trương lấy sắc mặt biến thành màu tím.

Đoản Chủy vượt cánh rơi xuống hầu tử bên cạnh: "Thiên binh đều đã kiểm tra một lần, xác định không có người sống. Có người sống cũng bỏ đao. Thiên tướng còn có sáu cái còn sống, xử lý như thế nào?"

"Xem cái nào bị thương nhẹ nhất lưu lại, còn lại, ngay tại chỗ xử trí." Hầu tử lạnh lùng thuyết.

"Này thứ này?" Đoản Chủy mang theo cũng đã hóa hồi nguyên dạng, như cùng một cái tiêu xà vậy hấp hồi xích long hỏi.

Bị áp đảo trên mặt đất Nghiêm Mục mở to hai mắt nhìn, gắt gao chăm chăm vào hầu tử.

Hầu tử nhăn đầu lông mày nhìn chăm chăm nửa ngày, hỏi: "Cái này, tính cái gì ngoạn ý? Yêu sao?"

Đoản Chủy cũng là híp mắt nhìn nửa ngày, đáp: "Không phải yêu, đây xem như bị tính cả hồn phách cùng nhau luyện chế pháp khí."

"Pháp khí?"

"Nhận chủ pháp khí, không phải ai đều có thể dùng." Đoản Chủy bổ sung nói.

Hầu tử sờ lên cảm lược qua nghĩ sơ hạ, thuận miệng nói ra: "Dù sao ta ăn chay, các người ai yêu mến lấy về nhịn xà canh a."

Một tiếng hoan hô, ở đây hơn mười chích yêu quái lúc này tranh mua lên.

Nghiễm Mục trông mắt đều nhanh bỗng xuất hiện.

Đây chính là hấn thành danh pháp khí a!

"Ngươi! Ngươi yêu hầu! Ngươi dám, ngươi dám đối với ta pháp khí..."

Không đợi hấn nói xong, hầu tử tiện tay hát lên, trực tiếp một gậy đưa hấn kích hôn mê bất tỉnh.

"Đừng đoạt, đại hỏa nôi a, mọi người phân ra ăn. Nhớ rõ cho Dương Thiên lưu một phần, cũng không biết nàng hương qua không có." Hầu tử chỉ vào đồng kia nhanh đánh nhau yêu quái hét lên, xong rồi mới quay đầu nhìn hôn mê quá khứ Nghiễm Mục liếc: "Cái này mang về, cài lên xương tỳ bà miễn cho chạy thoát."

"Dạ!"

Công đạo xong hầu tử đã nghĩ chạy đi, lại bị Đoản Chủ gọi lại. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Cái kia lưu lại thiên tướng xử trí như thế nào?"

"Thả, làm cho hấn đi cho Lý Tĩnh báo tin. Dù sao Lý Tĩnh rất nhanh tự sẽ biết Nghiễm Mục thiên vương đã xảy ra chuyện. Ta không bằng làm được hào phóng điếm, tự rõ ràng nói cho hấn biết Nghiễm Mục tự tại trên tay của ta, nhìn hấn như thế nào phản ứng."

"Cứ như vậy, làm cho hấn 'Đầy đủ' mà trở về?"

"Ngươi nghĩ bấm hai cánh tay xuống cũng là có thể, tùy ngươi vậy."
(chưa xong còn tiếp. .)

ps: tốt lắm, đây là gia canh.

Bây giờ còn thiếu nợ 3 cá gia canh. Nói, gia canh điều kiện tăng thêm hai cái.

Một là cũng đã áp dụng, chính là tổng khen thưởng mỗi gia tăng mười vạn khởi điểm tệ gia canh một, trước mắt cũng đã bỏ thêm canh một, hiện tại chính hướng phía cái thứ hai phương diện này gia canh đột tiến.

Hai là tự động đặt không có gia tăng năm trăm, gia canh một. Trước mắt cũng đã 400, mọi người cho lực duy trì a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 199: Chiêu Hồn Điện

Đôi thiên đình trận chiến đầu tiên thắng lợi, sinh sinh cổ vũ cả địa hạ thành sĩ khí.

Rốt cục bước ra bước đầu tiên, hắc ám không hề khôn cùng, sáng sớm sắp đã đến.

Tất cả yêu quái đều trắng đêm cuồng hoan, điên cuồng hò hét, tùy ý có thể thấy được nét mặt tươi cười, lệ nóng doanh tròng.

Không quản bọn hắc trước tại đây địa hạ thành trung thụ qua loại nào ủy khuất, giờ khắc này khuôn mặt tươi cười, là phát ra từ nội tâm.

Bọn họ rốt cục triệt để tin tưởng thiên quân cũng không phải không cách nào đánh bại.

Dù là yêu vĩnh viễn đãi tại đây địa hạ thành trung, giờ khắc này cũng đáng được cao hứng. Tại nơi này, bọn họ chính giữa có lẽ có một chút chịu đựng lấy cực kỳ tàn khốc đãi ngộ, nhưng tối thiểu đói bụng có khẩu canh nóng uống, bị bệnh có người đưa, có hy vọng sống sót.

Mà ở không lâu sau, bọn họ đem dờn trên mặt đất, đường đường chính chính địa đi dưới ánh mặt trời.

Ở này sôi trào địa hạ thành dưới nhất tầng trong góc, hầu tử một người lẳng lẳng địa đứng ở rộng rãi mà trang nghiêm trong điện đường.

U ám không gian, bốn vách tường trên hôn hồng hỏa quang xèo xèo thiêu đốt, chiếu sáng trên phù điêu từng chích coi như điên cuồng rít gào dã thú, chỗ đó bản ghi chép chính là địa hạ thành lịch sử.

Huyết tinh lịch sử.

Ác long đàm, ác giao chính sách tàn bạo, hầu tử bị ép giết chết lão Bạch viên, phục kích thiên quân, sư tử tinh chết thảm, lão ngu...

U Tuyên cốc, thiên quân vây công, U Tuyên tử lực bảo vệ, vạn dặm chậm rãi đường...

Hoa Quả Sơn, ẩn núp lòng đất lực địch bốn phía yêu chúng...

...

Những năm này, từng cái địch nhân, từng cái chiến hữu, mỗi một đoạn lịch sử, đều tại nơi đây ghi khắc.

Cùng đại môn tương đối trên vách đá, là sớm đã chuẩn bị cho tốt tron bóng phiến đá.

Chiến tranh đã bắt đầu, không lâu sau, này phía trên sẽ khắc đầy danh tự. Hoặc là ký hiệu. Mỗi một cái tên. Đều muốn đại biểu cho một cái vi địa hạ thành trả giá sinh mệnh một cái giá lớn yêu quái.

Đại điện ở giữa. Một khối cự đại trong suốt tinh thạch nằm ngửa.

Trong lúc này chất lỏng chậm rãi lắng lư, xèo xèo địa mạo hiểm nổi bóng, nguyên một đám giống như đầy sao loại quang điểm qua lại du động.

Hầu tử cung trước thân thể ngồi xếp bằng tại tinh thạch trước ngơ ngác địa nhìn qua, một chuỗi kia hành vân côn công vẹo địa dựa vào trên bả vai trên.

"Vất vả chưa vị." Hãn nói khẽ.

"Đại vương nói với chúng ta vất vả a!" Có tiếng âm hét lên.

"Ngu xuẩn! Tiêm tên gì!" Có tiếng âm quát mắng nói.

"Cái kia, đại vương, bên ngoài tại chúc mừng a? Ta cũng vậy hảo muốn tham gia a... Đều tự trách mình quá không cẩn thận, một giết đứng lên tự văng đầu. Ai..."

Hầu tử nhàn nhạt thở dài: "Hội có cơ hội, hiện tại Hoa Quả Sơn còn không có cũng đủ năng lực sống lại các người. Nhưng luôn luôn một ngày như vậy, các người nhất định có thể sống lại. Những cái này thiên binh thiên tướng, ta đều đã kinh giết báo thù cho các người. Tự lưu lại một Nghiễm Mục thiên vương làm nhân chứng."

"Không quan hệ, chúng ta tin tưởng đại vương."

"Kỳ thật tại nơi này cũng rất không sai, không cần định kỳ kiểm tra, ha ha ha ha."

"Đại vương, sống lại thời điểm ta không muốn làm cầu tinh. Có thể sống lại thành sư tử tinh sao? Như vậy uy phong lẫm lẫm nhiều sừng a."

"Đi." Hầu tử cười cười: "Đến lúc đó nghĩ sống lại thành cái gì đều được, mặc cho các người chọn!"

"Ta đây phải đổi thành voi tinh!"

"Cá voi tinh! Ta phải đổi thành cá voi tinh!"

"Ta muốn trở thành long tinh..."

"..."

"Ta cũng vậy phải đổi thành long! Ta cũng vậy yếu!"

Những cái này quang điểm nguyên một đám rối động, cuối cùng đạt thành nhất trí ý kiến, tất cả mọi người biến thành long.

Đây là sản hồn thạch.

Nên vì yêu thắng được sinh tồn quyền lực. Không phải một sớm một chiều. Cùng thiên đình đối kháng, kháng định. Cũng sẽ là một cái dài dòng buồn chán con đường a.

Có chiến tranh, sẽ có sinh tử. Nếu là địa phủ sinh tử luân hồi một mực nắm giữ ở thiên đình trong tay, một khi đối phương sinh lòng ác ý, quả nhiên là không thể tưởng tượng.

Hầu tử sớm đã có năng lực thu hồn phách, thậm chí không con khi, Hoa Quả Sơn vài chích yêu quái đều nâng chén cái này năng lực, chính là oán khí không đủ hồn phách cũng không pháp bảo tồn lâu dài, nếu là qua kỳ hạn không hồn quy địa phủ, không vào luân hồi, tụt sẽ biến thành du linh.

Vì thế, hầu tử không tiếc một cái giá lớn làm cho Dương Thiên xuyên thấu qua các loại quan hệ theo Bắc Câu Lô Châu làm ra này cái hi hữu sản hồn thạch, khởi công xây dựng tòa này chiêu hồn điện. Trong này, hồn phách có thể giữ lại hơn một ngàn năm.

Vuốt ve tinh thạch, hầu tử ha ha địa nở nụ cười: "Đi, đến lúc đó đều biến thành long!"

"Đại vương vạn tuế ——!"

Quang điểm môn hoan hô đứng lên.

Điện ngoài truyền tới hắc tử thanh âm: "Hầu tử ca, tù binh tỉnh, muốn gặp ngươi."

"Gặp ta?"

"Đúng vậy, hẳn một mực ồn ào trước muốn gặp ngươi. Có hay không, gặp được vừa thấy?"

"Nói gì đó việc gì sao?"

"Không có."

Nhàn nhạt thờ dài, hầu tử nói: "Tựu, gặp a."

Tu vi đình trệ sau, cái này sinh hoạt ngược lại là nhàm chán. Xem ra chính mình thật tình không hiểu sống a.

Rời đi chiêu hồn điện, hầu tử một đường theo hắc tử đi đến Hoa Quả Sơn thượng tầng trong địa lao.

U ám ẩm ướt trong địa lao, đường đường Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương một trong Nghiễm Mục thiên vương đang bị cả trời gô huyền ở giữa không trung, xương tỳ bà đã bị chế trụ, trên người nhiều hơn vài đạo máu chảy đầm đìa vết roi.

Gặp hầu tử tiến đến, hẳn mở to hai mắt nhìn giận dữ hét: "Của ta xích long! ?"

"Nấu." Hầu tử trực tiếp trả lời.

Nghiễm Mục thiên vương cả ngờ ngẩn, há to miệng nửa ngày nói không ra lời.

"Ngươi... Ngươi vậy mà... Ăn của ta... Ăn của ta xích long?"

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn xem hắn.

"Ngươi cái này tội đáng chết vạn lần yêu hầu! Dơ bẩn, ti tiện gì đó! Ngươi dám ăn của ta xích long, sớm muộn ta muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn! Ta muốn đem ngươi tổ tông mười tám thay mặt hồn phách đều sao ra tới một cá xé thành mảnh nhỏ! Ngươi con chó đẻ! Ta..."

Cả trong địa lao đều yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lại có Nghiễm Mục thiên vương một người gào rú. Bọn họ cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn xem vị này giận không kèm được thiên vương không để ý hình tượng địa diên cuồng rít gào.

Nửa ngày, đợi đến Nghiễm Mục hô mệt mỏi, cúi đầu trông thấy yêu quái môn trên mặt tiếc hận tiểu dung.

"Sao..."

Quay sang, hắn chứng kiến nguyên bản mặt không biểu tình hầu tử trên mặt này lông mày chau thành chữ bát (八), này khóe miệng mạnh mẽ co rúm.

"Ngươi đặc biệt tìm ta tới, chính là để cho ta nghe những này?" Hầu tử cười hì hì hỏi.

Nụ cười này, Nghiễm Mục ần ần có điếm xem không rõ.

Chỉ thấy hầu tử chỉ vào Nghiễm Mục, đối với bên cạnh yêu quái hô:
"Thấy không? Đây là thiên đình thiên vương! Có nhiều cốt khí a. Đắp chặn ngục. Như cũ là uy vũ không khuất phục. Tất cả mọi người học điếm cấp."

"Được rồi!" Yêu quái môn phá lên cười.

Hầu tử cười hì hì dạo bước đi đến Nghiễm Mục bên cạnh, sách sách thờ dài: "Bản Hầu vương cuộc đời kinh nể nhất anh hùng, giống như Nghiễm Mục thiên vương như vậy có cốt khí, bản vương vô cùng nhất kính nể."

Nói, hầu tử thân thủ vỗ vỗ Nghiễm Mục thiên vương bả vai, dựng lên ngón cái: "Rất giỏi, ta yêu mến. Trung lương chết tiết chi thần a! Không tặc không tặc! Đã như vậy, liền không thể nhường cái này cốt khí lãng phí. Nên. Hảo hảo phát dương quang đại. Người nói đúng, là không đúng, Nghiễm Mục thiên vương?"

Hầu tử ngả ngón lông mi, ha ha nở nụ cười, này thần sắc thấy Nghiễm Mục một hồi kinh ngạc.

Hắn hoảng sợ mà chăm chú nhìn hầu tử, ần ần có loại dự cảm bất tường.

Chỉ thấy hầu tử duỗi ra ngón trở, giam giữ cái Nghiễm Mục miệng vết thương, này huyết chi địa thoáng cái lại chảy lên.

"Nhịn ——!"

Hầu tử nghiêng đầu đi nhìn hắc tử nói: "Vung muối không có?"

"Còn... Còn không có."

"Vải lên!"

Nói đi, hầu tử xoay người liền đi, sau lưng truyền đến Nghiễm Mục chửi rủa thanh.

Đi ra cửa ngoài. Hầu tử thân thủ đưa tới một bên tiểu yêu, làm cho hắn bả Lữ lục quái gọi tới. Chính mình thì tại địa lao cửa lớn bày nổi lên bàn cờ. Bất quá không phải cờ vây, là cờ tướng.

Không bao lâu, trong địa lao truyền ra Nghiễm Mục tiếng kêu thảm thiết.

Hắc tử khom người theo trong địa lao đi ra, nhỏ giọng nói: "Đều vãi lên."

Vừa ngồi xuống hầu tử ngẩng đầu lên tới hỏi nói: "Nhanh như vậy?"

"Bản thân miệng vết thương liền không nhiều lắm."

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử thở dài: "Vậy cho hắn thêm giờ, rút ra một trăm roi... Dạ, nhớ rõ cởi sạch quần áo đánh, liền quần lót đều đừng cho còn lại."

Hắc tử nao nao, thản nhiên nói thanh "Dạ", xoay người rời đi.

Không bao lâu, chính uống đến say khướt Lữ lục quái đã tới rồi, tại hầu tử mời đến hạ ngồi xuống bàn cờ đối diện.

Lúc này, trong địa lao Nghiễm Mục tiếng kêu thảm thiết chính thịnh, nghe được Lữ lục quái cả kinh một mới, rượu đổ tại chỗ tự tỉnh.

Thân thủ bày nổi lên bàn cờ, Lữ lục quái nhẹ nói nói: "Cái này cờ tướng, hạ thần thủy chung không phải đại vương đối thủ a."

"Tùy tiện hạ hạ quá, cờ vây ta lại hạ được không tốt."

Vừa đi vài bước, hắc tử lại từ trong địa lao đi ra.

"Một trăm roi quá, muối cũng đổ. Hôn mê."

Hầu tử bàn tay sờ lên cằm nhìn chăm chú bàn cờ, thản nhiên nói: "Cứu tỉnh."

"Sau đó?"

"Ngón tay gấp không có?"

"Còn... Còn không có."

"Vậy kẹt sao." Nói đi, hầu tử thân thủ vào chết.

Tiếng kêu thảm thiết lại là vang lên, nghe được Lữ lục quái tĩnh không nổi tâm đến nổi bàn cờ trên bị hầu tử giết được phiến giáp bất lưu, nhất bàn thảm bại.

Hắc tử lại đi ra rồi.

"Gấp, xương ngón tay toàn bộ đoạn, lại hôn mê, cũng đã cứu tỉnh, kế tiếp?"

"Xương ngón tay toàn bộ đoạn, chân cốt không phải còn có ở đây không? Tiếp theo chơi."

"Dạ."

Lại là duy trì liên tục không ngừng tiếng kêu thảm thiết, Lữ lục quái quân cờ nhất bàn tiếp nhất bàn địa thua, mắt thấy quân cờ thật sự không có cách nào khác hạ, đành phải cáo từ rời đi. Địa lao khẩu lại chỉ còn lại có hầu tử một người vô cùng buồn chán.

Thật sự nhàm chán phía dưới, hắc tử làm cho người ta làm chút ít hạt dưa tới ngồi xồm cửa ra vào hạp hạt dưa.

"Hầu tử ca, cái kia... Hắc tử cầu xin tha thứ."

"Cái gì?" Hầu tử lông mày hơi chau nâng nghiêng qua liếc hắc tử: "Cái này, cầu xin tha thứ rồi?"

Hắc tử yên lặng gật đầu.

Chỉ thấy hầu tử một tiếng thở dài, đôi hắc tử công đạo nói: "Nói với hắc tử, ta vừa ngay trước mặt mọi người khoa hắc tử, hắc tử cầu xin tha thứ, đây rõ ràng là không nể mặt ta. Ta rất không cao hứng. Cho nên, trên in dấu hình. Ở trên mặt hắc tử bị phỏng chích con rùa đen. Hắc tử dám cầu xin tha thứ một lần, tự bị phỏng nhiều một con, cho ta bị phỏng đến hắc tử kiên cường mới ngừng!"

Hắc tử mặt bỗng nhiên rút ra bỗng nhúc nhích, nhẹ gật đầu, xoay người rời đi.

Bên cạnh hai cái tiêu yêu nghe được đại khí cũng không dám thở gấp.

Không bao lâu, lại là kêu thảm thiết.

"Hầu tử ca, lại hôn mê, kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Cứu tinh, từ đầu lại đến một lần. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Theo... Từ đầu... Đến một lần?" Hắc tử cho là mình nghe lầm.

Quanh mình tiêu yêu đều sợ tới mức nuốt khô nhỏ nước miếng.

"Đúng, có vấn đề gì sao?"

"Không có... Chỉ là ta xem hắc tử nhanh nhẹn không được..."

Hầu tử ngáp, đưa tay ra mời lưng mới nói: "Đi theo Dương Thiên cầm điếm đại bổ đan cho hắc tử, sau đó tiếp theo chơi. Mẹ nó, lão tử đang lo không có chuyện gì. Phóng hỏa đốt ta Hoa Quả Sơn? Không phải rất có cốt khí sao? Hừ, ta cho ngươi sống không bằng chết." (chưa xong còn tiếp

ps: Cái này : Thuộc về bình thường đời mới.

Cảm tạ Kaka lửa đặc biệt ㄟ trở thành quyền sách mới mình chủ! Đệ nhất mình a!

Cảm tạ, ngạc, vì vậy, ta lại nhiều thiếu nợ hai canh...

Trầm xuống mã tự đi...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 200: Không Phải Người

Không bao lâu, hắc tử muốn tới rồi đại bỏ đan, liên quan Dương Thiên cũng cùng một chỗ theo tới.

Nhìn thấy hầu tử, nàng câu nói đầu tiên là: "Ta nghĩ đến ngươi uống nhiều quá, xem ra không có a."

Nói đi, cũng không đợi hầu tử mời đến, nàng trực tiếp ngồi vào bàn cờ đối diện thân thủ bày nổi lên quân cờ.

Đã đi vài bước, nàng ung dung hỏi: "Có cần phải nếu như vậy sao? Có thể hay không có điếm qua?"

"Không có gì qua bất quá, đi đến một bước này, cùng thiên đình xung đột chính diện trốn cũng không tránh thoát. Đối xử tử tế Nghiễm Mục, ngược lại hội làm cho đối phương cảm thấy ta mềm yếu."

"Có thể, đối xử tử tế tù binh, cũng là quân tử phong thái."

"Phải không?" Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên liếc, sách sách cười nói: "Nếu như chúng ta làm ra cầu bộ dạng, cũng chỉ có thể chờ rơi xuống nước bị đánh. Nếu như bọn họ cho rằng ta là một đầu triệt triệt để để ác lang, ta nghĩ, rất nhiều người hội liền cầm lên gậy gộc dững khí đều không có."

Nói đi, vào cá pháo, hấn lại ngẩng đầu nhìn Dương Thiên liếc, nói: "Đến làm cho thiên tướng đều khi ta là kẻ điên, bằng không, cho dù kế tiếp không

đến tiền công bọn họ cũng sẽ không ngừng thăm dò điểm máu chốt của ta, không ngừng hạ ngáng chân. Lúc trước ca của ngươi nếu giống như ta vậy, ta tin tưởng Ngọc Đế dám hạ lệnh cắt xén quân lương người phía dưới đều không nhất định dám chấp hành."

Cái này vừa nói, Dương Thiên đột nhiên nở nụ cười.

"Này cũng là, không có ai yêu mến dẫn đến kẻ điên. Bị mang thù, không chừng có một ngày đã bị sanh thôn hoạt bác.'Ninh đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân. . .' câu này thật sự, nói được quá đúng." Nói, Dương Thiên ánh mắt thoáng mờ đi vài phần, thở dài: "Ta ca, chính là quá cố kỵ."

"Hắn là quân tử, yêu quý của mình vũ mao theo lý thường nên. Ta nha, ta ngay cả người cũng không phải." Hướng phía cửa lao phương hướng sử cái ánh mắt. Hầu tử làm cho có thâm ý nói: "Bọn họ cũng gọi ta yêu hầu. Ta ngay cả người cũng không phải. Càng đừng đề cập tiểu nhân. Ha ha ha ha."

Dương Thiên cũng cười theo đứng lên.

Trong địa lao Nghiễm Mục tiếng kêu thảm thiết vẫn còn tiếp tục.

Rất nhanh, một ván hạ xong, Dương Thiên hơi thắng, hầu tử tiếc bại. Vừa vặn hắc tử cũng đi ra, tựa ở hầu tử bên tai thấp giọng nói ra: "Hầu tử ca, hắc tử muốn gặp ngài."

"Ta là hắc tử muốn gặp có thể gặp sao?" Hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi ngược lại.

"Này. . . Nên xử lý như thế nào?" Hắc tử cẩn thận thuyết: "Tu vi của hắc tử đã bị phong, cho dù dùng đan dược xâu mệnh, như vậy tàn phá xuống dưới. Cũng duy trì không được bao lâu."

"Lại chơi đùa, không sai biệt lắm nói sau."

"Dạ."

Hắc tử đi rồi, hầu tử hướng phía chờ đợi một bên tiểu yêu vẫy vẫy tay, nói: "Đi cho ta bả Đoàn Chủ gọi tới."

"Dạ."

Đãi này tiểu yêu đi rồi, Dương Thiên mới chăm chăm vào hầu tử thật dài thở dài, nhếch môi như có điều suy nghĩ nói: "Chọc ngươi, Lý Tĩnh có đại phiền toái."

Rõ ràng đối hầu tử loại hành vi này có chút trơ trẽn, có thể chẳng biết tại sao, Dương Thiên lại là cười đến chưa bao giờ có vui vẻ.

Nàng đột nhiên cảm giác được, nguyên lai đương yêu quái cũng là một kiện không sai chuyện tình. Ít nhất, không có nhiều như vậy đạo đức gông xiềng. Ai cũng không xen vào.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là đương một con giống như hầu tử mạnh như vậy thể yêu vương.

Uống đến say khướt Đoàn Chủ rất nhanh bị dìu dắt tới.

Nhìn cái kia đông lệch ra tây ngược lại bộ dáng, hầu tử bắt đắ dĩ thờ dài.

Chợt nhớ tới đến ác long thành một đêm kia, cũng là một hồi đại thắng, hẳn cũng là uống thành bộ dáng như vậy, nhớ rõ, một đêm kia hẳn còn nói rất nhiều rất nhiều.

Thời điểm đó lão ngưu cùng lão Bạch viên cũng đều còn sống.

Hầu tử chợt nhớ tới lão ngưu giấc mộng kia, nhớ tới quạt sắt công chúa.

..

"Ngạch, muốn hay không đi cho chính thức Ngưu Ma Vương đảo cá loạn?" Nếu như lão ngưu còn sống, chính thức Ngưu Ma Vương là nghĩ cũng đừng nghĩ cưới được quạt sắt công chúa.

Nói cái gì hầu tử đều muốn giúp lão ngưu bỗng đánh cái này uyên ương.

Đáng tiếc a. . .

Miên man suy nghĩ một trận, hầu tử công đạo tiểu yêu xách đến một thùng nước trong, không lưu tình chút nào địa giới đến Đoản Chủy trên mặt.

Một thùng nước lạnh vào đầu đổ xuống, Đoản Chủy cả một kích linh thanh tỉnh lại, ngơ ngác nhìn hầu tử nói rộng ra này trương miệng chim thờ.

"Nên duy trì chính sự."

Nói đi, hầu tử mang theo vẫn không rõ sở tình hướng Đoản Chủy vào địa lao.

Nguyên bản toàn thân đỏ bừng Nghiễm Mục thiên vương đã bị cả được hoàn toàn thay đổi hôn mê quá khứ. Cả ** lửa địa bị trói tại ghế hùm trên, toàn thân bao trùm tầng này nhàn nhạt bạch sắc phần trạng vật.

Hắc tử chính đứng ở một bên cân nhắc trước kế tiếp phải làm gì. Làm hắc đầu đầu chính là như thế nào tài năng án lấy hầu tử ý tứ tiếp tục cả, và không ngay ngăn chết.

Chương quản đại lao lâu như vậy, hắc lần đầu tiên phát hiện nguyên lai gia hình là môn nghệ thuật sống. Có cơ hội thực nên đi nhân loại nha môn lấy lấy kinh nghiệm mới được.

Gặp hầu tử tiến đến, hắc quyết đoán thờ dài một hơi.

"Hầu tử ca. . ."

"Buông đến, cứu tỉnh." Hầu tử chỉ vào Nghiễm Mục mặt không biểu tình mà công đạo nói.

Hai con đội trưởng nhà lao tiểu yêu vội vàng chạy qua đi giải khai buộc chặt dây lưng, Nghiễm Mục thiên vương khễ nghiêng, một tiếng trầm đục, thân thể cao lớn rơi đập tại ướt sũng trên mặt đất, cũng không thấy tỉnh lại.

Một cái tiểu yêu dẫn theo lăn lộn khối băng thùng gỗ đi tới, một thùng lớn nước đá vào đầu đổ xuống.

Lập tức, một tiếng rít gào vang lên, Nghiễm Mục trong nháy mắt thanh tỉnh lại, nhưng chỉ là gào khóc gọi không ngừng.

Nhiệm tại thân thể tầng ngoài muối ăn nhanh chóng hòa tan ra, đau đớn cảm giác tràn ngập thân thể mỗi khắp ngõ ngách. Chỉ là so sánh với vừa lúc mới bắt đầu, này tiếng quát tháo hư được sợ.

Có thể cũng chỉ là gọi bậy một trận thôi. Lúc này liền là không có dây thùng buộc chặt, hẳn cũng liền đứng lên cũng không nổi. Tứ chi sớm được giày vò đến huyết nhục mơ hồ, tàn.

Lẳng lẳng địa nhìn nằm sấp té trên mặt đất vô lực giãy dựa Nghiễm Mục, hầu tử cứ như vậy chờ, đợi cho Nghiễm Mục tâm tình thoáng ổn định một ít mới hướng phía hắn chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy hầu tử, đã bị giày vò đến có chút thần trí thác loạn Nghiễm Mục mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ địa nghĩ sau này chuyển, lại chuyển bất động.

"Như thế nào? Không lo con người rấn rỏi rồi?" Hầu tử ngồi xổm bên cạnh hắn, thân thủ chọc chọc in dấu ở trên mặt hắn con rùa đen.

Nghiêm Mục đau đến nước mắt đều nhanh đến rơi xuống, này thần sắc cả vụn vẹo rơi.

"Ta hỏi ngươi, có phải là không lo con người rấn ròi rồi? Vừa mới không phải mắng ta mắng được rất sướng sao?"

Nghiêm Mục khùng hoảng địa há to miệng, nhưng không biết nên nói cái gì hảo.

Nếu là nói sai lời nói, hấn không chút nào hoài nghi chính mình sẽ bị cái này điên khùng hầu tử sống sờ sờ cả chết ở chỗ này. . . Giờ phút này, hấn chỉ có thể run rẩy.

Nhẫn nhẹn nửa ngày, lại khóc.

Lúc này lúc này. Hấn phi thường tinh tường trước mắt cái này chính là cá triệt triệt để để ác ma. Nó hung tàn trình độ thậm chí không phải vậy yêu vương có thể so sánh.

Nhìn xem cái này quỳ rạp trên mặt đất không tiếng động nức nở Nghiêm Mục thiên vương. Hầu tử thật dài thở dài, đưa thay sờ sờ hấn tron bóng đầu, coi như đối một cái phạm vào sai hài đồng vậy.

"Tuy nhiên trên tay của ngươi dính đầy yêu quái huyết, nhưng kỳ thật giữa chúng ta không nhiều lắm thù, ngươi nói đúng a? So sánh dưới, ta canh thống hận ngươi cái kia đồng liêu Tăng Trường thiên vương. Đáng tiếc lần này tới không phải hấn. Biết rõ ngươi vì sao sẽ bị ta chinh thành như vậy phải không?"

Nghiêm Mục thấp nghiêm mặt, không ngừng địa lắc đầu.

"Bởi vì ngươi miệng tiện."

Nghiêm Mục như trước thấp nghiêm mặt nức nở, cố nén không dám khóc ra thành tiếng.

"Người nói người có phải hay không miệng tiện?" Hầu tử duỗi dài đầu có chút hăng hái mà nhìn xem hắn.

"Là. . . Là. . ."

"Là cái gì?"

"Ta. . . Miệng ta tiện. . ."

"Từ nay về sau còn dám không?"

"Không dám. . ."

"Rất tốt. Vừa mới lúc tiến vào, ta còn nghĩ nếu là người cãi lại cứng ngắc, quay đầu lại cùng thiên đình đánh với, ta liền đem người lột sạch đống ở trên cột cờ." Nói đi, hầu tử ha ha đả nộ nụ cười.

Bốn phía yêu quái cũng đều cười vang.

Tiếng cười kia nghe được cúi đầu Nghiêm Mục trong nội tâm một hồi thật lạnh.

Này quả nhiên là so với chết còn khủng bố. . . Nếu là bị như vậy đối đãi, hẳn đem tại thiên đình vĩnh viễn đều không ngẩng đầu được lên, thực cũng không bằng chết rồi tính.

Cái này hầu tử thật tình ác độc đến cực điểm a!

"Bất quá người rất thức thời, né? Cho nên ta chuẩn bị đại nhân có đảm lượng, người mắng ta chuyện này nhi, cứ như vậy tính. Từ nay về sau còn dám sung con người rấn rỏi sao?"

"Không. Không dám. . ."

"Của người xích long được ăn, có ý kiến sao?"

Nghiêm Mục thiên vương nhin không được run trước. Nức nở nói:
"Không có. . ."

"Thủ hạ ta nói, của người xích long ăn thật ngon, để cho ta thay bọn họ cảm tạ người dưỡng được như vậy mập. Người có lời gì muốn nói sao?"

"Không, không tạ. . ."

"Từ nay về sau còn dám mắng ta sao?"

"Không dám. . ." Nghiêm Mục cảm giác mình muốn điên mất rồi, nước mắt kia lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

Đường đường Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương một trong, lại rơi vào tình cảnh như thế. Chính là phong thần cuộc chiến, hắn cũng chưa từng chật vật như thế qua.

Thoáng nhẹ gật đầu, hầu tử coi như đối đãi một cái nằm sấp tại bên người cầu đồng dạng võ võ Nghiêm Mục đầu, cười nói: "Không sai, rất là dễ bảo. Ta chuẩn bị ban thưởng người một cái tời."

Hầu tử nghiêng đầu sang chỗ khác vẫy vẫy tay, Đoàn Chủ lúc này đi tới cũng đi theo ngòi xỏ xuống.

"Giới thiệu cho người hạ, đây là Đoàn Chủ. Đoàn Chủ, mấy ngày nay người có rảnh tự nhiên cùng cùng Nghiêm Mục, giúp hắn bả lần này Nam Thiên Môn xuất chinh Đông Thắng Thần Châu tướng lãnh danh sách, lính tạo thành phối trí cái gì, đều cho viết xuống đến, sau đó giao cho ta. Nếu hắn không phối hợp, người cứ tới đây nói với ta."

"Dạ!"

Mắt lé nhìn Nghiễm Mục, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Người sao? Hiểu ta ý tứ sao?"

Nghiễm Mục run rẩy ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ hốc mắt, yên lặng nói: "Hiểu."

"Đi." Vô vô Đoản Chủy vai, hầu tử nhàn nhạt nói một câu: "Nơi này giao cho ngươi."

Nói đi, hấn thật dài thở dài, chống đầu gối đứng lên, xoay người rời đi địa lao.

Vượt qua cửa lao thời điểm, hầu tử chứng kiến Dương Thiên chính mặt mày mang cười địa ngồi ở quân cờ chỗ ngồi.

"Như thế nào? Cười thành như vậy có ý tứ gì?" Hầu tử chọn trước lòng mày hỏi.

"Thật ác độc, như vậy cách giải quyết, mượn hấn mười cái lá gan cũng không dám nói láo." Nàng thở dài.

"Đều nghe thấy được?"

Hầu tử dọc theo lối đi nhỏ hướng xa xa đi đến, Dương Thiên vội vàng đứng lên, bước nhanh đi theo.

"Nhớ năm đó, Quán Giang Khẩu cũng bắt được qua thiên tướng, lại thật là làm không đến hỏi ra. Nghĩ đến, là quá. . .'Nhã nhận'."

"Đúng rồi, người cùng Đông Hải long cung cái kia Ngao Thính Tâm, tựa hồ nhận thức đúng không? Giao tình như thế nào?"

"Nhận thức nhất định là nhận thức, nhưng thì ra là nhận thức, chưa nói tới giao tình. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Ta nghĩ sáng mai đi xem đi Đông Hải long cung."

"Đi làm sao?"

"Tìm lão Long vương yếu chuỗi binh khí, ta nghĩ, tận khả năng 'Ôn nhu' điếm. Hiện tại đối thủ của chúng ta vẫn chỉ là Nam Thiên Môn Lý Tĩnh, trừ phi xác định nếu không hỏi Nghiễm Mục thiên vương, nếu không hấn hấn là còn tạm thời sẽ không đem chuyện này đăng báo thiên đình mới đúng, dù sao, đường đường Nam Thiên Môn trấn thủ thiên vương, cũng là yếu thể diện. Nếu là Đông Hải long cung gặp chuyện không may. . . Ta tạm thời còn không nghĩ dẫn đến hai mươi tám tinh tú hạ phạm." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Đây là gia canh.

Cảm tạ Kaka đặc biệt ㄚ trở thành quyền sách mới minh chủ, cảm tạ hấn vi quyền sách này lần thứ hai phiêu hồng.

Cám ơn.

Bây giờ còn thiếu nợ 4 cá gia canh. . .

Ngày mai có một tương đối trọng yếu hộ khách yếu tiếp đãi, cho nên giữa trưa đối mới hấn là hội trì hoãn. Nhưng là toàn bộ ngày lượng chắc chắn sẽ không thiếu cấp.

Cảm tạ mọi người duy trì ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 201: Đột Phá?

Sáng sớm, hầu tử liền đến cơm thất. Một mặt đây là mỗi ngày thói quen, về phương diện khác, hôm nay muốn đi Đông Hải long cung, cũng không biết yếu trì hoãn bao lâu. Dựa theo tình thế bây giờ, tự nhiên là đi sớm về sớm hảo. Nếu không một khi Lý Tĩnh nhận được tiếng gió bắt đầu thổi Hoa Quả Sơn chọn lựa biện pháp, hẳn không ở Hoa Quả Sơn đem mang đến thật lớn phong hiểm.

Cơm canh cũng đã đưa lên, có thể hầu tử đợi đã lâu lại không gặp Dương Thiên xuất hiện.

Nếu nói là hầu tử ngu quên còn khả năng, Dương Thiên người kia, muốn nói nàng ngu quên quả thực chính là mò trắng dưới nước.

Đợi nửa ngày không đợi đến, không có biện pháp, hầu tử chỉ phải phân phó người đang đi trước thúc giục.

Không bao lâu, tiến đến thúc giục tiểu yêu sẽ trở lại, trong ánh mắt có chút mê mang.

"Khởi bẩm đại vương, Dương Thiên tả nói... Nàng nói ngày khác nữa tốt không?"

"Ngày khác?" Hầu tử không khởi sững sờ.

Đêm qua nói chuyện tốt nói như thế nào sửa tịt sửa? Tuy nói nữ nhân thiện biến, nhưng đây cũng không phải là Dương Thiên phong cách.

"Chưa nói nguyên nhân sao?" Hầu tử hỏi.

Này tiểu yêu lắc đầu: "Không có, nghe thanh âm như là... Thân thể không quá thoải mái."

Hầu tử lông mày không khỏi chau nâng: "Người đến tột cùng nhìn thấy nàng không có?"

"Dương Thiên tả cửa phòng giam giữ, không cho vào đi, chỉ có thể cách môn nói chuyện."

Cái này vừa nói, hầu tử lúc này đứng lên, bước nhanh hướng phía Dương Thiên gian phòng đi đến.

Đi đến Dương Thiên trước cửa thời điểm đúng lúc nhìn thấy tiểu hồ ly Dĩ Tố bung cá cái hộp chạy đến, thần sắc có chút kinh hoảng.

"Hầu tử ca ca."

Hầu tử liếc trong tay nàng hộp thuốc liếc, nhàn nhạt hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Sư phó để cho ta giúp nàng lấy thuốc."

"Lấy thuốc?"

Hầu tử có thể cảm giác được trong phòng Dương Thiên linh lực cực kỳ hỗn loạn, yếu ớt.

Thân thủ gõ cửa, hầu tử cao giọng hỏi: "Người làm sao vậy? Mở cửa."

"Chớ vào."

Không đợi Dương Thiên nói xong, hầu tử cũng đã nhắc chân một cước đem môn đá văng.

Nho nhỏ trong phòng điểm nổi lên một chén thanh đèn, ngọn đèn hôn ám hạ, một tấm trang nhã bàn học, nhìn về phía trên có chút mất trật tự được các, giường trên, Dương Thiên vòng quanh chặn mền ngồi xếp bằng trước. Sắc mặt trắng bệch, thân thể run nhè nhẹ.

"Ngươi... Làm sao ngươi tự vào được?"

Cái này rõ ràng cho thấy đã xảy ra chuyện.

Cũng trông nom không được nhiều như vậy, hầu tử nghiêng người làm được giường trên thân thủ sẽ đem ở của nàng mạch môn.

"Linh lực hỗn loạn, tiết ra ngoài. Đây là có chuyện gì?"

"Nên, nên yếu đột phá a." Dương Thiên cười khổ mà nói.

Tạp ngàn năm bình cảnh, rốt cục yếu đột phá tiến vào hóa thân cảnh rồi?

"Chuyện gì xảy ra? Nói rõ ràng."

"Tôi hôm qua trở về, nhớ tới đã lâu không có... Cho nên tự thử hạ. Không nghĩ tới, tự biến thành như vậy." Dương Thiên che miệng một hồi thấp khải.

Vài sợi tóc theo cái trán rủ xuống, nàng lúc này, nhìn về phía trên cực kỳ suy yếu.

Rất hiển nhiên, linh lực hỗn loạn đã bắt đầu trùng kích thân thể cơ năng.

"Đột phá nơi đó là ngươi cái dạng này!" Đứng ở cạnh cửa Dĩ Tổ cũng gấp.

"Nên bình cảnh tạp quá lâu quan hệ a." Dương Thiên hữu khí vô lực thuyết: "Không có chuyện gì, các người đi ra ngoài đi. Ta qua một thời gian ngắn là tốt rồi."

"Người không giảm bớt đột phá dị thường được?"

"Thiếu một mặt Thanh Hư đan. Đoạn thời gian trước dùng hết rồi, khoảng thời gian này trong động lại không có người giới hạn đột phá, tài liệu cũng thiếu, cho nên sẽ không bổ sung."

Hầu tử nhanh chóng chạy về phía được các lật tới lật lui lên.

"Đừng, ta tìm khắp qua. Ta đan được của mình còn có thể không rõ ràng lắm sao?"

"Ta đi tìm Ngọc Đỉnh chân nhân." Hầu tử vội vàng nói.

"Chớ ngu, lão nhân cũng đã hảo mấy trăm năm không có luyện qua phụ trợ đột phá đan. Hắn lại không thu đồ đệ, luyện đến làm gì vậy? Càng không khả năng tùy thân mang theo."

Dương Thiên lại là cúi đầu ho hai tiếng.

Thanh âm kia hữu khí vô lực. Nghe được hầu tử kinh hãi.

"Này làm sao bây giờ? Nếu như một mực tiếp tục như vậy sẽ như thế nào?" Dĩ Tổ vội vàng mà hỏi thăm.

"Chờ một chút, chờ một chút nên thì tốt rồi. Chỉ là hơi chút thông khổ một điềm thôi. Ta không sao, yên tâm đi." Đưa tay vươn hướng Dĩ Tổ, Dương Thiên thấp giọng nói: "Bỏ cái hộp cho ta."

Dĩ Tổ đang muốn đưa tới, lại bị hầu tử đoạt trước một bước cầm đến trong tay, mở ra xem xét, này biểu lộ lập tức cứng đờ.

"Những này, đều là chữa thương dược."

Dương Thiên không nói gì.

Không có lại do dự. Hầu tử một bả công lên Dương Thiên, cũng không bất kể nàng vui mừng không vui liền ra bên ngoài chạy.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Thiếu hù ta, khi ta thực cái gì dược lý cũng đều không hiểu sao? Cái này cũng đã dị thường tới cực điểm, còn trang!"

Ghé vào hầu tử trên bờ vai, Dương Thiên hữu khí vô lực mà hỏi thăm:
"Ngươi nghĩ mang ta đi nơi đó?"

"Đi U Tuyền cốc tìm U Tuyền sư huynh, hắc hắc là có biện pháp."

"Tìm hắc không thích hợp a..."

"Sự tình giao cho ta! Ngươi cầm miệng cho ta chớ nói chuyện, nghỉ ngơi thật tốt!"

Bị hầu tử khẽ dừng quát mắng. Dương Thiên ngược lại là nở nụ cười, ngoan ngoãn địa ghé vào hầu tử trên vai mị trên con mắt.

Nhìn qua hai người đi xa thân ảnh, Dĩ Tổ ngờ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, thở dài một tiếng.

...

Một trận gió xẹt qua. Giơ lên đầy trời cát bụi, hơi lác lác cây gỗ khô chạc cây, xoáy lên cỏ khô nhu thành đoàn chậm rãi nhấp nhô trước.

Nam Chiêm Bộ Châu phía đông hoang mạc sa mạc trên, Phong Linh bao lấy vải bố khăn trùm đầu bọc một thân màu nâu đen áo choàng đầy lấy bão cát bước nhanh đi tới, không bao lâu, đứng lại quay đầu lại nhìn một cái cũng đã rơi mở nhiều trượng cự ly, bạc phơ tóc trắng trên đỉnh đầy cát vàng Thái Thượng.

Chẳng biết tại sao, mấy ngày nay nàng tổng cảm giác đối phương đi được đặc biệt chậm. Chẳng lẽ là mình tu vi tinh tiến quan hệ?

Lại nói tiếp cũng kỳ quái, trên đường những ngày qua, nàng cảm giác mình tu vi tiến bộ tốc độ so với đứng ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm còn cao ra thập bội không chỉ.

"Chẳng lẽ đây là sư huynh các sư tỷ trên luyện thần cảnh sau đều yêu mến xuất môn du lịch nguyên nhân?" Nàng nghĩ.

"Lão tiên sinh, có thể đi nhanh điếm sao?" Nàng đối với Thái Thượng hét lên.

"Hắc hắc, lão già khom, ngươi một ít cô nương tựu thông cảm hạ a." Thái Thượng vui tươi hơn hờ địa đáp, này cước bộ như cũ là chậm như vậy.

Ngẩng đầu, xuyên thấu qua mờ nhạt cát bụi Phong Linh vừa vặn trông thấy trên bầu trời chậm rãi xé mở đám mây.

Nàng mạnh mẽ trong nháy mắt cho là mình nhìn lầm rồi.

Lại trợn mắt, chứng kiến tất cả vân đều dọc theo một cái thẳng tắp bị mở ra!

"Lão tiên sinh, đó là cái gì?"

Ngẩng đầu, Thái Thượng có thể tình tường địa chúng kiến cũng đã bay đến xa xa, lưng Dương Thiên hầu tử.

"Cái kia a, người đều thấy không rõ, lão phu mắt mờ nơi đó thấy rõ a. Nên là có người đằng vân xẹt qua a."

"Đằng vân? Tốc độ của hắn thật nhanh a!" Phong Linh kinh hô lên: "Khi nào thì ta tài năng tu thành như vậy?"

Thái Thượng đi đến Phong Linh bên người nhàn nhạt thở dài: "Tiểu cô nương a, chớ suy nghĩ quá nhiều. Ngô Giả đạo muốn đạt tới như vậy tiêu chuẩn, trừ phi mượn nhờ pháp khí, nếu không trong thiên địa rải rác có thể đếm được a."

"Này. Thật là là Hành Giả đạo tu giả?"

"Cái này cũng không rõ ràng." Thái Thượng buông tay ra, đi tới Phong Linh phía trước đi.

Đang nhìn bầu trời trung bị cắt mở đám mây, lại nhìn liếc Thái Thượng bóng lưng, Phong Linh không khỏi có chút nghi ngờ.

"Sự phó nói, tri thức chính là Ngô Giả đạo mạch máu, cái này lão tiên sinh rõ ràng hiểu được rất nhiều, nhưng vì cái gì lão giả bộ như tu vi không đồng đạo bộ dạng?" Phong Linh bĩu môi nghĩ.

"Ta nói tiểu cô nương a." Đi ở phía trước Thái Thượng thét to lên: "Tiếp qua không lâu. Muốn đến Hoa Quả Sơn a. Người, có tính toán gì không?"

"Tiếp qua không lâu muốn đến Hoa Quả Sơn rồi?" Phong Linh vội vàng bước nhanh đi theo, mở ra địa đồ nhìn hồi lâu: "Không đúng, làm sao có thể nhanh như vậy đến Hoa Quả Sơn?"

"Như thế nào tịu không khả năng rồi?"

"Lão tiên sinh, người xem. Chúng ta đều không đi qua nơi này, nơi này. Còn có nơi này. Làm sao có thể tịu..."

Thái Thượng thân thủ đem Phong Linh trong tay địa đồ một bả chiếm quá khứ, tiện tay nhoáng một cái, này địa đồ lập tức xèo xèo bắt đầu thiêu đốt lên.

"Lão tiên sinh, người làm gì thế?" Phong Linh thoáng cái hét lên.

"Đều nói cho người bản đồ này sai rồi, đừng có lại nhìn."

"Chính là... Quan lí địa đồ làm sao có thể hội sai?"

"Sai rồi chính là sai rồi, không có gì khả năng không có khả năng. Tận mắt nhìn thấy hướng hồ còn có thể giả bộ, hướng chi là người khác bản ghi chép gì đó? Mấy tháng trước người còn vẫn cho là chính mình tại Tây Ngưu Hạ Châu. Nếu không phải là trên đường gặp được người qua đường nói lên, người căn bản ngay cả mình thân ở phương nào cũng không biết. Như vậy địa đồ, muốn tới gì dùng a?"

"Chính là... Chính là..."

"Đừng nhưng là, lão phu nói cho người Hoa Quả Sơn nhanh đến, chính là nhanh đến. Không nghe lão nhân nói có hại tại trước mắt a!"

Phong Linh chỉ phải đi theo Thái Thượng đi: "Lão tiên sinh, Hoa Quả Sơn nhanh đến, sau khi tới người muốn đi đâu? Yếu tại Hoa Quả Sơn lưu vài ngày sao?"

Thái Thượng khoát tay áo nói: "Không được, lão phu còn phải đi hội họp cố nhân. Tổng người qua hải. Ta tịu mỗi bên đi mỗi hướng."

"Bắt lưu vài ngày?"

"Người nghĩ tới ta lưu vài ngày sao?"

"Dạ..." Phong Linh do dự nửa ngày, cuối cùng còn là nói ra miệng:
"Phong Linh còn là rất nghĩ lão tiên sinh có thể lưu Hoa Quả Sơn vài ngày."

Hầu tử hiện tại cũng không biết thế nào, Hoa Quả Sơn hiện tại đến tột cùng là cá tình huống nào?

Vị lão tiên sinh này nên thực lực cường hãn mới đúng, hơn nữa lại là thần tiên, người cũng tốt. Nếu là có thể cùng hắn cùng một chỗ tiến vào Hoa Quả Sơn, lại lưu hắn ở thêm mấy ngày, đến lúc đó cho dù hầu tử có cái gì sự. Cũng tốt có một dựa vào a.

Nàng nghĩ.

...

Một đường chạy như bay vượt qua vạn dặm trực tiếp chạy về phía U Tuyền cốc, rơi xuống U Tuyền tử trong sơn nhỏ, hầu tử lúc này hô hô lên.

"U Tuyền sư huynh! U Tuyền sư huynh có ở đây không?"

Nghe được thanh âm, U Tuyền tử đồ đệ Tú Vân xuyên thấu qua cửa sổ linh hướng viện tử nhìn một cái. Cái nhìn này lúc này kinh đến, vội vàng chạy vội ra.

"Tôn sư thúc! Dương Thiên sư tỷ làm sao vậy?"

"Sư phụ của người có ở đây không?"

"Sư phó cùng Lăng Vân sư thúc trong cốc."

"Lăng Vân... Tử?" Hầu tử hơi sững sờ, lại mạnh mẽ quát to: "Nhanh cho ta cái gian phòng."

"Hảo!"

Tại trong phòng khách buồng Dương Thiên, Tú Vân liền muốn đi tìm U Tuyên tử, lại bị hầu tử giữ chặt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

"Ta đi tìm, người ở nơi đây chiếu cố, ta nhanh hơn người!"

"Có thể người không biết bọn họ ở nơi nào."

Không đợi Tú Vân nói xong, thoáng chớp mắt, hầu tử cũng đã xông thẳng lên trời, trên cao nhìn xuống cảm giác nổi lên cả U Tuyên cốc khí tức, rất nhanh bắt đến hai cỗ cường đại linh lực ba động.

Hắn mảo đủ khí lực theo đám mây đáp xuống, nặng nề mà rơi xuống đất, thẳng đem dưới chân nham thạch đều đập ra hai cái dấu chân thật sâu, rạn nứt ra!

"Ngộ Không sư đệ!" Đang cùng U Tuyên tử tham thảo thảo dược Lăng Vân tử không khỏi mở to hai mắt nhìn.

PS: Sao sao, cái này canh một thuộc về bình thường đôi mới.

Còn có chính là đề cử phần dưới mộc ban cho 《 học thuật nho gia 》, đây chính là nho đạo hệ nhóm tác phẩm lí người nổi bật nha. Tác giả cũ, mặc dù là mới bút danh, nhưng là nhân phẩm tuyệt đối có cam đoan, sẽ không quá giam ~

Hy vọng mọi người yêu mến.

Bổ sung một câu, tựa là ưa thích phiếu phiếu cũng muốn lưu cho ta a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 202: Khúc Mắc Buông Lỏng

Nhìn thấy hồi lâu không thấy Lăng Vân tử, hầu tử chỉ là đơn giản địa điểm cá đầu liền hướng phía U Tuyên tử đi đến, vội vã nói: "Nhị sư huynh, Dương Thiên đã xảy ra chuyện!"

U Tuyên tử nao nao, trước hết nhất kịp phản ứng ngược lại là Lăng Vân tử.

"Dương Thiên xảy ra chuyện gì?" Hắn mở to hai mắt nhìn một bả túm ở hầu tử tay.

"Ta cũng vậy không rõ ràng lắm, hiện tại tại của người trong nội viện. Giúp ta nhìn xem nàng."

Ba người phi tốc chạy tới U Tuyên tử chỗ ở.

Vào phòng thời điểm, Dương Thiên đang nằm tại giường thanh sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy hầu tử, nàng giãy dựa lấy muốn ngồi dậy, lại như thế nào đều sử không được khí lực.

Này hô hấp tựa hồ so với vừa mới càng thêm dồn dập, trên trán cũng tận là mồ hôi lạnh.

"Không nên cử động." U Tuyên tử bước nhanh tiến lên bả ở của nàng mạch môn, mị trên con mắt cảm giác hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: "Người lúc trước thử qua đem tu vi đột phá đến hóa thần cảnh?"

Lăng Vân tử sắc mặt hơi đỏ.

Cái này không dễ dàng phát giác một màn rơi vào U Tuyên tử trong mắt, hấn lập tức hỏi: "Như thế nào? Bát sư đệ ngươi có phải hay không biết rõ cái gì?"

Lăng Vân tử ho khan một tiếng, nói: "Lúc trước thu nàng vì đồ thời điểm, Dương Tiễn từng từng nói qua, nàng có tâm kết, cho nên nhiều năm như vậy bất kể như thế nào tu không thành hóa thân cảnh."

"Khúc mắc?" U Tuyên tử nhìn về phía Dương Thiên.

Cùng U Tuyên tử liếc nhau một cái, sâu hít một hơi thật sâu, hồi lâu, Dương Thiên yên lặng gật đầu nói: "Ta chỉ là, không cam lòng, cho nên thỉnh thoảng đều ném thử đột phá... Trước kia cũng không có xuất hiện qua loại tình huống này."

Chân chính có khúc mắc người, ai cũng sẽ không nguyện ý thừa nhận, có thể nó quả thật sự tồn tại.

U Tuyên tử chậm rãi đứng lên hướng ngoài phòng đi đến, đối hai người nói ra: "Các ngươi theo ta đi ra xuống. Giúp ta phối dược."

"Hảo." Lăng Vân tử tranh thủ thời gian vượt mở ống tay áo đi theo.

Hầu tử cũng muốn theo sau. Lại bị Dương Thiên túm ở góc áo.

"Ngươi đi cũng vô dụng. Cùng theo giúp ta a." Che miệng, nàng lại là thống khổ địa thấp ho hai tiếng.

Cặp kia ánh mắt sáng rõ cũng đã ẩn ẩn có chút mê ly.

Hầu tử nhìn về phía U Tuyên tử, tại chiếm được U Tuyên tử đáp ứng sau mới ngồi vào giường trước trên ghế.

Một đường theo U Tuyên tử bước nhanh xuyên việc việc tử đi đến đôi diệc trong phòng luyện đạ, Lãg Vậ tử vội vậg mà hỏi thẳm: "Dương Thiệc đén tộc cùg thệ nào?"

"Nguoi còn biệc quan tâm a?" U Tuyên tử mắt trắng không còn chút máu.

"Nàng là đồ đệ của ta a, ta quan tâm thật kỳ quái sao?"

"Ta nghĩ đén nguoi cũg đã quên có cái này đồ đệ rồi sao."

"Đều cái này trước mắt, nguoi cũg đừng quở trách ta, nàng đén tộc cùg thệ nào?" Lãg Vậ tử mở to hai mắt ba ba đạ nhìn qua U Tuyên tử, chờ đợi đắp ản.

U Tuyên cũg không đễ ý tới. Thân thủ kéo ra đạ tử, một bên tìm kiểm vừa nói: "Tâm kết của nàng là cái gì, nguoi cũg đã biệc?"

"Còn có thệ là cái gì? Cứu mẹ thân, phản thiệc đình. Đon giản tự nhữg này. Hiệc tại cái thứ nhất cũg đã hy vộg phá diệc, không cần phải nói, khúc mắc nhất đình là cái thứ hai."

Đem hai bình đạ được lấy ra, ngả vài miếg tại lòng bàn tay, U Tuyên tử ung dung nói: "Tâm kết của nàng cũg đã giải khai."

"Cái gì? Giải khai?" Lãg Vậ tử thoág cái ngơ ngắn.

Này Ngộc Đế không phải còn hảo hảo mà ngòì ở Linh Tiêu Bảo Đình trên sao? Cái này tính chuyệc gì xảy ra?

Liếc Lãg Vậ tử liếc, U Tuyên tử một bên bắt tay vào làm trang bị đạ được, vừa nói: "Chính xác ra. Không phải cởi bỏ, mà là buông lỏng. Không có nguyên lai như vậc chắp nhất."

"Như thế nào cá ý tứ?"

U Tuyên tử dừng tay lại bên cạnh động tác, thật dài thở dài nói: "Nói đúng là, hoặc là nàng cũng đã thấy được phản thiên hy vọng, hoặc là có tâm tư khác tiến nhập lòng của nàng, thế cho nên đối nguyên bản chấp niệm có chỗ buông lỏng. Hoặc là, hai người đều có chi."

Lăng Vân tử cúi đầu đốt ngón tay, nửa ngày mới kịp phản ứng: "Thì phải là nói, nàng có thể đột phá tu vi? Cái này thật đáng mừng a!"

"Chính là như vậy mới không xong!" U Tuyên tử liếc Lăng Vân tử liếc, mấp máy môi, chăm chăm vào trong tay bình bình lọ lọ nhìn một hồi lâu, lại nhanh chóng nhanh hơn động tác: "Ngộ Giả đạo không thể so với Hành Giả đạo, hoặc là là vô tâm kết, hoặc là là có tâm kết. Vô tâm kết đột phá thông thuận, có tâm kết căn bản sờ sờ không tới cánh cửa. Nàng tình huống hiện tại là ở hai người trong lúc đó, tăng thêm ngàn năm luyện thần cảnh tu vi, thể chất đã có chỗ thay đổi, người biết cái này ý vị như thế nào sao?"

Trước mặt khắc còn cao hứng bùng bùng Lăng Vân tử nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất.

...

Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở xuyên vào, chiếu ngời ở giường trước hầu tử.

Hầu tử lẳng lẳng mà nhìn xem Dương Thiên, Dương Thiên cũng lẳng lẳng nhìn hầu tử. Bất đồng chính là một cái thần sắc ngưng trọng, một cái trên mặt tiểu dung.

"Làm cho thành như vậy, có tốt như vậy vui vẻ sao?" Hầu tử hỏi.

"Người vừa mới rất trước khăn trương a." Nàng cười đến tượng tiêu cô nương, này tay như trước dặt lấy hầu tử ống tay áo, điều này khiến cho hầu tử không thể không cung trước thân thể tựa ở giường bên cạnh gian nan địa duy trì lấy này khó coi tư thế.

"Ta đáp ứng qua hộ người chu toàn, cái này thuộc về giao dịch phạm vi."

"Phải không?" Dương Thiên giương mắt nhìn chăm chú trần nhà, hỏi: "Này nếu như, ta không sao đi dẫn đến thiên đình, người cũng sẽ giúp ta sao?"

Hầu tử trầm mặc.

Dương Thiên nhàn nhạt địa cười nói: "Người lúc trước cùng ta ký kết cái hiệp nghị kia, sẽ không nghĩ tới ta có khả năng làm sao như vậy?"

"Nghĩ tới. Lúc ấy ta nghĩ chính là, người đem ta cuốn vào, Dương Tiễn khẳng định cũng chạy không được, có hẳn đương trợ lực như thế nào cũng sẽ không quá kém. Hơn nữa thật sự không có biện pháp thời điểm, ta có thể đem người trói lại ả núp đi, trời đất bao la, thiên đình cũng không nên tìm. Một khi tu vi thành hình, người khẳng định không phải là đối thủ của ta. Như vậy cũng không tính trái với hiệp định."

"Lúc ấy? Vậy bây giờ? Hiện tại người còn có thể bả ta trói lại sao?"

"Người sẽ không làm như vậy, tối thiểu đang chuẩn bị thỏa đáng trước sẽ không, mục tiêu của chúng ta nhất trí. Huống hồ, hiện tại hiệp nghị cũng đã thay đổi, ta sẽ hoàn thành hứa hẹn, đáp ứng của người một cái yêu cầu."

"Nếu như ta sẽ? Người còn có thể bả ta trói lại ả núp đi sao?" Dương Thiên nghiêng mặt qua đến nhìn chăm chú hầu tử, ánh mắt kia thanh tịnh, chỉ còn chờ một cái trả lời.

Có thể hầu tử không có trả lời.

Rất lâu sau đó, đều không có trả lời.

Đặng được Dương Thiên nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất, hấn như trước không có trả lời.

Cúi đầu xuống, hấn cầm Dương Thiên túm ở chính mình góc áo tay, lại là chậm rãi giật ra.

Ẩn địa, hấn chứng kiến Dương Thiên hốc mắt hơi đỏ.

Cái này xem như trả lời sao?

Hấn không sợ thiên đình. Hấn thậm chí muốn khiêu chiến thiên đình. Hấn bản khoản. Là mặt khác gì đó. Có nhiều thứ. Là hấn tuyệt đối không cho phép chính mình ruồng bỏ.

Điểm này, Dương Thiên chắc hấn cũng là hiểu, chỉ là cho tới nay làm như không thấy thôi.

Chậm rãi nhắm mắt lại, Dương Thiên lại không nói gì.

Trong phòng lập tức trở nên an tĩnh dị thường, yên tĩnh làm cho người khác hít thở không thông.

Hồi lâu, U Tuyên tử rút cục mang theo Lăng Vân tử vội vã địa đi đến:
"Giúp ta đỡ nàng dậy."

Hầu tử vội vàng nghe theo.

Một chén nước trong, vài viên đan dược xuống dưới sau, Dương Thiên hỗn loạn địa đã ngủ.

Xem khí sắc tựa hồ tốt lắm một chút.

Từng bước một đi ra phòng ngoài. Hầu tử cùng còn đang sửa sang lấy trong tay áo đan được U Tuyên tử sóng vai mà đứng, ngẩng đầu nhìn lên lam thiên, nhàn nhạt thở dài.

"Nàng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Là đột phá sao?"

"Là đột phá không sai, nhưng tựa loại tình huống này, nàng đột phá không được, ngược lại có khả năng hại tánh mạng." U Tuyên tử giản lược địa trả lời, quay đầu lại hướng trong phòng nhìn một cái, còn nói thêm: "Sau này còn có thể tái phát, tu hành việc, tốt nhất đình chỉ."

Vi hơi dừng một chút. U Tuyên tử nhìn hầu tử nói: "Nàng tình huống bây giờ còn không quá ổn định, hẳn là yếu mấy ngày. Tài năng phục hồi như cũ. Mấy ngày nay, liền tạm thời ở tại ta đây trong sân a. Tình huống của nàng, ta sẽ cùng người tinh tế nói đến."

Nói đi, hẳn tựa tay vỗ vỗ hầu tử vai, lại dặn dò: "Còn có, của nàng thọ nguyên còn lại không nhiều lắm."

Hầu tử hơi há hốc mồm tựa hồ muốn nói cái gì, lại không nói ra.

Cho tới nay, Dương Thiên đều dựa vào trước Dương Tiễn cung cấp cây bàn đào cùng người trái cây các loại kéo dài tánh mạng.

Muốn biết được hóa thân cảnh tán tiên như không hề đề cập nữa bay lên tu vi hướng hồ chỉ có tám trăm năm thọ nguyên, nàng một cái luyện thần cảnh tu giả có thể sống ngàn năm, đã là kỳ tích.

"Nói như vậy, chuyện này cũng phải đăng lên nhật báo." Hầu tử thật sâu hút miệng, nháy mắt con ngươi nhìn về phía trên bầu trời chày vân.

...

Trên tầng mây, tịch dương đem hết thủy đều nhuộm thành màu đỏ, phẳng phát thiêu đốt biển lửa vậy.

Một vị thân hình cao lớn kim giáp thiên thần cầm trong tay bảo tháp dùng tốc độ cực nhanh đâm chọc vào, áp súc khí lưu hướng phía bốn phía huy sai mà đi tại tầng mây mặt ngoài vượt mở một đạo thật sâu dấu vết.

Hắn nhìn về phía trên năm mươi tuổi cao thấp tuổi, râu dài đến eo, ánh mắt sáng ngời có thần.

Không bao lâu, chân trời hạo hạo đặng đặng hạm đội triển lộ trước mắt.

Boong thuyền phụ trách cảnh giới thiên binh trông thấy Lý Tĩnh thân ảnh, nguyên một đám không khỏi đều bị chấn trụ. Chẳng ai ngờ rằng thân là thống soái Lý Tĩnh hội vào lúc đó độc thân vượt qua mấy vạn dặm tiến đến.

Rơi xuống boong thuyền, trên mặt vẻ giận dữ Lý Tĩnh bỏ qua sau lưng màu đỏ áo khoác đi nhanh hướng phía kỳ hạm thuyền lâu đi đến.

Sớm đã chờ đợi ở ngoài cửa hai viên thiên tướng liền vội vàng khom người đã đi tới, đang muốn hành lễ, lại bị Lý Tĩnh giơ tay.

"Người?"

"Khởi bẩm thiên vương, người tại đại điện."

"Đi!"

To lớn cửa điện âm âm mở ra, Lý Tĩnh bước nhanh bước vào trong điện.

Giữa đại điện, quỳ một vị không có hai cái cánh tay, vết thương chồng chất toàn thân là huyết thiên tướng. Hắn run nhẹ nhẹ trước, này thần sắc

nhìn về phía trên thụ qua cái gì kinh hãi.

"Lý, lý thiên vương..."

"Miễn lễ." Nhân nhạ nhìn hấn một cái, Lý Tĩnh trực tiếp theo bên cạnh hấn đi qua, ngồi vào thượng vị.

Một vị thiên binh vội vàng đưa lên sớm đã chuẩn bị cho tốt trà chén nhỏ.

"Đứng lên mà nói." Lý Tĩnh tiếp nhận trà chén nhỏ cúi đầu nhấp một miếng.

Này mất đi hai tay thiên tướng run nhè nhẹ trước, chậm rãi đứng lên, nhưng như cũ cúi đầu.

Buông trà chén nhỏ, sâu hít một hơi thật sâu, Lý Tĩnh hơi tức giận mà chăm chú nhìn ngày đó đem, mở miệng hỏi: "Này yêu hầu đem người thả trở về?"

"Là. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. " thiên tướng khúm núm địa đáp.

"Nghiêm Mục thiên vương, chính là còn sống?"

"Thiên vương còn sống, nhưng bị này yêu hầu bắt làm tù binh. Dựa theo phóng mặt tướng yêu quái thuyết pháp, lần này cũng chỉ có mặt tướng cùng Nghiễm Mục thiên vương sống sót..."

Lý Tĩnh con mắt lập tức hơi nheo lại, loát râu dài chậm rãi hỏi: "Này yêu hầu lưu lại Nghiễm Mục một mạng, có từng đề cập yêu cầu gì?"

Thiên tướng chậm rãi lắc đầu.

"Không đề cập yêu cầu?" Lý Tĩnh lông mày không khỏi hơi chau lên, chỉ vào ngày đó đem cất cao giọng nói: "Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, từ đầu tới đuôi, người cho ta tình tế nói tới." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: đây là gia canh!

Sau đó, còn lại 3 cá thiếu nợ canh? Sai rồi... Còn lại 5 cá...

Cùng định lại tăng hai trăm. Đây là muốn mắc nợ buồn thiu tiết tấu sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 203: Quán Quýt

Hầu tử cuối cùng quyết định tại U Tuyên cốc ở lại.

Cái này một quyết định tại cáo tri Đoàn Chủ cùng Lữ lục quái thời điểm, phi thường hiếm thấy địa thu được đến mãnh liệt bất mãn. Cái này hai cái Hoa Quả Sơn dưới một người trên vạn người gia hỏa hoàn toàn liều mạng phân đối với ngọc giản một hồi rít gào.

Kỳ thật phản ứng của bọn hắn cũng chúc bình thường, người nào cũng biết Lý Tĩnh rất nhanh sẽ thu được Nghiễm Mục thiên vương chiến bại bị bắt tin tức, đến lúc đó vô luận là trực tiếp đại quân tiếp cận còn là phái người can thiệp, đều cần hầu tử ở đây.

Tại loại này nguy cấp thời khắc, chủ tướng cách nở hoa quả sơn, đúng là tối kỵ.

Có thể hầu tử có thể vì vậy mà vút xuống dưới Dương Thiên không quản sao? Hắn làm không được. Cho nên, đành phải trông cậy vào Lý Tĩnh động tác không có nhanh như vậy.

Vào đêm, dùng qua bữa tối, hầu tử đuổi rồi Tú Vân, tự mình một người cô linh linh địa canh giữ ở Dương Thiên trong phòng.

Xuyên thấu qua đơn điệu cửa sổ linh, hắn trông thấy trong sân bay lá tả nguyệt quang. Sơn gian mát thấu không khí tại cành lá trên ngưng tụ thành điểm điểm giọt sương, tại đây ánh trăng trung lóa ánh sáng nhạt, hơi rung động, thỉnh thoảng có một lượng khóa nhỏ.

Lăng Vân tử cùng U Tuyên tử ngồi trong sân đình nghỉ mát hạ tham thảo trước cái gì, tựa hồ nổi lên tranh luận, cuối cùng còn đánh nổi lên đánh cuộc.

Hầu tử không có nghe thanh đánh bạc nội dung, bất quá xem chừng, nên Lăng Vân tử thua.

Nghe nói Lăng Vân tử là linh đài cử tử chính giữa tư chất tốt nhất, bất quá nói cho cùng, cùng cái này nhị sư huynh tại tu vi phương diện kém không phải một đình nửa điểm.

Nhàn nhạt thở dài, hầu tử gãi gãi đầu nhìn về phía ngủ say Dương Thiên.

Giờ phút này trên mặt nàng cũng đã dần dần có huyết sắc, nhìn về phía trên tựa giống như thường ngày vậy. Chỉ là này lông mày hơi chau lên, nghĩ đến đang tại làm nên không phải là cái gì mộng đẹp mới đúng.

Mồ hôi tại trắng nõn như ngọc trên trán chảy ra, hầu tử ần ần có chút tim đập nhanh.

Hắn ở không trung tiện tay tìm cá phù văn. Vạch đến một nửa rồi lại ngừng lại.

"Muôn vào đi không?"

Tiến vào người khác mộng cảnh. Cũng là bảy mươi hai biến chính giữa biến đổi. Đối bây giờ hầu tử mà nói trước không coi vào đâu. Chính là phải đi vào thật sao?

Hắn do dự mà, cuối cùng còn là gián đoạn vẫn chưa xong thuật pháp, chỉ là ngơ ngác nhìn.

Hồi lâu, thân thủ đem để ở một bên khăn mặt cầm lấy thấm đến trong chậu gỗ, vắt khô, từng điềm từng điềm địa giúp Dương Thiên lau đi mồ hôi, như thế phản phục mấy lần.

"Từ nay về sau yếu đấu tranh với thiên nhiên Tề Thiên Đại Thánh chạy tới duy trì cái này, ta có phải là quá không có truy cầu rồi?"

Nghĩ. Hấn không khỏi nở nụ cười, trong tay động tác lại chưa từng dừng lại.

"Ngô Không sư đệ a."

Lăng Vân tử thanh âm từ phía sau truyền đến, hầu tử không khỏi cả kinh, vội vàng đem trong tay khăn mặt thu hồi.

"Ngô Không sư đệ ngươi làm gì thế?" Lăng Vân tử duỗi dài trên cổ hạ dò xét có chút thất kinh hầu tử.

Hầu tử nháy hai cái con mắt trả lời: "Không có, có chuyện gì không?"

"Nha." Lăng Vân tử tùy tiện địa ngồi vào trên ghé dựa, một bên vạch lên cây quýt, vừa nói: "Ta tiến đến xem nàng thế nào. Nói cho cùng, nàng chính là đồ đệ của ta a."

Nói, hấn phân ra một nửa cây quýt đưa tới hầu tử trước mặt.

Hơi do dự hạ xuống, hầu tử cuối cùng còn là nhận lấy nửa cái cây quýt. Từng mảnh từng mảnh địa bắt đầu ăn.

"Có chuyện biến tốt đẹp, bất quá còn không có tỉnh lại."

Gặp hầu tử ăn xong rồi cây quýt. Lăng Vân tử trong lồng ngực một khối tảng đá lớn cuối cùng buông.

"Nghe nói, người chạy Hoa Quả Sơn đi?"

"Dạ, đi trở về."

"Ở bên kia, hiện tại như thế nào? Trôi qua có khỏe không? Ta xem tu vi của ngươi, cũng đã rất cao a."

"Thái Ất kim tiên." Hầu tử nhàn nhạt đáp.

Lăng Vân tử sách địa thoáng cái bật cười, đem cuối cùng một mảnh cây quýt đưa vào trong miệng, nhắm nuốt hai cái nuốt xuống, thở dài: "Hành Giả đạo chính là không giống với a. Ta đây Ngô Giả đạo tu nhiều năm như vậy, cũng bắt quá mới Thái Ất tán tiên, ngươi lúc này mới vài năm a, tựa Thái Ất kim tiên. Chỉ sợ... Còn là đỉnh phong a?"

Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu: "Không phải cũng muốn trả giá thật nhiều sao?"

"Chuyện gì đều muốn trả giá thật nhiều, không chỉ là tu tiên. Có được tất có mất, có mất tất có được sao."

"Này cũng là." Hầu tử không khỏi nở nụ cười khổ.

"Đúng rồi, Dương Thiên với ngươi cùng một chỗ đứng ở Hoa Quả Sơn, hấn ca không có hỏi đến sao?"

"Đoạn thời gian trước đã tới."

"Hấn đi qua Hoa Quả Sơn rồi?" Lăng Vân tử quay đầu nhìn hướng hầu tử.

"Dạ." Hầu tử nhẹ gật đầu: "Cùng ta làm một trận."

"Nói gì đó không có?"

"Không có, nói không rõ, cũng không cách nào nói." Hầu tử hướng ngoài cửa sổ quan sát, hỏi: "U Tuyên sư huynh một người đang làm gì thế?"

"Hắn a? Hắn nói muốn nghe nghe gió đêm thanh âm. Đừng để ý đến hắn, chính là chỗ này sao kỳ quái một người. Bất quá, hắn cũng xác thực lợi hại. Ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí, ngoại trừ sư phó cùng đại sư huynh, tựu vài hắn tu vi cao nhất." Nói, Lăng Vân tử sách sách nở nụ cười: "Có được có mất a, quả nhiên là có được có mất. Bởi vì nhìn không được, ngược lại là tâm vô tạp niệm, tu hành đứng lên làm ít công to. Ta đều nghĩ đến muốn hay không đâm mò mẫm chính mình đây là con mắt, ha ha ha ha."

Ngoài phòng, trong lương đình U Tuyên tử chính thân thủ vuốt ve đàn tranh, lại không tấu vang lên, chỉ là vuốt ve, cảm thụ cái này gió nhẹ khí tức.

Tiên nhân, nên là tượng hắn đi như vậy.

Ân cư sơn lâm, không tranh quyền thế, không dính phạm trần.

Cuộc sống như vậy, chắc hắn cũng là rất khoái nhạc, chỉ tiếc chính mình bước lên một cái hoàn toàn bất đồng đường. Không đi không được đường.

Cẩn thận ngẫm lại, cho tới nay đoạn đường này, siêu thoát thiên đạo ngoài, cũng đang thanh lý trung.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, lặng yên không lên tiếng.

"Đúng rồi, nói cho người chuyện này nhi."

"Chuyện gì?"

Lăng Vân tử đập sạch sẽ trên tay mảnh vụn, mấp máy môi, nói ra: "Phong Linh, rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

"Cái gì?" Hầu tử con mắt lúc này nghiêng qua quá khứ: "Nàng đi nơi nào?"

"Nàng đi Hoa Quả Sơn tìm người."

Hầu tử cả mặt đều uồn éo quá khứ, có chút kinh hãi mà hỏi thăm: "Chuyện khi nào rồi?"

"Thật lâu, đại khái... Nửa năm cao thấp đi. Không sai biệt lắm lúc này."

"Vì cái gì không có người nói cho ta biết?" Hầu tử thoáng cái đứng lên: "Các người cứ như vậy phóng nàng một người đi?"

Lăng Vân tử đưa mắt lên nhìn nhìn hầu tử: "Là sư phó ý tứ, vốn có ta nghĩ theo sau, bắt quá sư phó không được. Hấn nói... Phong Linh rất an toàn, không cần chúng ta quan tâm."

"Đến tột cùng là tình huống nào? Người cho ta nói rõ ràng!" Hầu tử một bả nắm chặt Lăng Vân tử cổ áo đưa hấn cả nói lên.

"Đừng đừng đừng! Cũng không phải vấn đề của ta. Người tóm ta cũng vô dụng a!" Lăng Vân tử hô to kêu lớn lên. Thật vất vả tránh thoát hầu tử tay. Thở hồng hộc thuyết: "Nói tất cả là sư phó ý tứ, có thể nào trách ta?"

"Nàng làm sao biết ta tại Hoa Quả Sơn? Không phải nói tốt lắm gạt ta sao của nàng?"

"Cái này đều man đã bao lâu? Nàng đều luyện thần cảnh, luôn luôn chọc thủng thời điểm a. Người cứ yên tâm đi, lão nhân nói nàng an toàn tự nhất định an toàn. Không có nắm chắc mà nói, lão nhân sẽ không nói lung tung."

Hầu tử thật sâu hấp hai cái khí, ngồi trở lại trên ghế, lập tức tâm thần có chút không tập trung.

Lăng Vân tử duỗi dài đầu nhìn coi hầu tử, lại nhìn coi Dương Thiên:
"Nhu thế nào? Đau lòng rồi?"

Hầu tử trừng Lăng Vân tử liếc. Không nói lời nào.

Đây là lần thứ hai, rõ ràng cũng không thể xem như Lăng Vân tử lỗi, nhưng hẳn vì cái gì chính là làm cho người ta như vậy chán ghét?

"Uy." Lăng Vân tử dùng cánh tay đỉnh đỉnh hầu tử, hướng phía Dương Thiên sử cái ánh mắt: "Người khản trương cái kia, mà làm sao bây giờ? Sư huynh ta lúc đầu là cho người kết đoạn hảo nhân duyên, thế nhưng không có cho người một kết kết vài đoạn a."

Hầu tử trắng không còn chút máu Lăng Vân tử liếc, ần ần có đánh hẳn xúc động.

Gặp hầu tử không đáp lời, Lăng Vân tử lại nói tiếp: "Đừng giả bộ, tựu các người điểm này chuyện hư hỏng, ta véo chỉ tính toán... Ta cũng không tính bất quá sư phó mà thôi."

Nói xong. Hẳn liếc hầu tử liếc, phát hiện hầu tử sắc mặt đã có điểm khó coi. Vội vàng câm miệng.

Hai người trầm mặc hồi lâu, gặp hầu tử cũng đã triệt để không nghĩ đề ý đến hẳn, Lăng Vân tử chỉ phải không thú vị rời đi.

Đợi đến hẳn đi rồi, hầu tử mới móc ra ngọc giản.

"Đoản Chủy, bên kia hết thầy còn bình thường sao?"

"Người tranh thủ thời gian trở về a!" Ngọc giản bên kia truyền đến Đoản Chủy tiếng gào thét: "Lý Tĩnh thực có động tĩnh gì, chúng ta chịu không được! Hiện tại người rời đi tin tức còn phong tỏa trước, cái này trước mắt

nếu để lộ tiếng gió, tuyệt đối sĩ khí hồng mắt! Tính ta van người, đừng như vậy chơi a!"

Cái này giọng điệu, thực cực kỳ giống lúc trước vừa đến ác long thành thời điểm cái kia thất kinh Đoàn Chủ. Nhiều năm như vậy, hẳn cực nhỏ giống như trước thời điểm đó như vậy sợ qua.

"Các người không có như vậy không chịu nổi một kích a?" Hầu tử cười khan hai tiếng.

"Tóm lại người tranh thủ thời gian trở về, người không trở lại, tự đợi đến thay chúng ta nhật xác a!"

"Biết rằng, Dương Thiên tình huống một chuyên biến tốt đẹp, ta lập tức trở về." Vì hơi dừng một chút, hầu tử nói tiếp: "Còn có một việc, giúp ta lưu ý hạ xuống, ta có một người bạn, khả năng sắp tới sẽ đi Hoa Quả Sơn."

"Bằng hữu?"

"Đúng, một nữ hài tử, nhân loại. Đại khái... Mười lăm mười sáu tuổi, gọi Phong Linh. Có luyện thần cảnh tu vi. Con mắt là lam sắc."

"Lam sắc con mắt?" Đoàn Chủ trầm ngâm nửa ngày: "Biết rằng, ta sẽ phân phó xuống dưới. Người tranh thủ thời gian trở về mới là chính đạo a."

"Biết rồi..." Hầu tử hữu khí vô lực địa đáp.

Buông ngọc giản, hầu tử lại là ngơ ngác nhìn Dương Thiên.

Lúc này chắc hẳn cả Hoa Quả Sơn hạch tâm đoàn đội đều rất khủng hoảng a. Không có chính mình, dùng bọn họ thực lực bây giờ, đừng nói Lý Tĩnh, chính là tứ đại thiên vương tùy tiện lại chọn một cá tới, chắc hẳn cũng không nên khiêng.

Ôm đầu, hầu tử bắt đắc dĩ địa gục đầu xuống.

Cái này một thủ, liền thủ đến hùng đông, đáng tiếc Dương Thiên nhưng như cũ không có tỉnh lại.

Hầu tử có chút không yên, hấn vội vàng tìm đến U Tuyên tử, tại được cho biết cái này thuộc về hiện tượng bình thường sau mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Chỉ là, bởi như vậy thật không biết phải ở chỗ này gốc đã bao lâu.

"Tính, đi một bước tính một bước a." Hấn nghĩ.

Như thế, ngẩn ngơ liền ngây người ba ngày. Nguyên bản đi Đông Hải long cung kế hoạch gác lại, chính là Hoa Quả Sơn chuyện tình nghi cũng không có biện pháp lý.

Ba ngày sau, một con thuyền giắt "Nam" chữ cùng "Lý" chữ đại kỳ nhẹ hình hạm đi tới Hoa Quả Sơn bên ngoài, một vị mặc văn bào thiên quan theo trên chiến hạm đi xuống, giắt ra giọng xa xa địa đối với Hoa Quả Sơn quát mắng nói: "Mỗ, chính là Nam Thiên Môn nắm tháp thiên vương Lý Tĩnh ngồi xuống văn lại từng uân, phụng lý thiên vương chi mệnh tiền lai, bọn người yêu chúng còn không mau mau đi ra đón chào!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: một chương này thuộc về bình thường đổi mới...

Được rồi, vé tháng cũng đã vượt qua một trăm, hiện tại thiếu nợ đến 6 :. Đặt tới gần một ngàn năm chỗ quan trọng, sau đó khen thưởng lại giới hạn một vòng mới địa phá ngàn...

Ta cảm giác yếu bản mình còn đổi mới...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 204: ĐỐI

Giữa trưa, Hoa Quả Sơn tin tức liền đến.

"Lý Tĩnh đặc sứ đã đến, trụ ở ngoại vi! Làm sao bây giờ, người tranh thủ thời gian trở về a!" Đây là Đoàn Chủ thanh âm.

"Lý Tĩnh đặc sứ đến, đã nói lên đại quân tạm thời sẽ không đến. Người khẩn trương như vậy làm gì?" Hầu tử tức giận địa đáp.

"Này làm sao bây giờ?"

"Tiếp đãi quá."

"Tiếp đãi? Ai tiếp đãi?"

Hầu tử nghe được ra, Đoàn Chủ cũng đã triệt để lộn xộn.

"Người thì không thể tiếp đãi thoáng cái sao? Lừa dối thoáng cái chẳng lẽ không hiểu? Hấn nhất định là nghĩ đến phải về Nghiễm Mục thiên vương, người trụ dùng sức cùng hấn kéo, muốn này muốn nọ, dù sao yếu hấn không để cho, hảo hảo đàm. Đàm phán loại chuyện này, tùy tiện đàm tầm vài ngày rất bình thường. Thật sự không được, người làm cho Lữ lục quái trên!" Hầu tử đối với ngọc giản quát mắng nói.

Ngọc giản một chỗ khác trầm mặc.

Cũng không đợi đối phương tái mở miệng, hầu tử trực tiếp đem ngọc giản thu vào.

Quay đầu, hấn chứng kiến nằm tại giường trên Dương Thiên chính xuyên thấu qua hờ khép môn khe hở lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hấn.

Thoáng bình phục dưới hô hấp, hấn đẩy cửa ra đi vào trong phòng.

"Lý Tĩnh đặc sứ đến?"

"Dạ." Hầu tử nháy mắt con ngươi, tránh đi Dương Thiên ánh mắt.

Dương Thiên nhàn nhạt địa nở nụ cười, cười đến điềm tĩnh, chưa bao giờ có ôn nhu.

Chỉ là, này mặt dung nhìn về phía trên còn như vậy địa suy yếu.

Nàng chậm rãi nói: "Vì cái gì không quay về? Ta không cần ngươi chiêu cố."

"U Tuyên sư huynh nói trạng huống của ngươi còn không phải phi thường ổn định, vạn nhất có cái gì biến số, nơi này tốc độ nhanh nhất đúng là ta. Thật sự không được, ta có thể đem ngươi đưa đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi. Còn nữa, vạn nhất thiếu một lượng dạng đan dược. Cũng chỉ có ta có thể dùng tốc độ nhanh nhất đi tới đi lui trong thiên địa."

Dừng một chút. Hầu tử hơi giật giật môi. Lại bổ sung nói: "Hoa Quả Sơn bên kia không có chuyện gì, đã đặc sứ đến đây, tựu tỏ vẻ tạm thời an toàn."

"Là như thế này không sai, có thể cuối cùng đối với ngươi tại làm sao thỏa đáng. Đoản Chủ cùng Lữ lục quái, đều còn chưa tới có thể gánh vác đại cục thời điểm." Dương Thiên ngẩng đầu lên, cười, xuyên thấu qua cửa sổ linh nhìn về phía trong sân trên đất xanh biếc: "Ngươi không có cùng hai người bọn họ nhắc tới Hoa Quả Sơn chuyện tình, đúng không?"

"Dạ."

"Cho nên. Bọn họ mới có thể cho ra thỏa đáng nhất đề nghị, kỳ thật không cần phải đến loại trình độ này, nếu như bọn họ biết rõ Hoa Quả Sơn tình huống hiện tại, nhất định cũng sẽ đề nghị người về trước đi."

Hầu tử không nói gì, chỉ là ngồi yên trước, đứng ở một bên không có vật gì mặt đất, này lông mày chau quá chặt chẽ.

Bởi vì lo lắng Hoa Quả Sơn tình thế? Hoặc là, bởi vì áy náy? Dương Thiên không biết, nàng chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn hắn.

Suy nghĩ hồi lâu, Dương Thiên nghiêng đi thân đi. Lấy tay cheo chống trước chậm rãi đứng dậy.

"Người làm gì thế?"

"Vịn ta đứng lên."

Hầu tử vội vàng nâng ở.

"Mang ta lên, hồi Hoa Quả Sơn a."

"Này làm sao có thể..."

"Yên tâm đi. Ta thật không có sự. Kỳ thật rất nhiều dược lý ta cũng vậy hiểu, hiện tại ta cũng vậy rõ ràng tình huống của mình, sẽ không xằng bậy."

"Không được! Cái này vui đùa mở không được!"

Hai người đối mặt trước, giằng co.

Hồi lâu, Dương Thiên cúi đầu duy trì ho hai tiếng, bùm lấy ngực nói:
"Nếu không, tìm U Tuyên tử bình luận phân xử a. Ta hỏi hắn, người ở một

bên nghe, nếu là hấn cũng không dị nghị, tổng nên tin phục đi?"

Hầu tử đành phải đồng ý.

Không bao lâu, Tú Vân liền thay hầu tử tìm tới U Tuyên tử.

Vừa vào cửa, Dương Thiên còn chưa mở miệng, U Tuyên tử liền cười nói: "Khí huyết dần dần khôi phục, kháng phục được không sai a."

Ngồi ở giường trên Dương Thiên hơi khom người tử nói: "Cái này đều dựa vào U Tuyên đại tiên, Dương Thiên mới bảo trụ một mạng."

U Tuyên tử một bên thân thủ bả Dương Thiên mạch, một bên thở dài: "Ngươi, hấn là bảo ta U Tuyên sư bá."

Dương Thiên cười cười, bẽ bộn sửa lời nói: "Tạ U Tuyên sư bá."

Đi ở phía sau Lăng Vân tử không khỏi mân mê miệng đến, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta đây 'Sư phó' cũng còn không có muốn tới, ngươi cái này 'Sư bá' lại là trước kêu lên. Ai..."

U Tuyên tử hơi nghiêng mặt, tinh tế mà đem trước mạch cảm giác một hồi lâu, sách sách nói ra: "Khôi phục được không sai, tiếp qua cá mươi ngày tám ngày, nên có thể hoàn toàn bình phục."

Dương Thiên lợc lợc trầm mặc hạ xuống, thấp giọng hỏi: "Nếu là bây giờ trở về Hoa Quả Sơn, cũng hấn là không có trở ngại a?"

"Hiện tại phải trở về đi?" U Tuyên tử hơi ngậy ra một lúc, buông ra Dương Thiên mạch môn, loát râu dài nói: "Tốt nhất, còn là nhiều ở chút ít thời gian a. Còn chưa hoàn toàn kháng phục qua lại bôn ba mệt nhọc, không tốt lắm."

Hầu tử đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Dương Thiên một phát bắt được cổ tay.

Chằm chằm vào U Tuyên tử, Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Nếu là bây giờ trở về đi, có hay không gặp nguy hiểm?"

U Tuyên tử hơi sững sờ, sửa miệng hỏi: "Có hay không, Hoa Quả Sơn có việc?"

"Có điếm việc gấp." Dương Thiên đoạt đáp.

"Nếu là bây giờ trở về đi, cũng là không ngại, chỉ là mệt nhọc một chút thôi. Đẳng ta giúp người bị trên một ít được, mang về cũng được."

Dương Thiên nở nụ cười, nhìn về phía hầu tử.

Hầu tử nhàn nhạt thở dài, tính là đồng ý.

Không bao lâu, U Tuyên tử liền cùng Lăng Vân tử cùng nhau bả tương lai mấy ngày cần dùng được đều bị trên, lại nhiều bị một phần để ngừa tái phát, lúc này mới đem hầu tử cùng Dương Thiên đưa ra viện tử.

Chính yếu lúc rời đi, Đoàn Chủ lại nữa rồi tin tức, nói là này đặc sứ cãi nhau địa, một bộ vênh vào tự đắc thái độ, không phải muốn gặp hầu tử không thể, những người khác không nhận.

Hầu tử lại là lạnh lẽ, trực tiếp một câu trở về quá khứ: "Đem hấn treo ngược lên đánh một trận, nhìn hấn còn có cái gì nói không có."

Một câu nói kia xuống dưới, ngọc giản bên kia lúc này truyền đến Lữ lục quái thanh âm.

"Hai nước giao binh, không chém sứ a đại vương! Đây là lễ tiết! Lễ tiết!"

"Lẽ cái đầu của ngươi, chúng ta là yêu, thiên đình đương ta là 'Quốc' sao?"

Cũng không trông nom Lữ lục quái giải thích, hầu tử trực tiếp đem ngọc giản thu vào, công lên Dương Thiên tự hướng Hoa Quả Sơn gào thét mà đi.

Đoạn đường này, hẳn đều dùng linh lực đem Dương Thiên bao trùm được thỏa đáng, không trung khí lưu chính là nửa điểm đều dính không được thân thể của nàng.

Ghé vào hầu tử trên lưng, Dương Thiên nhẹ nhàng cọ trước hầu tử vai, nửa ngủ nửa tỉnh mà hỏi thăm: "Vì cái gì đối với ta tốt như vậy? Cái này, nên không phải trong hiệp nghị dung đi?"

Trầm mặc hồi lâu, hầu tử nhìn thẳng phía trước lưu chuyển quang ảnh, đáp: "Ta có một loại dự cảm. Ta thiếu nợ của ngươi. Có lẽ đời này cũng còn không rõ."

Dương Thiên yên lặng địa nhắm mắt lại.

"Nếu là. Một ngày kia ta ruồng bỏ hứa hẹn, không tiếp thụ ngươi đưa ra yêu cầu, ngươi hội trách ta sao?"

"Hội." Dương Thiên hơi mở to mắt, mông lung gian tại hầu tử trên vai gặm một ngụm, mơ mơ màng màng nói: "Nếu là ngươi dám ruồng bỏ hứa hẹn, ta sẽ nương ngươi hồi hận cả đời."

"Phải không? Vậy cũng rất tốt." Hầu tử bán hay nói giỡn nói.

Giống như trắng như tuyết tuyết trắng trên tầng mây, hầu tử một bên bảo vệ Dương Thiên, một bên thi triển thuật pháp phi tốc rong ruổi trước.

...

Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động. Thượng tầng trong đại sảnh chầu than xèo xèo địa thiêu đốt, chiếu sáng không gian thật lớn.

Hơn mười chích yêu quái phân loại hai bên, Lữ lục quả cùng Đoàn Chủ tặc đứng ở vương tọa bên cạnh. Đứng ở đại sảnh ở giữa chính là tới chơi thiên quan cùng hai vị hộ tống thiên tướng.

Ngày đó quan đợi đã lâu, đã đợi được cực không kiên nhẫn, chính hùng hổ địa chỉ vào Lữ lục quả quát mắng nói: "Bản quan từ thật xa đất đến các ngươi cái này thâm sơn cùng cốc, đã là cho đủ mặt mũi, các ngươi đầu kia dẫn lại đến bây giờ đều không ra đến tương kiến, cũng không làm cho bản quan thấy rộng mục thiên vương, đây tốt cùng là mục đích gì!"

"Thiên quan bớt giận." Lữ lục quả cười làm lành nói: "Chúng ta đại vương có điểm việc gấp, kính xin chờ một chút. Cái này thấy rộng mục thiên vương chuyện tình. Thật không là hai ta làm được chủ..."

Thiên quan lạnh lùng nhìn Lữ lục quả liếc, hừ cười nói: "Không làm chủ được các ngươi ra để làm gì? Hát hí khúc? Chẳng lẽ. Các ngươi này bang tử sơn câu trong khe yêu quái còn hiểu hát hí khúc không thành?"

Lữ lục quả lập tức á khẩu không trả lời được.

Ngày đó quan không đếm xỉa hấn sắc mặt biến hóa, chích tiếp theo thao thao bất tuyệt địa chửi rủa nói: "Không biết thiên thời, không hiểu lễ phép, cùng bọn ngươi những này yêu quái phân rõ phải trái, quả thật làm điều thừa! Đối với ngươi đẳng như thế yêu vật, liền nên dùng đao kiếm, dùng cung tiễn! Phái hai cái không làm chủ được liền muốn cùng bản quan đàm, đương mình là gì rồi? Cho vài phần chút tình mọn, liền thực đập trên mũi

mặt rồi? Hừ, các ngươi đầu kia dẫn, quả nhiên là không biết trời cao đất rộng!"

Đoàn Chủy mở to hai mắt nhìn muốn phát tác, lại Lữ lục quả giữ chặt.

Cười xấu hổ vài tiếng, Lữ lục quả hơi khom người, chấp tay nói: "Theo lý, ngài từ thật xa đất, nhà của ta đại vương không thể tương kiến xác thực thất lễ. Có thể ngài cũng là phụng lý thiên vương chi mệnh tiền lai, vì cái gì, chỉ có các hạ chính mình rõ ràng. Nếu là đàm không ra một cái lẫn nhau muốn kết quả, đến lúc đó trở về cũng không nên công đạo không phải? Cho nên, bên ta tuy có không phải, nhưng là thỉnh các hạ chú ý ngôn từ."

Cái này vừa nói, thiên quan lập tức sững sờ, không khỏi xem trọng Lữ lục quả vài lần.

Hắn cũng không phải chưa thấy qua yêu quái người, nhưng ở trong mắt hắn, yêu quái chích phân gan lớn cùng nhát gan lưỡng chủng, coi như Lữ lục quả như vậy, ngược lại thật sự là chưa thấy qua.

Thoáng dừng một chút, Lữ lục quả lại bổ sung nói: "Huống hồ, bên ta cũng chưa bao giờ hứa hẹn qua, lý thiên vương phái đặc sứ tới, nhà của ta đại vương liền sẽ tiếp đãi không phải?"

Thật sâu hấp hai cái khí làm như bình phục tình hình bên dưới tự, ngày đó quan đứng thẳng lên cái eo cất cao giọng nói: "Đã, ngươi đã thừa nhận sai lầm, này bản quan liền chờ một chút a. Có thể nếu là đến đang lúc hoàng hôn còn không thấy nhà của ngươi đại vương, bản quan cũng chỉ hảo đẹp đường hồi phủ, chi tiết hướng thiên vương bẩm báo. Đến lúc đó đại quân tiếp cận, đã có thể đừng trách bản quan."

"Tại hạ tạ đại nhân thông cảm." Lữ lục quả nho nhã lễ độ nói.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, trong nháy mắt chính là hoàng hôn.

Lữ lục quái cùng Đoàn Chủ đều có điểm đứng ngồi không yên, ngày đó quan kỳ thật cũng đau đầu được ngay.

Mục đích của chuyến này, tự nhiên là dùng cứu ra Nghiễm Mục thiên vương là đệ nhất yếu vụ. Cái này chiến bại cũng thì thôi, đường đường Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương một trong Nghiễm Mục thiên vương nếu tiêu diệt yêu thân vẫn, đến lúc đó tin tức truyền thượng thiên đình Lý Tĩnh mặt ở đâu?

Chỉ cần có một đường hy vọng, Lý Tĩnh đều không hy vọng loại chuyện này phát sinh.

Lúc trước mặc dù hùng hổ, nhưng này cũng bất quá là một loại đàm phán thủ đoạn thôi. Nếu để cho đối thủ cảm giác mình có cầu ở hắn, đến lúc đó đối phương rao giá trên trời, chẳng phải là lại càng không hảo nói chuyện?

Nhìn lên trước mắt cái này hai con yêu quái bộ dáng, tới chơi thiên quan lại là cảm giác đối phương thủ lĩnh có việc không đến không giống như là nói dối bộ dạng. Có thể lúc trước ngoan thoại cũng đã quẳng xuống, bây giờ hoàng hôn đã đến, phải như thế nào đem kỳ hạn trì hoãn, ngược lại là một kiện đau đầu chuyện tình a.

Đang lúc ngày đó quan phát sầu thời điểm, hầu tử cũng đã dàn xếp hảo Dương Thiên theo ngoài động bước nhanh đến. UU đọc sách (. uukanshu.com) vẫn tự thủ phát.

Nhìn thấy hầu tử, một đám yêu quái đều quỳ xuống hành lễ.

Cái quỳ này, thiên quan tự nhiên sáng tỏ hầu tử thân phận.

Không đợi thiên quan bắt đầu cao thấp dò xét hầu tử, tổ chức hảo tương ứng lí do thoái thác, hầu tử liền trực tiếp mở miệng nói: "Đơn giản điếm, có yêu cầu gì, nói thẳng."

Ngày đó quan một hồi kinh ngạc, ấp úng nói: "Phóng, thả Nghiễm Mục thiên vương."

"Đi!"

Ở đây, vô luận là yêu quái còn là thiên quan, thậm chí hộ tống thiên quan tới thiên tướng đều lập tức trợn tròn mắt.

Đơn giản như vậy?

Chỉ thấy hầu tử bước đi lên vương tọa, quay người ngồi xuống, đưa tay nói: "Cầm cây bàn đào để đổi!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: sao sao, đây là gia canh. Còn lại 5 cá gia canh.

O o...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 205: Đàm Phán

"Cây bàn đào. . . ?" Thiên quan từng uân con mắt không khỏi hơi nheo lại.

Hắn từng nghĩ tới Hoa Quả Sơn hội yếu công pháp, hội yếu tiên đan, nếu không tiến công hứa hẹn, thậm chí yếu kim tinh yếu binh khí, mà yêu cầu này hiển nhiên là vượt quá chỗ dự liệu của mọi người. Hãy nhìn hầu tử thái độ, cũng không giống là hay nói giỡn.

Tinh tế tự định giá một phen, từng uân gượng cười hai tiếng, thoáng ngòai thẳng lên cất cao giọng nói: "Hầu vương quả nhiên là người sáng khoái nói chuyện sáng khoái. Lại nói tiếp, Nghiễm Mục thiên vương thân là Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương một trong, tự nhiên không phải chính là một hai cái cây bàn đào có thể so sánh, chỉ là. . ."

Hắn vi hơi dừng một chút, nhìn về phía hầu tử, nghiêm mặt nói: "Hầu vương chỉ sợ không biết a? Cây bàn đào viên quy thiên vương mẫu trông nom, chích mỗi lần cây bàn đào hội giờ mới có thể ngắt lấy. Mỗi một vị thần tiên, tham dự hội nghị tân khách, theo như phẩm giai có thể được chia nhiều ít, đều có định số. Cũng không phải là đơn giản nên."

"Phải không?" Hầu tử nhếch lên chân bắt chéo cong vẹo địa ngòai dựa vương tọa trên, thân thủ móc móc lỗ tai nói: "Đây là các người chuyện của mình. Ta chỉ biết là, ta dùng Nghiễm Mục thiên vương đổi cây bàn đào, đã là lỗ vốn đại bán phá giá. Nếu là lại thiệt thòi, bản vương thà rằng làm cho hắn nát tại trong nhà giam."

Hầu tử một bộ không sao cả bộ dạng, từng uân lại là hồi dùng cười.

"Hầu vương. Tại hạ không thể không nhắc nhở ngài, lần này đến tìm hiểu, chính là Thác Thập thiên vương Lý Tĩnh lý thiên vương niệm và Nghiễm Mục thiên vương ngày xưa khổ cực phương phái tại hạ tiến đến. Nếu là Nghiễm Mục thiên vương bị bắt việc cho hấp thụ ánh sáng. . . Chớ nói thiên đình, chính là thế gian, chiến tướng chết ở sa trường chính là thiên mệnh, quả quyết không có lấy đông tây đổi về đạo lý. Nếu là việc này khả thi, này sau này thế gian yêu vật chẳng phải là đều có thể bắt làm tù binh thiên đình chiến tướng cùng uy hiếp? Cho nên, nếu là Hầu vương thật muốn đạt thành hiệp nghị, yếu được một chút chỗ tốt. Kính xin đổi lại danh mục a."

Nói đi. Hấn phát tay áo. Dùng dư quang tinh tế mà quan sát trước hầu tử.

Đây cũng là lần ranh sao?

Hầu tử thân thủ sờ lên cằm, tự định giá trước, nửa ngày, hỏi: "Này lý thiên vương ý tứ, là lấy cái gì để đổi hồi Nghiễm Mục thiên vương? Tổng không đến mức nghĩ tay không bộ bạch lang a?"

"Thiên vương ý tứ, là có thể có lẽ Hoa Quả Sơn nửa năm an khang. Lại lâu, chính là hứa hẹn cũng vô dụng."

"Nửa năm?" Hầu tử vèo thoáng cái nở nụ cười, nhẹ khẽ vuốt vuốt trong tay hành vân côn. Ý vị thâm trường địa nhìn hướng từng uân: "Nửa năm an khang, ta chi bằng hấn có lẽ? Cái này cùng tay không bộ bạch lang có gì khác nhau đâu?"

Từng uân chậm rãi nghiêng mặt đi, nhàn nhạt thở dài: "Mỗ khuyên một câu, Hầu vương nên hiểu rõ thấy hảo tự thu đạo lý, chớ để đối với chính

mình vô cùng tự tin. Muốn biết được, ngài toàn diệt ta Nam Thiên Môn đại quân một vạn, lớn như thế tội, nếu không phải là lý thiên vương niệm và cùng Nghiễm Mục thiên vương ngày xưa tình cảm, sớm đã đại quân tiếp cận nhất cử dẹp yên Hoa Quả Sơn, như thế nào khả năng nhượng tại hạ đứng ở chỗ này cùng Hầu vương tốn nhiều miệng lưỡi? An bài như thế. Đã là ban ân. Chớ để bỏ lỡ, hối hận không kịp mới tốt."

"Xung đột vũ trang. Đều vì mình chủ, nơi nào đến đắc tội cùng qua? Đặc sứ nói đùa." Hầu tử chậm rãi đứng lên, cầm trong tay hành vân côn từng bước một đi xuống vương tọa, đi đến đặc sứ bên cạnh, vờn quanh trước hấn đạo bước xoay quanh, ung dung nói: "Đi như vậy, người hồi phục nhà của người lý thiên vương, nói, bản vương chỉ cần cây bàn đào, hơn nữa không phải một cái. Bản vương yếu trăm cây bàn đào! Còn toàn bộ đều được trên năm. Nếu là không đồng ý. . . Nghiễm Mục thiên vương, liền làm cho hấn không cần phải lại quải niệm."

Tùng uân hơi sững sờ, cười lạnh một tiếng, nói: "Trăm? Hầu vương thật sự là công phu sư tử ngoạm a."

"Đây không phải công phu sư tử ngoạm, đây là minh mã thực giá, cũng không có ý định đánh gãy. Nếu là lý thiên vương không đồng ý, cũng liền không có đàm xuống dưới tất yếu."

Tùng uân mặt không biểu tình mà nghe, cũng không đáp lời, tựa hồ tại phỏng đoán trước cái gì.

"Về phần ——!" Vòng quanh tùng uân đi một vòng, hầu tử dừng bước lại, nói tiếp: "Ta Hoa Quả Sơn có hay không an khang, dựa vào là không phải hấn lý thiên vương lời hứa, mà là dựa vào ta cây gậy trong tay. Muốn đánh nhau, chỉ để ý đến cũng được."

Nói đi, hầu tử khóe miệng hơi giơ lên, chăm chăm vào sắc mặt một hồi tím xanh từng uân bật cười, một chữ dừng một lần nói: "Ngươi nói, phải không?"

Từng uân khóe miệng một hồi run rẩy, trong nội tâm không khỏi rất nghi hoặc.

Hắn tự thân bất quá luyện thần cảnh, nhìn không thấu hầu tử tu vi. Mà nếu này kiêu ngạo yêu quái, ngược lại thật sự là đầu một hồi nhìn thấy. Chẳng lẽ không biết chọc giận thiên quân hậu quả sao?

Nói cho nửa năm an khang, kì thực là làm cho hắn cuốn gói cút nhanh lên, lưu lại Hoa Quả Sơn một đám yêu chúng cho thiên quân chém đầu người đi điền vài. Nói trắng ra là, chính là tạm thời phóng bản thân của hắn một con ngựa. Sau này phát lệnh truy nã, có hay không lòng bắt được đến, liền tất cả an thiên mệnh.

Như thế điều kiện, lại nói tiếp đã là lớn lao ban ân. Thậm chí không thể làm cho thiên đình biết rõ.

Cái này hầu tử nên nghe rõ, lại còn đưa ra loại này yêu cầu? Chẳng lẽ hắn không biết, chịu tội nặng nhẹ ngoài, thiên quân coi trọng hay không mới là mấu chốt sao? Như chọc giận Lý Tĩnh, chính là đào sâu ba thước cũng có thể tìm được hắn, đến lúc đó, trừ phi hắn có thể giống như Tây Ngưu Hạ Châu lục đại yêu vương như vậy cùng với khác cường yêu cầu kết cùng một chỗ, nếu không ai cũng cứu không được.

Mà chính là này lục đại yêu vương trước mắt cũng gặp phải trước thiên hà thủy quân chinh phạt, tình cảnh có thể lo.

Không đợi hắn phỏng đoán tình huống cái này dụng ý của đôi phương, hầu tử đã xoay người sang chỗ khác đối với một đám yêu quái tùy tiện địa

hồ: "Tiễn khách."

Ra lệnh một tiếng, vài cái yêu quái cũng đã hướng phía từng uân lại gần quá khứ muốn đem hấn cưỡng chế đuổi ra Thủy Liêm động.

Này từng uân thấy thế, vội vàng quát: "Chậm!"

"Như thế nào? Còn có chuyện khác?" Hầu tử cười dịu dàng địa quay đầu lại.

Nghe tiếng, mấy cái yêu quái đều ngừng động tác.

Từng uân đứng tại giữa đại sảnh, do dự mà.

Đứng ở lập trường của hấn, tự nhiên là hy vọng đạt thành hiệp nghị cứu trở về Nghiễm Mục thiên vương, nhưng bây giờ cái này yêu vương đưa ra yêu cầu sớm đã vượt xa trước khi đi Lý Tĩnh cho quyền hạn của mình, lại không chút nào nghĩ nhả ra bộ dạng.

Kể từ đó, xác thực không cần phải lại nói nữa. Chỉ là, việc này còn có một chuyện không mở.

Từng uân hướng phía hầu tử chấp tay nói: "Hầu vương, trước khi đi lý thiên vương dặn dò tại hạ, đến nơi này Hoa Quả Sơn, nhất định muốn gặp đến Nghiễm Mục thiên vương. Kính xin Hầu vương thành toàn. Dù sao, nếu là không thấy được, này sau này, đừng nói là cây bàn đào, còn lại cũng không có đàm tất yếu."

Hầu tử tự nhiên hiểu rõ từng uân ý tứ, Lý Tĩnh là muốn xác định Nghiễm Mục còn sống hay không.

Lược qua lược qua suy nghĩ một chút, hầu tử cười nói: "Đi! Đã đến đây, liền do bản vương tận tận tình địa chủ, mang ngươi đi một chút a."

Nói đi, khẽ vươn tay, đáp đến từng uân trên vai.

Cái này một thân mật cử động trong nháy mắt đem từng uân sợ tới mức hồn phi phách tán.

Phía sau hẳn hai vị hộ tống thiên tướng cũng là một lớp bộp, vội vàng một tay nắm đến bội kiếm trên muốn ra tay. Có thể không đợi bọn họ rút ra bội kiếm. Đã bị tả hữu yêu quái một loạt cùng lên chế phục.

Bất thành linh một màn hiển nhiên là dọa hồng từng uân.

Hắn mở to hai mắt nhìn. Nhìn xem hộ tống chính mình tới hai vị luyện thân cảnh thiên tướng tại trong sát na đã bị giao nộp binh khí áp ngã xuống đất gào khóc kêu to. Cả sắc mặt trắng bệch.

"Đừng quản bọn hắn, chúng ta đi."

Thật giống như đương trước mắt một màn không có phát sinh qua đồng dạng, hầu tử như không có việc gì ôm lấy từng uân bả vai, bán cưỡng ép thức địa lôi kéo hẳn hướng địa lao phương hướng đi đến.

Lúc này từng uân đã bị cả kinh lạnh run, miệng không thể nói.

Một mực chờ đợi tại hai bên những cái này nhìn về phía trên chỉ có nạp thân cảnh tu vi yêu quái, trên thực tế vậy mà đều là luyện thân cảnh đã ngoài tu vi!

Xem ra, vị kia bị thả lại đi thiên tướng cũng không phải bị sợ hãi nói mê sảng a, nơi này thực có rất nhiều luyện thân cảnh đã ngoài yêu quái!

Hắn bắt đầu ý thức được. Cái này tuyệt không phải một chi bình thường yêu quái thể lực. Nghiễm Mực thiên vương chiến bại bị bắt, cũng tuyệt

không phải lý thiên vương chỗ phỏng đoán chủ quan khinh địch đơn giản như vậy.

Một đường bị hầu tử cứng ngắc lôi kéo, bọn họ rất nhanh đến địa lao khâu.

Vừa vặn đứng ở địa lao bên ngoài cùng tiêu yêu thương thảo trước cái gì hắc tử liền vội vàng khom người giúp bọn hắn mở cửa.

Vừa tiến vào địa lao, từng uân liền cả ngơ ngẩn, mở to hai mắt nhìn.

Bị cỡ hết Nghiễm Mục thiên vương toàn thân là thương, tứ chi tận phế, bị ném tại âm u ẩm ướt trong lồng như cùng một cái sâu vậy nhúc nhích. Chính là này khuôn mặt đều đã bị hủy dung, nếu không có tiêu chí tính màu da, từng uân cũng không có cách nào nhận ra hắn.

Chỉ trong nháy mắt từng uân tự hiểu được, những này căn bản không thể nào là trong chiến đấu lưu lại vết thương. Mà là. . .

Hắn hoảng sợ địa nhìn về phía hầu tử, đã thấy hầu tử như trước cười dịu dàng. Ánh mắt chậm rãi xéo xuống hắn.

Bốn mắt giao đúng, chích trong tích tắc, từng uân đột nhiên cảm giác này trong ánh mắt nhiều hơn một tí không thể tưởng tượng tàn bạo, không khỏi tay run lên rùng mình một cái, lập tức toàn thân đều không thoải mái.

Gặp từng uân nuốt khô nhỏ nước miếng hơi co rụt lại đầu, hầu tử tay vừa dùng lực, thẳng đem từng uân chăm chú địa cài tại bên người, theo dõi hắn chậm rãi nói: "Như thế nào? Không phải ngươi muốn gặp sao?"

Giờ phút này, hai người mặt cách xa nhau bất quá một thước cự ly, tại khoảng cách gần như vậy phía dưới, từng uân đột nhiên cảm giác hầu tử

nguyên bản nhìn như nụ cười thân thiết trở nên vô cùng dữ tợn, sợ tới mức này nét mặt già nua không ngừng run rẩy lên.

Nhẫn nhin nửa ngày, hấn run nhè nhẹ trước tránh đi hầu tử ánh mắt, nói ra: "Hầu, Hầu vương. . . Như ngươi vậy không tốt sao? Ngược đãi tù binh, điều này thật sự là. . ."

Không đợi hấn nói xong, phủ phục tại trong lòng giam Nghiễm Mục thiên vương mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trông thấy từng uân, bỗng nhiên la lên nói: "Từng uân cứu ta! Cứu ta ——!"

Từng uân như trước không ngừng run rẩy trước không dám nhìn tới Nghiễm Mục, này hô hấp càng phát ra dồn dập, nghiêng người chấp tay nói: "Nghiễm Mục thiên vương. . . Từng uân nhất định kiệt lực làm, kính xin thiên vương, thoáng chờ."

"Từng uân, ngươi nhất định phải cầu lý thiên vương cứu ta, cái này hầu tử không phải người, hấn sẽ giết của ta! Ngươi nhất định phải giúp ta cầu lý thiên vương cứu ta a! Đồi đãi ta ra cái này lao lung, nhất định nặng nề tạ ơn!"

Khàn khàn tiếng la khóc rơi xuống từng uân trong nội tâm, một hồi co rút.

Không để ý Nghiễm Mục thiên vương hô gào thét, hầu tử nắm cả từng uân từng bước một đi trở về, cười hỏi: "Gọi từng uân nhé?"

"Là. . . Là." Kinh hồn chưa định từng uân run rẩy gật đầu.

"Lúc trước ngươi nói ta ngược đãi tù binh. . . Được rồi, ta thừa nhận ta ngược đãi tù binh. Cũng biết đây không phải cá thói quen tốt, có thể ngươi phải biết rõ, ta chỉ là một con khỉ, một con ở tại sơn câu trong khe chưa thấy qua quen mặt hầu tử. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn

tự thủ phát. Các người chẳng lẽ muốn đổi một con khi yêu cầu nhiều sao như vậy? Huống hồ không có bắt được cây bàn đào, lòng ta chuyện ác liệt, khó tránh khỏi cần cái địa phương trút giận. Tuy nói chúng ta không phải một bên, nhưng loại sự tình này chắc hẳn người cũng là có thể lý giải, đúng không?"

Tùng uân cắn môi, rất nhanh nắm tay, run rẩy, lặng yên không lên tiếng.

"Bất quá người yên tâm, tại lý thiên vương minh xác cự tuyệt yêu cầu của ta trước, ta sẽ tận lực, tận lực mà không chế tính tình của mình, không cho Nghiễm Mục thiên vương bị mất tánh mạng. Bất quá, nếu là thật sự cự tuyệt. . . Ta có thể cam đoan với người, Nghiễm Mục thiên vương hôn phách, các người tự đừng hy vọng lấy được. Việc này, kính xin các hạ chi tiết hỏi báo Lý Tĩnh, đồng liêu một hồi, Nghiễm Mục thiên vương mới vừa có như thế khẩn thiết về phía người thỉnh cầu, nhưng chớ có làm chậm trễ nghĩ cách cứu viện thời cơ tốt a. Người nói, phải không?"

Hầu tử duỗi dài cổ, nhếch môi đối với từng uân cười.

Cười đến từng uân một hồi nổi da gà, này răng đều muốn cắn nát. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Liên tục gia canh, ý nghĩ có điểm đứt quãng. . .

Buổi tối ta hết sức nhìn xem có thể hay không lại đuổi ra canh một.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 206: Lý Tĩnh Phẫn Nộ

"Hắn thật như vậy nói?" Lý Tĩnh giọng điệu lãnh đạm, sắc mặt, cũng đã là chưa bao giờ có xanh đen.

Này thần sắc làm cho quỳ xuống ở trước người hắn từng uân sợ hãi vạn phần, vội vàng dập đầu, thấp giọng nói: "Hắn còn. . . Còn. . ."

"Nói."

"Hắn còn giữ lại hộ tống hạ quan hai vị thiên tướng. . ."

"Phải không?" Lý Tĩnh cứng ngắc cười cười, thân thủ bung lên một bên bày đê ở một bên trà chén nhỏ, ần ần lay động.

"Hắn, hắn nói hắn chỉ là yêu, không cần cố kỵ người chuẩn tắc. Huống hồ, hai vị thiên tướng ở trước mặt hắn động binh nhận, liền đã mất lễ phép, không tại được miễn trong phạm vi." Từng uân cả phục địa, không dám ngẩng đầu.

Lý Tĩnh cúi đầu nhấp một miếng nước trà lại đem trà chén nhỏ để lại trên mặt bàn, trên trán gân xanh đã ở hơi nhúc nhích, không nói một lời.

Im ắng trong đại điện, chỉ còn lại có Lý Tĩnh trầm trọng tiếng thở dốc, này nắm tay nắm quá chặt chẽ.

Hồi lâu, từng uân hơi ngẩng đầu lên, trông thấy Lý Tĩnh thần sắc sợ tới mức lại đem đầu lúi về trên mặt đất.

"Người, đi ra ngoài trước a." Lý Tĩnh chậm rãi nói.

"Là." Từng uân vội vàng đập đầu chậm rãi chân vỗ áo tay áo đứng lên, nghiêng mắt nhìn lại, chứng kiến đứng ở một bên cầm quốc thiên vương đang tại cùng hắn nháy mắt.

Yên lặng địa điểm cá đầu, rời khỏi ngoài điện, liên quan địa làm cho hai bên vệ binh đem điện cửa đóng lại.

Cửa ải này, chỉ nghe một mực đừng không lên tiếng Lý Tĩnh một tiếng hét to, đem trên mặt bàn trà chén nhỏ cùng với dăng hương bếp lò liên quan vài cuốn trúc giản cùng nhau quét rơi vào.

"Khinh người quá đáng! Quả thực không coi ai ra gì, quả nhiên là khinh người quá đáng! Chính là một kẻ tiểu yêu, ai cho hắn lá gan lớn như vậy dám cùng ta Lý Tĩnh khiêu chiến!"

Nhấc chân trực tiếp đem trước người bàn dài đá ngã lăn trên mặt đất, Lý Tĩnh giận dữ hét: "Tha cho hắn một mạng đã là bất đắc dĩ. Chẳng lẽ hắn thật cho là ta Lý Tĩnh sợ hắn không thành?"

Giơ tay lên. Bên cạnh bên cạnh nền cũng bị đánh ngã trên đất.

Một bên cầm quốc thấy thế muốn mở miệng khuyên giới. Lại bị Lý Tĩnh giơ tay.

Cả trong đại điện thoáng chốc lại khôi phục yên tĩnh.

Lý Tĩnh cả người giống như định trụ vậy, thở hổn hển, chậm rãi nhắm mắt lại, dừng hồi lâu, phương cắn răng nói: "Làm hai tay chuẩn bị, người, thông tri Na Tra, làm cho hắn nhanh chóng chạy đến."

"Tam thái tử đang tại phía đông tiêu diệt yêu. Lúc này triệu hoán chỉ sợ..."

"Làm cho hắn lập tức đem quân quyền phó thác người khác, chớ trì hoãn. Còn có, giúp ta cho Thái Bạch Kim Tinh lần lượt cá thiếp mời, hẹn hắn một tự."

"Lý thiên vương đây là muốn..."

Lý Tĩnh thở hào hển, chậm rãi nói: "Cây bàn đào chỉ có thể tìm tây vương mẫu yếu, việc này lại không tiện nói rõ. Đến lúc đó, cho dù dùng tướng thưởng có công tướng sĩ danh nghĩa yêu cầu cây bàn đào, một trăm, chỉ sợ cũng nếu không đến nhiều như vậy. Kể từ đó, liền chỉ có thể thỉnh Thái Bạch Kim Tinh lên hoạt động. Chỉ là, loại sự tình này. Nay lão tặc nhất định công phu sư tử ngoạm."

Cầm quốc không khỏi rất nghi hoặc: "Lý thiên vương thật muốn thỏa mãn này yêu hầu yêu cầu?"

Chỉ nghe Lý Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta làm cho hắn hữu mệnh cầm, mất mạng ăn!"

Này trừng lớn trong mắt, là vô tận lửa giận.

...

Hoa Quả Sơn trên đỉnh núi chẳng biết lúc nào nhiều hơn một cái nhà gỗ nhỏ, nửa đập cửa sổ lộ ra yếu ớt hỏa quang.

Đơn giản trong nhà gỗ, Dương Thiên nằm ngửa tại giường trên, hầu tử tặc đi tới đi lui kiểm tra nhà gỗ.

"Người còn là tạm thời ở tại chỗ này a, trong sơn động không khí quá kém, đối thân thể không tốt. Ta làm cho Dĩ Tổ qua tới chiếu cố người."

"Nghe nói, người muốn dùng Nghiễm Mục thiên vương đổi cây bàn đào?"

"Đúng vậy a, đổi một trăm."

"Đổi nhiều như vậy, Lý Tĩnh nên là sẽ không đáp ứng a. Cây bàn đào biết, dựa theo Lý Tĩnh phẩm cấp, cũng không quá đáng được hai mươi cao thấp, cả Nam Thiên Môn nhiều nhất không cao hơn hai trăm cá, người một hơi yêu cầu một trăm. . ."

"Ta đoán hẳn hội đáp ứng." Hầu tử ngửa đầu nhìn nóc nhà, thở dài: "Hẳn hiện tại khẳng định muốn đem ta sanh thôn hoạt bác. Cho nên hẳn bất kể như thế nào phải lấy được cây bàn đào bả Nghiễm Mục thiên vương lấy trở về, sau đó lại quy mô xâm chiếm Hoa Quả Sơn."

"Có thể như vậy?" Dương Thiên không khỏi nhìn về phía hầu tử.

"Đoán mà thôi."

Dương Thiên khẽ cười: "Gặp được loại người như người không theo như bài lý ra bài, hẳn chỉ sợ rất đau đầu a."

"Nghiễm Mục thiên vương nếu là chết rồi, hẳn chống lại đối hạ cũng không tốt công đạo, cho nên chỉ cần còn có một tuyến hy vọng, tóm lại phải nghĩ biện pháp thử xem. Tại thiên đình đã nhiều năm như vậy, lại nghe người nói hẳn giới về quyền mưu, nếu là ta mở miệng yếu một cái, bảo vệ không được ngày mai sẽ đưa tới." Nghiêng đầu lại, hầu tử đối với Dương Thiên cười nói: "Làm cho hẳn nghĩ biện pháp đi thiên đình lẩn qua lẩn lại, qua lại lẩn qua lẩn lại."

"Người làm sao biết đột nhiên nghĩ đến yếu cây bàn đào?"

"Bởi vì nào đó người thọ nguyên sắp hết a." Hầu tử cũng không quay đầu lại nói.

Dương Thiên mặt lúc này tịt đờ, nhẩn nhẩn nửa ngày, nàng thấp giọng nói ra: "Vậy người có thể tìm ta ca yếu, số lượng không nhiều lắm mà nói, hẳn nên vẫn phải có."

"Người xác định sao? Ta nhưng là nghe nói hẳn lần trước phản ngày sau, cùng đại bộ phận thần tiên đều đoạn tuyệt quan hệ. Cho dù còn lại lén như vậy vài cái, yếu tại hạ lần cây bàn đào sẽ đến lâm trước lấy tới cây bàn đào, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy. Hơn nữa, vạn nhất hẳn dùng cái này uy hiếp yếu người trở về, người nói ta là thả người còn là không tha?"

"Cái này. . ."

"Kỳ thật, ta cũng vậy không có trông cậy vào Lý Tĩnh, dù sao hẳn yếu có cho hay không. Hẳn cho, tự nhiên tất cả đều vui vẻ." Nói, hầu tử vèo thoáng cái nở nụ cười: "Cho, sau đó lại đánh. Đến lúc đó hẳn ăn buồn bực thiệt thòi, một trăm cây bàn đào trong tay ta, người ăn một cái lại phân xuống dưới một ít còn thừa lại không ít, có những này tay cầm tại, hẳn nhảy xuống hoàng hà cũng rửa không sạch."

"Lý Tĩnh không đơn giản, đừng lạc quan như vậy."

"Đó là nói sau, có được hay không đều không cái gọi là. Cự ly cây bàn đào sẽ trả xa, lúc này yếu nhiều như vậy cây bàn đào, hẳn chỉ sợ yếu phí không ít thời gian không ít khí lực a. Bầu trời một trên trời đất một năm, đến lúc đó thời gian kéo kéo đã trôi qua rồi. Hẳn nếu không cho cũng không có chuyện, ta tiếp tục cầm Nghiễm Mục thiên vương làm văn quấy đến hẳn

sĩ khí đều không có, thật giống như tại cháo thịt lí ném hai con ruồi, chán ghét hẳn."

Dương Thiên nằm ngửa trước nhìn về phía nóc nhà, nhàn nhạt nở nụ cười: "Nói trắng ra là, ngươi chỉ là yếu kéo dài thời gian."

Hầu tử nhẹ gật đầu: "Cái này đương khẩu, càng là yếu thế tựu càng nguy hiểm. Càng là dám công phu sư tử ngoạm, càng hung, đối phương lại càng là muốn nghĩ lại mà làm sau. Ta phải làm cho hẳn tin tưởng, ta thực có can đảm giết Nghiễm Mục thiên vương, như vậy hẳn khuynh hướng cho cây bàn đào tỷ lệ tựu càng lớn. Kỳ thật cái này một trăm số lượng ta lấy về được còn là cực chuẩn, yếu một cái mười cái, đối phương không cần mười ngày nửa tháng tựu đưa tới. Yếu ngàn. Đối phương nhất tuyệt nhìn qua trực tiếp đấu võ. Đến lúc đó bên ta đại bại liền không nói nữa. Kết quả tự nhiên là thâm đau đớn. Nếu là Lý Tĩnh đại bại. Tin tức này khẳng định chọc thượng thiên đi, thì không tốt che đây."

"Ngươi dựa vào cái gì phán đoán những điều này?"

"Ngươi nói quá."

"A?" Dương Thiên thoáng cái ngây người, nửa ngày, mới ung dung nói ra: "Không nghĩ tới ta bình thường ngẫu nhiên nhắc tới, ngươi đều nhớ kỹ."

"Về phần của ngươi thọ nguyên vấn đề, yên tâm đi, thật sự không được, ta không nể mặt đi tìm sư phó. Hoặc là trực tiếp tìm Trần Nguyên Tử. Nên vẫn có thể giải quyết."

"Cám ơn ngươi." Nằm thẳng tại giường trên Dương Thiên nghiêng mặt qua đến xem trước hầu tử, cười ngọt ngào.

Đang tại thao túng cái ghế hầu tử lạng lẽ liếc nàng liếc: "Ngươi là tốt rồi hảo tinh dưỡng a, kế tiếp khá tốt nhiều chuyện cần nhờ ngươi sao."

Đang lúc này truyền đến tiếng đập cửa.

"Hầu tử ca ca, là ta."

Hầu tử buông cái ghế, bước đi quá khứ mở cửa.

Ngoài cửa đứng chính là Dĩ Tố, trong tay còn cầm tấm rửa quần áo, trên vai lưng đeo cái bao.

Đem Dĩ Tố tiến cử môn, hầu tử công đạo nói: "Sau này mấy ngày, ngươi liền ở tại nơi này. Hảo hảo chăm sóc sư phụ của ngươi."

"Dạ." Dĩ Tố nặng nề mà gật đầu.

"Ta đây tụt đi trước, bớt thời giờ trở lại thăm ngươi." Hầu tử quay đầu hướng trước Dương Thiên nói ra.

Dương Thiên khẽ mỉm cười. Chăm chăm vào hầu tử, một hồi lâu mới nói: "Hảo."

Này thân sắc thấy Dĩ Tố lông mày đều chau lên. Ẩn ẩn có chút không nhanh.

...

Tây Ngưu Hạ Châu, ít ai lui tới trong núi sâu yêu quái đại quân trúc nổi lên liên miên vài dặm doanh địa, xa xa nhìn lại, lại không giống như là quân doanh, mà như là một đoàn sơn tặc chiếm giữ.

Thét to trong tiếng, doanh trại đại môn tại xích sắt liên lụy hạ âm âm buông, một chi ba mươi người cao thấp thương lữ đội ngũ đeo xiềng chân bị áp tải tiến đến. Đi ở phía trước gấu ngựa tinh trên mặt cười tươi như hoa.

Quen biết yêu quái lạng lẽ cợt tới muốn một cái cỡi đỡ thêm, bị gấu ngựa tinh trực tiếp cự tuyệt.

"Cái này nhưng là hôm nay tuần sơn thu hoạch, chuẩn bị dùng để tiến hiến cho yêu vương môn. Mình cũng không có cam lòng cho ném, nơi đó đến phiên các ngươi?" Gấu ngựa tinh vui tươi hơn hờ thuyết.

Lập tức, đưa tới bốn phía một hồi hèn mọn.

Cái này một hồi huyền não, trong thương đội hai cái buồng xuống cái đầu tù binh không khỏi muốn cười.

Thủ vệ yêu tướng cầm còn sót lại không nhiều lắm phù văn muốn tới đây kiểm tra, mở miệng lại trước cùng gấu ngựa tinh thảo luận nổi lên phải lưu lại hai cái đương "Qua đường phí" .

Cái này vừa nói, gấu ngựa xác đáng tức thân thủ đẩy quá khứ, thiếu chút nữa đánh nhau.

Thật vất vả bình tức hỗn loạn, kết quả là gấu ngựa tinh liền đụng đều không muốn làm cho hấn đụng phải, mang theo dưới tay mình yêu quái đem một đám tù binh bao quanh vây lại một đường hộ tống, ai cũng đừng nghĩ tới gần.

Còn hùng hùng hổ hổ nói: "Một đám quý chết đói, không phải là mấy tháng không có ném tinh sao? TỰU biến thành như vậy?"

Trong doanh địa đèn đáp lại tuần tra yêu quái trên người khái giáp rách mướp nhìn không ra thống nhất chế thức, trong tay binh khí càng là đủ loại cái gì cũng có.

Trong góc thỉnh thoảng có thể thấy đến một hai con tiểu yêu tùy ý địa nằm sấp trước ngủ.

Đồ quân nhu loạn thất bát tao địa chất đóng, nhìn về phía trên tựa như cá đóng rác giống như địa, dư dấy bản thủ không chịu nổi.

Một đường đi hồi lâu, đến doanh địa ở giữa, gấu ngựa tinh muốn bọn tù binh đưa vào yêu vương môn "Phòng bếp", lại được thủ hộ cá sáu yêu ngăn cản xuống tới.

Hắn mài đao xoàn xoạt địa nhìn gấu ngựa tinh sau lưng bọn tù binh một hồi thèm ăn, hạ giọng nói: "Người yếu lưu lại một cho lão tử, liền cho người đi vào. Nếu không, cầm yêu vương môn thủ lệnh đến nói sau."

Gấu ngựa xác đáng tức phun ra hắn một miếng nước bọt mang đám người đi trở về, cuối cùng chỉ phải tìm cá đại lồng sắt tất cả đều đóng đi vào, phân phó hảo cấp dưới thủ hộ, sau đó mình mới hướng phía yêu vương môn chủ trưởng đi đến.

Tới cửa, được thủ vệ truyền lệnh, hắn nhẹ nhàng xóc lên doanh trưởng rèm xoa nắn trước đầy đặn hùng chương đi vào, cười lấy lòng nói: "Các vị đại vương, thuộc hạ hôm nay tuần sơn có thu hoạch a!"

Đợi hắn thấy rõ trong doanh trưởng tình thế vẫn không khỏi được sống sờ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Rộng rãi cao lớn trong doanh trưởng, làm mình quân chủ soái Ngưu Ma Vương cao cao địa ngồi ở chủ vị trên nhìn hắn; đảm nhiệm quân sư giao ma ngồi ở một bên lần vị trên bàn bắt tay vào làm; trường trước hai mảnh cánh ánh mắt hung ác Bằng Ma Vương đi qua đi lại nhìn cũng không nhìn hắn; thân hình cao lớn, đầu càng lớn Sư Đà Vương bung vò rượu uống rượu giải sầu; Mi Hầu vương cong vẹo địa dựa vào cái bàn gãi ngứa ngứa; Ngục Nhung Vương yên tĩnh địa ngồi ở trong góc làm cho người ta một loại u ám cảm giác.

Cái này một đám yêu vương, giờ phút này lớn nhất điểm giống nhau, chính là sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Gấu ngựa tinh lập tức trong nội tâm một lộ bộ, thầm nói: "Không xong, tới không phải lúc." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Lại là bình thường đổi mới. . .

Còn thiếu nợ 6 cá gia canh. . .

Đúng rồi, 《 đại bát hâu 》 đang di động cùng đọc đã login, thông qua di động cùng đọc hộ khách đầu đọc sách, có thể trực tiếp dùng lời nói phí tiền trả tiền hành đặt. Bất quá giá cả, có thể so với khởi điểm hơi quý một điểm.

Sao sao, cảm tạ duy trì.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 207: Đánh Lén Ban Đêm

Ngưu Ma Vương nhìn gấu ngựa tinh, lạnh lùng mà hỏi thăm: "Thu hoạch cái gì?"

Thanh âm kia có như tiếng sấm vậy.

Gấu ngựa tỉ mỉ trung run lên, vốn là đến dâng tặng lễ vật, lúc này ngược lại là hư, liền vội vàng khom người dập đầu nói: "Khởi bẩm chư vị đại vương, tiểu nhân bắt được một đội thương nhân, có ba mươi người, đặc biệt để dâng cho chư vị đại vương."

Bằng Ma Vương nghiêng đầu lại nhìn gấu ngựa liếc, hừ lạnh một tiếng miết hướng Ngưu Ma Vương nói: "Của người hảo thuộc hạ, làm cho hấn đi tuần sơn dùng sách an toàn, hấn tốt hơn, vào xem trước bắt người. Là muốn ăn no hảo làm no bụng ma quỷ sao?"

Ngồi ở lần chỗ ngồi Giao Ma Vương dùng cái kia sắc nhọn thanh âm hỏi: "Nhập doanh trước có từng đã kiểm tra?"

Gấu ngựa tinh run rẩy rụt rụt đầu, nhăn nhó nói: "Phù văn còn thừa không có mấy... Cho nên, cho nên không có kiểm tra."

Vừa nghe lời này, Bằng Ma Vương lúc này nở nụ cười: "Phù văn còn thừa không có mấy sẽ không kiểm tra? Theo ta thấy, phù văn không đủ ngược lại là có thể không mang theo tiến đến, khi nào thì có thể không kiểm tra rồi? Nếu là trong đó hỗn vài cái thiên tướng, đến lúc đó có thể có trò hay để nhìn."

Ngưu Ma Vương nộ trùng gấu ngựa liếc, thấp trầm giọng quát: "Cút!"

Gấu ngựa tinh vội vàng phục địa dập đầu, xám xịt rời đi chủ tướng.

Đợi hẳn đi rồi, Bằng Ma Vương mới khiêu khích giống như địa nhìn về phía Ngưu Ma Vương, ung dung nói: "Thấy không, chỉ bằng những này không biết nặng nhẹ đầu gối đầu, chúng ta cùng thiên quân đánh cái rắm a! Hiện tại thiên hà thủy quân đã tại bên ngoài, ít ngày nữa đem tiến công. Yếu là chúng ta bây giờ đi đầu tìm cách, còn có thể mang lên thân tín của mình chạy, chờ đợi thêm nữa cũng đùng mình cũng túi chũ nhật ở bên trong."

"Theo ta thấy cũng chưa hẳn là không thể đánh." Giao Ma Vương nhẹ nói: "Hiện nay, thiên đình cùng thiên hà thủy quân chưa chắc là một lòng, cố gắng không có lấy trước như vậy tận lực. Chỉ cần chúng ta sáu cái đoàn kết một chỗ..."

"Người câm miệng cho ta!" Bằng Ma Vương chỉ vào Giao Ma Vương quát mắng nói: "Người nói muốn đi cùng Trấn Nguyên Tử bàn bạc khôi phục đan dược pháp khí cung ứng. Hiện tại liền nhìn môn dùng để phân biệt phù văn đều không! Đan dược pháp khí? Người đang ở đây Nam Chiêm Bộ Châu đánh đánh bại giống như chó nhà có tang vậy đã chạy tới. Người là vô khiên vô quả. Chúng ta đều là chuyển nhà. Nơi này khi nào đến phiên người nói chuyện rồi?"

"Lão tam!" Ngưu Ma Vương một quyền nặng nề mà chùy tại trên lan can. Giận dữ hét: "Nói chuyện cho ta phóng chút tôn trọng!"

Cái này một rống, Bằng Ma Vương mới không tình nguyện địa an tĩnh lại, nhưng như cũ tức giận trừng Giao Ma Vương liếc, nghiêng đầu đi vừa vặn nhìn thấy vén rèm lên yếu hướng ngoài tướng đi Mi Hầu vương.

Trong lúc nhất thời, một phòng yêu vương đều nhìn phía hẳn.

Này Mi Hầu vương cười xấu hổ cười, vò đầu nói: "Ta đi ra ngoài hít thở không khí. Dù sao các ngươi thương lượng thì tốt rồi, ta người cô đơn, các ngươi nói như thế nào chơi ta như thế nào duy trì còn không được sao?"

Nói đi. Rụt rụt đầu, chui ra doanh trướng.

Cự ly doanh trướng một dặm có hơn cự đại lao lung bên cạnh, bị hơn mười chích yêu quái vây quanh gấu ngựa tinh sần mi khổ kiếm rất không phải tư vị.

Tân tân khổ khổ bả đám người này loại cảm trở về, vốn định hiến cho vài vị yêu vương hảo đòi điểm tướng thưởng, kết quả ngược lại nhìn sắc mặt.

Chằm chằm vào trong lòng giam một ít ổ ủ rũ nhân loại, trong lòng của hắn rất là không thoải mái.

"Đến, mở ra lồng sắt, trước cho ta bắt một cái đi ra nhắm rượu." Hắn chỉ vào một bên tiểu yêu quát mắng nói.

"Lão đại, cái này không thể được. Cả doanh địa đều biết ngươi bắt hỏi người tới là muốn hiến cho vài vị đại vương, đại vương môn không. Ngươi trước hết ăn, đến lúc đó bọn họ ghi hận ngươi chẳng phân biệt được cho bọn hắn. Khẳng định khắp nơi nói ngươi bắt kính vài vị đại vương!"

Hơi sững sờ, gấu ngựa tinh vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, không có thể ăn, khá tốt không."

Nửa ngày lại đột nhiên kịp phản ứng: "Ôi chao, vừa mới ai nói chuyện?"

Hắn mở to hai mắt nhìn nhìn về phía bốn phía, này nguyên một đám yêu quái đều hai mặt cùng dòm, đều lắc đầu.

"Lão đại, không có người nói chuyện a."

"Không có người nói chuyện? Ta đây như thế nào nghe được?"

Yêu quái môn từng người đều lảng ở nơi đó, bất minh sở dĩ.

"Thực không nghe thấy?"

"Không có."

Gấu ngựa tinh suy nghĩ kỹ một hồi cũng không nghĩ ra nguyên do đến.

Này cửa lao lại là cũng đã mở ra, đứng ở cửa ra vào yêu quái chỉ chỉ trong đó lạnh run nhân loại hỏi: "Này, lão đại còn ăn sao?"

"Không ăn, không ăn!" Gấu ngựa tinh lắc đầu khoát tay, hướng phía kia bang tử nhân loại nhìn thoáng qua, chỉ vào một đám yêu quái nói: "Các ngươi đêm nay đều cho ta xem hảo đến, ai cũng không cho phép đụng. Đãi ngày mai đại vương môn tâm tình tốt một chút rồi, ta nữa tiến hiến. Đều nghe rõ ràng chưa?"

"Tiểu nhân hiểu rồi!"

Gấu ngựa tinh quay đầu bước đi, vừa đi còn bên cạnh cong lỗ tai.

"Chẳng lẽ là ta vừa mới nghe lầm? Kỳ cá quái."

Đợi đến đêm dài, cả doanh địa im ắng địa chỉ còn lại có ngẫu nhiên truyền đến tuần tra binh tiếng bước chân, đại đa số yêu quái đều đã kinh thiếp đi, phụ trách phiên trực cũng nguyên một đám phò phạc địa các việc có liên quan chuyện tình.

Lửa trại xèo xèo địa thiêu đốt, hôn hồng quang cách rào chắn chiếu sáng trong lồng giam này lần lượt từng cái một sinh e sợ gương mặt.

Đột nhiên, một trong đó hơi mở mắt ra.

Này trông mắt nhanh chóng nhấp nhô hướng bốn phía nhìn lại, tại xác định không có yêu quái tại chú ý bên này sau mới chậm rãi ngồi dậy.

Rất nhanh, đám người còn lại cũng đều nguyên một đám ngồi dậy.

Trước một khắc nhìn về phía trên còn lo lắng hãi hùng bọn họ, giờ phút này thần sắc nhìn về phía trên lại như là nguyên một đám trải qua sinh tử dũng sĩ.

Chích thấy bọn họ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, yên lặng cúi đầu, vừa dùng lực, trên tay xiềng xích liền tất cả đều lặng yên không một tiếng động địa giải khai.

Cầm đầu, tóc tai bù xù lão già nhẹ nhàng đẩy ra tóc dài, lộ ra lại là một tấm tuổi trẻ mặt —— thiên trong!

Chỉ thấy hần mỉm cười, hướng phía bốn phía nhìn lướt qua, dùng thần ngữ không tiếng động nói: "Động thủ!"

"Dạ!" Quanh mình người đấng cũng đều dùng thần ngữ không tiếng động đáp lại.

Tay vừa lộn, nơi lòng bàn tay đều nhiều hơn một căn linh lực ngưng kết mà thành gai nhọn.

Cách rào chắn, những kia gai nhọn từ phía trên đem môn trong lòng bàn tay huy sái ra, trong khoảnh khắc chui vào bốn phía ngủ say yêu quái mi tâm, nguyên một đám không một tiếng động.

Cách nơi này không xa tháp canh trên, một tay cầm trường thương gà tinh vừa vận nhìn về phía bên này, cùng thiên trong đối mặt sát na, đột

nhiên cảm giác được trong đầu có đồ vật gì đó nổ tung, cả trời đất quay cuồng, cảnh tượng trước mắt cũng trở nên có chút mơ hồ không rõ.

Nhìn không được thật sâu nháy hai cái mắt, dùng sức địa lắc đầu, hẳn cảm giác thoáng hồi phục một ít, hãy nhìn xa một chút còn là thấy không rõ.

"Là quá mệt mỏi sao?" Hẳn không khỏi rút bật mào gà lầm bầm nói.

Lao lung đại môn đã bị mở ra. Nguyên một đám thiên tướng ngự trang thành thương nhân tự động rời đi.

Đội ra khỏi lao lung. Thiên trong quay đầu vừa nhìn. Thân thủ một vòng, trống rỗng trong lồng giam nhanh chóng nhiều hơn ba mươi mấy người thân ảnh, từ xa nhìn lại như là dựa vào cùng một chỗ ngủ say.

Đến lúc này, tháp cao trên gà tinh tâm mắt mới dần dần khôi phục lại, tùy ý địa nhìn về phía lao lung phương hướng. Chỗ đó hết thấy như cũ, cái gì dị thường cũng không có.

Một đồng tuần tra binh theo lao lung đi về trước qua, hướng phía nhìn như ngủ say yêu binh nhìn thoáng qua, lại nhìn coi trong lồng giam ảo ảnh. Nuốt nhỏ nước miếng yên lặng bỏ đi.

Lao lung sau, doanh trưởng trong bóng ma, ba mươi mấy người thiên tướng tụ lại với nhau, trung tâm thiên trong phi tốc khoa tay múa chân trước cái gì, đến phần cuối, làm cá "Hành động" thủ thế.

Tất cả, ba mươi mấy người thiên tướng nhanh chóng vô thanh vô tức địa tản ra, nương đêm bóng tối, lặng yên tiềm hành tại rậm rạp chằng chịt doanh trưởng trong lúc đó bảo trì cố định cự ly lẫn nhau chiếu ứng, tránh đi tuần tra binh ánh mắt đem từng đạo phù văn áp vào tất cả các góc lí.

Cho dù ngẫu nhiên bị phát hiện. Cũng có thể hợp tác khăng khít nhanh chóng đem phát hiện giả giải quyết, đem thi thể trốn đi.

Không bao lâu. Cả trong doanh địa bộ đã bị lặng yên không một tiếng động địa bày ra rất nhiều phù văn.

Bọn họ lại lần nữa tại doanh địa mặt đông trong khắp ngõ ngách hội tụ.

"Đều làm tốt rồi?" Thiên trong thấp giọng hỏi.

"Làm tốt!" Thiên tướng môn nhanh chóng đáp.

"Làm tốt cái gì?"

Tất cả mọi người mạnh mẽ cả kinh hướng bốn phía nhìn lại.

Dưới ánh trăng, bọn họ chứng kiến tựu tại bọn hắn bên cạnh bên cạnh xếp thành núi nhỏ vậy đồ quân nhu trên, nằm sấp trước một con yêu quái.

Đây là một chích hầu yêu, lại bất đồng tại bình thường hầu yêu. Hắn lông tơ hiện lên kim sắc, thân cao ước chừng sáu xích, hình thể cường tráng dài rộng, thân mặc một bộ màu đen váy dài đại bào, áo choàng trên lại chụp vào một kiện giáp nhẹ.

Lúc này, hắn đang cúi đầu đánh giá trước mắt thiên tướng môn.

"Là, Ngục Nhung Vương!" Thiên trong mở to hai mắt nhìn, quanh mình thiên tướng cũng nhanh chóng hướng hắn dựa, hoảng sợ địa nhìn qua Ngục Nhung Vương.

"Ta nói là ai lớn như vậy động tĩnh, nguyên lai là thiên hà thủy quân chủ vị a."

Cách đó không xa hai tòa doanh trướng trong lúc đó khe hở cũng lặng lẽ đi ra một thân ảnh.

Đây cũng là một con hầu yêu, ước chừng sáu xích cao thấp, thân mặc một bộ màu xám liền giáp, cầm trong tay một thanh cương côn, nhìn về phía trên thân thủ kiện trắng.

Ngục Nhung Vương như trước ghé vào đồ quân nhu chồng chất trên, mặt không biểu tình mà nhìn bọn họ: "Không chỉ là động tĩnh, mùi cũng rất trọng."

"Cái này tới, là Mi Hầu vương." Thiên trong âm thầm đối quanh mình đồng liêu nói ra.

"Như thế nào? Là muôn động thủ, còn là thúc thủ chịu trói?" Mi Hầu vương chống trong tay cương côn vò đầu, vui cười trước hỏi.

Nghe vậy, chỉ thấy thiên trong theo túi áo trung lấy ra một mảnh không ngờ trúc giản, lạnh lùng cười nói: "Hai người đều không cần, các người, phát hiện được đã quá muộn!"

Nói đi, liền đem này trúc giản bóp nát.

Hai vị yêu vương không khỏi ngây ra một lúc. Không đợi bọn họ hiểu rõ ràng thiên trong ý tứ trong lời nói này, cả doanh địa đều đã kinh hỗn loạn cả lên.

Cơ hồ tất cả trướng bồng cùng đồ quân nhu vật tư đều bị đồng thời nhen nhóm, hùng hực liệt hỏa bay thẳng đến chân trời.

Mỗi trong khắp ngõ ngách đều tựa hồ có người ở la lên trước lời giống vậy: "Thiên quân tiến công! Chạy mau a, chạy mau a! Sáu vị ma vương cũng đã chạy trước, mọi người mau bỏ đi a!"

Trước một khắc còn đang trong giấc mộng yêu binh môn giờ phút này đều đã kinh dọa bề mặt, thất kinh địa cướp đường mà chạy, tranh nhau chà đạp! Mặc cho yêu tướng như thế nào không chế đều không chế không nổi.

Đây là từng có trước trận bỏ chạy trước khoa chỗ hồng, cơ hồ tất cả yêu quái đều lúc này tin tưởng sáu ma vương cũng đã chạy trốn...

"Đây là... Các ngươi..." Mi Hầu vương mở to hai mắt nhìn, rất nhanh trong tay vừa còn, nhìn qua cái này không thể tưởng tượng một màn, không khỏi cả giật mình.

Này hơn ba mươi vị tay không tác sát thiên tướng lại nhanh chóng kết trận, đứng ở ở giữa thiên trong lạnh lùng mà nhìn xem hai vị yêu vương, cười nói: "Nhìn thấy hỏa quang, đại quân rất nhanh đi ra. Như thế nào? Các ngươi là lưu lại cùng chúng ta quyết nhất tử chiến, còn là nhanh đi về chính quân, hoặc là như lần trước đồng dạng chạy trốn?"

Tất cả thiên tướng đều nở nụ cười. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Quay đầu lại cảm tức thiên trong liếc, Mi Hầu vương cắn răng, xoay người rời đi. Thấy thế, Ngục Nhung Vương cũng một cái nhào tới hướng phía chủ tướng tiến đến.

Khi bọn hắn đuổi tới chủ tướng thời điểm, còn lại bốn vị yêu vương đều sớm đã ra lều trại, nguyên một đám đứng ngẩn ngơ ngẩn đầu nhìn lên bầu trời.

Đây trời trong ngọn lửa, hơn mười chiến thuyền giặt bọt nước lợi kiếm đại kỳ chiến hạm phá vân ra!

Cầm đầu trên soái hạm đứng, là phó tướng thiên phụ. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: cảm tạ tạp Tạp La Đặc ~ cảm tạ quãng vé tháng chừ vị.

Đây là con ba ba lần đầu tiên tiến vào bảng vé tháng trước 100 nói.

Ngạch, gì kia, hiện tại thiếu nợ 5 cá gia canh. Nói vé tháng yếu đột phá 150...

Lại nên thiếu nợ 6 : Đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 208: Vây Giết

Hạm đội tại trên bầu trời chậm rãi bơi dặt, nổ vang tiếng trống trận bao trùm trong thiên địa hết thảy, thiên binh môn một vòng tiếp một vòng địa lạp, bắn một lượt.

Bắn ra tên gào thét lên vạch phá không khí, đâm về phía dưới biển lửa, nặng nề rơi đập tại trong doanh địa nhắc lên nhàn nhạt hỏa tinh.

Một cái người bị trúng mây mũi tên yêu binh gãy dựa lấy mới ngã xuống đất, sau một khắc, bị sụp xuống tháp canh chôn, triệt để biến mất tại hừng hực liệt trong lửa.

Trước một khắc còn là một chi quân đội, giờ khắc này lại chỉ còn lại có mảnh liệt chạy đám ô hợp, nhâm yêu tướng môn như thế nào đều ngăn không được.

Một trận gió thổi qua, xen lẫn hỏa tinh, còn có khiến người hít thở không thông nhiệt khí.

Tử thương vô số, kêu rên khắp nơi trên đất, thiêu đốt, sụp xuống, một vòng tiếp một vòng vũ tiễn triệt để địa tòi suy sụp cái này chi quân đội tin tưởng.

Hốt hoảng thất thố chạy trốn, tranh nhau chà đạp.

Hết thảy tất cả đều ở sáu vị yêu vương trước mặt chậm rãi tan vỡ.

Ngưu Ma Vương ngơ ngác nhìn đây hết thấy, cả giật mình.

"Đi thôi." Bằng Ma Vương nương đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói ra: "Ai cũng cứu không được, cùng một chỗ rời đi nơi này a. Thừa dịp hiện tại."

"Đi?" Ngưu Ma Vương hừ địa bật cười: "Đi nơi nào?"

"Trời đất bao la, luôn luôn dung thân chỗ."

Một hồi cuồng phong cuốn quá, đem chủ tướng dính hỏa tinh chính xèo xèo thiêu đốt "Yêu" chữ đại kỳ cuốn rơi, bay vào trong đồng lửa, chóng mặt mở hắc, hóa thành tro tàn.

Trên bầu trời chảy tản mát đi, bọn họ chứng kiến khôn cùng hạm trận, vô số thiên binh chính vượt cánh thoát ly boong tàu kết trước phương trận, trong tay binh khí bị sáng bóng tranh sáng.

"Thiên hà thủy quân! Phụng, Thiên Bồng Nguyên Soái chi mệnh tiêu trừ, thế gian yêu vật. Còn không thúc thủ chịu trói!"

"Vệ triều cương. Giúp đỡ thiên đạo! Vệ triều cương. Giúp đỡ thiên đạo!"

Kinh thiên động địa tiếng gọi âm ỉ vang lên, Ngưu Ma Vương chậm rãi rất nhanh trong tay hỗn thiết côn, lạnh run.

Này một đôi ngưu nhãn hiện đầy tơ máu.

Ngẩng đầu lên, hắn cùng với hạm thủ trên trụ kiếm mà đứng thiên phụ đôi mặt.

Giúp nhau trong lúc đó đều là mặt không biểu tình.

"Thiên hà thủy quân, một ngày nào đó, ta yếu các ngươi bả hôm nay hết thầy đều trả trở về!" Hấn cắn răng, xoay người sang chỗ khác đối với còn lại năm vị yêu vương nhẹ giọng quát: "Rút lui!"

"Ta tiên phong." Bằng Ma Vương dẫn theo trường kích, triển khai cánh. Hướng phía mặt đông bay đi.

"Ta bên cạnh vệ." Mi Hầu vương hóa thành một hồi cuồng phong biến mất vô tung.

"Ta đoạn hậu." Ngục Nhung Vương thân hình dần dần trở nên trong suốt, cho đến triệt để biến mất.

Ngưu Ma Vương vươn tay ra, dùng sức hất lên, phía trước xèo xèo thiêu đốt trướng bông liên quan mấy cái chạy thực mạng không kịp yêu quái bị cả tung bay. Nổi thẳng ngoài doanh địa vây con đường trong sát na được mở mang đi ra.

Sư Đà Vương cùng Giao Ma Vương chăm chú theo sát hấn một đường bay thẳng.

Đại đao thiết côn lợi trảo phía dưới, cho dù là cản đường yêu chúng cũng muốn tan thành mây khói.

Chạy ra khỏi doanh địa, bọn họ nhanh chóng trốn vào sơn cốc, thẳng đến ra mùi dậm đường, bên hông ngọc giản đột nhiên vang lên.

"Làm sao vậy?"

"Có phục binh!" Trong ngọc giản truyền đến Bằng Ma Vương lược qua lược qua có chút bồi rôi thanh âm.

"Cái gì?"

Ba vị ma vương vội vàng dừng bước.

Không có một hồi, liền gặp Bằng Ma Vương vội vã địa bay trở về, trên cánh tay trúng một mũi tên.

Này tiễn vũ trên lóe ánh huỳnh quang. Cũng vật phi phàm. Nghĩ đến bắn ra cái này một mũi tên, cũng nên là bắc cực chín tinh một trong a.

Sớm có mai phục sao?

Ngưu Ma Vương tâm không khỏi lộ bộ xuống.

"Hướng bên này!"

Bốn vị ma vương hướng phía một phương hướng khác chạy đi.

Không bao lâu. Mi Hầu vương xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Không được, bên này có phục binh."

"Đi trở về!" Ngưu Ma Vương vội vã địa xoay người sang chỗ khác, đã thấy Ngục Nhung Vương cũng xuất hiện ở trước mặt.

"Truy binh lập tức đã tới rồi!"

"Truy binh..." Ngưu Ma Vương run nhè nhẹ trước.

Ngửa đầu nhìn lại, che khuất bầu trời hạm đội chính chậm rãi hướng phía bọn họ lái tới.

Bọt nước lợi kiếm đại kỳ đón gió phấp phới.

Bốn phía dãy núi sau, vô số thiên binh thiên tướng đang tại hội tụ.

Một cái thân ảnh quen thuộc đứng ở vách núi trên, võ kiếm ngưng địa, hắt trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt mà chăm chú nhìn hội tụ đến cùng một chỗ sáu vị yêu vương.

Sau lưng cờ thương pháp phối.

"Thiên Bồng, nguyên soái!" Ngưu Ma Vương cắn răng, một chữ dừng một lần địa hô lên chính mình tức địch danh tự.

"Bản soái, ở chỗ này chờ ngươi môn hồi lâu." Hắc thương địa một tiếng rút ra trường kiếm trong tay, chỉ hướng Ngưu Ma Vương, lạnh lùng nói:
"Thúc thủ chịu trời, miễn cho khỏi chết!"

Sáu vị yêu vương đều bị mở to hai mắt nhìn.

"Thúc thủ chịu trời, miễn cho khỏi chết! Thúc thủ chịu trời, miễn cho khỏi chết! Thúc thủ chịu trời, miễn cho khỏi chết!" Vô số thiên binh theo tất cả các góc lí thò đầu ra, bọn họ gõ trước cái thuẫn, cao giọng la lên.

Trên bầu trời, hạm đội đã xẹt qua đỉnh đầu của bọn hắc, giúp nhau trong lúc đó phun trước linh lực kết thành võng trạng.

Đây là chuyên môn vi lực đại yêu vương mà chuẩn bị —— Thiên Võng.

"Mẹ nó, nếu Lý Tĩnh phụ trách Tây Ngưu Hạ Châu hắc là hảo!" Bằng Ma Vương bùm lầy trên cánh tay thương hung hăng địa chửi thề một tiếng.

Một mực yên lặng không lên tiếng Sư Đà Vương đem chính mình dính đầy yêu huyết đại đao tại ống tay áo trên xoa xoa, trầm trọng thở hào hển, mặt không biểu tình mà rất nhanh.

"Các ngươi ai ngờ đầu hàng, trước đầu hàng a." Ngưu Ma Vương chậm rãi thở hào hển, thản nhiên nói.

"Đầu hàng?" Mi Hầu vương hừ bật cười: "Bị bắt trở về phé đi tu vi, sau đó lấy hầu nào bữa tiệc lớn sao? Ta nhưng không có hứng thú."

Nói đi, hấn đề thấp đáng người làm ra ngênh chiến tư thế.

"Không nghĩ tới, đến cuối cùng vẫn là vừa chết a." Giao Ma Vương đều nhanh khóc lên.

Xa xa, hừng hực hỏa quang chiếu sáng nửa cái bầu trời, do trời phụ phụ trách tiêu trừ vẫn còn tiếp tục.

Mà nhưng vào lúc này, lần này xuất chinh đại quân cũng đã nửa số hội tụ đến nơi này.

Thiên nhâm chậm rãi đi đến Thiên Bồng sau lưng, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm nguyên soái, tất cả cũng đã bố trí xong, có hay không động thủ?"

Thiên Bồng do dự mà, không biết là có hay không nên hạ lệnh tiến công.

Chuẩn bị lâu như vậy, muốn bằng mượn chiến thuật biển người tại nơi này nắm bắt lực đại yêu vương nên phải hết sức cẩn thận mới đúng. Chỉ là, bởi như vậy, chết không khỏi thảm trọng.

Nơi này thì Giao Ma Vương thực lực hơi yếu, mạnh nhất Ngưu Ma Vương, cũng đã bước vào Thái Ất kim tiên trung kỳ, thực đánh nhau, cùng mình cũng là lực lượng ngang nhau.

"Đan dược một khi tán cho yêu, thật đúng là đau đầu a." Hấn không khỏi cảm thán nói.

Cũng đã hưởng qua đan dược chỗ tốt, bắt đầu từ này đoạn đi đến từ Trần Nguyên Tử trợ giúp. Sau này cũng nhất định sẽ kiệt lực sưu tâm. Như vậy

sáu con yêu quái. Nếu là tiếp tục bỏ mặc. Hậu hoạn vô cùng.

Đều là thiên đình thân tiên chính mình tạo nghiệt a.

"Toàn quân đề phòng, nghe ta hiệu lệnh, tùy thời chuẩn bị tiến công!"

Trên đỉnh núi, rậm rạp chằng chịt, tất cả trường kích đều nhanh chóng để nằm ngang, làm ra công kích tư thái.

Cung binh dùng hai ngón tay theo bao đựng tên trung dích xuất tiễn mũi tên, kéo cá mãn huyệt, tùy thời chuẩn bị bắn một lượt.

Tất cả thiên tướng đều rút ra bội kiếm làm ra vật lộn tư thái.

Trên bầu trời chiến hạm cũng phái ra quân trận bỏ khuyết linh lực vông khe hở. Pháp khí chuẩn bị thỏa đáng, này nguyên một đám thiên binh thiên tướng đều mài đao xoàn xoạt.

Thiên Bồng tay chậm rãi giơ lên: "Cho các ngươi một cái cơ hội cuối cùng, nếu là đầu hàng, bản soái có thể bảo vệ môn kiếp này gây nên không tai họa kiếp sau! Nếu là không hàng, một khi chiến bại, thân tử hồn diệt!"

"(&(&(*&(*((*&%^%% kiếp sau!" Ngưu Ma Vương hung dữ địa gầm thét, đem hồn thiết côn chỉ hướng Thiên Bồng: "Muốn đánh nhau tụt đến, lão tử phụng bồi!"

Thấy thế, Thiên Bồng mặt không biểu tình, giơ lên cao tay chậm rãi rơi xuống.

Công kích kèn thổi lên.

Trống trận vang lên.

"Giết ——!"

Chấn động thiên địa tiếng gào thét trong nháy mắt tràn ngập mỗi khắp ngõ ngách. Vạn mũi tên bắn một lượt, màu ngân bạch nước lũ hướng phía lục đại yêu vương dũng mãnh lao tới.

Vòng vây phi tốc thu nhỏ lại.

Huyết nhục tung tóe. Quang ảnh giao thoa trong lúc đó, Ngu Ma Vương chứng kiến Thiên Bồng mình cũng cầm trong tay trường kiếm vọt lên.

"Mẹ nó, lần này thật sự xong rồi, ta còn không có lấy lão bà, đại giảm." Hấn nghĩ.

Đang lúc này, một hồi kịch liệt tiếng oanh minh từ trên bầu trời truyền đến.

Ngẩng đầu lên, bọn họ chứng kiến một tàu chiến hạm mạo hiểm hỏa quang vẫn lạc, thiên binh tứ tán. Thiên Vồng bị xé mở một cá lỗ hồng.

Một cái cự đại thân ảnh xuất hiện ở này lỗ hồng trên.

"Hydra?" Tất cả yêu vương, thiên binh, thiên tướng cũng không khỏi được ngơ ngẩn.

Đen kịt thân thể tại dưới ánh trăng tản ra hàn quang, chín long đầu, cự đại thịt dục vượt nhắc lên phong quyển, sắc nhọn bốn trảo lẳng không huy vũ.

Một con bàng nhiên cự thú xuất hiện ở trước mắt.

"Mẹ nó, các ngươi đám hỗn đản kia ——!" Này cự thú phun lên hỏa diễm rống giận: "Nhạc phụ tương lai nói ta không đến, sẽ không bả nữ nhi gả cho ta!"

Thiên Bồng bất đắc dĩ thở dài: "Xem ra, Bích Ba đàm long vương còn là nhân đồng yêu thân phận quá nhiều tiên tịch a, rốt cuộc là tính ngã ba một bước."

Bay múa trong ngọn lửa, tất cả chiến hạm đều hướng phía này cự thú bắn ra cự nổ.

Ngưng tụ linh lực tên nổ đâm xuyên qua dày đặc lân giáp, toàn thân là huyết, này cự thú nhưng vẫn là tử thủ trước lỗ hồng, phun vãi ra nộ diễm thiêu đốt nửa bầu trời, lại đem một tàu chiến hạm nướng đến đỏ bừng, rơi rụng.

Thân hình không lồ, chín cái đầu đồng loạt ra trận, tên này quả thực chính là mở đường chuyên dụng, hóa ra nguyên hình, thiên phú hỏa diễm...

Sáu vị ma vương nhanh chóng bay lên trời hướng phía lỗ hồng chạy nước rút, ven đường, thiên binh rớt thành ngân hà, lại bị giết được khô.

Đã không có Thiên Vãng, thiên hà thủy quân, bắc cực chín tinh ngoại trừ thiên trong cùng thiên phụ đều đã kinh dốc toàn bộ lực lượng, nhưng vẫn là không cách nào hoàn toàn khiên chế trụ.

Ngoài ý liệu cường viện, tu vi tiếp cận Thái Ất kim tiên đỉnh phong Hydra. Tiếp tục như vậy, có thể cũng không phải là chết hơn phân nửa đơn giản như vậy...

Lúc này, Thiên Bồng cũng không khỏi được do dự.

Trong nháy mắt Ngưu Ma Vương cùng Mi Hầu vương, Ngục Nhung Vương đều đã kinh thoát ly vòng vây, duy chỉ có còn lại Sư Đà Vương, bị thương Bằng Ma Vương, Giao Ma Vương bị dây dưa ở.

Cùng trốn chạy ba vị ma vương cùng một chỗ, Hydra cũng nhanh chóng thoát khỏi vòng vây.

Lạnh lùng nhìn còn đang đẫm máu chiến đấu hăng hái ba vị ma vương liếc, Thiên Bồng nói: "Thả bọn hấn ra."

"Cái gì?" Thủ ở một bên thiên nhâm không khỏi ngỡ ngẩn.

"Coi như là kết bái huynh đệ, bọn họ cũng sẽ không quay đầu lại cứu. Nắm tay yếu nắm ngón tay nắm chặt, đánh ra mới có lực đạo. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Cho bọn hấn lưu lại khác nhau, so với giúp bọn hấn thanh trừ dị đoan phải tốt hơn nhiều lắm. Thật giống như lần này đồng dạng."

Nói, hấn theo trong ống tay lấy ra có chứa Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương bảo lưu dấu gốc của ấn triện tư hàm, mỉm cười, nhìn hai mắt.

Cắn chặt thiên quân chậm rãi buông ra, còn lại ba vị ma vương cũng đi theo bỏ chạy mà đi.

Bè bọn lâu như vậy, tuy nhiên không có thể triệt để trừ tận gốc lục đại yêu vương, nhưng tối thiểu cũng đã tiêu diệt yêu tộc đại quân. Còn lại bọn họ, chỉ cần áp chế thoả đáng, tạm thời cũng là không tạo nổi sóng gió gì a.

Nghĩ, Thiên Bồng chậm rãi xoay người: "Toàn quân chuyên hướng, Bích Ba đàm!"

"Bích Ba đàm long cung, lần này ai cũng không giữ được người." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: bình thường đôi mới...

Còn thiếu nợ năm cái gia canh...

Không nói nhiều, mã tị đi.

Cảm tạ khen thưởng huynh đệ ~ con ba ba khen thưởng tại tác giả chính
giữa lần có mặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 209: Hồi Hôn

Bị ngạnh sanh sanh nhuộm thành đỏ tươi hắc giao trầm trọng địa thờ hào hển, xẹt qua mặt đất chảy dài dãy núi, một đường bỏ chạy, cuối cùng tại một đạo dòng suối nhỏ bên cạnh nặng nề ngã xuống, nhắc lên đầy trời cát bụi, hiện ra ảnh hình người, đều nằm trên mặt đất trên hừ hừ địa thờ gập lên, từng ngụm máu tươi ho ra.

Mi Hầu vương vội vã địa chạy quá khứ nửa ngòi hạ cầm Giao Ma Vương mạch môn, nửa ngày mới buông ra, nhìn về phía một bên Ngưu Ma Vương thờ dài: "Không có gì đáng ngại."

Sau lưng Giao Ma Vương, Sư Đà Vương che chở bị thương Bằng Ma Vương cũng phi tốc chạy đến.

Rơi xuống đất thời điểm Bằng Ma Vương cả tê liệt ngã xuống, không ngừng địa thờ hào hển, này nhuộm máu vũ mao rơi đầy đất, lại cuồng nở nụ cười: "Mẹ nó, cuối cùng lưu lại một cái mạng. Ha ha ha ha. Mạng của lão tử không có đến tuyệt lộ a! Ha ha ha ha!"

Cười không ngừng đến không thờ nổi, ho nửa ngày, thân thủ vồ vồ một bên Sư Đà Vương nói: "Vừa mới cảm ơn người, lão tử. Ca sẽ không quên của người."

"Rõ ràng đều không sự?" Ngưu Ma Vương không khỏi nhăn đầu lông mày.

Nhìn liếc cả giống như chét nhanh rơi dường như Giao Ma Vương, Su Đà Vương thân thủ cả trước trên người khải giáp nói: "Không biết vì cái gì, cuối cùng thiên quân tiến công đột nhiên giảm mạnh."

"Giảm mạnh rồi? Chẳng lẽ lại là bọn hắc cô ý tha các ngươi đi?" Ngu Ma Vương hơi ngây ra một lúc tựa hồ đang suy tư cái gì.

Nửa ngày, hắc xoay người sang chỗ khác, đối với cách đó không xa ngồi ngay ngắn Cửu Đầu Trùng chấp tay nói: "Cảm tạ cửu đầu huynh cứu giúp, nếu không có vừa rồi cửu đầu huynh kịp thời ra tay, chúng ta, sợ là không có cách nào khác toàn thân trở ra."

"Không có cách nào khác toàn thân trở ra?" Cửu Đầu Trùng hừ địa bật cười: "Theo ta thấy, sợ là yếu toàn quân bị diệt a. Nay thiên hà thủy quân rõ ràng cho thấy nghĩ dùng chiến thuật biển người hao tổn chét các ngươi. Đã cho ta nghĩ cứu các ngươi sao? Không phải ta nhạc phụ đại nhân mở miệng, ta đánh chét cũng sẽ không đi dẫn đến cái này tra. Quay đầu lại của ta treo giải thưởng kim lại nên trưởng."

Lúc này Cửu Đầu Trùng cũng đã hóa ra hình người, đây là một vị nhìn về phía trên chỉ có trên dưới hai mươi tuổi thanh niên nam tử. Thon dài dáng người. Rắn chắc cơ nhục. Giữ lại một đầu tán loạn tóc dài, khuôn mặt tuấn tú.

Giờ phút này hắc ** trước trên thân, trên người vết máu loang lổ, có vài xử địa phương càng là huyết nhục mơ hồ. Một vị năng nữ tử đang tại bên cạnh của hắc giúp hắc tinh tế địa thanh lý trước miệng vết thương, hơi ghen ngào trước.

Vì xé mở thiên hà thủy quân Thiên Vồng, hắc không thể không hóa ra yêu cùng, tuy nhiên trên thực lực tăng, linh hoạt tính lại giảm xuống. Chính diện chọi cứng hạ này chiến hạm như vậy bắn một lượt gia trì linh lực cự

nỏ, nếu là thay đổi ở đây cái khác bất luận một vị nào yêu vương, chỉ sợ đều không có biện pháp ngồi ở chỗ này nói chuyện.

Nghe được Cửu Đầu Trùng châm chọc khiêu khích, Ngu Ma Vương chỉ phải gượng cười hai tiếng nhìn về phía đứng ở bên kia Bích Ba đàm vạn thánh long vương, chấp tay nói: "Cảm tạ lão Long vương trượng nghĩa."

Này vạn thánh long vương chích hơi hơi khom người chấp tay cho rằng đáp lễ, cũng không nhiều lời.

Hắn mặc một bộ long bào, chưa nói tới đẹp đẽ quý giá, theo bên ngoài trên xem, so với Đông Hải long vương đều muốn già nua rất nhiều, thân hình lại chỉ bảy xích cao thấp. Làm Long tộc xem như rất thấp.

Một bên Cửu Đầu Trùng thấy thế, trêu chọc nói: "Đừng chỉ mồm mép nói tạ a. Chăm điếm thành ý đi ra. Hiện tại Bích Ba đàm long cung trở về không được, cái này ân tình, cũng không phải là hay nói giỡn. Có bảo bối gì cái gì, tưng tranh thủ thời gian lấy ra cho ca lựa chọn."

"Người im miệng cho ta!" Lão Long vương mở miệng quát mắng nói: "Ngu Ma Vương cùng bản vương nhiều năm giao tình, hắn gặp nạn, ta Bích Ba đàm long cung xuất thủ tương trợ vốn thuộc nên!"

Cửu Đầu Trùng vẻ mặt không nhanh địa ngậm miệng, quay đầu chứng kiến vạn thánh công chúa chính nhìn xem hắn rơi lệ, không khỏi thở dài.

Duỗi tay gạt đi vạn thánh công chúa trên mặt nước mắt, Cửu Đầu Trùng lặng lẽ liếc qua vạn thánh long vương, đối với vạn thánh công chúa nói ra: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì. Bích Ba đàm long cung không thể quay về, nhưng tốt xấu cha ngươi đồng ý hai ta hôn sự, ta nhưng dùng làm một đôi bỏ mạng uyên ương, bỏ mạng thiên nhai phổ một đoạn vui buồn lẫn lộn, nổi tiếng tình yêu chuyện xưa."

Vạn thánh công chúa nín khóc mỉm cười.

Cửu Đầu Trùng lại vui tươi hơn hỏ nói: "Nếu là hấn dám đáp ứng rồi ta lại đổi ý, ta liền bả cái này sáu con yêu quái đầu cho thiên hà thủy quân đưa trở về. Như thế nào?"

Một bên sáu yêu vương lại toàn bộ đều ngơ ngẩn.

Cái này Cửu Đầu Trùng, cũng quá cuồng đi? Tuy nói hấn thực lực cường hãn rõ như ban ngày, nhưng sáu yêu vương liên thủ yếu làm thịt hấn Cửu Đầu Trùng còn là không nói chơi.

Vạn thánh long vương sắc mặt đại biến, vội vàng quát mắng nói: "Không biết tiêu nhi, đừng vội khẩu xuất cuồng ngôn!"

Ngưu Ma Vương liền bẻ bộn giơ tay, thấp giọng nói: "Lão Long vương chớ để tức giận, cửu đầu huynh cũng chỉ là vui đùa nói xong."

"Hấn nơi đó là vui đùa lời nói? Nếu không phải là thật sự không có biện pháp, ta há sẽ tìm được hấn?" Nói đi, lão Long vương thở hồng hộc, phát tay áo không hề xem Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng cả lơ phát phờ địa liếc long vương liếc, cũng không tranh luận, nghiêng đầu sang chỗ khác cùng vạn thánh công chúa vui cười đùa giỡn đi.

Này nguyên một đám yêu vương đưa mắt nhìn nhau, trên mặt cũng có ít nhiều không nhanh. Nếu không phải là giờ phút này tất cả mọi người đã kiệt sức tăng thêm Cửu Đầu Trùng vừa mới cứu lẫn nhau, chỉ sợ dựa vào tính cách của bọn hấn sớm động thủ.

Trầm mặc hồi lâu, Ngưu Ma Vương lại xấu hổ địa chấp tay nói: "Tóm lại, ta lão ngưu tại đây đãi các huynh đệ tạ ơn long vương tương trợ, như thế

đại ân, thật không biết ngày nào được báo. Chỉ tiếc hốt hoảng trốn đi thân không vật dư thừa, chính là cái này vài chuỗi binh khí, lão Long vương cầm cũng vô dụng. Sau này nếu đang có chuyện, lão Long vương chỉ để ý nói một tiếng, ta đám huynh đệ vào nơi nước sôi lửa bỏng muôn lần chết không chối từ."

"Hiện tại chẳng phải có việc rồi?" Cửu Đầu Trùng lại xen vào: "Bích Ba đàm long cung sợ là lập tức muốn làm cho thiên hà thủy quân chiếm, có phải hay không các người đi giúp chúng ta cướp về? Cũng đừng không khẩu bạch nha mới tốt."

Lão Long vương cảm tức hấn liếc, vạn thánh công chúa cũng liền bệ bộn hai tay vịn Cửu Đầu Trùng gò má đưa hấn uốn éo trở về, đối với hấn bỗng nhiên lắc đầu.

Cửu Đầu Trùng lúc này mới yên tĩnh.

Thật sâu hấp hai cái khí, lão Long vương lòng còn sợ hãi địa nhìn coi Cửu Đầu Trùng, lôi kéo Ngưu Ma Vương hướng đi một bên, chấp tay nói: "Ma vương chớ để nói như thế. Ta và ngươi giao tình, nếu là đàm dạ, ta Bích Ba đàm long cung thiếu nợ ma vương này mới thật sự là nhiều hơn."

"Tùng nghe long vương nhắc tới, lệnh viện sớm đã gả cho tây hải tam thái tử, bây giờ như vậy chỉ sợ cùng này tây hải long vương... Ai, quả nhiên là long vương trượng nghĩa, chúng ta vô cùng cảm kích."

Nhắc tới việc này, lão Long vương sắc mặt không khỏi âm trầm xuống, trầm mặc nửa ngày, vẫn đáp: "Ma vương sau này có tính toán gì không?"

Nhìn phờ phạc năm cái kết nghĩa huynh đệ liếc, Ngưu Ma Vương chậm rãi nói: "Lần này tiêu diệt yêu, Tây Ngưu Hạ Châu cùng Bắc Câu Lô Châu đều về thiên hà thủy quân phụ trách, sợ là cũng không thể ngậy người. Lý

Tĩnh lại tại chình phật Đông Thắng Thần Châu, ta nghĩ... Tới trước Nam Chiêm Bộ Châu đi tránh đầu gió. Nếu là lão Long vương không nơi khác đi, không bằng cùng bọn ta đồng hành?"

...

Ước chừng một ngày sau, Tây Ngưu Hạ Châu Bích Ba đàm trên không, hơn mười chiến thuyền thiên hà thủy quân quân hạm chậm rãi bơi dạt trước.

Thiên nhâm bước nhanh đi đến Thiên Bồng trước mặt quì xuống, cất cao giọng nói: "Khởi bẩm nguyên soái, cũng đã một lần nữa xác nhận qua, vạn thánh long vương cùng vạn thánh công chúa sớm đã không tại trong đàm. Một đám thân tín, cũng đều sớm đã bỏ chạy vô tung."

Thiên Bồng nhẹ nhẹ vỗ về thuyền xuôi theo, ngậm miệng thở dài: "Xem ra là sớm có dự mưu a. Cái này lão Long vương, quả nhiên là liền nhanh đến tay tiên tịch cũng không muốn."

Cúi đầu xuống, hán nhẹ vỗ về chuôi kiếm tinh tế tự định giá trước, hỏi: "Người nói, vạn thánh long vương cùng tây hải long vương riêng có giao tình, có không có khả năng ẩn núp đến tây hải long cung?"

"Không có khả năng." Thiên nhâm lúc này đáp.

"Vì sao?"

"Vừa mới ép hỏi long cung những kia lính tằm tướng của thời điểm, hỏi một kiện ngoài ý liệu chuyện tình."

"Nói."

"Này vạn thánh công chúa, cùng tây hải tam thái tử có miệng hôn ước. Dựa theo đêm đó tình huống, vạn thánh long vương nên đem vạn thánh

công chúa sửa có lẽ Cửu Đầu Trùng để đổi lấy hắn ra tay, kể từ đó, này vạn thánh long vương là tuyệt đối không có có đảm lượng đến tây hải long cung đi. Việc này cũng đã nhiều phiên so với, là thật."

"A?" Thiên Bồng không khỏi bật cười, nhẹ giọng thở dài: "Đáng thương này tây hải tam thái tử bị từ hôn, sợ là không nể mặt... Xem ra lần này không chỉ không có người cứu được hắn, càng là không có người hội cứu. Ghi cá tấu chương, đem vạn thánh long vương cầu kết yêu nghiệt chuyện tình đăng báo thiên đình a. Còn có, tặng phát hắn phụ nữ lưỡng treo giải thưởng, đem Cửu Đầu Trùng treo giải thưởng thêm vào năm mươi vạn kim tinh. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Dạ!"

Đang lúc này, thiên phụ cầm trong tay một phân thư hàm bước nhanh đã đi tới, thần sắc có chút ngưng trọng.

"Khởi bẩm nguyên soái, thu được Đông Thắng Thần Châu mật báo."

"Nói."

"Nam Thiên Môn Nghiễm Mục thiên vương tại chinh phạt Đông Thắng Thần Châu lúc, tại Hoa Quả Sơn đại bại, hao tổn binh tướng một vạn, tự thân cũng bị bắt được. Bây giờ Lý Tĩnh chính phong tỏa tin tức nghĩ cách giải cứu."

"Hao tổn binh tướng một vạn... Còn bắt làm tù binh Nghiễm Mục thiên vương? Đối thủ là ai?"

"Là..." Thiên phụ mở ra phong thư nhìn thoáng qua, bẩm: "Hoa Quả Sơn, Mỹ Hầu Vương." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ngạc, bởi vì vé tháng mãi 150, lại gia tăng một cái thiếu nợ canh.

Cho nên trừ đi cái này, còn tiếp tục thiếu nợ năm cái.

Sao sao, lặn xuống đi ngủ...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngưu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 210: Bái Biệt

Đang lúc Tây Ngưu Hạ Châu tiêu diệt yêu cuộc chiến tiến vào kết thúc công việc giai đoạn lúc, Đông Hải long cung cũng rốt cục xác định trận kia tựu tại cửa nhà mình khẩu phát sinh chiến đấu.

"Nói như vậy, ngày đó Hoa Quả Sơn chiến bại, thật là Nam Thiên Môn Nghiễm Mục thiên vương bộ đội sở thuộc?" Lão Long vương loát long tu hỏi.

"Nên." Quy thừa tướng chấp tay nói: "Chỉ là này Lý Tĩnh tựa hồ không nghĩ ngoại nhân biết rõ việc này, chưa đăng báo thiên đình. Nếu không có tam thái tử xuyên thấu qua cái khác con đường hiểu rõ, cho là thật một đoàn mây mù, thấy không rõ a."

"Không muốn làm cho người biết rõ?" Lão Long vương hơi chớp chớp long mi, con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

"Đúng là."

"Hao tổn một vạn thiên binh, Hoa Quả Sơn hải khẩu tựu ngừng trước hấn Nam Thiên Môn vút xuống dưới chiến hạm, chẳng lẽ còn có thể man được không thành? Lý Tĩnh cử động lần này thật ra khiến người khó hiểu a." Nói, lão Long vương ngược lại nhìn phía đứng ở bên kia Ngao Thính Tâm.

Ngao Thính Tâm hơi phúc thân, nói: "Dựa vào nữ nhi ý kiến, chỉ sợ trận chiến này, không chỉ là chiến bại đơn giản như vậy."

"A?"

"Lý Tĩnh người này lòng dạ sâu đậm, lại thiện quyền mưu. Nếu không có bị bắt đắ dĩ, cần phải sẽ không mạo hiểm giấu diếm việc này. Dù sao chiến bại không tốt xem, giấu diếm chiến báo, thì càng khó coi. Cho nên..." Ngao Thính Tâm che miệng khẽ cười, này trên trán lộ vẻ nhu tình, rồi lại nói tiếp đi này không thuộc về nữ nhi gia triều đình việc: "Cho nên, hẳn là trận chiến này chính giữa còn đã xảy ra càng thêm nghiêm trọng chuyện tình, một kiện, có thể làm cho Lý Tĩnh cam gánh giấu diếm chiến báo đắ tội danh. Hơn nữa, việc này hẳn là có khả năng thông qua tranh thủ nhất định thời gian để che dấu."

Nói đi, nàng ý vị thâm trường địa nhìn phụ thân của mình.

Lão Long vương hai mắt đi lòng vòng, nói: "Chẳng lẽ là... Nghiễm Mục thiên vương bị bắt?"

"Khả năng tính, quá nhiều." Ngao Thính Tâm nói.

Lão Long vương lập tức ngược lại rút ra một ngụm. Đối với quy thừa tướng nói: "Xem ra. Này hầu tu vi cho là thật cực cao. Ngày đó Thính Tâm nói hẳn cùng với Dương Tiễn chiến đều. Bản vương còn bán tín bán nghi. Bây giờ nghĩ không tin cũng không được."

Ngày đó đại chiến, Đông Hải long cung thám tử tỵ tại trên biển quan trắc, mặc dù bởi vì không nghĩ dựa vào thân cận quá nhiễm phiền toái thấy không rõ lắm, nhưng là nhìn cá đại khái.

Có thể trong một trong thời gian ngắn gọn gàng địa đánh tan Nam Thiên Môn một vạn thiên binh, đối tại Hoa Quả Sơn chiến lực, Đông Hải long cung mặc cảm. Cái này không khỏi làm cho lão Long vương cảm thán lúc

ấy tiếp đãi hầu tử thời điểm quyết định thật nhanh thay đổi lễ tiết đúng là sáng suốt.

Nhưng mà, chiến hậu nguyên lai tưởng rằng Lý Tĩnh hội tức giận phát binh chinh phạt, thiên đình hội hạ chỉ làm cho Đông Hải long cung phối hợp. Kết quả lại thật là làm không đến phát sinh, chỉ còn ngừng tại trên bờ biển đông vài tàu chiến hạm nhắc nhở trước lão Long vương, sự tình còn xa không tới lúc kết thúc.

Vì xác minh chân tướng, lão Long vương đặc biệt phái quy thừa tướng thượng thiên xin nhờ chính mình bởi vì phong thần cuộc chiến vi Na Tra giết chết mà phong thần con trai thứ ba ngao bính.

Cái này tìm tòi, lại thò ra cá Lý Tĩnh giấu diếm chiến báo...

"Nữ nhi a." Lão Long vương bắt đắ dĩ địa lắc đầu, thở dài: "Theo ý ngươi, kế tiếp ta Đông Hải long cung nên như thế nào?"

Ngao Thính Tâm thân nhiên nói: "Tự nhiên là, ước thúc thuộc hạ, tạm thời đừng yếu có chỗ động tác. Không cần phải cùng Hoa Quả Sơn có vãng lai, cũng không muốn cùng Hoa Quả Sơn nâng tranh chấp. Càng không cần phải đối ngoại đề cập ngày đó Hoa Quả Sơn cuộc chiến. Về phần này trên bờ biển đông chiến hạm, dương giả không biết cũng được. Như thế. Các phương diện đều không đắ tội, mới là ổn thỏa kế sách."

Lão Long vương không khởi nhìn nhiều Ngao Thính Tâm vài lần, loát tu, trầm mặc hồi lâu nói: "Ngươi nếu là thân nam nhi hẳn là tốt."

...

Lúc này chính trực hoàng hôn, trên bờ biển đông, lưng đeo cái bao, phong trần mệt mỏi Phong Linh chính ngơ ngác địa đứng ở trên đá ngầm nhìn ra xa biển rộng mênh mông.

Đoạn đường này cùng Thái Thượng kết bạn mà đi, cự ly nàng rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đã trôi qua hơn phân nửa năm. Rốt cục đi đến nơi này.

"Lão tiên sinh, người thật không cùng ta cùng nhau đi Hoa Quả Sơn sao?"

"Không được." Đứng ở phía sau Thái Thượng lắc đầu nói: "Lại là người tiểu cô nương này, người xác định thật muốn đi Hoa Quả Sơn sao? Chỗ đó chính là yêu quái chỗ tụ họp, một cái hoàn toàn bất đồng, người chỗ không cách nào tưởng tượng thế giới. Nếu là hiện tại đôi ý, lão phu lập tức liền có thể đem người đưa về Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

Phong Linh hơi cúi đầu xuống, nửa ngày, xoay người lại thật sâu bái.

Thái Thượng hơi sững sờ, hỏi: "Người cái này là vì sao?"

Phong Linh ngẩng đầu, cười ngọt ngào nói: "Cám ơn người, lão tiên sinh. Đoạn đường này, nên đều là người tiễn ta tới a?"

"Kết bạn mà đi, tại sao 'Tống' vừa nói?"

"Lão tiên sinh người cũng chớ để phủ nhận. Phong Linh có tự mình hiểu lấy, trong khoảng thời gian ngắn, quả quyết không cách nào xuyên việt cách xa vạn dặm." Đón gió biển, Phong Linh thở dài: "Này bị thiêu hủy địa đồ, nhưng thật ra là đối. Chỉ là lão tiên sinh thay Phong Linh 'Ẩn' đi trong lúc này không ít lộ trình. Trong ngày thường cùng hầu tử nói chuyện phiếm, cũng biết đoạn đường này hung hiểm, bây giờ một đường thông thuận, sợ là trên đường hung hiểm cũng đều bị lão tiên sinh ngài hóa đi. Nếu là không có lão tiên sinh, Phong Linh chẳng biết lúc nào phương có thể đến tới Hoa Quả Sơn, lại không biết có thể không còn sống đến. Có thể Phong Linh còn không biết dừng, còn muốn trước đến Hoa Quả Sơn nếu có chuyện còn

hướng lão tiên sinh xin giúp đỡ, hiện tại ngấm lại thật sự là then trong lòng. Cho nên..."

Nói, nàng mấp máy môi, cười ngọt ngào, lại là khom người chào: "Kính xin lão tiên sinh đại nhân đại lượng, tha thứ Phong Linh. Đại ân không có cách nào báo, chỉ có thể bái tạ."

Ngơ ngác nhìn cái này quật cường nữ hài thật sâu khom người chào, Thái Thượng giật mình.

Hồi lâu, này già nua trên mặt chậm rãi tỏa ra tiểu dung, chật ních nếp nhăn, tượng cá chính thức lão nhân.

Hắn run rẩy ống tay áo, thân thủ nâng dậy Phong Linh, bâng hoàng hồi lâu, mở miệng nói: "Nói với người cá lời nói thật, Hoa Quả Sơn, người không thể đi. Lão phu đoạn đường này quanh co lòng vòng, chính là muốn cho người không đi Hoa Quả Sơn, đáng tiếc a, người nha đầu kia bướng bỉnh được, lão phu liền cơ hội mở miệng đều không có."

"Vì cái gì không thể đi?" Phong Linh nhìn qua Thái Thượng hỏi.

"Nói không rõ, đạo không rõ. Lão phu chỉ có thể khuyên một câu, đừng đi Hoa Quả Sơn."

"Chính là hầu tử tỵ tại Hoa Quả Sơn."

"Chính là vì hắn tại, người mới không thể đi."

Hai người đối mặt trước, Phong Linh thần sắc lược qua hơi có chút hoảng sợ.

Hồi lâu, Phong Linh lắc đầu, chớp xanh thăm sắc con mắt nhìn xem Thái Thượng nói: "Không được, ta nhất định được đi xem hắn."

Thái Thượng buông ra hai tay, cũng là lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài nói: "Liên biết rõ khuyên không ngừng a. Như thế, liên do lão phu tổng người qua biên a, cũng đỡ phải người nha đầu kia chịu đau khổ."

Phong Linh lắc đầu nói: "Không được, còn là ta tự mình đi a."

"Vì sao?"

"Phong Linh không có ý tứ lại phiền toái lão tiên sinh."

"Người có thể qua?"

"Hầu tử không có tu tiên trước đều có thể qua. Ta như thế nào qua không được?"

Thái Thượng chớp chớp già nua con mắt. Nhìn nhìn. Lại quan sát thiên, nhìn coi Phong Linh nói: "Sớm biết như vậy sẽ không cùng người nói thật."

Phong Linh vèo thoáng cái nở nụ cười, chấp tay nói: "Như thế, Phong Linh liền tại đây cùng lão tiên sinh bái biệt."

Dùng khước mắt nhìn Phong Linh, Thái Thượng hừ địa nở nụ cười.

"Người tự như thế đi gặp người này hầu tử?"

"Bằng không... Như thế nào?"

Vuốt mở ống tay áo, lộ ra già nua tay khô héo, hất theo giờ tay lên, mây trên trời đóa giống như tiếp nhận hất triệu hoán vậy nhấp nhô.

Dem trắng nhất một đám thu vào lòng bàn tay. Đây, hóa thành không khe hở lụa trắng bám vào Phong Linh trên người.

"Đây là..." Phong Linh cả ngậy đại, từng bước một lui về phía sau.

"Ồ chung hơn nửa năm, tiện lợi là sắp chia tay tặng lễ a."

Chân trời ánh nắng chiều cũng bị vuột ra một vòng màu tím, rơi xuống Phong Linh trên người hóa thành màu tím váy dài.

Theo ba quang lặn tắt mặt biển lấy ra vàng rực quang huy, biến thành châu sai cắm vào Phong Linh búi tóc.

Tịch dương ánh chiều tà hóa thành môi màu.

Lông lộng sơn xuyên, hải dương mệnh mộng hình dáng đều ở trong sát na định thành thủy mặc, hóa thành mép váy.

Chưa dài ra nụ hoa hoa hải đường tại trong sát na kiều diễm tỏa ra, nhiều vẻ quán quanh, hóa thành ống tay áo đồ án.

...

Trong nháy mắt. Nguyên bản một bộ nam trang Phong Linh đã hóa thành một vị thanh tú thoát tục tiên tử, sững được rung động lòng người. Nhìn qua trên đá ngậm giọt nước trung cái bóng của mình. Sờ sờ mặt của mình, nàng không khỏi ngây dại.

Cũng đã làm phép xong Thái Thượng phủ tay, ung dung địa thờ hất ra: "Nữ hài tử gia, nên tượng nữ hài tử. Khiến cho lão phu tượng gả nữ nhi giống như... Ngươi cô gái này nhi, thật không làm cho người ta bớt lo a. Bên cạnh hẳn không phải nói còn có cá Dương Thiên sao? Đây chính là trên trời dưới đất khó được tiểu mỹ nhân a. Đã muốn đi, cũng đừng cho so không bằng."

Nói đi, Thái Thượng thân thủ theo túi áo trung lấy ra một mảnh ngọc giản đưa tới: ", cái này ngươi cất kỹ, nếu là gặp sự muốn tìm lão phu có thể dùng được trên."

...

Một mảnh tường hòa Hoa Quả Sơn, từ dưới đất thành một đường trên lên đào móc mà thành thông đạo cũng đã đã thông, vô số yêu quái đang tại qua lại không ngừng mà dờn trước bắt đầu rồi các loại xây công sự công tác chuẩn bị.

Đã tồn tại cũng đã cho hấp thụ ánh sáng, quá độ địa che lấp cũng đã không có chút ý nghĩa nào, không bằng tự giữ gìn đi đến dưới ánh mặt trời.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không che không ngăn đón.

Địa hạ thành khẳng định phải tiếp tục giữ lại, rất nhiều bí mật như trước chôn dấu ở nơi đó, mới gia nhập yêu quái hết thấy cũng còn yếu tiếp tục ngóc dưới mặt đất trong thành chiến đấu hăng hái. Vô luận là hỏa khí thí nghiệm còn là chiến hạm chế tạo, thậm chí tinh luyện kim loại binh khí, tạm thời đều chỉ có thể ở địa hạ thành lí tiến hành.

Nhóm đầu tiên được phép đến trên mặt đất ở lại đều là những gia gia nhập Hoa Quả Sơn thời gian rõ dài, hơn nữa đạt được tán thành yêu quái. Loại này an bài ngoại trừ đem ở tại mặt đất làm một loại tướng thưởng bên ngoài, một cái khác tầng dụng ý là bảo đảm lòng đất bí mật an toàn, đồng thời cũng vì chen chúc địa hạ thành dọn ra một ít không gian.

Đoàn Chủ chỉ huy quân đội gia nhập kiến thiết đại đội, gánh vác nâng chặt cây cối và vận chuyển thạch tài trách nhiệm.

Lữ lục quái tặc mang theo nhất bang tử công tượng phụ trách cụ thể kiến tạo công việc.

Ngày đêm không ngừng, bận rộn bên trong một tòa không lồ, thuộc về yêu trên mặt đất thành trấn cũng đã ần ần có hình thức ban đầu.

Về phần hầu tử, hắn đang ngồi ở Thủy Liêm động lí tàng kinh các đối với cũng đã xem qua vô số lần trúc giản ngân người, ý đồ ngộ ra chút gì đó mới đông tây.

Từ tu vi đình trệ sau, hắn mỗi ngày thời gian trở nên dị thường dư thừa, lại bởi vì giai đoạn trước cẩn thận chế tạo hệ thống, tại đã định trên mặt đất thành trấn quy hoạch sau chính mình trở nên vô sự có thể làm. Mỗi ngày ngoại trừ làm một ít mấu chốt tính quyết định bên ngoài, chính là đi xem Dương Thiên, lại tại Hoa Quả Sơn chủ phong trên đứng một lúc bao quát chính mình tự tay chế tạo tòa thành này trấn. UU đọc sách (. uukanshu.com) văn tự thủ phát.

Nếu không nữa thì, chính là dò xét thoáng cái địa hạ thành nhìn xem các bộ phân kế hoạch có hay không chăm chú chấp hành.

Đến đặng sau thật sự vô sự có thể làm, vô cùng buồn chán phía dưới đành phải bả Dương Thiên ghi những Ngộ Giả đạo đó thư đều lại nhìn một lần.

Đến nửa đêm, hầu tử vội vàng địa chạy tới: "Hầu tử ca, Dương Thiên tả cho ngươi đi qua xuống."

"Làm cho ta đi qua? Làm gì vậy?"

Ngọn đèn hạ, bán đang nằm hầu tử miễn cưỡng địa ngáp một cái, đem trúc giản xoáy lên, ném đến một bên.

"Có khách nhân đến đây, thiên đình người."

"Thiên đình?" Hầu tử thoáng cái mở to hai mắt nhìn, ừ ừ hể quét là sạch.

"Hình như là... Na Tra." Hắc tử thấp giọng nói ra. (chưa xong còn tiếp. .
)

ps: cái này thuộc về cố định đổi mới ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 211: Toàn Thân Pháp Bảo

"Na Tra đến đây?" Hầu tử trên mặt thần sắc hơi cứng đờ.

Vội vã địa đuôi tới đỉnh núi phòng nhỏ, phát hiện ngoài phòng, Đoàn Chủ mang đủ nhân mã của mình võ trang đầy đủ mai phục tại trong bụi cỏ. Càng nhiều yêu quái đang từ bốn phương tám hướng chạy đến, một bộ đại chiến đến tư thế.

Dĩ Tổ khẩn trương địa đứng ở ngoài cửa gương mặt lo lắng, nhìn thấy hầu tử đến rõ ràng trấn định không ít.

Dù sao cũng là thiên đình số một thiên tướng một trong, vô luận Dương Thiên cùng bọn họ nói cái gì nên đều là không cách nào giải trừ bọn họ đối Na Tra lòng đề phòng a.

Người cùng yêu, cuối cùng là không cùng đường, chính là Dương Thiên cũng là như thế nhiều năm vất vả trả giá mới đổi lấy hôm nay tại Hoa Quả Sơn chí cao địa vị.

Kỳ thật không chỉ là bọn hắn, hầu tử đồng dạng không có giải trừ đề phòng.

Tuy nhiên một mực nghe nói Na Tra tại giúp Dương Thiên, nhưng nếu là thực cùng Lý Tĩnh chống lại, hắn hội giúp ai hầu tử thật tình không tin rằng.

Bất đắc dĩ địa nhìn khẩn trương hề hề hai người bọn họ mắt, hầu tử liền bước nhanh đi tới cửa vươn về trước tay đẩy ra hờ khép môn.

Trong phòng nhỏ, Dương Thiên như trước ngồi ở giường trên, Na Tra đứng ở bên cạnh như cùng một đứa bé con vậy cùng nàng cùng nhau cúi đầu nghiên cứu trước cái gì, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười.

Cái này bức cảnh tượng bất kể như thế nào đều không thể làm cho người ta liên tưởng đến bất luận cái gì nguy hiểm, hầu tử tâm lập tức yên ổn không ít.

Ngẩng đầu, Na Tra chứng kiến đứng ở ngoài cửa hầu tử, giống như hài đồng loại khuôn mặt tươi cười xoạt địa thoáng cái biến mất, đổi lại một bộ lạnh như băng thần sắc.

Ho khan hai tiếng, hầu tử kéo theo hành vân côn bước vào trong phòng.

"Tới rồi?" Dương Thiên mỉm cười ngẩng đầu giới thiệu nói: "Đây là Tôn Ngộ Không, tu Bồ Đề tổ sư thứ mười vị nhập thất đệ tử, bây giờ là chúng ta Hoa Quả Sơn lão đại. Đây là đầu tra... Dạ, Na Tra nên không cần giới thiệu a?"

"Đại danh鼎鼎. Không cần giới thiệu cũng nhận thức." Hầu tử thần nhiên nói.

Chằm chằm vào hầu tử. Na Tra giản lược địa chấp tay nói: "Tại hạ tam thái tử Na Tra. Hạnh ngộ."

Này trong thần sắc giờ phút này lại mang theo sơi sơi khiêu khích ý vị, cùng Dương Thiên ngày bình thường miêu tả mê hài đồng khác khá xa, nghiêm nhiên đã là một bộ cao ngạo chiến tướng tư thái.

"Tại hạ Tôn Ngộ Không, hạnh ngộ." Hầu tử cũng cười cười đáp lễ.

Ân ân địa, hẳn có thể cảm giác được Na Tra tại điều động linh lực.

Xem ra, lai giả bất thiện.

Đem trong tay tiểu ngoạn ý phóng tới đang đáp chân chẵn lông trên, Dương Thiên nói: "Na Tra nói muốn trông thấy ngươi, ta liền làm cho hắc tử đem ngươi kêu đến."

"A? Như vậy a." Hầu tử từng bước một đi đến trước bàn. Cũng không ngồi xuống mà là như trước chăm chú địa chăm chăm vào Na Tra, lễ phép tính địa cười nói: "Không biết tam thái tử, tìm tại hạ chuyện gì?"

Na Tra cười hì hì co lại tay, nhìn từ trên xuống dưới hầu tử: "Lão nhân nói, ngươi giết ta Nam Thiên Môn một vạn binh tướng, còn bắt làm tù binh Nghiễm Mục thiên vương, còn có việc này a?"

"Lại là, có." Năm hành vân côn tay không khỏi rất nhanh.

"Thừa nhận được lại là rất sáng khoái a. Tựa vì chuyện này, lão nhân đặc biệt bả ta từ thật xa địa đưa tới, còn để cho ta đêm dò xét Hoa Quả Sơn hư thật."

"Nói như vậy. Lý thiên vương là không có ý định cầm cây bàn đào thay người?"

Na Tra nuốt nhỏ nước miếng mân mê miệng quay đầu nhìn Dương Thiên liếc, lại quay đầu tiếp tục chăm chăm vào hầu tử. Nghiễm ngẫm nói: "Thế thì không đến mức, lão nhân chưa bao giờ là chỉ làm một tay chuẩn bị người. Hẳn hiện tại cũng đã tự mình thượng thiên đình xử lý việc này, chỉ có điều số lượng không ít, cự ly cây bàn đào hội thời gian lại còn dài, tăng thêm bầu trời một dưới trời đất một năm, sợ là một năm nửa năm, đều không về được. Đông Thắng Thần Châu yêu quái môn có thể đều dựa vào ngươi, được cá thờ đóc cơ hội a."

"Phải không? Vậy người đêm nay đêm dò xét Hoa Quả Sơn, là tính toán như thế nào dò xét?"

"Trước khi đến, ta là chuẩn bị đến uống cá trà bước đi, trở về bịa chuyện một trận cũng được. Có thể kể từ khi biết người ngược đãi Nghiễm Mục, bản thái tử nghĩ, uống chén trà bước đi có phải là quá không chịu trách nhiệm rồi?"

Dương Thiên cũng ý thức được không đúng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Không đợi nàng kịp phản ứng, điện quang hỏa thạch trong lúc đó, chỉ thấy Na Tra nhướng mày, thân thủ hát lên, chẳng biết lúc nào đã trong tay càn khôn quyền rời khỏi tay dùng thế sét đánh lôi đình đánh về phía hầu tử.

Sớm có chuẩn bị hầu tử nghiêng người lóe lên, này càn khôn quyền lướt trước hầu tử gò má sát qua, trong nháy mắt đem sau lưng cửa sổ linh triệt để đánh cho bột phấn, liên quan bay ra ngoài cửa sổ.

Ngoài phòng mai phục yêu quái đều rối động.

"Quả nhiên động thủ!" Đoàn Chủy rút ra loan đao, quát to: "Các huynh đệ, trên!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hai đao thân ảnh cũng đã theo nghiêng nát cửa sổ một trước một sau bắn ra huyền đến cao hơn mười trượng không trung.

Này càn khôn quyền quanh quần trên không trung một vòng cuối cùng vững vàng rơi vào Na Tra trong tay.

Phong quyền nhập nhô.

Hắn lúc này, sớm đã cước đạp phong hỏa luân, cầm trong tay hỏa tiêm thương, người mặc hỗn thiên lãng, hùng hực hỏa diễm tại quanh mình lãng không nhóm lên. Từ xa nhìn lại, giờ phút này Na Tra thật giống như treo ở trên đỉnh núi một khóa sáng chói tinh thần.

Bên kia hầu tử cũng là cầm trong tay hành vân côn, toàn thân lông tơ đều đã hơi dựng thẳng lên, trên đó nhảy động linh lực giống như tia chớp vậy xèo xèo rung động, nhếch môi lộ ra răng nanh, chậm rãi bày ra chiến đấu tư thái ô ô gằm nhẹ trước nghiêm nhiên một bộ dã thú diễn xuất.

"Hai người các ngươi dừng tay cho ta!" Dương Thiên lão đảo địa đẩy cửa ra la lên nói.

Na Tra cũng không quay đầu lại thuyết: "Thiên tử tử, khiến cho Na Tra cùng hắn so so chiêu a. Khi ngươi lão đại, không có chút thực lực có thể không làm được. Huống hồ ngược đãi ta Nam Thiên Môn tù binh, Na Tra nếu không rên một tiếng, cũng quá không thể nào nói nổi."

Hầu tử cúi đầu nhìn về phía Dương Thiên.

Thương bệnh chưa lành, lúc này Dương Thiên bởi vì quá căng thẳng đã là sắc mặt trắng bệch, trên trán toát mồ hôi lạnh. Này thân hình càng là lung lay sắp đổ. Hào ở ngoài cửa Dĩ Tổ vội vàng quá khứ vịn lấy, Đoản Chủ cũng liền bề bộn chạy tới triển khai cánh bảo vệ, này mới khiến hầu tử hơi yên lòng một chút.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử nhìn chăm chú Na Tra nói với Dương Thiên: "Không có chuyện gì, khiến cho ta cùng hắn so so chiêu a."

Nói đi, thân thủ chỉ hướng Đoản Chủ quát to: "Các ngươi, không được ra tay! Nghe hiểu chưa!"

"Dạ!" Yêu quái môn giờ cao lên binh khí cùng kêu lên la lên nói.

Na Tra không khỏi nao nao: "Xem ra, Hoa Quả Sơn cho là thật không phải bình thường yêu quái thế lực a. Tối thiểu, không phải đám ô hợp."

"Quá khen."

Hai cỗ bành trướng linh lực tại trên bầu trời hội tụ, mắt thường có thể thấy được xích hồng sắc cùng màu vàng lợt sóng ngầm ngấn cách hai đầu, liền đỉnh đầu tầng mây cũng theo đó biến sắc, đại chiến sắp tới.

Dương Thiên bụm lấy ngực chóp hai mắt vô lực mà nhìn xem. Thở dài.

Dần dần. Hết thấy sẵn sàng. Na Tra lông mày chậm rãi chau lên, lộ ra sắc bén ánh mắt, quát lên: "Xem thương!"

Trong nháy mắt, hấn hóa thành một đạo hồng quang hướng phía hậu tử bay đi.

Cái này trong tích tắc, hậu tử nắm chặt hành vân côn trên tay cơ nhục căng thẳng, đê thấp dáng người làm ra phòng thủ phản kích tư thái.

Một tiếng nổ vang, hỏa hoa văng khắp nơi.

Đan vào cùng một chỗ hai thanh binh khí tuôn ra sóng xung kích bí mật mang theo trước sợi sợi hỏa diễm quét ngang ra, trong nháy mắt cuốn sạch cả đỉnh núi. Cả kinh một đám yêu quái toàn bộ cúi đầu. Đoàn Chủy vội vàng tạo ra cánh đẩy lấy sóng nhiệt bảo vệ Dương Thiên cùng Dĩ Tố.

Cách Đoàn Chủy cánh chim, Dương Thiên che miệng, ngo ngác nhìn hóa thành tia chớp tại trên bầu trời đan vào hai người giúp nhau va chạm, sát ra hỏa hoa, bạo phát ra trận trận trùng kích, giống như tiếng sấm loại tiếng vang tìm kiếm tràn ngập trong thiên địa phảng phất phong bạo buông xuống.

Cầm trong tay hỏa tiêm thương Na Tra mỗi nhất kích đều bí mật mang theo lên hỏa diễm, hầu tử trên tay lông tơ vô ý nhiễm, lập tức tiêu một khối. Đau đớn phía dưới, hầu tử không thể không đổi công làm thủ, trong lúc nhất thời rơi xuống hạ phong.

Bất quá cái này cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. Hầu tử rất nhanh đem linh lực ngưng tụ thành hộ thuẫn bảo tất cả hỏa diễm đều ngăn cản ở ngoài thân, hòa nhau kết thúc mặt.

Sắc bén thể công bị hóa giải. Rất nhanh, Na Tra hướng phía hầu tử ném ra ngoài càn khôn quyền.

Hầu tử như trước chột lóe lên. Chỉ là lần này càn khôn quyền lại ở giữa không trung cải biến quỹ tích lại tha trở về nặng nề mà đánh tới hướng hầu tử cái ót.

Trong lúc bối rối, hầu tử chỉ phải phân tâm ngăn lại, lại cảm giác tay hơi tê rần. Cái này càn khôn quyền độ mạnh yếu, lại cũng có thể so với Na Tra chính diện một kích! Hơn nữa bị xa xa ngăn cản ra sau nó không ngờ tha trở về!

Hầu tử không khỏi trừng lớn mắt.

Cái này càn khôn quyền phảng phất chen chúc có ý thức vậy tại hầu tử quanh mình xoay quanh không ngừng, khi hấn cùng Na Tra chiến đến cùng một chỗ lúc không ngừng bắt trước các loại lỗ thủng, một lát sau, lại biến thành nó qua lại không ngừng đột tập kiềm chế hầu tử, Na Tra bắt lỗ thủng đột thứ, không ngừng phản phục luân chuyển, cảm giác kia thật giống như một đôi hai hoàn toàn giống nhau pháp sử xuất toàn lực công thứ nhất.

Hầu tử ần ần có chút rối loạn, không thể không tập trung tinh lực chăm chú đánh.

Nửa ngày, mười lăm hiệp quá khứ, Na Tra sắc bén thể công như trước không cách nào lấy được tiến triển, vì vậy hẳn lại gia rút.

Chỉ thấy trên người hẳn hồn thiên lãng tản mát ra sáng chói hồng quang, thoát ly Na Tra hướng phía hầu tử đầu đi.

Hầu tử giơ lên gậy gộc đi đánh, này hồn thiên lãng cũng rất nhanh quán quanh đi lên trong nháy mắt đã xem hầu tử cầm côn tay trói lại. Đây là nhẹ, nếu không phải là hầu tử sớm cho kịp phát hiện né tránh thoả đáng, cả người đều bị nó cuốn lấy.

Trên mặt đất yêu quái không khỏi đều ngây người.

Na Tra co lại tay đến ngực hỏa tiêm thương có chút hăng hái địa nhìn xa xa không ngừng giãy dụa lấy cùng hồn thiên lãng dây dưa cùng một chỗ hầu tử, ha ha nở nụ cười: "Như thế nào? Nhận thua, ta sẽ tha cho ngươi."

"Lời này nói quá sớm!" Hầu tử một tiếng hét to, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại đến giống như muỗi vậy theo hồn thiên lãng trung chui ra bay về phía chỗ cao.

Này mất đi mục tiêu hồn thiên lãng xoay một vòng lại rơi vào Na Tra trong tay: "Ồ, còn rất có biện pháp."

Hầu tử thở hồng hộc mà nhìn xem Na Tra, trên trán từng giọt mồ hôi rơi xuống.

Đây không phải bởi vì kiệt lực, mà là vì đau đầu, bị động, chật vật. Cái này Na Tra phương thức chiến đấu thật sự thật là quý dị. So sánh dưới, hẳn càng muốn cùng Dương Tiễn đối chiến, đơn thuần lực lượng cùng kỹ xảo đối kháng, không có nhiều như vậy loạn thất bát tao pháp bảo.

Cũng may hiện tại hỗn thiên lãng, càn khôn quyền, hỏa tiêm thương đều được chứng kiến, kế tiếp, nên chắc là không biết khó như vậy đánh a.

Cẩn rằng, hầu tử lại kiên trì xuống đến cùng Na Tra song song độ cao.

Na Tra mặt mày mang cười địa nhìn hầu tử nói: "Ta bắt đầu tin tưởng người có thể dễ dàng đánh bại Nghiễm Mộc thiên vương. Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi, nếu để cho người đem pháp bảo của ta đều lần lượt quen thuộc lại đánh, ta đây đã có thể có hại."

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn xem hắn, ần ần có loại dự cảm bất tường.

"Cho nên, từ giờ trở đi, sử xuất toàn lực a!"

Na Tra hét lớn một tiếng, bốn phía phong quyền lướt trên thối trúng lũ yêu mở mắt không ra.

Chỉ thấy Na Tra hai tay đều nắm gắt gao chăm chăm vào hầu tử, cẩn chặt rằng, toàn thân đều nhóm lên hỏa diễm, cả người trong nháy mắt liền hóa thành một cái hừng hực hỏa cầu đem đỉnh núi chiếu lên giống như ban ngày. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Sau một khắc, này hỏa cầu bị theo ở giữa vỡ ra.

"Tam đầu, sáu tay?" Hầu tử không khỏi giật mình, cả giật mình.

Trên mặt đất yêu chúng tất cả đều sợ ngây người.

Ba đầu sáu tay xem như cực cao giai Hành Giả đạo thuật pháp, nhưng hầu tử cũng sẽ, không đủ gây sợ. Mấu chốt là này sáu tay trên pháp bảo!

Càn khôn quyền, hỗn thiên lãng, phong hỏa luân, hỏa tiêm thương những này liền không nói nữa. Còn có chém yêu kiếm, chém yêu đao, trói

yêu tác, hàng yêu xử, tú cầu nhi...

Hầu tử khóe miệng mạnh mẽ co rúm.

Cái này tính là chuyện gì xảy ra? Cả chính là một di động súng ống đạn dược kho a! (chưa xong còn tiếp. .)

ps: lại là bình thường đổi mới...

Còn thiếu nợ canh năm ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 212: Có Thể Hay Không Đánh Phiếu Nợ?

Hắn rút cục hiểu rõ Na Tra vừa mới kia phen lời nói ý tứ. Như là một kiện kiện làm cho hầu tử hiểu rõ, nắm giữ đôi phó yếu quyết, đến lúc đó lại đánh tu vi lạc hạ phong Na Tra khẳng định không nịnh nợ, nhưng nếu là toàn bộ một hơi lộ ra...

Nhớ tới vừa mới này hỏa tiêm thương, càn khôn quyền, hỗn thiên lãng hầu tử lập tức lòng còn sợ hãi.

Cái này Na Tra không hiện hậu a. Rõ ràng là Hành Giả đạo trong lúc đó quyết đấu, sáng ra tới pháp bảo so với người Ngộ Giả đạo còn nhiều. Đây là tới khoe của a?

Cúi đầu nhìn thoáng qua trong tay mình cái này chi tu tu bỏ bỏ hành vân côn, hầu tử đột nhiên cảm giác mình chưa bao giờ có địa keo kiệt.

"Như thế nào? Đánh, còn là nhận thua?" Na Tra chậm rãi ngẩng đầu lên, cầm trong tay hỏa tiêm thương chỉ hướng hầu tử.

Ánh mắt kia hơi trêu chọc, quanh mình hỏa diễm nương theo lấy cụ gió gào thét tàn sát bừa bãi.

Cuồn cuộn nhiệt lượng đập vào mặt, hầu tử nhìn từ trên xuống dưới Na Tra, con mắt hơi nheo lại, hỏi: "Trên người của ngươi, sẽ không phải còn có a?"

Na Tra nhíu mày, khinh miệt cười nói: "Đôi phó ngươi, những này đủ rồi."

"Xem ra đã không có, rất tốt."

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử đem hành vân côn đều nắm, vận động linh lực, cắn chặt răng, nhiều tiếng gầm nhẹ truyền ra.

Toàn thân cơ nhục lập tức đều nhuẫn động, này lông tơ trên nhảy động tia chớp càng phát ra kịch liệt.

Một đạo thiểm điện bị theo trong mây phác thảo hạ, trong tiếng nổ vang chiếu sáng hấn diện mục dữ tợn, giống như dã thú loại gào rú.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chú hấn.

Tự tại phần đông ánh mắt hội tụ phía dưới, tay của hấn, mặt đều điên cuồng mà rung động, sau một khắc, dáng người quay cuồng, nhanh như gió lốc.

Trong mây tia chớp bị dẫn dắt rơi xuống trên người của hấn, rút thành một cái cự đại điện cầu. Xuyên thấu qua này chói mắt quang có thể chứng kiến cao cao ngẩng đầu, chậm rãi mở rộng ra đến cánh tay.

Tia chớp tan hết. Đồng dạng ba đầu sáu tay!

Đỉnh đầu tầng mây đã bị bành trướng linh lực dẫn dắt rút thành dòng xoáy.

"Đây là toàn bộ trạng thái Hành Giả đạo Thái Ất kim tiên đỉnh phong rồi?" Na Tra hơi mở to hai mắt.

Quả nhiên là không thể khinh thường a.

Dương Tiễn Quán Giang Khẩu cuộc chiến Na Tra cũng không tham gia. Cũng chưa bao giờ thấy qua đạt tới Thái Ất kim tiên đỉnh phong trạng thái Hành Giả đạo sử xuất toàn lực. Bây giờ cảm nhận được cái này linh lực, không khỏi có chút lạng rôi thần.

Cùng mình dựa vào pháp bảo chồng chất lên chiến lực bất đồng, cái này là đơn thuần lực lượng.

Trên mặt đất, vô luận là yêu quái môn còn là Dương Thiên đều ngây dại, nguyên một đám nói không ra lời.

Mấy năm qua này, hầu tử thực lực không ngừng nhắc đến bay lên mọi người đều biết, càng về sau, vô luận xuất hiện rất mạnh yêu quái hẳn đều có thể đơn giản giải quyết. Thế cho nên tất cả mọi người chỉ biết là hẳn rất mạnh rất mạnh, nhưng không biết hẳn cụ thể mạnh bao nhiêu.

Mà cho dù là ngày đó cùng Dương Tiễn so chiêu, song phương cũng đều không có sử xuất toàn lực. Chớ nói tu vi cao hơn hầu tử Dương Tiễn, chính là hai cái giống như hầu tử như vậy tồn tại không chỗ cố kỵ địa dưới mặt đất trong thành đấu võ, chỉ là một cái hơi không chú ý là được sụp xuống cả địa hạ thành.

"Như thế nào? Không phải chích người có áp trực trò hay." Hầu tử nhìn Na Tra, trêu chọc địa cười.

Ngẩn ngui lỗi ngạc sau, Na Tra trên mặt nhanh chóng lộ ra sợi sợi hèn mọn: "Không có cách nào khác bảo, không có binh khí, quang ba đầu sáu tay có rắm dùng?"

Chỉ thấy hầu tử nhếch môi cười.

Sau một khắc, tựu tại trước mắt của hẳn. Chỉ thấy hầu tử không huyền bốn tay chậm rãi vuốt mở, hai thanh tản ra ánh huỳnh quang trường côn rơi

vào trong tay.

Ba đầu sáu tay. Một thực hai hư ba chi hành vân côn!

Sáu con mắt đồng loạt trùng hướng Na Tra.

Trên mặt đất yêu quái đều hoan hô đứng lên.

Na Tra hơi nheo lại con mắt, há hốc mồm, nửa ngày, phương thì thâm tự nói vậy mà hỏi thăm: "Linh lực bắt chước binh khí? Ngươi là Ngô Giả đạo?"

Thật sâu thở hào hển, hầu tử nhếch môi dữ tợn cười cười: "Dùng Hành Giả đạo linh lực bắt chước được đến gì đó tự nhiên so với lần, bắt quá ngươi không phải Dương Tiễn, đối phó ngươi, đủ!"

Giờ phút này trên người hắn cơ nhục so với tầm thường đều muốn bành lớn gấp đôi, trên đó lông tơ dựng thẳng lên, giống như thực vật bộ rễ loại quán quanh gân xanh lơ mờ có thể thấy được.

Này từng cái đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, kích thích chúng thần kinh người.

Hồi lâu, Na Tra đại bật cười: "Rất cuồng vọng a. Ngươi cho rằng, chiến đấu cũng chỉ dựa vào tu vi sao? Có đủ hay không dùng, được đánh qua mới biết được!"

Nói đi, ngọn lửa trên người đốt được càng phát ra hung mãnh, hắn chậm rãi bày ra tiến công tư thái, cắn chặt răng, chỉ chờ ra sức một kích.

"Hai người các ngươi, dừng tay cho ta!" Tại đứng trên mặt đất Dương Thiên mạnh mẽ la lên nói: "Muốn đem Hoa Quả Sơn đều thiêu sao?"

Thanh âm kia đến cuối cùng biến thành kịch liệt ho khan, ho đến cơ hồ không thở nổi, thân hình lão đảo muốn ngã.

Dĩ Tố vội vàng nâng ở.

Xác thực như thế, Na Tra lực phá hoại cho là thật thật lớn. Tựu vừa mới một ít biết, cả Hoa Quả Sơn đỉnh núi đều đã bị cháy sạch cháy đen, chính là Dương Thiên ở lại phòng nhỏ, cũng đều tại xèo xèo địa mạo hiểm hỏa tinh.

Về phần một đám yêu quái, nếu như không phải là bị kêu đến ít nhất đều có luyện thân cảnh tu vi, nói không chính xác thật đúng là được ra điếm án mạng.

Cảm nhận được Dương Thiên phản nộ, không trung hai người mới không thể không dừng thế, một bên lạnh lùng địa nhìn đối phương một bên hóa đi thuật pháp xuống đến Dương Thiên bên người.

"Thiên tử tử, ngươi không sao chứ?"

Xem Dương Thiên ho đến khó chịu, Na Tra thân thủ đi kéo ống tay áo của nàng, lại bị bỏ qua.

"Bảo ngươi cho ta thêm phiền." Dương Thiên thật vất vả trì hoãn qua khí đến, nhăn đầu lông mày thân thủ nhẹ nhàng gõ Na Tra cái trán.

Na Tra mân mê miệng, bùm lấy cái trán trách cứ nói: "Hắn ngược đãi Nghiễm Mục, ta cũng không thể cái gì cũng không làm đã đi a?"

"Ngược đãi sợ cái gì? Hồn phách không có ném là đến nơi quá." Hầu tử ung dung địa xen vào một câu: "Ngươi không phải cốt nhục đều không, chỉ còn lại một đám hồn phách còn sống lại thành củ sen người?"

"Người có phải hay không còn muốn đánh?" Na Tra thân thủ một đống, trụ địa hỏa tiêm thương mũi thương chỉ hướng hầu tử.

"Sợ người không thành?" Hầu tử lúc này bày ra chiến đấu tư thái trợn mắt cùng hướng.

Dương Thiên khước mắt bỗng nhiên co rúm, thân thủ nắm chặt hai người cổ áo quát: "Hai người các ngươi có hết hay không ——!"

Lại làm âm ỉ nửa ngày, tại Dương Thiên mãnh liệt yêu cầu hạ cùng với ngoài phòng một đống yêu quái khẩn trương hề hề địa đề phòng hạ, song phương đã xong võ đấu bắt đầu đàm phán.

Na Tra thái độ rất rõ ràng, hẳn giúp Dương Thiên là bạn cũ chuyện, giúp Hoa Quả Sơn giúp hầu tử là không có đạo lý, vì cho thấy lập trường, sau này hẳn cũng sẽ không một lần nữa cho Dương Thiên cung cấp bất luận cái gì có quan hệ thiên quân tin tức.

Nhưng đã một trăm cây bàn đào lí có Dương Thiên một cái, hẳn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt khiến nó thuận thuận lợi địa phương qua. Bất quá có một cái điều kiện. Chính là không được lại ngược đãi Nghiễm Mục. Nếu không mà nói hiện tại Lý Tĩnh không tại trong quân. Cả Nam Thiên Môn quân viễn chinh hẳn lớn nhất. Lập tức có thể trở về mang tề nhân mã giết qua.

Hầu tử thái độ cũng rất rõ ràng, cây bàn đào hẳn yếu, Nam Thiên Môn muốn đánh phụng bồi... Về phần Nghiễm Mục, hẳn chích cam đoan cây bàn đào tới tay ba hồn bảy vía không phải ít.

Tại Dương Thiên áp chế hạ, hai người quanh co lòng vòng địa giúp nhau uy hiếp một trận, kết quả chích chứng minh lẫn nhau đều là thích mềm không thích cứng.

Cái này hiệp nghị, tự nhiên không cách nào đạt thành.

Đảo mắt thiên cũng đã hồi mộng mộng sáng.

Lúc gần đi, Na Tra lặng lẽ hẹn hầu tử cách lúc trời tối giờ tý đến trên biển một mình đầu. Kết quả vô ý bị Dương Thiên nghe được, bị hung hăng địa gõ hai đầu sau mới xám xịt địa đi.

Nhìn qua một đoàn đó hướng phía đông bắc phương hướng bay đi hỏa diễm, hầu tử nghi hoặc mà hỏi thăm: "Ta như thế nào cảm giác hẳn thấy xong ta liền bình thường, thấy xong người tự biến thành tiểu hài tử rồi?"

"Có thể là thói quen a." Dương Thiên ung dung thờ dài: "Lúc trước hẳn bởi vì Đông Hải tam thái tử việc đoạn tuyệt với Lý Tĩnh, cắt thịt còn mẩu gọt cốt còn phụ, sư phó Thái Ất chân nhân lại đưa hẳn sống lại thành củ sen người, trả lại cho hẳn nhiều như vậy pháp bảo. Phong thần cuộc chiến giờ, hẳn vũ lực cường hẳn, lại còn tuổi nhỏ không hiểu chuyện, tính tình lại bạo. Cùng người khác đem không hợp nhau. Kết quả lại cùng chúng ta đây là đồng dạng bị xa lánh hai huynh muội đi đến gần."

Nhớ tới ngày xưa chuyện cũ, Dương Thiên hơi nở nụ cười: "Còn nhớ rõ thời điểm đó hẳn lão đi theo ta chuyện. Nói hẳn lớn lên muốn kết hôn tốt giống như ta vậy lão bà, kết quả về sau phát hiện mình là củ sen người không có đón dâu, khóc bù lu bù loa..."

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thiên nhàn nhạt thờ dài: "Kỳ thật như vậy cũng tốt, sau này hẳn không hề đề cập nữa cung thiên quân tình báo, ta cũng vậy liền không cần áy náy. Nói cho cùng hẳn thủy chung là thiên đình chiến tướng, chuyện của chúng ta, không nên đem hẳn kéo tiến đến. Còn có a, Nghiễm Mục bên kia người hãy thu liễm diễm a, nói cho cùng chúng ta bây giờ còn thiếu nợ trước Na Tra chuyện."

Quay đầu lại, nàng xem đến hầu tử đang cúi đầu nhìn mình hành vân côn ngân người.

"Người đang suy nghĩ gì?"

"Ta suy nghĩ, nếu như ta vừa mới chính là như ý kim cô bổng, hẳn sẽ không tốt như vậy bị." Nói, hầu tử ngồi cá vung bổng tư thế: "Thêm hai lần lực đạo, hẳn hỏa tiêm thương nên tiếp không ngừng mới đúng."

"Như ý kim cô bổng?"

"Chính là Định Hải Thần Châm." Hầu tử nhún vai nói, quay đầu đi ngồi vào trên ghế thân thủ cho mình rót chén trà.

"Người xem trên cái kia rồi?" Dương Thiên tại Dĩ Tổ nâng bước tiếp theo bước trở lại giường trên, bỏ đi giày ngồi nằm đi lên: "Vật kia ta nhớ được giống như rất nặng."

"Dạ, xác thực rất nặng." Hầu tử một chén nước trà uống một hơi cạn sạch: "Lấy ra làm binh khí vừa vặn, đặc biệt thích hợp sử côn người."

"Nói như thế nào?"

"Côn pháp có 'Sinh môn, tử môn' chi phân. Có thể tùy ý biến hóa chiều dài lớn nhỏ, tựu ý nghĩa không có 'Sinh môn', chỉ có 'Tử môn'. Khó lòng phòng bị."

"A?" Dương Thiên không khỏi mở to hai mắt.

Điểm này, hầu tử cũng là nhìn tu bồ đề cho côn pháp sau mới hiểu được.

Này thiên địa, binh khí tốt không dùng đếm hết, luận trọng, kim cô bổng không bằng hai vạn năm nghìn hai trăm cân tam tiên lưỡng nhận đao. Luận

sát thương, kim cô bông không bằng bí mật mang theo hỏa diễm loạn đốt một trận hỏa tiêm thương.

Nhưng nếu là luận một mình đấu, phối hợp thêm tinh xảo côn pháp, kim cô bông cũng tuyệt đối là nhất đẳng. Đây cũng là hậu tử quanh đi quẩn lại lại còn nhìn chăm chăm này kim cô bông không tha một trong đó nguyên nhân.

"Vậy ngươi, là chuẩn bị cùng Đông Hải long vương đòi hỏi Định Hải Thần Châm?"

Hậu tử sâu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, vừa vận công thấy bị đốt ra tới lỗ thủng, suy nghĩ hồi lâu, ung dung nói: "Đang suy nghĩ như thế nào hợp tình hợp lý địa yếu tới. Nếu như có thể đoạt thì tốt rồi, gọn gàng dứt khoát. Đáng tiếc a, ta đây Hoa Quả Sơn cùng được nhiều người biết tới địa, cho dù lão Long vương chịu bán, ta cũng vậy mua không nổi."

Dương Thiên che miệng nở nụ cười: "Lần đầu tiên nhìn ngươi vì tiền phạm sâu a."

Hậu tử lông mày chau thành chữ bát (八): "Còn không phải sao. Thiên đình kim tinh thật sự không muốn thừa nhận nó, dựa vào cái gì thiên đình phát hành phá đông tây ta liền được nhận thức sổ sách a. Có thể mỗi lần cần muốn cái gì đổi, vừa lại thật thà không có gì lấy được ra tay."

Dĩ Tô lén lút lầm bầm một câu: "Kỳ thật, chúng ta có kim tinh."

"Có kim tinh? Chúng ta nơi nào đến kim tinh rồi?"

"Lần trước nghe tiên sinh nói, cùng Nghiễm Mục thiên vương trận chiến ấy làm chút ít trở về. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát. Đại khái... Có vài vạn, hiện tại cũng chồng chất tại trong kho hàng."

"Vài vạn!" Hầu tử thoáng cái hai mắt tỏa ánh sáng.

Dương Thiên vèo nở nụ cười: "Người suy nghĩ nhiều. Một kiện loại đó cấp bậc binh khí, không có mấy trăm vạn kim tinh bắt không được tới. Chính là lão Long vương nếu không coi Định Hải Thần Châm là hồi sự, cũng sẽ không mấy vạn kim tinh khiến cho người mang đi. Đông Hải long cung phú giáp thiên hạ, hẳn rất không thiếu một chút như vậy."

Lập tức, hầu tử tượng đã trút giận tính tình đồng dạng héo xuống dưới, nghĩ nửa ngày, thì thâm lâm bầm: "Dù sao không thể đợi, Đông Hải long cung phải đi, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh. Thật sự không được... Ta liền đánh trước cá phiêu nọ như thế nào? Uy, người nói phiêu nọ lão Long vương thu không thu? Xa cá sỏ sách, hẳn nên là sẽ không để tâm chứ?"

Ở đây hai người lập tức đối với hẳn một hồi hèn mọn. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: gia canh a, thiếu nợ 4 :.

Cảm giác yếu trĩ hoãn qua khi đến đây.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 213: Không Thể Cho

Sáng sớm, bao la khôn cùng biển rộng, gió biển cuốn động.

Phong Linh chớp xanh thắm sắc con mắt, khóa khăn quần áo chậm rãi đi phía trước bay, này thân hình đều ần ần có chút chống đỡ không nổi.

Suốt một cái ngày đêm phi hành, lại còn không gặp đến lục địa, linh lực thấy đáy, này tốc độ tự nhiên chậm lại, đã là dựa vào ý chí cường chống mới không có rơi vào trong biển.

Nàng lúc này, còn lại chỉ vụn vụn có một phần kiên trì.

"Không thể buông tha cho, không thể buông tha cho. Tuyệt không có thể tại nơi này ngã xuống." Nàng đối với chính mình phản phục nói.

Hồi lâu, tựu tại nàng thần trí đều có chút hoảng hốt thời điểm trông thấy trên bầu trời xoay quanh tước điều.

Điều này làm cho nàng không khỏi tinh thần chấn động.

Có tước điều, tựu ý nghĩa có lục địa, có lẽ Hoa Quả Sơn tựu đã tới rồi!

Nàng cường giữ vững tinh thần thúc dục cận tồn một ít điểm linh lực lướt trước mặt biển chậm rãi đi về phía trước.

Hồi lâu, nàng rốt cục lưng la lưng lay địa đến này tước điều xoay quanh địa phương...

"Cái này là cái gì?" Nàng bắt lực địa mở to hai mắt, muôn khóc.

Xem ra là lạc đường.

Đây không phải lực địa, thậm chí liền đảo nhỏ, đá ngầm cũng không phải. Đây là một điều lạc đơn, bị thương nổi trên mặt biển không ngừng phát ra sợi sợi rên rĩ, mắt thấy sẽ chết rơi cá voi.

Cả mặt biển đều bay nó đỏ sậm huyết.

"Tốt xấu có một có thể chỗ đặt chân không phải?" Nàng thật sâu hấp hai cái khí yên lặng địa cổ vũ chính mình, cẩn thận địa rơi xuống cá voi trên người nhưng vẫn là thiếu chút nữa cả ngã vào trong biển đi.

Nguyên bản rơi vào cá voi trên người chim biển đều kinh bay.

Thật vất vả đứng vững vàng gót chân, nàng từng bước một đi đến cá voi con mắt.

Cặp kia hảo giống nhân loại đồng dạng con mắt chính bắt lực mà nhìn xem nàng.

"Thực xin lỗi, ta cũng không thể nào cứu được người." Phong Linh nhếch môi đồng dạng bắt lực mà nhìn xem cá voi.

Này cá voi coi như nghe hiểu vậy, phun ra cột nước. Hóa thành mưa phùn bí mật mang theo một chút điềm trong suốt vung rơi.

Bất đắc dĩ địa nhìn qua giống như mưa phùn loại bay lả tả nước biển. Ngơ ngác nhìn hồi lâu. Mắt của nàng vành mắt ần ần có chút đỏ, cúi đầu nhìn cá voi thở dài: "Ta cứu không được người, có thể người lại cứu ta."

Dùng thực lực của nàng, nên bất kể như thế nào đều cứu không được cái này điều cá voi a. Đoạn đường này tuy nhiên không có kinh nghiệm cái gì

hung hiểm, nhưng Phong Linh học xong rất nhiều. Đối tại loại này bất kể như thế nào giúp không được gì chuyện tình, duy nhất biện pháp giải quyết, chính là nghĩ cách làm cho mình không thêm nghĩ nữa.

Xuất ra la bàn, nàng bắt đầu một lần nữa tìm kiếm phương hướng.

Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Nàng quan tinh học được không sai, đáng tiếc chính là mấy ngày nay trên biển đều là mưa dầm liên tục, căn bản là nhìn không thấy Tinh Tinh, cũng liền không thể nào xác định vị trí của mình.

Thao túng la bàn một hồi lâu, Phong Linh cuối cùng tìm đúng đại khái phương hướng. Nhưng lúc này linh lực cũng đã triệt để khô kiệt, muốn hoàn toàn khôi phục lại chỉ sợ không có ba năm ngày không được. Như là nghĩ muốn chỉ khôi phục cá đại khái có thể thi triển ngự phong thuật pháp, tối thiểu nhất cũng muốn một ngày một đêm.

Tại dạng này trên biển, nàng dám khôi phục cá đại khái tự xuất phát sao?

Thu hồi la bàn, nàng cúi đầu xuống, thì thâm tự nói giống như địa an ủi cá voi. Những lời kia lại hoặc như là nói cho mình nghe, đầy đầy bàng hoàng cùng bất lực. Cùng với này còn sót lại một chút kiên trì.

Dần dần địa, ừ ừ đánh úp, nàng hôn mê qua.

Sáng sủa thời tiết, bao la khôn cùng biển rộng, một cái nữ hài dựa sát vào nhau trước một cái sắp chết đi cá voi, cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại.

Mùi máu tươi dọc theo hải lưu lan tràn, rất nhanh đưa tới một đoàn sa ngư.

Chỉ là bọn này sa ngư không biết vì cái gì cũng không dám tiến vào này cá voi trăm trượng phạm vi, chích một mực tại bên ngoài không cam lòng địa bơi dật.

Tự tại Phong Linh ngủ say lúc, trên người một kiện đó Tử Hà sa y hơi địa tán phát khởi nhu hòa quang, theo nàng dựa vào tại cá voi trên người tay lưu động một mực xông vào cá voi trong cơ thể.

Cặp kia ngọc trệ con mắt dần dần địa lại có chút thần thái.

...

Na Tra đi rồi hầu tử lại tại Dương Thiên chỗ đó ngây người một hồi liền lui về Thủy Liêm động. Có thể lần này đi, hẳn là bất kể như thế nào cũng xem không tiến thu, trọn mắt nhắm mắt tất cả đều là Na Tra này từng đồng pháp bảo, nếu không nữa thì chính là gặp qua một lần Định Hải Thần Châm.

Loại trạng thái này một mực duy trì liên tục đến xế chiều mới chấm dứt, chấm dứt nguyên nhân không là vì hẳn rất cực buông xuống, mà là vì hẳn rất cực quyết định đi Đông Hải long cung.

"Mẹ nó, không có binh khí không phải biện pháp a. Hãm hại cũng tốt, mông cũng tốt, ngoặt cũng tốt, lừa gạt cũng được, tóm lại nhất định phải trước đem tới tay nói sau!" Hẳn như thế nói ra.

Vì vậy, cũng không nói cho Dương Thiên, hẳn lúc này làm cho một đám tiểu yêu bả ném trong kho hàng kim tinh đều chuyển đi ra.

Cái này mấy vạn kim tinh nói thiếu không ít, nói nhiều, kỳ thật cũng không nhiều, trang đứng lên thì một cái thùng gỗ, chính là rất trầm. Về phần cái này rương kim tinh cụ thể có mấy vạn, không có người vài qua, tự nhiên cũng không người biết rõ.

Hắn vụng trộm kêu lên thẹn nước giác xà cùng cái kia chích sa ngư tử mĩ bụng mang chỉ vện vện có mấy vụn kim tinh liền xuất phát, đảo mắt đến Đông Hải long cung cửa cung.

Lần này lại là không có người ngăn đón, tiếp đãi như cũ là này chích cá heo tinh.

"Ngươi ngươi tên gì? Ta nhớ được ngươi tự giới thiệu qua..." Hầu tử gãi gãi đầu, trong lúc nhất thời nghĩ không ra.

Này cá heo tinh vội vàng chấp tay nói: "Tiểu nhân lam kỳ, Mỹ Hầu Vương quý nhân hay quên sự, tiểu nhân tiện danh bất kể cũng được, sau này liền gọi tiểu nhân cá heo cũng được, dễ nhớ."

"A, đúng đúng, lam kỳ. Ta tìm ngươi gia long vương."

"Chính là cùng ta gia long vương ước hẹn?"

"Không có, hiện tại hẹn không được sao?" Hầu tử hỏi.

"Đi! Đi! Mỹ Hầu Vương hẹn tự nhiên là đi, chỉ là tìm ta gia long vương có chuyện gì, có thể cáo tri một hai, sau đó nhà của ta long vương hỏi, tiểu nhân cũng tốt đáp."

"Cái kia, tự nói với hắn ta yếu cùng hắn mua thứ gì. Nhớ kỹ, muốn nói 'Mua' ." Nói, hầu tử vỗ vỗ dưới mông đít thùng, nghĩ nghĩ lại lật mở thùng làm cho này cá heo tinh nhìn thoáng qua trong đó kim tinh, tựa hồ cố ý tại chứng minh cái gì.

Không mang đủ rồi tiền mua đồ, quả nhiên là có chút chột dạ.

Đem hầu tử an bài đến điện bên lí, này cá heo tinh liền tiến đến bẩm báo.

Hồi lâu, này cá heo vể mặt xin lỗi địa trở về, chấp tay nhân tiện nói:
"Mỹ Hầu Vương, xin lỗi, nhà của ta long vương thượng thiên tìm hiểu hữu
đi... Chưa trở về."

"Thượng thiên?" Hầu tử "A" một tiếng, híp mắt nhìn hấn, một mực nhìn
đến cá heo tinh cai đầu dài vùi đợc lão thấp.

Nếu là tại mặt đất, chắc hấn bắt đầu đồ mồ hôi lạnh đi? Nếu như cá heo
có tuyến mồ hôi mà nói.

"Nhà của ngươi long vương có ai hay không trong nội cung, ngươi cũng
không biết sao?"

"Long vương hành tung há là chúng ta hạ nhân quản đợc." Hấn gượng
cười hai tiếng, ánh mắt có chút lập loè.

Đây là như thế nào cá ý tứ? Không muốn gặp nhé? Còn là cũng đã đoán
đợc ta tới làm gì vậy rồi?

Bất kể như thế nào. Hôm nay nhất định phải bả kim cô bổng lấy trở về!

Hạ quyết tâm. Hầu tử lúc này đem ánh mắt thu trở về. Nguyên bản đoán
chính tư thế ngồi cũng thoáng cái trở nên cong vẹo địa, chau nâng chũ bát
(八) mi gãi gãi cái mũi, chậm rãi từ từ nói: "Nữa bầm báo một lần."

"A?"

"Ta nói, nữa bầm báo một lần."

Hầu tử con mắt hơi trợn to, này trong giọng nói đã lộ ra sơi sơi cảm giác
mát.

Cá heo tinh sợ tới mức nuốt nhỏ nước miếng rụt rụt đầu, vội vàng chấp
tay nói: "Tiểu nhân tuân mệnh."

Nói đi, tranh thủ thời gian xoay người liền đi.

Lại đợi một hồi lâu, rốt cục lại có người đến. Không đến lại không là này cá heo tinh. Lần này đổi thành quy thừa tướng.

"Mỹ Hầu Vương hảo, Mỹ Hầu Vương hảo, Mỹ Hầu Vương từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Từ thật xa địa hấn tựu ý vị địa khom người chấp tay, cười đến tượng đóa hoa giống như.

"Các ngươi long vương không tại?"

Quy thừa tướng cười tùm tùm địa lắc đầu: "Không tại."

Hầu tử cũng cười tùm tùm mà nhìn xem hấn: "Long vương không tại, cái này long cung lí ngươi có thể hay không làm được chủ?"

" 'Tiểu chủ' có thể."

"Cái dạng gì tính 'Tiểu chủ' ?"

"Tỷ như Mỹ Hầu Vương hiện tại muốn ăn điểm gì các loại, tại hạ lúc này có thể làm chủ cho an bài trên."

"Đại chủ?"

Quy thừa tướng vui tươi hơn hử địa đáp: "Hầu vương nói đùa, tại hạ chính là một kẻ thân tử, như thế nào làm cái gì đại chủ."

"Đi!" Hầu tử một chưởng đập ở bên cạnh trên bàn trà, tóm qua quy thừa tướng triều phục trọn mắt nói: "Này, đã kêu một cái có thể làm được chủ đi ra. Nghe rõ không có?"

Chích một sát, hầu tử nói trở mặt tựu trở mặt. Quy thừa tướng lập tức dọa run rẩy.

"Nghe, nghe rõ..."

"Nghe rõ là tốt rồi, đừng qua loa ta." Buông tay ra, hầu tử một bên giúp hai con mắt tròng giống như chuông đồng lớn như vậy quy thừa tướng cả trước y quan, một bên ung dung địa thờ dài: "Lão tử thời gian không phải rất nhiều, không rảnh pha trò. Hiểu rõ?"

"Hiểu rõ!"

"Hiểu rõ cũng sắp điem đi!"

Quy thừa tướng nặng nề mà nhẹ gật đầu, thất kinh địa chạy ra ngoài cửa.

Một đường bước nhanh đi qua lang đạo, xuyên việt đình viện, quy thừa tướng cuối cùng tiến nhập hậu đình một tòa nhỏ nhỏ trong lầu các.

Này lầu các trong đại sảnh, Đông Hải long vương ngồi ngay ngắn, bên cạnh đứng trước Ngao Thính Tâm, liền vừa mới này chích cá heo tinh lam kỳ đã ở.

"Thế nào?" Gặp quy thừa tướng tiến đến, Ngao Thính Tâm hỏi.

Quy thừa tướng lắc đầu nói: "Đuôi không được. Hấn nói long vương bệ hạ không tại, khiến cho một cái làm được chủ đi ra ngoài."

Ngao Thính Tâm mở tròng hai mắt, thần sắc có chút ngưng trọng. Yên lặng suy tư một phen, nàng xoay người đối với lão Long vương phúc phúc thân thể nói: "Khiến cho nữ nhi đi gặp hấn a. Liền là xảy ra điều gì đường rẽ, cũng tốt có một quay về đường sống."

"Cũng tốt." Lão Long vương nhẹ gật đầu.

Mang theo cá heo tinh, bốn công chúa Ngao Thính Tâm đi ra lầu các.

Cá heo tinh thấp giọng hỏi: "Bôn công chúa, này hầu tinh cũng là dẫn theo kim tinh, nghĩ đến cũng không phải nghĩ bạch đòi, vì sao bệ hạ gặp cũng không trông thấy?"

"Hắn mang khẳng định không đủ, đoán đều không cần đoán. Huống hồ đây không phải trọng điểm, ta Đông Hải long cung hàng năm hành tẩu khắp nơi tổng xuất lễ vật cũng không thiếu. Hắn chính là Hoa Quả Sơn yêu vương, xuất phát từ duy trì quan hệ điểm ấy, chính là tổng ít đồ cũng không có gì đáng ngại."

"Này... Công chúa chính là sợ này Hầu vương lòng tham, muốn cái này vừa muốn cái kia?"

Ngao Thính Tâm chậm rãi lắc đầu: "Cái này Hầu vương còn dẫn theo kim tinh đến, nói rõ hắn là có thành ý đến 'Mua'. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Chỉ là hắn đồ người muốn, chúng ta không tiện cho."

"Hắn yếu cái gì?"

"Sợ là, Định Hải Thần Châm."

Cá heo tinh ần ần có chút nghe không rõ.

"Nhớ rõ ta từng hỏi kỹ qua người hắn lần đầu tiên tới long cung giờ một lời nhất cử sao?"

"A! Đúng, hắn lần trước đến thời điểm đặc biệt chỉ rõ nói muốn xem Định Hải Thần Châm!" Cá heo tinh bừng tỉnh đại ngộ.

"Dùng côn chi người a, hội vừa ý cũng không kỳ quái. Chỉ là cái này, thật sự không thể cho hắn."

Trong nháy mắt, hai người đã tới hầu tử chỗ điện bên.

Xa xa địa, vừa thấy hầu tử Ngao Thính Tâm liền quải thượng tao nhã tiểu dung, phúc thân nói: "Ngao Thính Tâm gặp qua Mỹ Hầu Vương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: sao sao, đây là bình thường đôi mới ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 214: Giá Trị Nhiều Ít?

"Bốn công chúa hảo." Hầu tử cũng đứng lên đáp lễ, hấn lúc này tính nhẫn nại sớm đã qua đi hầu như không còn, đã không có vừa đến lúc đó nhiệt tình cùng không yên, chỉ lạnh lùng nói: "Cuối cùng đi ra cá có thể làm được chủ người."

Lặng lẽ nhìn thoáng qua hầu tử mang đến tràn đầy kim tinh thùng, Ngao Thính Tâm lễ phép tính địa cười nói: " 'Làm được chủ' bốn chữ thật không dám đương. Nghe nói Mỹ Hầu Vương cố ý tiến đến dịch bảo, cũng là xem trọng ta Đông Hải long cung, Thính Tâm tự nhiên rất cảm thấy vinh hạnh. Chỉ là ta này phụ vương thượng thiên tìm hiểu hữu không trong cung, có một số việc, thật đúng là được hấn tự mình quyết định mới được. Thính Tâm thì ra là hiệp trợ xử lý chút ít bên cạnh cạnh góc giác chuyện tình thôi. Không biết Hầu vương sở muốn, có phải hay không là Thính Tâm làm được chủ? Như thì không được, liền chỉ có thể đợi phụ vương ta trở về hơn nữa."

Lại là một cái đùn đỡ?

"Điều nói long vương thượng thiên, bầu trời một trên trời đất một năm, quản chi là nhất thời nửa khắc không về được a? Có thể thứ này, ta vừa vội yếu, công chúa nói nói, như thế nào cho phải?"

"Này cũng không phải, phụ vương đã ly cung lâu ngày, cố gắng, mười ngày nửa tháng sẽ trở lại."

"A?" Hầu tử thoáng cái lên tinh thần: "Nói như vậy, ta mười ngày nửa tháng sau lại đến, liền có thể nhìn thấy lão Long vương?"

Ngao Thính Tâm mấp máy môi, nói khẽ: "Đúng là như thế. Tháng trước phụ vương tâm huyết dâng trào, nói yếu mở tiệc chiêu đãi bầu trời chư thần, việc này thượng thiên, thực là mời chư thần đến long cung dự tiệc. Đến lúc đó, Mỹ Hầu Vương nếu có rảnh rảnh rồi kính xin hãnh diện quang lâm."

Nàng nói được cung kính, hầu tử tâm vẫn không khỏi được lộ bộ xuống.

Cái này không phải đến đùn đỡ, tuyệt đối không phải. Đây là đến đe dọa, quanh co lòng vòng địa uy hiếp tới!

Hầu tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ, nhìn Ngao Thính Tâm nói: "Nhìn không ra Thính Tâm công chúa đoan trang hiền thực, ôn nhu động lòng người. Nói chuyện lên đến lại là lợi hại được ngay a."

Ngao Thính Tâm tao nhã địa còn lấy cười: "Mỹ Hầu Vương lời này. Thính Tâm không phải hiểu lắm."

"Nói thẳng a." Hầu tử trong tay hành vân côn khẽ dừng. Ngựa đầu nói: "Ta tới đòi thứ gì, cũng không bạch đòi, kim tinh đều bị trên. Nếu là thiếu nợ số không đầu đuôi vài cái gì, liền đánh phiếu nợ, ngày khác dâng."

Cái này lời nói được hầu tử mình cũng mặt đỏ.

"Bảo bồi đôi chủ, từ trước đến nay hai mặt thanh, nào có đánh phiếu nợ?" Cá heo tinh ung dung thở dài.

Cái này thở dài, chính đâm trung hầu tử uy hiếp. Chỉ thấy hấn giận tím mặt, chăm chăm vào cá heo tinh quát mắng nói: "Lời này của ngươi, là không tin được bản vương nhân phẩm nhé?"

Cá heo tinh cả kinh, vội vàng co lại đến Ngao Thính Tâm sau lưng không dám ngôn ngữ.

Hầu tử duỗi gờ tay lên, đứng ở bên cạnh giác xà cùng sa ngư xác đáng sắp rương khẩu rộng mở, mang đến kim tinh đều hiện ra ở Ngao Thính Tâm trước mặt.

Ngao Thính Tâm chích liếc qua liền không hề xem, hiển nhiên điếm ấy kim tinh tại nàng Đông Hải long cung bốn công chúa trước mặt còn không coi vào đâu.

Không đếm xỉa Ngao Thính Tâm lãnh đạm, hầu tử cúi đầu chọn trước móng tay, ung dung nói: "Ta yếu, tựu là các ngươi Đông Hải long cung Định Hải Thần Châm."

Ngao Thính Tâm lược lược cúi đầu che miệng cười: "Định Hải Thần Châm. Tựu Hầu vương mang điếm ấy, chỉ sợ không đủ a?"

"Không đủ?" Hầu tử ho khan hai tiếng nói: "Này Thính Tâm công chúa mở cá giá. Chờ ta, hạch toán hạch toán."

Ngao Thính Tâm chậm rãi lắc đầu, nói: "Vật ấy vô giá."

"Vô giá?" Hầu tử hừ một tiếng: "Tựu này căn các ngươi ném ở bên ngoài rỉ sắt đồng nát sắt vụn, ngươi theo ta nói vô giá? Là sợ ta cấp không nổi nhé?"

Lúc này hầu tử cả đã là một bộ phổ phường lưu manh tướng vô lại, chỉ còn chờ Ngao Thính Tâm khai ra cá bảng giá đi ra, sau đó vút xuống dưới kim tinh lại viết xuống phiếu nợ có thể thu hàng.

Về phần này phiếu nợ trên là bao nhiêu số không... Cái này trọng yếu sao?

Gặp tình hình này, đứng ở một bên cá heo tinh đều cảm thấy này Định Hải Thần Châm nhất định là giữ không được, bắt đắ dĩ địa thờ dài.

Ngao Thính Tâm cũng không giận không nỡ, chỉ là che miệng mặt mày mang cười, cười đến hầu tử đều có chút chột dạ.

Thoáng chính chính thần sắc, Ngao Thính Tâm nói: "Này căn đồng nát sắt vụn, tự nhiên là không đáng cái gì kim tinh. Nếu là Mỹ Hầu Vương yêu mến, Thính Tâm cái này làm chủ đem nó tặng cùng Mỹ Hầu Vương."

"Câu đó cho là thật?" Hầu tử không khỏi trừng mắt kêu lên.

Phía trước còn nói vô giá, bây giờ lại biến thành miễn phí đưa tặng, cái này trước sau biến hóa, cũng quá nhanh đi.

Không đợi hần đầu óc vượt qua khom đến, Ngao Thính Tâm bỗng nói tiếp: "Nhưng!"

Nghe tiếng, hầu tử không khỏi duỗi dài lỗ tai.

"Nhưng là." Nàng nhìn chăm chú hầu tử, chậm rãi nói ra: "Cái này đồng nát sắt vụn, nếu là yếu đáp trên Mỹ Hầu Vương ngài, nên đánh cái gì giá, Thính Tâm thật sự là đánh không ra đến. Nếu thật muốn nói, liền chỉ có thể là vô giá."

"Như thế nào cá ý tứ?" Hầu tử có chút hồ đồ.

"Định Hải Thần Châm tặng cùng Mỹ Hầu Vương, như ta long cung hướng linh tiêu trên điện cá tấu chương, sẽ như thế nào? Hầu vương đã nghĩ kỹ chưa?"

Rẽ vào nửa ngày, còn là uy hiếp!

Hầu tử cắn răng liệt xỉ tự muốn phát tác, đã thấy Ngao Thính Tâm nghĩ nghĩ, lại nói: "Bất quá, cũng có những thứ khác biện pháp giải quyết."

Hầu tử buông ra rất nhanh hành vân côn cũng không nói tiếp, chích híp mắt nhìn nàng, đợi nàng nói đi xuống.

"Cái này Định Hải Thần Châm nếu là không đáp trên Mỹ Hầu Vương cũng đúng, có thể liền muốn đáp trên Thính Tâm."

"Đây cũng là như thế nào cá ý tứ?"

"Cái này Định Hải Thần Châm là đồng nát sắt vụn không sai, nhưng xấu trụ xấu tại trên trời dưới đất, chúng tiên đều biết Định Hải Thần Châm tại Đông Hải long cung. Nếu là rơi vào Hầu vương trong tay ta Đông Hải long cung lại không trên tấu, ngày khác lí Hầu vương ngài vô ý cùng thiên đình nổi lên ma sát, lâm trận lộ ra binh khí, ngài nói, ta Đông Hải long cung nên giải thích thế nào?"

Hầu tử lập tức ngược lại hút một hơi, mở to hai mắt ý vị thâm trường địa nhìn Ngao Thính Tâm.

"Cho nên, đến lúc đó Đông Hải long cung khẳng định phải có một làm được chủ người lưng cái này hắc oa. Làm cho lão phụ đi lưng không phải con cái gây nên, đã như vậy, liền chỉ có thể Thính Tâm đến đây."

Nói đi, nàng tạo ra hai tay trên mặt tiểu dung địa tại hầu tử trước mặt vòng vo cá quyền.

Lam sắc váy dài hơi lướt trên, tóc dài bay múa, phong tư trác trước, như cùng một cái lam sắc tinh linh vậy.

Long vương gia nữ nhi cho là thật đều là khuynh quốc khuynh thành a.

"Hầu vương, người xem Thính Tâm, giá trị nhiều ít?" Nàng sát có chuyện lạ mà hỏi thăm.

Cái này Ngao Thính Tâm quả nhiên là cá đằm phán cao thủ, không thể tưởng được a. Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn Ngao Thính Tâm nghĩ.

Lời nói ở đây, khách khí bội chí, nên cân nhắc lợi và hại, cũng đều nhất nhất làm rõ, là nên biết khó mà lui đi? Ngao Thính Tâm mặt mỉm cười địa nhìn hầu tử nghĩ.

Hai người cứ như vậy đối mặt trước, nửa ngày một điềm động tĩnh đều không có.

Hồi lâu. Hầu tử nhú mày. Mở ra chân. Kéo theo hành vân côn vòng quanh Ngao Thính Tâm chuyển, này thần sắc cực kỳ giống một cái sắp ra tay đùa giỡn đàng hoàng phụ nữ du côn lưu manh, chăm chăm được Ngao Thính Tâm đều có chút không thoải mái chỉ phải cười xấu hổ cười.

"Nói vô giá cái gì, hư không, dựa vào ta nói, giá trị một vạn vạn kim tinh!"

Lần này đến phiên Ngao Thính Tâm mộng: "Hầu vương lời này là ý gì?"

"Ta là nói, công chúa giá trị một vạn vạn kim tinh." Hầu tử dừng bước lại xoay người lại, tiếp tục có chút hăng hái địa nhìn từ trên xuống dưới Ngao Thính Tâm.

Ánh mắt tương giao. Ngao Thính Tâm vội vàng tránh đi.

Một vạn vạn kim tinh, đây chính là cái không lò được không thể tưởng tượng con số. Ngao Thính Tâm chích cho là ca ngợi, hơi phúc thân, miễn cưỡng trở về cười nói: "Tạ Hầu vương khích lệ."

Không có nghĩ hầu tử lại tiếp theo mạo một câu: "Nói như vậy, công chúa cũng cảm giác mình giá trị cái này giá?"

"Thính Tâm không dám."

" 'Không dám' ?'Không dám' không có việc gì, ta liền sợ người nói 'Không ngừng' ."

Ngao Thính Tâm hơi sững sờ, ần ần có loại dự cảm bất tường.

Hầu tử quay đầu lại chỉ chỉ cá heo tinh, quát to: "Cầm giấy bút!"

Cá heo tinh cũng hồ đồ.

Cái này hầu tử, là thi hứng đại phát nghĩ hiện trường múa bút rồi?

Miên man suy nghĩ về miên man suy nghĩ, hầu tử mà nói hấn cũng không lá gan ngay mặt làm trái. Chỉ phải vội vàng mang tới đáy biển chuyên dụng giấy bút.

Đem giấy quán trên bàn, hầu tử phi tốc viết xuống một tấm một vụn vụn kim tinh phiếu nợ. Ân cá chỉ khuông, tiện tay vung cho cá heo tinh.

Nhìn xem này phiếu nợ, cá heo tinh cả giật mình: "Mỹ Hầu Vương đây là..."

Không đợi cá heo tinh kịp phản ứng, chỉ thấy hầu tử một cước đá vào tràn đầy kim tinh thùng trên thẳng đem nó đập đến cá heo tinh bên cạnh.

"Cái này, coi như là ta dự chi lợi tức, làm phiền cùng nhau giao cho lão Long vương."

Nói đi, hầu tử liền hướng phía Ngao Thính Tâm đi tới.

Ngao Thính Tâm bừng tỉnh đại ngộ, lập tức sợ tới mức hoa dung thất sắc, xoay người đã nghĩ chạy, lại bị hầu tử thoáng cái thân thủ nắm ở eo.

"Buông tay ——!" Ngao Thính Tâm hét to.

Không để ý đôi phương giãy dụa, hầu tử thoáng cái đem nàng cả khiêng đến trên vai đi nhanh hướng ngoài điện đi đến.

"Bốn công chúa quả nhiên là nhân tài a, chắc hẳn so với ta này bán điếu quân sư mạnh hơn không ít, cứ định như vậy, một vạn vạn kim tinh, mua xuống người cho ta Hoa Quả Sơn quân sư! Tiện thể liền Định Hải Thần Châm chuyện tình người cũng cho khiêng đi... Bất quá bây giờ trong túi ngượng ngùng được trước ký sỏ, yên tâm, ta sớm muộn sẽ trả quả niệm. Cho dù đôi với ta không tin rằng, người còn phải đối với chính mình có lòng tin không phải? Ha ha ha ha."

Cá heo tinh sợ tới mức ngồi liệt trên mặt đất, giác xà cùng sa ngư tinh tắc hưng phấn mà ồn ào.

"Thả ta xuống! Thả ta xuống ——!"

"Uy, đây chính là chính người đồng ý giá, hiện tại nghĩ đôi ý đã quá muộn điểm a."

"Ta sẽ không làm của người cái gì chó má quân sư, nghĩ tới ta cho người bày mưu tính kế, nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Mua đã trở lại người tự là người của ta, dù sao người lớn lên cũng cũng không tệ lắm, đương quân sư còn là đương áp trại phu nhân, tùy người chọn." Nói, hầu tử còn thân thủ ngoéo một cái Ngao Thính Tâm cái cằm, một hồi cười trộm.

Ngao Thính Tâm cả trợn tròn mắt.

"Người không mở miệng ta liền khi người chọn áp trại phu nhân?"

"A ——! Người lưu manh! Thô phi! Cường đạo! Ta liều mạng với người!"

Một hồi loạn quyền, đáng tiếc đánh tới hầu tử trên người liền gãy ngựa ngựa đều không tính là.

Cho tới nay tinh táo chi đến Ngao Thính Tâm cũng triệt để mất trật tự... Thiên toán vạn toán, rất hiển nhiên, nàng còn là đánh giá thấp hầu tử cường đạo ăn khóp.

...

"Long vương! Long vương ——! Không tốt rồi!" Cá heo tinh một đường chạy như điên, lão đảo, kinh hô: "Bốn công chúa bị này hầu tử bắt đi a!"

Đông Hải long vương thân thể một nghiêng, ngay tiếp theo trong tay trà chén nhỏ cả từ trên ghế trượt xuống dưới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Quy thừa tướng cũng là trọn mắt há hốc mồm nửa ngày không có kịp phản ứng.

"Người nói cái gì?"

"Này hầu tử, này hầu tử, bả, bả bốn công chúa, bắt đi!" Cá heo thờ không ra hơi thuyết trước, hai tay dâng này phần một vạn vạn kim tinh phiếu nợ.

Lão Long vương run rẩy tiếp nhận này phần phiếu nợ, một đôi lão mắt liều mạng địa nháy.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Hửn... Tóm lại, nói không rõ a. Hửn đánh cái này phiếu nợ, nói đem bốn công chúa mua đi."

Lão Long vương thất kinh địa đứng lên: "Cái này hầu tử! Hửn hiện tại ở nơi nào?"

"Đi bặt Định Hải Thần Châm!" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: đào Kaka, thiếu nợ canh ba, lập tức muốn trả xong rồi! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 215: Làm Sao Bây Giờ?

Bước ra cửa cung, ngao bốn công chúa tiếng hét chói tai rất nhanh đưa tới cả long cung thủ vệ, trên mặt đất là tầng tầng lớp lớp lính tôm tướng cua, giữa không trung huyền phù các loại quý dị biển sâu yêu tinh, thoáng cái đem cửa cung trong ngoài từ trên xuống dưới chặn được chật như nêm cối.

Ngẩng đầu nhìn lại, lại có ba con thân hình khổng lồ cá voi yêu từ đỉnh đầu chậm rãi xẹt qua.

"Người nói, bọn họ có thể không có thể đỡ nổi ta? Áp trại phu nhân." Hầu tử mặt mỉm cười, ánh mắt kia chậm rãi xéo xuống khiêng trên vai Ngao Thính Tâm.

Chằm chằm vào hầu tử, nàng lông mày kẻ đen nhú chặt, cắn chặt môi suy nghĩ hồi lâu, thẳng đến nghẹn đỏ mặt, chỉ có thể thấp giọng nói ra: "Mở ra."

"Mở ra?" Ngăn tại phía trước nhất con cua tướng quân tròn tròn mắt.

Những cái này tiểu binh môn cũng nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

"Có nghe hay không! Làm cho các người tránh ra!" Giác xà vội vàng thừa dịp cơ hội này chạy lên đi biểu hiện một bả.

Bất quá hấn rất nhanh nạo, bởi vì những kia binh tướng căn bản không có tính toán mở ra, ngược lại bị hấn một bức nguyên một đám đi lên phía trước hai bước, này vòng vây thoáng cái rút nhỏ.

Thấy thế, hấn cùng với sa ngư tinh đều vội vàng rút trở về.

"Đại vương, bọn họ không cho a, làm sao bây giờ?"

Hầu tử hèn mọn địa trừng mắt liếc hấn một cái.

Người này cao ngựa lớn, lại là cá bọn hèn nhất. Cũng khó trách sẽ bị thiên quân vội vàng khắp thế giới chạy.

Con của tướng quân thân thủ đem một đám binh tướng triệu hồi, tự thân lại đem cánh tay trái hóa thành cự kim đi phía trước bước một bước, cao giọng vấn đáp: "Bốn công chúa, hạ thần không rõ."

Ngao Thính Tâm chớp ánh mắt sáng rỡ, thấp cúi thấp đầu vô lực địa thở dài: "Hấn có thể cùng Dương Tiễn chiến đều, các người ngăn không được. Mở ra a, vô vị chết nhiều thương."

Lời này vừa nói ra. Khắp nơi trên đất binh tướng lập tức một hồi xôn xao.

"Hấn... Có thể chiến đều Dương Tiễn?"

Con của tướng quân không tự giác địa sau này dịch một bước.

"Có nghe hay không!" Giác xà lo lắng lại đủ. Hấn giờ tam xoa kích thét to nói: "Các người ngăn không được. Cho dù chúng ta đại vương mang lên các người công chúa, một tay cầm côn, các người cũng ngăn không được!"

Dương Tiễn là người nào vậy?

Đôi những người khác mà nói Dương Tiễn có lẽ chỉ là một cá vang đội danh tự, nhưng ở long cung lại không là đơn giản như vậy.

Lúc trước bởi vì tây hải tam công chủ chuyện tình tây hải long vương chính là xảy ra mấy lần binh, thân là huynh đệ của hắn, cái khác ba hải long vương tự nhiên không có khả năng không đếm xỉa đến. Tuy nói kết quả là đều không chính thức duy trì trên, nhưng thường xuyên qua lại, Dương Tiễn cái gì thực lực. Những này lính tằm tướng của tự nhiên lòng dạ biết rõ...

Thoáng đứng vững gót chân, này con của tướng quân lại lặng lẽ đi phía trước dịch một bước, bất quá một bước này lại không vừa rồi như vậy an tâm.

"Chính là, bốn công chúa, hạ thần cũng không thể khiến hắn cứ như vậy mang người đi a."

Hầu tử lặng lẽ nhìn về phía Ngao Thính Tâm, lạnh lùng nói: "Sự kiên nhẫn của ta là có hạn, nhanh lên giải quyết."

Bất đắc dĩ, Ngao Thính Tâm ngẩng đầu lên đối với một đám binh tướng quát mắng nói: "Ta lệnh cho người môn, tránh ra!"

Chặt chẽ vòng vây lúc này mới không tình nguyện địa xé mở một cái lỗ hổng.

Mang lên Ngao Thính Tâm, hầu tử chậm rãi dọc theo lỗ hổng xuyên ra ngoài.

Bốn phía binh tướng không dám nhúc nhích.

Trên đường đi. Này hai con khỉ mang đến yêu quái hùng hùng hổ hổ không ngừng, Ngao Thính Tâm trầm mặc không nói. Sau lưng tắc theo sát

lấy nghiêm chỉnh chi long cung cấm vệ quân, rất nhanh đến này phiến cát giấu Định Hải Thần Châm rong biển lâm.

Roi xuống này ngày nhớ đêm mong chống trời trụ lớn trước, hầu tử đem khiêng trên vai sớm đã buông tha cho giã dựa Ngao Thính Tâm để xuống, hung phấn mà nhìn qua Định Hải Thần Châm.

"Cuối cùng tới tay!" Hấn không khỏi cuồng nở nụ cười.

Không đợi Ngao Thính Tâm kịp phản ứng, sau lưng giác xà cùng sa ngư tinh cũng đã một tay lấy nàng chế trụ.

"Thả ta ra, ta sẽ không chạy." Nàng nói.

Hầu tử cũng không quay đầu lại địa khoát tay áo, này giác xà cùng sa ngư tinh trước mới buông ra chế trụ Ngao Thính Tâm tay.

Oán hận trừng mắt nhìn nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào Định Hải Thần Châm hầu tử liếc, Ngao Thính Tâm cúi đầu xoa chính mình thấy đau cổ tay vẻ mặt giận dữ. Việc đã đến nước này, thực sự bất lực, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Sau đó đuổi tới cấm vệ quân nhanh chóng đem trọn phiến rong biển lâm bao quanh vây lại rồi lại không dám gần chút nữa, bọn họ chậm rãi mở ra một cái lối đi nhỏ, lối đi nhỏ cuối cùng, là Đông Hải long vương.

Hấn mang theo quy thừa tướng chậm rãi xuyên việt lối đi nhỏ trực tiếp rơi xuống hầu tử trước mặt.

"Mỹ Hầu Vương, ngươi cái này là ý gì?" Hấn run trước hầu tử phiêu nọ chất vấn.

"Nói chuyện này nhi trước, ta trước tâm sự một kiện khác a. Nghe nói ngươi lên trời đi, như thế nào bỗng nhiên lại đã trở lại?" Không đợi lão Long vương kịp phản ứng, hầu tử cũng đã một bả nắm chặt hấn long tu, đem thân cao hai trượng hấn thẳng kéo đến cùng mình vậy cao, mở to hai mắt nhìn lộ ra răng nanh, hung dữ địa quát: "Ngươi đùa bỡn ta nhé?"

Lão Long vương lập tức một hồi run rẩy, một ít song lão mắt liêu mạng địa nháy.

"Nói! Ngươi là không đùa giỡn ta!"

Hầu tử một gậy cũng đã đội lên hấn cái cằm trên.

"Hầu vương... Hầu gia, lão Long không dám."

"Không dám? Ta xem ngươi rất dám a. Quá không nể tình, vọng ta hảo ý qua tới bái phỏng ngươi, ngươi lại một cái tát lắc tại ta trên mặt, đau quá, thật sự đau quá. Sách sách sách sách. Ta rằng đều nhanh đau mắt ngươi biết không?" Hầu tử một bên lắc đầu, một bên cảm thán, trong nháy mắt lại lộ ra dữ tợn thần sắc cảm tức lão Long vương quát mắng nói: "Ngươi để cho ta ở trước mặt thủ hạ hảo mắt mặt ngươi biết không? Hiện tại liền từ ngươi đến nói một chút, nghĩ như thế nào đền bù tổn thất ta? Nhà của ngươi nha đầu ta đánh giá một vạn vạn kim tinh, nàng cũng đồng ý, một vạn vạn kim tinh phiếu nợ đã ở trên tay ngươi. Hiện tại, ngươi đến nói một chút, lão tử mặt mũi, nên giá trị nhiều ít? Đến, mở cá giá. Đừng khách khí, có gì cứ nói nghe một chút!"

Hạo hạo đặng đặng một nhóm lớn quân đội, giờ phút này lại tro mắt địa nhìn nhà mình long vương chịu khổ đe dọa, yên tĩnh không tiếng động.

Lão Long vương viên này màu đỏ đầu cả bạch mắt, hấn nghĩ rụt về lại, có thể hấn bất quá hóa thần cảnh kim tiên tu vi, khí lực xa không có hầu tử

lớn, này long tu bị túm đến sít sao địa kéo đều kéo bất động.

Giờ này khắc này hấn, tâm muốn chết đều có.

Lúc trước, sẽ không nên làm cho Thính Tâm đi trước gặp cái này hầu tử. Hấn nghĩ.

"Nhu thế nào? Ngươi không mở giá ta nhưng tự mở." Hầu tử cười toe toét miệng cười, đem hành vân côn dựa vào trên vai, không ra một tay đến móc móc lỗ tai, vẻ mặt bất đắc dĩ thuyết: "Cái này vốn là không bán gì đó, bất quá ngươi đã đều cầm, nhìn ngươi còn rất thành khẩn, mười vạn vạn kim tinh a."

"Mười... Tuyệt đối..."

Tất cả mọi người bị cái này thiên văn sở tự cho cả kinh ghen hòng nhìn trần trời.

Lão Long Vương Mạnh trong nháy mắt, lại muốn bả đầu rụt về lại, nào biết bị hầu tử dùng sức kéo. Toàn bộ thân hình đều úp sấp trên mặt đất không thể động đậy.

Ngao Thính Tâm mặt đều lục mất. Nàng đầy mặt vẻ giận dữ. Gắt gao cắn răng chằm chằm vào hầu tử, thực sự bất lực.

Cái này hầu tử căn bản không theo như đập lý ra bài, cái gì kể sách thả ra đều không tốt.

Này bao bọc vây quanh bọn họ lính tôm tướng của một hội quý kêu, lại không có dám đi phía trước.

"Nhu thế nào? Chê đất a?" Hầu tử một tay đè nặng lão Long vương long giác, một tay vỗ đầu của hấn, ung dung nói: "Vây ngươi đánh ta mặt trước

như thế nào không biết hỏi trước hỏi giá? Người nói làm sao bây giờ? Mặt đều bị người cho đánh, người này Đông Hải long cung giá trị mười vạn vạn kim tinh sao?"

Lão Long vương tâm muốn chết đều có.

Chuyện này giáo dục hẳn, không cần phải cùng hầu tử hay nói giỡn. Chú ý mình chính là cá vui đùa.

"Định Hải Thần Châm, Định Hải Thần Châm hai tay dâng!" Hẳn vội vàng đại thở gấp hô.

Cảm giác kia sắp khóc.

"Cái này không cần người dâng, nhà của người nha đầu vừa mới đáp ứng tổng ta. Như thế nào? Còn muốn thu hồi đi? Người nha lần trước không phải nói với ta các người Đông Hải long cung đưa ra ngoài gì đó tịch thu hồi đạo lý sao? Nói được rất tài đại khí thô rất duệ a, cảm tình cũng là đùa giỡn của ta?"

"Không dám! Không dám! Lão Long không dám a đại vương!"

"Không dám đó là như thế nào cá ý tứ?" Hầu tử nghiêng đầu sang chỗ khác nhàn nhạt nhìn mặt đỏ lên Ngao Thính Tâm liếc, lai tiếp tục chăm chăm vào lão Long vương không tha, thở dài: "Được rồi, cũng đừng nói ta không kính già yêu trẻ. Nhắc nhở hạ xuống, bả Định Hải Thần Châm cho ta sau như thế nào?"

"Kiên quyết, kiên quyết không được tâu thiên đình!"

"Thật sự?"

"Thật sự! Ta Ngao Nghiễm thề với trời, nếu là trên tấu thiên đình. Định bị ngũ lôi oanh đỉnh!"

"Mẹ ép!" Hầu tử lại là một cái tát vỗ vào hấn trên ót: "Ngươi trốn hải lí ngũ lôi mẹ nó oanh được đến người đỉnh sao?"

Lão Long vương run rẩy trước, vội vàng lại sửa lời nói: "Ta. Ta Ngao Nghiễm thề với trời, nếu là trên tấu thiên đình, định bị vạn kiếm xuyên tim mà chết! Hơn nữa rơi vào địa phủ vĩnh không siêu sinh, ngày ngày lên núi đao xuống vạc dầu!"

"Này cũng là rất độc. Bất quá lão tử còn là không tin ngươi, ngươi nói làm sao?"

Lão Long vương cũng đã nhanh bị cấp khóc: "Đại vương a, ngươi liền nói ngươi muốn thế nào sao."

"Được, ngươi ngươi đã muốn ta nói, ta cũng vậy tự không có ý tứ không nói. Cứ như vậy, nhà của ngươi nha đầu ta mang về cho ta làm cái trăm tám mươi năm quân sư, giúp ta Hoa Quả Sơn bày mưu tính kế, thuận đương làm nhân chứng, sau này thiên đình nếu là chất vấn lên, Đông Hải long cung cũng tốt có một từ chối. Ngươi thấy thế nào?"

"Không nên không nên không được!" Lão Long vương đầu kia dao động giống như trống bỏi giống như.

"Không được a?"

"Không được!"

"Ta đây đành phải đổi giọng gọi nhạc phụ ngươi, cũng là ngươi không chịu bả nữ nhi gả cho ta, xem thường lão tử nhé?" Hầu tử lại là một bộ côn đồ tướng vô lại.

Lão Long vương tròn mắt đều muốn rơi đi ra rồi.

Thỏ phi, cái này diễn xuất, tuyệt đối là thỏ phi đầu lĩnh!

"Đến, nhạc phụ đại nhân mời đứng lên, như người vậy nằm sấp trước hội gãy tiểu tế thọ."

Hầu tử thân thủ đi đỡ, lão Long vương đánh chết cũng không dám đứng lên. Hai người một hội đẩy ngăn cản, giằng co cả buổi thấy một bên trong quân đội đều ần ần có người bật cười.

Ngao Thính Tâm từng bước một đi tới, cảm tức hầu tử nói: "Phụ vương ta một bả tuổi, như người vậy lăn qua lăn lại hấn có ý tứ sao?"

Hầu tử chậm rãi ngồi thẳng lên nhìn về phía Ngao Thính Tâm, ngẩng đầu lên, chép miệng nói: "Vậy người mà nói a, nên như thế nào giải quyết."

"Định Hải Thần Châm cũng đã đáp ứng cho người, mặt khác, ta với người đi cũng được. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Lời này vừa nói ra, hầu tử lòng tràn đầy vui mừng, long vương này trương nét mặt già nua nhưng trong nháy mắt chật ních nếp nhăn.

"Nữ nhi a! Người không thể đáp ứng hấn a!"

"Không có chuyện gì, phụ vương." Ngao Thính Tâm nhàn nhạt cười cười: "Hấn không dám làm gì ta."

"Đây là... Đây là yêu hầu a! Hấn có cái gì..."

"Người nói cái gì?" Hầu tử cắn răng mở to hai mắt nhìn, đương đã lại là một cái tát yếu rơi xuống.

"Dừng tay!" Ngao Thính Tâm vội vàng quát mắng nói.

Hầu tử nâng lên tay cái này mới chậm rãi buông, lại trừng mắt liếc lão Long vương, sợ tới mức hấn co lại cái đầu không dám nói tiếp nữa.

"Vậy thì mời bốn công chúa hơi chờ một chút, chờ ta rút cái này Định Hải Thần Châm, ta lại cùng nhau đi tới Hoa Quả Sơn. Cáp." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: o o, lại là bình thường đôi mới ~ sao sao lộ cộc, lặn xuống

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 216: Biển Gầm

Một phen lẫn qua lẫn lại, cuối cùng bả sự tình đều cho "Đàm" định rồi.

Đang ở đó long cung cấm vệ quân vô số ánh mắt nhìn soi mói, hầu tử từng bước một đi về hướng Định Hải Thần Châm, trên mặt tiểu dung.

Một hồi hải lưu xẹt qua, lắc lư huyền phù quân trận, rong biển lâm nhẹ nhàng chập chờn.

Trong mắt của hấn hữu quang mang đang lấp lánh, một loại cuồng nhiệt.

"Kim cô bông, kim cô bông, kim cô bông..." Hấn không ngừng nhắc tới trước.

Ở đằng kia chống trời trụ lớn trước đứng vững, hấn ngẩng đầu nhìn lên, phía trên là không có cuối cùng hắc ám.

Hấn nhếch môi nở nụ cười.

Rốt cục, yếu gánh chịu nổi trên bia mộ danh hào. Chỉ cần sống quá cửa ải này, vì Hoa Quả Sơn tranh thủ đến thời gian, kế tiếp, nên tất nhiên phủ hành trình đi.

Tra ra hồn phách hướng đi, sau đó...

Hấn hướng phía khôn cùng hắc ám nhìn lại, nhếch môi cười.

"Lần này, trước hết như người mong muốn."

Ở đằng kia trong bóng tối, Thái Thượng Lão Quân lẳng lẳng lơ lơ, tay cầm một cây phát trần, bắt đắc dĩ thờ dài, ngẩng đầu, này con mắt hơi híp lại thành một đường nhỏ.

...

Lúc này, mặt trời chiều ngả về tây, trên mặt biển đúng là một bộ tráng lệ cảnh quan.

Từ từ gió biển thổi qua, vài tiếng hải âu kêu to, ngủ mê cả một ngày Phong Linh dụi dụi con mắt, chậm rãi ngồi dậy.

"Ta ngủ đã bao lâu? Di? Làm sao ngươi không có việc gì rồi?"

Cúi đầu nhìn lại, nguyên bản sẽ chết đi cá voi giờ phút này không ngờ hồi phục như lúc ban đầu, chở đi Phong Linh chậm rãi bơi dặt tại trên mặt biển, nghe được Phong Linh thanh âm nó ô ô địa phun ra cột nước đến, một hồi vui mừng.

"Ha ha, không có việc gì là tốt rồi không có việc gì là tốt rồi!" Phong Linh vui vẻ được cả úp sấp cá voi trên người lặn.

Xinh đẹp Tử Hà sa y đã xuyên thẳng thân, nhưng vẫn là một bộ hài đồng bộ dáng, nếu là Thái Thượng nhìn thấy nên lại là một hồi không nói gì a.

Chậm rãi chi đứng dậy. Phong Linh vỗ vỗ cá voi lưng. Cười nói: "Ngươi đều không lặn xuống nước. Là sợ ta ngộp đến sao? Cám ơn ngươi. Ta đều không đến giúp ngươi, ngươi lại như vậy bận tâm ta."

Này cá voi lại là ô ô địa phun nổi lên cột nước.

Xoáy lên ống tay áo, Phong Linh nhắm mắt lại tinh tế cảm giác trên người mình linh lực.

Hồi lâu, nàng vẻ mặt mê mang địa mở to mắt.

"Đây là có chuyện gì? Đều không khôi phục nhiều ít, còn căn bản còn bay không được. Trước kia ngủ một giấc sẽ khôi phục." Nàng tựa hồ nghĩ tới điều gì, cúi đầu xuống, có chút không đành lòng địa nhìn về phía cá voi: "Nếu như ta một mực đều ở, vậy người chẳng phải là không có biện pháp lặn xuống nước cũng không có biện pháp kiếm ăn rồi? Vậy phải làm sao bây giờ..."

...

Biển sâu. Hầu tử nuốt khô khô nước miếng, bán ngồi xồm người xuống, chậm rãi vươn tay cánh tay.

Tay của hắn tại run nhè nhẹ trước, lòng đang run nhè nhẹ trước, chưa bao giờ có bành trướng tâm tình.

Xa xa, Ngao Thính Tâm lẳng lặng mà nhìn xem hắn, mặt không biểu tình.

Cái này yêu hầu thực lực xa xa vượt qua tưởng tượng của nàng, điểm này nàng lần trước cùng Ngao Thốn Tâm cùng nhau đi tới Hoa Quả Sơn thời điểm chỉ biết.

Căn cứ tuyên báo, nàng từ lâu biết được hầu tử nương lần này Nam Thiên Môn chinh phạt Đông Thắng Thần Châu thời cơ chứa chấp rất nhiều yêu quái, có thể dùng bảo vật từ trên cao thăm hỏi. Lại chỉ thấy được cực nhỏ. Bởi vậy có thể thấy được, cái này hầu tử một mực tại giấu. Tại ẩn núp, chờ đợi, hắn đồ tuyệt không chỉ là giống như vậy yêu quái tiêu dao khoái hoạt thời gian đơn giản như vậy.

Buông tha cho tu bồ đề nhập thất đệ tử thân phận, ẩn núp đến Hoa Quả Sơn cùng yêu làm bạn, ăn tươi nuốt sống. Có thể làm cho đường đường Nhị

Lang Thần muội muội yêu, cam tâm vì hấn hai tay...

"Ha ha..." Nàng không khỏi nở nụ cười.

Có như vậy một con... Dã hầu tử tại, kế tiếp Đông Hải tân, sợ là không được an bình a.

Gần đây thông minh nàng, giờ phút này thực sự bất lực, chích thuận theo ý trời. Chích mong đợi tại đây dòng xoáy chính giữa, có thể bảo toàn Đông Hải long cung.

Này tay va chạm vào chống trời trụ lớn trong nháy mắt, một đám kim quang theo này đung vào xử kéo dài ra, giống như đăng man thực vật vậy nhanh chóng bò đầy cả cây cột.

Lần này không có lại lùi về đến, hầu tử tạo ra hai tay, cả ngực đi lên.

Trụ lớn bị tĩnh lại, run rẩy, trận trận mảnh vụn tróc ra, cát bụi tràn ngập ra để che dấu khắp rong biển lâm.

Thấy vậy một màn, quân trận tứ tán, những kia long cung bọn đều trốn chạy đến xa xa hoảng sợ mà chăm chú nhìn.

Hồi lâu, cát bụi tan hết.

Trong lúc này, hầu tử như trước nửa ngồi trước ngực trước trụ lớn, chỉ thấy hấn nhẹ nhàng chấn động rớt xuống trên người mình cát bụi, lông mày nhăn lại, một tiếng gào rú, cặp kia còng tay vào trụ lớn nổi lên điệu trong khe hở.

Chói tai kim loại tiếng ma sát thoáng chốc vang lên, nổ vang, đau nhói ở đây người liên can đẳng màng tai, rơi xuống hầu tử trong tai, lại tượng là một loại triệu hoán.

"Nâng ——!" Hấn mở to hai mắt nhìn, nhếch môi lộ ra răng nanh, trên trán tuôn ra gân xanh, điên cuồng tiếng gầm gừ nhọn nhọn ra cùng chói tai tiếng ma sát giao tạt cùng một chỗ.

Tất cả mọi người hoảng sợ lui về phía sau.

Góc, sợi sợi cát bụi giơ lên.

Này trụ lớn hơi rung động, từng điểm từng điểm rút ra.

Bành trưởng hải lưu nhanh chóng theo này trong động cộ rửa ra bay thẳng xoạt được hầu tử con mắt đều không mở ra được, giống như một hồi cụ như gió trong nháy mắt hoành tảo hết thủy.

Vô số long cung quân sĩ bị cuốn lên giữa không trung, chính là thân là trong biển cao nhất tồn tại long vương cùng Ngao Thốn Tâm, đều chỉ có thể chậm rãi lui bước.

...

Đông Hải trên không, một cỗ tuần tra phủ chiến xa chở vài vị tuần thiên tướng xẹt qua.

"Di, đó là cái gì?"

Mặt khác hai vị tuần thiên tướng cũng đều cúi đầu xuống bao quát.

Nguyên bản trên mặt biển bình tĩnh trong nháy mắt hở ra gò núi vậ cột nước!

Chỉ mảnh treo chuông thời khắc, khổng chế chiến xa tuần thiên tướng thất kinh địa đem chiến xa kéo cao bay thẳng đến vân đỉnh, thật vất vả tránh thoát hướng tập, ba người đều xối thành ướt sũng.

Kinh hồn chưa định tuần thiên tướng môn chậm rãi cúi đầu, tụ tại mắt của bọn hấn da dưới, mãnh liệt sóng lớn giống như sóng gợn loại đẩy ra.

Này mặt biển thật giống như bị không duyên có chất cao một tầng vậy.

"Đây là có chuyện gì? Biển gầm?"

Không đợi bọn họ suy nghĩ cẩn thận, chiến xa cũng đã xa xa thoát ly sóng lớn phạm vi.

"Các người xem, cái kia cá voi trên có nữ hài?" Một vị tuần thiên tướng đột nhiên chỉ vào phía trước hô.

"Không xong, nàng sợ là sống không được."

"Nàng sống không được mắc mớ gì tới người?" Giá trước chiến xa tuần thiên tướng quơ roi ngựa ung dung thuyết: "Lên trời, nên hiểu được chết sống có số phú quý tại thiên, nàng mệnh đương tuyệt ở này, ai cũng không ngăn cản được."

...

"Mẹ nó! Phía dưới này là cái gì?" Hào tử cao giọng gầm hét lên, một câu hô xong, mãnh liệt nước biển cũng đã rót vào trong cổ.

Không hề chuẩn bị địa, thiếu chút nữa sặc đến nghẹn khí đi.

"Phía dưới là Đông Hải con suối!" Lão Long vương la lên nói.

Hào tử một hồi chửi bới, hé miệng lại chỉ còn lại có cô lỗ cô lỗ tiếng vang.

Mãnh liệt trong nước biển, hấn vận khởi linh lực cưỡng chế thân hình, lại bất kể như thế nào không chế không nổi nước biển.

Theo trụ lớn từng điem từng điem địa bị hấn giơ lên, hai chân lâm vào bùn trạch bên trong, này nước biển tắc mãnh liệt được giống như từng thanh địa đao từ trên người của hấn thổi qua.

Cả đáy biển đều lộn xộn, cát đá quay cuồng, những cái này kỹ năng bơi thật tốt nước tộc yêu quái bị cọ rửa được tìm không ra bắc.

...

Trên mặt biển, nguyên bản tung tăng như chim sẻ cá voi tựa hồ ý thức được cái gì bắt đầu nổi giận địa chạy nước rút, kích khởi địa bọt nước đánh tới Phong Linh trên mặt lạnh rung thấy đau.

"Ngươi làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Phong Linh thất kinh địa la lên nói.

Kinh thiên động địa tiếng vang từ phía sau truyền đến. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Quay đầu lại, nàng xem đến hai mươi trượng có thừa sóng lớn giống như một mặt tường cao vậy hướng phía chính mình bôn tập mà đến.

Này khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng bệch.

...

Lúc này, sâu dưới biển hầu tử còn hoàn toàn không biết trên mặt biển tình huống, mãnh liệt đến mức tận cùng hải lưu bên trong, hấn chích liều mạng địa nghĩ rút ra Định Hải Thần Châm.

Một vạn ba ngàn năm trăm cân? Nếu thật chỉ là như vậy, hầu tử một tay có thể dễ dàng địa đem nó rút.

Đại khái là lại phạm sai lầm đi.

Gốc cây Định Hải Thần Châm đến tột cùng có đa trọng hầu tử không biết, chỉ biết là hấn toàn lực đánh ra lại còn hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Cắn chặt răng, hấn sử xuất ba đầu sáu tay, sáu con tay cùng một chỗ cài nhập phù điêu trong khe hở, này cơ nhục bành trướng đến cực hạn, khàn cả giọng rít gào.

Này chống trời trụ lớn bị nâng lên cách mặt đất trong nháy mắt, áp chế vô số năm con suối tại trong khoảnh khắc triệt để phun trào. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 217: Đánh Cờ

Trên mặt biển cột nước thẳng bức đám mây, nhấc lên sóng lớn che khuất bầu trời, phi tốc hướng phía Phong Linh bức tới, mắt thấy cùng này cá voi cự ly càng ngày càng gần.

Tụ tại dưới đây ngoài trăm dặm, Thanh Phong tử cùng tu bồ đề thân ảnh lặng yên hiện ra, một trước một sau địa huyền ở giữa không trung.

"Cái này mười sư đệ, cho là thật lỗ mãng. Làm lên sự đến không quan tâm!" Thanh Phong tử vẻ mặt oán giận địa vuốt mở ống tay áo, một đạo linh lực ở lòng bàn tay hội tụ.

Sắp ra tay sát na bị một bên tu bồ đề cầm cổ tay.

"Sư phó, người đây là..."

"Đừng nóng vội, mà lại yên lặng theo dõi kỳ biến." Tu bồ đề khẽ vuốt râu dài, nhìn xa Phong Linh chỗ phương hướng thần nhiên nói.

...

Huyền phù tại một mảnh đen kịt trong nước biển Thái Thượng này lông mày chậm rãi chau thành chữ bát (八).

...

Biển sâu, kích lưu bên trong, hầu tử hai chân hãm sâu, cắn chặt răng, một cây lông tơ ẩn ẩn lập lòe màu vàng lợt quang hoa, trên đó tia chớp nhảy

động.

Bị hải lưu xoáy lên cục đá theo bên cạnh của hấn sát qua, trong nháy mắt bị gần như không không chế được linh lực kéo thành bụi phấn.

Sử xuất tất cả lực lượng, sáu con tay luân chuyển hoạt động, từng bước một, một chút, đem trọn căn hành vân cơn đều giơ lên!

Ngao Thính Tâm nửa đây nghiêm mặt chống đỡ cường đại hải lưu, ngo ngác nhìn cái này trong dự liệu một màn.

Định Hải Thần Châm khác một cái tên, là như ý kim cô bổng."Như ý" không chỉ là lớn nhỏ, kỳ thật còn có sức nặng.

Điểm này ngoại trừ tự tay đoán tạo nó Thái Thượng bên ngoài hiểm ai biết.

Giờ này khắc này chống trời trụ lớn trạng thái kim cô bổng, sức nặng tại thái độ bình thường đâu chỉ gấp trăm lần!

Nhưng mà, hấn cứ như vậy ngạnh sanh sanh mà đem nó giơ lên...

"Quả nhiên là, Thái Ất kim tiên đỉnh phong Hành Giả đạo." Ngao Thính Tâm nhàn nhạt thờ dài.

Đạt tới cảnh giới này Hành Giả đạo. Sớm đã là một bàn triệt để cỗ máy chiến tranh. Nếu là không chết thủ một chỗ. Chính là thiên đình, nên cũng muốn thúc thủ vô sách đi.

Ở đằng kia nguyên bản cấm Định Hải Thần Châm trong hồ sâu, tản ra yếu ớt hồng quang Đông Hải con suối đã bị triệt để giải phóng.

Giờ này khắc này nó chính liều mạng phóng thích ra vô tận quang trong âm tích góp từng tí một năng lượng.

Mãnh liệt hải lưu tứ lướn mỗi khắp ngõ ngách, chính là Ngao Thính Tâm cùng Đông Hải long vương, đều chỉ có thể chăm chú địa phủ phục trước, rong biển lâm bị khắp nhỏ tận gốc hướng không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Biển sâu bên trong duy chỉ có còn lại một ít con khi sử xuất tất cả lực lượng gắt gao ngực trước chống trời trụ lớn cô đơn địa đứng, mặc cho hải lưu cọ rửa.

...

Một trăm trượng, năm mươi trượng. Ba mươi trượng!

"Nhanh! Không được!"

Sóng lớn càng ngày càng gần, ghé vào cá voi trên lưng Phong Linh đều muốn cấp khóc.

...

"Su phó a ——!"

Thanh Phong tử ngòi không yên, hấn giãy dựa lấy muốn ra tay, lại bị tu bồ đề gắt gao chế trụ bất kể như thế nào không thể động đậy.

"Yên lặng theo dõi kỳ biến."

Chích một câu, tu bồ đề không nói thêm gì nữa, chỉ là mở to hai mắt, như trước có chút hăng hái địa xem.

...

Mười trượng, năm trượng, ba trượng!

"Mau mau! Không được, càng ngày càng gần!"

Nhấc lên sóng lớn cũng đã chậm rãi áp đảo Phong Linh đỉnh đầu. Bóng tối phía dưới, cô gái nhỏ thất kinh địa hô hô lên.

Thanh Phong tử mở to hai mắt nhìn nhìn về phía tu bồ đề. Tu bồ đề nhưng như cũ thần sắc lạnh nhạt, chích nắm Thanh Phong tử mạch môn gắt gao không tha.

Lại cũng chò tiếp không được, chỉ thấy lòng nóng như lửa đốt Thanh Phong tử giáo phá chính mình tay trái ngón trở, máu tươi tung tóe rơi vãi, một cái pháp trận trong sát na bị lãng không vẽ ra.

Hắn từng tiếng quát: "Phá ——!"

Này huyết vẽ pháp trận hóa thành thật thể, phi tốc xoay tròn, muốn hướng phía Phong Linh bay đi.

Gặp tình hình này, tu bồ đề lại mỉm cười, phát trần giương lên, đạo đạo bạch ti bắn ra, lãng không đem này pháp trận kéo thành bụi phấn.

Thanh Phong tử mở to hai mắt nhìn, nhìn qua cái này không thể tưởng tượng nổi một màn: "Sư phó, người đây là..."

"Vi sư nói qua, yên lặng theo dõi kỳ biến!"

...

Thân hình khổng lồ cá voi bị sóng lớn xoáy lên.

Cự đại lực đạo đem Phong Linh cùng cá voi chia lìa.

Phi tốc quay cuồng bọt nước, nước biển theo bốn phương tám hướng xâm nhập mà đến, trong nháy mắt liền đem Phong Linh thôn phệ. Nhỏ nhắn xinh xắn thân hình giống như một mảnh không có rễ không bình lá rụng loại phiêu linh.

Nàng giãy dụa lấy chỉ muốn thoát khỏi, lại không có cách nào chống đỡ cọ rửa.

Nước biển rót vào cổ họng của nàng, nàng nghĩ ho ra, trong nháy mắt lại hút vào càng nhiều nước biển.

Thời gian trôi qua, nàng dần dần mất đi tất cả khí lực, ngơ ngác địa huyền phù tại quay cuồng trong nước biển, chỉ còn lại có xanh thắm sắc con mắt mông lung địa cách nước biển nhìn về phía bầu trời xanh thắm.

"Hầu tử, nguyên lai... Ta đến không được Hoa Quả Sơn..." Nàng nghĩ.

Chậm rãi, này con mắt nhắm lại.

...

Thanh Phong tử mở to hai mắt nhìn, này tay lạnh run: "Su phó... Vì cái gì! Đây là vì cái gì ——!"

"Đừng vội, ngươi mà lại xem."

...

Một phiến trong bóng tối, Thái Thượng lắc đầu thở dài, chậm rãi nhắm lại hai mắt: "Cái này bồ đề lão quý. Ha ha ha ha, quả nhiên là xê dịch, từng bước sai a. Bị ngươi tính toán đến sít sao, cái này có thể làm cho lão phu, như thế nào cho phải a?"

Sau một khắc, hấn mạnh mẽ mở hai mắt ra, song đồng bên trong lộ vẻ ngân quang!

...

Sóng lớn đã theo Thanh Phong tử thân dưới xẹt qua, chạy về phía phương xa.

Hắn ngơ ngác nhìn, Ngô Giả đạo đại la kim tiên tu vi, giờ này khắc này, hắn lại ướt hốc mắt.

"Sự phó, người đến tột cùng là muốn làm cái gì? Vì cái gì không cho ta ra tay ngăn cản? Vì cái gì?"

Tu vi cao như hắn, lúc này cũng đã triệt để thất thố.

Tu bồ đề lạnh như băng địa nhìn hắn một cái, thở dài: "Thiên đạo đánh cờ, vốn là cử tử nhất sinh việc. Cam lòng cho, chưa chắc sẽ mất đi. Nếu là không nữa, tất bại không thể nghi ngờ."

Tự tại dưới thân thể của bọn hắn, một đoàn bọt nước bạo liệt ra đến, trong nháy mắt nhỏ ra một cái quang cầu, từ từ đi lên, cho đến huyền tại trước người của bọn hắn.

Thanh Phong tử không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Này quang cầu dần dần thâm đi, hiển hiện ra, là cũng đã mất đi tri giác Phong Linh.

Nhanh chóng nhắm mắt lại cảm giác, tại xác định Phong Linh không việc gì sau, Thanh Phong tử tâm mới yên ổn không ít, vui mừng địa nở nụ cười.

Một hồi hải gió thổi qua, đạo đạo mây mù lãng không sinh thành, rớt thành Thái Thượng thân ảnh.

Hắn cúi đầu cả trước chính mình bị nước biển thấm ướt quần áo, bất đắc dĩ địa lắc đầu cười khổ.

"Tu bỏ đề a tu bỏ đề, nhiều như vậy năm, quả nhiên là tiến bộ không ít a. Liền đề tôn của mình. Đề muốn buộc lão phu tới cứu."

Tu bỏ đề buông lỏng ra Thanh Phong tử. Cung kính địa khom người chấp tay nói: "Tu bỏ đề thay tiêu đề cảm tạ lão quân ưu ái."

Lần này khách khí. Lúc này nhìn về phía trên càng giống khiêu khích.

Thái Thượng cũng không khí không nã, chích liếc qua hôn mê Phong Linh, thản nhiên nói: "Thấy chết mà không cứu được, bực này sư môn muốn tới gì dùng? Lão phu cùng nha đầu kia nói sửa quãng lão phu môn hạ, nàng lại không chịu. Đồ đệ kính trọng sư trưởng, sư trưởng lại xem đồ đệ như quân cờ. Ai... Quả nhiên là oan nghiệt a."

Thanh Phong tử vội vàng khom người chấp tay nói: "Thanh Phong tử thay Phong Linh, cùng với Phong Linh cha mẹ cảm tạ lão quân ra tay cứu, đại ân sau này cần phải..."

Chỉ thấy Thái Thượng khoát tay áo cắt đứt lời của hắn. Nghiêng qua tu bỏ đề liếc, hừ cười nói: "Đừng đề cập báo ân chuyện tình, này Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng không phải người làm chủ. Ứng thuận bực này hứa hẹn, bất quá sau này cho mình tăng thêm làm phức tạp thôi. Lại là người nói thay Phong Linh cha mẹ tạ ơn lão phu... Lão phu ngược lại muốn hỏi một chút người, Phong Linh cha mẹ, là người nào vậy?"

Tu bỏ đề lập tức ánh mắt lập loè lên.

Thanh Phong tử cũng là một hồi nghi hoặc.

Hầu tử nhiều loạn thiên đạo việc ở đây, mọi người đều biết, có thể cái này Phong Linh đi đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nên hầu tử đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước chuyện tình. Thái Thượng Lão Quân nắm giữ thiên đạo, làm sao có thể không biết rõ Phong Linh cha mẹ là ai?

Cái này vừa hỏi. Rõ ràng cho thấy ý vị thâm trường.

Gặp hai người trăm mặt, Thái Thượng cũng không nói lời nào. Chỉ là lẳng lặng địa nhìn bọn họ.

Hồi lâu, Thanh Phong tử chấp tay nói: "Phong Linh cha mẹ, chính là vẫn bồi du lịch bắc địa giờ kết giao một đôi phàm nhân phu phụ. Không biết lão quân này hỏi có gì thâm ý, kính xin chỉ rõ."

Thái Thượng chích cười khan hai tiếng, thờ dài: "Thâm ý? Không có có thâm ý, không có có thâm ý nha. Chỉ là người đã già khó tránh khỏi nhớ tình bạn cũ, phàm nhân sống lâu khoảng, ba mươi bốn mươi quy thiên giả chỗ nào cũng có. Nếu có thì giờ rảnh, kính xin hỏi đi gặp đôi phu phụ kia, cũng tốt làm cho bọn hấn biết rõ nữ nhi tình hình gần đây. Đỡ phải sau này lưu cá tiếc nuôi, tại tu hành bất lợi a."

"Tạ lão quân nhắc nhở, vẫn bồi nhất định tiến đến."

Đôi với tu bồ đề cười cười, Thái Thượng xoay người sang chỗ khác hóa thành một đoàn sương mù, ngay tiếp theo Phong Linh cùng nhau phiêu tán trong gió.

"Trở về gặp cha mẹ của hấn?" Thanh Phong tử vẻ mặt nghi hoặc, trì hoãn chậm quay đầu lại.

"Đi."

"Su phó, muốn đi đâu?"

"Hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

...

Đáy biển, nước lữ trung tâm đã hơi từ từ tại bình tĩnh, bốn phía cũng đã bị quét được hoàn toàn thay đổi.

Này con suối còn là chậm rãi phóng thích ra năng lượng, chỉ là ôn hòa rất nhiều.

Hơi nhảy động trong nước biển, hầu tử tinh tường địa cảm giác được Định Hải Thần Châm đang tại ném thử cùng mình thành lập nào đó liên lạc, này là một loại, không có ngôn ngữ đối thoại, tựa hồ đang tại thành vì chính mình ý thức kéo dài, giống như tay chân vậy.

"Đây là có chuyện gì?" Hầu tử càng phát ra rất nghi hoặc: "Chẳng lẽ đây cũng là nhận chủ pháp bảo?"

Hắn chậm rãi đem sức nặng đã trong lúc vô tình giảm bớt rất nhiều Định Hải Thần Châm để xuống, từng bước một lui về phía sau, ngẩng đầu nhìn lên.

"Nhỏ." Hắn nói khẽ.

Chống trời trụ lớn vậy Định Hải Thần Châm lên tiếng thu nhỏ lại, quanh mình nước biển đều bị tác động trước chậm rãi đè ép quá khứ, chích một hồi, liền biến thành tầm thường võ côn loại lớn nhỏ huyền phù tại trong nước biển.

Tại đây đen kịt biển sâu bên trong, có thể tinh tường địa trông thấy nó toàn thân phát ra ánh huỳnh quang.

"Như ý kim cô bông quả thật 'Như ý' !" Hầu tử mặt mày hơn hờ địa đi qua, đem nó cầm trong tay.

Cái này kim cô bông hai đầu hiện lên kim sắc, kim loại chất liệu, trên đó phù điêu đồ dạng cẩn thận tinh tế, nhìn về phía trên như là một bộ kim long

rời bên trong mây mờ. Chính giữa một đoạn hiện lên màu đen, nhìn đường vân rõ ràng là mộc chất, sờ lên lại giống như kim loại vậy cứng rắn.

Cầm trong tay, cơ hồ không cảm giác sức nặng.

Chậm rãi nhắm mắt lại, hầu tử thử cùng này kim cô bổng câu thông. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Rất nhanh, không cần ngôn ngữ, này kim cô bổng liền có thể theo tâm ý của hấn tự do địa chuyển đổi lớn nhỏ cùng sức nặng!

Nhỏ, có thể tiêu như lông tơ. Lớn, mà nếu cùng vừa mới vậy vô biên vô hạn. Nhẹ, mà nếu cùng không khí loại theo gió phiêu lãng, trọng, mười vạn cân, trăm vạn cân một đường kéo lên, thẳng đến hầu tử sợ nặng hơn nữa xuống dưới dẫn đến xảy ra chuyện gì đến tranh thủ thời gian thu tay lại.

"Sức nặng đều có thể tự do biến hóa, cái này quả nhiên là thu hoạch ngoài ý muốn a." Hấn ha ha nở nụ cười, đem kim cô bổng biến thành tú hoa châm chen vào lọt vào trong tai.

Quay đầu đi nhìn qua xa xa Ngao Thính Tâm, hấn cười dịu dàng nói: "Bốn công chúa, ta đây bên cạnh thu phục. Có thể lên đường sao?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: bình thường đổi mới.

Nói còn thiếu nợ ba : Gia canh, mấy ngày nay con ba ba yếu chuẩn bị mãnh cương, gia canh phương diện không quá ổn định.

Kính xin các vị thứ lỗi ~

Còn nhớ rõ mấy ngày hôm trước xuất hiện cái kia hỏi thăm điện ảnh và truyền hình bản quyền hồi phục sao? Đào ken két két, hảo hưng phấn hảo

hung phan! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 218: Mặt Mũi

Trở lại lúc, cả Hoa Quả Sơn đúng là một mảnh bối rối.

Vừa mới dựng lên yêu thành hình thức ban đầu bị đột nhiên xuất hiện biển gầm xông đến rồi tinh rồi mù, hảo trên mặt đất yêu quái tu vi cũng không thấp, lúc này mới không có gì chết.

Nhìn coi hầu tử, nhìn coi trong tay hắc kim cô bổng, lại nhìn coi ngòi ở hầu tử sau lưng điềm nhiên như không phẩm trước trà Ngao Thính Tâm, Dương Thiên lông mày run rẩy.

"Ý tứ nói đúng là, ngươi gạt ta vụng trộm đi Đông Hải long cung, đoạt Định Hải Thần Châm dẫn phát biển gầm không chỉ, còn mạnh hơn bắt bốn công chúa trở về làm nhân chứng, nhé?"

"Hắc, này làm sao có thể nói đoạt? Ta đánh phiếu nợ! Huống hồ biển gầm chuyện tình lão Long vương lại không có trước tiên là nói về, có thể nào trách ta?"

"Có khác nhau sao?" Dương Thiên mặt không biểu tình mà hỏi.

"Ngạch, không có khác nhau?" Hầu tử nhíu lại lông mày nhìn qua Dương Thiên.

Sau lưng Ngao Thính Tâm thở dài một tiếng trà nóng, buông trà chén nhỏ, không đếm xỉa tới nói: "Hắc nói đoạt ta trở về đương áp trại phụ nhân."

Dương Thiên con mắt thoáng cái trợn thật lớn.

Đứng ở một bên Dĩ Tô cũng cả kinh nói không ra lời.

Hầu tử sợ hãi, vội vàng quay đầu lại quát mắng nói: "Ta là nói nói mà thôi! Nói nói mà thôi!"

"Nguyên lai chỉ nói là nói mà thôi a? Ai..." Ngao Thính Tâm vuốt vuốt mái tóc, ung dung nói: "Hại bản công chúa còn vui vẻ hảo một hồi. Phụ vương ta người liền 'Nhạc phụ đại nhân' cũng gọi, đây vẫn chỉ là nói nói mà thôi?"

Nói lại nâng chung trà lên chén nhỏ yên lặng địa mân, này rảnh rồi chuyện lịch sự tao nhã thấy hầu tử khóc mắt quát thẳng tới.

"Người!" Dương Thiên khí không đánh một chỗ đến, nắm lên trúc hàng mây tre chế gối đầu tựa hướng phía hầu tử đập bễ quá khứ: "Thật không có nhìn ra a, người còn có phần này tâm!"

Hầu tử bùm lấy cái trán vội vàng giải thích: "Ta là kéo nàng trở về làm nhân chứng! Con tin người hiểu không?"

"Con tin? Con tin yếu liền 'Nhạc phụ đại nhân' đều kêu đi ra sao? Cái này mới vừa vận xuất đầu, tựa hiểu đoạt nữ nhân? Mỹ Hầu Vương uy phong thật to a!"

Lần này nện vào trên trán chính là Dương Thiên phóng ở bên cạnh trên bàn trà cái chén.

"Uy uy. Người nghe ta giải thích!"

Rất hiển nhiên. Dương Thiên căn bản không có tính toán nghe hẳn giải thích.

Không bao lâu. Hần liền cùng Ngao Thính Tâm cùng nhau bị oanh đi ra ngoài.

Đứng ở cửa ra vào, bốn mắt giao đúng, một hồi trầm mặc.

"Người làm chuyện tốt."

"Tại sao là ta làm chuyện tốt rồi?" Ngao Thính Tâm che miệng cười: "Thiếp thân chỉ là thật thoại thật thuyết thôi."

"Còn, còn 'Thiếp thân' ... Còn ngại không đủ loạn, người dám lại thiếu đạo đức điểm sao?" Hầu tử tại chỗ lại là một bộ lưu manh cùng.

"Luận thiếu đạo đức, Thính Tâm nơi đó so với qua được cường đoạt dân nữ Mỹ Hầu Vương a?" Ngao Thính Tâm chấp tay từng bước một đi về hướng xa xa, ung dung thờ dài: "Dù sao cái này quân sư Thính Tâm là không muốn làm, về phần muốn hay không Thính Tâm đương áp trại phu nhân. Mỹ Hầu Vương còn là cùng Dương Thiên tả thương lượng tốt lắm rồi nói sau."

"Uy, ai chuẩn người khắp nơi đi loạn rồi?"

"Yên tâm." Ngao Thính Tâm xoay người lại, váy dài bông bành thân nhiên cười: "Bản công chúa chỉ là khắp nơi dạo chơi, sẽ không chạy, chạy cũng chạy không thoát. Huống hồ, còn có chỗ nào so với Dương Thiên tả không coi vào đâu an toàn hơn? Đúng không?"

Nói đi, lại là che miệng cười, xoay người liền đi.

Hầu tử đột nhiên cảm giác được chính mình chọc cá phiền toái đã trở lại, có thể hiện giai đoạn còn cần nàng kiểm chế Đông Hải long cung, cũng là cho Đông Hải long cung một cái đào thoát thiên đình chỉ trích lấy cớ. Rơi vào đường cùng chỉ có thể lắc đầu thờ dài, yên lặng rời đi.

Trong phòng. Dương Thiên chính che miệng khái gay gắt.

Dĩ Tô khúm núm nói: "Dương Thiên tả, ngươi cũng đừng nóng giận. Nghe Đoàn Chủy ca ca nói, bốn công chúa là cướp về đương quân sư, tiên sinh đến bây giờ còn đang hờn dỗi."

"Đi." Dương Thiên một tay vịn giường, hừ lạnh một tiếng nói: "Làm cho Đoàn Chủy phái người đến ta cách vách xây gian phòng nhỏ, làm cho bốn công chúa ở."

"Cái này... Nghe nói hầu tử ca ca đã đem nàng an bài đến Thủy Liêm động thượng tầng, bảo là muốn nghiêm gia trông giữ. Chỉ sợ không tốt sao?"

"Hắn yếu không đồng ý, ngươi làm cho hắn đến nói với ta." Dương Thiên tức giận địa nện lấy giường tấm ván gỗ nói: "Cái này chích chết hầu tử, nếu là thật cảm động lệch ra tâm tư, xem ta không bới da của hắn!"

Trùng mắt hờ khép môn, này mày nhú lại đến độ có thể vặn ra nước đây.

Nữ nhân này nao nằng không được tự nhiên đến, quả nhiên là vô lý có thể giảng.

Dĩ Tô chỉ phải rụt rụt đầu cửa trước ngoài đi đến, lại nhin không được cười thành một đóa hoa.

...

Trận trận thét to trong tiếng, hầu tử từng bước một đi ở lầy lội trên đường, nhìn xem thành đàn yêu quái đang tại một cây địa sấp bị nước biển xông đến thất linh bát lạc rào chắn phù chính.

Xa xa địa chúng kiến Đoàn Chủ đứng ở trên đá lớn chỉ huy.

"Chuyện này như thế nào người tới duy trì? Sáu ngoặt?"

Đoàn Chủ cúi đầu xuống nhìn hầu tử liếc, thở dài: "Hắn nói hắn yếu cáo lão hồi hương."

"Cái gì? Hắn còn dám bãi công hắn?"

"Ai bảo người không rên một tiếng lấy cái gì quân sự trở về."

"Hắn hiện tại ở nơi nào? Mẹ nó ta yếu rút ra hắn!"

"Tại Nhân Vân động, tranh thủ thời gian đi rút ra hắn. Hiện tại cái này trước mắt bề bộn chết rồi, theo ta một cái chịu không được a." Đoàn Chủ cũng không quay đầu lại địa thét to nói: "Bên kia cái kia ai! Chính là người! Đừng quá dùng sức kéo, đều sai lệch!"

Cái này Lữ lục quái, cư nhiên còn học được bãi công rồi? Cánh cứng ngắc nhé?

Hầu tử một đường đi, một đường nghĩ nhìn thấy mặt phải như thế nào thu thập cái này chích già mồm cãi láo sóc tinh.

Đến Nhân Vân động, xa xa địa liền trông thấy Lữ lục quái trái khối thảm, đoan đoan chánh chánh địa làm tại cái động khẩu thán trà, bên cạnh còn bày biện kỷ bàn trái cây điếm tâm.

Nhìn về phía trên thật đúng là tượng có chuyện như vậy.

"Đại vương." Gặp hầu tử tiền lai, hắn cung kính địa cúi người nói: "Những năm này thần vi Hoa Quả Sơn, vi đại vương, ngày đêm vất vả, lại không để mắt đến cái này hảo phong cảnh, nguyên lai cáo lão hồi hương,

phẩm một ly thanh trà, nhìn qua liếc cây xanh, cũng có một hương vị khác, không thể so với công thành danh toại kém a. Như thế..."

Lời còn chưa nói hết, liền bị hầu tử một cước đạp trở mình trên mặt đất, thất kinh địa yếu đứng lên, lại bị hầu tử một tay túm ở cổ áo cả nói lên.

Bốn mắt gọi đúng, Lữ lục quải mở to hai mắt nhìn, nuốt khô nhỏ nước miếng, liên quan chưa nói xong mà nói cũng cùng nhau nuốt trở vào, đại khí cũng không dám thở gấp.

"Cùng ta đùa giỡn đa dạng nhé?" Hầu tử mặt không biểu tình mà nói.

"Không, không dám. Thần không dám."

"Ta xem ngươi rất dám, bày đặt một đồng lớn sự tình không quản, cáo lão hồi hương? Có tin ta hay không tổng ngươi hồi lão gia?" Hầu tử chậm rãi mở to hai mắt nhìn.

Lữ lục quải khước miệng mạnh mẽ co rúm.

Buông lỏng tay, hấn cả ngã ngồi trên mặt đất, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống đất dập đầu. Hô to nói: "Thần đáng chết. Thần đáng chết. Đại vương bớt giận. Thần bị ma quỷ ám ảnh..."

"Được rồi được rồi!" Hầu tử khoát tay áo nói: "Này hỏa khí nghiên cứu được thế nào?"

Lữ lục quải vội vàng theo trong tay áo rút ra nhất quyển tấm da dê đưa tới.

...

Trong nhà gỗ nhỏ, tiến đến truyền lệnh Dĩ Tổ cũng đã đã trở lại.

Xây nhà gỗ nhỏ chuyện tình Đoàn Chủy một lời đáp ứng, nhưng mà yêu cầu tạm hoãn mấy ngày, dù sao mấy ngày nay, nhân thủ thật sự không đủ.

Dương Thiên cong vẹo địa tựa ở giường trên lông mày nhíu chặt, suy nghĩ rất lâu sau đó, làm như sầu lo được ngay.

"Dương Thiên tả đang suy nghĩ gì?"

"Người nói, ta vừa mới như vậy hội sẽ không quá mức phạm rồi? Tại người cùng cái kia Đông Hải bốn công chúa trước mặt phát hấn tính tình... Như vậy. Hấn có thể hay không thật mất mặt?"

Hiện tại mới nhớ tới vấn đề này a? Dĩ Tô trợn trắng mắt.

"Nhất định sẽ thật mất mặt a. Hầu tử ca ca tốt xấu là Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, hiện tại nhiều ít yêu quái đều chỉ vào hấn mạng sống. Vừa đến Đông Hải long cung một hồi làm âm ỉ bả mọi người bắt đã trở lại, ngay sau đó khiến cho Dương Thiên tả một hồi thoá mạ, cái này nói ra nhiều dọa người a?"

"Có thể, có thể hấn cũng là quá mức! Người nói hấn động tỵ biến thành như vậy? Có cái thực lực tỵ tác uy tác phúc, này cùng bầu trời những người kia có cái gì khác nhau?"

Dĩ Tô thoáng cái bật cười, thân nhiên nói: "Hầu tử ca ca cùng bọn họ có thể bất đồng. Không phải là vì Hoa Quả Sơn, hấn tại sao phải khổ như vậy? Dương Thiên tả người gặp qua hầu tử ca ca không có việc gì xuất môn bởi móc sao? Hấn không có việc gì tỵ yêu mến một người tìm một chỗ ngồi cạnh, không phải gặm hạt dưa chính là nhai cây cau. Hấn tử nhai cây cau đều là hấn mang đi ra. Kỳ thật hầu tử ca ca nói được cũng đúng, có đôi khi quá phân rõ phải trái. Có hại. Huống chi ta còn là yêu, giảng người lý. Đây

không phải là tự tìm đường chết sao? Bất quá ngươi yên tâm đi, hầu tử ca ca sẽ không giận ngươi."

"Thật không hội?" Dương Thiên hồ nghi địa nhìn quá khứ.

Dĩ Tố bất đắc dĩ thở dài, trịnh trọng chuyện lạ nói: "Thực không biết. Hầu tử ca ca rất hiền hoà kỳ thật, điểm này, Dĩ Tố vẫn là có thể xác định. Huống hồ, hẳn lúc nào đã sanh Dương Thiên tả của ngươi khí a."

"Nhưng thật ra là đã sanh, chỉ là ngươi không biết mà thôi." Dương Thiên nhớ tới tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm nàng tại đột phá được tề lí tận lực tăng thêm quá lượng nanh sói cỡ chuyện tình. Do dự hồi lâu, lại hỏi: "Cái kia, ngươi cảm thấy hẳn đoạt bốn công chúa trở về, thật không là đừng có mưu đồ?"

"Khẳng định không phải đừng có mưu đồ, hầu tử ca ca không phải người như vậy." Dĩ Tố lắc đầu cười cười, cúi đầu xuống, tiếp tục trong tay thêu.

"Ngươi đang ở đây lấy cái gì?" Dương Thiên duỗi dài đầu hỏi.

"Thêu a." Dĩ Tố lắc lắc trong tay may vá nói.

"Làm gì vậy lấy loại này đồ vô dụng?"

"Lần trước thu dụng một đoàn yêu quái, theo bọn họ chỗ đó tìm ra gì đó, trọn vẹn, lụa, các thức may vá cái gì cũng có. Dù sao trong động cũng không dùng được, hầu tử ca ca sẽ đưa cho ta, nói là nữ hài tử mọi nhà đừng cả ngày nghĩ múa đao lấy thương, có rảnh cũng muốn học thêm chút những này, sau này mới có người dám lấy."

"Đừng nghe hắn nói lung tung, thế giới này thực lực mới là cứng nhắc đạo lý." Dương Thiên phồng lên miệng trắng không còn chút máu Dĩ Tố

liếc.

Một hồi lâu, trong nhà gỗ đều yên tĩnh không tiếng động.

Dĩ Tô tiếp tục như không có việc gì thêm lên giết thời gian, gián đoạn nhẹ nhàng cắn đứt sợi tơ, thay cái khác nhan sắc, như thế phản phục.

Nửa ngày, nằm ở trên giường Dương Thiên vụng trộm địa liếc qua quá khứ, đỏ mặt, thấp giọng lầm bầm nói: "Nếu không, ta lấy kiện pháp bảo với người đời? Ngẫm lại có chút ít ngoạn ý giết thời gian kỳ thật cũng rất tốt, đúng không? Ta là sự phụ của người, người sẽ không phải liên cái này cũng không đời cho ta đi?"

...

Bọt nước vượt đá ngầm, trên bầu trời hải âu kêu to, một con con cua phi tốc đường ngang lưu lại một chuỗi thật nhỏ dấu chân.

Thái Thượng giày lạng yên đạp tại trên bờ cát, quay đầu lại nhìn huyền phù tại giữa không trung hôn mê Phong Linh liếc.

Ướt sũng sợi tóc dán gò má, khuôn mặt đằm tĩnh.

Bất đắc dĩ thở dài, hấn tiện tay một ngón tay, Phong Linh chậm rãi rơi xuống.

Hấn lại hướng phía Thủy Liêm động phương hướng nhìn một cái, biến mất trong gió. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Không bao lâu, hai cái yêu quái dẫn theo binh khí từ nơi không xa trong rừng cây đi ngang qua.

"Di, đó là cái gì?"

Màu vàng trên bờ cát một điểm màu tím, dị thường đoạt mắt.

"Qua đi xem."

Hai con yêu quái cẩn thận mà quan sát trước bốn phía động tĩnh hướng phía Phong Linh sờ soạng tới.

"Còn có khí. Là nữ nhân? Còn là nữ yêu?"

"Xem tình hình là nữ nhân." Trong đó một con yêu quái cúi người sờ lên Phong Linh vòng tay: "Cái này vòng tay thoát nhìn là kiện pháp khí, còn là tranh thủ thời gian báo cáo lão đại a, miễn cho lầm sự."

"Đi, người ở nơi đây nhìn xem, ta đi một chút sẽ trở lại." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: sao sao, lại là bình thường đôi mới, còn thiếu nợ 3 cá gia canh ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 219: Lam Sắc Nhân Con Người

Hỏa khí nghiên trả về tính thuận lợi, dựa theo Lữ lục quái chỗ lời nhắn nhủ, tiếp qua cả tháng, mới vật thí nghiệm có thể đầu nhập khảo nghiệm. Bất quá quy tắc có sẵn khuông địa sinh sản lại phải chờ tới Dương Thiên Ngộ Giả đạo đoàn đội thành hình mới được.

Đuổi rồi giận dữ Lữ lục quái, lại là vô cùng buồn chán, tại Đông Hải long cung làm âm ỉ hơn nửa ngày hao phí đại lượng linh lực hầu tử đột nhiên cảm giác được có điềm buồn ngủ, quyết định hỏi Thủy Liêm động ngủ một giấc nói sau.

Từ xa xưa tới nay kinh doanh, hiện tại Hoa Quả Sơn kỳ thật chỉ cần Đoàn Chủ cùng Lữ lục quái tại, một cái chủ trong một cái chủ ngoài, trên cơ bản tự không có gì đáng ngại. Trừ phi đặc thù tình huống, cơ bản không cần hẳn cái này đại vương mở miệng.

Từ loại nào góc độ mà nói, hẳn loại này kinh doanh hình thức phù hợp quan văn hệ thống kinh doanh lý niệm. Tổ chức một cái hệ thống, người cầm quyền không cần phải đi qua độ nhúng tay, tận khả năng thông qua thành lập các loại quy tắc hoàn thành hệ thống tự thân sự trao đổi chất, bảo trì yêu quái bồi dưỡng và tấn chức đường thông suốt do đó từng bước hoàn thành cả xã hội cơ cấu chế tạo.

Ở thời đại này, loại này lý niệm không thể nghi ngờ là vượt mức quy định. Thêm nữa người chấp hành thật lớn kéo dài sống lâu, chỉ cần không tao ngộ cường đại ngoại lực xâm nhập, cái này hệ thống có thể một mực

vận chuyển tới vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, cũng theo thời gian trôi qua không ngừng lớn mạnh.

Theo điểm này đi lên nói, dù cho không có hỏa khí nghiên phát, thời gian cũng là đứng ở Hoa Quả Sơn bên này. Hỏa khí nghiên phát bản thân cũng chỉ là làm tranh thủ cạnh nhiều thời gian một cái hạng mục thôi.

Dù sao vẫn là thành lập tại hiện hữu pháp trận cùng tinh luyện kim loại tài nghệ trên cơ sở gì đó, hầu tử tuyệt đối sẽ không tin tưởng thông qua như vậy một cái hạng mục tự có thể chân chính xác lập nâng Hoa Quả Sơn trường thịnh không suy. Muốn biết được những vật này rất đơn giản, chỉ cần hoàn toàn tĩnh ngộ lại, thiên đình yếu phỏng chế cũng rất nhanh. Chỉ là bị quản chế tại lý niệm tầm mắt. Muốn đuổi kịp. Cần một chút thời gian thôi.

Muốn biết được, Hoa Quả Sơn yêu quái môn hai bàn tay trắng, tùy thời cũng có thể lấy mạng đi binh, thiên đình thần tiên chính là gia đại nghiệp đại, không cần phải lấy mạng đi vật lộn đọ sức. Đối tại điểm này, xem Nam Thiên Môn quân đoàn chỉ biết.

Thì ra là Thiên Bồng Nguyên Soái này hai hàng mới có thể thật sự bả mệnh treo ở dây lưng quần trên xuất chinh.

Hiện nay làm hết thầy, nói cho cùng cũng là vì đánh một cái thời gian kém, chỉ cần Hoa Quả Sơn cũng đủ cường đại. Thế cho nên thiên đình yếu tiêu diệt Hoa Quả Sơn đều được đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm, như vậy tự không thể không ngồi vào bàn đàm phán đi lên.

Đến Thủy Liêm động thời điểm, thiên cơn mưa nhỏ tí tách rơi, đem trọn tòa Hoa Quả Sơn đều bao phủ tại một mảnh hôi mông mông bên trong.

"Kỳ thật quá mức ổn định và hoà bình lâu dài cũng không nên, Hoa Quả Sơn có thể hay không cũng có phát triển trở thành thiên đình một ngày như vậy?" Nhìn qua những kia mạo vũ chiến đấu tại tuyến đầu yêu quái, hầu tử đột nhiên nghĩ.

Ngơ ngác nhìn sơn đạo bên cạnh nham thạch trong khe hở vừa mới quật cường dài ra cây giống, lại nhìn coi cách đó không xa hùng vĩ từng bách, hấn lắc đầu cười khổ.

Hiện tại muốn những thứ này, hiển nhiên sớm được có điểm quá mức.

Với hấn mà nói, bây giờ quan trọng nhất là thành lập một cái thế lực cường đại. Vì chính mình. Cũng là vì yêu tộc tại đây phiến thiên không hạ thắng lấy sinh tồn quyền lực. Đồng thời, cũng vì một ngày kia cùng thiên đình, cùng Thái Thượng khiêu chiến tích lũy tư bản.

...

Đang lúc này. Thái Thượng Lão Quân đang đứng tại mấy trăm dặm ngoài một chỗ cửa sơn động ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời phiêu diêu mưa phùn, vẻ mặt mờ mịt.

"Đồ nhi tham kiến sư phó."

Gặp Thái Thượng xuất hiện ở cửa động, vàng bạc hai vị đồng tử vội vàng bệ bộn quỳ xuống.

Thái Thượng cũng không thèm nhìn bọn hấn, chích nhìn nhiều hai mắt hôi mông mông bầu trời, phối hợp địa đi vào sơn động trung, đánh giá chung quanh trước cái này vàng bạc đồng tử vừa mới dời vào không đến một tháng huyết động, tựa hồ tại tinh tế tự hỏi cái gì.

Nam Thiên Môn chinh phạt Đông Thắng Thần Châu khiến cho nguyên bản tụ cư yêu quái quần lạc bị đánh tan, bởi vì đại lượng lang thang yêu quái gia nhập, bây giờ Hoa Quả Sơn cũng đã dần dần trôi lên mặt nước, đôi tại bốn phía khuếch trương cũng không giống như trước nguyên bản như vậy khắc chế.

Vì thế, vàng bạc hai vị đồng tử buộc lòng phải bên ngoài di chuyển, có khả năng thám thính đến tin tức, cũng trở nên càng ngày càng ít.

Cầm lấy đặt ở cũ nát trên ghé dựa một cái đào bình, Thái Thượng híp tràn đầy nếp nhăn con mắt nương cái động khẩu đầu nhập quang tinh tế địa nhìn.

Thấy thế, kim đồng tử vội vàng dập đầu nói: "Khởi bẩm sư phó, cái này bình là từ một cái vớt đi hộ săn bắn chỗ ở mang về tới. Mấy năm này Hoa Quả Sơn yêu quái dần dần nhiều lên, nguyên bản ở tại phụ cận vài hộ rơi lả tả người ta đều đã kinh di chuyển, lưu lại một chút ít vớt đi chỗ ở."

"Nha." Thái Thượng nhếch môi, nhẹ gạt đầu, đem đào bình buông, bỏ qua trước bày ngồi vào một bên trên mặt ghé đá, tiện tay theo trong tay áo móc ra một lon đan dược đưa cho hai vị đồng tử.

Kim đồng tử vội vàng tới thân thủ tiếp nhận, nhìn không được vệt ra cái nắp nghe nghe, lập tức mặt mày hớn hở: "Đồ nhi tạ sư phó."

Này ngân đồng tử cũng liền bề bộn theo quá khứ thân thủ muốn bắt, kim đồng tử cũng không làm cho, nho nhỏ đùn đỡ một hồi, trở ngại Thái Thượng tựu tại trước mắt, mới cung kính đứng vững.

Mấp máy môi, Thái Thượng vội ho một tiếng nói: "Chuyện bên này, tạm thời đã qua một đoạn thời gian."

"A?" Hai vị đồng tử lập tức kinh hãi.

Này ngân đồng tử vội vàng theo trong tay áo rút ra trúc giản đưa đến Thái Thượng trước mặt nói: "Su phó, đây là sắp tới dò xét báo. Lúc trước cũng đều trên báo Đâu Suất cung, có thể su phó chậm chạp không có hồi phục, cho nên đồ nhi một mực đều nhớ kỹ."

Thái Thượng cũng không thân thủ đi đón, chỉ là nhàn nhạt địa nhìn bọn họ, khoát tay áo: "Các người đưa tin tức, vì sự đều có thu được. Sự tình đã qua một đoạn thời gian, các người những ngày qua, rơi xuống công khóa cũng là không ít, là muốn tiếp tục sống ở chỗ này còn là trở về?"

Hai vị đồ đệ hơi sững sờ, trong lúc nhất thời lại đáp không được.

"Nói đúng là, nếu là các người nghĩ tiếp tục lưu lại nơi này cũng có thể, đan dược đền bù tổn thất, cũng sẽ tiếp tục. Nếu là phản hồi Đâu Suất cung, thì là tiếp tục tu nghiệp, cái này đan dược đền bù tổn thất, tự nhiên cũng sẽ không có."

"Su phó ý tứ, là nhâm đệ tử chọn?"

"Đúng."

Hai vị đồng tử liếc nhau một cái, này kim đồng tử gãi gãi đầu, nhăn nhăn nhó nhó nói: "Này tự nhiên là... Sống ở chỗ này nhiều."

Ngân đồng tử mở to hai mắt nhìn chăm chú Thái Thượng, cũng không mở miệng, xem như đồng ý sư huynh ý kiến.

"Vi sư hiểu rõ rồi, vậy các người tự tiếp tục lưu lại nơi này đi." Thái Thượng trừng mắt nhìn thờ dài: "Hay là hẳn hội dạy đồ đệ a."

Này trong mắt, tràn đầy ủ rũ.

Tình cảnh này, xem hai vị đồ đệ đều có chút không biết làm sao.

Sư phụ của bọn hắn, nên cái này tam giới đệ nhất nhân, cho tới bây giờ đều là thần thái sáng láng, không gì không biết không gì làm không được mới đúng, bây giờ đây là...

Ngơ ngác địa chăm chăm vào không có vật gì mặt đất nhìn hồi lâu, Thái Thượng thật dài thờ dài, run rẩy ống tay áo đứng lên, từng bước một hướng ngoài động đi đến: "Đã như vậy, các ngươi liền ở lại đây lí a. Hết thầy như cũ. Còn có."

Hắn dừng bước, nhếch khô quắt môi ung dung nói: "Cái này Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động lí, bây giờ đến đây một vị thiếu nữ áo tím, sau này nếu là gặp được, yếu khách khí một chút."

Nói đi, từng bước một đi đến ngoài động, tiếng đồng hồ trong gió.

"Thiếu nữ áo tím?" Hai vị đệ tử hai mặt cùng dòm, trong lúc nhất thời tìm không được đầu mối.

...

Biển gầm khiến cho sóng gió còn chưa quá khú, bầu trời lại phiêu khởi mưa phùn, này bị lưu lại yêu quái chăm chú địa canh giữ ở Phong Linh bên người liền đụt mưa cũng không dám.

Lúc trước Ngao Thôn Tâm chuyện tình khiến cho hắc tử đối với thủ hạ quản thúc phá lệ nghiêm khắc. Khá tốt lần kia phản đối Ngao Thôn Tâm tra tấn, bằng không không chừng xảy ra chuyện gì.

Một bộ tử y Phong Linh yên tĩnh địa nằm tại trên bờ cát, này trên quần áo, tóc dài trên, trên mặt dính nước biển tại dưới ánh mặt trời kết thành muối ăn, lại tại trong mưa phùn dần dần tan ra.

Nàng lúc này sắc mặt có chút trắng bệch, bất quá hô hấp vẫn còn thông suốt, nhìn về phía trên cũng không lo ngại.

Không bao lâu, hắc tử mang đám người vôi vãi địa chạy đến. Đứng ở Phong Linh bên người thời điểm trông thấy Phong Linh khuôn mặt, hắc hơi ngo ngác một chút, quay đầu đón gió biển nhìn xa bành trướng mãnh liệt nước biển.

"Chẳng lẽ là biển gầm xông lên?" Nghĩ, hắc cung hạ thân thân thủ bả ở Phong Linh mạch môn: "Là luyện thần cảnh... Vân vân, luyện thần cảnh?"

Hắc tựa hồ nghĩ tới điều gì, vôi vàng cả bò xồm hạ, thân thủ tạo ra Phong Linh đóng chặt mí mắt, cái này xem xét, không khỏi mở to hai mắt.

"Thật là lam sắc!"

Quanh mình vài cái yêu quái cũng đều duỗi dài đầu xem.

"Ngươi, lập tức đi bẩm báo đại vương, nói hắc người muốn tìm đến. Tình huống của nàng nhìn về phía trên cũng không tệ lắm, nhưng vì dùng phòng ngừa vạn nhất, ngươi, lập tức đi tìm Dương Thiên tả yếu chút ít đan dược... Nhìn xem Dương Thiên tả tình huống như thế nào, tốt nhất có thể làm cho nàng tự mình tới một lần. Còn ngươi nữa, qua tới giúp ta đem nàng giơ lên hồi Thủy Liêm động!"

...

Đỉnh núi trong nhà gỗ nhỏ.

"Cái này có thể như thế nào lấy a?" Nàng ngồi ở giường trên luống cuống tay chân địa lăn qua lăn lại bắt tay vào làm trung sợi tơ vẽ mặt bực bội: "Như thế nào cảm giác so với vẽ pháp trận còn khó hơn?"

"Dương Thiên tả, không nên gấp gáp, thù thứ này vốn có cũng không phải là vừa học liền biết." Dĩ Tổ tiện tay theo vừa đưa tới hoa quả tươi trong rổ móc ra một khóa lê đưa cho Dương Thiên.

Thả ra trong tay may vá, Dương Thiên tiếp nhận lê nhỏ địa gặm một ngum, này ánh mắt lại như trước gắt gao chăm chăm vào may vá, như lâm đại địch.

Hồi lâu, nàng lâm bầm nói: "Vừa mới nhìn ngươi lấy, rõ ràng rất đơn giản tới."

"Nào có đơn giản như vậy? Ta cũng là học vài ngày nha." Dĩ Tổ nâng má khanh khách nở nụ cười.

Ăn xong trái cây, Dương Thiên lại là nhăn đầu lông mày chăm chăm vào may vá, cắn răng nói: "Phải trả không đối phó được ngươi, ta liền không gọi Dương Thiên!"

Rất nhanh, nàng lại lẩn qua lẩn lại mở. Này chăm chú thần sắc, một bộ không chết không ngớt bộ dạng thấy một bên Dĩ Tổ cũng không khỏi e rằng nại thờ dài.

"Đông đông đông."

"Ai?" Dĩ Tổ quay đầu lại nhìn qua môn hỏi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Là ta, Đoan Mộc. Hắc tử lão đại để cho ta tới tìm Dương Thiên tả đòi điểm đan dược."

"Tiến đến nói chuyện a." Dương Thiên tiếp tục cúi đầu thao túng trước thù, thuận miệng hỏi: "Yếu đan dược gì?"

"Không biết nha." Yêu quái kia vội vã đi vào phòng đến, lại bị Dương Thiên hỏi được thẳng gãy gãy đầu, chỉ phải gượng cười hỏi: "Dương Thiên tả, hôn mê nên dùng đan dược gì a?"

"Hôn mê? Ai hôn mê a?"

"Chính là cá, lam nhãn con người nữ hài, đại vương công đạo muốn tìm cô bé kia vừa bị phát hiện hôn tại trên bờ cát. Hắc tử lão đại nói, nếu như thuận tiện, kính xin Dương Thiên tả ngài tự mình đi qua một lần, dù sao người là đại vương tự mình lời nhấn nhủ, như là xảy ra điều gì sai lầm cũng không hay."

"Lam sắc con mắt?" Dương Thiên thần sắc cứng đờ, vô ý đem châm đâm vào đầu ngón tay... (chưa xong còn tiếp. .)

ps: gạch, còn thiếu nợ...

Gì kia, hai ngày này đang bận đại cương, hy vọng mọi người thông cảm xuống.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 220: Cử Biệt Gặp Lại

"Phong Linh... Đến?" Nhận được tin tức này thời điểm, hầu tử rõ ràng ngây ngốc một chút.

Tiến đến bầm báo yêu quái nhẹ gật đầu.

"Chúng ta tại trên bờ cát phát hiện..."

Không đợi yêu quái kia nói xong, hầu tử cũng đã chạy ra khỏi Thủy Liêm động, đúng lúc gặp gỡ ôm hôn mê Phong Linh gặp trở về hắc tử.

"Hầu tử ca, đây là không phải..."

Hầu tử không nói gì.

Mịt mờ trong mưa phùn, mắt của hắn vành mắt dần dần có chút ẩm ướt.

Phân biệt sáu năm, nàng cũng đã lớn lên, trở nên quốc sắc thiên hương, một thân màu tím váy dài, sớm đã không còn là nguyên bản cái kia mặt tròn đạo đồng. Có thể hầu tử như trước nhớ rõ này trên trán đặc biệt thần vận.

Ngẩn ngui định dạng sau, hầu tử bước nhanh đi đến hắc tử trước người thân thủ túm lấy Phong Linh bán ngồi xồm xuống đè lại của nàng mạch môn.

"Hắn là biển gầm." Hắc tử áp úng nói: "Cũng đã phái người đi mời Dương Thiên tả, bất quá không biết nàng phương không có phương tiện."

"Biên gằm?"

Tùy tiện rút Định Hải Thần Châm, không nghĩ tới làm phiền hà nàng.

Hầu tử thân giờ tay lên, đạo đạo linh lực bao trùm đến Phong Linh trên người, trong nháy mắt liền đem lưu lại nước biển cùng muối ăn toàn bộ thanh trừ sạch sẽ.

"Nàng không có việc gì." Ôm lấy Phong Linh, hầu tử từng bước một địa đi trở về: "Đi tìm Dương Thiên đòi vài hạt cường vượng huyết khí đan dược liền được."

"Hiểu rõ." Hắc tử ngo ngác địa nhẹ gật đầu.

Vào Thủy Liêm động, hầu tử tự mình đem nàng dàn xếp tại chính mình gian phòng cách vách. Đây là bất luận kẻ nào đều không có dãi ngộ.

Hết thấy an bài sẵn sàng, hầu tử đứng ngồi không yên địa phòng thủ, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào.

Một màn này thấy cửa ra vào vây quanh một đồng yêu quái đều có chút kinh ngạc.

Lữ lực quái theo yêu quái trong đồng bài trừ đi ra cá đầu đến nhìn thoáng qua, lông mày chau thành một đoàn. Xoay người, hắc chứng kiến tựa ở bên tường Đoản Chủy.

"Cái này chính là đại vương yếu ngươi lưu ý người?"

"Hắc là a, như thế nào?"

"Nàng tên gọi là gì? Cái gì địa vị?"

"Không biết cái gì địa vị." Đoàn Chủ lực qua nghĩ sơ hạ, nói: "Danh tự lại là đề cập qua một lần, giống như gọi Phong Linh?"

"Phong Linh?" Lữ lục quái mặc niệm hai lần, tựa hồ hiểu rõ rồi cái gì.

Theo bên cạnh đi qua Dĩ Tố đúng lúc nghe được, cả giật mình.

"Phong Linh?"

"Như thế nào? Người nhận thức?" Đoàn Chủ lực quay mặt lại nhìn nàng.

"Không có?" Dĩ Tố lắc đầu nhàn nhạt cười cười, đem trong tay chai thuốc kín đáo đưa cho Đoàn Chủ lực: "Đây là Dương Thiên tả để cho ta tổng tới."

Nói đi, cũng không đợi Đoàn Chủ lực kịp phản ứng, xoay người rời đi.

Nắm chai thuốc, nhìn qua cũng đã biến mất tại đường hầm cuối cùng Dĩ Tố, Đoàn Chủ lực trong lúc nhất thời tìm không được đầu mối.

"Hắc, nàng đây là làm sao vậy?"

"Không rõ?"

Đoàn Chủ lực cúi đầu nhìn xem rung đùi đắc ý cười trộm Lữ lục quái lắc đầu: "Không rõ."

Này Lữ lục quái ý vị thâm trường cười cười, lôi kéo Đoàn Chủ lực thấp giọng nói: "Cái này Dĩ Tố, là các người đi ác long đàm trên đường đại vương thu lưu đúng không?"

"Đúng vậy a, cái này còn là ta cho người biết."

"Trước sau, một ít lộ đại vương thì thu lưu qua nàng một cái, đúng không?"

"Đúng."

Lữ lục quả quay đầu lại nhìn một cái chật ních yêu quái cửa phòng, thân thủ khoa tay múa chân trước: "Sáu năm trước, Dĩ Tổ đại khái cao như vậy, về phần được kêu là Phong Linh cô nương sao..."

Đoản Chủy bưng tỉnh đại ngộ: "Ngươi là nói... Đúng rồi, trước Dĩ Tổ cái kính lần kia, tên giống như chính là 'Phong Linh' !"

Lữ lục quả sách sách nở nụ cười, một bộ khoe khoang thần sắc, lặng lẽ che nói: "Chỉ sợ còn không chỉ."

Đoản Chủy hướng bốn phía nhìn hai mắt, vội vàng mở ngòi xồm xuống đem lỗ tai tiến đến Lữ lục quả bên miệng.

"Đã cô nương này đại vương như thế coi trọng, ngươi cảm thấy, Dương Thiên vì sao không đến?"

"Nàng không phải... Thân thể chưa lành sao?"

"Lão phu lúc trước mới đi xem qua nàng, mặc dù có chút suy yếu, nhưng tuyệt không trở ngại hành động."

Đoản Chủy mở to hai mắt nhìn nhìn qua Lữ lục quả, cả giật mình: "Ngươi là nói..."

"Không cần phải nói đi ra." Lữ lục quả vỗ vỗ Đoản Chủy bả vai: "Chính là như ngươi nghĩ. Ai... Cái này kế tiếp, còn có rối loạn."

Lưỡng gia hòa giúp nhau trao đổi dưới ánh mắt, đạt thành nhất trí ý kiến. Vừa mới quay đầu, lại phát hiện Ngao Thính Tâm khom người đứng ở

phía sau duỗi dài lỗ tai!

"Ngươi! Ngươi đến đây lúc nào!" Đoàn Chủ sợ tới mức đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

"TỰU NGƯỜI VỪA NGỒI XỔM XUỐNG THỜI ĐIỂM."

"Ngươi nghe được cái gì rồi?"

"ĐỪNG LO LẮNG." Lữ lục quả hơi dịch ý địa nhìn Ngao Thính Tâm ung dung nói: "Chính là nghe được, nàng cũng chưa chắc nghe hiểu được."

"Phải không?" Ngao Thính Tâm khiêu khích giống như địa nhìn Lữ lục quả liếc, ngồi thẳng lên bán che miệng mặt mày hờ hững địa quay đầu lại quan sát này gian phòng: "Ai nha nha, cái này có thể so sánh xem cuộc vui đặc sắc. Dạ, có kịch vui để xem, tại Hoa Quả Sơn thời gian cũng không trở thành quá nhàm chán. Tốt lắm, các ngươi tiếp theo chuyện vẫn đi, ta đi ra ngoài đi một chút, không cần lại lo lắng ta sẽ nghe được."

Nói đi, Ngao Thính Tâm quay đầu bước đi, trong thần sắc lộ vẻ chờ mong.

Đoàn Chủ cùng Lữ lục quả liếc nhau một cái, ánh mắt xéo xuống đi xa Ngao Thính Tâm.

"Đây là cá quấy cút côn."

"Có đồng cảm." Đoàn Chủ nhẹ gật đầu.

Không bao lâu, Ngao Thính Tâm gõ Dương Thiên cửa phòng.

"Dương Thiên tử tử, Thính Tâm hữu lễ." Nàng cung kính địa phúc thân.

Như trước ngồi ở giường trên Dương Thiên hơi giương mắt da, khoát tay áo: "Ngồi đi. Hoa Quả Sơn còn thói quen sao?"

"Nơi này phong cảnh tú lệ, Thính Tâm như thế nào không thói quen?" Ngao Thính Tâm nhẹ nhàng ngồi vào Dĩ Tố đưa đến trên ghế dựa, này tư thế ngồi quả thực ôn nhu e rằng có thể bắt bẻ: "Nghe nói Dương Thiên tả thân thể suy yếu, Đông Hải long cung cũng có chút cát kỹ đan dược, vừa vặn lần này đi ra Thính Tâm cũng dẫn theo tại trên thân, nhớ tới, liền cho Dương Thiên tả đưa tới."

Nói đi, theo trong tay áo móc ra túi đi sắc chai thuốc đặt lên trên bàn.

Dương Thiên dùng khước mắt nhìn chai thuốc liếc, thật vất vả bài trừ đi ra tiểu dung: "Cám ơn, Thính Tâm muội muội không cần khách khí như vậy. Lần này này hầu tử thật sự lỗ mãng, quay đầu lại ta làm cho hắn đem người đưa trở về."

Ngao Thính Tâm che miệng cười cười: "Này cũng không cần. Thính Tâm tại nơi này, nói là con tin, Mỹ Hầu Vương cũng không khó xử qua. Nếu là đi trở về ngược lại làm cho phụ vương khó xử, sau này Định Hải Thần Châm việc đối thiên đình không tốt công đạo."

"Khó được muội muội như vậy minh lý, Dương Thiên tạ ơn."

Dương Thiên hướng phía Ngao Thính Tâm nhẹ gật đầu, trong phòng ba người kể cả Dĩ Tố tại trong, một hồi trầm mặc.

Nửa ngày, Ngao Thính Tâm đột nhiên hỏi: "Dương Thiên tỷ tỷ cũng biết cái kia gọi Phong Linh, là ai a?"

Dương Thiên lông mi hơi run rẩy, cúi đầu xuống, thao túng bắt tay vào làm chỉ nói khẽ: "Tà Nguyệt Tam Tinh Động đạo đồ, tu bồ đề thủ đồ Thanh Phong tử ngồi xuống bốn đệ tử. Lại nói tiếp, nàng cũng có cùng muội muội

trương tự danh hào, bốn công chúa. Chỉ là hữu danh vô thực thôi. Ha ha ha ha."

Tiếng cười kia nghe đi lên có chút hư.

"Nói như vậy đứng lên, chính là Mỹ Hầu Vương sư điệt?"

"Xem như thế đi."

"Nếu chỉ là sư điệt, vì sao Mỹ Hầu Vương như vậy..." Ngao Thính Tâm quay đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, nói tiếp: "Cả Hoa Quả Sơn đều dùng vi Hoa Quả Sơn vương hậu đến đây."

Nói, nàng lại là che miệng cười.

Dương Thiên sắc mặt cả xoạt địa đen.

Lựa chọn tính không đếm xỉa Dương Thiên sắc mặt biến hóa, Ngao Thính Tâm tiếp tục cười dịu dàng đi xuống đất nói: "Lúc trước Nhị Lang Thần còn nghĩ lầm Dương Thiên tả cùng này Mỹ Hầu Vương trong lúc đó... Bây giờ nghĩ lại, nên hiểu lầm. Thính Tâm lúc ấy nghe Thôn Tâm tỷ tỷ nói lên, vẫn tin là thật rồi sao. Thực nên cho Dương Thiên tỷ tỷ bồi cá không phải."

Dương Thiên khước miệng bỗng nhiên co rúm, như trước lặng yên không lên tiếng, khẩu chặt mười ngón thẳng cài vào thịt lí.

Dĩ Tổ còn kém cầm quét bả đuổi người.

Ý thức được bầu không khí biến hóa, Ngao Thính Tâm hơi thu thu thần sắc, nhìn Dương Thiên thấp giọng nói: "Hiện tại Hoa Quả Sơn thống lĩnh môn đều thu được đến tiếng gió, từng người đều tự giác đi tiếp, lại duy chỉ

có Dương Thiên tả ngài không có xuất hiện, tất cả mọi người nghị luận tới tấp... Như vậy chỉ sợ..."

Nàng lặng lẽ nhìn Dương Thiên thần sắc.

Dương Thiên chớp hơi có chút đỏ lên con mắt chậm rãi ngẩng đầu lên, ngậm miệng suy nghĩ hồi lâu, sâu hít một hơi thật sâu, cười nói: "Đi a, ta cũng vậy đi xem nàng."

Tại Dĩ Tố nâng hạ, nàng hai chân rơi xuống.

...

Ngoài cửa vây quanh yêu chúng đã bị hầu tử lệnh cưỡng chế tán đi, chỉ để lại một hai con tiểu yêu cung sai sử.

Nhỏ hẹp trong phòng, một chén thanh đèn.

Hầu tử như trước yên tĩnh địa canh giữ ở Phong Linh bên cạnh, đầu ngón tay nhẹ nhàng loát Phong Linh sợi tóc, lẳng lặng địa nhìn này trương quen thuộc, lại có chút ít lạ lẫm mặt.

Nàng yên tĩnh địa ngủ, điềm tĩnh, giống như hài đồng vậy.

"Cô gái nhỏ này, thật sự đi qua cách xa vạn dặm lộ tới tìm ta."

Vốn định vĩnh viễn gạt nàng, có thể cuối cùng là man không ngừng. Kế tiếp, nên cũng là hội đem nàng cùng nhau cuốn vào đi.

"Thật sự là, bướng bỉnh phải cùng ta có được liều mạng a. Đoạn đường này, ăn không ít khổ a."

Lẳng lặng mà chăm chú nhìn Phong Linh, hầu tử lòng có điềm ê ẩm.

Nhớ tới ở đằng kia màu son trước đại môn, nàng trang hung ác địa yếu đuổi tự mình hạ sơn, đổ máu lại thất kinh địa muốn chạy trốn mở.

Nhớ tới trộm nhập tàng kinh các bị Thanh Vân tử bắt được áp tải đến sư phó trước mặt, cô gái nhỏ này còn mạo hiểm chạy tới giúp mình tàng thư, cuối cùng khóc bù lu bù loa...

Nhớ tới cái kia gió thu hiu quạnh buổi tối, nàng nuốt Khoát Linh Đan ngăn cản ở trước người mình, thời điểm đó nàng, nhược được liền hầu tử đều đánh không lại, lại một bên chảy nước mắt, một bên lạnh run địa đối với một đám đạo đồ quát mắng nói: "Ai cũng không cho thương hấn!"

Tiểu cô nương này, tại cái đó gió thu hiu quạnh buổi tối, cố nén không khóc thành tiếng vang lên, dịu lấy hấn, đi qua rất xa rất đau một đoạn đường.

Chính mình một khắc càng không ngừng đi, nàng lại một đường tại truy.

Nàng cùng mình, thật giống như có một cây nhìn không thấy tuyến năm vậy, cắt bỏ không ngừng.

"Đến là tốt rồi, đến là tốt rồi." Hầu tử vuốt Phong Linh cái trán không khỏi vui mừng địa bật cười: "Hiện tại, ta rốt cuộc không cần người che chở. Còn nhớ rõ đêm đó ta đã nói với người sao? Đây không phải là hay nói giỡn, ta muốn cho người biết, cái gì gọi là 'Tề Thiên Đại Thánh' . Sở Hưởng Vô Địch, Tề Thiên Đại Thánh. Luôn luôn một ngày như vậy, không có ai có thể ngăn cản ta làm một chuyện gì."

Nói, hấn không khỏi lược qua hơi có chút đặc ý.

Phong Linh đột nhiên hơi giật giật môi: "Nước..."

"Nước!"

Hầu tử vội vàng quay đầu đi, sau lưng yêu quái đã xem đưng nước cái chén đưa tới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nâng dậy Phong Linh, từng điềm mà uy đi vào.

Hồi lâu, nàng hơi mở to mắt, nhìn qua hầu tử, cắn môi, nước mắt lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

"Hầu tử, ta đã cho ta sẽ không còn được gặp lại người..."

Nhìn hồi lâu, nàng cuối cùng là oa địa một tiếng khóc lên, nhào vào hầu tử trong ngực.

Chăm chú địa ôm nàng, hầu tử nhẹ giọng thở dài: "Tốt lắm, từ nay về sau ta đều tại bên người, tùy thời muốn gặp đều gặp chiếm được."

Ngoài cửa, Dương Thiên mặt không biểu tình mà nhìn xem, vịn Dĩ Tổ tay càng nắm càng chặt, lạnh run, chậm rãi xoay người, trừng mắt nhìn nói: "Đi thôi, chúng ta hôm nào tới nữa." RS

S

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 221: Hôn Mê

Phong Linh thân thể đã không còn đáng ngại.

Bọn thuộc hạ đưa tới sớm đã chuẩn bị cho tốt cháo, phối hợp khai vị thức ăn.

Dựa vào đê đặt tại giường trên bàn thấp, Phong Linh cười ngọt ngào trước, lau lệ, há mồm đi đón hầu tử uy tới cơm canh, nuốt xuống.

Giờ này khắc này, chưa bao giờ có hạnh phúc cảm đánh úp, Phong Linh đều có chút choáng váng. Cái loại cảm giác này, thật giống như ngâm mình ở mật bình lí vậy.

Hầu tử như trước lẳng lặng địa nhìn nàng, mặt mỉm cười, cúi đầu quét trước thìa lí nóng hồi cháo, cho Phong Linh uy quá khứ.

Nguyên vốn chuẩn bị tốt, nàng sau khi tới trách cứ ngôn ngữ, bây giờ một câu đều nói không nên lời.

"Ăn xong nghỉ ngơi thật tốt. Đợi ngày mai, ta mang người dạo chơi địa bàn của ta."

"Địa bàn của người?"

"Đúng." Hầu tử tự hào thuyết: "Hoa Quả Sơn chính là địa bàn của ta, có vài vạn yêu quái theo ta hỗn, ta bây giờ là vua của bọn hắn. Tại nơi này, không ai dám khi dễ người."

Này thần sắc, tựa như cùng một cái nóng lòng khoe khoang hài tử.

Phong Linh hơi ngậy ra một lúc, rất nhanh góc chẵn, nhỏ giọng hỏi: "Nhiều như vậy yêu quái, thiên đình sẽ không đến tiêu trừ sao?"

"Đương nhiên hội a." Hầu tử cười tùm tùm địa quơ quơ nắm tay: "Thời điểm đó tựa xem vũ lực, bọn họ vừa bị ta xử lý một vạn đại quân."

Phong Linh lông mày chau quá chặt chẽ địa: "Như vậy, có thể hay không... Rất nguy hiểm?"

"Đạ, hội." Hầu tử yên lặng gật đầu, thấy gió linh sắc mặt càng phát ra ngưng trọng, đột nhiên cười nói: "Người nói, đến đánh ta có thể không nguy hiểm sao? Những thiên binh kia cố gắng tựa có đến mà không có về, ai nha, thật sự là đáng thương nha. Sách sách sách sách. Vì bọn họ mặc niệm."

Phong Linh che miệng cười, dùng sức địa đẩy hầu tử một bả.

"Đúng rồi, ta vừa được kiện binh khí. Cho người xem xem." Nói. Hầu tử theo trong lỗ tai rút ra hóa thành châm vậy lớn nhỏ kim cô bông.

...

Hẹp dài đường hầm. Trên thạch bích hỏa quang nhúc nhích.

Dương Thiên từng bước một địa đi, giống như cái xác không hồn vậy.

Này góc trệ thần sắc thấy bốn phía yêu quái đều một hồi kinh ngạc, bọn họ chưa bao giờ thấy qua như vậy Dương Thiên.

Ra Thủy Liêm động, Dĩ Tổ vội vội vàng vàng địa khởi động cây dù muốn thay nàng che, lại bị từ chối nhã nhặn.

Ngẩng đầu lên, nàng ngo ngác địa nhìn qua đây trời mưa phùn, vươn tay, tiếp nhập lòng bàn tay.

Này môi hơi giật giật. Giống như nghĩ khom ra một đạo gio lên đường vòng cung, lại cuối cùng thất bại.

"Ta đến tột cùng là làm sao vậy?" Nàng ngo ngác địa nhìn qua rơi xuống trong lòng bàn tay chíp bông mưa phùn, nhìn xem chúng nó dần dần rớt thành giọt nước.

Gió thổi rối loạn mái tóc, phiêu diêu trung, mắt của nàng vành mắt dần dần có chút ẩm ướt.

Nàng là cao ngạo Dương Thiên, ngọc cơ nữ nhi, Ngọc Đế ngoại sinh nữ, Nhị Lang Thần duy nhất muội muội, trong thiên địa số một số hai tiêu mỹ nhân. Chính là...

"Ta đây là làm sao vậy?" Nàng một lần lại một lần địa hỏi mình.

Tại sao phải thích một con chết tiết hầu tử, tại sao phải như vậy kỳ quái... Mà hẳn thậm chí còn không tiếp thụ.

Nhiều năm sớm chiều ở chung. Nguyên lai, chính mình không chỉ bại bởi cái kia hư vô mờ mịt tước nhi. Còn bại bởi Phong Linh.

"Nguyên lai, ta thất bại như vậy..."

Nàng si ngốc địa cười, ngẩng đầu lên, nhâm mưa phùn bay lả tả tại trên mặt của mình, cùng theo khước mắt chảy xuống nước mắt hỗn tạp cùng một chỗ, nhìn không thấy vệt nước mắt.

"Dương Thiên tử, như ngươi vậy hội cảm lạnh, thân thể còn không có khôi phục a."

"Không có việc gì. Ta nghĩ... Thanh tỉnh xuống." Nàng nháy mắt nhìn về phía Dĩ Tố, ánh mắt có chút mê lương bi ai.

Một màn này thấy Dĩ Tố đều kinh ngạc đi, nắm cây dù tay tại trong sát na định dạng.

Nàng ngo ngác nhìn Dương Thiên chậm rãi thu hồi tiểu dung, cúi đầu xuống, đẩy lấy phiêu diêu mưa phùn, từng bước một hướng xa xa đi đến.

Sơn gian lá xanh bị rửa được mới tinh, đọng đũa băng lạnh như băng lãnh quang.

Đột nhiên, này dáng người hơi nhoáng một cái, vô thanh vô tức địa ngã xuống.

"Dương Thiên tả!" Ngẩn ngủ lổi ngạc sau, Dĩ Tố mở to hai mắt nhìn chạy vội quá khứ: "Mau tới người! Dương Thiên tả đã xảy ra chuyện! Mau tới người ——!"

Lầy lội trên sơn đạo, Dĩ Tố thất kinh địa la lên trước.

...

Hắc tử vội vã địa đẩy ra Phong Linh cửa phòng, cao giọng nói: "Hầu tử ca, Dương Thiên tả đã xảy ra chuyện."

"Đã xảy ra chuyện?" Hầu tử hơi ngây ra một lúc.

"Nàng té xỉu."

"Cái gì?" Hầu tử lông mày chau thành một đoàn, buông bát đũa vội vàng đứng lên: "Chuyện gì xảy ra?"

Hắc tử lặng lẽ nhìn Phong Linh liếc, nuốt khô nhỏ nước miếng nói: "Không biết, vừa mới khá tốt tốt."

"Một sóng gió dập dồn a." Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử cắn răng, quay đầu nói với Phong Linh: "Người nghỉ ngơi thật tốt, ta đi một chút sẽ trở lại."

Phong Linh yên lặng nhẹ gật đầu.

...

Dương Thiên là nơi này tốt nhất thầy thuốc, hiện tại nàng hôn mê, rơi vào đường cùng, hầu tử đành phải tự mình đi địa hạ thành bả Ngọc Đỉnh chân nhân tóm đi lên.

Tiếp tục Dương Thiên mạch, Ngọc Đỉnh chân nhân một hồi thở dài thở ngắn, không ngừng địa lắc đầu, nhìn về phía hầu tử.

"Nàng đến tột cùng là làm sao vậy? Có phải là tái phát?" Hầu tử mở to hai mắt hỏi.

"Không phải." Ngọc Đỉnh chân nhân mân mê miệng đối với hầu tử khẽ hừ, cúi đầu xuống đem Dương Thiên tay nắp trở về trong chăn, ung dung thở dài: "Tâm mạch không yên, nên là bị cái gì đã kích."

"Đã kích?"

Ngọc Đỉnh chân nhân khước mắt chém xéo hầu tử nói: "Về phần cái gì đã kích, tự nói không rõ."

Nói đi, chân vỗ áo tay áo đứng lên, xoay người muốn đi, lại bị hầu tử túm ở cổ áo.

"Uy, nàng chính là người đồ đệ a! Người cho lão tử nói rõ ràng, bây giờ nên làm gì?"

"Có thể làm sao a?" Ngọc Đình chân nhân cường gạt ra tươi cười nói: "Yên tâm, đả kích thoáng cái không đến mức sẽ như thế nào . Mấy ngày nữa thì tốt rồi."

"Thật sự?"

"Lừa gạt người làm gì thế? Ta Ngọc Đình dạy dỗ đồ đệ có thể như vậy yếu ớt?"

"Đi a." Do dự hồi lâu, hầu tử chậm rãi buông tay ra, quay đầu cửa đôi điện ngoài Đại Giác vẫy vẫy tay: "Mấy người các người tổng hẩn hồi địa hạ thành."

Dem nhần nhần nhó nhó Ngọc Đình chân nhân cường đưa về địa hạ thành sau, trong nhà gỗ nhỏ lại chỉ còn lại có Dĩ Tổ cùng hầu tử đối mặt hôn mê Dương Thiên.

Yên lặng không nói gì.

"Đả kích..."

Bụm mặt, hầu tử bất đắc dĩ thở dài.

Thật sự là cắt bỏ không ngừng lý còn loạn a.

Nháy mắt con người, đầu của hẩn vùi được lão thấp, vụng trộm nhìn về phía Dương Thiên.

Tình huống này, hẩn cũng không hiểu xử lý, hoặc là nói, không thể nào xử lý. Chỉ có thể là đi một bước tính từng bước.

Ngơ ngác địa ngòi hồi lâu, cửa gỗ "Kèo kẹt" một tiếng mở.

Quay đầu lại, hầu tử chứng kiến Ngao Thính Tâm lặng lẽ đi đến.

"Người tới làm gì vậy?" Hầu tử hữu khí vô lực mà hỏi thăm.

"Tới nhìn một cái Dương Thiên tả."

Nàng từng bước một đi đến Dương Thiên bên người, đem chân mền xúc lên một cước, thân thủ bả ở mạch môn.

"Ngọc Đỉnh chân nhân vừa mới nhìn rồi, nói không ngại."

"Ngọc Đỉnh chân nhân am hiểu pháp trận cùng tinh luyện kim loại, thuật luyện đan nên còn không có Dương Thiên tả hảo." Ngao Thính Tâm buông Dương Thiên tay từng bước một đi đến một bên tủ thuốc bên cạnh nghỉ chân, ngẩng đầu, ánh mắt tại tủ thuốc trên tinh tế lưu luyện: "Nàng hiện tại cần một ít yên ôn tâm thần dược."

Nói đi, nàng thân thủ theo tủ thuốc trên lấy một lon xuống, đưa cho Dĩ Tô.

Dĩ Tô không dám đi tiếp.

"Người cũng hiểu?" Hầu tử hỏi.

"Ta chủ tu là luyện đan cùng y dược." Nghĩ nghĩ, nàng lại bổ sung nói: "Sur theo trong tam giới số một số hai địa tiên. Về phần là vị ấy đại tiên, tự không tất yếu nói cho người biết."

"Hải lí cũng có thể luyện đan sao?"

"Chính là một cái có thể ở đáy biển luyện đan lò đan, người cho rằng Đông Hải long cung hội tìm không ra tới sao?"

Đông Hải long cung phú giáp thiên hạ, xác thực là cái gì xui xẻo vật cổ quái đều có. Nghĩ, hầu tử đối Dĩ Tố nhẹ gật đầu: "Uy nàng ăn vào a."

"Hầu tử ca ca, cái này..."

"Không có việc gì. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát." hầu tử lẳng lặng địa nhìn Ngao Thính Tâm, chậm rãi nói ra: "Nàng không có hãm hại thiên lý do, nếu như nàng thực có can đảm hại, ta cam đoan Đông Hải long cung trọn đời không được an bình. Chính là thiên đình ra mặt, cũng không giữ được."

Dĩ Tố lúc này mới tiếp nhận chai thuốc, uy Dương Thiên ăn vào.

Ngao Thính Tâm che miệng cười cười: "Cho ngươi Hoa Quả Sơn làm thầy thuốc quả nhiên là thiệt thòi a. Địa phương khác, đều là đối với thầy thuốc tất cung tất kính. Đến ngươi nơi này y tốt lắm không có công lao, thất thủ giải quyết xong yếu đền mạng, sớm biết như vậy không mở miệng."

Hầu tử cũng không nói tiếp, chích quay đầu lại ngơ ngác nhìn ngũ yên Dương Thiên.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi dần dần đại, tí tách rơi xuống, có một loại thấu xương lạnh buốt. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: mấy ngày nay đôi mới có điểm chậm, kính xin mọi người tha thứ.

Chủ yếu đang bận đệ trình điện ảnh và truyền hình đại cương vấn đề.

Bất quá bây giờ tốt lắm, cũng đã thu phục.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 222: Chăm Sóc

Dương Thiên gặp chuyện không may, trong khoảnh khắc liền lệnh hầu tử nguyên bản bởi vì Phong Linh đến mà mừng rỡ tâm tình triệt để tiêu tán, mặt ủ mày chau.

Sớm đã dự cảm đến yếu đối mặt, chỉ là không nghĩ tới tới nhanh như vậy.

Có thể coi là như thế, hầu tử lại có thể làm cái gì đây?

Hắn cái gì cũng không làm được, ngoại trừ trốn tránh, hắn cái gì đều không làm được. Một khi làm ra quyết định, hắn đem không cách nào mặt đối với chính mình.

Bốn công chúa Ngao Thính Tâm nhìn về phía trên tựa hồ thật sự phi thường am hiểu đan dược chữa bệnh thuật, nàng ngoài ý muốn tích cực chủ động địa gánh chịu nâng chăm sóc Dương Thiên nhiệm vụ, nhiều ít lệnh hầu tử yên tâm không ít, có thể nhưng như cũ không dám rời đi.

Cứ như vậy một mực ở lại, đợi đến vào đêm, ngoài phòng mưa dần dần ngừng. Tâm thần có chút không tập trung hầu tử đi ra phòng ngoài ngo ngác địa ngồi vào ướn sững trên mặt đá nhìn xa chiếu vào trên mặt biển nguyệt ảnh ngược rất lâu sau đó, nhập thần.

Đoản Chuyết lặng lẽ đi đến hầu tử sau lưng, hạp trước hạt dưa: "Như thế nào? Như vậy có rảnh xem trăng sáng a."

"Người sao? Như thế nào cũng như vậy có rảnh a." Hầu tử quay đầu nhìn hẳn một cái, duỗi dài tay tiếp nhận hẳn đều đặn tới một nửa hạt dưa.

"Bản thân mới vừa mới bắt đầu dòi, trên mặt đất cũng không có bao nhiêu thứ có thể hưởng, về phần này tan vỡ sơn đạo, như thế nào đều phải chờ tới thời tiết khô ráo tài năng tu a? Hiện tại chỉ có thể trước đặt trước. Hơn nữa Lữ lục quả lại lần nữa đầu nhập công tác, ta chẳng phải không?"
Đoản Chủy nhảy lên trên nham thạch ngồi vào hầu tử bên người.

Này tư thế ngồi nửa điếm không có đại tướng phong cách.

Chậm rãi hô thở ra một hơi, này đám sương tại sau cơn mưa ẩm ướt trong gió biển tiêu tán, hầu tử thân nhiên nói: "Người thật lâu không có kêu lên hẳn Lữ lục quả, không phải đều đổi giọng gọi 'Tiên sinh' sao?"

"Này là trước kia, nhìn hẳn hôm nay như vậy, tượng cá tiên sinh sao? Ta quyết định từ nay về sau sửa hồi Lữ lục quả."

Hầu tử ha ha nở nụ cười.

Danh tự lại nói tiếp còn là Đoản Chủy cho nâng. Kỷ niệm này hàng rẽ vào sáu người thủ lĩnh. Đến bây giờ Lữ lục quả vốn tên là "Lữ Thanh" ngược lại không có người nào biết.

Đoản Chủy hướng phía nhà gỗ nhỏ phương hướng sử cái ánh mắt. Lặng lẽ nói: "Dương Thiên còn không có tỉnh?"

"Còn không có." Hầu tử thở dài nói: "Bất quá Ngao Thính Tâm nói hẳn là không có vấn đề gì. Nhìn nàng tượng mô tượng dạng. Nên chắc là không biết lừa dối ta mới đúng."

Cúi đầu xuống, Đoản Chủy yên lặng địa dập đầu trước hạt dưa, nửa ngày, gương mặt da nhìn hầu tử liếc, ung dung nói: "Có mấy lời, lập tức

chúc vốn có không thích hợp nói."

"Người không phải cấp dưới." Hầu tử duỗi xử nhẹ tay nhẹ rủ xuống tại Đoàn Chủ cánh tay trên: "Người là huynh đệ."

Đoàn Chủ hí nửa mắt nhìn trước hầu tử cười cười: "Đây chính là người nói a. Đã như vậy, ta liền không khách khí nói? Ta nhưng không nịnh nọt của người."

"Nói đi." Hầu tử thật dài địa thở dài khẩu khí.

"Hôm nay tới cái kia... Gọi Phong Linh đúng không?"

"Đúng."

"Cái kia Phong Linh, nàng cái gì địa vị. Ta còn không phải đặc biệt tinh tường, người như thế nào ta cũng vậy không có tiếp xúc qua. Nhưng, Dương Thiên như thế nào, mọi người trong nội tâm đều là biết đến. Các huynh đệ trong nội tâm cũng còn là hy vọng người cùng với Dương Thiên." Nói đi, Đoàn Chủ khẩn trương hề hề nhìn hầu tử liếc.

Hầu tử không có trả lời, chỉ là tiếp tục nhìn chăm chú xa xa dưới ánh trăng gợn sóng nước biển mặt không biểu tình.

Nghĩ nghĩ, Đoàn Chủ lại bỏ sung một câu: "Cùng với Dương Thiên, đối với người đối Hoa Quả Sơn đều hảo."

Hầu tử khước miệng hơi giơ lên, hừ địa nở nụ cười: "Người là nói, hôn nhân của ta yếu nhân nhượng Hoa Quả Sơn phát triển?"

"Sách. Cũng không phải nói như vậy. Người dám nói người đối Dương Thiên không có hảo cảm? Đây làm sao sao nói là nhân nhượng? Kỳ thật nếu như Dương Thiên không có ý kiến mà nói, người lấy vài cái đều không sao

cả. Cả kia cá Đông Hải bốn công chúa cùng một chỗ thu đều được, dù sao cũng là hàng xóm, cùng Đông Hải long cung gần hơn điểm quan hệ đối ta không có chỗ hỏng. Nhưng Dương Thiên đến làm đại phu nhân, tuyệt đối đối ai cũng có lợi!"

"Người chính là chuyên đến nói với ta cái này?" Hầu tử nghiêng qua Đoán Chủ liếc.

"Đây chính là đại sự, nội bộ mâu thuẫn, người sao mang bọn ta này bang tử huynh đệ giành chính quyền? Hôm nay người này cử động, thật tình là qua. Nhân làm sao người yêu mến được kêu là Phong Linh cô nương đều hảo, Dương Thiên còn đang bệnh lắm... Các huynh đệ đề nghị là, trước tiên đem cùng Dương Thiên việc vui làm, quay đầu lại muốn kết hôn cái kia gọi Phong Linh còn là ai, cũng có thể cùng Dương Thiên lại thương lượng một chút. Nàng tính tình là cứng ngắc điếm, thật sự không được chúng ta cùng một chỗ hỗ trợ nói, tổng hội đáp ứng a? Người tốt xấu là đại yêu vương, tam thê tứ thiếp nói được quá khứ."

Hầu tử nhìn chăm chú Đoán Chủ, chậm rãi nói: "Ta cuối cùng kết hạ xuống, người hôm nay tới nơi này nói nửa ngày, là không phải là muốn nói cho ta biết, Dương Thiên đại phu nhân địa vị không thể dao động?"

"Đúng!" Đoán Chủ nặng nề nhẹ gật đầu, thoáng cái bật cười: "Chính là ý tứ này. Như người vậy treo lấy không phải biện pháp, người sáng suốt cũng nhìn ra được. Vị trí không lay động chính, người hôm nay như vậy cách giải quyết, nàng có thể không thương tâm sao? Bày chính vị trí, sau này sự tình tính chất tự không giống với lúc trước. Nhiều lắm là tính 'Nạp mới', tuyệt không cùng 'Vứt bỏ' hai chữ nhắc lên bên cạnh. Lời này cũng không phải là ta một người nói, là các huynh đệ..."

"Là Lữ lục quái dạy người nói." Hầu tử nhìn Đoán Chủ một chữ dừng một lần nói.

Bị hầu tử trừng, Đoàn Chủ thoáng cái ngậm miệng.

Hầu tử lãnh nhần nhìn không lên tiếng Đoàn Chủ nói: "Trừ hần ra, còn có ai có thể không có việc gì nghĩ những vật này?"

"Đúng." Đoàn Chủ bắt đắ dĩ gạt đầu nói: "Là hần nói, nhưng các huynh đệ đều nhận đồng, hơn nữa nếu không có đạo lý ta cũng sẽ không đến, đúng không? Ta nhưng không nịnh bợ tên kia."

Hầu tử mấp máy miệng, vỗ Đoàn Chủ vai nói: "Có mấy lời, ta vẫn cảm thấy không có gì tát yếu, cho nên cũng đều không có cùng các người nói về."

Quay đầu lại nhìn điếm ngọn đèn nhà gỗ nhỏ liếc, hầu tử nhẹ nói nói: "Chuyện riêng của ta, các người cũng đừng có đúc kết, còn có, ta cùng Phong Linh... Ta đối với nàng hảo, là vì nàng trước kia rất tốt với ta, chỉ đơn giản như vậy."

Nói đi, hầu tử vỗ đùi đứng lên.

"Người chính là đại vương, chuyện riêng của người chính là Hoa Quả Sơn công sự a!" Đoàn Chủ liền vội vàng đi theo đứng lên: "Uy, đến lúc đó nếu đại phu nhân không phải Dương Thiên, không chừng Lữ lục quả lại nên bãi công, người chú ý hần đến lúc đó mặc đót giấy để tang đến với người tử gián, hần tốt nhất cái này khẩu. Giảng bài thời điếm mỗi lần nhắc tới 'Cái gì gọi là trung thần' đều phải đại giảng đặc biệt giảng."

"Làm cho hần cứ việc đến!" Hầu tử ha ha địa cười, nghênh ngang rời đi, một đường lại yên lặng làm bầm trước: "Nương, cái này Lữ lục quả, làm cho hần giáo viên chữ, hần đều dạy những thứ gì? Hôm nào không phải tìm một cơ hội thu thập khế dừg không thể!"

Nhìn qua đi xa hầu tử. Đoàn Chủy bắt đắ dĩ chau nổi lên lông mày. Xoay người rời đi.

Phản hồi địa hạ thành thời điểm. Một đám Hoa Quả Sơn chủ yếu đầu lĩnh đều lo lắng địa chờ.

"Thế nào?" Lữ lục quái vội vàng mà hỏi thăm.

Đoàn Chủy nhún vai.

"Thất bại?"

Lập tức, một đám thủ lĩnh nghị luận tới tấp.

"Đại vương sẽ không thật muốn làm cho cái kia Phong Linh đương Hoa Quả Sơn đại phu nhân a?"

"Cái này có thể sao được? Dương Thiên tả cái đích mà mọi người cùng hướng tới!"

"Nếu không chúng ta phản đối bằng vũ trang a? Giúp Dương Thiên tả xuất đầu?" Có người nhỏ giọng thăm nói.

Lập tức, tất cả mọi người mắt trắng không còn chút máu.

"Được rồi." Đoàn Chủy mở miệng nói ra: "Đại vương ý tứ là, hẳn đều có lo lắng, không cần chúng ta đoán mò. Còn có cùng cái kia Phong Linh, tựa hồ cũng không phải loại đó quan hệ."

"Không phải loại đó quan hệ? Đây Dương Thiên tả? Có phải là loại đó quan hệ?"

Đoàn Chủy nhướn mắt bạch đạo: "Chưa nói rõ bạch, nhưng... Giống như cũng không phải."

"Cũng không phải?" Lại là một hồi xôn xao.

Lữ lục quải híp mắt thờ dài: "Cũng không phải loại đó quan hệ... Vậy các ngươi nói, đại vương có thể hay không còn có cái thứ ba?"

Lời này vừa nói ra. Một đám đại quē mùa lập tức cảm thấy chóng mặt hồ chóng mặt hồ, nguyên một đám tìm không thấy phương hướng. Muốn nói chém giết thiên binh bọn họ có thể tiến hành, yếu lo lắng vấn đề tình cảm, trong chỗ này ngoại trừ mỗi như Lữ lục quải sẽ không một cái đầu hảo sử.

Bát quái tin tức rất nhanh tại Hoa Quả Sơn truyền ra, nguyên một đám nghị luận tới tấp, chỉ là không ai dám đến hầu tử trước mặt nghị luận thôi.

Ngày kế, một đêm không Phong Linh sớm rời giường rửa mặt xong liền đi trước nhìn Dương Thiên.

Trên đường đi mặc dù không có hầu tử tại bên người, nhưng mọi người đều biết nàng thân phận gì, nguyên một đám yêu quái tuy nhiên lớn lên diện mục khả tăng lại khách khí đến cực điểm, ôn nhu được có chút bóp méo. Đây lần lượt từng cái một hình thái khác nhau mặt nhìn về phía trên chẳng những không có khùng bố cảm giác. Ngược lại có chút buồn cười.

Án lấy ven đường yêu quái môn chỉ dẫn, nàng rất nhanh tìm được rồi trên đỉnh núi Dương Thiên ở lại nhà gỗ nhỏ.

Này bên cạnh một cái khác tòa nhà nhà gỗ nhỏ vừa mới khởi công dựng.

Gỗ mở Dương Thiên cửa gỗ. Trong phòng vô luận là hầu tử, Ngao Thính Tâm còn là Dĩ Tố, thậm chí ngồi nằm tại giường trên Dương Thiên đều đối Phong Linh đến có chút kinh ngạc.

Phong Linh nhưng chỉ là cười cười, nói với Dương Thiên: "Dương Thiên tử, đã lâu không gặp."

Sắc mặt trắng bệch Dương Thiên miễn cưỡng cố ra vẻ tươi cười: "Đã nhiều năm không thấy, người đều cao lớn. Ngày hôm qua không có nhìn người, thật sự là không có ý tứ."

Phong Linh hướng phía Ngao Thính Tâm cùng Dĩ Tố nhẹ gật đầu, đi đến Dương Thiên bên người chậm rãi ngồi xuống, khẽ cười nói: "Không quan hệ, Dương Thiên tử thân thể không tốt, lý nên là Phong Linh tới."

Này trong thần sắc lộ vẻ ân cần.

Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, tránh đi Phong Linh ánh mắt.

Lướt lướt trầm mặc hạ xuống, Phong Linh hỏi: "Cách vách đang tại xây phòng ở, là muốn làm cái gì dùng?"

"Đó là cho Thính Tâm ở." Dương Thiên nói.

Phong Linh quay đầu nhìn về phía hậu tử: "Phong Linh cũng có thể cùng một chỗ trụ tiến đi không? Thính Tâm tử tử có thể hay không chú ý?"

Cái này vừa hỏi, mọi người đều bất minh sử dĩ. Ngao Thính Tâm càng là cả ngây ngẩn cả người: "Cái này, ta không quá thói quen cùng hấn người cùng ở."

"Phong Linh nghĩ ở tại nơi này bên cạnh, Dương Thiên tử thân thể không tốt, cũng thuận tiện chăm sóc."

Tất cả mọi người thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Dương Thiên nhìn về phía hậu tử, hậu tử cũng là trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào đáp.

Do dự nửa ngày, hầu tử ung dung nói ra: "Ta đi làm cho Đoàn Chủ xây dựng một tòa a."

Sự tình cứ định như vậy xuống, lại tùy ý địa hàn huyền trò chuyện, cuối cùng phát hiện trò chuyện không nổi nữa, chỉ phải cáo từ rời đi. Hầu tử cũng nương tống Phong Linh trở về lấy cớ cùng nhau ly khai nhà gỗ nhỏ.

Một đường yên lặng không nói gì, sắp đến Thủy Liêm động thời điểm, hầu tử hỏi: "Như thế nào đột nhiên nghĩ đến ở trên núi? Ở tại ta cách vách không tốt sao?"

Phong Linh sâu hít một hơi thật sâu, ngậm miệng, nháy mắt hỏi: "Dương Thiên tả ngày hôm qua té xiú, cùng Phong Linh có quan hệ a?"

"Ai nói với ngươi cái gì sao?"

"Không có, không có người nói cái gì. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " Phong Linh lắc đầu nói: "Phong Linh đoạn đường này cũng học rất nhiều đông tây, có thể cảm giác được."

Hầu tử trầm mặc hạ xuống, thở dài: "Không cần phải nghĩ quá nhiều."

Phong Linh lại là lắc đầu: "Không phải nghĩ quá nhiều, mà là nghĩ quá ít. Lèm nhèm nhưng chạy đến Hoa Quả Sơn đến, lại không nghĩ tới sẽ cho nơi này thêm phiền toái. Dù sao khác cái gì Phong Linh sẽ không, nhưng nếu như yếu chăm sóc người..."

Nói đến đây, nàng vèo thoáng cái nở nụ cười, cười dịu dàng địa nhìn hầu tử hỏi: "Ngươi chính là bị ta chăm sóc qua nhiều lần, này băng bó kỹ thuật, còn không tin được sao?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: bình thường đôi mới, còn thiếu nợ sáu cái gia canh ~

Sao sao, kế tiếp yếu tranh thủ thời gian bổ sung ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 223: Màu Đen Mùa Đông

Phong Linh cười, không khỏi làm hầu tử đều có chút ngây dại.

Cô bé này, thanh tịnh được nhìn không thấy một điểm tạp chất, thiện lương đến làm cho người có chút đau lòng.

Hầu tử ngẩng đầu nhìn xa về lo lắng bầu trời, hồi lâu, cúi đầu hỏi: "Đoạn đường này, rất khó a? Ngày hôm qua cũng không kịp hỏi người. Đường này ta đi qua, rất khó, rất khó, rất xa."

Hắn ngậm miệng nói: "Ta dùng mười năm mới đi xong. Nay trên đường tâm tình, đến bây giờ còn ký ức hầy còn mới mẻ."

Phong Linh lắc đầu, điềm tĩnh địa cười nói: "Phong Linh vận khí rất tốt, gặp được một vị hảo tâm lão tiên sinh, hắn trên đường đi đều giúp đỡ ta. Chỉ là. . . Tình nguyện hắn không có giúp ta, như vậy ta liền có thể càng thêm lý giải tâm tình của người."

Phong Linh ngẩng đầu lên, cười đến có chút ngốc.

"Thực xin lỗi."

"Dạ?"

"Người vốn có không cần đi như vậy lộ."

Đây là ngây ngốc nữ hài, nàng nguyên bản, cùng mình hoàn toàn là người của hai thế giới. Là dạng gì duyên phận có thể đem lẫn nhau đưa tới

cùng một chỗ?

Đáng tiếc, vô luận như thế nào, hầu tử cuối cùng đều chỉ có thể cô phụ cái này đoạn duyên phận.

Phong Linh cười cười, không có nói tiếp, trầm mặc hồi lâu mới mở miệng lần nữa.

"Hầu tử."

"Dạ."

"Từ nay về sau, ta có thể ở chỗ này ở lại đi không?" Phong Linh quay mặt lại nghiêm túc hỏi.

Hầu tử dừng một chút, mỉm cười gật đầu: "Có thể, từ nay về sau nơi này chính là nhà của ngươi. Ở đến ngươi lại cũng không muốn ở mới ngừng."

"Cám ơn."

Hầu tử nhăn đầu lông mày, tựa hồ vì đánh vỡ có chút xấu hổ bầu không khí, cười hì hì nhìn Phong Linh nói ra: "Ngươi trước kia sẽ không theo ta nói 'Cám ơn'."

"Hiện tại ngươi là vương nha, bọn họ đều rất kính sợ ngươi." Phong Linh chỉ vào xa xa đang tại vận chuyển thạch tài mấy cái yêu quái nói: "Ngươi là bọn hắn dựa vào."

"Đó là bọn họ, ngươi không cần phải. Chích đương giống như trước đây thì tốt rồi. Nhớ rõ trước kia ngươi chính là thường xuyên dùng phát trần gõ ta đầu."

"Thật sự? Thật sự có thể giống như trước đồng dạng không chỗ cố kỵ?"

"Thật sự." Hầu tử nhẹ gật đầu.

Phong Linh trên mặt tràn đầy hạnh phúc. Nàng mân mê miệng. Đi nhanh hai bước cọ đến hầu tử bên người: "Ta đây thật có thể lúc này lấy trước đồng dạng?"

Hầu tử móm móm lỗ tai: "Người muốn hỏi mấy lần a?"

Phong Linh khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ. Thân thủ khoác ở hầu tử, lệch ra cái đầu tựa ở hầu tử trên vai.

Điều này làm cho hầu tử lập tức lấp bắp kinh hãi.

Hắn kinh hoảng địa bốn phía nhìn quanh, thẳng đến phát hiện trong tầm mắt bán chích yêu quái đều không có mới hơi yên lòng một chút.

Cái này. . . Hắn là tình lữ trong lúc đó mới có cử động a?

Có thể hắn cùng Phong Linh tính là quan hệ như thế nào?

Gió nhẹ nhàng địa thổi qua, lắc lư sơn gian chạc cây trên lá xanh, mang đến thời gian trôi qua cảm giác.

Phong Linh lẳng lẳng địa dựa sát vào nhau trước hầu tử, một đường chậm rãi đi.

Đờ dẫn đi hảo một đoạn, hầu tử mới thân thủ chà xát quẹt mũi nói ra: "Trước kia, giống như cũng không như vậy a. . ."

"Ai bảo người cho ta gửi loại đó không có nội dung tín. Vốn tưởng rằng tốt xấu là báo cá bình an. Ai biết cuối cùng cả kia duy nhất một câu đều là giả. Người có thể tưởng tượng ta thời điểm đó tâm tình sao?"

Đôi tại cảm tình chuyện tình, hầu tử xác thực không hẳn cảm, nhưng cũng không phải người ngu.

Có thể hẳn ngoại trừ giả ngu còn có thể làm gì vậy? Đi cự tuyệt, hay là đi tiếp nhận?

Phân nhân tình này, đời này cũng còn không rõ ràng. . .

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, hẳn do dự mà, do dự mà, cuối cùng là đã mở miệng.

"Cái kia, Phong Linh, có chuyện ta phải nói cho ngươi."

"Dạ." Phong Linh hơi mị trên con mắt. Một đường từ nào đó hầu tử dẫn dắt.

"Ta là có tức phụ, rất sớm đã có từ trước." Nói đi. Hầu tử lặng lẽ nghiêng qua Phong Linh liếc, nàng như trước lẳng lẳng địa tựa ở hầu tử trên vai.

Đi đến chỗ có người, Phong Linh lặng lẽ buông ra hầu tử tay, rơi xuống đằng sau.

"Ngươi nói, là Dương Thiên tả sao?" Phong Linh trên mặt như trước mang theo nhàn nhạt cười.

"Không phải." Hầu tử lắc đầu: "Là cái khác."

"Nàng tên gọi là gì?"

"Gọi. . . Tước nhi."

Phong Linh trầm mặc, hồi lâu, nàng sâu hít một hơi thật sâu, chớp xanh thăm sắc con mắt hỏi: "Nàng đã ở Hoa Quả Sơn sao?"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu: "Nàng không tại. Tại ta đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước, nàng tự. . . Còn nhớ rõ ta quỳ gối cửa ra vào thời điểm từng đề cập với ngươi, ta duy nhất bằng hữu sao? Ta thiếu nợ nàng thiệt nhiều thiệt nhiều, nhất định phải còn."

Phong Linh chỉ là cúi đầu yên lặng một đường đi theo hầu tử đi, thấy không rõ thần sắc.

Trong hoảng hốt, nàng có một loại choáng váng cảm giác. Đoạn đường này thật dài, so với theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động đến Hoa Quả Sơn còn dài. . .

Cách xa vạn dặm đường, đi tới bên cạnh của hắn, nhưng như cũ đi không vào đáy lòng của hắn.

Nguyên lai, cuối cùng là người của hai thế giới.

"Đặng Hoa Quả Sơn đứng vững gót chân, ta liền sẽ đi địa phủ tra sinh tử sổ ghi chép, tìm được hồn phách của nàng, sau đó sống lại nàng. Nàng vì ta hài cốt không còn, cho nên. . . Ta nghĩ nói. . . Kỳ thật ta cũng không biết chính mình muốn nói cái gì, nhưng ta cảm thấy được, tại ta sống lại nàng trước, làm chuyện như vậy, ta sẽ cảm thấy cảm thấy thẹn. Liền chính mình đều không thể tiếp nhận. . . Thực xin lỗi, cho nên. . ."

Hắn bụm lấy cái trán chăm chú địa nhắm mắt lại, trong óc một mảnh hỗn loạn, lời này rốt cuộc nói không được đi.

Bởi vì hắn cũng đã chứng kiến này buông xuống trên mặt xẹt qua lệ quang.

"Ta hiểu được." Phong Linh chậm rãi ngẩng đầu, trong hốc mắt mang theo điểm điểm trong suốt, nàng mỉm cười nói: "Thật sự, thật hâm mộ nàng nha. Nếu như là ta thì tốt rồi."

Một ít sát, hầu tử tâm không khỏi tóm một chút.

Ở đằng kia sau, Phong Linh rút cuộc không đề cập nâng ngày đó đối thoại, chỉ là cùng hầu tử nguyên bản thân cận quan hệ tựa hồ làm bất hòa một điểm.

Tại Phong Linh cùng Ngao Thính Tâm dốc lòng chăm sóc hạ, theo thời gian trôi qua, Dương Thiên thân thể cũng dần dần hảo lên, nhìn về phía trên đã hoàn toàn bình phục tới. Chỉ là xem hầu tử thần sắc cũng là lãnh đạm rất nhiều, ngoại trừ chuyện làm ăn, không hề có dư thừa mà nói.

Mà đã trải qua Dương Thiên chuyện tình sau, Ngao Thính Tâm tựa hồ cũng thu liễm rất nhiều không có dùng lại lòng dạ hẹp hòi.

Hoa Quả Sơn tựa hồ thoảng cái lại khôi phục bình tĩnh, từng mục một công tác tự động đẩy mạnh, mà bởi vì trước đó lần thứ nhất giết chóc, chủ lực yêu quái môn tu vi cũng có chỗ tăng lên, chỉ là tăng lên biên độ thật sự thiếu.

Hai tháng sau mười hai tháng, Đông Thắng Thần Châu không tính rét lạnh mùa đông tiến đến, Hoa Quả Sơn đánh bại Nghiễm Mục thiên vương tin tức dần dần tại yêu quái bên trong truyền bá ra.

Điều này khiến cho đại lượng tại Nam Thiên Môn quân đoàn áp chế hạ cùng đường yêu quái lựa chọn tìm nơi nương tựa Hoa Quả Sơn, dọc theo cây xoài hình đại lục, mấy cái minh xác nam dờ lộ tuyến bị theo Nam Thiên Môn quân đoàn trên bản đồ buộc vòng quanh.

Vì không chế Hoa Quả Sơn thế lực tiến thêm một bước tăng trưởng, chấp chương quân quyền cầm quốc thiên vương không thể không điều động đại quân rơi lả tả đến cả Đông Thắng Thần Châu cả vùng đất phong tỏa, thế cho nên một ít lộ vung đầy huyết cùng lệ.

Yêu thế giới, không có lịch sử, không có văn hóa, không có truyền thống, không có đạo đức luân lý, cũng sẽ không có tín ngưỡng, bọn họ thậm chí xung không được một cái dân tộc.

Bọn họ chỉ là một bầy dân chạy nạn, nhìn qua không thấy thế giới hình dáng, nhìn qua không thấy ngày mai, ngoại trừ sống sót hy vọng, bọn họ cái gì cũng không muốn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Tại này màu đen mùa đông, phần khởi chống cự thiên quân, bọn họ đánh bạc mệnh đi trùng kích trạm kiểm soát chỉ vì đồ một cái sống sót cơ hội. Chỉ là tại tuyệt đối áp chế trước mặt mặc cho như thế nào giãy dụa cũng bất quá là làm cho sinh mệnh nhiều vài phần bi tráng nhan sắc.

Chính như ngay từ đầu liền nhất định kết cục, đại đa số yêu quái đều không có thể đi đến Hoa Quả Sơn liền hóa thành nam dùi trên đường một cụ xương khô.

Cái này một con đường, không có người biết rõ đến tột cùng dùng nhiều ít yêu quái máu tươi mới trải thành. Dài đến năm năm lớn mạnh phát triển sau, cái này xung không được dân tộc dân tộc, cuối cùng tại này mùa đông chảy hết tích góp từng tí một huyết.

Chỉ là, trải qua tàn khốc nhất đào thải, đi đến Hoa Quả Sơn yêu quái lại không có một người nào, không có một cái nào không kiên định, không có một người nào, không có một cái nào không ương ngạnh, không có một người nào, không có một cái nào không chấp nhất.

Đương những này vết thương chồng chất yêu quái giờ sớm đã ma độn đao nhìn xa Hoa Quả Sơn điên cuồng rít gào, rơi lệ đầy mặt thời điểm, một con liền thiên đình đều không thể nhìn thẳng hung mãnh dã thú, đã lặng yên thành hình.

Đứng ở đó kim tự tháp đỉnh, là được xưng sử thượng hung tàn nhất yêu
vương, Tôn Ngô Không. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 224: Ngàn Vạn Kim Tinh

Dao trì.

Khôn cùng hà trì, này nhiều đóa hoa sen đều chùng một cái cao hơn người, cự đại lá sen nhìn về phía trên giống như từng khỏa đại thụ vậy.

Hẹp dài bạch ngọc trên hành lang, Lý Tĩnh mặc kim sắc khải giáp, cầm trong tay Linh Lung Bảo Tháp chậm rãi đi tới.

Cây bàn đào viên về vương mẫu chương quản, chỗ sản cây bàn đào, phần lớn dùng cho cây bàn đào biết, ít có cách dùng khác. Ngày bình thường chính là Ngọc Đế yếu vài cái cây bàn đào cũng đều phải xem vương mẫu sắc mặt, huống chi là bây giờ một hơi yếu một trăm cây bàn đào đi chuộc Nghiễm Mục thiên vương?

Nó độ khó to lớn, nếu là phóng tới vậy thần tiên thủ trung quả nhiên là thúc thủ vô sách.

Bất quá Lý Tĩnh rất cuộc là quyền nghiêng một phương lão luyện thiên thần, thượng thiên nửa ngày trong thời gian, hắn cũng đã mật biết Thái Bạch Kim Tinh. Này Thái Bạch Kim Tinh nhận lời sẽ thuyết phục vương mẫu ban thưởng hạ cây bàn đào dùng cho Nam Thiên Môn quân đoàn chiến hậu luận công đi phần thưởng, chỉ là dao trì chi tiêu khổng lồ, thiên đình trích cấp có hạn, đến lúc đó thế tất được đem nguyên bản trong quân chuẩn bị dùng cho luận công kim tinh chuyên tặng vương mẫu.

Đối với cái này, Lý Tĩnh tự nhiên là vui vẻ tiếp nhận.

Dù sao đến lúc đó luận công chủ yếu tướng thưởng đều muốn đến từ thiên đình ngoài mức trích cấp, trong quân, cũng bất quá chính là ý tứ ý tứ thôi, tính lên năm vạn kim tinh liền có thể có chỗ còn thừa lại, còn chưa đủ tặng cùng Thái Bạch Kim Tinh này năm cây tiên thảo một phần mười.

Một đường đi, thẳng đến cuối cùng, Lý Tĩnh trông thấy lộ thiên điện phủ.

Này xanh vàng rực rỡ điện phủ thượng tiên vui mừng trời lên, chỉ là nhạc thủ tiên khách liền có gần trăm, hạo hạo đặng đặng, mỗi người đều là luyện thân đã ngoài tu vi. Bốn phía thành đàn xinh đẹp nữ tiên vãng lai không ngừng, này vũ tư nếu là tầm thường tướng sĩ tới chơi, cần phải ngây dại không thể.

Chủ vị trên, một vị quần áo đẹp đẽ quý giá, tắm rửa tại tường quang bên trong phụ nhân dựa vào ngòai, này bên cạnh đứng trước, là Thái Bạch Kim Tinh.

Lý Tĩnh một tay chụy tại ngực giáp trên. Khom người nói: "Lý Tĩnh. Tham kiến vương mẫu nương nương."

"Miễn lễ." Vương mẫu thân thủ khẽ vỗ. Chích nhàn nhạt nhìn Lý Tĩnh liếc, lai tiếp tục say sưa có vị địa nghe tiên nhạc.

"Tạ vương mẫu nương nương."

"Nghe Thái Bạch Kim Tinh nói, ngươi muốn lấy chút ít cây bàn đào dùng cho ban thưởng chinh phạt Đông Thắng Thần Châu có công tướng sĩ."

"Đang có việc này." Lý Tĩnh khom người nói: "Lần này ta Nam Thiên Môn quân đoàn phụng Ngọc Đế chi mệnh chinh phạt Đông Thắng Thần Châu, tướng sĩ đều bị đẫm máu chiến đấu hăng hái, ít ngày nữa đem chiến thắng trở về. Đến lúc đó, thiên đình phong thưởng cũng thì thôi, trong quân

cũng chi bằng có chút tỏ vẻ. Nếu là ban cho kim tinh, tặc có vẻ có chút khuôn sáo cũ. Lý Tĩnh cùng tứ đại thiên vương thương nghị. Nếu là có thể dùng cây bàn đào tương thưởng, chắc chắn đem cổ vũ nhân tâm. Như thế yêu cầu quá đáng, kính xin vương mẫu nương nương niệm và các tướng sĩ khổ lao, đồng ý hạ."

Nói đi, hắn lại lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh hơi ngời thẳng lên, ánh mắt kia xéo xuống vương mẫu.

Làm như lược lược lo lắng một phen, vương mẫu mỉm cười, nói: "Lý thiên vương như thế thương cảm cấp dưới, khó trách tại trong quân bị thụ kính yêu. Có công chi thần, đương phần thưởng. Việc này bản cung lại há có thể cự tuyệt. Chỉ là. . ."

Nói. Vương mẫu dừng một chút, thân nhiên nhìn Lý Tĩnh liếc. Nói: "Chỉ là sở cầu một trăm, tựa hồ nhiều hơn một chút. Hàng năm cây bàn đào biết, cái này bàn trong vườn đào cây bàn đào, cũng là căng. Tuy nói cũng không phải đều đặn không ra, nhưng nếu là cứ như vậy ban thưởng hạ, sau này tất cả quân đều đến yêu cầu cây bàn đào dùng cho ban cho có công chi tướng, cái này cây bàn đào biết, còn thế nào mở a?"

Nói đi, nàng thân thủ bung lên tài chính chén, bộ dạng phục tùng uống một hớp quỳnh tương.

Nghe nói câu đó, Lý Tĩnh đầu tiên là lông mày hơi chau lên, nhìn Thái Bạch Kim Tinh liếc, thấy hắn sắc mặt lạnh nhạt, mới khom người nói: "Vương mẫu nương nương nói thật là. Không biết như vậy, nếu là được vương mẫu ban cho cây bàn đào, trong quân nguyên bản bị tại ban cho kim tinh liền không hạ, dùng cái này chuyển tặng đao trì, quyền khi ta Nam

Thiên Môn một điềm lòng biết ơn. Sau này cái khác tất cả quân nếu là nghĩ noi theo, cũng chi bằng này lệ. Như thế, tốt không?"

Gặp vương mẫu nghe xong yên lặng gật đầu, Lý Tĩnh lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Này năm cây tiên thảo, rốt cuộc không có tặng không.

Làm như suy tư một phen, vương mẫu nương nương khẽ cười nói: "Như thế, lại là một cái biện pháp. Đã như vậy, làm phiên lý thiên vương, tổng ngàn vạn kim tinh đã tới."

Hời hợt một câu, lập tức giống như đem một miếng cự thạch nhập vào Lý Tĩnh tâm trong ao, có thể nói phiên giang đảo hải.

Ngàn vạn kim tinh? Nam Thiên Môn quân đoàn một năm quân phí cũng bất quá sáu ngàn vạn!

Này Lý Tĩnh sắc mặt lập tức hơi biến đổi, gượng cười hai tiếng nói: "Ngàn vạn kim tinh. . . Cái này, có phải là có điềm. . ."

"Cây bàn đào, vốn là thiên đình thánh vật." Một mực không có mở miệng Thái Bạch Kim Tinh chợt cao giọng cắt đứt Lý Tĩnh mà nói nói: "Lần này nếu không có niệm và Nam Thiên Môn tướng sĩ vi thiên đình dẫm máu chiến đấu hăng hái, nương nương làm sao chịu phá lệ làm? Đãi chiến thắng trở về ngày, như thế dạ phần thưởng, nhất định phân chấn sĩ khí, các tướng sĩ đều bị cảm hoài nương nương ân đức."

Nói đi nịnh nọt mà hướng trước vương mẫu chấp tay.

Vương mẫu nhẹ nhàng khoát tay áo làm khiêm tốn trạng, cười nói: "Tướng sĩ có công, lý nên phong thưởng. Một trăm cây bàn đào, quả thực

có chút nhiều hơn, nhưng các tướng sĩ vi thiên đình vút đầu lâu vung nhiệt huyết, chúng ta lại sao có thể keo kiệt?"

"Nương nương nói thật là." Nói đi, Thái Bạch Kim Tinh quay đầu đối với Lý Tĩnh hỏi: "Lý thiên vương, ngài nói, nhé?"

Sao có thể keo kiệt? Cái này là nói cho mình nghe sao?

Lý Tĩnh khẽ mỉm cười, khoe miệng hơi run rẩy, này đóng chặt dưới môi hàm răng cắn được khanh khách vang lên, lại cũng đành chịu, chỉ phải bái tạ.

...

Phong Linh đến Hoa Quả Sơn sau năm sau tháng sáu.

Hoa Quả Sơn ngoài trăm dặm, cánh đồng bát ngát trên, sáu con hình thái khác nhau, quần áo tả tơi yêu quái chính phi tốc chạy trốn trước.

Sau lưng bọn họ, ngoài mười dặm trên bầu trời một con thuyền lơ lửng nhẹ hình thiên quân chiến hạm đâm nổi lên trống trận.

Boong thuyền, gần trăm thiên binh cầm trong tay các loại vũ khí đang tại nhất danh thiên tướng dưới sự dẫn dắt bay lên trời, hướng phía cái này sáu con chạy trốn nhanh tất thở yêu quái phi tốc đuổi đi theo.

"Mẹ nó, nếu có thể có một đấng vân thuật cũng không trở thành như vậy a!" Cầm đầu, chặt đứt một cái răng ngà tượng tinh thờ gấp gấp trước oán hận địa thóa mạ.

Này dài rộng trên phần bụng còn cột dày đặc băng vải, phía trên vết máu loang lổ, hiển nhiên là lúc trước bị trọng thương qua.

"Cho dù cho người đặng vân thuật người dám bay sao? Thiên quân tại vùng này đều bày ra quỷ chế thuật pháp, dùng một lát bị chết nhanh hơn." Một con Bạch Cáp tinh theo đỉnh đầu của hắn xẹt qua.

Nàng nhìn về phía trên tượng một cái uyển chuyển nữ tử, chỉ là này sau lưng bạch sắc cánh, búi tóc trên bạch sắc vũ mao cùng với lửa lòe cánh tay trên như trước lưu lại coi như vũ mao hình dáng vậy đường vân biểu thị thân phận của nàng.

Thất kinh trung, chạy ở cuối cùng, mù một con mắt lợn rừng tinh bị vấp ngã xuống đất. Còn lại vài cái yêu quái đều dừng bước quay đầu lại nhìn lại.

Một tay đè chặt mặt đất. Lợn rừng tinh giãy dụa lấy muốn đứng lên. Cuối cùng rồi lại bỗng nhiên ngã ngòì trên mặt đất.

"Còn có thể đi sao?" Tượng tinh thở gấp gấp trước hỏi.

Cúi đầu xuống, lợn rừng tinh ngờ ngạc nhìn chính mình tiểu thời xử buộc vải rách trên chậm rãi chóng mặt mở vết máu, hốc mắt lập tức hơi đỏ lên.

"Lập tức hãy tiến vào Hoa Quả Sơn phạm vi, không nghĩ tới a. . . Ha ha ha ha, ta phải chết ở chỗ này, các người đi thôi."

Điên cuồng mà nháy mắt, hắn lạnh run địa quay đầu lại cười xuống trên lưng một chuỗi kia chiến phủ.

Còn lại yêu quái đều nhìn phía tượng tinh.

Này thân cao chừng một trượng năm tượng tinh nhân nhạ nhìn xem hắn, nói nhỏ một tiếng: "Bảo trọng." Nói đi. Quay đầu liền đi.

Còn lại yêu quái cũng đành phải bước nhanh đi theo, duy chỉ có Bạch Cáp tinh còn vượt cánh huyền ở không trung ngo ngoác nhìn, nhìn xem lợn rừng tinh gian nan địa đứng lên, nhìn xem hấn xoay người sang chỗ khác rất nhanh này chuỗi thiếu nhiều cái lỗ hồng chiến phủ ngo ngoác địa nhìn về phía xa xa đánh úp thiên binh, làm ra nghênh chiến tư thái.

Bạch Cáp tinh muốn hướng lợn rừng tinh bay đi, lại bị tượng tinh thoáng cái quát lạng.

"Đoạn đường này, tượng chuyện như vậy đã không phải là lần đầu tiên, không có gì hay do dự!"

"Không." Sắc mặt có chút phát thanh Bạch Cáp tinh nặng nề mà thở hào hển, nháy mắt con ngươi nhìn về phía Hoa Quả Sơn phương hướng: "Nơi này cách Hoa Quả Sơn không xa, có lẽ. . . Có lẽ nhân mã của bọn hấn sẽ ở kề bên này."

"Chớ ngu! Nơi này cách Hoa Quả Sơn còn có trên trăm dặm!" Tượng tinh bỗng nhiên gầm hét lên.

Bạch Cáp tinh như trước chậm chạp không động. Điều này làm cho cái khác yêu quái đều không thể không thả chậm cước bộ.

Nàng là dẫn đường, nếu là mất đi. Chính là cái này hơn trăm dặm lộ trình bọn họ cũng chưa chắc có thể an toàn đi đến. Muốn biết được cách Hoa Quả Sơn càng gần, thiên quân bố phòng nhất định càng mật.

Thời gian từng điem từng điem trôi qua, thiên quân càng ngày càng gần.

"Nương, đây là muốn bức tử lão tử a!" Tượng tinh oán hận địa chửi thề một tiếng, gỡ xuống treo ở bên hông lang nha bổng rất nhanh, nhưng như cũ do dự mà không biết nên không nên hỏi đi cứu viện.

Cấp tốc phi hành bên trong, một bộ phận thiên binh cũng đã lộ ra tên nó chỉ chờ cự ly lại gần điềm liền đem lộn rùng tinh bắn thành con nhím.

"Xong rồi." Tượng tinh ngơ ngác nhìn Bạch Cấp tinh thông một ít chúng thiên binh, hồi lâu, chỉ phải hướng lộn rùng tinh mở ra cước bộ, oán hận địa thóa nói: "Nữ nhân chính là không dựa vào phổ!"

Đang lúc này, chói tai tiếng vang truyền đến, bay tại phía trước nhất thiên binh thân hình lập tức sau áp chế cùng sau lưng thiên binh đụng vào nhau, rơi rụng.

Tất cả thiên binh đều ngừng động tác, sáu con yêu quái cũng đều là một hồi hoảng sợ.

Đợi đến rơi rụng mặt đất thiên binh nằm thẳng trước vẫn không nhúc nhích, bọn họ mới nhìn rõ ngày đó binh trên trán cắm một chi màu đen vũ tiễn!

"Cái này là cái gì? Còn có cái khác yêu quái!" Cầm đầu thiên quân mở to hai mắt nhìn hướng bốn phía nhìn lại.

Tự tại yêu quái môn sau lưng hai dậm có hơn địa phương, Đoàn Chủ vượt cánh treo ở giữa không trung, thân thủ chậm rì rì địa theo bao đựng tên trung rút ra thứ hai mũi tên mũi tên, đáp cung, mãn huyễn, chỉ hướng này cầm đầu thiên tướng!

"Là hóa thân cảnh yêu quái!" Thiên tướng mạnh mẽ ngơ ngẩn.

"Muôn đánh nhau sao?" Đoàn Chủ lệch ra cái đầu, cung trong tay huyễn hơi khẩn xiết chặt trực tiếp chỉ hướng thiên quân cổ họng.

Tuy nói cái này nhẹ hạm trên không có hóa thân cảnh thiên tướng, nhưng tốt xấu cũng có sáu gã luyện thân cảnh thiên tướng, yếu liền trước

mắt cái này con cú mèo yêu tinh cùng nhau ăn, khẳng định không có vấn đề gì cả.

Nhanh chóng phán định địch ta trạng thái, ngày đó đem chính muốn phát tác, lại đột nhiên trông thấy hơn mười chích yêu quái thi triển trước đặng vân thuật bay đến Đoàn Chủy chung quanh tụ thành chiến trận.

Này từng người đều mặc mới tinh khải giáp, trong tay binh khí hàn quang bắn ra bốn phía, hung thần ác sát.

Đây chính là thuận một sắc luyện thân cảnh yêu quái a!

Một chúng thiên binh thiên tướng, liên quan này sáu cái chán nản yêu quái đều ngây người.

"Là Hoa Quả Sơn nhân mã. . . Đầu kia đầu, tựa hồ chính là Mỹ Hầu Vương phó tướng." Một vị thiên binh lạng lẽ cúi tại thiên tướng bên tai nói ra.

"Hoa Quả Sơn. . . Phó tướng?" Thiên tướng lập tức cả kinh, mấp máy môi, chậm rãi lui về phía sau. Sau lưng thiên binh cũng nguyên một đám theo hẳn lui về phía sau.

Không bao lâu, một ít chúng thiên binh dễ dàng cho chiến hạm cùng nhau rút lui khỏi.

Thẳng đến bọn họ đi rồi, Đoàn Chủy mới chậm rãi buông lỏng ra cung huyễn, đem tên chen vào hồi tiễn trong ống, mang theo một đám Hoa Quả Sơn binh tướng rơi xuống này sáu cái yêu quái trước mặt nhàn nhạt nhìn bọn hắn liếc nói: "Các vị, hoan nghênh về đến nhà."

Lời này vừa nói ra, voi tinh đầu tiên quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu: "Tạ đại vương! Tạ đại vương! Đại vương vạn tuế!"

Tìm được đường sống trong chỗ chết lộn rừng tinh quỳ rạp trên mặt đất gào khóc khóc lớn, này Bạch Cáp tinh nhìn không được địa lau nước mắt, còn lại vài cái yêu quái cũng đều nguyên một đám rơi lệ đầy mặt.

"Ta không phải đại vương, bất quá hấn tự tại phụ cận, một hồi các người hội kiến đến." Đoàn Chủ khoát tay áo từng bước một đi đến khóc đến nhanh thở không nổi lộn rừng tinh trước mặt, nghiêng đầu sang chỗ khác đối với một bên Bạch Cáp tinh hỏi: "Hấn bị thương?"

"Là, bị thương chân, cũng không có dược, cho nên. . ."

Đoàn Chủ quay đầu lại hướng sau lưng yêu quái vẫy vẫy tay: "Trước tiên đem hấn mang về. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

"Dạ!" Hai con yêu quái lúc này tiến lên đỡ dậy lộn rừng tinh, này lộn rừng tinh đã sớm khóc đến đứng cũng không vững.

Lúc này, cao lớn vô cùng tượng tinh cũng là một thanh nước mũi một bả lệ: "Chúng ta xuất phát thời điểm một trăm năm mươi chích yêu quái, ven đường còn thu thiệt nhiều, đến nơi đây, cũng chỉ còn lại có. . . Khái khái. . ."

"Các người tính gặp may mắn, ta đã thấy hơn một ngàn chích yêu quái cùng lúc xuất phát, đến nơi đây thừa hai cái. Nếu không phải là chúng ta tại kê bên này mở khoáng, các người lại đi hai mươi dặm cũng không thấy được nhân mã của chúng ta." Đoàn Chủ cúi xuống chính mình treo ở bên hông da trâu ẩm nước ném cho tượng tinh.

Cũng đã vài ngày bán nước miếng không có uống tượng tinh vệt ra bình khẩu tự hướng phía chính mình trong miệng mãnh rót.

Cái khác mấy cái yêu quái cũng liền gặp hướng hấn vọt tới, như muốn tranh đoạt bộ dạng.

Đang lúc này, Hoa Quả Sơn binh tướng môn cũng đã cho bọn hã đưa tới nước cùng thực vật.

"Không cần phải gấp gáp, có rất nhiều. Những thứ này các người nên được, có thể đi đến nơi đây, đều không dễ dàng." Đoàn Chủ thân nhiên nói: "Trước ăn uống no đủ, sau đó ta sẽ an bài các người tiếp chuyện kế tiếp." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 225: Con Nuôi

Đem mới thu sáu con yêu quái đều dẫn tới cách đó không xa dưới chân núi hầm ngoài, Đoàn Chủ triệu lai đi theo Ngô Giả đạo quân y giúp bọn hắn kiểm tra thương thế, nhìn xem bọn họ lang thôn hổ yết bộ dạng, không khỏi tâm hơi đau xót.

Nhớ ngày đó, chính mình này một đội nhân mã cũng đi qua đồng dạng đường, đầy cõi lòng hy vọng địa chạy về phía ác long đàm. Đáng tiếc gặp được chính là ác giao, mà không phải Tôn Ngô Không.

Kết quả là, vài năm qua đi, sài lang trốn tránh, lão ngưu cùng khỉ trắng chết, lúc trước trên đường làm chủ lực sáu con yêu quái, bây giờ chỉ còn lại có chính mình, hầu tử, còn có này chích cả ngày chỉ biết là ngu Đại Giác.

Có lẽ cũng chính là bởi vì đồng dạng kinh nghiệm, cho nên Đoàn Chủ đối với mấy cái này tiến đến tìm nơi nương tựa yêu quái chưa bao giờ lặn tị xuất thủ tương trợ.

"Các người trước tại nơi này ở lại, ta còn có việc, đằng xong xuôi quay đầu lại cùng một chỗ hồi Hoa Quả Sơn." Dặn dò sau cùng một câu, Đoàn Chủ liền xoay người đi vào hẹp dài đường hầm.

Đọc theo ba mặt mắc tấm ngăn đường hầm một đường đi, thỉnh thoảng gặp được ra vào yêu quái thợ mỏ, trên người bọn họ đều không ngoại lệ địa mặc Hoa Quả Sơn thống nhất phát thợ mỏ phục, treo phát ra bạch sắc quang mang hạt châu.

Trong đường hầm phải không chuẩn đốt hỏa, những cái này hạt châu, đều là Hoa Quả Sơn đặc chế giản dị pháp khí, duy nhất công năng là ở rót vào linh lực sau có thể bảo trì một khoảng thời gian hào quang. Bất quá loại vật này Đoàn Chủy là không cần, mặc dù không có thuật pháp, trời sinh nhìn ban đêm năng lực cũng không phải cái khác yêu quái có khả năng địch nổi.

Dựa theo Dương Thiên khảo sát kết quả, nơi này ẩn chứa Hoa Quả Sơn nhu cầu cấp bách nào đó khoáng thạch, mặc dù là hàm lượng cực nhỏ quặng nghèo, nhưng cũng may đường xá còn không quá xa xôi, cuối cùng hầu tử quyết định khai thác.

Có thể mới khai thác không lâu, phụ trách giám sát yêu quái liền tuyên bố mạch khoáng chặt đứt...

Cũng đang bởi vì như thế, Đoàn Chủy cùng những cái này hộ vệ đội chủ lực mới có thể sáng sớm địa xuất hiện tại nơi này.

Đã đi hai dặm đường. Đoàn Chủy tài năng danh vọng gặp xa xa cái kia chống nạnh đứng hắc sắc thân ảnh.

"Thu phục rồi?" Hầu tử cũng không quay đầu lại mà hỏi thăm.

"Thu phục. Đối phương biết khó mà lui. Sáu con yêu quái toàn bộ cứu." Đoàn Chủy cùng hầu tử sóng vai mà đứng: "Bên này còn không có thu phục?"

Tự tại phía trước cách đó không xa đường hầm trong góc, Phong Linh cầm một cái chiếu sáng châu, nửa ngòì trước ở một bên thao túng trước các loại kỳ dị công cụ một bên vẽ bản đồ, gấp đến độ luống cuống tay chân.

"Ngươi thật sự hội sao? Nếu không đừng Dương Thiên đến đây đi." Hầu tử lớn tiếng hét to nói.

"Chớ xem thường ta, mạch khoáng thăm dò ta cũng là học qua." Phong Linh dẹp bĩu môi nói.

"Học qua hoà hội là hai chuyện khác nhau, ta cũng vậy xem qua sách đó, chính là nhìn không hiểu. Lúc ấy cũng không tâm tư nghiên cứu này ngoạ ý."

Đông nhìn xem tây nhìn xem, lại là thao túng hồi lâu. Phong Linh vỗ vỗ dính vào trên người bụi, đem một đồng bản vẽ cùng các loại thượng vàng hạ cám chơi đùa ý ôm đến trong ngực đứng lên, xoay người nói: "Tốt lắm! Ta đã xác định mạch khoáng đi về hướng! Cái này mạch khoáng không có khô kiệt!"

"Xác định sao?" Hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi.

Bị như vậy vừa hỏi, Phong Linh lại do dự, nhăn đầu lông mày nghĩ nửa ngày lại xoay người sang chỗ khác: "Ta còn là lại dò xét một lần a."

"Được rồi, không rảnh đẳng như ngươi vậy dò xét." Hầu tử một tay lấy Phong Linh kéo lấy: "Ta quay đầu lại làm cho Dương Thiên lại dò xét một lần, với ngươi kết quả so với hạ xuống, nếu là đồng dạng, này lần sau tự tin tưởng ngươi."

Phong Linh chỉ có thể quệt mồm gật gật đầu, ôm một ít gấp đôi gia sản đáng thương địa theo hầu tử từng bước một đi ra đường hầm.

Vì lần này khảo sát. Nàng tỉ mỉ chuẩn bị vài ngày, có thể kết quả là còn là không tin rằng. Nói cho cùng nàng chân thật tuổi cũng bất quá là mười bảy tuổi thôi. Đừng nói này trụ cột không tổn sức Ngô Giả đạo luyện thần cảnh tu vi, chỉ là các loại đan dược tinh luyện kim loại tri thức kinh nghiệm, cùng Dương Thiên kém cũng không phải là một đĩnh nửa đĩnh.

Cùng hầu tử sóng vai đi tới, Đoàn Chủ quay đầu lại nhìn thoáng qua lông mày nhíu chặt Phong Linh, ung dung nói: "Làm gì vậy không cho nàng thử lại lần nữa? Dương Thiên hiện tại loay hoay rối tinh rối mù, một sự tình nếu như người khác đi, còn là đừng phiền toái của nàng hảo."

Thân thủ móm móm lỗ tai, hầu tử nhếch môi nói: "Ta nghĩ sớm một chút trở về, con nuôi mấy ngày nay muốn sinh ra không phải?"

Này con nuôi, chỉ chính là Đại Giác hài tử. Hàng này xem như Hoa Quả Sơn đoàn đội sớm nhất một thành viên, cũng là tối không có kiến thụ một cái, cả ngày ngoại trừ hoàn thành tu hành công khóa ngay cả khi ngủ, hiện tại mấy cái lúc trước cùng đi ác long đàm tiêu yêu tại Hoa Quả Sơn uy tín đều cao hơn hẳn.

Có thể hoàn toàn chính là hắn, sớm nhất truyền ra bả người khác... Hoặc là nói khác yêu quái bụng làm cho đại tin tức, đối tượng là một con thỏ tử tinh...

Nghe được tin tức này thời điểm hầu tử đầu tiên là khiếp sợ, hắn thật sự không có cách nào khác tưởng tượng thân cao một trượng cả tượng viên cầu đồng dạng Đại Giác tại sao cùng này xinh xắn lạnh lợi thỏ tử tinh mang đến.

Được rồi, Đại Giác cũng là hóa thân cảnh, tuy nhiên tư chất bình thường, nhưng biến cá lớn nhỏ luôn hội...

Tóm lại, ngăn ngừa lỗi ngạc sau, hầu tử phi thường sáng khoái địa đưa ra đem đưa bé kia thu dương con nuôi, hoặc là con gái nuôi. Vì chuyện này, hầu tử cũng đã hưng phấn vài ngày.

Vừa nghe hầu tử lời này, Đoàn Chủ sách sách nở nụ cười: "Làm sao người chỉ biết nhất định là nam?"

Hầu tử thân thủ ôm Đoàn Chủ vai cười lên ha hả: "Trực giác! Trực giác của ta từ trước đến nay chuẩn!"

Một đường đi ra đường hầm, nhìn thấy hầu tử xuất hiện, này ăn uống no đủ sáu con yêu quái vội vàng dập đầu: "Đại vương vạn tuế! Đại vương vạn tuế!"

"Được rồi được rồi." Hầu tử khoát tay áo, ánh mắt theo này sáu con yêu quái thân thủ đảo qua, tại Bạch Cáp tinh trên người dừng một chút, lặng lẽ nghiêng đầu đi nhìn Đoàn Chủ hỏi: "Người lúc nào cũng cho ta thêm cá con nuôi a?"

"Vậy người lúc nào cho chúng ta lấy cá thái tử gia đi ra?" Đoàn Chủ lúc này cười tùm tùm trả lời một câu.

Hầu tử thần sắc hơi cứng đờ, vội vàng hướng về sau mặt nhìn lại.

Phong Linh như trước ôm một đồng bản vẽ lông mày nhíu chặt tựa hồ đang suy nghĩ gì, nghĩ đến chóng mặt hồ chóng mặt hồ địa hoàn toàn không nghe thấy.

Thấy thế, hầu tử mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, qua loa chấm dứt cái đề tài này.

Cái này tại Hoa Quả Sơn chính là cấm kỵ chủ đề, cũng chỉ có Đoàn Chủ loại địa vị này mới dám tùy ý nhắc tới. Muốn biết được vị này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương xử lý sự chuẩn tắc từ trước đến nay là: Ai dám làm cho hắn khó chịu, hắn khiến cho ai chết không yên lành.

Chỉ có điều đôi Đoàn Chủ cái này người quen biết cũ không tốt ra tay.

Dem khoáng trong sân một ít vụn vặt sự tình cũng đều qua một lần, đến giữa trưa, hầu tử duỗi gờ tay lên, một cái hơi mờ vòng sáng đem Phong

Linh bao phủ trong đó, hai người liền đi đầu hướng Hoa Quả Sơn phương hướng đằng vân mà đi, không bao lâu liền đi ngang qua rộng ốc đồng ruộng khu.

Phương viên trọn vẹn hơn mười dặm phạm vi cả vùng đất lộ vẻ mới mở đồng ruộng, hơn một ngàn yêu quái chính trong đó giống như nhân loại nông dân đồng dạng cày cấy. Làm việc tay chân. Ngẩng đầu nhìn qua thấy bọn họ đại vương từ đỉnh đầu xẹt qua.

Địa hạ thành yêu quái từ lòng đất bắt đầu hướng trên mặt đất di chuyển sau. Rất nhiều sự tình đều đã trở thành khả năng, tỷ như trồng trọt.

Đương nhiên, cái này vốn cũng không tại hầu tử kế hoạch trong phạm vi. Nhưng theo Hoa Quả Sơn yêu chúng số lượng kịch liệt bành trướng, nguyên bản thực vật đã xa xa không cách nào thỏa mãn nhu cầu, bắt đắc dĩ, chỉ phải bắt đầu nông nghiệp kế hoạch.

Đương nhiên, bởi vì Hoa Quả Sơn đang đứng ở suy yếu kỳ linh khí như trước dư thừa, nơi này chọn giống thực vật cũng lớn nhiều canh có khuynh hướng có chứa tu tiên công dụng. Để phụ trợ yêu quái môn tu hành. Mà bởi vì Ngao Thính Tâm tồn tại, nơi này có thể nói mưa thuận gió hoà tới cực điểm. Nghĩ khi nào thì trời mưa khi nào thì ngừng, hoàn toàn là tự tính, cái này cũng vì mùa thu hoạch điện định hài lòng trụ cột.

Xẹt qua đồng ruộng khu, bọn họ rất nhanh trông thấy Hoa Quả Sơn hình dáng, ở đằng kia dưới chân núi, là một tòa khổng lồ sơn trại.

Nói sơn trại, là vì tuy nhiên định nghĩa là yêu thành, nhưng hầu tử thật sự không có hứng thú trúc những kia phí sức không được gì nham thạch tường thành, cho nên này tường thành đến nay cũng còn là một chất rào chắn thể cho nên một điểm không có thành trì khí phách.

Rào chắn bên trong là giống như nhân loại thành bang vậy nhà lâu. Chi là phong cách lược qua không có cùng thôi.

Miêu khoa những động vật cho rằng lớn lên giống sơn động phòng ốc mới là thoải mái nhất; loài chim môn cho rằng thụ ốc mới là an toàn nhất; động vật lưỡng thê môn cho rằng phòng ở bên phao trong nước mới là gia...

Vì vậy, bọn họ khắc khẩu không ngớt.

Đây là một cắt bỏ không ngừng lý còn loạn vấn đề. Hầu tử cuối cùng quyết định hủy bỏ thống nhất kiến tạo kế hoạch, thích sao sao.

Vì vậy, cả tòa Hoa Quả Sơn đều vui mừng, đời trên mặt đất đạt được cuộc sống tốt đẹp hy vọng yêu quái môn đầy đủ phát huy sức tưởng tượng, tại bọn hắn không sợ phiền địa tạo hình hạ, tòa thành này trấn nhà lâu cơ hồ tìm không thấy hai tòa nhà hoàn toàn đồng dạng, yếu nhiều quý dị có nhiều quý dị.

Bất quá những này hầu tử đều không ngại, dù sao bọn họ yêu mến là tốt rồi.

Đương nhiên cũng có một chút ác thú vị là muốn mệnh lệnh rõ ràng cấm. Tỷ như địa thử tinh tại lộ ở giữa khắp nơi loạn đào hầm vấn đề, tỷ như bọ hung tinh yêu mến tại trong nhà chồng chất phân và nước tiểu độc hại hàng xóm vấn đề, tỷ như con chuột tinh nửa đêm không ngủ được chạy đến người khác góc phòng tổn hơi thừa lời vấn đề...

Tóm lại, cơ hồ mỗi một chủng yêu quái đều có một loại hoặc vài loại kỳ quái yêu thích, vì vậy các loại kỳ quái pháp lệnh bị chế định đi ra, dày đặc một chồng quyền trục cũng đủ lệnh bất cứ một cái nhân loại lại quan sợ.

Đương nhiên, chế định về chế định, có thể không rất tốt chấp hành chỉ có thiên biết rằng. Bất quá cái này cũng không ảnh hưởng tòa thành thị này

vui sướng hướng vinh.

Tại thành trấn ở giữa, là một tòa cao ngất điện phủ. Như là người ngoài thấy xong hơn phân nửa hội suy đoán là cung điện hoặc là thần điện. Kỳ thật này phía dưới là một cái cự đại đường hầm, nổi thẳng địa hạ thành.

Trên thực tế còn không chỉ nổi thẳng địa hạ thành, tòa thành thị này bản thân thì có lưỡng trọng dưới mặt đất kết cấu cũng là coi đây là nhập khẩu.

Lúc trước ấn núp trung địa hạ thành gọi ra "Sống dưới ánh mặt trời" khẩu hiệu, sau để chứng minh này thật sự chỉ là khẩu hiệu —— cũng không phải chỗ có yêu quái đều yêu mến sinh hoạt dưới ánh mặt trời, tỷ như một ít rắn, côn trùng, chuột, kiến.

Những kia có tư cách đạt được di chuyển tư cách lại không mừng dương quang yêu quái môn không cam lòng tiếp tục ở tại đơn điệu và hoàn cảnh ác liệt địa hạ thành, vì vậy, bọn họ kiến thiết nổi lên thành mới dưới mặt đất kết cấu.

Bất quá, bởi vì khuyết thiếu thống nhất quy hoạch, này phía dưới hiện tại hãy cùng cá mê cung giống như. Nghe nói Lữ lục quái đều từng ở bên trong lạc đường, chỉ về thể giận chó đánh mèo thành chính chấp hành quan yêu cầu chỉnh đốn và cải cách. Đáng tiếc theo sự tình càng nhiều, hẳn cũng quên chuyện này.

Xẹt qua các loại kỳ quái phòng ốc, hai người lặng lẽ rơi xuống cao ngất điện phủ cách vách một tòa ba tầng lầu các trên ban công. Một con mặc vải lại phong cách mộc mạc vải bào tiểu yêu lúc này đón chào, khom người chấp tay nói: "Cung nghênh đại vương."

"Sinh không có?" Hầu tử mở miệng tự hỏi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Còn không có." Này tiểu yêu lắc đầu thân thủ thay hầu tử đẩy ra rộng rãi sân thượng môn.

Cửa này sau là hầu tử lý chính địa phương.

Tòa này không tính lớn lâu các, hiện nay có thể xem như Hoa Quả Sơn hành chính trung xu chỗ, hầu tử lý chính sảnh, Đoàn Chủ quân nghị chỗ đều tại nơi đây. Về phần Lữ lục quả địa bàn thì là học đường, cách vách này tòa nhà so với cái này lâu các còn cao hình tròn kiến trúc, thì là Dương Thiên phòng luyện đan.

Vừa bước vào trong phòng, hầu tử liền nhìn thấy Ngao Thính Tâm lẳng lặng địa ngồi ở một bên ghé lưng cao đầu trên trước một chén trà nóng đối với hần cười.

"Dương Thiên tả để cho ta tới nói cho ngươi biết, lý thiên vương cây bàn đào khả năng rất nhanh hội đưa tới." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: vốn có muốn nói thiếu nợ 5 :, đặc biệt sao địa chứng kiến vé tháng lại thêm...

Được rồi, còn là thiếu nợ 6 :...

Chưa bao giờ cảm thấy vé tháng như thể chán ghét qua.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 226: Cầu Cá Danh Tự

Hầu tử hơi ngậy ra một lúc, quay đầu trông thấy ngoài cửa sổ sinh cơ bùng bùng yêu thành, không khỏi thở dài một tiếng: "Nói như vậy, lại nên chuẩn bị chiến tranh."

Lý Tĩnh muốn tới rồi, đây nên xem như trong dự liệu chuyện tình a.

Sự tình kéo đến bây giờ, đã không có cách nào khác lại kéo a.

Lại kéo, Lý Tĩnh nhất định sẽ nhìn ra mảnh khoe. Hấn cũng không phải là một cái nhân từ nương tay người, nếu là thật sự phát hiện khó có thể phải về Nghiễm Mục thiên vương, đến lúc đó được ăn cả ngã về không vậy công Hoa Quả Sơn vài thành tất nhiên.

Đã nhất định phải đánh, còn không bằng trước cầm cây bàn đào lại đánh.

Nhìn thấy Ngao Thính Tâm, Phong Linh yên lặng đối với nàng nhẹ gật đầu cùng hầu tử gặp thoáng qua, đem trong ngực bản vẽ và các loại đo đạc dùng tiểu ngoạn ý từng kiện từng kiện phân loại để vào ngăn tủ lí.

Ngao Thính Tâm tắc tiếp tục ung dung địa thán trước trà, nàng hiện tại chính là Hoa Quả Sơn số một số hai người không liên can, cả ngày đi dạo, nhiều lắm là thì ra là ngẫu nhiên giúp đỡ Dương Thiên chiếu cố mà thôi.

"Người đi về trước đi, ta phải bề bộn."

Ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, hầu tử đối Ngao Thính Tâm nhẹ giọng nói một câu, liền bước nhanh đi đến vị trí của mình ngồi xuống, trải rộng ra trúc giản dính mực nước bắt đầu tinh tế địa viết trước cái gì.

Thấy thế, Ngao Thính Tâm chậm rãi đứng lên, cũng chưa đi, mà là bung chén trà nhỏ từng bước một đi đến hầu tử sau lưng, có chút hăng hái địa xem.

"Nhanh như vậy điều động bộ đội sao? Bọn họ ít nhất còn muốn mấy tháng tài năng làm ra phản ứng a."

"Sớm làm chuẩn bị không có gì không tốt, những ngày này, có chút lười biếng quân vụ."

Đôi tại Ngao Thính Tâm, hầu tử cũng không đề phòng.

Nàng là người thông minh, có lẽ hội nhất thời khí bất quá đùa giỡn chút ít tâm kế, nhưng tuyệt sẽ không muốn đi trêu chọc những nàng đó Đông Hải long cung bất kể như thế nào trêu chọc không nổi người.

Chính là lúc trước mưa xuống vấn đề, tại hầu tử mãnh liệt yêu cầu phía dưới nàng cuối cùng cũng là tiếp nhận rồi. Vì thế Đông Hải long vương còn phải cho thiên đình truyền vài phần tấu giải thích lượng mưa tạm thời thay đổi vấn đề.

Nửa ngày. Hầu tử đắp lên của mình bảo lưu dấu gốc của ấn triện. Đem hai phân trúc giản phân biệt trói hảo đưa cho Phong Linh: "Giúp ta phân biệt giao cho Lữ lực quải cùng Đoàn Chủ, làm cho bọn hắn lập tức thông cáo xuống dưới, cần phải chứng thực."

Phong Linh nhẹ gật đầu không rên một tiếng địa tiếp nhận, xoay người liền hướng ngoài cửa đi, xuất môn giờ vừa vắn gặp đang muốn vào Dĩ Tố.

Nàng nhìn về phía trên so với một năm trước yếu thành thực rất nhiều, một thân màu đỏ bì giáp, đem hỏa hồng tóc dài đều bó đến sau đầu, bên hông còn quấn một thanh trường kiếm. Tựa như cùng một cái Hành Giả đạo yêu tu vậy, lại là có vài phần mạnh mẽ vang dội khí chất.

Thản nhiên nhìn Phong Linh liếc, Dĩ Tổ bước nhanh đi vào trong phòng đối với hầu tử hành một cái chào theo nghi thức quân đội nói: "Hầu tử ca ca, mới hỏa khí yếu thí nghiệm, tiên sinh hỏi ngài có đi không xem."

"Khi nào thì?"

"Sáng mai tại vùng ngoại ô luyện binh trường."

"Nói với hấn ta sẽ trình diện."

"Hiểu rõ." Dĩ Tổ nhẹ gật đầu, lại nói tiếp: "Còn có chính là thành mới xây dựng thêm bản vẽ tiên sinh hy vọng ngài có thể xem qua xuống."

"Nói với hấn thành mới xây dựng thêm tạm hoãn."

"Tạm hoãn?" Dĩ Tổ ngẩng đầu lên nhìn hầu tử liếc.

"Đúng, tạm hoãn." Hầu tử vi hơi dừng một chút, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, quay đầu hướng trước Ngao Thính Tâm hỏi: "Dương Thiên hiện tại ở nơi nào?"

"Thiếu tài liệu hôm nay sáng sớm mới tổng tới, Dương Thiên tả đang tại trong phòng luyện đan loay hoay đầu óc choáng váng."

Hầu tử chống mặt bàn cúi đầu xuống lược qua nghĩ sơ nghĩ. Nhếch môi thở dài: "Dẫn ta đi gặp thoáng cái nàng a."

Một câu nói kia xuống dưới, vô luận là Dĩ Tổ còn là Ngao Thính Tâm. Đều hơi ngẩn ngơ.

Từ Phong Linh đi đến Hoa Quả Sơn sau, hầu tử liền không có sẽ cùng Dương Thiên cùng nhau ăn cơm xong. Chính là năm nay lễ mừng năm mới thời điểm Hoa Quả Sơn khó được một lần lễ mừng, cũng đều là tách ra ngồi.

Rõ ràng chỗ ở chỉ là cách một đạo tường, lại thường xuyên vài ngày đều gặp không được một mặt. Ngẫu nhiên cần câu thông một chút sự tình cũng lớn nhiều xuyên thấu qua vô cùng thanh nhàn Ngao Thính Tâm thay truyền đạt.

Trong mơ hồ, giữa hai người làm như có chút ngăn cách, chỉ là lẫn nhau đều không nói toạc ra thôi.

Ngẩn ngui lỗi ngạc sau, Ngao Thính Tâm yên lặng nhẹ gật đầu.

Theo Ngao Thính Tâm ra lầu các, hai người rất nhanh đến phòng luyện đan.

Đây là một tòa nhà cao tới mười trượng bạch sắc hình vòm kiến trúc, có chút trung đông phong cách. Bất đồng chính là này vách tường trụ lủi địa cơ hồ không thấy được cái gì trang sức, bất quá đặt ở một đồng tháp bé trong phòng xa xa nhìn về phía trên lại là có một loại khí thể thuần chánh cảm giác.

Đến tới cửa thời điểm vài cái thân mặc đạo bào yêu quái chính từ bên trong đi tới, nhìn thấy hầu tử, nguyên một đám vội vàng hành lễ.

Bọn họ phần lớn đều là mấy năm qua này Hoa Quả Sơn bồi dưỡng Ngô Giả đạo yêu tu, cũng có số ít là do ở các loại nguyên nhân tiến vào Hoa Quả Sơn trước liền tu Ngô Giả đạo. Bây giờ, bọn họ bị thống nhất phân phối đến nơi đây cùng với địa hạ thành tinh luyện kim loại trường, một mặt cho

Dương Thiên trợ thủ, một mặt thì là học tập các loại luyện đan và dã khí tri thức.

Nếu chỉ theo số lượng trên xem, kể cả nơi này cùng với bị phân phối đến địa hạ thành lí học tập tinh luyện kim loại cùng pháp trận công nghệ Ngô Giả đạo yêu tu, hiện nay Hoa Quả Sơn Ngô Giả đạo yêu tu đã đạt đến cực kỳ khả quan bốn ngàn số lượng.

Đáng tiếc chính là Ngô Giả đạo đồ chơi này quang số lượng là vô dụng.

Đầu tiên, trong chỗ này chín thành đã ngoài đều là đi đến Hoa Quả Sơn từ nay về sau mới tu tập Ngô Giả đạo, như là dựa theo bình thường tu hành tốc độ tính, bọn họ hiện nay có thể đạt tới ngưng thần cảnh trung kỳ cũng đã cảm ơn trời đất, mà Hoa Quả Sơn những này hiển nhiên cũng không phải sử dụng bình thường phương thức tại tu hành.

Đại lượng đan dược cường chế kéo bay lên tu vi, bây giờ bọn họ chính giữa luyện thần cảnh Ngô Giả đạo đều đã có trên trăm cá. Đáng tiếc là bọn hắn tu hành thời gian so với Phong Linh còn thiếu, điều này cũng làm cho ý nghĩa, bọn họ trụ cột so với Phong Linh còn yếu. Tăng thêm các loại tri thức tích lũy còn vẫn chưa xong, có thể nói, bọn hắn hiện tại hoàn toàn chính là một đồng không xác. Yếu nhồi vào cái này không xác cần thiết thời gian cùng đan dược, sẽ là một cái thiên văn số tự.

Về phần chỉ vẹn vẹn có mười cái đi đến Hoa Quả Sơn cũng đã là luyện thần cảnh Ngô Giả đạo yêu tu, tu vi là cao, tri thức lại gần như chỗ trống, chính giữa thậm chí có vài cái còn là mù chữ...

Nói tóm lại, Hoa Quả Sơn Ngô Giả đạo yêu quái yếu hình thành sức chiến đấu cũng độc lập cấu trúc nâng một bộ đầy đủ hậu kỳ hệ thống, còn là một kiện khá lâu xa chuyện tình. Thậm chí là phụ trợ, đánh trợ thủ, đều làm được không phải như vậy làm cho người ta thoả mãn.

Cũng đang bởi vì như thế, dẫn đầu này bang cấp dưới, Dương Thiên công tác nặng nề đến làm cho người hồng mắt.

Tiến vào hai trượng cao đại môn, dọc theo hành lang một đường đi, rất nhanh đi đến lầu chính ở giữa chủ đàn thất.

Không gian thật lớn lí bầy đặt một cái chùng năm trượng cao, hình ảnh thô ráp lò luyện đan, xuyên thấu qua đỉnh lò khe hở có thể chứng kiến trong lò hùng hực hỏa quang.

Ba năm danh Ngô Giả đạo tiêu yêu chính tại phía dưới sửa sang lầy tán đầy đất các loại luyện đan tài liệu, Dương Thiên tắc đứng ở cao cao trên cầu thang hướng trong lò nhìn ra xa, tựa hồ đang tại quan trắc hỏa hậu.

Nhìn thấy hầu tử, nàng đầu tiên là ngơ ngẩn, nhẹ nhàng lau bả mồ hôi trên trán, lại quay đầu tiếp tục chăm chăm vào trong lò đan xem. Thật giống như không có nhìn thấy giống như.

Thấy thế, đứng tại phía dưới tiêu yêu nghĩ thông suốt báo, lại bị hầu tử thân thủ ngăn lại. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nhàn nhạt thở dài, hần từng bước một dọc theo cầu thang đi đến Dương Thiên bên cạnh, bán ngồi xỏm xuống đi theo nàng cùng một chỗ hướng phía trong lò đan xem.

"Còn không có thu phục a?"

"Ngươi cứ nói đi?" Dương Thiên cũng không quay đầu lại nói: "Những đan dược này khuya hôm nay phải hoàn thành, vốn nên bốn ngày trước đưa tới tài liệu, buổi sáng hôm nay mới đến."

Này giọng điệu lạnh như băng.

"Chuyện này, bọn họ có đã nói với ta. Nói là trên đường vô ý tổn hại một bộ phận, cho nên chích phải lần nữa vận chuyển, vừa đến một hồi, lúc này mới đến trễ mấy ngày." Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử nói khẽ: "Đại Giác hài tử sắp sinh ra, ngươi biết a? Hẳn nắm ta hướng ngươi cầu cá tượng dạng danh tự, nói là ngươi nâng danh tự tương đối khá nghe." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ý nghĩ có điềm không khoái, tối hôm qua đoạt canh kết quả...

Đôi mới quả nhiên không thể cứng ngắt đến, hôm nay cái này canh một lấy đến bây giờ mới đi ra, xin lỗi, các vị.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 227: Sinh?

Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt xem xét hầu tử liếc, ánh mắt kia trung ẩn ẩn có chút mỗi mệ.

Hầu tử không khỏi cười xấu hổ cười.

Lại là không nói gì.

Mấy ngày nay tới giờ, Dương Thiên lượng công việc có bao lớn, hẳn là tình huống. Hết lần này tới lần khác Hoa Quả Sơn lại không có người có thể thay thế vị trí của nàng, cả Hoa Quả Sơn hiện nay mười vạn yêu chúng tu đi cần thiết đan dược luyện đan nhiệm vụ đều đặt ở nàng một người trên đầu, cái này phải thay đổi những người khác, sớm hỏng mất.

Có thể Dương Thiên cứ như vậy cản trở địa ngao đã tới.

Nửa ngày, nàng lại tiếp tục nhìn không chuyên mắt địa chăm chăm vào lò đan, thỉnh thoảng hướng phía trong lò đan rót vào linh lực.

"Người tựu chuyên tới chính là nói với ta cái này?" Dương Thiên nhẹ nhàng lau đi thái dương mồ hôi.

"Không được sao? Đó là ta con nuôi."

"Đại Giác hài tử sinh ra thời điểm, ta sẽ đi qua."

"Cám ơn."

Ngay sau đó, hai người lại cùng nhau nửa ngồi trước tiếp tục hướng trong lò đan nhìn qua.

Một hồi lâu, Dương Thiên nhăn đầu lông mày quay mặt lại nhìn hầu tử: "Người còn không đi?"

Cái này thái độ ác liệt được...

Thân thủ gãi gãi gò má, hầu tử cười ngây ngô nói: "Cái kia... Mọi người đã lâu không có tụ, Lý Tĩnh mau tới, ta tính toán kêu lên Đoàn Chủ cùng Lữ lục quả bọn họ đêm nay tụ hạ xuống, tổng yếu thống nhất thoảng cái ý kiến."

"Không cần, các người thống nhất ý kiến thông báo ta là đến nơi." Nói đi, Dương Thiên lại quay đầu đi tiếp tục chăm chăm vào lò đan không để ý tới hẳn.

Do dự một chút, hầu tử yên lặng gật đầu: "Vậy được, ta đi trước."

Ngắn ngủi nói chuyện cứ như vậy đã xong. Trùng mắt trùng hầu tử bóng lưng liếc, Dương Thiên răng mài đến khanh khách vang lên.

Đi ra phòng luyện đan thời điểm, hầu tử ngẩng đầu vừa vặn trông thấy sau đó đến Đoàn Chủ.

Hắn đang tại một đám vệ đội ủng hộ giảm xuống rơi xuống xa xa tháp cao trên bình đài. Liên quan hôm nay vừa đến Bạch Cáp tinh cũng trong đó.

Nghĩ đến nên cái khác năm chích yêu quái còn không chuẩn bị năng lực phi hành. Liền vút xuống dưới làm cho hàm nhân mã phụ trách hộ tống đã trở lại a.

Vừa vừa rơi xuống đất. Đoàn Chủy liền chỉ vào bên cạnh một con chim quỳên tinh nói: "Mang nàng đi trước đăng ký a."

"Muốn an bài đến địa hạ thành sao?"

"Hết thầy theo như quy củ mở."

Nói đi, Đoàn Chủy xoay người liền đi. Thời gian chiến tranh hần là quân đội lí ngoại trừ hầu tử bên ngoài cao nhất thống soái, nhàn rồi, hần cũng muốn gánh vác nâng trị an tuần tra nhiệm vụ.

Theo Hoa Quả Sơn rất nhanh phát triển, đặc lực nhân thủ nghiêm trọng thiếu, hiện tại hạch tâm đoàn đội lí sẽ không một cái dừng vợi.

Trên bình đài rất nhanh chỉ còn lại có Bạch Cáp tinh cùng chim quỳên tinh.

Một đầu màu nâu tóc dài buộc ở sau ót, đeo mặt nạ, toàn thân giáp nhẹ chim quỳên tinh cao thấp đánh giá Bạch Cáp tinh liếc. Nhẹ giọng hỏi: "Tên gọi là gì?"

"Gọi... Tiểu bạch." Bạch Cáp tinh nháy mắt con người nói.

Này thần sắc có chút phức tạp, trước một khắc bọn họ hoàn sinh chết một đường địa trốn chết, ngay sau đó đả tới Hoa Quả Sơn sau đó liền bị Hoa Quả Sơn quy mô cho rung động đến, chính mình lại thoáng cái liền bị vô điều kiện địa tiếp nạp.

Cái này hạnh phúc có phải là tới quá đột nhiên?

"Tiểu bạch? Không có khác danh tự sao?"

"Có..."

"Tên gì?"

"Gọi, gọi bạch tả." Bạch Cáp tinh đỏ mặt có chút xấu hổ cúi đầu xuống.

Chim quyên tinh bỗng chốc bị trêu chọc nở nụ cười.

Bạch Cáp tinh tu vi cũng có nạp thần cảnh đỉnh phong, nếu là phóng tới vậy yêu quái thể lực chính giữa, quả nhiên là xưng được rất tốt "Bạch tả" danh hào này, bất quá nơi này chính là Hoa Quả Sơn.

Một con nạp thần cảnh tu vi yêu tinh yếu tự xưng "Tả" này tuyệt đối sẽ cho cười đến rụng răng.

"Đi a, ngươi còn là gọi tiểu bạch tốt lắm. Đi theo ta đi." Nói đi, chim quyên tinh vượt cánh hướng phía yêu thành bên kia bay đi.

Bạch Cáp tinh vội vàng đi theo: "Còn không có thỉnh giáo tử tử tên gọi là gì?"

"Tất cả mọi người bảo ta vân quyên."

"Quyên tả hảo." Lúc này Bạch Cáp tinh nhìn qua thân dưới phòng ốc như trước có chút không yên.

"Ngươi tu chính là Hành Giả đạo a?"

"Dạ."

"Biết chữ sao?"

"Biết... Một chút. Trước kia trong sơn động bắt qua một cái biết chữ nhân loại. Ta liền đi theo học một ít, còn không có toàn bộ học hiểu. Kia nhân loại đã bị đại vương cho ăn. Cho nên..."

"Ăn..." Vân quyên hừ bật cười: "Ánh mắt thiên cận. Một cái biết chữ nhân loại này nhiều lắm quý giá a, chính là hiện tại đến Hoa Quả Sơn đến, một cái biết chữ nhân loại tối thiểu cũng có thể được an bài cá dạy học tiên sinh cương vị, rõ ràng cho ăn? Người nói đại vương là cùng người cùng đi này chích voi tinh sao?"

"Không phải." Bạch Cáp tinh chậm rãi lắc đầu: "Qua vệ tử hà thời điểm, hấn đem chúng ta nhét vào bên cạnh bờ, nghĩ để cho chúng ta ngăn trở đằng sau truy tập thiên quân, chính mình lại vụng trộm thừa dịp lúc ban đêm qua hà, ai biết thiên quân căn bản không có từ phía sau đuổi theo mà là sớm lướt qua chúng ta đến bờ bên kia đi bố trí mai phục chờ 'Bán độ mà kích'. Kết quả hấn đã chết, chúng ta lại bởi vì chúng kiến hấn tại bờ bên kia tao ngộ thiên quân mai phục mà chạy qua một kiếp."

"Này đoạn đường này thật đúng là không dễ dàng a." Vân quyên nhàn nhạt cười cười: "Ngoại trừ được đề phòng thiên quân, còn phải đề phòng người một nhà. Điều quá khứ trôi qua, chớ suy nghĩ quá nhiều, hảo hảo ở tại nơi này bắt đầu cuộc sống mới."

Bạch Cáp tinh yên lặng địa cúi đầu xuống.

Có đôi khi, người một nhà so với thiên quân đáng sợ hơn. Thiên quân chỉ là yếu quân công, người một nhà lại là vì mạng sống. Vì mạng sống, nhiều khi bọn họ cái gì đều làm ra được. Đoạn đường này, vì thực vật, vì nước, vì để cho cái khác yêu quái đi ngăn trở thiên quân, hoặc là làm cho cái khác yêu quái đi xé mở lỗ hồng, yêu quái môn trong lúc đó tự giết lẫn nhau chuyện tình cũng không ít gặp.

Nếu không phải là mình trường hai mảnh cánh có thể làm thám báo, chỉ sợ cũng sớm bị người tính kế đi, hài cốt không còn.

Đến Hoa Quả Sơn trước bọn họ không chỉ một lần suy đoán qua vì gia nhập Hoa Quả Sơn khả năng yếu trả giá một chút ít, thậm chí nghĩ tới có khả năng bị đương thành đối phó thiên quân pháo hôi.

Kết quả ra ngoài ý định địa, bọn họ bị nhiệt tình địa tiếp nạp. Vì cứu bọn họ, vị kia phó tướng đại nhân còn không tiếc cùng thiên quân khiêu chiến.

Hiện tại thiên quân chinh phạt Đông Thắng Thần Châu khó mà nói, nhưng nếu đặt ở trước kia, đại yêu vương không ra tại có chút mục đích, là tuyệt sẽ không tiếp nhận tiểu yêu. Đối với bọn họ mà nói thế lực càng là khổng lồ, liền càng là dễ dàng bị thiên đình chú ý tới, cái này có vì bọn họ chỉ cầu mạng sống tôn chỉ.

Mà tựu hiện nay đang gặp, Hoa Quả Sơn thái độ hiển nhiên cùng những kia yêu vương hoàn toàn bất đồng.

"Quyên tử? Người chừng nào thì đến Hoa Quả Sơn?"

"Ta a?" Vân quyên giương mắt nghĩ nghĩ: "Ta là theo ác long đàm tựu một đường đi theo đại vương tới, đã nhiều năm, lúc trước nhóm đầu tiên đến Hoa Quả Sơn yêu quái lí thì có ta."

"Quyên tử thực gặp may mắn." Bạch Cáp tinh nhìn vân quyên về mặt hâm mộ.

"Gặp may mắn?" Vân quyên cười cười: "Cũng là. Xác thực là gặp may mắn. Ác long đàm cuộc chiến thời điểm ta cánh dính thiên quân hỏa thiếu chút nữa không có bị chết cháy. Đằng sau bởi vì bị thương. Được đưa lên chiến hạm trước thời gian rút lui khỏi. Lúc ấy cản phía sau còn có đi bộ rút lui khỏi cơ hồ không có vài cái sống sót. Hơn hai vạn chích yêu quái quân đoàn, cũng chỉ sống sót chín trăm tàn binh bại tướng. Lại nói tiếp cũng xác thực là gặp may mắn."

Trong nháy mắt, hai người cũng đã hạ xuống đến một cái ngoài thành một chỗ rộng rãi trong doanh địa.

Nơi này phòng thủ yếu binh cũng không nhiều, lại là các loại quần áo tả tơi từ bên ngoài đến yếu quái sắp xếp thật dài một đội, một con mặc trăm trọng khả giáp thêm thù tinh hành tẩu tại đội ngũ trong lúc đó quơ roi da giáo huấn những kia dám can đảm không tuân thủ quy củ gia hỏa.

"Nơi này là..."

"Đăng ký doanh địa. Tất cả mới tới yếu quái đều muốn trước đến nơi đây đăng ký trên tình huống của mình, sau đó chờ đợi phân phối. Theo như tình huống của người cũng hẳn là yếu tới trước học đường đi rồi học, bất quá có lẽ có thể trực tiếp có tên trong danh sách cấp cao."

"Học đường? Nơi này còn có học đường?" Bạch Cáp tinh không khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt hưng phấn.

"Dạy học vẫn luôn là Hoa Quả Sơn coi trọng nhất nội dung một trong. Tuy nhiên không yêu cầu giống nhân loại như vậy ngâm thi tác đối ghi được một tay giỏi văn :, nhưng nếu là chữ cũng không biết, sau này như thế nào cho người gánh đại nhậm?"

"Gánh đại nhậm?"

"Nếu như biểu hiện lương dễ dàng được đến tấn chức, đây là quy củ. Như là dụng phải một cái văn thử không có học giỏi lại biểu hiện hài lòng, này thượng cấp đã có thể đầu đầu. Bay lên cũng không phải không bay lên cũng không phải. Cho nên hiện tại bọn hắn đối chiêu mộ nhân viên đều cũng có cơ bản học thức yêu cầu. Những này người từ nay về sau hội hiểu, nhất thời nửa khắc cũng nói không rõ."

"Hiểu rõ rồi."

Bạch Cáp tinh nhẹ gật đầu, đã nghĩ đi theo đi xếp hàng, lại bị vân quyên một bả dắt trở về.

"Bên này."

Một đường túm đến cách đó không xa một cái trong trướng bông.

Này trong trướng bông một con mặc văn bào cá đầu thấp bé ma tước tinh chính ghé vào trên bàn dài ngủ.

"Đứng lên!" Vân quyên không chút nghĩ ngợi một cước đạp ở trên người hắn, cả kinh ma tước tinh cả nháy dựng lên.

"Ai! Ai!" Dụi dụi con mắt, hắn mơ hồ một hồi lâu mới vịn mũ cao nhìn nhìn vân quyên. Lại nhìn nhìn phía sau nàng Bạch Cáp tinh hỏi: "Quyên tả đây là làm gì vậy?"

"Giúp ta cho nàng làm đăng ký."

"Ta hôm nay nghỉ ngơi a."

"Cũng là bởi vì biết rõ ngươi nghỉ ngơi mới tìm ngươi, bằng không phải theo như quy củ xếp hàng đi. Xinh đẹp như vậy một muội tử ngươi nhẫn tâm làm cho nàng đẩy lầy đại thái dương đi xếp hàng sao? Đừng nói nhảm. Tranh thủ thời gian làm, bằng không từ nay về sau đừng tìm ta hỗ trợ."

Bạch Cáp tỉ mỉ đau xót, nước mắt nhịn không được lạch cạch lạch cạch đi xuống đất rơi, thoáng cái bả không rõ tình huống hai con yêu quái hù đến.

...

Hầu tử thư phòng trước, Lữ lục quái đang muốn làm cho thủ vệ yêu quái thông báo, đã thấy Đoàn Chủ cũng mau chạy bộ.

Không đợi Lữ lục quái phản ứng, hắn liền thân thủ đẩy ra đại môn, bước nhanh đi vào.

Lữ lục quái cũng liền bề bộn đi vào theo.

Rộng rãi sáng ngời trong thư phòng, hầu tử đang ngồi ở trước bàn sách nhìn xem cái gì.

Nhìn thấy hầu tử, Lữ lục quái lúc này quỳ rạp xuống đất hô to nói: "Thần! Tham kiến đại vương!"

Cái này một hô, thật ra khiến không có lẽ phép Đoàn Chủ yếu hổ không thôi, chỉ phải đứng lại chấp tay.

"Đứng lên." Hướng phía Đoàn Chủ khoát tay áo, hầu tử đem trong tay trúc giản buông, đứng dậy hỏi: "Làm sao vậy?"

Đoàn Chủ xuất ra vừa đưa đến trong tay hắn trúc giản ước lượng hỏi: "Đây là có chuyện gì a?"

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói: "Lý Tĩnh đã tới rồi, trong vòng mấy tháng, chúng ta khả năng phải cùng Nam Thiên Môn quyết chiến."

Cái này vừa nói, ở đây hai người lúc này hít vào một hơi: "Nhanh như vậy?"

"Chúng ta đều đánh giá thấp tên kia. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Một trăm cây bàn đào, hắn rõ ràng ngắn như vậy thời gian tựu lấy được tay."

Dựa theo nguyên bản tính ra, Lý Tĩnh tối thiểu yếu hai ba năm thời gian.

"Này... Hỏa khí còn không có chuẩn bị thỏa đáng!" Lữ lục quái kinh hô.

"Xem ra lần này cũng không trông cậy được vào hỏa khí, chuẩn bị chiến tranh a. Rất nhanh theo mới gia nhập yêu quái lí sàng chọn ra một bộ phận, nghĩ biện pháp tại trong ngắn hạn hình thành sức chiến đấu. Máy chiếc kia tù binh quân hạm cũng phải gia tốc thao luyện." Đem ánh mắt theo Đoàn Chủy trên người dời về phía Lữ lục quái, hầu tử nói tiếp: "Về phần ngươi, này hai mảnh cánh phải lập tức đầu nhập sử dụng, có bao nhiêu, muốn bao nhiêu. Lúc này đây Lý Tĩnh Na Tra đều sẽ đích thân ra trận, không so được với Nghiễm Mục thiên vương."

Đang lúc này, một vị văn lại theo ngoài cửa vội vàng đi vào, bước nhanh đi đến hầu tử bên tai thấp giọng nói vài câu.

"Cái gì? Sinh?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: bình thường đôi mới...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 228: Vấn Đề Nghiêm Trọng

Đây là một thân kỳ thể giới, tại tu tiên phương pháp phổ cập phía dưới, bất đồng giống trong lúc đó tình yêu cũng không ít gặp. Người này yêu được nhờ sự giúp đỡ nhân loại một nhà độc đại.

Vô luận yêu quái môn cỡ nào không ủng hộ thiên đình, bọn họ đều không thể không tiếp thụ thiên đình quân lâm tam giới sự thực, càng không cách nào cự tuyệt đến từ nhân loại văn hóa xâm lấn.

Đôi tại yêu quái mà nói, bọn họ sử dụng ngôn ngữ, văn tự đều nguyên lai ở nhân loại, chính là ngẫu nhiên nghẹn ra hai câu chỉ tốt ở bề ngoài danh ngôn lời răn, cũng đều là đến từ nhân loại. Nay mặc hình thức, biến hóa phương hướng càng là dần dần hướng về nhân loại dựa, tới cuối cùng, liên thân tâm thẩm mỹ đều cùng nhân loại không có sai biệt.

Về phần cái gọi là yêu quái ăn thịt người vấn đề, kỳ thật liên yêu quái bản thân đều cho rằng này là một kiện thập phần tà ác chuyện tình, sở dĩ một ít thực lực cường đại yêu vương nguyện ý đi làm hơn nữa làm không biết mệt, cũng hoàn toàn là vì điểm này.

Ngoại trừ bồi dưỡng loại này nhằm chán yêu thích bên ngoài, bọn họ còn có thể thông qua phương thức gì để diễn tả đối thiên đình bất mãn? Không biết theo chừng nào thì bắt đầu, ăn thịt người lại đã trở thành yêu quái dửng cảm biểu tượng. Đương nhiên, cũng có đôi khi là vi đơn thuần vì giải quyết thịt để ăn không đủ vấn đề.

Vô luận là cái nào chúng tộc yêu quái đều quá chú tâm thống nhất hướng về nhân loại phát triển, cái này kỳ dị hiện tượng làm cho vượt qua chúng tộc gian tình yêu đã trở thành khả năng. Bất quá loại này tình yêu cũng khó giữ được chương sinh con.

Không biết là bởi vì vượt qua chúng tộc làm cho dựng dựng suốt giảm xuống, còn là hỗn huyết yêu bản thân tư chất so sánh vậy yêu quái cao hơn cứ thế khó có thể dựng dựng quan hệ, Hoa Quả Sơn cái này một đại sóng yêu quái tụ tập cùng một chỗ nói yêu thương không hiếm thấy, nhưng nhiều như vậy năm, chính thức sinh ra hỗn huyết yêu đồng trước sau cũng không đủ hai mươi, thậm chí trong đó rất nhiều đều chết non.

Vì thế, hầu tử cùng với khác một đám hạch tâm đối cái này sắp sinh ra "Con nuôi" phá lệ địa coi trọng. Hoa Quả Sơn mới một đời sinh ra. Ý nghĩa bọn họ chính thức ở cái địa phương này cắm rễ xuống.

Về phần hầu tử coi trọng hỗn huyết yêu đồng hài lòng tư chất thuyết pháp. . . Đây hoàn toàn là lời đồn. Tuy nói bọn họ tư chất so với bình thường yêu quái yếu hảo. Nhưng là không có tốt bao nhiêu. Luận đến khó dưỡng tắc so với bình thường yêu đồng yếu khó dưỡng gấp trăm lần.

Nói cho cùng. Loại này coi trọng chẳng qua là nào đó tình tiết quấy phá thôi.

Qua loa địa tự sắp đã đến đại chiến đạt thành một ít chung nhận thức, ba cái Hoa Quả Sơn đầu mục liền chạy tới Đại Giác trong nhà.

Đó là một chỗ do trước sau sáu tòa lớn nhỏ không đều phòng ốc tổ hợp mà thành viện lạc, nhìn về phía trên vô cùng đơn giản, có chút giống tại U Tuyền cốc thời điểm một ** ở phòng.

So sánh với viện lạc giản lược, trong nhà trần thiết lại là so với địa phương khác yếu tốt không ít.

Đại Giác tuy nhiên tại Hoa Quả Sơn không có gì quân vụ chính vụ trên kiến thụ, đầu óc cũng thường xuyên không tại trạng thái, đến nay cũng chỉ là một cái tiên phong đem chức vụ, bất quá lại nói tiếp hẳn cũng là Hoa Quả Sơn khai quốc công thần một trong. Lại là vi số không nhiều hóa thân cảnh yêu quái, mỗi lần phân nâng đông tây đến, Hoa Quả Sơn yêu quái môn tự nhiên không dám thiếu một phần của hẳn.

Thậm chí có thời điểm phát hiện trên danh sách không có, hầu tử đều sẽ đích thân cho tặng thêm đi, thường xuyên qua lại địa, cái này đã thành thói quen rồi.

Mà ở hàng ngày bán phân phối phương diện, này vẫn luôn là dựa theo cao nhất quy cách chấp hành —— trên cơ bản chỉ cần trong kho hàng có, muốn cái gì cho cái gì.

Có đôi khi Đoàn Chủ đều nói lý ra cảm thán bọn họ chính giữa kỳ thật Đại Giác mới là thông minh nhất, nghĩ đến ít nhất, thời gian cũng trôi qua thoải mái nhất.

Sau khi vào cửa hậu tử liền chứng kiến một đoàn dài rộng thịt Lũ Lũ ngồi chồm hồm trong đại sảnh bỗng nhiên lau mồ hôi. Bên cạnh đứng sớm đã đến Dĩ Tổ cùng hắc tử, Phong Linh tắc đoan đoan chánh chánh địa ngồi ở cách đó không xa trên ghế dựa.

Đi đến Hoa Quả Sơn gần một năm thời gian. Hiện nay thân là hầu tử nửa cái trợ thủ Phong Linh cùng yêu quái môn cũng đã sớm hỗn mở. Đặc biệt cùng một ít Hoa Quả Sơn đầu mục trong nhà các phu nhân, cùng Phong Linh quan hệ càng là hảo. Tự điểm này mà nói, Phong Linh có thể so sánh cao ngạo Dương Thiên yếu bình dị gần gũi nhiều hơn.

Lúc trước Đại Giác tỏ tử tinh tức phụ mang thai tin tức chính là Phong Linh nói cho hầu tử.

"Thế nào?" Hầu tử hỏi.

"Còn không có sinh. Làm sao người cũng tới?" Đại Giác lau một cái mồ hôi cười khan nói.

"Ta lần đầu tiên đương cha nuôi, có thể nào không đến?" Nói đi, hầu tử nở nụ cười.

Phong Linh đi đến hầu tử bên người, lặng lẽ nói ra: "Khó sinh."

Chích hai chữ, trong đại sảnh bầu không khí thoáng cái trở nên có chút ngưng trọng.

Trong phòng truyền ra khàn cả giọng tiếng gọi âm ỉ vẫn còn tiếp tục, nghe được người ở chỗ này nguyên một đám tâm hốt hoảng, bắt cóc hỏi người tới loại lấy bà qua lại địa bận rộn trước, này thần sắc nhìn về phía trên cũng là thúc thủ vô sách.

Nữ nhân này sanh con chuyện tình hầu tử lại không thể xuất thủ tương trợ.

Không bao lâu, Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm cũng đã tới, gặp tình huống không đúng, lúc này tự mình lên sân khấu.

Không thể không nói Đại Giác đưa nhỏ này cùng dương gia duyên phận thật đúng là không giống bình thường.

Nghe nói lúc trước Đại Giác nhận thức hiện tại tử phụ, cũng là bởi vì bị Dương Tiễn đả thương, dưỡng thương thời điểm tỏ tử tinh bị phá quá khứ chăm sóc. Hiện tại đỡ đẻ lại là Dương Thiên.

Nghe nói Dương Thiên còn nghĩ qua muốn thu đứa nhỏ này đương con nuôi hoặc con gái nuôi, bắt quá nghe nói hầu tử đi trước một bước, nàng liền đưa khí không đề cập nữa.

Trọn vẹn bốn canh giờ, thẳng đến đêm khuya mới thật không dễ dàng nghe được hài tử tiếng la khóc, điều này làm cho từng khóa treo lầy tâm đều để xuống. Nhìn thấy hài tử thời điểm Đại Giác hưng phấn được gào khóc kêu to, ôm hài tử đối với hài tử mẹ nó ý vị địa mãnh thân.

Ở đây người liên can chẳng vui vẻ ngoài, vẫn không khỏi được nguyên một đám lông mày nhíu chặt.

Đứa nhỏ này quả thực đó là sống thoát thoát một cái thịt Lũ Lũ, này đáng người quả nhiên là cùng Đại Giác có liều mạng, cả chính là cá cầu. Nhìn xem đứa nhỏ này còn muốn nghĩ mẫu thân của nàng đáng người, mọi người lập tức cảm thấy không khó sản mới là việc lạ.

Mà cùng lúc đó, hầu tử cũng chú ý tới một vấn đề nghiêm trọng —— đó là một con gái nuôi, không phải cá con nuôi. . . Hồn huyết yêu đồng bởi vì cha mẹ đều là cũng đã biến hóa yêu quái, cho nên vừa ra đời chính là hình người.

Trước mắt cái này con gái nuôi tự nhiên cũng là hình người, bắt quá nàng ngoại trừ mập được rồi tinh rồi mù bên ngoài, trên mũi còn trường tốt giống như Đại Giác nhỏ như vậy giác, trên đầu đẩy lấy hai con lỗ tai thỏ. . .

Cái này tính cái gì sinh vật? Thỏ tê? Còn là tê thỏ?

Cái này quả nhiên là cá thần kỳ thế giới, chỉ có người nghĩ không ra, không có hẳn làm không được. Có thể như vậy tùy tiện khâu thoáng cái cho dù cho công đạo, lão thiên gia có phải là quá không chịu trách nhiệm rồi?

"Thật đáng mừng nha, yêu quái đại gia đình lí lại thêm một cái chủng tộc mới. Bất quá cái này khuê nữ, sợ là yếu đập bể trong tay." Hầu tử nhìn không được nghĩ.

Càng làm cho hấn bàng hoàng chính là, đây là con gái nuôi. Tương lai nếu mình cũng lấy nữ nhi làm sao?

Tước nhi, Phong Linh, Dương Thiên. . . Lúc này vì sao Phong Linh cùng Dương Thiên sẽ bị xếp vào danh sách tạm không lo lắng. Trọng điểm là đưa mắt nhìn lại. Tựa hồ sinh ra bình thường nữ nhi tỷ lệ hèn bằng không.

Đây chính là cái vấn đề nghiêm trọng, nhìn về phía trên so thế nào đối phó Lý Tĩnh còn muốn khó giải quyết vấn đề.

"Nhất định phải là đứa con, nhất định phải là đứa con. . ." Hấn mặt không biểu tình mà nhắc tới trước.

Đứa con lớn lên xấu không quan hệ, thực lực mạnh liền đi, là tốt rồi giống như tự mình, một tấm mặt khi, không giống với mọi việc đều thuận lợi?

"Cái gì đứa con?" Đứng ở một bên Đoàn Chủ ôm lấy hầu tử vai hỏi.

"Không có, không có!"

"Uy. Trục giác của ngươi không dựa vào phổ a." Đoàn Chủ cười tùm tùm thuyết: "Thực hối hận, lúc trước nên với ngươi đánh cuộc chút gì đó."

"Hiện tại hối hận đã quá muộn." Hầu tử nhìn bị mấy nữ nhân vây quanh không tha con gái nuôi, vẻ mặt đứng đắn thuyết: "Nam hài nữ hài đều không quan hệ, đều đồng dạng hảo! Chính là như vậy!"

Đúng vào lúc này, Dương Thiên trình trọng tuyên bố nàng cũng đã giúp hài tử lấy tên rất hay, đã kêu. . .

"Linh tê, lòng có 'Linh tê' một điêm thông!"

Đêm hôm đó, tất cả mọi người yên lặng tại trong vui sướng.

Một đứa bé sinh ra có thể gây cho này bang đến nay như trước sinh hoạt tại bóng ma tử vong phía dưới yêu quái môn mừng rỡ, là khó có thể nói nên lời. Nàng ý nghĩa đối nhau sống hy vọng, thật giống như trong ngày mùa đông soi sáng trên mặt một đám dương quang. Mặc dù gió lạnh như trước chà xát được gò má đau nhức, nhưng nó lại ấm áp một cả trái tim.

Bởi vì cùng Nam Thiên Môn quân đoàn trong lúc đó khả năng trước thời gian phát sinh chiến tranh tin tức. Nguyên bản trong kế hoạch chúc mừng hoạt động bị toàn bộ hủy bỏ, ngoại trừ Đại Giác bị giấy phép đặc biệt nghỉ ngơi ở nhà cùng lão bà bên ngoài, đám người còn lại rất nhanh đều vùi đầu vào khung chiêng gõ trống bị trong chiến đấu.

Sáng sớm hôm sau tại hầu tử quan sát hạ, mới một đời hỏa khí lấy được cự đại thành công. Đáng tiếc chính là này chỉ đại biểu Ngọc Đỉnh chân nhân trình độ, không có nghĩa là Hoa Quả Sơn công nghệ, cần nhờ trước Ngọc Đỉnh chân nhân cả tháng làm một kiện tốc độ võ trang nâng cả Hoa Quả Sơn, này phải là ngày tháng năm nào chuyện tình.

Bất đắc dĩ, cuối cùng định hình bản so với cái này thí nghiệm bản uy lực hạ thấp không chỉ một hai cái cấp bậc, mà tựa là như thế, sản lượng cũng cực kỳ có hạn.

Chuẩn bị chiến tranh trọng điêm cuối cùng bị toàn bộ bỏ vào mới bộ đội thao luyện, lão bộ đội phối hợp cùng với tù binh tới tổng cộng bảy chiến thuyền lớn nhỏ chiến hạm sử dụng trên.

Như thế lại qua nửa tháng.

Nam Chiêm Bộ Châu nào đó không ngờ góc, âm u trong sơn động, châu than trên lửa khói nhảy lên, đem ba con yêu quái nguyên một đám dữ tợn bóng dáng khắc đến gập ghềnh nham trên mặt giống như vũ động cuồng ma.

"Ngươi là nói, Nghiễm Mục thiên vương Hoa Quả Sơn binh bại?" Ngưu Ma Vương lông mày chậm rãi chau lên, có chút không thể tưởng tượng nổi địa nhìn Bằng Ma Vương.

Bằng Ma Vương sâu hít một hơi thật sâu nói: "Tin tức nên vô cùng xác thực không sai, trước sớm đã có cùng loại đồn đãi, chỉ là nghe đi lên rất quý dị, tiện lợi lời đồn ném đến một bên. Không nghĩ tới, là thật."

"Hoa Quả Sơn đầu là ai?"

"Gọi, Mỹ Hầu Vương."

"Mỹ Hầu Vương, Mỹ Hầu Vương. . ." Ngưu Ma Vương mặc niệm mấy lần, trong thần sắc nghi kị càng phát ra nặng: "Chưa từng nghe qua cái này số yêu quái, chẳng lẽ là mấy năm này mới quật khởi?"

"Mấy năm này quật khởi yêu quái xác thực nhiều, nhưng nếu có thể một hơi đánh bại Nghiễm Mục thiên vương nuốt vào một vạn thiên binh, cái này cũng không tránh khỏi quá không thể tưởng tượng đi?" Ngồi ở một bên Giao Ma Vương chen miệng nói: "Cố gắng là đánh bại một con thuyền thiên quân quân hạm các loại, sau đó truyền trước truyền trước, tự biến thành đánh bại Nghiễm Mục thiên vương."

Khinh miệt địa nhìn Giao Ma Vương liếc, Bằng Ma Vương nói: "Ta tự mình đi một lần Hoa Quả Sơn, mặc dù không có rất tới gần, nhưng theo bên ngoài xem, cái này chi yêu quái thể lực thực lực thật sự không giống bình

thường. Hơn nữa ta lặng lẽ đi Nam Thiên Môn hạm đội phụ cận tha một vòng, quả nhiên không gặp đến Nghiễm Mục thiên vương cờ xí. Cho nên, việc này có độ tin cậy cực cao."

"Không giống bình thường?" Ngưu Ma Vương mãnh quát hai cái mũi, chăm chăm vào một bên chậu than hỏi: "Không giống bình thường tới trình độ nào? Rõ ràng hợp lý thực lực mạnh sao? Có thể hay không là giống như chúng ta thủ đoạn?"

Cái này "Đồng dạng thủ đoạn" chỉ tự nhiên là Giao Ma Vương trước làm loại đó hoạt động.

"Xem tình hình không phải. Bất quá đôi phương rõ ràng hợp lý thực lực tới trình độ nào, tổng cộng có nhiều ít hóa thần cảnh yêu quái liền không rõ ràng lắm, bọn họ không chế phạm vi rất lớn, thậm chí có đồng ruộng, có yêu thành, xem tình hình tựa hồ còn có đan dược và pháp khí nơi phát ra, phòng thủ phi thường nghiêm mật, bất quá tựa hồ không ngại thu dụng lang thang yêu quái. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Lo lắng đến còn không rõ ràng lắm thực lực của đôi phương chi tiết, cho nên ta cũng vậy không có tùy tiện tiếp xúc."

"Có đan dược cùng pháp khí nơi phát ra?"

Cái này vừa nói, Ngưu Ma Vương lúc này lâm vào trầm tư.

Nếu như là như vậy, võ trang nâng một chi cũng đủ cường đại yêu quái thế lực cùng thiên đình giằng co liền trở thành khả năng. Lúc trước nếu không phải là Trần Nguyên Tử bên kia tuyến bị chặt đứt đi, thiên hà thủy quân chỉ sợ cũng cầm bọn họ không có cách. Kể từ đó, cũng không trở thành roi cho tới bây giờ trốn đông trốn tây kết cục.

Giao Ma Vương con mắt chậm rãi nghiêng qua quá khứ, ung dung nói:
"Nếu không, chúng ta xâm chiếm Hoa Quả Sơn?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Gia canh, như trước thiếu nợ sáu canh. . .

Các vị, con ba ba làm nữ tần đánh nam tần bộ đội tiên phong cũng đã
đoạt gheñh thành công, hiện tại, chúng ta nữ tần đại thần yếu bụng xuống
nhỏ bé nam tần vị diện a, các vị cúng bái a!

Thư danh 《 đạo quan 》 , bây giờ còn là cây non, mọi người tranh thủ
thời gian sưu tầm dưỡng đứng lên!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngưu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 229: Phân Cây Bàn Đào

"Xâm chiếm Hoa Quả Sơn?"

Nghe được câu này thời điểm, Ngưu Ma Vương con mắt híp lại thành một đường nhỏ, Bằng Ma Vương lại hơi mở to hai mắt nhìn, tựa hồ đang đúng là một câu như vậy lời nói.

Gặp Ngưu Ma Vương động tâm, Giao Ma Vương nói tiếp: "Chúng ta sáu cái, tính cả Cửu Đầu Trùng bảy cái, cái này trong thiên hạ đừng nói một con yêu quái, chính là mấy cái, cũng đấu bất quá chúng ta. Chỉ cần chúng ta ra tay, này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương nhất định hàng phục, đem tài nguyên đều giao ra đây, nếu là không nguyện ý, ha ha ha ha..."

Nhàn nhạt địa nhìn Giao Ma Vương liếc, Bằng Ma Vương phụ họa nói: "Ta cũng vậy đồng ý. Vô luận đối phương rõ ràng hợp lý mạnh bao nhiêu, đều khó có khả năng đánh bại chúng ta. Về phần những cái này cái khác yêu quái, tự nhiên là hiểu được năng giả cư chi đạo lý. Đầu nhập vào chúng ta như thế nào đều so với đầu nhập vào này cái gì Mỹ Hầu Vương cường."

Ẩn ẩn địa, Ngưu Ma Vương thật sự có chút ít động tâm, hấn liếm liếm môi nhìn xem bên cạnh hai vị ma vương tựa hồ muốn nói cái gì, lại còn lưu có một chút do dự.

Thấy thế, Giao Ma Vương tiếp theo kích động nói: "Huống chi, đã có hảo tài nguyên, nên là mọi người. Ngẫm lại, nếu không có chúng ta tọa trấn, đến lúc đó này Mỹ Hầu Vương chiến bại, há không phải chúng ta như trước yếu trải qua loại này trốn đông trốn tây thời gian? Cùng với đem hy vọng

ký thác vào này Mỹ Hầu Vương trên người, không bằng tự chúng ta. Nếu là tài nguyên thật tốt, đợi một thời gian hảo hảo kinh doanh, cần phải có sở thành!"

Đang lúc Ngưu Ma Vương muốn làm ra quyết định thời điểm, Cửu Đầu Trùng lặng yên xuất hiện ở trong sơn động, tùy tiện đi đến một bên, cũng không trông nom ba vị ma vương ánh mắt, bung lên để ở một bên bình rượu tự uống.

Này khoe miệng tràn ra rượu đổ một thân.

Thẳng đến tưới trọn vẹn, hắn mới buông bình rượu, thở hắt hắt đánh trọn vẹn nấc. Lau một cái miệng nói: "Ta phụng khuyên các ngươi tốt nhất đừng như vậy."

"Như thế nào. Ngươi không có cùng ý kiến?" Giao Ma Vương nhăn đầu lông mày hỏi.

Này Cửu Đầu Trùng thử nhe răng. Thân thủ vuốt một thanh dài phát ngòi bên cạnh trên mặt ghé đá, như có như không nhìn ba vị yêu vương, giống như là cười nhạt vậy mà hỏi thăm: "Nếu là đi sau đó cho tận diệt, không phải mò mẫm lẫn qua lẫn lại?"

"Làm sao ngươi cá ý tứ, nói rõ ràng." Bằng Ma Vương sắc mặt thoáng cái thay đổi.

"Đầu tiên, Hoa Quả Sơn cụ thể thực lực bây giờ còn không rõ ràng lắm. Tiếp theo, ăn một vạn thiên binh không coi vào đâu, ta và ngươi vài cái liên thủ. Đánh bại Nghiễm Mục thiên vương gia một vạn thiên binh cũng không thành vấn đề. Đừng quên đó là Nam Thiên Môn quân đoàn binh, không phải thiên hà thủy quân binh. Hắn làm ra chuyện lớn như vậy, Lý Tĩnh nhất định sẽ không bỏ qua hắn, nói không chính xác bây giờ đang ở tìm cách

trước tiên công Hoa Quả Sơn, chúng ta cái này đi không phải cho Lý Tĩnh gia món ăn sao?"

"Nam Thiên Môn lần này chinh phạt Đông Thắng Thần Châu cũng bắt quá mười vạn đại quân thôi."

"Nói thì nói như thế không sai." Cửu Đầu Trùng miễn cưỡng nhìn Bằng Ma Vương liếc, nói: "Rất không đủ rồi, người ta có thể thêm vào. Nam Thiên Môn quân đoàn thêm vào xong rồi, thiên đình có thể cho thiên hà thủy quân trợ chiến, thật sự không được, còn có Dương Tiễn Quán Giang Khẩu quân đoàn. Còn có hai mươi tám tinh tú, còn có chín diệu tinh quan, mười hai nguyên thần, ngũ phương vạch trần đế, bốn giá trị công tào, đông tây tinh đấu, nam bắc hai thần, năm nhạc bốn khinh... Trên lên. Còn có tam thanh."

Nói đến đây, Cửu Đầu Trùng không khỏi vỗ đùi ha ha nở nụ cười: "Người nói Hoa Quả Sơn thực lực nhiều lắm cường, tăng thêm mấy người các người mới đủ rồi bọn họ đánh nha? Dù sao chạy tới đương hai ngày sơn đại vương lại xám xịt địa rơi chạy loại sự tình này, các người phải làm các người duy trì, ta nhưng không có hứng thú. Hơn nữa lần này ta cam đoan sẽ không đi cứu các người. Tự không rõ, chiếm núi làm vua thật sự tốt như vậy chơi sao?"

Nói đi, hắn nhắm mắt lại gói lên cánh tay nghiêng nằm, một bộ không tranh quyền thế thái độ.

"Theo như người nói như vậy, chúng ta chẳng phải là vĩnh viễn không ngày nổi danh?" Bằng Ma Vương lạnh lùng thuyết.

"Đây không phải nói nhảm sao? Hiện tại các người hiểu rõ vì sao ta không chiếm núi làm vua đi?" Bán đang nằm Cửu Đầu Trùng hơi mở to mắt, nhìn vài cái yêu vương cười dịu dàng nói: "Lẻ loi một mình, chỉ cần

thực lực đủ rồi cường, thiếu dẫn đến điểm sự, cái này không rất tiêu dao tự tại sao? Lần trước nếu không phải là nhạc phụ đại nhân buộc, ai sẽ đi cứu các ngươi cái này vài cái vương váu? Này rõ ràng cho thấy sẽ cho đầu người tăng giá sống. Vài cái cũng không phải vừa biến hóa oa, phiền toái nói chuyện làm việc mang một ít đầu óc biết không?"

Nói đi, nhắm mắt lại chính là ngủ.

Ở đây vài cái yêu vương đều bị cắn răng liệt xỉ.

Này giọng điệu, mang lên con mắt lông mi cái mũi, thấy thế nào tại sao là trào phúng.

Quá cuồng vọng!

Không chút khách khí một lần nói, nói thẳng được ba vị ma vương đều nghiêng răng ngựa địa lại cũng không thể tránh được.

Bàn về đến, bọn họ chính giữa xác thực không có một cái có Cửu Đầu Trùng tu vi cao, nhưng cộng lại Cửu Đầu Trùng cũng tuyệt đối không là đối thủ, chỉ là vẫn chưa tới vạch mặt thời điểm thôi.

Nhấn nhin một bụng khí rời đi huyết động, Ngưu Ma Vương lặng lẽ đối Bằng Ma Vương nói: "Tìm cái thời gian, ta và ngươi cùng nhau đến Hoa Quả Sơn đi chuyển một vòng."

"Đi!" Bằng Ma Vương lúc này đáp.

...

Thời gian lại là từng giọt từng giọt địa trôi qua.

Làm cho này một hội tứ đại châu chinh yêu tộc đòi chiến người thắng, lúc này thiên hà thủy quân sớm đã hoàn thành đối hai đại châu trong phạm

vi đại quy mô yêu tộc thể lực thanh trừ, như dùng thiên đình tiêu chuẩn, bọn họ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Bất quá Thiên Bồng cũng không vội trước trên tấu thỉnh công, hẳn một mặt điều khiển bộ đội tiếp tục tại hai đại châu trong phạm vi đối bị đánh tan lang thang yêu chúng tiến hành từng cái bài tra, quét sạch, một mặt sẵn sàng ra trận tựa hồ đang chuẩn bị trước một cái khác trường chiến tranh, đồng thời, lại phái tinh nhuệ thám tử gắt gao chăm chăm vào Đông Thắng Thần Châu, dò hỏi Hoa Quả Sơn cùng Lý Tĩnh nhất cử nhất động.

Tại Hoa Quả Sơn phương diện, Đại Giác nữ nhi —— linh tê giáng sinh chỗ mang đến ngăn ngại khoái hoạt quả rất nhanh đi. Chính xác ra, là ngay cả nguyên bản yêu quái môn đời trên mặt đất nghênh đón cuộc sống tốt đẹp khoái hoạt tâm tình cũng cùng nhau biến mất cá sạch sẽ.

Theo hầu tử về Lý Tĩnh sắp đột kích tin tức trao quyền cho cấp dưới, chiến tranh mây đen đã đem cả Hoa Quả Sơn đều bao phủ trong đó. Cái này đài vi chiến tranh mà tồn tại máy móc cũng đã khởi động, tất cả yêu quái nào đủ sức mạnh tại chuẩn bị chiến tranh, chỉ còn chờ sinh tử tương bác một khắc.

Tại Nam Thiên Môn quân đoàn phương diện...

Nam Thiên Môn là ăn không hướng không sai, nhưng này đều là rơi xuống rõ ràng hợp lý môn trong túi áo, yếu bọn họ bả ăn vào trong miệng thệt một lần nữa nhổ ra, đó là môn đều không có.

Đương suốt một ngàn vạn kim tinh bị theo Nam Thiên Môn trong khó phòng mang ra thời điểm, ở đây một chúng thiên binh thiên tướng đều trọn tròn mắt.

Quả nhiên, căng quần áo co lại thực mệnh lệnh rất nhanh hạ đạt, cơ hồ từng cái thiên binh đều đã bị ảnh hưởng đến, theo thực vật cung ứng. Quần áo bán phân phối đến vũ khí tài liệu. Toàn bộ đều bị cắt giảm dự toán. Thậm chí liên sắp phát quân lương cũng bị dùng các loại danh mục kéo dài.

Cái này làm cho cả Nam Thiên Môn đều hận đến nghiến răng ngứa.

Bọn họ cũng không biết. Từ lúc gần ngàn năm trước, vừa mới lập nghiệp cùng được nhiều người biết tới thiên hà thủy quân tự thi hành so với bọn hắn hiện nay càng thêm nghiêm khắc tài vụ kế hoạch, cũng một mực kéo dài đến nay.

Đương nhiên, bọn họ cho dù biết rằng cũng sẽ chiếu hận không làm. Loại này hận ý đầu mâu cuối cùng chỉ hướng hai người, một cái là Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, còn có một, tức là bọn hắn tạm thời còn giận mà không dám nói gì, thu chỗ tốt còn tai họa cố chủ Thái Bạch Kim Tinh.

Nam Thiên Môn cùng Thái Bạch Kim Tinh sống núi cũng theo đó kết xuống.

Ba tháng sau. Một trăm cây bàn đào tại một con thuyền quân hạm hộ tống hạ không thiếu một cái địa bị đưa đến Hoa Quả Sơn bên ngoài, phụ trên chính là Lý Tĩnh tự tay viết phong thư.

Đặc sứ đang tại lũy yêu trước mặt tuyên đọc thư, này tìm từ nên tính là phi thường khắc chế, chủ quan là nhắc nhở hầu tử thực hiện hiệp nghị, phóng thích Nghiễm Mục thiên vương.

Có người khuyên hầu tử tiếp tục xấu lắm kéo dài thời gian, hoặc là dứt khoát cầm cây bàn đào không đem Nghiễm Mục thả lại đi. Bất quá này không thực tế.

Làm một vị yêu vương hài lòng danh dự cũng trọng yếu phi thường, đương nhiên, trọng điểm là một cái Nghiễm Mục còn không đáng Hoa Quả Sơn vì hắn làm ra xé bỏ hiệp nghị loại này hạ giá chuyện tình.

Vì vậy hầu tử chỉ là cùng này đặc sứ muốn nửa ngày thời gian, làm cho người ta giúp Nghiễm Mục thiên vương cùng với làm cho hai cái bị cường lưu lại thiên tướng rửa mặt một phen lại thay đổi một thân sạch sẽ quần áo, tựu giờ lên đi ra.

Nhìn thấy này đặc sứ thời điểm. Ba người đều gào khóc khóc lớn lời nói đều nói không được đầy đủ, này kích động kính. Quả thực thấy xong mẹ ruột đều không như vậy thân.

Về phần này đặc sứ, nhìn thấy ba người thảm trạng thiếu chút nữa chửi ầm lên, có thể cuối cùng còn là nuốt trở vào. Xem chừng nên nhớ tới trong chuyện này hai vị thiên tướng còn là lần trước đi nước ngoài giờ bị cài a.

Nếu thật mở mắt, đến lúc đó lấy không tốt ba người này là đi trở về, hắn lại bị lưu lại.

Hắn cũng không phải là Nghiễm Mục thiên vương, hắn cũng bị lưu lại, cơ bản cũng đừng nghĩ đi trở về.

Vì vậy, vị này đặc sứ nửa câu lời nói không dám nhiều lời liền dẫn bị ngạnh sanh sanh tra tấn thành một bậc tàn phế ba người xám xịt trên mặt đất chiến hạm rời đi. Trước khi đi hầu tử vỗ vỗ bờ vai của hắn, còn dọa được hắn ý vị địa run rẩy, còn kém quỳ xuống đến cảm tạ ân không giết.

Đã vậy đối với phương đi rồi, một trăm cây bàn đào bị toàn bộ chồng chất đến hầu tử hiệu sách lí, Hoa Quả Sơn ba con đại yêu gom lại cùng tiến lên diễn sắp xếp sắp xếp ngồi phân cây bàn đào tiết mục.

Đã sớm nhìn xem cây bàn đào chảy nước miếng Lữ lục quả nhanh chóng nhóm nổi danh đơn giao cho hầu tử trong tay.

Cầm tên kia đơn quan sát một hồi lâu, hầu tử thân thủ lấy bút, dánh điềm mặt nói: "Đầu tiên, Phong Linh là không nên có."

Nói đi, theo trên danh sách vạch tới tên Phong Linh.

Lữ lục quả nghi hoặc hỏi: "Đại vương ý tứ là... Phong Linh tiểu thư còn chưa tính là chúng ta Hoa Quả Sơn người?"

"Nàng đương nhiên là chúng ta Hoa Quả Sơn người. Bất quá nàng mới đến bao lâu? Nếu là nàng đều có, này những người khác đâu? Nơi này quả đào đủ rồi phân sao?"

"Chính là." Ngồi ở một bên Đoàn Chủ mở miệng nói ra: "Nghe nói Phong Linh Ngô Giả đạo căn cơ không tổn sức, hưởng hồ, nàng lại là nhân loại, nếu là không có cây bàn đào, sau này chỉ sợ thọ nguyên hội có vấn đề. So sánh dưới, nàng càng cần nữa cây bàn đào."

"Cái này không thể trở thành phân cây bàn đào lý do." Hầu tử trực tiếp đáp: "Chúng ta nói là luận công đi phần thưởng, liền chích luận công."

Cái này vừa nói, Lữ lục quả lúc này gượng cười hai tiếng, chấp tay nói: "Vậy cũng được thần suy đoán lung tung đại vương tâm ý."

Lại hướng phía trúc giản liếc hai mắt, hầu tử tiếp tục cầm bút ở phía trên vạch lên đến: "Linh tê mới ra sinh, chưa nói tới công lao, tự nhiên cũng là không có. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Là của ta con gái nuôi có thể phân cây bàn đào, cái này không phù hợp tôn chỉ của chúng ta. Đại Giác tự nhiên là không có vấn đề, nhưng hấn lão bà lại phân một cái trụ có vẻ qua. Dĩ Tổ là có công lao không sai, nhưng còn không có đạt tới phân cây bàn đào trình độ. Lại là Ngao Thính Tâm mưa xuống có công,

Ngọc Đỉnh chân nhân chủ đạo hỏa khí nghiên phát, hai người kia danh tự được tăng thêm đi, muốn hay không là chuyện của bọn hắn, nên cho chúng ta hay là muốn cho."

Lại tại trên thẻ trúc quyền quyền xoa xoa một trận, cuối cùng đưa tới, Lữ lục quả một điễm, chỉ có ba mươi lăm danh tự, còn dư hạ sáu mươi lăm.

"Đại vương đây là... Nghe nói cây bàn đào tháo xuống sau nhiều nhất phóng một năm, lại phóng, hội xấu."

Hầu tử nhàn nhạt cười cười nói: "Người đã quên, kế tiếp chúng ta tựu có một lần đại phong thưởng sao?"

Lữ lục quả cùng Đoàn Chủ lập tức hiểu ý.

Chỉ cần Nghiễm Mục thiên vương vừa về tới, Nam Thiên Môn quân đoàn điều động nên bắt đầu rồi a.

Thoáng trăm mặc hạ xuống, hầu tử thân nhiên nói: "Đã thành, bả của ta, Dương Thiên, còn có Ngọc Đỉnh chân nhân cùng Ngao Thính Tâm lưu lại, còn lại tổng này tổng, nên tồn tồn, nhớ rõ phái người nghiêm gia trông giữ." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 230+2 Cá Đều Là Đưa Cho Người

Nam Thiên Môn chiến đấu hạm cờ đội hạm trong đại điện.

"Nghiêm Mục cũng đã an toàn?"

"Khởi bẩm lý thiên vương, Nghiễm Mục thiên vương cùng với dư hai vị thiên tướng đều đã kinh an toàn cách nở hoa quả sơn, chúng ta bây giờ cùng thấy nhiều biết rộng thiên vương tụ hợp. Bất quá Nghiễm Mục thiên vương thương thế thật sự là... Nay yêu hầu thật sự hung tàn, Nghiễm Mục thiên vương chỉ sợ cần đưa về Nam Thiên Môn điều trị mới được."

"Hay là yêu hầu hóa thân, yếu giám định cẩn thận."

"Cũng đã giám định qua, xác nhận không sai."

"Vậy là tốt rồi sinh chăm sóc Nghiễm Mục a." Lý Tĩnh mặt không biểu tình mà trả lời một câu, đem ngọc giản ở trong tay thu vào trong tay áo.

Này rất nhanh nắm tay lạnh run.

Lúc này trên đại điện ngoại trừ ngồi ngay ngắn Lý Tĩnh bên ngoài, còn có trụ thương mà đứng tam thái tử Na Tra, cầm trong tay tỳ bà cầm quốc thiên vương.

Nghe được Lý Tĩnh mà nói, cầm quốc thiên vương rõ ràng nhẹ nhàng thở ra nói: "Này kế tiếp, liền có thể buông tay buông chân tiểu trừ Hoa Quả Sơn."

"Căn cứ tuyển báo, Hoa Quả Sơn đã có mười vạn yêu chúng, trong đó không thiếu luyện thần cảnh, hóa thần cảnh đại yêu. Thậm chí rất nhiều truy nã trên bảng nổi danh yêu quái đều trong đó." Lý Tĩnh loát râu dài cười lạnh nói: "Tuy nhiên cộng lại không đến ngàn vạn kim tinh, nhưng cũng tốt xấu phụ xuống. Cầm quốc thiên vương!"

"Có mặt tướng!" Cầm quốc thiên vương liền vội vàng khom người chấp tay.

Chống đầu gối, Lý Tĩnh chậm rãi đứng lên, ánh mắt sắc bén nói: "Chỉ chừa huyền trung bộ hai vạn quân lực phòng thủ Nam Thiên Môn, lệnh cưỡng chế còn lại các bộ trong vòng nửa tháng ở nơi này tập kết! Ta Nam Thiên Môn yếu dốc toàn bộ lực lượng, làm thịt yêu hầu cho hả giận!"

"Dạ!"

Ra đại điện, cầm quốc thiên vương vội vội vàng vàng đi trước tuyên bố quân lệnh, Na Tra lại lạng lẽ chạy tới một bên, chú ý tả hữu không người. Lúc này mới lạng lẽ móc ra giấu ở bên hông ngọc giản hai tay che tại bên miệng.

"Nhị ca. Nhị ca!"

"Làm sao vậy?" Ngọc giản một chỗ khác truyền đến Dương Tiễn thanh âm.

"Tập kết quân lệnh cũng đã hạ. Ngươi còn là nghĩ cái biện pháp bả thiên tử tử bắt đi a. Nay Hoa Quả Sơn nhất định là thủ không được. Ta yếu bảo trụ nàng là không có vấn đề, cũng đừng đến lúc đó đem ngươi liên lụy vào."

Dương Tiễn lượ lượ trầm mặc hạ xuống, nhẹ giọng hỏi: "Các ngươi phải thám tử tiến vào Hoa Quả Sơn sao?"

"Cái này thật không có, này Hoa Quả Sơn đề phòng sâm nghiêm, không phải yêu quái rất khó tiến vào, chúng ta thì ở ngoại vi dò hỏi thôi. Hoa Quả Sơn thực lực phải không sai, nhưng còn xa không đến có thể đối kháng Nam Thiên Môn tình trạng. Đến lúc đó ta ngăn chặn yêu hầu, cha ta dẫn đầu đại quân sát nhập. Hoa Quả Sơn tất bại không thể nghi ngờ."

"Dạ. Này đến lúc đó, ta hội tự mình đi qua một lần tùy thời mà động. Còn có." Dương Tiễn hơi ngưng một chút, dặn dò: "Cùng này yêu hầu giao thủ, người phải chú ý an toàn."

"Ngạch?" Na Tra thẳng lên cái đầu nhỏ thoáng cái mộng.

Lời nói phân hai đầu, đang lúc Nam Thiên Môn khắp thế giới vôi vàng tập kết rơi lá tả quân lực giờ, Hoa Quả Sơn thì tại vôi vàng đồng bóng tử.

Ba mươi lăm quả đào phân phối thông cáo bị trực tiếp dán hồ đi ra, cử động thành phần chấn.

Một cái là công bình, còn có một là... Còn lại sáu mươi lăm, người người đều có cơ hội.

Muốn biết được cây bàn đào đồ chơi này, chính là kéo dài thọ nguyên chí bảo a. Trong thiên hạ yêu quái vô luận lớn nhỏ. Nào có không thêm thường.

Đương nhiên, phần chấn về phần chấn. Không yên giả cũng có khối người. Dù sao mọi người đều biết lần này đối kháng rất có thể là cả Nam Thiên Môn quân đoàn, muốn ăn trên cây bàn đào, ngoại trừ được từ mình trong chiến đấu biểu hiện hảo, còn phải là Hoa Quả Sơn thắng trận chiến này.

Nếu là Hoa Quả Sơn rơi vào tay giặc, đến lúc đó đừng nói tranh cây bàn đào, chính là người đã đem cây bàn đào ăn, thiên quân đồng dạng có thể

đem người tháo thành tám khối tiện thể hồn phi phách tán, liền cận bã đều không thừa hạ.

Thật muốn bàn về đến, dùng cây bàn đào vi ban cho cũng bất quá là dẹt hoa trên gắm chuyện tình. Hầu tử bất quá là mượn cơ hội lại hưởng yêu quái môn phô bày một lần Hoa Quả Sơn công bình thôi.

Bất quá này biểu hiện ra chính là Hoa Quả Sơn công bình, không phải hầu tử.

Đem ba cái cực đại quả đào dùng chén đĩa bung, đập lên khăn lụa, hầu tử một đường dọc theo đen kịt đường hầm bay.

Những này quả đào so với thế gian quả đào yếu đại nhiều lắm, hơn nữa toàn thân mượt mà tìm không thấy nhất định tỳ vết nào, nắm trong tay có một loại lông xù xúc cảm, phóng trong bóng đêm càng là tản ra yếu ớt ánh huỳnh quang.

Gần sát nghe thấy, còn có trện trện kỳ diệu hương khí, làm cho người vui vẻ thoải mái.

Cái này thềm ăn hầu tử đều chảy nước miếng, nhiều lần thiếu chút nữa nhịn không được tụt một ngụm gặm dưới đi.

Hắn hiện tại rốt cực hiểu rõ này một cái khác con khi tâm tình, nếu để cho chính mình mỗi ngày đối với một đống như vậy quả đào, một ngày không ra sự, hai ngày không ra sự, một ngày nào đó, cũng phải gặp chuyện không may.

Như là dựa theo 《 Tây Du ký 》 trung Tôn Ngộ Không sinh mệnh quý tích, hắn lại là có cơ hội đương một bả cây bàn đào viên người làm vườn, đến lúc đó như vậy, thậm chí so với những này càng tốt quả đào này đều có thể tùy ý ăn no.

Có thể hấn còn có thể đi không? Đầu óc cho lừa đá mới đi.

Xem tình hình, những này quả đào quả nhiên là cùng mình cách biệt.

Nghĩ, hấn bắt đắc dĩ thở dài, đảo mắt đã đến địa hạ thành.

Tại một đồng lớn yêu quái đôi mắt - trông mong địa đưa mắt nhìn hạ, hấn tự tay đẩy ra Ngọc Đỉnh chân nhân tinh luyện kim loại thất môn lớn tiếng hét to nói: "Ngọc Đỉnh huynh ——! Ngộ Không cho người tống cây bàn đào tới rồi!"

Lập tức, chỗ có yêu quái đều hướng phía hấn nhìn sang.

Chính ngòi chòm hòm trên mặt đất chuyển trước đại đồng trên pháp trận khiến cho đầy bụi đất Ngọc Đỉnh chân nhân thoáng cái ngẩng đầu lên: "Cây bàn đào? Ở đâu ra cây bàn đào?"

"Chính là ta dùng Nghiễm Mục thiên vương đổi về tới quá." Hầu tử đem chén đĩa đưa đến Ngọc Đỉnh trước mặt, một bả vạch trần khăn lụa, nhếch môi cười: "Đến, trong chỗ này có của ngươi một cái, cầm a."

Ngọc Đỉnh chân nhân khóe miệng mạnh mẽ co rúm, này con mắt trừng được rất tròn, nhìn này ba cái cây bàn đào nói: "Ngươi, ngươi bắt làm tù binh Nghiễm Mục thiên vương, thay đổi cây bàn đào, sau đó cầm đến cho ta ăn... Ngươi là chỗ hiểm chết ta a!"

"Sao có thể nói như vậy? Đây chính là cây bàn đào a, nhiều ít người muốn ăn ăn không đến, ta cuối cùng chung mới như vậy vài cái đặc biệt tống một cái cho ngươi, ngươi lại nói ta nghĩ hại ngươi?" Hầu tử nhú lại lông mày vẻ mặt ủy khuất nói: "Người tốt không chịu nổi, quả nhiên là người tốt không chịu nổi."

"Uy, ta bây giờ là bị người cường bắt tại nơi này, nghiên cứu này đông tây cũng là người bắt buộc, ta ăn nữa của người cây bàn đào, này quả nhiên là nhảy xuống hoàng hà cũng rửa không sạch! Người còn nói người không phải cố ý?"

Hầu tử mặt tối sầm, lạnh lùng nói: "Có tin ta hay không đây ra miệng của người nhét xuống dưới?"

Vừa nghe lời này, Ngọc Đỉnh chân nhân lập tức mềm nhũn. Đây quả thật là tượng hầu tử làm sự.

"Đừng, đừng như vậy nào biết không? Hảo ý của người ta tâm lĩnh, nhưng cái này cây bàn đào ta thực không có thể ăn."

Hầu tử nhú mày. Ung dung địa nhìn về mặt bất đắc dĩ Ngọc Đỉnh. Nửa ngày mới thở dài nói: "Đi. Là người không ăn, cũng đừng đến lúc đó nói ta chưa cho nha."

"Ta liền khi người cũng đã cho còn không được sao?"

Nghe được câu này, hầu tử lúc này mới mím môi thoả mãn gật đầu nói: "Dù sao tùy người, người không ăn, ta vừa vặn giảm đi."

Nói đi, xoay người rời đi.

Đợi đến hầu tử đi rồi, Ngọc Đỉnh mới chăm chăm vào trong tay khí giới này lông mày chau thành chữ bát (八), khẽ cười nói: "Kỳ thật cái này đầu khi người cũng không tệ lắm. Có một cây bàn đào còn muốn nâng ta. Ai, đáng tiếc là yêu quái, bằng không lại là có thể thành tựu một phen sự nghiệp to lớn. Uy, cái kia ai, giúp ta bả số 3 bút lấy tới, cái này pháp trận còn phải lại sửa sửa..."

Lúc này, đang thông qua đường hầm trở về bay hầu tử lại là một cái khác phiên thái độ: "Chỉ biết người sẽ không thu, nhân tình đưa đến, đông tây tiết kiệm, cái này mua bán thật sự là chích lợi nhuận không bồi thường. Còn có cá Ngao Thính Tâm. Không ngừng cố gắng."

Nói đi, sách sách trộm nở nụ cười. Chăm chăm vào trong tay cây bàn đào, lại là một hồi nước miếng chảy ròng.

Trong nháy mắt hấn tựu bung chén đĩa đến phòng luyện đan, cũng chưa đi ban ngày, mà là trực tiếp bay lên trời, trên tầng chót tiêm tháp.

Vừa mới rơi xuống trên ban công, liền trông thấy Ngao Thính Tâm nhàn nhã vô cùng địa nằm tại xích đu trên vừa ăn trước đồ ăn vặt một bên xem tịch dương.

Tên này từ đến đây Hoa Quả Sơn sau, càng ngày càng không có ở long cung rụt rè hình tượng. Có đôi khi hầu tử thậm chí hoài nghi mình lúc trước có phải là trói lại cá hàng giả trở về.

"Ta cho người tống cây bàn đào đến đây."

"Nghe nói, dán hồ trên bảng có tên của ta." Ngao Thính Tâm mí mắt cũng không giơ lên, duỗi tay ra nhân tiện nói: "Lấy ra a!"

Hầu tử khước mắt lập tức hơi kéo ra, cầm lấy một cái cây bàn đào tựu hướng phía nàng đưa tới, cũng đang Ngao Thính Tâm sắp tiếp nhận thời điểm bỗng nhiên rụt trở về: "Người có thể nghĩ kỹ, đây là bắt cóc Nghiễm Mục thiên vương đổi về tới."

"Này thì thế nào?" Ngao Thính Tâm ngẩng đầu lên vẻ mặt không giải thích được mà hỏi thăm.

"Người thực có can đảm ăn?" Hỏi về hỏi, hầu tử tiện tay đã xem cây bàn đào thả lại trên mâm.

Nhìn này thuộc về mình cây bàn đào liếc, Ngao Thính Tâm ngẩng đầu lên xem hầu tử: "Có cây bàn đào, còn có không dám cất đao lý?"

"Người sẽ không sợ thiên đình biết rõ?"

"Cảm tình tống cây bàn đào còn mang vào mật báo? Đối với người như vậy thiếu đao đức a, Mỹ Hầu Vương." Ngao Thính Tâm trắng không còn chút máu hầu tử liếc, khẽ nói: "Người đều khắp thế giới dán thông báo nói phân ra ta một cái cây bàn đào, chẳng lẽ lại ta không duyên có gánh cá danh hào còn không ăn?"

Nói, nàng ung dung nhìn này ba cái cây bàn đào liếc: "Trong lúc này không phải là có Ngọc Đình chân nhân lui về tới một cái a? Nếu không ta nói với hắn nói, hắn yếu thật sự không dám ăn, không bằng ta cố mà làm thay hắn ăn?"

Nghe nói như thế, hầu tử vội vàng lấy một cái cây bàn đào kín đáo đưa cho nàng: ", của người. Cái kia cá người cũng đừng nhớ thương."

Nói đi, bung còn lại hai cái cây bàn đào xoay người liền đi.

"Cắt, mọi người cho người bắt đến đây, Định Hải Thần Châm cũng lấy cho người. Con rận nhiều hơn không ngứa, khoản nợ nhiều hơn không lo. Ta mới không có Ngọc Đình chân nhân ngu như vậy, cái này cây bàn đào nha, không ăn trắng không ăn." Ôm cây bàn đào, Ngao Thính Tâm vui tươi hơn hờ địa nhìn, mở ra cái miệng nhỏ nhắn làm bộ muốn cắn, thẳng đến xem hầu tử đi xuống thang lầu, mới đưa cây bàn đào phóng tới một bên bàn thấp trên, đối với thang lầu phương hướng làm cá mặt quỷ: "Quý hạp hời!"

Lại nhìn này cây bàn đào liếc, nàng nhìn đầu lông mày tiếp tục thưởng thức ánh nắng chiều ung dung thờ dài: "Người nói, tổng ai hảo?"

Hầu tử một đường dọc theo thang lầu tiến vào hành lang, đi thẳng đến chủ luyện đan thất trong, lại chỉ gặp vài cái luyện thân cảnh Ngô Giả đạo yêu quái tại xuyên thấu qua linh lực tập trung tinh thần địa điều tiết không chế trước lò đan hỏa hậu, không thấy Dương Thiên.

Những cái này yêu quái thấy xong hầu tử nguyên một đám vội vàng hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến đại vương."

"Dương Thiên ở đâu?"

"Dương Thiên tả tại chính mình luyện đan thất."

"A, vậy các người tiếp tục, chính mình đi tìm nàng."

Xuyên qua chủ luyện đan thất, hầu tử rất nhanh đến hậu viện.

Cái này phòng luyện đan hậu viện nói là hậu viện, kỳ thật thì ra là một mảnh bình địa trái một cái đá cuội tiểu đạo thôi, về phần ngay từ đầu đã nói sơn nước lâm viên, một bề bộn đứng lên cái gì đều đã quên, cho tới bây giờ còn trụ lủi một mảnh.

Hậu viện ở giữa một tòa tiểu lâu chính là Dương Thiên độc lập luyện đan thất, đồng thời cũng là nàng cùng Phong Linh cư thất. Về phần Ngao Thính Tâm, này hàng nói yếu lên cao nhìn xa, vì vậy ở đến vừa mới phòng luyện đan tầng chót tiêm tháp trên.

Theo này tiêm tháp sân thượng dưới lên nhìn qua, trực tiếp có thể chứng kiến hầu tử cư thất, rất có một phen trên cao nhìn xuống cảm giác. Có nhiều lần hầu tử đã gặp nàng dương dương đắc ý địa đang ngồi tại trên ban công

đều có chút hối hận lúc trước xếp đặt thời điểm bỏ thêm cái này thêm tháp, thiếu chút nữa nhịn không được lệnh cưỡng chế nàng dòi.

Bất quá về sau ngẫm lại Ngao Thính Tâm cũng coi như vô tội bị bắt đến Hoa Quả Sơn tới, còn chưa tính, không có cùng nàng so đo.

Bước vào tiêu lâu thời điểm, hầu tử vừa mới nhìn thấy Dương Thiên đang tại thanh lý trong lò luyện đan bụi lò, cả phòng luyện đan đều hôi mông mông một mảnh, một thân này bạch y càng là biến thành áo xám. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Thanh cá lô, như thế nào yếu chính mình đến a?" Hầu tử ha ha nở nụ cười, đem hai cái cây bàn đào cùng nhau đặt lên trên bàn thịnh đan cái khay lí. Tay run lên, cho chúng nó bỏ thêm cá tránh bụi thuật pháp.

"Nơi này luyện đều là đặc thù đan dược, bọn họ thanh ta không tin được." Đơn giản địa trả lời một câu, Dương Thiên ho khan hai tiếng, che miệng nhú mày tựa đầu theo trong lò đan rụt trở về.

Trông thấy trên mặt bàn thả hai cái cây bàn đào thời điểm, nàng không khỏi hơi sững sờ, lạnh lùng hỏi: "Người chuẩn bị đem chính mình cái kia cho Phong Linh?"

Hầu tử khóe mắt không khỏi kéo ra.

Nữ súc chú ý của người là thần kỳ gì đó, cái này một đáp nếu đáp sai rồi, gặp quyết chiến trước mắt đáng tin hậu viện còn phải xảy ra hoạ loạn.

May mắn, cùng Dương Thiên liên hệ nhiều năm như vậy, hầu tử cuối cùng lấy ra một điểm môn đạo.

"Hai cái đều là đưa cho người." Hấn vui tươi hơn hử thuyết. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 231: Dưỡng Được Rất Tốt Người

Dương Thiên con mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ, nhìn coi hầu tử, lại nhìn coi trên mặt bàn cây bàn đào.

"Hai cái đều cho ta?" Nàng thăm dò tính mà hỏi thăm, ánh mắt kia trung còn cất giấu một chút nghi kị.

"Đương nhiên, cái này còn có thể giả bộ? Coi như là ta cảm tạ người nhiều năm như vậy vì Hoa Quả Sơn vất vả bôn ba." Hầu tử sát có chuyện lạ địa khom người chấp tay: "Mỹ Hầu Vương thay Hoa Quả Sơn lữ yêu, tạ ơn hoa sơn thánh mẫu."

Dương Thiên thoáng cái nở nụ cười, cười thật ngọt ngào.

Thả ra trong tay mao cây chổi tiện tay làm cá pháp thuật đem trên người bụi đều trừ bỏ, nàng từng bước một hướng phía hầu tử đi tới, mím môi cười nói: "Coi như người có chút lương tâm."

Nên có không kém nhiều đại thời gian nửa năm đi, nàng đều không đã cho hầu tử sắc mặt tốt xem. Tuy nhiên trong tay sống chưa bao giờ chậm trễ qua, nhưng này băng lạnh như băng lãnh bộ dạng, tóm lại làm cho hầu tử toàn thân không được tự nhiên.

Hiện tại nụ cười này, lập tức làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra. Đây nên xem như sau cơn mưa trời lại sáng đi.

Hầu tử giả vờ ngây ngốc nói: "Lời này của người nói được, giống như ta bình thường không có lương tâm giống như."

"Người có sao?" Dương Thiên con mắt lại là nheo lại, chỉ là lần này mang theo vui vẻ.

"Không có sao?"

"Có sao?"

"Được rồi, ta không có lương tâm. Làm sao người nói sao được." Hầu tử nhún vai, đặt mông ngồi vào trên ghế dựa, vẻ mặt bất đắc dĩ, không cùng nàng biện.

Ngồi vào hầu tử bên cạnh, Dương Thiên liếc qua hầu tử lại hỏi một lần: "Vậy thật sự hai cái đều đưa cho ta?"

Hầu tử nặng nề mà nhẹ gật đầu.

"Ta đây đã có thể thu lại?"

"Người đến tốt cùng muốn hỏi mấy lần a?" Hầu tử có chút không nhịn được, đứng lên nói: "Ta còn có việc bề bộn, đi trước."

Cái này một lần lại một lần hỏi. . . Mấu chốt là, hầu tử biết rõ nàng muốn hỏi cái gì, này tâm ý vị địa hư.

Giống như bỏ chạy vậy vội vã địa đi ra môn, hẩn quay đầu lại xuyên thấu qua cửa sổ linh trông thấy Dương Thiên nâng má lẳng lẳng mà chăm chú nhìn trên bàn cây bàn đào, này tâm canh hơi hơi một sợ hãi.

"Làm như vậy, thật sự hảo sao?" Hẩn không khỏi nghĩ.

Đây cũng là không có biện pháp chuyện tình, Phong Linh này phá tu vị không có cây bàn đào sao được? Lần sau bắt được cũng không biết là ngày tháng năm nào chuyện tình. Yếu đem mình cây bàn đào cho Phong Linh, Dương Thiên bên này nhất định phải muốn bắt Ngọc Đỉnh chân nhân cho đủ số trấn an, nếu không lâm khai chiến còn ra sự, ai chịu nổi a?

Hắn như thế an ủi mình, quay đầu vội vàng rời đi.

Hầu tử đi rồi, Dương Thiên như trước lẳng lặng chăm chăm vào này cây bàn đào, lông mi thật dài vây quanh hạ con mắt tại ngoài phòng xuyên vào quang trung có vẻ phá lệ sáng ngời.

Thân thủ chà xát cạo cây bàn đào trên nhỏ bé lông tơ, nàng cười nói: "Dương Thiên a Dương Thiên, người thật đúng là không tốt dưỡng a."

Những lời này không phải chính nàng nói, mà là mai sơn bảy thánh lão tứ sơn dương tinh dương hiển vui đùa lời nói, lại là nói đến điểm quan trọng trên.

Ngàn năm Ngô Giả đạo luyện thần cảnh, cái này tại trong tam giới, chỉ sợ cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay a?

Kỳ thật Ngô Giả đạo là càng già càng nổi tiếng nghề, bình thường mà nói, ngàn năm Ngô Giả đạo, dù là không có hồn đến hóa thần cảnh, nghĩ tại thiên đình hồn cá có cây bàn đào cật tòi kỳ thật cũng không khó. Dùng năng lực của nàng , càng là đều chung chuyện tình.

Có thể hết lần này tới lần khác, nàng là Dương Thiên.

Nếu là tại thế gian, ngoại sinh nữ cùng cậu quan hệ trong đó nên thập phần thân cận mới là, có thể đó là thiên đình.

Tại thiên đình, nhớ trần tục chính là phạm vào giới luật của trời, là tội ác tày trời trọng tội. Ngọc cơ nhớ trần tục phạm vào giới luật của trời mà sinh hạ hai huynh muội, từ lúc mới bắt đầu cũng đã quyết định hai huynh muội xuất thân bất chính. Cái này ngàn năm qua, không đề cập tới cha mẹ chết, liền là bọn hấn lưỡng chỗ thụ bất công đãi ngộ, liền chỗ nào cũng có.

Đầu tiên là hai cái hài tử vạn dặm tìm tiên sư. Bởi vì biết rõ thân phận của bọn hấn, những kia ngày bình thường cùng mẫu thân vắng lai tiên trưởng môn nguyên một đám đóng cửa không thấy.

Có thể trời không tuyệt đường người, bọn họ cuối cùng là nhịn đã tới. Thượng thiên cho bọn hấn lưu lại cá mở một mặt lưới Ngọc Đỉnh, quỳ gối Ngọc Đỉnh trước cửa bảy ngày bảy đêm, bọn họ cuối cùng là nhịn đã tới.

Sau đó là phong thần cuộc chiến. Đây vốn là xiển giáo chuyện tình, lại bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn yếu bán Ngọc Đế mặt mũi, đại chiến bên trong nhiều phiến áp chế vắng vẻ không nói, đến phần cuối, công đầu, lại chỉ phong cá Quán Giang Khẩu thủy thần, mấy ngày liền đình đều đi không được.

Chính là Quán Giang Khẩu thủy thần, cây bàn đào hội tự nhiên là không có phần tham dự. Dương Tiễn là không sao cả, dùng tu vi của hấn, liền là không có cây bàn đào nhân sâm quả, vài trong ngàn năm cũng không có cần lo lắng thọ nguyên vấn đề. Có thể Dương Thiên?

Thời điểm đó Dương Tiễn vì lập công cứu mẫu thân, nổi điên đồng dạng địa khắp thế giới tìm chiến đánh. Dương Thiên canh là không dám nói cho hấn biết chính mình thọ nguyên sắp hết chuyện tình, đến nỗi đến Dương Tiễn phát hiện thời điểm, đã còn sót lại mấy tháng.

Việc này Dương Tiễn biết rõ, nắm giữ sinh tử sổ ghi chép thiên đình tự nhiên cũng là biết rõ. Tự vì cái này một cái cọc, cây bàn đào hội đều có thể

tri hoãn mở, này cây bàn đào viên càng là cả vây được giống như giống như tường đồng vách sắt, tựa hồ tất cả mọi người đang chờ nàng Dương Thiên chết, tốt lắm Ngọc Đế một cái cọc tâm sự.

Có thể bọn họ cuối cùng không có thể như nguyện.

Dương Tiễn đi cầu Trấn Nguyên Tử, vì này một người nhân sâm, Dương Tiễn đáp ứng giúp Trấn Nguyên Tử làm một chuyện.

Đến tốt cùng là chuyện gì, Dương Thiên đến nay cũng không biết. Chỉ là tình tường địa nhớ rõ, ngày đó, Dương Tiễn lúc trở lại cơ hồ hấp hối, toàn thân là huyết, trong tay nắm cầu tới này một người nhân sâm.

Có thể đem Dương Tiễn thương thành đối thủ như vậy, Dương Thiên không dám nghĩ.

Nàng chỉ có thể yên lặng địa rơi lệ, yên lặng địa chăm sóc cùng mình sống nương tựa lẫn nhau, ca ca của mình.

Son dương tinh dương hiển chê cười nàng: "Dương Thiên a Dương Thiên, ngươi thật đúng là không tốt dưỡng a."

Ca ca Dương Tiễn cũng hay nói giỡn nói, nếu là tìm không thấy một cái dưỡng được rất tốt, vậy chỉ phải cả đời đều đãi ở bên cạnh hắn.

Xác thực khó dưỡng, mỗi hơn ba trăm năm, nhất định phải yếu một cái cây bàn đào hoặc là nhân sâm quả. Cái kia dưỡng được rất tốt người, phải có bản lĩnh tại Ngọc Đế cản trở hạ bắt được cây bàn đào hoặc là nhân sâm quả, phải là một cái làm cho Ngọc Đế đã chán ghét, rồi lại không thể làm gì được người.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, người này còn phải là cam tâm tình nguyện địa nhận nâng trách nhiệm này.

"Hắn sẽ trở thành người kia sao?" Dương Thiên nghĩ.

Loại người này, thế giới này thật tình thiếu, lại không nghĩ rằng, ngoại trừ Dương Tiễn, nguyên lai cũng vẫn phải có.

Nhìn chăm chú này hai cái cây bàn đào, Dương Thiên không khỏi nở nụ cười.

Hầu tử cũng không biết, vô luận là cây bàn đào còn là nhân sâm quả, mỗi lần đều chỉ có thể ăn một cái, nhiều hơn kỳ thật cũng là lãng phí.

Có thể Dương Thiên chính là không nghĩ nói cho hắn biết, Dương Thiên chính là muốn hai cái, một cái cũng không lưu cho người khác.

"Lần này đánh xong chiến luận công đi phần thưởng, hắn có thể hay không lại đưa tới cho ta một cái?" Nàng vui thích địa nghĩ: "Nếu không, chúng ta gom góp ba cái ăn nữa a? Có thể đến lúc đó nhiều ra tới hai cái muốn đưa ai đó?"

Từng cái thiếu nữ đều có một hồng nhạt mộng tưởng, cho dù nàng là Dương Thiên, là tam thánh mẫu, cũng không ngoại lệ.

...

Trống rỗng trong thư phòng, tịch dương ánh chiều tà theo ngoài cửa sổ tà tà đầu nhập, đem hết thảy đều ánh thành ôn nhuận nhan sắc.

Hầu tử ngơ ngác địa ngồi ở trước bàn nhãn đầu lông mày gắt gao chăm chăm vào này còn sót lại cây bàn đào xem.

"Ta làm như vậy, có thể hay không có điểm qua? Có thể hay không? Có thể hay không?"

"Kỳ thật ta cũng vậy không có làm cái gì a? Đúng không? Ta chỉ là treo đầu dê bán thịt chó một chút mà thôi."

"Không, ta ngay cả treo đầu dê bán thịt chó đều không có. Ta chỉ là không có nói rõ ràng cho nhiều của nàng này đến tột cùng là của ta còn là Ngọc Đình chân nhân mà thôi."

"Kỳ thật, cây bàn đào đều cùng một dạng, là ai lại có cái gì cái gọi là? Người nói đúng a?"

"Không đúng không đúng không đúng, cái kia cho Dương Thiên đúng là của ta!"

". . ."

"Hảo giống như vậy cũng không đúng a. Tóm lại, ta chỉ là cho nhiều một cái cây bàn đào mà thôi, về phần đây vốn là ai, ta cũng không biết! Đúng, chính là như vậy! Cây bàn đào đều đồng dạng, ai được chia thành."

Hắn không ngừng từ hỏi tự đáp, da đầu đều nhanh cầm ra huyết, nhưng vẫn là cảm thấy không yên vô cùng.

Lúc trước sẽ không nên nghĩ loại này mờ ám a. . .

Đương cuối cùng một đám dương quang biến mất ở trên đường chân trời thời điểm, Phong Linh đẩy cửa đi đến, lén lút cầm hộp quẹt bỏ trong phòng ngọn đèn dầu đều trên lòng bàn tay.

Hầu tử bùm mặt đánh cá thật dài ngáp: "Ta không cần ngọn đèn dầu, dù sao đều thấy được, lãng phí những kia ngọn nến làm gì vậy? Quay đầu lại lại phải làm cho người ta đi ra ngoài làm, chúng ta nơi này rất không sản ngọn nến."

"Không điễm phóng nhiều như vậy làm gì vậy?"

Bả ngọn đèn dầu đốt sáng lên hơn phân nửa, Phong Linh đem hộp quẹt thu vào, vây quanh hầu tử bên người.

Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Đẹp mắt quá, lúc trước kỳ thật cảm trở về chính là vì bài trí, kết quả người mỗi ngày đều điễm. Phá sản a. . ."

"Người còn sẽ đề ý có đẹp hay không? Yếu thực đề ý a, tỵu bớt thời giờ bả ngoại hình của mình cả nghiêm chỉnh a." Phong Linh khanh khách nở nụ cười.

"Người cũng hiểu được ta khó coi?" Hầu tử hí mắt nhìn quá khứ.

Phong Linh mặt thoáng cái ghen đở: "Này. . . Này cũng không phải."

Nói thực ra, người hầu ánh mắt đến xem, hầu tử tướng mạo thật sự rất "Vậ", chính là Dương Thiên cũng như vậy cảm thấy. Cũng không biết vì sao, rơi xuống Phong Linh trong mắt lại không biết là, thậm chí còn cảm giác lớn lên rất tốt. Đây là một kiện thần kỳ chuyện tình, thế cho nên có đôi khi Phong Linh cũng hoài nghi là không phải mình thẩm mỹ quan có vấn đề.

Thấy thế, hầu tử nhếch môi cười nói: "Dù sao xem là các người, không phải ta, ta mò mẫm quan tâm làm gì vậy."

Phong Linh hừ một tiếng, thân thủ đẩy hầu tử đầu: "Người nha, chính là nguy biện nhiều."

Cái này đẩy xong rồi mới phát hiện không đúng, vội vàng bắt tay rút trở về, chợt cảm thấy xấu hổ.

Nếu là tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đừng nói đây hầu tử đầu, dùng phát trần chủ hấn đều là thường làm sự. Có thể sáng nay bất đồng trước kia, hấn bây giờ chính là đại vương a. Hiện tại đứng ở hầu tử trước mặt, Phong Linh tổng cảm giác mình thật nhỏ bé, nhỏ bé được giống như một hạt cát bụi.

Nhìn thấy cô gái nhỏ bồi rồi, hầu tử mân mê miệng, đột nhiên có một loại đùa giỡn của nàng xúc động. Bất quá lời nói đến bên miệng, rồi lại rụt trở về.

Dưới mắt loại sự tình này còn là thiếu duy trì tuyệt vời.

Nghĩ nghĩ, hấn tiện tay nắm lên cây bàn đào kín đáo đưa cho Phong Linh nói: ", đây là đưa cho ngươi."

"Ta cũng vậy có?"

"Đúng vậy a, dù sao ta không cần, cái này tự cho ngươi a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Chính là." Phong Linh do dự mà hỏi: "Ngươi không phải đã đem ngươi cái kia đưa cho Dương Thiên tả sao?"

"Đưa cho của nàng cái kia là Ngọc Đỉnh chân nhân lui về tới."

Vân vân, Phong Linh làm sao biết ta đưa hai cái cho Dương Thiên?

Hầu tử biểu lộ đột nhiên cứng ngắc ở.

Phong Linh bung lấy cây bàn đào yên lặng gật đầu: "Nguyên lai là như vậy a, bất quá bọn hấn đều nói ngươi đem mình cũng cho Dương Thiên tả."

"Bọn họ" ?

Thì phải là nói cũng đã truyền được người qua đường đều biết?

Hầu tử tâm muốn chết đều có.

Tiểu thông minh đùa giỡn không được a, quay đầu lại nếu là Dương Thiên biết rõ Ngọc Đỉnh chân nhân lui một cái trở về, thật là là dạng gì một phen cảnh tượng?

Nghĩ, hẳn không khỏi rùng mình một cái, đứng lên nói: "Ta đi ra ngoài xuống." rs ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 232: Không Vui

Hầu tử tiện tay huyễn hóa ra một cái giống như đúc cây bàn đào phóng tới trên mâm, bung lên tụt hướng ngoài phòng chạy.

Phong Linh ngờ ngác địa bung lầy trong tay cây bàn đào nhìn xem hầu tử bóng lưng biến mất tại trong bầu trời đêm, nửa ngày không có kịp phản ứng đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

"Nói cá dối thực mẹ nó khó!" Bung giả cây bàn đào, hầu tử một đường rêu rao khắp nơi, rất nhanh lại đến Ngọc Đỉnh chân nhân trước cửa.

Vừa ném qua cơm tối đang tại cùng công tượng thảo luận trước cái gì Ngọc Đỉnh mở cửa, chứng kiến hầu tử cười tùm tùm địa bung cây bàn đào đứng ở ngoài cửa lập tức sững sờ, hơi há miệng còn chưa kịp phát ra thanh đến liền bị hầu tử một bả đẩy vào trong phòng, tiện tay đem cửa phòng khép lại.

Khó khăn kịp phản ứng Ngọc Đỉnh vừa mới chuẩn bị nói không cần phải cây bàn đào, liền gặp hầu tử trong tay cây bàn đào hư không tiêu thất!

Thẳng đến lúc này, hầu tử mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Trong phòng, Ngọc Đỉnh chân nhân cùng với ở đây hai con yêu quái công tượng lại không có thấy trợn mắt há hốc mồm.

"Ngươi đây là... Đến vu oan?" Ngọc Đỉnh chân nhân mở to hai mắt nhìn nhìn trống rỗng cái khay, râu ria đều vểnh lên đi lên.

Không đếm xỉa hai con yêu quái công tượng tồn tại, hầu tử cười hì hì lôi kéo Ngọc Đình đi đến một bên, lấy tay khoa tay múa chân nói nói: "Đừng nói vu oan khó nghe như vậy sao. Theo chúng ta Hoa Quả Sơn yêu quái biết rõ, tuyệt sẽ không làm cho ngoại nhân biết đến. Người tự thừa nhận người ăn cây bàn đào đi."

"Người cái này tính như thế nào cá ý tứ?" Ngọc Đình chân nhân há to miệng nửa ngày không biết nói gì hảo.

"Được không? Ngọc Đình huynh, người tự thừa nhận a." Nói, hầu tử thân thủ chỉ vào ở đây hai con yêu quái công tượng hung dữ thuyết: "Hai người các người còn nhớ không nhớ tại Hoa Quả Sơn hỗn đi xuống? Nói! Vừa mới Ngọc Đình chân nhân có phải là ăn cây bàn đào rồi?"

Này hai con yêu quái công tượng lập tức kịp phản ứng, ý vị gật đầu: "Ăn ăn. Chúng ta đều chứng kiến hẳn ăn, đúng không?"

"Đúng đúng đúng, ta cũng nhìn thấy."

"Ăn được có thể thơm."

Ta lặc cá đi! Còn có thể như vậy!

Ngọc Đình chân nhân trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem này hai cái mãnh gật đầu gia hỏa, quay đầu lại trông thấy hầu tử này trương chẳng biết xấu hổ mặt, khoe miệng lập tức run rẩy gay gắt.

"Tôn Ngô Không! Người đừng quá phận a!" Hẳn thoáng cái nộ rống lên: "Biết rõ người là thổ phi, cũng không đáng như vậy không mặt mũi không có da a!"

Hầu tử thực sự bất chấp nhiều như vậy, một tay đập đến Ngọc Đình trên vai, vẻ mặt nịnh nọt địa nói khê: "Ngọc Đình huynh, Ngọc Đình huynh, xin

bớt giận cấp. Đến. Ngồi."

Đơn giản chỉ cần đem bát minh sử dĩ Ngọc Đỉnh theo như đến trên ghé dựa. Hầu tử ngồi xổm trước mặt hắn, thập phần "Thành khẩn" địa thở dài: "Người cho rằng ta vì ai? Ta cái này không phải là vì ta Hoa Quả Sơn ổn định và hoà bình lâu dài sao? Ta đây gọi đại công vô tư người hiểu không?"

"Người, người cho ta nói rõ ràng!" Ngọc Đỉnh chỉ vào hầu tử quát mắng nói.

Bất đắc dĩ, hầu tử chỉ phải gượng cười hai tiếng nói: "Sự tình. Là như vậy. Phong Linh người gặp qua đi?"

"Cái kia tu bồ đề đồ tôn nhé?"

"Đúng. Gặp qua là tốt rồi. Tình huống là như vậy. Mỗi người, luận công đi phần thưởng chỉ có một cây bàn đào. Của ta, cho Phong Linh. Của người, trả lại cho ta, sau đó ta lại chuyển tặng cho Dương Thiên, nhưng là ta không có nói cho Dương Thiên cái kia cây bàn đào là người trả lại. Còn có chính là... Dương Thiên không biết ta cho Phong Linh một cái cây bàn đào. Ngạc, tình huống chính là như vậy."

Nói đi, hầu tử liền nháy mắt con người đôi mắt - trông mong địa nhìn qua Ngọc Đỉnh.

"Cho nên... Người bây giờ là muốn ta thế thân người cho Phong Linh cái kia cây bàn đào đúng không?" Ngọc Đỉnh chân nhân mặt không biểu tình mà hỏi.

"Không sai a! Ngọc Đỉnh huynh thật sự là khéo hiểu lòng người a! Thật sự là không ủng công chúng ta giao tình một hồi." Hầu tử lúc này cười lên ha hả, thân mật địa yếu ôm Ngọc Đỉnh.

"Chậm." Lúc này, Ngọc Đình chân nhân trên mặt chậm rãi tràn ra tiếu dung, nhìn hầu tử nói: "Giúp lớn như vậy cá bễ bộn, có phải là nên có điểm thù lao?"

Này thân sắc lập tức làm cho hầu tử lộp bộp hạ xuống, trong nội tâm lập tức nhiều hơn một ngựa giồng trên cũng bị lừa đảo dự cảm.

"Cái này bễ bộn nơi đó đại rồi? A, không, người nghĩ muốn cái gì thù lao?"

Ngọc Đình thân thủ vỗ vỗ hầu tử vai, vui tươi hơn hờ thuyết: "Rất đơn giản, thả ta. Chuyện này, ta liền giúp người đỉnh."

"Uy, như vậy cái rắc đại điểm sự người đã nghĩ xóa bỏ?"

"Rất nhỏ?" Ngọc Đình chân nhân bán tín bán nghi mà hỏi thăm.

"Đó là đương nhiên, cái này còn có thể là đại sự? Nhiều lắm là thì ngày mai làm cho người ta đi Đông Hải cho người bắt mấy cái mới lạ tằm hùm nhấm rượu ủy lạo thoáng cái mà thôi."

"Nha." Ngọc Đình chân nhân yên lặng nhẹ gạt đầu, nửa ngày, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn xem hầu tử vẻ mặt đứng đắn thuyết: "Chuyện nhỏ ta Ngọc Đình vậy là không có gì hứng thú giúp, phải giúp ta giúp đại ân. Chuyện này ta còn là nói cho thiên mà đi a."

"Người!"

Cô! Ngọc Đình chân nhân nhiều thật thà phúc hậu một người a, nơi này Hoa Quả Sơn mới bao lâu, động tỵ biến thành bộ dạng này đức hạnh!

Đem đến bên miệng chửi bới nuốt trở vào, hầu tử lại là đổi lại một bộ nịnh nọt khuôn mặt tươi cười, thân mật nói: "Ngọc Đình huynh a, này hỏa

khí, không có người thật sự không được a."

"Hắc, ta không có nó thời gian có thể chiếu qua, hơn nữa trôi qua canh thoải mái, tối thiểu không cần chờ đợi lo lắng."

"Ta đây không cũng là vì ta Hoa Quả Sơn sao?"

"Nói rõ ràng nói rõ ràng, ai với người là 'Ta' rồi?"

Cứng ngắc nghẹn trước không nổi giận, hầu tử đập Ngọc Đỉnh chân nhân vai đưa hấn chăm chú ôm: "Người coi như giúp đỡ ta nha, được không? Dùng giao tình của chúng ta, còn phân lẫn nhau?"

Ngọc Đỉnh chân nhân mang theo này đáp tại chính mình trên vai tay hầu mao, bả này tay chậm rãi dịch chuyển khỏi: "Chúng ta không quá quen thuộc. Cảm ơn."

"Uy, Dương Thiên này phá tính tình người cũng có phần quán, tin hay không lão tử làm thịt người?" Hầu tử hung dữ thuyết.

Ánh mắt là đủ rồi dữ tợn, bất quá lời này lúc này nói ra nửa điểm uy lực đều không có.

Chỉ thấy Ngọc Đỉnh chân nhân gầy nhẹ lông mi, cười tủm tỉm địa đáp: "Người nói nàng tính tình phá né? Một ít hội ta cùng nhau nói cho nàng biết. Tùy tiện lại nói cho nàng biết, người chuẩn bị để cho ta phối hợp người cùng một chỗ lừa gạt nàng."

Hầu tử còn kém một ngụm lão huyết phun Ngọc Đỉnh trên mặt.

Chân đau bị người bắt chết cảm giác, thật tình không dễ chịu.

Đang lúc hầu tử thử trước răng mình tư khổ tưởng giải quyết chi đạo giờ, môn gõ vang.

"Ai?" Ngọc Đình chân nhân thét to nói.

"Hầu tử có ở đây không?" Là Phong Linh thanh âm.

"Ngạch? Người tới làm gì vậy?" Hầu tử hỏi.

"Ta là tới nói cho người biết, cái kia cây bàn đào ta đã cho Dương Thiên tả, nói với nàng là người nắm ta cho nàng."

"A?"

Trong phòng người tất cả đều thất thần.

Nửa ngày, khi bọn hắn lấy lại tinh thần, mở cửa thời điểm, Phong Linh sớm đã không biết tung tích.

Trống rỗng đường hầm bên trong, chỉ còn lại trên tường cây đuốc hơi nhảy lên, đem hết thảy đều chiếu thành hôn hồng nhan sắc.

Ngơ ngác nhìn hồi lâu, hầu tử đột nhiên có một loại tim đập nhanh cảm giác.

...

Trăng tròn chậm rãi ghé qua trong mây, cuối thu bắt đầu vào mùa đông, mang theo sợi sợi cảm giác mát phong chậm rãi thổi đến trước.

Cơm nước xong, một bộ áo lam Ngao Thính Tâm cầm cây bàn đào, thoải mái nhàn nhã đi từ cửa sau đi ra phòng luyện đan lâu chính đang chuẩn bị đi tản bộ, trùng hợp trông thấy Phong Linh ngồi ở trong sân bàn đá bên cạnh, hai tay nâng má ngẩn người.

"Làm sao vậy? Tiểu nha đầu. Ngày bình thường lúc này người không phải nên tại ôn tập công khóa sao?"

"Thính Tâm tả." Phong Linh vội vàng ngồi thẳng lên, nghiêng đầu lại nói: "Ta đầu óc có điếm loạn, xem không đưa thư cho nên đi ra hít thở không khí."

Ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Ngao Thính Tâm trong tay cây bàn đào trên.

"Cái này a?" Ngao Thính Tâm tiện tay tung tung trong tay cây bàn đào: "Ta chuẩn bị đi ra cửa gặp được cái thứ nhất yêu quái, vô luận là ai, đều đưa cho hắn."

"A? Cái này, đây chính là cây bàn đào a!"

"Này thì thế nào?" Ngao Thính Tâm cúi đầu xuống nhìn liếc trong tay mình cây bàn đào, che miệng nở nụ cười: "Cây bàn đào, xác thực là thế gian tuyệt đỉnh trân quý bảo vật, nhiều ít yêu vương nghĩ tất cả biện pháp nghĩ phải lấy được tay. Nhiều ít địa tiên cầu chi mà không được. Chính là, giới hạn tại không có hạn ngạch người mới sẽ đặc biệt tương nhớ yếu. Mà chúng ta Đông Hải long cung là có hạn ngạch, dù sao ăn nhiều cũng là lãng phí, không bằng tặng người."

Nói, nàng kéo kéo của mình làn váy, ngồi vào Phong Linh bên cạnh bên cạnh: "Của ngươi? Ăn chưa?"

Phong Linh khẽ cười cười: "Ta không có a. Ta vừa mới đến không lâu, tại sao có thể có?"

Ngao Thính Tâm cười dịu dàng địa nhìn Phong Linh nói: "Ta là nói, này con khi đưa cho ngươi cái kia."

Phong Linh lập tức lấp bắp kinh hãi, chớp mắt to nhìn về phía Ngao Thính Tâm: "Thính Tâm tả làm sao mà biết được?"

"Cắt. Cái kia điếm tiêu tâm tư có thể dấu điếm được ta?" Ngao Thính Tâm che che miệng, ngẩng đầu ung dung nói: "Bên ngoài đại công vô tư, một mực luận công đi phần thưởng. Lại đem ta cùng Ngọc Đỉnh cái này hai cái không thuộc về tên Hoa Quả Sơn cứng ngắc tăng thêm đi, nói trắng ra là không phải là nghĩ cảm chúng ta cho ngươi, lại không nghĩ Dương Thiên tả biết rõ ra yêu thiêu thân sao. Dù sao, chính hấn này đến tột cùng đã chạy đi đâu, Dương Thiên nhất định là găt gao chăm chăm vào. Ha ha, trăm phương ngàn kế địa, nói cho cùng, chính là nghĩ cho ngươi cũng biết cá cây bàn đào. Bất quá ta đoán hấn nên che không ngừng, nghĩ chú ý mọi mặt, nào có tốt như vậy chuyện tình?"

Phong Linh không nói gì, chỉ là nháy mắt con ngươi ngo ngác mà chăm chú nhìn bàn đá, trong ánh mắt mang theo sợi sợi cô đơn.

"Như thế nào? Ta đã đoán sai? Hấn chưa cho ngươi?"

Phong Linh lắc đầu: "Hầu tử cho ta, chính là ta lại không nghĩ hấn cùng Dương Thiên tả não mâu thuẫn, cho nên, ta đưa đi cho Dương Thiên tả, nói với nàng là hầu tử nắm ta lấy cho nàng."

"A?" Ngao Thính Tâm thoáng cái ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới thờ dãi nói: "Ngươi nha đầu kia thực có đủ rồi ngốc, đây chính là cây bàn đào nha, hấn cho ngươi, ngươi hãy thu quá. Dương Thiên cùng hấn não mâu thuẫn không phải vừa vắn sao? Dù sao... Dương Thiên như thế nào mắc mớ gì tới ngươi?"

Phong Linh lại là lắc đầu, đạm cười nhạt nói: "Ta không nghĩ hầu tử không vui, cũng không muốn Dương Thiên tả không vui."

"Cho nên chính ngươi không vui thì tốt rồi?" Ngao Thính Tâm không khỏi hơi nhăn đầu lông mày, chống đầu nghiêng dựa vào trên bàn đá có chút dở khóc dở cười địa nhìn Phong Linh: "Như ngươi vậy, đáng giá sao?"

Dương Thiên yêu mến hẳn ta có thể hiểu được, người sao? Chẳng lẽ các người Tà Nguyệt Tam Tinh Động sẽ không một cái so với hẳn suất? Theo ta thấy, tùy tiện trao cá, dù là dạng không đứng đắn tối thiểu người ta trên mặt không dài mao. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

Lời này, Phong Linh thật tình không biết như thế nào đáp.

Yêu mến hẳn điểm nào nhất? Vấn đề này thật nhiều người hỏi qua nàng, nàng nói không nên lời, có thể nàng tự là ưa thích. Mệnh trung chú định yêu mến.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, hồi lâu, Ngao Thính Tâm vuốt vuốt lam sắc váy dài đứng lên: "Tính, cùng người nói cũng nói không rõ, ta còn là đi tản bộ a. Com nước xong tán cá bước, hội ngũ được canh thoải mái một điểm."

Nói đi, vui tươi hơn hờ địa đi ra.

"Thính Tâm tả, của người cây bàn đào đã quên cầm!"

"Tặng cho người. Ta nói gặp được cái thứ nhất sẽ đưa, vừa vặn người là người thứ nhất." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: bây giờ còn thiếu nợ năm cái gia canh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 233: Yêu Vương Bàn Tính

Ngọc Đỉnh trong phòng, hầu tử bụm mặt ngơ ngác địa ngồi.

Trong óc của hắn phản phục phản phục địa quanh quẩn Phong Linh vừa mới mà nói, cái loại cảm giác này, giống như một thùng nước đá từ đầu đổ vào.

"Ta rốt cuộc, đang làm gì đó?" Chậm rãi buông tay ra, hắn vể mặt mê mang.

Trong phòng bầu không khí trở nên vô cùng bị đè nén, nửa ngày, này hai cái yêu quái công tượng rốt cục chịu không được, tùy tiện tìm cá lấy có trụ trượt mở.

Lại ngồi một hồi, Ngọc Đỉnh chân nhân cũng chịu không được, hắn nơm nớp run run địa đứng lên, nói khê: "Ta, ta đi ra ngoài hít thở không khí, bản thân mình liền."

"Ngồi xuống cho ta!"

Ngọc Đỉnh cả kinh, cả phác thông một tiếng ngồi trở lại trên ghế dựa, cũng không dám nữa mở miệng nói chuyện.

Hồi lâu, hầu tử con mắt hướng phía Ngọc Đỉnh quét quá khứ, ung dung nói: "Vừa mới Ngọc Đỉnh huynh ngươi theo ta nói cái gì tới? Uy hiếp ta là a?"

"Ta chỉ nói là cười, nói giỡn, ha ha ha ha, ngươi muốn làm gì? Mau dừng tay ——!"

...

Một lúc lâu sau, Hoa Quả Sơn mặt đông triền núi trên bãi cỏ, nằm ngòai ở trên cỏ Ngọc Đỉnh chân nhân bung bát rượu cùng hầu tử đựng một cái, uống một hơi cạn sạch, thật dài thở phào nhẹ nhõm nói: "Ta thật sự là nói đùa."

"Là không phải nói giỡn có trọng yếu như vậy sao?" Hầu tử gồi lên cánh tay trắng không còn chút máu Ngọc Đỉnh chân nhân liếc, chỉ đứng người dậy cũng đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, lau bả miệng, đưa trong tay chén cùng một chỗ hung hăng địa vút ra ngoài.

Cái này ném đi độ mạnh yếu thật lớn, chén kia giống như một vì sao rơi vậy trực tiếp bị vung đến Đông Hải đi.

Ngọc Đỉnh co lại chân đến, vượt mở ống tay áo, khom người ngòai dậy tiện tay lại thay đổi một cái chén phóng tới hầu tử trước mặt, mẫn trên.

"Nói thực ra, các ngươi cái này Hoa Quả Sơn rượu nhường được không tốt. Chất lượng không ổn định. Lần trước đám kia cũng không tệ lắm. Nhóm này tự được thông qua."

"Hiểu được uống ngươi tự cười trộm. Ai nói với ngươi rượu này là tự chúng ta nhường?"

Ngọc Đỉnh chân nhân cúi đầu nhấp một miếng. Rượu đó đều nhỏ giọt râu ria trên.

"Không phải sao?"

"Đều là đoạt tới, lão tử cái đó có dư thừa nhân thủ nhượng rượu? Lần trước đánh Nghiễm Mục thiên vương còn làm một đám thiên đình hàng thượng đẳng. Bị ta ần nắp rồi, vốn có tính toán giữ lại khánh công dùng, quay đầu lại làm cho bọn hấn cho ngươi tổng một vò tới."

"Cũng đúng." Ngọc Đỉnh chân nhân yên lặng nhẹ gật đầu, lại nhấp một miếng nói: "Đây là yêu quái ỏ, đoạt đông tây mới là bình thường. Các ngươi cái gì đều tự mình lấy, hại ta dùng vì rượu đều là chính mình nhượng."

Hầu tử tay chống địa chậm rãi ngồi dậy, bẹp trước miệng hỏi: "Ngọc Đỉnh huynh a. Cái kia, Dương Thiên, trước kia nói qua luyện ái không có?"

"Ngươi hỏi cái này gì chứ? Đại chiến tương khởi ngươi cái này đương đại vương hỏi cái này thích hợp sao?"

"Nam Thiên Môn lúc này mới vừa mới bắt đầu chuẩn bị, ta đều chuẩn bị đã bao lâu, có thể so sánh?" Hầu tử khoát tay áo, lôi kéo Ngọc Đỉnh nói: "Ngươi nói cho ta nghe một chút đi, ta hiện tại bức thiết cần phương diện này kinh nghiệm."

Ngọc Đỉnh chậm rãi lắc đầu nói: "Không có."

"Hơn một ngàn năm, một lần đều không có?"

"Dù sao ta là chưa nghe nói qua." Ngọc Đỉnh thân thủ cầm khóa táo đỏ ném vào trong miệng nhai lên, dãi ăn xong, đem hạt táo nhả đến một bên trong bụi cỏ. Ung dung nói: "Như thế nào? Vừa ý ta này đồ đệ rồi?"

"Không phải." Hầu tử nuốt nhổ nước miếng nói: "Nghệp lớn chưa, không nói chuyện tư tình nhi nữ!"

"Không hiểu."

"Được rồi. Không hiểu sẽ không hiểu. Người lão xử nam." Hầu tử thở dài, lắc đầu nói: "Loại chuyện này, các người tu Ngô Giả đạo như thế nào hội hiểu?"

Ngọc Đỉnh chân nhân liếc hầu tử liếc: "Thiếu cho ta trang tình thánh, người đồng nam nhỏ."

Hầu tử nguyên bản tợn hồng hầu mặt càng đỏ hơn: "Làm sao người biết?"

"Nguyên bản không biết, hiện tại biết rằng. Thật đúng là đoán trúng. Ha ha ha ha."

Hầu tử hừ cười một tiếng, nhìn Ngọc Đỉnh nói: "Ta phát hiện người cũng rất giáo hoạt a."

"Ta đều sống mấy ngàn năm, sống thành như vậy cũng đã đủ rồi khó coi, nếu là gạt lia lịa tâm cơ đều không có, này còn không bằng chết rồi tính."

"Cho nên a, người căn bản cũng không phải là bị ta bắt buộc, căn bản chính là bản thân mình nguyện giúp ta nghiên cứu."

"Lời này người cũng chớ nói lung tung a!" Ngọc Đỉnh chân nhân mở to hai mắt nhìn chỉ vào hầu tử quát mắng nói: "Ta đây nhiều lắm là tính ỡm ờ, tuyệt chưa nói tới tự nguyện."

"Cuối cùng nói nửa câu lời nói thật."

"Bất quá, ta còn thực muốn nhìn người một chút có thể chuyển thành xá dạng. Tiễn nhi cầm bọn họ không có biện pháp, hy vọng người có thể có biện pháp. Bất quá người tốt nhất có chuẩn bị tâm lý, thiên đình cũng không phải là đơn giản như vậy. Những người khác ta không biết, ta này sư phó. . . Tóm lại chính người chú ý."

Hầu tử yên lặng địa bung lên chén, hướng phía Ngọc Đỉnh chân nhân bày ra cá ý, uống một hơi cạn sạch.

Cũng theo hầu tử làm một chén, Ngọc Đỉnh chân nhân ung dung thở dài: "Tiển nhi cùng thiên nhi cùng thiên đình chết đập đầu ta còn có thể hiểu được, có thể nguoi sao? Nguoi là cái gì ý nghĩ ta đến nay không biết rõ, vì yêu vật lộn đọ sức một cái đường ra?"

"Xem như trong đó một cái cọc tâm sự a. Kỳ thật cũng là vì chính mình vật lộn đọ sức một cái đường ra, ta cũng là yêu, đừng quên."

"Nguoi yếu đường ra đơn giản, nguoi hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động trụ thành, tu bồ đề che chở môn đồ của mình, thiên đình cũng còn không đến mức yếu khoa tay múa chân. Thật giống như nguoi này bát sư huynh Lăng Vân tử, hấn chẳng phải thu một đồng yêu quái đồ đệ sao? Thiên quân hận về hận, chỉ cần hấn bắt quá hỏa, thì mở một con mắt nhắm một con mắt."

Hầu tử chích cười nhạt một tiếng, không có trả lời.

Thực là thế này phải không? Nếu như mình thực chỉ là một chích bình thường thạch hầu, có lẽ như vậy thật sự đi được thông. Có thể sự thật không phải.

Nếu là bả thiên đạo cùng Thái Thượng Lão Quân này việc sự cùng nhau kéo đi ra, không chừng không cần phải ngày mai Ngọc Đỉnh chân nhân hãy thu thập đồ tể nhuyển chạy trốn.

Về phần vị kia sư phó, chính mình tại cuộc cờ của hấn trên bàn đến tột cùng là một cái dạng gì vị trí, đến nay không biết. Có lẽ chỉ là một miếng dùng để hy sinh quân cờ thôi.

Huống chi, còn có một tước nhi sống lại vấn đề.

"Mặc kệ." Hầu tử thân thủ nhắc tới bình rượu, đem hai cái chén đều tràn đầy, nói: "Tóm lại cảm ơn người, ta tự duy trì tam đại chén."

Nói đi, bung lên chén tự ẩm.

"Người cái này hầu tử, đêm nay cuối cùng nói câu tiếng người. Ha ha ha ha."

Lăn qua lăn lại một ngày cứ như vậy quá khứ trôi qua, đùa giỡn lòng dạ hẹp hòi phân cây bàn đào, cuối cùng cũng không án lấy hầu tử ý nghĩ phân, cũng may kết quả cuối cùng cũng không xấu.

Chỉ là sau liên tiếp vài ngày, hầu tử xem Phong Linh ánh mắt đều có chút lập loè, thật giống như phạm vào sai hài tử vậy. Này trong nội tâm một mực có đồ vật gì đó ngạnh được sợ. Ngược lại là Phong Linh bằng phẳng lay động, hết thủy như thường.

Về phần Dương Thiên. Nguyên bản băng lạnh như băng lãnh thái độ thái độ không thấy. Tuy nhiên cùng hầu tử cũng không nguyên bản liên lạc như vậy chặt chẽ. Nhưng tốt xấu là cải thiện một chút.

Trừ lần đó ra yêu quái môn tiếp tục cẩn trọng, Ngao Thính Tâm tiếp tục nhàn nhã tự tại, Ngọc Đỉnh tiếp tục đẩy ba chân bốn, Hoa Quả Sơn chuẩn bị chiến tranh công tác lại là tự động địa đẩy vào đứng lên.

...

Hoa Quả Sơn bên ngoài.

Thân thủ đẩy ra lá xanh, Nguru Ma Vương nhìn chăm chú xa xa mênh mêng đồng ruộng đi lên hỏi bận rộn yêu quái khó hiểu thở dài: "Hắn đây là đang làm gì đó? Trồng trọt? A, chưa bao giờ thấy qua yêu quái còn muốn trồng trọt."

Giao Ma Vương theo Ngưu Ma Vương sau lưng nhô đầu ra, tỉ mỉ địa nhìn này đồng ruộng một hồi lâu, chỉ vào trong đó một chỗ nói: "Những kia. Hẳn là linh dược."

"Linh dược?"

"Đúng, hẳn là một loại luyện chế đan dược chủ tài. Lúc trước đi Ngũ Trang Quan thời điểm có từng thấy, cụ thể tên gọi là gì cũng không biết, bất quá có nên không sai mới đúng."

Ngưu Ma Vương hơi sững sờ, nhả đầu lông mày nói: "Thì phải là nói, hoặc là bọn họ đem trồng tốt linh dược chuyển vận đến địa phương khác đổi lấy đan dược cùng pháp khí. Hoặc là, thì là chính mình có luyện đan Ngô Giả đạo yêu tu."

Giao Ma Vương lắc đầu: "Xem không hiểu. Nếu nói là là trồng linh dược đổi đan dược pháp khí, chỉ bằng những này có thể trồng linh dược ai hội nguyện ý cùng hẳn đổi? Có thể nếu nói là là tự tự luyện chế đan dược mà nói. . ."

Ngưu Ma Vương hừ địa bật cười, này con mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ: "Hẳn điên rồi phải không?"

Chính mình trồng linh dược, tự tự luyện chế đan dược là một cái dạng gì khái niệm. Ngưu Ma Vương còn là tinh tường.

Đầu tiên cơ bản nhất, là cần Ngô Giả đạo tu giả. Cường đại Ngô Giả đạo yêu tu nghe đều chưa từng nghe qua. Chính mình đã nhiều năm như vậy, thì ngẫu nhiên nhìn thấy một ít có thể bố bố pháp trận gà mờ Ngô Giả đạo luyện thần cảnh yêu tu thôi. Yếu bọn họ giao thiệp với phức tạp luyện đan lĩnh vực, này quả thực là hay nói giỡn.

Về phần này hóa thân cảnh yêu tu, hoàn toàn nghe đều chưa từng nghe qua. Nếu nói là có nhân loại Ngô Giả đạo tu giả lại là có khả năng. Nhưng cái dạng gì lý do có thể làm cho một nhân loại bốc lên thiên hạ to lớn sơ suất đi trợ giúp nhất bang yêu quái?

Cái này tiếp theo, luyện đan còn nhất định phải có rộng khắp luyện đan tài liệu nơi phát ra. Đã biết rộng làm người biết luyện đan tài liệu tự có mấy vạn loại, những tài liệu này sản tự trong tam giới tất cả các góc, thậm chí có một ít sản tự thiên đình. Nghĩ toàn bộ dựa vào dựa vào chính mình lấy được, căn bản không có khả năng. Cái này ý vị cái này nhất định phải có rộng khắp con đường.

Yêu quái có thể có loại này con đường sao?

Nếu là thật sự có như vậy con đường, còn không bằng trực tiếp lấy đan dược pháp khí canh trực tiếp, tội gì lấy những này nguyên vật liệu lăn qua lăn lại?

Hơn nữa, ngoại trừ giống như Trần Nguyên Tử loại đó thực lực mạnh đến thiên đình đều muốn châm chước ba phần đại năng bên ngoài còn có ai dám ngược gậy cùng yêu quái giao dịch?

Huống chi, hiện tại liên Trần Nguyên Tử cũng cự tuyệt theo chân bọn họ vắng lai.

Về phần này còn lại một cái rời rạc đại năng tu bồ đề, hơn trăm năm trước Ngưu Ma Vương đã từng đến tìm hiểu Tà Nguyệt Tam Tinh Động, kết quả là liên môn đều không cho tiến.

Cũng không phải nói tu bồ đề bài xích yêu quái, mà là Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng với khác tu tiên phái bất đồng, bọn họ bản thân tự cơ hồ

không cùng ngoại nhân giao dịch, thậm chí cùng thiên đình vãng lai đều cực nhỏ.

Lại nói tiếp, về này Tà Nguyệt Tam Tinh Động rất ít cùng ngoại giới vãng lai thực sự có thể luyện đan dã khí vấn đề, lại là từng nghe nói là bởi vì bọn hắn trong tay có một bộ tài liệu thay thế tập tranh ảnh tư liệu có thể đem luyện đan cần thiết tài liệu chủng loại tận khả năng giảm bớt.

Có thể loại đồ vật này trừ phi bả cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động tàng kinh các cướp, nếu không ai cũng lấy không được, cái này Hoa Quả Sơn, tự nhiên cũng không có khả năng sẽ có. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Chóng mặt hồ chóng mặt hồ địa suy nghĩ kỹ một hồi, Ngưu Ma Vương bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Cái này Mỹ Hầu Vương, đến tột cùng là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ trong tay hắn nắm có cái gì đặc thù tài nguyên không thành?"

Thật sự nghĩ mãi mà không rõ, hai vị ma vương chỉ phải lặng lẽ đem đầu lùi về trong bụi cây. Sau lưng bọn họ ngồi ngay ngắn, là Bằng Ma Vương.

Cúi đầu giương mắt nhìn Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương chậm rãi nói ra: "Hai ngày này Nam Thiên Môn hạm đội động tĩnh khá lớn, xem tình hình, là vừa muốn có đại động tác. Hoàn toàn gặm hạ Đông Thắng Thần Châu trước bọn họ khả năng không lớn hội đi trước Nam Chiêm Bộ Châu, mà Đông Thắng Thần Châu hiện tại chỉ còn lại có Hoa Quả Sơn gốc cây cái đình, cho nên theo ta thấy, tám phần là muốn tiến công nơi này."

Yêu vương môn lập tức đều trầm mặc.

Hồi lâu, Ngưu Ma Vương chậm rãi rất nhanh nắm tay nói: "Cái này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương cực khả năng nắm giữ có chút tài nguyên, nếu là

có thể nắm giữ, nói không chừng là lật bàn cơ hội. Cơ hội này, chúng ta nhất định là không thể buông tha. Cho nên, tuyệt không có thể trơ mắt nhìn xem nó bị Nam Thiên Môn công hãm."

"Theo ta thấy, chúng ta không bằng đến một chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn." Giao Ma Vương mở miệng nói ra. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngưu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 234: Đại Chiến Tương Khởi

Một tháng sau sáng sớm, Hoa Quả Sơn vạn dặm không mây.

Xuyên thấu qua yêu thành rào chắn, yêu quái môn xa xa địa trông thấy Nam Thiên Môn hạo hạo đặng đặng hơn bốn trăm tàu chiến hạm tạo thành khổng lồ hạm đội xuất hiện ở đông bắc mặt trên đường chân trời, đông nghịt một mảnh sắp xếp cùng một chỗ, giống như trên bầu trời một cái cự đại vết sẹo.

Lý Tĩnh "Lý" chữ đại kỳ cùng Nam Thiên Môn bạch đáy màu đỏ cửa thành đại kỳ đón gió bay phát phối.

Suốt mười tám vạn thiên quân, bố mở hình cung trận từ trên biển một mực kéo dài đến lục địa giống như một con mãnh thú rộng mở miệng rộng vẫy đem Hoa Quả Sơn vây quanh bên, mang theo bóng tối che khuất bầu trời, lệnh mặt đất chim thú kinh tán.

Tuy nói nơi này yêu quái cơ hồ đều trải qua qua cùng thiên đình trong lúc đó quyết tử chiến tranh, nhưng trước mắt tràng cảnh như trước làm cho bọn hắn ghen hống nhìn trần trời.

Tại quá khứ mấy trăm năm trong thời gian, ngoại trừ Tây Ngưu Hạ Châu lục đại yêu vương thống lĩnh trăm vạn yêu chúng, còn không có ai có thể làm cho thiên đình xuất động khổng lồ như thế quân đoàn. Đương nhiên, trong chỗ này có một bộ phận nguyên nhân là bởi vì thiên hà thủy quân cũng đã hoàn thành hai đại châu yêu chúng quét sạch, Lý Tĩnh cũng gấp suy nghĩ nhanh lên hoàn thành quét sạch nhiệm vụ.

Một khi công hãm Hoa Quả Sơn, chi hạm đội này đem sẽ trực tiếp vượt qua hải dương đi trước Nam Chiêm Bộ Châu bắt đầu đối Nam Chiêm Bộ Châu yêu chúng quét sạch.

Tại trước mắt trong hạm đội, là dễ thấy nhất, để cho nhất người trọn mắt há hốc mồm đương vài Lý Tĩnh kỳ hạm.

Đó là một con thuyền cao ngàn thước, trường năm trăm trượng siêu cấp quái vật khổng lồ, trên đó phảng phất cung khuyết lầu các tầng tầng lớp lớp làm cho người không kịp nhìn. Xa xa nhìn lại làm cho người ta cảm giác này căn bản cũng không phải là một tàu chiến hạm, mà là một tòa huyên phù không trung thành thị, một tòa huyên phù pháo đài bay.

Chấn động thiên địa tiếng trống trận thong thả mà có tiết tấu địa âm động.

"Nam Thiên Môn trấn thủ quân phụng Ngọc Đế chi mệnh hạ giới tiêu diệt yêu, Hoa Quả Sơn yêu súc, còn không mau mau thúc thủ chịu trói!" Bọn cùng kêu lên hô to nói.

Cự đại chiến hạm boong thuyền cao cao đứng vững đang xem cuộc chiến các trên. Lý Tĩnh tay vịn cúi đầu nhìn một cái lầu các trước boong tàu trên bình đài đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, vũ trang đến tận răng tầng tầng ngân giáp. Dem ánh mắt quăng hướng về phía xa xa Hoa Quả Sơn.

Tại chuẩn bị chiến tranh giai đoạn sau cùng. Hoa Quả Sơn ngoại trừ bình thường thao luyện bên ngoài, Lữ lục quái lại đem yêu thành làm bằng gỗ tường vây lót vài phần, ở ngoại vi dựng lên sáu trượng cao tháp canh cũng tại trên đó thiết trí giản dị pháp trận, tháp canh trong lúc đó pháp trận tương liên hình thành lồng phòng hộ, đem trọn cá yêu thành giống như thùng sắt đồng dạng hoàn toàn bảo vệ.

Bất quá trong mắt bọn hắn là thùng sắt, ở trong mắt Nam Thiên Môn tựu chưa hẳn.

Lúc này ở trong mắt Lý Tĩnh nhất kinh ngạc cũng không phải những này đơn sơ phòng ngự, cũng không phải này huyền phù tại yêu trên thành, theo Nghiễm Mục thiên vương trong tay tù binh mà đến bày trận chinh tề hai mươi một chiến thuyền ngân sắc chiến hạm. Mà là này yêu thành trước rộng ốc đồng ruộng.

"Còn khai khẩn đồng ruộng?" Hắn một tay nâng Linh Lung Bảo Tháp, một tay loát râu dài tựa hồ tại tinh tế tự hỏi cái gì, nửa ngày, đổi một bên cầm quốc thiên vương công đạo nói: "Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả hạm tại chỗ chờ lệnh!"

"Thiên vương là muốn nghỉ ngơi và hồi phục một phen đi thêm tiến công?" Cầm quốc chấp tay hỏi.

Lý Tĩnh lắc đầu, chậm rãi xoay người sang chỗ khác đi về hướng tịch tòa: "Ta mười tám vạn đại quân chính là không ngớt cả, cũng có thể nhất cử nắm bắt Hoa Quả Sơn. Có thể cần thiết trả giá thương vong, lại là cá không biết bao nhiêu. Lúc trước Nghiễm Mục thiên vương binh bại như núi đổ liền là vì khinh địch, chúng ta lại sao có thể bước phía sau bụi?"

"Ngày đó vương ý tứ là..."

"Trước chiêu hàng."

"Chiêu hàng?" Cầm quốc thiên vương hơi sững sờ.

"Đúng." Đi đến tịch ngồi trên, Lý Tĩnh xoay người lại ngồi xếp bằng xuống. Bung lên để đặt tại trên bàn dài trà chén nhỏ nhấp một miếng, nhìn thấy Hoa Quả Sơn chậm rãi nói: "Chích cho là tìm tòi trước khi hành động. Đến lúc này một hồi. Tuy nhiên cái gì đều đàm không thành, nhưng tối

thiếu nhất đi cái này một lần, có thể mượn cơ hội xem bọn hấn bên trong tình huống. Chúng ta cũng tốt, tính trước làm sau."

"Thiên vương anh minh!" Lầu các trên ở đây mười mấy tên thiên tướng đều bị khen tặng nói.

Không bao lâu, một con thuyền nhẹ hình chiến hạm giắt cờ hàng thoát ly hạm đội hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chậm rãi chạy tới.

Cách rào chắn, hầu tử xa xa địa ngấm nhìn một ít tàu chiến hạm thuận miệng hỏi: "Đây là như thế nào cá ý tứ?"

"Trước trận đặc sứ." Đứng ở một bên Dương Thiên nói: "Giắt cờ hàng đại biểu cho ngưng chiến, đây là phái ra đặc sứ đàm phán ý tứ."

"A? Ta dùng vi treo cờ hàng là đầu hàng."

"Ngươi không biết cũng không kỳ quái, đây là thiên quân lệ cũ, yêu quái không biết cũng là bình thường. Bất quá chính là lại đàn, tưởng tượng cũng nên có thể suy nghĩ cẩn thận mới là. Về phần đầu hàng... Thiên quân sẽ không đầu hàng cái này vừa nói."

Hầu tử co lại tay đến sờ lên cái cằm, giao hoạt cười nói: "Đều đại quân tiếp cận còn nói? Nghĩ nói chuyện gì? Khuyên ta rút lui khỏi Hoa Quả Sơn? Ha ha ha ha. Bất quá, ta lại là rất hiếu kỳ, như là đối thủ của bọn hấn không hiểu treo cờ hàng là đàm phán ý tứ, vậy phải làm thế nào?"

Dương Thiên nhăn đầu lông mày nhìn về phía hầu tử, trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng hấn ý tứ trong lời nói này.

Không đợi Dương Thiên suy nghĩ cẩn thận, hầu tử cũng đã quay đầu đối với sau lưng Đoàn Chủ công đạo nói: "Đặng nó tới gần chút nữa dẫn người thu thập. Nếu gần điếm, đừng cho bọn hấn cứu viện cơ hội."

"Dạ!"

Đoàn Chủy vừa chấp tay, xoay người hạ cầu thang.

Ở đằng kia rào chắn sau, dưới cầu thang bình địa trên, là rậm rạp chằng chịt một mảng lớn màu đen quân trận.

Nguyên một đám chiều cao không đồng nhất yêu binh đều bị vũ trang đến tận răng, cảnh giác địa mở to hai mắt nhìn nắm chặt trong tay hình thái không đồng nhất vũ khí trầm trọng địa thở hào hển, chỉ chờ hầu tử ra lệnh một tiếng liền muốn phóng ra.

Mà ở ngoại vi, những kia bất thiện chiến đấu tu vi hơi thấp yêu quái cũng đồng dạng cầm lên tự chuẩn bị vũ khí, nguyên một đám lạnh run, chỉ còn chờ vạn nhất thành phá, chính là một hồi liền chết vật lộn.

"Giết đặc sứ, đây cũng không phải là đại tướng việc nên làm." Dương Thiên ung dung nói.

"Ta là đại tướng sao?" Hầu tử sách sách nở nụ cười: "Ta chỉ là tội ác tà trời yêu vương thôi. Huống hồ bọn họ lại không có phái người dạy ta treo cờ hàng là đàm phán ý tứ, trông cậy vào ta đoán được? Không có ý tứ, ta có chút đần. Khanh khách khanh khách."

Không bao lâu, này chiến thuyền giắt cờ hàng chiến hạm liền đến yêu ngoài thành.

Lý Tĩnh phái đặc sứ một thân áo tơ trắng bước lên boong tàu, trông thấy Đoàn Chủy mang theo mười cái luyện thần cảnh yêu quái theo yêu trong thành bay ra, đang muốn chấp tay nói chuyện, lại mạnh mẽ chứng kiến Đoàn Chủy không rên một tiếng trên tiền lạp.

Không đợi hẳn kịp phản ứng, một đạo ngân quang hiện lên, chỉ nghe xì một tiếng, mũi tên kia đã ở giữa mi tâm!

Máu tươi tung tóe đổ boong tàu, theo đặc sứ lặng yên không một tiếng động địa ngã xuống, boong thuyền cái khác thiên binh thiên tướng nguyên một đám thất kinh. Đều bị kinh hô nâng ra lộ ra binh khí.

Chính là ba trăm thiên quân. Nơi đó là mười cái luyện thần cảnh yêu quái đôi thủ?

Trong nháy mắt. Đoàn Chủ dẫn đầu yêu chúng cũng đã giết lên boong tàu, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía.

Xa xa mà nhìn xem một màn này, Nam Thiên Môn hạm đội một hồi xông xao.

Ngồi ở đang xem cuộc chiến trong các Lý Tĩnh con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, cầm tháp tay càng là lạnh run. Này hàm răng cắn được khanh khách rung động, oán hận mắng: "Cái này yêu hầu! Ta nhất định phải đưa hấn bầm thây vạn đoạn!"

Một quyền kia nện ở trên bàn dài, trực tiếp đập bể nâng trện trện mảnh gỗ vụn.

Có thể tức giận về tức giận, đôi tại Hoa Quả Sơn loại này bắt đầu 1 cuộc chiến không báo trước hành vi, bọn họ ngoại trừ trơ mắt nhìn. Lại có thể thế nào? Chẳng lẽ lại hiện tại tự tùy tiện chỉ huy đại quân sát nhập nghĩ cách cứu viện sao?

Nếu như là như vậy, đến lúc đó thương vong đem hiện lên dãy số nhân tăng trưởng, thậm chí vạn nhất bị Hoa Quả Sơn bố trí mai phục, thắng bại khó liệu.

Không bao lâu, tụt tại Nam Thiên Môn hạm đội tràn đầy hận ý trong ánh mắt, cờ hàng bị đánh xuống, đổi lại Hoa Quả Sơn "Hoa" chữ đại kỳ.

Chỉ vào này cờ xí, hầu tử đối với Dương Thiên nhếch môi cười nói: "Xem, lại thu vào một tàu chiến hạm, thật tốt? Ta cảm giác Lý Tĩnh chính là đến tặng lễ. Ha ha ha ha."

Dương Thiên lúc này mắt trắng không còn chút máu: "Làm như vậy có ý nghĩa sao?"

"Đương nhiên là có ý nghĩa, không đem Lý Tĩnh tức điên. Ta như thế nào thắng?"

Đang xem cuộc chiến trong các, sắc mặt cũng đã âm trầm tới cực điểm Lý Tĩnh rất nhanh nắm tay, trầm trọng địa thở hào hển. Bốn phía thiên tướng nguyên một đám hoảng sợ, không dám làm thanh.

Giờ này khắc này Lý Tĩnh, cũng đã tìm không ra một cái hình dung từ để hình dung chính mình phần nộ trong lòng. Cái này yêu hầu, quả thực hay là tại không ngừng nảy sinh cái mới hấn phần nộ cực hạn.

Đầu tiên là đánh tan Nghiễm Mục thiên vương thủ hạ một vạn thiên binh, tù binh Nghiễm Mục thiên vương, ăn Nghiễm Mục xích long.

Phái cá đặc sứ đi trước yếu nhân, công phu sư tử ngoạn yếu một trăm cây bàn đào cũng thì thôi, cư nhiên còn đem cùng đi tiến đến hai cái thiên tướng cho giam xuống. Xong rồi, lại tại trong ngục đối Nghiễm Mục thiên vương cùng hai cái thiên tướng mọi cách lăng nhục, thẳng đem đường đường tứ đại thiên vương một trong giày vò đến liền nửa điểm nhân dạng đều không có.

Nửa tháng trước Lý Tĩnh bớt thời giờ nhìn cái này phụng dưỡng chính mình ngàn năm cấp dưới liếc, nói đến yêu hầu, càng đem Nghiễm Mục sợ

tới mức lạnh run...

Một khắc đó Lý Tĩnh đột nhiên hiểu rõ, Nghiễm Mục là triệt để phế đi, chính là bây giờ thả lại tới cũng là không tốt. Trên thân thể thương vô luận đa trọng, tại thiên đình, chỉ cần người không chết có thể triệt để trị hết nửa điếm vết sẹo cũng sẽ không lưu lại. Có thể trên tâm lý bóng tối? Chỉ sợ đời này cũng khó tốt lắm a.

Cũng bởi vậy, Nghiễm Mục trở về chẳng những không có thể phân chấn sĩ khí, ngược lại thành Nam Thiên Môn một loại gánh nặng lệnh cái khác thiên tướng sinh lòng sợ hãi.

Bây giờ, cái này hầu tử lại tại trước mắt bao người đang tại mười tám vạn thiên quân trước mặt giết Lý Tĩnh đặc sứ!

Quả nhiên là, nửa điếm tình cảm cũng không cho a...

Trầm mặc hồi lâu, Lý Tĩnh lạnh lùng địa đối một bên cầm quốc thiên vương công đạo nói: "Truyền mệnh lệnh của ta, toàn quân đẩy mạnh ba dặm."

"Dạ."

"Na Tra."

"Ôi chao. Có mặt tướng." Ngồi ở một bên có điếm không yên lòng tam thái tử hơi kinh hãi, vội vàng đứng dậy đi đến ở giữa.

Lý Tĩnh chỉ vào Hoa Quả Sơn phương hướng, nói khẽ: "Người đi gọi trận dẫn này yêu hầu đi ra giao thủ, nếu là có thể, tại chỗ giết chết!"

Na Tra do dự mà chấp tay: "Dạ."

Rất nhanh, thiên quân tiếng trống trận lục lục dồn dập chút ít, cả chi hạm đội duy trì vòng tròn trận hình bắt đầu chậm rãi đẩy mạnh, hàng qua ba dặm lộ trình, thẳng đến kỳ hạm cùng Hoa Quả Sơn yêu thành trong lúc đó cũng bắt gặp nhau mười dặm mới đình chỉ đi tới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đứng ở hạm thủ trên Na Tra sâu hít một hơi thật sâu, nắm thật chặt hỏa tiêm thương một nhảy dựng lên, cước đạp phong hỏa luân hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chạy như bay mà đi.

"Là Na Tra?" Trốn ở phía xa giữa rừng núi Mi Hầu vương nhẹ giọng thờ dài: "Cái này Mỹ Hầu Vương là triệt để bả Lý Tĩnh chọc giận. Trước trận giết đặc sứ, Lý Tĩnh trực tiếp tạt phái Na Tra lên sân khấu. Nam Thiên Môn Hành Giả đạo lí mạnh nhất hẳn là chính là Na Tra đi?"

"Không nhất định, Lý Tĩnh cũng là Hành Giả đạo, bắt quá cụ thể tu vi không rõ ràng lắm." Bằng Ma Vương chống nạnh đáp: "Phong thần cuộc chiến sau, còn không có ai có thể phá hẳn Linh Lung Bảo Tháp dẫn tới hẳn tự mình ra tay."

Tại bên cạnh bọn hắn ngón ngang lộn xộn đứng, còn có những thứ khác bốn vị yêu vương, cùng với Cửu Đầu Trùng.

Lúc này, Cửu Đầu Trùng chính cởi bỏ cánh tay đầu ngồi ở một bên cái cọc gỗ trên vuốt trơn bóng cái cằm mặt không biểu tình mà nhìn lục đại yêu vương nói ra: "So sánh với Lý Tĩnh cụ thể gì tu vi, ta hiện tại so với muốn biết trong các người đến tột cùng là ai mồm mép như vậy rất cao, có thể nói đụng đến ta nương tử, để cho ta ra tay giúp các người cái này sáu điều con rệp." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 235: Hoàn Toàn Áp Chế

Xa xa địa trông thấy Na Tra hướng phía yêu thành chạy như bay mà đến, đứng ở rào chắn trên yêu binh nguyên một đám căng thẳng cung huyễn, liền trên chiến hạm cự nỏ cũng lần lượt từng cái một khai cung.

Cũng đã trở lại hầu tử bên người Đoàn Chủ thấp giọng hỏi: "Muốn hay không tiến công?"

"Trước chờ đợi." Hầu tử thuận miệng đáp.

Đứng ở hấn bên kia Dương Thiên tắc khẩn trương mà chăm chú nhìn Na Tra.

Khổng chế trước phong hỏa luân, Na Tra hóa thành một cái hỏa cầu phi tốc tha Hoa Quả Sơn yêu thành một vòng, cách cao ngất rào chắn, hấn chứng kiến trong đó rậm rạp chằng chịt quân trận, lập tức không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Cái này trong thời gian thật ngắn, Hoa Quả Sơn đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Còn là nói lên lần đến thời điểm xem nhìn làm rồi?

Tuy nói những năm này lười biếng được nghiêm trọng, nhưng hấn đánh qua yêu quái thể lực cũng là không ít, còn chưa bao giờ thấy qua trang bị như thế đầy đủ hết, đội ngũ như thế chinh tề yêu quân.

Ẩn ẩn địa, hấn bắt đầu cảm thấy Dương Tiễn lúc ấy câu nói kia nhưng thật ra là trong lời nói có chuyện. Có lẽ cái này Hoa Quả Sơn không phải

hắn tưởng tượng đơn giản như vậy.

Huyền đến yêu thành cửa thành bên ngoài một dặm không trung, tán đi quanh mình hỏa diễm, tay hắn cầm hỏa tiêm thương trực chỉ yêu thành, cao trầm giọng quát: "Uy linh hiển hách Đại tướng quân tam thái tử Na Tra tại đây, yêu hầu còn không mau mau đi ra thụ chết!"

Hầu tử thấy thế liền muốn phóng ra, lại bị Dương Thiên một bả tóm ở.

"Đừng bị thương hắn." Dương Thiên nháy mắt nhìn qua hầu tử dặn dò.

Đem Dương Thiên tay chậm rãi giật ra, hầu tử nhàn nhạt trả lời một câu: "Thương không thương, cái này thật sự rất khó nói. Bất quá ta tuyệt sẽ không lấy tính mệnh của hắn cũng được."

Hơi do dự hạ xuống, Dương Thiên cắn chặt môi nặng nề mà gật đầu.

Hầu tử xoay người liền hóa thành một đạo kim quang nhảy ra yêu thành cùng Na Tra khoảng cách trăm trượng huyền phù tương đối.

Cái này vừa xuất hiện, Nam Thiên Môn trong hạm đội lập tức vang lên một hồi hư thanh.

"Đây là Mỹ Hầu Vương?"

Ân núp ở phía xa vài cái yêu vương hơi nheo mắt lại tinh tế đánh giá hầu tử.

Theo bên ngoài trên xem, hầu tử có thể nói cực kỳ bình thường. Trung đẳng dáng người. Màu vàng lợt lông tơ. Mặc một thân màu đen khả giáp tuy nhiên tinh xảo. Nhưng cũng bất quá tựu là phạm vật. Cùng trong tưởng tượng Mỹ Hầu Vương có không nhỏ chênh lệch.

Để cho nhất người kinh ngạc, là hắn lại là tay không xuất trận.

Dựa theo trước Bằng Ma Vương dò xét, cái này Hoa Quả Sơn nên là có của mình pháp khí cùng đan dược nơi phát ra, vừa vặn vi đại vương lại nửa điểm pháp khí không mang theo liền phóng ra, cái này có phải là có điểm...

Đương hoàn toàn thấy rõ hầu tử dung mạo sau, Giao Ma Vương "A" một tiếng kêu sợ hãi đi ra.

"Làm sao vậy?" Ngưu Ma Vương hỏi.

"Hắn, hắn lớn lên rất giống ta trước kia nhận thức một cái yêu quái."

Giao Ma Vương chợt nhớ tới ác long đầm một ít chỉ làm cho hắn cảm thù đến tận xương tuỷ hầu tử.

"A? Trước kia nhận thức?"

Giao Ma Vương vuốt vuốt khóe miệng chòm râu, nửa ngày lại lắc lắc đầu nói: "Hắn không phải là. Có lẽ chỉ là tượng. Trên thế giới này, lớn lên tương tự yêu quái nhiều hơn đi."

Nói, hắn lông mày vẫn không khỏi được chau lên, nghi kỵ nặng nề.

Đứng ở một bên Bằng Ma Vương quay đầu lại hỏi: "Các người đoán hắn có thể cùng Na Tra qua mấy chiêu?"

"Hắn tay không đi ra, có lẽ có cái gì lợi hại pháp bảo cũng nói không chừng." Mi Hầu chống gậy gộc thở dài: "Bất quá, mười chiêu trong a. Na Tra xuất toàn lực hắn nên tụt ngăn không được. Nếu như hắn có thể cứ như vậy bị Na Tra giết chết cũng là hảo, chúng ta vừa vặn nhập chủ Hoa Quả Sơn. Có chúng ta, lại thêm Hoa Quả Sơn vài phần thực lực, không nói đánh bại Lý Tĩnh đại quân, tối thiểu ngăn trở nên vấn đề không lớn."

Nghĩ nghĩ. Vừa cười nói: "Biết rõ đôi phương là Na Tra, cũng không tránh chiến. Thân là yêu vương hẳn cái này có phải là quá lỗ mãng rồi?"

Đối tại những lời này, ở đây yêu vương nguyên tắc đều là nhận đồng.

Những này yêu vương lí, thực lực tại na trá phía trên, ngoại trừ Cửu Đầu Trùng bên ngoài, chỉ có Ngưu Ma Vương cùng Bằng Ma Vương, Mi Hầu vương cùng Sư Đà Vương mới có thể cùng Na Tra chiến cá ngang tay, nếu như là đánh lén mà nói, Ngục Nhung Vương có lẽ có thể chiếm chút tiện nghi, nhưng Giao Ma Vương tự bắt kể như thế nào không thắng được.

Cái này cũng đều là thành lập tại không lo lắng Na Tra những kia quỹ dị pháp khí trên cơ sở. Nếu là lo lắng trên, nguyên bản thực lực khi hẳn phía trên khả năng chỉ là chiến đều, thực lực ngang hàng, liền chỉ có thể chạy trốn chết.

Về phần thực lực vốn có tự nhược, có lẽ ngay cả chạy trốn đều trốn không thoát.

Bọn họ những này thanh danh hiển hách yêu quái hưởng hồ như thế, cái này vừa mới bộc lộ tài năng Mỹ Hầu Vương lại có thể thế nào?

Trước cửa thành, Na Tra sâu hít một hơi thật sâu, đứng thẳng lên hỏa tiêm thương chỉ vào hầu tử chất vấn: "Vũ khí của ngươi? Không phải là đi ra đầu hàng a? Âm thanh báo trước mình, ta nhưng không hạ thủ lưu tình."

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn hẳn, thân thủ móm móm lỗ tai, bả một ít căn châm nhỏ rút đi ra.

Không rên một tiếng địa, này châm nhỏ nhanh chóng thành lớn, hóa thành một cây trường côn nắm trong tay.

"Di? Đôi binh khí rồi?"

"Chúng ta gọn gàng dứt khoát điếm, trực tiếp xuất toàn lực như thế nào?" Hầu tử hỏi.

Cái này vừa hỏi, Na Tra lập tức hơi sững sờ, cười nói: "Đây chính là người nói, cũng đừng trách ta không hạ thủ lưu tình."

Nói đi, chỉ thấy Na Tra đem hỏa tiêm thương đều nắm tại trước người, toàn thân nhanh chóng vi cực nóng hỏa điếm bao vây.

"Là ba đầu sáu tay!"

"Tam thái tử yếu toàn lực ứng phó!"

Nam Thiên Môn hạm đội lập tức vang lên một mảnh tiếng hoan hô.

Cũng đã không tự chủ được đứng ở đang xem cuộc chiến các trước Lý Tĩnh lại yên lặng địa loát râu dài, sắc mặt ngưng trọng.

Đứng ở bên cạnh cầm quốc thiên vương hạ giọng nói: "Thiên vương, thuộc hạ cảm giác, tam thái tử hôm nay có điếm khác thường. Hẳn tựa hồ cùng cái này yêu hầu đã sớm nhận thức."

"Dạ." Lý Tĩnh chích nhàn nhạt lên tiếng liền không nói thêm gì nữa, nắm tháp tay vẫn không khỏi được rất nhanh thấp thấp.

Đối với Nam Thiên Môn hạm đội phản chấn, Hoa Quả Sơn bên này tắc có vẻ bình tĩnh nhiều lắm.

Na Tra đã tới Hoa Quả Sơn, chuyện này đại đa số người đều biết. Hẳn cùng với hầu tử dùng ba đầu sáu tay tư thái giao chiến qua, đại đa số người cũng đều biết. Thiếu bất quá là một cái chiến quả thôi.

Trong nháy mắt, Na Tra quanh mình hỏa điếm đã tán đi, ba đầu sáu tay, hỏa tiêm thương, càn khôn quyền, hỗn thiên lăng, phong hỏa luân, chém

yêu kiếm, chém yêu đao, trói yêu tác, hàng yêu xử, tú cầu nhi... Một mảng lớn pháp bảo tất cả đều sáng đi ra.

Sáu con mắt đồng loạt nhìn về phía hầu tử: "Đến người!"

"Không cần." Hầu tử tiện tay vũ cá côn hoa, roi côn giờ đã là một bộ tiến công tư thái.

"Không cần?" Na Tra lạnh lùng cười, cao trầm giọng quát: "Cuồng vọng!"

Hô bãi, hấn cũng đã phi thân hướng phía hầu tử đánh tới.

Chỉ thấy hầu tử không chút hoang mang địa hoành năm gậy gộc. Rất nhanh. Cấn rặng. Ra sức hất lên!

Này kim cô bổng một đầu bổng nhiên biến dài, thành lớn, tại chỗ hất lên, roi côn xử dĩ nhiên là Na Tra cánh tay.

Việc này tới đột nhiên, trong lúc bối rối, Na Tra chỉ phải dùng trong tay pháp bảo đi ngăn cản.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn hỏa hoa văng khắp nơi, Na Tra lại tại trước mắt bao người, cả bị đập bay đi ra ngoài!

Bay thẳng ra ba dặm. Na Tra mới thật không dễ dàng dừng lại thân hình, cầm pháp khí này sáu con tay đều ở lạnh run, một hồi tê dại.

Ngẩng đầu, hấn chứng kiến hầu tử trong tay kim cô bổng cũng đã khôi phục nguyên trạng, chính cười dịu dàng mà nhìn xem hấn.

Lúc trước lần kia là không có vừa tay binh khí hữu lực sử không được, hiện nay —— bị hầu tử vung kim cô bổng toàn lực ứng phó nện xuống đi, cảm giác này cũng không hay thụ a.

Tự lần này xuống dưới, nguyên bản vui mừng Nam Thiên Môn hạm đội lập tức thành không nói gì, ngược lại là yêu trong thành vang lên trận trận tiếng kinh hô.

Này trong rừng cây sáu cái yêu vương liên quan Cửu Đầu Trùng, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn cả kinh không ngậm miệng được.

"Hắn... Hắn vừa mới làm cái gì?"

"Cái này là tình huống nào? Toàn lực ứng phó Na Tra bị trực tiếp đập bay? Hắn cái này là cái gì tu vi? Thái Ất kim tiên?"

Cửu Đầu Trùng đột nhiên khanh khách nở nụ cười: "Thì ra là thế a. Khó trách các ngươi yếu kéo ta xuống nước. Thực lực này ngược lại thật sự là, nếu như cùng ta một mình đấu. Thật đúng là nói không chính xác ai có thể thắng a."

Lúc này, Lý Tĩnh sắc mặt tắc cũng đã âm trầm tới cực điểm, hắn nói khẽ với trước cảm quốc thiên vương công đạo nói: "Đi dò tra, nhìn gây gộc là cái gì pháp khí."

"Dạ."

Na Tra như trước duy trì lấy ba đầu sáu tay hình thái chậm rãi hướng phía hậu tử lại gần quá khứ, thẳng đến gặp nhau trăm trọng, mới dừng lại.

"Ngươi cái này là cái gì binh khí?"

"Ngươi đây tự đừng vội hỏi nhiều." Hậu tử đem kim cô bổng khiêng trên vai, cười dịu dàng nói: "Ta cũng không phải là khó ngươi. Ngươi bây giờ trở về đi, cho ngươi cha bẩm báo một tiếng, đã nói ngươi không địch lại, việc này cứ như vậy kết liễu, ngươi xem như thế nào?"

"Yêu hầu đừng vội cuồng vọng!"

"Tùy ngươi, dù sao ta nên nói nói tất cả, kể tiếp nếu là có cái gì không hay xảy ra, có thể thì không thể trách ta." Nói đi, hầu tử lại là bày ra tư thế.

Một tiếng quát mắng, Na Tra đã thả ra tú cầu nhi, hỗn thiên lã, trói yêu tác, càn khôn quyền, cầm trong tay hỏa tiêm thương, chém yêu đao, chém yêu kiếm, hàng yêu xử ngự sử trước phong hỏa luân hướng phía hầu tử phi thân đánh tới, hạo hạo đăng đăng, thẳng đem trọn cá bầu trời đều ánh được đủ mọi màu sắc.

Nhưng mà, lại là không thể tưởng tượng một màn xuất hiện.

Chỉ thấy hầu tử lã không đùa giỡn nổi lên côn hoa, này kim cô bổng tùy tâm sở dục địa duỗi dài rút ngắn, theo côn hoa đều đâm ra, từ xa nhìn lại thật giống như một cái cự đại bạch tộc lã không trong nháy mắt đâm ra xúc tua vậy, trong nháy mắt đã xem phi tốc đánh úp tú cầu nhi, hỗn thiên lã, trói yêu tác, càn khôn quyền toàn bộ đánh bay.

Ngay sau đó, lại vung kim cô bổng hướng phía Na Tra đập đi.

Này Na Tra trong nội tâm cả kinh, vội vàng né tránh.

Nhưng mà, hầu tử trường côn co rút lại, từ phía sau lại là duỗi ra, một cái phi thân xoay tròn, như trước chuẩn xác địa đập tại na trá trên người, trực tiếp đưa hấn đánh cho nặng nề rơi đập mặt đất.

Một đám yêu vương, Nam Thiên Môn hạm đội đều trọn mắt há hốc mồm. Yêu trong thành bạo khởi hoan hô, Dương Thiên lại chăm chú địa che miệng mở to hai mắt nhìn, thẳng đến cát bụi bên trong chứng kiến Na Tra chậm rãi đứng lên thân ảnh, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn là củ sen người, không có huyết, có lẽ này tổn hại khô giáp cùng với vai trầy da xem, rõ ràng đã là bị chút ít vết thương nhẹ.

Chống hỏa tiêm thương, Na Tra chậm rãi theo nổ bung trong hố sâu đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên mang lên kim cô bỗng cười dịu dàng nhìn xem hắn hầu tử.

Chăm chú địa căn răng, sau một khắc, hắn lại là ngự sử trước pháp khí hướng phía vọt tới, cao trầm giọng quát: "Yêu hầu nạp mạng đi!"

Thấy thế, hầu tử chỉ phải bắt đắc dĩ địa lắc đầu, tiện tay lại là khẽ dừng côn hoa.

Trong nháy mắt, Na Tra lại bị đập bay đi ra ngoài, lần này chặn ngang tại trong rừng cây, trực tiếp đem rậm rạp rừng cây đốt ra một đạo cháy đen vết trầy.

Hắn còn tiếp tục xông kích, như trước bị đập bay.

Như thế phản phục, từ xa nhìn lại, thật giống như một con con bướm bướm không ngừng mà phóng tới thấp sáng đèn lồng, lại không ngừng địa đâm vào đèn lồng trên vách đá, vô kể khả thi.

Lúc này Na Tra có thể nói bị khắc đến sít sao.

Hắn cùng với hầu tử tại trên lực lượng có thật lớn cách xa, điểm này theo bọn họ lần đầu tiên giao thủ thời điểm liền biết rõ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Có thể thời điểm đó dù sao hầu tử trên tay không có vừa tay binh khí, chính là lực lượng chiếm ưu thế cũng sử không xuất toàn lực.

Hiện tại?

Không chỉ là lực lượng ưu thế bị hoàn toàn phát huy đi ra, còn có này côn pháp.

Sử dụng có thể trường có thể khoảng kim cô bổng, ý nghĩa hầu tử côn pháp là không có tầm thường côn pháp lí "Sinh" môn, chỉ có "Chết" môn. Muốn đối phó loại này côn pháp biện pháp duy nhất chính là ngăn cản. Có thể lực lượng cách xa chú định rồi Na Tra căn bản ngăn không được hầu tử.

Về phần những kia đủ loại pháp khí, tại hầu tử phi tốc co duỗi kim cô bổng trước mặt căn bản gần không được thân...

"Trong thời gian ngắn như vậy, hẳn là như thế nào lấy tới loại này đẳng cấp binh khí? Chẳng lẽ là thiên tử tử hỗ trợ tìm?" Phấn trong chiến đấu Na Tra không khỏi nghĩ.

Hồi lâu, Lý Tĩnh rốt cục nhìn không được, nói khẽ với trước một bên truyền lệnh quan công đạo nói: "Làm cho hắn trở về."

Nói đi, thả người nhảy lên hướng phía hầu tử phương hướng bay đi.
(chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 236: Tiên Hạ Thủ Vi Cường

Trên soái hạm kỳ binh liềm mạng tại huy vũ trong tay lệnh kỳ, tay trống cũng đã biến hóa tiết tấu, Lý Tĩnh thái độ rất rõ ràng, làm cho Na Tra trở về, đôi tướng.

Có thể đây chẳng qua là Lý Tĩnh ý tứ, lại không là Na Tra ý tứ.

Đôi này người tiên phong lệnh kỳ, Na Tra làm như không thấy, đôi tay trống tiếng trống, hấn cũng mất điếc tai ngơ, chỉ là một cái kính địa phản phục phóng tới hầu tử.

Cái này một lần lại một lần trùng kích trung, hầu tử dần dần chú ý tới Na Tra sắc mặt có chút khác thường.

Này như là... Xấu hổ và giận dữ? Hầu tử lông mày không khỏi hơi chau lên.

Trước khi đi Dương Thiên yếu chính mình không thương Na Tra. Cái này xung đột vũ trang, muốn không thương nói dễ vậy sao, kết quả là không phải tự tìm phiền toái sao. Có thể hầu tử cũng biết lúc trước Na Tra xác thực giúp Dương Thiên không ít, gián tiếp địa, cũng đến giúp chính mình. Nói cho cùng, vô luận là chính mình còn là Hoa Quả Sơn, đều là thiếu Na Tra một cái đại nhân tình.

Hầu tử người này có một ưu điểm, chấp nhất. Hấn cũng có khuyết điểm, cố chấp. Kỳ thật tuy nói là đồng nhất sự tình, chỉ là phóng ở địa phương nào xem vấn đề thôi.

Kéo dài ra, hẳn không chỉ mang thù, còn nhớ dạ. Nếu là thiếu ai chuyện, tổng hội nhớ mãi không quên, muốn tìm chút gì đó trả lại.

Vô luận là đối Dương Thiên hay là đối với Phong Linh đều là như thế, tuy nhiên hẳn hiện tại thiếu nợ nhân tình cũng không chỉ như vậy hai cái, nếu thật tan vỡ xuống, Ngọc Đỉnh chân nhân, U Tuyên tử, Nguyệt Triều những này đều có thể tính cả một phần.

Ở trong mắt hẳn, tôi có lời không ai qua Ngao Thính Tâm cùng Đông Hải long vương, một vạn vạn kim tinh phiếu nợ, thu phục. Tuy nhiên hẳn lúc mới bắt đầu hoàn toàn sẽ không nghĩ tới phải trả, dù sao Đông Hải long cung cũng không phải thật tâm giúp hẳn. Làm một vị tân tân yêu vương, thời gian nhàn hạ kiêm chức đương đương thổ phi, đánh tổng tiền. Duy trì điểm khinh nam phách nữ hoạt động. Nghe đi lên cũng là cực kỳ bình thường một chuyện.

Thậm chí không làm chuyện loại này đều có điểm có lỗi với này yêu vương thân phận. Quay đầu lại thiên đình chinh phạt chính mình yếu bày ra tội trạng thời điểm, nên da đầu đều muốn trảo phá.

Nhưng cùng Ngao Thính Tâm tiếp xúc lâu, ngẫm lại lại giống như không được tốt ý tứ quyết nợ...

Có đôi khi hầu tử sẽ nghĩ, lúc trước mở một vạn vạn kim tinh có phải là nhiều lắm? Nếu là một ngàn vạn kim tinh, có phải là cũng có thể làm được?

Khá tốt, mức đại về lớn, tốt xấu có cái đo đếm không phải? Sợ nhất đúng là không có vài nhân tình. Rất không may, thiếu nợ Na Tra nhân tình tựu thuộc về loại này.

Có thể người nợ chuyện cho dù lại lớn. Cũng không trở thành làm cho hầu tử tại chỗ nhắc tay đầu hàng a. Dù sao sau lưng hẳn, là cả Hoa Quả Sơn

yêu chúng.

Kể từ đó, liền chỉ có thể đánh. Một đánh nhau, thương nhất định là tránh không được. Có thể cái này từ đầu tới đuôi, niệm và đối thủ là Na Tra, hầu tử cũng đã xem như cực kỳ khắc chế. Tuy nói hẳn không có khả năng thật sự xuất ra vài thành lực đạo tụ đánh bại Na Tra, nhưng dầu gì cũng là mỗi nhất kích trước đều thoảng cho nhắc nhở. Thậm chí có thời điểm chủ động đón ý nói hòa Na Tra phòng ngự.

Nếu không có như thế, Na Tra sao có thể mỗi lần đều dụng binh khí đi đón đến hầu tử côn? Dùng hầu tử này quý thần khó lường đấu pháp, chỉ cần hư sáng ngời một chiêu, muốn chính diện cho Na Tra nặng nề đi lên một cái. Chút nào không là vấn đề.

Nếu thật sự là như thế, Na Tra trên người thương có thể cũng không phải là hiện tại những này cạo trầy da cùng chọi cứng hầu tử côn bông rất nhỏ nội thương đơn giản như vậy.

Có thể cứ như vậy nhường cho nhường cho. Nhượng xuất Na Tra về mặt xúc động phần nộ?

Điều này làm cho hầu tử không khỏi nghĩ, chính mình trả nhân tình phương thức có phải là lại chọn sai.

Có thể đến cái này trước mắt, hẳn còn có thể dù thế nào? Chẳng lẽ lại lại làm cho đại điểm hoặc là đem Na Tra đánh cho tàn phế?

Lại một lần trùng kích, nương theo lấy lại một lần nặng nề mà vung bông. Na Tra nặng nề rơi đập, nhắc lên đầy trời bụi mù.

Đây là lần thứ mấy liền Na Tra mình cũng nhớ không rõ, tại hầu tử trước mặt, hẳn cơ hồ không hề có lực hoàn thủ. Nó nguyên nhân không chỉ là lực lượng, càng là liền kỹ xảo cũng rơi xuống hạ phong.

Phản đông pháp khí, lại một kiện đều gần hẵn không được thân.

Cái này con khi chiến lược, cùng mình hoàn toàn không phải một cấp bậc. Thậm chí cùng Dương Tiễn so chiêu thời điểm Na Tra đều không cảm thấy như vậy cô hết sức qua.

Có thể tu bồ đề thu như vậy một con yêu quái vi đồ, đến tột cùng là như thế nào cá ý tứ? Đối kháng thiên đình sao?

Đối tại Hoa Quả Sơn hết thầy, Na Tra là không cách nào nói với Lý Tĩnh. Vừa nói, chính mình, Dương Tiễn, Dương Thiên cái này bí mật quan hệ tựu toàn bộ nói toạc ra.

Dưới mắt đề cho nhất Na Tra khó chịu chính là, cái này hầu tử hoàn toàn là tại nhường cho hẵn.

Không chỉ là không đầu tiên phát động tiến công, liền phản kích quỹ tích cũng vẫn luôn là cố định, thậm chí ra tay thời điểm có điểm cố ý nhắc nhở ý vị. Như không phải như vậy, Na Tra không có khả năng chuẩn xác không sai địa ngăn trở hầu tử mỗi nhất kích.

Tại không có bị chính diện đánh trúng dưới tình huống, Na Tra từ đầu tới đuôi chỗ thụ đơn giản chính là chút ít quả cọ vết thương nhẹ, chỉ là như vậy lại làm cho hẵn càng thêm tức giận không thôi.

Cái loại cảm giác này, giống như bị hầu tử cho đương hầu tử đùa giỡn.

Nghĩ thông suốt điểm ấy thời điểm, Na Tra cả mặt hỏa lạt lạt, này công kích lại càng thêm liều mạng.

Hẳn là ai ? Na Tra tam thái tử! Hẳn dùng được trước người khác làm cho? Hơn nữa là tại Nam Thiên Môn suốt mười tám vạn thiên quân trước mặt làm cho?

Hắn hận không thể hầu tử không cho, sử xuất toàn lực trực tiếp đem hắn đánh ngất xỉu. Tối thiểu nhất như vậy còn không có hiện tại làm sao mất mặt, khiến cho chính mình cả tượng tên hề giống như.

Nhấc lên bụi mù dần dần tán đi, đã có chút ít kiệt lực Na Tra bụm lấy trầy da cánh tay từng bước một đi ném ra trong hố sâu đi ra, xoay người lại yếu nhất của mình hỏa tiêm thương.

Đang lúc này, một con màu đen da trâu giày dẫm lên hỏa tiêm thương trên.

Ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến hầu tử chống kim cô bổng đứng ở trước mặt mình.

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử hạ giọng thờ dài: "Không có ý nghĩa, ngươi trở về đi. Dương Thiên khai báo ta không thương tính mệnh của ngươi, như vậy đánh tiếp không có chút ý nghĩa nào. Ngươi đi, đổi lại người đến."

Này thần sắc cao ngạo được giống như thiên thần tại cúi đầu và ngẩng đầu chúng sinh, mang theo một loại nhàn nhạt bất đắc dĩ, vốn là hảo ý, có thể loại đó bất đắc dĩ lại làm cho Na Tra càng phát ra căm tức.

Hắn còn chưa bao giờ thụ qua như thế ô nhục!

Rất nhanh nắm tay hắn muốn xông đi lên.

"Dừng tay!"

Một tiếng quát mắng từ phía sau truyền đến.

Quay đầu lại, Na Tra chứng kiến Lý Tĩnh cầm trong tay tam xoa kích, Linh Lung Bảo Tháp huyền ở sau người, lạnh lùng địa theo dõi hắn.

Này ánh mắt, trong nháy mắt làm cho cái này ngàn năm qua một mực bảo trì hài đồng dung mạo hài đồng tính tình, thiên đình đều biết chiến tướng lập tức mát đến đáy cốc.

Giờ này khắc này, thậm chí có một loại muốn khóc xúc động.

"Cái này Na Tra, thật sự là nghĩa khí năm quyền." Xa xa Ngưu Ma Vương bắt đắc dĩ địa hít một câu: "Bất quá, cái này Mỹ Hầu Vương thực lực xác thực ra ngoài ý định, lại cường hãn đến tận đây. Cũng không trách hồ. Một mình hắn có thể dẫn đầu Hoa Quả Sơn đánh bại Nghiễm Mục thiên vương."

Bằng Ma Vương nói: "Cái này không phải là cái gì chuyện tốt. Thực lực của hắn càng mạnh. Chúng ta thu phục Hoa Quả Sơn độ khó liền càng lớn."

"Xem ra, chúng ta đối Hoa Quả Sơn kế hoạch hắn là thoáng điều chỉnh một chút." Ngưu Ma Vương nói.

Đứng ở bên cạnh hắn Giao Ma Vương sắc mặt như trước âm trầm.

Trước mắt cái này yêu hầu bộ dạng, càng xem càng giống hắn tại ác long đàm gặp được một ít chích. Chẳng lẽ lại hắn thật sự theo thiên hà thủy quân dưới đao tránh được một kiếp trốn đến Hoa Quả Sơn đến đây? Có thể hắn là như thế nào trong thời gian ngắn như vậy đem tu vi đề cao đến bực này cấp bậc? Chẳng lẽ lại bên cạnh hắn có tiên gia tương trợ làm cho hắn tu hành đường một đường thông thuận.

Liên lạc nâng Hoa Quả Sơn có đan dược cùng pháp khí nơi phát ra, điểm này nhìn về phía trên, tựa hồ cũng không phải không thể nào.

Bất kể như thế nào, như cái này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương thật sự là một ít chích, chuyện kia tựa trở nên dị thường khó giải quyết, đặc biệt đối với chính mình mà nói. Càng là như thế.

Từ trước đến nay nói nhiều kiêu yêu mến châm chọc khiêu khích Cửu Đầu Trùng lúc này chính bùm lầy cái cằm tinh tế địa nhìn xa xa, đột nhiên mở miệng hỏi: "Các người có nghĩ tới hay không, hiện tại Lý Tĩnh xuất thủ, nếu là hắn liền Lý Tĩnh cũng cùng một chỗ đánh bại, kế tiếp nên như thế nào tự xử? Chúng ta cường công Hoa Quả Sơn sao?"

Một câu hỏi tiếp, lũ yêu vương lập tức bưng tỉnh. Nếu là liền Lý Tĩnh cũng cùng một chỗ đánh bại, này thật sự...

Nửa ngày, Giao Ma Vương cười khan nói: "Lý Tĩnh Linh Lung Bảo Tháp, hắn nhất định là chạy không khỏi."

Nói xong, liền hắn cũng cảm giác mình mà nói không có lo lắng. Chỉ phải câm miệng.

Nhìn nhau hồi lâu, Na Tra bắt đắc dĩ địa tán đi ba đầu sáu tay thuật pháp. Thu hồi bảo vật, cúi đầu xuống tự phải ly khai.

"Cái này nhớ rõ mang lên." Hầu tử chân nhảy lên, bả hỏa tiêm thương đá trả lại cho hắn.

Nắm hỏa tiêm thương, Na Tra oán hận địa cắn chặt môi nhìn hầu tử nói: "Hôm nay, Na Tra tạ ơn Mỹ Hầu Vương hạ thủ lưu tình. Chỉ là đều vì mình chủ, sau này nếu là bắt gặp, Na Tra cũng cần phải bắt tương làm cho! Do đó bái biệt!"

Nói đi, xoay người ngự sử trước phong hỏa luân cũng không quay đầu lại địa rời đi.

Đợi đến Na Tra đi rồi, Lý Tĩnh mới lạnh lùng nói: "Xem ra, lại là hôm nay vương xem thường người."

"Lý thiên vương có thể đừng nói như vậy." Hầu tử chỉ vào ngày đó bên cạnh hạm đội ngẩng đầu lên nhếch môi cười: "Xem thường ta, ngươi đều hạ hạng nặng gia sản mang lên, nếu là xem trọng, này tại hạ chẳng phải là khó giữ được cái mạng nhỏ này? Khanh khách khanh khách."

Lời này rõ ràng mang theo cười nhạo ý tứ.

Lý Tĩnh sắc mặt càng phát ra âm trầm, hần hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm nay, khiến cho hôm nay vương tự mình hội hội ngươi."

Nói đi, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, cùng hầu tử kéo ra cự ly.

Đôi tại Lý Tĩnh thực lực, liền Dương Thiên cũng không rõ ràng lắm. Bất quá cái này không trọng yếu, quan trọng là, Lý Tĩnh trong tay có một Linh Lung Bảo Tháp. Đồ chơi này cũng không phải là Na Tra đồng kia xinh đẹp pháp khí có thể so sánh, một khi bị thu đi vào, liền phản kích đường sống đều không có.

Bây giờ kéo ra cự ly, rõ ràng cho thấy nghĩ ngay từ đầu để lại Linh Lung Bảo Tháp ý tứ.

Nghĩ vậy, hầu tử lúc này rất nhanh hành vân côn, một tiếng quát mắng hóa thành một đạo kim quang hướng phía Lý Tĩnh bay đi.

Gặp hầu tử đi đầu ra chiêu, Lý Tĩnh cả kinh, lúc này thân thủ một nắm, kim sắc Linh Lung Bảo Tháp lẳng không bay lên, huyền ở không trung nhanh chóng xoay tròn, dần dần thành lớn.

Mà chính hần tắc nắm chặt trong tay tam xoa kích chuẩn bị ứng chiến.

Không chờ này Linh Lung Bảo Tháp chuẩn bị sẵn sàng, hầu tử đã cùng Lý Tĩnh nặng nề mà đụng vào nhau.

Cái này va chạm, hỏa hoa văng khắp nơi, Lý Tĩnh thiếu chút nữa một ngụm máu tươi phun vãi ra, thân hình dần dần thối.

"Yêu hầu! Lại... Động thủ trước!"

"Hắc, ngươi cho rằng ta là người ngu sao? Xem chiêu!"

Hai người thân ảnh nhanh chóng đan vào cùng một chỗ, hầu tử rõ ràng chiếm thượng phong. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Một màn này, thấy Nam Thiên Môn đại quân một mảnh xôn xao, cũng thấy yêu trong thành yêu chúng phấn chấn không thôi.

Thông qua vừa mới một ít đụng, hầu tử liền đã đại khái biết rằng Lý Tĩnh thực lực bản thân. Bất quá Thái Ất kim tiên sơ kỳ thôi, nếu là bàn về đến, nên so với Na Tra còn yếu trên một điểm. Bất quá tương đối Na Tra mà nói, hẳn càng mạnh tại lực lượng, cùng hầu tử đối chiến mà nói, chắc hẳn hẳn là không giống Na Tra như vậy có hại.

Bất quá cũng chỉ là không có như vậy có hại thôi, cũng không có nghĩa là không thiệt thòi.

Dưới mắt tình huống lấy cực cao chặt vật đến cực điểm.

"Làm sao bây giờ?" Thấy nhiều biết rộng thiên vương cùng Tăng Trường thiên vương liếc nhau một cái.

Nếu là Lý Tĩnh gặp chuyện không may, này thật sự tụt toàn bộ xong rồi.

Nghĩ, tứ đại thiên vương ở đây ba cái, thấy nhiều biết rộng thiên vương, cầm quốc thiên vương, Tăng Trường thiên vương đồng thời phóng ra.

Hơi do dự hạ xuống, vừa mới phản hồi Na Tra cũng cùng nhau theo đi ra ngoài. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 237: Trong Sáng

Bắc Câu Lô Châu, thiên hà thủy quân hạm đội kỳ hạm nho nhỏ trong khoang, một vị thiên binh tay thuận cầm ngọc giản nhắc tới trước cái gì, một vị khác thiên binh gục xuống bàn tinh tế địa đưa hấn theo lời bản ghi chép tại trên thẻ trúc.

Rất nhanh, phụ trách bản ghi chép thiên binh đem viết xong trúc giản giao cho một bên thiên tướng.

Vị kia thiên quân chích cúi đầu liếc qua, liền đem trúc giản cầm chắc phóng trong tay, phi tốc ra cửa khoang, đi đến boong tàu, bước nhanh xuyên việt quân ngũ quỳ xuống sau lưng Thiên Bồng trình lên.

"Nguyên soái, Đông Thắng Thần Châu có khẩn cấp chiến báo tổng đạt."

Thiên Bồng không quay đầu lại.

Đứng ở một bên thiên nhâm lúc này thân thủ tiếp nhận chiến báo cúi đầu nhìn thoáng qua, nói: "Nam Thiên Môn đã bắt đầu tiến công Hoa Quả Sơn, Na Tra vi tiên phong cùng này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương một mình đấu, đã bại, hiện tại Lý Tĩnh tự mình ra trận."

"Cái gì?" Đứng ở bên kia thiên phụ liền vội vươn tay từ phía trên nhâm trong tay tiếp nhận chiến báo, cúi đầu nhìn hai mắt, lập tức mặt lộ vẻ vẻ kinh hãi: "Xem ra, chúng ta suy tính là đúng."

Thiên Bồng như trước không quay đầu lại, chỉ là tiếp tục mặt không biểu tình mà nhìn về phía trước hạo hạo đặng đặng hạm đội thao luyện.

Hết thủy cùng nằm trong dự liệu, bây giờ, bất quá là chứng thực thôi.

Nói đến tình báo thu thập, thiên hà thủy quân thực lực tuyệt đối là Nam Thiên Môn vô số lần. Thậm chí so với thiên đình chuyên nghiệp tổ chức tình báo tuần tra phủ cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Lúc trước bọn họ cũng đã nhận về Hoa Quả Sơn một hồi phát sinh ở nửa đêm chiến đấu tình báo. Dựa theo ngay lúc đó suy đoán, trong đó một phương là Hoa Quả Sơn vị kia tân tấn yêu vương —— Mỹ Hầu Vương, phe bên kia hẳn là Nam Thiên Môn tam thái tử Na Tra.

Chiến đấu cuối cùng không có thắng bại, nhưng y theo lúc ấy đạt được tương ứng tình báo, Mỹ Hầu Vương thực lực hẳn là cùng Na Tra tại sà sà nhau trong lúc đó.

Tuy nhiên Hoa Quả Sơn cụ thể bên trong che dấu thực lực khó có thể suy đoán. Nhưng nếu là Mỹ Hầu Vương thực lực cùng Na Tra không sai biệt lắm. Như vậy toàn quân xuất động Nam Thiên Môn hẳn là có thể chiến thắng.

Bất quá sau Đông Hải một hồi biển gầm khiến cho thiên hà thủy quân chú ý.

Đôi tại trận này biển gầm. Cùng với sau Hoa Quả Sơn phát sinh hai trường kế hoạch bên ngoài mưa xuống, thiên hà thủy quân từng xuyên thấu qua cái khác con đường quanh co lòng vòng địa dò hỏi, Đông Hải long cung cũng làm ra không chính thức giải thích, này lý do nghe đi lên cũng là hợp tình hợp lý. Bất quá thiên hà thủy quân từ trước đến nay sẽ không bỏ

qua dấu vết nào, yêu mến đem tất cả khả năng tình huống đều bày ra đi ra để sau này sàng chọn.

Trong này có một loại khả năng tính là như vậy, trận kia biển gầm, cũng không phải giống như Đông Hải long cung truyền ra như vậy, là một hồi ngoài ý muốn. Mà là do ở long cung nào đó biến cố. Loại này biến cố hẳn là cùng Hoa Quả Sơn có quan hệ, cho nên tựu tại Hoa Quả Sơn bắt đầu khai khẩn đồng ruộng thời điểm, xuất hiện này hai trường mưa đúng lúc.

Nói Đông Hải long vương cùng Mỹ Hầu Vương cấu kết đến cùng một chỗ, loại khả năng này tính không phải là không có, nhưng canh khả năng chính là Mỹ Hầu Vương bắt được Đông Hải long vương có chút tay cầm. Đúng giờ gian suy tính, rất có thể cùng lần kia biển gầm có quan hệ.

Vì thế, thiên hà thủy quân đặc biệt phái người đi trước Đông Hải long cung điều tra, tuy nói Đông Hải long cung đối biển gầm tiền căn hậu quả nghiêm mật phong tỏa, đối ngoại cũng thống nhất đường kính nói được tượng mô tượng dạng, nhưng bọn hắn còn là tra ra một ít dấu vết để lại —— thì phải là Định Hải Thần Châm không thấy!

Định Hải Thần Châm là gì?

Đồ chơi này thiên hà thủy quân điều tra thêm thiên đình điện tịch tựu nhất thanh nhị sở. Như vậy. Thứ này mất tích, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ. Nó ngoại trừ có thể xử dụng đến dò xét nước sâu còn có thể dùng để làm gì vậy?

Đáp án dĩ nhiên là: Có thể xử dụng đến làm binh khí. Bởi vì nó đủ rồi cứng ngắc, cũng đủ rồi trọng. Trùng hợp, bọn họ tra ra Mỹ Hầu Vương thiện sử côn.

Kể từ đó, đáp án liền miêu tả sinh động: Đánh với Na Tra một trận sau vị này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương cảm giác sâu sắc binh khí tầm quan trọng, vì vậy cầm đi Đông Hải long cung Định Hải Thần Châm, hơn nữa trên tay nắm Đông Hải long cung tay cầm, làm cho Đông Hải long cung không dám cáo thượng thiên đình còn muốn ra mặt thay hấn chùi đi.

Đó cũng không phải nói Hoa Quả Sơn hoặc là Đông Hải long cung giữ bí mật công tác làm được không tốt, mà là trận kia biến gầm thật sự dẫu không lần át được, một nguyên nhân khác thì là, Định Hải Thần Châm lớn như vậy thứ gì không thấy, chỉ cần có tâm, cho dù long cung tin tức phong tỏa nhiều lắm nghiêm cũng nhất định có thể phát hiện.

Đương nhiên, tra ra nhiều chuyện như vậy cũng không phải một sớm một chiều chuyện tình, vì thế, thiên hà thủy quân cơ hồ vận dụng hết thảy có thể vận dụng tình báo thu thập lực lượng. Mà trong chuyện này, cũng có thật nhiều thu hoạch ngoài ý muốn.

Năm này phần chiến báo, thiên phụ trọng điểm nói ra vài cái yếu điểm: "Mỹ Hầu Vương sử dụng binh khí cũng không phải lúc trước màu đen gậy gộc, mà là một thanh có thể trường có thể đoản có thể lớn có thể nhỏ thần binh, do vẻ ngoài xem, hẳn là chính là Định Hải Thần Châm. Tiếp theo, Mỹ Hầu Vương cùng Na Tra trước trận nói nhỏ, nội dung không rõ ràng lắm, nhưng Na Tra không địch lại, Mỹ Hầu Vương lại lưu thủ..."

Thiên phụ không có nói thêm gì đi nữa, bởi vì này hai điểm, cũng đã đủ rồi nói rõ vấn đề.

Thật sâu hít và một hơi, Thiên Bồng chậm rãi xoay người lại, nói khẽ: "Bả Tử Vân Bích Ba Đàm cuộc chiến cùng với Côn Luân sơn sự kiện hồ sơ vụ án tổng tới."

"Dạ!" Ngày đó đem lúc này lĩnh mệnh rời đi.

Sự tình, cũng đã lại tình tường bất quá, tối thiểu đối thiên hà thủy quân mà nói đã đầy đủ rõ ràng.

Na Tra khả năng không lớn cùng thế gian yêu chúng cầu kết, có thể lúc trước một lần thiên hà thủy quân trong tình báo lại biểu hiện hấn xuất hiện ở Hoa Quả Sơn, cùng Hâu vương giao chiến, chưa phân thắng bại lại đều tự tán công. Bởi vậy có thể thấy được trong chỗ này có ẩn tình khác.

Thiên hà thủy quân có một thói quen tốt, thì phải là đối từng cái tình báo mục tiêu tư liệu đều thỏa đáng phân loại bảo quản, vô luận đối phương là truy nã yêu vương còn là đồng liêu của mình.

Khi bọn hấn đem Na Tra hồ sơ vụ án toàn bộ cầm lúc đi ra, phát hiện một vấn đề khác.

Mấy năm trước tại Côn Luân sơn, thiên hà thủy quân tù binh Dương Thiên, Na Tra cường cứu Dương Thiên, mà Dương Thiên lúc ấy là vì cứu một con yêu hầu bị bắt. Chuyện này đằng sau không giải quyết được gì, bởi vì trên triều đình phân công khác khác khác, Dương Thiên cuối cùng thậm chí không có bị truy cứu. Nhưng cái này cũng không có nghĩa là thiên hà thủy quân hội quên chuyện này.

Tại Dương Thiên hồ sơ vụ án lí lại biểu hiện nàng tại Tử Vân Bích Ba Đàm cùng hư hư thực thực đồng nhất chỉ là yêu hầu nhắc lên quan hệ, lúc ấy Dương Tiên tự mình hiện thân ngăn cản thiên hà thủy quân truy kích. Chuyện này lo lắng đến lúc ấy cùng Nam Thiên Môn trong lúc đó quay chung quanh Tăng Trường thiên vương chính trị đấu sức, cuối cùng thậm chí không có đăng báo thiên đình, bất quá thiên hà thủy quân đồng dạng chưa quên ký.

Phái ra tìm tòi yêu hầu bộ đội cuối cùng không thu hoạch được gì, nhưng mà có trong hồ sơ cuốn trung để lại một cái điểm đáng ngờ. Thì phải

là lúc ấy đối phương mất tích địa điểm cự ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động danh nghĩa U Tuyên cốc có phần gần, mà U Tuyên tử cự tuyệt thiên hà thủy quân đi vào dò xét yêu cầu. Rất trùng hợp, Dương Thiên trên danh nghĩa đã là Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn đồ. Chuyện này. Thiên hà thủy quân cũng đồng dạng ghi xuống.

Hiện nay. Na Tra lại cùng một con yêu hầu nhắc lên quan hệ.

Nghĩ tới đây. Thiên Bồng không khỏi muốn cười.

"Nếu như, cái này Hoa Quả Sơn yêu hầu cùng Tử Vân Bích Ba Đàm này chích, cùng Côn Luân sơn đây chẳng qua là đồng nhất chích yêu hầu. Dương Thiên, Dương Tiễn liên lụy trong đó, như vậy Na Tra đêm khuya xuất hiện Hoa Quả Sơn một trận chiến chưa phân thắng bại lại lặng lẽ rời đi, hơn nữa sau khi trở về ngậm miệng không nói liền có thể được đến giải thích. Dù sao hẳn cùng với Dương Tiễn, Dương Thiên huynh muội kết giao sâu, là người qua đường đều biết chuyện tình."

"Lại nếu như, lúc ấy tại Tử Vân Bích Ba Đàm một án trung che chở cái này yêu hầu đúng là U Tuyên tử không sai. Như vậy cái này yêu hầu có Tà Nguyệt Tam Tinh Động bối cảnh, thực lực tại gần gũi mấy năm trong bay vọt nhanh như vậy, Hoa Quả Sơn tại gần gũi trong vài năm quật khởi cho tới bây giờ quy mô. Hơn nữa có đủ đan dược cùng pháp khí nơi phát ra, liền cũng đều có thể được đến giải thích."

"Này yêu hầu tu vi cao như thế, lúc trước lại không hiện danh, nên vừa tu ra tới. Dùng tu vi của hắn, không nên thiếu thọ nguyên. Có thể hẳn lại cái gì cũng không muốn, liền hướng Lý Tĩnh yếu cây bàn đào. Dương Thiên không cách nào đột phá đến hóa thần cảnh, mỗi hơn ba trăm năm muốn một cái cây bàn đào. Như tính toán thời gian, nên không sai biệt lắm. Kể từ đó mà nói, hẳn là ** không rời mười... Hoa Quả Sơn, Quán Giang Khẩu, Tà

Nguyệt Tam Tinh Động, ba người liền cùng một chỗ. Xem ra. Lý Tĩnh đây là đá trúng thiết bản lên rồi nha."

Nắm thật chặt bạch sắc áo khoác, Thiên Bồng từng bước một hướng cửa khoang đi đến. Theo ** thay mặt nói: "Trước cùng tất cả mọi người thông thông khí a. Sắp tới khả năng sẽ có thiên đình điều lệnh, viễn chinh Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn. Hẳn là, là trường ác chiến."

"Dạ!"

...

Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn.

Thiên Bồng nói không sai, Lý Tĩnh xác thực đá trúng thiết bản trên, cái này khối thiết bản còn không phải bình thường địa cứng ngắc.

Mọi người, vô luận là Nam Thiên Môn hạm đội còn là Hoa Quả Sơn yêu chúng, thậm chí là che giấu yêu vương môn lúc này đều ngừng thờ ngơ ngác nhìn trên bầu trời chiến đấu.

Tại hầu tử đoạt công phía dưới, Lý Tĩnh cơ hồ không hề có lực hoàn thủ. Hẳn liêu mạng địa nắm tam xoa kích qua lại ngăn chặn. Bất quá Na Tra sở dĩ mỗi lần đều có thể vừa vặn ngăn trở, đó là bởi vì hầu tử nhường. Hiện tại đổi thành Lý Tĩnh, hầu tử cũng không nữa điểm lưu tình tính toán.

Chỉ thấy hầu tử hóa thành một đạo kim quang tại Lý Tĩnh quanh người qua lại chớp động, một ít côn côn đánh tiếp, Lý Tĩnh mười phần ** đều không phòng ở. Chính là thực phòng ở, lực đạo của hắn cũng cùng hầu tử khác khá xa, chỉ có thể ở này điên cuồng va chạm trung không ngừng lui về phía sau.

Từ xa nhìn lại, thật giống như một khóa tại trên bầu trời bị qua lại phát bóng cao su đồng dạng, chạt vật không chịu nổi.

Bất quá đây chẳng qua là ngoại nhân nhìn qua, chính thức khổ chỉ có Lý Tĩnh tự mình biết.

Trong lòng hắn có muôn vàn chữ rửa, có thể hắn thậm chí không có cơ hội mở miệng. Tại hầu tử bảo tổ vậy còn kích phía dưới, hắn miệng phun máu tươi, cả trời đất quay cuồng. Cái loại cảm giác này, thật giống như tùy thời đều nhanh rơi rụng vậy.

Cái này hầu tử không chỉ tốc độ nhanh, độ mạnh yếu lớn, hơn nữa tốc độ phản ứng cũng thật tốt, cơ hồ hoàn toàn là dựa vào trực giác tại chiến đấu. Điều này làm cho hắn không ngừng kêu khổ.

Mở đầu hắn nói hắn đánh giá thấp hầu tử, không nghĩ tới thẳng đến giao thủ trước một khắc, hắn còn là đánh giá thấp. Bởi vì hầu tử cùng Na Tra một trận chiến nhường, hầu tử cùng Na Tra trong lúc đó coi như lễ phép chiến đấu làm cho hắn nghĩ lầm hầu tử hội từ nào đó hắn vận khởi Linh Lung Bảo Tháp. Có thể sự thật là, hắn sai rồi, sai được thái quá, hầu tử căn bản không có tính toán cho hắn cơ hội này.

Nghĩ đến, mạo muội phóng ra là hắn sai lầm lớn nhất.

Bất quá kỳ thật hầu tử tình huống cũng không lớn hảo.

Hắn tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động tàng kinh các trên thẻ trúc đã từng gặp Linh Lung Bảo Tháp giới thiệu, đã ở Dương Thiên trong miệng biết được một ít về Linh Lung Bảo Tháp chuyện tình, có thể này dù sao cũng chỉ là phiến diện, cho nên hắn có chút lo lắng.

Lúc này này bảo tháp còn huyền ở giữa không trung không ngừng xoay tròn, thành lớn, trong thời gian thật ngắn cũng đã theo một thước lại dư

khéo léo bảo tháp biến thành hai trượng có thừa.

Cái này tháp tổng cao hẳn là mười trượng lẻ năm xích, chung tám tầng, một khi hiện ra, liền ý nghĩa phát động hoàn thành.

Dựa theo sách vở lí ghi lại, đối kháng Linh Lung Bảo Tháp bí quyết chính là trực tiếp cùng thi pháp giả dây dưa cùng một chỗ, trì hoãn nó phát động, đồng thời cũng làm cho nó không thể nào thi triển. Cũng bởi vậy, hầu tử không thể không khoảng cách gần cùng Lý Tĩnh triển khai vật lộn. Có thể bởi như vậy, gấp gáp thời gian liền lệnh hầu tử không cách nào ngưng tụ ra cũng đủ linh lực cho Lý Tĩnh một kích trí mạng. Mà Lý Tĩnh trên người phòng ngự nhìn về phía trên so với Na Tra muốn mạnh hơn vô số lần.

Mấu chốt nhất chính là một thân kim sắc khải giáp.

Có nhiều lần, hầu tử trực tiếp nện tại đối phương miếng hộ tâm trên, thẳng đem Lý Tĩnh đánh cho miếng phun máu tươi, có thể cứ như vậy, này miếng hộ tâm lại cũng không toái đi. Nghĩ đến cái này khải giáp cần phải vật phi phạm.

Bất quá cũng không có chuyện, một gậy đánh không chết, vậy nhiều đánh vài cây gậy. Diên cuồng trong công kích, Lý Tĩnh cũng đã vẫn còn như trong gió ánh nến, bị thua chỉ là chuyện sớm hay muộn —— hẳn căn bản không có bản sự chống được Linh Lung Bảo Tháp phát lực thời điểm.

Đang lúc này, một hồi tiếng tỳ bà truyền đến. Này tiếng tỳ bà chói tai đến cực điểm, lẳng không trực tiếp hóa thành đạo đạo phong nhận, thẳng cắt về phía hầu tử.

Cảm giác được nguy hiểm đột kích, hầu tử phản xạ có điều kiện giống như địa rất nhanh kim cô bổng phi tốc xoay tròn, trực tiếp đem này đột kích phong nhận toàn bộ bắn ra.

Nguy cơ là hóa giải, đã có thể thừa dịp cái này khoảng cách, thấy nhiều biết rộng thiên vương cũng đã tạo ra bảo cái ô ngăn tại Lý Tĩnh trước người.

Điều này làm cho hầu tử hơi kinh ngạc.

Rất nhanh cầm quốc thiên vương, Tăng Trường thiên vương, Na Tra cũng đều hộ đến Lý Tĩnh bên cạnh.

Đi ở cuối cùng Na Tra nhìn về phía trên có chút chần chừ, nên là vừa vặn bị thua hiện tại vừa muốn lấy nhiều khi ít nguyên nhân. Dùng tính cách của hắn mà nói bản không có khả năng tiếp nhận như vậy hạ giá chuyện tình, có thể hết lần này tới lần khác chuyện này bản thân có ẩn tình. Nói cho cùng, hắn là chốt dạ.

Cái này Hoa Quả Sơn cục diện hôm nay đa đa thiếu thiếu có một phần của hắn công lao, tuy nhiên việc này bản thân không phải ý nguyện của hắn, có thể thì như thế nào nói được thanh.

Lần này phóng ra, đa đa thiếu thiếu có điểm là muốn phủi sạch quan hệ ý vị.

Đứng ở rào chắn sau Dương Thiên bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, Phong Linh trong tay áo tay không tự giác địa nắm chặt Thái Thượng tổng ngọc giản. Trên đài cao Lữ lục quả bỗng nhiên chú mắng lên.

"Phóng ra?" Đoản Chủ một tay cũng đã bỏ vào bao đựng tên trên.

Một bên Dương Thiên lại cắn chặt môi, chậm rãi lắc đầu nói: "Các ngươi được ra bao nhiêu cá tài năng giúp đỡ nổi?"

Nguyên bản kích động lữ yêu đem lập tức giống như bị tạc một chậu nước lạnh vậy.

Xác thực, bọn họ hoàn toàn tự giúp không được gì, đừng nói là Lý Tĩnh Na Tra, chính là tùy tiện một cái thiên vương tu vì bọn họ đều không kịp nổi , càng đừng đề cập trong tay bọn họ pháp khí.

Nếu là đối phương thật sự cũng chỉ là năm người, như vậy sau lưng cái này nhất bang tử yêu quái một loạt cùng lên, bọn họ nhất định là chịu không được. Vấn đề là, đối phương sau lưng là mười tám vạn thiên quân a!

Bọn họ nếu một loạt cùng lên, này mười tám vạn thiên quân hội ngòi nhìn không quản? Trong lúc này, sợ là quang hóa thần cảnh thiên tướng tự vượt qua trăm tên đi, đến lúc đó tràng diện nửa điếm quay về đường sống đều không có, ngược lại trong lúc hỗn loạn gia tốc Hoa Quả Sơn rơi vào tay giặc. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nói cho cùng, bây giờ Hoa Quả Sơn không có hầu tử thủy chung không phải là đối thủ của Nam Thiên Môn.

Ngẩng đầu nhìn một cái huyền phù lên đỉnh đầu cũng đã sáu trượng cao Linh Lung Bảo Tháp, hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi: "Đây là như thế nào cá ý tứ? Năm đánh một?"

Chúng tướng không có trả lời, chỉ là một cái cá cắn chặt răng gắt gao chăm chăm vào hầu tử, như lâm đại địch.

Đối với bọn hắn mà nói, hầu tử xác thực là cái này từ ngàn năm nay gặp được tối địch nhân cường đại.

Về phần bị hộ vệ tại ở giữa Lý Tĩnh, hắn chính bụm lấy ngực lại một ngụm máu tươi ho ra, một hồi lâu mới trì hoãn qua khí đến, thở gấp gấp trước cười nói: "Ngươi xong rồi!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: đặc biệt cảm tạ yêu tinh phong nhi trở thành quyền sách vị thứ tư minh chủ.

Gia càng thêm canh... Không nói nhiều, con ba ba vùi đầu khổ duy trì đi.

Nghỉ ngơi nhiều như vậy thiên, hiện tại cuối cùng trì hoãn qua được.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 238: Mang Thù

Xa xa địa nhìn hầu tử, Giao Ma Vương sách sách nở nụ cười: "Năm đôi một, còn đang phát động Linh Lung Bảo Tháp... Cái này Mỹ Hầu Vương sợ là nhất định phải thua. Kể từ đó cũng là hảo, chỉ cần Mỹ Hầu Vương được thu vào Linh Lung Bảo Tháp, Nam Thiên Môn bắt đầu tiến công Hoa Quả Sơn, chúng ta vừa ra tay, này Hoa Quả Sơn yêu chúng nhất định cảm động đến rơi nước mắt. Đến lúc đó, nhập chủ Hoa Quả Sơn chính là thuận lý thành chương."

Vô luận cái này Mỹ Hầu Vương có phải là lúc ấy tai họa của mình này con khi, chỉ cần hắn đã chết, như vậy đối với chính mình chính là kết quả tốt nhất.

Này nguyên một đám yêu vương lập tức đều nhẹ nhàng thở ra, ha ha nở nụ cười.

Nếu là hầu tử thắng ngược lại khó làm, dù sao bọn họ nhập chủ cũng hy vọng có một lý do thích hợp. Yêu vương đều cũng có mãnh liệt lãnh địa khái niệm, cho dù là ở đây cái này vài vị cũng đồng dạng. Không có một vị yêu vương hội không hề lý do cam tâm tình nguyện địa cùng với khác yêu vương chia sẻ quyền lực.

Mỹ Hầu Vương chết, chỉ sợ là dưới mắt tôi một lần vất vả suốt đời nhàn nhã tình huống.

Đến lúc đó bọn họ làm viện quân, sau đó năng giả cư chi nhập chủ Hoa Quả Sơn liền thuận lý thành chương. Đây cũng là bọn họ sáng sớm định tốt

kế hoạch.

Tại đây vui vẻ trong tiếng cười, chỉ có một không cười, thì phải là Cửu Đầu Trùng.

Bởi vì hắn thật sự không có cảm thấy có cái gì thật vui vẻ, hầu tử có chết hay không, có thể hay không nhập chủ Hoa Quả Sơn cùng hắn nửa điểm quan hệ đều không có. Từ đầu đến cuối, hắn đều cảm giác mình chỉ là bị đám hỗn đản kia kéo xuống nước, nếu như có thể, hắn thậm chí hy vọng chưa từng tới.

Lúc này hầu tử tình huống xác thực như Giao Ma Vương chỗ nói như vậy, thời gian cũng không đứng ở cái kia bên cạnh.

Miệng đầy máu tươi Lý Tĩnh như trước tranh cười, mở to hai mắt nhìn gắt gao chăm chăm vào hầu tử.

Trong nháy mắt, Linh Lung Bảo Tháp cũng đã bày trưng cao. Mà trước mắt cái này năm vị thiên thần giống như có lẽ đã hạ quyết tâm không biết xấu hổ mặt lấy nhiều khi ít.

Nếu là một đôi năm, đặc biệt chính giữa còn có cá Na Tra. Này quả nhiên là không tốt đánh.

Rất nhanh kim cô bổng. Hầu tử ánh mắt tại trên người của bọn hắn chậm rãi di động tới. Tinh tế sưu tầm sơ hở. Ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Tăng Trường thiên vương trên người.

Lập tức, hắn bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, lông mày hơi run rẩy, mở miệng nói: "Vị này, chắc hẳn chính là Tăng Trường thiên vương đi?"

Nghe vậy, Tăng Trường thiên vương thân thể hơi sau này rụt rụt, lông mày nhíu chặt. Đám người còn lại cũng đều mặt lộ vẻ khó hiểu vẻ.

Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương kỳ thật vô cùng tốt nhận, thấy nhiều biết rộng thiên vương cầm bảo cái ô. Tại cả thiên quân danh sách trung, cũng chỉ có hẳn một cái dùng cái ô vi pháp khí. Nghiễm Mục thiên vương làn da xích hồng, cầm quốc thiên vương cùng Tăng Trường thiên vương màu da cùng vi thanh sắc.

Mà cái này chính giữa, cầm quốc thiên vương dùng tỳ bà vi pháp khí chính là mọi người đều biết chuyện tình, còn lại một cái dùng bảo kiếm vi pháp khí cũng đồng dạng màu da vi thanh sắc, liền chỉ có thể là Tăng Trường thiên vương.

Dưới loại tình huống này yếu nhận ra Tăng Trường thiên vương, có thể nói chỉ cần hơi có điểm thường thức người liền có thể làm được. Có thể Tăng Trường thiên vương không rõ, vì sao ba vị thiên vương ở đây, cái này hầu tử lại chỉ gọi ra tên của hắn.

Chẳng lẽ lại còn có cái khác sâu xa không thành?

Cái này Tăng Trường thiên vương đều không suy nghĩ cẩn thận chuyện tình, Na Tra, Lý Tĩnh. Cùng với khác hai vị thiên vương thì càng nghĩ không thông.

Hầu tử ngay sau đó một câu, đem Tăng Trường thiên vương này thấp thỏm bất an tâm lý đẩy hướng cực hạn.

"Chúng ta người đã lâu." Hầu tử nhếch môi cười nói. Nụ cười kia lí là nồng đậm địch ý.

Hầu tử vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên là ai tại ác long đàm thiết hạ bầy rập dẫn yêu chúng mắc câu, là ai phái ra bộ đội thiếu chút nữa đem mình giết chết tại ác long đàm, là ai hại chết lão ngu, lão Bạch viên, sư tử tinh, lão hổ tinh...

Cuối cùng khiến cho chính mình một mực cất kỹ tước nhi vũ mao, này một chút niệm tưởng đều bị mất.

Khoản này sô sách, ác giao, Thiên Bồng, Tăng Trường thiên vương, hấn sớm muộn hội lần lượt cùng bọn họ tính toán rõ ràng.

Bất quá đối với những này, Tăng Trường thiên vương đều hoàn toàn không biết gì cả.

Từ đối với hầu tử sợ hãi, Tăng Trường thiên vương không có trả lời. Bất quá đối với hầu tử mà nói, hấn thừa nhận hay không đều là giống nhau.

Chỉ thấy hầu tử mặt lộ vẻ mỉm cười, đôi mắt kia chậm rãi trừng lớn, mắt lộ ra hung quang!

Ở đây năm vị lập tức cả kinh!

Thấy nhiều biết rộng thiên vương không chút do dự tạo ra bảo cái ô ngăn tại Lý Tĩnh trước người.

Cầm quốc thiên vương trong tay tỳ bà đã tấu vang lên, đạo đạo tiếng đàn hướng phía hầu tử lao đi.

Tăng Trường thiên vương tắc đem linh lực toàn bộ rót vào trong tay phê hồn trong kiếm, trên thân kiếm đạo đạo bóng đen vờn quanh.

Về phần Na Tra tắc rõ ràng chậm nửa nhịp, nhìn về phía trên tựa hồ còn có chút do dự. Nếu là thường ngày, cao ngạo như hấn, loại này lấy nhiều khi ít chuyện tình hấn là tuyệt sẽ không làm.

Còn chưa chờ cầm quốc thiên vương tiếng đàn truyền đến, hầu tử thân ảnh cũng đã theo nguyên mà biến mất, trong nháy mắt ra hiện tại bọn hấn phía trên, giơ lên cao cao kim cô bổng.

Tất cả lực lượng đều hướng phía Lý Tĩnh hội tụ qua, cho dù là chậm nửa nhịp Na Tra cũng thả ra càn khôn quyền cùng tú cầu nhi. Mặc cho ai đều cảm thấy, hầu tử lúc này tiến công mục tiêu nhất định là Lý Tĩnh.

Có thể bọn họ đều sai rồi.

Một tiếng hét to, này bỗng nhiên thành lớn kim cô bổng bí mật mang theo trước xé rách khí kinh đánh úp, lại ở lúc máu chót cải biến phương hướng, nặng nề nện ở bên cạnh bên cạnh Tăng Trường thiên vương trên người!

Mọi người, vô luận là ở đây còn lại bốn, còn là mười tám vạn thiên quân, lục đại yêu vương, Cửu Đầu Trùng, còn là yêu trong thành Đoàn Chủ đều mở to hai mắt nhìn.

Cái này một sát, kim cô bổng nặng nề mà nện ở không hề chuẩn bị tâm lý Tăng Trường thiên vương bên cạnh trên vai. Chỉ thấy giáp vai vỡ vụn, bảo kiếm rời khỏi tay, thần sắc vắn vẹo, cả thân hình giống như như điều đứt dây vậy phiêu diêu.

Sau một khắc, hấn phảng phát giống như một vì sao rơi vậy bị quét cách bốn người khác dắt tay làm ra phòng ngự quyền, mà vô luận là Na Tra còn là Lý Tĩnh, tuy nhiên cũng còn không có kịp phản ứng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Tăng Trường thiên vương giỏi về tấn công, nơi này tối giỏi về phòng ngự, hẳn là thấy nhiều biết rộng thiên vương. Có thể hầu tử lại ra ngoài ý định địa không có đầu tiên nghĩ như thế nào phá vỡ, mà là đối Tăng Trường thiên vương ra tay.

Đây là có chuyện gì?

Không có ai hiểu rõ.

Không, có người thấy hiểu rõ.

Thì phải là Đoàn Chủy cùng Dương Thiên còn có Đại Giác theo ác long đằm cùng nhau đi tới Hoa Quả Sơn nguyên lão.

Rất rõ ràng, hầu tử đây là tại báo thù, tại cùng Tăng Trường thiên vương tính một số liên Tăng Trường thiên vương bản thân cũng không biết nợ cũ — ác long đằm này bút huyết hải thâm cừ.

Vị này Tăng Trường thiên vương có lẽ nằm mơ đều không nghĩ tới cùng Giao Ma Vương liên thủ tại ác long đằm thiết hạ hại cấp thấp tiểu yêu bầy rập hội dẫn đến đến như vậy một vị khủng bố sát tinh. Với hấn mà nói, lúc trước rước lấy thiên hà thủy quân khiến cho chính mình bị bắt huyền não những mưa gió cuối cùng bị giữ chức hàng giai cũng đã đủ rồi chật vật, đủ rồi xui xẻo. Lại không nghĩ tới, chính thức không may còn đang phía sau.

Chuyện này không để yên!

Ở trong tích tắc này, Dương Thiên chợt nhớ tới Hoa Quả Sơn này chỉ có thể thương con báo. Cũng bởi vì kiếm ăn, vài chục năm sau cái này hầu tử dù cho tu tiên có sở thành cũng đúng nó nhớ mãi không quên, trở lại Hoa Quả Sơn sau chuyện thứ nhất lại là đây khắp núi đồi địa tìm nó.

Nghĩ như vậy đứng lên, Dương Thiên ngược lại có chút đồng tình nâng Tăng Trường thiên vương đến đây.

Thiên tướng cùng yêu ma cấu kết thu hoạch quân công, cái này tại thiên đình mà nói cũng không tính là cái gì hiếm có sự, chỉ có điều trên không được mặt bàn thôi. Cái này Tăng Trường thiên vương tự giữ một món đồ như vậy tất cả mọi người đang làm chuyện tình, lại hảo chết không chết dính vào Tôn Ngộ Không.

Tổng kết một câu, chỉ có thể nói Tăng Trường thiên vương không may.

Bị cái này cô chấp đến bệnh trạng Mỹ Hầu Vương hơn chút lo lắng, vậy đều không có gì hay kết quả.

Lúc này, ngoại trừ những kia theo ác long đằm một đường đi theo hầu tử đi tới Hoa Quả Sơn nguyên lão bên ngoài, đám người còn lại đối với chuyện này còn hoàn toàn không biết gì cả, như trước ở vào trong kinh ngạc.

Không đợi bọn họ phục hồi tinh thần lại, không đợi Tăng Trường thiên vương kéo theo thật dài vết máu thân hình rơi đập mặt đất, hầu tử thân hình cũng đã theo trên không biến mất, sau một khắc, hấn xuất hiện ở mặt đất.

Trong tay kim cô bông sớm đã rất nhanh, nhắm ngay Tăng Trường thiên vương rơi xuống đất điềm, hơi há miệng nói một câu nói: "Mẹ ngươi, biết rõ lão tử đợi ngươi bao lâu sao?"

"Vì cái gì... Ta..."

"Bởi vì ác long đằm! Chịu chết đi!"

Sau một khắc, kim cô bông cũng đã hung hăng địa quét ra.

"Bởi vì ác long đằm... Bởi vì ác long đằm..." Giao Ma Vương miệng há được có thể nhét vào một khóa quả táo, này trông mắt trừng đến độ nhanh đến rơi xuống.

Bởi vì ác long đằm... Bởi vì ác long đằm...

Cái này còn chưa đủ hiểu chưa?

Giờ này khắc này, hấn cũng đã cực kỳ xác định trước mắt cái này Mỹ Hầu Vương chính là mấy năm trước tại ác long đằm vị kia Xa Kỳ tướng

quân. Không chỉ có như thế, hấn còn phi thường xác định cái này hầu tử tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhớ tới lúc trước chính mình như thế nào lăn qua lăn lại cái này hầu tử, nhìn nhìn lại dưới mắt hầu tử tu vi, hấn lập tức hai chân mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất.

Ngay sau đó, hấn chứng kiến Tăng Trường thiên vương bị cả hung hăng địa đập bay đi ra ngoài, này toàn thân lân giáp tại trùng kích phía dưới phản phục từng mảnh điều linh lá cây vậy phiêu tán.

Hai kích phía dưới, lúc này xương bả vai vỡ vụn, chặt đứt ít nhất lục căn xương sườn toàn thân là huyết Tăng Trường thiên vương cũng đã triệt để mất đi ý thức. Hấn lại là giống như giống như sao băng bay vụt, chỉ là lúc trước là hướng xuống đất rơi xuống, lần này, thì là cả bay về phía không trung.

Đợi hấn bay đến chỗ cao nhất, hầu tử lại là xuất hiện ở trước người của hấn, giơ lên cao kim cô bổng, đồng dạng mao đủ sức mạnh.

"Dừng tay ——!" Một tiếng quát mắng từ đằng xa truyền đến.

Đây là dẫn đầu kịp phản ứng Na Tra.

Vừa quay đầu lại, hầu tử chứng kiến hỗn thiên lãng cùng trói yêu tác!

Hai kiện pháp bảo kia dính vào cũng không phải là hay nói giỡn.

Rơi vào đường cùng hầu tử chỉ phải đi đầu né tránh.

Nương cái này trực bánh xe biến tốc, cũng đã bay đến mức tận cùng, chậm rãi hạ rơi Tăng Trường thiên vương bị Na Tra ôm cổ.

Hắn vội vội vàng vàng thân thủ dò xét dò xét Tăng Trường thiên vương mạch môn, lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Khí tức cực kỳ yếu ớt, nếu là lại đến một kích chắc hẳn tụt hết thuốc chữa. Bất quá cũng may, cái này một kích cuối cùng bị hắn cho ngăn lại.

Hầu tử huyền đến Na Tra trước người, tay cầm kim cô bổng chỉ vào hắn quát mắng nói: "Buông ra! Người nếu là phải cứu hắn, tụt đừng trách ta không lưu tình mặt!"

"Người cùng hắn có cái gì đụng chạm, yếu hạ độc thủ như vậy?"

Hầu tử cười lạnh nói: "Cần gì đụng chạm sao? Thiên quân giết yêu quái, yêu quái giết thiên quân, cái này còn cần lý do?"

Hầu tử không nói, nhưng ở trường, nhâm ai nấy đều thấy được cái này tuyệt không chỉ là trận doanh bất đồng đơn giản như vậy. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Cũng không thấy hầu tử đối cái khác thiên vương ra tay ác như vậy.

Nếu như thật sự chỉ là địch ta trận doanh quan hệ, lúc này Tăng Trường thiên vương cũng đã mất đi ý thức đối hầu tử không hề uy hiếp, theo lý thuyết hầu tử hẳn là ngược lại tiến công những người khác. Có thể hẳn không có, cái này hoàn toàn là tại hạ tử thủ a.

Giao Ma Vương không khỏi sắc mặt trắng bệch, toàn thân hơi run rẩy đứng lên.

Lúc trước này con khi cũng đã trưởng thành đại yêu vương, diên cuồng báo thù giờ mới bắt đầu, liên quan đến ác long đàm một chuyện, vô luận là thiên vương, là nguyên soái, còn là ma vương, ai cũng đừng nghĩ chạy!

Hắn, thật sự rất mang thù. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 239: Phụ Tử

Không trung, cuồng phong thổi đến. Thủy ấn quảng cáo khảo thí thủy ấn quảng cáo khảo thí

Cầm trong tay kim cô bông hầu tử cùng ngực Tăng Trường thiên vương Na Tra bốn mắt giao đúng.

Không thể phủ nhận, Na Tra chút nào không có nắm chắc ngăn trở hầu tử, thậm chí tại hầu tử trên tay mang theo Tăng Trường thiên vương đào thoát nắm chắc đều không có, bởi vì, tốc độ bản thân chính là hầu tử ưu thế chỗ.

Có thể hấn cũng không có khả năng cứ như vậy đi, bất kể như thế nào, Tăng Trường thiên vương là hấn đồng liêu, tuy nói hấn cũng không lớn yêu mến Tăng Trường thiên vương, nhưng bỏ xuống đồng liêu chạy trốn cũng không phải hấn tam thái tử làm được chuyện tình.

Thật sâu hít và một hơi, hấn dùng linh lực đem Tăng Trường thiên vương cả bao vây lại, huyền đến phía sau của mình. Đạo đạo hỏa diễm khi hấn quanh mình hội tụ, hấn lại một lần sử xuất ba đầu sáu tay, lộ ra tất cả pháp khí.

Hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Tất cả mọi người ngửa đầu ngơ ngác nhìn bọn họ.

"Người nói hấn sẽ giết Na Tra sao?" Đoản Chủy hỏi.

Dương Thiên ngờ ngác mà trừng lớn hai mắt, hồi lâu, hơi giật giật môi mở miệng nói: "Ta cũng không biết."

Nếu là bình thường, hầu tử chắc chắn sẽ không xuống tay với Na Tra, chính là bây giờ liên quan đến Tăng Trường thiên vương. . .

Nàng đến nay vẫn đang nhớ rõ ngày đó, hầu tử giết lão Bạch viên bị ác giao phong làm Xa Kỳ tướng quân sau bọn họ ở đằng kia tiệt tâm phủ đệ lí tương kiến này băng băng ánh mắt lạnh lùng.

Loại đó hận ý, chính là dùng mắt thường có thể thấy được để hình dung cũng hào không đủ.

Hắn hỏi bởi vì Na Tra mà buông tha cho một lần khó như vậy được cơ hội giết Tăng Trường thiên vương sao?

Có lẽ sẽ a, nhưng Dương Thiên thật sự không dám xác định.

Trên thực tế, giờ này khắc này bằng vào hầu tử lúc trước cử động, người ở chỗ này đều đã nhận định hầu tử sẽ không do đó thu tay lại.

Chỉ thấy hầu tử chậm rãi giơ lên kim cô bổng: "Đây là người tự tìm."

"Đến đây đi!" Na Tra gất gao chăm chăm vào hầu tử, cắn răng bày ra sinh tử đánh cược một lần tư thế.

Sau một khắc, hầu tử một cái thả người hóa thành kim quang hướng phía Na Tra đánh tới, Na Tra cũng hóa thành một đạo hồng quang hướng phía hầu tử vọt tới.

Tụ tại hai người sắp đánh tới cùng một chỗ thời điểm, hầu tử trong nháy mắt cải biến phương hướng hướng xuống đất phóng đi. Trong dự liệu mãnh liệt va chạm cũng không có phát sinh.

Trong nháy mắt đó, Na Tra cả ngậy người.

Trên trán của hắn điên cuồng mà toát mồ hôi lạnh, hắn biết rõ một kích này hầu tử thật là toàn lực đánh ra, nhưng vì cái gì không có. . .

Chờ một chút!

"Không tốt ——!" Hắn bỗng nhiên rống lên.

Thì đã trễ.

Hầu tử mục tiêu cho tới bây giờ cũng không phải là Tăng Trường thiên vương. Càng không phải Na Tra. Đột nhiên xuất hiện phần nộ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Cho dù không biết tiền căn hậu quả, cũng làm cho tất cả mọi người nhận định hắn hội đuôi theo Tăng Trường thiên vương không tha.

Hắn là mang thù không sai. Nhưng hắn còn không đến mức vánh đầu.

Giờ này khắc này, dẫn dắt rời đi Na Tra, hắn lại một lần đi tới Lý Tĩnh trước mặt, mà vô luận là Lý Tĩnh, Đa Văn thiên vương còn là cầm quốc thiên vương. Đều thậm chí còn không có kịp phản ứng.

Cao cao địa giơ lên kim cô bổng, một kích nặng nề đánh vào Đa Văn thiên vương bảo cái ô càng thêm cảm lòng phòng hộ trên.

Tiếng nổ cực lớn, sáng chói hỏa hoa, tuôn ra sóng xung kích cuốn sạch đại địa.

Yêu trong thành mọi người không tự giác địa nhắm mắt lại, trên chiến hạm binh lính cảm giác được một cỗ mãnh liệt khí lưu trước mặt mà đến, ả núp tại trong rừng yêu vương thậm chí cảm giác được dưới chân đại địa đang run rẩy.

Một kích kia phía dưới, Đa Văn thiên vương kiệt lực. Một ngum máu tươi phun vãi ra, tung tóe ướt bảo cái ô.

Thất kinh trung, bản thân bị trọng thương Lý Tĩnh cùng cầm quốc thiên vương thân thủ muốn đi đụng vào bảo cái ô gia trì phòng ngự.

Đáng tiếc, thì đã trễ.

Trong nháy mắt. Lại là một kích.

Trùng kích phía dưới, Đa Văn thiên vương cả sau áp chế, ngay tiếp theo hấn cái ô cùng một chỗ tà tà địa ngã xuống mặt đất. Trong hỗn loạn cầm quốc thiên vương thậm chí chưa kịp ra tay liền bị hầu tử một cước đập trung bụng, bay xéo đi ra ngoài.

Na Tra rút cuộc chẳng quan tâm Tăng Trường thiên vương, hấn hóa thành một đoàn hỏa diễm phi tốc chạy đến.

Bụi mù tán đi, nặng nề ngã xuống mặt đất Đa Văn thiên vương bụm lấy ngực chậm rãi đứng lên, tràn ra một ngum máu tươi, ngẩng đầu nhìn lên.

Nghiêng bay ra ngoài cầm quốc thiên vương thật vất vả ngừng thân hình, huyền ở không trung.

Nhưng mà, bọn họ đều hít vào một hơi.

Phải nói, tất cả mọi người hít vào một hơi.

Tại bọn hấn trước mắt, hầu tử cũng đã chăm chú địa giữ ở Lý Tĩnh cổ họng.

Mặt không có chút máu Lý Tĩnh điên cuồng giãy dụa lấy, hoảng sợ địa muốn dùng tay đem hầu tử cái tại trong cổ tay giật ra. Cũng đừng nói hấn

hiện tại cũng đã bản thân bị trọng thương, chính là toàn thịnh thời kỳ, hấn cũng không có biện pháp cùng hầu tử so khí lực.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn trên bầu trời treo lầy, đang tại chậm rãi mất đi linh quang dần dần thu nhỏ lại Linh Lung Bảo Tháp liếc, hầu tử cười dịu dàng địa nhìn Lý Tĩnh nói: "Mười triệu, còn kém năm thước tựu phát động. Thật không xạo a, Lý Tĩnh, lý thiên vương. Ha ha ha ha."

Tất cả mọi người sợ ngây người.

"Hấn. . . Hấn nắm lý thiên vương?" Đứng ở hạm thủ trên một vị thiên quân mở to hai mắt nhìn, khoe miệng mạnh mẽ co rúm.

"Lý thiên vương đều bị nắm, này, chúng ta đây làm sao bây giờ?"

"Tại sao có thể như vậy?"

Mười tám vạn thiên quân một mảnh xôn xao, có thể giờ này khắc này, lại không người biết rõ nên làm gì, ngoại trừ một mảnh hỗn loạn, còn là một mảnh hỗn loạn.

Đây là thiên đình mấy ngàn năm qua chưa bao giờ phát sinh qua chuyện tình, hai quân chưa giao phong, chủ tướng càng đã bị bắt được.

Yêu trong thành bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hoan hô, tất cả yêu quái đều hét lên, đối với bầu trời rít gào, này từng đợt tiếng gào thét bay thẳng đến chân trời.

Mà ngay cả Đoàn Chủ, Lữ lục quái, giờ này khắc này cũng chỉ có thể tru lên, tượng một con dã thú vậy địa điên cuồng tru lên.

Tránh ở trong rừng yêu vương môn trông mắt đều nhanh đến rơi xuống.

Xác thực, đây mới là nhanh nhất chấm dứt chiến đấu phương thức. Nhưng lại ai cũng không có nghĩ tới.

Chỉ cần một lần tập kích bất ngờ, bắt được đã sớm bị đánh được hấp hối Lý Tĩnh là được. Theo Lý Tĩnh phóng ra lệnh cưỡng chế Na Tra hồi hạm một khắc đó lên, hấn cũng đã phạm vào một cái trí mạng sai lầm.

Không, theo phái khác ra Na Tra khiêu chiến một khắc lên, hấn cũng đã phạm vào trí mạng sai lầm. Na Tra chiến bại bất quy, mới đưa đến hấn không thể không tự mình xuất trận.

Có lẽ trận chiến này còn thắng bại chưa phân, nhưng ít ra hôm nay, Hoa Quả Sơn thắng, đại thắng!

"Như thế nào? Kế tiếp các ngươi định làm như thế nào?" Cửu Đầu Trùng chống đầu gối chậm rãi đứng lên.

"Làm sao bây giờ? Dựa theo trước ước định, đấng thiên quân lui lại, chúng ta phải đi tiến công Hoa Quả Sơn!" Giao Ma Vương thất kinh địa quát to: "Thiên quân sẽ không tan tác, có lẽ thiên đình rất nhanh sẽ có càng mạnh thiên tướng tới đón thay Lý Tĩnh! Chúng ta vẫn là có thể dựa theo kế hoạch lúc đầu."

"Phải không?" Cửu Đầu Trùng mặt không biểu tình mà nhìn về phía Ngưu Ma Vương: "Ngươi cũng là nghĩ như vậy sao?"

Ngưu Ma Vương trầm mặc.

Không hề nghi ngờ, như là bọn hấn sáu cái tăng thêm Cửu Đầu Trùng liên thủ, muốn bắt hạ Hoa Quả Sơn không có vấn đề gì cả.

Chính là . . .

"Có cái kia tất yếu sao?" Cửu Đầu Trùng gáy nhẹ lông mi hỏi.

Đúng vậy. Có tất yếu sao?

Nhàn nhạt cười cười, Cửu Đầu Trùng nói ra: "Theo ta thấy, cái này hầu tử không sai. Thực lực đủ rồi cường, cũng có tâm kế. Không phải bình thường yêu quái có thể so sánh. Nếu là hắn có thể đỡ nổi thiên quân. Các ngươi cần gì phải liều sống liều chết đi chiếm cứ Hoa Quả Sơn? Nếu như ta nhớ không lầm, lúc trước thảo luận nắm bắt Hoa Quả Sơn thời điểm. Các ngươi là cho rằng cái này hầu tử ngăn không được thiên quân, không cần phải bả hảo hảo tài nguyên lãng phí trong tay hắn a. Nhưng ta hiện tại cảm thấy, tựa coi như các ngươi đến, cũng không nhất định có thể làm được so với hắn hảo. Nếu như hắn cũng ngăn không được thiên quân. Các ngươi phỏng chừng vậy. . . Hắc hắc, không bằng nhân cơ hội này quá khứ cùng hắn chào hỏi, nhận thức thoáng cái a."

Cửu Đầu Trùng từng bước một mà hướng trước Ngưu Ma Vương đi tới, cùng hắn gặp thoáng qua lúc, vỗ nhẹ nhẹ đập Ngưu Ma Vương bả vai nói: "Đây nên là một cái không sai minh hữu, hảo hảo quý trọng."

"Ngươi đi đâu?" Ngưu Ma Vương bễ bộn xoay người hỏi.

"Vừa mới không phải nói nha, đi cùng hắn chào hỏi. Ta mới không quan tâm cái gì lãnh địa không lãnh địa. Cái này hầu tử đủ rồi cường, có thể nhận thức xuống. Tôi thiếu trong mắt ta, hắn so với mấy người các ngươi vương vớ đáng giá nhận thức. Ha ha ha ha."

Cửu Đầu Trùng cũng không quay đầu lại mà nghênh ngang rời đi, lưu lại sáu cái yêu vương đứng tại nguyên chỗ ngăn người.

"Làm sao bây giờ?" Bằng Ma Vương thấp giọng hỏi: "Nếu như chỉ có chúng ta sáu cái. Nam Thiên Môn hạm đội sau khi rút lui, ngươi cảm thấy

chúng ta có thể hay không nắm bắt Hoa Quả Sơn?"

Ngưu Ma Vương sắc mặt ngưng trọng địa hỏi ngược lại: "Nếu như Cửu Đầu Trùng giúp Hoa Quả Sơn?"

Lập tức, một mảnh tĩnh mịch.

Nửa ngày, đồng dạng không có lãnh địa khái niệm Mi Hầu vương móc móc lỗ tai nói: "Kỳ thật ta cảm thấy được Cửu Đầu Trùng nói được không tồi. Nếu có người hỗ trợ đứng vững vững thiên quân, chúng ta tội gì nhất định phải vào đâu?"

Nói thì nói như thế không sai, nhưng. . .

Bằng Ma Vương mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Ngưu Ma Vương, Ngưu Ma Vương lại không có mở miệng, chỉ là trầm mặc.

Loại này trầm mặc, làm cho Giao Ma Vương cực kỳ thấp thỏm bất an.

"Nếu là thật sự muốn cùng Hoa Quả Sơn liên hợp, ta đây. . . Nên làm cái gì bây giờ?" Hấn nghĩ.

Trước cửa thành, Na Tra nhân nhạ mà nhìn xem không ngừng giãy dụa liền lời nói đều nói không được đầy đủ Lý Tĩnh, hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

"Muốn thế nào?" Hầu tử chế trụ Lý Tĩnh tay hơi xiết chặt, ở đây mọi người sợ tới mức thiếu chút nữa hô hô lên.

Na Tra cắn răng nói: "Như thế nào tài năng thả cha ta?"

Hầu tử quay đầu lại nhìn thoáng qua hạo hạo đặng đặng mười tám vạn thiên quân, bật cười: "Tại cửa nhà ta khẩu độn mười tám vạn thiên quân sau

đó hỏi ta thế nào mới bằng lòng thả hấn? Ngươi hấn là đổi lại vấn đề hỏi. Ngươi hấn là hỏi trước ta, như thế nào có thể lưu hấn một cái mạng."

"Ta có thể hạ lệnh lui lại!"

"Vậy sau này?"

"Tuyệt không đến tiến công!"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu.

"Như thế nào? Ngươi không tin ta?"

"Ta và ngươi lại là tín, có thể ta không tin hấn." Hầu tử chăm chăm vào bị gắt gao ghì chặt Lý Tĩnh nói: "Hiện tại ngươi hạ lệnh khẳng định không có vấn đề, chính là một khi ta thả hấn, ngươi tự không làm chủ được, không phải sao?"

Na Tra trầm mặc hồi lâu, mở miệng nói: "Dùng ta đổi hấn, được không?"

Lời này vừa nói ra, vô luận là cầm quốc thiên vương còn là Đa Văn thiên vương, thậm chí là Lý Tĩnh đều hơi sững sờ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Na Tra cùng Lý Tĩnh quan hệ cũng không thập phần hảo, đặc biệt Na Tra giết Đông Hải tam thái tử ngao bính, Lý Tĩnh đưa hấn giao cho Đông Hải long vương xử lý sau, việc này càng là không dễ yên. Tuy nói phong thần cuộc chiến sau trải qua chư tiên điều giải tốt lên rất nhiều, nhưng nhiều khi Na Tra hành vi hoang đường, tại thiên đình giống như Hỗn Thế Ma Vương vậy bốn phía gây chuyện sinh sự, theo Dương Thiên chỗ nói, trong đó rất lớn một bộ phận chính là cố ý làm cho Lý Tĩnh xem.

"Ta không nghe lầm chứ?" Hầu tử nhăn đầu lông mày hỏi.

"Người không có nghe sai, ta cũng không nói sai. Ta là không thích hấn, nhưng ta cũng không muốn bởi vì lỗi lầm của ta, làm cho hấn bị bắt. Dùng ta đổi hấn, chỉ cần ta tại trên tay người, ta đảm bảo hấn tuyệt sẽ không tiến công Hoa Quả Sơn." Na Tra nhìn chăm chú Lý Tĩnh ngạc nhiên nói.

Lúc này, Lý Tĩnh như trước không cách nào mở miệng, cũng đã lão lệ tung hoành.

ps:

Còn thiếu nợ. . . Tám chương.

Bắt đầu từ ngày mai cố gắng phần đầu yếu ~ ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 240: Đi Ngang Qua

Làm cho Na Tra để đổi Lý Tĩnh?

Cách đó không xa, vài cái hóa thân cảnh thiên tướng cũng đã lên lút địa đem hôn mê rơi xuống mặt đất Tăng Trường thiên vương giơ lên trở về chiến hạm, hầu tử lại còn chưa mở khẩu làm ra quyết định.

Cũng không phải không cách nào làm ra quyết định, quyết định đã sớm có, chỉ là do dự mà nên mở miệng như thế nào thôi.

Nói cho cùng Hoa Quả Sơn cùng Na Tra vẫn còn có chút sâu xa, không phải bình thường địch nhân. Nhưng là chính là bởi vì như thế, có chút quyết định ngược lại sẽ không hảo làm. Xem ra, cùng địch quân trong trận doanh người quá nhiều liên lụy, có đôi khi cũng là kiện chuyện phiền toái a.

Mười tám vạn thiên quân, toàn thành yêu quái, trên trời dưới đất, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn hầu tử, chờ đợi.

Hồi lâu, hầu tử rốt cục mở miệng: "Ta có thể cam đoan không giết hẳn, nhưng dùng ngươi tới đổi, thứ cho ta không cách nào tiếp nhận."

"Vì cái gì?"

Hầu tử hừ địa bật cười: "Đây không phải rõ ràng chuyện tình sao? Dùng ngươi đương các, nào có dùng Lý Tĩnh đương các hảo?"

"Có thể người đừng quên, Nam Thiên Môn đằng sau còn có cá thiên đình!" Na Tra thấp giọng nói: "Ta là không cách nào tả hữu Ngọc Đế quyết định, Nhưng ta cha có thể. Người thật cho là bắt làm tù binh cha ta, Ngọc Đế sẽ đổi với người bỏ mặc không quản sao? Sẽ không. Thiên đình không có trao đổi tù binh tiền lệ. Uy hiếp thiên đình, chỉ biết thu nhận càng mãnh liệt đả kích. Nếu như người tù binh chính là ta, cha ta nhớ phụ tử chuyện, cố gắng còn có thể từ đó quay vắn."

"Cái này xem như cho ta bày mưu tính kế sao? Không có ý tứ, ta vẫn kiên trì nguyên lai quyết định. Lý Tĩnh tại trên tay của ta, chờ các người rút quân sau, ta sẽ nhắc lại ra phù hợp trao đổi điều kiện, đến lúc đó các người có thể đem hãn đổi về đi."

Lý Tĩnh tài cán vì trần đường quan dân chúng đem tuổi nhỏ Na Tra giao cho long vương, hãn có thể hay không vì thiên đình mà không chú ý Na Tra tiếp tục tiến công Hoa Quả Sơn?

Có lẽ sẽ không, dù sao lúc này không giống ngày xưa. Nhưng hầu tử không nghĩ mạo hiểm như vậy. TỰU ngắn hạn trong mà nói. Năm Lý Tĩnh như thế nào đều so với năm Na Tra muốn tới được an toàn. Lý Tĩnh nơi tay. Khi nào thì nghĩ đổi Na Tra nên đều là đổi lấy được. Nhưng Na Tra nơi tay đã có thể không nhất định đổi được đến Lý Tĩnh.

Nghĩ, hầu tử ghìm Lý Tĩnh muốn hướng Hoa Quả Sơn yêu thành phương hướng bay đi.

Đang lúc này, Na Tra phi thân chắn hầu tử trước người, nửa bước không dời.

"Tránh ra!" Hầu tử quát mắng nói.

Do dự hồi lâu, thẳng đến hầu tử hơi tăng thêm ngón tay lực đạo lặc được Lý Tĩnh sắp không thở nổi, Na Tra mới không thể không mở ra.

Cùng Na Tra giao thoa mà qua thời điểm, hầu tử thấp giọng nói: "Người là hảo nhi tử. Ta rất muốn thành toàn các người phụ tử tình nghĩa, bất quá. Mọi người lập trường bất đồng, xin lỗi."

Nói đi, mang theo Lý Tĩnh hướng phía yêu thành bay đi.

Một trận này, kỳ thật thua tại na trá lỗ mãng, thua ở Lý Tĩnh nhớ tình phụ tử.

Nếu là Na Tra chiến bại trực tiếp hồi hạm, nếu là Lý Tĩnh không có đi ra ngăn lại Na Tra, mười tám vạn thiên quân một loạt cùng lên, chắc hẳn cho dù hầu tử ba đầu sáu tay lớp pháp thiên tượng địa, Hoa Quả Sơn cũng không có khả năng coi như bây giờ như vậy hoàn hảo không tổn hao gì a.

Thậm chí con kiến gặm voi, thẳng bại cũng chưa biết.

Nhưng hôm nay. Chủ soái bị bắt, Nam Thiên Môn cũng đã bắt chiến mà bại.

Thẳng đến hầu tử đi rồi. Cầm quốc thiên vương cùng Đa Văn thiên vương mới nương đến Na Tra bên cạnh: "Tam thái tử, chuyện này, chỉ sợ được lập tức bẩm báo Linh Tiêu Bảo Điện."

"Không." Na Tra xa xa địa nhìn qua bị cài tại hầu tử trong tay Lý Tĩnh, nháy mắt con người thấp giọng nói: "Không thể bẩm báo Linh Tiêu Bảo Điện. Ngọc Đế không sẽ đồng ý trao đổi điều kiện, đến lúc đó, cha sẽ nguy hiểm. Chuyện này, chỉ có thể là tự chúng ta nghĩ biện pháp giải quyết!"

Nói đi, Na Tra thân thủ đem Lý Tĩnh Linh Lung Bảo Tháp thu vào lòng bàn tay, xoay người hướng phía kỳ hạm bay đi, hai vị thiên vương cũng

đành phải đuổi kịp, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh.

Đợi đến hầu tử thủ sẵn Lý Tĩnh đáp xuống đầu tường thời điểm, cả yêu thành trong nháy mắt bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hoan hô.

Này nguyên một đám yêu quái đều hoa chân múa tay địa la lên, chẳng ai ngờ rằng trận chiến này, rõ ràng hội chưa cho Hoa Quả Sơn mang đến nửa điểm tổn thất.

Đại Giác bay nhào lên ba chân bốn cẳng địa đem trọng thương Lý Tĩnh buộc thành bánh chưng, gặp tiểu yêu nâng lên thời điểm còn chưa hết giận địa đạp hai chân.

Đoản Chủ ý vị địa vỗ hầu tử bả vai, hoàn toàn quên hẳn tại yêu chúng trước mặt một mực cố gắng duy trì quân thần hình tượng.

Lữ lục quái cả đứng ở đầu tường rào chắn trên giật nảy mình, làm cho người ta nhìn không được lo lắng hẳn một cái không cẩn thận hội tròng xuống thành đi.

Phong Linh vui vẻ địa kéo hầu tử tay hoan hô.

Về phần Dương Thiên, vì tránh né Lý Tĩnh cũng đã sớm cách trường.

Ngao Thính Tâm cùng Ngọc Đỉnh chân nhân tắc cho tới bây giờ cũng không dám tại đầu tường hiện thân.

Đang lúc cử động thành vui mừng thời điểm, một con yêu quái chợt phát hiện dưới thành có người.

"Di, vậy là ai? Sẽ không lúc này đến đầu nhập chạy a?"

Đứng ở bên cạnh người hẳn hai cái yêu quái cúi đầu nhìn lại, chứng kiến một cái giữ lại một đầu tán loạn tóc dài, một bên trên lỗ tai đeo một cái cự

đại kim vòng tai, ** trên thân, mặc lỏng loẹt suy sụp suy sụp quần người tuổi trẻ chính hướng cửa thành đi tới.

Tuy nói nhìn về phía trên tượng là nhân loại, có thể cái bọc kia bó cũng không tượng tu sĩ, càng không giống phạm nhân. Nếu nói là là biến hóa đầy đủ yêu quái thật cũng không là không thể nào, dù sao yêu quái thâm mỹ cùng nhân loại vẫn còn có chút thành kiến, có thể hấn lại tay không tác sát.

Muôn biết được ở cái thế giới này, mặc dù là lại nhược tiểu yêu cũng sẽ tùy thân mang cá móc côn cái gì, đây là thiên tính, nếu không sinh hoạt tại cái này ăn bữa hôm lo bữa mai thế giới trong tay không có vũ khí, sẽ làm yêu quái môn cảm giác bất an.

Hơn nữa lúc này vì ứng đối thiên quân, Hoa Quả Sơn tất cả yêu quái hoặc là vào thành, hoặc là trốn xuống đất thành, ngoài thành nên là không có yêu quái mới đúng.

Theo hấn dần dần đến gần, trên đầu thành càng ngày càng nhiều yêu quái chú ý tới hấn, có mấy tính cảnh giác cao trực tiếp liền kéo ra cung huyễn nhắm ngay.

"Người đến người phương nào?" Có người quát mắng nói.

Cửu Đầu Trùng giơ lên cao cao hai tay quơ tiếp tục từng bước một hướng cửa thành đi đến, cười đùa nói: "Mọi người đừng sợ, ta là đi ngang qua, đi ngang qua yêu quái. Ha ha ha ha, ta gọi là Cửu Đầu Trùng, nghĩ nhận thức người một chút môn đại vương."

"Đừng sợ?" Trên đầu thành yêu quái môn nguyên một đám dờ khóc dờ cười.

Cái này tính cái gì thuyết pháp? Rõ ràng là người bị tên chỉ vào, để cho chúng ta 'Đừng sợ' ?

"Trông nom người tên gì, nghĩ đầu nhập vào mà nói một hồi sẽ có người mang người. Chúng ta đại vương cũng không phải là người muốn gặp có thể gặp!"

Nghe được tiếng quát mắng, hầu tử nghiêng đầu đi hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đại vương, có một không biết trời cao đất rộng gia hỏa nói muốn tới gặp ngài."

"Gặp ta?" Hầu tử từng bước một đi đến một chỗ bên tường thành duyên, đuổi ra đầu đi ra bên ngoài nhìn qua.

Binh vệ chỉ vào xa xa Cửu Đầu Trùng nói: "Đúng rồi, hẳn nói hẳn gọi cửu đầu cái gì tới?"

"Cửu đầu?" Hầu tử hơi sững sờ: "Không phải là Cửu Đầu Trùng a?"

"Ngạch, hình như là cái tên này."

Hầu tử cả giật mình.

Cửu Đầu Trùng là người nào vậy, hầu tử tự nhiên không phải không biết rằng, chính là hẳn tại sao lại xuất hiện ở nơi này, hơn nữa là vào lúc đó?

Xa xa địa chúng kiến hầu tử nhô đầu ra, Cửu Đầu Trùng cặp kia cánh tay huy vũ được càng thêm dùng sức: "Uy, người hảo! Mỹ Hầu Vương, ta là đặc biệt tới cùng người nhận thức thoáng cái. Ha ha ha ha."

"Cái này tính như thế nào cá ý tứ?" Hầu tử con mắt hơi nheo lại.

Nhẹ nhàng đập một cái, Cửu Đầu Trùng hướng phía tường thành bay đi lên, này trên đầu thành yêu binh cả kinh, tất cả cung huyễn đều căng thẳng muốn mở bắn.

"Dừng tay!" Hầu tử quay đầu quát mắng nói.

Lũ yêu binh cái này mới chậm rãi buông ra tên.

Rơi xuống hầu tử trước mặt, Cửu Đầu Trùng cười hì hì chấp tay nói: "Tạ Mỹ Hầu Vương."

"Không cần cảm ơn, như ngươi thật sự là Cửu Đầu Trùng, những này cung tiễn đối ngươi làm sao biết hữu dụng? Như ngươi không phải, chính là đi đến thân thể của ta trước thì như thế nào?" Hầu tử tiện tay xếp đặt bày, bảo vệ xung quanh đến bên cạnh hắn kể cả Đoàn Chủ tại trong yêu chúng đều rút lui mở.

"A? Xem ra Mỹ Hầu Vương cũng là nghe qua tại hạ danh hào."

"Như sấm bên tai." Hầu tử thản nhiên nói.

"Cái này thật là vô cùng vinh hạnh." Cửu Đầu Trùng hướng phía một chất trên tường thành lũ yêu nhìn lướt qua, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Phong Linh trên người: "Ồ, cái này muội muội lớn lên rất xinh đẹp nha."

Cái này vừa nói, Phong Linh lúc này sợ tới mức co lại đến hầu tử sau lưng, quanh mình lũ yêu cũng đều thoáng cái khản trương lên.

Hầu tử như cũ là cười, ánh mắt cũng đã hơi đổi.

Trông thấy hầu tử ánh mắt biến hóa, Cửu Đầu Trùng vội vàng nói: "Ta hiểu, ta hiểu, yên tâm, ta hiểu. Bằng hữu thê không thể khinh. Ta Cửu Đầu Trùng tuy nhiên làm việc tùy ý điếm, nhưng cũng không phải lang thang chi người, Mỹ Hầu Vương kính xin không nên hiểu lầm."

Hầu tử trên mặt như trước treo này lễ phép tính tiểu dung, nhìn Cửu Đầu Trùng chậm rãi nói: "Nói đi, ngươi có chuyện gì?"

"Chuyện này, ngược lại là không có. Chính là đi ngang qua, đến chào hỏi, giúp nhau nhận thức xuống."

"A? Tại thiên quân vây công ta Hoa Quả Sơn thời điem đi ngang qua?"

Này Cửu Đầu Trùng nghiêm túc gật đầu nói: "Đúng, đúng vào lúc này đi ngang qua. Ta nghĩ ta Cửu Đầu Trùng, còn là không đến mức bởi vì thiên quân tại nơi này mà không dám đi ngang qua a."

Hắn chỉ vào xa xa Nam Thiên Môn hạm đội nói: "Có tin ta hay không ta sẽ đi ngay bây giờ bọn họ quân trong trận 'Đi ngang qua' một phen?"

Hầu tử cũng hướng phía hạm đội nhìn thoáng qua, nói: "Ta tin. Như vậy hiện tại nhận thức xong rồi, cửu đầu huynh tính toán tiếp được tới làm gì?"

Cái này có điem hạ lệnh trực khách ý tứ.

Chỉ thấy này Cửu Đầu Trùng sắc mặt tối sầm, lạnh lùng nói: "Cái này tính nhận thức xong rồi? Con gái đã xuất giá cũng là khách, Mỹ Hầu Vương tối thiểu nên mời ta uống chén trà xanh a? Nếu là không có còn chưa tính, Nhưng ta nhìn người cái này Hoa Quả Sơn gia đại nghiệp đại địa, cũng không giống tìm không ra hai cân lá trà bộ dạng a."

"Trà xanh? Cái này tự nhiên là không có vấn đề. Đoản Chủy, người trước đi một bước đi thay ta nấu xong nước."

"Dạ." Một mực chờ đợi ở một bên Đoản Chủy xoay người bước nhanh rời đi.

"Cái này còn không sai biệt lắm." Cửu Đầu Trùng lại nở nụ cười.

Thừa dịp hắn không chú ý, hầu tử lặng lẽ làm cá thuật pháp, một đạo mệnh lệnh trực tiếp truyền đến Lữ lục quái trong đầu. UU đọc sách ([http:](http://)

//www. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Nhanh đi nói cho Dương Thiên, vũ trùng —— Cửu Đầu Trùng đến đây."

Xa xa mà nhìn xem Cửu Đầu Trùng cùng hầu tử kết bạn đi xuống tường thành, Giao Ma Vương sắc mặt trở nên dị thường khó coi.

"Hắn đây là như thế nào cá ý tứ?" Bằng Ma Vương thủ hỏi trước.

"Cái này Cửu Đầu Trùng quái dị cực kỳ, nếu là phạm là hắn làm chút chuyện gì đó đều muốn hỏi thăm vì cái gì, ngươi hỏi được tới sao?" Ngưu Ma Vương thờ dài.

Ẩn ẩn địa, còn lại vài vị yêu vương cảm giác mà ngay cả Ngưu Ma Vương đều có chút nhụt chí.

Bọn họ vốn nên là tới kiểm tiện nghi, nhưng bây giờ nhìn về phía trên, tiện nghi là nhật không đến. Ngược lại này Cửu Đầu Trùng trà trộn vào thành đi.

Cái này tính chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ lại nhìn trước mắt tốt như vậy yêu thành, có đan dược có pháp khí, bọn họ thực cứ như vậy rời đi?

"Làm sao bây giờ?" Sư Đà Vương hỏi. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 241: Rút Lui Cùng Không Rút Lui

Hoa Quả Sơn bên ngoài, Nam Thiên Môn hạm đội kỳ hạm boong thuyền, vài vị thiên binh phối hợp với một vị thiên tướng vội vàng địa đem thân chịu trọng thương hôn mê bất tỉnh Tăng Trường thiên vương giờ lên vào buồng nhỏ trên tàu. Thủy ấn quảng cáo khảo thí thủy ấn quảng cáo khảo thí

Vài vị Ngộ Giả đạo quân y trước sau đi theo, trong miệng không ngừng địa nhắc tới trước: "Chậm một chút, chậm một chút."

Gián đoạn nhỏ máu tươi tại boong thuyền rơi vãi ra một đạo nhàn nhạt dấu vết.

Na Tra ở trên mặt đất ngồi ở trong góc, đem hỏa tiêm thương dựa vào trên vai, nắm Linh Lung Bảo Tháp về mặt uể oải.

Đa Văn thiên vương, cầm quốc thiên vương đứng ở trước người hẳn không nói được lời nào, sắc mặt ngưng trọng.

Boong thuyền giống như tĩnh mạch vậy, chúng tương quần long vô thủ.

Hồi lâu, một vị lão tướng đi đến ba người trước người, chấp tay nói: "Hai vị thiên vương, tam thái tử, chúng ta kế tiếp nên như thế nào, kính xin chỉ rõ."

Đa Văn thiên vương ngẩng đầu lên thuận miệng thờ dài: "Lui lại a."

"Không được." Cầm quốc thiên vương dồn dập địa thổ hào hển nhìn về phía Đa Văn thiên vương nói: "Không thể lui lại!"

"Không thể lui lại vậy phải làm thế nào? Lý thiên vương bây giờ đang ở này yêu hầu trên tay!"

"Chúng ta hướng chỗ đó rút lui? Rút về Nam Thiên Môn sao? Vấn đề này căn bản là man không ngừng, dùng không được bao lâu, thiên đình tự sẽ biết. Đến lúc đó chẳng những đều nghe theo dạng tiến công, mà vẫn còn sẽ truy cứu chúng ta man báo quân tình chức trách."

"Hừ!" Đa Văn thiên vương lập tức lãnh bật cười: "Nói nửa ngày, ngươi chính là sợ truy cứu chức trách? Thật sự là uổng phí thiên vương bình thường đối với ngươi như vậy coi trọng!"

"Ngươi!" Cầm quốc thiên vương nhất thời chán nản, thoáng trì hoãn khẩu khí, mới nói tiếp: "Ta cầm quốc là hạng người sao như vậy? Nếu như chúng ta bị mất chức thay đổi một nhóm người nhập chủ Nam Thiên Môn, đến lúc đó còn có ai sẽ quan tâm lý thiên vương sinh tử? Nghĩ cách cứu viện lý thiên vương càng là không thể nào nói đến!"

Đa Văn thiên vương mở to hai mắt nhìn quát mắng nói: "Này cũng so không được rút quân hảo. Ngươi vừa mới chẳng lẽ nghe không hiểu sao? Nếu là chúng ta không rút quân, này yêu hầu tùy thời hội lấy thiên vương tánh mạng!"

"Chúng ta đây rút quân rồi sao? Nhìn xem Nghiễm Mục, này yêu hầu thủ đoạn các ngươi không thể không được chứng kiến, nếu để cho lý thiên vương ở trên tay hấn gây ngốc một chút thời gian sẽ như thế nào? Vấn đề này phải tại nơi này giải quyết! Chúng ta là cầm yêu hầu không có biện pháp không sai, nhưng mười tám vạn đại quân hấn có thể đỡ nổi ai? San bằng Hoa Quả Sơn dư dã! Chỉ cần này yêu hầu còn kiêu kị. Chúng ta

không rút quân, lý thiên vương ngược lại an toàn. Hôm nay không thể đồng ý, tựu ngày mai đàm, ngày mai không thể đồng ý. Tựu hậu thiên đàm! Mười tám vạn thiên quân đại quân xuất động. Cả thiên đình đều đang nhìn. Chúng ta không giải thích được rút quân, người cho rằng thiên đình trong kia chút ít căm thù lý thiên vương tiên gia thiên tướng sẽ không sinh nghi sao? Đến lúc đó sẽ biến thành cái gì cục diện người có nghĩ tới không có?"

"Người dựa vào cái gì nhận định chúng ta không rút quân này yêu hầu sẽ theo chúng ta một mực đàm xuống dưới? Nếu có cá vạn nhất? Hấn là yêu. Người đừng quên! Yêu hội bạn tâm đồng bạn sinh tử sao? Hấn sẽ quan tâm Hoa Quả Sơn cái khác yêu quái sinh tử sao? Vạn nhất thiên vương gặp chuyện không may, người gánh chịu nỗi trách nhiệm này sao?"

"Đừng sảo ——!" Một mực không có mở miệng Na Tra đột nhiên bạo rống một tiếng, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người nhìn phía hấn, nhìn xem hấn cúi đầu chăm chăm vào trong tay Linh Lung Bảo Tháp. Chớp cặp kia thanh tịnh thấy đáy con mắt. Nhìn xem hấn chậm rãi đứng lên, chống hỏa tiêm thương từng bước một đi về hướng cửa khoang.

Đi đến cửa khoang, hấn dừng bước bên mặt thấp giọng nói: "Đừng sảo, là lỗi của ta, nếu như ta sớm cho kịp hồi hạm tựu sẽ không phát sinh loại sự tình này. Cho ta một ngày thời gian a, ta thử xem xem, xem có thể hay không giải quyết."

Nói đi. Nhắc chân khóa nhập cửa khoang trong.

Chiến hạm boong thuyền yên tĩnh được chỉ còn lại có o o tiếng gió, tất cả mọi người kinh ngạc địa nhìn về phía Na Tra rời đi cửa khoang.

Ngơ ngác đi qua hẹp dài khoang thuyền nói, hấn vào gian phòng của mình, nặng nề mà đem cửa phòng mang lên.

Sau lưng này một tiếng vang thật lớn truyền đến. Hấn lập tức giống như bị kéo ra tất cả khí lực đồng dạng ngồi liệt trên mặt đất, bụm mặt.

Tự bề ngoài hình tượng mà nói, Na Tra nhìn về phía trên chính là một cái mười tuổi không đến xinh đẹp hài đồng. Củ sen người không có tính, cũng sẽ không lớn lên, thậm chí tâm tính đều chỉ có thể dừng lại tại còn nhỏ giai đoạn.

Đó là nghĩ lại mà kinh trần đường quan chuyện cũ, phụ thân tự tay đem chính mình giao cho tiến đến trả thù tứ hải long vương.

Một đũa tuổi hài đồng, gọt thịt còn mẫu, gọt cốt còn phụ.

Đây là hấn vĩnh viễn đau nhức. Vì cái này, tại một đám tiên gia quay vắn hạ hấn cùng phụ thân của mình từ ngàn năm nay quan hệ đều là như gần như xa, một tiếng kia "Cha" gọi được không tình nguyện. Chính là cho tới bây giờ hấn sớm đã có thể cùng lúc trước cừu nhân tứ hải long vương đàm tiếu, thậm chí cùng lúc trước người bị hại ngao bính đều có thể nâng cốc ngôn hoan, lại còn như trước không bỏ xuống được.

Ngàn năm, vô luận Lý Tĩnh như thế nào đền bù tổn thất, có thể cuối cùng là đền bù tổn thất không đến.

Na Tra chưa bao giờ nghĩ tới yếu tha thứ hấn.

Có thể hấn vừa mới là thật muốn dùng chính mình còn Lý Tĩnh, hấn thật sự nghĩ đổi, đánh từ đáy lòng địa nghĩ đổi.

Cùng hầu tử giao chiến, hấn biết rõ hầu tử sẽ không giết hấn, cho nên hấn lại một lần tùy hứng. Hấn không nghe lệnh hồi hạm, cái kia phụ thân lại

như bình thường như vậy xuất hiện cho hắn thu thập cục diện rồi rắm.

Vốn là tâm thường vô cùng chuyện tình, tại sao phải biến thành như vậy?

Kết quả, lại là hắn bị bắt, chính mình an toàn hồi hạm.

Đều đã kinh gọt cốt còn phụ, chẳng lẽ còn nếu thiếu nợ hắn sao?

"Không được! Nhất định phải đem hắn cứu trở về! Nhất định... Nhất định phải đem hắn cứu trở về!" Hắn mở to hai mắt nhìn thì thâm lắm lắm.

...

Lữ lục quái vội vã địa chạy vào phòng luyện đan, một đường xuyên viêt lều chính thông qua sau viện đi đến Dương Thiên trước cửa.

Thấy kia môn là hờ khép, cũng bắt chấp gõ cửa, Lữ lục quái trực tiếp liền đẩy cửa vọt lên đi vào.

"Chín... Cứu đầu..."

Lữ lục quái cả giật mình, bởi vì hắn chứng kiến này gian phòng ngoại trừ Dương Thiên bên ngoài, còn có một người khác —— Dương Tiễn.

Lúc này, Dương Tiễn chính ngồi ngay ngắn ở trong phòng bàn tròn bên cạnh chiếc ghế trên, này lãnh lãnh đạm đạm ánh mắt chỉ liếc, liền đem Lữ lục quái hoàn toàn chấn trụ.

Hóa ra khuyên hình Hao Thiên khuyên từ sau cửa lạng lẽ chạy tới, tại Lữ lục quái trên người hít hà, gương mắt nhìn lên, ánh mắt kia tràn đầy hèn mọn.

...

Lâu các, trung tầng trong phòng tiếp khách, hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng bàn trước chân ngồi đối diện nhau, co lại tóc dài Dĩ Tổ ở một bên nhu thuận địa ngâm vào nước trước trà.

Đây là một không lớn gian phòng, phong cách có chút cùng loại với tu bồ đề dốc lòng điện, chỉ là thiếu trên vách tường giá sách cùng với giấy tranh chữ , càng hiển đơn giản chút ít.

Từ làm cái này phòng tiếp khách, hầu tử còn trên cơ bản chưa có gặp qua ai. Thậm chí có thể nói hôm nay là lần đầu tiên dùng. Nguyên nhân chủ yếu nhất là bây giờ có thể trực tiếp tiến vào Hoa Quả Sơn yêu trong thành hoặc là là người một nhà, hoặc là, thì là Tà Nguyệt Tam Tinh Động hầu tử kia bang tử sư huynh đệ, căn bản không dùng được nơi này.

Cửu Đầu Trùng xem như nơi này tiếp đãi chương một người khách nhân.

Vừa vào cửa, chính xác ra, là tiến thành, Cửu Đầu Trùng con mắt vẫn tại chuyển một khắc đều không ngừng qua, hiện tại cũng là như thế.

Ánh mắt kia cuối cùng dừng lại tại Dĩ Tổ trên mặt, hơi há hốc mồm làm như nghĩ tán dương một phen, lại chợt nhớ tới cái gì nuốt trở vào.

Đầu năm nay, tới trong nhà người khác tùy ý tán dương nữ quyến xinh đẹp bản thân tựu tương đối ít thấy, như cái này tán dương giả bản thân còn là một cường đại yêu vương, tắc canh sẽ cho người sinh ra một ít không tốt liên tưởng cho là hẳn có mưu đồ.

Mấu chốt nhất chính là, theo đầu tiên mắt gặp mặt bắt đầu, Cửu Đầu Trùng vẫn cảm giác hầu tử trong ánh mắt mang theo một chút địch ý, tại tán dương Phong Linh sau loại này địch ý càng đậm.

Đợi đến Dĩ Tô ngâm vào nước trà ngon đưa đến trước mặt hai người, lặng yên thối lui, Cửu Đầu Trùng cúi đầu nhấp một ngụm trà mới sách sách cười nói: "Trà ngon!"

"Trà ngon?" Hầu tử nhàn nhạt cười cười, ánh mắt kia như trước lẳng lẳng địa chăm chăm vào Cửu Đầu Trùng: "Bất quá tầm thường lá trà thôi, như thế nào có thể nói trà ngon?"

Chậm rãi đem trà chén nhỏ buông, Cửu Đầu Trùng bẹp bủ môi nói: "Chỉ cần là thật sự, chính là trà ngon."

Nói, hấn tự tay gõ sàn nhà: "Cái này sàn nhà cũng là thật sự."

Hầu tử lặng yên mà không nói.

Cửu Đầu Trùng lại ngẩng đầu quan sát trên trần nhà đơn sơ khắc hoa: "Cái này trên đỉnh hoa văn trang sức, cũng nên là thật."

Hầu tử như trước lặng yên mà không nói.

Cửu Đầu Trùng lại là sách sách nở nụ cười: "Thật sự là hâm mộ a, ta phát hiện ngươi trong thành này, gì đều là thật sự. Cảm tình cùng nhân loại thành trì không sai biệt lắm. Những này yêu quái cả ngày trôi giạt khắp nơi ăn bữa hôm lo bữa mai, ngươi có thể cho bọn hấn một chỗ như vậy, đừng nói yếu cùng một chỗ đối kháng thiên đình đại quân, coi như là đi tìm chết, cũng nên thật là nhiều điều nguyện ý a?"

Hầu tử nhàn nhạt cười cười, thuận miệng nói: "Cửu đầu huynh đây là chê cười ta đây yêu thành đơn sơ nhé?"

Cửu Đầu Trùng như trước bốn phía nhìn quanh: "Nói như thế nào là chê cười? Là hâm mộ a. Cái đó một con yêu quái không nghĩ sinh hoạt tại dạng này địa phương?"

"Hoàn cảnh nơi này, so với Giao Ma Vương trước kia ác long thành cần phải kém nhiều hơn. Chẳng lẽ cử đầu huynh không có đi qua?"

"Đi qua phải đi qua, bắt quá chỗ kia ở lại cảm giác đối với người nơi này thoải mái. Cho nên ta cũng vậy tự nhiên thoáng qua, đã đi. Mấu chốt nhất là ta cùng cái kia hắc giao không quen, cũng không muốn quen hẳn."

Nói, hắn Cử Đầu Trùng lại nâng chung trà lên chén nhỏ nhấp một miếng.

Hầu tử đột nhiên mặt không biểu tình mà nói ra: "Không quen? Đây cử đầu huynh quả nhiên là nghĩa khí chí đến a."

"Nói như thế nào?" Cử Đầu Trùng thoáng giương mắt da nhìn hầu tử.

"Không phải sao? Không quen, điều liệu mình cứu giúp." Hầu tử chăm chăm vào Cử Đầu Trùng, khoe miệng hơi giơ lên, chậm rãi nói: "Trước đó vài ngày ta nhưng là nghe nói sáu yêu vương tại Tây Ngưu Hạ Châu ngộ phục, chính là cử đầu huynh xuất thủ cứu giúp mới thoát hiểm."

"Người lại là rất chú ý sáu yêu vương a."

"Tại đây Hoa Quả Sơn đương gia tác chủ, không chú ý điểm địa phương khác tin tức như thế nào thành?"

"Như thế nào?" Cử Đầu Trùng liếm liếm môi, gáy nhẹ lông mi, chậm rãi hỏi thăm: "Người cùng sáu yêu vương còn từng có quan hệ?"

"Có một chút chuyện cũ năm xưa. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Thì ra là việc nhỏ thôi." Hầu tử ha ha nở nụ cười.

Theo hầu tử trên mặt Cử Đầu Trùng như trước nhìn không được cái gì đặc thù thần sắc biến hóa, nhưng hắn cũng đã ần ần đoán được hầu tử này

địch ý nơi phát ra.

Lại là cúi đầu yên lặng mân trà, vốn là không nhiều lắm nước trà rất nhanh làm cho hẳn uống xong.

Thấy thế, Dĩ Tố lặng lẽ đã đi tới cho trà chén nhỏ thêm vào nước.

Thân thủ vuốt ấm áp sứ, Cử Đầu Trùng chậm rãi thở dài: "Việc nhỏ là tốt rồi, nhất tiểu mẫn ân cừ a. Cái này thời đại, vô luận đại yêu tiểu yêu yêu vương, đều bị thiên quân đuổi theo chạy khắp nơi, đương yêu quái cũng không tốt hẳn. Lẫn nhau trong lúc đó như còn muốn xung đột vũ trang, chẳng phải là bị chết nhanh hơn?"

Hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Ta liền muốn biết, cử đầu huynh chính là cùng này sáu yêu vương cùng nhau 'Đi ngang qua' ta đây Hoa Quả Sơn."

Cử Đầu Trùng thần sắc lập tức cứng lại rồi. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 242: Vứt Chén Làm Hiệu

Hồi hợt một câu, trong nháy mắt đem phòng tiếp khách lí đích ý dốc lên đến cực hạn. Thủy ấn quảng cáo khảo thí thủy ấn quảng cáo khảo thí

Cửu Đầu Trùng cả cứng lại rồi, hấn tinh tường hầu tử những lời này ý tứ. Vô luận hấn cùng với lục đại yêu vương giao tình như thế nào, giờ phút này hầu tử tựa hồ cũng đã nhận định hấn cùng với sáu yêu vương giao tình quá sâu.

Có thể liệu mình cứu giúp, nếu nói là giao tình không sâu, cái này nói ra thật đúng là không ai tin a.

Cửu Đầu Trùng trong nháy mắt hiểu rõ chính mình phạm vào cá thiên sai lầm lớn, tại tối không thời cơ thích hợp, xuất hiện ở tối không nơi thích hợp.

Trước mắt cái này hầu tử tâm tư rõ ràng so với hấn suy nghĩ giống như yếu rất được nhiều.

Có lẽ hầu tử lúc trước cũng không biết bọn họ tựa tại phụ cận, nhưng chiến vừa mới đánh xong liền xuất hiện, hầu tử khẳng định cũng đã hiểu rõ hấn từ đầu tới đuôi một mục tại đang xem cuộc chiến.

Này đã đang xem cuộc chiến lại không hiện thân mục đích là cái gì?

Đoạn đường này liên tưởng quá khứ, thật đúng là không có gì thiện ý mục đích a.

Dương chỉ từ bên cạnh bên cạnh sân thượng xuyên thấu qua mở mở cửa chiếu sáng tron bóng sàn nhà.

Đưa lưng về phía chân trời mười tám vạn Nam Thiên Môn thiên quân ngồi chồm hổm tại trên bờ đoàn Dĩ Tổ như trước như không có việc gì nấu trước nước, phòng tiếp khách lí một mảnh im ắng.

...

Trong phòng, Dương Thiên sắc mặt cũng đã trở nên dị thường khó coi.

Cẩn thận địa dùng dư quang chú ý trước ngồi ở một bên Dương Tiễn cùng tại chính mình bên cạnh đi bộ Hao Thiên khuyến, Lữ lục quái thấp giọng hỏi: "Cái kia Cửu Đầu Trùng đến tốt cùng là người phương nào?"

"Một con cường đại yêu vương, quan trọng nhất là, hấn cùng với sáu yêu vương có liên lạc, nhìn về phía trên giao tình còn không thiếu."

Lữ lục quái lập tức lấp bấp kinh hãi.

Sáu yêu vương trong đó có một Giao Ma Vương, cái này Giao Ma Vương chính là ngày xưa ác long đằm ác giao. Hấn cùng với cái này Hoa Quả Sơn có một đoạn không chết không ngớt qua lại, một đoạn huyết hải thâm cừ. Đây là Hoa Quả Sơn tất cả hạch tâm yêu quái đều tình tường chuyện tình.

Không đợi Lữ lục quái từ trong khiếp sợ hoãn quá thân lai, Dương Thiên cũng đã bước nhanh đi ra cửa ngoài.

Thấy thế, Lữ lục quái lạng lẽ nhìn thoáng qua như trước điềm nhiên như không ngồi ngay ngắn Dương Tiễn liếc, vội vàng theo đi ra ngoài.

"Ta hiện tại đi quân doanh. Ngươi, lập tức đi tìm Đoàn Chủ tới. Còn có, bà Lý Tĩnh giấu hảo." Dương Thiên lạnh giọng công đạo nói.

Lữ lục quả vôi vàng nhẹ gạt đầu hương phía phòng luyện đan ngoài phóng đi.

Phòng luyện đan tầng cao nhất trên, Ngao Thỉnh Tâm chính xuyên thấu qua bức màn khe hở lạng lẽ mà chăm chú nhìn bọn họ.

Lúc này cả phòng luyện đan tầng chót tiêm tháp bức màn đều đã kinh toàn bộ kéo lên. Nàng linh lực của mình ba động cũng bị tận lực áp chế đến thấp nhất.

Vạn thánh công chúa cũng là long nữ. Long nữ cùng long nữ trong lúc đó, vậy đều có được có chút liên lạc. Tuy nói nàng cũng không biết Cửu Đầu Trùng cùng Bích Ba đàm long cung cụ thể quan hệ. Cái này Cửu Đầu Trùng cùng nàng, cũng là có qua gặp mặt một lần. Trùng hợp, hiện tại theo nàng ở lại tiêm tháp trên ban công, có thể trực tiếp chứng kiến phòng tiếp khách lí động tĩnh.

Hiện tại toàn thành cũng còn ở vào một mảnh vui mừng ăn mừng bên trong. Hoàn toàn không có phát hiện so với Nam Thiên Môn khó đối phó hơn đối thủ cũng đã tỵ ở bên cạnh.

Chích một hồi, Dương Thiên liền đạt tới nao nhiệt quân doanh, gặp Dương Thiên đã đến, bọn nguyên một đám hoặc gạt đầu thăm hỏi, hoặc hành quân lễ.

Tại đây Hoa Quả Sơn, hầu tử là tất nhiên chủ soái, phó tướng. Thì là Đoàn Chủ. Đây là hầu tử tự tay bổ nhiệm. Về phần Dương Thiên, nàng cũng không có chính thức quân chức.

Bất quá trên thực tế tại đại đa số thời điểm Dương Thiên uy tín còn cao hơn Đoàn Chủ nhiều lắm, nếu là Đoàn Chủ cùng Dương Thiên mệnh lệnh xuất hiện xung đột, tại hầu tử không nhúng tay vào dưới tình huống. Đại bộ phận tướng lĩnh cùng binh vệ đều sẽ chọn phục tùng Dương Thiên mệnh lệnh.

Hướng phía chúng quân sĩ nhẹ gật đầu, Dương Thiên trực tiếp đi đến truyền lệnh viên chức bên cạnh thấp giọng dặn dò: "Đi, tập kết tất cả bộ đội."

"Tất cả?" Đây truyền lệnh quan hơi kinh hãi.

"Đúng, lập tức chấp hành." Nói đi, Dương Thiên cũng đã xoay người đi vào doanh trướng.

"Dạ!" Đây truyền lệnh quan liền vội vàng khom người chấp tay.

Ở đây quân sĩ từng người đều giật mình, làm cho không rõ tình huống.

Không bao lâu, Đoàn Chủ liền vội vã địa chạy tới.

"Tình huống nào?"

"Tướng quân, Dương Thiên tả làm cho tập kết tất cả bộ đội."

Đoàn Chủ hơi sững sờ, nói: "Làm theo."

"Truyền lệnh quan cũng đã làm theo."

Lúc này, chiến hậu rơi lá tả đi ra ngoài bộ đội đã bắt đầu hồi doanh, trên bầu trời chiến hạm chậm rãi chuyển hướng.

Đương Dương Thiên xúc lên doanh trướng rèm lần nữa xuất hiện ở trước mặt bọn hắn thời điểm, đã là một thân nhung trang.

...

Xa xa địa, ngoài thành sáu yêu vương đều lấp bắp kinh hãi.

Bọn họ chứng kiến cả yêu thành bộ đội đều ở tự động địa điều động, trên bầu trời chiến hạm chậm rãi chuyển hướng. Bốn phương tám hướng cửa thành đồng loạt mở ra, vô số quân đội nối đuôi nhau ra, trước trong đó thậm chí có rất nhiều vuốt hai mảnh màu đen thịt dục yêu binh.

"Thịt dục? Hắn cũng đã tiến hành đến loại tình trạng này rồi?" Chính là Ngưu Ma Vương cũng vào lúc này lấp bắp kinh hãi.

Còn lại yêu vương đều nguyên một đám trợn tròn mắt.

Cắm vào giống như thiên binh như vậy cánh, liền ý nghĩa thật lớn tăng lên luyện thần cảnh phía dưới yêu quái trong chiến đấu tác dụng, yêu chúng cùng thiên binh trong lúc đó trên thực lực không có nữa không thể vượt qua cái hào rộng.

Lại nói tiếp đó cũng không phải thập phần khó chuyện tình, nhưng mấu chốt đó là luyện thần cảnh phía dưới yêu quái mới vật cần thiết, nhất định phải có thể giống như thiên quân đồng dạng phổ cập, nếu không không hề có tác dụng. Loại này sách lược tại trước kia yêu vương môn cơ hồ cũng sẽ không lo lắng, bởi vì này đối tại cơ hồ tìm không ra Ngô Giả đạo yêu quái thật sự mà nói là mong muốn không thể thành chuyện tình.

Nhưng Hoa Quả Sơn hiện tại đã bắt đầu áp dụng, hơn nữa nhìn đi lên có hiệu quả rõ ràng. Bọn họ đang tại từng bước một, toàn bộ phương vị địa đuổi theo trước thiên quân cước bộ.

Cái này đơn giản một màn, đối tại đều là yêu quái sáu yêu vương thật sự mà nói quá mức rung động tính, dùng về phần bọn hắn đối Hoa Quả Sơn có dấu tài nguyên càng thêm miên man bất định.

Đồng dạng thấy như vậy một màn còn có xa xa trên chiến hạm cầm quốc thiên vương.

Chậm rãi thả ra trong tay kính thiên lý, ánh mắt của hắn híp lại thành một đường nhỏ: "Đây là muốn làm gì? Chủ động tiến công chúng ta? Không thể nào đâu."

"Thiên vương, chúng ta là hay không làm ra tương ứng ứng đối?"

"Không. Chúng ta án binh bất động là đến nơi, người đi làm cho Đa Văn thiên vương tới đây một chút."

"Dạ."

Lúc này, Đoàn Chủ cũng đã đứng ở trên tường thành, cách rào chắn qua lại nhìn ra xa.

Dưới chân của hắn, cửa thành tuôn ra yêu quân cũng đã tứ tán ra, như là tại suu tổ trước cái gì, trọng điểm điểm chính là Cửu Đầu Trùng vừa mới xuất hiện phương hướng.

Theo này yêu quân dần dần tiếp cận, Bằng Ma Vương có chút nghi ngờ nói nói: "Ta cảm thấy trước nha, bọn họ giống như tại tìm chúng ta."

"Tìm chúng ta? Chúng ta cần tìm sao? Làm cho Cửu Đầu Trùng trở về kêu một tiếng là đến nơi."

"Ta đây biết rõ, Nhưng ta cảm giác bọn họ hay là tại tìm chúng ta."

Roi xuống đơn đứng ở cách đó không xa Giao Ma Vương sắc mặt cũng đã khó xem tới cực điểm.

Không bao lâu, hai cái yêu binh vượt cánh rơi xuống sáu yêu vương vừa mới đứng địa phương, mà này sáu vị yêu vương cũng đã lạng lẽ trốn được

xa xa.

Rất nhanh. Hắc tử bị chiêu tới. Cũng đã bước vào luyện thần cảnh hắc không cần sử dụng cánh, tốc độ cũng càng nhanh.

Roi xuống mặt đất, hắc tử cúi hạ thân thân thủ chà xát cát đá lại nhìn nhìn trên mặt đất lá rụng, cao giọng quát: "Bọn họ vừa rời đi. Tiếp tục sưu!"

"Thật là tại tim chúng ta?" Ngưu Ma Vương càng phát ra xem không hiểu.

Miêu khi hắc bên chân Giao Ma Vương không khỏi rùng mình một cái. Do dự mà có phải là nên nên rời đi trước.

...

Trong thành, đại quân dọc theo nhai đạo giống như màu đen nước lũ loại tràn.

Những cái này không phải quân chức yêu quái cư dân đã sớm tại quân đội bắt đầu điều động thời điểm liền ý thức được dị thường. Lúc này đã đến yêu binh chích đánh ra tay thế, bọn họ liền bắt đầu tự động địa dọc theo nhai đạo hai bên hướng phía địa hạ thành sơ tán.

Dương Thiên rơi xuống cự ly hầu tử lâu các cách đó không xa trên nóc nhà, đứng phía sau chính là kể cả Đại Giác tại trong, Hoa Quả Sơn đại bộ phận cường lực tướng lãnh.

"Kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Đợi." Dương Thiên chăm chăm vào hầu tử vị trí lâu các thân nhiên nói.

...

Phòng tiếp khách lí. Cửa Đầu Trùng lén lút đem cảm giác của mình lực xách đến cực hạn, rất nhanh nghe được thiết giáp leng keng thanh.

Rất nhiều quân lực đã đem nhà này lâu bao bọc vây quanh, thậm chí hẳn có thể nghe được trên bầu trời truyền đến cánh phát cùng với cung huyền căng cứng thanh âm —— thiên la địa võng a... Cả tòa yêu thành đô tại vòng quanh cái này nho nhỏ gian phòng chuyển, hết thấy tất cả đều bị động viên lên, thậm chí cả thiên không trung chiến hạm cũng kể cả tại trong.

Mồ hôi to như hạt đậu theo Cửa Đầu Trùng trên trán chảy xuống.

Hắn đột nhiên cảm giác được, trước mắt cái này con khi không đơn giản, hẳn không chỉ là có được cao thâm tu vi. Lực lượng cường đại, hơn nữa, giỏi về tâm kế, hoàn toàn không giống tầm thường yêu quái.

Hầu tử vươn tay thân nhiên tự đắc địa bung lên theo vừa mới bắt đầu sẽ không đụng vào qua trà chén nhỏ. Vuốt vuốt sứ nắp a khí, nhẹ nhàng nhấp một miếng, cười nói: "Kính người vừa nói như vậy, cái này trà xác thực thơm không ít. Cũng khó trách sẽ có người thêm thưởng. Xem ra, ta là đang ở trong phúc không biết phúc a."

Giờ này khắc này, Cửa Đầu Trùng sắc mặt cũng đã khó xem tới cực điểm.

"Người đây là ý gì? Nếu như ngoài thành thực có người nói sáu yêu vương, tặng thêm ta, người cho rằng bằng vào người một người lớp những này tiểu binh có thể đối ta thế nào sao?"

Hầu tử thoáng cái bật cười: "Ta vậy yêu mến tại chiến trước làm làm diễn thử, như vậy đánh nhau, trong nội tâm so với nắm chắc. Tuy nhiên đại đa số thời điểm không có làm, bất quá đó là bởi vì sự phát đột nhiên, thường thường không kịp làm thôi. Nếu là có thể, ta còn là hy vọng có thể

căn cứ trước khi chiến đấu lấy được tin tức, kỹ càng địa phân tích một phen."

"Người muốn nói cái gì?"

"Dù sao nhân hạ, không bằng chúng ta liền làm trước khi chiến đấu diễn thử du hí a."

"A?"

"Giả thiết, ta là nói giả thiết, ngoài thành thực có sáu yêu vương, cùng cửu đầu huynh cùng nhau vào lúc này một vốn một lời thành mưu đồ làm loạn. Nếu như ta nhớ không lầm, cửu đầu huynh tu vi hiện tại hẳn là tiếp cận hóa thân cảnh Thái Ất kim tiên đỉnh phong. Ha ha ha ha, vũ trùng tư chất, quả nhiên là không tầm thường a. Chúng ta coi như cửu đầu huynh cũng đã ở vào Thái Ất kim tiên đỉnh phong a. Vừa vặn, ta cũng là. Hơn nữa ưu thế của ta là tốc độ, theo lý thuyết, ta hẳn là có thể một mình khiên chế trụ cửu đầu huynh."

Cửu Đầu Trùng trầm mặc không có mở miệng, chỉ là gất gao chăm chăm vào hầu tử, hoàn toàn đã không có vừa rồi này bất cần đời thái độ.

Đã bao nhiêu năm, có thể đem hẳn bức đến nước này, cũng chỉ có cái này một con khi.

"Sáu cái yêu vương trong đó, ngoại trừ Giao Ma Vương, còn lại tại thiên đình lệnh truy nã lí đều là Thái Ất kim tiên, nhưng không có Thái Ất kim tiên đỉnh phong. Cung cấp những tài liệu này chính là thiên hà thủy quân, hẳn là ít có sai rò mới đúng. Nếu là ta Hoa Quả Sơn một mình ứng đối, chỉ sợ... Dốc toàn bộ lực lượng cũng khó khăn dùng đánh bại. Đúng không?" Nói đến đây, hầu tử ngược lại nở nụ cười: "Bất quá."

Hầu tử chậm rãi nghiêng đầu đi nhìn về phía ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua cao ngất làm bằng gỗ bên tường thành duyên, có thể tình tường địa chứng kiến chân trời huyền phù Nam Thiên Môn hạm đội.

Nhàn nhạt thở dài, hắn nói tiếp: "Tin tưởng cửu đầu huynh cũng biết, trên tay của ta có một không sai cắc, thì phải là Lý Tĩnh. Nếu là dùng phóng thích Lý Tĩnh vi điều kiện yêu cầu ngoài thành Nam Thiên Môn hạm đội hiệp trợ tiến tiêu diệt sáu yêu vương, ta nghĩ, bọn họ hội hết sức vui vẻ. Hơn nữa tiến tiêu diệt yêu vương bản tự là bổn phận của bọn hắn, cũng không tính là cùng yêu quái trong lúc đó có giao dịch gì. Đến lúc đó sáu yêu vương tuy nhiên thực lực cường hãn, nhưng chỉ sợ cũng là song quyền nan địch tứ thủ a. Không cần nhiều, làm cho bọn hắn cầm hai cái yêu vương đầu người để đổi Lý Tĩnh là được. Ta nghĩ cái này bọn họ còn là làm được đến, ít nhất, cũng nên là có thể đem yêu vương toàn bộ đuổi xa Hoa Quả Sơn địa giới. Về phần cửu đầu huynh người sao..."

Lời nói ở đây, Cửu Đầu Trùng đã là kinh hãi không thôi.

Từ đầu tới đuôi hầu tử đều cùng với hắn, có thể ở chỗ này uống trà trò chuyện, cả Hoa Quả Sơn tuy nhiên cũng cũng đã hoàn thành ứng đối sáu yêu vương, kẻ cả của mình bố trí.

Cửu Đầu Trùng đột nhiên cảm giác sợ nổi da gà.

Cái này quả nhiên là một cái đơn thuần vì chiến đấu mà sinh thành thị a, mà đầu lĩnh của bọn hắn, càng là một cái đơn thuần vì chiến đấu mà sinh yêu quái. Cùng so với, bình sinh chứng kiến yêu quái thế lực, hiện tại nhớ tới đều chẳng qua là tiểu hài tử quá gia gia thôi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Cửu đầu huynh nói đến nhận thức xuống. Tất cả mọi người là yêu quái, sống ở cùng một mảnh bầu trời không hạ, đều muốn đổi mặt thiên đình, cái

này nhận thức hạ xuống, kỳ thật rất tốt. Bất quá ta cái này hầu tử tính cách quái gở, đơn giản không nghĩ kết giao bằng hữu. Nếu là thật sự yếu kết giao, cũng nhất định là trước tiểu nhân sau quân tử. Nếu là ngoài thành không có sáu yêu vương, đến lúc đó cửu đầu huynh nên tha thứ tại hạ a."

Nói, hầu tử quay đầu hướng phía sân thượng ngoài nhìn lại.

Theo hầu tử ánh mắt, Cửu Đầu Trùng chứng kiến một cái yêu quái bay đến xa xa hướng phía hầu tử so cá "Sáu", nhẹ gập đầu, nhưng sau đó xoay người vuốt cánh rời đi.

Đây là cũng đã phát hiện sáu yêu vương ý tứ sao?

Cửu Đầu Trùng nghĩ, không khỏi thân hình chấn động, mở to hai mắt nhìn cẩn thận địa nhìn về phía hầu tử.

Chỉ thấy hầu tử như trước sắc mặt lạnh nhạt, tựa tại Cửu Đầu Trùng nhìn soi mói, im ắng địa đem trong tay một chén trà nóng thán xong, nhẹ nhàng đem trà chén nhỏ thả lại trên sàn nhà lại không có vội vã làm cho Dĩ Tổ thêm nước, mà là đem này sứ nắp cầm trong tay vuốt vuốt.

Ánh mắt miễn cưỡng địa nhìn hướng Cửu Đầu Trùng nói: "Cửu đầu huynh nghe nói qua 'Hồng môn yến, vút chén làm hiệu' sao?" ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 243: Nội Chiến

"Hồng môn yến" là cái gì Cửu Đầu Trùng khẳng định không biết, nhưng giờ này khắc này "Vứt chén làm hiệu" là cái gì, Cửu Đầu Trùng chính là lại đàn cũng có thể ý hội.

Tại yêu quái chính giữa, cái này Cửu Đầu Trùng xem như đại yêu trung đại yêu, chính là sáu yêu vương loại này đẳng cấp tồn tại gặp hấn cũng phải đứng sang bên cạnh. Cho tới nay, hấn phong cách hành sự cũng đều là tùy tâm sở dục muốn làm gì tự làm gì, bởi vì hấn biết rõ người khác không có biện pháp cầm hấn như thế nào.

Có thể sự tình luôn luôn ngoại lệ thời điểm, tỷ như Thiên Bồng Nguyên Soái, tỷ như trước mắt cái này Mỹ Hầu Vương.

Lúc ấy thiên hà thủy quân tại Tây Ngự Hạ Châu bố hạ thiên la địa võng lũng bắt trốn chạy sáu yêu vương, hấn liền mình ra tay vạch tìm tòi phòng ngự võng cứu sáu yêu vương. Tình huống bây giờ thay đổi, chính hấn thân hãm Hoa Quả Sơn thiên la địa võng, ngoài thành sáu yêu vương có hay không cũng sẽ liệu mình cứu giúp?

Đối tại này chớ nhà có tang đồng dạng yêu vương, hấn là nửa điểm tin tưởng đều không có, càng huống chi liền là đối phương nghĩ cứu cũng chưa chắc cứu được. Muốn biết được, tại thiên hà thủy quân trong kế hoạch Cửu Đầu Trùng là ngoài ý liệu, mà ở Mỹ Hầu Vương trong kế hoạch, sáu yêu vương thì là trong dự liệu.

Sắc mặt của hấn trở nên dị thường khó coi, chưa bao giờ có khó coi.

Ngơ ngác địa ngòi hồi lâu, hấn giọng cười hai tiếng nói: "Mỹ Hầu Vương a, ngươi cái này Hoa Quả Sơn, nên hao phí không nhỏ tâm huyết a. Nếu là ta tại nơi này hóa ra bốn tướng, chính là bị ngươi bắt được, đến lúc đó tòa này yêu thành chỉ sợ cũng hủy a. Như vậy đáng giá sao?"

"Có cái gì có đáng giá hay không được?" Hầu tử hỏi ngược lại: "Là các ngươi bức đến cửa nhà, cái này đáng giá hay không, cho tới bây giờ không phải ta có thể tuyên. Huống hồ, e sợ chiến, không là phong cách của ta."

Nói đi, hầu tử nhìn xem Cửu Đầu Trùng thản nhiên nói: "Cái dạng gì cửu tử nhất sinh đều đi qua, chẳng lẽ lại ngươi cho rằng, sẽ ở mấy người các ngươi gia hỏa trước mặt nạo rồi? Ha ha ha ha."

Này cười mở tiếng cười tại trong lầu các dần dần quanh quẩn ra, Cửu Đầu Trùng yên lặng địa nghe, Dĩ Tổ mặt không đổi sắc, lầu các bốn phía, đông nghịt một mảng lớn yêu binh yêu tướng địa đều rất nhanh vũ khí, khẩn trương địa thở gấp.

Cách đó không xa trên nóc nhà, Dương Thiên như trước cùng người khác yêu tướng đứng chung một chỗ.

"Làm sao bây giờ?"

"Tiếp tục chờ."

...

Ngoài thành tìm tòi đội cũng đã khuếch tán ra năm dặm cự ly, đào sâu ba thước địa suu. Về phần yêu vương môn, đã sớm chạy đến hai mươi dặm ngoài đi.

"Ngươi nói cái gì? Đây con khỉ cùng ngươi có mối hận cũ?" Ngưu Ma Vương mở to hai mắt nhìn.

Còn lại một đám yêu vương cũng đều hơi kinh hãi.

Giao Ma Vương ánh mắt khẩn trương địa tại lũ yêu vương thân thủ qua lại sự trượt: "Không phải cùng ta, là cùng chúng ta! Dùng tiểu yêu đổi lấy kim tinh các ngươi ai vô dụng rồi? Không nói ta ác long đàm điểm này sự, các ngươi tại địa phương khác chẳng lẽ không có làm? Lúc trước Tăng Trường thiên vương đều là đại ca ngươi giới thiệu cho của ta. Làm sao lại là ta một người cùng hấn có mối hận cũ rồi?"

"Cho nên hấn hiện tại xác thực là tại suu chúng ta, yếu trả thù?" Mi Hưu vương gãi gãi đầu nói.

"Nhất định là." Giao Ma Vương nháy mắt con ngươi rất nhanh nắm tay: "Này con khi ta giải, lúc trước hấn tại ác long đàm hoàn toàn có biện pháp chính mình rời đi, nhưng hấn kiên trì chiến đến cuối cùng. Đây là cừu hận, hấn không phải nghĩ chính mình sống sót đơn giản như vậy. Hấn nhất định sẽ tìm chúng ta trả thù! Cho nên, cho nên chúng ta không thể đi Hoa Quả Sơn!"

"Lời nói vô căn cứ!" Bằng Ma Vương đi phía trước bước một bước, một tay cũng đã rất nhanh phương thiên họa kích, trừng mắt Giao Ma Vương nói: "Nhất định là ngươi sợ chúng ta trực tiếp đem ngươi giao ra đi mới nói như vậy, chính mình dẫn đến hạ chuyện tình, dựa vào cái gì yếu kéo chúng ta xuống nước?"

Một bên nửa ngồi trước Sư Đà Vương cũng lặng lẽ sờ hướng về phía bên cạnh đại đao.

"Ngươi có ý tứ gì?" Giao Ma Vương hoảng sợ địa lui về sau hai bước, chỉ vào Bằng Ma Vương khàn cả giọng địa la lên nói: "Ngươi là muốn đem ta giao cho hấn là a?"

Hắn nhìn phía Ngưu Ma Vương, lại phát hiện Ngưu Ma Vương giữ vững trầm mặc, lập tức cả giật mình.

Nửa ngày, hắn nháy mắt con ngươi nói: "Chúng ta, chúng ta là huynh đệ, ta làm những chuyện như vậy cũng là vì chúng ta, không phải là vì ta một người!"

"Là huynh đệ cũng không phải người làm cái gì sự đều muốn giúp người khiêng." Bằng Ma Vương lại đi nhảy tới một bước, Sư Đà Vương tắc nắm cửu hoàn đại đao thoáng cái đứng lên.

Đang lúc này, một mực trầm mặc Ngưu Ma Vương hỗn thiết bỗng nặng nề khẽ dừng, một đám yêu vương đều nhìn phía hắn.

"Lão tam, đủ rồi. Nói chuyện phải chú ý đúng mực." Hắn tùy ý địa bước hai bước, vừa vặn ngăn cản đến Bằng Ma Vương cùng Giao Ma Vương trong lúc đó, đối với Bằng Ma Vương nhẹ giọng hỏi: "Người thật muốn chạy tới đương tay chân sao?"

Gặp Ngưu Ma Vương cũng đã ngăn cản trước người, Bằng Ma Vương lúc này mới lặng lẽ nói lỏng tung phương thiên kích, lạnh lùng nói: "Đương tay chân ta nhất định là không có hứng thú. Tình hình dưới mắt, nên Cửu Đầu Trùng đều nói thẳng ra, bằng không này hầu tử sao biết biết rõ chúng ta ở bên ngoài? Sau này muốn có cơ hội gì, sợ là khó khăn. Cùng với như thế, không bằng tiên tiến nhập Hoa Quả Sơn lại tùy thời mà động."

Thật vất vả thoáng trấn định chút ít Giao Ma Vương thở hồng hộc nói: "Tiến vào Hoa Quả Sơn? Làm sao người chỉ biết hắn hội tiếp nhận người?"

"Cái này Hoa Quả Sơn mỗi ngày chiêu binh mãi mã, phàm là đến yêu quái đến đầu nhập dựa vào, đều ai đến cũng không cự tuyệt, chẳng lẽ lại còn có thể cự tuyệt ta?"

"Ta cảm thấy được ba ca nói có lý." Su Đà Vương phụ họa nói.

"Vậy các ngươi tự nghĩ làm rồi." Giao Ma Vương điên cuồng địa thét to: "Này hầu tử ta giải, hấn sẽ không dễ dàng như vậy coi như xong."

"Nếu là chúng ta đem ngươi giao ra đi làm lễ vật dùng biểu thành ý?" Bằng Ma Vương chỉ vào Giao Ma Vương quát mắng nói: "Ta giải ta giải, đừng tưởng rằng ngươi ác long đàm này việc chuyện hư hỏng ta không biết. Ngươi yếu thực như vậy hiểu rõ này hầu tử, tự cũng không bị hấn xếp đặt một đạo!"

Một câu nói kia xuống dưới, Giao Ma Vương lập tức sắc mặt tím lại: "Ta này là vì mình sao? Nếu như không phải là vì lo liệu ác long đàm mua bán ta dùng trước đả tội hấn? Dựa vào cái gì mỗi lần thay đổi kim tinh yếu nhập sổ cái cùng các ngươi chia đều, kết quả là có họa lại muốn ta đến lưng? Đừng quên lúc trước ác long đàm là tất cả trong đó tiền lời cao nhất, ngươi cật đan dược lí chẳng lẽ sẽ không có ác long đàm kim tinh mua? Mẹ nó, trước kia đối với ta quý chết nhiệt tình như vậy, từ ta ác long đàm gặp chuyện không may, ngươi chừng nào thì đã cho ta sắc mặt tốt nhìn? Ta con mẹ nó nhẫn ngươi đã lâu rồi!"

Nói đi, Giao Ma Vương bất cứ giá nào loại xoáy lên tay áo chính là một bộ muốn động thủ bộ dạng. Thực lực mạnh hơn hấn Bằng Ma Vương tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, một thanh phương thiên kích cũng đã giơ lên trước người.

"Tốt lắm, đều cho ta cầm mồm! Đều đương ta chết đi không thành?" Đứng ở ở giữa Ngưu Ma Vương đột nhiên chọt quát lên.

Một tiếng này hét to phía dưới, Bằng Ma Vương nghiêng mặt đi không hề xem Giao Ma Vương. Giao Ma Vương tựa hồ còn muốn nói điều gì, hơi há hốc mồm rồi lại không cam lòng địa nuốt trở vào.

Này thân hình gần không được địa run rẩy.

Khắc khẩu hai cái yêu vương rốt cục yên tĩnh trở lại.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Ngưu Ma Vương chậm rãi nói: "Vi nay chỉ kể, là nên ngẫm lại kế tiếp lộ đi như thế nào. Cửu Đầu Trùng xem tình hình đã cùng Hoa Quả Sơn đi đến cùng đi, chẳng lẽ lại chỉ còn lại chúng ta sáu cái, còn cần phải náo trong đó hồng không thành?"

"Có cái gì có thể tương tượng?" Bằng Ma Vương hừ lạnh một tiếng nói: "Cửu Đầu Trùng đầu nhập vào Hoa Quả Sơn, chúng ta trở về đi giết vạn thánh long vương cùng vạn thánh công chúa trút giận quá."

Một câu nói kia xuống dưới, Ngưu Ma Vương một ít song ngư nhần lập tức trợn thật lớn, cả giận nói: "Ngươi nói cái gì? Nếu không phải là vạn thánh long vương, ta đều phải chết tại Tây Ngưu Hạ Châu, ngươi tự chuẩn bị như vậy báo đáp hần?"

"Đó là Cửu Đầu Trùng đã cứu chúng ta, không phải cái kia lão Long đã cứu chúng ta. Cửu Đầu Trùng cuồng vọng, nếu không phải là nhìn hần còn thật sự có tài cố gắng khả năng giúp đỡ được chút gì không, chúng ta sớm giết hần. Hiện tại mọi người cũng đã đầu nhập vào Hoa Quả Sơn, còn có cái gì tình cảm có thể giảng?"

Chỉ thấy Ngưu Ma Vương khoe miệng một hồi run rẩy, ngư mũi trong nháy mắt cuồng phun ra một hồi khói đặc, chọt quát lên: "Ta làm thịt ngươi cái này vong ân phụ nghĩa gì đó!"

Hần kéo lên hỗn thiết bỗng muốn hướng Bằng Ma Vương tiến lên, đứng ở bên cạnh Mi Hầu vương cùng Ngục Nhung Vương một hồi hoảng sợ, vội vàng ngăn trở.

"Đại ca, bớt giận! Bớt giận!"

"Ba ca, người quả nhiên là qua, nhanh cho đại ca nói lời xin lỗi!"

"Đúng vậy a, ba ca, người tranh thủ thời gian nói lời xin lỗi!"

Giao Ma Vương lại chỉ vào Bằng Ma Vương ồn ào nói: "Các người buông ra đại ca, loại này vong ân phụ nghĩa gia hỏa nên đánh chết xong việc!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Bằng Ma Vương lãnh nhãn trừng quá khứ, này Giao Ma Vương vội vàng ngậm miệng lại.

Gặp Ngưu Ma Vương giận không kèm được, Bằng Ma Vương chỉ phải khom người chấp tay, không tình nguyện địa thấp giọng nói: "Đại ca, ta sai rồi."

Đến lúc này, Ngưu Ma Vương mới chậm rãi buông hỗn thiết bổng, chỉ là này hô hấp như trước dồn dập, cảm giác cũng không nguôi giận, chỉ là nghiêng đầu đi không nhìn Bằng Ma Vương.

Xa xa cũng đã có thể tinh tường địa chứng kiến mấy cái yêu quái chính vượt thịt dục hướng bên này tìm tòi.

Chép miệng, Bằng Ma Vương lại lạnh lùng nhìn liếc Giao Ma Vương nói: "Đại ca, ta xin lỗi là nói. Nhưng chuyện bây giờ còn không có giải quyết, chúng ta là nên làm như thế nào?"

"Về trước đi!" Còn đang nổi nóng Ngưu Ma Vương hỗn thiết bổng nặng nề khẽ dừng, mở ra cước bộ hướng phía Hoa Quả Sơn bên ngoài đi đến.

Này Giao Ma Vương sợ hãi địa nhìn cách đó không xa Bằng Ma Vương liếc, cũng vội vàng bước nhanh đuổi kịp.

Trong nháy mắt, tại chỗ cũng chỉ còn lại có Bằng Ma Vương cùng Su Đà Vương.

"Làm sao bây giờ?" Su Đà Vương hỏi.

"Có thể làm sao? Lão ngu không chịu bả cái kia cá chạch giao ra đi chúng ta đi Hoa Quả Sơn chính là chịu chết. Đi một bước tính một bước a."

Nói đi, cũng hướng phía Ngu Ma Vương rời đi phương hướng đi theo.

...

Đợi đến đang lúc hoàng hôn, một thân nhung trang Dương Thiên lặng lẽ đẩy ra hầu tử phòng tiếp khách môn, từng bước một đi đến hầu tử bên cạnh thân ngồi chồm hồm đến trên bờ đoàn.

"Bọn họ đi?" Hầu tử hỏi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Đúng, cũng đã xác định ly khai Hoa Quả Sơn phạm vi." Dương Thiên nhàn nhạt nhìn thoáng qua Cửu Đầu Trùng nói: "Tựa hồ, chính giữa còn đã xảy ra một điểm tranh chấp."

Cái này vừa nói, Cửu Đầu Trùng lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Tuy nhiên đánh từ đáy lòng khinh bỉ này sáu yêu vương, chính là như là bọn hắn thật sự tới cứu, sợ là chính mình bị chết nhanh hơn.

Thoáng trì hoãn trì hoãn, hắn thở dài: "Ta nói ta cùng bọn họ quan hệ không sâu, nếu không phải là nhạc phụ đại nhân mở miệng, ai sẽ đi cứu những người kia. Lần này cũng là bọn hắn kéo ta tới, hiện tại cảnh giới có thể để giải trừ rồi?"

"Còn không được." Hầu tử trực tiếp đáp.

"Vì cái gì? Người còn không tin ta?"

"Bán tín bán nghi. Cần thận điếm, tổng không phải là chuyện xấu."

"Ta càng ngày càng không thích người." Cửu Đầu Trùng nói. rs

s ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 244: Giăng Co

Đây là một trường làm cho người lo nghĩ giăng co, tối thiểu đối Cửu Đầu Trùng mà nói là như thế.

Hiện tại hẳn hy vọng nhất đúng là toàn thân trở ra.

Hầu tử thực lực đến mức nào hẳn được chứng kiến, tựa thực lực mà nói, hẳn không có nắm chắc chống lại. Nếu là tăng thêm bên ngoài này rất nhiều yêu quân, tại không có ngoại viện dưới tình huống, hẳn nhất định là liên chạy đều không chạy thoát được đâu.

Huống hồ cho dù thành công rời đi cái này yêu thành, bên ngoài cũng còn có mười tám vạn thiên quân, mười tám vạn thiên quân lí còn có cá Na Tra. Yêu thành gây ra lớn như vậy động tĩnh bọn họ không có lý do không quản.

Na Tra chắc chắn sẽ không chú ý đối một cái truy nã trên bảng tiếng tăm lừng lẫy đại yêu ra tay, tuy nói Na Tra cũng cảm hẳn không có biện pháp, nhưng một khi ra tay nhất định sẽ ngăn chặn, đến lúc đó cái này Mỹ Hầu Vương một đuổi đi lên, hai mặt giáp công, thì càng không có đường chạy thoát.

Về phần hóa ra cái kia kinh thiên giật mình địa vũ trùng bốn tướng. . . Tuy nhiên lực lượng tăng cường, nhưng rất quan trọng tốc độ lại giảm xuống, dưới loại tình huống này, càng là muốn chết.

Ngã lại, thật đúng là liên điều đường sống đều không có a.

Tại trạm mặc hồi lâu sau, có chút uể oải Cửu Đầu Trùng cẩn thận nói: "Người sẽ không phải thật muốn cùng ta không chết không ngót a? Cái này yêu thành quả thật không tệ, hủy quái đáng tiếc. Huống hồ, như vậy đối ai đều không có lợi, cũng căn bản không cần phải. Không bằng, thả ta rời đi, mọi người ngày khác cũng tốt tương kiến a."

"Nếu như có thể, đương nhiên không cần phải." Hầu tử nhân nhật cười cười, cũng không tiếp tục nói đi xuống, chỉ nhìn chăm chăm hắn vẫn không nhúc nhích.

Ánh mắt kia làm cho Cửu Đầu Trùng càng phát ra không thoải mái.

Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ như vậy vẫn đối với trì xuống dưới?

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Đương nhiên, nghĩ mãi mà không rõ về nghĩ mãi mà không rõ, hắn thập phần xác định cái này hầu tử nhất định là có mục đích là. Theo bắt đầu đến bây giờ, cái này hầu tử cho cảm giác của hắn hoàn toàn không giống một cái yêu quái, thậm chí không giống một cái Hành Giả đạo, mà tượng một cái đa mưu túc trí Ngộ Giả đạo.

Hãy nhìn hắn chiến đấu, rõ ràng chính là Hành Giả đạo không sai a. . .

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Trong lúc miên man suy nghĩ, hắn thậm chí đối với hầu tử sơ phó sinh ra hiếu kỳ. Từ nơi này hầu tử phong cách hành sự, gọn gàng côn pháp cùng với hắn bằng cảm giác đánh giá tính ra hầu tử tuổi, hắn thập phần xác định cái này hầu tử không giống cái khác yêu quái như vậy vô sự tự thông hoặc là thay đổi giữa chừng, mà là bá nhập nào đó sư môn.

Hội là một vị cái dạng gì sư phó, xuất phát từ cái dạng gì mục đích, vỡ lòng ra như vậy một cái lớn yêu?

Dĩ Tô tiếp tục như không có việc gì phao trước trà, nước trà uống xong tụt thêm, lá trà phao phai nhạt tụt đôi, một bình tiếp một bình.

Ngoài cửa thiên la địa võng mây may đều không có buông lỏng qua.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, cứ như vậy lặng im địa giảng co lấy.

Thẳng đến đây trời tinh đầu, minh nguyệt treo cao thời điểm, ngoài cửa tiến tới một tiểu yêu tại hầu tử bên người lặng lẽ thì thầm.

"A? Na Tra cầu kiến?"

Này tiểu yêu hơi sững sờ, làm như kinh ngạc tại hầu tử tại sao phải trực tiếp tại Cửu Đầu Trùng trước mặt biểu lộ ra, lặng lẽ nhìn Cửu Đầu Trùng liếc, nhẹ gật đầu.

"Đem hấn mang vào thành đến đây đi."

"Mang vào thành đến? Đến nơi đây sao?"

Gặp hầu tử không có nói nữa, này tiểu yêu yên lặng hành lễ thối ra ngoài cửa.

Không bao lâu, xuyên thấu qua rộng mở sân thượng môn, Cửu Đầu Trùng chứng kiến Na Tra cước đạp phong hỏa luân theo ngoài cửa thành bay tiến đến.

"Đã thành." Hầu tử nâng chung trà lên chén nhỏ yên lặng địa đem còn lại nước trà toàn bộ uống xong, nói: "Ngươi có thể đi, từ cửa sau đi."

"A?"

Còn không có đái Cửu Đầu Trùng kịp phản ứng, hầu tử cũng đã chậm rãi đứng dậy, đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Ta còn có việc, sẽ không tiễn."

Nói đi, xoay người đi ra cửa ngoài.

Dương Thiên thản nhiên nhìn Cửu Đầu Trùng liếc, cũng đi theo xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại có Dĩ Tổ cùng Cửu Đầu Trùng.

Ngơ ngác nhìn Dương Thiên lúc gần đi mang lên đại môn, Cửu Đầu Trùng lông mày chau thành chữ bát (八).

Lầu các ngoài đại quân buông ra căng cứng cung huyệt, đã bắt đầu rút lui khỏi.

Nửa ngày, Cửu Đầu Trùng nhìn về phía một bên Dĩ Tổ hỏi: "Hắn, hắn đây là như thế nào cá ý tứ? Đã chịu thả ta đi, tại sao phải chờ tới bây giờ?"

Dĩ Tổ không có trả lời, chỉ là còn lấy cười.

"Uy, ta nói tiểu muội muội a. Ngươi là hồ yêu a? Vừa mới cái kia nữ, giống như không phải yêu quái a. Xem bộ dáng hắn là ít nhất có luyện thân cảnh tu vi, hơn nữa tu hắn là Ngô Giả đạo. Nàng là ai? Còn có trên đầu thành này tiểu mỹ nữ, giống như cũng là nhân loại."

Dĩ Tổ như trước lặng yên mà không nói.

"Các ngươi cái này yêu trong thành còn có nhân loại? Vì cái gì nhân loại hội chịu sống ở chỗ này? Ngoại trừ hai người bọn họ, có phải là còn có những nhân loại khác? Các ngươi đại vương không ăn người sao?"

Cửu Đầu Trùng liên tiếp cái vấn đề hạ, Dĩ Tổ cuối cùng mở miệng:
"Người vừa mới không phải vẫn muốn đi sao? Vì cái gì bây giờ có thể đi lại không đi?"

"Ta hỏi nhiều như vậy vấn đề, người tốt xấu trả lời ta một cái a."

"Người cảm thấy ta có thể đáp sao?"

Cái này trái ngược hỏi, lại là Cửu Đầu Trùng giật mình.

Ngẫm lại cũng là. Chính mình một ngoại nhân, một lát trước còn bị cảnh giác đề phòng người, hiện tại đột nhiên hỏi nhiều như vậy, phạm là trường điểm đầu óc nên cũng sẽ không tùy tiện loạn đáp.

Cái này Cửu Đầu Trùng cũng là tốt lắm vết sẹo đã quên đau người, vừa mới bị vây khốn thời điểm liều mạng muốn đi, hiện tại đại môn rộng mở, hấn rồi lại nghĩ ở lâu một hồi.

"Ta đây đổi lại vấn đề hỏi người, các người đại vương người này bình thường cũng là cái này tánh tình sao?"

Dĩ Tổ mặt tối sầm, lạnh lùng nói: "Cái gì gọi là 'Cái này tánh tình' ?"

"Ngạch, được rồi, khi ta nói lỡ tốt lắm. Ý của ta là, hấn bình thường cũng là như thế này tầng tầng tính toán sao?"

"Thế thì sẽ không, hầu tử ca ca rất hiền hoà."

" 'Hầu tử ca ca' ? Người của các người không phải đều nên gọi hấn đại vương sao?"

"Hầu tử ca ca không có yêu cầu, cho nên chúng ta có ít người còn là dựa theo nguyên lai cách gọi. Còn có trực tiếp gọi hấn 'Hầu tử'."

" 'Nguyên lai cách gọi' ?" Cửu Đầu Trùng thoáng cái chú ý tới cái gì, liền vội vàng hỏi: " 'Nguyên lai' là như thế nào? Cùng hiện tại có khác nhau sao?"

Dĩ Tô thoáng cái ngậm miệng lại cảnh giác mà chăm chú nhìn Cửu Đầu Trùng, sợ tự mình nói sai.

Thấy thế, Cửu Đầu Trùng ho khan hai tiếng, ngược lại hỏi: "Nghe nói phàm là tiến đến đầu nhập vào yêu quái hẳn đều thu, có phải thật vậy hay không không có điều kiện gì? Còn là nói chỉ là đối tiêu yêu như thế, đối đại yêu tắc khác luận?"

"Người đây phải hỏi hầu tử ca ca, ta làm sao biết." Dĩ Tô hừ lạnh một tiếng, nhìn Cửu Đầu Trùng một chữ dừng một lần nói: "Người cần phải đi."

Đây là lệnh đuổi khách rồi?

Bất quá bị tiêu mỹ nữ hạ lệnh trục khách Cửu Đầu Trùng lại là không còn cách nào khác, ngược lại một bộ vẻ mặt cợt nhả bộ dạng.

"Các người cái này Hoa Quả Sơn thức ăn như thế nào? Bình thường có gì hằng ngày tiêu khiển sao? Có hay không rượu cung ứng? Ta xem một ít bọn yêu binh nguyên một đám mặt không biểu tình, có phải là sinh hoạt rất buồn khô?"

"Ta nói người cần phải đi, nghe không hiểu tiếng người sao?"

"Đừng nóng vội nha, người xem ta đây chén trà còn không có uống xong, lãng phí quái đáng tiếc. Người lại nói cho ta một chút quá."

...

Đang lúc Cửu Đầu Trùng còn đang phòng tiếp khách lí lại trước không thời điểm ra đi, hầu tử đã tại yêu trong thành cái khác địa điểm cùng Na Tra biết mặt.

Cách nhà giam rào chắn, Na Tra ngờ ngác nhìn mặt khác bị giam giữ xương tỳ bà Lý Tĩnh hốc mắt hơi có chút ẩm ướt.

Cũng may ngoại trừ cái xương tỳ bà phong tu vi bên ngoài, hầu tử cho Lý Tĩnh đãi ngộ tính thập phần không sai. Xét thấy hắn có thương tích trong người, còn đặc biệt phái quân y theo bên cạnh hầu hạ.

Lúc này Lý Tĩnh hai mắt bị che kín, nhìn không thấy Na Tra.

Ngờ ngác địa đứng hồi lâu, Na Tra nhin xuống động thủ xúc động cùng hầu tử sóng vai từng bước một hướng nhà giam ngoài đi.

"Muôn thế nào mới có thể thả hắn?"

"Không phải nói tốt lắm các ngươi rút quân, sau đó lại đàm sao? Ta suốt chú ý các ngươi một ngày, chiến hạm chuyên đều không chuyên."

"Quân viễn chinh lí hiện tại vị giai ta cao nhất, nhưng phó soái cũng không phải ta, là cầm quốc thiên vương. Hắn không sẽ đồng ý tại ngươi không có phóng thích cha ta trước lui lại."

"Thì phải là sẽ đổi trì rớt cuộc ý tứ?"

"Kỳ thật hắn nói đúng, chúng ta không thể lui lại. Một khi lui lại lập tức sẽ khiến thiên đình chú ý, đến lúc đó cha ta bị bắt chuyện tình lập tức sẽ cho hấp thụ ánh sáng. Hiện tại thiên đình đang tại lúc dùng người, chúng ta man báo, bị mất chức phỏng chừng sẽ không, nhưng tạm thời cách chức là tất nhiên. Đến lúc đó thiên đình cũng sẽ có người tới tiếp quản Nam Thiên Môn. Có lẽ là hai mươi tám mới tức, có lẽ là Cửu Diệu Tinh Quan. Đến lúc

đó khả năng còn có thể điều thiên hà thủy quân hiệp trợ tiêu trừ. Bởi như vậy, đối với người, đối Hoa Quả Sơn, đối với ta cha đều không chỗ tốt. Huống hồ. . . Người là có trước khoa người, nếu như chúng ta như trước tại nơi này mọi người trong nội tâm ngược lại an tâm, nếu là rời đi, cũng không biết người sẽ đối với cha ta như thế nào."

Nói đi, Na Tra lạnh lùng địa nhìn hầu tử liếc.

Chỉ thấy hầu tử như cũ là mặt không biểu tình, làm như tại tinh tế suy tư về cái gì.

Hiện tại Na Tra cùng hắn nhất định là hoàn toàn đối địch, điểm ấy không thể nghi ngờ. Cũng chính là vì Lý Tĩnh mới có thể đem tìm hiểu Hoa Quả Sơn. Những lời này nói ra, hợp tình hợp lý. Bất quá nghe đi lên lại không có chút nào nửa điểm đàm phán cảm giác, cái này hoàn toàn là tại trình bày của mình khó xử, giống như là tại đem vấn đề vớt hồi cho Hoa Quả Sơn.

Nghĩ đến, cũng nên không phải cầm quốc thiên vương làm cho hắn nói như vậy.

Đi ra nhà giam, bọn họ nhìn thấy đứng ở ngoài cửa Dương Thiên.

"Thiên tử tử." Na Tra nhàn nhạt địa hô một tiếng, cười cười, hoàn toàn không có ngày xưa thân mật.

Ba người ngờ ngác địa đứng một hồi, Na Tra mở miệng đối hầu tử nói ra: "Hoa Quả Sơn tiêu diệt không tiêu diệt ta không quan tâm, ta chỉ muốn ta cha an toàn trở về. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Lời nói ta đã nói cho người nghe, cái này các không phải vạn năng. Hy vọng người hảo hảo ngẫm lại nên làm cái gì bây giờ, làm cho lẫn nhau đều có một có thể tiếp nhận kết quả. Nếu như người là yếu binh khí đan dược, hoặc là kim tinh, ta hiện tại có thể đáp ứng người. Cho dù Nam Thiên Môn phủ

kho lí không đủ, ta chính là trở thành hỏa tiêm thương cũng biết đủ cho người đưa tới."

Hầu tử sách sách nở nụ cười: "Ta chính thức yếu đan dược, người chính là trở thành hỏa tiêm thương cũng biết không đến. Về phần những kia bình thường, ta không thiếu. Hơn nữa Lý Tĩnh trả lại, đến lúc đó ta Hoa Quả Sơn an toàn đều không bảo đảm, yếu đan dược làm chi? Cho dù có cũng đủ vũ khí đan dược, ta cũng cũng không đủ yêu quái võ trang."

Na Tra thanh âm thoáng cái cao tám độ: "Vậy người đến tốt cùng muốn thế nào? Chúng ta có thể cho được tự chỉ có nhiều như vậy, rao giá trên trời không có ý nghĩa!"

Gặp Na Tra vội vàng bộ dáng, một mực không có mở miệng Dương Thiên cũng là ần ần có chút không đành lòng.

Có thể nàng nên nói cái gì? Khuyên hầu tử bỏ Lý Tĩnh thả sao? Không phải nói Hoa Quả Sơn nhất định sẽ thua cho mười tám vạn Nam Thiên Môn thiên quân, mấu chốt là nếu như hầu tử thật sự làm như vậy, Hoa Quả Sơn đem trả giá thê thảm đau đớn một cái giá lớn.

Do dự hồi lâu, hầu tử ngẩng đầu lên đang nhìn bầu trời trung ghé qua trong mây minh nguyệt, chậm rãi thở dài: "Đã như vậy, ta phóng thích Lý Tĩnh điều kiện chính là, các người một mực tại nơi này theo ta giằng co." ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 245+2 Vị Thiên Vương Khốn Cảnh

"Ngươi là nói, hấn muốn chúng ta tại nơi này một mực cùng hấn giăng co?" Đa Văn thiên vương có chút không thể tưởng tượng nổi mà hỏi thăm.

"Đúng vậy. Ý tứ của hấn là, chúng ta một mực tại nơi này cùng hấn giăng co, giúp nhau ước định tiến công phòng ngự làm thành chiến sự không thuận bộ dạng, đồng thời cũng tùy thời cũng có thể phái người đi trước xem xét cha ta tình huống. Đợi cho chúng ta rút lui khỏi thời điểm, hấn dĩ nhiên là hội đem cha ta phóng thích." Na Tra nói.

Kỳ hạm trong đại điện, ánh nền xèo xèo địa thiêu đốt, đem ba người bóng dáng đều khắc đến màu đỏ rực trên mặt thảm.

Ba người tất cả có chút suy nghĩ.

Hồi lâu, cầm quốc thiên vương sờ lên cầm chậm rãi nói: "Hấn đây là kế hoãn binh. Chỉ cần chúng ta như trước tại vậy công Hoa Quả Sơn, như vậy thiên đình tự cũng không sinh nghi, cũng tạm thời sẽ không phái cái khác quân đội tham gia."

"Kế hoãn binh? Hấn như vậy có thể trì hoãn bao lâu? Cái này Mỹ Hầu Vương cũng thực thiên cận." Đa Văn thiên vương nói.

"Ta cảm thấy được không phải." Cầm quốc thiên vương trên mặt sàu lo nói: "Ta hôm nay đứng ở hạm thủ nhìn này yêu thành cả ngày, binh tướng điều động có độ, xem tình hình ngày bình thường huấn luyện nhất định cực kỳ nghiêm khắc, điều động giả cũng am hiểu sâu binh pháp. Tự quang

nhìn từ điểm này, mặc dù ánh mắt không lâu dài, cái này Mỹ Hầu Vương cũng tuyệt không phải thiên cận chi người. Hấn khai ra loại này điều kiện, khẳng định có mưu đồ khác."

"Có mưu đồ khác? Hấn còn có thể đồ cái gì?"

Cầm quốc thiên vương như có điều suy nghĩ nói: "Cái này nói không rõ, khả năng tính rất nhiều, tử như, kéo thời gian rất lâu, tử như vài năm, đợi cho chúng ta không thể không lúc rút lui, lại vi phạm ước định không chịu phóng thích tù binh."

"Không có khả năng!" Na Tra lúc này thốt ra: "Hấn đã đáp ứng rồi tựu tuyệt sẽ không đổi ý!"

Một câu xuống dưới, hai vị thiên vương giật mình tại tại chỗ.

Cái này khê giật mình, Na Tra mới phát hiện mình nói lỡ.

Cầm quốc thiên vương chậm rãi hỏi: "Tam thái tử cứ như vậy tin được cái này yêu hầu?"

"Ta là nói... Ta là nói hấn nói chi chuẩn xác. Có nên không đổi ý..." Na Tra đầu càng nói càng thấp.

Liếc nhìn Na Tra này chợt dạ bộ dáng. Lại liếc nhìn muốn nói lại thôi Đa Văn thiên vương. Cầm quốc thiên vương ho khan hai tiếng nói: "Cũng tốt, hiện tại ít nhất thiên vương cũng đã an toàn, chúng ta cũng có thể thoáng yên tâm một ít. Nhìn yêu hầu bộ dạng tạm thời cũng sẽ không nả ra, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, gấp không được. Hôm nay tất cả mọi người mệt mỏi, không bằng đi đầu nghỉ tạm a."

Cái này vừa nói, Na Tra mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Đợi đến ra cửa điện, gặp Na Tra cũng đã đi xa. Cầm quốc thiên vương bước nhanh đuổi theo Đa Văn thiên vương.

"Trước chờ đợi, chúng ta tâm sự."

"A?" Đa Văn thiên vương dừng bước.

Lôi kéo Đa Văn thiên vương đi đến trong góc thoáng đứng lại, cầm quốc thiên vương mở miệng nói: "Người có cảm giác hay không được, tam thái tử hôm nay có chút cổ quái?"

Đa Văn thiên vương đầu tiên là cả kinh, nhếch môi lược qua nghĩ sơ hạ, thở dài: "Người cũng hiểu được có cổ quái?"

Cầm quốc thiên vương không có nói tiếp, chích nhìn chăm chú nhìn chăm chú Đa Văn thiên vương.

"Hắn là hiểu lầm a." Đa Văn thiên vương thở dài: "Tam thái tử dù thế nào dạng cũng không trở thành bán đứng Nam Thiên Môn, huống chi là phụ thân của mình? Huống hồ hôm nay thiên vương bị bắt, ta xem hắn xác thực là rất thương tâm. Nói dùng chính mình đi đổi, cũng là thật tâm lời nói."

"Ta chỉ không phải hắn bán đứng Nam Thiên Môn." Hơi do dự xuống. Cầm quốc thiên vương nói tiếp: "Ta cảm giác, hắn cùng này yêu hầu sớm nhận thức. Người xem hôm nay yêu hầu rõ ràng có thể tù binh hắn. Nhưng vẫn lưu 冇 tay. Bất luận đối Nghiễm Mục thiên vương, đối Tăng Trường thiên vương, hay là đối với Lý Tĩnh lý thiên vương đều chưa từng lưu thủ, vì sao cô đơn đối tam thái tử lưu thủ? Hơn nữa vừa mới tam thái tử rõ ràng đối với hắn như vậy tín nhiệm, muốn biết được đây chính là nắm cha mình yêu quái, hơn nữa, cái này yêu hầu theo thò đầu ra đến bây giờ việc làm cũng không cái đó một kiện để cho chúng ta cảm thấy hắn có thể tin tưởng,

có thể tam thái tử tỵ hết lần này tới lần khác tin tưởng. Trong chỗ này khẳng định có vấn đề, tam thái tử nhất định là che giấu sự tình gì."

"Người vừa nói như vậy, ngược lại thật là..."

Nhếch môi, Đa Văn thiên vương trên trán vẻ sầu lo càng phát ra thêm.

Nếu là Na Tra đều có vấn đề, này tình thế tỵ trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Làm như cho Đa Văn thiên vương tiêu hóa những nội dung này thời gian, cầm quốc thiên vương thoáng dừng một chút, mới thân thủ lấy ra một phần trúc giản đưa tới, nói tiếp: "Còn có, thiên vương phóng ra trước từng hạ lệnh điều tra này yêu hầu binh khí xuất xứ, đằng sau thiên vương bị bắt, vẫn lại liền đem hồi báo đưa đến ta nơi nào đây, người mà lại nhìn xem."

Tiếp nhận cầm quốc thiên vương đưa tới trúc giản, Đa Văn thiên vương tiếp theo bên cạnh chậu than chiếu rọi quang mở ra xem xét, lập tức hít vào một hơi.

"Đó là... Định Hải Thần Châm?"

"Hẳn là không sai." Cầm quốc thiên vương mặt không biểu tình mà nói ra: "Trong thiên hạ, có thể làm ra loại đó đẳng cấp binh khí người lác đác có thể đếm được, từ xưa đến nay, thì như vậy vài chuôi. Cái này chính giữa chỉ có Định Hải Thần Châm cùng này yêu hầu binh khí không có sai biệt. Chuôi này Định Hải Thần Châm bản vi Thái Thượng Lão Quân tạo thành, sau đại vũ dùng cho trị thủy, lũ lụt chấm dứt sau, giao cho Đông Hải long cung dùng cho trấn áp Đông Hải con suối đã có vài ngàn năm chưa từng động tới. Bây giờ nghĩ đến, trước đó vài ngày Đông Hải biển gầm, hẳn là cùng cái này Định Hải Thần Châm thoát không khỏi liên quan!"

Mỹ Hầu Vương lấy Định Hải Thần Châm, Đông Hải long cung lại đề xuống không báo. Lời nói ở đây, bên trong càn khôn cũng đã lại hiểu không qua.

Đa Văn thiên vương mở to hai mắt nhìn không thể tin địa phản phục nhìn xem trong tay trúc giản, nháy mắt con người ngờ ngác địa thờ dài: "Nói như vậy, Đông Hải long vương cũng cùng cái này yêu hầu có cấu kết?"

Không có trả lời, cũng không cần trả lời.

Hai vị thiên vương đều lâm vào trầm tư bên trong.

Nếu như nói hôm nay cái này hầu tử thực lực cường đại cho hai vị thiên vương rung động, Na Tra trên người tồn tại điểm đáng ngờ đối hai vị thiên vương mà nói tựa như cùng đứng ngồi không yên, về phần cái này kim cô bỗng lai lịch, tất hoàn toàn là áp đảo lạc đà cuối cùng một cây rơm rạ.

Cái này Hoa Quả Sơn, quả nhiên là thiết bản trung thiết bản.

Vô luận là cường hãn thực lực còn là như ẩn như hiện bối cảnh, cũng làm cho người ghen hờn nhìn trần trời, Đông Hải long cung đều liên lụy trong đó, thậm chí khả năng liền Na Tra tam thái tử đều sớm biết được lại giúp đỡ giấu diếm.

Có thể cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì cường đại như thế yêu vương quật khởi, bọn họ cho tới nay nửa điểm phong thanh đều không thu được?

Nghiễm Mục thiên vương chinh phạt trước, Nam Thiên Môn thậm chí liền Hoa Quả Sơn chiếm giữ một đoàn yêu quái cũng không biết. Cho dù là Nghiễm Mục thiên vương chinh phạt sau, Lý Tĩnh y nguyên cho rằng Hoa Quả Sơn chỉ là so với bình thường yêu quái thể lực muốn mạnh hơn một ít,

sở dĩ binh bại là vì Nghiễm Mục thiên vương khinh địch. Thậm chí lần này bọn họ mười tám vạn thiên quân dốc toàn bộ lực lượng cũng không phải bởi vì coi trọng Hoa Quả Sơn thực lực, mà là nghĩ đánh bại Hoa Quả Sơn sau thuận thế bắt đầu đối Nam Chiêm Bộ Châu yêu chúng chinh phạt.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Chỉ có thể nói, cái này yêu hầu không chỉ là thực lực cường hoành, hơn nữa tâm kế bách sâu. Hẳn một mực tại giấu, thẳng giấu đến Nghiễm Mục thiên vương xuất binh chinh phạt, mới không được đã bạo lộ mục tiêu.

Có thể dù cho đến lúc đó, hẳn cũng một mực tìm tại ẩn dấu thực lực. Hẳn đến tột cùng còn có bao nhiêu không thể cho ai biết bí mật? Hẳn đến tột cùng muốn làm gì?

Một hồi gió lớn thổi qua boong tàu, giờ lên binh tướng áo choàng, chập chờn hỏa quang, cờ xí bay phất phới.

Một hàng nhóm cầm trong tay trường kích quân sĩ đạp trên chính tề tiến độ theo bên cạnh đi qua, hai vị thiên vương hồn nhiên chưa tỉnh.

Lý Tĩnh bị bắt, Na Tra khác thường, Nghiễm Mục tinh thần thất thường, tăng trưởng trọng thương bất tỉnh.

Dạ đại Nam Thiên Môn, bọn họ chợt phát hiện tại chỉ còn lại có hai người bọn họ đứng ở cùng một chỗ.

Yếu nghĩ cách cứu viện Lý Tĩnh, có thể bọn họ thậm chí liền Lý Tĩnh bị bắt tin tức cũng không dám truyền ra bên ngoài. Đông Hải long cung cùng Hoa Quả Sơn có cầu kết, ngày đó trên còn có bao nhiêu thần tiên cùng Hoa Quả Sơn có lui tới?

Bọn họ dám đến Đông Hải long cung đi một lần sao?

Đừng nói Đông Hải long cung, bởi vì Na Tra vấn đề, hiện tại Nam Thiên Môn bên trong người nào có thể tin, người nào không thể tin bọn họ đều không thể không một lần nữa châm chước. Vạn nhất một đánh cờ hạ sai, đến lúc đó kích khởi chính là kinh đào hải lãng.

Hiện nay xem ra, cái này yêu hầu đưa ra điều kiện khẳng định có khác mưu đồ, có lẽ hẳn đang tại làm lấy có chút sự tình cần phải thời gian, cần tránh cho thiên đình chú ý, cần Nam Thiên Môn làm yểm hộ.

Thậm chí hướng thâm nghĩ, vô luận này Mỹ Hầu Vương tự thân thực lực rất mạnh, chính là một con yêu quái đều không nên có lớn như vậy năng lượng, cái này sau lưng khả năng còn có thể lực khác tham gia... Kể từ đó, tình huống tự trở nên canh phức tạp.

Có thể chẳng lẽ cứ như vậy nghe hẳn mặc hẳn?

Không hề nghi ngờ địa, đây là một đào tốt hãm hại. Có lẽ là muốn cho Nam Thiên Môn nhảy, có lẽ là muốn cho thiên đình nhảy. Nhưng không quản ai nhảy 冇, lúc này bọn họ đều không nên dựa theo yêu hầu ý tứ đi làm.

Chính là không làm như vậy bọn họ lại có thể thế nào? Bày đặt Lý Tĩnh không quản đang báo thiên đình sao?

Đường đường hai vị thiên vương, lúc này đứng ở chỗ này, tại trước mắt của bọn hắn, lại tựa hồ như cũng đã không có đường khác có thể đi.

Đây là một loại bị ép tới không thở nổi cảm giác, một loại biệt khuất cảm giác, cảm giác vô lực. Nguyên lai trong lúc bất tri bất giác, bọn họ cũng đã tao ngộ rồi một cái cường đại đến bọn họ không cách nào khiêu chiến khủng bố địch nhân.

Hắn chỉ là một chích yêu quái, một con khi, lại bức bách được cả Nam Thiên Môn không đường có thể đi.

...

Đang lúc hai vị thiên vương buồn rầu đến cực điểm lúc, Cửu Đầu Trùng cũng đã vượt qua mây vạn dặm theo Hoa Quả Sơn quay trở về Nam Chiêm Bộ Châu.

Đoạn đường này, trong đầu của hắn đều tràn đầy dấu chấm hỏi. Hắn tổng cảm giác cái này Mỹ Hầu Vương cùng hắn dĩ vãng gặp gặp bất luận cái gì yêu quái cũng không cùng, về phần này Hoa Quả Sơn, tắc càng là không giống với bất luận cái gì yêu quái thế lực. UU đọc sách (. uukanshu.com) văn tự thủ phát.

"Vì sao nhất định phải lưu ta ở nơi đó uống nhiều như vậy chén trà? Đã này sáu cái kinh sợ trứng đã đi rồi, dứt khoát thả ta đi cũng được." Cửu Đầu Trùng trăm mối vẫn không có cách giải.

Một đường chóng mặt hồ chóng mặt hồ địa nghi, hắn rất nhanh hạ xuống đến một cái điểm nổi lên chậu than trước sơn động.

Canh giữ ở cái động khẩu mấy cái tiểu yêu vừa thấy Cửu Đầu Trùng, lúc này sợ tới mức khúm núm, nguyên một đám quỳ rạp xuống đất.

Sơn động này liền là bọn hắn hiện tại doanh địa.

Chính xác ra, là này sáu con yêu vương theo cái khác yêu vương trong tay "Đòi" tới. Đương nhiên, tại đòi trong quá trình, nguyên bản yêu vương khó tránh khỏi bị hung hăng địa đánh một trận, sau đó "Cam tâm tình nguyện" địa tướng lãnh địa tính cả động phủ còn có thủ hạ cùng nhau giao đi ra cú đầu xung thần.

Nếu là theo như Cửu Đầu Trùng tính cách nhất định là sẽ không làm loại sự tình này, nhưng sáu yêu vương tắc bất đồng.

Cái này sáu cái yêu quái cho tới nay đều tác uy tác phúc quen, cô linh linh coi như chó nhà có tang đồng dạng theo Tây Ngưu Hạ Châu chạy đến nơi đây, bên cạnh không có hai cái tiểu nhân sai sử như thế nào được?

Bất quá như vậy cũng tốt, cùng sáu yêu vương cùng nhau trụ tiến nơi này, cũng không sợ không có người phục thị vạn thánh long vương cùng vạn thánh công chúa.

Từng bước một đi vào huyết động, đương một cước bước vào đại sảnh lúc, Cửu Đầu Trùng phát hiện này sáu con yêu quái đều ở ngơ ngác nhìn hẳn.

Trong đó Giao Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương càng là ẩn ẩn có yếu ra tay ý tứ.

"Các người làm gì vậy?" Cửu Đầu Trùng hỏi.

*

*

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 246: Do Đó Bái Biệt

Rộng rãi trong huyết động một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại có bồn trên lửa khói chậm rãi nhúc nhích đem cái này nguyên bản tỵ giàu có nguyên thủy cuồng dã khí tức trong huyết động hết thấy đều ánh được dữ tợn.

Sáu con yêu vương, không có người trả lời Cửu Đầu Trùng vấn đề, này không khí khẩn trương đã rõ ràng nhất đến cực điểm.

Bằng Ma Vương chăm chăm vào Cửu Đầu Trùng hỏi ngược lại: "Người mới vừa về?"

Đây là chất vấn khẩu khí?

Cửu Đầu Trùng chỉ lạnh lùng cười, chưa trả lời. Mọi người vốn cũng không phải là một nhóm, đối tại này yêu vương, hẳn cho tới bây giờ tỵ không cần đối với bọn họ công đạo cái gì. Lúc này Bằng Ma Vương giọng điệu như thế chẳng thân mật, tỵ càng không cần trả lời.

Gặp Cửu Đầu Trùng không đáp lời, một đôi con mắt đồng loạt địa nhìn về phía ngòi ở chủ vị trên Ngưu Ma Vương, làm như yếu hẳn tỏ thái độ ý tứ.

Ngưu Ma Vương hai tay chống đỡ đầu gối, nhìn xem Cửu Đầu Trùng trong ánh mắt khác thường cũng là đã sớm dấu không lẫn át được.

Hắn nhẹ giọng hỏi: "Người mới từ Hoa Quả Sơn trở về?"

"Đúng thì thế nào?"

Lập tức, này bầu không khí tựa hồ trở nên càng thêm khẩn trương.

Không chờ Ngưu Ma Vương lại lần nữa mở miệng, Bằng Ma Vương đoạt hỏi: "Người đang ở đây này yêu trong thành dừng lâu như vậy, đều làm gì rồi?"

"Ta làm cái gì cần đối với người giải thích sao?" . Cửu Đầu Trùng trực tiếp trắng không còn chút máu Bằng Ma Vương liếc.

"A?" Bằng Ma Vương cười lạnh một tiếng, nói: "Đã như vậy, chúng ta ngày mai cùng một chỗ tiến công Hoa Quả Sơn như thế nào? Người, tăng thêm chúng ta sáu cái, khẳng định có thể nắm bắt Hoa Quả Sơn."

"Người điên rồi."

Dứt lời, Cửu Đầu Trùng xoay người đã nghĩ chạy đi, lại bị Bằng Ma Vương bước nhanh ngăn lại.

"Ta làm sao lại điên rồi?" Một ít song điều mắt trùng được rất tròn, mắt lộ ra hung quang.

Cửu Đầu Trùng có chút hoảng sợ địa nhìn khắp bốn phía liếc.

Một bên bốn vị yêu vương đều ần ần có ra tay ý tứ, chủ vị trên Ngưu Ma Vương lại vào lúc này lựa chọn trầm mặc.

Cửu Đầu Trùng hơi há hốc mồm tựa hồ muốn nói cái gì. Lại thoáng cái bùng tỉnh đại ngộ.

Trong lúc bất tri bất giác. Nguyên đến mình đã bị này con khỉ thuận dưới tay bộ!

...

Đêm tối. Hoa Quả Sơn yêu thành mộc chất trên tường thành hỏa quang tươi sáng, một hàng nhóm vũ trang đến tận răng yêu binh qua lại đèn đáp lại địa tuần tra, ở đằng kia không dễ dàng phát giác trong góc càng là dấu diếm lần lượt trạm gác ngầm, roi lửa tả toàn thành các loại cảnh giới pháp trận chỗ nào cũng có.

Chuẩn bị hồi lâu chiến tranh tựa hồ còn chưa bắt đầu cũng đã đã xong, bất quá cả yêu thành cũng không có buông lỏng cảnh giác, tương phản, thần kinh của bọn hấn buộc được so với thường ngày càng thêm khẩn.

Hầu tử xuyên thấu qua rào chắn xa xa địa ngắm nhìn chân trời điểm xáy ra hoả hoạn quang nhìn về phía trên giống như một đạo khác ngân hà Nam Thiên Môn hạm đội.

"Ta có chút không biết rõ, ngươi hôm nay tại sao phải lưu Cửu Đầu Trùng lâu như vậy." Đứng ở một bên Dương Thiên hỏi.

Hầu tử chớp chớp bởi vì mấy ngày liền vất vả có một chút đỏ lên con mắt. Chậm rãi nhổ ra một hồi nhàn nhạt vụ khí phiêu tán tại trong bóng đêm. "Ta đã nói với ngươi, ta chỉ là lưu hấn uống trà, ngươi tin sao?" .

Dương Thiên lược qua nghĩ sơ nghĩ, lắc đầu nói: "Không tin."

"Này là được rồi." Hầu tử cúi đầu xuống nhếch môi cười cười: "Những kia yêu vương cũng sẽ không tin."

"A?" Dương Thiên hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ ra: "Ngươi đây là kế ly gián?"

Hầu tử lược qua nghĩ sơ nghĩ, đáp: "Không tính. Nhiều lắm là tính tìm tòi trước khi hành động."

"Vậy ngươi tại sao phải véo đến đâu tra đến thời điểm thả hấn đi? Mà vẫn còn cố ý làm cho hấn chứng kiến Na Tra." Dương Thiên nhăn đầu lông mày lại hỏi.

Hầu tử quay mặt đi nhìn về mặt nghi hoặc Dương Thiên liếc, cười mà không nói.

"Ta cảm giác, ngươi cũng đã so với ta càng giống Ngô Giả đạo." Dương Thiên không khỏi thở dài.

"Không giống có thể làm sao? Đừng quên của ta cuối cùng đối thủ là ai, nếu là liên này yêu vương đều tính bất quá, cái khác còn có cái gì hảo đàm?"

...

"Hoa Quả Sơn phải dựa vào mấy người chúng ta tuyệt đối công không được. Ngươi cho rằng chỗ đó chỉ có cái kia Mỹ Hầu Vương sao? Hấn cũng đã lợi dụng Lý Tĩnh vi các cùng Nam Thiên Môn đạt thành hiệp nghị. Hiện tại Nam Thiên Môn đại quân cũng đã biến thành hấn chó giữ nhà, mấy người chúng ta tùy tiện tiến đến. Chính là đi chịu chết!"

"Làm sao ngươi biết hấn đã cùng Nam Thiên Môn đạt thành hiệp nghị?"

"Ta thời điểm ra đi Na Tra vừa vặn đến."

"Na Tra vừa vặn đến? Chẳng lẽ lại ngươi còn tận mắt nhìn đến Na Tra?"

Cửu Đầu Trùng không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Đúng!"

Cái này một đáp xong, hấn mới phát hiện mình lại trúng kế.

Chỉ thấy lũ yêu vương sắc mặt lập tức đều âm trầm vài phần, Bằng Ma Vương càng là trực tiếp sách sách nở nụ cười: "Nam Thiên Môn cùng Hoa

Quả Sơn đàm phán chuyện cơ mật như vậy, hẳn rõ ràng cho người nhìn thấy Na Tra đến thăm? Xem ra, cửu đầu huỳnh cùng Mỹ Hầu Vương thật đúng là mới quen đã thân a. Người sẽ không tưởng nói cho ta biết, người đang ở đây Hoa Quả Sơn ở lâu như vậy, là này Mỹ Hầu Vương cường lưu người uống trà a?"

Cửu Đầu Trùng hàm răng cắn được khanh khách rung động.

"Ha ha ha ha." Bằng Ma Vương quay đầu nhìn Ngưu Ma Vương liếc, nói tiếp: "Người vừa mới tiến thành, chúng ta tựu chúng kiến bộ đội điều động, nguyên bản chiếm giữ trong thành yêu quân bắt đầu đôi bốn phía tiến hành tìm tòi, này con chuột tinh còn một mực đuổi theo chúng ta lưu lại dấu vết để lại không tha. Dùng tu vi của người không có khả năng không có cảm giác đến quân thể điều động, sau đó người trong thành chỉ là uống trà? Ung dung rảnh rỗi rảnh rỗi địa uống trà? Nếu nói là người bị giam lỏng ta còn tin. Có thể trên người của người nửa điểm thương đều không có, là Mỹ Hầu Vương đột nhiên thay đổi chủ ý, thả người đã trở lại? Còn là nói, hẳn muốn cho người trở về nói cho chúng ta biết hẳn cùng Nam Thiên Môn cũng đã đạt thành hiệp nghị, để cho chúng ta thiếu có ý đồ với Hoa Quả Sơn?"

Nói đi, Bằng Ma Vương cười lên ha hả.

Còn lại yêu vương, không có một cái cười.

Cửu Đầu Trùng sắc mặt đã là xanh đen, hẳn cắn chặt răng, rất nhanh nắm tay cắn tức Bằng Ma Vương.

Vấn đề này không có cách nào khác giải thích, cũng giải thích không rõ ràng lắm.

Nếu là bình thường, hẳn sớm động thủ. Nhưng hôm nay không được.

Bị người oan uổng cảm giác hết sức khó chịu, có thể hấn cũng không thể tức giận, hấn tuyệt không có thể tức giận. Đối mặt các hoài quỷ thai sáu cái yêu vương, hấn yếu xông ra vòng vây cũng không phải là không có khả năng, nhưng là vạn thánh công chúa và vạn thánh long vương làm sao bây giờ?

Hồi lâu, hấn hừ lạnh một tiếng nói: "Đã không tin ta, vậy thì tốt rồi tự hảo tán a."

Nói đi, xoay người muốn trong triều thất đi đến.

Đang lúc này, chỉ nghe Bằng Ma Vương một tiếng chọt quát lên: "Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!"

Hô bãi, nâng tay chính là một kích hướng phía Cửu Đầu Trùng đâm tới.

Sớm có chuẩn bị Cửu Đầu Trùng xoay người một cái, lỏa lò trên lồng ngực trong nháy mắt hóa ra từng mảnh hắc vũ, giống như khải giáp vậy bao trùm.

Đang lúc trường kích sắp đâm trúng Cửu Đầu Trùng lồng ngực, còn lại yêu vương cũng nguyên một đám muốn ra tay lúc, Ngu Ma Vương thả người đi đến Cửu Đầu Trùng trước người duỗi tay lên dùng hồn thiết bổng đẩy ra Bằng Ma Vương phương thiên kích.

"Dừng tay!" Ngu Ma Vương chọt quát lên.

Cái này vừa quát, còn lại yêu vương mới dừng tay lại bên cạnh động tác.

Quay đầu lại thời khắc, Ngu Ma Vương đúng lúc trông thấy do vạn thánh công chúa dắt díu lấy từng bước một từ trong thất đi tới vạn thánh long vương.

"Lão Long vương, làm sao ngươi đi ra rồi?" Lướt qua Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương bước nhanh đi đến Vạn thánh long vương trước người: "Thân thể không khỏe, liền hẳn là nghỉ ngơi một chút mới tốt a."

Vạn thánh long vương che miệng ho hai tiếng mặt lộ vẻ vẻ thông khổ, khoát tay áo nói: "Ta cũng nghe được."

"Đây là cá hiểu lầm thôi, lão Long vương ngàn vạn đừng để trong lòng."

Vạn thánh long vương nháy mắt nhìn vẻ mặt ân cần Ngưu Ma Vương, muốn nói lại thôi, thật sâu hấp hai cái khí, cường chống thân thể chấp tay nói: "Những ngày qua đa tạ ma vương chiếu cố, hôm nay đã động binh khí, sau này lại trụ cùng nhau, chỉ sợ có nhiều ma sát, để tránh ma vương khó làm, chúng ta, còn là do đó bái biệt a."

"Lão Long vương ngươi thân thể không khỏe, lại về không được Bích Ba đàm long cung, có thể đi nơi nào? Hay là đang ta đây an tâm ở lại a. Ta đây tam đệ tánh khí táo bạo, sau này lão ngưu cần phải nghiêm gia quản thúc, không hề sinh sôi sinh sự đoan."

Vạn thánh long vương nhìn cách đó không xa cầm trong tay phương thiên kích Bằng Ma Vương liếc, lại nhìn nhìn Cửu Đầu Trùng, bắt đắc dĩ cười, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ phải trầm mặc.

Cửu Đầu Trùng chen miệng nói: "Coi như hết, trời đất bao la, có ta Cửu Đầu Trùng tại còn sợ không có địa phương đi không? Lúc trước nếu không phải là ngươi thịnh tình mời, như thế nào lại cùng các ngươi sáu cái tên đồng hành? Bây giờ nghĩ lại ngay từ đầu cũng chính là sai, đạo bất đồng bất tương vi mưu, do đó bái biệt."

"Côn trùng, im miệng." Lão Long vương lạnh lùng nói.

Cái này vừa nói, Cửu Đầu Trùng lập tức sững sờ, vội vàng hấp tấp địa chạy đến lão Long vương bên kia nâng.

Vợ chồng son yên lặng liếc nhau một cái, nở nụ cười.

Đây chính là lão Long vương lần đầu tiên gọi Cửu Đầu Trùng "Côn trùng", tuy nhiên giọng điệu không tốt, cái này gọi là pháp nghe đi lên cũng đừng uốn éo, nhưng tổng so với bình thường gọi "Gia hỏa, đồng tây" các loại mạnh đến nỗi rất nhiều.

Nghĩ đến những ngày qua độc lòng phụng dưỡng, còn là có hiệu quả rõ ràng.

Lược lược trầm mặc hạ, lão Long vương đối với Ngưu Ma Vương nói: "Cải lương không bằng bạo lực, chúng ta còn là do đó bái biệt a. Cũng đỡ phải sau này đã xảy ra chuyện gì, hủy ta cùng với ma vương mấy trăm năm giao tình. Đãi lão Long xác định chỗ ở, lại làm cho côn trùng đá cá khẩu tín cho ma vương, như thế không biết có được không?"

Bất đắc dĩ, Ngưu Ma Vương chỉ phải chấp tay làm tập.

"Lão Long vương đô cũng đã nói như vậy, này lão ngu cũng không tiện lại giữ lại. Lần này thật sự là xin lỗi, kính xin lão Long vương thứ lỗi. Sau này nếu là có cơ hội, chắc chắn đem đền bù tổn thất."

"Thôi đi, trước còn nói báo ân. Hiện tại chỉ cầu các ngươi đừng nhúc nhích việc binh đao." Cửu Đầu Trùng thuận miệng cười nói.

Cái này vừa nói, Ngưu Ma Vương sắc mặt lập tức xanh đen.

Lão Long vương lặng lẽ trừng Cửu Đầu Trùng liếc, chích ám hiệu hấn tâm miệng, lại cũng không giống thường ngày như vậy quát mắng.

Vợ chồng son diu dắt lão Long vương từng bước một địa hướng ngoài động đi, thẳng đến lúc này, Bằng Ma Vương còn an nại không ngừng địa ý vị cho Ngưu Ma Vương nháy mắt, thẳng đến bị Ngưu Ma Vương cầm tức liếc, mới yên tĩnh. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Còn lại yêu vương thấy thế, cũng không dám lỗ mãng.

Đợi ra khỏi động phủ, Cửu Đầu Trùng lúc này đem vạn thánh long vương lưng đến trên lưng.

"Chúng ta hiện tại đi nơi nào?" Vạn thánh công chúa hỏi.

"Trước hướng tây a, đi một bước tính một bước." Cửu Đầu Trùng nói.

Vạn thánh long vương không nói lời nào, xem như ngầm đồng ý.

Giả trước mây mù, ba người chậm rãi tây đi.

Thẳng đến chân trời nếu không gặp ba người thân ảnh, Bằng Ma Vương mới nặng nề dừng một chút trong tay phương thiên kích, mở miệng nói: "Nếu là hấn thực đi đầu phục Hoa Quả Sơn, sau này chúng ta còn như thế nào mưu đồ? Theo ta thấy, hiện tại nên đưa bọn họ cản lại, ngay tại chỗ chém giết!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Ngưu Ma Vương quát mắng nói: "Chính là Cửu Đầu Trùng đầu phục Hoa Quả Sơn thì như thế nào? Lúc trước là Bích Ba đàm long vương làm cho Cửu Đầu Trùng đã cứu chúng ta, không phải chúng ta cứu Cửu Đầu Trùng. Là chúng ta thiếu nợ bọn hấn, bọn họ không nợ chúng ta, bọn họ nghĩ phải như thế nào, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?" (chưa xong còn tiếp...) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 247: Cự Tật Tái Phát

Một đường hướng tây phi hành, ước chừng bay ra mấy ngàn dặm, đương trời có chút sáng lên thời điểm ba người mới đáp xuống một chỗ trong rừng rậm.

Nếu là theo như Cửu Đầu Trùng tốc độ, một buổi tối có thể đến thế giới này bất kỳ một góc nào, nhưng điều kiện tiên quyết là hẳn chỉ có một người. Mang theo một cái thân thể không khỏe không cách nào làm phép vạn thánh long vương còn có một chỉ có luyện thần cảnh tu vi vạn thánh công chúa, cũng chỉ có thể như thế.

Kỳ thật mấy ngàn dặm cự ly bản thân cũng đã đầy đủ, không thể phản hồi Bích Ba đàm, thế giới này nơi đó đều không có gì khác nhau, chỉ cần cự ly này sáu cái tên cũng đủ xa là đến nơi.

Buông vạn thánh long vương, Cửu Đầu Trùng thân thủ biến ra một cái nhà gỗ nhỏ, trong phòng các loại sinh hoạt vật phẩm đầy đủ mọi thứ.

"Trước hết để cho phụ thân tại nơi này nghỉ ngơi một chút a, ta bốn phía nhìn xem hoàn cảnh như thế nào, nếu như có thể từ nay về sau chúng ta thì ở lại đây tính."

Vạn thánh công chúa yên lặng nhẹ gạt đầu, dẫu dúi lấy cũng đã mỗi một không chịu nổi lão Long vương từng bước một hướng trong phòng đi.

Vạn thánh long vương bản thân tu vi là hóa thần cảnh tán tiên, tại Long tộc mà nói, tu vi như vậy tính như bình thường không cao không thấp,

nhưng dầu gì cũng là hóa thân cảnh, cũng coi là cá tiên. Rời đi Bích Ba đàm đến nay cũng không thụ qua cái gì thương, nhưng chẳng biết tại sao, sắp tới, đặc biệt gần nhất hai tháng lại suy yếu dị thường.

Đôi với cái này lão Long vương thuyết pháp là cự tật tái phát, qua một thời gian ngắn dĩ nhiên là hảo.

Chuyện này làm cho Cửu Đầu Trùng vạn phần khó hiểu.

Bình thường mà nói đừng nói hóa thân cảnh, chính là luyện thân cảnh đều khả năng không lớn hội sinh bệnh, dù sao tu vi lên rồi, thể chất cũng sẽ cùng nhau cải thiện, những cái này phạm nhân tâm thường chứng bệnh nên đều là gần không được thân mới đúng.

Cửu Đầu Trùng bản thân là Hành Giả đạo, tự nhiên không có khả năng giúp lão Long vương chẩn đoán bệnh, càng nói không rõ đến tốt cùng là tình huống nào. Nhưng hắn có thể tinh tường địa cảm giác được lão Long vương linh lực tại ngày từng ngày suy yếu.

Điều này làm cho hắn ần ần vẫn còn có chút lo lắng.

Vì thế. Hắn còn đặc biệt bí mật hỏi qua vạn thánh công chúa. Tại xác định lão Long vương hơn ba trăm năm trước đã từng phát qua một lần bệnh về sau không trị mà khỏi sau. Mới hơi yên lòng một chút bỏ đi đi ra ngoài bắt bớ cá Ngộ Giả đạo tu giả trở về khám và chữa bệnh ý nghĩ.

Đãi hai người vào phòng, Cửu Đầu Trùng cẩn thận địa tại nhà gỗ chung quanh làm pháp để một khi thực có chuyện gì hắn có thể lập tức biết được sau liền giá trước mây mù rất nhanh đem phương viên trăm dặm phạm vi đều dò xét một lần.

Đây là một phiến rộng lớn sơn lâm, tự tại bọn hắn chỗ ở cách đó không xa liền có một cái thanh tịnh dòng suối nhỏ, bên dòng suối có một người

loại thôn trang nhỏ. Vì bảo hiểm để , hấn còn đặc biệt biến ảo thân hình đánh xuống đi dò xét một phen, tại xác định trong thôn chỉ có một bà cốt mà không có chùa miếu sau, mới yên lòng.

Ở cái thế giới này, chùa miếu là phạm nhân cùng thần minh câu thông trọng yếu con đường. Nếu là bên cạnh có một chùa miếu, đến lúc đó đem phiến toái không ngừng. Muốn biết được phạm nhân hứa nguyện chưa hấn có thần minh phản ứng, nhưng là đề cập yêu quái, hơn phân nửa rất nhanh cũng sẽ bị đưa đến tuần tra phủ thông báo cho thiên quân. Loại này vô vị phiến toái Cửu Đầu Trùng cũng không muốn dính, huống chi bên người còn mang theo vạn thánh long vương cùng vạn thánh công chúa, đến lúc đó chạy đứng lên cũng không nên chạy.

Trừ lần đó ra, hấn còn đang đông bắc mặt một tòa núi cao phát hiện một đoàn yêu quái thế lực. Cầm đầu thì ra là chích luyện thần cảnh con nhím tinh thôi, cơ bản cái gì thuật pháp cũng đều không hiểu, liền bay cũng sẽ không, đừng nói Cửu Đầu Trùng. Tại vạn thánh công chúa trước mặt cũng không là đối thủ, cũng là không tạo thành cái uy hiếp gì.

Một đường triệt triệt đề đề địa đem trọn cá phạm vi đều lật ra cá đáy chỉ lên trời. Tại xác định an toàn sau, Cửu Đầu Trùng rất nhanh phản hồi nhà gỗ nhỏ, xa xa địa liền chứng kiến vạn thánh công chúa chính đứng ở ngoài cửa, nghĩ đến vạn thánh long vương nên cũng đã đi ngủ.

"Phụ thân không có sao chứ?" Cửu Đầu Trùng mở miệng hỏi.

"Không có việc gì." Vạn thánh công chúa chậm rãi lắc đầu, trong thân sắc sảo lo thấy Cửu Đầu Trùng một hồi đau lòng.

"Đừng lo lắng." Cửu Đầu Trùng nói: "Không phải nói lần trước cũng là thế này phải không? Hấn là lại qua một thời gian ngắn sẽ tốt lắm."

"Có thể lần trước không có lâu như vậy, cũng không nghiêm trọng như vậy."

"Không có lâu như vậy?" Cửu Đầu Trùng nghĩ thầm, không phải là cái gọi là "Cựu tật" tăng thêm a?

Phàm nhân thành tiên đều rời xa ốm đau, cái này long còn có thể sinh bệnh gì?

Làm một người cả ngày hô đánh tiếng kêu giết Hành Giả đạo mà không phải một cái giỏi về khám và chữa bệnh luyện đan Ngô Giả đạo, đáp án của vấn đề này hẳn tự nhiên là không thể nào biết được.

Thân thủ đem vạn thánh công chúa ôm vào lòng, Cửu Đầu Trùng nói: "Nếu không, ta đi bắt cá Ngô Giả đạo tu sĩ vội tới phụ thân khám và chữa bệnh khám và chữa bệnh?"

"Chính là, phụ thân trước nói không cho phép."

"Ta sẽ không cho hắn biết." Cửu Đầu Trùng cúi đầu nhìn vạn thánh công chúa cười nói.

...

Hoa Quả Sơn yêu thành.

Sáng sớm, Phong Linh sớm địa rời giường rửa mặt, sau đó dựa theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động bảo lưu lại tới thói quen làm sớm khóa đọc kinh văn. Đợi đến làm xong sớm khóa, đã là giờ Thìn.

Nàng đơn giản địa ăn chút gì liền ra cửa.

Trên đỉnh đầu Hoa Quả Sơn hạm đội như trước lơ lửng, đứng ở đầu pho quay đầu hướng đông, liền có thể tinh tường địa chứng kiến chân trời xếp

thành một hàng hạo hạo đặng đặng Nam Thiên Môn hạm đội.

Cửa sổ đóng chặt.

Cảnh giới mệnh lệnh cũng không triệt để giải trừ, lúc này Hoa Quả Sơn như trước ở vào thời gian chiến tranh trạng thái.

Lãnh lĩnh thanh thanh trên đường cái thỉnh thoảng có thể thấy đến lớn đội yêu binh vắng lai, người đi đường lại cực nhỏ.

Kỳ thật thường ngày cũng là như thế, chỉ là thiếu những kia vắng lai yêu binh thôi.

Thuộc về, hiện tại Hoa Quả Sơn cùng nhân loại thành trấn như trước có cự đại khác nhau. Tại nơi này, hết thấy tất cả vật tư đều là trừ tính chung bán phân phối, tự nhiên không tồn tại thế giới loài người thông thường cửa hàng, cũng không tồn tại cái gọi là tiền, không có náo nhiệt chợ, trên đường người đi đường tự nhiên là thật là ít ỏi.

Hiện tại lại thêm đại quân vây thành quan hệ, liền nguyên bản náo nhiệt nhất bán phân phối trung tâm cũng bị đem đến địa đi xuống, cái này nhai đạo, thì càng hiển quạnh quẽ.

Tuy nhiên yêu quái môn hiện tại cũng đã cảm giác được rất thỏa mãn, thậm chí kinh hi không ngừng, có thể trên thực tế cách bọn họ chính thức chờ đợi hảo giống nhân loại cuộc sống như vậy, còn thập phần xa xôi. Làm thủ hộ cuộc sống bây giờ, bọn họ tắc phải lấy mạng đi binh.

Cô linh linh địa đi ở trên đường cái, vượt qua phòng luyện đan, Phong Linh rất nhanh đi tới hầu tử văn phòng lầu các trước, giương mắt liền chứng kiến ba cái mặc khải giáp yêu quái theo lầu các đại môn đi ra.

Cái này vài cái đều là Đoàn Chủ lệ thuộc trực tiếp sĩ quan cấp úy, nhìn một đôi che kín tư máu con mắt, nên đều là một đêm không ngủ.

Hầu tử cũng không truyền ra ngoài hẳn cùng với Na Tra trong lúc đó hiệp nghị, đối với bọn họ mà nói chỉ cần Nam Thiên Môn đại quân một ngày không có bỏ chạy, tự tùy lúc đều có công thành khả năng.

Quân tình khẩn cấp, đây cũng là không có cách nào chuyển tình.

Nhìn thấy Phong Linh, bọn họ thân mật địa nhẹ gật đầu, Phong Linh cũng mỉm cười trở về lễ.

Phong Linh xem như một cái tương đối dễ dàng người thân cận, vô luận là khuôn mặt tuấn tú dung còn là thường xuyên đọng ở trên mặt khuôn mặt tươi cười, đều là chứng minh.

Thậm chí tại đây tòa nhà trong lầu yêu quái, vô luận là Hoa Quả Sơn tướng lĩnh còn là trung tầng sĩ quan cấp úy, thậm chí là cơ sở vệ binh Phong Linh đều có thể gọi được ra danh tự. Bởi vì nàng đặc thù thân phận, phần này "Nhớ kỹ danh tự" đãi ngộ lệnh một đám yêu quái đều hết sức hài lòng.

Muốn biết được Hoa Quả Sơn lớn mạnh tốc độ thập phần cực nhanh, đừng nói Dương Thiên, chính là hầu tử đều thường xuyên xuất hiện gọi không được đối phương danh tự tình huống.

Đơn thuần theo điểm này đi lên nói, cùng là nhân loại, Phong Linh làm được nếu so với Dương Thiên hảo nhiều lắm, yêu quái môn cũng càng muốn thân cận nàng. Mà Dương Thiên tắc thuần túy dựa vào cường đại uy tín duy trì.

Trên thực tế Dương Thiên cùng yêu quái môn cũng sẽ không có lên vãng lai, cho dù là đối Đoàn Chủ Đại Giác cái này lão công thần cũng

đồng dạng. Phong Linh tác bất đồng, có đôi khi nàng thậm chí hội mang lên một điểm nhỏ lẻ vật đi nhìn yêu quái môn gia thuộc.

Đây có lẽ là bởi vì nàng bản thân thời gian nhàn hạ tương đối nhiều, tại nơi này cũng cần vài bằng hữu quan hệ a.

Đương nhiên, cái này cũng được nhờ sự giúp đỡ hậu tử cho nàng bán phân phối nếu so với rất nhiều yêu quái đều tới đây, nếu không nàng cũng không có khả năng lấy được ra đông tây đến giúp những ngày kia trôi qua căng thẳng yêu quái.

Muốn biết được nơi này cũng không phải là Tà Nguyệt Tam Tinh Động a.

Mà kể từ khi biết điểm này sau, hậu tử càng là trực tiếp hạ lệnh bán phân phối trung tâm đem Phong Linh bán phân phối cùng mình cũng đến cùng một chỗ, quyền cho là cho thuộc hạ của mình một loại phương thức khác trợ cấp.

Hậu tử bán phân phối, tự nhiên là nghĩ muốn cái gì cũng có thể. Có đôi khi bán phân phối trung tâm thật sự không có, chỉ cần không phải quá phiền toái, này bán phân phối trung tâm rõ ràng hợp lý cũng sẽ nghĩ biện pháp đi cầm trở về.

Vô luận cỡ nào trung thành yêu quái, rốt cuộc vẫn sẽ có điểm tư tâm, đặc biệt tại này vật tư bán phân phối khẩn trương địa phương.

Cái này một đạo mệnh lệnh hạ đạt sau, rất nhiều yêu quái đều xuyên thấu qua Phong Linh yêu cầu một ít mình muốn, bán phân phối trung tâm lại không thường dùng gì đó. Điều này làm cho Phong Linh thập phần buồn rầu, dù sao làm quyết định cũng không phải của nàng cường hạng, mà những này yêu cầu rõ ràng đều là sẽ cho bán phân phối trung tâm thêm

phiền toái. Vì thế, nàng không chỉ một lần hỏi thăm qua hầu tử ý kiến, mà hầu tử từ đầu tới đuôi tựu một câu, làm cho chính nàng nhìn mà làm.

Vì vậy, như thế nào cự tuyệt người đã trở thành nàng lớn nhất phiền não.

Có đôi khi nàng hội đặc biệt dừng hâm mộ Dương Thiên, bởi vì Dương Thiên sẽ không có loại phiền não này. Này mặt nghiêm đứng lên, lạnh như băng địa, liền hầu tử đều chỉ có thể ngậm bồ hòn, đừng đề cập những cái này yêu quái.

Nhớ rõ đến Hoa Quả Sơn trước tại hải bên kia, vị kia tổng hán Tử Hà tiên y lão tiên sinh từng nói qua hầu tử bên người còn có cá Dương Thiên, làm cho Phong Linh đừng cho so không bằng.

Kỳ thật Phong Linh chưa từng nghĩ tới cùng với Dương Thiên so với.

Nàng cũng không tượng Dương Thiên như vậy tinh thông quân lược qua, cũng không giống Dương Thiên như vậy giỏi về luyện đan dã khí , càng không có biện pháp tượng nàng như vậy biết rõ thiên đình các loại qua lại gút mắc, thậm chí còn có thật nhiều kì kì quái quái con đường có thể thu hoạch các loại khan hiếm tài liệu.

Đôi tại Dương Thiên, nàng một mực đều chỉ có thể là hâm mộ, dù cho mặc vào Tử Hà tiên y cũng đồng dạng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Cho tới bây giờ đều không có gì hay so với, cũng không so bằng. Không so được Dương Thiên, cũng không so bằng hầu tử nói vị kia khi hán đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước cũng đã rời đi "Bằng hữu" .

Hiện tại Phong Linh thâm nghĩ hảo hảo mà tại nơi này sinh hoạt, hy vọng nơi này tất cả mọi người hảo hảo mà, hy vọng mình có thể càng nhiều giúp đỡ hầu tử, miễn cho hán ngày đêm vất vả.

Bất quá trên thực tế điểm ấy đơn giản mong đợi cũng rất khó làm đến.

Tại nơi này, Phong Linh làm được nhiều nhất chính là giúp hầu tử quét dọn gian phòng. Thân là một cái gần kề mười mấy tuổi Ngô Giả đạo tu giả, cho dù tu vi của nàng cũng đã lợi dụng đan dược miễn cưỡng kéo đến luyện thần cảnh, khiếm khuyết còn là rất nhiều, có thể làm cũng quá thiếu quá ít.

Tỷ như lần trước khảo sát mạch khoáng chuyện tình, cuối cùng cũng chứng minh nàng khám sai lệch.

Tự tay giúp hầu tử chuẩn bị cho tốt giống như Tà Nguyệt Tam Tinh Động giờ như vậy hoa quả bữa sáng, Phong Linh bung chén đĩa thân thủ đẩy ra hầu tử cửa phòng, chứng kiến hầu tử một người cầm trường côn đứng ở sa bàn trước bồi rối lấy.

"Hai ngày này được an bài cuộc chiến đấu mới được." Hấn ung dung địa lâm bẩm nói. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 248: Tìm Một Chút Chuyện Làm

"An bài một cuộc chiến đấu? Muốn tiến công bọn họ sao?" Phong Linh đem trong tay chén đĩa phóng tới hầu tử bên cạnh bên cạnh trên mặt bàn, thuận miệng hỏi.

"Tiến công không lớn sự thật, để cho bọn họ tới tiến công a. Bọn họ đến tiến công, chúng ta đi phòng thủ. Đương nhiên, quy mô không thể quá lớn, nếu không chết quá nhiều lẫn nhau đều gánh không được." Hầu tử tiện tay ngắt phiến quả táo nhét vào trong miệng, nhắm nuốt lên.

"Bọn họ hội nghe lời người?"

Hỏi xong, Phong Linh mới phát hiện mình hỏi cá ngọc vấn đề.

Tuy nhiên nàng cũng không biết hầu tử cùng Na Tra trong lúc đó đạt thành cái gì hiệp nghị, nhưng Lý Tĩnh giờ phút này tự giữ tại hầu tử trên tay, đây là cả Hoa Quả Sơn đều biết chuyện tình, chắc hẳn chỉ cần không quá phạm, yếu Nam Thiên Môn đi vào khuôn khổ cũng cũng không khó a.

Đôi tại này quân chính đại sự, Phong Linh cực nhỏ hỏi đến, trên thực tế nàng cũng không hiểu, hỏi cũng là hỏi không. Có đôi khi ngẫm lại, còn là không biết hảo.

Cái này con khi đã cùng tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm hoàn toàn bất đồng, thời điểm đó hẳn một lòng chỉ nghĩ tu tiên, hiện tại?

Ngắn ngủi vài năm qua đi, nàng biết rõ, hầu tử tu vi cũng đã đình trệ, muốn đột phá, đó là khó như lên trời chuyện tình. Chuyện tu tiên đã là cáo một giai đoạn, một đoạn. Hiện tại cái này con khi, chính thoả thuê mãi nguyện địa tiến hành trước hấn phản thiên đại nghiệp.

Về phần tại sao nhất định phải phản thiên, ngoại trừ chính hấn bản thân chính là yêu bên ngoài còn có một nguyên nhân, hấn yếu hạ Diêm La điện tra sinh tử sổ ghi chép, yếu nghịch thiên cải mệnh.

Đối tại cái này cái nguyên nhân thứ hai, Hoa Quả Sơn cơ hồ không có có yêu quái biết rõ. Ngoại trừ Dương Thiên cùng Phong Linh bên ngoài, có lẽ nơi này liền không có người biết rằng.

Phong Linh vấn đề, hầu tử tự nhiên là không có trả lời, hấn chỉ là một bên cạnh nhai nuốt lấy hoa quả một bên cầm mộc côn tại chông chất ra Hoa Quả Sơn địa hình sa bàn đi lên hồi địa bơi, minh tư khổ tưởng.

Nếu như hiện tại đứng ở bên cạnh chính là Dương Thiên mà nói bọn họ cố gắng còn có thể thảo luận một phen, đáng tiếc nàng là Phong Linh.

Đối tại loại tình huống này, Phong Linh sớm thành thói quen, nàng không thể giúp cái gì. Vì vậy nàng học xong đứng ở một bên lẳng lẳng mà nhìn xem.

Cái này vừa đứng liền đứng không sai biệt lắm một canh giờ.

Hầu tử còn đang say sưa có vị mà nhìn xem sa bàn, thỉnh thoảng đi đến sân thượng ngắm nhìn chỗ xa hạm đội, có thể Phong Linh cũng đã nhìn không được nghĩ ngập.

Hầu tử chuyện tình, Phong Linh thật tình xem không hiểu. Hầu tử bận rộn như vậy. Nàng cũng không nên hỏi, chính là hỏi hầu tử cũng không công phu cho nàng tinh tế giải đáp. Cái này Hoa Quả Sơn công việc bề bộn,

nàng nhất thời nửa khắc sợ cũng hỏi không rõ ràng lắm, kết quả là ngược lại thêm phiền liên bất hảo.

"Làm cho hầu tử xem thấy mình đối với hắn chăm chú ứng đối chuyện tình ngập, nhất định sẽ không vui a?" Nghĩ. Nàng lén lút thối ra ngoài cửa.

Lại tới đây cũng có một khoảng thời gian, cùng nơi này yêu quái quan hệ cũng đều xử được cũng không tệ lắm, không giống ngay từ đầu như vậy lẫn nhau bởi vì chủng tộc bất đồng nhiều ít đều dẫn theo chút ít cảnh giác. Có thể bất kể như thế nào, Phong Linh đều cảm giác mình giống như tan ra không vào Hoa Quả Sơn đồng dạng, kết quả là cũng bất quá là người không liên can thôi.

Đã từng, Phong Linh cũng nghĩ qua làm cho hầu tử đem chính mình an bài quá khứ đi theo Dương Thiên luyện đan, dù sao tuy nhiên tu vi nông cạn sự tình khác khả năng làm không đến. Nhưng so với Hoa Quả Sơn những cái này tân tấn Ngô Giả đạo, nàng hay là muốn tốt hơn rất nhiều.

Nhưng hầu tử cùng Dương Thiên quan hệ trong đó, còn có Dương Thiên cùng mình trong lúc đó này vì diệu quan hệ làm cho nàng bỏ đi ý nghĩ này. Còn là đừng thêm phiền hảo.

Một đường đi tới, Phong Linh lại là nghĩ đến chóng mặt hồ chóng mặt hồ. Trong lúc bất tri bất giác cũng đã quay trở về gian phòng của mình.

"Tiếp tục tu hành sao?" Nàng nghĩ.

Chỉ cần nàng nguyện ý, đại khái có thể tại Hoa Quả Sơn qua nâng giống như Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung như vậy thời gian, mỗi ngày quy luật sinh hoạt, một lòng tu hành, học tập các loại kinh văn đạo pháp phù triện pháp trận.

Từ lúc tiến vào chiếm giữ Hoa Quả Sơn chi sơ, Dương Thiên chỉ bằng mượn cường đại trí nhớ cơ hồ đem trọn cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động tàng kinh các điều phục chế tới, phải ở chỗ này tìm được nàng cần có văn quyền cũng không khó.

Có thể nàng cảm giác, cảm thấy như vậy không tốt.

Tất cả mọi người tại cố gắng địa phân đấu, cố gắng địa dốc sức làm trước, duy chỉ có chính mình luôn phối hợp địa tu hành, như vậy được không? Có thể hay không làm cho hầu tử khó làm?

Nàng nghĩ.

Ngồi vào giường trên, nàng theo trong tay áo lấy ra Thái Thượng lâm ly biệt trước đưa cho của nàng này khôi chuyên môn dùng để liên lạc ngọc giản lại là tinh tế suy tư đứng lên.

"Lão tiên sinh kia, hiện tại thế nào?"

Về vị kia "Lão tiên sinh" chuyện tình, nàng chích đơn giản cùng hầu tử đề cập qua một lần, nói là tại một vị lão thần tiên dưới sự trợ giúp mới an toàn đến Hoa Quả Sơn. Có lẽ là hầu tử quan tâm chuyện tình thật sự quá nhiều, cũng không đối với chuyện này nhiều chú ý, qua đi cũng chưa bao giờ nhắc tới.

Xa hơn sau, nàng liền không có sẽ cùng bất luận kẻ nào nhắc lên.

Dù sao hẳn là thần tiên, mà ở trong đó là yêu thành.

Kỳ thật đối tại vị này "Lý bá dương lão tiên sinh" Phong Linh nhiều ít vẫn còn có chút nghi kị, hẳn cuối cùng nói đoạn đó lời nói đến tột cùng là có ý gì? Chẳng lẽ hẳn là cố ý xảo ngộ chính mình, sau đó đem chính mình hộ tống đến Hoa Quả Sơn sao?

"Có lẽ chỉ là hiểu lầm a."

Dù sao, Phong Linh tự nhận chỉ là một cái nho nhỏ Tà Nguyệt Tam Tinh Động đạo đồ, không có gì đáng giá lão tiên sinh làm như vậy.

Lão tiên sinh kia tu nên Ngô Giả đạo, cho nên cũng có thể suy tính quá khứ tương lai, cuối cùng đoạn đó lời nói, hẳn là nghĩ nói cho Phong Linh đến Hoa Quả Sơn là có phong hiểm.

Nếu như là như vậy lời nói, ngược lại thật là làm cho hắn tính đúng rồi. Thành này ngoài hiện tại chẳng phải truân mười tám vạn thiên quân sao? Thấy thế nào như thế nào cũng không phải một cái thái bình địa phương.

Hiện tại bắt làm tù binh Lý Tĩnh, thế cục tạm thời ổn định. Có thể sau này sẽ như thế nào, ai cũng nói không rõ.

Ung dung địa nghĩ, Phong Linh thuận miệng lầm bầm nói: "Từ lần trước tại bên bờ biển phân biệt sau liền không có lại đã liên hệ, hẳn có phải là cũng đã hội thiên đình đi?"

Nắm chặt ngọc giản, nàng cuối cùng còn là đem nó thu nhập ống tay áo.

Dù sao mình bây giờ là tại yêu quái trong ổ, yêu quái cùng thiên đình là tử địch, còn là đừng liên lụy người ta tương đối khá.

Nghĩ, nàng ngẩng đầu.

Tụ ở trước mặt nàng, Thái Thượng lẳng lẳng địa đứng, vẻ mặt nghiên ngẫm nói: "Vi sao lại phóng đi trở về?"

"Lão, lão..." Phong Linh vội vàng bịt ba, nháy mắt con ngươi, nửa ngày mới hạ giọng nói: "Lão tiên sinh, làm sao ngươi đến nơi đây. Nơi này là, nơi này là..."

"Nơi này là yêu thành." Thái Thượng cười tủm tỉm đi tiếp theo Phong Linh mà nói nói đi xuống, nhìn xem nàng thất kinh đi đem cửa sổ đều đóng.

Đã đem tất cả cửa sổ đều đóng, Phong Linh có chút hoảng sợ mà chăm chú nhìn Thái Thượng hỏi: "Biết là yêu thành ngươi còn a?"

"Yêu thành làm sao lại không thể tới? Ngươi cũng quá coi thường ta lão đầu tử này đi? Tuy nhiên tuổi là đại điểm, nhưng đừng quên Ngô Giả đạo chính là càng già càng nổi tiếng a. Yên tâm, không có yêu quái phát hiện lão phu." Thái Thượng ha ha nở nụ cười, cười đến Phong Linh một hồi trong lòng run sợ.

Phong Linh nghĩ nghĩ còn là cảm thấy lo lắng, đối với Thái Thượng dặn dò: "Lão tiên sinh. Ta đi ra ngoài hạ xuống, ngươi cũng đừng khắp nơi đi loạn a."

"Đi, lão phu cũng là không đi, ở chỗ này chờ ngươi."

Phong Linh xoay người lặng lẽ ra cửa ngoài bốn phía nhìn quanh. Thẳng đến xác định bên ngoài hết thấy như thường sau mới về mặt khó hiểu đi phản trở về trong phòng. Cho Thái Thượng ngâm vào nước trên một bình trà, nhíu lại lông mày hỏi: "Hai ngày này trong thành rất là cảnh giới. Mà ngay cả trên không đều có chiến hạm dò xét, còn bày pháp trận, lão tiên sinh ngươi là vào bằng cách nào?"

"Lão phu liền từ đại môn đi tới a." Thái Thượng chỉ vào cửa thành phương hướng nói.

"Liền từ cửa thành vào?" Phong Linh cả kinh không ngâm miệng được.

"Dạ, đúng."

"Cửa thành yêu quái không có ngăn lại người?"

"Không có. Bọn họ nhìn không thấy. Lão phu làm ẩn thân thuật."

"Này đầu tường không phải có cấm thuật pháp pháp trận sao?"

"Đó là đôi tâm thường thuật pháp mới có tác dụng, lão phu ẩn thân thuật đó là độc môn tuyệt kỹ." Thái Thượng cao cao địa ngóc lên đầu, cười đến giống như một vị lão ngoan đồng vậy.

Bất quá Phong Linh có thể không tâm tư đi phụ họa Thái Thượng, chỉ thấy nàng cúi đầu xuống lược qua nghĩ sơ nghĩ, có chút sầu lo mà hỏi thăm: "Cái này yêu thành phòng ngự chẳng phải là rất yếu?"

Thái Thượng gượng cười hai tiếng nói: "Cũng không xem như xong, chỉ là lão phu vừa vận nắm giữ cái này độc môn tuyệt kỹ thôi."

Cái này yêu thành cảnh giới xác thực không tính yếu, tầng tầng lớp lớp. Ngoài sáng ngầm pháp trận bố cục, chính là thiên đình cấp cao nhất công tượng nhìn cũng phải vì nó xảo diệu mà thán phục, chỉ là không tốt thái gặp được Thái Thượng thôi. Phật tổ bố hạ pháp trận đối Thái Thượng đều không nhất định hữu dụng, hướng chỉ là Dương Thiên bố?

Bất quá chuyện này Thái Thượng biết rõ. Phong Linh nhưng không biết.

Nàng lúc này hỏi: "Này, lão tiên sinh có thể dạy ta như thế nào sửa pháp trận, khiến nó trở nên có thể hạn chế lão tiên sinh ẩn thân thuật sao?"

Cái này vừa hỏi, Thái Thượng thiếu chút nữa sặc đến.

"Tiểu nha đầu, ngươi không đến mức a? Lão phu tự như vậy chán ghét?"

"Không, không phải. Phong Linh chỉ là muốn giúp hầu tử làm chút gì đó mà thôi." Phong Linh vội vàng giải thích nói.

"Vậy ngươi tìm một chút khác làm sao. Hẳn cái này yêu thành phòng ngự quả thật không tệ, cực kỳ không tệ. Tựa hiện giai đoạn mà nói, không cần phải nữa sửa lại."

"Thật sự?" Phong Linh bán tín bán nghi nói.

"Thật sự."

"Có thể lão tiên sinh đều có thể đơn giản tiến đến, những cái này bầu trời đại thần tựa càng không cần phải nói."

"Uy, lão phu tại trong lòng ngươi tựa như vậy không đông đảo?" Thái Thượng bắt đắc dĩ thở dài.

Cái này yêu thành phòng ngự quả thật không tệ, chính mình này hai cái bất tranh khí đồ đệ, hóa thân cảnh, cảm chính mình cho pháp khí đến nay đều không bước vào qua yêu thành một bước. Chỉ bằng trước như vậy đơn sơ điều kiện làm ra như vậy phòng ngự, như còn kém, cái gì kia là hảo?

Nghĩ, Thái Thượng không khỏi cảm thán nâng Dương Thiên thiên phú. Ngàn năm chinh chiến, Ngọc Đế đối Quán Giang Khẩu cực lực áp chế, liền vốn nên cho vật tư đều cắt xén không ngừng, kết quả là, đơn giản là bức ra một cái chiến thần Dương Tiễn cùng một cái tính toán tỉ mỉ đến cực hạn Dương Thiên.

Cái này chương quản Quán Giang Khẩu cả hậu cần Dương Thiên, nơi đó là thiên đình những cái này sống an nhàn sung sướng công tước so với được?

Chấp niệm có tướng ngại tu tiên, nhưng đối với những người khác mà nói, lại là ắt không thể thiếu. Tỷ như Dương Thiên, tỷ như Dương Tiễn, tỷ như Thiên Bồng, thậm chí là hiện nay cái này hầu tử. Nói cho cùng, cái này kỳ thật đều là một loại người.

Người thường thường đều là ở trong nghịch cảnh phát triển, thiên mệnh đã hết, càng là chèn ép, chỉ biết càng là bản ngược thôi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đối tại điểm ấy, rất nhiều người cũng đều không hiểu, kể cả bầu trời những kia thần tiên.

Thái Thượng tinh tế địa bồi rồi lấy, Phong Linh lại không có chút nào phát giác, giờ phút này nàng đang chìm đắm tại phiền não của mình chính giữa.

"Tìm một chút khác làm, ta còn có thể làm cái gì đây?" Phong Linh cúi đầu lầm bầm nói.

"Người có thể làm rất nhiều, nếu như người không hiểu, lão phu ngược lại là có thể giáo một dạy người." Thái Thượng khẽ vuốt râu dài nói.

ps:

Về khoảng thời gian này đôi mới không để cho lực vấn đề...

Con ba ba bệnh bao tử lại tái phát, cũng đã nửa tháng, lần này so với trước còn nghiêm trọng. Hồ cha a.

Hiện tại đang tại mỗi ngày uống thuốc, hy vọng có thể mau chóng hảo quay tới. Hy vọng mọi người lý giải xuống.

Trước kia con ba ba truy thur thời điểm tác giả công bố chính mình sinh bệnh, con ba ba đều cùng rất nhiều người đồng dạng cho rằng là kiểm có. Hiệן tại rồtt cục tin tưởng. Mọi người hội mắng ta sao? ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 249: Thiên Bồng Mời

Mây mù lượn lờ bên trong Vân Vực Thiên cảng, vô số chiến hạm vãng lai tàu tuần tra.

Trải màu đen địa gạch dài cao trong lương đình, Thiên Bồng cùng Thiên Phụ đánh cờ, bốn phía cờ xí phấp phới, nguyên một đám thiên binh coi như thạch như một loại phòng thủ trước, vẫn không nhúc nhích.

Thiên Nội cầm trong tay trúc giản bước nhanh trên cầu thang đi đến bàn cờ bên cạnh quỳ một gối xuống.

"Mặt tướng Thiên Nội, tham kiến nguyên soái."

"Đứng lên đi."

Thiên Nội đứng dậy, hai tay đem trong tay trúc giản đưa quá khứ:
"Nguyên soái, Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn mới nhất chiến báo cũng đã tổng đạt."

Thiên Bồng thân thủ thám lấy một con cờ, thuận miệng hỏi: "Nói cái gì?"

"Lý Tĩnh, tựa hồ bị bắt được."

"Lý Tĩnh bị bắt?"

Thiên Bồng trong tay quân cờ lẳng không dừng lại, chậm chạp không có rơi xuống. Nay Thiên Phụ cũng không khỏi được mở to hai mắt nhìn nhìn

về phía Thiên Nội, thẳng đến Thiên Nội sắc mặt ngưng trọng gật đầu, hẳn mới xác thực tin chính mình cũng không có nghe lầm.

Ngẩn ngui lỗi ngọc sau, Thiên Bồng liền vội vươn tay tiếp nhận này trúc giản bày tại bàn cờ trên, thoáng cái cờ tướng tử đều lấy rối loạn đi.

Đứng ở bên cạnh Thiên Nội tinh tế địa giải thích nói: "Vốn có tin tức này ngày hôm qua cũng đã nhận được, chỉ là bởi vì chuyện cực quan trọng, không thể không phản phục kiểm chứng. Qua đi Hoa Quả Sơn lại bởi vì không rõ nguyên nhân bắt đầu đối ngoại khuếch tán tìm tòi, thám tử của chúng ta bị buộc cách Hoa Quả Sơn phạm vi, cho nên cho tới bây giờ chuyện này mới cuối cùng xác định, cũng cho tới bây giờ mới đưa đăng báo cho nguyên soái."

"Lý Tĩnh bị bắt." Án lấy trúc giản, Thiên Bồng con mắt híp lại thành một đường nhỏ, tiện tay nhất quyền, đem trong tay trúc giản đưa cho bàn cờ đối diện Thiên Phụ.

Ngày đó phụ tiếp nhận trúc giản, cũng vội vội vàng vàng bày tại bàn cờ trên tinh tế địa xem, một hồi lâu. Sách sách thở dài. Hỏi: "Cái này Lý Tĩnh bởi vì Na Tra chiến bất lợi. Lại không chịu hồi hạm, thân làm chủ soái mới không được đã xuất kích. Lúc trước chúng ta cũng suy đoán qua Na Tra cùng này yêu hầu sớm có liên lạc, như thế kỳ quặc, có thể hay không là. . ."

"Có nên không, Na Tra người này, dù thế nào dạng cũng không trở thành như thế." Thiên Bồng chém đinh chặt sắt nói.

"Này có thể hay không là Lý Tĩnh? Đừng quên Na Tra sau lưng là Nam Thiên Môn, là Lý Tĩnh, có lẽ căn bản chính là Lý Tĩnh cùng này yêu hầu có vắng lai. Cái này từ đầu tới đuôi chính là một tuồng kịch."

"Không. Nếu như Lý Tĩnh cùng này yêu hầu có liên lạc, quả quyết tả hữu không được Na Tra gây nên. Dù sao Na Tra cùng Lý Tĩnh không hòa thuận là cả thiên đình đều biết chuyện tình." Thiên Bồng thuận miệng nói.

"Có lẽ ngày bình thường đều là biểu hiện giả dối?" Thiên Phụ lại hỏi.

Thiên Bồng không có trả lời.

Bất quá nhìn này thái độ, Thiên Phụ Thiên Nội cũng hiểu rõ nguyên soái thái độ là "Loại này suy đoán không hề căn cứ", đều thức thời địa im lặng.

Có một số việc, Thiên Bồng xác thực không tiện nói minh.

Ban đầu ở Nam Thiên Môn, nếu như không phải Na Tra kịp thời tiếp ứng, Thiên Bồng cũng không có khả năng xông ra vòng vây an toàn rời đi. Đối tại chuyện này Thiên Bồng không cùng bất luận kẻ nào nhắc tới, bọn thuộc hạ tự nhiên cũng không biết, nhưng hấn trong lòng mình lại rất rõ ràng.

Tại lúc ấy dưới tình huống, đối thiên đình mà nói kết quả tốt nhất chính là bây giờ kết quả. Cũng là duy nhất tránh cho nội chiến phương thức.

Để cho chạy chính mình, là Ngọc Đế lên mệnh lệnh. Như Na Tra không nghĩ tiếp Ngọc Đế mật lệnh. Cũng không sử dụng chính thức thánh chỉ, hấn chỉ cần đem chuyện này nói cho Lý Tĩnh, hoặc là trong này gian thoág làm ra điểm sai. Đến lúc đó, chính mình quả quyết không cách nào rời đi, mà hấn Na Tra cũng không cần gánh chịu sau đến từ khắp nơi địch ý.

Có thể hấn tiếp, hơn nữa không tiếc cùng Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương động đao binh cũng muốn che chở Thiên Bồng rời đi.

Cái này nói rõ cái gì? Nói rõ Na Tra thuộc về nên còn là trung.

Đôi Lý Tĩnh cái này lão Chính khách, Thiên Bồng từ trước đến nay không có gì tín nhiệm cảm giác. Nhưng Na Tra. . .

Muốn nói Na Tra cùng này yêu hầu có liên lạc, Thiên Bồng tín, nhưng nếu như nói Na Tra cùng này yêu hầu cấu kết thậm chí còn bán đứng phụ thân của mình, Thiên Bồng là một vụn vụn cá không tin.

Huống hồ vô luận là Na Tra còn là Lý Tĩnh, cấu kết yêu hầu đối với bọn họ có chỗ tốt gì?

Trước mắt cái này cả chuyện nhìn về phía trên tuy nhiên các loại điểm đáng ngờ đều chỉ hướng Na Tra, nhưng Thiên Bồng càng muốn tin tưởng Na Tra là bị người dụ dỗ. Dù sao Na Tra không thể so với cái kia đa mưu túc trí phụ thân, do vì củ sen người quan hệ, kiến thức có lẽ cũng đã cực lớn, này tâm tính lại còn ở vào hải đồng thời kì, khó tránh khỏi sẽ bị hữu tâm nhân có thời cơ lợi dụng.

Dem một miếng hắc tử nắm trong tay phản phục địa chà xát, hồi lâu, Thiên Bồng giương mắt nói: "Giúp ta định ngày hẹn thoág cái Na Tra a."

Thiên Nội hơi do dự một chút, chấp tay nói: "Dạ!"

. . .

Thiên hà thủy quân cũng không có trực tiếp cùng Na Tra bắt được liên lạc con đường, muốn liên lạc với Na Tra, duy nhất phương pháp chính là thông qua phía chính phủ con đường.

Xuyên thấu qua thiên hà thủy quân cùng Nam Thiên Môn chuyên dụng câu thông ngọc giản, Thiên Bồng điều thỉnh cầu này rất nhanh được đưa đạt Nam Thiên Môn hạm đội, lại không là trực tiếp giao cho Na Tra trong tay, mà là giao cho cầm quốc thiên vương trong tay.

Đương thủ hạ thiên binh đem chuyện này báo cáo cho cầm quốc thiên vương thời điểm, hắn đang cùng Đa Văn thiên vương cùng một chỗ tại quân điện trung thương thảo trước cái gì, nghe được "Thiên Bồng Nguyên Soái" bốn chữ, hai vị thiên vương đã là cả kinh. Đợi cho nghe xong, biết là Thiên Bồng muốn cùng Na Tra gặp gỡ, liền càng thêm giật mình.

Hiện nay án lấy Lý Tĩnh bị bắt tin tức không phát, cầm quốc thấy nhiều biết rộng hai vị thiên vương có thể nói là trông gà hoá cuốc, mà cái này Thiên Bồng Nguyên Soái tắc là bọn hắn kiêng kỵ nhất nhân vật một trong.

Lúc này đưa ra muốn cùng Na Tra gặp, như thế nào cá ý tứ?

"Người lui xuống trước đi a." Cầm quốc thiên vương sắc mặt ngưng trọng nói.

Đãi binh vệ rời khỏi cửa điện, Đa Văn thiên vương thấp giọng hỏi: "Làm sao người xem?"

"Lai giả bất thiện a." Cầm quốc thiên vương bắt đắc dĩ hít một câu, nói: "Xem ra, hôm nay bồng sớm tại Đông Thắng Thần Châu an bài mật thám, giờ phút này sợ là đã biết hiểu lý thiên vương bị bắt việc. Người có nhớ hay không tại Nam Thiên Môn thời điểm là tam thái tử trợ hắn rời đi?"

"Nhớ rõ." Đa Văn thiên vương nhẹ gật đầu: "Chẳng lẽ hắn là muốn mượn cơ hội trả nhân tình?"

Cầm quốc thiên vương chậm rãi lắc đầu: "Vậy người tự quá coi thường cái này Thiên Bồng Nguyên Soái. Nhân tình nơi đó vậy được ở hắn, huống hồ lúc trước tam thái tử là bị Ngọc Đế mật lệnh, có gì người có thể nhờ vào nhân tình mà thoát? Theo ta thấy, hắn đây là muốn tiên lễ hậu binh."

Lời nói ở đây, hai vị thiên vương cũng không khỏi được một hồi than thở.

Lúc này mới một ngày đã có người tìm tới cửa, nếu là Lý Tĩnh bị bắt việc xuyên phá, đối với Nam Thiên Môn một đám hạch tâm mà nói, quả nhiên là ngũ lôi oanh đỉnh việc a.

Một khi tra đứng lên, sợ là liền lúc trước cây bàn đào đối Nghiễm Mục chuyện tình đều cùng một chỗ cho hấp thụ ánh sáng.

Giấu diếm như thế trọng đại chiến báo, đến lúc đó ai cũng chạy không thoát liên quan.

Trầm mặc hồi lâu, thấy nhiều biết rộng thấp giọng hỏi: "Ngươi xem, chúng ta là không phải nên đi đầu đăng báo lý thiên vương bị bắt việc? Như việc này do trời bỗng đi đầu trên tấu, chúng ta đã có thể nửa điểm đường lui cũng không có."

"Không." Cầm quốc lắc đầu, thờ dài: "Ngươi nghĩ rằng chúng ta còn có đường lui sao? Cả thiên đình đều biết chúng ta cầm vương mẫu một trăm cây bàn đào, lý thiên vương bị bắt, đến lúc đó tất có một phen giao tiếp. Như thế lẩn qua lẩn lại, cái gì đều bộc quang. Nếu là đem việc này cũng cùng nhau đăng báo. . ."

Cầm quốc không có tiếp tục nói hết, nhưng ý tứ trong lời nói cũng đã lại hiểu không qua. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nam Thiên Môn, đã không có đường lui.

Lúc trước Lý Tĩnh đồng ý cho Hoa Quả Sơn một trăm cây bàn đào, đó là bởi vì Lý Tĩnh có thể trấn được. Huống hồ nhất cổ tác khí nắm bắt Hoa Quả Sơn, cố gắng còn có thể trở về vài cái.

Hiện tại đã không có Lý Tĩnh, bọn họ ai có thể tại Linh Tiêu Bảo Điện lên nói được trên lời nói? Hiện nay cả Nam Thiên Môn, phóng tới Linh

Tiêu Bảo Điện trên chính là một đám mặc người chém giết sơn dương thôi.

Yên lặng suy nghĩ hồi lâu cảm quốc lộ: "Bất kể như thế nào, cái này Thiên Bồng nhất định là biết rằng cái gì. Phen này mời sợ là cự tuyệt không được nữa. Làm cho tam thái tử cùng Thiên Bồng gặp mặt một lần a, ta và người tốt nhất đều cùng quá khứ, để phòng bất trắc." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Chúng kiến rất nhiều thư hữu để cho ta hảo hảo dưỡng bệnh tin tức, rất cảm kích, cảm ơn thông cảm.

Bất quá cũng chúng kiến một ít thư hữu đang vắng. . .

Đi a, hôm nay con ba ba tựu ôm bệnh hai canh a. . . Ai. Tác giả quả nhiên là không có người quyền. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 250: Cầu Kiến

Thiên hà thủy quân đối với cục diện chiến đấu chú ý, thu được mời Nam Thiên Môn hạm đội tự nhiên cũng đã cảm giác đến.

Đối với cái này, hầu tử lại là hoàn toàn không biết gì cả. Mà cầm quốc thấy nhiều biết rộng hai vị thiên vương, thậm chí cả Na Tra, ba vị này bị buộc trước tạm thời cùng hấn đứng ở cùng một chỗ người tự nhiên cũng không thể nhanh như vậy đem sự tình thông báo cho hấn.

Lúc này hầu tử như trước đắm chìm tại như thế nào bắt đầu "Chiến cuộc" buồn rầu bên trong.

Không hề nghi ngờ địa, Nam Thiên Môn hạm đội cùng Hoa Quả Sơn giằng co đối Hoa Quả Sơn tranh thủ thời gian cơ bản lý niệm cực kỳ có lợi. Chỉ cần Nam Thiên Môn hạm đội một ngày không có tuyên cáo thất bại, như vậy thiên đình lại phái những bộ đội khác, hoặc là lựa chọn và điều động cái khác thiên tướng tham gia Hoa Quả Sơn chiến cuộc tỷ lệ đều cực thấp.

Kể từ đó, cái này đoạn biểu hiện ra khẩn trương giằng co thời gian sẽ trở thành Hoa Quả Sơn lại một lần khó được phát triển kỳ ngộ.

Nếu là phóng tới thế gian mà nói, yếu Nam Thiên Môn hạm đội vây khốn Hoa Quả Sơn vài năm, đó là không thể tưởng tượng chuyện tình, nghe đi lên cũng cực kỳ vớ vẩn.

Phàm là gian cùng thiên đình thời gian là bất đồng, thế gian một năm, bầu trời cũng bất quá một ngày. Dựa theo cái này lý niệm, thiên đình không thể nghi ngờ là có thể tiếp nhận Nam Thiên Môn vậy khôn Hoa Quả Sơn "Vài ngày" mà lâu công không được sự thực. Hoặc là nói, thiên đình dễ dàng bỏ qua khoảng thời gian này.

Sau đó trở lại chú ý, có lẽ sẽ cảm thấy rất hoang đường, nhưng đó cũng là vài thiên chuyện về sau. Đến lúc đó đem Lý Tĩnh thả lại đi, vị này lão Chính khách tự nhiên hiểu được như thế nào giúp mình cùng với thuộc hạ của mình thoát tội.

Dưới mắt chỉ cần Nam Thiên Môn hạm đội nguyên ý cùng Hoa Quả Sơn cùng nhau giấu diếm cùng một chỗ diễn cái này một bàn đùa giỡn, như vậy mượn thiên đình cái này không lộ cơ cấu vài ngày phản ứng thời gian, tuyệt không khó.

Ở trong cái quá trình này, hầu tử chỗ cho rằng, khó khăn nhất không thể nghi ngờ là yếu giấu diếm được tuần tra phủ con mắt.

Cái này cái cơ cấu là thiên đình chuyên chúc dò xét cơ cấu. Cũng chỉ có nó mới có nghĩa vụ dò xét cả thế gian. Vì thế. Hoa Quả Sơn cùng Nam Thiên Môn hạm đội trong lúc đó không có khả năng chỉ là giăng co mà không giao chiến.

Chính là giao chiến nên như thế nào giao chiến?

Hầu tử mới đầu thiết tưởng là dựa vào trong tay mình nắm Lý Tĩnh vì cắc làm cho dưới tay mình yêu quái tại có một chút bảo đảm dưới tình huống triển khai duy trì liên tục không ngừng quy mô nhỏ chiến dịch.

Một mặt có thể vì những này thuận một sắc Hành Giả đạo yêu quái tìm kiếm được một cái thổ lộ lệ khí cơ hội. Về phương diện khác lại có thể hữu

hiệu không chế chết. Cái này một thứ nhất, có thể nói nhất cử nhiều có được kể.

Đã định hình thức, hầu tử trực tiếp đem quyết định này thông báo cho Na Tra.

Vừa đưa ra thời điểm, trong ngọc giản Na Tra là miệng đầy đáp ứng, e sợ hầu tử ngược đãi Lý Tĩnh. Ước chừng một canh giờ sau lại liên lạc, thái độ lại đã hoàn toàn thay đổi.

Dựa theo Na Tra thuyết pháp, hẳn cùng với cảm quốc thương lượng sau cho rằng giao chiến việc khả thi, nhưng không cách nào làm được hầu tử yêu cầu như vậy.

Lý do là Lý Tĩnh bị bắt là toàn bộ Nam Thiên Môn hạm đội đều biết chuyện tình. Hiện tại hạch tâm tướng lĩnh thống nhất ý kiến nghiêm khắc hạn chế cả chi hạm đội đối ngoại liên lạc mới miễn cưỡng đem tin tức đi xuống.

Loại làm này hoàn toàn là đem của mình cá nhân tiền đồ đáp trên.

Dưới loại tình huống này sở dĩ có thể thống nhất hạch tâm tướng lĩnh ý kiến, một mặt là bởi vì mọi người nhớ Lý Tĩnh ân đức, về phương diện khác là dưới loại tình huống này nếu là không ủng hộ, khó tránh khỏi sẽ bị cài lên bội bạc mũ đã bị đến từ đồng liêu xa lánh.

Nếu là yếu khai chiến, vừa muốn bảo đảm yêu quái an toàn, đến lúc đó nhất định cần cùng chủ yếu tướng lĩnh toàn bộ thông khí. Bởi như vậy liền khó tránh khỏi làm cho người ta "Cả Nam Thiên Môn hạm đội đã bị Hoa Quả Sơn bắt cóc, đang tại cầm binh tướng mệnh đổi chủ suất mệnh" cảm giác.

Đi đến một bước này, phản đối ý kiến cũng thì có ngẩng đầu lý do. Đến lúc đó tình huống đem có không không chế được khả năng.

Đơn giản thuyết, Nam Thiên Môn hạm đội đồng ý duy trì liên tục giao chiến che dấu tai mắt người, nhưng không đồng ý không chế chết. Nếu như thật muốn đấu võ. Bọn họ hội chân đao chân thương địa duy trì, chết tất cả an thiên mệnh.

Cái này một trận lý do nói rằng tới cũng không phải không có lý. Nhưng hầu tử tổng cảm giác đây là tại đem vấn đề một lần nữa vút hồi cho hắn.

Hiện tại chính thức không chế Nam Thiên Môn hạm đội, hiển nhiên hẳn là cảm quốc thiên vương mới đúng. Nếu là hắn trực tiếp đối mặt cảm quốc thiên vương, đại khái có thể giống như lúc trước yếu cây bàn đào đồng dạng cường ngạnh. Đối phương vấn đề, làm cho đối phương chính mình đi giải quyết.

Nhưng bây giờ trực tiếp đối mặt chính là Na Tra...

Đối phương không nhượng bộ, đi đến nước này, hầu tử cũng sợ đối phương vò đã mẻ lại sứt. Nếu là mình cường ngạnh yêu cầu, đến lúc đó đối phương bả bàn chơi bằng, trở ngại Na Tra tình cảm chính mình tựa hồ cũng thật không có lý do đối Lý Tĩnh như thế nào.

Cái này cảm quốc thiên vương tuy là Hành Giả đạo, theo Lý Tĩnh lâu như vậy, tựa hồ cũng có chút ít chính khách cổ tay.

Bất quá như vậy cũng tốt, như lúc này Nam Thiên Môn hạm đội chính thức người không chế là một cây gân Na Tra, đến lúc đó trò chơi này chỉ sợ cũng chơi không được bao lâu.

Huống hồ yếu chân đao chân thương địa duy trì hầu tử thủ hạ những cái này sinh tử trên đường đi một lần yêu quái như thế nào đều nên so với sống

an nhân sung sướng Nam Thiên Môn quân sĩ càng có ưu thế mới đúng.

Chuyện này cứ như vậy sơ bộ đã định.

Như thế, bị "Vây khốn" Hoa Quả Sơn cứ như vậy im lặng địa vượt qua ngày đầu tiên.

Ngày đó trong đêm, hầu tử đem kể cả Đoàn Chủ, Lữ lục quả, Dương Thiên, giác xà, hắc tử tại trong Hoa Quả Sơn người phụ trách chủ yếu đều triệu tập lại mở cá tiểu hội.

Hội nghị nội dung chủ yếu là thông báo bọn họ hiện tại cùng Nam Thiên Môn hạm đội trong lúc đó tình huống, làm cho bọn hắn hiểu rõ kế tiếp một đoạn thời gian rất dài đều muốn ở vào loại này thời gian chiến tranh trạng thái, đồng thời cũng đem bố trí tiến hành rồi nhất định điều chỉnh.

Trong chuyện này nặng nhất điểm, chính là phải ở ngoại vi thành lập cứ điểm tiếp tục tiếp nhận những kia tiến đến đầu nhập vào yêu quái cũng đưa bọn họ đưa đến Hoa Quả Sơn.

Tuy nói hiện tại Hoa Quả Sơn chỉ là bị vây bên, ra vào như trước tự do, nhưng hầu tử cũng là hội lo lắng những cái này đến đầu nhập dựa vào là yêu quái còn không có đến yêu thành nhìn thấy tình huống này quay đầu bước đi.

Dù sao ở vào cực tốc phát triển bên trong Hoa Quả Sơn cần đại lượng thành phần chính (máu mới) liên tục không ngừng địa bổ sung, điểm này là vui đùa không được.

Này hội mở xong, đã là giờ sửu.

Người phụ trách chủ yếu môn đều tự tán đi, hầu tử một người ngo ngác địa đứng ở trên ban công đón hơi có chút rét run phong nhìn ra xa.

Đêm khuya Hoa Quả Sơn yên thành, này nhai đạo có vẻ càng thêm quạnh quẽ. Bất quá quạnh quẽ cũng chỉ là nhai đạo mà thôi. Trong quân đội cũng không cần nói, này trên đầu thành hỏa quang đem nữa bầu trời đều ánh đỏ, tuần tra đội ngũ vắng lai không ngừng —— đề phòng tự nhiên là chẳng phân biệt được ngày đêm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đối tại trong thành, thậm chí địa hạ thành trong những kia không quy thuộc tại quân đội dạ hành yêu quái mà nói công tác cùng sinh hoạt thời gian cũng giờ mới bắt đầu.

Ban đầu ở địa hạ thành thời điểm nhìn không thấy thái dương, Hoa Quả Sơn thế lực là không có ngày đêm chi phân. Bây giờ đến trên mặt đất, bọn họ tắc bắt đầu dựa theo đều tự tập tính phân chia công tác thời gian. Mảnh phần có hạ, cũng mới phát hiện lại có gần nửa ban đêm đi yêu quái.

Theo như cái này thì, yêu quái quả nhiên là so với nhân loại thích hợp hơn loại này thời gian chiến tranh thể chế.

Cứ như vậy đứng một hồi lâu, hầu tử mới nháy vài cái con mắt chuẩn bị yếu phản trở về gian phòng của mình thoáng nghỉ ngơi một phen.

Cúi đầu xuống, đúng lúc trông thấy phòng luyện đan trong hậu viện Phong Linh cửa gian phòng cửa sổ đóng chặt, ngọn đèn dầu nhưng như cũ lóe lên.

"Cô gái nhỏ này, muộn như vậy còn không ngủ sao? Đang làm gì đó?" Hấn ung dung địa nghĩ. Đang chuẩn bị trực tiếp theo sân thượng trực tiếp nhảy qua đi xem nàng đều đang làm những gì thời điểm, một cái yêu binh lạng lẽ đi tới sau lưng.

"Khởi bẩm đại vương, này Cửu Đầu Trùng ở ngoài thành cầu kiến
ngươi." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 251: Cầu Cây Bàn Đào

Nho nhỏ trong phòng ánh nến xèo xèo địa thiêu đốt.

Thái Thượng hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt kia trực tiếp xuyên thấu cửa sổ cách trở rơi xuống xa xa trên ban công một ít con khỉ trên người tựa hồ đang suy tư cái gì.

"Lão tiên sinh, là thế này phải không?"

"A?" Quay đầu, Thái Thượng chứng kiến ngòi ở trước người mình Phong Linh chính chỉ vào trên thẻ trúc phù văn hỏi.

Thân thủ cầm lấy trúc giản, Thái Thượng híp mắt tinh tế nhìn hai mắt, vuốt vuốt râu dài nói: "Nơi này còn muốn sửa sửa. 'Cùng' hẳn là dùng 'Hay không' thay thế, nếu không pháp trận vận hành đứng lên hai tháng liền sẽ phạm sai lầm, đến lúc đó lại tu đứng lên thì phiền toái. Bên này cũng không được, hẳn là gia nhập một cái 'Khải'. Hai cái 'Cung' cùng sử dụng, nếu không 'Khải', hội giúp nhau xung đột. Ta nói tiểu nha đầu a, những này nên đều là loại pháp trận phù triệu thuật trụ cột, sự phụ của người đều không dạy qua người sao?"

Nói đi, đem trúc giản lại lần lượt trở về.

"Không có." Phong Linh tiếp nhận trúc giản tinh tế địa xem, lắc đầu nói: " Sư phó nói, con đừng tu tiên, trước mình đại đạo, lại tập kỹ xảo. Những này pháp trận phù triệu đơn giản là cá bổ sung thôi, râu ria. Phong Linh còn xa không có đến bắt đầu học những điều này thời điểm. Khá tốt ngày bình

thường nhân hạ giờ có xem một ít phương diện này sách vở, nếu không lão tiên sinh ngài vừa mới nói Phong Linh đều nghe không hiểu."

"Sư phụ ngươi là như vậy dạy ngươi? Ha ha, lại là noi theo cổ phong a, hiện nay như vậy giáo sư đồ đệ, đã là cực nhỏ." Nói, Thái Thượng ngửa đầu lại là hướng này sân thượng phương hướng nhìn lại, yên lặng nghĩ: "Cái này cùng một cái sư môn ra tới đồ đệ, sao còn kém nhiều như thế? Tu bồ đề vì đối phó lão phu, thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a."

Lúc này, trên ban công hầu tử sớm đã rời đi.

Cao ngất cửa thành âm âm mở ra, nương theo lấy khóa sắt tiếng ma sát. Cầu treo chậm rãi buông. Hầu tử nện bước bước đi ra.

Một hồi gió nhẹ đảo qua. Xoáy lên một chút bụi bặm.

Che kín gọt tiêm cái cọc gỗ chưa hoa tiêu sông đào bảo vệ thành bờ bên kia, Cửu Đầu Trùng cô linh linh đứng.

Đối với cao năm trượng cự đại cầu treo, này lỏa lồ trên thân thân ảnh có vẻ dị thường đơn bạc, nếu là gặp không người quen biết, mặc cho ai đều không thể tưởng tượng đây là một chích thượng cổ mãnh thú hóa thân.

Giờ phút này Cửu Đầu Trùng nhìn về phía trên hoàn toàn không có mới gặp gỡ giờ đùa giỡn ngược thân sắc, ngược lại nhiều vài phần sầu lo cùng tiều tụy.

Chính là hôm qua bị khốn trụ thời điểm cũng không thấy hấn như vậy thân sắc, cái này không khỏi làm cho hầu tử sinh ra một tia nghi kị.

Gặp hầu tử đi ra, Cửu Đầu Trùng vội vàng chấp tay nói: "Cửu Đầu Trùng gặp qua Mỹ Hầu Vương."

Cái này lẽ phép được... Có điểm không giống Cửu Đầu Trùng.

"Như thế nào? Thật đúng là luyện trên chỗ này của ta không thành? Thả người đi. Trả trở về?" Hầu tử điều ngược cười cười, từng bước một đi đến trước người của hắn.

Sau lưng trên tường thành binh vệ cảnh giới, vô số ánh mắt cảnh giác địa chăm chăm vào ngoài cửa thành trên đất trống hai người.

Cửu Đầu Trùng sâu hít một hơi thật sâu lại chậm rãi thở ra, do dự mà nói khẽ: "Nghe nói, người nơi này có cây bàn đào."

"Cây bàn đào?" Hầu tử lông mày hơi chớp chớp, nhìn Cửu Đầu Trùng hỏi: "Người từ nơi nào nghe nói?"

"Từ nơi nào nghe nói không trọng yếu a? Tóm lại, tin tức nên chắc là không biết sai. Người sáng mắt không nói tiếng lóng, người cũng đừng phủ nhận."

Thế giới này thật tình không có không lọt gió tường a.

Hầu tử cúi đầu néo néo bao cổ tay, ung dung nói: "Như thế nào? Người muốn."

"Đúng, muốn cùng người cầu một cái."

"Người hắn là còn không dùng được a? Nghĩ cho ai?"

"Người đây cũng đừng quản."

"Cùng ta đòi đông tây còn để cho ta dùng động? Đi. Ta đây liền mặc kệ." Nói đi, hầu tử xoay người muốn vào thành.

Gặp tình hình này. Cửu Đầu Trùng trong nội tâm cả kinh, vội vàng bước nhanh ngăn cản đến hầu tử trước người: "Trước đừng đi."

Lời còn chưa dứt, hắc cũng đã nghe được sau lưng trên đầu thành lập xèo xèo tiếng vang, từng chích tên nổ tại trong bóng đêm tản ra hàn quang trực chỉ hắc lưng.

Hầu tử mỉm cười chằm chằm vào Cửu Đầu Trùng nói: "VẬY NGƯỜI NÓI, CÂY BÀN ĐÀO CẤP CHO AI?"

"Cho, cho cha vợ của ta." Cửu Đầu Trùng cắn răng bất đắc dĩ đáp.

"Cho người cha vợ? Vạn thánh long vương?"

"Đúng, chính là vạn thánh long vương."

"Hắc thọ nguyên không đủ rồi? Còn thừa lại bao lâu?"

"Hôm nay nắm vài cái Ngô Giả đạo tu sĩ giữ hạ, nói là thọ nguyên sắp hết, nhiều nhất còn có hai tháng mệnh."

"Hai tháng a?"

Nếu là chỉ còn lại có hai tháng, cũng không quái hồ Cửu Đầu Trùng yếu như vậy sốt ruột. Hiện tại cự ly cây bàn đào yến còn xa, vô luận dùng loại biện pháp nào, đừng nói hắc một cái yêu quái, coi như là thần tiên, yếu trong hai tháng lấy tới cây bàn đào, đều là khó như lên trời.

Lúc trước Lý Tĩnh cổ tay hạng nào cao siêu, cái này trước sau một trăm cây bàn đào, lúc đó chẳng phải phé đi một năm cao thấp mới làm ra sao?

Phải theo cây bàn đào viên cầm cây bàn đào, không đề cập tới vương mẫu có đáp ứng hay không, quang đi đăng ký xếp hàng chờ che mặt gặp vương mẫu cũng không chích hai tháng.

Về phần Trần Nguyên Tử nhân sâm quả, đó cũng không phải là ai cũng có thể yếu lấy được.

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu: "Xác thực rất cấp bách. Bất quá cây bàn đào thứ này rất là trân quý, ta và người cũng chưa nói tới giao tình, người tính toán lấy cái gì để đổi?"

"Người nghĩ muốn cái gì?" Cửu Đầu Trùng hỏi ngược lại.

"Ta lại thực không có gì muốn, hoặc là nói, ta thực chính là muốn, là người bất kể như thế nào cũng cấp không nổi."

Nghe nói như thế, Cửu Đầu Trùng đã có chút ít vội vàng xao động bất an, hấn quay đầu chỉ vào chân trời Nam Thiên Môn hạm đội quát: "Ta có thể giúp người bả Na Tra cũng bắt đến, hoặc là người yếu Tăng Trường thiên vương cũng đúng. Như thế nào? Hai cái, chỉ cần người đồng ý, ta ta sẽ đi ngay bây giờ bắt!"

Đây đã là hấn có thể lái được ra cao nhất bảng giá.

Cửu Đầu Trùng mở to hai mắt nhìn gât gao chăm chăm vào hầu tử.

Yếu tại mười tám vạn thiên trong quân thẳng đến địch tướng, đừng nói là Cửu Đầu Trùng, chính là lại thêm hầu tử, hai cái Thái Ất kim tiên tu vi Hành Giả đạo đồng thời phóng ra, cũng không dám đảm bảo nhất định thành công. Thậm chí thất bại khả năng tính canh lớn hơn một chút, một cái không cẩn thận đem mình bồi đi vào cũng hào không kỳ quái.

Nhưng vấn đề là hầu tử cần phải cái này sao?

Nói lời này, chỉ có thể nói rõ cái này Cửu Đầu Trùng cũng đã rối loạn một tấc vuông.

Hồi lâu, chỉ thấy hầu tử nhàn nhạt cười cười, chậm rãi lắc đầu.

Cửu Đầu Trùng có chút nhụt chí, một đôi nắm tay nắm quá chặt chẽ.

Kỳ thật trước khi đến hẳn cũng đã dự liệu đến khả năng sẽ bị trực tiếp cự tuyệt, nhưng này loại biệt khuất cảm giác, hãy để cho hẳn rất muốn hiện tại tự hóa ra yêu thân đem cái này cả yêu thành cho thiêu.

Có thể hẳn không thể, không đề cập tới hầu tử có thể hay không tùy ý hẳn làm như vậy, mấu chốt một khi hẳn làm như vậy, này cây bàn đào tự nghĩ cũng đừng nghĩ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Cẩn rằng, Cửu Đầu Trùng ăn nói khép nép nói: "Này, ngươi đến tột cùng muốn thế nào mới bằng lòng cho ta cây bàn đào?"

"Ta cũng không gạt ngươi, ta hiện trên tay còn có sáu mươi lăm cây bàn đào."

"Sáu mươi lăm!" Cửu Đầu Trùng lấp bắp kinh hãi.

"Đúng, sáu mươi lăm. Này đều là chuẩn bị dùng để ban thưởng Hoa Quả Sơn có công yêu chúng."

"Ta đây gia nhập ngươi Hoa Quả Sơn như thế nào? Dùng năng lực của ta, như thế nào đều nên có thể phân đến một cái a?"

"Ngươi nghe rõ ràng, là 'Có công yêu chúng', không phải 'Yêu chúng'. Cho dù ngươi hiện tại gia nhập, hai tháng có thể lập nhiều đủ rồi phân cây bàn đào công lao sao?" Hầu tử chăm chăm vào Cửu Đầu Trùng chậm rãi nói: "Hoa Quả Sơn không phải ta một người Hoa Quả Sơn, cái này sáu mươi lăm cây bàn đào, xem như của công."

Cửu Đầu Trùng thoáng cái nở nụ cười lạnh: "Yêu quái còn có của công vừa nói? Đừng qua loa ta, cần điều kiện gì trực tiếp khai ra. Ta cũng không tin ta Cửu Đầu Trùng còn giá trị không được một cái cây bàn đào!" (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 252+9 Đầu Trùng Khôn Cục

Cửu Đầu Trùng con mắt trùng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Một câu nói kia xuống dưới, lại là hầu tử có chút do dự.

Cái này Cửu Đầu Trùng xem bộ dáng là chí nguyện tất phải được, hầu tử thậm chí chú ý tới Cửu Đầu Trùng rất nhanh nắm tay tại lạnh run, này không giống như là giả vờ.

Nếu là cự tuyệt, sợ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ a.

Sờ lên cảm, hấn co lại tay đến tinh tế suy tư.

Cửu Đầu Trùng tắc lo nghĩ chờ đợi trước.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, trên tường thành cung huyện như trước căng cứng, nửa điểm không dám thư giãn.

Hồi lâu, hầu tử mở miệng nói: "Ta có thể hỏi trước người một chuyện không?"

"Người hỏi đi." Cửu Đầu Trùng vội vàng địa đáp.

"Này sáu cái tên..."

"Ta đã cùng bọn họ mỗi người đi một ngã."

"Đi, vậy ngươi cho ta một buổi tối lo lắng a, ngày mai lúc này, ngươi lại đến nơi đây, ta sẽ cho một câu trả lời thuyết phục ngươi."

"Không được." Cửu Đầu Trùng khoát tay áo nói: "Ta ở chỗ này chờ ngươi."

"Ở chỗ này chờ ta?" Lại nhìn Cửu Đầu Trùng liếc, hầu tử thân nhiên nói: "Tùy ngươi."

Nói đi, xoay người liền vào thành.

Cái này Cửu Đầu Trùng nói không đi, quả nhiên vẫn thật là không đi. Hắn trực tiếp ngồi xếp bằng ở cửa thành trông trái bình địa ở giữa nhắm mắt dưỡng thần. Thẳng đến sáng sớm thời gian, hầu tử đứng ở trên đầu thành còn xem một mình hắn cô linh linh địa ngồi.

"Thật muốn cho hắn cây bàn đào sao?" Đứng ở phía sau Đoàn Chủ hỏi.

"Chính đang suy nghĩ."

Hầu tử xoay người sang chỗ khác đáp Đoàn Chủ vai, hai người kết bạn đi xuống thành lâu.

"Lo lắng?"

"Đúng vậy. Hắn nói cùng này sáu yêu vương mỗi người đi một ngả, ta tin sáu thành. Không gì hơn cái này thứ nhất, chúng ta lại càng không có lý do buộc hắn một lần nữa cùng này sáu yêu vương đi đến cùng một chỗ. Tuy nói dưới mắt chúng ta cũng cũng không sợ bọn họ. Nhưng hiện tại chủ yếu đối thủ là thiên đình. Nếu như sau lưng còn có như vậy mấy cái đại yêu quái mài đao xoay xoay. Quả thực xử lý không tốt. Nhìn cái này thái độ, nếu là chúng ta không đáp ứng, hắn biết làm xảy ra chuyện gì thực khó mà nói."

"Cũng bởi vì như vậy hấn có thể đối với chúng ta ta cần ta cứ lấy rồi?"

"Đây chính là ta lo lắng vấn đề. Nếu như cứ như vậy cho, này sau này trụ toàn bộ lộn xộn. Cửu Đầu Trùng nếu là thu vào dưới trướng, xác thực là cá cường đại chiến lược. Có thể nếu là có nhị tâm, đó chính là cá thật lớn tai họa. Cái này tai họa lớn đến cũng đủ cho người ta đây nhiều năm tâm huyết toàn bộ nước chảy về biển đông."

Đoản Chủy cũng là cần răng, dẫn đo bất định.

Cái này vấn đề quả thật có chút khó giải quyết.

Thuộc về, Cửu Đầu Trùng như vậy lèm nhèm nhưng tới đòi hỏi cây bàn đào. Cũng thật sự có chút rối loạn kết cấu.

Ngơ ngác địa ngôi ở cửa thành, Cửu Đầu Trùng nhắm mắt dưỡng thần, lại cảm giác này tâm bất kê như thế nào đều không an tĩnh được.

Cho tới nay vô luận cái gì đều không sao cả hấn, lúc này xác thực cũng đã rối loạn, loạn đến liên chính hấn cũng không nghĩ ra.

Nắm một cái Ngô Giả đạo tu giả, thừa dịp vạn thánh long vương ngủ say làm cho hấn chẩn đoán bệnh, kết quả được cho biết là thọ nguyên sắp hết. Hấn không tin, lại bắt một cái, lại chẩn đoán bệnh, như cũ là thọ nguyên sắp hết. Hấn còn không tin. Lại bắt một cái, lại chẩn đoán bệnh. Kết quả không có sai biệt.

Cái này cũng đã không phải do hấn không tin.

Biết được tin tức này, vạn thánh công chúa trực tiếp liền ngắt quá khứ. Đợi cho lão Long vương tỉnh lại, Cửu Đầu Trùng quanh co lòng vòng hỏi, này lão Long vương mới bắt đắc dĩ nói thẳng ra.

Nguyên lai, từ lúc hơn ba trăm năm trước, vạn thánh long vương nguyên bản thọ nguyên liền hết.

Vô luận là yêu quái hoặc là thần tiên, tại thọ nguyên sắp hết thời điểm đều sẽ trở nên cực kỳ suy yếu, loại này suy yếu không đơn thuần là ** trên , càng là trên tinh thần. Đây cũng là vì cái gì diên thọ vật, tỷ như cây bàn đào cùng người nhân sâm đều cực kỳ trân quý nguyên nhân.

Cho dù người là đại la thần tiên, chỉ cần người thọ nguyên một tận, nguyên linh suy yếu, này hắc bạch vô thường chính là tu vi kém người cách xa vạn dặm, cũng có thể đơn giản đem hồn phách của người khóa đi.

Nơi này điều chi thọ nguyên, không quan hệ sinh tử số ghi chép trên con số, chính là chỉ giống tu vi có khả năng đạt tới lớn nhất sống lâu cực hạn, bất luận kẻ nào hoặc vật chỗ không cách nào siêu thoát cực hạn.

Một khi thọ nguyên hết, chết, chính là cường lưu lại hồn phách cũng vô pháp sống lại. Bởi vì thọ nguyên đã hết, chính là sống lại, cũng sẽ rất nhanh chết đi.

Duy nhất biện pháp giải quyết, chính là thông qua địa phủ luân hồi, hoặc là diên thọ.

Ba trăm năm trước, vạn thánh long vương thọ nguyên sắp hết lúc, tây hải long vương theo hắc tây hải long cung hạn ngạch lí gậy một khóa cây bàn đào đi ra cho vạn thánh long vương, lúc này mới diên thọ đến nay.

Tính xuống, Bích Ba đàm long cung quả thực thiếu tây hải long cung một cái không nhỏ nhân tình, vì thế vạn thánh long vương nhiều phiên tặng lễ, hy vọng có thể nhiều ít báo đáp một điểm đại ân này. Nay tây hải long vương lại làm cho vạn thánh long vương không cần phải nhớ việc này, này

cây bàn đào, tiện lợi là tây hải tam thái tử cưới vợ vạn thánh công chúa dự chi một điểm sinh lễ.

Cái này mới có tây hải tam thái tử cùng vạn thánh công chúa hôn ước.

Tại lúc ấy mà nói, cùng tây hải long cung đám hỏi xác thực đối Bích Ba đàm long cung trăm lợi mà không có một hại.

Đứng ở đại cục trên giảng, đám hỏi sau, tây hải long vương đem thuận lý thành chương địa giúp Bích Ba đàm long cung lấy được tiên tịch, Bích Ba đàm long cung cao thấp người liên can đẳng đều không cần sống ở cái này yêu cùng tiên màu xám khu vực trung, coi như là có một cái đường đường chính chính danh hào.

Theo vạn thánh công chúa bản người mà nói, tây hải long cung phú giáp thiên hạ, chính là trên trời dưới đất đều biết vọng tộc nhà giàu có. Tây hải long vương nổi danh lan xa, long bà làm người dày rộng, nó tam thái tử nghe nói tư chất cũng là thượng giai, làm người hào sảng, đánh giá cũng không kém. Quả thực phải không hai lựa chọn.

Tiện thể địa, còn có thể giải quyết vạn thánh long vương thọ nguyên vấn đề.

Cửa này việc hôn nhân nghe đi lên, thật sự là không có dù tốt. Nay long cung cao thấp, cũng không không mong chờ trước. Mặc cho ai đều cảm thấy cửa này việc hôn nhân chỉ là vấn đề thời gian, dù sao lão Long vương sinh lễ đều đã kinh thu, cô gái này nhi còn có thể không lấy chồng sao?

Nhưng mà, cái này tại vạn thánh long vương trong nội tâm sớm đã là thiết vấn đã đóng thuyền chuyện tình, cuối cùng lại gây ra rủi ro.

Đầu tiên, lúc ấy vạn thánh công chúa còn tuổi nhỏ, chỉ biết mình phụ thân làm chủ cho mình định rồi môn việc hôn nhân, nhưng không biết các

loại nguyên nhân. Lão Long vương cho tới nay không nghĩ vạn thánh công chúa lo lắng, cũng chưa bao giờ cùng nàng đề cập chính mình thọ nguyên việc. Vì vậy, đợi cho vạn thánh công chúa trưởng thành lúc, Cửu Đầu Trùng xuất hiện, lại tại Bích Ba đàm long cung không đi. Cái này vạn thánh công chúa, hết lần này tới lần khác tựu đã yêu, còn như thế nào khuyên đều khuyên bất động. Thậm chí còn lo lắng qua bỏ trốn...

Đây là cả long cung thượng xuống tới nói, quả thực tựu là sấm sét giữa trời quang.

Lão Long vương thọ nguyên vô vọng, long cung cao thấp tiên tịch vô vọng, vạn thánh công chúa gả cho Cửu Đầu Trùng, đẳng vạn thánh long vương sau khi chết, tất nhiên cũng chỉ có thể hảo như một loại yêu quái như vậy bốn phía lưu lạc.

Này long cung cao thấp người liên can đẳng đều bị lo nghĩ vạn phần, đều khuyên vạn thánh long vương trực tiếp cùng vạn thánh công chúa ngã bài, trồng cây vào vạn thánh công chúa niệm và cha mình thọ nguyên vấn đề, có thể quay đầu là bờ.

Có thể cái này lão Long vương cuộc đời chỉ phải cái này một nữ, cung chiêu đến cực điểm, chính là không muốn nói.

Không chỉ như thế, mấy chục năm trước, thiên đình cây bàn đào hội phân phát cây bàn đào lúc tây hải long vương đã từng phái người đem một khóa cây bàn đào mang đến Bích Ba đàm long cung, có thể khi đó Cửu Đầu Trùng đã cướp lấy vạn thánh công chúa tâm hồn thiếu nữ, vạn thánh công chúa cũng cùng vạn thánh long vương nói rõ không lấy chồng tây hải tam thái tử. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Vạn thánh long vương làm người trọng nghĩa, nữ nhi cũng đã không nguyện ý gả cho, hẳn không định miễn cưỡng, cũng tự nhiên không chịu lại

thu này viên thứ hai cây bàn đào, lúc này mới bỏ lỡ thu hoạch cây bàn đào thời cơ.

Đương nghe xong những này sau, Cửu Đầu Trùng một ngụm lão huyết thiếu chút nữa tụt phun tới.

Làm cho nửa ngày, lão Long vương không có bắt được cây bàn đào lại là bởi vì chính mình?

Hiện tại đã không phải là vô cùng đơn giản giúp mình cha vợ diên thọ. Cái này một lần, nếu là hấn nếu không đến cây bàn đào, trở về còn như thế nào đối mặt vạn thánh công chúa?

Tuy nói hấn Cửu Đầu Trùng thanh danh cũng không phải đặc biệt hảo, nhưng này đều là hấn không quan tâm thanh danh. Nếu để cho người biết rõ bởi vì hấn mà làm cho hấn cha vợ kéo dài tánh mạng thất bại, cái này...

Sau này, hấn còn như thế nào yêu giới hành tẩu?

Cho nên, bất kể như thế nào, chính là bán mình, hấn cũng muốn đem này cây bàn đào lấy trở về! (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ta đã thiếu không biết bao nhiêu, dù sao gia là được.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 253: Môn Nội Ngoài Cửa

Tuy nói Hoa Quả Sơn trên danh nghĩa còn ở vào thời gian chiến tranh trạng thái, nhưng Hoa Quả Sơn hạch tâm đoàn đội trong nội tâm đều hiểu rõ, cùng Nam Thiên Môn trong lúc đó đạt thành ăn ý đã đầy đủ bảo đảm Hoa Quả Sơn tạm thời an toàn. Mà loại này nguy thời gian chiến tranh trạng thái, đem bảo trì tương đối dài một khoảng thời gian. Trong đoạn thời gian này, Hoa Quả Sơn yêu quái không có khả năng một mực không sinh sản.

Nếu là nói như vậy, cái này thật vất vả tranh thủ mà đến thời gian thì trở nên không có chút ý nghĩa nào.

Đợi cho thiên dần dần sáng thời điểm, dựa theo hầu tử mệnh lệnh, bốn cửa thành giống như dĩ vãng đồng dạng mở ra, rất nhiều yêu quái cũng đều dựa theo dĩ vãng như vậy mang theo đều tỵ công cụ ra khỏi thành làm việc tay chân.

Bất quá, lại cơ hồ không người nào dám đi Cửu Đầu Trùng chỗ cửa nam.

Đôi tại Cửu Đầu Trùng như vậy một cái lớn yêu, đừng nói là hầu tử, chính là thiên đình cũng muốn kiêng kị. Về Cửu Đầu Trùng thực lực tư liệu, tại Cửu Đầu Trùng rời đi sau hầu tử cũng đã làm cho người ta chinh lý ra đến hạ phát đến. Hiện tại cả Hoa Quả Sơn đều biết tại cửa nam có một con thực lực có thể so với hầu tử đại yêu lại trước không đi.

Dưới loại tình huống này, chỉ cần hơi trường đầu óc yêu quái đều sẽ chọn nhiều đi hai bước lộ quán khế quán, mà không phải trực tiếp theo cửa

nam ra khỏi thành. Cái này liền đưa đến nguyên bản nên vô cùng náo nhiệt cửa nam giờ phút này tuy nhiên rộng mở, nhưng như cũ lãnh lãnh thanh thanh không không đặng đặng, duy chỉ có còn lại bởi vì công tác quan hệ không thể không xuất hiện tại nơi này thủ vệ yêu binh nguyên một đám nơm nớp lo sợ địa đứng trước.

Hoa Quả Sơn yêu thành cùng nhân loại thành bang có rất nhiều bất đồng điểm, một trong đó chính là cửa thành phun ra nuốt vào lượng thật lớn.

Cái này chủ yếu là bởi vì vì nhân loại thành bang trong thành ở lại người cùng ngoài thành làm việc tay chân người là hoàn toàn hai nhóm người, ngoài thành người vào thành, phần lớn cũng là vì tập hợp. Mà ở cái này yêu thành lại không là.

Nếu là bình thường sáng sớm hoặc là hoàng hôn, cửa nam thủ vệ yêu binh nên yếu kiểm tra lấy ngàn mà tính yêu bài loay hoay xoay quanh mới là. Hôm nay lại nguyên một đám rảnh rỗi đến bị khùng.

Kỳ thật bọn họ càng muốn bề bọn một điểm. Nếu có thể bề bọn đứng lên. Cố gắng có thể quên cách đó không xa còn đứng ì một cái lớn yêu quái, không đến mức trong nội tâm sợ hãi.

Bất quá nguyện vọng này hiển nhiên là không thể nào thực hiện, theo thời gian trôi qua, Cửu Đầu Trùng lại tại cửa nam tin tức truyền được càng phát ra rộng. Cái này cửa nam lưu lượng cũng theo vừa mở cửa giờ ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy ba lượng cá yêu quái kết bạn mà đi, đến bây giờ nửa cái cũng không thấy.

Điều này làm cho đối diện trước Cửu Đầu Trùng một đám yêu binh càng thêm trứng đau không dứt, chỉ phải âm thầm khẩn cầu thời gian trôi qua nhanh một chút thật nhanh soát lại cho đúng rồi bàn giao ban, không cần tiếp tục sống ở chỗ này toàn thân không thoải mái.

Về phần Cửu Đầu Trùng, tác như trước vẫn không nhúc nhích địa ngòì xếp bằng trước. Nhìn về phía trên là nhắm mắt dưỡng thần. Có thể chính là lại không có nhãn lực cũng có thể liếc nhìn ra hấn tâm hoảng ý loạn.

Đùng đề cập này sắc mặt có nhiều khó coi, chỉ là tại đây hơi lạnh mùa lí trán hấn trên treo từng hột to như hạt đậu mồ hôi liền cũng đủ nói rõ hết thấy.

Đến sau giờ ngo, một hồi vi gió thổi qua, hầu tử thân ảnh lại một lần nữa xuất hiện ở cửa nam đầu tường.

Đây đã là hấn tối hôm qua cùng Cửu Đầu Trùng nói qua sau lần thứ ba xuất hiện tại nơi này. Không hề nghi ngờ, Cửu Đầu Trùng tồn tại cho hấn tạo thành nhất định làm phức tạp, khiến cho hấn không thể không ghi nhớ lấy nơi này.

Về như thế nào ứng đối Cửu Đầu Trùng yêu cầu vấn đề, hấn đến nay trong nội tâm đều không có đáp án.

Như lúc trước, đối tại loại sự tình này hấn đại khái có thể bỏ mặc, hay hoặc là tâm tình hảo trực tiếp tổng cá cây bàn đào xong việc. Nhưng bây giờ không được.

Hiện tại hấn là Hoa Quả Sơn vương, nhất cử nhất động của hấn đều có người nhìn xem. Hấn được bận tâm từng cái cử động tạo thành ảnh hưởng.

Không tiễn, hấn yếu lo lắng Cửu Đầu Trùng vò đã mẽ lại sứt gây ra cái gì yêu thiêu thân. Mình là không có gì cái gọi là. Nhưng cái này Hoa Quả Sơn tiểu yêu môn có thể chịu không nổi. Tổng, nếu là vô điều kiện tự có vẻ yếu thế, sau này đối nội đối ngoại cũng không tốt làm việc. Nếu là có điều kiện, tỷ như đem Cửu Đầu Trùng thu vào dưới trướng, lại lo lắng dẫn sói vào nhà.

Đương nhiên, cũng còn có cuối cùng một cái biện pháp, thì phải là trực tiếp làm thịt Cửu Đầu Trùng, xong hết mọi chuyện.

Có thể Cửu Đầu Trùng là dễ giết như vậy sao? Đối phó loại này đại yêu chính là chính mình tự mình ra tay, mang lên Hoa Quả Sơn một đám chiến tướng, xong rồi lại kéo lên Nam Thiên Môn, một phen lăn qua lăn lại xuống muốn bắt ở hắn là không có vấn đề gì cả, nhưng tạo thành phá hư...

Đừng quên tên này nguyên hình là cái gì, nếu là hóa ra yêu thân, trong khoảnh khắc đem trọn cá yêu thành nhen nhóm đều không nói chơi.

Thật như vậy làm âm ỉ kết quả là nhất định sẽ kéo dài sau Hoa Quả Sơn phát triển, xói mòn thật vất vả tranh thủ tới quý giá thời gian. Nếu là có thể, hầu tử là bất kể như thế nào không muốn đi một bước này.

Nghĩ, hầu tử không khỏi thở dài.

Hắn đột nhiên cảm giác được, lại ở trước cửa Cửu Đầu Trùng cùng lúc trước quỳ gối Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước cửa chính mình sao mà tương tự. Chỉ là hiện tại đứng ở tu bồ đề trên vị trí biến thành chính mình.

"Vua cũng thua thẳng liều." Hắn không khỏi bật cười.

Không nghĩ tới đứng ở bên trong cửa người, so với ngoài cửa canh quân quýt.

Lúc trước tu bồ đề có hay không đã từng cùng mình đồng dạng buồn rầu qua?

Danh vọng, địa vị cùng trách nhiệm xen, hiện tại xem ra cũng không hoàn toàn là thứ tốt a. Lấy được nhiều, kỳ thật ràng buộc cũng nhiều, mất đi càng nhiều.

Này thanh "Đại vương" cho là thật không phải nhận không.

Vì tìm kiếm yêu sinh tồn không gian, vì một ngày kia xuống đất phủ tra sinh tử sổ ghi chép sống lại tước nhi, vì cùng này ở sau lưng đùa bốn chính mình vận mệnh đại năng chống lại, chính mình thật vất vả đi tới một bước này. Có thể đây quả thật là mình muốn sao?

Có lẽ đẳng thời gian qua cảnh thay đổi, chính mình sẽ nghĩ mang theo tước nhi quy ân a.

Nếu như thực có một ngày như vậy mà nói.

Nghiêng mặt qua, hẳn chứng kiến Ngao Thính Tâm đang đứng tại cách đó không xa xuyên thấu qua rào chắn vụng trộm mà quan sát trước Cửa Đầu Trùng.

Hầu tử thoáng đề cao âm lượng hô: "Người quen hẳn?"

Này Ngao Thính Tâm lập tức cả kinh, vội vàng dẫn theo váy đề thấp dáng người bước nhanh chạy đến hầu tử bên người: "Hu! Ta còn không có muốn muốn hay không cho hẳn biết ta tại nơi này!"

Hầu tử nhìn coi ngoài thành hai mắt nhắm nghiền Cửa Đầu Trùng, lại nhìn coi khẩn trương hề hề Ngao Thính Tâm hỏi: "Người thực quen hẳn?"

"Gặp qua một lần." Ngao Thính Tâm thuận miệng một câu, lại tiếp theo xuyên thấu qua rào chắn tinh tế mà quan sát trước Cửa Đầu Trùng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Này chăm chú bộ dáng làm cho hầu tử cũng không khỏi được có chút kinh ngạc.

Cái này Ngao Thính Tâm rốt cuộc có vài lần?

Vừa lúc mới bắt đầu tại Đông Hải long cung, nhìn về phía trên là tao nhã thực nữ, hơn nữa giỏi về tâm kế. Nguyên bản nghĩ bắt hồi Hoa Quả Sơn đương quân sư, kết quả bắt trở về thoảng cái lại trở nên không kiêng nể gì cả cả ngày cùng hầu tử mở ác ý vui đùa.

Đương nhiên, cũng may nàng không có đụng vào hầu tử điểm máu chốt, nếu không sớm bị đóng lại. Theo điểm này mà nói nàng coi như là thập phần hiểu được nắm chắc đúng mực, là người thông minh.

Bất quá cái này chăm chú bộ dáng là chuyện gì xảy ra? Lại nói tiếp cũng đã lâu không gặp nàng như vậy nghiêm túc rồi a.

Ngao Thính Tâm rất nhanh phát hiện hầu tử một mực tại một bên nhìn chăm chú chính mình, nghiêng đầu lại thuận miệng hỏi: "Làm gì vậy?"

Chằm chằm vào Ngao Thính Tâm, hầu tử thành khẩn mà hỏi thăm: "Tên này nhìn về phía trên như là bốn phía thông đồng không biết thiếu nữ, người... Sẽ không cũng bị thông đồng qua a?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: hôm nay vẫn sẽ có gia canh tích

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 254: Lẫn Nhau Không Tín Nhiệm

Vừa nghe câu này rõ ràng trêu chọc mà nói, Ngao Thính Tâm lúc này trắng không còn chút máu hầu tử liếc, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục chăm chăm vào Cửu Đầu Trùng, nửa ngày, ung dung nói: "Hắn là ám áp vị hôn phu."

"Ám áp là ai?" Hầu tử hỏi.

"Ám áp là vạn thánh công chúa nữ danh."

"Vạn thánh công chúa gọi ngao âm?"

Ngao Thính Tâm lại trắng không còn chút máu hầu tử liếc, nói: "'Ngao' họ chỉ có tứ hải long vương một hệ mới có thể sử dụng, Bích Ba đàm vạn thánh long cung nhất mạch thuộc về chi thứ, cho nên hắn đã kêu ám áp, không họ thị. Chuyện của bọn hắn ta cũng là vừa biết đến. Hôm trước Cửu Đầu Trùng đến đây trong thành sau, ta liền dùng ngọc giản đã liên hệ phụ vương, mới biết được vạn thánh long vương rút đi nguyên bản cùng tây hải long cung hôn ước đem ám áp hứa cho Cửu Đầu Trùng, đổi lấy Cửu Đầu Trùng ra tay nghĩ cách cứu viện sáu yêu vương. Hiện tại thiên đình đang truy nã vạn thánh long vương cùng ám áp."

"Là vạn thánh long vương yêu cầu Cửu Đầu Trùng đi cứu sáu yêu vương?" Hầu tử hơi sững sờ.

"Hắn là không sai. Vạn thánh long vương cùng Ngưu Ma Vương một mục có vãng lai, nghe nói, là lúc trước vừa thành lập Bích Ba đàm long

cung thời điểm thụ qua Ngưu Ma Vương một ít ân huệ, cho nên nhớ mãi không quên, nguy cấp thời khắc hấn nghĩ cứu Ngưu Ma Vương cũng không kỳ quái. Ta còn nghe nói, sửa có lẽ Cửu Đầu Trùng là ám áp ý của mình. Phóng chừng cũng cũng là bởi vì cái này, vạn thánh long vương mới có thể vò đã mẻ lại sứt a. Dù sao một khi cùng tây hải long cung đám hỏi thất bại, Bích Ba đàm long cung một hệ nước tộc sớm muộn đều lưu lạc vi yêu, đến lúc đó kỳ thật hết thảy cũng đều cùng hiện tại đồng dạng. Vạn thánh long vương nên nghĩ thừa dịp cuối cùng này cơ hội, làm cho Cửu Đầu Trùng bả Bích Ba đàm long cung thiếu nợ Ngưu Ma Vương nợ nhân tình trả."

Nói, Ngao Thính Tâm nghiêng mặt qua đến xem hầu tử liếc, nói: "Ta nghe nói, hấn lần này tới là muốn giúp vạn thánh long vương cầu cây bàn đào kéo dài tánh mạng đúng không?"

"Đúng. Nghe nói vạn thánh long vương thọ nguyên chỉ còn lại hai tháng." Hầu tử nhẹ gật đầu. Cười nói: "Như thế nào? Người đường đệ bị từ hôn. Đường đường tử muốn giúp đường đệ xuất đầu, để cho ta không để cho hấn cây bàn đào sao?"

"Không." Ngao Thính Tâm lắc đầu nói: "Cho hấn a. Tây hải long cung lần này mặt nhất định là ném đại, nhưng Bích Ba đàm long cung đều đã kinh tản, vạn thánh long vương cùng ám áp cũng đều lưu lạc vi yêu gặp thiên đình truy nã, sự tình không cần phải làm được quá mức. Huống hồ, thiên hạ Long tộc bốn nhất gia, vạn thánh long vương cũng không dễ dàng a. Cho nên, cho hấn a."

Nói đi. Ngao Thính Tâm yên lặng thở dài, cúi đầu trầm mặc.

Vừa nghe lời này, hầu tử lông mày không khỏi hơi chau lên.

Nếu nói là Ngao Thính Tâm yếu khuyên hầu tử không để cho Cửu Đầu Trùng cây bàn đào, hầu tử cố gắng còn khả năng hội bán nạng cái này mặt

mũi. Dù sao lấy đầu óc của nàng, đã dám nói ra, tự nhiên có biện pháp giúp hầu tử thu thập tay vĩ.

Có thể cái này khuyên cho, hơn nữa nói rất hay tượng do nàng quyết định dường như là chuyện gì xảy ra?

Ngao Thính Tâm ngẩng đầu nhìn hắt một cái nói: "Như thế nào? Không nghĩ cho? Đừng quên người còn thiếu nợ ta một cái cây bàn đào."

"Ta lúc nào thiếu nợ người cây bàn đào rồi? Lần trước phân đưa cho người không phải sớm bị người cầm đi sao?" Hầu tử liếc nàng liếc nói.

"Phải không?" Ngao Thính Tâm tròn mắt đi lòng vòng, lệch ra cái đầu ý vị thâm trường địa nhìn hầu tử nói: "Ta đó là giúp ai chiếu cố? Người nếu không chịu, ta tìm Phong Linh đi, cố gắng nàng còn không có cam lòng cho ăn. Ta lại muốn trở về cũng được."

Nói đi. Xoay người liền muốn đi.

"Đừng đừng!" Hầu tử vội vàng bước nhanh ngăn lại Ngao Thính Tâm nói: "Không phải ta không chịu, mấu chốt hiện tại cho dù muốn đưa. Cũng phải có một lý do thích hợp a. Người không phải không biết rõ ta đây Hoa Quả Sơn quy củ, này còn lại sáu mươi lăm đều là của công, chính mình, một cái đều không có. Chính mình định quy củ, người sẽ không tưởng chính mình phá hư a?"

"Cái này đơn giản." Ngao Thính Tâm nói: "Lần này bắt làm tù binh Lý Tĩnh, người không phải nếu bàn về công đi phần thưởng sao? Dù sao cũng chỉ có người một người có thể nói công lao, vậy phần thưởng chính mình một cái, dùng tư nhân danh nghĩa đưa cho hẳn chẳng phải đi?"

"Khó mà làm được." Hầu tử lúc này lắc đầu nói: "Ta cùng hấn không thân chẳng quen, thủ hạ còn nhiều người như vậy không qua cây bàn đào, bằng gì cho hấn? Nếu là thật sự làm như vậy, chẳng phải là rét lạnh lòng của mọi người? Người muốn ta tống, dù sao cũng phải có một biện pháp để cho ta hạ được đài mới được. Hơn nữa, người tống không đến mức muốn ta làm lỗ vốn sinh ý a?"

"Nói ra trong nội tâm lời nói đi? Nói cho cùng chính là không chịu có hại." Ngao Thính Tâm cười nhạt, ung dung nói: "Nhưng hấn là hóa thân cảnh Thái Ất kim tiên đại yêu, giữa thiên hạ này đạt tới như thế tu vi yêu quái chính là có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nếu là một cái cây bàn đào có thể thu phục một cái Thái Ất kim tiên đại yêu, người cười cũng không kịp, còn có thể thiết thòi người không thành? Cái này cơ hội cũng không phải là mỗi ngày có a."

Hầu tử lắc đầu nói: "Hấn đã sớm đề cập qua gia nhập Hoa Quả Sơn. Có thể lời nói không phải nói như vậy, phải là thật có thể thu phục mới tốt. Đừng đến lúc đó dẫn sói vào nhà."

"Người là sợ hấn lật lọng?"

"Người cứ nói đi?" Hầu tử hỏi ngược lại.

Ngao Thính Tâm tưởng tượng cũng là.

Cái này Cửu Đầu Trùng tuy nhiên thực lực cường hãn, bản tính như thế nào nàng cùng hầu tử tuy nhiên cũng không biết. Hơn nữa chính vì hấn thực lực cường hãn, vừa đến không giống cái này Hoa Quả Sơn cái khác yêu quái như vậy cần phụ thuộc Hoa Quả Sơn tài năng sinh tồn, thứ hai, hấn bản thân đối Hoa Quả Sơn cũng không có gì lòng trung thành. Cái này Hoa Quả Sơn ngoại trừ một khỏa cây bàn đào, thật đúng là không có cái gì có thể kiềm chế được hấn.

Vấn đề là hiện tại vạn thánh long vương thọ nguyên chỉ còn lại có hai tháng, muốn dùng cái này cây bàn đào kiếm chế, cũng nhiều lắm là chính là hai tháng này. Một khi cho, liền không tiếp tục chế ước thủ đoạn.

Cúi đầu lược qua nghĩ sơ hạ, Ngao Thính Tâm nói: "Nhu vậy, ta dạy cho ngươi một chiêu, bảo quản hữu dụng!"

...

Đang lúc hoàng hôn, ra khỏi thành làm việc tay chân yêu quái chính giữa rất nhiều đã bắt đầu lục tục phản hồi, cửa nam nhưng như cũ trống rỗng liền cá bóng dáng đều nhìn không được.

Hầu tử bung một cái chén đĩa, trong mâm thịnh một cây bàn đào, nện bước bước đi qua cầu treo, từng bước một đi đến Cửu Đầu Trùng trước mặt.

Cửu Đầu Trùng mở to mắt chăm chăm vào này cây bàn đào nhìn một hồi lâu, lại nhìn nhìn hầu tử, nuốt nhổ nước miếng hỏi: "Ngươi đồng ý?"

"Xem như thế đi." Hầu tử nói.

Ngậm miệng đứng lên, Cửu Đầu Trùng chăm chăm vào cây bàn đào hỏi: "Điều kiện gì?"

"Không có điều kiện."

"Không có điều kiện?" Cửu Đầu Trùng lập tức kinh ngạc đi, này con mắt không khỏi híp lại thành một đường nhỏ.

Cái này hầu tử hội vô điều kiện tống cho mình cây bàn đào? Điều này có thể sao? Sẽ không lại hạ bộ a?

Đôi cái này hầu tử tính toán công lực, Cửu Đầu Trùng sớm đã lĩnh giáo qua.

Không đề cập tới một bên cùng mình uống trà nói chuyện phiếm một bên diễn thử song phương giao thủ kết quả, còn một bên lặng yên không một tiếng động địa điều động bộ đội đem chính mình vây khốn này việc sự, tựu quang lưu chính mình tại yêu trong thành "Uống trà" cái này một cái cộc tựu đủ rồi làm cho người ta không rét mà run.

Nhìn như tùy ý cử động, khiến cho hấn nhìn Na Tra liếc, kết quả là hấn tại cái khác yêu vương trước mặt tựu biến thành "Cùng Mỹ Hầu Vương mới quen đã thân", hữu lý cũng nói không rõ.

Tiện tay một gậy, tựu khiến cho hấn cùng với này sáu cái tên mỗi người đi một ngã.

Cứ như vậy một con khi, hấn đột nhiên nói trắng ra tổng ngươi một cái cây bàn đào, ngươi dám thu sao?

Ở trong mát Cửu Đầu Trùng, cái này hầu tử đã sớm cùng những kia giới về tính toán Ngô Giả đạo không khác. Thậm chí, bình thường Ngô Giả đạo căn bản không cách nào cùng hấn đánh đồng.

Có thể hấn hiện tại xác thực nhu cầu cấp bách cây bàn đào, cấp vô cùng, cái này cây bàn đào sức hấp dẫn thật sự quá lớn.

Do dự hồi lâu, Cửu Đầu Trùng còn là hướng phía cây bàn đào đưa tay ra. Nhưng lại tại hầu tử đem chén đĩa hơi hướng hấn dựa đi tới giờ, hấn vừa sợ sợ mà đem tay rút trở về.

Nuốt khô nhô nước miếng, Cửu Đầu Trùng có chút bất đắc dĩ địa chăm chăm vào hầu tử nói: "Đừng đùa, hảo sao? Ta thật sự rất cần cây bàn đào, khi ta van ngươi, đừng đùa."

Hầu tử không khỏi nhin không được cười lên: "Ta chơi cái gì? Ngươi yếu cây bàn đào, ta đây chẳng phải cho ngươi đưa tới?"

"Người. . ."

Trong lúc nhất thời, Cửu Đầu Trùng thật không biết nên nói cái gì hảo.

Nói thật, hắn có chút sợ hầu tử, thực sợ. Nếu là đường đường chính chính cùng hầu tử đánh, hắn ngược lại cảm thấy không có gì, có thể nếu là hầu tử lừa dối. . .

Hắn tự nhận không là đối thủ, cũng thật không biết như thế nào ứng đối.

Giờ này khắc này hắn, tình nguyện hầu tử cầm cây bàn đào đi ra rao giá trên trời, dù là yếu Thiên Bồng Nguyên Soái đầu đều được. Dù sao rao giá trên trời cùng lắm thì rơi xuống đất trả tiền, chỉ cần cây bàn đào lấy ra, nói rõ hầu tử còn là thành công giao tính toán.

Có thể hắn hết lần này tới lần khác đến một câu "Không có điều kiện", cái này ngược lại làm cho Cửu Đầu Trùng bất an.

"Hắn muốn làm gì?"

"Không phải là cái này cây bàn đào là giả a? Cây bàn đào ta cũng chưa từng thấy qua, chính là giả ta cũng vậy nhìn không ra được a."

"Chẳng lẽ cây bàn đào có độc, hắn nghĩ độc chết lão Long vương?"

"Có thể đối với hắn như vậy có chỗ tốt gì? Tên này rõ ràng cho thấy không lợi không dậy nổi sớm a."

"Có thể hay không cái này hầu tử đầu đột nhiên cho lừa đá, muốn làm điếm chuyện tốt?"

"Điều này có thể sao?"

Cửu Đầu Trùng bắt đầu miên man suy nghĩ, chín cái đầu cùng một chỗ nghĩ, kết quả còn là không đủ dùng, nghĩ không ra nguyên có đến.

Này lại muốn yếu lại không dám cầm bộ dáng, thẳng thấy tránh ở trên công thành Ngao Thính Tâm thậm chí nghĩ nở nụ cười.

Hai người cứ như vậy ngơ ngác địa đứng hồi lâu, Cửu Đầu Trùng đúng là vẫn còn do dự mà mở miệng.

Hắn hạ giọng, dùng gần như cầu xin giọng điệu nói ra: "Ta Cửu Đầu Trùng cho tới bây giờ không có cầu qua người nào, hôm nay lần đầu tiên cầu người. Ta van cầu người, cho ta một cái cây bàn đào, đừng đùa giỡn ta, để cho ta hảo hảo mà giúp ta này cha vợ kéo dài tánh mạng. Điều kiện chỉ cần ta có thể làm được, người tùy tiện mở, đừng nói cái gì không có có điều kiện. Ta . . ."

"Ta liền nghe qua người mua đồ chề đất, thật đúng là chưa từng nghe qua ngại tiện nghi. Người đây là không tin được ta sao?" Hầu tử cắt đứt lời của hắn nói.

"Không phải! Ta không phải không tin được. . . Ta chỉ là, không nở. Người biết không? Người vô duyên vô cớ tổng ta một cái cây bàn đào, ta lấy trước không nở, rất không nở. Người cái này cây bàn đào ta chính là cầm, cũng không dám cho cha vợ của ta ăn a?"

"Nói trắng ra là tự còn là tin bất quá sao. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " hầu tử mặt không biểu tình mà nói.

Bị cái này một câu chú xuống, Cửu Đầu Trùng do dự nửa ngày, nháy mắt con người lại nói thẳng: "Được rồi, người nói đúng, chính là không tin được."

"Vây được, chúng ta như vậy." Hầu tử vi hơi dừng một chút, Cửu Đầu Trùng vội vàng duỗi dài lỗ tai.

Chỉ nghe hầu tử chậm rì rì nói: "Người dẫn ta đi gặp một lần vạn thánh long vương như thế nào?"

"Gặp một lần vạn thánh long vương?" Cửu Đầu Trùng thoáng cái mộng.

"Đúng, gặp một lần người cha vợ, nói thực ra, ta là rất nhớ người vi Hoa Quả Sơn hiệu lực. Nhưng ta cũng vậy không tin được người. Chúng ta lẫn nhau giúp nhau không tín nhiệm, cũng không tính là ai xin lỗi ai đi? Ý kiến của ta là như vậy, cái này cây bàn đào, ta muốn làm trước người cha vợ trước mặt tặng cho người. Mà người đáp ứng ta sự, cũng phải ngay trước mặt hẳn nói, người xem, như thế nào?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Không có qua 12h, gia canh đưa đến ~

Đôi mới còn thiếu nợ bảy cá a, thật là làm không đến mặt cầu.

Ngạch, xong, lặn xuống.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 255+256: 2 Cá Cây Bàn Đào

Cửu Đầu Trùng hơi ngẩn ngơ, tựa hồ hiểu rõ rồi cái gì, nửa ngày, có chút khinh thường nở nụ cười khổ: "Cần nếu như vậy sao? Ta Cửu Đầu Trùng chuyện đã đáp ứng liền từ không có đổi ý qua."

Hầu tử hơi nhíu mày, mặt không biểu tình mà đáp: "Cẩn thận điếm, không có gì không tốt."

Cửu Đầu Trùng thoáng cái chau nổi lên lông mày nhìn chăm chú hầu tử: "Là không có gì không tốt. Ngươi là ta đã thấy kỳ lạ nhất yêu vương, có thể như ngươi vậy còn sống không mệt mỏi sao?"

"Mệt mỏi cũng không có biện pháp, phải sống, không phải sao?" Hầu tử nhàn nhạt nhìn trở về.

Hai người bốn mắt giao đúng, nửa ngày, Cửu Đầu Trùng không khỏi thờ dãi: "Ta càng ngày càng không thích ngươi."

"Yêu vương cho tới bây giờ cũng không phải là dùng để yêu mến." Hầu tử mặt không biểu tình mà đáp.

Lặng lẽ liếc trong mâm cây bàn đào liếc, Cửu Đầu Trùng nhe răng nói: "Nói thật, tuy nhiên ta không thích, nhưng đương yêu vương, ngươi thật sự rất xứng chức. So với ta tưởng tượng yếu xứng chức rất nhiều. Yên tâm, ta sẽ không đổi ý. Bất quá ngươi đã muốn gặp ta này cha vợ, vậy bây giờ đi thôi."

Hầu tử khẽ gật đầu: "Dẫn đường a."

Xoay người, Cửu Đầu Trùng hóa thành một đạo hắc quang hướng phía phía tây đánh tới, hầu tử cũng thi triển ra Cân Đầu Vân trong nháy mắt đi theo.

Phi hành, Cửu Đầu Trùng dựa vào chính là thiên phú của mình, tốc độ kia cực nhanh có thể nói trong thiên địa ít có. Hầu tử thì là không chế trước Cân Đầu Vân.

So sánh dưới hầu tử Cân Đầu Vân vẫn nhanh hơn một chút.

Bất quá mọi sự đều có lợi có hại, Cửu Đầu Trùng phi hành cơ hồ không cần tiêu hao linh lực, hầu tử phi hành tắc linh lực tiêu hao kịch liệt. Cái này lược lược nhanh đến một ít điểm, kỳ thật một cái giá lớn cực cao.

Cũng chỉ có linh lực coi như hầu tử như vậy đầy đủ yêu quái tài năng thi triển được rất tốt Cân Đầu Vân loại này cao giai thuật pháp, tầm thường yêu quái dùng, linh lực xa không đủ chèo chống, kết quả là còn không bằng sử dụng vậy đẳng vân thuật pháp tới có lời.

Một đường chạy như bay, tại đây hai con đại yêu trước mặt, chính là mây trên trời tầng cũng phải làm cho nói, trong nháy mắt đã đến chỗ cần đến —— một mảnh kia xanh um tươi tốt sơn lâm.

Đi đến nhà gỗ trước, Cửu Đầu Trùng thân thủ nhẹ nhàng đẩy ra hờ khép môn.

Trong phòng ghé vào bên giường Vạn Thánh công chúa thoáng cái đánh thức, quay đầu lại chứng kiến đẩy cửa chính là Cửu Đầu Trùng mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Về phần này Vạn Thánh long vương tắc vẫn còn ngủ say bên trong.

"Nhanh như vậy sẽ trở lại rồi?" Vạn Thánh công chúa nhìn qua Cửu Đầu Trùng hỏi.

Nàng lúc này trên mặt còn giữ một chút vệt nước mắt, nhìn về phía trên rất là tiêu tụy.

Cửu Đầu Trùng không có trả lời, mà là dịch chuyển khỏi cước bộ đứng ở một bên, làm cá "Thỉnh" thủ thế.

Đương hầu tử thân ảnh xuất hiện ở Vạn Thánh công chúa trước mặt lúc, nàng hơi sững sờ, hỏi: "Ngươi là. . ."

"Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, gặp qua Vạn Thánh công chúa." Hầu tử lễ phép tính địa chấp tay.

Nghe được hầu tử danh hào, Vạn Thánh công chúa lúc này trở nên bất an lên, nàng cảnh giác mà nhìn xem hầu tử, lại nhìn nhìn đứng ở hầu tử sau lưng Cửu Đầu Trùng.

Thẳng đến trông thấy Cửu Đầu Trùng hướng phía nàng nhẹ gật đầu, mới hơi chút yên lòng.

Dù sao Mỹ Hầu Vương danh hào này Vạn Thánh công chúa cũng là nghe qua, lúc trước này sáu yêu vương mỗi ngày mưu đồ, không phải là Hoa Quả Sơn sao? Vì thế còn đã từng nắm nàng thuyết phục Cửu Đầu Trùng xuất thủ tương trợ. Dưới loại tình huống này đối phương đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, nhiều ít có điểm cảnh giác cũng là khó tránh khỏi.

Bất quá đã Cửu Đầu Trùng cho rằng không có việc gì, này liền nhất định là không có việc gì.

Lúc này, lão Long vương cũng giật giật mí mắt, chậm rãi tỉnh lại.

"Có khách nhân tới rồi sao?" Hấn hữu khí vô lực địa thở dài.

"Dạ, Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương đến đây."

"Mỹ Hầu Vương?" Vạn Thánh long vương tại Vạn Thánh công chúa nâng hạ chậm rãi dựa vào ngai dậy, này sắc mặt nhìn về phía trên cực kỳ trắng bệch, chính là dùng gần đất xa trời để hình dung, cũng hào không đủ.

"Đúng, tại hạ Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, gặp qua Vạn Thánh long vương."

Lại là lễ phép tính địa chấp tay, hầu tử vượt qua cánh cửa đi vào trong phòng, tiện tay theo trong tay áo lấy ra một khóa cây bàn đào.

"Đây là. . . Cây bàn đào?" Nguyên bản nhìn về phía trên mơ mơ màng màng Vạn Thánh long vương thoáng cái hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Vạn Thánh công chúa cũng không thể tưởng tượng nổi địa mở to hai mắt.

Cửu Đầu Trùng lúc trước nói đi cầu cây bàn đào, có thể cũng chưa nói với ai cầu.

Dựa theo vậy ý nghĩ, cầu cây bàn đào, tự nhiên là muốn tìm cùng thiên đình có quan hệ người mới có thể cầu đến. Hơn nữa nhâm đối phương như thế nào được, tổng yếu thượng thiên đi hái a? Kể từ đó một hồi, bất kể như thế nào đều muốn một tháng đã ngoài.

Mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ tới Hoa Quả Sơn một cái yêu vương trong tay vậy mà lại đã có sẵn cây bàn đào.

Tự tại ba người nhìn soi mói, hầu tử từng bước một đi đến Vạn Thánh long vương trước người, thân thủ đem cây bàn đào đưa tới, nói: "Lão Long

vương, cái này khóa cây bàn đào là đưa cho ngài."

"Cái này, cái này thật sự là cây bàn đào?" Lão Long vương run rẩy tiếp nhận cây bàn đào, có chút không dám tin tưởng địa tả khán hữu khán, đợi hoàn toàn xác định sau, rồi lại đem này cây bàn đào lần lượt trở về, nói: "Vô công bất thụ lộc, cây bàn đào trên quý đến cực điểm, lão Long chịu không nổi."

Hầu tử nhàn nhạt cười cười, lại không có thân thủ đi đón hồi cây bàn đào.

Ngao Thính Tâm nói quả nhiên không sai, cái này lão Long vương chính là chỗ này sao cổ hủ một người. Bất quá cổ hủ cũng có cổ hủ chỗ tốt, thì phải là canh giá trị phải tin tưởng.

Cửu Đầu Trùng tài cán vì Vạn Thánh công chúa mạo hiểm chạy tới nghĩ cách cứu viện sáu yêu vương, tài cán vì Vạn Thánh long vương mạo hiểm chạy tới Hoa Quả Sơn cầu cây bàn đào, đã Hoa Quả Sơn không có cái gì có thể kiểm chế Cửu Đầu Trùng, liền chỉ có dùng Vạn Thánh long vương đến kiểm chế.

Thoáng trầm mặc hạ, hầu tử thân thủ đem lão Long vương bung lấy cây bàn đào tay đẩy trở về, nói khẽ: "Cái này cây bàn đào ta không thể thu hồi, nó đã là người con rể."

"A?"

Hầu tử quay đầu lại nhìn một mực yên lặng không lên tiếng Cửu Đầu Trùng liếc, nói: "Nói thật, cái này cây bàn đào xác thực trên quý đến cực điểm. Ta Hoa Quả Sơn lần này tổng cộng được một trăm khóa cây bàn đào, chính là các tướng sĩ phục vụ quên mình đổi lấy, cũng chuẩn bị dùng để khao thưởng có công tướng sĩ. Người nữ kia tể vừa mới đáp ứng rồi ta gia

nhập Hoa Quả Sơn. Như là đã là ta Hoa Quả Sơn người, cây bàn đào, coi như là ta Hoa Quả Sơn thay hẳn dự chi sinh lễ. Sau này lập nhiều chiến công đi thêm triệt tiêu, không muộn."

Lập tức, vô luận là Vạn Thánh công chúa còn là Vạn Thánh long vương, thậm chí là Cửu Đầu Trùng cũng không khỏi được hơi sững sờ.

Sau một lát, Vạn Thánh công chúa nhìn về phía Cửu Đầu Trùng, làm như chứng thực.

Gặp Cửu Đầu Trùng khẽ gật đầu, Vạn Thánh công chúa ánh mắt kia lập tức ôn nhu đến làm cho người không khỏi trong nội tâm rung động.

Nhìn chăm chú trong tay cây bàn đào, Vạn Thánh long vương lại sách sách nở nụ cười khô: "Cây bàn đào, sinh lễ. . . Ai. UU đọc sách (. uukanshu.com) văn tự thủ phát. "

Một ít song lão mắt chậm rãi nhắm lại, đầy mặt khuôn mặt u sầu.

Hầu tử tự nhiên biết rõ hẳn nhớ ra cái gì đó, tiện tay theo trong tay áo rút ra cái thứ hai cây bàn đào, bắt được Vạn Thánh long vương tay, đem nó cũng cùng nhau bỏ vào Vạn Thánh long vương trong tay.

"Đây là. . ." Trong lúc nhất thời, lão Long vương hồ đồ.

Nếu nói là cho một cái cũng thì thôi, cái này cái thứ hai cây bàn đào, là như thế nào cá ý tứ?

Cửu Đầu Trùng cũng hồ đồ, hẳn rõ ràng nhớ rõ chính mình chỉ cầu một cái, cây bàn đào thứ này một lần cũng chỉ cần một cái, cái này cái thứ hai cây bàn đào, là như thế nào cá ý tứ?

Hầu tử hơi khom người, nói: "Nghe nói lão Long vương còn thiếu nợ người ta một cái cây bàn đào, đã như vậy, Hoa Quả Sơn liền cùng nhau thay lão Long vương hiểu rõ cái này tâm ý sự a."

Lập tức, này Vạn Thánh long vương lão lệ tung hoành, đem này hai cái cây bàn đào cùng nhau phóng tới giường trên, giãy dựa lấy quy lên, dập đầu nói: "Lão Long, tạ ơn Mỹ Hầu Vương!"

Chương 256 : Bán đứt rồi?

Một kích này, thẳng trung Vạn Thánh long vương uy hiệp.

Trải qua thời gian dài tâm bệnh rốt cục xem tới được một cái không tính viên mãn kết cục, cái này điều lão Long lập tức kích động vạn phần, rơi lệ không ngừng, một ngum một câu: "Lão Long tạ ơn Mỹ Hầu Vương ân đức." Quý gối giường trên luôn mãi dập đầu, nhâm Cử Đầu Trùng, Vạn Thánh công chúa như thế nào kéo đều kéo không ngừng.

Một màn này, thẳng thấy Vạn Thánh công chúa cũng nhịn không được nữa rơi lệ, đau lòng nâng chính mình cái này mệnh đồ làm nhiều điều sai trái cha già đứng lên.

Ngẫm lại mình cũng thật sự là bất hiếu, nhận không nhiều năm như vậy công ơn nuôi dưỡng làm mất đi chưa từng hỏi kỹ qua, chú ý qua vị này cho tới nay thay mình che gió che mưa cha già.

Nếu là sớm biết phụ thân thọ nguyên sắp hết, chắc hẳn thì ngoan không hạ tâm đến cố ý giả cho Cử Đầu Trùng đi.

Cũng may bây giờ lại cũng có không sai kết cục.

Chính mình tuyền vị này phu quân, tuy nhiên không bằng tây hải tam thái tử như vậy hiển hách phú quý, thực sự có năng lực làm ra cây bàn đào

không đến mức làm cho mình thương tiếc chung thân.

Nghĩ, nàng không khỏi hàm tình mạch mạch địa nhìn về phía Cửu Đầu Trùng.

Cái nhìn này, lập tức làm cho Cửu Đầu Trùng trong nội tâm một lộp bộp. Sinh ra chút ít dự cảm bất hảo.

Đang lúc này, hầu tử hai tay vịn Vạn Thánh long vương nói: "Lão Long vương, Ngô Không thật là làm không đến làm, đây đều là ngài con rể ý tứ. Ngài nếu thật yếu tạ, nên tạ hẳn."

"Tạ hẳn?" Lão Long vương hai mắt đăm lẹ mơ hồ địa nhìn về phía Cửu Đầu Trùng.

Cái này vừa nhìn, Cửu Đầu Trùng lập tức xấu hổ nở nụ cười: "Cái này, cái này không có gì. Không phải nói sinh lễ sao? Ta Cửu Đầu Trùng thân không vật dư thừa, này hai cái cây bàn đào tiện lợi sinh lễ. Đúng, chính là như vậy. Này tây hải long cung có thể ra một cái cây bàn đào, ta Cửu Đầu Trùng tự nhiên muốn hai cái. Như thế nào có thể ủy khuất ẩm áp? Không, sau này ngàn năm vạn năm. Nhạc phụ đại nhân cây bàn đào ta đều toàn bộ bao hết! Ha ha ha ha."

Này cuối cùng tiếng cười. Nghe đi lên có chút hư.

Bất quá giờ này khắc này cũng chỉ có hầu tử hội chú ý tới.

Vạn Thánh công chúa nhìn về phía Cửu Đầu Trùng ánh mắt trở nên càng phát ra ôn nhu. Này Vạn Thánh long vương cũng nắm Cửu Đầu Trùng tay cảm thán nói: "Hiền tế a, lão nhân vẫn cho là người không có tim không có phổi địa không phải là cá người chồng tốt, không nghĩ tới người tâm tư như thế cẩn thận... Ai, người như thế thông cảm, lúc trước lão Long còn như vậy đối với người, thật sự có mắt không trông a! Xin lỗi!"

Nói đi, cũng đã kích động vạn phần có chút nói năng lộn xộn lão Long vương muốn gõ bái xuống, Cử Đầu Trùng cả kinh. Vội vàng hai tay nâng nói: "Nhạc phụ đại nhân, ngài tận tâm khổ khổ dưỡng như vậy tốt nữ nhi có lẽ cho ta đương lão bà, đây đều là đương con rể nên làm. Ngài cái này cúi đầu Cử Đầu Trùng cho là thật thụ không dậy nổi, cũng đừng gãy Cử Đầu Trùng thọ."

Vạn Thánh công chúa đứng ở một bên cười ngọt ngào trước.

Này lão Long vương tắc một bên dùng ống tay áo lau trước lệ, vừa nói: "Sau này, người có thể ngàn vạn không thể quên Mỹ Hầu Vương ân đức a!"

"Tuyệt không vong, tuyệt không vong! Sau này Mỹ Hầu Vương có gì phân công, một câu, lên núi đao xuống biển lửa ta Cử Đầu Trùng đều đi!" Cử Đầu Trùng vỗ bộ ngực miệng đầy cam đoan nói.

"Mẹ nó, tựa hồ cùng vừa mới bắt đầu nói không cùng một dạng a..." Cử Đầu Trùng nghĩ.

Đây là hai cái cây bàn đào bả ta bán đứt ý tứ sao?

Hắn nheo mắt lại lạng lẽ liếc qua bằng chân như vại hầu tử. Lòng mày lập tức chau thành chữ bát (八).

Cái này hầu tử, thật sự tặc cực kỳ.

Rõ ràng đã nói là giao dịch. Kết quả lại biến thành hấn thi ân. Cư nhiên còn đem mình cha vợ lừa gạt thành như vậy...

Bất quá cái này lời nói được thật sự xinh đẹp, lại là "Sính lễ" lại là giải quyết xong chính mình cha vợ tâm sự địa, một cái cây bàn đào cũng trở thành hai cái, còn bả tất cả công lao đều về đến trên người mình, thật sự là cho đủ mặt mũi.

Nhìn xem lão Long vương này kích động bộ dáng, nhớ tới trước chính mình lại tại Vạn Thánh long cung đoạn đó thời gian lí lão Long vương cả ngày lạnh lẽo bộ dáng, chẳng biết tại sao, bị hầu tử hướng trong chết tính toán Cửu Đầu Trùng đột nhiên có một loại thâm sướng đến nội thương cảm giác.

"Mẹ nó, thật sự là bị coi thường a." Cửu Đầu Trùng ở trong lòng âm thầm thóa bất tranh khí chính mình một ngụm.

Tự tình hình này, sau này chính mình chỉ sợ là sẽ cùng Hoa Quả Sơn thoát quan hệ không được đi.

An ủi hết tâm tình kích động Vạn Thánh long vương, Cửu Đầu Trùng đem hầu tử đưa ra nhà gỗ nhỏ, một đường yên lặng không nói gì địa đi tới, thẳng đến chân núi, Cửu Đầu Trùng lặng lẽ kéo lấy hầu tử, nhưng chỉ là hơi há hốc mồm không biết nói gì hảo.

"Như thế nào? Nếu không có gì muốn nói, ta nhưng hãy đi về trước. Các ngươi thu thập hạ xuống, nhớ rõ thực hiện lời hứa đến Hoa Quả Sơn đến a." Hầu tử nhìn Cửu Đầu Trùng thản nhiên nói.

Nhẫn nhịn nửa ngày, Cửu Đầu Trùng hít một câu: "Ngươi thật là có thể nói lời hay."

"Nói như vậy không tốt sao?"

"Cũng không phải không tốt." Cửu Đầu Trùng nhíu lại lông mày nói: "Rõ ràng là ta đem mình bán vãi, kết quả kinh ngươi như vậy một gia công, ngược lại biến thành ta thiếu ngươi đại ân giống như. Sau này nếu ta có cá nhị tâm, lão nhân không phải bả ta sanh thôn hoạt bác không thể. Mẹ nó, ngươi cũng quá có thể thu mua nhân tâm đi?"

"Này, thu mua đến người sao?" Hầu tử nhìn Cửu Đầu Trùng hỏi ngược lại.

Cửu Đầu Trùng hơi sững sờ, nửa ngày, phương bất đắc dĩ cười nói: "Thu mua đến."

"Thu mua đến là tốt rồi." Nói đi, hầu tử xoay người đã nghĩ chạy đi, rồi lại là bị Cửu Đầu Trùng lôi kéo.

"Theo giúp ta lại đi một đoạn a, tâm sự." Quay đầu lại xa xa địa nhìn nhà gỗ nhỏ liếc, Cửu Đầu Trùng nói: "Lão nhân đột nhiên nhiệt tình như vậy, ta có chút không quá thói quen rồi, còn là chờ hấn tâm tình ổn định điềm lại trở về đi."

"Đi. Người nghĩ trò chuyện cái gì?"

"Ta muốn biết người nơi đó xuất hiện. Này thiên địa gian đại yêu, ta đã đa thiếu thiếu đều nghe qua một ít, danh hào của người ta lúc trước lại hoàn toàn chưa từng nghe qua. Nhìn người tuổi còn rất nhỏ, nhỏ như vậy tuổi thì có tu vi như vậy, quang tư chất cao có thể không làm được, còn phải nổi danh sư dẫn đường. Sư phụ người là ai?"

Hai người kết bạn chậm rãi đi tới.

"Sư phụ ta a?" Hầu tử lược qua nghĩ sơ nghĩ, thuận miệng đáp: "Tu bồ đề."

"Tu bồ đề! ? Người là Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động tu Bồ Đề tổ sư nhập thất đệ tử?" Cửu Đầu Trùng kinh hô lên.

"Đúng, đứng hàng thứ thứ mười, linh đài cửu tử qua chính là ta."

"Hấn như thế nào chưa từng công bố ra ngoài qua?"

"Thu cá yêu quái làm đồ đệ, có như vậy đáng giá khắp nơi nói sao?"
Hầu tử thuận miệng nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự
thủ phát.

"Mẹ nó, ngươi là tu bồ đề nhập thất đệ tử, cùng nhất bang yêu quái mò
mắm hốt cái gì a? Ngươi như vậy làm âm ỉ, tu Bồ Đề tổ sư lão nhân gia
ông ta biết không? Còn đánh thiên quân, ngươi có bị bệnh không ngươi?"

"Ta tự nhiên có nguyên nhân của ta." Hầu tử lạnh lùng địa liếc mắt nhìn
hắn, nói: "Ngươi đây cũng đừng quản."

"Cứng cỏi, ta tin tưởng ngươi. Dù sao ngươi như vậy có thể tính toán,
cũng không giống đầu óc có bệnh người."

"Trước ngươi không phải nói rất không thích ta sao? Còn nói hai lần."

"Hiện tại cũng đồng dạng không thích. Ngươi còn sống mệt mỏi, người
khác cùng ngươi liên hệ cũng mệt mỏi, không nghĩ qua là đã bị ngươi cho
tính kế." Lược qua lược qua lo nghĩ, Cửu Đầu Trùng nói: "Bất quá cùng
ngươi kẻ như vậy hốt cũng không có gì không tốt, tối thiểu ta tin tưởng
Hoa Quả Sơn có ngươi đang ở đây, sẽ không tùy tiện tiện tự cho thiên
đình tận diệt. Bất quá nói trở lại, ngươi là làm sao biết tây hải long cung
tổng qua một cái cây bàn đào cho Vạn Thánh long cung? Chuyện này ta đều
mới biết được."

"Ngươi đây cũng đừng hỏi. Phải biết thời điểm, ngươi dĩ nhiên là sẽ
biết." (chưa xong còn tiếp...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 257: Còn Có Việc Này?

Cáo biệt Cửu Đầu Trùng sau, hầu tử liền trực tiếp quay trở về Hoa Quả Sơn. Về phần Vạn Thánh long vương một nhà, tắc còn có chút việc tư cần giải quyết, yếu hai ngày nữa tài năng tới báo danh.

Cái này việc tư chỉ chính là gì hầu tử tự nhiên là biết rõ, đơn giản chính là cùng tây hải long cung hôn ước này việc sự. Tuy nói từ hôn như vậy chuyện trọng đại cũng không phải lui về sinh lễ có thể bỏ được trở về, nhưng tình cảm trên tóm lại hay là muốn làm.

Xem chừng ăn cây bàn đào, đãi linh lực dần dần hồi phục một ít sau Vạn Thánh long vương nên hội mang lên Cửu Đầu Trùng cùng Vạn Thánh công chúa cùng một chỗ cầm này còn lại một cái cây bàn đào đến tìm hiểu tây hải long cung a.

Loại sự tình này hầu tử không tiện hỏi đến, có Cửu Đầu Trùng tại, chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì mới là. Hắn chỉ để ý phản hồi Hoa Quả Sơn tinh hậu bọn họ đã đến cũng được.

Như thế, lại là một đêm trôi qua.

Ngày kế sáng sớm, Hoa Quả Sơn lại là trời trong nắng ấm.

Ngoại trừ trên danh nghĩa còn ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu bên trong yêu thành trừ bỏ như trước thần kinh căng cứng yêu quân bên ngoài, còn lại sinh sản đều đã kinh dần dần khôi phục bình thường.

Bốn cửa thành cũng như cùng dĩ vãng đồng dạng bình thường mở ra, yêu quái môn ra vào như nước chảy. Thật giống như chân trời hạm đội hoàn toàn không tồn tại vậy.

Thậm chí có thời điểm trên đỉnh đầu tựa lơ lửng Nam Thiên Môn chiến hạm, dưới yêu quái cũng đang nơm nớp lo sợ địa tròng trọt. Không thể không nói, cái này bức cảnh tượng nhìn về phía trên vô cùng quỷ dị.

Đây là Hoa Quả Sơn yêu quái mà nói khá tốt, dù sao thượng cấp nói như thế nào bọn họ làm như thế nào, mà làm Hoa Quả Sơn cao nhất quyền lực kẻ có được, hầu tử làm việc chưa bao giờ cần hướng ai công đạo.

Tại dần dần thói quen, tin tưởng thiên quân sẽ không ra tay với bọn họ sau , càng có bộ phận yêu quái tráng nâng lá gan đối với quân hạm nhắm mắt, đập cái mộng.

Đôi tại Nam Thiên Môn hạm đội mà nói tình huống tác có vẻ hết sức không xong.

Yêu quái cùng thiên quân cùng tồn tại? Cái này tính là chuyện gì xảy ra a?

Này trên chiến hạm thiên binh thiên tướng nguyên một đám đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt.

Nếu là cái này bức cảnh tượng bị Ngọc Đế chứng kiến. Phỏng chừng Nam Thiên Môn thiên tướng môn đều được chịu không nổi.

Vì thế. Trên chiến hạm thiên binh thiên tướng đều dùng các loại phương thức hướng lên truyền đạt trước sự bất mãn của mình. Bất quá một phần đó phần trên lên đưa quân tình phong thư toàn bộ đá chìm đáy biển, nửa điểm hồi phục đều không thu được.

Lúc này Nam Thiên Môn hạm đội cận tồn ba cái chủ yếu nhất người cầm quyền một bộ tâm tư đều tại sự tình khác trên, căn bản vô tâm phản ứng bực này việc nhỏ.

Tự tại một đám tướng sĩ phàn nàn trong tiếng, một con thuyền nhẹ hạm giờ lên buồm lặng lẽ thoát ly Nam Thiên Môn hạm đội hướng bắc mặt chạy tới.

Tuy nói hiện tại trên danh nghĩa chi hạm đội này là ở vây khốn Hoa Quả Sơn, nhưng nói cho cùng nơi ở của bọn hắn còn là Nam Thiên Môn. Ngày bình thường chiến hạm đi tới đi lui cũng không ít gặp.

Có đôi khi là vì vận chuyển chuẩn bị chiến đấu vật tư, có đôi khi tắc là vì vận chuyển lính.

Đối tại như vậy một con thuyền chỗ cần đến khả năng tại cách xa vạn dặm ngoài thậm chí tại Nam Thiên Môn chiến hạm, tự nhiên không có khiến cho Hoa Quả Sơn yêu quái môn chú ý.

Bất quá hôm nay chiếc chiến hạm này bất đồng, hẳn trong đó vận chuyển chính là Nam Thiên Môn hạm đội nhân vật trọng yếu. Chỉ có điều ra tại mục đích nào đó. Bọn họ toàn bộ đều tránh ở nhỏ hẹp trong khoang thuyền, ngay cả người mình cũng không cáo tri thôi.

"Cái kia đầu heo bông lúc này muốn gặp ta, người nói hẳn muốn làm gì?" Na Tra có chút không yên địa ngồi ở mộc chất trên ghế đầu bụng nước trà hỏi.

Này trương thanh tú khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này nhìn về phía trên cũng là sầu lo nặng nề.

"Cái này nói không rõ, bất quá vẫn là trông thấy thỏa đáng điểm. Nam Thiên Môn chịu không được giằng co." Ngồi ở hẳn đối diện cầm quốc thiên

vương đáp.

Về phần cùng tồn tại một cái trong khoang thuyền Đa Văn thiên vương tặc một mực xuyên thấu qua khai ra một đường nhỏ cửa sổ hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng nhìn ra xa, trong tay kia thanh bảo cái ô nắm quá chặt chẽ, sắc mặt ngưng trọng, cũng không biết tại đang suy nghĩ cái gì.

Lý Tĩnh gặp chuyện không may, hiện tại Nam Thiên Môn có thể nói nguy như chồng trứng.

Nếu là bình thường, Thiên Bồng muốn gặp ai, chính là Nam Thiên Môn một tên lính quèn cũng có thể tùy tiện cự tuyệt. Dù sao mọi người phân thuộc bất đồng trận doanh. Ai cũng không cần biết ai. Hơn nữa, Thiên Bồng tại thiên đình người tế quan hệ bình thường. Nghĩ thấu qua thủ đoạn gì cho những bộ đội khác thiên binh thiên tướng làm khó dễ khả năng tính thật sự không cao.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Hiện tại Nam Thiên Môn, kỳ thật ai cũng sợ.

Bọn họ sợ Hoa Quả Sơn này con khi, nếu là hấn chọn lựa lý trí biện pháp khá tốt, nếu là ra hôn chiêu, lấy không tốt bọn họ đã bị kéo theo cùng chết.

Bọn họ sợ thiên đình đặc sứ, nếu là có thể tổn chút kim tinh đuổi quá khứ khá tốt, nếu là đối phương cố ý muốn gặp Lý Tĩnh, đến lúc đó lấy không tốt tựu toàn bộ làm lộ.

Bọn họ còn sợ Thiên Bồng, sợ vị này cho tới nay Lý Tĩnh kẻ thù chính trị vào lúc này làm khó dễ, càng sợ hấn kỳ thật đã biết cái gì.

Về việc này Thiên Bồng đến tột cùng có mục đích gì, kỳ thật vô luận là Na Tra còn là cầm quốc thiên vương đều dẫn đo bất định.

Nếu như Thiên Bồng không biết Lý Tĩnh đã bị bắt được, vì sao phải đột nhiên phát ra mời?

Muôn biết được Na Tra cùng Thiên Bồng chính là tổ không vắng lai. Nếu là ngày bình thường giữ vững liên lạc, cũng không cần xuyên thấu qua phía chính phủ con đường mời Na Tra, trực tiếp sẽ có dùng cho lẫn nhau liên lạc ngọc giản.

Nếu như Thiên Bồng biết rõ Lý Tĩnh bị bắt, chẳng lẽ hẳn hội lợi dụng cơ hội này xảo trá Nam Thiên Môn sao?

Dựa theo mọi người đối Thiên Bồng hiểu rõ, hẳn canh khả năng trực tiếp đăng báo Lăng Tiêu Bảo Điện, sau đó cầm Nam Thiên Môn khai đao, mà không sẽ cùng Nam Thiên Môn lên giảng điều kiện gì.

Tóm lại, việc này ba người, một điểm đáy đều không có, rồi lại không thể không đến.

Thẳng đến vào lúc giữa trưa, cái này chiến thuyền nhẹ hạm đã chạy qua gần năm nghìn dặm đường xá, sớm đã rời xa Hoa Quả Sơn phạm vi đạt tới mục đích của chuyến này địa —— một chỗ hoang vu vùng núi.

Trụi lủi trên núi nham thạch lửa lò, ngẫu nhiên nhìn thấy mấy cây cây cối trên không có bán phiến lá xanh chỉ còn lại có một cái khung xương chèo chống trước trong gió lung lay sắp đổ, ngẫu nhiên cũng đã chết héo.

Đây là một trận gió nhẹ thổi qua liền có thể nhắc lên đầy trời cát bụi địa phương, tự nhiên, cũng nhìn không được người ở.

Nghe nói đây đều là địa phương cư dân bất kính thần minh kết quả. Thiên đình đối với chỗ này hạ đạet cấm mưa lệnh đã có mấy trăm năm, đến nay đều không có giải trừ.

Tại như vậy một cái bán tích nước đều không thấy được địa phương, đừng nói nhân loại, liền yêu quái cũng sẽ không có.

Nhẹ hạm chậm rãi từ trên cao đánh xuống, đến tới gần mặt đất, boong thuyền thiên binh chứng kiến Thiên Bồng cùng Thiên Phụ cô linh linh địa đứng ở một chỗ trên đồi núi nhỏ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Không bao lâu, Na Tra cùng hai vị thiên vương xuất hiện ở boong thuyền, cùng nhau thi triển ngự phong thuật rơi xuống Thiên Bồng trước mặt.

"Tam thái tử, hồi lâu không thấy." Thiên Bồng chấp tay nói.

Này khuôn mặt như trước lạnh lùng, nhìn không ra tâm tình biến hóa.

Đứng sau lưng Thiên Bồng Thiên Phụ cũng theo Thiên Bồng chấp tay hành lễ.

Na Tra chỉ là lược lược chấp tay tiện lợi làm đáp lễ, về phần hai vị thiên vương, tắc tuân theo thiên đình lý giải chấp tay vãn an, bất quá này thần sắc cũng là lãnh lạnh như băng.

Lễ phép tính đi ngang qua sân khấu sau, Thiên Bồng mở miệng nói: "Lần này mời tam thái tử tiền lai, chủ yếu là có chút việc, muốn làm mặt lên tiếng hỏi sớ."

"Có cái gì muốn hỏi, cứ hỏi đi. Nếu là không liên quan đến quân cơ yếu vụ, có thể đáp, bản thái tử nhất định sẽ đáp." Na Tra thuận miệng nói.

Lược lược trăm mặc hạ xuống, Thiên Bồng nói khẽ: "Nghe nói, Lý Tĩnh lý thiên vương đã bị Hoa Quả Sơn tù binh, không biết còn có việc này?"
(chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 258: Thừa Nhận Hay Không

Lời này vừa nói ra, Na Tra, cầm quốc thiên vương, Tăng Trường thiên vương đều biến sắc.

Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái quả nhiên là biết rằng!

Chính là đã biết rằng, hấn không được báo Lãng Tiêu Bảo Điện, hện đến nơi đây làm chi?

Này Na Tra mặt đỏ lên, cũng bất chấp gì khác, tại chỗ liền mở miệng quát mắng nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái đây là nơi nào nghe tới lời đồn đãi chuyện nhảm? Bất quá chiến sự bị chút ít trở ngại thôi. Cha ta hảo hảo mà tọa trấn trong quân, đợi một thời gian, nhất định có thể xua quân triệt để tiêu diệt Nam Chiêm Bộ Châu cùng Đông Thắng Thần Châu yêu vật, sao truyền đến nơi này, tự biến thành bị bắt rồi sao?"

Cặp mắt kia tròn vo địa trừng hướng thiên bồng, trong tay hỏa tiêm thương nặng nề khẽ dừng, hét lớn một tiếng: "Nếu là lại nói hư nói vượn, tự đừng trách Na Tra không khách khí!"

Cục nóng linh lực lập tức hội tụ, này bốn phía đều đã kinh ẩn ẩn địa có thể trông thấy hỏa tinh nhảy lên.

Khí thể như vậy rào rạt, nếu là thay đổi người bên ngoài, sợ là sớm đã tam hồn bị sợ mất bảy phách.

Có thể Thiên Bồng Nguyên Soái là người phương nào? Chấp chương sáu mươi vạn đại quân, thế gian yêu quái nghe tin đã sợ mất mật thiên hà thủy quân đại nguyên soái lại sao là điểm ấy tiểu nhi khoa sợ tới mức ở?

Chỉ thấy Thiên Bồng mặt không biểu tình mà nhìn Na Tra, cũng không nói lời nào.

Lúc này Thiên Bồng rõ ràng không cười, có thể rơi xuống Na Tra trong mắt, thì phải là đang cười, giống như đại nhân nhìn xem hài đồng xấu lắm hoàn toàn giống nhau nại cười, là cười nhạo!

Thật giống như làm chuyện xấu hài đồng bị ngay mặt chọc thủng vậy, Na Tra khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này lúc đỏ lúc trắng, rất nhanh hỏa tiêm thương đi phía trước bước một bước, mắt thấy tự thực muốn động thủ.

Đang lúc này, cầm quốc thiên vương từ phía sau một bả túm ở Na Tra cánh tay.

Tự cái này kéo, nguyên bản then quá hoá giận Na Tra thoáng cái bình tĩnh lại, tán đi trên người linh lực quay đầu nhìn về phía cầm quốc thiên vương.

Này cầm quốc thiên vương cũng không xem Na Tra. Ngược lại nhìn phía Thiên Bồng. Giọng điệu cung kính nói: "Nguyên soái. Chúng ta có chuyện quan trọng thương lượng, kính xin chờ một chút một lát."

"Xin cứ tự nhiên." Thiên Bồng nhẹ nhẹ gật gật đầu.

Quay sang, cầm quốc thiên vương hướng phía Na Tra sử cái ánh mắt, ngay sau đó ba người liền đi tới một bên, này Đa Văn thiên vương tiện tay làm cá cấm âm chú.

Đã này cầm âm chú bỏ mở, ba người ngo ngác địa đứng ở chính giữa sáu mắt giao đúng, người xem ta ta xem người, trong lúc nhất thời lại cũng không biết nói cái gì cho phải.

Nhấn nhìn hồi lâu. Na Tra nói: "Xem ra hẳn thật sự đã biết những thứ gì, làm sao bây giờ?"

Nói đi, trong tay hỏa tiêm thương làm như trút giận nặng như trọng khê dưng, dưới chân nham thạch trực tiếp bị ngưng được rạn nứt.

Trước khi đến, ba người đã từng nghĩ tới Thiên Bồng có thể có thể biết những thứ gì, nhưng nhưng lại chưa bao giờ lường trước Thiên Bồng sẽ như thế trực tiếp nói ra. Một chiêu này, quả nhiên là đánh ba người một trở tay không kịp, cũng không quáí hồ vừa rồi Na Tra phản ứng sẽ như thế lớn.

Cầm quốc thiên vương nhìn chăm chú Na Tra chậm rãi nói ra: "Theo ta thấy, còn là thừa nhận a."

"Thừa nhận?" Na Tra lúc này mở to hai mắt nhìn, vung giơ tay lên. Nói: "Người nói đùa gì vậy? Chuyện này có thể thừa nhận sao? Cái này đầu heo bồng cùng ta cha từ trước đến nay không hợp, nếu là cho hẳn biết cha ta bị bắt. . . Nay còn phải rồi?"

"Chúng ta không thừa nhận. Hẳn cũng không biết sao?" Cầm quốc thiên vương lúc này hỏi ngược lại.

"Đúng vậy a, tam thái tử, sự tình không phải người nghĩ đơn giản như vậy." Đa Văn thiên vương cũng mở miệng khuyên giới nói: "Thiên Bồng người này làm việc từ trước đến nay cẩn thận, nếu không mười phần mười nắm chắc, sao lại, há có thể nói lung tung? Đã nói ra, chúng ta thừa nhận hay không, có cái gì khác nhau chứ?"

"Đừng nói mười thành năm chắc, chính là trăm thành năm chắc thì như thế nào?" Na Tra cả giận nói: "Chỉ cần ta và người đánh chết không nhận! Hấn nghĩ tra, khiến cho hấn tra đi quá!"

"Tam thái tử!" Cầm quốc thiên vương âm điệu lập tức cao tám độ: "Hấn có mười phần mười năm chắc, hiện tại hẹn chúng ta đến nơi đây, dùng hỏi thăm phương thức hỏi ra, đã là tại cho chúng ta dưới bậc thang!"

Cái này một quát mắng, Na Tra phương thoáng bình phục hô hấp, cặp mắt kia nhưng như cũ gắt gao chăm chăm vào đứng ở đằng xa Thiên Bồng, không có nói nữa nữa.

Quay đầu cùng Đa Văn thiên vương liếc nhau một cái, cầm quốc thiên vương nhìn chăm chú Na Tra chậm rãi nói: "Tam thái tử, người nghe ta một lời. Người nói không sai, chúng ta có thể đánh chết không thừa nhận, hấn cũng cầm chúng ta không có biện pháp. Kỳ thật chúng ta chính là thừa nhận, hấn cũng cầm chúng ta không có biện pháp. Lúc này không giống ngày xưa, động tình án sau, Thiên Bồng đã vô pháp trên Lăng Tiêu Bảo Điện, nếu là trên, hơn phân nửa sẽ trực tiếp bị nắm bắt. Đến lúc đó chúng tiên yếu bày ra tội danh giết hấn, chính là Ngọc Đế cũng cứu không được. Xác nhận lý thiên vương bị bắt thì như thế nào? Hấn dám trực tiếp trên Lăng Tiêu Bảo Điện đối chất sao?"

Thoáng trì hoãn khẩu khí, cầm quốc thiên vương mới nói tiếp: "Như hấn thực dám làm như thế, đến lúc đó sợ là cáo không thành, chính mình trước đắp chặn thiên lao. Đối nơi này sự, hấn nhiều lắm là chính là hướng Linh Tiêu Bảo Điện trước sổ con thôi. Đến lúc đó, dùng ta Nam Thiên Môn cùng người khác tiên giao tình, chúng ta dùng chiến sự bận rộn vì lấy cớ, xuyên thấu qua cái khác tiên gia từ đó quay vắn, bầu trời một trên trời đất một năm, trì hoãn cá mười năm sợ đều là đều không có vấn đề. Nhiều lắm là thì ra là thương điểm danh thanh thôi. Mười năm thời gian, nếu là thật sự có thể cứu về lý thiên vương, sợ cũng sớm cứu về rồi a?"

Khẽ dừng lời nói xuống dưới, lập tức nói được Na Tra á khẩu không trả lời được.

Nửa ngày, Na Tra nhưng như cũ thờ phì phì địa thờ dài: "Đã thừa nhận hay không đều không quan hệ, chúng ta cần gì phải thừa nhận? Bản thái tử chính là không quen nhìn đầu heo bông này vênh vào tự đắc bộ dáng!"

Nghe vậy, cầm quốc thiên vương muốn nói lại thôi.

Thấy thế, Na Tra lạnh lùng mà nhìn xem hấn, ngửa đầu nói: "Có lời gì nói thẳng, không cần nhãn nhãn nhó nhó."

Ngậm miệng duy trì ho hai tiếng, cầm quốc thiên vương mới thấp giọng nói: "Tam thái tử, ta lại hỏi ngươi một câu, này yêu hầu, có hay không cùng bầu trời có chút thần tiên có liên lạc, có thể biết thiên đình hướng đi?"

Vừa nghe lời này, Na Tra mặt lập tức lại là lúc đỏ lúc trắng.

Cái này liên lạc chỉ là chính bản thân hấn sao?

Lúc trước quả thật có liên lạc, nhưng hiện tại chính mình là đánh chết cũng sẽ không một lần nữa cho hấn cung cấp tin tức. Có thể chính mình không cung cấp, không có nghĩa là hấn sẽ không người có thể cung cấp.

Dương Tiễn huynh muội chẳng lẽ tại thiên đình sẽ không có nửa cái bí mật bằng hữu sao? Dương Thiên căn nay đã trở thành này Hoa Quả Sơn một thành viên, nếu là vận dụng nâng ngày cũ quan hệ, lo gì lấy không được tình báo.

Gặp Na Tra không đáp lời, cầm quốc thiên vương trong lòng suy đoán cũng đã xác định bảy phần, nói khẽ: "Tam thái tử, ngươi là tín nhiệm này yêu hầu nhất định sẽ thả lại thiên vương, có thể. . . Như này yêu hầu thực cùng thần tiên trên trời có liên lạc, cái này Thiên Bông Nguyên Soái tuy nói

không cách nào trực tiếp cáo trên Linh Tiêu Bảo Điện, nhưng bốn phía tản lời đồn, đến lúc đó rơi xuống yêu hầu trong tai, chỉ sợ thiên vương việc, cũng sẽ đồ sinh biến cố. Chúng ta thừa nhận hay không, hấn cũng có thể làm như vậy!"

"Hấn dám?" Na Tra trợn mắt quát.

"Hấn như thế nào không dám?" Cầm quốc thiên vương hỏi ngược lại.

Cái này vừa hỏi, Na Tra lập tức không phản bác được.

Đúng vậy a, cho tới nay, này Thiên Bồng Nguyên Soái có cái gì không dám? Vô số kiện chúng tiên cho rằng không dám chuyện tình, có thể hết lần này tới lần khác hấn tự dám.

Từ loại nào góc độ mà nói, hấn căn bản là cùng phạm nhân không khác.

Cái này lời nói được lại có mặt ở đây, Na Tra mặc dù không nguyện ý nói toạc ra Dương Tiễn huynh muội chuyện tình, nhưng chuyện liên quan cha mình tánh mạng, lại cũng không dám phủ nhận.

Gặp Na Tra ngậm miệng không nói, cầm quốc thiên vương lại nói tiếp: "Cho nên, cái này Thiên Bồng Nguyên Soái, còn phải trấn an mới là. Đã hấn hẹn chúng ta đến nơi đây, chắc hấn cũng không phải chuyên môn đến vạch mặt, không bằng khiến cho cầm quốc đến cùng hấn đàm nói chuyện, nghe một chút hấn lai ý. Tam thái tử xem như thế, tốt không?"

Vô luận là cầm quốc thiên vương còn là Đa Văn thiên vương, tại xử lý những này tràng diện sự thủ đoạn trên đều cao hơn tự mình ra vô số lần, cái này Na Tra là biết đến.

Bây giờ lời nói đều đã kinh nói đến nước này, Na Tra thì như thế nào cự tuyệt?

Trầm mặc hồi lâu, Na Tra chỉ phải yên lặng gật đầu.

Xoay người, cầm quốc thiên vương giải khai cấm âm chú, từng bước một đi đến Thiên Bồng trước mặt, lại ngay trước mặt Na Tra tiện tay làm một cái cấm âm chú đem mình cùng Thiên Bồng một mình bao phủ trong đó, chấp tay nói: "Làm phiền nguyên soái quan tâm. Thiên vương xác thực tại mấy ngày trước đây vô ý bị bắt, chúng ta thuộc hạ cùng người bị thiên vương đại ân, chính nghĩ cách nghĩ cách cứu viện. Việc này chuyện liên quan thiên vương tánh mạng, kính xin nguyên soái bất kể như thế nào đều chớ để truyền ra bên ngoài mới là."

Nói đi, cầm quốc thiên vương cảnh giác mà chăm chú nhìn Thiên Bồng.

Kế tiếp cái này một câu, có thể nói cực kỳ trọng yếu. Như Thiên Bồng trực tiếp cầm thiên đình quân quy đi ra nói sự, này liền không hề quay về đường sống. Bọn họ cũng phải sớm làm chuẩn bị ứng đối.

Nếu là Thiên Bồng không đề cập quân quy. . .

Chỉ thấy Thiên Bồng xa xa nhìn có chút lo nghĩ Na Tra liếc, bất đắc dĩ thở dài, nói khẽ: "Nghe nói Hoa Quả Sơn yêu hầu hung tàn, nếu thật sự là như thế, lý thiên vương tình cảnh quả thực làm cho người ta lo lắng a. Không biết Nam Thiên Môn chư vị hiện tại còn có thượng sách giải cứu lý thiên vương?"

Nghe nói câu đó, lại thấy Thiên Bồng một bộ ân cần bộ dáng, cầm quốc thiên vương lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Lời này ý tứ nên giảng nhân tình, không nói quân quy, sẽ không quấy rối đi?

Cầm quốc thiên vương lược qua nghĩ sơ nghĩ, đáp: "Thượng sách không có. Bây giờ chỉ có thể dựa vào này yêu hầu, đi một bước, tính từng bước."

"A?" Thiên Bồng yên lặng địa nhẹ gật đầu, lại hỏi: "Không biết này yêu hầu đưa ra chút ít yêu cầu gì?"

"Cụ thể yêu cầu chưa đưa ra, chỉ là muốn chúng ta cùng với giăng co, hứa hẹn đến lui binh lúc trả lý thiên vương."

Thiên Bồng lại hướng phía Na Tra nhìn thoáng qua, lược qua nghĩ sơ hạ, đối nghịch quốc thiên vương nói: "Cái này yêu hầu trời sinh tính xảo trá, lại sao có thể dễ tin. Nếu là đến lúc đó lui binh, lại không trả lý thiên vương, có thể như thế nào cho phải?"

Cái này một câu hời hợt, lại nói đến cầm quốc thiên vương trong tâm khảm đi.

Cho tới nay, bọn họ lo lắng không phải là cái này sao? Chỉ cần Lý Tĩnh tại, Nam Thiên Môn lại đại sự chuyện đều có thể hóa giải. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Có thể như Lý Tĩnh không tại. . .

Chỉ cần Lý Tĩnh có thể trở về đến, cầm quốc thiên vương nguyện ý nghiêng hết mọi lực lượng đi giấu diếm, đi thỏa mãn này Hoa Quả Sơn yêu hầu điều kiện. Có thể nếu là này yêu hầu căn bản không có ý định thực hiện hiệp nghị? Hoặc là giống như lúc trước Nghiễm Mục thiên vương chuyện tình đồng dạng, tuy nhiên giao hồi, cũng đã giày vò đến hoàn toàn thay đổi?

Nói cho cùng, Nam Thiên Môn tín nhiệm hầu tử, từ đầu tới đuôi đều chỉ có Na Tra một cái.

Nghĩ, cầm quốc thiên vương khom người chấp tay nói: "Việc này, cũng chính là chúng ta lo lắng. Không biết nguyên soái còn có thượng sách giúp chúng ta thoát khốn? Nếu là có, kính xin chỉ rõ. Nam Thiên Môn cao thấp người liên can đẳng vô cùng cảm kích!"

Thiên Bồng lược lược cúi đầu xuống làm như suy tư một phen, nói: "Thiên Bồng có nhất kế, mặc dù không thể trực tiếp cứu trở về lý thiên vương, lại có thể thoả giảm bớt chư vị áp lực, đồng thời, cũng có thể gia tăng cứu trở về lý thiên vương tỷ lệ."

"A?" Nghe nói câu đó, này cầm quốc thiên vương lúc này mở to hai mắt nói: "Nguyên soái thỉnh giảng."

"Kế này chính là, do chúng ta thiên hà thủy quân đến tiến công Hoa Quả Sơn!" Thiên Bồng nói. (chưa xong còn tiếp. . .) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 259: Đạt Thành Hiệp Nghị

Xa xa mà nhìn xem hai người, Na Tra con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Hắn nghe không được cầm quốc thiên vương cùng Thiên Bồng tại nói chuyện gì, có thể cầm quốc thiên vương vì sao ngay tại lúc này bỏ hạ cầm âm chú?

Ở đây tổng cộng bất quá năm người, ngoại trừ Thiên Bồng cùng cầm quốc, cũng chỉ còn lại có Na Tra, thấy nhiều biết rộng còn có Thiên Bồng mang đến Thiên Phụ.

Thiên Phụ tự nhiên không cần phòng, hắn là Thiên Bồng thân tín, đây là cả thiên đình đều biết chuyện tình.

Chẳng lẽ là phòng mình cùng thấy nhiều biết rộng sao?

Na Tra ần ần có một tia dự cảm bất tường.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, hai người này nói chuyện thật lâu. Từ bên ngoài xem cả đàm phán quá trình đều dị thường địa hài hòa, giúp nhau trong lúc đó khách khí địa cũng không phát sinh cái gì tranh chấp, thậm chí xem thần sắc còn đạt thành có chút hiệp nghị.

Thẳng đến mặt trời lặn phía tây, đàm phán mới chấm dứt.

Cởi bỏ cảm âm chú, cảm quốc từng bước một địa đi đến Na Tra trước mặt thấp giọng nói: "Cũng đã đã nói, hấn tạm thời sẽ không đem chuyện này tiết ra ngoài."

Nói đi, xoay người đối với Thiên Bồng cùng Thiên Phụ chấp tay nói: "Cảm quốc do đó bái biệt, nguyên soái."

"Bảo trọng." Thiên Bồng lễ phép tính địa chấp tay đáp lễ.

Nhìn Na Tra liếc, cảm quốc thiên vương quay đầu liền ngự sử ngự phong thuật hướng phía chiến hạm bay đi.

Thấy thế, Na Tra cùng thấy nhiều biết rộng xa xa địa nhìn Thiên Bồng liếc, cũng liền bề bộn xoay người đuổi theo cảm quốc.

"Nói cái gì rồi?"

"Hấn cũng đã hướng ta cam đoan, tạm thời sẽ không tiết ra ngoài."

"Sau đó thì sao? Cứ như vậy tử? Hấn không có xách điều kiện gì sao?"

"Không có. Nguyên soái hy vọng chúng ta có thể mau chóng giải quyết việc này, hỏi thăm có hay không có cần hấn phối hợp địa phương, cũng nói nếu là có, đừng khách khí với hấn."

Na Tra có chút không thể tưởng tượng nổi địa quay đầu lại nhìn Thiên Bồng liếc: "Cái này đầu heo bông hội tốt như vậy chết?"

Cảm quốc không có lại trả lời, chích gia tốc hướng phía chiến hạm bay đi.

Tại cảm quốc trong nội tâm, Thiên Bồng tuy nhiên cũng được cho bán địch nhân, cho dù so với Hoa Quả Sơn yêu hầu yếu có thể tín nhiệm. Dù

sao cho tới nay Thiên Bồng Nguyên Soái đáp ứng chuyện tình. Tựa hồ còn chưa bao giờ nhảy phiều qua.

Hơn nữa, nếu là mọi người có thể buông lẫn nhau phe phái thành kiến, kỳ thật còn là đồng liêu không phải?

Tại đây cùng đường thời khắc, nếu khiến hấn tại Thiên Bồng cùng này Hoa Quả Sơn yêu hầu trong lúc đó chọn một gởi thư nhâm. Hấn sẽ tin mặc cho ai?

Xa xa mà nhìn xem đi xa ba người leo lên chậm rãi chuyển tay lái hướng phía nam diện hàng đi nhẹ hạp. Thiên Phụ bất đắc dĩ địa loát râu dài gượng cười.

"Này Hoa Quả Sơn chỗ Đông Thắng Thần Châu, từ trước đến nay đều không phải chúng ta thiên hà thủy quân phạm vi khống chế. Liền là có chuyện, luận tội trách cũng luân không được chúng ta. Đợi cho Nam Thiên Môn tan tác, như cần muốn chúng ta thiên hà thủy quân ra tay, Ngọc Đế thì sẽ hạ chỉ. Về phần này Lý Tĩnh. Nguyên bản tựa cùng nguyên soái không hòa thuận, nguyên soái làm sao khổ uổng làm người tốt?"

Thiên Bồng mặt không biểu tình mà thở dài, nói: "Ngươi cho rằng vi suất kẻ làm tướng hàng đầu tố chất, là cái gì?"

Thiên Phụ thần nhiên nhìn Thiên Bồng liếc, không đáp lời nói.

Thiên Bồng ngừng một chút nói: "Hàng đầu, là 'Trung' ."

Nói, Thiên Bồng chậm rãi xoay người. Cùng Thiên Phụ cùng nhau ngự sử ngự phong thuật hướng phía tây bắc bay đi, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi cảm thấy, Hoa Quả Sơn so với lúc trước tụ tập trăm vạn yêu chúng sáu yêu vương như thế nào?"

Thiên Phụ lược qua nghĩ sơ nghĩ, đáp: "Tự nhiên là không kịp. Nay sáu yêu vương hơn phân nửa đều đã kinh bước vào Thái Ất kim tiên tu vi. Thủ hạ đại yêu vô số, thêm nữa trăm vạn yêu chúng, như thế nào là chính là Hoa Quả Sơn so với được?"

Thiên Bồng cười nhạt một tiếng, nói: "Này, đã sáu yêu vương tụ tập trăm vạn yêu chúng đều bại vào người thủ hạ ta, hẳn chính là một cái Hoa Quả Sơn, vì sao vừa muốn tử thủ? Chẳng lẽ lại cái này Thái Ất kim tiên yêu hầu còn là một ngọc tử không thành?"

"Cái này..."

Mỗi ngày phụ đáp không được, Thiên Bồng lại nói tiếp: "Hắn một mực đều ở kéo dài thời gian, năm Nghiễm Mục yếu một trăm cây bàn đào là, hiện nay bắt làm tù binh Lý Tĩnh, uy hiếp Nam Thiên Môn cùng với giảng co cũng là. Kéo dài thời gian, tránh cho cùng thiên đình chính diện giao phong, đồng thời lại tử thủ. Người cảm thấy, hẳn cái này trong hồ lô bán là thuốc gì?"

Thiên Phụ lông mày hơi chau lên, chậm rãi lắc đầu nói: "Thiên Phụ không hiểu."

Thiên Bồng lạnh lùng cười, nói: "Hắn, đây là muốn mượn cả yêu tộc lực lượng cùng thiên đình đối kháng."

Thiên Phụ lập tức mở to hai mắt nhìn mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ: "Câu đó, sao giảng?"

Thiên Bồng trường thở dài nói: "Theo Nghiễm Mục thiên vương binh bại đến nay, bất quá một năm có thừa, vô luận Nam Thiên Môn như thế nào phong tỏa, này Hoa Quả Sơn thế lực phát triển cực nhanh nhưng như cũ làm cho người ghen hòng nhìn trần trời. Nếu là lần này chinh phạt Nam Thiên

Môn cũng tan tác rồi sao? Hiện nay đầu nhập vào Hoa Quả Sơn bất quá đều là chút ít không cách nào tự bảo vệ mình tiêu yêu thôi, nếu là Nam Thiên Môn tan tác, chỉ sợ cái này thế gian đại yêu, đều tranh nhau tìm nơi nương tựa a. Đến lúc đó, chính là giống như sáu yêu vương như vậy tụ tập trăm vạn yêu chúng, chỉ sợ cũng không nói chơi."

"Có thể, có thể chính là tụ tập trăm vạn yêu chúng thì như thế nào? Sáu yêu vương tại Tây Ngưu Hạ Châu tụ tập trăm vạn yêu chúng, cũng không làm theo tan tác?"

Thiên Bồng khoát tay áo, nói: "Này trăm vạn yêu chúng không thể so với này trăm vạn yêu chúng. Đừng quên, lúc trước nếu không phải là Trần Nguyên Tử chịu buông tay, có được đan dược pháp khí nơi phát ra quân tâm ổn định trăm vạn yêu quân, lính bổ sung nhanh chóng, lại dừng mãnh thiện chiến, như thế nào là chúng ta có thể đánh bại dễ dàng? Cái này Hoa Quả Sơn yêu chúng, tựa như cùng lúc trước có được pháp khí đan dược nơi phát ra sáu yêu vương, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém."

Thiên Phụ trầm mặc không nói, Thiên Bồng lại tiếp tục phối hợp thuyết trước.

"Từ đầu tới đuôi, cái này yêu hầu trên người đều hiện đầy Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng Quán Giang Khẩu bóng dáng, này Tà Nguyệt Tam Tinh Động xuất phát từ loại nào mục đích ta và ngươi không thể nào biết được, nhưng Quán Giang Khẩu có mục đích gì... Chẳng lẽ còn đoán không ra tới sao?"

"Đợi một thời gian, cái này Hoa Quả Sơn chỉ sợ sẽ biến thành lúc trước này sáu yêu vương đều không thể địch nổi tồn tại. Dựa theo hần bây giờ phát triển ý nghĩ, đừng nói là yêu thành, chính là yêu quốc đều có thể tại không lâu tương lai xuất hiện. Đến lúc đó lại muốn tiêu diệt, chỉ sợ cũng không phải đơn giản như vậy."

"Tướng soái chết ở sa trường, cái này bản thân chính là thiên mệnh, không gì đáng trách. Nay Lý Tĩnh đã bị bắt, muốn có chữa vẫn giấc ngộ."

"Có thể nếu là Nam Thiên Môn một hệ bởi vì bận tâm Lý Tĩnh ra tay ngăn cản ta thiên hà thủy quân tham gia Hoa Quả Sơn sự vụ, đợi cho bọn họ ngăn không được, thiên đình hạ đạt điều lệnh lúc, chỉ sợ này Hoa Quả Sơn cũng không phải chúng ta thiên hà thủy quân có thể giải quyết được."

"Đăng báo thiên đình, lại phái người cùng Nam Thiên Môn tại Linh Tiêu Bảo Điện trên tranh chấp một phen, đợi cho ra kết quả lúc, chỉ sợ mười năm sớm qua. An lộc của vua, gánh quân chi lo. Thân là thần tử, bực này thời điểm, tự nhiên hết thấy dùng xã tắc làm trọng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Ta và người mục đích của chuyện này, chính là đổi một loại thuyết pháp, làm cho này Nam Thiên Môn không cần phải đối với ta thiên hà thủy quân tham gia ngang ngược ngăn trở. Nam Thiên Môn chư tướng tôn hại thiên đình pháp luật và kỷ luật chuyện tình tuy nhiên đáng hận, nhưng nếu là cùng này Hoa Quả Sơn yêu hầu nguy hại so với... Sự có nặng nhẹ cấp trì hoãn, hết thấy còn là chờ chúng ta công hãm Hoa Quả Sơn rồi nói sau."

Nghe những lời này, Thiên Phụ không khỏi sách sách nở nụ cười khổ.

Buông tha cho đánh bại chính mình kẻ thù chính trị cơ hội tốt, nói cho cùng, hết thấy đều vẫn là vì cái kia thiên đình.

Động tình án sau, không nghĩ tới thiên hà thủy quân vị này nguyên soái, có thể giống như dĩ vãng như vậy trung với thiên đình. Đây tốt cùng là... Vì cái gì?

...

Thân ở Hoa Quả Sơn hầu tử cũng không biết cầm quốc cũng đã lưng Na Tra cùng Thiên Bồng đạt thành nào đó trình độ hiệp nghị, mà đang ở đêm hôm đó, một phần mật tấu cũng đã theo Vân Vực Thiên cảng phát ra, tốc hành thiên đình, tống đến Ngọc Đế trong tay.

ps:

Cố gắng gia canh... ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 260: Khắc Khẩu

Phản hồi hạm đội trên đường, cầm quốc thiên vương cái gì cũng không nói, điều này làm cho Na Tra ân ân có chút lo lắng.

Hắn tổng cảm giác, sự tình không hề giống cầm quốc thiên vương nói đơn giản như vậy, này Thiên Bồng Nguyên Soái cũng không phải hội trong lúc rảnh rỗi thu được điếm tiếng gió tự đã chạy tới an ủi một phen người. Có thể cầm quốc không nói, hắn lại có thể thế nào?

Máu chốt là trong lòng của hắn còn có chút không yên, nói cho cùng, lúc trước bao che Hoa Quả Sơn, mình cũng có một phần, bởi như vậy, thì càng không có lo lắng hỏi.

Cũng may cầm quốc thiên vương đối phụ thân của mình trung thành và tận tâm đây là nhân sở cộng tri chuyện tình, bất kể như thế nào, tổng không đến mức cầm cha mình tánh mạng nói đùa sao?

Điểm này, nhiều ít có thể làm cho Na Tra yên tâm một ít.

Đến hạm đội thời điểm, đêm đã khuya.

Này Hoa Quả Sơn yêu thành còn là giống nhau thường ngày địa đèn đuốc sáng trưng, cùng xếp thành hình cung trạng bán vòng vây hạm đội lẫn nhau chiếu rọi, từ trên không trung nhìn xuống đi, tự giống như một vòng trên huyền nguyệt cùng với một khóa minh tinh.

Rời đi nhẹ hạp, ba người đều tự phản hồi thuyền của mình khoang thuyền, này Đa Văn thiên vương lại lặng lẽ đi vòng vèo, gõ cầm quốc thiên vương cửa phòng.

"Hôm nay đến tột cùng đàm cái gì? Cái kia Thiên Bồng đến tột cùng có mục đích gì?" Đa Văn thiên vương mở miệng liền hỏi.

Cầm quốc thiên vương hơi do dự hạ xuống, đem cửa phòng rộng mở, đái Đa Văn thiên vương vào cửa, đem cửa phòng khép lại, hấn mới thấp giọng nói: "Hấn nghĩ ra chinh Hoa Quả Sơn."

"A? Xuất chinh Hoa Quả Sơn?" Đa Văn thiên vương tay rung lên một cái thật mạnh, mở to hai mắt nhìn nhìn cầm quốc thiên vương một hồi lâu, thẳng đến vững tin cầm quốc thiên vương không có nói sai, mà mình cũng không có nghe lầm sau, mới có hơi khó có thể tin nói: "Hấn có mục đích gì?"

Trường thở dài, cầm quốc thiên vương nói: "Hấn nói, nghĩ hết nhanh tiêu diệt Hoa Quả Sơn."

"Cái này tiêu diệt Hoa Quả Sơn quan hấn chuyện gì?" Đa Văn thiên vương hỏi.

Cầm quốc thiên vương mở tròng hai mắt, nhếch môi nói ra: "Kỳ thật Thiên Bồng nói được cũng đúng. Cái này Hoa Quả Sơn không giống bình thường yêu chúng, nếu là không cách nào sớm cho kịp tiêu diệt, sau này sợ thành đại họa. Đến lúc đó. Thế cục không khống chế được, tất cả mọi người chịu không nổi. Ý tứ của hấn là hấn chuẩn bị hướng Ngọc Đế thỉnh chiến, hiệp trợ đánh Hoa Quả Sơn, để cho chúng ta không cần phải nhúng tay ngăn cản."

"Ngươi đáp ứng rồi?"

Cầm quốc thiên vương khẽ gật đầu.

Này Đa Văn thiên vương lập tức ngược lại hút miệng lương khí. Lạnh lùng nói: "Này. Ngày đó vương làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tự mặc kệ sao?"

"Không." Cầm quốc thiên vương thật sâu nhắm mắt lại, lại là thở dài: "Chính là như thế này thiên vương mới có thể phải về."

"A?" Đa Văn thiên vương có chút nghe không hiểu.

Cầm quốc ngậm miệng. Chằm chằm vào Đa Văn thiên vương chậm rãi giải thích nói: "Thiên Bồng nói đúng. Tại hai loại tình huống hạ, thiên vương không có khả năng bị thả lại. Một là thiên vương cực kỳ trọng yếu, này yêu hầu nắm thiên vương có thể bảo vệ bình an. Dưới loại tình huống này, này yêu hầu tuyệt sẽ không phóng thiên vương. Trừ phi hắn có thể được đến càng có lợi các. Hai là thiên vương một chút cũng không trọng yếu. Thiên đình sẽ không tùy ý chúng ta như vậy giằng co nữa, một ngày nào đó, chúng ta sẽ bị bách rút quân. Đến lúc đó, điều động những bộ đội khác tiến công Hoa Quả Sơn, thiên vương làm các giá trị liền không còn sót lại chút gì. Người nói, này yêu hầu là biết thực hiện lời hứa phóng thiên vương trở về cho thiên đình tặng thêm một thành viên hỗ trợ, còn là giết? Này yêu hầu nói đến lúc đó sẽ thả. Hắn thực sẽ thả sao? Từ đầu tới đuôi, bất quá là chúng ta một bên tình nguyện thôi."

Cái này vừa nói, Đa Văn thiên vương lập tức lâm vào trầm tư.

Cầm quốc lại nói tiếp: "Kỳ thật tình cảnh của chúng ta vẫn luôn là bất bất như vậy, chích bất quá chúng ta một mực không nguyện ý thừa nhận thôi. Lúc trước chúng ta không có những biện pháp khác. Hiện tại có. Chỉ cần thiên hà thủy quân tham gia, đến lúc đó hai chi quân đội cùng nhau tiến

công Hoa Quả Sơn, như vậy, chúng ta thì có đục nước béo cò đường sống. Nói không chính xác, ngược lại có thể đem thiên vương muốn trở về."

Vi hơi dừng một chút, cầm quốc thất giọng dặn dò: "Việc này, cắt không thể cáo tri tam thái tử, để tránh để lộ tiếng gió."

...

Sáng sớm hôm sau, Vạn Thánh long vương một nhà quả nhiên án lấy ước định đi tới Hoa Quả Sơn yêu thành ngoài cửa thành.

Thu được bẩm báo hầu tử cho đủ mặt mũi tự mình ra khỏi thành nghênh đón, xa xa địa, liền trông thấy Vạn Thánh công chúa bị chút ít vết thương nhẹ.

Điều quân y đi trước xem xét, lại đem cả nhà bọn họ tử tạm thời dàn xếp đến trong thành dọn ra một chỗ trong trạch tử, hỏi phía dưới, hầu tử mới biết được bọn họ tại tây hải long cung ra điếm sự.

Vạn Thánh long vương mang lên Cửu Đầu Trùng, Vạn Thánh công chúa đi tây hải long cung, một là vì dâng môn xin lỗi, giải trừ hôn ước. Hai, tắc là vì trả lại cây bàn đào.

Này tây hải long vương trời sinh tính rộng rãi, cùng Vạn Thánh long vương lại là bạn cũ chuyện, đồng tộc, cũng đều là đương người của phụ thân, đồng dạng đều có cá bốc đồng nữ nhi. Cái này nhìn như thiên đại sự tình, tây hải long vương chích thuận miệng hàn huyền vài câu lên tiếng hỏi nguyên nhân, thì bất đắc dĩ mà tỏ vẻ lượng giải. Trong bữa tiệc còn lần nữa tỏ vẻ tuy nhiên không thể kết thành thân gia, nếu là có thể, nguyện ý thu Vạn Thánh công chúa vì con gái nuôi, sau này cũng tốt tại thiên đình cho tranh thủ một cái tiên tịch.

Nó thái độ chuyện tốt, quả thực làm cho Vạn Thánh long vương càng phát ra xấu hổ không chịu nổi.

Bất quá tây hải long vương rộng rãi, cũng không có nghĩa là tây hải long cung tất cả mọi người rộng rãi.

Ban đêm, tây hải long cung thiết yến khoản đãi Vạn Thánh long vương một nhà, yến hội qua đi, tây hải long vương cùng Vạn Thánh long vương liền cùng nhau đến trong đình viện hạ nổi lên Long tộc đặc biệt nào đó cục đá quân cờ.

Mà đang ở cái này đương khẩu, làm chính thức khổ chủ tây hải tam thái tử Ngao Liệt làm khó dễ.

Thừa dịp tây hải long vương cùng Vạn Thánh long vương hai vị này trưởng bối không tại, Ngao Liệt mang lên thân binh của mình đem an bài cho Vạn Thánh long vương một nhà ở tạm biệt viện cho vây lại, mạnh hơn đoạt Vạn Thánh công chúa.

Cái này, Cửu Đầu Trùng như thế nào chịu đáp ứng?

Vì vậy, một lời không hợp song phương tự động thủ.

Bản đến chính mình là đăng môn xin lỗi, cha vợ cũng thật vất vả vừa đối với chính mình có chút ít ấn tượng tốt, Cửu Đầu Trùng động thủ về động thủ, lại còn giữ vững khắc chế. Ai biết cái này một đầu võ, đao kiếm không có mắt, một cái tằm binh không cẩn thận bị thương Vạn Thánh công chúa.

Cái này Cửu Đầu Trùng thực bão nổi, hẳn tại chỗ tự hóa ra yêu thân, động nâng thật sự.

Này tây hải tam thái tử Ngao Liệt tu cũng là Hành Giả đạo, tại Long tộc chính giữa, tư chất cũng là đỉnh tiêm. Có thể rút cuộc chỉ là Long tộc chính

giữa đỉnh tiêm. Cái này Cửu Đầu Trùng tư chất chính là trong thiên hạ yêu quái chính giữa đỉnh tiêm, tu hành thời gian càng là hấn gấp bội.

Vừa động nâng thật sự, Ngao Liệt nơi đó là Cửu Đầu Trùng đối thủ? Tại chỗ đã bị đánh ngã.

Kết quả cuối cùng là Cửu Đầu Trùng hủy ba tòa nhà phòng ở, giam giữ Ngao Liệt, này long cung một đám binh tướng không có biện pháp, chỉ phải thông báo tây hải long vương cùng Vạn Thánh long vương xin giúp đỡ.

Vì vậy hai vị long vương trình diện, Ngao Liệt cùng Cửu Đầu Trùng đều bị đều tự đồ ập xuống địa mǎng một trận, tan rã trong không vui.

Nói những điều này thời điểm, Cửu Đầu Trùng vẻ mặt oán giận, Vạn Thánh công chúa lại cười thành một đóa hoa nhi.

Nghĩ đến, nhìn xem hai nam nhân đoạt chính mình nên là một kiện rất sướng chuyện tình a. Tai họa a...

Bất kể như thế nào, sự tình cuối cùng đã qua một đoạn thời gian, này Cửu Đầu Trùng cũng thuận thuận lợi địa phương vào Hoa Quả Sơn quân tịch bị gắt gao trói tại Hoa Quả Sơn cái này chiếc chiến xa trên.

Bất quá hàng này còn là như trước như vậy không có tim không có phổi, vi đem, bằng vào thân tu vi kia là nhất đẳng hảo, nếu là vi suất... Tụ quang này trưng không che đậy miệng miệng tụ đủ rồi tức chết hầu tử.

Cũng bởi vậy, hầu tử không dám đối với hấn ủy thác trách nhiệm, cái này làm cho Cửu Đầu Trùng rảnh rỗi được muốn chết. Bất quá đây chẳng phải là hấn yêu mến sao?

Cửu Đầu Trùng cùng Vạn Thánh công chúa tại Hoa Quả Sơn hạnh phúc cuộc sống gia đình tạm ổn cứ như vậy bắt đầu rồi.

Thời gian một ngày một ngày địa qua, đảo mắt đã là năm thứ hai đầu mùa xuân.

Tại trong mấy tháng này, Linh Tiêu Bảo Điện trên lại là khắc khẩu không ngừng. Bất quá chiến đấu song phương lại không là làm đương sự giả thiên hà thủy quân cùng Nam Thiên Môn, mà là rất Ngọc Đế nhất phái cùng phản Thiên Bồng nhất phái.

Động tình án sau, Thiên Bồng Nguyên Soái cùng thiên hà thủy quân tại thiên đình vị trí cũng đã không giống với dĩ vãng, bên ngoài mặc dù còn thuộc về thiên quân danh sách, cũng đã biến thành giống như Dương Tiễn như vậy phiên bang, "Nghe điều không nghe tuyên" .

Như vậy một chi bộ đội điều động, đặc biệt rời đi nguyên bản khống chế khu vực điều động cũng không phải đơn giản như vậy, này nhất định phải Ngọc Đế ít nhất phát một phần thánh chỉ mới tính danh chính ngôn thuận, nếu không, cái khác quân đội có quyền trực tiếp phát động tiến công.

Mật hàm Ngọc Đế có thể chính mình quyết định ký phát, nhưng thánh chỉ, này phải là yếu chúng tiên nghị qua mới tính.

Từ loại nào góc độ mà nói, cái này Lăng Tiêu Bảo Điện trên Ngọc Đế quyền lực còn xa không bằng thế gian hoàng đế. Thánh chỉ, cũng không hề chỉ đại biểu cho Ngọc Đế ý chỉ, mà là đại biểu cho cả thiên đình ý chí.

Xuất hiện ở binh trước Thiên Bồng cũng đã dự kiến đến khả năng gặp phải trợ lực, cho nên hẳn đi đầu một bước giải quyết Nam Thiên Môn phe phái khả năng xuất hiện tiếng phản đối âm. Cũng bởi vậy, Nam Thiên Môn phe phái cùng với thiên hà thủy quân phe phái đều trong trận chiến đấu này giữ vững trầm mặc, Nam Thiên Môn là vì cũng đã bắt chuyện qua, thiên hà thủy quân tắc là vì căn bản là không mở miệng được.

Sự tình chủ yếu động lực lượng biến thành Ngọc Đế.

Bất quá Thiên Bồng hiển nhiên còn là đánh giá thấp phản đối lực lượng của hắn.

Tây Ngưu Hạ Châu ổ án, hắn đắc tội không ít tiên gia. Động tình án, hắn lại đánh một mảnh tiên gia mặt. Hiện tại những này tiên gia từng người đều vâng chịu trước: "Phàm là đối Thiên Bồng có lợi ta liền phản đối, phàm là gây bất lợi cho Thiên Bồng ta liền duy trì" tôn chỉ đi làm sự.

Vì vậy, đương sai thiên hà thủy quân hiệp trợ tiêu trừ Hoa Quả Sơn ý kiến xách sau khi đi ra, nhận lấy một mảng lớn tiên gia phản đối.

Đại bộ phận tiên gia đều cho rằng, trợ tiêu diệt Hoa Quả Sơn bất quá là cá ngụy trang, cái này căn bản là thiên hà thủy quân muốn mượn cơ hội khuếch trương thế lực lấy có thôi.

Đây là Thiên Bồng sớm có dự kiến, trước phát hàm cho Ngọc Đế, do Ngọc Đế an bài cái khác tiên gia tại Linh Tiêu Bảo Điện nâng lên ra kết quả. Nếu là thiên hà thủy quân trực tiếp phái người lên điện thỉnh tấu, không chừng sẽ biến thành cái dạng gì.

Có thể bọn họ phản đối, cứ như vậy buông tha cho sao?

Thiên Bồng tự cấp Ngọc Đế mật hàm lí cũng đã viết rõ sự tình chỗ hiểm, quá mức thậm chí đã nói thẳng Lý Tĩnh bị bắt một chuyện. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đương nhiên, Ngọc Đế cũng không có khả năng góc đến đem Lý Tĩnh bị bắt một chuyện bắt được Linh Tiêu Bảo Điện đi lên nói. Muốn biết được thiên đình cũng không phải là một mình hắn thiên đình, hắn cũng phải đi quá trình. Chỉ là một cái Lý Tĩnh bị bắt một chuyện thiệt giả tựu đủ rồi lẫn

qua lẫn lại rất nhiều ngày, đến lúc đó điều binh một chuyện tuyệt đối mắc cạn. Vì đại cục, chuyện này chỉ có thể là trước giả ngu.

Nhưng tức đã là như thế, tranh khắc khẩu sảo cũng là tránh không được. Vì để tránh cho Hoa Quả Sơn phát triển trở thành vi chính thức mối họa, Ngọc Đế không thể không điều động đỉnh đầu hết thầy có thể điều động lực lượng, thậm chí ngay cả đám chút ít ngày bình thường thường xuyên thiếu tịch hội nghị không quản sự lão thần tiên cũng đều mời đi ra hỗ trợ nói chuyện.

Đáng tiếc cái này một khắc khẩu, chính là ba tháng trôi qua.

Tự tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên hồi hải thời điểm, một vị áo bào trắng công tử lạng lẽ vượt biển đi tới Hoa Quả Sơn yêu dưới thành.

ps:

Buổi tối gia canh... ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 261: Quan Hệ Phức Tạp

Đầu mùa xuân, mùa đông rét lạnh còn chưa hoàn toàn thối lui, Hoa Quả Sơn mùa mưa cũng đã đã đến, bốn phía ướt sũng.

Dưới trời chiều, Hoa Quả Sơn phía tây bắc sơn đạo bên cạnh đồn củi trong trảng cọc gỗ chông chát như núi, vài chục chích mệt mỗi một ngày, cơ nhục no đủ lực lượng hình yêu quái chính tụ cùng một chỗ hưởng dụng vừa mới đưa tới bữa tối, nguyên một đám lang thôn hổ yết.

Bọn họ đại đa số đều là vừa gia nhập Hoa Quả Sơn không lâu yêu quái.

Hiện nay mới tăng yêu quái phần đông, ngoại trừ cá biệt án lệ, cũng chỉ có mới gia nhập yêu quái mới có thể làm loại này tinh khiết thể lực công tác. Dùng tu vi của bọn hắn, có thể bị phá tới làm loại này trọng thể lực công tác, nếu là dạo chơi một thời gian đủ rồi lâu, tại trong quân đội mưu cá tòi nên không có vấn đề gì cả.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ văn hóa khóa qua được quan. Cái này có thể nói là mới gia nhập yêu quái cùng lão yêu quái trong lúc đó lớn nhất khác nhau.

Nghĩ tại mới gia nhập yêu quái bên trong tìm một con văn hóa khóa tự nhiên vượt qua kiểm tra, có thể đọc sách viết chữ yêu quái quả thực khó như lên trời. Không thể không cảm thán lúc trước hầu tử có thể ở mênh mông yêu hải bên trong gặp được Lữ lực quả, quả thực là một loại duyên phận.

Thế giới này yêu quái chưa bao giờ thiếu khí lực, bọn họ thiếu chính là đầu óc. Cũng đang bởi vì như thế, Hoa Quả Sơn đối văn hóa khóa bắt được xa so với tu hành tới nghiêm.

Tự cái này một hồi dùng cơm công phu đều có thể chứng kiến một ít yêu quái một bên bụng chén, cầm chiếc đũa đối với sách vở trên mặt đất qua lại địa bơi. Bởi vì vì bọn họ cũng đều biết, muốn đối càng tốt công tác bọn họ nhất định phải tại cơ bản nhất văn hóa khóa trên vượt qua kiểm tra.

Không cầu ngâm thi tác đối, chỉ cầu có thể nghe nói đọc ghi.

Đó là có phải có an tại hiện trạng, cảm thấy có chén cơm nóng ăn sẽ không sai yêu quái?

Đáp án dĩ nhiên là không có.

Bởi vì đồn củi cũng không phải Hoa Quả Sơn đê tiện nhất công tác, tương phản, là có thể cung cấp cho tân đình môn cơ sở công tác trong đó tương đối tốt hơn. Ra khí lực nhiều. Đạt được thực vật tương đối cũng đủ. Cũng đều là nóng hôi đồ ăn.

Tại dạng này trên vị trí. Nếu như thời gian dài văn hóa khóa đều không có vượt qua kiểm tra, bọn họ rất có thể bị mới tới chỗ thay thế. Chính như phía trước nói qua, yêu quái môn không thiếu khí lực, chờ thay thế bọn họ yêu quái còn nhiều mà.

Đến lúc đó, lui ra tới bọn họ chỉ có thể được đưa đến địa hạ thành đi mở đục đường hầm.

Chỗ đó cũng không nơi này thoải mái, không thấy được dương quang liền không nói nữa, tùy thời đều có lún nguy hiểm. Thậm chí này đồ ăn, cũng đều khó có thể nuốt xuống cũng không phải Hoa Quả Sơn cung không

dậy nổi thức ăn. Cũng cũng không phải Hoa Quả Sơn không có biện pháp cung cấp thư thích hoàn cảnh, mà là có chênh lệch mới có động lực.

Nửa ngời trước voi tinh một bên bụng này một cái bồn lớn tử cơm mãnh ăn, một bên dùng cái mũi đảo bày đặt trước người một ít bản với hấn mà nói giống như thiên thư vậy sách nhỏ, gián đoạn dùng cái mũi xoay lên để ở một bên mọc côn trên mặt đất qua lại địa bơi.

Lúc trước một nhóm năm chích yêu quái cùng một chỗ đến nơi đây, hiện tại cũng cũng chỉ có hấn còn đang đồn củi.

Bạch Cáp tinh cũng không cần nói, nàng bản thân tự hiểu một ít chữ, trực tiếp đưa vào học đường, thành tích ưu dị, tiến bộ thần tốc, rất nhanh liền bị phân phối đến thám báo trong quân đoàn làm lính liên lạc.

Này đái ngộ... Ngẫm lại đều làm người hâm mộ a.

Những thứ khác vài cái đi theo hấn phạt mấy tháng mọc. Cũng đều đều điều đến trong quân đội. Bởi vì bản thân tới trên đường cũng đã đã trải qua cũng đủ tôi luyện, bọn họ so với bình thường yêu quái đều phải mạnh hơn nhiều. Tại trong quân cũng đều bị ủy thác không sai cương vị.

Ngược lại là chính mình cái này lão đại, đến bây giờ nhận ra số lượng từ vài, còn giống như không có vượt qua hai trăm cá, tự nhiên cũng chỉ có thể tiếp tục lưu lại nơi này.

Ai...

Đều do chính hấn lúc trước quá không cảm thấy được, dùng ra sức lượng đủ rồi cường tại Hoa Quả Sơn tự nhất định có thể được đến trọng dụng. Ai biết a, cái này Hoa Quả Sơn nắm giữ công tác phân phối cùng chủ trì học đường dạy học lại là cùng là một người, đối với hấn loại này miệt thị văn hóa khóa yêu quái chọn lựa thủ đoạn là kiên quyết đả kích.

Thậm chí chính mình thật vất vả nắm Bạch Cáp tinh tìm bọn hắc thám báo quân đoàn hắc lão đại (hắc tử) đến yếu nhân đều không dùng.

Này chích thông thái rởm sóc tinh dùng theo như : Làm việc vi do, tự cứng như vậy sinh sinh mà đem hắc cái này luyện thần cảnh voi tinh cài tại nơi này đồn củi, bán chút mặt mũi cũng không cho.

Bất quá cũng may sóc tinh còn không đến mức đem chính mình cho ném đến địa hạ thành đi mở đục đường hầm, cũng đã xem như trong bất hạnh vạn hạnh.

Ai...

Nếu là có thể xuyên thẳng một thân khai giáp đấu tranh anh dũng thật tốt a.

Đừng nói tiểu đội trưởng này thân uy vũ phối trí, chính là bình thường tiểu binh cũng tốt a. Đó mới là chính mình hắc là làm sự a.

Voi tinh ngẩng đầu lên nhìn qua tịch dương, yên lặng địa mặc sức tưởng tượng trước chính mình một ngày kia xuyên thẳng một thân này khôi giáp bộ dạng.

" chờ một chút, hiển hiện trong đầu sao biết là tiểu bạch?" Voi tinh mạnh mẽ nháy hai cái con mắt, lại trợn mắt tập trung nhìn vào, kinh hô: "Không đúng! Thật là tiểu bạch!"

Chỉ thấy Bạch Cáp tinh đang từ phía tây hướng chính mình cái phương hướng này bay, gián đoạn không ngừng quay đầu lại.

Bạch Cáp tinh thân sắc bồi rồi rơi xuống bên cạnh của hắc, đối với hắc cùng với quanh mình một đám yêu quái công đạo nói: "Nhanh, đều tránh ra."

Voi tinh nắm tay trung bồn lớn tử cùng chiếc đũa thoảng cái đứng lên:
"Làm sao vậy?"

"Đừng hỏi, tóm lại, nghe ta!" Nói đi, Bạch Cáp tinh vuốt cánh tiếp tục nhắm hướng đông mặt bay đi.

Mười mấy cao lớn thô kệch yêu quái vội vàng nguyên một đám vọt đến thành gập đôi cái cọc gỗ sau, lại còn nguyên một đám duỗi dài đầu xem.

Rất nhanh, lại gặp được ba năm chích thám báo quân đoàn yêu binh từ đỉnh đầu xẹt qua.

"Đây là đều là đang làm gì đó?"

Bọn họ nguyên một đám hai mặt cùng dòm, bất minh sở dĩ.

Hồi lâu, chỉ thấy này sơn đạo cuối cùng xuất hiện một thân ảnh.

Hắn mặt như quan ngọc, thân mặc một bộ hoa lệ viền vàng áo bào trắng, giữ lại một đầu phiêu dật tóc dài, đong đưa một bả không biết là xuất từ thế gian vị ấy thư pháp mọi người trong tay quạt xếp, nhàn nhã dạo chơi, đón gió, giơ lên ống tay áo, đập trên tịch dương mà đến.

Rất tiêu sái!

Giờ này khắc này, mà ngay cả voi tinh đều có thể tinh tường địa chứng kiến ở phía sau hắn che giấu trước rất nhiều yêu binh, có thể cái này bạch y công tử nhưng thật giống như dạo chơi ngoại thành vậy làm như không thấy.

"Chẳng lẽ hắn không biết mình đã đến yêu quái ổ sao?" Voi tinh lông mày không khỏi hơi chau lên.

...

Vừa bước trên cái này mảnh thổ địa thời điểm, tu vi sớm đã đạt tới hóa thân cảnh sơ kỳ Ngao Liệt liền rõ ràng cảm giác được bốn phía có một đôi con mắt tại lá xanh sau lưng lẽ nhìn chăm chú chính mình, thậm chí nương theo lấy cước bộ của mình, một vòng vây cũng đã lặng yên hình thành.

Nhìn coi chân trời huyền phù hạm đội, hẳn biết rõ, đây là một thần kinh kéo căng đến cực hạn địa phương. Tâm thường người từ ngoài đến nếu là một cái không cẩn thận đi sai bước nhầm. Tùy thời khả năng đầu thân chỗ khác biệt.

Bất quá. Hẳn cũng không phải tâm thường người từ ngoài đến.

Từng bước một hướng yêu thành phương hướng nhân nhĩ địa đi. Đi ngang qua yêu quái mở hầm, đi ngang qua Hoa Quả Sơn đồn củi trường, đi thẳng đến cự ly yêu thành ước chừng hai mươi dặm địa phương, một đám yêu binh chắn trước mặt hẳn, đầu lĩnh có con chuột tinh hắc tử, còn có gọi tới trợ trận kể cả Đại Giác tại trong ba con hóa thân cảnh đại yêu.

"Người đến người phương nào, nhanh chóng hãy xưng tên ra!" Hắc tử giơ trường đao đối Ngao Liệt quát to.

Ngao Liệt nao nao, hướng phía tả hữu nhìn lại.

Tự tại hẳn không coi vào đâu. Một con rõ ràng không thuộc về Hoa Quả Sơn bộ cánh cứng yêu lặng lẽ đi đến một vị vây quanh quân sĩ của hẳn bên cạnh hỏi: "Vị đại ca kia, ta là tới đầu nhập vào Mỹ Hầu Vương, không biết nên chạy đi đâu."

Này quân sĩ nghiêng mặt đi chỉ vào sau lưng nói: "Hướng cái phương hướng này đi thẳng, có thể nhìn thấy an trí chỗ."

"Cám ơn vị đại ca kia, cám ơn vị đại ca kia." Này bộ cánh cứng yêu chấp tay, bước nhanh vượt qua đám kia yêu binh hướng phía quân sĩ điều

chi phương hướng chạy tới.

Này Ngao Liệt lông mày lập tức chau thành chữ bát (八): "Hắc, ta nói làm sao ngươi tự quang ngăn đón ta a?"

"Bởi vì ngươi thấy thế nào cũng không tượng đến đầu nhập dựa vào là." Hắc tử mặt không biểu tình mà nói ra.

Ngao Liệt cúi đầu nhìn nhìn quần áo hoa lệ chính mình, lại nhìn nhìn xa xa hướng phía an trí xử chạy như điên y quan lam lũ khuôn mặt tiêu tụy bỏ cánh cứng yêu, yên lặng địa nhẹ gật đầu: "Nói như vậy cũng là nha."

Hắc tử hừ lạnh một tiếng nói: "Biết rõ là tốt rồi! Còn không tranh thủ thời gian hãy xưng tên ra. Còn có, ngươi đến Hoa Quả Sơn tới làm gì?"

"Ta tới tìm người."

"Tìm ai?"

"Cái này. Tìm ai a... Có nhiều cái có thể tìm." Ngao Liệt sờ lên cằm suy nghĩ lên.

Đại bá nói Thính Tâm tả đã ở Hoa Quả Sơn, này nói tìm Thính Tâm tả sao? Chỉ sợ không được. Thính Tâm tả ở bên cạnh thân phận có điểm đặc thù. Nếu là nói ra những này làm việc lật vật tiểu yêu không biết, đây chẳng phải là không tốt?

Không bằng nói tìm Dương Thiên tả a?

Dương Thiên tả ở bên cạnh thân phận có công khai sao?

Ngạch, vấn đề này tam tử không có nói tí mĩ a, đã quên hỏi.

Nhìn hắc tử một ít phó hung thần ác sát bộ dáng, Ngao Liệt lập tức cảm giác rất không dễ chịu.

Hắn một chữ dừng một lần nói: "Ta tìm, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không!"

"Người tìm ta gia đại vương?" Một câu nói kia đi ra, lũ yêu quái lập tức hai mặt cùng dòm.

Hắc tử lấy lại bình tĩnh, chăm chăm vào Ngao Liệt cẩn thận mà hỏi thăm: "Người nói tìm ta gia đại vương, vậy là người ai?"

"Cắt." Ngao Liệt thân thủ vuốt vuốt mái tóc dài của mình, cao ngạo ngẩng đầu lên nói: "Người nên hỏi, ta là nhà của người đại vương người nào."

Cái này vừa nói, càng là bả lũ yêu quái nói mộng.

Hắc tử nháy mắt, do dự nửa ngày, hỏi "Này, vậy là người nhà của ta đại vương người nào?"

"Người thật đúng là xin hỏi a?" Ngao Liệt vẻ mặt hèn mọn địa trừng mắt hắc tử thờ dài: "Đi a, người đã đều hỏi được rồi, ta không đáp, tựu có vẻ giống như ta nói dối dường như. Nghe cho kỹ!"

Khoát khoát tay trung quạt xếp, hắn lớn tiếng nói: "Ta là nhà của người đại vương anh vợ cậu em vợ!"

Nói đi, này khoe miệng cao cao nhếch lên.

Một lát trầm mặc sau, đưa hắn bao bọc vây quanh yêu quái môn bộc phát ra cười vang.

"Cái gì anh vợ cậu em vợ? Người chơi nhiều khẩu lệnh?"

Lập tức, Ngao Liệt mặt trướng đến đỏ bừng, xoáy lên quạt xệp chỉ vào hắc tử quát mắng nói: "Cười cái gì cười? Không tin tựu đi hỏi hỏi người gia đại vương, tựu nói với hắc Ngao Liệt đến đây, nhìn hắc gặp hoặc không thấy!"

Hắc tử vẻ mặt trêu chọc địa nhìn Ngao Liệt nói: "Như là cái gì chi ma đậu xanh chuyện hư hỏng cũng phải đi hỏi ta gia đại vương, ta đây gia đại vương chẳng phải là bề bộn chết rồi?"

Một con đứng ở hắc tử bên cạnh con doi yêu lạng lẽ kéo lấy hắc tử, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắc tử nói: "Không bằng hay là hỏi hỏi đi, như là đã ra sự... Đến lúc đó sẽ không hảo xong việc."

Cái này vừa nói, hắc tử lúc này hơi sững sờ, nghĩ nghĩ, cuối cùng còn là móc ra ngọc giản phóng tới bên môi.

...

Chính dưới mặt đất thành xem xét mới sản hỏa khí hầu tử thân hình vi hơi dừng một chút, một tay vuốt ve trong tay đại đồng, một tay móc ra ngọc giản phóng tới bên môi.

"Chuyện gì?"

"Hầu tử ca, cái kia... Có một sự muốn thỉnh giáo xuống. Người có phải hay không có một... Anh vợ cậu em vợ?"

"Anh vợ... Cậu em vợ?" Hầu tử lông mày hơi chau lên, nghiền ngẫm nói: "Hắc tử, người đang nói cái gì a?"

"Ngạch, đổi lại thuyết pháp, hầu tử ca người có lão bà sao?"

Hầu tử nhớ tới tước nhi, thuận miệng đáp: "Có."

" chờ một chút, hầu tử ca người có lão bà rồi? Ta như thế nào không có nghe người nhắc tới qua?" Hắc tử chợt phát hiện chính mình vậy mà hỏi ra một cái kinh thiên đại bí mật, thoáng cái kinh hô lên.

"Người tặc chuyên hỏi cái này? Muốn chết phải không?" Hầu tử lệ trầm giọng quát.

"Không không! Hầu tử ca, ta là muốn hỏi, lão bà người có ca ca sao? Hoặc là nói, lão bà người ca ca tức phụ, có đệ đệ sao?"

Hầu tử hơi ngây ngốc một chút.

Tước nhi có ca ca sao? Hảo như không nghe tước nhi nói qua a.

Ca ca của nàng cưới vợ rồi? Cái này nghe đi lên thì càng phức tạp.

Còn có, tước nhi ca ca tức phụ đệ đệ tính là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ, hầu tử mặt tối sầm, mắng: "Người là mới cầm ngọc giản cảm thấy thú vị nhé? Cái này cái gì rắc chớ không kêu? Lần sau lại không có việc gì chạy tới hỏi loại lời này, ta liền trực tiếp tịch thu người ngọc giản!"

Nói đi, lúc này đem ngọc giản thu vào.

...

"Thế nào? Đại vương nói như thế nào?"

Một đoàn yêu quái đều mở to hai mắt nhìn nhìn yên lặng đem ngọc giản thu hồi hắc tử. Bọn họ chỉ có thể nghe được hắc tử nói lời, đối hầu tử trả lời lại một mực nghe không được.

Về phần đứng ở đối diện Ngao Liệt tắc không khỏi vui mừng lên. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Theo vừa mới trong lúc nói chuyện với nhau, hắn có thể vững tin hắc tử vừa mới biết rằng Mỹ Hầu Vương có lão bà cái này việc sự.

Hắc, khá tốt chưa nói Dương Thiên tả, bằng không tự khừ đại.

Nguyên lai Dương Thiên tả tại Hoa Quả Sơn cũng là ẩn nấp lại a, bằng không này tiêu yêu như thế nào lại không biết Mỹ Hầu Vương đã kết hôn?

Nghĩ, hắn không khỏi tán thưởng nâng cơ trí của mình đến, cao cao địa ngẩng đầu lên chuẩn bị tiếp nhận hắc tử nịnh nọt.

Đang lúc này, tự tại lữ yêu quái chú mục hạ, hắc tử thương một tiếng đem vừa mới cắm vào vỏ đao lại trường đao lại lần nữa rút ra, chỉ vào Ngao Liệt giận dữ hét: "Mẹ nó ngươi vương bát đản, hại lão tử bị hầu tử ca mắng nhé? Ngươi nhất định phải chết! Các huynh đệ, lên cho ta!"

" chờ một chút, các ngươi muốn làm gì? Không cho chạm vào ta, ta là các ngươi đại vương anh vợ... Ngao! Đừng đánh mặt! Cứu mạng a!" (chưa xong còn tiếp...)

ps: Gia canh đưa đến ~ một ngày này năm mươi trương vé tháng là chuyện gì xảy ra?

Dám đầu tháng sau quăng cho ta sao? ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 262: Biến Hóa

Thứ hai trăm sáu mươi hai : Biến hóa

Tịch dương vừa xuống núi, thám báo quân đoàn trong doanh địa chỉ còn lại có rải rác có thể đếm được vài cái binh vệ tại gác.

Ngao Thính Tâm tha hảo một vòng to đều không tìm được chính mình người muốn tìm, rơi vào đường cùng đành phải gọi lại một cái ôm một bó lớn trúc giản chính đi ra ngoài văn chức tiểu yêu.

"Hắc tử... Ta là nói các người cái kia hắc lão đại chạy đi đâu?"

Này tiểu yêu lược qua lược qua suy nghĩ một chút, đáp: "Lão đại buổi chiều mang đủ nhân mã đi ra ngoài, đến bây giờ đều còn chưa có trở lại."

"Mang tề nhân mã đi ra ngoài? Đi nơi nào người biết không?"

Tiểu yêu lắc đầu.

"Này không có việc gì, người mau lên." Ngao Thính Tâm nói.

Này tiểu yêu ôm trúc giản lại tiếp tục đi ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn coi đầy trời tinh đấu, Ngao Thính Tâm cúi đầu nhìn thoáng qua nắm ở lòng bàn tay xử ngọc giản.

Tự tại vừa mới, Đông Hải long vương khản cấp thông tri Ngao Thính Tâm, nói nàng này tây hải đường đệ Ngao Liệt rời nhà đi ra ngoài, có khả

năng chạy Hoa Quả Sơn đến, làm cho nàng lưu ý lấy điếm.

Cái này Ngao Liệt tính cách Ngao Thính Tâm tự nhiên là biết đến, phạm nâng hồn đến kéo đều kéo không ngừng.

Cái này không khỏi làm cho Ngao Thính Tâm nhớ tới Ngao Liệt tử tử Ngao Thôn Tâm, bất đắc dĩ địa hít một câu: "Thật không hổ là tử đệ a, đều một cái tánh tình."

Xem tình hình hôm nay là tìm không thấy hắc tử, ngày mai a, sáng sớm ngày mai điếm tới cũng được.

Kỳ thật cho dù không đến thông tri thám báo quân đoàn nên cũng là không sao cả a. Ngao Liệt cho dù lại đàn, lại tới đây cũng nên hiểu được báo tên của mình hoặc là tên Dương Thiên mới là, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người thông tri các nàng.

Nghĩ, Ngao Thính Tâm tiện tay tung tung ngọc giản, quay đầu đi trở về.

...

Trong rừng cây, Ngao Liệt bị cả trời gô đỏi chiều lên ầu được mặt mũi bầm dập.

"Các người bọn này đồ hỗn trưởng, rõ ràng dám, rõ ràng dám đánh ta, còn đánh ta mặt? Chờ ta thấy xong Mỹ Hầu Vương nhất định khiến hấn... Ngao!"

"Nhất định khiến hấn như thế nào? Con mẹ nó người còn dám xách nhà của ta đại vương?" Đại Giác quơ nắm tay hung dữ địa gầm hét lên.

"Đừng, đừng đánh... Lại đánh, lại đánh sẽ chết!"

Thấy hấn xin khoan dung, Đại Giác mới tức giận bắt bình đi đến một bên ngồi chồm hồm ngồi vào hắc tử bên người. Chán ghét trừng Ngao Liệt liếc, thấp giọng hỏi: "Kế tiếp xử lý như thế nào?"

Hắc tử một bên đưa lưng về phía Ngao Liệt gà rùng nường, một bên ung dung nói: "Theo như quy củ, kế tiếp yếu nghiêm hình tra tấn, hỏi trước xuất thân phần, sau đó lên tiếng hỏi sở lai ý, đi thêm xử lý."

Ngồi xồm bên kia con dơi tinh cũng hướng phía Ngao Liệt nhìn thoáng qua. Hạ giọng không có ý tốt nói: "Nhìn hấn dạng như vậy, nên vừa hỏi tỵ chiêu a. Đến lúc đó, đã có thể chưa nói tới nghiêm hình tra tấn."

Hắc tử nghiêng đi mắt đến xem trước này con dơi tinh, cầm trong tay cầm gà nường nhánh cây đưa cho Đại Giác, cúi đầu cởi của mình giày, đem tản ra tanh tươi bít tất rút ra đưa cho con dơi tinh. Vẻ mặt cười xấu xa nói: "Vậy hãy để cho hấn chiêu không được."

Con dơi xác đáng tức hiểu ý gật đầu, mang theo bít tất đứng dậy, đi về hướng Ngao Liệt.

"Người muốn làm gì?" Ngao Liệt mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào này chích màu đen bít tất, kinh hô: "Không cần phải tới! Không cần phải tới! Ta là tây hải... Ô ô... Ô ô ô ô..."

Đem tất thôi một bả nhét vào Ngao Liệt trong miệng, con dơi tinh tiện tay chộp tới dây thừng liền miệng hấn cũng cùng nhau trói trên.

Trói xong, còn đem vừa mới không cẩn thận bơi đến một điếm Ngao Liệt nước miếng sát đến này kiện đẹp đẽ quý giá viền vàng áo bào trắng trên, đối tả hữu nói: "Đã thành. Hiện tại có thể nghiêm hình tra tấn. Hấn khi nào thì nói ra thân phận chân thật của mình, tỵ khi nào thì ngừng. Bất quá tên này xương cốt cứng ngắc cực kỳ, các người nên sử điếm kính a."

"Dạ!"

"Hắn vừa mới nói hắn là tây cái gì?" Hắc tử quay đầu hỏi.

"Tây..." Con dơi tinh nghĩ nghĩ, nói: "Không có nghe thanh. Muốn hay không vẹt ra đến một lần nữa hỏi một câu?"

"Ô ô ô!" Ngao Liệt lập tức mở to hai mắt nhìn đối với con dơi tinh mãnh gật đầu.

Nhìn xem tâm tình kích động Ngao Liệt, hắc tử nhẹ nhàng nhíu mày, mỉm cười: "Tính, các ngươi tiếp tục a."

Ngao Liệt lập tức cảm giác tâm muốn chết đều có.

Tự ngay trước mặt hắn, hắc tử đem gà rừng bắt được cái mũi bên cạnh hít hà. Như không có việc gì thờ dài: "Dạ, ba phần chín, cái kia ai, ngươi giúp ta trở về cầm điếm hương liệu đến, không có hương liệu không tốt ăn a. Đêm nay chúng ta ở chỗ này đóng quân dã ngoại, ngày mai lại đem hắn giao cho địa lao đi."

"Dạ!"

"Ô ô ô ô ——!"

...

Lúc này, khí thể ngất trời địa hạ thành tinh luyện kim loại trong tròng một gian treo ở trên thạch bích trong phòng nhỏ. Hầu tử đang đứng tại bên cửa sổ nướng xuyên vào hôn hồng hỏa quang tinh tế địa xem xét bắt tay vào làm trung một phần đó tấm da dê bản thiết kế.

Cũng đã không sai biệt lắm một tháng, tại quá khứ đem thời gian gần một tháng lí, hầu tử mỗi ngày đều hội xuất hiện tại nơi này. Có đôi khi chỉ

là ngây ngốc vài canh giờ, có đôi khi tắc hội ngây ngốc cả ngày.

Cả Hoa Quả Sơn tất cả tài nguyên cũng đều tại triều trước nơi này nghiêng. Này coi trọng cảm giác, lệnh một đám công tượng đều rất cảm thấy hưng phấn. Có thể hầu tử thái độ tại sao lại đột nhiên phát sinh lớn như vậy thay đổi?

Điềm này, không có ai biết.

Lúc trước, tuy nhiên hầu tử cũng là một tay thôi động hỏa khí nghiên phát cùng sinh sản, nhưng đây chẳng qua là phân thân. Hãn hội thường xuyên xem xét tiến độ, nhưng không sẽ đích thân tham dự. Sẽ ở phân phối tài nguyên thời điểm hơi chút chiếu cố, nhưng tuyệt sẽ không liền nguyên bản dùng cho luyện đan có hạn nhân thủ đều cắt giảm điều tới đây mạnh hỏa khí nghiên phát cùng sinh sản. Sẽ cho cùng vĩ đại công tượng hài lòng đãi ngộ, nhưng tuyệt sẽ không đem đãi ngộ so với cái khác ngang nhau cương vị kéo cao một đoạn.

Nhưng bây giờ, trong vòng một đêm, hầu tử thái độ triệt để cải biến. Cái này thay đổi to lớn, lệnh tại nơi này chiến đấu hăng hái hồi lâu công tượng đều có một loại choáng váng cảm giác.

Cứ như vậy đứng ở phía trước cửa sổ tinh tế xem xét hồi lâu, thẳng đến sau lưng cửa gỗ truyền đến chói tai tiếng ma sát giống như là có người đi đến, hầu tử mới một bên xoáy lên tấm da dê bản thiết kế, một bên thuận miệng nói ra: "Giúp ta gọi..."

Này lời nói còn chưa bắt đầu đã bị đánh ở, bởi vì hầu tử nghiêng đầu sang chỗ khác, phát hiện đứng ở phía sau chính là Dương Thiên.

"Làm sao vậy? Liền là ta cũng không cảm giác được sao?" Dương Thiên nhàn nhạt cười cười.

"Là người a?" Hầu tử không cười, chỉ là thân thủ vuốt vuốt tình mình huyệt, mập máy khô quắt môi đem trong tay bản thiết kế ném đến cũ nát trên bàn gỗ này thành gấp đôi quyển trục trong lúc đó, cong lên chân ngồi vào trên sàn nhà vẽ mặt mỗi mặt.

"Là ta thật kỳ quái sao?"

Nói, Dương Thiên cũng đi theo ngồi xuống, mọi nơi đánh giá cái này gian phòng làm việc tạm thời.

Đây là một bất ngờ giờ dựng phòng kế, chỉ có hai trượng vuông, ngoại trừ một tấm cũ nát bàn dài bên ngoài nhìn không thấy bất luận cái gì gia cụ, thực sự không lộ vẻ không. Lúc này trong phòng chất đầy các loại quyển trục dụng cụ, tượng cá đồng rác dường như.

Nói lên cái này phòng kế, dựng tại nơi này thật sự là bất đắc dĩ.

Hầu tử yêu cầu tại tinh luyện kim loại trong tràng lấy một cái tạm thời phòng kế, vừa muốn cầu không thể quá ồn náo. Ngoại trừ tại nham bích trên đáp một cái, còn có thể ở nơi nào?

Mà điều này cũng làm cho chú định rồi nó không có khả năng có bao lớn, bởi vì đại cộc gỗ chống đỡ không nổi.

Về phần này cũ nát bàn gỗ.

Cũng không phải Hoa Quả Sơn cung cấp không dậy nổi một tấm tượng dạng cái bàn cho hấn văn phòng, mà là tại đây dạng một cái nhiệt độ cao không khí đục ngầu thậm chí có chứa tính ăn mòn địa phương, tất cả gì đó nhìn về phía trên đều là rách rưới, coi như là mới cái bàn phóng trên mây tháng cũng sẽ biến thành như vậy.

Huống chi có đôi khi hầu tử còn lại ở chỗ này làm một ít nguy hiểm thí nghiệm, cái gì đầu gối có thể chống lại hấn hành hạ như thế?

Cuối cùng là loạn vấn đề.

Tại Hoa Quả Sơn, người khác là không dám loạn đụng hầu tử gì đó. Một người duy nhất có đặc quyền, chính là Phong Linh. Hầu tử bắt đầu đến bên này văn phòng sau, Phong Linh đã từng đặc biệt tới giúp hấn thu thập một phen, kết quả chính là hầu tử mình cũng tìm không ra chính mình muốn đồ.

Ở đằng kia sau, Phong Linh cũng không dám giúp hấn thu thập, vì vậy liền vừa loạn rất cuộc.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử hỏi: "Người tới, có phải là thiên đình có tin tức?"

"Còn không có, Lăng Tiêu Bảo Điện loạn lắm." Dương Thiên vuốt vuốt tóc mai, duỗi dài đầu hướng bốn phía xem: "Bất quá theo như phỏng chừng, khả năng cuối cùng song phương còn là hội giúp nhau thỏa hiệp thông qua."

Nói, Dương Thiên con mắt lạng lẽ hướng phía hầu tử liếc quá khứ, chỉ thấy hầu tử này thần sắc tựa hồ lại ngưng trọng vài phần.

Người khác không biết hầu tử sắp tới vì sao như vậy khác thường, Dương Thiên lại là biết đến.

Bởi vì, thiên hà thủy quân muốn tới.

Lúc trước nhận được thiên hà thủy quân chuẩn bị hiệp tiêu diệt Hoa Quả Sơn tin tức, hầu tử suốt hai ngày đều ăn không ngon. Cũng không phải hầu tử sợ thiên hà thủy quân, mà là... Quá là nhanh, tới quá là nhanh, nhanh đến liền thở dốc thời gian cũng không cho.

Vừa mới nắm Lý Tĩnh, dùng vi tạm thời thái bình, có thể tranh thủ đến ít nhất vài năm thời gian. Không nghĩ tới, này thiên hà thủy quân rõ ràng tự xuất hiện.

Hầu tử không sợ Nam Thiên Môn, cho tới bây giờ tự chưa sợ qua. Bởi vì thì phải là một đám thiếu gia binh. Một đám kinh nghiệm chiến đấu khiếm khuyết, không dám liều mạng thiên binh. Nếu để cho bọn họ chiến tổn hại vượt qua hai thành, cần phải thối.

Trái lại hầu tử bên này, này từng chích yêu quái, ai mà không bả mệnh treo ở dây lưng quần trên trên chiến trường?

Tăng thêm trình độ nhất định pháp khí cùng đan dược phối hợp, tự cấp tự túc, cho dù không có tù binh Lý Tĩnh, hầu tử cũng hoàn toàn có nắm chắc đứng vững Nam Thiên Môn đại quân cũng lấy được thắng lợi cuối cùng nhất.

Nhưng bây giờ thay đổi thiên hà thủy quân như thế nào?

Kéo ra thiên hà thủy quân chiến dịch sử, thậm chí có thể chứng kiến chiến tổn hại vượt qua chín thành nhưng như cũ rất đến cuối cùng cũng lấy được thắng lợi án lệ.

Đó là một cái gì khái niệm?

Dùng thế gian nhân loại bộ đội làm thí dụ, bình thường bộ đội chiến tổn hại vượt qua một thành sĩ khí sẽ bắt đầu dao động, vượt qua ba thành trên cơ bản tự sĩ khí hồng mất. Có thể kiên trì đánh tới bốn thành đã ngoài chiến tổn hại còn như trước nâng cao, không phải vây thành chiến lui không thể lui chính là cả tộc thâm cừ đại hận không chết không ngớt.

Hoa của mình quả sơn bên này dựa vào hiện tại thế, hầu tử có nắm chắc chín thành chiến tổn hại đều nâng cao, có thể đó là yêu quái, thua bọn hắn

chạy đều chạy không thoát, chỉ phải chết. Không muốn chết cũng chỉ có thể đánh.

Thiên hà thủy quân chín thành chiến tổn hại cũng còn nâng cao tính chuyện gì xảy ra? Đương thân tiên có tất yếu trở thành như vậy phải không?

Đương nhiên, hiện tại hỏi vấn đề này hơi nhiều dư. Hầu tử chỉ biết là, hẳn thời gian còn lại không nhiều lắm, có lẽ là ba tháng sau, có lẽ là nửa năm sau, nhiều nhất hai năm trong, thiên hà thủy quân sẽ bình lâm thành hạ.

Tin tức này đến bây giờ còn phong tỏa trước, cả Hoa Quả Sơn ngoại trừ hạch tâm vài người bên ngoài không có người biết rõ.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử hỏi: "Thiên đình không có tin tức, thì phải là Na Tra có nói pháp rồi?"

PS: mỗi lần gia canh ngày thứ hai đều muộn canh, ra về tất cả mọi người đã thành thói quen nói ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 263: Không Dễ Chọc 2 Nữ Nhân

Dương Thiên lắc đầu: "Không có, sao có thể có cái gì thuyết pháp? Vấn đề này không phải hần có thể làm được chủ, huống hồ lần này Nam Thiên Môn cũng không lên tiếng, ta xem hần là không có quan hệ gì với bọn họ."

"Phải không?" Hầu tử mở tròng hai mắt nói: "Ta tin tưởng không có quan hệ gì với Na Tra, nhưng ta không tin cùng cầm quốc thiên vương cùng với Đa Văn thiên vương không quan hệ. Cố gắng, đây chính là bọn họ an bài chuẩn bị ở sau, kể từ đó, bị động tự biến thành ta... Chỉ biết bọn họ sẽ không mặc cho ta bài bố!"

Nói, hầu tử oán hận địa chửi thề một tiếng.

Nếu như phóng thích Lý Tĩnh có thể đem thiên hà thủy quân đến trì hoãn cả ba năm năm, hầu tử lại là rất thích ý. Đáng tiếc cái này chỉ do hy vọng xa vời.

Có đôi khi hầu tử thậm chí sẽ nghĩ, lúc trước tù binh Lý Tĩnh có phải là hoàn toàn chính là cá sai lầm?

Nếu như mình ngay từ đầu yếu thế, sau đó cùng Nam Thiên Môn triển khai đánh giằng co, dựa theo Lý Tĩnh tính cách, nên chắc là không biết dễ dàng như vậy tiếp nhận thiên hà thủy quân tham gia a. Mà hần cũng tuyệt đối có năng lực làm cho thiên hà thủy quân giới không vào được.

Quả thật như U Tuyên tử theo lời như vậy, sự tình luôn luôn hai mặt, có đôi khi nhìn như chuyện tốt, trên thực tế chưa chắc là chuyện tốt.

Bất quá bây giờ nói những này đều đã kinh chậm.

Việc đã đến nước này, hầu tử tự nhiên không có khả năng đối Lý Tĩnh như thế nào, nếu không đến lúc đó hẳn đem đồng thời đối mặt thiên đình hai đại quân đoàn.

Nam Thiên Môn mặc dù không kịp thiên hà thủy quân, nhưng rốt cuộc cũng là mười tám vạn đại quân, hiện nay Hoa Quả Sơn cán cân trên cũng đã lại thêm không được bất luận cái gì kiếp con ngựa.

Đối tiểu trừ Hoa Quả Sơn Thiên Bồng Nguyên Soái như thế chủ động, có phải là cũng ý thức được những thứ gì? Nếu thật sự là như thế, vừa mới bắt đầu tiến công chắc hẳn sẽ đem hết toàn lực a.

Cái này thật đúng là một kiện chuyện phiền toái a.

Đương nhiên, chuyện lần này nếu là không có Na Tra tăng này quan hệ, hẳn sẽ không để ý cầm Lý Tĩnh đi ra chán ghét chán ghét Nam Thiên Môn cho hả giận, ít nhất chém một tay một cước cho bọn hắn đưa qua.

Bất quá làm như vậy, Dương Thiên nên là sẽ không đồng ý a...

"Ta chính là đơn thuần qua tới thăm người một chút." Nhìn một ít chích nghi kị nặng nề hầu tử, Dương Thiên thản nhiên nói: "Nghe bọn hắn nói. Người những ngày này cũng đã mệt nhọc quá độ. Vừa mới ta đều vào cửa người còn không biết rằng là ta, xem ra bọn họ thật đúng là nói đúng."

"Nào có cái gì mệt nhọc quá độ, bất quá là có chút việc nghĩ mãi mà không rõ, có chút lo lắng thôi." Hầu tử khoát tay áo nói: "Năm đó qua lưu sa hà thời điểm. Ta còn là phàm thân. Cái gì tu vi đều không có, tựa ôm cá thùng gỗ tại trên sông phiêu. Bảy ngày bảy đêm đều không ngủ, qua lại nhẹ nhàng 4 lần mới cuối cùng qua lưu sa hà. Ngày đều chống đỡ đã tới, cái này tính cái gì?"

"Này không giống với." Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Lúc trước là mệt mỗi thân. Bây giờ là mệt mỗi tâm. Người có bao nhiêu tinh lực có thể như vậy một mực vất vả xuống dưới? Tu vi cao tới đâu, tinh lực cũng là có hạn."

"Ta cũng vậy không có còn lại nhiều ít thời gian có thể vất vả, không phải sao?" Hầu tử nhìn Dương Thiên nói.

Dương Thiên trầm mặc.

Kỳ thật nàng thật sự chỉ là đến xem, liền "Khuyên" chữ cũng không có theo nói lên. Bởi vì nàng thật sự nghĩ không ra cái gì lý do tới khuyên hầu tử.

Thời gian cấp bách, hầu tử quá mức thậm chí đã đại lực cắt giảm kế hoạch khác toàn diện nghiêng hướng nơi này.

Bất quá cái kế hoạch này thực có thể tạo được hầu tử mục đích bên trong hiệu quả sao?

Nàng không tự giác địa nhìn hướng về phía bên bàn hơn mấy hồ bao phủ tại một đồng trúc giản cùng quyển trục bên trong mô hình.

Thì phải là hỏa khí hình thức ban đầu.

Bản thiết kế Dương Thiên xem qua, phải thừa nhận, này là một loại không thể tưởng tượng. Có thể thay đổi thời đại vũ khí mới, cũng đem mở ra một loại mới phương thức tác chiến. Có thể điều kiện tiên quyết là uy lực khá lớn.

Thời gian như thế gấp gáp, những năm này Hoa Quả Sơn đánh hạ trụ cột, đã đầy đủ chống đỡ nổi một cái như thế kế hoạch không lờ sao?

Ở phương diện này. Dương Thiên thực không có gì nắm chắc.

Thiên hà thủy quân cao thấp có sáu mươi vạn đại quân, khấu trừ các loại hậu cần thực tế tác chiến bộ đội có thể có bốn mươi vạn, trong đó chủ lực đại khái mười vạn, tại duy trì đôi hai đại châu không chế dưới tình huống, yếu tiêu trừ Hoa Quả Sơn đại khái có thể điều ra hai mươi vạn quân đội.

Đến tại phía bên mình, hầu tử Hoa Quả Sơn hiện nay ước chừng có mười hai mươi ba vạn yêu quái, khấu trừ những kia làm sinh sản, chính thức có thể trên chiến trường hữu hiệu chiến lực đại khái có thể có năm vạn.

Đây là tại không có lo lắng trang bị nhân tố dưới tình huống, nếu là đem trang bị yêu cầu tăng lên tới cùng thiên hà thủy quân chủ lực bộ đội giống nhau, mấy cái chữ này hội hạ thấp một vạn, về phần đến lúc đó có thể có bao nhiêu trang bị nóng giận khí. Cái này, thật sự ai cũng nói không rõ.

Mà theo tướng soái phối trí trên giảng, Hoa Quả Sơn bên này có hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng, cái này hai cái Hành Giả đạo đơn thể tác chiến năng lực thiên hà thủy quân chỉ sợ cũng chỉ có một cái Thiên Bồng Nguyên Soái có thể cùng chi đánh đồng. Nhưng đây chỉ là đỉnh tiêm chiến lực, nếu là tính cả lần một bậc chiến lực?

Hành Giả đạo tu hành phải cùng giết chóc đem kết hợp, thiên hà thủy quân từ trước đến nay hiếu chiến, bọn họ lần hai một bậc chiến lực trên có bắc cực chín tinh chính giữa ngoại trừ Thiên Bồng bên ngoài mặt khác bát tinh cùng với này rất nhiều tân tân tướng lĩnh, đây là Hoa Quả Sơn bất kể như thế nào cũng không ứng phó qua nổi.

Nếu như có thể lựa chọn du kích mà nói có lẽ còn đỡ một chút, hết lần này tới lần khác, bọn họ phải chết thủ Hoa Quả Sơn. Nơi này một khi bị công hãm, như vậy cái này mấy năm qua tất cả cố gắng, thì nước chảy về biển đông.

Tổng mà nói, đây là một trường nhìn không được nhiều ít phân thắng chiến tranh, theo hầu tử sắp tới lo nghĩ cũng có thể nhìn ra được.

Bất quá đã hầu tử như trước kiên trì, nên còn có hi vọng a. Dù là cái này hy vọng không lớn, nhưng tóm lại là có.

Dương Thiên thủy chung như vậy tin tưởng trước.

Nhiều như vậy năm, không đều là một mực như vậy tới sao? Từ lúc mới bắt đầu, bọn họ làm đúng là một kiện cơ hồ chuyện không thể nào, cho tới bây giờ tựu tại lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Hai người cứ như vậy trầm mặc, nhìn nhau không nói gì.

Hồi lâu, hầu tử ánh mắt định đến không có vật gì trên sàn nhà, lông mày chau cực kỳ sâu, tựa hồ lại tại thất thần đang suy nghĩ cái gì.

Dương Thiên cố gắng tìm chút gì đó chủ đề đến đánh vỡ trầm mặc, mở miệng nói ra: "Cái tiểu nha đầu kia, ta là nói Phong Linh. Ta gần nhất bắt đầu làm cho nàng một mình luyện đan."

"A?" Hầu tử hơi ngẩng đầu lên: "Nàng có thể ** rồi?"

"Dạ." Dương Thiên gật đầu nói: "Rất kỳ quái, của nàng luyện đan tay nghề xác thực tiến triển rất nhiều, rất nhiều kỹ xảo, ta nghe đều chưa từng nghe qua. Có đôi khi thậm chí ta gặp được nan đề nàng đều có thể đơn giản giải quyết. Còn có, nàng đối pháp trận lý giải tựa hồ cũng đạt tới nào đó cảnh giới... Của nàng trụ cột tri thức cũng còn rất yếu, nhưng đối với có chút vấn đề lớn giải thích lại chuẩn xác không sai, ngay cả ta đều muốn bội phục. Tóm lại rất kỳ quái."

"Có lẽ là Tà Nguyệt Tam Tinh Động độc môn tay nghề a." Hầu tử thuận miệng đáp.

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động tàng kinh các ta đều toàn bộ bay qua, ý nghĩ của nàng hoàn toàn cùng tu bồ đề ý nghĩ không giống với." Vi hơi dừng một chút, Dương Thiên còn nói thêm: "Bất quá có lẽ là sư phó của nàng Thanh Phong tử tự nghĩ ra, hẳn cũng là đỉnh tiêm địa tiên. Đạt tới cái kia trình độ, cho dù tự nghĩ ra một ít người khác chưa thấy qua tay nghề cũng không kỳ quái. Bất quá, hẳn là lúc nào dạy cho của nàng? Vừa đến Hoa Quả Sơn thời điểm Phong Linh tựa hồ cũng không hiểu những kia a."

"Có lẽ là Nguyệt Triều giáo, Nguyệt Triều trước đó vài ngày đột phá hóa thân cảnh. Xuất quan thời điểm không phải còn qua một lần sao? Ngũ sư huynh cũng đã tới. Bọn họ giáo Phong Linh ít đồ. Không kỳ quái." Hầu tử thân thủ gãi gãi gò má, thuận miệng đáp.

Này suy nghĩ tựa hồ lại là bay đến không biết chạy đi đâu.

Như thế địa không yên lòng. Cái này nói chuyện với nhau là không có cách nào khác tiếp tục.

Lại là ngơ ngác địa ngồi một hồi, hầu tử đứng dậy hỏi: "Ngươi còn có chuyện gì sao?"

"Không có."

"Này, ngươi về trước đi, còn là ở chỗ này chờ ta thoáng cái? Ta phải rời đi thoáng cái đi tìm tìm Ngọc Đỉnh chân nhân. Có chút việc muốn cùng hắn tâm sự."

Lời này đều đi ra rồi, Dương Thiên còn có cái gì để nói?

Rất nhanh, Dương Thiên nhân tiện nói tạm biệt hầu tử phản hồi của mình phòng luyện đan. Mà hầu tử tắc ẵm một đồng lớn trúc giản đẩy ra Ngọc Đỉnh chân nhân cửa phòng.

Nhìn thấy hầu tử, Ngọc Đình chân nhân khóe miệng lập tức một hồi run rẩy.

Làm vì cái kế hoạch này đưa ra giả, hầu tử có thể tự mình tham dự tiến đến tự nhiên là thật lớn thôi động. Đối với cái này, Ngọc Đình chân nhân là thật cao hứng. Vấn đề là cũng đừng như vậy a!

Nhìn xem Ngọc Đình, hầu tử nghiêm túc nói ra một câu kia gần nhất thường xuyên nói lời: "Ngọc Đình huynh. Ta có một vấn đề muốn cùng người tham thảo thoáng cái!"

Ngọc Đình bắt đắ dĩ thở dài: "Xem ra đêm nay lại không có giấc ngủ..."

"Ngủ có ý gì? Còn là tham thảo có ý tứ, đúng không?" Hầu tử đem một ít gấp đôi trúc giản hoa lạp lạp địa chông chát đến Ngọc Đình trên bàn, nhếch môi cười cười.

Cái này tìm tòi đòi, quả thật đã đến hừng đông. Khổ lại không chỉ là Ngọc Đình.

Ngẫm lại, đại vương đô thức đêm tăng ca, những cái này yêu quái công tượng ai dám ngủ? Còn nhớ không nhớ lẫn lộn?

Cái này hơn một tháng qua, Hoa Quả Sơn hỏa khí kế hoạch chính là như vậy bị cưỡng chế đẩy mạnh trước. Tất cả người tham dự, này dây xích đều bị kéo căng quá chặt chẽ, ai cũng không biết lúc nào sẽ nhịn không được.

Sau giờ ngộ, đang lúc hầu tử còn dặt lẩy ba cái yêu quái công tượng đứng ở tinh luyện kim loại trong tràng xem xét trước công nghệ thời điểm, hắc tử khẩn trương hề hề đất đến hầu tử trước mặt.

"Hầu tử ca, lần này người nên cứu cứu ta a."

"Ta không quát người cũng đã rất nể tình."

"Người đều biết rồi?" Hắc tử mở to hai mắt nhìn nhìn qua hầu tử.

"Biết rõ cái gì?" Hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi.

Nguyên lai còn không biết rằng a, bắt quá... Lập tức thì sẽ biết.

"Cái kia, hầu tử ca a, tây hải long cung Ngao Liệt đến đây Hoa Quả Sơn."

"Tây hải Ngao Liệt?" Hầu tử hơi sửng sò.

Bạch long mã đến đây?

Đem trong tay quyển trục kín đáo đưa cho một bên yêu quái công tượng, hầu tử lôi kéo hắc tử cùng nhau đi đến không có như vậy ồn ào địa phương, thấp giọng hỏi: "Tây hải long cung tam thái tử Ngao Liệt sao?"

"Đúng." Hắc tử nhẹ gật đầu.

"Hắn đến làm gì vậy?"

"Không biết hắn đến làm gì vậy, bắt quá... Ta đã đem hắn hung hăng địa đánh một trận. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"

Phát hiện hầu tử biểu lộ lược qua hơi có chút kinh dị, hắc tử lại vội vàng bổ sung nói: "Trước ta không biết hắn là Ngao Liệt, hắn cũng không nói. Kéo cái gì người anh vợ cậu em vợ, người cùng Dương Thiên tả lại không có thành thân, ai có thể nghĩ đến là hắn a. Đúng rồi, hầu tử ca người nói người thành thân rồi?"

Không đợi hầu tử kịp phản ứng, hắc tử vội vàng quạt chính mình một cái tát lại đem thoại đề giật trở về: "Vừa mới Thính Tâm tả làm cho người ta cho ta biết để cho ta lưu ý, ta mới nhớ tới suu suu hắc, kết quả tìm ra tây hải long cung yêu bài. Chuyện này Thính Tâm tả còn không biết rằng... Dương Thiên tả cũng còn không biết rằng."

Nói đến đây, hắc tử đầu cũng đã thấp đến nhanh chạm đất, nàỵ đen sì trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

Hầu tử mặt không biểu tình mà theo dõi hắc tử, chậm rãi hỏi: "Này, ý của ngươi là, ngươi một hơi chọc Hoa Quả Sơn không tốt nhất dẫn đến hai nữ nhân, đúng không?"

ps:

Đôi mới có điểm chậm, đầu óc có điểm kẹt ~ ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 264: Tập Kích Bất Ngờ

Tiểu bạch long cùng hầu tử có gì quan hệ?

Đáp án tự nhiên là không quan hệ, tối thiểu nhất bây giờ còn không có gì quan hệ trực tiếp.

Bất quá hấn và Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm ngược lại thật sự đều là thân thích quan hệ.

Nghe xong hắc tử đối tiểu bạch long chọn lựa thủ đoạn sau, hầu tử lập tức cảm giác hấn không quản không được. Tuy nói hắc tử vì cho hả giận tuần điểm tư, nhưng dầu gì cũng là tại chấp hành công vụ a. Nếu vì vậy mà đã bị quá nặng xử phạt, từ nay về sau còn có ai dám nghiêm khắc bỗng đưa ra giải quyết chung?

Hơn nữa yếu đối mặt này hai nữ nhân, cái này Hoa Quả Sơn còn giống như thực chỉ có hầu tử xuất mã mới được.

Bất đắc dĩ thở dài, hầu tử nói: "Đi a, dẫn ta đi xem một cái, xem thương thế hấn thế nào."

Phiền nhất đúng là loại này tranh cãi việc vặt.

Hai người rất nhanh ly khai địa hạ thành đi trước thám báo quân đoàn đóng quân doanh địa, vừa xóc lên an trí tiểu bạch long doanh trưởng, hầu tử liền chứng kiến trong đó tràn đầy một trưởng bỗng người.

Tiểu bạch long cả mặt mũi bầm dập hữu khí vô lực địa nằm tại giường trên, này hai con mắt sưng giống như ruồi bọ không sai biệt lắm, cái mũi, khóe miệng đều còn treo móc huyết.

Hai bên đứng một bên Dương Thiên, đứng một bên Ngao Thính Tâm, ở giữa quỳ hắc tử trợ thủ này chích con dơi tinh.

Về phần Đại Giác, nên tự giữ nguyên lão thân phận sớm chuồn đi đi. Tuy nói hắc cũng có phần đánh, thậm chí chủ yếu chính là hắc tại đánh, nhưng dù sao không phải quan chỉ huy, theo như Hoa Quả Sơn quy củ chuyện này như thế nào đều tính không đến trên đầu của hắc.

Nhìn thấy hắc tử, một đám yêu quái đều hành lễ.

Một con tiểu yêu lạng lẽ chạy tới hắc tử bên người.

"Bọn họ làm sao tới rồi?" Hắc tử thấp giọng hỏi.

"Thính Tâm tả vừa vừa qua đến tìm người... Đoạn mộc nói lỗ miệng, sau đó nàng khiến cho người kêu Dương Thiên tả đã tới..."

Thản nhiên nhìn hắc tử liếc, Ngao Thính Tâm chăm chăm vào hắc tử mở miệng nói ra: "Của người hảo thủ hạ bả đệ đệ của ta đánh thành như vậy. Người nói làm sao bây giờ?"

Dương Thiên lại là không có mở miệng. Chỉ là một thẳng lạnh lùng địa chăm chăm vào tránh ở hắc tử sau lưng hắc tử. Này sắc mặt rất khó nhìn, cảm giác cũng là lai giả bất thiện.

Cái này tra giải quyết như thế nào? Làm cho hắc tử cho đối phương bạo đánh một trận? Cái này không được tốt a?

Hầu tử nghĩ nửa ngày, nhóm mở miệng cười hướng Ngao Liệt đi tới:
"Kỳ thật, không đánh nhau thì không quen biết, rất tốt."

Lời này vừa nói ra, hầu tử lúc này thu được đến hai cái liếc mắt.

...

Đang lúc hầu tử còn bởi vì Ngao Liệt bị đánh chuyện tình cãi cộ thời điểm, trên tường thành, một cái đang tại gác con nhím tinh run rẩy trên người đêm. Miễn cưỡng địa ngáp, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nháy vài cái con mắt, hấn lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thoáng qua bên cạnh tung bay cờ xí.

"Hắc, người nói, cái này hướng gió có phải là có điểm không đúng?"

"Như thế nào không đúng?" Một bên địa thử tinh hỏi.

"Người xem này lá cờ, phong rõ ràng là vương phía tây thổi, như thế nào này mây trên trời lại tự bắc hướng nam phiêu?"

Địa thử tinh ngẩng đầu chớp đậu đỉnh đại con mắt nhìn nửa ngày, lược qua nghĩ sơ nghĩ, nói: "Giống như thực là như thế này, bất quá đây là vùng duyên hải. Hướng gió hay thay đổi không coi vào đâu."

...

Tầng mây đằng sau, một con thuyền giắt thiên hà thủy quân bọt nước lợi kiếm đại kỳ quân hạm cũng đã lặng lẽ hàng đến Hoa Quả Sơn phía trên hơn vạn trượng trên bầu trời.

Bởi vì tầng mây cách trở. Trên mặt đất căn bản là nhìn không được chiếc chiến hạm này.

Thiên Nội đứng ở thuyền xuôi theo cú đầu dùng một chi khắc có đặc thù phù văn kính thiên lý xuyên thấu qua tầng mây tinh tế quan trắc chạm đất mặt yêu thành tình huống.

Loại này đặc chế kính thiên lý gọi dò xét vân kính. Có lẽ là bởi vì thiên hà thủy quân tổng là ưa thích lợi dụng tầng mây quan hệ, tại cả thiên đình danh sách chính giữa, cũng chỉ có thiên hà thủy quân tướng lĩnh phân phối loại vật này.

Đứng ở trong mây, nương loại này đặc thù pháp bảo, bọn họ có thể không hề cách trở địa quan trắc ngoại giới tình huống.

Nửa ngày, Thiên Nội đem dò xét vân kính đưa cho bên cạnh thiên hành, thở dài: "Hết thủy như thường, bọn họ không có phát hiện chúng ta."

Tiếp nhận dò xét vân kính, thiên hành cũng cúi đầu tinh tế mà quan sát lên.

"Mẹ nó, trôi qua thật đúng là thanh thoi a. Cư nhiên còn có yêu quái tại trông trọt, trong nơi này như là tại run bộ dạng? Nay Nam Thiên Môn cái gọi là bán vòng vây cả chính là một câu chuyện cười, đều bao đến hải lên rồi, nên đến đầu nhập dựa vào là yêu quái tiếp tục đến đầu nhập dựa vào."

Thiên Nội nhàn nhạt cười cười, co lại tay thở dài: "Lý Tĩnh bị bọn họ nắm, hiện tại Nam Thiên Môn cảm bọn họ không có biện pháp, tự nhiên là có cảm không sợ."

"Vậy bọn họ sẽ không sợ thiên đình những bộ đội khác đột nhiên tham gia?" Thiên hành hỏi.

Mấp máy môi, Thiên Nội nói: "Nguyên soái nói được không sai, bọn họ quả thật có đến từ thiên đình tin tức, cho nên bọn họ biết rõ thiên đình phải

ai, khi nào thì. Đã không có người cho bọn hấn mật báo, tự nhiên vô cùng yên tâm."

"Ha ha ha ha, vậy lần này đủ rồi bọn họ uống một bình!"

Tự tại hai người bọn họ sau lưng boong thuyền, tụ tập ước chừng hai trăm danh thiên hà thủy quân thiên binh, từng người đều vũ trang đến tận răng.

...

Yêu thành, thám báo quân đoàn trong doanh địa cǎi cộ vẫn còn tiếp tục.

Hầu tử về mặt khách khí nói: "Ta xem như vậy, hắc tử a, ngươi cùng Ngao Liệt nói lời xin lỗi, mọi người kết giao bằng hữu, đảng Ngao Liệt tốt lắm, lại thỉnh hấn uống cá rượu như thế nào?"

"Cẩn tuân đại vương phân phó!" Hắc tử lúc này như trút được gánh nặng địa chấp tay bái tạ.

Cái này phương thức giải quyết, bị cuông ầu một đêm Ngao Liệt làm sao có thể hội đáp ứng?

Hấn chịu đựng kịch liệt đau nhức nghiêng đầu sang chỗ khác tội nghiệp địa nhìn qua Ngao Thính Tâm.

Thấy thế, Ngao Thính Tâm liền nói ngay: "Ta nói Mỹ Hầu Vương a, ngươi cái này bao che khuyết điểm, có phải là hộ được quá giới hạn rồi?"

"Nào có? Ta cái này không phải là không muốn mọi người quan hệ náo quá cương sao? Oan oan tương báo khi nào rồi? Hơn nữa, hắc tử thuộc về là ở chấp hành công vụ, mệnh lệnh là ta hạ, nếu không, làm cho Ngao Liệt đánh ta như thế nào?"

"Người cái này rõ ràng chính là xấu lắm, Ngao Liệt đánh được động tới người sao?" Ngao Thính Tâm nói.

Nghe hầu tử những lời này, Ngao Liệt canh không vui. Cái này một lần hấn vốn là nương điếm quan hệ họ hàng mang cố quan hệ tìm đến hầu tử, kết quả hầu tử rõ ràng không giúp hấn.

Hấn đường đường tây hải tam thái tử tại đây chim không ia phân Hoa Quả Sơn bị đánh thành như vậy, cơn tức này làm cho hấn như thế nào nuốt xuống được?

Nghĩ, hấn dứt khoát giương mắt chăm chăm vào trướng bông đình, không nói.

Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, co lại tay đôi hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra: "Người xử lý như thế nào ta không hỏi qua, nhưng ta phải nhắc nhở người, nếu là người xử lý không tốt, ta này chị dâu đáng tin phải theo tây hải long cung đã chạy tới cho đệ đệ của nàng xuất đầu. Tự mình nghĩ tốt lắm."

"Cái này..." Nhớ tới này Ngao Thôn Tâm, hầu tử không khỏi nhăn đầu lông mày.

Đây chính là cá khó chơi chủ. Nếu là bình thường cũng thì thôi, cái này khớp xương trên mắt làm cho nàng đến Hoa Quả Sơn đến, thật là khiến người đau đầu.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Dương Thiên rồi hướng Ngao Thính Tâm nói: "Còn có, đừng đánh. Đánh bị thương, đến lúc đó này chữa thương đan dược còn không phải ta luyện?"

"Không đánh? Vậy người nói làm sao bây giờ?" Ngao Thính Tâm nhìn về phía Ngao Liệt.

Kỳ thật Ngao Thính Tâm cũng biết hắc tử không phải tại biết rõ hắc tử là tây hải tam thái tử dưới tình huống còn động tay, nói tóm lại cái này xem như cá chuyện hư hỏng nhi.

Có thể đường đệ bị đánh, làm đường tử nếu là không giúp xuất đầu, quả thực cũng có chút không thể nào nói nổi.

Nói sau hắc tử cũng không chỉ là chấp hành công vụ, nhét bít tất? Cái này rõ ràng còn kẹp cặn bã tiết hận thù cá nhân vấn đề.

Chuyện này, nói cho cùng Ngao Liệt mới là người trong cuộc, hay là muốn nghe một chút hắc tử nói như thế nào. Bả tâm tình của hắc tử vấn đề giải quyết, chuyện này còn chưa tính.

Bất quá Ngao Liệt sừng sốt chăm chăm vào tướng bông đỉnh trăm mặc, chính là không nói lời nào, trước còn có thể hướng Ngao Thính Tâm quăng đi cầu trợ ánh mắt, hiện tại liền xin giúp đỡ đều giảm đi.

Mọi người cứ như vậy trăm mặc.

...

"Tướng quân, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng!" Một vị thiên quân đi đến Thiên Nội sau lưng bẩm báo nói.

Thiên Nội lại là dùng dò xét vân kính cúi đầu nhìn liếc, thật dài địa thư khẩu khí, mím môi nói: "Hết thầy theo kế hoạch làm việc!"

"Dạ!"

...

Ngồi ở giường bên cạnh, hầu tử cười hì hì nói với Ngao Liệt: "Nhu thế nào? Tam thái tử, coi như cho ta một cái mặt mũi như thế nào? Ta tin tưởng

nếu là hắc tử sớm biết như vậy ngươi là tây hải tam thái tử, khẳng định cũng sẽ không động thủ. Đúng hay không?"

"Đúng đúng." Hắc tử mãnh gật đầu nói: "Nếu biết rõ, tuyệt đối sẽ không động thủ."

Nhìn hắc tử liếc, hầu tử nói tiếp: "Chuyện này, chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. Quay đầu lại, ta bả hắc tử chức vị hàng nhất giai, coi như là phạt. Ngươi thấy thế nào? Coi như bán cá nhân ta chuyện như thế nào?"

Ngao Thính Tâm lại là trắng không còn chút máu hầu tử liếc.

Ngươi đây địa đầu, xuống chức thăng chức còn không phải ngươi một người định đoạt? Có thể tính xử phạt sao?

Bất quá Ngao Liệt lại ra ngoài ý định địa không có phản đối, hấn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng còn là nhìn xem hầu tử khẽ gật đầu.

Hấn cái gật đầu này, hắc tử cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

"Vậy cảm ơn tam thái tử." Hầu tử chấp tay đứng lên, quay đầu đối với Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm nói ra: "Các ngươi xem như vậy xử lý như thế nào?"

"Hấn không có ý kiến, chúng ta tự nhiên là không có ý thấy" Ngao Thính Tâm nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ngoài trường đột nhiên truyền đến một tiếng giống như tiếng sấm loại nổ, ngay sau đó, là chói tai kim loại tiếng ma sát, liên tục không ngừng tiếng thét chói tai.

Còn vi đám người kịp phản ứng, hầu tử cũng đã phi tốc lao ra ngoài trướng, lập tức bị trước mắt một màn sớ ngậy người.

Một con thuyền giắt thiên hà thủy quân quân kỳ chiến hạm dán chặt lấy đỉnh đầu pháp trận, theo này hạm thân vận vẹo trình độ xem, chỉ sợ là theo mấy vạn trượng không trung trực tiếp rơi đập kết quả.

Lúc này, vỡ ra kim loại chế thân hạm trong khe hở hỏa diễm chính như cùng như nước suối phun ra, dọc theo dưới của hấn pháp trận lan tràn ra. Trong khoảnh khắc, này pháp trận cũng đã như cùng một cái thiêu đốt lên màn sáng vậy.

Theo thân hạm sức nặng nghiền ép, bản tự không có bao nhiêu linh lực pháp trận dần dần bắt đầu mất đi hiệu lực. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Bao trùm tại nó biểu hiện ra không có rễ chi hoá táng làm hỏa vũ đều đều địa rơi vãi hương trong thành!

Lập tức, vô số tòa nhà bị đốt lên, cả tòa yêu thành lập tức hóa thành hỏa lò vậy, một mảnh gào khóc thảm thiết.

Chích trong tích tắc hầu tử liền hiểu rõ ra.

Từ Nam Thiên Môn hạm đội xuất hiện ở Hoa Quả Sơn sau, Hoa Quả Sơn yêu thành lợi dụng tháp canh liên kết mà thành một cái giống như Cự Lưu Trận pháp trận một mực đều bảo trì mở ra trạng thái đem trọn cá yêu thành nghiêm nghiêm thực thực địa phủ ở. Nó bản ý chỉ dùng để phòng ngự đến từ thiên quân tên công kích.

Hiện tại?

Thiên quân vậy mà đem một con thuyền tràn đầy liệt diễm bắn ra chiến hạm trực tiếp từ trên bầu trời vút xuống dưới đến nện vào pháp trận trên!

Hơn nữa, đây không phải thuộc về Nam Thiên Môn chiến hạm, mà là thuộc về vốn không nên vào lúc này xuất hiện tại nơi này thiên hà thủy quân chiến hạm!

Nhìn qua này khắp nơi trên đất khóc hô yêu quái, hầu tử lập tức cảm giác một hồi ác hàn.

"Ngọc Đế thánh chỉ còn không có hạ, chiến tranh cũng đã bắt đầu sao?"
(chưa xong còn tiếp...) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 265: Độc Kế

Quân doanh trưởng bỗng bị nhanh chóng nhen nhóm, dừng tại trong doanh trưởng không hề chuẩn bị các binh sĩ nhanh chóng bị ngọn lửa bao bọc vây quanh.

Diên cuồng tiếng la khóc khắp mỗi khắp ngõ ngách.

"Nhanh! Tất cả mọi người tập kết! Mang lên tất cả có thể chứa nước lọ!" Một vị yêu quân sĩ quan cấp úy vượt cánh theo hầu tử đỉnh đầu gào thét mà qua.

Sau một khắc, hấn cánh bị ngọn lửa nhiễm, nặng nề mà đâm vào một cái trên lều.

Phụ cận năm ba cái yêu quái vội vàng nhào tới hỗ trợ dập tắt lửa.

Có thể ngọn lửa kia có thể tay không đập chết sao?

Kết quả cuối cùng, là một cái khác chích yêu quái dùng búa trực tiếp đưa hấn bị nhiễm cánh rơi xuống tới.

Phóng lên trời hỏa quang ánh đỏ hầu tử mặt.

Đột nhiên xuất hiện khủng hoảng sau, trong quân doanh binh lính bắt đầu dần dần bị tổ chức.

Một đại đội yêu binh dẫn theo thùng nước, các loại nồi chén bầu bôn đem nước trong giới hương cực nóng hỏa diễm, lây dính nước, những kia

hỏa diễm cũng không giống như vậy hỏa diễm vậy rất nhanh dập tắt, chỉ là thoáng mờ đi một chút, rất nhanh, lại bắt đầu xèo xèo mà lan tràn.

"Làm sao bây giờ! Diễm ấy nước căn bản không cách nào dập tắt lửa!"

"Không cần lo cho quân doanh, mang lên nhân mã hiệp trợ sơ tán phòng luyện đan cùng quy hoạch sở!" Đoàn Chủ đứng ở chỗ cao bỗng nhiên quát mắng nói.

Nhìn qua này cũng đã biến thành một cái biển lửa yêu thành hạch tâm khu vực, những cái này yêu binh nguyên một đám giạt mình.

Không có cách nào dập tắt lửa, lại yếu đi nơi nào cứu người sao?

Đôi mặt lũ yêu binh không nói gì nghi vấn, Đoàn Chủ rút ra bên hông đao: "Người trái lệnh, chém!"

Hầu tử rất muốn nói từng cái yêu quái tánh mạng đều là giống nhau, có thể hẳn biết rõ, Đoàn Chủ quyết định là chính xác.

Yêu binh mệnh không đáng tiền. Tung khiến cho bọn hắn trải qua gian khổ mới đi đến nơi đây. Mạng của bọn hắn còn là như trước không đáng tiền.

Đôi Hoa Quả Sơn mà nói. Chính thức căn bản là những kia thật vất vả bồi dưỡng được tới Ngô Giả đạo yêu tu, bọn họ mới là Hoa Quả Sơn mạch máu. Cũng chỉ có bọn họ, tài năng cấu trúc yêu quái muốn tương lai.

Tại nguy cấp thời khắc, phải làm ra lựa chọn.

Triệt để đột phá pháp trận hài cốt chiến hạm nặng nề rơi đập trong thành, trong tiếng nổ vang nhắc lên đầy trời cát bụi giống như sóng gợn loại lan tràn.

Nhưng mà sớm đã không có người sẽ đi bện tâm này hài cốt.

Điên cuồng hỏa diễm đã sớm dọc theo pháp trận còn sót lại lực lượng chảy xuôi, huy sai, tàn sát bừa bãi yêu thành mỗi khắp ngõ ngách, mà ở yêu thành trung ương . Càng là sớm đã biến thành nhân gian địa ngục.

Tòa này yêu thành bản thân kiến thiết thời gian cũng không dài, có thể tại thời gian ngắn như vậy lí có đủ như thế quy mô, một trong đó nguyên nhân là bởi vì đại lượng chọn dùng vật liệu gỗ.

Những này vật liệu gỗ phần lớn trải qua phòng cháy gia công, nhưng vấn đề là nó phòng chỉ là bình thường hỏa diễm, cũng không kể cả thiên quân làm làm vũ khí sử dụng loại này không có dễ chi hỏa.

Đứng ở trường bông trước, hầu tử ngõ ngách mà chăm chú nhìn đây hết thảy, trong lúc nhất thời cả ngu ngõ ở.

Thiên hà thủy quân hành động đã bắt đầu, hoặc là nói, nó chưa bao giờ đình chỉ qua.

Hết thảy tất cả đều ở trước mắt hấn bẻ gãy nghiền nát tan vỡ.

Toàn thân là hỏa yêu quái tại trên đường cái tán loạn, kêu rên. Điên cuồng mà gãy dựa, cuối cùng thực sự không thoát khỏi được hóa thành tro bụi vận rụi.

Khủng hoảng yêu bày chen chúc trước chạy trốn. Tranh nhau chà đạp.

Nguyên bản dùng để phòng ngự tường thành giờ phút này thành trí mạng lao lung đem trọn tòa thành đều làm thành một cái đại hỏa lô.

Từng tòa kiến trúc sụp đổ, giơ lên đầy trời hỏa tinh, cuộn cuộn khói đặc xông thẳng lên trời.

Yêu quân giờ trọng thuấn chống đỡ như trước từ bên trên thỉnh thoảng huy sai xuống hỏa vũ bắt đầu ra sức đột phá dòng người dẫn theo thùng nước đột nhập thành thị giải đất trung tâm.

Nhưng mà, hết thấy đều là phí công.

Hầu tử hàm răng chăm chú địa căn, run nhè nhẹ.

Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía vừa mới theo trong trường bông đi tới Ngao Thính Tâm.

Ngao Thính Tâm lúc này cả kinh, mở to hai mắt nhìn nói: "Người muốn ta tại thiên hà thủy quân không coi vào đâu giúp người mua?"

"Xin nhờ người!"

"Nói đùa gì vậy a!"

Ngao Thính Tâm quay đầu đã nghĩ chạy đi, lại bị hầu tử một bả túm ở, cường kéo dắt lấy hướng trên bầu trời bay đi.

"Thả ta ra! Không thể như vậy, hội hại phụ vương ta!" Ngao Thính Tâm giãy dụa lấy, lại như thế nào đều không thể thoát khỏi hầu tử.

"Xin nhờ, giúp đỡ ta, sau này tất có thâm tạ!" Hầu tử dùng gần như cầu xin ngữ điệu nói ra.

Không có thời gian, nói liên tục phục thời gian đều không có, lại kéo dài xuống, thương vong hội càng lớn.

Nhìn xem hầu tử này đôi loạn trung hơi dữ tợn mặt, Ngao Thính Tâm do dự.

Trong tích tắc, nàng đột nhiên cảm giác được nếu như lúc này không nghe theo, vì Đông Hải long cung mang đến mối họa đem không thua gì đến từ thiên đình giận chó đánh mèo.

"Xin nhờ, khi ta van người, hảo sao?" Hầu tử mở to hai mắt nhìn, một chữ dừng một lần nói.

Đang lúc này, một giọt Thủy Châu rơi xuống hầu tử trên người.

Hắn ngừng lại thân hình ngẩng đầu nhìn lên.

Ngay sau đó, giọt thứ hai, đệ tam tích...

Hắn chậm rãi buông lỏng ra Ngao Thính Tâm tay.

Thiên ào ào dưới mặt đất nổi lên mưa rào.

Ngao Thính Tâm cũng ngây người.

Mưa rơi xuống trong lửa, tuy nhiên không cách nào dập tắt hỏa diễm, lại làm ra rất tốt áp chế hiệu quả. Theo duy trì liên tục không ngừng mưa xuống, hỏa thể nhanh chóng được đến khống chế không hề lan tràn, thậm chí bắt đầu lén lút co lại phạm vi nhỏ.

Tìm được đường sống trong chỗ chết yêu quái quỷ gôi cháy đen phế tích tiền nhiệm bằng mưa phát, đang nhìn bầu trời gào khóc khóc lớn. Hoa Quả Sơn thể chế bắt đầu có hiệu lực, tất cả còn có thể động yêu quái đều bị tổ chức gia nhập vào cứu viện trong đội ngũ.

"Đây là..." Sấm sét vang dội bên trong, hầu tử chứng kiến trong tầng mây có một thanh một xanh nước biển hai cái long tại ra sức nhảy động, hô hoán mưa gió.

"Là Vạn Thánh long vương cùng Vạn Thánh công chúa?"

Mười dặm bên ngoài, Thiên Nội mặt không biểu tình mà nhìn xem tầng mây trung hai cái long, bắt đắ dĩ địa lắc đầu: "Nếu là Nam Thiên Môn hạm đội lúc này tiến công, Hoa Quả Sơn căn bản là không chịu nổi một kích. Đáng tiếc. Ha ha... Trẻ con, không thể giáo vậy."

Nói đi, Thiên Nội cùng thiên hành mang theo sau lưng thiên binh cùng nhau bay về phía cùng bọn họ gần trong gang tấc Nam Thiên Môn hạm đội.

Lúc này, cả Nam Thiên Môn hạm đội đều đã bị kinh động. Rất nhiều thiên binh thiên tướng đang từ boong thuyền bay lên, dàn trận, giương cung bạt kiếm địa nghênh đón cái này đội trưởng tại tiến vào bọn họ trong vòng vây thiên hà thủy quân binh lính.

"Các ngươi là ai! Bỏ vũ khí xuống, trên báo phiên hiệu, nếu không giết không cần hỏi!" Một vị Nam Thiên Môn thiên quân quát mắng nói.

Thiên Nội giật ra giọng cao giọng la lên nói: "Chúng ta lệ thuộc thiên hà thủy quân, ngộ nhập nơi đây, nguyện ý tiếp nhận Nam Thiên Môn tướng sĩ bài tra!"

Nói, Thiên Nội giơ lên cao cao yêu bài, hấn chỗ dẫn đầu thiên binh cũng nguyên một đám cao giơ hai tay, tùy ý Nam Thiên Môn binh lính tan mất trên người bọn họ vũ khí.

Bão tố trung, lơ lửng ở phía xa giữa không trung bị mưa thấm được ướt đẫm, lại còn đang bốn phía suu tầm mục tiêu hầu tử đột nhiên nhìn về phía Nam Thiên Môn hạm đội phương hướng, ánh mắt tại Thiên Nội trên người định dạng, này con mắt lập tức trùng được giống như chuông đồng lớn như vậy, lộ hung quang.

Không có có dư thừa ngôn ngữ, chăm chú địa cắn răng, hấn nhanh chóng bỏ qua một bên Ngao Thính Tâm, thay đổi thân hình hóa thành một

đạo kim quang hướng phía Nam Thiên Môn hạm đội phóng đi.

Tự tại hấn cự ly Nam Thiên Môn hạm đội còn có một lí thời điểm, hơn vạn thiên binh đã tại Thiên Nội cùng hầu tử trong lúc đó xây nổi lên dày đặc thuẫn tường.

Liên quan, Na Tra cũng ngăn cản đến hầu tử trước người.

Không có có do dự chút nào, hầu tử rút ra giấu ở trong tai kim cô bổng chỉ hướng Na Tra: "Đem bọn họ giao ra đây! Lập tức!"

Một tiếng hét to, áp bách khí xoáy tự nhanh chóng giống như sóng gợn loại đẩy ra, trong nháy mắt đau nhói ở đây tất cả thiên binh thiên tướng màng tai.

Một đạo thiểm điện theo trước người xẹt qua, chiếu sáng này trưng dữ tợn mặt, giống như một con đon thuận giống như dã thú.

Tất cả thiên binh lập tức đều hít vào một hơi.

Cái này yêu hầu thực muốn phải liều mạng rồi? Chính là hấn có thể đánh qua được mười tám vạn thiên quân sao?

Không có ai sẽ cho rằng chỉ dựa vào một con yêu quái lực lượng có thể đánh tan Nam Thiên Môn mười tám vạn thiên quân, nhưng cũng không có người hoài nghi, một khi động thủ, này xếp ở đệ nhất nhóm thiên binh toàn bộ đều chết.

Chút bất tri bất giác, có lẽ là từ đối với nguy hiểm sợ hãi, cả chiến trận đều hơi sau này run rẩy một cái.

Bất quá đây đã là cực hạn, mười tám vạn đối một, bọn họ không có bất kỳ lui bước lý do.

Nhìn qua cũng đã ở vào bạo tẩu biên giới hầu tử, Na Tra nuốt nhỏ nước miếng, trong tay hỏa tiêm thương khẩn lại căng, do dự hồi lâu mới đứng trước hầu tử nói: "Chúng ta không có bất kỳ lý do đem quân đội bạn giao cho người, cho dù bọn họ bây giờ còn không có chính thức xác định thân phận, cũng là như thế."

"Phải không?" Hầu tử cười lạnh, trên người lông tơ một cây dựng thẳng lên, bành trướng linh lực bắt đầu hội tụ, bao trùm tại nhưng trên lông mưa hóa thành hơi nước bốc lên.

Cái này đã nghiệm nhiên là sắp ra tay tư thái.

Thấy thế, Na Tra không khỏi cả kinh.

Vấn đề này tới quá nhanh, nhanh đến Na Tra đều không thời gian nghĩ lại.

Hắn không biết thiên hà thủy quân người tại sao lại xuất hiện ở nơi này, tại sao phải đột nhiên chọn lựa loại này cực đoan thủ đoạn tiến công Hoa Quả Sơn yêu thành.

Nhưng bọn hắn như là đã tiến nhập Nam Thiên Môn phạm đội phạm vi, vô luận là thiên đình quân quy còn là thiên đình các bộ đội trong lúc đó quy định bất thành văn, hắn đều khó có khả năng vào lúc đó đưa bọn họ giao cho hầu tử xử lý.

Lúc này, Đoàn Chủ cũng mang theo Hoa Quả Sơn mười mấy tên đại yêu chạy tới hầu tử sau lưng, đem trong tay cung tiễn kéo đến mãn huyền chỉ hướng Na Tra . Càng nhiều yêu quân chính như cùng một mảng lớn châu châu vậ vượt cánh chạy đến.

Gió táp mưa rào bên trong, trắng hay đen phân biệt rõ ràng hai bên đã thành giương cung bạt kiếm xu thế.

Giờ này khắc này, chỉ cần một điểm hỏa tinh, sự tình chắc chắn đem hướng phía không cách nào thu thập phương hướng phát triển.

Cách dày đặc thuẩn tường, hầu tử chứng kiến Thiên Nội một nhóm đã bị dẫn vào Nam Thiên Môn hạm đội hạch tâm khu vực. UU đọc sách (uukanshu.com) văn tự thủ phát.

Hắn biết rõ, nếu là lúc này xung trận, cho là thật chính là trực diện mười tám vạn đại quân.

Đôi chính hắn mà nói có lẽ không có gì, cho dù không cách nào thành công đem tên kia đầu sỏ gây nên thiên hà thủy quân thiên tướng chặt cũng tuyệt không đến mức đơn giản bị bắt.

Nhưng vừa mới gặp trọng thương yêu thành còn đang chờ viện binh hộ, nếu là lúc này cùng Nam Thiên Môn khai chiến, chỉ cần một chi một vạn người thiên binh bộ đội bay thẳng yêu thành, như vậy...

Hầu tử không dám nghĩ tiếp, trầm mặc hồi lâu sau, này trên mặt dữ tợn thần sắc dần dần nhạt đi, hắn ngẩng đầu lên nhìn đầy trời mưa gió nở nụ cười lạnh: "Rất giỏi, quả nhiên là độc kế. Thực rất giỏi!"

Nụ cười kia làm cho Na Tra không khỏi trong nội tâm run lên, lúc này lặng lẽ làm cá thuật pháp đem nhất đoạn văn trực tiếp truyền đến hầu tử trong đầu.

"Các ngươi trước rút lui khỏi hảo sao? Cho ta chút thời gian, ta sẽ mau chóng đem chuyện này biết rõ ràng sau đó nói cho ngươi. Nếu như thật sự không có biện pháp... Bọn họ lúc rời đi ta sẽ thông báo cho ngươi, đến lúc đó ngươi động thủ lần nữa, chúng ta nhất định không hời qua."

"Nhớ kỹ ngươi hứa hẹn." Hầu tử cắn răng đáp. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 266: Phế Tích

Hoàng hôn, mưa dần dần ngừng.

Một đám dương quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu sáng đại địa.

Trước hỏa thiêu, lại bong bóng, giống như phế tích vậy yêu thành biểu hiện ra sớm đã bao trùm một tầng màu đen bùn nhão vậy vật thể, đem hết thảy đều che dấu.

Hầu tử ngơ ngác địa ngòi, nhìn xem đầy khắp núi đồi yêu quân giải quyết tốt hậu quả, này con mắt càng không ngừng nháy.

Lần lượt bị thương nặng yêu quái bị mang lên tạm thời dựng trong lều vải, Dương Thiên mang theo một đám quân y loay hoay loạn chuyển. Mà ở này doanh địa bên cạnh, là chồng chất như núi thi thể, giống như bãi tha ma vậy.

Bọn họ hơn phân nửa bị cháy sạch cháy đen không cách nào phân biệt. Làm không có người thân yêu, tự nhiên cũng hơn nửa không có người nhận lãnh.

Thiên tân vạn khổ đi đến Hoa Quả Sơn, bọn họ nghĩ tới hội là kết quả như vậy sao?

Nếu nói là chuyện lần này đối sĩ khí chính vương Hoa Quả Sơn yêu chúng không có đả kích, đó là không có khả năng. Trong chuyện này đối hầu tử đả kích càng trọng.

Đoàn Chủy từng bước một trèo lên hầu tử chỗ ngồi gạch ngói vụn chồng chất trên, thở dài, nói: "Chết cũng đã công tác thống kê đi ra rồi, tổng cộng thu ba nghìn sáu trăm năm mươi sáu cái hồn phách. Nói cách khác, đã có ba nghìn hơn sáu trăm cá... Có lẽ còn có thể gia tăng. Mặt khác, thi thể còn không có toàn bộ tìm được, bọn họ còn đang hết sức sưu tầm."

"Biết rằng." Hầu tử không có nói cái gì nữa, chỉ là cúi đầu, nhìn mình tay.

Cặp kia tay cực kỳ giống nhân loại, chỉ là hơi có vẻ được đở một ít, khớp xương xử nhú lại nhiều hơn một chút, thoạt nhìn có chút già nua.

Đi đến hầu tử bên người, Đoàn Chủy theo bên hông lấy ra một cái ấm nước đưa cho hầu tử.

Hầu tử giơ tay lên xếp đặt bày ý bảo không cần.

Thấy thế, Đoàn Chủy vệt ra nắp bầu nước ngửa đầu bỗng nhiên tưới hai cái, đắp lên cái nắp. Nhìn chân trời hạm đội trường trường thở dài. Xoay người ngồi vào hầu tử bên người.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Hấn hỏi.

"Suy nghĩ. Muốn hay không cho bọn hấn từng cái đều đơn ** cá mộ bia."

"Đúng mộ bia?"

"Dạ." Hầu tử nhẹ gật đầu: "Trước đều có, lần này nếu như không có mà nói tựa hồ có điểm không công bình. Danh sách tuy nhiên thiêu, nhưng có thể thông qua sinh tử điện một lần nữa hỏi."

Đoàn Chủy bất đắc dĩ bật cười: "Đã nghĩ cái này? Ta nghĩ đến người nghĩ đến trùng kiến."

Hầu tử không có trả lời, chỉ là ngẩng đầu lên, nhâm này như trước mang theo từng chút một mùi khét phong vũ về chơi đùa trước chính mình gò má lông tơ, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Ta cảm thấy được, người có chút giống tên kia." Đoàn Chủy thở dài.

"Ai?"

"Khỉ trắng."

Hầu tử nhàn nhạt địa trở về một cái mỉm cười.

Đoàn Chủy nhìn hấn một cái, thật dài thở dài: "Cũng không biết khi trắng. Còn có lão ngu hiện tại đầu thai đi nơi nào, có phải là trôi qua khá tốt. Có thể ngàn vạn đừng lại đầu thai thành yêu quái a."

"Chính là đầu thai thành yêu quái thì như thế nào? Lúc này mới vài năm, hiện tại nên còn không có biến hóa a. Chờ bọn hấn biến hóa, chúng ta cũng có một chỗ nhỏ nhoi. Đến lúc đó, yêu quái khẳng định cũng không cần giống như trước chuột chạy qua đường giống nhau."

"Người tự như vậy tự tin?"

"Người không tin rằng sao?" Hầu tử hỏi ngược lại.

Đoàn Chủy hơi sững sờ, nửa ngày, cười khan hai tiếng nói: "Tin tưởng tự nhiên là có, nếu là không có, sớm chạy. Chỉ là... Chúng ta từ dưới đất thành lúc đi ra cho là chúng ta cũng đã có một chỗ nhỏ nhoi, không nghĩ tới. Một tàu chiến hạm, một đồng liệt diễm bắn ra. Tự đem chúng ta tân

tân khổ khổ thành lập thành thị theo trên bản đồ xóa đi. Thật sự là châm chọc a."

Hầu tử nghiêng mặt đi dừng ở bên cạnh cong vẹo cắm cây cột nói: "Hội lại lần nữa thành lập, ngàn năm vạn năm, thiên đình một đường tiêu trừ, yêu quái không phải một mực đều như vậy sinh sôi không ngừng sao? Đến lúc đó, thiên hà thủy quân sổ sách, cũng sẽ cùng bọn họ tính toán rõ ràng."

Đều tính toán rõ ràng, chỉ cần chịu đựng, sống đến ngày đó.

Xa xa địa, hầu tử chứng kiến Đại Giác ngồi chồm hồm ngồi ở doanh địa bên cạnh đông xác chết bên cạnh gào khóc khóc lớn.

"Hắn làm sao vậy?" Hầu tử chỉ vào Đại Giác hỏi.

Đoản Chủy thân thủ vỗ vỗ hầu tử bả vai nói: "Ta đi an ủi hắn thoáng cái a. Chị dâu... Gặp chuyện không may thời điểm nàng vừa vắng ở nhà, Đại Giác lại không tại, không có trốn tới. Bất quá linh tê chích là bị điếm vết thương nhẹ, hiện tại Phong Linh chiếu cố."

Nói đi, Đoản Chủy sửa sang lại trên người dính đầy bụi đất khái giáp đứng lên, hướng phía Đại Giác phương hướng đi tới.

Hầu tử nháy mắt con ngươi, giật giật môi, lại thẳng đến Đoản Chủy đi xa đều không ghen ra một câu.

...

Nam Thiên Môn kỳ hạm trong đại điện, Na Tra chỉ vào Thiên Nội quát mắng nói: "Cho ta nói rõ ràng, các ngươi cuối cùng là có ý gì?"

"Tam thái tử, mặt tướng vừa mới không phải nói được rất rõ ràng sao?" Thiên Nội buông tay ra hỏi ngược lại.

"Ngươi được kêu là tinh tường?" Na Tra trong tay hỏa tiêm thương nặng nề khẽ dưng, quát: "Đông Thắng Thần Châu là chúng ta Nam Thiên Môn phụ trách phạm vi, Hoa Quả Sơn cũng là chúng ta Nam Thiên Môn phụ trách tiểu trừ, Ngọc Đế cũng không hạ đạt mới ý chỉ, khi nào đến phiên các ngươi thiên hà thủy quân ra tay can thiệp rồi?"

"Tam thái tử lời ấy sai rồi." Thiên Nội lắc đầu nói: "Quân ta tuyệt chưa nói tới ra tay can thiệp. Lần này, chính là vì này trên chiến hạm thiên văn trắc định dụng cụ hỏng rồi, cứ thế bị lạc phương hướng, lúc này mới ngộ nhập Đông Thắng Thần Châu. Phía sau, chiến hạm khu động pháp trận lại không biết tính sao, cũng hỏng rồi, bất hạnh rơi tan, may mắn được chur vị ra tay cứu viện, lúc này mới không có thương vong. Chẳng lẽ Nam Thiên Môn sẽ không rơi tan qua chiến hạm sao? Chuyện này chính là báo danh Linh Tiêu Bảo Điện trên cũng không thể nói là ta thiên hà thủy quân lỗi."

"Rõ ràng là chính các ngươi ngừng pháp trận vận tác!" Na Tra tức giận nói.

Thiên Nội ha ha nở nụ cười: "Là không phải chúng ta chính mình dừng lại, một tra liền biết. Bất quá ở trước đó, kính xin tam thái tử trước giúp chúng ta bả rơi mất tại yêu trong thành hải cốt chiến hạm tìm trở về mới được."

"Ngươi!"

"Còn là nói, sự tình bản thân chân tướng cũng không trọng yếu, tam thái tử chỉ là muốn vì này vận khí không tốt bị chiến hạm đập chết mấy cái yêu quái kêu oan?" Thiên Nội trêu chọc giống như địa nở nụ cười.

Na Tra mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn đã là trướng đến đỏ bừng, nửa ngày đều nói không nên lời một câu.

Rơi vào đường cùng chỉ phải nhìn về phía đứng ở một bên hai vị thiên vương.

Giờ phút này, cầm quốc thiên vương cùng Đa Văn thiên vương cũng là lông mày nhíu chặt.

Chuyện ngày hôm nay thiên hà thủy quân xác thực làm được qua. Nếu là một cái không cẩn thận dẫn tới Mỹ Hầu Vương xung trận, liền là hai người bọn họ tăng thêm Na Tra cũng không nhất định có thể hoàn toàn khống chế được thế cục. Đến lúc đó Hoa Quả Sơn cố nhiên là tiêu diệt, Lý Tĩnh lý thiên vương, cũng khẳng định vĩnh viễn không có biện pháp đã trở lại.

Đây là hai vị thiên vương bất kể như thế nào đều không nguyện ý nhìn qua kết quả.

Đây cũng là vị kia Thiên Bồng Nguyên Soái đáp ứng. Nhất định sẽ bận tâm thiên vương tánh mạng sao?

Vừa ý trung cho dù có tất cả bất mãn. Lại cũng không thể tránh được chỉ có thể hướng trong bụng nuốt. Dứt bỏ Lý Tĩnh chuyện tình bất luận mà nói. Thiên hà thủy quân xác thực ở trên chuyện này chiếm đủ đạo lý.

Thiên Nội đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Nếu như không có việc gì, mặt tướng tự đi xuống trước. Sự tình cũng đã thông tri nguyên soái, quân ta rất nhanh sẽ phái người tới đón hồi chúng ta."

...

Giải quyết tốt hậu quả công tác tự động địa tiến hành trước, hầu tử nhưng chỉ là ngờ ngác địa ngồi ở đó gạch ngói vụn chồng chất trên. Những cái này Hoa Quả Sơn đầu mục từng người đều tới cho hầu tử báo cáo tình huống, phẳng phát này gạch ngói vụn chồng chất cũng đã thành phòng làm việc của hắn vậy.

"... Trọng tai khu là trong thành, quân đội cơ hồ không có gì chết..."

...

"... Chết nghiêm trọng nhất ở vào trong thành phòng luyện đan cùng các bộ môn văn chức tiểu yêu, tổn thất vượt qua năm thành..."

...

"... Bán phân phối trung tâm bị chiến hạm trực tiếp nện vào, không một may mắn thoát khỏi..."

...

"... Trong thành phương tiện tổn hại vượt qua tám phần..."

...

"... Na Tra trả lời thuyết phục là... Thiên hà thủy quân ngộ nhập..."

...

"... Chủ yếu tướng lĩnh phủ đệ phần lớn thiết trong thành. Cho nên, cho nên gia thuộc chết rất thảm trọng..." Lời còn chưa dứt, tiến đến bẩm báo cá sấu tinh cũng đã khóc không thành tiếng.

Hầu tử biết rõ, hấn vừa mới tân hôn không lâu, nên trong nhà cũng đã xảy ra chuyện.

...

Đến đêm khuya thời điểm, mười cái tướng lĩnh tụ tập đến hầu tử trước mặt, trong lúc này kể cả Đại Giác cùng với này cá sấu tinh.

Bọn họ là đến thỉnh nguyện, thỉnh nguyện đột tập Nam Thiên Môn hạm đội, đem hôm nay này thiên hà thủy quân tướng lĩnh bắt được tới giết cho hả giận.

Tại giác xà dùng cái kia không tính lưu loát lời lẽ phát biểu một trận không tính là đồng dạng trần từ sau, hầu tử chậm rãi đứng lên. Yên lặng xoay người rời đi, chỉ để lại tại chỗ một các tướng lĩnh hai mặt cùng dòm.

Hầu tử rất muốn nói chút gì đó khuyên khuyên bọn họ. Có thể hấn lấy cái gì đi khuyên?

Nói tiếp, sợ là hầu tử mình cũng sẽ bị bọn họ thuyết phục a.

Hấn lý trí nói cho hấn biết không thể như vậy, vì lâu dài, vì tương lai, không thể như vậy. Tại ác long đàm thời điểm hấn không cách nào truy kích bỏ chạy huyền quy bộ, không cách nào quay đầu hướng kháng thiên hành. Thời điểm đó là như thế, hôm nay, cũng là như thế.

Cho nên, hấn chỉ có thể lựa chọn yên lặng rời đi.

Có thể ly khai hấn lại có thể đi nơi nào?

Hấn trụ sở của mình đều đã bị thiêu hủy. Tại phế tích bên trong khắp không mục đích địa tha nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ là theo một cái gạch ngói vụn chông chát chuyển đến cái khác gạch ngói vụn chông chát tiếp tục ngồi ngẩn người thôi.

Trải qua mấy năm ma hợp, Hoa Quả Sơn sớm đã có được thời đại này cao nhất hiệu cơ chế. Đơn giản giải quyết tốt hậu quả công tác không cần hấn ra tay, phức tạp, bây giờ còn không làm được. Về phần cứu trị thương viên, này căn bản cũng không phải là hấn một cái Hành Giả đạo có khả năng làm.

Hắn hiện tại có khả năng làm, thì ra là tìm một chỗ làm cho đầu óc hảo hảo mà yên tĩnh một chút thôi.

Sáng sớm thời gian, Cửu Đầu Trùng xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Người cũng tìm ta có việc sao?" Hầu tử hỏi.

"Không có, chỉ là chợt thấy người một người ngồi ở chỗ này, tự đi tới chào hỏi thôi. Ta có thể có chuyện gì? Thì một cái giúp đỡ chút làm việc lật vạt người mà thôi, hiện tại nên làm xử lý xong rồi, bọn họ chê ta vương chân vương tay, ta liền tự động rút đi." Nói, hắn hếch dao động can phát ra một hồi khớp xương đùng thanh, chậm rãi hô khẩu khí, thở dài: "Mẹ nó, cứu người nguyên lai so với giết người còn mệt mỏi a."

Hầu tử nhìn qua Cửu Đầu Trùng nói: "Thay ta cảm ơn lão Long vương cùng Vạn Thánh công chúa."

"Lời này của người có thể ngàn vạn đừng làm cho hắn nghe được a."

"Vì cái gì?"

"Hắn đã sớm đem mình làm Hoa Quả Sơn người, người hiện tại nói với hắn lời này, không phải khách khí sao? Quay đầu lại lại có một trận dong dài." Nước mắt kia nước mũi một bả hạ bộ đáng, Cửu Đầu Trùng ngẫm lại đều muốn đánh lạnh run.

Hầu tử vui mừng cười cười.

"Uy, hỏi người cá vấn đề."

"Nói."

"Hôm nay... Làm gì vậy không động thủ? Ta ở phía sau đều chuẩn bị xong, chuẩn bị người vừa động thủ, ta liền đột kích bọn họ mặt khác, làm

cho bọn hấn đầu đuôi không thể nhìn nhau."

"Động hết tay? Dựa vào hai người chúng ta..." Hâu tử chỉ vào trái rộng phé tích yêu binh nói ra: "Lại thêm bọn họ, có thể đem cái này mười tám vạn thiên quân cùng nhau thu thập sao?"

"Cho dù thu thập không được, tôi thiếu quấy bọn họ cá gà bay chó chạy a?" Cửu Đầu Trùng nhe răng nói.

"Sau đó thì sao?" Hâu tử chăm chăm vào Cửu Đầu Trùng hỏi.

"Sau đó? Cần sau đó sao?" Cửu Đầu Trùng kinh ngạc hỏi.

Hâu tử chỉ là nhàn nhạt cười cười, không có trả lời.

Cửu Đầu Trùng lông mày lập tức chau lên, hấn bước nhanh đi đến hâu tử bên người nói: "Cũng là người nghĩ cứ như vậy tính? Không biết là rất biệt khuất sao? Chúng ta tâm tâm khổ khổ lấy lâu như vậy yêu thành, cho bọn hấn một tàu chiến hạm, một đập, con mẹ nó tự cho đập bể không có! Con tức này người nuốt xuống dưới? Cái này cũng không giống như người a."

Hâu tử tròn tròn mắt lẳng lẳng mà nhìn xem Cửu Đầu Trùng.

Hồi lâu, Cửu Đầu Trùng buông tay ra nói: "Được rồi, vẫn có chút tượng. Chỉ là nếu như là ta, khẳng định nhịn không được. Kỳ thật hôm nay nếu như không phải người quay đầu lại, ta đã lao ra. Đám kia vương bát đản..."

Nói, hấn oán hận địa đem một mảnh tàn ngói đá ra thật xa.

Ánh sáng mặt trời theo phía đông trên đường chân trời chậm rãi bay lên, quang huy xuyên thấu qua rậm rạp Nam Thiên Môn hạm đội, chiếu sáng cả Hoa Quả Sơn.

Chưa từng có cái gì có thể ngăn cản một ngày mới đến, chỉ là, rất nhiều yêu quái đều đã kinh nhìn không được.

Hai con đại yêu cứ như vậy ở lại, tà tà bóng dáng kéo đến lão dài, chiếu vào cháy đen trên mặt đất, liền hình dáng đều xem không rõ ràng lắm.

Hồi lâu, hầu tử cúi đầu xuống chậm rãi nói ra: "Kỳ thật ta biết rõ người một mực đều không thể lý giải, vì cái gì ta phải ở chỗ này chen chúc binh."

Cửu Đầu Trùng chép miệng gật đầu.

Hầu tử cười khở nói: "Vô luận là người còn là ta, luận tu vi, vũ lực, nhân loại chính giữa đều không có mấy người có thể bì kịp được. Nếu là yếu cô đơn địa còn sống, có lẽ, hội sống được canh thoải mái cũng nói không chừng."

"Không phải có lẽ, là nhất định." Cửu Đầu Trùng nói: "Sợ đầu sợ đuôi thời gian thật sự mệt mỏi quá."

"Có thể người hiện tại cũng không không cô đơn sao? Chính là vút cách Hoa Quả Sơn, người cũng đã không cô đơn."

Cửu Đầu Trùng giật mình.

Xác thực, hẳn cũng đã lập gia đình, hiện tại có thể tử, còn có nhạc phụ, không còn là cô đơn một người.

"Có nhiều thứ, không phải chúng ta nghĩ bỏ xuống có thể bỏ xuống. Nếu là chúng ta một mực không đạt được gì, như vậy trên cái thế giới này vĩnh viễn cũng sẽ không có thuộc về chúng ta một mảnh thiên địa. Không là bởi vì chúng ta yếu, mà là bởi vì chúng ta không có hữu lực đồng bọn, không thuộc về cường đại tộc đàn. Yêu không quật khởi, chúng ta vĩnh viễn đều chỉ có thể như vậy lang bạc kỳ hồ địa còn sống, sống được tượng một con

chuột chạy qua đường. Sống ở một cái không có bằng hữu, không có thân nhân thế giới. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Một cái thiên binh chịu nhục, sẽ có thiên tướng ra mặt. Một chi thiên quân bị phục, sẽ có đại quân chinh phạt. Đây là nhân loại. TỰU bởi vì bọn họ là nhân loại, cho nên bọn họ đã bị bảo vệ. Chúng ta đây?"

Hầu tử chậm rãi nhắm mắt lại, không có nói thêm gì đi nữa.

Cửu Đầu Trùng con mắt xéo xuống hầu tử: "Người tự vì cái này?"

"Cũng bởi vì ta đáp ứng một số người một việc." Hầu tử thở dài.

Trầm mặc hồi lâu, Cửu Đầu Trùng hừ địa bật cười. Chỉ vào đầy đất gạch ngói vụn, hấn hỏi: "Thiên đình phía trên, còn có tam thanh. Chính là đánh bại trăm vạn thiên quân thì như thế nào? Hiện tại không có ra tay với chúng ta, chỉ có điều bởi vì chúng ta còn chưa đủ cấp bậc uy hiếp địa vị của bọn hấn thôi. Trong mắt bọn họ, chúng ta ngay cả đám chích sâu cũng không bằng. TỰU tại mắt của bọn hấn da dưới thành lập một cái cường đại yêu quốc, cùng thiên đình địa vị ngang nhau, có của mình một mảnh bầu trời không, người cảm thấy thật sự khả năng sao?"

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử nói: "Vô luận người tin tưởng cũng tốt, không tin cũng được, bọn họ, có không thể nhường ta chết lý do. Đây là chúng ta cơ hội duy nhất, đối yêu mà nói, có lẽ loại cơ hội này lại cũng sẽ không có. Thành bại, liền tại đây trong vòng ba trăm năm." (chưa xong còn tiếp...) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 267: Chiến Báo

Sáng sớm, gió nhẹ lướt qua, cây lê trên cánh hoa thành từng mảnh điêu tàn phía trước cửa sổ.

Thiên hà thủy quân đại bản doanh —— Vân Vực Thiên cảnh trong thư phòng, Thiên Bồng chính chui tinh tế phê chỉ thị trước các loại cuốn tử.

Tây Ngưu Hạ Châu cùng Bắc Câu Lô Châu chiến sự cũng đã cáo một giai đoạn, một đoạn, tuy nhiên còn chưa chính thức đăng báo thiên đình, thậm chí kế tiếp cũng còn chuẩn bị yếu trực tiếp tham dự đến tiểu trừ Hoa Quả Sơn chiến sự chính giữa, nhưng bên trong phân phong cùng luận công, lại sớm đã có thể bắt đầu.

Tăng thêm lúc trước bởi vì chiến sự rơi xuống chuyện tình còn có khoảng thời gian này vẫn đang liên tiếp không ngừng chỉnh quân cùng diễn luyện, các loại hồ sơ vụ án sớm đã chong chất như núi.

Cũng bởi vậy, Lăng Tiêu Bảo Điện điều lệnh tuy nhiên còn không có xuống, Thiên Bồng thực sự không rảnh rỗi.

Kỳ thật nếu muốn lười biếng cũng rất đơn giản, ủy thác thủ hạ vài cái văn chức thiên tướng xử lý là đến nơi. Dù sao trong chuyện này chính thức phải hấn đắp lên nguyên soái ấn tín và dây đeo triện trọng đại sự vụ cực nhỏ, phần lớn đều là một ít vụn vặt sự tình thôi.

Bất quá, từ ngàn năm nay Thiên Bồng sớm đã thành thói quen loại này cần cù chăm chỉ phương thức làm việc. Đừng nói là đưa đến hấn trên bàn

án tử, chính là không cần chỗ hẩn lý chuyện tình hạm, chỉ cần hẩn thời gian cho phép đều bớt thời giờ vượt qua liếc.

Có một vị công việc điên cuồng thủ trưởng, cũng không quá thú hạ một ít chúng thiên tướng mỗi người đều là công việc điên cuồng. Đều là bức đi ra, tại nơi này, không chăm chú làm việc cho là thật hội hẩn không đi xuống.

Bất quá cũng may cả thiên đình chính giữa thì vẹn vẹn hẩn một người như thế vi suất thôi.

Đương thiên hà thủy quân còn là chi kia nội hà phòng thủ phân đội nhỏ thời điểm hẩn cũng đã là chủ tướng. Cho đến ngày nay, cuối cùng ngàn năm, mỗi một tàu chiến hạm, vô luận là mới đi lính, còn là cũng đã xuất ngũ, thậm chí tổn hại, hẩn cũng gọi được ra danh tự. Mỗi một đạo quân quy hẩn cũng đều tự mình tham dự chế định. Đối các loại tiền căn hậu quả rõ như lòng bàn tay.

Dưới loại tình huống này. Đã nói thiên hà thủy quân là hẩn lôi kéo đại cũng không đủ.

Bất luận cái gì tầng cấp hồ sơ vụ án rơi xuống trong tay hẩn, chỉ cần vừa ý hai mắt, trong đó chân tướng thì đoán được thất thất bát bát, tự nhiên cũng không có gì có thể dấu diếm được ánh mắt của hẩn.

Theo thời gian trôi qua, vệ binh thỉnh thoảng đi vào trong phòng dựa theo yêu cầu của hẩn đem các loại cũng đã phê chỉ thị hết hồ sơ vụ án đưa đến hẩn là đi địa phương, như thế bận rộn địa, một buổi sáng rất nhanh liền trôi qua rồi.

Đến sau giờ Ngọ, Thiên Phụ đi đến mở mở cửa bên cạnh mỗi ngày bỗng chính hết sức chăm chú địa phục tại trước bàn. Thân thủ nhẹ nhàng gõ cửa.

"Tiến đến." Thiên Bồng thuận miệng nói ra.

Từng bước một đi vào trong thư phòng, Thiên Phụ quì xuống hành lễ nói: "Thiên Phụ tham kiến nguyên soái."

Nghe vậy, Thiên Bồng dừng tay lại bên cạnh động tác thoáng giương mắt da, nhìn Thiên Phụ hỏi: "Chiến báo đến đây?"

"Đến đây." Nói, Thiên Phụ đứng dậy theo trong tay áo rút ra trúc giản hai tay đưa quá khứ: "Kế hoạch rất thuận lợi, chính là hiệu quả không có có chúng ta đoán trước tốt như vậy."

Tiếp nhận trúc giản, Thiên Bồng mở ra tinh tế từ đầu tới đuôi nhìn một lần, hơi sững sờ, nói: "Vạn Thánh long vương cùng Vạn Thánh công chúa mưa xuống cứu hoá? Nói như vậy, Cửu Đầu Trùng cùng này sáu cái yêu vương đã ở Hoa Quả Sơn rồi?"

Hơi do dự xuống. Thiên Phụ nói: "Mặt tướng phương theo cái khác con đường được biết này sáu yêu vương đã tại Nam Chiêm Bộ Châu chiêu binh mãi mã tập hợp lại. Về phần này Cửu Đầu Trùng tắc khứ hướng không rõ, nghĩ đến hẳn là tại Hoa Quả Sơn không sai."

"Cửu Đầu Trùng a..." Thiên Bồng nắm trúc giản chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhìn chăm chú trần nhà suy nghĩ lên.

Cái này Cửu Đầu Trùng cũng coi là khó gặp đại yêu.

Thiên Bồng vừa lên làm thiên hà thủy quân chủ tướng thời điểm hẳn lệnh truy nã cũng đã ở đằng kia trên bảng.

Tuy nói tu vi của hắn tại yêu quái chính giữa xem như cực cao, nhưng làm việc làm mất đi không ra cách, thế cho nên treo giải thưởng kim ngạch không cao, bài vị cũng một mực cao không đứng dậy. Bởi vậy, cũng chưa

từng bị trọng điểm truy nã qua. Lại thêm hấn từ trước đến nay người cô đơn độc lai độc vắng, lòng bất đứng lên xác thực đặc biệt phiến toái. Đối phó hấn, thiên hà thủy quân thậm chí đã từng mời được hai mươi tám tinh tú tăng thêm tự thân chín tinh dốc toàn bộ lực lượng vu hồi bọc đánh, kết quả là nhưng vẫn là bỏ nhào cá không.

Hảo tại loại này chỉ lo thân mình yêu quái cũng tạo không thành được nhiều nguy hại lớn, dần dà cũng liền đưa hấn đặt một bên.

Về phần này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, dựa theo bây giờ dự đoán, tu vi nên không thua kém Cửu Đầu Trùng mới là.

Chính là một cái là thừa hành chiếm núi làm vua Mỹ Hầu Vương, một cái là một mực chỉ lo thân mình Cửu Đầu Trùng, hai người này sao biết đi đến cùng một chỗ? Cái này không giống lắm Cửu Đầu Trùng tính cách a.

Suy nghĩ hồi lâu, Thiên Bồng cũng không nghĩ ra nguyên cớ đến.

Có đôi khi tin tức không được đầy đủ, bằng vào dự đoán thì không được.

Thật giống như Cửu Đầu Trùng rất có thể tự tại Hoa Quả Sơn chuyện này, nếu không phải là lần này tìm tòi trước khi hành động Vạn Thánh long vương cùng Vạn Thánh công chúa đi ra mưa xuống, chỉ sợ thiên hà thủy quân yếu thẳng đến hai quân đánh với mới sẽ biết.

Một con Thái Ất kim tiên đại yêu tại đại quy mô chiến sự chính giữa tuy nhiên không phải quyết định nhân tố, thực sự có thể đối với cục diện chiến đấu sinh ra cực kỳ sâu xa ảnh hưởng. Đặc biệt tại chọn lựa có chút như là tập kích bất ngờ hoặc là đánh lén các loại đặc thù sách lược giờ, đối phương trong trận doanh đột nhiên toát ra như vậy một con yêu quái, cái này kết quả, thường thường là cực kỳ trí mạng.

Trầm mặc hồi lâu, Thiên Bồng hơi thẳng thẳng thân thể nương đến trên ghế dựa nói: "Nếu như Cửu Đầu Trùng, Vạn Thánh long vương đều ở mà nói, như vậy sáu yêu vương cho dù không tại Hoa Quả Sơn, chắc hẳn cùng Hoa Quả Sơn cũng đã có liên lạc. Kể từ đó, thật đúng là chưa bao giờ có khó giải quyết a."

Vi hơi dừng một chút, Thiên Bồng hỏi tiếp: "Linh Tiêu Bảo Điện có tin tức sao?"

"Về có hay không điều khiến quân ta tham dự tiểu trừ Hoa Quả Sơn một chuyện, Linh Tiêu Bảo Điện trên còn đang thương thảo. Rất nhiều tiên gia đều đã kinh có khuynh hướng duy trì quyết nghị, hiện tại chủ yếu là Thái Bạch Kim Tinh còn cực lực phản đối nguyên nhân mới không có thông qua. Xem tình hình, còn phải lại đợi thêm nhất đẳng."

Thiên Bồng thân thủ nhẹ nhàng loát trước người trên ghế trúc chữ, bắt đầu cười nói: "Liên Cửu Đầu Trùng đều vào Hoa Quả Sơn, như nếu không thừa dịp nó cánh chim không gió chém trừ, sau này, thật có thể thành họa lớn. Đem việc này thông báo tuần tra phủ a."

"Dạ!"

Hơi há hốc mồm, Thiên Bồng tựa hồ còn muốn nói điều gì, có thể lời nói đến bên miệng rồi lại thu trở về.

Thấy thế, Thiên Phụ cũng không nhiều hỏi, chấp tay nói: "Nguyên soái, mặt tướng nơi này còn có một chuyện bầm báo."

"Nói."

Thiên Phụ theo trong tay áo lại là rút ra một phần trúc giản đưa tới: "Nam Thiên Môn phát hàm yêu cầu ta thiên hà thủy quân do đó lần sự kiện làm ra văn bản giải thích."

"Ký phát chính là ai?" Thiên Bồng hỏi.

"Cầm quốc thiên vương."

"Cầm quốc thiên vương." Thiên Bồng yên lặng niệm mấy lần, mím môi, nửa ngày, mới đáp: "Trở về phục hấn: 'Lần này chỉ do sự cố, sau này cần phải không hề có.' "

"Cái này... Chỉ sợ không tốt sao?" Thiên Phụ nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Chứa mẫn liệt diễm bắn ra chiến hạm bị lạc phương diện mấy vạn dặm sau đó rơi tan, loại này Ô Long chính là tối rời rạc Nam Thiên Môn cũng sẽ không phạm. Huống chi là vừa mới hảo nện ở Hoa Quả Sơn?

Nói là sự cố, sợ là ngay cả mình đều sẽ không tin tưởng a.

Bất quá Thiên Phụ do dự, Thiên Bồng lại lơ đãng: "Cứ như vậy hồi phục là đến nơi, hấn hiểu được."

"Mặt tướng tuân mệnh."

"Còn có, làm cho Thiên Nội tạm thời không muốn trở về, tỵ thành thành thật thật tại Nam Thiên Môn trong hạm đội ở lại a."

"Ở lại?" Thiên Phụ lập tức hơi sững sờ, nói: "Nguyên soái đây là..."

"Cái này là vì an toàn của hấn suy nghĩ." Thiên Bồng nói. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: hai ngày này có chút việc, mọi người lượng giải xuống.

Cám ơn ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 268: Trả Thù

Tại đã trải qua ngần ngừ mười hai canh giờ tai sau cứu viện công tác sau, Hoa Quả Sơn hết thảy cũng đã dần dần gần như ổn định. Sự kiện lần này chỗ tạo thành tổn thất cũng đã đại khái kiểm kê đi ra.

Không biết nên không nên dùng may mắn để hình dung. Tại lúc này đây sự kiện trung, Hoa Quả Sơn cả luyện đan hệ thống cơ hồ bị tê liệt, tồn kho nguyên vốn chuẩn bị dùng cho chiến tranh đan dược nhưng như cũ đầy đủ.

Cái này một mặt là bởi vì cất giữ đan dược kho hàng nguyên bản nằm dưới mặt đất thành còn chưa kịp dời trên mặt đất, tại chuyện lần này trung cũng không đã bị ảnh hưởng đến.

Về phương diện khác tắc là vì này không có rễ chi hỏa luyện thần cảnh phía dưới yêu quái căn bản không cách nào chống đỡ, một khi nhiễm trên hơn phân nửa đều là tại chỗ chết, thế cho nên người chết chúng, người bị thương lại không nhiều, dùng cho cứu trị đan dược, tự nhiên cũng nhiều không đứng dậy.

Mà bởi vì hầu tử lúc trước vì nhanh hơn hỏa khí sinh sản đại lượng điều phòng luyện đan Ngô Giả đạo yêu tu đi trước địa hạ thành, cũng khiến cho rất nhiều nguyên bản một phần của luyện đan hệ thống Ngô Giả đạo yêu tu lần này trong tai nạn may mắn thoát khỏi khó khăn, xem như vì Hoa Quả Sơn bảo lưu lại trong ngắn hạn trọng chính luyện đan hệ thống hy vọng.

Về phần sĩ khí, Hoa Quả Sơn nơi này dù sao đều không phải nhân loại, mà là nhìn quen sinh tử yêu quái, làm sao có thể bị đơn giản hù đến?

Nói tóm lại, bị thương rất nặng, cũng suy giảm tới gân cốt, lại còn đang có thể thừa nhận trong phạm vi.

Tại đã trải qua một lần có thể dùng trầm mặc để hình dung hạch tâm hội nghị sau, nguyên bản sách lược bị trên phạm vi lớn địa điều chỉnh.

Đầu tiên là về trùng kiến vấn đề, quyết nghị là, buông tha cho trùng kiến, hạch tâm cơ cấu tạm thời toàn bộ dời hồi địa hạ thành.

Rất hiển nhiên, mặt đất cũng không có bọn họ tưởng tượng như vậy an toàn. Bọn họ có thể ở cả vùng đất đem không chế phạm vi tận lực mở rộng, lại khó có thể hoàn toàn phòng ngự đến từ không trung đột nhiên tập kích, tại bọn hắn có được giống như thiên hà thủy quân vậy gần như chỗ nào cũng có tổ chức tình báo trước, kiến thiết cao độ dày yêu thành không thể nghi ngờ là muốn chết.

Đây là Hoa Quả Sơn trả giá thâm đau đớn một cái giá lớn tổng kết ra giáo huấn.

Chỉ là địa hạ thành tự an toàn sao?

Kỳ thật cũng không an toàn, thậm chí còn không bằng mặt đất an toàn. Một khi địch quân lợi dụng địa chấn dẫn phát lún, nó tính nguy hiểm thậm chí còn vượt qua thiên hà thủy quân hỏa diễm.

Vì thế. Bọn họ làm ra cái thứ hai quyết định, thì phải là gia cố hiện hữu địa hạ thành, đồng thời phân tán kiến thiết nhiều dưới mặt đất cứ điểm, hạn chế từng cái cứ điểm quy mô. Tận khả năng đem trọng yếu cơ cấu an bài tại quy mô nhỏ bé cứ điểm để đề cao kiên cố độ. Tại cứ điểm tuyên chỉ ? trên. Cũng không lại cực hạn tại Hoa Quả Sơn thậm chí Đông Thắng Thần Châu phạm vi.

Về phần những kia do ở dưới đất thành không gian không đủ tạm thời không cách nào dọn trở lại địa hạ thành mà không thể không dừng tại mặt đất yêu quái, tắc hết thấy phân tán an trí dùng phòng ngừa vạn nhất.

Đương nhiên. Quân đội còn là như trước trú đóng ở mặt đất cũng duy trì lấy cự đại phạm vi không chế.

Dùng hầu tử mà nói nói, chính là "Lộ ra răng nanh, trốn đi uy hiếp."

Xác định sau này lộ tuyến, trấn an hết Hoa Quả Sơn yêu chúng. Còn lại, chính là ngoại bộ vấn đề.

Chuyện này yếu cứ như vậy trở mình thiên, dùng nói hầu tử, chính là Hoa Quả Sơn một đám tướng lĩnh cũng không đáp ứng. Vì vậy Hoa Quả Sơn bắt đầu dùng Lý Tĩnh vì các uy hiếp Nam Thiên Môn, yêu cầu giao ra Thiên Nội.

Có thể đảo mắt ba ngày trôi qua, nửa điếm tin tức đều không có. Na Tra gặp đến độ tượng kiến bò trên chảo nóng, hai vị thiên vương nhưng như cũ chết cứng không tha.

Yếu Nam Thiên Môn thật sự giao ra Thiên Nội này khẳng định là không thể nào. Như thật như vậy làm. Thiên hà thủy quân đáng tin cáo thượng thiên đình, đến lúc đó Nam Thiên Môn một đám tướng lĩnh toàn bộ đều được chịu không nổi.

Dù sao cái này cùng cấu kết yêu vương cũng đã không có gì khác nhau.

Dựa theo hầu tử lúc đầu thiết tưởng, nhưng thật ra là tại Thiên Nội rời đi Nam Thiên Môn hạm đội phản hồi Vân Vực Thiên cảnh trên đường chặn đánh hẳn. Đến lúc đó Nam Thiên Môn có thể đem sự tình đều đẩy được không còn một mảnh, Hoa Quả Sơn cũng có thể có cừ oán báo thù có oán báo oán.

Đáng tiếc bọn họ ngày đêm quản chế. Ngày đó trong lại phảng phát sớm thu được đến như gió tránh ở hạm đội ở chỗ sâu trong chính là lại trước không đi. Nguyên bản thiên hà thủy quân hứa hẹn phái tới tiếp người cũng không đúng hẹn xuất hiện. Trong lúc nhất thời, vấn đề này tựa hồ tụ tập tại chỗ đó.

Chẳng lẽ cứ như vậy tính?

Con tức này hầu tử nuốt xuống được, Hoa Quả Sơn yêu chúng cũng nuốt không trôi.

Vì trấn an yêu chúng, vì cho hả giận, cũng làm mới một bước chiến lược, ngày thứ tư trong đêm, tại hầu tử triệu tập Hoa Quả Sơn tất cả hóa thân cảnh đã ngoài yêu quái mở cá tiêu hội sau, một chi do thuần một sắc hóa thân cảnh đã ngoài tốc độ hình yêu quái tạo thành tiêu đội tại Cửu Đầu Trùng dưới sự dẫn dắt lạng lẽ ly khai Hoa Quả Sơn.

...

Hai ngày sau, Vân Vực Thiên cảnh, Thiên Bồng trong thư phòng.

"Người nói vận hướng Quan Vân Thiên cảnh tiếp tế bị cướp rồi?" Thiên Bồng mở to hai mắt nhìn hỏi.

Thiên quân tiếp tế bị cướp, đây chính là ngàn năm khó được nhất ngộ chuyện tình.

"Chính xác ra, không phải là bị kiếp." Thiên Phụ thoáng thẳng người lên nói: "Mặt tướng cũng đã đi trước hiện trường dò xét qua, ba chiến thuyền chiến hạm vận tải cùng đã rơi tan, phụ trách áp tải tổng cộng sáu trăm năm mươi hai danh thiên binh cùng với ba gã tiểu tướng nhất danh thiên tướng không ai sống sót. Nhưng là, ngoại trừ đan dược cùng với số không nhiều

một ít tiểu đồng tây bên ngoài, còn lại kể cả thực vật tại trong tiếp tế toàn bộ bị ngay tại chỗ thiêu hủy, cũng không lấy đi."

"Chỉ lấy đi đan dược? Đều là chút ít đan dược gì?"

"Bất quá là chút ít trong bộ đội thường dùng thuốc chữa thương thôi, không có đặc biệt gì." Thiên Phụ nói.

Thiên Bồng con mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ: "Người nói, sẽ là ai? Là yêu quái, còn là cái khác danh sách bộ đội?"

Nói là yêu quái mà nói, tự Thiên Bồng nhậm chức ngày lên, còn chưa bao giờ thấy qua như thế cả gan làm loạn yêu quái. Nếu nói là là thiên quân danh sách những bộ đội khác... Vậy càng không có thể.

Thiên đình bên trong phái phiệt san sát, các loại tranh đấu gay gắt chưa bao giờ đình chỉ qua. Nhưng còn chưa từng nghe nói qua ai dám động đến việc binh đao.

"Bây giờ còn không rõ ràng lắm." Thiên Phụ nói: "Hiện trường cũng không phát hiện bất luận cái gì có thể truy tra manh mối. Bất quá có thể để xác định chính là, kẻ tập kích tu vi không thấp. Sự phát thời điểm này hạm đội chính giữa còn có một danh hóa thần cảnh thiên tướng, nhưng lại ngay cả tín hiệu cầu cứu cũng không kịp gửi đi. Thẳng đến ngày hôm qua trong đêm giờ tý qua giao phó thời gian, Quan Vân Thiên cảnh hồi báo tiếp tế cũng không đúng hạn tổng đạt, bên này mới phát giác được chiến hạm vận tải đội mất tích. Một đường truy tra, đến sáng nay mới xác định là gặp công kích toàn quân bị diệt."

"Liên cầu cứu đều không thể gửi đi..." Thiên Bồng co lại tay đến, từng bước một đi đến phía trước cửa sổ thì thâm lâm bảm: "Có thể làm được như

thế, tất nhiên không phải thềm thuồng này vài khóa đan dược. Có thể không phải là vì đan dược lại là vì cái gì?"

Vịn cửa sổ diêm, Thiên Bồng lẳng lẳng địa suy tư về. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Không bao lâu, một vị thiên binh đi đến ngoài cửa đứng trong hành lang xa xa mà hướng Thiên Phụ khom người chấp tay.

Thấy thế, Thiên Phụ vội vàng đi ra cửa ngoài.

Ngày đó binh quỳ một chân trên đất hành lễ, hai tay dâng một phần trúc giản, lại cúi đầu nói với Thiên Phụ những thứ gì.

Thiên Phụ sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, đãi cho lui ngày đó binh, liền cầm trong tay trúc giản quay trở về hiệu sách.

Mỗi ngày phụ trở về, Thiên Bồng nhàn nhạt hỏi: "Chuyện gì?"

Thiên Phụ mím môi nói: "Lại có hai chiếc chiến hạm vận tải đã xảy ra chuyện. Lần này là theo Bắc Câu Lô Châu hướng Vân Vực Thiên cảnh vận binh hạm. Hai chiếc hạm trên tổng cộng một ngàn năm trăm danh thiên binh không ai sống sót."

"Đánh trước tiếp tế hạm lại đánh vận tầu chiến... Xem ra, là trả thù đến đây." Thiên Bồng cười lạnh lạnh nói: "Thật đúng là, không thể khinh thường a."

ps:

Hai ngày này ủy khuất mọi người , càng mới tương đối ít... ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 269: Chỗ Nào Cũng Có Chiến Tranh

Thiên hà thủy quân đối Hoa Quả Sơn đánh lên không khác tuyên chiến. Nếu là vậy yêu quái, cái này thiệt thòi ăn thì ăn, chẳng lẽ lại còn chủ động chạy tới dẫn đến thiên quân sao?

Đáng tiếc chính là lần này bọn họ gặp được chính là một con quỷ dị hầu tử.

Tại hầu tử trong tự điện, một khi tuyên chiến, liền không có cái gọi là vực cùng phương thức hạn chế cái này vừa nói. Mọi người nên là không chết không ngớt, như thế nào hung ác làm sao tới. Cho dù không thể thương người gân cốt, chán ghét cũng chán ghét chết người.

Đang lúc Thiên Bồng còn cùng Thiên Phụ tại Vân Vực Thiên cảnh trong thư phòng suy tư về như thế nào ứng đối lúc, lần thứ ba tập kích chính đang phát sinh trung.

Ở vào Nam Chiêm Bộ Châu cùng Tây Ngưu Hạ Châu chỗ giao giới trên không, kiến trúc tại cự đại nổi trên đá trạm tiếp tế chính cuộn cuộn địa mạo hiểm khốc đặc, tiếng giết nổi lên bốn phía.

Ở giữa trên giáo trường khắp nơi trên đất thi hài, một phần của thiên hà thủy quân phòng thủ thiên tướng toàn thân là huyết, nắm kiếm hoảng sợ địa từng bước một lui về sau lại trước, thẳng đến lưng kề sát vách tường, lui không thể lui.

Tại trước người của hắn, là tràn đầy trên đất thiên hà thủy quân quân sĩ thi thể, huyết nhục giống như bùn nhão vậy tùy ý bay lả tả.

Huyết theo cái trán nhỏ, xông vào hốc mắt đem hết chảy trước mắt đều nhuộm thành màu đỏ.

"Các người là ai?" Hắn cao trầm giọng quát.

"Đây không phải rõ ràng sao? Chúng ta không phải người, là yêu." Cánh tay phải biến ảo thành cự đại thú trảo Cửu Đầu Trùng vui cười trước từng bước một vượt qua thi thể hướng hắn đi tới.

Cái này tu vi chỉ có luyện thần cảnh thiên tướng còn chưa đủ hấn hạ món ăn.

Tụ sau lưng Cửu Đầu Trùng mấy trượng có hơn, một con vừa mới gia nhập Hoa Quả Sơn không lâu hóa thân cảnh xà yêu chính phun ra nuốt vào trước lưỡi, say sưa có vị địa lật tới lật lui trước thi thể hy vọng có thể tìm ra một điểm đáng giá mang về gì đó.

"Yêu? Các người sẽ không sợ thiên đình truy nã sao?" Thiên tướng phí công địa giới kiếm quát um lên.

Một vòi máu tươi theo cổ họng của hắn trung ho đi ra.

"Có khác nhau sao?" Cửu Đầu Trùng hỏi ngược lại.

Ngày đó đem trong lúc nhất thời lại á khẩu không trả lời được.

Yêu cùng thần, bản thân chính là thể bất lưỡng lập tồn tại. Thiên đình truy nã hay không, kỳ thật kết quả là không phải đồng dạng sao?

Trên truy nã bảng. Chỉ có điều nói rõ chặt bỏ đầu lâu thiên tướng có thể đạt được càng nhiều tướng thưởng thôi.

Cho dù bọn họ cái gì cũng không duy trì. Thiên quân cũng sẽ đuổi theo không tha. Yêu tồn tại bản thân chính là không bị tiếp nhận. Đã như vậy. Nhiều phạm mấy cái lại có cái gì cái gọi là?

Nhớ ngày đó, vị này thiên tướng bị cắt cử đến nơi đây đóng quân thời điểm còn một bụng oán trách.

Tại thiên hà thủy quân, muốn quân công phải ra tiền tuyến, muốn đi tiêu diệt yêu, chỉ có tại tuyến đầu mới là tấn chức nhanh nhất.

Ở loại địa phương này ăn không ngồi chờ, tuy nói từ nơi này xuất phát hạm đội chiến thắng cũng có thể nhiều ít chia lên một điểm công lao, nhưng nghĩ dựa vào như vậy được chia công lao được đến tấn chức này phải là ngày tháng năm nào chuyện tình.

Mỗi ngày đều nhìn xem đồng liêu chiến báo thở dài, nằm mộng cũng muốn đi tiêu diệt yêu hẳn như thế nào lại nghĩ đến đương những này yêu quái thật sự xuất hiện ở trước mặt mình thời điểm sẽ là dạng này một cái tràng cảnh.

Nguyên lai yêu quái cũng là có thể chủ động tiến công thiên quân.

Mấy ngàn năm quang âm lí. Thiên đình một mực chiếm cứ lấy cực đoan chủ động, thế cho nên làm cho người ta đã quên, kỳ thật còn có loại khả năng này tính tồn tại.

Chính là, tại sao phải chăm chăm trên chính mình cái này nho nhỏ trạm tiếp tế?

Thiên tướng thật sự tại nghĩ mãi mà không rõ.

Bên ngoài tiếng đánh nhau dần dần bình tức.

Một con toàn thân là huyết con tê tê tinh mang lên một chi lang nha bổng theo ngoài cửa lớn lung la lung lay địa đi đến: "Trùng ca, ta bên kia thu phục."

Lâu chính trên mái hiên, một cái lớn điều tinh nhô đầu ra nhìn ngày đó đem liếc, lại nhìn coi Cửu Đầu Trùng, thúc giục: "Động tác nhanh lên, gốc lâu yếu gặp chuyện không may."

Nghe vậy, ngày đó đem sâu hít một hơi thật sâu. Duỗi tay gạt đi cái trán huyết, gắt gao chăm chăm vào Cửu Đầu Trùng thóa mạ nói: "Các ngươi đây là đánh lén. Là cầm cường lãng nhược!"

Đang tại đảo thi thể xà tinh vèo thoáng cái nở nụ cười, ngẩng đầu lên nói: "Chuyện này không là các ngươi một mực tại làm sao? Không lâu mới ba cái hóa thân cảnh thiên tướng mang theo một đồng thiên binh đuổi đến lão tử khắp nơi trốn, không phải mạng của lão tử lớn, sớm bị các ngươi đảo trở về nhin xà canh. Lời này thiệt thòi ngươi nói được cửa ra! Sách sách sách sách."

Quay đầu lại nhìn xà tinh liếc, Cửu Đầu Trùng mặt không biểu tình mà hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

Ngày đó đem hơi rụt rụt cổ, nuốt khô nhỏ nước miếng, kiếm trong tay nắm được càng phát ra khăn.

Sau một khắc, nguyên bản còn cự ly ba trượng có thừa Cửu Đầu Trùng đột nhiên vọt đến thiên tướng trước mặt. Chỉ nghe "Phốc" địa một tiếng, này chích cự đại móng vuốt cũng đã xuyên thủng bụng của hắn.

Kịch liệt đau nhức truyền đến, ngày đó đem thân hình chấn động, một ngụm máu tươi phun vãi ra, lại còn không cam địa giơ lên kiếm trong tay muốn hướng Cửu Đầu Trùng đâm tới.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy Cửu Đầu Trùng tay co lại, trực tiếp đem ngũ tạng lục phủ của hắn toàn bộ rút ra.

Trong khoảnh khắc, huyết như suối tuôn.

Đến lúc này, thiên tướng mới thân thể một nghiêng, âm âm ngã xuống đất. Máu tươi từ dưới thân thể của hắn chậm rãi chảy xuôi ra.

"Đi thôi." Cửu Đầu Trùng nhìn chăm chú chết không nhắm mắt thiên tướng nói: "Bề bộn lâu như vậy, mọi người cũng đều mệt mỏi. Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút."

"Không có mệt hay không, chính thoải mái được ngay." Xà yêu khoát tay áo nói.

Nói, lại tiện tay đem tìm ra vài cái kim tinh phóng tới túi áo lí: "Mẹ nó, theo đi ra đến bây giờ, ta đều buôn bán lời không sai biệt lắm hai ngàn kim tinh. Nếu như có thể ngóc lâu một chút khẳng định càng nhiều, đan dược ngược lại thật sự là không có nhiều. Bất quá lo lắng thượng nhân vài, cái này thiên hà thủy quân thật sự là cùng được có thể."

"Người cầm những kia kim tinh làm gì vậy?" Đại điều tinh nhăn đầu lông mày hỏi.

"Ngạch, trước kia hội vụng trộm dùng kim tinh cùng một ít địa tiên đổi điểm đan dược cái gì."

"Bọn họ đan dược so với Hoa Quả Sơn hảo sao?"

"Cũng không có, phải nói còn kém điểm. Bất quá dưỡng thành thói quen rồi, không tìm ra đến đi, cái này tâm ý lí được sợ. Lãng phí đáng xấu hổ a!"

Cửu Đầu Trùng yêu hóa móng vuốt chậm rãi hồi phục nguyên trạng, đem dính đầy huyết cùng nội tạng thịt nát để tay đến cái mũi bên cạnh nghe nghe, nói: "Toàn thân tanh hôi, tựa coi như các người không nghỉ ngơi, cũng phải nhường ta hảo hảo tắm rửa a?"

"Biên thoáng cái là đến nơi, trùng ca người đều cái gì tu vi, còn tắm rửa làm gì tử?"

"Cho nên nói người không hiểu sinh hoạt a." Cửu Đầu Trùng thở dài: "Tắm rửa là một loại hưởng thụ!"

"Đúng rồi, trùng ca, chúng ta như vậy yếu lấy tới khi nào?"

"Ngạch, này hầu tử chưa nói. Không có việc gì, cứ như vậy làm lấy quá. Đánh tới Hoa Quả Sơn các đại gia đều cảm thấy sợ hãi mới ngừng."

Cả trạm tiếp tế rất nhanh bị đốt lên, hừng hực trong ngọn lửa, lại một mặt thiên hà thủy quân bọt nước lợi kiếm đại kỳ bị cắn nuốt.

Ba ngày sau, Thiên Bồng trong thư phòng, một đồng chiến báo tại Thiên Bồng trên mặt bàn bị đều bày ra.

"Lúc này mới gần kề vài ngày mà thôi, đã bị tập kích bảy lần, bảy lần a! Năm lần toàn bộ diệt, hai lần bởi vì viện quân kịp thời đuổi tới, đối phương chủ động rút lui khỏi, tổng cộng chết trận tướng sĩ bốn ngàn hơn tám trăm danh. Hơn nữa, bọn họ liền hòng phách đều cùng nhau lấy đi." Vi hơi dừng một chút, Thiên Phụ sắc mặt ngưng trọng địa nói tiếp: "Tiếp tế hạm đội, trạm tiếp tế, vận tầu chiến, bọn họ cái gì đều đánh, chuyên chọn nhược đánh, đến không đi vô tung. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Hiện tại quân ta sĩ khí cũng đã bị đả kích lớn, các bộ đều yêu cầu hủy bỏ thông lệ tầu tuần tra. Lại tiếp tục như vậy, hạm đội của chúng ta

cũng chỉ có thể toàn bộ co đầu rút cổ tại thiên cảng lí liên môn cũng không thể ra, còn thế nào..."

Này lời nói tụt ngạnh tại chỗ đó, Thiên Phụ không nói tiếp nữa, chỉ là mở to hai mắt nhìn yên lặng địa nhìn chăm chú ngòi ngay ngắn ở trước bàn sách sắc mặt xanh đen Thiên Bồng.

Sau lưng hắn, một đám tướng lãnh cũng nguyên một đám trầm mặc.

Đây là một trường toàn bộ phạm vi, chỗ nào cũng có chiến tranh. Nhưng đối phương làm như vậy có cái gì ý nghĩa? Chỉ là vì cho hả giận sao?

Chẳng lẽ lại bọn họ thật sự dùng làm cho này dạng có thể đánh bại thiên đình sao?

Dưới mắt, đối phương nghĩ như thế nào cũng đã không trọng yếu, quan trọng là thiên hà thủy quân lực không chế tao ngộ rồi trước nay chưa có khiêu chiến.

Trầm mặc hồi lâu, Thiên Bồng lạnh lùng nói: "Đem trên tình huống báo thiên đình, yêu cầu mau chóng hạ chỉ sự chấp thuận chinh phạt Hoa Quả Sơn. Còn có, triệu tập tất cả hóa thần cảnh đã ngoài thiên tướng!" (chưa xong còn tiếp...)

ps: Con ba ba mau chóng khôi phục bình thường đôi mới, đến lúc đó gia canh bổ sung cấp! ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 270: Mọi Câu

Không có ai sẽ hoài nghi Thiên Bồng quyết tâm.

Ngàn năm, khi hấn thống lĩnh hạ, thiên hà thủy quân một mực xông vào tiêu diệt yêu tối tiên tuyền, bọn họ là thiên đình sắc bén nhất kiếm, là tinh nhuệ nhất bộ đội, vô luận đối phương là như thế nào cường đại yêu vương, vô luận chiến sự như thế nào thảm thiết, cuối cùng bọn họ đều lấy được thắng lợi.

Tất cả mọi người tin tưởng lần này cũng sẽ là giống nhau kết cục.

Quân lệnh phát ra, sáu mươi vạn đại quân đều bị động viên lên.

Hóa thân cảnh đã ngoài thiên tướng bị toàn bộ điều, nó nguyên bản chức vị ủy nhiệm luyện thân cảnh phía dưới thiên tướng tạm thay mặt.

Mới sách lược bị chế định đi ra rồi.

Bọn họ buông tha cho tất cả quy mô nhỏ cứ điếm, đem tất cả quân lực tập trung ở Vân Vực Thiên cảng cùng Quan Vân Thiên cảng hai đại quân cảng cực kỳ phụ thuộc cứ điếm bên trong. Hủy bỏ tất cả thông lệ diễn tập huấn luyện, buông tha cho nguyên bản nhiều lần mà quy mô nhỏ tàu tuần tra.

Không có hơn hai vạn đã ngoài quân lực, cho dù là vận chuyển, cũng không được ra cảng!

Chọn dùng như vậy sách lược, không thể nghi ngờ cần thật lớn quyết tâm.

Nó ý nghĩa thiên hà thủy quân phải giảm thấp đối Tây Ngu Hạ Châu cùng bắc đều lô châu hai đại châu quản chế, tại đây trường nhằm vào thế gian yêu quái to lớn chiến dịch bên trong cấp cho những kia tân sinh tiêu yêu thờ đốc không gian cùng thời gian.

Có thể Thiên Bồng biết rõ, đây mới là tối lựa chọn chính xác.

Nó có thể hình thành cường đại lực phòng ngự, sử thiên hà thủy quân không hề e ngại đến từ Hoa Quả Sơn đánh lên, sử trận này không đối xứng chiến tranh không đến mức diễn biến thành một hồi triệt để tiêu hao chiến đến nỗi đem thiên hà thủy quân quái vật khổng lồ này kéo suy sụp.

Đương nhiên, loại phương thức này chỉ có thể là tạm thời. Cứ thế mãi, mới yêu vương nhất định sẽ theo bọn họ không chế thổ địa trên sinh sôi đi ra. Đến lúc đó, cục diện sẽ so với hiện tại càng khó thu thập.

Đối với hiện tại Thiên Bồng mà nói, hẳn cần làm tuyệt không chỉ là phòng ngừa tổn thất tiến thêm một bước mở rộng. Còn phải đem đầu sỏ gây nên lôi đi ra triệt để giải quyết vấn đề.

Suốt dùng ba ngày. Tại thiên hà thủy quân hoàn thành tất cả điều chỉnh sau. Tất cả tập kích rút cục mai danh ẩn tích.

Như thế gió êm sóng lặng địa qua mười ngày.

Thẳng đến mười ngày sau, đương thiên hà thủy quân các binh sĩ đều đang suy đoán trước người đánh lên có hay không bởi vì không có chỗ nào hạ thủ mà buông tha cho thời điểm, một chi do hai chiếc chiến hạm vận tải cùng hai chiếc hộ vệ nhẹ hạm tạo thành tiểu hình hạm đội buông ra dây

cương, tại thiên binh dẫn đạo hạ chậm rãi hàng ra Vân Vực Thiên cảnh lặng lẽ hướng phía tây chạy tới.

Một màn này chuẩn xác không sai địa rơi vào ẩn núp tại ngoài mấy chục dặm trong tầng mây đại điều tinh trong mắt.

Hắn lặng lẽ xoay người, nương tầng mây yểm hộ lặng yên không một tiếng động địa xuyên qua ba cái tiểu hình phụ thuộc cứ điểm phạm vi khổng lồ, thẳng đến trọn vẹn bay ra bốn trăm dặm, mới hạ thấp độ cao hướng phía trong biển rộng một chỗ tiểu đảo lao đi.

Một mực ghé vào tiểu đảo ở giữa trên đỉnh núi nguy trang thành một khối nham thạch con tê tê tinh thấy xa xa đại điều trở về, lúc này hóa ra nguyên hình nhảy lên trực tiếp theo trên đỉnh núi nhảy xuống.

Này dưới chân núi trong rừng rậm. Gần ba mươi chỉ là hóa thần cảnh đại yêu chính tụ cùng một chỗ uống theo thiên hà thủy quân trong kho hàng thu được rượu ngon, nguyên một đám đông lệch ra tây ngã xuống đất.

Ba mươi chích hóa thần cảnh đại yêu, cái này cũng đã chiếm bây giờ Hoa Quả Sơn hóa thần cảnh yêu quái bảy thành. Tuy nhiên trong chỗ này đại bộ phận cũng chỉ là vừa vừa bước vào hóa thần cảnh tán tiên tu vi, nhưng ba mươi chích đồng thời xuất động, đánh úp, lại thêm có Thái Ất kim tiên Cửu Đầu Trùng dẫn đội, đánh năm ngàn người phía dưới thiên quân hạm đội quả thực hãy cùng chém dưa thái rau giống như.

Vậy thiên quân, mười vạn thiên binh trong đó không sai biệt lắm thì phân phối trăm tên cao thấp hóa thần cảnh thiên tướng thôi, trong chuyện này còn tám phần đã ngoài là Ngô Giả đạo.

Tại binh lực cũng đủ hơn nữa chuẩn bị đầy đủ dưới tình huống, địch quân Hành Giả đạo gần không được thân. Ngô Giả đạo hóa thần cảnh thiên

tướng có thể phát huy rất tốt uy lực. Nhưng nếu như là đột nhiên tập kích hơn nữa còn là tại địch quân thực lực ưu thế dưới tình huống, Ngô Giả đạo thiên tướng quả thực không có gì dùng.

Đương nhiên. Nếu là luận và cá nhân phát triển, Ngô Giả đạo thiên tướng ưu thế tắc cự đại, dù sao Hành Giả đạo uy hiếp bày ở này.

Gặp con tê tê tinh từ trên núi trực tiếp nhảy xuống, chính ôm vò rượu pha trò xà tinh vội vàng cổ một ngang, hỏi: "Làm sao vậy? Thiên hà thủy quân đến đây?"

Cái này một câu xuống dưới, kia bang tử nguyên bản nhìn về phía trên say hun hun yêu quái thoáng cái đều tinh thần lên, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn nhìn về phía con tê tê tinh, có quá mức thậm chí đã rất nhanh vũ khí.

"Không có, thiên hà thủy quân không có tới, chớ khẩn trương." Con tê tê một đường trấn an trước đi đến ngồi chồm hồm ngồi ở ở giữa Cửu Đầu Trùng trước mặt nói: "Trùng ca, hắc hắc, đại điều đã trở lại, nên có tin tức tốt."

Cửu Đầu Trùng vừa giơ lên bên miệng bình rượu hơi dừng lại, hấn gương mặt da ngăm con tê tê tinh liếc, mặt không biểu tình mà nói ra: "Người tỵ chuyên chạy xuống nói cái này?"

"Cái này... Còn có."

"Còn có cái gì?"

"Ta đều nằm một ngày, có thể hay không thay người canh gác a? Tại Hoa Quả Sơn thời điểm ta nhưng là một lần đều không đã đứng cương a." Con tê tê tinh tội nghiệp nói.

Nhìn xem con tê tê tinh này nhăn nhó nhó nhó bộ dáng, tất cả yêu quái lập tức một hồi cười vang.

Cửu Đầu Trùng bung lên bình rượu ực mạnh một ngụm, nặng nề buông, chậm rãi đứng lên lau bả miệng nói: "Nơi này con mẹ nó người yếu nhất, không phải người đi gác ai đi? Để cho ta đi a? Đồng dạng tại canh gác, cái khác vài cái tu vi đều cao hơn người làm sao lại không có tới theo ta xách ý kiến rồi?"

"Lần này lệ khí toàn bộ tiêu tán, trở về ta khẳng định tu vi phóng đại!" Con tê tê tinh tức giận bất bình nói.

"Người tu vi phóng đại?" Cửu Đầu Trùng phốc thoảng cái nở nụ cười, chỉ vào một bên sẵn báo tinh hỏi: "Người trở về tu vi trưởng không?"

"Trưởng!" Đây sẵn báo tinh giờ lên bình rượu thét to nói.

"Vậy còn người?"

"Khẳng định cũng trưởng a, lần này lợi nhuận đại phát. Sau này hẳn là tổ chức mấy lần, rốt cuộc không cần sợ lệ khí a!" Cá sáu tinh cười lên ha hả.

"Người cho rằng chỉ có người sẽ tăng lên sao?" Cửu Đầu Trùng nhắc chân hướng phía con tê tê tinh cái mông hung hăng đạp tới: "Cho ta ngoan ngoãn chạy trở về đi canh gác!"

Nhìn xem trốn chui như chuột con tê tê tinh, lũ yêu quái lại là một hồi cười vang.

Con tê tê tinh bị cười đến trên mặt lân phiến đều căng thẳng.

Ở đây yêu quái, lại nói tiếp đại bộ phận đều là hầu tử đánh bại Nghiễm Mục thiên vương sau mới gia nhập Hoa Quả Sơn, nguyên bản từng người

đều là Đông Thắng Thần Châu làm hại một phương đại yêu, tác uy tác phúc quen, muốn cho ai đi canh gác đều không dễ dàng.

Bất quá một đồng cao vóc dáng đứng ở cùng một chỗ tổng cũng có thể phân ra cá ải, rất không may, cái này con tê tê tinh chính là cá tối ải.

Con tê tê tinh lại là nhãn nhó một phen, bất đắc dĩ chỉ phải cẩn thận mỗi bước đi địa đi, này trên mặt treo đầy không tình nguyện. Cuối cùng, còn tới một đột nhiên tập kích đoạt lấy xà tinh ôm vào trong ngực bình rượu chính là một hồi chạy như điên, làm phép bay lên không hướng trên núi phóng đi.

Cửu Đầu Trùng thấy thế chỉ vào hấn quát: "Con mẹ nó nguoi nếu là dám cho lão tử tại canh gác thời điểm uống rượu, cam đoan lột da của nguoi ra!"

"Trùng ca, ta liền nghe, nghe! Cam đoan không uống!" Con tê tê tinh bề bộn lẳng không xoay nguoi nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Câu đó lập tức đưa tới lũ yêu một hồi hư thanh.

Đãi con tê tê tinh đi rồi, lại qua một hồi lâu đại điều tinh mới rơi xuống Cửu Đầu Trùng trước mặt, nhìn xem trên đất ngổn ngang lộn xộn bình rượu hấn nổi giận: "Thừa dịp ta không tại mở yến hội các nguoi đây là?"

"Nghiêm chỉnh mà nói, có phát hiện không có?" Cửu Đầu Trùng mở miệng nói.

"Có bốn chiến thuyền quân hạm xuất cảng, xem phương hướng, hấn là đi Tây Ngưu Hạ Châu Quan Vân Thiên cảng."

"Ha ha! Nói bọn họ gánh không được! Không tiếp tế, quan vân kia bang trứng chim uống phong a! Các huynh đệ, thao gia hỏa!" Săn báo tinh thoáng cái đứng lên, bung lên bình rượu hướng trên mặt đất nặng nề một đập.

Lập tức, rượu mạnh nường theo lấy vò rượu toái ngói tán đầy đất.

...

Lúc này, Vân Vực Thiên cẳng lầu chính lầu các trên, Thiên Bồng vượt lan can xa xa địa ngắm nhìn tây phương diện vân hải tự nhủ: "Mỗi câu ra khỏi , tự xem con cá ăn, còn là không ăn." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 271: Do Dự

Vân trên biển ánh nắng tươi sáng, bốn chiến thuyền quân hạm chậm rãi đi trước.

Boong thuyền binh lính từng người đều căng thẳng thần kinh, mà ngay cả đứng ở hạm thủ cầm kính thiên lý không ngừng nhìn ra xa thiên tượng cũng thỉnh thoảng không tự giác địa nắm chặt nắm tay.

Cái gọi là "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn", bọn họ sắm vai đúng là hôm nay này "Thiên", "Đường lang" còn không có xuất hiện, về phần "Hoàng tước", chính tránh ở trong khoang thuyền —— suốt một trăm năm mươi võ trang đầy đủ hóa thần cảnh thiên tượng, cái này là bực nào rầm rộ a.

Trọng đại như vậy vận chuyển nhiệm vụ, từ lúc hấn gia nhập thiên hà thủy quân đến nay ba trăm hơn năm mươi năm còn chưa bao giờ nhận được qua.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, đảo mắt đã là vào lúc giữa trưa.

Hạm đội rời đi Vân Vực Thiên cảng đã có hơn ba ngàn lí, thoát ly Vân Vực Thiên cảng phòng ngự phạm vi cũng có hơn một ngàn lí, bất quá đối với tay lại còn chậm chạp không có xuất hiện.

"Có lẽ những người kia thật sự đã bỏ đi." Thiên binh môn phổ biến sinh ra ý nghĩ như vậy.

Nguyên bản thân kinh căng thẳng dần dần thư giãn xuống.

Vài khói bếp xuyên thấu qua buồng nhỏ trên tàu cửa sổ phiêu tán, trên chiến hạm vài cái đầu bếp đang bề bộn được xoay quanh, liên quan nhiều cái tay nghề còn hơi chút có thể vào mắt thiên binh đều bị kéo qua đi hỗ trợ thủ.

Tuy nói dựa theo thiên hà thủy quân lệ cũ hiện tại thuộc về đặc thù thời kì, coi như là Thiên Bồng Nguyên Soái bản thân tránh ở trong khoang thuyền chiến hạm cũng không có nghĩa vụ vì hấn cung cấp ngoài mức thức ăn.

Bất quá, khó được nhiều như vậy thiên tướng chạy địa bàn của mình đến, tổng không tốt bạc đãi người ta không phải?

Đang tại chấp hành nhiệm vụ, rượu nhất định là không thể trên, nhưng làm cho người ta thêm giờ món ăn tổng còn là đủ khả năng, cũng là cơ bản lễ tiết.

Không bao lâu, một vị thiên binh theo khoang đi ra đi tới thiên tướng sau lưng nói: "Khởi bẩm tướng quân. Đồ ăn cũng đã toàn bộ chuẩn bị tốt."

"Dạ. Đi thôi. Chúng ta cùng một chỗ đưa qua." Nói, ngày đó đem hàng kính thiên lý tay nhập trong tay áo, xoay người hướng phía buồng nhỏ trên tàu đi đến.

Một màn này chuẩn xác địa rơi vào ản núp tại vài dặm bên ngoài tầng mây trong biển mất khí tức Cửu Đầu Trùng trong mắt.

"Như thế nào? Có thể động thủ sao?" Đại điều tinh vuốt cánh hỏi.

"Trước chờ một chút."

"Còn phải lại đặng? Trùng ca, chờ bọn hấn đã tới chưa tầng mây địa phương, tựu khó làm cho a."

"Có tầng mây cũng giống như vậy, người không biết thiên hà thủy quân rất nhiều tướng lãnh trong tay kính thiên lý đều là có thể xuyên thấu qua tầng mây tiến hành quan trắc sao?" Cửu Đầu Trùng thản nhiên nói, đôi mắt kia như trước gắt gao chăm chăm vào xa xa bốn tàu chiến hạm.

Có thể hay không là bầy rập?

Trong lòng của hấn sinh ra như vậy nghi hoặc.

Thiên hà thủy quân hai đại thiên cảng trong lúc đó nguyên bản đi tới đi lui không ngừng vận chuyển đội đã có mười ngày không có phái ra. Nguyên bản ngày ngày khổ đợi, hiện tại đột nhiên phái ra. Hấn rồi lại do dự.

Tựu phái hai chiếc nhẹ hạm hộ vệ, có phải là thiếu điểm? Đây là khi chúng ta đều không tồn tại sao?

Hơn nữa mười ngày đều không vận chuyển, cần vận chuyển vật tư lính hấn là tích lũy không ít mới là, mới phái hai chiếc chiến hạm vận tải...

Có thể hay không là thăm dò?

Như lúc trước, hấn không chút nghĩ ngợi tựu trực tiếp động thủ. Nhưng bây giờ, từ cùng hầu tử liên hệ bị hướng trong chết tính kế sau, Cửu Đầu Trùng giật mình phát hiện nguyên lai tính toán thứ này như thế trọng yếu, làm lên sự tình đến, cũng đều hiểu nhiều lắm lưu tượng tượng.

Huống hồ trước khi lên đường hầu tử cũng đã thông báo, Thiên Bồng người này không đơn giản. Phạm là khả năng có địa phương nguy hiểm, tận khả năng không nên đụng.

Suy nghĩ hồi lâu. Cửu Đầu Trùng cuối cùng còn là nói ra: "Chúng ta tiếp theo phê, thật sự khôi phục bình thường vận chuyển, khẳng định có tiếp theo phê."

Nói đi, hướng phía Vân Vực Thiên cảnh phương hướng bay đi.

Lúc này, đang đứng tại trong khoang thuyền dùng dò xét vân kính ra bên ngoài nhìn ra xa thiên nhâm nhẹ giọng thở dài, đem trong tay dò xét vân kính tay lên.

"Xác thực là Cửu Đầu Trùng không sai, bọn họ hướng thiên cảnh phương hướng đi."

"Chúng ta không truy sao?" Bên cạnh một vị thiên tướng hỏi.

Thiên nhâm lắc lắc đầu nói: "Toàn bộ đều là hóa thân cảnh yêu quái, không tốt truy. Huống hồ đã thảo kinh xà, sau này thì càng không dễ dàng mắc câu rồi. Cơ hội chỉ này một lần, còn là thông tri thiên cảnh a."

"Dạ."

...

Vân Vực Thiên cảnh trong thư phòng, Thiên Phụ chấp tay nói: "Thiên nhâm hồi báo, đôi phương cũng đã xuất hiện, xác thực là Cửu Đầu Trùng không sai. Bất quá, bọn họ cũng không tập kích hạm đội. Hiện tại chính hướng thiên cảnh phương hướng."

Ngồi ngay ngắn ở trước bàn sách Thiên Bồng cúi đầu xoa nắn trước trên tay mình ban chỉ, hồi lâu, nói khẽ: "Phái ra đợt thứ hai."

"Dạ."

...

Vân Vực Thiên cẳng trên bến tàu, thiên cầm đem dán tại bên môi ngọc giản thu vào trong ngực, hừ cười nói: "Xem ra, cái này trách nhiệm còn phải rơi xuống trên đầu chúng ta! Lên hạm!"

"Hắc ——!"

Đứng ở hấn tả hữu một đám thiên tướng nguyên một đám giờ cao lên trong tay binh khí hoan hô đứng lên, đều tự thi triển thuật pháp vọt trên chiến hạm.

Buông ra dây cương, lại bốn chiến thuyền quân hạm tại thiên binh dẫn đạo hạ chậm rãi theo tầng tầng lớp lớp trong hạm đội hàng đi ra, chạy nhanh hướng tây phương.

Đến đang lúc hoàng hôn, cái này một chi hạm đội cũng lái vào lúc trước thiên nhâm hạm đội chỗ phạm vi. Nhưng mà, Cửu Đầu Trùng còn không có làm ra quyết định.

"Trùng ca, ngươi đây là làm sao vậy?" Xà tinh khó hiểu mà hỏi thăm.

"Ta..." Cửu Đầu Trùng mím môi nói: "Ta cảm giác, đây là bẫy rập."

"Là bẫy rập?"

"Đúng. Thiên hà thủy quân từ trước đến nay dùng dũng hung ác nổi danh, không nên không có phản chế biện pháp, cái này không giống bọn họ. Chờ một chút a, xảy ra chuyện ta muốn chạy hấn là vấn đề còn không lớn, các ngươi nếu bồi tiến vào, ta trên cái đó tìm nhiều như vậy hóa thần cảnh đến trả lại cho này con khi a?"

Nói đi, không để ý một đám yêu quái phản đối, Cửu Đầu Trùng lại một lần nữa dẫn đội rút lui khỏi.

...

"Nguyên soái, bọn họ lại rút lui khỏi." Thiên Phụ buông ngọc giản nói.

"Lại rút lui khỏi... Con cá này nhi tính cảnh giác rất cao, không dễ dàng mắc câu a." Ấn lấy cái ghế tay vịn, Thiên Bồng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại lắng lắng địa suy tư đứng lên.

Thật muốn bảo đảm chiến hạm vận tải đội an toàn, biện pháp cũng không phải là không có. Chỉ cần tăng lớn đơn lần chuyển vận lượng, một lần nữa cho mỗi chi hạm đội phối hợp hai ba vận bộ đội tiến hành hộ vệ, dựa theo hiện tại đã biết thực lực của đối phương, chắc hẳn sẽ không đại dám tiến công a.

Có thể bởi như vậy, cảnh giới tột đỉnh vĩnh viễn không cách nào giải trừ.

Cả thiên hà thủy quân, đều muốn trở nên thập phần bị động.

Hồi lâu, hắn nói khẽ: "Đệ tam sóng, gia ba chiến thuyền chiến hạm vận tải."

"Gia ba chiến thuyền?"

"Làm thành lúc trước là thăm dò, chính thức vận chuyển đang tại bắt đầu bộ dạng."

"Mặt tướng hiểu rõ."

...

Nhìn qua này đệ tam sóng bảy tàu chiến hạm, Cửu Đầu Trùng lông mày không khỏi hơi chau lên. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Trùng ca, lần này đánh hay là không đánh?" Một bên con tê tê tinh cẩn thận mà hỏi thăm.

Do dự mà, do dự mà, Cửu Đầu Trùng cuối cùng lựa chọn xuất ra ngọc giản trực tiếp đem tình huống nói cho hầu tử.

Lại nói rõ tình huống sau, hầu tử giản lược hỏi đáp: "Nghỉ ba ngày, ba ngày sau lại nhìn."

Cửu Đầu Trùng hơi sững sờ, hỏi: "Như thế nào cá ý tứ?"

"Người không phải sợ là bầy rập sao? Đã như vậy, sẽ chờ đằng xem quá. Có bản lĩnh hấn mỗi một sóng đều là bầy rập."

"Này, nếu như ba ngày sau bọn họ vận chuyển vẫn còn tiếp tục chúng ta tự động thủ?"

"Cũng không phải." Hầu tử ung dung nói: "Mục đích của chúng ta không phải sát thương, mà là là bảo trì uy hiếp, bới móc. Như là đã làm cho bọn họ co rút lại, nói cách khác, mục đích của chúng ta cũng đã cơ bản đạt tới. Kế tiếp chỉ cần ngẫu nhiên ra tay đừng làm cho bọn hấn tốt lắm vết sẹo đã quên đau là đến nơi. Loại chiến thuật này tinh túy ở chỗ không thể nhường đối phương đoán ra của người làm việc phương thức, hấn đoán không ra, chúng ta tự thắng. Bị hấn đoán được, chúng ta sẽ chết được rất khó xem. Không cần nóng vội. Chúng ta không vội, bọn họ tự cấp." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 272: Trò Khôi Hải

Cửu Đầu Trùng ra ngoài ý định địa cũng không có đối thuyền vận tải đội động thủ, điều này khiến cho Thiên Bồng rất cảm thấy hoang mang.

Vừa mới bắt đầu khá tốt, tuy nhiên Cửu Đầu Trùng không có động thủ, thiên hà thủy quân tối thiểu đều có thể cảm thấy được Cửu Đầu Trùng tự tại phụ cận. Chỉ cần địch nhân không có buông tha cho, như vậy bọn họ mới có kiên trì lý do. Nhưng vấn đề là, một ngày qua đi bọn họ liền Cửu Đầu Trùng bóng dáng đều không thấy được.

"Chẳng lẽ thật sự buông tha cho?" Thiên Bồng nhăn đầu lông mày nghĩ.

Theo vừa mới bắt đầu Cửu Đầu Trùng hội theo đuôi thuyền vận tải đội một khoảng cách cử động đến xem, Thiên Bồng ít nhất có thể kết luận Cửu Đầu Trùng cũng không có buông tha cho, tình huống hiện tại, nhiều nhất chỉ có thể nói rõ đối phương cẩn thận.

Câu cá, bính đúng là kiên nhẫn.

Lực bài chúng nghị phía dưới, Thiên Bồng quyết tâm đem lần này "Câu cá" hành động tiến hành xuống dưới.

Kết quả là, thiên hà thủy quân trọng yếu nhất chiến lược, những cái này hóa thân cảnh đã ngoài thiên tướng bị chia làm bốn gậy, tự tại Vân Vực Thiên cảnh cùng Quan Vân Thiên cảnh trong lúc đó tới tới lui lui địa vận.

Vừa mới bắt đầu thiên tướng môn đều phi thường phối hợp, dù sao tình huống hiện tại mọi người cũng đều tinh tường. Nhưng thời gian lâu, phần lớn cảm giác mình tượng một câu chuyện cười.

Ngẫm lại xem, những này thân là một quân chủ tướng thiên tướng môn bị triệu tập lại, sau đó ném vào hẹp hòi trong khoang thuyền bảo là muốn bố trí mai phục. Ngày đầu một hai ngày mọi người khẳng định đều là căng thẳng thần kinh chờ kẻ tập kích xuất hiện. Hai ngày qua đi?

Cái gì cũng không phát sinh, ần ần, thiên tướng môn bắt đầu đối như vậy sách lược sinh ra nghi vấn. Đương nhiên, trở ngại Thiên Bồng từ trước đến nay chí cao quyền uy bọn họ nhất định là không dám nói ra khỏi miệng.

Ngay sau đó, ba bốn năm sáu bảy ngày trôi qua, như trước gió êm sóng lặng chuyện gì cũng không phát sinh.

Còn là như trước uốn tại trong khoang thuyền tượng hàng hóa đồng dạng bị vận đến vận đi thiên tướng môn cũng đã đối loại này trư đồng dạng sinh hoạt sinh ra mâu thuẫn tâm lý. Đương nhiên, bọn họ còn là không dám công khai nghi vấn Thiên Bồng, cho nên bọn họ bắt đầu công khai trêu chọc chính mình bị thúc sinh hoạt trạng thái. Đồng thời nguyên rủa này chích chết tiết Cửu Đầu Trùng.

Thiên Bồng như trước kiên trì. Vì vậy "Câu cá" hành động như trước tiếp tục.

Đảo mắt nửa tháng trôi qua. Còn không có mới tập kích phát sinh. Lúc này các loại câu oán hận đã bị uyển chuyển địa ghi thành quân báo bỏ vào Thiên Bồng trên bàn sách.

Nhìn này thập phần theo trong khoang thuyền được đưa tới quân báo, Thiên Bồng trái lo phải nghĩ, cuối cùng quyết định tự mình ra tay ý kiến

phúc đáp dùng bày ra trấn an.

Nhưng mà, quyết định này của hắn rất hiển nhiên sai rồi.

Tại được đến hắn trấn an sau, loại này quân báo cũng không có yên tĩnh, ngược lại giống như chiếm được cổ vũ vậy càng ngày càng nghiêm trọng. Ngẫm lại, mấy trăm danh bị ném tại trong khoang thuyền thiên tướng mỗi ngày ngoại trừ trêu chọc đánh cái rắm bên ngoài, nếu như không đối trước biện pháp cho Thiên Bồng cầu nhau. Bọn họ còn có thể làm gì vậy?

Vì vậy, buồn cười một màn xuất hiện.

Tại trong khoang thuyền, thiên binh môn có thể chứng kiến một đồng thiên tướng ngồi trên mặt đất, nguyên một đám cầm trúc giản nắm bút lông ở nơi đó minh tư khổ tưởng, nói có sách, mách có chứng, chuyện trò, dùng tận khả năng uyển chuyển ngôn ngữ hy vọng Thiên Bồng có thể nhanh chóng chấm dứt lần này hành động, gián đoạn bộc phát ra về nào đó từ ngữ có nên hay không nên sử dụng tranh luận.

Thậm chí có thiên tướng đột nhiên cảm giác mình trong bụng mực nước không đủ dùng, còn sai người cho lấy vài cuốn sách đến trong khoang thuyền tiến tu lên.

Mà ở Thiên Bồng trong thư phòng, thì là chồng chất như núi không có chút ý nghĩa nào quân báo chờ hắn ý kiến phúc đáp.

Bởi vì này tham dự. Vô luận là làm cao nhất thống soái Thiên Bồng, còn là những cái này bị chứa ở trong khoang thuyền tướng lãnh. Điều thuộc về thiên hà thủy quân tầng cao nhất. Những kia không có tham gia hành động lần này hạ tầng thiên tướng thiên binh môn bắt đầu học theo địa cầm bọn họ văn vẽ học tập, thậm chí tạo thành một cổ phong trào.

Tại thời kỳ này, thiên hà thủy quân tri thức văn hóa trình độ chiếm được trước nay chưa có tăng lên. Đương nhiên, Thiên Bồng cũng không biết là cái này là một chuyện tốt, bởi vì cả "Câu cá" hành động nhìn về phía trên cũng đã tượng một hồi trò khôi hài.

Vi kết thúc trận này vô tình ý nghĩa cách không đối luận, tại "Câu cá" hành động bắt đầu sau ngày thứ hai mươi, Thiên Bồng trực tiếp hạ lệnh cấm cho những kia tham dự đến lần này trong khi hành động thuyền hạm cung cấp giấy và bút mực các loại tiếp tế.

Thái độ như thế minh xác, những cái này thiên tướng tự nhiên cũng hiểu được nên làm như thế nào.

Bất quá trên bàn sách trúc giản ít đi không ít, không có nghĩa là ý kiến cũng đi theo thiếu, nếu là không có lý do thích hợp, chính là thân là nguyên soái Thiên Bồng cũng vô pháp cứ thế mãi địa đem nó đẩy mạnh xuống dưới.

Có như vậy một khoảng thời gian, Thiên Bồng thậm chí lo nghĩ địa hy vọng Cửu Đầu Trùng có thể tập kích hạ nơi đó, dù là bất không đến hẳn cũng đúng. Chỉ cần tập kích thiết thực đã xảy ra, cũng liền có đầy đủ lý do đem hành động lần này tiếp tục kiên trì.

Hẳn thủy chung tin tưởng vững chắc Cửu Đầu Trùng sớm muộn hội mắc câu.

Bất quá rất đáng tiếc, này chích Cửu Đầu Trùng thật giống như mắt tích vậy không có tái xuất hiện.

Tại "Câu cá" hành động bắt đầu sau thứ ba mươi thiên, thì ra là suốt một tháng thời điểm, đóng ở Quan Vân Thiên cảng hai mươi vạn đại quân tiếp

tế rất cực sáng lên đèn đỏ, thỉnh cầu khôi phục bình thường chuyển vận trúc giản giống như tuyết rơi vậy bay về phía Thiên Bồng thư phòng.

Nhịn không được, thật sự nhịn không được.

Roi vào đường cùng, Thiên Bồng chỉ phải ký phát khôi phục bình thường chuyển vận công văn, lại không có ký phát khôi phục bình thường tàu tuần tra công văn, về phần này "Câu cá" hành động, càng là không có đình chỉ.

Vì thế này làm "Môi câu" bốn tiểu hạm đội chỉ có thể hỗn tại những hạm đội khác trong đó tiếp tục đi tới đi lui Quan Vân Thiên cảng cùng Vân Vực Thiên cảng lưỡng địa, những cái này thiên tướng cũng chỉ có thể tiếp tục bị tới tới lui lui đương trư tế đồng dạng địa vận.

Đương nhiên, như vậy cũng tốt. Bình thường vận chuyển khôi phục, cái khác còn có thể xa sao? Bị giam tại trong khoang thuyền thiên tướng môn cuối cùng thấy được một tia ánh rạng đông.

Nhưng mà, vừa lúc đó bi kịch tính chuyện tình đã xảy ra.

Nương theo lấy chuyển vận đại quy mô gia tăng, Cửu Đầu Trùng lần nữa dẫn đội đánh lên trong đó một chi bình thường hạm đội.

Bởi vì có lúc trước kinh nghiệm, hiện tại chiến hạm vận tải đội thiên tướng đều làm đủ phòng đánh lên chuẩn bị, chuyện lần này trung bọn họ cũng không có như cùng dĩ vãng vậy toàn quân bị diệt, chỉ là chết hơn bốn trăm danh thiên binh thôi. Còn lại hơn bốn trăm danh thành công đào thoát.

Hơn bốn trăm danh thiên binh đối tại có được sáu mươi vạn đại quân thiên hà thủy quân mà nói chính là một số 0 đầu số lẻ, căn bản không ảnh hưởng toàn cục, bất quá lần này sự kiện ảnh hưởng lại vô cùng ác liệt.

Hắn bằng Hoa Quả Sơn tại nhắc nhở Thiên Bồng, chiến tranh vẫn còn tiếp tục, hơn nữa hội một mực tiếp tục nữa!

Nắm một phần đó chiến báo trúc giản, Thiên Bồng tay lại hơi phát run.

"Thiên đình, còn không có tin tức sao?" Hắn hỏi.

Đứng ở phía sau Thiên Phụ ngậm miệng đáp: "Còn không có. Bất quá, hẳn là nhanh. Dự tính nhiều nhất lại... Thêm nửa năm nữa..."

"Nửa năm?" Thiên Bồng mở to hai mắt nhìn, một quyền nặng nề chùy tại cửa sổ trên mái hiên. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Một tiếng trầm đục, mảnh gỗ vụn tóe lên, cả cửa sổ diêm đều rạn nứt.

"Thời gian nửa năm, đều muốn như vậy qua sao?" Thiên Bồng lạnh lùng địa nở nụ cười.

Thiên Phụ hơi cúi đầu, không có đáp lại.

Đã nhiều năm như vậy, đối mặt yêu quái, hẳn còn chưa bao giờ mỗi ngày bồng như thế thất thổ qua.

Còn không có chính thức khai chiến cũng đã đem cả thiên hà thủy quân bức đến tình cảnh như thế, đối thủ lần này, vô luận tâm trí còn là tu vi, đều xa xa vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn.

Hồi lâu, Thiên Bồng đột nhiên mở miệng nói ra: "Không thể 'Công nó cần phải thủ', cũng chỉ có thể 'Thủ nó cần phải công'."

"Nguyên soái ý tứ là... ?"

"Thông tri Nam Thiên Môn, nói, chúng ta phái người đi đem Thiên Nội đón trở về. Làm cho cầm quốc thiên vương cần phải đem tin tức này tiết lộ cho Hoa Quả Sơn." Hãn nghiên răng nghiên lợi nói. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 273: Yên Hội

Thiên Bồng tính toán không thể nghi ngờ là đối.

Ba ngày sau, đương Na Tra đem Thiên Nội sắp rời đi Nam Thiên Môn hạm đội phản hồi Vân Vực Thiên cảnh tin tức tiết lộ cho hầu tử thời điểm, hầu tử phản ứng là vô đầu, không ngừng vô đầu.

Rất hiển nhiên, Thiên Bồng đánh trúng chỗ yếu hại của hắn.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, nhưng mười năm này, xác thực phi thường gian nan.

Kỳ thật hầu tử cũng hiểu rõ, lúc trước thiên hà thủy quân làm cho Thiên Nội dừng tại Nam Thiên Môn trong hạm đội, chính là sợ chính mình trả thù. Mà bây giờ tại nhảy cảm như vậy thời điểm triệu hồi, hơn nữa là phái ra hạm đội đưa hắn cùng tham dự lần kia tập kích quân sĩ cùng nhau đón về, nói rõ chính là đào cái hố chuẩn bị cho mình nhảy.

Có thể hắn nhảy còn là không nhảy?

Nói thực ra, hắn rất muốn nhảy, cho dù biết rõ đó là một hãm hại, hắn còn là rất muốn nhảy.

Thiên Nội là thiên hà thủy quân cao cấp tướng lĩnh, bỏ lỡ lần này cơ hội, từ nay về sau trừ phi nắm bắt Vân Vực Thiên cảnh hoặc là hoàn toàn đánh tan thiên hà thủy quân, nếu không rất khó lại có cơ hội báo thù. Mà

hai người này không thể nghi ngờ đều là rất khó, tối thiểu nhất tại ngắn hạn trong không cách nào thực hiện.

Kỳ thật hấn cũng thừa nhận trước đến từ bên trong áp lực, bức thiết hy vọng có thể cho bên trong một cái công đạo. Dù sao vô luận Cửu Đầu Trùng tại cái khác chiến trường chiến tích như thế nào huy hoàng, nói trắng ra là đều là không tìm được chính chủ, thì ra là làm cho Hoa Quả Sơn yêu chúng trên tâm lý thoảng trấn an thôi, không cách nào phát ra nổi chính thức trả thù hiệu quả.

Chính là như thế nào thu phục này thiết hạ bầy rập?

Biện pháp, hấn còn không nghĩ tới. Bất quá hấn đầu tiên gọi trở về Cửu Đầu Trùng cùng với những cái này bên ngoài tham dự đánh lén hóa thân cảnh yêu quái môn. Vì giải quyết Thiên Nội, hầu tử cần bọn họ chiến lược.

Đến được biết Thiên Nội sắp rời đi Nam Thiên Môn hạm đội tin tức này ngày thứ hai tối đêm, bên ngoài giăng co hơn một tháng đánh lén tiểu đội rốt cục đuổi đến trở về.

Khi thấy thân ảnh của bọn hấn xuất hiện ở chân trời một sát, cả Hoa Quả Sơn đều bộc phát ra liên tục không ngừng tiếng hoan hô.

Tiêu cương trên yêu binh giờ cao lên đại kỳ không ngừng huy vũ hò hét. Thủ vệ đội tướng sĩ không ngừng gõ trước cái thuẫn rít gào. Bán phân phối trung tâm nhân viên phá lệ cho bọn hấn đưa tới ngoài mức rượu ngon.

Tất cả yêu quái đều bùng lên. Đông nghịt một mảnh. Trận kia mặt, kích động được ngôn ngữ cũng khó khăn dùng biểu đạt.

Tùng chích không hề chuẩn bị tâm lý hóa thân cảnh yêu quái bị một đống lớn tiểu yêu cử động lên đỉnh đầu, ném bầu trời, cười đến không ngậm miệng được.

Vạn Thánh công chúa xuyên việt yêu bầy, phi thân nhào vào Cửu Đầu Trùng trong ngực kích động đến rơi nước mắt.

"Sao, làm sao vậy?" Cửu Đầu Trùng thất kinh hỏi.

"Ta mỗi ngày đều nghe các ngươi chiến báo, các ngươi thật là lợi hại a! Bả thiên hà thủy quân đều quấy đến không có cách nào khác giấc ngủ!" Vạn Thánh công chúa dùng một loại tràn đầy ánh mắt sùng bái nói ra.

Một ít sát, Cửu Đầu Trùng đột nhiên cảm giác được có chút choáng váng.

Khi bọn hắn được tôn sùng đến hầu tử trước mặt thời điểm. Cái này nguyên một đám tam đại năm thô đại yêu đều xấu hổ đỏ mặt.

"Các ngươi đây là làm sao vậy?" Hầu tử nhăn đầu lông mày hỏi.

"Có, có điểm không quá thói quen. Ha ha ha ha." Cửu Đầu Trùng lấp bắp thuyết.

Nguyên bản nhiệt liệt bầu không khí lập tức cứng lại rồi, sau một khắc, bộc phát ra tiếng sấm loại tiếng vỗ tay.

Hối hả bên trong, những cái này đại yêu nguyên một đám lại giống như hài tử vậy không biết làm sao. Thấy đứng ở một bên không có thể tham gia hành động lần này còn lại hóa thần cảnh yêu quái đều ần ần có chút ghen ghét.

Cái này đãi ngộ, quả thực làm cho người ta đỏ mặt.

Có thể bị phê chuẩn tham dự hành động lần này không có một con yêu quái là kém, tối thiểu nhất giữ gốc đều là hóa thần cảnh tu vi. Thực lực như

vậy tại thiên quân đại quy mô tiêu trừ thế gian yêu quái trước, tìm đỉnh núi làm cái yêu vương dư dả.

Có thể thủ hạ nhiều hơn nữa, có mấy là thật tâm?

Nhìn xem những kia lệ nóng doanh tròng tiêu yêu đập đổ bàn tay, hô ách cuống họng. Không biết mệt mỏi địa nghĩ chen đến bên cạnh của hắn, Cửu Đầu Trùng lập tức phát hiện. Nguyên lai, có nhiều thứ cũng không phải bằng vào thực lực cường hoành có thể thắng được.

Tỷ như chính thức, phát ra từ nội tâm kính trọng cùng sùng bái.

Có đôi khi đơn thuần trả giá, so với đơn thuần cố gắng đạt được càng nhiều.

Hắn rốt cục hiểu rõ vì cái gì nhân loại yêu mến đương anh hùng, cảm giác kia, há lại là được đến kiện cái gì pháp bảo hoặc là đan dược gì có thể đánh đồng?

Giờ này khắc này, bọn họ chính là Hoa Quả Sơn anh hùng.

...

Vào đêm, Hoa Quả Sơn điềm nổi lên liên miên đồng lửa cử hành từ trước tới nay thịnh đại nhất khánh công hội.

Bán phân phối trung tâm liều mạng vậy địa ra bên ngoài chuyên rượu cùng thực vật, kể cả tầng dưới chót nhất yêu quái tại trong tất cả yêu chúng, đều được dùng chia sẻ giờ này khắc này vinh quang.

Uống nhiều quá yêu quái môn cũng bắt đầu làm âm ỉ, đương nhiên, làm âm ỉ phương thức khác nhau.

Lữ lục quái đề nghị ngay tại lúc này làm một con có văn hóa yêu quái nhất định phải đi tử lệnh, đáng tiếc hắc loại này quan điểm thật sự không có gì yêu quái nhận đồng, không đợi hắc nói rõ ràng quy tắc đã bị mát đến một bên.

Đại điều tinh quyết định yếu biểu diễn hắc mười dặm một bản công lực, vì vậy cùng đồng dạng cho là mình tài bản cung Hoa Quả Sơn đệ nhất Đoàn Chủ mỗ trên. Hai vị này đứng ở Hoa Quả Sơn trên đỉnh núi bản cá không dứt, cũng không biết bản trúng không có.

Đại Giác uống nhiều quá sau cô linh linh địa trốn ở góc phòng khóc đến chết đi hỏa đến, đoán chừng là nhớ tới nhà mình tức phụ. Thấy hầu tử một hồi lòng chua xót, lại cũng không biết nên nói cái gì an ủi.

Hắc tử tắc nương rượu kính chạy tới cùng Dĩ Tổ thông báo, lúc trở lại sắc mặt có chút khó coi, đoán chừng là thất bại.

Về phần này làm chủ giác Cửu Đầu Trùng, tắc một mực cùng Vạn Thánh công chúa dính lại cùng, không dứt địa liếc mắt đưa tình. Từ loại nào góc độ mà nói, hắc thực không thích hợp vào đầu.

Cuối cùng còn lại hầu tử bên này, Dương Thiên còn là trước sau như một địa không có tới tham gia, Phong Linh ngồi ở hầu tử bên cạnh nhìn chăm chăm vào hầu tử cái chén xem, chỉ cần một thiếu liền lập tức cho rót đầy.

Về phần hầu tử, hắc chỉ là im ắng mà nhìn xem bọn họ làm âm ỉ.

Đợi đến nửa đêm, điên cuồng yến hội rốt cục dần dần yên tĩnh. Cửu Đầu Trùng đem Vạn Thánh công chúa đưa sau khi trở về lại bị hầu tử phái người cho tìm trở về.

"Uy, ta tiểu biệt thắng tâm hôn, như thế ngày tốt cảnh đẹp, ngươi không biết xấu hổ đã quấy rầy? Ngươi còn có phải là người hay không người?" Hãn trùng mắt hầu tử vẻ mặt không nhanh nói.

"Ta là một con khỉ không phải người, cái này không bày rõ ra sao?" Hầu tử buông tay ra nói: "Hãn là minh trời xế chiều đến hậu thiên rạng sáng, thiên hà thủy quân tựu sẽ phái người tới đón Thiên Nội. Đây là mới nhất tin tức."

"Nhanh như vậy?" Cửu Đầu Trùng lập tức lấp bắp kinh hãi, rượu thoáng cái toàn bộ tỉnh.

"Không nhanh gọi các người trở về làm gì vậy? Lưu ở bên ngoài giết nhiều điểm thiên binh không tốt sao?" Ngồi ở một bên Đoàn Chủ nói ra.

Hầu tử gật đầu nói: "Có thể là kế hoạch của chúng ta đến bây giờ đều không đã định."

"Kỳ thật ta cảm thấy được, còn là không cần phải đánh hảo." Đoàn Chủ bàn bắt tay vào làm ung dung nói: "Vì cái gì sớm không tiếp muộn không tiếp, lúc này tới đón? Cái này rõ ràng cho thấy cá bẫy rập, biết rõ là bẫy rập chúng ta còn nhảy, có phải là có điểm... Thù là muốn báo, nhưng không phải như vậy báo pháp."

"Cứ như vậy phóng tên kia trở về, ngươi cảm thấy mọi người hội đáp ứng không?" Cửu Đầu Trùng nghiêng mắt nhìn coi xa xa đang tại mấy cái yêu binh nâng hạ rời đi Đại Giác, thở dài: "Muốn ta tuyên, tình nguyện thống thống khoái khoái địa chết, cũng không yếu biệt khuất địa còn sống. Có phải là bẫy rập chúng ta đều được ra tay, chỉ là làm như thế nào ra tay vấn đề. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

Hầu tử không khỏi nhin không được cười lên.

Lời này thật là không giống Cửu Đầu Trùng nên nói, chẳng lẽ đi ra ngoài đánh lén một lần trở về, còn đôi tính rồi?

"Có lẽ chúng ta có thể nhân cơ hội đánh lén Vân Vực Thiên cảnh!" Một mực không nói chuyện giác xà nhắc tay nói.

"Đánh lén Vân Vực Thiên cảnh?" Cửu Đầu Trùng sách sách nở nụ cười: "Ngươi là không cùng thiên hà thủy quân so so chiêu a? Ngày đó cảnh cùng cá thùng sắt dường như, đừng nói thiên hà thủy quân những cái này hóa thần cảnh tướng lãnh, chính là nửa cái hóa thần cảnh tướng lãnh không có, chúng ta đi cũng đòi không đến hảo. Đánh Vân Vực Thiên cảnh, đây tuyệt đối là ý nghĩ kỳ lạ."

Cái này vừa nói, lũ yêu lập tức đều trầm mặc.

Hồi lâu, hầu tử mở miệng nói: "Không ra tay trợ mắt nhìn xem hấn trở về, đó là tuyệt đối không có khả năng. Chuyện này, phải có một cái công đạo. Tất cả hóa thần cảnh đã ngoài đều tập kết a, đến lúc đó, ta cùng Cửu Đầu Trùng hai cái xuất thủ trước thăm dò. Nếu như khả thi, tựu một loạt cùng lên. Nếu như không thể được, hai chúng ta chạy đứng lên cũng mau." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ta quyết định từ nay về sau đôi mới còn là muộn lên đây đi ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 274: Tập Kích Bắt Đầu

Ngày kế đêm khuya, ba chiến thuyền thiên hà thủy quân quân hạm đứng hện lái vào Nam Thiên Môn hạm đội khổng chế phạm vi.

Ở trên vạn danh thiên binh nhìn soi mói, thiên nhâm làm thiên hà thủy quân đại biểu cùng Nam Thiên Môn bên này đại biểu giúp nhau trao đổi ấn tín. Lẫn nhau xác nhận thân phận sau, Nam Thiên Môn thiên tướng mới gật đầu ý bảo Thiên Nội cùng với dừng thiên binh môn có thể lên tàu.

Vừa bước trên boong tàu, Thiên Nội rất nhanh tại thiên nhâm dưới sự dẫn dắt đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Đương này mộc cửa bị đẩy ra lúc, Thiên Nội cả giật mình. Chập chờn trong ngọn lửa, hấn gặp được nguyên một đám thân ảnh quen thuộc.

"Mặt, mặt tướng Thiên Nội, tham kiến nguyên soái!"

"Đứng lên đi." Đứng ở bên cửa sổ Thiên Bồng xoay người nói: "Chuyện lần này các ngươi làm rất khá, bất quá, phải đợi sống quá cửa ải cuối cùng này tài năng cho các ngươi luận công đi phần thưởng."

"Nguyên soái quá khen, bất quá là chúng ta thuộc bổn phận việc thôi. Mặt tướng không dám tranh công."

Đơn giản địa hành lễ, Thiên Nội khom người thối nhập sau lưng đội ngũ bên trong.

Nho nhỏ trong khoang, cơ hồ tụ tập hẳn biết rõ tất cả thiên hà thủy quân cao cấp tướng lĩnh, mà ngay cả đảm đương văn chức Thiên Phụ cũng trong đó.

"Đây là muốn làm cái gì?" Hấn không khỏi nghĩ.

Bất quá, lúc này mở miệng hỏi vấn đề, hiển nhiên không quá phù hợp.

Trong khoang thuyền chỉ còn lại có trên vách tường cây đuốc xèo xèo thiêu đốt tiếng vang, tất cả mọi người lẳng lặng địa ở lại, không nói tiếng nào, cũng không lộ vẻ gì.

Này không khí giống như đọng lại vậy.

Không bao lâu, một vị thiên tướng đi vào nói: "Khởi bẩm nguyên soái, giao tiếp đã toàn bộ hoàn thành."

"Truyền lệnh xuống, lên đường."

"Dạ!"

Buồm giương lên, ba chiến thuyền quân hạm tại Nam Thiên Môn thiên binh chỉ dẫn hạ chậm rãi thoát ly hạm đội hướng phía tây bắc phương hướng hàng đi.

"Lúc này đây. Tổng sẽ xuất hiện đi?" Thiên Bồng nghĩ.

...

Trên bầu trời tầng mây dần dần che đậy minh nguyệt.

Nam Thiên Môn hạm đội tây bắc phương hướng ngoài ngàn dặm đen kịt một mảnh hoang dã bên trong. Bốn mươi con đại yêu vũ trang đầy đủ tụ tập đến cùng một chỗ. Lẳng lặng chờ đợi trước.

Hoa Quả Sơn tất cả hóa thân cảnh đại yêu đều ở nơi này.

Không bao lâu, Đoàn Chủ từ phía trên bên cạnh bay tới lạng lẽ hạ xuống đến hầu tử bên người: "Còn có khoảng hai trăm lý (100 km), bọn họ quả nhiên đến đây."

Vài chích nguyên bản ngôi yêu quái cả kinh, vôi vàng cầm vũ khí đứng lên.

"Chớ khẩn trương, còn có hai trăm dặm, dựa theo tốc độ của bọn hần, mau nữa, tối thiểu cũng muốn nửa canh giờ." Hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng lên.

Lời của hần cũng không có thể làm cho những cái này yêu quái khẩn trương cảm xúc được đến chút nào giảm bớt. Thậm chí, còn làm cho những cái này yêu quái càng thêm khẩn trương.

Đêm nay, người nào cũng biết rất có thể là bầy rập, đối thủ, rất có thể là một đồng lớn thiên hà thủy quân cao cấp tướng lãnh. Ở đây có thể chân chánh tâm bình khí hòa, chỉ sợ cũng chỉ còn lại có hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng cái này hai cái Thái Ất kim tiên cao thủ.

"Các người trước tại nơi này nghỉ ngơi một chút a." Nói đi, hầu tử quay đầu nói với Đoàn Chủ: "Người dẫn ta đi nhìn xem."

"Đi."

Nói đi, hai người nhanh chóng thi triển đằng vân thuật hướng phía phía đông nam bay đi.

Trong cuồng phong, Đoàn Chủ lạng lẽ dựa vào hướng hầu tử, thấp giọng nói ra: "Kỳ thật ta thủy chung cho rằng không nên ra tay."

"Vì cái gì?" Hầu tử hỏi.

"Bởi vì... Bởi vì này rõ ràng chính là bầy rập. Không phải sao? Có thể người lại vẫn đồng ý đi đánh lén. Đây không phải chính hợp thiên hà thủy quân kia bang gia hòa ý sao?"

"Ta nói rồi, chuyện kia nhất định phải có công đạo."

"Công đạo?" Đoàn Chủ hừ địa bật cười: "Hiện tại mới vừa mới bắt đầu. Sau này sẽ chết càng nhiều người, chẳng lẽ chúng ta có thể mỗi lần đều cho công đạo sao? Nhớ rõ chúng ta tại ác long đàm chết rồi nhiều ít sao? Khi nào thì từng có khai báo?"

"Lúc này không giống ngày xưa. Nếu như chúng ta còn là đám kia đám ô hợp, tự nhiên cái gì đều không cần nói, cũng sẽ không có người yêu cầu. Đối với chúng ta đã không phải là, cho nên, cần cho công đạo, hoặc là nói, là một loại tỏ thái độ... Nếu như ta không đáp ứng ra tay, đến lúc đó bọn họ hội lén vụng trộm ra tay, hoặc là đối với chuyện này chuyện nhớ mãi không quên. Nói như vậy, mới là thiên hà thủy quân hy vọng nhất nhìn qua." Nhân nhạ thở dài, hầu tử nói: "Thua cũng tốt, thắng cũng tốt, nên cũng sẽ không lưu tiếc nuối a. Cũng không phải mỗi trường chiến đều muốn vững vàng chiến thắng mới đi đánh."

Tổng có một chút chiến là vô luận thắng thua đều không đánh không thể.

Tỷ như mình bây giờ tại đánh trận chiến này.

Mỗi ngày mình cũng tại tuyên dương trước trận chiến này nhất định có thể lấy được thắng lợi, kỳ thật đến tột cùng có thể không chiến thắng, chỉ có trời biết nói.

Bất quá thắng bại là một chuyện, quyết tâm, lại là một chuyện khác. Không thử thử, sao biết biết rõ?

Nghĩ, hầu tử lại bổ sung một câu: "Hôm nay có thể thắng tốt nhất, như là không thể, như vậy tự hết sức đem tổn thất không chế tại có thể thừa nhận trong phạm vi a."

Nghe, Đoàn Chủ yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Tại cự ly hạn đội địa phương ước chừng năm mươi dặm thời điểm hai người liền ngừng lại.

Hầu tử bắt đầu dùng thuật pháp viễn trình quan trắc đối phương này ba tàu chiến hạm.

Này ba tàu chiến hạm cùng bình thường tầm thường chiến hạm cũng không có gì khác nhau, chỉ là boong thuyền thiên binh thoáng nhiều hơn một điểm, điểm nâng cây đuốc cũng nhiều hơn chút ít, có chút đề phòng thâm nghiêm cảm giác.

Xa xa địa nhìn về phía trên, tự giống như ba khóa xếp thành một đường đồng bộ di động Tinh Tinh vậy.

Về phần trong khoang thuyền đến tột cùng còn cất giấu cái gì, cái này không thể nào biết được. Tại khoảng cách như vậy hạ, chính là cảm giác cũng cảm giác không ra đến.

Duy nhất có thể xác định chính là, Thiên Nội là ở chỗ này mặt. Tất cả, ngày đó đã tham gia đánh lén thiên binh cũng đều ở bên trong.

"Là mai phục sao?" Đoàn Chủ hỏi.

Hầu tử không có trả lời, chỉ là cúi đầu xuống bắt đầu yên lặng địa tự hỏi cái gì.

Không bao lâu, Cửu Đầu Trùng cũng đuổi theo.

"Thế nào?" Hấn hỏi.

"Còn có thể như thế nào?" Hầu tử chỉ vào hạm đội nói ra: "Một hồi, người đánh tiên phong hấp dẫn lực chú ý, tận khả năng không cần phải tới gần quá, chỉ cần hấp dẫn lực chú ý của bọn hấn là đến nơi. Vừa đánh vừa lui, cam đoan tự thân an toàn ưu tiên. Nếu là hãm sâu vòng vây, lại nghĩ ra được tỵ khó khăn, điểm này người cùng thiên hà thủy quân giao qua nhiều lần như vậy tay nên so với ta hiểu mới đúng."

"Ta đánh tiên phong?" Cửu Đầu Trùng lông mày lập tức uốn éo thành một đoàn: "Không phải nói luồng thứ nhất thăm dò người cùng ta cùng tiến lên sao?"

"Ta đột nhiên thay đổi chủ ý." Hầu tử nhếch môi nói: "Không thích mà nói, có thể theo ta đổi lại vị trí."

Nhìn hầu tử này hơi ánh mắt giao hoạt, Cửu Đầu Trùng nuốt khô nhỏ nước miếng do dự nửa ngày. Cuối cùng còn là trịnh trọng lắc đầu.

"Vậy án lấy sắp xếp của ta hành động a." Nói đi. Hầu tử xoay người bay trở về.

...

Trong khoang thuyền. Một đám thiên tướng như trước xếp thành hàng trăm mặc, Thiên Bồng tác một mực tại tới gần cửa sổ địa phương tới tới lui lui địa dạo bước, thỉnh thoảng hướng mặt ngoài nhìn ra xa.

Này bầu không khí bị đè nén được có chút làm cho người ta thở không nổi.

Đột nhiên, một tiếng nổ vang, cả tàu chiến hạm kịch liệt sáng ngời động, vi bụi chân động rớt xuống.

Xuyên thấu qua cửa sổ, bọn họ có thể xem đi ra bên ngoài cuồng vũ hỏa diễm, cả bầu trời đều bị chiếu sáng.

Trong khoang như trước không ai lên tiếng. Hoặc là nói, bọn họ đều ngừng lại rồi hô hấp.

Trên chiến hạm cảnh báo gõ vang, một vị thiên binh lão đảo địa xông ào vào khoang: "Khởi bảm nguyên soái, đối phương xuất hiện!"

"Đến đây nhiều ít?"

"Tụ một cái."

"Một cái?" Thiên Bồng sắc mặt không khởi vi là mềm lại.

"Đúng, chỉ có một, là Cửu Đầu Trùng!"

Hạm đội phía trước một dặm có hơn, vân trên biển, Cửu Đầu Trùng treo trên bầu trời mà đứng. Cặp kia tay cũng đã biến ảo thành thú thảo, từng khóa cự đại hỏa cầu ở đằng kia thú thảo phía trên ngưng kết, nương theo lấy từng tiếng dã thú gào rú vậy. Nguyên một đám hỏa cầu bị điên cuồng mà đánh hướng chiến hạm.

Công kích mãnh liệt phía dưới, trong nháy mắt ba tàu chiến hạm boong thuyền đều đã là một cái biển lửa. Vô số thiên binh bị liệt hỏa thôn phệ hóa thành tro tàn.

Những kia còn sót lại thiên binh cũng không khỏi không nương tựa tại boong thuyền chỉ vện vện có vài cái thiên tướng bốn phía, lợi dụng khởi động phạm vi nhỏ phòng ngự mới miễn cưỡng còn sống sót.

Có thể thì ra là như thế mà thôi.

Xa xa địa nhìn lại, này một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng hỏa cầu công kích tựa giống như sóng biển vậy phát tại thuyền hạm trên, nhưng như cũ không cách nào ngăn cản chiến hạm nghịch thế đi về phía trước.

"Nguyên soái! Phóng ra a!"

"Không, chờ một chút."

Lúc này, lung la lung lay bên trong, Thiên Bồng một tay vịn cửa sổ, này con mắt cũng đã híp lại thành một đường nhỏ.

"Đây là như thế nào cá ý tứ?"

Cửu Đầu Trùng đã không có lại áp chế trên người mình linh lực ba động, Thiên Bồng có thể tinh tường địa cảm giác được, hấn tựa tại hạm đội phía trước một dặm có hơn địa phương.

Tại loại này cự ly phía dưới, xuất ra tới một Cửu Đầu Trùng... Dùng Cửu Đầu Trùng tốc độ, nếu như chúng thiên tướng hiện thân, hấn muốn chạy, rất có thể ngăn không được.

Canh kỳ dị chính là, hấn bây giờ là vừa đánh vừa lui. Hoặc là nói, bởi vì chiến hạm như trước tại về phía trước đi, hấn là một bên công kích, một bên cự lực đem mình cùng chiến hạm cự ly bảo trì tại một dặm đã ngoài.

"Chỉ có hấn một cái? Cái khác yêu quái? Vì cái gì còn không ra?"

"Còn có, loại trình độ này công kích... Dùng thực lực của hấn, hoàn toàn có thể phát ra càng thêm hữu hiệu công kích mới đúng. Đương nhiên, cự ly nhất định phải lại gần hơn một điểm... Tận lực yếu giữ một khoảng cách, sợ hãi là bầy rập sao?"

Lần lượt địa nghi vẫn tại Thiên Bồng trong đầu hiển hiện.

Nửa ngày, hấn nhìn phía chính mình vịn cửa sổ tay hơi sờ: "Hấn đây là muốn... Bả những chiến hạm này đều biến thành một cái đại hỏa lô?"

Cửu Đầu Trùng công kích xác thực không được tốt lắm.

Hỏa diễm cực kỳ cực nóng, nhưng hỏa cầu nói cho cùng cũng bất quá chính là một đoàn cực nóng khí thôi, lực đánh vào hơi có vẻ không đủ. Đối mặt thiên hà thủy quân cái này ba chiến thuyền toàn thân sắt thép chế tạo chiến hạm, nhiều nhất thì có thể đối chiến hạm ngoại bộ cấu thành uy hiếp mà thôi. Dù sao hỏa diễm đối phó sắt thép là cần phải thời gian, mà tại khoảng cách như vậy phía dưới, này trùng kích thậm chí liền boong thuyền thiên tướng khởi động phòng ngự đều đột phá không được.

Nhưng mà, mục đích của hấn thật là nghĩ phá hư chiến hạm sao? Không có ai biết.

Bất quá có thể khẳng định chính là, khi hấn oanh kích hạ, thân hạm đang tại nóng lên.

Giờ này khắc này, cái này ba tàu chiến hạm tựa giống như ba cái thiết oa đồng dạng bị bỏ vào trên lửa nướng.

"Hấn đây là..."

"Hấn đây là nghĩ bức hạm lí người đi ra ngoài?"

Trong khoang một đám sương lãnh hai mặt cùng dòm, không khỏi đều bật cười.

"Yêu quái chính là yêu quái, cũng không hiểu được biến báo."

Nếu là chiến hạm này lí nhân viên phối trí giống như vậy chiến hạm như vậy, cái này nói không chừng thật là một cái biện pháp tốt. Dem chiến hạm lí người bức ra đi, vậy có thể tình huống có bao nhiêu mai phục.

Chỉ là như vậy thủ đoạn dùng tại nơi này, có phải là quá...

Chiến hạm lí nhiệt độ từng điem từng điem địa lên cao.

Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, hạ lệnh nói: "Thiên Phụ, đem trên chiến hạm tất cả luyện thân cảnh phía dưới binh lính đều tụ hợp lại, bảo đảm bọn họ có thể chống đỡ nhiệt độ cao."

"Dạ!"

"Thiên cầm, đến chủ phòng lái đi, bảo vệ pháp trận vận chuyển bình thường. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. "

"Dạ!"

"Thiên nhâm, người dẫn người theo đuôi thuyền cửa khoang đi ra ngoài, nhớ kỹ bí mật, đối phương khả năng tại chúng ta phía sau cũng có mai phục. Sau khi rời khỏi đây, nghĩ cách tìm kiếm xem có thể hay không tìm được cái khác ẩn núp yêu quái."

"Dạ!"

Đang khi nói chuyện, kể cả Thiên Bồng tại trong, tất cả thiên tướng đều cho thân thể của mình bao trùm lên một tầng nhân nhật linh lực đem nhiệt độ cao ngăn cách bên ngoài.

Chiến hạm ngoài, Cửa Đầu Trùng như trước liều mạng mà hướng trước chiến hạm đập bể hỏa cầu.

Có thể không luận hẳn như thế nào đập bể, này ba tàu chiến hạm cũng chỉ là hơi rung động, thậm chí hạm thủ sắt thép đều ần ần có chút đỏ lên, ba tàu chiến hạm nhưng vẫn là trước sau như một địa đi về phía trước, như trước không thấy có người theo chiến hạm trong đó đi ra.

Đang lúc này, hầu tử cũng đã hóa thành một khóa nhỏ nhỏ cục đá, nương theo lấy bốn phía khí lưu cùng nhau quán vào Cửa Đầu Trùng lòng bàn tay tân sinh thành hỏa cầu trung, sau một lát, bị cùng một chỗ nặng nề mà nện vào cằm đầu trên chiến hạm. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 275: Thiên Tướng Chiến Trận

Mãnh liệt hỏa diễm sóng triều bên trong, tất cả lực chú ý đều bị Cửu Đầu Trùng hấp dẫn.

Giờ này khắc này, ai còn sẽ để ý có một cục đá lặng yên không một tiếng động địa rơi xuống boong thuyền?

Rơi xuống đất trong nháy mắt, này cục đá liền hóa thành màu xám chất lỏng, tại trong biển lửa dọc theo boong tàu lặng yên không một tiếng động địa sự trượt, lợi dụng cửa khoang khe hở trượt vào chiến hạm bên trong.

Trống rỗng khoang thuyền đạo bên trong, này chất lỏng chậm rãi đứng lên, bành trướng, hóa ra hầu tử bốn tướng.

Lúc này, chiến hạm bên trong đã là giống như luyện ngục vậy, tất cả một chất kết cấu từng kiện từng kiện mặt ngoài đều lưu chuyển màu đỏ sậm quang đùng rung động, phảng phất nhẹ nhàng đụng một cái liền sẽ toái đi.

Nếu không phải là trên chiến hạm đồ gỗ đều phải trải qua phòng cháy xử lý, chỉ sợ sớm đã nhóm lên hùng hực đại hỏa.

Tại hoàn cảnh như vậy bên trong, bình thường thiên binh chỉ có đặt thiên tướng dưới sự bảo vệ mới có thể sinh tồn, sinh tồn đều thành vấn đề, này nguyên bản chỗ nào cũng có dò xét cùng quản chế tự nhiên cũng là không thể nào nói đến, điều này làm cho hầu tử lên vào trở nên dễ dàng không ít.

"Thiên Nội hội ở nơi nào?" Hầu tử nhíu mày, dẫn theo kim cô bổng một cái khoang một cái khoang địa bắt đầu rón ra rón rén địa tìm tòi.

Chỉ cần nắm bắt Thiên Nội, sự tình có thể tuyên cáo đã xong. Chẳng qua nếu như thật sự có mai phục mà nói, Thiên Nội hiện tại hẳn là cùng đại bộ đội cùng một chỗ bị rất tốt bảo vệ a.

Nói như vậy yếu ra tay với hắn, chỉ sợ cũng không phải rất dễ dàng.

Bất quá, ai biết được?

Chiến đấu một khi bắt đầu, ai hộ được ai a. Loạn trung thủ thắng chiến hầu tử đánh cho còn thiếu sao? Chỉ cần khả năng có cơ hội, nên thử xem.

...

Lúc này, Cửu Đầu Trùng cũng đã vừa đánh vừa lui địa đã thành hơn hai mươi dặm. Ngày ba tàu chiến hạm hạm thủ cũng đã bị cháy sạch đỏ bùng, buồm càn là đã bị cháy sạch tinh quang, lại còn như trước quạt cường đi về phía trước.

Theo mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, tựa giống như ba khóa xích hồng sắc Lưu Tinh vạch phá bầu trời đêm.

Bất quá cũng cảm cự không được bao lâu.

Lại tiếp tục như vậy, dù là có thiên tướng bảo vệ hạch tâm, dù là có thiên tướng bảo vệ bên trong chiến hạm thiên binh, chiến hạm nguyên bản kết cấu chỉ sợ cũng phải tại nhiệt độ cao trung bị triệt để phá hư.

Trong khoang, Thiên Bồng dừng ở tại cực nóng trong không khí dần dần đỏ lên vách tường, chậm rãi nói: "Không sai biệt lắm, mệnh lệnh tả hữu hai hạm phóng ra."

"Này thủ hạm?"

"Thủ hạm tạm thời án binh bất động." Thiên Bồng quay đầu hướng đứng ở một bên Thiên Nội nói ra: "Tối nay mục tiêu của bọn hãn là ngươi, cho nên, vô luận chiến cuộc như thế nào biến ảo, ngươi yếu một mực chăm chú theo sát ta. Chỉ cần ngươi không có việc gì, trận chiến này chúng ta tựu nắm giữ quyền chủ động, hiểu chưa?"

Thiên Nội hơi ngơ ngác một chút, quỳ một chân trên đất: "Dạ!"

Hãn bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới, cả thiên hà thủy quân hạch tâm cao tầng xuất hiện tại nơi này, lại là vì ứng phó đến từ Hoa Quả Sơn tập kích.

Hoa Quả Sơn là điên rồi sao? Yêu quái trả thù thiên quân, cái này là bao nhiêu năm đều không thể nào a.

Nương theo lấy hai tiếng chói tai nổ vang, tả hữu hai hạm theo ở giữa boong tàu bị phân biệt từ trong ra ngoài phá vỡ một cái động lớn đến, trong tiếng nổ vang, cột buồm bị phá hủy, hỏa diễm bị giải khai, vô số thiên binh thiên tướng bị trực tiếp quăng đi ra ngoài, trong nháy mắt hiện đầy trên chiến hạm phương.

Này hai chiếc đã hoàn toàn biến thành không xác chiến hạm chậm rãi mất đi động lực, hướng xuống đất rơi rụng.

"Vứt bỏ hạm rồi?" Cửu Đầu Trùng đình chỉ công kích.

Tựa hồ sớm có công đạo giống như địa, những cái này bình thường thiên binh đều vượt cánh hướng không trung liều mạng bỏ chạy mà đi dùng sợ bị cuốn vào chiến đấu.

Như trước huyền phù tại nguyên chỗ tổng cộng năm mươi danh hóa thân cảnh thiên tướng tắc lợi dụng khoảng cách, đều lộ ra đều tự pháp khí, nhanh chóng hội tụ, lẳng không kết thành hình tròn chiến trận.

Vị cư chiến trận trung tâm, cầm đầu chiến tướng đúng là lúc trước cùng hầu tử tại ác long đầm đã giao thủ, thiên hà thủy quân chín tinh một trong thiên hành.

"Do trời đem kết thành chiến trận, cái này thật đúng là khó gặp a." Cửu Đầu Trùng ma xát trước hai tay ha ha nở nụ cười: "Bất quá chỉ đến được năm mươi, hơn nữa chín tinh chỉ đến được một cái yếu nhất thiên hành tinh, có phải là quá xem thường người một điểm? Uy, Đoàn Chủ, người không có ý định ra tới giúp ta thoát cái sao?"

Cuối cùng một câu kia bị trực tiếp dùng thuật pháp truyền đến Đoàn Chủ trong đầu.

Lúc này, Đoàn Chủ chính mang theo còn lại một đám hóa thân cảnh yêu quái trốn sau lưng Cửu Đầu Trùng ước chừng mười dặm trong tầng mây, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú chiến cuộc trầm mặc không nói.

"Năm mươi, đó là một cơ hội tốt a. Ta một người ứng phó không được, bất quá tăng thêm các người tự không có vấn đề." Cửu Đầu Trùng thúc giục.

Hồi lâu, Đoàn Chủ thấp giọng hồi phục nói: "Người xác định chỉ có năm mươi sao? Đẳng này cuối cùng một tàu chiến hạm trong đó cũng đi ra đến rồi nói sau. Làm không tốt chờ chúng ta cùng những ngày kia đem triển đấu cùng một chỗ thời điểm, Thiên Bồng Nguyên Soái theo này cuối cùng một tàu chiến hạm bên trong đi ra tới cũng nói không chừng."

"Người là không chịu đi ra?"

"Rất rõ ràng, chính là ý tứ này."

Câu thông thất bại, Cửu Đầu Trùng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Quá cẩn thận bắt không ngừng chiến cơ a."

"Quá lỗ mãng dễ dàng bị mất tánh mạng." Đoàn Chủ mặt không biểu tình mà hồi phục nói.

"Đi a, đã như vậy, ta liền chính mình trước ứng phó gặp. Đánh bại bọn họ chỉ sợ có điểm khó, bất quá khiêng ở hẳn là không có vấn đề. Một hơi năm mươi thiên tướng, cái này còn là lần đầu tiên a." Cửu Đầu Trùng nhàn nhạt thở dài, trên hai tay linh lực lại là hội tụ lên.

Tại đỉnh đầu của hắn, mây mù hình thành dòng xoáy chính giữa tia chớp đi tới đi lui không ngừng mà giao thoa.

Trong thiên địa linh lực đều bị tác động, sấm sét vang dội bên trong, Cửu Đầu Trùng làn da trên gân xanh giống như thực vật bộ rễ loại lan tràn ra, thẳng đến bất mãn hé mở mặt, mới dừng lại.

Năm mươi thiên hà thủy quân hóa thân cảnh thiên tướng, không sử xuất toàn lực sợ là không được.

"Cửu Đầu Trùng, chỉ vụn vụn có vài cái Thái Ất kim tiên đại yêu một trong." Thiên hành nhàn nhạt cười cười, trong tay chiến phủ trên chậm rãi sáng lên bạch sắc quang mang, cùng hắn trên vai, trước ngực đồ trang sức dao động cùng chiếu rọi: "Bày trận!"

Ra lệnh một tiếng, chỉ thấy những ngày kia đem nguyên một đám không nói được lời nào, yên lặng thi triển ra chính mình đủ loại pháp khí, trong lúc

nhất thời, trên bầu trời lưu chuyển ngũ thái rực rỡ nhan sắc, giống như cực quang vậy thật là diễm lệ.

Mười mặt khắc có Huyền Vũ tiêu chí cái thuẫn huyền đến chiến trận trước, nhanh chóng triển khai một cái tầng tầng lớp lớp hơi mờ lờng phòng hộ, đem chiến trận tất cả phương vị phòng được nghiêm nghiêm thực thực.

Mười thanh phi kiếm bị đều đều địa phân bố đến chiến trận bốn phía các điểm, trên đó điểm điểm linh lực hội tụ, phảng phất bao trùm tinh thần vậy lập loè. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Một mặt cự phiến tại chiến trận phía sau dựng thẳng lên, trên đó một cái cự đại "Nhận" chữ hiển hiện.

Bốn phía gió, dần dần đại.

Ngay sau đó, là các loại thượng vàng hạ cám pháp khí. Có bộ trên ngón tay trên có thể thôi phát linh lực oanh kích giới chỉ, có có thể lợi dụng âm nhạc nhiễu loạn địch quân linh lực cây sáo, đây hứa hẹn đồng đội bổ sung linh lực trống trận...

Đương này năm mươi thiên tướng bày ra chiến đấu tư thái thời điểm, Cửu Đầu Trùng không khỏi giật mình.

Đây quả thực là hiển nhiên một cái linh lực thành lũy a!

Đồng dạng là hóa thần cảnh, tại hiệp đồng tác chiến trên cái vấn đề này, Hoa Quả Sơn hóa thần cảnh cùng thiên hà thủy quân hóa thần cảnh thật đúng là kém không phải một đĩnh nửa điểm a.

Trong khoảng thời gian ngắn, Cửu Đầu Trùng cũng không biết từ đâu ra tay.

"Khó được một lần người không chạy, tựa để cho chúng ta hảo hảo lĩnh giáo hạ thực lực của người a!" Thiên hành quát to. rs

s ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 276: Thiên Tướng Chiến Trận (Hai)

Không có một bóng người khoang thuyền đạo trung, hầu tử đem cảm giác của mình nâng lên cao nhất, cẩn thận địa đi về phía trước trước.

Lúc này Cửu Đầu Trùng nhằm vào cái này chiến thuyền cận tồn chiến hạm oanh kích cũng đã đình chỉ, bất quá chiến hạm nhiệt độ cũng không có giảm xuống nhiều ít, những cái này luyện thần cảnh phía dưới thiên binh như trước không có thể tùy ý hoạt động.

Đột nhiên, hấn bỗng nhiên dừng bước, này con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Khi hấn trái phía trước dưới lên một tầng địa phương, hấn có thể tinh tường địa cảm giác đến rậm rạp chằng chịt ước chừng bốn mươi cỗ linh lực ba động. Mặc dù nói đối phương cũng đã cực lực áp chế, nhưng hầu tử vẫn là có thể kết luận, đó là một đồng hóa thần cảnh thiên tướng.

"Bốn mươi cỗ, tăng thêm vừa mới bên kia phân tán hai nơi sáu cỗ, lại thêm bên ngoài. . ." Cái này Trư Bát Giới thật đúng là cho đủ đại sư huynh mặt mũi a."

Cái này xem như dốc toàn bộ lực lượng sao?

Hấn bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

Hầu tử cũng chưa quen thuộc thiên hà thủy quân chư tướng linh lực ba động, tự nhiên cũng vô pháp thông qua linh lực ba động đặc thù phán đoán

thân phận của những người này, nhưng theo hấn nhận thấy biết đến đến xem, này đầu heo tự thân rất có thể tự tại bốn mươi cổ linh lực ba động chính giữa.

"Nếu như chính hấn đến đây, như vậy thiên hà thủy quân chín tinh, hấn là đều tới không sai biệt lắm a."

Thoáng lấy lại bình tĩnh, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, lại không có tiếp tục xa hơn trước, mà là hướng chiến hạm trung những kia bình thường thiên binh tụ tập địa phương sờ soạng quá khứ.

Lúc này, chiến hạm ngoài chiến đấu đã bắt đầu.

Nương theo lấy nhất danh kim tiên thiên tướng vài tiếng quát lệnh, một trận gió tại Cửu Đầu Trùng bên người tụ lên, quay chung quanh trước hấn xoay tròn.

Nghe o o tiếng gió, Cửu Đầu Trùng vươn tay ra sờ, phong tại đầu ngón tay của hấn xử ghé qua, hào không dị dạng.

"Cứ như vậy?"

Ngày đó đem trên mặt lộ ra nụ cười quý dị.

Sau một khắc, phảng phất vì trả lời Cửu Đầu Trùng vấn đề, này tốc độ gió nhanh chóng tăng lớn, trong nháy mắt, một đạo vết máu tại Cửu Đầu Trùng cánh tay trên thoáng hiện.

Đau đớn truyền đến, Cửu Đầu Trùng lông mày hơi chau lên.

"Đây là phong nhận?"

Không đợi hấn đoán được này phong nhận uy lực, cuồng phong phạm vi cũng đã phi tốc co rút lại, điên cuồng đau đớn cảm giác nhanh chóng theo

toàn thân mỗi khắp ngõ ngách truyền đến!

Chích một sát, Cửu Đầu Trùng cũng đã toàn thân vết thương chông chất, máu tươi đầm đìa!

Hoàn toàn tỉnh ngộ Cửu Đầu Trùng cắn chặt răng phi tốc lui về phía sau, có thể bất kể như thế nào, hấn đều xuyên không thấu này phong cái chắn.

Hoặc là nói, này phong trung tâm tại theo hấn di động mà di động, một khắc cũng chưa từng ngừng.

"Cái này là cái gì chán ghét pháp bảo!"

Một tiếng bạo rống phía dưới, bành trưởng linh lực hội tụ, Cửu Đầu Trùng toàn thân kể cả bộ mặt tại trong đều bị nhanh chóng bao trùm lên dày đặc màu đen lân phiến.

Phong như trước sắc bén địa cạo, bất quá tại trầm trọng phòng ngự phía dưới, chích khơi dậy trận trận chói tai tiếng vang, cũng đã không cách nào đối Cửu Đầu Trùng cấu thành bất cứ uy hiếp gì.

Hấn tiện tay chân động rút xuống niêm tại chính mình trên mu bàn tay huyết, thở hồng hộc địa mở to hai mắt nhìn hướng phía chiến trận phương hướng nhìn lại, cùng thiên hành bốn mắt giao đối: "Các ngươi dùng vì loại vật này sẽ đối với ta hữu dụng sao?"

"Đừng nóng vội, mới bắt đầu." Thiên hành vuốt ve râu quai nón cười nói: "Cái này phong nhận tự nhiên là không có biện pháp đều ngươi cấu thành thực chất tính thương tổn, nhưng nếu như ngươi một mực duy trì lấy vừa mới này hình thái, chạy đứng lên, chúng ta có thể như thế nào đuổi đến trên a? Ha ha ha ha. Tuy nhiên giao thủ cơ hội không nhiều lắm, bất quá tốt xấu là ngàn năm lão đối thủ, đối với ngươi, chúng ta vẫn có chút hiểu rõ.

"Chính là vì 冇 giảm xuống tốc độ của ta?" Cửu Đầu Trùng nao nao.

Cửu Đầu Trùng cùng bình thường yêu quái bất đồng, hẳn đồng thời có nhiều loại hình thái, theo lực lượng phòng ngự mạnh nhất cửu đầu vũ trùng hình thái, đến tốc độ nhanh nhất hình người.

Sử dụng loại này phong nhận tiến công, chính là vì làm cho mình không dùng tốc độ nhanh nhất hình người chiến đấu sao?

Chẳng lẽ lại chính mình dùng loại này bán yêu hóa hình thái chiến đấu, bọn họ tựu có thể đối phó được? Cho dù đối phó được, chỉ cần không huyền hóa ra cửu đầu vũ trùng hình thái, bảo trì khoảng cách như vậy, đối phương cũng hẳn là đuổi không kịp tốc độ của mình a.

Không đợi Cửu Đầu Trùng hiểu rõ ràng, sau một khắc, chỉ nghe thiên hành bên cạnh mười tên thiên tướng bắt đầu chinh tề địa khắp nào đó thủ thế, quát lệnh vứt bỏ ra, đều tự vị trí cũng vờn quanh trước Thiên Phụ xoay tròn, không ngừng biến hóa.

Phân tán tại chiến trận bốn phía mười thanh phi kiếm phảng phất được hiệu lệnh vậy trong nháy mắt hóa thành mười đạo ngân quang hướng phía Cửu Đầu Trùng bay đi.

Này tốc độ cực nhanh, thế cho nên Cửu Đầu Trùng chỉ có thể thất kinh địa né tránh. Có thể tốc độ cũng đã giảm xuống, cuối cùng còn là bị trong đó một thanh phi kiếm theo vai thổi qua.

Lân phiến chấn động rớt xuống, lại là một đạo vết máu.

Ngưng hướng thân hình, Cửu Đầu Trùng đưa thay sờ sờ này vết máu.

Miệng vết thương không sâu.

Nhẹ nhàng một đám, miệng vết thương kia lại là bị màu đen lân giáp bao trùm đứng lên.

Hắn nhìn thiên hành hừ lạnh nói: "Chỉ bằng công kích như vậy, các ngươi đã nghĩ đánh bại ta sao? Quả thực là vớ vẩn!"

"Phải không?" Thiên hành trên mặt lộ ra trêu chọc dường như cười.

Sau một khắc, tụt tại Cửu Đầu Trùng trước mắt, trong đó năm thanh phi kiếm lẳng không rớt thành một thanh.

Cái này thanh phi kiếm nhìn về phía trên cùng nguyên bản cũng không có gì bất đồng, nhưng tinh tế địa cảm giác hạ, Cửu Đầu Trùng có thể tinh tường địa cảm giác được nó ẩn chứa linh lực, lại cao đạt nguyên bản mấy chục lần!

Nếu là bị chuôi này làm bị thương có thể cũng không phải là hay nói giỡn.

Rất nhanh, chuôi này đặc thù phi kiếm cùng với dư năm chuôi hội tụ đến cùng một chỗ, lần nữa hướng phía Cửu Đầu Trùng bay vụt mà đến.

Nó phi kiếm của hắn không có gì cái gọi là, chính phải chú ý chuôi đó đặc thù là đến nơi.

Có thể Cửu Đầu Trùng rất nhanh phát hiện mình căn bản phân không rõ cái đó một thanh mới là chuôi đó đặc thù phi kiếm!

Tiếng địch!

Chẳng biết lúc nào, này chiến trong trận một vị thiên tướng bắt đầu thổi bay quỹ dị cây sáo. Tiếng địch kia không chỉ có có khả năng nhiều Cửu Đầu Trùng linh lực, quấy rầy hắn tác chiến tiết tấu, còn có thể giảm xuống cảm

giác của hắn. Lại phối hợp thêm một mực vờn quanh bốn phía gió, vội vàng trong lúc đó, Cửu Đầu Trùng lại phát hiện mình hoàn toàn không cách nào phân biệt đến tột cùng cái đó một bả là trí mạng phi kiếm!

Chiến đấu chỉ còn lại có không ngừng hốt hoảng chạy trốn chết.

Bởi vì nhận không ra cái đó một bả là muôn mệnh, cho nên đành phải mỗi một bả đều trốn có thể tốc độ của hắn căn bản không cách nào tránh thoát mỗi một bả.

Trong lúc bối rối, Cửu Đầu Trùng bắt đầu hướng phía chiến trận khởi xướng các loại công kích từ xa.

Hỏa cầu, liệt diễm, linh lực oanh kích, tất cả giao thoa mà đi. Nhưng mà, đều bị những kia cái thuận hào không lộ chút sơ hở địa ngăn cản xuống tới. Ngược lại là đến từ chiến trận các loại linh lực oanh kích mạnh mẽ địa đánh ở trên người hắn.

Xa như vậy trình giao chiến, Cửu Đầu Trùng nửa điếm tiện nghi đều chiếm không đến... .

Thủ hạm thượng tầng trong khoang, hơn năm trăm danh thiên binh chen chúc cùng một chỗ dựa vào lão tướng Thiên Phụ khởi động pháp trận chống đỡ nhưng không hoạt thái nhiệt độ cao.

Này nguyên một đám thiên binh đều lẳng lẳng địa ở lại, lẳng lẳng lẳng nghe hạm ngoài truyền tới kịch chiến tiếng vang, nguyên một đám kinh hồn táng đảm.

Tại đây dạng trình tự trong chiến đấu, bình thường thiên binh căn bản là không có biện pháp tham gia. May mà chính là, tại cái này trong lúc nguy cấp, bọn họ nguyên soái cũng không quên bọn họ, còn đặc biệt đem Thiên

Phụ lớn như vậy đem phái tới vì bọn họ chống đỡ nổi bảo vệ tánh mạng pháp trận.

Đối tại bọn hắn hôm nay mà nói, chiến đấu thắng bại cũng đã không trọng yếu, quan trọng là chấm dứt.

Chỉ cần có thể còn sống chấm dứt trận chiến đấu này, chính là thiên đại vận khí.

Tự tại như vậy không khí khẩn trương chính giữa, đột nhiên, đại môn âm âm mở ra.

Tất cả thiên binh đều cả kinh run lên, Thiên Phụ càng là trực tiếp đứng lên.

Cửa kia ngoài không có vật gì.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên binh môn nguyên một đám hai mặt cùng dòm bắt minh sở dĩ.

Lúc này, mọi người lực chú ý đều bị đại môn hấp dẫn, thế cho nên không có ai chú ý tới, tại tối dựa vào tường góc nhiều hơn một cá lả lẫm thiên binh.

"Hắn là lạnh nóng luân chuyển quan hệ a." Thiên Phụ thoáng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu đối một bên luyện thần cảnh thiên tướng công đạo nói: "Đi, đóng cửa lại."

Theo đạo lý, cho dù đối phương có người lên vào chiến hạm, hắn là cũng không sẽ theo bên này đến mới đúng. Dù sao nơi này không có gì bọn họ muốn lấy đồ vật.

Ngày đó đem nhẹ gạt đầu, đứng dậy hướng phía đại môn đi đến.

Không đợi hắn đi tới cửa, hét thảm một tiếng vang lên, chúng thiên binh lên tiếng nhìn lại, chỉ thấy một vị thiên binh cũng đã ngược lại trong vũng máu.

Tại bên cạnh của hắn, một vị khác thiên binh nắm dính máu kiếm lạnh run.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Không đợi Thiên Phụ kịp phản ứng, ngay sau đó, là tiếng thứ hai kêu thảm thiết, tiếng thứ ba kêu thảm thiết, lần lượt thiên binh lên tiếng ngã xuống.

Thiên Phụ nhìn tận mắt một cái thiên binh quơ trường đao trong tay bỏ về phía chính mình bên cạnh không hề chuẩn bị tâm lý chiến hữu. Theo 冇 này kinh hoảng khuôn mặt xem, hắn căn bản chính là không khỏi chính mình.

"Đây là thuật pháp điều khiển! Có người tiếm vào được!" Thiên Phụ kinh hô.

Hỗn loạn đột khởi, tất cả thiên binh đều nhanh chóng rút ra lộ ra binh khí cảnh giác mà chăm chú nhìn quanh mình mỗi người.

Như vậy, tựu càng dễ làm.

Hầu tử biến ảo mà thành thiên binh đi xuyên qua trong dòng người lạng lẽ thi triển trước thuật pháp, những cái này thiên binh vũ khí bị thao túng đụng vào nhau.

Giúp bọn hắn mở cá "Hảo đầu", còn lại tựu xem chính bọn nó.

Phảng phất nguyên bản căng cứng thần kinh đều tại thời khắc này không chịu nổi gánh nặng địa đoạn đi vậy.

Chỉ trong nháy mắt, chiến đấu tại mỗi trong khắp ngõ ngách bạo phát.

"Trần định, trần định!" Thiên Phụ khàn cả giọng địa la lên trước, đáng tiếc cả trong khoang tất cả một mảnh hỗn loạn, căn bản không có người lo lắng nghe hẳn tại nói cái gì.

Hắn phải tìm ra lên vào giả, có thể trong hỗn loạn, hẳn thậm chí cả kia chút ít đang tại lẫn nhau tương tàn thiên binh đều ngăn lại không được.

"Loại cảm giác này sao mà quen thuộc a. Đúng rồi, tại ác long đàm thời điểm đã từng gặp được qua. Thời điểm đó bọn họ dùng quý vận phiên, thả ra ác hồn khổng chế yêu binh tàn sát lẫn nhau. Hiện tại đến phiên chính bọn nó." Hầu tử ung dung địa nghĩ, từng bước một đi về hướng Thiên Phụ.

Chiến hạm xó góc khác lí, thiên tướng môn nguyên một đám trùng lớn hai mắt.

Bọn họ đều có thể tinh tường địa cảm giác đến trên chiến hạm một chỗ khác, thiên binh môn linh lực ba động đang tại một người tiếp một người mà biến mất.

"Chẳng lẽ lại, có người tiềm vào được?"

Sẽ là ai chứ?

Có thể giấu diếm được ở đây kể cả Thiên Bồng tại trong tất cả thiên tướng cảm giác lạng lẽ tiến vào chiến hạm lí, lại lặng yên không một tiếng động mà phát động tập kích, ngoại trừ chính ở bên ngoài chiến đấu Cửu Đầu Trùng, còn có thể là ai?

Thiên Bồng chăm chú địa căn răng, này sắc mặt lập tức xanh đen.

Hắn biết rõ, đây là tại dụ khiến cho hắn ra tay. Hoặc là nói, phân ra một nhóm người mã đi nghĩ cách cứu viện.

Có thể hắn có thể không đi sao? Thiên Phụ đang ở đó bên cạnh. Dùng Thiên Phụ thực lực, là hoàn toàn không thể nào một mình đối phó tên kia.

"Thiên Nội."

"Tại."

"Đi theo ta."

"Dạ."

Xa xa mà nhìn xem chậ vật không chịu nổi Cửu Đầu Trùng, Đoàn Chủy đột nhiên sinh ra một tia dự cảm bất tường.

"Hắn cũng đã rối loạn. Một đôi năm mươi, thiệt thòi lớn."

"Chỉ cần kéo khoảng cách gần là được, chỉ cần kéo khoảng cách gần, những cái này thiên tướng trong đó tối thiểu có nhiều hơn phân nửa đều là Ngộ Giả đạo, tại sao có thể là trùng đối thủ của ca." Xà tinh ở một bên thì thâm lâm bảm.

"Không. . . Ta đoán bọn họ yếu đúng là kéo khoảng cách gần.

Từ đầu tới đuôi, Cửu Đầu Trùng cũng còn y theo lúc đầu kế hoạch bảo trì cùng này cận tồn chiến hạm cự ly, bảo trì có thể toàn thân trở ra cự ly. Ngày đó đem chiến trận cũng không có chút nào hướng Cửu Đầu Trùng tới gần ý tứ.

Tại khoảng cách như vậy phía dưới chiến đấu, một đôi năm mươi, Cửu Đầu Trùng chút nào chiếm không đến tiện nghi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Chính vào lúc này, Cửu Đầu Trùng thanh âm tại Đoản Chủy trong đầu vang lên: "Đi ra hỗ trợ a! Lão tử nhanh gánh không được!"

"Không được, chúng ta vẫn không thể đi ra ngoài, cái này rất có thể là bẫy rập. Nếu như thật sự không được, ngươi liền đem cự ly kéo đến xa hơn một ít."

"Kéo đến xa hơn hữu dụng sao? Ngươi là muốn ta chết được nhanh hơn a?"

Hung hăng địa chửi thề một tiếng, Cửu Đầu Trùng không hề để ý tới ngay từ đầu định ra kế hoạch, tựa tại Đoản Chủy kinh hãi trong ánh mắt, hấn quay đầu bay thẳng đến chiến trận phóng đi.

"Dừng tay! Mau trở lại!"

"Con mẹ nó ngươi ra đưa cho hấn mẹ hao tổn hao tổn xem! Lão tử không phải làm thịt bọn hấn không thể!"

Cắn chặt răng, Cửu Đầu Trùng cặp kia hóa thú móng vuốt nhanh chóng trướng đại, hướng phía chiến trận bắt quá khứ.

"Rốt cục đã tới, để cho chúng ta đẳng được thật khổ a." Thiên hành duỗi gior tay lên, này huyền phù ở không trung mười mặt cái thuẫn toàn bộ hội tụ đến một chỗ, liên quan, mười mặt lòng phòng hộ cũng hợp thành đến một chỗ.

Nhưng vào lúc này, Cửu Đầu Trùng mạnh mẽ thay đổi phương hướng cùng này cái thuẫn hình thành dày dày lòng phòng hộ gặp thoáng qua, từng

mảnh màu đen lân giáp rơi. Trong nháy mắt, Cửu Đầu Trùng cũng đã một lượt đến chiến trận phía sau.

Giờ lên cao cao móng vuốt, hắt hướng phía chiến trận ở giữa bắt quá khứ.

Bốn đạo gió cực lớn nhận lãng không hình thành, bí mật mang theo trước liệt diễm hướng phía không che không ngăn đón chiến trận đánh tới.

Đang lúc này, này nguyên bản chặt chẽ chiến trận lãng yên tản ra.
◇(chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 277: Chiến Hạm Trong Chiến Đấu

Có đôi khi quyết định chiến đấu thắng bại, không hề chỉ ở chỗ song phương tu vi. Thủy ấn quảng cáo khảo thí thủy ấn quảng cáo khảo thí còn liên lụy đến kẻ cả tình báo, nhân số đối lập, sĩ khí, pháp bảo thậm chí kinh nghiệm chiến đấu chờ một chút các mặt.

Những ngày này đêm, hiển nhiên đã đem Cửu Đầu Trùng nghiên cứu cá tấu, châm chích mà chuẩn bị đủ loại ứng đối biện pháp. Mà Cửu Đầu Trùng?

Hắn đối với mấy cái này thiên tượng quả thực chính là hoàn toàn không biết gì cả!

Từ loại nào góc độ mà nói, còn chưa đấu võ, Cửu Đầu Trùng cũng đã thua một nửa.

Một ít trảo trảo xuống dưới tự nhiên là bắt hụt.

Cửu Đầu Trùng cho là hắn bức tản chiến trận, có thể chích một sát, khi hắn ngẩng đầu thời điểm, liền phát hiện mình sai rồi.

Do đầu đến vĩ, hắn bắt quá là tại cùng một cái vũng bùn lí càng lún càng sâu thôi.

Những cái này tản ra thiên tượng có quy luật địa phân bố khi hắn bốn phía hoàn thành cầu hình, quả banh kia tâm, chính là Cửu Đầu Trùng.

Ngay sau đó, hấn chứng kiến thiên tướng trong lúc đó dùng linh lực lẫn nhau liên tiếp lên, tạo thành một cái linh lực vãng.

"Xong rồi." Cửu Đầu Trùng trong đầu hiện lên như vậy hai chữ.

Loại này linh lực vãng hấn gặp qua, tại Tây Ngu Hạ Châu thời điểm cùng sáu yêu vương trong chiến đấu, thiên hà thủy quân chính là dùng loại này linh lực vãng vây khốn này sáu cái tên, bất đồng chính là thời điểm đó tiết điểm là chiến hạm, phạm vi càng lớn, mà lúc này tiết điểm, thì là thiên tướng.

Xa xa Đoàn Chủ lập tức trong óc trống rỗng.

Mắt thấy Cửu Đầu Trùng bị khốn trụ, một bên xà tinh cũng đã an nại không ngừng ra bên ngoài phóng đi. Trong lúc bối rối, Đoàn Chủ vội vàng một tay lấy hấn túm ở.

"Không thể đi!"

"Người nghĩ trơ mắt nhìn xem trùng ca bị bắt sao?"

"Không." Đoàn Chủ run nhè nhẹ trước, mở to hai mắt nhìn đối xà tinh nói ra: "Hấn tạm thời còn không sẽ có nguy hiểm, tin tưởng ta. Hiện tại, chúng ta phải tìm kiếm một cái cơ hội thích hợp mà không phải như vậy lèm nhèm nhưng lao ra. Nếu như chúng ta cũng gặp chuyện không may, vậy thật sự xong đời!"

"Cái gì là thời cơ thích hợp? Người lại là nói a!"

Đoàn Chủ nháy mắt con người hướng bốn phía nhìn lại.

Kỳ thật hấn cũng rối loạn, hấn là đơn thuần Hành Giả đạo."Thiên Vãng" loại này Ngô Giả đạo gì đó hấn nơi đó hiểu?

Có lẽ không có đem Dương Thiên mang đến, chính là lần này hành động lớn nhất không ra.

Hồi lâu, ánh mắt của hắn cuối cùng rơi xuống Thiên Võng phía dưới trong tầng mây, do dự mà đôi lỗ yêu nói ra: "Chúng ta. Từ nơi đó phát động đột nhiên tập kích. Tập trung tất cả lực lượng công kích phía dưới cùng nhất cái kia thiên tướng. Chỉ cần xé mở một cái lỗ hồng đem Cửu Đầu Trùng cứu ra là được, ngàn vạn không cần phải ham chiến."

Trong lòng của hắn thủy chung ghi nhớ trước hầu tử công đạo —— yếu không chế tồn thất.

Thiên hà thủy quân có sáu mươi vạn thiên binh. Có vô số thiên tướng. Hoa Quả Sơn? Hoa Quả Sơn một nghèo hai trắng, chỉ vụn vụn có chiến lực đều ở nơi này, bọn họ tồn thất không nổi a!

Lúc này, bọn này tụ cùng một chỗ yêu quái cũng không có phát hiện. Tại hậu phương của bọn hắn, sớm rời chiến hạm thiên nhâm chính mang theo hơn mười cá thiên tướng lảng lạng mà chăm chú nhìn bọn họ.

Hồi lâu, thiên nhâm mặt không biểu tình mà thở dài: "Rốt cuộc tìm được."

Này trương mặt theo trên, tản ra nồng đậm sát ý.

Đang lúc này, nguyên bản yên tĩnh đi chiến hạm đột nhiên kịch liệt rung động động.

Chói tai nổ vang sau, bên trong, nguyên bản chen chúc trong khoang tràn ngập ra tới sương mù dần dần nhạt đi. Hiện ra Thiên Bồng thân ảnh.

Tay hắn cầm trường kiếm, sắc bén ánh mắt theo một chúng thiên binh trên người đảo qua.

Sau lưng hắn, từ dưới tầng khoang cường chế phá vỡ, nổi thẳng nơi này sắt thép lỗ hồng lí. Là mười mấy tên huyền phù thiên tướng, kể cả chăm chú đi theo Thiên Nội.

"Nguyên soái..." Thiên Phụ mở to hai mắt nhìn nhìn trời bông.

Theo Thiên Bông cắn răng một cái, duỗi giờ tay lên, một đạo bành trướng linh lực theo nơi lòng bàn tay bị quăng đi ra ngoài, thượng tầng boong tàu giống như một mảnh màng mỏng loại bị đơn giản vạch trần.

Cuồng loạn phong nhanh chóng rút vào bên trong chiến hạm, hơn mười tên không hề chuẩn bị thiên binh bị trực tiếp hấp đi ra ngoài.

"Chúng thiên binh nghe lệnh! Tất cả hóa thần cảnh phía dưới, lập tức rút lui khỏi chiến hạm!" Thiên Bông cao trầm giọng quát.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, thiên binh môn lập tức bùng tỉnh đại ngộ, đều vượt cánh từ bên trên bay khỏi.

"Vậy còn ngươi?" Một thanh âm tại Thiên Bông trong đầu hiển hiện.

"Ta? Đương nhiên là lưu lại thu thập ngươi." Thiên Bông khé miệng hơi giờ lên: "Xuất hiện đi, ta biết rõ ngươi ở nơi đây, Mỹ Hầu Vương!"

"Ha ha ha ha, ta khuyên ngươi còn là mọi sự lưu một đường hảo, đừng có một ngày chính mình rơi vào súc sinh nói, thành yêu, đến lúc đó trong ngoài không phải người. A đúng, chợt nhớ tới đến, 'Tru Bát Giới soi gương, trong ngoài không phải người.' cái này câu nói bỏ lửng nói vẫn thật là là ngươi."

Thiên Bông không có trả lời, hắn cũng không biết cái này hầu tử vợ vẫn nói cái gì.

Tất cả thiên binh rất nhanh rút lui khỏi, chiến hạm còn đang chậm rãi đi trước.

Lửa lò trong khoang, một đám thiên tướng ngo ngác địa đứng ở lảng liệt trong gió, lại không có chứng kiến bọn họ mục tiêu thân ảnh.

"Như thế nào? Phải ở chỗ này đánh sao? Cái này cũng không quá lợi cho các ngươi phát huy a."

"Đi ra bên ngoài, ta sợ ngươi chạy." Thiên Bồng chậm rãi đi dạo, tản bộ, ánh mắt kia đảo qua mỗi khắp ngõ ngách.

"A? Ta đây có phải là nên cảm ơn ngươi sao?"

"Nghĩ tạ lời của ta, dâng lên đầu của ngươi là được rồi."

Tất cả thiên tướng đều căng thẳng thần kinh, rất nhanh vũ khí.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, giờ lên bụi mù nhanh chóng bị cuồng quyển phong xông về mỗi khắp ngõ ngách.

"Hẩn ở bên cạnh!"

"Truy!"

Này chiến hạm cả đều rung động động, điên cuồng mà rung động, phảng phát tùy thời đều rơi rụng vậy, nhưng như cũ quật cường đi về phía trước.

Chiến hạm ngoài một đám thiên tướng, kể cả thiên hành, kể cả thiên nhâm, từng người đều mở to hai mắt nhìn.

"Đây là có chuyện gì?" Thiên hành rất nhanh ngọc giản ở trong tay.

Không có trả lời, nguyên soái không có trả lời.

Dựa theo ngay từ đầu kế hoạch, nếu như bọn họ có thể vây khốn Cửu Đầu Trùng, như vậy thủ hạm lí người nên phóng ra.

Đi ra cho Cửu Đầu Trùng một kích trí mạng.

Chính là ngọc giản không có trả lời.

Chiến hạm trong đó đấu võ rồi? Có người tiềm nhập chiến hạm sao?

Sẽ là ai? Mỹ Hầu Vương tự mình đến rồi?

Thiên Võng trung tâm, cũng đã triệt để điên cuồng Cửu Đầu Trùng huyền hóa ra cửu đầu vũ trùng hình thái, chín cái đầu sọ đồng thời huy sai trước cực nóng hỏa diễm không ngừng đánh sâu vào bốn phía võng.

Tại đây chút ít khủng bố hỏa diễm trước mặt, cả trương Thiên Võng cũng bắt đầu trở nên không ổn định. Này hào quang hơi lóe ra, nhưng vẫn là như trước đem Cửu Đầu Trùng liên quan hấn chỗ phun hỏa diễm toàn bộ một mực mà không chế ở, giống như khóa lại một cái hỏa cầu vậy.

Nhìn chăm chú bị chính mình vây khốn cái này chích tắm rửa tại liệt trong lửa mãnh thú, thiên hành cắn chặt hàm răng, mồ hôi trên trán châu từng giọt chảy xuống.

Khai chiến đến nay. Hấn lần đầu tiên cảm giác được có lòng không đủ lực.

Cái này trương Thiên Võng hội tụ vô số thiên đình công tượng tâm huyết, càng có vô số Ngô Giả đạo thiên tướng tham dự chế tạo. Lợi dụng cái này trương Thiên Võng, bọn họ có thể đem từng cái tiết diễm linh lực đều đều đều phân bố, tại đã bị công kích. Lại hội ngưng kết một chỗ.

Nói cách khác. Cửu Đầu Trùng vô luận công kích nơi đó đều là đồng thời đang cùng năm mươi danh thiên tướng đối kháng.

Tự dưới tình huống như thế, nương theo lấy Cửu Đầu Trùng mỗi một luân phiên công kích. Hẳn nhưng như cũ cảm giác giống như toàn thân linh lực đều muốn bị lấy hết vậy.

Hóa ra cửu đầu vũ trùng hình thái Cửu Đầu Trùng, quả nhiên là cường.

Hiện tại thiên hành chỉ có thể mong đợi tại này chiến hạm trong chiến đấu nhanh lên chấm dứt, tiếp viện đến nhanh một chút. Nếu không tự tiếp tục như vậy, hẳn thực không tin rằng một mực vây khốn Cửu Đầu Trùng.

Cùng lúc đó. Đoàn Chủy một nhóm cũng đã lặng lẽ vận động đến Thiên Võng phía dưới, mà sau lưng bọn họ, một mực ẩn nấp thiên nhâm một nhóm cũng đã vận sức chờ phát động.

Đang lúc này, tại bọn hắn bên cạnh phương cách đó không xa chiến hạm lại một lần truyền đến chói tai nổ vang.

Diên cuồng rung động thân hạm trên nổ tung một cái động lớn, một vị thiên tướng tính cả vô số kim loại mảnh nhỏ cùng nhau bị theo chiến hạm trung vút đi ra, không đợi hắn dừng lại thân hình, đã thấy một ngụm máu tươi phun vãi ra.

Thật vất vả trì hoãn qua khí. Ngày đó đem nắm trường thương trong tay lại là hướng phía chiến hạm lỗ hồng vọt tới.

Có thể không đợi hắn lần nữa tiến vào chiến hạm, thiên hành liền chứng kiến một cây gậy trực tiếp từ bên trong thùng đi ra, bỗng nhiên lôi kéo, cả tàu chiến hạm tự phảng phát bị theo ở giữa hoành phi một đao vậy.

Chiến hạm khê nghiêng. Vô số vật phẩm theo lỗ hồng trút xuống dưới xuống, biến mất tại phía dưới tầng mây trung.

Gần như bị lấy hết bên trong chiến hạm, chiến đấu cũng đã tiến vào gay cấn. Thiên Bồng cùng hầu tử thân ảnh nặng nề mà đụng vào nhau, bộc phát ra trùng kích bí mật mang theo trước kim loại mảnh nhỏ hướng phía bốn phía cạo đi.

Một vị thiên tướng lặng yên xuất hiện ở hầu tử sau lưng, trường kiếm trong tay hướng phía hầu tử hậu tâm đâm tới.

Còn chưa chờ kiếm kia đâm đến hầu tử, chúng thiên tướng liền chứng kiến hầu tử thân hình hơi sau áp chế, kim cô bỗng xảo diệu địa đẩy ra rồi mũi kiếm, cùng này cầm kiếm thiên tướng đụng vào nhau cùng nhau xuyên thủng sau lưng kim loại vách tường.

"Nguyên soái vạn tuế!"

Đầy trời kim loại toái trong phim, thiên tướng môn bộc phát ra tiếng hoan hô, chỉ có Thiên Bồng không cười.

Hắn biết rõ, cái này hầu tử căn bản chính là cố ý.

Cơ hồ không dừng lại chút nào, hắn quơ lấy kiếm hướng phía hầu tử phương hướng đuổi theo. Chúng thiên tướng cũng vội vàng đuổi theo.

Quả nhiên, ở đằng kia bị oanh ra trong hồ sâu, bọn họ chỉ thấy được nằm nghiêng ở địa, bụng bị đâm thủng hấp hối thiên tướng. Về phần này hầu tử, đã sớm lợi dụng chiến hạm tường kép biến mất vô tung.

"Đi ra ——!" Thiên Bồng giật ra cuồng hống đối với mạn thiên phi vũ kim loại mảnh nhỏ rống giận.

"Ha ha ha ha, mang nhiều người như vậy, sau đó bảo ta đi ra ngoài, người thật là mang loại a." Một thanh âm truyền đến Thiên Bồng trong đầu.

Thiên Bồng ánh mắt bắt đầu ở bốn phía tìm tòi lên.

Tại linh lực cảm giác trên, Thiên Bồng cũng không chiếm ưu thế. Tại đây dạng một con thuyền gần như nghiền nát chiến hạm trung chiến đấu, kỳ thật thập phần bị động.

Đột nhiên, Thiên Bồng ánh mắt ngừng lưu tại Thiên Nội trên người.

Tất cả mọi người hơi giật mình.

Không đợi những cái này thiên tướng suy nghĩ cẩn thận, một tiếng hét to, Thiên Bồng cũng đã vung trường kiếm hướng phía Thiên Nội vọt tới.

Ngay sau đó, tất cả mọi người chứng kiến Thiên Nội né tránh, tựa sau lưng Thiên Nội bóng tối khu vực lí, một cây gậy duỗi đi ra ngạnh sanh sanh chống chọi Thiên Bồng trường kiếm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Lại là một vòng trùng kích bạo phát đi ra, bốn phía vách tường tại đây trùng kích chính giữa dần dần vụn vụn, toái đi.

Tại đây hai cỗ lực lượng va chạm phía dưới, cái này một con thuyền sắt thép chiến hạm, tựa giống như giấy vậy lung lay sắp đổ.

Thiên Bồng cùng hầu tử lại là triển đấu cùng một chỗ, binh khí va chạm phía dưới, hỏa quang bắn ra bốn phía, đạo đạo trùng kích khuếch tán. Dưới loại tình huống này cái khác thiên tướng căn bản rất khó nhúng tay, chỉ có thể ở bốn phía trao chuẩn hết thảy cơ hội thi dùng phụ trợ.

Hai người tại chiến hạm bên trong mạnh mẽ đâm tới, trong nháy mắt, cả hạm thủ đô bị cởi đi.

Cái này chiến thuyền cận tồn chiến hạm rốt cục cũng nhìn không được, tụt ở giữa không trung, tại yêu quái môn, thiên tướng môn không coi vào đâu chậm rãi giải thể, hóa thành đầy trời mảnh nhỏ hướng phía phía dưới tầng mây bay lả tả mà đi.

ps:

Cảm tạ miêu thử không trở thành quyền sách vị thứ năm minh chủ! ! !
Cảm tạ! !

Đề cho ta trì hoãn khẩu khí, ngày mai gia canh cấp. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 278: Trạng Thái Chiến Đấu

Chiến hạm lâm không tách rời.

Rơi là tả kim loại toái trong phim, hơn mười đạo thân ảnh nhanh chóng bay lên không, trong đó hai đạo, hóa thành một kim một ngân lượng đạo quang bó, nặng nề đụng vào nhau.

Này tiếng vang giống như tiếng sấm vậy.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, dù là chiến hạm tự tại bên cạnh của bọn hãn hồng mắt, này chiến đấu cũng theo có một lát không dừng lại.

Lung tung mảnh vụn bên trong, đồ ma trường kiếm cùng kim cô bổng đụng vào cùng một chỗ, trong khoảng khắc liền làm cho bốn phía phiêu tán mây mù tính cả kim loại mảnh vụn như sóng gợn vậy nổ tung.

Ra sức một kéo, tuôn ra hỏa quang tự giống như trong đêm tối lại một viên minh tinh vậy.

Sát na sau, trong đó một phương sau áp chế, không phải Thiên Bồng, mà là hầu tử.

Hãn nương va chạm thế quay cuồng hướng về sau phương phóng đi, giống như một miếng lãng không phi độn cái dùi vậy.

Ở đằng kia bỏ chạy phương hướng trên, liền nhau hai vị thiên tướng thấy tình thế vội vàng hộ đến cùng một chỗ.

Không đợi bọn họ làm đủ chuẩn bị, chỉ thấy hầu tử lãng không một cái quay cuồng, xoay người, cặp mắt kia trong nháy mắt tròng được rất tròn. Tự tại hai vị thiên tướng còn chưa và đọc hiểu động tác này ý nghĩa lúc, liền thấy hần đơn giơ tay lên, này kim cô bổng bỗng nhiên thành lớn, duỗi dài, quét ngang.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn.

Ở đây thiên tướng có thể tinh tường xem gặp trên người bọn họ khai giáp tại oanh kích bên trong vụn vụn, vỡ vụn, ngay tiếp theo vụn vụn còn có mặt mũi bành!

Sau một khắc, này hai vị bình thường hóa thần cảnh thiên tướng cứ như vậy kéo theo vết máu giống như ruồi bọ vậy bị trực tiếp đập bay đi ra ngoài.

"A ha ha ha ha ——!"

Thiên địa trong, điên cuồng cười tiếng vang lên, kẹp cặn bã trước gió đang gào thét, phi tốc xoay quanh, chạy nước rút, lâm không lưu lại kim sắc quỹ tích mọt mà mà chảy sượng.

Thiên Bồng dẫn theo kiếm cắn chặt răng theo sát phía sau. Lại bất kể như thế nào cũng đuổi không kịp tốc độ của hần.

"Ngăn lại hần ——!"

Rất nhanh. Thiên Bồng phát hiện hần sai rồi. Bởi vì không cần những kia thiên tướng ra tay ngăn lại hầu tử. Hầu tử cũng sẽ tự động đưa tới cửa.

Một vị thiên tướng giơ cao lên đại đao cùng hầu tử giao thoa mà qua, này kim cô bổng bị đâm vào vai của hần.

Ngay sau đó, không đợi ngày đó đem hô kêu đi ra, kim cô bỗng bỗng nhiên thành lớn. Một cánh tay cứ như vậy bị ngành sanh sanh thành xé đi ra ngoài.

Thịt nát, máu tươi bay lá tả, rơi xuống cánh tay biến mất tại đám mây, điên cuồng tiếng la khóc vang lên.

Ở đây thiên tướng không khỏi nguyên một đám hơi bị run lên.

Cái loại cảm giác này, hẳn là rất đau a.

Mà lúc này, thiên tướng môn theo hầu tử trên mặt đọc được lại là quý dị cười.

Mở to hai mắt nhìn. Toét ra miệng lộ ra răng nanh, lông tơ một cây dựng thẳng lên, nổi gân xanh. . . Có thể hẳn xác thực là đang cười, cười quý dị, thị huyết điên cuồng, tợn thật giống đây bất quá là hẳn một hồi du hí thôi.

Loại đó thần sắc, làm cho người ta không rét mà run.

Một màn này, không thể nghi ngờ bả ở đây thiên tướng cùng yêu quái đều kinh sợ đến. Mà ngay cả cùng thuộc một phương Đoàn Chủ cùng Cửu Đầu Trùng cũng choáng váng.

Không bởi vì hầu tử lực lượng cường đại, mà bởi vì loại đó điên cuồng mà chảy sừng trạng thái chiến đấu, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào phong cách chiến đấu.

Cửu Đầu Trùng tại trên lực lượng có lẽ cũng không thua bởi hầu tử. Đặc biệt huyền hóa ra cửu đầu vũ trùng hình thái sau, này lực lượng so với hầu tử càng mạnh. Có thể tại ý chí chiến đấu trên. Lại thua cách xa vạn dặm.

Có lẽ là bởi vì hắn từ nhỏ cường đại, lại bởi vì tính cách cho phép cũng không cùng thiên quân tiến hành xung đột chính diện, cực nhỏ cần sinh tử đánh cược một lần nguyên nhân a.

Cái này hầu tử, lại sớm thành thói quen du ly ở thời khắc sinh tử.

...

Vài canh giờ trước.

Dưới ánh trăng, từng chiếc từng chiếc quân hạm đi tới đi lui.

Bị hỏa quang ánh được hỗn hồng trong khoang, Thiên Bồng xuyên thấu qua cửa sổ lẳng lặng mà chăm chú nhìn bên ngoài tầng tầng lớp lớp Nam Thiên Môn hạm đội.

Thấu cửa sổ mà vào quang ảnh tại mặt của hắn thượng lưu chuyên.

Hồi lâu, hắn thấp giọng hỏi: "Thiên hành, trước ngươi tại Tử Vân Bích Ba Đàm cùng cái kia hầu yêu giao thủ qua đúng không?"

Thiên hành hơi sững sờ, gật đầu nói: "Đúng vậy, đã nhiều năm trước chuyện tình. Thời điểm đó hắn còn chỉ có luyện thần cảnh. Chính xác ra, hắn là mới vào luyện thần cảnh. Bất quá, theo hắn ngay lúc đó lực lượng xem, này tư chất không giống bình thường. Nếu như nói yếu tại vài năm trong đạt tới Thái Ất kim tiên cảnh giới. . . Tuy nói là nhanh một chút, nhưng cũng không là không thể nào. Dù sao yêu quái giết chóc cơ hội so với thiên binh phải nhiều hơn nhiều. Bọn họ tồn tại ý nghĩa, cơ hồ cũng chỉ còn lại có giết chóc. Bình thường mà nói, hoặc là tăng lên tu vi, hoặc là chết. Lệ khí cánh cửa đối với bọn họ mà nói thật giống như không tồn tại đồng dạng. Nếu như hắn còn sống mà nói. . ."

"Ngoại trừ cái này?" Thiên Bồng nhẹ giọng cắt đứt lời của hắn: "Còn có cái khác đặc điểm sao?"

"Ngoại trừ cái này?" Thiên hành gãi gãi đầu lược qua nghĩ sơ hạ, nói: "Chính là trạng thái chiến đấu."

"Trạng thái chiến đấu?"

"Đúng, rất điên cuồng."

"Yêu quái, không đều rất điên cuồng sao?" Thiên Bồng hỏi.

"Không, không phải bình thường điên cuồng, bình thường yêu quái không cách nào cùng hắn đánh đồng." Thiên hành lắc đầu, nói tiếp: "Hắn cho ta cảm giác là hoàn toàn đắm chìm trong chiến đấu, này côn pháp rất trôi chảy, trước kia chưa bao giờ thấy qua. Hơn nữa đánh nhau không muốn sống. Này tốc độ phản ứng càng là nhanh đến khó có thể tin. Phải nói như thế nào. . . Hắn là dựa vào bản năng tại chiến đấu, thật giống như từ nhỏ chính là vì chém giết đồng dạng. Thời điểm đó người nói loại này yêu quái nguy hiểm, bởi vì hắn có thể đoàn kết cái khác yêu quái. Kỳ thật đối với phương diện này ta không phải hiểu lắm. Bất quá tại chiến đấu phương diện, hắn xác thực. . . Phi thường có thiên phú. Thời điểm đó ta là dựa vào tu vi thủ thắng, nếu như song phương tu vi chênh lệch không phải lớn như vậy mà nói, ta nghĩ, ta không có chiến thắng hy vọng."

Lẳng lẳng mà chăm chú nhìn ngoài cửa sổ cảnh tượng, Thiên Bồng vịn tại chuôi kiếm kiết lại căng.

. . .

"Điên cuồng trạng thái chiến đấu sao?" Cực tốc truy đuổi bên trong, Thiên Bồng yên lặng nghĩ đến.

Đang lúc này, kim sắc quỹ tích thay đổi, hầu tử lại xông về một danh khác thiên tướng.

Tới gần cái khác bốn gã thiên tướng nhanh chóng dựa, nguyên một đám giờ lên cao vũ khí gào thét hướng hấn vây quanh quá khứ.

Chích một sát, sáu người triển đấu đến cùng một chỗ.

Đao quang kiếm ảnh bên trong, chỉ thấy hầu tử trong tay chuôi đó kim cô bông trong nháy mắt huyễn hóa ra ngàn vạn tàn ảnh, sau một khắc, không đợi Thiên Bồng đuổi tới, này năm tên thiên tướng cũng đã triệt để bại hạ trận đến, nguyên một đám bị thương lui về phía sau.

Trong đó hai cái thậm chí trực tiếp bị đánh được mất đi ý thức, hướng xuống đất rơi rụng.

Nương cái này trực bánh xe biến tốc, hầu tử quay đầu hướng trước Thiên Bồng cười.

Lập tức, Thiên Bồng cả giật mình.

Người khác có lẽ thấy không rõ lắm, hấn lại là xem rành mạch.

Kim cô bông vung hướng trong đó một vị thiên tướng thời điểm. Hấn rõ ràng hiện lên. Nhưng lại tại giao thoa mà qua trong nháy mắt. Này kim cô bông bỗng nhiên biến dài. Nặng nề mà nện ở thiên tướng trên phần bụng.

Cùng một danh khác thiên tướng giao chiến thời điểm cũng là, hầu tử giờ lên cao kim cô bông nặng nề nện xuống, trước mắt thiên tướng tự biết không cách nào chọi cứng vội vàng hướng bên cạnh bên cạnh thiểm đi thử đồ tránh né.

Kết quả hấn là không có việc gì, hầu tử sau lưng thiên tướng đã có sự.

Tại rơi xuống một sát, kim cô bổng phía sau bỗng nhiên duỗi dài, kết quả nặng nề mà đánh ở phía sau hẳn không hề chuẩn bị thiên tướng cái cầm trên.

Một kích này trực tiếp đánh cho ngày đó đem hàm cốt vỡ vụn, cả mắt đi ý thức.

Cùng loại án lệ chỗ nào cũng có.

"Có thể trường có thể khoảng, không có. . . 'Sinh môn' ?" Thiên Bồng mở to hai mắt nhìn mặc niệm nói.

Vậy côn pháp đều có "Sinh môn", "Tử môn" chi phân.

Tại đối trong chiến đấu. Chỉ cần thêm nhập đối phương côn pháp "Sinh môn" phương vị, có thể hiện lên. Trái lại, cũng chỉ có thể chọi cứng, dụng binh nhận hoặc là dùng thân thể, ngạnh kháng.

Không có "Sinh môn", tự ý nghĩa hẳn côn pháp không cách nào né tránh, chỉ có thể chọi cứng.

Tại thời khắc này, Thiên Bồng mới ý thức tới hầu tử cũng không phải không có cách nào khác đánh bại hẳn, mà là không có cách nào khác tại trong thời gian cực ngắn đánh bại hẳn. Một mực né tránh, bất quá là không muốn cùng hẳn triển đấu thôi.

Hắn nên nghĩ. Trước thu thập xong những cái này bình thường thiên tướng lại đến cùng Thiên Bồng một quyết thắng thua a.

"Bày trận ——!" Ngắn ngủi lổn ngạc sau, Thiên Bồng giơ lên cánh tay trái la lên nói.

Hoàn toàn tinh ngộ thiên tướng môn bắt đầu dùng Thiên Bồng làm trung tâm tụ tập. Bất quá, cùng một chỗ tụ quá khứ còn có hầu tử.

Chỉ thấy hấn rất nhanh kim cô bổng hướng phía tựu tại Thiên Bồng cách đó không xa Thiên Nội gào thét mà đi.

Trong lúc bối rối, Thiên Nội vội vàng tại trước người của mình triển khai một mặt Cự Lưu Trận —— hầu tử tốc độ quá nhanh, đây là hấn duy nhất có thể nghĩ đến hữu hiệu phòng ngự.

Không dừng lại chút nào, chỉ thấy hầu tử giơ lên cao cao kim cô bổng lại nặng nặng rơi đập.

Bạch sắc loang loáng chói mắt, không khí hơi bị vẩn vèo, mắt thường có thể thấy được sóng xung kích hướng phía bốn phía điên cuồng khuếch tán, giống như một hồi cù như gió.

Một ngụm máu tươi phun vãi ra, Thiên Nội triển khai Cự Lưu Trận tại trong khoảnh khắc toái đi.

Nhưng mà, kim cô bổng cũng không có đánh ở trên người của hấn.

Bởi vì vội vàng đuổi tới Thiên Bồng lại khởi động một mặt Cự Lưu Trận. Không chỉ là Thiên Bồng, còn có Thiên Phụ, thiên cầm, cùng với khác nhiều cái đuổi tới thiên tướng.

Tầng tầng lớp lớp Cự Lưu Trận đã bị triển khai, cho dù hầu tử lực lượng như thế nào cường đại, cũng lại tiến không được mấy may.

Đến lúc này, một đám thiên tướng cũng đã toàn bộ hội tụ đến Thiên Bồng quanh mình, một cái dùng Thiên Bồng làm trung tâm chiến trận cũng đã bố trí xong.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha!" Hầu tử cuồng tiếu trước triệt thoái phía sau: "Xem ra, cuối cùng còn là yếu lấy nhiều khi ít a, Thiên Bồng Nguyên Soái."

Thiên Bồng chăm chú địa cắn răng, thở hào hển, gất gao chăm chăm lên trước mắt hầu tử ngậm miệng không nói.

Mồ hôi to như hạt đậu theo hấn trán chảy xuống.

Tại bên cạnh của hấn, Thiên Nội kịch liệt địa khái trước, từng sợi máu tươi từ trong miệng tràn ra.

Vừa mới một kích kia, hầu tử toàn lực đánh ra. Dù là đằng sau có thật nhiều người gia trì rốt cục khiêng ở, hấn lại cũng đã bị thương thật nặng.

Lạnh lùng mà chăm chú nhìn Thiên Nội, hầu tử nhàn nhạt thở dài nói: "Xem ra, tối nay là kết thúc không thành nhiệm vụ."

Ngẩng đầu lên, hấn nhìn phía bị nguy Cửu Đầu Trùng: "Ngươi kinh sợ bao, không là để cho ngươi biết đừng liều lĩnh sao? Trường chín đều là não heo túi sao?"

Nói, hấn giật mình nhớ ra cái gì đó, nhìn phía Thiên Bồng, cười đùa nói: "A không, ta nói sai rồi. Não heo túi cũng là có thể rất thông minh."

Cái này rõ ràng cho thấy trào phúng lời nói lệnh Thiên Bồng sắc mặt hơi biến đổi.

Về phần này Cửu Đầu Trùng, chín che kín màu đen lân giáp đầu lâu hơi rụt co rụt lại, nguyên bản cuồng bạo khí tức lập tức biến mất vô tung, nhìn về phía trên có chút bất đắc dĩ.

Theo bao cổ tay tường kẹp lí móc ra một mảnh ngọc giản phóng tới bên môi, hầu tử trêu chọc giống như nói: "Đừng lẩn trốn nữa, ngươi sau lưng

địch nhân đều một đồng."

Còn như trước ẩn nấp tại trong tầng mây Đoàn Chủ lập tức chấn động, theo gió tay lên, một hồi cuồng gió thổi qua.

Phía dưới mây mù phiêu tán, hiện ra mười cái thiên tướng thân ảnh. Cầm đầu, là thiên nhâm.

Đến lúc này, này che giấu yêu quái mới biết được bọn họ một mực đều ở đối phương quân chế bên trong.

Xa xa nhìn Đoàn Chủ liếc, hầu tử nói: "Đêm nay đừng ở đây, lui lại a."

"Hừ! Đã đến đây, ngươi cho rằng nói đi có thể đi sao?" Thiên nhâm giọng trường đao quát mắng nói.

Không để ý đến thiên nhâm, hầu tử trực tiếp nhìn phía ở vào trong chiến trận tâm Thiên Bồng, nhếch môi cười nói: "Ta tuy nhiên không tính là tinh thông Ngô Giả đạo, nhưng đối với chiến trận loại vật này vẫn còn có chút có lẽ hiểu rõ. . . Dùng chiến trận nghênh địch, tốc độ có thể lo a."

Thiên Bồng như trước không có mở miệng, chỉ là này sắc mặt dần dần trở nên xanh đen.

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử nhàn nhạt thở dài: "Sau này còn gặp lại, Thiên Bồng Nguyên Soái!"

Nói đi, hấn xoay người hướng phía bị nguy Cửu Đầu Trùng gào thét mà đi, một cái quay cuồng, trong tay kim cô bổng nhanh chóng biến trường thành lớn, quét về phía Thiên Vãng.

Ngày đó vãng chỉ có thể phòng một mặt, bây giờ cũng đã dùng để phòng bị nguy Cửu Đầu Trùng, hướng ra phía ngoài một mặt tự nhiên là không

chịu nổi một kích.

Làm đối phó Cửu Đầu Trùng, do trời hành thống lĩnh một đám thiên tướng sớm đã kiệt sức, nơi đó còn khả năng đối ngoại khởi động mới phòng ngự?

Rơi vào đường cùng, những cái này làm tiết điểm thiên tướng nguyên một đám né tránh, Thiên Vồng tại trong khoảnh khắc tiêu tán.

Cơ hồ không có ngừng ngưng, hầu tử hướng phía đông nam phương hướng gào thét mà đi, vừa mới giải thoát ra tới Cửu Đầu Trùng, còn có Đoàn Chủ cùng với khác một đám yêu quái nguyên một đám theo sát phía sau.

Thiên nhâm thấy thế nghĩ đuổi tới, lại bị Thiên Bồng quát lạng.

"Nguyên soái, vì cái gì không truy?" Thiên nhâm la lên nói.

"Không có tất thắng nắm chắc, đuổi tới có làm được cái gì?"

"Chúng ta chiến trận nhất định có thể. . ."

Không đợi thiên nhâm nói xong, chỉ thấy Thiên Bồng thân thể hơi nghiêng về phía trước, một ngụm máu tươi tràn ra.

Những cái này thiên tướng từng người đều sợ ngây người.

Thật sâu thở hào hển, Thiên Bồng chăm chú địa nắm chặt bên cạnh Thiên Phụ cánh tay, thấp giọng nói: "Trừ phi chúng ta tán đi chiến trận, nếu không không có khả năng đuổi đến trên hần. Nhưng, nếu như chúng ta tán đi chiến trận, lại lấy cái gì cùng hần đấu?"

Thiên tướng môn lập tức nguyên một đám trầm mặc không nói.

Xuất động trên trăm danh tinh anh thiên tướng thiết hạ bầy rập, chỉ vì đối phó như vậy một con yêu quái. Kết quả là hao tổn vô số, lại là kết quả như vậy.

Sáng tỏ ánh trăng trung, một giọt máu tươi theo Thiên Bồng khước miệng nhỏ, biến mất tại phía dưới trong tầng mây.

...

Xa xa trên tầng mây, chậm rãi phi hành hầu tử đột nhiên đình trệ, hơi mở ra khẩu, gần bó trong lúc đó có thể chứng kiến tràn ra huyết.

"Người cũng bị thương?" Nguyên bản ủ rũ Cửu Đầu Trùng vội vàng mở to hai mắt nhìn tới nâng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

"Không cần vịn, còn không đến mức. Mẹ nó." Bỏ qua Cửu Đầu Trùng, hầu tử bụm lấy ngực, oán hận địa chửi thề một tiếng nói: "Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái đến tốt cùng sư theo ai? Tốc độ không được tốt lắm, nhưng đứng đứng lên thật là. . . Theo đạo lý, tu vi của hắn so với ta yếu, không nên a. . ."

"Hắn giống như không có sư phó a. Trước kia nghe người ta nói, cũng không biết đúng hay không đúng." Cửu Đầu Trùng nhàn nhạt cười cười nói: "Bất quá, có thể chỉ xem tu vi sao? Thiên hà thủy quân chiến công hiển hách, cái gì tài nguyên không có? Cho dù theo Thái Thượng Lão Quân trong tay lấy tới một ít kỳ lạ quý hiếm đan dược, cũng không kỳ quái a."

"Theo Thái Thượng Lão Quân trong tay làm cho kỳ lạ quý hiếm đan dược?" Hầu tử hơi ngẩng đầu lên suy nghĩ lên.

Kim đan sao?

Kim cương bất hoại thân? Như thế nào thứ này Trư Bát Giới cũng có?

Nói như vậy lời nói, thật đúng là được tìm cơ hội cũng biết hơn mấy khóa, bằng không thật là có ăn chút gì thiệt thòi. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Đại : , chương một đỉnh lương, có thể tính gia lại càng không?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 279: Yêu Vương Đặc Sứ

Chiến đấu đã xong, chiến tranh lại mới vừa mới bắt đầu.

Có chút sóng núi một khi kết xuống cũng không phải là dễ dàng như vậy hóa giải, càng huống chi, thời cuộc đã sớm chú định rồi hai người này phải đi tại nơi đầu sóng ngọn gió phía trên.

Một cái là đang tại quật khởi yêu quái thế lực thủ lĩnh, một cái là thiên đình tử trung phái đại biểu, yêu cùng thần chi gian trên vạn năm ân oán chú định rồi trên trời dưới đất hai đại quân phiệt trong lúc đó va chạm không thể tránh né.

Một ít & đêm sau, song phương lại là giống như lúc trước vậy vùi đầu chuẩn bị chiến tranh.

Hầu tử tiếp tục ngày tiếp nối đêm địa chuyển hấn hỏa khí.

Nương theo lấy hỏa khí sinh sản dần dần đi vào quỹ đạo, hấn lại hạ lệnh bắt đầu kiến tạo tinh khiết một chất tiêu hình chiến hạm.

Đương nhiên, những này tiểu thuyền tam bản tại thiên quân sắt thép trọng hạm trước mặt quả thực không chịu nổi một kích, còn có tổng sóng khá giả không có.

Đoàn Chủ ngoại trừ điều tra cùng phòng thủ bên ngoài lại gánh vác nổi lên tài liệu sưu tập nhiệm vụ, trọng yếu nhất là muốn thỏa mãn Dương

Thiền luyện đan nhu cầu dùng bảo đảm tại khai chiến trước bị hạ đủ đủ rồi làm cho Hoa Quả Sơn khiêng hơn mấy năm đan dược.

Tại loại này người tu đạo chỗ tạo thành đại quân trong lúc đó trong chiến tranh, trừ phi có thể ở trong thời gian ngắn chấm dứt chiến đấu, nếu không mà nói, bổ sung linh lực cùng chữa thương đan dược so với lương thảo canh thêm trọng yếu.

Rất hiển nhiên, Hoa Quả Sơn yếu tại trong thời gian ngắn đánh tan có được sáu mươi vạn đại quân thiên hà thủy quân rất không có khả năng, thiên hà thủy quân yếu tại trong thời gian ngắn đánh tan Hoa Quả Sơn cũng không phải kỳ quái. Hoa Quả Sơn chuẩn bị chiến đấu ý nghĩ, tự nhiên cũng chỉ có thể chiếu tiêu hao chiến tiêu chuẩn đến đây.

Vừa mới bắt đầu sưu tập thời điểm Đoàn Chủ còn là dựa theo nguyên lai ý nghĩ, về sau phát hiện thủy chung không cách nào hoàn thành này số lượng khổng lồ sưu tập nhiệm vụ, vì vậy hắn bắt đầu thay đổi phương thức —— kéo lên Cửu Đầu Trùng, chạy tới cướp bóc nhân loại đạo quan.

Không phải không thừa nhận, đây là đạt được những này bình thường tài liệu mau lẹ nhất cách.

Có đôi khi bọn họ còn tiện thể cướp bóc thiên quân chiến hạm vận tải. Không chỉ là thiên hà thủy quân. Liên Nam Thiên Môn hạm đội cũng bị cướp nhiều lần.

Vì thế Na Tra rất là nổi giận. Nhiều lần đến thăm hưng sư vấn tội. Bất quá cuối cùng xử lý vậy đều là nói lời xin lỗi xong việc —— thiên quân gì đó rơi xuống hầu tử trong túi áo. Nơi đó còn có yếu dược trở về đạo lý?

"Quả nhiên, cướp bóc mới là yêu quái am hiểu nhất chuyện tình." Nhìn xem những kia xen lẫn tại nguyên liệu lí cùng nhau tổng tới thành phẩm

đan dược, Dương Thiên cuối cùng được ra như vậy cá kết luận.

Tại về phương diện khác, Lữ lục quái tắc tiếp tục nắm giữ lấy xây dựng cơ bản, bộ đội chinh biên và các loại quân nhu trang bị cung cấp.

Dưới sự chỉ huy của hắn, yêu quái môn đem trọn tòa Hoa Quả Sơn đều lấy hết, lân cận dãy núi đều bị kiến thiết thành thành lũy. Vì để tránh cho vạn nhất chiến sự bất lợi bị tận diệt, rất nhiều không chuẩn bị tham chiến thực lực yêu quái tức thì bị di chuyển đến Hoa Quả Sơn ngoại trừ địa phương.

Tại quân nhu cung cấp phương diện, bởi vì đại quy mô yêu quái tìm nơi nương tựa như trước đang tiếp tục. Vì ứng đối thiên hà thủy quân sắp đã đến tiến công, bọn họ chính giữa đại đa số bị trực tiếp sắp xếp bộ đội. Kết quả là này cực tốc tăng trưởng nhu cầu khiến cho Lữ lục quái sút đầu mẻ trán.

Hoa Quả Sơn sức sản xuất căn bản không cách nào vì nhiều như vậy yêu quái dựa theo nguyên bản tiêu chuẩn phân phối vũ khí cùng khái giáp. Vì vậy, tại trải qua một phen thương thảo sau, bọn họ không thể không dứt khoát hủy bỏ khái giáp cung ứng. Thậm chí liền vũ khí cùng cánh chim loại này cùng thiên quân giao chiến ắt không thể thiếu gì đó đều thường xuyên thiếu.

Cùng lúc đó, huấn luyện đã ở một khắc càng không ngừng triển khai.

Này & một đêm chiến đấu, làm cho Hoa Quả Sơn tướng lĩnh cảm thụ sâu nhất đúng là thiên hà thủy quân nghiêm chỉnh huấn luyện.

Nếu bàn về thân thể chiến lực, trải qua sinh tử đi đến Hoa Quả Sơn yêu quái môn bất kể như thế nào đều muốn so với thiên hà thủy quân thiên binh môn càng mạnh trên một ít. Nhưng này chỉ là thân thể chiến lực.

Ngoại trừ Hoa Quả Sơn vốn có của cái bên ngoài, mới mở rộng quân đội cơ hồ hoàn toàn không có hiệp tác quan niệm. Thậm chí liên quân lệnh khái niệm đều cực kỳ đạ m bạc.

Chính là đơn thể sức chiến đấu rất mạnh Cửu Đầu Trùng, cuối cùng còn không phải làm cho nghiêm chỉnh huấn luyện thiên tướng chiến trận cho vậy khôn rồi? Chẳng lẽ bọn họ muốn dùng những này liên khôi giáp đều không có hơn nữa không hề tính kỷ luật đáng nói bộ đội đi theo vũ trang đến tận răng kiem mà lại nghiêm chỉnh huấn luyện thiên hà thủy quân chết dậ đầu sao?

Tại mời một lần hội nghị sau Hoa Quả Sơn các tướng lĩnh quyết định đối với mấy cái này yêu quái tiến hành triệt để tẩy não. Hấp tấp đại luyện binh bắt đầu rồi.

Sau một đoạn thời gian rất dài lí, Nam Thiên Môn thiên binh thiên tướng môn mỗi ngày duy nhất giải trí chính là đứng ở boong thuyền xem đối diện yêu quái quân đội thao luyện. Cái này không thể không nói là một bộ kỳ cảnh.

Cùng Hoa Quả Sơn khí thế ngất trời so sánh với, thiên hà thủy quân tắc có vẻ yên tĩnh nhiều lắm.

Có thiên đình phủ kho làm sau lưng hậu cần chèo chống. Thiên hà thủy quân không thiếu quân bị, cũng không thiếu đan dược. Nổi danh phía dưới, thiên hà thủy quân cũng không thiếu lính. Bất quá, hẳn lại chính thức cường đại thiên tướng.

Từ đầu đến cuối, Thiên Bồng đồ kỵ sợ kỳ thật cũng chỉ là hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng mà thôi.

Vì thế, tại thao luyện binh mã, mở rộng thiên cang cùng với kiến tạo chiến hạm mới đồng thời, hẳn lại bắt đầu bốn phía mời chào cường đại tu giả. Đáng tiếc chính là hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Đôi tại nhân loại tu giả mà nói, đặc biệt đôi tại đặc biệt cường đại nhân loại tu giả mà nói, bọn họ sinh tồn không hề giống yêu quái như vậy đã bị uy hiếp. Dưới loại tình huống này, gia nhập thiên đình, đặc biệt gia nhập thiên hà thủy quân, cũng không phải là cái gì tốt lựa chọn.

Dù sao gia nhập thiên quân, tự ý nghĩa chịu lấy đến quân pháp ước thúc. Mà thu hoạch... Chút ít kim tinh cường đại tu giả không gì lạ, nhiều thiên hà thủy quân cấp không nổi, về phần cây bàn đào quỳnh tương chờ một chút thế gian vật hi hãn, thiên hà thủy quân không phải Lý Tĩnh, càng là cảm không ra đến.

Dưới loại tình huống này, ích lợi không có cách nào khác đàm, duy nhất có thể đàm chỉ sợ cũng chỉ có giao tình.

Đáng tiếc chính là cái này một con đường như trước không có hướng thiên bồng rộng mở. Vừa đến Thiên Bồng không phải sư nổi danh môn, không có cái gọi là đồng môn. Thứ hai, hẳn bản thân tính cách khuynh hướng thực duy trì.

Nếu để cho giới về kinh doanh quan hệ Lý Tĩnh ra tay kéo người cố gắng còn có thể có chút hiệu quả, làm cho Thiên Bồng ra tay, chỉ có thể nói là có chút ít còn hơn không.

Về phần một mục làm phức tạp thiên hà thủy quân đánh lén vấn đề.

Thỉnh thoảng, Thiên Bồng còn là hội thu được Cửu Đầu Trùng dẫn đội đánh lén mỡ chi hạm đội tin tức, bất kể như thế nào bao vây chặn đánh,

cũng còn là phòng không ngừng. Cũng may tôn thất tại có thể thừa nhận trong phạm vi, hơn nữa cũng không có vừa mới bắt đầu như vậy nhiều lần.

Đây đại khái là bởi vì đêm đó bị nguy sau Cửu Đầu Trùng đối thiên hà thủy quân chiến trận cũng có đồ kỳ sợ nguyên nhân a.

Tại chọn lựa tập kích mục tiêu trên hẳn trở nên càng ngày càng cẩn thận, tăng thêm thiên hà thủy quân bản thân phòng bị tâm cũng cường, thường xuyên qua lại, có thể bị chọn trúng mục tiêu cũng càng ngày càng ít.

Cũng đang bởi vì như thế, Cửu Đầu Trùng mới có thời gian đi theo Đoàn Chủ cùng đi cướp sạch đạo quan. Tiện thể địa, còn cướp nhiều lần Nam Thiên Môn thuyền vận tải.

Tự tại hai bên khung chiêng gõ trống chuẩn bị chiến tranh thời điểm, thân ở Nam Chiêm Bộ Châu sáu vị yêu vương tắc một mặt chú ý trước thế cục phát triển, một mặt hưởng thụ lấy cái này khó được thứ hai xuân.

Phụ trách Nam Chiêm Bộ Châu cùng Đông Thắng Thần Châu Nam Thiên Môn hạm đội bị trói tại Hoa Quả Sơn không thể động đậy, phụ trách Bắc Câu Lô Châu cùng Tây Ngưu Hạ Châu thiên hà thủy quân còn không có đạt được tiến quân cho phép. Thiên đình những bộ đội khác không có hứng thú vào lúc đó hạ phạm cùng làm việc xấu. Linh Tiêu Bảo Điện trên khắc khẩu không ngừng.

Đại thần môn không rảnh trông nom, tiểu thần môn không có năng lực trông nom. Các loại dưới sự trùng hợp, Nam Chiêm Bộ Châu lại thành cái này sáu cái tên thiên hạ.

Ngắn ngủi yên lặng sau, cái này sáu cái tên tốt lắm vết sẹo đã quên đau, quyết đoán lợi dụng cái này cơ hội thật tốt tại Nam Chiêm Bộ Châu tây nam bộ thành lập mới yêu quái thế lực, cũng bắt đầu không ngừng mà hướng

bốn phía xâm nhập, vũ lực chinh phục cái khác yêu vương thậm chí là nhân loại.

Yêu quái môn vậy đều có quy phụ cường đại yêu vương thói quen, dù sao cũng là dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát. Vì vậy dựa vào thực lực cường đại, cái này sáu cái tên bảy bính tám gom góp phía dưới, lại tại yêu tộc như trước hưng thịnh Nam Chiêm Bộ Châu lại cả ra vài chục vạn yêu quân, trong lúc nhất thời danh tiếng không hai.

Đương nhiên, tại thiên hà thủy quân trong mắt cái này bắt quá lại là một đám ô hợp chi chúng thôi, thậm chí so với bọn hắn lúc trước tại Tây Ngưu Hạ Châu liền ỏ quả nhiên một ít gậy còn không bằng.

Bất quá yêu vương môn cũng không nghĩ nhiều như vậy, bọn họ như trước càng không ngừng chiêu binh mãi mã, cũng thích thú.

Cẩn chặt răng, bình thân mà không mất phập phồng thời gian tựa một ngày như vậy thiên qua.

Đến năm thứ hai tháng mười, suốt một năm qua đi, thiên đình nát trướng như trước không có kéo tinh tường. Thiên Bồng còn là không có bắt được hần chờ mong đã lâu thánh chỉ, hầu tử cũng đang Hoa Quả Sơn gặp được sáu yêu vương phái tới đặc sứ.

"Tiểu nữ tử bạch tố, tham kiến Mỹ Hầu Vương."

Lâm thời động phủ lí, hầu tử chằm chằm lên trước mắt lễ bái trên mặt đất đặc sứ, sờ lên cầm tự định giá rất lâu sau đó, thấp giọng hỏi: "Bạch tố? Người là... Bạch cốt tinh?"

"Mỹ Hầu Vương hảo nhân lực." Bạch tố chậm rãi ngẩng đầu đến, lộ ra này trương thiên chân vô tà mặt, cười dịu dàng nói: "Tại ta gặp qua người

chính giữa, Mỹ Hầu Vương vẫn là thứ nhất liếc liền có thể xuyên qua ta bốn tướng."

Hầu tử lông mày hơi chau nổi lên.

Cái này bạch cốt tinh bề ngoài nhìn về phía trên bất quá mười bốn mười lăm tuổi bộ dạng, khuôn mặt thanh thuần điềm tĩnh, một đôi tinh xảo con mắt giống như hai khóa trên châu đen vậy lóe ra khác sáng rọi, tái phối trên một thân này bạch y và đơn giản vật trang sức... Đây hình tượng, quả nhiên là "Cả người lẫn vật vô hại" .

Là trọng yếu hơn là, trên người nàng không có bất kỳ yêu quái đặc thù, thậm chí liền yêu khí đều không có. Nếu không phải là dẫn tiễn Vạn Thánh long vương sớm có giới thiệu, biết rõ nàng là yêu quái, lại thêm tên kia trong chữ một cái "Bạch" chữ đưa tới chú ý, hầu tử đại khái chỉ biết đem nàng trở thành nhân loại bình thường nữ hài a.

Bất quá cái này cũng không kỳ quái, của nàng bốn tướng, bản thân chính là "Nhân loại" .

Vi hơi dừng một chút, hầu tử nhẹ nhàng loát vương tọa tay vịn mở miệng hỏi: "Muốn gặp ta, các ngươi đại vương làm gì vậy không đích thân đến được? Khoảng cách này cũng không xa lắm a?"

Bạch tổ quay trở ra tròn căng con mắt, cười nói: "Nhà của ta vài vị đại vương gần đây sự tình tương đối phức tạp, hơn nữa, đột nhiên đến tìm hiểu vô cùng đường đột, cho nên làm cho tổ tổ đi đầu đi một chuyến ân cần thăm hỏi Mỹ Hầu Vương. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"A? Là thế này phải không?" Hầu tử hừ địa bật cười, bung lên tay bên cạnh trà chén nhỏ nhấp một miếng, ung dung nói: "Không phải là lo lắng

đến đây tự không về được, trước hết để cho người tới tìm kiếm lộ nhìn xem an không an toàn a?"

"Mỹ Hầu Vương nói đùa?" Bạch tố chớp nàng cặp kia hồn nhiên vô cùng con mắt nói: "Mỹ Hầu Vương tung hoành Đông Thắng Thần Châu, nhà của ta vài vị đại vương tọa ủng Nam Chiêm Bộ Châu. Cùng thuộc yêu vương, lại có cùng chung địch nhân, tự nhiên nên mang theo nâng tay đến, nào có gà nhà bôi mặt đá nhau đạo lý? Chẳng lẽ lại, Mỹ Hầu Vương tự không cần mình hữu sao?"

Nàng che miệng cười, hầu tử lại không có đi theo cười. Tương phản, hầu tử trên mặt nguyên bản lễ phép tính tiểu dung dần dần biến mất, chỉ còn lại có băng lạnh như băng lãnh thần sắc.

Hồi lâu, thẳng đến bạch tố đều lược qua hơi có chút xấu hổ địa thu hồi tiểu dung, hầu tử mới chậm rãi nói: "Ta là cần mình hữu, một mực cần. Hiện tại , càng là so với bất luận cái gì thời điểm đều cần mình hữu. Bất quá, ta không cần hội bán đồng đội mình hữu." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 280: Cự Tuyệt

Nam Chiêm Bộ Châu tây nam bộ trong núi rừng, một hồi kịch chiến vừa mới chấm dứt.

Đầy đất thi hài, ba năm chích yêu quái vừa vặn giống như xoay quanh ngóc ửng vậy tới tới lui lui địa lật tới lật lui trước, cố gắng theo người chết trên người lại trá ra một điểm gì đó có giá trị gì đó.

Bằng Ma Vương mặt không biểu tình mà ngồi xếp bằng ở phía xa cao cao thanh nham trên, theo bất ly thân phương thiên kích dính đầy huyết, giờ phút này chính cong vẹo địa dựa vào cổ.

"Như thế nào? Ba ca hôm nay tâm tình nhìn về phía trên không thể nào tốt. Vừa mới bọn họ đều cầu xin tha thứ, còn đuổi tận giết tuyệt, cần gì chứ?"

Xa xa địa, Mi Hầu vương ngưng trước cái kia chuỗi màu đen cương côn hướng phía Bằng Ma Vương chậm rãi đã đi tới, nhảy lên trên thanh nham.

Bằng Ma Vương thản nhiên nhìn Mi Hầu vương liếc, có chút không kiên nhẫn nói: "Chết sớm sớm đầu thai, ta cái này không phải là vì bọn họ hảo sao?"

Mi Hầu vương ha ha địa nở nụ cười: "Lời này, thật cũng không nói sai. TỰ bọn họ này tư chất, lại tu cũng tu không ra đóa hoa."

Nói, hần ngồi chồm hồm ngồi xuống Bằng Ma Vương bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Ba ca còn đang vi đại ca quyết định không vui?"

Bằng Ma Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta nào dám không vui a? Mọi người biểu quyết kết quả, ta có cái gì hảo không vui?"

Mi Hầu vương sắc mặt hơi biến đổi, nghiêng mặt đi không có tiếp Bằng Ma Vương mà nói.

Nửa ngày, Bằng Ma Vương ung dung hỏi: "Tiểu nha đầu kia, các người nơi đó tìm đến?"

"Người nói này bạch cốt tinh?"

"Còn có thể nói ai?"

Mi Hầu vương nhàn nhạt thở dài, nhìn chăm chú cách đó không xa những cái này còn đang thu thập chiến trường yêu quái ngửa đầu nói: "Lần trước ta cùng đại ca đi ngang qua một cái trấn nhỏ, nghĩ thuận tay lấy ít đồ, tại một tư thực lí vừa vụn gập gờ của nàng."

"Nhân loại tư thực?" Bằng Ma Vương chậm rãi nghiêng xem qua đi.

Mi Hầu vương nhẹ gật đầu: "Nhân loại tư thực. Nàng biến hóa cũng không mới không có nhiều năm. Nói là còn lúc nhỏ gặp được cá không có con cái tư thực tiên sinh. Dùng vì nàng là nhân loại. TỰ cho thu dưỡng."

Bằng Ma Vương hừ địa nở nụ cười: "Nhân loại thu dưỡng yêu quái, cái này thật đúng là thiên hạ kỳ văn a."

"Nàng không có yêu khí, lại lớn lên cùng nhân loại nhìn không ra gì khác nhau, yếu vàng thau lẫn lộn rất dễ dàng."

"Vậy các người giết sạch rồi này tư thực lí người?"

"Không có." Mi Hầu vương lắc đầu nói: "Một cái cũng không giết. Chúng ta vừa đến tỵ gặp được nàng, lão đại xem nàng gặp chúng ta không sợ hãi, rất là kỳ quái. Vừa hỏi mới biết được nàng cũng là yêu quái. Dù sao tỵ như vậy một cái tư thực cũng không có gì hay đồ, lão đại nên đáp ứng bổng tha của nàng dưỡng phụ dưỡng mẫu cùng một đám trẻ em đi học, đương nhiên. Nàng được đi về cùng chúng ta."

Bằng Ma Vương lông mày hơi chau lên, lược qua nghĩ sơ hạ nói: "Ta làm sao nghe được như vậy không được tự nhiên? Dưỡng nữ hiến thân báo ân tiết mục?"

Mi Hầu vương nhìn Bằng Ma Vương liếc, đón phong vuốt vuốt gò má lông tơ cười nói: "Cũng không tính a. Đầu tiên, nàng là đang tại mọi người trước mặt hướng chúng ta chứng minh nàng là yêu quái, nói cách khác cho dù không đến chúng ta nơi này, nàng cũng trở về không được. Tiếp theo, yêu quái sẽ lớn lên, lại sẽ không lão. Đợi nàng trưởng thành, thì không có biện pháp tiếp tục như vậy trốn ở đó. Sớm muộn sẽ có làm lộ một ngày."

Vi hơi dừng một chút, Mi Hầu vương sâu hít một hơi thật sâu nói tiếp: "Lão đại là xem nàng đi theo này tư thực tiên sinh đọc chút ít thư. Mang về đến nên sẽ có chút ít tác dụng. Hơn nữa, lần này cần đi Hoa Quả Sơn. Vẫn không thể chọn cái quen mặt chút ít đi? Nha đầu kia mồm miệng cũng lanh lợi, tính là chúng ta nơi này thích hợp nhất."

Mi Hầu vương tinh tế thuyết trước, bắt quá Bằng Ma Vương hiển nhiên không có như thế nào nghe vào đi.

Bữu bữu này cái móc đồng dạng mờ, hấn miễn cưỡng địa ngáp một cái nói: "Ai đi đều đồng dạng. Theo ta thấy, trời lại cá chạch đi thích hợp nhất, còn lại như thế nào đều không tốt."

"Cái này phải xem này Mỹ Hầu Vương ý nghĩ. Nếu như hấn dùng đại cục làm trọng, tự nhiên có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước cùng chúng ta kết minh. Nếu như không phải lời nói..."

"Là thế này phải không?" Võ võ giày, Bằng Ma Vương chậm rãi đứng lên, chống phương thiên kích nói: "Đầu năm nay thực lực mới là cứng ngắt đạo lý, Hoa Quả Sơn nghĩ như thế nào là chuyện của bọn hấn. Dù sao đan dược chúng ta bất kể như thế nào được phải lấy được... Còn có những cái này pháp khí trang bị cái gì. Nếu như lần này Hoa Quả Sơn cự tuyệt, sẽ đem cái kia cá chạch đưa qua. Dù sao cũng không có gì dùng, đổi điểm đan dược cũng tốt. Đến lúc đó ta dẫn dắt rời đi lão đại, người cùng lão tứ phối hợp hạ xuống, như thế nào?"

...

"Người trước khi đến, bọn họ không có nói cho người biết ta cùng bọn họ có những thứ gì ân oán sao?" Lâm thời động phủ bên trong, hầu tử chậm rãi từ trên vương tọa đứng lên.

Bạch cốt tinh bạch tổ lập tức cả kinh lui về sau một bước, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú hầu tử.

Tự tại ánh mắt của nàng hạ, hầu tử từng bước một đi xuống bậc thang đài, thẳng đến trước mặt, cúi đầu lạnh lùng địa chăm chăm vào trên mặt sợ hãi bạch tổ nói: "Nhà của người hai đại vương, chính là điều giao tinh, cái kia chết cá chạch, muốn đem ta bán cho thiên quân đổi kim tinh. Đáng tiếc ta mạng lớn, hấn không có thành công. Bất quá vì thế ta chết đi không ít hảo huynh đệ. Nằm mơ ta thậm chí nghĩ đem hấn móc lên nướng ăn, người hiện tại nói với ta kết minh? Ha ha ha ha. Cái này vui đùa, một chút cũng không tốt cười."

Này giọng điệu bình thản được giống như ngày bình thường buôn chuyện, có thể mặc cho ai đều có thể phát giác được trong đó ẩn chứa nòng hậu dịch ý.

Bạch tố cả giật mình, hồi lâu, nàng chậm rãi nuốt nhỏ nước miếng, nháy mắt con ngươi cổ lầy dững khí nói: "Chính là... Nhưng là bây giờ thiên hà thủy quân tùy thời đều có thể tiến công. Đại vương ngài thiếu luyện đan tài liệu, mà nhà của ta vài vị đại vương không chế được rộng ốc khu vực, thủ hạ binh mã hơn mười vạn. Chỉ cần ra lệnh một tiếng, tất nhiên có thể sưu tập nâng đại lượng thượng phẩm tài liệu. Đại vương ngài chỉ cần đem luyện ra một bộ phận đan dược giao cho chúng ta làm thù lao là được rồi. Đến lúc đó một khi thiên hà thủy quân tiến công, nhà của ta vài vị đại vương cũng sẽ ra tay tiếp viện Hoa Quả Sơn. Khoản này giao dịch, vô luận như thế nào xem đối Hoa Quả Sơn đều là trăm lợi mà không có một hại... Ta lần này tới cũng dẫn theo..."

Còn chưa chờ nàng nói xong, hầu tử cũng đã khoát tay áo cùng nàng gấp thoáng qua: "Mang lên tài liệu của ngươi trở về đi. Nói dùm cho ta nhà của ngươi hai đại vương, ta sớm muộn hội đi thu thập hẳn. Còn có, hẳn tốt nhất cầu thần bái phật phù hộ ta Hoa Quả Sơn bình yên vô sự, nếu không còn lại ta một cái, giết nâng hẳn đến dễ dàng hơn."

Lời nói ở đây, hầu tử thân ảnh cũng đã biến mất tại cái động khẩu, to như vậy trong sơn động chỉ còn lại có bạch tố cùng Vạn Thánh long vương.

Chỉ nghe phù phù một tiếng, bạch tố cả ngã ngồi trên mặt đất tượng cá bình thường cô gái nhỏ đồng dạng co lại thành một đoàn, trong hốc mắt hai giọt nước mắt không ngừng địa đảo quanh.

Vừa mới nàng thật sự có chút ít sợ, sợ hầu tử trực tiếp động thủ giết nàng. Trước khi đến, nàng chỉ biết là sáu yêu vương cùng Hoa Quả Sơn có

một chút nhỏ nhỏ đụng chạm. Đối cụ thể ân oán một điểm tâm lý cũng không có chuẩn bị.

Đến giờ phút này. Nàng mới rốt cục hiểu rõ vì cái gì yêu vương môn yếu phái nàng như vậy một tân nhân để làm trọng yếu như vậy một chuyện —— biết rõ bên trong nguyên nhân. Có ai dám đến?

"Không có sao chứ?" Vạn Thánh long vương nhẹ nhẹ vỗ về đầu của nàng dùng bày ra an ủi.

Cảnh tượng đó, xa xa nhìn về phía trên giống như là gia gia cùng cháu gái.

Hồi lâu, bạch tố sâu hít một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn xem Vạn Thánh long vương cười cười nói: "Không có việc gì."

Nói đi, nàng chậm rãi đứng dậy, đối với Vạn Thánh long vương hành lễ nói: "Bất kể như thế nào, lần này còn là cảm tạ lão Long vương dẫn tiến. Đã Mỹ Hầu Vương cũng đã cự tuyệt, này tố tố cũng chỉ hảo phản hồi Nam Chiêm Bộ Châu đi phục mệnh."

Lược lược trầm mặc xuống. Vạn Thánh long vương mở miệng nói: "Cái này giao dịch... Bản thân đối Hoa Quả Sơn là tốt. Người còn là lưu lại ở vài ngày a, lão Long nhìn xem tìm một cơ hội, khuyên nữa khuyên Hầu vương. Nếu là có thể, lão Long còn là không hy vọng ma vương cùng Hầu vương xung đột vũ trang."

Bạch tố cắn môi yên lặng địa nhẹ gật đầu.

...

Bị ngoài cửa sổ hỏa quang ánh thành màu đỏ địa hạ thành mộc trong lầu các, hầu tử cùng Đoàn Chủ hạp trước hạt dưa. Bên cạnh trên lò ấm nước

"Ô ô" kêu lên.

Hầu tử phủ tay chân động rớt xuống mảnh vụn, thân thủ nhắc tới ấm nước, đưa tay bên cạnh ấm trà cái nắp vạch trần, bắt đầu hương bên trong rớt vào nước sôi.

Đem một khóa hạt dưa cắn mở, Đoàn Chủ một bên vạch lên vừa nói: "Nghe nói, hôm nay có cái khác yêu vương phái người đi tới."

Hầu tử hơi ngây ra một lúc. Yên lặng ngâm vào nước trà ngon cho Đoàn Chủ đẩy quá khứ, nói: "Nhất cử nhất động của ta người thật đúng là tình trường a."

"Vừa vặn nghe Ngao Liệt nói lên mà thôi."

"Là này sáu cái kết bái gia hòa phái tới. Nghĩ kết minh, bảo là muốn dùng tài liệu đổi đan dược. Ta không có phản ứng."

"Nghe nói tới là tiểu cô nương."

"Đúng vậy. Bạch cốt biến hóa, không có yêu khí, nhìn về phía trên thực cùng nhân loại không có gì khác nhau. Bất quá đây mới là để cho nhất người xem thường địa phương." Chăm chăm vào trà chén nhỏ, hầu tử hừ lạnh một tiếng nói: "Sáu cái đại yêu quái, tựu phái tiểu cô nương đảm đương đặc sứ, cũng đủ rồi không có loại."

Bung lấy trà chén nhỏ nhấp một miếng, Đoàn Chủ nói ra: "Kỳ thật, cùng bọn họ đồng minh ngược lại vẫn có thể xem là một biện pháp tốt."

Lời này vừa nói ra, hầu tử động tác lập tức cứng tại này lí, yên lặng hướng phía Đoàn Chủ nghiêng qua liếc.

"Như thế nào, ta nói được không đúng sao?" Đoàn Chủ hỏi.

"Người nói đúng." Hầu tử nói: "Chỉ là lời này không nên người nói. Người đã quên khí trắng cùng lão ngu chết như thế nào sao?"

Đoản Chủy thoáng thẳng thẳng thân thể nói: "Ta chỉ nói là lời nói thật mà thôi. Nếu như có thể có bọn họ đương ngoại viện mà nói, tình cảnh của chúng ta tựu thay đổi rất nhiều, không phải sao?"

Nhìn Đoản Chủy, hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra: "Là. Nhưng là nếu như thời điểm máu chốt bọn họ bán đứng chúng ta, tình cảnh của chúng ta thì càng gia 'Đổi mới'. Đến lúc đó nghĩ lật bàn đều không thể nào."

Đoản Chủy hơi nhăn đầu lông mày nói: "Cái này... Có nên không a. Dù sao mọi người môi hở răng lạnh. Chúng ta xảy ra vấn đề, kế tiếp chính là bọn họ. Điểm này, bọn họ khẳng định cũng hiểu rõ."

"Như thế nào xảy ra vấn đề pháp? Bọn họ chạy trốn lại không là lần đầu tiên. Tây Ngưu Hạ Châu cuộc chiến tổng cộng đánh hai lần, lần đầu tiên thời điểm, không đợi thiên hà thủy quân tiến công bọn họ liền suốt đêm vút xuống dưới yêu quân chạy trốn, chuyện này người không phải không biết?"

"Có thể bọn họ về sau không phải lại đi trở về sao? Không có người sẽ thích trốn trốn tránh tránh địa, cả ngày bị người đuổi theo đến khắp thế giới chạy loạn a? Ta nghĩ nói chính là, nếu như người cảm thấy phù hợp, sẽ cùng mình đi. Chuyện này nếu Đại Giác hoặc là cái khác ác long đầm lão nhân nhi phản đối, ta đi bãi bình, không cần người mở miệng. Nguy cấp thời điểm, cần phải như thế nào đối làm sao tới, không cần phải nhớ quá nhiều."

Cái này xem như tỏ thái độ duy trì sao?

Chằm chằm vào yên lặng cúi đầu mân trà Đoản Chủy, hầu tử thở dài nói: "Tốt lắm, không đề cập tới cái này việc sự. Đúng rồi, nghe nói người gần nhất cùng nhện liệt đi được tương đối gần."

"Hắn không có việc gì yêu mến đến nơi này của ta cọ thôi, không tốt đuổi."

"Có nói khi nào thì đi sao?"

"Chưa nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát."

Mím môi, hầu tử không khỏi suy nghĩ lên.

Cái này tiểu bạch long, xem như đầu đầu vấn đề. Không giải thích được đến đây Hoa Quả Sơn, chơi bởi lâu lỏng địa cái này đều lẫn lộn gần một năm, bởi vì lúc trước này việc sự, hầu tử xem như thiếu hẳn một cái nhân tình. Cái này thường xuyên qua lại, thì không tiện mở miệng đuổi người.

Một năm này đến, hẳn cả ngày không có việc gì khắp nơi chuyển loạn, bắt đầu là mỗi ngày đến hầu tử bên này cọ, tựa hồ nghĩ lôi kéo làm quen. Hầu tử nào có không cùng hẳn a? Gặp hầu tử không có phản ứng, lại bắt đầu chạy tới địa phương khác "Quấy rầy".

Tự đến bây giờ, thỉnh thoảng cũng còn có thể chạy hầu tử nơi này. Hôm nay chính là hẳn vừa vận tại thời điểm này bạch tố bị Vạn Thánh long vương cho dẫn theo tới, mới cho hẳn biết chuyện này.

Cũng thật là một cái miệng rộng, lúc này mới vài canh giờ, Đoàn Chủ sẽ biết.

Vốn định trước Hoa Quả Sơn cũng không thiếu điểm ấy mẽ lương, nhiều dưỡng một người... Hoặc là nói một con rồng kỳ thật cũng không có gì cái gọi là. Hiện tại xem ra, còn là phải đem cái này phiền toái nhân vật xử lý xong.

Nghĩ, hầu tử mở miệng nói: "Người muốn gặp đến hẳn, khiến cho hẳn tới ta đây một lần a, ta nghĩ tìm hẳn nói chuyện." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 281: Mời Chào

Đoàn Chủ nói cũng không phải là không có đạo lý, theo Hoa Quả Sơn đại cục xuất phát, cùng sáu yêu vương rút bỏ hiềm khích lúc trước, cho dù là tạm thời gác lại tranh luận cũng tốt, liên thủ đối phó cùng chung địch nhân mới phù hợp lẫn nhau lợi ích.

Nếu là tại thiên hà thủy quân đột kích thời điểm sáu yêu vương xuất thủ tương trợ, này hầu tử nhất định sẽ không chút nghi ngại địa đáp ứng. Dù sao bảo vệ cho cái nhà này mới là hấn hiện tại phải làm nhất.

Có thể coi là sỗ sách, đặng đánh lui thiên hà thủy quân lại tính cũng không muộn.

Đáng tiếc sáu yêu vương kết minh cũng không phải đơn thuần kết minh, còn phụ gia một cái điều kiện —— bọn họ yêu đan dược.

Đơn thuần đan dược cái này giao dịch mà nói...

Hầu tử tuy nhiên không có biện pháp chính mình luyện đan, nhưng đối với luyện đan chuyện tình hiểu còn là không ít. Dương Thiên cũng đã không chỉ một lần phàn nàn Đoàn Chủ những kia bảy bính tám gom góp cầm trở về tài liệu chất lượng không được.

Nếu như do sáu yêu vương đến hiệp trợ sưu tập tài liệu, như vậy tại nhân thủ có hạn dưới tình huống, sản xuất càng tốt đan, cũng chẳng khác nào biến tướng gia tăng rồi sản lượng.

Cuối cùng luyện ra đan còn muốn phân sáu yêu vương một ít, bảy cái tám cái, tính xuống, lợi nhuận nhất định là không có nhiều lợi nhuận, Hoa Quả Sơn nhiều lắm là thì ra là tiết kiệm một điểm sưu tầm đan dược trả giá nhân lực thôi.

Tự đơn cái này giao dịch mà nói, Hoa Quả Sơn tuy nhiên không có lợi nhuận, nhưng cũng sẽ không thiệt thòi.

Kể từ đó, tiền lời tự toàn bộ đánh cuộc đến cùng sáu yêu vương mình ước trên.

Ở phương diện này, hầu tử cũng không phải lo lắng sáu yêu vương lâm trận thay đổi hòng.

Cho dù này sáu cái tên lại vánh đầu, không tiếp tục tín nghĩa, bọn họ dám hợp tác với Nam Thiên Môn, lại khẳng định không dám hợp tác với Thiên Bồng.

Đây cũng không phải là tín dụng vấn đề, mà là ích lợi vấn đề.

Thiên Bồng Nguyên Soái là ai? Đó là sáu yêu vương tử địch, quang đầu sáu yêu vương hang ổ tự bùng hai lần, cái này cũng chưa tính lúc trước đánh ác long đầm lầy kia. Dù thế nào dạng. Sáu yêu vương cũng không có khả năng lâm trận thay đổi hòng giúp Thiên Bồng đánh chính mình. Nhiều lắm là thì ra là tọa sơn quan hổ đấu thôi. Nếu không nữa thì. Gặp tình thế không đúng trực tiếp chạy trốn cũng là một loại khả năng tính.

Từ góc độ này mà nói, Hoa Quả Sơn giống như cũng thiệt thòi không cái gì.

Bất quá, cái này chỉ là theo ngắn hạn đối kháng thiên hà thủy quân góc độ đi lên nói. Hầu tử hiện tại vị trí, chủ định rồi hẳn nghĩ sự tình không thể không nghĩ nhiều một tầng.

Không hề nghi ngờ, mình ước có hay không đôi sáu yêu vương ước hẹn bó lực, bọn họ là hay không hội tuân thủ hiệp nghị, là có nên hay không nên đáp ứng lần này giao dịch điểm máu chốt.

Nói trắng ra là, nếu là đáp ứng. Hay là tại đánh cuộc sáu yêu vương nhân phẩm.

Ngưu Ma Vương nhân phẩm như thế nào hầu tử không rõ ràng lắm, nhưng Giao Ma Vương nhân phẩm có thể lo. Liên quan, hầu tử đôi cái khác ma vương nhân phẩm cũng đều không ôm bất luận cái gì kỳ vọng. Điểm này vô luận Vạn Thánh long vương như thế nào cam đoan đều không dùng.

Đơn theo kết minh cùng tài liệu đôi đan dược cùng với sau khả năng khai triển các loại hợp tác đến xem, xác thực Hoa Quả Sơn cũng sẽ không thiệt thòi. Trận này đánh bạc giống như không cần tiền đặt cược tựa hồ. Thật là là thế này phải không?

Đổi lại góc độ theo sáu yêu vương góc độ đi nhìn, kết quả là hoàn toàn bất đồng. Bọn họ không chỉ sẽ không thiệt thòi, mà vẫn còn lợi nhuận đại phát.

Không có những này, thủ hạ bọn hắn yêu binh bất quá là một đám ô hợp chi chúng thôi. Có những này, vài chục vạn yêu quái sức chiến đấu liền không thể khinh thường.

Đáng tiếc chính là, dựa theo hiệp nghị, tại kiểm nghiệm sáu yêu vương nhân cách có hay không tin cậy ngày đó tiến đến trước. Hầu tử đầu tiên được đem bọn họ dưỡng mập.

Đến lúc đó cùng thiên hà thủy quân khai chiến nếu như tình thế không đúng, hầu tử không chút nào hoài nghi bọn họ hội tại chỗ rơi chạy. Dù sao

vút xuống dưới thủ hạ rơi chạy bọn họ cũng không là lần đầu tiên làm, minh hữu lại bị cho là cái gì?

Nếu thật là loại tình huống này mà nói lại là đơn giản, phía trước làm nhiều như vậy chỉ có thể nói đều là mò mẫm lặn qua lặn lại, không sao cả đối hoặc không đúng.

Nhưng nếu như Hoa Quả Sơn có thể miễn cưỡng đứng vững thiên hà thủy quân?

Tại loại này dưới tình huống, sáu yêu vương nhất định sẽ tham gia. Bởi vì Hoa Quả Sơn tản, bọn họ chính là mục tiêu kế tiếp. Cái này đạo lý môi hở răng lạnh cái này mấy cái đại yêu quái tự nhiên là hiểu, có thể khi nào thì tham gia lại là cá vấn đề lớn.

Nếu như bọn họ tặc một điểm mà nói, có thể đợi Hoa Quả Sơn hao tổn được không sai biệt lắm, lại tham gia. Đến lúc đó không chỉ có thể đánh lui thiên hà thủy quân, sau đó, còn có thể mưu đồ Hoa Quả Sơn...

Đây không phải cửa trước cự hổ cửa sau nghênh lang sao?

Dựa theo Cửu Đầu Trùng gia nhập Hoa Quả Sơn sau cung thuật, sáu yêu vương đối Hoa Quả Sơn thềm thường đã lâu. Nếu như đến lúc đó Hoa Quả Sơn bởi vì cùng thiên hà thủy quân giao chiến mà chịu trọng thương, sáu yêu vương đặc thế, tại đánh bại thiên hà thủy quân sau, bọn họ hội cam tâm tiếp tục thụ Hoa Quả Sơn chế ước sao? Bọn họ hội không nghĩ chính mình đạt được luyện đan năng lực sao?

Về phần nếu như Hoa Quả Sơn một mình có thể đánh lui thiên hà thủy quân, này hầu tử phải nuôi mập cái này vài cái tên làm cái gì đây? Cho mình sau này gây thù hằn sao?

Nghĩ lại phía dưới, hầu tử cuối cùng kết luận đạt được là: Nếu như sáu yêu vương không đáng tin nhiệm, như vậy kết quả hoặc là thành tai họa, hoặc là mò mẫm lẫn qua lẫn lại. Nếu như sáu yêu vương đáng giá tin nhiệm...

Loại khả năng này tính tương đương thấp, bả tiền đặt cược đặt ở sáu yêu vương loại này việc xấu loang lỗ gia hỏa trên người, tỉ lệ đặt cược còn không cao, cần gì chứ?

Bất quá hầu tử nghĩ như vậy, Vạn Thánh long vương rất không nghĩ như vậy.

Bởi vì cùng Ngưu Ma Vương có chút sâu xa, lần này lại là thụ Ngưu Ma Vương nhờ vả, hẳn thập phần hy vọng Hoa Quả Sơn có thể cùng sáu ma vương liên hợp, thậm chí so với bị chóng mặt hồ chóng mặt hồ phải tới cái kia bạch cốt tinh còn muốn.

Vì vậy, tại trong mấy ngày kế tiếp, Vạn Thánh long vương bắt đầu bốn phía đi đi lại lại.

Như thế qua ba ngày.

Ba ngày sau tối đêm, tiểu bạch long đi tới hầu tử ở trong địa hạ thành tạm thời dựng mộ trong lầu các.

Đứng ở ngoài cửa nhẹ nhàng mà gõ cửa, hẳn cười tủm tỉm nói: "Hầu ca, Đoản Chủy nói ngươi muốn gặp ta. Ta hôm nay đều vò huyệt vài thang, gặp hạ ngươi thật không dễ dàng a."

Hầu tử ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn hẳn một cái, gật đầu nói: "Là ta làm cho hẳn gọi ngươi tới."

Nói, buông trúc giản chỉ vào một bên bờ đoàn nói: "Ngồi đi, chúng ta tâm sự. Người tới Hoa Quả Sơn cũng có không ít thời gian, một mực đều bề bộn, cũng không công phu với người mảnh trò chuyện."

"Được rồi." Tiểu bạch long lúc này hấp tấp địa chạy đến hầu tử bên cạnh ngồi xuống: "Trò chuyện cái gì?"

"Trò chuyện người chừng nào thì đi."

Cái này vừa nói, tiểu bạch long biểu lộ cứng tại tại chỗ.

Nửa ngày, hấn có chút không nhanh địa nhãn đầu lông mày nói: "Hầu ca đây là muốn đuổi ta a?"

"Cũng không thể gọi 'Đuổi' ." Hầu tử một bên ngâm vào nước trà, một bên thành khẩn nói: "Đây là vì muốn tốt cho người. Người cũng biết, chúng ta nơi này hiện tại tùy thời đều có thể khai chiến. Đến lúc đó đao kiếm không có mất... Bị làm trở thành Hoa Quả Sơn một thành viên, bị thương tự không có ý nghĩa. Nhé?"

Tiểu bạch long vênh lên vênh lên miệng, chấp tay nói: "Tạ hầu ca quan tâm. Bất quá đây không phải còn chưa bắt đầu sao? Đến lúc đó thiên đình thánh chỉ chính thức hạ. Ta rồi đi không muộn. Huống hồ. Cho dù đến lúc đó thiên hà thủy quân thực vây quanh Hoa Quả Sơn. Ta không tin bằng tu vi của ta, đánh đánh không lại, trượt ta còn trượt không xong?"

Đây là lại rốt cuộc ý tứ sao?

Hầu tử hơi ngây ra một lúc, ghen ra một cái hòa ái dễ gần tiểu dung nói: "Người xem ta đây vùng khí ho cò gáy địa, lại không an toàn, ở lại có ý gì? Không bằng sớm một chút hồi tây hải hảo."

"Ta liền yêu mến vùng khí ho cò gáy, tây hải nhìn mấy trăm năm, xem sớm ghét."

"Này đi Đông Hải?"

"Đông Hải cũng không gì ý tứ."

Hầu tử khước miệng hơi kéo ra. Có chút không nhận được: "Tứ đại châu rất nhiều cảnh đẹp cảnh tượng chờ người sao, không cần phải treo cổ tại trên một thân cây a."

"Ta còn tự thích người cái này cây." Tiểu bạch long chăm chăm vào hầu tử mặt không biểu tình mà nói: "Còn nói không phải đuổi ta, người đây là hạ lệnh trục khách."

Lập tức, bầu không khí có chút cương.

Hai người cứ như vậy bốn mắt giao đối cái này, mặt không biểu tình.

Hơn nửa ngày, hầu tử khế dừng ấm trà, biến sắc, lạnh lùng nói: "Ta chính là hạ lệnh trục khách, làm sao vậy?"

"Hắc!" Tiểu bạch long nhăn đầu lông mày, mở to hai mắt nhìn nói: "Ta nói hầu ca a. Ta tại người cái này cũng không người nhiều ít mẽ lương a? Nếu là người chê ta lượng cơm ăn lớn, quay đầu lại ta làm cho tây hải bả ăn của người đều cho người gấp trăm lần xin trả!"

"Đây không phải lượng cơm ăn vấn đề." Hầu tử khoát tay áo nói: "Máu chốt... Người không có việc gì người chạy chỗ này của ta làm gì vậy? Đều gốc một năm người đến không đi? Lúc mới bắt đầu phải nuôi thương. Tính người của ta xin lỗi, này không thể chê. Có thể thương thế của người đều tốt lắm đã bao lâu?"

"Người là chê ta vương bận?" Tiểu bạch long hỏi.

"Người cảm thấy người không có gì đáng ngại sao?" Hầu tử hỏi ngược lại.

Vừa nghe câu này, tiểu bạch long hừ lạnh một tiếng nói: "Đó là người không hiểu người hầu, ta, tây hải long cung tam thái tử, thật tốt một người mới a. Mỗi ngày tại trước mặt người sáng ngời, đều lung lay một năm, người sẽ không nghĩ tới mời chào?"

Chằm chằm vào tiểu bạch long, hầu tử thập phần chăm chú lắng đầu: "Không có nghĩ tới."

"Cho nên nói người không hiểu xem người!" Tiểu bạch long lúc này trắng không còn chút máu hầu tử liếc.

Hầu tử nhin không được cười lên, nhìn hấn trên chọc nói: "Ta không hiểu xem người? Mời chào người tới làm gì? Mời chào người tới cho hắc tử buộc sao? Vài cái yêu quái sẽ đem người thu thập, đừng nói thiên binh thiên tướng."

Lập tức, tiểu bạch long mặt trướng đến đỏ bừng, hấn mở to hai mắt nhìn thét to nói: "Lúc ấy bản thái tử chỉ là không muốn đem quan hệ náo quá cương mà thôi! Bản thái tử không có ra tay hiểu không? Bằng không mười cái Đại Giác cũng không đủ ta đánh!"

"Thật sự?" Hầu tử cười tủm tỉm địa nhìn tiểu bạch long, thân thủ móc móc lỗ tai nói: "Có muốn thử một chút hay không?"

Tiểu bạch long này hơi mở ra miệng mạnh mẽ nhắm lại, sợ tới mức thẳng trong nháy mắt.

Cả Hoa Quả Sơn đều biết, hầu tử trong lỗ tai là kim cô bông...

Nửa ngày, hần sâu hít một hơi thật sâu, nuốt nhỏ nước miếng nâng người lên bản nói: "Ngươi mời chào người, cũng không chỉ là xem vũ lực a? Đánh nhau nhiều nông cạn a?"

"Không nhìn vũ lực còn có thể nhìn cái gì?" Hầu tử hỏi.

Chằm chằm vào hầu tử, tiểu bạch long hạ giọng nói: "Xem, tổng hợp lại năng lực!"

"Tổng hợp lại năng lực?" Hầu tử nhú mày, vừa muốn cười.

Việc này bảo, thật sự là cùng tử tử của hần không có lưỡng dạng.

Tiểu bạch long lại lơ đễnh, phối hợp nói: "Đúng, chính là xem tổng hợp lại năng lực!"

"Có thể nói cụ thể điểm sao?" Hầu tử đem cũng đã phao trà ngon đổ lên tiểu bạch long trước mặt, chính mình nâng chung trà lên chén nhỏ nhấp một miếng, một đôi trước mắt một mực tại hưởng ngoài cửa sổ miết.

Này nói chuyện thần sắc, đã có chút ít không yên lòng. Điều này làm cho tiểu bạch long cho rằng nhận lấy lớn lao ô nhục.

"Ngươi mỗi ngày mang thương mang hạ đều làm gì vậy?" Hần nhú lại lông mày, rất là nghiêm túc nói ra: "Còn không tự vì vài khóa phá đan dược, vài món binh khí khái giáp sao? Ta đây đều biết. Nói cho ngươi biết, những này, ta đều có. Chỉ cần ngươi đem bản thái tử thu phục, nhiều ít khái giáp, nhiều ít đan dược đều có! Tự án lấy thiên quân tiêu chuẩn cho ngươi trang bị!"

Hầu tử uống đến một nửa trà thiếu chút nữa phun tới, buông trà chén nhỏ, có chút hăng hái địa nhìn tiểu bạch long nói: "Ý của ngươi là... Ngươi cấp cho ta đan dược cùng vũ khí?"

Cấp cho yêu quái tặng đồ? Tam thái tử người như vậy hào sảng, cha người biết không?

Tiểu bạch long vỗ ngực một cái nói: "Tây hải long cung phú giáp thiên hạ, người lo lắng ta lấy không ra đến?"

"Ôi, giữa thiên hạ này, còn có bức này chuyện tốt?"

"Đương nhiên là có! Tựa bày ở trước mặt người, không thể giả được chuyện tốt! Đã lâu như vậy, bản thái tử chính là chờ người mở miệng, chỉ cần người mở miệng, ta lập tức đáp ứng, bằng hai ta cái này quan hệ, thật tốt!"

Ta cái gì quan hệ?

Hầu tử thật sự không có suy nghĩ cẩn thận hai người bọn họ có gì quan hệ.

"Bất quá!" Tiểu bạch long duỗi ra một ngón tay, chậm rãi nói ra: "Ta có một cái yêu cầu nho nhỏ."

Cuối cùng tiến vào chủ đề, nhìn hẳn có thể nói cái gì.

Hầu tử ung dung địa nghĩ, nói khẽ: "Nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Cái kia Cửu Đầu Trùng." Tiểu bạch long vì hơi dừng một chút, hạ giọng nói tiếp: "Chắc hẳn người cũng biết a. Vạn Thánh công chúa vốn có nên của ta thái tử phi. Đáng tiếc, nàng ánh mắt không tốt lắm, kết quả, ta đường đường tây hải tam thái tử, bị người hôi hôn! Vốn có muốn mang vài người muốn tìm cá tròng diện trở về, kết quả còn làm cho hẳn đang tại thủ hạ ta trước mặt cho đánh. Cái này... Người để cho ta như thế nào có mặt hồi tây hải cầm đông tây? Không bằng như vậy, người giúp ta bả Cửu Đầu

Trùng thu thập. Người muốn bao nhiêu trang bị, muốn bao nhiêu đan dược, bản thái tử như một lời nói!"

Nói ra kích động xử, tiểu bạch long thân thủ nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú hầu tử.

Chỉ thấy hầu tử ra vẻ do dự địa sờ lên cái cằm, nói ra: "Cái này dạng ta chẳng phải mất đi một viên Đại tướng sao?"

"Cắt, vậy coi như cái gì đại tướng a?" Nắm hầu tử tay, tiểu bạch long đầy cõi lòng chờ mong nói: "Có vũ khí có đan dược, người muốn mời chào nhiều ít yêu quái không được?"

"Kỳ thật ta lại là có cá biện pháp tốt hơn." Nắm tiểu bạch long tay, hầu tử đồng dạng đầy cõi lòng chờ mong nói "Thì phải là ta đem người giam giữ, cho người thêm phụ vương ghi phong thư. Đến lúc đó, hẳn là có thể muốn tới càng nhiều."

Lập tức, tiểu bạch long tiểu dung cương mắt. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 282: Thương Lượng

Trong sát na, tiểu bạch long trong nội tâm giống như vạn mã cùng phi mà qua.

Không phải chỉ này bành bạc khí thế, mà là chỉ thiên lôi cuộn cuộn.

Xác thực là bất ngờ a. . .

Người hầu tư duy giảng tiểu bạch long đề nghị không thể nghi ngờ là đối, có thể dùng yêu tư duy giảng, hoặc là nói dùng thổ phỉ tư duy mà nói, hầu tử biện pháp không thể nghi ngờ là càng tốt.

Làm sao bây giờ? Không cẩn thận đào cái hố chính mình nhảy. . .

Giờ khắc này, hấn rốt cục hoàn toàn tỉnh ngộ chính mình vô luận có thể cùng hầu tử nhắc lên cái gì quan hệ, cái này hầu tử. . . Thủy chung còn là yêu. Mà cái này Hoa Quả Sơn, chính là thổ phỉ ồ.

Cùng thổ phỉ ký kết hiệp nghị, đây là một kiện cỡ nào chuyện ngu xuẩn chuyện.

Chậm rãi, hấn há to miệng, vạn phần hoảng sợ địa chăm chăm vào hầu tử. Này trông mắt trừng đến độ nhanh đến rơi xuống.

Nhìn tiểu bạch long này hoảng sợ khuôn mặt, hầu tử buông lỏng tay ra, cúi đầu xuống phối hợp địa ngâm vào nước trà uống trà, một bộ thân nhiên tự đắc bộ dạng.

Nửa ngày, tiểu bạch long thật vất vả ghen ra một cái khuôn mặt tươi cười, cẩn thận nói: "Hầu ca người thực thích nói giỡn."

Này thần sắc cũng đã hoàn toàn không có vừa rồi sục sôi.

"Là nói giỡn sao?" Hầu tử liếc mắt nhìn hắn.

Tiểu bạch long lập tức trong nội tâm run lên, lại sửng sốt một hồi lâu, cố gắng nụ cười nói: "Ai, đừng dọa ta. Bắt cóc vợ vét tài sản há lại là quân tử gây nên? Nói sau, bằng ta này quan hệ, người làm sao biết?"

"Ta chỉ là một chích yêu quái, liền người cũng không phải, đừng nói gì đến quân tử." Hầu tử cười dịu dàng nói: "Yêu quái không cướp bóc bắt cóc chính là không làm việc đàng hoàng người biết không? Huống hồ, hai ta có gì quan hệ?"

Ánh mắt kia nhìn về phía trên thật giống như một con miêu đang nhìn đã bị mình cả được chết nhanh con chuột.

Tiểu bạch long thật sợ sợ, phi thường sợ.

Lại do dự một hồi lâu, cố lấy dũng khí. Hắn thấp giọng nói ra: "Người đừng quên. Người còn thiếu nợ cá nhân ta chuyện. Chuyện này nếu truyền đi. Đối với người giang hồ thanh danh bất hảo."

"Dạ?" Hầu tử bưng tỉnh đại ngộ loại ngẩn đầu, lại cúi đầu lược qua nghĩ sơ hạ, nói: "Người không nói ta đều đã quên cái này tra. Nói như vậy mà nói lại là thật không hảo."

Một lòng cuối cùng buông đến đây, có thể không đợi tiểu bạch long này khẩu khí từng xong, chỉ nghe hầu tử không đếm xỉa tới nói: "Dù sao chuyện này nhi người biết cũng không nhiều, này cũng chỉ có thể như vậy, trước

đòi hết đông tây, lại giết con tin. Chỉ cần không truyền ra ngoài tị cũng không ảnh hưởng thanh danh của ta. Người nói là a?"

"Kéo kéo kéo kéo. . . Giết con tin —— "

Sấm sét giữa trời quang a. . .

Tiểu bạch long này miệng há được có thể nhét tiếp theo cả lê đều.

Hầu tử lại còn hoàn toàn không để ý cảm thụ của hắn. Phối hợp địa nói tiếp: "Đúng rồi, người cảm thấy cho người phụ vương đưa qua tín, là phụ trên người một tay dễ trả là một lỗ tai hảo?"

Tiểu bạch long không có nói tiếp, lời này không có cách nào khác tiếp a!

Này miệng trương được càng lớn.

Thấy thế, hầu tử bắt đầu có chút hăng hái địa đánh giá đến hắn đến, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống đỉnh đầu long giác trên, ung dung nói: "Nếu không tị cắt cá long giác đưa qua a? Người phụ vương khẳng định nhận ra."

Tiểu bạch long tâm muốn chết đều có.

Hắn cẩn thận địa cuộn mình trước thân thể hướng hầu tử phản phương hướng xê dịch cái mông, này bỏ đoàn giờ phút này ngồi trên đi rồi giống như bàn chông vậy.

Làm sao bây giờ?

Chạy trốn? Giống như chạy không thoát a. . .

Nước tiểu độn? Hữu dụng sao?

Này trong nội tâm đã là một đoàn đay rồi.

Không đợi tiểu bạch long hoãn quá thân lai, chỉ nghe hầu tử buột miệng cười, thân thủ vỗ vỗ tiểu bạch long bả vai nói: "Hắc. Nhìn đem người sợ tới mức, nói đùa người. Thực như vậy lấy Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm còn không tìm ta liêu mạng a?"

Nói. Cười đến thở không ra hơi, cười đến tiểu bạch long con mắt quắt thẳng tới.

Hắn cười không nổi, hoàn toàn cười không nổi.

Chỉ có thể ngơ ngác nhìn hầu tử cười.

Nửa ngày, hầu tử thoáng thu liễm tiêu dung, vẻ mặt thành khẩn nói: "Cứ như vậy, cái này Hoa Quả Sơn người tự an tâm ở lại. Ta bỗng nhiên lại cảm thấy người không có gì đáng ngại. Của người cái kia đề nghị, rất tốt, bất quá được cho ta vài ngày chăm chú cân nhắc suy xét. Cái này, người không ngại a?"

Lo lắng cái gì?

Lo lắng muốn hay không giúp mình duy trì Cửu Đầu Trùng? Còn là lo lắng muốn hay không giết con tin? Hoặc là lo lắng giết con tin như thế nào thu phục Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm?

Tiểu bạch long cổ đều thẳng, này trên mặt thần sắc bởi vì sợ hãi mà vắn vẹo.

Sờ lên cằm, hầu tử tinh tế tự định giá lên, tự nhủ: "Nếu không dẫn tới Hoa Quả Sơn ngoài, để cho người khác lấy chính mình giả bộ như không biết?"

"A?"

"Ta vừa mới nói cái gì rồi?"

"Không có! Không có!" Tiểu bạch long vội vàng phủ nhận.

"Đúng rồi, hiền đệ a." Hầu tử vẻ mặt thân mật ôm trước tiểu bạch long bả vai, chét túm cứng ngắc túm đến bên cạnh mình, nói ra: "Người đánh không đi săn? Vi huynh biết rõ cái này Hoa Quả Sơn phụ cận có cái địa phương đi săn không sai, nếu không, ta chọn cái thời gian cùng đi một lần? Tính, cũng đừng rút thì gian, tựu khuya hôm nay a."

Tiểu bạch long hơi ngáng đầu, trong đầu hiện lên như vậy cá trảng cảnh.

Cùng hầu tử cùng đi ra đi săn, chính mình bị bốn phía không giải thích được lao tới yêu quái cho bắt được, tiếp theo cắt xuống long giác vơ vét tài sản tây hải long cung. Hầu tử vẻ mặt ủy khuất địa nói cho Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm chính mình bất hạnh bị lai lịch không rõ yêu quái bắt làm tù binh, bả hết thấy đầy được không còn một mảnh.

Quay đầu lại vật tới tay, giết con tin, thần không biết quỷ không hay. . .

Hắn hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn nhìn qua hầu tử, đầu kia dao động giống như trống bỏi đồng dạng: "Không, không đi săn. Ta không thích đi săn."

Hầu tử lông mày chau thành chữ bát (八), hí nửa mắt nhìn trước tiểu bạch long: "A? Như vậy a, này nếu không đi câu cá?"

"Không, không câu cá. Ta hận câu cá!"

"Vậy người giúp ta tổng phong thư như thế nào?" Hầu tử làm ra vẻ làm dạng xuất ra giấy cùng bút: "Ai nha, người nói ta đây tín ghi cho ai hảo?"

Đây là muốn hướng trong chết lấy a. . .

Nhấn nhìn nửa ngày, tiểu bạch long làm ra vẻ làm dạng mà hướng ngoài cửa sổ nhìn hai mắt, nháy mắt con người cẩn thận nói: "Hầu ca a, sắc trời không còn sớm, ta còn là sớm một chút trở về đi."

Sắc trời, cái này địa hạ thành còn có thể chứng kiến sắc trời?

Chỉ thấy hầu tử biến sắc, móc móc lỗ tai ung dung nói: "Ta đây không phải nghĩ cho người tìm một chút chuyện làm, gần hơn lẫn nhau quan hệ sao? Người có phải hay không không hãnh diện? Lão tử hận nhất không hãnh diện người!"

Nói đi, chính là một bộ hung dữ địa thần sắc, thấy tiểu bạch long trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

"Ai, ai nha!" Tiểu bạch long đột nhiên kinh kêu lên. Tại chỗ ôm bụng đầy đất lăn: "Hầu ca. Ta đau bụng! Ai nha. Hôm nay không thoải mái, không có biện pháp! Ngày mai lại trò chuyện! Chính mình đi, không cần tống!"

Nói đi, cũng không đợi hầu tử mở miệng, hấn tông cửa xông ra, một đường chạy như điên.

Nhìn xem tiểu bạch long thất kinh đi xa thân ảnh, hầu tử mặt không biểu tình mà hừ lạnh một tiếng, nói: "Sớm một chút đi chẳng phải không có việc gì sao. Cần phải bức ta. Đồ đê tiện."

Nói, hầu tử hướng phía ngoài cửa cách đó không xa tiểu yêu vẫy vẫy tay: "Tìm hai người theo dõi hấn, yếu cho hấn biết các người tại vụng trộm giám thị hấn. Cách một hai ngày tự hỏi thân thể của hấn khỏe chưa, làm cho hấn có rảnh đến nơi này của ta, ta có chuyện quan trọng thương lượng. Thẳng đến hấn tự giác cách nở hoa quả sơn mới ngừng."

"Dạ!"

Có ít người chính là như vậy, đối với hắn tốt đi một chút khách khí một chút, hắn tựa đập trên mũi mặt. Ai. . .

Vừa quay đầu, hầu tử thấy được từ đằng xa đi tới Đoàn Chủ.

"Ngao Liệt làm sao vậy?" Đoàn Chủ nhìn qua tiểu bạch long rồi đi phương hướng hỏi.

"Không có gì, ta dọa dọa hắn mà thôi. Tìm ta có việc?"

"Dạ." Đoàn Chủ nghĩ nghĩ, nói ra: "Mọi người muốn trông thấy ngươi."

"Mọi người?"

"Cửu Đầu Trùng, Lữ lục quái, Vạn Thánh long vương. Rất nhiều người. Còn có. . . Cái kia bạch cốt tinh."

Hầu tử hơi ngậy ra một lúc, lập tức hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hắn yên lặng mà nhìn xem Đoàn Chủ. Muốn nghe xem giải thích của hắn.

Tựa hồ xem hiểu hầu tử ý tứ, Đoàn Chủ sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Chuyện không liên quan đến ta, ta nhưng cái gì cũng chưa nói. Là mọi người để cho ta tới tìm ngươi cho ngươi đi qua một lần."

"Không phải ngươi, thì phải là Vạn Thánh long vương?"

Đoàn Chủ không có trả lời, xem như chấp nhận.

Thấy thế, hầu tử bất đắc dĩ thở dài, có chút không nhanh nói: "Đi thôi, đi gặp."

Nếu như không phải Đoàn Chủ hiện tại nhắc tới, hầu tử hoàn toàn cũng không biết Bạch Tố còn ở lại Hoa Quả Sơn. Đối hầu tử mà nói chuyện này đã qua, dù sao hẳn hoàn toàn không có tính toán cùng này sáu cái không đáng tin nhiệm yêu vương đạt thành cái gì hiệp nghị.

Cùng Đoàn Chủ một đường ra địa hạ thành, thi triển thuật pháp, rất nhanh đến vài dặm ngoài lâm thời động phủ.

Ngày đó tiếp kiến Bạch Tố hay là tại nơi này, yêu thành bị hủy sau, nơi này cũng đã trở thành hầu tử tiếp kiến người từ ngoài đến địa phương, có đôi khi một ít hội nghị cũng ở nơi đây mời dự họp.

Đương nhiên, hầu tử cũng không thường mời dự họp hội nghị. Đại đa số thời điểm hẳn đều là một nhà độc tài, quyết định đều là mình làm, xong rồi một tờ công văn phát ra đi làm cho cấp dưới làm theo cũng được.

Làm người thống trị mà nói, hẳn trên thực tế rất lười, cũng không thích đi theo bất luận kẻ nào làm giải thích.

Dù cho có đôi khi làm quyết định cần còn muốn hỏi thoả cái những người khác ý kiến, vậy cũng là ba hai người đi tìm đến đứng ở Hoa Quả Sơn chỗ nơi hẻo lánh, có đôi khi là địa hạ thành một lầu các, có đôi khi là Hoa Quả Sơn chỗ điều bên dòng suối nhỏ, có đôi khi là đỉnh núi nhà gỗ, thậm chí là nào đó sơn trong góc tùy ý đứng một lúc sẽ đem sự tình cho đã định.

Cần đến nơi đây vậy ý nghĩa nhiều người.

Mà nhiều người thời điểm, tại hầu tử khái niệm lí là không thích hợp bàn bạc, chỉ thích hợp công bố cũng đã xác định mệnh lệnh.

Nghe Đoàn Chủy vừa mới khẩu khí, cái kia bọn họ, tựa hồ đại biểu rất nhiều người.

Nhiều người như vậy tới tìm mình thương lượng. . . Đây là muốn "Bức vua thoái vị" sao?

Đương nhiên, cái này chỉ là một cái thoáng mà qua trêu chọc thôi, cái này Hoa Quả Sơn có ai có thể làm cho hắn sao?

Tiền đại sảnh môn, hầu tử liền thấy được thất linh bát lạc đứng hai mươi mấy người yêu quái.

Trong chỗ này có Lữ lục quái, có Vạn Thánh long vương, có hắc tử, có Đại Giác, có Cửu Đầu Trùng, có giác xà. . . Thậm chí liền rất ít công khai lộ diện Dương Thiên cùng Dĩ Tổ đã ở.

Nói một cách khác, Hoa Quả Sơn cả quyền lực trung tâm lớp tất cả cấp quan trọng nhân vật tất cả.

"Đại vương."

"Đại vương."

"Hầu ca."

"Hầu tử ca."

Đủ loại cách gọi đập vào mặt. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Vạn Thánh long vương chấp tay nói: "Đại vương, lần này làm phiền ngài. . ."

"Người trước đừng nói." Không đợi hắn nói xong, hầu tử liền thân thủ ngăn lại, ngược lại đối với lũ yêu nói khẽ: "Nghe nói mọi người tới tìm ta có chuyện quan trọng thương lượng, bất quá dù thế nào thương lượng đều là chúng ta bên trong chuyện tình."

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, hầu tử cũng đã từng bước một đi đến bạch cốt tinh Bạch Tố trước mặt.

Này Bạch Tố tựa hồ có chút kinh hoảng, hơi phúc thân muốn gặp lễ. Chỉ thấy hầu tử cũng không đợi nàng mở miệng liền khẽ vươn tay trực tiếp đem nàng cả xách lên.

Một cử động kia bả Bạch Tố sợ hãi, nàng cả kinh thiếu chút nữa tiêm kêu lên, nhưng lại ngay cả giấy dựa cũng không dám.

Này bốn phía yêu quái môn cũng nguyên một đám giật mình.

Dẫn theo Bạch Tố, hầu tử từng bước một đi đến cửa lớn, trực tiếp đem nàng ném ra ngoài, lại đem môn nặng nề mà ném lên.

Quay đầu lại, hắn đối với còn không có kịp phản ứng lũ yêu nói: "Tốt lắm, hiện tại có thể bắt đầu rồi. Nghĩ thương lượng cái gì?" (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 283: Ủy Khuất

Đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm.

Tiểu bạch long sợ hãi rụt rè đi ở trên sơn đạo, này đi lại nhẹ nhàng linh hoạt được giống như một con miêu. Trên đường đi, hắn tổng cảm giác đêm nay địa phong lạnh lẽo địa, thỉnh thoảng quay đầu lại bốn phía nhìn quanh.

Này phía sau là không có một bóng người sơn đạo.

Xa xa một đội ban đêm dò xét yêu binh đi tới.

Tiểu bạch long lúc này dừng bước, ngừng thở cảnh giác địa mở to hai mắt nhìn.

Cặp kia chân cũng đã không tự giác địa đã làm xong chạy trốn chuẩn bị.

Thẳng đến này đội yêu binh đến gần, cùng tiểu bạch long giao thoa mà qua, nguyên một đám đối với hắn giống như thường ngày vậy lễ phép tính gật đầu, tiểu bạch long mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Hảo gia tại, bọn họ không phải là bị phái tới bắt của ta..."

Hầu tử vừa mới mà nói còn địa tại bên tai lượn lờ, đặc biệt này "Giết con tin" hai chữ, mỗi lần nhớ tới, tiểu bạch long đều sẽ cảm giác được chân có điểm như nhũn ra.

Nơi này là Hoa Quả Sơn, Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không Hoa Quả Sơn, tại địa bàn của hắn, chỉ cần này hầu tử ra lệnh một tiếng...

Chính mình hoàn toàn chính là hắn trong miệng một khối thịt béo a!

Lớn như vậy, tiểu bạch long còn là lần đầu tiên có loại này sinh mệnh đã bị uy hiếp cảm giác.

Tại tây hải long cung thời điểm, hắn là tam thái tử, bất kể như thế nào hồ đồ, tất cả mọi người được cho hắn mặt mũi. Cho dù thực làm sai cái gì nhiều lắm là thì phạt cá diện bích tư quá cái gì, cái mộng cũng không đánh qua.

Tự một người như vậy, hiện tại đột nhiên có người nói yếu mạng của hắn...

Kinh nghiệm sống chưa nhiều a, thật sự là khờ dại được buồn cười, lúc trước là nghĩ như thế nào đến lẽ loi một mình chạy đến cái này thổ phỉ ở báo lại phục Cửu Đầu Trùng?

Giờ này khắc này, hắn rốt cục có chút hối hận.

Địa phương quỷ quái này tự không nên tới, nên ngoan ngoãn đứng ở tây hải long cung cái đó đều không đi.

"Đừng sợ. Đừng sợ. Hắn là làm ta sợ." Tiểu bạch long mình an ủi.

Sâu hít một hơi thật sâu. Hắn nhô lên dao động can tùy tiện địa đi vài bước. Có thể chỉ là vài bước mà thôi. Trong nháy mắt, một trận gió lạnh thổi qua, bốn phía bóng cây lay động, hắn sợ tới mức rùng mình một cái, bỗng nhiên co rụt lại, té địa tránh ra một bên nham thạch sau khăn trương mà hướng bốn phía nhìn quanh.

Này chậ vật bộ dáng thật sự còn kém đái ra quần.

Nửa ngày, hấn rớt cục xác định bốn phía không có gì không đúng, lại phát hiện mình cũng đã kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

"Không có việc gì. Không có việc gì, chính mình dọa chính mình." Hấn mình khích lệ nói.

Vừa vừa nói xong, hấn lại có điểm do dự: "Nhưng nếu như không phải?"

"Sẽ không, sẽ không, nhất định là làm ta sợ. Giết ta, hấn như thế nào cùng Dương Thiên tả công đạo? Tuy nhiên bọn họ không có thành thân, nhưng tốt xấu lão tả nói bọn họ có cái này khuynh hướng không phải? Đừng quên còn có cá tử phụ giúp ta chỗ dựa. Tử phụ của ta chính là đệ nhất thiên hạ chiến thần a, này hầu tử lại đàn cũng không dám đắc tội chiến thần Dương Tiễn!" Nghĩ, hấn vỗ bộ ngực, cổ lấy dũng khí ngẩng đầu lên. Lớn mật địa mở ra tiến độ.

Có thể vừa đi hai bước, hấn chân lại có điểm mềm nhũn: "Chính là... Nếu như hấn tự dám? Nếu như hấn bả ta lấy đi ra bên ngoài lại hạ độc thủ làm sao bây giờ? Như vậy thực có thể đẩy được không còn một mảnh a..."

"Sao biết? Hầu ca người cũng không tệ lắm. Rất quang minh lỗi lạc không phải? Tiểu tử chưa thể sự, cái này một ít chuyện tự cho hù sợ rồi? Quá nạo đi. Ha ha ha ha." Hấn hung hăng địa lắc đầu, trêu chọc loại tự giễu nói.

Phía trước vài tiếng khá tốt, cười đáp đằng sau, lại có điểm lo lắng không đủ: "Không đúng... Hấn nơi đó quang minh lỗi lạc rồi? Hấn đối thiên quân không biết nhiều tặc."

Một đường cứ như vậy đi tới, bàng hoàng không yên trung, hấn đi đến dài dòng buồn chán sơn đạo, rớt cục xa xa địa chứng kiến hiện nay chỗ cư

trú.

Đó là một tòa một mình ba tầng tiểu thổ lâu, tọa lạc tại Hoa Quả Sơn trên sườn núi. Ở tại chỗ này ngoại trừ Ngao Liệt, còn có Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm, Phong Linh, Dĩ Tổ cùng với phụ trách luyện đan cái khác vài cái tiểu đầu mục. Đây tầng hầm ngầm càng có nổi thẳng địa hạ thành đường hầm.

Cũng đang bởi vì như thế, nơi này xem như một cái cần trọng điểm bảo vệ địa phương, bốn phía đều là rào chắn, ngày đêm có quân đội phòng thủ.

Xa xa mà nhìn xem này ba tầng tiểu thổ lâu bên cạnh xếp thành đội ngũ lui tới yêu binh, tiểu bạch long chậm rãi thư khẩu khí, mình an ủi: "Đừng chính mình dọa chính mình, sẽ không. Trước tìm Dương Thiên tả nói nói, đánh dự phòng châm, sau đó nàng tự nhiên sẽ tìm hầu ca can thiệp. Ta hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đứng lên thế giới lại sẽ như cùng đi thường đồng dạng mỹ hảo!"

Thật sâu hít và một hơi, hấn phòng lên dừng khí đi phía trước bước một bước.

Đang lúc này, hấn mạnh mẽ nghe được sau lưng có tiếng bước chân, thất kinh trung, sợ tới mức một cái quay cuồng chạy vào bên cạnh trong bụi cỏ, còn kém điểm chứa vào trên cành cây.

Thoáng lấy lại bình tĩnh, hấn đẩy ra một người cao cở ra bên ngoài nhìn quanh, chính gặp hai cái tiểu yêu theo trên sơn đạo đi qua.

"Hai cái tiểu yêu mà thôi, ai... Chính mình dọa chính mình."

Chậm rãi thư khẩu khí, hấn nâng lên chân đã nghĩ theo trong bụi cỏ đi tới.

Đang lúc này, hắc trùng hợp nghe thấy được này lưỡng tiểu yêu cùng cửa ra vào thủ vệ yêu binh đối thoại, động tác hơi cứng đờ.

"Hắc trở về không có?"

"Ai? Dương Thiên tả ra khỏi, hắc là yếu đã khuya mới có thể trở về."

"Không phải nói Dương Thiên tả, ta là hỏi Ngao Liệt."

"Ngao Liệt? Đêm nay còn không phát hiện hắc. Làm sao vậy?"

"Đã trở lại tự phái người cho nhìn thẳng."

"Nhìn thẳng?"

"Đúng, đừng hỏi vì cái gì. Đây là đại vương mệnh lệnh."

"Đại vương mệnh lệnh a... Hiểu rõ rồi."

Nói đi, này hai cái tiểu yêu giúp nhau trong lúc đó lại nhỏ thanh đích nói mấy câu cái gì, ngay sau đó một cái quay đầu đi trở về, cái khác ở lại cửa ra vào đứng lại bất động.

"Xong đời... Hắc thật sự nghĩ giết con tin a..." Ngao Liệt lập tức cảm thấy toàn thân một chút khí lực cũng không có. Tượng cá đã trút giận bóng cao su đồng dạng ngồi liệt tại trong bụi cỏ.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

"Không được, ta phải chạy! Thừa dịp hắc còn không có phát hiện, ta phải chạy!"

"Có thể chạy trốn nơi đâu? Lần này đi ra vốn chính là lưng phụ vương, hắc đều tuyên bố ta trở về muốn đem ta cầm tù một trăm năm..."

"Hương cái đó chạy đều được! Cho dù hôi tây hải bị cấm đủ cũng so với bị mất mạng nhỏ cường a, ở lại Hoa Quả Sơn chết chắc rồi!"

Quyết định chủ ý, tiểu bạch long lén lút địa chạy ra khỏi bụi cỏ, nhưng như cũ tránh ở bóng cây dưới.

Xa xa địa quan sát này nhà lâu, hẩn lén lén lút lút xoay người, dọc theo lúc đến sơn đạo đi trở về.

...

Lâm thời động phủ trung, bị hầu tử một bả ném ra ngoài cửa Bạch Tố vượt vượt đụng đau bả vai chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên.

Sau lưng đại môn âm âm đóng chặt.

Quay đầu lại, nàng xem đến thủ ở ngoài cửa hai con yêu quái chính dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn nàng, nhìn cái này cùng nhân loại nữ hài độc nhất vô nhị vị thành niên tiểu yêu quái.

Loại đó ánh mắt, tựa hồ là cười nhạt.

Là nàng quá không biết tự lượng sức mình sao? Có thể nàng đến tột cùng làm sai cái gì?

Chớp ánh mắt linh động, nhìn qua này đóng chặt môn, nhớ tới cái kia lạnh như băng lại có chút ít hung ác Mỹ Hầu Vương, Bạch Tố chăm chú địa cắn môi.

Nàng đột nhiên có một loại muốn khóc xúc động, rất muốn giống một nhân loại cô gái nhỏ như vậy tiến vào mẫu thân trong ngực khóc lớn một hồi.

"Tại sao phải như vậy?"

Tự tại nửa tháng trước, nàng còn là dùng một nhân loại cô gái nhỏ thân phận sinh hoạt tại một cái nho nhỏ tư thực trung.

Chỗ đó có yêu thương của nàng dưỡng phụ dưỡng mẫu, có một đám nghịch ngợm vừa đáng yêu, yêu mến trên cột của nàng dưỡng phụ học sinh.

Mỗi ngày sinh hoạt đơn giản là đọc sách tập viết, đọc sách tập viết.

Dưỡng phụ còn nói, sát thôn vương tiên sinh tiểu nhi tử không sai, nghĩ cho nàng định một mối hôn sự.

"Muốn hay không gả cho hắn? Có thể hay không bị phát hiện là yêu quái?"

Trước đây, đây đã là nàng lớn nhất phiên nào rồi. Nghe được tin tức này thời điểm, nàng chết sống không đồng ý. Tự vì cái này còn cùng dưỡng phụ nào loạn một hồi...

Nàng kỳ thật tự chỉ là muốn hảo hảo mà lưu tại cái đó tư thực lí phục thị hai vị lão nhân, cho hai vị lão nhân dưỡng lão tổng chung thôi.

Có thể trong nháy mắt, lúc này mới nửa tháng trôi qua, toàn bộ thế giới đều giống như bị thay đổi một cái giống như.

Ngẫm lại trước kia sinh hoạt, lại muốn nghĩ mấy ngày nay tao ngộ, Bạch Tố đột nhiên cảm giác được hảo ủy khuất.

"Không thể khóc, không thể khóc. Ta hiện tại chính là chính nhi bát kinh đặc sứ, đại biểu vài chục vạn yêu quái đến cùng Hoa Quả Sơn đàm phán, khóc nhiều dọa người a."

Thật sâu hít và một hơi, nàng bỗng nhiên chớp mắt vài cái nghĩ cách không làm cho nước mắt của mình đến rơi xuống, xoay người hướng phía

ngoài động phủ đi đến. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Có thể vừa đi ra động phủ, nước mắt của nàng còn là nhịn không được rớt xuống. Cái này nhất lưu, tự rớt cuộc ngăn không được.

Nàng bụm mặt, phi tốc hướng phía một bên rừng cây chạy như điên, trốn đến dưới một cây đại thụ trong bụi cỏ yên yên địa khóc lên.

"Ai! Ai ở nơi đó!"

Một thanh âm truyền đến, Bạch Tô mạnh mẽ cả kinh ngẩng đầu lên.

"Tranh thủ thời gian đi ra cho ta, nếu không ra ta không khách khí!"

Nghe được thét to thanh, Bạch Tô chậm rãi đứng lên, hai mắt đăm lẹ mơ hồ mà hướng trước bốn phía nhìn lại.

Bầu trời mây đen chậm rãi phiêu mở, nguyệt quang rơi đại địa.

Tự tại cự ly nàng cách đó không xa trên đất trống, một vị bạch y công tử chính nắm lấy một thanh quạt xếp lạnh run.

"Người có phải hay không này hầu tử phái tới bắt của ta?" Tiểu bạch long hoảng sợ mà hỏi thăm. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 284: Khắc Khẩu

Trong động phủ hỏa quang chập chờn, ánh đỏ hầu tử mặt.

Tự tại lũ yêu nhìn soi mói, hần từng bước một đi về hướng vương tọa, quay người ngồi xuống, lẳng lẳng địa nhìn chung quanh một vòng.

Giờ này khắc này, cố gắng là bị hần phía trước cử động hù sợ, ngược lại là đứng ở trước mặt hần một đám yêu quái có chút không yên.

Nhếch môi, hầu tử ung dung nói ra: "Bắt đầu đi, đã bảo ta đến đây, hần là có rất nhiều lời muốn nói a? Từng bước từng bước đến, bả muốn nói đều nói ra."

Yêu quái môn nguyên một đám hai mặt cùng dòm, nửa ngày, giác xà đi phía trước bước một bước chấp tay nói: "Đại vương, ngươi đã để cho chúng ta nói, này, ta đã nói?"

"Nói đi." Hầu tử gật đầu nói.

"Nghe nói này sáu yêu vương muốn cùng chúng ta liên minh, đồng thời cho chúng ta cung cấp nhu cầu cấp bách luyện đan tài liệu. Ta dùng vì, chuyện này khả thi!"

"Ta cũng hiểu được."

"Đúng đúng, chuyện này khả thi. Chúng ta không nên chết ôm trước ân oán, ở trên loại sự tình này đưa khí."

Một đám yêu quái đều tỏ vẻ đồng ý.

Dần dần địa, trong động phủ bắt đầu lung lay lên, hầu tử lẳng lặng nghe bọn họ từng cái trình bày ý kiến của mình.

Có người đồng dạc, có người nhăn nhó nhí nhí, có người lời nói đều nói không lưu, có người êm tai nói tới, ý nghĩa tư lại thần kỳ địa thống nhất, thì phải là tán thành cùng sáu yêu vương kết minh, cộng đồng vượt qua trước mắt cửa ải khó.

Quá trình này trung, Dương Thiên không nói được lời nào, lại thỉnh thoảng địa nhìn về phía hầu tử.

Hồi lâu, đặng tất cả mọi người lên tiếng một vòng, hầu tử sờ lên cằm, mở miệng hỏi: "Ý kiến của các người, ta đều rõ ràng. Ta hiện tại giả thiết, giả thiết chúng ta cùng sáu yêu vương liên thủ, đánh bại thiên hà thủy quân. Vượt qua Hoa Quả Sơn lớn nhất cửa ải khó. Như vậy kế tiếp. Chúng ta ứng nên như thế nào định vị cùng sáu yêu vương quan hệ? Tại trên cái vấn đề này các người là cái gì ý nghĩ, đều nói nói."

Cái này vừa hỏi, trước mắt lũ yêu lập tức đều sững sờ, hai mặt cùng dòm, bất minh sở dĩ.

Cố gắng vấn đề này bọn họ chính giữa cũng ít có người nghĩ tới a.

Dương Thiên cũng nghi hoặc địa nhìn về phía hầu tử.

Không có ai mở miệng trước, này liền chỉ có chỉ.

Nghiêng mặt qua, hầu tử ánh mắt dừng lại ở Đoàn Chủ trên người.

Lược lược địa nghĩ nghĩ, Đoàn Chủ mở miệng nói: "Ta trước nói một câu a. Ta thì cho là như vậy. Ta Hoa Quả Sơn cùng ác giao nợ cũ, đó là sớm

muộn đều muốn tính toán rõ ràng số. Không tính tình tường, không mặt mũi nào đối mặt này ác long đàm oan hồn. Đẳng thiên hà thủy quân cửa ải khó khăn này qua sau, chúng ta cánh chim chắc hẳn cũng đầy đặn, đại khái có thể đối sáu yêu vương ra tay, đến lúc đó lại muốn bọn họ nợ máu trả bằng máu!"

Vừa dứt lời, lũ yêu bên trong lúc này vang lên một hồi đồng ý thanh.

Chỉ là thanh âm kia so với lúc trước cũng đã thiếu hơn phân nửa.

Hầu tử cũng không mở miệng, chích nhàn nhạt cười cười, ngồi thẳng lên tiếp tục yên lặng mà nhìn xem bọn họ.

Tại bọn hắn chính giữa, hầu tử chúng kiến đã có một nhóm người lông mày hơi chau nổi lên.

Giống nhau hầu tử dự kiến. Ngán ngủi trầm mặc giống như trước bão táp tịch sự yên lặng, ngay sau đó. Gặp hầu tử không có tỏ thái độ, chiến đấu bắt đầu rồi.

"Tá ma giết lừa không phải quân tử gây nên!" Lữ lục quái dẫn đầu đứng dậy, đối với hầu tử chấp tay nói: "Huống hồ cho dù đánh bại thiên hà thủy quân, thiên đình cũng còn đang, sau này cửa ải khó cũng còn nhiều, khó bảo toàn đến lúc đó chúng ta còn cần mượn nhờ sáu yêu vương lực lượng. Đã yếu đồng minh, tự giữ giòn toàn diện đồng minh, đừng nói cái gì tạm thời đồng minh."

Ở đây, ngoại trừ hầu tử cùng Dương Thiên cái này hai cái đặc thù nhân vật bên ngoài, luận uy tín, Lữ lục quái chính là duy nhất có tư cách khiêu chiến Đoản Chủ quyền uy.

Cái gì quân tử vi không là, những điều này là yêu quái, tự nhiên sẽ không để ý. Nhưng đằng sau câu kia: "Thiên đình còn đang, cửa ải khó còn

nhiều" xác thực thẳng kích chỗ hiểm.

Lập tức, lại là khơi dậy một mảnh đồng ý thanh.

Đoàn Chủy lập tức mở to hai mắt nhìn. Không chỉ là Đoàn Chủy, liền lúc trước đồng ý Đoàn Chủy rất nhiều yêu quái cũng đều mở to hai mắt nhìn.

Điều này có thể nhẫn sao?

Nếu là lời này do hầu tử mà nói, bọn họ khẳng định không rên một tiếng. Bởi vì hầu tử cái gì tính cách bọn họ tinh tường, cho dù không đúng sáu yêu vương trực tiếp ra tay, các loại bẫy rập hại cũng sẽ không dứt. Có thể lời này từ nào đó con mọt sách mà nói. . .

Trái cây kia đoạn không thể nhẫn nhịn!

Đoàn Chủy giận tím mặt, lại không đợi hấn mở miệng liền có người đoạt tại hấn phía trước.

"Vậy ý của ngươi là là, khi trắng, lão ngu, còn có này mấy vạn yêu chúng thù sẽ không báo?" Đại Giác lớn tiếng chất vấn.

"Đây không phải báo không báo thù vấn đề, mọi sự luôn luôn lấy hay bỏ." Lữ lục quả quay lưng lại tử đi cũng không nhìn Đoàn Chủy cùng Đại Giác, đối với hầu tử chấp tay nói ra: "Ruồng bỏ đồng minh, sau này truyền đi còn có ai hội nguyện ý cùng chúng ta đồng minh? Đến lúc đó chúng ta yếu cùng thế lực khác đồng minh chỉ sợ có thể so với sáu yêu vương bây giờ tình cảnh càng khó a? Nếu không phải là không có biện pháp, chúng ta như thế nào sẽ chọn cùng bọn họ đồng minh?"

"Cùng thế lực khác đồng minh?" Hắc tử hừ một tiếng nói: "Ngươi muốn tránh đi. Hiện tại Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu yêu quái đều đã bị

tiêu diệt, Nam Chiêm Bộ Châu sáu yêu vương chiếm, Đông Thắng Thần Châu là địa bàn của chúng ta, còn có ai có thể cùng chúng ta này bang tử yêu quái đồng minh? Chẳng lẽ lại thiên đình đến cùng chúng ta đồng minh?"

"Sau này chuyện tình ai nói được thanh?" Giác xà an ủi nói: "Chúng ta hẳn là đi phía trước xem, không thể lão sau này xem! Đã yếu đồng minh, vậy nên triệt để điếm. Nếu là giữ lại loại này tâm tư, đến lúc đó khai chiến thì như thế nào đồng tâm hiệp lực, thì như thế nào được cho đồng minh?"

"Đi phía trước xem, vậy người nói cho ta biết người thấy cái gì rồi? Cùng cừu nhân nâng cốc ngôn hoan sao?" Vẫn đứng tại Dương Thiên bên người Dĩ Tổ cũng nhìn không được nữa sâu kín thờ dài.

Lập tức, cả động phủ lập tức huyên não loạn lên.

Nguyên bản ôm đoàn lũ yêu nhanh chóng chia làm hai bên, một bên ủng hộ Đoàn Chủ, cho rằng cùng sáu yêu vương kết minh là tạm thích ứng chi kế, chẳng khó khăn thời kì vượt đi qua, nợ cũ nên tính hay là muốn tính. Cái này bộ phận chủ yếu là Hoa Quả Sơn lúc đầu thành viên, trải qua ác long đàm nhất dịch, đối Giao Ma Vương hận thấu xương.

Bên kia ủng hộ Lữ lực quái, cho rằng nếu như xác định, chính là trường kỳ minh ước. Dù sao cùng thiên đình trong lúc đó chiến tranh không phải đánh xong thiên hà thủy quân tự chấm dứt, sau này thời gian còn dài mà. Đối cái này bộ phận mà nói, bọn họ chủ yếu cừu hận đối tượng là thiên hà thủy quân, đặc biệt tại thiên hà thủy quân tập kích bất ngờ Hoa Quả Sơn sau.

Sảo trước sảo trước, lại phân ra đệ tam bên cạnh.

Cái này đệ tam bên cạnh xem như thỏa hiệp phái, chuyên nghiệp ba phải.

Bọn họ cho rằng có thể đang cùng thiên hà thủy quân trong chiến tranh thông qua đôi sáu yêu vương quan sát để phán đoán có hay không trường kỳ duy trì minh ước. Nói trắng ra là thì ra là —— ta trước tiên đem minh kết liễu, từ nay về sau vấn đề sau này hãy nói. Cái này bộ phận dùng Vạn Thánh long vương cầm đầu.

Duy chỉ có một người trường hợp đặc biệt, đó chính là Cửu Đầu Trùng.

Nhìn ánh mắt kia, đoán chừng là chương mắt sáu yêu vương, nghĩ gia nhập Đoàn Chủ một ít bên cạnh nhưng trở ngại nhạc phụ đại nhân đang trường không tiện mở miệng, vì vậy dứt khoát một ít bên cạnh đều không gia nhập.

Bắt đầu khá tốt, mọi người chính là luận sự, đằng sau bởi vì cùng sáu yêu vương kết minh liên quan đến đến một ít tình cảm vấn đề, vì vậy Đoàn Chủ bên này bắt đầu có người không chế không nổi.

Hắc tử trực tiếp mở miệng nghi vấn Lữ lục quái động cơ, cười nhạo Lữ lục quái sợ chết.

Cái này Lữ lục quái tự như vậy một cỗ chua hủ văn nhân khí, hiện tại bị người cười nhạo sợ chết, hơn nữa còn là bị cá địa vị thấp chính mình một mảng lớn cười nhạo, cái này trả được?

Vì vậy Lữ lục quái quyết đoán phản thủ vi công, một đồng lớn chua quanh co lòng vòng tôn hại tiếng người tự đi ra rồi.

Nguyên bản thật cũng không cái gì, dù sao yêu quái vậy nghe không hiểu. Đáng hận không khéo, Đoàn Chủ bên này thì có như vậy vài cái đệ

tử tốt, ngoại trừ học được đọc sách viết chữ bên ngoài ngẫu nhiên còn có thể xem chút văn tập các loại.

Lúc này địa, lý luận biến thành nước miếng chiến, mắt thấy muốn không khống chế được biến thành một đồng người đàn bà chanh chua chửi đồng.

Gặp tình hình này, Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài, lược lược nghiêng mặt qua đến nhìn về phía hầu tử, thấp giọng hỏi: "Người không nói chút gì đó?"

"Không nói, còn không phải lúc." Hầu tử khước miệng hơi giơ lên, có chút hăng hái địa nhìn cái này một đám yêu quái nói: "Làm cho bọn hấn sảo, sớm nên nói nhao nhao. Dĩ Tổ, ngược lại hai chén trà. Chúng ta xem cuộc vui."

"Dạ." Dĩ Tổ hơi phúc thân, xoay người rời đi.

...

Ngoài động phủ, Bạch Tố từng bước một cẩn thận địa theo bóng cây lí đi ra.

"Là người?" Bị dọa đến thiếu chút nữa tam hồn không thấy bả phách tiểu bạch long chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, đem kia thanh không tính là vũ khí quạt xếp chậm rãi để xuống: "Người muộn như vậy tại nơi này làm gì vậy?"

"Không có, ta đi một chút mà thôi."

"Ngạch? Người còn khóc rồi?"

"Không có! Nào có!" Bạch Tố vội vàng nghiêng mặt đi.

Một đầu tóc dài trút xuống xuống, che ở mặt của nàng.

"Còn nói không có? Ta thấy rất rõ ràng." Tiểu bạch long vuốt mở cây quạt, duỗi dài đầu nhìn quanh, an ủi: "Khóc cũng không gì, cô gái nhỏ mọi nhà địa, khóc rất bình thường. Tỷ của ta nghe nói khi còn bé tịt thường xuyên khóc rống."

"Theo như người nói không có!" Bạch Tố lông mày cũng đã nhăn vện ra nước dãi, cũng không dám ngẩng đầu, sợ tiểu bạch long đem trên mặt vết nước mắt nhìn càng thêm tinh tường.

"Hành hành hành, không có sẽ không. Này, ai khi dễ người?"

Bạch Tố không mở miệng.

"Dạy người một chiêu, cái này Hoa Quả Sơn có ai khi dễ người, người tìm giới thiệu người tới Hoa Quả Sơn cái kia lão Long, hấn tại Hoa Quả Sơn vẫn còn có chút địa vị, có thể giúp người làm chủ."

Chăm chú địa cắn môi, Bạch Tố u oán nói: "Tìm hấn cũng vô dụng."

"Tìm hấn cũng vô dụng?" Tiểu bạch long hơi giật mình: "Khi dễ của người. . . Không phải là này hầu tử a? Vậy không có biện pháp, cái này Hoa Quả Sơn hấn lớn nhất."

Bạch Tố cắn chặt môi không lên tiếng.

"Thật sự là hấn khi dễ người? Hấn như thế nào khi dễ người?"

Bạch Tố như trước không lên tiếng.

Liếc tở vùi đầu được lão thấp, tiểu bạch long hạ giọng lặng lẽ hỏi: "Hấn khinh bạc người? Những thứ khác không được, cái này lại là có địa phương trách cứ, người đi tìm một người tên là Dương Thiên, tịt nói với nàng. Đáng tin hội làm cho người chủ."

Bạch Tố mạnh mẽ ngẩng đầu lên, cũng bắt chắp trên mặt vệt nước mắt, dùng hết toàn lực một cước dẫm lên tiểu bạch long giày trên. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Ngao ——! Người làm gì thế?" Tiểu bạch long mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Tố.

Bạch Tố oán hận trừng mắt nhìn tiểu bạch long liếc, thét to: "Cho người nói hưu nói vượn!"

Cái này một thét lên, lập tức cả tiểu bạch long sợ tới mức sững sờ sững sờ.

Hai người cứ như vậy kinh ngạc địa đối mặt trước.

Nửa ngày, tiểu bạch long cả giận nói: "Ta hảo tâm chỉ đi tìm người, người rõ ràng. . . Người rõ ràng giẫm ta! Có bản lĩnh tìm này hầu tử đi a, hấn khi để người đâu có chuyện gì liên quan tới ta!"

Giơ chân lên, liền làm bộ yếu giẫm trở về. Bạch Tố thực sự không tránh không né, chích kinh ngạc địa trừng mắt hấn.

Do dự nửa ngày, tiểu bạch long chân cuối cùng còn là không rơi xuống: "Không cùng người cái này nữ lưu hạng người không chấp nhận!"

Nói đi, hấn xoay người tiếp tục hướng phía Hoa Quả Sơn bên ngoài chạy đi, thuận miệng thàn nói: "Còn là chạy trốn chết quan trọng hơn."

Hoa Quả Sơn không cảm so với mặt đất còn nghiêm, muốn chạy trốn lấy mạng chỉ có thể dựa vào hai cái đùi. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 285: Hiểu Rõ Ràng

Vô luận là tại thế gian hoàng đế gia, hay là đang thiên đình Lãng Tiêu Bảo Điện trên, chính chủ một không mở miệng triệu thần tỵ thực đưa hấn mát đến một bên phối hợp địa khắc khẩu, đây tuyệt đối là không tiền khoáng hậu tràng cảnh.

Vậy mà nói, như vậy khắc khẩu cho dù phát sinh cũng nên là ngăn ngại.

Chính xác triều đình cãi nhau **, chỉ cần mọi người còn không có vánh đầu, vô luận chỗ thuật đến tột cùng là luận sự còn là thân người công kích, đều hấn là đứng trước chính chủ nói, sau đó quanh co lòng vòng địa chọc đối phương.

Tranh đoạt chính chủ duy trì mới là trọng yếu nhất. Mà như vậy nhìn về phía trên cũng mới vừa vặn, mới sẽ không giống cá chợ bán thức ăn.

Đạo lý kia trên trời dưới đất một đám đại thần tướng lãnh tự nhiên là hiểu.

Rất đáng tiếc chính là, Hoa Quả Sơn yêu quái môn không hiểu. Có được cường đại vũ lực không có nghĩa là có tri thức, biết chữ cũng không đợi tại có văn hóa.

Vì vậy, một khi hầu tử bỏ mặc, cho bọn hấn lên tiếng cơ hội, tràng diện này tự... Nói thật ra, có điềm khó coi.

Như từ góc độ này mà nói, hiện nay Hoa Quả Sơn vô luận quy mô như thế nào lớn, hệ thống như thế nào kiện toàn, cũng còn là một rõ đầu rõ đuôi thô phi ồ không thể nghi ngờ, nhiều lắm là đã nói nghe điếm, là võ trang thô phi ồ. Nếu như dùng trung người vượn loại mà nói nói, chính là nhất bang man di.

Nhìn xem cái này thịnh hướng chưa bao giờ có tràng diện, Dương Thiên không khỏi thở dài. Trên quân sự khuếch trương cùng thắng lợi cũng không thể mang đến bên trong văn hóa trên tiến bộ. Rốt cuộc là một đồng Hành Giả đạo a, một điếm gió thổi cỏ lay có thể làm cho bọn hấn loạn thành hỗn loạn.

Nếu không phải là hầu tử tự thân có được cường đại vũ lực, bảo vệ không được dưới mắt đều đã đánh nhau.

Hiện tại nhớ tới, hầu tử đem Bạch Tố trước ra bên ngoài quyết định quả thực chính xác được làm cho không người nào có thể cãi lại. Dù sao cũng là cá ngoại nhân, tại trước mặt nàng sảo, Hoa Quả Sơn thật đúng là ném không được người này.

Như thế một sảo. Chính là hai canh giờ.

Mắt thấy lại ồn ào xuống dưới cái gì nhất trí ý kiến cũng vô pháp đạt thành. Lữ lực quả cái này một phương bắt đầu hướng Vạn Thánh long vương cái này một phương dựa.

Cái này tính là một loại thỏa hiệp a.

Bất quá cũng chỉ vện vện có hấn cái này một phương hội thỏa hiệp.

Tại nhóm đầu tiên Hoa Quả Sơn thành viên trong nội tâm. Ác long đàm là vĩnh viễn vết sẹo, ai vạch trần ai chết. Rất không trùng hợp, hiện nay này

bang yêu quái tại Hoa Quả Sơn hạch tâm giai tầng chiếm không nhỏ tỉ trọng.

Vì vậy, chiến đấu như trước tiếp tục, chỉ có điều theo vừa mới ba phương lại diễn biến thành hai phe, như trước giằng co không dưới.

Hầu tử như trước không mở miệng, tịt nín xem bọn họ sảo.

"Thật không ngăn lại sao?" Dương Thiên thấp giọng hỏi.

"Có đôi khi nói nhao nhao rất tốt." Hầu tử ung dung nói ra: "Kỳ thật ta rất muốn biết lúc ta không có ở đây, bọn họ có thể không ** giải quyết trọng đại biến cố."

"Người là cố ý làm cho bọn hắn sinh ra khác nhau. Sau đó hảo thay đổi bọn họ nguyên bản ý nghĩ sao?"

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử nhàn nhạt đáp: "Có thể nói là, cũng có thể nói không phải."

Dương Thiên hơi nhăn đầu lông mày, có chút bất đắc dĩ địa chăm chăm vào hầu tử.

Cái này hầu tử nàng là càng ngày càng xem không hiểu, là vì thủ đoạn của hắn càng ngày càng già luyện sao?

Hành Giả đạo có thể tu thành hắn như vậy, từ xưa đến nay, Dương Thiên thì gặp qua một người, thì phải là Thác Thập thiên vương Lý Tĩnh.

Hơn nữa nhìn đi lên hầu tử tại mưu lược trên còn muốn thắng một bậc.

Là Ngô Giả đạo sư đã thấy nhiều quan hệ sao? Dương Thiên nghĩ.

Lại là nửa canh giờ trôi qua, song phương đều đã là thở hồng hộc.

Rất rõ ràng, chiến hậu xử trí như thế nào mình ước vấn đề không thể đồng ý. Lúc trước cùng yêu vương kết minh cái kia cái gọi là "Thống một ý kiến" khẳng định cũng không cần chấp hành.

Dần dần địa, Vạn Thánh long vương thối lui ra khỏi chiến đấu.

Hắn thật sự là có chút trọn tròn mắt.

Tình huống trước mắt cũng đã trở nên rối loạn. Hiển nhiên một hồi trò khôi hài.

Yêu quái thể lực hẳn gặp qua không ít, có thể chưa từng thấy qua giống như Hoa Quả Sơn như vậy yêu quái thể lực.

Ở cái thế giới này, đại đa số yêu quái thể lực đơn giản chính là nhất bang triệt để thổ phỉ. Cái gì thù a hận a, kỳ thật đều không thể nói, càng không có gì trường kỳ tính toán.

Vậy mà nói, đơn giản chính là yêu vương một câu vấn đề.

Yêu vương, chính là chỗ này chút ít yêu quái thiên.

Hoa Quả Sơn đặc thù, điểm này hẳn lão sớm biết được, cho nên mới phải nghĩ ra thuyết phục những người khác tiến tới ảnh hưởng hầu tử ý nghĩ. Có thể hẳn rõ ràng xem nhẹ Hoa Quả Sơn cái này một đặc thù tính nơi phát ra đọc sách.

Tại dốt đặc cán mai dưới tình huống, tại yêu quái như vậy phong bế vừa rồi không có lịch sử không có truyền thừa không có trụ cột trong thế giới, người trông cậy vào yêu quái môn có thể có cái gì kiến thức? Đơn giản chính là qua một ngày là một ngày.

Cái này cùng thông minh hay không hào không quan hệ.

Chỉ khi nào có kiến thức, mỗi một cách yêu quái đều có ý nghĩ của mình, tại không có hợp lý cơ chế điều giải dưới tình huống, người cho rằng ý kiến có thể thống nhất được lên sao?

Đây vẫn chỉ là một vấn đề, nếu là nhiều hơn nữa hỏi hai vấn đề?

Không đề cập tới xa, coi như sơ đồ mắt có hay không tập kích chặn lại Thiên Nội này việc sự, tựa khá lớn gia phân liệt.

Cho tới nay, Hoa Quả Sơn nhất trí đối ngoại, làm việc quyết đoán, ngoại trừ cộng đồng lợi ích che dấu bộ phận khác nhau bên ngoài, kỳ thật nguyên nhân trọng yếu nhất là ở tại hầu tử uy thế, là ở tại hầu tử có năng lực cũng có uy vọng áp chế bất luận cái gì một loại bất đồng ý kiến, lúc này mới có thể đưa bọn họ vắn thành một cỗ dây thừng.

Trở lại đầu nhìn xem chính mình, thật vất vả nghĩ biện pháp cùng này bang tử Hoa Quả Sơn nhân viên quan trọng thống nhất ý kiến, đem cái này một đồng ma cỏ vắn thành một cỗ dây thừng, cũng bởi vì Hầu vương một câu, nó lại tản.

Giờ phút này, hấn ngoại trừ không tiếng động thờ dài còn có thể làm cái gì đây?

Nghĩ đến là chính mình vượt qua a, loại sự tình này vốn có sẽ không nên tự mình nghĩ.

Ngẩng đầu, hấn mãnh phát hiện hầu tử chính hữu ý vô ý mà chăm chú nhìn chính mình, lập tức hiểu rõ rồi cái gì, không khỏi thật sâu hít và một hơi, cúi đầu.

"Đã thành, hiện tại có thể thu thập tàn cuộc." Hầu tử thấp giọng nói.

"A? Thu thập tàn cuộc?" Dương Thiên mở to hai mắt nhìn về phía hầu tử.

Chỉ thấy hầu tử chống đầu gối chậm rãi từ trên vương tọa đứng lên, cất cao giọng nói: "An yên tĩnh một chút a, đều hãy nghe ta nói nói."

Lập tức, cả trong động phủ này làm cho mặt đỏ tới mang tai lũ yêu đều yên tĩnh trở lại, một đôi con mắt nhìn về phía hầu tử.

Ngậm miệng, hầu tử chậm rãi nói ra: "Lão Long vương a, Ngộ Không nghĩ hỏi một câu, này Ngưu Ma Vương có hay không có thể tin?"

Vạn Thánh long vương hơi kinh hãi, liền vội cung kính địa chấp tay nói: "Lão Long cùng ma vương tương giao nhiều năm, có thể tánh mạng đảm bảo, ma vương có thể tin."

"Dạ, có thể tin là tốt rồi." Hầu tử nhẹ gật đầu, giống như cười mà không phải cười mà hỏi thăm: "Này sáu yêu vương có hay không có thể tin?"

Cái này vừa hỏi. Ở đây yêu quái tựa hồ từng người đều có điểm mộng.

Ngưu Ma Vương không phải là sáu yêu vương chi thủ sao? Ngưu Ma Vương đều có thể tin. Này sáu yêu vương như thế nào không thể tin?

Giờ phút này. Bọn họ giật mình phát hiện Vạn Thánh long vương thần sắc vô cùng phức tạp.

Vừa mới hết thảy, lũ yêu môn chưa hẳn thấy hiểu, Vạn Thánh long vương lại nhất định là xem hiểu.

Hầu tử có thể nhất cử áp chế Hoa Quả Sơn lũ yêu, Ngưu Ma Vương có thể áp chế cái khác năm vị yêu vương sao?

Lúc trước Vạn Thánh long vương một nhà là như thế nào cùng sáu yêu vương mỗi người đi một ngã? Điềm này hiện trường có lẽ rất nhiều người không rõ ràng lắm, nhưng hầu tử là biết đến, mà Vạn Thánh long vương trong nội tâm, càng là rất rõ ràng.

Ngưu Ma Vương có thể tin, cùng sáu yêu vương có thể tin. Căn bản chính là hai chuyện khác nhau.

Đã Vạn Thánh long vương như vậy kiên quyết địa cho rằng Ngưu Ma Vương có thể tin, hầu tử tuy nhiên nội tâm đối loại này bán tiểu yêu gia hỏa nửa điềm hảo cảm đều không có, nhưng cũng không muốn tự chuyện này cãi lại, thoát tôn thương hòa khí.

Như vậy, tự đối một loại phương thức hỏi đi: "Ngưu Ma Vương có thể tin, như vậy sáu yêu vương có hay không cũng có thể tin?"

Do dự hồi lâu, tự tại lũ yêu chú mục hạ, Vạn Thánh long vương bất đắc dĩ khom người nói: "Lão Long, không dám nói."

Lập tức, một đám yêu quái xông vào. Nguyên một đám mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Vạn Thánh long vương xem.

Dương Thiên tắc có chút kinh dị địa nhìn về phía hầu tử.

Chỉ thấy hầu tử lại là nhẹ gật đầu, nhìn chăm chú cái khác lũ yêu hỏi: "Vậy các ngươi? Các ngươi ai muốn cho sáu yêu vương người bảo đảm sao?"

Yêu quái môn nguyên một đám ngậm miệng không nói.

Đoạn Chủy này gây đối Giao Ma Vương hận thấu xương liền không nói nữa. Chính là lúc trước tán thành thành lập trường kỳ đồng minh yêu quái, kể cả Lữ lục quái tại trong, lại có ai dám người bảo đảm? Cho dù dám, hẳn

lấy cái gì người bảo đảm? Liền cùng Ngưu Ma Vương mấy trăm năm giao tình Vạn Thánh long vương đều "Không dám nói", ai còn "Dám nói" ?

Trong lúc nhất thời, trong động phủ lặng ngắt như tờ.

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, Lữ lục quái khom người hỏi: "Đại vương, xin cho thần nói một câu. Nay sáu yêu vương... Hẳn là bất kể như thế nào sẽ không đầu nhập vào thiên đình a? Đã như vậy, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không ruồng bỏ đồng minh. Dù sao chúng ta ngã, bọn họ cũng chạy không thoát."

"Đúng vậy." Hầu tử gật đầu nói: "Bọn họ sẽ không giúp thiên hà thủy quân đánh ta môn, nhưng bọn hắn cũng không nhất định hội giúp chúng ta đánh thiên hà thủy quân. Loại này đồng minh chỉ có thể dẹt hoa trên gấm, không cách nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Đối kháng thiên hà thủy quân chủ lực, nhất định là chúng ta. Đối với bọn họ lý tưởng nhất tình huống, là chúng ta cùng thiên hà thủy quân lưỡng bại câu thương, thiên hà thủy quân bị bức lui, bọn họ bảo tồn thực lực tại chúng ta sau lưng chọc dao nhỏ. Người xác định, chính là năm thành đan dược có thể làm cho bọn hắn thỏa mãn sao?"

Lữ lục quái hơi rụt rụt đầu, cúi đầu ngậm miệng không nói.

Vi hơi dừng một chút, hầu tử lại nói tiếp: "Vấn đề thứ hai, chúng ta dứt bỏ đồng minh điếm này bất luận, đến nói chuyện giao dịch kia. Theo trong tay bọn họ thu hoạch tài liệu, lại sàng chọn ra tương đối cao chất lượng, tiến tới biến tướng đề cao sản lượng, cái này đối với chúng ta mà nói, có thể đề cao nhiều ít sản lượng?"

Này lời nói đến nơi đây liền lại dừng lại.

Ở đây một đám yêu quái đều yên lặng mà chăm chú nhìn hầu tử.

Hầu tử ánh mắt tắc chậm rãi xéo xuống Dương Thiên.

Nàng lược qua nghĩ sơ hạ, đáp: "Có thể tăng lên bốn thành, ngừng phát triển bốn thành, đây là tại toàn bộ đều là thế gian chỗ khả năng suu tầm đến đỉnh cấp tài liệu dưới tình huống. Dự tính không có nhiều như vậy, hẳn là ba thành cao thấp."

"Nếu như chúng ta luyện ra đan yếu phân đôi phương một nửa?"

Dương Thiên cúi đầu tâm tính toán một cái, đáp: "Nói như vậy, chúng ta thực tế tăng trưởng cơ hồ bằng không có."

Nghe được mấy cái chữ này, lũ yêu lông mày đều hơi chau nổi lên.

Ở đây yêu quái chính giữa hiểu được luyện đan có thể nói cực nhỏ, đối với bọn họ mà nói, đây là bọn hắn lần đầu tiên minh xác trận này giao dịch ý vị. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hầu tử ung dung thở dài: "Nói cách khác, chúng ta một điểm tăng trưởng đều có thể không có, mà một mực ngấp nghé chúng ta Hoa Quả Sơn bọn họ, lại được tương đương với chúng ta bây giờ sản lượng ba thành đan dược?"

"Không sai."

Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu, ngược lại đối với một đám yêu quái nói ra: "Ta kỳ thật không quá coi trọng cái kia minh ước, bởi vì nó không hề bảo đảm. Ta càng trọng thị, là cái này giao dịch. Bất quá cái này giao dịch theo trên trương mục xem chúng ta là không có gì tiền lời. Như vậy, chúng ta đổi một loại phương thức nghĩ, giả thiết chúng ta đưa ra sửa đổi chia làm hiệp nghị các người cảm thấy như thế nào? Đây là cuối cùng biện pháp."

"Cái này..." Vạn Thánh long vương do dự một chút, nói khẽ: "Đây cũng là một cái biện pháp. Có thể cùng Ngưu Ma Vương xách nhắc tới, đem chia làm tỉ lệ cải thành bên ta bảy thành, hoặc là tám phần. Hấn hấn là hội đáp ứng."

Hầu tử cười nhạt một tiếng, nói: "Lão Long vương, ngươi cần phải hiểu rõ a."

"Dạ?"

"Bởi như vậy, sáu yêu vương cùng chúng ta nếu không không cách nào kết minh, còn không chết không ngớt." Hầu tử chăm chăm vào Vạn Thánh long vương, chậm rãi nói ra. (chưa xong còn tiếp...) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 286: Sầu Lo

Trong động phủ, đã là một mảnh tĩn mịch vậy.

Không thể cãi lại.

Giờ này khắc này, tựa hồ tất cả vấn đề đều đã kinh giải quyết dễ dàng.

Năm thành có thể không làm cho này sáu cái tên thỏa mãn đều hưởng hồ không ai dám cam đoan, hai thành ý vị như thế nào? Đây không phải kết thù là cái gì?

Không chỉ là kết thù, còn biến tướng tăng lên đối phương chiến lược, chính mình thu hoạch nhưng chỉ là có chút ít còn hơn không.

Cho dù bọn họ bách tại bất đắc dĩ tiếp nhận, quay đầu lại khẳng định cũng sẽ ghi hận a. Hơn nữa, hội càng thêm gấp ghé Hoa Quả Sơn tài nguyên.

Vạn Thánh long vương cái này triệt để không mở miệng, trong lòng hấn, thậm chí cảm thấy được cái này giao dịch còn là đừng đạt thành hảo.

Ngửa đầu, hầu tử bao quát trước lũ yêu, hai tay một quán nói: "Chuyện này ta cũng không có ý định như bình thường làm như vậy chủ, các người tới nói nói, chúng ta ứng nên xử lý như thế nào? Lần này, ta nghe các người."

Không có có người nói chuyện, như cũ là tĩn mịch một mảnh.

Này nguyên một đám yêu quái vùi đầu dưới lão thấp, nhìn về phía trên trụ như cùng một cái cá mò mẫm hồ đồ bị bắt vừa vặn hài tử.

Ở đây còn sót lại một cái như trước lễ thăng khí hùng, thì phải là từ đầu tới đuôi nửa câu lời nói thật tốt Cửu Đầu Trùng.

Hắn tùy tiện địa đứng dậy, dùng một loại trêu chọc giống như địa ánh mắt nhìn chung quanh lũ yêu, vui tươi hơn hử nói: "Ta cảm thấy trước nha, sẽ không vung bọn họ quá. Gì đồng minh, gì tài liệu đổi đan dược, hồ hững. Muốn đan dược, thiên quân có rất nhiều, chính mình cướp đi. Như là bọn hắn liền cái này cũng không dám duy trì, còn có gì hảo đàm?"

Cái này rõ ràng có điểm mã hậu pháo ý vị, lũ yêu đều mắt trắng không còn chút máu.

...

Ngoài động phủ, nguyên vốn đã đi xa tiêu bạch long lại lặng lẽ chạy trở lại.

Hắn lén lén lút lút địa nặc tại cự ly động phủ không muốn trong rừng cây nhỏ hướng phía bốn phía nhìn quanh, cuối cùng tại một khối trên mặt đá trông thấy chính cô linh linh trắng rằm Bạch Tố, lặng lẽ hướng phía nàng lén quá khứ.

"Uy ~ "

"Ai?" Bạch Tố lại càng hoảng sợ. Vội vàng cảnh giác địa nhìn về phía bốn phía.

"Là ta." Tiểu bạch long theo dưới mặt đá trong bụi cỏ lặng lẽ nhô đầu ra.

Bạch Tố nháy vài cái con mắt, quệt mồm. Nhấn đầu lông mày tức giận mà hỏi thăm: "Làm gì vậy?"

Cái này thái độ...

Tiểu bạch long khóe mắt hơi nhảy lên.

Tiểu nha đầu này phiền tử, còn đập trên mũi mặt rồi? Đáng tiếc nơi này không phải tây hải a.

Cưỡng chế lửa giận. Hấn nhỏ giọng hỏi: "Người vừa mới khóc, có phải là bởi vì này hầu tử không có đáp ứng các người kết minh yêu cầu a?"

Bạch Tố cũng không nói chuyện, chỉ là mặt không biểu tình mà nhìn xem hấn.

Đây nên xem như chấp nhận a.

"Nghe nói các người muốn đan dược đúng không?"

Bạch Tố còn là không nói chuyện.

Thời gian cấp bách, tiểu bạch long cũng bất chấp nhiều như vậy, hấn cúi đầu tại chính mình túi áo lí móc móc, móc ra một mảnh ngọc giản: "Tiếp theo!"

Vững vàng địa tiếp được tiểu bạch long vút tới ngọc giản, Bạch Tố càng thêm tìm không được đầu mối.

"Ta là tây hải tam thái tử, đan dược ta có, hiện tại không nói nhiều. Ta trước trượt. Quay đầu lại người cách nở hoa quả sơn nhớ rõ dùng cái này liên lạc ta."

Nói đi, tiểu bạch long vội vã địa xoay người sang chỗ khác, nương bốn phía che vật lại là lén lút hướng Hoa Quả Sơn bên ngoài trốn chạy, lưu lại Bạch Tố nhìn qua ngọc giản ở trong tay, sững sờ ở tại chỗ.

...

Oanh oanh liệt liệt chuẩn bị vài ngày hội nghị, kết quả cuối cùng, lại là nhất bang tử yêu quái khắc khẩu nghiêm chỉnh cá buổi tối, làm cho đỏ mặt tía tai, sau đó bị hầu tử mấy câu tạt đơn giản bãi bình.

Chuyển nửa ngày. Hết thấy lại nhớ tới nguyên điểm —— cự tuyệt giao dịch.

Phân phó hảo Vạn Thánh long vương đem tin tức này truyền đạt cho Bạch Tố, hầu tử liền tuyên bố tan họp.

Vừa nghe hầu tử hạ lệnh tan họp, những cái này yêu quái nguyên một đám cũng không hai lời, đều cáo từ. Cố gắng bọn họ cũng cảm giác được chính mình đêm nay làm một kiện cỡ nào chuyện ngu xuẩn a.

Theo cuối cùng một con yêu quái rời đi. Dạ đại trong động phủ cũng chỉ còn lại có hầu tử cùng Dương Thiên, còn có Dĩ Tố.

"Đi thôi, chúng ta cũng trở về đi." Hầu tử nhàn nhạt nói ra: "Cùng đi đi."

Này thần sắc nhìn về phía trên. Có chút bất đắc dĩ.

"Dạ." Dương Thiên yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Trên đường đi, ba người lẳng lẳng địa đi tới. Hầu tử trầm mặc không nói, tựa hồ đang suy tư cái gì. Nghĩ đến nhập thần.

Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Đêm nay đánh như vậy một hồi thắng trận lớn, như thế nào rầu rĩ không vui?"

"Thắng trận?" Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Cái này được cho thắng trận sao?"

"Như thế nào không tính? Vạn Thách long vương hao tổn nhiều như vậy tâm tư, không phải là nghĩ muốn cho Hoa Quả Sơn cùng Ngưu Ma Vương đồng minh sao? Hôm nay vốn có ta còn không nghĩ tới, chỉ là lo lắng nhiều người như vậy người nếu là chọn dùng cường ngạnh biện pháp, cũng không tốt lắm, cho nên mới qua đến xem. Không nghĩ tới... Người căn bản là không cần ta hỗ trợ."

Hầu tử hơi kéo ra khóe miệng, cười nhẹ một tiếng, nói: "Cám ơn người."

Dương Thiên cũng trở về dùng cười.

Lại yên lặng đi một đoạn, hầu tử mở miệng nói ra: "Kỳ thật, đêm nay ta không phải thắng, là thua."

"Đạ?" Dương Thiên hơi nghiêng mặt qua tới hỏi nói: "Nói như thế nào?"

"Người không có chú ý tới đêm nay vấn đề sao?"

"Đạ?"

"Ý nghĩ của ta như thế nào, kỳ thật không trọng yếu. Ai thắng ai thua, cũng không trọng yếu. Quan trọng là Hoa Quả Sơn nhất định phải làm ra một cái thích hợp nhất quyết định, tại mỗi một việc trên đều là như thế." Ngậm miệng, hầu tử nhìn chăm chú phía trước chảy dài sơn đạo thở dài: "Nếu như bọn họ hôm nay có bất kỳ một cái nào có thể xuất ra cũng đủ thuyết phục lý do của ta, để cho ta tin phục, tiến mà thay đổi quyết định, ta sẽ rất vui vẻ."

Dương Thiên có chút nghi ngờ nói nói: "Như là đã làm ra quyết định chính xác không được sao? Ta còn là không rõ."

Nhìn Dương Thiên liếc, hầu tử chậm rãi nói: "Ta làm một cái giả thiết, giả thiết ta không tại, người cảm thấy, chuyện này hội diễn biến thành cái dạng gì?"

Dương Thiên đột nhiên có chút mộng.

"Muôn làm ra quyết định, đơn giản nhất cách làm, là lựa chọn một cái sáng suốt người cầm quyền, sau đó do hắn nghe khắp nơi ý kiến, làm ra quyết định. Từ một chúng người tài phụ tá một cái Thánh Nhân, là lý tưởng nhất hệ thống. Ta nguyên bản ý nghĩ, là lựa chọn Đoàn Chủ hoặc là Lữ lục quái chính giữa một cái đến đảm đương cái này Thánh Nhân nhân vật. Bọn họ lý lịch đủ rồi, uy vọng cũng đủ rồi. Rất đáng tiếc chính là, bọn họ đêm nay cũng làm cho ta thất vọng rồi. Không chỉ có không có biện pháp đem vấn đề thấy xa, thấy xâm nhập, càng là đều quán vào không có chút ý nghĩa nào địa cãi cọ. Cái này nói rõ bọn họ không chuẩn bị đảm đương Thánh Nhân nhân vật năng lực, thậm chí... Người tài đều không tính là."

"Dưới loại tình huống này. Kỳ thật còn có cái thứ hai biện pháp. Thì phải là biểu quyết, thông qua biểu quyết đến xác định phương hướng. Đây thật ra là không có cách nào trung biện pháp. Cũng là tối mết mỗi biện pháp. Rất khó cam đoan làm ra lựa chọn chính xác, lại ít nhất có thể lớn nhất hạn độ địa đoàn kết bên trong."

"Có thể cái này phương thức cũng có một trí mạng vấn đề. Thì phải là nó chỉ có tại người tham dự đều chen chúc có một chút giác ngộ dưới tình huống tài năng bảo đảm chấp hành. Nếu không mà nói, sẽ xuất hiện 'Chính trị tên côn đồ'. Cầm phản đối ý kiến, không có đạt được đại đa số duy trì, lại yếu xấu lắm trở ngại chấp hành. Kết quả là, đồng dạng cái gì đều duy trì không thành. Theo tình huống tối nay xem, đại đa số, thậm chí kể cả Đoàn Chủ cùng Lữ lục quái tại trong, đều không thể nào có đủ cái này tố chất. Dựa theo hiện hữu đi chấp hành, ta tin tưởng Đoàn Chủ cùng Lữ lục quái biết làm rất khá. Có thể là bọn hắn chỉ có thể gìn giữ cái đã có. Không cách

nào khuếch trương. TỰ tình thế bây giờ mà nói, không khuếch trương, chúng ta cái gì đều thủ không được."

"Kỳ thật cũng là ta sơ sót, những năm gần đây này, một mực tại nghĩ biện pháp khuếch trương, bỏ tất cả tinh lực đều quán chú đến vũ lực trên, lại xem nhẹ bên trong một ít nhìn như không đồ vật trọng yếu."

Từng bước một địa đi lên phía trước trước, hầu tử từng điem từng điem kẻ ra trước. Dương Thiên cũng đã cả giật mình, chỉ còn lại có hai cái đùi cơ giới địa đi phía trước rảo bước tiến lên.

Nàng hoàn toàn không có nghĩ tới hầu tử chính đang tự hỏi. Lại là những vật này.

Đây là một chút ít nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tình.

"Người đây là... Tại an bài hậu sự?"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng đáp: "Không phải. Đương nhiên, hậu bị phương án cũng trọng yếu. Hoa Quả Sơn không thể chỉ dựa vào ta một người. Từ xưa đến nay bất kỳ một cái nào quốc gia, cho dù người cầm quyền đang lúc tráng niên. Thiết lập thái tử đều là trọng yếu nhất chuyện tình. Ta không thể không đề phòng ngoài ý muốn tình huống tồn tại."

Nói, hầu tử lại là nở nụ cười khô: "Nếu như bị bắt không phải Lý Tĩnh mà là ta, ta rất hoài nghi đến tột cùng có người hay không có thể nghĩ biện pháp ổn định bên trong. Đồng thời nghĩ biện pháp nghĩ cách cứu viện. Có lẽ chỉ cần ta gặp chuyện không may, Hoa Quả Sơn tự làm chim thú tản."

Cái này thật sự là một cái bi thương giả thiết.

Hoa Quả Sơn. Cùng thiên đình khác nhau...

"Kỳ thật người cũng đã làm rất khá." Theo sườn núi xử nhìn xa cả Hoa Quả Sơn, Dương Thiên chỉ vào này giống như đầy sao loại rơi là tả hỏa quang nói: "Người xem. Ngắn ngủi vài năm, một cái chưa bao giờ có, yêu quái thể lực tại trong tay của người phát triển lớn mạnh cho tới bây giờ bộ dáng, đã là chưa từng có ai."

Chậm rãi lắc đầu, nhìn qua này rơi là tả hỏa quang, hầu tử vươn hai tay khoa tay múa chân: "Nó nhìn về phía trên rất lớn, kỳ thật cho dù không có người tưởng tượng lớn như vậy. Cứng rắn xác ngoài đằng sau, nhưng thật ra là rỗng. Những năm này, ta tuy nói một mực cường hóa học đường tác dụng, nhưng căn bản mục đích còn là chế tạo nhất bộ cường đại cỗ máy chiến tranh. Ta thật sự làm được, cho nên nó thật sự biến thành nhất bộ cường đại cỗ máy chiến tranh. Ly khai không chế giả, liền tự nhiên sinh trưởng năng lực khả năng đều không có. Thậm chí khả năng liền trừ hàng năng lực đều không có."

"Thôi một bước xem, đêm nay ngoại trừ Đoàn Chủ cùng Lữ lục quái, những người khác biểu hiện như thế nào? Cái này không hề chỉ là ai có thể ở lúc ta không có ở đây thể thân vị trí của ta vấn đề, mà là theo chúng ta thực lực bành trướng, như thế nào đi duy trì lấy không cho cái này tòa nhà lớn sụp đổ vấn đề."

"Có lẽ còn không cần chờ đến chính thức mất đi không chế giả. Có lẽ, có một ngày dù cho ta tại, nó cũng sẽ không khống chế được. Bành trướng được quá là nhanh. Từ thiên đình bắt đầu tiêu trừ thế gian yêu quái, chúng ta bành trướng được quá là nhanh, thế cho nên nguyên bản một ít đồ vật bắt đầu trở nên không thích hợp. Hôm nay ta còn có thể áp chế được, cũng không có nghĩa là ta vĩnh viễn đều áp chế được."

"Hoa Quả Sơn đến nay không có nhất bộ văn bản luật pháp. Tại trước kia, xác thực có cũng được mà không có cũng không sao, dù sao yêu quái số lượng thiếu, hết thấy tất cả đều ở ta không coi vào đâu tiến hành, ta có

thể đụng tay đến. Có thể nó hiện tại đang tại trở nên càng lúc càng lớn, sau này nó hội càng lớn, phát triển đến ta liếc trông không đến bên cạnh..."

"Ta không có khả năng một người bả mọi chuyện cần thiết thậm chí nghĩ được tận thiện tận mỹ, tuy nhiên ta một mực cố gắng làm như vậy, nhưng đó là không có khả năng. Khi ta dần dần cần giúp đỡ thời điểm, ta phát hiện những người khác cũng đã tụt lại phía sau..."

"Có lẽ là ta quá mau, đi được quá là nhanh, dùng về phần bọn hấn đều theo không kịp."

Lời nói ở đây, hầu tử ngạnh ở, thổi ra sương mù trong gió chậm rãi phiêu tán.

Con đường này thật sự rất lâu, vừa được liền hấn người thiết kế đều nhìn qua không thấy giới hạn.

Hấn đột nhiên có một loại cảm giác, chính mình tự tay đoán tạo cái này đế quốc, ép tới mình cũng cơ hồ yếu thở không nổi.

Một ít trong hai mắt, có trên trời dưới đất lưỡng trọng tinh quang, thực sự hiện đầy tơ máu.

Cả thiên địa trụ ở trong tay của hấn xoay tròn, có thể hấn là hay không điều khiển được?

Lời này nói ra, có lẽ sẽ có người nói đây là buồn lo vô cớ, nhưng tình huống chân thật là, hiện tại Hoa Quả Sơn này bang nóng cốt, từ trên xuống dưới, phần lớn chỗ chỗ ngồi cũng không phải bọn họ hiện hữu năng lực hấn là ngồi.

Muốn biết được, hấn muốn đánh tạo cũng không phải là sáu yêu vương loại đó đám ô hợp đồng dạng đội ngũ, hấn phải cần là một cái thế giới hoàn

toàn mới. Chỉ có chen chúc có một cái thế giới hoàn toàn mới, hẳn có thể cùng cũ thế giới chống lại, mới có khiêu chiến tư cách. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Nếu không vô luận rất mạnh, hẳn cũng chỉ có thể giống như lúc trước Cửu Đầu Trùng như vậy trốn đông trốn tây.

Dương Thiên không nói gì, nàng cùng Dĩ Tố đều không nói gì, chỉ là lẳng lặng địa cùng hẳn nhìn xem Hoa Quả Sơn cái này phiến thiên địa, cùng với xa xa treo trên bầu trời hạm đội.

Hồi lâu, hầu tử đột nhiên nở nụ cười: "Khó trách tu Ngô Giả đạo nhiều nhân loại có thể đè nặng người tu hành đạo yêu quái đánh, xem ra, cũng không phải là không có đạo lý. Ha ha ha ha. Đi một bước tính một bước a."

Yêu quái thế giới, chính là một mảnh nửa điểm nền tảng đều tìm không thấy nát địa, yếu tại đây nát trên mặt đất lẳng không trúc nâng cao lầu độ khó có bao lớn? Lúc này, đại khái cũng chỉ có cái này hầu tử trong nội tâm rõ ràng. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: có người sẽ hỏi, vì sao đổi mới sớm, chẳng lẽ là có gia canh?

Đáp án dĩ nhiên là không có.

Đổi mới sớm, là vì con ba ba rốt cục có tồn cáo.

Con ba ba có một ngắn hạn mộng tưởng, thì phải là tranh thủ thời gian toàn bản thảo, tới một lần một ngày 10 :, bả tất cả thiếu nợ canh cũng còn xong, sau đó huỷ bỏ trước cái kia quân lệnh trạng, từ nay về sau làm một cái có tiết tháo tác giả.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 287: Ngoài Ý Liệu

Tháng mười, gió thu dần dần lên, quét trước đại địa.

Đã không có thống nhất tụ cư điểm, mất đi yêu thành, nhìn không thấy che dấu tại lá xanh cùng trướng bông hạ việc binh đao, dưới ánh trăng Hoa Quả Sơn giống như một vị sơ trưởng thành thiếu nữ loại yên ổn mỹ.

Phần này xinh đẹp có thể duy trì đến bao lâu, không có ai biết.

Bởi vì cùng Nam Thiên Môn hạm đội thời gian dài giảng co, Hoa Quả Sơn tại yêu quái trong thế giới đã là một mặt cờ xí. Vô số yêu quái, cho dù là lãnh địa còn không có lọt vào thiên quân xâm nhập, cũng nguyện ý công lên bao vây xa phó tha hương lao tới Hoa Quả Sơn.

Có lẽ là vì thổ lộ ngàn vạn năm tới phần nộ, có lẽ là vì chứng kiến kỳ tích phát sinh, có lẽ chỉ là vì ôm trong nội tâm tha thiết ước mơ sinh hoạt.

Mỗi một ngày, đều có vô số yêu quái sắp xếp trước đội đi đến Hoa Quả Sơn, vì cho mình nâng cá danh tự dùng liền hoàn thành cơ bản nhất đăng ký mà thương thấu cân não.

Nơi này, đã là "Yêu" cái này bảy bính tám gom góp mà thành ti tiện chủng tộc tại quá khứ trên vạn năm quang âm lí duy nhất thoáng hiện hi vọng.

Mặc dù cái này một tia sự yên lặng nhìn về phía trên như thế địa không chân thực, có thể nhưng như cũ coi như đám mây thấu hạ một đám dương

quang vậy chiếu sáng trong vực sâu yêu ma khuôn mặt, dùng về phần bọn hấn nguyện ý dốc hết tất cả đặt ở cái này con khi trên người.

Làm cho hấn, mang theo bọn họ gian nan địa đi về phía trước, khiêu chiến này cao cao tại thượng thân chống đỡ, kiêu ngạo mà còn sống, ngưỡng hoặc bi tráng địa chết.

Vào lúc ban đêm, Vạn Thánh long vương liền đem cuối cùng quyết nghị truyền đạt cho làm đặc sứ Bạch Tố, chỉ có điều đem nội dung thoáng đóng gói một chút.

Chủ quan là, hiện nay Hoa Quả Sơn đan dược tài liệu đã đầy đủ, không cần làm phiền yêu vương môn hiệp trợ thu thập. Về phần đang đồng minh phương diện, tắc không đề cập.

Bất quá như vậy cũng là đủ rồi, Bạch Tố mục đích của chuyến này cũng cũng không phải là vì minh ước.

Sáng sớm hôm sau. Bạch Tố liền bắt đặc dĩ cáo biệt Vạn Thánh long vương. Mang theo cùng nàng cùng nhau tiến đến mấy cái yêu quái lên đường phản hồi Nam Chiêm Bộ Châu.

Việc này đôi tại nàng mà nói. Không thể nghi ngờ là một đại đả kích.

Cũng đã quyết định quên quá khứ, hảo hảo đương một con yêu quái nàng mang theo thật lớn nhiệt tình rời đi Nam Chiêm Bộ Châu đi đến Hoa Quả Sơn, cuối cùng chỉ là chứng minh rời tại sáu yêu vương chỗ đó nàng kỳ thật bất quá một miếng tùy thời có thể vứt bỏ quân cờ, bằng không như thế nào liền Hoa Quả Sơn cùng sáu yêu vương trong lúc đó có một đoạn huyết hải thâm cừu chuyện tình đều không trước đó cáo tri?

Nguyên bản nhìn như dễ dàng nhiệm vụ, tựa thất bại như vậy. Giống như một chậu nước lạnh vào đầu đổ xuống, trong nháy mắt dập tắt tất cả

nhiệt tình. Nàng thậm chí không biết kế tiếp nàng nên làm cái gì.

Có thể lại có thể như thế nào? Ngoại trừ phản hồi Nam Chiêm Bộ Châu, nàng sớm đã không có địa phương khác có thể đi.

Đợi cho tạt đồng hành yêu quái dưới sự trợ giúp cách nở hoa quả sơn, vượt qua hải dương tiến vào Nam Chiêm Bộ Châu lúc. Nàng chợt nhớ tới cái gì, móc ra ngọc giản do dự thoáng qua một chút, cuối cùng còn là áp vào bên môi.

"Người nói, người. . . Có đan dược?"

. . .

Lúc này, lục trọng thiên phía trên, thiên đình.

Thật dài địa hành lang gấp khúc trung, Thái Bạch Kim Tinh cầm trong tay phát trần bước nhanh đi tới, này râu bạc đều giện đến vênh lên, sắc mặt dị thường địa khó coi.

Một lần triều hội, nguyên bản thì vài canh giờ chuyện tình. Nhưng bây giờ mở đã bao lâu? Hai ngày, trọn vẹn hai ngày!

Trên mặt đất đều qua hai năm. . .

Tại trong hai ngày này. Hấn vận dụng hết thủy lực lượng ngăn cản Lăng Tiêu Bảo Điện thông qua cho phép thiên hà thủy quân trợ chiến Hoa Quả Sơn quyết nghị, thậm chí liên vương mẫu đều chuyển đi ra. Nếu là thường ngày, cái này quyết nghị xác định vững chắc là không thông qua.

Cũng không biết vì cái gì, lần này Ngọc Đế thực sự lấy ra toàn thân thể võ.

Trong lúc nhất thời, song phương chính trị đánh cờ, các loại lực đực với nhau vô hạn triển khai, giằng co không dưới.

Chỉ cần Ngọc Đế lại kiên trì như vậy xuống dưới, chỉ sợ mình cũng kéo không được bao lâu đi. Dù sao làm vì chính mình lớn nhất dựa vào vương mẫu đối với chuyện này cũng không phải như thế nào để bụng.

Tuy nói thái bạch giỏi về kinh doanh, có thể Ngọc Đế trên tay có thể cùng người khác tiên trao đổi các dù sao phải nhiều hơn nhiều.

Mẫu chốt nhất, là này làm người trong cuộc Lý Tĩnh, lại cho Linh Tiêu Bảo Điện trở về một phần "Mặc cho Ngọc Đế làm chủ" số con. . .

Cái này tính chuyện gì xảy ra? Hoàng đế không vội thái giám cấp sao?

Cho dù Nam Thiên Môn đồng ý, Thái Bạch Kim Tinh cũng tuyệt đối không thể ngồi yên không lý đến!

"Thiên Bồng phản hạ giới đi lúc này mới vài ngày, rõ ràng muốn sự chấp thuận hấn trợ chiến Hoa Quả Sơn? Này Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương tính cái thứ gì? Văn sở vị văn một kẻ yêu vương thôi. Nói cho cùng, bất quá chính là mái che một cái lấy có thôi. Nếu để cho Thiên Bồng mượn cơ hội này thế lực tiến thêm một bước khuếch trương, sau này còn phải rồi? Lòng muông dạ thú! Lòng muông dạ thú a!"

Trong lúc giật mình, hấn lại nghĩ tới Thiên Bồng ngực nghề thường đứng ở Linh Tiêu Bảo Điện trên quở trách chúng tiên trảng cảnh, không khỏi càng là tức giận.

"Đây là cá tai họa, hấn muốn cho tất cả mọi người sống không nổi!"

Khó thở, hấn lữ mở ống tay áo không để ý hình tượng địa ven đường thóa mạ.

Có thể dù có muôn vàn bất mãn, ngoại trừ chửi rủa, hấn lại có thể thế nào?

Thiên Bồng binh quyền nơi tay, Ngọc Đế không chịu phải ra thiên đình vương bài tiêu trừ cái này mỗi họa, Thái Bạch Kim Tinh cũng chỉ có thể tránh ở thiên đình phát tiết bất mãn thôi. Dưới mắt, tựa hồ liên loại này quyền lợi cũng muốn bị tước đoạt.

"Như thế như vậy xuống dưới, sau này hấn chẳng phải là lại càng không đem chúng ta một đám tiên gia để vào mắt?"

Một đường thì thầm tự nói, Thái Bạch Kim Tinh chỉ cảm thấy một hồi huyết khí dâng lên, gần muốn phun vãi ra.

Trong nháy mắt, đã đến thái bạch các.

Xa xa địa liền thấy hấn này đồng tử sắc mặt bối rối ra đón, chấp tay nói: "Su phó, lão quân đã ở đại điện chờ chực lâu ngày."

"Lão quân?"

Cái này lão quân, tự nhiên chỉ có thể là Thái Thượng Lão Quân! Không phải nói dạo chơi chưa về sao? Như thế nào đột nhiên bỏ chạy đến thái bạch các đến đây?

Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt lập tức hơi biến đổi, trong đầu nguyên bản đồng kia lộn xộn niệm tưởng trong khoảnh khắc biến mất vô tung.

"Làm sao người không còn sớm sớm thông tri vi sự?" Thái Bạch Kim Tinh tại chỗ quát mắng nói.

"Lão quân khai báo, nói su phó chính sự bận rộn, làm cho đệ tử không cần phải đã quấy rầy su phó."

"Lão quân lời nhấn nhủ?" Hơi sững sờ, Thái Bạch Kim Tinh loát râu dài trầm ngâm nửa ngày, thấp giọng hỏi: "Lão quân còn có đề cập lần này đến tìm hiểu, cần làm gì?"

Này đồng tử chậm rãi lắc đầu, nói: "Chưa từng đề cập."

Thái Bạch Kim Tinh lại là loát chòm râu trầm ngâm một hồi lâu, trong lúc nhất thời nghĩ không ra nguyên do đến, chỉ phải giương lên phát trần nói: "Lão quân giá lâm, không thể chậm trễ."

Cung trước thân thể, Thái Bạch Kim Tinh đi vào đại điện chấp tay hành lễ: "Thái Bạch Kim Tinh. Tham kiến lão quân!"

Cái này một cú đầu. Liền không nâng lên.

Tự tại tiền phương của hắn. Điện phủ ghé khách trên, Thái Thượng chính ung dung địa bung một ly trà.

Thần nhiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh liếc, Thái Thượng phát tay áo nói: "Lão phu tại thiên đình cũng chưa từng từng có chức vị chính, ta và người chích tính ngang hàng luận giao, không cần đa lễ. Ngồi đi."

"Lão quân chấp chương giáo sự, trông nom thiên đạo, chính là hệ thương sinh vạn vật phúc lợi tại một thân, thái bạch chính là đi lại đại lễ cũng không đủ a."

Nghe nói câu đó. Thái Thượng lúc này ha ha địa nở nụ cười, nhàn nhạt nhìn thái bạch liếc nói: "Được rồi được rồi, những này khen tặng mà nói, tự không cần phải nói. Như thế co quắp, ta và người như thế nào nói chuyện?"

Thái bạch lúc này mới thoáng ngồi thẳng lên, lại cũng không dám ngồi vào trên ghé ngồi, chỉ là đứng ở lão quân bên cạnh, khom người hỏi: "Lão

quân đột nhiên giá lâm hàn xá, không biết có gì phân phó?"

Thái Thượng chậm rì rì địa nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi: "Phân phó từ đâu nói đến? Bất quá. Cái này triều hội, như thế nào mở lâu như vậy a?"

"Cái này. . . Nói rất dài dòng." Thái Bạch gượng cười hai tiếng nói: "Lão quân cũng biết. Nay Thiên Bồng Nguyên Soái cũng đã. . ."

Thái Thượng cũng không trả lời, chỉ là lợc lợc nhẹ gật đầu.

Thấy thế, thái bạch nói tiếp: "Lần này triều hội, liền là vì thiên hà thủy quân trợ chiến Hoa Quả Sơn một chuyện. Bệ hạ chẳng biết tại sao, lại yếu thiên hà thủy quân trợ chiến Hoa Quả Sơn. Hoa Quả Sơn tọa lạc Đông Thắng Thần Châu, lần này tiêu diệt yêu vốn là phân cùng Nam Thiên Môn. Nay Nam Thiên Môn bất quá là tạm thời không tìm được chiến cơ thôi, không cần ngạc nhiên. Mà nay Thiên Bồng mới phạm giới luật của trời, dung nó tiếp tục đảm nhiệm thiên hà thủy quân nguyên soái chúng tiên gia liền có nhiều không phục. Nếu không phải là. . . Sớm nên giáng chức hạ giới đi. Lần này như thế trọng dụng, chẳng phải là trợ tăng Thiên Bồng đáng về bệ vệ? Sau này ai cầm giới luật của trời đương hồi sự a?"

Thoáng giảm thấp xuống thanh âm, Thái Bạch Kim Tinh nói: "Nghĩ ngày đó điều, lúc trước chính là tam thanh cùng Ngọc Đế cộng đồng định ra, bệ hạ thừa dịp lão quân không tại thiên đình, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn hai thanh bệ quan, liền. . . Sao Hôm mặc dù đã kiệt lực ngăn trở, chỉ tiếc bệ hạ u mê không tỉnh ngộ a!"

Lời nói ở đây, Thái Bạch Kim Tinh liền dừng lại lại không có nói đi xuống, đôi mắt kia vi híp lại, lặng lẽ quan sát đến Thái Thượng thần sắc biến hóa. Chỉ tiếc này trương già nua trên mặt thủy chung không thấy bất luận cái gì tâm tình ba động.

Nhếch trà, làm như suy nghĩ một hồi lâu, Thái Thượng ung dung nói: "Cái này tiêu diệt yêu, chính là thiên đình sớm định ra phương lược. Lão phu nghe nói Nam Thiên Môn chiến bất lợi, bệ hạ muốn cho thiên hà thủy quân trợ chiến, cũng là không gì đáng trách. Dựa vào lão phu xem, một chuyện một phán, đã động tình án bệ hạ đã làm chủ kết án, liền trôi qua rồi. Hiện nay lại cùng cái này tiêu diệt yêu liên quan đến nhau, thật sự là không thích hợp a."

Lời này vừa nói ra, Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt lập tức nhiều lần biến hóa, vội vàng cung trước thân thể cười lấy lòng nói: "Lão quân nói chính là, sao Hôm ngu dốt, suýt nữa làm đại sự. May mắn được lão quân xách điếm, may mắn được lão quân xách điếm."

Nhếch môi, Thái Thượng đem trà chén nhỏ hướng trên bàn vừa để xuống, lại nói khẽ: "Bất quá, nếu là tiêu diệt yêu bất lợi mà nói, tự khác đương đừng luận."

Ôi chao? Hấp dẫn!

Thái Bạch Kim Tinh duỗi dài đầu, khom người chấp tay nói: "Sao Hôm tư chất ngu dốt, còn. . . Thỉnh lão quân chỉ rõ. . ."

. . .

Một ít & đêm, Thái Bạch Kim Tinh ngủ những ngày này tốt nhất một giấc.

Thiên đình ngày kế lâm triều, một đêm chưa ngủ bốn phía bên tâu xâu chuỗi Ngọc Đế lại là nhắc lại thiên hà thủy quân trợ chiến Hoa Quả Sơn việc, chuẩn bị làm ra nhất định chính trị hy sinh cưỡng chế thông qua nghị quyết.

Có thể ra ngoài ý định địa, mấy ngày liên tiếp kiệt lực phản đối Thái Bạch Kim Tinh lại vào lúc này giữ vững trầm mặc.

Đã không có Thái Bạch Kim Tinh kiên quyết, này nguyên bản phản đối một đám tiên gia tự nhiên cũng đều không tái mở miệng.

Trải qua một phen giản lược thảo luận sau, cái này kéo dài mấy ngày lâu chuyện tình cứ như vậy bị đã định xuống tới. Đắp lên ngọc tử thánh chỉ bị trực tiếp giao cho Quyển Liêm dùng tốc độ nhanh nhất tổng đạt Vân Vực Thiên cảnh, trước mặt mọi người tuyên đọc.

Đến lúc này, thế gian đã là năm sau hai tháng.

Chẳng ai ngờ rằng, tựa như vậy một chuyện tình đơn giản, cho dù không có làm đương sự giả Nam Thiên Môn phản đối, cũng trọn vẹn dùng đem gần ba năm thời gian mới thông qua Linh Tiêu Bảo Điện xem xét.

Năm San San đến chậm thánh chỉ, sớm đã đem hết thủy đều chuẩn bị thỏa đáng thiên hà thủy quân nhanh chóng điều động.

Đại sự như vậy, tin tức tự nhiên đã ở cùng một thời gian truyền đến đồng dạng chuẩn bị chiến tranh dài vài năm Hoa Quả Sơn.

Trong lúc nhất thời song phương giương cung bạt kiếm, một hồi dốc hết tất cả đại chém giết hết sức căng thẳng.

Nhưng mà không đợi thiên hà thủy quân giương buồm, nhưng vào lúc này, Thiên Bồng đột nhiên thu được đến một cái ngoài ý liệu hợp tình lý tin tức.

"Cái gì? Người nói tại Nam Chiêm Bộ Châu thám tử thu được một đám đan dược?"

Đứng ở Thiên Bồng trước người Thiên Phụ hơi khom người gật đầu, đem một phần trúc giản quán đến Thiên Bồng trên bàn sách.

Hai tay chống trước bàn học, chăm chăm vào bày tại trước mắt một phần đó quân báo, Thiên Bồng thần sắc dần dần có chút ngưng trọng.

Cúi đầu xuống, hần tinh tế suy tư một hồi lâu, hỏi: "Có bao nhiêu?"

"Ước chừng, cầm máu đan ngàn miếng, tái sinh đan năm trăm miếng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Hiện chính dùng tốc độ nhanh nhất đưa về Vân Vực Thiên cảnh giao cho luyện đan sư."

Cầm máu đan cùng tái sinh đan xem như bình thường nhất quân bị đan dược.

Cầm máu đan, danh như ý nghĩa, chính là dùng để cầm máu, cũng là trên chiến trường vận dụng nhiều nhất đan dược. Tái sinh đan, tác có thể cho không trọn vẹn thân thể giống như thần lẩn cái đuôi đồng dạng một lần nữa dài đủ.

Ngày đó ác long đàm một trận chiến, Đoàn Chủy mù một con mắt chính là dùng tái sinh đan.

Hai loại đan dược này đều không tính là quý giá, chỉ cần một cái luyện thần cảnh sơ kỳ Ngô Giả đạo tu giả sử dụng bình thường lò luyện đan, lại thêm một ít đấm tay nên tài liệu liền có thể bắt đầu luyện chế.

Nếu là một lượng miếng, vậy luyện thần cảnh đã ngoài tu sĩ đều tùy thân mang theo, không có chút nào cổ quái chỗ.

Có thể nếu là ngàn miếng đã ngoài. . .

Lạnh lùng địa chăm chăm vào một phần đó trúc giản, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Nói như vậy, sáu yêu vương thực cùng Hoa Quả Sơn đi đến cùng một chỗ?" (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 288: Kéo Tài Trợ

Đang lúc thiên hà thủy quân cùng Hoa Quả Sơn đều ở điên cuồng động viên lúc, Nam Chiêm Bộ Châu tây nam bộ sáu yêu vương trong lãnh địa. . .

"Một chén này, kính chúng ta ngao công tử. wWw. 23us. Nếu không phải là ngao công tử cho chúng ta cung cấp đan dược pháp khí, một khi cùng thiên quân chiến sự tái khởi, chúng ta sáu huynh đệ, thật không biết như thế nào tự xử a!" Ngưu Ma Vương giơ lên cao cao giác chén, cao hứng bùng bùng địa hét to nói: "Đến, chúng ta sáu cái cùng một chỗ kính ngao công tử!"

Sáu yêu vương đều đứng lên.

Bị hỏa quang ánh đỏ trong huyết động, thứ tự chỗ ngồi trên tiệc tiểu bạch long Ngao Liệt lại chậm chạp không đứng thẳng, chích miễn cưỡng địa giơ chén lên tử làm làm bộ dáng.

Ngưu Ma Vương ần ần địa thần sắc có chút xấu hổ, nhưng vẫn là ha ha cười nói: "Đến, kính ngao công tử."

Nói đi, chính mình ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Còn lại yêu vương cũng đều uống một hơi cạn sạch, chỉ là một mỗi người ánh mắt, lại không nhiều thân mật.

Tiểu bạch long đem cái chén phóng tới dưới mũi hít hà, chích cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một miếng, liền vẻ mặt chán ghét đem cái chén để xuống.

Này trong thần sắc lộ vẻ khinh miệt.

Lúc này, sáu vị yêu vương đều đã uống một hơi cạn sạch, nguyên một đám bung không chén rượu, nhìn xem tiểu bạch long, thần sắc khác nhau.

Này Bằng Ma Vương hừ lạnh nói: "Nghĩ đến, là chúng ta rượu này không quá hợp ngao công tử tâm ý a."

Nói đi, đặt mông ngồi trở lại trên vị trí, trong tay giác chén nặng nề vồ vào trên mặt bàn, "Cạch" một tiếng vang thật lớn, hơi nhấp nhô, lại không rơi xuống.

Bốn phía phụng dưỡng tiểu yêu môn nguyên một đám kinh hồn táng đảm mà chăm chú nhìn hấn.

Ngưu Ma Vương nhìn về phía trên có chút nan kham, nhưng vẫn là cố giả bộ nét mặt tươi cười: "Đến, mọi người ngồi, mọi người ngồi."

Còn lại một đám yêu vương cũng đều ngồi trở lại trên tiệc. Trên mặt tuy nhiên cũng tràn ngập trào phúng. Tràng diện rất là xấu hổ.

Ngưu Ma Vương bề bộn giảng hòa nói: "Tam đệ nói đùa. Chúng ta ngao công tử cố gắng là hôm nay gặp cái gì chuyện không hài lòng, như thế nào ghét bỏ. . ."

"Không, hấn nói đúng." Tiểu bạch long cong vẹo địa dựa vào ngò, ung dung nói: "Các ngươi rượu này, xác thực không phải người uống. Hoa Quả Sơn rượu tuy nói cũng thấp kém, nhưng người ta tốt xấu có chút thiên quân rượu ngon tồn kho. . . Còn có con cá này, các ngươi nhìn xem nhìn xem."

Nói, hấn tự tay cầm lên bày đặt tại chính mình bàn thấp trên khô quất cá. Buông lỏng tay, ầm một tiếng rơi hồi chậu trên, thở dài: "Cá là hảo cá, có

thể cái này làm tay nghề, quả thực làm cho người ta buồn nôn. Loại vật này như thế nào vào được khẩu?"

Xong rồi lại chỉ vào ở trước mặt bọn hắn uốn éo nha uốn éo nữ yêu, nói: "Nhìn nhìn lại các ngươi cái này là cái gì vũ cơ? Thật sự là khó coi a."

Một đoạn này lời nói được một đám yêu vương sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Một ít chúng tạm thời khâu vũ cơ vui mừng giả nguyên một đám sợ tới mức quy đến trên mặt đất lạnh run.

Bằng Ma Vương cái bàn dưới nắm tay đều rất nhanh.

Giao Ma Vương tắc một bộ chế giễu thần sắc.

Ngưu Ma Vương cười xấu hổ cười, giơ một tay lên, một ít chúng vũ cơ vui mừng giả vội vàng nguyên một đám dập đầu lui ra.

Ho khan hai tiếng, Ngưu Ma Vương nói khẽ: "Chúng ta chính là nhất bang tử yêu quái, chiêu đãi không chu toàn. A, mời đến không chu toàn. Kính xin ngao công tử nhiều hơn thứ lỗi, không cần phải để vào trong lòng. Quay đầu lại, lão ngưu trước những người này đi tìm rượu ngon đến, nữa bắt được vài cái nhân loại đầu bếp, nhất định làm cho ngao công tử thoải mái."

"Không cần." Tiểu bạch long khoát tay áo vẻ mặt không nhìn được nói: "Bản công tử cái gì sơn trân hải vị không có hưởng qua? Đến các ngươi cái này đến, cũng không phải là vì ăn các ngươi uống các ngươi. Chỉ cần các ngươi ghi nhớ đáp ứng ta sự là được. Còn có, sau này loại này yến hội thiếu mở, bản công tử tiêu thụ không dậy nổi."

Nhiều cái yêu vương đều nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ngao công tử nói chính là, ngao công tử nói chính là." Ngưu Ma Vương cười đến như cùng một cái thật thà phúc hậu ở nông thôn nông dân vậy: "Ngao công tử nói thiếu mở, cái này yển hội, sau này ta không mở! Các vị huynh đệ nói có đúng hay không?"

Phóng nhãn nhìn lại, chỉ có Ngục Nhung Vương một cái gật đầu phụ họa, có thể mặc dù là hấn, người sáng suốt cũng đều nhìn ra được không tình nguyện. Một hồi vốn có vui mừng yển hội, xem như triệt để làm hỏng.

Nửa ngày, Bằng Ma Vương sách sách nở nụ cười, ung dung hỏi: "Ngao công tử a, hiện nay đan dược là đến một ít, có thể. . . Cùng ngài lúc trước đáp ứng chúng ta số lượng, có thể kém không phải một đĩnh nửa đĩnh a. Đã nói là số lẻ, đều hơi hiển không đủ a."

Tiểu bạch long vuốt mở quạt xếp, ngẩng đầu lên, lạnh lùng địa chăm chăm vào Bằng Ma Vương nói: "Các người đáp ứng ta sự đến bây giờ chính là một đĩnh không có mở a, cái này vẫn thế nào nói? Không có làm việc đã nghĩ yếu toàn bộ thù lao, nghĩ đến lại là rất mỹ!"

"A. Lúc trước đáp ứng động thủ trước trước giao ba thành, như thời gian chiến tranh có cần, có thể bỏ bốn thành, xong việc thanh toán. Bây giờ cái này, còn có ba thành?"

Tiểu bạch long sắc mặt hơi biến đổi, hừ lạnh nói: "Các người liền tuyên chiến cũng không dám, đến nay dùng thời điểm chưa đến vì do đùn đỡ, bản công tử dự chi đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Như thế nào? Người nhu nhược còn dám cưỡng từ đoạt lý rồi?"

Vừa nghe đến "Người nhu nhược" hai chữ, Bằng Ma Vương lúc này một chương đập trên bàn cả đứng lên, mở to hai mắt nhìn quát mắng nói: "Lúc trước chỉ nói ứng thừa xuống liền giao ba thành, khi nào lại biến thành

tuyên chiến sau giao ba thành rồi? Người cái này trẻ em còn dám ác nhân cáo trạng trước?"

Cả trong động phủ, lập tức một mảnh tĩnh mịch, lũ yêu đều tròn to mắt nhìn hai người.

Tiểu bạch long cũng hơi chống đỡ đứng người dậy cảm tức trở về, đang muốn mở miệng, Ngưu Ma Vương lại đoạt trước một bước đứng ở trong hai người gian: "Tam đệ! Làm sao người có thể nói như vậy? Số lượng cự đại, ngao công tử gom góp tổng yếu thời gian a!"

Quay đầu, hấn rồi hướng tiểu bạch long nói ra: "Bất quá ngao công tử nha, cũng không phải ta huynh đệ vài cái không làm việc, chỉ là. . . Nhân loại đều nói 'Tam quân không động lương thảo đi đâu', người cũng biết mấy người chúng ta tình huống, nếu là không có đan dược, cái này đại quân như thế nào điều động được lên? Thì như thế nào nắm chắc khí tuyên chiến? Về phần người muốn chúng ta mở chuyện tình, thì càng không thể nào nhắc lên nha."

"Người là không tin được ta là a?" Tiểu bạch long lãnh nhĩ nói.

"Không có không có, không có, nào có không tin được người sao?" Ngưu Ma Vương cười ngậy ngô nói.

"Yên tâm đi, chỉ cần các người hảo hảo làm việc, đông tây không phải ít các người. Ngao mỗ, cáo từ trước." Tiểu bạch long chậm rãi theo trên bàn tiệc đứng lên, một cước đạp lật ra bàn thấp, trực tiếp vượt qua đi mà qua.

Phút cuối cùng xuất động phủ, lại quay đầu trừng Bằng Ma Vương liếc, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn xem tiểu bạch long đi xa bóng lưng, Bằng Ma Vương cùng Giao Ma Vương đều nở nụ cười lạnh.

...

Sáu yêu vương ở lại vùng đất này, gọi Sương Vũ sơn. Chỗ Nam Chiêm Bộ Châu tây nam, thuộc về đất liền địa phương.

Sở dĩ được xưng là Sương Vũ sơn, là bởi vì nơi này một năm tứ quý hơn phân nửa đều là mưa dầm liên tục. Đến mùa đông. Còn có thể kết sương. Bất quá bởi vì vị trí dựa vào nam, cũng không dưới tuyết.

Chợt nghe danh tự, cũng nên là một mảnh khí hậu ôn nhuận, non xanh nước biếc địa phương.

Trên thực tế nơi này vốn có cũng là non xanh nước biếc. Chảy dài mấy trăm dặm sơn lâm trải rộng dòng suối, lục mục mọc thành bụi, chim thú thành đàn.

Đáng tiếc, đây hết thảy bây giờ cái này đều đã thành chuyện cũ.

Từ sáu yêu vương tuyên cái chỗ này đương ở bắt đầu chiêu binh mãi mã, đại lượng yêu quái hội tụ. Trong lúc nhất thời, đối thực vật thậm chí đầu gối các phương diện nhu cầu lượng gia tăng mãnh liệt.

Sáu yêu vương cũng không Hoa Quả Sơn loại đó có thể duy trì liên tục phát triển khái niệm. Nơi này yêu quái cũng không có Hoa Quả Sơn yêu quái loại đó tính kỷ luật. Hơn nữa Nam Chiêm Bộ Châu chưa chiến hỏa, tụ tập yêu quái so với Hoa Quả Sơn số lượng càng nhiều. Thuần thực địa, chích ngắn ngủi hai năm không đến thời gian, khắp địa phương chỉ còn lại có trụ lủi sơn, hiện đầy yêu quái doanh trại.

Gặp tình hình này, yêu vương môn dứt khoát vỗ đầu một cái cho sửa lại cá uy phong lẫm lẫm danh tự —— "Ma phong" .

Trong đêm đứng trong cốc ngẩng đầu nhìn lên, bốn phía những cái này trụ lúi đĩnh núi giống như từng chích dưới ánh trăng giương nanh múa vuốt yêu ma, hiện nay lại nói tiếp ngược lại thật không bị "Ma phong" danh hào.

Mà bây giờ tiểu bạch long, xem như ma phong khách quý. Trụ sở của hắn được an bài tại ma phong phó đĩnh núi trên một chỗ chưa xong công trong trạch tử.

Vượt qua cánh cửa. Tiểu bạch long ưỡng ngực từng bước một trong triều đi.

Những cái này vẫn còn bận rộn tiểu yêu thấy hắn vội vàng nguyên một đám phủ phục trên mặt đất: "Cung nghênh ngao công tử."

"Dạ." Tiểu bạch long hơi ngửa đầu, đúng lúc nhìn qua thấy bọn họ đều được loạn thất bát tao cửa sổ linh. Cặp mắt kia thoáng cái trợn thật lớn. Vốn là tâm tình không thuận hắn nhắc chân tựa hướng trong đó một con tiểu yêu đạp tới, chỉ vào cửa sổ linh thóa mạ nói: "Đây là có chuyện gì? Cái này điều là cái gì? Ta yếu long các ngươi nghe không hiểu sao? Ngươi điều cái này là cái gì quỷ đông tây?"

Tiểu yêu môn nguyên một đám sợ tới mức sợ hãi rụt rè, không dám há miệng.

Nhìn xem này bị hắn một cước bị đá đầy đất lăn tiểu yêu, tiểu bạch long giơ một tay lên, hầm hầm nói: "Bắt đầu từ ngày mai các ngươi không cần đến đây, trở về nói cho các ngươi biết ma vương, cho ta đến nhân loại thành trấn đi lấy vài cái công tượng tới. Lại tên vô dụng loại công tượng đều làm được so với các ngươi này bang giá áo túi cơm hảo! Cút!"

Nói đi, nhắc chân lại là yếu đá.

Những cái này tiểu yêu môn sợ tới mức nguyên một đám té, chạy trời chết. Trong nháy mắt mansion tử tiểu yêu đã chạy được không còn một móng.

"Làm sao vậy làm sao vậy?" Bạch Tố cùng bốn nữ yêu vội vàng từ trong nhà đi ra, đợi đến trông thấy vẻ mặt vẻ giận dữ tiểu bạch long, lập tức hiểu rõ rồi cái gì.

Thấy xong một bộ bạch y Bạch Tố, tiểu bạch long khôn ngoan lược qua đề lại khí.

"Tham kiến ngao công tử." Đây bốn nữ yêu đều phúc thân hành lễ, Bạch Tố lại là thoáng hơi chậm lại mới được lễ, mở to mắt trước tinh tế địa nhìn tiểu bạch long.

Cũng không để ý tới chúng nữ yêu, tiểu bạch long hướng phía Bạch Tố nhẹ gật đầu, bước đi nhập trong phòng, đặt mông ngồi xuống chủ tọa trên.

"Cho ta những kia nước trong đến súc miệng, hôm nay yến hội thực lần tới cực điểm!"

Một con tướng mạo diễm lệ nữ yêu vội vàng bồng trên một chung nước trong.

Nhìn xem tiểu bạch long, Bạch Tố nghiêng mặt đi sử cái ánh mắt. Những cái này nữ yêu nguyên một đám hiểu ý phúc phúc thân thể, thối ra phòng ngoài.

"Làm sao vậy?" Bạch Tố tự tay dâng chậu.

Đem súc miệng nước nhả đến trong chậu, tiểu bạch long tiện tay đem cốc đặt tới bên cạnh bên cạnh trên mặt bàn, nói: "Cái kia lão tam, này chích điều. . . Tính, không nói. Loại người này, không đáng nói!"

"Người lại là cùng yêu vương khởi xung đột, cần gì chứ?" Bạch Tố thờ dãi: "Dù sao nơi này là bọn họ địa đầu, vạn nhất. . ."

"Không có gì vạn nhất!" Tiểu bạch long khoát tay áo nói: "Bọn họ còn dám như thế nào không thành? Không có bản thái tử, bọn họ nơi nào đến đan dược? Không có đan dược, sớm muộn bị thiên quân rút gân lột da! Bản thái tử chính là bọn họ bảo vệ tánh mạng phù!"

Bạch Tố vội vàng làm cá cái ra dấu im lặng, chậm rãi lắc đầu, hạ giọng nói: "Bọn họ hiện tại còn không biết rằng người là tây hải tam thái tử, vạn nhất để lộ. . . Sợ là có chút phiền phức."

Tiểu bạch long chép miệng, giương mắt da thản nhiên nhìn Bạch Tố liếc.

Lúc trước hắn thoát đi Hoa Quả Sơn, lại không thể hỏi tây hải, thật sự là có điểm cùng đường. Vốn định trước đã sáu yêu vương cần đan dược, chính mình dứt khoát xuyên thấu qua Bạch Tố chạy ma phong đến lưu manh xem, nói không chính xác còn có thể lại nghĩ biện pháp nhìn xem có thể hay không thu thập này Cửu Đầu Trùng cửa ra ác khí.

Không nghĩ tới, kết quả đoạn đường này lại là Bạch Tố tại giúp hắn tìm cách, giúp hắn cao thấp chuẩn bị. Không phải không thừa nhận, tiểu nha đầu này đầu óc dùng tốt, tối thiểu so với tiểu bạch long dùng tốt.

Có thể nàng không phải sáu yêu vương thủ hạ sao? Như thế nào phản giúp nâng chính mình đến đây?

Tiểu bạch long có điểm nghĩ mãi mà không rõ, sáu yêu vương phỏng chừng cũng nghĩ không thông. Bất quá Bạch Tố tại nơi này vốn cũng là cá râu ria người, đã khả năng giúp đỡ sáu yêu vương cung trước tiểu bạch long

cái này tôn thần tài, phỏng chừng vậy bọn họ cũng không có gì hứng thú miệt mài theo đuổi a.

Cái này thường xuyên qua lại địa, Bạch Tố là được tiểu bạch long tâm phúc.

Hơi ngửa đầu, tiểu bạch long dựa vào thành ghé thở dài: "Đề lộ vẫn thế nào trước? Bọn họ còn dám học này con khi không thành? Ta vẫn thật là phát hiện, bọn họ xa không có này hầu tử mang loại. Hầu tử dám cường đoạt Đông Hải long cung Định Hải Thần Châm, thay đổi bằng đám người cái này vài cái, dám sao? : Đừng đề cập một vốn một lời thái tử xuất thủ. Nói cho cùng a, bọn họ còn là sợ dẫn đến thiên đình chú ý, sợ thiên quân."

Thì ra là tại đây ma phong hấn mới dám như vậy tác uy tác phúc, nếu là thay đổi Hoa Quả Sơn. . .

Không nói Dương Thiên cùng Ngao Thính Tâm hai cái chăm chăm vào, chính là một cái không thể nào nể tình Mỹ Hầu Vương đều quá sức. Hơn nữa máu chốt là, chính hấn một không nể tình, hấn nhất bang tử thủ hạ cũng học theo, không nể tình.

Nhớ tới lúc trước vừa đến Hoa Quả Sơn tựu cho đánh một trận, tiểu bạch long càng là nổi giận trong bụng.

Lúc trước tại Hoa Quả Sơn ở một năm, thật đúng là nín hờng.

Bạch Tố hơi nhíu mày, nói khẽ: "Kế tiếp đan dược, ngươi tính toán xử lý như thế nào? Nếu là không có đan dược. . ."

"Kim tinh dùng hết rồi sao?" Tiểu bạch long hỏi.

"Chỉ còn lại có ba trăm không đến."

"Dùng như thế nào nhanh như vậy?"

Bạch Tố không có trả lời, chích lẳng lẳng địa nhìn về mặt kính hải tiểu bạch long.

Nửa ngày, tiểu bạch long bắt đắ dĩ thở dài.

Này kim tinh, vốn có thì không nhiều lắm, bắt quá ba vạn thôi.

"Nếu không phải là phụ vương nửa điểm không chịu cho ta, còn bả phủ đệ của ta cho phong không cho ra sổ sách, ta cũng không trở thành muốn tìm đại tỷ hai tả lén lút địa yếu giúp đỡ, lại dùng kim tinh bốn phía cùng những cái này tiên gia mua đan dược. Ai. . . Lúc trước cho này sáu cái tên hứa hẹn được nhiều lắm, bằng không cũng không trở thành hiện tại như vậy không tốt gom góp. Khá tốt có người đang ở đây, những cái này tiên gia nhìn không ra người là yêu, do người mang theo thư của ta hàm đi giao dịch, vẫn tương đối yên tâm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Bạch Tố sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Bọn họ nơi đó là nhìn không ra? Bọn họ chỉ là không tất yếu vạch trần thôi. Người không có phát hiện chúng ta mua đan dược càng ngày càng mắc sao? Nếu không phải là xem chết chúng ta không có vài cái địa phương có thể mua, bọn họ thì như thế nào dám như vậy trướng giá. Hơn nữa, sau này liền là đã ra sự, bọn họ cũng có thể đẩy được không còn một mảnh."

Lời nói đến nơi này, Bạch Tố hơi há hốc mồm tựa hồ còn muốn nói điều gì, cuối cùng lại nuốt trở vào.

Chống đầu gối, tiểu bạch long thấp giọng hỏi: "Đan dược đó, mắc nhiều ít?"

"So với ngay từ đầu, mắc gấp đôi không chỉ."

Nho nhỏ trong thính đường, hai người đều trầm mặc.

Hồi lâu, tiểu bạch long đưa tay nói: "Chuẩn bị cho ta văn chương a. Một lần qua cho đại ca của ta, nhị ca, còn có tam tử đều viết thơ, kéo tài trợ!"

Do dự thoáng qua một chút, hắc lại nói: "Tính, còn là đừng cho tam tử viết thơ, nàng yêu nhất bào căn vấn đề, chuyện này cũng không nên cùng nàng nói. Cho đại ca hắc là đa dụng điểm công phu, hắc hiện tại đương giang long vương, chắc hắc thu vào xa xỉ. Nhị ca nghe nói cũng đã chiếm chức quan béo bở. . ." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 289: Chủ Công Phương Hưởng

Trong động phủ, sáu cái yêu vương gom lại cùng một chỗ, thần sắc khác nhau.

"Cái này điều bạch long, tựa không phải là một món đồ! Hơi cho hấn khách khí vài phần, vẫn thật là đương một sự việc, đập trên mũi mặt rồi?" Bằng Ma Vương không ngừng qua lại địa đi dạo, tản bộ, tức giận quát lên: "Chính là lúc trước Cửu Đầu Trùng cũng không dám cùng mấy người chúng ta nói như vậy!"

Nói đến phần hận xử, hấn nhắc chân trực tiếp đem trước người bàn thấp đá ngã lăn, trên bàn cơm canh rơi lả tả đầy đất.

Một khóa lê bóng bẩy địa lăn lộn, lăn đến Giao Ma Vương bên chân.

Giao Ma Vương cung hạ thân thân thủ nhật lên, dùng ống tay áo xoa xoa, một ngụm cắn xuống dưới, hừ cười nói: "Cùng hấn so đo làm gì kính? Bất quá là chưa thể sự mao đầu tiểu tử thôi. Chỉ cần hấn có đan dược, có pháp khí là tốt rồi. Nhiều lời khó nghe đều không quan hệ."

"Đó là người! Có mấy đan dược rất giỏi a?" Bằng Ma Vương quát.

Giao Ma Vương cũng không phản bác, chích sách sách địa nở nụ cười.

"Phải là thực có mới tốt." Sư Đà Vương lau sạch lấy của mình đại đao thờ dài: "Lần này nói yếu cho chúng ta đan dược chẳng phải đánh cá chiết

khẩu sao? Thiếu hơn một ngàn, liền cá cụ thể thuyết pháp đều không có. Theo ta thấy, cái này ngao công tử cũng không thể nào tín nhiệm."

"Hắn khi nào thì cầm không ra đan dược, lão tử tự khi nào thì làm thịt hắn!" Bằng Ma Vương trong tay phương thiên kích nặng nề khẽ dưng, thẳng đem thanh nham thạch mặt ngưng ra cá lỗ hồng, rạn nứt ra. Bằng Ma Vương nghiêng mặt qua không kiên nhẫn nói: "Còn nói không phải này hầu tử, Hoa Quả Sơn nhiều như vậy yêu quái, thiên biết là ai?"

"Muốn giết. Mười phần ** là Cửu Đầu Trùng." Ngưu Ma Vương nói.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều gom lại Ngưu Ma Vương trên người.

"Chín... Cửu Đầu Trùng?"

Hoa Quả Sơn ngoại trừ này hầu tử, khó đối phó nhất chỉ sợ sẽ là Cửu Đầu Trùng.

Sâu hít một hơi thật sâu, Ngưu Ma Vương thở dài: "Tại chúng ta cái này, hắn là tây hải tam thái tử. Từng nghe Vạn Thánh long vương nhắc tới qua. Tây hải tam thái tử cùng Vạn Thánh công chúa có hôn ước. Bây giờ Vạn Thánh công chúa hôn hôn sửa có lẽ Cửu Đầu Trùng. Tam thái tử còn trẻ khí thịnh, nghĩ Cửu Đầu Trùng chết một chút cũng không kỳ quái."

"Không thể nào... Tự đơn thuần vì mặt mũi lấy lớn như vậy động tĩnh? Cái này ngao công tử đầu óc cho lừa đá sao?" Sư Đà Vương không khỏi hơi nheo mắt lại.

"Đứa ngốc thế giới nguoi không hiểu." Giao Ma Vương kiệt kiệt nở nụ cười: "Xem bộ dáng kia của hắn, làm ra loại này quyết định thật kỳ quái sao?" "Đúng đúng đúng!" Sư Đà Vương vội vàng phụ họa nói: "Giết Cửu Đầu Trùng mà nói, cái này chào giá có phải là quá thấp?"

Chỉ thấy Ngưu Ma Vương cùng Bằng Ma Vương, Giao Ma Vương bèn nhìn nhau cười.

Trong lúc nhất thời. Còn lại yêu vương đều bất minh sở dĩ.

"Như thế nào? Đại ca trong nội tâm đã có chủ ý?"

Ngưu Ma Vương cười mà không nói.

Giao Ma Vương cho mình rót một chén rượu, bung lên giác chén nhấp một miếng, ung dung nói: "Cái gì cũng không duy trì cầm bảy thành, cái này tính thấp sao? Giết hay không Cửu Đầu Trùng, đó là bảy thành tới tay chuyện sau đó."

Cái này vừa nói, còn lại lũ yêu vương hoàn toàn tỉnh ngộ, từng người đều nhẹ nhàng thở ra.

Sờ lên cằm. Mi Hầu vương lại cười tùm tùm mà hỏi thăm: "Uy, các ngươi nói, nếu như hấn thật sự là tây hải tam thái tử mà nói, chúng ta trực tiếp trói lại uy hiếp tây hải long cung như thế nào? Như vậy, cũng không cần giống như vắt sữa giống như địa từng điếm từng điếm địa chen chúc."

"Không." Ngưu Ma Vương khoát tay áo nói: "Vắt sữa cũng có vắt sữa chỗ tốt. Cái này tối thiểu là hấn cam tâm tình nguyện cho chúng ta. Các ngươi ngẫm lại, Hoa Quả Sơn hiện tại danh tiếng chính thịnh, vô luận là Nam Thiên Môn còn là thiên hà thủy quân, đều là chạy bọn họ đi, chúng ta nơi này mừng rỡ thanh nhàn. Có thể nếu là chúng ta trói lại tây hải tam thái tử, vạn nhất lão Long vương đem chuyện này thùng thượng thiên đình, này thì phiền toái. Đến lúc đó đại quân tiêu trừ, bảo vệ không được chúng ta cái này thành chủ chiến trường. Các ngươi muốn làm tiền phong sao?" . . .

Lũ yêu vương đều lắc đầu.

"Đã như vậy, này tự đi trước một bước xem một bước a." Bằng Ma Vương lạnh lùng nói: "Nếu là nếu không đến chúng ta muốn, chém nữa hẳn một tay một cước cho cha của hắn đưa qua không muốn."

...

Vân Vực Thiên cảng trong đại điện, một tấm cự đại tấm da dê địa đồ quán trên bàn, thiên hà thủy quân cao cấp tướng lãnh tề tụ một đường, một hội hội nghị quân sự chính đang tiến hành.

"Lúc trước chặn được đan dược kinh phân tích, cũng đã xác nhận cùng mấy năm trước tại Tây Ngưu Hạ Châu chặn được đan dược thành phần có chỗ bất đồng. Cơ bản có thể kết luận không phải Ngũ Trang Quan sản xuất."

"Căn cứ chúng ta tù binh địch quân lính để lộ, sáu yêu vương lãnh địa tại mấy tháng trước liền bắt đầu có đan dược đưa vào, pháp khí còn không có. Cụ thể số lượng cùng nơi phát ra đều không rõ ràng lắm, nhưng có thể để xác định hiện nay trong lãnh địa đã có tương đương lượng tồn kho."

"Cùng Ngưu Ma Vương qua lại quá sâu Vạn Thánh long vương một mực đều dừng tại Hoa Quả Sơn không có rời đi."

"Sương Vũ sơn đan dược nơi phát ra, mười phần ** nên Hoa Quả Sơn không sai."

"Hoa Quả Sơn bố phòng nghiêm mật, hơn nữa có nhiều chỗ địa hạ thành, chúng ta đến nay không cách nào được biết Hoa Quả Sơn tụ tập yêu quái cụ thể số lượng. Sương Vũ sơn lại là cũng đã rõ ràng đại khái."

"Có chừng nhiều ít?" Thiên Bồng hỏi.

"Có chừng sáu mươi vạn."

Ở đây một đám thiên tướng cũng không khỏi được sửng sờ.

Sáu mươi vạn yêu quái... Đây là một cực kỳ khổng lồ số lượng. Tuy nói bọn họ cũng từng ứng đối qua có được trăm vạn yêu chúng sáu yêu vương Tây Ngưu Hạ Châu quân đoàn, nhưng này giờ bọn họ dù sao cũng là duy nhất đối thủ. Mà dưới mắt, còn có một thực lực không rõ Hoa Quả Sơn.

"Tiếp tục." Thiên Bồng thần nhiên nói.

Thiên Phụ duỗi ngón tay chỉ Sương Vũ sơn vị trí, nói tiếp: "Sương Vũ sơn, Hoa Quả Sơn cùng Vân Vực Thiên cảnh trong lúc đó cự ly không sai biệt lắm, đều ở vào khoảng bốn tới năm vạn dặm trong lúc đó. Hai người trong lúc đó tắc cách xa nhau sáu vạn dặm. Hoa Quả Sơn theo thiên hà thủy quân trong tay bắt làm tù binh nhất định lượng chiến hạm, hơn nữa căn cứ tình báo của chúng ta, bọn họ cũng đã phân phối nhất định lượng pháp khí 'Dục', tại tính cơ động trên so với khả quan."

"Trái lại Sương Vũ sơn, trước mắt đã biết tất cả tình báo đều biểu hiện bọn họ định đầu cũng không có chiến hạm, cũng không có phân phối bất luận cái gì có thể thành xây dựng chế độ chuyên vận yêu quái pháp khí. Cũng không chuẩn bị rất nhanh tiếp viện gấp Hoa Quả Sơn năng lực."

"Nếu như hai phe hợp lưu, Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương còn có Cửu Đầu Trùng, tăng thêm Sương Vũ sơn sáu yêu vương..."

"Hiện tại chúng ta chủ yếu nhất đối thủ hẳn là Hoa Quả Sơn. Sáu yêu vương kia bang tử yêu quái đều là đám ô hợp thôi, nhưng sáu mươi vạn..."
Thiên nhâm thờ dài, nói khẽ: "Dựa theo hiện tại biết, Hoa Quả Sơn đan dược cùng pháp khí cũng không ít. Nếu như mặc kệ hai phe hợp lưu, đến lúc đó sáu mươi vạn đại quân cũng thành công chuyển đổi, thế cục đem biến được đối chúng ta cực kỳ bất lợi."

"Này chúng ta bây giờ hẳn là trước đối phó bên kia?" Thiên hành hỏi.

Nhìn chằm chằm vào địa đồ không tha Thiên Nội ngẩng đầu lên nói: "Sương Vũ sơn là không chuẩn bị tiếp viện gấp năng lực, theo Nam Chiêm Bộ Châu một đường đi đến Đông Thắng Thần Châu, vô luận hẳn tốc độ như thế nào nhanh, tối thiểu cũng muốn năm năm mới là. Dọc theo lục địa lớn như vậy quy mô di chuyển này là hoàn toàn không cách nào tưởng tượng."

Vươn tay, hẳn chỉ chỉ trên bản đồ màu đỏ khu vực nói: "Hơn nữa, đoạn đường này, còn chi bằng vượt qua sơn vượt biển. Kể từ đó, bọn họ đại quân yếu hoàn toàn đến Đông Thắng Thần Châu tối thiểu cũng muốn mười năm mới đúng, trên đường còn không biết rằng sẽ phát sinh chuyện gì."

Thiên Phụ nhẹ gật đầu, nói tiếp: "Cho nên, nếu như yếu tiếp viện gấp Hoa Quả Sơn, bọn họ nhất định yếu bỏ xuống những kia nhược tiểu chính là yếu quái. Kể từ đó, bọn họ chỉ cần một năm thời gian có thể đuổi tới Hoa Quả Sơn."

"Tại tu vi của bọn hẳn phương diện chúng ta cũng làm một điểm điều tra, Sương Vũ sơn yếu quái không hề giống Hoa Quả Sơn yếu quái như vậy tiếp nhận quá nghiêm khắc cách huấn luyện, cũng không đạt được phân phát công pháp cùng tu hành chỉ đạo, nguyên tắc còn là những năm này tân sinh ngưng thần cảnh yếu quái thôi. Trừ bỏ cái này bộ phận, nhiều nhất chỉ có hai mươi vạn. Nếu như lại trừ bỏ nạp thần cảnh yếu quái mà nói, đại khái cũng chỉ còn lại có hai ngàn." . . .

"Hai ngàn cá luyện thân cảnh đã ngoài yếu quái... Cái này cũng thật là đau đầu." Thiên tâm bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: "Những này yếu quái, thật sự là tượng ruồi bọ đồng dạng một hội không đánh đều không được a. Nếu để cho hẳn trăm năm thời gian, phỏng chừng thiên địa đều muốn đổi chủ."

Một đám thiên tướng đều duy trì nở nụ cười.

Nhìn xem thiên nhâm, Thiên Phụ sâu hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Hoa Quả Sơn đối với Sương Vũ sơn phỏng chừng chỉ nhiều không ít. Lần trước một trận chiến, chúng ta hiện trường chứng kiến bốn mươi hóa thân cảnh, gần nhất mấy lần tập kích lại gặp được một ít mặt lạ hoắc. Phỏng chừng, Hoa Quả Sơn hiện tại ít nhất có tám mươi cá hóa thân cảnh. Dựa theo phổ biến tỉ lệ, luyện thân cảnh ít nhất cũng có bốn ngàn cá."

Ở đây thiên tướng đều ngược lại hút miệng lương khí.

Tám mươi cá hóa thân cảnh, bốn ngàn cá luyện thân cảnh, cái này số lượng, cũng đủ dựa theo thiên quân tiêu chuẩn tỉ lệ võ trang hai đến ba mươi vạn đại quân. Mấu chốt trong chỗ này còn là thuần một sắc Hành Giả đạo.

Một đám thiên tướng đều trầm mặc đi.

Nửa ngày, Thiên Nội một quyền kích tại trên địa đồ, cả giận nói: "Mẹ nó, ta cảm thấy được ta còn là bại trận hảo. Chúng ta chiêu cá hóa thân cảnh tu vi nhiều khó a, bọn họ ngồi bất động có thể đợi cho. Nếu như chúng ta chiến bại, đến lúc đó yêu tộc thế lớn, xem những cái này địa tiên còn có thể hay không hảo như hiện tại đồng dạng thanh thoi!"

"Thiên Nội!" Thiên Bồng quát mắng nói: "Đừng nói lung tung!"

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Nội bắt đắc dĩ nhẹ gật đầu, không lên tiếng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hồi lâu, thiên hành hỏi: "Này chúng ta làm sao bây giờ? Trước đối phó Hoa Quả Sơn sao?"

"Không." Thiên Bồng một mặt chăm chăm vào địa đồ, một mặt chậm rãi nói ra: "Hoa Quả Sơn phỏng chừng không có tốt như vậy công, vạn nhất kéo thời gian quá dài, đối phương rất có thể hợp lưu thành công."

"Lại trường cũng sẽ không kéo một năm a?"

"Nếu như sáu yêu vương được ăn cả ngã về không trực tiếp chỉ đem luyện thần cảnh yêu quái?" Thiên nhâm nói: "Nói như vậy, bọn họ chỉ cần mười lăm ngày có thể đuổi tới Hoa Quả Sơn."

Nhìn chung quanh chúng tướng, Thiên Bồng chống địa đồ chậm rãi nói: "Hoa Quả Sơn khổ tâm kinh doanh đem gần mười năm lâu, có được đại lượng đan dược tồn kho... Nếu như trực tiếp cường công Hoa Quả Sơn, phỏng chừng rất khó trong ngắn hạn quyết ra thắng bại. Tuy nói bọn họ tính cơ động càng mạnh, nhưng dù sao vận lực không đủ. Trong mấy ngày có thể chạy thật nhanh một đoạn đường dài tiếp viện Sương Vũ sơn cũng chỉ có những kia tinh nhuệ. Dựa theo chúng ta biết rõ, Hoa Quả Sơn bình thường lính sức chiến đấu tuyệt không phải Sương Vũ sơn có thể so sánh, nếu như có thể làm cho bọn hắn bỏ xuống những điều kia lời nói..."

Chủ công phương hướng, đáp án cũng đã miêu tả sinh động. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 290: Chia

Vân Vực Thiên cảng, bọt nước lợi kiếm đại kỳ đón gió phần phật tung bay. . 23uS.

Cờ xí hạ, lồng lộng thiết giáp tạo thành phương trận hàn quang bắn ra bốn phía, yên tĩnh được không có một tia tiếng vang.

Tầng tầng lớp lớp quân cảng trung, khắp nơi trên đất thiên binh giống như con kiến vậy làm việc tay chân, không lồ rờng rọc giá gỗ chính đem các loại chuẩn bị chiến đấu vật tư đóng gói trang thuyền, hạm đội cũng đã chờ xuất phát.

Đang tại quân cảng trúng cử làm được quân hội nghị trên, mỗi một chức cao cấp tướng lãnh đều thu được đến một cái phong thư.

Thiên Bồng đứng ở chủ soái vị trên làm lấy lâm chiến trước cuối cùng dặn dò: "Quan Vân Thiên cảng phòng thủ bộ đội cũng đã tận khả năng giảm bớt, đại bộ phận phòng ngự đều đã kinh cách dùng trận thay thế. Lo lắng đến Hoa Quả Sơn khả năng sẽ không ngừng tập kích quấy rối đường tiếp tế, phải lưu lại cũng đủ hộ tống hạm đội chuẩn bị bất cứ tình huống nào. Lại khẩu trừ Vân Vực Thiên cảng phòng thủ bộ đội cùng với nhân viên hậu cần, chúng ta có thể điều động dùng cho chiến tranh một đường binh lực là —— ba mươi lăm vạn."

"Tất cả mọi người phải có chỗ giác ngộ, cái này có lẽ là chúng ta đến nay mới ngừng chỗ kinh nghiệm thâm thiết nhất, nhất dài dòng buồn chán

chiến tranh. Ở đây, có lẽ cũng không phải mỗi người đều có thể còn sống chứng kiến chiến tranh chấm dứt, kể cả ta tại trong. . ."

"Chúng ta thiên hà thủy quân không thể tượng Nam Thiên Môn như vậy, một mất đi Lý Tĩnh tự mặc người chém giết."

"Đôi tại địch nhân của chúng ta, cho tới bây giờ tin cậy tình báo cũng không nhiều."

"Vì thế, chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Nếu là ta bất hạnh gặp chuyện không may, nguyên soái vị do Thiên Phụ tạm thay mặt. Nếu là Thiên Phụ ra lại sự, do trời nhâm tạm thay mặt. Nếu là thiên nhâm gặp chuyện không may, do trời trong tạm thay mặt. . . Vô luận là ai thay mặt nguyên soái chỉ chức, đều phải đem chiến tranh tiếp tục phổ biến xuống dưới, thẳng đến chiến đến cuối cùng người nào mới ngừng."

"Vô luận là binh còn là đem, thậm chí là ta, một khi bị bắt được. Lập tức xếp vào bỏ mình danh sách. Ta thiên hà thủy quân tuyệt không dễ dàng tha thứ hảo giống như Nam Thiên Môn bị yêu quái dùng tù binh cùng uy hiếp. Vô luận cái này tù binh là ai."

"Lâm trận lùi bước giả. Giết không cần hỏi!"

Trong đại điện sớm đã giống như tĩnh mịch vậy, chỉ còn lại có Thiên Bồng hồn hậu thanh âm quanh quần.

Mỗi một vị tướng suất đều mở to hai mắt, cắn chặt răng.

"Thiên hà thủy quân đem ghi nhớ các người mỗi người công lao."

"Cái này có lẽ là trận chiến này cuối cùng nhất địch. Thắng lợi, đem ý nghĩa hết thảy trở về trước kia, thiên đình đem lần nữa đem tam giới một mực giữ tại lòng bàn tay. . . Không, bởi vì đại đa số yêu quái đều đã tụ tập

tại Nam Chiêm Bộ Châu Sương Vũ sơn cùng Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn, lúc này đây thắng lợi, đem cơ bản quét sạch cả thế gian yêu tộc. Mở ra mới kỷ nguyên."

"Hiện tại trên tay các người trong phong thư kể cả đều tự trọng nhiệm vụ dung, điều binh lệnh bài, còn có liên lạc chuyên dụng ngọc giản. Mỗi người, đều phải theo như phong thư trên viết đi làm, sau khi xem xong lập tức đốt hủy. Không cho phép đối với bất kỳ người nào, kể cả đồng liêu để lộ chính mình cụ thể trong nhiệm vụ dung, chích thiết trí chiến tranh mục tiêu, không thiết trí thương vong điểm máu chốt."

"Đối thủ của chúng ta rất có thể hội đồng bất cứ thủ đoạn tội tộ nào. Cho nên, mỗi một canh giờ đều phải dựa theo phía trên chỗ thiết ám hiệu dùng trong phong thư ngọc giản đối tượng ứng ba cái người phụ trách tiến hành báo cáo, bảo đảm trung xu đối với cục diện chiến đấu nắm chắc chuẩn xác không sai."

"Tận khả năng mê hoặc đối phương, làm được cẩn thận chặt chẽ, không tiếc bất cứ giá nào hoàn thành đều tự nhiệm vụ."

"Nhớ kỹ. Trận chiến này chúng ta không có minh quân, không có viện trợ. Hết thầy chỉ có thể dựa vào chính mình."

"Cả thiên đình đều ở mở to hai mắt xem chúng ta, có rất nhiều người hy vọng chúng ta chiến bại. Một khi chiến bại, thiên hà thủy quân đem vạn kiếp bất phục."

"Phải đem Hoa Quả Sơn cùng Sương Vũ sơn theo thế giới này triệt để xóa đi!"

"Chỉ cho phép thắng, không cho phép bại! Nghe hiểu chưa?"

"Hiểu rõ ——!"

Từng quyền đánh tại ngực giáp trên, lâu vũ tại khàn cả giọng hét lại trong tiếng lạnh run.

Nương theo lấy nguyên một đám phong thư tại Thiên Bồng trước người trong chậu than hóa thành tro bụi, thiên hà thủy quân cái này khung không lồ chiến tranh cơ giới hoàn toàn khởi động.

Tiến công kèn thổi lên, tầng tầng lớp lớp quân cảnh trung vô số thiên binh vượt cánh dũng mãnh vào chiến hạm bên trong.

Tại công việc bên trong tướng sĩ chỉ dẫn hạ, giống như châu chấu vậy chiến hạm từng chiếc từng chiếc tránh thoát dây cương bay lên trời, chia làm ba cổ, hạo hạo đặng đặng hướng phía ba phương hướng xuất phát.

"Đây là có chuyện gì?" Bách tại đối phương vô hạn triển khai điều tra phạm vi, chỉ có thể lơ lửng tại ngoài trăm dặm đám mây dùng thuật pháp xa xa quan trắc Cửu Đầu Trùng không khỏi mở to hai mắt: "Bọn họ. . . Chia rồi?"

. . .

Lúc này Hoa Quả Sơn, đại lượng quân lực đang tại điều động, tất cả công sự phòng ngự đều đang tiến hành cuối cùng kiểm tra, vật tư kiểm kê.

Vô số, không chuẩn bị sức chiến đấu yêu quái đang tại bị lén lút dời cách Hoa Quả Sơn. Chính giữa thậm chí còn kể cả rất nhiều Ngô Giả đạo yêu quái.

Muôn biết được, Hoa Quả Sơn không phải thiên hà thủy quân, không có cường đại thiên đình làm hậu viên. Chỉ cần nơi này một khi chiến bại, đem ý nghĩa không hiểm có thể thủ. Mà ai cũng không dám cam đoan Hoa Quả Sơn nhất định có thể chiến thắng.

Bọn họ có thể đem tất cả quân lực tập trung ở cùng một chỗ nghênh chiến thiên hà thủy quân, lại không thể bả tất cả trứng gà đều đặt ở một cái trong giỏ xách.

Một khi chiến bại, những này rơi lả tả các nơi hạt giống sẽ trở thành hi vọng cuối cùng.

Lúc này, lâm thời động phủ bên trong, một hồi quân nghị đang tại mời dự họp trước.

"Nếu như chúng ta có thể khiêng ở thiên hà thủy quân giai đoạn trước tiến công mà nói, trận chiến tranh này khả năng hội đánh thật lâu. Trong lúc này, thanh danh của chúng ta đem đạt tới trước nay chưa có cao phong. Đây là chúng ta phải tiến hành lợi dụng một cái điểm." Nói, hầu tử lấy ra hai khối lệnh bài, đem bên trong một khối giao cho đứng ở trước người hấn xà tinh: "Người mang ta lên cho các người an bài nhân mã, lập tức xuất phát đi trước Tây Ngưu Hạ Châu."

Lại đem một cái khác khối lệnh bài giao cho điều tinh: "Người mang lên nhân mã đi trước Bắc Câu Lô Châu."

Cái này cái gọi là nhân mã, ngoại trừ một ít thực lực tương đối cường đại yêu tướng bên ngoài, còn kể cả tại học đường tiên sinh, luyện đan yếu tu, công tượng vân vân, thậm chí còn phân phối các loại công pháp cùng với chuẩn bị đan dược tài nguyên.

Chỉ cần có cái địa phương đâm xuống căn đi, chính là lại một cái Hoa Quả Sơn hình thức ban đầu.

"Cái này hai đại châu tuy nói đều đã bị thiên hà thủy quân tiêu diệt qua, nhưng khẳng định còn có rất nhiều đại yêu đào thoát. Tìm được bọn hấn, sau đó mời chào hấn môn. Nhớ kỹ, tận khả năng mời chào luyện thần cảnh

đã ngoài, chỉ có bọn họ mới có thể tại trong lúc kích chiến xuyên việt phòng tuyến đến Hoa Quả Sơn tiếp viện. Một khi chiến tranh tiến vào giằng co trạng thái, chúng ta cần liên tục không ngừng tân sinh lực lượng bổ sung. Đồng thời các người cũng chỉ có thể là lần tránh tuần tra phủ tai mắt, thừa dịp thiên hà thủy quân không rảnh bận tâm cơ hội thành lập mới cứ điễm chuẩn bị tương lai vạn nhất chúng ta chiến bại, có thể hướng mặt khác hai châu dời đi."

"Dạ!"

Cái này sẽ là một hồi không chết không ngớt chiến tranh. Là một hồi dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào chiến tranh. Trong thiên địa bất luận cái gì hết thảy cũng có thể thành làm vũ khí. Từng cái địa điễm cũng có thể trở thành chiến trường.

"Này. Nam Chiêm Bộ Châu?" Vạn Thánh long vương do dự mà hỏi.

"Nam Chiêm Bộ Châu." Hầu tử lược lược trầm mặc hạ, nói: "Sáu yêu vương ở nơi đó, đại bộ phận Nam Chiêm Bộ Châu yêu quái đều đã kinh đầu phục bọn họ, trước hết để một bên a."

Lúc này, Đoàn Chủ đẩy cửa ra từ bên ngoài vội vàng đi đến.

"Chuyện gì?" Hầu tử hỏi.

"Thiên hà thủy quân xuất phát." Đoàn Chủ nói.

Cái này xem như trong dự liệu sự a.

Hầu tử chỉ là yên lặng nhẹ gật đầu không làm bất luận cái gì đánh giá.

Sâu hít một hơi thật sâu, Đoàn Chủ lại nói khẽ: "Chính là, bọn họ chia."

"Chia?"

Ở đây một đám yêu tướng không khỏi nguyên một đám nhãn đầu lông mày.

"Đúng."

Đoàn Chủy đem địa đồ quán trên bàn, chỉ vào ở vào ở giữa Vân Vực Thiên cảnh nói: "Bọn họ chia ra ba đường xuất phát. Tả lộ quân do trời trong thiên tâm thống lĩnh. Hướng Đông Thắng Thần Châu phúc địa xuất phát. Hữu lộ do thiên nhâm thiên hành thống lĩnh, hướng Nam Chiêm Bộ Châu phúc địa xuất phát. Phổ thông quân do trời bỗng tự mình thống lĩnh, dựa vào thẳng tắp hướng chúng ta nơi này tiến quân. Quân lực trên không rõ ràng lắm, đối phương phản điều tra làm được phi thường nghiêm mật, dựa theo hiện tại biết, trên cơ bản đều là mãn biên trạng thái. Theo chiến hạm số lượng trên xem, tam quân bất tương sần sần nhau. Còn có chính là tọa trấn Vân Vực Thiên cảnh chính là Thiên Phụ, thiên cầm tọa trấn Quan Vân Thiên cảnh."

Sờ lên cầm, hầu tử tinh tế suy tư đứng lên: "Tiến quân tốc độ? Khi nào thì có thể đến chúng ta nơi này?"

"Trái lộ cùng hữu lộ do đại lượng trọng hình chiến hạm tạo thành, tốc độ chậm chạp. Thiên Bồng thống lĩnh phổ thông quân cơ bản vi cỡ trung phía dưới chiến hạm. Nhưng lại rõ ràng thấp xuống tiến quân tốc độ, dựa theo thời gian suy tính. Hẳn là yếu chùng hai tháng tài năng đến nơi này."

"Hai tháng thời gian?" Hầu tử hơi sững sờ.

Dựa theo ngay từ đầu suy tính, như nếu như đối phương đem tất cả quân lực rút thành một cỗ tiến quân, dù là mang theo đại lượng trọng hình chiến hạm, tối đa cũng tự một tháng có thể đến nơi này.

Cái này tính là chuyện gì xảy ra?

Đoàn Chủ thân thủ tại trên địa đồ tìm hai cái theo Vân Vực Thiên cãng đến Hoa Quả Sơn vu hồi lộ tuyến, nói: "Nếu như bọn họ tả hữu hai quân dự định lộ tuyến là như thế này, này ba đường quân đến Hoa Quả Sơn thời gian hẳn là tợ không sai biệt lắm."

"Vu hồi bọc đánh sao?" Hầu tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Cái này có phải là có điểm quá xem thường người.

Chằm chằm vào địa đồ nhìn một hồi lâu, Đoàn Chủ ngẩng đầu nói: "Xem tình hình hẳn là vu hồi bọc đánh, chính là sớm như vậy chia, có điểm không bình thường."

"Có lẽ là sợ cự ly thân cận quá chúng ta thừa dịp bọn họ chia đương khẩu phát động đột nhiên tập kích." Lược qua nghĩ sơ nghĩ, hầu tử lại nói: "Nhưng là có thể là nghĩ dụ sử chúng ta chủ động phóng ra tập kích ba đường trung một đường. Nếu như chỉ là đơn thuần vu hồi, bọn họ hẳn là đem trọng hình chiến hạm tập trung ở phổ thông, dù sao phổ thông cự ly ngắn nhất, chỉ có như vậy tài năng dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành vây kín. Đem nhẹ hình chiến hạm đặt ở phổ thông, cái này nhìn về phía trên có điểm chạy máy tác chiến ý tứ."

Đương nhiên, cũng có thể có thể đây là hư sáng ngời nhất thương. Dù sao run chính là như vậy, hư hư thật thật thực thực hư hư, đối phương càng xem không hiểu, đối với chính mình càng có lợi.

Bất quá, có thể khẳng định chính là đại quân đẩy mạnh, cái này ba đường quân vô luận là cái đó một đường, quang xuất động luyện thần cảnh đã ngoài tinh nhuệ chỉ sợ đều không thể lao đến chỗ tốt gì. Nếu như xuất

động đại quân mà nói, vạn nhất trong đó một cỗ bổng nhiên gia tốc thừa cơ mà vào, hậu quả đem thiết tưởng không chịu nổi.

Trầm mặc hồi lâu, Đoàn Chủy thấp giọng hỏi: "Chiến thuật của chúng ta có hay không hẳn là điều chỉnh?"

"Không được." Hầu tử nhìn chăm chú địa đồ chậm rãi lắc đầu nói: "Tại tình thế trong sáng trước, hết thảy dựa theo lúc trước chiến thuật chấp hành là tốt rồi. Làm cho Cửu Đầu Trùng mật thiết lưu ý cái này ba cỗ quân thế thực lực phân bố. Đặc biệt thống quân tướng soái, không thể chỉ nhìn soái kỳ, tốt nhất có thể tận mắt nhìn đến bản thân."

"Dạ."

Đôi tại Hoa Quả Sơn mà nói, chuẩn bị chiến đấu cũng đã tiến hành rồi đã nhiều năm, tại có đại lượng tiếp tế vật tư dưới tình huống, bị vây quanh cũng không đáng sợ như vậy chuyện tình.

Có thể vạn nhất tùy tiện phóng ra không cẩn thận bước chân vào bẫy rập của đối phương mà làm cho Hoa Quả Sơn cái này đại bản doanh bị đầu, này nhưng chỉ có binh bại như núi đổ chuyện tình.

Bây giờ còn không đến cùng đường hoàn cảnh, tạm thời, không cần phải bốc lên loại này phong hiểm.

...

Đêm khuya, bởi vì đại lượng quân lực bị điều, chỗ Tây Ngưu Hạ Châu Quan Vân Thiên cảng nhìn về phía trên đã không có ngày xưa huyền rậm rĩ, hỏa quang rải rác.

Chỉ là dù cho như vậy cũng cũng không có nghĩa là nó có thể đơn giản công hãm.

Tòa này hao phí món tiền khổng lồ, vừa mới kiến thành mấy năm quân cảng lí có được đại lượng pháp trận phòng ngự, hội tụ vô số thiên đình công tượng tâm huyết, nó phức tạp trình độ tuyệt không phải Hoa Quả Sơn có thể so sánh. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Bị hỏa quang ánh được hôn hồng hành lang gấp khúc trên, một vị thiên tướng vội vàng địa đi tới, thẳng đến một chỗ trước của phòng một quyền nặng nề kích tại ngực giáp trên quì xuống.

"Nguyên soái! Hạm đội cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, mặt khác quân cảng bốn phía cũng đã tinh tế bài tra qua, cũng không phát hiện Hoa Quả Sơn thám tử."

Cửa kia từ từ mở ra, đứng ở bên trong cửa, đúng là Thiên Bồng.

"Xem ra, đồng thời theo vào tam lộ đại quân quả nhiên đối Hoa Quả Sơn điều tra hình thành áp lực." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Không biết là ta máy tính vấn đề còn là võng lạc vấn đề, khởi điểm hậu trường càng ngày càng khó đăng.

Hiện tại trong máy vi tính là vài cái xem khí luân chuyển sử dụng, một cái mất linh hay dùng cái khác. . . Đương nhiên, cũng có toàn bộ mất linh thời điểm.

Hố cha a.

Khá tốt cũng không đoạn canh bản ghi chép như trước kim thân không phá.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 291: Kiểm Tiệp Nghị

Đội đã nhiều năm chiến tranh rất cực bắt đầu rồi, cả Hoa Quả Sơn mỗi một chích yêu quái đều căng thẳng thần kinh. . .

Tất cả mọi người cho rằng, cái này sẽ là một hồi lễ mê chiến tranh, mà hẳn trước đem giống như bão tố vậy mãnh liệt. Có thể hay không dính đến ở luồng thứ nhất, sẽ trở thành thắng bại mấu chốt.

Đương hết thủy tài nguyên đều bị điều động, tất cả yêu quái đều mảo đủ kính, thậm chí đều đã làm xong xấu nhất tính toán sau, bọn họ giật mình phát hiện, thiên quân giống như con rùa đen vậy trên đường bò trước. . .

Đây là làm cho người không biết nên khóc hay cười một màn.

Dựa theo thiên hà thủy quân tiến quân tốc độ suy đoán, bọn họ yếu hai tháng sau tài năng đến Hoa Quả Sơn.

Tối sơ, đối cái này "Hai tháng" suy đoán cả Hoa Quả Sơn đều chọn lựa không tin thái độ, liền làm chủ soái hầu tử cũng không tin. Trong mắt bọn hắn, thiên hà thủy quân không có bất kỳ lý do trên đường bạch chỉ lãng phí hai tháng thời gian.

Tại quân hội nghị trên công bố cái này tình báo thời điểm, hầu tử phản phục dặn dò thiên hà thủy quân khả năng dấu diếm cái gì chuẩn bị ở sau, cho nên chính thức chiến tranh sẽ không đợi cho hai tháng sau, phải tùy thời chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón hảo như lần trước như vậy đột nhiên tập kích.

Vì vậy, các tướng sĩ thần kinh kéo căng càng chắc hơn, đại lượng thám báo mỗi ngày trải rộng tại dùng Hoa Quả Sơn làm trung tâm hai ngàn dặm phạm vi trong phản phục tìm tòi, thậm chí liền không trung cũng chưa bao giờ gián đoạn qua dò xét.

Kết quả là một tháng trôi qua, thật sự gì đều không phát sinh. . .

"Chẳng lẽ thiên hà thủy quân kỳ thật không có nắm chắc đánh thắng ta? Vậy bọn họ làm âm mưu cái gì kình a?"

Xếp bằng ở Hoa Quả Sơn đỉnh núi trên bãi cỏ, hầu tử cảm thụ được trước mặt thổi tới Thanh Phong, mi chau thành chữ bát (八) ý vị mà hướng trước Dương Thiên xem.

Này căng chăm chăm không tha ánh mắt nhìn đến Dương Thiên mặt đều có điểm hỏa lạt lạt, nghiêng đầu đi lạnh như băng nói: "Người xem ta có làm được cái gì? Có lẽ bọn họ chỉ là không cẩn thận bỏ trung quân trọng hạm xứng đến tả hữu hai quân đi. Kết quả không thể không kéo chậm tốc độ?"

Hầu tử phốc lên nở nụ cười. Gật đầu nói: "Ngạch. Cũng có khả năng, hẳn là chính là chỗ này cá lý nhi. Thiên hà thủy quân cũng không có khả năng không phạm sai lầm đúng không? Ta không có lý do cầm đối phương sai lầm đến làm cho mình phiền não, dù sao thiên hạ to lớn vô kì bất hữu sao. Ha ha ha ha."

Cái này đương nhiên là không rời đầu chơi chệ cười, bắt quá dưới mắt Hoa Quả Sơn, ngoại trừ nói nói cười lạnh lời nói thật đúng là không có gì có thể làm.

Trên bầu trời huyền phù hạm đội giống như nhiều đóa mây đen vậy đem bóng tối quăng hướng đại địa, tuy nói cái này chính giữa tuyệt đại đa số là

tiểu hình mộc chất chiến hạm, nhưng nhìn về phía trên cũng là hạo hạo
đăng đăng một mảnh, rất uy phong.

Ở đằng kia mây đen bao phủ xuống. Lan tràn hơn mười dặm dãy núi
bốn phía đều tung bay trước Hoa Quả Sơn đại kỳ, do chân núi đến đỉnh núi,
tùy ý có thể thấy được phòng thủ yêu quái cùng với trúc nâng bằng đá
tường vây.

Từng vòng địa, từ xa nhìn lại, thật giống như nguyên một đám hạng
quyển bộ tại trên núi giống như.

Bằng đá tường vây trong, vô số yêu binh không sợ phiền đất hồi dò xét,
vô số sĩ quan cấp úy vãng lai không ngừng mà tra cương.

Này binh khí khái giáp lại là đều sáng bóng hàn quang bắn ra bốn phía,
nắm chúng nó yêu quái lại từng chích không quá đánh cho lên tinh thần.

Nhất cổ tác khí, lại mà suy, ba mà kiệt. Giảng đại khái chính là chỗ này
cá a. Vừa mới bắt đầu mười ngày hầu tử còn chính mình tự mình chạy tới
đương thám báo, vãng lai chạy mấy vạn dặm.

Hiện tại. . .

Ngày hôm đó tử quá khó chịu. Hầu tử thậm chí đều có điểm ngóng trông
thiên hà thủy quân sớm một chút đến.

"Chiêu thức ấy, quả thực làm cho người ta xem không hiểu a. Chẳng lẽ
bọn họ là cố ý chờ chúng ta buông lỏng cảnh giác?" Nghĩ, hẳn không khỏi
lắc đầu thở dài.

Hấp thụ lần trước bị thiên hà thủy quân dùng liệt diễm bắn ra theo trên
không đánh lén giáo huấn, lần này, Hoa Quả Sơn chọn dùng thuần một sắc
vật liệu đá.

Đương nhiên, tại đây trong thời gian thật ngắn kiến tạo nâng đại quy mô vật liệu đá kiến trúc bấy đó là không có khả năng, cũng không có chút ý nghĩa nào. Nói chọn dùng vật liệu đá, kỳ thật chỉ chính là đem sơn đều cho lấy hết.

Dù sao sơn thể chính là tảng đá nha, đào lên vừa vụn thể tường vôi.

Nguyên bản địa hạ thành lí rất nhiều yêu quái đều bị dời đi, để trống vị trí liền có thể dùng để trữ hàng các loại tài nguyên đồng thời đóng quân. Tăng thêm mới mở đục địa hạ thành cùng với bốn phương thông suốt thông đạo, hiện nay cả Hoa Quả Sơn dưới mặt đất đã là nghiêm chỉnh cá thể giới dưới lòng đất, hiện lên mạng nhện trạng kết cấu. Tại các tiết điểm lại cài đặt pháp trận, để tránh thoát thiên hà thủy quân cưỡng chế công hãm một cái nhập khẩu sau trực tiếp hướng bên trong rút liệt điểm bắn ra.

Cứ như vậy tư thế, yếu chống đỡ thiên hà thủy quân hỏa công nhất định là không có vấn đề, chính là cái khác công kích? Bất kể như thế nào gia cố, rốt cuộc còn là dưới mặt đất kết cấu, một khi sụp xuống, đã có thể chạy đều không địa phương chạy nha.

Cái này kỳ thật cũng là lúc trước hầu tử cực lực duy trì dời trên mặt đất nguyên nhân chủ yếu, dù sao bọn họ cũng không phải chuột chũi đất, coi như là chuột chũi đất địa chấn tiến đến trước còn phải dọn nhà.

Bất quá, sự thật chứng minh nhưng thật ra là hấn nghĩ nhiều rồi.

Dựa theo Dương Thiên chỗ lộ ra, thiên đình, có thiên đình quy củ. Tuy nói thiên đình có đủ vô số loại năng lực, thậm chí liên luân hồi đều nắm trong tay, nhưng cũng không phải mỗi một chủng cũng có thể dùng cho chiến tranh.

Làm một người nắm giữ lấy các loại thiên địa quy tắc cơ cấu, bọn họ kỳ thật phải tuân thủ đủ loại quy tắc.

Tỷ như trong chuyện này phong quyền cùng địa chấn, trong chiến tranh vậy chính là cấm dưng.

Ngẫm lại, chỉ cần phong quyền cũng đủ lớn, nhiều hơn nữa chiến hạm đều là chịu chết. Nhưng vấn đề là có thể đem cả hạm đội cho phá hủy phong quyền, tạo thành phá hư cũng là khó có thể tưởng tượng. Đồng dạng đạo lý, có thể đem địa hạ thành gia cố lại thêm cố kết cấu cho chấn sập, cái này phải cần địa chấn được ảnh hưởng đến bao nhiêu phạm vi? Trong chỗ này có thể ảnh hưởng đến nhiều ít vô tội?

Đừng nói Thiên Bồng, chính là Ngọc Đế đều đảm đương không nổi trách nhiệm này.

Đương nhiên, trong chỗ này cũng có một vấn đề, thì phải là bao nhiêu phong quyền cùng địa chấn sẽ bị thiên đình truy cứu trách nhiệm?

Đồ chơi này một mực đều không cá minh xác tiêu chuẩn, hoàn toàn chính là Lăng Tiêu Bảo Điện trên một đồng tiên gia bằng há miệng ở nơi đó biện thôi. Tuy nói thiên hà thủy quân cũng không chuẩn bị dẫn phát đại quy mô phong quyền cùng địa chấn năng lực, nhưng mọi sự dù sao cũng phải đề phòng một tay.

Vì vậy, trong lòng đất đóng quân đồng thời, hầu tử lại để cho tại hạm trên đi lính yêu binh trực tiếp ở lại trên chiến hạm hơn nữa phối hợp đại lượng tiếp tế, nói như vậy cho dù dưới mặt đất bất hạnh xong đời, hạm đội cũng còn có thể tiếp tục sinh động.

Bất quá như vậy cách giải quyết, thì khiến cho nguyên vốn có thể chở khách tám vạn yêu binh hạm đội biến thành chở khách năm vạn tỵ nạn

phụ hà. Bay lên. . . Kỳ thật còn có chút cố hết sức.

Vì sao?

Bởi vì này loại lơ lửng trên chiến hạm hạ đáng tiền nhất tối khan hiếm tài liệu, chính là làm chiến hạm nội hạch viên bảo thạch kia.

Mà hầu tử hạm đội cũng không thiên quân như vậy xa hoa, bọn họ dùng không nổi những cái này hi hữu bảo thạch làm chiến hạm nội hạch. Cái này trên đỉnh đầu hạo hạo đặng đặng trên trăm chiến thuyền tiêu hình một chất chiến hạm. Kỳ thật đều dựa vào hạm trên yêu quái đúng giờ bổ sung linh lực mới có thể vận chuyển.

Nếu như nói thiên quân là tự động hoá cơ giới bộ đội mà nói. Bọn họ chính là tay bơi tiêu thuyền tam bản.

Ngắm lại cũng thật sự là nghèo kiệt hủ lậu.

Cũng may ngoại trừ cần đúng giờ đưa vào linh lực cùng với tốc độ không có người gia nhanh, đi lính thời gian không thể giống như sắt thép chiến hạm dài như vậy bên ngoài. Cũng không có những thứ khác tệ nạn.

"Chỉ cần lần này xử lý thiên hà thủy quân bả chiến hạm của bọn hắn đem tới tay, ta đây tựu triệt để có được một chi đại hạm đội!" Nằm tại trên cỏ đang nhìn bầu trời trung theo gió nhẹ hơi di động hạm đội, hầu tử không khỏi thở dài.

"Nghĩ đến thật là mỹ." Dương Thiên khúc trước chân ở bên cạnh buồn bã nói.

"Đúng rồi, Quán Giang Khẩu lúc ấy cùng thiên hà thủy quân khai chiến, bọn họ cũng là như thế này lẽ mà lẽ mề sao?" Hầu tử nghiêng đầu lại hỏi.

"Cũng rất chậm, bắt quá lần kia là vì Ngọc Đế ngự giá thân chinh, này kỳ hạm bản thân cũng rất chậm, đại quân yếu nhân nhượng kỳ hạm tốc độ. Hơn nữa. Cũng không hiện tại như vậy chậm."

"Nói trở lại, các người thời điểm đó là như thế nào đánh bại bọn họ?"

"Như thế nào đánh bại?" Dương Thiên ngẩng đầu lên đến lược qua nghĩ sơ hạ, đáp: "Đại quân chính diện đề lên đi, mai sơn bảy thánh bên cạnh vệ, ta ca trực tiếp ở giữa đột phá, tụt thẳng."

"Ở giữa đột phá? Bọn họ không có tổ chiến trận sao? Lần trước ta gặp được bọn họ chiến trận, có thể hãm hại. Tuy nói tốc độ không được, nhưng yếu chính diện đột phá cũng không phải là đơn giản như vậy."

Dương Thiên mím môi cười cười: "Bọn họ chiến trận đều bận rộn ứng đối Quán Giang Khẩu chiến hạm."

"A?" Hầu tử hơi ngây ngẩn cả người: "Quán Giang Khẩu chiến hạm. . . Hẳn là bị bọn họ nhiều ba?"

"Này khẳng định không có bọn họ nhiều, khắp thiên hạ, nhà ai chiến hạm có thể cùng thiên hà thủy quân so với nhiều a."

"Không so với bọn hắn nhiều? Đó là dùng cái gì trận pháp đặc biệt? Trùng hình trong trận đột phá?"

"Không phải." Dương Thiên lắc đầu. Sâu hít một hơi thật sâu nói: "Quán Giang Khẩu chiến hạm cùng cái khác địa phương nào chiến hạm cũng không cùng, chúng ta chính là ** chiến hạm. Mỗi một tàu chiến hạm đều là một thân cây linh vượt qua năm nghìn năm thụ yêu. Đụng vào, sau đó trực tiếp dùng cây mây quán quanh là đến nơi. Bị quán lên chiến hạm trên cơ bản tụt phé đi."

Hầu tử không khỏi mở to hai mắt.

Đây cũng thật là chính là văn sở vị văn.

Dùng thụ yêu hóa thân chiến hạm. . . Thật là một cái biện pháp tốt. Đáng tiếc thực vật yêu quái khó tìm a , càng đừng đề cập năm nghìn năm cây linh thụ yêu.

Dương Tiễn những kia cỏ đầu thân, đều là cơ duyên xảo hợp đoạt được.

Cái này Hoa Quả Sơn đến bây giờ thực vật yêu quái cũng không cao hơn mười chích, cái này còn kể cả đến bây giờ đều ngồi xôm Thủy Liêm động khẩu cả ngày vẫn không nhúc nhích cái kia cỏ tinh cùng với Hoa Quả Sơn nguyên bản tự tồn tại mấy cây ngàn năm cỏ thụ, về sau đầu nhập vào một cái không gặp đến.

Thực vật yêu quái xem như yêu quái trung khác loại, xâm lược tính rất thấp, phát triển chậm, số lượng thiếu, không chịu nổi đại nhậm. Thường thường cho dù biến hóa cũng không nguyện ý chuyển ỏ, tự giữ đứng.

Đây cũng là thiên đình không quá đề ý một trong những nguyên nhân.

Trông cây vào loại này rất thừa thớt ngoạn ý chế tạo một chi quân đội, đó là nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Rất xa, hầu tử chứng kiến Đoàn Chủ đang từ cái khác đỉnh núi hướng nơi này bay, vội vàng đứng lên.

"Chuyện gì?"

Vững vàng địa rơi xuống hầu tử trước mặt, Đoàn Chủ nháy mắt con ngươi có chút không xác định nói: "Thiên hà thủy quân chủ lực hẳn là tìm được rồi, tại Nam Chiêm Bộ Châu."

"Là hữu quân?"

"Không." Đoàn Chủy lắc đầu nói: "Không phải hữu quân, trừ chúng ta biết rõ ba đường quân bên ngoài, còn có đệ tứ đường. Cũng không biết khi nào thì xuất phát, thẳng đến Sương Vũ sơn đi, hiện tại đang tại cùng sáu yêu vương đại quân giao chiến."

"Cái gì?"

Dương Thiên cùng hầu tử cũng không khỏi được kinh hô lên.

"Điều này sao có thể? Thánh chỉ không phải đánh ta sao của chúng ta?"

"Ta cũng không tin tưởng lắm, bất quá tin tức là Vạn Thánh long vương cho, có nên không sai." Đoàn Chủy chậm rãi nói ra: "Nói là ngày hôm qua Sương Vũ sơn thám báo phát hiện thiên hà thủy quân đại quân, sau đó tự đấu võ. Nay sáu cái yêu vương không hề chuẩn bị địa, bị đánh được trở tay không kịp. Cũng may đã không phải là lần đầu tiên đánh với thiên hà thủy quân, hơn nữa xuất hiện số lượng cũng không phải đặc biệt nhiều, phỏng chừng thì mười vạn cao thấp, trải qua một ngày cuối cùng thoáng ổn định đầu trận tuyến, bất quá vẫn là liên tiếp bại lui. Thật sự chịu không được, Ngưu Ma Vương tự thông tri Vạn Thánh long vương nghĩ để cho chúng ta đương viện quân, lúc này mới đem tin tức truyền đến chúng ta cái này."

"Chỉ có mười vạn? Điều này có thể tính chủ lực sao?" Hầu tử con mắt híp lại thành một đường nhỏ: "Bả lực lượng chia làm bốn đường, chẳng lẽ lại thiên hà thủy quân còn muốn hai tuyến tác chiến không thành? Đây không phải muốn chết sao?"

Đoàn Chủy lắc đầu nói: "Tuy nhiên chỉ có mười vạn, nhưng toàn bộ đều là tinh nhuệ. Hơn nữa. . . Thiên Bồng Nguyên Soái tự mình đốc chiến, Thiên Nội cùng Thiên Tâm cũng xuất hiện. Những hạm đội khác những cái

này soái kỳ đều là giả, cố ý treo cho chúng ta xem. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát. "

Ngẩng đầu lên, hầu tử trong lúc nhất thời lâm vào trầm tư.

Nếu như liên lạc trước chia ra ba đường cùng với giết sai lầm soái kỳ cử động, như vậy hướng Hoa Quả Sơn tới tam lộ đại quân tựu đều là đánh nghi binh. Cũng là vì phân tán Hoa Quả Sơn, thậm chí là Sương Vũ sơn lực chú ý mà làm. Nói như vậy lời nói, kéo dài đến thời gian cũng tựu có thể lý giải.

Chính là, vì cái gì thiên hà thủy quân hội đột nhiên thay đổi phương hướng tiến công Sương Vũ sơn?

Điểm này quả thực làm cho người ta không nghĩ ra.

"Làm sao bây giờ?" Đoản Chủy hỏi: "Chúng ta nhân cơ hội tiến công hướng chúng ta cái này tới tam lộ đại quân sao?"

"Bọn họ cách chúng ta xa như vậy, cho dù chúng ta có thể thành công quấy rầy cũng không thương tổn được bọn họ gân cốt. Hơn nữa thiên hà thủy quân chỉ là phân ra mười vạn đại quân đi Sương Vũ sơn, chúng ta cường công mà nói hiệu quả không lớn, ngược lại có phong hiểm."

"Chúng ta đây tiếp tục ngồi chờ?"

"Không." Hầu tử co lại tay đến ý vị thâm trường nói: "Chúng ta đi kiểm tiện nghi." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 292: Sương Vũ Sơn Huyết Chiến

Sương Vũ sơn. Chương và tiết đổi mới nhanh nhất

Trên bầu trời, máu chảy như mưa rơi.

Bằng Ma Vương vượt cánh tại vô biên vô hạn thiên binh trong quân trận tả xung hữu đột, một chuỗi kia phương thiên kích nơi đi qua, huyết nhục tung tóe.

Quay đầu lại thời khắc, hấn ngạc nhiên phát hiện sau lưng cái kia một chi do loài chim bay yêu quái tạo thành thân quân cũng đã còn thừa không có mấy.

Này tâm lập tức lương nửa thanh.

Ở này phân thân một sát, thân thể run lên bần bật, sườn bộ truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức.

Cúi đầu xuống, hấn trông thấy một chi ngân sắc tên thẳng tắp địa chen vào tại khôi giáp của mình trên, máu tươi đang từ miệng vết thương tràn ra, nhỏ.

"Đây là . . ."

Tự tại trái phía trước lung tung thiên binh bên trong, hấn thấy được Thiên Cầm cầm cung thân ảnh.

"Đại vương, không có sao chứ?"

Một con luyện thần cảnh ưng yêu vội vàng hộ đến bên cạnh.

Thiên binh tản ra.

Một cái dùng Thiên Nội làm trung tâm, do trời đem tạo thành chiến trận trụ tại trước mắt.

"Bằng Ma Vương, đã lâu." Thiên Cầm khẽ cười nói.

Này cười trung đến tột cùng ẩn chứa nhiều ít trào phúng ý vị, giờ phút này, Bằng Ma Vương sớm đã không rảnh bận tâm.

"Rút lui."

Lại không có nửa điểm do dự, Bằng Ma Vương một tay cầm kích, xoay người hướng phía phía sau đột tiến.

Nhưng mà, cái này cái bấy đã vào được, nơi đó là dễ dàng như vậy có thể đi ra ngoài?

Chỉ thấy vô số thiên binh lại là vây quanh tới, rậm rạp chằng chịt giống như lung tung bấy ong vậy, liền vòng vây ngoài dương quang cũng khó khăn dùng xuyên vào.

Linh lực bị nhanh chóng rót vào phương thiên kích trung, chỉ nghe một tiếng bạo rống, kim sắc linh lực hóa thành phủ nhận trạng theo phương thiên kích ra sức một kích quăng đi ra ngoài, lập tức có hơn mười tên thiên binh đầu thân chỗ khác biệt.

Này vòng vây lại là tản ra.

Tụ ở trước mặt của hắn, cận tồn ba cái thân binh cũng bị thiên binh một loạt cùng lên xé thành mảnh nhỏ. Mà ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Xong đời. Triệt để thành người cô đơn.

Bằng Ma Vương thật sâu thở hào hển.

Giờ này khắc này. Hiện hiện ở trước mặt hắn, là một đạo do cái thuẫn tạo thành sắt thép tường vây, này trong khe hở duỗi ra một thanh chuôi trường thương tại dưới ánh mặt trời phóng xạ trước hàn quang.

"Ha ha ha ha, tính toán hy sinh nhiều ít huynh đệ giữ ta lại đến?" Đã sớm toàn thân là huyết Bằng Ma Vương không khỏi tranh nở nụ cười.

"Vậy muốn xem Bằng Ma Vương ngươi có bao nhiêu nhã hứng." Thiên Cầm thân nhiên nói: "Như thế nào? Thúc thủ chịu trôi, ta làm chủ cho ngươi lưu cá toàn thân như thế nào?"

"Ha ha ha ha, này thật muốn cảm tạ Thiên Cầm tướng quân!"

Cúi đầu xuống, chỉ thấy Bằng Ma Vương dùng sức một kéo, có chứa móc câu ngân sắc tên bị dùng sức theo sườn bộ cứng ngắt tách rời ra. Bí mật mang theo trước thịt nát cùng máu tươi.

Này da thịt ngạnh sanh sanh xé rách đau đớn liền cái này chích rong ruồi thế gian nhiều năm đại yêu cũng không khỏi được lông mày nhíu chặt.

"Còn đánh tính dựa vào nơi hiểm yếu chống lại?" Thiên Cầm lạnh lùng vẫy tay một cái, đủ mọi màu sắc linh lực, pháp khí cũng đã hướng hắn oanh kích tới.

Trong lúc vội vàng, nghiêng đầu sang chỗ khác, còn chưa theo kịch liệt đau nhức trung trì hoãn qua được Bằng Ma Vương sau lưng cánh chim ra sức mở ra, giờ cao lên phương thiên kích trực tiếp phóng tới thiên binh thuẫn trận.

Tự tại tiếp xúc thuận trận trước một sát, thân hình của hắn bỗng nhiên thu nhỏ lại hóa thành một con phi trùng, mà mục tiêu của hắn, thì là này thuận trận khe hở!

Trước người cách đó không xa tự thành thuận trận thiên binh cũng không khỏi được nguyên một đám ngây người, trong mắt bọn họ, Bằng Ma Vương thật giống như hư không tiêu thất vậy.

Xuyên việt thuận tường. Khiến cái này tiểu binh đến ngăn trở Thiên Cầm truy kích —— giờ phút này, hắn là nghĩ như vậy.

Đáng tiếc chính là. Không đợi hắn xuyên việt đến đạo đó chạy trốn chết khe hở, một đạo bạch quang cũng đã từ phía trên đem trong chiến trận bắn ra, chuẩn xác không sai địa chiếu vào một ít chích mắt thường cũng khó khăn dùng phát giác phi trùng trên.

Không hề dấu hiệu địa, thuật pháp bị giải trừ, Bằng Ma Vương thân thể lại là hồi phục nguyên dạng. Một cái thêm sát không kịp, hắn nặng nề đâm vào này thuận trên tường.

Trong lúc nhất thời, cả mặt thuận tường giống như ba đào loại vụn vụn, vô số thiên binh khi hắn cậy mạnh phía dưới bị đánh bay đi ra ngoài, càng nhiều thiên binh nhưng như cũ tại triều trước hắn vọt tới, tầng tầng lớp lớp, mà ngay cả Bằng Ma Vương đều đã kinh làm cho không rõ ràng lắm chính mình đến tột cùng bị vùi trọng thiên binh bao quanh.

"Thật sự là không dài trí nhớ." Thiên Cầm khinh miệt địa cười nói.

Nguy cấp tồn vong thời khắc, Bằng Ma Vương ra sức vũ động phương thiên kích cố gắng ngăn cản tiến công, đáng tiếc thì đã trễ.

Một thanh trường thương nặng nề mà đâm vào hậu tâm của hắn, đâm rách khái giáp, lại đâm không vào huyết nhục.

Ở này thất thân một sát, vai của hắn, tiểu thối, cổ tay phân biệt trúng một cái phi kiếm, ngực giáp tức thì bị chống đỡ được sáu ký linh lực trùng kích, bị oanh được chia năm xẻ bảy.

Trong hoảng hốt, một ngụm máu tươi từ miệng trung phun vãi ra, cùng rơi xuống vũ mao cùng nhau rơi vãi hướng đại địa.

Nhưng mà, chiến đấu còn đang tiến hành trước, căn bản không cho phép hắn tinh tế đi cảm giác thương thế của mình. Trong nháy mắt, mới công kích lại là đến.

Dựa vào cận tồn chiến đấu trực giác, hắn phi tốc địa vũ động trong tay mình phương thiên kích.

Vô số thiên binh thân hình bị hắn phương thiên kích giống như dưa và trái cây rau dưa vậy xoắn thành phần vụn, mà hắn đã ở phi tốc địa tiêu hao lực lượng của mình, thậm chí là sinh mệnh.

Bầu trời cũng đã rất thưa thớt dưới mặt đất nổi lên huyết vũ, có thiên binh huyết, cũng có Bằng Ma Vương huyết.

Như vô tình ý ngoài, hôm nay cái này chích tung hoành thế gian đại yêu muốn táng thân nơi này, thắng lợi giống như có lẽ đã chà xát tay nên.

Đang lúc này, chỉ nghe một thanh âm vang lên thông thiên địa hét to truyền đến, một cây trụ lớn bí mật mang theo trước cuồng phong ngạnh sanh sanh đem vây khốn Bằng Ma Vương thiên binh bơi mở bên!

"Ngu Ma Vương!"

Một chúng thiên binh thiên tướng không khỏi đều mở to hai mắt nhìn.

Tự tại tiền phương của hắn, Ngưu Ma Vương chẳng biết lúc nào cũng đã hóa thân trăm triệu cự nhân, này trong tay hỗn thiết côn càng là giống như chông trời trụ lớn vậy lớn nhỏ.

"Tam đệ, chạy mau!" Hắn đối với Bằng Ma Vương quát.

Cũng đã cả bị đánh cho hồ đồ Bằng Ma Vương ngờ ngác địa ngựa đầu nhìn qua Ngưu Ma Vương, sau một lát mới vượt cánh hướng phía Ngưu Ma Vương bên cạnh phóng đi.

"Pháp thiên tượng địa? Hừ."

Thiên Cầm giơ lên tay khê vậy, mười hai đạo nắm tay phẩm chất, giống như gai nhọn vậy linh lực cũng đã thoát ly trong quân trận tất cả thiên tướng bàn tay hướng phía Ngưu Ma Vương bay đi.

Trong lúc bối rối, Ngưu Ma Vương chỉ phải nâng lên hỗn thiết côn dưới đũng quần mười đạo, còn lại hai đạo, đúng là trực tiếp xuyên thủng thân thể của hắn, hai sợi máu tươi xuyên thấu qua hắn trên khai giáp giống như lỗ kim loại thật nhỏ lỗ hồng phun đi ra.

Pháp thiên tượng địa loại này cự đại hóa gì đó cũng không nhất định áp dụng tại hỗn chiến. . .

Rơi vào đường cùng, Ngưu Ma Vương chỉ phải nhanh chóng giải trừ pháp thiên tượng.

Đến lúc này, Thiên Cầm mới nhìn rõ Ngưu Ma Vương sau lưng còn có một người —— Mi Hầu vương. Không khỏi sửng sờ.

Bằng Ma Vương đánh cho tàn phế. Nếu là chỉ là một cái Ngưu Ma Vương. Bằng vào thật lớn nhân số ưu thế có lẽ còn có thể một trận chiến. Nếu là tại tăng thêm một cái Mi Hầu vương mà nói. . .

"Rút lui." Hấn mặt không biểu tình mà chăm chăm vào Ngưu Ma Vương, chậm rãi lui về phía sau, một chúng thiên binh thiên tướng cũng theo hấn triệt thoái phía sau.

"Cám ơn. . . Đại ca. . ." Lời còn chưa dứt, Bằng Ma Vương cũng đã cả ngất quá khứ. Ngưu Ma Vương vội vàng một tay đưa hấn khiêng đến trên vai, tại Mi Hầu vương hộ vệ hạ hướng phía Sương Vũ sơn chủ phong bay đi.

Lúc này Sương Vũ sơn sớm đã là một bộn người ở giữa ngục.

Bốn phía bị chiến hạm bao bọc vây quanh, trên bầu trời tùy ý có thể thấy được cầm trong tay cung tiễn thiên binh tại xoay quanh.

Mà này phía dưới thì là một mảnh cháy đen thổ địa, tùy ý có thể thấy được yêu quái tàn chi, rơi lá tả binh khí. Thậm chí ngẫu nhiên có thể trông thấy một ít mất đi sức chiến đấu yêu quái tại bùm lầy miệng vết thương thống khổ địa kêu rên.

Tại nơi này, kêu cứu lấy được kết quả chỉ có thể là đưa tới thiên binh vì bộn họ bỏ sung một mũi tên. Mà không kêu cứu, tắc sẽ ở tiếp theo thiên quân hỏa công trung bị đốt thành tro bụi.

Thảm thiết chiến đấu cũng đã tiến hành rồi gần ba ngày.

Tại ngày đầu tiên đột tập trung Sương Vũ sơn cũng đã quân lính tan rã, đại bộ phận yêu quái đều đã kinh tứ tán chạy trốn chết.

Suốt sáu mươi vạn yêu quái, tại thiên quân thay nhau tiến công phía dưới nhìn đến ngày thứ ba chỉ sợ còn chưa đủ mười vạn. Mà bây giờ cái này cận tồn mười vạn nhân mã toàn bộ đều chen chúc tại Sương Vũ sơn chủ phong trong phạm vi.

Cũng may trọng yếu nhất này bộ phận luyện thân cảnh đã ngoài yêu quái chết còn không phải rất thảm trọng.

Kỳ thật đối tại sáu yêu vương mà nói, trọng yếu nhất thì ra là những này luyện thân cảnh đã ngoài yêu quái.

Yêu quái không thể so với nhân loại, yếu đã bá sư tài năng tu tiên. Cho dù không có người đi trông nom, những cái này hóa hình tiểu yêu cũng sẽ ở thế giới mỗi nơi hẻo lánh điên cuồng mà sinh sôi, tựa giống như cỏ dại vậy.

Đối tại sáu yêu vương mà nói, chỉ cần chủ lực còn đang liên không tính thua. Chỉ cần sống quá cửa ải này. Những cái này pháo hôi tiểu yêu tùy thời đều có thể lại tụ tập lại —— đặc biệt tại Nam Chiêm Bộ Châu cái này chưa bị thiên quân triệt để tẩy trừ qua địa phương.

Mang lên cũng đã hôn mê Bằng Ma Vương, Ngưu Ma Vương nên bước bước đi nhập trong động phủ.

Nguyên bản chỉ thuộc về sáu yêu vương cái này ở vào Sương Vũ sơn chủ phong trên động phủ lúc này cũng đã chất đầy vết thương chồng chất yêu quái. Trần ngập trện trện mùi máu tươi.

Trận kia mặt nhìn về phía trên tựa giống như đến gần bại quân doanh trưởng vậy.

"Làm sao vậy?" Sư Đà Vương nhìn qua Ngưu Ma Vương trên vai Bằng Ma Vương hoảng sợ mà hỏi thăm.

Một tay lấy Bằng Ma Vương đánh xuống đến, Ngưu Ma Vương sâu hít một hơi thật sâu nói: "Chờ hẩn tỉnh chính ngươi hỏi hẩn a."

"Hỏi hẩn?" Sư Đà Vương không hiểu ra sao.

Vài cái tiểu yêu vội vàng đã chạy tới đem Bằng Ma Vương giơ lên vào nội thất.

Dựa vào ngòai ở một bên trên mặt ghề đá Giao Ma Vương sách sách nở nụ cười: "Tai vạ đến nơi đều tự bay a, trước kia còn biết kêu lên cùng một chỗ chạy, lần này dứt khoát tự chính mình chạy. Đáng đời!"

Nói, ánh mắt của hắn lén lút miết hướng một bên.

Ở đằng kia trong góc loại ngòai cạnh tiểu bạch long chính ôm đầu, thì thào lầm bầm: "Không phải nói thiên hà thủy quân muốn tiến công Hoa Quả Sơn sao? Như thế nào biến thành tiến công nơi này? Nếu để cho bọn họ bắt được. . . Ta nhưng như thế nào cùng phụ vương công đạo a. . ."

Chiến đánh tới loại tình trạng này, tiểu bạch long trên mặt sớm đã không có nửa điểm huyết sắc.

Một mực thủ ở bên cạnh hắn Bạch Tố sắc mặt thì là lúc đỏ lúc trắng.

Ngẩng đầu, tiểu bạch long nhìn qua Ngưu Ma Vương nói: "Các ngươi không phải nói có đan dược là được sao? Như thế nào có đan dược còn đánh thành như vậy?"

"Có đan dược cũng muốn đủ rồi thời gian ăn mới được, lần này tới được quá đột nhiên."

"Một câu đột nhiên coi như xong sao? Sớm biết như vậy các ngươi yếu như vậy, ta tại sao phải với các ngươi hợp tác!" Hắn bỗng nhiên hướng Ngưu Ma Vương bay đánh tới, nắm chặt Ngưu Ma Vương áo giáp quát: "Các ngươi hiện tại tự hộ tổng ta rời đi! Lập tức! Lập tức! Chỉ cần các ngươi có thể giúp ta rời đi nơi này, muốn bao nhiêu kim tinh ta đều cho các ngươi! Bằng không các ngươi hãy cùng thiên hà thủy quân nói ta là bị các

ngươi cho bắt cóc tới, bả ta giao cho thiên hà thủy quân! Nghe rõ không có.
.."

"Răng rắc. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Đây là xương cốt vỡ vụn thanh âm.

Còn chưa nghe hẳn nói xong, Ngưu Ma Vương cũng đã một quyền nặng nề kích tại bụng của hắn.

Tiểu bạch long hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn, thân thể một nghiêng, phù phù một tiếng ngược lại mà mất đi ý thức.

"Hai người các ngươi, đem hắn trói lại. Nếu có thể sống quá cửa ải này, tên này còn hữu dụng." Nói, Ngưu Ma Vương vừa chỉ chỉ kinh hồn chưa định Bạch Tố: "Ngươi, chiếu khán hảo hắn. Còn có, đừng cho ta đùa giỡn ám chiêu, nếu không ngươi dưỡng phụ toàn gia ai cũng đừng nghĩ sống!"

Đang lúc này, ngoài động lại vang lên kinh thiên tiếng trống trận.

Một con tiểu yêu vôi vàng hấp tấp địa nhảy vào trong động quý gối Ngưu Ma Vương trước người quát: "Đại vương! Bọn họ lại nữa rồi!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Không thể không nói, con ba ba tuy nhiên hội muộn canh, nhưng tuyệt sẽ không đoạn canh. Cho tới bây giờ đoạn canh suất là 0%.

Oa ken két két, không sai a, chính là trong truyền thuyết "Lương tâm tác giả" !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 293: Cái Gọi Là "Đứng Vững Gót Chân"

Thiên quân danh sách có rất nhiều quân đội, hoặc lớn hoặc nhỏ, mà mỗi một chi quân đội, đều có được chính mình thói quen mở màn phương thức.
. 23uS.

Tỷ như Nam Thiên Môn, bọn họ vậy chọn lựa đường đường chính chính dàn trận đối chiến phương thức. Cái này ngược lại không là bởi vì bọn hắn có nhiều quang minh lỗi lạc, mà là bởi vì bọn hắn cơ sở binh lính sơ tại chuẩn bị chiến tranh thật sự không thể nào lấy được ra tay. Vậy đều là đường đường chính chính xếp thành hàng, mọi người nhiều lần nắm tay, người như do dự bọn họ tự một loạt cùng lên, người như không do dự, nên bọn họ do dự.

Bình thường mà nói ngoại trừ Na Tra loại này đầu đầu bên ngoài đại đa số đều dùng giết hết yêu chúng đuổi đi yêu vương làm mục đích cuối cùng. Dù sao một cái yêu vương một khi rơi vào tuyệt cảnh, thường thường đều làm cho thiên quân trả giá thâm đau đớn một cái giá lớn. Hơn nữa yêu vương như tại, tụ tập nổi lên tân thế lực, bọn họ lần sau còn có thể lại đánh. Không thể không nói bọn họ tại bảo vệ sinh thái cân đối phương diện này làm được phi thường tốt, cũng không tạt ao bắt cá.

Lại tỷ như do Ngọc Đế lệ thuộc trực tiếp thần bí nhất, luân phiên số đều không có "Cấm quân", bọn họ vậy chọn lựa khiêu chiến phương thức, người này yếu bởi vì này chi đặc thù trong quân đội đại tướng một bất một bả, cái gì hai mươi tám tinh tú các loại đều thuộc về "Cấm quân", một mình đầu bọn họ có ưu thế. Về phần bọn hắn cơ sở binh lính, bởi vì cơ hồ không

tham dự thế gian tác chiến, ngoại trừ gác anh tư tấp sảng bên ngoài thật sự phạp thiện khả trần.

Thiên đình hàng năm tuyển nhận tân binh lí tướng mạo tốt nhất vậy đều chảy về phía nơi này, thiên đình các loại bên cạnh cạnh góc giác lí đứng chính là bọn họ.

Đến ở trước mắt cái này chi để cho nhất yêu quái đầu thiên hà thủy quân, tuy nói vô luận thiên tướng tố chất còn là linh tố chất, bọn họ đều còn mạnh hơn Nam Thiên Môn trên rất nhiều, nhưng bọn hấn lợi hại nhất nhưng thật ra là liên hợp tác chiến. Cũng bởi vậy, bọn họ không sợ nhất đại quy mô chiến đấu, không kị chết.

Cái này chi bộ đội một khi gặp gỡ yêu quái. Vậy đều là chào hỏi đều không làm. Đâm nâng trống trận trực tiếp mở xoạt. Làm cho nâng đánh lên đến canh là một thanh hảo thủ.

Dưới mắt tình huống lại là như thế.

Một vòng mới tiến công, Thiên Bồng liền phái cá nhân tiến lên trò chuyện tính toán đều không có, trực tiếp đâm nâng trống trận liền bắt đầu phóng hỏa.

Gần hai mươi tào chiến hạm vờn quanh trước Sương Vũ sơn chủ phong bơi dất, từng khóa liệt diễm bắn ra vút xuống dưới đến, đầy khắp núi đồi lại là nhóm lên hùng hực đại hỏa, bốn phía đều là cuồn cuộn khói đặc.

Sớm đã không có gì có thể đốt trên mặt đất ngoại trừ cực nóng vô cùng bên ngoài, càng là tràn ngập nâng một hồi không thể tưởng tượng thịt nướng mùi thơm.

Mi Hầu vương đứng ở cái động khẩu chống gậy gộc ngưng mắt nhìn xa xa liệt hỏa trung xèo xèo chảy mỡ yêu quái thi thể mặt không biểu tình mà

hừ một tiếng: "Nhanh chín, có thể ăn."

Trôn ở bên cạnh hần tiểu yêu môn lập tức nguyên một đám không rét mà run.

Không có ai biết thiên hà thủy quân tính toán đánh bao lâu. Nếu như Sương Vũ sơn thật có thể chống đỡ. Theo thời gian trôi qua, này còn sót lại một chút lương thảo khô kiệt lúc, nói không chừng bọn họ thật sự yếu nhất chính mình đồng bạn thi thể đến ăn, hay hoặc là, chính bọn nó sẽ trở thành được ăn thi thể. . .

Bất quá, yêu quái ăn yêu quái, đây cũng không phải là chuyện hi hãn gì.

Xa xa trên chiến hạm, Thiên Bồng cùng Thiên Nội đứng ở hạm thủ bao quát trước giống như biển lửa vậy đại địa.

"Mang đến liệt diễm bắn ra còn thừa nhiều ít?"

"Hần là còn đủ rồi ba vòng."

"Đều trôn trong huyết động cũng đốt không đến cái gì, nhiều lắm là chính là một điểm uy hiệp tác dụng thôi. Lần sau lại dùng một vòng trụ ngừng a, lưu lại hai đợt thời điểm máu chốt lại dùng. Đừng quên. Chúng ta là không có tiếp tế."

"Dạ."

Xa xa địa, Thiên Cầm theo một đoàn giống như bạch sắc chim biển vậy xoay quanh thiên binh lí thoát thân đi ra hướng nơi này bay. Rất nhanh rơi xuống Thiên Bồng sau lưng quì xuống.

"Nguyên soái."

"Thế nào?" Thiên Bồng cũng không quay đầu lại mà hỏi thăm.

"Mặt tướng vô năng, làm cho này chích Kim Sí Đại Bằng chạy."

"Năm mươi hóa thân cảnh, còn dẫn theo bốn ngàn tinh nhuệ cũng làm cho hấn chạy?" Thiên Nội có chút nghi hoặc mà hỏi thăm: "Tên kia khi nào thì biến mạnh như vậy rồi?"

Thiên Cầm cúi đầu xuống khởi bẩm nói: "Ngu Ma Vương cùng Mi Hầu vương đi ra rồi, không khởi thương vong, mặt tướng chỉ có thể hạ lệnh lui lại."

"Đứng lên đi." Thiên Bồng duỗi dài đầu tiếp tục nhìn chủ phong trên huyết động động tĩnh, nói: "Người làm được rất đúng. Ba cái yêu vương mà nói người mang đến binh lực còn là không tốt lắm ứng phó, chúng ta không sợ tổn thất, nhưng là không cần phải tạo thành vô vị tổn thất."

"Tạ nguyên soái."

Rất nhanh, trên mặt đất hỏa diễm dập tắt, các nơi trong động phủ yêu quái lại là nguyên một đám nhô đầu ra khản trương hề hề địa nhìn quanh. Đây đầy bụi đất bộ dạng, nhìn về phía trên tựa như từng chích chuột chũi đất.

Trên thực tế thiên hà thủy quân cũng đã khi bọn hấn chuột chũi đất vậy đối đãi.

Chỉ cần bọn họ dám bước ra động phủ một bước, lập tức sẽ có tên mời đến quá khứ.

Này nếu như bọn họ lại trong động?

Tại Thiên Bồng ra mệnh lệnh, rất nhiều thiên binh rơi xuống trên mặt đất bắt đầu đi bộ đầy mạnh, đem nguyên một đám huyết động vây khốn, sau

đó dùng nguyên thủy nhất biện pháp —— phóng hỏa đốt, dùng khói hun, dùng hết mọi thủ đoạn đem trong đó yêu quái bức đi ra.

Bay lên cột khói thật giống như một cây rào chắn đem trọn cá Sương Vũ sơn khôn trong đó.

Lại nói tiếp, làm như vậy kỳ thật rất là tốn thời gian cố sức, nhưng là không có biện pháp tốt hơn. Những này yêu quái sẽ chết sống không ra đến, chẳng lẽ Thiên Bồng còn làm cho đại quân giết tiến đi không được?

Sương Vũ sơn cao đoan chiến lực tịnh không yếu, không đề cập tới sáu yêu vương, quang luyện thần cảnh đã ngoài thì có hai ngàn cá, chiến đến bây giờ, tối thiểu nhất còn thừa lại một ngàn năm trăm cá đã ngoài.

Chưa kể tới bọn họ, bình thường thiên binh đối phó nâng những kia bình thường yêu quái tại đơn thể chiến lực trên kỳ thật cũng không chiếm ưu thế.

Mà trong huyết động, bởi vì không gian nhỏ hẹp, vô luận là triển khai đối phó yêu vương thiên tướng chiến trận còn là triển khai thiên binh quân trận đều cực kỳ khó khăn.

Dưới loại tình huống này, bất kỳ một cái nào thần trí thanh tỉnh tướng soái đều khó có khả năng mạo hiểm mệnh lệnh đại quân trực tiếp nhảy vào trong huyết động.

...

Lúc này, Sương Vũ sơn chủ phong cái động khẩu.

Ngưu Ma Vương lặng lẽ theo nham thạch sau lộ ra đầu xem xét trước dưới núi tình thế.

"Đại ca, nếu không chạy a? Chúng ta nắm cái, mang lên ba ca cùng một chỗ giết đi ra ngoài?" Năm sắp ở bên cạnh hấn Sư Đà Vương nói.

"Không." Nguru Ma Vương lắc đầu nói: "Lần này tình thế cũng không tính quá xấu, còn có thể lại kéo dài một chút."

"Như vậy kéo theo có ý gì? Càng kéo càng nguy hiểm a. Đến lúc đó phạm vi một ít, bọn họ hoàn toàn có thể hảo như lần trước đồng dạng lấy một tấm võng đem chúng ta toàn bộ vây khốn."

"Bọn họ không dám."

"Không dám?"

"Thiên hà thủy quân hiện tại có tam lộ đại quân đang tại hướng Hoa Quả Sơn mở ra, bọn họ chủ yếu đối thủ nhưng thật ra là Hoa Quả Sơn. Chỉ cần chúng ta có thể khiêng đến bọn họ cùng Hoa Quả Sơn chống lại, bên này khẳng định sẽ lui lại."

Nhìn vẻ mặt kiên định cũng không ở đồ mồ hôi Nguru Ma Vương. Sư Đà Vương yên lặng nuốt khô nhỏ nước miếng.

Cái này xem như mình an ủi sao?

Thiên hà thủy quân tam lộ đại quân đang tại hướng Hoa Quả Sơn mở ra. Đây là toàn bộ thế giới đều biết chuyện tình không sai. Nhưng nếu như bên này chiến cuộc bất lợi Thiên Bồng thì không thể hạ lệnh làm cho tam lộ đại quân quay đầu?

Thiên hà thủy quân khi nào cùng Hoa Quả Sơn chống lại. Cái này hoàn toàn là người ta thiên hà thủy quân chính mình nắm chắc nha. . .

. . .

Tự hành hạ như thế nửa canh giờ, Thiên Bồng rốt cục bắt đầu có thể chứng kiến dưới chiến hạm phương cách đó không xa trong huyết động từng chích yêu quái nhện không được xuyên việt cuộn cuộn khói đặc theo trong huyết động lao tới, sau đó tại còn không có trì hoãn qua khí trước khi đến đã bị vây khốn thiên binh một loạt cùng lên đâm thành tổ ong vò vẽ.

Một cái như vậy huyết động, yếu triệt để quét sạch sạch sẽ, bảo thủ mà nói ít nhất yếu mười hai canh giờ, thì ra là một ngày thời gian.

Bất quá Thiên Bồng chỉ cấp thủ hạ nhân mã sáu canh giờ thời gian, sáu canh giờ vừa đến, cho dù trong động phủ còn có cá lọt lưới. Cũng không lại để ý tới.

Đã có thể theo như tốc độ như vậy tính, hai mươi tổ đồng thời tiến hành, tối thiểu nhất cũng muốn một tháng hấn có thể dùng loại này thông thả phương thức đem nơi này triệt để bình định.

Cái này cũng đã nghiêm trọng trái với hấn tốc chiến tốc thắng bản ý.

"Thời gian không nhiều lắm nha." Ngẩng đầu, hấn bắt đặc dĩ địa đang nhìn bầu trời trung treo cao thái dương thờ dài.

Hoa Quả Sơn viện quân hấn là tiếp qua mười hai ngày có thể đến a? Không, có lẽ nhanh hơn, có lẽ chỉ cần mười ngày.

Đương nhiên, nếu như Hoa Quả Sơn thực có can đảm phái ra tinh nhuệ đến tiếp viện, như vậy Thiên Bồng tự dám để cho này tam lộ đại quân trực tiếp bả Hoa Quả Sơn cho tiêu diệt. Thật cũng không mất vi một chuyện tốt.

"Không có biện pháp, không nghĩ tới bọn họ như vậy giòn, tùy tiện một tá tự co lại trong động phủ không ra đến." Thiên Nội nói.

"Kỳ thật chủ yếu nhất vấn đề là không nghĩ tới sáu yêu vương lần này rõ ràng không có chạy. . . Nếu như bọn họ giống như trước đồng dạng chạy ngược lại là chuyện tốt. Như vậy này yêu quái quần long vô thủ tứ tán chạy trốn chết, chúng ta có thể gia tốc quét sạch. Đến lúc đó. Đánh tan Sương Vũ sơn mục đích cũng có thể đạt đến."

Trận chiến này mục đích, không phải giết sáu yêu vương, cũng không phải giết tiêu yêu, mà là tiêu diệt sáu yêu vương thủ hạ này ít nhất hai ngàn danh luyện thần cảnh đã ngoài yêu quái.

Loại này yêu quái mới là đại quân đoàn tác chiến trung trung kiên lực lượng.

Chỉ cần đưa bọn họ giải quyết, Thiên Bồng cũng có thể chuyên tâm địa ứng đối Hoa Quả Sơn. Về phần giết sáu yêu vương. . . Đây cần cực kỳ nghiêm mật bố trí tài năng bảo đảm phải hết sức cẩn thận, nếu như có thể thuận liền hoàn thành này tốt nhất, nếu như không thể, cũng không cần cưỡng cầu.

Vịn thuyền diêm Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, thì thảo luận bầm: "Lần này ngoài ý muốn bị thương Bằng Ma Vương, không biết có thể hay không sinh ra nhất định uy hiếp tác dụng khiến cho sáu yêu vương trốn đi? Có lẽ chúng ta hẳn là còn muốn nghĩ những biện pháp khác. . ."

"Oanh ——!"

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn từ phía sau truyền đến. Kích khởi cuồng phong giờ lên Thiên Bồng hai tấn.

Tất cả thiên binh đều rơi động.

Chậm rãi xoay người, Thiên Bồng chứng kiến một con thuyền đối phương chiến hạm kéo theo thật dài khói đặc tại một mảnh bầu trời binh

trong tiếng thét chói tai cùng chỗ ở mình kỳ hạm gặp thoáng qua, rơi rụng, cuối cùng đọng trên mặt đất ngã cá bẫy nhầy.

"Đây là . . ."

Ngẩng đầu lên, hắc chứng kiến khói đặc trung dần dần hiện ra hai cái thân ảnh.

"Tôn Ngô Không, Cứu Đầu Trùng!" Thiên Cầm không khỏi mở to hai mắt nhìn kinh hô: "Làm sao có thể nhanh như vậy đi ra? Chẳng lẽ lại tự hai người bọn họ tới?"

Ở đây thiên binh thiên tướng cũng đều từng người đều bị chột nếu như tới tập kích sợ ngây người. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.

Không chỉ là thiên binh thiên tướng, liền phía dưới còn không có bị quét sạch đến trong sơn động nhô đầu ra yêu quái cũng nguyên một đám ngây dại. Chính là đỉnh núi Ngưu Ma Vương cùng Sư Đà Vương cũng không ngoại lệ.

"Bọn họ làm sao tới rồi? Không phải không kết minh sao?"

Cuốn cuộn khói đặc trung, hầu tử duỗi dài đầu bao quát phía dưới chiến cuộc: "Đây chính là bọn họ nói đứng vững gót chân? Thật là đủ rồi ồ."

"Còn không phải sao." Cứu Đầu Trùng hừ lạnh một tiếng, ung dung nói: "Trước kia vừa gặp phải thiên hà thủy quân hãy cùng cái thớt gỗ trên thịt đường như, lần này cũng không phải là đứng vững gót chân sao?"

"Lần này không giống với?"

"Không giống với." Cửu Đầu Trùng lắc đầu, giống như cười mà không phải cười nói: "Lần này là cái thớt gỗ trên con rùa đen, thiên hà thủy quân được tìm chút thời giờ mở xác rùa đen tài năng nhện con rùa đen súp. Có thể không phải là tiến bộ sao?" (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 294: Tiện Thế Nhấn

Thấp kém mi, hầu tử cười toe toét miệng địa nhìn đứng ở hạm thủ trên mặt không biểu tình Thiên Bồng.

"Nhu thế nào? Còn không mau điếm tập kết nhân mã? Chúng ta đều giết trước mặt ngươi."

Đây là khiêu khích sao? TỰ hai người?

Thiên Bồng như trước mặt không biểu tình, vịn bên hông trường kiếm tay lại nắm quá chặt chẽ.

Hắn không có hạ lệnh, nhưng tất cả thiên binh thiên tướng đều đã kinh đi động.

Trống trận vang lên, kèn thổi lên, tất cả quân hạm cũng bắt đầu điều chỉnh vị trí của mình cố gắng đem hai người vây vào giữa, trên mặt đất thiên binh dừng tay lại bên cạnh chuyện tình bắt đầu đều tự trở về danh sách, thiên tướng môn bắt đầu đi trước đều tự tập kết điếm, chỉ chờ Thiên Bồng ra lệnh một tiếng có thể bày ra chiến trận. . .

Trên mặt đất yêu quái cùng chủ phong trên yêu vương trong nháy mắt bị không để ý tới, cả chi hạm đội tự giống như một con há to miệng mãnh thú chậm rãi tới gần mình con mồi, chích chờ bọn hắn rơi vào trong miệng.

Ở đây, tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp. Một hồi đại chiến giống như có lẽ đã không thể tránh khỏi.

Theo thời gian trôi qua, Thiên Bồng ánh mắt bắt đầu ở chiến hạm của mình trong lúc đó lưu chuyển, chờ mong trước máu chột một sát.

Có thể nhưng vào lúc này, hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng đều lược lược điều chỉnh thoáng cái vị trí của mình, đi lên trên.

Cái này một bay lên, lúc này tự vượt ra khỏi nguyên bản dự định vòng vây. Thế nhưng tự chỉ là vượt qua vòng vây mà thôi, vừa mới bước ra dự định vòng vây, hai người liền đình chỉ bay lên, tiếp tục trên mặt trào phúng địa nhìn Thiên Bồng.

Một chúng thiên binh thiên tướng hai mặt cùng dòm, rất nhanh lại ăn ý địa điều chỉnh đều tự vị trí.

Vây quanh lại là tiếp tục.

Có thể không đợi bọn họ chính thức vây kín, hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng một đông một tây binh chia làm hai đường lại là đều tự bay khỏi vòng vây.

Cái này làm sao bây giờ?

Thiên tướng môn từng người đều chỉ phải nhìn về phía Thiên Bồng.

Thiên Bồng như trước vẫn không nhúc nhích đứng tại nguyên chỗ, đôi mắt kia trừng được rất tròn.

Thiên tướng môn hiểu ý.

Đại quân một lần nữa điều chỉnh vị trí đều tự hướng phía hai người vây đi. Thiên tướng môn bắt đầu đều tự tể ra pháp khí treo trên bầu trời mà dậy.

Nhưng vào lúc này. Cái này lưỡng gia hỏa lại là chậm rãi điều chỉnh vị trí của mình. Một cái dưới lên, một cái trên lên.

"Cái này tính chuyện gì xảy ra? Chơi trốn tìm sao?" Thiên Bồng răng cũng đã cắn được khanh khách vang lên.

Tiên tay một huy, thủ hạ một đám binh tướng tuy có điểm khó hiểu, nhưng vẫn là chiếu làm.

Nguyên bản một mình một chi đại quân triệt để địa chia làm hai tốp, thật giống như hoang dã trung hai con ả núp trước chậm rãi tới gần con mồi mãnh thú. Bất đồng chính là, "Con mồi" sớm đã biết sự hiện hữu của bọn hấn, thậm chí còn thích thú giống như.

Mắt thấy hai người rất nhanh cũng bị vây kín, chỉ thấy Cửu Đầu Trùng cùng hầu tử liếc nhau. Lại là bắt đầu điều chỉnh vị trí.

Cái này trả được? Coi chúng ta là hầu đùa giỡn?

Thiên Bồng "Thương" địa một tiếng rút ra trường kiếm: "Giết ——!"

Ra lệnh một tiếng, nguyên bản căng thẳng cung huyễn kẻ hết buông ra, đầy trời vũ tiễn hướng phía hai người trút xuống mà đi, tất cả thiên tướng trong nháy mắt tạo thành nhiều chiến trận, thiên binh môn cầm trong tay trọng thuẫn điên cuồng mà chạy nước rút. . .

Nhưng lại tại cái này một sát, hai người mất tích.

Chính xác ra, là nhanh như chớp chạy mất dạng. Một chúng thiên binh bỏ nhào cá không.

"Cái này chạy? Đã muốn chạy, vì sao muốn tới?" Tránh ở chủ phong trên Ngưu Ma Vương há to miệng.

Vốn cho là đến căn cây cỏ cứu mạng, không nghĩ tới tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

So sánh với Ngưu Ma Vương uể oải, thiên hà thủy quân thì là cả một mảnh mờ mịt. Thậm chí mấy ngày liền bông cũng là như thế.

Chuyên môn chạy tới khiêu khích sao?

Thiên Bồng có điếm không thể tin được.

Rất nhanh, hấn đem đại quân hồi phục đến nguyên lai trận hình. Lại không có lại phái ra đội ngũ tiếp tục quét sạch mặt đất yêu chúng, mà là triển khai thám báo bày đào sâu ba thước địa tìm tòi.

Tuy nói bất kể như thế nào Hoa Quả Sơn đại quân đều không thể nào tại trong thời gian ngắn như vậy xuyên việt nghiêm chỉnh cá đại châu cự ly, thế nhưng không bài trừ đối phương sớm xuyên qua kế hoạch của hấn sớm xuất phát.

Cái này lăn qua lăn lại, chính là ngưng chiến sáu canh giờ.

Thẳng đến đêm khuya, tại liên tục phái ra bốn gậy thám báo, tiện thể trước còn đem một ít thiên tướng cũng phái đi ra phản phục tìm tòi sau hấn mới tin tưởng Hoa Quả Sơn đại quân cũng cũng không đến, tới thật sự chỉ là hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng như vậy hai cái.

Ẩn ẩn địa, hấn có loại dự cảm bất tường.

"Kế tiếp làm sao bây giờ?" Thiên Nội hỏi.

"Dựa theo nguyên lai xử lý, nên làm cái gì bây giờ còn là làm sao bây giờ." Thiên Bồng lạnh như băng địa trả lời một câu, này lông mày đã là trói chặt.

Đẩy lấy đầy trời tinh đấu, đại quân điếm xảy ra hoả hoạn bả lại là xuất động tiêu diệt yêu.

Có thể vừa mới bắt đầu không có một phút đồng hồ, đại quân bên ngoài một tàu chiến hạm liền tạt trước mắt bao người kéo theo cuộn cuộn khói đặc vẩn lặc.

Phiêu đảng hỏa tinh chiếu sáng Cửu Đầu Trùng này trương hơi dữ tợn mặt.

"Giết ——!"

Một tiếng này, Thiên Bồng cơ hồ là rống ra tới.

Cả hạm đội đều nhanh chóng đi động.

Có thể không đợi đại bộ phận điều chỉnh tốt trận hình, Cửu Đầu Trùng khinh miệt cười, lại là hóa thành một đạo hắc quang biến mất tại không trung.

"Đây là ý gì?" Thiên Bồng một quyền nặng nề chùy tại thuyền trên mái hiên, này hàm răng cũng đã cắn được khanh khách rung động.

Đang lúc này, một tiếng vang thật lớn, hạm đội phía sau bạo động tái khởi.

Quay đầu, Thiên Bồng vừa vặn trông thấy hầu tử theo tới hậu phương một con thuyền nhẹ hình chiến hạm hạm trên người lỗ thủng lí chạy tới, cười hì hì nhìn xem Thiên Bồng.

Không cần phải nói, này lỗ thủng nhất định là cái này hầu tử vừa mới chọc.

Chiến hạm lí thiên binh đang bề bộn trước đập tắt lửa, cuộn cuộn khói đặc hướng phía bầu trời tuôn ra.

Lúc này. Này tàu chiến hạm nhìn về phía trên cũng đã lung lay sắp đổ, tùy thời đều có thể rơi rụng.

Có thể không đợi Thiên Bồng hạ lệnh, hầu tử cũng đã vỗ vỗ cái mông biến mất tại trong bầu trời đêm.

"Đây là ý gì? Đánh lén chiến?"

Tựa hồ vì ứng nghiệm Thiên Bồng này dự cảm bất tường, trong thời gian kế tiếp, các loại đánh lén tăng ra không ngừng.

Không giống với lúc trước Cửu Đầu Trùng đánh lén, dưới mắt đánh lén, thậm chí không dùng chế tạo thương vong làm mục đích.

Cửu Đầu Trùng cuối cùng chỗ nào đó đột nhiên xuất hiện sau đó ném loạn một trận hỏa sau đó nhanh như chớp chạy không thấy, hầu tử tắc hội đột nhiên xuất hiện ở mũi tàu chiến hạm bên cạnh phương sau đó dùng gậy gộc hung hăng địa đem chiến hạm chọc cá lỗ thủng, tiếp theo, đồng dạng biến mất vô tung.

Chính là vài tàu chiến hạm tổn thất, đối tại một chi mười vạn nhân mã thiên đình hạm đội mà nói không quan hệ đau khổ. Có thể bọn họ có thể không trông nom sao?

Bết bát nhất, là hai người này cũng không bước vào chiến hạm vòng trong, mà bọn họ tốc độ cả thiên hà thủy quân đều không có người nào cùng được trên. . .

Nhìn qua vài chiến thuyền nằm tại phía dưới còn xèo xèo mạo hiểm hỏa quang chiến hạm, Thiên Bồng cái trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Trận chiến tranh này đang theo trước hấn chưa bao giờ nghĩ tới phương hướng phát triển.

"Này chích yêu hầu trong đầu. Đến tột cùng đang suy nghĩ gì?"

...

"Hầu vương ý tứ là. Tuy nhiên không kết minh. Nhưng hấn nguyện ý xuất thủ tương trợ. Đồng thời, hấn hy vọng ma vương có thể dốc hết tất cả phát động phản kích." Vạn Thánh long vương về mặt bình thân nói: "Nếu như ma vương ngài làm không được, như vậy sau này cũng không cần trông cậy vào Hoa Quả Sơn lại xuất thủ tương trợ."

"Hấn thật như vậy nói?" Ngưu Ma Vương trên mặt nghi hoặc mà hỏi thăm.

"Dạ." Vạn Thánh long vương nhẹ gật đầu.

"Phát động phản kích? Chúng ta bây giờ có năng lực phát động phản kích sao?" Ngưu Ma Vương thì thầm lẩm bẫm.

"Hấn đây là ý gì? Nói với hấn kết minh hấn không kết, hiện tại lại chịu chạy tới giúp chúng ta?" Bản thân bị trọng thương Bằng Ma Vương bán nằm tại ghế đá hữu khí vô lực nói: "Lúc trước phái đi Hoa Quả Sơn đàm kết minh thời điểm, đến tột cùng là nói như thế nào?"

Nói, ánh mắt của hấn chậm rãi xéo xuống đứng ở trong góc nhỏ Bạch Tô.

Bị Bằng Ma Vương như vậy xem xét, Bạch Tô lập tức toàn thân run lên, nháy mắt con ngươi lấp bắp nói: "Hấn lúc ấy xác thực minh xác tỏ vẻ không kết minh."

"Hấn cho tới bây giờ sẽ không đã tin tưởng ma phong. Chính là hiện tại cũng là như thế." Mi Hầu vương một bên lau sạch lấy của mình gậy gộc một bên ung dung nói: "Đây không phải kết minh, mà là lẫn nhau lợi dụng."

Được chia còn là rất thanh. Hấn không muốn xem trước thiên hà thủy quân dễ dàng địa nắm bắt ma phong sau đó chuyển công Hoa Quả Sơn. Hoặc là nói, nếu như thiên hà thủy quân nhất định có thể nắm bắt ma phong, hấn cũng hy vọng thiên hà thủy quân có thể chết bị thương thảm hại hơn trọng một điếm."

Trong lúc nhất thời, vài cái yêu vương đều nhìn về phía Vạn Thánh long vương.

Vạn Thánh long vương sâu hít một hơi thật sâu, không có trả lời.

Cái này xem như chấp nhận a.

Một ít lũ yêu vương lúc này có điếm nhụt chí.

Dùng vi đẳng đến đây cá cứu binh, kết quả bất quá là cái khác đối thủ thôi.

Nửa ngày, Giao Ma Vương sách sách nở nụ cười: "Đã như vậy, chúng ta làm gì nghe hấn? Không bằng dứt khoát bỏ quên ma phong rồi đi, làm cho Hoa Quả Sơn cùng thiên hà thủy quân đi liệu cái người chết ta sống. Chúng ta tọa sơn quan hổ đấu cũng giảm đi nhiều chuyện như vậy. Dù sao mấy người chúng ta phải đi, thiên hà thủy quân cũng ngăn không được."

Vài cái yêu vương đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vạn Thánh long vương nói: "Hầu vương để cho ta chuyển cáo chư vị ma vương. Hấn cùng với Cửu Đầu Trùng hội nghị cách khiên chế trụ thiên hà thủy quân, cho các người chế tạo cơ hội. Nhưng là gần kề như thế mà thôi, Hoa Quả Sơn sẽ không lại phái ra càng nhiều quân đội trợ giúp. Có thể giữ được hay không ma phong toàn bộ xem chính các người. Lời nói cũng đã truyền đến, lão Long, cáo từ."

Nói đi, Vạn Thánh long vương khom người chấp tay, xoay người hướng phía ngoài động đi đến.

Ngưu Ma Vương tròn mắt cực kỳ nhanh đi lòng vòng, vội vàng đi theo.

"Long vương, lão ngưu tiến người một đoạn đường."

...

Lúc này, thiên hà thủy quân cũng đã lâm vào quẫn cảnh.

Hai cái Thái Ất kim tiên vĩnh viễn đánh lén, cho thiên hà thủy quân mang đến hơn nữa là uy hiếp, mà không phải là thương vong.

Có đôi khi, uy hiếp so với thương vong càng thêm hữu dụng. Cả chi hạm đội đều biết hai người này là Thái Ất kim tiên trung kỳ đã ngoài tu vi, nếu là đối với bọn họ bỏ mặc, không chừng có thể tạo thành bao nhiêu phá hư.

Tơ mắt nhìn vài chiến thuyền quân hạm tại đánh lén trung bị đánh rơi, hạm đội không thể không co rút lại phòng ngự. Có thể này phòng ngự co lại một cái, hai con đại yêu tợn lại chạy trốn không thấy.

Tợn khẩn trương như vậy hề hề địa ngây người cá biệt canh giờ, Thiên Bồng lại là hạ lệnh thăm dò tính địa triển khai trận hình.

Kết quả vừa vừa mở ra, đánh lén lại đến. . .

Xem ra, cái này lưỡng gia hỏa chính là chuyên môn đến thêm phiền nha.

Rơi vào đường cùng, hạm đội đành phải chia làm ba cổ, co rút lại phòng ngự, cho đều tự đều phân phối có thể độc lập ứng đối cái này hai con đại yêu vũ lực.

Có thể đi đến một bước này, thiên hà thủy quân liền không có khả năng lại vây quanh Sương Vũ sơn. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Tuy nói tiêu diệt yêu hành động cũng còn có thể tiến hành, chỉ là tốc độ chậm rất nhiều. Nhưng mấu chốt là tựu tại thiên hà thủy quân nghiêm mật khống chế này nhỏ hẹp phạm vi bên ngoài, những cái này yêu quái liền có thể không coi ai ra gì sôi nổi. . .

Như vậy còn tiêu diệt cái rắm a!

Tiêu diệt ở đâu, bọn họ chạy cũng được, chẳng tiêu diệt hết bọn hấn rồi trở về, có quan hệ gì?

Trong khoang thuyền, Thiên Bồng nhìn qua một phần đó bôi xóa và sửa sửa địa đồ nửa ngày nói không ra lời.

Lại là chưa bao giờ thấy qua chiến thuật. . .

Không lùi, một trận này không biết muốn đánh tới khi nào, mà bọn họ căn bản không có chuẩn bị cho tốt ứng đối tiêu hao chiến tiếp tế.

Thôi, thiên đình chỉ trích định lên.

Giờ này khắc này, thiên hà thủy quân đã là đâm lao phải theo lao.

"Không được, chúng ta được thay đổi chiến thuật." Nhìn chăm chú địa đồ, Thiên Bồng chậm rãi nói: "Thiên tai không thể, vậy cho bọn hấn an bài điểm dịch chúng!" (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 295: Lựa Chọn

Dưới trời sao, Cửu Đầu Trùng cùng hầu tử điếm nổi lên đống lửa.

Tự như vậy nho nhỏ một đống đống lửa, lại trong đêm tối có vẻ dị thường chướng mắt, cả Sương Vũ sơn địa giới, vô luận là yêu quái còn là thiên binh thiên tướng đều bị ngừng lại rồi hô hấp, yên lặng mà chăm chú nhìn trên sườn núi như vậy một cái quang điếm.

Thiên Bồng biết rõ, đây là này chích giáo hoạt hầu yêu tại hướng hấn biểu thị công khai sự hiện hữu của mình, cũng là tại hướng cả Sương Vũ sơn địa giới yêu quái biểu thị công khai sự hiện hữu của mình.

Có thể tuy vậy hấn lại có thể thế nào? Phái ra nhân mã sao? Này chích hầu yêu yếu không phải là cái này sao?

Không ngừng mà quấy rầy, không ngừng mà khiêu khích, làm cho cả chi hạm đội đi theo đám bọn hấn hai cái tới tới lui lui địa chuyển, lại không thu hoạch được gì. Hấn đã nghĩ làm cho tất cả mọi người chứng kiến thiên hà thủy quân về mặt bại tướng.

Hấn tại hiển lộ rõ ràng vũ lực, tại trước mặt mọi người đùa giỡn thiên hà thủy quân.

Chiến cuộc bởi vì cái này con khí gia nhập, đã bắt đầu hướng phía không thể dự kiến phương hướng độ lệch.

...

Bên cạnh đồng lửa, Cửu Đầu Trùng ung dung đĩa nướng nai thịt, thỉnh thoảng hướng thiên hà thủy quân hạm đội phương hướng nhìn quanh.

"Người nói, bây giờ đối với mặt có bao nhiêu thiên binh thiên tướng còn có yêu quái đang nhìn ta thịt nướng? Ta như thế nào đột nhiên cảm giác được vạn chúng chú mục chính là cảm giác rất sướng?"

"Hắn là không ít a, còn rất có thể chịu. Bởi như vậy, người không phải canh hắn là hảo hảo tú người một chút thịt nướng tay nghề sao?" Hầu tử cao cao địa đứng ở bên cạnh trên mặt đá bàn bắt tay vào làm nhìn ra xa hạm đội cùng Sương Vũ sơn.

Hắn cũng đã đứng có một bữa canh giờ đi, tựa đứng như vậy, giống như một pho tượng giống như địa vẫn không nhúc nhích, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Đúng đúng đúng, ta phải làm cho bọn hắn biết rõ, ta Cửu Đầu Trùng không chỉ có thể đánh, thịt cũng nướng đến hảo. Ha ha ha ha." Cửu Đầu Trùng vui tươi hơn hờ địa nở nụ cười. Thịt nướng hào hứng bỗng nhiên tăng vọt.

Ước chừng qua một canh giờ. Thẳng đến Cửu Đầu Trùng bả toàn bộ nai đều cho nướng xong rồi ăn xong rồi. Hầu tử mới mở miệng nói chuyện.

"Ăn xong rồi?"

Cửu Đầu Trùng yên lặng địa thay đổi cá khăn tay bả ngoài miệng dầu cho lau: "Ăn xong rồi, nói thực ra, chúng ta nên mang một ít hương liệu tới. Đừng đem thành run, trở thành nấu cơm dã ngoại nhiều thích ý a?"

"Đi, giúp ta cá bè bọn."

Hầu tử nhảy lên nhảy xuống nham thạch bắt đầu bốn phía thập củi.

"Người đây là muốn làm gì vậy?"

"Người hỗ trợ là được."

Cứ như vậy bận việc hảo một hồi, hai người rớt cục tụ nổi lên một đồng lớn đầu gỗ. Ngay sau đó, Cửu Đầu Trùng đã bị gạt đến một bên, mà hầu tử tắc bắt đầu ở trên sườn núi chuyên lên.

"Người đây là muốn làm gì vậy?"

"Một hồi sẽ biết."

Không bao lâu. Hầu tử tụ tại trên sườn núi dọn xong vài cái đồ án, đuổi giờ tay lên, những cái này củi toàn bộ đốt lên.

Lập tức, đối diện hạm đội bạo phát ra tiếng cười, rồi lại giống như bị người ngạnh sanh sanh ách đoạn vậy, trong khoảnh khắc ngừng. Về phần Sương Vũ sơn trên tiếng cười thì là càng cười càng cuồng.

Thậm chí có mấy cái người can đảm yêu quái đều nhảy ra khiêu khích.

"Người cái này làm cho là gì?" Cửu Đầu Trùng chăm chăm vào trái rộng ra đầy đất xèo xèo thiêu đốt củi hỏi.

"Cũng không có gì, chính là ân cần thăm hỏi một chút Thiên Bồng Nguyên Soái mẹ nó thôi." Hầu tử đập đi trên tay mảnh gỗ vụn.

"Phốc. . . Thô tục?"

. . .

Yêu bầy bắt đầu ồn ào, giờ phút này thiên hà thủy quân hạm đội, lại yên tĩnh được chỉ còn lại có gió mạnh theo chiến hạm khoảng cách cuốn quá o o thanh.

Thiên binh môn nguyên một đám vi khế cúi đầu, không dám lên tiếng. Thiên tướng tắc nguyên một đám xanh mặt. Đồng dạng không dám lên tiếng. Lại là đứng ở boong thuyền Thiên Bồng thân sắc nhìn về phía trên có vẻ cực kỳ bình tĩnh.

"Cái này yêu hầu, hào hứng thật đúng là không giống bình thường cao a." Nhàn nhạt cười cười. Thiên Bồng xoay người rời đi: "Ôn nước khi nào thì có thể tổng tới?"

"Trong ba ngày có thể đưa đến." Thiên Nội vội vàng bước nhanh đi theo: "Có thể là như thế này có phải là quá. . . Một khi sử dụng mà nói, đã có thể không chỉ là yêu quái, liền cái khác sinh linh cũng khó thoát khỏi cái chết."

"Tận khả năng phạm vi không chế cũng được, về phần thoát tiết ra ngoài bộ phận, sau này chuyện tình sau này nói sau. Dưới mắt trận chiến này, chúng ta thua không được, cũng kéo không nổi."

"Dạ."

...

"Uy, ngươi vừa mới nhìn hồi lâu hay là tại nghĩ cái này a, có phải là quá nhàm chán điếm a?" Cửu Đầu Trùng nói.

"Có thể không phải là nhàm chán tài cán cái này sao, nếu không ngươi tìm một chút không chuyện nhàm chán để làm?" Hầu tử nhìn Cửu Đầu Trùng liếc, xoay người hướng hai người điếm nâng đồng lửa đi đến.

Hướng phía hạm đội phương hướng hướng hướng, Cửu Đầu Trùng thờ dài, cũng đi theo.

"Nói trở lại, mấy tên kia thực hội nghe chúng ta đi theo thiên hà thủy quân chết dập đầu sao?"

"Có lẽ sẽ, có lẽ không biết. Nếu như bọn họ còn trường đầu óc mà nói, hẳn là tự sẽ đồng ý." Hầu tử ngồi vào bên cạnh đồng lửa trên tảng đá, tiện tay triệu lai hai cái quả đào cắm ở trên nhánh cây phóng tới trên lửa nướng: "Đây chính là ta làm cho nhạc phụ ngươi đương đặc sứ nguyên nhân."

Liếc một cái này hai cái bị lấy ra nướng quả đào, Cửu Đầu Trùng ngồi chồm hồm ngồi vào hầu tử trước người nhú chặt trước lông mày nói: "Nhưng ta cảm giác, cảm thấy ngươi làm cho lão nhân đi làm đặc sứ không tốt. Ta tin tưởng hẳn sẽ không phản bội Hoa Quả Sơn, có thể. . . Lão nhân nhân từ nương tay, cùng cái kia Ngưu Ma Vương còn có bạn cũ chuyện. Ta liền lo lắng hẳn đừng đến lúc đó khiến cho chính mình trong ngoài không phải người, lấy không tốt còn có thể hại Hoa Quả Sơn."

Hầu tử giương mắt da nhìn Cửu Đầu Trùng liếc: "Ngươi cứ như vậy không tin được người cha vợ?"

"Ngươi biết, lão nhân có điểm cổ hủ. Lời này ngươi cũng không thể nói với hắn a." Nghĩ nghĩ, Cửu Đầu Trùng lại bổ sung nói: "Cũng không thể đối ẩm áp nói."

"Ngươi còn sợ lão bà?"

"Đây không phải sợ, là yêu! Hiểu không?"

"Được rồi, ta như là loạn người nói chuyện sao? Chuyện này a, vốn có sự phát đột nhiên, cũng là không có yên lòng chuyện tình, đi một bước tính một bước quá."

...

Xa xa, còn đi ở ma phong trên sườn núi Vạn Thánh long vương nhìn qua xa xa hỏa quang rớt thành thô tục ha ha nở nụ cười.

"Các ngươi cái này Hầu vương, cũng coi như quái nhân." Ngưu Ma Vương nhin không được nhãn đầu lông mày.

Trên chiến trường làm chuyện như vậy, hấn theo không hề nghĩ ngợi qua.

Vạn Thánh long vương loát râu dài nói: "Mỹ Hầu Vương tính cách là cổ quái điểm, nhưng trọng tình nghĩa lại là không giả."

Ngưu Ma Vương hơi sững sờ, nhẹ giọng thờ dài: "Có thể được lão Long vương như thế đánh giá, cũng không dễ dàng a."

Vạn Thánh long vương chi cười cười, cũng không đáp lời, quay đầu tiếp tục dọc theo sơn đạo đi xuống dưới.

Ngưu Ma Vương đi theo, thấp giọng hỏi: "Lão Long vương a, lão ngu có một chuyện muốn thỉnh giáo."

"Ma vương thỉnh giảng, nếu là biết được, lão Long cần phải ngôn vô bất tẩn." Vạn Thánh long vương giản lược địa chấp tay.

Ngưu Ma Vương lạng lẽ mắt lé nhìn nhìn lão Long vương, thản nhiên nói: "Nếu là long vương ở vào lão ngu bây giờ vị trí, sẽ như thế nào lựa chọn? Là trốn, còn là án lấy Mỹ Hầu Vương thuyết pháp buông tay đánh cược một lần? Nếu là trốn, dùng long vương ngài phỏng chừng, này Mỹ Hầu Vương có thể hay không nhân cơ hội. . ."

Nói đến đây, hấn lại là khẩn trương địa dùng khước mắt dư quang chú ý đến Vạn Thánh long vương.

Chỉ thấy Vạn Thánh long vương như trước sắc mặt bình thản.

Yên lặng đi một đoạn, Vạn Thánh long vương nói: "Ma vương đại khả không cần phải lo lắng Hầu vương đánh lén. Tuy nói binh bất yếm trá, nhưng dựa vào lão Long đối Hầu vương hiểu rõ, hẳn cần phải khinh thường tại làm như thế. Ma vương thật là nhiều lo lắng."

Vi hơi dừng một chút, hẳn lại nói tiếp: "Về phần ma vương theo lời trốn, hoặc là buông tay đánh cược một lần. . . Cái này, lão Long cũng là nói không rõ. Nếu là ma vương chịu buông tay đánh cược một lần, tuy nói yếu bốc lên điểm phong hiểm, cố gắng còn có thể bảo trụ cái này Sương Vũ sơn cơ nghiệp cũng nói không chừng. Nhưng nếu là trốn, tuy nói an toàn, lại khẳng định nếu như cùng lúc trước vậy công dã tràng. Cái này tất cả trung lợi và hại, còn phải ma vương chính mình cân nhắc."

Nghe được Vạn Thánh long vương trả lời, Ngưu Ma Vương tựa hồ thoáng cái lâm vào suy tư.

Lại là sờ soạng đi hảo một đoạn, Ngưu Ma Vương mở miệng nói: "Lão Long vương a, lão ngưu còn muốn lại hỏi một câu. Người nói, Mỹ Hầu Vương có không có khả năng chứng kiến chúng ta sắp có thể bức đi thiên hà thủy quân, liền dừng lại động tác tọa sơn quan hổ đấu rồi sao? Một mặt suy yếu thiên hà thủy quân, một mặt suy yếu chúng ta, cái này chỉ sợ. . . Mới phù hợp nhất Hoa Quả Sơn lợi ích a?"

Vạn Thánh long vương dừng bước, chăm chăm vào Ngưu Ma Vương nói: "Nếu là Hầu vương thực đánh loại này bàn tính, khẳng định tự cũng không làm cho lão Long đi cái này một lần đi."

. . .

Một ít & đêm, đôi cả Sương Vũ sơn địa giới mà nói chính là một cái không ngủ đêm.

Hầu tử không dứt địa tại trên sườn núi thao túng trước các loại thô tục quyền đương giải trí, bả Thiên Bồng nữ tính trực hệ đều ân cần thăm hỏi mấy lần. Phát triển đến đằng sau nhìn bầu trời bình xem không rõ , càng là căn cứ chăm chú phụ trách thái độ không sợ phiền địa đem thô tục đều dùng các loại văn tự chú thích.

Thiên Bồng lại là một bộ bình tĩnh bộ dạng, những kia thiên tướng có thể nguyên một đám kìm nén không được.

Chủ soái làm cho người ta như vậy nhục nhã, cái này cùng nhục nhã chính mình có gì khác nhau?

Nhiều lần, một đồng lớn thiên tướng vọt tới Thiên Bồng trước mặt thỉnh chiến, đều bị Thiên Bồng cho cưỡng chế dưới đi. Ngay cả có thiên tướng đưa ra ăn miếng trả miếng sách lược cũng bị Thiên Bồng cho phủ định.

Kết quả là, vô luận hầu tử như thế nào khiêu khích, thiên hà thủy quân chính là mắng không trả khẩu.

Cái này khả nhục hồng rồi Sương Vũ sơn yêu chúng.

Tuy nhiên bọn họ đại đa số cũng không biết chữ, nhưng số lượng nhiều như vậy, luôn luôn biết vài cái có thể cho bọn hắn phiên dịch phiên dịch không phải?

Nghiêm chỉnh cá buổi tối, bọn họ đều ghé vào cái động khẩu xem thiên hà thủy quân chê cười, cười đến phi thường cao hứng, cười đến chưa bao giờ có địa thoải mái. Cười xong đại khái đều phiền muộn hạ xuống, đồng dạng là yêu vương, đồng dạng là gặp được thiên hà thủy quân, động Hoa Quả Sơn yêu vương kiêu ngạo như vậy bọn họ yêu vương chỉ có thể giống

như con rùa đen giống như địa co lại trong động? Lúc trước có phải là chọn sai đầu nhập vào đối tượng?

Mà cái này một & đêm, đối đưa tiễn xong Vạn Thánh long vương Ngưu Ma Vương mà nói tắc càng là lãn lộn khó ngủ.

Dưới mắt lựa chọn kỳ thật rất đơn giản, lưu lại, bọn họ khả năng bảo trụ thế lực, đi, bọn họ nhất định lại là hồn nhiên một thân. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Nhiều năm như vậy một mực bị thiên hà thủy quân đuổi theo khắp nơi chạy loạn, còn không có chạy đủ rồi sao?

Có thể Vạn Thánh long vương nói Mỹ Hầu Vương sẽ không sau lưng sử độc thủ, sẽ không cố ý làm cho bọn hắn cùng thiên hà thủy quân chết đập đầu đến lưỡng bại câu thương, lời này có thể tin tưởng sao?

Tuy nhiên trên thực tế cho dù cùng thiên hà thủy quân chết đập đầu đến lưỡng bại câu thương cũng so với trực tiếp trốn chết cường, nhưng nếu thực bị người như thế lợi dụng, con tức này ai nuốt xuống được a?

Tối lý trí lựa chọn cũng không nhất định là cuối cùng lựa chọn.

Cái này một & đêm, hắn không chỉ phải nghĩ biện pháp thuyết phục chính mình, còn muốn chuẩn bị cho tốt lí do thoái thác thuyết phục cái khác yêu vương.

Đáng tiếc chính là, suốt một & đêm, hắn cuối cùng cũng không thể nghĩ đến biện pháp thuyết phục chính mình, bất quá hắn vẫn bị thuyết phục, thuyết phục hắn, là ngoài động phủ không ngừng truyền vào tiếng cười.

Ngày kế sáng sớm, hắn rốt cục hạ quyết tâm triệu tập những thứ khác vài cái yêu vương, công bố quyết định của hắn. . . Hoặc là nói là đề nghị.

"Ta cảm thấy được, chúng ta hẳn là phát động phản kích, cùng thiên hà thủy quân đánh tới đây!" (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 296: Ôn Thủy

Tựa hồ vì hướng hầu tử biểu quyết tâm, cùng ngày sáng sớm, Sương Vũ sơn trên khó được địa đâm nổi lên trống trận.

Tại Ngưu Ma Vương dưới sự dẫn dắt ước chừng năm nghìn loài chim bay loại yêu quái bị tập kết lên đối ba nhóm thiên hà thủy quân trung Thiên Cầm thống lĩnh một gậy phát khởi "Tự sát thức" công kích, trong đó lại càng không thiếu luyện thần cảnh đã ngoài yêu quái.

Mấy ngày liên tiếp, cái này xem như trên nhất quy mô phản kích.

Bất quá tham dự chỉ có Ngưu Ma Vương, còn lại yêu vương một cái không gặp đến. Đại khái là lại náo nội chiến đi.

Tựa hồ bởi vì tối hôm qua hầu tử cử động cổ vũ sĩ khí, lần này công kích mới đầu nhìn về phía trên có hiệu quả rõ ràng, thậm chí đột phá tầng ngoài cùng phòng tuyến.

Để báo đáp lại, hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng ra tay khiên chế trụ mặt khác hai cổ thiên quân lệnh nó không cách nào nhanh chóng trợ giúp.

Đây không thể nghi ngờ là lệnh lũ yêu cổ vũ một màn.

Rất nhiều cũng đã ở vào hỗn loạn trạng thái không có nhận được tiến công mệnh lệnh bình thường yêu chúng bắt đầu chủ động gia nhập chiến đấu. Tại cao nhất phong thời kì, ngoại trừ ngay từ đầu phát động công kích năm nghìn loài chim bay yêu quái bên ngoài càng có ước chừng ba vạn lực

đi tiêu yêu tại mặt đất điên cuồng mà hướng phía thiên quân hạm đội bắn tên, trong khoảng thời gian ngắn yêu triều phô thiên cái địa, lại bả thiên hà thủy quân cho đánh cho hồ đồ.

Bất quá, loại ưu thế này gần kề duy trì một lát.

Theo phụ trách chỉ huy chi hạm đội này Thiên Cầm hoãn quá thân lai, thiên hà thủy quân bắt đầu ổn định trận tuyến cũng tùy thời phản công.

Ngay sau đó, làm cho người há hốc mồm một màn đã xảy ra.

Đối mặt thiên binh trút xuống dưới xuống vũ tiễn, mặt đất yêu chúng một mảnh gào khóc thảm thiết giống như như thủy triều lui bước, trên bầu trời loài chim bay yêu quái tắc một mảnh hỗn loạn, tùy ý thiên hà thủy quân chia ra bao vây!

Gần kề nửa canh giờ, không đợi đến mặt khác hai đường quân lực ra tay tiếp viện, một mực giả bộ công kích nhưng lại chưa bao giờ tiến vào một đường Ngưu Ma Vương rơi chạy. Yêu quân vút xuống dưới đầy đất thi thể thất bại thảm hại.

Ngay sau đó. Thiên hà thủy quân bắt đầu thừa thắng xông lên. Lại là thu hoạch một mảng lớn yêu quái.

Cuối cùng chiến quả, là yêu quái môn nguyên một đám tròn trong huyết động lạnh run, thiên hà thủy quân vượt cánh tại huyết động ngoài chửi bậy.

Đến vào lúc giữa trưa, ngoại trừ đầy đất máu tươi thi hài bên ngoài, hết thấy tựa hồ lại khôi phục nguyên trạng.

Chiến đấu chấm dứt.

"Mười so với một. . . Hoàn toàn là thiên về một bên a. Như vậy đánh tiếp có ý tứ sao? Chính là đánh riêng này lí tất cả yêu quái, phỏng chừng tối đa cũng tựu tiêu diệt một vạn thiên quân. . . Có lẽ còn không có." Cửu Đầu Trùng cái cằm đều muốn đến rơi xuống.

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn xem đầy đất thi thể, rất lâu sau đó, cuối cùng chỉ phải thở dài. Xoay người nói: "Người nhìn không hiểu sao?"

"Có ý tứ gì?" Cửu Đầu Trùng vội vàng đuổi theo.

"Cái này sáu cái tên thật tình là. . . Bọn họ bỏ tất cả luyện thần cảnh yêu quái đều biên đến một đội ngũ lí, còn lại yêu quái tự do phát huy, hoàn toàn nhìn không ra có bất kỳ lãnh đạo hệ thống. Một chi đã không có người tâm phúc bộ đội, người nghĩ bọn họ có thể như thế nào? Đại quy mô chiến đấu chú ý chính là chỉ huy phối hợp, mà tại trong đội ngũ của bọn họ, những kia tiểu yêu căn bản chính là có cũng được mà không có cũng không sao. . . Nhiều lắm là thì phân tán hạ quân địch lực chú ý . Càng không xong chính là, mặc dù là luyện thần cảnh yêu quái cũng không hề chiến trường kỷ luật đáng nói, hoàn toàn chính là ra lệnh một tiếng một loạt cùng lên, sau đó làm theo ý mình, tất cả an thiên mệnh."

Nói. Hầu tử lại là bất đắc dĩ thở dài.

Cái này cùng người nguyên thủy kéo bè kéo lũ đánh nhau có cái gì khác nhau? Quả thực là gỗ mục không thể điều!

Quay đầu lại, hầu tử đột nhiên trông thấy Cửu Đầu Trùng vẻ mặt mờ mịt.

Được rồi. Không chỉ là này sáu cái tên, Cửu Đầu Trùng cũng là một đường mặt hàng.

Yêu cái này chúng tộc, cho tới bây giờ sẽ không có trị quân, binh pháp này khái niệm. Mặc dù nói mình cũng là nửa thùng nước, nhưng trải qua những năm này thực tế, so với bọn hắn thật sự mạnh hơn nhiều lắm.

Sáu yêu vương uy hiếp giảm xuống vài phần, có thể đây nên vui vẻ sao? Thiên hà thủy quân uy hiếp lại tăng lên vài phần.

Sau giờ ngộ, Nguru Ma Vương lại là suất lĩnh bộ đội phát khởi một lần công kích, lúc này đây số lượng thẳng hạ xuống hai ngàn. Về phần những cái này tán loạn tiêu yêu, càng là chích ngẫu nhiên có mấy cái chạy ra huyết động đến đối với bầu trời phóng hai mũi tên tựa nhanh như chớp chạy về trong huyết động.

Thiên hà thủy quân bên này tất hoàn toàn chỉ có một gậy nghênh chiến, mặt khác hai tốp hoàn toàn chính là một bộ xem cuộc vui thái độ.

Thấy thế, hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng tự nhiên là cố gắng trực tiếp gia nhập chiến cuộc, mà kết quả thì là mặt khác hai tốp thiên hà thủy quân ra tay, ngược lại kiềm chế hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng.

Không đến một nén nhang thời gian, Nguru Ma Vương rơi chạy, yêu quân tan tác.

Duy nhất đáng giá ăn mừng là do ở chạy trốn rất nhanh, cơ hồ không có gì chết.

"Đám người này là ăn cút chó lớn lên sao?" Đây là Cửu Đầu Trùng đối Sương Vũ sơn yêu chúng cuối cùng đánh giá.

Hầu tử cũng đã không có mắt thấy.

Hai ngày sau, Nguru Ma Vương như trước chịu khó địa diễn trò, không ngừng mà dẫn đầu yêu quái công kích, sau đó rơi chạy, xuất động yêu quái

theo hai ngàn một đường hàng, đến cuối cùng chỉ còn lại có một trăm, hơn nữa thường thường là vừa xuất động tụt về lại, co lại được còn nhanh hơn Ngưu Ma Vương.

Về phần thiên hà thủy quân, tặc mỗi ngày đánh bóng đao kiếm chờ Ngưu Ma Vương công kích, hun đốt huyết động kế hoạch như trước cất bước duy gian, cả chiến cuộc xem như cương.

Hầu tử thậm chí cảm giác mình mỗi ngày đánh lên sinh ra chiến quả đều so với Ngưu Ma Vương công kích chiến quả cũng phải lớn hơn, nghiêm nhiên cũng đã thành tác chiến chủ lực.

Duy nhất đáng được ăn mừng, đại khái là song phương đều nhìn không thấy trận chiến tranh này khi nào có thể chấm dứt a. Chỉ cần bên này chiến đấu một ngày không chấm dứt, thiên hà thủy quân tụt một ngày không cách nào đối Hoa Quả Sơn khai chiến.

Chính là Thiên Bồng hội cứ như vậy một mực đông dài sao?

Đến ngày thứ ba sáng sớm, một con thuyền thiên hà thủy quân chiến hạm tràn đầy nước, tại hơn năm mươi danh thiên tướng hộ vệ hạ bắt đầu hướng phía Sương Vũ sơn bốn phía phun.

"Bọn họ đây là muốn làm gì?" Hầu tử tiện tay một ngón tay, một giọt tòng quân hạm trên phun ra nước trong bị hấp tới, huyền ở lòng bàn tay.

"Có thể hay không là hạ độc rồi?" Cửu Đầu Trùng hỏi.

"Ngươi hội uống thiên quân phun xuống nước sao?"

"Sẽ không."

"Này chẳng phải kết liễu?"

"Vậy người nói hấn phun nước. . . Cái này xem như như thế nào cá ý tứ?"

Chằm chằm vào trong lòng bàn tay này nước trong, hầu tử nhíu lại lông mày suy nghĩ hồi lâu, đôi Cử Đầu Trùng nói: "Người ở nơi đây tiếp tục xem, ta đi xem đi U Tuyên cốc."

. . .

Linh Tiêu Bảo Điện trên, chúng tiên tề tụ.

Thái Bạch Kim Tinh trên mặt vui vẻ, từng bước một đi đến trong đại điện, đối với Ngọc Đế chấp tay cất cao giọng nói: "Bệ hạ, thần có việc bẩm báo."

"Ái khanh có chuyện gì quan trọng?"

"Là về giấy phép đặc biệt thiên hà thủy quân trợ tiêu diệt Hoa Quả Sơn một chuyện."

"A?" Ngọc Đế lược lược chân chờ, loát râu dài nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái mới được thánh chỉ, chẳng lẽ ái khanh đã có chiến báo?"

"Đúng là. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. " Thái Bạch Kim Tinh hơi ngẩng đầu lên, cười nói: "Thần nghe nói, Thiên Bồng Nguyên Soái dẫn bệ hạ thánh chỉ, lại không đi trước Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn trợ trận, mà là đi Nam Chiêm Bộ Châu Sương Vũ sơn."

Lời này vừa nói ra, trên triều đình lập tức nghị luận tới tấp.

Ngọc Đế sắc mặt hơi biến hóa, nghiêng mắt nhìn về phía một bên Quyên Liêm.

Thấy thế, Quyên Liêm liền vội cúi người thì thầm.

Nghe vậy, Ngọc Đế nhẹ gật đầu, đôi thái bạch cười nói: "Ái khanh quá lo lắng, việc này trẫm sớm đã biết được. Nay Sương Vũ sơn yêu nghiệt cùng Hoa Quả Sơn vốn là một đoàn, nếu muốn tiêu diệt Hoa Quả Sơn, cần phải trước tiêu diệt Sương Vũ sơn, mới là sách lược vẹn toàn. Thiên Bồng cử động lần này không gì đáng trách."

"A?" Thái Bạch Kim Tinh giống như cười mà không phải cười mà chăm chú nhìn Ngọc Đế, chậm rãi nói: "Này, bệ hạ có hay không biết rõ, thiên hà thủy quân đã ở Sương Vũ sơn sử dụng ôn thủy, độc hại một phương sinh linh?"

Lập tức, Ngọc Đế thần sắc cứng đờ, chúng tiên xông xáo. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Được rồi, hôm nay canh có điểm thiếu. 《 đại bát hầu 》 6 số trên khởi điểm trang đầu đại phong đây, đến lúc đó toàn lực ứng phó gia canh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 297: Gân Cầu

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua.

Cả chi hạm đội đều hội tụ đến cùng một chỗ, tất cả thiên binh thiên tướng đều ở lẳng lẳng chờ đợi trước, thậm chí liền Ngưu Ma Vương ngẫu nhiên chuyển cũng không lớn phản ứng.

Tất cả mọi người tinh tường, bọn họ sắp lấy được thắng lợi, tuy nhiên loại này thắng lợi cũng không phải là dựa vào thường quy thủ đoạn, thậm chí theo ý nào đó đi lên nói, bọn họ đánh một cái gân cầu.

Trong khoang thuyền, Thiên Bồng giống như thường ngày vậy ngồi ngay ngắn ở bàn học bên cạnh phê duyệt trước theo cái khác quân đội đưa tới quân báo.

Yếu ớt chiếu sáng tại trên mặt, băng lạnh như băng lãnh, ánh mắt trước sau như một địa kiên định.

"Nguyên soái, ôn thủy cũng đã toàn bộ rơi vãi ra khỏi ." Thiên Nội chấp tay nói.

"Biết rằng, lui ra đi." Tiện tay đem phê xong trúc giản xoáy lên, lại tiện tay mở ra một cái khác phần, Thiên Bồng thản nhiên nói: "Bảo trì cảnh giới, đám người còn lại nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai, phát động công kích."

Thiên Nội hơi há hốc mồm tựa hồ còn muốn nói điều gì, cuối cùng lại không nói ra, chích khom người chấp tay nói thanh: "Dạ."

Dưới ánh trăng, cuối cùng một giọt phun tại trên mặt đá nước trong chính dùng tốc độ cực nhanh biến mất vô tung. Hoặc bốc hơi, hoặc thẩm thấu, ai cũng nói không rõ.

...

Thiên đình, Linh Tiêu Bảo Điện.

Chúng tiên đã là nổ nôi.

"Cái này Thiên Bồng, càng ngày càng cả gan làm loạn!"

"Ôn thủy há là có thể tùy ý sử dụng? Nếu là có thể tùy ý sử dụng ôn thủy, ngày đó đình còn muốn dưỡng trăm vạn đại quân làm chi?"

"Thiên Bồng Nguyên Soái lần này quả nhiên là qua, ôn thủy vừa ra, độc hại ngàn vạn sinh linh. Kết quả là chính là tiêu diệt Sương Vũ sơn, chỉ sợ cũng là được không bù mất a."

"Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái chỉ sợ là nghĩ chiến công nghĩ điên rồi a! Tuy nói giới luật của trời không rõ văn quy định không được sử dụng ôn thủy, có thể vật ấy uy lực to lớn... Nhìn hấn lần này như thế nào xong việc!"

"Thiên Bồng Nguyên Soái định là bởi vì Nghê Thường tiên tử việc đã đối thiên đình sinh phản ý, tùy thời trả thù! Kính xin bệ hạ đem việc này nhanh chóng cáo tri Thái Thượng Lão Quân!"

"Thiên hà thủy quân mục vô pháp kỷ. Đã thành thiên địa tai họa. Thỉnh bệ hạ lập tức hạ lệnh phái binh quét sạch!"

Giữa đại điện. Thái Bạch Kim Tinh cao cao địa ngẩng đầu lên thờ ơ lạnh nhạt, tùy ý quan mình câu oán hận phát sinh.

Ôn thủy tính thiên tai sao?

Có thể nói tính, cũng có thể nói không tính. Có thể tai họa cự đại lại là sự thực không thể tranh cãi.

Kế lần trước thần tiên động tình sau, Thiên Bồng lại một lần đập thiên đình hồng tuyến.

Lúc này, phản Thiên Bồng tiên gia một người tiếp một người bắt đầu làm khó dễ, rất Ngọc Đế tiên gia lại nguyên một đám không mở miệng.

Ngọc Đế xanh mặt nghe xong Quyển Liêm thì thầm, ho khan hai tiếng đã ngừng lại trên điện huyên xôn xao, sắc mặt ngưng trọng nói: "Chúng khanh gia. Căn cứ thiên hà thủy quân tấu, này Sương Vũ sơn địa giới đã cơ bản đắp chặn giới yêu nghiệt chiếm cứ, cái khác sinh linh đã là thiếu chi hựu thiếu. Huống hồ, lần này thiên hà thủy quân tuy nhiên sử dụng ôn thủy, nhưng cũng là tận lực pha loãng. Tại kết quả cuối cùng không có ra trước khi đến, không thể vọng kết luận..."

Này ngữ nhanh chóng không nhanh, trong lời nói lộ ra sợi sợi không xác định.

Giờ phút này, cố gắng liền cho tới nay kiên quyết ủng hộ Thiên Bồng xuất binh Ngọc Đế cũng có chút dao động a.

"Thiên Bồng a Thiên Bồng, người quả nhiên là không hiểu triều đình việc a..." Ngọc Đế nghĩ.

...

U Tuyên cốc, trong đình viện.

"Sư huynh. Đây tốt cùng là cái gì?" Hầu tử ghé vào trên bàn đá hỏi.

U Tuyên tử ngồi ngay ngắn hai tay giao thoa trước ngực không ngừng kháp các loại thủ thế, không bao lâu. Một giọt đó bị hầu tử mang tới nước trong đã tại không trung bị phân cách thành giống như đám sương vậy vô số phần.

Đến lúc này, U Tuyên tử hai tay hợp lại, này đám sương nhanh chóng bắt đầu thiêu đốt lên, biến mất vô tung.

"Đây là nước trong." Hãn nói khẽ.

"Chỉ là nước trong?"

"Trong đó, có ôn độc, còn có linh tung dịch."

"Vật gì đó?" Hầu tử hơi nheo mắt lại hỏi.

Sâu hít một hơi thật sâu, U Tuyên tử nói: "Còn nhớ rõ người đang ở đây Tử Vân Bích Ba Đàm tao ngộ loại đó chú pháp sao?"

"Ngạch?"

U Tuyên tử nhàn nhạt cười cười, nói: "Cái kia hắc giao đem chú pháp rót vào Tử Vân Bích Ba Đàm nước trong đầm, lại mượn từ nước hồ, thẩm thấu đến Tử Vân Bích Ba Đàm địa giới từng cọng cây ngọn cỏ trung, do đó lây nhiễm mỗi một chích yêu quái lệnh thứ nhất sáng rời đi Tử Vân Bích Ba Đàm địa giới liền sẽ làm cho thiên quân phát hiện."

"Su huynh nói chính là cái kia?" Hầu tử thoáng cái ngồi thẳng lên.

U Tuyên tử nhẹ gật đầu, nói tiếp: "Đó chính là linh tung dịch. Chỉ cần lây dính loại đồ vật này, vô luận là người hay là yêu, nó linh lực, hoặc là nói yêu khí, liền sẽ rất dễ dàng bị thông qua nào đó phương thức cảm giác. Đây là thiên quân lòng bắt đang lẫn trốn yêu quái một loại thủ đoạn. Lúc trước

hắc giao, chắc hẳn cũng là theo Nam Thiên Môn trong tay đạt được loại vật này."

Hầu tử khòe mắt lập tức hơi kéo ra.

Cái này còn phải rồi?

Nếu như Sương Vũ sơn mỗi một chích yêu quái đều lây nhiễm loại vật này, vậy có phải hay không đại biểu cho thiên quân đứng ở ngoài động phủ có thể trực tiếp biết rõ trong huyết động có bao nhiêu yêu quái, cái gì thực lực?

Hơn nữa bết bát nhất chính là yếu tiêu trừ loại vật này, cần thật nhiều ngày thời gian...

"Này, ôn độc?" Hầu tử thấp giọng hỏi.

"Cái này ôn độc tỵ lợi hại." U Tuyên tử thật dài thở dài, loát râu dài nói: "Ôn độc, tuy nói thiên đình tất cả quân đều có phân phối, lại cực nhỏ sử dụng. Cùng này linh tung dịch đồng dạng, ôn độc cũng cần hỗn trong nước mới có thể thâm thấu. Bất đồng chính là, vô luận là nhân loại còn là yêu quái, thậm chí chim thú cỏ cây, chỉ cần nhiễm phải trên, trong vòng một ngày liền bắt đầu suy yếu, nếu không trị liệu, trong vòng mười ngày nhất định bị mất mạng."

Hầu tử tròn mắt đều nhanh đến rơi xuống.

Cái này là cái gì quỷ đông tây? Sinh hóa vũ khí? Thiên quân còn có loại này ngoạn ý? Vì cái gì Dương Thiên không đề cập qua?

Nếu là bị thiên hà thủy quân đối Hoa Quả Sơn đến phát ra như vậy còn phải rồi?

Vi hơi dừng một chút, U Tuyên tử lại nói tiếp: "Đương nhiên, cái này gần là đối với tại vậy sinh linh mà nói. Đối luyện thần cảnh đã ngoài tu giả nhiều lắm thì suy yếu, không đến mức chết. Hóa thân cảnh tu giả cũng đã siêu thoát rồi hình thể, càng không phải ôn độc có thể lây nhiễm được... Bất quá, ôn độc vậy đều là tại cần gạt bỏ cả khu vực sinh linh thời điểm mới sẽ sử dụng, phải có Ngọc Đế thánh chỉ mới có thể đi."

"Thiên đình tin tức ta cũng vậy có! Lần này rõ ràng Ngọc Đế không có hạ chỉ, có phải là đại biểu cho thiên hà thủy quân không tuân theo quy định, rất nhanh sẽ bị thiên đình truy cứu trách nhiệm?" Hầu tử liền vội vàng hỏi.

U Tuyên tử cúi đầu xuống tinh tế suy tư một phen, nói khẽ: "Cũng chưa chắc."

"Chưa hẳn?"

"Giới luật của trời cũng không mệnh lệnh rõ ràng cấm sử dụng ôn độc, vừa rồi này nước trong trung ôn độc hàm lượng cũng cực nhỏ, nếu là khuếch tán không rộng, suy giảm tới sinh linh không nhiều lắm, thiên đình chắc hẳn cũng sẽ không dùng cái này sự truy cứu. Chính là truy cứu, nhiều lắm là thì ra là một phen khiển trách thôi."

Hầu tử hiểu rõ rồi, triệt để hiểu rõ rồi.

Thiên Bồng đây là đánh gân cầu. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đồ chơi này cũng không có quy định nhất định không thể dùng, chỉ cần suy giảm tới yêu quái nhiều, mà suy giảm tới cái khác sinh linh không nhiều lắm, đến lúc đó bọn họ nhiều lắm là bị quả trách vài câu không ảnh hưởng toàn cục.

Nghĩ, hẳn chậm rãi hỏi: "Su huynh, cái này ôn độc, như thế nào giải?"

"Giải đứng lên cũng là đơn giản, dùng nước biển cọ rửa toàn thân là được."

Dùng nước biển cọ rửa? Này cũng là đơn giản... Hoa Quả Sơn ven biển, cho dù thiên hà thủy quân tại Hoa Quả Sơn sử dụng ôn độc cũng không có gì đáng ngại. Chính là Sương Vũ sơn tứ phía đều là sơn, ở đâu tìm nước biển?

"Tự không có biện pháp nào khác sao?"

"Cũng có thể dùng được giải, bất quá chi bằng sáu ngày mới có thể có hiệu lực."

Sáu ngày... Sáu ngày mà nói, Sương Vũ sơn yêu quái sớm bị giết cá tinh quang.

Ngẩng đầu lên, hầu tử ngơ ngác địa nhìn qua trong mây ghé qua nguyệt.

Hồi lâu, hấn cúi đầu hỏi: "Su huynh có thể hiểu được chế tác ôn độc?"
(chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 298: Gàn Cầu (Hai)

Trong huyết động, một đám yêu vương sớm đã nói không ra lời. w-w--
o-m.

Liên Ngưu Ma Vương cũng không nghĩ tới thiên hà thủy quân hội đối với bọn họ sử dụng ôn thủy. Chính xác ra, trước đây bọn họ căn bản không biết thiên hà thủy quân còn có ôn thủy đồ chơi này.

Hiện tại xem ra, vô luận là Ngưu Ma Vương mấy ngày nay cử động, còn là sáu yêu vương tụ tập yêu quái chiếm núi làm vua cử động đều chẳng qua là một câu chuyện cười thôi.

Thiên đình, thật sự so với bọn hắn tưởng tượng cường đại rất nhiều, đừng đề cập thiên đình bản bộ những cái này đại tướng, tựu quang thiên hà thủy quân, vậy mà cũng chưa bao giờ đối với bọn họ sử xuất qua đòn sát thủ.

Trước mắt lộ căn bản là trông không đến bên cạnh, đây là một loại cái dạng gì tuyệt vọng?

Có lẽ trải qua lúc này đây, bọn họ rốt cuộc đề không nổi hào hứng đến cùng thiên đình đối kháng đi.

Ngưu Ma Vương lo lắng ưu phiền địa trước người đi đạo, tản bộ.

Giao Ma Vương bung lấy cá cái chén ngồi ở cách đó không xa trầm mặc.

Mi Hầu vương chông gậy gộc mặt không biểu tình mà đào lỗ tai.

Sư Đà Vương ngồi xếp bằng ngồi trên mặt đất, ngơ ngác mà chăm chú nhìn trong tay mình lóe hàn quang đại đao.

Ngục Nhung Vương im lặng địa ngục ở trong góc vẫn không nhúc nhích, ánh sáng bất kể như thế nào chiếu không tới mặt của hắn.

Bị thương thật nặng Bằng Ma Vương tắc như trước một bộ hấp hối bộ dạng, thấp cúi thấp đầu, cong vẹo địa tựa ở bên bàn trên tựa hồ tại đang suy nghĩ cái gì, kỳ thật bất quá là trong óc trống rỗng.

Cả cái huyết động lí yên tĩnh được chỉ còn lại có Ngưu Ma Vương tiếng thở dốc cùng tiếng bước chân.

"Làm sao bây giờ?" Bằng Ma Vương ngửa đầu hỏi.

Không có người trả lời.

Hồi lâu, phái đi điều tra tiểu yêu vội vội vàng vàng địa chạy vào động phủ, cúi người quỳ rạp xuống đất.

"Khởi bẩm chư vị đại vương, không có có dị thường."

"Không có có dị thường?" Ngưu Ma Vương duỗi dài cổ tròn tròn mắt.

"Đúng, không có có dị thường." Tiểu yêu cẩn thận địa đáp.

"Không có có dị thường. Vậy có phải hay không đại biểu cho. Tin tức là giả?" Sư Đà Vương nhìn về phía ở đây cái khác yêu vương.

Này bầu không khí tựa hồ lại là động lại.

"Có nên không là giả. Nay hầu tử không cần phải cho chúng ta tổng tin tức giả, chúng ta chạy, đối với hẳn một điểm chỗ tốt đều không có. Cự ly sáng sớm còn có mấy canh giờ. . ." Sâu hít một hơi thật sâu, Ngưu Ma Vương giơ một tay lên nói: "Lại dò xét!"

"Dạ!"

Này tiểu yêu lại là bay vậy địa chạy vội đi ra ngoài.

Giao Ma Vương bưng lấy cái chén nở nụ cười lạnh: "Đã đều đã biết không có giả, cần gì phải lại dò xét? Không bằng sớm làm tính toán hảo."

"Làm cái gì tính toán?" Bằng Ma Vương lạnh lùng địa trừng mắt Giao Ma Vương: "Chạy, đúng không? Nếu như không là vì ngươi, chúng ta đã sớm hợp tác với Hoa Quả Sơn, dùng được rơi vào đến loại tình trạng này?"

"A? Ngươi lại là nói cho ta biết dựa vào cái gì hợp tác với Hoa Quả Sơn có thể không cần rơi đến nước này? Hoa Quả Sơn chính là làm bằng sắt không thành? Ngươi nên vui mừng không có hợp tác với Hoa Quả Sơn. Nếu cùng Hoa Quả Sơn can thiệp cùng một chỗ, sợ là chạy đều không được chạy!" Giao Ma Vương nghiêng mặt đi, lại ngữ như hàng loạt.

"Ngươi cái này điều cá chạch!" Bằng Ma Vương mở to hai mắt nhìn cổ nén miệng vết thương truyền đến trận trận kịch liệt đau nhức muốn đứng lên.

"Đừng sảo!"

Một tiếng bạo rống, cả động phủ lại là yên tĩnh trở lại.

"Sảo có cái gì ý nghĩa sao? Cả ngày chỉ biết đấu tranh nội bộ! Mẹ nó, lão tử đã thành cái gì? Cả ngày cho các ngươi những này thằng nhóc sát cứt sát nước tiểu!" Chỉ vào Bằng Ma Vương, Ngưu Ma Vương nổi giận nói:

"Con mẹ nó người đến tốt cùng có hay không coi chúng ta là huynh đệ? Có phải là có một ngày ta lão ngu e ngại người cũng muốn giết chết a? Kết bái lời thề cũng làm cho cậu ăn chưa? Nếu như không muốn cùng chúng ta một đường, người hiện tại có thể đi, lão tử tuyệt không ngăn đón!"

Nhìn qua đầy mặt vẻ giận dữ Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương thần sắc cứng đờ, nửa ngày. Chỉ phải run nhè nhẹ trước, cắn chặt mỗ ngò liệt trở về lặng yên không lên tiếng.

Giao Ma Vương đang muốn hát đê. Lại không nghĩ Ngưu Ma Vương lại xoay người lại đối với hắn quát: "Về phần người, ta biết rõ người cùng này hầu tử từng có quan hệ, nhưng này đụng chạm là vì ác long thành chuyện tình, đó là chúng ta vài cái cộng đồng quyết định, không trách người. Ta đã sớm nói hội bảo vệ bảo vệ tới đây rồi, người rút cuộc tại sợ cái gì? Bất luận cái gì cùng Hoa Quả Sơn có quan hệ chuyện tình, vô luận tốt xấu, đều muốn phản đối rút cuộc. Cả ngày lời nói lạnh nhạt, người là không tin được ta đây cá đại ca, còn là đầu óc đều dài hơn đến trên mông đít đi?"

Giao Ma Vương cũng là ngẩn người, đem đến bên miệng mà nói đều nuốt trở vào.

Nhìn khắp bốn phía, Ngưu Ma Vương nổi giận nói: "Còn có các người cái khác vài cái! Tựa sáu cái, chúng ta con mẹ nó mới sáu cái a! Tựa sáu cái, vẫn không thể một lòng, cả ngày không dứt địa nghi kỵ! Cấp cho này hầu tử làm cá bộ dáng, rõ ràng theo ta một cái đi chạy lên chạy xuống! Các người mẹ nó đều chết không thành? Còn là nói cái này kết nghĩa tựa kết ta lão ngu một cái nghĩa! Nói cái gì cộng hưởng vinh hoa. . . Những năm này, các người đều mẹ nó làm những thứ gì? Hừ! Lão tử mẹ nó lúc trước chính là đầu heo mông tâm, nếu không sao biết tìm các người loại người này kết bái huynh đệ!"

Nói đến khó thở xử, Ngưu Ma Vương nắm lên trên bàn giác chén nặng nề rơi, lập tức, mảnh nhỏ rơi lả tả đầy đất.

Ở đây một đám yêu vương cũng không có không ngã hút miệng lương khí.

Tính bướng bỉnh tính bướng bỉnh. . . Giảng nên chính là chỗ này cá đi.

Động phủ chỉ còn lại có Ngưu Ma Vương nặng nề tiếng thở dốc.

Còn lại năm cái yêu vương cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại, rất lâu sau đó, lại không người nào dám nói chuyện.

Đợi cho Ngưu Ma Vương hô hấp dần dần bình phục, hắn mới chậm rãi nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: "Dù sao trận chiến này ta sẽ tiếp tục gánh vác, muốn đi, hiện tại có thể biến, đừng giữ lại mặt mặt xấu hổ. Còn có, đi, sau này cũng không phải ta lão ngưu huynh đệ."

Nói đi, hắn hừ lạnh một tiếng, hất lên tay, kéo theo hỗn thiết côn xoay người đi nhanh hướng phía ngoài động đi đến.

Một đám yêu vương người xem ta ta xem người, nửa ngày, lại cũng không biết nói cái gì cho phải.

. . .

Động phủ ở chỗ sâu trong, bị trói thành bánh chưng vậy tiểu bạch long bị ném tại một gian không có vật gì trong thạch thất lẳng lẳng nghe bên ngoài tiếng vang.

Gặp bốn phía tiểu yêu đều đã kinh đi sạch, hắn lẳng lẽ cho một bên Bạch Tố lần lượt cái ánh mắt.

Bạch Tố hiểu ý địa đem nhét tại trong miệng hắn vải trắng rút ra.

"Hu!"

Tiểu bạch long nặng nề mà thở hào hển, dùng sức địa lắc đầu, thấp giọng nói: "Giúp ta bả tỳ bà khóa cởi bỏ, nơi này ngốc không được, đến, ta mang ngươi cùng đi."

Nói, tiểu bạch long liền đem vai của mình bộ dựa vào hướng Bạch Tô phương hướng.

Bạch Tô cúi đầu nhìn một cái chế trụ tiểu bạch long xương tỳ bà móc sắt, bỗng nhiên lắc đầu.

"Ngươi điên rồi sao? Thiên hà thủy quân liền ôn thủy đều dùng, ở lại đây lí chỉ có đường chết nhảy dựng!" Tiểu bạch long mở to hai mắt nhìn hung ác nói.

Này mặt dung quả thực dọa Bạch Tô nhảy dựng.

Thấy thế, thoáng bình phục hô hấp, tiểu bạch long lại hạ giọng nói: "Ngươi theo ta hồi tây hải đi, bao ngươi vinh hoa phú quý hưởng chi vô cùng."

"Tô Tô không cần phải vinh hoa phú quý."

"Vậy ngươi muốn cái gì? Ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi!" Tiểu bạch long vội vàng nói nói.

"Tô Tô yếu cha mẹ an khang."

Lập tức, tiểu bạch long lông mày chau thành chữ bát (八).

"Ngươi ngốc sao? Ngươi là yêu, bọn họ không phải của ngươi thân sinh! Được rồi, coi như là thân sinh, thật sự không được, ta ngay cả bọn họ cùng một chỗ. . . Ngươi phải làm sao? Ô ô ô. . ."

Này vải trắng lại là bị cứng ngắc nhét vào tiểu bạch long trong miệng.

Ngồi xôm tiểu bạch long bên người, ôm đầu gối, Bạch Tố nhỏ giọng nói: "Tố Tố biết rõ bọn họ không phải thân sinh cha mẹ, chính là công ơn nuôi dưỡng trọng như núi, Tố Tố không thể không chú ý sống chết của bọn hắn. Kính xin tam thái tử tha thứ."

"Ô ~ ô ô. . . Ô ô. . ."

Cúi đầu, Bạch Tố nói khẽ: "Tố Tố biết rõ tam thái tử ý tứ. Chúng ta có thể mang đi bọn họ, nhưng còn có tư thực lí học sinh, còn có người trong thôn người. . . Chỉ cần chúng ta hơi chút ra một điểm sai. . . Tố Tố không thể cầm tánh mạng của bọn hắn đánh cược."

Tiểu bạch long hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chú trước mắt cái này vẻ mặt kiên định cô gái nhỏ, tâm muốn chết đều có.

Hắn thật sự không nghĩ tới một mực hướng về của mình Bạch Tố, rõ ràng bởi vì Ngưu Ma Vương một câu uy hiếp tựu. . .

Thế giới bên ngoài quả nhiên còn là quá nguy hiểm.

. . .

Dưới ánh trăng, một cây màu vàng hoa đại trong gió run nhè nhẹ trước, đột nhiên một hồi cuồng gió thổi qua, đem nó bỗng nhiên áp khom eo.

Tàn sát bừa bãi trong cuồng phong, hầu tử hai tay bung lầy theo U Tuyền cốc có được bình lớn tử cực tốc lướt đi, này thân sắc lạnh như băng địa, không cảm giác chút nào nhiệt độ.

Tại dưới thân thể của hắn, là liên miên thanh sơn, xanh um tươi tốt rừng cây.

"Ôn độc. . . Ha ha ha ha." Hấn điên cuồng địa nở nụ cười.

Trận chiến tranh này, đã đến dùng bất cứ thủ đoạn tội tệt nào tình trạng.

"Đã như vậy, mọi người tựu đều đừng khách khí."

Hấn từng điếm từng điếm địa vắn mở nắp bình, tùy ý cao độ tinh khiết ôn độc huy sái dưới xuống, cuối cùng rơi vào một cái chảy xiết sông bên trong.

Cái này đơn giản một cái cử động, cuối cùng sẽ chết nhiều ít sinh linh?

Không có ai biết, cũng không cần biết rõ.

Đây là chiến tranh, đối tại yêu mà nói, ngoại trừ thắng lợi, tranh được sống sót hy vọng, cái khác hết thảy đều là vô nghĩa!

...

Trong nháy mắt, Sương Vũ sơn đã ở trước mắt.

Thiên hà thủy quân hơn cỡ hạm đội hội tụ đến cùng một chỗ, vô số thiên binh tại bốn phía qua lại bay múa, rậm rạp chằng chịt địa, giống như vô số đom đóm vậy.

Cảnh giới so với dĩ vãng bất luận cái gì thời điếm đều muốn nghiêm, lại không có cái khác bất luận cái gì động tác.

Những cái này thiên binh thiên tướng, nên đều đang chờ trước sáng sớm thời điếm, lúa mạch chín, bắt đầu thu hoạch đi.

Tối nay Sương Vũ sơn, so với lúc trước bất kỳ một cái nào ban đêm đều muốn tới yên tĩnh, mà ngay cả thường ngày ngẫu nhiên nghe được yêu quái tru lên cũng không có.

Đang tại trên sườn núi sườn ảm Cửu Đầu Trùng vội vàng đón chào: "Thế nào? Có giải được không có?"

"Không có." Hầu tử lắc đầu.

"Không có?" Cửu Đầu Trùng ngẩng đầu lên sâu hít một hơi thật sâu: "Này kế tiếp làm sao bây giờ? Thông tri này sáu cái tên sau đó lui lại sao?"

"Không, tiếp tục đánh. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " hầu tử mặt không biểu tình mà đáp.

"Còn có thể tiếp tục?"

"Đương nhiên có thể." Nhếch môi cười cười, đem trong tay cái chai phóng tới bên tai quơ quơ: "Còn thừa bán bình."

"Dạ?"

Chỉ thấy hầu tử dùng sức hất lên, này cái chai giống như một vì sao rơi vậy hướng phía hạm đội bay đi.

Ngay sau đó, hầu tử chỉ một ngón tay, một đạo vi không thể xem xét linh lực theo hầu tử đầu ngón tay bắn đi ra, trong nháy mắt đánh trúng bay đến hạm đội ở giữa cái chai.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, không đợi một chúng thiên binh thiên tướng kịp phản ứng, này trong bình ôn độc cũng đã hóa thành vì không thể sát giọt nước rơi lả tả đến bốn phía quân hạm trên.

"Hơi chút sửa lại thay đổi ôn độc, tự thừa bán bình, toàn bộ đưa cho bọn họ. Đến lúc đó tất cả mọi người phát bệnh, phải nhìn xem ai mệnh canh quý giá." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Cảm tạ cho tới nay đặt quyền sách độc giả ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 299: Phát Tác

Cái này một & đêm, đối tại yêu vương cùng Thiên Bồng mà nói không thể nghi ngờ đều là gian nan một đêm. Bài này do . 23u. Thủ phát

Ngưu Ma Vương đối mặt chính là các loại không xác định tính, một bên là đến từ Hoa Quả Sơn tin tức, trước mắt là thiên hà thủy quân từng bước ép sát. Mà chính bọn nó, đến nay lại vẫn là hai mắt một vòng hắc.

Cái gì cũng nhìn không được, thấy không rõ.

Hắn không muốn cứ như vậy rời đi, chỉ cần có một đường hy vọng, hắn sẽ không nguyện rời đi.

Không có có yêu quái sẽ thích trốn đông trốn tây sinh hoạt.

Có thể không ly khai, hắn liền chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Dưới mắt, ngoại trừ tin tưởng Hoa Quả Sơn, giống như có lẽ đã không đường có thể đi.

Đương đương quang lại lần nữa chiếu rọi đại địa thời điểm, những cái này ôn độ, hắn là liền bắt đầu phát tác a...

"Sáng sớm." Ngưu Ma Vương chỉ có thể sách sách cười khổ.

Giờ này ngày này, hắn thậm chí phát hiện cả Sương Vũ sơn lại tìm không ra một cái có thể hảo người để nói chuyện.

Có lẽ, "Sáng sớm" vĩnh viễn cũng sẽ không có.

"Nếu như Vạn Thánh long vương còn ở nơi này hẳn là tốt."

Ngồi chồm hồm ngồi ở Sương Vũ sơn phong trên đỉnh, cái này chích ngàn năm ngư yêu đón hơi cảm giác mát phong nhìn xa tụ thành cầu trạng thiên hà thủy quân hạm đội bất đắc dĩ địa thờ dài.

Này đèn đuốc sáng trưng trong hạm đội, là thế giới kia, cái khác hoàn toàn bất đồng thế giới.

Cũng là yêu quái môn cho tới nay hy vọng đến thế giới.

Đáng tiếc, cho tới nay làm bạn bọn họ, chỉ có thể là ăn tươi nuốt sống, sinh tồn đều hưởng hồ có thể lo, hưởng chi là bước vào tân thế giới?

Một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện ở Ngư Ma Vương sau lưng.

Không cần quay đầu lại, hẳn cũng biết là Mi Hầu vương.

Lúc này, đại khái cũng chỉ có này chích nửa điểm không giống yêu vương hầu tử sẽ tìm đến hẳn a.

Dẫn theo tràn đầy rượu mạnh túi nước, Mi Hầu vương lão đảo địa ngồi vào Ngư Ma Vương bên cạnh bên cạnh thanh nham trên. Vệt ra cái nắp hương trong miệng của mình mãnh rót. Hàm chứa. Lại không có nuốt xuống.

"Còn đang sảo sao?" Ngư Ma Vương hỏi.

Chậm rãi nuốt xuống trong miệng rượu, Mi Hầu vương đạo: "Không sảo a... Cũng làm cho ngươi hù đến, sảo không đứng dậy. Không cãi nhau, thật đúng là không thói quen a. Ha ha ha ha."

Dùng dài khắp hầu mao mu bàn tay lau bả miệng, Mi Hầu vương đem túi nước đưa tới.

Ngưu Ma Vương không có thân thủ đi đón, chỉ là như trước nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào xa xa hạm đội.

Nửa ngày, Mi Hầu vương không thú vị địa đem túi nước thu trở về, cung trước thân thể ôm vào trong ngực.

Phong từ từ địa theo bên người thổi qua. Lay động gò má bộ lông.

"Có mới tin tức sao?" Mi Hầu vương hỏi.

"Có."

"Bọn họ tìm được giải dược rồi?"

Ngưu Ma Vương lắc đầu nói: "Không có, bất quá, bọn họ đối thiên hà thủy quân cũng hạ độc."

"Bọn họ cũng có loại đồ vật này?"

"Dạ." Ngưu Ma Vương nhẹ gật đầu: "Kế tiếp, mọi người tựu đều giống nhau. Cái này có lẽ là một cái cơ hội."

Mi Hầu vương đến bên môi túi nước dừng lại.

Trầm mặc một hồi lâu, Mi Hầu vương hỏi: "Ngươi nói, bọn họ có thể hay không nhưng thật ra là có giải dược?"

"Dạ?" Ngưu Ma Vương chậm rãi nghiêng mặt qua đến xem trước co lại thành một đoàn Mi Hầu vương.

"Ta là nói, có thể hay không Hoa Quả Sơn kỳ thật có giải dược, nhưng không cho chúng ta, cố ý để cho chúng ta tuyệt vọng. Ngẫm lại, song phương đại quân đều ốm bệnh. Sau đó chém giết... Như vậy đánh hạ đến, ha ha. Thật sự là một hồi chết hết chiến tranh a. Ta còn không có đánh qua loại này chiến."

Cúi đầu lược qua nghĩ sơ nghĩ, Ngưu Ma Vương đóng chặt lại hai mắt thở dài: "Có lẽ a, ta cũng không biết. Hiện tại chúng ta không có lựa chọn khác."

Mi Hầu vương hừ cười nói: "Kỳ thật, ta một mực đều so với tán thành cùng Hoa Quả Sơn liên hợp. Nếu như Hoa Quả Sơn đánh thắng, vô luận bọn họ thái độ đối với chúng ta như thế nào, cho dù bọn họ đối với chúng ta có địch ý kỳ thật đều không quan hệ, trời đất bao la, không đi hẳn Đông Thắng Thần Châu không được sao? Bọn họ còn có thể khống chế cả thế gian để cho chúng ta cùng đường không thành? Có thể nếu là thiên hà thủy quân đánh thắng... Hắc hắc, đến lúc đó thiên địa quay về thiên đình nắm giữ, chúng ta có thể lại không có sống yên ổn thời gian."

Nói đi, Mi Hầu vương đứng lên đưa tay ra mời lưng mỗi, ngáp một cái nói: "Bất quá những người khác ý nghĩ hẳn là cùng ta không giống với, dù sao... Ta còn là thói quen tiêu dao một điếm. Có làm hay không vương, kỳ thật không có gì cái gọi là."

Ngưu Ma Vương trầm mặc, không có đáp lời.

Thân thủ võ võ Ngưu Ma Vương vai, Mi Hầu vương tiện tay đem túi nước treo đến bên hông, chống gậy gộc xoay người hướng phía đông phủ phương hướng đi đến.

"Ngươi đi đâu?"

"Đi nói cho bọn hấn biết, chuẩn bị chiến đấu."

...

Cùng Ngưu Ma Vương bàng hoàng bất đồng, Thiên Bồng đôi mắt, là trước nay chưa có áp lực. Hoặc là nói, là có thể đoán được, trước nay chưa có áp lực.

Họa và sinh linh, đây chính là một cái không nhỏ đặc tội danh a.

"Linh Tiêu Bảo Điện chất vấn, hấn là rất nhanh đã đến a. Hy vọng cho đến lúc này chiến tranh cũng đã đã xong."

Trong khoang thuyền, hấn thật dài địa thư thở ra một hơi, viết xong cuối cùng một phần tấu, đắp lên nguyên soái đại ấn.

Tuy nhiên đã sớm đem sắp sử dụng ôn thủy tin tức thông báo cho Quyển Liêm, nhưng chuyện lớn như vậy, hấn thủy cuối cùng yếu có một chính thức văn bản tấu.

"Làm về làm, chỉ cần đừng đem phạm vi khiến cho quá lớn, còn lại, khiến cho Lăng Tiêu Bảo Điện đi cãi cọ a, dù sao cũng không là lần đầu tiên." Hấn nghĩ như thế.

Những cái này sống an nhàn sung sướng tiên gia vĩnh viễn không sẽ minh bạch bọn họ tại một đường đối mặt đến tột cùng là như thế nào đối thủ, tự nhiên cũng sẽ không hiểu được sử dụng ôn thủy sự tất yếu.

Đôi mắt dùng bất cứ thủ đoạn tội tộ nào đối thủ, bọn họ lại yếu bó tay bó chân, nếu nói là thực lực kém khá xa có lẽ còn không sao cả, nếu là coi như như bây giờ... Cái này chiến có thể như thế nào đánh?

Từ góc độ này mà nói, thiên đình này nhìn như vững chắc cơ cấu kỳ thật một điểm không thích ứng chiến tranh. Có đôi khi Thiên Bồng thậm chí có chút ít hâm mộ nâng yêu vương đến, ít nhất, đứng ở một đường thống binh yêu vương có thể dựa theo phán đoán của mình một mình làm bất luận cái gì quyết định.

Trống rỗng trong khoang thuyền, hấn tụt tay cầm lấy hình vuông mộc tráo tử đem dùng cho chiếu sáng hạt châu bao lại, cả cái gian phòng thoáng cái thâm xuống tới.

...

Đương luồng thứ nhất dương quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu sáng Sương Vũ sơn thời điểm, Thiên Bồng đi ra buông nhỏ trên tàu.

Ra mệnh lệnh đạt.

Đâm nâng trống trận, thổi lên kèn, cả hạm đội bắt đầu triển khai tiến công trận hình.

Trong huyết động yêu quái môn bị đánh thức, bất quá bưng tỉnh chỉ là trong đó một bộ phận.

Bọn họ rất nhanh phát hiện dị thường.

Rất nhiều tương đối nhược tiểu chính là yêu quái cũng đã lâm vào triệt để trong mê ngủ bất kể như thế nào đều không thể tỉnh lại, thật giống như sinh bệnh giống như.

Bết bát hơn chính là, những kia tỉnh lại bản thân cũng ở vào suy yếu vô lực trạng thái. Đánh không lên tinh thần. Vận không dậy nổi linh lực.

Dù sao đến bây giờ còn sống phần lớn đều là nạp thân cảnh đã ngoài yêu quái. Nếu là thường ngày, đây là tuyệt đối không có khả năng chuyển phát sinh.

Bọn họ cũng không biết, những cái này luyện thân cảnh đã ngoài yêu quái, tại ngày hôm qua đêm khuya cũng đã bị Ngưu Ma Vương dùng các loại lý do toàn bộ vô thanh vô tức địa tập kết đến Sương Vũ sơn chủ phong, không còn một mống.

Lưu lại, bất quá là hấp dẫn thiên hà thủy quân "Con roi" thôi.

Tại này tiểu yêu còn chưa hiểu chân tướng sự tình trước, thiên hà thủy quân cũng đã giết cái động khẩu.

Lúc này đây, bọn họ không có giống trước đồng dạng phóng hỏa hun đốt. Mà là do thống lĩnh thiên tướng đứng ở ngoài động phủ giản lược địa cảm giác một chút trong động phủ tình hình, tại xác định trong đó không có đại yêu sau duỗi giơ tay lên, một chúng thiên binh trực tiếp sát nhập trong động.

Máu tươi tóe lên, nhưng lại ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều rất thưa thớt. Trong động phủ, tựa như cùng một cái lò sát sinh vậy, hoàn toàn nghiêng về một bên thế cục, chính thức đơn phương giết hại.

Những cái này tiểu yêu thậm chí liền chạy khí lực đều không có, có trực tiếp sẽ chết trong giấc mộng.

Gần kề ba trụ hương thời gian, một cái trọn vẹn ấn dấu hơn trăm chỉch yêu quái huyết động liền bị triệt để quét sạch sạch sẽ.

Xa xa mà nhìn xem theo trong huyết động chen chúc ra, toàn thân là huyết thiên binh thiên tướng. Cửu Đầu Trùng bất đắc dĩ địa cười khổ: "Tốc độ này... Một ngày chỉ sợ có thể giết yếu mấy vạn a?"

"Nếu như toàn lực ứng phó, nơi này yêu quái hẳn là không dùng được hai ngày có thể quét sạch sạch sẽ." Hầu tử mặt không biểu tình mà đáp.

Theo trong tai móc ra kim cô bổng. Hắc bay lên trời hướng phía thiên hà thủy quân hạm đội thẳng vọt tới.

Chói tai tiếng gào thét xông thẳng lên trời, vang vọng cả Sương Vũ sơn địa giới.

Chiến đấu bắt đầu rồi.

Gặp hầu tử xuất hiện, lệnh kỳ huy vũ, vô số thiên binh thiên tướng lúc này hội tụ lại nghênh chiến.

Trận này giao phong cực kỳ ngắn ngủi, ngắn ngủi đến có thể dùng "Một sát na" để hình dung. Không đợi thiên tướng tạo thành chiến trận, gần kề giết một cái thiên binh sau, hầu tử liền quay đầu rút lui khỏi.

Trước đây trước, tình huống như vậy cơ hồ chưa bao giờ thấy qua.

Bất quá, cái này chỉ là bắt đầu.

Đang lúc tất cả lực chú ý đều bị hầu tử hấp dẫn lúc, Cửu Đầu Trùng tại mặt khác phát khởi đột tập.

Đồng dạng cũng là chuồn chuồn lướt nước, thả một trận hỏa, rất nhanh rút lui khỏi.

Ngay sau đó, Ngưu Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu vương, Ngục Nhung Vương, toàn bộ đều xuất hiện. Thậm chí liền Sương Vũ sơn cái khác rất nhiều hóa thân cảnh yêu quái đều xuất hiện.

Bọn họ chiếu hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng chiến pháp phân biệt đối hạm đội phát khởi đột tập, giống như ruồi bọ vậy vờn quanh trước thiên hà thủy

quân hạm đội qua lại trùng kích, lẫn nhau trong lúc đó lại lẫn nhau trợ giúp.

Thoáng cái, cả chi hạm đội bị bọn này đại yêu đánh trở tay không kịp.

"Tướng quân, làm sao bây giờ?"

"Kéo dài hơi tàn thôi." Vẫn đứng tại hạm thủ trên đang xem cuộc chiến Thiên Nội nhìn qua ầm ầm có chút rối loạn trận hình hừ lạnh một tiếng, quát to: "Biến trận ——!"

Nghe lệnh, thiên hà thủy quân nhanh chóng điều chỉnh trận hình.

Tại trận hình phòng ngự hạ, loại này đột tập đối với bọn họ mà nói thật giống gãi ngứa ngứa vậy.

Mà bọn họ vì thế trả giá một cái giá lớn, thì là quét sạch yêu quái tốc độ bị cực đại giảm xuống.

Chín thành đã ngoài lực lượng bị dùng để phòng những này đại yêu duy trì liên tục không ngừng đánh lên, cùng lúc đó, cũng mất đi rất nhanh đẩy mạnh khả năng tính.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, chiến cuộc như trước tại triều trước gây bất lợi cho Sương Vũ sơn phương hướng phát triển, thẳng đến đang lúc hoàng hôn, một cái võ cánh thiên binh không hề dấu hiệu mà mất đi tri giác, rơi xuống đất...

...

Buồng nhỏ trên tàu đại môn ầm ầm mở ra, Thiên Bồng mang theo một đám thiên tướng vội vã địa xông vào.

Nguyên bản canh giữ ở trong khoang thuyền hơn mười tên thiên tướng lúc này nguyên một đám quỳ xuống đất hành lễ.

Giường trên song song nằm sáu gã hấp hối thiên binh. UU đọc sách (.uukanshu.com) văn tự thủ phát.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên Bồng chỉ vào những cái này thiên binh hỏi.

"Hồi bẩm nguyên soái, cũng đã chẩn đoán chính xác, bọn họ lây nhiễm chính là ôn độc." Theo quân y sư cung kính địa đáp.

"Lây nhiễm ôn độc? Là thao tác vô ý sao?" Thiên Bồng nhìn phía một bên Thiên Cầm.

Thiên Cầm mím môi đáp: "Không, cái này vài cái, đều là chưa có tiếp xúc qua ôn thủy. Hơn nữa bọn họ phân thuộc bất đồng bộ đội, trong đó có ba cái chưa bao giờ rơi xuống đất tác chiến..."

"Vậy tại sao hội..."

"Báo ——!" Đang lúc này, một vị thiên binh theo ngoài cửa vội vã địa chạy vội tiến đến: "Khởi bẩm nguyên soái, lại có mười hai tên thiên binh đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì?" Thiên Bồng trong đầu lập tức trống rỗng.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Vì cái gì binh lính của mình hội có nhiều người như vậy lây nhiễm ôn độc?

Chẳng lẽ... (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 300: Ứng Đối

Đôi yêu chúng rơi xuống đất quét sạch tác chiến triệt để đình chỉ, hoặc là nói, cũng đã tiến hành không nổi nữa.

Hiện tại, có thể không rất nhanh tiêu diệt yêu quái sớm đã không phải thiên hà thủy quân vấn đề quan tâm nhất.

Một con thuyền nhẹ hạm bị theo bên ngoài chiêu đến hạm đội hạch tâm, thiên binh môn bắt đầu dùng cáng đem một ít thiên binh mang lên này tàu chiến hạm trên.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều thiên binh không hề dấu hiệu địa hôn mê, này chiến thuyền nhẹ hạm rất nhanh bị đổi thành một con thuyền trọng hạm, ngay sau đó, một con thuyền trọng hạm cũng đã không đủ dùng...

Tự tại bọn hấn trước mắt, cái này chi thiên hà thủy quân tinh nhuệ nhất bộ đội đang tại chậm rãi hồng mất.

Thiên Bồng trong khoang tụ tập vô số thiên tướng, bi quan bầu không khí tràn ngập mỗi khắp ngõ ngách, yên tĩnh không tiếng động.

Hồi lâu, một vị lão tướng đẩy ra cửa khoang đi đến, hơi khom mình hành lễ: "Nguyên soái."

"Thế nào?" Thiên Bồng đưa lưng về phía hấn, xuyên thấu qua hình tròn cửa sổ ngưng mắt nhìn xa xa Sương Vũ sơn chủ phong, mặt không biểu

tình.

"Xác định là ôn độ không sai, hơn nữa... Trúng độ thời gian cũng không phải ngày hôm qua ban ngày, cũng không phải hôm nay phát động tiến công sau, mà là... Rạng sáng."

"Rạng sáng?"

Thiên tướng môn bắt đầu xì xào bàn tán.

"Đúng." Lão tướng cung kính địa đáp: "Rạng sáng."

"Hôm nay rạng sáng, có cái gì đặc thù chuyện tình phát sinh sao?" Thiên Bồng hỏi.

Một đám thiên tướng hai mặt cùng dòm.

Nửa ngày, trong đó một vị tuổi trẻ thiên tướng do dự mà ra khỏi hàng, quỳ một chân trên đất: "Khởi bẩm nguyên soái, hôm nay rạng sáng có tướng sĩ phản ứng nghe được không tầm thường thanh âm."

"Cái gì gọi là không tầm thường thanh âm? Nói rõ ràng điể!" Thiên Bồng lệ trầm giọng quát.

Này hồn hậu thanh âm tại nho nhỏ trong khoang thật lâu quanh quần, tất cả thiên tướng tâm đều hơi bị chấn động.

Tuổi trẻ thiên tướng ngậm miệng, trên trán sớm đã bắt mãn mồ hôi to như hạt đậu.

Do dự hồi lâu. Hấn cắn răng nói khẽ: "Có... Có một không rõ lai lịch cái chai bị ném đến hạm đội của chúng ta ở giữa. Sau đó bạo liệt ra..."

Thiên Bồng khòe mắt hơi run rẩy trước. Chậm rãi hai mắt nhắm lại, vịn góc bàn tay nắm được khanh khách vang lên.

Sao biết biến thành như vậy?

"Là mặt tướng lỗi, lúc ấy... Lúc ấy không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy, cho nên không có đăng báo... Mới đưa đến bây giờ hoàn cảnh. Mặt tướng cam thụ trách phạt, kính xin nguyên soái giáng tội!"

Nói đi, hấn thiên tướng nặng nề mà dập đầu, thật lâu không dám đứng lên.

Như vậy đắc tội, nên không sống nổi a... Chỉ là cái này sao nói là lỗi của hấn sao? Loại chuyện này. Thay đổi ở đây bất cứ người nào, nên đều chắc là không biết chú ý tới a.

Tất cả ở đây thiên tướng đều ngừng lại rồi hô hấp nhìn chăm chú Thiên Bồng bóng lưng.

Thiên Bồng hơi há hốc mồm, lại cái gì cũng không nói lên tiếng.

Cứ như vậy đứng ngẩn ngơ, rất lâu sau đó, mới hơi khoát tay áo đã ngừng lại ngay đó đem mà nói, nói khẽ: "Đi xuống đi, ta nghĩ yên lặng một chút."

Thanh âm kia run nhè nhẹ trước.

Nghe vậy, một đám thiên tướng nguyên một đám cúi đầu khom người thối lui ra khỏi ngoài cửa, duy chỉ có lưu lại Thiên Nội cùng Thiên Cầm.

Đã đại môn đóng chặt, Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Lần này. Đồ dự bị giải dược chuẩn bị nhiều ít?"

Thiên Nội khom người nói: "Bởi vì thời gian cấp bách cũng không có dùng thuyền vận, cho nên. Chỉ có đại khái năm trăm phần. Hiện tại hôn mê đã có sáu trăm tám mươi người, cụ thể lây nhiễm nhân số còn đang tra. Xuất hiện dấu hiệu có chừng... Hai vạn người."

"Nguyên soái, kính xin sớm làm tính toán a." Thiên Cầm nói.

Sớm làm tính toán? Tính thế nào?

Ngoài cửa sổ đầy sao điểm điểm, tinh quang xuyên thấu qua tròn cửa sổ rơi xuống Thiên Bồng trên mặt, cặp mắt kia tròng được rất tròn, hiện đầy tơ máu. Trong hốc mắt mờ hồ có thể thấy được ánh huỳnh quang.

Hai vạn người...

Chính là ăn giải dược, tối thiểu nhất cũng muốn sáu ngày thời gian tài năng khôi phục lại. Hơn nữa giải dược cùng ôn độc bất đồng, áp súc ôn độc chỉ cần một ít bình là đủ rồi, nước có thể ngay tại chỗ lấy. Mà đan dược, lại là số lượng to lớn đại vật tư.

Tinh quang trung, ánh mắt của hắn bắt đầu hơi rung động, ngàn đầu vạn tự trong đầu quán quýt, lại lý không ra nguyên có đến.

Muốn đem đại lượng giải dược tổng đến nơi đây, dù cho toàn bộ dùng cao giai thiên tướng chuyển, tối thiểu cũng muốn hai ngày thời gian.

Bây giờ còn nhân thủ không đủ, một khi điều đi làm loại sự tình này, hậu quả chỉ có thể là bị đánh lén...

Nếu như dùng chiến hạm vận tụy càng không cần phải nói, đẳng chiến hạm lão đảo từ phía trên cảng xuất phát đuổi đến nơi đây thời điểm, sớm đã là vài chục ngày sau chuyện tình.

Không lờ như thế người bệnh số lượng, cả chi quân đội đều đã kinh tê liệt...

Như vậy thế cục, tính toán? Ứng phải đánh thế nào tính?

Mặt của hắn trên hơi tràn ra thê lương bi ai cười.

Mỗi ngày bỗng không nói gì, Thiên Cầm cẩn thận nói: "Nguyên soái, mặt tướng dùng vi, quân ta đương tạm thời rút lui khỏi Sương Vũ sơn."

"Rút lui khỏi?" Thiên Nội hừ lạnh một tiếng.

Thiên Cầm giương mắt nhìn coi Thiên Bồng, lại nhìn thoáng qua Thiên Nội, thân thủ từ một bên giấy trong thùng rút ra trên diện rộng địa đồ bày tại trên mặt bàn, đầu ngón tay tại trên địa đồ kéo lê một cái tuyến: "Vi nay chỉ kế, chỉ có thể là mượn nhờ nước biển. Từ nơi này xuất phát hướng bắc, nếu là tốc độ cao nhất, chỉ cần ba ngày quân ta có thể đến đường ven biển..."

"Vậy ngươi nghĩ tới thiên đình vấn đề không có?" Thiên Nội hỏi.

"Thiên đình?"

"Lần này sử dụng ôn thủy, tin tức là nhất định sẽ truyền đến thiên đình đi. Đừng nói thiên đình có vô số người chờ cử động báo chúng ta, tựu quang mười điện Diêm La, nhận được đại lượng bởi vì ôn thủy mà chết hồn phách, định sẽ chủ động đăng báo thiên đình. Đến lúc đó chúng ta nếu không sử dụng ôn thủy, còn chiến bại, ngươi cảm thấy chúng ta ứng nên như thế nào ứng đối thiên đình chất vấn?"

"Chúng ta không có chiến bại, chúng ta chỉ là tạm thời lui lại!" Thiên Cầm giải thích.

"Có khác nhau sao?" Thiên Nội lạnh lùng nói: "Người cảm thấy tạm thời lui lại cùng chiến bại, tại Linh Tiêu Bảo Điện trên bị lấy ra nói có khác nhau sao? Những kia tiên gia căn bản sẽ không nghe người giải thích, bọn họ hiện tại chỉ là cần một cái cơ hội bỏ đá xuống giếng! Đến lúc đó, thiên đình giao trách nhiệm xuống, chúng ta làm sao bây giờ? Kế tiếp còn có ai tiếp tục tiêu diệt yêu?"

"Cho nên, người cho là nên thủ vững sao?" Thiên Cầm thanh âm lập tức cao tám độ: "Người có biết hay không tình huống hiện tại? Biểu hiện ra có bệnh trạng có hai vạn người, có thể bọn họ là rạng sáng lây nhiễm ôn độc, đợi cho mười hai canh giờ nữa, cụ thể sẽ có bao nhiêu người xuất hiện bệnh trạng? Là năm vạn, còn là sáu vạn? Đến lúc đó, chúng ta như thế nào trông nom người bệnh đồng thời cùng Sương Vũ sơn giao chiến? Còn là nói người cảm thấy chúng ta hẳn là bỏ xuống bọn họ?"

Thiên Cầm mở to hai mắt nhìn cảm tức Thiên Nội, thanh âm kia đã là gào rú, tràn đầy mùi thuốc súng.

Thiên Nội thanh âm đã ngừng lại, bởi vì hẳn cũng không biết nên nói cái gì.

Lý trí nói cho hẳn biết, trận chiến này thiên hà thủy quân không thể chiến bại, thậm chí liên tạm thời lui lại cũng không thể. Có thể bởi vậy, bọn họ yếu tùy ý nhiều đến năm sáu vạn thiên hà thủy quân tướng sĩ chết ở chỗ này sao?

Nếu là chết trên sa trường, này không có gì, thiên hà thủy quân từ trước đến nay hung hãn không sợ chết. Có thể chết ở giường bệnh trên...

Mím môi, Thiên Nội nhìn phía này giờ không nói gì Thiên Bồng.

Thiên Bồng chậm rãi xoay người lại, lảng lảng đi về hướng vị trí của mình, ngồi xuống.

Cứ như vậy ngo ngác đi ngồi, mặt không biểu tình, vẫn không nhúc nhích.

Hồi lâu, hắn mở miệng thở dài: "Thiên Cầm a..."

"Có mặt tướng." Thiên Cầm hơi khom người chấp tay.

Thiên Bồng hơi há miệng, thật sâu mút lấy khí, nói khẽ: "Chúng ta không thể rút lui."

Thiên Cầm không có nói tiếp, chỉ là duy trì lấy chấp tay tư thế.

"Chúng ta không thể rút lui, bởi vì... Chúng ta rút lui không được. Tình huống hiện tại, xa so với người tưởng tượng yếu không xong. Nếu như chúng ta lúc này lui lại, đối phương tự sẽ biết trong chúng ta bộ đã đến hết cách xoay chuyển tình trạng. Đến lúc đó, bọn họ nhất định sẽ ven đường truy kích, ba ngày... Không, ít nhất yếu bốn ngày đã ngoài, chúng ta người bệnh phần đông không có khả năng duy trì tốc độ cao nhất. Bốn ngày thời gian, trên đường đi, chúng ta hội bỏ mình nhiều ít tướng sĩ? Chúng ta có thể xử dụng có hạn thiên tướng thủ hộ mỗi khắp ngõ ngách sao? Như nếu như đối phương toàn lực cản trở, chúng ta có lẽ mười ngày... Đều đến không được bờ biển... Bây giờ là thời kì phi thường, phải dùng một cái khác bộ sách lược."

...

Ước chừng qua một phút đồng hồ, Thiên Cầm cùng Thiên Nội đẩy ra cửa khoang đi ra, không rên một tiếng, một đường sóng vai mà đi lên boong tàu. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Ta có một cái nghi vấn, đối phương ôn độc đến tột cùng là nơi nào đến?" Thiên Cầm thấp giọng hỏi.

"Còn dùng đoán sao?" Thiên Nội thiết nghiêm mặt đáp: "Không phải Tà Nguyệt Tam Tinh Động, chính là Quán Giang Khẩu. Chúng ta không phải đã sớm xác định Hoa Quả Sơn cùng cái này hai cái địa phương có đã liên hệ sao?"

"Quán Giang Khẩu có ôn độc sao? Theo ta được biết, bọn họ là thiên quân danh sách lí duy nhất không có phân phối ôn độc bộ đội."

"Này cũng chỉ có thể là Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

"Nếu như Tà Nguyệt Tam Tinh Động liên ôn độc đều chịu cung cấp mà nói, này..."

Hai người liếc nhau, lập tức đều trầm mặc.

Hồi lâu, Thiên Nội thở dài: "Đi một bước tính một bước a, tình huống hiện tại, chúng ta căn bản không có biện pháp nghĩ đến quá xa. Chỉ có thể hy vọng Tà Nguyệt Tam Tinh Động đừng tham gia quá sâu, nếu không..."
(chưa xong còn tiếp. .)

ps: ngày mai yếu gia canh, buổi tối sau mười hai giờ lên trước canh một a.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 301:

Cả đêm, cả Sương Vũ sơn đều ở lắng lắng mà nhìn xem, nhìn xem thiên hà thủy quân thiên binh một người tiếp một người địa phát bệnh, rơi rụng, sau đó một đồng thiên binh thất kinh địa vẩy lên đi, ba chân bốn cẳng ngẩng lên đi, đưa vào an trí người bệnh chiến hạm trong.

Đến nửa đêm về sáng, thiên hà thủy quân thậm chí hủy bỏ toàn bộ phi hành tuần tra nhiệm vụ, tất cả thiên binh đều co đầu rút cổ trên chiến hạm.

Xa xa địa, hầu tử có thể tinh tường địa trông thấy boong thuyền tuần tra tần suất tăng lên, nhân số cũng đang giảm bớt.

Đây là hay không ý nghĩa tình hình bệnh dịch cũng đã cực kỳ nghiêm trọng?

Trời biết nói.

Trên đỉnh núi, sáu cái yêu vương mang theo một đồng lớn yêu chúng cũng là nhìn cả đêm, mà ngay cả bản thân bị trọng thương Bằng Ma Vương đều bị giơ lên đi ra.

Mỗi khi thấy một cái thiên binh ngất quá khứ, trên đỉnh núi liền sẽ bộc phát ra một hồi tiếng hoan hô, những cái này yêu quái nguyên một đám hoa chân múa tay tung tăng như chim sẻ không thôi, tựa hồ cũng cũng đã quên đối phương chính thừa nhận trước càng thêm nghiêm trọng dịch chúng.

Hàng vạn tiểu yêu môn đang nằm tại âm u ẩm ướt trong huyết động, bọn họ hoặc thần chí không rõ địa thì thảo tự nói, hoặc kéo dài hơi tàn địa tìm kiếm một đường sinh cơ.

Có thể không luận bọn họ làm cái gì, theo thời gian trôi qua, chờ đợi bọn hắn chỉ có thể là tử vong.

Mỗi một cái huyết động, đều sẽ trở thành một cái tự nhiên lẳng mộ, mai táng vô số sinh linh, thậm chí liền cá nhật xác người cũng sẽ không có.

Chồng chất như núi thi thể, tầng tầng lớp lớp bạch cốt, này đem sẽ là như thế nào một cái tràng cảnh?

Hầu tử không dám nghĩ.

Chỉ có thể nói, đây là tiểu yêu môn mệnh.

Nơi này không dựa vào hải, U Tuyên tử có thể ở ngăn ngủ vài canh giờ trong giúp hầu tử chế tạo ra ôn độc, lại không có biện pháp tại trong vòng vài ngày luyện chế đại lượng giải dược.

Từ thiên hà thủy quân quyết định sử dụng ôn thủy một khắc lên, vận mệnh của bọn hắn cũng đã nhất định. Đây là kẻ yếu bi ai a.

Đến sáng sớm thời gian. Hầu tử chứng kiến Sương Vũ sơn chủ phong trên đại lượng yêu chúng bắt đầu tập kết.

"Bọn họ muốn làm gì? Phát động tiến công." Cửu Đầu Trùng vội vàng theo trên cỏ đứng lên nhìn ra xa.

"Bị thắng lợi làm cho hôn mê đầu." Hầu tử không chút do dự xuất ra ngọc giản thông tri Vạn Thánh long vương: "Nghe. Nói cho đầu kia ngu

không cần phải hành động thiếu suy nghĩ. Thiên hà thủy quân còn có tương đương cường lực lượng."

Hầu tử không biết Vạn Thánh long vương có hay không chuẩn xác truyền đạt ý tứ của hắn, nhưng có thể để xác định chính là, Ngu Ma Vương cũng không có nhận thụ cái này đề nghị.

Mang theo cận tồn gần năm nghìn tinh nhuệ, vài cái yêu vương ngoại trừ bị thương Bằng Ma Vương bên ngoài dốc toàn bộ lực lượng xông về thiên hà thủy quân hạm đội.

Mới đầu, cuống quít bay lên không nghênh chiến thiên hà thủy quân hoàn toàn đang ở hạ phong, chiến đấu phạm vi một lần bao trùm kỳ hạm, thắng lợi đối yêu quái môn mà nói nhìn về phía trên cũng đã đâm tay nên.

Nhưng rất nhanh địa, yêu chúng phát hiện bọn họ bất quá là rơi vào bẫy rập.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Đương chiến đấu tiến vào giằng co trạng thái. Mảng lớn thiên hà thủy quân thiên tướng cùng thiên binh theo trên các chiến hạm bay lên trời gia nhập chiến đoàn, Ngu Ma Vương đại quân trong nháy mắt bị phân cách thành vô số phần, cuối cùng chỉ phải vút xuống dưới hơn một ngàn cỗ thi thể chạy trời chết.

Trận chiến này gần kề tiến hành rồi Tam Trụ Hương thời gian, Ngu Ma Vương trong tay chủ lực tổn thất lại vượt qua trước tất cả chiến đấu tổng. Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, thiên hà thủy quân tựa hồ cũng đã ở vào nỗ lực hết đà, nếu không cũng không phải là vút xuống dưới hơn một ngàn cỗ thi thể, chính là toàn bộ bị lưu lại cũng hào không kỳ quái.

"Này bang ngọc tử." Nhìn qua đầy đất thi thể, hầu tử khòe miệng mạnh mẽ run rẩy, cũng đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Đây là cái gọi là trư đồng dạng đồng đội sao?

Nếu như mình không có tọa trấn Hoa Quả Sơn, Hoa Quả Sơn kia bang gia hỏa có thể hay không cũng là như thế này? Hầu tử không khỏi nghĩ.

Bị thiên hà thủy quân hung hăng địa quất một cái tát sau. Yêu chúng môn thật vất vả nhắc tới tin tưởng thoáng cái lại hỏng mất. Ngọn núi kia trên lại cũng không nghe thấy tiếng hoan hô. Thậm chí mỗi khi có thiên hà thủy quân binh lính hôn mê quá khứ, những cái này yêu quái cũng còn sẽ cảm thấy có phải là lại một lần dụ địch xâm nhập mưu kế.

Tại ngay sau đó mười hai canh giờ lí. Thiên hà thủy quân như trước không ngừng suy yếu, Ngưu Ma Vương lại không có tổ chức lên bất luận cái gì có ý nghĩa tiến công, cho dù hầu tử không ngừng xuyên thấu qua Vạn Thánh long vương thúc giục, bọn họ cũng chỉ là tượng trưng địa khoa tay múa chân khoa tay múa chân hai cái tịt tháo chạy.

Bết bát hơn chính là, hầu tử phát hiện trú đóng ở Sương Vũ sơn chủ phong trên chủ lực bộ đội chính đang không ngừng mà xuất hiện đào binh...

Tình hình này, hầu tử cũng đã không có mắt thấy.

Sương Vũ sơn yêu chúng phát bệnh ngày thứ ba, thiên hà thủy quân phát bệnh ngày thứ hai rạng sáng, Hoa Quả Sơn truyền đến một cái cực kỳ không tốt tin tức.

"Trung quân bỗng nhiên gia tốc, trong hai ngày đến Hoa Quả Sơn?"
Năm ngọc giản, hầu tử có điểm không thể tin được lỗ tai của mình.

Ngọc giản một chỗ khác truyền đến Đoàn Chủ thanh âm: "Cụ thể nguyên nhân chúng ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng bọn hắn xác thực bỗng nhiên gia tốc, dựa theo tốc độ hiện tại, trong hai ngày có thể đến. Còn lại hai quân cũng bắt đồng trình độ địa nhanh hơn đi tốc độ, trái quân đại khái còn muốn tám ngày, hữu quân mười ngày. Cho nên, người chỉ sợ yếu về trước đến tọa trấn."

Đây là... Vậy nguy cứu triệu chi kế?

Thiên hà thủy quân binh lâm thành hạ, Cửu Đầu Trùng không nói, tối thiểu hầu tử tự khẳng định phải trở về.

"Này đầu heo quả nhiên sẽ không ngồi chờ chết a."

Buông ngọc giản, hầu tử lập tức lâm vào trong trầm mặc.

"Làm sao bây giờ?" Cửu Đầu Trùng nói: "Người sẽ không thực phải đi về a? Hiện tại đúng là ăn hết cái này chi bộ đội hảo thời điểm a, người nếu trở về, đến lúc đó dựa vào Sương Vũ sơn này bang đồ con rùa được không?"

"Người cảm thấy ta không quay về được không?" Hầu tử nhú chặt trước lông mày nhìn chăm chú Cửu Đầu Trùng.

Có ăn hay không cái này chi bộ đội phản cũng không phải chiến cuộc tính quyết định nhân tố, có thể vạn nhất Hoa Quả Sơn bị chiếm đóng, tự thật sự toàn bộ xong rồi.

"Người sẽ không tính toán để cho ta tại nơi này tọa trấn a?" Cửu Đầu Trùng hoảng sợ mà hỏi thăm.

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn Cửu Đầu Trùng, không có trả lời.

Nơi này thiên hà thủy quân cũng đã triệt để mất đi tiến công tính, tại bọn hấn lựa chọn triệt để phòng ngự dưới tình huống, đánh lén cũng đã ý nghĩa không lớn. Hầu tử tồn tại là cho sáu yêu vương tạo áp lực, Cửu Đầu Trùng cũng có thể sinh ra cái này hiệu quả sao?

Điều này thật sự là, còn chờ thương thảo chuyện tình a.

Chằm chằm vào Cửu Đầu Trùng nhìn rất lâu sau đó, hầu tử chỉ có thể hít một câu: "Ta còn muốn nghĩ đi."

Kế tiếp thời gian, hầu tử bắt đầu ở thúc giục Ngưu Ma Vương xuất binh đồng thời chính mình liều mạng tìm đánh lén thiên hà thủy quân.

Đáng tiếc chính là thiên hà thủy quân tựa hồ tại chờ cái gì, bày ra cẩn thận trận hình phòng ngự vẫn không nhúc nhích. Chẳng phân biệt được ngày đêm địa giằng co mười tám canh giờ, kết quả là cơ hồ không thấy được cái gì thực chất tính chiến quả.

"Đang đợi giải độc đan dược vận đến sao?"

Hầu tử thậm chí chạy tới chạy lui vài thang Sương Vũ sơn cùng Vân Vực Thiên cảnh còn có Quan Vân Thiên cảnh trong lúc đó tuyến đường an toàn, đã có thể sừng sốt không có phát hiện vận chuyển đan dược chiến hạm.

"Chẳng lẽ nói, bọn họ bản thân cũng đã mang đủ rồi hiểu rõ trừ ôn độc đan dược?" Hầu tử chỉ có thể nghĩ như vậy.

Đến thiên hà thủy quân sau khi trúng độc ngày thứ tư rạng sáng, Ngưu Ma Vương mang theo Mi Hầu vương lặng yên đi đến hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng chỗ triển núi.

"Lão ngu gặp qua Mỹ Hầu Vương. Ha ha a, mấy ngày nay, làm phiên Mỹ Hầu Vương xuất thủ tương trợ, nếu không ta Sương Vũ sơn thật không hiểu như thế nào cho phải." Ngu Ma Vương ngửa đầu trên mặt tiểu dung địa chấp tay nói, cùng ở bên cạnh hấn Mi Hầu vương cũng là đơn giản địa hành lễ.

Đây nên là hai người lần đầu tiên mặt đối mặt a.

Đứng ở hầu tử trước mặt, Ngu Ma Vương trọn vẹn cao hơn hấn gần gấp đôi, thanh âm kia nghe đi lên càng là hồn hậu một hồi, tràn đầy từ tính. Chỉ tiếc làm lên sự đến xa không bằng thanh âm của hấn mang cảm giác.

"Thiên hà thủy quân là ta và ngươi cùng chung địch nhân, hấn là." Hầu tử lễ phép tính địa trả cái lễ.

Lúc này Cửu Đầu Trùng cũng đã dứt khoát lần xa xa địa, cần cầu cái đuôi cỏ ngấm phong cảnh đi.

Hữu ý vô ý địa đánh giá Ngu Ma Vương, hầu tử nói khẽ: "Lần này mời ma vương tiền lai, là có một chuyện cáo tri."

"Hầu vương thỉnh giảng." Ngu Ma Vương đưa tay nói.

"Thiên hà thủy quân đại quân cũng đã bình lâm Hoa Quả Sơn, cho nên, ta cùng Cửu Đầu Trùng, lập tức phải trở về đi."

"Nhanh như vậy?" Ngu Ma Vương cùng Mi Hầu vương đô hơi lấp bắp kinh hãi: "Này Sương Vũ sơn nơi này..."

Xa xa nhìn cháy đen thổ địa trên tối như mực huyết động bày liếc, hầu tử thân nhiên nói: "Tiểu yêu môn cũng đã cứu không được, đề nghị của ta là, ma vương mang theo cận tồn bộ đội đi đầu rút lui khỏi. Sương Vũ sơn bản thân cũng không có gì đáng giá thủ, dùng thiên hà thủy quân tình hình,

khẳng định cũng không dám mạo muội truy kích. Bọn họ hiện tại đơn giản hai loại khả năng, thứ nhất, bọn họ có đầy đủ giải độc đan dược, bây giờ là tại kéo dài thời gian chữa thương. Nếu như là cái này một loại, như vậy một khi bọn họ khôi phục lại, Sương Vũ sơn nhất định rơi vào tay giặc."

Nói đến đây, hầu tử vi hơi dừng một chút, sâu hít một hơi thật sâu nói tiếp: "Còn có loại thứ hai tình huống, đó chính là bọn họ kỳ thật không có đan dược. Nếu như bọn họ thuộc về cái này loại thứ hai tình huống, tựu nhất định sẽ gần đây tìm kiếm nước biển giải độc. Tuy nói tựu tình huống trước mắt xem loại tình huống này tỷ lệ không lớn, nhưng ta còn là hy vọng ma vương có thể ở lui lại đồng thời lưu ý thiên hà thủy quân nhất cử nhất động, vạn nhất là cái này loại thứ hai, nhất định phải tìm kéo dài, hoặc là trực tiếp phát động tiến công. Đây là cơ hội duy nhất, nếu để cho chi hạm đội này khôi phục lại, kết quả ma vương chắc hẳn cũng là biết đến. Hơn nữa... Đây cũng là các người sự trước đáp ứng ta."

...

Xa xa mà chăm chú nhìn xa xa trên sườn núi cùng Ngưu Ma Vương nói chuyện với nhau hầu tử, Thiên Bồng xoay người từng bước một hướng buồng nhỏ trên tàu đi đến.

Bên cạnh chăm chú tùy tướng, là Thiên Nội cùng Thiên Cầm. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Hiện tại cũng đã xác nhận lây nhiễm ôn độc lính tổng cộng bảy vạn bảy ngàn người, trong đó sáu vạn hai ngàn người đã kinh triệt để mất đi chiến lực, còn lại tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ sợ cũng đã không trông cậy được vào. Chúng ta bây giờ nhân thủ nếu như yếu tại chiếu cố người bệnh đồng thời duy trì hạm đội hết tốc độ tiến về phía trước mà nói, phòng ngự chỉ sợ hội không cách nào phân thân."

"Nếu như chích điều luyện thần cảnh đã ngoài tướng sĩ phụ trách phòng ngự?" Thiên Bồng hỏi.

"Nói như vậy... Hẳn là còn có thể duy trì sáu thành tốc độ."

"Vậy bỏ qua một bộ phận chiến hạm, đem vài chiến thuyền siêu trọng hình chiến hạm toàn bộ bỏ qua rơi, kể cả soái hạm của ta. Đem trọng yếu vật tư cùng lính phân tán đến nhẹ hạm đi lên, bỏ qua chiến hạm hạch tâm phải triệt để phá huỷ, tuyệt không thể nhường yêu quái đạt được. Còn có, chỉ lưu lại thực vật, nước cùng đan dược, còn lại vật tư toàn bộ tiêu hủy rơi. Như vậy có thể lớn nhất hạn độ địa dạn ra không gian hơn nữa đề cao tốc độ. Nếu như còn lại chiến hạm dung nạp được hạ mà nói, liền trọng hình chiến hạm cũng cùng nhau bỏ qua rơi. Phải nhanh, hiểu chưa?"

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp...)

ps: 11 nguyệt 06 ngày thứ nhất canh ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 302: Ăn Trước

Vạn dặm trường giữa không trung, đón ánh sáng mặt trời, hai con đại yêu phi tốc lướt đi trước, giống như bao vây tại trong cuồng phong vậy.

Ở trước mặt bọn hắn, tầng mây cũng phải làm cho đường, theo Sương Vũ sơn đến Hoa Quả Sơn mấy vạn dặm hành trình, cũng bắt quá nửa canh giờ quang cảnh.

Chậm rãi tới gần hầu tử, Cửu Đầu Trùng bán híp mắt hỏi: "Cứ như vậy trở về a? Người thực yên tâm này sáu cái đồ con rùa?"

"Lo lắng thì phải làm thế nào đây? Vốn chính là bắt đắc dĩ liên hợp, đến nước này, còn có thể chú ý mọi mặt không thành? Chích gửi nhìn bọn họ đầu đủ rồi thanh tĩnh."

"Đến miệng thịt béo cứ như vậy không có, thực có điểm không cam lòng a."

Hầu tử cười cười: "Chúng ta nếu đều không cam lòng, Thiên Bồng chẳng phải là được tức chết?"

Cửu Đầu Trùng mím môi, nhú chặt trước lông mày tựa hồ thủy chung không bỏ xuống được một ít cá cơ hội khó được.

"Kế tiếp chiến đấu nhưng là không còn thư thái như vậy."

"Đạ?"

"Trước vô luận là một ít trường, chúng ta đều tùy thời có thể chạy, có thể dùng cường đánh yếu. Kế tiếp, là lui không thể lui. Người còn chưa có thứ qua tử thủ a?"

Cửu Đầu Trùng nháy mắt con người chậm rãi rất nhanh nắm tay.

Lãng liệt phong trước mặt mà đến, quét trước mái tóc dài của hắn.

Quang ảnh trong lúc đó, thân ảnh của hắn ngẫu nhiên cùng hầu tử giao thoa.

Hồi lâu, hắn nhẹ nói nói: "Ấm áp nói nàng rất thích hoa quả sơn."

"Dạ?" Hầu tử hơi nghiêng đi mắt đi.

"Ta nghĩ, mới có thể bảo vệ cho a, khó được một cái nơi nàng thích, mới có thể bảo vệ cho a."

"Cám ơn."

...

U Tuyên cốc, Lãng Vân tử bung chén trà ngẩng đầu nhìn lên vạn dặm trường không trên chậm rãi tách ra tầng mây.

"Ngộ Không sư đệ đi Hoa Quả Sơn, xem ra. Chiến sự đã lên."

Sâu kín gió thổi qua. Lá trúc sần sật rung động.

"Hắn là a." U Tuyên tử đầu ngồi ở một bên. Một ngón tay kích thích cầm dây cung.

Thanh tịnh tiếng đàn chậm rãi đẩy ra, lượn lờ trong rừng.

Cúi đầu xuống, Lăng Vân tử nhìn chăm chú bên cạnh yên lặng tại trong âm luật nhị sư huynh, nhấp khẩu trà xanh, nhẹ giọng hỏi: "Cho hấn ôn độc thời điểm, người sẽ không làm cho hấn cam đoan chút gì đó?"

"Yếu cam đoan cái gì?" U Tuyên tử hỏi ngược lại.

"Cái kia hà... Hạ du có nghiêm chỉnh cá thành bang."

"Nha."

"Theo ta tính ra, hấn là có trên vạn người ở tại chỗ đó, cái này còn không có tính ven đường thôn xóm." Cúi đầu xuống. Lăng Vân tử lại nhấp một miếng trà xanh, thở dài: "Cái này nghiệp tạo được sâu a."

"Sâu nhất xong việc được việc thực, cái này lại được cho cái gì?"

"Sâu nhất nghiệp?"

"Sư phó thu mười sư đệ vi đồ, không phải là sâu nhất nghiệp sao? Ta và ngươi, thì như thế nào tránh được mở? Đã tránh cũng không thể tránh, không bằng từ nào đó hấn đi."

Lăng Vân tử nhàn nhạt cười cười, thở dài: "Ngươi lại là thấy mở a. Ngươi nói, Hoa Quả Sơn cuộc chiến, hấn có thể hay không mời chúng ta trợ chiến?"

"Ngươi hấn là trước hỏi mình, nếu như hấn tìm ngươi trợ chiến. Ngươi có thể hay không đi."

Lăng Vân tử môi hơi giật giật, mân lên. Nhíu chặt trước lông mày dừng ở trên bầu trời tầng mây suy nghĩ rất lâu sau đó, nói: "Ta cũng không biết."

...

Trong nháy mắt, hai người đã bay đến Hoa Quả Sơn địa giới.

Xa xa địa liền có thể chứng kiến sơn trước đồi núi trên chi nâng doanh trướng, liên miên vài dặm.

Nhìn thấy hai người xẹt qua trên không, trong doanh địa bộc phát ra rung trời tiếng gào thét, phảng phất một cái cự đại thùng thuốc súng rất cục chờ đến hỏa tinh vậy, vô số mặc hắc giáp yêu binh chỉnh tề địa gõ trước cái thuẫn.

Bãi đất trên, tiêu cương trung yêu quái môn càng là ra sức địa quơ cờ xí.

Hai người vũng vàng địa rơi xuống trên sườn núi một chỗ động phủ trước, sớm đã chờ đợi ở nơi đó một đám yêu quái lúc này đón chào.

"Cung nghênh đại vương!"

"Tình huống bây giờ thế nào? Bọn họ ở đâu rồi?"

Hầu tử không ngừng nghỉ chút nào mà hướng trong động phủ đi, kể cả Lữ lục quái tại trong một đám yêu tướng vội vàng đi theo.

"Còn có ba trăm dặm, bắt quá theo vừa mới bắt đầu tựu giảm bớt tốc độ, hiện tại Đoàn Chủ đang tại một đường chăm chăm vào."

"Vừa mới bắt đầu?" Hầu tử hơi sững sờ, xoay người hỏi: "'Vừa mới' cụ thể là bao lâu trước?"

"Vừa mới chính là..." Lữ lục quái bỗng chốc bị hỏi mơ hồ, suy nghĩ kỹ một hồi mới đáp: "Một phút đồng hồ trước vừa nhận được tin tức."

"Một phút đồng hồ trước? Các ngươi bao lâu hồi báo một lần?"

Hầu tử xoay người lại là tiếp tục hướng phía trong động phủ đi, Lữ lục quả cùng với khác một đám yêu tướng như trước chăm chú tùy tướng.

"Mỗi khắc chung hồi báo một lần."

"Tốc độ hiện tại?"

Một cái tiêu yêu vừa vắn vỏi vàng đã chạy tới tại Lữ lục quả bên người thì thâm vài câu.

Ngẩng đầu lên, Lữ lục quả nháy mắt con ngươi đáp: "Ngừng."

"Ngừng?" Hầu tử cước bộ lúc này ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Cửu Đầu Trùng hỏi.

"Hừ." Hầu tử cười lạnh nói: "Bọn họ một mực tại lưu ý chúng ta hướng đi, gia tốc đẩy mạnh là nghĩ chúng ta rời đi Sương Vũ sơn, hiện tại chúng ta ly khai, bọn họ thì không vội. Xem ra, bọn họ Sương Vũ sơn bộ đội rất có thể căn bản cũng không có giải độc đan dược."

"Này chúng ta làm sao bây giờ? Trở về sao?"

Cúi đầu xuống, hầu tử đối với Lữ lục quả hỏi: "Trung quân tổng cộng bao nhiêu nhân mã có biết hay không?"

"Cái này... Cụ thể người hăng hà sở, ba trăm lẻ hai tàu chiến hạm, bất quá đều là cỡ trung và phía dưới chiến hạm, xem chừng hẳn là có ** vạn binh lực." Nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Soái kỳ là thiên nhâm."

"** vạn binh lực a." Hầu tử thử trước răng ngẩng đầu lên lược qua nghĩ sơ hạ, nói: "Tập kết nhân mã, bả lòng đất chiến hạm cũng toàn bộ lôi ra!"

"Ngươi muốn điều gì?" Cửu Đầu Trùng hoảng sợ mà hỏi thăm.

"Tại những hạm đội khác đuổi tới Hoa Quả Sơn trước, thừa dịp Thiên Bồng không tại, trước tiên đem cái này một chi ăn!"

...

Trên tầng mây, cuồng phong theo thuyền hạm khe hở cuồng quét mà qua.

Bay phát phối thiên hà thủy quân cờ xí bị kéo tới thẳng tắp, coi như tùy thời đều kéo căng nứt ra vậy.

Hạo hạo đặng đặng chiến hạm chậm rãi đi trước, một mảnh kia trầm trọng tầng mây tựa thật giống bạch sắc hải dương vô biên vô hạn.

Kỳ hạm boong thuyền, vô số thiên binh vãng lai, thiên nhâm cùng thiên hành sóng vai vịn mạn thuyền.

Đón gió, thiên hành thờ dài nói: "Không nghĩ tới tiến công Sương Vũ sơn rõ ràng hội là kết cục như vậy, lúc trước ta còn cướp đi Sương Vũ sơn, hiện tại ngẫm lại. Ha ha ha ha..."

"Nguyên soái sớm nói này yêu hầu không thể khinh thường." Thiên nhâm híp mắt ngẩng đầu ngưỡng nhìn một cái đỉnh đầu thái dương: "Bất quá. Nói thật. Ta cũng vậy không nghĩ tới bọn họ lại có ôn độ. Liền ôn độ đều có, những thứ khác trang bị càng là không cần phải nói, chỉ là không biết số lượng nhiều không nhiều lắm. Trận này, chỉ sợ sẽ là ngạnh chiến a."

"Hắn là không có khả năng rất nhiều, theo như dự đoán, cung cấp bọn họ đông tây chính là Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không thể so với Ngũ Trang Quan, Tà Nguyệt Tam Tinh Động người vốn có tự ít đi." Thoáng dừng một chút. Thiên hành lại nói: "Nếu không chúng ta lui về sau vừa lui a?"

"Ngươi sợ?" Thiên nhâm híp nửa mắt giống như cười mà không phải cười địa nhìn thiên hành.

"Không phải, ngươi muốn đi đâu? Ta sao biết sợ?" Nuốt khô nhổ nước miếng, thiên hành xấu hổ nói: "Chỉ là nguyên soái khai báo tại đại quân đến trước không muốn cùng bọn họ giao chiến, ta sợ cự ly thân cận quá, dễ dàng gặp chuyện không may..."

Nói, cái kia mặt có điểm đỏ lên.

Một cái tám thước đại hán, mặt mũi tràn đầy râu quai nón, này mặt đỏ đứng lên, thật sự là nói không nên lời không được tự nhiên.

Thiên nhâm hừ địa nở nụ cười, thân thủ xếp đặt bày sáng ngời nhìn lâm trước nhàn nhạt mây mù: "Nơi này thích hợp nhất. Phía dưới chính là hải, vạn nhất bọn họ cũng đối với chúng ta sử dụng ôn độc. Chút nào không cần lo lắng giải độc vấn đề. Về phần cự ly sao. Ba trăm dặm cùng bốn trăm dặm, không có khác biệt."

Sau lưng, một cái thiên binh vội vã địa hướng bọn họ chạy vội tới.

Hai người chậm rãi xoay người.

Ngày đó binh quì xuống, chấp tay nói: "Bẩm báo hai vị tướng quân, Hoa Quả Sơn phóng ra."

"Phóng ra rồi?" Thiên nhâm hơi sững sờ.

"Bao nhiêu nhân mã?" Thiên hành liền vội vàng hỏi.

Thiên binh thấp cúi thấp đầu nói: "Hàng hà, có chừng sáu trăm tàu chiến hạm."

"Sáu trăm chiến thuyền? !"

Hai người đều ngược lại hút miệng lương khí.

"Bọn họ làm sao có thể có nhiều như vậy chiến hạm? Điều tra tình trường không có? Là sáu mươi chiến thuyền còn là sáu trăm chiến thuyền?" Thiên hành nghiêm nghị chất vấn nói.

"Cũng đã phản phục xác nhận qua, xác thực là sáu trăm tàu chiến hạm không sai, hơn nữa, còn đang gia tăng."

"Sáu trăm tàu chiến hạm... Điều này sao có thể? Bọn họ không phải chích bắt làm tù binh Nam Thiên Môn hơn mười tàu chiến hạm sao? Nơi nào đến sáu trăm tàu chiến hạm!"

Ngày đó binh cúi đầu không nói, hai vị đại tướng hai mặt cùng dòm.

...

Lúc này, Hoa Quả Sơn, Nam Thiên Môn hạm đội.

Na Tra đứng ở hạm thủ đang nhìn bầu trời trung rậm rạp chằng chịt giống như châu chấu vậy làm bằng gỗ chiến hạm, trợn mắt há hốc mồm.

Cùng thiên quân sắt thép trọng hạm bất đồng, những chiến hạm này thống nhất địa đều là mộc chất, nhìn về phía trên nhỏ đến thương cảm.

Nếu như nói thiên hà thủy quân nhẹ hạm nhiều nhất có thể lên tàu tám trăm danh thiên binh mà nói, như vậy dựa theo Na Tra phỏng chừng, loại chiến hạm này nhiều nhất chỉ có thể lên tàu một trăm hai mươi danh.

Nói thật ra, thì cùng hiện tại nhân loại bình thường giang hà chiến hạm không kém là bao nhiêu. Cả hạm đội nhìn về phía trên thì lúc trước tù binh Nam Thiên Môn hơn mười tàu chiến hạm so với tọng dạng mà thôi.

Có thể cho dù như thế, chỉ bằng không lồ kia số lượng cũng đã đủ rồi kinh hãi, còn chưa từng có bất luận cái gì một chi yêu quái thể lực có thể làm được tình trạng như vậy. Trên cơ bản Na Tra có thể kết luận hầu tử cũng đã triệt để thoát khỏi cho tới nay yêu quái cùng thiên quân chiến tranh thời điểm lớn nhất nan đề phi hành phổ cập.

Mà đang ở cự ly Na Tra bất quá năm dặm địa phương, một cái mặt ngoài bùn đất vừa mới bị phá mở trong hố sâu, còn có một chiến thuyền làm bằng gỗ chiến hạm tại chậm rãi bay lên.

Tại Hoa Quả Sơn, hảo tượng sâu như vậy hãm hại có vài chục cá nhiều.

Những chiến hạm này, đều là tại dạng này trong hố sâu kiến tạo sao?

"Hắn, đến tột cùng tại chúng ta không coi vào đâu làm cái gì?" Hắn nhìn về phía một bên cầm quốc thiên vương.

Giờ này khắc này, cầm quốc thiên vương thần sắc cùng hắn đồng dạng rung động.

Hắn duỗi dài đầu nhìn mặt đất: "Phía dưới này thổ địa, không phải là cả rỗng a?"

Cái này thật sự là chích không thể tưởng tượng hầu tử!

Đa Văn thiên vương vội vã từ đằng xa chạy tới, chứng kiến trên bầu trời cảnh tượng, cũng là cả kinh không ngậm miệng được.

Thật vất vả hoãn quá thân lai, hắn đối Na Tra cùng cầm quốc nói ra: "Hoa Quả Sơn đến tin tức, bọn họ yếu cùng thiên hà thủy quân quyết chiến, để cho chúng ta triệt thoái phía sau."

"Cái gì? Bọn họ cùng với thiên hà thủy quân quyết chiến?"

Lại là một cái làm cho người khiếp sợ tin tức.

"Thiên hà thủy quân đã đến?" Na Tra vội vàng mà hỏi thăm.

"Tiên quân đã tại Hoa Quả Sơn phía tây bắc ba ngoài trăm dặm."

Vừa nghe lời này, Na Tra lúc này híp mắt nhìn về phía Hoa Quả Sơn.
UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Thấy thế, Đa Văn thiên vương vội vàng bổ sung nói: "Bọn họ còn nói, lý thiên vương bọn họ cũng đã ẩn nấp rồi, hơn nữa chúng ta nhìn qua cái này chi bộ đội một bộ phận sẽ bị dùng để phòng thủ Hoa Quả Sơn, tuyệt đối đủ rồi ứng phó Nam Thiên Môn năm canh giờ, làm cho tam thái tử đừng nhớ thương."

Na Tra lập tức nhụt chí, ngẩng đầu lên, hấn vừa vặn trông thấy Hoa Quả Sơn làm bằng gỗ hạm đội đang tại chậm rãi phân phối.

Hướng phía phía tây bắc đi chỉ có... Nửa số? Hơn nữa toàn bộ đều là làm bằng gỗ?

Cầm quốc sấu hít một hơi thật sâu nói: "Đáp ứng bọn họ a, triệt thoái phía sau năm dặm."

Đang lúc này, đã thấy Na Tra té ra phong hỏa luân nhảy lên bay lên trời.

"Tam thái tử muốn đi đâu?"

"Những này thuyền gỗ ba trăm dặm chính là qua lại cũng muốn ba canh giờ a? Ta lại muốn nhìn một chút hấn dùng loại thuyền này như thế nào tại hai canh giờ trong đánh bại thiên hà thủy quân!" Na Tra nói. (chưa xong còn tiếp...)

ps: 11 nguyệt 6 ngày thứ hai canh ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 303: Công Kích

Trong cuồng phong, hạm đội chậm rãi tạo ra hạc dực trận hình, vô số thiên binh cầm trong tay binh khí bay lên trời, hoặc tạo thành thuẫn trận, hoặc trên tiễn lập. . .

Sắt thép bánh răng nhấp nhô, trên chiến hạm trọng nỗ đã ở một chúng thiên binh tiếng gào thét trung thượng huyễn.

Cờ xí bay phát phới, tất cả tướng sĩ đều lẳng lặng mà chăm chú nhìn phía trước giống như nước biển loại ba đào mãnh liệt tầng mây, chờ đợi quân địch đến.

Hồi lâu, hạm đội phía trước ba dặm xử, một con trường trước một đôi cánh chim yêu quái ngực trước một cái thùng nước loại lớn nhỏ đại thiết cầu phẳng phát một cái nhảy ra mặt biển phi ngư vậy, theo tầng mây trung trong nháy mắt nổi lên, bay thẳng không trung.

Ngay sau đó, thứ hai chích, đệ tam chích, đệ tứ chích. . . Một đoàn!

Cái này một đoàn yêu quái mặc thống nhất chế thức màu đen khái giáp, hoặc có cánh chim, hoặc không cánh chim, tuy nhiên cũng đều không ngoại lệ địa ngực trước giống như đúc đại thiết cầu, hơn nữa cơ hồ không đếm xỉa hạm đội tồn tại trực tiếp hướng phía phía trên phóng đi.

"Đây là muốn làm gì?" Thiên nhâm híp mắt ngẩng đầu nhìn lên.

Sau lưng hắn, vô số thiên binh trong tay tên theo sát những kia yêu quái thân ảnh di động.

Bất quá, rất nhanh bọn họ tựu không để ý nữa này một đoàn bay về phía không trung yêu quái.

Một con thuyền toàn thân màu đen, phẳng phát thuyền hải tặc vậy làm bằng gỗ chiến hạm giống như cá heo loại nhảy ra tầng mây.

Ngay sau đó, thiên binh môn chứng kiến hạo hạo đặng đặng địa, vô số giống như đúc chiến hạm nhảy ra tầng mây. Vô biên vô hạn trên tầng mây trong nháy mắt chia làm ngàn cùng hắc hai phe cánh.

"Chính là sáu trăm chiến thuyền loại chiến hạm này?" Đầu đầy mồ hôi thiên hành lập tức bật cười.

Tựu loại này rách nát chiến hạm có thể đối kháng thiên quân?

Thiên nhâm lại cười không nổi: "Có thể có sáu trăm chiến thuyền loại chiến hạm này, ít nhất cũng nói rõ chính bọn nó có đủ tạo hạm năng lực, nếu không. Bất luận kẻ nào đều khó có khả năng một hơi giúp bọn hắn tạo nhiều như vậy."

Tựu tại thiên quân chú mục hạ. Hoa Quả Sơn hạm đội cũng chậm rãi triển khai trận hình. Lại là công kích dùng Phong Thi Trận.

"Bọn họ đây là muốn làm gì? Trực tiếp xông lại? Không cần chúng ta ra tay, quang chiến hạm có thể đưa bọn họ đụng cá bảy nhầy!" Thiên hành cười lên ha hả.

Hạm thủ trên nguyên bản ngưng trọng bầu không khí trong nháy mắt biến mất vô tung.

Màu đen trên chiến hạm rất nhiều yêu quái bắt đầu bay lên không.

Bọn họ phần lớn mang theo màu đen thịt dục, cùng thiên đình phân phối cho thiên binh cánh chim có chút tương tự, đông nghịt một mảng lớn yêu quái vờn quanh tại hạm đội bốn phía, thật giống như bầy ong quay chung quanh tổ ong bay múa.

Vượt quá thiên nhâm dự kiến, cái này một đồng ít nhất có ba vạn trong đại quân tất cả binh lính đều là thống nhất mặc.

Đây là hay không nói rõ bọn họ cũng đồng thời có đủ đúc tạo các loại vũ khí năng lực?

Đột nhiên, thiên nhâm hơi mở to hai mắt nhìn, mặt lộ vẻ nghi kị vẻ.

"Làm sao vậy?" Thiên hành hỏi.

"Bọn họ. Không có thuần binh."

Cái này vừa nói, thiên hành cũng đã nhận ra.

Cùng thiên hà thủy quân phương này tùy ý có thể thấy được ngân lập lờ cái thuần bất đồng, Hoa Quả Sơn một phương bộ đội liền nửa cái thuần binh đều không thấy được, thậm chí liền boong thuyền cũng không có.

"Công kích trận hình phối hợp công kích bộ đội, đây là không có ý định phòng ngự ý tứ sao?" Thiên hành hừ lạnh một tiếng nói: "Không đợi bọn họ vọt tới chúng ta trước mặt, có thể đưa bọn họ bắn thành con nhím!"

Ở phía sau hấn, nguyên một đám thiên binh cũng đã kích động, cung trong tay huyền buộc được càng phát ra khản.

Hoa Quả Sơn một phương cầm đầu giết "Mỹ Hầu Vương" soái kỳ chiến hạm chậm rãi thoát ly hạm đội chạy nhanh ra một hai chục trượng cự ly,

chiến hạm boong thuyền tụ tập yêu tướng môn nhanh chóng nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Ở đằng kia lối đi nhỏ cuối cùng, là thân mặc một thân hắc giáp hầu tử.

Mang theo Đoàn Chủ cùng Cửu Đầu Trùng. Hắn từng bước một đi đến hạm thủ, nhắc chân giẫm phải thấp bé mép thuyền. Đón gió trụ cơn mà đứng, ánh mắt kia chậm rãi theo thiên hà thủy quân hạm đội trên đảo qua, mặt không biểu tình.

Lúc này, tuy nói Hoa Quả Sơn một phương nhân mã xa so với thiên hà thủy quân yếu thiếu nhiều lắm, nhưng chiến hạm của bọn hắn nhỏ, bày ra ra, nhìn về phía trên hai phe ngược lại là có chút thế lực ngang nhau cảm giác.

Bất quá đây chỉ là biểu tượng, sắt thép trọng hạm đối tiểu thuyền tam bản, vô luận là tại chất còn là lượng trên, thiên nhâm đều có thật lớn tin tưởng đánh bại cái này chích yêu hầu.

Thật là có đơn giản như vậy sao? Dựa theo trước chiến báo, cái này con khi hắn là phi thường giao hoạt mới là, không giống hội khinh địch tùy tiện phóng ra nha.

Nặng nề nghi kị lượn lờ, chống mép thuyền, tại bốn phía thiên tướng một mảnh đặc chí vừa lòng hoan trong tiếng cười thiên nhâm trầm mặc không nói.

"Tướng quân, hạ lệnh đội trận hình a, dùng công kích trận hình, chúng ta nhất cử liền có thể đánh bại bọn họ!" Bên cạnh thiên tướng đề nghị nói.

Thiên nhâm sờ lên cằm trên ngón ngói chòm râu, cắn chặt răng, gắt gao chăm chăm lên trước mắt cái này chi nhìn như không chịu nổi một kích

quân đội, rất lâu sau đó, nhẹ giọng thở dài: "Không, chúng ta chờ một chút, xem bọn hãn chơi cái gì hoa dạng."

Lãng liệt trong gió cờ xí phấp phới, hai chi đại quân cứ như vậy giăng co lấy.

Hồi lâu, huyền phù thiên hà thủy quân hạm trước mảng lớn thuẫn trận bắt đầu từng mặt di động, lại là đem hạm đội phòng được càng thêm kín.

"Hừ, các người dùng vì nơi này là Sương Vũ sơn sao?" Đứng ở hắc phương hạm thủ trên hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, khoát tay chặn lại, nói khê: "Toàn quân, đột kích."

"Đột kích ——!" Trên soái hạm các tướng sĩ đều giơ cao binh khí giật ra giọng gào rú.

Thanh âm kia nhanh chóng truyền khắp cả hạm đội, tất cả yêu quái đều lộ ra răng nanh điên cuồng địa rít gào, giống như thiên địa hò hét vậy.

Dưới ánh mặt trời, thiên tướng môn thậm chí có thể chứng kiến những này diện mục dữ tợn yêu quái cơ nhục trên tuôn ra gân xanh.

Cao như thế cang sĩ khí, giờ này khắc này, ở trước mặt bọn hãn giống như hồ đã không phải là một chi yêu quái quân đội, mà là một đám đơn thuần dã thú.

Tất cả thiên binh thiên tướng đều ngưng ngẩn.

Đề đặt tại chiến hạm hai bên trên cự đại kèn cũng đã thổi lên, thanh âm kia tuyên truyền giác ngộ.

Chiến hạm vĩ huyễn trên đài cao, từng chích chừng một trượng cao dài rộng yêu quái ** trước trên thân vẽ lấy quý dị đồ đằng bắt đầu sử xuất bú

sữa mẹ khí lực nên trông trận.

Trong tiếng nổ vang, khôn cùng tầng mây phảng phát đều ở theo tiếng trống tiết tấu nhảy động.

Màu đen hạm đội bắt đầu đẩy vào.

"Thật sự bắt đầu xung phong?" Thiên nhâm có chút khó có thể tin địa mở to hai mắt nhìn.

Cái này tính là chuyện gì xảy ra? Loại này đấu pháp, có ý nghĩa sao?

Còn là nói, Hoa Quả Sơn xảy ra chuyện gì chúng ta không biết chuyện tình?

Thiên nhâm trong nội tâm không có đáp án.

Bất kể như thế nào, hấn còn là hạ nghênh chiến mệnh lệnh.

Một vài bức thuẫn trận thoáng về phía trước đều dờn một đoạn.

Ở đằng kia thuẫn trận sau, kích trận thiên binh vượt cánh hội tụ. Chuẩn bị tại thuẫn trận thừa nhận rồi luồng thứ nhất va chạm sau nhận nâng chính diện chiến trường nhục thuẫn nhân vật.

Mà ở thuẫn trận đằng sau. Dao kiếm trận thiên binh tắc cũng đã rất nhanh vũ khí phân tán ra. Chuẩn bị tại kích trận phóng ra sau bỏ thêm vào khe hở đột tiến, cùng yêu quân trực tiếp tiến hành mặt đối mặt vật lộn.

Về phần đang này tối hậu phương tiễn trận trên thiên binh tắc một mực căng thẳng cung huyền, chỉ còn chờ yêu quân bước vào phạm vi công kích.

Tại song phương chính diện giao phong trước, mới có thể có ít nhất năm luân bắn một lượt cơ hội a.

Nếu là lợi dụng được hảo, cái này năm luân có thể giết hết không ít yêu quái, quan trọng nhất là, nó có thể thật lớn qua đi đối phương tiên quân sĩ khí.

Như vậy chuẩn bị đã là tuyệt vô cận hữu. Không chỉ là thiên hà thủy quân, chính là cả thiên quân. Cái này năm trăm năm tới cũng chưa bao giờ gặp được qua cần bọn họ như thế ứng đối yêu quái.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, tất cả thiên binh đều ngừng lại rồi hô hấp, mở to hai mắt nhìn.

Yêu quân tốc độ dần dần nhanh hơn, này lần lượt từng cái một dữ tợn trước mặt không thấy càng phát ra rõ ràng.

Đứng ở chiến hạm trên đài cao phụ trách đo đạc cự ly sĩ quan cấp úy nhắm một con mắt cầm trong tay kính thiên lý không ngừng tính toán.

"Còn có chín mươi trượng, tám mươi, bảy mươi, sáu mươi, năm mươi. . Hai mươi!"

Tay của hắn cũng đã chậm rãi nâng lên, bên cạnh kỳ lệnh binh cũng đã nghẹn đủ kính.

Chỉ cần cái tay kia vừa để xuống hạ, kỳ lệnh binh liền sẽ sử xuất toàn lực huy vũ lệnh kỳ. Sau đó vạn tên cùng bắn!

Đang lúc này, một khóa như thùng nước lớn nhỏ màu đen thiết cầu gào thét lên từ trên trời giáng xuống. Nhắm hạm đội trung tâm chỗ trống khu vực rơi đi.

"Đó là cái gì?" Thiên hành hỏi.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy này thiết cầu ở giữa đột nhiên lòi ra một đạo bạch quang!

"Oanh ——!"

Này thiết cầu trong nháy mắt hóa thành một đoàn hỏa diễm bạo liệt ra.

Kịch liệt khí lưu nhanh chóng khuếch tán, nương tựa trước sáu bảy cái thiên binh bị oanh bay, liền nhau hai chiếc trọng hạm tại tàn sát bừa bãi khí lưu trung lay động không thôi.

"Này đến tột cùng là cái gì ngoạn ý!"

Toàn quân xôn xao, trận hình mất trật tự.

Không đợi thiên hà thủy quân làm cho tinh tường trước mắt đến tột cùng là tình huống nào, trên bầu trời vô số giống như đúc thiết cầu rơi xuống tới.

Lập tức, toàn bộ rối loạn.

Những kia thiết cầu rơi xuống boong thuyền, hỏa diễm trong nháy mắt sẽ quét ngang boong tàu, thôn phệ không hề chuẩn bị thiên binh. Rơi xuống trong quân trận, cả quân trận đều bị tòi được thất linh bát lạc, rơi xuống chiến hạm bên cạnh bên cạnh, cự đại lực đẩy hạ, này sắt thép trọng hạm hội cả không khống chế được, vọt tới một bên quân đội bạn.

Hết thấy đều rối loạn, cực nóng khí lưu bên trong, bình thường thiên binh thậm chí liền thân hình đều khống chế không nổi.

Khói đặc bay lên trời, chính là bên cạnh bên cạnh chiến hữu cũng thấy không rõ dung mạo.

Thiên nhâm cùng thiên hành triệt để trọn tròn mắt.

Xa xa yêu quân cũng đã xông qua tiền công tuyến, kỳ lệnh binh mệnh lệnh cũng đã hạ đạt, có thể lại chỉ có rất thưa thớt vài mũi tên bắn đi ra, còn bắn ra nửa điếm chính xác đều không có.

Cả chi quân đội, nghiêm nhiên cũng đã hiện ra không không chế được trạng thái!

Đang lúc này, chạy nước rút trung yêu quân đã bắt đầu điều chỉnh trận hình.

Nguyên bản xông vào trước nhất phương yêu binh võ cánh thả chậm tốc độ, sau lưng bọn họ hơn mười tàu chiến hạm ngược lại gia tốc vọt tới đằng trước.

Giao phong trong nháy mắt, yêu quân trực tiếp dùng chiến hạm võ tung thiên hà thủy quân đặt ở tuyến đầu, còn ở vào hỗn loạn trạng thái thuận trận, vài chiến thuyền mộc chất chiến hạm canh là vì hãm không được trực tiếp đụng vào thuận trận sau sắt thép trọng hạm trên, cả mệt rã rời.

Có thể lại có quan hệ gì? Bất quá vài tàu chiến hạm mà thôi.

Giờ này khắc này thiên hà thủy quân, đã sớm quân lính tan rã.

Dạng này chiến đấu, Hoa Quả Sơn bộ đội lạng lẽ huấn luyện qua vô số lần, thiên hà thủy quân nhưng lại chưa bao giờ tao ngộ qua.

Có chuẩn bị tâm lý chống lại không có chuẩn bị tâm lý, chặt chẽ phối hợp chống lại một mảnh hỗn loạn, thuần một sắc Hành Giả đạo chống lại đại bỉ lệ Ngô Giả đạo. . .

Chính là chỉ có đối phương một phần ba binh lực thì như thế nào? Chính là trang bị không bằng thì như thế nào? Chính là tiểu thuyền tam bản đối sắt thép trọng hạm thì như thế nào?

Thiên hà thủy quân trận hình phòng ngự, đã tại Hoa Quả Sơn yêu quân công kích hạ bị vạch tìm tòi lỗ hổng, ùa lên yêu quái giống như vỡ đê hồng thủy vậy nhanh chóng tàn sát bừa bãi mỗi khắp ngõ ngách.

Đôi mắt này lần lượt từng cái một tràn đầy cừ hận dữ tợn khuôn mặt, đôi mắt này một đôi đỏ lên con mắt, dũng mãnh thiện chiến thiên hà thủy quân sĩ khí từng điềm từng điềm đất sụp hội.

Đây hết thấy tới quá đột nhiên, đột nhiên đến thiên hành cùng thiên nhâm đều trong óc trống rỗng.

Đang lúc này, hai cái thân ảnh rơi xuống kỳ hạm boong thuyền. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Là Mỹ Hầu Vương cùng Cửu Đầu Trùng!" Có thiên binh khàn rống lên.

Trong nháy mắt, vô số trường kích đem hai người tầng tầng vây quanh.

Cách tầng tầng phòng ngự, hầu tử lạnh lùng mà chăm chú nhìn thiên hành nói: "Cái kia đại hồ tử giao cho ta, ta cùng hấn có điềm thù riêng."

"Ta cùng hấn cũng có thù riêng." Cửu Đầu Trùng trắng không còn chút máu hầu tử liếc nói: "Ngươi đã quên lần trước lấy cái gì phá chiến trận bả ta khiến cho chặt vật không chịu nổi đúng là hấn sao?"

Thiên hành khé miệng bỗng nhiên run rẩy. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: 11 nguyệt 6 ngày chương thứ ba. . . Mệt chết.

Hôm nay đã canh ba, toàn bộ đều là tràn đầy 3k+.

Nói mọi người có hay không đến toàn bộ định cổ vũ thoáng cái?

Con ba ba tiếp tục lặn xuống mã tỵ, hy vọng một hồi trở về có thể có kinh hỉ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 304: Tin Dữ

Máu tươi, vũ mao, thậm chí thi hài như mưa rơi rơi, một con thuyền ngân sắc chiến hạm xuyên việt tầng mây kéo theo cuộn cuộn khói đặc phóng tới mặt đất. . 23uS.

"Hắn. . . Hắn thật sự làm được?"

Cuồng phong vòng quanh mây tản theo bên cạnh thổi qua, Na Tra tròn mắt đều muốn đến rơi xuống.

Đầu tiên là bao trùm cả hạm đội nổ mạnh, ngay sau đó là công kích, hai quân tương giao trong nháy mắt, thiên hà thủy quân liền đã hồng mắt.

Cái này trước sau, bất quá một phút đồng hồ.

Song phương tướng sĩ cũng đã triệt để hỗn đến cùng một chỗ, thiên quân giống như nhất bàn tán sa loại không cách nào tổ chức lên bất luận cái gì hữu hiệu phòng ngự, toàn bộ chiến trường đã là một đoàn loạn chiến.

Trên bầu trời tên lạc tung tóe, Đoàn Chủ mang theo hắn cầm vệ đoàn xen kẽ vắng lai tại chiến hạm trong lúc đó, không ngừng mà dùng cung tiễn liệt sát lạc đơn thiên binh.

Đại Giác cả từ trên trời giáng xuống nặng nề rơi đập tại trên chiến hạm địch, cầm lấy một cây cột buồm chính là quét ngang.

Giác xà dẫn theo dẫn theo tam xoa kích qua lại xen kẽ, thỉnh thoảng sắp bị chọn tại kích trên thiên binh thì hài vút bỏ, tựa giống như tránh ở chỗ tối tăm ác quỷ vậy.

Về phần những cái này yêu binh, càng là từng chích nổi cơn điên vậy đánh về phía trước mắt thiên binh thiên tướng, bọn họ dùng đao chém, sử dụng kiếm đâm, dùng răng cắn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Cơ hồ mỗi một chích yêu binh đều giết đỏ cả mắt rồi, cơ hồ mỗi một vị thiên binh đều trên mặt sợ hãi.

Giờ này khắc này, cho dù trang bị hoàn mỹ, cho dù nhân số phần đông lại có làm được cái gì? Thiên hà thủy quân sĩ khí tại hai quân đối hướng một sát cũng đã bị triệt để tui suy sụp.

Cận tồn còn bảo lưu lấy một chút tổ chức tính thiên binh môn còn đang tử thủ chiến hạm, yêu quái môn cũng đã đem chiến hạm của mình bỏ xuống hóa thành màu đen nước lũ phun lên chiến hạm địch.

Trước mắt cái này huyết nhục tung tóe một màn triệt để bả Na Tra cho chấn trụ.

"Đây mới là Hoa Quả Sơn thực lực sao?"

Trước kia, Hoa Quả Sơn hẳn chích kiêng kị hầu tử. Trong mắt hẳn, Hoa Quả Sơn ngoại trừ hầu tử còn lại bất quá là một đồng lâu la thôi.

Nhưng hôm nay đánh tan thiên hà thủy quân dựa vào là hầu tử lực lượng sao?

Lúc trước nếu như không phải Lý Tĩnh bị bắt. Đối mặt như vậy quân đoàn. Nam Thiên Môn nên cũng là chống đỡ không được bao lâu a. Na Tra nghĩ.

Sinh tử chém giết trong lúc đó. Rất nhiều thiên binh còn đang liều chết thủ vững, có thể có làm được cái gì?

Na Tra tận mắt thấy một vị thiên binh thật vất vả giá trị đáng người cao hơn hẳn ra gấp đôi tượng tinh trong tay lang nha bổng, trong nháy mắt lại bị sau lưng thử tinh một kiếm đâm xuyên qua trái tim.

Thiên hà thủy quân bại cục đã định!

Đều hỗn loạn bên trong, boong thuyền, hầu tử chậm rãi nhấc chân, đi phía trước bước một bước.

Lập tức, cả vòng vây xoạt thoảng cái làm lớn ra một vòng.

"Đã như vậy sợ, cần gì chứ?" Hầu tử giống như cười mà không phải cười địa vẫn nhìn cầm trong tay trường kích chỉ hướng hẳn thiên binh.

Một chi tên lạc bắn trúng lâu các trên sĩ quan cấp úy. Giữa tiếng kêu gào thê thảm, này sĩ quan cấp úy thân hình vượt qua vòng bảo hộ nặng nề rơi đập tại hầu tử bên cạnh bên cạnh boong thuyền.

Tất cả thiên binh đều sợ hãi địa mở to hai mắt nhìn.

Nhàn nhạt địa nhìn bên cạnh hấp hối sĩ quan cấp úy liếc, hầu tử ngược lại nhìn về phía thiên hành: "Còn nhớ rõ ta sao?"

"Ngươi, là Tử Vân Bích Ba Đàm này chích hầu yêu!"

"Trí nhớ cũng không tệ lắm." Hầu tử từng bước một mà hướng hẳn đi tới.

Theo cước bộ của hẳn, thiên binh môn từng bước một địa lui về phía sau, thẳng đến thối thối lui.

Hầu tử dừng bước, ngẩng đầu lên, nhếch môi hỏi: "Là trước kia tự nhớ lại còn là hiện tại mới nhớ lại? Ta nhớ được đánh lén Hoa Quả Sơn lần kia người cũng có phần. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp a."

Thiên hành cắn chặt hàm răng không lên tiếng, này mặt đã thành màu gan heo.

Thiên Nhâm một bước gọi được hầu tử cùng thiên hành chính giữa, rút ra trường kiếm quát to: "Bày trận!"

"Dạ!"

Ra lệnh một tiếng. Hấn dất lấy thiên hành ngựa ra sau trước bay lên trời, hơn mười tên thiên tướng lúc này hướng bọn họ tụ quá khứ. Càng nhiều thiên tướng đang tại chạy đến.

"Không dễ dàng như vậy!" Chỉ thấy hầu tử trên mặt tiểu dung vừa thu lại, theo gió tay lên, ngăn cản trước người mấy tên thiên binh đã bị kim cô bổng quét bay đi ra ngoài.

Cách đó không xa một khóa chính từ trên bầu trời rớt xuống màu đen thiết cầu trong nháy mắt bị hấp hút vào lòng bàn tay, hướng phía chúng thiên tướng đang tại hội tụ địa phương vút qua.

"Oanh ——!"

Lại là một tiếng nổ vang, tàn sát bừa bãi hỏa diễm, bay lên khói đặc.

Cái này nổ mạnh đối thiên binh có tương đương lực sát thương, đối thiên tướng lại cơ hồ toàn bộ không hiệu quả, bất quá ngọn lửa kia cùng với khói đặc cũng đã ngạnh sanh sanh gián đoạn chiến trận hình thành.

Chỉ cần trong nháy mắt là đủ rồi.

Không đợi thiên hành theo khói đặc trung tránh thoát đi ra, một con lông xù tay cũng đã theo khói đặc trung duỗi đi ra, một bả chế trụ cổ họng của hắn.

Ngay sau đó hiển hiện tại hắn trước mắt, là này trương lông xù mặt, mang theo thần sắc dữ tợn.

"Người còn tưởng rằng người chạy thoát sao? Ta sẽ không để cho người dễ dàng chết như vậy!"

Thiên hành hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Một hồi cuồng gió thổi qua, thổi tan bụi mù.

Ở sau người, Thiên Nhâm cũng đã cầm trong tay trường kiếm gào thét hướng phía hầu tử lao đến.

Một vị bất hạnh thiên binh vừa lúc ở lúc này bởi vì sương mù mê hoặc đi đến cự ly hầu tử chỉ có một trượng cao thấp địa phương.

Chỉ thấy hầu tử thân hình nhoáng một cái, dắt lấy thiên hành vọt đến này thiên binh sau lưng.

"Tiếp theo!"

Hắn một cước đem ngày đó binh đá hướng thiên nhâm, nặng nề mà cùng bay nhanh mà đến Thiên Nhâm đụng vào nhau.

Đãi Thiên Nhâm đem thiên binh một bả đẩy ra lại từ giống như châu chấu vậy mạn thiên phi vũ yêu quân cùng thiên binh trung tìm được hầu tử thời điểm, thiên hành đã sớm bị hầu tử dắt lấy đi ra một dặm có hơn trên bầu trời.

Trên bầu trời, nhìn thấy trước mắt một màn, Thiên Nhâm nhíu chặt lông mày chậm rãi buông lỏng ra, trường kiếm trong tay vô lực dưới mặt đất rủ xuống.

Giờ này khắc này, hắn cũng đã triệt để tuyệt vọng.

Mạn thiên phi vũ tên lạc, bay lên khói đặc, một con thuyền tiếp một con thuyền rơi rụng chiến hạm, một người tiếp một người chết trận thiên binh.

Thiên tướng môn ngẫu nhiên bày ra chiến trận cũng rất nhanh bị mãnh liệt yêu quân vỡ tung.

Đôi phương bộ đội, đã sớm bị giết được quân lính tan rã, rất nhiều thiên binh đang tại bắt đầu hướng ra phía ngoài vây chạy thực mạng mà yêu quân lại chết cản không tha.

Tự tại hắn nghĩ cách cứu viện thiên hành như vậy một hồi, Cửu Đầu Trùng cũng đã ở phía sau hắn sát thương ba vị thiên tướng. Mà địch quân chủ tướng hiện tại chính chế trụ hắn phó tướng cổ họng tại một dặm có hơn địa phương hướng hắn cười.

"Tại sao có thể như vậy?" Hắn ngo ngác mà hỏi thăm.

Hắn cũng đã đủ rồi cẩn thận rồi, có thể đúng là vẫn còn tính sai. Gần kề ba khắc chung không đến, chín vạn đại quân, binh bại như núi đổ!

"Tướng quân, làm sao bây giờ?" Gần năm mươi danh thiên tướng gom lại phía sau của hắn.

Thiên Nhâm nhìn thoáng qua cách đó không xa đang cùng bốn gã thiên tướng dây dưa cùng một chỗ Cửu Đầu Trùng, lại cuối cùng nhìn một cái bị hầu tử gắt gao chế trụ cổ họng thiên hành. Bất lực địa hai mắt nhắm lại:
"Lui lại."

Âm thanh chói tai dần dần trên chiến trường nhộn nhạo ra. Đây là tín hiệu rút lui.

Dùng Thiên Nội làm trung tâm. Hơn năm mươi danh thiên tướng liều mạng hướng ra ngoài vây giết đi, ven đường vô số thiên binh gia nhập đội ngũ của bọn hắn.

Như trước bị thiên quân khống chế trong tay tàu chiến hạm bắt đầu thay đổi phương hướng cố gắng phá vòng vây, có thể này khoang thuyền đầu đường sớm đã chật ních yêu quái.

Càng nhiều thiên binh thiên tướng căn bản sống không đến rời đi chiến trường một khắc.

Cự ly chiến trường ngoài mười dặm địa phương, Dương Thiên đứng ở cô đơn trên một chiếc chiến hạm xa xa mà nhìn xem.

Nhìn xem chiến hạm rơi rụng, nhìn xem thiên tướng bị vây khốn, nhìn xem thiên binh bị xé thành mảnh nhỏ, nhìn xem hầu tử quơ kim cô bổng tại vạn yêu đỉnh phong vân một cõi, nhìn xem màu đen nước lũ tàn sát bừa bãi mỗi khắp ngõ ngách.

Thiên đình. Uy chấn tam giới thiên hà thủy quân, gần một phần ba quân lực, cứ như vậy ở trước mặt nàng chậm rãi sụp đổ.

Này hộc mắt, hơi đỏ.

"Làm sao vậy? Dương Thiên tả." Đứng ở một bên Dĩ Tố hỏi.

Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Không có. Chúng ta trở về đi, thắng là tốt rồi. Quyết định của hắn không có sai, hỏa khí. . . Đối thiên quân quả thật có dùng."

Cô linh linh chiến hạm chậm rãi chuyển tay lái, chuyển về.

Trận chiến này, Hoa Quả Sơn yêu quân truy kích thiên hà thủy quân hơn năm mươi dặm. Thiên hà thủy quân phổ thông chín vạn đại quân, ngoại trừ số ít tướng lĩnh thành công đào thoát bên ngoài. Không ai sống sót.

Những kia thẳng đứng rơi đập mặt đất chiến hạm giống như từng khối cự đại mộ bia loại đứng lặng.

Chiến đến cuối cùng, nổi cơn điên yêu quái môn cũng tìm không được nữa một cái còn sống thiên quân binh lính. Chỉ có thể đem thi thể thiên đao vạn quả, chỉ có thể đối với kim loại chế chiến hạm một hồi chém lung tung, chỉ có thể đối với bầu trời điên cuồng mà rít gào. Phẳng phát cát giấu vô cùng vô tận phần nộ cần thổ lộ vậy.

Trọn vẹn chín vạn đại quân, thiên đình chi lợi kiếm thiên hà thủy quân, lại chỉ kiên trì không đến hai canh giờ, càng chính xác ra, bọn họ liền một phút đồng hồ đều không kiên trì đủ rồi.

Đây là Hoa Quả Sơn mười năm giấu tài kết quả, cũng là ngàn đã qua vạn năm, thiên đình đối yêu tác chiến tổn thất thảm trọng nhất một lần, nhưng mà, đây bắt quá là mới bắt đầu.

Ba canh giờ sau, tin tức này bị may mắn đào thoát Thiên Nhân xuyên thấu qua ngọc giản thông tri Sương Vũ sơn một đường ghi thành chiến báo phóng tới Thiên Bồng trên mặt bàn.

Ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn xem một phần đó trúc giản, Thiên Bồng thật lâu thật lâu địa nói không nên lời một câu.

Lúc này hắn cũng không biết, sắp sửa đối mặt tin dữ còn không chỉ là cái này một cái cọc.

...

Sương Vũ sơn phía đông nam một ngàn hai trăm trong ngoài.

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, uốn lượn sông nhỏ trung lớn nhỏ không đều tôm cá nổi ở trên mặt nước hấp hối địa phiêu lưu. Nơi đi qua, cỏ cây điêu linh.

Này sông nhỏ một đường chảy qua sơn lâm, chảy qua bình nguyên, cuối cùng chảy vào một tòa dọc theo sông mà xây thành nhỏ.

Cái này thành nhỏ phẳng phát chết rồi vậy, trên đường phố trống rỗng địa, đừng nói là người, liền súc vật đều không thấy được.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, bên đường cây thấp rơi đầy đất lá cây.

Một cái sắc mặt trắng bệch quanh năm thư sinh run run rẩy rẩy đẩy cửa ra, cũng đang vượt qua cánh cửa trong nháy mắt vấp ngã xuống đất, không một tiếng động.

"Lại một cái, trong thành này còn thừa lại nhiều ít còn sống?" Một cái sắc mặt bạch như tuyết quý sai đeo tâng bốc, cầm khóa sắt theo trong góc nhẹ nhàng đi ra.

Một thân này quần áo cực kỳ giống quan phủ bộ khoái phục sức, chỉ là trước ngực đổi thành cá "Kém" chữ.

"Thành đông lý quả phụ còn sống, bất quá sắp chết. Lâm gia trong đại viện lâm lão hán còn cường tráng trước, phỏng chừng còn có thể chống đỡ hai ngày." Một người mặc bạch sắc văn lại bào địa phủ quan văn đảo vờ theo tới quý sai bên người: "A, đúng, còn thiếu hai cái. Người què lý đưa con ra ngoài chưa về, hẳn là mấy ngày nay hội trở về a. Vào thành, thì

không sai biệt lắm. Còn có là nông dân có một lũ lụt vạc, lương thực cũng đều là trữ hàng. . ."

Áo bào trắng vẫn lại một mặt đảo vờ một mặt vãi, tính ra quý sai đều có chút phiền.

"Được rồi được rồi, ta trước đem cái này mang về, quay đầu lại tới nữa." Nói đi, hấn dùng lực hất lên, trong tay khóa sắt lúc này hướng phía trung niên thư sinh bay đi, nhưng lại như là cùng ảo ảnh vậy xuyên thấu thư sinh thân thể.

Dùng sức một kéo, thư sinh hồn phách lúc này bị tách rời ra, đần độn địa chỉ hiểu được đi theo quý sai đi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đãi này quý sai mang theo thư sinh hồn phách sau khi biến mất, vẫn lại ngẩng đầu quan sát thiên, cắn cán bút tự nhủ: "Thượng cấp nói đem chuyện nơi đây báo lên, cũng không biết báo không có. Như thế nào long vương còn chưa tới?"

Chính trong ngôn ngữ, chỉ nghe một hồi sấm sét vang dội, thiên bắt đầu rất thưa thớt dưới mặt đất nổi lên mưa.

Đứng trong thành ngẩng đầu nhìn lên, mơ hồ có thể thấy được trọn vẹn bốn điều nhan sắc khác nhau cự long tại trong mây nhảy động. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Hai mươi bốn tiếng đồng hồ, 12000+. Ngoại trừ chương thứ nhất là tồn cáo (ngày hôm qua đổi mới sau con ngựa) còn lại đều hiện con ngựa. (kỳ thật có thể nói là toàn bộ hiện con ngựa) cái này là lần đầu tiên như vậy.

..

Tôi hôm qua nhịn đến ba điêm, hôm nay sáng sớm đứng lên tiếp tục chiến đấu. Con ba ba hiện tại cũng đã nhanh hồng mắt. Không được, cực hạn. Cái này là hôm nay chương thứ tư, cũng là cuối cùng canh một.

Vé tháng cái gì các loại điều linh. . .

Ai, tính, không đề cập tới. Đi ngủ, không ngủ được ta sợ được té xiu ở trước bàn. Cảm tạ duy trì của ta các vị.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 305: Tin Dữ (Hai)

"Bệ hạ, thiên hà thủy quân lạm dụng ôn thủy giết hại thương sinh đã là vô cùng xác thực không thể nghi ngờ, bọn thần khẩn cầu bệ hạ lập tức nghĩ chỉ đuôi bắt Thiên Bồng!"

"Bệ hạ, Thiên Bồng mục không cách nào độ đã là sự thực không thể tranh cãi, vạn không được phóng túng a!"

"Bọn thần khẩn cầu bệ hạ vi tuyệt đối sinh linh làm chủ!"

"Thiên hà thủy quân đã thành tam giới một hại, bọn thần khẩn cầu bệ hạ sớm làm quyết đoán!"

"Thần nguyện lãnh binh chinh phạt thiên hà thủy quân, khẩn cầu bệ hạ ân chuẩn!"

Linh Tiêu Bảo Điện trên, muôn miệng một lời. . .

Chúng có vô cùng xác thực, lại không có người vi Thiên Bồng nói chuyện, chính là nguyên vốn thuộc về Ngọc Đế một hệ tiên gia cũng đều đào ngũ.

Tại đây trái phải rõ ràng trước mặt, không người nào dám cùng Thiên Bồng đứng ở cùng một chỗ.

Thái Bạch Kim Tinh đứng ở quần tiên bên trong cao cao ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình.

Giờ này khắc này, ai còn có thể ngăn cơn sóng dữ?

Trên ghế rồng, Ngọc Đế ngồi lẳng lẳng, sắc mặt xanh đen, không nói được lời nào.

Hắn nhẹ nhàng khoát tay áo, một bên khanh gia tuyên bố nghỉ ngơi đình.

Bước vào nội thất, còn chưa chờ Quyên Liêm đem cửa phòng đóng lại, Ngọc Đế cũng đã một tay lấy trên mặt bàn để đặt tử kim lư hương quật ngã.

"Người lập tức hạ phạm, ngay mặt cho trẫm lên tiếng hỏi sớ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra! Chẳng lẽ hắn sử dụng ôn thủy trước sẽ không có chú ý tới chảy qua Sương Vũ sơn sông sao?" Ngọc Đế chỉ vào Quyên Liêm quát mắng nói.

Đã bao nhiêu năm, tọa trấn Lăng Tiêu Bảo Điện đến nay, hắn chưa bao giờ tức giận như thế qua.

Cái loại cảm giác này giống như là bị lừa gạt, bị hắn cho tới nay tín nhiệm nhất, khí trọng nhất Thiên Bồng Nguyên Soái lừa gạt.

"Bệ hạ bớt giận." Quyên Liêm bẽ bộn chấp tay nói: "Việc này chỉ sợ có nội tình khác."

Vịn cái bàn, Ngọc Đế dòn dập thở dốc thoáng bình phục một chút, hỏi lâu. Lãnh nhãn miết hướng Quyên Liêm hỏi: "Cái gì nội tình?"

Quyên Liêm nói: "Nguyên soái cũng không phải là như thế người lỗ mãng. Mấy trăm năm trước. Thiên hà thủy quân đã từng phụng chỉ sử dụng ôn thủy, không nên sẽ phạm sai lầm như vậy. Huống hồ, lần này mặc dù vô sự trước thông báo, nhưng nguyên soái cũng là lần nữa cam đoan hội nghiêm khắc không chế... Không nên sẽ có như thế ngây thơ sai lầm."

"Ôn độc vốn có tự khó có thể không chế, khó bảo toàn hẳn không phải thao tác không ra." Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng nhìn về phía ngoài cửa sổ, hơi do dự hạ xuống, tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, nói: "Dùng ngọc giản bả tình hình tai nạn thông báo cho hẳn. Làm cho hẳn lập tức cho trẫm một cái công đạo."

"Dạ!"

Lúc này, ngoài cửa đã truyền đến khanh gia thanh âm: "Bệ hạ, thời điểm không còn sớm, chúng tiên gia thỉnh bệ hạ về tòa."

Ngọc Đế lược lược trầm mặc hạ xuống, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Bãi giá."

...

Ngồi cao trên ghế rồng, Ngọc Đế háng giọng một cái, nói khẽ: "Nam Chiêm Bộ Châu ôn độc chi dịch sự ra đột nhiên, tuy nói lúc trước thiên hà thủy quân từng báo bị tại Nam Chiêm Bộ Châu chút ít sử dụng ôn độc, nhưng đó là đối yêu nghiệt sử dụng. Giữa hai người này có hay không có liên quan? Như có liên quan, ôn độc chi dịch có hay không thiên hà thủy quân gây nên? Bên trong lại có loại nào nguyên nhân? Như thế các loại. Đều không biết vậy. Trẫm dùng vi, bây giờ tình thế không rõ. Vọng kết luận, không khởi nóng vội."

"Đã như vậy, thần khẩn cầu bệ hạ lập tức nghĩ chỉ triệu hồi Thiên Bồng, đồng thời giao trách nhiệm các bộ sưu tập chứng cứ, đối chất nhau!" Thái Bạch Kim Tinh chấp tay nói.

"Đúng đúng! Khiến cho Thiên Bồng lập tức trở về thiên đình đối chất!" Chúng tiên gia đều phụ họa.

Ngọc Đế vuốt vuốt râu dài lược lược suy tư một phen, thân nhiên nói: "Cái này, thế gian ngàn vạn sinh linh thụ hại, thân là tam giới chấp chương, thiên đình tự nhiên không thể ngồi yên không lý đến. Chỉ là, dựa vào trẫm xem, lúc này thiên hà thủy quân còn chiếm hữu thánh chỉ phụng mệnh tiêu diệt yêu, lâm trận đối tượng đúng là không ổn. Không bằng đẳng chiến hậu đi thêm xử lý. Các vị ái khanh nghĩ như thế nào a?"

Nói đi, Ngọc Đế hai tay một quán, bao quát trước dưới đài chúng tiên gia.

"Bệ hạ nói có lý, việc này chân tướng chưa tinh tường, thiên hà thủy quân lại chiếm hữu thánh chỉ, nếu là tùy tiện quyết đoán, chỉ sợ có tổn hại thiên uy, cổ vũ thế gian yêu nghiệt đáng về bệ vệ a." Có duy trì Ngọc Đế tiên gia mở miệng.

"Bệ hạ lời nói rất đúng, lâm trận đối tượng, quả thật binh gia tối kỵ. Chính là thiên hà thủy quân thực có sai, cũng đương đợi cho chiến hậu đi thêm xử trí nha."

"Khi nào là chiến hậu? Nam Thiên Môn đã giao đấu hơn năm không nắm bắt Hoa Quả Sơn, nếu là thiên hà thủy quân bả trận chiến kéo cá mấy chục năm, việc này chẳng phải là muốn đẳng mấy chục năm sau lại nghị?"

"Nếu như thế nói, có thể cho thiên hà thủy quân một cái kỳ hạn, lệnh cưỡng chế nó tại kỳ hạn trước chấm dứt chiến tranh."

"Nếu là có thể cho một cái kỳ hạn cũng có thể khá. Chỉ là cái này kỳ hạn nên như thế nào định?"

Tiên gia môn ngơoi một lời ta một câu địa nghị luận đứng lên.

Chính nghị luận, Quyển Liêm theo bên cạnh bên cạnh khom người lên điện, nằm ở Ngọc Đế bên tai lạng lẽ thì thăm vài câu.

Ngọc Đế cặp kia hạc mục hơi mở to.

Yêu quái cũng có ôn độc?

Việc này như cầm không ra chứng cứ rõ ràng, tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên chỉ sợ khó kẻ dưới phục tùng a.

Bất quá, không quản ôn độc chi dịch đến tột cùng cùng thiên hà thủy quân lại nhiều đại liên quan, nếu là có thể kéo dài tới chiến hậu, dựa vào thiên hà thủy quân chiến công, chắc hẳn cũng có thể giải vây chút ít chịu tội a.

Chỉ cần không phải thiên hà thủy quân có ý quăng độc liên tốt, nếu là như vậy, ai cũng không giữ được Thiên Bồng.

Thái Bạch Kim Tinh lãnh nhãn quét một vòng, phát hiện đại bộ phận tiên gia tựa hồ cũng đã đồng ý Ngọc Đế ý kiến, hơi khom người chấp tay đang định nói cái gì.

Đột nhiên, ngoài điện một ngày binh bước nhanh đi vào, quy bẫm:
"Khởi bẫm bệ hạ, mười điện Diêm La liên danh trên tấu, thiên hà thủy quân tiên quân đã ở Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn đại bại, người chết chín vạn nhất ngàn tám trăm có thừa, chính giữa có tiên tịch giả ba mươi một vị. Hồn phách đều do Hoa Quả Sơn hầu yêu thu đi không cách nào tổng vào luân hồi! Bởi vì số lượng cự đại, minh phủ khẩn cầu Ngọc Đế phái binh nghênh hồi hồn phách!"

Lập tức, chúng tiên xôn xao, duy chỉ có Thái Bạch Kim Tinh tựa hồ sớm biết được vậy không biến sắc, khóe miệng hơi giơ lên.

...

Hoa Quả Sơn một trận chiến, thiên hà thủy quân hao tổn chín vạn đại quân, liên quan còn có đại lượng tinh nhuệ chiến hạm vô số vật tư.

Hoa Quả Sơn bên này tuy nhiên cũng tổn hại gần năm mươi tàu chiến hạm cùng với bảy ngàn binh tướng, nhưng tổng thể mà nói, lại là lợi nhuận.

Cái này không chỉ là bởi vì Hoa Quả Sơn chiến tổn hại tương đối không lớn lắm, càng là bởi vì thu hoạch quá mức phong.

Đầu tiên là chiến hạm, Thiên Nhâm dưới trướng ba trăm lẻ hai chiến thuyền sắt thép trọng hạm, chiến hậu bị đầy đủ tiếp thu có tám mươi một chiến thuyền. Thậm chí những kia tổn hại rơi rụng chiến hạm, nó hạch tâm pháp trận trên bảo thạch cũng bị hầu tử phá người nâng đi.

Đôi tại Hoa Quả Sơn mà nói, đây đã là bút thiên đại tài phú.

Tại vật tư phương diện, lần này thiên hà thủy quân vốn là đã làm xong đánh trường kỳ chiến chuẩn bị, kết quả không nghĩ tới vừa đến Hoa Quả Sơn liền bị toàn diệt. Tuy nói đại lượng vật tư đã trong chiến đấu bị đốt hủy. Nhưng bảo lưu lại đến đan dược, kim tinh, tên. Thậm chí các loại tài liệu như cũ là chồng chất như núi.

Về phần vũ khí, ngoại trừ vậy đối với cánh chim lầy không xuống, khô giáp binh khí càng là nhiều vô số kể.

Trận chiến này xuống, hầu tử có thể nói là hung hăng địa phát một số chiến tranh tài, cả Hoa Quả Sơn kể cả chiến hạm, đan dược, binh khí khái giáp tại trong các loại trang bị vật tư thoáng cái do nguyên bản căng thẳng trạng thái trở nên đầy đủ vô cùng.

Tự quang chính lý này chiến lợi phẩm, hầu tử liền trọn vẹn hao phí hai ngày thời gian.

Tại trong hai ngày này, chẳng biết tại sao, Nam Thiên Môn hạm đội nhưng vẫn cảm giác triệt thoái phía sau ba mươi dặm. Làm cho hầu tử có chút ngoài ý muốn.

Bất quá, đây đều là việc nhỏ.

Dù sao Nam Thiên Môn thì ra là cá xem náo nhiệt, ngày bình thường thoáng đề phòng cũng được. Đối thủ chân chính, là thiên hà thủy quân. Mà hầu tử lúc này chuyện quan tâm nhất chuyện, tự nhiên không ai qua tăng cường quân bị cùng với chinh trang.

Quét dọn xong chiến trường, hầu tử đã lấy được đại lượng chuẩn bị chiến đấu vật tư.

Có đại lượng chuẩn bị chiến đấu vật tư, tự ý nghĩa có thể trang bị càng nhiều bộ đội. Rất nhiều nguyên bản làm hậu bị bộ đội, trang bị vũ khí không đồng đều mới quân túi chữ nhật lên trời quân khái giáp, thoáng cái gió nhẹ tám mặt.

Đương nhiên, tại cho bọn hấn mặc lên trước hầu tử cũng không quên đem những vật này đều nước sơn thành màu đen dùng thuận tiện trên chiến trường phân biệt. Đối chiến hạm cũng là như thế.

Như thế một phen lăn qua lăn lại xuống, đã là bốn ngày quá khứ.

Tại trong bốn ngày này. Làm trận chiến này duy nhất tù binh thiên hành tự nhiên là bị giày vò đến không thành bộ dáng, tay hấn đoạn so với lúc trước đối phó Nghiễm Mục thiên vương càng thêm tàn nhẫn, chính là những cái này chấp hành yêu binh đều hơi bị động dung.

Bất quá, hôm nay hành cũng không hồ là thiên hà thủy quân chín tinh một trong, tuy nói chỉ có kim tiên cảnh, lại cương quyết chưa nói ra nửa câu xin khoan dung mà nói.

Đương nhiên, đương con người rần rỏi là muốn trả giá thật nhiều.

Thiên hành trả giá một cái giá lớn chính là hầu tử hạ lệnh chọn lựa hình phạt không ngừng tăng cấp, hết sức âm hiểm khả năng sự, nhiều lần đều đem hấn khiến cho ngất đi thiếu chút nữa cứu giúp không trở lại.

Có thể tức đã là như thế, hấn cũng chưa từng cúi đầu.

Đến phản hồi Hoa Quả Sơn sau ngày thứ năm, cự ly thứ hai chi thiên hà thủy quân bộ đội đến Hoa Quả Sơn vền vện chỉ còn lại một ngày thời điểm, hầu tử thu được đến một cái cực kỳ không xong tin tức.

"Người nói cái gì? Bọn họ làm cho chi kia thiên hà thủy quân hạm đội cả chi chạy?"

Hầu tử tiếng rống giận dữ tại rộng rãi trong động phủ quanh quần.

Trợn tròn hai mắt, hấn căm tức trước mắt phảng phất lại già nua vài phần Vạn Thánh long vương.

Vạn Thánh long vương chậm rãi nhắm lại hai mắt, khẽ gật đầu.

"Trước người không phải nói với ta Sương Vũ sơn thiên hà thủy quân còn tại nguyên chỗ bất động sao? Nay sao biết đột nhiên bỏ chạy đi tới bờ biển? A! Người nói cho ta biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra!"

"Lúc trước, lúc trước ma vương xác thực như thế cáo tri lão Long." Vạn Thánh long vương nói.

"A, người là muốn nói hấn liền người cũng lừa gạt?" Khó thở, hầu tử một quyền nện ở bên cạnh bên cạnh trên mặt bàn, lập tức, một tiếng vang thật lớn, mảnh gỗ vụn tóe lên, cả bàn lớn đều bị nện đến nát bầy.

Vạn Thánh long vương nhú chặt trước lông mày trầm mặc không nói.

Hồi lâu, đợi đến hầu tử cảm xúc dần dần bình phục tới, hừ địa lãnh bật cười: "Thì phải là nói, bọn họ ngay từ đầu cũng chỉ là rút lui khỏi Sương Vũ sơn, căn bản không có phái người đi chăm chăm vào thiên hà thủy quân? Ha ha a, cái này sáu cái phế vật, bần nhão vịn không được tường!"

"Là lão Long lỗi, cho tới nay đều là lão Long kiệt lực thúc đẩy cùng Sương Vũ sơn liên hợp, thỉnh Hầu vương giáng tội!" Vạn Thánh long vương phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Gặp tình hình này, hầu tử lửa giận bỗng chốc bị ngạnh sanh sanh bóp chặt, bước lên phía trước nâng nói: "Lão Long vương nói quá lời. Việc này cũng là trong dự liệu, lão Long vương không cần tự trách."

"Khẩn cầu Hầu vương giáng tội!" Vạn Thánh long vương khom người nói.

Hầu tử nhìn thoáng qua một mực cà lơ phát phơ đứng ở bên cạnh Cửu Đầu Trùng, bắt đặc dĩ thờ dài, răng như trước cắn quá chặt chẽ.

Tràng diện lập tức trở nên có chút xấu hổ.

Đang lúc này, hắc tử vừa vặn theo ngoài động đi tới, trông thấy lần này tình cảnh không khỏi ngậy ra một lúc.

"Đây là... Làm sao vậy?"

Cửu Đầu Trùng nâng ở Vạn Thánh long vương nói: "Nhạc phụ đại nhân, chúng ta đi về trước đi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Hầu vương còn có chính sự phải xử lý."

Vạn Thánh long vương khẽ gật đầu, lúc này mới run run rẩy rẩy địa rời đi, trên đường đi thờ dài không ngừng.

Đợi bọn hấn đi rồi, hắc tử chấp tay nói: "Hầu ca, này đại hồ tử thiên tướng đã tỉnh lại, xử lý như thế nào? Còn tiếp tục dùng hình sao?"

Thử trước rằng, hầu tử oán hận địa lắc lắc tay nói: "Giết, lưu lại hồn phách, bả thi thể cho Thiên Bồng đưa trở về! Mẹ nó, cái này đều không làm cho chết người!"

Vi hơi dừng một chút, hấn lại bổ sung nói: "Làm cho Cửu Đầu Trùng đi tổng so với nhanh." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ai bảo hôm nay không có canh? Con ba ba "Cũng không đoạn canh lương tâm tác giả" kim thân sao có thể phá? Hừ hừ!

Nói ngày hôm qua thực mệt mỏi lắm, dùng não quá độ, một giấc ngủ đến hai giờ chiều. Đương nhiên, chính giữa mộng lung tỉnh lại mấy lần... Hãm hại.

Hôm nay nghỉ ngơi đủ rồi, ngày mai con ba ba thử xem tái phát lực a.

Mọi người cấp cho lực duy trì a a a a a a a a a a ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 306: Tin Dữ (Ba)

Trầm trọng trên tầng mây huyền phù lục địa. ( )

Cự đại cảng trung không thấy trong ngày thường tầng tầng lớp lớp chiến hạm, chính là phòng thủ binh vệ cũng ít rất nhiều.

Bởi vì nhân thủ không đủ, ngày xưa hai cương bây giờ cũng chỉ có thể cũng làm một cương, thế cho nên cả quân cảng giờ phút này nhìn về phía trên lãnh lãnh thanh thanh, phá lệ cô đơn.

Nghiêm chỉnh cuồng gió thổi qua, xé rách trước quân kỳ.

Cự đại vòng lặn điều trên kệ, một vị thiên tướng chống trường kích híp mắt nhìn xa chân trời ánh sáng mặt trời.

"Phanh!"

"Thanh âm gì?" Có người kinh hô lên.

"Giống như là vật gì đến rơi xuống, mau nhìn xem đi!"

Cúi đầu nhìn lại, thiên sẽ thấy mười mấy tên thiên binh chính hướng phía khắp ngõ ngách vây đi.

"Cái này là cái gì? Tử thi?"

"Sao biết, trong nơi này tới tử thi?"

"Giống như vừa mới chết không lâu."

Vội vàng đuổi tới thiên tướng đẩy ra làm thành một vòng thiên binh, lập tức ngược lại hút miệng lương khí.

Tại trước mắt hắn, là một cụ máu chảy đầm đìa thi thể, toàn thân là thương, thủ cước không được đầy đủ, này mặt dung tức thì bị tàn phá e rằng pháp phân biệt.

Bởi vì không trung rơi rụng, toàn thân nhìn về phía trên canh là không có một khối xương cốt là đầy đủ, liền óc vậy...

"Đây là có chuyện gì?" Hắn quát.

Có thiên binh chỉ vào đông nam phương hướng hô: "Bên kia có người!"

Thiên tướng vội ngẩng đầu nhìn lên, lại chỉ thấy một cái bóng xa xa địa độn vào trong mây, mất đi bóng dáng.

"Nguoi! Nhanh đi bẩm báo Thiên Phụ tướng quân. Mấy người các nguoi, bả thi thể đưa đến y tế sở đi! Những người khác bảo vệ chặt cương vị, tăng mạnh đề phòng!"

...

Nho nhỏ trong phòng, vài cái y tế quan vây tại một chỗ tinh tế kiểm tra này cụ thi hài.

Tự tại bọn hắn bên cạnh bên cạnh, gian phòng một góc. Thiên Bồng kinh ngạc địa trừng mắt. Lẳng lẳng địa, ngo ngác địa ngồi. Nhìn chăm chú trước mắt không có vật gì mặt đất vẫn không nhúc nhích.

Cặp kia để tay tại cái ghế trên lan can, cài quá chặt chẽ.

Đứng ở một bên Thiên Phụ hơi cung trước thân thể, sắc mặt ngưng trọng.

Tự tại một canh giờ trước, Thiên Bồng mới từ Nam Chiêm Bộ Châu chạy về Vân Vực Thiên cảnh.

Bởi vì sáu yêu vương sai sót tiên công cơ hội tốt, hiện ở bên kia hạm đội cũng đã triệt để thoát hiểm tiến vào phản công giai đoạn. Đáng tiếc chính là này sáu cái nhất gan phi loại cũng đã triệt để buông tha cho Sương Vũ sơn cái này đại bản doanh ngược lại mang theo tàn quân trốn đông trốn tây.

Kể từ đó, trong lúc nhất thời chỉ sợ cũng khó có thể lấy được cái gì chiến quả.

Thiên Bồng chỉ phải đem quyền chỉ huy trước giao cho làm phó tướng Thiên Nội, chính mình chạy về Vân Vực Thiên cảnh vì bước tiếp theo kế hoạch làm chuẩn bị.

Chẳng ai ngờ rằng...

Ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ linh chiếu vào Thiên Bồng trên mặt, giống như hầm băng vậy lạnh. Không có một tia nhiệt độ.

Một màn này, kỳ thật tất cả mọi người đã dự cảm đến, chỉ là, không nghĩ tới hội dùng như thế phương thức xuất hiện.

Ngẩng đầu lên, Thiên Phụ chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Một vị y tế quan cung trước thân thể rón ra rón rén đi đến Thiên Bồng trước mặt, chấp tay nói: "Nguyên soái, người chết thân phận cũng đã xác định."

Thiên Bồng hơi há mồm, hồi lâu, mới nói: "Là, ai..."

Giờ này khắc này. Thanh âm kia cũng đã run rẩy được thay đổi hoàn toàn điều.

Y tế quan cúi đầu nói: "Là, thiên hành tướng quân."

"Phanh" một tiếng. Cái ghế tay vịn cũng đã bởi vì không chịu nổi lực đạo bị vê được nát bấy.

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn bên trong, Thiên Bồng chậm rãi, thật sâu nhắm lại hai mắt, rất lâu sau đó, nói không nên lời một câu.

Một mực đứng ở một bên Thiên Phụ lặng lẽ đối với y tế quan sử cái ánh mắt, mấy cái y tế quan hiểu ý địa thối lui ra khỏi ngoài cửa, trước khi rời đi vì thiên hành thi thể đắp lên vải trắng.

Trong phòng cũng chỉ còn lại có Thiên Bồng, Thiên Phụ, còn có đã sớm hoàn toàn thay đổi thiên hành, hết thấy thật giống như trong nháy mắt đông lại vậy.

Cứ như vậy ngồi lẳng lẳng, đóng chặt lại hai mắt, thẳng đến mặt trời lặn tây rú xuống, Thiên Bồng mới chậm rãi mở to mắt, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Hậu táng a..."

Sớm đã hiện đầy tơ máu hốc mắt hơi đỏ lên.

"Bài vị trên như thế nào viết?" Thiên Phụ khom người hỏi.

Thiên Bồng ngậm miệng, trong lúc nhất thời lại nói không nên lời.

Đúng vậy a, này bài vị trên như thế nào viết?

Hắn gọi thiên hành sao?

Không.

Thiên hành chỉ là thiên đình cho hấn một cái phong hào thôi.

Ninh tây huyết chiến, hấn người bị mười năm đao, nhưng như cũ dùng hoàn cảnh xấu binh lực tử thủ tám ngày đẳng đến đây viện quân, công huân trác trước, chiến hậu, Thiên Bồng cho thỉnh công, thiên đình cho hấn "Thiên hành" phong hào, từ nay về sau liền đã trở thành mọi người đối với hấn xưng hô.

Ở trước đó, Thiên Bồng thậm chí không biết rõ bộ đội của mình lí còn có một người như thế.

Nhớ rõ khánh công ngày đó cái này thật thà phúc hậu gia hỏa còn say khướt địa lôi kéo Thiên Bồng tự giới thiệu...

Đáng tiếc chính là, hấn cuối cùng không có nhớ kỹ.

Tại thiên đình, đối tại đại bộ phận tiên gia thiên tướng mà nói, nguyên bản tính danh cũng không trọng yếu, quan trọng là phong hào. Mà cái này thiên hành chết rồi, rất nhanh thì có cái khác thiên hành thế thân vị trí của hấn.

Mơ hồ danh tự, đến bây giờ liền dung mạo cũng dần dần mơ hồ.

Cái này theo chính mình năm trăm năm đại tướng, tại chín tinh chính giữa tư chất kém cỏi nhất, tu hành tối thiểu, lại là tác chiến tối sinh động.

"Hấn có cái gì sai? Cho dù có sai, cũng là lỗi của ta. Hấn làm, đều là ta hạ mệnh lệnh." Ngậm miệng, Thiên Bồng run nhè nhẹ nói nói.

Nam Thiên Môn phản đối bằng vũ trang, ngoại trừ Thiên Nhâm ngoài, cũng là hấn xông lên phía trước nhất, vì thế còn bị trách phạt.

Không nghĩ tới kết quả là bị chết thảm như vậy, liền hồn phách cũng rơi vào yêu hầu trong tay...

Thiên Bồng chăm chú địa căn môi, cắn ra huyết.

Chống bàn trà, hấn run run rẩy rẩy địa đứng lên, từng bước một địa đi về hướng bên ngoài, không dám trở lại đầu liếc mắt nhìn này vải trắng hạ thi hài.

"Nguyên soái, ngươi không sao chứ?"

Thiên Phụ hoảng sợ địa muốn lên trước nâng, lại bị Thiên Bồng một bả đẩy ra.

"Ta... Ta không sao." Không trung gió mát trước mặt mà đến, Thiên Bồng ngẩng đầu lên, chăm chú địa bọc áo choàng, dùng sức địa mở to hai mắt nhìn: "Đi trước bả thiên hành chuyện tình xử lý xong a."

"Chính là... Nếu không nguyên soái ngươi trước nghỉ ngơi một chút a?"

"Ta nói ta không sao, ngươi nghe không hiểu sao?" Thiên Bồng cao trầm giọng quát.

Thiên Phụ cả bị chấn trụ.

Thanh âm kia tại trống trải thiên cảnh trung nhộn nhạo ra, phòng thủ binh vệ đều bị hoảng sợ địa nhìn về phía hai người.

Thoáng thu liễm thần sắc, cúi đầu xuống, Thiên Bồng nói khẽ: "Đi thôi. Thời gian không nhiều lắm. Bả mọi người gọi đủ. Thừa dịp hiện tại đem thiên hành chuyện tình đều xử lý xong. Một hồi sẽ qua. Ta liền được chạy tới Đông Thắng Thần Châu."

...

"Nguyên soái, thiên hành tướng quân tang lễ nên dựa vào gì phẩm cấp?"

...

"Đây là vi thiên hành tướng quân chuẩn bị bị văn, kính xin nguyên soái xem qua."

...

"Thiên hành tướng quân cũng không có con nối dòng, cũng không có người thân, cho nên, trợ cấp chỉ sợ không cách nào phát, xử trí như thế nào, kính xin nguyên soái định đoạt."

...

"Chính trực thời gian chiến tranh. Đại đa số tướng lãnh chỉ sợ đều không có biện pháp trở về. Đây là định ra mời danh sách, kính xin nguyên soái xem qua."

...

"Thiên hành tướng quân có lưu di chúc, nếu là một ngày kia bất hạnh chết, liền đem di vật quyên cùng ta quân... Xử trí như thế nào, kính xin nguyên soái định đoạt."

...

Một phần đó phần trực gián phóng tới Thiên Bồng trước mặt, nhìn về phía trên chữ chữ mang huyết.

"Nguyên soái, lúc trước đã viết xong, chuẩn bị trên tấu thiên đình vi Tây Ngưu Hạ Châu cùng Bắc Câu Lô Châu cuộc chiến thỉnh công trên sổ con có thiên hành tướng quân danh tự, có hay không vạch tới dùng cái khác tướng sĩ danh tự thay thế?"

"Không, đó là hấn nên được." Thiên Bồng nói.

"Chính là. Thiên đình phong thưởng nếu là tăng lên phẩm giai, thiên hành tướng quân hấn cũng đã... Kể từ đó mà nói. Chỉ sợ..."

Thiên Bồng không nói gì, chỉ là lẳng lẳng địa nhìn hấn, này vẫn lại lập tức hiểu ý.

Trong nháy mắt, đã là minh nguyệt treo cao.

Một vị thiên binh đẩy cửa đi vào trong phòng nói: "Khởi bẩm nguyên soái, thiên đình ngự sử giá lâm, xung có chỉ yếu tuyên."

"Thánh chỉ sao?" Thiên Bồng vuốt vuốt huyệt thái dương, sâu hít một hơi thật sâu, vịn tay vịn chậm rãi đứng lên, cửa trước ngoài đi đến.

...

Vân Vực Thiên cảnh đại điện.

"Phụng thiên thừa vận, đến thực ngọc hoàng thượng đế chiếu viết: Giá trị thiên hà thủy quân chinh phạt Sương Vũ sơn lúc, Nam Chiêm Bộ Châu bộc phát dịch chứng, ngàn vạn sinh linh đồ thán, lại nghe thấy bởi vì Hoa Quả Sơn thiên hà thủy quân dụng binh không lo, hao tổn phần đông. Trẫm vô cùng đau đớn. Đặc biệt mệnh bắc cực trái viên thượng tướng đô thống đại nguyên soái Thiên Bồng chân quân lập tức phản hồi thiên đình báo cáo công tác, không được sai sót! Khâm thử ——!"

Chậm rãi buông này hoàng lụa, nhìn qua quy trước người Thiên Bồng, Quyển Liêm nói khẽ: "Nguyên soái, lĩnh chỉ a."

"Thần Thiên Bồng, lĩnh chỉ." Thiên Bồng dập đầu, dâng hai tay tiếp nhận Quyển Liêm đưa tới thánh chỉ, chậm rãi đứng lên.

Thoáng đi phía trước bước một bước, Quyển Liêm đẽ thấp giọng nói: "Nguyên soái, bệ hạ nguyên bản đã có thể đem sự tình xử lý kéo dài tới chiến hậu, nhưng Hoa Quả Sơn binh bại một chuyện thật sự... Bất quá, việc này nguyên soái cũng cứ yên tâm đi, nếu là thẩm tra Nam Chiêm Bộ Châu dịch chúng một chuyện cùng thiên hà thủy quân không quan hệ, bệ hạ chắc chắn còn nguyên soái trong sạch, lực bảo vệ nguyên soái không việc gì."

Chằm chằm vào trong tay một ít đoạn hoàng khăn tay, Thiên Bồng thần nhiên nói: "Ta đi thiên đình báo cáo công tác, này Hoa Quả Sơn làm sao bây giờ?"

"Bệ hạ ý tứ là, Hoa Quả Sơn tiêu diệt yêu việc tạm hoãn."

Thiên Bồng hừ địa bật cười: "Tạm hoãn?"

Quyển Liêm nuốt khô nhỏ nước miếng nói: "Sự có nặng nhẹ cấp trì hoãn, kính xin nguyên soái không cần phải trì hoãn, lập tức theo mặt tướng phản hồi thiên đình a."

Cúi đầu, Thiên Bồng ung dung nói: "Nặng nhẹ cấp trì hoãn? Xem ra, ta chuyện nơi đây đều là nhẹ nha."

Chậm rãi ngẩng đầu, nắm bắt một ít đoạn hoàng khăn tay, Thiên Bồng lãnh nhãn nhìn chung quanh một vòng Quyển Liêm sau lưng võ trang đầy đủ thiên đình cấm vệ, đạm cười nhạt nói: "Quyển Liêm tướng quân đây là muốn cường cầm Thiên Bồng đi về hỏi tội sao?"

"Cái này..." Quyển Liêm xấu hổ vạn phần, vội vàng chấp tay nói: "Nguyên soái nói quá lời. Tội không tội địa, còn vô định luận. Huống hồ, tại đây Vân Vực Thiên càng ai dám cường cầm ngài a? Những này bất quá là chiếu lệ cũ phân phối hộ vệ thôi. Lần này bệ hạ đặc khiến mặt tướng tiền

lai, chỉ là sợ những người khác đến đây, nguyên soái không tin, cho nên mới..."

Nói đến đây, Quyển Liêm hơi giương mắt da nhìn chăm chú Thiên Bồng.

Đại điện ngoài, bọt nước lợi kiếm đại kỳ bay phát phối.

Trong điện, một đám thiên tướng đã là nguyên một đám cắn chặt răng, mặt không biểu tình, yên tĩnh không tiếng động.

Một trận gió theo ngoài điện cuốn vào, giương lên Thiên Bồng sau lưng một ít phó bạch sắc áo khoác.

Tiên tay đem hoàng khăn tay giao cho một bên Thiên Phụ, Thiên Bồng nhàn nhạt mà nhìn xem Quyển Liêm nói khẽ: "Đã không có ý định cường cầm, vậy thì mời Quyển Liêm tướng quân hồi bẩm bệ hạ: 'Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có chỗ không bị. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. ' "

Lập tức, Quyển Liêm cả giật mình.

"Nguyên soái người đây là..."

Còn chưa chờ hẳn kịp phản ứng, này bốn phía thiên tướng đều đã xem tay đề tại trên chuôi kiếm.

Trong mơ hồ, Quyển Liêm cũng đã có thể cảm giác được vô số thiên binh đem đại điện đoàn đoàn bao vây.

"Nguyên soái, bệ hạ cũng đã đồng ý tra ra chân tướng, người cần gì phải..."

Tự tại tất cả mọi người nhìn chăm chú phía dưới, Thiên Bồng chậm rãi xoay người, cùng Thiên Phụ gặp thoáng qua lúc thân thủ vô vô lão tướng vai, thấp giọng nói: "Ta còn có việc yếu bề bộn. Thiên Phụ, tiễn khách."

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: hôm nay vốn định gia canh, xem tình hình là gia không được nữa.
Ngày mai gia a, hiện đang tiếp tục mã tự ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 307: Giả Trợ Giúp

Đen kịt một mảnh trong phòng, Thiên Bồng thấp cúi thấp đầu nhắm chặt hai mắt đứng tại sách của mình trước bàn vẫn không nhúc nhích.

Hắn hết sức tinh tường, tợ tại vừa mới, hắn làm quyết định kia, rất có thể đem hắn, thậm chí cả thiên hà thủy quân đẩy hướng vực sâu.

Có thể này thì thế nào?

Hắn không có khác, càng tốt lựa chọn.

Này sai sót năm năm thời gian làm cho yêu đã lấy được khó được thờ đốc cơ hội, hắn cũng đã đưa đến một sai lầm, không thể lại làm cho cái thứ hai.

Nhất quyển gió mát xuyên thấu qua cửa sổ linh tập nhập, lay động trên trán rủ xuống sợi tóc, lật qua lật lại trên mặt bàn quyển sách, đã trở thành trong phòng duy nhất đơn điệu tiếng vang.

Thiên Phụ theo ngoài cửa đi tới, tới cửa thấy xong tình hình bên trong, hơi ngậy ra một lúc.

Chờ đợi ở một bên thiên binh đang muốn mở miệng, đã thấy Thiên Phụ hướng phía hắn khoát tay áo, hiểu ý địa ngậm miệng.

Nâng lên chân, Thiên Phụ vượt qua cánh cửa.

"Đưa tiễn xong sao?" Thiên Bồng thấp giọng hỏi.

"Đưa tiễn xong." Thiên Phụ từng bước một đi đến Thiên Bồng trước người, thấp giọng nói: "Không hề động việc binh đao. Quyển Liêm tướng quân nắm Thiên Phụ thỉnh nguyên soái nghĩ lại mà làm sau."

"Nghĩ lại?" Thiên Bồng hừ địa nở nụ cười.

Ngắn gọn hai câu nói sau, lại là vô tận trầm mặc.

Hồi lâu, Thiên Bồng nói khẽ: "Có cái gì muốn hỏi, hỏi đi."

Thiên Phụ nhìn chăm chú Thiên Bồng hơi do dự hạ xuống, cúi đầu đáp: "Thiên Phụ không có gì muốn hỏi."

Thiên Bồng cười cười: "Cám ơn ngươi."

"Đây là Thiên Phụ nên làm, nguyên soái không cần nói như vậy." Thiên Phụ chấp tay nói.

Nhìn chăm chú ngoài phòng ánh sáng nhạt xuyên thấu qua cửa sổ linh trên bàn lưu lại đơn giản đồ hình, Thiên Bồng ngờ ngác nói: "Hắn lần này đi, sợ là chúng ta sau này không chỉ thỉnh không đến viện quân. Liền vật tư đều bị đứt rời a. Trước có hổ đói. Sau không có đường lui. Đem toàn quân đặt trong nguy hiểm. Ngươi cảm thấy, làm như vậy đáng giá sao?"

"Nguyên soái cảm thấy đáng giá, Thiên Phụ liền cảm thấy đáng giá." Thiên Phụ nói.

Gió mát theo ngoài phòng xuyên vào, cuốn sạch gian phòng mỗi khắp ngõ ngách.

Thiên Bồng lược lược nắm thật chặt áo khoác, như trước đứng ngẩn ngơ, hồi lâu, hắn nhàn nhạt cười cười: "Cám ơn ngươi, cám ơn các ngươi. Nhưng ta lại có lỗi với các ngươi tín nhiệm. Chín vạn đại quân binh bại Hoa

Quả Sơn, thiên hành chết thảm. Kết quả là cả thiên hà thủy quân tiến thối mất đi căn cứ. Nếu không phải là ta cố ý tiến công Hoa Quả Sơn, có lẽ... Sẽ không rơi xuống tình cảnh như thế."

"Chiến tướng chết ở sa trường, đó là vinh dự, không nên, cũng không thể có câu oán hận." Thiên Phụ nói khẽ: "Nguyên soái không phải đã nói rồi sao?'Chúng ta người bị thiên đình bồng lộc, hưởng thể gian hương khói, đã ăn mặc nâng cái này thân khai giáp, liền muốn không phụ lòng này mặt cờ xí, mọi sự không thể chỉ muốn không đếm xỉa đến.' toàn bộ quân tướng sĩ đều cùng Thiên Phụ đồng dạng đem những lời này làm vi thư của mình điều. Người khác có thể không đếm xỉa đến tham sống sợ chết. Đó là chuyện của người khác. Chúng ta là quân nhân, tự nên tuân thủ nghiêm ngặt thiên chức của quân nhân. Tự nên phòng thủ tam giới, tự nên hãn vệ thiên đình, nửa bước đều thối không được."

Thiên Bồng hơi mở to hai mắt, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Thiên Phụ.

"Lần này nguyên soái nếu là lĩnh chỉ đi trước Lãng Tiêu Bảo Điện, tuy nói sự tình cũng không nhất định nếu muốn giống như bết bát như vậy, nhưng tiến tiêu diệt Hoa Quả Sơn việc nhất định bởi vậy kéo dài sau. Nay Hoa Quả Sơn đến nay bất quá mười năm thời gian liền phát triển cho tới bây giờ hoàn cảnh, như một lần nữa cho hẳn mấy năm thời gian, chỉ sợ..."

"Ngài quý vi nguyên soái hướng hồ cam nguyện vì thế bốc lên 'Mưu nghịch' phong hiểm, chúng ta một đám tướng sĩ, lại có mặt mũi nào nghi vấn? Cho nên, Thiên Phụ không có vấn đề muốn hỏi, Thiên Phụ tin tưởng, toàn quân cao thấp, cũng sẽ không có vấn đề muốn hỏi."

Nói tới chỗ này, Thiên Phụ quì xuống, cất cao giọng nói: "Nguyên soái chỗ đối mặt tình cảnh Thiên Phụ không cách nào chia sẻ, Thiên Phụ có khả năng làm chỉ có tin tưởng. Chính là nguyên soái yếu Thiên Phụ mang binh

giết lên Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Phụ cũng tuyệt không chần chờ! Kính xin nguyên soái không phải có điều băn khoăn."

Nói đi, một quyền nặng nề chũy tại ngực giáp trên.

Leng keng thiết giáp thanh âm tại nho nhỏ trong phòng quanh quần.

Ghé qua trong mây cuối tháng tại hoàn toàn triển lộ nó quang hoa. Vì gió thổi qua, ngoài phòng chạc cây trên lá xanh chập chờn.

Tôi như mực trong phòng, nương ngoài phòng xuyên vào yếu ớt nguyệt quang, chiếu ra Thiên Bồng hơi đỏ lên, che kín tơ máu mắt. Chiếu ra Thiên Phụ này trương che kín nếp nhăn mặt.

Rất lâu sau đó... Nhếch môi, cắn chặt răng, Thiên Bồng thật vất vả bài trừ đi ra một vòng mỉm cười, thở dài: "Thiên Phụ, ta có phải là rất ngu?"

"Nguyên soái không ngốc, chỉ là thế giới này thay đổi, quá nhiều người tự cho là thông minh, thế cho nên chính thức người thông minh, nhìn về phía trên cũng giống như ngốc tử."

...

Lúc này, Nam Chiêm Bộ Châu trung bộ.

Chảy dài dãy núi, một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuôi.

Thân hình khổng lồ Ngưu Ma Vương quỳ gối bên dòng suối trên dùng chỉ có bốn chỉ tay nâng lên nước trong bỗng nhiên hấp hai cái, lại đem còn lại toàn bộ hắt vẩy đến trên mặt.

Vuốt qua gương mặt, hấn thở hển hển ngẩng đầu lên ngo ngác mà chăm chú nhìn chân trời cháy vùn.

"Kết quả là, lại là đông trôn ** nha..."

Tựa ở bên cạnh hần cách đó không xa trên đất trống, vô số mặc tàn phá khải giáp yêu quái nằm ngổn ngang, nguyên một đám phờ phạc.

Cái này hơn hai ngàn chích yêu quái, chính là Sương Vũ sơn thể lực cuối cùng gia sản.

Không bao lâu, một thân ảnh theo trong mây bay tán loạn dưới xuống, vững vàng địa rơi xuống Nguru Ma Vương trước mặt.

"Thế nào?" Nguru Ma Vương vội vàng mà hỏi thăm.

Mi Hầu vương liếm liếm môi khô ráo nói: "Đại quân hướng bên này, xem ra chúng ta không sai biệt lắm lại phải dời đi."

"Vừa muốn dời đi?" Dựa vào ở một bên dưới bóng cây Bằng Ma Vương cả kinh thoáng cái ngồi thẳng lên, tựa hồ không cẩn thận xé rách đến miệng vết thương, trên mặt ngũ quan lập tức uồn éo thành một đoàn.

Ngồi ngay ngắn Giao Ma Vương trường thở dài chậm rãi đứng lên, run rẩy áo choàng mặt không biểu tình mà nói ra: "Chỉ sợ lại dời đi cá mấy lần cũng cũng không cần dời đi."

"Người nói lời này có ý tứ gì?" Bằng Ma Vương hơi ngẩng đầu lên nhìn Giao Ma Vương liếc.

"Chính mình xem quá." Giao Ma Vương theo ngón tay chỉ cách đó không xa những cái này bình thường yêu quái, giáo hoạt địa cười nói: "Chúng ta vừa rút lui khỏi Sương Vũ sơn thời điểm dẫn theo năm nghìn yêu chúng, sau khi rút lui một trận chiến không có đánh, đến bây giờ mới vài ngày, còn lại bao nhiêu? Ha ha, lúc trước sẽ không nên bỏ qua tiến công

thiên hà thủy quân cơ hội a, không nghĩ tới bọn họ trì hoãn qua khí đến chẳng những đi chưa tới, ngược lại tiếp tục tiến công..."

Nụ cười kia thấy còn lại yêu vương một hồi kinh ngạc.

Hàng này là có bị bệnh không? Chuyện này đáng giá vui vẻ sao?

"Ngươi!" Bằng Ma Vương giận tím mặt, rất nhanh nắm tay quát: "Lúc trước buông tha cho tiến công thiên hà thủy quân ngươi cũng tán thành, bây giờ là muốn thay đổi khẩu lời chuyện cũ nhé?"

Cái này một hồi rít gào xuống, hấn cả cũng đã ho đến nhanh không thở được.

Như theo như bình thường mà nói hấn hiện tại thương thế sớm nên hảo hơn phân nửa, đáng tiếc mấy ngày nay một mực không ngừng dòi đi, căn bản là không có thời gian cho hấn tĩnh dưỡng. Kết quả là mặc dù có đan dược phụ trợ, lại khiến cho thương thế ần ần còn có chút chuyển biến xấu.

Đương nhiên, là trọng yếu hơn nguyên nhân là tiểu bạch long cung cấp đan dược thời điểm dùng số lượng là đệ nhất yếu điểm, lấy được phần lớn là lần được không thể lần nữa đan dược.

Giao Ma Vương duỗi dài cổ liếc qua rơi xuống Bằng Ma Vương trước người màu xanh hoa cỏ trên vài giọt máu đen, sách sách nở nụ cười: "Ta khi nào nói qua tán thành rồi? Nhiều lắm là thì ra là không có phản đối."

"Ngươi ——!" Bằng Ma Vương nhất thời chán nản, nhẫn nhẹn hồi lâu, lạnh run nói: "Nơi này há lại là ta Đại Bằng định đoạt? Lúc trước... Lúc trước ta đưa ra thời điểm các ngươi nguyên một đám ngoại trừ đại ca bên ngoài đều tán thành, hiện tại đã nghĩ lại thật là ta?"

Bụng lấy ngực, hấn ngẩng đầu lên nửa ngày trì hoãn bất quá khí.

"Lúc trước ta đó là nhìn người cùng bốn đệ kiệt lực chủ trương không hề trêu chọc thiên hà thủy quân, vì để tránh cho phân liệt mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục! Làm sao lại biến thành..."

"Câm mồm ——! Đừng có lại sảo!" Một bên Ngưu Ma Vương giận dữ hét: "Bây giờ còn không đủ phiền sao? Từ nay về sau ai lại sảo, ai tạt cút cho ta!"

Hai cái yêu vương lúc này mới liếc nhau một cái ổn định lại.

Sáu cái yêu vương lẳng lẳng địa ngậy người một hồi lâu, Ngưu Ma Vương nhẫn nhịn một cỗ khí lạnh lùng nói: "Lão ngũ, đêm nay người gác đêm, gặp được đào binh tạt bắt lại, ngày mai chém đầu răn chúng! Ta xem còn có ai dám trốn!"

Mi Hầu vương gậy gộc khẽ dừng, lúc này trả lời: "Đi."

Giao Ma Vương nghe không khỏi vênh lên vênh lên miệng: "Kỳ thật cũng trách không được bọn họ, các người nói, đi theo chúng ta có cái gì tiền đồ? Như vậy một đoàn yêu quái, thiên hà thủy quân tùy tiện một tìm liền tìm được rồi, đi theo chúng ta cũng chỉ có thể là một đường trốn chết thôi. Cùng với như thế, không bằng vụng trộm trốn, ngược lại an toàn rất nhiều."

"Cũng là nha." Mi Hầu vương lược qua nghĩ một chút, ôm gậy gộc trêu chọc nói: "Người nói như vậy thật đúng là có đạo lý, nói được ngay cả ta thậm chí nghĩ chạy một phần. Nếu không đêm nay ta thừa dịp gác đêm chính mình chạy trước tính?"

Ngưu Ma Vương ngẩng đầu mắt trắng không còn chút máu, không nói lời nào.

Này Giao Ma Vương rồi lại cộ đến Ngưu Ma Vương bên cạnh ung dung nói: "Bất quá, ta có cái biện pháp có thể giải quyết vấn đề này."

Đang lúc hấn nghĩ khoe khoang thời khắc, không có nghĩ Ngưu Ma Vương xoay người một cái nắm chặt cổ áo của hấn cả nói lên: "Mẹ nó, đến lúc này còn quanh co lòng vòng, có chuyện nói mau có rắm mau thả!"

"Đại ca! Đứng! Đại ca, thả ta xuống trước a! Thả ta xuống..."

Chung quanh một đám yêu vương không khỏi đều nở nụ cười, cười đến Giao Ma Vương mặt đỏ lên.

Sửa sang lại y quan, hấn có chút xấu hổ địa ho khan hai tiếng nói: "Kỳ thật, lũ yêu chạy trốn, chủ yếu là đi theo chúng ta không có hy vọng. Vậy không bằng chúng ta tụt cho bọn hấn cá hy vọng."

"Nói điềm chính được không?" Ngưu Ma Vương tức giận địa quát.

Giao Ma Vương vội vàng gật đầu nói: "Chúng ta tụt nói với bọn họ, chúng ta đi trợ giúp Hoa Quả Sơn, đến Hoa Quả Sơn thì có An Nhạc thời gian qua. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát."

Lời này vừa nói ra, lũ yêu vương đô hướng phía hấn nhìn tới.

Giao Ma Vương nói muốn đi trợ giúp Hoa Quả Sơn, đây chính là hiểm có sự a. Không phải là thực cho thiên hà thủy quân sợ cháng váng a?

"Trước hết trước cái này việc chuyện này, người ta còn có thể tiếp nhận chúng ta?" Mi Hầu vương hừ cười nói.

Khoát tay áo, Giao Ma Vương nhìn một cái xa xa yêu bầy, hạ giọng nói: "Ta nói nói, cũng không phải yếu thật sự làm như vậy. Ta tụt nói với bọn họ đi Hoa Quả Sơn, sau đó dùng tránh né thiên hà thủy quân vi lấy có mang theo bọn họ vòng quanh. Dù sao thiên hà thủy quân hạm đội tốc độ không có ta nhanh, đuổi không kịp ta. Đi như thế nào còn không phải ta định đoạt? Chỉ cần tổng thể là hướng đông là đến nơi. Đoạn đường này, chúng ta quán

hắn cả một năm nửa năm địa, Hoa Quả Sơn cuộc chiến sớm nên đánh xong."

Lập tức, lũ yêu vương đô động dung.

"Đến lúc đó nếu là Hoa Quả Sơn thắng, thiên hà thủy quân cái đó còn có công phu trông nom chúng ta điếm ấy đánh rắm a? Nếu là thiên hà thủy quân thắng, chúng ta tụt tụt, nên trốn cái đó trốn cái đó. Các ngươi nói, có phải là cái này lý nhi?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Ngạch, lại không có gia canh? Ta có phải là có điếm hãm hại a? ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 308: Đánh Lô Dài?

Gần kề mấy ngày thời gian, Thiên Bồng kháng chỉ tin tức tưng truyền khắp tam giới, vô luận là số rất ít duy trì Thiên Bồng tiên gia, vẫn là đến nay phản đối Thiên Bồng tiên gia, đều bị một cử động kia cả kinh nghẹn họng nhìn trần trời.

Chính là Ngọc Đế, tại nhận tin tức này thời điểm đều chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài.

"Đây là sợ tội sao?"

Vô luận những này tiên gia lúc trước có hay không duy trì Thiên Bồng, cái này cơ hồ đều là duy nhất có thể kết luận đạt được.

Kháng chỉ, cự tuyệt phản hồi thiên đình thụ thẩm, chuyện như vậy có thể lớn có thể nhỏ.

Hương nhỏ nói, chính là bởi vì ứng chiến giờ cần, nếu là nói như vậy tự nhiên là không có việc gì, cùng lắm thì chiến tranh sau khi chấm dứt phản hồi thiên đình đến lúc đó một phen.

Hương đại nói, chính là ý đồ mưu phản. . . Cái này có thể cũng không phải là bãi quan thoát tước đơn giản như vậy, một cái lấy không tốt, nhẹ thì giáng chức hạ tằng mười tám địa ngục vĩnh không siêu sinh, nặng thì, hồn phi phách tán.

Nếu là thường ngày, cái này khả năng tính nhiều lắm là thì năm thành đôi năm thành, nhưng đừng quên, hắc Thiên Bồng lúc này chính là dính một kiện kinh thiên ôn độc án nha.

Vô luận một cử động kia động cơ đến tột cùng là như thế nào, đi đến một bước này tựa hồ cũng cũng đã ngồi thực Nam Chiêm Bộ Châu ôn độc án đắc tội danh. Dù thế nào tin tưởng hắc người, cũng đã không cách nào mở miệng giúp hắc giải thích.

Nghe nói thiên đình quân vụ sở cũng đã trực tiếp vượt cấp hạ lệnh yêu cầu thiên hà thủy quân các bộ lập tức rút về nơi dừng chân, cũng đem Thiên Bồng tróc nã quy án. Đương nhiên, phần này mệnh lệnh kết quả cuối cùng đơn giản là thạch thành biển rộng, liền cá phao đều không bốc lên.

Sự tình diễn biến đến một bước này mà ngay cả hầu tử cũng là bất ngờ. Làm trong thiên địa số ít vài cái biết rõ ôn độc án người khởi xướng đến tột cùng là ai người, hắc thủy chung không nghĩ ra cái này Trư Bát Giới đến tột cùng tại sao phải cùng Hoa Quả Sơn chết đập đầu rớt cuộc, ngoan ngoãn học người khác làm cái thoải mái thần tiên tại thiên đình dưỡng lão không tốt sao?

Ân ân địa, hắc thậm chí có chút ít hối hận lúc trước vì đồ nhất thời cực nhanh đem thiên hành thi thể cho Thiên Bồng đưa trở về.

"Chẳng lẽ là bị chuyện này chọc giận sao? Theo lý thuyết không nên nha."

Tóm lại. Đi đến một bước này. Thiên đình đối thiên hà thủy quân kiểm chế tác dụng có thể nói cũng đã không còn sót lại chút gì. Cái này chi có thể dùng cùng đường để hình dung quân đội thật giống như một đầu hổ đói đồng dạng làm việc nghĩa không được chùn bước địa đánh về phía Hoa Quả Sơn.

May mắn chính là này đầu hồ đối tựa hồ đã sớm không bằng toàn thịnh thời kỳ như vậy cường đại rồi. Ít nhất, thiên đình phủ kho cũng đã đình chỉ đối với nó hết thả vật tư trợ giúp. Đương nhiên, tình thế cũng không ngoại giới tưởng tượng bết bát như vậy. Nếu là đối vậy bộ đội, đình chỉ vật tư trợ giúp không khác cạn lương thực, đối thiên hà thủy quân lại không là. Căn cứ tin cậy tin tức, thiên hà thủy quân bản thân có được đại lượng chiến lược dự trữ, nhất thời nửa khắc hao tổn không hết.

Nghĩ đến, đây cũng là Thiên Bồng dám hạ quyết tâm cùng Hoa Quả Sơn chết đập đầu nguyên nhân đi.

Sự tình đi đến một bước này. Tất cả mờ ám đều đã kinh vô dụng, còn lại vấn đề chính là hai quân chết đập đầu, ai trước gục xuống vấn đề.

Nghĩ đến, cũng nên là không chết không ngớt đi.

Ngắn ngủi mấy ngày, thiên hà thủy quân tả hữu hai đường đại quân liền đã đến Hoa Quả Sơn quanh thân khu, Hoa Quả Sơn cũng đã làm tốt đón đánh chuẩn bị.

Có thể ra ngoài ý định chính là, cái này hai quân cũng không hợp binh.

"Cái này tính như thế nào cá ý tứ? Chuẩn bị lẫn nhau thành kỷ giác xu thế tiền hậu giáp kích Hoa Quả Sơn sao?"

Cái này thật đúng là vượt quá chỗ dự liệu của mọi người, theo bất luận cái gì góc độ trên xem, hiện nay đối thiên hà thủy quân mà nói lý tưởng nhất biện pháp đều hẳn là tốc chiến tốc thắng, có thể bọn họ rõ ràng bày làm ra một bộ đánh lâu dài tư thái?

Hầu tử thăm dò tính địa phái ra bộ đội đi hy vọng cùng với trung một chi bộ đội quyết chiến. Có thể không đợi hầu tử đem bộ đội điều động xong

liền thu được đôi phương cũng đã thu nạp hạm đội bắt đầu triệt thoái phía sau tin tức.

"Tránh chiến?"

Hầu tử thăm dò tính địa đem đại quân khai ra năm mươi dặm, kết quả là làm làm mục tiêu tả lộ quân đồng bộ triệt thoái phía sau năm mươi dặm. Mặt khác một bên hữu lộ quân lại hướng Hoa Quả Sơn phương hướng đẩy vào hai mươi dặm.

Nhìn qua một phần đó tác chiến địa đồ, hầu tử lập tức do dự.

Nếu như hẳn như trước kiên trì nguyên bản kế hoạch tiếp tục đi phía trước mà nói, tả lộ quân khả năng tiếp tục triệt thoái phía sau. Hầu tử bên này tuy nói bắt được nhất định lượng thiên hà thủy quân chiến hạm, nhưng dù sao chỉ chiếm số ít, đại lượng chiến hạm còn là nhà mình loại đó tiêu thuyền tam bản, đôi mặt thiên hà thủy quân căn bản không có chạy máy ưu thế. Như nếu như đối phương một lòng tránh chiến, chính mình nhất định là đuổi không kịp.

Bết bát hơn chính là, nếu như cách nở hoa quả sơn quá xa, vạn nhất một cái khác chi bộ đội thật sự nhân cơ hội đánh lén Hoa Quả Sơn, chính mình căn bản không kịp hồi viện binh. . .

Roi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải đem bộ đội rút về.

Ngày thứ hai, hầu tử lại lại lần nữa phóng ra.

Lúc này đây, hầu tử đem chủ lực bộ đội ở lại Hoa Quả Sơn, phóng ra chỉ là cái thùng rỗng.

Cùng lúc trước đồng dạng, thiên hà thủy quân hai đường đại quân như trước một đường triệt thoái phía sau tránh chiến một đường hướng Hoa Quả

Sơn đẩy mạnh. Có thể theo hầu tử phái ra mỗi một đường đẩy mạnh, lại phát hiện đối phương tránh chiến bộ đội như trước tránh chiến, hướng Hoa Quả Sơn tới bộ đội đi vào cự ly Hoa Quả Sơn khoảng hai trăm lý (100 km) cự ly, sẽ không lại đi tới. . .

Cái này, hầu tử xem như triệt để xem hiểu rõ rồi.

"Bọn họ chính là đánh chết không theo chúng ta giao chiến ý tứ a." Nhìn chăm chú tác chiến địa đồ, hầu tử sờ lên cằm thờ dài: "Mọi người có ý kiến gì không sao?"

Một phòng chiến lược ngu ngốc theo hầu tử cái này thờ dài, nguyên một đám lông mày đều chau quá chặt chẽ.

Đây là đầu thai chọn sai trận doanh chỗ hỏng, yêu quái trong đồng muốn tìm vài cái mãnh tướng không khó, chính là từng binh sĩ cũng so với nhân loại ngu nhiều lắm, vấn đề là một khi kéo đến chiến lược chiến thuật vấn đề, tụt hai mắt một vòng đen.

Nho nhỏ trong phòng lúc này chen chúc trọn vẹn hai mươi chích lớn nhỏ không đều yêu tướng, nguyên một đám nháy mắt con người chăm chú địa chăm chăm vào hầu tử. Xem bộ dáng chỉ biết đầu óc đều ở vào chạy xe không trạng thái không có ở đảo quanh.

Cảm giác kia thật sự là. . . Yếu nhiều trứng đau có nhiều trứng đau.

Muốn biết cái gì gọi là "Đầu óc ngu si, tứ chi phát đạt" ? Xem bọn hần là đến nơi, "Yêu" cái này thần kỳ giống tôi có quyền lên tiếng.

Có đôi khi hầu tử thậm chí nghĩ, có phải là mang tề nhân mã đến thế gian nhân loại quốc gia đi một lần, cho này bang tử quan to còn không có thành thân đều cứng ngắc nhét trên một nhân loại muội tử, cũng tốt thay đổi từng cái nhất đại.

Giống như bây giờ cái gì đều chỉ hướng vũ lực trên nghĩ, hết lần này tới lần khác vũ lực so với người thiên đình còn yếu trên một mảng lớn, thật tình không phải cái biện pháp.

Cứ như vậy giảng co hồi lâu, hầu tử chỉ phải nhẹ giọng thở dài nói: "Được rồi, muốn trưng cầu ý kiến của các người là ta không đúng. Đoàn Chủ, Cửu Đầu Trùng lưu lại, những người khác trước tiên có thể về nghỉ ngơi."

"Dạ!" Những cái này yêu tướng cùng kêu lên thét to nói.

Một tiếng này thét to rơi xuống hầu tử trong tai, như thế nào nghe như thế nào như là hoan hô.

Này gia hỏa cứ như vậy nguyên một đám mặt mày hơn hờ địa, hấp tấp địa đi.

Được rồi, động não thật tình không là bọn hấn cường hạng. . .

Chằm chằm vào địa đồ nhìn một hồi lâu, cửu đầu ngẩng đầu hỏi: "Nếu không, chúng ta phải ra tinh nhuệ bộ đội đột tiến? Tốc độ của bọn hấn khẳng định không có chúng ta tinh nhuệ bộ đội nhanh a."

"Sau đó đã bị bọn họ lấy nhiều đánh ít cho nuốt? Thiu chủ ý." Nói, Đoàn Chủ miễn cưỡng địa ngáp một cái.

Cửu Đầu Trùng rụt rụt cổ, không nói.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử hỏi: "Thiên Bồng hiện tại tại tả lộ quân đúng không?"

"Không xác định." Đoàn Chủ lắc đầu nói.

"Không xác định? Hấn ly khai?"

"Không phải. Ngày hôm qua đúng là tả lộ quân thấy được Thiên Bồng, cũng một mực không có phát hiện hấn rời đi. Nhưng là hôm nay lại bên phải lộ quân chứng kiến Thiên Bồng. Tựa tại vừa mới, giám thị Vân Vực Thiên cảng thám tử còn đang Vân Vực Thiên cảng bến tàu chứng kiến hấn. . . Rất rõ ràng, trong chỗ này giả bộ. Ta cảm thấy được hấn đây là cố bố sự nghi ngờ không để cho chúng ta biết rõ hấn ở nơi nào, tựa tình huống này, kế tiếp sợ có quan hệ bọn họ chủ lực đại tướng tình báo đều là không dựa vào quá mức. ."

Hơi ngẩng đầu lên, hầu tử thở dài: "Còn đùa giỡn nâng đa dạng đến đây nha. . ."

"Hai ngày này bọn họ ngừng lại vẫn không nhúc nhích, tựa ý vị địa hướng chúng ta bên này phải thám tử, lẫn nhau thám báo cũng đã giao phong nhiều lần. Đoán chừng là nghĩ tra rõ sở chúng ta hư thật động thủ lần nữa." Đoàn Chủy bắt đắc dĩ địa cười, cúi đầu xuống, lại dùng sức dụi dụi con mắt.

Gần mỗi đêm ngày địa chăm chăm vào thiên hà thủy quân, còn phải đề phòng đối phương thám báo lén vào, xác thực cũng mệt mỏi xấu hấn.

Trong phòng lại trầm mặc.

Rất xa, hầu tử chứng kiến nhà gỗ đối diện sạn đạo trên Ngao Thính Tâm chính chậm rì rì mà hướng nơi này đã đi tới.

"Vậy trước tiên không quản bọn hấn, bắt hảo tình báo, bả tinh lực đều phóng tới bên trong chuẩn bị chiến tranh lên đi."

"Đi." Đoàn Chủy đưa tay ra mời lưng mỗi chống đầu gối đứng lên.

"Ngươi hay là trước đi nghỉ ngơi một chút a."

"Ta không sao, hóng hóng gió tự thanh tinh." Đoản Chủy lắc đầu, có thể này con mắt nhìn về phía trên đều muốn không mở ra được.

"Cuộc chiến này còn không chừng muốn đánh bao lâu, đừng quá mệt mỏi, còn là nghỉ ngơi một chút a."

Đoản Chủy do dự thoáng qua một chút, đáp: "Đi a. Nhưng ta đi nghỉ ngơi, người nào chịu trách nhiệm giám thị quân địch?"

Hầu tử quay đầu hướng Cửu Đầu Trùng sử cái ánh mắt: "Ngươi tới."

Đoản Chủy cũng hướng phía Cửu Đầu Trùng nhìn hai mắt, lông mày hơi chau lên.

"Như thế nào? Sợ ta làm được đối với ngươi hảo?" Cửu Đầu Trùng cũng hơi giương mắt da nhìn Đoản Chủy liếc.

"Này cũng không lo lắng, hội người đánh lén làm điều tra đều là một thanh hảo thủ."

Đại khái phương án cứ như vậy đã định, dù sao tiếp tục gắt gao chăm chăm vào quân địch, đồng thời bên trong các loại chuẩn bị tiếp tục nắm chặt chuẩn không sai. Coi như là không có cách nào trung biện pháp.

Đưa tiễn xong hai người, trong nhà gỗ nhỏ lại là còn lại hầu tử một cái, một hồi lâu, Ngao Thính Tâm mới chậm rì rì địa đi đến.

Tự hiện tại mà nói, nàng chỉ sợ là cả Hoa Quả Sơn nhân nhả nhất một cái đi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

"Đã lâu không gặp đến ngươi, hôm nay như thế nào như vậy có rảnh a?" Cũng không đợi đối phương trả lời, hầu tử thân thủ cho ngâm vào nước

chén trà đầy quá khư, cười tủm tỉm nói: "Ta đây có điếm khó làm chuyện tình nhớ người cho ra chủ ý."

"Nghĩ kè? Cái này không thể được." Ngao Thính Tâm vuốt vuốt váy dài quy ngồi xuống.

"Nói như thế nào?"

"Thiên Bồng Nguyên Soái phái người đến Đông Hải long cung đi hưng sư vấn tội, hiện tại phụ vương chính dùng người cường bắt ta uy hiếp Đông Hải long cung vì do đùn đỡ. Bất quá, sự tình man không thể, cũng chỉ có thể ghi cá tấu chương đưa lên Ngọc Đế chỗ đó, nội dung sao. . ." Ngao Thính Tâm che miệng cười cười, nói: "Nói Hoa Quả Sơn yêu hầu cường đoạt Định Hải Thần Châm, lại bắt long nữ muốn làm áp trại phu nhân, đồng thời uy hiếp Đông Hải long cung không được trên tấu. Hiện tại can thiệp không có hiệu quả, thỉnh cầu Ngọc Đế phái binh nghĩ cách cứu viện."

"Này trong sách của người chẳng phải là bị ta làm hỏng? Đều trở thành ta lâu như vậy áp trại phu nhân, từ nay về sau còn ai dám lấy a?" Hầu tử thành linh mạo một câu như vậy. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Tối nay còn có một :, hôm nay sáu ngàn chữ thúc canh thiếu, phải ăn. Dạ, chính là như vậy tích!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 309: Thiên Bồng Bần Khoăn

Nghe được câu này, Ngao Thính Tâm tại chỗ ngẩn người, một đôi đôi mắt đẹp lạnh lùng địa miết hướng hầu tử, chăm chăm được hầu tử da đầu đều có bản tia đã tê rần. Bài này do . 23u. Thủ phát

Đây là muốn nói: "Đều là người làm hại, còn dám nói" sao?

Hầu tử vội vàng đưa ánh mắt tránh ra một bên giả bộ như một bộ điềm nhiên như không bộ dạng.

Nhẫn nhin nửa ngày, Ngao Thính Tâm hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên ung dung nói: "Bản công chúa không quan tâm. Hữu duyên tự nhiên hội hiểu, vô duyên hiểu hay không có cái gì cái gọi là? Huống hồ cũng không nhất định phải thành thân không phải? Một người tiêu dao cũng rất tốt."

"Đúng, rất tốt." Hầu tử yên lặng địa cúi đầu mân trà, không dám nhắc lại cái này tra.

"Lại là người, thiên hà thủy quân binh lâm thành hạ, tự tự giải quyết cho tốt a." Ngao Thính Tâm tức giận nói.

Cái này có gì quan hệ sao? Con rận nhiều hơn không ngứa, khoản nợ nhiều hơn không lo. Dù sao hiện tại mình đã lên trời đình sổ đen, khác nhau bất quá là sâu và đen còn là thiên bụi thôi.

Trợn trắng mắt, hầu tử lược lược suy tư hạ xuống, không có ý tốt địa cười nói: "Đến lúc đó ta có phải là nên đem người trời tại trên cột cờ làm

nhân chứng? Làm như vậy khẳng định canh rất thật một điếm, Thiên Bồng nghĩ không được đều không được a."

Ngao Thính Tâm lại là híp mắt liếc hầu tử liếc: "Ngươi dám?"

"Như thế nào không dám? Cái này không phải là vì ngươi hảo sao?" Hầu tử nhếch môi cười nói: "Chỉ tiếc ngày đó bồng xem chừng cũng không phải cá thương hương tiếc ngọc chủ, nhìn hấn đối phó nữ yêu tinh này tàn nhẫn kính sẽ biết, phỏng chừng yêu trong mắt hấn sẽ không tính. Đối phó mẫu long, phỏng chừng cũng giống như vậy, chính là trói cũng vô dụng. Lấy không tốt đánh cho mạnh hơn. Ha ha ha ha."

Ngao Thính Tâm trừng hầu tử liếc, nói: "Ta tới là muốn cho ngươi tranh thủ thời gian chuẩn bị cho ta cá sạch sẽ nhà tù, thuận tiện phái lương thủ vệ cửa ra vào làm làm bộ dáng. Từ nay về sau mỗi lần khai chiến ta liền ngóc trong đó đi. Vạn nhất ngươi chiến bại ta cũng vậy hảo bả sự tình lại cá sạch sẽ."

"Tự đối với ta như vậy không tin rằng?"

"Dùng phòng ngừa vạn nhất sao." Bưng lấy chén trà. Ngao Thính Tâm tinh tế địa phẩm hai cái. Về mặt đầu khổ nói: "Thật là khó uống, đường đường Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương, cũng không cho mình lấy điếm trà ngon."

Nói, Ngao Thính Tâm đã bỏ đi nước trà phối hợp địa bác đứng lên trước mâm đựng trái cây lí cây vải.

"Đến ta đây đều là yêu quái, ai hội thương thức trà rồi? Thì làm ra vẻ làm dạng uống cá ý tứ thôi. Mấy ngày hôm trước Đoàn Chủy còn nói có thể hay không đừng mỗi lần đến đều uống trà, đổi nước trong thật tốt." Cúi đầu

lược qua nghĩ sơ hạ, hầu tử đột nhiên hỏi: "Cái kia, giúp ta cá bễ bộn như thế nào?"

"Nghĩ kế coi như xong. Chuyện khác nhi mà nói, nói nói xem."

Hầu tử híp nửa mắt nhìn chăm chú Ngao Thính Tâm nói: "Giúp ta chiếu cố hạ phong linh."

"Như thế nào cá chiếu cố pháp?"

"Mỗi lần lúc khai chiến ta làm cho nàng cùng người cùng một chỗ ngốc trong phòng giam đi, vạn nhất thực đã xảy ra chuyện, đến lúc đó người giúp ta che chở nàng, nói nàng là giống như người bị bắt tới."

Ngao Thính Tâm hơi sững sờ, nửa ngày, che miệng cười nói: "Ai nha nha, thật sự là thay Dương Thiên tả thương tâm a. Người cái này hầu tử gặp được phong hiểm cái thứ nhất nghĩ lại là Phong Linh, thật sự là uổng phí nàng nhiều năm như vậy trả giá. Muốn ta là nàng nha, hiện tại hãy thu thập gánh nặng rời đi. Đời này kiếp này cũng không tái kiến người!"

Nói đi, mặt mày mang cười đến nhìn hầu tử.

Hầu tử liếc nàng một cái nói: "Dương Thiên cùng ta là trên một cái thuyền. Phong Linh không giống với, nàng không nên bị liên lụy vào. Huống hồ, thiên hà thủy quân tại nơi này phát hiện Dương Thiên người hộ được? Đừng đến lúc đó đem mình cũng góp đi vào."

"Là thế này phải không? Ta như thế nào cảm thấy không phải đơn giản như vậy? Nếu không ta đi thỉnh giáo hạ Dương Thiên tả xem nàng nghĩ như thế nào?"

Đây là thù dật chuyện nhi a? Quả nhiên là cá quấy cút côn.

"Một câu, có đáp ứng hay không."

Quệt mồm lược qua nghĩ sơ hạ, Ngao Thính Tâm nói: "Đi a, đỡ phải người cho ta hạ ngáng chân."

Hầu tử cuối cùng thoáng an tâm điềm.

Đưa tiễn xong Ngao Thính Tâm, hầu tử lại là mở ra địa đồ ở nơi đó minh tư khổ tương.

Hồi lâu, hấn sờ lên cầm ung dung nói: "Nếu không, độc thân đêm dò xét địch doanh?"

...

Lúc này, thiên hà thủy quân tả lộ quân kỳ hạm trong khoang, một đám thiên tướng chính bao quanh vây tại một chỗ.

Cầm như thùng nước lớn nhỏ màu đen thiết cầu, Thiên Bồng cao thấp tinh tế địa cân nhắc trước: "Bọn họ dùng đúng là cái này?"

"Cái này khóa bởi vì chế tác thời điềm tồn tại chút ít công nghệ trên chỗ thiếu hụt, lúc ấy không có nổ mạnh, lúc này mới rơi xuống chúng ta trong tay." Thiên Nhâm khom người nói: "Công tượng đã đem nó hóa giải qua một lần lại lần nữa binh trang trở về, lại là không có gì cao thâm địa phương, chủ yếu là thông qua ngoại bộ đưa vào linh lực chứa đựng đến trong pháp trận mặt, có thể tay động đặt ra thời gian. Thời gian vừa đến, tự dẫn phát đối hướng, tất cả linh lực không khống chế được phun trào, tiến tới nổ mạnh. Chủ yếu sát thương là dựa vào tầng ngoài kim loại mảnh nhỏ. Uy lực cũng không tính lớn, chích là bộ đội của chúng ta lần đầu tiên gặp được mới có thể thất kinh, nếu như trước đó chuẩn bị sẵn sàng, không đủ gây sợ."

"Nguyên lý lại là đơn giản, chỉ là ý nghĩ này xác thực mới lạ." Đứng ở một bên Thiên Phụ thở dài.

"Theo chế tác công nghệ trên xem có thể nói tương đương thô ráp. Người chế tác cao nhất hẳn là chỉ có luyện thần cảnh tu vi, thậm chí trong đó rất nhiều đốt là do nạp thần cảnh học đồ hoàn thành. Sơ bộ phán đoán, riêng này một cái thiết cầu trước sau ít nhất có chín người tham dự."

"Chín người tham dự? Như thế nào nhiều như vậy?" Thiên Bồng hơi sững sờ.

Theo đạo lý, pháp khí vậy đều là một người chế tác, đồng thời nhiều người như vậy tham dự chế tác đơn giản như vậy một cái pháp khí là chuyện gì xảy ra? Có cái gì nội tình sao?

Là gần kề rơi vào tay cái này như vậy, còn là cái khác tất cả đều là nhiều người tham gia chế tác hoàn thành?

"Tại sao phải nhiều người như vậy, chúng ta công tởng hiện tại cũng còn không có suy nghĩ cẩn thận." Thiên Nhâm lại nói tiếp: "Mặt khác, theo cả pháp trận kết cấu xếp đặt trên cũng không có tìm được những kia đã biết Tà Nguyệt Tam Tinh Động phong cách dấu vết."

"Không có tìm được?"

"Đúng. Tương phản địa, trong đó tìm được không ít xiển giáo phong cách dấu vết."

Theo bên cạnh thiên tướng trên tay tiếp nhận tám vé tám da dê, Thiên Nhâm đem nó quán đến trên bàn, thập phần không thuần thực giải thích lên.

"Cái này Hoa Quả Sơn đến tột cùng là làm cái quỷ gì? Lại dính vào xiển dạy..."

Nhìn chăm chú này kết cấu sơ đồ phác thảo, Thiên Bồng con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Xiển giáo phong cách dấu vết? Quán Giang Khẩu Dương Tiễn huynh muội chính là xuất thân Côn Luân sơn, chẳng lẽ lại vật này là Dương Thiên xếp đặt?

Nếu như là như vậy lời nói, cũng phải là Dương Thiên xếp đặt xong sau đem bản vẽ cung cấp cho Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nếu không mà nói Quán Giang Khẩu nơi nào đến nhân lực chế tác nhiều như vậy pháp khí? Muốn biết được chế tác pháp khí không so được với luyện chế đan dược, có thể một lò một lò đất.

Có thể Tà Nguyệt Tam Tinh Động người có thể thích ứng Côn Luân sơn gì đó sao? Muốn biết được. Tuy nói đạo lý tương thông. Có thể pháp trận thứ này các phái trong lúc đó phong cách có thể nói hoàn toàn bất đồng. Bước môn phái, thường thường không phải nhất thời nửa khắc có thể thượng thủ.

Hơn nữa, Tà Nguyệt Tam Tinh Động có bản ghi chép học đồ bất quá hai ba trăm người. Tuy nói loại này pháp khí kết cấu thập phần đơn sơ, nhưng dựa vào cái này hai ba trăm người cho dù toàn bộ động viên, nhất thời nửa khắc chỉ sợ cũng làm không ra nhiều như vậy a.

Còn là nói, Đông Hải long cung lợi dụng tự mình tài lực ủy thác cái khác xiển dạy đồ thân tiên gia hiệp trợ rồi?

Đây cũng không có khả năng... Lớn như vậy lượng pháp khí, hơn nữa xếp đặt như thế kỳ lạ, nếu là ủy thác cái khác tiên gia hiệp trợ chế tác. Chỉ sợ nhanh và gọn để lộ tiếng gió. Đông Hải long cung cũng không trở thành ngu như vậy mới đúng. Huống hồ lần này Đông Hải hành trình lão Long

vương cũng đã nói thẳng ra, đến vậy như còn giấu diếm, thì phải là muốn chết.

Nhìn chăm chú trước mắt một viên này màu đen thiết cầu, Thiên Bồng không khỏi lâm vào trầm tư.

"Những này, chính là chúng ta hiện tại đã biết về cái này thiết cầu tình huống." Đứt quãng địa giải thích xong, Thiên Nhâm ngời thẳng lên chuyển hướng Thiên Bồng.

"Ứng đối phương án?" Thiên Bồng hỏi.

"Ứng đối phương án cũng đã chuẩn bị xong." Thiên Nhâm lại là theo bên cạnh thiên cầm trong tay tiếp nhận nhất quyển tấm da dê bao trùm đến nguyên bản bản vẽ trên bắt đầu giải thích lên.

Đến cuối cùng, hấn khom người chấp tay nói: "Tổng thể mà nói, lần sau gặp lại đến loại chiến pháp này, Thiên Nhâm có mười phần nắm chắc đánh bại quân địch."

Thiên Bồng yên lặng nhẹ gật đầu, cũng không dư đưa bình luận.

Đứng ở một bên Thiên Phụ khom người hỏi: "Này. Nguyên soái cảm thấy chúng ta bây giờ phải nên làm như thế nào? Là chuẩn bị cùng Hoa Quả Sơn quyết chiến sao?"

Ở đây một đám thiên tướng đều duỗi dài lỗ tai.

Kinh này đại bại, thiên hà thủy quân cao thấp đều đã đợi trước một trận này đến rửa nhục.

Hồi lâu. Thiên Bồng nhú chặt trước lông mày ánh mắt hơi lóe lóe, nói: "Không, vẫn không thể quyết chiến."

"Vẫn không thể quyết chiến?"

"Vì cái gì?"

Chúng tướng lúc này nghị luận tới tấp.

Nhìn chằm chằm trên bàn bản vẽ, Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu nói: "Các người cảm thấy, cái này thiết cầu chính là Hoa Quả Sơn đòn sát thủ sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Có thiên tướng hỏi.

Chỉ thấy Thiên Bồng lắc đầu nói: "Ta cảm thấy được không phải. Nếu như cái này thực chính là bọn họ đòn sát thủ, vậy hẳn hẳn là đợi cho chúng ta tất cả bộ đội tề tụ sau, nhất cổ tác khí dùng đến mới đúng. Đừng quên, lúc ấy chúng ta cũng không có chọn lựa chủ động công kích sách lược, bọn họ cũng cũng không có bị buộc bách đến phải sử dụng loại vũ khí này tình trạng."

"Có lẽ, có lẽ là binh lực bọn họ không đủ, loại này thiết cầu số lượng cũng không đủ rồi, nếu như chúng ta tập kết càng nhiều bộ đội bọn họ sử xuất loại vật này cũng vô pháp đánh bại chúng ta đây? Các người nói là a?"

"Đúng vậy a, ta cảm thấy được có loại khả năng này. Thứ này cũng không phải vạn năng, cố gắng đối phương tồn ở phương diện này bản khoản?"

Thiên Bồng lại là lắc đầu, nói: "Chuyện này không có đơn giản như vậy. Ta cảm thấy được, bọn họ hẳn là còn có cái khác bí mật. Dựa theo chúng ta trước chỗ thừa nhận màu đen thiết cầu số lượng kỳ thật cũng đã vượt xa chúng ta lúc trước đối với bọn họ thực lực dự đoán. Trừ lần đó ra, bọn họ còn có đại lượng làm bằng gỗ chiến hạm, còn có đại lượng binh khí khai giáp, thậm chí liền 'Dực' cũng đã đại quy mô phổ cập. UU đọc sách (

uukanshu. com) vẫn tự thủ phát. Cái này nói rõ chúng ta đối với bọn họ hiểu rõ còn quá ít."

Vi hơi dừng một chút, Thiên Bồng lại nói tiếp: "Màu đen thiết cầu có lẽ chỉ là trong đó một góc tảng băng ngầm, trừ lần đó ra, bọn họ khả năng có được càng nhiều chúng ta không tưởng được vũ khí. Đương nhiên, cũng có thể có thể chỉ là ta nghĩ nhiều. Bất quá chúng ta cũng đã thua không được. Hơn nữa các ngươi không nên quên thiên quân tất cả danh sách phân phối vũ khí cho tới bây giờ sẽ không tận lực giấu diếm qua. Nói cách khác, đối phương đối thực lực của chúng ta hẳn là rất rõ ràng. Liền là chúng ta chuyên môn vi ứng đối đại yêu mà chuẩn bị Thiên Võng, bọn họ cũng đã được chứng kiến mấy lần. Nếu như chúng ta lựa chọn tại không hoàn toàn tinh tường quân địch chi tiết dưới tình huống phát động quyết chiến, như vậy, vạn nhất... Vạn nhất bọn họ vào lúc đó còn giấu vật gì đó, lại đến một loại giống như cái này thiết cầu vậy vũ khí, đến lúc đó các ngươi nói sẽ là kết quả thế nào?"

Lời nói ở đây, ở đây một các tướng lĩnh lập tức đều ngơ ngẩn.

Chậm rãi đứng lên, Thiên Bồng nói tiếp: "Trận chiến này, chúng ta chỉ cho phép thắng, không cho phép bại, cho nên, chúng ta cũng thế tất yếu càng thêm chú ý. Tại không có thăm dò rõ ràng địa phương chi tiết trước, tuyệt không có thể đơn giản cùng đối phương quyết chiến!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: o o, bản ngày sáu ngàn chữ canh hoàn thành! Hai khối tiền tích thúc canh năm bắt a!

Ăn thúc canh quả nhiên là rất có cảm giác thành tựu tích.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 310: Tiên Công Thiên Cảnh

Tại Hoa Quả Sơn chung quanh bơi dất mấy ngày sau, thiên hà thủy quân hai chi hạm đội rốt cục hợp binh, hơn nữa là tại cự ly Hoa Quả Sơn tám trăm dặm ngoài địa phương trải rộng ra cả thám báo võng sau mới hợp binh. ( )

Xem tình hình, thật sự là tiểu tâm cẩn thận tới cực điểm.

Cái này hận đến hầu tử nghiên răng ngựa địa, lại cũng không thể tránh được. Đại quân hợp binh vốn là đánh lên cơ hội tốt, có thể tám trăm dặm cự ly, sớm đã xa xa vượt ra khỏi Hoa Quả Sơn hiện tại viễn trình ôn tập cự hạn.

Nguyên bản hầu tử cho là bọn họ hợp binh sau, kế tiếp nên quyết chiến, đáng tiếc chính là, Thiên Bồng tựa hồ còn không có như vậy tính toán.

"Không đúng. . . Chẳng lẽ lại bọn họ vật tư thật có thể chèo chống lâu như vậy? Không khai chiến đan dược pháp khí không tổn hao gì hao tổn, nhưng thực vật? Chúng ta là không sao cả, đây là ta địa đầu, cật khẳng định không thành vấn đề. Chẳng lẽ lại tên kia muốn cho thiên hà thủy quân cũng dưới mình đến tìm thực vật? Đây là muốn theo ta so đấu tính nhẫn nại sao?"

Rất hiển nhiên, vấn đề này không có đáp án. Một ít lũ yêu đem so với hầu tử canh tìm không được đầu mối.

Có lẽ bọn họ là tại chờ cái gì a.

Có thể bọn họ còn có cái gì hảo đảg? Hầu tử thật sự có điếm không nghĩ ra.

Thiên đình khắg định không có khả năng lại cho bọn hắg viện trợ, địa tiên môn tựu càng không cần phải nói, thiên đình còn kém phủ nhận bọn họ tính hợp pháp, ai còn hội vào lúc đó ra tay giúp đỡ?

Theo Dương Thiên nói, cho dù là này số ít cùng Thiên Bồng giữ vững vắg lai tiên gia lúc này đều đã kinh vội vàng cùng hắg phân rõ giới hạn. Tựu hắg hiện tại tình huống này còn có cái gì trông cậy vào?

Bất quá đây là Hoa Quả Sơn mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Tựu nói đại lượng yêu quái đã bị sớm dời ra Hoa Quả Sơn, nhưng ở bốn phương thông suốt địa hạ thành lí còn bảo lưu lại nghiêm chỉnh cá đây đủ sinh sản hệ thống. Thời gian kéo được càng lâu, tựu ý nghĩa có thể giả bộ bị càng nhiều bộ đặ. Đặ Hoa Quả Sơn càng là có lợi.

Đương nhiên. Mười ngày tám ngày mà nói cũng không gì ý nghĩa.

Hợp binh sau lại qua hai ngày. Thiên hà thủy quân tại Hoa Quả Sơn chính phía bắc diện cự ly năm trăm dặm địa phương bắt đầu rồi thảm thức thanh trường.

Bọn họ đem một bộ phận bộ đặ phóng tới trên mặt đất, lần lượt tác lần lượt tác địa sưu, liền chim thú cũng không buông tha, toàn bộ đuổi xa. Ở không trung, khắg lò hạm đặ hình thành lập thể thức quản chế, thậm chí bày ra hướng ngoại Thiên Vắg đem hết thắg đều cự tuyệt bên ngoài.

Dưới như thế tình huống, Hoa Quả Sơn hệ thống tình báo tựu nhiên cũng bị ngăn cách bên ngoài.

"Đây cũng là muốn làm gì? Tại nơi này thành lập căn cứ cùng ta trường kỳ đối kháng không thành?" Hầu tử càng phát ra nghĩ không thông.

Cái này nhất cử nhất động, đều không giống thiên quân tác phong a.

Bất quá. Cho dù đối phương hành vi dù thế nào không hợp tình lý, hầu tử cũng tuyệt đối không thể vào lúc đó hành động thiếu suy nghĩ.

Một mặt, thời gian vốn có tự đứng tại phía bên mình. Về phương diện khác, ở trên tay hắn có rất nhiều phần thiên hà thủy quân dĩ vãng chiến báo. Có lẽ Thiên Bồng cũng không phải một cái giới về xã giao, giới về làm quan, hiểu được kéo bè kết phái người, cũng tuyệt đối là cá dụng binh cao thủ đứng đầu.

So sánh dưới, hầu tử chỉ huy tác chiến kinh nghiệm tác yếu có vẻ nông cạn rất nhiều.

Đối phó đối thủ như vậy tại tin tức không đối xứng dưới tình huống có lẽ có thể trộm hai bả gà, chỉ khi nào đối phương bắt đầu tinh tường lai lịch mình, cũng không phải là có chuyện như vậy. Hầu tử như thế nào dám không cẩn thận?

Rất nhanh, hắn nhận được hai cái không tưởng được tin tức.

Cái thứ nhất so với râu ria: Sáu yêu vương mang theo cận tồn bộ đội đang theo Hoa Quả Sơn. Đường đi thành xà trượng, cũng không biết cái này sáu cái con rùa đen vương bát đản muốn làm gì.

Phần tình báo này hầu tử tiện tay tự ném đến một bên. Liên xuyên thấu qua Vạn Thánh long vương hỏi một chút tình huống hào hứng đều không có.

Đôi cái này sáu cái tên hẳn đã sớm thất vọng cực độ, tại đây cùng thiên hà thủy quân chính diện đối chiến trước mắt, nơi đó còn sẽ có không phản ứng đến hẳn môn?

Phần thứ hai tình báo tắc làm cho tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

"Người nói. . . Thiên hà thủy quân Vân Vực Thiên cảnh đang theo bên này?" Hầu tử đột nhiên cảm giác đầu óc của mình có điểm chuyển bất quá khom đến đây.

Này ngoạn ý hầu tử đã từng xa xa mà quan sát qua, cả chính là một tòa thành thị. . .

Đoản Chủy sâu hít một hơi thật sâu, nặng nề nhẹ gật đầu: "Xác nhận không sai. Tốc độ không nhanh, dựa theo suy tính, tối thiểu yếu năm năm cao thấp tài năng đến Hoa Quả Sơn."

Hầu tử con mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ, hơi nghiêng mặt đi nhìn về phía ngòai ở một bên Dương Thiên: "Này ngoạn ý còn có thể động?"

Dương Thiên nhìn chăm chú hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

"Cái này thiên cảnh, làm cho nửa ngày chính là siêu đại số mẫu hạm. . . Ha ha ha ha, thú vị. Mẹ nó, hẳn thật sự chính là nghĩ không chết không ngớt a, liền đồ chơi này đều làm ra rồi? Vân Vực Thiên cảnh đến đây, này Quan Vân Thiên cảnh? Có phải là cũng cùng đi rồi?"

"Quan Vân Thiên cảnh tạm thời không có động tĩnh, ta đã phái người ngày đêm ngòai chòm hòm trông." Đoản Chủy nói.

"Thiên cảnh xác thực là có thể di động." Dương Thiên nói: "Ta nhớ được Vân Vực Thiên cảnh kiến tạo thời điểm là dựa vào treo trên bầu trời

thạch. Cả thiên cảng cùng sở hữu mười ba khổng lồ treo trên bầu trời thạch, trong liên có một trăm tám mươi cá linh lực nguyên. Nếu như tính luôn bên ngoài tiêu cương mà nói, chính là mười bảy cá treo trên bầu trời thạch cùng hai trăm hai mươi linh lực nguyên. Loại này kết cấu, chỉ cần thoáng điều chỉnh treo trên bầu trời thạch phương hướng, xác thực có thể di động. Lúc trước không có di động qua là vì nó bị làm thiên đình vật tư trạm trung chuyển cùng thuyền hạm cố định ngừng cảng quan hệ, một khi di động hội tạo thành rất nhiều làm phức tạp. Hiện tại thiên đình gián đoạn vật tư cung cấp, đại quân lại xuất chinh bên ngoài, nó cũng cũng không cần phải tiếp tục đậu ở chỗ này. Hơn nữa trên thực tế hẳn là không cần năm năm. Tốc độ của nó là dần dần nhanh hơn, hiện tại mới vừa mới bắt đầu, tốc độ tương đối chậm cũng bình thường."

"Này yếu bao lâu?" Hầu tử hỏi.

Dương Thiên lược qua nghĩ sơ nghĩ, nói: "Nó tốc độ nhanh nhất hẳn là trong vòng nửa năm có thể đến, bất quá nói như vậy xảy ra rất nhiều vấn đề, tỷ như trong lúc quân hạm không cách nào ra vào cảng, thậm chí khả năng đối quân cảng bản thân kiến trúc tạo thành phá hư. Hơn nữa thiên cảng tốc độ tăng lên cùng giảm xuống cũng không phải một sớm một chiều, Thiên Bồng có nên không như vậy ngu ngốc đúng."

"Dựa theo của người tính ra, thiên hà thủy quân khả năng nhất tiếp nhận thời gian là bao lâu?"

"An toàn tốc độ trong mà nói, một năm a. Kỳ thật một năm đều có điểm huyền, một năm rưỡi so với có bảo đảm." Nói đi, Dương Thiên ngẩng đầu lẳng lặng địa nhìn về mặt nghi hoặc hầu tử.

"Sách. . ." Đoàn Chủy lông mày chau thành một đoàn: "Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái cũng muốn được quá xa a, một năm rưỡi sự tình từ nay

về sau hẳn hiện tại liền bắt đầu làm chuẩn bị? Chẳng lẽ lại thực muốn ở chỗ này thành lập căn cứ theo chúng ta đánh mười năm tám năm?"

"Thế thì chưa hẳn." Dương Thiên nói: "Có lẽ hẳn chỉ là muốn rút ngắn đường tiếp tế, dù sao hẳn tuyệt đại bộ phận vật tư đều là tồn trữ tại Vân Vực Thiên cảnh. Đường tiếp tế quá dài, hẳn hội lo lắng giống như trước đồng dạng bị chúng ta đánh lén. Đương nhiên, nếu như thời gian thực kéo dài tới một năm rưỡi từ nay về sau tựu khác đương đừng luận, dù sao, hẳn đại bản doanh đều đưa đến. Bất quá hẳn vật tư có thể hay không duy trì lâu như vậy thật ra khiến người hoài nghi."

Ngồi ở vương tọa trên, hầu tử hai tay mười ngón giao ác, nháy mắt con ngươi trầm mặc rất lâu sau đó, này lông mày càng khóa càng sâu: "Ta hiện tại muốn biết nhất chính là, ngày đó cảnh ngoại trừ chứa đựng vật tư và đóng quân bên ngoài, có hay không còn có cái gì khác công dụng? Ta là nói dùng đến chiến tranh trên công dụng."

"Vân Vực Thiên cảnh cụ thể bản thiết kế chỉ có thiên hà thủy quân cao cấp tướng lĩnh trên tay mới có, ta cũng vậy không rõ ràng lắm. Bất quá khổng lồ như vậy thiên cảnh, cho dù trong đó dấu điểm một ít dùng cho trực tiếp chiến tranh xếp đặt cũng không kỳ quái. Lúc trước kiến tạo thời điểm cơ hồ thuyên chuyển cả thiên đình công tượng, quy mô có thể so sánh về sau Quan Vân Thiên cảnh yếu lớn hơn vài lần."

Ngửa đầu, hầu tử ngơ ngác địa nghĩ nửa ngày nói: "Người nói lúc trước hẳn đánh Quán Giang Khẩu thời điểm làm sao lại không chuyển ra đến?"

"Người hỏi ta ta làm sao biết? Có cơ hội người hỏi hẳn đi quá."

Loại này thảo luận, tự nhiên là không có kết quả. Cũng may Vân Vực Thiên cảnh di động tốc độ thật sự chậm, nhất thời nửa khắc cũng đến không được Hoa Quả Sơn.

Như vậy, chỉ cần tại nó đến Hoa Quả Sơn trước triệt để đánh bại thiên hà thủy quân, không cũng không cần lo lắng nữa này quái vật khổng lồ vấn đề? Hầu tử nghĩ.

Vào lúc ban đêm, hầu tử lôi kéo Cửu Đầu Trùng im ắng địa bay vùn vụt năm trăm dặm địa rơi xuống một chỗ sườn núi nhỏ trên xa xa mà quan sát trước thiên hà thủy quân hạm đội.

Bởi vì phổ thông chín vạn đại quân đã bị hầu tử tận diệt, mười vạn tinh nhuệ còn đang Nam Chiêm Bộ Châu truy kích sáu yêu vương, trước mắt còn lại bộ đội thì mười sáu mươi bảy vạn bộ dạng, so sánh với Nam Thiên Môn này mười tám vạn đại quân còn muốn ít hơn một ít, bất quá bố mở trận chiến thật đúng là khá lớn.

Đại lượng thiên binh cũng đã trên mặt đất trát mở liên miên vài dặm doanh trướng, trong doanh địa , càng là bị thi triển nào đó thuật pháp, một tầng dày đặc vụ khí làm cho người ta thấy không rõ trong doanh địa động tĩnh.

Bất quá này trong sương mù dày đặc thỉnh thoảng hiện các loại ánh sáng tại đây trong đêm tối rồi lại dị thường địa làm cho người ta chú ý.

Mà ở doanh địa bốn phía, trên bầu trời chiến hạm trong lúc đó mơ hồ có thể thấy được linh lực liên tiếp, tựa giống như một mặt cự vồng vậy tạo thành một cái vòng tròn trụ thể đem thiên binh doanh địa hộ ở chính giữa. Phạm vi chùng phương viên mười dặm.

Mà xa hơn ngoài một vòng, tựa tại Thiên Vồng bên ngoài trăm dặm trong phạm vi đều hiện đầy minh tiêu trạm gác ngầm, trên bầu trời thỉnh thoảng có tiểu hình chiến hạm vắng lai, theo trên chiến hạm chiếu xuống cường quang nơi đi qua cả ánh thành ban ngày.

Tự tình huống này cũng không quái hồ Hoa Quả Sơn hệ thống tình báo hoàn toàn mất đi hiệu lực. Nếu không phải là hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng, thay đổi người khác tới nên đã sớm bị đối phương phát hiện đi.

Thừa dịp bóng đêm, cái này hai con đại yêu lén lút lặn xuống Thiên Võng biên giới, cũng rút cuộc tiến không được.

Đẩy ra lá xanh, hầu tử miêu tại trong bụi cỏ cần thận địa nhìn một mảnh kia sương mù thấp giọng hỏi: "Người đoán bọn họ ở bên trong làm gì?"

"Ta đây làm sao biết? Người đều không thể tưởng được gì đó hỏi ta, có phải là quá đề cao một điểm nha?"

Hướng phía bốn phía nhìn nhìn, hầu tử nói: "Hẳn không phải là tại cấu trúc cứ điểm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Người xem bọn hắn một không đồn củi, mà không khai thác đá, tự quang lấy cá quân doanh, rõ ràng không phải làm trường kỳ tính toán. Nếu không vào xem như thế nào?"

"Cái lưới này không tính mật. Bất quá từ bên trong đi ra dễ dàng, từ bên ngoài đi vào. . . Động tĩnh quá lớn. Ta xem hay là thôi đi, đừng đến lúc đó bị vây công." Cửu Đầu Trùng nhìn trời mới bắt đầu nửa đường bỏ cuộc.

"Người sợ bị vây công sao?"

"Ngạch. . . Cũng không phải sợ, chỉ là có thể không chuyên tận lực không ngã vọt, không phải sao?"

"Không ngã vọt ta kéo người tới làm gì vậy? Người cho rằng là cho người đến hỗ trợ nghĩ kế?"

Theo trên chiến hạm chiếu xuống cường quang theo bên cạnh của bọn hắn đảo qua.

Cửu Đầu Trùng biểu lộ lập tức cương một chút. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Chín ngàn thức canh thật sự hơi nhiều. . . Ăn không vô.

Ta thử xem ăn sáu ngàn thức canh a.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 311: Đầu Nhập Vào Ta Như Thế Nào?

Trong bầu trời đêm, từng chiếc từng chiếc nhẹ hình chiến hạm không ngừng đi tới đi lui.

Thiên Võng biên giới, trên chiến hạm, hai vị thiên tướng chính vịn mép thuyền nương cường quang bao quát phía dưới tùng lâm.

"Đó là cái gì." Một vị thiên binh hô.

Trong lúc nhất thời, ba đạo cường quang từ khác nhau trên chiến hạm bắn ra, theo ngày đó binh điều chỉ phương hướng hội tụ đến cùng một chỗ.

Mười mấy tên thiên binh liên quan trên chiến hạm nhất danh thiên tướng không chút nghĩ ngợi mà lộ ra xuất binh nhận mệnh vọt qua.

Thậm chí trên chiến hạm trọng nỗ đều ở kim loại bánh răng khu động hạ hướng phía bên kia ngấm quá khứ.

Tất cả mọi người thoáng cái căng thẳng thần kinh.

Không bao lâu, này cường quang xử thiên binh môn phát ra một hồi cười vang, hướng phía đều tụ chiến hạm tản ra.

"Làm sao vậy?" Như trước thủ vũng tại chiến hạm boong thuyền thiên tướng hỏi.

"Không có gì, một con thỏ tử mà thôi. Ta còn tưởng rằng là đôi phương thám tử." Tiến đến kiểm tra thiên tướng đem trường đao trong tay trở về

sao, chậm rãi rơi xuống boong thuyền.

"Xác định là thỏ tử sao?"

"Yên tâm đi, xác định! Dùng phù văn chiếu qua, là bình thường thỏ tử không sai. Gặp chúng ta phun lên đi đều sợ cháng váng, liền chạy đều chạy bất động. Ha ha ha ha." Nói hấn tự tay vỗ vỗ đồng liêu vai nói: "Yên tâm đi, nghiêm mật như vậy, bọn họ thám tử vào không được."

Đang lúc này, hấn giật mình phát hiện đồng liêu của mình sắc mặt dần dần trở nên trắng bạch.

"Làm sao vậy?"

"Ngươi. . . Ngươi xem!"

Nghiêng đầu sang chỗ khác, ngày đó đem khước mắt bỗng nhiên co rúm.

Tự tại bọn hấn cách đó không xa, ngày đó vãng biên giới, một con chừng mười trượng cao, toàn thân che kín màu đen vũ mao cửu đầu cự thú chính chậm rãi bước về phía Thiên Vãng, trong bóng đêm, chín cái miệng to như chậu máu trung bành trướng hỏa diễm chính đang ngưng tụ!

"Địch tập kích ——! Địch tập kích ——!" Chói tai cảnh linh trong nháy mắt vang vọng cả doanh địa.

. . .

Trong tiếng nổ vang. Cuồng bạo hỏa diễm giống như vỡ đê hồng thủy vậy trút xuống dưới xuống.

Tự tại thiên binh thiên tướng nhìn soi mói. Cả Thiên Vãng bị nhanh chóng xé mở một cái cự đại lỗ hồng. Tàn sát bừa bãi trong cuồng phong. Trong doanh địa sương mù dày đặc đều cơ hồ cũng bị thổi tan.

Soái trưởng rềm bị nhanh chóng xúc lên, Thiên Bồng mặc một bộ ngân giáp từ bên trong thẳng vọt ra, trong tay còn nắm vài đạo đơn giản phù chú.

Đang lúc hấn một tay nắm đến trên chuôi kiếm chuẩn bị tự mình ra trận thời điểm, đã thấy Cửu Đầu Trùng thân hình hơi co rụt lại, hiện ra hình người hướng phía bên ngoài phi độn mà đi.

"Truy ——!" Thiên Nhâm giơ trường kiếm quát um lên.

"Dạ!" Trong doanh địa trong nháy mắt bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng gào thét, tất cả thiên binh thiên tướng đều hướng phía Cửu Đầu Trùng bỏ chạy phương hướng dũng mãnh lao tới.

"Đều đứng lại cho ta ——!"

Một tiếng hét to phía dưới, tất cả thiên binh thiên tướng đều lẳng không giật mình, nguyên một đám ngơ ngác địa nhìn về phía Thiên Bồng. Bất minh sờ dĩ.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng đón gió nhẹ, lạnh lùng mà hướng trước bốn phía quét mắt một vòng, thần nhiên nói: "Không được truy. Toàn quân đề phòng, hầu tử cũng đã vào được."

"Cái gì?"

...

Tất cả thiên binh thiên tướng đều đình chỉ hành động, mệnh lệnh lẳng yên không một tiếng động địa truyền khắp cả doanh địa.

Cũng đã tìm tòi vài cái doanh trưởng hầu tử tránh ở trong doanh địa trướng bồng bóng tối hạ ngẩng đầu nhìn lên, cách sương mù dày đặc, có thể mơ hồ chứng kiến đại lượng thiên binh tại trên bầu trời rớt thành quân trận.

Ẩn ẩn địa, trong lòng của hắn nhiều hơn một ti dự cảm bất tường.

Không đợi hắn hiểu rõ ràng đến tột cùng là tiếp tục đi phía trước còn là triệt thoái phía sau, chỉ thấy trên bầu trời cả Thiên Võng tất cả chiến hạm đều hướng phía trong doanh địa phóng xuống cột sáng.

Những này cột sáng phi tốc tại trong doanh địa bắn phá trước. Trong quân doanh lại càng ngày càng an tĩnh.

Này dự cảm bất tường càng phát ra nồng đậm, bất quá hắn còn là như trước im ắng địa tại trong quân doanh tiềm hành trước. Dần dần địa, hắn phát hiện những ánh sáng kia trụ tựa hồ tại đuôi theo hắn chạy.

Này tâm lập tức lộp bộp xuống.

Một hồi vi gió thổi qua, thổi tan sương mù dày đặc.

Trong tích tắc gian đánh úp cường quang thậm chí đâm vào hầu tử đều mắt mở không ra.

Cũng may tu vi đạt tới hắn tình trạng này cho dù nhìn không thấy cũng không sao cả, bằng vào cảm giác cũng có thể đoán được cá một hai.

Đến lúc này, hầu tử mới phát hiện tất cả cột sáng đều gom lại trên người mình!

"Mỹ Hầu Vương tự mình giá lâm, Thiên Bồng không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội."

Một thanh âm từ đằng xa truyền đến.

Thật vất vả thích ứng tới, hầu tử hơi mở mắt.

Tự tại trước mắt của hắn, Thiên Bồng người mặc bạch sắc áo khoác từng bước một bước vào cột sáng phạm vi, trường kiếm khể dưng, một thân này ngân sắc chiến giáp tại cường dưới ánh sáng giống như thái dương vậy chói mắt.

Giờ này khắc này, cả thiên hà thủy quân đều núp ở chỗ tối lẳng lặng mà chăm chú nhìn hai người.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, ở này suốt mười sáu vạn đại quân nhìn soi mói, hầu tử đột nhiên nhếch môi nở nụ cười: "Nhanh như vậy chỉ biết ta vào được? Thật không hổ là Thiên Bồng Nguyên Soái a."

"Loại này lên không được mặt bàn một chút thủ đoạn, bản nguyên soái gặp nhiều hơn." Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đáp.

"Phát hiện cũng không sao cả, dù sao nên xem, ta đều thấy được. Tự một tầng Thiên Vồng, cái này phòng ngự còn là quá đơn bạc điếm nha. Đúng không?"

Thiên Bồng không có trả lời, chỉ là xa xa địa đứng, lạnh lùng mà chăm chú nhìn hầu tử.

Ẩn ẩn địa, hầu tử có thể cảm giác được tại bốn phía có vô số việc binh đao mới ra khỏi vỏ.

Theo trong tai rút ra một ít căn châm nhỏ, tại lòng bàn tay hóa ra cơn trạnh, hầu tử tiện tay vũ hai cái ngưng địa, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Nghe nói người liên Vân Vực Thiên cảnh đều hướng bên này làm, ta mặt mũi này thật đúng là không nhỏ nha. Đều làm đến nước này, không lo mặt đến cảm tạ cảm tạ Thiên Bồng Nguyên Soái sao được?"

"Nghĩ cảm ơn ta? Lưu lại đầu người là đến nơi." Thiên Bồng tay cũng đã chăm chú địa giữ tại trên chuôi kiếm.

"Khó mà làm được, đã nhiều năm như vậy, cùng ta sống nương tựa lẫn nhau tựa người này đầu mà thôi, cho ta và người hội rất nhớ hấn." Hầu tử sờ lên cổ của mình ha ha địa nở nụ cười: "Bất quá, ta thật sự rất hiếu kỳ thiên cảnh trên có chút ít bí mật gì. Nghe nói, nó còn muốn ít nhất một năm tài năng đến ta Hoa Quả Sơn đúng không?"

"Người không có cơ hội sống đến ngày đó. Lo lắng loại sự tình này, chỉ do mò mẫm quan tâm."

"Ta nghe nói nguyên soái tại thiên đình cũng rất không bị chào đón a." Hầu tử ra vẻ ưu thương địa thở dài.

"Thiên đình chuyện tình đều có bệ hạ làm chủ, không cần người hao tâm tổn trí." Thiên Bồng thần sắc càng phát ra lạnh.

"Ai nha nha, đã đều đã kinh không đợi gặp người, còn như vậy dụng tâm tiêu diệt yêu, cần gì chứ? Không vì mình nghĩ. Cũng nên cho người cái này vài chục vạn các huynh đệ ngẫm lại a? Đương thần tiên có cái gì tốt? Không bằng đầu nhập vào ta đi. Ta Hoa Quả Sơn không xa lánh nhân loại. Tựa người thực lực này, cho người cá phó tướng làm không là vấn đề. Ngẫm lại, dưới một người trên vạn người, nhiều sướng? Hơn nữa chúng ta Hoa Quả Sơn là không cấm chế đàm hôn luận gả, cạc cạc cạc kết, nghe nói của người Nghê Thường tiên tử chết rồi, nếu không ta cho người lại giới thiệu vài cái? Nữ yêu tinh, yếu nhiều xinh đẹp đều có. Tuyệt không bạc đãi người. Thật sự không được ta này còn có một điều bất tới mẫu long, tặng cho người cũng thành. Như thế nào? Ta đây lão đại so với người xa hoa a? Dù sao người Thiên Bồng Nguyên Soái phong độ nhẹ nhàng, không có ai hội không nguyện ý. Cạc cạc cạc kết." Hầu tử cười, tùy ý địa chuyển trước bước, trông mắt không có ở đây bốn phía lưu chuyển, lén lút cảm giác nổi lên bốn phía trong bóng tối thiên binh thiên tướng phân bố: "Còn là nói, người nhất định phải Nghê Thường tiên tử? Nếu như vậy cũng đúng, ta liên

thủ bả địa phủ cho bung, tra xét sinh tử sổ ghi chép, nghĩ sống lại ai tỵ sống lại ai. Nguyên soái ngươi xem. Như thế, vừa vặn rất tốt nha?"

Thiên Bồng khóc mắt lập tức hơi run rẩy. Tại một hồi chói tai kim loại tiếng ma sát trung chậm rãi rút ra trường kiếm, đạo đạo linh lực hội tụ.

"Tạ Mỹ Hầu Vương hảo ý. Bất quá, nhân yêu bất lưỡng lập, loại sự tình này, còn là đẳng Thiên Bồng ngày nào đó thành yêu rồi nói sau."

"Ngươi yên tâm, sẽ có một ngày như vậy. Chỉ là đến lúc đó, ta thu không thu ngươi tỵ khác đương đừng luận. Khai quốc công thần tướng thưởng luôn nhiều một chút như vậy điếm, có thể ngàn vạn đừng bỏ qua kiến công lập nghiệp cơ hội nha."

"Này Thiên Bồng tỵ mỗi mắt mong chờ!"

Lời còn chưa dứt, Thiên Bồng một bước nặng nề đạp tại dưới chân phiến đá trên, này phiến đá trong nháy mắt rạn nứt ra.

Một đạo bạch quang hiện lên, này đồ ma trường kiếm vô kiếm cũng đã hướng phía hầu tử bay đi!

Cuồng phong đột khởi!

"Hừ, gian ngoan mất linh!" Hầu tử không nhanh không chậm địa đùa giỡn cá côn hoa, nhẹ nhàng nhảy lên, trực tiếp đem vô kiếm đẩy ra.

Ngay trong nháy mắt này, Thiên Bồng cũng đã vọt đến hầu tử trước mặt, ngưng tụ tất cả lực lượng kiếm trăm tỵ trên đánh xuống!

Một tiếng vang thật lớn!

Dưới một kiếm này đi, cát đá bạo tẩu, che khuất bầu trời, này cuồng phong thổi trúng chạy như điên mà đến thiên tướng đều nguyên một đám

mở mắt không ra.

Đã bụi mù tán đi, này mặt đất tựa giống như bị xé nứt vậy, để lại một đạo ba dài mười trượng, hai mươi trượng sâu khe rãnh!

Nhưng mà, cái này khe rãnh trung nhưng không thấy này hầu tử.

Tất cả thiên binh thiên tướng đều ngừng lại rồi hô hấp.

Thiên Bồng xoay người hướng phía một bên nhìn lại.

Tựa tại cách đó không xa, cột sáng biên giới, hầu tử chính chống kim cô bồng đào trước lỗ tai.

Chỉ nghe hấn nhếch môi bất đắc dĩ thở dài nói: "Muốn để lại hạ ta, cái này chuẩn bị có phải là còn chưa đủ đầy đủ?"

Nói, thân hình của hấn hơi sau này nghiêng, trốn vào trong bóng tối!

"Giết ——! Đừng làm cho hấn chạy!"

Vô số thiên binh thiên tướng giờ binh khí từ phía trên bồng bên cạnh chen chúc mà qua, Thiên Bồng nhưng chỉ là đứng ngẩn ngơ, cắn răng, rất nhanh kiếm.

Trên bầu trời cả Thiên Võng đều bị tán đi, tất cả chiến hạm đều bị động viên đứng lên.

Vô số thiên binh đào sâu ba thước suu, thiên tướng môn qua lại không ngừng lăn qua lăn lại, đáng tiếc, không thu hoạch được gì.

"Mẹ nó, cái này hầu tử tiềm hành năng lực quá mạnh mẽ!" Thiên tướng môn oán hận địa thóa mạ nói.

"Nguyên soái, làm sao bây giờ?" Thiên Phụ lặng lẽ nhìn Thiên Bồng hỏi.

"Thu binh a, không có chuẩn bị sẵn sàng, ngăn không được hẳn." Nói đi, Thiên Bồng xoay người hướng phía mình đã bị cả tung bay doanh trưởng đi đến.

Đại yêu cũng khó khăn bắt, huống chi là hẳn loại này?

"Cứ như vậy mặc kệ?" Một đám thiên tướng hai mặt cùng dòm không biết theo ai. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

...

Hoa Quả Sơn, tiểu động nhỏ trong phủ, hầu tử cầm theo thiên hà thủy quân trong quân doanh suu tới một ít chồng chất bị xoa nhiều nếp nhăn phù văn lần lượt từng cái một mở ra bày trên bàn tinh tế địa nhìn lại, này lông mày nhíu chặt.

"Cái này là cái gì?" Dương Thiên vừa vặn theo ngoài động phủ đi đến, thân thủ cầm lấy tấm vé phù văn tùy ý nhìn hai mắt.

"Những điều này là theo thiên hà thủy quân trong doanh địa cầm trở về."

"Cự Lưu Trận kích hoạt phù? Cái này trương là hành thổ trận, ngự nước thuật, sương mù vân. . ." Lần lượt từng cái một địa nhìn qua, Dương Thiên cười nói: "Đều là bình thường đông tây mà thôi, không có gì kỳ lạ quý hiếm."

Hầu tử ngẩng đầu nhìn Dương Thiên liếc, nói: "Ta tại thiên hà thủy quân trong doanh địa, chứng kiến ít nhất mấy vạn trương những vật này. Có lẽ còn không chỉ." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Chà mẹ nó lau lau lau lau, cuối cùng vượt qua! ! !

Ăn 6000 thức canh, 9000 thật sự hữu tâm vô lực. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 312: Giăng Co

Hầu tử ban đêm xông vào thiên hà thủy quân sau ngày thứ năm sáng sớm, thiên hà thủy quân rốt cục xuất hiện ở cự ly Hoa Quả Sơn hai mươi dặm ngoài. . Bọn họ triển khai trận hình, này hạo hạo đặng đặng trên trăm cá phương trận nhìn về phía trên che khuất bầu trời.

Cùng lúc trước bày trận phương thức có chỗ bất đồng, lúc này đây, thiên hà thủy quân cũng không có chọn lựa anh em trận hoặc là Phong Thi Trận các loại đông đúc trận hình, bọn họ chọn lựa chính là phân tán thức Ngự Lân Trận. Hơn nữa là cực kỳ rải rác hơn trình tự Ngự Lân Trận.

Tựa hồ vì ứng đối Hoa Quả Sơn "Phích lịch đạn", bọn họ đem chiến hạm phân bố đến quân trận cao thấp trái phải trước sau tất cả cái phương vị, phát ra nổi ngăn cản tác dụng. Mà phân tán thức Ngự Lân Trận lại tại bảo đảm Hoa Quả Sơn khó có thể chọn lựa bao trùm thức oanh kích đồng thời giữ vững thể độ thức phòng ngự, cho dù Hoa Quả Sơn đánh bại một trong đó phương trận cũng vô pháp liên quan khiến cho cái khác phương trận hỗn loạn.

Đương nhiên, trả giá một cái giá lớn tức là như vậy trận hình tại tiến công trên cực kỳ không còn chút sức lực nào, nói cho cùng cũng bất quá là phòng thủ tạm thích ứng chi kế thôi.

Tới đối chọi gay gắt địa, Hoa Quả Sơn cũng dốc toàn bộ lực lượng bày ra trận hình, chỉ là này quy mô đối với thiên hà thủy quân lại còn kém hơn rất nhiều.

Vừa đến Hoa Quả Sơn chọn lựa như cũ là đông đúc hình Phong Thi Trận, thứ hai. . .

Tuy nói tính cả tất cả một phần của Hoa Quả Sơn yêu quái bây giờ hầu tử thủ hạ có chừng bốn mươi vạn cao thấp yêu quái, trong đó sàng chọn ra tới quân đội cũng có mười lăm vạn, bất quá chính thức có đủ hợp cách tác chiến năng lực mà lại các thức trang bị đầy đủ hết, cho dù là tại lần trước đạt được đại lượng chiến lợi phẩm sau, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có mười vạn cao thấp.

Đương nhiên, chiến tranh loại vật này một chút số lượng hoàn cảnh xấu cũng không thể đại biểu cái gì.

Nương theo lấy thiên hà thủy quân tiết tấu thông thả quân cô, tuyến ngoài cùng ba cái quân trận chậm rãi đi tới cùng phía sau đại đội nhân mã kéo ra cự ly, một mực đi tới năm dặm cao thấp mới dừng lại.

Thiên Nhân đứng ở quân trước trận trên chiến hạm cao giọng quát: "Thiên hà thủy quân. Phụng Ngọc Đế chi mệnh chinh phạt Hoa Quả Sơn! Bọn ngươi yêu nghiệt. Còn không mau mau thụ chết!"

Thanh âm kia hiển nhiên là sử dụng linh lực gia trì. Hồn hậu được giống như tiếng sấm vậy.

"Bọn ngươi yêu nghiệt, còn không mau mau đi ra thụ chết!" Tất cả thiên hà thủy quân tướng sĩ đều giơ cao lên binh khí hô hô lên.

"Đầu của chúng ta liền ở nơi này, các ngươi lại là tới chém a!"

Lời này lập tức nhắm trúng yêu trong quân một hồi cười vang.

"Bọn họ đây là nơi nào tới lo lắng? Chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên không lâu mới bị Hoa Quả Sơn cứng ngắc ăn chín vạn đại quân sao?" Cùng

hầu tử cùng nhau sóng vai đứng ở hạm thủ trên Đoàn Chủ cũng là nhin không được cười lên, nghiêng mặt qua đến xem trước hầu tử nói: "Bọn họ như vậy hô có ý tứ sao?"

"Đại khái bọn họ cảm thấy có ý tứ a." Hầu tử sờ lên cằm tinh tế suy tư đứng lên.

Cách đền bù quân trận, hầu tử có thể xa xa địa chứng kiến tại thiên hà thủy quân ở giữa kỳ hạm lâu các thượng thiên bồng đang cùng Thiên Phụ thuật đang nói gì đó.

"Đám người này là tới tự rước lấy nhục sao?" Hấn nghĩ.

"Nếu không chúng ta trực tiếp phát động tiến công a?" Đoàn Chủ nói.

Nhìn chăm chú thiên hà thủy quân tiên phong này ba cái quân trận, hầu tử nói: "Mười dặm chạy nước rút cự ly, tăng thêm năm dặm giảm xóc khu, đối phương tiến có thể chi viện binh thối có thể thủ. Hiện tại tiến công mà nói, cho dù chúng ta thắng bọn hấn cũng có thể toàn thân trở ra."

Nói, hấn ngẩng đầu nhìn thoáng qua quân trận phía trên thiên binh lượn lờ hạ linh tinh bố trí vài chiến thuyền quân hạm nói: "Phía trên những kia rõ ràng cho thấy đề phòng chúng ta dùng 'Phích lịch đạn'. Phòng được như vậy kín, còn là nhìn kỹ hấn nói a."

Một hồi lâu, gặp yêu quân ngoại trừ cười nhạo bên ngoài nửa điểm động tĩnh đều không có, này thiên hà thủy quân lại là đem lúc trước mà nói la lên một lần.

Lúc này đây chỉ còn lại phía trước ba cái quân trận tại hô, kết quả là yêu quân liền cười đều lười được nở nụ cười.

Như thế giằng co một canh giờ, cơ giới tính địa lập lại mấy lần kêu gọi đầu hàng, đừng nói Hoa Quả Sơn yêu quân, mà ngay cả thiên hà thủy quân chính mình. Thậm chí là xa xa đang xem cuộc chiến Nam Thiên Môn hạm đội đều có chút không nhịn được.

"Cái này thiên hà thủy quân run khi nào thì như vậy khôì hài rồi? Ta còn tưởng rằng bọn họ hội vừa lên trận tựu toàn quân đột tập đặc biệt sớm đứng lên xem cuộc vui, mắt húng." Na Tra ghé vào mép thuyền trên phò phạc địa thờ dài.

"Có lẽ bọn họ có những thứ gì sâu một tầng kế hoạch?" Cầm quốc thiên vương nói.

"Sẽ có sao? Ta đều qua lại tuần qua mấy lần. Không có kì binh, tất cả binh lực tựu bày này, đầu heo bông còn có thể đánh ra đóa hoa đến không thành?"

"Cái này cũng không biết." Cầm quốc thiên vương sâu hít một hơi thật sâu nói: "Tam thái tử a, cái này thiên hà thủy quân đều đến đây, ngươi xem có phải là lại cụ thể cùng Hoa Quả Sơn đàm thoáng cái phóng thích thiên vương chuyện tình? Như vậy mang xuống, mặt tướng sợ người lạ biến số."

...

Lúc này, Thiên Bồng chỗ lầu các phía dưới trong phòng, vài danh thiên tướng chính qua lại bận rộn trước.

Không bao lâu, một vị thiên tướng đi đến Thiên Bồng bên cạnh.

"Nguyên soái, đại khái tình huống cũng đã sờ soạng một lần."

"Nói."

"Loại đó màu đen thiết cầu trạng pháp khí viễn trình quan trắc đến đối phương trên đầu còn có, bất quá cũng không thấy được rất nhiều. Đương nhiên, cũng có thể là ẩn nấp rồi. Mặt khác phát hiện một ít trước cũng không có phát giác tình huống."

Vi hơi dừng một chút, ngày đó đem lấy tay ra trung trực giản nói: "Tại đối phương tù binh thiên quân trên chiến hạm, chúng ta thấy được một ít đồng trạng kim loại chế màu đen vật thể. Những này vật thể dựa theo nguyên lai chiến hạm phối trí hẳn là không có, có thể nhất định là tại bị thu được sau mới an đi lên. Khẩu hướng ra ngoài, dài ước chừng năm thước, có thể di động, màu đen, phía dưới thô to, hẳn là nào đó pháp khí. Hơn nữa tại loại này pháp khí bên cạnh chúng kiến một ít thùng gỗ, hẳn là cùng pháp khí này có nào đó liên quan."

"Còn gì nữa không?" Thiên Bồng hỏi.

"Tại đối phương ở một đường sáu cái trong quân trận chúng ta chúng kiến một ít yêu binh sau lưng lưng có dùng vải bố bao vây dài mảnh trạng vật thể, cụ thể là cái gì không rõ ràng lắm, nhưng dự đoán khả năng cũng là nào đó pháp khí. Lo lắng đến đối phương đem lưng có loại này dài mảnh trạng vật thể yêu binh cùng cung tiễn binh giao thoa bố cục đặt ở một đường, ở bên cạnh lại mặt khác bố trí có đao kiếm binh cùng trường thương bộ đội, này vải bố bao vây vật thể rất có thể là một loại công kích từ xa pháp khí."

"Trừ lần đó ra, còn có hay không phát hiện gì lạ khác?"

"Mặt khác tự là đối phương chiến hạm chủ lực trên lắp đặt đưng giác, mà một chất trên chiến hạm một bộ phận lắp đặt đưng giác một bộ phận không có. . . Dạ, cái này có lẽ là bọn họ không kịp lắp đặt quan hệ a. Bất quá cũng có thể là đối phương tại chiến hạm bản thân định vị trên có khác nhau. Không có đưng giác làm bằng gỗ chiến hạm tập trung phân bố tại

tầng thứ hai chiến trận bốn bị thương, trừ lần đó ra, tạm thời không có phát hiện cái gì cái khác dị thường."

Thiên Bồng khẽ gật đầu nói: "Đi xuống trước đi, tiếp tục quan sát, có cái gì phát hiện mới lập tức hồi báo."

"Dạ!"

Đã ngày đó đem đi rồi, Thiên Phụ nhẹ giọng thở dài: "Xem ra, bọn họ hôm nay là không định chủ động phóng ra. Bởi như vậy, chúng ta thì không có biện pháp mượn cơ hội sưu tập tiến thêm một bước tình báo. Có thể làm gì lần trước đối Thiên Nhâm thời điểm lại như vậy chủ động?"

"Cái này yêu hầu hết sức giao hoạt, xem chừng, là lo lắng ta còn lưu cái gì chuẩn bị ở sau a." Thiên Bồng nói: "Bất kể như thế nào, chúng ta bây giờ ít nhất có thể để xác định hẳn giấu có không ít chuẩn bị ở sau."

...

Lúc này, hầu tử trên chiến hạm cũng làm lấy những chuyện tương tự.

"Phía trước ba cái quân trận hẳn là toàn bộ đều là Hành Giả đạo, linh lực so sánh với những thứ khác đều hơi cao." Hầu tử một bên thao tác trước Ngọc Đỉnh chân nhân dò xét linh bàn vừa nói đến: "Tầng thứ hai quân trận toàn bộ đều là Ngô Giả đạo, đằng sau thì là giao thoa hỗn hợp. . . Xem ra bọn họ là nhằm vào chúng ta hạ làm việc cực nhọc a. Chính là vì cái gì lần này không có chứng kiến thuận binh? Bày ra trận hình phòng ngự, lại không có thuận binh, đây là có chuyện gì?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Liên tục gia canh hai ngày, hôm nay ngủ lại ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 313: Không Có Đụng Giác Chiến Hạm

Tam thập tam trọng thiên trên Đâu Suất cung.

Mây mù lượn lờ bên trong, huyền phù không trung cự đại trên mặt đá xanh biếc làm đẹp, trong lương đình, Thái Thượng Lão Quân cùng một vị tóc đen lão già phân ngồi làm bằng đá bàn cờ hai đầu đánh cờ.

Này tóc đen lão già nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào bàn cờ, thân thủ vuốt mở ống tay áo niêm nâng hắc tử, ung dung nói: "Nghe nói, Thiên Bồng Nguyên Soái kháng chỉ, hiện tại chính mang theo thiên hà thủy quân tại Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn tiêu diệt yêu. Giống như Nam Thiên Môn Lý Tĩnh đã ở."

Nói, hắc tử rơi định, hắc hơi giương mắt da nhìn Thái Thượng liếc.

Lão già này một thân màu đỏ cảm tú đạo bào, lau dầu vẩy tóc dài màu đen áo choàng huy sái, lại hai tấn hoa râm, khuôn mặt thô khoáng, này cử ầu giống như đao gọt vẩy, lại thêm một ít dùm ngắn nhỏ râu ria, nhìn về phía trên không giống cá đạo sĩ tiên gia, lại tượng cá vũ phu.

Tự khuôn mặt mà nói, cũng so với Thái Thượng tuổi trẻ được rất nhiều.

"Sư đệ không phải lâu không hỏi thế sự sao? Như thế nào lần này nếu như này để bụng?" Nói, Thái Thượng tiện tay niêm nâng bạch tử rơi định, này thần sắc nhìn về phía trên thành thạo.

"Cũng không phải để bụng." Tóc đen lão già sách sách nở nụ cười: "Bất quá là ngẫu nhiên nghe người ta nhắc tới, thuận tiện vừa hỏi thôi. Nhân hạ thời điểm, ngẫu nhiên nghe một ít nghe đồn, quyền đương đuôi."

Nói đi, hấn lại là rơi xuống một tử, thật dài thở dài, thuận miệng nói: "Su đệ ta gần đây tu hành, này thiên đạo cũng là thấy được một hai. Lúc này tại Hoa Quả Sơn giao chiến. . . Tựa hồ có điểm không đúng. Chẳng lẽ thiên đạo khác thường?"

"Su đệ quá lo lắng. Thiên đạo lại thế nào là dễ dàng hiểu thấu đáo, bất quá là vòng vo cá khom thôi." Một tử xuống dưới, Thái Thượng loát râu dài ha ha địa nở nụ cười.

Tóc đen lão già hơi sững sờ, chăm chăm vào chích hạ không đến ba mươi khóa quân cờ bàn cờ nhìn một hồi lâu, mới vỗ đầu một cái bưng tỉnh đại ngộ: "Rất cuộc là không bằng sư huynh a. Ha ha ha ha."

"Lại ván kế tiếp?" Thái Thượng hỏi.

"Không được không được. Chính là hạ trăm cục. Cũng hạ bất quá sư huynh." Tóc đen lão già khoát tay nói.

"Cái này, đánh cờ há lại là chỉ vì thắng?"

"Không thắng hạ để làm gì?"

Nhìn chăm chú tóc đen lão già, Thái Thượng thở dài nói: "Su đệ còn là như còn trẻ giờ như vậy khí thịnh, thật là khiến sư huynh hâm mộ nha."

"Đây có gì có thể hâm mộ? Su đệ ta nhưng là nhớ rõ sư huynh ngài cũng còn trẻ khí thịnh qua, khi đó, ngài chính là có chút chán ghét loại này tâm tình a."

Thái Thượng một bên thân thủ thu thập đánh cờ bàn, một bên cười khan nói: "Đông tây thường thường là mất đi mới hiểu được quý trọng nha. Chấp chương thiên đạo, năm trăm năm hưng. Năm trăm năm suy, kết quả là, hết thảy bất quá nhất thời. Thấy càng xa, liền càng bất đắc dĩ. Sư huynh ta hôm nay là lại không có lúc tuổi còn trẻ duệ chí."

Nói, Thái Thượng vỗ nhẹ nhẹ đập tóc đen lão già tay, thấp giọng nói: "Không chiếm được không đáng sợ, đáng sợ chính là phía trước căn bản cũng không có."

Tóc đen lão già chăm chăm vào vẻ mặt khuôn mặt u sầu Thái Thượng nhìn hơn nửa ngày: "Hắc, sư huynh nói như vậy cũng là đúng. Mỗi người đều có mỗi người khổ, chúng ta cũng không phải tây phương những cái này tu phật pháp, làm sao có thể 'Cực lạc'? Ha ha ha ha."

Cười to qua đi. Tóc đen lão già dừng một chút, lại hỏi: "Sư huynh a. Về cái này Hoa Quả Sơn cuộc chiến, ngài cho rằng ai sẽ thắng?"

"Ta cho rằng?" Thái Thượng lược qua nghĩ sơ nghĩ, giống như cười mà không phải cười địa đáp: "Không biết."

"Liền sư huynh ngài cũng không biết?" Tóc đen lão già bán híp mắt nhìn Thái Thượng.

"Không biết."

"Này thật đúng là kỳ." Tóc đen lão già dùng ngón cái vuốt vuốt khóe miệng chòm râu nói: "Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái, luận lãnh binh, nên thiên đình đệ nhất mới đúng, chẳng lẽ còn có thể bại bởi hạ giới một con yêu hầu không thành?"

Đem cuối cùng một con cờ để vào trong hộp, Thái Thượng giương mắt nhìn tóc đen lão già nói: "Cái này thắng cùng bị, cùng chúng ta có quan hệ

gì đâu nha?"

Tóc đen lão già vênh lên vênh lên miệng: "Này cũng là. Vốn có tuyến nhân loại nhập chủ thiên đình, chính là vì cầu cao thấp cân đối. Những năm này thiên hà thủy quân đối yêu chèn ép xác thực hung ác chút ít, ngược lại biến thành trong tam giới thiên đình một nhà độc đại cục diện. Nếu là hấn thất bại cũng tốt, yêu tộc quật khởi, hết thủy quay về mới bắt đầu."

"Này tiêu so sánh là nhất định, chỉ là, về không được mới bắt đầu."

"Như thế nào về không được?" Tóc đen lão già hơi sững sờ.

Loát râu dài, Thái Thượng thờ dài nói: "Lân này yêu hầu, có điểm đặc thù a."

...

Giăng co tròn vẹn tiến hành rồi cả ngày, hạo hạo đặng đặng hơn hai mươi tiếp cận ba mươi vạn đại quân, cứ như vậy giương mắt nhìn.

Tại đây suốt một ngày thời gian lí, song phương làm những chuyện như vậy giới hạn tại miệng chửi bậy, sừng sốt đều không có xuất thủ.

Thẳng đến mặt trời lặn phía tây thời điểm, thiên hà thủy quân xông ra ba cái phương trận bắt đầu lui lại.

"Chẳng lẽ lại chính là đặc biệt đến bày ra cá uy bước đi?" Hầu tử theo giờ tay lên: "Đẩy mạnh, đừng làm cho bọn hấn cứ như vậy đi."

Nghiêng mặt qua, hầu tử đối Cửu Đầu Trùng nói: "Ta đi không được, ngươi đi dẫn cá đầu như thế nào?"

"Đi a." Cửu Đầu Trùng nhẹ gật đầu, bay lên không hóa thành một đạo hắc quang hướng phía trước tuyến bay đi.

Hoa Quả Sơn yêu quân trăm mặc cả ngày trông trận rôt cục đâm lên, tuyền đầu bố trí yêu binh nhanh chóng giữ vững tinh thần bắt đầu đi phía trước đây vào.

Nguyên bản sẽ không tính chính tề bộ đội chậm rãi tản ra bảo vệ xung quanh mười hai chiến thuyền mộc chất chiến hạm chậm rãi đi về phía trước, này lần lượt từng cái một dung mạo sai biệt thật lớn trên mặt tản ra đặng đặng sát khí.

Gặp Hoa Quả Sơn yêu quân rôt cục có động tĩnh, đang tại lui lại ba cái phương trận lúc này ngừng lại.

"Nguyên soái." Thiên Phụ đôi mắt chậm rãi xéo xuống Thiên Bồng.

Sờ lên cảm ngậm miệng, Thiên Bồng lông mày nhíu chặt mà chăm chú nhìn đang tại chậm rãi đẩy mạnh yêu quân chiến hạm, thân thủ ý bảo nói: "Cánh tả thứ mười bảy, ba mươi phương trận, hữu quân thứ năm mươi tám, bảy mươi hai phương trận, dùng thứ năm mươi tám phương trận vi chuẩn, ra khỏi hàng đẩy mạnh tám trăm trọng. Trung quân thứ nhất, ba phương trận tại chỗ bất động, hai phương trận triệt thoái phía sau năm mươi trọng hiện lên "Một chữ" hàng ngũ. Thiên Nhâm tiếp tục phụ trách tiên phong chỉ huy."

"Dạ!"

Lính liên lạc bay ra ngoài đồng thời, Thiên Bồng lại quay đầu đối bên cạnh bên cạnh thiên tướng nói ra: "Trung quân triệt thoái phía sau một trăm năm mươi trọng, hai cánh trái phải hiện lên anh em trận đẩy mạnh sáu trăm trọng."

"Dạ."

"Nguyên soái đây là. . . ?"

"Thử xem xem." Thiên Bồng hơi ngẩng đầu lên, vịn tại mép thuyền trên ngón tay không tự giác địa gõ: "Cái này yêu hầu quý kế đa đoan, xem tình hình, cũng là hiểu một điểm bài binh bố trận. Chỉ là trận pháp này dị biến thuật, cũng không biết hiểu bao nhiêu."

...

"Không rút lui?" Hầu tử duỗi dài đầu tinh tế mà nhìn xem đối diện hạm đội.

Lúc này, thiên hà thủy quân trong hạm đội cũng đã chậm rãi dời ra bốn mới chiến trận cùng phía trước nguyên bản phía trước ba cái chiến trận hội tụ, nhanh chóng biến hóa.

Nhưng hầu tử canh chú ý lại là phía sau trận hình biến hóa.

Nguyên bản hiện lên hình chữ nhật bố cục trận hình bắt đầu áp súc. Hai cánh hướng phía Hoa Quả Sơn tạo ra. Thật giống như một cái nới rộng ra khẩu tùy thời chuẩn bị nuốt mất yêu quân xông ra bộ vậy.

"Muốn cho Cửu Đầu Trùng bọn họ đình chỉ đẩy mạnh sao?" Đoản Chủy hỏi.

"Không. Bọn họ tiếp tục đẩy mạnh. Chúng ta cũng toàn quân đẩy mạnh, bảo trì năm dặm cự ly tùy thời chuẩn bị trợ giúp. Cửu Đầu Trùng ở bên trong, không có gì hay lo lắng."

"Đi."

"Các loại."

"Dạ?"

"Hai cánh trước dờn, chúng ta bày anh em trận. Thuận tiện, bả ông dài đội đều phân phối đến hai cánh đi. Hỏa thần hạm trước dờn, tùy thời chuẩn bị công kích!"

Theo lệnh kỳ huy vũ, yêu quân cũng chậm rãi biến hóa nổi lên trận hình.

"Xem tình hình, thật đúng là muốn tốc chiến tốc thắng a." Thiên Bồng hơi mở to hai mắt.

"Chúng ta còn không rõ ràng lắm lá bài tẩy của đối phương. Như vậy. . . Không tốt lắm đâu, nguyên soái." Thiên Phụ nói.

"Là không tốt lắm, vốn chính là làm làm bộ dáng mà thôi. Hiện tại lui lại mà nói, bọn họ nhất định sẽ nhào lên. Đến lúc đó tuy nói không đến mức nguy hiểm cho toàn quân, nhưng là nhất định sẽ làm cho thương vong. Không duyên cớ biến thành một lần tan tác cũng không cần phải." Nói, Thiên Bồng chỉ vào bên cạnh một thành viên thiên tướng nói: "Trung quân lui về phía sau năm mươi trượng, thứ hai mươi, hai mươi lăm, ba mươi bốn, ba mươi chín, bốn mươi một, bốn mươi bảy, năm mươi hai, năm mươi sáu phương trận, hai hai trao đổi vị trí, còn lại chiến trận trước dờn hai mươi trượng, cung tiến thủ trên tiến chuẩn bị xạ kích. Một đường hạm đội quân hạm tiến lên phòng đột kích. Hai tuyến quân hạm trên nổ pháo. Còn có, chuẩn bị Cự Lưu Trận phòng đối phương viễn trình."

"Dạ."

Đã truyền lệnh thiên tướng đi rồi. Thiên Bồng hơi ngẩng đầu lên thở dài: "Cái này hầu tử, rất rõ ràng không hiểu nhiều bài binh bố trận. Bất quá hẳn cũng coi như thông minh, chọn lựa biện pháp đơn giản nhất ứng đối. Dạ, như vậy cũng tốt, chúng ta có thể chiếm chút ưu thế. Chỉ cần tận lực tránh cho hãm sâu chiến cuộc tiến thối tự nhiên là đến nơi."

Vô số quân hạm thoát ly phương trận hàng đến phía trước, chuyển tay lái, đem chiến hạm để ngang trước trận. Phía sau, thiên hà thủy quân phương trận điều động nhiều lần được giống như bay tán loạn ong mật vậy, rồi lại chỉnh tề chi đến.

Này đội hình, thấy hầu tử con mắt bỗng nhiên quát thẳng tới.

Chỉnh thể trận hình không có đổi đổi, nhưng trận hình bên trong cơ hồ mỗi một chỗ đều ở vi điều, máu chốt là trở nên quá là nhanh, hầu tử đều bị hoa mắt, càng đừng đề cập phán đoán.

"Có nhiều thứ quả nhiên không phải chỉ xem vài cuốn sách là được nha."

"Làm sao bây giờ?" Đoàn Chủ hỏi.

"Hiện tại. . . Hiện tại. . ." Hầu tử không ngừng mà ma xát bắt tay vào làm chỉ tựa hồ đang đợi cái gì.

Đúng vào lúc này, song phương một đường bộ đội trong lúc đó khoảng thời gian cũng đã không đủ ba trăm trọng, tới gần phía trước bảy cá thiên hà thủy quân quân trận dưới sự chỉ huy của Thiên Nhâm đã đem cung kéo đến mãn huyệt, đao kiếm binh, kích binh toàn bộ đều đã làm tốt ứng đối yêu quân công kích chuẩn bị.

Ba trăm trọng là thiên hà thủy quân cung tiền bộ đội hữu hiệu sát thương cự ly, mà xét thấy yêu quân đều mặc trọng giáp, khoảng cách này phải rút ngắn đến hai trăm trọng.

Đang lúc Cửu Đầu Trùng chuẩn bị hóa ra bán thú thái mang theo một đám yêu binh giết đi qua thời điểm, hầu tử mệnh lệnh đến.

"Đình chỉ tiến công? Mẹ nó, ta mảo đủ kính người để cho ta đình chỉ tiến công?"

"Không phải đình chỉ tiến công, là cho người hơi các loại."

Quay đầu lại, Cửu Đầu Trùng chứng kiến hơn mười chiến thuyền mộc chất chiến hạm theo hấn bốn phía xẹt qua bay thẳng hướng quân địch.

Những chiến hạm này, đúng là thiên tướng lúc trước hồi báo cho Thiên Bồng, không có trang dụng giác chiến hạm!

Tại tiến vào thiên hà thủy quân tầm bắn phạm vi trước, bảo vệ xung quanh tại chiến hạm bốn phía yêu binh môn cũng đã đều tứ tán.

"Bọn họ muốn làm gì? Dùng cái này vài chiến thuyền phá thuyền tới dụng sao?" Tất cả thiên binh đều đuổi dài đầu.

Thiên Bồng cũng là hơi sửng sờ.

"Hội không phải là muốn dùng để ngăn cản tên?"

Rất nhanh, cái này vài chiến thuyền quân hạm tiến nhập thiên hà thủy quân tầm bắn phạm vi, phía sau Cửu Đầu Trùng dưới sự dẫn dắt bộ đội lại không có đuổi kịp.

Trận trận nghi hoặc trung, Thiên Nhâm thăm dò tính hạ lệnh phát một vòng tiễn, này một cây màu ngân bạch tên bắn trên chiến hạm, bắn thủng vải bạt, có thậm chí trực tiếp xuyên thủng làm bằng gỗ boong thuyền, lại không có chút nào giảm xuống chiến hạm tốc độ.

Cái này từng chiếc từng chiếc chiến hạm như trước phi tốc hướng phía thiên hà thủy quân phương hướng vọt tới.

"Lại tiếp tục như vậy mà nói, sẽ trực tiếp đâm vào phía trước nhất trên chiến hạm a?"

"Loại này phá chiến hạm có thể đâm cháy chiến hạm của chúng ta sao?"

"Đừng nói đâm cháy, chính là giải khai lỗ hồng cũng khó khăn!"

Không có ai hoài nghi thiên hà thủy quân bố trí ở trước tiên tuyến nhất dùng để cách trở những kia sắt thép chiến hạm độ cứng cõi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Có thể nhưng vào lúc này, những này một chất chiến hạm sau cửa khoang mở ra, trên trăm cá yêu quái vỡ cánh từ đó nổi đuôi nhau ra!

"Không tốt ——! Tránh mau tránh!" Thiên Bồng mạnh mẽ kinh hô lên.

"Oanh —— "

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy những kia một chất chiến hạm cũng đã nặng nề mà đâm vào thiên hà thủy quân trên chiến hạm, ngay sau đó, chúng nó tại tất cả mọi người nhìn soi mói chia năm xẻ bảy, trong tiếng nổ vang, hóa thành giống như sóng biển vậy liệt hỏa thôn phệ chiến hạm, liên quan chiến hạm sau quân trận. . .

Xa xa Na Tra tay vừa trượt, thiếu chút nữa cả ngã ngồi xuống. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Thật có lỗi, chiến tranh không phải rất am hiểu ghi. . . Ghi được tương đối chậm. Hôm nay chỉ có thể nhiều như vậy. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 314: Đối Nghiền

Mãnh liệt sóng xung kích bí mật mang theo trước sóng nhiệt trong nháy mắt cuốn sạch hết thảy, trên bầu trời tầng mây cũng như cùng sóng gợn loại khuếch tán ra, vô luận là thiên binh thiên tướng còn là yêu chúng đều thời trúng mở mắt không ra. . .

Thiên hà thủy quân phía trước bảy cá quân trận ngay tiếp theo chiến hạm đều bị cắn nuốt, mà tất cả yêu quái đều đã kinh gia tốc chạy nước rút —— tận quản bọn hắn còn chăm chú địa từ từ nhắm hai mắt.

Tàn sát bừa bãi trong cuồng triều, hầu tử hơi ngẩng đầu lên, nhếch môi cười, Thiên Bồng mở to hai mắt nhìn, vịn tại trên chuôi kiếm tay chậm rãi rất nhanh, hai người cách không tương vọng.

"Ôn độc, liệt diễm bắn ra. Người dám làm lần đầu tiên, lão tử tự dám làm mười lăm. Đừng quên, chúng ta yêu quái liền mệnh đều là treo ở dây lưng quân trên, không có gì không dám." Hầu tử cười đến càng phát ra vui vẻ.

Tận lực khoa trương thuyết minh thế cho nên mười lăm dặm ngoài Thiên Bồng đều có thể xuyên thấu qua thần ngữ đọc hiểu ý tứ của hắn, này vịn kiếm tay nắm được càng phát ra khản.

Đây là ý gì? Đây là tại thị uy trả thù sao?

Thiên hà thủy quân đối Sương Vũ sơn dùng ôn thủy, Hoa Quả Sơn khiến cho ôn độc phạm vi càng thêm mở rộng, sinh linh đồ thán. Thiên hà thủy

quân dùng tràn đầy liệt diễm bắn ra va chạm Hoa Quả Sơn, bọn họ có thể dùng uy lực càng lớn chiến hạm va chạm thiên hà thủy quân quân trận.

"Hai cánh trái phải hội tụ, trung quân đẩy mạnh!" Thiên Bồng cơ hồ là cắn răng rít gào đi ra.

Chính phía trước tàn sát bừa bãi hỏa diễm nhanh chóng tiêu tán.

Cùng liệt diễm bắn ra so sánh với, những chiến hạm này có một cái ưu thế cực lớn, thì phải là chúng nó hỏa diễm cũng không phải phun, mà là nung nổ mạnh lực lượng tàn sát bừa bãi. Điều này khiến cho chúng nó có khả năng bị dùng ở không trung chiến đấu.

Nhưng nơi này dù sao cũng là trên bầu trời, nổ mạnh tuy nhiên kịch liệt, huy sái ra lại không là không có rễ chi hỏa, trên bầu trời cũng không có bất kỳ có thể cung thiêu đốt vật liệu. Đồng thời. Chúng nó đối mặt binh không là đơn thuần Hoa Quả Sơn yêu trong thành kia bang bình thường yêu quái. Mà là thiên đình quân chính quy —— thiên hà thủy quân.

Oanh kích tuy nhiên mãnh liệt. Lại trôi qua tức thì, không cách nào đối cái này bị cắn nuốt bảy cá quân trận tạo thành hủy diệt tính thương tổn. Đại đa số thiên binh chỉ là đại diện tích bóng mà thôi, cũng không nguy hiểm cho sinh mệnh, thậm chí còn giữ vững tương đương trình độ sức chiến đấu.

Bất quá điều này cũng làm cho đủ rồi, đối tại hầu tử mà nói, những vũ khí này lớn nhất tác dụng ở chỗ chế tạo khủng hoảng.

Có lẽ có một ngày, hấn hội dùng loại chiến hạm này trực tiếp va chạm thiên hà thủy quân tổng bộ Vân Vực Thiên cảng. Khủng hoảng Ngô Giả đạo thiên binh tại trải qua sinh tử Hành Giả đạo yêu quái tinh nhuệ trước mặt —— không chịu nổi một kích!

Đương hỏa diễm biến mất, chạt vật không chịu nổi Thiên Nhâm ngẩng đầu lên thời điểm. Cũng đã chứng kiến Cửu Đầu Trùng mang theo rất nhiều yêu quái găm thét bay qua cách trở thiên quân chiến hạm hướng bọn họ lao qua, gằm trong gang tấc. Mà bọn họ thậm chí liền tổ chức phòng ngự thời gian đều không có.

Chém giết bắt đầu rồi.

Máu tươi như mưa rơi hạ rơi.

Tất cả yêu quái đều đã kinh hướng phía thiên quân điên cuồng mà công kích, giống như thị huyết cuồng ma vậy. Hầu tử một chân cũng đã bước lên mép thuyền, tay cầm kim cô bông, tựa hồ tùy thời chuẩn bị tự mình phóng ra.

"Hai cánh trái phải —— ngắm bắn quân địch!"

Đầy trời vũ tiễn từ phía trên trong quân trận bắn một lượt ra, lại không là bắn về phía bất luận cái gì yêu quân, mà là rơi xuống yêu quái trước quân trung kỳ quân trong lúc đó chỗ trống khu vực.

Giờ này khắc này, cả thiên hà thủy quân hạm đội tựa như cùng một cái đang tại chậm rãi buộc chặt túi, túi ở giữa, là cùng Thiên Nhâm thống lĩnh hạ bầy cá quân trận thất cổ cùng một chỗ Cửu Đầu Trùng bộ đội sở thuộc. Đối tại thiên quân mà nói. Cái này một vòng tiễn mưa lớn hơn ý nghĩa đang cùng uy hiếp. Chích muốn ngăn cản, cho dù là chậm lại phía sau đối Cửu Đầu Trùng trợ giúp tốc độ. Đứng vững quân địch hai tuyến bộ đội, như vậy Hoa Quả Sơn cái này một chi tiên phong bộ đội chính là vật trong bàn tay!

Đáng tiếc chính là, Thiên Bồng sai lầm địa phủng chùng Hoa Quả Sơn yêu chúng sĩ khí.

Đôi mặt vũ tiển, những này hung hãn không sợ chết yêu quân nhu trước nỗi cơn điên địa chạy nước rút, vô số yêu quái trúng tên rơi xuống đất.

Theo Đoàn Chủy trong tay tiếp nhận một kim loại ống dài trạng vật thể, hầu tử cười tùm tùm địa siết trong tay ước lượng, chỉ hướng Thiên Bồng.

Trong tích tắc, Thiên Bồng con mắt trừng được càng phát ra đại.

Này bên cạnh thiên tướng cũng nguyên một đám tựa hồ ý thức được cái gì, vội vàng hướng Thiên Bồng bên cạnh tới gần, đem Thiên Bồng bao quanh hộ ở bên trong.

"Không cần khẩn trương!"

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng thân thủ đẩy ra rồi ngăn cản trước người hai vị thiên tướng đi phía trước bước một bước, nhìn thẳng hầu tử.

Hầu tử chậm rãi nhếch môi, nở nụ cười.

Đạo đạo linh lực theo hấn rất nhanh năm ngón tay đưa vào này ống dài trạng vật thể, trong khám pháp trện nhanh chóng vận chuyển, theo hầu tử đưa vào linh lực tăng lớn, cả mới bắt đầu phát ra tư tư tiếng vang, tựa giống như không chịu nổi gánh nặng loại nổi lên màu đỏ sậm quang.

Thiên hà thủy quân trên soái hạm thiên tướng môn đều ngừng lại rồi hô hấp, chờ đợi.

Trong hỗn chiến, một vị thiên binh vượt cánh vừa vịn cách trở đến giữa hai người.

Chỉ thấy hầu tử mặt không biểu tình mà dùng ngón cái đè xuống sau chuôi hạt châu, chói tai tiếng vang nhanh chóng truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Hầu tử tay hơi sau bắn, nhắm vào Thiên Bồng trông nom khẩu mạo hiểm nhàn nhạt yên.

Vuốt cánh thiên binh không biết bị cái gì xuyên thủng mà qua, trước ngực phía sau lưng trên hai cái lỗ máu xèo xèo địa mạo hiểm huyết.

Trong vòng hơn mười dặm bên ngoài, cự ly Thiên Bồng mi tâm không đến ba tấc địa phương, một khóa chày sạch xích hồng kim loại hạt châu chính phát ra xèo xèo tiếng vang phi tốc quay cuồng muốn về phía trước, lại bị Thiên Bồng thi triển ra Cự Lưu Trận gắt gao khóa lại, kịch liệt trùng kích rộng gian đều ần ần có chút bóp méo.

Thiên Bồng mí mắt hơi nháy lên.

Rất nhanh, tại song phương giằng co không dưới trong sức mạnh, này kim loại hạt châu trực tiếp ở không trung bạo liệt ra đến, theo gió tiêu tán.

Một đám thiên tướng đều ngo ngẩn.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng hầu tử một chiêu này dụng ý, yêu trong quân trận những kia lưng vải bố bao vây vật thể yêu binh cũng đã nhanh chóng cởi xuống lưng túi.

Ở đằng kia lưng trong túi, là từng nhánh cùng hầu tử trong tay ống dài trạng pháp khí cùng loại pháp khí, lại càng dài.

Bọn họ nhanh chóng đem nó giơ lên nhắm ngay xa xa thiên quân, nghe chỉnh tề hiệu lệnh, bắn một lượt.

Nhàn nhạt sương mù, chói tai tiếng vang nhanh chóng tràn ngập chiến đấu một đường, vô số thiên binh bị đánh rơi.

Tuy nói uy lực cùng người sử dụng bản thân lực lượng có thật lớn quan hệ, đương kéo đến ngàn trượng đã ngoài cự ly, những này kim loại hạt châu thậm chí không cách nào đục lỗ thiên quân khai giáp.

Nhưng cũng đủ rồi, tối thiểu so với cung tiễn dùng tốt, không phải sao? Ít nhất so với cung tiễn cự ly xa hơn, uy lực càng lớn, càng khó có thể ngăn cản.

Hơn nữa này tiếng vang bản thân tự có chứa thật lớn uy hiệp tác dụng, mỗi một luân bắn một lượt sau, thiên tướng môn lập tức có thể chứng kiến rất nhiều thiên binh phun trước máu tươi rơi rụng.

Phối hợp với cung tiễn. Loại này binh khí rất nhanh áp chế thiên hà thủy quân viễn trình bộ đội.

Sự tình vẫn chưa xong. Ở đằng kia chiến trường ở giữa. Thiên hà thủy quân nóng lòng phong tỏa lỗ hồng lí nhanh chóng sát nhập vào hơn mười chiến thuyền sắt thép trọng hạm. Những này trải qua Hoa Quả Sơn cải trang trên chiến hạm dỡ bỏ nguyên bản làm chủ lực vũ khí nổ pháo, đổi lại màu đen đồng trạng vũ khí.

Mỗi một tàu chiến hạm, đều chừng hai mươi môn nhiều.

Mà những vũ khí này tựa hồ căn bản chính là này khéo léo đồng trạng vũ khí cự đại hóa, trong tiếng nổ vang, chúng nó bắn ra cự đại kim loại viên đạn.

Lúc này đây, không chỉ là nhằm vào thiên binh, càng trực tiếp nhằm vào thiên quân chiến hạm.

Tuy nói những này kim loại viên đạn oanh kích tại thiên hà thủy quân kim loại trọng hạm trên thậm chí không phải từng cái bộ vị đều có thể một kích đục lỗ, nhưng ít ra có thể làm cho cả tàu chiến hạm đều rung động

không thôi. Những cái này thiên binh liền đứng cũng không vững , càng đừng đề cập sử dụng nỏ pháo.

Trong lúc nhất thời, nóng lòng vây kín hai cánh bị ngành sanh sanh đè ép trở về, yêu quân bộ đội trước sau hợp thành một đường, song phương khoảng cách gần chém giết bắt đầu rồi.

Giờ khắc này, Thiên Bồng không thể nghi ngờ bị chấn trụ.

Không chỉ là Thiên Bồng, kể cả thiên hà thủy quân từng cái thiên tướng, từng cái thiên binh, thậm chí là Nam Thiên Môn Na Tra, thậm chí cả cầm quốc thiên vương, Đa Văn thiên vương.

Bất kỳ một cái nào đều bị chấn trụ.

Tại thời khắc này. Bọn họ phảng phất cảm giác mình đối mặt không phải là cái gì yêu quân, mà là một chi thiên đình tinh nhuệ...

Không. Thiên đình tinh nhuệ đều so ra kém bọn họ.

Trước mắt cái này tràn đầy khói thuốc súng tràng diện, đã hoàn toàn phá vỡ bọn hắn đối với chiến tranh nhận thức. Những này yêu quái sử dụng pháp khí thậm chí so với bọn hắn thiên quân còn nhiều hơn, còn muốn vô cùng.

Tại đây một sát, bọn họ đồng loạt ý thức được một điểm, từ nay về sau, cả trong thiên địa chiến đấu hình thái đều muốn bị triệt để thay đổi.

Tại dĩ vãng, yêu quân yếu, thiên quân cường, bọn họ căn bản cũng không có tất yếu cố sức khai phá vũ khí mới. So sánh dưới, duy trì đại lượng bộ đội, dùng đơn giản nhất binh khí, bảo trì mạnh nhất tính cơ động mới có thể để cho bọn họ hữu hiệu dò xét trong thiên địa rộng lớn không cùng ranh giới.

Hiện tại?

Chút bất tri bất giác, tiềm phục tại Hoa Quả Sơn cái này chi bộ đội cũng đã thực hiện trang bị toàn bộ phương vị tiến hóa.

Cùng thiên quân bất đồng, bọn họ không ngừng cường hóa trang bị, không ngừng cường hóa chiến pháp, không ngừng tăng cường quân bị, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không phải là vì thống trị rộng ốc thổ địa, mà là vì đánh bại địch nhân cường đại —— thiên đình.

Đối với bọn hắn mà nói, không hạn chế địa cường hóa vũ khí, chọn dùng các loại không thể tưởng tượng nếm thử mới là chính xác nhất, hết thảy chỉ vì thắng lợi!

Một đường thiên hà thủy quân, cái này chi được xưng thiên đình lợi kiếm thiên hà thủy quân đã bị đánh cho quân lính tan rã.

Giờ này khắc này, cái này chi yêu quái quân đoàn cũng đã xé toang nhiều năm qua trước mặt cụ, lộ ra nó nguyên bản diện mục dữ tợn.

"Nơi này giao cho ngươi!"

"Đi."

Một cước đạp tại mép thuyền trên, hầu tử thả người hướng phía một đường phóng đi, quơ kim cô bổng bắt đầu điên cuồng thu hoạch thiên binh.

Nơi đi qua, huyết nhục tung tóe.

"Bằng như vậy đã nghĩ thắng sao?" Như trước đứng ở hạm thủ Thiên Bồng sắc mặt cũng đã ần ần có chút phát tím, hắn cuốn trước thả người nhảy lên lầu các trên nóc túm lấy lệnh kỳ ra sức huy vũ lên.

"Thiết cốt chiến pháp?" Xem hiểu tín hiệu cờ thiên tướng môn không khỏi đều ngây dại.

"Đây là không có biện pháp trung biện pháp."

Ngay tiếp theo phía sau chưa gia nhập chiến trường quân trận, thiên hà thủy quân tất cả trận hình đều tản ra, không hề tổ chức tính thiên binh tựa hồ thoáng cái thành yêu quân đơn thuần con mồi. Mất đi dựa vào, bọn họ chỉ có thể dựa vào tự mang một ít phù chú trước mặt chống đỡ yêu quái môn xâm nhập.

Bất quá, cái này chỉ là mới bắt đầu.

Một đường sắt thép trọng hạm toàn bộ mở đủ Mã Lực vọt tới trận địa địch, ven đường nghiền nát vô số mộc chất chiến hạm, cho đến chính diện đánh lên an màu đen đại đồng yêu quân chúng hạm.

Dùng để cách trở chiến hạm bị kẻ hết buông tha cho.

Tất cả thiên tướng đều phóng ra, bọn họ nhanh chóng tạo thành các loại chiến trận, giúp nhau che chở lấy đầy mạnh. Đối với bọn hắn mà nói, vô luận là yêu quân vũ khí trong tay, còn là trên chiến hạm đại đồng, thậm chí cả Cửu Đầu Trùng lớn như vậy yêu đều là không có hiệu quả.

Phảng phất bị triệt để buông tha cho thiên binh môn bị bắt khép lại đến thiên tướng chiến trận phía sau, ven đường xung phong liều chết. Bộ dáng kia, nhìn về phía trên tựa giống như nhân loại thế gian hỏa ngục trận vậy!

Trong lúc nhất thời, song phương quân thế cài răng lược, yêu quân thế công bị triệt để át chế trụ.

Chỉ có trời biết đạo tại dạng này giúp nhau trùng kích bên trong song phương trả giá như thế nào một cái giá lớn.

Song phương đều đã kinh giết đỏ cả mắt rồi.

Na Tra tận mắt nhìn thấy trúng sáu tiễn yêu binh tướng trên người tên cường chế rút ra sau mang theo máu chảy đầm đìa thân hình lại nhanh chóng đầu nhập vào chiến trường, tận mắt nhìn thấy bị chặt một cái cánh tay thiên binh như trước tại chiến trường ở giữa chạy nước rút...

Đầy trời đều là bay múa tàn chi, đủ mọi màu sắc linh lực điên cuồng đối oanh, chiến hạm một con thuyền tiếp một con thuyền rơi rụng, có thiên hà thủy quân, có Hoa Quả Sơn, hỏa quang chiếu sáng cả Hoa Quả Sơn.

Đối tại thiên hà thủy quân mà nói, bọn họ cho tới bây giờ sẽ không sợ thương vong.

Đối tại yêu quái mà nói, thua trận chiến này, bọn họ chính là còn sống, cũng là chết.

Song phương đều đã không có đường lui...

Thiên binh, yêu binh, theo song phương chiến tuyến giằng co, toàn bộ chiến trường, giờ này khắc này nhìn về phía trên cũng đã giống như cối xay thịt vậy!

Đêm tối, theo đang lúc hoàng hôn song phương bắt đầu động thủ đến nay đã có hai canh giờ, chết cũng đã tiêu thăng đến lẫn nhau quan chỉ huy đều đã chết lặng tình trạng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, càng ngày càng nghiêm trọng, ai cũng không biết khi nào thì tài năng chấm dứt.

Có lẽ, cái này căn bản là sớm đã nhất định a.

Thiên đình tinh nhuệ nhất bộ đội, chống lại yêu tộc tinh nhuệ nhất bộ đội, trên trời dưới đất hai đại quân phiệt trong lúc đó đối nghiền. Lẫn nhau

đều phong kín đường lui, chính thức không chết không ngót.

Nhìn qua lên trước mắt một màn, Na Tra đột nhiên có loại cảm giác không rét mà run.

"Ta suy nghĩ, cha ta bị bắt làm tù binh, có lẽ đối với Nam Thiên Môn mà nói cũng không nhất định là xấu sự..." Nhìn qua lên trước mắt huyết tinh vô cùng một màn, hấn bất đắc dĩ địa thở dài. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ngạch, cầu đừng đập bể 9000 đã ngoài thúc canh, thật tình ăn không vô, nhìn xem trông mà thèm mà thôi...

Hôm nay còn là chỉ có canh một. Cầu đặt, cầu toàn đỉnh. Nếu như toàn bộ đỉnh + toàn bộ khen tỵ tốt hơn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 315: Đối Nghiền (Hai)

Hoa Quả Sơn, dưới mặt đất. Bài này do . 23u. Thủ phát

Nho nhỏ trong nhà giam, Phong Linh cùng Ngao Thính Tâm yên tĩnh địa ngồi, tựa tại các nàg cách đó không xa, bên ngoài lan can đứng vững hai cái phòng thủ yêu binh, này dáng người thẳng đợc nhìn về phía trên đều có chút câu thúc.

Đại khái là bọn họ cũng đều biết mình bây giờ phòng thủ chính là Hoa Quả Sơn hai cá nhân vật trọng yếu quan hệ a.

Cùng bình thường nhà giam bất đồng, cái này nhà giam nhìn về phía trên dị thường địa sạch sẽ. Loại này sạch sẽ cơ hồ thể hiện tại mỗi trong khắp ngõ ngách.

Trên mặt đất trái cỏ khô là mới tinh, mới mở đục mặt đá trên bao trùm một tầng trắng noãn vôi, tuy nhiên thả ở chính tề hình cụ, lại nhìn không đợc mây may vết máu, mà ngay cả thiết trên lan can cũng không có nửa điểm tú tích.

Tái phối trên trên tường cây đuốc hừng hực hỏa quang, đầy đủ hết thông gió hệ thống, cái này nhà giam không có chút nào cái khác nhà giam như vậy âm u ẩm ướt . Càng chính xác ra, nó nhìn về phía trên căn bản không giống cá nhà giam.

Trên thực tế, cái này thuộc về một cái tiểu hình dưới mặt đất thành lũy một bộ phận, tựa tại vài ngày trước, cái này dưới mặt đất thành lũy thậm chí

còn không có nhà giam. Kỳ chủ muốn làm dùng hẳn là chứa đựng binh khí khải giáp, đan dược, thực vật, tại Hoa Quả Sơn chiến sự bất lợi cần chuyển sang hoạt động bí mật thời điểm có thể để làm căn cứ địa sử dụng.

Dạng như vậy một chỗ, cho tới bây giờ sẽ không thu dụng tù binh tính toán, tự nhiên cũng không cần nhà giam.

Mà đang ở vài ngày trước, hầu tử một cái đột nhiên mệnh lệnh cho cái chỗ này ngạnh sanh sanh nhét vào được một cái nhà giam, cùng với hai vị đặc thù "Kẻ tù tội" .

Đặt ở trong tay trà chén nhỏ hơi rung động, va chạm bên trong phát ra chói tai tiếng vang.

Phong Linh không tự giác địa rất nhanh váy dài.

Cả nhà giam đều đang chấn động.

Ngồi ở trong nhà giam, các nàng thậm chí có thể tinh tường địa nghe đi ra bên ngoài truyền vào tiếng kêu thảm thiết, tiếng gào thét, tiếng nổ mạnh...

Thanh âm kia nghe được Phong Linh tâm phiền ý loạn.

"Như thế nào? Sợ?" Ngao Thính Tâm hỏi.

Phong Linh ngậm miệng lắc đầu.

"Sợ chính là sợ, có cái gì hảo phủ nhận." Ngao Thính Tâm cúi đầu nhấp một ngụm trà nước. Thở dài: "Bọn họ cái này động tĩnh là có chút lớn. Chính là sợ cũng không kỳ quái."

"Thính Tâm tả. Hẳn sẽ thắng sao?" Phong Linh nơm nớp lo sợ mà hỏi thăm.

"Cái này, ta cũng không biết." Ngao Thính Tâm thản nhiên cười, nói: "Bất quá ngươi không phải hẳn là so với ta rõ ràng hơn sao? Ta từ trước đến nay không quản sự, ngươi ít nhất còn tham dự luyện đan, hẳn là so với ta hiểu rõ hơn Hoa Quả Sơn mới đúng."

Phong Linh cúi đầu xuống không nói, một đôi thật dài lông mi vây quanh hạ lam sắc nhãn con ngươi chăm chú nhìn trà chén nhỏ không tha, xem nhập thần.

Nhìn xem Phong Linh này không yên vạn phần thần sắc, Ngao Thính Tâm che miệng nở nụ cười: "Đừng lo lắng. Xem tình hình chiến sự rất kịch liệt. Tuy nhiên không nhất định sẽ thắng, bất quá tối thiểu không dễ dàng như vậy thua. Dù sao cũng là nhà mình địa đầu, chỉ cần luồng thứ nhất gánh vác được, đằng sau tự so với có lợi."

Vi hơi dừng một chút, nàng thấp giọng nói: "Bất quá, ngươi như vậy sáng khoái địa đáp ứng tại nơi này ở lại, lại là rất để cho ta ngoài ý muốn a. Ta nghĩ đến ngươi sẽ nghĩ yếu cùng trên chiến trường."

Nhìn chăm chú trà chén nhỏ, Phong Linh thấp giọng nói: "Ta không muốn trở thành vì hẳn gánh nặng."

"Dạ?"

"Hẳn chỉ cấp ta hai lựa chọn, hoặc là trước thời gian cách nở hoa quả sơn, hoặc là cùng ngươi cùng một chỗ tại nơi này mang theo. Ta không nghĩ hẳn run thời điểm còn lo lắng cho ta. Cho nên..."

Ngao Thính Tâm thoáng cái trầm mặc.

Hồi lâu. Nàng nâng má nhìn chăm chú Phong Linh nói: "Có một việc ta một mực đều không rõ."

Phong Linh hơi ngẩng đầu.

"Người tại sao phải thích hầu tử?"

"A?" Phong Linh mặt xoạt địa thoáng cái đỏ, cúi đầu xuống. Nàng nhăn nhó nhí nhí hồi lâu, nói: "Dương Thiên tử cũng không... Cái này không nên thật là bình thường sao?"

"Rất bình thường sao? Dương Thiên tử bản thân sẽ không là người bình thường, nàng đều hơn một ngàn tuổi, bàn về năm sau linh so với ta còn lớn hơn. Phạm là gian con đường thực tế sống ra tới hơn một ngàn tuổi a, không phải thiên đình hơn một ngàn thiên. Đã tham gia nhiều như vậy đại chiến, cái gì sóng to gió lớn đều gặp, đến nước này, ánh mắt, ý nghĩ, khó tránh khỏi sẽ có điểm siêu thoát. Trên thực tế ta vừa mới vấn đề cũng chỉ châm đối với người bình thường. Có thể người sao? Người giống như mới hai mươi tuổi không đến a?"

Phong Linh không nói gì, này mặt càng thêm đỏ.

"Hai mươi tuổi không đến... Đừng nói so với nàng loại đó, chính là một người bình thường loại trăm năm tâm lý lộ trình người đều còn chưa đi xong, làm sao có thể nói chuyện gì siêu thoát?"

Phong Linh như trước không nói gì.

"Ánh mắt của người là lam sắc, ta một mực rất hiếu kỳ, dùng lam sắc con mắt nhìn qua thế giới, có phải là cùng chúng ta không giống với?"

Nói, nàng khẽ nghiêng thân thể hướng Phong Linh lại gần quá khứ, tựa hồ muốn từ cặp mắt kia lí nhìn ra cái gì bên trong càn khôn.

Phong Linh nháy mắt con người né tránh.

"Hắn là là giống nhau a. Không đủ ta cũng vậy nói không rõ, ta vô dụng màu đen con mắt xem qua..."

"Ánh mắt của ngươi là như thế nào biến thành lam sắc?"

"Su phó nói ta sinh ra đến con mắt chính là lam sắc."

"Cha mẹ của ngươi? Con mắt cũng là lam sắc sao?"

Phong Linh ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ, nói: "Su phó nói, ánh mắt của bọn họ là màu đen."

"Ngươi chưa thấy qua cha mẹ ngươi?"

"Không có, tự ghi việc bắt đầu tự tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

Ngao Thính Tâm "A" một tiếng không hỏi nữa.

Không bao lâu, cửa gỗ "Cạch" một tiếng bị đá văng.

Trong nhà giam hai cái nữ hài sợ tới mức thoáng cái đứng lên, về phần này hai cái yêu binh, tắc khẩn trương được rút ra binh khí.

Bất quá, theo đi tới lại không là thiên quân, mà là một vị yêu tướng.

Này yêu tướng hướng phía Phong Linh cùng Ngao Thính Tâm nhẹ gật đầu xem như hành lễ, rồi hướng trước hai cái phòng thủ yêu binh quát mắng nói: "Mang lên binh khí, theo ta đi!"

"Đi nơi nào?" Hai cái yêu binh hai mặt cùng dòm.

"Còn có thể đi nơi nào? Đánh thiên hà thủy quân a!"

"Chính là... Có thể là chúng ta không có 'Dực'."

"Không cần 'Dục' ! Mẹ nó, không nên nhiều như vậy vấn đề, tranh thủ thời gian theo ta đi là được!"

...

Hoa Quả Sơn chiến trường.

Trên bầu trời chém giết vẫn còn tiếp tục, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, song phương tất cả dự bị đội đều đã kinh đầu nhập vào chiến trường, nhưng vẫn là giằng co không dưới.

Phóng lên trời trong ngọn lửa, đỏ hồng huyết vậy khắp mỗi khắp ngõ ngách.

Nhìn qua này huyết vũ, Na Tra ghé vào mép thuyền trên không tiếng động địa thở dài trước: "Đồng dạng là màu đỏ huyết a, cần gì chứ? Hôm nay ta cuối cùng tính kiến thức đến cái gì gọi là chiến tranh rồi. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

Trên mặt đất, mới chiến đấu đang tại triển khai.

Đại lượng chiến hạm vẫn lạc, cả Hoa Quả Sơn địa giới xa xa nhìn về phía trên cũng đã giống như một tòa chiến hạm bãi tha ma, mảng lớn rừng rậm bị đốt lên, phóng lên trời hỏa quang tương tinh không đều chiếu thành hôn hồng nhan sắc.

Tất cả, nguyên bản che giấu tại các địa hạ thành cùng với trong động phủ yêu quái đều đã kinh xuất động, bọn họ tại một vị cô gái che mặt dưới sự dẫn dắt, cầm trong tay đủ loại vũ khí chạy tại chiến hạm phé tích trong lúc đó, bắt đầu nghĩ cách cứu viện những kia rơi rụng mặt đất nhưng còn đến hơi thở cuối cùng yêu quân tướng sĩ, đồng thời cấp cho những kia yếu ớt thiên hà thủy quân thương binh một kích trí mạng.

Những này không cách nào tại trên bầu trời bay lượn nhược tiểu yêu quái hiện nay trở thành thiên hà thủy quân sợ hãi nhất tồn tại.

"Mẹ nó, này bang tiểu yêu. Thừa dịp chúng ta không không ra tay đến kiếm tiện nghi!" Một vị thiên tướng gầm hét lên.

Chính trong ngôn ngữ, Thiên Tâm cũng đã bỗng nhiên gia tốc từ trên bầu trời gào thét dưới xuống hướng phía cô gái che mặt kia vọt tới. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: hôm nay canh được ít một chút, ngày mai cam đoan gia canh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 316: Đồi Nghiền (Ba)

Phóng lên trời trong ngọn lửa, mặc thiên hà thủy quân ngân sắc chiến giáp Thiên Tâm cầm trong tay lợi kiếm, toàn thân tản ra ngân sắc quang huy giống như như lưu tinh vạch phá bầu trời đêm bay thẳng hướng này đứng ở rơi tan chiến hạm đỉnh cô gái che mặt.

Ngửa đầu trông thấy Thiên Tâm, cô gái che mặt kia lập tức mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ.

Chích một cái chớp mắt, giữa hai người cự ly liền còn lại hơn mười trượng.

Kiếm đã giơ lên cao cao, tựa tại Thiên Tâm sắp đem nàng kia một kiếm chém thành hai khúc thời điểm, một tay từ phía sau túm ở lưng của hấn giáp đưa hấn cả ngành sanh sanh kéo lấy.

Còn chưa chờ hấn xoay người quát mắng, chỉ thấy cô gái che mặt kia trước người, hấn nguyên bản sắp đến địa phương một đạo kim quang vạch phá tầng mây từ trên cao nặng nề rơi đập, trong nháy mắt xuyên thủng cô gái che mặt dưới chân hài cốt chiến hạm xâm nhập mặt đất, chích lưu lại một sâu không thấy đáy huyết động, tràn ngập nhàn nhạt sương mù.

Mắt thấy đây hết thấy, vô luận là yêu quái còn là thiên binh đều ngưng ngẩn.

"Đó là cái gì?" Thiên Tâm cả kinh nuốt khô nhỏ nước miếng.

Thiên Bồng chậm rãi đưa hán túm đến phía sau của mình, mặt không biểu tình mà nhìn xem cô gái che mặt phương hướng.

Một người mặc màu đen khải giáp thân ảnh lặng yên từ trên bầu trời rơi xuống, ngã tại nàng cùng Thiên Bồng trong lúc đó.

"Ta nghĩ đến ngươi không cần ta nói đều hiểu được không cần phải đi ra chạy loạn. Không phải ta vừa mới trông thấy, ngươi đã chết rồi." Hầu tử thấp giọng nói.

Bum lấy ngực, nàng thật sâu thở hào hển: "Cái này cơ hội không thể bỏ qua."

Đây là Dương Thiên thanh âm.

"Tại ngươi nắm chặt một cái cơ hội tốt đồng thời, lại cho đối phương sáng tạo một cái canh cơ hội tốt." Hầu tử con mắt lặng lẽ xéo xuống xa xa.

Ngoài năm dặm, sơn phong phía trên, một cái toàn thân đều bao bọc ở hắc bào trung cô đơn thân ảnh chính chậm rãi tán đi ngưng tụ trong tay linh lực.

Này người áo đen thân nhiên nhìn hầu tử liếc. Xoay người biến mất trong bóng đêm.

"Nếu người nào đó đi ra rồi. Đến lúc đó thật vất vả dứt rời thiên hà thủy quân tiếp tế lại nên khôi phục a. Lấy không tốt. Thiên đình hội điều khiển càng nhiều binh lực."

"Vừa mới, cảm ơn." Dương Thiên nhắm chặt hai mắt nói.

"Có thể chống đỡ rơi ta thiếu nợ lời hứa của ngươi sao?"

"Không thể!"

"Được rồi, người nói không thể thì không thể." Hầu tử bất đắc dĩ địa nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời cách xa nhau hai mươi trượng Thiên Bồng cùng Thiên Tâm, bẻ bẻ cổ phát ra "Ken két" tiếng vang: "Đại nguyên soái, mặt đất việc nhỏ cũng đừng chuyên, chúng ta hỏi bầu trời đánh, người thấy thế nào?"

Duỗi giơ tay lên. Vừa mới bị ném mạnh đi ra ngoài kim cô bồng lượn vòng trước lại trở lại trong tay, tiện tay vũ ra côn hoa bí mật mang theo trước cuồng bạo khí kinh.

Dương Thiên áo choàng đều bị giương lên.

Chính trong ngôn ngữ, Đoàn Chủ mang theo hơn mười tên yêu quái cũng đã rơi xuống hầu tử bên cạnh đem cung kéo đến mãn huyệt chỉ hướng Thiên Bồng.

Thiên Bồng hơi cúi đầu, hùng hực thiêu đốt biển lửa khoảng cách, ánh mắt nơi đi qua, lộ vẻ yêu quái, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn kinh ngạc mà chăm chú nhìn hai người.

Trên bầu trời hỏa sao băng rơi.

Vô số tên cũng đã chỉ hướng hấn, chỉ cần hấn nói một cái "Không" chữ, nên tợn bắn một lượt ra a.

Thoát ly chiến trận, hấn không có khả năng dưới loại tình huống này độc chiến hầu tử.

"Đi." Một tay ngăn tại Thiên Tâm thần sắc. Thiên Bồng chậm rãi lui về phía sau.

Đãi sau khi hai người đi, hầu tử nghiêng mặt qua đối bên cạnh yêu quái nói: "Giúp ta đem nạng đưa trở về. Cái đó an toàn giấu cái đó."

"Dạ."

"Này mặt đất làm sao bây giờ?" Dương Thiên hỏi.

"Làm cho Đoàn Chủ chỉ huy."

"Đoàn Chủ chỉ huy mặt đất, bầu trời?"

Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn qua loạn thành nhất đoàn bầu trời chiến trường, này mi chau thành chữ bát (八): "Hiện tại bộ dáng này còn cần chỉ huy sao? Dù sao ta không hiểu như thế nào chỉ huy. Liền đem tự trước đánh đi."

Lúc này bầu trời chiến trường, đã chính thức có thể nói là loạn thành hỗn loạn.

Thiên hà thủy quân bên này cũng vẫn có thể có thể nói chỉ vào vung, tối thiểu thiên tướng môn tụ tập mà thành chiến trận còn như cùng một cái cá chiến tranh thành lũy loại ngật đứng không ngã, giúp nhau hô ứng.

Yêu quái môn?

Đã thiên tướng môn chiến trận đánh không vào đi, vậy cầm thiên binh khai đao. Điểm này bất kỳ một cái nào yêu quái đều hiểu. Đồi mà nói chi, ngoại trừ thiên tướng khổng chế khu vực bên ngoài, còn lại đều là yêu quái môn thiên hạ.

Tự loại thời điểm này, chỉ huy cho là thật chính là một câu chuyện cười.

"Được rồi, trở về đi. Đánh chiến chuyện tình làm cho nam nhân đến, nữ nhân một bên mát mẻ đi!" Hầu tử trở về trước nắm tay phô bày hạ cơ thể của mình.

"Hừ, ngươi là nam nhân sao?" Dương Thiên nắm thật chặt ngoại bào, trừng mắt liếc hẳn một cái nói: "Ngươi chỉ là chích công hầu!"

"Theo làm sao ngươi nói đều được." Hầu tử trợn trắng mắt, dẫn theo kim cô bỗng lại là hướng phía thiên tướng tạo thành chiến trận vọt tới.

...

Nam Thiên Môn hạm đội trên, một vị thiên binh lạng lẽ đi đến cầm quốc thiên vương bên người thì thào.

Cầm quốc thiên vương sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

"Làm sao vậy?" Na Tra hỏi.

"Ngọc Đế cũng đã hạ chỉ muốn chúng ta lập tức rút về Nam Thiên Môn, không cho phép lại tiếp tục tham dự thiên hà thủy quân cùng Hoa Quả Sơn trong lúc đó chiến tranh." Cầm quốc thiên vương nói.

"A?" Na Tra thoáng cái bật cười: "Ta cho là bọn họ hội lặc làm chúng ta toàn lực tiến công Hoa Quả Sơn hảo mau chóng chấm dứt trận chiến tranh này."

Cầm quốc thiên vương sâu hít một hơi thật sâu, nhìn về phía phương xa.

Theo cầm quốc thiên vương tầm mắt, Na Tra chứng kiến xuyên toa tại trong mây chém giết hầu tử.

"Hiện tại xem ra, bọn họ không có lặc làm chúng ta tiến công thiên hà thủy quân đã là vạn hạnh. . . Chờ một chút a, trận này trận chiến hẳn là rất nhanh đã xong, đến lúc đó ta cùng này hầu tử nói chuyện, bả cha ta muốn trở về."

Sự thật chứng minh, Na Tra đã đoán sai, đối tại đánh bạc hết thảy song phương mà nói, trận này trận chiến cũng không có dễ dàng như vậy chấm dứt.

Theo hoàng hôn đánh tới sáng sớm, lại từ sáng sớm giết hoàng hôn, song phương đều đã kinh kiệt sức, nhưng như cũ cắn chặt răng lấy ra tất cả lực lượng tiếp tục trận chiến đấu này.

Phóng nhãn nhìn lại, cháy đen trên mặt đất lộ vẻ thi thể, mỗi một chỗ thổ địa đều lây dính máu tươi.

Không có bất kỳ một phương bây giờ thu binh, chém giết như trước vĩnh viễn tiến hành trước.

Vô luận bọn họ cỡ nào địa mệt mỏi, lại còn không có bất luận cái gì một phương bây giờ thu binh, bởi vì trước lui lại một phương, liền ý nghĩa thất bại, ý nghĩa tất cả mất hết.

Đây mới thực là không chết không ngớt.

Đến ngày thứ hai mặt trời lặn thời gian, song phương tựa hồ cũng cũng đã không chịu nổi loại này không chừng mực hao tổn, về mệt mỏi tận hiện, lẫn nhau chủ lực đều đã kinh thoáng lui về phía sau. Vì đối phương sáng tạo ra, tạo ra một mảnh an toàn khu vực. Nhưng là gần kề như thế mà thôi. Chiến tranh vẫn còn tiếp tục.

Hoa Quả Sơn dùng chủ phong cho cứ điểm thực hành thay phiên, mệt mỏi binh lính có thể thoáng nghỉ ngơi và hồi phục, nhưng rất nhanh lại phải đầu nhập chiến đấu. Thiên hà thủy quân tại cự ly Hoa Quả Sơn chủ phong hai mươi dặm một tòa vô danh sơn phong trên đâm doanh, đồng dạng cũng chỉ là thực hành thay phiên, cấp cho bị thương thiên binh trị liệu đơn giản.

Tại cả Hoa Quả Sơn địa giới phương viên ba mươi dặm trong phạm vi, không chừng mực quấy rầy, truy đuổi, chém giết như trước chẳng phân biệt được ngày đêm địa tiến hành.

...

Đơn sơ trong doanh trướng, toàn thân máu chảy đầm đìa Thiên Bồng nắm một thanh cũng đã tổn hại, Hoa Quả Sơn yêu chúng xưng là "Sét đánh đồng" pháp khí. Lạnh run.

"Bọn họ đến tột cùng là nơi nào đến nhiều như vậy pháp khí? Lớn như vậy quy mô trang bị, đến tột cùng là ủy thác ai chế tạo?"

Vì trận chiến đấu này, thiên hà thủy quân cũng đã sử xuất tất cả lực lượng, thậm chí phá lệ sự chấp thuận thiên hà thủy quân binh lính trong chiến đấu sử dụng sẽ phá hư trận hình nhất trí tính phù chú.

Có thể cho dù như thế, bọn họ còn là đánh giá thấp Hoa Quả Sơn thực lực.

"Nguyên soái." Thiên Phụ nói: "Mặt tướng dùng vi, dưới mắt tình huống cũng đã xa xa vượt ra khỏi bên ta dự kiến, dựa theo bên ta trước mắt trang bị cùng với binh lực, chỉ sợ. . ."

"Người cho là nên lui lại?" Thiên Bồng giương mắt nói.

Thiên Phụ hơi khom người: "Nguyên soái, chúng ta cũng đã tổn thất mấy vạn thiên binh. Nếu như chúng ta bây giờ lui lại, nghĩ cách cùng thiên đình cầu thông. Đãi lấy được lượng giải , càng vũ khí mới sau lại tiến quân Hoa Quả Sơn. Đến lúc đó, nhất định sẽ so với hiện tại dễ dàng hơn nhiều. Dù sao những vũ khí này cũng không phức tạp. Chỉ cần thiên đình duy trì, muốn tạo ra ra giả bộ như vậy bị đối với chúng ta mà nói cũng không khó."

Lúc này, đứng ở Thiên Bồng trước mắt thiên tướng môn không có một người nào, không có một cái nào trên người không có dính máu. Có quá mức thậm chí đã bị thương không nhẹ. . .

Suốt giằng co mười hai canh giờ chiến đấu, làm cho mỗi người đều cơ hồ đã tiêu hao hết linh lực, vẻ mệt mỏi tận hiện.

Đã bao nhiêu năm, thiên hà thủy quân cũng đã bao nhiêu năm không có tao ngộ qua thảm liệt như vậy chiến đấu.

Không , càng chính xác ra, hẳn là chưa bao giờ tao ngộ qua. Ngoại trừ Thiên Bồng vừa tiếp nhận thiên hà thủy quân chủ tướng đoạn đó kém phát triển kỳ, thiên hà thủy quân còn chưa bao giờ tao ngộ qua cần nó đầu nhập tất cả lực lượng còn như trước chật vật như thế đối thủ.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng thoáng bình phục tâm tình, tiện tay đem tồn hạo "Sét đánh đồng" gác qua một bên trên bàn nói: "Nam Chiêm Bộ Châu ôn độc là này hầu tử phóng. Bọn họ đối với chúng ta sử dụng ôn độc có thể lý giải, chính là vì cái gì đối cái khác sinh linh sử dụng? Người có nghĩ tới không có?"

Một đám thiên tướng đưa mắt nhìn nhau.

"Bởi vì, hẳn quen thuộc thiên đình tình huống, hơn nữa hiểu được lợi dụng thiên đình bên trong mâu thuẫn. Hẳn làm như vậy, là vì cô lập chúng ta. Hẳn thành công. Nếu như chúng ta bây giờ lui lại, như vậy tiếp theo khai chiến nhất định là vài năm sau. Vài năm sau, người cảm thấy bọn họ có thể phát triển trở thành cái dạng gì? Hẳn làm hết thấy cũng là vì tranh thủ thời gian, bởi vì vì thời gian khi hẳn một ít bên cạnh. Nếu như chúng ta bây giờ lui lại, cả thế gian yêu quái đều quy về hẳn thống trị phía dưới, cả Đông Thắng Thần Châu đều sẽ biến thành thiên hạ của hẳn. Hơn nữa, trên đầu của hẳn quang hoàn là chúng ta tự tay ban cho."

Thiên Phụ không nói gì.

Ở đây thiên tướng, không có một người nào, không có một cái nào nói chuyện.

Nuốt khô nhò nước miếng, Thiên Bồng tê liệt trên ghế ngồi, nói tiếp: "Muốn bắt hạ Hoa Quả Sơn, cần trả giá một cái giá lớn chỉ biết theo thời gian trôi qua càng lúc càng lớn. Chúng ta cũng đã không thể đợi lát nữa. Chính diện chiến trường, chúng ta chỉ có thể chống đỡ xuống dưới, không thể cho đối phương bất luận cái gì thờ dốc cơ hội! Chúng ta mệt mỏi, chúng ta chết thảm trọng, những kia yêu quái cảm giác không phải là như thế? Tựa xem ai có thể cắn răng rất đến cuối cùng. Chẳng lẽ chúng ta thiên hà thủy quân sẽ để ý chí lực trên bại bởi một đám yêu quái sao?"

Cả trong trường bồng yên tĩnh được không có một tia tiếng vang.

Chậm rãi lắc đầu, Thiên Bồng nói: "Sẽ không, ta tin tưởng các ngươi, cũng tin tưởng ta chính mình. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Chống đỡ xuống dưới, thắng lợi chính là chúng ta. Chính vạn thiên hà thủy quân tướng sĩ hồn phách đã tại trong tay bọn họ, nếu như chúng ta lui lại, trận chiến này trung chết đi huynh đệ, hồn phách của bọn hắn cũng sẽ rơi vào trong tay của bọn hắn. Cho nên, chúng ta bất kể như thế nào không thể thua."

"Một ngày, mười ngày, một tháng, thậm chí nửa năm, vô luận bọn họ muốn đánh nhau bao lâu, chúng ta đều phụng bồi tới cùng!"

Rất nhanh nắm tay, Thiên Bồng chậm rãi đứng lên: "Thiên Phụ, truyền ta quân lệnh. Nam Chiêm Bộ Châu phái quân lập tức chia, ba vạn đi trước Côn Luân sơn tạm thời trung binh, có bao nhiêu muốn bao nhiêu, cần phải trong thời gian ngắn nhất bổ toàn bộ binh lực! Ba vạn sử dụng nhẹ hãm dùng tốc độ nhanh nhất phản hồi Vân Vực Thiên cảnh hộ tống thiên mã

cùng với khác quân dụng vật tư! Còn lại binh lực, lập tức chạy đến tiếp viện!"

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Gia cảnh chương một còn đang xử lý trung, không nhất định có thể đuổi tại 12h trước tuyên bố.

Nói, ta thiếu nợ canh đoan thời gian này hẳn là không sai biệt lắm trả xong đi? Đúng hay không?

Khen thưởng, đặt, vé tháng đều không có rất lớn tăng trưởng. . . ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 317: Tìm Viện Quân

Hoa Quả Sơn, địa hạ thành lí bốn phía đều tràn ngập huyết tinh hương vị, thương binh cùng kêu rên cơ hồ trải rộng mỗi khắp ngõ ngách, chính là hầu tử trong phòng họp cũng là như thế. . .

Bọn họ hoặc là thiếu cánh tay thiếu chân, hoặc là trên người buộc đầy băng vải, cùng những kia bị thương thiên binh bất đồng duy nhất chính là, mạng của bọn hắn còn đang, mà những kia rơi rụng thiên binh đã sớm bị giết chết.

Cái này được nhờ sự giúp đỡ mặt đất như trước một mực nắm giữ ở Hoa Quả Sơn trong tay, bất quá cái này cũng cho Hoa Quả Sơn hậu cần mang đến thật lớn gánh nặng. Tại hiện giai đoạn, Hoa Quả Sơn cơ hồ cũng đã đem tất cả lực lượng đều đầu nhập vào chiến đấu, rút ra không ra nhân thủ chiếu cố người bệnh. Mà cho dù có cũng đủ đan dược, yếu khiến cái này người bệnh khôi phục đến có thể trên chiến trường trạng thái, tối thiểu nhất cũng cần một tháng đã ngoài thời gian. Chiến tranh cũng đã tại dưới mắt phát sinh.

"Theo tình huống hiện tại xem, người của bọn hắn linh lực cũng là cơ hồ hao tổn hầu như không còn. Bất quá theo rơi tan chiến hạm trung chúng ta cũng không có tìm được đan dược, nói cách khác, bọn họ rất có thể đem đan dược đều tập trung ở phía sau vài tàu chiến hạm trên, hoặc là đã sớm tháo xuống chiến hạm không biết giấu ở địa phương nào. Cửu Đầu Trùng dẫn theo một chi bộ đội thử qua công kích bọn họ chủ trương, bất quá bị

đánh trở về. Dựa theo hiện tại biết rõ, bọn họ trong chủ trương có đại lượng đan dược."

"Thiên hà thủy quân không thiếu đan dược cái này hào không kỳ quái, ta liền chưa nghe nói qua cái đó chi thiên quân bộ đội hội thiếu đan dược."

"Nhưng bọn hắn khả năng rất nhanh hội thiếu thực vật. Rừng rậm đã bị đốt cháy hầu như không còn, đừng nói bọn họ, chúng ta cũng rất nhanh tận thực vật khan hiếm. Đông Hải sẽ trở thành chủ yếu nhất thực vật nơi phát ra."

"Ý của ngươi là chúng ta rất nhanh hội bắt đầu Đông Hải tranh đoạt?"

"Có lẽ là Đông Hải long cung tranh đoạt. Tại trên biển tác chiến, chúng ta không thể không lo lắng Đông Hải long cung tồn tại."

Hầu tử hơi ngây ra một lúc: "Đông Hải long cung trung lập?"

Dương Thiên khẽ gật đầu: "Thiên đình cũng đã đối tất cả thiên quân danh sách bộ đội đều ra lệnh không được trợ giúp thiên hà thủy quân, theo đạo lý hẳn là như vậy. Bất quá dựa theo Thính Tâm thuyết pháp. Thiên hà thủy quân cũng đã phái người cùng Đông Hải long cung tiếp xúc. Hiện tại Đông Hải long cung lập trường phi thường khó xử."

...

"Nếu như bọn họ yếu phát động vòng tiếp theo tổng tiến công mà nói. Dự tính hội tại trưa mai sau. Đương nhiên, đến lúc đó chúng ta cũng trì hoãn qua được, lẫn nhau khôi phục tốc độ là ngang nhau. Chúng ta cũng không thiếu bổ sung linh lực đan dược." Dương Thiên nói: "Bất quá, động tác của bọn hắn nhiều lắm, bây giờ còn không cách nào đoán ra kế tiếp chủ công phương hướng."

"Trưa mai... Nếu như là như vậy lời nói, chúng ta buổi sáng ngày mai phải dẫn đầu phát động công kích cắt đứt kế hoạch của bọn hắn. Vô luận bọn họ có kế hoạch gì, ta nhưng không có hứng thú làm cho bọn hắn phó chur thực tế." Hầu tử nói.

...

"Đối phương tựa hồ một mực tại nhằm vào chúng ta sắt thép hạm, cho tới bây giờ. Chúng ta lấp đặt đại đồng chiến hạm chỉ còn lại có mười chiến thuyền không đến. Đại Giác chính phụ trách đem những kia rơi tan trên chiến hạm đại đồng dỡ xuống đến an đến trên những chiến hạm khác. Bất quá, hiểu được thao tác những này đại đồng binh lính hiện tại kỳ thiếu."

"Đạn dược thiếu sao?"

"Đại đồng chuyên dụng đạn dược còn thừa lại rất nhiều, sét đánh đồng cũng đồng dạng. Có thể là bởi vì càng thêm tinh xảo quan hệ, sét đánh đồng trực trặc suất thật sự kỳ cao, tựa tình thế trước mắt xem, đợi cho tất cả sét đánh đồng đều tổn hại hết sạch, chúng ta đạn dược còn có thừa."

"Vậy không sao cả, bắn không được tựa mạnh bắn. Lấy điểm thanh âm uy hiếp thoáng cái cũng tốt."

"Hiện tại thiên hà thủy quân cũng đã đã có kinh nghiệm, cơ bản không kết trận. Mạnh bắn không có chút ý nghĩa nào."

...

"Thiên hà thủy quân phái một chi bộ đội cướp lấy mấy người chúng ta địa hạ thành nhập khẩu, hướng trong đó rót vào liệt điểm bắn ra. Bất quá chúng ta có trở ngại cách tầng, cũng không có tạo thành rất tổn thất lớn. Hắc tử chính dẫn người nghĩ cách cướp về."

"Cướp về làm gì vậy? Dù sao đốt không đến. Ta lại là hi vọng bọn họ trực tiếp xông tới. Cũng không tin dưới mặt đất hắc thiên hà thủy quân có thể đánh qua được chúng ta."

...

Nương nghỉ ngơi trực bánh xe biển tốc, Dương Thiên đem một phần phần chiến báo bày tại hầu tử trước mặt, nguyên một đám mới quyết định rất nhanh bị một bên văn chức yêu quái ghi chép lại tổng đạt chiến trường tất cả các góc.

Không thể phủ nhận địa, trên chiến trường, Dương Thiên là một cái cực kỳ vĩ đại phó quan, từ sau cần đến sưu tập tình báo không gì làm không được. Cái này được nhờ sự giúp đỡ phong phú chiến trường kinh nghiệm.

Tại trước mặt nàng, hầu tử thủ hạ thật vất vả bồi dưỡng được tới đồng kia văn chức tham mưu tựu giống như không có tác dụng vậy, cũng đã triệt để sa vào lính liên lạc.

Nhìn xem nàng thân thủ lau đi chính mình cái trán mồ hôi, tập trung tinh thần nhìn xem sa bàn giải thích, cần trọng bộ dáng, hầu tử đột nhiên nghĩ, nếu như không có nàng, phải dựa vào trước kia bang chỉ có nửa cái đầu yêu tựu trách mình có thể đi đến một bước này sao?

Cho tới nay, chính mình chuyện gì đều hướng nàng trên đầu chồng chất, có phải là có điểm quá không có nhân đạo?

Lại lật mở một phần địa đồ, Dương Thiên không tự giác dụi dụi con mắt.

"Nếu mệt tựu đi nghỉ ngơi một chút a."

"A?"

Vây quanh ở sa bàn bốn phía yêu quái môn xoạt địa thoảng cái toàn bộ ngẩng đầu lên xem hầu tử, cái này khẩn trương thời điểm toát ra một câu như vậy, mà ngay cả Dương Thiên cũng có chút kinh ngạc.

"Ta nói cái gì sao?" Hầu tử hơi kinh hãi, vội vàng quay đầu hướng Lữ lục quái hỏi: "Chúng ta chiến tổn hại công tác thống kê đi ra không có?"

Lữ lục quái thật vất vả hoãn quá thần lai, nói: "Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, chúng ta không có cách nào khác lần lượt công tác thống kê. Nhưng... Hẳn là ít nhất có năm vạn."

"Năm vạn..." Hầu tử nháy mắt hít một hơi thật sâu: "Cái này chết tốc độ thật đúng là nhanh được có thể a."

Lấy tay lau một cái dính vào trên mặt máu đen, hầu tử nói: "Chúng ta trước không phải cũng đã ngoài phái một nhóm người đi những châu khác mời chào yêu quái sao? Làm cho bọn hắn lập tức đưa về đến, chúng ta cần tiếp viện. Hiện tại bất luận một điểm nào ngoại lực, cũng có thể thay đổi chiến trường cân đối."

Lữ lục quái thần sắc hơi cương một chút: "Đại vương, bọn họ vừa mới đi không bao lâu a..."

"Thông tri bọn họ, có bao nhiêu muốn bao nhiêu." Vì hơi dừng một chút, hầu tử lại bổ sung nói: "Lại phái những người này đến Nam Chiêm Bộ Châu đi, này sáu cái quy châu nội cũng đã tan tác, có rất nhiều thực lực không tệ yêu quái tràn đến, muốn mời chào hẳn là không khó."

"Đại vương." Một mực đứng ở một bên Vạn Thánh long vương hơi do dự hạ xuống, chấp tay nói: "Lão Long có một chuyện không biết có nên nói hay không."

Hầu tử liếc Vạn Thánh long vương liếc, này xanh tại sa bàn trên ngón tay hơi run rẩy, nói: "Nói."

"Ngu Ma Vương cùng với khác vài cái yêu vương lúc này cự ly Hoa Quả Sơn không xa."

"Cái này mắc mớ gì đến chúng ta?"

"Bọn họ từng thỉnh lão Long chuyển cáo đại vương, bọn họ nguyện ý trợ giúp Hoa Quả Sơn. Bất quá, Ngu Ma Vương hy vọng đại vương có thể đáp ứng hẳn một chuyện. Thì phải là, nếu là chiến thắng này, bọn họ hy vọng tại bờ bên kia thành lập một cái mới lãnh địa, mà Hoa Quả Sơn phải cùng bọn họ tiến hành đan dược cùng pháp khí giao dịch, đương nhiên, là vâng chịu công bình nguyên tắc. Còn có chính là, ngài cùng Giao Ma Vương ân oán, xóa bỏ. Nếu như tiếp nhận điều kiện này mà nói, làm cho bọn hắn trợ giúp chúng ta thật cũng không mất làm một cái biện pháp."

Lời này vừa nói ra, ở đây yêu quái môn lúc này nguyên một đám khăn trương địa nhìn về phía hầu tử.

Này bầu không khí lập tức lãnh vài phần.

Hầu tử hơi sững sờ, nửa ngày, lại sâu hít một hơi thật sâu, cười nói: "Bọn họ đây là thừa dịp ta cùng thiên hà thủy quân chết dập đầu thời điểm, đến theo ta nói điều kiện sao?"

"Cái này..."

Hầu tử mặt trầm xuống, nhìn chăm chú Vạn Thánh long vương nói: "Bọn họ có tư cách gì theo ta nói điều kiện? Bọn họ còn có danh dự đáng nói? Con mẹ nó, đánh thiên hà thủy quân hiện tại thành ta Hoa Quả Sơn một nhà chuyện tình, đúng không?"

Một quyền nặng nề nện ở sa bàn trên, hầu tử tiếng gầm gừ trong khoảnh khắc tại phòng hội nghị trung bộc phát ra đến, mà ngay cả cửa ra vào nằm thương binh đều hơi kinh hãi.

Vạn Thánh long vương ngậm miệng lại không nói.

Cố gắng trên quán Ngưu Ma Vương bằng hữu như vậy, hắn cũng đã không lời nào để nói.

Còn lại yêu quái nguyên một đám trên mặt hoảng sợ mà chăm chú nhìn hầu tử.

Hồi lâu trầm mặc sau, Dương Thiên vỗ nhẹ nhẹ đập hầu tử mu bàn tay, thấp giọng nói: "Bây giờ đối với chúng ta đi nói bất luận một điểm nào duy trì đều rất quan trọng. Hơn nữa, giao dịch này không nói trước cái khác, tôi thiếu đối phương bội ước không có chút ý nghĩa nào, có lẽ chúng ta có thể... Lo lắng xuống."

Nghiêng mặt qua cùng Dương Thiên liếc nhau một cái, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Nói dùm cho ta bọn họ, ta sẽ không tại hiện tại cho bọn họ bất luận cái gì hứa hẹn. Nếu như bọn họ là chân tâm thật ý yếu kết minh mà nói, tự nhiên toái xuất ra điểm thành ý. Đẳng chiến tranh chấm dứt, ta sẽ theo như bọn họ trả giá cấp cho nhất định hồi báo. Đương nhiên, có thể không được đến bọn họ muốn, tự xem bọn hắn trên chiến trường biểu hiện."

"Là... Là." Vạn Thánh long vương hoảng sợ vạn phần địa khom người chấp tay nói: "Lão Long cái này đi truyền đạt."

"Còn có một việc." Nhìn chăm chú Vạn Thánh long vương, hầu tử lạnh lùng nói: "Lão Long vương, từ nay về sau Hoa Quả Sơn chuyện tình ta

không hy vọng lại đi qua miệng của người làm cho này sáu cái tên biết rằng."

"Lão Long, hiểu rõ rồi."

...

"Hắn không đáp ứng?" Giao Ma Vương trên mặt hoảng sợ mà hỏi thăm.

Nam Chiêm Bộ Châu, lục ý dạt dào trong rừng cây, sáu con yêu vương lại là gom lại cùng một chỗ.

Dựa vào ở một bên trên cành cây Bằng Ma Vương nhàn nhạt nhìn Giao Ma Vương liếc, cười lạnh nói: "Trong dự liệu sự. Nếu như chúng ta có thể dứt bỏ cuối cùng một cái yêu cầu, phỏng chừng tự không có vấn đề."

"Người!"

Giao Ma Vương lúc này đã nghĩ hướng Bằng Ma Vương phác qua, lại không nghĩ Sư Đà Vương lóe lên, cầm trong tay đại đao ngăn cản đến Bằng Ma Vương trước người. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Giao Ma Vương lập tức tự kinh sợ.

Bằng Ma Vương cười tủm tỉm địa đem Sư Đà Vương đẩy ra: "Không cần khẩn trương, mượn hắn hai cái lá gan hắn dám đến sao? Cho dù bị thương, lão tử thu thập cái này điều cá chạch cũng dư dả. Khái khái..."

Lại là một vòi máu tươi ho đi ra, tung tóe rải đầy.

"Đủ rồi!" Ngưu Ma Vương quát mắng nói: "Chúng ta lập tức đi trước Hoa Quả Sơn."

"Hắn đều không đáp ứng chúng ta còn đi?" Giao Ma Vương tay đều đang phát run.

"Hoa Quả Sơn bị thiên hà thủy quân bùng, đối với chúng ta có chỗ tốt gì? Huống hồ, cho dù chúng ta nghĩ đục nước béo cò, tối thiểu cũng phải tới trước có hồn thủy địa phương đi, tại nơi này có thể sờ đến gì?" Bất đắc dĩ nhìn Giao Ma Vương liếc, Ngưu Ma Vương nói: "Ta đáp ứng bảo vệ, tự nhất định sẽ bảo vệ. Hiện tại Hoa Quả Sơn cùng thiên hà thủy quân tử chiến, cho dù thực thắng thực lực cũng sẽ giảm mạnh. Đến lúc đó, tối thiểu chúng ta có đàm phán tư bản. Bọn họ tổng không đến mức vừa cùng thiên hà thủy quân đánh xong đã nghĩ theo chúng ta đánh đi?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: ngày hôm qua thiếu nợ canh, hôm nay bổ sung. Buổi tối tiếp theo canh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 318: Phóng Thích Lý Tĩnh

Một khóa bạch sắc quang cầu bay lên trời, đem nguyên bản đen kịt một mảnh vùng núi chiếu thành ban ngày.

Trong sát na, nguyên bản tối như mực một mảnh cái gì cũng nhìn không được thanh nham bích trên đục mở trong huyết động phun ra hơn mười đạo ngọn lửa, chói tai tiếng vang đột khởi.

Một mảnh sớ hô bên trong, bay tại phía trước nhất tiên đến đánh lén hai cái thiên binh thân trúng hơn mười bắn ra rơi xuống đất.

"Không tốt! Có phục kích! Mau bỏ đi!"

Trên trăm danh thiên binh tại thiên tướng dưới sự chỉ huy bắt đầu lợi dụng dãy núi cách trở sau vội vàng rút lui.

Khi bọn hắn rút khỏi ngoài năm dặm, mới giật mình phát hiện đối phương cũng không có đuổi theo.

"Không phải phục binh? Muốn hay không trở lại đi?" Một vị thiên binh quay đầu lại nhìn qua này tối như mực sơn nuốt khô nhỏ nước miếng nhìn về phía bên cạnh chiến hữu.

"Ngốc tử mới trở về!" Võ cánh bay ở bên cạnh hắn một vị khác thiên binh oán hận địa chửi thề một tiếng nói.

Một chỗ khác âm âm tiếng vang truyền đến, nên chiến sự lại nổi lên a.

Tại đây đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm, bọn họ có thể tinh tường địa chứng kiến xa xa dãy núi gian qua lại chớp động quang.

Sinh ra lớn như vậy tiếng vang, nói rõ đối phương không chỉ sử dụng sét đánh đồng, còn pha cái này sử dụng vài môn đại đồng.

Không có sử dụng chiếu sáng tác nói rõ song phương căn bản đối chính đang phát sinh chiến đấu không hề chuẩn bị. Có lẽ là trong đó một phương đi ra đánh lên ngộ nhập một phương khác địa bàn, có lẽ căn bản chính là hai phe hai chi đánh lên ban đêm bộ đội ngẫu nhiên gặp.

Chuyện như vậy, đừng nói tại ban đêm, hay là tại ban ngày lí cũng giờ có phát sinh. Thế cục bây giờ thật sự là quá rối loạn, thế cho nên không có người biết rõ song phương quan chỉ huy đều đang dùng cái dạng gì một loại thủ đoạn chỉ huy như vậy hỗn loạn một hồi chiến tranh...

Hay hoặc là, hoàn toàn sẽ không tại chỉ huy.

"Đi thôi, chúng ta lui lại. Đã bị phát hiện. Đánh lên thì không có ý nghĩa." Cầm đầu thiên tướng nói.

Mang theo một chúng thiên binh. Hấn dọc theo dãy núi tầng trời thấp phi hành lui về.

Trăng lưỡi liềm theo vân sau thò đầu ra.

Tự tại bọn hấn vừa mới rút lui khỏi trong huyết động. Ngón ngang lộn xộn địa nằm trên trăm danh yêu quân thương binh. Ghé vào huyết động cửa vào xử hơn mười tên thương binh đều là nhân thủ hai bả sét đánh đồng, nguyên một đám cả kinh đầu đầy mồ hôi.

Nếu như vừa mới đối phương không có bị dọa lùi mà nói, bọn họ toàn bộ đều được chết ở chỗ này...

Ghé vào tít mũi bên ngoài thương thế so sánh nhẹ yêu binh gian nan địa mở ra thân thể, đem trong tay sét đánh đồng đưa cho sau lưng yêu binh, ý bảo hẳn đi đến bên trong truyền.

"Ta là nửa điểm linh lực đều không, các người còn có người nào linh lực, tranh thủ thời gian cho sét đánh đồng bổ sung, bằng không bất quá tập kích chính là cùng chết."

"Ta vừa mới khôi phục một điểm. Ta tới a." Phía sau có yêu quái giơ tay lên.

"Chúng ta có thể nhìn đến hừng đông sao?" Một cái cuộn cong lại thân thể trốn ở góc phòng nữ yêu đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tiếp theo huyết động ngoài xuyên vào yếu ớt nguyệt quang, nàng có thể tinh tường địa chứng kiến lần lượt từng cái một che kín máu đen mặt, một đôi đỏ lên con mắt trong bóng đêm nháy nha nháy, lại không có người trả lời nàng vấn đề này.

...

Xa xa, lại là một khóa bạch sắc quang cầu bay lên trời, trong nháy mắt đem trong sơn cốc tạm thời dựng lên thiên hà thủy quân doanh địa chiếu lên sáng trung.

Ngay sau đó, là bốn phía dãy núi trên giống như tinh thần loại lập loè ngọn lửa cùng tiếng oanh minh.

Cảnh giác địa chăm chăm vào trong doanh địa bốn phía bên tả lại không chỗ ẩn núp chỉ có thể kêu thảm thiết kêu rên thiên binh, vịn bên cạnh mạo hiểm nhàn nhạt sương mù đại đồng, giác xà một tay cũng đã bị dựng lên: "Chuẩn bị đột kích."

Nghe tiếng, tụt tại bên cạnh của hắn. Vô số đao kiếm ra khỏi vỏ.

Đại đồng, sét đánh đồng thay nhau oanh kích sau lập tức phát động đột tập, thường thường là hữu hiệu nhất. Đây là tại mấy ngày nay trong chiến đấu yêu quân tổng kết ra tới chiến thuật.

Một vòng cuối cùng oanh kích, một miếng đạn pháo rơi xuống trong doanh địa đem chậu than tung bay ném một cái đại tướng bông, tướng bông vải bạt bị đốt lên.

Giác xà thật muốn vung đã hạ thủ lại dừng lại, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào cái kia tướng bông vẫn không nhúc nhích.

Tất cả yêu quái đều ngừng lại rồi hô hấp, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú giác xà, chờ hắn ra lệnh một tiếng hào trực tiếp nhảy vào trong doanh địa đối thiên binh một phen tàn sát.

"Lão đại, không công kích?" Hồi lâu, một cái yêu binh hỏi.

"Chờ một chút." Giác xà như trước mở to hai mắt nhìn gắt gao chăm chăm vào này tướng bông.

Thẳng đến trên bầu trời pháo sáng triệt để mất đi hiệu lực, đại tướng bông cả đều bị đốt lên, thậm chí này giản dị làm bằng gỗ kết cấu đã bị thiêu hủy sụp xuống, giác xà đều không có chứng kiến nửa cái thiên binh từ bên trong trốn xông tới.

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống: "Không xong, trúng kế."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy ba khóa bạch sắc quang cầu bay lên trời đem yêu binh môn che giấu địa điểm đều chiếu lên sáng trưng, bầu trời hơn

mười mũi tên mũi tên hướng bọn họ gào thét mà đến, bên cạnh vài cái yêu binh lên tiếng ngã xuống đất.

Tình cảnh này, tình thế cũng đã lại hiểu không qua.

"Mọi người theo triều ta nam diện phá vòng vây!" Giác xà giờ cao lên tam xoa kích gào rú, một cái bước xa dẫn đầu liền xông ra ngoài.

"Uông!"

Đỉnh tai nhức óc thét to trong tiếng, hơn mười đạo thiên quân binh lính tự chế phù chú theo đỉnh núi huy sai xuống tới. Chính giữa hữu dụng tại cách trở Cự Lưu Trận, có phóng thích sương mù, có đơn thuần liệt hỏa...

"Đừng làm cho bọn hãn chạy!" Đỉnh núi xử truyền đến thiên tướng tiếng gọi âm ỉ.

Vô số thiên binh theo bốn phương tám hướng hiện lên.

Một mảnh tiếng kêu trung, song phương dây dưa đến cùng một chỗ.

Chiến tranh cũng đã tiến hành rồi suốt năm cái ngày đêm, khổng lồ thương vong, khủng bố linh lực tiêu hao, đi đến một bước này, kỳ thật song phương đều đã kiệt sức, lại khó có thể tổ chức lên đại quy mô tiến công.

Đối tại thiên hà thủy quân mà nói, yêu quân nắm giữ lấy đại lượng vũ khí tầm xa, đại quy mô tiến công bọn họ cũng đã vô lực tổ chức, quy mô nhỏ không trung đột tập tắc dễ dàng bạo lộ mục tiêu, không khác muốn chết.

Cho nên, bọn họ lựa chọn trận địa chiến.

Tại loại này mặt đất quy mô nhỏ mặt đất đột tập trong chiến đấu, đặc biệt tại ban đêm, Ngô Giả đạo thiên binh môn tự chế phù chú nếu như lợi

dụng thoả đáng thường thường có thể phát huy không tưởng được hiệu quả. Địa hình cách trở lại có thể trình độ lớn nhất hạn chế yêu quân vũ khí tầm xa.

Mà đứng tại yêu quân góc độ trên, tuy nói bọn họ tại công kích từ xa trên chiếm cứ cũng đủ ưu thế, có thể chiến hạm của bọn hấn chất lượng bản thân cũng không bằng thiên hà thủy quân, từ không trung đối với đối phương phát động tiến công một khi gặp mặt đất công kích dễ dàng hơn rơi tan. Mà ngoại trừ có đủ năng lực phi hành tinh nhuệ bộ đội bên ngoài, bọn họ còn có đại lượng bình thường mặt đất bộ đội, dựa vào mặt đất dãy núi tiến hành chiến đấu kỳ thật càng có lợi.

Huống hồ, thiên hà thủy quân những kia đủ loại phù chú tuy nhiên lợi hại, nhưng khoảng cách gần chiến đấu yêu quân bản thân thuần một sắc Hành Giả đạo đặc tính tự chiếm cứ nhất định ưu thế.

Như thế các loại phía dưới. Không chiến. Cơ hồ bị song phương không hện mà cùng địa buông tha cho. Cuối cùng chọn dùng ngược lại là nguyên thủy nhất, dựa vào địa hình tiến hành phân tán công kích chiến thuật.

Bất quá bởi như vậy, cũng khiến cho trận chiến tranh này trở nên canh kịch liệt , càng lê mê.

Không đến một phút đồng hồ chiến đấu sau, Đoàn Chủ cùng Thiên Nhân viện quân đồng thời đuổi tới, lại là một phen kịch chiến phía dưới, Thiên Nhân ần ần rơi xuống hạ phong, lựa chọn chủ động lui bước.

Mà lo lắng đến có khả năng là tiến thêm một bước phục binh kế. Đoàn Chủ cũng không lựa chọn truy kích.

Đương nhiên , càng nguyên nhân chủ yếu là Đoàn Chủ còn muốn đi kế tiếp chiến trường.

Tại dạng này ban đêm, cả Hoa Quả Sơn địa giới bốn phía đều là chiến đấu, song phương đại tướng mệt mỏi.

...

Một hồi gió mát đánh úp, bí mật mang theo trước sợi sợi mùi máu tươi, mùi khét, thậm chí còn có thịt nướng mùi thơm, chỉ là không biết nướng chính là thiên binh còn là yêu quái.

Hiện tại Hoa Quả Sơn, sớm đã nhìn không được nửa điểm lục sắc.

Bên vách núi động phủ trước trên đất trống, hầu tử bàn trước chân ** trước trên thân cao cao nâng lên cánh tay làm cho Dương Thiên thay hẳn băng bó phần eo miệng vết thương.

"Như thế nào như vậy không cẩn thận?"

"Không có biện pháp, Đại Giác cho vậy khốn. Ta không ra tay hẳn hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Đồng dạng là chủ soái, động sẽ không gặp đối diện Thiên Bồng giống như người cả ngày bên này xung trận bên kia xung trận?"

"Ta cũng tưởng tượng hẳn ngồi ở trong trường bồng a. Khi nào thì ta Hoa Quả Sơn bộ đội cũng cùng thiên hà thủy quân như vậy nghiêm chỉnh huấn luyện. Nói không chừng ta cũng biết tìm một chỗ hạp hạt dưa đang xem cuộc chiến. Ngao! Người điếm nhẹ!"

"Hừ, xung trận thời điếm làm sao lại không thấy người hô đau?" Dương Thiên tiện tay cho băng vải đánh cá kết, ngừng đầu oán hận trừng hầu tử liếc: "Tốt lắm. Chịu chút đan dược, nghỉ ngơi thật tốt hẳn là vài ngày có thể khỏi hẳn."

Nói đi, Dương Thiên thân thủ dùng chấu gỗ nhỏ lí nước trong tủy đi trên tay vết máu.

Thoáng quơ quơ tay, hầu tử nói: "Tự cái này tình thế còn có thể nghỉ ngơi thật tốt? Khôi phục điểm linh lực ta liền nên phóng ra."

Dương Thiên mắt trắng không còn chút máu, không đáng đưa bình luận.

Đương thông soái đương đến hầu tử phần này trên thật tình là thiếu, bất quá cũng là không có biện pháp chuyện tình.

Thiên hà thủy quân có đại lượng Ngô Giả đạo, mà ngay cả thiên tướng lí cũng có rất nhiều Ngô Giả đạo. Chỉ bằng ngày đó đem chiến trận, bọn họ cơ hồ có thể áp chế Hoa Quả Sơn bất luận cái gì yêu quái. Nếu như hầu tử cùng Cửu Đầu Trùng như vậy chủ lực yêu quái không ra kích mà nói, bọn họ rất nhanh cũng sẽ bị thiên hà thủy quân đánh ngã.

Hắc tử theo vách núi hạ nham thạch nhảy lên trên đỉnh núi.

"Hầu tử ca, Na Tra muốn gặp ngươi."

"Na Tra muốn gặp ta?" Hầu tử hơi sững sờ, cùng Dương Thiên liếc nhau một cái.

"Hắn là về Lý Tĩnh chuyện tình a." Dương Thiên cúi đầu thu thập rơi lá tả vãi, bung chấu gỗ xoay người đi vào động phủ.

"Đẫn ta đi gặp hắn a." Hầu tử nói.

Một lần nữa phủ thêm khải giáp, đem miệng vết thương của mình che dấu hảo, hầu tử cùng hắc tử cùng nhau dọc theo sơn đạo phi tốc lướt đi.

Rất nhanh, bọn họ tiến nhập một cái nho nhỏ trong động phủ.

Bị hỏa quang chiếu lên sáng trưng trong động phủ, Na Tra chống hỏa tiêm thương cô linh linh địa đứng.

"Thiên đình cũng đã hạ chỉ để cho chúng ta rút quân."

"Nha. Vậy các ngươi khi nào thì rút lui?"

"Ngươi thả cha ta chúng ta tự rút lui." Đi phía trước bước một bước, Na Tra mở to hai mắt nhìn quát mắng nói: "Đây là ngươi đã từng đáp ứng ta, đến chúng ta bị bắt đắ dĩ rút quân thời điểm, ngươi sẽ phóng thích cha ta. Hiện tại thiên đình cũng đã hạ lệnh để cho chúng ta rút lui!"

Nhìn xem Na Tra này giận dữ khuôn mặt, hầu tử thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Nửa ngày, hấn nhàn nhạt cười cười, xoay người ngồi vào ghế đá ngã chén nước trong cho Na Tra đưa tới.

"Ta không uống nước!"

Hầu tử giống như cười mà không phải cười nói: "Ngươi giống như cũng đã nhận định ta hội vi ước giống như địa, ta có nói qua không tha sao?"

"Vậy ý của ngươi là là, hiện tại tự phóng thích cha ta?" Na Tra thoáng cái mừng rỡ, thân thủ nhận lấy cái chén. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Đương nhiên, ta nói lời giữ lời. Thiên đình đều hạ chỉ, ta khẳng định phải thực hiện lời hứa. Bất quá, yếu gia một cái nho nhỏ điều kiện."

"Điều kiện gì?" Na Tra hồ nghi địa nhìn hầu tử.

Hầu tử thấp giọng hỏi: "Cha ngươi tháp ở chỗ của ngươi a?"

Na Tra hơi kinh hãi, vội vàng nói: "Này tháp người không dùng được! Đó là nhận chủ bảo bối, đừng nói là người, chính là ta đều không dùng được, chích có cha ta có thể xử dụng!"

Hầu tử xì thoáng cái bật cười: "Điểm ấy thường thức ta vẫn phải có. Ai nói muốn dùng rồi? Chỉ là bảo quản thoáng cái thôi. Cha người ta thả lại đi, bất quá hấn tháp ta tạm thời thu trước, đẳng cùng thiên hà thủy quân chiến đánh xong, lại trả lại. Người xem, như thế nào?" (chưa xong còn tiếp...)

Xem đại bát hâu chương mới nhất đến cơn gió mạnh văn học ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 319: Kế Tục Không Còn Chút Sức Lực Nào Thiên Hà Thủy Quân

Côn Luân sơn.

Trên trăm chiến thuyền chiến hạm hạo hạo đặng đặng địa huyền phù, che đầy cả bầu trời.

Bóng tối phía dưới, thiên tướng không ngừng đi tới đi lui, vô số tu sĩ tụ tập, nó rầm rộ, có thể nói chưa từng có.

Đối tại đại đa số tầng dưới chót người tu đạo mà nói, bất luận cái gì thời điểm gia nhập thiên quân đều là một cái không sai đường ra.

Thiên hà thủy quân tuy nói tại thiên đình không bị chào đón, nhưng ở thế gian, dù sao thanh danh bên ngoài. Ngàn năm chiến đấu tại tiêu diệt yêu tuyền đầu, chiến công hiển hách, phân phong rất nhiều, cho tới nay đều là thụ nhất thế gian tu sĩ hoan nghênh bộ đội.

Gia nhập như vậy một chi bộ đội, tại rời xa thiên đình phân tranh cơ sở người tu đạo trong mắt hiển nhiên so với gia nhập Nam Thiên Môn như vậy phòng ngự hình bộ đội dễ dàng hơn trở nên nổi bật.

Dù sao Côn Luân sơn đại đa số cơ sở tu sĩ tuy nhiên dính xiển giáo danh, lại không có thực chất tính địa vị.

Lần này tạm thời trung bình, bởi vì phóng khoáng điều kiện lại có lẽ dùng hậu đãi điều kiện, càng là lệnh Côn Luân sơn các tu sĩ tung tăng như

chim sẽ không thôi.

Nhưng mà, trận này thịnh huống chưa bao giờ có trung binh hành động cũng đã bị cưỡng chế tạm dừng, ngoài doanh địa tụ tập các tu sĩ nguyên một đám duỗi dài đầu quan vọng, đóng ở trong doanh địa thiên binh môn càng là không biết theo ai.

Tự tại cự ly cái này doanh địa không đến ba dặm Càn Nguyên Kim Quang trong động, Thái Ất chân nhân cùng Thiên Nội ngồi đối diện nhau.

Chỉ còn lại có hai người trong điện đường, tràn ngập một loại khác tầm thường khí tức.

"Thiên Nội tướng quân a."

"Là."

"Lần này trung binh còn thuận lợi?" Thái Ất chân nhân tự tay đem một ly nóng hồi trà đẩy ngã Thiên Nội trước mặt.

"Năm chân nhân phúc, coi như thuận lợi." Thiên Nội hai tay nâng chung trà lên nhấp một miếng nói.

Thái Ất chân nhân gật đầu nói: "Chinh đến bao nhiêu?"

"Đưa đến mặt tướng nơi này, đã có năm nghìn tám trăm người qua thăm, thực tế hiện tại hẳn là có tám ngàn người a."

"A?" Thái Ất chân nhân nhàn nhạt cười cười. Loát râu dài nói: "Trong khoảng thời gian ngắn. Không ngờ thu thập đến năm nghìn tám trăm người? Cái này chỉ sợ là nhiều lần trung binh nhiều nhất một lần đi. Thiên Nội tướng quân có hay không cảm thấy. Cũng đã không sai biệt lắm?"

Nói đi, hẳn hơi gương mặt da nhìn Thiên Nội liếc.

Thiên Nội sắc mặt hơi biến đổi, ho khan hai tiếng, miễn cưỡng cười nói: "Phía trước chiến sự căng thẳng, năm nghìn tám trăm người quá ít. Theo như dự tính, hẳn là yếu mười vạn nhân tài đủ rồi bỏ toàn bộ hiện hữu quân chế. Cho nên, kính xin chân nhân sự chấp thuận quân ta tiếp tục trung bình. Dù sao, tiêu diệt yêu việc tại Côn Luân sơn cũng là có ích."

"Mười vạn người." Thái Ất chân nhân thật dài thở dài. Nói: "Ta đây Côn Luân sơn cũng bắt quá trăm vạn đạo đồ, nếu là thật sự chinh đi mười vạn người, chỉ sợ tất cả nạp thân cảnh đạo đồ toàn bộ tính cả, đều còn chưa đủ a?"

"Đây cũng là không có cách nào chuyển tình, yêu quân thế lớn, kính xin chân nhân thứ lỗi. Dù sao, tiêu diệt yêu việc người người có trách. Thiên Nội thay thiên hà thủy quân cao thấp cảm tạ chân nhân cho tới nay ủng hộ to lớn." Thiên Nội chấp tay nói.

Thái Ất chân nhân ha ha địa nở nụ cười, nói: "Thiên hà thủy quân vì thiên đình cục cung tận tụy rõ như ban ngày, chúng ta cũng bắt quá lược qua tận non nốt chi lực thôi. Bất quá..."

Dừng một chút, Thái Ất chân nhân lời nói xoay chuyển. Nói: "Lần này trung bình quy mô to lớn như thế, lão phu lại không giống như dĩ vãng loại nhận được thiên đình quân vụ sở thỉnh cầu phối hợp phong thư. Thật sự là, lệnh lão phu có chút khó hiểu a."

Thiên Nội sắc mặt lập tức có chút khó coi, hẳn nâng chung trà lên chén nhỏ uống một hơi cạn sạch, lại ngậm miệng không nói.

Thấy thế, này Thái Ất chân nhân cũng không nói chuyện, chỉ là một chén tiếp một ly xách Thiên Nội mãi dâng trà, Thiên Nội uống bao nhiêu, hẳn liền ngược lại nhiều ít.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua.

Như thế trăm mặc hồi lâu, Thiên Nội sâu hít một hơi thật sâu nói: "Ta cũng không gạt chân nhân, lần này ta thiên hà thủy quân xác thực tao ngộ rồi chút ít khó khăn, bất quá... Thỉnh thực người yên tâm, ta thiên hà thủy quân trung binh giờ ưng thuận lời hứa, nhất định thực hiện, tuyệt không bạc đãi các tướng sĩ."

"A?" Thái Ất chân nhân lại là nhàn nhạt cười cười, nâng chung trà lên nhấp một miếng, vuốt vuốt này xưa cũ chén trà ung dung nói: "Lão phu mặc dù thâm cư sơn lâm, nhưng thiên đình việc còn là hơi có nghe thấy, chính là Thiên Nội tướng quân không nói, lão phu cũng là biết rõ một hai. Các người này Thiên Bồng Nguyên Soái, lần này sợ là dẫn đến hạ đại phiền toái."

Nhìn chăm chú Thái Ất chân nhân, Thiên Nội chậm rãi nói: "Ôn độc việc, sớm muộn gì sẽ có tra ra manh mối mỗi một ngày."

"Này không tra ra manh mối trước?"

"Cái này..." Thiên Nội cắn răng nói: "Chân nhân không cần lo ngại, lần này tuy có chút ít hiểu lầm, nhưng bất kể như thế nào cũng sẽ không liên quan đến đến bình thường tướng sĩ."

Thái Ất chân nhân ngẩng đầu lên lược qua nghĩ sơ hạ, hừ cười nói: "Tướng quân nói như thế, lão phu tự nhiên là tín. Chỉ là, nghe nói quý quân tại Đông Thắng Thần Châu chiến sự bất lợi, thiên đình đã hạ lệnh chúng tiên không cho phép theo bên cạnh hiệp trợ, kể từ đó, ta Côn Luân sơn đạo đồ gia nhập quý quân, chẳng phải là dữ nhiều lành ít?"

Thiên Nội lạnh lùng nói: "Chân nhân chẳng lẽ còn không tin được ta thiên hà thủy quân thực lực?"

"Thiên hà thủy quân thực lực hùng hậu, lão phu tự nhiên là tín. Chỉ là, này môn đồ, vô luận bối phận bao nhiêu, đều tôn xưng lão phu một tiếng sư thúc tổ, chuyện liên quan an nguy, lão phu há có thể ngồi yên không lý đến?" Thái Ất chân nhân thân thủ nhẹ nhàng gõ sàn nhà nói: "Tự nhiên, thì được tinh tế vì bọn họ lo lắng, nửa điếm qua loa không được."

"Chân nhân, ta thiên quân cùng xiển giáo sớm có ước định, Côn Luân sơn đạo đồ có hay không nguyện gia nhập thiên quân, toàn bộ bằng cá nhân ý nguyện, bất luận kẻ nào không có quyền can thiệp!"

"Đúng, người nói đúng, người nói đều đúng." Thái Ất chân nhân khoát tay áo, vuốt mở ống tay áo lại là vi Thiên Nội rót một chén trà, ung dung nói: "Tòng quân việc toàn bộ bằng cá nhân ý nguyện. Chỉ là, nếu là lão phu công khai thiên hà thủy quân bây giờ tình cảnh, người đoán, còn có bao nhiêu người nguyện ý gia nhập?"

"Người!" Thiên Nội thoáng cái đứng lên, quát mắng nói: "Thái Ất chân nhân! Nếu không ta thiên hà thủy quân chinh chiến thiên hạ, không nên Côn Luân sơn hôm nay thái bình?"

Thái Ất chân nhân hơi thẳng thẳng thân thể, nhìn thẳng Thiên Nội nói: "Nếu không ta xiển giáo, không nên bây giờ thiên đình? Thiên hà thủy quân lại từ gì nói đến?"

Trong lúc nhất thời, Thiên Nội mặt đỏ lên, lại không phản bác được.

Hồi lâu, Thái Ất chân nhân cười nói: "Nếu là lão phu thực xem không hiểu, như thế nào lại tha cho người trung binh? Cái gọi là những người đứng xem thanh, Thiên Bồng Nguyên Soái trung thành như một, người liền không nói, lão phu trong nội tâm cũng hiểu rõ. Chỉ là, mọi sự đều có cá độ. Ta xiển giáo có khả năng làm cũng không hơn. Bây giờ đã có năm nghìn tám trăm người, mong rằng quý quân thấy hảo tựu thu. Nếu là lão phu đem

tình hình thực tế công chur tại chúng, chỉ sợ quý quân lại khó chinh đến số này. Cho nên, uống xong cái này chén trà, kính xin tướng quân lên đường đi trước Hoa Quả Sơn trợ giúp Thiên Bồng Nguyên Soái, nếu là càng kéo dài, sợ là ở chiến sự bất lợi a..."

Nói đi, lại là một ly trà mãn trên.

...

"Côn Luân sơn chỉ cho quân ta chinh năm nghìn tám trăm người?"

"Căn cứ Thiên Nội chỗ báo, Thái Ất chân nhân đã hạ lệnh trục khách."

Trong doanh trướng, Thiên Bồng cắn chặt áp, thật sâu nhắm hai mắt lại.

Nếu như ngay cả Côn Luân sơn đều muốn phân rõ giới hạn mà nói...

"Nguyên soái, mấy ngày nay còn không ngừng có yêu quái tiến vào Hoa Quả Sơn đầu nhập vào, như thế xuống dưới, chỉ sợ..."

Thiên Phụ không có nói thêm gì đi nữa, có thể Thiên Bồng trong nội tâm lại làm sao có thể không tinh tường?

Hoa Quả Sơn khiêng ở thiên hà thủy quân thế công, tại yêu quái chính giữa tất nhiên thanh danh lan truyền lớn. Hiện nay bất quá là mới bắt đầu thôi.

Tiếp qua một khoảng thời gian, chích yếu tin tức này truyền ra, hội có càng nhiều yêu quái tranh nhau đầu nhập vào. Đến lúc đó, một mặt là kẻ tục không còn chút sức lực nào thiên hà thủy quân, một mặt là tác dụng chậm cường hãn Hoa Quả Sơn...

Cho dù thiên hà thủy quân mười vạn viện quân toàn bộ đến thì như thế nào?

Nơi này là Hoa Quả Sơn địa bàn, dù cho có thể ở chánh diện đánh bại Hoa Quả Sơn đại quân, hấn cũng không khỏi không đối mặt càng thêm gian nan chiến đấu như thế nào công hãm Hoa Quả Sơn không lộ dưới mặt đất võng lạc...

Trận chiến này bây giờ cũng đã biến thành triệt để tiêu hao chiến, so với đúng là ai có thể chống được cuối cùng. Như thế xuống dưới, kết quả có thể nghĩ.

Trống rỗng trong doanh trướng, yên tĩnh không tiếng động.

"Thiên Phụ, người nói, chúng ta là không phải hấn là hiện tại tự lui lại?" Mở ra che kín tơ máu hai mắt, Thiên Bồng thấp giọng nói. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hồi lâu, Thiên Phụ hơi khom người nói: "Mặt tướng, không dám nói bừa."

Đang lúc này, một vị thiên binh xúc lên doanh trướng rèm đi đến: "Khởi bẩm nguyên soái, Hoa Quả Sơn đã phóng thích Nam Thiên Môn Thác Tháp thiên vương Lý Tĩnh."

"Dạ?" Thiên Bồng hơi mở to hai mắt đứng lên: "Mang ta đi nhìn xem!"

Theo ngày đó binh, Thiên Bồng cùng Thiên Phụ rất mau rời khỏi doanh trướng thẳng đến tiền tuyến.

Đứng ở dãy núi phía trên, hấn xa xa địa chứng kiến mặc một bộ tù phục Lý Tĩnh tại na trá nâng hạ run run rẩy rẩy địa leo lên trước tới tiếp ứng Nam Thiên Môn chiến hạm.

Chiến hạm giơ lên buồm hướng phía Nam Thiên Môn hạm đội phương hướng hàng đi.

"Thiên Phụ, thay ta cầu kiến Lý Tĩnh." Thiên Bồng thấp giọng nói.
(chưa xong còn tiếp...)

ps: Hôm nay chỉ có chương một, bất quá, nội dung vở kịch cũng đã tri
hoãn qua được. Ngày mai làm hết sức...

Xem đại bát hâu chương mới nhất đến cơn gió mạnh văn học ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 320: Ai Cũng Không Thấy!

Một đám dương quang xuyên thấu qua mạn thuyền khoang thuyền chiếu trên sàn nhà, có một loại đẹp mắt lỗi giác.

Lý Tĩnh hơi nheo lại con mắt.

Trong khoang thuyền, hấn cũng đã đổi lại một thân mới tinh kim sắc khái giáp, ngơ ngác địa ngồi ở trên ghé dựa, cung trước thân thể, này bung chén trà nhỏ tay, run run rẩy rẩy địa, nhìn về phía trên tinh thần cũng là uể oải không phấn chấn.

Nghe hỏi chạy đến thiên tướng môn rất nhanh chật ních thông đạo, lại bị Na Tra toàn bộ chặn ngoài cửa, nho nhỏ trong khoang, chỉ còn lại có Lý Tĩnh, Na Tra, còn có Đa Văn Trì Quốc hai vị thiên vương.

Trầm mặc hồi lâu, Đa Văn thiên vương chấp tay thấp giọng nói: "Thiên vương, từ biệt mấy năm, đại gia hỏa đều nhớ ngươi, cũng không trách bọn họ kích động như vậy. Thiên vương có phải là. . . Đến boong thuyền nói với mọi người hai câu?"

Nói đi, hấn lặng lẽ liếc Trì Quốc thiên vương liếc.

Lý Tĩnh nháy mắt con ngươi, hơi há to miệng, lại nửa ngày đều không nói ra một câu đến, giống như lâm vào mê mang vậy.

Na Tra ánh mắt hướng Đa Văn thiên vương trên người hơi một nghiêng, nói khẽ: "Cha ta mệt mỏi, còn là nghỉ ngơi trước đi. Gặp mặt chuyện tình,

ngày khác nói sau."

Lúc này còn nghỉ ngơi?

Hai vị thiên vương hai mặt cùng dòm.

"Thiên vương." Trì Quốc thiên vương ho khan hai tiếng nói: "Không bằng, vẫn là cùng đại gia hỏa gặp mặt a. Xem như làm cho tất cả mọi người an tâm. Gặp hết mặt, chúng ta cũng tốt rút lui khỏi nơi đây." Hồi lâu, môn ngoài truyền tới nhẹ nhàng tiếng đập cửa.

Na Tra sâu hít một hơi thật sâu xoay người sang chỗ khác mở cửa, cùng cửa kia ngoài thiên binh thì thềm vài câu rất nhanh đi trở về.

"Làm sao vậy?" Trì Quốc thiên vương hỏi.

"Thiên Bồng Nguyên Soái muốn câu gặp cha ta, nói là có chuyện quan trọng thương lượng. Đề ý đến hấn mới ngốc."

"Không phải là muốn đề cho chúng ta tiếp viện bọn họ a?" Đa Văn thiên vương hừ cười nói.

"Cha, làm sao ngươi xem? Muốn hay không trông thấy hấn?" Na Tra thấp giọng hỏi.

Cùng Na Tra tầm mắt giao thoa trong nháy mắt, Lý Tĩnh lánh mở ra, thật sâu hai mắt nhắm lại. Dùng thoáng khàn khàn thanh âm nói: "Không, không được, nói với hấn không thấy. Ta. . . Ai cũng không thấy."

. . .

Tối như mực một mảnh địa hạ thành trong thông đạo. Phong Linh giơ cây đuốc chậm rãi đi tới, nhắc chân vượt qua năm ngang thương binh.

Này một đôi giống như phi thúy loại lam sắc con người không cẩn thận rơi xuống lần lượt từng cái một che kín vết máu. Bởi vì thống khổ mà vận vẹo khuôn mặt trên, dẫn theo váy dài tay không tự giác địa rất nhanh.

"Tại sao có thể như vậy. . ."

Nàng đột nhiên cảm giác toàn bộ thể giới đều thay đổi, cúi đầu không dám lại mọi nơi nhìn quanh. Vừa mới những kia thương binh lí. . . Là tự nhiên mình người quen biết sao?

Nàng không biết, nàng không có can đảm tử dùng cây đuốc trong tay chiếu sáng này lần lượt từng cái một mặt. TỰ tại vừa sau khi vào cửa. Nàng thậm chí trực tiếp đem cây đuốc vứt bỏ tại cửa ra vào sa địa trên mà không có giống như thường ngày loại cắm ở nham bích trên. . .

Tuy nói sớm đã biết chiến tranh tự là như thế, mà khi đây hết thấy thực đi tới trước mặt mình thời điểm, nhưng vẫn là khó có thể tiếp nhận.

Thật vất vả không chế được tâm tình, Phong Linh sâu hít một hơi thật sâu nghĩ cách không làm cho nước mắt của mình đến rơi xuống, theo trong tay áo lấy ra hộp quạt run nhè nhẹ trước đột sáng lên ngọn đèn.

"Ta nói tiểu nha đầu a."

"Ai!"

Phong Linh cả kinh, vội vàng xoay người lại.

Yếu ớt trong ánh sáng nàng mơ hồ trông thấy gian phòng tối như mực trong góc có một người ảnh, cả kinh vội vàng lui về phía sau hai bước nương đến bên cạnh bàn trên.

"Ta nói tiểu nha đầu a, lúc trước chẳng phải khuyên bảo qua người dừng đến Hoa Quả Sơn tới rồi sao? Nhìn người đều dọa thành cái dạng gì, nơi này không phải người nên gốc địa phương."

Thái Thượng từng bước một đi ra bóng tối, thẳng đến ánh sáng chiếu sáng này trưng nét mặt già nua. Phong Linh mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Lão tiên sinh, người tại sao lại ở chỗ này? Nếu để cho thiên quân thấy được, yếu gặp chuyện không may!"

"Nơi này là yêu quái ổ. Yêu quái đều nhìn không được ta, thiên quân có thể chứng kiến ta?" Thái Thượng ha ha cười, cách không một ngón tay, này ngọn đèn trên hỏa quang lập tức vượng một chút.

"Tóm lại người không nên tới." Phong Linh vênh lên vênh lên miệng nói: "Nơi này quá nguy hiểm."

Nói, Phong Linh xoay người lật tới lật lui trên bàn sách trúc giản.

Thái Thượng từng bước một đi đến nàng bên cạnh nói: "Người nói, ở đằng kia trong phòng giam không phải ngăn đến rất tốt sao? Làm gì vậy lại chạy đến rồi sao?"

"Trận chiến này cũng không biết khi nào thì có thể đánh xong, ta nghĩ mang vài thứ quá khứ, cũng tốt ở nơi đó tiếp tục tu hành."

"Lại là cá chăm chỉ đệ tử tốt a." Thái Thượng loát chòm râu nhẹ gật đầu.

"Đúng rồi, lão tiên sinh." Phong Linh nhìn qua Thái Thượng nói: "Người lần trước dạy ta phù triện rất hữu dụng a."

"Đó là đương nhiên. Lão phu gì đó cái đó có bất hảo?" Thái Thượng đắc ý ngẩng đầu lên.

"Này. . . Lão tiên sinh có thể hay không sẽ dạy ta chút gì đó?" Phong Linh cẩn thận mà hỏi thăm.

"Người muốn học cái gì?"

"Ta nghĩ học. . . Y thuật."

"Y thuật?" Thái Thượng ha ha nở nụ cười: "Luyện đan thuật, người không cũng đã đã hiểu không ít sao?"

"Không phải luyện đan thuật." Phong Linh nháy mắt con người chăm chăm vào Thái Thượng nói: "Là y thuật. Đan dược quá chậm. Phong Linh muốn học càng nhanh một chút, lão tiên sinh có biện pháp nào không?"

Thái Thượng hơi ngửa ra ngửa người tử. Xuyên thấu qua đóng chặt cửa sổ khe hở trông thấy xa xa khắp nơi trên đất thương binh: "Như thế nào, nghĩ giúp bọn hần?"

Phong Linh nhẹ gật đầu, tội nghiệp địa nhìn qua Thái Thượng.

"Nói người cái gì hảo?" Thái Thượng thật dài thở dài nói: "Tự người nha đầu kia tâm địa, nếu không phải là vận khí tốt, tại thế giới này có thể như thế nào sinh tồn a?"

Phong Linh bủ môi dặt lẩy Thái Thượng ông tay áo nói: "Lão tiên sinh người đã nghĩ nghĩ biện pháp nha, Phong Linh biết rõ lão tiên sinh nhất định có biện pháp."

Nhìn Phong Linh, Thái Thượng hơi khom người nương đến bên tai của nàng nói: "Biện pháp là có, bất quá người ở nơi đây không dùng được. Còn có một việc a, nhà của người này con khi bà Lý Tĩnh thả, Hoa Quả Sơn sợ là yếu tai vạ đến nơi."

"A!" Phong Linh cả kinh mở to hai mắt nhìn bịt.

Lặng rồi hồi lâu thân, Phong Linh hạ giọng nói: "Không phải nói. . . Không phải nói bả Lý Tĩnh Linh Lung Bảo Tháp giữ lại tới rồi sao? Hơn nữa Nam Thiên Môn thiên binh không chịu đánh. Vì cái gì. . . Lão ý của tiên sinh là, Lý Tĩnh hội không cần phải Linh Lung Bảo Tháp cường công Hoa Quả Sơn?"

Thái Thượng cau lại trước mi, chậm rãi lắc đầu nói: "Hắn không biết. Linh Lung Bảo Tháp là trọng yếu, Nam Thiên Môn thiên binh cũng xác thực không thể so với thiên hà thủy quân, bất quá, Nam Thiên Môn so với thiên hà thủy quân cường cũng không phải là những này."

"Đó là cái gì?" Phong Linh ngờ ngác mà hỏi thăm.

Thái Thượng nhàn nhạt nở nụ cười. Nói: "Người biết, vì cái gì thiên đình không phái đại quân tiếp viện thiên hà thủy quân sao?"

"Cái này. . . Thính Tâm tả nói là vì Thái Bạch Kim Tinh yếu vận ngã Thiên Bồng Nguyên Soái, cho nên. . . Cho nên. . ."

Thái Thượng lắc đầu nói: "Không phải. Nguyên nhân chân chính. Là vì thiên đình chúng tiên không biết là Hoa Quả Sơn có gì đặc biệt hơn người. Dù là Hoa Quả Sơn giết thiên hà thủy quân chín vạn đại quân, bọn họ cũng còn là cảm thấy không có gì. Mà ngay cả Ngọc Đế cũng cũng không đủ coi trọng. Đây mới thực sự là nguyên nhân."

"Này. . ."

"Nếu như bả một cái tại thiên đình nói được trên lời nói tiên gia tại Hoa Quả Sơn đóng vài năm. Lại thả lại Lăng Tiêu Bảo Điện, người nói sẽ như thế nào?"

Phong Linh khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xoay thoáng cái trắng không còn chút máu.

...

Chiến hạm khổng lồ hài cốt cắm thẳng vào địa, xa xa nhìn lại tựa như cùng lần lượt sắt thép mộ bia vậy.

Thi thể nám đen, cứng lại máu tươi tại dưới ánh mặt trời tản ra nồng đậm mùi hôi thối, lúc này Hoa Quả Sơn sớm đã không phải trước kia non xanh nước biếc.

Cự hạm gian hẹp hòi trên sơn đạo Phong Linh dẫn theo làn váy phi tốc chạy trốn, thỉnh thoảng đưa tới mấy cái dò xét yêu quái tại nàng trên đầu xoay quanh một vòng lại vội vàng rời đi.

"Hầu tử, hầu tử ở nơi nào?"

Nhìn qua thất kinh Phong Linh, hắc tử trong lúc nhất thời mộng.

"Mau nói cho ta biết hắn ở nơi nào a?" Phong Linh một bả túm ở hầu tử.

"Hầu tử ca, hầu tử ca vừa cùng Thiên Tâm thiên tướng đoàn làm xong một trận. Hiện tại hắn là tại chủ phong trên nghỉ ngơi a."

Theo hắc tử chỉ dẫn phương hướng, Phong Linh nhanh chóng bay lên trời, không bao lâu đã rơi xuống chủ phong giữa sườn núi động phủ trước.

Lúc này, toàn thân giống như mới vừa ở Huyết Trì lí ngâm qua vậy hầu tử chính ngồi chồm hổm ngồi ở huyền nhai biên thượng vuốt vuốt một ít tòa chỉ có một thước cao tinh xảo tiểu tháp.

"Làm sao ngươi chạy đến rồi?"

"Lý Tĩnh?" Phong Linh hỏi.

"Lý Tĩnh làm sao vậy?"

"Không thể thả hấn đi a!"

"Chính là. . . Ta đã thả."

"Đem hấn bắt trở về a!"

"Hiện tại bắt? Cái này độ khó chỉ sợ có điểm đại nha, mười tám vạn đại quân phòng thủ hấn. Làm sao vậy?" Hầu tử khó hiểu mà nhìn xem thần sắc bối rối Phong Linh nói.

Xa xa địa, Nam Thiên Môn hạm đội đã bắt đầu lục tục địa chuyển tay lái, từng chiếc từng chiếc chiến hạm.

. . .

Trong khoang, một vị thiên binh quỳ một gối xuống tại Lý Tĩnh trước người chấp tay nói: "Khởi bẩm thiên vương, thiên hà thủy quân Thiên Bồng Nguyên Soái cầu kiến."

"Nói không thấy, ai cũng không thấy!" Lý Tĩnh không nhịn được nói.

"Chính là. . ." Thiên binh nuốt khô nhờ nước miếng nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái làm cho chiến hạm để ngang quân ta phía trước. Bảo hôm nay nhất định muốn gặp đến thiên vương ngài. Nếu là không thấy, có hay không hạ làm cả hạm đội đường vòng?"

Nghe vậy, Lý Tĩnh lập tức mở to hai mắt nhìn. Một tay lấy bàn thấp trên cái chén quét rơi, nước trà tung tóe đổ đầy đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cái này Thiên Bồng, thật sự là không biết phân biệt! Người đi nói cho hấn

biết, nếu là không để cho mở, tự đừng trách hôm nay vương không khách khí!"

Ngày đó binh cả giật mình.

Như thế nào không khách khí pháp?

Chẳng lẽ lại thật muốn trực tiếp dùng quân hạm đi đụng quân đội bạn chiến hạm?

Tuy nói thiên đình lệnh cưỡng chế tất cả quân không được trợ giúp thiên hà thủy quân, có thể. . . Ít nhất bây giờ còn là trên danh nghĩa quân đội bạn a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Đang lúc thiên binh bàng hoàng nếu hay không nên chi tiết chuyển đạt thời khắc, Trì Quốc thiên vương lạng lẽ nương đến Lý Tĩnh bên người hạ giọng nói: "Thiên vương, hôm nay bỗng là tính tình quật cường. Nếu là cứng ngắc đến, chỉ sợ hội đuôi theo không tha. Không bằng còn là trông thấy a. Nếu là hấn đưa ra quá phận thỉnh cầu. Chúng ta đại khái có thể bệ hạ ý chỉ qua loa tắc trách, không để ý tới cũng được."

"Đúng vậy. Thiên vương." Đa Văn thiên vương phụ họa nói: "Không hợp lý thỉnh cầu chúng ta từ chối nhã nhận cũng được, nghĩ hấn cũng không dám cứng ngắc."

Sâu hít một hơi thật sâu, Lý Tĩnh lược qua nghĩ sơ nghĩ, phát tay áo nói: "Làm cho hấn nhanh lên, muốn nói gì tranh thủ thời gian tiến đến nói. Chúng ta yếu rút quân, không có cái kia thời gian rồi cùng hấn lắm mồm."

ps: 《 đại bát hầu 》 thật thể thư xuất bản hợp đồng cũng đã chính thức ký kết, đại khái hai tháng sau a, một chút thời gian in ấn cùng sửa chữa cái gì.

Thủ bản sỉ đi lượng chỉ có sáu ngàn sách, con ba ba chuẩn bị biến thành sách bìa cứng, nói cách khác yếu cả đại tu, cắt bỏ một ít vụn vặt, trọng ghi và mới tăng một bộ phận chương và tiết, cùng võng lạc bản hội có rất nhiều bất đồng.

Đến lúc đó kính xin mọi người duy trì cấp. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 321: Không Thể Làm Gì Được

"Người cảm thấy Lý Tĩnh hội tiếp tục cùng ta đối nghịch?"

"Ừ!" Phong Linh nặng nề mà gật đầu. w-w--o-m.

Hầu tử ha ha nở nụ cười, thao túng bắt tay vào làm trung Linh Lung Bảo Tháp nói: "Người xem hấn chạy trốn so với thỏ tử còn nhanh, hơn nữa hấn tháp còn trong tay ta, chính là dám trở mặt, ta cũng không sợ hấn. Nam Thiên Môn không chỉ tham gia quân ngũ không bằng thiên hà thủy quân, chính là vi đem cũng không động dạng. Nghe nói, đều hảo mấy trăm năm không có luyện qua chiến trận. Chỉ bằng bọn họ?"

"Không phải!" Phong Linh hét lên: "Trọng yếu không phải bộ đội của hấn, là bản thân của hấn! Hấn cùng Thiên Bồng Nguyên Soái không giống với, hấn có thể làm cho thiên đình xuất binh!"

Nhìn chăm chú Phong Linh, hầu tử hỏi: "Có thể sao?"

"Cái này. . ." Phong Linh cắn môi trong lúc nhất thời đáp không được.

"Thiên đình phản đối Thiên Bồng không phải một cái hai cái, không nói hấn cùng với Thiên Bồng còn có thù cũ, cho dù hấn thật muốn làm cho thiên đình xuất binh, nhiều hấn há miệng có thể làm cho thiên đình lập tức xuất binh?"

"Cái này. . . Cái này. . . Ta không biết, nhưng người không thể phóng hấn!"

"Phóng hấn là trước kia đáp ứng rồi, thiên đình cũng đã hạ chỉ làm cho bọn hấn rút quân, lúc này nếu không phóng, nên làm lộ. Đến lúc đó chỉ sợ bọn họ hội được ăn cả ngã về không cùng thiên hà thủy quân dất tay công Hoa Quả Sơn." Hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng lên, đưa thay sờ sờ Phong Linh đầu nói: "Người a, an tâm tại trong nhà giam ở lại a. Cái này chuyện bên ngoài đều có ta giải quyết."

Phong Linh nháy mắt con người về mặt ủy khuất địa nhìn qua hầu tử.

Hầu tử thân thủ nắm bắt Phong Linh tức giận gò má nói: "Yên tâm đi, ta có thể thắng, bọn họ đâu không lại của ta."

...

Nam Thiên Môn hạm đội, kỳ hạm đại điện.

Thiên Bồng vượt qua cao cao cánh cửa bước nhanh lên điện, này sau lưng trong gió phiêu dật bạch sắc áo khoác sớm được máu tươi ngưng tụ thành màu đỏ sậm.

Từng bước một đi đến trung ương đại điện. Thiên Bồng khom người chấp tay nói: "Thiên Bồng gặp qua lý thiên vương. Lần này ra hạ sách này đúng là bất đắc dĩ. Kính xin thiên vương thứ lỗi."

Ngồi cao chủ vị trên Lý Tĩnh mặt mệt mỏi chỉ vào một bên thứ tịch nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái mời ngồi đi, có lời gì nói mau, hôm nay vương còn có quân mệnh trong người phải lập tức phản hồi Nam Thiên Môn, đến trễ không được."

Nói đi, lại dùng hai chỉ kẹp lấy bên cạnh bên cạnh trên bàn trà trà chén nhỏ cái nắp gỗ, nhân nhặt thở dài: "Dâng trà."

Bên cạnh thiên binh rất nhanh cho Thiên Bồng dâng nước trà.

Ở đằng kia thứ tịch trên thoáng ngời vào chỗ của mình, Thiên Bồng hơi khom người nói: "Việc này chuyện cực quan trọng, kính xin thiên vương bình thôi tả hữu."

Không chờ Lý Tĩnh mở miệng. Chông hỏa tiêm thương đứng ở một bên Na Tra đã chỉ vào Thiên Bồng nói: "Người Thiên Bồng bây giờ chính là người chờ xử tội, cha ta chịu gặp người đã là cho đủ mặt mũi, đừng vội rất nhiều yêu cầu! Có lời gì, nói nhanh một chút, nói xong, nhanh lên đi!"

Thiên Bồng cũng không nói lời nào, chích hơi hơi ghé mắt nhìn chăm chú Lý Tĩnh.

Cả trong đại điện thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Hồi lâu, Lý Tĩnh hơi đưa tay thờ dài: "Đều đi xuống đi."

"Cha!"

"Xuống dưới."

Na Tra lạnh lùng nhìn Thiên Bồng liếc, dẫn đầu đi ra ngoài điện. Còn lại mọi người cũng liền bề bộn canh theo thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Cơ hồ là đồng thời địa, Thiên Bồng cảm giác được có không ít thiên binh thiên tướng đem đại điện vây lại.

Cái này. . . Hẳn là sợ Lý Tĩnh mới ra hang hổ lại nhập hang sói a. Dù sao hiện tại thiên hà thủy quân cũng đã cùng đồ mặt lộ. Có thể như vậy nghĩ cũng không kỳ quái a.

Thiên Bồng chỉ phải bất đắc dĩ cười cười.

"Na Tra tựu cái này tính nết, kính xin đừng nên trách." Lý Tĩnh nói khẽ.

"Không dám."

"Này. Hiện tại có thể nói sao?" Lý Tĩnh nâng chung trà lên chén nhỏ nhấp một miếng nói.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng chống tay vịn chậm rãi đứng lên, chắp tay nói: "Thiên Bồng lần này tiền lai, là vì Hoa Quả Sơn cuộc chiến. Hy vọng, có thể đạt được thiên vương trợ lực, nhất cử diệt trừ Hoa Quả Sơn yêu nghiệt."

Lý Tĩnh hơi chép miệng, bật cười: "Hoa Quả Sơn cuộc chiến. . . Nguyên soái là muốn cho ta Nam Thiên Môn đại quân gia nhập chiến trường a? Không đời nào nói, ta này Linh Lung Bảo Tháp đến nay còn tại đằng kia yêu hầu trên tay. Trừ lần đó ra, vừa đến Trì Quốc thiên vương đã trước hướng ta báo cáo tình huống, cấp dưới tướng sĩ, phần lớn không nguyện ý thâm đánh với này một trận. Thứ hai, thiên đình đã hạ lệnh để cho ta quân lập tức phản hồi Nam Thiên Môn. Nguyên soái chớ không phải là còn muốn ta như người vậy kháng chỉ không thành? Việc này như là vì việc này, đại khả không cần nói chuyện."

Một hơi nói xong này nhất đoạn văn, Lý Tĩnh lại là cúi đầu nhấp một miếng nước trà.

Này bung trà tay còn đang lạnh run.

"Như nguyên soái là muốn ta Nam Thiên Môn hạm đội gia nhập chiến cuộc, vậy còn là mời trở về đi."

Buông trà chén nhỏ, gặp Thiên Bồng không đáp lại, Lý Tĩnh lại là lập lại một lần những lời này.

Thiên Bồng kinh ngạc mà chăm chú nhìn Lý Tĩnh này hơi có vẻ tiêu tụy khuôn mặt, hồi lâu, Lý Tĩnh tránh đi ánh mắt của hắn bình thường phía

trước.

Trong lúc nhất thời, cả trong đại điện yên tĩnh được không có có một chút tiếng vang.

Không trung gió mát lặng lẽ thổi nhập trong điện, nghịch nâng một bên song sa, đung đưa Thiên Bồng dính máu áo khoác, vượt qua trên bàn bôn hoa, lại từ cửa sổ linh xử rời đi.

Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Thiên vương còn nhớ được trần đường quan, vì sáng sớm dân chúng đem chính mình năm ấy tám tuổi ấu tử giao cho tứ hải long vương cái kia lý tổng binh Lý Tĩnh?"

Lý Tĩnh hai mắt nhắm nghiền, nói: "Lúc này cùng lúc đó, không thể quơ đũa cả nắm."

"Như thế nào không thể?"

"Ngươi cứ nói đi?" Lý Tĩnh mở to mắt chậm rãi nhìn về phía Thiên Bồng.

"Thiên Bồng không hiểu." Nhàn nhạt cười cười, Thiên Bồng cúi đầu vuốt vuốt của mình bao cổ tay nói: "Thiên Bồng chỉ biết là, kẻ làm tướng, đương có của mình hành vi thường ngày. Vô luận là tại thiên đình, hay là đang thế gian, đều đồng dạng. Nhớ năm đó, vì trần đường quan một phương dân chúng, lý thiên vương hưởng hồ có thể như thế. Bây giờ vì sao lại. . . Nếu là tùy ý xuống dưới, Hoa Quả Sơn thế thành ngày, nguy hại có thể cũng không phải là một phương dân chúng. Đến lúc đó, thiên đình mặc dù phát động thập bội đến nay ngày quân lực, cháy mấy lần đến nay ngày huyết, chỉ sợ cũng khó có thể công hãm."

Dừng một chút, Thiên Bồng chậm rãi nói: "Đến lúc đó, Hoa Quả Sơn yêu hầu cùng thiên đình địa vị ngang nhau, thế gian chắc chắn đem chiến

hỏa nổi lên bốn phía, sinh linh đồ thán. . . Thử hỏi thiên vương tại tâm gì nhân?"

"Người đừng vội nói chuyện giạt gân!" Lý Tĩnh một chưởng vỗ bàn trên, trợn mắt nói: "Cái này Hoa Quả Sơn bất quá là thế gian yêu nghiệt, làm sao có thể cùng thiên đình địa vị ngang nhau?"

Đón Lý Tĩnh ánh mắt, Thiên Bồng nói: "Có thể hay không có thể, ta nghĩ thiên vương so với Thiên Bồng càng thêm tinh tường!"

Trong lúc nhất thời, song phương đều mở to hai mắt nhìn, trong đại điện ần ần có loại gương cung bạt kiếm xu thế, lại càng thêm an tĩnh.

Nhìn nhau hồi lâu, Lý Tĩnh cuối cùng tránh được Thiên Bồng ánh mắt, sâu hít một hơi thật sâu thấp giọng nói: "Chính là ta nguyện ý, thủ hạ ta các tướng sĩ cũng không nguyện ý. Trên không có vua dạ, hạ không người tâm, người cho rằng tất cả bộ đội đều là của người thiên hà thủy quân sao? Người để cho ta như thế nào điều động bộ đội tác chiến? Nếu là cưỡng chế hạ lệnh, quân tâm bất ngờ làm phản, người thiên hà thủy quân giúp ta trấn áp sao?"

Chậm rãi hai mắt nhắm lại, Lý Tĩnh run nhè nhẹ trước nở ra một nụ cười nhiệt khí, ở trên không gió mát trung hóa thành nhàn nhạt mây mù, phiêu tán.

"Người cho rằng ta không nghĩ rửa sạch sỉ nhục sao? Trận chiến này đánh thành cái dạng gì, người biết, ta biết rõ, của ta thuộc hạ cũng biết. Tăng thêm ta đây mười tám vạn đại quân sau thật sự có thể lập tức thủ thắng sao? Hảo, cho dù mặt đất áp đảo, này kế tiếp? Người nghĩ tới như thế nào đánh lòng đất chiến sao? Nếu như bọn họ xé chần ra lẻ, làm sao bây giờ? Người biết bọn họ tại Hoa Quả Sơn bên ngoài còn có bao nhiêu cá cứ điếm sao?"

"Hoa Quả Sơn dưới mặt đất công sự ngươi gặp qua sao? Ngươi biết bọn họ cũng đã làm tới trình độ nào sao?"

"Ngươi không biết, nhưng ta biết rõ!"

"Cái này thế gian còn có bao nhiêu yêu quái chờ gia nhập bọn họ? Chúng ta đây? Không có thiên đình duy trì, chúng ta căn bản hao không nổi!"

"Này chích vô liêm sỉ yêu hầu chính là đoán chắc điểm ấy mới dám vào lúc đó thả ta, chẳng lẽ ngươi còn xem không hiểu sao?"

Ngậm miệng, Lý Tĩnh nói: "Nếu là lần này cự tuyệt thả ta, ta Nam Thiên Môn đại quân ngược lại có quyết tâm tham chiến, bây giờ thả, rồi lại chiếm của ta Linh Lung Bảo Tháp. . ."

Ngưỡng đứng người dậy tựa lưng vào ghế ngồi, hấn ngẩng đầu ngơ ngác mà chăm chú nhìn trần nhà thờ dài: "Thiên Bồng a, ta phục ngươi, ta thực phục ngươi. Loại này chiến, cả thiên đình, cũng chỉ có ngươi dám đánh. Chính là. . . Thiên Bồng a, nghe ta một câu, một trận này căn bản là không nên đánh! Ta khuyên ngươi còn là sớm rút quân tuyệt vời, đến Lăng Tiêu Bảo Điện trên, bệ hạ cũng tốt cho ngươi nói mấy câu. Nếu là chiến bại. . . Ai cũng không thể nào cứu được ngươi! Không cần phải lại làm cho các tướng sĩ chảy vô vị huyết. Đợi cho thiên đình một đám tiên gia đón ngộ ngày đó, bọn họ tự nhiên hội nghị biện pháp. Vì đem, thiên đình chỉ cái đó, chúng ta đánh cái đó cũng được, lựa chọn như thế nào, không phải chúng ta lo lắng chuyện tình."

Cúi đầu xuống, Lý Tĩnh chăm chăm vào dương quang xuyên thấu qua cửa sổ linh tại đại điện trên mặt thảm rớt thành đồ án, nhập thần.

Chiều hướng phát triển, không là người nào người có thể ngăn cơn sóng dữ. . .

Lời nói ở đây, nói cái gì nữa đều đã kinh vô dụng.

Yên lặng mà chăm chú nhìn uể oải Lý Tĩnh, Thiên Bồng hơi khom người nói: "Đã như vậy, Thiên Bồng cũng không cưỡng cầu nữa. Thiên Bồng chích cuối cùng cầu thiên vương một chuyện, phản hồi thiên đình sau, thỉnh bất kể như thế nào trợ giúp quay vắn, làm cho thiên đình tăng binh. Chớ để này hơn mười vạn thiên đình đàn ông uổng mạng."

Nghe vậy, Lý Tĩnh chích cười khổ nói: "Người đánh giá ta quá cao. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Linh Tiêu Bảo Điện trên du hí, nơi đó là ta nói chơi như thế nào tự chơi như thế nào? Thế cục bây giờ, chính là ta trở về dù thế nào giúp người nói chuyện, cũng vu sự vô bổ."

"Thiên Bồng không phải yếu thiên vương giúp Thiên Bồng nói chuyện, Thiên Bồng thăm nghĩ thỉnh thiên vương, vì Hoa Quả Sơn chiến cuộc nói chuyện. Theo một đường phản hồi, đối tại Hoa Quả Sơn thực lực, thiên vương nên tối có quyền lên tiếng. Chỉ cần chúng tiên tin thiên vương mà nói, như vậy. . ."

"Tin?" Lý Tĩnh bất đắc dĩ địa ngựa đầu thờ dài nói: "Thiên Bồng a Thiên Bồng, người quả nhiên là làm vô ích nhiều năm như vậy nguyên soái. . . Nói như vậy, bây giờ có thể đứng ở Lăng Tiêu Bảo Điện trên, câu nói đầu tiên bả tất cả mọi người bãi bình chỉ có lão quân, thay đổi cái khác bất luận kẻ nào, nói thật là làm không đến dùng. Cho dù là bệ hạ cũng đồng dạng. Đến mức này, ai còn quan tâm chân tướng đến tột cùng là cái gì? Lời nói không nên nói, trên triều đình chuyện tình, cho tới bây giờ đều là dưới mặt bàn lợi ích trao đổi, trên mặt bàn cảnh thái bình giả tạo, nơi đó là bằng ta Lý Tĩnh một lần nói có thể thay đổi cái gì?"

Yên lặng mà chăm chú nhìn Lý Tĩnh, hồi lâu, Thiên Bồng cắn răng, giơ lên áo khoác quỳ một chân trên đất nói: "Vậy thì mời thiên vương cũng dùng dưới mặt bàn giao dịch phương thức đổi lấy thiên đình tăng binh a. Việc đã đến nước này, Thiên Bồng đã mất lộ thối lui, kính xin thiên vương thành toàn!"

Do dự hồi lâu, Lý Tĩnh nhìn chăm chú Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Ta. . . Thử xem xem đi." (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 322: Một Cái Giá Lớn

Cáo biệt Thiên Bồng, Lý Tĩnh cùng Na Tra lặng lẽ thoát ly hạm đội hướng về tây bắc một đường bay đi.

Trên đường đi, chạy vùn vụt nhanh, quang ảnh giao thoa, hai người trầm mặc không nói. Thẳng đến tới gần Nam Thiên Môn thời điểm, còn chưa hoàn toàn khôi phục lại Lý Tĩnh có vẻ có chút linh lực chống đỡ hết nổi, này tốc độ lực chậm một chút.

Thấy thế, Na Tra liền bước lên phía trước nâng ở.

"Không có việc gì, có thể chống được Nam Thiên Môn." Lý Tĩnh khoát tay áo nói.

Buông lỏng tay ra, Na Tra hơi không yên theo sát sau lưng Lý Tĩnh.

Tự tại Lý Tĩnh này phó kim sắc khải giáp hạ, Na Tra trông thấy xương tỳ bà xử quần áo chậm rãi chóng mặt mở vết máu, trông thấy này nguyên bản đen kịt tỏa sáng râu tóc trong lúc đó dấu diêm vài tái nhợt.

Mấy năm này, Lý Tĩnh đều là khóa xương tỳ bà tại không có thiên lý trong lao ngục vượt qua.

Lén lút đi theo Lý Tĩnh, hồi lâu, Na Tra hóc mắt có chút đỏ.

Rất nhanh hỏa tiêm thương, hấn thấp giọng nói: "Cha, hài nhi xin lỗi người. Nếu như không phải hài nhi lỗ mãng, như thế nào lại liên lụy cha thụ

cái này lao ngục nổi khổ? Hài nhi sai rồi, thỉnh cha tha thứ."

Lý Tĩnh thân nhiên nhìn Na Tra liếc, lại quay đầu nhìn thẳng phía trước nói: "Không có việc gì. Chỉ là, sau này, kẻ làm tướng, tu đương xem xét thời thế, biết tiến thối, cần phải không thể sính cái dững của thất phu mà liên lụy toàn quân."

Nói, hần bắt đặc dĩ lắc đầu nói: "Nói đến, vi phụ vi suất, ta đều có sai, không được đầy đủ trách người."

"Hài nhi nhớ kỹ." Na Tra hơi cúi đầu, hồi lâu, lại hỏi: "Cha, người lần này thực tính toán giúp này đầu heo bông sao?"

Lý Tĩnh mở trừng hai mắt nói: "Thiên Bồng. . . Người này, mặc dù có đôi khi làm việc làm cho người ta không dám gật bừa, lại là nhất đẳng trung thần lương tướng, đáng giá khâm phục. Vi phụ đương được cái này Nam Thiên Môn trấn thủ thiên vương. Tự nhiên cũng nên làm cho này tam giới đại cục tận chút ít lực."

Trầm mặc hồi lâu. Lý Tĩnh đón lẳng liệt phong thờ dài nói: "Thì ra là thử xem a. Mọi sự đều có cá giá. Tự nhìn giá. . . Có hay không cần phải nổi lên."

. . .

Thiên Bồng trong doanh trướng, tràn ngập một loại bất đắc dĩ không khí.

"Nguyên soái, này Lý Tĩnh thật sự có thể tin sao?" Thiên Phụ hỏi.

Thiên Bồng không có trả lời.

"Nếu là giao dịch, cái này nên trả giá thật nhiều, đến lúc đó là chúng ta đến giao hay là đám bọn hăn đến giao?" Thiên Nhâm hừ cười nói: "Chúng ta trả giá chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Hơn mười vạn tướng sĩ dẫm máu chiến đấu hăng hái. . ."

"Kết quả là, lại vẫn muốn dùng loại phương thức này đến giải quyết. . ." Thiên Tâm bất đắc dĩ địa cười, ngửa đầu thở dài.

Thiên Bồng đồng dạng không có trả lời, chỉ là nhìn chăm chú lòng bàn tay một khối đó ngọc thô. Nhập thần.

Đến cuối cùng, đúng là muốn dùng loại phương thức này để chấm dứt sao?

Hăn có một loại dự cảm, có lẽ, đây quả thật là hăn trận chiến cuối cùng.

..

...

Mây mù lượn lơ núi đá, một tòa cũng đã không biết trải qua bao nhiêu năm tháng thạch đình đứng lặng.

Này trên cây cột đều đã kinh bò đầy dây thực vật, vài đóa màu vàng hoa nhỏ tô điểm cho, có một loại không giống nhân gian hư ảo cảm giác.

Lý Tĩnh vội vã địa từ đằng xa đi tới, bước nhanh dọc theo thềm đá leo lên ả sơn, một đường đi đến đỉnh núi, gặp được tòa đó thạch đình. Cùng với ngòi ở trong đình Thái Bạch Kim Tinh.

Xa xa địa, Lý Tĩnh liền tràn ra nét mặt tươi cười chấp tay nói: "Lý Tĩnh gặp qua tinh quân. Từ biệt vài năm. Tinh quân từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

Thái Bạch Kim Tinh cũng chậm rãi đứng dậy chấp tay nói: "Sao Hôm gặp qua thiên vương. Tại thiên vương mà nói là vài năm, tại sao Hôm mà nói lại chỉ mấy ngày. Năm thiên vương phúc, sao Hôm hết thấy mạnh khỏe. Lại là thiên vương, lần này xuất chinh trở về, nhìn về phía trên gầy gò rất nhiều, chắc là vất vả đến cực điểm a."

Lý Tĩnh gượng cười hai tiếng, cũng chưa trả lời.

Đãi hai người ngồi vào chỗ của mình, Thái Bạch Kim Tinh mặt mỉm cười nói: "Nghe nói Nam Thiên Môn đại quân mới vừa vận xuất phát, thiên vương cũng đã đi đầu phản hồi, một đường mệt nhọc, sao cũng không hơi sự nghỉ tạm một phen, tựu vội vã tìm sao Hôm gặp rồi?"

"Cái này. . ." Lý Tĩnh thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên vẫn nhìn sinh cơ dạt dào bốn phía không đếm xỉa tới nói: "Thật sự là có điểm việc gấp, muốn tìm tinh quân thương lượng một chút."

"A? Cần làm gì a?"

Ngậm miệng, Lý Tĩnh nói khẽ: "Lần này này Hoa Quả Sơn yêu hầu, quả thực lợi hại. Nói ra thật xấu hổ, ta Nam Thiên Môn mười tám vạn đại quân tổn hao mấy năm thời gian, lại cũng không tiêu diệt hạ. Thật sự là. . ."

Thái Bạch Kim Tinh ha ha nở nụ cười, nói: "Thiên vương như hổ thẹn, người nọ xưng 'Thiên đình đệ nhất tinh nhuệ' thiên hà thủy quân chẳng phải là đều nên tìm tìm cái lỗ chui xuống? Nam Thiên Môn đại quân cùng yêu hầu giằng co mấy năm cũng chưa thấy hao tổn nhiều ít, cái này thiên hà thủy quân mới một tháng không đến, liền đã tử thương hơn mười vạn. Thiên vương quá khiêm nhượng."

Thái Bạch Kim Tinh cười, Lý Tĩnh lại không đi theo cười.

Thoáng đảo tròn mắt tử, Lý Tĩnh thấp giọng nói: "Một hồi trên Lăng Tiêu Bảo Điện báo cáo công tác, Lý Tĩnh tính toán, thỉnh bệ hạ tăng binh tiêu diệt Hoa Quả Sơn yêu chúng. Không biết tinh quân nghĩ như thế nào?"

Nói đi, Lý Tĩnh ánh mắt lạng lẽ hướng phía Thái Bạch Kim Tinh nghiêng qua quá khứ.

"Cái này, tự nhiên là hảo." Thái Bạch Kim Tinh gật đầu nói: "Thế gian yêu nghiệt, tự nhiên muốn tiêu diệt. Đẳng thiên hà thủy quân ôn độc án và kháng chỉ bất tuân việc truy cứu xong rồi, sao Hâm cùng thiên vương liên danh trên tấu, thỉnh bệ hạ điều khiển hai mươi tám tinh tú, chín diệu tinh quân, mười hai nguyên thần, tứ phương vạch trần đế, bốn giá trị công tào tính cả Nam Thiên Môn chư tướng cùng nhau tiến tiêu diệt, nhất định có thể đem Hoa Quả Sơn yêu chúng nhổ tận gốc!"

Lý Tĩnh hơi hí hí mắt, thấp giọng nói: "Nếu là Lý Tĩnh nghĩ ở trước đó thỉnh bệ hạ phái viện quân đâu?"

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh khẽ giật mình, sắc mặt lập tức hơi biến đổi, nâng người lên bản giống như cười mà không phải cười nói: "Xem ra, Hoa Quả Sơn một trận chiến, chiến công không gặp trước, lý thiên vương lại cùng tội đem Thiên Bồng kết xuống rất sâu giao tình a. Nghĩ này Thiên Bồng, phạm phải động tình án trước đây, lạm dụng ôn độc tai họa chúng sinh tại sau, bây giờ lại kháng chỉ bất tuân. . . Như thế một người, nếu không trừng trị, sau này thiên đình còn gì kẻ dưới phục tùng? Nếu là lúc này phái binh, chẳng phải hình cùng nhận rồi thiên hà thủy quân kháng chỉ một chuyện? Lý thiên vương cùng Thiên Bồng phần này hữu tình, quả nhiên là đáng quý a!"

Lý Tĩnh nắm tay hơi nắm thật chặt, trên mặt tiểu dung như trước.

"Tinh quân nói quá lời. Lý Tĩnh có này nhất cử, cho là thật chỉ vì này Hoa Quả Sơn yêu chúng thế lớn, sợ nguy hiểm cho thiên đình xã tắc, mới. . . Trước khi đi, Lý Tĩnh đã thấy qua Thiên Bồng, đưa hấn hung hăng quở trách một phen, bây giờ hấn cũng hối hận không thôi, chỉ còn chờ chiến sự vừa kết thúc, lập tức phản hồi thiên đình thỉnh tội. Tinh quân xem, có phải là trước hết buông việc này sau đó lại nghị? Cũng miễn cho bởi vì này Thiên Bồng một người chi sai, liên lụy thiên hà thủy quân cao thấp, nguy ta thiên đình tam giới nhất thống tốt cục diện, bởi vì nhỏ mà mất lớn a."

"Hừ, cái gì gọi là nhỏ. Cái gì gọi là đại?" Thái Bạch Kim Tinh cao cao ngẩng đầu lên. Loát râu dài nói: "Tiêu diệt yêu 'Đại' . Thiên đình mặt, giới luật của trời uy nghiêm chẳng lẽ lại chính là 'Tiểu' rồi? Cứ thế mãi, thiên đình còn như thế nào thống lĩnh tam giới? Chính là yêu nghiệt có thể nguy hiểm cho thiên đình? Hừ, chỉ sợ, dung túng Thiên Bồng mới là chân chính bởi vì nhỏ mà mất lớn a? Này thiên hà thủy quân cao thấp đều chích biết Thiên Bồng Nguyên Soái, không nhìn được Ngọc Đế giới luật của trời, chính là hài cốt không còn, cũng là gieo gió gặt bão, có gì đáng tiếc? Nếu là thiên vương hôm nay tìm sao Hôm liền chích vì chuyện này. Xin thứ cho sao Hôm do đó cáo từ!"

Nói đi, Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy liền muốn đi.

Lý Tĩnh vội vàng ngăn lại nói: "Tinh quân an tâm một chút chớ vội, Hoa Quả Sơn họa, kính xin dung Lý Tĩnh tinh tế nói tới."

Này Thái Bạch Kim Tinh thấy thế, lại là phát tay áo xoay người, một bộ nhìn như không thấy bộ dạng.

Bất đắc dĩ, Lý Tĩnh chỉ phải chấp tay nói: "Trước khi đi, Lý Tĩnh đã cùng Thiên Bồng bàn bạc qua, như tu vì thế trả giá chút ít một cái giá lớn, chúng ta cần phải không keo kiệt. Này. Cũng có thể gặp Thiên Bồng lòng

ăn năn. Tiêu diệt yêu việc quả thật cấp bách, kính xin tinh quân chỉ điếm một hai."

"A?" Thái Bạch Kim Tinh khòe miệng hơi giơ lên. Thản nhiên nói: "Hắn thật như vậy nói?"

"Lý Tĩnh không dám vọng ngữ."

Thái Bạch Kim Tinh nhàn nhạt cười cười, gật đầu nói: "Như hắn thật là có tâm hồi cải, muốn dài canh duy trì tăng binh một chuyện, thật cũng không là đều không có biện pháp. . ."

. . .

Một phần trúc giản bỏ vào Thiên Bồng trên bàn, trong doanh trướng, một mảnh tĩnh mịch.

"Bọn họ đây là muốn làm gì? Bọn họ muốn chúng ta thừa nhận ôn độc một án, lập nhiều nhận tội trạng?"

"Ôn độc việc rõ ràng chính là Hoa Quả Sơn yêu hầu giờ trò quý, việc này mặc cho ai đều nhìn ra, bây giờ lại yếu lại đến trên đầu chúng ta, thật sự đáng hận!"

"Muôn vu oan giá hoạ a. . ."

"Sớm nói này Lý Tĩnh không thể tin!"

"Cái này rõ ràng chính là Lý Tĩnh quỷ kế! Đây Lý Tĩnh một mực ghi hận Tăng Trường thiên vương một chuyện, thời khắc thậm chí nghĩ trước muốn trả thù chúng ta! Nguyên soái, ngài vạn không được lập nhiều này trạng a! Đây tội một thành, ta thiên hà thủy quân vạn kiếp bất phục a!"

"Cho tới bây giờ sẽ không có 'Chúng ta', chỉ là 'Ta' ." Thiên Bồng hít một hơi thật sâu nói: "Là ta hạ lệnh dùng ôn độc, chur vị, chỉ là nghe lệnh làm việc."

Vô cùng đơn giản một câu, giống như một cái kinh lời, đem nho nhỏ doanh trường kéo lê hai mặt, một mặt là sinh, một mặt là chết.

Tất cả thiên tướng đều ngơ ngẩn.

Hồi lâu, Thiên Nhân giơ lên áo khoác quỳ một chân trên đất, một quyền nặng nề nện tại ngực của mình giáp trên, cao giọng nói: "Nguyên soái, chúng ta không cần bọn họ viện quân, chúng ta cao thấp đồng lòng, nhất định có thể san bằng Hoa Quả Sơn. Bọn họ có đại lượng yêu quái tiếp viện, không quan hệ, chúng ta cũng có thể đi bắt những người này!"

"Đúng vậy a, nguyên soái, Côn Luân sơn không cho trung binh, tự chúng ta giáo, toàn bộ giáo Hành Giả đạo, vài năm có thể thành quân! Thiên đình không để cho đan dược, không để cho binh khí, tự chúng ta luyện! Cho dù chiến hạm chúng ta cũng có thể chính mình tạo! Chúng ta nhất định có thể thắng!"

"Nguyên soái, cái này tội nhận không ra a. . ." Lão tướng Thiên Phụ run nhè nhẹ nói nói.

Tất cả thiên tướng, nguyên một đám kinh ngạc địa nhìn qua ngòai ngay ngắn trước bàn một thân vết máu Thiên Bồng.

Hắn không có trả lời.

Cúi đầu, mở to cặp kia che kín tơ máu hơi đỏ lên mắt, Thiên Bồng đứng ở nơi lòng bàn tay này khối ngọc thô, nhập thần.

Trong thoáng chốc, hấn phảng phất trông thấy nguyệt trên cây một ít đóa hoa hồng, trông thấy khắp núi khắp nơi boong boong thiết giáp, nghe thấy được đình tai nhưc óc tiếng hò hét.

Hấn nhàn nhạt cười cười.

Nhậm chức giờ lời thề, đáp ứng chuyện tình tóm lại là muốn làm được, hết trung, thì thực hiện trọn đời lời hứa, chỉ tiếc liên lụy nhiều như vậy huynh đệ.

Hiện nay, chỉ hy vọng thắng trận chiến này, có một tốt xong việc, đòi lại những kia bị bắt lấy hồn phách, làm cho bọn hấn tiếp theo thế đều có thể quăng một hộ người trong sạch. . .

Đang ở đó doanh trướng ngoài, trăm dặm trong phạm vi, chém giết vẫn còn tiếp tục. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Những này chiến đấu tại một đường thiên binh mặc ngân sắc khải giáp, vượt cánh chim tại máu tươi trung vãng lai, tránh né tên lạc, tại trận này không bị thiên đình tán thành trong chiến tranh chiến đấu hăng hái không ngớt.

Bọn họ không phải cao cao tại thượng thiên thần, bọn họ hưởng thụ không đến nhân gian hương khói, bọn họ không có tiên tịch, phân không đến cây bàn đào, không có trường sinh bất lão, cũng nhìn qua không thấy huy hoàng ngày mai.

Bọn họ chỉ là bình thường người tu tiên, hoặc là nói, một cái kiên trì chính mình tín niệm nhân loại.

Bọn họ không nên cứ như vậy chiến chết ở chỗ này, vĩnh không siêu sinh.

Thiên Bồng chậm rãi cắn chặt răng, rất nhanh trong tay ngọc thô.

Ánh sáng nhạt bên trong, này lạnh lùng khuôn mặt, không lộ vẻ gì.
(chưa xong còn tiếp. .)

ps: Tu n khắp, hy vọng mọi người còn thoả mãn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 323: Lãng Tiêu Bảo Điện Trên

Đang lúc thiên đình khung chiêng gõ trống địa nổi lên trước kịch liệt thay đổi lúc, Nam Thiên Môn hạm đội trong khoang hai vị thiên binh nhanh chóng ghi chép lại tự thiên đình tin tức, bước nhanh đi vào bận rộn trong khoang này trúc giản hiện lên cho ở lại hạm đội Trì Quốc thiên vương. w--o-m.

"Làm sao vậy?" Ngồi ở cái bàn đối diện Đa Văn thiên vương bàn bắt tay vào làm hỏi.

Mở ra trúc giản nhìn một hồi lâu, Trì Quốc thiên vương nhíu chặt trước lông mày nói: "Thiên vương hạ lệnh, để cho chúng ta ngay tại chỗ nghỉ ngơi và hồi phục."

"Ngay tại chỗ nghỉ ngơi và hồi phục? Sẽ không thật muốn hồi Hoa Quả Sơn đi đánh đi?"

"Sợ, đúng rồi." Tiện tay đem trúc giản xoáy lên, Trì Quốc thoáng trầm mặt hạ, nói: "Làm cho Nam Thiên Môn khôi phục tiếp tế vận chuyển a. Trong thời gian ngắn, chúng ta sợ là không có biện pháp phản hồi Nam Thiên Môn."

"Như vậy là so với thỏa đáng điểm." Đa Văn thiên vương gật đầu nói.

Rất nhanh, cái này chi trở về địa điểm xuất phát đại quân tại rút lui khỏi Hoa Quả Sơn chương năm ngày sau đó đột nhiên đình chỉ đi tới tin tức

nhanh chóng xuyên thấu qua đủ loại con đường truyền đến khắp nơi trong tai.

...

Hoa Quả Sơn, Thủy Liêm động.

"Tại chỗ chờ lệnh?" Ngơ ngác nhìn bày tại sa bàn trên quyền trục, hầu tử trầm mặc không nói, sắc mặt dần dần có chút ngưng trọng.

Ở đây người liên can đẳng đều là hai mặt cùng dòm.

Tuy nói hầu tử cũng không tin Phong Linh theo lời Lý Tĩnh phản hồi thiên đình sẽ đối với Hoa Quả Sơn chiến cuộc sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng, nhưng rốt cuộc còn là lưu lại tưởng tượng, phái một cái phân đội nhỏ ven đường giám thị Nam Thiên Môn hạm đội hướng đi.

"Cái này tại chỗ chờ lệnh xem như thế nào cá ý tứ? Chẳng lẽ còn giết trở về không thành?" Hầu tử ngẩng đầu lên sâu hít một hơi thật sâu, quay đầu hỏi: "Thiên đình có cái gì mới tin tức sao?"

"Tạm thời không có." Dương Thiên nói.

"Thiên hà thủy quân vài chi viện quân đâu?"

"Ngoại trừ đi trước Vân Vực Thiên cảnh một chi ngoài, còn lại cũng sẽ ở tương lai trong hai ngày đến." Đoãn Chủ nói.

"Mời chào chuyện tình? Làm được thế nào?"

Lữ lục quải mở ra trúc giản nhìn nhìn, đáp: "Mới vừa mới bắt đầu không lâu. Cho nên hiệu quả quá mức bé nhỏ. Bất quá. Lục tặc có chủ động chạy đến tìm nơi nương tựa. Tính xuống, tựu cái này năm ngày đã có năm sáu ngàn nhiều. Dựa theo cái này xu thế sau này còn sẽ càng nhiều."

Thiên hà thủy quân viện quân vừa đến đạt, Hoa Quả Sơn thế tất lâm vào bị động.

Nhưng chỉ bằng mượn dưới mắt thực lực, chỉ cần tránh cho chính diện giao chiến, cũng cũng đủ kéo dài rất nhiều thời gian.

Mà ngay cả sáu yêu vương đồng kia tạp binh đều có thể ngăn chặn thiên hà thủy quân, chẳng lẽ có được đại quy mô dưới mặt đất công sự cùng cường hãn quân lực Hoa Quả Sơn ngược lại không thể?

Chỉ cần không hiện ra trọng đại sai lầm, đây là không thể nào chuyện đã xảy ra.

Dưới mắt, rất nhiều lưu lạc yêu quái đang theo nơi này chạy đến. Mà thiên hà thủy quân binh lại là chết một người thiếu một cá, chỉ cần chống đủ rồi lâu, thắng lợi nhất định là thuộc về Hoa Quả Sơn.

Có thể, thật sự đơn giản như vậy sao?

Tự tại ngày hôm qua, thiên hà thủy quân đột nhiên co rút lại phòng ngự, điều này làm cho hầu tử lo lắng ưu phiền.

Theo đạo lý, vô luận viện quân có hay không đã đạt tới, Hoa Quả Sơn thiên hà thủy quân đều hẳn là chọn lựa chủ động tư thái mới đúng. Dù sao thời gian là đứng ở Hoa Quả Sơn bên này, kéo được càng lâu, bọn họ bị chết càng khó xem.

Có thể. Tại sao phải co rút lại phòng ngự? Hầu tử thật sự không nghĩ ra.

Cùng thiên hà thủy quân giao thủ cũng đã không chỉ lần một lần hai, hầu tử thật sự không tin Thiên Bồng sẽ ở không có bất kỳ chuẩn bị ở sau dưới tình huống ngồi chờ chết.

Chẳng lẽ. . . Đúng như Phong Linh chỗ nói. Lý Tĩnh thật sự có năng lực thay đổi thiên đình quyết định?

Theo lý thuyết, đây là chuyện không thể nào.

Có thể, nếu thật sự là như thế mà nói, như vậy thiên hà thủy quân co rút lại phòng ngự có thể được đến giải thích. . . Bọn họ tại đời viện quân.

Bởi như vậy, Hoa Quả Sơn thế cục tựu trở nên tương đương không xong.

"Lão Long vương a."

"Lão Long tại." Vạn Thánh long vương vội vàng chấp tay nói.

Mím môi, hầu tử chậm rãi nói: "Trước ngươi nói qua này sáu yêu vương chuẩn bị tiếp viện chúng ta, không biết bọn họ hiện tại đi tới chỗ nào rồi?"

. . .

Lúc này, dưới bóng đêm, tựu tại cùng Hoa Quả Sơn một hải chi cách Nam Chiêm Bộ Châu hoang nguyên lí, hơn hai ngàn Sương Vũ sơn tàn quân chính làm thành nguyên một đám vòng tròn công khai địa điểm nổi lên đồng lửa.

Như tại thường ngày, chuyện như vậy quả thực không thể tưởng tượng.

Dù sao nay là không giống ngày xưa, Nam Thiên Môn hạm đội mới từ Hoa Quả Sơn lui lại, thiên hà thủy quân cả bị Hoa Quả Sơn triệt để kiềm chế, thiên đình dùng cho đối phó thế gian yêu chúng chủ yếu nhất hai chi bộ đội bây giờ đều vọt không mở tay đến, chính là vô ý bị tuần tra phủ tuần thiên tướng phát hiện, bọn họ có năng lực tiêu diệt sao?

Đôi tại yêu quái môn mà nói, lúc này sinh tồn hoàn cảnh cũng đã có thể so với động tình án này năm năm.

Đến lúc nửa đêm, Mi Hầu vương đột nhiên từ trên trời giáng xuống, vũng vàng địa rơi xuống ngòi ngay ngắn ở bên cạnh đồng lửa Ngu Ma Vương trước mặt.

"Thế nào? Hoa Quả Sơn chiến cuộc có biến hóa sao?" Ngu Ma Vương nghiêng mặt qua đến nhẹ giọng hỏi.

"Như cũ." Mi Hầu vương chậm rãi đứng lên, nhu xoa xoa tay chường đi đến bên cạnh đồng lửa ngòi xuống cùng với dư yêu vương cùng một chỗ ngòi vây quanh trước sưởi ấm: "Như cũ là một trận loạn đả, bất quá xem tình hình, có điểm quái. . ."

"Nói như thế nào?" Ngu Ma Vương liền vội vàng hỏi.

Còn lại yêu vương cũng nguyên một đám đuổi dài lỗ tai.

Nhẹ nhàng nhặt lên một cây củi ném đến đồng lửa lí, Mi Hầu vương do dự mà nói: "Thiên hà thủy quân, tựa hồ chuyển hướng phòng ngự. Bất quá cụ thể còn không phải rất rõ ràng, có lẽ là chiến lược cần a."

"Chuyển hướng phòng ngự rồi?"

Lũ yêu vương cùng nhìn nhau trước.

Dựa vào cây gỗ khô bán đang nằm Bằng Ma Vương hơi nâng người lên bản chuyển đổi cá thoải mái điểm tư thế dựa vào, nói: "Hẳn là tài nguyên nhện không được đi. Không phải nói bọn họ rơi tan rất nhiều quân hạm sao? Có lẽ là đan dược cái gì không đủ."

"Ta xem không giống." Mi Hầu vương lắc đầu nói: "Mấy ngày hôm trước các ngươi cũng biết, Nam Thiên Môn hạm đội vừa mới rút lui khỏi. Cái này nói rõ cái gì? Quân đội bạn tại chiến đấu hăng hái bọn họ bàng quan coi như xong, hiện tại rõ ràng rút lui khỏi. Ta cảm giác, cảm thấy, trong chỗ này có kỳ quặc."

"Không phải nói Lý Tĩnh cùng Thiên Bồng không hòa thuận sao?" Sư Đà Vương hỏi.

"Này cũng có thể lưu lại chuẩn bị sửa mái nhà đột mới đúng, có thể hẳn lại rút lui khỏi. Không chỉ như thế, ta phát hiện bọn họ đi không bao xa, lại ngừng lại, cũng không đi phía trước, cũng không lui về phía sau, cả chi hạm đội tụ tại Nam Thiên Môn cùng Hoa Quả Sơn trong lúc đó lơ lửng trước, cũng không biết đang làm gì đó."

Nói đi, Mi Hầu vương chậm rãi nhìn về phía một bên Giao Ma Vương.

Giao Ma Vương lược qua nghĩ sơ hạ, nói: "Rút lui khỏi lại dừng lại. . . Này đã nói lên bọn họ tại do dự. . ."

Bằng Ma Vương mắt lé nhìn quá khứ, hỏi: "Do dự cái gì?"

"Đương nhiên là do dự muốn hay không tham chiến." Giao Ma Vương ho khan hai tiếng nói: "Nếu như là như vậy lời nói, đã nói lên trong lúc này khả năng có cái gì nhân tố phát sanh biến hóa, bằng không làm sao có thể hạ lệnh toàn quân lui lại sau đó lại thay đổi chủ ý?"

"Có thể là cái gì nhân tố? Chiến cuộc mấy ngày nay một mực đều không có gì biến hóa." Sư Đà Vương nói.

"Không phải chiến cuộc nhân tố." Giao Ma Vương nghĩ nghĩ, nhìn chăm chú Ngưu Ma Vương chỉ chỉ thiên đạo: "Thì phải là bầu trời nhân tố."

"Người là nói. . . Thiên đình có khả năng yếu phái binh?" Ngưu Ma Vương hồ nghi địa nhìn hấn một cái.

"Chỉ là có khả năng. Bằng không người nói thiên hà thủy quân vì sao co rút lại phòng ngự?" Nháy mắt con người ngẩng đầu nhìn lên tinh không, Giao Ma Vương lại nói: "Cũng có thể là Nam Thiên Môn cùng thiên hà thủy quân đàm phán không thành, Nam Thiên Môn quyết định rút quân, thiên hà thủy quân hậu viên không đủ, đành phải đổi công làm thủ. Cái này vừa vặn là trước sau. Tóm lại, hiện tại thế cục còn là không rõ lãng."

Lũ yêu vương thoảng cái đều trầm mặc đi.

Nửa ngày, Ngưu Ma Vương bất đắc dĩ thở dài nói: "Chúng ta đây trước hết chậm rãi a, đừng đi quá nhanh, miễn cho một đầu rồng trong hầm đi."

...

Linh Tiêu Bảo Điện trên, tiến đến báo cáo công tác Lý Tĩnh đồng dạng đồng dạng lộ ra được "Hấn" tại Hoa Quả Sơn chỗ đối mặt tình huống.

Lần lượt từng cái một bản vẽ, một phần phần địa trục giản bị hiện lên đưa cho Ngọc Đế, lại trước chúng tiên gia truyền duyệt.

Trong lúc này kỹ càng ghi lại Hoa Quả Sơn biểu hiện ra ra tới vài loại mới binh khí, kể cả sét đánh đồng, phích lịch đạn, đại đồng, thậm chí kể cả Hoa Quả Sơn tự bạo chiến hạm cùng với trên chiến trường chặn được các loại đạn dược. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát. Kỹ càng giảng thuật Hoa Quả Sơn như thế nào đánh tan thiên hà thủy quân do trời nhâm thống lĩnh tiên phong bộ đội.

Cái này lần lượt từng cái một bản vẽ, thấy một đám tiên gia đều mặt lộ vẻ nghi kị vẻ, chính là sớm đã thông qua cái khác con đường thu hoạch một chút tin tức Ngọc Đế cũng có chút khó có thể tin.

Như thế đột nhiên xuất hiện tin tức, ngoại trừ vài cái không có gì phân lượng tiên gia thoáng nói hai câu nghi vấn yêu quái có hay không có năng lực chế tạo ra những vật này mà nói bị Lý Tĩnh đuổi bên ngoài, ra ngoài ý định địa, trên triều đình lại hiếm thấy địa nhất trí địa nhận đồng Lý Tĩnh thuyết pháp, mà ngay cả trong dự liệu hẳn là hội đứng ra nghi vấn Thái Bạch Kim Tinh cũng chỉ đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt.

Biểu hiện ra hết hết thảy tất cả, Lý Tĩnh quỳ một chân trên đất, chắp tay cất cao giọng nói: "Cái này Hoa Quả Sơn yêu hầu đã thành thế gian lũ yêu chi thủ, như hôm nay chưa trừ diệt, sau này sợ vi thiên đình họa lớn. Vi tam giới, vi xã tắc, thần khẩn cầu bệ hạ lập tức hạ chỉ, trước hai mươi tám tinh tú, Cửu Diệu Tinh Quan, mười hai nguyên thần, Ngũ Phương Yết Đế, Tứ Trụ Công Tào, Đông Tây Tinh Đẩu, nam bắc hai thần cùng thần cùng nhau hạ giới tiêu diệt Hoa Quả Sơn!"

Nghe vậy, phóng nhãn nhìn lại, chúng tiên đều là trầm mặc không nói.

Ngọc Đế ánh mắt cuối cùng rơi xuống Thái Bạch Kim Tinh trên người.
(chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 324: Như Thế Rất Tốt

Cái này tùy ý thấy, Ngọc Đế trông thấy Thái Bạch Kim Tinh bình thản ung dung. . .

"Đối tại Lý Tĩnh lý thiên vương tâu thỉnh, chư vị ái khanh nghĩ như thế nào a?" Ngọc Đế cúi đầu loát như mực râu dài ung dung nói.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, cơ hồ tất cả tiên gia đều ở yên lặng địa cảm giác trước động tĩnh chung quanh.

"Chư vị ái khanh nghĩ như thế nào?" Ngọc Đế lại hỏi một lần.

Nửa ngày, một vị không có địa vị gì tiên gia cầm trong tay hốt bản khinh thủ khinh cước đi đến đại điện ở giữa Lý Tĩnh sau lưng, cất cao giọng nói: "Khởi bảm bệ hạ, thần dùng vi, yêu nghiệt thế đại nhất định nguy hiểm cho thế gian, nếu như ngồi yên không lý đến, cứ thế mãi, cần phải nguy hiểm cho ta thiên đình xã tắc. Do lý thiên vương thống đại quân nhất cử diệt trừ Hoa Quả Sơn, đã chặt đứt thế gian yêu nghiệt niệm tưởng, lại tráng ta thiên đình thanh âm uy, phúc trạch tam giới, như thế rất tốt."

Trên điện tiên gia ần ần có xì xào bàn tán, Thái Bạch Kim Tinh nhưng như cũ sắc mặt lạnh nhạt.

"A?" Ngọc Đế một tay vuốt long án, ánh mắt kia như trước không tự giác địa theo Thái Bạch Kim Tinh trên người xẹt qua, gật đầu nói: "Còn lại chư vị ái khanh, có gì dị nghị không a?"

Này nghị luận thanh âm càng tăng lên.

Tài thần từng bước một đi đến ở giữa, chấp tay nói: "Bệ hạ, thần dùng vi, như thế chẳng thỏa. Này Hoa Quả Sơn họa có hay không đúng như lý thiên vương nói như vậy đã thành lửa cháy lan ra đồng cỏ xu thế, cũng chưa biết vậy. Có thể như bệ hạ lúc này giao trách nhiệm xuất binh, này thiên hà thủy quân một án, lại nên như thế nào đoạn?"

"Tài thần là muốn nói, ta Lý Tĩnh tại hồ ngôn loạn ngữ?" Lý Tĩnh cũng không quay đầu lại địa cười lạnh nói.

"Không dám." Tài thần lúc này hướng Lý Tĩnh chấp tay, lại ngược lại đối với Ngọc Đế nói: "Ai cũng có sai rò thời điểm, thần chỉ là muốn nói, cố gắng lý thiên vương vô ý nhìn sai rồi. Đánh giá cao Hoa Quả Sơn yêu chúng thực lực. Như vì vậy mà chuyện bé xé ra to làm cho thiên đình đại quân dốc toàn bộ lực lượng lại là không ảnh hưởng toàn cục. Có thể như vì vậy mà... Thần dùng vi. Thiên Bồng chỗ phạm đều vi tử tội, mặc dù yếu xuất binh, cũng đương đi đầu đem nắm bắt, thay đổi thiên hà thủy quân thống soái sau lại vừa xuất binh. Nếu không có như thế, chiến hậu, cái này công, chỉ sợ không tốt luận."

"Hảo một cái lâm trận đối tướng!" Lý Tĩnh nghiêng mặt đi quát mắng nói: "Chiến trường việc, há lại cho người một văn thần khẳng định!"

Cái này một đột nhiên xuất hiện quát mắng. Tài thần cả kinh liên thủ trung hốt bản đều thiếu chút nữa rút xuống, mặt đỏ lên, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói cái gì cho phải, chỉ phải hướng về bốn phía quăng đi cầu trợ ánh mắt.

Cái này một câu, nói rõ Lý Tĩnh chính là muốn giúp Thiên Bồng.

Có thể cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Nam Thiên Môn cùng thiên hà thủy quân không hòa thuận, cái này có thể là mọi người đều biết chuyện tình a. Chẳng lẽ Hoa Quả Sơn một trận chiến, Lý Tĩnh đôi tính rồi?

Cô gắng là Lý Tĩnh cái này vừa ra trình diễn được quá đột nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, chúng tiên hai mặt cùng dòm, xì xào bàn tán. Lại không một người tới cứu.

Đang lúc này, chỉ nghe trên ghé rồng Ngọc Đế ho khan hai tiếng nói: "Đôi nơi này sự. Không biết Thái Bạch Kim Tinh, có gì giải thích a?"

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh nhàn nhạt cười cười, từng bước một đi đến đại điện ở giữa, chấp tay nói: "Bệ hạ, việc này thần cũng hiểu được rất tốt."

"A?" Ngọc Đế hơi sững sờ, nói: "Khanh gia điều chi, là chỉ xuất binh một chuyện rất tốt, còn là chỉ đôi tướng một chuyện rất tốt?"

"Thần chỗ chi, xuất binh một chuyện."

Lời này vừa nói ra, còn không biết chuyện tiên gia đều nghị luận tới tấp.

Nghe vậy, Ngọc Đế ánh mắt chậm rãi xéo xuống Lý Tĩnh, chỉ thấy Lý Tĩnh ánh mắt hơi buông xuống, cũng không nói lời nào.

Yên lặng địa nhẹ gật đầu, Ngọc Đế nói: "Đã như vậy, vậy dựa vào lý thiên vương chỗ tấu, lập tức nghĩ chỉ tiếp viện a."

"Chậm."

"Thái Bạch Kim Tinh chẳng lẽ lại sửa lại chủ ý?"

"Cũng không phải. Xuất binh một chuyện thần cũng không dị nghị, chỉ là thần có khác một vật hiện lên tống bệ hạ, kính xin bệ hạ nhìn xem." Nói

đi, Thái Bạch Kim Tinh thân thủ theo trong tay áo lấy ra nhất quyển lụa trắng, hai tay hiện lên đến long trên bàn.

Tiện tay đem này lụa trắng mở ra, chích nhàn nhạt nhìn lướt qua, Ngọc Đế lập tức cả giật mình.

Thái Bạch Kim Tinh hơi khom người nói: "Như bệ hạ chứng kiến , tội đem Thiên Bồng, đã ở này lụa trung cung thuật lạm dụng ôn nước, tai họa thương sinh việc thực."

Lời này vừa nói ra, điện trung lập tức một mảnh xôn xao.

"Cũng đã thừa nhận?"

"Đã như vậy, nên lập tức phái binh đuổi bắt!"

"Kháng chỉ quả nhiên không là vì chiến cuộc, mà là vì sợ tội!"

"Như thế nghịch tặc, há có thể mặc kệ tiếp tục lãnh binh tiêu dao?"

"Phái binh tiến tiêu diệt Hoa Quả Sơn trước, trước hết đem Thiên Bồng nắm bắt! Như không như thế, tam giới không phục!"

"Thần khẩn cầu bệ hạ lập tức hạ chỉ miễn trừ Thiên Bồng hết thủy quân vụ, đưa hấn tróc nã quy án!"

Đều hỗn loạn bên trong, tiên gia môn người liếc ta một câu địa nghị luận.

Ngọc Đế sắc mặt hơi biến đổi, nâng người lên, tiện tay đem long trên bàn lụa trắng dấu trên, nhàn nhạt mà chăm chú nhìn Thái Bạch Kim Tinh cười nói: "Này Thái Bạch Kim Tinh ý tứ là... Trước trốn thoát Thiên Bồng chức vụ, lại phái binh?"

"Cũng không phải." Thái Bạch Kim Tinh chấp tay nói: "Thần dùng vi, lý thiên vương nói thật là, trước trận đối tượng, tại chiến bất lợi. Chỉ là, hôm nay bỗng đã có tội trước đây, hơn nữa là tội lớn, trọng tội. Nếu không phạt, không đủ để phục chúng. Sau này, ta thiên đình thì như thế nào thống lĩnh tam giới?"

"Do đó sự, thần dùng vi bệ hạ nên làm theo thế gian quân pháp, ưu khuyết điểm không thể tương đố. Thiên Bồng đã có qua trước đây, luận tội khác, chiến hậu phải làm đánh hạ tầng mười tám địa ngục trọn đời không được siêu sinh. Như Thiên Bồng thống lĩnh thiên hà thủy quân nơi này trong chiến đấu lập nhiều đại công, tác lại cái khác phong thưởng. Tỷ như, có lẽ nó một người phạm tặc thân kiếp sau phú quý. Nếu như thế định âm điệu, thần dùng vi, mặc dù không đổi đem, cũng có thể khá."

Khẽ dùng trần thuật phía dưới, Lý Tĩnh trầm mặc không nói, chúng tiên tắc đều tán thành.

Ngồi ở trên ghé rồng, Ngọc Đế quyền không tự giác địa rất nhanh, nhàn nhạt cười cười nói: "Việc này, dung trầm tinh tế châm chước một phen."

...

Nội thất môn "Cạch" một tiếng mở rộng.

Ngọc Đế cầm một ít cuốn lụa trắng đi nhanh vượt qua cửa ra vào, đứng ở ở giữa trên mặt thảm cần chặt răng.

Sau lưng, Quyển Liêm theo sát mà tới, vội vàng thay Ngọc Đế khép lại cửa phòng.

"Bệ hạ bớt giận."

"Bớt giận? Đây là có chuyện gì? Hôm nay vừa lên điện Lý Tĩnh đến một ít tay trăm chỉ biết không đúng, không nghĩ tới hấn vậy mà..."

Ngọc Đế rất nhanh cầm lụa trắng tay, cắn chặt răng, lại là run nhè nhẹ trước, thủy chung không có chùy rơi trên mặt bàn.

Quyển Liêm khom người nói: "Trước đây nguyên soái cũng đã nhiều lần cầu viện, chỉ là... Nếu như đúng như hôm nay lý thiên vương chỗ nói như vậy, Hoa Quả Sơn đã thành lửa cháy lan ra đồng cỏ xu thế. Cũng khó trách nguyên soái nguyện dùng cái này đặng một cái giá lớn để đổi được viện binh. Như lại đợi thêm vài năm. Sợ thật là... Nguyên soái cũng chỉ là thực hiện lúc trước cùng bộ hạ chi hứa hẹn. Trung với thiên đình, trung với bộ hạ thôi. Kính xin bộ hạ bớt giận. Hôm nay lý thiên vương nói, nguyên soái cùng sớm trên tấu, chỉ là bộ hạ một mực... Nếu không có như thế, nghĩ đến nguyên soái cũng sẽ không xảy ra hạ sách này."

"Hừ, hấn là trung thân? Này trăm là cái gì?" Ngọc Đế cười lạnh nói: "Là! Nếu thật như Lý Tĩnh nói, này Hoa Quả Sơn yêu chúng là nên tiêu diệt, một lát đều chậm trễ không được. Này yêu hầu giống như này năng lực. Là nên giết. Nếu không giết, đợi một thời gian cần phải nguy hiểm cho thiên đình. Thân là thiên đình chiến tướng, hấn làm đều không sai. Có thể trăm? Bởi như vậy, hấn là tận trung, có thể trăm phải như thế nào bảo vệ hấn? Hấn là làm cho trăm đương hôn quân sao? Hấn bị giáng chức, thiên hà thủy quân thì phế đi, sau này trăm cần nhờ Lý Tĩnh Nam Thiên Môn tiêu diệt yêu sao? Loại này trung thân, trăm quả nhiên là thụ không dậy nổi! Hấn thực hiện hứa hẹn trung với thiên đình, lại đem trăm đưa ở chỗ nào!"

Nói đi, một con ngọc chế ấm trà bị nặng nề vung trên mặt đất. Rơi nát báy.

"Bộ hạ, nguyên soái cũng là bức tại bất đắc dĩ. Bây giờ sự tình đến tình trạng như thế. Như thế nào quyết đoán, kính xin bộ hạ nghĩ lại a."

Mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú trong tay rất nhanh lựa trắng, Ngọc Đế cắn chặt răng, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

...

Linh Tiêu Bảo Điện ngoài, thật dài hành lang gấp khúc trung, Lý Tĩnh cùng Thái Bạch Kim Tinh đứng ở cùng một chỗ.

Thái Bạch Kim Tinh hai tay giao ác, ngẩng lên thân thể cười nói: "Lý thiên vương a, sao Hôm hứa hẹn, đều đã làm được. Kế tiếp có thể hay không xuất binh, tựa xem bệ hạ. Cùng, sao Hôm không quan hệ a."

"Lý Tĩnh hiểu rõ." Lý Tĩnh chấp tay nói: "Đa tạ tinh quân xuất thủ tương trợ."

"Mặt khác, làm phiên lý thiên vương chuyên đạt Thiên Bồng, nếu là thật sự có cơ hội thống quân nắm bắt Hoa Quả Sơn, dựng lên chiến công, niệm nó đã có lòng ăn năn, sao Hôm nhất định tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên thay hẳn nói tốt vài câu, đòi được tiếp theo thế vinh hoa phú quý. Còn hy vọng, tại chiến trường không cần phải lười biếng a."

Nói đi, Thái Bạch Kim Tinh lão đảo địa đi mở ra.

Lý Tĩnh trầm mặc không nói.

...

Còn chưa chờ thiên đình được ra quyết nghị, tin tức cũng đã truyền đến Hoa Quả Sơn, hầu tử đột nhiên có một loại ngũ lôi oanh đỉnh cảm giác.

"Thái Bạch Kim Tinh là đối tính sao? Làm sao có thể đột nhiên tự cải biến thái độ rồi?" Hầu tử mở to hai mắt nhìn hỏi: "Cái khác tiên gia? Cái khác tiên gia chẳng lẽ đều nghe hẳn?"

"Thái Bạch Kim Tinh bản thân tại thiên đình địa vị sẽ không thấp, hơn nữa nhiều lần đối Thiên Bồng buộc đều là hấn khởi xướng, cái khác tiên gia tự nhiên là dùng hấn sai đâu đánh đó." Vì hơi dùng một chút, Dương Thiên nói: "Hơn nữa, người không có nhìn ra sao? Không phải Thái Bạch Kim Tinh đối tính, mà là Thiên Bồng thỏa hiệp. Thái Bạch Kim Tinh cho tới bây giờ tự không chú ý có hay không chinh phạt Hoa Quả Sơn, ai tới chinh phạt Hoa Quả Sơn, động cơ của hấn chính là yêu vận ngã Thiên Bồng. Hiện tại Thiên Bồng chủ động đưa trước nhận tội trạng, hấn cũng đã thắng. Dưới loại tình huống này, cho dù duy trì thiên đình chinh phạt Hoa Quả Sơn lại có cái gì cái gọi là?"

Nho nhỏ trong phòng, bầu không khí lập tức lãnh vài phần.

Hầu tử cúi đầu rất nhanh nắm tay, cắn chặt răng nói: "Thật làm cho Phong Linh nói trúng rồi, không nên phóng Lý Tĩnh."

"Ta lại không biết là là Lý Tĩnh vấn đề." Dương Thiên nói: "Mấu chốt là Thiên Bồng thỏa hiệp. Hấn muốn thỏa hiệp, có vô số loại biện pháp. Lý Tĩnh bất quá là trong đó giới thôi, không tìm Lý Tĩnh, hấn có thể tìm những người khác. Tuy nói Thiên Bồng tại thiên đình đắc tội không ít người, nhưng tổng còn là có người nguyện ý giúp hấn."

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử nói: "Người vừa mới nói, Lý Tĩnh tấu thỉnh phái ai tới tiêu diệt chúng ta?"

Cúi đầu nhìn thoáng qua trong tay trúc giản, Dương Thiên nói: "Hai mươi tám tinh tú, Cửu Diệu Tinh Quan, mười hai nguyên thần, ngũ phương vạch trần đế, bốn giá trị công tào, đông tây tinh đấu, nam bắc hai thần. Còn có chính hấn Nam Thiên Môn bộ đội sở thuộc."

Cái này một chuỗi danh tự, từng danh tự đại biểu cũng không phải một vị chính thần đơn giản như vậy, nghe được hầu tử đau cả đầu.

Cái này phổ thiên tinh giống như, thực lực đủ rồi cường đều đã tới được không sai biệt lắm a?

Còn có ai không có tới?

Ngoại trừ thiên đình không cách nào điều động tam thanh, giống như cũng chỉ còn lại có một cái không muốn điều động Dương Tiễn. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Trận này trận chiến, có thể so với lúc trước Quán Giang Khẩu nhất địch đại vô số lần.

Dộc toàn bộ lực lượng sao?

Hầu tử đột nhiên bật cười.

Phản thiên, bản thân tự giống như xiếc đi dây vậy, một cái không cần thận, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng.

Một ngày này không phải đã sớm ý liệu đến sao? Chỉ là, so với chính mình chỗ thiết tưởng yếu sớm rất nhiều.

Nếu như có thể lại cho mình mười năm, hoặc là năm năm phát triển...

"Nếu như, ta là nói nếu như, bọn họ thật sự đến đây, ngươi cho rằng dùng thực lực của chúng ta bây giờ, có thể đánh đến ở sao?"

Lược qua nghĩ sơ hạ, Dương Thiên nói: "Tại có chuẩn bị dưới tình huống, bọn họ rất khó bắt được ngươi cùng Cửu Đầu Trùng. Có thể nếu là yếu công hãm Hoa Quả Sơn tàn sát nơi này yêu chúng, chỉ sợ, tự hiện tại mà nói, còn không khó." (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 325: Ta Gọi Là Tước Nhi?

Đêm khuya, Hoa Quả Sơn tất cả thành viên trung tâm bị khẩn cấp gom lại cùng một chỗ.

"Chúng ta còn có mười vạn quân lực."

"Có thể người hôm qua mới nói với ta có mười lăm vạn."

"Có năm vạn là thương binh." Lữ lục quả nói.

Yêu tướng môn nguyên một đám hai mặt cùng dòm.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, cúi đầu chăm chăm vào sa bàn, hồi lâu, thở dài: "Thương binh không tính sao?"

"Mang theo thương binh, chúng ta chạy không được."

"Chính là không mang theo thương binh chúng ta cũng chạy không được." Chống sa bàn mười ngón thật sâu lâm vào trong bùn, hầu tử mím môi nói: "Đem thương binh toàn bộ chuyển dời đến địa hạ thành ở chỗ sâu trong a."

"Thật muốn tử thủ Hoa Quả Sơn?" Đoàn Chủ co lại tay hỏi.

"Người cho rằng những kia chính thần là cái gì?"

Nhìn chung quanh phía dưới, một đám yêu tướng, không có người trả lời.

Cúi đầu, hầu tử nói khẽ: "Tới thường quy bộ đội sẽ không rất nhiều, hẳn là chính là Nam Thiên Môn hạm đội mà thôi. Thiên đình cấm vệ yếu nhận nâng phòng thủ công tác, còn không có điều động tiền lệ. Nhưng này chút ít chính thần hội mang lên dưới tay mình thiên tướng. Cho dù chúng ta bây giờ bắt đầu rút lui khỏi, cũng chạy không được rất xa. Bọn họ trên tay có rất nhiều kì kì quái quái pháp bảo, có thể đơn giản tìm thấy được vị trí của chúng ta. Do bọn họ tiến công Hoa Quả Sơn, vô luận chúng ta tử thủ hay không, đều chạy không thoát. Thậm chí chúng ta phân tán chạy trốn dễ dàng hơn bị đánh tan. Cho nên, trận chiến này... Chúng ta rất có thể hội toàn quân bị diệt, mọi người yếu ngồi xong chuẩn bị tâm lý."

Trong lúc nhất thời, trong động phủ yên tĩnh được chỉ còn lại có lũ yêu trầm trọng tiếng thở dốc.

"Thật sự... Có thể như vậy?" Hắc tử cẩn thận mà hỏi thăm.

Không có trả lời, hầu tử nghiêng mặt đi đối với Vạn Thánh long vương hỏi: "Lão Long vương, sáu yêu vương hiện tại đến cái đó rồi?"

Vạn Thánh long vương chấp tay thấp giọng nói: "Bọn họ nói trên đường gặp được chút ít sự trì hoãn. Chỉ sợ còn muốn một tháng tài năng đến Hoa Quả Sơn."

"Hừ. Một tháng." Hầu tử lúc này đưa tay đưa tới. Bày tại Vạn Thánh long vương trước mặt: "Đem người cùng bọn họ liên lạc ngọc giản cho ta."

"Cái này..." Lão Long vương hơi do dự hạ xuống, thân thủ theo trong tay áo móc ra ngọc giản, đưa cho hầu tử.

Cầm qua ngọc giản, hầu tử ngược lại giao cho một bên Dương Thiên: "Xác định hạ vị trí của bọn hắn."

Tiếp nhận ngọc giản, Dương Thiên hai tay vừa bắm, đạo đạo linh lực đưa vào ngọc giản. Chích một cái chớp mắt, trên ngọc giản hiện lên phức tạp đồ án.

"Bọn họ tỵ tại bờ bên kia."

"Ha ha ha ha. Tỵ tại bờ bên kia, nhớ ngày đó. Ta cái gì tu vi đều không có vượt biển dùng bao lâu? Ta nhớ được hình như là bảy tám ngày a. Đám người này lại để cho dùng một tháng? Ha ha ha ha." Theo Dương Thiên trong tay đem ngọc giản cầm trở về, hầu tử một tay lấy nó tạo thành mảnh vỡ: "Tốt lắm, hiện tại ai cũng đừng hy vọng, phải dựa vào tỵ chúng ta. Dựa theo lúc trước bố trí tiến hành a."

"Đạ!"

Đợi đến lũ yêu tán đi, Dương Thiên thấp giọng nói: "Có lẽ người hẳn là lo lắng hạ hướng Tà Nguyệt Tam Tinh Động cầu viện."

"Người cảm thấy khả năng sao?"

"Có thể tìm Lăng Vân tử hỏi một câu."

Lúc này, cũng chỉ có thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống.

Hơi do dự hạ xuống, theo trong bao lẫn qua lẫn lại trước tìm ra Lăng Vân tử ngọc giản, hầu tử phóng tới bên môi thấp giọng nói: "Lăng Vân sư huynh, Lăng Vân sư huynh?"

Hồi lâu, ngọc giản một chỗ khác truyền đến Lăng Vân tử thanh âm: "Ngộ Không sư đệ a. Chúng ta đều ở nhị sư huynh cái này."

"Các người?"

"Nhất bang sư huynh đệ a."

Hầu tử lược lược sững sờ. Vội vàng nói: "Ta đây bên cạnh tình huống có điểm khó giải quyết, muốn nhìn người một chút có thể hay không hỗ trợ."

"Tình huống của người ta đại khái đều biết. Chỉ là... Đại sư huynh cũng theo tới..."

Lăng Vân tử không có nói thêm gì đi nữa, ngọc giản hai đầu, đều là trầm mặc.

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, hầu tử thân nhiên nói: "Ta hiểu được, tóm lại, cảm ơn người."

"Không tạ..."

...

U Tuyên cốc, trong đình viện, Thanh Vân tử, Đan Đồng Tử, Thanh Phong tử, U Tuyên tử, Lăng Vân tử ngồi vây quanh một đường. Ngoại trừ cái này năm cái cùng hầu tử hiểu biết bên ngoài, còn có mặt khác bốn người, kể cả một cái nhìn về phía trên hơn bốn mươi tuổi diện mục hiền lành trung niên nam tử, một đôi ba mươi tuổi cao thấp phu phụ, còn có một trên dưới hai mươi tuổi người tuổi trẻ.

Nghĩ đến, cái này mặt khác bốn người nên chính là hầu tử chưa bao giờ thấy qua tu bồ đề mặt khác bốn vị nhập thất đệ tử bốn đồ đệ ấy tròn, sáu đồ đệ tại thanh, bảy đồ đệ tinh nhan, chín đồ đệ mộng bay liệng.

Buông ngọc giản, Lăng Vân tử ha ha địa nở nụ cười, nói: "Đại sư huynh a, người xem, ta đều cự tuyệt. Chúng ta đến nơi đây thật sự chỉ là nhìn xem nhị sư huynh mà thôi."

"Phải không?" Thanh Phong tử mặt không biểu tình mà nhìn hấn, một tay đặt trên bàn thỉnh thoảng hơi chuyển đổi trước người chén trà phương

hướng, lại hoàn toàn không có bung lên đến uống một ngụm ý tứ.

"Cũng không phải là sao? Ha ha ha ha, ha ha ha ha." Cười cười, Lăng Vân tử thanh âm càng ngày càng duy trì, đến cuối cùng biến thành hai tiếng ho khan, nuốt khô nhỏ nước miếng, cai đầu dài chôn xuống.

Đứng ở một bên nhìn ra xa U Tuyên cốc tinh nhan chậm rãi nghiêng mặt qua đến, ung dung nói: "Ta liền không rõ, cứu cá đồng môn có cái gì sai? Dùng được trước như vậy né tránh sao? Đại sư huynh, nếu như ta nhớ không lầm, người này bốn đồ đệ Phong Linh đã ở Hoa Quả Sơn a? Người cái này đương sư phó tự không nóng nảy sao được?"

Vị này hầu tử thất sư tả nhìn về phía trên ung dung đẹp đẽ quý giá, hoàn toàn không giống vậy người tu đạo.

Nghe vậy, Lăng Vân tử vội vàng âm thầm lắc đầu, ý bảo nàng không cần phải nói thêm gì đi nữa, tinh nhan lại lơ đãng.

Thanh Phong tử sâu hít một hơi thật sâu, mặt không biểu tình mà loát râu dài nói: "Ngộ Không lần này tự tập bày yêu, chọc giận thiên đình, đưa tới thảm họa chiến tranh, chính là hấn mệnh trung chú định việc. Chuyện này, sư phó dặn dò không cần lo cho."

Nói, hấn chậm rãi nhìn về phía U Tuyên tử nói: "Đã không cần lo cho, cũng không phải giúp."

Đây là muốn nói ôn độc chuyện tình sao?

U Tuyên tử quay đầu giả câm vờ điếc, cũng chưa trả lời.

Tinh nhan hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu không muốn trông nom, ngay từ đầu cũng đừng có thu vi đồ. Lúc trước thu Ngộ Không sư đệ đương nhập thất đệ tử, chúng ta ở đây có người nào xem trọng sao? Sư phó càng muốn

khư khư cố chấp. Hiện tại mới nói không cho trông nom tính là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ, cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động còn muốn tản không thành?"

"Nên làm như thế nào, sư phó lão nhân gia ông ta tự có chừng mực. Tóm lại, tại Hoa Quả Sơn cuộc chiến chấm dứt trước, ai cũng không phải ly khai U Tuyền cốc." Thanh Phong tử lạnh lùng nói.

...

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân lẳng lẳng địa đứng ở trong đại điện nhìn chăm chú huyền phù tại trước mắt thiên đạo thạch.

Này cái ghi lại thiên địa vạn vật tạo hóa cự thạch bây giờ sớm đã không có trước kia quang hoa, nhìn về phía trên, bất quá một miếng bình thường tảng đá thôi.

Bất quá, trên đó vết rách đem so với trước, cũng đã thiếu rất nhiều, càng có vô số quang điểm qua lại bay vọt, tựa hồ đang tại tận hết sức lực địa tu bổ trước vết rạn.

Thiên đạo cũng đã dần dần khôi phục quỹ đạo.

Nhìn qua ngày đó đạo thạch, Thái Thượng nhân nhậ thở dài, ánh mắt cuối cùng rơi xuống này hai đạo giao thoa cùng một chỗ, rõ ràng nhất hai đạo vết rạn trên.

Chỉ còn lại có cái này hai đạo, chữa trị thiên đạo, chỉ còn lại có cái này một bước cuối cùng.

Đang lúc Thái Thượng thở dài thời khắc, một vị đạo đồng theo ngoài điện bước nhanh đến, chấp tay lễ bái nói: "Sư phó, tiểu thư cũng đã đã tỉnh.

UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"A?"

Cũng không cùng đạo đồng kia nhiều lời, Thái Thượng lúc này xoay người hướng phía ngoài điện bước nhanh đi đến, đi qua hành lang gấp khúc, thẳng vào hậu điện, rất nhanh tiến nhập một cái nho nhỏ gian phòng.

Cùng Đâu Suất cung địa phương khác bất đồng, này gian phòng trang sức được giống như nữ tử khuê các vậy, trong phòng giường hai bên đứng trước hai vị tiên nga, nằm trên giường, một vị ngũ quan tinh xảo đến cực điểm lại khuôn mặt tiêu tụy cô gái nhỏ chính nháy mắt con người mờ mịt địa nhìn qua quanh mình hết thấy.

Thái Thượng nghiêng người ngồi vào giường trên, nhẹ giọng hỏi: "Hài tử, còn nhớ rõ người tên là gì sao?"

"Ta gọi là..." Tiểu cô nương kia ôm đầu nghĩ nửa ngày, có chút không xác định địa đáp: "Ta gọi là... Tước nhi?" (chưa xong còn tiếp...)

ps: Có một thường xuyên uống rượu bạn gái là kiện cực kỳ hổ cha chuyện tình... Đặc biệt đánh lên mã tự thời gian.

Mọi người thông cảm hạ.

Sau đó ta lại sửa một cái cái này :. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 326: Lại Khoác Lác

Thiên đình, hào quang giống như huyễn, mây mù lượn lờ, một tảng đá lớn như ẩn như hiện. Bài này do . 23u. Thủ phát

Cái này khối dài khắp xanh biếc thực vật, tầm thường vô cùng cự thạch đỉnh, là một tấm bàn đá, bàn đá hai bên, là hai ghé đá, phân biệt ngồi một vị lão giả tóc trắng cùng một vị tóc đen lão già.

Tóc đen lão già đúng là lúc trước cùng Thái Thượng đánh cờ giả, về phần này lão giả tóc trắng, hấn ngày thường hạc phát đồng nhan, mặt mũi hiền lành, lại mặc một bộ bạch y, toàn thân tắm rửa tại nhũ bạch sắc quang hoa bên trong. Như là phàm nhân thấy xong, chỉ sợ yếu choáng váng được mắt mở không ra.

Hai người yên lặng địa phẩm trước trà, hồi lâu, tóc đen lão già loát râu dài nói: "Nghe nói, này Đâu Suất cung trung ngày gần đây điều đi hai vị tiên nga."

"A?" Lão giả tóc trắng thở dài một tiếng trà, thản nhiên nói: "Này cũng là một cái cọc chuyện lạ, Đâu Suất cung, sợ là theo xây cung đến nay đều chưa bao giờ có nữ lưu a? Khó được sư huynh nhớ tới cấp cho Đâu Suất cung thêm chút khí âm nhu. Ha ha ha ha."

"Nếu thật sự là như thế, ngược lại là chuyện tốt." Tóc đen lão già ngẩng đầu nhìn lên giống như lưu ly bầu trời nói: "Này thiên địa ngàn vạn năm không thay đổi, cũng quả thực chán nản, khó được hấn có lần này hào hứng. Chỉ sợ, là có khác nguyên nhân a."

Nói đi, cặp kia đen kịt như vực sâu con mắt chậm rãi hướng lão giả tóc trắng nghiêng qua quá khứ.

Lão giả tóc trắng thành thoi thành thoi địa nhấp một miếng trà, nửa ngày, mới nói: "Su đệ dùng vi, nên bởi vì sao do a?"

"Mấy ngày nay, Đông Thắng Thần Châu tiêu diệt yêu chiến sự biến đổi bất ngờ, sư huynh cũng biết?"

Lão giả tóc trắng ngửa đầu làm như suy tư hạ, nghi ngờ nói: "Lại là có chỗ nghe thấy, chỉ là chưa từng nghĩ lại. Như thế nào, cái này chiến sự còn có cái gì huyền cơ không thành?"

"Cái này..." Tóc đen lão già dừng một chút chén trà, không nhịn được nói: "Sư huynh nếu là như vậy nói, hôm nay. Tựa trò chuyện không nổi nữa."

Lão giả tóc trắng nghe vậy. Ha ha nở nụ cười. Nói: "Su đệ sao có thể như thế táo bạo? Sư huynh bắt quá là nói giỡn thôi."

Vi hơi dừng một chút, lão giả tóc trắng nói: "Việc này, su đệ có từng hướng đại sư huynh lãnh giáo qua?"

"Tùy ý hỏi, nói là 'Thiên đạo' không khác, bắt quá rẽ vào cá khom thôi." Tóc đen lão già không đếm xỉa tới địa đáp.

"Đã đại sư huynh nói không khác, thật là chính là không khác. Ta và người đều đã về ẩn, làm sao khổ thao phần này lòng dạ thanh thản? Có rảnh, cùng nhau tìm hiểu tìm hiểu thiên địa số lượng. Chẳng phải càng tốt?"

Tóc đen lão già triệt để không nói.

Lại đơn giản địa hàn huyền vài câu, uống bán ấm trà, tóc đen lão già liền hào hứng đàn độn địa cáo từ.

Đã đưa tiễn xong tóc đen lão già, lão giả tóc trắng cúi đầu véo chỉ tính toán, trên mặt vui vẻ thoáng thu thu, xoay người bay đi.

Chích một cái chớp mắt, này lão giả tóc trắng đã đi tới một chỗ mọc mọc cung khuyết trước, một vị đồng tử bước nhanh đón chào, khom người chấp tay nói: "Cung nghênh sư phó."

Lão giả tóc trắng không nói được lời nào địa cùng đồng tử gặp thoáng qua, bước nhanh đi vào nội đường. Đưa tới một vị khác đồng tử, thấp giọng nói: "Nghe nói. Đâu Suất cung trong mới thêm hai vị cung nga, người nhanh đi điều tra rõ hai người này lai lịch. Khi nào thành tiên, thành tiên trước là người nào vậy, có gì người thân bạn bè, sư từ đâu người, thành tiên sau cùng người phương nào vãng lai, nhâm qua gì chức, đã làm chuyện gì, đầy đủ mọi thứ đều yếu tra ra, không được sai rò. Đồng thời, việc này không thể cùng hấn nhân đạo!"

"Đồ nhi, cần tuân sư mệnh!"

...

Đâu Suất cung trong, một vị đồng tử cung kính địa quỳ gối Thái Thượng trước mặt.

"Vi sư không tại giờ, tiểu thư có thể từng nói qua cái gì?"

"Bẩm sư phó mà nói, tiểu thư từng đề cập 'Hầu tử' ."

"Đề cập 'Hầu tử' ? Cụ thể là nói như thế nào?"

Này đồng tử cúi đầu theo trong tay áo lấy ra nhất quyển trúc giản hai tay dâng, nói: "Tiểu thư nói, mỗi chữ mỗi câu, đồ nhi cùng đã ghi chép lại, thỉnh sư phó xem xét."

Thân thủ tiếp nhận trúc giản, Thái Thượng vuốt mở nhìn hai mắt lại vội vàng xoáy lên, thu vào trong tay áo, nói: "Nói lời rất ít a."

"Bẩm sư phó mà nói, tiểu thư tựa hồ quên rất nhiều sự tình, cần phải thời gian chậm rãi nhớ lại. Hơn nữa mới đến, cố gắng là lạ lắm, nói lời, liền cũng ít."

"Vậy nhiều cùng nàng trò chuyện, giúp nàng bả sự tình đều nhớ tới."

"Đồ nhi tuân mệnh."

"Cùng nàng trực tiếp tiếp xúc chuyện tình tự giao cho này hai cái tiên nga, người chỉ từ bên cạnh phụ trợ. Tất cả ăn mặc chi phí, do người lo liệu, không thể chậm trễ. Mặt khác, việc này tu đương nghiêm mật phong tỏa, không thể truyền ra bên ngoài. Này hai cái tiên nga, từ nay về sau, cũng không được rời đi Đâu Suất cung." Vì hơi dừng một chút, Thái Thượng lại nói: "Vi sư còn có chuyện quan trọng, không tại trong lúc, bên này chuyện tình, tự toàn quyền phó thác cùng người."

"Đồ nhi, định không phụ sư phó nhắc nhở!" Này đồng tử thật sâu lễ bái, đợi hẳn lại ngẩng đầu giờ, Thái Thượng cũng đã mất đi bóng dáng.

...

Hoa Quả Sơn.

Địa hạ thành lí vô số thương binh đều đã bị chuyển dời đến lòng đất ở chỗ sâu trong, cả Hoa Quả Sơn lộn xộn địa, mỗi một chích yêu quái đều mệt mỏi.

Theo hầu tử mệnh lệnh hạ đạt, đại quân bắt đầu buông tha cho nguyên bản trận địa co rút lại, lại không là phòng ngự co rút lại, mà là một lần nữa cải tổ, chuẩn bị khởi xướng tiến công, quyết chiến.

Sự tình đến nơi này một bước, chủ động tìm kiếm quyết chiến, sớm ngày chấm dứt cùng thiên hà thủy quân trong lúc đó dây dưa, đối tại Hoa Quả Sơn mà nói mới là chính xác nhất cách làm.

Bất quá, mà ngay cả hầu tử cũng nói không rõ thành công tiêu diệt cả thiên hà thủy quân có thể cho Hoa Quả Sơn tranh được nhiều ít hy vọng.

Mà đối với đại đa số yêu quái mà nói, bọn họ thậm chí còn không biết rằng Hoa Quả Sơn sắp đối mặt là cái gì, chỉ nghe nói là so với thiên hà thủy quân địch nhân cường đại hơn, về phần cường đại tới trình độ nào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả.

Đương nhiên, đó cũng không phải bởi vì hầu tử đối với bọn họ có chỗ giấu diếm, trên thực tế hầu tử tại mệnh lệnh trên cũng đã nói đến phi thường rõ ràng, bất quá đại đa số yêu quái đối sắp đã đến địch nhân còn không có một cái cụ thể khái niệm.

Dù sao, bây giờ trạng thái sớm đã siêu việt sự tưởng tượng của bọn hắn.

Tự tại không lâu, thiên hà thủy quân, thậm chí thiên hà thủy quân trước Nam Thiên Môn hạm đội, chẳng lẽ không phải trong con mắt của bọn họ không thể chiến thắng địch nhân sao?

Tuy nhiên chiến sự thảm thiết, tuy nhiên còn chưa lấy được hoàn toàn thắng lợi, nhưng tốt xấu là khiêng ở, hơn nữa thế cục tại triều trước đối với bọn họ có lợi phương hướng phát triển.

Mấy ngày nay, thiên hà thủy quân không phải liền tiến công đều không phát động sao?

Những năm này đến nay, Hoa Quả Sơn yêu chúng tại hầu tử dưới sự dẫn dắt vô luận tao ngộ cỡ nào địch nhân cường đại đều có thể hóa hiểm vi di, sớm đã tại đại đa số cơ sở yêu quái trong nội tâm đều định rồi cả điều —— trong mắt bọn hắn tựa hồ vô luận gặp được cái gì, hầu tử đều có thể dễ dàng địa hóa giải. Điều này khiến cho Hoa Quả Sơn yêu quái môn bây giờ chính thể tâm tình như trước xu hướng tại lạc quan.

Đương nhiên, lạc quan cũng không cùng cấp tại lười biếng, tại hầu tử ba lệnh năm thân phía dưới, mỗi một chích yêu quái đều bị động viên lên mào đủ kính chuẩn bị chiến tranh.

...

Đều hỗn loạn bên trong, Phong Linh từng bước một đi qua dài dằng dặc mà đen kịt thông đạo, nguyên một đám trước mặt mà đến yêu quái cùng nàng gặp thoáng qua, lại cơ hồ đều không nhiều liếc nhìn nàng một cái.

Đúng vậy a, đều lúc này, nàng chính là Hoa Quả Sơn một cái người không liên can, còn có ai hội chú ý tới nàng?

Hai ngày này, nàng thậm chí liền muốn gặp hầu tử một mặt cũng không thấy.

Ngơ ngác địa đi trở về chỗ ở của mình, Phong Linh sâu hít một hơi thật sâu, thân thủ đẩy ra cửa phòng khép hờ.

Trong phòng, Thái Thượng chính ngồi ngay ngắn ở bàn dài bên cạnh thán trước một bình trà.

"Ta nói tiểu nha đầu nha, ngươi trong gian phòng đó như thế nào gặt lia lia hơi chút tượng dạng lá trà đều không có? Ngươi nói lão nhân từ thật xa đuổi đến cấp ngươi mật báo dễ dàng sao? Liền trà cũng không bị, thật sự quá không hiện hậu."

"Lão tiên sinh ngươi còn chưa đi a?"

"Ôi, ngươi đây là muốn hạ lệnh trục khách a?"

Giật mình qua đi, Phong Linh từng bước một đi đến trước bàn ngồi xuống, bủ môi một bả túm lấy Thái Thượng bình trà trong tay, cho mình cũng rót một chén trà, bung lấy chén trà u oán nói: "Hắn không tin ta. Hắn làm cho Lý Tĩnh chạy... Nếu cái kia giờ tin ta, tợ cũng không biến thành như bây giờ."

"Hắn không tin bình thường, hắn tin mới không bình thường."

"Vì cái gì không tin mới bình thường?" Phong Linh ngẩng đầu hỏi.

"Bởi vì, theo bất kỳ một cái nào góc độ xem đều không nên có thể như vậy. Đừng nói hắn, chính là thiên đình cũng không người sẽ tin tưởng. Xem chừng liên Ngọc Đế cũng không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy."

"Vậy tại sao lão tiên sinh ngươi lại cho rằng nhất định sẽ như vậy?"
Phong Linh nhíu chặt trước mi hỏi.

"Bởi vì... Bởi vì..." Thái Thượng loát chòm râu gượng cười hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Bởi vì lão phu biết trước."

"Thôi a ngươi." Phong Linh trừng Thái Thượng liếc nói: "Chính là mèo mù đánh lên chết chuột mà thôi. Ngay cả ta sư tôn tu Bồ Đề tổ sư cũng không dám nói chính mình biết trước, ngươi biết trước?"

"Ngươi sư tôn sao có thể theo ta so với a?" Thái Thượng cười tủm tỉm địa ngẩng đầu lên, rước lấy Phong Linh một hồi khinh khỉnh.

Ngơ ngác địa ngồi hồi lâu, Phong Linh chậm rãi nghiêng xem qua con ngươi hỏi: "Lão tiên sinh, Hoa Quả Sơn... Thật sự hội đại họa lâm đầu

sao?"

"Dạ, có lẽ a."

"Tại sao lại thành có lẽ rồi?"

"Người không phải nói lão phu không thể biết trước sao?" Thái Thượng liếc Phong Linh liếc nói.

"Người ——!" Phong Linh vụt địa thoáng cái đứng lên: "Lão tiên sinh! Nếu như... Nếu như thật sự biến thành như vậy, người sẽ giúp ta sao?"

Thái Thượng rụt rụt thân thể xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía Phong Linh, ung dung nói: "Người không phải nói người sư tôn so với lợi hại sao? Người tìm hấn giúp đi."

"Lão tiên sinh!" Phong Linh vội vàng đường vòng Thái Thượng trước người đi, chăm chăm vào Thái Thượng con mắt nói: "Người sẽ giúp ta sao?"

"Người sư tôn so với lợi hại..."

"Hấn là so với lợi hại, nhưng là... Hấn sẽ không giúp. Phải giúp sớm giúp, đã không có ra tay, tựu đại biểu cho tìm hấn cũng vô dụng. Đây là hầu tử nói."

"Được, hay là hấn so với lợi hại, vậy người hãy tìm hấn đi a." Nói đi, Thái Thượng xoay người tiếp tục thán trà.

Phong Linh yếu sầu hồng rồi, rơi vào đường cùng đành phải dẹp bủ môi nói: "Được rồi được rồi, người so với lợi hại biết không? Giúp đỡ ta sao!"

Thái Thượng khanh khách nở nụ cười: "Sớm nói như vậy chẳng phải không có việc gì sao."

"Vậy người có thể giúp ta?"

"Không thể. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) vẫn tự thủ phát.
"

"..."

"Làm sao vậy?"

"Đến lúc nào rồi người còn tiêu khiển ta!"

Phong Linh lông mày nhăn lại, nâng chung trà lên bình đã ngửi hương Thái Thượng trên đầu đập bẻ.

"Đừng đừng đừng!" Thái Thượng vội vàng khoát tay nói: "Ta chỉ nói là ta không có biện pháp, nhưng ta nhận thức có biện pháp người."

Phong Linh vội vàng dừng lại tay, hỏi: "Ai?"

"Ngọc Đế."

Phong Linh con mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ, vẻ mặt hồ nghi nói: "Hắn hội đáp ứng hỗ trợ sao?"

"Dạ... Có lẽ sẽ a. Lão phu đi mời hắn uống cá trà cái gì, cố gắng tâm tình của hắn một hảo, đáp ứng."

"Lại khoác lác!" Phong Linh mỉa máo nói. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 327: "Quy Định Phạm Vi Hoạt Động" Kế Sách

Lục trọng thiên phía trên, thiên đình chủ lực chiến tướng đã tạt tập kết.

Nguyên bản cách nở hoa quả sơn Nam Thiên Môn đại quân đã bắt đầu đường cũ phản hồi.

Mà ngay cả thiên hà thủy quân tự thân cuối cùng một gậy viện quân, theo Vân Vực Thiên cảng mà đến, thu hoạch lớn vật tư thiên cảm bộ đội sở thuộc cũng đã cùng Hoa Quả Sơn gần trong gang tấc.

Cả thiên đình đều ở hướng phía nơi này áp tới.

Nhắm mắt lại, hấn cơ hồ đều đã kinh có thể nghe thấy này kinh thiên động địa tiếng bước chân.

Mà Hoa Quả Sơn, lại còn là nguyên lai cái kia Hoa Quả Sơn, không có ngoại viện, cũ hoạn chưa lành, mới thương lại thêm, cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Xa xa địa nhìn qua dưới trời chiều chiếm giữ thành hình bán cầu hướng ngoại Thiên Vồng trận thiên hà thủy quân, hầu tử đột nhiên có một loại cảm giác —— đại thế đã mất.

Giờ này khắc này, hấn thậm chí nghĩ không ra tại tình huống nào hạ mình có thể chiến thắng.

"Nếu như. . . Ta là nói nếu như, nếu có một ngày thế giới này cũng có thể có yêu vị trí, giúp ta nhìn xem cái kia mỹ hảo thế giới."

"Cái này nguyện vọng, thật đúng là rất khó thực hiện a." Nghĩ, hầu tử bất đắc dĩ địa cười khổ.

Hắn chợt nhớ tới ban đầu ở ác long đầm nắm hành vân côn lao ra yêu bày trực diện thiên hành sát na, nó tình huống, cùng hiện tại nên không sai biệt lắm a.

Quay đầu nhìn một cái chân trời chảy vân, hầu tử nhàn nhạt thở dài:
"Người không cần đi theo ta mạo hiểm, người còn có âm áp, còn có Vạn Thánh long vương. . ."

"Bọn họ ta đều đưa tiễn xong." Cửu Đầu Trùng sờ lên cái cằm nói:
"Người thấy ta giống là nguy nan thời điểm một mình đào tẩu người sao?"

Hầu tử lẳng lặng mà chăm chú nhìn Cửu Đầu Trùng.

"Trên người cái này con tàu cướp biển, kỳ thật ta cũng là bất đắc dĩ a." Cửu Đầu Trùng thử trước răng nói: "Ta này nhạc phụ đại nhân người cũng biết là cái gì tách tình, nếu ta hiện tại vút xuống dưới Hoa Quả Sơn chạy, xem chừng từ nay về sau cũng đừng nghĩ hắn con mắt nhìn ta. Người nói ta dễ dàng sao ta?"

Nói, hắn miễn cưỡng địa nhìn hầu tử liếc.

Hai người đối mặt, ha ha địa nở nụ cười.

Thân thủ võ võ Cửu Đầu Trùng vai, hầu tử trường thở dài nói: "Này hai cái cây bàn đào, thực giá trị."

"Là rất đáng. Chính là không rõ người tên này vì cái gì hãm hại ta thời điểm như vậy khôn khéo, như thế nào trên quán chuyện này tự. . . Tận duy trì thâm hụt tiền mua bán."

"Người cũng không đồng dạng sao?"

Cửu Đầu Trùng nao nao, rất nhanh kịp phản ứng. Thở dài: "Cũng là, hai cái cây bàn đào tự bán đứng tự mình, thật sự là bồi được quần lót đều không thừa. Kỳ thật ta vẫn muốn hỏi người, người có phải hay không còn có cái gì sát chiêu không có ra a? Ta cuối cùng cảm giác có a."

"Thật là có. Ngay cả có điểm huyền."

"Như thế nào huyền pháp?"

"Cùng ven đường tùy tiện tìm miếu đồ nát bái thần cầu bình an như vậy huyền."

"Này thật đúng là có đủ rồi huyền. Ha ha ha ha."

Chính trong ngôn ngữ, Dương Thiên cùng Đoàn Chủ cùng nhau rơi xuống phía sau hai người.

"Đều chuẩn bị xong." Dương Thiên nói.

"Đi." Hầu tử duỗi ra hai tay vỗ vỗ Đoàn Chủ cùng Cửu Đầu Trùng vai nói: "Nơi này tự giao cho các người."

"Người yên tâm đi."

Xoay người, hầu tử biến mất ở sau người đen kịt trong động phủ.

Đợi đến hầu tử sau khi biến mất, Dương Thiên thân hình nhoáng một cái, hóa thành hầu tử bộ dáng, nhảy lên trên cách đó không xa chiến hạm.

...

Trên bầu trời, yêu đại quân đã tại hội tụ, boong thuyền yêu binh tại tiếng trống trận trung phát ra kinh sợ thiên địa hò hét.

Cúi đầu xuống, Thiên Bồng chứng kiến đầy khắp núi đồi yêu quái giống như thủy triều vẫy hướng về chính mình chậm rãi mà đến.

Hết thấy trước mắt sớm đã cùng vừa lúc khai chiến khác nhau rất lớn.

Những cái này chiến hạm cũng đã tàn phá không chịu nổi, lung lay sắp đổ. Nguyên một đám dững mảnh yêu quái cũng đã vết thương chồng chất, mệt mỏi không chịu nổi, bắt quá dựa vào một cỗ khí tại cường chống gương nanh múa vuốt biểu hiện giả dối.

"Xem ra bọn họ cũng đã nhận được tin tức, muốn liều chết nhất bác. Lăng Tiêu Bảo Điện trên quyết nghị mới vừa vắn làm ra, lại phản ứng như thế nhanh chóng. . . Cái này bảo ngày mai đình cho bọn hắn để lộ tin tức người. Ít nhất là một cái trên được Lăng Tiêu Bảo Điện người. Sẽ là ai chứ?" Nghĩ, Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười nói: "Đáng tiếc a, ta sợ là không có biện pháp đợi cho biết là ai ngày đó."

"Thỉnh nguyên soái phương hướng, chúng ta nhất định sẽ đem người kia tóm ra tới!" Thiên nhâm mặt không biểu tình quát.

Ngẩng đầu lên, Thiên Bồng xa xa địa cùng cách xa nhau hơn ngoài mười dặm, kỳ hạm hạm thủ vương tọa trên này con khi đôi mắt.

Cả thiên hà thủy quân trận địa đều đã bị bao bọc vây quanh, có thể bọn họ có thể cưỡng chế công phá cái này hướng ngoại hình Thiên Vồng sao?

Chỉ thấy hạm thủ trên này con khi vẫy tay. Ba chiến thuyền không có sừng mọc chất chiến hạm ra khỏi hàng, giơ lên buồm do ba cái phương

hướng bất đồng hướng phía thiên hà thủy quân Thiên Võng phóng đi.

"Nguyên soái, đón đánh sao?"

"Không, chuẩn bị đối phương lưới rách sau vây giết là được." Thiên Bồng坦然 nói.

Trong tiếng nổ vang, ba tàu chiến hạm nặng nề mà đâm vào Thiên Võng trên, tạc nở hoa. Tương ứng ba cái tiết điểm nhanh chóng bị phá trừ, Thiên Võng bị vạch tìm tòi ba cái nho nhỏ lỗ hồng.

Điên cuồng gào rú trung, rất nhiều yêu quái hướng phía lỗ hồng dũng mãnh lao tới, nguyên một đám qơ mang huyết binh khí diện mục dữ tợn địa cùng tiến đến chống đỡ thiên hà thủy quân dây dưa đến cùng một chỗ.

Máu chảy như mưa rơi.

...

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung.

Trong đình viện. Ngọc Đế lẳng lẳng địa ngồi ở trên mặt ghế đá vẫn nhìn quanh mình điều ngũ hoa hương, Thái Bạch Kim Tinh cùng Quyển Liêm tắc đứng ở một bên. Ba người đều trên mặt nghi kị.

Nhận được Thái Thượng Lão Quân thiệp mời, hôm nay trong đình vẫn chưa có người nào dám chậm trễ. Chính là đến tột cùng cần làm gì?

Đâu Suất cung đình viện cũng không phải là ai cũng có thể tới.

Ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ cái này hai cái cùng thuộc tam thanh đại năng, Thái Thượng Lão Quân có bao lâu không có thỉnh những người khác đến cái này trong đình viện đến đây?

Giống như, phong thần cuộc chiến sau, sẽ không có qua.

Hai vị đồng tử cung kính địa dâng nước trà điếm tâm, khom người đã thành lễ muốn đi mở, Ngọc Đế liền vội mở miệng gọi lại, nói: "Lão quân có từng đề cập mời trăm tiến đến cần làm gì?"

Này đồng tử khom người chấp tay nói: "Hồi bệ hạ mà nói, gia sư không từng nói đến, chúng ta không biết."

"Nha. Này đi xuống đi."

Đồng tử đi rồi, trong đình viện lại là chỉ còn lại có ba người.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, ba người lại không nói được lời nào.

Hồi lâu, Thái Thượng từ đằng xa dọc theo đình viện đường dành cho người đi bộ chậm rãi mà đến, xa xa địa liền thân thủ làm tập, nói: "Lão hủ tham kiến bệ hạ."

"Lão quân đa lễ." Ngọc Đế vội vàng đứng dậy đáp lễ.

Thái Bạch Kim Tinh cũng liền vội vàng khom người chấp tay nói: "Sao Hôm tham kiến lão quân."

Quyên Liêm tắc một quyền nặng nề đập vào ngực giáp trên chào một cái.

"Miễn lễ miễn lễ." Nghịch nghịch tay, Thái Thượng run rẩy ống tay áo ngồi ngay ngắn ghé đá, mới thân thủ hướng phía Ngọc Đế cùng Thái Bạch Kim Tinh nói: "Ngồi đi."

"Tạ lão quân." Hai người lại là cung kính địa thi lễ một cái, ngồi xuống đều tự ghé đá.

Về phần Quyển Liêm, Thái Thượng vốn là không có phát hấn thiệp mời, chỉ có thể coi là là Ngọc Đế tùy tùng, tự nhiên chỉ có thể đứng lạng một bên.

Vuốt mở ống tay áo, lão quân tự mình nâng chung trà lên bình cho bọn hấn đều ngâm vào nước trên một ly trà đầy quá khứ, hai người vội vàng lại là khom người đáp lễ.

"Mấy ngày nay trong lúc rảnh rỗi. Chuyển chút ít thể gian linh thảo, phao ra cái này trà xanh, các ngươi đều nếm thử."

Ngọc Đế cùng Thái Bạch Kim Tinh cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, thân thủ nâng chung trà lên nhẹ nhàng vừa nghe. Chợt cảm thấy vui vẻ thoải mái, mân một ngum, chỉ cảm thấy đạo đạo linh lực thẳng vào thể nội.

Hai người đều hơi kinh hãi, tròng lớn hai mắt.

Cái này trà nơi đó là cái gì thể gian linh thảo phao a, chính là tiên đan, cũng không gì hơn cái này a?

"Như thế nào?" Lão quân cười tùm tùm mà hỏi thăm.

Ngọc Đế cười xấu hổ cười.

Thái Bạch Kim Tinh thấp giọng nói: "Trà này không chỉ có hương khí đặc dị, chính là công hiệu, chỉ sợ cũng khó có địch nổi. Không nghĩ tới a, chính là thể gian linh thảo có thể phao ra như thể tiên trà. Chỉ là không biết, đều là loại nào thể gian linh thảo chỗ phao. Nếu là lão quân có thể dạy thụ một hai. Do bộ hạ sai người nhiều hơn ngắt lấy, sau này, làm cho thiên đình tiên gia môn đều có thể nếm trên một nếm, chẳng phải càng tốt?"

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy lão quân nụ cười trên mặt lập tức tiêu tán đi. Bất đắc dĩ nhếch môi nói: "Đáng tiếc a, cái này thiên địa bên trong, chỉ này

một bình, uống xong, liền sẽ không có nữa a."

"Cái này là vì sao?" Thái Bạch Kim Tinh liền vội vàng hỏi.

"Trà này, chung cần bảy mươi bảy vị thể gian linh dược, trong đó có một mặt. Chỉ vì công hiệu trác trước, phạm nhân lung tung ngắt lấy, dĩ nhiên tuyệt tích."

"A?" Thái Bạch Kim Tinh yên lặng địa nhẹ gật đầu, loát râu dài nói: "Như thế, lại là đáng tiếc."

"Đúng vậy." Thái Thượng nhìn chăm chú Ngọc Đế nói: "Trong thiên địa, vạn vật đều có tương ứng. Nếu là có hại, áp chế còn có thể. Có thể nếu là tận trừ, sau này cần giờ lại tìm, chỉ sợ hối hận không kịp a. Bệ hạ, người nói là cùng không phải a?"

Ngọc Đế lông mày hơi run rẩy. Lại cũng chỉ có thể yên lặng gật đầu hơi dùng cười, nói: "Lão quân nói thật là."

Loát râu dài, lão quân nói: "Nói đến đây tam giới trung độc nhất vô nhị vật. . . Lão phu lại là nghĩ tới một chuyện. Trước đó vài ngày, hạ giới Đông Thắng Thần Châu có một sơn, hoán Hoa Quả Sơn, này Hoa Quả Sơn trên có một cự thạch, tập thiên địa linh khí uẩn dục ra một thạch hầu. Này thạch hầu cũng là thiên địa chỉ lần này một con, nếu là không có, chẳng phải đáng tiếc?"

Lời nói ở đây, vô luận là Ngọc Đế còn là Thái Bạch Kim Tinh, thậm chí dựng ở hơi nghiêng Quyển Liêm đều đã hiểu rõ rồi Thái Thượng ý tứ. Ba người đều không ngôn ngữ.

Thấy thế, Thái Thượng ho khan hai tiếng nói: "Nghe nói, bệ hạ đã khiến đại quân đi trước tiễu trừ này hầu, còn có việc này a?"

"Thật có việc này." Ngọc Đế cung kính địa khom người làm tập nói: "Này yêu hầu tai họa một phương, làm một phương sinh linh, trăm mới không được đã xuất hạ sách này."

"Tai họa? Sao cá tai họa pháp?"

Cái này vừa hỏi, Ngọc Đế lập tức đáp không được.

Cái này yêu, còn dùng hỏi như thế nào tai họa pháp?

Do dự hồi lâu, Ngọc Đế nói: "Này yêu hầu thần thông quảng đại, tụ tập vô số yêu chúng, chiếm núi làm vua, không sợ lễ nghi, bất kính thiên địa, bây giờ đã thành tam giới một đại họa hại, đợi một thời gian. . ."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Thái Thượng khoát tay áo nói: "Sơn dã lí trưởng thành, không người giáo sư, bệ hạ cho là hấn nên như thế nào? Lão hủ dùng vi, chỉ cần thêm chút thuận hóa, cần phải không đến mức như bệ hạ nói như vậy. Nghe nói, ngự mã giám còn thiếu cá chánh đường quản sự, không bằng tụ cùng hấn a. Có một tội, chắc hấn, thì hội kiểm chế tâm tính, không hề dính vào."

Cái này lời nói được hời hợt, còn lại ba người cũng đã thần sắc đại biến.

"Cái này. . . Như thế nào khiến cho?" Thái Bạch Kim Tinh do dự cái này thở dài.

Ngọc Đế tắc nói thẳng: "Hạ giới yêu nghiệt, chiêu thượng thiên vi tiên, cái này chỉ sợ có chỗ không ổn đâu?"

"A?" Thái Thượng cười khan hai tiếng nói: "Như thế nào là yêu nghiệt rồi?"

"Không phải người tu, há không phải là yêu nghiệt?" Một bên Quyển Liêm thốt ra, đến nói xong, mới phát hiện mình nói sai, liền vội cúi đầu. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Chỉ thấy Thái Thượng thần sắc thoáng thu thu, lạnh lùng nói: "Nếu là dựa vào Quyển Liêm tướng quân nói, lão phu, há lúc đó chẳng phải yêu nghiệt? Nhắc tới yêu nghiệt thượng thiên vi tiên, lão phu, chỉ sợ mới là này cái thứ nhất a?"

Cái này một câu xuống dưới, lại không người dám nhiều một lời.

Hồi lâu, Ngọc Đế thấp giọng nói: "Lão quân nói cũng có thể. Chỉ là. . . . .
Này yêu hầu bố trí phần đông, tai họa rất rộng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy tiếp nhận thiên đình điều khiển."

Cũng không nghĩ nhiều, Thái Thượng loát râu dài nhân tiện nói: "Này cũng là bệ hạ quá lo lắng. Trên đó thiên nhậm chức sau, Hoa Quả Sơn trong vòng ngàn dặm, quy định phạm vi hoạt động, trong vòng, Hoa Quả Sơn bộ đội sở thuộc, không cho phép ra. Ngoài vòng tròn, thiên đình đại quân, không cho phép nhập. Như thế, có thể bình an vô sự, nghĩ này thạch hầu cũng cần phải hội đáp ứng mới là."

ps:

Trọng cảm mạo. . . Hãm hại ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 328: Mài Mực

Linh Tiêu Bảo Điện nội thất.

Quyển Liêm vội vàng đẩy cửa phòng ra, từng bước một đi về hướng long án bên cạnh bên bàn trà, hai tay bung lên phóng có Ngọc Đế ngọc tỷ cùng với màu vàng khăn tay mâm gỗ, lại thoáng chần chờ một chút.

Sau một lát, hần bước nhanh ra cửa phòng, lại không trực tiếp đi trước Đâu Suất cung, mà là thoáng khẽ quẩn, hướng Lăng Tiêu Bảo Điện một phương hướng khác đi.

Xa xa địa, Quyển Liêm chứng kiến hơn mười tên thiên tướng cùng Lý Tĩnh phụ tử tụ tại điểm tướng đài trên, dưới đài, là hạo hạo đặng đặng hơn vạn quân lực.

Nơi này từng cái, đều chỉ ít có luyện thần cảnh đã ngoài thực lực.

Lý Tĩnh thấy xong Quyển Liêm, vội vàng đón chào, khom người chấp tay nói: "Quyển Liêm tướng quân, đại quân cũng đã bị thỏa, có thể bảo vệ cửa lại nói bệ hạ vội vã ra khỏi, có hay không..."

Lời nói ở đây, Lý Tĩnh ánh mắt rơi xuống Quyển Liêm trong tay cái khay trên, nao nao, nói: "Quyển Liêm tướng quân mang theo ngọc tỷ, đây là muốn đi về nơi đâu?"

"Bệ hạ cùng lão quân chính tại Đâu Suất cung trung uống trà, mặt tướng chính là phụng bệ hạ chi mệnh tiến đến lấy ngọc tỷ."

"A? Bộ hạ yếu tại Đâu Suất cung trung nghĩ chỉ?"

"Đúng là."

"Này cũng là kiện hiếm có sự a." Lý Tĩnh loát chòm râu nhẹ giọng thờ dài.

Quyển Liêm hai tay bung chén đĩa hơi khom người nói: "Thiên vương quân vụ bận rộn, mặt tướng liền không làm phiền."

Nói đi, cặp kia hồ mắt trừng đờc như chuông đồng loại lớn nhỏ, nhìn coi Lý Tĩnh, lại nhìn coi chính mình trong mâm ngọc tử, xoay người liền đi.

Này Na Tra há miệng muốn ngăn, lại bị Lý Tĩnh túm ở.

"Phụ thân, hấn đây là làm gì vậy? Theo Linh Tiêu Bảo Điện đi Đâu Suất cung, không cần đi ngang qua bên này a? Còn có, cái gì gọi là 'Quân vụ bận rộn, không tiện quấy rầy' a? Chúng ta đây không phải yếu nắm hấn tìm bộ hạ thật sớm điếm ra chinh sao?"

Nhìn chăm chú Quyển Liêm chậm rãi đi xa thân ảnh, Lý Tĩnh bán híp mắt nói: "Sự tình. Chỉ sợ có biến."

"Có biến?"

"Đúng." Không chờ Na Tra kịp phản ứng. Lý Tĩnh đã xoay người giơ lên áo khoác. Đối với sau lưng chúng tướng quát mắng nói: "Tất cả hóa thần cảnh đã ngoài thiên tướng nghe lệnh, lập tức theo ta đi trước Hoa Quả Sơn tiếp viện, không đợc sai sót!"

...

Hoa Quả Sơn, chiến đấu cũng đã tiến hành rồi hai cái ngày đêm.

Đang ở đó bị xé mở thiên hà thủy quân ba cái lỗ hồng phía dưới, sớm đã cao cao địa lũy nâng đồng xác chết, xa xa nhìn lại, tựa giống như tọa lạc tại thiên hà thủy quân Thiên Vĩng trận ba phương hướng trên ba tòa không ngừng phát triển núi nhỏ vậy.

Trong chỗ này có thiên quân thi thể, có yêu quân thi thể. Nhưng càng nhiều, là sớm đã huyết nhục mơ hồ đến công nhận không ra chủng tộc thi thể.

Suốt hai cái ngày đêm, yêu quân tiếng trống trận vẫn còn tiếp tục, vô số yêu quái còn đang giống như nước lũ vậy hướng phía lỗ hồng dững mãi lao tới. Cái này chính giữa càng là không thiếu Đoàn Chủ, thậm chí Cửu Đầu Trùng lớn như vậy yêu xen kẽ.

Tới tương ứng, thiên hà thủy quân tắc tụ nổi lên ba cái thiên tướng chiến trận, phối hợp tán binh gắt gao mắc kẹt yêu quân thể công.

Tuy nhiên không ngừng thay phiên, nhưng chiến thuật biến người phía dưới, thiên hà thủy quân đồng dạng chết cực kỳ thảm trọng. Ân ân địa, này ba cái thiên tướng chiến trận cũng đã có điểm nhin không được.

Yêu quân bên này cũng đồng dạng là nỗ lực hết đà.

Xa xa mà nhìn xem trận này điên cuồng chiến tranh. Trốn ở phía xa trên sườn núi sáu cái yêu vương toàn bộ ngây dại, trong khoảng thời gian ngắn. Lại cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đây chính là bọn họ nguyên vốn định gia nhập một ít trường chiến tranh sao?

Hoa Quả Sơn thực lực, quả thực vượt quá sự tưởng tượng của bọn hắn. Có thể thiên hà thủy quân cũng không phải ngồi không.

Thế lực ngang nhau chiến tranh không đáng sợ, đáng sợ chính là thế lực ngang nhau đồng thời, song phương lại đều sĩ khí cao vút, không còn đường lui.

Yêu bên này cũng không cần nói, chiến bại tụt ý nghĩa chết, ai cũng đừng nghĩ trốn.

Thiên hà thủy quân bên kia rồi? Tại đây bao quanh đang bao vây, chưa kể tới trải qua thời gian dài bọn họ vẫn lấy làm ngạo quân sự truyền thống, chẳng lẽ chiến bại bọn họ có ai có thể toàn thân trở ra sao?

Đối tại song phương mà nói, đều chỉ có một cái đường ra, chính là đánh tiếp.

Cái này ý nghĩa cái này chiến tranh cũng đã biến thành một bàn triệt để cối xay thịt, thẳng xoắn đến trong đó một phương rút cuộc chi trả không nổi chiến tranh một cái giá lớn giờ, tài năng chấm dứt.

Bằng Ma Vương thật sâu thở hào hển, nuốt khô nhỏ nước miếng nhìn về phía đồng dạng trợn mắt há hốc mồm Ngưu Ma Vương, nhẹ giọng hỏi: "Đại ca, chúng ta, khi nào thì ra tay?"

"Khi nào thì ra tay?" Ngưu Ma Vương nháy mắt con ngươi một hồi ngu ngơ.

Từ ngàn năm nay, bọn họ đều là bốn phía trốn chết, dù sao đánh thắng được tụt đánh, đánh không thắng bỏ chạy. Còn chưa bao giờ thấy qua giống như Hoa Quả Sơn chết như vậy dập đầu, như thế địa thảm thiết.

Cùng so với, bọn họ lúc trước thủ hạ một mực đều là nghiệp dư bộ đội.

Bọn họ thật sự phải tham gia như vậy một hồi chiến tranh sao?

"Ta xem, tốt nhất không cần phải ra tay." Giao Ma Vương liếm láp khô quất môi thấp giọng nói.

Nghe vậy, lũ yêu vương đô hướng hẳn nhìn quá khứ.

Duy trì ho hai tiếng, Giao Ma Vương nói tiếp: "Cái này thiên hà thủy quân rõ ràng cho thấy tại tử thủ. Theo đạo lý, yêu tử thủ còn chuyện có nguyên nhân, thiên quân có lý do gì tử thủ? Cái này chỉ có thể nói, viện quân của bọn hắn tựu đã tới rồi, bọn họ tại đợi viện quân. Cho nên, chúng ta ngàn vạn không thể tùy tiện ra tay, nếu không, một hồi trốn đều trốn không thoát."

Do dự hồi lâu, Ngưu Ma Vương chép miệng nói: "Vậy... Chờ một chút xem đi."

Lúc này, dùng thiên nhâm làm trung tâm thiên tướng chiến trận đã tại Cửu Đầu Trùng dưới sự dẫn dắt yêu quái nước lũ trung chống đỡ được tiếp cận mười hai canh giờ, tuy nói thiên nhâm linh lực từ lâu rơi xuống hồng tuyến trên, nhưng Cửu Đầu Trùng bên cạnh yêu quái cũng đã thay đổi vài gậy, hơn nữa tự thân đồng dạng linh lực tiếp cận khô kiệt.

Giờ này khắc này, song phương đều đã kinh thể xác và tinh thần đều mệt, chỉ cần bất quá một lớp ngoại lực tham gia, như vậy thắng lợi cán cân chắc chắn đem hướng phía trong đó một phương nghiêng.

Có thể là không có, song phương đều không có lại đầu nhập bất luận cái gì cường lực ngoại viện. Giằng co, không có chút ý nghĩa nào chém giết vẫn còn tiếp tục.

Thực lực như trước bảo trì tại trạng thái tốt nhất Thiên Bồng như trước lẳng lẳng địa đứng ở hạm thủ trên, lạnh lùng mà chăm chú nhìn xa xa vương tọa trên này con khi.

"Hắn đến tột cùng muốn làm gì?" Thiên Bồng nghĩ.

Sau lưng hắn, còn có vài chục danh bảo tồn thực lực hóa thân cảnh thiên tướng, có thể Thiên Bồng không dám tùy tiện vận dụng. Bởi vì đây là hắn chuẩn bị ứng đối này con khi.

Hắn thủy chung không tin này con khi hội không có chuẩn bị ở sau.

Dưới loại tình huống này, nếu như tùy tiện đem tất cả lực lượng đầu nhập chiến trường, hậu quả đem thiết tưởng không chịu nổi.

Đang lúc Thiên Bồng minh tư khổ tưởng thời khắc, chỉ nghe một tiếng nổ vang, thiên hà thủy quân ở giữa mặt đất đột nhiên phá khai rồi!

Cát đá bay cút đi bên trong, kim cô bổng giống như chóng trời như cự trụ nhô lên, chuẩn xác không sai địa chọc tại Thiên Võng trận trên nhất phương này trên một chiếc chiến hạm.

Chích một tiếng vang thật lớn, toàn bộ chiến trường hét hò đều ở trong khoảng khắc bị ách chặt đứt.

Sau một khắc, nương theo lấy kim cô bổng phi tốc quấy, trong tiếng nổ vang, quay cuồng cát đá giống như đẩy ra sóng gợn loại nhanh chóng lan tràn tới Thiên Võng trong trận mỗi khắp ngõ ngách.

"Không tốt ——! Chủ công phương hướng trong lòng đất!"

Điên cuồng tàn sát bừa bãi trong cát đá, Thiên Bồng không khỏi mở to hai mắt nhìn.

...

Đâu Suất cung, trong đình viện, Quyển Liêm bung chén đĩa chậm rãi đi tới, cùng Ngọc Đế liếc nhau một cái, nhẹ nhàng đem chén đĩa dâng bàn đá.

Thái Thượng chích nhàn nhạt nhìn Quyển Liêm liếc, thản nhiên nói:
"Mài mực a. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Dạ."

Quyển Liêm bung lên nghiên mực bày đặt đến trước mặt mình bắt đầu mài mực, này tốc độ không nhanh cũng không chậm.

"Chúng ta vừa nói đến cái đó rồi?"

"Nói đến phong thần cuộc chiến." Ngọc Đế thấp giọng nhắc nhở.

"A, đúng, nói đến phong thần cuộc chiến. Người nhìn ta đây đều lão hồ đồ, ha ha ha ha." Thái Thượng gật đầu nói: "Phong thần trước, tất cả đạo pháp trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng, nhìn như một mảnh vui sướng hướng vinh, không biết, cái này vui sướng hướng vinh lí, lại là sát khí dầu diêm... Đến phong thần cuộc chiến sau, thiết lập phong thần bảng, đem một đám có công chi người toàn bộ thu về thiên đình, do đó thành lập nên mới thiên địa trật tự, kể từ đó, tu đạo thành công ngày liền không được lại tham gia thế gian tục sự..."

Thái Thượng tùy ý địa nhắc đi nhắc lại trước chuyện xưa. Ngọc Đế cùng Thái Bạch Kim Tinh đều không điểm tạm dừng đầu đồng ý, ánh mắt, lại thỉnh thoảng hướng này nghiên mực trên miết.

Cái này mặc, nhanh tốt lắm a... (chưa xong còn tiếp. .)

ps: trọng cảm mạo trung, hôm nay cứ như vậy nhiều hơn...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 329: Nghĩ Chỉ

Hoa Quả Sơn. . 23u. Xem mới nhất tới toàn bộ tiểu thuyết

Nương theo lấy này căn cứ đại kim cô bổng quấy, thiên hà thủy quân Thiên Vồng trận ở giữa bùn đất bị khấp nhấc lên, tràn ngập ra tới bụi mù che khuất bầu trời.

"Là Định Hải Thần Châm?" Thiên Phụ hoảng sợ địa hồi nhìn chỗ xa hạm thủ vương tọa trên này con khi, một bả rút ra trường kiếm của mình: "Khó trách hấn chậm chạp không có xuất thủ, nguyên lai là giả!"

Nói đi, hấn liền muốn dẫn đội lao ra, lại bị Thiên Bồng một bả tóm ở.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Thiên Phụ kinh ngạc địa nhìn qua Thiên Bồng.

Kim cô bổng tại ở giữa dưới mặt đất chọc ra, mặc cho ai đều đã có phần đến chuyện gì xảy ra. Nếu để cho yêu quân đi qua lòng đất cửa ra nhảy vào thiên hà thủy quân trong trận, hậu quả có thể nghĩ. Có thể. . .

Như thế nguy cấp thời khắc, Thiên Bồng lại là một tay tóm ở Thiên Phụ, ngửa đầu, ánh mắt tại từ gia hạm đội chiến hạm trung nhìn quét, sắc mặt lạnh nhạt.

Lúc này, kim cô bổng cũng đã phi tốc địa rút trở về, không đợi này bụi mù tiêu tán, chói tai tiếng oanh minh cũng đã truyền đến, vô số lớn nhỏ khác nhau thiết viên đạn xuyên thấu mù sương một mảnh cát bụi hương

phía bốn phía thổ lộ. Chích một sát, nhất tới gần này phiến cát bụi trung tâm vài cái thiên binh liền lãng không bị oanh thành tổ ong vò vẽ, thật là làm cho người ta sợ hãi.

Sau một khắc, lại thấy vô số võ trang đầy đủ yêu quái theo này tràn ngập cát bụi trung mạc đi ra, nhanh chóng đánh về phía bốn phía thiên binh.

Đã sớm mỗi một không chịu nổi thiên hà thủy quân đối mặt cái này chột nếu như tới tiến công, ần ần có chút hồng mắt.

Nếu như giờ phút này yêu quân đối mặt thiên quân chủ soái là cái khác người nào mà nói, tình thế phát triển đến một bước này, nên chiến cuộc đã định.

Không hề chuẩn bị tâm lý thiên hà thủy quân cho dù còn bảo lưu lại đủ thực lực, lại cũng sớm đã không có cũng đủ thời gian phong kín cái này mới tăng lỗ hồng.

Một khi yêu quân tuôn ra vào trong trận, yếu phá hư Thiên Võng quá thực dễ dàng. Đến lúc đó. Trong ngoài giáp công. Thiên quân tất bại.

Đáng tiếc chính là, trận chiến này chủ soái là Thiên Bồng.

Tự tại yêu quân bắt đầu xuyên việt bụi mù tuôn ra vào trong trận lúc, một con thuyền trọng hình chiến hạm cũng đã dưới sự chỉ huy của Thiên Bồng hướng phía này cát bụi giải đất trung tâm phóng đi.

Theo này chiến hạm tới gần, kích động khí lưu tách ra cát bụi, tất cả thiên hà thủy quân các tướng sĩ cũng đều thấy rõ ở giữa này sâu không thấy đáy đường hầm, cùng với, đường hầm trung đông nghịt một mảnh, chưa phóng ra yêu quái.

"Dùng chiến hạm nhét chỗ ở nói ra khẩu?" Thiên Phụ cả giật mình.

Không đợi Thiên Phụ hiểu rõ ràng loại biện pháp này có được hay không. Đang lúc này chiến hạm chuẩn bị trực tiếp đụng vào đường hầm trung giờ, kim cô bỗng lại là theo đường hầm trung mạnh mẽ chọc lấy đi ra, chuẩn xác không sai địa đứng vững chiến hạm.

Tại kim cô bỗng cường đại lực đạo hạ, chiến hạm kim loại mặt trên bảng sát ra hỏa hoa, cả móp méo đi vào.

Này chiến hạm lại cũng vô pháp đi tới may may.

Theo này kim cô bỗng, thiên tướng môn thấy rõ đường hầm trung, ần nấp tại bầy yêu trong lúc đó này con khi.

"Chỉ biết ngươi sẽ đến chiêu thức ấy!" Hầu tử chậm rãi nhìn về phía Thiên Bồng chỗ phương hướng.

Đôi mắt như tình huống như vậy, Thiên Bồng chích lại là nhàn nhạt cười cười.

Nụ cười kia thấy hầu tử trong nội tâm cả kinh.

Sau một khắc, chỉ thấy này trên chiến hạm thiên binh điên cuồng chạy tứ tán, chiến hạm tại cự đại động lực hạ hơi vắn vẹo. Ngay sau đó —— nổ mạnh!

Hầu tử mặt cả trắng bệch.

Không giống với yêu quân chiến hạm, loại này nổ mạnh càng thêm cùng loại với hầu tử tại ác long đàm sử dụng qua loại đó. Chủ yếu dựa vào sửa chữa bên trong chiến hạm pháp trận tiến tới dẫn phát.

Đối với yêu quân phá chiến hạm, loại trình độ này nổ mạnh cơ hồ đối với bên trong chiến hạm tạo thành phá hư.

Bất quá, Thiên Bồng dụng ý vốn là không tại ở này nỗ mạnh tạo thành phá hư trên.

Nương theo lấy này chiến hạm cả nỗ vụn ra, vô số liệt diễm bắn ra theo trong khoang thuyền trút xuống dưới xuống, hóa thành hỏa vũ, trong nháy mắt thôn phệ hầu tử chỗ đường hầm!

Chích một sát na, đường hầm bên trong đã là gào khóc thảm thiết một mảnh, những kia chen chúc trước còn không kịp phóng ra yêu quái môn đã trở thành không có rể chi hỏa tự nhiên nhiên liệu, ngay cả chạy trốn đều không địa phương trốn!

Cẩn rãng một cái, hầu tử kéo theo thật dài quỹ tích chạy ra khỏi đường hầm, giờ lên cao cao kim cô bỗng hướng phía Thiên Bồng đập bễ quá khứ.

Trong lúc bối rối, Thiên Bồng chỉ phải rút ra trường kiếm đón đi lên.

"Ta muốn mạng của ngươi ——!" Một tiếng điên cuồng rít gào.

Chỉ nghe "Thương" một tiếng vang thật lớn, hỏa hoa văng khắp nơi.

Trùng kích phía dưới, chưa bay lên trời Thiên Bồng một ngum máu tươi phun vãi ra, thân hình bỗng nhiên ngừng ngắt, nặng nề đập bễ boong thuyền.

Cùng lúc đó, hầu tử lại là một gậy vung.

Bốn phía thiên tướng môn vôi vàng nguyên một đám hướng phía hầu tử mạnh vọt qua.

Mà đang ở mọi người lực chú ý đều ở hầu tử trên người lúc, rất nhiều yêu quân cũng đã phá tan liệt diễm trào vào thiên hà thủy quân trong trận —— tiến đến tiến công, không hề chỉ chỉ có nạp thân cảnh yêu binh, mà

không có rễ chi hòa, đôi luyện thân cảnh đã ngoài, có thể phóng ra ngoài
linh lực chống đỡ yêu quái là không có hiệu quả!

...

Đâu Suất cung.

Trong đình viện, Quyên Liêm cũng đã ma tốt lắm mặc, nhẹ nhàng đem
nguyên mực phụng đến Ngọc Đế trước người, khom người lui về phía sau.

Ngọc Đế thân nhiên nhìn Quyên Liêm liếc, hơi cúi đầu, thân thủ muốn
đi chấp bút, đã thấy Thái Thượng trước một bước đứng dậy nhắc lên bút,
ngược lại giao cho Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức giật mình.

"Còn là do Thái Bạch Kim Tinh đại lao a." Thái Thượng nói khê.

Cái này vừa nói, mọi người còn có thể nói cái gì?

Ngọc Đế chỉ phải hơi địa nhẹ gật đầu.

Thấy thế, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng đứng dậy hai tay tiếp nhận bút,
đem nhất quyển hoàng lụa quán ở trước người mình, dính điểm mặc, cẩn
thận mà hỏi thăm: "Cái này. . . Nên như thế nào ghi?"

Thái Thượng loát râu dài lược lược suy nghĩ một phen, nói: "Tự ghi:
'Phụng thiên thừa vận, đến thực ngọc hoàng thượng đế chiếu viết: Hiện có
Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn thạch hầu Mỹ Hầu Vương, tập thiên
địa linh khí mà sinh, trời sinh tính bất hảo, bất kính thiên địa. Trăm niệm nó
sống ở sơn khéo dã, không người giáo sư, đặc biệt thoát tội khác trách, thụ
bật mã ôn chức, thu làm thiên quan. Nhìn qua sau này đoan chính nó thân,
không được bắt quá làm bậy việc. Khác, tại ngay hôm đó lên, Hoa Quả Sơn

thạch hầu bộ hạ cũ, không trăm đồng ý không được rời đi Hoa Quả Sơn trong vòng ngàn dặm, thiên đình tất cả quân không được tự ý nhập Hoa Quả Sơn. Khâm thử.' "

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh yên lặng gật đầu, muốn hạ bút thời khắc, lại nghe Ngọc Đế nói: "Chậm."

"Bệ hạ chính là cảm thấy không ổn?" Thái Thượng hỏi.

"Cũng không phải, chỉ là. . . Như thạch hầu bộ đội sở thuộc kháng chỉ cách nở hoa quả sơn ngàn dặm phạm vi, nên xử trí như thế nào?"

"Có thể lệnh thiên quân tự xử quyết chí. Bệ hạ nghĩ như thế nào?"

"Như thế, cũng có thể."

Hơi khom người, Ngọc Đế ngồi trở lại trên vị trí.

"Ghi a." Thái Thượng đối với Thái Bạch Kim Tinh nói. UU đọc sách (.uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Chích một hồi, Thái Bạch Kim Tinh liền đem này thánh chỉ nghĩ hảo, duỗi gơ tay lên, điềm điềm trong suốt rơi lụa mặt, nét mực tức thì tự giữ, hai tay phụng cùng Thái Thượng: "Thỉnh lão quân xem qua."

Tiếp nhận Thái Bạch Kim Tinh trong tay thánh chỉ, Thái Thượng từ đầu tới đuôi mảnh nhìn kỹ một lần, gật đầu nói: "Thái Bạch Kim Tinh thư pháp lại là tinh tiến không ít a."

"Lão quân quá khen." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng cười làm lành nói.

"Quyên Liêm." Ngọc Đế thoáng nghiêng mặt qua đến nói: "Đi truyền chỉ a."

"Mặt tướng tuân mệnh."

Nói đi, Quyển Liêm tựa hướng phía Thái Thượng đi tới.

Có thể không chờ Quyển Liêm thân thủ theo Thái Thượng trong tay đòi được thánh chỉ, chỉ nghe Thái Thượng nhàn nhạt cười cười, nói: "Thái Bạch Kim Tinh a. Đã cái này thánh chỉ là người viết thay, không bằng, liền từ người đi tuyên a. Cái này Quyển Liêm đại tướng cũng đứng một hồi lâu, nơi này chỉ có ba tờ ghế đá, quả thực là có chút xin lỗi. Dem vị trí, tạm thời làm cho hấn nhường lỗi, như thế nào?"

Ngọc Đế lông mày lập tức nhảy lên. (chưa xong còn tiếp. .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 330: Mệnh Số

Kim cô bông, tùy tâm sở dục, đại trương đại hợp, kín không kẽ hở còn pháp đã công lại thủ, mười mấy tên thiên tướng vây công, lại không có một người nào, không có một cái nào gần gũi thân, trong nháy mắt đã có ba cái trọng thương lui bước.

"Chỉ bằng các người muốn đối phó ta? Tựa coi như các người có viện quân thì như thế nào? Ta Hoa Quả Sơn tiêu diệt, cũng nhất định kéo lên người thiên hà thủy quân!"

Lăng liệt trong gió, này chích yêu hầu điên cuồng địa cười, xuyên toa tại thiên binh thiên tướng trong lúc đó.

"Bày trận! Không thể cùng hấn liều mạng !" Thiên Bồng mở to hai mắt nhìn bùm lầy ngực chậm rãi đứng lên, nửa bước lão đảo, một ngum máu tươi tung tóe đổ boong tào.

Sáu chi kim câu bắn một lượt ra, theo đuôi trước hầu tử quỹ tích trong nháy mắt giữ ở tay chân của hấn, tại mười hai tên thiên tướng dưới sự thao túng ngành sanh sanh đem kéo lấy.

Cái này ngắn ngủi một sát, vô số thiên tướng cũng đã động lại ra công kích, từ xa nhìn lại, giống như vô số Lưu Tinh hợp thành hướng cùng một cái điểm.

Dương Thiên hóa thành hầu tử ở đằng kia vương tọa trên hơi thẳng lên thân, một tay không có cảm giác địa nắm chặt tay vịn.

Trong nháy mắt sau, này sáu chi kim câu nhất tề đoạn đi, tất cả công kích đều bỏ nhào cá không.

Đợi đến hầu tử rơi xuống boong thuyền lúc, tất cả mọi người có thể tinh tường địa trông thấy hấn trong tay trái bị kéo ra khỏi một cái thật sâu miệng vết thương, máu tươi đầm đìa.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua miệng vết thương của mình, hấn ha ha địa nở nụ cười, thở hồn hển.

Vô số yêu quái cũng đã tiến vào Thiên Võng trận, đường hầm trung liệt hỏa còn đang xèo xèo địa thiêu đốt, thi thể nám đen tản mát ra thịt nướng mùi thơm.

Mở to hai mắt nhìn, hầu tử tranh cười nhìn về phía Thiên Bồng, cắn răng nói: "Ta biết là đều vì mình chủ, nhưng ta còn là rất muốn giết ngươi. Thật sự, phi thường nghĩ, đem ngươi. Bầm thây vạn đoạn!"

Lũ yêu trùng kích hạ. Một người tiếp một người tiết điểm bị phá được. Thiên Võng đã bắt đầu đại diện tích hồng mất, Thiên Võng ngoài yêu chúng dững mãnh vào, tên lạc bay múa, loạn chiến.

Đã sớm đã tiêu hao hết linh lực thiên tướng môn cũng đã vô lực chống đỡ nổi chú ý mọi mặt chiến trận, thiên hà thủy quân các binh sĩ miễn cưỡng dựa vào cùng một chỗ chống đỡ, chích rơi vào bị chia ra bao vây kết cục.

Thiên Bồng hừ địa nở nụ cười: "Không nghĩ tới, còn là chống đỡ không đến cuối cùng một khắc."

"Nguyên soái. . ."

"Không có việc gì." Hấn chống kiếm, đẩy ra che ở trước người hấn thiên tướng đi phía trước bước một bước. Trực diện hầu tử.

"Thiên đình căn bản là không đem người trở thành hồi sự, của người nghệ thường đều đã kinh đọa vào luân hồi. Dùng chính người trọn đời tu vi, đến lượt ta Hoa Quả Sơn yêu chúng mệnh, người cảm thấy rất đáng được sao?"

"Có đáng giá hay không được, há lại là người một con yêu hầu có thể hiểu?"

Thiên Bồng bỏ qua mũ giáp, rút ra trâm gài tóc, đâm thẳng nhập chính mình giáp vai.

Đạo đạo linh lực phía dưới, trong suốt trạng trâm gài tóc giống như loại băng hàn hóa nhập huyết trong nước.

"Hắn đang làm gì đó?" Đứng ở Dương Thiên bên người Lữ lục quái hỏi.

"Đó là băng trùng trâm, hắn tại. . . Phong bế thương thế của mình, kích phát tiềm năng. Hiệu quả chỉ có một nén nhang thời gian. Qua, sẽ làm bị thương được quá nặng." Dương Thiên run nhè nhẹ nói nói.

"Cô lộng huyền hư!" Chân sau đạp một cái. Hầu tử cũng đã hóa thành một đạo kim quang hướng phía Thiên Bồng đánh tới, ven đường kim cô bổng kéo túm phía dưới, boong tàu bị ngạnh sanh sanh xé thành hai nửa, này bay lên miếng sắt cànng đem nhất danh né tránh không kịp thiên binh nửa cái đầu đều nạo đi.

Cắn chặt răng, Thiên Bồng vận khởi linh lực, hai tay cầm kiếm cường tiếp hầu tử một cơn.

"Cạch ——!"

Kịch liệt trùng kích áp súc không khí tại Hoa Quả Sơn cháy đen thổ địa trên như sóng gợn loại khuếch tán ra, quanh mình một đám thiên tướng đều

bị bắn ra.

Thiên Bồng thân hình tại hầu tử trùng kích hạ bổng nhiên sau áp chế, đánh thẳng nát sau lưng mép thuyền lẳng không bay ra.

Mắt thấy yêu quân sắp thủ thắng, này xa xa ần núp sáu yêu vương cũng mang theo bộ đội của mình kích động.

Có thể, đang lúc này, chiến trường chính phía trên trên bầu trời một cái màu đen mặt bằng chậm rãi xé mở, chính giữa lõi điện nhảy động, phát ra xèo xèo tiếng vang.

Tất cả, vô luận là yêu quân còn là thiên tướng đều ngây dại.

Vừa dâng lên giữa không trung sáu yêu vương lại rụt trở về.

"Đó là cái gì?" Bằng Ma Vương thấp giọng hỏi.

"Đó là. . . Hai mươi tám tinh tú liên thủ triệu hoán tinh môn, có thể vượt qua vạn dặm truyền tống." Ngưu Ma Vương thấp giọng nói.

. . .

Trời cao trung, Thái Bạch Kim Tinh ước lượng một ít cuốn hoàng lụa, nhú lại mi bất đắc dĩ địa cười.

"Thiên Bồng a Thiên Bồng, không phải lão phu muốn hại ngươi a. Liên lão quân đều muốn cứu này hầu tử, chỉ trách ngươi vận khí không tốt, bạch ký một phần đó nhận tội trạng. Ha ha ha ha. Thiên ý như thế a!"

Một đường xuyên việt hai mươi bảy trọng thiên rơi xuống Lăng Tiêu Bảo Điện bên cạnh bên cạnh điểm tướng đài trên, Thái Bạch Kim Tinh lại kinh ngạc phát hiện nơi này một cái chính thần cũng không thấy được, xa

xa địa, chỉ thấy hơn vạn luyện thần cảnh thiên tướng tại hướng trên chiến hạm đưng phải vật tư.

"Lý Tĩnh? Còn có hai mươi tám tinh tú, Cửu Diệu Tinh Quan. . . Bọn họ chạy đi đâu rồi?" Hấn vội vàng túm ở một vị tiểu tướng hỏi.

"Hồi tinh quân mà nói, lý thiên vương bọn họ đi đầu xuất phát, lưu lại chúng ta chuẩn bị đầy đủ đồ quân nhu, sau đó xuất phát."

"Cái gì? Cũng đã xuất phát? Bệ hạ cũng còn không có. . ." Thái Bạch Kim Tinh cúi đầu nhìn một cái trong tay thánh chỉ, trong đầu hiển hiện Quyển Liêm trở lại trong đình viện giờ Thái Thượng nhàn nhạt nhìn hấn cái nhìn kia: "Là Quyển Liêm?"

Này tiểu tướng trên mặt nghi hoặc mà chăm chú nhìn ngu ngơ Thái Bạch Kim Tinh nói: "Tinh quân nhưng còn có phân phó? Nếu là không có, tiểu nhân còn phải tiếp tục giả vờ vận vật tư."

"Không có, người mau lên." Thái Bạch Kim Tinh khoát tay áo nhìn về phía phía đông nam, hơi do dự hạ xuống, bay lên không rời đi.

. . .

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung trong đình viện.

Một đám Thanh Phong nghịch qua, lá cây sần sật rung động, từng mảnh hoa hồng điêu tàn.

Nhìn qua chập chờn cành lá, Ngọc Đế bất đắc dĩ địa thán.

"Cái này tam thập tam trọng thiên trên hoa, lại cũng là hội héo tàn."

"Bằng không, bệ hạ dùng vì tam thập tam trọng thiên trên hoa hồng cùng thiên cung trung vậy vĩnh viễn nở rộ?" Thái Thượng nhẹ nhàng đem

hai chén trà mới đổ lên Ngọc Đế cùng Quyên Liêm trước mặt, loát râu dài nói: "Hoa nở hoa tàn, tự có đạo lý. Nếu là không có hoa rơi tiếc hận, làm sao đến hoa nở mừng rỡ? Đồng dạng, nếu là không có chết, tại sao sinh? Xử sự chi đạo, quý hồ 'Vô vi', thuận theo tự nhiên. Như thế, chẳng phải càng tốt?"

Ngọc Đế nhàn nhạt địa nở nụ cười, nâng chung trà lên nhấp một miếng, sâu hít một hơi thật sâu, chống hai đầu gối thở dài: "Như thế tự nhiên là hảo, chỉ là, ngộ không thấu a."

"Ngộ đạo không phải một ngày công, kiên trì bền bỉ, mới là trên."

"Lão quân nói rất đúng." Vi hơi dừng một chút, Ngọc Đế bộ dạng phục tùng nhìn chăm chú trước người trà. Lại nói: "Trẫm. Có một chuyện muốn mời lão quân hỗ trợ. Chẳng biết có được không?"

"Thỉnh giảng." Thái Thượng ngửa đầu nói.

"Này Thiên Bồng, không biết lão quân có thể còn quen thuộc?"

"Tự nhiên là quen thuộc." Thái Thượng loát râu dài khẽ gật đầu nói: "Tân nhậm thiên hà thủy quân nguyên soái, liền có đả tại cây bàn đào hội trên hỏi thăm lão hủ nguyệt cây việc, thỉnh lão hủ thay tu đi nụ hoa, như thế một người, ngàn vạn năm cũng chỉ lần này một cái, sao chưa quen thuộc?"

"Lại có việc này?" Ngọc Đế lắc đầu cười khổ nói: "Quả nhiên là cả gan làm loạn a, sau này nếu là thấy. Trẫm tất yếu hảo hảo quở trách hẳn một phen."

"Quở trách tự miễn đi." Thái Thượng phát tay áo nói: "Gan lớn, là lớn gan rồi điếm. Người này tâm tính ngay thẳng, xuất thân không cao, rồi lại cố chấp, vi tình sở khốn. Nếu là phóng tới thế gian, ngăn ngui trăm năm tiêu tan mất hết, trung lương chết tiết chi thân. . . Nói không chừng, còn có thể

truyền lưu một đoạn giai thoại. Chỉ tiếc đến nhằm thiên đình. Lúc trước phong thần cuộc chiến có công, luận công lúc, là lão hủ đặc biệt làm cho Khương Tử Nha câu dẫn tên của hắn. Chỉ tiếc nha. . . Hắn lại dùng vi thiên đình hôn hủ. Lời thề bình định lập lại trật tự. Ha ha ha ha."

Thái Thượng ngẩng đầu lên nhìn qua xanh thẳm thiên trường thán, nói: "Chúng sinh đều biết có 'Mệnh' . Đều nói yếu bài trừ 'Mệnh số', lại ít có người luận đến 'Mệnh' là vật gì. Sửa lại người khác an bài 'Mệnh', lấy được, chẳng lẽ tự nhất định là mình muốn? Cái này ngàn năm khổ, hắn vốn có thể không cần phải đi thừa nhận."

Cúi đầu xuống, Thái Thượng cười tùm tùm địa nhìn Ngọc Đế liếc, nói: "Muốn làm anh hùng, muốn có bi tráng giác ngộ. Có đôi khi, không nhận thua, so với nhận thua thảm hại hơn. Tới lúc đó, chính là hối hận, cũng không kịp."

Ngọc Đế chấp tay nói: "Tam giới vạn vật, sinh tử biến hóa, đều không có có thể tránh được lão quân hai mắt a."

"Lão hủ thì ra là có biết một hai thôi."

"Này 'Quy định phạm vi hoạt động' việc, trăm đã dựa vào lão quân. Trăm muốn cầu lão quân một chuyện."

"Nói đi."

"Thiên Bồng đã lập nhiều nhận tội trạng thừa nhận Nam Chiêm Bộ Châu ôn độc một chuyện. Có thể trăm biết rõ hắn sở dĩ thừa nhận, chỉ là vì. . ." Mấp máy môi, Ngọc Đế nói: "Trong đó nguyên nhân, chắc hắn lão quân so với trăm càng thêm tinh tường. Bây giờ sự tình đến nơi này một bước, trăm muốn mời lão quân bất kể như thế nào bảo vệ hắn một mạng."

Nói đi, đầu kia hơi thấp kém.

Nhìn qua cúi đầu chấp tay Ngọc Để, Thái Thượng vèo thoáng cái nở nụ cười, thờ dài nói: "Còn là ngô không thấu a."

"Kính xin lão quân ứng thừa trẫm." Ngọc Để cất cao giọng nói.

Lại là một đám gió nhẹ lướt qua, từng mảnh cánh hoa rơi xuống, rơi xuống Ngọc Để trước người trong chén trà, đẩy ra sóng gợn.

Trong đình viện, Thái Thượng ngửa đầu thờ dài, hồi lâu, loát râu dài nói: "Như bệ hạ nhất định phải như thế, cũng chưa hẳn không thể. Chỉ là, lão phu khác có một chuyện, còn muốn thỉnh bệ hạ đáp ứng."

"Lão quân thỉnh giảng."

"Có một người con gái, quê quán Bắc Câu Lô Châu, tên gọi là Phong Linh. Lão hủ nhìn xem, cảm thấy không sai. Muốn cho bệ hạ có lẽ nàng một tiên nga chi chúc, thu thượng thiên đình. Tốt không?"

...

"Mẹ nó, khá tốt không có đi ra ngoài. Hôm nay quân còn có hết hay không a." Bằng Ma Vương oán hận địa chửi thề một tiếng, co đầu rút cổ hồi nham thạch đằng sau.

Còn lại yêu vương nguyên một đám câm như hến.

Đột nhiên, bọn họ tựa hồ phát hiện mình lúc trước cùng tụ chung cùng thiên quân đối kháng cách làm căn bản chính là gây thơ được buồn cười.

Chính là cường như Hoa Quả Sơn thì như thế nào?

Thiên đình lực lượng quả thực chính là vô cùng vô tận!

Chính là, này con khỉ xảo trá đến tận đây, tựa hồ lại kiến thức rộng rãi, vì sao lại hội cam tâm tình nguyện lâm vào cái này vững bền?

Cái này quả thực làm cho cái này sáu con đại yêu nghiệt mãi mà không rõ.

Vô số thiên mã thiên mã trọng kỵ xuyên việt cự đại màu đen mặt bằng buông xuống trên chiến trường, cầm đầu trên lưng ngựa, là thiên cầm.

Hắn giơ lên cao cao mã đao thét to nói: "Kỵ binh đội chuẩn bị công kích!"

Nhanh chóng, vô số thiên mã trọng kỵ đi theo hắn tại trên bầu trời nhóm nổi lên chinh tề tên nhọn trận, từ trên xuống dưới.

"Đây là có chuyện gì? Thiên cầm bộ đội không phải nhanh nhất cũng muốn hai ngày tài năng đến sao?"

Đầy trời khói thuốc súng trung, toàn thân máu tươi đầm đìa hầu tử mở to hai mắt nhìn ngơ ngác địa nhìn qua này xé mở tấm màn đen.

Nguyên một đám lạ lẫm thân ảnh từ trong đó hiển hiện, đó là một ít mặc cùng thiên hà thủy quân hoàn toàn bất đồng chiến giáp thiên tướng cùng quan văn, thậm chí còn có một đám con lừa ngọc!

Thẳng đến cuối cùng, hầu tử thấy được Lý Tĩnh cùng Na Tra thân ảnh.

"Đây là hai mươi tám tinh tú tinh môn." Thiên Bồng dẫn theo kiếm chậm rãi bay đến cự ly hầu tử hai mươi trượng cao thấp địa phương, nhìn hầu tử liếc, xóa đi khóe miệng huyết, đạm cười nhạt nói: "Thắng bại đã phân."

Vô số thiên tướng đã bắt đầu thu nạp đến Thiên Bồng sau lưng.

"Thắng bại đã phân?"

Cúi đầu xuống, hầu tử bao quát trước trên mặt đất dày đặc một tầng thi thể. Đây là cường công hai cái ngày đêm song phương trả giá một cái giá lớn.

Thiên quân đã bị cắt thành vô số phần, yêu quái môn đang tại lợi dụng hết thảy có thể lợi dụng thủ đoạn đẫm máu chiến đấu hăng hái.

Chiến sự tiến hành đến nước này, chỉ cần lại có một canh giờ, không, chỉ cần chỉ nửa canh giờ nữa. . . Thắng lợi cũng đã gần trong gang tấc. Chính là. . .

Hắn bắt đắc dĩ địa nở nụ cười.

"Rút lui a. Rút lui xuống dưới đất, chúng ta còn có cơ hội." Dương Thiên bay tới đất lấy hầu tử tay nói.

"Hai cái Mỹ Hầu Vương" đứng ở cùng một chỗ, đối diện thiên tướng không khỏi nguyên một đám bán híp mắt.

"Thật sự có cơ hội không?" Hầu tử nhếch môi cười hỏi.

"Chỉ cần còn chưa có chết, tự có cơ hội!"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu nói: "Ngươi làm cho bọn hắn lui lại, ta đi chặn lại đối phương kỵ binh."

"Ngươi một người đi?"

"Bằng không? Còn có ai giống như ta là 'Bất tử thân' sao?"

Hai người bốn mắt giao đúng.

Dương Thiên chăm chú địa căn môi, nhìn xem hầu tử từng điểm từng điểm địa đẩy ra tay của nàng. Nàng nghĩ ngăn cản, lại tìm không thấy lý do.

"Người một điếm không giống cá vương, cái gì đều tự mình khiêng."

"Bởi vì không có người có thể giúp ta khiêng." Quay đầu lại, chỉ vào bị thương, bị thiên tướng bao quanh hộ ở bên trong Thiên Bồng, hầu tử nhếch môi cười, chậm rãi lui về phía sau, nói: "Chuyện của chúng ta, không để yên!"

"Sẽ có chám dứt một ngày." Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đáp.

"Rất tốt, người nói, đừng quên!"

Nói đi, hầu tử xoay người hóa thành một đạo kim quang trong nháy mắt lòe ra mấy trăm trượng cự ly, kim cô bổng trong nháy mắt duỗi dài quét ngang mở ra, giải trừ Cửu Đầu Trùng cùng Đoàn Chủy khốn cảnh, lại là thân hình nhoáng một cái, hướng phía trên bầu trời kỵ binh hàng ngũ chính phía trước nghênh khứ.

"Hắn phải làm sao? Không muốn sống chẳng sao?" Cửu Đầu Trùng có điếm không có một màn này sợ cháng váng, hắn ngơ ngác địa nhìn về phía Dương Thiên.

"Hắn không có việc gì." Giơ tay lên, Dương Thiên cao giọng la lên nói: "Toàn quân, lui vào lòng đất ——!"

Tất cả yêu quái cũng không cam triệt thoái phía sau.

Đẫm máu chiến đấu hăng hái đôi lấy chiến quả, sắp tới đem tới tay một khắc, lại lại một lần là bị sinh sinh cướp đi.

Từng giọt máu tươi từ cánh tay ra miệng vết thương trượt ra, theo gió phiêu lãng.

Một tay dắt lấy kim cô bông, hầu tử cắn chặt răng độc thân ngăn ở kỵ quân cùng chiến trường trong lúc đó, trừng lớn hai mắt quát um lên: "Đến đây đi ——!"

Ngơ ngác nhìn cái này chích điên cuồng hầu tử, thiên cầm quay đầu nhìn về phía Lý Tĩnh.

"Thời gian không nhiều lắm, mau chóng chấm dứt chiến đấu. Giết hẳn!" Lý Tĩnh nói.

Cắn răng, thiên cầm mã đao vung lên, quát um lên: "Đột kích ——!"

"Đột kích ——!" Tất cả thiên mã trọng kỵ đều quơ mã đao cùng kêu lên hô to.

Trợn vện hai vện, vũ trang đến tận răng thiên mã trọng kỵ hóa thành ngân sắc nước lũ giống như một rót long hấp thủy bàn đấm về mặt đất, cũng đang sắp tiến vào chiến trường thời điểm đánh lên một chuỗi kia múa đến kín không kẽ hở kim cô bông, ngạnh sanh sanh bị ách đoạn!

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>)
văn tự thủ phát.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, giờ lên tóc mai.

Trong hành lang, một bộ bạch y tu bồ đề vịn rào chắn, loát râu dài ngẩng đầu nhìn trời.

Hoàng hôn tây thù, hai con chim nhạn chậm rãi xẹt qua ánh nắng chiều.

Vu Nghĩa chậm rãi đi đến phía sau hẳn, khom người nói: "Su tôn, nên dùng bữa tối."

"Nha." Tu bồ đề phảng phất bùng tỉnh loại hơi mở to hai mắt, sâu hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt thở dài: "Chờ một chút a, hôm nay mặt trời lặn, cảnh đẹp khó được. Vì sư, lại nhìn một hồi."

"Là." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Nói, lại là một tháng trôi qua. . . Qua 12h cầu tháng phiếu tốt không?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 331: Thánh Chỉ Đến

Trộn vện hai vện thiên mã trọng kỵ trùng kích, đổi lấy chỉ là làm cho chúng thần đều thấy rõ hầu tử này nghịch thiên cá nhân vũ lực. . .

Ngạnh sanh sanh địa, hấn một mình một côn, khiêng ở cả chi trọng kỵ đại quân công kích.

Yêu quân cũng đã dần dần rút lui khỏi chiến trường, vết thương chồng chất thiên hà thủy quân các tướng sĩ ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy này chích cho tới nay làm cho bọn hấn như ngạnh tại hầu hầu tử trong gió rít gào, không kiêng nề gì cả địa thổ lộ trước linh lực.

Kim cô bông nơi đi qua, cả người lẫn ngựa cùng nhau quét ngang mà đi, giống như phong quyển xoáy lên huyết nhục.

Máu tươi như mưa rơi bay lả tả.

Thiên Bồng thương thế lại là tái phát, hấn một kiếm trụ địa, che khẩu, máu tươi tung tóe rơi vãi ra, nhuộm đỏ trong lòng bàn tay.

"Nguyên soái. . . Ngươi không sao chứ?"

Thiên Phụ vội vàng chạy đến, từ trong lòng móc ra một cái hộp gỗ, trong hộp có một miếng kim đan.

Tiếp nhận Thiên Phụ đưa tới đan dược, Thiên Bồng một ngụm nuốt dưới đi, đóng chặt hai mắt thật sâu thở hào hển.

Hồi lâu, hấn hơi mở hai mắt ra, nhàn nhạt thở dài: "Không có việc gì."

Nói đi, hấn quay đầu đã nghĩ hướng phía hầu tử phương hướng phóng đi, lại bị Thiên Phụ ngăn lại.

"Nguyên soái." Thiên Phụ thấp giọng khuyên nhủ: "Vừa mới nuốt kim đan, nếu là lúc này cường dùng linh lực, chỉ sợ sẽ làm bị thương và tu vi."

"Tu vi?" Thiên Bồng hừ địa bật cười, nhìn chăm chú Thiên Phụ nói: "Mặc dù là bảo trì được dù tốt, chẳng lẽ còn có thể chống lại luân hồi?"

Thiên Phụ trầm mặc không nói.

"Trận chiến cuối cùng." Thiên Bồng ngậm miệng thở dài: "Kẻ làm tướng, chết ở sa trường, là vinh dự."

Tóc dài rối tung, hấn tự tay nhẹ nhàng đẩy ra rồi Thiên Phụ, một bước đạp tại trên mặt đá vận đủ linh lực bay lên trời.

Thiên âm, Thiên Nội theo sát phía sau.

Thiên tướng chiến trận lại là miễn cưỡng bị tổ chức lên, hướng phía hầu tử chậm rãi đẩy quá khứ.

Ngoài động phủ. Dương Thiên cuối cùng nhìn lại liếc huyết nhục trung ghé qua một ít chích điên khùng hầu tử.

Chẳng bao lâu sau. Nàng tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động dùng hết thủ đoạn trung khuyên bảo hấn cùng mình đứng ở cùng một chỗ. Thời điểm đó hấn. Đơn giản được chỉ muốn hấn tức nhi, nghĩ tu tiên, mà ngay cả khả năng liên quan đến thiên đình hợp tác cũng muốn cân nhắc luôn mãi.

Thời điểm đó nàng làm sao từng nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, hấn, mới là phản thiên đại nghiệp trung tối kiên định ý chí. . .

Tất cả yêu đều đã lui vào lòng đất.

Cả vùng đất, chỉ còn lại có cái này một con khi một mình đối mặt đầy trời chiến tướng cùng thiên binh.

Bất đắc dĩ cười cười, Dương Thiên cũng xoay người chui vào trong bóng ma.

"Ngàn vạn đừng chết a." Nàng nhẹ giọng dặn dò.

...

Trong cuồng phong, Thái Bạch Kim Tinh nắm chặt thánh chỉ ghé qua trong mây. Thần sắc ngưng trọng.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng bưng này chén trà, không uống, thực sự không tha hạ, cứ như vậy ngỡ ngàng địa ngồi.

Ngọc Đế ngồi ở một bên yên lặng địa ma sát trước ban chỉ, tĩnh hậu tin tức.

Quyển Liêm không dám ngôn ngữ.

Hình ảnh phảng phất định dạng hoàn chỉnh vậy, chỉ còn lại chạc cây trong gió hơi rung động.

...

Trên bầu trời, hai mươi tám tinh tú tinh môn lại một lần mở ra, lúc này đây, từ bên trong ra tới là hạo hạo đặng đặng Nam Thiên Môn hạm đội.

Lý Tĩnh bắt đầu chỉ huy đại quân vượt qua hầu tử trực tiếp xuống đất chiến trường. Tại vô số thiên tướng phối hợp hạ cường công dưới mặt đất.

"Tốc độ phải nhanh! Có thể giết nhiều ít là bao nhiêu!" Hấn giờ cao lên trường kiếm tại trong quân la lên, giống như hồ đã hoàn toàn quên của mình Linh Lung Bảo Tháp còn tại đằng kia hầu tử trên tay.

Quay đầu lại. Hấn trông thấy kiệt lực cùng hầu tử dây dưa cùng một chỗ Thiên Bồng, trông thấy nhanh đấu bên trong cái kia dần dần sắc mặt trắng bệch.

Đều lúc này, một cái tháp, lại bị cho là cái gì?

...

Địa hạ thành trung, Dương Thiên chỉ huy cận tồn chiến lực cùng Nam Thiên Môn đại quân tại hẹp đạo trung chống đỡ thiên quân, lực đồ bảo trụ Hoa Quả Sơn hy vọng.

Dấu điểm pháp trận bị làm nổ, dẫn phát lún, đem chống đỡ yêu quái tính cả tiến tiêu diệt Nam Thiên Môn tướng sĩ cùng nhau chôn.

Tại pháp trận bị phá hư hẹp đạo trung, tướng mạo khác nhau, phân thuộc bất đồng giống yêu môn đứng ở cùng một chỗ, xây huyết nhục cái thuẫn gắt gao ngăn cản được thiên quân, vô luận là đối mặt cực nóng hỏa diễm còn lạnh như băng thiết nhận, một bước cũng không nhường.

Trước, này đứng ở bên cạnh chiến hữu bọn họ có lẽ cũng còn không biết, nhưng giờ phút này, bọn họ không có lựa chọn nào khác đứng ở cùng một chỗ.

...

Phong Linh cùng Ngao Thỉnh Tâm lẳng lặng địa đứng ở trống rỗng trong nhà giam, lẳng lặng lắng nghe ngoại giới truyền đến tiếng oanh minh.

Hết thảy tất cả đều đang chấn động, hờ khếp cửa sắt hơi rung động, phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt chói tai tiếng vang.

Ngóng nhìn trước này cửa sắt, Phong Linh hốc mắt dần dần đỏ, xem nhập thần.

...

Chúng thần rốt cuộc ngồi không yên, bọn họ nguyên một đám gia nhập chiến trường, đủ mọi màu sắc xui xẻo cổ quái pháp khí bị té ra.

Vén vén một cái chớp mắt, nguyên bản dựa vào cường hãn linh lực miễn cưỡng duy trì ở cân đối cục diện hầu tử liền bị hơn mười xử thương, nhưng lại ngay cả cận thân pháp khí đến tột cùng là gì công hiệu cũng không kịp phân biệt rõ.

Trong thoáng chốc, hầu tử thậm chí cảm giác thân thể của mình đã không khỏi chính mình, lại thấy không rõ trước mắt một chuyện một vật.

Sáng chói loang loáng sau, hấn cháy đen thân hình giống như như điều đứt dây loại phiêu linh, nặng nề rơi đập, rơi đập đến hấn giáng sinh địa phương, giơ lên đầy trời bụi đất.

Tất cả thiên tướng đều duỗi dài đầu.

Đãi bụi đất tan hết, bọn họ chứng kiến một cụ bạch sắc thân hình chậm rãi đứng lên.

Trên người khải giáp cũng đã vỡ vụn hầu như không còn, màu vàng lợt lông tơ bị cháy sạch cháy đen, lây dính máu tươi, lại chụp lên bụi bặm.

Chúng thiên tướng đều hơi bị cả kinh.

"Các người giết không chết ta, ha ha ha ha, các người. . . Giết không chết ta!"

"Giết không chết?" Thiên Nội nắm thật chặt binh khí, nhìn về phía một bên thiên cầm: "Cái này hầu tử điên rồi phải không."

. . .

Tam thập tam trọng thiên trên, Thái Thượng hơi nắm thật chặt nâng trong tay cái chén, mặt không biểu tình.

. . .

Trên bầu trời đã là đầy trời tinh đầu.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề ngửa mặt lên trời thở dài.

. . .

Chậm rãi dùng sức, hầu tử chống kim cô bổng đứng lên ngửa đầu nhìn chung quanh, mở ra tràn đầy máu tươi gấn bó: "Ha ha ha ha, đã lâu không có chiến đấu đến thống khoái như vậy. Các người làm được không sai, chính là nhiều người điếm, truyền đi, dọa người!"

Này thân hình nhìn về phía trên cũng đã lung lay sắp đổ, bất quá cường chống kéo dài hơi tàn thôi.

Thiên Bồng bụm lấy phần eo thương chậm rãi rơi xuống hầu tử trước người, mang theo kiếm.

"Như thế nào? Nghĩ thân tự động thủ lấy đầu lâu của ta?" Hầu tử tranh cười, ho ra huyết.

"Người là rất mạnh đối thủ. Nếu như cho người thêm một trăm năm thời gian. Chỉ sợ dốc toàn bộ lực lượng. Đều không thể thay đổi cái gì." Từng bước một đi đến hầu tử trước người, Thiên Bồng giơ lên cao kiếm trong tay, nhắm ngay hầu tử phần cổ lạnh lùng nói: "Bất quá, đừng ở đây."

Chính vào lúc này, hầu tử nhếch môi thấp giọng cười, nguyên bản mệt mỏi thần sắc đột nhiên hể quét là sạch. Hắn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, lộ hung quang!

Thiên Bồng mãnh kinh.

Còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, hầu tử cũng đã vút xuống dưới kim cô bổng xoay người một cái vọt đến phía sau hắn. Đánh rớt hắn kiếm trong tay, khóa lại cổ họng của hắn.

"Người không biết cái gì gọi là bày ra địch dùng nhược sao?"

"Người!"

Na Tra rơi xuống cự ly hai người hai mươi trượng địa phương, giơ cao lên hỏa tiễn thương quát mắng nói: "Buông hắn ra!"

"Ta bị giáng chức hạ phạm đã thành kết cục đã định, muốn giết, giết cũng được. Không quan hệ đau khổ." Thiên Bồng chăm chú địa hai mắt nhắm lại.

Hầu tử hơi nắm thật chặt cài tại Thiên Bồng trên cổ họng tay, nhìn chăm chú Na Tra nở nụ cười: "Người sai rồi, ta sẽ không chết, nhưng người sẽ chết. Cho dù ta không cho người chết, cũng sẽ có những người khác cho người chết."

Nương đến Thiên Bồng bên tai, hầu tử thấp giọng nói: "Ta thay đổi chủ ý. Ta không thể giết người. Chết lợi cho người quá. Ta phải chờ đợi, chờ

nhìn người bị tín ngưỡng của mình phản bội. Rơi vào súc sinh nói. Nhìn chích trư là một bộ cái gì sắc mặt."

Nói đi, hấn buông tay ra, thân thể hơi nghiêng về phía sau, ầm ầm rơi xuống đất, nhắm lại hai mắt.

"Thái Thượng a Thái Thượng, cứ như vậy địa a. Thích sao động địa!"

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng bắt đắc dĩ địa chớp đục ngẫu lão mắt, cười cười, nói: "Còn cùng lão phu đùa giỡn nâng vô lại đến đây?"

...

Một đám gió nhẹ thổi qua, vỗ về chơi đùa Thiên Bồng tán loạn tóc dài.

Hấn run nhè nhẹ trước mở to mắt, có chút hoảng hốt.

"Vì cái gì. . ."

Hấn quay đầu lại nhìn một cái hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân nằm đang nằm hầu tử.

"Giết hấn!" Na Tra hét to nói: "Thái Bạch Kim Tinh nói qua, giết hấn cho người thỉnh công!"

Tại chúng thần chú mục hạ, Thiên Bồng gian nan địa cúi người, nhặt lên trên mặt đất kiếm, giơ lên cao cao.

Lúc này đây, nhắm ngay chính là hầu tử lồng ngực, rất nhanh chuôi kiếm, lại chậm chạp không có thể ra tay.

"Còn không mau điem! Lại trì sẽ trễ!" Na Tra quát.

"Chậm?" Thiên Bồng vẻ mặt mê mang nhìn về phía Na Tra.

"Buông kiếm ——!" Một tiếng bạo rống từ đằng xa truyền đến: "Bất luận kẻ nào không được động này thạch hầu! Đều ngừng cho ta tay! Đều ngừng cho ta tay!"

Đây là Thái Bạch Kim Tinh thanh âm.

Thiên Bồng còn đang chân chờ.

"Mau ra tay a!"

Thiên Bồng kiếm trong tay run nhè nhẹ.

Cắn răng một cái, Na Tra hóa thành một đạo hồng quang nhô lên hỏa tiêm thương hướng phía hầu tử đánh tới.

Không chờ Na Tra mũi thương chống đỡ đến hầu tử cổ họng, một mặt màu đen cự phiên đã theo hầu tử bên cạnh thổ địa trung chui từ dưới đất lên ra, chính khóa lại Na Tra quỹ tích!

Na Tra bỗng nhiên dừng thương thế.

Chậm rãi, này màu đen cự phiên theo gió phiêu tán.

Cự phiên sau, đầu đầy tóc trắng Thái Bạch Kim Tinh cầm trong tay thánh chỉ lẳng lẳng địa đứng, đưa lưng về phía Na Tra, ghé mắt nhìn về phía cầm kiếm Thiên Bồng, lại cúi đầu nhìn xem ngã xuống đất hầu tử.

Na Tra một lòng đều nhảy tới yết hầu, Thiên Bồng lại còn bất minh sở dĩ.

"Rốt cuộc đã tới?" Hầu tử ha ha địa nở nụ cười, nương theo lấy kịch liệt ho khan.

"Thánh chỉ đến ——! Hoa Quả Sơn thạch hầu cùng với thiên đình chư tướng tiếp chỉ ——!" Thái Bạch Kim Tinh giơ lên cao cao trong tay hoàng lụa la lên nói.

Thanh âm kia hồn hậu vô cùng, cả Hoa Quả Sơn địa giới, vô luận là trên bầu trời chư thần, trong đường hầm thiên binh, còn là địa hạ thành trung yêu chúng, từng người đều nghe được nhất thanh nhị sở. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Tất cả chiến đấu đình chỉ, chính là hẹp hòi trong đường hầm giống như xay thịt loại vật lộn cũng cùng nhau ngừng lại.

Chư thần, thiên tướng, thiên binh thậm chí liên yêu quái đều đều khẽ ngẩng đầu nghe, nhưng không ai tại đây trên chiến trường bỏ vũ khí xuống đi quân thần chi lễ.

Chính xông vào tuyến đầu Lý Tĩnh bất đắc dĩ địa nhắm hai mắt lại.

"Phụng thiên thừa vận, đến thực ngọc hoàng thượng đế chiếu viết: Hiện có Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn thạch hầu Mỹ Hầu Vương, tập thiên địa linh khí mà sinh, trời sinh tính bất hảo, bất kính thiên địa. Trẫm niệm nó sống ở sơn kheo dã, không người giáo sư, đặc biệt thoát tội khác trách, thụ Bất Mã Ôn chức, thu làm thiên quan. Nhìn qua sau này đoạn chính nó thân, không được bất quá làm bậy việc. Khác, tại ngay hôm đó lên, Hoa Quả Sơn thạch hầu bộ hạ cũ, không trẫm đồng ý không được rời đi Hoa Quả Sơn trong vòng ngàn dặm, thiên đình tất cả quân không được tự ý nhập Hoa Quả Sơn. Khâm thủ." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Bản nguyệt ngày đầu tiên, vé tháng bị vung ra một trăm năm mươi danh ngoài. . . Có phải là quá bi thức dục một điểm?

Mọi người không đồng tình thoả cái?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 332: Có Người Vui Mừng Có Người Sầu

Giống như tiếng sấm loại thanh âm chậm rãi nhộn nhạo ra, mang đến đồng dạng rung động tin tức.

"Phong quan?"

Giờ khắc này, tất cả, hoặc nhân hoặc yêu, hoặc tiên hoặc thần, tất cả đều ngây dại.

Trong thiên địa giống như tĩnh mịch vậy địa trầm mặc.

Duy chỉ có còn lại, là này chích yêu hầu thanh âm.

"Thụ Bất Mã Ôn chúc? Thu làm thiên quan? Ha ha ha ha. Khái khái. . . Chết cười ta. Ha ha ha ha. . ."

Tiếng cười kia dần dần thành lớn, hấn ôm bụng cười to, cuồng tiếu, cười đến đầy đất lăn, cười ra nước mắt, cười đen từng cái thần tiên mặt.

Thẳng cười đến cuối cùng, thanh âm đang kịch liệt ho khan trung đột nhiên im bật, chỉ còn lại thật sâu tiếng thở dốc.

Hồi lâu, hấn toét ra miệng cũng không gõ cũng không bái, chích nằm trên mặt đất duỗi dài tay bày tại Thái Bạch Kim Tinh trước mặt, dùng linh lực gia trì, giống như Thái Bạch Kim Tinh tương mình như vậy thanh âm khuếch tán đến Hoa Quả Sơn địa giới mỗi khắp ngõ ngách nói: "Thần, Tôn Ngộ Không, lĩnh chỉ tạ ơn!"

Cái này một câu, truyền đến chúng thần trong tai, là bực nào địa chối tai.

Cũng không răn dạy cái này cuồng vọng đầu khí, Thái Bạch Kim Tinh vuốt mở ống tay áo vẻ mặt ghét bỏ địa đem thánh chỉ giao quá khứ.

Chăm chú địa nắm này bảo vệ tánh mạng hoàng lỵ, đầu khí cất cao giọng nói: "Chúng tiểu nhân! Chúng ta thắng a! Ha ha ha ha!"

"Là đại vương thanh âm. Đây là có chuyện gì?"

"Chiêu an rồi?"

"Chúng ta. . . Chúng ta. . . Sống sót rồi?"

"Chúng ta sống sót!"

Địa hạ thành trung yêu quái môn tròn tròn mắt hai mặt cùng dòm, thẳng đến sau một lát, bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hoan hô. Bọn họ như hài đồng loại ôm nhau, vui đến chảy nước mắt.

Mãn thiên tinh đấu, trên bầu trời chảy vân biến hóa.

Cả vùng đất vết thương chồng chất thiên hà thủy quân tướng sĩ đứng ngẩn ngơ.

Binh khí trên huyết còn chưa duy trì, một hồi gió nhẹ nghịch qua, trong không khí lộ vẻ tiêu hủ hương vị.

"Bệ hạ điên rồi sao?" Có người khở bật cười.

"Chúng ta lập tức có thể chiến thắng. . . Chỉ cần lại một hồi. . . Lại một hồi. . ." Có người quặc.

"Chúng ta chết rồi nhiều người như vậy, vì cái gì? Vì cái gì. . ." Có người xé rách trước chòm râu ngửa mặt lên trời thét dài.

Đều nói đàn ông bảy xích không đồ lệ. Giờ này khắc này, thiên hà thủy quân thiên binh thiên tướng môn lại nguyên một đám nhịn không được gào khóc khóc lớn.

Trả giá nhiều như vậy, đổi tới một như thế kết quả.

Tinh nhuệ nhất quân đội. Cứng như sắt thép ý chí, tại đây một sát sụp đổ.

Kiểm đã rời tay rơi xuống. Thiên Bồng ngơ ngác quỳ xuống đất, ngẩng đầu hướng Thái Bạch Kim Tinh nhìn lại.

Phong theo bên cạnh của hắn thổi qua, nghịch động góc áo, giơ lên rồi tung tóc dài, lộ ra mặt tái nhợt.

Cặp kia mắt đờ đờ rất tròn, trong mắt hiện đầy tơ máu, môi cắn ra huyết.

"Người đáp ứng ta. . ."

Tránh đi ánh mắt của hắn, Thái Bạch Kim Tinh thản nhiên nói: "Đây là bệ hạ ý chỉ. Cũng là. . . Lão quân ý tứ."

"Lão quân? Là lão quân?" Thiên Bồng ngơ ngác địa tái diễn, cười khổ.

Cuối cùng một tia khí lực cũng đã bị kéo ra đi, hắn ngồi liệt trên mặt đất, cúi đầu xuống, thì ào ào nói trước, cho đến che mặt mà khóc: "Vì cái gì? Đến tận cùng là vì cái gì?"

Một ít chích cháy đen thạch hầu chậm rãi khom người ngồi dậy, vô lực mà chăm chú nhìn Thiên Bồng nói: "Ta đã nói rồi, ta sẽ không chết. Người.

. . Ngu ngốc!"

Run nhè nhẹ trước đứng lên, hấn vồ nhẹ nhẹ đập Thái Bạch Kim Tinh vai, này tay giống như một khối hắc thán tại Thái Bạch Kim Tinh trắng noãn đạo bào trên để lại vết bấn.

Thấy thế. Hầu tử tạo ra hoàng lụa đương khăn lau đồng dạng địa bôi, ai ngờ càng bôi, này vết bấn lại trở nên càng lớn.

Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt dần dần trở nên có chút khó coi.

Dem nhu thành đoàn hoàng lụa nhét vào quần cộc lí. Hầu tử lông mày chau thành chữ bát (八), nhếch môi cười nói: "Không có ý tứ a. Hôm nay có chút không có phương tiện, lần sau tái thiết yển khoản đãi cấp."

Nói đi, thấp khái hai tiếng, lại là một chưởng vồ vào Thái Bạch Kim Tinh trên vai, lấy được Thái Bạch Kim Tinh lông mày thẳng nhăn.

Tự tại trên bầu trời chúng thần chú mục hạ, hấn chậm rãi xoay người, từng bước một gian nan địa đi, không coi ai ra gì. Cung hạ thân, nhật lên chính mình kim cô bổng. Chống, như cùng một cái tập tễnh lão nhân từng bước một đi về hướng phương xa.

Đoản Chủy cùng Dĩ Tố từ đằng xa vội vàng chạy đến. Dem một kiện trường bào choàng tại trên vai của hấn, thân thủ muốn đi nâng, lại bị từ chối nhã nhận.

"Không có việc gì, Mỹ Hầu Vương không cần người vịn." Nhìn xa xa chạy đến Phong Linh, hầu tử chống kim cô bổng nhẹ giọng thở dài: "Thật có thể đi, lần này không cần vịn."

Quang âm phảng phất lại đảo ngược trở về mười năm trước, cái kia băng lạnh như băng lãnh đêm thu.

Phong Linh nhếch môi, cười ra nước mắt.

Thiên binh cũng đã rút ra đường hầm, vô số yêu quái xông lên mặt đất, đầy khắp núi đồi yêu quái đem hầu tử bao bọc vây quanh.

Bọn họ hô ách cuống hòng, đập đổ bàn tay, nguyên một đám lệ nóng doanh tròn, cũng không dám tùy ý thân thủ đi đụng vào, sợ cái này run run rẩy rẩy thân hình đụng một cái tụt toái.

Nương theo lấy hầu tử đi về phía trước, yêu triều bên trong một cái nhỏ tròn chậm rãi di động.

"Thật sự là vớ vẩn!"

Nhị Thập Bát Tinh Túc dẫn đầu rời đi.

"Thượng thiên có đức hiếu sinh, thiện tai thiện tai." Ngũ Phương Yết Đé chấp tay trước ngực, dẫn đầu thủ hạ phật chúng vừa xoay người rời đi.

Na Tra xa xa mà nhìn xem Thiên Bồng, lạnh lùng địa, thủy chung chưa từng dịch bước.

Nhìn xem đây trời chư thần nguyên một đám rời đi, Thái Bạch Kim Tinh lập tức hoãn quá thân lai, vội vàng quay đầu nhìn về phía hầu tử phương hướng, ho khan hai tiếng đuổi theo, theo yêu triều trung thật vất vả chen đến hầu tử trước mặt: "Ngươi muốn đi đâu? Ngươi còn phải cùng lão phu hồi thiên đình tiên nhiệm."

"Ngươi xem ta như vậy. . . Có thể đi sao? Thất cổ cũng phải thờ một ngum a?" Hầu tử cười đùa nói.

"Cái này. . ." Thái Bạch Kim Tinh có chút chần chờ.

"Ngươi về trước đi không được sao?"

Xem liếc chính mình bốn phía này vô cùng bản yêu quái môn, Thái Bạch Kim Tinh lông mày hơi nhăn chau , nói: "Lão phu tại Nam Thiên Môn chờ ngươi a. Còn có, thiên quân hồn phách, ngươi đều thả. Đây là bộ hạ duy nhất phụ gia điều kiện."

"Đi, yên tâm đi. Những vật kia giữ lại còn có thể đương cơm ăn không thành?"

"Ngươi đồng ý là tốt rồi."

Nhẹ gật đầu, Thái Bạch Kim Tinh xoay người bay lên trời, trước khi đi còn gọi đến hai gã lệ thuộc Nam Thiên Môn thiên tướng đem cũng đã đàn độn Thiên Bồng áp hướng Nam Thiên Môn hạm đội.

Nhìn xem cũng đã mất hồn Thiên Bồng, Lý Tĩnh sâu hít một hơi thật sâu, hướng phía soái hạm của mình bay đi.

Đầy trời thiên binh thiên tướng đều đã bắt đầu rút lui khỏi.

Khôi phục nguyên hình Dương Thiên không thể chờ đợi được địa theo trong đường hầm vọt ra.

Yêu bấy nhanh chóng vì nàng mở ra một cái lối đi nhỏ.

"Thắng!" Nàng một đường chạy chậm trước, hoan hô trước phi thân nhào vào hầu tử trong ngục.

"Đau nhức! Đau nhức! Đau nhức a! Điềm nhẹ!"

"Vừa mới sinh anh hùng thời điềm như thế nào không thấy ngươi kêu lên đau đớn?" Dương Thiên trắng không còn chút máu hầu tử liếc nói: "Ngươi không phải nói ngươi là bất tử thân sao?"

"Bản đại vương đô thương thành như vậy, người cái này tượng an ủi người mà nói sao? Uy, người không sợ bọn họ trông thấy?" Hầu tử nhìn còn chưa rút lui khỏi Nam Thiên Môn chiến hạm nói.

Dương Thiên hơi sững sờ: "Có nên không a."

"Hắn là?" Hầu tử hồ nghi địa nhìn nàng: "Cái này đánh cuộc được có điểm đại nha."

"Hừ, cho dù nhìn thấy thì thế nào?" Nàng thân thủ lau đi khóe mắt nước mắt, nói: "Hiện tại người cũng là thiên đình chức vị chính, ta đường đường Hoa Sơn thánh mẫu, với người đứng chung một chỗ làm sao vậy? Thì không thể là thương thảo công sự sao?"

"Còn chức vị chính? Chính là cá dưỡng mã mà thôi. Dạ. . . Một cái mã phu." Hầu tử nhắc nhở.

"Không quan tâm lớn nhỏ, có là được!" Dương Thiên kéo hầu tử tay, hai người sóng vai mà đi.

"Uy, người nói chúng ta thương thảo điểm gì công sự hảo? Thương thảo tại Hoa Sơn chặn thả thiên mã?"

"Người còn kính a?"

Lũ yêu hoan hoan hỉ hỉ địa bảo vệ xung quanh bọn họ đi trở về.

. . .

"Lớn, đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?" Bằng Ma Vương cả choáng váng.

Trước mặt khắc bọn họ còn đang chuẩn bị trước rút lui khỏi nơi đây, giờ khắc này làm sao lại. . . Cái này bước ngoặt tới cũng quá nhanh đi?

Không chỉ là hấn, cái khác một đám yêu vương, thậm chí liền bọn họ thuộc hạ, đều choáng váng.

"Từ đầu tới đuôi không ra tay, kế tiếp có thể lấy cái gì cùng Hoa Quả Sơn đàm nhả?" Mi Hầu vương co lại tay, vẫn nhìn quanh mình yêu vương nói: "Hoa Quả Sơn chung quanh ngàn dặm cũng đã hoạch làm cấm địa, đến lúc đó chúng ta làm sao bây giờ? Xám xịt lẫn đi ra tiếp tục qua trước kia khổ thời gian?"

"Chúng ta. . . Chúng ta có thể chiếm Hoa Quả Sơn!" Ngục Nhung Vương luống cuống tay chân địa chỉ vào xa xa yêu chúng ủng hộ hạ đầu khi nói: "Người xem, hấn cũng đã nhanh không được, cái khác đại yêu cũng đều đã tiêu hao hết linh lực. Lúc này ra tay, chúng ta có phần thắng!"

"Nói xạo! Đây đầu khi phong Bất Mã Ôn mới có Hoa Quả Sơn ngàn dặm vùng cấm, này chúng ta có thể đoạt được tới sao?" Ngưu Ma Vương quát mắng nói.

"Cây to này chúng ta phải bụp lên!" Bằng Ma Vương tiếng rít trước, đôi mắt cũng đã trừng hướng về phía Giao Ma Vương.

Đôi mắt này ánh mắt hung ác, Giao Ma Vương sợ tới mức co lại đến Ngưu Ma Vương sau lưng.

Này Ngưu Ma Vương hấn thiết bổng nặng nề khẽ dừng, ngăn tại Giao Ma Vương cùng Bằng Ma Vương trong lúc đó.

Trong lúc nhất thời đã thành giương cung bạt kiếm xu thế.

"Đại ca, người hãy nghe ta nói." Bằng Ma Vương thở gấp gấp trước hạ giọng nói: "Hiện tại chúng ta thực lực chiếm ưu thế, tuy nói không thể chiếm Hoa Quả Sơn, nhưng cũng là có đàm phán tư bản. Chúng ta trối lại thằng nhãi này giao quá khứ, nói trước vì ước chuyện tình đều là bị hấn xúi

giục. Hiện tại chúng ta đốn ngộ, đem hấn giao ra đây mặc cho bọn hấn xử trí. Cho bọn hấn một cái hạ bậc thang, lại thêm thực lực của chúng ta, đối phương nhất định đi vào khuôn khổ!"

Giao Ma Vương lập tức trợn tròn hai mắt hoảng sợ địa nhìn qua Ngưu Ma Vương.

Chống hấn thiết bổng, Ngưu Ma Vương như trước vẫn không nhúc nhích địa ngăn tại giữa hai người: "Ta nói rồi bảo vệ hấn, người không có nghe hiểu lời của ta sao?"

"Mẹ nó! Cơ hội tốt như vậy người muốn thả qua sao? Dùng không được bao lâu, tất cả yêu quái đều sẽ biết chuyện nơi đây, đến lúc đó chúng ta dựa vào cái gì đi cùng Hoa Quả Sơn cò kè mặc cả!" Sư Đà Vương bỗng nhiên rống lên.

Nhìn về phía cách đó không xa thuộc hạ của mình, hấn thậm chí cảm thấy được chuyện này nếu như không cách nào lập tức đánh nhip, thuộc hạ của mình lập tức sẽ làm phản sửa quãng Hoa Quả Sơn dưới trướng. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Chậm rãi, Ngưu Ma Vương ánh mắt xéo xuống trong góc trời thành bánh chưng Ngao Liệt: "Chỉ là cấp cho đối phương một cái hạ bậc thang mà nói, ta lại là có cá không sai lẽ vật."

...

Một cái yêu binh vôi vàng xuyên qua yêu bầy đi đến hầu tử bên người thì thâm vài câu.

Chỉ thấy hầu tử hừ địa bật cười: "Tự nói với bọn họ, ta rất có hứng thú."

"Dạ."

Này yêu binh xoay người một cái hướng phía bên ngoài chạy vội mà đi.

"Làm sao vậy?" Dương Thiên thấp giọng hỏi.

"Không có gì, có sáu cái tên nói có một tiểu lễ vật tổng ta." Nghiêng mặt qua, hầu tử đối một bên tiểu yêu công đạo nói: "Đi mời Đông Hải bốn công chúa đến Thủy Liêm động hậu đường chờ ta a."

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 333: Nằm Mộng Cũng Muốn Làm Thịt Người

Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động hồ sâu trước, phân biệt rõ ràng hai đường yêu quái vây đến cùng một chỗ, ần ần có loại gương cung bạt kiếm hương vị.

Ngao Liệt bị nặng nề mà ngã tại hầu tử trước mặt.

Bạch Tố đứng ở một bên nghĩ thân thủ đi ngăn cản rồi lại không dám, chỉ có thể đôi mắt - trông mong mà nhìn xem.

Lũ yêu vờn quanh bên trong, hầu tử nhịn xuống một thân thương tổn chậm rãi ngồi xổm xuống đi, thân thủ đẩy ra Ngao Liệt này rối tung tóc dài, một bả nắm cầm của hắn đem đầu của hắn giơ lên.

"Nghe nói người không có hồi tâm hải long cung, ta còn tưởng rằng người đi đâu vậy rồi sao. Nguyên lai chạy tới Sương Vũ sơn đầu độc sáu vị yêu vương đến hại ta a."

Sáu cái yêu vương ha ha địa nở nụ cười.

"Ta, ta không nghĩ muốn hại người! Ta thật không có a!" Ngao Liệt kinh hoàng địa giải thích.

"Còn nói không có? Xem chúng ta thu người đan dược không có cùng Hoa Quả Sơn tuyên chiến đều nhắc lên bàn." Bằng Ma Vương lạnh lùng nói.

"Ngươi nói bậy!" Giương mắt nhìn gập đứng ở một bên Cửa Đầu Trùng, Ngao Liệt hơi rụt rụt đầu, mới nháy mắt nói ra: "Ta, ta là muốn biết Cửa Đầu Trùng... Không phải muốn hại Hoa Quả Sơn, cũng không phải muốn hại ngươi."

Cửa Đầu Trùng nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, ý vị thâm trường địa nhìn bị trói thành bánh chưng Ngao Liệt.

Hoa Quả Sơn nhất mạch yêu quái đều là lạnh lùng mà nhìn xem.

Đường đường tây hải tam thái tử, rơi xuống tình cảnh như thế, quả thực chính là một câu chuyện cười.

"Bởi vì ghi hận từ hôn một chuyện, muốn biết Cửa Đầu Trùng, nhưng Cửa Đầu Trùng là Hoa Quả Sơn nhân mã, cho nên đã nghĩ để cho chúng ta liền Hoa Quả Sơn cùng một chỗ bung. Lớn tiếng nói ra, có phải là?" Bằng Ma Vương bần bắt tay vào làm nói.

Ngao Liệt thật sâu cúi đầu, không dám ngôn ngữ.

Này bị trói đến sau lưng tay không ngừng địa vắn vẹo, đáng tiếc tu vi đã phong. Bất kể như thế nào đều gãy không thoát được.

Sâu hít một hơi thật sâu. Ngưu Ma Vương nói khẽ: "Mỹ Hầu Vương. Đoạn đường này đều là hấn tại giựt giây chúng ta đối địch với Hoa Quả Sơn."

"Ngươi nói bậy! Ta không có!" Ngao Liệt lắc mạnh đầu nói: "Ta thật không có, tại Sương Vũ sơn ta liền bị bọn họ trói lại! Ta làm sao có thể..."

Cũng không để ý Ngao Liệt giải thích, Ngưu Ma Vương tiếp tục cất cao giọng nói: "Lúc trước chúng ta vốn định trước thừa dịp thiên hà thủy quân trúng ôn độc phát động tổng tiến công, cũng là hấn mọi cách ngăn trở, thậm

chí biên ra thiên hà thủy quân giải được đã đến lời nói dối đến lừa dối chúng ta. Mấy người chúng ta cũng là sợ trúng thiên hà thủy quân cái bẫy, toàn quân bị diệt, mới đầu heo mông tâm, đợi tin tên này mà nói. Tại nơi này. Ta Đại Bằng đại biểu nhất bang tử huynh đệ cho Mỹ Hầu Vương nói lời xin lỗi: 'Xin lỗi'. Kính xin Mỹ Hầu Vương bắt kẻ hiềm khích lúc trước."

Một hơi nói xong, Ngưu Ma Vương hướng phía hầu tử chấp tay.

"Bọn họ là nói bậy! Nói bậy!" Ngao Liệt điên cuồng địa gào thét, nghiêng đầu sang chỗ khác, hấn mở to hai mắt nhìn nhìn qua hầu tử nói: "Đó là bọn họ vu oan hãm hại của ta! Ta... Ta, hầu ca, hầu tử ca, người phải tin tưởng ta, ta thật không có..."

Không chờ hấn nói xong, hầu tử cũng đã hai bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ vào mặt của hấn trên.

Cái này hai chưởng lấy được nhẹ vô cùng, thậm chí nói là vuốt ve cũng không đủ. Có thể rơi xuống Ngao Liệt trên mặt, lại làm cho hấn cả mộng. Sinh sinh ách chặt đứt cái kia chưa nói xong giải thích.

"Loại người này, còn giữ làm gì?" Mi Hầu vương ở một bên thỉnh linh nói.

"Giết tính." Bằng Ma Vương nói.

Cái này vừa nói, hai bên yêu quái cũng bắt đầu ồn ào.

Một tiếng kia thanh gầm rú nghe được Ngao Liệt kinh hồn táng đảm. Run nhè nhẹ trước, hấn mở to hai mắt nhìn kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử.

Chống đầu gối, hầu tử gian nan địa đứng lên, nói khẽ: "Kéo xuống."

Kéo xuống? Kéo xuống làm gì vậy?

Ngao Liệt mặt xoạt địa thoáng cái trắng không còn chút máu.

Thằng đến hai cái tiêu yêu đi đến phía sau hấn đưa hấn cả giờ lên, Ngao Liệt mới điên cuồng mà vùng vẫy đứng lên.

"Hầu tử ca, hầu ca, tôn ca, đại vương, Mỹ Hầu Vương... Người phải tin tưởng ta a! Ta tuyệt không nghĩ muốn giết người a! Ta cũng không có khuyển bọn họ không vào công thiên hà thủy quân a! Hầu ca... Đó là bọn họ chuyện phiếm!"

Hầu tử hoàn toàn sẽ không để ý đến hấn.

"Dương Thiên tá! Dương Thiên tá! Người phải cứu ta a! Người đáp ứng ta tam tử yếu chiếu cố của ta!"

Dương Thiên trợn trắng mắt, nghiêng đầu đi không nhìn hấn.

"Lão Long vương! Lão Long vương cứu mạng a! Chúng ta hai nhà là thế giao, người không thể từ nào đó bọn họ giết ta a! Bọn họ giết ta, làm sao người cùng phụ vương ta công đạo a!"

Vạn Thánh long vương ho khan hai tiếng cúi đầu giả bộ không thấy được.

Quen biết nguyên một đám không quản, Ngao Liệt tròn mắt đều muốn đến rơi xuống, hấn bỗng nhiên tru lên nói: "Các người không thể giết ta! Tỷ phu của ta là Nhị Lang Thần Dương Tiễn, giết ta các người ai cũng đừng nghĩ sống! Đến lúc đó hấn nhất định sẽ suất lĩnh đại quân san bằng Hoa Quả Sơn!"

Cưỡng bức... Không có người để ý đến hấn.

"Các người không nên, phụ vương ta có rất nhiều kim tinh, các người làm cho hấn đến chuộc ta, nhiều ít hấn đều ra!"

Lợi dụ... Còn là không có người để ý đến hấn, thậm chí liền nửa cái giúp hấn người nói chuyện đều không có.

"Tôn Ngô Không! Người vừa phong Bất Mã Ôn! Ta là tây hải tam thái tử, người giết ta, thiên đình sẽ truy cứu! Người không thể giết ta! Người không thể giết ta a! Ta van người... Đừng giết ta... Người muốn ta làm gì vậy đều được, đừng giết ta a..."

Hầu tử móm móm lỗ tai, điềm hôi hận không có trước tiên đem cái kia há mồm chấn, lấp, bịt

Thăng đến bị hai cái yêu quái mang xuyên việt Thủy Liêm động thác nước ném đến trong hậu đường thời điềm, hô được cuống họng đều nhanh ách Ngao Liệt lập tức trợn tròn mắt.

Trống rỗng trong hậu đường, Ngao Thính Tâm bụm lấy cái trán xiên trước eo, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Nghe... Thính Tâm tả? Sao... Như thế nào..."

"Thật không biết hai thúc là như thế nào dạy dỗ người như vậy con trai." Ngao Thính Tâm bất đắc dĩ địa lắc đầu: "Còn ngại mặt ném đến không đủ sao?"

...

Thủy Liêm động ngoài.

Ngưu Ma Vương khước mắt bỗng nhiên quát thẳng tới, cái trán đã bắt đầu đỏ mồ hôi lạnh.

Không chỉ là hấn, ngay tiếp theo những thứ khác yêu vương, ngoại trừ cá biệt đặc biệt không kiến thức, đều ở đồ mồ hôi lạnh.

Theo chạm mặt bắt đầu, này yêu quái tợn chú ý tới hầu tử bên cạnh cái kia bạch y nữ tử.

Theo bên ngoài trên xem, cái này bạch y nữ tử quả thực không thể bắt bẻ. Đương nhiên, đơn thuần bên ngoài cũng không đủ để trở thành lũ yêu vương chú ý lý do của nàng. Muốn biết được yêu quái là biến hóa mà đến, thật đẹp điểm nữ yêu đều có. Sáu yêu vương tung hoành thiên địa nhiều năm như vậy, gặp qua sắc đẹp tự nhiên không nói chơi. Cho dù Dương Thiên lại như thế nào kinh diễm, cũng tuyệt không đến mức có thể làm cho sáu yêu vương động dung.

Máu chốt là khí chất của nàng, vẻ này lạnh như băng khí tức, còn có ánh mắt kia. Này chủng chủng. Đều là bọn hấn chưa bao giờ thấy qua.

Vô luận theo bất luận cái gì góc độ xem. Cô gái này đều khó có khả năng là yêu quái... Thậm chí yêu vương môn sớm đã âm thầm suy đoán cái này có thể là vị tiên tử.

Có thể cái này Hoa Quả Sơn không là vừa vặn chiêu an sao? Nơi nào đến tiên tử?

Vừa mới Ngao Liệt kêu to giải khai tất cả nghi hoặc...

Dương Thiên.

Dương Thiên là ai?

Cái này thần tiên trên trời từng đồng, vậy lại đều dùng chức vị xưng hô, sáu yêu vương nhất thời nửa khắc sợ cũng còn phản ứng không kịp. Bất quá khác một cái tên sáu yêu vương khẳng định biết rõ hơn tất Dương Tiễn.

Ngao Liệt tây hải long cung Ngao Thôn Tâm Dương Tiễn Dương Thiên.

Được, cái này đáp án đều giải khai.

Sáu yêu vương có thể không đồ mồ hôi sao?

Cái này Ngao Liệt cùng Hoa Quả Sơn trong lúc đó cùng xuất hiện, căn bản cũng không phải là bọn họ nghĩ đơn giản như vậy.

Vốn định trước hầu tử nên hội giao tay chém xuống tại chỗ trụ làm thịt Ngao Liệt, lần này vừa vận rất tốt, nguyên bản nắm chắc vụ oan giá họa, dưới mắt cái này con khỉ còn không chùng tín ai đó.

Tuy nói dưới mắt Hoa Quả Sơn thực lực lớn vì bị hao tổn. Bọn họ không sợ. Có thể kế tiếp còn có việc cần không phải?

Chuyện này, như thế nào đều được tròn đi qua đi?

Sáu yêu vương nhất tề nuốt nhỏ nước miếng, bắt đầu ở trong nội tâm đã khởi bàn tính, liệu mạng gậy bàn tính.

Trận kia mặt trong lúc nhất thời xấu hổ vận phần.

Cuối cùng lại là hầu tử trước bật cười, thản nhiên nói: "Cám ơn chư vị bắt hấn cho ta trói đã trở lại, nếu là mặc kệ ở sau lưng tiếp tục thả ta tên bản lén, không chừng ngày nào đó trụ xảy ra chuyện lớn. Cảm tạ, cảm tạ."

"Đâu có đâu có." Ngưu Ma Vương vội vàng chấp tay nói: "Hoa Quả Sơn cùng chúng ta Sương Vũ sơn vốn là kết minh, đây là chúng ta nên làm. Huống hồ, là chúng ta xin lỗi Mỹ Hầu Vương. Thu được thiên hà thủy quân tiến công Hoa Quả Sơn tin tức sau. Huynh đệ chúng ta vài cái lúc này điếm tề nhân mã đêm ngày đi gấp, không nghĩ tới còn là không có kịp tham chiến. Bất quá tốt xấu vượt qua Thái Bạch Kim Tinh tuyên đọc thánh chỉ.

Coi như là không sai qua màn diễn chính. Lão ngu chúc mừng Mỹ Hầu Vương! Chúc mừng Mỹ Hầu Vương vinh nhậm Bát Mã Ôn chức! Quả thật ta yêu tộc quang vinh a!"

"Ha ha, phải không?" Lời này nghe như thế nào như vậy chói tai? Hầu tử nghĩ.

Cái này lãnh lãnh thanh thanh địa đối đáp, khiến cho sáu yêu vương tâm thật lạnh thật lạnh.

Lau mồ hôi, lại cười khan hai tiếng, Ngu Ma Vương nói: "Cái kia, Mỹ Hầu Vương a. Người xem, chúng ta Sương Vũ sơn cũng bị hủy. Hiện nay cũng thiếu cá sống yên phận chỗ. Thừa mặt mũi của ngài, nghe nói Hoa Quả Sơn này chu vi ngàn dặm, thiên quân đều cắm tiến vào, có thể..."

Này đến nơi đây, Ngu Ma Vương liền dừng lại.

Một đám yêu vương, thậm chí yêu vương sau lưng yêu quái môn đều duỗi dài lỗ tai tinh tế địa nghe.

Hầu tử mím môi, bọn họ từng người đều nuốt khô nhỏ nước miếng.

Hồi lâu, hầu tử nói khẽ: "Nếu như không chê mà nói, có thể lưu lại."

Lập tức, một đám yêu vương đều nhẹ nhàng thở ra, nguyên một đám mặt mày hớn hở.

Hầu tử nói tiếp: "Mấy người các ngươi, thực lực cũng không tệ. Cho tới nay, Ngộ Không đều rất hâm mộ ma vương có thể có như vậy nhất bang đặc lực huynh đệ. Nếu là ta cũng có như vậy nhất bang huynh đệ, nghĩ đến trận chiến này tổn thất không đến mức lớn như vậy. Lúc trước cự tuyệt ma vương kết minh hảo ý, hiện nay nhớ tới, thật sự là hối hận không kịp a."

Bạch Tô không khỏi vẻ mặt hồ nghi, lại không lên tiếng.

"Ngài thật sự nghĩ như vậy sao? Đã như vậy..." Ngưu Ma Vương mừng rỡ, hấn hướng nhìn chung quanh một chút, cũng bắt chập hỏi thăm nhà mình huynh đệ ý kiến nhân tiện nói: "Không bằng... Mỹ Hầu Vương, ngài, tăng thêm Cửu Đầu Trùng, lại thêm chúng ta sáu huynh đệ, chúng ta tám cái kết làm huynh đệ như thế nào? Sau này có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!"

Hầu tử lông mày hơi nhăn chau .

Thấy thế, Ngưu Ma Vương vội hỏi: "Đương nhiên, ngài là lão đại. Chúng ta không theo như tuổi. Luận thực lực, luận đức hạnh, chắc hẳn chư vị huynh đệ cũng đều phục ngài. Ngài đảm đương lão đại, ngài thấy thế nào?"

Hầu tử lược lược suy tư hạ, đáp: "Cái này cũng không phải là không thể được."

Cái này vừa nói, một bên Cửu Đầu Trùng lúc này trừng lớn mắt xem hầu tử: "Người không có bệnh a? Cùng này bang cháu nội kết bái?"

Bốn phía Hoa Quả Sơn một hệ yêu quái cũng đều hơi kinh hãi, mà ngay cả Dương Thiên cũng không khỏi ghé mắt, lại không có coi như Cửu Đầu Trùng như vậy trực tiếp phát tác đi ra.

"Cửu Đầu Trùng! Như thế nào cùng đại ca nói chuyện?" Bằng Ma Vương bề bộn quát mắng nói.

"Nói cho cùng, ta đều là yêu quái, đều là trên một cái thuyền. Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn." Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử cũng không nhìn Cửu Đầu Trùng, chích nhẹ giọng thờ dài: "Hôm nay chúng ta Hoa Quả Sơn sống quá đại nạn, sau này không chừng còn có bao nhiêu kiếp nạn,

chúng ta cần mới lực lượng gia nhập. Không cần phải cùng mạng của mình đưa khí."

"Đúng đúng! Đại ca nghĩ như vậy là được rồi!" Sư Đà Vương vội vàng dựng lên ngón cái.

Nhìn xem này bang cháu nội vậy yêu vương, Cửu Đầu Trùng nhất thời im lặng, chỉ có thể tức giận địa chăm chăm vào hầu tử.

"Cải lương không bằng bạo lực, không bằng chúng ta hôm nay tự kết bái a!" Ngưu Ma Vương lôi kéo nôm nớp lo sợ Giao Ma Vương đến hầu tử trước mặt, nói khẽ: "Cái này... Đại ca a, cái này lão Nhị... Ha ha a, hiện tại nên nói lão tam. Hai đệ ta biết rõ lão tam trước cùng đại ca từng có chút ít không thoải mái, nhưng này đều là chuyện quá khứ. Hơn nữa, ngay lúc đó tình huống... Cũng xác thực là có chút bất đắc dĩ. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Bây giờ chúng ta kết bái, còn hy vọng mọi người có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước, sau này đồng tâm hiệp lực. Ha ha ha ha."

Lạnh lùng địa chăm chăm vào Giao Ma Vương, hầu tử ngậm miệng duỗi ra một tay vỗ vỗ vai của hắn.

Lần này hạ lấy được Giao Ma Vương cả kinh một mới địa, một ít lũ yêu vương ngoài mang thủ hạ bọn hắn yêu quái môn lại không có hoan hô đứng lên.

Hầu tử khước miệng hơi giờ lên.

Giao Ma Vương cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, lau bả mồ hôi lạnh, cười theo đứng lên.

Một mảnh tường hòa hài hòa trong không khí, hầu tử ôm lấy Giao Ma Vương cổ, tiến đến hắn bên tai cười hì hì nói ra: "Biết không? Ta nằm mộng

cũng muốn làm thịt người."

Lập tức, này Giao Ma Vương mặt sợ tới mức trắng bệch. (chưa xong còn tiếp...)

ps: Nói... Có thể tiếp tục cầu vé tháng sao?

Mọi người đừng xem số lượng a, xem chất lượng đầu phiếu a! Phải kể tới lượng con ba ba tốc độ tay một giờ chương một, lần trước một hơi con ngựa bốn chương, đến bây giờ toàn bộ ném trong đồng rác đi. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 334: Cuốn Cuối Cùng

Chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, Giao Ma Vương trông thấy hầu tử này trương tràn đầy cười tà mặt.

Trong lúc giật mình, hắn phát hiện hầu tử ôm cổ của hắn tay đã vận đủ linh lực.

Khoảng cách gần, đối mặt, trong tích tắc gian sợ hãi nhanh chóng cướp lý trí của hắn.

"A!"

Một tiếng rít không hề dấu hiệu địa phóng lên trời, trong nháy mắt xé nát sự hòa thuận nguy trang.

Tất cả tiếng cười đều ở đây một sát bị bóp chặt, lại còn không có vài người kịp phản ứng đến tột cùng phát sinh chuyện gì.

Trong lúc bối rối, Giao Ma Vương ra sức địa nghĩ muốn tránh thoát, nhưng như cũ bị hầu tử gắt gao ôm.

Một tiếng bạo rống, hắn hóa thành một cái dài mười trượng hắc giao phóng tới đám mây, hầu tử lại kháp cổ của hắn theo hắn bay lên.

Còn lại yêu vương, thậm chí thủ hạ bọn hắn yêu quái môn đều ngưng ngẩn.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, hầu tử đã đem hắc giao đè nặng giống như một vì sao rơi nặng như trọng rơi đập mặt đất.

Quay cuồng trong cát đá, hắc giao đầu bị hầu tử hai chân khóa lại, giống như một tòa núi lớn cài lên đỉnh đầu loại không thể động đậy. Này thân hình lại tượng thoát khỏi nước cá chạch đồng dạng quay cuồng, kích khởi đầy trời cát bụi.

"Ha ha ha ha, ngươi có phải hay không dùng vi. . . Lão tử cũng đã không còn khí lực giết ngươi rồi?" Theo trong tai rút ra kim cô bổng, hắc hai chân cười hắc giao chậm rãi vung kim cô bổng, mặt lộ vẻ tranh cười.

Lũ yêu vương đô trọn tròn mắt.

"Không cần phải! Không nên! Ta van cầu ngươi không nên! Ngươi còn cần chúng ta! Thiên đình sẽ không cứ như vậy tính, ngươi còn cần chúng ta!" Hắc giao điên cuồng kêu thảm, quay cuồng.

"Ta cần mẹ ngươi!"

Một ít bổng nặng nề rơi đập, máu tươi chảy ra!

Càng dưới đập đầu được cứng rắn nham thạch đều rạn nứt đi.

Còn lại yêu vương mạnh mẽ đánh thức.

Ngưu Ma Vương nắm hốt thiết bổng muốn xông lên phía trước, Cửu Đầu Trùng cũng đã gọi được trước mặt của hắn.

Mi Hầu vương muốn nhảy lên. Đoàn Chủ đã vượt cánh khai cung trên tiền nhắm ngay hắn.

Dương Thiên tế ra Bảo Liên Đăng. Đại Giác vung cự phủ. Hắc tử rút ra trường đao, giác xà giơ lên tam xoa kích, mà ngay cả Phong Linh đều lộ ra đoán kiếm. . .

Hoa Quả Sơn một hệ, vết thương chồng chất mỗi một không chịu nổi yêu quái môn nguyên một đám lộ ra binh khí lộ ra răng nanh phát ra "Ô ô" gầm nhẹ.

Tại yêu vương môn sau lưng, Sương Vũ sơn một hệ lông tóc không tổn hao gì yêu quái môn lại nguyên một đám rút lui.

Cái này một sát, Ngưu Ma Vương giật mình phát hiện Sương Vũ sơn một hệ xác thực có thể cùng Hoa Quả Sơn một trận chiến không sai, nhưng trừ hấn ra cùng Mi Hầu vương, có mấy hội động thủ?

"Đại ca. . . Đại ca! Cứu ta! Cứu ta!" Hắc giao đầu khổ cầu khẩn.

Một hồi gió nhẹ theo Ngưu Ma Vương bên cạnh thổi qua. Gió lên phía sau hấn cũ nát áo choàng.

Hấn ngơ ngác địa mở to hai mắt nhìn, rất nhanh hồn thiết bổng, đứng, nhìn xem.

Mồ hôi to như hạt đậu theo trán của hấn chảy xuống.

Tất cả yêu quái, cứ như vậy lẳng lặng địa ở lại, giằng co lấy, nhìn xem.

"Đại ca. . . Đại ca. . . Người đã đáp ứng bảo vệ của ta. . . Người không có thể nói không giữ lời. . ."

"Ta nằm mộng cũng muốn làm thịt ngươi!" Hầu tử cao cao địa vung kim cô bổng, này mở to hai mắt nhìn hiện đầy tơ máu: "Nằm mộng cũng muốn! Bức ta giết lão Bạch viên? Bả ta bán cho thiên quân? Ta gọi ngươi bán! Ta gọi ngươi bán!"

Một ít côn côn đánh tiếp, tóe lên máu tươi, tóe lên nát bấy sọ. Tóe lên óc. Trong tiếng nổ vang, này hàm hạ cự nham đều cách đầu lâu đánh cho

bột phần.

Ngưu Ma Vương trên mặt cũng đã phát tím. Hắn rất nhanh nắm tay, cắn chặt răng, lại không dám chút nào nhúc nhích.

Sơn gian phong từ từ địa thổi mạnh, chỉ còn lại có hầu tử chửi bới cùng hắc giao thâm tiếu.

"Người cho rằng lão tử còn có thể với các người giảng tín dụng sao? Ha ha ha. . . Hại chết lão ngu! Hại chết sư tử tinh! Hại chết lão hổ! Kết nghĩa? Ta kết mẹ người nghĩa! Người cho rằng ta thực không còn khí lực giết người sao? A?"

"Đại ca. . . Lớn. . ."

Gào khóc thảm thiết tiếng kêu thảm thiết dần dần bình tức, hướng phía Ngưu Ma Vương duỗi ra móng vuốt cũng chậm rãi rủ xuống.

Máu tươi theo vỡ vụn nham thạch chảy xuôi, chóng mặt mờ.

"Bóp chết người tùy thời tùy chỗ! Mẹ người, bức! Mười lăm ngày tài năng đến? Ha ha ha ha, ha ha ha ha, ta chửi con mẹ nó chứ người, tổ tông mười tám thay mặt!"

Hầu tử nặng nề mà thở hào hển, còn đang không cam lòng địa lần lượt địa nện, này trùng được như chuông đồng loại lớn nhỏ trong mắt lộ vẻ hung quang.

Máu tươi, óc, ở tại mặt của hắn trên, hết sức dữ tợn.

Giao đầu đã bị đập bể thành một đồng thịt vụn, giao thân thể chỉ còn lại có hơi run rẩy.

Nhuộm máu óc theo trên trán chảy xuống.

Duy trì lấy rơi bông tư thế, cái này chích điên cuồng hầu tử chậm rãi thờ hào hển, phát ra giống như dã thú loại gầm nhẹ, nhỏ ra sương trắng tại lạnh như băng trong không khí đẩy ra.

Ngưu Ma Vương cắn chặt răng.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Một đoàn không dễ dàng phát giác yếu ớt hồn theo này rơi bông xử thoát ra, trong nháy mắt bị hầu tử thu vào bàn tay, nhu thành bột phấn phiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hồn phi phách tán, vĩnh không siêu sinh.

Trên mặt dữ tợn thần sắc dần dần biến mất, hấn thật sâu hít và một hơi, xoay người, hướng phía Ngưu Ma Vương đi tới.

Kéo túm kim cô bông trên mặt đất lưu lại mang huyết vết trầy.

Hoa Quả Sơn một hệ yêu quái môn tự giác nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Năm cái yêu vương như trước đứng ngẩn ngơ, không rên một tiếng.

Cùng Ngưu Ma Vương gặp thoáng qua lúc, hầu tử thoáng dừng bước lại, nghiêng mặt qua, mặt không biểu tình mà vồ vồ Ngưu Ma Vương giáp vai, lưu lại một Huyết Thủ ấn.

Đó là Giao Ma Vương huyết.

"Ta nói tiểu ngưu a, kết nghĩa chuyện tình, từ nay về sau cũng đừng có nhắc lại. Ta Hoa Quả Sơn có việc, người chạy nhanh lên, hướng phía trước, so với cái gì đều thật sự. Còn có, thông tin ngọc giản còn có cái khác công

năng, đó là có thể thông qua trong đó một mảnh cảm giác đến một cái khác
phiến vị trí. Mười lăm ngày mới đến? Ha ha ha ha."

Ho ra một ngụm đàm, hầu tử đem nó nhả đến Ngưu Ma Vương bên
chân.

Lại là vỗ nhẹ nhẹ đập Ngưu Ma Vương giáp vai, hấn lung la lung lay địa
cùng Ngưu Ma Vương giao thoa mà qua, chậm rãi bước hướng Thủy Liêm
động, ung dung nói: "Các ngươi vi ước hai lần, ta lừa các ngươi một lần,
mọi người tính huề nhau. Hắc tử ~ tiền khách!"

"Dạ!"

"Dĩ Tố, giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm. Mẹ nó, cái này giao
huyết có thể so sánh thiên binh huyết tinh thôi nhiều hơn."

"A, hảo!"

Ngưu Ma Vương sau lưng, Sương Vũ sơn một hệ yêu quái cũng vì hấn
mở ra lối đi nhỏ.

Hoa Quả Sơn một hệ yêu chậm rãi vờn quanh trước lũ yêu vương hậu
rút lui, Sương Vũ sơn một hệ yêu quái lại còn nguyên một đám ngọc đứng
không biết theo ai, này năm yêu vương càng là một tiếng cũng không cổ
họng.

Một hồi lâu. Đợi đến hầu tử đi đến hồ sâu bên cạnh. Bằng Ma Vương
nắm thật chặt nắm tay quát: "Ngươi nói chúng ta có thể lưu lại. Còn tính số
hay không?"

"Tính a." Hầu tử dừng bước lại hơi ngửa đầu, gãi gãi gò má, thở dài:
"Nhưng không kể cả các ngươi năm cái. Ta, sự tình cũng không muốn làm

được quá tuyệt. Các người năm cái sao. . . Ngàn dặm phạm vi, này Nam Chiêm Bộ Châu ta còn có một tiểu giác, tự cho các người."

Nói đi, hấn nhảy lên tiến nhập Thủy Liêm động.

Nghe vậy, này sáu yêu vương mang đến cái khác yêu quái môn lúc này giải tán lập tức. Đều tìm được Hoa Quả Sơn một hệ yêu quái hỏi thăm về đầu nhập vào công việc.

...

Giao Ma Vương bị tại chỗ làm thịt, còn lại năm vị yêu vương giống như chó nhà có tang vậy ngoan ngoãn địa đi. Án lấy hầu tử xác định, đi Nam Chiêm Bộ Châu này dù sao cũng không đủ mười dặm địa giác, qua nổi lên "Điền viên sinh hoạt" . Bởi vì Hoa Quả Sơn đại môn đối tất cả yêu quái mở ra, cũng không kể cả bọn họ năm cái. Giờ này khắc này, bọn họ này tâm tình có lẽ so với vô số lần bị thiên quân đầu hang ổ bết bát hơn.

Rốt cục bị Thanh Phong tử thả ra tám cái sư huynh sư tỷ vội vàng đuổi tới Hoa Quả Sơn tới thăm bọn họ trải qua kiếp nạn tiểu sư đệ, tỏ vẻ xin lỗi ngoài lần đầu tiên gặp mặt vài vị sư huynh sư tỷ nghĩ tổng hầu tử một kiện lễ vật, cuối cùng lựa chọn đem hắc giao da cùng gân làm thành khai giáp đưa cho hầu tử.

Ngao Liệt bị hầu tử "Hào phóng" địa trả lại cho tây hải long cung. Làm Hoa Quả Sơn theo sáu yêu vương trong tay "Cứu ra" Ngao Liệt "Đền bù tổn thất", tây hải long cung hữu tình trợ giúp Hoa Quả Sơn một nhóm lớn nhu cầu cấp bách vật tư.

Nghe nói tây hải long vương tuyên bố yếu cấm túc Ngao Liệt một ngàn năm.

Nguyên bản Sương Vũ sơn yêu chúng phần lớn đều gia nhập Hoa Quả Sơn, duy chỉ có một cái Bạch Tố theo Ngao Liệt đi tây hải long cung. Về phần nguyên nhân. Hầu tử hoàn toàn sẽ không muốn đi giải.

Tại trong mấy ngày kế tiếp, hầu tử một bên dưỡng thương. Một bên công đạo trước hấn không ở trong lúc Hoa Quả Sơn các hạng công việc. Ngoại trừ cùng Ngọc Đỉnh chân nhân đã định kế tiếp hỏa khí phát triển phương hướng, cùng Đoàn Chủ đã định Hoa Quả Sơn xây quân đội hướng, cùng Lữ lục quái đã định giáo dục phương hướng bên ngoài, hầu tử lại thành lập một cái dùng Đoàn Chủ cầm đầu phụ chính đoàn đội.

Đương nhiên, nói là dùng Đoàn Chủ cầm đầu, vụng trộm lại khai báo Đoàn Chủ phải dùng Dương Thiên ý kiến vi chuẩn.

Cùng lúc đó, cảnh hoàng tàn khắp nơi Hoa Quả Sơn cũng ngay ngắn trật tự địa bắt đầu rồi chiến hậu trùng kiến, thi thể thanh lý công tác.

Đến ngày thứ tám, một vị thiên đình sứ giả đi tới Hoa Quả Sơn, tuyên đọc một phần trao tặng Phong Linh tiên tử hàm thánh chỉ, cũng muốn cầu Phong Linh cùng hầu tử cùng nhau thượng thiên đình báo danh.

Chuyện này vượt quá chỗ dự liệu của mọi người, Phong Linh cũng rất là vui vẻ, bởi vì nàng có thể đi theo hầu tử cùng tiến lên ngày.

Chính là vì cái gì thiên đình hội thụ Phong Linh tiên tử hàm? Điều này làm cho tất cả mọi người nghi hoặc không thôi.

Dựa theo Phong Linh thuyết pháp, là một vị thần thông quảng đại thiên đình lão tiên nhân thay nàng thỉnh chỉ.

Cái này không khỏi làm cho hầu tử đối vị này nghe qua mấy lần nhưng lại chưa bao giờ nhớ kỹ "Lão tiên sinh" nổi lên lòng nghi ngờ, bất quá trở

ngại trước mặt tình thế và Phong Linh bướng bỉnh, hầu tử tối cuối cùng vẫn đồng ý Phong Linh cùng hắn cùng nhau thượng thiên.

Hoa Quả Sơn cuộc chiến chấm dứt mười lăm ngày sau, thiên đình phái người đi tới yêu cầu Hoa Quả Sơn một trận chiến trung trận vong thiên binh thiên tướng hồn phách.

Đối với cái này hầu tử lại là sáng khoái, dù sao những này hồn phách giữ lại cũng vô dụng. Lại là thiên đình khác một cái yêu cầu làm cho hầu tử có chút khó chịu thiên đình còn muốn cầu hầu tử phóng thích bị hãm cang Đông Hải long cung bốn công chúa Ngao Thính Tâm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

"Đây chính là ta một vạn vạn kim tinh mua được, cho dù vài năm chiết cự, cũng phải xem là cá tám ngàn vạn kim tinh trả trở về a?" Hắn chăm chăm vào ngày đó đình sứ giả lạnh lùng nói.

"Chiết cự. . . ?" Tụ đứng ở một bên Ngao Thính Tâm lông mày run rẩy, nhìn xuống không có tại chỗ phát tác.

Đương nhiên, Ngọc Đế rất không nhận thức người đến tốt cùng là dùng như thế nào "Một vạn vạn kim tinh mua được" còn sắp đặt dụng quyền đầu đoạt tới, lo lắng đến lúc này không thích hợp sinh sự đoan, hầu tử cũng chỉ hảo bả Ngao Thính Tâm trực xuất trở về.

Kết quả lại là tên này sau khi trở về cũng không có việc gì hướng Hoa Quả Sơn chạy, nói là Đông Hải long cung quá buồn bực, đi ra tán giải sầu. Xem chừng máu chốt là Hoa Quả Sơn nàng thật sự quá chín, thế cho nên Hoa Quả Sơn yêu quái môn hoàn toàn không coi nàng là ngoại nhân đối đãi.

Hoa Quả Sơn cuộc chiến chấm dứt một tháng sau, hầu tử rút cục mặc vào sư huynh các sư tử đưa tới mới tinh khải giáp chiến ngoa, mang theo Phong Linh, đi tới Nam Thiên Môn ngoài. . .

(chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cái này nhất quyển thật dài thật dài. . . Cũng là cả nội dung vở kịch lí khó khăn nhất ghi bộ phận. Chủ yếu bởi vì chần đệm quá nhiều, ** quá ít, bất quá cuối cùng vượt đi qua. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 335: Thiên Bồng Chịu Lầy Thảm Rồi?

Mù sương trong mây mù, lờ mờ có thể thấy được nguyên một đám giống như đảo ngược trứng ngỗng loại huyền phù cự thạch, trên đó có nhiều tháp bé kiến trúc giắt "Nam" chữ cùng "Thiên" chữ đại kỳ.

Dựa theo nổi thạch lớn nhỏ, lại bố trí chậm thì một tám, nhiều thì năm cái cơ nổ. Cự thạch kia trong lúc đó càng là lờ mờ có thể thấy được đạo đạo linh lực tương liên, giống như một tám khắp các nơi cự vãng.

Mê mẩn mênh mông trong vụ hải, ngẫu nhiên có thể thấy được qua lại đi dò xét thiên tướng chiến hạm, boong thuyền thiên binh thiên tướng nguyên một đám vũ trang đến tận răng.

Cái này phòng ngự nhìn như đơn giản, kì thực biến ảo vô cùng. Nghe nói, cái này chính là vài ngàn năm trước Thái Thượng Lão Quân tự mình vẽ hạ trận đồ, nếu là bình thường Hành Giả đạo yêu quái đến nơi đây, thiếu cá dẫn đường sứ giả, chính là có trăm vạn đại quân một đầu ngã vào cái này phiến hơi biển sương mù sợ cũng tìm không ra bắc.

Một đường lung sớm đã linh lực khô kiệt Phong Linh, một thân màu đen tinh xảo khải giáp hầu tử tại hai cái dẫn dắt thiên tướng dưới sự dẫn dắt rất nhanh xuyên qua hơi biển sương mù. Một mảnh bóng loáng trong như gương, phóng xạ trước yếu ớt bạch quang cự đại lực địa tại trước mắt hiện ra.

"Nơi này chính là Nam Thiên Môn?" Hầu tử hỏi.

"Theo bước vào hơi biển sương mù một khắc nâng cũng đã là Nam Thiên Môn." Phong Linh đảo không biết nơi đó có được quyển sách cải chính.

Trước mắt bóng loáng trong như gương lục địa ở giữa nhô lên một tòa rộng mở màu đỏ thắm đại môn, nó bề rộng chừng chừng năm mươi trượng, cao bảy mươi trượng, từ xa nhìn lại rất là hoảng sợ. Kỳ chính là cửa này xây tại tường thành trung, tường thành lại là ẩn nấp tại trong mây mù, nhìn qua không thấy giới hạn.

Nghe Dương Thiên nói Nam Thiên Môn là từ lục trọng thiên tiến vào thất trọng thiên duy nhất nhập khẩu, hầu tử không khỏi nghĩ, thành tường này đến tột cùng nên rộng bao nhiêu, nhiều cao?

Rơi xuống này trên lục địa, buông Phong Linh, hầu tử lúc này dùng chân nhẹ nhàng giẫm đạp hai cái.

Cảm giác tựa hồ cùng hạ giới không có quá mức khác nhau. Bất quá cái này ánh sáng nhạt quả thực làm cho người ta hiểu kỳ. Nghe nói Nam Thiên Môn trong khám một cái thiên đúc pháp trận. Chính là Thái Thượng Lão Quân cũng vô lực phá vỡ. Không biết ở nơi nào? Hầu tử nghĩ.

Gặp hầu tử đã đến, thủ ở ngoài cửa thiên binh môn lúc này nguyên một đám mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ.

Hạ giới qua thời gian một tháng, thiên đình, cũng bất quá chính là một canh giờ. Bất quá đó là môn nội một canh giờ, cửa này ngoài thời gian cùng thế gian là đồng dạng, gác thiên binh cũng không biết luân qua bao nhiêu lần. Thời gian một tháng lí, theo Hoa Quả Sơn rút về Nam Thiên Môn hạm đội sớm đã đến.

Hoa Quả Sơn trận chiến này, Nam Thiên Môn mười tám vạn đại quân cơ hồ từ đầu thấy được vĩ. Đến cuối cùng càng là trực tiếp tham chiến. Bây giờ bọn họ trở lại nơi dừng chân, kể cả đem thiên hà thủy quân làm cho gần như tuyệt cảnh tại trong, về vị này Hoa Quả Sơn bất thể yêu vương các loại, sớm xuyên thấu qua Nam Thiên Môn thiên binh truyền miệng truyền bá mở ra.

Đối mặt một con khủng bố như vậy yêu vương, chính là biết rõ hắn đã bị chiêu an, bây giờ bất quá là đi lên báo danh phong quan, này thủ vệ thiên binh cũng khó tránh khỏi có chút không yên.

Này cầm đầu thiên tướng lạng lẽ nghiêng mặt đi đối sau lưng thiên binh khai báo vài câu cái gì, bước nhanh đi tiến lên đây.

Không chờ hắn mở miệng, dẫn hầu tử trong đó một vị thiên tướng cũng đã trước một bước đi ra phía trước, hai người giúp nhau trao đổi dưới ánh mắt. Liên cùng nhau hướng đại môn kia đi đến.

Cái này thật sự là liên hơn nửa câu dư mà nói đều không có a. . . Tính, ta thì ra là đi lên độ cá giả. Yêu nói hay không.

Nghĩ, hầu tử mang theo Phong Linh lão đảo địa đi theo.

Cũng đi chưa được mấy bước, liền gặp một thân áo bào trắng Thái Bạch Kim Tinh từ bên trong cửa đi ra.

Đi đến trước mặt, Phong Linh men theo đạo lễ khom người chấp tay nói: "Đạo đồ Phong Linh, tham kiến tinh quân."

Hầu tử thì là giản lược địa chấp tay: "Làm phiền tinh quân chờ lâu rồi."

Thái Bạch Kim Tinh nhìn hầu tử chấp tay, nói: "Không ngại."

Nói đi, lại hướng phía Phong Linh nghịch nghịch tay, nói: "Miễn lễ. Bất quá. . . Tiên nga lễ cũng không phải là như vậy làm được, cái này sau này sẽ có người dạy người."

Phong Linh vội vàng nháy mắt con ngươi nhẹ gật đầu.

"Hai vị đi theo ta a." Xoay người, Thái Bạch Kim Tinh mang theo hầu tử cùng Phong Linh từng bước một đi về hướng đại môn, lâm tiến đại môn lúc, dùng trong tay phát trần chỉ chỉ trên cửa kia bảng hiệu nói: "Nơi này là Nam Thiên Môn, qua Nam Thiên Môn, chính là thiên đình. Ngày bình thường, không có thủ lệnh phải không được ra nhập Nam Thiên Môn. Tại thiên đình nhậm chức, trừ phi có chút đặc biệt chức vụ, nếu không lên thế gian, cũng đã là phạm vào giới luật của trời. Bất Mã Ôn, còn có tâm thường tiên nga, đều không thuộc về đặc biệt chức vụ. Nói một cách khác, vượt qua cánh cửa này, các ngươi cũng đừng có còn muốn trước thế gian chuyện tình."

"Nghiêm trọng như vậy? Nay thượng thiên nhậm chức, chẳng phải là cùng ngòi tù không có khác nhau?"

Thái Bạch Kim Tinh lúc này hèn mọn địa nhìn hầu tử liếc, nói: "Đường đường thần tiên, há có thể cùng kẻ tù tội đánh đồng, đây là nói bừa!"

Nghĩ nghĩ, hầu tử lại hỏi tiếp: "Đúng rồi, cái này thần tiên đương phiên, có thể từ chức không?"

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh một hồi không nói gì, chích sâu hít một hơi thật sâu, chép miệng, đi nhanh hai bước.

Hầu tử nhún vai, cùng Phong Linh liếc nhau, bước nhanh đi theo.

Xuyên qua đủ có vài chục trượng sâu giống như đường hầm loại hiện ra giống như thái hồng loại thất thái quang hoa công vòm, trước mặt mà đến

cảnh tượng không khỏi làm cho hầu tử hai mắt tỏa sáng.

Ở đằng kia ngoài cửa, tuy nói mây mù lượn lờ gian có vô số nổi thạch, nhưng phóng nhãn nhìn lại phần lớn trắng xoá một mảnh cái gì cũng nhìn không thấy. Chính là nhìn thấy, không phải chiến hạm bạch, chính là nham thạch bụi, này màu đỏ môn có thể nói là duy nhất làm đẹp.

Có thể vượt qua môn, lại là mặt khác một phen cảnh tượng.

Vô biên vô hạn trên bầu trời, vô số lục địa huyền phù, cung khuyết tầng tầng lớp lớp. Có sơn xuyên, có Lục Dã, có thác nước, có dòng suối, có phi điều qua lại, có tàu thú chơi đùa, vô số treo trên bầu trời bay hạm vắng lai.

Hướng tới gần xem, là tầng tầng lớp lớp phòng ốc, trên đó phần lớn giắt "Nam" chữ đại kỳ, lục địa biên giới xử càng có chiến hạm ngừng, trong sân rộng đội đội quân nhóm thao luyện, mà ngay cả trên đường phố cũng có thể trông thấy binh sĩ vắng lai.

Theo như đoán rằng nên Nam Thiên Môn đóng quân đóng quân.

Như hướng xa xem, khiến người chú mục nhất không ai qua một cây đó nở đầy hoa hồng thương thiên cự mộc.

Cái này cự mộc có bao lớn?

Lớn đến chỉ là thân cây đường kính liền vài dùm mười dặm kể, nó cao , càng là liếc nhìn qua không thấy đỉnh.

Nhìn thấy này đại thụ thời điểm, Phong Linh cả mắt đều tròn tròn.

"Này cây. . . Là gì?" Hầu tử hỏi.

"Đó là nguyệt cây, đại biểu cho tam giới nhân duyên. Vô luận là rắn, côn trùng, chuột, kiến, còn là thần tiên yêu quái phạm nhân, chỉ cần lưỡng tình

tương duyệt, nhân duyên thành hình, này nguyệt trên cây liền sẽ khai ra một đóa hoa. Nếu là hoa tàn, chính là nhân duyên chặt đứt."

"Nói như vậy. Mỗi người ở phía trên đều có một đóa thuộc về mình hoa?"

"Là mỗi một đoạn nhân duyên. Không phải mỗi người. Phạm nhân tam thế tứ thiếp. Chính là ở phía trên tìm được ba năm đóa, cũng không thần kỳ."

"A? Thì ra là thế a."

Phong Linh ngửa đầu ngơ ngác nhìn nửa ngày, hỏi: "Nhiều như vậy hoa nhi, như thế nào tìm được của mình này đóa?"

"Không cần tìm. Hai người các người ở phía trên đều không có hoa, đây là sớm xác nhận qua. Nếu không có như thế, sao có thể có thể thượng thiên nhậm chức?"

"Đúng rồi, tinh quân cái đó, người nói. Vì sao thần tiên cũng không thể động tình? Cái này cũ kỹ giới luật của trời ai định?"

Thái Bạch Kim Tinh có chút không nhịn được, lạnh lùng đáp: "Cái này liền không cần nhiều hỏi, giới luật của trời định đi ra, người tuân thủ cũng được. Hỏi nhiều như vậy làm chi?"

Hầu tử không thú vị địa chép miệng, ánh mắt hướng phía địa phương khác liếc đi.

Một đường đi đến biên giới xử, Thái Bạch Kim Tinh run rẩy phát trần liền bay lên không lên như điều gặp gió, vừa quay đầu lại trông thấy hầu tử lưng Phong Linh đuổi đến đi lên, lúc này cả kinh: "Người. . . Làm sao người công năng?"

"Nàng không có linh lực, ta không lung chẳng lẽ ngươi lưng a?" Hầu tử nhìn qua Thái Bạch Kim Tinh nói.

Thái Bạch Kim Tinh nhất thời nghẹn lời, bắt đắ dĩ theo trong tay áo móc ra một hai chỉ rộng bạch ngọc sợi. Tiện tay ném đi, này bạch ngọc sợi nhanh chóng ở không trung xoay tròn. Trong nháy mắt đã trở nên giống như một con thuyền tiểu thuyền tam bản lớn nhỏ huyên ở không trung.

Chỉ vào hầu tử đem Phong Linh phóng tới phía trên, Thái Bạch Kim Tinh loát râu dài thấp giọng nói: "Thiên đình, có thiên đình quy củ. Tại thế gian hưởng hồ nam nữ thụ thụ bất thân, hôm nay đình cang kị thân tiên động tình, như thế nào lại chứa được. . . Những kia cử động? Sau này một chuyện một vật, đều được nghĩ lại mà làm sau. Nếu không có như thế, ai cũng không giữ được ngươi?"

Phong Linh nháy mắt con ngươi có chút không yên địa nhẹ gật đầu.

Hầu tử lại hừ bật cười, thân thủ vuốt Phong Linh đầu nói: "Đừng sợ, có ta ở đây, xem ai có thể bả ngươi thế nào. Ngươi xem ta, thiên đình còn không được phép yêu, ta đây yêu vương đã thành thiên quan, sợ gì?"

Phong Linh nặng nề mà nhẹ gật đầu, cười thành một đóa hoa.

Nhìn hầu tử liếc, Thái Bạch Kim Tinh chỉ có thể thở dài một tiếng, thầm nghĩ: Nàng có thể cùng ngươi so với sao? Ngươi là lão quân tự mình mở miệng giới thiệu. Nàng tính cái gì? Nói trở lại, bệ hạ như thế nào bỗng nhiên lại truy phong Hoa Quả Sơn một cái tiểu đạo đồ vi tiên nga? Còn chỉ định chuẩn bị nhập trú ngự mã giám? Cái này thành tiên còn có thể mang tùy tùng. . . Quả nhiên là chưa từng nghe qua.

Thân thủ vuốt vuốt huyết thái dương, Thái Bạch Kim Tinh bắt đắ dĩ địa lắc đầu.

Cái này trước một cái cốc địa còn không có suy nghĩ cẩn thận, ai có rảnh đi trông nom cái này không giải thích được cô gái nhỏ? Nếu không phải là yếu tiếp cái này đầu khi, nơi nào sẽ là Thái Bạch Kim Tinh như thế phẩm cấp thiên thần ra Nam Thiên Môn đi đón?

Nói trắng ra là, đều là dính đầu khi quang.

Bất quá cô gái nhỏ này nhìn về phía trên lại là so với đầu khi hiểu chuyện nhiều lắm.

Theo ngọc điều từ từ đi lên, trên đường đi nhìn qua lục địa cũng dần dần địa bớt chút, hoặc là nói không có nguyên lai như vậy rậm rạp. Gặp được tiên gia lại ngược lại nhiều hơn.

Những cái này tiên gia đăng vân mà tới, xa xa địa trông thấy Thái Bạch Kim Tinh, phần lớn không quên tới chào hỏi, có thể đi tới gần trông thấy hầu tử, mời đến đánh xong, lại đi được vội vàng.

Cái này một thân hắc giáp tại thiên đình vốn là bắt mắt, lại cài lên này trương lông xù mặt, trên vạn năm yêu thần chiến tranh, có thể nào làm cho tiên gia môn không tránh tránh?

Ẩn ẩn địa, hầu tử cảm giác mình cái này thiên đình thời gian chỉ sợ sẽ không rất tốt qua.

Đi hồi lâu, ba người mới từ thất trọng thiên đến tầng thứ chín, trông thấy có thể dùng vô biên vô hạn để hình dung lồng lộng cung điện bày.

"Hai người các ngươi trước ở chỗ này chờ, lão phu đi một chút sẽ trở lại. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát." cũng không đợi hầu tử trả lời, Thái Bạch Kim Tinh liền bước lên bạch ngọc bậc thang trực tiếp đi vào đại môn.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đi tại cửa ra vào đứng.

Vãng lai tiên gia cung nga, thậm chí ban công trên vệ binh, từng người đều không tự giác đi hướng hầu tử trên người xem.

Có trên mặt sợ hãi, có kính sợ, cũng có hiếu kỳ, còn có xa xa vây xem xem náo nhiệt, thậm chí đi ngang qua tướng lĩnh thấy xong hội không tự giác đi một tay phủ đến trên chuôi kiếm. Nhưng chỉ có không có một cái đi tới cùng hầu tử nói lên một câu.

Cái này một đôi mỹ nữ cùng dã thú hoa tuyệt thế tổ hợp cứ như vậy ngo ngác đi đứng ở cửa cung.

Vô cùng buồn chán, hầu tử móc ra kim cô bổng ở đằng kia trên bình đài phân phạt phân phạt đi đùa giỡn nổi lên cơn, khiến cho bốn phía binh vệ nguyên một đám cả kinh một mới.

Đột nhiên, động tác của hắn dừng lại đi.

Xa xa đi, hắn chứng kiến bốn gã thiên binh áp trước bị trói tay sau lưng hai tay Thiên Bồng chậm rãi mà đến. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Vé tháng ~ vé tháng ~ vé tháng ~ lăn cầu vé tháng a!!! ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 336: Phong Linh Là Tước Nhi Chuyển Thế?

Một tháng trước, hầu tử tại Hoa Quả Sơn cứu tử nhất sinh, tuy nói dựa vào thiên đình viện quân, nhưng không thừa nhận cũng không được Thiên Bồng thống lĩnh hạ thiên hà thủy quân lấy được trên chiến trường thực chất tính thắng lợi.

Một tháng sau, dẫn dắt vạn yêu phản thiên hầu tử đứng ở nơi này cung khuyết bên ngoài, là sắp tiền nhiệm mới thiên quan, lập nhiều chiến công Thiên Bồng cũng đã rồi bù, sa vào tù nhân tại thiên binh áp giải hạ đẳng đãi thẩm phán.

Cái này cơ hồ có thể xưng là tử địch hai người gặp mặt tràn đầy hí kịch tính, cũng tràn đầy châm chọc.

Đã đến gần, dừng bước lại, hai người nhưng chỉ là nhìn nhau liếc nhau một cái, nhìn nhau không nói gì.

Thiên Bồng mặt không biểu tình mà cúi đầu xuống, hầu tử như không có việc gì thổi bay huyết sáo.

"Đi thôi, nguyên soái." Này sau lưng áp giải thiên binh thân nhiên nói.

Mở ra cước bộ, cùng hầu tử gặp thoáng qua, Thiên Bồng chậm rãi đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Lần này nên chạy không được, yếu hạ súc sinh nói a." Hầu tử nhìn nhạt thờ dài.

Nhìn qua Thiên Bồng đi xa bóng lưng, Phong Linh nháy mắt con người nói: "Kỳ thật. . . Thiên Bồng Nguyên Soái cũng thật đáng thương. Làm thần tiên, làm vì nhân loại, vốn là đều vì mình chủ, hấn làm đều không có sai, làm sao lại. . ."

Lời nói đến nơi đây, Phong Linh liền không nói tiếp nữa, chỉ là nghiêng xem qua chăm chăm vào hầu tử nhìn.

"Nhé." Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi bán ngồi xỏm xuống, nói: "Bất quá, hấn đáng thương là chuyện của hấn. Chính mình đều chẳng quan tâm, nơi đó lo lắng hấn nha? Cái này việc khẩu, ai dám ngăn cản ta, trông nom hấn là người tốt hay là người xấu, ta liền đập nát ai đầu."

Nói, hầu tử tiện tay làm cá nện thủ thế.

Phong Linh nhớ tới hầu tử đối phó ác giao thủ đoạn, này đầy đất óc. . . Không khỏi rùng mình một cái.

"Thực chán ghét." Phong Linh quệt mồm nói.

"Đúng rồi, người nhận thức cái kia lão thần tiên có phải là gọi Lý Bá Dương?"

"Dạ." Phong Linh hơi kinh hãi, gật đầu nói: "Làm sao người biết?"

Cũng không phải Phong Linh cố ý giấu diếm, mà là nàng một mực đều cho rằng không trọng yếu, hầu tử không có hỏi, nàng cũng liền chưa nói.

Huống hồ, "Lão tiên sinh" một mực như vậy giúp nàng, nàng lại thân ở Hoa Quả Sơn, vạn nhất chuyện này tiết lộ, "Lão tiên sinh" lại tại thiên đình nhậm chức, sợ là yêu dẫn đến phiền toái.

Mím môi, hầu tử dừng ở xa xa cung khuyết nói khẽ: "Người biết lần này là ai cứu Hoa Quả Sơn sao?"

"Không phải Ngọc Đế hạ chỉ sao?"

"Là Ngọc Đế hạ chỉ không sai, nhưng đó là lão quân ý tứ. Thái Thượng Lão Quân. Ban thưởng người tiên tử danh hiệu, phỏng chừng cũng là lão quân ý tứ."

Nghe vậy, Phong Linh thoáng cái ngây dại.

Thẳng đến lúc này, Phong Linh mới rút cục đem của mình tiên tử danh hiệu cùng Hoa Quả Sơn bị xá chuyện tình liên lạc với cùng một chỗ.

Có thể. . . Nói lão tiên sinh kia có thể mời được Ngọc Đế Phong Linh đều đã kinh rất khó tin tưởng, hiện tại rõ ràng làm cho Thái Thượng Lão Quân tự mình mở miệng. . .

Nghĩ nửa ngày, cô gái nhỏ chỉ có thể nhú chặt trước lông mày áp úng nói: "Lão tiên sinh. . . Lão tiên sinh là nói qua thỉnh Ngọc Đế uống trà có thể cứu Hoa Quả Sơn, chính là. . . Chính là. . ."

"Hắn đã nói với người?" Hầu tử nhàn nhạt liếc Phong Linh liếc.

"Dạ!" Phong Linh nặng nề gật đầu: "Hắn nói có biện pháp, cho nên ta liền đem ngựa chết chữa thành ngựa sống. . ."

"Vậy người vì cái gì không có đã nói với ta?"

"Bởi vì. . . Bởi vì. . ." Cúi đầu xuống, Phong Linh nghĩ nửa ngày, mới ngẩng đầu nhỏ giọng nói: "Ta cho là hắn là hay nói giỡn. Hắn làm sao có thể có lớn như vậy năng lực, tùy tiện có thể làm cho Ngọc Đế thay đổi chủ ý. . . Hơn nữa mấy ngày nay bọn họ nói người bề bọn nhiều việc, ta đều

không thấy được người. . . Không nghĩ tới hẳn rõ ràng có thể mời được Thái Thượng Lão Quân. . ."

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Không phải hẳn mời được Thái Thượng Lão Quân, mà là. . . Lý Bá Dương chính là Thái Thượng Lão Quân."

Phong Linh cả giật mình.

Lý Bá Dương chính là Thái Thượng Lão Quân?

Lý Bá Dương chính là Thái Thượng Lão Quân?

Lý Bá Dương chính là Thái Thượng Lão Quân?

Những lời này tại trong đầu của nàng càng không ngừng vòng quanh, một hồi lâu đều không kịp phản ứng.

Nhớ rõ có một lần, nàng xác thực hỏi qua Dương Thiên có biết hay không Lý Bá Dương. Thời điểm đó Dương Thiên nói như thế nào tới?

Dương Thiên nhàn nhạt liếc nàng liếc, sau đó hỏi nàng hỏi cái này làm gì vậy?

Phong Linh không muốn làm cho Dương Thiên biết rõ "Lão tiên sinh" chuyện tình, cho nên nhăn nhó nhí nhí địa giả bộ ngó ngàng để lừa đảo, lại lại cẩn thận địa truy vấn, hỏi cuối cùng, Dương Thiên phiền, vì vậy nói ra: "Lý Bá Dương, là một cái cũ kỹ tử lão đầu."

"Hẳn tại thiên đình là chức vị gì? Phẩm giai cao sao?"

"Chức quan nhàn tản, không có phẩm."

"Lợi hại sao?"

"Không lợi hại."

Từ đó về sau, Phong Linh tựu lại không có ở ngoại trừ hầu tử ngoại trừ người trước mặt nhắc tới vị này lên giúp mình "Lão tiên sinh" chuyện tình. Thậm chí liền đôi hầu tử cũng vỡ không đề cập tới "Lão tiên sinh" lên chạy đến Hoa Quả Sơn đến dạy mình vẽ trận pháp cùng luyện chế đan dược chuyện tình.

Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy giống như vừa mới là Dương Thiên đối với chính mình thái độ lạnh nhất đạm thời điểm. . .

Chính là, vì cái gì dọc theo đường đều có thể đụng vào Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân?

Cô gái nhỏ không khỏi có chút hôn mê.

Do dự hồi lâu, Phong Linh chớp cặp kia lam sắc con ngươi nhìn qua hầu tử, thấp giọng nói: "Lần này thượng thiên, nếu thấy xong người ta, ngươi có thể phải hảo hảo cùng người ta nói lời cảm tạ a."

"Hội." Hầu tử liếc nàng một cái nói.

Về "Thiên đạo" chuyện tình, hầu tử cực nhỏ cùng người nói lên, chính là Cửu Đầu Trùng cũng hoàn toàn không biết gì cả. Cả Hoa Quả Sơn, biết rõ cái này tiên căn hậu quả chích Dương Thiên một người.

Vừa đến bởi vì chuyện này vô cùng ly kỳ, cùng bình thường Ngô Giả đạo tu giả đàm đều nhất thời nửa khắc nói không rõ, càng đừng đề cập người nửa mù chữ Hành Giả đạo. Thứ hai. . . Hầu tử cũng không muốn chính thức đem bọn họ cuốn vào trong đó.

Đối cái này cân não đơn thuần Phong Linh thì càng là từ không nhắc lên.

Xem chừng lúc này Phong Linh nên thực cảm thấy là chính mình xin nhờ này "Lão tiên sinh" Hoa Quả Sơn mới được cứu a. Có thể hầu tử lại rất rõ ràng, Phong Linh có thể ở theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động đến Hoa Quả Sơn trên đường gặp được Thái Thượng, tuyệt đối là cùng chính mình có quan hệ. Hoàn toàn có thể khẳng định Thái Thượng là cố ý làm.

Có thể hết lần này tới lần khác nhắc lên Phong Linh, cái này xem như như thế nào cá ý tứ?

"Xem tình hình, Thái Thượng cũng không nói cho Phong Linh ta cùng với hắn trong lúc đó vấn đề, tính, đã đều đã kinh man lâu như vậy, kế tiếp trụ đơn giản man rớt cuộc a. Chỉ là, cái này Thái Thượng tìm tới Phong Linh tính là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ lại. . . Phong Linh là tước nhi chuyên thế?"

Theo như tuổi tính, tước mà đi thế sau đại khái qua gần hai năm thời gian Phong Linh mới sinh ra. Nếu như tước nhi hồn phách là bị tổng vào luân hồi, chính giữa lại bởi vì sự tình gì trì hoãn hạ xuống, thật cũng không là không thể nào.

Chính là cái này trời đất bao la địa, sao biết trùng hợp như vậy?

Không đúng, U Tuyên tử nói qua còn có ngoại trừ Thái Thượng, sự phụ của mình, còn có người thứ ba cũng tham dự trong đó, là này người thứ ba câu dẫn tước nhi hồn phách.

Nếu như là cố ý làm, như vậy, bao nhiêu trùng hợp cũng có thể.

Thực là như vậy lời nói. . .

Hầu tử chợt nhớ tới U Tuyên tử về như thế nào sống lại tước nhi thuyết pháp, này tâm lập tức lộ bộ hạ xuống, lén lút nhìn một cái bên cạnh cái này cười đến nắng cô gái nhỏ.

Hai cái. . . Chọn một?

"Người sắc mặt như thế nào đột nhiên biến khó coi như vậy rồi?" Phong Linh nhìn hầu tử hỏi.

"Không có, không có việc gì. Có thể là vừa đến thiên đình không quá thích ứng khí hậu a." Hầu tử vội vàng thu thu thân sắc cười khan nói.

"Không thể nào?" Phong Linh vươn tay trong không khí xếp đặt bày: "Ta đều không thụ ảnh hưởng người hội thụ ảnh hưởng? Chẳng lẽ thiên đình khí hậu đối với người có mặt trái hiệu quả? Nếu như vậy tụt gập, từ nay về sau người còn phải ở chỗ này tiếp tục ở lại. Được nghĩ nghĩ biện pháp mới được. . ."

Lúc này, hầu tử cũng không biết, này tóc đen lão già chính ẩn tại trong lầu các xa xa mà chăm chú nhìn hai người.

Cúi đầu véo chỉ tính toán, ha ha địa bật cười.

. . .

Ba mươi lăm trọng thiên, di la trong nội cung.

Lão già tóc trắng thân thủ tiếp nhận đồng tử trình lên trúc giản vuốt mở nhìn nhìn, véo chỉ tính toán, hừ cười nói: "Này thiên đạo quả nhiên khác thường! Thiên Bồng động tình án lúc, vi sư liền đã sinh nghi. Chỉ là hấn chậm chạp không có động tác, thiết nghĩ là hạ giới có thể khuy thiên đạo chi người vọng đi cải mệnh tiến hành mà làm cho tầm thường biến hóa. Loại sự tình này, trước cũng không phải là không có qua. Ngày nay xem ra, nếu thật là tầm thường thiên đạo biến hóa, hấn lại sao có thể có thể tự mình ra tay đem cái này hầu yêu sớm ba trăm năm đón thiên đình nhậm chức? Về phần nàng kia, vốn là tu bồ đề ngồi xuống đồ tôn , càng là không nên xuất hiện tại thiên đình. Kể từ đó liền có trò hay để nhìn."

Nói đi, lão già tóc trắng ha ha địa nở nụ cười, nói: "Đi, cho vi sư tinh tế chăm chăm vào hai người này, không thể phân biệt trì! Còn có, về này điều hướng Đâu Suất cung hai gã tiên nga việc, cũng phải gia tăng tra ra!"

"Đồ nhi cần tuân sư mệnh!" Này đồng tử dập đầu nói.

...

Lúc này, hầu tử cùng Phong Linh như trước tại Linh Tiêu Bảo Điện ngoài hậu trước. Này Linh Tiêu Bảo Điện lí, chúng tiên đang tại vi Thiên Bồng ôn độc án làm cho túi bụi.

Nguyên bản, Thiên Bồng ôn độc án có một phần đó nhận tội trạng là được vị chứng cứ vô cùng xác thực.

Tuy nói Thiên Bồng cùng thái bạch trong lúc đó giao dịch bởi vì Thái Thượng Lão Quân chặn ngang một cây, bây giờ có thể nói tồn tại trên danh nghĩa. Nhưng này nhận tội trạng dù sao cũng là đã công khai, phía trên chính là có toàn bộ Thiên Bồng đồng ý. Chuyện cho tới bây giờ, Thiên Bồng hoặc là nhận biết này nhận tội trạng, hoặc là nhận thức một cái khi quân chi tội.

Tại thiên đình, tuy nói Ngọc Đế quyền uy không có tượng tượng lớn như vậy, nhưng lấy một phần nhận tội trạng nhận thức hạ nguyên bản giả dối hư ảo đắc tội danh còn hiện lên đưa Lăng Tiêu Bảo Điện, cái này khinh có thể không phải là Ngọc Đế một người, mà là cả thiên đình tất cả tiên gia.

Cái này tội danh có thể tiêu được không?

Nhận thức hạ nhận tội trạng cùng nhận thức hạ khi quân chi tội, kết quả là kỳ thật xử phạt không kém là bao nhiêu.

Sự tình đến nơi này một bước, Thiên Bồng xử phạt có thể nói là rất cuộc chạy không thoát. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Nay nghĩ đến Thiên Bồng vào chỗ chết một đám tiên gia càng là quần tình sục sôi, chỉ còn chờ bỗng đánh rấn giập đầu.

Có thể, cũng không biết là nơi nào đến dừng khí, Ngọc Đế chính là chết chống tìm các loại lý do phải giúp Thiên Bồng giải vây.

Cái này dùng Thái Bạch Kim Tinh cầm đầu chúng tiên như thế nào chịu? Lúc này hợp nhau tấn công. Cái này một sảo tợn sảo một canh giờ, thế gian đều quá khứ một tháng. Cũng chờ được ngồi chồm hồm ở ngoài cửa hậu chỉ hầu tử nhện không được há mồm đã khởi ngáp.

Mắt thấy cái này Ngọc Đế muốn không phản bác được, đột nhiên, một vị đồng tử theo hầu tử trước mặt phi thân chạy qua, thẳng vào điện trung.

Hai chỉ rộng sợi hương chúng tiên trong tay một truyền, nguyên một đám không lên tiếng.

Kết quả cuối cùng, là Ngọc Đế cân đối khắp nơi, làm cho Thiên Bồng nhận biết lạm dụng ôn độc chi tội, lại xét thấp xuống hình phạt, chích lột bỏ tiên tịch, làm cá ở tù chung thân tù tại thiên đình đại lao, cũng không như ngay từ đầu dự kiến như vậy giáng chức hấn hạ phạm.

Thật vất vả đã định sự tình, đương đình tuyên thánh chỉ, Thiên Bồng ở đằng kia bốn gã thiên binh áp giải hạ chậm rãi rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện. Mà hầu tử cũng rất cục chờ đến thiên đình khanh gia câu kia: "Tuyên, Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương Tôn Ngô Không lên điện ——!" r1152 ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 337: Ra Oai Phủ Đầu

"Tuyên, Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không lên điện ——!" Khanh gia lôi kéo cuống hống rống, liên tục ba tiếng, thanh âm kia tại trống trải trong khu vực thật lâu quanh quần.

Hầu tử mang theo Phong Linh bước lên bạch ngọc thềm đá, lại bị một vị thiên binh hoành kích ngăn lại.

"Làm gì?" Hầu tử trợn mắt trừng quá khứ.

Ngày đó binh cả kinh sau này co rút lại, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng nhanh hơn cước bộ đuổi tới hầu tử trước mặt, nói: "Ngươi có thể đi vào, nhưng bệ hạ cũng không tuyên nàng."

Hầu tử nghiêng mặt đi nhìn Phong Linh liếc: "Có ý tứ gì? Chỉ cho ta tiên không được nàng tiến?"

"Đây là tự nhiên." Thái Bạch Kim Tinh hai tay giao ác, hếch thân thể nói: "Cũng không sợ nói thẳng, vô luận là tiên nga, còn là Bất Mã Ôn, bản đều không phải là cái gì trên được mặt bàn chức vị. Nếu không phải là người thân phận của Mỹ Hầu Vương, liền người đều không cần lên điện, chích trước cá khanh gia tuyên đọc cũng được."

"Đều không phải là cái gì trên được mặt bàn chức vị?" Hầu tử không khỏi bật cười.

Cái này nói được thật là đủ rồi trắng ra, chẳng lẽ ngang ngược một điêm, ngược lại có người hồng?

"Cũng được, người liền ở chỗ này chờ ta đi." Hầu tử thản nhiên nói.

Phong Linh yên lặng gật đầu.

Theo Thái Bạch Kim Tinh, hầu tử từng bước một trèo lên bậc thang.

Ở đằng kia bậc thang ở giữa, hầu tử cùng áp giải rời đi Thiên Bồng giao thoa mà qua.

Mất trật tự tóc dài hạ, hầu tử mơ hồ trông thấy Thiên Bồng ngốc trệ hai mắt, có một loại nói không nên lời thất lạc.

"Thiên Bồng Nguyên Soái chẳng lẽ bị giáng chức hạ phạm rồi?" Hầu tử thấp giọng hỏi.

Thái Bạch Kim Tinh khoát tay áo nói: "Cũng không phải. Tội đem Thiên Bồng, đã bị bệ hạ cách thôi chức vụ, dựa vào luật pháp. Trọn đời tù tại thiên lao."

"Dạ?" Hầu tử không khỏi quay đầu lại nhìn nhiều Thiên Bồng liếc.

Cư nhiên còn không có hạ phạm? Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ từ nay về sau còn có huyền não canh nghiêm trọng đặc tội?

Theo ác long đầm bắt đầu. Thiên Bồng vận mệnh quý tích cũng đã bởi vì hầu tử đã xảy ra kịch biến. Thái Thượng chịu hao hết tâm tư bả hầu tử trước thời gian kéo lên thiên đình, chẳng lẽ còn sẽ thả nhâm Thiên Bồng không giáng chức hạ phạm đi không được?

Nghĩ, hầu tử nhắc chân vượt qua cao cao cánh cửa, tiến nhập trong đình.

Cái này Linh Tiêu Bảo Điện, do trước sau ba tòa kiến trúc vật cấu thành, chính giữa khoảng cách hai cái đại hình quảng trường. Đây chánh điện ở vào tối hậu phương, hầu tử vừa mới chỗ, bất quá là phía trước nhất ngoài cửa.

Đoạn đường này đi qua. Hầu tử tinh tế địa đánh giá cảnh trí xung quanh.

Ngọc thạch trải thành mặt đá trên phiêu đăng mây mù, cả quảng trường yên tĩnh được chỉ còn lại có o o tiếng gió, đây quảng trường chính tề phân loại hai bên hai đội thiên binh chống cao tới ba trượng trường thương, trên đó chùm tua (thương) đổ trong gió hơi nhộn nhạo, giống như chập chờn hỏa. Quảng trường tả hữu là cao cao lầu các, trên đó cờ thưởng pháp phới. Luận nó trang hoàng, có thể nói là điêu long ngọc thể, nạm vàng phi ngân, đẹp đẽ quý giá đến cực điểm, rồi lại không tục khí. Quả nhiên là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Lại vượt qua đạo thứ hai đại môn, hầu tử rất nhanh đến chánh điện phía trước.

Thái Bạch Kim Tinh giờ tay hầu tử cước bộ. Chính mình đi đầu nhập điện.

Không bao lâu, một vị khan gia rảo bước đi ra cửa ngoài, khom người nói: "Mỹ Hầu Vương, xin mời."

Hầu tử ho khan hai tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước dài nhập đại điện.

Đương hầu tử xuất hiện thời điểm, không biết là sớm có chuẩn bị còn là tự nhiên phản ứng, hấn đột nhiên trông thấy trên điện nguyên bản mất trật tự đứng trên trăm danh tiên gia nhanh chóng chia làm hai tốp.

Trong đó, mặc khải giáp võ quan hướng bước về phía trước một bước, một tay theo như tại chính mình pháp khí trên. Đây mặc văn bào tiên gia tấc

lui về sau một bước, đồng dạng một tay theo như tại chính mình pháp khí trên. Hai người này nhìn về phía hầu tử trong ánh mắt đều là nồng đậm địch ý.

Đôi tại loại này địch ý, hầu tử chích cho rằng nhìn không thấy.

Tại đây một đám tiên gia hoặc độc ác, hoặc đạ như dừng lại nước trong ánh mắt, hầu tử từng bước một đi xuyên qua ở giữa trên đường qua, có thể tinh tường địa cảm giác được trên người đối phương linh lực ba động.

Đi phía trước linh lực bành trướng, phần lớn vi Hành Giả đạo, sau này linh lực đều tĩnh như dừng lại nước, nghĩ đến nhất định là Ngô Giả đạo không thể nghi ngờ.

Ngẫm lại chính mình không lâu mới là làm cho thiên đình dốc toàn bộ lực lượng yêu vương, bây giờ lại xuất hiện ở cái này Lăng Tiêu Bảo Điện trên, cũng khó tránh khỏi này tiên gia cảnh giác.

Một đám thiên thần, thậm chí Ngọc Đế cũng đều tinh tế địa đánh giá trước mắt cái này chích chậm rãi mà đến hầu yêu.

Một thân màu vàng lợt lông tơ, tinh xảo hắc giao trên bì giáp hiện đây cùng điêu văn hỗn tạp cùng một chỗ phù triện, xem xét liền không phải là phạm vật.

Thân là yêu quái, hầu tử cái này thân ban xem như thấp bé. Không nói tên yêu voi tinh này loại dáng người khôi ngô đại yêu, chính là so với trong nhân loại dáng người khôi ngô giả, coi như thiên hành, cự linh thân, Lý Tĩnh cái này một loại, đều muốn thấp hơn rất nhiều. Nó thân cao, nói cho cùng thì cùng người bình thường không kém bao nhiêu. Nhưng này Lăng Tiêu Bảo Điện ưỡn lên thẳng cái eo, này sáng ngời có thần hai mắt,

không kiêu ngạo không siểm nịnh thần sắc, phối hợp trên lúc trước cơ hồ đem thiên hà thủy quân ép lên tuyệt cảnh, làm cho thiên đình dốc toàn bộ lực lượng chiến tích, lại làm cho một đám thiên thần cũng không dám khinh thường.

Dù sao ở đây có thật nhiều lúc ấy đều bị tạm thời điều tham dự Hoa Quả Sơn một trận chiến, này chích huyết nhục tung tóe trung vãng lai, điên cuồng hầu tử, làm bọn hấn ký ức hãy còn mới mẻ.

Về phần này thân màu đen khái giáp. Mắt sắc liếc thấy ra đó là một thân không biết xuất từ vị ấy Ngô Giả đạo đại năng trong tay giao da chiến giáp, trên đó càng là khảm nhập rất nhiều quý trọng tài liệu. Luận đến phòng ngự, nên nhất đẳng.

Đến tột cùng phương nào Ngô Giả đạo đại năng ra tay giúp trước hầu tử chế chiến giáp, không có cụ thể tin tức, mọi người tạm thời cũng không nên như thế nào phỏng đoán. Có thể cái này giao da. . .

Tuy nói giao tại thế gian cũng chúc cực kỳ hi hữu vật, có thể cái này dù sao cũng là thiên đình, thiên tướng bên trong, dùng giao da vi giáp có khối người, không coi là kỳ lạ quý hiếm. Vừa mới áp xuống dưới Thiên Bồng trên mũ giáp này hai đạo hồ cừ, chính là lấy tự một chỉ tu luyện hơn hai nghìn năm cứu vĩ linh hồ, so sánh dưới, giao da lại bị cho là cái gì?

Có thể, cái này giao da cũng là có cấp bậc chi phân.

Tự tại không lâu, Diêm La mới vừa vận dựa vào sinh tử sổ ghi chép chỗ bày ra trên tấu —— thiên đình lệnh truy nã trên thủ cấp giá trị trăm vạn kim tinh Giao Ma Vương đã chết tại Mỹ Hầu Vương trong tay. . .

Lúc này mới chỉ chớp mắt công phu, Mỹ Hầu Vương tự mặc một thân màu đen giao bì giáp xuất hiện ở Lăng Tiêu Bảo Điện trên, hơn nữa đồng

dạng là hắc giao. Vậy làm sao có thể làm cho chúng tiên không là một trong chần?

Giao Ma Vương là ai? Đó là phong vân một cõi hơn một ngàn năm, thiên đình nhiều lần tiêu trừ mà không được đại yêu vương. Bây giờ lại cùng Ngưu Ma Vương đăng một đám yêu vương kết nghĩa, chính là bày yêu chính giữa người nổi bật.

Không nghĩ tới, như thế yêu vương, cuối cùng lại đã trở thành Mỹ Hầu Vương một thân bì giáp. Cái này không khỏi làm cho chúng tiên sách sách thở dài.

Bọn họ cũng không biết cái này Giao Ma Vương cùng Mỹ Hầu Vương trong lúc đó đến tột cùng có cái gì đụng chạm. Có thể cái này Mỹ Hầu Vương có thể tùy ý thư sát một vị đại yêu vương. Hơn nữa ở đằng kia yêu vương một đám nghĩa huynh đệ đều còn khi còn tại thế đem hắc da chế thành bì giáp mặc lên người. Cái này không khỏi làm cho chúng tiên đều cảm thán trước mắt cái này yêu hầu tại yêu tộc trung quyền uy quá lớn. . . Quả nhiên là không thể tưởng tượng a.

"Chẳng lẽ, lão quân lưu cái này đầu khi một mạng, là muốn cho bộ hạ mượn cái này đầu khi tay kiếm chế lũ yêu? Có thể làm gì lại cho một cái văn chức Bật Mã Ôn?" Cái này quả thực lệnh một đám tiên gia không nghĩ ra.

Từng bước một đi đến dưới bậc thang, hầu tử cao cao ngẩng đầu lên chấp tay nói: "Thần, Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, tham kiến bộ hạ."

Ngọc Đế nhẹ nhàng loát râu dài, đang muốn thân thủ làm cho nó miễn lễ, lại nghe trên điện quần tiên bên trong một thanh âm hô hô lên: "Lớn mặt yêu hầu! Thấy xong bộ hạ dám không quỳ!"

Lập tức. Một đám tiên gia, thậm chí là Ngọc Đế đều ngậy ra một lúc. Có chờ xem cái này yêu hầu chê cười càng là không cần thận bật cười.

Không đếm xỉa chúng tiên khác nhau thần sắc, hầu tử buông ra ôm quyền tay, chậm rãi quay đầu lại nhìn tới hướng thanh âm truyền đến phương hướng, kéo dài thanh âm, chỉ vào mặt đất lạnh lùng nói: "Vừa mới câu nói kia là ai nói? Đứng ra."

Cái này vừa nói, này bật cười tiên gia nguyên một đám thu thu thần sắc. Quần tiên bên trong không gặp người đi ra.

"Vừa mới câu nói kia ai nói, đứng ra." Lại là lập lại một lần, hầu tử cúi đầu vuốt vuốt bao cổ tay, cười lạnh nói: "Thiên đình phải đi quy lễ chỉ có quân tự. Cho là thật lão tử tại hạ giới tự cái gì cũng không biết sao? Vừa mới là ai nói chuyện! Có loại cho lão tử đứng ra!"

Cái này vừa quát, chúng tiên chậm rãi ghé mắt. Nguyên một đám quay đầu lại, ánh mắt kia cuối cùng đều chỉ hướng một người mặc áo bào xanh vẫn lại.

"Là ngươi?" Hầu tử lệch ra cái đầu nhìn chăm chú này tiểu lại, khoe miệng hơi giơ lên, nói: "Cái đó đơn vị? Báo cá danh tự a. Oan có đầu nợ có chủ, nói cá danh tự, bản vương cũng tốt nhớ kỹ."

Một đám tiên gia thậm chí Ngọc Đế khoe mắt cũng không khỏi được kéo ra.

Cùng dự kiến vậy, cái này hầu tử quả nhiên không phải hiền lành.

Này tiểu lại ghen trước một hơi mặt đỏ lên, không dám nói tiếp nữa.

Người này cái đó, có đôi khi chính là như vậy. Tránh ở trong đám người thời điểm nói cái gì cũng dám nói, cũng dám rống, một khi bị cô linh linh

địa gạt đi ra, chính là biết rõ nơi này là Lăng Tiêu Bảo Điện, này hầu tử không thể tùy ý làm, hai chân còn là nhịn không được loạn chiến.

Đang lúc này, trên ghé rồng Ngọc Đế duy trì ho hai tiếng.

Nghe tiếng, hầu tử mới cuối cùng tròng này tiểu lại liếc, chuyên hướng Ngọc Đế giản lược địa chấp tay.

"Cái này, từ nay về sau, người chính là trăm ngự mã giám Bật Mã Ôn."

Dưới bậc thang khanh gia nhanh chóng đem sớm đã chuẩn bị tốt phương bàn hai tay đưa cho hầu tử. Trên đó là một kiện gậy được chỉnh tề màu đỏ áo choàng, có mũ cánh chuồn, còn có khắc có "Ngự mã giám tổng dẫn" năm chữ kim sắc lệnh bài cùng với quan ấn đăng nhiều vô số.

Tiếp nhận màu đỏ phương bàn, hầu tử bung lại là hướng phía Ngọc Đế giản lược địa thi lễ: "Tạ bệ hạ long ân."

Nhẹ gật đầu, Ngọc Đế loát râu dài nói: "Người cũng biết hiểu ngự mã giám hạt hạ, có gì yếu vụ a?"

Hầu tử nghĩ nghĩ, nói: "Kiến thức nửa vời."

"Thái Bạch Kim Tinh."

"Thần tại."

"Cái này Bật Mã Ôn đã người dẫn thượng thiên, làm phiền người giúp đỡ dàn xếp hạ. Vậy. Thuận tiện giáo sư vài ngày đình thường thức, chức vụ yếu quyết dư hấn. Mong rằng có thể mau chóng tiếp nhận ngự mã giám mới là."

Thái Bạch Kim Tinh thân nhiên nhìn hầu tử liếc, chấp tay nói: "Thần tuân chỉ."

"Tạ bệ hạ." Hầu tử cũng đi theo nói ra.

"Tốt lắm, người đi xuống đi."

"Cứ như vậy?" Hầu tử thoáng cái có điếm mộng.

Ở ngoài cửa đợi trọn vẹn một canh giờ, tựa vì nói như vậy hai câu?

Chúng tiên đều che miệng cười trộm.

Nghĩ này Bật Mã Ôn ra sao chức quan? Chẳng lẽ lại còn muốn Lãng Tiêu Bảo Điện đặc biệt vì hấn mở cá hội không thành?

Gặp Ngọc Đế không nói, chúng tiên âm thầm mỉa mai, hầu tử không thú vị mà lắc lắc đầu xoay người đi ra đại điện, này sau lưng truyền đến chúng tiên nhàn nhạt tiếng cười, nghe hết sức khó chịu.

Tính, chiến đánh thành như vậy, bổ nhiệm chính mình vi Bật Mã Ôn, vốn là Thái Thượng lão nhân áp đặt cho Ngọc Đế. Thích sao động địa a, dù sao thượng thiên chính là đến kéo dài thời gian, qua một ngày là một ngày.

Cái này tưởng tượng, hầu tử tâm lại là rộng không ít.

Đã hầu tử sau khi rời đi, vừa rời quở trách hầu tử tiểu lại cùng bên cạnh phúc tinh nhàn nhạt đối mặt.

Phúc tinh hạ giọng nói: "Yên tâm đi, hấn không dám như thế nào. Bất quá một hầu yêu người."

Này tiểu lại bất đắc dĩ địa bồi trước cười, nhưng trong lòng một hồi khó chịu.

Vừa rời nếu không phải là phúc tinh bày mưu đặt kế, hấn nơi nào sẽ cường đương cái này chim đầu đàn? Kết quả trộm gà không được còn mất

nắm gạo, bị người tại chỗ vạch trần. Cái này tâm ý chuyện làm sao có thể quá tốt rồi?

...

Tản triều hội, Ngọc Đế từng bước một đi vào nội thất, Quyển Liêm một tắc cũng không rời theo sát.

Hơi nghiêng mặt, Ngọc Đế công đạo nói: "Có rảnh a, rút ra cái thời gian đi thiên lao nhìn xem Thiên Bồng. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Trẫm không tốt tự mình đi, người đi xem a."

"Mặt tướng tuân chi."

"Còn có, trước người lưu ý hạ này đầu khí nhất cử nhất động."

"Bệ hạ, nếu là như vậy để bụng, vì sao vừa muốn Thái Bạch Kim Tinh dẫn dắt?"

Đi đến cây mun ngọc thạch bên bàn tròn, Ngọc Đế run rẩy ống tay áo chậm rãi ngồi xuống, tiếp nhận tiên nga dâng trà nhấp một miếng, mới sâu hít một hơi thật sâu, thờ dài: "Vừa rồi tình hình người cũng thấy đấy, mới vừa lên thiên, đã có người nghĩ cho hấn ra oai phủ đầu. Tiên cùng yêu bản thể như nước lửa. Hấn mềm yếu, tắc sẽ có người được một tắc lại muốn tiến một thước, hấn cường ngạnh, tắc dễ dàng đi sai bước nhảm. Cái này hầu tử thượng thiên, vô luận nó bản tính như thế nào, sau này sợ đều là yếu dẫn xuất sự. Có thể lão quân đã yếu hấn thượng thiên làm quan, tất hữu dụng ý. Nếu là trẫm phái người dẫn dắt, đến lúc đó xảy ra chuyện, tránh không được phải giúp hấn chùi đít. Đến lúc đó sợ người thành vì người khác mục tiêu công kích. Làm cho Thái Bạch Kim Tinh đi, từ đối với trên đối hạ công đạo, hấn nhiều ít hội ước thúc chính mình một phái đó người. Mặc dù chân

xảy ra chuyện, hẳn cũng có bản lĩnh quay vắn trong đó. Kể từ đó, có thể giảm bớt không ít phiền toái."

"Bệ hạ anh minh." Quyên Liêm liền vội vàng khom người chấp tay nói.

Ngọc Đế nghiêng mặt qua thản nhiên nhìn Quyên Liêm liếc, bất đắc dĩ cười cười. (chưa xong còn tiếp. .) ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 338: Thừa Dịp Lúc Ban Đêm

Hầu tử vừa rời đi Linh Tiêu Bảo Điện không lâu, chưa kịp đợi cho tan triều, Thái Bạch Kim Tinh liền cũng tố cáo thối.

Chỉ vị khanh gia mang Phong Linh đi trước Quảng Hàn cung, thái bạch chính mình tắc mang theo hầu tử đi trước ngự mã giám.

Cái này ngay từ đầu hầu tử là không đồng ý.

Dựa vào thái bạch chỗ nói, thiên đình tân tấn tiên nga cần học tập lễ nghi chủng loại nhiều, theo như lệ đi trước ngự mã giám trước nên đi trước Quảng Hàn cung ngay ngốc như vậy một khoảng thời gian, tiếp nhận nguyệt cung Thường Nga môn dạy bảo.

Bất quá hầu tử rất không nghĩ như vậy.

Phong Linh hiểu hay không lễ nghi có quan hệ gì? Dù sao tại ngự mã giám nhậm chức, ngự mã giám hầu tử cái này Bất Mã Ôn lớn nhất, còn sợ có khác liên hệ thế nào với đến trách tội nàng không thành?

Vì vậy, cãi cọ bắt đầu rồi.

Lôi kéo nhau da nửa ngày, thấy sắc trời không còn sớm, thái bạch cũng thật sự chẳng muốn cùng hầu tử tiếp tục ma chủy bì tử, liền thối một bước đáp ứng chỉ làm cho Phong Linh tại Quảng Hàn cung ngay ngốc ba năm ngày ý tứ ý tứ, về phần không đi, đó là tuyệt đối nói không thông.

Hầu tử lúc này mới tỉnh miến cưỡng đáp ứng xuống.

Ly biệt thời điểm, hắn luôn mãi dặn dò Phong Linh, đến Quảng Hàn cung nhất định phải vâng chịu: "Thiếu làm, ít nói, ninh nhưng không làm, không thể làm sai." nguyên tắc.

Tại hắn xem ra, thiên đình này đông nghịt hơn một ngàn đạo giới luật của trời có thật nhiều là làm trái với nhân gian luân thường. Cái này bản không có gì cái gọi là, dù sao chính mình lại không có tính toán một mực tiếp tục ở lại. Có thể mấu chốt là cùng nhân gian bất đồng, cái này ý nghĩa mới vừa lên thiên người dễ dàng phạm.

Phong Linh một mình một người vạn không nghĩ qua là phạm vào chút gì đó sai lầm, chính mình lại không ở bên người nàng, làm cho người ta nắm tội làm sao?

Nghĩ cô gái nhỏ này vạn nhất gặp chuyện không may lên trời không đường xuống đất không cửa tràng cảnh, hầu tử quả thực có chút không yên.

Hung hăng địa dong dài một phen, bả tiểu Phong Linh cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, lại đem gạt ở một bên Thái Bạch Kim Tinh khiến cho không nhìn được không thể không ra mặt quát bảo ngưng lại.

Đến đang lúc hoàng hôn, hầu tử mới phân biệt Phong Linh cùng Thái Bạch Kim Tinh lên đường đi trước bát trọng thiên ngự mã giám.

Nói đến đây ngự mã giám, hầu tử nguyên bản lưỡng trước trung ngự mã giám là như vậy:

Đầu tiên. Hắn là phân thuộc thiên quân danh sách, vì thiên quân kỵ binh dưỡng mã. Bởi vì là quân mã, dĩ nhiên là được có lính chăm sóc trước. Kể từ đó, Bát Mã Ôn tuy thuộc văn chức. Nhưng thủ hạ nhất định nhiều ít là có chút binh quyền, bằng không như thế nào làm việc?

chất tiêu nhà trệt, vài toà cùng loại chuồng đại lều, bên cạnh một cái nhỏ nhỏ thao trường, phía trên còn chất đầy rom rạ.

"Cái này cái này cái này. . . Nông trường?" Hầu tử chỉ vào huyền phù cụ thạch hỏi.

"Muôn cái gì nông trường? Tự nhiên sẽ có người tổng cò khô tới."

"Phòng ở nhỏ như vậy coi như xong, hôm nay đình mã đều không cần chạy sao? Cái này thao trường, ta xem đi cũng không đủ!"

"Thiên mã, bay là đến nơi, không cần chạy." Thái bạch làm cho có thâm ý địa nhìn hầu tử liếc. Đi đầu một bước hướng này nhà gỗ bay đi.

Cái này bị người trào phúng cảm giác thật không hảo.

"Ai, tính. Ít nhất tình huống này so với ác long đàm ở trường bông thời điểm mạnh hơn gấp trăm lần. Thì trên khách du lịch. Quán quýt những này làm chi?" Nghĩ, hầu tử bắt đắc dĩ địa đi theo.

Này ngự mã giám mọi người biết rõ hôm nay mới thủ trưởng tay muốn tới báo danh. Sớm địa hậu ở ngoài cửa chờ.

Tuy nói cái này hầu tử thủ trưởng chúng tiên cũng không chào đón, nhưng tốt xấu là nhà mình thủ trưởng không phải? Chính mình còn muốn tại dưới tay hấn sống qua. Huống hồ, nghe nói vị này mới thủ trưởng từng là thế gian yêu vương, là không dễ chọc chủ, dĩ nhiên là càng thêm không dám chậm trễ.

Vừa vừa rơi xuống đất, mọi người mặc dù thấy xong cái này đầu khi có điểm e ngại, nhưng vẫn là cho hai người đều nói lễ. Ngay sau đó này ba vị tiên nô liền một cái đi ở phía trước dẫn đường, dư trước hai cái vòng quanh hầu tử ân cần địa chuyên, hỏi han ân cần, rất nhiệt tình. Về phần này hai vị

xinh đẹp tiên nga tác cung kính địa hậu ở một bên, cười dịu dàng địa rất vui mừng.

Nói đến đây tướng mạo, tại thiên đình, nam, cái gì dạng không đứng đắn đều có. Một ít binh tướng thậm chí tận lực không xóa đi chính mình trên mặt vết sẹo dùng hiển lộ rõ ràng quân công. Nữ sao. . . Người tỵ tìm không ra một cái không xinh đẹp.

Chính là hầu tử ngự mã giám loại này lãnh nha môn, hai cái tiên nga tuy nói so ra kém Dương Thiên, nhưng này phóng tới thế gian cũng là khuynh quốc khuynh thành chi tự.

Đương nhiên, mỹ nữ cùng mỹ nữ trong lúc đó, cũng sẽ có cá cao thấp, nhưng này chênh lệch so với thế gian tỵ nhỏ.

Vô luận là vật gì tốt, nếu là bốn phía đều là, tỵ thấy nhưng không thể trách, tỵ lạng.

Nói trắng ra là, tại thiên đình, rất xinh đẹp thật tình không tính là cái gì ưu thế, thậm chí có thể là hoàn cảnh xấu, cái này trung nguyên nhân, tỵ giải thích không rõ.

Nói hồi hầu tử cái này một mẫu ba phần.

Cái này trước sau địa, tổng cộng thì năm gian nhà trệt. Vào đầu nhiều hơn một gian là hầu tử xử lý công nơi.

Nói là văn phòng nơi, kỳ thật cũng bất quá chính là mộc sàn nhà phối hợp một cái bàn thấp, vài cái bồ đoàn.

Còn lại bốn gian theo thứ tự là hầu tử nơi, ba cái tiên nô nơi, hai vị tiên nga nơi. Này cuối cùng một gian thì là tạp vụ phòng, ngày bình thường thiên mã cỡi xuống tới yên ngựa hết thấy chất đồng ở bên trong.

Về phần trang hoàng sao. . .

Ngoại trừ ngoài cửa sổ ngẫu nhiên thổi qua mây mù, cho là thật không có phẩm ra nửa điểm thiên đình cảm giác. Cùng này thế gian so sánh với, nhiều nhất chính là sàn nhà đầu gỗ nhìn về phía trên còn mới tinh.

Đây cũng không phải bởi vì này phòng ở mới xây, mà là vì thiên đình công bộ phụ trách kiến thiết nơi này một mục kiến trúc, mỗi lần sử dụng tài liệu, đều biết dùng nước thuốc ngâm qua, lúc này mới khiến cho cái này đầu gỗ nhìn về phía trên mới tinh như lúc ban đầu.

Tại bài trí phương diện càng là một mục không có. Liên đồng ý nhà chỉ có bốn bức tường cũng không đủ.

Tự một chỗ như vậy. . . Nó rõ ràng cũng là thiên đình một cái chức vị chính nha môn?

Hầu tử thật sự rất hiếu kỳ lúc trước chánh bản này con khi là như thế nào tại một chỗ như vậy cùng chúng tiên hô bằng hoán hữu xung huynh gọi đệ. Dựa vào sách đó lí miêu tả hầu tử tính cách, thấy như vậy địa phương, không bao nổi giết người tự không sai. Tự người mù cũng biết quan nhỏ. Còn dùng người ta nói lỗ miệng?

Chẳng lẽ cái này trong vòng ba trăm năm, xảy ra chuyện gì không có ghi lại chuyện tình? Hẳn không khỏi nghĩ.

Bởi vì hầu tử cũng không mang cái gì hành lý. Thái Bạch Kim Tinh cái này an trí nhiệm vụ đến vậy liền tính hoàn thành hơn phân nửa. Tại trong nhà tùy ý địa vòng vo hai vòng hẳn liền đối với hầu tử nói: "Sắc trời đã không còn sớm, bận rộn một ngày, ngươi nên cũng mệt mỏi, tạm thời nghỉ tạm a. Đãi ngày mai, lão phu lại mang ngươi nhập tiên tịch. Ngươi còn

không quen thuộc thiên đình, buổi chiều vừa cắt ký không cần phải khắp nơi chạy loạn a."

Hầu tử duỗi dài đầu hướng ngoài phòng dò xét dò xét.

Hôm nay đình thời gian cùng thế gian bất đồng, cái gọi là ban ngày đêm tối, nói trắng ra là thì ra là minh cùng thâm khác biệt thôi.

Tuy nói vào ban ngày thượng tầng cũng có dương chiếu sáng hạ. Lại là tìm không thấy này thái dương đến tột cùng ở nơi nào, không có mặt trời mọc, cũng không có mặt trời lặn, chỉ có sáng tối chi phân. Đến trong đêm, tắc nhìn qua không thấy mẫn thiên tinh đâu.

"Đã sắc trời không còn sớm, như tinh quân không chê, không bằng tự ủy khuất hạ xuống, tối nay làm cho bản quan thiết yến khoản đãi tinh quân, quyền giữa đường cá tạ, tốt không?"

Thái Bạch Kim Tinh tùy ý địa phải hai mắt trang sức gian phòng đơn sơ. Mặt không biểu tình mà khoát tay áo: "Bật Mã Ôn không cần khách khí như thế, lão phu còn khác có chuyện quan trọng, còn là do đó bái biệt a."

Lời này đều nói phần này trên. Hầu tử cũng không nên giữ lại.

Đưa tiễn xong Thái Bạch Kim Tinh, chúng cấp dưới liền nguyên một đám đến tự giới thiệu.

Đầu tiên là cái kia tử so với hầu tử cao hơn nữa cái đầu to con: "Tiểu nhân lý đều bái kiến đại nhân. Tiểu nhân Nam Chiêm Bộ Châu nhân sĩ, thượng thiên đã có hai năm."

"Hai năm? Thì phải là hơn bảy trăm thiên. . . Thế gian đều hơn bảy trăm năm?"

"Đúng là."

Hầu tử "A" một tiếng, hữu ý vô ý địa cảm giác dưới tu vi của đối phương.

Vân vân, cái này tính chuyện gì xảy ra? Ngưng thần? Hôm nay bình đều muốn nạp thần thiên đình, cư nhiên còn có thể có ngưng thần cảnh tồn tại?

Hầu tử hồ nghi địa nheo lại hai mắt: "Người cái này tu vi là. . ."

Lý đều cười xấu hổ cười, gãi gãi đầu cười ngây ngô nói: "Tiểu nhân là mã dưỡng được hảo, mới có may mắn lên trời. Cái này tu vi sao. . ."

"A, ta hiểu được." Hầu tử nhẹ gật đầu. Quay mặt đi chỉ vào này hai cái so với hầu tử ả nữa cái đầu tiên nô nói: "Các người? Vân vân, các người lớn lên giống như a."

Trong đó một vị vôi vàng chấp tay nói: "Đại nhân chê cười. Tiểu nhân gọi lưu lớn. Đây là đệ đệ của ta lưu hai, chúng ta là song bào thai huynh đệ."

"A! Song bào thai huynh đệ? Huynh đệ cùng nhau thành tiên. Lại là một cái cộc chuyện tốt." Một cước vượt qua tại trên ghé dựa, hầu tử cảm lấy trên bàn hoa quả tựu gặm lên, bên cạnh gặm bên cạnh nói: "Các người?"

Này hai vị xanh nước biển quần áo tiên nga cũng rảo bước song song đi đến hầu tử trước mặt.

"Nô tỳ Vân Sương, gặp qua Bất Mã Ôn đại nhân."

"Nô tỳ Nguyệt Sương, gặp qua Bất Mã Ôn đại nhân."

"Miễn lễ." Hầu tử khoát tay áo, gặp hai vóc người cũng có chút tương tự, do dự mà hỏi: "Các người. . . Sẽ không cũng là song bào thai a?"

Này hai tiên nga che miệng cười cười, nói: "Hồi bẩm đại nhân, hai ta là tử muội, lại là tại đây thiên đình kết bái khác họ tử muội, bản thân cũng không huyết thông quan hệ. Nguyệt Sương là tử tử, Vân Sương là muội muội."

"A?" Hầu tử ngồi vào trên ghế dựa nhếch lên chân bắt chéo, chỉ vào chúng nhân nói: "Đến, đều cho ta đem các người bình thường đều làm những thứ gì, cho ta nói một câu."

Lại là hàn huyền một hồi, hầu tử đại khái nắm rõ ràng rồi cái này ngự mã giám mọi người tình huống.

Này ba cái tiên nô, là phụ trách nuôi nấng cùng huấn luyện ngựa, đồng thời cũng phụ trách nơi này quét sạch chờ một chút tạp vụ. Tại đây ngự mã giám, địa vị hơi thấp một điểm.

Về phần này hai vị tiên nga, muội muội Vân Sương xem như nơi này phòng thu chi tiên sinh, ngày bình thường thì ký ký sổ, kiêm trước đốc trông nom tiên nô môn tòi. Tử tử Nguyệt Sương thì là thu mua. Tại hầu tử đến trước khi đến, Bất Mã Ôn chức vẫn luôn là sương nguyệt tạm thay mặt, đối ngoại quan hệ, cũng vẫn luôn là nàng tại đánh.

Biết rõ chuyện này thời điểm, hầu tử đột nhiên nghĩ: Chính mình đến lúc này tỵ đoạt người ta chức vụ, Nguyệt Sương có thể hay không ghi hận trong lòng, quay đầu lại cho mình giở trò xấu?

Nếu như dựa theo thế gian tư duy, chính mình không đến, nàng đời này chức thay mặt trước thay mặt trước, nên tỵ chuyển chính thức đi?

Cái này tiên nga cùng Bất Mã Ôn, tuy nói tại thiên đình đều là nhỏ đến không thể có nhỏ đi nữa tòi, nhưng Bất Mã Ôn tốt xấu còn là một vào tiên tịch. Hầu tử biết rõ, tiên tịch đối tại những này thần tiên có đặc thù tâm

quan trọng. Đơn giản một cái danh hiệu, ý nghĩa phúc lợi, đãi ngộ, thậm chí rất nhiều cơ hội, cũng đủ làm cho tất cả tiên nô, tiên nga, thậm chí thiên binh thiên tướng xưa như xưa vệt.

Đãi hai cái tiên nga bỏ đi, hầu tử quanh co lòng vòng tinh tế vừa hỏi, mới biết được cũng không phải là chính mình nghĩ như vậy.

Đầu tiên, cái này tiên tịch xác thực trọng yếu, lại không là trở thành Bất Mã Ôn thì có tiên tịch, mà là có tiên tịch tài năng đương Bất Mã Ôn. Đây cũng là Nguyệt Sương trở thành hồi lâu quyền lại thủy chung không có thể chuyển chính thức nguyên nhân căn bản.

Tại thiên đình, muốn đạt được tiên tịch, hơn phân nửa yếu dựa vào quân công, còn lại phải là một ít đặc thù cống hiến. Bình thường mà nói vô luận là loại nào đều là thập phần khó khăn. Chính là một cái tiên nga đứng ở ngự mã giám như vậy địa phương, muốn đạt được tiên tịch càng là liền cơ hội cũng sẽ không có.

Về phần cũng đã đạt được tiên tịch sao. . .

Điều nhiệm Bất Mã Ôn loại này không có nước lược không có quyền lực chức vị trên cơ bản hình cùng xuống chức. Muốn biết được tại thiên đình rất nhiều không có tiên tịch chức vị quyền hạn đều so với Bất Mã Ôn lớn. Đây cũng là cái này chức thể năng không huyền lâu như thể nguyên nhân.

Đương nhiên, thuộc về chức vị này xác thực cũng không trọng yếu. Đơn giản là là chức vị chính, mới có thể cùng tiên tịch nhắc lên quan hệ.

Lần này Thái Thượng một câu, làm cho hầu tử đương Bất Mã Ôn, án lấy thiên đình quy củ, trong lúc vô hình lại là đem người khác xưa như xưa vệt tiên tịch đưa cho đây là tiên tịch một chút hứng thú đều không có hầu tử.

Như thế hàn huyền một hồi, hầu tử đôi cái này ngự mã giám các loại đại khái cũng có chút ít thô sơ giản lược hiểu rõ, dần dần vấn đề thì thiếu. Nay ba vị tiên nô lại còn vẫn chưa thỏa mãn.

Tại thiên đình, tiên nô vốn là tầng dưới chót nhất thân phận, thậm chí so với thiên binh đều hơi có không bằng. Cái này ngự mã giám theo thành lập ngày nâng liền từ không bỏ nhiệm qua chính thức Bát Mã Ôn, bây giờ đến đây một cái người lãnh đạo trực tiếp của mình, tuy nói chúng tiên không đợi gặp, lại là chích yêu quái, nhưng dù sao này tầng dưới chót tiên nô chưa bao giờ bị qua yêu quái đắ tội đối yêu quái cũng không bài xích, khó được đại nhân nhìn về phía trên bình dị gần gũi, trò chuyện được chính hoan, nơi đó chịu đi a?

Gặp ba tiên nô nguyên một đám miệng lưỡi lưu loát cướp lên tiếng, cái này một trò chuyện xuống dưới sợ là yếu trò chuyện một cái suốt đêm. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Rơi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải giả bộ trước đánh cá thật dài ngáp.

Này ba vị tiên nô gặp một chút tình ngộ lại, đạo là hầu tử một ngày bốn ba mệt nhọc khốn đốn, vội vàng tố cáo thôi.

Đã này cửa phòng hợp lại, chỉ thấy hầu tử lúc này trên mặt mệt mỏi thần sắc lúc này hễ quét là sạch, thổi tắt ngọn đèn, ngược lại lặng lẽ đem cửa sổ khai ra một đường nhỏ, hóa thành một hồi khói xanh bay ra ngoài cửa sổ, né qua là ngự mã giám mọi người tai mắt, thẳng đến thất trọng thiên mà đi.

Có một việc, hẳn cần phải phải lập tức làm cho tình tường! (chưa xong còn tiếp)

ps: Đại :. . . Được rồi, không có gia canh cũng không nên nói gì.

Cái kia, vé tháng có thể một lần nữa cho điếm không? Thứ tự thật sự khó coi a.

Hai ngày này con ba ba được tăng giờ làm việc thu phục thật thể thư bản thảo, thật thể bản ta từ đầu tới đuôi tu một lần, rất nhiều nguyên lai chỗ thiếu hụt đền bù đi lên, hy vọng có thể thừa dịp lần này ra thật thể cơ hội cho mọi người biểu hiện ra một cái tinh phẩm bản 《 đại bát hầu 》 . Mọi người đến lúc đó cần phải nhớ rõ nhiều hơn duy trì a ~ ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 339: Đêm Nhập Hồng Hi Cung

Trong nội thất, Lý Tĩnh con mắt đều thẳng.

Đề đặt trên mặt bàn chủ bản hơi phóng xạ trước quang hoa.

"Nhanh như vậy tựa có động tĩnh rồi?"

Na Tra hỏa tiêm thương nặng nề khẽ dừng, nổi giận nói: "Cái này yêu hầu quả nhiên lên trời cũng không an phận!"

Không có có do dự chút nào, Lý Tĩnh bước dài ra ngoài cửa, nhìn quanh tả hữu nói: "Triệu tập tất cả hóa thân cảnh giới đã ngoài thiên tướng!"

"Dạ!"

"Thông tri giám thị thủ tướng! Tùy thời thông báo này yêu hầu động tĩnh!"

"Dạ!"

"Chúng tướng, theo ta đuổi bắt yêu hầu!"

"Dạ ——!"

...

Tại ngự mã giám bên ngoài giữ gìn hồi lâu hai cái Nam Thiên Môn hóa thân cảnh ngự ngạc địa đối với ngọc giản nói: "Hắn. . . Hắn không thấy. . ."

"Không thấy? Không phải nói hấn thừa dịp lúc ban đêm rời đi ngự mã giám sao?"

"Đúng. . . Chính là, chúng ta vừa mới cũng bị lạc. . ."

Chích nửa dặm đường, gần kề nửa dặm đường, hai cái hóa thần cảnh thiên tướng cũng đã triệt để mất đi tung tích của đôi phương.

Ngấn ngủi trầm mặc sau, ngọc giản một chỗ khác truyền đến điên cuồng tiếng gầm gừ: "Hai người các ngươi phế vật! Cho ta tìm! Bất kể như thế nào nhất định phải đem hấn tìm ra ——!"

. . .

Mây mù lượn lờ, hầu tử phi tốc đằng vân mà đi, từng khối cự đại treo trên bầu trời nổi thạch theo bên cạnh xẹt qua.

Hành Giả đạo, hóa thần cảnh Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi, lại thông hiểu Ngô Giả đạo, tu vi như thế, quả nhiên là trên trời dưới đất tuyệt vô cận hữu. Chớ nói thiên binh thiên tướng chưa có ngăn được hấn, qua Nam Thiên Môn, thiên đình trận pháp ở trong mắt hấn càng là thùng rỗng kêu to.

Một đường né tránh qua dò xét thiên binh, vãng lai tiên gia, trạm gác ngầm, chỉ trong nháy mắt, hấn cũng đã đến thất trọng thiên, rơi xuống một ít khỏa thương thiên nguyệt cây trước.

Một đám Thanh Phong xẹt qua. Ánh sáng nhạt trung, đầy trời hoa hồng phiêu linh, này cảnh sắc sững được làm cho người ta thất thần.

Nở rộ hoa hồng ký thác thế gian vạn vật yêu say đắm. Tà đi thì là đoạn đi duyên phận, mang theo sợi sợi lo lắng điêu tàn. Hóa thành bụi đất.

Hầu tử đứng dưới tàng cây ngô ngác ngẩng lên đầu nhìn lên, rất lâu sau đó, thật sâu hít và một hơi, ngược lại chạy về phía cách đó không xa nổi trên đá một tòa hùng vĩ dinh thự.

...

Một vị đạo đồng vội vàng chạy nhập trong điện đường.

"Su phó, này yêu hầu đã vụng trộm ra ngự mã giám, thẳng đến thất trọng thiên mà đi."

"Người có thể nhìn rõ ràng rồi?" Đã nhập định tóc đen lão già đột nhiên mở mắt.

"Đồ nhi thấy thiên chân vạn xác!"

Lời còn chưa dứt, lãng không đột khởi một trận gió.

Đãi đồng tử ngẩng đầu lên, chỉ thấy lão giả kia ngồi xếp bằng chi địa chỉ còn lại có một cái rỗng tuếch bỏ đoàn.

...

Đỏ thắm sắc hành lang gấp khúc trung. Một vị mặc hồng bào lão giả tóc trắng nhẹ nhàng mà đẩy ra cửa phòng đóng chặt.

Trong phòng, bên bàn tròn trên, ngồi ngay ngắn hầu tử chậm rãi đứng lên.

"Gi. . . Yêu nghiệt phương nào!" Lão giả kia mãnh kinh, vội vàng xoay người muốn chạy, đã thấy hầu tử cũng đã đứng ở phía sau hắn.

Còn chưa chờ lão giả kia kinh kêu ra tiếng đến, hầu tử đã xem tùy thân yêu bài ở trước mặt hắn quơ quơ: "Nguyệt lão chớ sợ, ngự mã giám tân

nhậm Bật Mã Ôn tiến đến bái hậu."

"Ngươi. . . Ngươi là vừa chiêu an yêu vương Tôn Ngô Không?"

Lời còn chưa dứt, hầu tử đã thân thủ đem nguyệt lão một bả đẩy vào trong phòng.

Bị cửa kia hạm một vấp, nguyệt lão loảng xoảng loảng xoảng một tiếng ngã ngội trên mặt đất.

Theo hầu tử vừa sai bước con gái đã xuất giá hạm, một cái cảm âm thuật ném roi. Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, cửa sổ kể hết nhắm lại.

Nguyệt lão tâm đều muốn nhảy ra ngoài.

Cái này yêu hầu hẳn mặc dù chưa thấy qua, thực sự đã sớm 听 nghe qua. Bây giờ xem cái này tu vi. Đồn đãi không uổng a!

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì?" Kinh hồn chưa định nguyệt lão chậm rãi sau này chuyển, ấp úng nói.

Nhàn nhạt địa nhìn nguyệt lão, hầu tử chậm rãi co lại tay đến, lạnh lùng nói: "Đầu tiên, hạ quan cũng đã làm cảm âm. Cho nên, đừng kêu cứu, kêu cứu cũng không có. Khiến cho hạ quan tâm phiền ý loạn sẽ phát sinh cái gì, tự khó mà nói. Tiếp theo, hạ quan hỏi một câu. Ngươi đáp một câu. Thời gian không nhiều lắm, cho nên. Yếu chuẩn, nghĩ kỹ tái mở miệng. Đừng mò mẫm đáp. Nếu để cho hạ quan phát hiện ngươi nói láo, sẽ phát sinh cái gì, cũng không bảo đảm."

Nguyệt lão tức giận đến lạnh run.

Cái này mở miệng một tiếng hạ quan, khách khí đến cực điểm, có thể giữa những hàng chữ, đe dọa ý vị sớm đã rõ ràng rành.

"Lớn. . . Lớn mật! Nho nhỏ Bật Mã Ôn dám. . ."

Lời còn chưa dứt, hầu tử một bước về phía trước, một nắm chặt nguyệt lão chỉ hướng ngón tay của hắn, dùng sức một bài.

"Răng rắc. . ."

Hét thảm một tiếng bị sinh sinh dẫu tại đây nho nhỏ trong phòng, nguyệt lão bùm lầy chính mình bị vụn gãy ngón tay kêu rên lên, đầy đất lãn, ngoài phòng người lại hoàn toàn không biết.

Từng bước một vượt qua nguyệt lão, hầu tử bung lên trên bàn ấm trà rót hai chén trà, chính mình bung một ly nhấp một miếng, ngồi xồm đau đến thần sắc đều bóp méo nguyệt lão bên cạnh thấp giọng nói: "Cái kia đệ tam sao. Hạ quan rất chán ghét bị người khác sờ trường chia chia trước, lần sau đừng có lại phạm."

Nói, hắn đem khác một ly trà đưa cho nguyệt lão, nhàn nhạt cười cười, nói: "Đến, uống chén trà nhuận nhuận hầu, ta phải hảo hảo nhờ một chút. Cầm đuốc soi dạ đàm."

Nguyệt lão ngơ ngác nhìn trước mắt hầu tử, khoe mắt nhịn không được quát thẳng tới.

Gặp qua cuồng vọng, chưa thấy qua cuồng vọng đến tận đây. . .

. . .

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân lông mày nhíu chặt, hỏi lâu, bắt đắc dĩ thờ dài: "Lão phu. . . Cái này có phải là dẫn sói vào nhà rồi?"

. . .

Hồng hi cung trong đình viện, hầu tử tùy tiện địa ôm lấy nguyệt lão vai từng bước một đi ra ngoài.

Này nguyệt lão cả co lại thành một cây viết can, sắc mặt đã là dị thường khó coi.

Hầu tử ghé vào lỗ tai hần nói khẽ: "Đừng sợ, tự nhiên điem."

"Có thể không sợ sao?" Nguyệt lão cắn răng nói.

Trong sân đồng tử thấy xong hầu tử, nguyên một đám hoảng sợ không thôi, chỉ là này bên cạnh nguyệt lão hướng hồ không lộ ra, bọn họ cũng không tiện làm gì.

Trước khi ra cửa, một vị hồng y tiểu lại sợ hãi rụt rè địa tới hành lễ, thối thấp giọng hỏi: "Su phó, vị này chính là. . ."

Hầu tử ngón tay hơi run lên, này hóa thành chiếc đĩa lớn nhỏ kim cô bông hướng nguyệt lão kéo kẹt ổ đỉnh đầu, chỉ thấy nguyệt lão vội vàng cười hì hì nói: "Vị này chính là. . . Tân nhậm Bật Mã Ôn."

"Bật Mã Ôn?" Này tiểu lại hồ nghi địa nhìn hầu tử liếc.

Có yêu vương thượng thiên nhậm chức này cũng là nghe qua, có thể cái này Bật Mã Ôn cùng nguyệt lão chức quan phẩm giai kém rất nhiều, như thế kẻ vai sát cánh tựa hồ. . .

Chưa kịp tiểu lại nhiều hơn nghĩ lại, hầu tử kim cô bông lại là hướng nguyệt lão kéo kẹt ổ đỉnh đầu. Này nguyệt lão vội vàng nói ra: "Chúng ta là bạn vong niên, bạn vong niên. . . Ha ha ha ha."

Ngưng cười, cúi đầu dùng ống tay áo lau đi thái dương mồ hôi.

"Nha." Này tiểu lại cuối cùng bán tín bán nghi địa thối lui đến một bên.

Cường ép nguyệt lão, hầu tử nhảy lên đặng vân hướng phía nguyệt cây gào thét mà đi.

...

"Liên lạc tất cả cung. Đừng nói rõ, tỵ âm thâm thăm dò một phen có hay không có dị thường! Bất kể như thế nào, phải bả này hầu tử bắt được! Hiện tại! Lập tức!"

Tất cả văn chức quan viên đều bị quét ra điện phủ. Nguyên một đám vôi vàng sử dụng đều tỵ con đường hướng thiên đình tất cả cung hỏi bình an.

Lý Tĩnh chợt phát hiện làm cho hầu tử thượng thiên làm quan quả thực chính là một cái con ác mộng.

Tại thiên đình ném mất một con Thái Ất kim tiên đại yêu, cái này tính chuyện gì xảy ra?

...

Quảng Hàn cung. Hạm Vi tiên tử nện bước linh xảo tiến độ chậm rãi vòng quanh Phong Linh chuyên, cao thấp dò xét.

Phong Linh vi khẽ cúi đầu, yên tĩnh địa tượng một đứa con nít.

"Dung mạo nội tình lại là thượng thừa, có thể ngươi biết cái gì?"

"Ta, ta sẽ chế phù triện." Phong Linh lấp bắp thuyết.

"Phù triện đều có công tượng phụ trách, quan tiên nga chuyện gì?"

"Ta còn hội luyện đan."

"Luyện đan cũng không quan tiên nga chuyện tình."

Phong Linh quệt mồm trầm mặc.

"Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, ngưoi hội loại nào?"

Phong Linh mảy nhúu lại đến độ có thể vặn ra nước đầy. Trên mặt cầm tình thiên. Nàng là cái gì cũng sai.

Đế Tâm tiên tử theo ngoài cửa lão đầo địa đi vào.

"Làm sao vậy?" Hạm Vi tiên tử hỏi.

"Khồng có gì, tặu một cái quen biết Nam Thiên Môn vặn lại đột nhiên hỏi ta trong nội cung có thể có dị thường."

"Hỏi trong nội cung có thể có dị thường?"

"Dạ, nói là bọn hắn Nam Thiên Môn bắt đầu thực hành mới quy địnհ, sau này mỗi ngày phải nhiều lần hỏi thăm tất cả cung an toàn. Quảng Hàn cung tặu tuyền ta." Đế tâm vui thích thuyết.

"Địa phương khác khó mà nói, này thiên đìnհ, chẳng lẽ còn có khồng an toàn đầo lý?" Nhìn qua đế tâm dạng như vậy, Hạm Vi chợt nhớ tới này cũng đã rời đi tặu muội, bất đắc dĩ thờ dài: "Nếu chỉ là báo cá bình an là tốt rồi, nơi này là thiên đìnհ, cũng đừng. . ."

"Yên tâm đi. Ngưoi thấy ta giống ngu sao như vậy?" Đế tâm cũng đi tới vòng quanh Phong Linh chuyển, nhìn này Tử Hà tiên y sách sách thờ dài: 冇 "Cái này trang dung ai cho làm cho? Thật khồng có phẩm vị."

...

Đầu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân nặng nề mà hắt hơi một cái.

. . .

Rơi xuống nguyệt rể cây bộ. Hầu tử một tay lấy nguyệt lão đẩy hướng nguyệt cây.

"Làm phép!"

"Là. . . Là. . ." Nguyệt lão bắt đắc dĩ địa quơ hai tay, đạo đạo hồng sắc linh lực hợp thành nhập nguyệt cây bên trong.

Chỉ cần nguyệt lão làm phép, trong nội tâm nghĩ người nọ, một tay chạm đến nguyệt cây, liền có thể tìm được tương ứng hoa hồng.

Vươn tay, hầu tử trong nội tâm yên lặng địa nghĩ tước nhi, một tay chạm đến tại nguyệt trên cây.

Tước mà đi thế đến nay cũng đã hai mươi năm có thừa, nếu là chuyện thế, đầu thai thuận lợi mà nói. Nguyệt trên cây có hoa một chút cũng không kỳ quái. Chỉ cần tìm ra đóa hoa này hoa, lại làm cho nguyệt lão giúp đỡ tìm ra người đến. Là được giảm bớt không ít phiền toái.

Hồi lâu, gió nhẹ lay động. Chạc cây chập chờn, một điểm phản ứng đều không có.

"Đây là có chuyện gì, ngươi cho lão tử nói rõ ràng." Hầu tử con mắt chậm rãi xéo xuống một bên lạnh run nguyệt lão.

"Không có, này đã nói lên. . . Nói rõ ngươi nghĩ người nọ còn không có đã thành nhân duyên."

"Vậy được! Ngươi lại đến!"

Nguyệt lão lại là chăm chú thi triển thuật pháp, đạo đạo hồng sắc linh lực hợp thành nhập nguyệt cây bên trong.

Lần này hầu tử lưu lại tướng tượng, hẳn nghĩ chính là Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng cùng Vạn Thánh công chúa, đó là trở thành nhân duyên, nếu là cái này đều có sai mà nói. . . Đã nói lên cái này nguyệt lão tại tìm chết!

Một tay ấn lên đi, chỉ chốc lát, chỉ thấy này đỉnh trong bụi hoa xuất hiện một cái điểm sáng.

Một tay lấy nguyệt lão cả kẹp ở dưới nách, hầu tử "Hô" địa một tiếng bay đến này điểm sáng xử, chỉ thấy một đóa hoa hồng đang tại phóng xạ trước yếu ớt hào quang. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Thân thủ đi đụng vào, đạo đạo quang mang thoáng hiện, lãng không chiếu rọi ra Cửu Đầu Trùng cùng Vạn Thánh công chúa dung mạo.

...

Lãng Tiêu Bảo Điện, trong nội thất, Ngọc Đế lông mày hơi chau lên.

"Này đầu khi, suốt đêm phóng ra, lại là vì bức hiếp nguyệt lão đối nguyệt cây làm phép?"

"Hồi bẩm bệ hạ, này đầu khi bây giờ còn cùng nguyệt lão tại nguyệt dưới cây, Nam Thiên Môn đã điều động thiên tướng đốc toàn bộ lực lượng. Lý Tĩnh thỉnh bệ hạ phái Nhị Thập Bát Tinh Túc trợ trận, để tránh thế cục không khống chế được, hủy và cung khuyết."

Run rẩy ống tay áo chậm rãi ngồi vào trên ghế dựa, Ngọc Đế trầm mặc hồi lâu, nói: "Lão quân bên kia có động tĩnh sao?"

"Phái ra một vị đồng tử thẳng đến thất trọng thiên."

"Trước không nên cử động làm." Đứng lên qua lại bước đi thông thả vài bước, Ngọc Đế lại quay đầu lại chỉ vào Quyên Liêm nói: "Nhị Thập Bát Tinh Túc cũng đừng có kinh động, người đi xem đi liền tốt. Không cần phải hành động thiếu suy nghĩ, chỉ chờ này hầu tử đi rồi, tìm nguyệt lão tinh tế tra hỏi. Việc này, không cần phải lộ ra."

"Dạ."

...

Lúc này hầu tử cũng không biết, hấn cũng đã tác động cả thiên đình thần kinh.

ps: Trước thời gian đổi mới có phải là cũng có thể trở thành cầu vé tháng lý do lạc?

*

*

*

◇ 【 chưa xong còn tiếp. 『 bài này chữ do thiểm thân ảnh tổ @ thiên nhược hữu tình gwj cung cấp 』 . Nếu như ngài yêu mến cái này bộ tác phẩm, chào mừng ngài đến đặt khen thưởng, ngài duy trì, chính là tác giả lớn nhất động lực. 】

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 340: Loạn Trắc 1 Thông

Tóc đen lão già ẩn nấp trong bóng đêm có chút hăng hái nhìn xem.

Tựa như ảo mộng nguyệt dưới cây, hầu tử còn đang dùng sức lăn qua lăn lại.

Qua lại thử mấy lần, hoặc chân hoặc giả, hoặc hư hoặc thực, trên cơ bản hầu tử có thể để xác định nguyệt lão nói không uổng.

Dù sao, tuy nói lên tra nhân duyên tại thiên đình vậy là không cho phép, nhưng cũng không phải là cái gì khó lường cấm kỵ, rất nhiều thiên đình thần tiên cùng nguyệt lão quen biết chỉ cần hơi phí miệng lưỡi là được tuần tra. Nếu không có như thế, vì sao Thiên Bồng có cái nụ hoa tựa thiên hạ đều biết?

Nghĩ đến cái này nguyệt lão cũng sẽ không vì loại sự tình này đối hầu tử lừa gạt, thế cho nên lừa cháy đồ thêm dầu, cầm tánh mạng của mình hay nói giỡn.

Về phần hầu tử vì cái gì dùng sức mạnh. . . Bất quá bởi vì hắn nghĩ tra chuyện tình trọng yếu đến cực điểm, một khắc đều không muốn chờ thôi.

Đương nhiên, là trọng yếu hơn là trên người hắn còn có một miễn tử kim bài.

Nguyệt trên cây nhân duyên là chính xác, nguyệt lão cũng không âm thầm sử trá. Kể từ đó, tựa cơ bản xác định một chuyện: Tước nhi cũng

không chuyển thể, sống lại. Hoặc là chuyển thể sau cũng không có nhân duyên thành hình. . . Loại này kết luận chỉ có thể nói có chút ít còn hơn không.

Nói một cách khác, cũng có khả năng là tức nhi chuyển thể, nàng yêu mến người nào đó, nhưng người nào đó lại không thích nàng. Tại loại này tương tự đơn phương dưới tình huống, nguyệt trên cây cũng sẽ không có hoa của nàng, liền nụ hoa cũng sẽ không có.

Không có thể xuyên thấu qua nguyệt cây tra được tức nhi tâm tích tuy nhiên có hơi thất vọng, nhưng là không có gì cái gọi là. Vốn có cũng không chuẩn bị tiếp cận trước nguyệt cây tìm được tức nhi hồn phách chỗ. Nói cho cùng, còn là sinh tử sổ ghi chép tín nhiệm.

Như vậy kế tiếp, việc này mục đích thực sự, hầu tử tối không yên vấn đề đến đây.

Hắn lặng lẽ nương đến run rẩy không thôi nguyệt lão bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Giả thiết, giả thiết như vậy một loại tình huống, giáp cùng ất lưỡng tình tương duyệt, sau đó ất chết rồi, lại chuyển thể. Chuyển thể thành bính. Giáp chỗ yêu như cũ là ất, nhưng là bính lại đã yêu giáp, nghiêm khắc mà nói ất cùng bính là cùng là một người. Đây nên cũng là lưỡng tình tương duyệt a? Loại tình huống này vẫn thế nào tính?"

Cái này vấn đề hỏi được có thể nói ly kỳ, bất quá nguyệt lão hiện tại mệnh nắm tại người ta trong tay. Tự nhiên cũng không dám chậm trễ. Lược lược suy tư một phen, hắn liền nhíu chặt trước lông mày nói: "Thì phải là nghiệt duyên."

"Nghiệt duyên. . . Cái này nghe như thế nào như vậy không được tự nhiên? Đi a, nghiệt duyên tự nghiệt duyên. Một câu, loại tình huống này, có hay không hoa?"

Nguyệt lão lại là nghĩ nghĩ, nói: "Loại tình huống này cực nhỏ, nhưng là có hoa. Bất quá, là hoa cúc."

"Đi. Người nói có là đến nơi, ta hiện tại tụt trần loại này."

Nguyệt lão lại là án lấy hầu tử ý tứ thi triển thuật pháp, hầu tử dựa vào tước nhi, chính mình, Phong Linh trình tự nguyên một đám trần quá khứ, kết quả cuối cùng, như cũ là không có bất kỳ phản ứng nào.

Đến lúc này, hầu tử mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Không tốn, cái này ít nhất nói rõ một chuyện, Phong Linh cũng không phải tước nhi chuyển thế. Nếu như nàng thật sự là tước nhi chuyển thế mà nói, như vậy chính mình thay vào giáp, tước nhi thay vào ắt. Phong Linh thay vào bính, ba người này hẳn là sẽ có một đóa đại biểu "Nghịệt duyên" màu vàng đóa hoa mới là.

Xem ra là chính mình quá lo lắng, Thái Bạch Kim Tinh không đã sớm nói mình và Phong Linh tại nguyệt trên cây đều không có hoa sao?

"Ha ha ha ha." Nghĩ vậy. Hẳn trung tâm tảng đá lớn không khỏi để xuống.

"Nghĩ trần đều trần xong rồi, lão hủ có phải là. . . Có thể đi thôi?" Nguyệt lão bụm lấy bị hầu tử vịn gáy ngón tay cẩn thận hỏi.

"Đừng nóng vội." Hầu tử nhếch môi vuốt nguyệt lão ô cát mạo nói: "Yếu trần người còn khá."

Khó được tới một lần, tuy nói quay đầu lại cục diện rối rắm tự nhiên sẽ có người thu thập, mà dù sao bị chính mình trộm hỏi gà, lần sau muốn tới sợ là không dễ dàng như vậy, còn không nhân cơ hội trần trần vẹn?

Hầu tử bắt đầu minh tư khổ tưởng còn có ai có thể trách.

Đầu tiên trách Đoàn Chủ.

"Ngạch, hàng này thật là có, đối tượng là trước kia gặp qua Bạch Cáp tinh."

Hầu tử chợt nhớ tới chính mình này hồi lâu không thấy con gái nuôi, con cú mèo cùng bồ câu hậu đại hội trưởng thành xá dạng? Đại Giác nữ nhi chính mình thu đương con gái nuôi. Con trai của Đoàn Chủ hoặc nữ nhi chính mình không có điểm tỏ vẻ giống như có điểm không thể nào nói nổi a. Huynh đệ trong lúc đó, cũng không nên nặng bên này nhẹ bên kia.

"Tính. Vấn đề này dung sau lại nghị."

Kế tiếp Lữ lục quả.

"Quả nhiên không có, cái này chua hủ sọc tinh quả nhiên là nhất định mẹ goá con cô cả đời. Ha ha ha ha. Nghiệp chướng a. Ta có phải là nên ghi phong thư cho hấn ngược lại cá hỉ?"

Kế tiếp là át tố.

Không tổn. . .

Lại trách hắc tử.

Ngạch. . . Còn là không tổn. Tình huống này có điểm bi thức a.

"Tính, không quản hấn, đương đại vương cũng không nên trông nom người ta sinh hoạt cá nhân không phải?"

Lại đến ai hảo?

Hầu tử nghĩ tới Dương Thiên, tâm không khỏi hơi run lên một cái.

"Muôn hay không trác nàng?"

Nhớ tới U Tuyên trong cốc túm ở góc áo của mình tay, này trương hơi trắng bệch, thanh lệ được không gì sánh được mặt, nhú chặt mi, hẳn không khỏi lộ vẻ do dự.

Nghĩ nàng, duỗi ra tay lại chậm chạp không có va chạm vào nguyệt cây trên cành cây.

Trần đầy cảm giác mát trong gió đêm, hầu tử đứng ngẩn ngơ.

Đang lúc này, một thanh âm xa xa truyền đến.

"Lớn mật yêu hầu! Bệ hạ từ bi, xá người trọng tội, dư người chức quan. Người dám cưỡng ép nguyệt lão, phải bị tội gì? Còn không mau mau thúc thủ chịu trói!"

Phong vân tại bốn phía hội tụ.

Ngẩng đầu nhìn lại, hầu tử trông thấy Nam Thiên Môn trọn vẹn trên trăm thiên tướng lãng không xếp thành một hàng. Mà ngay cả bị hầu tử dẫn vật quá sức Nghiễm Mục thiên vương cùng bị hầu tử đánh thành bán tàn Tãng Trường thiên vương đều trong đó. Nhìn thấy hầu tử, hai người này sắc mặt đều hơi biến đổi.

Này cầm đầu, thật sự là Lý Tĩnh cùng Na Tra.

Nam Thiên Môn chúng tướng đã đến, nguyệt lão lúc này đã nghĩ hướng phía bọn họ chạy vội mà đi, lại bị hầu tử liếc trừng trở về.

Hầu tử chậm rãi trần ra khuôn mặt tươi cười, đi phía trước bước một bước, vừa vịn đem nguyệt lão dẫu ở sau người. Rút ra kim cô bổng, hướng

trên mặt đất nặng nề khẽ dừg.

Lập tức, thừa lúc nguyệt cây cự đại lục địa hơi run rẩy, điềm điềm cát đá tróc ra huy sái.

Lục lượng này không khỏi làm cho người ta nhớ tới này huyết nhục tung tóe trung bay tán loạn thân ảnh. Một đám thiên tướng đều mặt lộ vẻ vẻ sợ hãi.

"Ta tưởng là ai? Nguyên lai là Lý Tĩnh lý thiên vương a. Như thế nào, Linh Lung Bảo Tháp vừa phải đi về, lo lắng lại đủ?"

Lý Tĩnh mặt lập tức trướng đến đỏ bừng.

Na Tra vội vàng nổi giận nói: "Ngươi Bất Mã Ôn, đừng vội hồ ngôn loạn ngữ!"

"Hồ ngôn loạn ngữ? Ha ha ha ha, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, thật sự là hồ ngôn loạn ngữ, ta bắt quá một cái nho nhỏ Bất Mã Ôn, các ngươi đường đường lý đại thiên vương, tam thái tử, như thế nào lại đêm khuya mang tề nhân mã gây hấn gây chuyện?"

"Ngươi! Chúng ta tại sao là gây hấn gây chuyện rồi?"

"Như thế nào? Không phải a? Đã không phải. Thì phải là tam thái tử ngươi nửa đêm ngựa da?" Nói, còn thân thủ vỗ vỗ nguyệt lão vai: "Lão nhân, ngươi nói có đúng hay không?"

Này cái tại nguyệt lão trên vai tay hơi giữ chặt. Nguyệt lão đau nhức thiếu chút nữa cả mềm nhũn xuống dưới, bẻ bộn cười lấy lòng nói: "Dạ dạ là."

"Sách sách sách sách. Cái này bát hâu, mới vừa lên thiên cứ như vậy náo. . . Hắc có mấy cái mệnh bồi?" Xa xa bàng quan tóc đen lão già không khỏi loát râu dài thở dài.

Lý Tĩnh dư quang nghiêng mắt nhìn gặp nguyệt lão này bị hâu tử bài chặt đứt, sung giống như móng heo vậy ngón trở, loát râu dài hừ lạnh nói: "Nho nhỏ Bất Mã Ôn dám bị thương nguyệt lão. Nơi này là thiên đình, há lại cho ngươi làm càn! Có lời gì, sẽ chờ bản thái tử đem ngươi áp lên Lăng Tiêu Bảo Điện, cùng bệ hạ nói đi thôi!"

Na Tra nhô lên hỏa tiêm thương Na Tra tụt muốn động thủ, bên cạnh chúng tướng cũng đều lộ ra binh khí chỉ chờ Lý Tĩnh ra lệnh một tiếng.

Gặp tình hình này. Hâu tử tự nhiên cũng là hai tay nắm côn chuẩn bị nghênh chiến.

Một mình đấu hơn trăm thiên tướng. . . Mặc dù nói không có coi như Thiên Bồng Dương Tiễn như vậy đỉnh cấp chiến tướng trong này, nhưng là quả thực làm cho người đau đầu a.

"Chậm ——!"

Đang lúc này, một vị áo bào màu bạc đồng tử từ trên trời giáng xuống rơi xuống hâu tử trước người.

Nguyên bản yếu ra tay chúng tướng không khỏi dừng thế, hâu tử vẫn không khỏi được bật cười.

Tại Hoa Quả Sơn cầm điểm nhiều năm bây giờ rút về tới ngân đồng tử, đây là người quen cũ.

Này ngân đồng tử không dám nhìn nhiều đầu khi, chích hơi điều chỉnh thân hình nhìn về phía nguyệt lão nói, chấp tay nói: "Gia sư nghe nói

nguyệt lão gần đây tay không hề thích, đặc biệt mệnh đệ tử đưa tới linh đan một miếng, kính xin nguyệt lão nhận lấy."

Nói đi, ngân đồng tử theo trong tay áo móc ra một cái khéo léo đan hộp đưa quá khứ. Đã thành lễ, xoay người liền đi.

Đi lần này, Nam Thiên Môn chư tướng. Nguyệt lão, thậm chí cả kia núp trong bóng tối tóc đen lão già đều ngây dại.

Cái này đồng tử bọn họ đều nhận ra, hẳn là Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đồng tử. Có thể. . . Thái Thượng Lão Quân lúc này khiến hẳn đến tông đan dược, còn chuyên môn đưa cá trị tay đan dược, như thế nào cá ý tứ?

Tất cả mọi người lẳng lặng địa ở lại, duy chỉ có còn lại này con khi chống kim cô bỗng cười tùm tùm địa nhìn quanh.

"Như thế nào? Còn đánh nữa thôi?"

Lý Tĩnh mặt đã là lúc đỏ lúc trắng.

"Thiên vương, chúng ta bây giờ làm?" Một vị thiên tướng hỏi.

Hồi lâu, Lý Tĩnh cắn răng xoay người sang chỗ khác, khẽ nói: "Đừng để ý đến hắn. Rút lui!"

Nói đi, xoay người một cái hóa thành kim quang biến mất ở trước mắt mọi người.

Nhất bang tử thiên tướng hai mặt cùng dòm không biết theo ai. Na Tra oán hận nhìn hầu tử liếc xoay người rời đi. Thấy thế, nguyên một đám thiên tướng cũng đành phải phi độn mà đi.

Nhìn xem thiên tướng môn nguyên một đám rời đi. Nguyệt lão đột nhiên có loại khóc không ra nước mắt cảm giác.

Cái này tính chuyện gì xảy ra? Vứt xuống dưới hần mặc kệ?

Thái Thượng Lão Quân chọn lúc này đến tổng đàn được, rõ ràng chính là bỏ đá xuống giếng a!

Nguyệt dưới cây, lại chỉ còn lại có hầu tử cùng nguyệt lão hai người.

Hai người bốn mắt giao đúng.

Chằm chằm vào hầu tử, hồi lâu, nguyệt lão run run rẩy rẩy địa cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Cái kia. . . Còn muốn tiếp tục sao?"

Thân thủ móm móm lỗ tai, không đợi cái này đa sầu đa cảm lão nhân đem mình bức cho ra nước mắt đến, hầu tử cũng đã thật sâu thở dài nói: "Được rồi, hôm nay đùa giỡn đủ rồi, ta đi trở về. Hôm nào nhớ tới còn muốn trách ai, lại đăng môn báỉ phỏng cấp."

Nói đi, cũng không đợi nguyệt lão đáp lại, hầu tử liền hóa thành một đạo kim quang hướng phía bát trọng thiên gào thét mà đi.

Nguyệt dưới cây duy chỉ có lưu lại nguyệt lão lão đầu tử này đứng ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn qua trong tay đàn được cái hộp, còn có này móng heo dường như ngón tay, phác thông một tiếng ngòi liệt trên mặt đất.

"Lại tự mình ra tay giúp hần thu thập cục diện rồi rắm? Thật sự là kỳ." Một mực trốn ở một bên tóc đen lão già chậm rãi lắc đầu, thân hình hơi trước dờn nghĩ tới đi tìm nguyệt lão hỏi thăm tình tường, lại chợt phát hiện Quyển Liêm đã đi đầu một bước phi thân rơi xuống nguyệt lão trước mặt.

Hơi do dự hạ xuống, hần xoay người lại là trốn vào trong bóng tối. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

...

Cái này một & đêm, đôi tại thiên đình đại đa số tiên gia mà nói là vô cùng bình thường một đêm, lại có thật nhiều người không thể ngủ.

Trong chỗ này kể cả Nam Thiên Môn Lý Tĩnh, kể cả tầng thứ chín Lăng Tiêu Bảo Điện Ngọc Đế, kể cả tam thập tam trọng thiên Thái Thượng, còn kể cả ba mươi bốn trọng thiên hòa ba mươi lăm trọng thiên này hai vị.

Đương nhiên, không nhất pháp ngủ nên nguyệt lão cái này không có việc gì yêu loạn khiên hồng tuyến lão nhân.

Bất quá, sự tình thì giới hạn nơi này. Tại không có biết rõ ràng Thái Thượng dụng ý trước, vô luận là nguyệt lão còn là Lý Tĩnh, thậm chí cả Ngọc Đế, cũng không dám lộ ra.

Trải qua một & đêm nổi lên sau, sáng sớm hôm sau, một phân thiệp mời bị theo Đâu Suất cung mang đến Quảng Hàn cung, rơi xuống Thái Âm tinh quân trong tay. . . (chưa xong còn tiếp)

ps: Gần nhất mê trên ngân lâm ca, thân là tinh bột ti, phải vận dụng có hạn lực lượng thay nàng hò hét trợ uy một phen.

《 hủ cỏ vi huỳnh 》 《 lô cô tìm mộng 》 đều rất yêu mến, mọi người có rảnh nghe một chút cáp. ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 341: Thái Thượng Đền Yêu Nhân

Thái Âm tinh quân, lại xưng nguyệt thần, nắm giữ lấy Quảng Hàn cung, cũng là thiên đình chư Thường Nga người lãnh đạo trực tiếp.

Thế gian truyền thuyết nàng là một vị mỹ nhân tuyệt sắc. Kỳ thật nói như vậy cũng không sai, thiên đình nữ sẽ không không đẹp. Cho dù nguyên bản không đẹp, lên trời sau cũng có rất nhiều cơ hội thay đổi bên ngoài đem mình biến mỹ.

Nữ nhân thích đẹp, có thể thay đổi mỹ không có nữ nhân nào không cần phải, thần tiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá, mỹ về mỹ, nếu muốn cầm Thái Âm tinh quân cùng tư sắc khác nhau một đám Thường Nga so với bên ngoài, cái này thật đúng là nan sát nàng.

Chân thật Thái Âm tinh quân, là một vị ung dung đẹp dễ quý giá mỹ phụ, theo bên ngoài trên xem, ước chừng hơn ba mươi tuổi. Đối với bên ngoài mà nói, tối ra vẻ yếu kém nên nàng khí chất cao quý và đa tài đa nghệ nội tình.

Cái này cũng chính là nàng có thể nắm giữ hội tụ trên trời dưới đất nhiều nhất mỹ nữ hội tụ Quảng Hàn cung nguyên nhân.

Lúc này, nàng chính nắm Thái Thượng Lão Quân thiệp mời, lông mày hơi chau lên.

"Phong Linh? Chúng ta trong nội cung có vị này Thường Nga sao?"
Nàng nghiêng mặt đi hỏi bên cạnh nữ quan.

"Hồi tinh quân mà nói, Phong Linh không phải Thường Nga, chỉ là tiên nga. Chính là Ngọc Đế mới phong cái kia, chuẩn bị mang đến ngự mã giám. Hôm qua mới vừa mới đưa đến chúng ta nơi này học tập lễ nghi. Thái Bạch Kim Tinh đặc biệt khai báo, hy vọng ba trong vòng năm ngày liền đem yếu điểm giáo sư xong."

Thái Âm tinh quân yên lặng địa nhẹ gật đầu, này lông mày lại chau càng chặt hơn.

Ngọc Đế mới phong một vị tiên nga, đây không tính là là cái đại sự gì, tuy nói vị này tiên nga là cùng này xú danh chiêu trước Mỹ Hầu Vương cùng nhau thượng thiên, nhưng là không đáng nàng Thái Âm tinh quân tự mình liệu lý. Đối Quảng Hàn cung mà nói, Phong Linh đến thì ra là đi đi qua thôi. Nếu không phải là lão quân phần này sở con, Thái Âm tinh quân cố gắng sẽ không biết tên của nàng.

Nhưng bây giờ lão quân tự mình yếu nhân. Tình huống tự không giống với lúc trước. Tại thiên đình. Lão quân sở con có thể so sánh Ngọc Đế thánh chỉ có tác dụng nhiều hơn. Cho dù lại ly kỳ yêu cầu. Phổ thiên tinh tượng cũng đừng dám không theo.

"Đem nàng mang tới gặp ta đi." Nói, Thái Âm tinh quân thân thủ đem sở con lần lượt dư bên cạnh nữ quan.

Lúc này, Phong Linh đang tại Quảng Hàn cung chỗ nơi hẻo lánh mang một cái chén đĩa cẩn thận địa đi tới.

"Cước bộ bước đại!"

Phong Linh vội vàng thu nhỏ lại cước bộ.

"Tay! Để tay cái đó rồi?"

Phong Linh liền tranh thủ tay rút trở về.

"Eo!" Hạm Vi tiên tử nhin không được một thước dạy học đập vào Phong Linh phía sau lưng.

Cái này cả kinh, trên đỉnh đầu cái khay chảy xuống, âm một tiếng, không đợi Phong Linh kịp phản ứng đã ngã cá nát bậy.

Cô gái nhỏ tội nghiệp địa nhìn qua Hạm Vi tiên tử, Hạm Vi tiên tử thì không nại địa bụm lấy cái trán thở dài: "Đây là cơ bản nhất, người liền những này đều chẳng qua quan. . . Thượng cấp nói ba năm ngày trong muốn cho người học được. Ta xem cho người hai tháng đều chưa hẳn có thể học toàn bộ."

Phong Linh bất đắc dĩ địa quệt mồm. Cúi đầu, không nói được lời nào.

Cái này học đều là cung đình lễ nghi, nàng một trong đạo quan lớn lên nữ tử, ngày bình thường đều là tùy tiện địa, nơi đó dễ dàng như vậy học được hội a?

Cũng khó trách tân tân tiên nga yêu mến theo thể gian cung đình chọn lựa, dù sao có trụ cột, giáo đứng lên cũng dễ dàng.

"Trước tiên đem trên mặt đất mảnh nhỏ quét sạch sẽ." Nói, ngồi ở trên ghế dựa Hạm Vi tiên tử lại chỉ vào một bên để thăm nghĩ: "Đi, giúp nàng cầm một cái mới cái khay tới a."

"Được rồi!" Đế Tâm tiên tử đi từ từ phải đất chạy ra đi, lại cầm cá chén đĩa bay vậy địa chạy trở về: "Cho."

Phong Linh mở to hai mắt im ắng mà nhìn xem.

Hạ Vi tiếp nhận chén đĩa. Liếc Phong Linh, lại trừng đé tâm liếc nói: "Làm sao ngươi cũng đi thành như vậy?"

"Bình thường đi như thế nào có cái gì cái gọi là? Đi ra cửa đi làm cho người ta tìm không ra tặc xấu mới là thật bổn sự." Đé tâm ngẩng đầu lên tại chỗ vòng vo cá chuồng quyn. Biến hóa nhanh chóng, ngoại trừ này trương như trước tính trẻ con mặt, một thân ngây thơ tức thì cở tận.

Tùy ý địa đi hai bước, này tiến độ ưu nhã đến làm cho Phong Linh đều có chút ngây dại.

Hai tay áp tại bên hông, đé tâm thoáng phúc phúc thân thể hướng Hạ Vi tiên tử hành một cá nghi thức bình thường, nói: "Hạ Vi tinh quân, người xem đé tâm cái này lễ nghi học đượ như thế nào a?"

Nói đi, đé tâm chính mình khanh khách nở nụ cười, vui.

Cái này đé tâm theo bên ngoài trên xem bản cũng chỉ có mười ba mười bốn tuổi, cử chỉ ưu nhã Thường Nga cùng hài đồng tâm tính khăng khít cắt, kiêu my cùng đáng yêu đều bao hàm trong đó, thấy Phong Linh đều có chút choáng váng.

Dương Thiên tả chưa cùng thượng thiên đình. . .

Nếu như, nếu như ta cũng vậy có thể giống như các nàng mà nói, có thể hay không. . .

Nghĩ, lòng của nàng không khỏi phác thông phác thông nhảy dựng lên, gò má ần ần nóng lên.

Hạ Vi oán hận trừng đé tâm liếc, nói: "Đừng không có đứng đắn, tinh quân há lại là có thể la hoảng?"

"Dù sao nơi này lại không có ngoại nhân."

"Cái này không phải là người ngoài?" Hạm Vi chỉ vào Phong Linh nói.

"Nàng không tính ngoại nhân." Đệ tâm nhanh như chớp cọ đến Phong Linh bên người, kéo Phong Linh tay nói: "Chúng ta có thể trò chuyện được đến. Đúng rồi, ngươi muốn tới ngự mã giám đi, đến lúc đó ta có thể đi tìm người chơi sao?"

"Đương. . . Đương nhiên có thể."

Đối đệ tâm cái này từ trước đến nay quen thuộc, Phong Linh nhiều ít còn có chút không thói quen.

"Này, ngươi sẽ cho ta một thớt thiên mã cưỡi sao? Ta sớm nghĩ cưỡi cưỡi thiên mã."

"Cái này. . . Có thể như vậy phải không?"

"Đương nhiên có thể, ngươi không phải cùng cái kia tân nhậm Bật Mã Ôn rất thuộc sao? Hẳn đáp ứng là đến nơi."

Vân vân, đi ngự mã giám, cùng Bật Mã Ôn rất thuộc?

"Thiên đình ngự mã, nơi đó là có thể tùy tiện cưỡi? Ngươi đây là mò mẫm hồ đồ!" Hạm Vi nhíu mày quát trước, tâm cũng đã nghĩ tới một chỗ khác.

Tuy nói Quảng Hàn cung tin tức bế tắc, có thể nghề thường đi rồi, Hạm Vi còn là trước sau như một địa lưu ý lấy có quan hệ Thiên Bồng tin tức.

Thiên Bồng lần này gặp rủi ro, nghe nói là bị thế gian một con yêu vương vu oan hãm hại. Cái này yêu vương tên là Tôn Ngô Không, đúng là

lần này thượng thiên nhân Bát Mã Ôn yêu vương. Phong Linh cùng này Bát Mã Ôn rất thuộc, chẳng lẽ là. . .

Ai, tính, thiên đình chính sự nơi đó là nhỏ nhỏ một kẻ Thường Nga có thể quản được?

Nhìn xem đế tâm cao hứng bừng bừng bộ dáng, Hạm Vi đem đến bên miệng mà nói lại nuốt trở vào.

Loại sự tình này, không biết nên là biết càng vui vẻ hơn điểm a. Nàng nghĩ.

Hoàn toàn không biết cái này tiền căn hậu quả đế tâm còn đang lôi kéo Phong Linh lú lú thuyết cười: "Hạm Vi tử tử nói không thể cưới, vậy không để cho nàng cưới quá. Ta nói có thể cưới, người cần phải nhớ rõ cho ta một thốt cưới cưới xem nha. Chúng ta cùng một chỗ cưới đi nguyệt cây ngắm hoa. Sớm muốn đi, đáng tiếc ta tu hành không đủ, bay không đến thất trọng thiên. Nếu là có thiên mã lại bất đồng!"

Phong Linh bất đắc dĩ địa nhẹ gật đầu. Hạm Vi lại chỉ có thể thật dài thở dài.

Tự đế tâm tính cách này. Lúc trước là như thế nào đem nàng tuyên thượng thiên tới?

Gặp đế tâm lại nghĩ đến cái gì chuẩn bị dư Phong Linh nói. Hạm Vi vội vàng một tay đem chén đĩa đưa tới, cái này một lần lượt, Phong Linh tự nhiên thân thủ đi đón, lúc này mới cắt đứt đế tâm tiếp tục mặc sức tương tượng kế hoạch.

"Tốt lắm, chúng ta tiếp tục a." Hạm Vi thản nhiên nói.

Lời còn chưa dứt, đã thấy xa xa một vị Quảng Hàn cung nữ quan chậm rãi đi tới.

"Tỷ tỷ." Hạm Vi cùng đế tâm hai vị Thường Nga vội vàng phúc thân hành lễ, Phong Linh cũng học theo.

"Đứng lên đi." Nữ kia quan nhân nhạt liếc Phong Linh liếc, nói: "Nàng chính là Phong Linh?"

"Hồi tỷ tỷ. Nàng chính là Phong Linh."

Phong Linh hơi rụt rụt thân thể.

"Học được thế nào?"

"Dạ. . . Chỉ sợ nhiều lắm chút ít thời gian tài năng. . ."

Nữ quan sâu hít một hơi thật sâu nói: "Tính, đã đợi không kịp. Cái này áo liền quần cũng không đúng. Hai người các ngươi cho nàng hảo hảo cách ăn mặc một phen, trước đi với ta gặp tinh quân a."

"Gặp tinh quân?" Đế tâm thoáng cái ngẩng đầu lên.

Nữ quan chích nhân nhạt nhìn nàng một cái, đế tâm vội vàng dưới chôn đầu đi, không dám hỏi nhiều.

. . .

Trắng noãn trong điện đường, Thái Âm tinh quân chậm rãi vòng quanh Phong Linh đi dạo, tản bộ.

Cô gái nhỏ cúi đầu, hai tay giao ác trước người, nom nớp run run địa đứng.

Nghiêng mặt đi, Thái Âm tinh quân đối với nữ quan hỏi: "Của nàng lễ nghi cùng giới luật của trời, các loại quy củ. Đều học được thế nào?"

"Nói là hôm qua mới đến, vừa mới bắt đầu học lễ nghi. Còn không có học giỏi. Như là như thế này liền đem nàng đưa ra ngoài, sau này gây ra chê cười, sợ là. . ."

"Đây cũng là không có biện pháp chuyện tình. Một hồi lão quân đồng tử đến đây, chúng ta trước đem người giao đi ra ngoài đi. Quay đầu lại nghe ngóng rõ ràng được an bài đến đâu cá cung, lại an bài cá Thường Nga quá khứ tiếp tục giáo sư chính là."

"Dạ."

Đợi đến vào lúc giữa trưa, Phong Linh đi theo hai vị nữ quan còn có kẻ cả Hạm Vi cùng đế lòng đang trong ba vị Thường Nga đứng ở Quảng Hàn cung cửa cung, đều đứng được hai chân mỗi nhừ, xa xa mới gặp có người.

Phong Linh không khỏi không yên lên.

Tới không phải Thái Thượng Lão Quân đồng tử. . . Mà là Thái Thượng Lão Quân bản thân.

"Cung nghênh lão quân giá lâm Quảng Hàn cung."

Cái này quả thực bả chờ nữ quan cùng Thường Nga cho dọa, nguyên một đám vôi vàng phúc thân hành lễ, duy chỉ có Phong Linh không có hành lễ, ngược lại là mân mê miệng vẻ mặt hồ nghi địa ngắm lấy Thái Thượng.

Cô gái nhỏ này vốn định hành lễ, có thể vừa thấy lão quân này không có đứng đắn tiểu dung, vốn trong lòng kính sợ lập tức hể quét là sạch, ngược lại là trong lúc nhất thời khí không đánh một chỗ.

Cầm đầu nữ quan vốn định kéo một kéo Phong Linh ồng tay áo, mong muốn gặp Thái Thượng nhìn Phong Linh, này thần sắc không giận ngược lại cười, trong lòng biết trong đó có khác càn khôn, cũng liền không làm điều thừa.

Roi xuống địa, Thái Thượng khoát tay áo nói: "Đứng lên đi."

"Tạ lão quân."

"Ngươi gạt ta!" Phong Linh tức giận địa đối với Thái Thượng nói.

"Tiểu nha đầu, lão phu như thế nào lừa ngươi rồi? Lão phu làm việc quang minh lỗi lạc, lần đầu tiên gặp mặt có thể sẽ nói cho ngươi biết lão phu tên gọi là Lý Bá Dương. Muốn trách, chỉ có thể trách ngươi học nghệ không tinh, liền đường đường Đạo Tổ tục danh cũng không biết."

"Phong Linh còn đang trước mặt ngươi quở trách Thái Thượng Lão Quân rồi sao, làm sao ngươi cũng không nói cho Phong Linh đó chính là ngươi?"

Thái Thượng loát râu dài ha ha nở nụ cười: "Lão nhân hồi lâu không có người quở trách, có người ngay mặt quở trách quở trách, ngẫm lại cũng rất tốt."

Phong Linh miệng vênh lên được cao hơn.

Còn có như vậy cùng lão quân nói chuyện?

Bên cạnh tất cả mọi người trợn tròn mắt.

"Đúng rồi, lão phu đưa cho ngươi Tử Hà tiên y?"

"Các tỷ tỷ nói không tốt xem, ném." Phong Linh lạnh lùng nói.

"Không tốt xem? Ai nói? Lớn mật!" Thái Thượng vuốt mở ống tay áo quát mắng nói: "Thái Âm tinh quân lão phụ kia dám nói lão phu tổng quần áo không tốt xem?"

Đang từ trong nội cung đuổi ra tới đón tiếp Thái Âm tinh quân xa xa địa nghe được Thái Thượng hét to thanh, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội vàng dừng bước, chỉ còn chờ làm cho tình huống tình huống lại hiện ra thân.

Về phần này nói Tử Hà tiên y "Không có phẩm vị" để tâm càng là sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Phong Linh trắng không còn chút máu Thái Thượng liếc nói: "Người trông nom ai nói? Ánh mắt không được còn không chuẩn người ta nói rồi?"

"Hành hành hành, lão phụ không hỏi cũng được." Thái Thượng chỉ phải lắc đầu khoát tay nói.

Đến lúc này, để tâm mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Hai người lại là nói chuyện tào lao lên.

Thật vất vả làm cho tình huống đại khái tình huống Thái Âm tinh quân cái này mới hiện thân, này xem Phong Linh ánh mắt thoáng cái theo nguyên bản lạnh lùng biến thành cực nóng.

Khó được gặp Thái Thượng một lần, đã thành lễ, Thái Âm tinh quân liền mời Thái Thượng vào cung an vị, lại bị Thái Thượng dùng còn có chuyện quan trọng vì do từ chối nhã nhặn.

Cái này Thái Thượng giao tình bộ không được, Thái Âm tinh quân lúc này ngược lại bộ Phong Linh giao tình. Nghĩ này Phong Linh bắt quá tại Quảng Hàn cung ngày người một ngày, kinh miệng của nàng vừa nói như

vậy, cảm giác thật giống như từ nhỏ ở Quảng Hàn cung lớn lên giống như. Xong rồi lại đem Hạm Vi mang lên Phong Linh sư phó trên vị trí, đem một đôi ngọc giản phân biệt tặng cho nàng cùng Phong Linh, nói là lúc sau nếu là tại thiên đình có cái gì không hiểu, có thể thuận tiện hỏi thăm. Nếu không phải là Thái Thượng cố ý ngăn lại, không chừng nàng này há mồm còn có thể kéo ra cái gì.

Nói lời từ biệt Thái Âm tinh quân, Thái Thượng liền dẫn Phong Linh ly khai Quảng Hàn cung.

Ước chừng sau nửa canh giờ, cái này một già một trẻ hai người xuất hiện ở bát trọng thiên ngự mã giám. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Không phải nói yếu duy trì ta sao của ta? Vé tháng đều đến hơn một trăm hai mươi danh đi. . . ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 342: Ý Không Ngờ Được Gặp Mặt Phương Thức

Ánh nắng tươi sáng trong cuộc sống, Vân Sương đang tại cùng thao trường tương liên trong sân sửa sang lấy sổ sách, Nguyệt Sương chỉ vào ba cái tiên nô tại nho nhỏ thao trường lí chính lý cỏ khô, hầu tử tắc đem chính mình khóa trong phòng cũng không biết đang làm gì đó.

Đây vốn là bình thường không có gì lạ một ngày.

Không hề dấu hiệu địa, một đạo bạch quang hiện lên, mặc một bộ màu da cam sắc bát quái đạo bào lão nhân mang theo một cái cao hơn người bạch sắc viên cầu xuất hiện ở trước mặt mọi người, sợ tới mức bọn họ nguyên một đám vội vàng vút xuống dưới đỉnh đầu hạ sóng quỳ xuống đất lễ bái.

"Nô tỳ (tiểu nhân) khấu kiến thượng tiên."

Dùng thân phận địa vị của bọn hắn, Thái Thượng Lão Quân bọn họ nhất định là chưa thấy qua, nhưng Thái Thượng một thân này trang phục, chỉ cần mở to mắt đều nhìn ra được là không giống bình thường tiên gia.

Đối mặt thất kinh mọi người, Thái Thượng chích tùy ý địa khoát tay áo làm cho bọn hắn đứng dậy miễn lễ, lại phát trần bãi xuống, bạch sắc viên cầu ở giữa chậm rãi xuất hiện một khóa miệng vỡ, ngay sau đó chạy đến giống như môn vậy lớn nhỏ, quả banh kia trung là một vị thanh lệ thoát tục tiên nga.

Phong Linh nháy mắt con ngươi cẩn thận mà hướng ngoài nhìn quanh, chống Thái Thượng đưa tới tay, dẫn theo màu vàng hơi đỏ làn váy bước ra bạch cầu.

Một màn này thấy một đám tiên nga tiên nô đều có chút trợn tròn mắt.

Phong Linh quần áo, rõ ràng chỉ là vừa thượng thiên tiên nga, đến tột cùng là hà đức hà năng làm cho một vị thượng tiên như thế như vậy?

Không tự giác địa, bọn họ hướng phía Phong Linh cũng là đã thành hành lễ, nhưng không biết nên hô cái gì hảo.

"Hầu tử có ở đây không?" Phong Linh thấp giọng hỏi.

"Nơi này là thiên đình, hẳn còn có thể đi nơi nào?" Hướng trong đó một gian tiểu nhà trệt sử sử sắc mặt, Thái Thượng thấp giọng nói: "Ở nơi này."

Phong Linh cười ngọt ngào, dẫn theo làn váy chạy đi hai bước, rồi lại ngậy ra một lúc, quay đầu lại nhìn về phía Thái Thượng.

"Đi thôi." Thái Thượng gật đầu nói.

Được đến Thái Thượng cho phép, Phong Linh mới lại một lần dẫn theo làn váy mở ra cước bộ.

Như tên của nàng loại dễ nghe tiếng cười ở trong đình viện chậm rãi đây ra.

...

Nho nhỏ trong phòng, hầu tử chính cầm dính nước bút lông đối với nhất quyển trúc giản tinh tế địa vạch lên.

Bầu trời một trên trời đất một năm, thiên đình cùng thế gian có cự đại thời gian kém, bởi vì này thời gian kém tồn tại khiến cho nguyên bản tối đi chi hữu hiệu ngọc giản loại này thông tin phương thức truyền tới đều biến thành một đồng lộn xộn tin tức.

Nếu là thiên quân khá tốt, thường niên cần muốn tiến hành cao thấp câu thông thiên quân có một bộ đặc thù biện pháp dù cho cách Nam Thiên Môn cũng có thể lợi dụng ngọc giản tiến hành giản yếu câu thông, Dương Thiên cũng hiểu được loại này pháp môn, độc thân thượng thiên hầu tử cũng không có loại này tiện lợi.

Bất quá, hẳn lại chuẩn bị một loại khác càng thêm hữu hiệu phương thức —— "Liên độc" .

Hai mảnh trúc giản, chỉ cần trong đó một mảnh viết lên nội dung, một cái khác phiến sẽ xuất hiện giống nhau nội dung.

Nếu là phóng tới thế gian, loại vật này cùng ngọc giản so sánh với thật sự là pháp thiện khả trân. Bất quá đến thiên đình, cách một cái Nam Thiên Môn tựu không giống với lúc trước.

Thanh Vân tử đưa tặng phần lễ vật này có thể cho hầu tử thân ở thiên đình, lại tùy thời tùy chỗ biết được Hoa Quả Sơn tình huống, đưa ra tương ứng ý kiến. Kể từ đó, tuy nói có nghiêm trọng lạc hậu tính, nhưng tối thiểu so với hoàn toàn buông tay cường không phải?

". . . Thiên hà thủy quân tăng mạnh đối Hoa Quả Sơn bên ngoài tàu tuần tra. . . Cùng ra ngoài sưu tập tài liệu tiểu đội phát sinh quy mô nhỏ xung đột, song phương lẫn nhau có thương vong. . . Quân vụ sở hạ phát giao trách nhiệm, đã từ chối những kia yêu quái không thuộc về Hoa Quả Sơn. . . Ngưu Ma Vương đăng xung phong nhận việc, hy vọng thay Hoa Quả Sơn

mạo hiểm ra ngoài thu thập tài liệu. Đoàn Chủy cùng Lữ Thanh đều tỏ vẻ đồng ý. . . Nhìn qua mau chóng hồi phục. . ."

Yên lặng nhớ kỹ, hầu tử nắm trúc giản, này ngòi bút hơi dừng lại. Do dự một hồi lâu, hẳn cuối cùng còn là tại trên thẻ trúc viết xuống "Đồng ý" hai chữ, vẫn không khỏi được thật sâu thở dài.

Tự thân không tại Hoa Quả Sơn, thật sự lo lắng bọn họ ra đi mạo hiểm. Nghĩ đến, chỉ cần mình còn trên trời một ngày, đảm nhiệm Hoa Quả Sơn bảo vệ cái ô, cái này năm yêu vương nên cũng không dám nâng cái gì dị tâm mới đúng chứ.

Ngoại trừ một đoạn này bên ngoài, còn lại còn có rậm rạp chằng chịt giống như con kiến vậy một mảnh Dương Thiên ghi nội dung, chủ quan là hầu tử không tại một năm này lí mới gia nhập yêu quái quá nhiều sinh ra không ít bên trong vấn đề, nhưng nguyên tắc mạnh khỏe, hết thảy đều tại phạm vi khống chế trong, vừa mịn mảnh giới thiệu hầu tử chỗ lời nhấn nhủ các hạng công việc tiến triển.

Hầu tử một nhóm một nhóm nhìn sang, không khỏi lộ ra một tia xin lỗi cười.

Nếu là Lữ lục quái, Cửu Đầu Trùng cùng Đoàn Chủy phạm là có một có thể lo liệu đại cục, cũng không trở thành yếu Dương Thiên một nhân loại nữ tử vì này bang tử yêu quái bốn ba một nhọc.

"Từ nay về sau tổng sẽ có người có thể thay thế. Đây không phải mới vừa mới bắt đầu sao? Chẳng kia bang Ngô Giả đạo yêu quái trưởng thành, tổng hội ra một hai cái soái tài."

Chuyện cho tới bây giờ, vô luận là chính mình, còn là Hoa Quả Sơn, đều thiếu nợ nàng rất nhiều. Nhớ ngày đó ký kết cái kia kiện thời điểm chính

mình còn sợ đầu sợ đuôi địa lo lắng bị dương gia huynh muội kéo xuống nước, không nghĩ tới thoáng chớp mắt hơn mười năm qua đi, lại là thiếu Dương Thiên rất nhiều.

Chỉ hy vọng cái này khoản nợ có thể có trả xong một ngày.

Dẫn theo bút, hầu tử do dự mà có hay không nên ghi hai câu nói trấn an thoáng cái Dương Thiên, có thể đang định hạ bút thời khắc, này ngòi bút vẫn không khỏi được dừng lại.

"Ai?" Hầu tử hơi ngẩng đầu lên đến, này con mắt híp lại thành một đường nhỏ: "Phong Linh?"

Phong Linh là không thể nào một mình theo tầng thứ chín Quảng Hàn cung bay đến bát trọng thiên ngự mã giám, có thể hầu tử không có cảm giác đến cái khác bất luận kẻ nào khí tức.

Môn "Đông đông đông" địa vang lên.

"Hầu tử, người có ở bên trong không?" Phong Linh ngọt ngào thanh âm truyền đến.

Nghe vậy, hầu tử chậm rãi đứng lên, lại là lui về sau một bước, vẫy tay, cửa kia âm âm mở ra.

Ngoài phòng huyền phù nhàn nhạt mây mù trong khoảnh khắc bị cuốn vào trong phòng, chậm rãi phiêu tán.

Kích khởi phong giơ lên màu vàng hơi đỏ sa y, non nốt nữ tử dẫn theo làn váy đứng ở trong mây mù, mở to hai mắt nhìn qua hầu tử, trong ánh mắt mang theo e sợ ý, có vẻ có chút chân tay luống cuống. Giống như sơn dã lí một đóa nụ hoa chớm nở Molly.

Một đám mây khói từ bên trên bay xuống.

Hấp dẫn nữ hài chú ý, sau một lát, nữ hài mới nhìn trước hầu tử, trên mặt tràn ra nét mặt tươi cười, nói: "Hầu tử, ta tới a."

Bình tĩnh mà xem xét, Thường Nga môn phẩm vị xác thực so với lão quân yếu tốt hơn rất nhiều.

Hầu tử hơi ngần ngại, nhẹ nhàng thở ra nói: "Nhu thế nào nhanh như vậy? Ai tổng người tới?"

Phong Linh nện bước nàng tại Quảng Hàn cung học được, còn không phải đặc biệt quen thuộc tới tiên bước gian phòng, lôi kéo hầu tử tay nói: "Ta mang người đi gặp hấn."

"Thấy hấn?"

Nho nhỏ trong đình viện, một cái là thiên đình cao nhất chúa tể, một cái là thế gian vạn yêu chi vương; một cái là thiên đạo hãn vệ giả, một cái là thiên đạo phá hư giả, đứng ở vận mệnh hai đầu giúp nhau đánh cờ hai người, lần đầu tiên giao nhau, lại là tắm rửa tại mềm mại dương quang lí.

Nhìn chăm chú cái này Thái Thượng, hầu tử chậm rãi khơi gợi lên khoe miệng, lộ ra nhẹ nhàng cười.

Liếc qua hầu tử, Thái Thượng con mắt hơi giơ lên, bình thản như thường.

Một đám Thanh Phong nghịch qua, chấp chờn cành lá, lay động quang ảnh.

Cách một cái không rành thế sự nữ tử, có không thể điều hòa mâu thuẫn hai người hướng về lẫn nhau bày ra ra lớn nhất "Thiện ý" . Ai vậy cũng

tướng tượng không đến gặp mặt phương thức.

. . .

Không có chút nào phát giác Phong Linh lôi kéo hầu tử tay từng bước một đi đến Thái Thượng trước mặt, cười nói: "Hầu tử, vị này chính là Thái Thượng Lão Quân, cũng là ta đã nói với người qua 'Lão tiên sinh' . Biết không? Hắn có thể lợi hại, vừa mới tại Quảng Hàn cung, Thái Âm tinh quân khả kính trọng hắn. Lão tiên sinh. . . Ngạch, ta còn có thể như vậy bảo người, được không?"

"Tiểu nha đầu nghĩ như thế nào gọi đều được?"

"Lão tiên sinh, đây là ta đã nói với người qua hầu tử, người là lần đầu tiên thấy hắn sao?"

"Đại khái a." Thái Thượng vuốt cái này râu dài ha ha nở nụ cười.

Nghe được "Thái Thượng Lão Quân" bốn chữ này, bốn phía tiên nga tiên nô cũng không khỏi được hơi thay đổi sắc mặt.

Phong Linh lú rú thuyết trước, nói được mi phi sắc vũ.

Thái Thượng cười đến tượng cá hiền lành gia gia.

Hầu tử lại nửa điểm đều không nghe vào đi, chích khẽ gật đầu, ngược lại đối thủ ở một bên tiên nga nói: "Bị trà a."

"Bị. . ." Nguyệt Sương hơi há hốc mồm tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại nuốt trở vào, hơi phúc thân đạo một tiếng: "Dạ." Lôi kéo muội muội Vân Sương cùng nhau hướng này đi phòng bếp.

Ba người mới vừa ở ngự mã giám đại sảnh ngồi vào chỗ của mình, Nguyệt Sương liền trình lên trà cụ lá trà.

Gặp Nguyệt Sương thân sắc xấu hổ, Thái Thượng thân thủ tại ống tay áo của mình trung móc móc, móc ra một cái cái hộp nhỏ đưa tới, nói: "Lão phu trùng hợp dẫn theo chút ít lá trà tới, không bằng cùng nhau phẩm trên nhất phẩm?"

"Dạ." Phong Linh vui vẻ gật đầu.

Nguyệt Sương nghĩ thân thủ đi đón, lại bị hầu tử ngăn lại: "Đến thăm đều là khách, nào có làm cho khách nhân ra lá trà đạo lý? Lễ nhẹ hướng hồ tình ý trọng, lão quân không phải là ghét bỏ ta đây ngự mã giám không có trà ngon a?"

"Nói chi vậy." Thái Thượng gượng cười hai tiếng, đem lấy ra cái hộp lại là thu trở về.

Hầu tử thái độ lãnh đạm đến làm cho Phong Linh đều có chút kinh ngạc, nàng hơi nhăn nhúm mày, thân thủ kéo hầu tử ống tay áo.

Thấy thế, hầu tử ho khan hai tiếng, bên cạnh ngâm vào nước trà vừa nói nói: "Chuyện lần này, Ngộ Không thay ta Hoa Quả Sơn cao thấp, cảm ơn lão quân."

"Nói chi vậy." Nhàn nhạt nhìn một bên Phong Linh liếc, Thái Thượng loát râu dài nói: "Tiểu nha đầu khó được thỉnh lão phu hỗ trợ, không tốt từ chối nhã nhận a."

Nói đi, ha ha địa nở nụ cười.

Phong Linh trên mặt cũng trán lộ liễu tiểu dung.

Nhìn nàng xem Thái Thượng ánh mắt, nên quả thực tin cái này thuyết pháp, vì chính mình khả năng giúp đỡ trên hầu tử mà vui vẻ a.

Buông ấm trà, hầu tử thân thủ đem hai chén trà nóng chậm rãi đẩy đi ra.

Ngâm trà lao xuống đến, Phong Linh cùng Thái Thượng tùy ý thuyết trước cười, theo mới quen cho tới Hoa Quả Sơn trận pháp bố trí, này bầu không khí vui vẻ hòa thuận, tự phảng phất gia tôn lưỡng vậy. Hầu tử nhưng chỉ là đơn giản địa phụ họa trước, đôi mắt không ở tại Thái Thượng cùng Phong Linh trong lúc đó qua lại.

Như tình huống như vậy, Phong Linh tự nhiên cũng là phát giác, lại chỉ cho là hầu tử bởi vì cùng thiên đình ân oán đối cái này Đạo Tổ còn có chút kiêng kị.

Một bình nước sôi hươg xong, nương nấu nước công phu, hầu tử đem thủ ở ngoài cửa Nguyệt Sương chiêu tiên đến, nhẹ giọng đối Phong Linh nói: "Người không phải nói từ nay về sau tự đứng ở ngự mã giám theo giúp ta sao? Không bằng thừa dịp hiện tại làm cho Nguyệt Sương mang người dạo chơi, hiểu rõ thoảng cái nơi này như thế nào?"

Phong Linh hơi sững sờ, nhìn nhìn Thái Thượng, lại nhìn nhìn hầu tử, nói: "Cần phải hiện tại đi không?"

Hầu tử chỉ là nhìn xem nàng, không nói lời nào.

Ngẩn ngui trầm mặc sau, Thái Thượng cười tùm tùm địa mở miệng nói: "Đi thôi. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. Chẳng lẽ lại còn sợ lão phu với người hầu tử một mình nói chuyện phiếm, chấn động rút xuống lai lịch của người không thành?"

"Ta có cái gì chi tiết hảo run?" Phong Linh chép miệng, lời còn chưa dứt, nhưng chợt nhớ tới cùng Thái Thượng cùng nhau theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi trước Hoa Quả Sơn một đường nói qua lời, này khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi ửng hồng, đến bên miệng mà nói lại cho nuốt trở vào.

Trợn mắt trừng Thái Thượng liếc, nàng chỉ phải lung la lung lay địa đứng lên, theo Nguyệt Sương đi ra cửa ngoài.

Lúc gần đi ánh mắt kia còn có chút không yên.

Nhìn qua Phong Linh rời đi phương hướng, Thái Thượng loát râu dài, ha ha thở dài: "Tiểu nha đầu là hồng loan tinh động sao."

Đồng dạng nhìn qua Phong Linh rời đi phương hướng, hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi: "Đạo Tổ thật là làm không đến nói cho nàng biết sao?"

"Bật Mã Ôn chỉ là cái gì?" Thái Thượng mặt mày buông xuống, trong tay phát trần hơi run rẩy.

Hầu tử như không có việc gì móc móc lỗ tai, nói: "Đương nhiên là chỉ, ta và ngươi trong lúc đó vấn đề." r1152 ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 343: Tâm Sự

Ba mươi lăm trọng bầu trời, lão giả tóc trắng ngời ngay ngắn trên bờ đoàn nghe xong tòa trước đồng tử tinh tế bậm báo, véo chỉ tính toán, không khỏi thở dài: "Rõ ràng tự mình đến ngự mã giám đi. Nói như vậy, lão phu lúc trước lo lắng, đã thành thật. Xem ra, là muốn tự mình ra tay thu phục cái này hầu tử a."

"Đã như vậy, sư phó, có hay không trước cũng phải có hành động rồi?"

Lão giả tóc trắng chậm rãi lắc đầu, cười nói: "Chớ hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, tự sẽ có người vọt tới đằng trước."

"Sư phó anh minh." Này đồng tử chấp tay nói.

"Đúng rồi, bả đợc kêu là Phong Linh tiên nga, cũng tra một chút, chớ để bỏ sót cái gì."

"Dạ."

...

Theo này cách trở tại giữa hai người Phong Linh, giữa hai người cận tồn vùng hòa hoãn rời đi, trong thính đường chỉ vện vện có sự hòa thuận bầu không khí đã không còn sót lại chút gì.

"Chuyện này nhi a?" Thái Thượng nhàn nhạt cười cười, cúi đầu nhìn chăm chú nửa mở nắp ấm trà, bán híp mắt nói: "Bật Mã Ôn hội nói cho nàng biết sao?"

Hầu tử lạnh lùng nói: "Ta và ngươi trong lúc đó chuyện tình, không có quan hệ gì với nàng, ta không muốn đem nàng kéo tiến đến."

Thái Thượng "A" một tiếng, như có điều suy nghĩ địa nhẹ gật đầu, giống như cười mà không phải cười nói: "Đã Bật Mã Ôn không nói, này lão phu cũng không nói. Bất quá, thiên đạo việc, cùng cái này tam giới trong bất luận cái gì một người đều có quan, như thế nào không có quan hệ gì với nàng?"

"Thiên đạo chỉ là ngươi chuyện của mình, ta chỉ quan tâm ta được đến chính là hay không ta nghĩ muốn."

Thái Thượng mím môi, gật gật đầu: "Đã nhìn ra."

Hầu tử nhú chặt trước mi, cúi đầu nhìn chăm chú trước người không có vật gì sàn nhà chậm rãi nói: "Cho nên, ta hy vọng ngươi cách xa nàng điếm. Nếu không, đừng trách ta không khách khí."

Này trong mắt nồng đậm địch ý đã là miêu tả sinh động.

Nghe vậy, Thái Thượng chỉ là nở nụ cười, nói: "Như thế nào không khách khí pháp?"

"Ngươi cứ nói đi?"

"Giống như đêm qua như vậy sao?"

Hầu tử không có trả lời, chích hơi giương mắt nhìn chăm chú Thái Thượng.

Trong thính đường chỉ còn lại có lặng im, mà ngay cả theo cửa sổ linh xuyên vào phong đều phẳng phát thoáng cái cứng lại rồi.

Cúi đầu, Thái Thượng thân thủ vuốt vuốt rỗng tuếch chén trà, hồi lâu, ngậm miệng, chậm rãi nói: "Người quả nhiên là lão phu trúng mục tiêu khắc tinh a, mà ngay cả giết, lão phu cũng giết không được. Có thể người chung quanh lại tràn đầy đều là nhược điểm, người không thể chết được, người chung quanh bất cứ người nào lại cũng có thể chết. Bật Mã Ôn đã nghĩ kỹ chưa, chân nếu như vậy đến trao đổi sao?"

Nói đi, chậm rãi giương mắt nhìn hâu tử, mặt mày mang cười.

Yên tĩnh trong phòng, hai người ánh mắt ngấn ngủi giao hội.

"Người cái này đang dùng Phong Linh uy hiếp ta?" Hâu tử nắm tay chậm rãi rất nhanh.

"Chưa nói tới a." Thái Thượng nhìn hâu tử thờ dãi, nghiêng mặt đi, cười nói: "Bật Mã Ôn sẽ không phải dùng vi, lão phu không cùng Phong Linh đi được gần, không mời nàng thượng thiên, liền không có biện pháp dùng nàng uy hiếp người a?"

Lời này làm cho hâu tử không phản bác được, xác thực, tự hiện tại mà nói, vô luận Phong Linh đứng ở Hoa Quả Sơn còn là đứng ở thiên đình, đối Thái Thượng mà nói đều không có gì khác nhau. Thậm chí hiện tại Thái Thượng bả Phong Linh đưa đến hâu tử bên người thì như thế nào?

Hắn muốn làm cái gì, hâu tử thật sự có năng lực ngăn cản sao?

Ngửa đầu, Thái Thượng loát râu dài ung dung nói: "Nếu không phải là chuyện tối ngày hôm qua, lão phu cũng không lại nhanh như vậy tổng nàng. Chỉ là muốn trước, nhâm như người vậy làm xằng làm bậy xuống dưới cũng không phải cái biện pháp, là nên tìm do đầu đưng chạm mặt, tâm sự."

"Hừ, trò chuyện cái gì?"

Nước đã nấu phí, hầu tử thân thủ nhắc tới ấm nước lại là cho Thái Thượng ngâm vào nước trên một ly trà, cặp kia mắt lại một khắc đều không rời đi qua Thái Thượng mặt.

"Nhìn xem." Đón ngoài cửa xuyên vào gió nhẹ, Thái Thượng thân thủ chỉ vào ngoài cửa mênh mông khung vũ, thở dài: "Thật tốt một mảnh thiên địa a."

Này trong thân sắc lộ vẻ cảm khái, nghiêng mặt qua nhìn về phía hầu tử, hắn nói khẽ: "Ta và ngươi, cùng nhau, triển vọng thoáng cái tương lai như thế nào?"

Hầu tử nghẹn ngào địa nở nụ cười, theo lời của hắn nói: "Như thế nào triển vọng pháp?"

Nói đi, một chén trà xanh đổ lên Thái Thượng trước mặt.

Thái Thượng chậm rãi vuốt mở ống tay áo, duỗi ra hai chỉ nói: "Phản thiên hai lần, náo thiên cung, áp Ngũ Hành dưới núi. . . Ngươi nên hiểu lão phu đang nói cái gì, đoạn đường này đi đến, chính là ngươi muốn cùng này Dương Thiên kết làm vợ chồng, lão phu cũng có thể làm như không thấy. Như thế nào?"

Hầu tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Chớ không phải là ta làm cái gì, còn phải kinh ngươi Đạo Tổ đồng ý?"

"Dương Thiên là bệ hạ thân phong Hoa Sơn thánh mẫu, lại là bệ hạ ngoại sinh nữ, mặc dù phóng tới trong tam giới, này nó thân phận cũng là miễn cảm đến cực điểm. Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi Hoa Quả Sơn thực lực hôm nay, liền có thể tại đây trong tam giới muốn làm gì thì làm rồi?"

Lạnh lùng mà chăm chú nhìn Thái Thượng, hầu tử cắn răng, một chữ dừng một lần nói. "Một ngày nào đó, ta Hoa Quả Sơn sẽ cùng thiên đình địa vị ngang nhau."

Nhìn qua trong khoảnh khắc liền đã giương cung bạt kiếm hầu tử, Thái Thượng đột nhiên kinh ngạc.

Cái này xem như, đá trứng thiết bản trên sao?

Ngẩn ngui trầm mặc sau, hấn chậm rãi tránh được hầu tử ánh mắt, cũng không nói lời nào, chích nhú lại mi, ngửa đầu làm như suy tư về cái gì.

Hầu tử ánh mắt tắc như trước một khắc cũng không rời đi qua, hơi híp híp mắt, nói: "Ta không biết người lúc này xách Dương Thiên là như thế nào cá ý tứ, cũng muốn dùng nàng đến uy hiếp ta sao?"

Thái Thượng hơi hơi nghiêng nghiêng đầu, xoa nắn trước mười ngón nói: "Hiện tại không biết không quan hệ, hy vọng có một ngày người hội hiểu. Ở trước đó, tạm tạm thời cho rằng một cái tỷ dụ a."

"Nói hồi vừa rồi vấn đề kia, người muốn ta theo người yếu đường đi, có thể. Ta chỉ yếu một cái yêu cầu, bả tước nhi trả cho ta. Dem nàng trả cho ta, hết thầy hảo đàm."

Thái Thượng gượng cười hai tiếng, loát râu dài nói: "Vấn đề này, người hỏi trước liền đã biết đáp án, cần gì phải thêm này vừa hỏi? Chính là lão phu hiện tại tại chỗ đáp ứng người, người dám tin?"

"Điều kiện này người không đồng ý, giữa chúng ta liền không có gì hay đàm."

"Phải không? Lão phu lại là cảm thấy có rất nhiều có thể đàm. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát. " bung lên vừa phao trà ngon nhấp

một miếng, bụm lấy chén trà, Thái Thượng chậm rãi nói: "Lão phu vừa rồi đã nói qua, ngươi chỉ cần một người, lão phu là thật bắt ngươi không có biện pháp. Đáng tiếc hồng trần cao vạn trượng, ngươi sẽ phát triển, sẽ có lo lắng, ngươi không muốn đi đường. . . Náo long cung, Chiến Thiên đình, rồi đến chiêu an thượng thiên, kết quả là, ngươi cũng không từng bước một đi tới sao? Thế gian này, rất nhiều sự cũng không phải ngươi muốn thế nào, có thể như thế nào. Có chút lộ , càng không phải ngươi không muốn đi, có thể không đi. Lão phu có lẽ Hoa Quả Sơn một đám yêu quái ngăn ngại an bình, ngươi còn lão phu một cái thiên đạo quỹ đạo, cái này giao dịch, đối với ngươi mà nói đã là có lời đến cực điểm. Nếu không có như thế, chính là ngươi cắn chặt răng không ăn kim đan, lão phu cũng có thể nghĩ ra biện pháp đến cạy mở miệng nhét vào đi!"

"Ta nói, không đem tước nhi trả trở về, ta và ngươi liền không có thỏa hiệp đường sống!" Một câu nói kia, hầu tử cơ hồ là kêu đi ra.

Dur quang trông thấy hầu tử đã rất nhanh nắm tay, Thái Thượng chỉ có thể nhắm lại hai mắt, thật dài thở dài.

Hồi lâu, hắc hơi trợn mắt nói: "Cũng được, trước khi đến lão phu liền đã ngờ tới hội là kết quả như thế. Bất quá từ tục tũ còn là phải nói trước. Đối với ngươi, lão phu là có kiêng kị, cái này không thể cãi lại. Nhưng lão phu cũng không phải có thể mặc người ta cần ta cứ lấy. Coi như tới hôm qua như vậy tùy ý làm bậy thật sự là. . ."

Lời nói ở đây, Thái Thượng liền không xuống chút nữa giảng, chỉ là cười, cười đến hầu tử trong lúc nhất thời có chút tim không được đầu mối.

r1152 ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 344: Cự Linh Thần Đến Đây

Tiếng cười kia truyền đến ngoài cửa, trùng hợp bị trở về Phong Linh nghe xong đi.

"Trò chuyện cái gì trò chuyện vui vẻ như vậy cái đó?" Nàng dẫn theo làn váy, cười hì hì theo ngoài cửa nhô đầu ra.

Chích một cái chớp mắt, Thái Thượng lại đổi lại một ít phó hòa ái dễ gần khuôn mặt biến trở về lúc trước cái kia lão ngoan đồng, hầu tử sắc mặt cũng hơi sự hòa hoãn chút ít.

"Không có gì, cùng nhà của người hầu tử trò chuyện chuyện tối ngày hôm qua."

Nghe vậy, hầu tử sắc mặt hơi biến đổi, hai mắt hướng phía Thái Thượng nghiêng qua quá khứ.

"Trò chuyện chuyện tối ngày hôm qua? Tối hôm qua chuyện gì?" Phong Linh dẫn theo làn váy ngồi vào hầu tử bên cạnh.

Quá ít ha ha địa nở nụ cười, nhìn coi một bên hầu tử, chậm rãi nói: "Nhà của người hầu tử tối hôm qua đi thất trọng thiên, đả thương người ta nguyệt lão, hôm nay nguyệt lão cáo trên Lăng Tiêu Bảo Điện đi, bệ hạ hạ chỉ quả trách lão phu rồi sao. Ai, lúc trước hai người các người thượng thiên, đều là lão phu làm bảo vệ a."

"Thật vậy chẳng?" Phong Linh hoảng sợ mà chăm chú nhìn hầu tử.

Ánh mắt kia thấy hầu tử có chút không được tự nhiên. Thoảng xê dịch cái mông, hầu tử vẻ mặt khinh thường nói: "Ta chính là. . . Nghĩ tra ít đồ, lão già kia không chịu. Cho nên. . . Ta liền thay Ngọc Đế giáo huấn lão già kia xuống. Yên tâm, không có hạ nặng tay, không có gì đáng ngại, không chết được."

"Làm sao người có thể như vậy a?" Phong Linh mi hơi chau nổi lên, nàng tức giận địa trừng mắt hầu tử nói: "Lão tiên sinh hảo tâm hỗ trợ, người cũng không thể làm cho người ta thêm phiền toái."

"Chính là chính là." Thái Thượng lúc này phụ họa lên, vẻ mặt đau khổ nói: "Lão phu nguyên bản gì cũng không trông nom tợ đứng ở Đâu Suất cung lí luyện đan, khó được giúp người ta nói câu, dễ dàng sao? Tiểu nha đầu a, người từ nay về sau ở nơi này. Nên giúp lão phu theo dõi hẳn. Đừng cho hẳn khắp nơi chạy loạn đã gây họa mới tốt."

"Phong Linh hội." Phong Linh nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Nghe vậy. Hầu tử chích bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, cũng không mở miệng.

Lại là tùy ý địa hàn huyên vài câu, hai người liền đem Thái Thượng đưa đến ngự mã giám trong sân.

Sắp chia tay lúc, Thái Thượng chậm rãi lướt hướng cách đó không xa đám mây.

Này trong mây làm như có một thân ảnh lặng lẽ rụt đi.

Đây hết thấy, vô luận là hầu tử còn là Phong Linh đều cũng không phát giác.

Lại là khách khí vài câu, nói chút ít nếu là tại thiên đình gặp được phiên toái gì có thể tìm hấn hỗ trợ các loại mà nói, Thái Thượng liền ngự phong rời đi.

Đã Thái Thượng đi rồi, hầu tử thấp giọng nói: "Người còn nhớ rõ sư phó là như thế nào đánh giá Thái Thượng Lão Quân sao?"

"Cái này. . ." Phong Linh nghĩ nghĩ. Nói: "Sư tôn tựa hồ nói được có chút qua. Nhận thức lão tiên sinh lâu như vậy, ta cảm thấy được lão tiên sinh người cũng không tệ lắm."

"Không sai?" Hầu tử hừ địa nở nụ cười: "Có lẽ a. Bất quá, lão nhân tuy nói yêu lừa dối người, đặc biệt lừa dối ta, nhưng hấn chưa bao giờ nói với ta một câu lời nói dối, cũng chưa bao giờ khuếch đại. Ta nghĩ, sư phó như vậy đánh giá Thái Thượng, tất có đạo lý của hấn."

Nói đi, hầu tử xoay người liền đi, chỉ để lại Phong Linh một người ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ. Bất minh sở dĩ. Chích thấp giọng lầm bầm nói: "Sau này người trên trời nhậm chức, không trả yếu dựa vào lão tiên sinh sao? Nếu là bả người đắc tội. Đến lúc đó tứ cố vô thân, một ít duy trì thiên tướng lại đều là trước kia đối thủ, có thể làm sao bây giờ?"

Nói, không khỏi oán hận dậm chân.

Thái Thượng đi, dư uy lại còn đang.

Tuy nói Phong Linh trên thực tế chỉ là một cá mới thượng thiên tiên nga, Vân Sương Nguyệt Sương hai tử muội cũng không dám chậm trễ, chích coi nàng là thượng tiên đồng dạng địa cung trước, nửa điểm sống không dám làm cho nàng duy trì. Này Nguyệt Sương càng là sửa sang lại ngự mã giám cao thấp tất cả tư liệu đưa đến hầu tử trước mặt, thỉnh hầu tử xem qua.

Đối với cái này hầu tử nhiều một mắt cũng không xem, chích thần nhiên nói: "Trước kia không có ta tại, các ngươi không đều làm được rất tốt sao? Trước kia như thế nào sau này còn thế nào dạng a. Ta liền chiếm một cái phòng, nên cũng sẽ không vương bận. Cái này ngự mã giám cao thấp tất cả sự vụ, sau này cũng là người định đoạt. Nếu là cần đóng dấu, rồi hãy tới tìm ta."

Nguyệt Sương xem không rõ cái này hầu tử đến tột cùng đang suy nghĩ gì, từ đối với Thái Thượng kính sợ, nàng còn là đây, cuối cùng gặp hầu tử kiên trì, chỉ phải ứng đi.

Sau giờ ngộ, Thái Bạch Kim Tinh lại là đi đến ngự mã giám, mang theo hầu tử đi đem thượng thiên thủ tục đều làm. Cái này ven đường, hầu tử lại là bị giống như quái vật vậy địa vậy xem. Tuy nói thiên đình chúng tiên không đợi gặp cái này thượng thiên làm quan yêu vương, nhưng tốt xấu có Thái Bạch Kim Tinh mang theo, một đường cũng coi như thông thuận.

Như thế, trong nháy mắt nửa tháng trôi qua.

Tại nửa tháng này trong thời gian, thiên đình cao thấp vô số ánh mắt chăm chú địa chăm chăm vào ngự mã giám, chính là Nguyệt Sương cũng phát hiện ngự mã giám bốn phía nhiều hơn không ít lạ lẫm tiên gia vắng lai, thân là ngự mã giám chủ sự hầu tử lại thái độ khác thường địa yên tĩnh, chỉ đem chính mình khóa trong phòng đóng cửa không ra.

Hầu tử không chủ động gây chuyện, lại thêm có một có thể ** đem trong ngoài liệu lý được ngay ngắn rõ ràng Nguyệt Sương tại, ngự mã giám thời gian cũng là trôi qua an nhàn.

Đã thân ở thiên đình hầu tử đều không có xảy ra việc gì, trong lúc này thế gian Hoa Quả Sơn tự nhiên cũng ra không được chuyện gì.

Mười lăm năm thời gian, dựa theo Dương Thiên truyền lại tin tức, Hoa Quả Sơn sớm đã phát triển trở thành một cái có được hơn ba trăm vạn yêu chúng thể lực to lớn, râu khắp tứ đại châu.

Mà theo Hoa Quả Sơn lớn mạnh, cùng thiên hà thủy quân trong lúc đó tranh đấu gay gắt cũng là càng ngày càng nghiêm trọng, trong chỗ này nguyên nhân chủ yếu nhất tự nhiên còn là một cái tài nguyên vấn đề.

Ngọc Đế có lẽ dư hậu tử lãnh địa chỉ có Hoa Quả Sơn trong vòng ngàn dặm phạm vi, cứ như vậy một cái nhỏ nhỏ phạm vi có thể cung cấp nhiều ít tài nguyên? Không thể tránh khỏi, Hoa Quả Sơn tự nhiên muốn hướng ra phía ngoài giới cố gắng. Có thể bởi như vậy tự không cách nào tránh khỏi cùng thiên hà thủy quân trong lúc đó xung đột.

Tại sớm nhất kỳ, ra ngoài tìm kiếm tài nguyên phân đội đều là do Hoa Quả Sơn trực tiếp phái ra, bất quá là thay đổi cá cờ hiệu chuẩn bị gặp chuyện không may hảo từ chối. Về sau, theo tại Hoa Quả Sơn một trận chiến trung chịu trọng thương thiên hà thủy quân trì hoãn qua được, đối Hoa Quả Sơn quanh thân lực không chế từng bước tăng mạnh, Hoa Quả Sơn ngoài phái phân đội bắt đầu xuất hiện thương vong, điều này làm cho Hoa Quả Sơn một đám hạch tâm thương thấu cân não.

Vì thế, kinh hậu tử đồng ý, bọn họ tiếp nhận rồi Ngu Ma Vương đề nghị, do yêu vương nắm giữ ấn soái ra ngoài tìm kiếm cần thiết tài nguyên. Đương nhiên, một cái giá lớn là muốn cung cho bọn hắn pháp khí cùng với đan dược.

Có yêu vương môn tọa trấn, Hoa Quả Sơn tại sưu tập tài nguyên phương diện tự nhiên là làm ít công to.

Bất quá loại này ngày tốt lành tại hậu tử cách nở hoa quả sơn ước chừng tám năm sau tuyên cáo chung kết.

Một năm đó, Mi Hầu vương lần đầu tiên từ bên ngoài mang về hư hư thực thực thiên hà thủy quân phòng chế hỏa khí. Những này hỏa khí mặc dù nói không có Hoa Quả Sơn Ngọc Đỉnh chân nhân tự tay điều chế hỏa khí dùng tốt, nhưng cũng đã tạo thành không thấp sức chiến đấu.

Đây nên là trong dự liệu chuyện tình a.

Tuy nói Thiên Bồng bỏ tù, nhưng hấn căn còn đang thiên hà thủy quân. Huông hồ này thiên hà thủy quân bản thân cũng không phải một chi bảo thủ bộ đội. Có càng tốt vũ khí dùng. Bọn họ tại sao phải cự tuyệt?

Từ đó về sau, thiên hà thủy quân hỏa khí nhiều lần địa đổi mới, càng làm càng tốt, yêu vương môn sưu tập hành động cũng bắt đầu liên tiếp bị ngăn trở.

Tuy nói hỏa khí không cách nào đối với bọn họ cấu thành trực tiếp uy hiếp, nhưng sưu tập tài liệu sau nhưng là phải dùng chiến hạm chở về. Một khi chuyển vận thuyền hạm bị tập kích, đó chính là thất bại trong gang tấc.

Roi vào đường cùng, Hoa Quả Sơn đành phải phái ra hạm đội hộ tống, kể từ đó. Thương vong của song phương lại là kịch liệt lên cao. Cũng may, còn đang có thể tiếp nhận trong phạm vi.

Mà theo loại này hiệp đồng tác chiến khai triển, yêu vương môn cùng Hoa Quả Sơn yêu chúng quan hệ tiến thêm một bước kéo gần lại, ả ả có dung nhập Hoa Quả Sơn xu thế. Vì thế, Dương Thiên còn đã từng thông báo hầu tử, hỏi thăm có hay không trực tiếp ra tay ngăn cản. Bất quá không đợi hầu tử hồi phục vấn đề này cũng đã không tồn tại nữa.

Bởi vì, ở đằng kia sau đã xảy ra một kiện làm cho hầu tử có chút trọn mắt há hốc mồm chuyện tình.

Nói cận tòn năm yêu vương chính giữa đứng hàng thứ vị trí cuối Ngục Nhung Vương coi trọng Hoa Quả Sơn một cái nữ yêu, vì vậy cường bắt muốn làm tức phụ.

Tự một món đồ như vậy sự nếu là phóng tới trước kia, hoàn toàn cũng không phải là một kiện trên được mặt bàn chuyện tình. Đường đường Thái Ất kim tiên yêu vương yếu cưới vợ, còn là một người bình thường luyện thần cảnh nữ yêu. Bắt tự bắt, có cái gì dễ nói?

Bất quá phóng đến bây giờ. Phóng tới bị hầu tử "Mang xấu" Hoa Quả Sơn, tình huống lại bất đồng. Một đồng lớn yêu quái yêu cầu Đoàn Chủ hướng Ngưu Ma Vương đòi thuyết pháp.

Vì thế, Đoàn Chủ hẹn nói chuyện một lần Ngưu Ma Vương.

Không cần phải nói, đương lão đại tự nhiên là bao che khuyết điểm, Ngưu Ma Vương sao có thể có thể đơn giản đáp ứng? Khuyên can mãi địa, chính là không chịu đem người thả lại đến, chích hứa hẹn trả giá kếp xù sính lễ.

Tin tức truyền đến Hoa Quả Sơn, yêu chúng môn càng là quần tình sục sôi, đều yêu cầu Đoàn Chủ đối Ngưu Ma Vương đăng một đám yêu vương tuyên chiến.

Ở này trước mắt, Đoàn Chủ cùng Lữ lục quái đột nhiên tự mềm nhũn.

Đương nhiên, hầu tử cũng có thể hiểu được tình cảnh của bọn hắn, dù sao mang lên Hoa Quả Sơn mấy trăm vạn yêu chúng thân gia tánh mạng, đối mặt thực lực cường hãn hơn nữa sau này còn còn nhiều mà địa phương dùng được trước yêu vương môn, cái này quyết định làm thật không là dễ dàng như vậy làm.

Mà chính là một cái nữ yêu, trong mắt bọn hấn hiển nhiên cũng không phải đặc biệt trọng yếu.

Bất quá bọn hấn hiển nhiên lo lắng thiếu một chuyện.

Cái kia luyện thần cảnh nữ yêu, tu chính là Ngô Giả đạo, là Dương Thiên một tay một cước mang đi ra.

Tự tại nội bộ chính huyền não túi bụi thời điểm, Dương Thiên vượt qua Đoản Chủy, chạy đến trong quân doanh vùng cánh tay hô lên. . .

Dựa theo Đoản Chủy theo lời, lúc ấy hấn giơ hồ phù ngăn ở hạm đội phía trước đều không người phản ứng, trơ mắt nhìn cả chi hạm đội cứ như vậy đi theo Dương Thiên chạy.

Mấy trăm tàu chiến hạm đông nghịt một mảnh, họng pháo sáng ngời, đối với yêu vương môn đỉnh núi chính là một hồi cuồng oanh lạn tạc, thẳng tạc đến cả đỉnh núi đều bị gọt thấp mấy trượng mới dừng tay.

Như vậy một hồi lăn qua lăn lại xuống, còn không nghĩ đoạn tuyệt với Hoa Quả Sơn Ngưu Ma Vương đành phải hạ lệnh làm cho Ngục Nhung Vương đem người giao ra đây, Ngục Nhung Vương càng là đang tại chúng tướng trước mặt bị Dương Thiên hung hăng địa quạt vài bàn tay. . .

"Sách sách sách. Nữ nhân này thật sự là. . . Như thế nào làm đến giết người phóng hỏa hoạt động mắt cũng không chớp cái nào a? Cái này còn có thể làm cái hiền thê lương mẫu sao?" Hầu tử không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyện này Dương Thiên không nói tới một chữ, lại là Đoản Chủy cho ghi được tình hình.

Kinh như vậy một náo, yêu vương môn dung nhập Hoa Quả Sơn phỏng chừng phải là ngày tháng năm nào chuyện tình. Đoản Chủy cùng Lữ lục

tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé
tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 345: Chọn Thiên Mã

Nắng dương quang xuyên thấu qua cửa sổ linh chiếu tiến đến.

Vô cùng đơn giản trong phòng, hầu tử mặc một ít tập giao da chiến giáp cong vẹo dựa vào ngòai giường trên, trong tay nắm "Liên độc" híp nửa mắt thấy, thỉnh thoảng lè lưỡi dùng bút lông dính điểm nước bọt ở đằng kia phía trên viết lên một đôi lời.

Bầu trời cùng thế gian thời gian là không ngang nhau. Thường thường hầu tử chỉ viết trên đơn giản một câu, bên kia có thể viết xuống một mảng lớn, hơn nữa này chữ đều là con kiến loại lớn nhỏ, nếu là thay đổi phạm nhân, xem đều không pháp xem.

Hồi lâu, hầu tử hơi giương mắt nhìn coi cung kính địa đứng trước người Nguyệt Sương, nói: "Hắn không phải gặp ta không thể? Bộ hạ phần thưởng hắn thiên mã, khiến cho hắn cảm thánh chỉ chính mình đi chọn, chọn hết dẫn đi cũng được, gặp ta làm gì?"

Nguyệt Sương thấp giọng nói: "Hồi đại nhân mà nói, Cự Linh Thần nói... Nói dựa theo thiên đình quy củ, hắn giá lâm ngự mã giám, đại nhân ngài phải tự mình nghênh đón. Hiện tại đã tại phòng trước náo loạn lên... Nếu là đi trễ, sợ Vân Sương cùng lý đều ngăn không được."

Nghĩ nghĩ, Nguyệt Sương lại cẩn thận địa bổ sung nói: "Cự Linh Thần là ngự phía trước đem, chọc không được."

"Hắn theo ta phạm giai, kém rất nhiều sao?" Hầu tử hỏi.

Nguyệt Sương không có trả lời.

Được rồi, những lời này rõ ràng cho thấy tự rước lấy nhục. Bật Mã Ôn bắt nhập phạm, cái này hầu tử sớm biết như vậy. Bật quá thiên đình không phải người người đều biết hẳn là cá đặc thù nhân vật, phạm là gian yêu vương sao? Cái này há lại là chính là phạm giai có thể nói được quả niệm?

Dưới mắt, Cự Linh Thần cái này hùng hổ địa, rõ ràng chính là tìm đến tra, xử lý như thế nào hảo?

"Tự nói với hẳn ta bị bệnh."

"Cái này..."

Hầu tử chép miệng, dứt khoát nói ra: "Không được tự hỏi hẳn có phải là ngứa da."

Nguyệt Sương ngậm miệng cúi đầu xuống, lặng lẽ nhìn liếc quy ngồi ở một bên Phong Linh.

Phong Linh miệng đã sớm vênh lên được lão cao. Lông mày kẻ đen chăm chú địa nhíu lại. Trùng mắt hầu tử.

Hầu tử hai tay một quán. Nói: "Ngươi nghe được, không phải ta đi ra ngoài tìm phiền toái, là phiền toái tự cá tìm tới cửa."

Nói, hầu tử đem trong tay "Liên độc" thu vào, chậm rãi duỗi lưng một cái nói: "Đi thôi, dẫn ta đi gặp hẳn."

"Chờ một chút!" Phong Linh vội vàng hô lên, thẳng đến trong phòng mặt khác hai người đều hướng phía nàng nhìn sang, nàng mới thấp giọng nói ra: "Nếu không... Để cho ta hỏi một chút 'Lão tiên sinh' ?"

Ngoài phòng lại xa xa địa truyền đến Cự Linh Thần thét to thanh. Nghe được hầu tử đều có chút không nhin được. Miễn cưỡng địa ngáp một cái, nói: "Đi a, người nhanh lên."

...

Ba mươi lăm trọng bầu trời, di la cung, một vị đồng tử bước nhanh đi vào điện phủ, lễ bái ở đằng kia nhắm mắt ngồi xếp bằng lão giả tóc trắng trước người.

"Khởi bẩm sư phó, Cự Linh Thần sáng sớm cầu thánh chỉ, đòi một thớt thiên mã, hiện tại cầm thánh chỉ đến ngự mã giám đi, đang tại ồn ào."

Lão giả tóc trắng khước miệng hơi giơ lên. Lộ ra một vòng mỉm cười.

Đồng tử khẽ ngẩng đầu nhìn lão giả tóc trắng liếc, lễ bái nói: "Đồ nhi có thể cần làm chút gì đó. Kính xin sư phó chỉ rõ."

Mở mắt ra, lão giả tóc trắng bung lên một bên trà xanh nhấp một miếng, cười nói: "Xem ra, là có người kìm nén không được, chuẩn bị tìm tòi trước khi hành động nha. Đi xuống đi. Chú ý Đâu Suất cung, Lãng Tiêu Bảo Điện hướng đi, này hai cái vào Đâu Suất cung tiên nga, còn có cái kia gọi Phong Linh tiên nga, hướng mảnh tra. Có tin tức gì không, lập tức báo lại."

"Đệ tử tuân mệnh."

Lại là thật sâu cúi đầu, này đồng tử khom người thối lui ra khỏi điện phủ.

...

Ngự mã giám, Phong Linh nói: "Lão tiên sinh nói, không cho phép đả thương."

"Không cho phép đả thương?" Hầu tử vuốt cằm nói: "Nói được dễ dàng, đánh không chết còn thành, cái này không thương còn thể nào đánh nha?"

"Thì không thể không đánh sao?"

"Đều giết đến cửa tìm đến tra, còn cùng hấn cãi cộ không thành?"

Đây là lời nói nghe được Nguyệt Sương một hồi kinh hồn táng đảm.

Nếu không phải là thân trong đó, ai có thể tưởng tượng chính là Bật Mã Ôn đang tại cùng một cái mối vừa lên thiên tiên nga thảo luận đến tột cùng là đem một vị ngự phía trước đem đả thương còn là đánh chết vấn đề?

Đem ngọc giản ngưng đến bên môi, Phong Linh lại thấp giọng nói: "Lão tiên sinh nói, tận lực không nên động thủ. Hiện tại thiên hà thủy quân chưa kịp Hoa Quả Sơn đau đầu, hận không thể bắt cá chân đau đem người đuổi hạ giới đi nặng nề mới mở chiến. Nay Cự Linh Thần cùng Thiên Bồng Nguyên Soái là ngày cũ hảo hữu. Lão tiên sinh làm cho chính người nhìn mà làm."

Mẹ nó, đây là thu về hỏa đến chuẩn bị dẫn lão tử nhập hãm hại a?

"Đi a, ta hiểu được." Chậm rãi đứng lên buông lỏng dưới gân cốt, hầu tử thở dài: "Nói cho hấn biết, ta sẽ nắm chắc đúng mực. Nguyệt Sương, dẫn ta đi gặp hấn."

"Dạ."

...

"Làm cho Bật Mã Ôn đi ra gặp ta! Lập tức! Có nghe hay không!"

Ấm trà bị đá lật ra, đổ đầy đất nước trà.

"Lão tử phụng mệnh tiên đến chọn lựa thiên mã, chính là Bật Mã Ôn, dám đóng cửa không thấy? Một cái bắt nhập phẩm tiêu quan cũng dám đối bản tọa bày cái này cái giá? Chớ không phải là yếu bản tọa hủy đi cái này ngự mã giám không thành? Biến, đều cho lão tử lăn đi ra!"

Vân Sương sợ tới mức rúc vào một bên.

Nho nhỏ trong thính đường, mặc một bộ lam sắc khải giáp, giữ lại giống như cây quạt loại chòm râu, dáng người cực kỳ khôi ngô Cự Linh Thần đang lườm một đôi ngu nhân giận dữ.

Ấm trà, chén trà, mà ngay cả nấu nước than lò cũng bị đá ngã lăn, hiện ra màu đỏ lưu quang than đá cút đi được đầy đất.

"Thần tướng bớt giận, thần tướng bớt giận."

Lý đều cả kinh quỳ rạp xuống đất bỗng nhiên dập đầu, nước mắt nước mũi ý vị địa chảy.

Lớn như vậy, cái này nho nhỏ tiên nô sợ là còn chưa thấy qua lớn như vậy cá quan tức giận, có thể nào không sợ?

Nhìn xem cái kia thất kinh bộ dáng, Cự Linh Thần hừ lạnh một tiếng, nhắc chân tụt chuẩn bị hướng hấn đá vào.

Đang lúc này, một thanh âm xa xa địa truyền đến.

"Đá! Dùng sức đá! Không đá là bọn hèn nhất!"

Nâng lên chân lúc này ngừng tạm.

Quay đầu lại, Cự Linh Thần trông thấy hầu tử đang từ ngoài cửa xa xa địa đi tới, đi theo phía sau Phong Linh cùng Nguyệt Sương.

Này tâm đột nhiên lộ bộ một chút, một tay không tự giác địa sờ lên của mình áo giáp.

Ngày đó tiểu trư Hoa Quả Sơn, Cự Linh Thần cũng đi tăng viện, tự nhiên cũng nhớ rõ cái này hầu tử một mình một côn chọi cứng hai vạn trọng kỵ tình cảnh. Yếu đối mặt như vậy một con khỉ...

Hôm nay nhưng hẳn là đặc biệt mặc chính mình dày nhất chiến giáp tới, cũng không biết gánh vác được vài bồng.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Cự Linh Thần chính chính thần sắc, cổ lầy dững khí nói: "Bật Mã Ôn cuối cùng xá được đi ra sao?"

"Nếu không ra người đem ta đây ngự mã giám hủy đi làm sao bây giờ?" Hầu tử cười nói.

Lý đều vội vàng sợ hãi rụt rè địa thối lui đến một bên.

Cự Linh Thần nổi lên kính tựa hồ còn muốn nói điều gì, đã thấy hầu tử một cước bước vào môn nội, đạo đạo linh lực hướng phía bốn phía tản mở ra.

Chích một cái chớp mắt, tại linh lực tác động hạ, đá ngã lăn âm trà, chén trà, thậm chí liền tán lạc nhất địa lông mày đều hồi phục tại chỗ, trên sàn nhà không nhiễm một hạt bụi.

Cự Linh Thần âm thầm cả kinh, đến bên miệng mà nói toàn bộ nuốt trở vào.

Nhìn xem Cự Linh Thần này ngu ngơ bộ dáng, môn nội ngoài ngự mã giám cao thấp người liên can đẳng đều bị âm thầm bật cười.

Như không có việc gì cùng Cự Linh Thần gặp thoáng qua, hầu tử từng bước một đi đến chủ vị trên, vỗ vỗ trên đùi hộ giáp, ngồi xếp bằng xuống, hướng phía ngốc đứng Cự Linh Thần vươn một tay.

"Duy trì, làm gì vậy?"

"Thánh chỉ không cần chăm cho ta xem sao?" Hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra.

Cái này vừa nói, Cự Linh Thần mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, liền vội rút ra này hoàng lụa nhi, cẩn thận địa đưa tới.

Tiếp nhận thánh chỉ, hầu tử mở ra nhìn nhìn, nghiêng mặt qua đối với theo hắn đi vào trong sảnh Vân Sương hỏi: "Mã chọn xong chưa?"

Vân Sương hơi khom người nói: "Còn không có tuyển. Thần tướng nói... Phải đợi đại nhân tới, do đại nhân mang theo đi chọn."

"Không có tuyển cũng không cần tuyển, tùy tiện cho hắn một thớt tỵ thành. Đứng rồi, lý đều trước không phải nói có thất tiểu mã lớn lên có vẻ bệnh, sợ nuôi không sống sao? Tỵ này thất, đi cho hắn dất tới."

Một câu nói kia xuống, người ở chỗ này đều kinh ngạc.

Cự Linh Thần thoáng lấy lại bình tĩnh, mặt lộ vẻ vẻ mừng như điên, dấu cũng không thể che hết.

Cơ hội tới! Bao nôi chế tạo sự cố cơ hội tới! Hắn ở trong lòng hò hét.

Chỉ thấy hắn rất nhanh nắm tay chỉ vào hầu tử quát to: "Lớn mật Bật Mã Ôn, bệ hạ thánh chỉ, ngươi lại dám như thế qua loa ứng phó, rõ ràng chính là khi quân! Đối đãi ta tấu minh thánh thượng, đem ngươi giáng chức hạ phàm đi rồi!"

tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé
tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 346: Cực Kỳ Bi Thương Cực Linh Thần

Ba mươi lăm trọng thiên, di la trong nội cung, hơn mười trương trúc giản tản ra yếu ớt bạch quang vờn quanh lão giả tóc trắng nổi lơ lửng.

Lão giả kia ánh mắt tại rất nhiều trúc giản trung không ngừng đi tới đi lui.

"Này hai vị Đâu Suất cung trung tiên nga thượng thiên trước không đầu nhập tùy ý tu tiên môn phái, tổ tiên cử đại kinh tra không thấy người tu tiên. Trên ngày sau nhậm chức Quảng Hàn cung, chỗ vắng lai chi người, cũng chưa bao giờ vượt qua Quảng Hàn cung phạm vi. Như gắng phải tra mà nói. . . Các nàng cùng này Nghê Thường tiên tử lại là từng có qua lại. Chỉ là như dựa vào cái này điều tuyên tra được, liên lụy phạm vi tụt rộng, cả thiên hà thủy quân đều muốn bao quát tại trong. Dù sao Nghê Thường tiên tử cùng Thiên Bồng Nguyên Soái có chút qua lại. . ."

Đồng tử vi hơi dừng một chút, lại nói tiếp: "Này hai vị tiên nga tra không xuất ra bất cứ vấn đề gì, tiên nga Phong Linh vấn đề lại chỗ nào cũng có. Đầu tiên, cái này Phong Linh chính là hạ giới Linh Đài Phương Thôn Sơn tu Bồ Đề tổ sư ngòi xuống đại đệ tử Thanh Phong tử môn đồ, kinh tra, cùng này thượng thiên làm quan yêu vương Tôn Ngộ Không chúc đồng môn. Đây chỉ là thứ nhất."

"Thứ hai, đệ tử âm thầm xem xét thiên đình các bộ tư liệu, phát hiện nó phúc lộc định số cùng vi chỗ trống, lại không giống như là bị tận lực xóa đi. . . Như là, sửa lại mệnh, sinh biến. Đệ tử đặc biệt phái người cầm sự phó

thủ lệnh đi một lần địa phủ xem xét sinh tử sổ ghi chép, đây là phía trên ghi lại."

Nói, này đồng tử lấy ra một mảnh hơi mỏng ngọc giản hiện lên dư lão giả tóc trắng.

Thân thủ tiếp nhận ngọc giản, lão giả tóc trắng chích nhàn nhạt liếc qua, tại chỗ liền giật mình, chỉ vào ngọc giản nói: "Cái này. . . Sinh tử sổ ghi chép trên lại là như thế ghi lại?"

Đồng tử lễ bái nói: "Bẩm sư phó mà nói, vô cùng xác thực không sai. Tuần tra sinh tử sổ ghi chép, vốn cũng không phải là dễ dàng như vậy, lại bởi vì tình huống này thật sự đặc thù, đệ tử không thể không trước người đi tới đi lui mấy lần xác nhận. Thế cho nên hao phí nhiều như vậy thời gian. Lại chậm chạp không dám hiện lên dư sư phó. Kính xin sư phó trách phạt. . ."

Trầm mặc hồi lâu. Lão giả tóc trắng đem ngọc giản phóng tới một bên, khoát tay áo nói: "Tính, việc này vốn cũng không phải là người một đạo đồng tra được quả niệm, trách không được người. Nhưng còn có những thứ khác?"

"Trừ lần đó ra, chính là này yêu vương Tôn Ngô Không." Đồng tử chấp tay nói.

Lão giả tóc trắng hơi cung trước thân thể, ôm cánh tay trầm tư, cặp mắt kia chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, nói: "Nói nghe một chút."

"Này yêu vương Tôn Ngô Không cũng là tu Bồ Đề tổ sư tọa hạ đệ tử không sai. Chỉ là, nó sinh ra địa chính là Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động lại chỗ Tây Ngưu Hạ Châu, hai người này khoảng cách không chỉ cách xa vạn dặm, còn có Đông Hải cùng Thông

Thiên Hà hai đạo tự nhiên cái chấn, lại tham chiếu thiên hà thủy quân hồ sơ vụ án trung đối nơi này hầu ghi lại. . . Đệ tử bối rối lấy, chớ không phải là cái này đầu khi sinh ra ngày nâng liền đã biết tây mới có tu Bồ Đề tổ sư nguyện thu nó vi đồ, thẳng đến mà đi? Cái này chính giữa, chỉ sợ có chút kỳ quặc a?"

Nói, đạo đó đồ cẩn thận mà chăm chú nhìn lão giả tóc trắng.

Lão giả tóc trắng ánh mắt lóe lên. Tựa hồ lập tức hiểu rõ rồi bên trong càn khôn, hừ địa bật cười. Nói: "Còn gì nữa không?"

"Còn có chính là theo cái này điều tuyên, đệ tử tra được một ít về Hoa Sơn thánh mẫu Dương Thiên, cùng với một trong thập nhị kim tiên Ngọc Đỉnh chân nhân chuyện tình. . ."

. . .

Ngự mã giám.

Tất cả mọi người hoảng sợ mà chăm chú nhìn mặt không biểu tình hầu tử.

Cự Linh Thần trừng lớn hai mắt, ngừng lại rồi hô hấp, chậm rãi lui một bước.

"Ngươi, ngươi đừng vội hồ ngôn loạn ngữ!" Hấn chỉ vào hầu tử giận dữ hét.

Hầu tử há to miệng, nhưng chỉ là gãi gãi gò má, miễn cưỡng mà chăm chú nhìn Cự Linh Thần, hỏi: "Thần tướng a. Ngựa này, ngươi bây giờ là còn chọn phải không chọn?"

"Bệ hạ ban cho thiên mã, bản có thể tùy ý chọn lựa, đây là lệ cũ! Bôn tọa nơi đó giả truyền thánh chỉ rồi?" Cự Linh Thần mồm đủ kính gầm hét lên.

Hàng này vốn là thiên đình nổi danh lớn giọng, kinh hấn như vậy một hô, không chỉ có là cả ngự mã giám, mà ngay cả ngồi xếp bằng tại cự ly ngự mã giám cách đó không xa một khối nổi trên đá tóc đen lão già cũng không khỏi nhú nhú mày.

"Thiên đình còn có loại này lệ cũ?" Hầu tử miễn cưỡng địa nhìn về phía một bên Nguyệt Sương.

Nguyệt Sương liền vội vàng khom người nói: "Ta ngự mã giám quả thật có loại này lệ cũ."

Nghe vậy, Cự Linh Thần lập tức một hồi cuồng hỉ, rồi lại nghe hầu tử miễn cưỡng thở dài: "A? Là ngự mã giám lệ cũ không phải thiên đình lệ cũ a? Vậy đơn giản. Không có ý tứ, cái này lệ cũ từ ta tiền nhiệm sau tỵ sửa lại."

Nói đi, lẳng lẳng địa nhìn Cự Linh Thần, này con mắt khom thành trăng lưỡi liềm, thấy Cự Linh Thần trong nội tâm hết hoảng.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

"Muốn làm gì? Ha ha, còn không phải muốn nhìn một chút thần tướng làm sao ngươi lựa chọn sao. Ngươi là tính toán ngoan ngoan dẫn bệnh lên ngựa đi, còn là, 'Giả truyền thánh chỉ'?"

Quy ở một bên Lý Bình không cẩn thận phát ra yếu ớt tiếng cười, nụ cười này, Cự Linh Thần này mở lớn mắt lập tức trương đến đỏ bừng.

Thế tới hung hung, kết quả đá trên miếng sắt. Yếu thật sự là như vậy đi, hấn đường đường Cự Linh Thần sau này tại thiên đình còn thế nào hửn?

Cẩn rằng, hấn sử xuất bú sữa mẹ lực gầm hét lên: "Hiện tại chúng ta chưa kể tới bệ hạ ý tứ. Lão tử gắng phải chọn, người nhỏ nhỏ Bật Mã Ôn còn có thể ngăn cản không thành!"

Rồng bãi, hấn xoay người xuất môn, hướng phía chuồng mắt mạng địa chạy như điên.

Này thân hình từ xa nhìn lại, càng như là chạy trời chết.

Một màn này thấy ngự mã giám tất cả mọi người có chút tròn tròn mắt, mà ngay cả xa xa nhìn chăm chú ngự mã giám tóc đen lão già cũng không khỏi được lắc đầu thờ dài.

Hữu dũng vô mưu, giảng đúng là loại người này đi.

Một lòng nâng lên cuồng hống mắt Phong Linh cuối cùng nhẹ nhàng thờ ra: "Khá tốt, hấn biết khó mà lui. Kỳ thật làm cho hấn lựa chọn cũng không có gì, đúng không?"

"Phải không?" Hầu tử vỗ vỗ đùi chậm rãi đứng lên, nhóm mở miệng cười nói: "Cái này tổng trên mặt môn cũng không đánh, sau này có thể như thế nào tại đây thiên đình chỗ dựa a?"

Phong Linh trong nội tâm cả kinh, vội vàng ngăn cản đến hầu tử trước người: "Lão tiên sinh nói không được thương!"

"Tìm ta ngự mã giám đến giương oai, đây là chán sống sai lệch." Vuốt vuốt bao cổ tay, hầu tử thân thủ đem Phong Linh đẩy ra, nói: "Yên tâm, nói không thương tự nhất định sẽ không đả thương."

Nói đi, hấn đi nhanh hướng phía ngoài cửa đi đến.

Ước chừng sau nửa canh giờ, cũng đã hôn mê quá khứ Cự Linh Thần bị bới ra cá tinh quang trói gô đỗi chiều tại nguyệt trên cây, trên cổ treo khối tấm ván gỗ, trên thư —— "Trộm mã tặc" .

Vây xem tiên gia tinh tế kiểm tra phía dưới, ngược lại thật sự là nửa điếm vết thương không thấy.

...

Nói cái này nguyệt cây chỗ thất trọng thiên, cùng Nam Thiên Môn cực kỳ tới gần, mà Nam Thiên Môn lại là thiên đình môn hộ. Bàn về đến thuộc về thiên đình giao thông yếu đạo.

Cự Linh Thần khoảng chừng nguyệt trên cây treo một canh giờ không đến. Không đợi hấn theo đang hôn mê tỉnh lại. Nam Thiên Môn thiên binh liền nhận được tin tức phái người chạy đến giải cứu. Nhưng là tựu cái này một canh giờ không đến thời gian, đã có trọn vẹn hơn một ngàn tiên gia tiên nô tiên nga vây xem, này thanh thế sao mà to lớn, nhâm Nam Thiên Môn thiên binh như thế nào đuổi đều đuổi không đi.

Thật vất vả bị thiên binh tỉnh lại Cự Linh Thần thấy rõ tình huống trước mắt sau, đầu tiên là sắc mặt tím lại, tiến tới miệng sùi bọt mép, lại là ngất quá khứ.

Rơi vào đường cùng, thiên binh môn đành phải dùng áo choàng đưa hấn khỏa trên. Khiêng hồi Nam Thiên Môn quân coi giữ doanh địa.

Vài canh giờ sau, Cự Linh Thần ngự mã giám chịu nhục tin tức liền truyền khắp thiên đình mỗi góc.

"Vương bát dê con, chết không yên lành! Chết không yên lành! Chết không yên lành!"

"Cho." Na Tra thân thủ đưa qua một khăn tay.

"Cám ơn." Tiếp nhận khăn tay, Cự Linh Thần hung hăng địa thử bả nước mũi, lại là tiếp tục đấm ngực dậm chân: "Bả ta một đàn ông lấy hết treo trên cây. . . Điều này làm cho ta từ nay về sau như thế nào gặp người a a a a!"

Trong đại trường, Na Tra bắt đắc dĩ mà nhìn xem cao lớn thô kệch Cự Linh Thần ôm cái đầu gào khóc khóc rống, một bả nước mũi một bả lệ địa, trong lúc nhất thời còn thật nghĩ không ra cái gì lời an ủi.

"Đều tại ta." Đứng ở doanh trường ngoài Thiên Phụ bắt đắc dĩ thở dài: "Nếu không phải là ta đồng ý hấn đi, sự tình cũng sẽ không náo thành như vậy."

Lý Tĩnh quay đầu lại nhìn một cái doanh trường, đúng lúc Na Tra vén rèm lên đi ra.

"Còn đang khóc?"

"Đúng vậy. Tượng đàn bà giống như." Na Tra bủ môi nói: "Cái này yêu hầu ra tay cũng quá đen."

"Hấn khóc chuyện tình, đừng nói ra."

"Biết rằng. Cha."

Liếc qua Thiên Phụ, Lý Tĩnh khẽ nói: "Cũng không là lần đầu tiên ăn này hầu tử thiệt thòi, làm sao lại sẽ cho rằng loại biện pháp này hữu dụng?"

"Hoa Quả Sơn thế lực ngày càng lớn mạnh. . . Là chúng ta quá mau."

"Bệ hạ có biết hay không các người làm như vậy?"

"Cái này. . ." Thiên Phụ do dự mà nói ra: "Còn không kịp báo cáo bệ hạ."

"Lão quân thái độ còn không trong sáng, bệ hạ lại không có tỏ thái độ duy trì, các người sử loại này thủ đoạn nhỏ, chính là tự rước lấy nhục. Người trước hồi Vân Vực Thiên cảnh đi thôi, chuyện bên này, ta sẽ cùng khi thì động."

Xoay người, Lý Tĩnh liền muốn ly khai, Thiên Phụ lại liền tranh thủ hấn gọi ở.

"Cái kia, thiên vương, còn có một việc muốn mời ngài giúp đỡ chút."

"Chuyện gì?" Lý Tĩnh dừng bước lại quay đầu.

"Đồng hành vài cái huynh đệ nghĩ tại trước khi đi đi nhìn thoáng cái nguyên soái."

Lời nói ở đây, tịt đứng lại.

Lý Tĩnh vẻ mặt nghi hoặc địa nhìn Thiên Phụ, Thiên Phụ tắc ánh mắt lập loè.

"Nguyên soái chúc trọng phạm, không được thăm hỏi. . . Cho nên. . ."

Lý Tĩnh cuối cùng kịp phản ứng Thiên Phụ là có ý gì, lại là hừ một tiếng, hỏi: "Các người khơi thông không được thiên lao quan hệ?"

"Theo chưa làm qua, cho nên. . . Muốn mời thiên vương hỗ trợ. Như cần tổn hao mà nói, mấy người chúng ta cùng nhau một điểm kim tinh." Nói, Thiên Phụ bề bộn theo trong tay áo lấy ra một túi kim tinh.

Xem phân lượng, ước chừng có hai ngàn cao thấp.

Hai ngàn kim tinh đối Lý Tĩnh loại này ăn không hướng chơi tiểu kim khố có thể tham ô trăm vạn quân phí mặt không đổi sắc cao cấp tướng lãnh mà nói gì cũng không phải, đối Thiên Phụ loại này xuất thân thiên hà thủy quân tướng lãnh mà nói, cũng đã là bút khoản tiền lớn.

Nhìn này nặng trĩu gói to, Lý Tĩnh nhin không được mắt trắng không còn chút máu, nghiêng mặt qua đối Na Tra nói: "Dẫn hấn đi tìm cầm quốc thiên vương, nói ta làm cho hấn nghĩ cách khơi thông xuống. Kim tinh cũng không cần bọn họ ra, chúng ta Nam Thiên Môn còn không thiếu cái này ít đồ."

Nói đi, xoay người liền đi, trong miệng lầm bầm nói: "Thật sự là cái gì đem mang cái gì binh, đi cá hồi đều tìm không thấy phương pháp."

Thiên Phụ này nét mặt già nua không khỏi hồng một chút, vội vàng hô: "Tạ thiên vương!"

Hấn cũng không biết, muốn vào thiên lao thăm hỏi trọng phạm, nếu là đánh trúng Nam Thiên Môn cờ hiệu đi, bất quá phí phí miệng lưỡi. Có thể nếu là đánh trúng thiên hà thủy quân cờ hiệu đi, hai ngàn kim tinh vút xuống dưới đi liền phao cũng sẽ không bốc lên một cái.

Mấu chốt nhất chính là, thiên đình không ai dám thu thiên hà thủy quân kim tinh.

Chấn động một thời "Cự Linh Thần ngự mã giám chịu nhục án" cứ như vậy qua loa địa hạ màn, làm khổ chủ Cự Linh Thần từ đó về sau nhìn thấy Bật Mã Ôn đường vòng đi, chuyện này xách cũng không dám xách, chích đương ăn ngậm bồ hòn. Vốn là nghĩ an nhàn sống hầu tử tự nhiên càng sẽ không đi trêu chọc.

Kể từ đó Ngọc Đế cũng dứt khoát dương giả không biết, đỡ phải cái này không minh bạch chuyện tình bắt được Lăng Tiêu Bảo Điện trên cõi cộ, nghe tâm phiền. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát.

Bất quá, ẩn ẩn địa, cả thiên đình cao thấp đối vị này tân nhậm ngự mã giám chủ sự ẩn tượng cũng đều phát sanh biến hóa.

Đến hầu tử thượng thiên ngày thứ mười chín, thiên đình phủ kho phái ra một vị đặc sứ mang theo kim tinh đi tới ngự mã giám. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Trước giao chương thứ nhất.

Nói, mọi người thật sự quá mãnh liệt. . . Ta là bảo hôm nay xoạt đến thứ chín mươi, ni mã, hiện tại tám mươi đều nhanh đến. Điều này làm cho ta làm sao chịu nổi? Ta vốn có kế hoạch trước ngày mai sẽ nói mục tiêu tám mươi lăm gia canh, hiện tại cũng tám mươi bốn. . .

Tiếp tục cầu

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giải Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 347: Ngự Mã Giám Chi Phí

"Cái này một phần, là ngự mã giám hằng ngày chi phí. Còn có, cái này một phần là Bất Mã Ôn. . . Đây là đại nhân ngài bổng lộc, tiểu nhân cũng cùng nhau cho người dẫn theo tới."

Nhìn nhìn trên bàn này một lớn một nhỏ hai cái gói to, lại ngẩng đầu nhìn đứng ở trước mắt hẳn cái này ra vẻ cung kính tiểu lại, hầu tử hỏi: "Ta còn có bổng lộc?"

"Đương nhiên là có, tại thiên đình, chính là tiên nô, tiên nga cũng có bổng lộc, đại nhân ngài như thế nào lại không có?" Tiểu lại nhàn nhạt cười cười, trong ánh mắt mang theo sợi sợi cảnh giác.

Cái này yêu hầu bên ngoài thanh danh cũng không quá hảo, nếu không phải là làm theo phép phải đến, đánh chết cái này tiểu lại cũng không muốn đặt chân ngự mã giám một bước.

Hầu tử thân thủ đem hai cái gói to cùng nhau nắm tới, mở quăng đê vỡ hướng bên trong nhìn thoáng qua, trông thấy lờ lờ sáng lên kim tinh, lấy tay ước lượng, đại gói to ước chừng có sáu trăm kim tinh, này túi đối phương công bố là chính mình bổng lộc, ước chừng có hai trăm kim tinh.

"Cái này bổng lộc là như thế nào tính?" Hầu tử thuận miệng hỏi.

Một bên Nguyệt Sương thấp giọng nói: "Đại nhân bổng lộc là mỗi ngày mười kim tinh, theo tiền nhiệm ngày tính lên, hôm nay ngày thứ mười chín, nơi này nên một trăm chín mươi kim tinh."

"Là một trăm tám mươi kim tinh, hôm nay còn không có qua." Này tiểu lại vội vàng cường điệu nói.

Hầu tử này mi lập tức chau thành chữ bát (八): "Hắc, hôm nay đình còn là theo như ngày tính bổng lộc?"

"Cũng không hẳn vậy, nếu là khi đến giới việc chung, đó chính là theo như năm tính." Tiểu lại nói.

"Cái này bên cạnh chính là như thế nào tính?" Hầu tử lại chỉ vào này túi lớn tử hỏi.

"Bên này là chúng ta ngự mã giám hằng ngày chi phí." Nguyệt Sương nói: "Cũng là theo như ngày tính. Cả ngự mã giám thiên đình mỗi ngày phê hạ chi phí là hai mươi kim tinh, nếu là không có đi dẫn, phủ kho mỗi ba mươi ngày phái người tổng một lần tới, nếu là cần dùng gấp cũng có thể trực tiếp quá khứ lĩnh, theo như ngày tính. Cùng đại nhân bổng lộc vậy đạo lý."

"A? Chúng ta cái này ngự mã giám bình thường còn muốn dùng kim tinh?"

Lời này này tiểu lại nghe xong muốn cười lại không dám cười, chích đến mức sợ. Này xem hầu tử ánh mắt thoáng cái tăng thêm một phần trào phúng hương vị.

Một bên Phong Linh bề bộn hướng hầu tử nháy mắt.

Thấy thế, hầu tử chính chính thần sắc đạo: "Đã thành, đông tây chúng ta đều thu được đến. Bên này. . . Ta còn có chút việc bề bộn, trước hết không vời đến."

Này tiểu lại bản đã sớm hận không thể nhanh lên đi. Vừa nghe hầu tử lời này, lúc này gật đầu liên tục, khom người cáo lui.

Đãi Vân Sương đem tiểu lại đưa đi ra ngoài, Phong Linh đẹp trước miệng u oán nói: "Người thì không thể chờ hấn đi hỏi lại sao? Người nhìn hấn vừa mới xem ánh mắt của người đã thành cái dạng gì rồi?"

"Được rồi. Có quan hệ gì? Bọn họ thích làm sao xem thấy thế nào, ta một con yêu quái, dùng trước quan tâm thân tiên cách nhìn?"

"Người hiện tại cũng là thân tiên." Phong Linh cường điệu nói.

"Được rồi được rồi." Hầu tử khoát tay áo, chỉ vào này túi lớn tử, đối với Nguyệt Sương nói: ". Người nói, chuyện này ta có hứng thú."

"Người không phải nói ngự mã giám chuyện tình người không quản, do Nguyệt Sương toàn quyền xử lý sao?" Phong Linh quệt mồm nói.

"Khác không quản, nhưng cái này kim tinh chuyện tình ta có hứng thú. Đến, nói tiếp đi."

Nguyệt Sương nhẹ gật đầu, nói: "Kỳ thật đại nhân vừa mới nói cũng đúng, chúng ta cái này ngự mã giám, ngày bình thường ngược lại thật sự là không dùng được cái gì kim tinh. Cái này mỗi ngày hai mươi kim tinh, trong đó đại đa số chỉ dùng để đến phát ngự mã giám mọi người bổng lộc. Trong chỗ này Nguyệt Sương là mỗi ngày ngũ kim tinh, Vân Sương mỗi ngày ba kim tinh. Lý Bình, lưu lớn, lưu hai mỗi người mỗi ngày đều là hai kim tinh, bây giờ tăng thêm Phong Linh hai kim tinh, tính xuống quang phát bổng lộc muốn dùng xong mười sáu kim tinh. Chỉ còn lại bốn kim tinh. Ngày bình thường dưỡng mã dùng cỏ khô, mã bị bệnh yếu y dược, mọi người ẩm thực, từ trên xuống dưới các loại tu tu bổ bổ, đều ở đây bốn kim tinh trong đó."

"Vì cái gì bổng lộc của ta một mình lấy ra, bổng lộc của các người lại là do ngự mã giám hằng ngày chi phí lí tiền trả?" Hầu tử hỏi.

"Bởi vì đại nhân là có tiên tịch, phàm có tiên tịch giả, nó bổng lộc đều là do phủ kho một mình phát."

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu, chỉ chỉ Phong Linh, vừa chỉ chỉ chính mình, nói: "Nhiều chúng ta cái này hai miệng, phía trên sẽ không xách bả mỗi ngày hai mươi kim tinh trưởng một trưởng?"

Nguyệt Sương nhàn nhạt cười cười. Nói: "Đại nhân sơ đẳng vị, có chỗ không biết. Thiên đình phủ kho. Từ trước đến nay đều là chích tính tổng số, phát xuống dưới sau do các bộ tự hành an bài. Chính là tăng nhân thủ, cũng sẽ không điều chỉnh. Đừng nói là chúng ta ngự mã giám, chính là thiên quân cũng là như thế. Bất quá, thiên quân nếu là chiến tích hiển hách, vừa đến có ngoài mức tưởng thưởng trích cấp, thứ hai còn có thể xin tăng cường quân bị. Chúng ta ngự mã giám nhưng là không còn loại này tiện lợi."

Hầu tử co lại tay lẳng lẳng nghe Nguyệt Sương tinh tế bấm đốt ngón tay trước.

"Biện pháp duy nhất, chính là theo trong chúng ta bộ điều chỉnh. Lúc trước có mỗi ngày sáu kim tinh chi phí, xem như so với dư dả. Những năm này, ngự mã giám cao thấp ăn mặc tiết kiệm địa lại là tiết kiệm hai trăm kim tinh, bất quá dựa vào cái kia trợ cấp, thực không phải kể lâu dài."

"Đương nhiên, đại nhân cũng không cần vì thế lo lắng, mấy ngày nay Nguyệt Sương đã nghĩ kỹ như thế nào phối hợp. Dem Nguyệt Sương bổng lộc giảm vì ba kim tinh, như vậy dù cho khấu trừ Phong Linh bổng lộc, mỗi ngày cũng còn có thể còn lại sáu kim tinh chi phí, tuy nói không có lấy trước như vậy dư dả, dư không dưới cái gì, nhưng là tổng không đến mức

quá túng quẫn. Những ngày này qua được xuống dưới, phó thác việc cũng không trở thành ra cái gì gốc rễ."

"Cài người bồng lộc, như vậy sao được?" Hầu tử lúc này nói ra.

Một bên Phong Linh vội hỏi: "Nếu không, Nguyệt Sương tả, ta cũng không cần bồng lộc, dù sao ta cũng vậy không có địa phương nào cần dùng kim tinh."

Nguyệt Sương nắm Phong Linh tay nhàn nhạt cười cười, nói: "Cái này hai cái kim tinh nha, là thiên đình thấp nhất bồng lộc, không thể lại giảm. Hơn nữa người bây giờ là mới thượng thiên, sau này người liền biết rằng. Tại đây thiên đình nha, người khắp nơi đều được dùng kim tinh."

Nói đến đây, Nguyệt Sương mới nhớ tới Phong Linh ngày đó là Thái Thượng Lão Quân tự mình tổng tới, không khỏi dùng một chút, thu thu thần, ngược lại đối hầu tử nói ra: "Lúc trước là vì Nguyệt Sương tạm thay mặt Bật Mã Ôn chi chức, bồng lộc mới có năm cái kim tinh nhiều như vậy. Bây giờ đại nhân cũng đã tiên nhiệm, Nguyệt Sương ngoại trừ cái này chức, cùng Vân Sương vốn là là giống nhau. Dẫn cùng Vân Sương vậy bồng lộc, cũng mới hợp lý."

"Cất, ta đây tính cái gì tiên nhiệm a?" Hầu tử khoát tay áo hừ cười nói: "Hiện tại không giống với là người xử lý công việc sao? Đã thành, người không cần nói nữa, bồng lộc của người gia đến mười kim tinh, những người khác bồng lộc một mực gấp bội, liền Phong Linh cùng nhau gấp bội đi. Sau này các loại chi phí cũng không cần giảm đi, nghĩ xài như thế nào xài như thế nào!"

Cái này vừa nói, Phong Linh cùng Nguyệt Sương cũng không khỏi được ngây ngẩn cả người.

"Hầu tử, người có thể hay không tính số? Bông lộc của người mới mười kim tinh, cho dù toàn bộ trợ cấp đi ra cũng không đủ rồi a."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hầu tử thần bí hề hề nhìn Phong Linh liếc, nói: "Ta không thiếu kim tinh."

Nói, hắn tự tay theo bên hông lấy ra một cái phình gói to, "Ầm" một tiếng đập đến Nguyệt Sương trước mặt.

Này miệng túi dây thừng hơi bung ra, hiện ra tràn đầy kim hoàng sắc.

Lần này, vô luận là Phong Linh còn là Nguyệt Sương đều trọn tròn mắt.

"Đây là. . ."

"Đều là kim tinh, cụ thể nhiều ít ta không có vài qua. Hắn là. . . Ít nhất ba nghìn a."

"Hầu tử! Làm sao người có nhiều như vậy kim tinh?"

"Người quên ta tại hạ giới thời điểm làm gì vậy rồi?"

Cái này vừa nói, Nguyệt Sương sắc mặt lúc này biến đổi, mà ngay cả Phong Linh trên mặt thần sắc cũng thoáng cái cứng lại rồi.

Thiên quân giết yêu quái có thể thượng thiên đòi phần thưởng dẫn kim tinh, yêu quái giết thiên quân? Tuy nói không nhiều lắm, nhưng vợ vét hạ, thiên binh trên người, chiến hạm trong khoang thuyền, tổng vẫn phải có.

Hoa Quả Sơn một trận chiến giết bao nhiêu ngày binh? Sơ lược tính hạ, trước sau mấy trận đại chiến, có chừng mười lăm mười sáu vạn ít nhất a. Trong đó thiên nhâm suất lĩnh tiên quân tức thì bị hầu tử cho tận diệt.

Này từ túi khẩu lặn xuống vài khóa kim tinh lí, có một khóa cư nhiên còn dẫn theo điểm vết máu, cái này thấy Nguyệt Sương khuôn mặt nhỏ nhắn xoạt địa thoảng cái trắng không còn chút máu.

Có lẽ là cái này hầu tử đối với chính mình người thật sự quá hòa ái dễ gần, thế cho nên những ngày này đến, liền chính nàng đều đã quên chính mình vị này Bất Mã Ôn thủ trưởng một cái khác có thai phần —— một con lệnh thiên đình trước sau hao tổn không sai biệt lắm hai mươi vạn đại quân yêu vương!

Phong Linh đã nhịn không được hưởng sắc mặt trắng bệch Nguyệt Sương nhìn quá khứ, hầu tử lại còn phối hợp thuyết trước.

"Dù sao bày đặt cũng vô dụng, Lữ lục quả còn ngại chúng nó chiếm diện tích phương. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Thượng thiên thời điểm ta liền thuận tay dẫn theo điểm tới, trong kho hàng còn có ít nhất năm mươi vạn a. Hắc, không nghĩ tới ngược lại thành nhà giàu mới nổi. Đúng rồi, nghe nói cầm những này đi thiên đình phủ kho có thể lấy được rất nhiều quý trọng tài liệu, công pháp thậm chí pháp khí đúng không? Quay đầu lại chúng ta đi đại mua đặc biệt mua, không đủ tự nghĩ biện pháp làm cho bọn hắn đưa lên! Ha ha ha ha! Cầm chiến thiên quân lấy được kim tinh đi thiên đình phủ kho mua đồ, hắc hắc, loại sự tình này, ta yêu mến!" (chưa xong còn tiếp)

ps: Vượt qua ~ hôm nay gia canh hoàn thành. Lời nói nói ngày mai tiếp tục gia canh, hậu thiên cũng chạy không thoát. . .

Mọi người quá ba đào mãnh liệt, kỳ thật ta buổi sáng mới bảo hôm nay đến 90 tự rất vui vẻ, kết quả hiện tại cũng triệt đến 80 danh đi.

o(n_n)o~ cảm tạ mọi người! ! ! Cho nên, ta còn phải tiếp tục cầu vé tháng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 348: Bà La Tăng Yết Đế

Dùng giết thiên binh lấy được kim tinh đi thiên đình phủ kho mua đồ có hay không phù hợp, Nguyệt Sương đối với cái này còn có chút sầu lo, hầu tử lại là chờ mong vạn phần, Phong Linh tuy nhiên ngoài miệng không nói, nhưng kỳ thật cũng là tám lạng nửa cân.

Tự hầu tử mà nói, binh khí có, khái giáp có, duy chỉ có thiếu đột phá tu vi cần thiết đan dược.

Đáng tiếc dùng hầu tử Thái Ất kim tiên đình phong tu vi, cái đó sợ rằng muốn lại tiến nửa bước, cần thiết đan dược đều là một cái thiên văn số tự. Thật vất vả rộng rãi một bữa, đem kim tinh đều ném đến cái này không bốc lên phao đốt, không khỏi có chút đáng tiếc.

Không cho mình mua, này cho Phong Linh mua?

Hành Giả đạo binh khí khái giáp cùng Ngô Giả đạo luyện đan dã khí tài liệu đều là không đầy, bất quá Phong Linh hiện tại bất quá là cá bán điếu luyện thần cảnh, cho nàng dù tốt tài liệu đều là lãng phí, nhiều lắm là thì lấy tốt điểm lò đan thôi, hoa không được bao nhiêu.

Càng nghĩ, hầu tử cuối cùng quyết định thay Hoa Quả Sơn chúng tướng lấy chút ít tượng dạng binh khí. Bất quá, bởi như vậy cũng không phải là này hiện hữu ba nghìn kim tinh có thể giải quyết.

Roi vào đường cùng, hầu tử đem ý nghĩ của mình ghi đến "Liên độc" trên, làm cho Dương Thiên mau chóng nghĩ biện pháp đem này trong kho

hàng kim tinh thu được ngày qua. Sao biết một thạch kích khối ngàn tảng lã, ước chừng sau nửa canh giờ, "Liên độc" trên hiện lên lưu loát một mảng lớn, thấy hầu tử mắt đều thẳng, chỉ phải bắt đắc dĩ thờ dài: "Đám người này, thật đúng là một chút cũng không hiểu được khách khí a."

Thừa dịp vắng tỵ còn không có biến mất, hầu tử tranh thủ thời gian tìm đến Phong Linh đem danh sách cho sao làm bản sao.

Bận rộn sau, hầu tử nhìn qua đồng kia đứng lên cùng núi nhỏ dường như trúc giản, này lông mày không khỏi chau thành chữ bát (八): "Đoản Chủ yếu hai trăm thạch đại cung cái này xem như trong dự liệu, Đại Giác yếu bảy ngàn cân chiến phủ, đây cũng là trong dự liệu, đều là phải phẩm. Có thể Cửu Đầu Trùng yếu một khóa dạ minh châu tổng tức phụ cái này tính chuyện gì xảy ra?"

Nghe vậy, Phong Linh lúc này trắng không còn chút máu hầu tử liếc, tức giận nói: "Đây mới là nam nhân tốt, hiểu không?"

Được rồi, nữ nhân đều một cái đức hạnh. Chỉ cần người đối với nàng hảo, nàng mới không quản người có phải hay không phản bội toàn bộ thế giới.

Bất quá trước mắt cái này danh sách cũng quả thực hoa tuyệt thế cực kỳ. Nguyên bản hầu tử chỉ là muốn giúp bọn hắn lấy vài món binh khí, kết quả liền cái gì quần áo giấy chu sai toàn bộ lên đây, làm cho hầu tử có phần có một loại làm thay mặt mua cảm giác.

"Tính, ai bảo ta có tiền? Cái này kim tinh không tốn bạch không tốn."

"Chính là chính là!"

Phong Linh hưng phấn mà phụ họa trước, Nguyệt Sương lại nhin không được nhú chặt lông mày.

Đã định mua sắm danh sách, kế tiếp chính là đẳng kim tinh.

Nguyên bản hầu tử xem chừng Dương Thiên phải nghĩ biện pháp đem kim tinh thu được thiên như thế nào đều được ba năm ngày thời gian, ai biết ngày thứ hai buổi tối đã đến.

Tối là một người tuổi còn trẻ tăng nhân.

"Hoa Sơn thánh mẫu phó thác kim tinh còn trên đường, gia sư nói, để cho chúng ta đi đầu đem đẳng ngạch kim tinh tổng tới giao cho Hầu vương, miễn cho Hầu vương sốt ruột." Nói đi, này tăng nhân liền chỉ vào vài vị tiên nô đem chất đồng tại treo trên bầu trời hạm trên thùng dưới lên chuyển.

Nhìn xem này tăng nhân, hầu tử không khỏi ngây dại, nghĩ nghĩ, rồi lại bừng tỉnh đại ngộ.

Cho tới nay, hẳn đều biết Dương Thiên tại thiên đình có bí mật quan hệ, cái này quan hệ thẳng đến Hoa Quả Sơn cuộc chiến kịch liệt nhất thời điểm, còn đang không ngừng hướng bọn họ để lộ trước thiên đình tin tức.

Nếu là tâm thường tiên gia, chính là quan hệ lại tốt, cũng nhiều lắm là giống như Na Tra như vậy, ngày bình thường tại một ít không quan hệ sự tình khẩn yếu trên giúp đỡ chút còn khả năng, chính thức đến tiên yêu quyết đấu thời điểm, như thế nào đều khó có khả năng đứng ở yêu quái bên này.

Có thể tăng nhân lại bất đồng. Tuy nói bọn họ đã ở thiên đình nhậm chức, nhưng thiên đình dù sao cũng là đạo gia thiên đình, bọn họ nói toạc ra thì ra là ngoại tịch lao công, không có lòng trung thành. Cũng chỉ có bọn họ, mới có thể tại thiên đình cùng Hoa Quả Sơn liều đến người chết ta sống thời điểm còn sau lưng giúp Hoa Quả Sơn một tay.

Đợi đến kim tinh chuyển được thất thất bát bát, hầu tử thấp giọng hỏi:
"Tôn sư là...?"

Này tăng nhân chấp tay trước ngực nói: "Gia sư Bà La Tăng yết đế thị dã."

"Bà La Tăng yết đế, Ngũ Phương Yết Đế một trong?"

Này tăng nhân nhẹ gật đầu, đăm cười nhạt nói: "Ngày ấy Hoa Quả Sơn cuộc chiến, gia sư còn gặp qua Hầu vương. Chỉ là thật sự không có phương tiện chào hỏi thôi. Lần này tới, gia sư đặc biệt dặn dò bản tăng thay mặt hẳn nói với Hầu vương tiếng xin lỗi."

Nói đi, lại là chấp tay trước ngực, muôn cúi đầu.

Thấy thế, hầu tử liền bước lên phía trước nâng, vỗ vỗ vai của hẳn nói: "Cái này cần đạo cái gì xin lỗi? Tình huống kia hẳn và ta chào hỏi lấy không tốt hẳn so với ta chết trước. Lại là ta, cho tới nay tôn sư giúp ta không ít, ta tuy nhiên cũng chưa nói qua một tiếng tạ, thật sự là không có ý tứ. Nếu không, hôm nào ta lại dâng môn nói lời cảm tạ?"

Nghe vậy, này tăng nhân trên mặt cười lập tức thu thu, thấp giọng nói: "Hầu vương vừa cắt vật như thế. Thực không dám đấu điểm, lần này gia sư lệnh bản tăng sớm đem kim tinh tổng tới, một mặt là sợ Hầu vương cần dùng gấp, về phương diện khác. . . Là vì bản tăng theo như lệ tu đến nay ngày đi ngang qua nơi đây, này bên ngoài đã có gia sư thiết chướng mắt thuật. . . Nếu để cho hữu tâm nhân thấy người ta vắng lai, sợ là sau này con đường này đều muôn phong kín. Kính xin Hầu vương thứ lỗi."

Cái này vừa nói, hầu tử lập tức sáng tỏ, chỉ phải học hình dạng của hẳn chấp tay trước ngực, gật đầu nói: "Vậy làm phiền đại sư thay Ngô Không cảm ơn Bà La Tăng yết đế."

"Gia sư cùng dương gia huynh muội chính là thâm giao, nếu nói là tạ, liền khách khí." Trở về lễ, tăng nhân thân thủ theo trong tay áo lấy ra một

mảnh ngọc giản giao cho hầu tử, nói: "Sau này Hầu vương như là địa phương nào cần bần tăng giúp đỡ nhất bang, nói một tiếng cũng được."

Lại đơn giản địa hàn huyền vài câu, này tặng nhân liền vội vàng ly khai.

Đưa mắt nhìn này vài bạt trên thư cá thật to "Phật" chữ treo trên bầu trời hạm, hầu tử vẫn không khỏi được rất nghi hoặc: "Phật giáo người. . . Như vậy giúp Dương Thiên, có phải là có chỗ ý đồ?"

Từ nghe xong Lăng Vân tử cái kia về Phật chuyện xưa sau, hầu tử đối hòa thượng đồ chơi này tự không có cảm tình gì.

Bất quá nói trở lại, hầu tử ngay từ đầu đối Dương Thiên cũng không không có cảm tình gì sao?

"Có lẽ là ta 'Lấy tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc' đi, tối thiểu nhất hiện tại xem ra, Phật giáo theo Dương gia huynh muội trên người đồ không đến vật gì đó. Nói sau Dương Thiên tình giống như hầu giống như địa, cũng không phải dễ dàng như vậy bị lừa người." Hầu tử nghĩ.

Lúc này, ẩn nấp ở phía xa nổi trên đá tóc đen lão già hai mắt sớm đã híp lại thành một đường nhỏ.

Nếu là người bình thường xem ra, bất quá là một con thuyền lơ lửng hạm theo ngự mã giám trên không chậm rãi chạy qua, chính giữa tựa hồ bởi vì sao duyên cớ, thoáng ngừng lại một cái, có thể rơi đến lão già trong mắt lại không phải như vậy. UU đọc sách (. uukanshu. com) văn tự thủ phát.

Hắn tình tường địa trông thấy này con thuyền ngừng đến ngự mã giám, hơn nữa từ phía trên chuyển khiêng xuống lớn nhỏ hơn mười rương gì đó, thuyền kia trên tăng nhân càng là hạ thuyền cùng yêu hầu nói chuyện với nhau một phen. . .

"Đó là . . . Bà La Tăng yết đế đệ tử? Tại sao lại nhắc lên Ngũ Phương Yết Đế rồi? Rõ ràng dùng đại hình chướng nhãn pháp, nếu không phải là lão phu tự mình đến, thật đúng là phát hiện không được."

Cũng không uổng hấn tự mình tại nơi này cảm điếm lâu như thế, cuối cùng có chút thật sự thu hoạch. Có thể cái này thu hoạch lại làm cho hấn nghi hoặc không thôi.

"Chớ không phải là tây phương Như Lai phật tổ cũng giao thiệp với trong đó rồi?" Lược qua nghĩ sơ nghĩ, hấn lắc đầu nói: "Khả năng tính không lớn. Phật môn cùng ta đạo tông bất đồng, coi trọng siêu thoát thành phật, nó đệ tử phần lớn là các việc có liên quan, giống như nhất bàn tán sa. Chính là thân là giáo tông Như Lai phật tổ thực có ý, chỉ sợ cũng đem ra sử dụng không được Ngũ Phương Yết Đế mới đúng."

Sâu hít một hơi thật sâu, hấn héch dao động can, lại là mở to hai mắt nhìn tiếp tục chăm chăm vào ngựa mã giám xem. r1152

{: "23130",: "1036 "}; ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 349: Thiên Đình Phủ Kho

Cái này một lần Hoa Quả Sơn đến tột cùng đưa tới nhiều ít kim tinh?
Cái này chân nói không rõ.

Đậu nành hạt lớn nhỏ kim tinh, tất cả lớn nhỏ thùng trọn vẹn hai mươi một cá, nếu muốn vài một lần không có cả tháng không ngủ không nghỉ sợ đều đêm không hết. Dùng ngự mã giám này không quá tinh chuẩn thiết xứng liền thùng cùng một chỗ sơ lược xứng một chút, phỏng chừng có sáu mươi ** vạn bộ dạng a.

Xé toang giấy niêm phong, mở ra thùng, này vàng rực hào quang lập tức chiếu sáng cả cái gian phòng.

Tại biết được hầu tử sắp bả Hoa Quả Sơn kim tinh vận đi lên thời điểm, ngự mã giám cái này một đám tiên nga tiên nô đều bị không yên, nhưng giờ này khắc này, nét mặt của bọn hắn cũng chỉ còn lại có trọn mắt hốc mòm.

Hầu tử một cước dẫm nát rương phía trên, ngửa đầu nhàn nhạt địa nhìn những này "Tiểu đậu nành", nói: "Nguyệt Sương!"

Ngọc đứng ở một bên thất thần tiểu mỹ nữ thoáng cái đánh thức, vội vàng phúc thân nói: "Nguyệt Sương tại."

"Tới."

Nguyệt Sương cẩn thận địa đi đến hầu tử bên cạnh, thấp giọng nói: "Đại nhân có gì phân phó?"

"Tay."

"Tay?" Nguyệt Sương mở to hai mắt bất minh sờ dĩ.

Một bả kéo qua tay của nàng, hầu tử tiện tay bắt một bả kim tinh đứt quá khừ, xong rồi nhú mày, tựa hồ có cảm thấy thiếu. Lôi kéo Nguyệt Sương tay kéo lấy chính nàng làn váy chống đỡ thành đầu trạng, hầu tử hai tay cùng lên, đổ vài rất nhiều đi vào.

Nguyệt Sương thoáng cái ngốc mắt, phác thông thoáng cái quỳ rạp xuống đất: "Lớn... Đại nhân đây là..."

"Phần thưởng của ngươi, mấy ngày nay vất vả ngươi, cái này ngự mã giám chuyện tình ta thật sự không hiểu, kế tiếp còn phải phiền toái ngươi. Ngươi cũng biết, có người muốn bắt của ta chân đầu, cái này công vụ trên, đừng làm cho ta rơi xuống chỗ bần."

Nguyệt Sương bỗng nhiên trong nháy mắt, kích động được một hồi lâu đều thở không ra hơi. Nhẫn nhịn hồi lâu. Mới thấp giọng nói: "Đại nhân. Đây là Nguyệt Sương bản phận, không... Không cần như vậy."

Hầu tử cúi đầu nhìn chăm chú nàng, nói: "Ta mới là ngự mã giám chủ sự, có cần hay không do ta quyết định. Hiểu chưa?"

Nguyệt Sương run nhè nhẹ trước cúi đầu xuống, nói: "Dạ, dạ..."

Thanh âm kia nhỏ đến đều nghe không rõ.

Quay sang, hầu tử lại một u a, nói: "Lý Bình!"

"Đại nhân... Nhỏ. Nhỏ nhất cũng có?"

Lý Bình thân hình hơi nghiêng về phía trước nghiêng, này con mắt trợn thật lớn, này trên mặt chờ mong sớm đã dấu đều không thể che hết.

"Không chỉ là người." Hầu tử ngửa đầu thản nhiên nói: "Còn có Vân Sương, lưu đại lưu hai, người trên người chúng có bao nhiêu túi áo, tràn đầy mới ngừng."

"Đại nhân vạn tuế!" Ba cái tiên nô thoáng cái hoan hô lên, quỳ trên mặt đất mạnh mẽ dập đầu.

"Cái này vạn tuế không thể gọi bậy."

"Này... Này đại nhân cứu thiên tuế!"

Hầu tử thiếu chút nữa không có bị sặc chết.

"Cái này so với vạn tuế còn hồng hét..." Hầu tử miễn cưỡng địa khoát tay áo nói: "Đừng mò mẫm, tranh thủ thời gian địa, có thể giả bộ nhiều ít trang nhiều ít, đều là các người."

Nói đi, vọt đến một bên.

Ba cái tiên nô đã hoan hô trước đánh về phía tinh kim. Vân Sương vẫn còn duy trì lấy nữ tử này phần rứt rề, chích chậm rãi đi đến Nguyệt Sương bên người chờ nàng vị tử tử này cho phép.

Hầu tử một mặt quay đầu lại nhìn xem mừng rỡ như điên ba cái tiên nô. Một mặt cười tủm tủm địa đi về hướng đứng ở cửa ra vào Phong Linh.

"Như người vậy hảo sao?" Nàng thấp giọng hỏi.

Hầu tử co lại tay tựa ở cạnh cửa, lẳng lặng mà nhìn xem ba cái tiên nô hướng của mình túi áo lí mãnh trang, ung dung thờ dãi: "Đều nói 'Có tiền có thể ma xui quỷ khiến', ta xem có tiền, thần tiên cùng quỷ cũng không kém là bao nhiêu."

"Bọn họ chỉ là tầng dưới chót nhất tiên nô."

"Phải không?" Hầu tử không khỏi nhớ tới ác long đàm giao dịch, hừ cười nói: "Đổi tại đại đa số thần tiên mà nói, không có biện pháp làm cho bọn hắn đương quý, chỉ là bởi vì ra giá còn chưa đủ cao thôi."

...

Có tiền không nhất định mua được đến nhân tâm, nhưng tạm thời trung thành nhất định là mua lấy được, mà hầu tử phải cần, thì một phần đó "Tạm thời trung tâm", là đủ rồi.

Hào phần thưởng phía dưới, ngự mã giám sĩ khi lúc này lại bất đồng, đặc biệt này ba cái tiên nô.

Ngự mã giám cái này nho nhỏ cơ cấu không giống những ngành khác như vậy có được của mình treo trên bầu trời hạm, nghe nói hầu tử ngày thứ hai muốn đi phủ kho, lưu đại lưu nhị liên đêm đêm ngự mã giám chỉ vện vện có một cỗ hồi lâu không dùng xe ngựa sáng bóng không nhiễm một hạt bụi, Lý Bình tắc sáng sớm canh giữ ở hầu tử ngoài cửa phủ nội địa chờ.

Giá trước này bay lên kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên không ngừng xe ngựa, hầu tử, Lý Bình, lại thêm một cái Phong Linh, mang theo đây xe kim tinh liền hướng phía tầng thứ chín thiên đình phủ kho xuất phát.

Theo bát trọng thiên đến tầng thứ chín, đoạn đường này kỳ thật rất gần, bất quá đó là dùng hầu tử tốc độ mà nói. Nếu là dùng cái này sáu con ngựa kéo tùm xe ngựa đến chạy, tối thiểu cũng muốn một canh giờ.

Vô cùng buồn chán địa, hầu tử liền dứt khoát bò lên trên trần xe cùng lái xe Lý Bình hàn huyền.

"Ngươi, có cái gì lâu dài mục tiêu sao?"

Lý Bình một bên giá trước xe ngựa một bên vui tươi hơn hờ nói: "Hồi đại nhân mà nói, vốn là không có, bắt quá... Hắc hắc, hiện tại tiểu nhân tính toán đi lấy chút ít đan dược cùng công pháp trở về, hảo hảo người tu hành nói."

Hầu tử hơi sững sờ, hỏi: "Người tu hành đạo? Tư chất người đủ rồi sao?"

"Tư chất nhất định là không đủ, bắt quá Ngô Giả đạo được nổi danh sư, còn muốn ngộ tính... Cũng không sợ đại người chê cười, tiểu nhân sẽ dưỡng mã, cái khác cái gì cũng không biết. Nếu là có thể trước đem Hành Giả đạo tu trên luyện thần cảnh, dù là nạp thần cảnh cũng tốt, tổng vẫn còn có chút những đường ra khác, không đến mức một mực dưỡng mã."

"Này cũng đúng." Hầu tử nhẹ gật đầu, thoáng trầm mặc hạ xuống, hỏi: "Cái này thất trọng thiên đã ngoài, không tính thiên binh thiên tướng, có chừng nhiều ít tiên gia?"

"Đại nhân chỉ chính là hóa thần cảnh đã ngoài chân tiên?"

"Tự... Ở thiên đình đều tính tiến đến, thường gọi 'Tiên gia', có chừng nhiều ít?"

"Đại khái hơn hai trăm vạn a, trừ bỏ thiên binh thiên tướng mà nói có chừng hơn hai trăm vạn, cụ thể có bao nhiêu tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm." Lý Bình nói.

"Hơn hai trăm vạn..." Hầu tử khóe mắt không khỏi kéo ra.

Thiên đình kỳ thật cũng không phải thế gian chỗ tượng tượng đơn giản như vậy, nó là một cái chức năng cực kỳ phức tạp quái vật khổng lồ.

Đôi tại yêu quái mà nói, quen thuộc nhất không ai qua cả ngày đuổi theo bọn họ chạy thiên quân. Nhưng mà, này phòng thủ tam giới, chừng trăm vạn chi chúng thiên quân, cũng bất quá là không lồ thiên đình một cái tạo thành bộ phận thôi.

Tự lấy một cái hồng hi cung luận, nguyệt lão là hồng hi cung chủ sự, đây là thế gian nhân sở cộng tri.

Có thể thế gian nhân duyên có bao nhiêu? Đó là một cái có thể so với sinh tử sổ ghi chép trên danh tự thiên văn sổ tự. Mười điện Diêm La gia hơn vài chục vạn quỹ sai cũng mới vừa vạn hảo trông nom một chỗ phủ, như hồng hi cung chân chỉ có nguyệt lão một người. Thế gian một năm. Thiên đình một ngày. Bất quá mười hai canh giờ, chớ nói đốc quản, chính là tùy ý miết trên liếc đều miết không đến.

Nhân duyên hướng hồ như thế, này Phúc Lộc Thọ? Khắp thiên hạ lòi cho là thật đều là lòi công điện mẫu tự cá đánh?

Sự thật là, chỉ là thất trọng thiên đã ngoài ở những kia phụ trách tam giới một đường đốc trông nom nhân viên tự siêu trăm vạn.

Mà những điều này một đường đốc trông nom nhân viên lí đại đa số người tu vi đều như thế nào?

Giống như Lý Bình như vậy ngưng thần cảnh tu vi xem như vậy, đỡ một chút như Nguyệt Sương như vậy có một nạp thần cảnh, nếu là đạt tới luyện thần cảnh, này cũng đã là người nổi bật. Về phần hóa thần cảnh... Bốn phía chính phạt thiên quân tổng cộng mới vài cái hóa thần cảnh? Ngoại trừ thân cư địa vị cao thượng tiên. Đang tìm thường trong bộ môn, hóa thần cảnh đây tuyệt đối là có thể ngộ nhưng không thể cầu tồn tại.

Đã không phải chân tiên, vậy được ăn uống cùng với ngủ.

Vì chiếu cố cái này một trăm vạn một đường nhân viên ăn uống cùng với ngủ, liền lại cần cái khác một trăm vạn. Cái này còn không có tính cả như là tứ hải long cung, âm tào địa phủ, thổ địa sơn thần những điều này cơ cấu, thật muốn tính lên, chỉ sợ liền Ngọc Đế cũng không biết cụ thể con số.

Nghe Lý Bình giới thiệu, tại trước đây thật lâu, thiên đình là không có kim tinh đồ chơi này.

Tại kia năm tháng lí, hết thấy tất cả đều là thống nhất điều phối, có thể đăng sau theo thiên đình từng bước một mở rộng. Toàn bộ lộn xộn.

Kỳ thật ngẫm lại cũng hiểu.

Nhỏ đến từng thân thể, lớn đến cả thiên quân danh sách. Điều có vô số loại nhu cầu, một khi không chiếm được thỏa mãn, sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề. Phạm nhân muốn ăn uống cùng với ngủ, tiên nhân còn nhiều thêm đồng dạng, bọn họ được tu hành.

Cái này vừa nhắc tới tu hành, vật cần thiết chủng loại thì càng nhiều không kể xiết.

Loại này nhu cầu nếu là không có biện pháp thỏa mãn, tượng Lý Bình, Nguyệt Sương loại này trực tiếp theo thể gian nâng lên tới tiên nô tiên nga còn dễ nói, nếu là thay đổi những kia sư nổi danh môn tu giả, căn bản là không cách nào tiếp nhận.

Muốn biết được tại thể gian bọn họ còn có thể tự hành tìm kiếm cần thiết, tại thiên đình, bọn họ làm tam giới người giám sát, là không cho phép tùy ý nhúng tay các loại sự vụ. Dưới loại tình huống này, bằng đoạn bọn họ tu tiên đường đi.

Cho nên, những này nhu cầu là có thể thỏa mãn yếu thỏa mãn, không thể thỏa mãn cũng phải thỏa mãn, nếu không thiên đình tự mệt mỏi rồi.

Chính là, tại một cái không có thực hiện con số hóa thời đại, yếu thoát khỏi tiền loại vật này, trừ tính chung mấy trăm vạn người đầy đủ mọi thứ, ngay cả đám khối mặc, một mảnh trúc giản đều hợp lý phối hợp, hơn nữa cách rất nhiều tầng cấp chuẩn xác ước định vật này là thật không nữa cần, vật kia có hay không thật sự cần, điều này có thể sao?

Rất hiển nhiên, này chỉ có thể là mò trăng dưới nước.

Vì vậy, làm thiên đình tiền kim tinh tựu đúng thời cơ mà sinh.

Dem tất cả gì đó đều định giá, trực tiếp cho các bộ phát kim tinh, làm cho chính bọn nó an bài, chỉ cần có thể đem việc sống hảo là được —— đây cũng là thiên đình hiện nay cơ bản nhất quản lý phương thức.

Mà cùng kim tinh đồng thời sinh ra, thì là hôm nay đình phủ kho.

Tất cả kim tinh đều do phủ kho phát hành, cũng chỉ có đương kim tinh chảy trở về phủ kho thời điểm, mới có thể chân chánh thể hiện ra giá trị của nó. Nói một cách khác, chỉ cần người có đầy đủ kim tinh, phủ kho nhận thức sổ sách, như vậy người có thể đem ra sử dụng thiên đình này ngoại trừ một đường giám sát nhân viên bên ngoài hơn một trăm vạn người đi giúp người vợ vét bất kỳ vật gì.

Tuy nói nghe xong Lý Bình miêu tả, hầu tử đối phủ kho cũng đã có một cái cơ bản khái niệm, nhưng đương xa xa nhìn qua thời điểm, nhưng vẫn là không khỏi mở to hai mắt nhìn, trong xe ngựa Phong Linh càng là cả kinh không ngậm miệng được.

Phủ kho do vô số bàn trạng nổi thạch lơ lửng tụ cùng một chỗ hình thành, lớn đến vô biên vô hạn, nếu không phải là Lý Bình trước đề cập qua nhắc tới, hầu tử thậm chí yếu sai dùng vi nhìn thấy chính là một mảnh tân đại lục.

Mỗi một phiến nổi trên đá, đều là đứng vững cao tới bảy tám trượng lập thể kho hàng, có kho hàng thậm chí kẹp ở hai mảnh nổi thạch trong lúc đó, kho hàng trong lúc đó lại rơi lả tả trước rất nhiều lâu các.

Vô số thu hoạch lớn hàng hóa thuyền hạm bay lên không đi tới đi lui, thiên binh qua lại tuần tra...

Một con thuyền dỡ bỏ cột buồm thuyền lớn chở một cái cự đại cái cộc gỗ theo bên cạnh xe ngựa chậm rãi hàng qua.

Gặp hầu tử thấy con mắt đều thẳng, Lý Bình chỉ vào này cái cộc gỗ nói: "Nên nơi đó lại khởi công xây dựng mới cung điện đi. Loại này cái cộc gỗ, chỉ có thể dùng để làm cung điện chủ lương."

"Người đây cũng biết?"

"Tiểu nhân cũng là từng nghe bên này người nhắc tới qua, tỵ ghi xuống."

"Như thế nào, hiện tại chúng ta đi nơi nào?"

Chỉ vào biên giới xử một mảnh nổi thạch, Lý Bình nói: "Nếu là thường ngày, tiểu nhân đều là trực tiếp đi nơi nào. Bên kia là chuyên cung thiên mã cỏ khô kho hàng, cái khác cần thiết gì đó, ở bên cạnh này kho hàng cũng cơ bản có thể tìm toàn bộ. Về phần đại nhân đồ người muốn, tiểu nhân tỵ thật không biết nơi nào có. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. "

"Trước tìm người người quen biết hỏi một chút xem đi."

"Tiểu nhân tuân mệnh. Giá!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Nói có tỵ nhất định có! !

Ni mã, nhanh hai điếm. Tranh thủ thời gian ngủ, ngày mai còn có hai canh... Cảm giác thời gian trôi qua rất thổng khổ.

Đúng rồi, nói này vé tháng thiếu thiệt nhiều a, hiện tại bài danh cũng bắt đầu rơi xuống dưới. Bây giờ là 78 danh, buổi chiều còn có 75. Mọi người nhiều phần thưởng mấy tháng phiếu, ngày mai phá tan 70 danh, con ba ba hậu thiên tiếp theo chết dập đầu! ! o(n_n)o~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 350: Mệnh Bài

Đại biểu phủ kho tam giác kỳ lên đỉnh đầu hơi loạng choạng.

Âm ỉ trong thính đường, tiên nga tiên nô thậm chí thiên binh thiên tướng đi tới đi lui không ngừng, thấy xong hầu tử từng người đều không khỏi quá sợ hãi, nhượng bộ lui binh.

Hầu tử lại là nguyện ý biến thành người bộ dáng, dù sao đi tới chỗ nào đều bị người vây xem kiêu mà lại chỉ trở cảm giác thật tình không tốt, nhưng vấn đề là cái này phủ kho lí bốn phía đều có nhằm vào thuật pháp phù triện, vạn nhất vô ý gây ra canh phiên toái.

Roi vào đường cùng, hầu tử cũng phải hảo kiên trì đi theo Lý Bình ghé qua trong đám người.

"Đại nhân thỉnh chờ một chút, tiểu nhân cái này đi tìm người đi tới."

"Đi nhanh về nhanh."

Lý Bình đi rồi, hầu tử cùng Phong Linh lẳng lặng địa đứng ở phòng trong góc, tiếp tục bị vây quan.

Cũng may yêu vương thượng thiên nhậm chức tin tức sớm đã mọi người đều biết, nếu không còn không chừng khiến cho bao nhiêu hỗn loạn. Tự hiện tại mà nói, cho dù là bọn họ liếc có thể đoán ra hầu tử thân phận, nguyên một đám theo bên cạnh trải qua thiên binh thiên tướng cũng còn

không tự giác địa đem thu đặt tại vũ khí trên, xem hầu tử trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Không bao lâu, Lý Bình liền dẫn lần trước ngựa mã giám gặp qua tiểu lại cùng một vị chưa bao giờ thấy qua thanh lệ tiên nga chạy đến.

"Đại nhân mạnh khỏe." Xa xa địa trông thấy hầu tử, này tiểu lại liền đã khom mình hành lễ, trong ánh mắt sợ hãi cảm giác so với lúc trước mảy may chưa giảm.

Này tiên nga tự nhiên cũng là theo chân hành lễ.

"Tại sao lại là hắn?" Hầu tử hỏi.

"Đại nhân ngài có chỗ không biết, an tiên sinh ngày bình thường tự phụ trách cùng chúng ta ngựa mã giám nối, nối tiếp, tiểu nhân cùng hắn cũng là tôi quen thuộc." Lý Bình nói.

Nhìn xem Lý Bình đối hầu tử này dáng điệu siểm nịnh, bị gọi là, tên là "An tiên sinh" tiểu lại cùng này thanh lệ tiên nga cũng không khỏi hơi nhúm mày.

"Nàng kia?" Hầu tử chỉ vào này tiên nga hỏi.

"Tiểu nhân nhìn danh sách có phân dài, sợ một ngày thời gian không đủ, liền tự chủ trương nhiều mời một vị tới, đại nhân cùng Phong Linh tiểu thư cũng tốt chia nhau làm việc. Đại nhân, người xem như vậy tốt không?"

Này tiên nga nghe vậy, đối với hầu tử nhẹ gật đầu, lại là hành lễ, nhưng lại ngay cả tự giới thiệu đều không có.

"Là biện pháp tốt, ta cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian."
Hầu tử gật đầu nói.

Lược lược bàn bạc một chút, cuối cùng xác định do hầu tử phụ trách mua sắm các loại binh khí khái giáp, những cái này hạng mục phụ cùng Dương Thiên này phân dài đến sáu phân trúc giản "Phương thuốc tử" tác do Phong Linh phụ trách.

Tiểu lại cùng tiên nga vừa nghe nói hầu tử chuẩn bị mua sắm thượng phẩm binh khí khái giáp, lúc này cũng có chút nhăn nhó nhí nhí lên, quanh co lòng vòng địa nói đến phủ kho quy củ, tựa hồ là sợ hầu tử không có kim tinh muốn trốn nợ, rồi lại không dám nói rõ.

Thấy thế, hầu tử trực tiếp lôi ra một rương kim tinh mở ra cái nắp.

Vàng rực quang hoa trung, hai người thần sắc được kêu là một cái đặc sắc, lúc này đều không nói. Chỉ là này trong mắt thiếu một tia sầu lo lại lại thêm một tia nghi kị.

Nho nhỏ ngự mã giám mỗi ngày mới nhiều ít chi phí, làm sao có thể giống như này lớn kim tinh?

Liên là người ngu cũng biết tình huống này có chút không đúng. Đáng tiếc chính là thiên đình cũng không có giao phó bọn họ cự tuyệt hầu tử quyền lực, mà hầu tử cũng không có khả năng nói cho bọn hắn biết những này kim tinh này mang một ít mùi máu tươi nơi phát ra.

Đã xác định lộ tuyến sau, hầu tử lại để cho Lý Bình xách Phong Linh tìm tới một con thuyền tiểu hình lơ lửng hạm, đem một nửa kim tinh đều đem đến hạm nộp lên cho Phong Linh cùng này tiên nga, chính mình tắc mang theo còn lại một nửa kim tinh do tiểu lại dẫn theo ngồi lên xe ngựa.

Một đường bay vọt năm phiến nổi thạch, đoàn người mới đã tới cái mục đích thứ nhất địa: Kim võ các.

Danh tự nghe đặc biệt tục khí, quy mô của nó so sánh với cái khác kho hàng cũng là nhỏ đến thương cảm. Bất quá đây cũng là có thể lý giải, dù sao phóng thượng phẩm binh khí địa phương làm sao có thể cùng phóng bình thường binh khí địa phương so với quy mô?

Vừa vào cửa, hầu tử liền chứng kiến từng dãy giá vũ khí, rực rỡ muôn màu cái gì vũ khí đều có.

Mỗi một kiện vũ khí phía trước, lại dùng một bài ghi chú rõ vũ khí sức nặng, giá cả cùng với tinh luyện kim loại giả tính danh, nếu là có đặc thù công năng cũng sẽ viết lên.

Chích đơn giản địa đi dạo một vòng, hầu tử liền hỏi: "Nhiều lại là rất nhiều, chính là cấp bậc còn chưa quá đủ, không có càng tốt sao?"

"Đã không có. Đại nhân, cái này kim võ trong các binh khí đã là phủ trong kho tốt nhất." Đây tiểu lại thấp giọng nói.

"Ta không phải nghe nói phủ kho lí vật gì đó đều có sao? Tự tìm không thấy càng tốt binh khí? Ta xem nơi này so với Đông Hải long cung bảo khố đều còn không bằng a."

Tiểu lại gượng cười hai tiếng, nói: "Đại nhân nói đùa. Đông Hải long cung bảo khố, này đều là Đông Hải long vương cất kỹ. Chúng ta cái này phủ kho lí vũ khí làm sao có thể bì kịp được?"

"Cái này không đúng, thiên đình còn không bằng long cung, điều này sao có thể?"

Nói, hầu tử một tay ngả vào tiểu lại trước mặt, hơi buông ra, hơn mười hạt kim tinh rơi xuống.

Này tiểu lại vội vàng tiếp đi, rồi lại sợ tới mức nhìn chung quanh lên.

"Đừng lo lắng, ta vừa mới nhìn qua, chung quanh không có người nhìn xem."

Nghe vậy, này tiểu lại lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, thản nhiên nhìn Lý Bình liếc, xoa xoa thái dương mồ hôi, đem kim tinh thu vào trong tay áo.

"Tạ đại nhân phần thưởng."

Những này phụ trách cùng tất cả cung nối, nối tiếp phủ kho tiểu lại ngày bình thường nếu là gặp vị ấy hào sảng thượng tiên, được chút ít ban cho cũng không tính chuyện lạ gì, nhưng rốt cuộc là trên không được mặt bàn chuyện tình, được một cái yêu vương ban cho tự càng phải như vậy.

Nhìn chăm chú tiểu lại, hầu tử thấp giọng nói: "Tiểu an cái đó, người cho ta lời nói thật nói đến, có phải là còn có cái khác càng tốt, người lại không nói cho ta biết?"

Liếm liếm khô quắt môi, này tiểu lại cung trước thân thể cười lấy lòng nói: "Đại nhân hiểu lầm. Phủ kho bên trong xác thực không có càng tốt thành phẩm vũ khí. Nhưng phủ kho lí tài liệu, lại là tam giới lí nhiều nhất, tốt nhất. Đây là bởi vì... Phủ kho đơn giản không dám phái người chế tạo những kia cực phẩm vũ khí."

"Không dám chế tạo? Này làm sao nói?" Hầu tử hỏi.

"Đại nhân mới lên thiên đình có chỗ không biết. Cực phẩm binh khí cực phẩm đan dược chế tạo cùng tinh luyện kim loại, ngoại trừ cần cực phẩm tài liệu bên ngoài, còn cần tài nghệ cao siêu đại tiên tài năng hoàn thành. Mà mặc dù là đại tiên, khi rảnh rồi có thất bại thời điểm. Một mặt này đại tiên không phải dễ dàng như vậy mới được, về phương diện khác, vạn nhất thất bại, phủ kho không chỉ bồi tài liệu, còn phải bồi đại tiên môn tiền thù lao,

kể từ đó, cái này sổ sách, liền không quá còn làm. Phủ kho sổ sách không so được với ngự mã giám sổ sách, thượng cấp chăm chăm được ngay lắm."

"Còn có cái này thuyết pháp?" Hầu tử thoáng cái bật cười, xoay người hướng phía một bên phóng mã cung tiễn khu vực chậm rãi đi đến, vừa đi vừa nói: "Nếu là như vậy lo lắng, này thế gian tiệm thợ rèn chẳng phải là toàn bộ đều không cần mở? Đem hao tổn đều điệp đến thành phẩm trên bán đi không được sao?"

Tiểu lại vội vàng bước nhanh đi theo, cung trước thân thể đi ở hầu tử sau lưng, thấp giọng nói: "Lời này không thể nói như vậy. Thế gian tiệm thợ rèn là vì kiếm tiền, thiên đình phủ kho có thể không phải là vì lợi nhuận, bản thân lập trường liền bất đồng, không thể đánh đồng. Đây là thứ nhất. Thứ hai... Nếu là mở cái này tiền lệ, sau này là được có thể xuất hiện có ít người làm việc thiên tư, cùng người hợp mưu sắp thành công luyện chế binh khí đan dược cũng đều làm sổ sách làm thành luyện chế thất bại, đến lúc đó chẳng phải là... Lộn xộn rồi?"

Tiểu lại lặng lẽ nhìn hầu tử liếc, lại nói tiếp: "Có thể mua được rất tốt cực phẩm tài liệu người, tự nhiên có biện pháp chính mình mời người luyện chế, sao không làm cho bọn hắn tự hành xử lý, cũng đỡ phải phủ kho phiền toái. Đại nhân, ngài nói có đúng hay không cái này lý nghi?"

"Cái này... Nói được cũng không sai, không có nghĩ tới đây mặt còn có bực này văn vẻ." Hầu tử nhẹ gật đầu, thân thủ gỡ xuống một tấm cung cứng, lôi kéo, nói: "Vốn có muốn mua chút ít càng tốt binh khí, xem ra là không có biện pháp, những này... Chấp nhận trước dùng a."

Nói, đem này cây cung đưa cho Lý Bình.

Lại là đi dạo một vòng lớn, hầu tử không chỉ có lấy đủ danh sách trên ba mươi ba kiện binh khí, còn ngoài mức cầm không ít đồ dự bị. Ra cửa tính

toán, trước sau năm mươi sáu kiện binh khí tổng cộng cũng mới mười một vạn kim tinh.

Cái này chọn đều đã là cái này kim võ trong các tốt nhất.

Mua xong vũ khí, kế tiếp nhưng chỉ có nan đề.

Như thế nào chở về đi?

Nếu là cung cứng đoản kiếm chủ thủ các loại còn dễ nói, nhưng cái này một đồng vũ khí trong đó phần lớn đều là chiến phủ Lưu Tinh chùy các loại vũ khí hạng nặng, tùy tiện đều là mấy ngàn cân sức nặng. Dùng con ngựa kia xe, nhất định là kéo không quay về.

Rơi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải làm cho Lý Bình nữa tìm chiến thuyền lơ lửng hạm đến, chính mình thì tại cửa kia khẩu ở lại.

Làm gì vậy?

Chờ bọn hấn điếm kim tinh.

Thiên đình kim tinh chế độ tự hiện tại mà nói, so với thế gian thế giới loài người tiền chế độ này ưu việt không phải một đình nửa điếm, nhưng nếu nói hoàn thiện, này còn sớm cực kỳ.

Ở cái địa phương này, kim tinh là duy nhất bằng chứng, không tồn tại tiền giấy đồ chơi này, cũng không tồn tại bơi sủ sách loại chuyện này, tất cả đều phải là tiền mặt giao dịch. Nếu là tiểu ngạch giao dịch khá tốt, đựng trước đại ngạch giao dịch, này xác thực là cá đau đầu vấn đề.

Ba cái tiểu lại, lẩn qua lẩn lại đã hơn nửa ngày mới đem mười một vạn kim tinh xứng xong. Hảo tại nơi này xứng đủ rồi chuẩn, nếu thật làm cho bọn hấn lần lượt điếm, chỉ sợ bọn họ đều được đi gặp trở ngại.

Ngồi treo trên bầu trời hạm, ba người lại hướng phía tiếp theo đứng
—— quân hộ đường xuất phát.

Cái này quân hộ đường cùng kim võ các so với cũng là tám lạng nửa cân, không có vài món chính thức hàng tốt sắc. Tùy ý địa chọn đủ danh sách trên vật phẩm, thanh toán tám vạn kim tinh, này tiểu lại thấy sắc trời còn sớm, hầu tử vẫn chưa thỏa mãn, Phong Linh bên kia lại còn đang vì Dương Thiên "Phương thuốc tử" bề bộn, liền đề nghị đến bên cạnh dã tiên phòng đi đến vừa đi, nói là chuyên môn bán một ít vụn vật tiểu vật phẩm.

Nghĩ nghĩ, hầu tử cũng liền đồng ý.

Cái này dã tiên phòng đồ vật bên trong lại là so với lúc trước hai cái địa phương hấp dẫn hầu tử nhãn cầu, có mua hay không tắc khác luận.

Như cái gì xuyên thẳng có thể bay tiên y, cầm trên tay không cần viết liền có thể đem đấm chiêu suy nghĩ cho thấy tới trúc giản, bắn đi ra nếu là mất mạng trung hội tự động trở xuống bao đựng tên trung tên, nhỏ giọt trong nước có thể làm cho nước lập tức ngưng kết thành băng chất lỏng, không có nhiên liệu cũng có thể một mực thiêu đốt không tắt lại không cảm giác chút nào nhiệt lượng hỏa chủng... Nhiều vô số gì đó, nhìn xem đều rất có thú, nhưng có làm được cái gì, tựu thật sự không thể nói.

Lại nói tiếp thì ra là một ít vượt vượt tiểu ngoạn ý thôi. Hảo tại loại vật này so với binh khí khái giáp mà nói lại là tiện nghi không ít, đã đến đều đến đây, hầu tử cũng tựu tùy ý địa lại chọn lấy một ít, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống một khối coi như linh vị vậy trên ván gỗ.

"Đây là... Mệnh bài?"

Nhớ ngày đó rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm tu bò đề tựu thay hầu tử làm một khối.

Loại này mệnh bài, chỉ cần dùng tóc của đối phương thi qua pháp, tập trung, trừ phi người nọ trên hóa thân cảnh tự hành đoạn đi liên lạc, nếu không vô luận đối phương thân ở phương nào, cũng có thể dùng cái này mệnh bài tìm được. Hơn nữa một khi chết, trừ phi bị đối thủ bắt được hồn phách, nếu không hồn phách hội tự động bị gọi trở về mệnh bài bên trong, chuẩn bị sống lại.

"Mệnh bài?" Này tiểu lại không khỏi hé mắt hướng này mệnh bài nhìn quá khứ.

"Làm sao vậy?" Hầu tử hỏi.

Tiểu lại cau mày nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu nhân nhớ rõ, mệnh bài thật lâu trước sẽ không bán. Mệnh bài chính là cần khôn đủ âm mộc sở chế, này cần khôn đủ âm thân gỗ thân liền giá trị xa xỉ, cũng còn có cái khác có lẽ dùng cho nhiều việc. Mà cái này mệnh bài, đối ở lại thất trọng thiên đã ngoài tiên gia thật sự mà nói không dùng được, đối những kia cần tại thế gian đi tới đi lui tiểu tiên tắc lại quá sang quý... Loại vật này vậy thì giàu có thế gian đại tiên mới có thể cần, tại thiên đình thật sự không có gì thị trường. Nhớ rõ hồi lâu trước cũng đã không hề bị, không có nghĩ tới đây còn có một khối, có lẽ là ai định rồi lại lui về tới a."

Hầu tử cúi đầu nhìn nhìn này phía trước tấm ván gỗ: "Hai ngàn kim tinh... Dạ... Xác thực không tiện nghi. Bất quá thứ này ta lại là ưa thích."

Nói, hắn tiện tay bỏ xuống giao cho Lý Bình.

Lúc này, Phong Linh cũng đã đưa tin tới nói rõ đơn trên vật sở hữu đều đã kinh mua đủ, hiện tại chỉ còn chờ hầu tử trở về liền có thể đi.

Vội vàng kết liễu sổ sách, ba người liền leo lên lơ lửng hạm phản hồi điểm xuất phát.

Cùng Phong Linh tụ hợp sau, trực tiếp hai chiếc lơ lửng hạm hợp thành làm một chiến thuyền, theo như lệ làm cho này tiểu lại cùng tiên nga đem trên thuyền gì đó toàn bộ so với một phen, xác nhận chuẩn xác không sai sau, hầu tử liền dẫn Phong Linh cùng Lý Bình phản hồi ngự mã giám.

Nhìn qua này dần dần đi xa lơ lửng hạm, tiểu lại đứng ở trước lầu không khỏi trường thở dài, nói: "Người nói, hẳn nơi đó lấy đến như vậy nhiều kim tinh?"

"Chỉ cần hẳn khá tốt sổ sách thì tốt rồi, những thứ khác, chúng ta trông nom nhiều như vậy làm gì vậy?" Này tiên nga nói.

Nghĩ nghĩ, tiểu lại không khỏi lắc đầu, thì thào lầm bầm: "Cũng là, trông nom nhiều như vậy làm gì vậy? Bọn họ cần phải nâng kim tinh, chúng ta chỉ để ý cung ứng cũng được."

Đang lúc này, một vị nhìn về phía trên đã tuổi trên năm mươi lão già từ đằng xa thở hồng hộc địa chạy tới, lôi kéo cuống họng hô: "Tiểu an cái đó, người vừa mới mang này Bất Mã Ôn ở đâu? Khoản có sai nha."

Xoay người, tiểu lại đối với lão già kia nói: "Như thế nào? Giao thiếu? Vừa mới chúng ta chính là vài ánh mắt cũng nhìn thấy rõ ràng, không có khả năng có sai."

"Không phải giao thiếu. Cái kia mệnh bài, trương mục sớm mất mạng bài." Nói, lão già đem trong tay sổ sách trở mình cùng du tiểu lại xem: "Trên trương mục đã sớm là linh gì đó, làm sao có thể còn bán đi, nhất định là địa phương nào lầm."

An tiên sinh hơi sững sờ, đôi mắt cô lơ lơ địa quay vòng lên, ra vẻ kinh hoảng nói: "Mệnh bài? Khi nào thì mua mệnh bài rồi?"

"Cái này..." Lão già cũng là hơi sững sờ, nói: "Người vừa mới không phải nói với ta mệnh bài sao? Hơn nữa ta vừa mới cũng chứng kiến là có khối mệnh bài nha."

"Người là nghe lầm a? Không phải mệnh bài, ta nói chính là thẻ bài. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) văn tự thủ phát. Về phần người cặp mắt kia... Ai, tựu không cần nói nữa, nhất định là người nhìn lầm rồi. Không có gì đó người cũng có thể chứng kiến, quả nhiên là mắt mờ nha."

"Thẻ bài? Không đúng, tình huống này ta cũng nghĩ qua, vừa mới còn cố ý điếm một cái, thẻ bài một cái không ít."

"VẬY nhất định là đã quên cầm. Ta nói một lần nữa kiểm kê thời điếm như thế nào không thấy được thẻ bài, còn tưởng rằng là bán đạo mắt, nguyên lai căn bản là đã quên cầm." Nói, tiểu lại hướng phía tiên nga sử cái ánh mắt.

Này tiên nga lúc này hiểu ý, mở miệng nói: "Tìm được liền tốt, tại chúng ta phủ kho ném đông tây, cái này cũng không quá sáng rọi. Quay đầu lại tranh thủ thời gian làm cho người ta đưa trở về a."

"Chân là thế này phải không?" Lão già hồ nghi nhìn xem tiểu lại, lại nhìn nhìn tiên nga, vò đầu nói: "Mệnh bài hai ngàn kim tinh một khối, thẻ bài mười kim tinh một khối, lớn như vậy khác biệt, hửn vừa mới làm sao lại không hề nghĩ ngợi địa trực tiếp thanh toán rồi?"

"Người ta có rất nhiều kim tinh, người quản được trước sao người?" Tiểu lại thân thủ phụ giúp lão già sau này đi, vừa đi vừa thúc giục: "Tranh thủ thời gian địa, đem kếm một ngàn chín trăm chín mươi kim tinh cùng này thẻ bài lấy ra, ta hiện tại đuổi tới, cố gắng còn có thể theo kịp." r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 351: : Đưa Tới Thiếp Mời

Bật Mã Ôn tại phủ kho vung tiền như rác tin tức rất nhanh truyền khắp cả thiên đình.

Ba mươi lăm trọng bầu trời di la trong nội cung, hơn mười trưng trúc giản tản ra yếu ớt hào quang vờn quanh tại lão giả tóc trắng bên cạnh lơ lửng.

"Huyền Vũ búa tạ một thanh, cửu thiên hắc sát kích một thanh, phụ linh nguyệt hoa cung một tấm, phục hồ linh dục song đao một đôi... Thính Triều Lăng La Y một kiện, huyền hồn Thái Ất chiến giáp một bộ... Thẻ bài một khối, câu hồn thạch mười khóa, nắm thiên vũ một miếng, hân cầm cỏ năm lượng, Ô Long thể ban thưởng lá tám lượng... Chu hà tử kim sai một chi, thượng phẩm dạ minh châu một miếng..."

Đem này tất cả trúc giản từ đầu tới đuôi mảnh nhìn kỹ một lần, này lão giả tóc trắng không khỏi ha ha bật cười.

"Su phó có gì ? Bật cười?" Quy trước người đồng tử thấp giọng hỏi.

Lão giả tóc trắng loát râu dài nói: "Cái này hầu tử cũng không có bị phục tùng a. Thực lực không đủ, cho nên lựa chọn thu liễm, nhưng về phương diện khác lại còn đang tinh tế làm lấy chuẩn bị."

Này đồng tử do dự thoáng qua một chút, chấp tay nói: "Đệ tử ngu dốt, kính xin su phó chỉ rõ."

Chỉ vào trong đó vài phân trúc giản, lão giả tóc trắng nói: "Những tài liệu kia, hạng mục phụ lại không muốn đi xách, người xem cái này vài phần lí, toàn bộ đều là binh khí khái giáp. Nay hầu tử đỉnh đầu sớm có Định Hải Thần Châm cùng hắc giao bì giáp hai kiện bảo vật, mua nhiều như thế thượng phẩm binh khí khái giáp, như thế nào đều khó có khả năng là mua đến từ dùng. Nói trắng ra là, hắc cái này chỉ sợ đều là là thay Hoa Quả Sơn yêu chúng chuẩn bị a. Nếu thật là bị tuần phục, vừa lại không cần những này?"

"Su phó cái này vừa nói, ngược lại chân là như thế." Đồng tử hơi nhăn nhó mày đầu, lại nói: "Có thể đệ tử có một chuyện không rõ. Nay đầu khí thượng thiên mới cái này ngăn ngại thời gian, nơi nào đến nhiều như thế kim tinh? Chớ không phải là... Cũng đã trong lúc vô tình trộm phủ kho?"

"Thiên đình phủ kho há lại là khinh địch như vậy trộm được?" Lão giả tóc trắng khoát tay áo, loát râu dài nói: "Việc này, người sáng suốt tương tượng liền biết, lại là không cần lo ngại. Cho tới nay, vì sư tối cầm bất định, chính là này hầu tử có hay không đã bị phục tùng. Bây giờ xác định không bị phục tùng..."

Vi hơi dừng một chút, chỉ thấy hắc cười nhạt một tiếng, nhìn chăm chú đồng tử nói: "Lại là có thể tìm một cơ hội, gặp được vừa thấy."

...

Linh Tiêu Bảo Điện trong nội thất, Quyên Liêm duy trì lấy khom người chấp tay tư thế vẫn không nhúc nhích, một đôi mí mắt hơi nâng lên, cẩn thận mà chăm chú nhìn phía trước ngòai ngay ngắn Ngọc Đế.

Một tay loát râu dài, Ngọc Đế tay kia chậm rãi nắm chặt, thản nhiên nói: "Cái này đầu khí, quả nhiên là không sợ trời không sợ đất. Theo thiên hà

thủy quân chỗ đó vơ vét tới kim tinh, lại cũng dám hiển nhiên địa lấy ra dùng."

"Bệ hạ, có hay không... Giao trách nhiệm hẳn đem chỗ mua vật và còn thừa lại kim tinh toàn bộ giao ra?"

Ngọc Đế hơi thấp cúi thấp đầu, hỏi: "Người biết này tổng ngạch có bao nhiêu?"

"Cái này..."

"Đều đoán được ra cái này đầu khi kim tinh nơi phát ra, ai có thể lại biết rõ cụ thể có bao nhiêu? Thứ này, cho tới bây giờ sẽ không có cá xác thực vài. Đến lúc đó giao nhiều giao thiếu, ai cũng nói không rõ, kết quả chắc chắn đem lại là một số sổ sách lung tung. Huống hồ, nếu là chiêu an lúc đưa ra, cũng là đơn giản, bây giờ thời gian qua cảnh thay đổi, nhắc lại, bất quá tăng thêm cười tai." Ngọc Đế vi hơi dừng một chút, vượt long án bất đắc dĩ thở dài nói: "Việc này, dương giả không biết cũng được."

Quyên Liêm sâu hít một hơi thật sâu, lại chấp tay nói: "Bệ hạ, cái này yêu hầu tại thiên đình tuy nói không an phận, nhưng rốt cuộc còn không có xông ra đại họa. Có thể thần nghe nói ở đằng kia yêu hầu thuộc hạ tại Hoa Quả Sơn tụ tập mấy trăm vạn yêu chúng, sẵn sàng ra trận đáng vẻ bề vẻ kiêu ngạo, càng là thường xuyên vi phạm khiêu khích thiên hà thủy quân. Lần này yêu hầu chỗ mua vật chỉ sợ cũng thay Hoa Quả Sơn yêu chúng chuẩn bị... Lúc trước Hoa Quả Sơn một trận chiến liền đã làm cho đường đường thiên hà thủy quân tổn thất thảm trọng, như mặc kệ phát triển xuống dưới, sau này nghĩ lại tiêu diệt, mặc dù ta thiên đình tinh anh ra hết, chỉ sợ cũng là khó càng thêm khó a. Lão quân đạo pháp cao thâm, hẳn bảo vệ này yêu hầu, thần tự nhiên là cân nhắc không thấu chính giữa dụng ý. Có thể dựa vào bây giờ trạng thái xem, cứ thế mãi, cái này yêu hầu chắc chắn đem là thiên đình một đại họa hại. Bệ hạ còn là sớm làm tính toán tuyệt vời."

Gặp Ngọc Đế không tỏ thái độ, Quyển Liêm lại nói tiếp: "Thần lại là có nhất kế có thể tiêu trừ cái này tai họa ngầm, chỉ là không biết có nên nói hay không."

Ngọc Đế nhàn nhạt liếc Quyển Liêm liếc, nói: "Nói đi."

"Hiện nay lão quân thái độ không rõ, dù chưa nói rõ lực bảo vệ cái này yêu hầu, thực sự không không thể nói trước động cái này yêu hầu. Thần dùng vi, chỉ cần này yêu hầu xông họa khá lớn, lão quân, sợ cũng không có phương tiện cứng nhắc bảo vệ a."

Nói, hấn lại là cẩn thận địa nhìn Ngọc Đế.

Ngọc Đế vuốt vuốt râu dài, thở dài: "Việc này trầm như thế nào lại không có nghĩ tới? Đây đầu khi mới vừa lên thiên liền bị thương nguyệt lão, nếu thật là dựa vào khi đó đáng vẻ bề bề, bây giờ sớm đã sự phát. Có thể thượng thiên ngày kế, cùng hấn cùng nhau thượng thiên tiên nga Phong Linh, lại là lão quân tự mình đi Quảng Hàn cung dẫn đưa qua. Cũng không biết là hay không lão quân cùng hấn đàm cái gì, từ đó về sau, yêu hầu tự đóng cửa không ra, thu liễm rất nhiều. Chính là Cự Linh Thần việc cũng là Cự Linh Thần chính mình chủ động trêu chọc. Dưới như thế tình huống, muốn đợi hấn phạm phải sai lầm lớn, chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy a."

"Thần dùng vi, có lẽ này yêu hầu chức vị ra tay." Quyển Liêm nói.

"Chức vị?" Ngọc Đế hai mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ: "Hấn tuy nói nhâm Bật Mã Ôn chi chức, nhưng ngự mã giám cao thấp mọi việc sợ còn là do nguyên lai tiên nga quản lý a?"

Quyển Liêm nói khẽ: "Bệ hạ, Bật Mã Ôn chức, chính là lại như thế nào dính vào, sợ cũng xông không dưới ngấp trời đại họa. Có thể như cho hấn chỉ một cái cây bàn đào viên quản sự chi chức..."

Lời nói ở đây, Quyển Liêm liền đã dừng lại.

"Làm cho hầu tử trông nom đào viên?" Nghe vậy, Ngọc Đế ghen ngào cười nói: "Cái này thật là nghĩ không ra sự cũng khó khăn."

Gặp Ngọc Đế mặt mày hớn hở địa, Quyển Liêm lập tức hơi nhẹ nhàng thở ra.

Có thể nhưng vào lúc này, chỉ nghe Ngọc Đế ý vị thâm trường nói: "Chủ ý này, là chính ngươi nghĩ, còn là Thiên Phụ giúp ngươi nghĩ?"

Cái này vừa nói, Quyển Liêm lúc này sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, hô: "Bệ hạ thứ tội, thần tội đáng chết vạn lần!"

...

Theo phủ kho phản hồi đêm đó, hầu tử liền dùng ngọc giản thông báo Bà La Tăng yết đế môn đồ, thỉnh hấn hỗ trợ đem đông tây đều chở về Hoa Quả Sơn.

Đôi phương lại là sáng khoái địa đáp ứng rồi, chỉ là này thời gian cũng không hảo xác định. Dù sao tựu hiện tại mà nói, Bà La Tăng yết đế còn không có khả năng hiển nhiên địa cùng hầu tử lui tới. Xem chừng cuối cùng lại phải như lần trước như vậy, nương một lần đi ngang qua cơ hội bố hạ chương nhãn pháp, đem đông tây vụng trộm chở đi.

Kể từ đó, những cái này đông tây tự nhiên chỉ có thể tạm thời chôn cất tại trong kho hàng.

Những ngày tiếp theo, hầu tử tự nhiên lại là đóng cửa không ra, qua nổi lên đơn điệu chán nản sinh hoạt.

Lúc này đã là hầu tử thượng thiên nhậm chức ngày thứ hai mươi mốt, như thế lại qua năm ngày, đến thứ hai mươi sáu thiên, theo như lệ đi trước thiên đình nội phủ bộ đối sổ sách Vân Sương mang về một cái cấp quan trọng tin tức —— có người tấu thỉnh Ngọc Đế, bay lên hầu tử chức, đem hầu tử xách vi cây bàn đào viên quản sự.

Cái này cây bàn đào viên quản sự cùng Bật Mã Ôn trong lúc đó, kỳ thật cũng không kém là bao nhiêu, đều là bất nhập lưu chức quan. Nhưng mấu chốt là "Làm cho một con khi xem đào viên" .

Không hề ngoài ý muốn, cái này đề nghị đã bị kể cả Thái Bạch Kim Tinh tại trong tây vương mẫu một hệ cực lực phản đối. Nghe nói Ngọc Đế long trên bàn gấp đôi khuyên can tấu chương đều một cái cao hơn người.

Này cây bàn đào viên chính là tây vương mẫu mệnh căn tử, làm cho một con khi nhìn trả được?

Bất quá thiên đình có thiên đình quy củ, cây bàn đào dùng như thế nào, đúng là tây vương mẫu quyền hạn trong phạm vi. Nhưng thiên đình nhân sự bổ nhiệm, đặc biệt một cái nho nhỏ nhà vườn bổ nhiệm, như Ngọc Đế muốn miễn cưỡng, cho dù có một mảng lớn tiên gia duy trì, tây vương mẫu cũng là nại Ngọc Đế không gì.

Nghe được tin tức này thời điểm, ngự mã giám mọi người đều bị xô xao. Hầu tử phản ứng đầu tiên thì là —— lại là Thái Thượng giờ trò quý.

Cũng không phải là nói phản hai lần thiên sao? Như thế cách làm, chẳng phải thiếu một lần rồi?

Nghĩ, hấn không khỏi không yên lên.

Tuy nói hấn hiện tại cũng không phải là nguyên bản này chỉ thấy qua đào tỵ thềm ăn hầu tử, có thể ít nhất tỵ ý nghĩa Thái Thượng cước bộ tại

nhanh hơn, hẳn thời gian còn lại càng ngày càng ít.

Đến lúc đó mặc dù hẳn không nghĩ phản, chỉ sợ cũng có nghĩ ra biện pháp đến buộc hẳn phản a.

Theo thời gian trôi qua, tin tức này càng truyền càng rộng, huyên náo thiên đình mọi người đều biết. Có người phàn nàn hầu tử nhâm Bật Mã Ôn chức mới bất quá một tháng không đến, nửa điềm công huân không có tỵ thăng chức, không ổn. Có người trầm mặc không nói, chờ xem hầu tử ăn quả đào gặp rắc rối. Có người tắc nhìn có chút hả hê, chờ xem tây vương mẫu cây bàn đào gặp nạn...

Có thể bất kể như thế nào, như thế hoang đường đề nghị, chính là không có người hoài nghi qua Ngọc Đế có hay không chân hội tiếp nhận, nói rất đúng tượng thánh chỉ đã tại trên đường giống như.

Ngự mã giám tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị vi hầu tử thực tiễn. Có thể truyền trước truyền trước, hảo một đoạn thời gian, lại chậm chạp không thấy thánh chỉ đã đến.

Ngọc này đế cũng kỳ quái, đôi này tấu xin cho hầu tử nhâm cây bàn đào viên quản sự sổ con cũng không phê, cũng không bác bỏ, cứ như vậy kéo theo.

Nghe được tin tức này, hầu tử thoáng cái phảng phất ăn thuốc an thần vậy.

Rất hiển nhiên, đây không phải Thái Thượng chủ ý, mà là Ngọc Đế tại thăm dò, đang đợi Thái Thượng tỏ thái độ. Chỉ cần Thái Thượng một ngày không biểu lộ thái độ, hẳn liền sẽ không bị điều nhiệm.

Đảo mắt, tại đây dài dòng buồn chán trong khi chờ đợi đã đến thượng thiên nhậm chức thứ ba mươi lăm thiên.

Một ngày này sáng sớm địa, một vị bạch y đồng tử giá trước tiên hạc đi đến ngự mã giám, đem một phần thiếp mời giao cho Nguyệt Sương sau dặn dò một câu: "Gia sư khai báo, làm ơn cần phải giao cho Bật Mã Ôn đại nhân."

Nói xong liền vội vàng rời đi.

Nguyệt Sương cũng không nhận ra này đồng tử, bất quá bằng này áo liền quần cũng có thể kết luận nhất định là xuất từ cái đó vị Đại tiên môn hạ, cái này thiếp mời tự nhiên cũng không dám chậm trễ, thả tay xuống đầu chuyện tình liền tranh thủ thời gian đi đến hầu tử gian phòng tự tay hiện lên dư hầu tử.

Lúc này, cũng đã nhanh nghẹn ra bệnh tới hầu tử chính nhằm chán được bán nằm tại giường trên ngáp. Vừa thân thủ tiếp nhận Nguyệt Sương đưa tới thiếp mời, một bên Phong Linh liền nghiêng mặt qua tới hỏi nói: "Phía trên ghi cái gì?"

Hầu tử háng giọng một cái, mở ra thiếp mời cao giọng thì thầm: "Núi sông chi đạo, ở chỗ tinh xảo, nhật nguyệt chi đạo, ở chỗ thanh cao, chúng sinh chi đạo, hồng trần hiểu rõ, thuyền cô độc chi đạo, một giang phiêu diêu... Đây là thứ quái quỷ gì? Chân khó đọc."

Hầu tử chẳng muốn tiếp tục dưới lên niệm, trực tiếp nhảy xem cuối cùng lạc khoản, lúc này giật mình một cái ngồi dậy.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn..."

Phong Linh cả kinh, vội vàng quay đầu lại hướng hầu tử nhìn sang.

Cùng Phong Linh đối mặt trước, hầu tử ngơ ngác nói: "Hắn nghĩ... Mời ta ngày mai đi di la cung nghe giảng." r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 352: Khí Tức Không Đúng

Tam thập tam trọng thiên.

Gió nhẹ chậm rãi khuấy động lấy mây mù, bóng cây chập chờn trong đình viện, Thái Thượng lẳng lẳng địa ngồi ngay ngắn ở bên cạnh cái bàn đá.

Tại cái bàn đối diện, một vị xinh đẹp được giống như một khối bảo ngọc nữ áo xanh đồng cúi đầu dùng lạnh nhạt tay mang theo bút lông, tại trên thẻ trúc tinh tế viết trước.

Hồi lâu, này nữ áo xanh đồng đem trúc giản đưa cho đi lên.

"Lão gia gia, viết xong."

Thân thủ tiếp nhận trúc giản, Thái Thượng một bên loát râu dài xem xét, một bên cười thờ dài: "Vì cái gì bảo ta lão gia gia?"

Nữ đồng nói: "Trước kia còn là chim hoàng yến thời điểm thường xuyên nghe người ta loại như vậy gọi, cho nên. . . Cứ như vậy kêu quá."

Này giống như hắc ngọc loại hai mắt lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Thái Thượng, đa đa thiếu thiếu còn ẩn chứa chút ít kính sợ.

"Người còn là gọi lão phu 'Lão tiên sinh' a."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì, lão phu nghe thói quen."

"Nha."

Đem trúc giản quán đến tước nhi trước mặt, Thái Thượng vuốt mở ống tay áo, cách cái bàn chỉ vào một trong đó đoạn nói: "Lung là học thuộc lòng, có thể cái này chữ nhưng vẫn là không nhớ được.'Tăng' chữ, nơi này nên có vừa xoay ngang."

Tước nhi yên lặng gật đầu, đưa tay đem một ít hoành thêm đi lên, đem trúc giản một lần nữa đưa tới Thái Thượng trước mặt, nghĩ nghĩ, thấp giọng hỏi: "Ta khi nào thì có thể đi gặp hầu tử?"

"Hắn hiện tại rất tốt. Nếu có duyên sớm muộn đều gặp mặt, không vội ở nhất thời."

Tước nhi trầm mặc, bất quá chỉ là biểu lộ trên trầm mặc. Thái Thượng tinh tường địa đọc lên trong nội tâm nàng nói thầm: "Không muốn làm cho ta thấy thì cứ nói thẳng đi, cố lộng huyền hư làm cái gì? Mỗi lần đều như vậy kéo, cũng không đổi điểm mới lạ từ nhi?"

Thái Thượng lông mày không khỏi nhíu.

Trầm mặc một hồi, nàng lại đột nhiên hỏi: "Lão tiên sinh, ngươi có phải hay không Thái Thượng Lão Quân?"

Cái này vừa hỏi, một miệng trà mới vừa vào khẩu Thái Thượng thiếu chút nữa sặc đến. Chính chính thần sắc, hắn nhìn về phía tước nhi. Thấp giọng hỏi: "Ai vậy dư ngươi nói?"

"Không có ai nói. Bất quá hầu tử nói qua, Thái Thượng Lão Quân có ăn có thể thành tiên tiên đan. . . Lão tiên sinh ngươi đem ta sống lại, lại giúp ta biến hóa. Hội không phải là Thái Thượng Lão Quân?" Nói đi, nàng chớp mắt to tinh tế địa chăm chăm vào Thái Thượng nhìn.

Thái Thượng mấp máy môi. Liếc nàng liếc nói: "Có thể làm được đại tiên còn nhiều mà, sao cũng chỉ có Thái Thượng Lão Quân rồi? Chỉ có thể nói này hầu tử cô lậu quả văn."

Tước nhi nhíu chặt trước mi, dẹp trước miệng không nói lời nào, giống như là có chút mất hứng. Nhấn nhẹn nửa ngày, chua nói: "Hầu tử không cô lậu quả văn, hầu tử rất thông minh."

"Ngươi đây là tại thay hấn nói chuyện?" Thái Thượng không khỏi bật cười, thở dài: "Ngươi nha đầu kia, những thứ không nói khác. Hiểu nhân loại chuyện tình còn thật không ít.'Cô lậu quả văn' nên xem như so với lạ từ ngữ đi, nếu nói là biến hóa nhiều năm đại yêu khá tốt, ngươi cái này vừa biến hóa cũng biết là có ý gì?"

"Sớm nhất thời điểm, chủ nhân của ta một vị thất ý sĩ phu, mỗi ngày đều đối với ta nói những này, có thể nào không hiểu? Về sau sĩ phu đã qua đời, thiếu chủ nhân mới đưa ta theo trong lòng thả ra."

"A, cũng khó trách học được nhanh như vậy. Sự tình trước kia, đều nhớ lại rồi?"

"Ký là nhớ lại."

Kỳ thật nàng cũng không chỉ nhớ rõ nguyên bản chuyện tình, trong đầu chẳng biết tại sao còn nhiều thêm một ít cùng hầu tử có quan hệ cảnh tượng. Chỉ là không quá rõ ràng, như là một cái rất lâu mộng, phân không rõ thiệt giả.

Thoáng trầm mặc xuống. Tước nhi lén lút ngắm lấy Thái Thượng, kéo dài thanh âm chậm rãi nói ra: "Lão tiên sinh ngươi đến tột cùng là người nào vậy? Thần tiên? Còn là yêu quái? Tại sao phải giúp tước nhi? Ngươi nhận thức hầu tử sao? Là hấn xin nhờ của ngươi?"

Dừng lại ở trong lòng không có nói ra được một câu kia là: "Cũng là người tại đánh cái gì xấu chủ ý?"

Liên tiếp vấn đề hỏi được Thái Thượng chỉ có thể gượng cười.

Cô gái nhỏ này, tuy nói vừa biến hóa, có thể tính cảnh giác lại không phải vậy cường, năm gần đây dài hơn nhiều Phong Linh đều muốn khó chơi nhiều lắm.

Bất đắc dĩ, Thái Thượng chỉ phải mấp máy miệng gật đầu, gật đầu nói: "Nhớ lại liền tốt."

Nói đi, những vấn đề khác liền một mực giả bộ như nghe không được.

Không bao lâu, một vị đồng tử chậm rãi đi đến Thái Thượng bên người. Hữu ý vô ý địa nhìn tước nhi liếc, đối với Thái Thượng chấp tay nói: "Khởi bẩm sư phó. . . Nhị sư thúc chuẩn bị ngày mai trong phủ bắt đầu bài giảng. Ngài chú ý người nọ, đã ở mời hàng ngũ."

"A?" Thái Thượng hừ địa bật cười. Như có điều suy nghĩ địa vượt chông chất để ở một bên trúc giản sách vở, chậm rãi nói: "Liền hẳn đều mời, cái này mời người có thể liền có hơn, cái kia đại diện, có thể ngồi được hạ?"

"Bẩm sư phó, hẳn chỉ mời vừa mới hảo cùng người nọ cùng phẩm giai. Trên lên, dưới lên, một mực không thỉnh. Mỹ kỳ danh viết: Giải thích nghi hoặc."

"Đây là bất âm bất dương một tay a." Thái Thượng vỗ tay nói: "Ta này tam sư đệ có thể có động tĩnh?"

"Không có động tĩnh."

Tước nhi ở một bên nghe được sững sờ sững sờ địa, hồi lâu, nàng duỗi dài đầu mở miệng hỏi: "Lão tiên sinh, các người sư huynh đệ trong lúc đó còn giúp nhau tính toán a?"

"Không phải giúp nhau, là bọn hần tính toán lão phu."

"Cắt." Tước nhi nhếch miệng, ung dung nói: "Vật hợp theo loài, sư huynh của người đệ có thể tính toán người, người khăng định cũng không là vật gì tốt."

Thái Thượng khước mắt không khỏi nháy lên, dương cả giận nói: "Không nên nói bậy nói bạ."

Tước nhi lúc này mới ngừng miệng.

Cô gái nhỏ này vừa mới đến bao lâu? Làm sao lại như vậy không biết lớn nhỏ?

Nhớ rõ vừa tới thời điểm nói với Thái Thượng lời nói còn là cẩn thận, hiện nay tuy nói trong mắt cũng còn cất giấu này một tia kính sợ, có thể lại trở thành mỗi ngày không ngừng khiêu chiến điểm máu chốt, nói chuyện càng ngày càng không cố kỵ. . .

Cái này muốn đem nàng giáo hảo, còn thật không biết muốn dạy bao lâu a.

Thái Thượng không khỏi lại nghĩ tới Phong Linh, cái này đồng dạng là sư phó, như thế nào tu bồ đề dạy dỗ đệ tử có thể đơn thuần như vậy?

Nhẫn nhịn hồi lâu, tước nhi sâu xa đầu thấp giọng nói: "Có người giảng bài, ta đây có thể hay không đi nghe một chút?"

"Chờ người có thể đem đạo đức kinh lạng yên được một chữ không làm thời điểm rồi nói sau. Hiện tại đi, sợ cũng nghe không hiểu."

"Trước hết nghe trước không được sao? Dù sao người để cho ta sao những này ta cũng không hiểu, đến chỗ nào đều phải không hiểu, có cái gì kém?" Đây là bên ngoài nói lời, Thái Thượng dùng thuật đọc tâm đọc được lại là: "Rõ ràng chính là không muốn làm cho ta đi, kiếm có thôi. Như thế nào? Sợ ta vừa đi, vừa hỏi, chỉ biết người là ai rồi? Cái này tử lão đầu có vấn đề!"

Tái phối trên cặp kia hồ nghi địa nhìn về phía của mình ánh mắt kia, quá để tâm lí ẩn ẩn có điểm sợ hãi, vội vàng ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Tóm lại, không được!"

Nghe vậy, tức thì lông mày không khỏi tức giận chau lên. Tức giận.

Kỳ thật nàng chỉ là muốn đi ra ngoài đi một chút. Mỗi ngày đứng ở trong viện tử này đọc sách viết chữ, đối với lão đầu tử này, thật tình buồn bực được sợ.

Cái đó và lúc trước ngọc trong lòng có cái gì khác nhau sao?

Xem ra biến hóa cũng không nhất định cũng khoái lạc. Trước kia nàng tối thiểu còn có thể khắp nơi bay. Muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, hiện tại ngược lại cũng là đi không được.

Hầu tử không phải nói tu thành có thể bay rất cao rất xa sao? Mình bây giờ như vậy. Tính tu thành không có?

Ngạch. . . Đúng rồi, hiện tại chính mình tính xinh đẹp không? Hầu tử nói không xinh đẹp yếu đối ý nha. Cũng không biết hẳn thấy xong yêu mến không thích.

Nói trở lại, này chết hầu tử còn nói yếu nạp vài môn tiểu thiếp, lão nhân nói hẳn cũng đã tu thành, sẽ không chân chạy tới nạp cái gì tiên nữ cùng hồ ly tinh đương thiếp đi?

Hắn có thể hay không cũng đã quên ta rồi?

Tiểu tước nhi yên lặng địa nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy trong nội tâm hốt hoảng.

...

Nguyên Thủy Thiên Tôn mời nghe giảng, đây chính là đại sự. Thư mời đều phát đến thăm, hầu tử tự nhiên không có khả năng không đi.

Tự bình thường mà nói. Loại này toạ đàm chính là những kia đại tiên cũng muốn xua như xua vịt. Lúc này đây không biết như thế nào, thư mời toàn bộ đều chia coi như hầu tử như vậy bất nhập lưu tiên gia.

Vì vậy, liền xuất hiện làm cho người không biết nên khóc hay cười một màn.

Những cái này có thư mời tiên gia nguyên một đám lúc này thả tay xuống đầu sổng, vội vội vàng vàng địa ngồi trên lơ lửng hạm tự hướng đi la cung đi. Nhận được thư mời tương đối trễ, càng là bốn phía nắm quan hệ nghĩ biện pháp.

Vì sao?

Bởi vì coi như hầu tử loại này bất nhập lưu tiên gia, phần lớn đều ở tại bát trọng thiên hoặc thất trọng thiên loại địa phương này. Tuy nói càng lên cao mỗi một tầng cự ly kỳ thật càng chặt vật, nhưng, chớ nói thất trọng thiên, bắt đầu từ tầng thứ chín đến ba mươi lăm trọng thiên, dùng tầm

thường lơ lửng hạm đi cũng phải một ngày một đêm. Mà này thư mời trên viết rõ bắt đầu bài giảng chính là ngày mai. . .

Về phần nói trực tiếp thi triển thuật pháp đằng vân đi. . . Tựu hầu tử cái này cấp bậc tiên gia, phần lớn thì ra là một cái luyện thần cảnh tu vi, có thể có cá luyện thần cảnh đỉnh phong cũng đã rất không tồi. Hóa thần cảnh căn bản là nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Điều này làm cho một đám tiên gia làm sao có thể không cấp?

Đang lúc tất cả được mời tiên gia đều ở vi chạy đi phát sầu thời điểm, hầu tử lại là thành thời cực kỳ.

Dùng tốc độ của hấn, theo bát trọng thiên đến ba mươi lăm trọng thiên, một chén trà công phu đều không cần, có cái gì phải gấp gấp?

Những ngày qua đến nay đã tại ngự mã giám buồn bực hồng rồi, nhận được thư mời, hấn chuyện thứ nhất tựu là để phân phó Nguyệt Sương giúp hấn trong phòng chuẩn bị cho tốt nước ấm, chuẩn bị thư thư phục phục địa tắm rửa, lại ngon lành là ngủ thượng một giấc. Đẳng ngủ đến tự nhiên tỉnh, lo lắng nữa xuất phát vấn đề.

Khó được ra thang môn. Được thư thư phục phục địa đi không phải? Mặc dù nói chuyện này tình nghe tới có chút kỳ quặc, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cái này cấp bậc. Nếu thật sử nâng thủ đoạn, đoạn sẽ không lấy tới địa bàn của mình đi sử mới đúng.

Ngày kế sáng sớm, hầu tử liền ra cửa, một cái Cân Đầu Vân tốc hành ba mươi lăm trọng thiên. Đợi đến định trụ thân hình, bốn phía đã bỏ neo vô số tiểu hình treo trên bầu trời hạm, người ta tấp nập.

Những cái này tiên gia nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn hầu tử, trong đó còn kể cả Quảng Hàn cung phái ra tràn đầy một thuyền người.

Đôi với bọn hấn quăng tới ánh mắt, hầu tử chích đương không phát hiện, chỉ lầm lũi mà hướng này cao tới năm trượng đại môn đi đến.

Không đợi bọn họ hoãn quá thần lai, một vị đạo đồng cũng đã xuất hiện ở hầu tử trước mặt, cung kính địa đã thành lễ, nói: "Vị này chính là Bật Mã Ôn đại nhân a?"

"Đúng là." Hầu tử thân thủ đem thư mời đưa tới.

Tiếp nhận thư mời, này đồng tử mở ra nhìn thoáng qua, xác nhận không sai sau lại là cung kính địa đã thành lễ, nói: "Su phó khai báo, đại nhân thân phận khá là đặc thù, cùng với khác tiên gia chung tòa chỉ sợ không rất thích hợp, cho nên mặt khác vị đại nhân chuẩn bị chỗ ngồi."

"Này làm phiền đồng tử dẫn đường."

"Đại nhân thỉnh."

Đám người chậm rãi mở ra một cái nói.

Này đồng tử dẫn hầu tử từng bước một ghé qua mà qua, này bốn phía tiên gia đều bị xì xào bàn tán. Tuy nói đồng tử đã nói rõ là vì thân phận đặc thù mới đặc thù xử lý, nhưng một cái yêu vương có thể được đến Nguyên Thủy Thiên Tôn đặc thù chiếu cố, hãy để cho một đám tiên gia có chút tức giận bất bình.

Di la cung là tam thanh cung điện một trong, này quy mô tự nhiên không phải chuyện đùa.

Nó chiếm diện tích mấy trăm mẫu, cả tòa đều do bạch ngọc xây thành, trên nóc đầy nhô lên, hiện lên chữ vàng hình. Hoàn toàn không giống thiên đình cái khác kiến trúc, trái ngược với một tòa tháp cách cục, chỉ có điều tòa tháp này chỉ có ba tầng thôi.

Này di la cung đại điện tắc càng là kỳ lạ, nhìn về phía trên cùng với khác cung điện đại điện hoàn toàn bất đồng, không giống một cái đại điện, trái ngược với cá xem cuộc vui địa phương, cao thấp ba tầng, chung một cái đại sảnh.

Xem tình hình, cái này Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên là đối giảng kinh đàm mê đến cực điểm a.

Một đường đi vào di la trong nội cung, này đồng tử trực tiếp đem hầu tử dẫn lên lầu ba, cho hầu tử tại rào chắn bên cạnh chỉ một cái thả hai cái bồ đoàn vị trí ngồi xuống.

Không bao lâu, những thứ khác tiên gia cũng lục tục nhập tọa.

Giảng kinh hội bắt đầu rồi.

Một vị toàn thân tản ra bạch quang lão giả tóc trắng chấn động ống tay áo, ngồi đến đại điện ở giữa trên bồ đoàn.

"Thì phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn? Khí tức không đúng lắm a." Hầu tử tập trung nhìn vào, đối phương thuật pháp lúc này ở trong mắt hấn mất đi hiệu lực hiện ra nguyên hình —— này là một vị đồng tử hóa thân cảnh đồng tử hóa thân mà thành, căn bản cũng không phải là cái gì Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không phải đâu, giảng cá kinh đều tìm người thay mặt?" Hầu tử không khỏi hừ cười nói: "Nơi này ngoại trừ ta, không có cái khác bất kỳ một cái nào hóa thân cảnh tu vi. Đây rõ ràng là lừa dối người sao."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt của hấn đã cả cứng lại rồi.

Chẳng biết lúc nào đã ngồi ở bên cạnh hấn trên bồ đoàn một vị tuổi trẻ tiên gia chậm rãi nghiêng mặt qua đến, giống như cười mà không phải cười

mà hỏi thăm: "Khí tức này, không biết đôi có hay không?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Vé tháng không thể động đây, được rồi, ta còn thiếu nợ canh một. Mọi người đêm nay đi ngủ sớm một chút a, phòng chừng đã khuya, đừng đợi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 353: : Như Thế Nào Thiên Đạo

To lớn trong điện đường, chỉ còn lại có ở giữa vị kia "Nguyên Thủy Thiên Tôn" hồn hậu thanh âm tại quanh quần.

Hắn trình bày bất quá là một ít Ngô Giả đạo phương hướng dễ hiểu tri thức, lại nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, cũng là giảng ra một cái khác phiên giải thích. Cả điện tiên gia nguyên một đám nghe được say sưa có vị.

Lâu ba rào chắn bên cạnh, hầu tử ngồi ngay ngắn nghiêng mặt qua cùng trẻ tuổi tiên gia bốn mắt giao đúng, một cái mặt không biểu tình, một cái mặt mày mang cười, đều ở tinh tế địa đánh giá đối phương.

Cái này tiên gia nhìn về phía trên bất quá ba mươi có thừa tuổi, ngày thường diện mục thanh tú, đầu đội nhất phẩm hạc quan, mặc một bộ màu xám đen mưa bụi đạo bào, theo cổ áo xử hãy nhìn đến áo sơ mi bên trên giác kim sắc sợi tơ. Lại nói tiếp, cùng thiên đình vậy tiên gia cũng không bao nhiêu bất đồng, có thể này giơ tay nhắc chân, lại có một loại không giống bình thường lạnh nhạt.

Gần trong gang tấc, dùng hầu tử tu vi, lại cũng vô pháp thấy rõ đối phương hư thật.

Hồi lâu, hầu tử trên mặt chậm rãi tràn ra tiêu dung, nói: "Ta nói Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào rộng phát thư mời, lại không tự mình đi ra chủ giảng, nguyên lai chân thân tại nơi này a."

Nghe vậy, này tiên gia nhàn nhạt cười cười, nói: "Hoa Quả Sơn Mỹ Hầu Vương giá lâm, lão hủ có thể nào không tự mình đi ra nghênh đón?"

Cái này xem như thừa nhận a.

"Thiên tôn nói quá lời." Hầu tử làm cho có thâm ý mà chăm chú nhìn đối phương, chậm rãi nói: "Bất quá, 'Mỹ Hầu Vương' xưng hô này theo Nguyên Thủy Thiên Tôn trong miệng nói ra cũng không lớn đúng vậy, ngài nên xưng ta vi Bất Mã Ôn mới là."

"Bất Mã Ôn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức khoát tay áo, cười nói: "Này bất quá một cái chức sông trôi. Mỹ Hầu Vương, mới là nắm quyền. Bây giờ thế gian lũ yêu có thể đều tôn người vi vương, chỉ nghe lệnh người, liền xưng 'Vạn yêu chi vương' cũng không quá đáng a. Ta này bất tài đệ tử cùng nữ đồ tôn. Đều tại người dưới trướng hiệu lực nhiều năm. Lão hủ lại vẫn hoàn toàn không biết gì cả. Lại nói tiếp. Cũng thật sự là hồ thẹn."

Hầu tử khóe mắt hơi run rẩy.

Hắn cái này nói chính là Dương Thiên cùng Ngọc Đỉnh chân nhân a. Liền cái này đều biết, này lai lịch của mình tự nhiên đã bị mò không sai biệt lắm.

Đương nhiên, nếu không có như thế, đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại sao có thể có thể lạng lẽ ngồi vào chính mình cái này chích yêu hầu bên cạnh, cùng mình nói chuyện phiếm?

Lấy lại bình tĩnh, hầu tử khóe miệng hơi giơ lên, vượt qua nguyên bản chủ đề. Mở miệng nói: "Không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ mình tiếp kiến, có gì chỉ giáo?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn sâu hít một hơi thật sâu, nghiêng mặt đi nhìn thẳng phía trước, chậm rãi nói: "Chỉ giáo cũng không dám trở thành, lão hủ

chỉ là có chuyện vô ý sáng tỏ, mới đặc biệt thiết hạ này giảng, dẫn tới Mỹ Hầu Vương tiền lai, cũng tốt tự mình thăm hỏi một câu."

Hầu tử trong nội tâm lập tức hiểu rõ rồi ba phần, cũng nghiêng mặt đi nhìn thẳng phía trước, không đếm xỉa tới nói: "Này thật đúng là làm phiền Nguyên Thủy Thiên Tôn hao tâm tổn trí. Không biết thiên tôn muốn hỏi việc. Đến tột cùng vì sao?"

"Lão hủ đã nghĩ ngay mặt hỏi một câu, Hầu vương. Là muốn án lấy nguyên lai lộ đi đi, còn là cách khác một đạo?"

"Ty chức nghe không biết rõ."

"A?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười, nói: "Cẩn thận là đúng. Bất quá. . . Thiên đạo sinh biến, đến nay đã có gần năm mươi ngày, tại thế gian đã qua đi gần năm mươi năm lâu. Thiên đình, lại hiếm ai biết. Hầu vương cũng biết vì sao?"

Hầu tử không có đáp lại, chích đôi mắt lạng lẽ xéo xuống đối phương, tinh tế mà chăm chú nhìn thần sắc của đối phương biến hóa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mấp máy miệng, nói tiếp: "Muốn biết rõ ràng nguyên nhân, đầu tiên phải theo này thiên đạo tu vi nói đến. Hầu vương, còn có ý vừa nghe một cái?"

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chú cái này ở giữa vị kia giả Nguyên Thủy Thiên Tôn, thở dài: "Nghe một chút không sao."

Nguyên lai, hôm nay chính thức khóa, tại nơi này a.

Hơi há to miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói ra: "Thiên đạo giả, điều chi có hai. Thứ nhất, chính là chỉ thiên hạ vạn vật vận hành quỹ tích, trong tam giới, phạm là tất cả, đều tại thiên đạo trong, đừng có siêu

thoát giả. Thứ hai, chính là chỉ đạo gia tăng thứ năm tu vi, cùng với phật gia tăng thứ ba tu vi. Trong tam giới, bây giờ tu ra thiên đạo tu vi giả, bắt quá Thái Thượng Lão Quân cùng Như Lai phật tổ mà thôi. Cái này một tầng tu vi sở dĩ xưng là 'Thiên đạo', chính là là vi, nó đại biểu cho đến gần vô hạn 'Đạo' chân ý. Lão quân ngộ chính là 'Vô vi', Như Lai ngộ chính là 'Vô ngã' . Hầu vương cũng biết, cái này 'Vô vi' cùng 'Vô ngã' trong lúc đó khác nhau a?"

"Nói."

"Trước tiên là nói về cái này 'Vô ngã' . 'Vô ngã' giả, vô ngã không có gì, dùng không vi bằng, không sinh bất diệt. Nó bản ý, là giả không."

"Hur vô?" Hầu tử hơi lấp bắp kinh hãi, hừ cười nói: "Đều 'Hur vô', đây chẳng phải là vô địch?"

"Không hẳn vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn mím môi chậm rãi lắc đầu, nói: "Khắc chế nó, chính là 'Vô vi' . 'Vô vi' giả, không từ bất cứ việc xấu nào, thuận thế làm vậy. Lão quân tu thành 'Vô vi' ngày, này 'Thiên đạo thạch' liền đã sinh ra. Bằng vào 'Thiên đạo thạch', lão quân không gì không biết, thông hiểu quá khứ tương lai. Tam giới vạn vật, đều bị khi hắn bấm đốt ngón tay bên trong. Kể từ đó, người nên liền sáng tỏ vì sao cái này vạn năm đến, thiên địa bên trong giống như đến một người tu thành thiên đạo tu vi a?"

Nói đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha địa nở nụ cười, cười đến hầu tử một hồi không giải thích được.

Đột nhiên, hầu tử bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, lập tức hiểu rõ rồi trong chuyện này nội dung quan trọng.

Cái này Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn nói nhưng thật ra là Thái Thượng biết được quá khứ tương lai, tự nhiên thì biết được ai đem tu thành thiên đạo tu vi, Như Lai phạt tổ sở dĩ dưới loại tình huống này còn có thể tu thành "Vô ngã", không là vì Như Lai lợi hại, mà là vì "Vô ngã" bản thân đã bị "Vô vi" khắc chế, căn bản không đủ gây sợ. . .

Về phần đến tột cùng có bao nhiêu người bản có thể tu thành rồi sau đó đến lại tu không thành, cái này nói không rõ.

Ngẫm lại xem, giả thiết dựa theo quỹ tích, ngàn năm từ nay về sau người nào đó có thể tu thành thiên đạo tu vi, Thái Thượng nếu là không nghĩ, ngàn năm quang âm, hẳn có vô số cơ hội, chỉ cần hơi sự thao túng, là được thay đổi kết quả này.

Có lẽ cho đến giờ phút này, hầu tử mới chánh thức ý thức được toàn thịnh thời kỳ Thái Thượng là cỡ nào địa đáng sợ.

Cái gọi là "Vô vi" có thể đạt tới cái gì hoàn cảnh?

Thông hiểu quá khứ tương lai bất quá là một cái biểu tượng thôi. Nó chính thức chỗ lợi hại, ở chỗ hẳn có thể làm cho tam giới đều án lấy ý của mình đang diễn biến. Tất cả gây bất lợi cho tự mình chuyện tình đều sẽ không phát sinh, làm bất cứ chuyện gì, đều sớm đã biết kết quả. Chỉ cần thoáng sờ chút, ngàn vạn năm từ nay về sau, vô hạn nhân quả thêm vào, liền có thể thay đổi cả thiên địa cách cục.

Mà bất luận kẻ nào chỉ cần động ý xấu, hẳn liền đã biết. . .

So sánh dưới, Như Lai phạt tổ "Vô ngã" tuy cường đại, nhưng ở Thái Thượng "Vô vi" trước mặt, bất quá là ít trò mèò thôi.

Nghiêng mặt qua, hầu tử phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn chân ý vị thâm trường địa nhìn chính mình.

"Thiên tôn cùng ty chức nói những này, là có ý gì?"

Vuốt vuốt râu dài, Nguyên Thủy Thiên Tôn thờ dài: "Mở đầu lão hủ không cũng đã nói sao? Hỏi Hầu vương 'Thiên đạo sinh biến, đến nay đã có gần năm mươi ngày, tại thế gian đã qua đi gần năm mươi năm lâu. Thiên đình, lại ít có người biết. Hầu vương cũng biết vì sao?' bây giờ, Hầu vương biết vì sao hay không?"

Hầu tử sắc mặt hơi biến đổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rẽ vào cá đại khom, kỳ thật đã nghĩ nói cho hầu tử một câu. Nguyên bản Thái Thượng quá cường đại, thế cho nên tất cả mọi người phải sinh tồn ở phía dưới bóng mờ của hắn, bây giờ hầu tử xuất hiện, thiên đạo sinh biến. Thái Thượng sợ dĩ án lấy việc này, chỉ có một nguyên nhân. Đó chính là hắn biết mình tình huống nào.

Không có ai yêu mến sống ở người khác bóng tối phía dưới, vô luận là yêu, là thần, là tiên, là người, còn là phật, đều đồng dạng. Một khi biết rõ Thái Thượng thiên đạo tổn hại. . . Đến lúc đó, hắn là tương ngược lại mọi người đây.

Khe khê thờ dài, Nguyên Thủy Thiên Tôn một mặt nhìn chăm chú ở giữa giả mạo hắn chủ giảng đồng tử, một mặt chậm rãi nói ra: "Lão hủ cái này Di La Cung, lúc trước lão quân lúc toàn thịnh không dám nói, nhưng bây giờ, mặc dù hắn như trước có đại la hồn nguyên đại tiên tu vi, chỉ sợ cũng không cách nào thần không biết quỷ không hay địa lên vào, Hầu vương nếu là có lời nói, cứ nói đừng ngại." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ngày hôm qua thiếu nợ chương một, tối hôm qua không viết ra được đến, đành phải hôm nay phát. Đêm nay còn có một ..

Nói, một tháng muốn qua, mọi người vội vàng đem vé tháng đều quăng
xuất hiện đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 354: : Linh Đan

Ở giữa, đạo đồng kia biến ảo mà thành Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đang tinh tế địa giảng trước kinh, ở đây tiên gia đều bị nhìn không chuyên mắt, sợ bỏ qua cái gì huyền cơ, thế cho nên to như vậy điện phủ, hơn một ngàn tiên gia tề tụ lại chỉ còn lại có một người thanh âm tại quanh quần.

Lầu ba rào chắn bên cạnh, chính thức Nguyên Thủy Thiên Tôn biến ảo mà thành tiên gia đang cùng hầu tử sóng vai ngồi, vẫn không nhúc nhích. Xa xa nhìn về phía trên, hai người này thật giống như cùng với khác tiên gia đồng dạng tại tinh tế nghe "Nguyên Thủy Thiên Tôn" dạy bảo vậy.

Hầu tử tay nắm thật chặt, ánh mắt kia không khỏi hơi quơ quơ.

U Tuyên tử từng cùng hấn luận qua "Thiên đạo", nhưng lại xa không có Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy mạnh.

Cho tới nay, hấn dùng vi vận mệnh của mình chích liên quan đến Thái Thượng "Thiên đạo", liên quan đến tu bồ đề này không muốn người biết mục đích, nhiều nhất lại dính dáng đến cái kia dẫn đi tước nhi hồn phách đại năng.

Chính là hấn sai rồi.

Thiên đạo thạch tác động là tất cả số mệnh của con người vận. Đây hết thủy, khi hấn sinh ra ngày lên, liền đã nhất định. Đương vận mệnh của hấn thay đổi, tất cả mọi người vận mệnh cũng đem cùng nhau thay đổi.

Tại U Tuyền cốc giờ, nhị sư huynh đã nói rõ khi trắng bởi vì hấn mà diên thọ ba tháng.

Hiện nay tinh tế nghĩ đến, bốn phía số mệnh của con người vận không còn sớm đều bởi vì hấn mà thay đổi sao?

Tước nhi bởi vì hấn tại sai lầm thời gian chết đi, Dương Thiên bởi vì hấn mà không có đi Hoa Sơn nhậm chức sơn thần, hỏa khí bởi vì hấn mà sinh ra, chiến tranh hình thái bởi vì hấn mà thay đổi, yêu tộc bởi vì hấn mà đi lên mặt bàn, thiên hà thủy quân bởi vì hấn mà chết thương thảm trọng...

Hết thảy tất cả đều thay đổi, một con nho nhỏ hồ điệp kích động cánh, sớm đã ở chút bất tri bất giác cải biến toàn bộ thế giới. Thế gian hết thảy sinh linh đều đã tham dự tiến đến, chỉ là dùng loại nào thân phận tham dự trận này đánh cờ, là kỳ thủ còn là quân cờ vấn đề thôi.

Giờ này khắc này. Nhìn như như trước gió êm sóng lặng tam giới giống như có lẽ đã biến thành một cái dòng xoáy. Bao tổ đêm trước. Một hồi hạo hạo đặng đặng ảnh hưởng đến tam giới nghịch thiên cải mệnh thịnh yển đang tại nổi lên, mà chính mình tự đứng ở đó dòng xoáy trung tâm, không chút nào không có thể cầm cái này phương hướng của hấn.

Hồi lâu, hấn nở nụ cười, chậm rãi ngẩng đầu ngo ngác địa nhìn trần nhà, trong ánh mắt là không thể che hết bất đắc dĩ.

Lược lược trầm mặc nửa ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hấn như trước không nói một lời, ho khan hai tiếng chậm rãi nói ra: "Hầu vương nếu không muốn nói. Vậy hãy nghe lão hủ nói đi."

"Hầu vương nếu là nghĩ thuận theo thiên mệnh, này tiện lợi hôm nay chưa bao giờ thấy qua lão hủ. Nếu là không nghĩ thuận theo ngày đó mệnh, còn nhiều mà người nguyện giúp người giúp một tay. Hơn nữa, hấn là đem

hết toàn lực, tuyệt sẽ không tượng lão quân như vậy muốn người đi một cái người không muốn đi đường."

"Chỉ là, có một người trợ lực Hầu vương cắt không thể tùy ý thụ chi."

"Này tây phương Như Lai, sợ là sớm đã biết được việc này, đến nay không có cử động, bất quá là tại yên lặng theo dõi kỳ biến, tìm kiếm thời cơ thôi. Như lão quân thiên đạo tu vi một ngày như trước. Hẳn phật hiệu muốn nâng cao một bước, chính là si tâm vọng tưởng. Như thế trước mắt. Hẳn không có khả năng bất vi sở động."

"Chỉ là, cái này tam giới, cuối cùng là đạo gia tam giới, bất kể như thế nào không thể tha thứ hẳn phật môn kiêu ngạo.'Vô ngã' tu chính là tự thân, không chút nào có đủ 'Vô vi' như vậy thống ngự tam giới năng lực. Một khi hẳn cưỡng chế tham gia, chắc chắn đem nhân quả mọc lan tràn. Đến lúc đó, lão hủ cùng với ta này tam sư đệ Thông Thiên Giáo Chủ, thậm chí cả thế gian một đám đạo gia đại năng, tuyệt kể sẽ không đứng nhìn bàng quan. Bằng cái kia giống như nhất bàn tán sa phật môn, như thế nào đều không thể thu thập cái này cục diện."

"Kể từ đó, chắc chắn đem là tam giới đại loạn, quần hùng cùng lên, họa và sinh linh, cũng họa và bản thân mình thân."

"Lão hủ này tam đại đại đệ tử Dương Tiễn cùng Ngũ Phương Yết Đế riêng có vãng lai, Dương Thiên lại hiệu lực người Hoa Quả Sơn. Lão hủ dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng là đoán được, ngày gần đây kim tinh, cần phải là bọn hẳn nghĩ cách vận thượng thiên đình tới a? Tuy nói phật môn rời rạc, nhưng rốt cuộc có chút liên lạc, sau này, mọi sự kính xin Hầu vương cần chi thận chi."

Một trận nói xuống, hầu tử nhưng chỉ là cười cười.

Gặp hầu tử không nói lời nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không cần phải nhiều lời nữa. Hai người cứ như vậy lẳng lẳng sóng vai mà ngồi.

Hồi lâu, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, cúi đầu xuống, nghiêng mặt qua, nói khẽ: "Không thuận theo nguyên lai đường đi, thiên tôn cho rằng ty chức hần là đi đường gì?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nhắm mắt, thở dài: "Hầu vương nên đi đường gì, tự nhiên do Hầu vương chính mình đến quyết định. Vừa rồi một lần nói, chích cho là lão hủ khuyên can, tuyệt không bắt buộc ý, kính xin Hầu vương không nên hiểu lầm."

"Này, Ngộ Không tại đây tạ ơn thiên tôn. Thiên tôn nói, tự nhiên khắc trong tâm khảm."

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt lộ vẻ mỉm cười, rõ ràng là hiền lành hòa ái cười, rơi xuống hầu tử trong mắt, lại không nửa điểm nhiệt độ.

Nho nhỏ một cái Thái Ất kim tiên, như phóng tới thế gian, đó là đỉnh cấp tồn tại, có thể tùy ý làm bậy. Có thể nếu là chen chúc tại như là Thái Thượng, nguyên thủy, thông thiên, Như Lai, tu bồ đề, Trấn Nguyên Tử những người này chính giữa, tắc giống như một con kiến vậy, tùy tiện ai một cái không cẩn thận đều có thể đem hần giết chết.

Hiện tại trên miệng nói rất đúng nghe, cho hần một cái lựa chọn cơ hội, có thể đó là bởi vì hần mới là đánh vỡ thiên đạo thạch mẩu chốt. Đợi cho Thái Thượng thiên đạo phá, ai lại sẽ quan tâm một con khi chết sống?

Đến lúc đó, hần còn có thể có cơ hội không?

Hầu tử không khỏi chậm rãi hai mắt nhắm lại, thở dài.

Một khóa nhỏ bé quân cờ, lại cứ chéch bị phóng tới nơi đầu sóng ngọn gió trên, trở thành khắp nơi đánh cờ tiêu diêm.

Lại là ngốc ngời yên hồi lâu, hầu tử chớp hai mắt mở miệng nói: "Thiên tôn mới vừa nói, làm cho ty chức 'Cứ nói đừng ngại' . Ty chức chích có một chuyện thỉnh giáo."

"Thỉnh giảng." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấp giọng nói.

"Ty chức muốn biết, dùng ty chức một kẻ Hành Giả đạo yêu tu, phải như thế nào tài năng đến thiên đạo, cùng lão quân đủ xe cũng giá?"

Lời này vừa nói ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn cả giật mình.

Một lát lỗi ngạc sau, hấn bật cười, nhìn qua hướng tiền phương, loát râu dài thờ dài: "Hành Giả đạo chính là bàng môn, yếu đột phá thiên đạo, trong tam giới, nghiệp chưa bao giờ có. Hầu vương bây giờ đã là Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi, chớ nói thiên đạo, chính là tiến vào đại la kim tiên, đi phía trước nửa bước, đều có tán không hết lệ khí. Về phần đan dược... Đem thiên đình phủ kho lí tất cả cần dùng đến tài liệu toàn bộ luyện thành đan dược, dư Hầu vương nuốt xuống dưới, sợ cũng không đủ cần thiết một phần mười."

"Thiên tôn ý tứ là, ty chức đời này kiếp này đều không thể đột phá thiên đạo?"

"Cũng không hấn vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi lắc đầu, nói khẽ: "Lão hủ sở tu, chính là Ngô Giả đạo, đối tại Hành Giả đạo hiểu rõ nhiều đến từ ngời xuống người tu hành đạo đệ tử. Ta này sư đệ Thông Thiên Giáo Chủ, tại đây thuận tiện so với lão hủ chỉ có hơn chứ không kém. Lão hủ biết rõ, trong tay hấn có một miếng linh đan, Hành Giả đạo như nuốt xuống dưới, tu vi có thể tại trong nháy mắt tăng vọt. Về phần có thể tăng tới

nhiều cao, ai cũng nói không rõ, cố gắng có thể đột phá thiên đạo cũng không nhất định."

Nói đi, hắc ha ha địa nở nụ cười.

"Có... Tác dụng phụ?" Hầu tử nghi hoặc mà hỏi thăm.

"Cũng không phải." Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát tay áo, ý vị thâm trường nói: "Hầu vương có thể nghe rõ ràng, này linh đan, tăng tư chất, tăng tu vi, cũng không trừ nghiệp lực, không tiêu tan lệ khí. Trong thiên địa chỉ này một miếng, nếu là người yếu, hẳn nên chịu cho mới là." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ngạch, giao ngày hôm qua bản thảo...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 355: : Đến Tìm Hiểu

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung.

Trong đình viện, thạch dưới đình, Thái Thượng đóng chặt hai mắt ngòì xếp bằng ngòì ngay ngắn vẫn không nhúc nhích. Tụ tại hấn bên cạnh bên cạnh, tước nhi chính ghé vào một cái bàn thấp mau chóng nhú lại mi viết. Đứng ở sau lưng nàng hai vị tiên nga thỉnh thoảng thân thủ chỉ ra chỗ sai.

Một vị đồng tử từ đằng xa bước nhanh đi tới, hữu ý vô ý địa nhìn tước nhi liếc, lễ bái tại Thái Thượng trước người nói: "Khởi bẩm sư phó, đi trước nghe giảng sư huynh truyền đến tin tức, người nọ bị trực tiếp dẫn lên lầu ba, cũng không cùng nhị sư thúc tiếp xúc."

Thái Thượng hơi mở to mắt, lại là trước nhìn tước nhi liếc, nói: "Bên cạnh hấn chỗ ngòì người phương nào?"

"Cái này. . ." Đồng tử hơi cúi đầu, nói: "Sư huynh nói, là một vị không biết tiên gia."

"Không biết tiên gia?" Thái Thượng hơi khom người, loát râu dài nghiêng mặt đi nhìn một bên chạc cây trên chim chóc, nói: "Đã thành, không cần xen vào nữa. Phải biết, cũng đã biết. Người đi xuống đi."

"Dạ." Này đồng tử vội vàng lại là khom người, chậm rãi lui lại mấy bước, xoay người rời đi.

"Là ai làm cho lão tiên sinh như vậy chú ý?" Tước nhi một bên viết vừa nói.

"Một cái, thu, thu không thành, giết, lại giết không được, chỉ có thể dựa vào hồng, dựa vào lừa gạt phiền toái nhân vật." Thái Thượng nói khẽ.

...

Di La Cung đạo hội tại lúc chạng vạng tối phương chấm dứt. Mà ở nó chấm dứt trước, hầu tử liền đã đi đầu rời tiệc.

Một đường tung vân phi độn, hấn không ngừng mặc niệm trước: "Tăng tư chất, tăng tu vi, cũng không trừ nghiệp lực, không tiêu tan lệ khí. . ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng hấn vươn thiện ý chạc cây, có thể hấn sớm đã không phải mấy chục năm trước vừa mới giáng sinh này chích ngây thơ hầu tử.

Sư phụ của mình hưởng hồ có thể đem chính mình để lên chiếu bạc, tại Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nói, chính mình lại được cho cái gì?

Thái Thượng không thể tin. Tu bồ đề không thể tin. Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể tin. Như Lai cũng không thể tin. . .

Những này đại năng, không có một người nào, không có một cái nào có thể tin.

Thái Thượng không có ra tay đối phó chính mình, là vì hấn phải về phục thiên đạo. Tu bồ đề thu chính mình vi đồ, là vì hấn yếu xé rách thiên đạo. Nguyên Thủy Thiên Tôn nguyện ý giúp mình, là vì hấn ngại thiên đạo đã nứt được còn chưa đủ triệt để.

Dứt bỏ những này, hấn cái gì cũng không phải.

Duy nhất có thể tin, chỉ có chính mình, chỉ có đương mình cũng có được thực lực cường đại. Biến thành có thể cùng bọn họ ngồi ở cùng một cái bàn cờ trên đánh cờ. . .

Chính là, tu vi. . .

Hành Giả đạo cánh cửa, có ba tầng. Một là tư chất, hai là nghiệp lực, ba là lệ khí. Tư chất quyết định hạn mức cao nhất, một mặt dựa vào Tiên Thiên, về phương diện khác tắc dựa vào hậu kỳ đan dược bổ khuyết. Về phần nghiệp lực cùng lệ khí, tắc dựa vào giết chóc.

Đây là Hành Giả đạo cơ bản nhất tu hành phương thức.

Hầu tử hiện tại chỗ tao ngộ, chủ yếu nhất vấn đề ở chỗ tư chất. Hạn mức cao nhất không đột phá, cái khác dù thế nào cố gắng đều không dùng. Một khi hạn mức cao nhất đột phá. Có thể tiếp tục tu hành, tại dài dòng buồn chán quang âm lí. Hầu tử có tuyệt đối nắm chắc hóa đi nghiệp lực, tiêu trừ lệ khí.

Có thể Nguyên Thủy Thiên Tôn theo lời này cái linh đan lại không là đơn giản như vậy. Ngoại trừ tăng tư chất bên ngoài, hẳn còn mang vào một cái công hiệu, thì phải là tăng tu vi. . .

Mọi người đều biết, Hành Giả đạo tu vi tăng lên, hội mang đến đại lượng nghiệp lực cùng lệ khí, đến hầu tử tầng này tu giả càng phải như vậy. Nếu như tại thời gian cực ngắn lí, tư chất tăng lên, tu vi tăng lên, nghiệp lực cùng lệ khí lại không kịp tán đi. . .

Như vậy kế tiếp tương thị cực kì khủng bố một màn.

Quá lượng lệ khí tích lũy, rất nhanh, dùng giả tự sẽ mất đi lý trí, lâm vào cuồng bạo trạng thái. Quá lượng nghiệp lực tích lũy, tắc khả năng hội dẫn phát thiên kiếp. . .

Đến lúc đó, tương thị một cái thân hình cụ hủy kết quả.

Cắn răng thật chặt, hấn giống như thổ lộ vậ đem tốc độ nâng lên nhanh nhất, hóa thành một vì sao rơi, theo ba mươi lăm trọng thiên thẳng rơi bát trọng thiên, ngạnh sanh sanh đem ven đường tầng mây toàn bộ xé rách, lưu lại một dài đến mấy ngàn dặm thông đạo.

Thiên đình cấm quân đều bị kinh động.

Lăng Tiêu Bảo Điện trước Ngọc Đế ngơ ngác địa nhìn qua này khuếch tán ra mây mù, này hạc mục híp lại thành một đường nhỏ.

"Là này yêu hầu." Sau lưng Quyển Liêm thấp giọng nói.

"Hấn lại làm cái gì?" Ngọc Đế nắm thật chặt vuốt râu tay nói.

"Thân cái này đi điều tra."

...

Đương hầu tử thân hình tại ngự mã giám trước dừng lại thời điểm, đã là thở hồng hộc.

Tứ lướt khí lưu hoành tảo hết thủy, cuồng phong phía dưới, nho nhỏ ngự mã giám tự giống như trong biển rộng một thuyền lá lênh đênh loại phiêu diêu.

Khoảng khoảng cách ngắn, hấn lại hao tổn đi một phần mười linh lực.

Nguyên bản huyền phù tại ngự mã giám chung quanh lớn nhỏ nổi thạch, nhàn nhạt mây mù đều bị cái này kích động khí lưu oanh tán.

Hầu tử ngẩng đầu kinh ngạc địa nhìn khắp bốn phía.

"Hắn lại ở chỗ này sao? Đã đan dược là hắn, vậy hắn có hay không có biện pháp hóa giải?" Hắn nghĩ.

Trong cuồng phong, này tóc đen lão già hơi do dự hạ xuống, hóa thành bụi mù phiêu tán, biến mất tại mây mù trong lúc đó.

Ngơ ngác địa tìm tòi hồi lâu, hầu tử cuối cùng thất vọng địa rơi xuống ngự mã giám.

Này bị dao động được thất điên bát đảo mọi người còn tưởng rằng là thiên đình bị cái gì tai hoạ, nguyên một đám kinh hoảng mà nhìn xem hầu tử, nhìn xem hắn từng bước một đi trở về gian phòng của mình, khép lại cửa phòng.

Sau đó, Phong Linh tìm hắn hỏi Di La Cung Nguyên Thủy Thiên Tôn đến tột cùng giảng những thứ gì. Cái này cả ngày, hầu tử ngược lại thật sự là cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tại trao đổi, có thể ở giữa này hàng giả đến tột cùng giảng cái gì hắn nào biết đâu rằng? Vì vậy áp ứng bịa chuyện một phen nghĩ lừa bịp quá khứ.

Đáng tiếc, lập tức đã bị Phong Linh khám phá.

Nghe nói ngày ấy Hạm Vi tiên tử cùng Đế Tâm tiên tử đã ở trường, giảng kinh nội dung sớm xuyên thấu qua ngọc giản nói cho Phong Linh.

Này Thái Âm tinh quân tựa hồ quyết tâm yếu gần hơn cùng Phong Linh quan hệ, vậy mà không để ý ngự mã giám lí còn ngồi cạnh một con yêu vương, "Sự chấp thuận" Hạm Vi cùng Đế Tâm hai vị tiên tử tìm thời gian đến ngự mã giám nhìn Phong Linh.

Về phần đến tột cùng là bao lâu, này cũng không biết.

Ngày kế sáng sớm, thiên đình cấm quân liền tại ngự mã giám cách vách thiết cá mới trạm gác. Nghe hỏi, hầu tử lặng lẽ đi đi bộ một vòng, kết quả lại phát hiện trong đó đồn trú sáu cái hóa thân cảnh thiên tướng, nhỏ nhỏ trong doanh phòng, chất đầy các loại pháp thuật pháp khí. . .

Xem tình hình Bà La Tăng yết đế phái người tới muốn đem những cái này binh khí khai giáp lặng yên không một tiếng động chở đi, chỉ sợ còn phải phí chút ít công phu.

Này ngày sau, vô luận là Nguyên Thủy Thiên Tôn còn là Thái Thượng Lão Quân đều phảng phát thoảng cái biến mất vậy.

Hầu tử lại là bắt đầu rồi đóng cửa không ra an phận thời gian, chỉ là thỉnh thoảng khiến Lý Bình đi phủ kho đào viết sách bản trở về xem.

Thiên đình phủ kho lí cái gì đều quý, duy chỉ có sách vở tiện nghi. Vô luận là thượng thừa thuật pháp, còn là phù triệu đồ văn, đều cho là thật chỉ lấy cá thành bản giá.

Đây nên xem như đối thiên đình chúng tiên một đám khác loại quyền lợi a.

Đã như vậy, Lý Bình tự nhiên là mỗi ngày liêu mạng địa trở về chuyên, thỉnh thoảng địa còn có thể bị cách vách này trạm gác thiên tướng cản lại kiểm tra một phen.

Những cái này trúc giản có thể có cái gì khác thường? Tra không ra khác thường, thiên tướng tự nhiên cũng không dám khó xử, cũng là bình an vô sự.

Chỉ tiếc này tàng thư so với Tà Nguyệt Tam Tinh Động tàng kinh các tàng thư cũng còn hơi có không bằng, thẳng đến chất đầy hầu tử bán cái gian phòng, đều hãy tìm không đến nửa điểm có ý nghĩa gì đó.

Mặc dù như thế, hầu tử còn là mỗi ngày làm cho Lý Bình tiếp tục vận, mà chính mình tắc tiếp tục mỗi ngày vùi đầu thư chồng chất.

Cũng không phải nói thật mong đợi tại từ nơi này chút ít giá rẻ trúc giản lí có thể nhảy ra cái gì phá cục bí pháp, cái này đối với hầu tử mà nói, chỉ có điều cho là cho hết thời gian thủ đoạn thôi.

Như thế, thường thường vững vàng địa, lại qua hai mươi ngày.

Đến hầu tử thượng thiên nhậm chức thứ năm mươi lăm thiên trong đêm, này tóc đen lão già lặng yên xuất hiện ở hầu tử trong phòng. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Hào, chương thứ hai đưa đến. Không nợ cấp. Những kia nói con ba ba hôm nay hội tiếp tục thiếu nợ cặn bã cặn bã, toàn bộ đi shi a!

Còn có vé tháng tranh thủ thời gian quảng đi. . . Lập tức yếu cuối năm kết toán, tuy nói vé tháng nhiều con ba ba nửa xu lấy không được, nhưng tối thiểu ta bỏ vài năm tổng vé tháng hai đẩy lên rồi, năm sau này tác giả đăng cấp đẹp mắt điếm không phải?

Nếu lv1 chân không mặt mũi thấy người. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 356: Diệt Yêu Nguyên Do

Thứ ba trăm năm mươi sáu trương: Tiêu diệt yêu nguyên nhân

Đôi với Thái Thượng Lão Quân gặp hầu tử còn muốn tìm do đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn quanh co lòng vòng làm một đồng lớn người đi Di La Cung nghe giảng bài mới dẫn tới hầu tử toạ đàm, Thông Thiên Giáo Chủ tắc sảng khoái nhiều lắm —— trực tiếp chạy ngự mã giám đến đây.

Ngày đó, hầu tử hoàng hôn thời điểm liền rót cá tắm nước nóng, xong rồi thật sự nhàm chán, lại đi cách vách cấm quân trạm gác lên cá khom, lúc trở lại đẩy cửa phòng ra, tợ chứng kiến này tóc đen lão giả.

Thật dài tóc đen áo choàng, cao lớn dáng người, một đôi hồ mắt, một đôi mày kiếm, nhìn không thấu tu vi. Hình tượng này thấy thế nào như thế nào như là người tu hành đạo.

Không cần đoán hầu tử cũng biết người tới là ai.

Đang lúc hầu tử chuẩn bị ra về kinh ngạc, thuận tiện bồi rồi lấy nên tìm chút gì đó đối bạch mở màn thời điểm, đối phương mở miệng nhàn nhạt nói một câu nói: "Từ nay về sau không có việc gì đừng chạy trạm gác đi, bên kia không có gì có thể nhìn. Động tác quá nhiều, đồ làm cho người ta chú ý mà thôi."

Nói đi, bỏ qua trước bày, liền mặt không biểu tình mà ngồi ngay ngắn đến trên ghế dựa.

"Ngài là?"

"Đừng giả bộ choáng váng, nghe nói người muốn tìm bốn tọa muốn cái gì." Nói, hắn theo trong tay áo móc ra một cái nhỏ nhỏ hộp gỗ, vỗ vào trên bàn trà.

Một màn này thấy hầu tử có chút không biết như thế nào cho phải.

Quá quanh co lòng vòng khó chơi, cái này quá gọn gàng dứt khoát vậy...

Vượt qua cánh cửa, hầu tử đem cửa phòng hợp đi lên, từng bước một đi đến bàn trà trước đang muốn ngồi xuống, lại nghe Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Bốn tọa cho người ngồi sao?"

Cái này vừa nói, hầu tử không khỏi sửng sờ.

Đại năng không thể không gặp qua, có thể cái nào đại năng tượng bộ dạng này đức hạnh rồi?

Phong thần cuộc chiến hàng này bao hết cá vĩ, chỉ có thể nói: "Nên!"

Không đợi hầu tử hoãn quá thần lai, đối phương rồi lại đưa tay nói: "Ngồi đi."

Cái này cái này cái này...

Hầu tử triệt để hết chỗ nói rồi.

Bất quá tính. Người ta tốt xấu là tới tặng lễ không phải?

Ngồi vào trên ghế dựa. Hầu tử thân thủ cầm lấy cái hộp kia. Mở ra nắp, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Trong hộp là một miếng tản ra tử sắc quang mang kim đan, tầng ngoài trên hình như có mây mù đồ đằng tại chậm rãi phiêu động.

Viên đan dược này không có cái khác cực phẩm đan dược như vậy nồng đậm linh khí, nhưng cái này về ngoài, lại là thấy những điều chưa hề thấy, văn sở vị văn, cần phải vật phi phạm.

Thông thiên một tay dựa vào bàn trà, một tay nhẹ nhàng chuyển động trên tay ngọc bích ban chỉ. Khẽ ngẩng đầu ngẩng đầu nhìn thiên hoa, ung dung nói: "Viên thuốc này, tên gọi là thất xảo di vân đan, trong thiên hạ, chỉ lần này một miếng. Công hiệu ta nhị sư huynh kia đã dư người đã nói. Coi như bồn tọa cho người cái này hậu bồi lễ gặp mặt. Ăn cùng không ăn, tùy người liền."

"Này, văn bồi tự tạ ơn giáo chủ." Hầu tử vội vàng chấp tay nói.

Thông Thiên Giáo Chủ khoát tay áo nói: "Kế tiếp, người tính toán làm như thế nào a? Cho bồn tọa nói nói."

Hầu tử khóe mắt không khỏi kéo ra.

Cái này thái độ, quả nhiên là ngạo mạn đến tột đỉnh tình trạng a.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Văn bồi cũng không biết nên làm như thế nào. Giáo chủ không bằng giáo giáo văn bồi?"

Thông trời cũng không chối từ, quát thẳng tới hai cái mũi. Nói: "Tự bây giờ xem, người phản hạ thiên đi, chính là thuận theo thiên mệnh, tại thiên đình thành thành thật thật địa ở lại, ngược lại là hảo. Có lẽ lâu dài xem, muốn người nghiền hạ phạm, quả thực là dễ như trở bàn tay. Đẳng thời cơ đến lại bị nghiền xuống dưới, tại nguyên bản thiên đạo ngược lại canh phù hợp. Dựa vào bồn tọa ý kiến, lúc trước người liền không nên tiếp

nhận chiêu an. Bất quá này đều là chuyện quá khứ, hiện nay phản hạ thiên đi, cũng còn kịp."

"A? Hiện tại tự phản? Ta đây Hoa Quả Sơn yêu chúng làm sao bây giờ?"

"Hoa Quả Sơn yêu chúng? Người quản bọn hắn làm gì? Người chỉ cần biết rõ, lão quân nại người không gì là được. Nếu là có cá vạn nhất, cũng có chúng ta theo bên cạnh hiệp trợ. Như thế thiên đạo cần phải phá!"

"Thiên đạo phá cùng không phá, nào có cùng ta liên quan?" Hầu tử hỏi ngược lại.

Cái này vừa hỏi, thông thiên lúc này cứng lại rồi.

Cặp kia hồ mắt hí nửa hướng hầu tử nghiêng qua tới, lạnh lùng nói: "Phá thiên đạo, người liền có thể không cần án lấy nguyên lai đường đi, cũng có thể được đến người muốn."

"Này, vẫn bối cả gan hỏi một câu, vẫn bối muốn là cái gì?"

Thông thiên lập tức mở to hai mắt nhìn, mắt lộ ra hung quang, thấp trầm giọng quát: "Trường sinh bất lão, cái này còn chưa đủ? Nho nhỏ đầu khi, nhưng chớ có lòng tham không đáy. Đẳng lão quân thiên đạo phá, bốn tọa bảo vệ cây bàn đào hội mỗi năm có cây bàn đào ăn!"

Một câu nói kia quát máng xuống, song phương đều là trầm mặc, này thần sắc lại khác nhau rất lớn.

Thông thiên như cũ là như vậy dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo sắc mặt, hầu tử cũng đã dở khóc dở cười.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử một mặt đem trang bị thất xảo di vân đan cái hộp thu lại, một mặt ung dung nói: "Giáo chủ nói chính là, cái này cây bàn đào tuyệt đối là thứ tốt, bất quá, ta này Hoa Quả Sơn quả đào có rất nhiều, hương vị không thể so với cây bàn đào kém. Cây bàn đào còn là giáo chủ chính mình giữ đi. Nếu là giáo chủ thiếu, vẫn bồi còn có thể trước người cho người tống chút ít."

Thông thiên không khỏi cứng lại rồi, này con mắt lần nữa híp nửa, lại là cao thấp tinh tế dò xét hầu tử.

Hồi lâu, hấn nghiêng mặt đi, mấp máy miệng, thấp giọng nói: "Vậy người, nghĩ muốn cái gì?"

Hầu tử hăng giọng một cái, cất cao giọng nói: "Văn bồi tựu hai cái yêu cầu, một, bảo vệ ta yêu tộc an khang. Hai, ta có một bạn cũ, tên gọi là tước nhi, trước kia đã chết. Văn bồi muốn thỉnh giáo chủ thay văn bồi sống lại nàng. Nếu là hai người này giáo chủ đều có thể thỏa mãn, Ngộ Không, liền duy giáo chủ chi mệnh là từ."

Thông thiên chậm rãi nở nụ cười, ý vị thâm trường địa nhìn hầu tử.

Ánh mắt kia giống như lợi kiếm vậy, nếu là thay đổi người bình thường các loại, sớm đã bị thấy phủ phục trên mặt đất.

Có thể tại trước mắt hấn cái này con khi lại không có.

Chỉ thấy này hầu tử lạnh lùng nhìn trở về, đối mặt.

Hồi lâu, thông thiên chậm rãi nói: "Tam thanh đều không phải người tộc, cuối cùng, lại chọn lấy nhân tộc nhập chủ thiên đình, người cũng biết vì sao?"

Hầu tử không có trả lời.

Thông thiên vượt vượt râu dài, nói tiếp: "Thứ nhất, chính là vì yêu trời sinh Hành Giả đạo, nhân tộc thiên vị Ngô Giả đạo, tu hành chậm. Thứ hai, tất là vì yếu nhân tộc giết yêu."

Hầu tử như trước không có lên tiếng, này ánh mắt lại hơi trừng lớn.

"Trong tam giới, linh khí vốn là một cái định số, ngàn vạn năm cũng chỉ tăng trưởng một chút. Thiên đình mỗi năm tiêu diệt yêu, người Hoa Quả Sơn bây giờ nhưng như cũ tụ được rất tốt mấy trăm vạn yêu chúng, nếu là không tiêu diệt, này thiên địa chẳng phải khắp nơi trên đất là yêu? Đến lúc đó, còn nơi nào đến linh khí? Đem thiên đình thiết tại thất trọng thiên đã ngoài, bầu trời một ngày, trên mặt đất một năm, cũng là bởi vì này. Nếu là đem thiên đình thiết đến thế gian, đến lúc đó mấy trăm vạn Ngô Giả đạo đồng thời tu hành, chỉ cần ngàn năm, tam giới linh khí, cũng cần phải khô kiệt. Chỉ có bây giờ như vậy, đem thiên đình thiết tại thất trọng thiên đã ngoài, thế gian yêu quái rất mạnh phát triển, thiên đình vị cư thất trọng thiên đã ngoài, thực lực tăng trưởng quá chậm, rồi lại cường thế áp chế, mới có thể cân đối."

Hầu tử hơi kinh hãi.

Cảm tình thiên đình giết yêu hoàn toàn là tam thanh bày mưu đặt kế, căn bản chính là vì đem bị hấp thu linh khí một lần nữa thích phóng đi ra.

Cái này thuyết pháp, lại là chưa từng nghe qua.

Nói đến đây, thông trời lạnh hừ một tiếng nói: "Quang người này điều thứ nhất, bốn tọa liền không có khả năng đáp ứng. Này thiên địa, cũng sẽ không có bất luận cái gì đại năng đáp ứng. Người, còn là hết hy vọng a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 357: : Không Thể Đồng Ý

Ngự mã giám bên ngoài.

Mây mù trong lúc đó, một khối không ngờ nổi trên đá, Thái Thượng lẳng lẳng địa ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

Này lỗ tai thỉnh thoảng hơi rung động, tựa hồ tại lắng nghe cái gì.

...

Ngự mã giám, nho nhỏ trong phòng.

Hơi cúi đầu, hầu tử suy nghĩ lên, ánh mắt chớp động.

Thấy thế, Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi có chút đắc ý, nói tiếp: "Duy trì cân đối, chính là trong tam giới tất cả đại năng chung nhận thức. Chính là này tây phương Như Lai, cũng là đồng ý. Nếu không có như thế, lúc trước bốn tọa cũng sẽ không suất môn người tham gia phong thần cuộc chiến. Hơn mười vạn môn nhân, kết quả là chích trang bìa ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, này nhiều ra tới đều đi nơi nào rồi? Ta đoạn xiển hai giáo huống hồ như thế, chẳng lẽ người này Hoa Quả Sơn còn có thể trường hợp đặc biệt không thành?"

Làm như nhớ tới chính mình này vẫn lạc hơn mười vạn môn đồ, thông thiên giọng điệu dần dần nặng, hấn lạnh lùng nói: "Thiên địa vô đạo, dĩ vạn vật vi sở cầu. Đứng được hạ quân công, người nổi bật liền thượng thiên đình phong thần, đứng không dưới quân công, liền tản tu vi đọa vào luân

hồi từ đầu đã tới. Còn đây là nhược nhục cường thực chi tất nhiên. Bằng không, người cho rằng này thiên địa bây giờ dư thừa linh khí từ đâu mà đến?"

"Nho nhỏ yêu hầu, đưa ra bực này yêu cầu, quả nhiên là không biết trời cao đất rộng! Bồn tọa hôm nay ngồi ở chỗ này cùng người nói chuyện với nhau, cũng đã là cho đủ mặt mũi người, nhưng chớ có không biết đủ mới tốt!"

Khẽ dừng liền huấn mang quát xuống, thông thiên lại là trợn mắt trừng mắt này chích thần thái tự nhiên hầu tử.

Hắn vốn tưởng rằng bóc trần đôi phương chỗ không biết đáp án, cái này hầu tử cũng nên nhìn thẳng vào thực tế.

Có thể hắn sai rồi.

Cái này con khi đối thân phận của mình tựa hồ không có nửa điểm giác ngộ.

Tại thông thiên trợn mắt hạ, hầu tử chỉ là mặt không biểu tình mà nhìn thẳng hắn, luôn mãi do dự sau, dùng một loại thương lượng giọng điệu nói ra: "Giáo chủ ngài nói, nếu là không làm như vậy, linh khí thật sự tự tất nhiên khô kiệt sao?"

Đây là là ở nghi vấn ta sao?

Thông thiên thoáng cái ngây ngẩn cả người. Ngược lại hút miệng lương khí hỏi ngược lại: "Bằng không người nghĩ như thế nào?"

Yên lặng địa nhìn chăm chú cái này thông thiên, hầu tử chậm rãi lắc đầu, làm ra một bộ không thể làm gì được bộ dạng thở dài: "Giáo chủ. Ngài suy tính kế sách không có học giỏi a."

"Bỏ tọa suy tính kế sách không có học giỏi?" Thông thiên gò má rút mạnh rút ra.

"Yên tâm đi, chuyện này ta sẽ không nói ra đi. Cũng khó trách ngài phong thần cuộc chiến thảm bại. Chuyện này a. Ta lý giải." Nói, hầu tử thậm chí còn thân thủ vỗ vỗ thông thiên bả vai, một bộ tinh táo tương tích sắc mặt.

Nhìn xem này lông xù tay đập đến chính mình trên vai, thông thiên na đối mày kiếm không khỏi nhảy lên.

Chậm rãi thu khẩu khí, hầu tử ung dung nói: "Không có linh khí, độc ảnh vang lên tu tiên, đôi cái khác vạn vật sinh trưởng chắc là không biết có ảnh hưởng. Có thể linh khí có hay không thật có thể khô kiệt được? Cũng không phải! Cây bàn đào là có hạn, không có khả năng tất cả mọi người được chia đến. Phân không đến không có biện pháp tiếp tục tu hành lại không có cây bàn đào diên thọ. Vậy làm sao bây giờ? Rất đơn giản, những người này hội chết già. Kể từ đó, linh khí lại hội tràn. Vì vậy trong thiên địa lại có linh khí. Như thế cũng là một cái cân đối, tuy nói thiên địa linh khí rốt cuộc đầy đủ không đứng dậy, nhưng mà cũng chẳng phải huyết tinh, tiên cùng yêu có thể bình an vô sự địa chung sống. Giáo chủ, ngài nói văn bồi nói được đúng hay không đúng?"

Nói đi, hắc cười hì hì nhìn thông thiên.

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cả vạt địa thoáng cái đứng lên, cặp kia hồ mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Đáng tiếc chính là hầu tử hoàn toàn sẽ không đem này ánh mắt phần nộ đương hồi sự. Chích ung dung rảnh rỗi rảnh rỗi địa ngồi, mặc hắc xem.

Nhấn nhin nửa ngày, thông thiên cắn răng nổi giận nói: "Những này bốn tọa sao lại, há có thể không biết? Kể từ đó. Thiên địa linh khí mỏng manh đến cực điểm, ta và ngươi còn như thế nào tu hành?"

"Tu không tu hành trọng yếu như vậy sao? Giáo chủ ngươi trường mệnh vạn vạn tuế, chậm rãi tu quá."

Thông thiên mặt đã là lúc đỏ lúc trắng.

Hầu tử lược qua nghĩ sơ nghĩ, lại nói: "Thật sự yếu theo như giáo chủ loại đó biện pháp cũng đúng. Ta theo như đầu người điếm, ta Hoa Quả Sơn mấy trăm vạn yêu chúng, thiên đình mấy trăm vạn thần tiên, cái này ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, như thế nào đều được phân cá nửa số cho ta đi? Nếu không nữa thì, các ngươi những này đại năng khoanh tay đứng nhìn. Để cho chúng ta những bọn tiểu bối này lại đến một hồi phong thần cuộc chiến, ai đánh thắng ai vào chủ. Người xem như thế nào?"

Nói đến đây, hầu tử chợt nhớ tới mỗ câu. Thuận miệng liền cho nói ra: "Hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến nhà của ta.' sách sách sách sách, hiện tại ngẫm lại, những lời này thật đúng là nói được có vài phần đạo lý a."

"Lớn mật!" Thông thiên mặt đã biến thành màu gan heo, hầu tử nhưng như cũ làm như không thấy.

"Ngươi cái này đầu khi đừng vội cuồng vọng! Thiên đình phong thần việc cái đó đến phiên ngươi chính là một con yêu hầu nhúng chàm?" Một câu nói kia thông thiên cơ hồ là rống ra tới.

Lại không nghĩ hầu tử lại ôn hoà địa trả lời một câu: "Ngươi nói, văn bối mở đồng dạng điều kiện cho lão quân, hấn có thể đáp ứng hay không? Thiên đình chính thần vị chia cho ta phân nửa, đổi hấn một cái thiên đạo

đầy đủ, đôi các người cái này nhất bang tử người tiếp tục phủ phục ở dưới chân hần."

Lời nói ở đây, này "Ngài" cũng đã biến thành "Người" .

Thông thiên lập tức nổi trận lôi đình, chỉ hướng hầu tử tay lạnh run: "Người..."

Không chờ thông thiên nói ra một câu cả lời nói, hầu tử có đoạt trước một bước nói tiếp: "Giáo chủ đại nghĩa, trông nom được thiên hạ hưng vong. Văn bối chỉ là một chích tiểu hầu tử, không có như vậy bao la ý chí. Ta liền chỉ để ý ta chung quanh. Hoa Quả Sơn yêu chúng môn gọi được ta một tiếng 'Đại vương', liền là con dân của ta. Ích lợi của bọn họ, văn bối không thể không lo lắng. Yếu làm cho bọn hần chịu chết, văn bối như thế nào đều làm không được."

"Đương nhiên, giáo chủ cũng có thể hiện tại sẽ giết văn bối. Bởi như vậy, thiên đạo thạch chắc chắn đem bị nhiều xé rách một phần. Nhưng là chỉ là một phần, có lẽ mười năm, có lẽ trăm năm, ngày đó đạo thạch liền lại hội hoàn hảo như lúc ban đầu. Trong lúc này, chúng đại năng có thể không tu ra khắc chế phương pháp, tự mặc cho số phận." Nói đến đây, hầu tử lắc đầu sách sách thở dài: "Kỳ thật lão quân cùng các người nghĩ nên cũng không sai biệt lắm. Hần cũng không biết yếu bao lâu chữa trị, trong lúc này các người có thể hay không tu ra khắc chế phương pháp. Cho nên, văn bối mới giữ lại một cái mạng đến nay. Nếu không, giáo chủ đánh cuộc một keo?"

"Bất quá nói trở lại, muốn giết, sẽ phải làm được sạch sẽ một điềm. Nếu là bất hạnh bị văn bối cho sống lại, đến lúc đó, văn bối đã có thể theo như đủ lão quân ý tứ đi làm."

Nói đi, hầu tử chân bắt chéo nhếch lên, đầu hất lên, không để ý.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã vận đủ linh khí tay dừng tại giữ không trung, hồi lâu, vẫn không nhúc nhích.

Ngự mã giám bên ngoài, Thái Thượng Lão Quân tay đồng dạng giương tại giữa không trung vẫn không nhúc nhích, tuy nói chuẩn bị thu hầu tử hồn phách.

Trong phòng ngoài, thời gian tại thời khắc này đều phẳng phát dừng lại vậy.

Rất lâu sau đó, Thông Thiên Giáo Chủ cứng đờ tay cuối cùng không có thể rơi xuống, ngược lại tán đi linh lực chậm rãi thu trở về.

Thái Thượng Lão Quân chỗ đầu ngón tay linh lực đồng dạng chậm rãi tán đi, này lông mày không khỏi hơi chau lên, thật là đáng tiếc.

Oán hận địa chăm chăm vào hầu tử, thông thiên cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng gặm nhẹ nói: "Tự giải quyết cho tốt a!"

Nói đi, xoay người hóa thành một hồi khói đen phiêu tán mà đi. (chưa xong còn tiếp)

ps: Mọi người đêm giáng sinh khoái hoạt ~ con ba ba đổi mới hết cũng muốn xuất môn, dưới lầu tiểu quán bar hôm nay thử buôn bán nói, nhìn thấy thế nào.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 358: : ĐỂ TÂM MUỐN TỚI RỒI

"Người biết hắn nói cái gì sao? Hắn rõ ràng nói với ta: 'Hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến nhà của ta.' cái này cái này cái này. . ."

Di La Cung trung, Thông Thiên Giáo Chủ một bên đi dạo, tản bộ một bên tức giận địa gào thét.

Một bên tinh tế đảo trước dục Nguyên Thủy Thiên Tôn phốc thử thoáng cái nở nụ cười, loát râu dài thở dài: "Cái này thuyết pháp, lại là văn sở vị văn."

"Người còn cười?" Thông Thiên Giáo Chủ trong mắt tức giận càng tăng lên, một tay chỉ vào đại môn quát: "Thì phải là chích điên khùng hầu tử! Vừa mới ta liền nghĩ tự tay chấm dứt hắn. Bực này cuồng đồ, giữ lại cũng là tai họa! Kết quả hắn rõ ràng theo ta bày cái gì lợi và hại, nói hắn đã chết, lão quân thiên đạo thạch cố gắng mười năm, cố gắng trăm năm có thể phục hồi như cũ. . . Rõ ràng dám uy hiếp ta!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn xem xét trong cơn giận dữ Thông Thiên Giáo Chủ, mặt không biểu tình mà trả lời một câu: "May mắn người không có động thủ."

Thông Thiên Giáo Chủ khẽ giật mình, nhú chặt trước lông mày hạ giọng nói: "Người cũng tin tưởng bực này thuyết pháp?"

"Cái này thuyết pháp tự nhiên không thể tin." Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi ngửa đầu, hai mắt nhìn trời hoa, ngón tay thoáng véo tính toán một cái,

nói: "Nếu là mười năm trăm năm là được phục hồi như cũ, còn muốn hấn cái này đầu khi làm chi? Lão quân sớm xuất thủ kết hấn, như thế nào đến phiến người? Chỉ là, lúc trước lão quân thiên đạo thạch, lúc đó chẳng phải từng bước một tu ra tới sao?"

Thông thiên hai mắt hơi nheo lại, làm như bưng tỉnh đại ngộ.

Cúi đầu xuống, nguyên thủy tiếp tục tinh tế đảo trước dục, thờ dài nói: "Mặc dù thiên đạo thạch triệt để hồng mắt, lão quân đã ngộ 'Vô vi', đợi một thời gian, cần phải có thể một lần nữa tu thành. Trọng đi cũ lộ thôi. Hiện tại, lẫn nhau bắt quá đánh một cái thời gian kém. Lão quân hy vọng không cần phải rút ra được quá mức hỏa, như vậy thời gian liền không cần quá dài. Chúng ta tắc hy vọng triệt để hồng mắt, như vậy chúng ta thì có nguyên vẹn thời gian đi ngộ chúng ta 'Thiên đạo'. Như thế mà thôi. Giết đầu khi, tại lão quân ta môn, đều là hạ hạ sách. Hơn nữa, thôi một bước mà nói. Người vừa mới mặc dù động thủ, cũng chưa chắc tựu chân giết được."

"Chưa hấn chân giết được?" Thông thiên lạnh lùng nói: "Người có ý tứ gì?"

Nguyên thủy đảo dục tay dừng lại, ung dung nói: "Tại ngục mã giám khoảnh khắc đầu khi. Người tựu xác định lão quân không ở bên cạnh nhìn xem?"

"Cái này. . ." Thông thiên có chút luống cuống, ấp úng nói: "Đây nên là không thể nào a. . . Trừ phi lão quân mỗi ngày đều ở ngục mã giám ngồi chồm hồm thủ. Nếu không như thế nào biết được?"

Giống như cười mà không phải cười địa nhìn thông thiên liếc, nguyên thủy lại bắt đầu rồi trong tay động tác, thấp giọng nói: "Bày đặt như vậy một cái nhân vật máu chốt tại thiên đình, hấn sao có thể có thể thật là làm không đến chuẩn bị? Ngọc Đế nào dám cãi lời ý tứ của hấn a? Đã Ngọc Đế

cũng không dám, còn lại yếu phòng, cũng cũng chỉ có ta và ngươi. Ngươi nói, hấn có thể hay không có thể mặc ngươi tự do xuất nhập ngự mã giám mà không biết? Nếu thật như thế, hấn liền không phải lão quân."

Nghe vậy. Thông thiên thật sâu thở hào hển, hồi lâu, chích thở dài: "Đều là ta quá mau."

"Ngươi là quá mau." Nguyên thủy một bên đem đập nát thuốc bột quét la một bên trên trang giấy, vừa nói: "Nói cho ngươi hấn muốn ngươi này thất xảo di vân đan, chỉ là cho các ngươi trước, hấn tự hội tìm tới tận cửa. Ta muốn gặp hấn hưởng hồ yếu quanh co lòng vòng hẹn đến chính mình trong nội cung đến, ngươi tốt hơn, trực tiếp giết đến cửa đi. . ."

"Ta đây không phải đã đợi không kịp sao? Đều hai mươi ngày, hấn lại không có nửa điểm động tác. Lại như vậy chờ đợi như thế nào được?"

Nguyên thủy nhàn nhạt nghiêng qua thông thiên liếc, thở dài: "Ngươi còn không có này người tu hành đạo đầu khi đến mức ở a."

Thông trời cũng không phân biệt bác. Từng bước một đi trở về của mình trên bờ đoàn, đầu gối xuống, thấp giọng nói: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

"Nhìn mà làm cũng được." Nguyên thủy ha ha địa nở nụ cười: "Thất xảo di vân đan đưa qua. Thiện ý đã phóng thích. Tuy nói đan dược đó quả thực không có gì dùng, nhưng tối thiểu nhất, hấn hiện tại tinh tường chúng ta là nguyện ý giúp hấn. Về phần cái khác, sau này nói sau cũng được."

"Kỳ thật, ngươi đổi lại góc độ ngẫm lại chuyện ngày hôm nay cũng không nhất định là xấu sự. Này hầu tử kiệt ngao bất tuần, lại không chỉ đối với ngươi ta, đối lão quân chỉ sợ đều là giống nhau. Nếu không có như thế, cũng không trở thành tại Hoa Quả Sơn gây ra lớn như vậy động tĩnh, chỉ sợ

còn chưa tới phiên ta và người ra tay. Thiên đạo sớm quy nhất. Hầu tử cuồng vọng, nhưc đầu nhất không nên là chúng ta. Nên lão quân. TỰ cái kia tính cách, như thế nào chịu tiếp nhận áp năm trăm năm khổ? Ta và người mà lại án binh bất động. Quan vọng cũng được."

Nói đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ ngẩng đầu nhìn chăm chú Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Huống hồ, người đừng quên còn có cá tu bồ đề, đó cũng là đa mưu túc trí hạng người. Đầu khỉ còn là đệ tử của hấn, hấn có thể nào không có chuẩn bị ở sau? Nếu thật ngồi không yên muốn tìm một ít chuyện làm, liền tùy ý đi xem đi Ngũ Trang Quan, bả chuyện này thông báo Trần Nguyên Tử cũng được. Người biết càng nhiều, chúng ta đồng minh liền càng nhiều, phần thắng, cũng liền càng lớn. Đương nhiên, phá thiên đạo sau, đối thủ cũng liền càng nhiều."

Nghĩ, Thông Thiên Giáo Chủ yên lặng địa nhẹ gật đầu.

...

Ngự mã giám trung, hầu tử đang nhìn này thất xảo di vân đan ngân người.

TỰ vì viên đan dược này, hấn đem của mình chín sư huynh, ngay tiếp theo Ngọc Đỉnh chân nhân cùng Dương Thiên đều liên lạc lần, cuối cùng kết luận đạt được đều là giống nhau —— cái này đan dược, ăn không được.

Trên lý luận, nuốt xuống dưới sau yếu không chế tu vi tăng trưởng tốc độ cũng là có biện pháp, thì phải là cách dùng trận sáng tạo một cái không có linh khí không gian. Chỉ cần chung quanh không có linh khí, như vậy liền không tồn tại tu vi tăng lên. Bởi vậy, cũng liền không có khả năng sinh ra lệ khí cùng nghiệp lực. Do đó có thể không chế cả tu vi tiến giai tốc độ.

Có thể bởi như vậy nuốt giả tự biến thành một cái triệt để kẻ tù tội.

Mà Thái Ất kim tiên đã ngoài tu vi yếu tiêu trừ lệ khí cùng nghiệp lực cần thiên văn số tự loại giết chóc, tù tại như vậy một cái không gian lí như thế nào có thể có thể làm được?

Bởi vậy, bọn họ đẩy ngã ra một cái cộng đồng kết luận —— đồ chơi này căn bản chính là Thông Thiên Giáo Chủ nhất thời du hí chi tác, không chuẩn bị thực dụng giá trị. Mà ngay cả vụng trộm làm cho Lăng Vân tử chạy một lần Tà Nguyệt Tam Tinh Động quanh co lòng vòng hỏi tu bồ đề, kết luận đạt được cũng là giống như đúc.

Cũng khó trách, như cái này đan dược chân tốt như vậy, vì sao Thông Thiên Giáo Chủ không cho mình môn nhân ăn mà yếu một mực giữ lại? Thứ này sưu tầm trước còn có thể đẻ trứng không thành?

Như thế nói đến, chẳng phải là trong thiên địa linh khí mỏng manh thậm chí dứt khoát không có linh khí thích hợp nhất? Đến lúc đó giết một người hấp một cái, nửa điếm không lãng phí.

Hầu tử tà ác địa nghĩ, vẫn không khỏi được thờ dài.

Nói với Thông Thiên Giáo Chủ những kia hiển nhiên đều là bịa chuyện, ai làm cho đối phương công phu sư tử ngoạm quả thực đem chính mình trở thành thuộc hạ của hắn mời đến?

Bất quá, nếu như hầu tử có thể ở thiên đình lại lại cá mấy trăm năm, đẳng Hoa Quả Sơn phát triển lớn mạnh, ngược lại cũng không phải là không thể được cùng thiên đình địa vị ngang nhau, một lần nữa đàm điều kiện.

"Hầu tử." Phong Linh ghé vào bàn trà đối diện, hai tay nâng má cần thận mà chăm chú nhìn hầu tử nói: "Ngươi có phải hay không có chuyện gạt ta?"

"Có chuyện man người?" Hầu tử sờ lên cảm suy nghĩ nửa ngày, nói:
"Người chỉ cái gì?"

"Người nói viên đan dược này là Thông Thiên Giáo Chủ đưa cho người.
. . Ta cảm giác, cảm thấy là lạ. Hẳn vì cái gì vô duyên vô cớ đột nhiên muốn
đưa người đông tây?"

"Thái Thượng Lão Quân còn tổng người Tử Hà tiên y, làm sao người
không nghi vấn cái này?"

Phong Linh nhíu chặt trước mi, quệt mồm nói: "Cho nên ta hiện tại cũng
cảm thấy kỳ quái. Người nói dọc theo đường gặp được Đạo Tổ tỷ lệ có bao
lớn? Hơn nữa hẳn vẫn cùng ta một đường đi hơn phân nửa năm đi đến
Đông Thắng Thần Châu. . . Chuyện này Đế Tâm cũng hiểu được không quá
tín nhiệm."

"Đế Tâm là ai?"

"Đế Tâm là ta tại Quảng Hàn cung nhận thức Thường Nga. Đúng rồi,
các nàng ngày mai đến ngự mã giám đến, muốn mượn vài thớt thiên mã du
lịch, cũng không thể được?" Phong Linh nói.

"Các nàng?" Hầu tử khòe mắt nhảy lên, hỏi "Các nàng rất nhiều sao?"
(chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 359: : Đạp Thanh

Ngự mã giám loan mượn ngự mã trái với quy định sao?

Này quy định đều là hầu tử định, rất rõ ràng, sẽ không trái với, nhưng nhất định là có điểm không thể nào nói nổi. Nói tất cả là ngự mã, há lại là người bình thường mượn được? Truyền đi, khó tránh khỏi là cũng bị người nói lên vừa nói.

Bất quá sợ gì? Có bản lĩnh đi cáo quá. Cô gái nhỏ khó được thỉnh hầu tử hỗ trợ, cứ như vậy vạch trần sự, hầu tử thật sự không có biện pháp mở miệng cự tuyệt.

Không nói hai lời, hấn tuyệt bút vung lên, trực tiếp phê năm mươi thất ngự mã đi ra ngoài.

Vì sao mượn nhiều như vậy?

Không là vì đối phương đến nhiều người như vậy, mà là nhiều hơn hảo đánh yểm trợ.

Hai cái Thường Nga nói muốn mượn ngự mã nhìn nguyệt cây, hầu tử phê năm mươi thất ngự mã đi nguyệt dưới cây gặm thảm cỏ. Trong chỗ này đến cùng là đúng hay không mượn cho các nàng, ai nói được thanh?

"Chính là, đến nguyệt dưới cây đi chặn thả, hồng hi cung chịu đáp ứng không?"

Nguyệt Sương đôi quyết định này tỏ vẻ nghi vấn, hầu tử lại lơ đãng, trực tiếp đem eo của mình bài kín đáo đưa cho lưu lớn.

"Có người có ý kiến, tự cầm ta yêu bài cho bọn hấn xem." Hấn như thế nói.

Đừng liên hệ thế nào với hầu tử không biết, nhưng đôi với nguyệt lão, cái này yêu bài nhất định là có tác dụng.

"Nói, lão nhân kia tử bị bài đoạn ngón tay tốt lắm không có?" Hầu tử nghĩ.

Gạt Phong Linh đem mọi chuyện cần thiết lạng lẽ an bài tốt, hầu tử liền lại trở về ngủ hấp lại cảm giác.

Mặt trời lên cao thời điểm Hạm Vi cùng Đế Tâm mới lão đảo địa bay đến ngự mã giám, này sắc mặt nhìn về phía trên có hơi trắng bệch.

Theo tầng thứ chín Quảng Hàn cung đến bát trọng thiên ngự mã giám, tuy nói các nàng có phi hành pháp khí "Gắm mang", nhưng đối với tại cái này hai cái chỉ có nạp thần cảnh Thường Nga mà nói, cũng đã là cực hạn cự ly. Đây cũng là Đế Tâm đối ngự mã giám thiên mã nhớ mãi không quên nguyên nhân.

Không có lơ lửng hạm, nàng muốn nhìn nguyệt cây. Vẫn thật là chỉ có thể dựa vào thiên mã.

Đối tại cái ý nghĩ này. Hạm Vi rất có phê bình kín đáo. Bất quá Phong Linh bên này đều đáp ứng rồi, nàng còn có thể nói cái gì đó?

Tiếp khách nhân, Phong Linh lúc này bỏ chạy đến gõ hầu tử môn, mời hầu tử cùng các nàng cùng đi ngắm hoa.

Chuyện này tự nhiên bị hầu tử quyết đoán cự tuyệt.

Một đám tiên nữ đi ngắm hoa, hẳn một đại lão gia môn, còn là chích hầu yêu, đi làm gì? Sát phong cảnh sao?

Hầu tử không muốn đi, Phong Linh tự nhiên cũng không cưỡng cầu được.

Thừa dịp lưu đại lưu hai chuyện trước đem ngụ mã một thớt thất theo chuồng trung thả ra trục bánh xe biến tốc. Nàng cùng này tới chơi Hạm Vi cùng Đế Tâm trong sân liền rảnh rồi hàn huyên.

Vừa lúc mới bắt đầu, Hạm Vi tiên tử chỉ là chiếu bản phận hỏi thăm Phong Linh một ít lễ nghi, dù sao bọn họ đăng báo cho Thái Âm tinh quân chính là các nàng là đến kiểm nghiệm Phong Linh lễ nghi học tập tình huống.

Trò chuyện lễ nghi, dĩ nhiên là không ly khai lễ nghi không có làm cũng may thiên đình cần thiết thụ xử phạt, cái này vừa nói, lại kéo đến giới luật của trời, sau đó một cái không cẩn thận kéo đến nghề thường cùng Thiên Bồng.

Câu đó đề vừa ra, Hạm Vi tiên tử cùng Phong Linh lập tức liền cảm thanh, chỉ còn lại có hoàn toàn không biết hầu tử thượng thiên tiền căn hậu quả Đế Tâm chậm rãi mà nói.

Nửa ngủ nửa tỉnh thời khắc, hầu tử lỗ tai hơi run rẩy.

"Nghề thường... Danh tự như thế nào như vậy quen tai?" Hắn nghĩ.

"Nghề thường... Nghề thường..."

"Nghê Thường tiên tử!" Hấn bỗng nhiên ngồi dậy. Cặp kia mắt chậm rãi híp lại: "Đúng rồi, cùng Trư Bát Giới thông đồng cái kia cũng là Thường Nga."

Nghĩ. Hấn không khỏi lộ ra một vòng cười xấu xa.

So với ngũ, hấn chợt phát hiện có canh có ý tứ chuyện tình có thể làm.

Thoáng chớp mắt, hấn đã đã tới chuồng.

Đang tại đuôi mã lưu hai thấy hầu tử vội vàng hành lễ, lại bị hầu tử đã ngừng lại.

Tự ở trước mặt hấn, hầu tử chậm rãi hóa thành Lý Bình bộ dáng: "Hôm nay ta và các người cùng đi, không được nói cho những người khác."

"Dạ... Dạ." Bát minh sở dĩ lưu hai ngơ ngác địa nhẹ gật đầu.

Không bao lâu, lưu đại cưới một thớt thiên mã thổi cái còi chạy ra khỏi ngự mã giám, còn lại vài chục bảy ngày mã lúc này tự giác địa đi theo.

Lần đầu tiên cưới ngựa, Phong Linh nắm chặt dây cương có vẻ có chút sợ hãi, Đế Tâm tắc hưng phấn mà hét lên, Hạm Vi như trước một bộ mặt ủ mày chau bộ dạng, lạnh như băng. Cũng may ngự mã dịu dàng ngoan ngoãn, lại phục tòng cái còi chỉ huy, cái này ba cái sẽ không người cưới ngựa nữ nhân ngoại trừ nắm chặt dây cương cũng là không cần làm cái gì.

Về phần hầu tử cùng lưu hai, tắc chậm rì rì địa cưới thiên mã đi ở phía sau.

Nửa đường trên, lưu hai lạng lẽ đem dưới háng thiên mã nương đến hầu tử bên người, thấp giọng nói: "Đại nhân, ngài đây là..."

"Người không cần phải xen vào, nên để làm chi cũng được."

"Dạ."

Lưu hai thức thời địa đầu qua lại xua đuổi ngẫu nhiên lạc đơn thiên mã, lưu lại hầu tử một người thoải mái nhàn nhã đi bộ.

Một màn này rơi xuống đế trong tung tọng, nàng không khỏi chép miệng nói: "Các người cái này tiên nô cảm giác hảo lười nhác a."

Nghe vậy, Phong Linh quay đầu lại đi, chính nhìn thấy "Lý Bình" giá trước mã đều chạy chéch qua một bên, chính miễn cưỡng địa ngáp.

"Lý Bình ca bình thường không phải như thế, cố gắng là tối hôm qua ngủ không ngon a."

"Phải không? Người xem hấn cỡi ngựa lưng đều là công, loại người này có thể chịu khó đi nơi nào?"

Phong Linh nháy mắt con người, cũng không nhiều hơn giải thích.

Một đoàn thiên mã xẹt qua không trung, trên đường đi tự nhiên là dẫn tới vô số tiên gia ghé mắt, nhưng là không hơn.

Ngựa mã giám chặn thả thiên mã đây nên xem như lệ cũ, tuy nói nhiều hơn hai cái không nên xuất hiện Thường Nga, nhưng ai cũng không có rảnh rỗi lấy được trông nom loại sự tình này.

Ước chừng dùng một canh giờ cao thấp, bọn họ mới thuận lợi đến thất trọng thiên, trông thấy nguyệt cây.

Giống như chóng trời trụ lớn vậy thân cây, màu đỏ rực tán cây che đầy bầu trời, một hồi gió nhẹ thổi qua, cánh hoa mang theo điềm điềm trong suốt nhẹ nhàng bay xuống, giống như hạ nổi lên hoa mưa.

Tựa như ảo mộng tràng cảnh, chỉ liếc, ba cái tiểu cô nương liền thấy ngây dại.

Nhìn xem đầy trời hoa trong mưa Phong Linh mừng rỡ như điên bộ dáng, hầu tử cũng không khỏi được cười cười.

Hôm nay cuối cùng không uổng công, cho dù không có từ nơi này hai cái Thường Nga trong miệng moi ra cái gì, đương mang Phong Linh đi ra đập thanh cũng tốt.

Bung lầy bay xuống đầy đất cánh hoa, Phong Linh cũng đã cả ngây người.

"Thật xinh đẹp a, lúc ấy ta thượng thiên thời điểm chỉ là xa xa nhìn thoáng qua."

"Ta thời điểm đó cũng là." Đế Tâm dẫn theo làn váy, dắt Phong Linh tay chạy trốn tại hoa trong mưa, theo phong nhẹ nhàng nhảy múa: "Ta nguyện vọng lớn nhất hay là tại nguyệt dưới cây nhảy một chi vũ, hiện tại nguyện vọng này muốn thực hiện."

"Tại nơi này nhảy, vừa rồi không có người xem." Phong Linh che miệng khanh khách địa cười.

"Có khắp thiên hạ người có tình khi ta người xem." Đế Tâm mở ra hai tay tượng con quay vậy địa xoay tròn, váy dài tung bay: "Một hồi ta còn muốn cười thiên mã đi xuyên qua nguyệt cây chạc cây, nhìn chút ít nở rộ hoa theo ta thanh bàn xẹt qua!"

Nói, nàng ngẩng đầu lên hướng phía nguyệt cây mở ra hai tay, làm như muốn cùng nguyệt cây ôm vậy.

Đang lúc này, tất cả mọi người biểu lộ đều cương cứng đờ.

Tự tại Đế Tâm ôm phương hướng, một vị thân mặc đồ đỏ khoác gấm mang, cầm trong tay trúc giản quan lại theo tán cây trên chậm rãi chậm lại.

Đây là hồng hi cung đặc biệt quan viên, tên gọi là hồng quan, chuyên môn phụ trách kiểm tra tam giới nhân duyên.

Này hồng quan chậm rãi hạ xuống đến trước mặt mọi người, nhìn coi Hạm Vi, nhìn coi Phong Linh, lại nhìn coi Đế Tâm, ánh mắt cuối cùng rơi xuống vệt vàng chạy đến lưu đại trên người.

"Những ngày kia mã là các người mang đến?"

Lưu đại nhẹ gật đầu, khúm núm địa đáp: "Chúng ta, chúng ta là đến chặn thả..."

"Nói xạo!" Hồng quan một tiếng hét to, mở to hai mắt nhìn lạnh lùng nói: "Ai chuẩn các người đến nơi đây chặn thả thiên mã rồi?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Khởi điểm 2014 niên độ tốt nhất tác phẩm đang tại bình chọn, mỗi người đều có miễn phí phiếu, tại trang sách có thể tìm đến đầu phiếu điểm, cầu phiếu a a a a a !

Ngày mai ngày một là khẳng định phải gia canh, đầu tuần càng nhiều một điểm, tuần này mềm nhũn, vừa tính hạ, minh sau hai ngày phải canh tám ngàn chữ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 360: : Bị Xuyên Qua

Một tiếng này quát mắng phía dưới, Lưu Đại lúc này tựa mềm nhũn.

Thấy thế, hầu tử không khỏi chau nổi lên lông mày.

Cái này Lưu Đại cầm eo của mình bài cũng còn làm cho đối phương như thể kiêu ngạo, thật sự là. . .

Nói cho cùng, bất quá là nho nhỏ tiên nô, chính là cho hắn một phần thánh chỉ cũng không có hưởng ứng tầm mắt cùng lo lắng a.

Đế Tâm cùng Phong Linh hai cái tiểu cô nương nháy mắt con người trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải. Lại là Hạm Vi trấn định, nàng cơ hồ là bản năng ngăn cản đến Đế Tâm trước người, phúc phúc thân thể, nói: "Hong quan hữu lễ, tỳ, Quảng Hàn cung Thường Nga Hạm Vi."

"Quảng Hàn cung? Hừ, Quảng Hàn cung khi nào thì cũng dưỡng nâng thiên mã đến đây?" Nay hồng quan hừ cười nói.

"Những điều này là ngự mã giám thiên mã."

"Ngự mã giám?" Nghe vậy, hồng quan khóe mắt không khỏi kéo ra, thấp giọng hỏi: "Vị kia yêu vương Bất Mã Ôn chưởng quản ngự mã giám?"

"Đúng là." Hạm Vi nhàn nhạt cười cười, nói: "Ngự mã giám vài vị là tới chặn thả thiên mã, về phần chúng ta, chính là thừa dịp rảnh rỗi hạ, đến nơi

này đến thưởng thưởng hoa. Nếu là có cái gì chỗ đắc tội, kính xin hồng quan bao dung, tha thứ."

Này hồng quan tay run rẩy, lúc này nhìn chung quanh một chút tựa hồ đang tìm cái gì, nửa ngày, mới lấy lại bình tĩnh nói: "Chính là ngự mã giám cũng không được. Nguyệt dưới cây, cái đó dung được các người dính vào?"

Thanh âm kia nghe đi lên đã mang có từng tia địa không yên.

Hạ Vi lược qua nghĩ sơ nghĩ, nghiêng mặt qua đối Phong Linh cùng Đê Tâm nói: "Đã hồng quan đại nhân không chịu, không bằng liền làm cho bọn hắn đến nơi khác chặn thả, chúng ta ở lại đây lí ngắm hoa. Các người thấy thế nào?"

Phong Linh yên lặng gật đầu, Đê Tâm lại bủ môi có chút không vui.

Gặp đối phương chịu thua, hồng quan lập tức lại là tinh thần chấn động. Quát mắng nói: "Các người cũng không chuẩn ở lại đây lí! Cái này nguyệt cây chính là thiên đình trọng bảo. Không phải cho các người phần thưởng?"

Nghe vậy. Đê Tâm một đôi đôi mắt đẹp lập tức trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, cái miệng nhỏ nhắn hơi trương trương tựa muốn phát tác, này tay lại bị Hạ Vi một bả túm ở.

Phong Linh không nghĩ cho hậu tử dẫn đến phiền toái, chỉ phải trầm mặc không nói.

Ba nữ nhân thấp giọng thương lượng khế đảo, cuối cùng còn là quyết định rời đi, có thể ngẩng đầu, lại nhìn thấy "Lý Bình" chân lão đảo mà hướng trước hồng quan đi tới.

"Vị này. . . Đại nhân nhé?" "Lý Bình" kéo dài thanh âm, thân thủ muốn đi câu hồng quan cổ.

"Người muốn làm gì?"

Này hồng quan đưa tay muốn đối phương quét ra. Đã có thể cái này một sát, hẳn đột nhiên giật mình lực đạo của mình so với đối phương, thật giống như con kiến đụng phải voi, đều không có phản kháng đường sống.

Không đợi hẳn kịp phản ứng, này cổ đã bị ôm.

"Lý Bình" cứng ngắc lôi kéo hẳn xoay người sang chỗ khác từng bước một hướng nguyệt cây phương hướng đi, nghiêng mặt, nhoáng một cái, nguyên bản mặt người thoáng cái biến thành lông xù bộ dáng.

Chỉ liếc, lập tức, hồng quan cả mềm nhũn.

Hầu tử vội vàng một tay lấy hẳn xách ở không cho hẳn tê liệt ngã xuống.

"Đứng vững."

"Ôi chao. . ."

"Người nhận ra ta."

"Nhận thức. . . Nhận ra." Hồng quan gật đầu liên tục. Này hàm răng đã sợ tới mức thẳng run lên.

Đêm nhập hồng hi cung thương nguyệt lão, chuyện này người khác không biết. Hồng hi trong nội cung bộ hồng quan có thể nào không biết? Treo Cự Linh Thần cũng còn là ngay trước mặt bọn họ treo.

"Nhận ra tựu dễ làm." Hầu tử mặt nhoáng một cái, lại hỏi phục nguyên bản Lý Bình bộ dáng: "Ta phải ở chỗ này mục mã, người có ý kiến sao?"

"Không có, không có ý kiến."

"Ta mang vài cái tiên nữ tại nơi này ngắm hoa, người có ý kiến sao?"

"Không. . . Không dám có ý kiến."

"Kia thanh thất tiên nữ hồng tuyền toàn bộ khiên cho ta, người xem coi thế nào?"

"Không có vấn đề. A? A!" Hồng quan sợ tới mức há mồm trừng mắt:
"Cái này cái này cái này. . ."

"Hay nói giỡn, chớ khẩn trương. Đây bảy cá tiểu nha đầu ta còn chướng mắt." Hầu tử hai tay ghì hồng quan cánh tay, đưa hẳn cả coi như tiểu hài tử vậy nhắc tới, dọn xong, thân thủ giúp hẳn cả trước mắt trật tự y quan, thấp giọng nói: "Buông lỏng điếm, ta hôm nay không có tính toán động thủ, thật sự, không lừa người. Người đã đồng ý ta mục mã vậy không có gì, bệ bộn đi thôi, thuận đường giúp ta ân cần thăm hỏi người một chút gia nguyệt lão đại nhân, làm cho hẳn có rảnh đến ngự mã giám uống trà."

Vi hơi dừng một chút, hầu tử nhếch môi cười tùm tùm địa ghé vào lỗ tai hẳn hạ giọng nói: "Ta cam đoan, sẽ không lại bài đoạn ngón tay của hẳn đầu."

Hồng quan mặt xoạt thoáng cái trắng không còn chút máu.

Nói đi, hầu tử vỗ vỗ vai của hẳn, quay đầu đi trở về.

Chỉ thấy hầu tử vừa quay người lại, này hồng quan đã cả tê liệt ngã xuống, bụm lấy ngực không ngừng địa thở mạnh.

Một màn này xem ba cái tiên nữ cộng thêm hai cái tiên nô đều tròn tròn mắt.

Từng bước một đi đến trước mặt mọi người, "Lý Bình" buông tay ra nói: "Tốt lắm, ta đều thỏa đàm, hấn đồng ý chúng ta tại nơi này chần thả."

"Người cùng hấn nói gì đó?" Phong Linh thất kinh hỏi.

"Không có gì, động mà dùng tình hiểu chi dùng lý quá. Khó được mọi người vui vẻ như vậy, ta nghĩ hồng quan đại nhân cũng là hiểu được giúp người hoàn thành ước vọng đạo lý."

Đế Tâm duỗi dài đầu nhìn còn ngời liệt trên mặt đất o o thở hển hển hồng quan liếc, nghi ngờ nói: "Này trương thôi mặt, hấn hội để nói chuyện như vậy?"

"Kỳ thật, vị này hồng quan là một cái trong nóng ngoài lạnh người."
Hầu tử thập phân bình tĩnh địa đáp.

Đế Tâm phúc thử thoáng cái nở nụ cười: "Còn trong nóng ngoài lạnh?
Tóm lại, cảm ơn người."

Nói, nàng lại là khôi phục mới đầu vui mừng bộ dáng, kéo Phong Linh tay hướng phía một bên chạy tới.

Lúc gần đi, Phong Linh trả lại đầu hồ nghi địa nhìn "Lý Bình" liếc, tựa hồ phát hiện cái gì.

Đối tại ánh mắt kia, hầu tử tự nhiên là làm bộ không phát hiện. Bất quá khác một ánh mắt hấn lại không có biện pháp giả bộ như không phát hiện.

Hạm Vi tỵ đứng ở bên cạnh hấn, híp mắt tinh tế địa đánh giá hấn.

Nửa ngày, nàng nói khê: "Người hấn là chỉ có ngưng thần cảnh tu vi a?"

Lưu Đại cũng muốn mở miệng hỏi cái gì, lại bị Lưu Nhị một bả kéo ra đi, nói là đi mục mã.

Cái này chỉ còn lại có hầu tử cùng Hạm Vi hai người.

Hầu tử gãi gãi gò má, cười khan nói: "Ta là chỉ có ngưng thần cảnh tu vi không sai."

"Vừa mới cái kia hồng quan, tối thiểu nhất có luyện thần cảnh tu vi, lại bị người cứng ngắt dất lấy đi, cái này không quá hợp tình lý a." Hạm Vi ung dung nói.

"Phải không? Vừa mới ta chỉ là muốn nổi lên đại nhân nhà ta phó thác, cho nên đột nhiên giống như thần trợ." Hầu tử bịa chuyện nói.

Cái này vừa nói, Hạm Vi nhú mày, lúc này theo trong tay áo lấy ra một mặt khéo léo cái gương.

Thiên ngoại quang soi vào gương hoảng đến hầu tử trên người. Lập tức. Đây ảo thuật chậm rãi chóng mặt mở!

Hầu tử cả kinh. Vội vàng một tay đè chặt cái gương.

Hạm Vi cũng là cả kinh, buông ra cái gương liền lui lại mấy bước, cảnh giác địa chăm chăm vào hầu tử nói: "Người là Bất Mã Ôn?"

Đem cái gương cầm trong tay thao túng vài cái, hầu tử lạnh lùng nói: "Thường Nga xuất môn đều mang loại này cái gương sao?"

"Đi địa phương khác không cần, đến người ngự mã giám, cho dù không có, cũng phải tìm người mượn trên một mượn."

"A? Cứ như vậy không tin được ta?" Hầu tử cười hì hì, tiện tay đem cái gương vút hồi cho Hạm Vi.

Đem cái gương thu vào trong tay áo. Hạm Vi cắn chặt hàm răng lại lui về sau một bước, này lông mày chau càng chặt hơn.

Hai người lẳng lặng đối mặt trước.

Tự tại cách đó không xa, Đế Tâm chính hướng bọn họ ngoắc: "Các người xem ta phát hiện cái gì?"

Hai người như trước vẫn không nhúc nhích.

"Bọn họ làm sao vậy?"

Phong Linh đang muốn đi tới, rồi lại bị Đế Tâm tóm ở.

"Tính, đừng quản bọn hắn. Hạm Vi tử tử luôn một bộ tâm sự nặng nề bộ dạng, một lát nữa thì tốt rồi."

Hai người ngơ ngác địa đứng hồi lâu, Hạm Vi thấp giọng nói: "Người đến tột cùng có mục đích gì?"

"Cần phải có mục đích gì sao?"

"Không có mục đích tại sao phải biến ảo thành thuộc hạ của mình? Xuất phát trước Phong Linh đi mời người cùng một chỗ, người lại cự tuyệt. . . Chỉ chớp mắt lại thay đổi cá bộ dáng theo tới."

"Nhìn người cảnh giác bộ dáng kia." Hầu tử trường thở dài, khom người ngồi xuống, nói: "Ta cái này không phải là không muốn chứng mắt sao? Ta tại nơi này. Đế Tâm có thể khiến cho như vậy tự tại?"

"Chỉ là như vậy?"

"Bằng không còn có thể như thế nào? Tuy nói ta chỉ là Bất Mã Ôn, nhưng ở thế gian ta nhưng là yêu vương. Tự hai người các người Thường Nga. Có cái gì có thể để cho ta đề sao?"

Nhìn liếc xa xa Phong Linh, Hạm Vi chợt nhớ tới ngày ấy Thái Thượng tự mình đến tiếp người, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ cái này Phong Linh chân có cái gì khó lường bối cảnh cũng nói không chừng. Nàng đều có thể làm cho Thái Thượng tự mình đến tiếp người, cái này Hầu vương thẳng hàng thân phận hóa thân tiên nô âm thầm bảo vệ, cũng liền không có gì kì quái.

Lược lược thu thu thân, Hạm Vi phúc phúc thân thể nói: "Vừa mới Hạm Vi biểu hiện quá kích, kính xin đại nhân tha thứ."

Hầu tử khoát tay áo nói: "Của ngươi phẩm giai nên không thể so với ta thấp a? Dùng được trước như vậy hành lễ sao? Đồi vừa mới này hồng quan cũng là, thì ra là hồng hi cung một cái lâu la thôi, như vậy kiêu ngạo, cũng đáng được ngươi khách khách khí khí?"

"Hạm Vi không thể so với đại nhân, không có cường hãn thực lực đương hậu thuẫn, tại đây thiên đình hành tẩu, tự nhiên được mọi chuyện cẩn thận. Nếu là có thể dàn xếp ổn thỏa, thôi một bước lại có làm sao?"

"A?" Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu nói: "Nếu thật là thôi một bước có thể trời cao biển rộng, thật cũng không cái gì. Chỉ tiếc có đôi khi không lui khá tốt, lui ngược lại bị cho rằng yếu thế. Kết nếu như đối phương càng thêm được một tác lại muốn tiến một thước. Nếu không phải là ta bả Cự Linh Thần treo đến nguyệt trên cây, không chừng còn có bao nhiêu người nghĩ đến trêu chọc ta."

Nói đi, hầu tử cười cười.

Hạm Vi như trước đứng ngẩn ngơ.

"Đúng rồi, nghe nói Quảng Hàn cung trước có vị Thường Nga, gọi Nghê Thường đúng không?"

Hạm Vi cả kinh, nguyên bản buông tâm lại nói lên, cẩn thận địa đáp: "Là có. Nghê Thường là chúng Thường Nga chi thủ, cũng là Hạm Vi hảo tử muội."

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Xem ra thật đúng là tìm đúng người, chỉ là quá đúng, còn không may mắn làm cho đối phương biết mình thân phận.

Nhìn này thái độ, nên đối tình huống của mình rõ như lòng bàn tay a.

Cái này nói chuyện dĩ nhiên không có biện pháp tiếp tục nữa.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại, một mực ngốc đến này hai cái tiểu nha đầu lăn qua lăn lại đủ rồi, mệt mỏi, mới cùng một chỗ phản hồi ngự mã giám.

Một đường lại là vô sự, có thể vừa một bước vào ngự mã giám, hầu tử thân sắc liền hơi biến hóa.

Thừa dịp người khác không chú ý trục bánh xe biến tốc, hầu tử tìm cá không có người góc biến ảo hồi nguyên hình, lại đưa tới Lưu Đại khai báo làm cho hắn cùng với Phong Linh cùng một chỗ tổng hai vị Thường Nga hồi Quảng Hàn cung, chính mình tắc vội vàng hướng phía gian phòng đi đến.

Nửa đường trên, Nguyệt Sương vội vàng đi tới thấp giọng nói ra: "Đại nhân, có người. . ."

"Biết rằng." Hầu tử khoát tay áo ý bảo nàng lui xuống trước đi, thân thủ đẩy ra cửa phòng.

"Ta còn tưởng rằng Bật Mã Ôn đại nhân đang thiên đình hung hiểm vạn phần. Không nghĩ tới vừa lên đến tỵ gặp người mang theo Thường Nga đi đạp thanh, rất tiêu dao. Xem ra, thật đúng là ta quá lo lắng."

Trong phòng, Dương Thiên bàn bắt tay vào làm, lạnh lùng địa liếc hầu tử liếc. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Nói, 《 đại bát hầu 》 đã lên đất liền vọt tấn thư thành. Thuộc về lặng yên không một tiếng động loại đó lên đất liền. . . Dạ, chính là như vậy. Đi đi bộ một vòng, nhìn ra đã hấp thu hai vị đặt độc giả. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 361: : Yết Đế Đích Thân Đến

Nhìn xem Dương Thiên này lạnh lùng thần sắc, hầu tử mặt không khỏi kéo ra, gãi đầu nhếch môi khờ nở nụ cười: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Bật Mã Ôn đại nhân rất không nghĩ tới ta tới sao?" Dương Thiên lúc này một câu đỉnh trở về.

"Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó? Hôm nay đi ra ngoài nhưng thật ra là bởi vì. . . Là vì này hai cái Thường Nga cùng Nghê Thường tiên tử nhận thức, ta nghĩ theo bọn họ trong miệng bộ ít đồ. Thiên Bồng bị quan, sớm muộn còn là hội thả ra, ta nghĩ tìm một chút hãn uy hiếp, đến lúc đó cũng tốt. . . Ha ha ha ha. . ."

Tiếng cười kia càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng cười không nổi nữa, hầu tử chỉ phải thu thu thần sắc, đôi mắt đối tới đối lui địa, chính là không có can đảm cùng Dương Thiên đối mặt.

Trong phòng bầu không khí thoáng cái trở nên quý dị vô cùng.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thiên lạnh lùng hỏi: "Này hai cái Thường Nga xinh đẹp không?"

Hầu tử thiếu chút nữa không có bị những lời này sặc chết, đột nhiên cảm giác được toàn bộ thế giới tràn đầy đều là ác ý.

"Cái này. . . Ta đây là có mục đích là, không phải đi ra ngoài chơi. Thật sự. . ." Hãn cẩn thận thuyết trước, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Nữ nhân có đôi khi chính là chỗ này sao không thể nói lý, chỉ có thể trách chính mình xui xẻo. Thượng thiên lâu như vậy, cái này là lần đầu tiên, động tỵ cho đặng phải?

Sẽ không lại là Thái Thượng xếp đặt a?

Nói trở lại, mình cũng không có làm gì, động tỵ chột dạ rồi sao?

Hắn một bên rón ra rón rén địa nhiệt thán lô, chuẩn bị pha trà, một bên thỉnh thoảng vụng trộm ngắm Dương Thiên hai mắt, cái gì cũng không nói, sợ quay đầu lại Dương Thiên lại lạnh lùng địa nháy ra hai câu không giải thích được mà nói.

Trong phòng yên tĩnh địa chỉ còn lại có ấm nước lí nước sôi vọt tiếng vang.

Dương Thiên ánh mắt như cũ là lạnh như băng, bàn bắt tay vào làm đứng bất động đứng nguyên tại chỗ, nửa ngày, nói: "Thiên hà thủy quân sắp tới động tác càng ngày càng nhiều lần, ta sợ bọn họ hẳn không được bao lâu. Người tốt nhất có chuẩn bị tâm lý."

"Nha." Hầu tử cẩn thận địa dâng một chén trà nóng.

"Bên trong có người tố cáo ta, phỏng chừng lại là này năm cái tên từ đó cản trở. Bọn họ nghĩ tạo thành chấp chính đoàn. Chen chúc đứng của người con gái nuôi, phân của ta quyền."

"Linh tề?"

"Đúng. Nàng không có trải qua chiến tranh, đối rất nhiều chuyện đều không biết. Đại Giác không hiểu giáo nữ nhi. Tuy nói nàng là đồ đệ của ta, nhưng ta một mực vội vội vàng vàng ngoài cũng không cùng nàng nhiều trao đổi. . . Hiện tại phổ biến nghe đồn là người sẽ không trở lại Hoa

Quả Sơn. Tuy nói nàng chỉ là người con gái nuôi, nhưng trên danh phận, nàng so với ta canh có tư cách kế thừa Hoa Quả Sơn. Hơn nữa, cũng càng phù hợp những người khác lý niệm."

"Ta nhớ được trước đó không lâu bọn họ mới chen chúc đứng của người. . ."

Dương Thiên lông mày hơi nhăn chau , quát lên: "Người rớt cuộc có biết hay không thế gian qua đã bao lâu? Chen chúc đứng chuyện của ta đã qua hơn ba mươi năm, thời điểm đó linh tê còn nhỏ."

"Nha." Hầu tử không khỏi rụt rụt đầu, thấp giọng hỏi: "Đoản Chủ cùng Lữ lục quái cũng nghĩ như vậy sao?"

"Bọn họ nhất định là duy trì ta, cho dù chân có dị nghị. Bọn họ cũng sẽ trước hỏi thăm qua ý kiến của người sau lại tỏ thái độ. Là một đám trẻ trung phái nhân mã tại duy trì bọn họ. Trong đó tôi xuất đầu chính là con rết tinh nhiều mục quái cùng bảy chích Tri Chu tinh."

"A?" Hầu tử không khỏi ngây ra một lúc: "Là mấy cái sư huynh sư muội?"

"Làm sao người biết bọn họ lẫn nhau xưng sư huynh sư muội?" Dương Thiên hỏi ngược lại.

"Ngạch, đoán." Hầu tử nghĩ nghĩ, nói: "Bọn họ sư phó là ai? Bàn ti đại tiên?"

"Nào có cái gì bàn ti đại tiên? Sư huynh sư muội bất quá là bọn họ trong lúc đó một loại xưng hô thôi. Cái này vài cái đều là tại một cái đỉnh núi tu luyện biến hóa, cho nên kết giao rất thân." Dương Thiên thở dài: "Hiện tại ta còn đàn áp được, từ nay về sau cũng không biết. Thế hệ cũ có rất nhiều khiếm khuyết, theo Hoa Quả Sơn phát triển, trong trung tâm nhất định sẽ có

càng ngày càng nhiều người mới. Nếu như người trở về mà nói, ai cũng không dám đối với người có chỗ nghi vấn, nhưng ta liền không giống với lúc trước. . . Ta là nhân loại, với người lại cái gì quan hệ cũng không phải. Dựa vào cái gì để cho ta chấp chương Hoa Quả Sơn?"

Nói Dương Thiên ánh mắt lén lút miết hướng hầu tử.

Hầu tử "A" một tiếng, yên lặng gật đầu, suy nghĩ nói: "Quả nhiên là 'Sống ở gian nan khổ cực chết vào yên vui' . Lúc này mới hòa bình vài thập niên, lập tức liền bắt đầu nội đấu giằng co."

Nhìn xem hầu tử bộ dáng kia, Dương Thiên không khỏi nhàn nhạt thở dài, nói tiếp: "Hoa Quả Sơn hòa bình quá lâu, hiện tại nguyên bản những kia chế độ cũng đã không thích hợp. Chúng ta một mặt gặp phải thay đổi chế độ xã hội vấn đề, về phương diện khác lại gặp phải trước tùy thời đều có thể bộc phát chiến tranh. . . Những kia người mới môn cũng không loại này khái niệm, bọn họ cho rằng hòa bình là theo lý thường nên, chỉ cần bọn họ vĩ đại Mỹ Hầu Vương an phận địa tại thiên đình ngóc một ngày, Hoa Quả Sơn tự lại có được nhiều một ngày hòa bình. Căn bản không cần vội vã phát triển quân võ. Lần này ta đi lên, cũng là một hồi chính trị tú. Chủ yếu là làm cho bọn hắn nhìn xem ta với người trong lúc đó là liên lạc chặt chẽ. Làm cho bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. . . Bất quá có thể tạo được bao nhiêu hiệu quả, ta cũng vậy không rõ ràng lắm."

Hầu tử tiếp theo yên lặng gật đầu. Tiếp tục lẳng lặng nghe.

Dương Thiên thỉnh linh mạo một câu: "Nói trở lại, người hôm nay cùng Thường Nga đạp thanh, bộ đến cái gì?"

"A?"

Tại sao lại kéo hồi vấn đề này rồi?

"Cái này, cái này. . ." Hầu tử nhếch môi cười ngây ngô nói: "Ta bị khám phá, cho nên thật là làm không đến bộ đến."

Dương Thiên ngồi ngay ngắn đến cái bàn bên kia, lạnh lùng nói: "Ý của ngươi là nói, ngươi dùng thế gian một năm thời gian, kết quả thật là làm không đến bộ đến?"

Nói đi, một đôi đôi mắt đẹp ung dung địa nhìn hầu tử, làm cho có thâm ý.

"Lời này có thể nào nói như vậy? Cái này. . ."

Bị Dương Thiên cái này xem xét, hầu tử đến bên miệng mà nói lại nuốt trở vào.

Cái này trước mắt, giải thích chính là che dấu, nói gì đều không dùng. Có thể Hoa Quả Sơn rõ ràng đã là loạn trong giặc ngoài xu thế, khó được thượng thiên một lần, chẳng lẽ tự thảo luận tại sao phải đạp thanh vấn đề? Vì cái gì nữ nhân vĩnh viễn đều phân không rõ trọng điểm?

Nghĩ, hầu tử thấp giọng nói: "Có muốn hay không ta nghĩ biện pháp với ngươi hỏi Hoa Quả Sơn một lần, đàn áp đàn áp này bang thẳng nhóc?"

"Ngươi không thể đi, chưa cho phép lên thế gian, là trọng tội. Hiện tại thiên đình có rất nhiều mọi người tại nhìn chăm chăm ngươi, ước gì ngươi đi. Ngươi nếu thật đi, cùng phản hạ thiên không có gì khác nhau."

"Ta đây hiện tại nên làm gì vậy?"

"Ta lần này đi lên cũng là Bà La Tăng yết đế giúp chiếu cố, thuyền của bọn hắn ngày mai rạng sáng thời điểm còn có thể đi qua nơi này một lần, đến lúc đó ta liền tùy bọn hắn đi, thuận tiện đem tại phủ kho làm cho tài liệu cùng vũ khí đều mang lên. Bà La Tăng yết đế cũng sẽ cùng một chỗ tới, hắn

sẽ nói cho người biết Nam Thiên Môn pháp trận tình huống. Người tốt nhất chuẩn bị sẵn sàng, như không hề trắc, tranh thủ thời gian trốn chạy. Miễn cho làm cho người ta trong hũ bắt con ba ba."

Vi hơi dừng một chút, Dương Thiên thấp giọng nói: "Nếu như người bị thiên đình bắt được. Đối Hoa Quả Sơn chính là tai hoạ ngập đầu a."

Nghe vậy, hầu tử thốt ra nói: "Nếu không, người đem Phong Linh cũng cùng một chỗ mang đi a? Vạn nhất xảy ra sự ta sợ chẳng quan tâm nàg."

Dương Thiên mặt xoạt địa thoáng cái đen. Này giọng điệu lại là hồi phục lúc trước lạnh như băng.

Hầu tử không có thể ly khai, Phong Linh lại làm sao có thể sớm rời đi? Chuyện này khẳng định được bàn bạc kỹ hơn.

Trong thời gian kế tiếp. Dương Thiên cho hầu tử tinh tế giảng thuật Hoa Quả Sơn chuyện tình. Rất nhiều sự tình tuy nói hầu tử theo "Liên độc" trên đã biết cá đại khái, nhưng rốt cuộc không bằng Dương Thiên tự mình giảng thuật rõ ràng như vậy.

Dựa theo Dương Thiên thuyết pháp, tuy nói Hoa Quả Sơn cùng thiên hà thủy quân xung đột chưa bao giờ đình chỉ qua, nhưng hiện tại xung đột lại không phải trước có thể so sánh. Theo thiên hà thủy quân ngày càng cường thịnh, bọn họ bắt đầu ở Hoa Quả Sơn bốn phía thành lập các loại trạm gác, mà ngay cả Quan Vân Thiên cảnh cũng theo Tây Ngưu Hạ Châu dời đến cự ly Hoa Quả Sơn giải đất trung tâm không đủ năm nghìn dặm địa phương. Tại Hoa Quả Sơn cuộc chiến trung đã di động qua Vân Vực Thiên cảnh lại là dời về tại chỗ.

Như vậy bố trí binh lực, thiên hà thủy quân nguyên ý là muốn đem Hoa Quả Sơn yêu chúng phạm vi hoạt động hạn chế ở chung quanh ngàn dặm

khu vực, đồng thời hạn chế ngoại giới tân sinh yêu quái gia nhập Hoa Quả Sơn. Tiến thêm một bước tăng cường Hoa Quả Sơn thế lực.

Có thể trải qua hơn năm mươi năm phát triển, bây giờ Hoa Quả Sơn sớm đã xưa đâu bằng nay. Tuy nói mọi người cũng không vạch mặt, nhưng thiên hà thủy quân đã tinh tường địa cảm giác được bọn họ tại đối kháng Hoa Quả Sơn trong quá trình lực bất tòng tâm. Điểm này, theo bọn họ không ngừng tăng binh có thể nhìn ra được.

Sắp tới nhằm vào Hoa Quả Sơn mấy lần phục kích, kết quả là đều là thiên hà thủy quân có hại.

Theo hầu tử trên ngày sau nhóm thứ hai thật tu hành Ngô Giả đạo yêu quái bắt đầu xuất sư, thiên hà thủy quân xu hướng suy tàn thì càng gia rõ ràng. Hiện tại, làm thay mặt nguyên soái Thiên Phụ đang tại tìm xuyên thấu qua các phương diện quan hệ làm cho thiên đình trọng khải Hoa Quả Sơn chiến sự.

Tuy nói trên trời dưới đất có thời gian kém, thiên đình phản ứng không có như vậy nhanh chóng, nhưng theo các loại chiến báo trên hiện lên, Ngọc Đế không có khả năng một mực đè nặng không quản. Lại thêm thiên hà thủy quân cùng Nam Thiên Môn từ đó vận tác. . . Cũng đang bởi vì như thế, Dương Thiên mới có thể thượng thiên, thuận đường chuẩn bị làm cho Bà La Tăng yết đế đem Nam Thiên Môn pháp trận tư liệu cung cấp cho hầu tử. Chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Hầu tử yên lặng địa nghe, yên lặng gật đầu, da đầu không khỏi có chút run lên.

Dựa vào Thái Thượng cường chế lấy được hòa bình, sợ là cuối cùng không sẽ lâu dài. Nói cho cùng, hầu tử phản thiên cũng là Thái Thượng

thiên đạo một bộ phận. Chân nhu yếu, có thể đừng hy vọng hấn sẽ ra tay ngăn cản.

Tuy nói chỉ có năm mươi sáu thiên, hầu tử sớm đã chán ghét loại này không có việc gì sinh hoạt, có thể nói chuyện đến trọng khái chiến sự, rồi lại không khỏi sách sách thờ dài.

"Đến lúc này. Lại không biết phải chết bao nhiêu. Chân đầu võ, lần này thiên đình nên hội toàn lực ứng phó a." Hấn nghĩ.

...

Lúc này. Quảng Hàn trong nội cung, đã phản hồi Hạm Vi chính cung kính địa đứng ở Thái Âm tinh quân trước mặt. Hai tay dâng này gương soi mặt nhỏ.

Thái Âm tinh quân thân thủ tiếp nhận cái gương, thu vào trong tay áo, hỏi: "Nghe nói, là Phong Linh tổng các người trở về?"

"Hồi tinh quân mà nói, là này Bất Mã Ôn phái ngự mã giám xe ngựa đem chúng ta đưa về tới, Phong Linh cũng theo tới."

"Nàng kia?"

"Cũng đã đi trở về."

Thái Âm tinh quân nhẹ gật đầu, hỏi: "Việc này, có phát hiện gì không có?"

Hoi do dự hạ xuống, Hạm Vi thấp giọng nói: "Không có. Đây đầu khi biến ảo thành tiên nô bộ dáng đi theo chúng ta đi thất trọng thiên, nhưng cũng không có làm chuyện gì. Tựa hồ. . . Chân chỉ là âm thầm bảo vệ Phong Linh mà thôi."

Thái Âm tinh quân ngửa đầu lược lược suy nghĩ một phen, nói: "Biển ảo thành tiên nô âm thầm bảo vệ. . . Này Phong Linh có thể làm cho lão quân tự mình đến tiếp, yêu hầu âm thầm bảo vệ thật cũng không cái gì kỳ quái. Chỉ là trong chỗ này đến tột cùng là quan hệ như thế nào? Nếu như Phong Linh chỉ là tu Bồ Đề tổ sư nhị đại đệ tử, hoàn toàn không thể nào có loại này đãi ngộ mới là. Còn có này đầu khi. . . Lão quân đến tột cùng vì sao phải bảo vệ hẳn?"

Hạ Vi trầm mặc không nói.

Thái Âm tinh quân đóng chặt hai mắt suy nghĩ nửa ngày, chợt trợn mắt nói: "Người đi xuống trước, việc này không cho phép cùng người nhắc tới."

"Hạ Vi tuân mệnh."

Cũng không trông nom Hạ Vi, Thái Âm tinh quân từng bước một đi ra ngoài điện, ông tay áo một nghịch, ngự phong hướng dao trì phương hướng đi.

. . .

Đãi sắc trời hoàn toàn tối, Phong Linh mới trở về tới ngự mã giám. Biết được Dương Thiên vụng trộm thượng thiên, nàng có chút ngoài ý muốn, nhưng là không nhiều hỏi cái gì. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì nàng căn bản hỏi không ra khẩu.

Lần này gặp mặt, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng cảm giác Dương Thiên thái độ đối với nàng tựa hồ càng phát ra lạnh. Ngẫu nhiên trò chuyện nâng hôm nay đập thanh, này giọng điệu càng là băng đến làm cho người cảm thấy chát, điều này làm cho Phong Linh toàn thân cũng không được tự nhiên.

Kiên trì ngay người một lát. Nàng liền tìm cá lầy có trượt đi phòng bếp giúp Lưu Nhị trợ thủ, chỉ để lại Dương Thiên cùng hầu tử hai người tiếp tục trong phòng ở lại.

Tối hôm đó, cố gắng là đều biết ngự mã giám lí đến đây một vị đặc thù khách nhân quan hệ. Bốn phía đều phá lệ địa yên tĩnh, mà ngay cả chuông lí thiên mã tiếng thờ dộc tựa hồ cũng nhỏ đi rất nhiều.

Đến rạng sáng thời gian. Một con thuyền vải bạt trên vể trước thật to "Phật" chữ treo trên bầu trời hạm chậm rãi chạy qua ngự mã giám, lại là giống như lần trước đồng dạng bày ra chướng nhãn chi thuật, này treo trên bầu trời hạm liền ngừng xuống tới.

Theo khoang thuyền cửa mở ra, cầu treo buông, sáu bảy danh tăng nhân theo trong khoang thuyền chậm rãi đi ra.

Khi thấy này đi ở cuối cùng tăng nhân giờ, hầu tử không khỏi giật mình.

Cái này tăng nhân thân mặc một bộ kim hoàng sắc tăng bào, áo khoác khảm trước giấy mạ vàng màu đỏ rực áo cà sa, theo diện mạo trên xem. Bất quá ba mươi mấy tuổi tuổi, hình cầu não dưa, mặt mũi hiện lạnh, đầu tiên mắt xem cũng cảm giác vui mừng, lại liếc mắt nhìn, rồi lại giật mình cặp kia như trên huyền nguyệt loại trong mắt đúng là không có vật gì.

Mà để cho nhất người thán phục, lại là da của hấn.

Trong trắng lộ hồng nhan sắc, lại mang theo kim loại vậy sáng bóng, nếu là đứng bất động, có lẽ sẽ bị tưởng lầm là một tôn kim loại chế tạo giả người. Mà ở cái này kỳ dị làn da phía trên. Còn mơ hồ có một ti ánh sáng nhạt, thế cho nên tại đây ban đêm nhìn về phía trên thập phần chói mắt.

"Đây là . . . Phật quang?" Hầu tử chợt nhớ tới Tà Nguyệt Tam Tinh Động ngoài Phong Linh cùng Kim Thiên Tử đối thoại.

Dương Thiên lặng lẽ nương đến hầu tử bên tai, thấp giọng nói: "Vị này chính là Bà La Tăng yết đế."

Gặp Bà La Tăng yết đế chính dọc theo cầu treo chậm rãi hướng chính mình đi tới. Hầu tử cùng Dương Thiên vội vàng chấp tay trước ngực, đôi đôi phương đến gần, khom mình hành lễ nói: "Ngộ Không (Dương Thiên) bái kiến yết đế, làm phiến yết đế."

"Hai vị không cần đa lễ, bản tăng bất quá lược tấn miên lược thôi." Bà La Tăng yết đế chấp tay trước ngực đáp lễ.

Khai báo Lý Bình Lưu Đại Lưu Nhị cùng này cái khác tăng nhân cùng nhau sắp sửa vận hướng Hoa Quả Sơn gì đó đều chuyển trên treo trên bầu trời hạm, hầu tử liền đem Bà La Tăng yết đế dẫn vào ngự mã giám phòng trước, dâng sớm đã chuẩn bị cho tốt nước trà.

Này Bà La Tăng yết đế cùng hầu tử giản lược địa khách sáo vài câu, liền từ trong tay áo móc ra một phần da dê bản vẽ quán đến hầu tử trước mặt.

Cái này tấm da dê ba thước gặp phóng, ba mao rậm rạp chằng chịt vẽ trước phù triện nguyên một đám cũng chỉ có con kiến lớn nhỏ. Thấy hầu tử trong lúc nhất thời hoa mắt.

Thấy thế, Bà La Tăng yết đế nói khê: "Bản tăng không tiện ở lâu. Liền chỉ cùng Hầu vương giảng vài cái yếu điểm. Còn lại, phần này trận pháp đồ lưu dư Hầu vương chính mình sau này nhìn kỹ. Vừa cắt vật tiết ra ngoài, đưa tới thị phi."

"Ngộ Không trước tạ ơn yết đế."

Nói, hầu tử liền vừa muốn hành lễ, lại bị Bà La Tăng yết đế vịn lấy.

"Thời gian không nhiều lắm, còn là tranh thủ thời gian địa a." Hấn chỉ vào bản vẽ nói: "Nam Thiên Môn pháp trận, trước có thiên đúc, rồi sau đó có lão quân gia cố. Nếu là theo ngoài mà trong yếu công phá, trừ phi này quý dị khó lường thiên hỏa đại kiếp nạn, nếu không, chính là lão quân, chỉ sợ cũng thúc thủ vô sách. Nhưng từ trong mà ngoài, lại là không khó."

Vuốt mở ống tay áo, hấn tự tay tại bản vẽ đi lên hồi điểm lên, nói: "Từ nơi này, đến nơi đây, là pháp trận đệ nhất hoàn. Nếu là từ nơi này cá mắt trận, có thể lặng yên không một tiếng động thông qua. Tiến vào thứ hai khâu, nơi này có năm mươi danh thiên binh cùng mười hai tên thiên tướng ngày đêm trông coi, nó mắt trận có bảy bảy bốn mươi chín loại biến hóa, nếu không pháp xác định là loại nào biến hóa, tắc nhất định gây ra pháp trận. Đến lúc đó, kinh động Nam Thiên Môn quân coi giữ, nghĩ ra lại đi, độ khó liền đại."

"Muốn biết được nó thứ hai hoàn vị trí trạng thái, hãy nhìn cái này điểm." Nói, hấn lại móc ra một cái khác phần tấm da dê giao cho hầu tử, phía trên lại là rậm rạp chằng chịt một mảnh con kiến chữ.

"Đến cái này điểm, dựa vào phía trên này phương pháp, có thể trả lời chiếu ra thứ hai hoàn vị trí trạng thái, mỗi một chủng trạng thái nó mắt trận vị trí bất đồng, tìm được mắt trận, tắc có thể xuyên qua thứ hai hoàn. . . Thông qua đệ tam khâu, tắc có thể thẳng vào trung xu. Nếu là đoạt được trung xu, tắc có thể điều khiển cả Nam Thiên Môn pháp trận."

"Bất quá, trung xu lại dấu điểm nhiều lão quân thân thiết pháp trận, Hầu vương cất không thể vọng động, một khi gây ra, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Yếu ra Nam Thiên Môn, chúng ta cũng không cần cướp lấy trung xu, chỉ cần cướp lấy lần vị là được. . . Một khi ra Nam Thiên Môn, như vậy chỉ cần là đi ra ngoài, liền sẽ không gây ra pháp trận. Như thế, chính là từ trong ra ngoài xuyên việt Nam Thiên Môn pháp trận phương pháp."

Nghe, hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Hắn tựa hồ. . . Nghe được có chút thú vị gì đó. (chưa xong còn tiếp)

ps: Dạ, tính gia lại càng không?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 362: : Bé Quan

Đứng đầu đề cử:,,,,,,

. . Điện thoại đồng bộ đọc hãy ghé thăm

Trọn vẹn dùng gần một canh giờ, Bà La Tăng yết đế mới cho hầu tử đại khái giải thích rõ ràng từ trong ra ngoài xông ra rồi đi Nam Thiên Môn phương pháp.

Một canh giờ, đây đã là Bà La Tăng yết đế có thể ngóc lớn nhất cực hạn.

Tổng hán cùng với Dương Thiên lúc rời đi, hầu tử lặng lẽ nói: "Yết đế như thế tương trợ, Ngô Không vô cùng cảm kích. Chỉ là, chuyện tối nay chỉ sợ không cách nào kín không kể hở, yết đế còn cần đề phòng mới là."

Nghe vậy, Bà La Tăng yết đế chích nhàn nhạt trả lời một câu: "Nếu là tam thập tam trọng thiên đã ngoài vài vị, chính là biết rằng cũng không sao cả. Ta và người chỉ cần đề phòng người khác là được."

Nói đi, chấp tay trước ngực, hành lễ.

Này đạ như dừng lại nước thần sắc làm cho hầu tử càng phát ra đoán không ra.

Chẳng lẽ thật sự là có mưu đồ mới như vậy tương trợ?

"Phật" đến tột cùng đang suy nghĩ gì, thật sự làm cho hầu tử rất khó nắm chắc. Bất kể như thế nào, tại còn không có bất cứ chứng cứ gì trước, như

vậy phỏng đoán đôi phương, có hay không quá nhỏ người chi tâm ghen quân tử chi bụng rồi sao?

Trên hạm trước, Dương Thiên đứng ở hầu tử trước mặt yên lặng mà nhìn xem hấn, hồi lâu, hầu tử thấp giọng nói: "Những năm này, hạ giới vất vả người. Chờ ta trở về, người có thể nghỉ ngơi thật tốt."

Dương Thiên tràn đầy oán hận được nhìn hầu tử, thân thủ thay hấn sửa sang lại y quan, thấp giọng nói: "Bọn họ cũng không phải bèn chắc như thép. Tại thiên đình yếu giới về lợi dụng khắp nơi mâu thuẫn, mọi sự thối một bước nghĩ, có lẽ người chậm ra tay một phần, sẽ có người giúp người trên đỉnh. Còn có. . . Không có việc gì không nên chạy loạn, vì bộ chút ít đạo tiêu [tức xảy ra chuyện không đáng."

Do dự một chút, lại bổ sung nói: "Thiên đình có thiên đình quy củ, có thánh chỉ trước đây, chỉ cần người cái gì cũng không làm, người khác bắt không ngừng tay cầm. Tự nhiên bắt người không có biện pháp. . . Tiên nữ cùng nam thần đi lại thân mật. Đây là tối kỵ."

Hầu tử sờ lên cái mũi nhìn chung quanh nói: "Ta chỉ là chích hầu."

Dương Thiên lông mày nhăn lại. Lúc này trừng hầu tử liếc, giận dữ nói: "Đó cũng là công hầu! Xảy ra chuyện người sẽ biết!"

Tha nửa ngày khom, đây là muốn nói cái gì?

Bất đắc dĩ, hầu tử trợn trắng mắt nói: "Được rồi, lần sau ta yếu đập thanh tị mang tiên nô đi, không mang theo Thường Nga đi biết không?"

Dương Thiên khóe miệng hơi giật giật, làm như muốn cười, rồi lại nhin được. Nói khê: "Mang tiên nô đi cũng không phải là không thể được, nhưng cũng là phải chú ý."

Lặng lẽ nhìn thoáng qua hầu tử sau lưng một mực yên lặng lặng yên nhìn xem của nàng Phong Linh, Dương Thiên lui về sau một bước, nói: "Tốt lắm, ta đi. Ngươi hết thầy chú ý."

"Ngươi cũng chú ý, đừng mệt muốn chết rồi."

Dương Thiên chích nhàn nhạt cười cười, không có nói cái gì nữa.

Đứng ở trong khoang thuyền, nàng lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử, thẳng đến cầu treo bay lên, cửa khoang đóng chặt. Giương buồm.

Đưa mắt nhìn này "Phật" chữ đại kỳ, Phong Linh trong đầu còn đang chuyển trước vừa mới hình ảnh. Không khỏi mặt mày buông xuống.

Nhìn qua treo trên bầu trời hạm biển mất phương hướng, hầu tử khẽ thờ dài: "Trở về đi."

Phong Linh thấp giọng hỏi: "Vừa muốn khai chiến sao?"

"Đúng vậy." Hầu tử thờ dài.

"Khai chiến, chúng ta thì không thể tiếp tục đứng ở thiên đình đúng không?"

"Đây là khẳng định."

"Lão. . . Lão quân không quản sao?" Phong Linh do dự mà hỏi.

"Không biết." Hầu tử xoay người từng bước một mà hướng buồng trong đi đến: "Trời biết đạo lão nhân kia tử nghĩ như thế nào, dù sao những sự tình này, lo trước khỏi hoạ sao."

Phong Linh vội vàng bước nhanh đi theo: "Có muốn hay không ta cùng hấn nói nói?"

Hầu tử nhàn nhạt địa nhìn nàng liếc, nhỏ giọng nói: "Tin tưởng ta, nếu như hấn nghĩ ngăn cản, không cần người nói hấn cũng sẽ ngăn cản. Nếu như hấn không nghĩ, chính là nói, người chỉ sợ đều không cơ hội nói. Có thể trở thành tam giới đệ nhất nhân, hấn so với người tưởng tượng yếu lợi hại nhiều lắm, vô luận là thủ đoạn còn là thực lực."

Nói đi, hầu tử thật dài thở dài, hai tay ôm đầu duỗi lưng một cái, lão đảo mà hướng trước buông trong đi đến, chỉ để lại Phong Linh một người đứng ngẩn ngơ.

Ngày đó trong đêm, nàng do dự luôn mãi, một mảnh kia dùng cho liên lạc Thái Thượng ngọc giản cầm lại phóng, thả lại cầm, cuối cùng còn là không dám dùng.

So sánh với Hoa Quả Sơn, nàng kỳ thật càng ưa thích thiên đình một điểm. Tuy nhiên người nơi này luôn tràn đầy địch ý, có thể ít nhất tại ngự mã giám cái này một mảnh trong trời đất nhỏ bé không sẽ phải chịu quấy rầy, hơn nữa nơi này có hầu tử.

Nàng cũng tin tưởng Thái Thượng có năng lực ngăn cản trận chiến tranh này.

Chính là, trận này khả năng bộc phát chiến tranh đến tột cùng là bởi vì sao do, hầu tử căn bản không cùng nàng nói. Nếu là không cẩn thận tiết lộ hầu tử kế hoạch làm sao bây giờ?

Phong Linh tin tưởng Thái Thượng, nhưng nàng bốc lên không dậy nổi cái này hiểm.

Cứ như vậy đối với này phiến ngọc giản, nàng ngơ ngác địa ngồi một đêm.

...

Linh Tiêu Bảo Điện, trong thư phòng, Ngọc Đế nhìn không được néo néo của mình tình minh huyết.

Long trên bàn tràn đầy một đồng, toàn bộ đều là chiến báo. Trong đó kể, đều là thiên hà thủy quân cùng "Không rõ lai lịch" yêu quái phát sinh chiến đấu.

Tổng thể mà nói, song phương chết cũng không nhiều, nhưng là thiên hà thủy quân thua nhiều thắng ít.

"Bệ hạ, Hoa Quả Sơn việc, không thể lại kéo dài xuống." Quyển Liêm khom người nói.

"Không thể lại kéo?" Ngọc Đế mím môi nói: "Vậy người nói cho trẫm, như thế nào phá cục?"

Quyển Liêm trầm mặc không nói.

Sâu hít một hơi thật sâu, Ngọc Đế nói: "Nhiều lần như vậy tao ngộ chiến, thiên hà thủy quân tự không có bắt được người sống sao?"

Quyển Liêm chậm rãi lắc đầu, nói: "Không có, thần đã hỏi kỹ qua. Hoa Quả Sơn đã có được một đám cao giai Hành Giả đạo yêu quái, vậy đều có bọn họ tọa trấn, muốn sống bắt đúng là không dễ."

"Này chết? Hồn phách tổng nên có a?"

"Cái này. . ." Quyển Liêm chấp tay nói: "Người chết trận đều bị thu hồn phách, cũng không di lưu tại chỗ."

Nghe vậy, Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, loát râu dài nói: "Cái này làm được thật đúng là triệt để. Hắn còn có thể toàn bộ phục không sống được? Những kia hồn phách, không có khả năng toàn bộ đều bị mang về Hoa Quả

Sơn tích trữ bảo tồn lại mới là, luôn luôn đưa đến âm phủ đi. Sống lại nhiều như vậy yêu quái, chính là dùng ta thiên đình thực lực đều làm không được, càng đừng đề cập hấn Hoa Quả Sơn."

"Đây nên là có, chỉ là được theo địa phủ tra lên."

Ngọc Đế lạnh lùng nói: "Truyền trăm khẩu dụ, làm cho Thập Điện Diêm La phối hợp tra rõ, cần phải đem những kia được đưa hướng âm phủ Hoa Quả Sơn chết trận yêu quái hồn phách bắt được! Tìm vài cái chịu phối hợp, mang lên thiên đình chỉ chứng. Còn lại, toàn bộ đánh rớt tầng mười tám địa ngục vĩnh không siêu sinh. Sau này Hoa Quả Sơn bắt quá chết trận giả, này pháp xử lý! Xem những này yêu nghiệt còn dám hay không gia nhập Hoa Quả Sơn!"

Quyển Liêm hơi giật mình, liền vội vàng khom người chấp tay nói: "Thần tuân chỉ."

Ngày kế sáng sớm, Ngọc Đế liền vội vã địa bãi giá Đâu Suất cung. Cũng đang cửa lớn bị đồng tử ngăn lại. Nói: "Gia sư đã bế quan tu hành. Không tiện gặp khách. Bệ hạ còn là mời trở về đi."

Ngọc Đế sửng sờ, bệ bộn dò hỏi: "Lão quân còn có lời nói năm đồng tử mang dư trăm?"

"Không có."

Ngọc Đế nghĩ nghĩ, hỏi: "Này, nếu là trăm gặp dẫn đo bất định việc, nhu cầu cấp bách thỉnh giáo lão quân, nên như thế nào?"

Nghe vậy, này đồng tử ho khan hai tiếng, thấp giọng chấp tay nói: "Gia sư thỉnh bệ hạ tự hành định đoạt. Không cần lo ngại."

Ngọc Đé chậm rãi ngẩng đầu lên đến, một đôi hạc mục híp nửa, làm như bưng tỉnh đại ngộ.

...

Giờ này khắc này, ngự mã giám, phòng trước trung.

Đến từ Đâu Suất cung đồng tử chấp tay nói: "Gia sư đã ở hôm qua bề quan tu hành, xuất quan ngày chưa định, đặc biệt trước đệ tử tiến đến cáo tri nhị vị một tiếng."

Phong Linh hơi kinh hãi, mở to hai mắt.

Chằm chằm vào này đồng tử, hầu tử giống như cười mà không phải cười địa thán lên: "Ý tứ của hấn là, tạm thời không cần phải tìm hấn đúng không?"

Đồng tử không nói.

"Là ý tứ này sao?"

Này đồng tử lại là chấp tay. Thấp giọng nói: "Gia sư khai báo, nếu là Phong Linh tiểu thư cảm thấy ngự mã giám buồn bực. Có thể di cư Đâu Suất cung. Chúng ta Đâu Suất cung lí cũng cư ngụ vài vị tiên nga, có thể cùng Phong Linh tiểu thư làm bạn."

"Lão tiên sinh để cho ta di cư Đâu Suất cung?" Phong Linh đã là cả kinh không ngậm miệng được: "Hấn vì cái gì lúc này yếu. . ."

"A? Hấn thật như vậy nói?" Không đợi Phong Linh trì hoãn qua thần, hầu tử đã hừ địa cười nói: "Lại là lao hấn hao tâm tổn trí. Phong Linh, ngươi hãy cùng vị này đồng tử đến Đâu Suất cung đi ở tạm a."

Phong Linh hoảng sợ địa nhìn về phía hầu tử: "Vì cái gì?"

"Không có gì, đi ở vài ngày." Hầu tử thân nhiên nói.

"Ta không đi!" Phong Linh thoáng cái đứng lên, kinh hoàng địa nhìn qua hầu tử.

Đối tại Phong Linh thất thố, hầu tử thoáng cái giật mình. Này đồng tử tắc như trước sắc mặt lạnh nhạt, tựa hồ sớm đã dự kiến đến.

"Người hãy nghe ta nói. . ."

"Ta không đi!"

Xanh thắm sắc hai con người trừng lớn, chăm chú địa chăm chăm vào hầu tử, trong hốc mắt mơ hồ có thể thấy được lệ quang đảo quanh.

Hai người kinh ngạc địa nhìn nhau rất lâu sau đó, hầu tử cúi đầu xuống thở dài nói: "Người hẳn là đi. Người đến Đâu Suất cung đi, đối người đối với ta đều hảo."

"Ta không đi, chỉ cần ta không đi, hẳn. . ."

"Người cho rằng hẳn hội bởi vì người sống ở chỗ này mà có chỗ cố kỵ sao? Hẳn là lão quân, Thái Thượng Lão Quân, là Đạo Tổ, ngoan không hạ tâm, hẳn như thế nào tu thành thiên đạo?"

Phong Linh cắn chặt hàm răng, nhú chặt trước mi, cúi đầu, một câu không nói.

Lời nói cũng đã nói toạc đến cái này phân thượng, này đồng tử nhưng như cũ sắc mặt lạnh nhạt.

Hắn chậm rãi lui về phía sau một bước, khom người nói: "Đã Phong Linh tiểu thư không nguyện ý, này dễ tính. Sau này nếu là sửa lại chủ ý, kính xin Hầu vương thông báo một tiếng, đệ tử lập tức tới đón."

Hầu tử hơi mở ra muốn khách sáo vài câu, lại đột nhiên không biết nói cái gì cho phải, chích khẽ gật đầu.

Này đồng tử cuối cùng hành lễ, xoay người liền đi.

Nho nhỏ trong thính đường, chỉ còn lại có Phong Linh cùng hầu tử.

Mọi nơi không tiếng động.

Phong Linh đầu gối xuống, cúi đầu, như trước không lên tiếng.

"Ngươi hẳn là đến Đâu Suất cung đi." Hồi lâu, hầu tử thấp giọng nói: "Hắn lúc này bệ quan, rõ ràng là muốn ta cùng thiên đình trở mặt. Đến lúc đó khẳng định phải khai chiến. Nếu như là tại Hoa Quả Sơn khá tốt, nơi này là thiên đình. . . Đến Đâu Suất cung đi, tối thiểu nhất, ta không cho rằng lão quân là muốn hại ngươi. Ngươi không ở bên cạnh ta, ta động thủ cũng thuận tiện. Thiên đình thiên tướng lí sẽ không có đánh cho qua cửa ta, bọn họ chỉ có thể dựa vào nhiều người. Chân bả ta vây ở chỗ này, không chừng ai có hại một điếm."

"Hắn tại sao phải ngươi cùng thiên đình trở mặt? Lúc trước không phải hắn nghĩ cách làm cho Ngọc Đế đồng ý chiêu an sao?" Phong Linh nhẹ giọng hỏi.

". . ."

"Ngươi có phải hay không có thiệt nhiều thiệt nhiều sự gạt ta? Dương Thiên tử cái gì đều biết, ta lại cái gì cũng không biết."

Nàng cúi đầu, nước mắt từng giọt ngăn không được chảy xuống, đánh vào trên mu bàn tay.

"Ta biết rõ, người để cho ta đi Đâu Suất cung là vì an toàn của ta. Chính là . . . Nếu như người thật sự đã xảy ra chuyện?"

"Nơi này là thiên đình, người nhất định có thể chạy đi sao? Nếu như ta hiện tại đi theo hắn đi, cái này khả năng chính là chúng ta cuối cùng một mặt. . . Người thật sự không biết ta rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động là vì cái gì sao? Chỉ là yếu an toàn, ta làm gì như thế?"

"Ta cái gì cũng không cầu, thậm nghĩ đứng ở bên cạnh người mà thôi."

Nàng thật sâu cúi đầu, tóc dài che đậy gò má.

Thân thủ lau đi nước mắt, nàng thấp giọng nói: "Người nói nếu có người khi dễ ta, người đã giúp ta xuất đầu. Có thể mỗi lần đều là người khi dễ ta. . ."

Nhìn qua này run nhè nhẹ đơn bạc thân hình, hầu tử trong lúc nhất thời lại cũng tìm không ra phù hợp lời nói khuyên bảo. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Vốn định nói điêm gì, đột nhiên đã quên.

Đi a, lệ cũ: Cầu toàn đỉnh, cầu vé tháng, cầu khen thưởng, cầu chương và tiết toàn bộ khen, cầu phiếu đề cử r1292

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 363: : Thăng Chức

Đứng đầu đề cử:,,,,,,

. . Điện thoại đồng bộ đọc hãy ghé thăm

Nắng dương quang theo ngoài phòng tà tà địa chiếu nhập, đem ngự mã giám nho nhỏ phòng ấn được ôn nhuận.

"Người nói nếu có người khi dễ ta, người đã giúp ta xuất đầu. Có thể mỗi lần đều là người khi dễ ta. . ." Phong Linh cúi đầu, giống như nói mê loại địa thì thảo tự nói: "Đi Hoa Quả Sơn thời điểm, ta mang lên sư phó cùng sư huynh tặng cho ta tất cả pháp bảo, nhưng vẫn là rất sợ hãi. Ta chưa từng rời đi qua Tà Nguyệt Tam Tinh Động. . ."

"Sư phó không được ta đi tìm người, sư huynh cũng không chuẩn ta đi tìm người. . . Mà ngay cả lão quân đều khuyên ta đừng đi Hoa Quả Sơn. Ta biết rõ ta đi Hoa Quả Sơn phải không đúng, giúp không được gì, cố gắng còn có thể thêm phiền. . . Nhưng ta đã nghĩ đứng ở bên cạnh người mà thôi, sợ quá lâu, người sẽ đem ta đã quên. . ."

"Rớt xuống hải lí thời điểm ta thật sự đã cho ta chết chắc rồi, cho nên, người không biết ta mở mắt ra gặp lại người thời điểm có nhiều vui vẻ."

"Gặp lại người cũng đã biến thành 'Đại vương', có của mình thuận theo thiên địa, ta thật sự rất thay người vui vẻ."

"Dương Thiên tử té xỉu thời điểm, ta thật sự rất sợ hãi người hội đuổi ta đi, bởi vì nàng đối với người mà nói so với ta trọng yếu. . . Cho nên ta chủ động đi chiếu cố nàng. . ."

"Ta biết rõ ta rất ngu, liền Thính Tâm tử đều cười ta khờ. . ."

"Ta cũng vậy tưởng tượng Dương Thiên tử như vậy có thể giúp người. Có thể. . . Ta biết rõ ta rất đần, ta không bằng Dương Thiên tử, tu vi không cao, hiểu cũng không nhiều. . . Ta đã rất cố gắng, nhưng vẫn là làm không tốt."

Thanh âm kia dứt quãng địa, đến cuối cùng nghẹn ngào được nói không ra lời.

Cô gái nhỏ cúi đầu, bụm mặt, ngồi lẳng lẳng, rất lâu sau đó, không kèm chế được.

Một trận gió theo ngoài phòng cuốn vào, nghịch động Phong Linh tóc dài, mang theo nhàn nhạt địa vị ngọt, xẹt qua hầu tử gò má.

Hắn ngơ ngác địa ngồi, nhìn chăm chú Phong Linh.

Trong hoảng hốt, hắn tựa hồ lại thấy được lúc trước cái kia bởi vì lo lắng hắn bị đuổi ra sư môn mà thất kinh, sau đó vừa khóc được lê hoa đài vũ mười tuổi nữ đồng.

Một cái là địa tiên đại năng Thanh Phong tử ái đồ, một cái là phong vân một cõi yêu vương, cái này hai cái bản đại bác cũng không tới bên cạnh người, là dạng gì một loại duyên phận có thể đem hai người kia trói lại cùng một chỗ?

Đây hết thấy thoát nhìn là như vậy địa không thể tưởng tượng, không có ai nói được thanh.

Bọn họ trong lúc đó thậm chí không giống hầu tử cùng Dương Thiên như vậy có các loại lợi ích liên lụy, có cùng chung mục tiêu, giúp nhau đến đỡ.

Có thể sự thật chính là, bọn họ thật sự bị vận mệnh kéo đến cùng một chỗ, thật giống như có một cái tuyến một mực nắm giống như địa, cắt bỏ không ngừng, lý còn loạn.

Giờ khắc này, hần đột nhiên có một loại cảm giác. Cái này một mực cùng tại bên cạnh mình giống như bóng dáng vậy cô gái nhỏ, tựa giống như một con phác hỏa con bướm bướm.

Hồi lâu, thẳng đến Phong Linh hô hấp dần dần bình phục, thân thủ lau đi khóe mắt nước mắt, nàng thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, là ta tùy hứng. Vừa mới nói lời, người coi như chưa từng nghe qua a. Nếu như người nhất định phải ta đi Đâu Suất cung, ta sẽ đi. Sẽ không cho người thêm phiền. . ."

Nói đi, Phong Linh khẽ nghiêng thân thể, chuẩn bị đứng lên.

"Coi như hết." Hầu tử thật sâu hít và một hơi, nói: "Thật sự không muốn đi, tựa tạm thời đừng đi a."

Phong Linh động tác dừng một chút.

"Không muốn đi, cũng đừng đi, lưu lại."

"Dạ." Phong Linh yên lặng địa nhẹ gạt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi trán lộ liễu nét mặt tươi cười, nước mắt nhưng như cũ ngăn không được dưới mặt đất rơi.

Hầu tử tâm tóm quá chặt chẽ địa, có một loại nói không nên lời chua xót.

Nếu như có thể, hẳn nguyện ý cho cô bé này trọn đời hạnh phúc.

Có thể hẳn làm không được.

Hắn cũng đã thua thiệt quá nhiều, thế cho nên không có tư cách nữa làm ra cái gì hứa hẹn.

Phong Linh không có đi Đâu Suất cung, Đâu Suất cung cũng lại không có tới người thúc giục.

Có lẽ, đây cũng là lão quân trong dự liệu a.

Ngự mã giám thời gian lại là ngày từng ngày đi qua, yên tĩnh được không thể tưởng tượng.

Ba ngày sau, thì ra là hầu tử thượng thiên nhậm chức thứ sáu mươi thiên, một vị khanh gia mang theo thánh chỉ đi tới ngự mã giám.

"Phụng thiên thừa vận, đến chân ngọc hoàng thượng đế chiếu viết: Hoa Quả Sơn thạch hầu Bát Mã Ôn Tôn Ngô Không tự thượng thiên đến nay thống cải tiền phi, cẩn trọng, cẩn tại chức vụ. Trẫm nghe thấy chi, rất an ủi. Đặc biệt ban thưởng cây bàn đào viên tư viên chức, dùng tư ngợi khen. Khâm thử."

Khép lại thánh chỉ, này khanh gia hai tay đem nó đưa tới hầu tử trước người, cười tủm tỉm nói: "Tôn tư viên, tiếp chỉ a."

Hầu tử mặt hơi kéo ra, khom người hai tay tiếp nhận thánh chỉ: "Tạ bệ hạ long ân."

Này khanh gia chấp tay nói: "Ty chúc chúc mừng tôn tư viên. Yêu vương thượng thiên nhậm chức, thiên cổ, chỉ này như nhau. Nội vụ quan

viên tiền nhiệm bất quá hai tháng liền hữu dờ, thiên cổ, cũng chỉ này như nhau. Tôn tư viên tiền đồ cho là thật vô lượng vậy."

"Đại nhân quá khen." Hầu tử tay cầm thánh chỉ, giống như cười mà không phải cười địa trở về lễ, lại hướng phía bên cạnh Nguyệt Sương liếc qua.

Nguyệt Sương lúc này hiểu ý, tiến lên đem một cái túi nhỏ tử nhét dư truyền chỉ khanh gia.

Này khanh gia lấy tay ước lượng, lúc này cười tươi như hoa.

"Ngộ Không mới lên thiên, hôm nay trên quy củ, còn có thật nhiều không hiểu, chỉ sợ được làm phiền đại nhân xách điếm xách điếm."

"Ôi, xách điếm? Tôn tư viên những lời này có thể nói quá lời. Cái này 'Xách điếm' hai chữ không được xách." Này khanh gia đem cái túi nhỏ thu vào trong tay áo, cười tủm tỉm nói: "Tôn tư viên nếu là có cái gì muốn biết, hỏi một câu, ty chúc tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn. Cái này 'Xách điếm' hai chữ, nói tợn quá khách khí."

"Đại nhân người cái này trái một câu 'Ty chúc' hữu một câu 'Ty chúc', mới thật sự là gãy sát Ngộ Không." Hầu tử bình thối tả hữu, cung kính địa đem khanh gia dẫn hướng lần tòa, nói: "Hôm nay ta bất luận chức quan cao thấp, chích luận bồi phạt. Lại nói tiếp, Ngộ Không thượng thiên bất quá hai tháng, hô đại nhân một tiếng 'Tiền bồi', đại nhân không ngại a?"

"Cái này. . . Sao có thể như thế?"

"Không thể như thế? Này tiền bồi chính là xem thường Ngộ Không?"

"Cái này. . . , đi a, 'Tiền bồi' tợn 'Tiền bồi' ." Khanh gia thoáng cái cười đến canh hoan.

Đều nói cái này đầu khi bắt hảo, trước khi đến hẳn còn có chút không yên. Không nghĩ tới cái này vừa thấy, cũng không chích không bắt hảo, còn quá mức thông đạo lí đối nhân xử thế. Xem ra, cái này nghe đồn cũng không thể tận tín a.

Này khanh gia vừa mới ngồi vào chỗ của mình, hầu tử liền đã tự tay đem một chén trà nóng đổ lên khanh gia trước mặt, ung dung nói: "Ngộ Không chính là một kẻ mãng phu, quả đào lại là ăn nhiều, cây đào nhưng lại chưa bao giờ loại qua. Cái này cây bàn đào viên tư viên chức, có thể có cái gì yếu quyết, còn phải thỉnh tiên bối cho Ngộ Không nói nói. Cũng miễn cho Ngộ Không trên nhâm, làm trò cười."

Nghe vậy, này khanh gia ha ha địa nở nụ cười, nâng chung trà lên chén nhỏ nhấp một miếng, mới chậm rãi nói: "Cái này cây đào a, có thể cũng không cần tôn tư viên loại a."

"Chỉ giáo cho?"

Khanh gia chậm rãi mà nói, nói: "Tôn tư viên có chỗ không biết. Này cây bàn đào viên, có tiên tịch giả có ba, theo thứ tự là tư viên, tư uyển, vườn trường. Tư uyển giả, phụ trách thống lĩnh trong viên một đám nhà vườn, xới đất bón phân tưới nước, chiếu cố cây đào một đám việc vặt, đều về hẳn trông nom, quả thật một khổ sai. Vườn trường giả, thống lĩnh viên ngoại một đám hộ vệ, phụ trách cây bàn đào viên cao thấp an toàn công việc. Về phần này tư viên sao. . ."

Nói đến đây, khanh gia có chút dừng lại, thần bí hề hề nói: "Tư viên giả, chính là một viên chủ sự. Đã quản được trong viên quả thụ, cũng quản được quanh mình hộ vệ. Quan trọng nhất là, hẳn còn quản được những cái này quả đào."

"Quản được quả đào?" Hầu tử hơi khiêu mi.

"Dạ." Khanh gia nhẹ gật đầu, chậm rãi nói: "Mỗi một khóa quả đào, theo nở hoa lúc, liền cần do tư viên sai người đăng ký trong danh sách, nếu không tư viên ký tên, bất luận kẻ nào không được hái quả đào."

Nói đi, cười tùm tùm địa nhìn hầu tử.

Hầu tử làm nhúu mày trạng, nói: "Đây chẳng phải là một cái 'Không cầu có công nhưng cầu không qua' chức vị? Cái này, được tới khi nào tài năng lại tăng chức a?"

"Tôn tư viên lời ấy sai rồi." Khanh gia phốc thử cười, thấp giọng nói: "Đương được cây bàn đào viên tư viên, còn muốn cái gì thăng quan a?"

Hầu tử duỗi dài đầu, thấp giọng nói: "Ngộ Không khó hiểu, kính xin tiên bối chỉ rõ."

Này khanh gia nhìn chung quanh một chút, tại hầu tử bên tai thấp giọng nói: "Trông cây về ngài trông nom, hộ đào về ngài trông nom, cái này cây đào rớt cuộc mở không có nở hoa, quả đào quen thuộc không có quen thuộc, còn không phải ngài định đoạt sao. Ngài chỉ cần. . ."

Dùng ống tay áo che lấp trước, khanh gia tại hầu tử dưới mí mắt làm cá "Hái quả đào" thủ thế, lại cười tùm tùm địa nói tiếp: "Cây bàn đào vật gì? Không cần nhiều, vài cái, thì không được. Sau này tôn tư viên. . ., cũng không nên quên ty chức a."

Nói đi, hấn giáo hoạt nở nụ cười.

"Cái này. . . Không tốt lắm đâu?"

"Có cái gì không tốt." Khanh gia hai mắt đi lòng vòng, vuốt mở ống tay áo nâng lên chén trà lại là nhấp một miếng, nói: "Đã nhiều năm như vậy, không đều như vậy phải không? Chỉ cần không quá phạm là đến nơi, ai có

cái kia không đi chọc thủng? Vạn nhất chân chọc thủng, khăn cấp hai cái, còn tìm ai đòi đi? Huống hồ, như thực sự có người muốn, tôn tư viên không để cho, không chừng trong lúc bất tri bất giác liền cây địch. . ."

Hầu tử hơi ngửa đầu, "A" một tiếng không hề hỏi nhiều.

. . .

Giờ này khắc này, tầng thứ chín, đao trì.

Một tiếng vang thật lớn, ở đây tất cả tiên nga khanh gia, từng người đều rụt rụt đầu, cúi đầu, không dám ngôn ngữ.

Cao cỡ nửa người ngọc chế chạm rồng bình hoa bị nặng nề rơi đập, vỡ vụn ngọc phiến giống như hắt vẩy nước vẩy trái rộng mỗi khắp ngõ ngách. Tất cả mọi người lại động cũng không dám động.

"Làm cho một con khi đến chiếu khán bản cung cây bàn đào? Ngọc Đế thật là nghĩ ra!" Tây Vương Mẫu một cước nặng nề đá vào ném đi trên bàn trà: "Đến lúc đó hủy cây bàn đào viên tính ai? Tính bản cung còn là tính hấn Ngọc Đế?"

Một bên Thái Bạch Kim Tinh lẳng lặng địa đứng, trầm mặc không nói.

"Người nghe cho ta." Tây Vương Mẫu chỉ vào Thái Bạch Kim Tinh nói: "Ngày mai lâm triều, vận dụng hết thủy biện pháp, cho bản cung buộc này đầu khi! Nhất định phải đưa hấn theo viên thủ trên vị trí kéo xuống!"

"Ngày mai buộc. . ." Thái Bạch Kim Tinh hơi há hốc mồm nói: "Nương nương, ngày mai này đầu khi có thể mới lên nhâm a. Huống hồ, nhâm Bật Mã Ôn lúc cũng không lớn hơn, không phải chút ít giải thích không rõ chuyện tình, chính là chút ít không quan hệ đau khổ chuyện tình. Cái này buộc đứng lên chỉ sợ. . ."

"Không có người không biết. . ." Tây Vương Mẫu bước nhanh đi đến Thái Bạch Kim Tinh trước mặt, hạ giọng cắn răng nói: "Sẽ không vu oan sao?"

"Nương nương." Thái Bạch Kim Tinh liếm liếm môi, thấp giọng nói: "Này đầu khi không phải kẻ đầu đường xó chợ. . . Chỉ sợ không kịp a, hơi có sai lầm, vạn nhất bị quay giáo một kích. . ."

"Vậy nhìn xem hấn tai họa bản cung cây bàn đào sao?" Tây Vương Mẫu cả giận nói.

Đối mặt Tây Vương Mẫu trợn mắt, Thái Bạch Kim Tinh khòe miệng không khỏi kéo ra.

Do dự nửa ngày, hấn thấp giọng nói: "Ngày mai xác thực không được. Nhưng ty chức có nhất kế, có thể làm cho này đầu khi trong ba ngày bị mất chức, hơn nữa. . . Khẩn cầu không cửa!" r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 364: : Xin Đợi

Ngày kế sáng sớm, hầu tử còn chưa nghĩ ra khi nào thì đi nhậm chức, như thế nào đi nhậm chức, một con thuyền treo trên bầu trời hạm cũng đã ngừng nương đến ngự mã giám vị trí nổi thạch bên cạnh. Theo hạm trên đi xuống một văn một võ hai vị thiên quan, liên quan còn có ước chừng năm mươi vị mặc kim sắc khải giáp thiên binh.

Này văn chức thiên quan thoát nhìn ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, đầu đội ô cát, thân mặc một bộ bạch sắc quan bào, gầy được một trận gió thổi qua đều có thể quét đi giống như địa, đi nâng đường tới cẩn thận.

Quan võ thiên quan nhìn về phía trên cũng là bốn mươi năm mươi tuổi, lại là cao lớn vạm vỡ, này dáng người tròn vẹn cao hơn hầu tử một cái đầu không chỉ, phối hợp một thân kim sắc khóa quần áo khải giáp, uy phong lẫm lẫm.

Hai người kia vừa bước lên ngự mã giám thổ địa, liền đem tại cách đó không xa ngơ ngác nhìn xem Vân Sương Lưu Nhị chiêu quá khứ câu hỏi.

Hầu tử trong phòng, Phong Linh đem cửa sổ đẩy ra một đường nhỏ hướng treo trên bầu trời hạm lặng lẽ quan sát, quay đầu hỏi: "Sẽ là ai chứ?"

"Là cây bàn đào viên người, tới đón ta đi nhậm chức." Hầu tử bán đang nằm, hí mắt đánh cá thật dài ngáp, nói: "Này quan văn là Chu Ti Uyển, quan võ là trương vườn trường."

"Làm sao người biết?" Phong Linh hỏi.

Hầu tử lật tới lật lui bắt tay vào làm trung trực giản thuận miệng nói: "Ngày hôm qua vị 'Tiền bối' nói cho ta biết quá. Ta còn biết Chu Ti Uyển tại cây bàn đào viên nhậm chức đã có mười năm, thì ra là thế gian ba nghìn sáu trăm năm, xem như cây bàn đào viên lão nhân. Về phần trương vườn trường sao. Hẳn mới từ Nam Thiên Môn điều quá khứ không lâu, tu vi đã đạt hóa thần cảnh. Đáng tiếc, không có gì quân công, trong quân bay lên không được chức, kim tinh lại là toàn không ít. Tại đúng vậy a, hẳn tựu hoa chút ít kim tinh mua được quan hệ điều đến cây bàn đào viên đương vườn trường. Nhìn như xuống chức, kì thực thăng chức. Trước tư viên chức treo trên bầu trời, cây bàn đào viên chính là chỗ này hai người định đoạt. Này lao được thật đúng là phi thường cao hứng a."

Nói. Hẳn sách sách địa thần lên: "Cái này kim tinh hoa được thật là giá trị. Chính là ba trăm cá kim tinh lại hỏi ra nhiều như vậy đông tây."

Không chờ hầu tử nói xong, đã truyền đến Vân Sương tiếng đập cửa.

Cách cửa phòng, Vân Sương nói khẽ: "Đại nhân, cây bàn đào viên người đến, nói yếu tiếp đại nhân đi nhậm chức, chân tại phòng xin đợi."

"Làm cho bọn hắn chờ." Hầu tử kéo dài thanh âm nói: "Nói. . . Nói ta còn chưa ngủ tỉnh. Làm cho bọn hắn trước trong sảnh đường chờ. Người cùng cho bọt khí trà là đến nơi. Nếu là không muốn chờ, hãy đi về trước, ngày mai lại đến."

Vân Sương do dự thoáng qua một chút. Phúc thân nói thanh "Dạ", xoay người rời đi.

Đợi đến Vân Sương đi rồi, Phong Linh mới dựa vào ngòai vào hầu tử bên cạnh thấp giọng hỏi: "Người không phải nói hiện tại nhiệm vụ trọng yếu nhất chính là tranh thủ thời gian sao? Làm như vậy, đến lúc đó có thể hay không không duyên có đắc tội với người nha?"

Hầu tử liếc Phong Linh liếc, thản nhiên nói: "Không phải ta nghĩ đắc tội bọn họ, mà là ta cũng đã đắc tội bọn họ. Huống hồ, hiện tại ta còn chưa nghĩ ra như thế nào đi nhậm chức."

"Còn chưa nghĩ ra như thế nào đi nhậm chức?"

Hầu tử thân thủ mớ mớ lổ tai, ung dung nói: "Ngọc Đế lão nhân muốn biết ta, đây là rõ ràng. Có thể thiên đình có thiên đình quy củ, lão quân có chuyện trước đây. Hấn lại dưới mình thánh chỉ, minh đao minh thương đắc. Tổng là có chút không thể nào nói nổi. Dù sao, hấn cũng sợ bị người khác bắt lấy tay cầm. Cho nên a, hấn bây giờ là nghĩ bắt ta chân đắu, hảo danh chính ngôn thuận đắu ta khai đao, thu hồi trước thánh chỉ. Như vậy, bọn họ chính phạt Hoa Quả Sơn tự thuận lý thành chương."

"Chúng ta đây cái gì cũng không làm, không tự cũng không có chân đắu cho bọn hấn nắm sao?"

Hầu tử nghe xong phớc thử cười, nói: "Yếu chân đơn giản như vậy là tốt rồi. Cây bàn đắu viên chính là cá hổ lửa, bọn họ đây cũng không phải là muốn tới tiếp ta đi đi nhậm chức, mà là tới đón ta đi nhảy hổ lửa."

Phong Linh suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu nói: "Không rõ. Ngày hôm qua người không phải nói tư viên là công việc béo bở sao?"

"Đôi người khác là, đôi với ta không phải." Hầu tử đưa thay sờ sờ Phong Linh đầu, nói: "Nếu không phải là công việc béo bở khá tốt, là công việc béo bở a, ngược lại canh nguy hiểm. Người phải lưu lại đắu, phải ngoan ngoãn nghe ta, biết không?"

Phong Linh yên lặng đắu nhẹ gậ đầu.

...

Trong thính đường, Vân Sương cung kính đũa cho hai vị thiên quan dâng trà, sau đó lẳng lẳng đũa thủ ở một bên.

Cứ như vậy ở lại, ước chừng nửa canh giờ trôi qua, này trương vườn trường không khỏi có chút không nhẫn được, nghiêng mặt đi thấp giọng hỏi: "Tôn đại nhân bình thường cũng là ngủ đến lúc này sao?"

Vân Sương cung kính đũa đáp: "Đại nhân ngày bình thường làm việc và nghỉ ngơi bất định. Có đôi khi nếu là bề bộn đứng lên, ngày đêm điên cũng là bình thường."

"Ngày đêm điên đảo?" Trương vườn trường hừ lạnh một tiếng, đang muốn há miệng nói cái gì, lại đột nhiên nhìn thấy một bên Chu Ti Uyển đang tại cho mình nháy mắt, nửa che nửa đậy tay hướng phía hấn nhẹ nhàng mà xếp đặt bày, ý bảo hấn không chỉ nói lời nói.

Rơi vào đường cùng, trương vườn trường chỉ phải ngậm miệng lại tiếp tục ngồi không.

Suốt một canh giờ đi qua, hầu tử còn không có xuất hiện, trương vườn trường tiếng hít thở trở nên càng ngày càng trầm trọng. Hấn thỉnh thoảng đũa nhìn về phía Chu Ti Uyển, ngồi ở trên bờ đoàn cái mông không ngừng mà chuyển trước vị trí, nhìn về phía trên cũng đã cực kỳ không kiên nhẫn.

Gặp tình hình này, Chu Ti Uyển chỉ phải đối với Vân Sương mở miệng nói: "Nếu không, làm phiền tiên nga thay chúng ta lại đi xem tôn tư viên đứng dậy không có?"

Vân Sương yên lặng đũa phúc thân gật đầu, ra đại môn, dọc theo hành lang chuyển tới hầu tử trước cửa, gõ cửa, còn chưa mở khẩu, liền nghe hầu tử trong phòng nói ra: "Nói ta không có tỉnh, làm cho bọn hấn tiếp tục chờ trước. Thật sự đợi không được, hãy đi về trước."

Đợi đến đang lúc hoàng hôn, Vân Sương lần thứ tư theo hầu tử gian phòng trở lại phòng, mang về như cũ là câu nói kia, Chu Ti Uyên lập tức theo trong lời nói ngộ đến cái gì.

Mắt thấy chờ đợi thêm nữa cũng không phải cái biện pháp, hai người chỉ phải dùng sắc trời đã tối vì do, đi đầu rời đi.

"Bọn họ bảo ngày mai lại đến tiếp?"

"Bọn họ là nói như vậy." Vân Sương nói khẽ.

Hầu tử nháy cái này con mắt hơi ngẩng đầu lên, suy nghĩ nửa ngày, nói: "Đi a, người đi xuống đi."

Đã Vân Sương đi rồi, Phong Linh nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta đây ngày mai sẽ đi cây bàn đào viên rồi?"

"Đi? Đi làm sao?" Hầu tử nhếch môi nói: "Ngày mai tiếp tục kéo theo. Ngày thánh chỉ lại không có viết rõ ta bao lâu trong phải tiên nhiệm."

Nói đi, gồi lên cánh tay nằm tại giường trên lẳng lẳng địa nhìn trần nhà.

"Tốt như vậy sao? Như vậy có thể kéo tới khi nào? Thánh chỉ đều hạ, chắc chắn sẽ không cho phép chúng ta tiếp tục như vậy kéo theo. Hơn nữa người cái này đối cũng thật sự vung được có điếm. . . Toàn bộ thế giới đều biết người là hóa thần cảnh. Hóa thần cảnh còn có ngủ quên cái này vừa nói? Bọn họ có thể tin tưởng sao?"

"Tin hay không theo chân bọn họ muốn hay không vạch mặt là hai việc khác nhau. Dù sao a, hiện tại kéo một ngày là một ngày, đằng kéo không nổi nữa nói sau."

Phong Linh không khỏi nhăn đầu lông mày trầm mặc.

Hồi lâu, hầu tử nghiêng mặt qua nhìn nàng nói khẽ: "Làm như vậy nhất định là không hợp với đạo lý. Nhưng bầu trời một trên trời đất một năm, người biết một năm Hoa Quả Sơn có thể làm nhiều ít sự sao? Đừng nói hiện tại, theo ta tại thời điểm, Hoa Quả Sơn một năm có thể võ trang mấy vạn yêu quân, có thể kiến tạo trên trăm tàu chiến hạm, có thể dự trữ vô số đan dược. Những này, thiên hà thủy quân lại là làm không được. Tuy nói bọn họ cũng đóng quân lục trọng thiên phía dưới, có thể bọn họ phải dựa vào thiên đình tiếp tế, khuếch trương đứng lên, bất kể như thế nào không có có chúng ta ngay tại chỗ lấy tài liệu nhanh. Đây là trung ương quân cùng phiên vương khác biệt. Thời gian đứng ở chúng ta bên này. Vì một năm này thời gian, duy trì điểm không hợp với đạo lý chuyện tình lại có làm sao."

Nói, hầu tử thở dài nói: "Quan trọng nhất là, chỉ cần ta một ngày không có đi nhậm chức, liền một ngày không có chân đau cho bọn hấn bắt."

...

Trong khoang thuyền, Chu Ti Uyển thân thủ đem một vị thiên binh chiêu tới, thấp giọng công đạo nói: "Đường vòng thái bạch các."

"Dạ."

Sai đi thiên binh, Chu Ti Uyển hai tay ôm cánh tay, đi dạo, tản bộ chậm rãi đi đến trướng vườn trường bên cạnh ngòi xuống, thấp giọng thở dài: "Xem ra có chút phiền phức a."

"Phiền toái?" Trướng vườn trường hừ lạnh một tiếng, một quyền nặng nề chùy tại bắp đùi mình trên, oán hận nói: "Cái này hầu tử còn có thể một mực không đi nhậm chức không thành? Chỉ cần hấn vừa lên nhâm. . . Có hấn thụ!"

"Đi là khẳng định phải đi, thánh chỉ đều hạ, hấn có thể không đi? Trừ phi hấn nghĩ phản." Chu Ti Uyển này một đôi trông mắt ung dung đi lòng vòng, nghi hoặc địa chau nổi lên lông mày, nói: "Chính là. . . Ngự mã giám bện đến ngày đêm điên đảo, cái này chuyện ma quỷ người tin? Hấn cái này rõ ràng là hướng chúng ta có cảnh giác."

Trương vườn trường thấp giọng hỏi: "Hấn đây không phải tại sĩ diện?"

"Còn không có tiền nhiệm, tỵ sĩ diện đặt tới liền tới đón thuộc hạ của hấn trước mặt cũng không trông thấy, loại sự tình này chỉ có kẻ ngu dốt mới làm cho ra." Chu Ti Uyển hừ cười nói: "Nhưng hấn là yêu vương. Thiên hà thủy quân ăn hấn thiệt thòi, đó là nhiều không kể xiết. Làm sao có thể là kẻ ngu dốt?"

"Này cũng là. Ta hỏi qua trước kia đồng liêu, lý thiên vương đều ném qua hấn giảm nhiều, cả Nam Thiên Môn bị hấn nắm mũi dẫn đi."

Trường thở dài, Chu Ti Uyển nói: "Cho nên a, chúng ta cũng yếu tiểu tâm cẩn thận. Hạo tại lần này có tinh quân tương trợ. Bất kể như thế nào, hay là nghe nghe tinh quân nói như thế nào a."

Nói đến đây, hai người tương đối mà cười.

...

Trong ngự thư phòng.

"Không có đi đi nhậm chức?" Ngọc Đế chậm rãi buông xuống trong tay tấu chương.

Quyển Liêm khom người nói: "Khởi bẩm bệ hạ, hôm nay tư uyển cùng vườn trường tại ngự mã giám đợi hấn một ngày, kết quả là hấn liền cá mặt cũng không trông thấy. Hai người chỉ phải phẫn nộ mà về."

Ngọc Đế hai mắt không khỏi híp lại thành một đường nhỏ, hừ cười nói: "Hắn đây là biết rõ trẫm ý muốn như thế nào, không muốn đi tiên nhiệm a?"

Nói, hắn đem trong tay tấu chương khép lại, tiện tay ném đến góc bàn, nói: "Dao trì bên đó đây?"

"Nghe nói, hôm qua nhận được tin tức sau vương mẫu nương nương tại dao trì đại phát một trận tính tình, liền bày đặt tại trên điện ba thước linh lung tôn đều đập bể. Ngày hôm qua trong đêm, Thái Bạch Kim Tinh lại đi cây bàn đào viên, thấy xong tư uyển cùng vườn trường. Cố gắng là cái này duyên có, này tư uyển cùng vườn trường mới hôm nay sáng sớm đi trước ngự mã giám tiếp này hầu tử."

Ngọc Đế khóe miệng không khỏi hơi giơ lên.

Hắn buông xuống trước hai mắt, vịn long án, năm ngón tay chậm rãi gõ lên mặt bàn: "Quả nhiên là 'Hoành sợ sùng sờ, sùng sờ có sợ chết không.' vương mẫu đụng phải cái này đã hầu tử, cũng chỉ có thể tức giận đến giơ chân. Ha ha ha ha. Quyển Liêm!"

"Thần tại!"

"Ngày mai sáng sớm. . . Không, hậu thiên, lại làm cho hắn kéo một ngày thời gian, kéo theo, nhiều tích lũy chút ít oán khí. Đến lúc đó truyền trẫm khẩu dụ, làm cho hắn lập tức đi nhậm chức. Này hầu tử cũng không phải ngốc tử, đều cái này tình thế, chắc chắn sẽ không đơn giản phạm sai lầm. Trẫm trụ đến dương mưu, bức dao trì ra tay. Đến lúc đó tốt nhất huyền não canh hoan điếm. . . Tốt nhất, cả cây bàn đào viên chuyện cũ năm xưa cũng cùng nhau vạch trần đi ra, cũng tốt, cùng nhau xử lý. Ha ha ha ha."

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Mọi người tân niên khoái hoạt, tân niên khoái hoạt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 365: : Dao Trì

Thái Bạch các.

Trong thư phòng, Thái Bạch Kim Tinh ngồi ngay ngắn trước bàn sách tinh tế địa đảo trong tay tiêu vỡ, thỉnh thoảng vuốt một vuốt râu dài, một bộ thần sắc lạnh nhạt bộ dáng.

Đứng trước người Chu Ti Uyển cùng trưng vườn trường hai người đã là ần ần có chút bất an.

Này Chu Ti Uyển do dự luôn mãi, chấp tay nói: "Đêm qua kinh tinh quân xách điếm, chúng ta đã suốt đêm sửa lại sổ sách, hơn nữa đem bàn trong vườn đào ngoài liệu lý một phen, cam đoan sẽ không để cho này đầu khi nhìn ra mảnh khóe. Chỉ là, hôm nay chúng ta tiến đến nghênh đón, này đầu khi lại không biết làm tại sao, ngay cả mặt mũi cũng không chịu gặp. Thật là làm ty chức các loại , không biết theo ai a."

Nói đi, hai người kia hơi giương mắt cẩn thận địa nhìn Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi đem trong tay vỡ khếp lại, tiện tay ném đến một bên, hơi ngẩng đầu lên loát râu dài suy nghĩ một phen, cũng không nhìn hai người kia, thản nhiên nói: "Đối phó này đầu khi, cần phải yếu tiểu tâm cẩn thận. Theo lão phu biết, này đầu khi ần nấp tiềm hành thuật học được đăng phong tạo cực, dò xét thuật, cần phải cũng là như thế. Như theo các người lúc trước phương pháp, không cần nhiều, chỉ cần hấn một bước vào cây bàn đào viên, liền có thể đem bọn người nhắc lên được đáy chỉ lên

trời. Bây giờ, tay hấn đầu không binh có thể dùng, các ngươi bắt quá là chiếm một cái quen thuộc thiên quy tiện nghi."

"Tinh quân nói rất đúng." Chu Ti Uyển vội vàng cười lấy lòng nói: "Hiện nay này đầu khi bắt quá thỉnh điều một người, còn là một mới vừa lên thiên tiên nga, tên gì... Tên gì linh."

"Chính là một cái tiên nga có thể làm quá mức?"

Nói, hai người kia bèn nhìn nhau cười, Thái Bạch Kim Tinh lại không có cười. Thấy thế, bọn họ cũng đành phải tranh thủ thời gian thu hồi tiểu dung.

Tiếng cười kia tựa phảng phất bị ngạnh sanh sanh ách chặt đứt vậy.

"Này tiên nga, gọi Phong Linh." Thái Bạch Kim Tinh lạnh lùng nói.

"Tinh quân... Cũng nghe qua?"

"Có thể nào chưa từng nghe qua?" Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi nhắm lại hai mắt, trầm ngâm nói: "Này Phong Linh cùng đầu khi đồng loạt lên thiên. Đều là bốn tọa dẫn."

Này đầu khi còn dễ nói.

Tuy nói lúc trước thượng thiên nhậm chức. Chính là lão quân tự mình mở miệng. Nhưng nghe nói gần nhất hạ giới Hoa Quả Sơn cùng thiên hà thủy quân huyền não rất không thoải mái, Ngọc Đế cũng đã động tiêu diệt Hoa Quả Sơn ý nghĩ.

Lão quân lựa chọn lúc này bế quan, lại chích chữ không lưu, đối Ngọc Đế nghe chi do chi, rõ ràng chính là lảng tránh việc này ý vị. Chính là minh đao minh thương đối phó, cũng không sợ.

Nhưng này tiên nga Phong Linh...

Nghe nói, tại Quảng Hàn cung lúc, đúng là lão quân tự mình đi tiếp. Cùng lão quân trong lúc đó ngôn ngữ. Càng là giống như gia tôn vậy, làm cho đường đường Thái Âm tinh quân cũng nhin không được muốn nịnh bợ...

Nghĩ vậy, thái bạch không khỏi có chút lộ vẻ do dự, thích thú thấp giọng nói: "Lần này mục đích vẹn vẹn đầu khi một người, về phần này tiên nga Phong Linh, nương nương sớm có công đạo, không phải đến vạn bất đắc dĩ, cắt không thể gây thương trước nàng. Các người có thể phải nhớ kỹ."

Hai người kia nghe cũng không khỏi được sững sờ, lại cũng không dám hỏi nhiều, chích chấp tay nói: "Ty chức cần tuân tinh quân dạy bảo."

Thoáng dừng một chút. Chu Ti Uyển lại thấp giọng hỏi: "Mặt khác, ngày mai. Chúng ta là hay không nên xa hơn ngự mã giám, kính xin tinh quân chỉ rõ."

"Đi, phải đi." Thái Bạch Kim Tinh sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Nghe nói, hấn tại ngự mã giám ra tay xa xỉ, đối cấp dưới rất là dày rộng. Các người muốn cho hấn cảm thấy, các người cùng này ngự mã giám mọi người cũng giống như vậy, đối với hấn tất cung tất kính, dễ bảo. Một ngày đợi không được, sẽ chờ hai ngày, hai ngày đợi không được, sẽ chờ ba ngày. Đẳng được càng là lâu, lại càng là dễ dàng làm cho đối phương phớt lờ."

"Ty chức hiểu rõ rồi." Hai người khom người chấp tay nói.

...

Sáng sớm hôm sau, hai người này lại ngoan ngoãn địa thừa lúc treo trên bầu trời hạm trên ngự mã giám đi, hầu tử tự nhiên là kiếm có không thấy, cứ như vậy kéo theo.

Hai người kia ăn Thái Bạch Kim Tinh thuốc an thần cùng hôm qua cũng không phải cùng, một điểm không nóng nảy. Bọn họ cũng không khiến Vân Sương nhìn, cả kia rõ ràng lấy cứ cũng không nhiều hỏi, quyền đem ngự mã giám phòng trở thành cây bàn đào viên nơi ở, chỉ lo chính mình uống trà nói chuyện phiếm, rất vui mừng hồ.

Như thế, lại một ngày trôi qua.

Hầu tử thời gian kéo được phi thường cao hứng, tư uyển cùng vườn trường tuy nhiên trong nội tâm không thoải mái, nhưng là không quan trọng, có người cũng đã ngồi không yên.

"Người nói cái gì? Hấn kéo theo không đi nhậm chức?"

Dao trì trung, Tây Vương Mẫu trừng lớn mắt hung dữ địa chăm chăm vào Thái Bạch Kim Tinh, ánh mắt kia chăm chăm được Thái Bạch Kim Tinh là một hồi không được tự nhiên, chỉ phải khom người nói: "Khởi bẩm nương nương, ty chức dùng vi, này đầu khi không đến đi nhậm chức cũng là chuyện tốt. Dù sao hấn không đến, cũng thương không đến cây bàn đào. Đến lúc đó, càng kéo dài, ta tự một quyền tấu trên linh tiêu điện, sâm hấn một cái đái chức chi tội, cũng đủ rồi hấn chịu được."

Nghe vậy, Tây Vương Mẫu một chương đập trước người bàn thấp trên, cả giận nói: "Người cảm thấy hấn hội ngu sao như vậy? Hầu tử chứng kiến đào không hề thêm ăn sao? Tự một kiện sự này treo, làm cho bản cung ăn không thom ngủ không ổn, cảm tình người là đem việc này đều trở thành bản cung chuyện tình, ném một bên nhé? Bản cung không quản, người nói ba ngày, bây giờ đã là ngày thứ hai quá khứ, đến lúc đó việc này bất định, bản cung duy người là hỏi!"

Khẽ dừng quát mắng xuống, Thái Bạch Kim Tinh không khỏi dùng ống tay áo xoa xoa thái dương mồ hôi, thấp giọng nói: "Nương nương bớt giận,

nương nương chuyện tình chính là ty chức chuyện tình. Là ty chức dăm chiêu thiếu nợ thỏa, kính xin nương nương cho nhiều ty chức ba ngày thời gian, ty chức... Ty chức cần phải không phụ nương nương nhờ vả."

"Hảo!" Tây Vương Mẫu trợn mắt trừng mắt thái bạch nói: "Đây chính là người nói. Bản cung, tỵ nhiều hơn nữa cho người ba ngày thời gian. Như việc này bất định, chính người nhìn mà làm a!"

Nói đi, ông tay áo hất lên, thẳng đem đũa đặt trên bàn trà trà chén nhỏ quét roi, đập bể cá đầy đất nở hoa.

Vài giọt trà xanh tung tóe chiếu vào Thái Bạch Kim Tinh ông tay áo trên, hấn không khỏi hơi chau nổi lên mi.

...

Ban đêm, Thái Bạch Kim Tinh theo dao trì phản hồi thái bạch các, lúc này liền khiến đồng tử triệu lai cây bàn đào viên hai vị, trái lo phải nghĩ, lại lạng lẽ tản vài người đi dò xét tin tức.

Cái này một & đêm cứ như vậy quá khứ trôi qua.

Đến ngày thứ ba, thì ra là hầu tử thượng thiên nhậm chức thứ sáu mươi ba thiên, sớm địa, Lăng Tiêu Bảo Điện liền phái ra một vị khanh gia mang theo Ngọc Đế khẩu dụ chuẩn bị thúc giục hầu tử tiên nhiệm.

Kết quả, không đợi này khanh gia đến ngự mã giám, liền có người so với khanh gia tới trước.

Người nợ là Tây Vương Mẫu thủ hạ tiên nga, mang đến, là Tây Vương Mẫu ý chỉ.

"Nương nương yếu ty chức đi dao trì thấy nàng?" Hầu tử nhíu mày hỏi.

"Nương nương ý tứ là, 'Lập tức' ." Này tiên nga cải chính.

"Đi a, làm phiền tỷ tỷ sau đó một lát, ty chức thu thập một phen liền xuất phát." Nói, hầu tử xoay người rời đi phòng.

Vừa ra môn. Liền nhìn thấy thủ ở ngoài cửa Chu Ti Uyển cùng trương vườn trường.

Hai người kia cười hì hì hành lễ nói: "Ty chức đợi. Xin đợi đại nhân đã lâu."

"Bản quan yếu trước đi xem đi dao trì."

"Vậy hãy để cho ty chức dùng hạm. Tổng đại nhân đi như thế nào?"

Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Theo ngự mã giám điều đến cây bàn đào viên, hấn người lãnh đạo trực tiếp thoảng cái biển thành Tây Vương Mẫu. Lúc trước cấp dưới đến thỉnh còn dễ nói, hấn không để ý, người khác nhiều lắm là cho hấn theo như cá cuồng vọng bêu danh, lại nhập không đắc tội. Cãi lời thượng cấp hợp lý mệnh lệnh có thể cũng không phải là tốt như vậy giải vây.

"Đãi chức", "Không làm tròn trách nhiệm", "Kháng mệnh" ... Các loại tội danh tùy tiện an, còn nhiều mà.

Nói cho cùng, còn là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

Không bao lâu, hầu tử liền rửa mặt xong. Xuyên thẳng này thân màu đen giao bì giáp, mang theo Phong Linh bước lên cây bàn đào viên treo trên bầu trời hạm hướng dao trì xuất phát.

Trên đường đi, này Chu Ti Uyển cùng trương vườn trường đối hầu tử cùng Phong Linh tất cung tất kính, một hồi hỏi han ân cần, hoàn toàn nhìn

không ra đôi hầu tử trước hai ngày trước cử động có bất kỳ oán niệm.

Điều này làm cho Phong Linh không khỏi chau nổi lên mi, lại cũng không dám ngay trước mặt bọn họ hỏi nhiều.

Đoàn người rất nhanh liền đã tới dao trì.

Đi đến thiên đình, tuy nói hầu tử cùng Phong Linh đều đã gặp nguyệt cây như vậy tráng lệ kỳ cảnh, gặp qua Linh Tiêu Bảo Điện như vậy to lớn xa hoa cung điện bày, cũng đã gặp thiên đình phủ kho loại đó khác phồn hoa, có thể đi đến dao trì. Nhưng vẫn là không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Hơn mười phiến đường kính mười dặm đã ngoài bàn trạng nổi thạch chen chúc cùng một chỗ, vô biên vô hạn hà trì. Tán cây lớn nhỏ lá sen, một người cao hoa sen, như tinh thần loại rơi lá tả kiến trúc, uốn lượn trĩ trên bạch ngọc hành lang gấp khúc... Này trong mây mù nửa che nửa đậy bộ dáng, tựa giống như đi vào thế giới kia vậy, có loại không thể tưởng tượng nổi mê huyền.

Phong Linh đã cả kinh không ngậm miệng được, hầu tử mặc dù thần sắc trên mặt lạnh nhạt, nhưng trong lòng cũng không khỏi được cảm thán.

Ngừng tốt lắm thuyền hạm, hầu tử cùng Phong Linh ở đằng kia tiên nga dẫn dắt viên dưới trước hành lang gấp khúc từng bước một địa đi, vô luận đi đến nơi nào, đều nghe được đến lá sen mùi thơm ngát.

Một đường đi hồi lâu, hai người mới nhìn thấy này trong truyền thuyết lộ thiên dao trì đại điện, đáng tiếc là bọn hắn nghe không được trong truyền thuyết tiếng trời, càng nhìn không được Thường Nga môn chói mắt vũ đạo.

Giờ này khắc này, đại điện hai bên đứng rất nhiều người, có nhạc thủ, có khách khanh, có Thường Nga, có sĩ quan cấp úy, thậm chí có binh tướng,

nguyên một đám đều yên lặng mà chăm chú nhìn hầu tử một nhóm.

Này Tây Vương Mẫu ngồi ở cao cao trên bảo tọa bao quát dưới xuống, ánh mắt kia băng lạnh như băng lãnh, mang theo một loại không thể che hết chán ghét.

"Cây bàn đào viên tư viên Tôn Ngô Không (cây bàn đào viên tiên nga Phong Linh) tham kiến vương mẫu nương nương."

Thanh âm tại trống trải trong điện đường chậm rãi đẩy ra, như cũ là yên tĩnh không tiếng động, không có trả lời.

Hai người chỉ phải bảo trì hành lễ tư thế bất động.

Hồi lâu, Tây Vương Mẫu mới sâu hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: "Ngươi chính là tân nhậm cây bàn đào viên tư viên?"

"Đúng là ty chức." Hầu tử lớn tiếng đáp.

Tây Vương Mẫu lúc này hừ bật cười: "Nguyên lai ngươi cũng biết ngươi là cây bàn đào viên tư viên a?"

Này người xung quanh nguyên một đám câm như hén, hầu tử cũng không đáp lời.

Hơi ngẩng đầu lên, này Tây Vương Mẫu bao quát trước hầu tử nói: "Vậy ngươi có biết hay không, cây bàn đào viên tư viên về ai trông nom?"

Hầu tử như trước không đáp lời.

"Đây là ngươi lần đầu tiên đến nơi đây gặp bản cung a?" Tây Vương Mẫu trên mặt tiểu dung vừa thu lại, một chưởng nặng nề đập trước người bàn thấp trên, quát mắng nói: "Thánh chỉ đều hạ ba ngày! Ba ngày! Ngươi không có đi đi nhậm chức cũng thì thôi, lại cũng không biết đến nơi đây đi

vừa đi! Nếu thật như vậy không vui đương cây bàn đào viên tư viên, đại khái có thể trước sổ con cùng bệ hạ nói đi. Chính là một con yêu hầu, cùng bản cung sử như vậy thủ đoạn, tính là chuyện gì xảy ra?"

Mắt thấy vương mẫu cũng đã nổi trận lôi đình, trên điện mọi người không khỏi đều rụt rụt cổ, sợ ương cập trì ngư. Mà ngay cả Phong Linh cũng là cả kinh. Hầu tử nhưng chỉ là chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng địa nhìn chăm chú cái này Tây Vương Mẫu nói: "Nương nương, ty chúc tuy nhiên chúc vị thấp kém, nhưng cũng biết khác làm hết phận sự thủ. Nhận được bệ hạ coi trọng, ty chúc có thể nhậm được Bất Mã Ôn chúc, chính là điều nhiệm, cũng tổng nên đem hết thầy liệu lý thỏa đáng lại đi a? Thánh chỉ cũng không nói rõ khi nào đi nhậm chúc, nếu là nương nương không hài lòng bệ hạ bổ nhiệm, đại khái có thể trước sổ con thỉnh bệ hạ mặt khác đổi lại người đến, không cần tại nơi này mượn đề tài để nói chuyện của mình."

Nghe vậy, Tây Vương Mẫu khước mắt không khỏi nhảy lên.

Này trên điện mọi người thấy thế, đều không tự giác địa sau này dịch một bước. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Nói, khởi điểm không biết tính sao tất cả tác giả sinh nhật đều biến thành một tháng một, bất quá con ba ba sinh nhật xác thực là tại một tháng. Cho tới bây giờ không có cho mình qua sinh nhật tiểu ** ti quyết định từ hôm nay trở đi yêu cầu lễ vật a ~ đặt, khen thưởng, thỉnh không lưu tình chút nào địa đập bể tới a! ! Bản nguyệt con ba ba cũng sẽ hết sức gia canh tích.

ps: Như vô tình ý ngoài, đêm nay còn có một chương.

Tốt lắm, hiện tại trước đem vé tháng giao ra đây a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 366: : Trở Mặt

"Đây là. . . Tranh luận?" Vương mẫu thân thể hơi ngửa ra sau, nà con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, bao quát trước hầu tử.

Khẽ nhếch miệng, không ngừng run rẩy cái cằm, chậm rãi mút lấy khí.

Đây là núi lửa bộc phát dấu hiệu.

Ở đây mọi người đầu kia đều không tự chủ được địa vùi thấp vài phần.

Nàng là ai?

Nàng là Tây Vương Mẫu!

Thống lĩnh thiên đình nữ tiên, chương quản phủ kho, khắp thiên đình cái này bàng nhiên cự vật cổ hợm, chính là so với Ngọc Đế, cũng chỉ là thấp bán cấp. Tại đây thiên đình, chính là Ngọc Đế cũng phải làm cho nàng ba phần. Ngàn vạn năm đến, ai dám như thế khiêu khích nàng?

Phong Linh cũng không khỏi được xô dịch cước bộ vọt đến hầu tử sau lưng, này tay lạng lẽ kéo kéo hầu tử, giống như là muốn cho hắn khắc chế.

Nhưng mà, hầu tử lại là vẫn không nhúc nhích địa đứng, cặp mắt kia đồng dạng trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, trừng mắt ngược trở về.

Một ít chúng người ở chỗ này đều bị lạng lẽ nhìn hầu tử, ánh mắt kia trung xen lẫn trào phúng, đồng tình, từng người đều đã đợi trước xem kịch

vui.

Không phải có một câu như vậy lời nói sao? Ninh đắc tội quân tử, chớ đắc tội với tiểu nhân.

Hôm nay đình không thể nhất đắc tội người là ai? Không phải tam thanh, càng không phải Ngọc Đế, mà là Tây Vương Mẫu.

Sau một lát, một tiếng điên cuồng tiếng rít tiếng vang triệt cả dao trì.

"Làm càn! Ngươi cái này yêu hầu, lại dám như thế mục không tôn trên!" Tây Vương Mẫu cả vụt địa đứng lên, chọt quát lên: "Ngươi là chán sống!"

Hầu tử lông mày hơi nhảy lên, chậm rãi nhếch môi lộ ra răng nanh, nhưng như cũ hạ giọng nói: "'Mục không tôn trên' ? Cái này tính cái gì đắc tội danh? Ta chính là Ngọc Đế thân phong ngự mã giám chủ sự Bất Mã Ôn, chính là quan có nhỏ đi nữa, cũng là Ngọc Đế thân phong. Ngươi trước mặt mọi người bảo ta yêu hầu. Là như thế nào cá ý tứ? Muốn tạo phản sao?"

Thanh âm kia tuy nhỏ. Lại cả đại điện đều nghe được rành mạch.

Trên điện bộ dáng đều bị sắc mặt đại biến, vương mẫu càng là đã mặt đỏ lên, sau lưng Phong Linh mãnh kéo hầu tử tay làm cho hắn dừng lại, lại bị hầu tử một tay lấy tay dắt.

Như cũ là cảm tức vương mẫu, chỉ là ánh mắt kia so với lúc trước lại thêm vài phần hung ác ý.

"Lớn mật cuồng đồ!" Tây Vương Mẫu lại là tiếng rít đi ra: "Người tới! Cho bản cung đem hắn nắm bắt!"

"Dạ!"

Được lệnh, bốn phía đi ra nguyên một đám thiên binh thiên tướng, nhanh chóng hướng phía hầu tử vây quanh quá khứ.

Hầu tử như trước lẳng lặng địa đứng bất động, cảm tức vương mẫu. Sau lưng Phong Linh đã là thất kinh, chỉ là này tay bị hầu tử chăm chú dặt, nghĩ động cũng không nhúc nhích được.

Đi được nhanh nhất thiên binh một tay vỗ vào hầu tử giáp vai trên.

Thì cái này một cái chớp mắt, hầu tử buông lỏng ra nắm Phong Linh tay, này thân hình hóa thành một đạo ảo ảnh.

Không đợi người ở chỗ này kịp phản ứng đến tột cùng chuyện gì xảy ra, này nguyên một đám vây hướng hầu tử thiên binh thiên tướng thân hình dĩ nhiên sau áp chế, nguyên một đám bay thẳng đi ra ngoài.

Này cầm đầu thiên tướng biết vậy nên sự tình không đúng vội vã muốn rút đi bên hông trường kiếm, có thể kiếm kia vừa rút ra một nửa, hầu tử cũng đã đứng ở trước mặt hắn, hai chỉ giữ ở cổ họng của hắn.

Này rút kiếm tay dừng lại.

"Tin hay không. Hai ta cá ngón tay có thể giết chết người?" Hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra.

Này thiên tướng hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Tự tại hầu tử sau lưng, hắn tinh tường địa chứng kiến năm sáu cá bay ra ngoài thiên binh thiên tướng hoặc nện ở trên tường. Hoặc đập bẻ trong đám người, trong đó một vị thiên tướng nặng nề nện ở trên cây cột, thẳng đem ngọc thạch đúc thành trụ lớn ném ra vết rạn, máu tươi tung tóe rải đầy địa, trong nháy mắt hôn mê quá khứ.

Cả đại diện trong nháy mắt một mảnh hỗn loạn, hầu tử lại bất vi sở động, như trước mặt không biểu tình mà theo dõi hẩn, chậm rãi hỏi: "Tin hay không?"

"Tín. . . Tín." Này thiên tướng run nhè nhẹ nói.

"Tín." Hầu tử bộ dạng phục tùng nhìn liếc này rút ra nửa thanh kiếm, lạnh lùng nói: "Tựy ngoan ngoan thanh kiếm thu lại."

Thiên tướng ngơ ngác gật đầu, tay cơ hồ là không tự chủ được địa, chậm rãi đem rút ra một nửa kiếm chậm rãi thu hồi vỏ kiếm.

Hầu tử lại hướng phía bốn phía quét mắt liếc.

Bản còn chuẩn bị xông lên thiên binh thiên tướng nguyên một đám dừng bước, lui về phía sau. Một mảnh hỗn loạn vẫn lại khanh gia môn nguyên một đám lập tức câm như hến.

Huyền tiếng ồn ào cứ như vậy bị ngạnh sanh sanh ách chặt đứt.

Hầu tử cũng không buông ra néo ở thiên tướng tay, hẩn nghiêng mặt đi nhìn về phía Tây Vương Mẫu, lạnh lùng cười.

Nụ cười này, Tây Vương Mẫu tay không khỏi đỡ bàn thấp.

Này sắc mặt lại thay đổi, chỉ có điều lúc trước là đỏ lên, hôm nay là trắng bệch.

Cũng không biết là khí còn là sợ, nàng lạnh run nói: "Ngươi đây là muốn tạo phản?"

"Tạo phản?" Nhìn chăm chú Tây Vương Mẫu, hầu tử chậm rãi nói ra: "Vương mẫu nương nương a, ngươi chừng nào thì bị điều đến tư hình giam? Luậ công, tuy nói ta tiếp bệ hạ thánh chỉ, nhưng ở ta theo ngươi nơi

này tiếp nhận cây bàn đào viên tư viên bảo lưu dấu gốc của ấn triện trước, ta còn là ngự mã giám Bát Mã Ôn, không phải thuộc hạ của ngươi. Đừng nói không phải, chính là là, ngươi Tây Vương Mẫu trông nom phủ kho cây bàn đào viên, khi nào thì đến phiên ngươi tới cầm ta?"

Hầu tử miễn cưỡng địa nhìn lướt qua, nói tiếp: "Nếu muốn luận 'Hoành'. . . Hắc, sáu mươi vạn thiên hà thủy quân lão tử cũng không đưa vào mắt, ngươi cái này dao trì thủ vệ, có mùi vạn sao? Chỉ bằng ở đây những người này, chỉ sợ. . ."

Hầu tử không có xuống chút nữa nói, chỉ là nhìn Tây Vương Mẫu ha ha địa nở nụ cười, cười đến vô cùng vui vẻ.

Giờ này khắc này, cả trên đại điện yên tĩnh được chỉ còn lại có hầu tử tiếng cười, cười đến ở đây người liên can đẳng đều bị kinh hãi.

Tây Vương Mẫu sắc mặt đã là ảm ảm phát tím, mặc dù chống cái bàn miễn cưỡng đứng lại, lại là nửa câu lời nói đều cũng không nói ra được.

Tây Vương Mẫu quyền thế ngấp trời không sai, nhưng cái này một phương khác là ai?

Chính là lại dễ quên người, vừa rồi hầu tử một phen cử động cũng cũng đủ làm cho bọn hấn nghĩ này trước mắt cái này con khỉ một thân phận khác, nhớ tới là ai đem sáu mươi vạn thiên hà thủy quân làm cho cùng đường, nhớ tới là ai làm cho dừng mãnh thiện chiến Thiên Bồng Nguyên Soái hãm sâu lao ngục. . .

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử nhếch môi, nhìn chăm chú cái này Tây Vương Mẫu chậm rãi thở dài: "Quả thật có người chán sống, nhưng không phải ta."

Giờ này khắc này, theo sát trước này trên trán bạo khởi gân xanh không ngừng nhảy lên, là ở trường một đám tiên gia trái tim.

Cả hình ảnh phảng phất cứ như vậy định dạng hoàn chỉnh, tất cả tiên gia đều vẫn không nhúc nhích địa, vương mẫu càng là đại khí cũng không dám thở gấp.

Trong đại điện, cũng chỉ còn lại có hầu tử chậm rãi quay trở ra hai mắt, nhìn quét chúng tiên, trong ánh mắt mang theo vô tận trào phúng.

"Hiểu lầm ——! Hiểu lầm ——!"

Một tiếng hô quát phá vỡ yên tĩnh.

Thái Bạch Kim Tinh không biết theo cái góc nào lí nhảy lên đi ra. Dẫn theo trước bày cơ hồ là té địa chạy vội tới hầu tử trước mặt. Nâng đỡ búi tóc. Cười lấy lòng nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm."

Nói, liền cầm trong tay phát trần kẹp ở dưới nách, thân thủ muốn đi đẩy ra hầu tử chế trụ thiên tướng cổ họng hai cái ngón tay, lại bất kể như thế nào đều bài bắt động.

"Là hiểu lầm sao? Vương mẫu nương nương." Hầu tử cười tủm tỉm địa nhìn hướng Tây Vương Mẫu.

Tay vừa trượt, Tây Vương Mẫu cả ngời liệt đến trên bảo tọa, ngơ ngác địa nháy mắt.

"Nương nương, hiểu lầm. Hiểu lầm, chính là hiểu lầm." Thái Bạch Kim Tinh bỗng nhiên lau mồ hôi, cười hì hì chạy đến vương mẫu trước mặt cúi người chấp tay, lại chạy về hầu tử trước mặt cười lấy lòng, qua lại không ngừng mà chuyển, trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại trước: "Lập tức muốn dẫn bảo lưu dấu gốc của ấn triện, sau này a, sau này a, tại cây bàn

đào viên nhậm chức, đều là người một nhà. Điềm ấy hiểu lầm. Còn không tự giống như sách đó bốn thượng chữ đồng dạng, tay vừa lộn. Đã trôi qua rồi sao? Đến, Ngô Không, buông tay. . . Hắc hắc, buông tay. . ."

Bộ dáng kia, cười đến tự nhiên một cái cầu nô tài.

Đáng tiếc chính là, này hai chỉ, như trước bài không mở.

Hầu tử như trước cười tùm tùm địa nhìn vương mẫu, nói: "Ta hỏi người lời nói. Vương mẫu nương nương, người đến nói một chút, có phải là hiểu lầm."

Vương mẫu run nhè nhẹ trước, ánh mắt kia chậm rãi tránh đi hầu tử con mắt, rơi xuống trông tron trên mặt bàn, dùng giống như muỗi loại thanh âm nói: "Là. . . Là hiểu lầm."

"A? Xem ra thật sự là hiểu lầm." Hầu tử cười đáp.

"Đúng thôi đúng thôi, ta liền nói là hiểu lầm. Đến, Ngô Không, buông tay." Cặp kia tay còn đang liều mạng địa vạch lên hầu tử ngón tay.

"Là hiểu lầm, vậy sau này tự cũng không truy cứu?"

Vương mẫu cắn răng không nói lời nào, thái bạch vội vàng cướp lời nói: "Sẽ không, đương nhiên không biết. Người cái này nói được cùng cái gì giống như địa, đều nói là hiểu lầm, nơi đó còn sẽ truy cứu?"

"Cũng sẽ không cho ta tiểu hài xuyên?"

"Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không. Lão phu cho người đánh cược, tuyệt sẽ không! Người nói người nhận thức lão phu lâu như vậy, lão phu khi nào thì nói qua lời nói dối?"

Nói thái bạch xoáy lên ống tay áo dán tại hầu tử bên tai thấp giọng nói: "Ai, nữ nhân nha, đều như vậy, đương vương mẫu cũng không kém, mỗi tháng luôn luôn vài ngày như vậy. . . Đúng không? Người hiểu."

"Thành tiên còn có thể tới đây cá?"

"Hội." Thái Bạch Kim Tinh vẻ mặt đứng đắn địa đáp.

"Ha ha, người lão nhân này, tận theo ta vô nghĩa." Hầu tử lập tức bật cười, cái này mới chậm rãi buông lỏng ra hai chỉ.

Này thiên tướng lúc này bụm lấy ngực, cấp thờ hỗn hên ngã ngòi trên mặt đất, hai cái thiên binh liền vội vàng khom người đi lên đưa hấn kéo đi.

Đến lúc này, Thái Bạch Kim Tinh mới nhẹ nhàng thờ ra, cúi đầu bỗng nhiên dùng ống tay áo lau mồ hôi, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên hai bên cười làm lạnh.

Hầu tử chậm rãi đứng thẳng lên dao động can, chấp tay nói: "Nương nương, như không có chuyện gì khác, ty chức tỵ cáo lui trước."

Vương mẫu như trước cắn chặt hàm răng, không rên một tiếng.

Này trên điện mọi người, nguyên một đám người xem ta ta xem người, không biết theo ai.

Thấy thế, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng hướng phía hầu tử khoát tay áo nói: "Đi thôi đi thôi, tranh thủ thời gian đi cây bàn đào viên, còn lớn hơn cả sự tình bề bộn. Quay đầu lại lão phu lại trước người cho người bảo lưu dấu gốc của ấn triện đưa qua, trên nhâm, vừa cắt vật đãi chức, phụ bộ hạ cùng nương nương kỳ vọng a."

"Này làm phiên tinh quân."

Nói đi, hầu tử xoay người đối Phong Linh nói: "Chúng ta đi."

Dắt lấy Phong Linh, hầu tử cứ như vậy đang lúc mọi người chú mục bước tiếp theo bước ly khai đại điện, thẳng đến thân ảnh kia biến mất tại bạch ngọc hành lang gấp khúc cuối cùng, mọi người mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

...

Trên đường đi, Phong Linh nhíu chặt trước mi nhỏ giọng thầm nói: "Đều đương vương mẫu, tính tình như thế nào còn kém như vậy a? Lão tiên sinh lúc trước sao biết chọn người như vậy?"

"Người đây sẽ không đã hiểu a?" Hầu tử cười tủm tỉm nói: "Đạo gia 'Vô vi', chú ý chính là thuận thế làm, tứ lạng bạt thiên cân, theo 'Vô vi' đến 'Đều bị vi'. Tuyền người như vậy đương vương mẫu, như thế nào đều sống khá giả tuyền cá Thánh Nhân. Dù sao, khi nào thì không hợp tâm ý, nghĩ xong thoát còn nhiều mà lý do. Đối phương cũng chỉ có thể đối với chính mình trung thành và tận tâm."

Nói đi, hầu tử sách sách địa nở nụ cười.

...

Trong đại điện, Tây Vương Mẫu xanh mặt, lạnh lùng mà hỏi thăm: "Người vừa mới ghé vào lỗ tai hần nói thầm cái gì?"

Thái Bạch Kim Tinh lại là lau mồ hôi, cung kính nói: "Ty chức nói với hần, nói với hần: 'Người mặc trước giao da khái giáp tới gặp vương mẫu, mà không trước quan phục, vốn là một tội, dùng nương nương thân phận giáo huấn người vài câu còn không thể nói trước rồi? Người cái này đầu khi, quả nhiên là sơn đại vương làm lâu, một thân đều là không phải là khí. . . Bất quá cũng may nương nương độ lượng rộng rãi, không với người cái

này đầu khi so đo, đều nói là hiểu lầm, người còn không tranh thủ thời gian thấy hảo tự thu?' " (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Gia canh đến! ! Nói, đã nói vé tháng khen thưởng cùng đặt?

, ta là của người suất đại thúc, thân la chi diễm khen thưởng ~o(n_n)o~
nói gấp đôi vé tháng như thế nào mới bốn mươi bốn trương? Đều rớt xuống
154 danh đi, chính là môn nhân tâm sao? Những người khác không tranh
thủ thời gian hành động?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 367: : Đả Thảo Kinh Xà

Thái Bạch Kim Tinh lại là lau mồ hôi, cúi đầu, cứng bắt tay vào làm, cung kính nói: "Ty chức nói với hần, nói với hần: 'Người mặc trước giao da khái giáp tới gặp vương mẫu, mà không trước quan phục, vốn là một tội, dùng nương nương thân phận giáo huấn người vài câu còn không thể nói trước rồi? Người cái này đầu khi, quả nhiên là sơn đại vương làm lâu, một thân đều là không phải là khí... Bất quá cũng may nương nương độ lượng rộng rãi, không với người cái này đầu khi so đo, đều nói là hiểu lầm, người còn không tranh thủ thời gian thấy hảo tự thu?' "

Nói đi, hần lặng lẽ giương mắt da, chú ý ý nghĩa địa chăm chăm vào vương mẫu nương nương.

Vương mẫu như trước sắc mặt xanh đen, lại ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Thái Bạch Kim Tinh liếc, chích ngòi lẳng lẳng, nhìn chăm chú trước người trống rỗng mặt bàn, phảng phất mất hồn vậy.

Cả dao trì trong đại điện yên tĩnh được không có một tia tiếng vang, mỗi người đều chờ đợi lo lắng địa, lén lút chú ý đến vương mẫu nhất cử nhất động.

Thái Bạch Kim Tinh những lời này nói được mặc dù không tính là xinh đẹp, lại cũng đã đủ rồi vừa vặn. Nếu là bình thường, bốn phía một ít bọn tiên gia nhiều ít được phụ họa hơn mấy câu, nếu không khen khen vương mẫu khoan hồng độ lượng, nếu không mắng mắng hầu tử không biết sống chết, có thể giờ này khắc này, lại không ai dám mở miệng.

Cứ như vậy lảng lạng địa ngục người một hồi lâu, vương mẫu chậm rãi nhắm mắt lại, dùng giọng như muỗi loại thanh âm nói ra: "Đi ra ngoài."

"A?" Một ít chúng tiên gia đều đưa mắt nhìn nhau.

"Đều cho bản cung lăn đi ra ——!"

Điên cuồng rít gào phía dưới, đứng ở đại điện hai bên tiên gia nguyên một đám sợ tới mức té địa hướng ngoài điện chạy, sợ đi chậm yếu gặp chuyện không may.

Thái Bạch Kim Tinh cũng muốn chuồn đi, có thể không đợi hấn mở ra cước bộ, cũng đã nghe được vương mẫu đối với hấn quát mắng nói:

"Nguoi! Lưu lại!"

Lập tức, Thái Bạch Kim Tinh một hồi run rẩy. Lại cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đứng vững.

Đã một ít chúng tiên gia đô rút lui khỏi đại điện. Vương mẫu mới lạnh lùng địa chăm chăm vào Thái Bạch Kim Tinh. Cấn rắng nói: "Bản cung không chỉ yếu hấn bị mất chức, bản cung, còn muốn hấn chết! Chết không toàn thân!"

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh liền vội vàng khom người chấp tay, hô nói: "Ty chúc hiểu rõ rồi!"

"Còn có..." Vương mẫu hơi do dự hạ xuống, dòn dập địa thờ hào hển, cấn rắng nói: "Này bát hầu, là cái gì tu vi?"

"Hồi bẩm nương nương. Hấn... Này yêu hầu là Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi, tu chính là Hành Giả đạo."

"Muôn bao nhiêu binh lực tài năng phòng được hấn?"

"Cái này..."

"Người lập tức cho bản cung nghĩ biện pháp, vô luận người dùng thủ đoạn gì, trong vòng một ngày, cho bản cung điều tập cũng đủ phòng ở này yêu hầu binh lực, trú đóng ở đao trì! Nghe đã hiểu ra chưa!"

"Cái này..." Thái Bạch Kim Tinh này tái nhợt hai mi phảng phất thoáng cái xoắn đến cùng một chỗ vậy, cắn răng, đáp: "Ty chức tuân mệnh!"

Thái Bạch Kim Tinh có binh quyền sao? Rất hiển nhiên, không có. Bất quá hẳn càng không lá gan vào lúc đó cùng vương mẫu nói hẳn "Làm không được" .

...

Lúc này, hầu tử còn chưa đi đến đao trì này dài dòng buồn chán bạch ngọc hành lang gấp khúc. Hẳn đại não đao trì đại điện tin tức cũng đã truyền đến hai vị cấp dưới trong tai.

Vừa nghe được cái này không thể tưởng tượng tin tức giờ, Chu Ti Uyển một miệng nước trà trắng phun được trương vườn trường mặt mũi tràn đầy.

Tự tại một lát trước. Hai người này còn an tọa tại treo trên bầu trời hạm trung một mặt tượng tượng thấy hầu tử bị vương mẫu hung hăng huấn hơi dùng sau đây bụi đất trở về chật vật dạng, một mặt cân nhắc trước một hồi nên dùng nói cái gì ngữ tới dễ dành hầu tử dùng tranh thủ tín nhiệm. Nhưng giờ này khắc này, bọn họ chỉ có thể tranh thủ thời gian chạy đi hạm ngoài, không yên địa phòng thủ, chờ hầu tử trở về.

Người ta liền vương mẫu đều không để vào mắt, hai người bọn họ tính cái đó rồi hành a? Cố gắng một cái không chú ý đã bị tiên trảm hậu tấu.

Cái này hầu tử, căn bản cũng không phải là một cái bọn họ trêu chọc được đối tượng!

Xa xa địa nhìn thấy hầu tử cùng Phong Linh, cái này hai hàng lúc này liền chạy vội quá khứ, một trước một sau địa cúi đầu cúi người khoe mẽ nịnh nọt, trái một câu "Đại nhân anh minh" hữu một câu "Đại nhân thần võ", này dáng điệu siểm nịnh tựu thật giống sớm đã đem kế hoạch ban đầu vứt chur sau đầu.

Lạnh lùng địa nhìn này cười đến tượng Joker lại không ngừng toát mồ hôi lạnh hai người, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Đều biết rồi?"

"Đại nhân... Chỉ cái gì?"

"Trên đại điện chuyện tình."

Hai người nghe xong một hồi ha ha cười ngây ngô, xấu hổ vạn phần.

Từng bước một đi trên khóa kiêu, đi vào hạm trung, hầu tử thuận miệng nói: "Vừa mới bả cô nương kia trêu chọc, kế tiếp khắp nơi đều phải cẩn thận, các người đây nên đều lý giải."

"Lý giải, lý giải." Hai người gật đầu liên tục.

"Một hồi Thái Bạch Kim Tinh hội đem của ta bảo lưu dấu gốc của ấn triện cái gì đưa qua, đến lúc đó, cái này giao tiếp công tác nên chăm chú trước."

"Đương nhiên, đương nhiên, hắc hắc hắc, thuộc hạ làm việc, đại nhân cứ việc yên tâm. Đến, đại nhân, ngài bên này thỉnh."

"Cho nên, ta tính toán bả cây bàn đào viên bao năm qua khoản toàn bộ chuyển ra đến kiểm kê, những cái này quả đào nguyên một đám lần lượt

điểm, những kia hoa cũng phải điểm một lần, không, điểm ba khắp, nửa cái đều không cho sai rò. Nếu là có sai rò, tại nàng mở ta trước, ta liền được trước làm các người."

Nghe vậy, hai người kia tiểu dung cứng lại trên mặt, mồ hôi rơi như mưa.

"Làm sao vậy?" Hầu tử hỏi.

"Không có, đại nhân, khí trời... Hơi nóng."

Cái này, bọn họ liền cười đều cười không nổi.

Thuyền giương buồm xuất phát.

Mới vừa ở trong khoang thuyền ngồi vào chỗ của mình, Chu Ti Uyển liền lấy có treo trên bầu trời hạm có chút trục trặc mau mau đến xem, tố cáo thối. Không bao lâu, này trương vườn trường còn nói đau bụng, chạy ra đi.

Nho nhỏ trong khoang thuyền, chỉ để lại Phong Linh cùng hầu tử hai người.

Phong Linh mở cửa hồ nghi địa hướng ngoài cửa lối đi nhỏ nhìn hai mắt, nói khẽ: "Cái này hai người chuyện gì xảy ra? Như thế nào đều do quái."

Hầu tử đi dạo, tản bộ đi đến góc tường, thân thủ đem cửa sổ mạn tàu đẩy ra một đường nhỏ, hướng cửa sổ mạn tàu ngoài nhìn coi, nói: "Người xem xem."

"Làm sao vậy?" Phong Linh duỗi dài đầu ra bên ngoài nhìn hồi lâu cũng không hiểu được.

"Người không có phát hiện cái này hàm tốc độ đặc biệt chậm sao? Dựa theo cái tốc độ này, dao tri cùng cây bàn đào viên bắt quá nửa canh giờ không đến lộ trình, tối thiểu được đi đến ba năm canh giờ. Đến thời điểm, cái này thuyền có thể không phải như thế."

"Người là nói thuyền thật sự hỏng rồi?" Phong Linh hỏi.

Hầu tử nhìn Phong Linh, ý vị thâm trường cười cười, nói: "Cho dù không xấu, bọn họ cũng phải bắt nó làm hư."

Phong Linh càng phát ra hồ đồ, nói: "Chẳng lẽ bọn họ muốn ở chỗ này đối với người sử trá?"

"Bọn họ không có cái kia đảm."

"Này... Ta còn là không hiểu."

"Người còn nhớ rõ ngày đó truyền chỉ khanh gia dạy ta những kia sao?" Hầu tử từng bước một đi đến bên cạnh bàn ngòi xuống, bưng trà từng miếng từng miếng địa mân, tinh tế bồi rối lấy cái gì. Nhẹ giọng thờ dài: "Này ăn hồi lộ thủ đoạn. Nói trắng ra là. Chính là rò ký. Chỉ cần đem cây bàn đào số lượng theo nở hoa thời điểm tựu ký thiếu, đẳng thành thực, những kia nhiều ra tới cây bàn đào tựu đều là của mình. Tại ta tiên nhiệm trước, cây bàn đào viên tư viên chức là treo trên bầu trời, quyền lực bằng đều rơi xuống hai người bọn họ trong tay. Loại này thủ đoạn cả kia khanh gia đều có thể dự đoán được, cái này hai cái ngòi ở trên vị trí làm sao có thể không thể tưởng được?"

"Một khóa cây bàn đào theo nở hoa đến kết quả yếu đợi bao lâu?"

"Trong lúc này, bàn trong vườn đào cây bàn đào số lượng, còn có hoa số lượng. Này khẳng định đều là đối với không được. Không phải thiếu, mà là nhiều hơn. Ta mới quan tiên nhiệm, bọn họ nhất định sẽ có chỗ kiêng kỵ."

Nhưng chính là lại kiêng kị, sợ cũng sẽ tâm tồn may mắn, không nỡ đem đội đã lâu những kia nhiều ra tới hoa quả ta đi? Vừa mới ta nói yếu tra..."

Nói đến đây, hầu tử vi hơi dừng một chút, cười tủm tỉm địa nhìn Phong Linh nói: "Hiện tại người biết bọn họ tại sao phải vụng trộm chạy trốn a?"

Phong Linh bưng tỉnh đại ngộ, cả kinh nói: "Bọn họ bây giờ là tại nghĩ biện pháp liên lạc cây bàn đào viên người đem nhiều ra tới hoa quả đi trừ?"

Nghĩ nghĩ, nàng lại thấp giọng lầm bầm nói: "Bất quá lấy có tìm được thật là nát, 'Thuyền hồng rồi', 'Đau bụng'. Những này tựa là người ngu cũng biết là lấy có. Bọn họ rõ ràng cũng nói được."

"Điều cái này trước mắt bọn hắn nơi đó còn có thể nghĩ nhiều như vậy? Không tìm cá lấy có ngăn chặn ta, chờ ta bước vào cây bàn đào viên. Bọn họ ngay cả mạng sống cũng không còn."

"Chính là... Như vậy bọn họ chẳng phải tránh được một kiếp sao?"

"Là tránh được một kiếp, bất quá ta vốn có cũng không nghĩ cần bọn họ khai đao."

Phong Linh nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Lại không rõ."

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, giải thích nói: "Người nghĩ a, cho dù đem bọn họ đều chém thì thế nào? Nhiều lắm thì làm cho vương mẫu cùng Ngọc Đế lại phái hai người tới, đến lúc đó khó đối phó hơn. Cái này hai cái trên người tốt xấu việc xấu loang lổ, đối phó đứng lên cũng dễ dàng không ít. Hiện tại ta yếu chỉ là bọn hắn cho ta bả cây bàn đào viên thu thập sạch sẽ, đừng cho ta giấu chút ít vấn đề gì để cho ta tiếp nhận. Nếu không mà nói, nếu như ta tiếp nhận, đến lúc đó lại tại cây bàn đào viên tra xảy ra vấn đề... Chính là ta thật có thể chứng minh không có quan hệ gì với ta, không thể

thiếu cũng muốn gánh cá thần thờ đấng tội danh. Đến lúc đó, có thể xảy ra chuyện gì đã có thể khó mà nói."

"Hầu tử, người thật thông minh." Ngơ ngác địa nghe xong hồi lâu, Phong Linh không khỏi nháy mắt con người thở dài: "Người hiểu hơn, lại chiêm tiền cố hậu, chú ý mọi mặt. Lúc trước người vừa đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm, biết đến còn không có ta nhiều ni, thường xuyên đều muốn hỏi ta. Nhiều như vậy năm trôi qua... Hiện tại ngược lại biến thành ta luôn đang hỏi người, người nhắc nhở ta còn không có nghe hiểu..."

"Những này người không cần hiểu, ta cũng không muốn người hiểu." Hầu tử thân thủ bấm véo véo Phong Linh gò má nói: "Bất quá, người đã nén giận ta cái gì đều không nói cho người, từ giờ trở đi, ta làm mỗi sự kiện, đều nói cho người biết. Chẳng một ngày kia có cơ hội, ta sẽ đem sự tình trước kia đều nói cho người biết, như vậy hài lòng không có?"

"Dạ!" Phong Linh nặng nề mà gật đầu, cười ngọt ngào.

...

Lúc này, tuy nói hầu tử còn đang đi cây bàn đào viên bán trên đường, dao trì đại điện chuyện tình cũng đã bị biến thành vài cái phiên bản sinh động như thật địa truyền khắp cả thiên đình, mà ngay cả Ngọc Đế Lăng Tiêu Bảo Điện cũng không ngoại lệ.

Nghe được tin tức này thời điểm, Ngọc Đế cả có chút dở khóc dở cười: "Cái này Tây Vương Mẫu, ngày bình thường cũng là tác uy tác phúc quen, trụ không nghĩ tới chính mình một ngày kia hội đá trúng thiết bản trên? Cái này yêu hầu thượng thiên ngày đầu tiên liền dám ở Lăng Tiêu Bảo Điện cao hơn thanh quát mắng, như thế nào là chịu đơn giản bị áp? Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi, cùng hấn chơi 'Hoành', đây còn không phải là không có việc gì tìm việc sao?"

"Cái này, vương mẫu nương nương sợ là năm mơ cũng phải nhớ thương trước này yêu hầu."

"Như vậy cũng tốt." Ngọc Đế hừ cười nói: "Yêu hầu chuyện tình, bản tặc không thể kéo dài được nữa, nếu là Tây Vương Mẫu không đem hết toàn lực, trăm còn phải nhiều thao phần tâm."

Cái này kế tiếp, cũng chỉ cần ngồi ở đây Lăng Tiêu Bảo Điện lí xem bọn hấn trình diễn trò hay. Ngọc Đế ung dung địa nghĩ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ cảm tạ, hôm nay phát đơn : Sau thoáng cái tặc bưu hấn! ! !

Tối nay lại ngoài ra chương một, con ba ba lặn xuống nước mã tặc.

Tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng, gì đều cầu... Trọng điểm là cầu vé tháng! Làm phiền mọi người, con ba ba vừa mới tại bảng vé tháng trên cùng khoai tây chụp ảnh chung. Ken két két, cái này đồ phải bảo lưu lại đảm đương qq biểu lộ, chuẩn bị trang bức chi dùng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 368: : Vô Lại Đến Cực Điểm

Ngày đó mộ buông xuống, lão đảo treo trên bầu trời hạm mới quy nhanh chóng lái vào cây bàn đào viên tiêu cảng. <

Hầu tử cùng Phong Linh sóng vai đứng ở boong thuyền nhìn xa vô biên vô hạn biển hoa.

Một hồi gió nhẹ lướt qua, mang theo phát ra màu hồng phấn ánh huỳnh quang ba đào, một mảnh hắc ám trung, phối hợp ngày đó đình cảnh đêm, làm cho người ta một loại tựa như ảo mộng lỗi ngạc cảm giác.

"Xếp thành hàng ——!"

Một tiếng gào rú theo cao cao dây kéo trên cầu thuyền đến.

Trên bến tàu, suốt một cái quân trận thiên binh sớm đã tập kết xong, nguyên một đám nặng nề mà gõ ngực giáp, la lên nói: "Cung nghênh tư viên đại nhân ——!"

Một phương hướng khác trên, mười mấy tên văn lại mang theo mấy trăm danh tiên nô cũng nhất tề chấp tay: "Cung nghênh tư viên đại nhân!"

Thấy thế, hầu tử hơi ngửa đầu, nghiêng nhìn coi tựa đứng tại chính mình bên cạnh hai người, giống như cười mà không phải cười mà hỏi thăm: "Vừa công đạo xuống dưới?"

Nghe vậy, hai người kia lập tức lại là bỗng nhiên lau mồ hôi.

Chu Ti Uyển vội hỏi: "Làm cho đại nhân chê cười, cái này... Đây đều là đại gia hỏa ý tứ, nơi đó dùng công đạo a? Nhé? Đại nhân uy danh ai không biết, ai không hiểu?"

"Đúng đúng! Đây là đoàn người ý tứ! Ha ha ha ha." Trương vườn trường bề bộn phụ họa nói.

"Không sai, ta rất yêu mến." Hầu tử nhẹ gật đầu, một cước trên háng vừa mới buông dây kéo kiêu.

Hai người lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Mang theo mọi người, hầu tử một nhóm chậm rãi đi qua dây kéo kiêu. Ngày đó binh cùng vẫn lại đầu mục lúc này đều đón chào, chỉ là còn chưa mở miệng liền bị nhảy lên đến phía trước tới Chu Ti Uyển xua đuổi mở ra.

Hắn khom người chấp tay nói: "Đại nhân mới tới, khiến cho ty chức đến dẫn đường a."

"Đi, tụi ngươi tới dẫn đường a." Hầu tử thuận miệng nói.

Tại đây một đám lớn nhân mã tùm tùm hạ. Hầu tử chậm rãi đi qua nhỏ hẹp bên tàu khu. Xuyên việt bố có pháp trận phòng ngự cao ngất rào chắn tiến vào cây bàn đào viên.

Đọc theo con đường này. Lộ vẻ đào hương hoa, lại thêm cho đã mắt hồng nhạt ánh huỳnh quang, này cảnh sắc tựa giống như dẫn theo đèn lồng hành tẩu tại trong bức họa cuộn tròn vậy.

"Đại nhân." Chu Ti Uyển cung trước thân thể đi ở hầu tử bên cạnh phía trước thấp giọng nói: "Đại gia hỏa cũng đã cho đại nhân bị hạ yến hội, đón gió tây trần, thì ở phía trước."

"A? Của ta bảo lưu dấu gốc của ấn triện đều đã tới chưa?"

Chu Ti Uyển vội vàng hướng một bên vẫn lại nhìn thoáng qua, xoay đầu lại thấp giọng nói: "Bảo lưu dấu gốc của ấn triện đã đến. Chỉ là... Thuyền của chúng ta hạm vừa rồi ra chút ít vấn đề, đi chậm rãi, hiện tại này sứ giả cũng đã trở về. Chỉ đem bảo lưu dấu gốc của ấn triện giữ lại."

"Đã như vậy, ta phải trước tiếp bảo lưu dấu gốc của ấn triện."

"Cái này..." Chu Ti Uyển cười xấu hổ cười, nói: "Đại nhân, sắc trời đã tối, giao tiếp công việc, còn là ngày mai lại mở a."

"Khó mà làm được." Hầu tử nhân nhạt liếc Chu Ti Uyển liếc, nói: "Vạn nhất chuyện này truyền đi, vu ta cá đái chức chi tội như thế nào cho phải?"

Lời nói đều nói đến nước này, Chu Ti Uyển cũng không tiện khuyên nhiều, chỉ phải thấp giọng nói một câu: "Đại nhân cần tại chức vụ. Quả thật chúng ta mẫu."

Nói đi, hướng một bên vẫn lại nhìn thoáng qua. Đây vẫn lại lúc này hiểu ý, thoát khỏi đội chạy chậm trước đi đầu.

...

Dao trì.

Thái Bạch Kim Tinh buông áp vào bên môi ngọc giản, nói khẽ: "Khởi bầm nương nương, này đầu khi đã đến cây bàn đào viên."

"Sau đó thì sao?" Vương mẫu lạnh lùng mà hỏi thăm.

Này thần sắc so với lúc trước, đã là hòa hoãn rất nhiều.

"Sau đó... Chu Ti Uyển thỉnh hấn ngồi vào vị trí dự tiệc, hấn không chịu, nói là sợ... Sợ 'Đãi chức' chi tội, không phải yếu giao tiếp xong rồi mới bằng lòng ngồi vào vị trí."

Vương mẫu sâu hít một hơi thật sâu, này tay không ngừng mà xoa nắn trước chiếc nhẫn, hồi lâu, hừ cười nói: "Cái này hầu tử, lại là đa nghi cực kỳ. Chỉ là tưởng tượng không khỏi nhiều lắm một điểm. Bản cung muốn bắt hấn, sao lại, há có thể dùng 'Đãi chức' bực này tiểu tội danh?"

...

Một lúc lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh lại buông xuống áp vào bên môi ngọc giản, thấp giọng nói: "Khởi bầm nương nương, này đầu khi đã tiếp bảo lưu dấu gốc của ấn triện, hiện tại... Hiện tại bắt đầu giao tiếp."

"Giao tiếp?" Vương mẫu không khỏi chau nổi lên lông mày: "Đã trở thế như vậy, hấn thật đúng là muốn tất cả giao tiếp công việc hôm nay sẽ làm thỏa rồi?"

"Xem tình hình, là như thế này."

"Cũng tốt." Vương mẫu ung dung nói: "Sớm một chút giao tiếp, trên nhâm, cũng tốt sớm một chút cảm hấn."

...

Lại qua hai canh giờ.

Đầu có chút dừng lại, chống trán tựa ở bàn thấp trên đang ngủ vương mẫu bỗng nhiên đánh thức, mịt mờ trung liên hỏi: "Này đầu khi thế nào? Giao tiếp tốt lắm không có?"

Thái Bạch Kim Tinh mấp máy môi, thấp giọng nói: "Hồi bẩm nương nương, hần... Hần còn đang xem sổ sách."

"Còn đang xem sổ sách?" Vương mẫu không khỏi chần chờ một chút, hỏi: "Cũng đã lâu, còn không có xem hết?"

"Còn không có xem hết." Thái Bạch Kim Tinh khom người nói: "Cái này mới nhìn đến thứ hai sách, hần nói thuở nhỏ chưa từng ra học đường, biết chữ không nhiều lắm, hiện tại... Chính làm cho cái kia gọi Phong Linh cung nữ lần lượt giáo."

"Lần lượt ... Giáo? Lúc này mới tập viết?" Vương mẫu khoe mắt không khỏi kéo ra.

...

Như thế, một ngày trôi qua.

Đến hầu tử thượng thiên thứ sáu mươi năm thiên thanh sáng sớm, Thái Bạch Kim Tinh đứng ở vương mẫu nương nương trước mặt bẩm: "Khởi bẩm nương nương, này hầu tử đã xem xong rồi tất cả sổ sách... Hiện tại... Hiện tại hần muốn bắt đầu vài quả đào."

"Vài quả đào?" Nghe vậy, vương mẫu hừ lạnh một tiếng nói: "Thật đúng là không rõ chi tiết a. Này quả đào cùng đào hoa tuy nhiều, nhưng đều linh lực đầy đủ, dùng này hầu tử tu vi, sợ thì ra là dùng thần thức quét quét qua chuyện tình. Một thời gian uống cạn chung trà đều không cần a."

Thái Bạch Kim Tinh ho khan hai tiếng, cẩn thận nói: "Ý tứ của hần là... Lần lượt vài."

"Lần lượt ... Vài?" Vương mẫu lập tức tròn mắt.

Này bàn trong vườn đào cây bàn đào cây có bao nhiêu? Quang cây tụ mấy ngàn cây, này cây bàn đào cùng đào hoa được có bao nhiêu?

Vương mẫu chậm rãi hai mắt nhắm lại, này sắc mặt đã là khó coi đến cực điểm, lại cũng chỉ có thể thở dài: "Cái này khế đếm, sợ lại là được một hai ngày đi..."

Thái Bạch Kim Tinh nuốt khô nhỏ nước miếng, dùng ống tay áo lau bả cái trán mồ hôi, thấp giọng nói: "Khởi bẩm nương nương, hấn đã vừa mới đếm tới một ngàn năm trăm cá, có thể... Có thể hấn công bố chính mình đi thần, vài sai rồi, cho nên hiện tại lại bắt đầu từ đầu vài."

Nói đi, Thái Bạch Kim Tinh thuận thực địa sau này dịch một bước.

Lập tức, vương mẫu thậm chí hơi ngửa ra sau, cặp kia mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Sau một lát, một tiếng điên cuồng tiếng rít thanh lập tức vang vọng dao trì. Này cung khuyết bên trong tiên nga khanh gia nguyên một đám không khỏi cả kinh.

"Cái này cái này cái này... Cái này đầu khi còn có hết hay không! Người! Thái Bạch Kim Tinh! Người nói ba ngày lại ba ngày! Hiện tại ngày thứ năm. Này hầu tử tại cây bàn đào viên còn qua hảo hảo. Liên nhiệm đều không trên! Người lại là nói nói người có diệu kế gì! Người lại là nói nói a ——!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một cái nền đã hướng Thái Bạch Kim Tinh trước mặt bay tới.

...

Mười ngày sau, Linh Tiêu Bảo Điện trong ngự thư phòng, Ngọc Đế mặt không biểu tình mà ngồi yên trước, đóng chặt lại hai mắt thờ dài, nói: "Hắn quả đào tốt cục vài xong rồi?"

"Khởi bầm bệ hạ." Quyền Liêm do dự mà nói ra: "Quả đào, vài xong rồi."

Ngọc Đế chậm rãi giương đôi mắt nói: "Nói đi, hắn hiện tại lại muốn làm gì? Tiếp theo vài đào hoa sao?"

"Vài đào hoa ngược lại là không có. Hắn cũng nói phải kể tới, nhưng này cá sau đó, hiện tại hắn nghĩ... Hắn nghĩ tra sổ sách gốc."

"Sổ sách gốc?" Ngọc Đế lập tức kinh ngạc đi.

Sổ sách gốc là gì? Sổ sách gốc chính là thiết thực bản ghi chép mỗi một thân cây mỗi một đóa hoa lúc nào nở hoa, lúc nào kết quả gì đó. Ngàn vạn năm, cái này chồng chất đứng lên sơn đồng dạng cao gì đó... Hắn yếu lần lượt quả đào so với?

Ngọc Đế một chương đập tại chính mình trên ót, cắn chặt nói: "Trẫm đã hiểu. Hắn là sao có thể kéo dài thời gian làm sao tới làm sao tới a! Cái này con khi! Quả nhiên là vô lại đến cực điểm! Vô lại đến cực điểm!"

Nói đi, một quyền nặng nề nện ở long trên bàn.

Quyền Liêm cả kinh vội vàng cúi đầu.

Giờ này khắc này, Ngọc Đế cho là thật có một loại cấp hỏa công tâm cảm giác.

Đương Ngọc Đế lâu như vậy, hắn vẫn thật là chưa từng gặp được qua như vậy vô lại cấp dưới, rõ ràng lợi dụng thiên đình quy củ cùng chính

mình chơi nổi lên không giải thích được du hí.

Có thể dù vậy. Hấn lại có thể thế nào? Chẳng lẽ làm cho hấn hạ chỉ làm cho này đầu khi nhảy qua hết thầy trình tự trực tiếp tiếp nhận sao?

Nếu thật như thế, sau này đã xảy ra chuyện gì. Này đầu khi cũng lớn có thể toàn bộ lại đến một phần đó trên thánh chỉ đi. Kể từ đó, chẳng phải là nghĩ đẩy hấn nhập hổ lửa đẩy không thành, kết quả trả lại cho hấn đưa đạo hộ thân phù?

Trầm ngâm nửa ngày, Ngọc Đế cắn răng thấp giọng hỏi: "Dao trì? Vương mẫu bên kia có cái gì động tác không có? Chẳng lẽ nàng cứ như vậy bỏ mặc hầu tử tiếp tục lăn qua lăn lại xuống dưới. Vài hết quả đào tra sổ sách gốc, tra hết sổ sách gốc vài đào hoa, vạn nhất toàn bộ qua một lần, đầu khi còn nói muốn lần nữa kiểm nghiệm? Hành hạ như thế xuống dưới, đừng nói một năm nửa năm, cho dù cho hấn ba năm năm cũng không nhất định lăn qua lăn lại cho hết!"

Quyển Liêm do dự mà nói ra: "Này hầu tử đến nay liền giao tiếp đều không giao tiếp xong, vương mẫu nương nương bên kia thì như thế nào khả năng bắt được đến hấn tay cầm? Không có đem chuỗi, tự nhiên cũng chưa nói tới cái gì động tác. Bất quá..."

"Bất quá cái gì?" Ngọc Đế giương mắt hỏi.

"Khởi bẩm bệ hạ, bất quá, mấy ngày nay tất cả quân đều khai triển diễn luyện, địa điểm nhiều tuyển định tại dao trì vùng."

"Tuyển định tại dao trì vùng?" Ngọc Đế lập tức cảm giác đau cả đầu, cái này vậy là cái gì nát sự? Hấn cắn răng nói: "Bọn họ chạy đến dao trì phụ cận làm gì? Người nào làm cho bọn hấn đi? Đến tầng thứ chín luyện binh, lại cũng có không trước đó trên tấu đạo lý?"

"Tham dự tất cả quân đều có, phần lớn là tiểu đội nhân mã. Cố gắng là quy mô quá nhỏ quan hệ, cho nên đều không trên tấu. Nhưng cái này bảy binh tám gom góp địa tụ tập lại, cũng có mười vạn chi chúng."

"Đến tột cùng cụ thể là chuyện gì xảy ra, đã điều tra xong không có?!"

Quyển Liêm vội vàng cúi đầu nói: "Hồi bẩm bệ hạ, cụ thể... Còn không có tra rõ ràng. Bất quá, suy đoán là Thái Bạch Kim Tinh gây nên. Vương mẫu nương nương e ngại này đầu khí vũ lực, muốn triệu tập binh lực bảo vệ dao trì, có thể đình đầu vừa rồi không có binh quyền, cho nên..."

"Cho nên hãy thu mua tất cả quân tiểu tướng, làm cho bọn hấn bắt tay đầu binh lực đều lôi ra đến chạy đến dao trì phụ cận thao luyện?"

"Nên... Nên là như thế."

Ngọc Đế sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Mảnh tra! Việc này có thể lớn có thể nhỏ, cho trăm tra cẩn thận!"

"Dạ!"

"Còn có!" Ngọc Đế chỉ vào Quyển Liêm quát mắng nói: "Người nhanh cho trăm nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp phá này đầu khí tiện chiêu! Không thể tưởng được, tự đi hỏi Thiên Phụ, hấn không phải có nghiêm chỉnh cá tham mưu đoàn sao? Đều cho trăm hảo hảo ngẫm lại! Trăm cũng không tin chơi bất quá cái này yêu hầu!"

"Dạ... Dạ." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: O o, cuối cùng đuổi tại 12h trước đôi mới! Hoàn thành nhiệm vụ!
Ken kết kết.

Tiếp theo cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử gặt lia
lia kích cũng cầu, các loại cầu!

Hiện tại cũng đã vọt tới hơn tám mươi danh, mọi người đình đầu có giữ
gốc vé tháng đều đừng giữ lại a, hai ngày này gấp đôi vé tháng, tận dụng
thời cơ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 369: : Bại Lộ

Đen kịt một mảnh trong thế giới, một vị thanh mặt quý sai ngự phong phi hành trước, chậm rãi thấp xuống phi hành độ cao. :3w.

Tại dưới thân thể của hắn, là thành phiến rừng cây, này trong rừng điểm điểm ánh sáng nhạt lập loè, làm cho người ta cảm giác tựa thật giống phi hành tại thiên trong sông vậy.

Hồi lâu, hắn thoáng lơ lửng thân thể, hướng phía bốn phía nhìn chung quanh một phen, cúi đầu hạ xuống đến một mảnh trên cỏ.

"Tam thánh mẫu? Tam thánh mẫu?" Hắn tận lực hạ giọng la lên trước.

"Ở chỗ này." Dương Thiên theo cự nham sau nhô đầu ra.

Nàng hướng phía trốn ở sau người Bạch Cáp tinh nhẹ gật đầu, độc thân đi ra.

Này thanh mặt quý sai rón ra rón rén mà hướng nàng chạy tới, đang muốn mở miệng, Dương Thiên đã theo trong tay áo móc ra một cái khéo léo bát quái đưa tới, nói: "Vật vả tặng sai dịch. Trong chỗ này có ba mươi lăm đạo hồn phách, trong đó sáu đạo chết trận, hai mươi chín đạo là tiêu tan mất hết."

Này quý sai miệng hơi trưng trưng, không có thân thủ đi đón.

"Làm sao vậy?" Dương Thiên lấy lại bình tĩnh hỏi.

"Tam thánh mẫu... Sau này, tiểu nhân chỉ sợ không có biện pháp lại..."

"Xin lỗi, Dương Thiên thiếu chút nữa đem cái này đã quên." Dương Thiên cười cười, vội vàng theo trong tay áo móc ra một ít túi kim tinh đút quá khứ.

Quý sai thân thủ đem kim tinh lại đây trở về, lau bả mồ hôi, thấp giọng nói: "Không phải kim tinh vấn đề. Tiểu nhân sợ dĩ một mực... Chính là cảm động và nhớ nhung nhị gia ân đức. Tuy nói giúp tam thánh mẫu ngài chiếu cố cũng là lấy tiền làm việc. Nhưng, như chỉ là vì kim tinh, tiểu nhân thân là nhất đẳng quý sai đại khả không cần như thế."

"Đó là cái gì vấn đề?" Dương Thiên hỏi.

Thanh mặt quý sai nuốt nhỏ nước miếng, lại là nhìn chung quanh một phen, mới nhỏ giọng nói: "Tam thánh mẫu. Tiểu nhân cũng là vừa biết đến... Thiên đình người đến. Cũng đã tra xét hồi lâu. Truy tra chính là Hoa Quả Sơn vụng trộm đưa vào địa phủ hồn phách. Hiện tại cũng nhanh tra được tiểu nhân trên người a."

Dương Thiên không khỏi tại chỗ sửng sò: "Thiên đình cũng đã tra được địa phủ đến đây?"

Nàng nghĩ tới thiên đình hội theo hầu tử trên người ra tay, vì vậy nàng nắm Bà La Tăng yết đế cáo tri hầu tử đường chạy trốn. Cũng nghĩ qua thiên đình hội theo Hoa Quả Sơn bản thân ra tay, cho nên mỗi lần phóng ra an bài nàng đều phá lệ cẩn thận. Nhưng nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới thiên đình lại lựa chọn tại đây người chết hồn phách trên làm văn...

"Tam thánh mẫu ngài yên tâm. Những kia dù sao cũng là thiên đình thiên tướng, cũng chưa quen thuộc địa phủ quy tắc, tiểu nhân chỉ cần hoa chút ít kim tinh chuẩn bị là được hồ lộng qua. Có thể như cứ thế mãi, sợ

không chỉ hội hại tiểu nhân, còn có thể tai họa những kia tổng tới hồn phách, càng sẽ liên lụy tam thánh mẫu còn có nhị gia a. Cho nên..."

Dương Thiên nhíu chặt trước mi nghĩ nghĩ. Dem bát quái thu vào trong tay áo, lại đem kim tinh lần nữa nhét vào thanh mặt quỷ sai trong tay, nói: "Nơi này không nhiều lắm, ngươi trước cầm. Ngươi chuẩn bị cao thấp cũng cần không ít, quay đầu lại ta cho ngươi thêm tổng chút ít. Chuyện này, cũng không thể bảo ngươi thiệt thòi."

"Đừng!" Này quỷ sai lại đem kim tinh dứt trở về, mím môi nói: "Đây là tiểu nhân một lần cuối cùng đi ra gặp ngài, thì đặc biệt đi ra thông tri tam thánh mẫu ngài một tiếng, sau này cái khác quỷ sai ngài cũng đừng, thiên đình đối Hoa Quả Sơn chuyện tình tra được ngay. Không ai dám tiếp nhận. Chính là chân tiếp tay, cũng chậm sớm gặp chuyện không may."

"A ha ha ha ha. Không có ý tứ, cũng đã đã xảy ra chuyện!"

Đang lúc này, từng tiếng quát từ đằng xa truyền đến.

Trong lòng hai người cả kinh, vội vàng mọi nơi nhìn quanh, Dương Thiên tay càng là cũng đã đè xuống bên hông bội kiếm.

Chỉ thấy sáu đạo bạch quang chợt lóe lên, phân rơi bốn phía sáu cái đốt, thoáng hiện sáu vị mặc kim sắc khải giáp thiên tướng.

"Ha ha ha ha, ta nói là ai to gan như vậy, dám giúp Hoa Quả Sơn kia bang yêu nghiệt. Nguyên lai là Hoa Sơn thánh mẫu a." Này cầm đầu thiên tướng tiện tay lộ ra một mặt kim sắc lệnh bài, quát lên: "Ta chính là ngự trước ngũ phẩm thiên tướng phục tại khung, nay phụng bệ hạ thánh chỉ giám sát âm phủ. Bọn ngươi hai người cấu kết yêu vật, tư tương thụ thụ, làm loạn âm phủ! Còn không mau mau thúc thủ chịu trói?"

Một chuyến này sáu cái thiên tướng lí, lại có hai vị kim tiên, dư giả đều là tán tiên tu vi!

Gặp tình hình này, thanh mặt quỷ sai đã là sợ tới mức thủ cước như nhũn ra, ngồi liệt trên mặt đất. Dương Thiên lại là trực tiếp lộ ra bội kiếm, té ra Bảo Liên Đăng, bày làm ra một bộ nghênh chiến tư thái, phản quát lên: "Nghĩ bắt ta, vậy thử xem a!"

"Chính là luyện thần cảnh, không biết trời cao đất rộng!" Này cầm đầu thiên tướng phục tại khung hừ lạnh một tiếng, cũng không cần phải nhiều lời nữa, thẳng hướng tả hữu khoát tay nói: "Muốn sống!"

"Dạ!"

Theo ra lệnh một tiếng, sáu gã thiên tướng đã theo tất cả cái phương vị đánh về phía hai người.

Này cầm đầu thiên tướng phục tại khung duỗi giơ tay lên, một đạo linh quang bắn ra, trong nháy mắt liền đem thanh mặt quỷ sai hồn phách đánh cá bán tán. Còn lại năm người tắc bay thẳng hướng Dương Thiên.

Những này, đều là Ngọc Đế thân binh a.

Lấy một địch năm, hơn nữa mỗi người tu vi đều cao với mình, chính là Dương Thiên lại nghịch thiên, cũng là hữu tâm vô lực.

Giờ này khắc này, một khi chiến bại bị bắt, nghênh đón Dương Thiên đem không chỉ là một cái sống không bằng chết kết cục, còn sẽ liên lụy hãm sâu thiên đình hầu tử cùng với Hoa Quả Sơn, thậm chí khả năng liên lụy Quán Giang Khẩu.

Chỉ mảnh treo chuông thời khắc, Dương Thiên trường kiếm trong tay giương lên, lại không là chỉ hướng thiên tướng, mà là ngang cổ họng của

mình!

Một ít chúng thiên tướng đều là cả kinh.

Đang lúc này, một tiếng Ung gáy từ trên cao truyền đến.

Không đợi này thiên tướng kịp phản ứng, một đạo kim quang đã ở Dương Thiên trước người thoáng hiện.

Người tới một tay đánh rớt Dương Thiên trường kiếm trong tay, một tay chấp tam tiên lưỡng nhận đao chỉ hướng chúng thiên tướng.

Trông thấy này khuyết đình xử con mắt thứ ba, một đám thiên tướng đều là quá sợ hãi, cũng đã thu không ngừng thế lao thẳng tới mà đi.

Không có bất kỳ ngôn ngữ, chích một cái chớp mắt, này tam tiên lưỡng nhận đao hóa thành đạo đạo ảo ảnh, cường công mà đến năm vị thiên tướng trong khoảnh khắc bị đánh bay ra ngoài, nguyên một đám mất đi ý thức.

Về phần này cuối cùng một vị, này cầm đầu phục tại khung...

Tự tại Dương Tiễn ra tay đồng thời, hắn đã bị một đạo hắc quang bỏ nhào vào trên mặt đất, đợi hắn hoãn quá thần lai, một tấm miệng to như chậu máu đã tại chính mình mũi đi phía trước không đủ ba tấc địa phương hơi giương, nước bọt theo sắc nhọn hàm răng nhỏ.

Từng tiếng găm nhẹ lọt vào tai, này thiên tướng đã là động cũng không dám động. Hơi có sai lầm, hắn không chút nào hoài nghi Hao Thiên khuyến sẽ làm hắn đầu thân chỗ khác biệt.

Dương Thiên ngờ ngác nhìn gần như hồn phi phách tán thanh mặt quý sai, trong nháy mắt, tất cả lực lượng đều phảng phất bị kéo ra vậy, ngời liệt trên mặt đất.

Nước mắt từng giọt đọa theo khóe mắt chảy xuống.

Này thiên tướng run nhè nhẹ trước quay đầu đi xem Dương Tiễn, cổ lầy dững khí gằm nhẹ nói: "Nhị Lang Thần, ngươi muốn tạo phản sao?"

Cũng không nhìn Dương Thiên. Cũng không nhìn này thanh mặt quý sai. Cũng không nói nhiều. Dương Tiễn từng bước một hướng này thiên tướng đi tới, đưa tay bay qua tam tiên lưỡng nhận đao dùng chuôi đao nặng nề nện tại trên mũ giáp, thẳng đưa hấn kích hôn mê bất tỉnh.

Thật vất vả hoãn quá thân lai Dương Thiên bùm lầy ngực sâu hít một hơi thật sâu, nhặt lên bội kiếm của mình từng bước một hướng này thiên tướng đi tới, nhắm ngay thiên tướng yết hầu giơ tay chém xuống!

"Thương ——!"

Một tiếng chói tai tiếng vang, Dương Thiên kiếm bị trực tiếp đánh bay đi ra ngoài.

"Ngươi muốn làm gì?" Dương Tiễn lạnh giọng hỏi.

"Những người này, không thể nhường bọn họ còn sống." Dương Thiên nhíu chặt trước mi liếc Dương Tiễn liếc, nói: "Nếu như bọn họ còn sống. Liền sẽ chỉ chứng ngươi."

"Này cũng không phải do ngươi tới giết. Bọn họ là Ngọc Đế thân binh, chết tại địa phủ, nhất định sẽ tra rõ. Ngươi động tay, sinh tử sổ ghi chép trên sẽ có bản ghi chép, đến lúc đó chạy đều chạy không thoát. Tự nghĩ như vậy cùng ngày đình tội phạm truy nã sao?"

Nói, Dương Tiễn duỗi giơ tay lên, đem bên trong một vị thiên tướng bội kiếm hút vào bàn tay, lại là hát lên, này bội kiếm hóa thành một đạo ngân quang trong nháy mắt xuyên thủng cự nham.

Cự nham sau, Bạch Cáp tinh cả cứng lại rồi.

Này xuyên thấu nham thạch bội kiếm tụt đỉnh tại cự ly mặt nàng gò má bất quá ba tấc địa phương. Hơi rung động.

"Ngươi tới." Dương Tiễn lạnh lùng nói.

...

Mãn thiên tinh đấu cùng nguyệt tranh nhau phát sáng.

Giữa đồng trống, đồng lửa xèo xèo địa thiêu đốt lên. Dương Tiễn thỉnh thoảng dùng thật dài nhánh cây lay động, quấy lên điếm châm lửa tinh.

Khi hấn bên cạnh bên cạnh, Dương Thiên ôm đầu gối ngo ngác địa ngồi.

Hồi lâu, Dương Thiên thấp giọng nói: "Tăng sai dịch chuyện tình..."

"Ta sẽ xử lý tốt." Dương Tiễn trực tiếp đáp.

Dương Thiên trầm mặc.

Lại là ngốc ngồi yên hồi lâu, nàng thấp giọng nói: "Nếu như không là vì ta, hấn sẽ không biến thành như vậy, cho nên..."

"Bởi vì ngươi nhiều người đi." Dương Tiễn mặt không biểu tình mà nói ra: "Ta nghe nói ngươi còn lợi dụng Bà La Tăng yết đế quan hệ cho này hầu tử tổng kim tinh, ngươi nghĩ kỹ sự việc đã bại lộ làm như thế nào bảo vệ Bà La Tăng yết đế sao?"

Dương Thiên nhíu lại mi, cắn chặt môi trợn mắt trừng hướng Dương Tiễn, trong lúc nhất thời lại tìm không thấy cãi lại ngôn ngữ.

Dương Tiễn nhìn chăm chú này đống lửa chông chát, sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Ta tới hỏi ngươi, này hầu tử, cùng ngươi đến tột cùng là quan hệ như thế nào?"

"Vị hôn phu. Nếu không tin, ngươi tùy tiện bắt chích Hoa Quả Sơn yêu quái hỏi một chút." Dương Thiên cắn răng, ngược lại chăm chăm vào đống lửa, cười lạnh nói: "Như thế nào, ngươi có phải hay không cũng phải đem ta tượng mẫu thân như vậy đặt ở cái đó tòa sơn hạ hảo dư thiên đình có một công đạo?"

"Vị hôn phu?" Dương Tiễn khước miệng hơi giờ lên, thở dài: "Tại nguyệt trên cây liên hoa đều không có vị hôn phu, còn quả nhiên là chưa bao giờ thấy qua a."

"Ngươi đi thăm dò qua nguyệt cây rồi?" Dương Thiên thoáng cái mặt đỏ lên.

"Ngươi có thể để cho người vụng trộm giúp này hầu tử, ta thì không thể làm cho người ta vụng trộm tra nguyệt cây?" Dương Tiễn quay đầu lại nhìn Dương Thiên liếc, nói: "Có lẽ ngươi đối với người ta hữu tình a, người ta đối với ngươi có thể không nhất định cố ý. Nghe nói, này hầu tử tại thiên đình còn lao thẳng đến tu Bồ Đề tổ sư được kêu là Phong Linh đồ tôn mang theo trên người, che chở có gia."

Dương Thiên như trước nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào đống lửa, này khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng.

Giờ này khắc này, nàng không khỏi ở trong lòng mắng hầu tử một trăm lần. Nếu là để nằm ngang giờ cũng thì thôi, nàng đương nhiên biết rõ hầu tử cùng Phong Linh trong lúc đó không sẽ có gì đặc thù quan hệ, tối thiểu nhất hiện giai đoạn không hội có quan hệ gì.

Chính là, những lời này đi qua ca ca của mình trong miệng nói ra...

Nàng này lông mày đều nhăn nhanh có thể vặn ra nước dãi, một đôi tay không tự giác địa kéo trước bên chân cỏ.

"Đi a, ngươi không nói coi như xong. Dù sao chuyện của ngươi, ta đây đương ca ca cũng không cần biết." Gặp Dương Thiên giữ im lặng, Dương Tiễn chậm rãi đứng lên, móc ra một mảnh ngọc giản đã đánh qua, nói khê: "Từ nay về sau đã xảy ra chuyện gì, đừng nóng vội trước đem kiếm hướng trên cổ của mình định. Vạn đại sự cũng có thể có thể sẽ có chuyện cơ. Thật sự không được, hô ta một tiếng."

Nói hấn xoay người liền muốn đi, lại lại tựa hồ nhớ ra cái gì đó, quay đầu nói: "Còn có, mấy ngày nữa là mẫu thân ngày giỗ. Nếu là có thể, về trước Quán Giang Khẩu một lần. Ta nghĩ phụ thân cùng mẫu thân cũng không muốn nhìn thấy con cái của mình mỗi năm đều tách ra tế bái a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay nghiêng đầu đau phạm vào, xuống dưới thật sự chịu không được đi ngủ một chút, kết quả còn là không được việc... Gia tộc di truyền, hãm hại.

Hôm nay chương thứ nhất, con ba ba lặn xuống mã tự, tranh thủ 12h trước chương sau. Mọi người đặt khen thưởng vé tháng không thể ngừng a a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 370: : Tách Ra Xử Lý

Một hồi vi gió thổi qua, giảm thấp xuống cỏ dại.

Nhìn chăm chú Dương Thiên, Dương Tiễn sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Như thế nào? Tới trước Quán Giang Khẩu đến, cùng ta cùng lúc xuất phát đi đào sơn, có thể chứ?"

Dương Thiên chậm rãi cúi đầu, do dự hồi lâu, nói: "Hắn, này hầu tử thiếu nợ ta một cái hứa hẹn. Đây chính là ta hiện tại cùng quan hệ của hắn."

"Hắn thiếu nợ ngươi một cái hứa hẹn? Cái gì hứa hẹn?"

"Ta giúp hắn đột phá tu vi, hắn tắc phải đáp ứng ta một chuyện, vô luận chuyện này là cái gì. Đây là ta cùng hắn trong lúc đó hiệp nghị. Ngay từ đầu ta là như vậy đưa ra, về sau... Về sau đạt thành chính là hắn hộ ta chu toàn. Lại sau hắn nói khôi phục ngay từ đầu điều kiện, hắn hội đáp ứng ta một chuyện..." Nói xong lời cuối cùng, Dương Thiên cúi đầu dựa vào tại đầu gối của mình trên, tóc dài như như thác nước bỏ ra, che đậy mặt của nàng, cứ như vậy trầm mặc.

"Ta không có nghe hiểu." Dương Tiễn nhíu lại lông mày hỏi: "Vậy bây giờ hiệp nghị của các ngươi đến tột cùng là 'Hộ ngươi chu toàn' còn là 'Đáp ứng ngươi một chuyện'?"

"Ta cũng không biết. Có lẽ... Hai người đều có a."

"Hắn có khả năng hội đáp ứng người một kiện...'Vô luận chuyện gì' sao? Đây chính là là động mãi mãi không đáy điều kiện a."

"Ta không biết..."

"Hắn hiện tại nên xem như tu vi cũng đã đột phá a, đã như vậy, người nên làm cũng đã làm được, vì cái gì còn ở lại Hoa Quả Sơn?"

"..."

Không có trả lời.

Trong bóng đêm, Dương Thiên cúi đầu, ngơ ngác địa ngồi, trong ánh mắt mang theo sợi sợi mê mang.

Giờ này khắc này, có lẽ, mà ngay cả Dương Thiên mình cũng phân không rõ nàng cùng hầu tử trong lúc đó hiệp nghị đến tột cùng ở vào cái dạng gì trạng thái a.

Dưới mắt tình huống thật sự còn có thể dùng một phần "Hiệp nghị" đến khái quát sao?

Dương Thiên nói không rõ, cũng không muốn đi nói.

Lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Dương Thiên, Dương Tiễn thấp giọng nói: "Tốt lắm. Ta không hỏi. Chú ý an toàn. Giúp Hoa Quả Sơn có thể. Nhưng đừng đem mình cũng góp đi vào."

Nói đi. Xoay người hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt biến mất không trung.

Dương Thiên theo trong tay áo móc ra "Liên độc", nương nguyệt quang tinh tế địa xem.

Này phía trên, tràn đầy đều là hầu tử khoe khoang "Chiến tích" lí do thoái thác, hấn cũng đã đùa giỡn hết vô lại, làm cho vương mẫu giờ chôn.

Nhìn xem, Dương Thiên không khỏi si ngốc địa nở nụ cười.

Nếu như lúc này nói cho hấn biết mang đến địa phủ hồn phách đã xảy ra chuyện... Sẽ như thế nào ?

Nàng đưa tay do dự hồi lâu, cuối cùng lại chỉ viết xuống: "Thế gian thiên hà thủy quân buộc chặt. Sợ có dị động, tại thiên đình cần phải mọi sự chú ý."

Hoang đã lí đêm, trời hàn đất đông.

Thu hồi "Liên độc", nàng đem thân thể hương đồng lửa chông chất nhích lại gần, sưởi ấm.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, nàng đã từng cùng ca ca của mình cùng một chỗ lưu lạc hoang dã.

Thời điểm đó bọn họ còn nhỏ, một lòng chỉ nghĩ sống sót, nghĩ giải cứu mẫu thân.

Thời điểm đó bọn họ, hai bàn tay trắng, lại sống nương tựa lẫn nhau.

Rất nhiều rất nhiều năm qua đi. Giải cứu, biến thành báo thù. Hai người kiên trì. Cũng trở thành một người thủ vững, sớm đã phân không rõ đúng sai...

"Nếu như 'Hấn' cũng có thể tại bên người thì tốt rồi."

Nghĩ, nàng không khỏi đỏ mắt vành mắt.

...

Tầng thứ chín phía trên, cây bàn đào viên.

Chất đầy trúc giã trong phòng, hầu tử bắt chéo hai chân ngồi ở trước bàn đem trong tay trúc giã lật ra lại lật, nhìn hồi lâu, chỉ vào trên thẻ trúc một chữ nhú mày nói: "Cái chữ này không biết."

"Đại nhân, đây là 'Xách' chữ." Đứng ở bên cạnh Chu Ti Uyển bắt đắc dĩ nói: "Cái chữ này ngài vừa mới hỏi qua của ta."

"Đã vừa mới hỏi qua rồi?"

"Đã hỏi." Chu Ti Uyển thập phần xác định địa nhẹ gật đầu.

Hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau nửa ngày, hầu tử cầm trong tay trúc giã hướng trên bàn một quán, nói: "Ở nơi nào hỏi qua? Lấy ra ta xem xem."

Chu Ti Uyển triệt để hết chỗ nói rồi, lại cũng đành chịu, chỉ có thể xoay người đi trúc giã trong đồng trở mình nha trở mình, lật ra nửa ngày, cuối cùng đem theo lời này phần trúc giã tìm được, giao cho hầu tử, chỉ vào này phía trên chữ nói: "Đại nhân người xem, tại nơi này, cũng có 'Xách' chữ. Đây là ngài vừa mới từ đầu xem qua, ngài cũng hỏi qua ty chức cái này chữ là cái gì..."

Hầu tử híp mắt đem hai chữ tinh tế so với một phen, nói: "Hai chữ này ghi đến độ không giống với."

"Không cùng người ghi, bút tích như thế nào đồng dạng?"

"A!" Hầu tử bừng tỉnh đại ngộ nói: "Nguyên lai là không cùng người ghi nha? Ta nói như thế nào cùng một cái chữ viết được không giống với. Hắc, chuyện này cũng không thể trách ta đúng không? Người xem cái chữ này, rõ ràng cho thấy viết ngoáy. Các người xem khá tốt, ta đây người nửa mù

chữ, thấy thế nào không hiểu? Từ nay về sau bản ghi chép, đều cho ta ký đoan chính đến biết không?"

"Ty chức biết rằng." Chu Ti Uyên trên mặt cười theo, trong nội tâm cũng đã đem hầu tử tổ tông mười tám thay mặt mắng mấy lần.

Tự vài ngày như vậy, hầu tử đã đem cả cây bàn đào viên giảng co mấy lần, mà vẫn còn chỉ là một cái đơn giản giao tiếp.

Nếu là tầm thường chức quan giao tiếp, bắt quá là nhìn xem số cái, cầm bảo lưu dấu gốc của ấn triện xong việc. Có thể cái này hầu tử chéch không, hẳn muốn đến cẩn thận giao tiếp, còn mỹ kỳ danh viết: "Chăm chú làm việc" . Buộc chính mình đi theo làm tùy tùng địa phụng dưỡng, mà ngay cả đã bị hái được cây bàn đào, đến tốt cùng là ai ký tên, có người hay không viết thay đều không buông tha.

Đây quả thực là yếu hướng trong chết lẫn qua lẫn lại a.

Về phương diện khác, dao trì bên kia mật lệnh lại một đạo tiếp một đạo, tự thúc trước chính mình tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp làm cho cái này hầu tử hoàn thành giao tiếp.

Tự cái này hầu tử vô lại kính, mình có thể có gì biện pháp? Cho dù chân có biện pháp cũng không nhất định dám sử a. Dựa vào cái này hầu tử tính cách, không chừng đem chính mình dụ dỗ cùng nhau yêm đi.

Nghe nói, Thái Bạch Kim Tinh đã bị vương mẫu nương nương quan ở ngoài cửa liền gặp cũng không chịu thấy..

Nghĩ, Chu Ti Uyên không khỏi lau mồ hôi, cúi đầu tiếp tục cười lấy lòng.

Đảo mắt, đã đến hầu tử thượng thiên nhậm chức thứ tám mươi năm thiên.

Lúc này, cự ly hầu tử bắt đầu "Giao tiếp" cây bàn đảo viên tư viên chức đã quá khứ trôi qua hai mươi hai thiên, này "Giao tiếp" công tác cự ly hoàn thành như cũ là xa xa không hẹn.

Trong lúc này, thế gian Hoa Quả Sơn cùng thiên hà thủy quân trong lúc đó tự nhiên cũng đã va chạm qua vô số lần, mặc dù là tại thiên đình, chư vị cũng là không được sống yên ổn.

Trong chỗ này thăm nhất, đương vai Thái Bạch Kim Tinh cùng Quyển Liêm đại tướng.

Đôi hầu tử cái này kéo thời gian nát chiêu, Thái Bạch Kim Tinh là nửa điểm biện pháp không có. Tại vương mẫu nương nương chỗ đó thư của hấn dùng tự nhiên là phá sản, thỉnh thoảng còn có thể bị kéo qua đi mảng trên khe dừng . Càng không xong chính là hấn bảy bính tám gom góp rất dung làm ra báo cáo kết quả công tác "Mười vạn đại quân" ...

Này "Mười vạn đại quân" đều là đánh trúng thao luyện cờ hiệu tới. Cái này thao luyện có thể thao luyện bao lâu? Bất quá chính là ba năm ngày chuyện tình. Đỉnh thiên thì ra là mười ngày. Thời gian thoáng qua một cái. Tự nhiên đều được phản hồi nơi dừng chân.

Nguyên bản Thái Bạch Kim Tinh cũng hiểu được không có gì cái gọi là, dù sao hầu tử còn không có "Giao tiếp" xong, trở về trở về đi quá. Có thể vương mẫu nương nương không nghĩ như vậy. Chỉ cần mở mắt ra nhìn không thấy này đại quân, nàng đã cảm thấy trong nội tâm không ổn.

Kết quả là, Thái Bạch Kim Tinh lại đã trúng vai ngưng mảng, bảy bính tám gom góp địa càng làm "Mười vạn đại quân" cho kéo lại. Muốn biết

được trong tay hắn có thể là không có binh quyền, những kia tiểu tướng đại tướng sở dĩ chịu nghe hắn, nói trắng ra là đều là "Kim tinh" quấy phá. Thường xuyên qua lại. Hắn đã là tân lâm phá sản, khổ gọi liên tục...

Về phần này Quyển Liêm thiên tướng, tình huống cũng là cũng không khá hơn chút nào.

Đầu tiên là như thế nào ứng đối hầu tử nát chiêu vấn đề. Biện pháp, hắn tự nhiên là không có nghĩ ra được, thế gian thiên hà thủy quân mật tấu lại một phong tiếp một phong, kể từ đó Ngọc Đế tự nhiên là mỗi ngày đuổi theo Quyển Liêm hỏi.

Nguyên bản tự một kiện sự này khá tốt, đáng tiếc chính là cũng không lâu lắm, địa phủ tự truyền đến phái đi truy tra Hoa Quả Sơn hồn phách vấn đề thiên tướng mệnh vẫn tin tức, Ngọc Đế tức giận.

Khâm sai ngự sử đều không minh bạch địa làm cho người ta cho làm thịt, cái này còn phải rồi?

Việc này do Quyển Liêm tự tay xử lý. Xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn lại chỉ tra ra là một con nữ yêu gây nên. Về phần này chỉ có luyện thần cảnh nữ yêu đến tốt cùng là làm sao làm được, hiện tại núp ở chỗ nào, căn bản là nói không rõ. Tự tình huống này, Ngọc Đế làm sao có thể không giận lây sang hắn?

Đến hầu tử thượng thiên nhậm chức thứ tám mươi năm ngày sau giờ Ngọ, sự tình rốt cục có chuyển cơ.

Ngày đó, vào ngự thư phòng, Quyển Liêm đem một phần sổ con hai tay phụng đến Ngọc Đế long trên bàn.

Đang xem tấu chương Ngọc Đế nhàn nhạt liếc qua, hỏi: "Cái này là cái gì?"

"Khởi bầm bệ hạ, này âm tào địa phủ chuyện tình cũng đã chứng có vô cùng xác thực." Quyên Liêm cung kính nói.

"A? Đã đã tìm được này giết thiên tướng nữ yêu rồi?" Nói, Ngọc Đế thả ra trong tay sỏ con, lại duỗi thân tay đi lấy Quyên Liêm dâng sỏ con.

Quyên Liêm hơi do dự hạ xuống, chấp tay nói: "Bệ hạ, không phải này thiên tướng bị giết một chuyện. Thần chỉ chính là Hoa Quả Sơn vi phạm một chuyện."

Vi hơi dừng một chút, hấn nuốt nhỏ nước miếng, nói tiếp: "Những cái này cũng đã đầu thai Hoa Quả Sơn yêu quái, địa hồn bị rút lấy, thật sự cũng đã không đủ làm chứng. Chúng ta tổng cộng tìm được một trăm hai mươi chưa đầu thai hồn phách, kinh thâm vấn, có hai nguyện ý làm chứng chứng minh Hoa Quả Sơn yêu chúng cải trang thành thể gian rời rạc đã yêu, vi phạm hành hung. Đồng thời, cũng chứng minh những năm này thường xuyên cùng thiên hà thủy quân khởi xung đột, sát hại thiên binh thiên tướng vô số năm vị 'Đại yêu vương' : Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Mi Hầu vương, Ngục Nhung Vương, cái này năm cái xác thực sống nhờ Hoa Quả Sơn."

"A?" Ngọc Đế cười nhạt một tiếng: "Này cũng là tin tức tốt. Có miệng của bọn hấn cung, muốn vào tiêu diệt Hoa Quả Sơn cũng liền lý theo đây đủ."

"Còn có phần này." Quyên Liêm lại từ trong tay áo móc ra một cái khác phần sỏ con, hai tay đẩy tới, nói: "Đây là Hoa Quả Sơn chủ yếu yêu quái danh sách. Trong chuyện này phát hiện rất nhiều truy nã trên bảng tiếng tăm lừng lẫy đại yêu, kể cả Cửu Đầu Trùng, Vạn Thánh long vương, Vạn Thánh công chúa đợi. Còn có một tên là 'Dương Thiên', hư hư thực thực Hoa Sơn thánh mẫu nữ tử."

"Hur hur thực thực?" Ngọc Đế hai mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ.

"Chỉ là 'Hur hur thực thực' ... Cái này hai con yêu quái tại Hoa Quả Sơn thân phận hèn mọn, cũng không cơ hội tiếp xúc nàng kia. Cho nên, cũng không quá xác định." Nghĩ nghĩ, Quyển Liêm lại bổ sung nói: "Cố gắng chỉ là cùng tên thôi."

Dem này sờ con quán trên bàn, Ngọc Đế suy nghĩ nửa ngày, thấp giọng nói: "Dương Thiên, đến nay còn chưa tới Hoa Sơn đi nhậm chức sơn thần sao?"

"Khởi bẩm bệ hạ, Dương Thiên xác thực chưa đi nhậm chức. Nàng đã bái nhập tu Bồ Đề tổ sư môn hạ. Thần lúc trước cũng phái người đi dò hỏi qua, căn cứ tu Bồ Đề tổ sư ngồi xuống bát đệ tử... Căn cứ Dương Thiên mới bái vị kia sư phó Lăng Vân tử chỗ nói, nàng một mực theo hẩn tại quan nội tu đi. Cũng không biết là thật hay giả."

Ngọc Đế nhẹ vỗ về mặt bàn, suy nghĩ hồi lâu, nói: "Dương Thiên việc, vô luận là thật là giả, đều tạm thời không cần phải lộ ra. Nhưng chớ có tại đây đối phó Hoa Quả Sơn vào đầu ra không tất yếu đường rẽ mới tốt."

"Từ đầu đến cuối, mục đích của chúng ta cũng không phải là yêu hầu, mà là Hoa Quả Sơn. Hoa Quả Sơn mặc dù vi phạm, này yêu hầu dù sao đã ở thiên đình gây người hồi lâu, việc này sợ cũng kéo không đến trên người hẩn. Kể từ đó, chúng ta nhất định phải đem hai người tách ra xử lý. Đã chinh phạt Hoa Quả Sơn đắc tội chúng đã trọn, như vậy kế tiếp muốn phản trước làm. Cũng không biết này yêu hầu cùng Hoa Quả Sơn có hay không còn có liên hệ gì con đường, việc này tạm thời trước gạt yêu hầu, an phận làm việc, cần phải làm hẩn tại thiên đình an phận. Đẳng tiêu diệt Hoa Quả Sơn, lại quay đầu lại xử lý hẩn!"

"Đương nhiên, cũng muốn đề phòng hấn đột nhiên làm khó dễ." Vuốt vuốt râu dài, Ngọc Đế lược lược suy tư một phen, nói: "Lập tức truyền trẫm khẩu dụ, lệnh Nhị Thập Bát Tinh Túc đến cây bàn đào viên phụ cận đóng quân."

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Đầu tiên, cảm tạ thư hữu 140207103604111, yêu nhiều một lần đau nhức nhiều một lần, có lẽ một cư sĩ,, đau nhức không dụ dày đặc, thư hữu 120922235915445, thân la chi diễm, một đường hương bắc ~ hạo, ấm lạnh ổ chăn, lâu ni mã, uoguard, hàm trúc tụng chư vị thư hữu khen thưởng.

Sau đó chính là... Đẩy lấy nghiêng đầu đau thật vất vả hoàn thành hôm nay hai canh nhiệm vụ, kết quả trở về phát hiện hôm nay vé tháng chỉ có 20, đây là gấp đôi kết quả, trên thực tế chỉ có 10... Ngày hôm qua còn có tám mươi hai danh, hôm nay biến thành chín mươi hai... Mọi người nhìn tâm sao?

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu đề cử các loại cầu a a a a a a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 371: : Đâu Suất Cung Trong Đình Viện

Ngộ Giả đạo suy tính kế sách, kì thực giảng chính là các loại sự vật phát triển quy luật, miệt mài theo đuổi xuống dưới, kỳ thật chính là các loại kinh nghiệm tổng kết.

Đương loại kinh nghiệm này tổng kết đến trình độ nhất định sau, thường thường tự sẽ sinh ra cái khác đồng tây, gọi là trực giác.

Hiện tại trực giác nói cho hầu tử, tình huống có chút không đúng.

Tại hầu tử thượng thiên nhậm chức thứ tám mươi chín thiên, Ngọc Đế mời một lần đóng cửa ngự trước hội nghị.

Lần này hội nghị tham dự hội nghị giả chỉ có mười người, trong đó kể cả Thái Bạch Kim Tinh, Thác Tháp thiên vương Lý Tĩnh, thiên hà thủy quân thay mặt nguyên soái Thiên Phụ, Nhị Thập Bát Tinh Túc chi thủ giác mộc giao đẳng thiên đình một đám quyền thần đại tướng.

Bởi vì lần này hội nghị chích mời một lần, hơn nữa thời gian cực đoạn, qua đi cũng không từng mời dự họp mở rộng hội nghị, cũng chưa từng tại lâm triều nâng lên nâng hội nghị nội dung, cho nên cơ bản có thể kết luận hội nghị hết sức thuận lợi, nội dung nhất trí thông qua.

Ở đằng kia sau, tựa hồ hết thấy đều nổi lên biến hóa.

Đầu tiên là cây bàn đào viên những cái này bọn thuộc hạ không hề thức trước hầu tử giao tiếp. Ngay sau đó, Thái Bạch Kim Tinh cũng không có

giống như lúc trước như vậy thỉnh thoảng địa hướng cây bàn đào viên chạy. Về phần dao trì ngoài bảy binh tám gom góp "Mười vạn đại quân", càng là toàn bộ quay trở về nơi dừng chân... Vài ngày sau, Nhị Thập Bát Tinh Túc tập thể dời đến cây bàn đào viên phụ cận đóng quân.

Tuy nói bọn họ cũng không có mang theo tùy tùng, cũng không có quá độ tới gần cây bàn đào viên, nhưng hầu tử vẫn là có thể tinh tường địa cảm giác được cái này hai mươi tám cái tên tồn tại.

Các loại không tầm thường dấu hiệu đều ở nói cho hầu tử, đã xảy ra chuyện... Hơn nữa việc này không phải tại chính mình nơi này ra.

Này ở nơi nào ra?

Duy nhất đáp án, chỉ có thể là Hoa Quả Sơn.

Trừ phi bọn họ cũng đã đạt được chinh phạt Hoa Quả Sơn lý do, nếu không không có khả năng như vậy bỏ mặc hầu tử kéo dài thời gian.

Vì thế. Hầu tử phản phục xuyên thấu qua "Liên độc" hỏi thăm Dương Thiên thế gian tình huống. Cuối cùng lấy được hồi phục là: "Thiên quân động tác liên tiếp. Tìm cơ hội hạ phàm."

Nhìn xem này hồi phục, hầu tử tức thì liền ngây dại.

"Quả nhiên đã xảy ra chuyện..."

"Vì cái gì như vậy xác định?" Phong Linh hỏi.

"Bình thường mà nói, Dương Thiên còn có thể dặn dò ta chú ý làm việc, kéo dài thời gian. Nhưng lần này lại là trực tiếp muốn ta 'Tìm cơ hội hạ phàm'. Cái này nói rõ nàng cũng biết sự tình cũng đã kéo không nổi nữa. Thiên quân động tác liên tiếp..." Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu nói: "Bọn

họ động làm khi nào thì không tần rồi? Nhất định là xảy ra chuyện gì không chuyện tốt tình, Dương Thiên lại không có phương tiện nói cho ta biết, sợ ta người tại thiên đình, biết rằng sau... Kết quả là ngược lại hỏng rồi sự."

Nắm chặt "Liên độc", hầu tử hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Vậy ngươi không cùng Dương Thiên tử xác nhận thoáng cái rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

"Không hỏi. Nàng đã không nói. Hỏi, nên cũng sẽ không nói."

Phong Linh nháy mắt con ngươi ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng đề nghị nói: "Này, ta ngày mai sẽ đi Đâu Suất cung a."

Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Lúc này đây, song phương đều không có bất kỳ dài dòng.

Hai người, không có nội ứng ngoại hợp, căn bản tự không khả năng chạy ra Nam Thiên Môn. Tuy nói không tín nhiệm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể đem Phong Linh tạm thời phó thác cho Thái Thượng.

Không có chút nào trì hoãn, sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng, hầu tử tự chuẩn bị cho tốt tự mình tống Phong Linh đi Đâu Suất cung. Có thể vừa mới mở cửa. Này Đâu Suất cung đồng tử cũng đã xuất hiện ở hai người trước mắt.

"Gia sư khai báo, làm cho đệ tử hôm nay tới đón Phong Linh tiểu thư." Này đồng tử khom người chấp tay nói.

Nghe vậy. Này quanh mình mọi người không khỏi nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn đứng ở hầu tử sau lưng Phong Linh.

Hầu tử cười hì hì ôm lấy này đồng tử cô đem hấn kéo đến một bên, quay đầu lại nhìn nhìn có chút không yên Phong Linh liếc, thấp giọng nói: "Thay ta chuyển cáo sư phụ của ngươi, nếu như Phong Linh thiếu một sợi lông, ngày đó đạo thạch, hấn cũng đừng muốn."

Đối mặt như vậy đe dọa, này đồng tử lại mặt cũng không đổi sắc, chích nhàn nhạt cười cười, thấp giọng đáp: "Tư viên đại nhân xin yên tâm. Sư phó nói, đợi cho thời cơ phù hợp, hội đem Phong Linh tiểu thư đưa về bên cạnh ngươi. Cam đoan, lông tóc không tổn hao gì."

"Vậy là tốt rồi." Hầu tử nhếch môi cười cười, lại vuốt vuốt này đồng tử đầu.

Lần này động tác, không khỏi làm cho này đồng tử lông mày nhíu chặt.

Đường đường Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đệ tử, tại thiên đình, này địa vị hạng nào tôn quý, chưa từng bị người như thế gây nhẹ đối đãi qua? Muốn biết được, chính là Thái Bạch Kim Tinh, Lý Tĩnh như vậy thiên đình quyền thần thấy hấn, cũng phải cung kính.

Bất quá cái này đồng tử cũng là thức thời, biết rõ Thái Thượng đối hầu tử coi trọng, như thế thất lễ động tác, hấn cũng chỉ giả bộ như không có việc gì vậy, cũng không phát tác.

Bất quá, một màn này rơi xuống quanh mình người đấng trong mắt lại là không giống bình thường ý vị. Thậm chí này Chu Ti Uyển cùng trương vườn trường cũng không khỏi được bắt đầu hoài nghi nâng chính mình nghe theo vương mẫu cùng Thái Bạch Kim Tinh mệnh lệnh, có hay không chúc cử chỉ sáng suốt.

Tại Thái Thượng Lão Quân trước mặt, vương mẫu, Ngọc Đé đều chẳng qua thùng rỗng kêu to, điểm này này thiên đình lão bánh quẩy tự nhiên là

lòng dạ biết rõ. Lúc trước cái này hầu tử thượng thiên nhậm chức, lúc đó chẳng phải lão quân mở miệng bảo vệ sao?

Cái này hầu tử đến tột cùng cùng Thái Thượng Lão Quân là loại quan hệ nào? Bọn họ không khỏi có chút không yên lên.

Lời nói lúc khác, hầu tử tại tay nàng tâm đứt một mảnh ngọc giản, lại đơn giản địa dặn dò vài câu. Phong Linh lại là cái gì cũng chưa nói, chích nắm này ngọc giản, ba ba địa nhìn qua hầu tử, hai mắt đắm lệ lưng tròn.

Nhẫn nhìn hồi lâu, nàng cuối cùng chỉ nói câu "Hết thầy chú ý", liền chậm rãi theo này đồng tử rời đi. Lại là ba bước một hồi thủ.

Này trên đường đi, ngồi ở Đâu Suất cung phái tới treo trên bầu trời hạm trung, Phong Linh trầm mặc không nói, mà ngay cả đồng tử đưa nước trà cũng là đụng cũng không đụng.

Phối hợp một thân xanh biếc xiêm y, xa xa địa nhìn lại, tựa giống như một mảnh phiêu linh lá sen yên tĩnh địa nước chảy bèo trôi, chớ đầy bất đắc dĩ sầu não.

Đến Đâu Suất cung, hạ treo trên bầu trời hạm, Phong Linh nói khẽ với này đồng tử nói: "Dẫn ta gặp một lần lão tiên sinh."

"Lão tiên sinh?"

"Ta nói chính là... Sư phụ của ngươi, Thái Thượng Lão Quân."

Nghe vậy, này đồng tử khom người nói: "Gia sư đã bế quan, không tiện gặp khách."

"Chân bế quan? Vậy hẳn có thể nói gì đó thời điểm xuất quan?"

"Gia sư bé quan chưa bao giờ đúng giờ ngày dài ngắn, đệ tử cũng không biết."

"Như ta nhất định muốn gặp hần?"

Đồng tử nghiêm mặt nói: "Sư phó đã nói không tiếp khách, đó chính là thiên đại sự, bất luận kẻ nào cũng không trông thấy. Tiểu thư kính xin chờ để khó xử đệ tử."

Lời nói đều nói đến nước này, Phong Linh tuy nói cũng là luyện thân cảnh, nhưng ở hôm nay đình. Nói cho cùng cũng bất quá chính là một người con gái yếu đuối thôi. Tự nhiên là cũng chỉ có thể thôi.

Đâu Suất cung. Không có Linh Tiêu Bảo Điện đẹp đẽ quý giá, cũng không có đao trì một phương xuân sắc.

Đây là một băng lạnh như băng lãnh địa phương.

Trơn bóng trong như gương trên mặt đất, Phong Linh chậm rãi theo này đồng tử đi tới, cúi đầu.

Bộ dáng kia tựa giống như thiên đình trung một thành viên không ngờ tiên nga vậy.

Chỉ là, rốt cuộc là xuất hiện địa phương quá mức đặc thù, thỉnh thoảng đâm đầu đi tới giao thoa mà qua đạo đồng cũng không khỏi nhiều lăm liếc nhìn nàng một cái.

Cứ như vậy một đường lẳng lẳng địa đi tới, bọn họ theo Đâu Suất cung ban ngày đi vào, vượt qua chánh điện. Vượt qua hành lang gấp khúc, hai người rất nhanh đến Đâu Suất cung phía sau đình viện.

Cái này một mảnh cao cao tường vây lí thiên địa, cùng Đâu Suất cùng cái khác địa phương nào cũng không cùng.

Tại nơi này, giả bộ sơn, có thanh tuyền, có rừng trúc, có nhà gỗ, còn sống, có chết...

Trừ ra quanh năm không tiêu tan nhàn nhạt mây mù cùng mãi mãi xa không thấy được tinh thần nhật nguyệt nhưng lại có ngày đêm chi phân bầu trời, nơi này hết thấy. Cơ hồ tại thế gian không khác.

Từng bước một địa theo này đồng tử, Phong Linh đi qua đá vụn trải thành đường nhỏ. Đi qua cửa chuyển hành lang gấp khúc, cuối cùng đi ngang qua một cái hòn non bộ, trên núi có một thạch đình.

Xa xa địa, Phong Linh liền trông thấy này đang tại trong thạch đình tập viết nữ tử cùng với canh giữ ở nàng bên cạnh hai vị tiên nga. Nàng kia cũng là tò mò nhìn nàng.

"Vậy là ai? Trước kia chưa thấy qua a." Tước nhi cắn cắn bút hỏi.

Một bên tiên nga nhìn chăm chú nhìn nhìn, nói: "Tỳ cũng không biết. Mấy ngày trước đây nghe đồng tử nói trong viện tử này yếu trụ tiến người mới, nên nói đúng là nàng a."

Tước nhi nghĩ nghĩ, xa xa địa chỉ vào Phong Linh nói: "Thay ta gọi nàng tới."

"Gọi nàng tới?"

"Không được sao? Trong viện tử này không phải ngoại trừ lão nhân đều về ta chỉ huy sao?" Tước nhi ngẩng đầu hỏi.

Này tiên nga hơi do dự hạ xuống, chỉ đành phải nói thanh "Dạ", xoay người hướng Phong Linh đi đến.

Lúc này, hai người đang muốn bước vào chuẩn bị cho Phong Linh gian phòng, đã thấy tiên nga rất xa đi tới.

Phong Linh lặng lẽ nhìn lướt qua tiên nga đồ trang sức liền biết rằng đối phương phẩm cấp, vội vàng phúc thân nói: "Tỷ tỷ hảo."

Này đồng tử thấy thế, vội vàng nâng, ý bảo Phong Linh không cần hành lễ, lại ngược lại hỏi cái kia tiên nga nói: "Làm sao vậy?"

Thấy kia đồng tử khẩn trương bộ dáng, tiên nga không khỏi nhăn nhu mày, thuận miệng nói: "Tiểu thư, làm cho nàng quá khư xuống."

"Làm cho nàng quá khư thoáng cái?" Đồng tử quay đầu lại nhìn một cái phía sau mình Phong Linh, nói: "Làm cho tiểu thư hơi chờ một lát."

"Cái này không tốt lắm đâu."

"Tiểu thư là ai?" Phong Linh nhẹ giọng hỏi.

Cái này vừa hỏi, tiên nga lúc này chau nổi lên mi, hỏi ngược lại: "Người không biết tiểu thư là ai, vậy người đến làm gì vậy?"

Cái này đến phiên Phong Linh sửng sờ, một bên đồng tử lại là phốc thử thoáng cái bật cười, nói: "Người là xem nàng mặc tiên nga phục sức, dùng vì nàng giống như các người a?"

"Không phải sao?"

Đồng tử ho khan hai tiếng, đứng thẳng lên thân thể giới thiệu nói: "Vị này chính là sư phó... Sư phó bằng hữu, Phong Linh tiểu thư. Thì ra là tại nơi này tạm ở vài ngày thôi."

Này tiên nga nghe vậy lập tức cả kinh, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cả quỳ xuống, vội hỏi: "Tỳ đáng chết! Kính xin Phong Linh tiểu thư tha thứ!"

"Tỳ tỳ mau mời nâng!" Phong Linh cũng là bị sợ mộng, vội vàng quỳ đi xuống nâng.

Này thiên địa, dám đồng ý Thái Thượng bằng hữu có thể có mấy? Lời này theo Thái Thượng tọa hạ đồng tử trong miệng nói ra, còn có thể có sai sao?

Ngẫm lại vừa rồi Phong Linh còn đối với mình hành lễ, chính mình lại vẫn vui vẻ thụ chi... Này tiên nga không khỏi một hồi kinh hồn táng đảm.

Mà nàng này đại lễ rơi xuống Phong Linh trong mắt, cũng là đồng dạng làm cho người ta hoảng sợ.

Nói cho cùng, nàng bất quá là một kẻ mới thượng thiên tiên nga, làm sao có thể thụ tiên bồi đại lễ?

Nhìn xem hai người đều thất kinh bộ dáng, này đồng tử không khỏi ở một bên che miệng cười, ung dung nói: "Được rồi. Đi theo tiểu thư nói gặp mặt cái gì, đợi lát nữa rồi nói sau. TỰ ở trong một cái viện tử, còn sợ gặp không đến sao?"

"Cái này tự nhiên, tỳ cái này đi cùng tiểu thư nói."

"Các người nói tiểu thư đến tốt cùng là ai?" Phong Linh duỗi dài đầu hỏi.

Nhìn Phong Linh, này đồng tử thuận miệng nói ra: "Chúng ta nói, là trước hơi nhỏ tỳ."

"Tức nhi?"

Trong nháy mắt, Phong Linh trong đầu có đồ vật gì đó nổ tung.

Nàng nhớ tới hầu tử từng tại trước mặt nàng nói qua, hẳn tức phụ danh tự. Lại liên tưởng tới trước các loại...

Hơi mở to hai mắt, nàng đứng ngẩn ngơ, giống như mất hồn vậy. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: 12h trước tranh thủ ra một cái khác :.

Nói, phát hiện hôm nay đã số 4. Con ba ba đã tại gia canh làm vượt qua bốn ngày? Cự ly gia canh một tháng mục tiêu, cũng đã gần trong gang tấc! !
!

Dạ, chính là như vậy. Nói... Vé tháng càng ngày càng ít... Còn có nhân thủ đâu lại vé tháng sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 372: : Đau Đớn

Nhìn xem Phong Linh này ngu ngơ bộ dáng, đồng tử cùng tiên nga đều là giật mình.

"Phong Linh tiểu thư. . . Người, người làm sao vậy?"

"Không có." Phong Linh miễn cưỡng cười cười, cúi đầu mấp máy môi nói: "Chúng ta trước đi gặp nàng a."

"Đi trước thấy nàng? Không cần như vậy, người trước dàn xếp xuống, gặp chuyện của nàng lúc sau rồi nói. Huống hồ bản thân chính là nàng muốn gặp người, cho dù làm cho chính nàng tới cũng không quá đáng." Nói đồng tử nhếch miệng nhìn tiên nga liếc, nói: "Người cùng chúng ta có thể bất đồng, không cần đối với nàng như vậy nhân nhượng."

"Không." Phong Linh lắc đầu, sâu hít một hơi thật sâu, cười nói: "Ta muốn gặp mặt nàng."

Nhìn xem Phong Linh nụ cười kia, tiên nga một hồi kinh ngạc.

Hơi do dự hạ xuống, nàng nhìn qua đồng tử thấp giọng nói: "Đã Phong Linh tiểu thư cũng muốn gặp nàng. . . Nếu không, trước hết gặp a."

Đồng tử chỉ phải nhẹ gật đầu.

Theo hai người, Phong Linh một đường hướng phía này thạch đình đi đến. Chỉ là năm mươi trượng cự ly, nàng lại cảm giác đi rất lâu sau đó. Mở

ra tiến độ đều là ê ẩm mềm.

Đây là chưa bao giờ có cảm giác.

Này chân đúng là cái kia "Tước nhi" sao?

Nếu như là mà nói, nàng tại sao phải ở chỗ này đây?

Nàng nhớ tới hầu tử nói qua những kia dặn dò nàng rời xa Thái Thượng mà nói, nhớ tới Thái Thượng tại bờ biển nói với nàng câu kia: "Hi hi vọng từ nay về sau chớ có trách ta."

Nàng cảm giác tim đập đến cũng không thể hô hấp .

Bất kể như thế nào, khi nàng nhìn thấy cái kia trong thạch đình này nhìn về phía trên chỉ vện vện có mười tuổi cao thấp thiếu nữ giờ, còn là giả ra lễ phép tính tiểu dung.

Giờ khắc này, nàng không thể nghi ngờ là chán ghét của mình. Rõ ràng tâm đều đang chảy máu, vì cái gì còn mạnh hơn giả ra tiểu dung?

"Ngươi chính là mới tới?" Nhìn thấy Phong Linh. Tước nhi duỗi dài đầu hỏi.

"Đúng vậy. Ta gọi là Phong Linh." Nói. Phong Linh phúc thân hành lễ.

"Miễn lễ a." Tước nhi đứng lên nói.

Phong Linh chậm rãi đứng dậy, không yên mà hỏi thăm: "Ngài là, chim hoàng yến sao?"

"Ngươi có thể nhìn ra được sao?" Tước nhi cười hỏi ngược lại.

Này cười âm áp giống như ngày xuân lí dương quang.

Vô cùng xác thực không thể nghi ngờ.

Phong Linh cảm giác phong nhi đang cười, chạc cây đang cười, toàn bộ thế giới đều ở đi theo nàng cùng một chỗ cười, như là chúc mừng. Lại duy chỉ có thiếu chính mình.

Này hô hấp dần dần có chút dồn dập.

Nàng thân thủ bưng kín ngực.

"Người làm sao vậy?" Tước nhi lệch ra cái đầu hỏi.

"Không có gì." Phong Linh thật vất vả cố ra vẻ tươi cười: "Ta, thân thể có chút không thoải mái."

Nàng nói dối.

Bụng lấy ngực tay không khỏi rất nhanh xiêm y.

Có lẽ theo sinh ra đến bây giờ, nàng chưa bao giờ như thế chán ghét qua chính mình.

Cúi đầu xuống. Thần sắc của nàng bên trong lộ vẻ không thể che hết đau đớn.

Loại này đau đớn là chân thật, đến từ lòng của nàng.

Nàng biết rõ một ngày nào đó Tước nhi hội trở lại hầu tử bên người, nàng tổng dùng vì ngày đó nàng hội từ trong nội tâm thay hầu tử vui vẻ, sau đó tiếp tục hảo giống như bây giờ yên lặng theo sát tại hầu tử sau lưng.

Chính là nàng sai rồi, nàng kỳ thật làm không được. Tâm thành thực địa cấp ra đáp án.

"Lão tiên sinh cái gì đều biết, có thể. . . Có thể hẳn vì cái gì, còn muốn cho ta tại nơi này nhìn thấy nàng?"

Phong Linh không nghĩ ra.

Hơi há hốc mồm, nàng còn muốn nói gì, lại phát hiện mình một câu đều nói không nên lời. Chỉ phải phúc thân hành lễ, xoay người rời đi.

Đồng tử vội vàng đuổi theo.

Nhìn xem vội vàng đi xa bóng lưng. Tước nhi vẻ mặt nghi hoặc.

"Nàng là làm sao vậy? Bị bệnh sao? Đúng rồi, nàng vừa mới tự xưng 'Ta' . Mà không phải giống như người tự xưng 'Tỳ' ."

"Bởi vì nàng không phải 'Tỳ nữ', mà là nơi này khách nhân."

"Khách nhân? Lão nhân khách nhân?"

"Dạ."

"Ta đây có phải là nên mang chút ít đan dược đi nhìn nàng?" Tước nhi nghĩ.

. . .

Đồng tử hướng vào trong phòng, Phong Linh vội vàng cúi đầu xuống, lấy tay lụa lau đi khóe mắt lệ.

"Phong Linh tiểu thư, người làm sao vậy?" Đồng tử ngồi chồm hồm thấp thân thể ngẩng đầu nhìn qua.

Phong Linh mang tương mặt hướng bên bên kia: "Ta không sao. . . Chích là có chút không thoải mái."

"Yếu đệ tử đi lấy điếm đan dược tới sao? Đừng khách khí, nơi này khác cái gì không có, đan dược này còn nhiều mà. Hơn nữa sư phó trước đó khai báo, chính là người yếu kim đan cũng cho."

"Thật sự không cần." Phong Linh chớp đỏ bừng mắt nói.

Đồng tử không khỏi chau nổi lên mi: "Này Tước nhi tiểu thư tính tình là xảo trá tai quái điếm, có thể nàng vừa mới cũng không làm gì vậy a."

"Chuyện không liên quan đến nàng, là ta vấn đề của mình."

"Người vấn đề của mình?" Đồng tử sách sách thán lên.

"Người đừng hỏi, hảo sao?" Phong Linh không ngừng mà hít sâu trước, nghĩ cách bình phục tâm tình của mình.

"Được rồi, người đều nói không hỏi, ta nơi đó còn có thể hỏi."

Cứ như vậy lẳng lặng địa ngây người hồi lâu, Phong Linh cẩn thận mà hỏi thăm: "Nàng, cái kia Tước nhi tiểu thư, tại nơi này đã bao lâu?"

"Cũng không lâu a, tợu mấy tháng chuyện tình."

"Mấy tháng. . . Lão tiên sinh có nói vì cái gì làm cho nàng tại nơi này sao?"

"Sư phó chưa nói. Bất quá sư phó mỗi ngày giáo nàng đọc sách tập viết, rất là coi trọng."

"Mỗi ngày sao?" Phong Linh chần chờ nói.

Đồng tử rung đùi đắc ý địa nghĩ nghĩ, đáp: "Có đôi khi hôm sau, có đôi khi mỗi ngày, chủ yếu xem sư phó có thể hay không. Dù sao so với dạy bảo chúng ta có thể cần nhiều lắm, một đám sư huynh đệ đều rất là hâm mộ. Bất

quá, nàng đến nay không biết nàng tại Đâu Suất cung, không biết nơi này là thiên đình, cũng không biết sư phó là Thái Thượng Lão Quân. Sư phó không cho phép chúng ta dư nàng nói."

"Không cho phép các người dư nàng nói?" Phong Linh không khỏi càng thêm nghi ngờ.

"Đạ." Đồng tử gật đầu nói: "Sư phó là như vậy lời nhấn nhủ. Bất quá sư phó không có công đạo cho người cũng không thể nói, nếu như người muốn nói, ta cũng vậy không ngăn cản người."

Lặng lẽ chăm chăm vào Phong Linh, đồng tử thấp giọng hỏi: "Người muốn nói sao?"

Phong Linh nao nao.

"Muôn nói sao?"

Không đợi Phong Linh hiểu rõ ràng, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra, môn ngoài truyền tới Tước nhi thanh âm.

"Người khá hơn chút nào không? Ta cho người mang đan dược đến đây, không biết người tình huống nào, cho nên đành phải đều lấy ra. Bất quá người đừng lo lắng, tiểu tử này hội chẩn đoán." Tước nhi không ra bung chén đĩa ngón tay trước đồng tử nói.

Nghe được "Tiểu tử" xưng hô này, đồng tử lập tức có chút không nhanh.

Nhìn chăm chú cái này trong mâm bình bình lọ lọ, Phong Linh trên mặt cố ra vẻ tươi cười: "Cám ơn người, ta không sao."

"Không có việc gì? Ta vừa mới nhìn người giống như rất thống khổ bộ dạng."

"Cũng đã không có việc gì."

"Không có việc gì, người nói ra, coi như là nghi nan tạp chúng cũng không sợ. Lão nhân liền sống lại cũng có thể làm đến, còn sợ chút ít bệnh?" Nói đi, Tước nhi khanh khách địa nở nụ cười.

Phong Linh tâm vẫn không khỏi được bịt kín một hồi sương mù.

Ngưng cười, Tước nhi lại thấp giọng hỏi: "Người thật không có sự?"

"Thật không có sự." Phong Linh nói.

"Người đã đều nói như vậy, ta cũng vậy không miễn cưỡng, ." Tước nhi đem trong tay chén đĩa đặt lên trên bàn, chính mình tắc nhắc tới làn váy ngồi vào Phong Linh bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: "Tỷ tỷ người là từ đâu tới nha?"

"Từ đâu tới đây?" Phong Linh trong đầu thoáng cái hiện lên nhiều cái đáp án: Bắc Câu Lô Châu, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Hoa Quả Sơn, cây bàn đào viên. Có thể nàng chỉ là ngơ ngác địa thất thần, nhìn chăm chú Tước nhi, không có đáp lại.

"Người cũng hẳn là tu tiên a? Sư phụ người là ai?" Tước nhi lại hỏi.

Phong Linh như trước không có trả lời, trong đầu phản phục chuyển trước đồng tử mà nói —— "Nàng cái gì cũng không biết."

Thấy gió linh không nói lời nào, Tước nhi dứt khoát hỏi: "Người biết Tây Ngưu Hạ Châu Linh Đài Phương Thôn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động sao?"

"Chưa từng nghe qua." Phong Linh đáp.

...

Một ít & đêm, Phong Linh nằm tại giường trên trần trọc, chăm chú địa nắm hầu tử phân biệt trước cho nàng này phiến ngọc giản, thỉnh thoảng dán tại môi của mình bên cạnh, lại thủy chung không có thể cố lấy dũng khí sử dụng.

"Chưa từng nghe qua."

Nói ra những lời này thời điểm, Phong Linh tay tại run nhè nhẹ trước, này trong nội tâm chỉ còn lại có hai chữ —— "Đồ ky" .

Nàng biết rõ, nàng thật sự đồ ky, đồ ky cái này Tước nhi, đồ ky cái này cười đến như dương quang loại sáng lạn cô gái nhỏ, đồ ky nàng cùng hầu tử là trời sinh một đôi.

Trong đầu không tự giác địa hiện lên hầu tử thân ảnh, này quý gói màu đỏ thắm trước đại môn quật cường thân ảnh. Nhớ tới hầu tử câu kia: "Nếu có người dám khi dễ Phong Linh, lão tử ta đem hấn đánh thành thịt vụn."

Nước mắt như vỡ đê loại rót xuống, làm ướt gói đầu.

Tam thập tam trọng thiên trên phong xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở cuốn vào, mang theo sợi sợi cảm giác mát.

Chăm chú địa nắm chặt này phiến ngọc giản, nàng che môi, một mình tránh ở trong đệm chặn nức nở.

"Sư phó nói đúng, Phong Linh căn vốn không nên đi Hoa Quả Sơn. Chính là. . . Sư phó a, Phong Linh hiện tại đến đây nên làm cái gì bây giờ. . ."

Giờ này khắc này, Phong Linh có khả năng nghĩ đến, chỉ còn lại có này nuôi dưỡng nàng lớn lên sư phó.

Một ít & đêm, tha hương cô ảnh, trắng đêm chưa ngủ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Nói, con ba ba gia cảnh chất lượng không có giảm xuống a? Ta mỗi ngày đều ngồi chồm hồm trước còm bium mười cái giờ nha. . . So với rất nhiều vạn chữ cảnh ngồi chồm hồm còn lâu, tóc trắng đều nhiều hơn khá.

Cảm tạ thư hữu quả dầu, tùng 12581, ta là của người suất đại thúc khen thưởng. Quyển sách này ghi bao lâu không dám nói, nhưng con ba ba nhất định sẽ viết xong. Ghi trong lòng chuyện xưa vẫn luôn là con ba ba mộng tưởng.

Mặt khác, hôm nay vé tháng thoáng so với ngày hôm qua nhiều hơn một điểm. . . Hai phiếu. Dạ, còn là rất bi thức, bài danh tiếp tục trượt. . .

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu bao dưỡng cầu hết thủy a a a a a a a a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 373+374: : Tiên Phát Chế Nhân

Đâu Suất cung trung phát sinh các loại, hầu tử một mực không biết.

Mà phát sinh trước mắt hết thấy, từ lâu không để cho hấn lại phân tâm.

Phong Linh bị Thái Thượng Lão Quân tọa hạ đồng tử tiếp đi tin tức rất nhanh truyền đến dao trì cùng Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đối với cái này, sớm theo Thái Âm tinh quân trong miệng được biết Phong Linh các loại vương mẫu nương nương tại Chu Ti Uyển cùng trưng vườn trường sinh động như thật giải thích hạ không khỏi có chút không yên, Ngọc Đế thái độ lại là hoàn toàn khác biệt.

Phong Linh là Thái Thượng tiên cử thượng thiên, việc này người khác có lẽ không biết, hấn Ngọc Đế lại là biết được nhất thanh nhị sở.

Vào lúc đó tiếp lộ tin linh, tối thiểu nhất nói rõ Thái Thượng đối với chính mình sắp đổi này đầu khi ra tay chuyện tình sớm đã biết được, hơn nữa chọn lựa ngầm đồng ý thái độ.

Có quần thần duy trì, có Thái Thượng ngầm đồng ý, phảng phất nhận lấy cổ vũ vậy, Ngọc Đế động tác càng phát ra đại. Hấn mật lệnh tích cực chuẩn bị chiến tranh, bắt đầu đại quy mô hướng Vân Vực Thiên cảnh vận chuyển các loại vật tư, chính là Nam Thiên Môn trấn thủ quân cũng phái ra chiến hạm vận tải đội hiệp trợ.

Mà ở đề phòng hầu tử phương diện, hẳn lại điều đến đây Ngũ Phương Yết Đế.

Nhị Thập Bát Tinh Túc tăng thêm Ngũ Phương Yết Đế, cái này ba mươi ba viên Đại tướng liên thủ, tuy nói chưa hẳn có thể bảo chúng một kích đem tu vi đã lớn Thái Ất kim tiên đỉnh phong hầu tử nắm bắt, yếu kiểm chế, cũng đã dư dả.

Liên quan đến đến Ngũ Phương Yết Đế, những tin tức này tự nhiên là một chữ không lọt địa bị truyền đến hầu tử cùng Dương Thiên trong tai.

Lúc này hầu tử, đã hình cùng giam lỏng, chính là muốn đi Đâu Suất cung coi trộm một chút Phong Linh cũng làm không được.

Dựa theo này cây bàn đào viên gác công thuyết pháp: "Thượng cấp có lệnh, tại "Giao tiếp" hoàn thành trước tư viên không được ra ngoài, để tránh sai rò."

Bất đắc dĩ, hầu tử đành phải tại bàn trong vườn đào ngậy người xuống dưới. Như cũ là ngày từng ngày địa kéo dài thời gian.

Đến hầu tử thượng thiên nhậm chức chương một trăm mười thiên đêm khuya. Hầu tử đã đem trong tay Bà La Tăng yết đế cấp cho tám da dê nghiên cứu cá thâu.

Nam Thiên Môn pháp trận vấn đề không lớn. Tụ ở bên cạnh này ba mươi ba viên Đại tướng?

Hầu tử thật sự không có nắm chắc.

Ra đến phát trước, hẳn xuyên thấu qua "Liên độc" thông báo Dương Thiên, trêu ghẹo địa ngâm nói: "Phong tiêu tiêu này dịch nước lạnh, tráng sĩ vừa đi này không quay lại."

Chích một hồi, này "Liên độc" trên liền hiện ra Dương Thiên hồi phục:
"Quân hướng nơi nào, thiếp đương tùy tướng."

Trong lúc nhất thời, hầu tử trong nội tâm ngũ vị tạp trần.

Hắn không biết Dương Thiên viết xuống những lời này thời điểm, là mang cái dạng gì một loại tâm tình.

Hắn thật có thể không phụ lòng phần này tâm ý sao?

Hắn không biết. Cũng không dám suy nghĩ.

"Khó khăn nhất tiêu thụ mỹ nhân dạ a."

Hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ địa hít một câu, đem "Liên độc" nhét vào trong ngực, thu thập tâm tình lên đường xuất phát.

...

Hoa Quả Sơn.

Oanh oanh yến yến trong đình viện một đám vi gió thổi qua, lay động chạc cây, quét mép váy.

Dương Thiên nắm "Liên độc", đứng ngẩn ngơ, lại thủy chung đợi không được nàng yếu trả lời thuyết phục.

Này trong mắt không khỏi nhiều hơn một phần thất lạc.

Cự đại bóng dáng chậm rãi đem nho nhỏ đình viện bao phủ trong đó.

Ba gã yêu tướng từ phía trên hàng không hạ, quỳ một chân trên đất, đem nhất quyển kim tiên hai tay dâng.

"Thánh mẫu, toàn quân đã tập kết xong."

Đoàn Chủ cũng vượt cánh rơi xuống nàng bên cạnh: "Xác định. . . Yếu tiên phát chế nhân?"

Dương Thiên đem "Liên độc" thu vào trong ngực. Sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Phải bức thiên đình dời chủ lực thiên tướng."

Nói đi. Nàng tiếp nhận "Kim tiên", siết trong tay, theo này ba gã yêu tướng leo lên huyền phù đỉnh đầu sắt thép trọng hạm, cũng không quay đầu lại.

Che khuất bầu trời hạm đội, đâm nâng trống trận, thổi lên kèn, giơ lên buồm.

Hoa Quả Sơn, sớm đã không phải trăm năm trước Hoa Quả Sơn.

Khắp nơi trên đất lâu vũ, to lớn kiến trúc, boong boong thiết giáp san sát. Trăm năm ma một kiếm, trước mắt cái này chi yêu tộc đại quân, chính là so với thiên đình, cũng không chút thua kém.

"Đi! Nghênh hồi ngô vương!" Dương Thiên đứng ở hạm thủ quơ kim tiên hò hét.

"Ngô vương vạn tuế! Ngô vương vạn tuế!"

Cả Hoa Quả Sơn đều bộc phát ra điên cuồng gào rú, thanh âm kia bay thẳng đến chân trời, kinh sợ đại địa.

Năm vị yêu vương đứng ở đều tự chiến hạm trung ngơ ngác nhìn một màn này.

Mỗi một chích yêu quái đều là khàn cả giọng.

Không tham chiến nữ yêu môn phun lên đầu đường tiền đưa, các nàng nhìn lên trước, đập đả bàn tay, hô ách cuống họng.

Giờ khắc này, bọn họ là vô cùng kiêu ngạo.

Hơn một trăm năm, vạn yêu chi vương rốt cục muốn nặng về vương tọa.

Đối tại nơi này đại đa số yêu quái mà nói, Mỹ Hầu Vương, bất quá là một cái truyền thuyết, chưa bao giờ thấy tận mắt qua.

Có thể dù vậy, Hoa Quả Sơn cũng vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi hấn bóng tối.

Bọn họ có thể vì bất cứ chuyện gì khắc khẩu, lại không ai dám hiển nhiên địa phản đối vị này dùng chính mình đổi lấy Hoa Quả Sơn trăm năm an khang Mỹ Hầu Vương.

Tại này không có tín ngưỡng trong chủng tộc, hấn chính là tín ngưỡng.

Bởi vì, là hấn, mang đến cái này hết thảy tất cả.

Màu đen cờ xí che khuất bầu trời, đón gió phấp phới.

"Tiền công ——!" Đoàn Chủ quơ loan đao gào rú.

...

Liên tục huyền hóa ra nhiều ngoại hình che dấu tai mắt người, tránh thoát bàn trong vườn đào bộ cấm chế, chích chỉ chớp mắt, hầu tử liền đến cây bàn đào viên cửa ra vào.

Dem chính mình biến thành trương vườn trường bộ dáng, hấn nghênh ngang địa đi ra đại môn.

Ven đường, nguyên một đám thiên binh cúi đầu trước hấn hành lễ.

"Đại nhân, muốn đi ra ngoài sao?" Một vị tiểu tướng khom người chấp tay nói.

"Đúng, đi dao trì. Vương mẫu nương nương cấp triệu, tranh thủ thời gian địa!"

"Ty chức tuân mệnh."

Thiên binh buông lỏng ra dây cương, treo trên bầu trời hạm giương buồm xuất phát.

Hầu tử dùng trương vườn trường bộ dáng an tọa treo trên bầu trời hạm trung, lạng lẽ xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu lưu ý lấy bên ngoài nhất cử nhất động.

Này chiến hạm chậm rãi thông qua cây bàn đào viên ngoài đưa trạm gác.

Vừa xuất phát không bao lâu, một đội tuần tra thiên binh liền đem treo trên bầu trời hạm ngăn lại, cầm đầu thiên tướng đưa ra lệnh bài, nói: "Nơi này đã giới nghiêm, hạm trên người phương nào, nhanh chóng hãy xưng tên ra!"

Chiến hạm trung hầu tử miễn cưỡng địa ngáp một cái, một tay cũng đã chứa đào lỗ tai bộ dáng đặt tại trong tai kim cô bổng trên, tùy thời chuẩn bị làm khó dễ.

Này phụ trách treo trên bầu trời hạm tiểu tướng lúc này trên boong tàu, đưa ra eo của mình bài, quát mắng nói: "Trương vườn trường đại nhân phụng mệnh đi trước dao trì yết kiến vương mẫu nương nương, ai dám ngăn trở."

Tập trung nhìn vào, hai người đứng là quen biết cũ. Kết quả là, chỉ là tùy ý địa hàn huyền vài câu. Này ngăn đón hạm thiên tướng liền hạ lệnh phóng thuyền.

Trong khoang thuyền hầu tử không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Trời có chút sáng lên thời điểm. Chiến hạm đã lướt qua Nhị Thập Bát Tinh Túc cùng Ngũ Phương Yết Đế trông nom không khu.

Hầu tử lấy cơ trên boong tàu đi một chút. Thừa dịp mọi người một cái không chú ý, hóa thành một con phi trùng bỏ trốn mất dạng.

Tự tại cách hạm thời điểm, hầu tử còn nghe được có người bên phía la lên trước "Vườn trường đại nhân" .

Có quan hệ gì?

Một cái nho nhỏ thiên tướng đi bị mất, chẳng lẽ lại bọn họ còn muốn kinh động Ngọc Đế không thành? Chờ bọn hắn kịp phản ứng, nói không chừng mình đã đến Hoa Quả Sơn.

Lại là ven đường biển ảo, hầu tử lặng lẽ vượt qua tất cả trọng binh gác khu vực, từ phía trên binh đến thiên tướng, thậm chí cả khanh gia, tiên nga. Thậm chí tiên nô, đem thiên đình trung các sắc nhân đẳng lần lượt diễn mấy lần, thẳng đến thất trọng thiên Nam Thiên Môn!

...

Linh Tiêu Bảo Điện đang lúc lâm triều.

Ngọc Đế ngồi ở trên ghế rồng, ngơ ngác địa chăm chăm vào trong tay một phần đó khăn cấp tấu, nắm tấu vận may được lạnh run.

Ở đây tiên gia cũng là nguyên một đám trọn mắt há hốc mồm.

"Hoa Quả Sơn. . . Tiên phát chế nhân rồi?" Ngọc Đế quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

"Thiên đình chuẩn bị chiến tranh lâu như vậy cũng còn không có động thủ, đối phương cũng đã tiên phát chế nhân. . . Chẳng lẽ bọn họ cho là bọn họ có thể đánh bại thiên đình sao? Quả nhiên là càn rỡ đến cực điểm!"

"Chính là, trăm vạn tinh nhuệ bôn tập Vân Vực Thiên cang. . . Bọn họ nơi nào đến trăm vạn tinh nhuệ?"

"Không phải là thiên hà thủy quân lại khuếch đại đi? Ta thiên đình huống hồ không dám xung trăm vạn tinh nhuệ, hấn Hoa Quả Sơn lại có trăm vạn tinh nhuệ?"

Trên điện chư tiên đều nghị luận tới tấp.

"Bệ hạ." Dưới bậc thang, thiên hà thủy quân phái thiên tướng khom người chấp tay, cẩn thận nói: "Quân ta thay mặt nguyên soái Thiên Phụ sớm đã thượng biểu. Hoa Quả Sơn tụ tập mấy trăm vạn yêu chúng, sẵn sàng ra trận. . . Cho tới bây giờ. Đã có trăm nhiều năm. Nay trăm vạn tinh nhuệ cũng không phải là đối phương công bố, mà là ta quân tướng sĩ tận mắt nhìn thấy. Nguyên soái chính là có ngọc, cũng không trở thành mạo hiểm khi quân phong hiểm báo cáo láo quân tình."

Lược lược địa nghĩ nghĩ, hấn lại tấu nói: "Cái này tấu tuy nói mới phát, nhưng bầu trời một dưới trời đất một năm, tựu cái này truyền lại một hồi công phu, sợ là cũng đã hai quân tương giao. Kính xin bệ hạ sớm làm quyết đoán."

Ngọc Đế sắc mặt dần dần có chút khó coi.

Trăm năm, tại thiên hà thủy quân thượng biểu trong tấu chương không ít nhắc tới Hoa Quả Sơn thực lực cường hoành vấn đề, nhưng đại đa số thời

điêm, ngày đó đình một đám tiên gia đều chỉ đương một câu chuyện cười. Nói nhiều hơn, thậm chí liền Ngọc Đế đều cảm thấy là thiên hà thủy quân nóng lòng khai chiến mà tùy ý khuếch đại.

Không nghĩ tới, kết quả là lại vẫn là đánh giá thấp.

Những lời này nói được lại có mặt ở đây, trên điện chúng tiên trong lúc nhất thời đều hai mặt cùng dòm, không biết theo ai.

"Báo ——!"

Đang lúc này, một tiếng thét to theo điện ngoài truyền tới.

Một vị thiên binh vội vã địa chạy nhập Linh Tiêu Bảo Điện trung quỳ rạp xuống đất: "Khởi bẩm bệ hạ, Nhị Thập Bát Tinh Túc cấp báo! Nay yêu hầu đã ở sáng sớm thời gian tiềm cách cây bàn đào viên, bây giờ đã đến Nam Thiên Môn!"

"Cái gì!" Ngọc Đế bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, vỗ án.

Chúng tiên xôn xao.

...

Nam Thiên Môn, vô biên vô hạn tường vây bên cạnh, hầu tử vững vàng địa lơ lửng trước.

Phong theo bên cạnh tàn sát bừa bãi mà qua.

Ở dưới chân hần, là trắng xoá một mảnh vực sâu, đỉnh đầu, là cao không thấy đỉnh tường. Mà ở này phía trước, xa xa, thì là hai vị tăng nhân ngồi giữa không trung.

Hai vị này tặng nhân một người mặc kim sắc áo cà sa, một người mặc ngân sắc áo cà sa, xem tình hình đều là tu thành phật quang chi người, như vô tình ý ngoài, nên chính là Ngũ Phương Yết Đế lí Kim Đầu yết đế cùng Ngân Đầu yết đế.

Giờ này khắc này, bọn họ đều là mặt mày buông xuống, cũng không nhìn hầu tử, lại gắt gao tạp tại hầu tử đi thông Nam Thiên Môn pháp trận mắt trận trên đường.

Hầu tử tinh thông đạo gia tiềm hành cảm giác phương pháp, chỉ tiếc đối phật môn tiềm hành cảm giác phương pháp, lại là hoàn toàn không biết gì cả.

Xa xa địa, hầu tử cũng đã nghe được Nam Thiên Môn trấn thủ quân thổi lên kèn.

"Đường này không thông, tư viên còn là mời trở về đi." Này Kim Đầu yết đế thản nhiên nói.

Nghe vậy, hầu tử không khỏi nở nụ cười, thân thủ móm móm lỗ tai, thì thào lầm bầm: "Nói yếu 'Lén lút', không thể kinh động Nam Thiên Môn quân coi giữ, không biết ta đây có tính không 'Lén lút'?"

Nói đi, này kim cô bổng cũng đã theo lòng bàn tay biến ảo ra, hấn bả mi vừa xoay ngang, đối với này lưỡng tăng nhân quát: "Không muốn chết, tỵ tránh ra!"

Lời còn chưa dứt, hầu tử đã là dùng sức hát lên, kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài thành lớn, bí mật mang theo trước tàn sát bừa bãi khí kinh hướng phía hai người vờ đến quá khứ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

Chương 374: : Lựa chọn

Thiên đình đại lao.

Một đám ánh sáng nhạt xuyên thấu qua nhỏ hẹp song sắt chiếu nhập, rơi trước người, khu không tiêu tan hắc ám, lại mơ hồ có lẽ này chòm sáng trông được đến huyền phù vi bụi.

Thiên Bồng tóc tai bù xù địa ngôi chòm hôm trước, hai cây khóa sắt xuyên thấu xương tỳ bà, nhuộm đỏ áo tù nhân huyết sớm đã biến thành màu đen.

"Đã xảy ra chuyện! Này yêu hầu làm khó dễ! Hoa Quả Sơn vây công Vân Vực Thiên cảnh!"

Một vị ngục tốt vội vàng theo rào chắn ngoài chạy qua.

"Làm sao có thể? Hoa Quả Sơn vây công Vân Vực Thiên cảnh? Người có thể hay không nghe lầm?" " một vị khác ngục tốt nghe tiếng đáp lại nói.

"Sẽ không sai, không có khả năng sai. Tấu chương lên một lượt Lăng Tiêu Bảo Điện, việc này há có thể trò đùa?"

Thiên Bồng lẳng lẳng mà chăm chú nhìn trước người dương quang hình thành đồ án, run nhè nhẹ trước duỗi ra ngón tay, tại tràn đầy bùn cát trên mặt đất rải rác tìm vài nét bút.

Khóe miệng hơi giơ lên, trán lộ lại là khổ sáp.

"Thiên Phụ... Có thể giải quyết sao?"

...

Vân Vực Thiên cảnh.

Che khuất bầu trời màu đen hạm đội đã đem cả thiên cảng bao quanh vây khốn, thiên hà thủy quân của mình ngân sắc hạm đội lại co đầu rút cổ tại cảng lí.

"Mọi người nghĩ nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp, nghĩ biện pháp... Bất kể như thế nào, bất kể như thế nào phải bảo vệ cho!"

Trong đại điện, Thiên Phụ không ngừng mà thì thảo tự nói, qua lại càng không ngừng đi dạo, tản bộ, đã là mồ hôi rơi như mưa.

Chúng tướng tê tụ một đường, lại là câm như hến.

Này nhất thời, kia nhất thời...

Thiên trong co lại tay, hừ lạnh một tiếng nói: "Cũng không phải nay trời mới biết có thể như vậy."

"Cái này trách chúng ta sao?" Thiên cầm cả giận nói.

"Không trách chúng ta trách ai? Chẳng lẽ quái... Thượng cấp? Thượng cấp có thể trách sao?"

Một ngày này, thân ở một đường bọn họ sớm biết như vậy sẽ tới đến, cũng nghĩ hết biện pháp muốn nghịch chuyển. Không nghĩ tới cuối cùng còn là đi tới một bước này.

Tự tại mấy tháng trước. Bọn họ còn đang vì tiến công Hoa Quả Sơn làm chuẩn bị. Bây giờ lại bị bách co đầu rút cổ tại thiên cảng trung đẳng đãi thiên đình viện quân.

Một trăm mười năm, giờ này khắc này, cự ly Hoa Quả Sơn cuộc chiến, thế gian đã qua một trăm mười năm.

Tại đây một trăm mười giữa năm, tuy nói song phương đều duy trì lấy mặt ngoài sự hòa thuận, chuẩn bị chiến tranh cùng xung đột lại là chưa bao giờ ngừng.

Chỉ là, đồng dạng là chuẩn bị chiến tranh, thiên hà thủy quân chuẩn bị chiến tranh cùng Hoa Quả Sơn chuẩn bị chiến tranh nhưng khác biệt khá xa.

Thiên hà thủy quân cũng không phải một chi thủ cự bộ đội. Hoa Quả Sơn nhất địch. Bọn họ kiến thức hỏa khí lợi hại, tự nhiên cũng bắt đầu rồi hỏa khí cực kỳ chiến pháp nghiên cứu, triển khai một hồi hạo hạo đặng đặng quân sự cải cách. Có thể bọn họ đang tiến bộ đồng thời, Hoa Quả Sơn cũng không phải tự dậm chân tại chỗ.

Một trăm mười năm, đến hôm nay, thiên hà thủy quân hỏa khí, vô luận là hỏa khí xếp đặt cùng sinh sản, thậm chí cả chiến pháp, so sánh với Hoa Quả Sơn, còn là tồn tại một chút chênh lệch.

Đương nhiên. Vấn đề này còn là tiếp theo, chính thức đấu võ. Kỹ thuật trên một chút chênh lệch thường thường có thể dùng chiến thuật đền bù, không đủ để hình thành không thể nghịch chuyển yếu thế.

Chính thức vấn đề ở chỗ kim tinh.

Thiên hà thủy quân tài nguyên, là muốn dựa vào thiên đình phủ kho cung cấp. Thân là thiên quân, bọn họ không cho phép tự tiện hạ phạm thu thập, quấy nhiễu thế gian. Mà theo thiên hạ yêu quái tận về Hoa Quả Sơn, muốn tiêu diệt yêu kiếm lấy tướng thưởng nào có dễ dàng như vậy? Làm vì đối thủ của bọn hắn, Hoa Quả Sơn lại không có bất kỳ cấm chế, đây cũng là bọn họ cho tới nay đem hết toàn lực cản trở Hoa Quả Sơn sưu tập tài nguyên nguyên nhân.

Chỉ tiếc, vô luận bọn họ làm như thế nào đều không thể chính thức ngăn cản Hoa Quả Sơn quét khởi, ngược lại cho mình mang đến thương vong.

Này xuống kia lên phía dưới, thiên hà thủy quân sớm đã không phục ngày xưa cường thịnh.

Giờ này khắc này, đối với bọn hắn mà nói hy vọng duy nhất chính là cố thủ thiên cảng chờ đợi viện quân.

Thật là tới kịp sao?

Đối tại điểm này, ai cũng không biết.

"Báo!" Một vị thiên binh vội vàng chạy nhập trong điện, trình lên một phần phong thư: "Khởi bẩm Thiên Phụ nguyên soái, quân địch phái ra đặc sứ đưa tới phong thư một phần."

Thiên Phụ vội vàng đem này phong thư chiếm tới, triển khai, chích nhìn thoáng qua, liền đương tràng xé thành hai nửa.

"Nói cho bọn hắn biết, thiên hà thủy quân cận kề cái chết không hàng! Có bản lĩnh, tựu cường công hạ Vân Vực Thiên cảng!" Thiên Phụ trợn mắt nói.

"Dạ!" Ngay đó binh dẫn mệnh, khom người rời khỏi ngoài điện.

"Kế tiếp làm sao bây giờ?" Thiên trong nói.

Thiên nhâm thiết nghiêm mặt nói: "Có thể làm sao? Đối phương thực tế điều động binh lực là của chúng ta gấp ba đã ngoài, trang bị so với chúng ta khá tốt. Ngoại trừ cơ rút lại phòng ngự lợi dụng thiên cảng pháp trận phòng thủ phản kích, còn có thể như thế nào?"

"Cái này không cùng chưa nói đồng dạng sao?" Trường thờ dài, thiên trong khom người nhặt lên này bị Thiên Phụ xé thành hai nửa phong thư, trông thấy phía dưới kí tên.

"Hoa Quả Sơn trái nghĩa quân đô thông, Dĩ Tố?" Này lông mày không khỏi chau thành một đoàn: "Địch quân chủ soái là nữ yêu?"

...

Khôn cùng quân hạm chiến trận, từng mặt màu đen chiến kỳ đón gió phấp phới.

Kỳ hạm.

Trong đại điện, Dương Thiên ngồi cao chủ vị, một thân bạch sắc nhưng trang, thần sắc lạnh lùng.

Ở đằng kia dưới bậc thang, suốt bốn sắp xếp chiến tướng, phân tòa hai bên, nguyên một đám bư hãn vô cùng. Kể cả năm vị yêu vương, Cửu Đầu Trùng, Đại Giác, Đoản Chủy, đều trong đó.

Dĩ Tố mặc một bộ màu đỏ rực bì giáp, ngực mũ giáp, đẩy lấy một đầu màu đỏ tóc dài cùng này hai con lông xù lỗ tai nhỏ theo ngoài điện bước đi.

Cùng trăm năm trước so sánh với, nàng đã không còn là này mỗi ngày cùng sau lưng Dương Thiên thiếu nữ. Tuy là Ngô Giả đạo, nàng lúc này, cũng đã biến thành một vị anh tư tấp sáng nữ tướng, đủ để một mình đảm đương một phía.

Một quyền nhẹ nhàng đập vào ngực giáp trên, nàng quì xuống, cất cao giọng nói: "Khởi bẩm thánh mẫu, thiên hà thủy quân đã hồi hạm cự tuyệt đầu hàng."

"Trong dự liệu chuyện tình." Dương Thiên nhàn nhạt hít một câu. Bên cạnh ngồi, hơi ngẩng đầu lên suy tư một phen, nàng nói khẽ: "Vậy nổ súng a, trước đem bốn phía cảnh giới trạm gác toàn bộ thanh trừ."

"Dạ!"

Còn chưa chờ Dĩ Tô đứng dậy, một con xà tinh yêu tướng đã bước đi đến ở giữa, cao giọng nói: "Thánh mẫu, dựa vào mặt tướng ý kiến, chính là cường công bên ta cũng có thể đem Vân Vực Thiên cảnh đoạt được. Lúc này nên lập tức theo tứ phía đồng thời khởi xướng công kích mới là."

Dương Thiên lạnh lùng cười, nói: "Lần này xuất chinh, mục đích là nghênh hời đại vương. Yêu nghênh hời đại vương, nhất định phải hấp dẫn thiên đình chủ lực. Nếu như chúng ta một hơi bả Vân Vực Thiên cảnh nắm bắt, thiên đình còn hướng nơi này phái viện quân làm chi?"

Nghe vậy, trên đại điện chúng tướng đều bật cười.

Xà tinh kia thoáng cái mặt đỏ lên, chỉ là trên mặt lân giáp đủ dày, cũng không có người nào xem tới được thôi.

Phun ra nuốt vào dưới lưỡi. Hắn chỉ phải cúi đầu xuống ngoan ngoãn địa phản hời trên chỗ ngồi.

Ho khan hai tiếng. Dương Thiên quát lên: "Truyền quân ta lệnh. Một mực đánh nghi binh, không được tấn công, tự ý tiến giả, chém!"

"Dạ!"

Đình tai nhưc óc tiếng vang trung, bình tức một trăm mười năm chiến hỏa lại lần nữa chậm lại, giống như cự thú rống giận.

Như mưa rơi lửa đạn trong nháy mắt xé nát Vân Vực Thiên cảnh bên ngoài phòng ngự quyền, kêu rên từng mảnh.

Dài đến một trăm mười năm năm gai nếm mật, chuyện cho tới bây giờ. Nay đôi lập thực lực đã hoàn toàn nghịch chuyển.

...

Nam Thiên Môn.

Theo hầu tử một ít cơn, hai vị yết đế lúc này hướng về hai bên thêm đi.

Mắt đi mục tiêu kim cô bỗng nện ở trầm trọng trên tường thành, kích khởi đạo đạo bạch sắc sóng gợn dọc theo vách tường phi tốc khuếch tán.

Trong nháy mắt, hầu tử cảm giác được khủng bố lực lượng phản thị, hồ khẩu đánh rách tả tơi...

Loại cảm giác này, từ hấn trên hóa thần cảnh liền chưa bao giờ có.

"Đây là Nam Thiên Môn pháp trận lực lượng sao?"

Không kịp nghĩ nhiều, hấn ngực trước hi vọng cuối cùng, đè thấp dáng người hướng phía này xuyên việt tầng thứ nhất pháp trận pháp môn phóng đi.

Có thể không đợi hấn tới gần chỗ đó, liền nhìn thấy cả tường thành đều bao phủ tại một mảnh kim sắc quang hoa bên trong.

Hấn vội vàng lơ lửng dáng người, ngơ ngác nhìn.

"Đây là..."

"Ha ha ha ha." Một vị dáng người thon dài. Xuyên một bộ màu nâu khải giáp, trường trước một cái mũi ưng thiên tướng trong nháy mắt thoáng hiện tại hầu tử bên cạnh bên cạnh cách đó không xa: "Nơi này là bên ngoài pháp môn không sai. Nhưng, ngươi cho rằng Nam Thiên Môn pháp trận chích có một loại hình thái sao?"

Đây là giác mộc giao, Nhị Thập Bát Tinh Túc chi thủ, tu vi Thái Ất kim tiên trung kỳ, so với Thiên Bồng cũng không thua kém nhiều.

"Ha ha, xem ra, còn không có thông qua tầng thứ nhất, đối phương cũng đã kích hoạt rồi pháp trận..."

Rất xa, hầu tử cũng đã cảm giác được hơn mười tên thực lực cường hoành thiên tướng đang theo nơi này chạy như bay mà đến.

Dem nắm tại tay trái kim cô bổng giao cho tay phải, rất nhanh, hần nhếch môi lộ ra răng nanh, chậm rãi xoay người lại nhìn thẳng giác mộc giao, cười lạnh nói: "Đã như vậy, vậy dùng thiên đình vi chiến trường, chiến thống khoái a!"

...

Linh Tiêu Bảo Điện trung, Ngọc Đế còn đang do dự.

"Bệ hạ, trăm vạn tinh nhuệ, Vân Vực Thiên cảnh nhện không được! Thịnh bệ hạ lập tức quyết đoán, lập tức phái Nam Thiên Môn trấn thủ quân và thiên đình ngự trước chư tướng trợ giúp!" Này thiên hà thủy quân thiên tướng quỳ xuống đất khẩn cầu: "Thiên hà thủy quân cao thấp năm mươi vạn tướng sĩ, khẩn cầu bệ hạ lập tức phái binh trợ giúp!"

Linh Tiêu Bảo Điện trên, một đám Thiên Tiên thân tướng đều bị chăm chú địa chăm chăm vào Ngọc Đế.

Ngọc Đế xanh mặt, hơi há miệng, lại không ra một câu.

"Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ lập tức phái binh, chậm trễ không còn kịp rồi!"

Này thiên tướng đã là gấp đến độ than thở khóc lóc, có thể Ngọc Đế còn đang do dự.

"Bệ hạ, thần dùng vi, việc này nên là thật, không bằng trễ phái binh trợ giúp a." Một vị tiên gia đứng ra giúp này thiên tướng nói chuyện.

Ngọc Đế trừng lớn mắt, khóe miệng hơi run rẩy trước.

"Bệ hạ, thiên hà thủy quân chiếm ta thiên quân nửa số biên chế, nếu như Vân Vực Thiên cảnh thất thủ, ta thiên quân truân vào trong đó vật tư cũng đem rơi vào yêu nghiệt trong tay, việc này không thể không lo." Lại một vị tiên gia đứng dậy.

Ngọc Đế như trước trừng mắt, bối rối lấy.

"Bệ hạ, này yêu hầu thân ở thiên đình, nếu không trước diệt chi, như thế nào có thể phái binh viện trợ Vân Vực Thiên cảnh? Thần dùng vi chuyện này, không ổn." Một vị tiên gia đứng ra phản đối.

"Bệ hạ, chính là một con yêu hầu, không đủ gây sợ. Còn là viện trợ Vân Vực Thiên cảnh vi trước!"

"Lời ấy sai rồi, Vân Vực Thiên cảnh còn tại Nam Thiên Môn bên ngoài, này yêu hầu chính là tại Nam Thiên Môn trong!"

"Ngươi rõ ràng chính là rất sợ chết, chẳng lẽ chúng ta cái này một đám tiên gia, còn sợ một con yêu hầu không thành?"

"Bất giác phải bắt vua trước, ngươi biết cái gì?"

"Bệ hạ! Bệ hạ! Thần thỉnh bệ hạ lập tức phái binh trợ giúp!"

"Bệ hạ, không thể phái binh, không thể phái binh a! Nay yêu hầu tu vi đã đạt Thái Ất kim tiên đỉnh phong chi cảnh, như phái binh, tại sao cần nã yêu hầu!"

Trên đại điện, một ít chúng tiên gia nhanh chóng phân loại hai bên khắc khẩu lên.

Đại nạn trước mặt, lúc này đây, không là phe phái, chỉ vì đều tự giải thích.

Ngọc Đế hơi ngẩng đầu lên, do dự mà nói ra: "Trẫm dùng vi, cần phải dùng cần nã yêu hầu vi trước. Nếu là cần hạ yêu hầu, không sợ yêu quân chẳng phái phạm." (chưa xong còn tiếp...)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 375: : Truy Đuổi

"Thông lệnh thiên hà thủy quân thủ vững Vân Vực Thiên cảnh, tinh hậu viện quân, không được xuất chiến!"

"Triệu tập ngự trước chư tướng, lập tức đi trước đuổi bắt yêu hầu!"

"Thông lệnh Nam Thiên Môn trấn thủ quân, tử thủ Nam Thiên Môn, không được thả cộp về núi!"

"Thông lệnh tứ hải long vương, không được mưa xuống Hoa Quả Sơn."

"Thông lệnh Thập Điện Diêm La, từ ngày hôm nay, phạm Hoa Quả Sơn yêu phách vừa vào địa phủ tức đánh rớt tầng mười tám địa ngục, không được sai sót!"

"Thông lệnh Quán Giang Khẩu Nhị Lang Thần, lập tức thống quân cường công Hoa Quả Sơn bản bộ!"

...

Suốt hơn mười đạo thánh chỉ dùng ngọc giản hình thức giản lược phát ra, thiên đình, cái này thống lĩnh tam giới trên vạn năm quái vật khổng lồ trong nháy mắt bị triệt để kích hoạt rồi.

Na Tra ngơ ngác nhìn một phần đó phần công văn: "Bệ hạ. . . Không cứu thiên hà thủy quân? Đây chính là suốt năm mươi vạn đại quân a!"

"Đây là bắt giặc phải bắt vua trước chi kè."

"Phải không?" Na Tra hừ địa nở nụ cười: "Hoa Quả Sơn hội bởi vì này yêu hầu bị cầm, tự thúc thủ chịu trời?"

Lý Tĩnh không có trả lời.

"Những kia vết đao liêm huyết yêu quái, thật sự hội bởi vì một người bị bắt mà đầu hàng? Quá ngây thơ rồi a?"

Lý Tĩnh thiết nghiêm mặt nói: "Những này không cần người quan tâm. Thánh chỉ nói tử thủ Nam Thiên Môn, chúng ta làm theo cũng được."

Xa xa địa, Tăng Trường thiên vương theo hành lang cuối cùng bước nhanh đi tới, một quyền đập vào ngực giáp trên, nói: "Thiên vương, tất cả nhân mã đã vào chỗ."

Lý Tĩnh thần nhiên nhìn Na Tra liếc, sâu hít một hơi thật sâu, xoay người mang theo Tăng Trường thiên vương hướng đại điện đi đến.

"Truyền lệnh các bộ, mỗi một khắc chung biến hóa một lần pháp trận."

"Một phút đồng hồ. . . Cái này có thể hay không quá nhanh?"

"Này yêu hầu có thể tìm tới cái thứ nhất mắt trận, khó bảo toàn hẳn không sẽ tìm được cái thứ hai. Bệ hạ cũng đã xác định 'Bắt giặc phải bắt vua trước', Vân Vực Thiên cảnh đại thế đã mất, như chúng ta lại làm cho này yêu hầu chạy, chính là hết cách xoay chuyển!"

"Dạ!"

"Oanh ——!"

Không đợi Lý Tĩnh vượt qua màu đỏ thắm cánh cửa, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, bên cạnh bên cạnh cả tòa lầu các đều bị tung bay đi!

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cứu mạng a! Có người bị hãm ở bên trong!"

Cát đá bay cút đi bên trong, Lý Tĩnh chứng kiến mặc màu đen giao da khải giáp thân ảnh quay đầu hướng hẳn nhếch môi lộ ra quỷ dị cười, xoay người hướng phương xa phi độn mà đi.

Sau lưng hẳn, là hơn mười tên ngự tiên thiên tương tại kiệt lực truy đuổi.

"Là này yêu hầu, hẳn ở bên kia!"

"Truy ——!"

Vai máu tươi đầm đìa Giác Mộc Giao nhảy lên rơi xuống Lý Tĩnh trước mặt, chấp tay nói: "Thiên vương, xin lỗi. Sự ra đột nhiên, thật sự không kịp thông báo."

Nói đi, không chờ Lý Tĩnh kịp phản ứng, hẳn đã nhảy lên hóa thành một đạo thâm màu xám hào quang hướng phía hầu tử bỏ chạy phương hướng đánh tới.

Ở đằng kia trên bầu trời, Lý Tĩnh thấy được mười mấy tên kéo túm màu sắc bất đồng quỹ tích thiên tương chính hướng nơi này đuổi theo mà đến.

"Đã đến loại tình trạng này sao?" Lý Tĩnh không khỏi mở to hai mắt nhìn, chậm rãi rất nhanh nắm tay.

"Sao biết hẳn đến nơi đây cũng không phát hiện? Các người đến tột cùng là làm ăn cái gì không biết?"

"Tướng quân, hẳn tốc độ quá là nhanh, nghĩ bẩm báo cũng không kịp a."

"Mẹ nó, nhanh lên cứu trợ người bệnh!"

Tự tại Lý Tĩnh bên cạnh, một vị toàn thân là huyết thiên binh tại đồng liêu chuyển khiêng xuống trên cang.

Thiên đình, cũng đã biến thành chiến trường, đây là ngàn vạn năm đến chưa bao giờ có.

Có thể Nhị Thập Bát Tinh Túc gia Ngũ Phương Yết Đế, dù là lại thêm những cái này ngự tiền thiên tương, thật sự có thể thuận lợi nắm bắt cái này chích không thể tưởng tượng hầu tử sao?

"Thông lệnh các bộ." Lý Tĩnh thay đổi tiến độ đi về hướng sàn đấu, quát lên: "Buông tha cho tất cả trạm gác. Chuyển dùng pháp trận vi dựa vào phòng ngự. Đám người còn lại toàn bộ theo hôm nay vương phóng ra, đuổi bắt yêu hầu!"

"Cái này. . ."

"Nhanh đi a!" Lý Tĩnh xoay người đối với Tăng Trường thiên vương găm hét lên.

. . .

"Của ta hảo cậu a, ngươi quả nhiên còn là trước sau như một nhân tâm." Trong soái hạm, Dương Thiên hơi ngửa đầu, chậm rãi rất nhanh trong tay mật hạm.

Trong đại điện tụ tập vô số yêu tướng, bọn họ hoặc nắm chiến phủ, hoặc vịn chuôi đao, nguyên một đám đứng dậy đứng thẳng, tuy nhiên cũng ngừng lại rồi hô hấp, lẳng lặng chờ đợi trước cô gái trước mắt làm ra cuối cùng quyết định.

Giờ này khắc này, không có nửa điểm tiếng vang.

Hồi lâu, nàng hừ cười nói: "Ha ha ha ha. Đã năm mươi vạn tướng sĩ mệnh người có thể không cần phải, vậy cũng đừng trách Dương Thiên tâm ngoan thủ lạt!"

Mân cái này môi, nàng chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nói: "Truyền lệnh! Lập tức đem Vân Vực Thiên cảnh san thành bình địa! Một cái, bắt lưu!"

"Dạ ——!"

Trống trận vang lên, kèn thổi lên. Tất cả chiến hạm đều chậm rãi trước di động, chúng nó thay đổi thân hạm, đem tối như mực họng pháo toàn bộ hướng Vân Vực Thiên cảnh.

Đây là tổng tiến công tín hiệu.

Thiên cảnh trung, đầy bụi đất thiên binh thiên tướng nguyên một đám ngơ ngác địa nhìn qua.

"A, chúng ta bị yêu quái đánh ngã. . . Đây là một cái gì thế giới a?"

Sau một khắc, lửa đạn trời lên.

Chích một cái chớp mắt, cứng rắn Vân Vực Thiên cảnh chủ thể phòng hộ pháp trận bễ bột phấn.

Tiếng kêu rên trung, vô số lâu vũ sụp xuống, kích khởi đầy trời bụi mù.

Phóng lên trời trong ngọn lửa, những kia thủ vũng thiên binh còn đang dùng hết mọi thủ đoạn đánh trả. Bọn họ dùng ngừng tại cảnh trung chiến hạm hướng đối phương phóng ra đại đồng, bọn họ tránh ở trúc nâng chiến hào có ích sét đánh đồng đánh trả. . .

Nhưng mà địch ta cách xa, bọn họ căn bản không cách nào ngăn cản quân địch hỏa lực hướng Vân Vực Thiên cảnh bên trong kéo dài.

Yêu quái môn dùng trùng kích hạm binh tướng viên trang trong đó, giống như thiên thạch loại từng chiếc từng chiếc trực tiếp đánh tới hướng Vân Vực Thiên cang.

Giống như giấy các-tông loại nhả nút ra cửa khoang bị đá bay, vô số yêu quái giơ cao lên vũ khí, gào thét theo chiến hạm lí tuôn ra, song phương đã tiến vào mặt đối mặt trận giáp lá cà, huyết nhục tung tóe.

Dương Thiên đứng ở hạm thủ xa xa địa quét mắt chiến trường.

"Bọn họ cũng đã vây nhốt ta môn nửa tháng, tại sao phải đột nhiên mãnh liệt như vậy? Đây là có chuyện gì?" Trong đại điện, thiên tâm ngơ ngác nhìn xa đầy trời hỏa quang.

"Bởi vì, đôi phương đã biết bệ hạ hạ chỉ cường cầm này hầu yêu, buông tha cho chúng ta." Thiên trong hơi ngửa đầu, thở dài.

"Buông tha cho chúng ta. . . Ha ha ha ha. . . Buông tha cho chúng ta. . ." Thiên cầm bùm mặt tranh nở nụ cười.

Cuối cùng không có biện pháp thủ đến nguyên soái trở về ngày đó.

Thiên Phụ khước miệng hơi co rúm, giống như cười, lại như khóc.

Hắn theo bên hông móc ra một lon đan dược, đem từng viên từng viên đan dược ngược lại ở lòng bàn tay, run nhè nhẹ trước hướng chư tướng lần lượt đưa qua.

"Còn nhớ rõ thiên hành sao? Không khỏi bị bắt chịu nhục, những đan dược này tất cả mọi người thu trước."

"Quân hồn trường tồn." Thiên nhâm mặt không biểu tình tiếp nhận đan dược, thu vào trong tay áo, xoay người rút kiếm ra đại điện.

"Cảng tại người tại!" Thiên trong thân thủ nhận lấy đan dược, cắn răng, xoay người rút kiếm ly khai đại điện.

"Chư vị, nếu có duyên, đến âm phủ tái tụ a."

"Lão tử chết cũng muốn kéo cá đê m lung!"

"Theo chân bọn họ liều mạng!"

Không có ai lại do dự, mỗi một vị thiên tướng đều tiếp nhận rồi cuối cùng này lễ vật.

"Tử thủ quân cảng ——!"

Đại điện ngoài vang lên khàn cả giọng tiếng gào thét, tử thủ, là sớm đã trống rỗng tâm.

"Nguyên soái a, mặt tướng, sợ là yếu trước người từng bước." Thiên Phụ ngơ ngác địa thở dài.

...

"Bệ hạ quyết định bắt giặc phải bắt vua trước, buông tha cho cứu viện thiên hà thủy quân."

"Cái gì? Bắt giặc phải bắt vua trước? Nay đến còn kịp cứu thiên hà thủy quân sao?"

"Bầu trời một trên trời đất một năm, này yêu hầu hiện tại chính khắp thế giới cùng thiên tướng truy đuổi, nơi đó có thể tới được và?"

"Này. . . Bọn họ chẳng phải xong đời sao?"

Này ngục tốt tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, vô ý thức mà hướng cạnh góc xử nhà giam nhìn lại.

Ngơ ngác địa nhìn qua này dương quang lưu lại ảo ảnh đông dờ, Thiên Bồng chậm rãi nhắm lại hai mắt.

"Các người nên sẽ tử thủ a. . ."

Trống rỗng nhà giam, ngày xưa Thiên Bồng Nguyên Soái hơi khom người, bụm mặt, cắn răng, cúi đầu.

Trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy được này thân hình tại hơi co rúm trước.

. . .

Thất trọng thiên, nguyệt nhánh cây nha, quang ảnh, hầu tử thả người bốc lên, cùng ba vị thiên tướng trước mặt giao thoa mà qua thời khắc, trong tay kim cô bổng hóa thành đầy trời kim quang.

Hợp với ba tiếng nổ, này ba vị thiên tướng đều bị bắn ra đi, nặng nề nện ở chạc cây trên, đánh rớt vô số cánh hoa, sống chết không rõ.

Nguyệt lão ở một bên lôi kéo chòm râu hô lớn: "Đừng, đừng! Chú ý của ta nguyệt cây a!"

Tán cây ngoài, Nhị Thập Bát Tinh Túc cũng đã trúc nổi lên chiến trận, đáng tiếc chính là hầu tử xoay người một cái hướng phía một phương hướng khác bỏ chạy, dọc đường nguyệt lão bên cạnh, thấp giọng nói: "Làm cho Ngọc Đế lão nhân mở cửa, lão tử dĩ nhiên là đi."

Cắn răng, hầu tử thân hình nhoáng một cái, huyễn hóa ra mười cái phân thân hướng phía các bất đồng ngục bỏ chạy.

Một ít chúng thiên tướng lập tức đều tròn tròn mắt.

Xa xa, Lý Tĩnh tay thuận cầm kính chiếu yêu, mang theo chính mình dưới trướng vượt qua mười lăm vạn binh tướng hướng nơi này chạy đến.

...

Bát trọng thiên, hầu tử cuồng tiểu trước, giống như một vì sao rơi loại xẹt qua thiên thọ cung. Theo đuổi không bỏ linh lực oanh kích trong nháy mắt liền đem trọn tòa cung điện lật bỏ một góc, lại thương không kịp hấn mây may.

Sau lưng hấn, quơ đủ mọi màu sắc linh lực hào quang thiên tướng, thậm chí nghiêm chỉnh chi hạm đội.

...

Tầng thứ chín, một vị thiên tướng từ không trung nặng nề rơi đập, đem dày đặc Quảng Hàn thành cung bích ném ra cái đại lỗ thủng, cả kinh trong đình viện Thường Nga một hồi chạy trốn.

Không có ai nữa chú ý rơi đập thiên tướng sống hay chết, bởi vì vì tất cả kín người tai đều là này hầu tử khủng bố tiếng cười.

...

Dao trì trung, một vị thiên binh vội vã địa chạy nhập đại điện.

"Khởi bẩm nương nương, này yêu hầu đã đến tầng thứ chín đến đây!"

Vương mẫu lập tức cả kinh theo trên bảo tọa hoạt xuống tới.

"Sao. . . Sao biết? Không phải nói đều đi sao? Như thế nào còn có thể làm cho hấn trên tầng thứ chín?" Nàng bỗng nhiên tím ở này tiến đến nâng

tiên nga nói: "Người nói. . . Người nói, hấn có thể hay không là tới tìm bản cung trả thù?"

Thoáng lấy lại bình tĩnh, nàng cuống quít đứng lên quát: "Nhanh! Bãi giá Đâu Suất cung! Này yêu hầu khăng định không dám đi Đâu Suất cung!"

...

Một đường bay qua Quảng Hàn cung, bay qua dao trì, hầu tử thân hình cuối cùng tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên không dừng lại, cách nặng nề hồng môn, cùng Ngọc Đế Ngọc Đế xa xa tương đối.

"Hấn muốn làm gì?" Ngọc Đế không tự giác địa đỡ long ý.

Trên đại điện tất cả tiên gia đều ngây dại.

"Hộ giá ——! Hộ giá ——!" Vô số thiên binh thiên tướng theo tất cả các góc lí vọt ra, trục nâng trầm trọng bức tường người. Đáng tiếc chính là, ngoại trừ một cái Quyển Liêm, những cái này đại tướng đều đã sớm bị phái đi ra ngoài.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, hầu tử quay đầu lại nhìn những kia truy binh liếc, ngẩng đầu quan sát thiên, lại trêu chọc giống như địa nhìn Ngọc Đế liếc, thân thể bỗng nhiên hạ rơi, lại hướng bát trọng thiên đi.

...

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung trung, Thái Thượng ngục trước hai tay ngời ở trên bồ đoàn, này lông mày chậm rãi chau thành một đoàn. r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 376: : Vực Sâu

Vội vã chạy đến thiên tướng môn nguyên một đám hương phía Lăng Tiêu Bảo Điện nhìn một cái, liền lại vội vàng hấp tấp địa cùng giống như con khi thăng rơi hương bát trọng thiên. [

Qua một hồi lâu, Lý Tĩnh mới vội vàng đuổi tới Linh Tiêu Bảo Điện, đến khi hấn Nam Thiên Môn hạm đội, sớm đã thu được trong tiếng gió đồ chuyển hướng do Na Tra mang theo hương bát trọng thiên đi.

Hấn bước nhanh đi đến đại điện, chào một cái, nói: "Thần, cứu giá chậm trễ, khẩn cầu bệ hạ thứ tội!"

"Thứ cho ngươi vô tội. . . Thoát, miễn lễ." Ngọc Đế giống như hư thoát loại dựa vào hương long ý, thăng đến lúc này, hấn mới phát hiện mình đã kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Lý Tĩnh, trên điện tiên gia cùng Linh Tiêu Bảo Điện thị vệ nguyên một đám lập tức yên tâm trung tạng đá lớn, nhẹ nhàng thờ ra.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Ngọc Đế trừng trừng mắt thấp giọng nói: "Đây là có chuyện gì? Hai trăm thiên tướng vây công một con yêu hầu, hai trăm đối một, rõ ràng đến bây giờ còn không có nắm bắt. Không chỉ có như thế, còn làm cho hấn xông lên tầng thứ chín. . ."

Lý Tĩnh sững sờ.

"Lý Tĩnh, bệ hạ hỏi ngươi lời nói? Còn không mau mau nói tới!" Trên điện tiên gia nguyên một đám mở to hai mắt nhìn nhìn Lý Tĩnh.

Trong lúc nhất thời, Lý Tĩnh dở khóc dở cười.

Tại nguyên bản trong mệnh lệnh, hẳn chỉ là phòng thủ Nam Thiên Môn phòng này hầu tử chạy trốn thôi, vậy công hầu tử là Giác Mộc Giao phụ trách, làm sao nghe được giống như cả tiểu trừ hành động đều biến thành hẳn phụ trách giống như địa?

Những này vẫn thân, sẽ không đều sợ cháng váng a?

Bất đắc dĩ thở dài, Lý Tĩnh nói khẽ: "Khởi bẩm bệ hạ, này yêu hầu tu vi cực cao. Tuy nói nhốt tại Nam Thiên Môn trong, nhưng cũng chỉ là phòng hẳn cùng với yêu quân tụ hợp thôi. Thiên đình mặc dù so với không được thể gian, cũng là hoành tung vạn dặm, khó có thể vòng vây. Về phần truy. . . Này yêu hầu tốc độ cực nhanh. Sợ là đuổi không kịp."

"Đuổi không kịp?" Ngọc Đế chỉ vào Lý Tĩnh quát lên: "Chẳng lẽ lại ta đường đường thiên đình. Tựa tìm không ra một cái tốc độ so với kia yêu hầu nhanh đến người sao?"

Lý Tĩnh hơi khom người. Đáp: "Muốn tìm ra tốc độ so với kia yêu hầu nhanh đến, cũng không phải khó. Chính là đuổi đến trên, lại đánh không lại, có gì dùng?"

"Đuổi đến trên đánh không lại, đánh cho qua đuổi không kịp? Ngươi là ý tứ này sao? Này, này. . . Này. . ." Ngọc Đế hiển là có chút luống cuống, hẳn một chương nặng nề vỗ vào long trên bàn, nói: "Vậy ngươi nói. Ngươi nói cho trẫm, dưới mắt nên xử lý như thế nào! Chẳng lẽ lại tựa từ nào đó cái này hầu tử tại thiên đình chơi 'Chơi trốn tìm'?"

Lý Tĩnh nhàn nhạt nhìn chăm chú Ngọc Đế, chấp tay nói: "Thần dùng vi, bây giờ chỉ có ba đường lộ có thể đi."

"Nói!"

"Hoặc là, phóng hãn yêu hầu ra Nam Thiên Môn."

"Không được!" Ngọc Đế tại chỗ bác bỏ.

Năm mươi vạn thiên hà thủy quân đều đề lên, hãn như thế nào chịu lại thả hổ về rừng?

"Đã không được. . ." Lý Tĩnh ho khan hai tiếng, thấp giọng nói: "Hoặc là, tuyên Nhị Lang Thần thượng thiên, dùng Nhị Lang Thần Dương Tiễn tu vi, đủ kinh sợ yêu hầu. Bằng không. Liền chỉ có thể thỉnh tam thanh ra tay, nếu là tam thanh chính giữa tùy ý một vị chịu ra tay. Áp chế yêu hầu, tự không nói chơi."

Lão quân đã bế quan, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ từ trước đến nay tị hiềm, theo không tham dự thiên đình chính sự. Chẳng lẽ lại muốn đi cầu này cùng hãn phản bội, sớm đã tại trên thánh chỉ viết rõ "Nghe điều không nghe tuyên" cháu trai sao?

Ngọc Đế sắc mặt càng phát ra khó coi.

"Nghe điều", đại biểu cho đối thiên đình khuất phục, phục tòng thiên đình điều khiển."Không nghe tuyên", đại biểu cho đời này kiếp này đều không muốn gặp hãn cái này cậu, bắt nhập Nam Thiên Môn.

Cái này năm chữ một khi ký hạ, liền đại biểu cho ân đoạn nghĩa tuyệt, cả đời không qua lại với nhau.

Hãn còn có thể không nể mặt đi mở cái này khẩu sao?

Do dự hồi lâu, Ngọc Đế cắn răng thấp giọng nói: "Theo trẫm, bả giá Đâu Suất cung."

"Dạ."

Chuyện cho tới bây giờ, coi như là xong cung, cũng phải xong trên một xong.

...

Vân Vực Thiên cảnh.

Nương theo lấy thiên hà thủy quân cuối cùng một lớp phản công thất bại, thiên nhâm, thiên trong bỏ mình, tinh nhuệ trọng kỵ bộ đội toàn quân bị diệt, trận này cuối cùng hơn nửa tháng chẳng phân biệt được ngày đêm chém giết cuối cùng tiếp cận vĩ thanh.

Đổ nát thê lương bên trong, chồng chất như núi trong thi thể, vô số yêu quái đang tại ra bên ngoài tìm kiếm người sống sót.

Dù cho chiếm đủ ưu thế, vì công chiếm nơi này, Hoa Quả Sơn đồng dạng trả giá thê thảm đau đớn một cái giá lớn.

Dương Thiên tay vịn chuôi kiếm, nhắc chân vượt qua đã phân không rõ là người hay là yêu cháy đen thi thể, đạp trên thiên hà thủy quân bọt nước lợi kiếm cò xí, giẫm phải đầy đất đá vụn từng bước một đi về phía trước.

Sau lưng nàng, hai bên đều là toàn thân là huyết yêu tướng yêu binh.

"Thiên Phụ ở bên trong." Dĩ Tổ thấp giọng nói.

Ngẩng đầu nhìn một cái này đã bị khí lãng chân đắc nghiêng lệch bảng hiệu, khoát tay cho lui Dĩ Tổ, Dương Thiên lẻ loi một mình từng bước một đi vào trống rỗng trong điện đường.

Nguyên bản mỗi ngày bận rộn vô cùng thiên hà thủy quân tổng bộ, giờ này khắc này chỉ còn lại có khắp nơi trên đất thi hài, đốt trời chiến kỳ.

Bên cạnh vị trên, Thiên Phụ ngồi, ngửa đầu, nhắm mắt.

Nghe thấy Dương Thiên tiếng bước chân, hấn mở to mắt, ha ha địa nở nụ cười.

Ngoài phòng phong từ từ địa cạo nhập, cuốn vào trên đất cháy đen mảnh vỡ.

Xa xa, đại hỏa còn đang hùng hực thiêu đốt, có thiên binh khởi xướng cuối cùng công kích hò hét, cùng kêu rên.

Nhìn chăm chú Thiên Phụ, Dương Thiên chậm rãi đi dạo, tản bộ, một tay đặt tại trên chuôi kiếm: "Thiên Phụ tướng quân, quý quân đại thế đã mất, hàng a."

"Thiên hà thủy quân không hàng tướng, thiên hà thủy quân không hàng tướng. Ha ha ha ha, một ngàn năm, thiên hà thủy quân không hàng tướng." Thiên Phụ thì thầm lầm bầm: "Mạt tướng chính là lại ngu ngốc, cũng sẽ không đi phá cái này lệ. Khái khái khái. . . Tam thánh mẫu tự không cần thêm này một lời. . . Không biết, bệ hạ biết rõ tại nơi này thống lĩnh yêu tộc đại quân nắm bắt Vân Vực Thiên cảnh chính là cháu ngoại của hấn nữ thời điểm, biết cái gì dạng biểu lộ. Hội sẽ không hối hận không có cho thiên hà thủy quân phái tới viện quân đâu? Ha ha ha ha, khái khái. . . Mạt tướng. . . Mạt tướng nói lỡ, ha ha ha ha."

Dương Thiên yên lặng mà chăm chú nhìn trước mắt cái mới nhìn qua này đã mất so với già nua chiến tướng, chậm rãi rút ra bên hông trường kiếm.

"Ha ha khái khái. . . Không cần làm phiền tam thánh mẫu." Khoát tay áo, Thiên Phụ cúi đầu xuống, che miệng, lại là một hồi ho sặc sụa, này nơi lòng bàn tay lộ vẻ máu tươi: "Mạt tướng. . . Mạt tướng đã ăn vào độc đan, chỗ dư, bắt quá một canh giờ thôi. Khiến cho mạt tướng như vậy lẳng lẳng địa đi thôi. Tội đem huyết, sẽ không ô tam thánh mẫu kiếm. . . Chết rồi nhiều huynh đệ như vậy, đến âm phủ, cũng không cô đơn a. . ."

Gặp Dương Thiên như trước vẫn không nhúc nhích, Thiên Phụ đem này lòng bàn tay huyết hương nàng đưa ra, cười tùm tùm nói: "Tam thánh mẫu sẽ không liền. . . Liền cái này đều không tin a? Ha ha ha ha. . . Năm mươi vạn đại quân đều hủy, chẳng lẽ lại. . . Chẳng lẽ lại tam thánh mẫu dùng vì Thiên Phụ hội một người sống tạm hậu thế sao?"

Này tay lạnh run trước, phía trên huyết, là đỏ tươi.

Hắn ngơ ngác địa nhìn qua Dương Thiên, ánh mắt kia trông rỗng được không có một tia thần thái, tượng là một vị gần đất xa trời lão nhân.

"Thiên Phụ tướng quân mà nói, Dương Thiên tự nhiên là tin." Dương Thiên "Thương" địa một tiếng đem trường kiếm vào vỏ, sâu hít một hơi thật sâu, yên lặng địa đối với hắn bái, xoay người đi ra đại điện.

Nhìn qua Dương Thiên dần dần đi xa bóng lưng, Thiên Phụ ngốc trệ sắc mặt chậm rãi trán lộ tiểu dung, theo mỉm cười, đến lớn cười, tranh cười, rồi đến cuồng tiếu, đến cuối cùng, biến thành gào khóc khóc lớn, đến khóc không ra vang lên.

"Trời muốn diệt ta thiên hà thủy quân, trời muốn diệt ta thiên hà thủy quân a! Một trăm mười năm! Bệ hạ, một trăm mười năm trước ngươi có thể cứu thiên hà thủy quân năm mươi vạn huynh đệ! Ha ha ha ha, nguyên soái. . . Ngàn năm tâm huyết nước chảy về biển đông ——! Mạt tướng xin lỗi ngươi! Mạt tướng xin lỗi ngươi a!"

"Không giết hấn sao?" Dĩ Tô thấp giọng hỏi.

Quay đầu liếc này lung lay sắp đổ địa cao lâu, Dương Thiên chậm rãi lắc đầu, nói: "Dù sao cũng là tận trung cương vị công tác, cho hấn một phần thể diện a. Thiêu đại điện."

"Dạ."

Nó bằng dững mãnh tư thái leo lên tam giới sơn khẩu lúc, chẳng ai ngờ rằng, nó đúng là bằng bi tráng phương thức kết thúc.

Hùng hực trong ngọn lửa, cái này chi uy chấn tam giới dài đến hơn ngàn năm, do Thiên Bồng Nguyên Soái một tay chế tạo thiên đình cường quân, cuối cùng một mặt chiến kỳ chậm rãi rớt xuống, bực thảm thiết khóc lão nhân, trường miên. . .

. . .

Nhà giam trung, Thiên Bồng cuộn cong lại thân thể quỳ rạp xuống đất.

"Thực xin lỗi, là ta hại các người. . . Thực xin lỗi. . . Đều là lỗi của ta. . ."

Sớm đã khô héo xương tỳ bà xử lại là tràn ra máu tươi.

Trong hoảng hốt, hấn ngơ ngác ngẩng lên đầu nhìn lên.

Ngoài cửa sổ xuyên vào ánh sáng nhạt chiếu sáng mặt của hấn, cũng chiếu sáng mặt chảy xuôi lệ.

"Đều là lỗi của ta. . . Nếu như không phải biết rõ không thể làm được. . . Đều là lỗi của ta. . . Nếu không phải là ta can thiệp vào. . . Đều là lỗi của ta. . . Nếu như. . . Nếu như ta nguyện ý. . ."

Thanh âm kia đến cuối cùng, chỉ còn lại có thì thào tự nói, không có ai lại có thể nghe được thanh hấn nói gì đó.

Trên vách tường cây đuốc xèo xèo địa thiêu đốt lên, hôn hồng hỏa quang chiếu sáng, là cuộn lại trên mặt đất thể xác.

Giờ khắc này, lệ y phục ẩm ướt khâm.

Một đường thủ hộ, một đường kiên trì, cho đến ngày nay, người yêu, huynh đệ, tín ngưỡng, hấn đến tột cùng bảo vệ cho cái gì?

Sau lưng, không tiếp tục một vật, trước mắt, chỉ còn lại có vực sâu vạn trượng. . . (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ, cảm tạ mọi người! Hôm nay đặt tặng lại một chút!

Hôm nay như trước trước sau như một gia canh, cuối cùng cái này đoạn cảm tình không tốt bả không. Con ba ba hao phí hai cái giờ đi ghi cuối cùng ba trăm chữ.

Đây là thái độ. Con ba ba hy vọng tình cảm nhíp nhàng ăn khớp.

Đặt duy trì các vị, con ba ba sẽ không cô phụ ủng hộ của các người! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 377: : Nói Sai Lời Nói

Ra sức vỗ cánh, lãng liệt trong gió, Ngạo Thiên Ứng phi tốc đâm chọc vào.

Đội đến mây mù tan hết, hiển hiện ở trước mặt hắn, là một chi hạo hạo đặng đặng, kiêu mà lại cực kỳ quý dị hạm đội.

Đón gió tung bay "Dương" chữ đại kỳ, từng chiếc từng chiếc giống như rễ cây bàn thành cự đại chiến hạm. Trên chiến hạm binh lính mặc thiên quân phục sức, đeo thiên quân đánh dấu, lại là nguyên một đám làn da hoặc lục hoặc tông nhiều tay nhiều chân quái vật khổng lồ. Liếc là được nhìn ra "Phi nhân loại" .

Trông thấy Ngạo Thiên Ứng đến, dùng cây mây đem chính mình đong ở cột buồm trên, dáng người buồn bã quả tinh cở đầu thần ra sức thổi lên cái còi.

Boong thuyền, quơ giống như trường tiên vậy xúc tua một tinh cở đầu thần chậm rãi hoạt động thân hình mở ra một cái lối đi nhỏ.

Ngạo Thiên Ứng nhanh chóng giảm xuống phi hành độ cao hướng phía này kỳ hạm lướt đi mà đi, ở giữa không trung huyền hóa ra yêu hình, vũng vàng địa rơi xuống hạm thủ boong thuyền cở đầu thần môn nhượng xuất trong lối đi nhỏ, quỳ một chân trên đất.

"Khởi bảm chân quân, tam thánh mẫu đã thống quân đoạt được Vân Vực Thiên cảnh. . . Thiên hà chín tinh trừ bỏ bị tù thiên đình Thiên Bồng

bên ngoài, toàn bộ chết trận."

Lời này vừa nói ra, hiện trường lúc này một mảnh xôn xao.

"Tam thánh mẫu xử lý thiên hà thủy quân?"

"Ken két két, tin tức tốt a!"

"Nhớ ngày đó Thiên Bồng còn muốn khiêu chiến chân quân. Đừng nói chân quân, quang tam thánh mẫu đem hấn thiên hà thủy quân bắt gọn!"

Những cái này dáng người khác nhau cở đầu thần nguyên một đám quơ vũ khí hoan hô.

"Ngạch. . . Thiên hà thủy quân hiện tại hình như là chúng ta quân đội bạn a." Một vị bí đỏ cở đầu thần thấp giọng nhắc nhở.

Bất quá thanh âm của hấn quá nhỏ, thế cho nên căn bản không có người nghe được đến.

Một mảnh tung tăng như chim sẻ bên trong, Dương Tiễn đón gió, lông mày cau lại. Ân ân có chút kinh ngạc.

Ngoài ý liệu. Lại là hợp tình lý.

Hoa Quả Sơn thực lực. Dương Tiễn mặc dù biết được không được đầy đủ, nhưng nhất định là biết chút ít có lẽ. Muốn đoạt hạ hiện nay Vân Vực Thiên cảnh cũng không tính khó. Có thể như phóng tới trăm năm trước kia, đương cái kia không nghe lời muội muội mang theo một con khi rời bỏ Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm, đương này chiến thuyền theo Nam Thiên Môn trấn thủ quân trong tay bắt cóc mà đến phá chiến hạm chở ** trăm yêu tộc tàn binh bại tướng đến Hoa Quả Sơn thời điểm, ai có thể nghĩ đến sẽ có hôm nay?

Hắn không khỏi bất đắc dĩ địa bật cười.

Đừng liên hệ thế nào với không biết, dù sao hắn tại Hoa Quả Sơn cuộc chiến trước một mực đều cho rằng nàng là tại tiểu đả tiểu nháo phát tiết bất mãn cảm xúc thôi. Cố gắng mấy ngày nữa, tuyệt vọng, sẽ ngoan ngoãn hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi.

Có thể hắn sai.

Sự thật là. Dứt bỏ này một mình hãm thiên đình yêu hầu bất luận, trăm năm quang âm, hiện nay Dương Thiên đã là trong tam giới đều biết kiêu hùng, dưới trướng yêu quân trăm vạn, chính là Quán Giang Khẩu cũng khó nhìn qua nó bóng lưng.

Cái này kiêu ngạo nữ tử dùng trăm năm quang âm chứng minh rồi, tại phản thiên con đường này trên, nàng có thể so sánh ca ca của nàng làm được càng tốt, đi được xa hơn.

Có như vậy một cái muội muội, giờ này khắc này, Dương Thiên thật không biết nên lo lắng hay là nên vui mừng. Hoặc là đều có chi a.

Tối thiểu nhất, Dương Thiên cũng đã hướng hắn chứng minh rồi chính mình không còn là lúc trước cái kia chỉ biết đi theo ca ca bên người chảy nước mũi cô gái nhỏ.

Thật sâu hít và một hơi. Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Nàng biết rõ ta đã thống quân bốn tập Hoa Quả Sơn sao?"

"Nên biết rằng."

"Nên?"

"Dựa theo tiêu nhân đối Hoa Quả Sơn quân tình hệ thống hiểu rõ, việc này nhất định sớm đã thông báo tam thánh mẫu."

Lập tức, Dương Tiễn hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Có ý tứ gì? Nàng không có rút quân về cứu viện?"

Ngạo Thiên Ưng hơi cúi đầu, nói: "Tam thánh mẫu chuẩn bị xua quân Nam Thiên Môn, hiện tại tiên quân cũng đã xuất phát. . ."

"Cái gì?" Dương Tiễn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn: "Nàng xua quân Nam Thiên Môn? Nàng biết rõ Nam Thiên Môn là địa phương nào sao?"

"Nam Thiên Môn? Tam thánh mẫu đi đánh Nam Thiên Môn rồi?" Cô đầu thần môn cũng là một hồi xôn xao.

Ngạo Thiên Ưng cúi đầu, trầm mặc không nói.

Dương Tiễn nắm kích tay chậm rãi rất nhanh, khóe mắt không khỏi hơi co rúm.

Nha đầu kia điên rồi phải không?

Một vị cô xanh cỏ đầu thần bước nhanh đi đến Dương Tiễn trước mặt, bẩm: "Chân quân, Hoa Quả Sơn phái một con tùng thủ tinh tới, nói có tam thánh mẫu phó thác tin vật muốn thân thủ giao cho ngài."

"Sốc tinh?" Dương Tiễn tức giận địa quát lên: "Nói cho hắn biết, không thấy!"

"Dạ!"

Giờ này khắc này, tỉnh táo như Dương Tiễn cũng không nhin trong cơn giận dữ.

Cái này muội muội căn bản chính là ăn chết rồi hấn sẽ không thật sự xua quân tiến công Hoa Quả Sơn, mới dám lớn mật buông tay tiến quân Nam Thiên Môn. Có thể Nam Thiên Môn thật sự có khả năng công phá sao?

Tuy là nô, làm người huynh trưởng lại cũng không thể tránh được.

Do dự hồi lâu, Dương Tiễn đối Ngạo Thiên Ứng thấp giọng nói: "Mật thiết lưu ý quân tình hướng đi."

Nói đi, lại quay đầu đi đối với một bên Hao Thiên khuyến công đạo nói: "Bả mai sơn bảy thánh cho ta triệu hồi."

"Dạ!"

...

Lúc này, bát trọng thiên, mười mấy tên thiên tướng vội vã địa đuổi tới diêu thọ ngoài cung vây, cũng đã mất đi hầu tử tung tích.

"Chạy đi đâu? Có thể hay không là kẻ diêu hồ ly sơn, lại vụng trộm hồi tàng thứ chín đi?" Giác Mộc Giao lau mồ hôi thở hồng hộc thuyết.

Mặc dù dùng hấn Thái Ất kim tiên trung kỳ tu vi đuổi theo cái này hầu tử cao thấp vài trọng thiên khắp thế giới qua lại không ngừng lăn qua lăn lại, cũng là hội ăn không tiêu. Về phần những người khác, tựu càng không cần phải nói.

"Có thể hay không trốn đến diêu thọ trong nội cung đi?"

"Thọ tinh công trong cung sao?"

Bên cạnh thiên tướng lắc đầu: "Ta vừa chứng kiến thọ tinh công tại Linh Tiêu Bảo Điện."

"Được nhanh đưa này hầu tử tìm ra. Nơi này là thiên đình, bốn phía đều là cấm địa. Vạn nhất làm ra cái gì yêu thiêu thân, ai cũng ăn không tiêu a."

"Ba người các ngươi, đi vào suu. Những người khác chia nhau tìm. Phát hiện tị kích hoạt ngọc giản, biết không?" Giác Mộc Giao quát.

"Dạ."

Mười mấy tên thiên tướng nhanh chóng chia ra lục lộ hành động, sau đó đuổi tới trên trăm danh thiên tướng cũng tự động phân tán hành động, về phần rơi xuống cuối cùng, do Na Tra thống lĩnh hạm đội tác trực tiếp theo diệu thọ cung trên không xẹt qua, hướng phía tây bắc phóng đi.

Này ba gã bị phái đến diệu thọ cung thiên tướng lơ lửng tại diệu thọ cung trên không, lại là lộ vẻ do dự.

Trong đó một vị thiên tướng nuốt nhỏ nước miếng, thấp giọng hỏi: "Thật sự yếu suu sao? Bằng chúng ta ba cái?"

"Bằng không làm sao bây giờ?"

"Này hầu tử là Thái Ất kim tiên đỉnh phong tu vi. . . Hơn nữa tốc độ cực nhanh. Vạn nhất chân gặp được, hẳn như chạy khá tốt, nếu không chạy. . ."

"Vậy ngươi nghĩ cãi lời quân lệnh sao?"

Nghe vậy. Còn lại hai người đều không nại thở dài.

"Tìm vài cái cung nhân hỏi xuống. Nếu như nói không thấy được. Chúng ta tị rút lui a. Như vậy thì có thể báo cáo kết quả công tác."

Lúc này, bọn họ cũng không biết phía dưới diệu thọ cung một tòa lầu các trên, một vị khan gia chính cười hì hì nhìn hẳn.

. . .

Phi tốc bay lên kim sắc treo trên bầu trời hạm trung, Ngọc Đế đặt ở cái ghế trên lan can kiết lại căng, một đôi hạc mục thỉnh thoảng hướng cửa sổ mạn tàu ngoài miết đi.

"Bệ hạ thỉnh dùng trà." Một vị khanh gia cung kính địa dâng nước trà.

Ngọc Đế khoát tay áo làm cho khanh gia lui ra, lại không có thân thủ đi đầu này trà chén nhỏ.

Giờ này khắc này, hẳn nơi đó còn uống đến hạ trà a?

Cửa khoang từ từ mở ra, một vị khanh gia cung trước thân chích đi vào trong khoang. Chắp tay đưa tin: "Bệ hạ, này yêu hầu tại bát trọng thiên diệu thọ cung giết ba vị thiên tướng, hiện tại đã mất đi tung tích. . ."

"Mất đi. . . Tung tích?" Ngọc Đế biểu lộ cả cứng lại rồi, này trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

"Bất quá Giác Mộc Giao tinh quân thỉnh bệ hạ yên tâm, bọn họ nhất định sẽ rất nhanh tìm được này yêu hầu."

Có thể yên tâm sao? Tại thiên đình ném mất một con Thái Ất kim tiên đỉnh phong đại yêu? Đây là muốn liều mạng a!

Ở đây khanh gia cũng nguyên một đám bỗng nhiên lau mồ hôi, không tự giác mà hướng cửa sổ mạn tàu ngoài nhìn lại.

Mất đi tung tích, mất đi tung tích, này có thể hay không chạy tới đánh lên?

Ngọc Đế rất là không bình tĩnh.

"Bệ hạ, nếu không làm cho boong thuyền lý thiên vương đến nơi đây a."
Một vị khanh gia cẩn thận địa gián nói.

"Hảo, ý kiến hay! Làm cho lập tức làm cho hấn tới. . . Không. Trẫm muốn tới boong thuyền đi. Người tới, bãi giá! Nhanh! Nhanh!"

...

Đâu Suất cung trong đình viện. Tước nhi ngồi ở bên cạnh cái bàn đá tinh tế địa dùng bút lông sao trước kính văn, này miệng lại là một khắc không ngừng giảng trước, phảng phát một con líu ríu tiểu điều nhi vậy.

Thỉnh thoảng lại giương mắt nhìn vừa nhìn Phong Linh.

Mỗi một ngày, chỉ cần có thể nhìn thấy Phong Linh, nàng tựu sẽ không ngừng địa dẫn theo các loại vấn đề, theo tu tiên pháp môn đến các loại kiến thức, không phải trường hợp cá biệt. Kỳ thật những này vẫn còn hảo, máu chốt là nàng thỉnh thoảng còn nhắc tới về hầu tử các loại, điều này làm cho Phong Linh một lòng cả ngày treo lầy, thế cho nên không thể không tìm được các loại lý do tránh né.

Có thể viện này mới bao nhiêu? Mới vài người? Chính là muốn tránh, cũng là tránh không được.

Thảm hại hơn chính là Tước nhi rất thông minh, Phong Linh lại là cá nói dối lỉnh mới. Mỗi lần nói dối, Tước nhi đều thấy rõ minh. Kể từ đó, đối với nàng liền nổi lên lòng nghi ngờ, phảng phát bị cổ vũ vậy càng thêm nóng trung truy vấn.

Ngẩng đầu quan sát thiên, Phong Linh bất đắc dĩ thở dài, thấp giọng nói:
"Ra đến đã lâu như vậy, ta nghĩ trở về phòng nghỉ ngơi một chút."

"Trở về phòng? Tốt như vậy thời tiết tại sao phải trở về phòng? Bất quá nói trở lại, ta tới lâu như vậy, làm sao lại chưa thấy qua nơi này trời mưa?" Nói, Tước nhi như có như không liếc một bên tiên nga liếc.

Này tiên nga liền cúi đầu không nhìn nàng.

"Thân thể còn không có hồi phục tới, có điểm mệt nhọc." Phong Linh thật vất vả cố nặn ra vẻ tươi cười nói.

Bộ dáng kia, ai cũng có thể nhìn ra nàng đang nói láo, Tước nhi con mắt tự nhiên cũng là híp lại thành một đường nhỏ.

Do dự một hồi, nàng ung dung nói: "Được rồi, vậy người hãy đi về trước a."

Nghe vậy, Phong Linh như nhặt được đại xá, hướng phía nàng nhẹ gật đầu, liền gấp không thể chờ đợi đứng dậy phòng nghỉ gian đi đến. Một mực đứng ở một bên đồng tử cũng vội vàng đuổi theo đi.

Nhìn xem nàng đi xa bóng lưng, Tước nhi lãnh nhãn ung dung nói: "Nhìn người có thể giả bộ bao lâu."

Bên cạnh hai vị tiên nga không khỏi một hồi cười khỏ.

Còn chưa chờ Phong Linh bước vào cửa phòng, liền nghe xa xa truyền đến một hồi huyền tiếng ồn ào.

Đây chính là hiếm có sự. Chớ nói Đâu Suất cung trùng, chính là Đâu Suất cung ngoài, ai dám huyền xông xao? Đến đây mấy ngày nay, Phong Linh chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là lãnh lãnh thanh thanh, lớn nhất giọng không ai qua Tước nhi, nơi đó còn có vượt qua cửa nàng tiếng vang?

"Đây là đã xảy ra chuyện gì?" Nàng thuận miệng hỏi.

"Không có gì." Này đồng tử cười hì hì thuận miệng đáp: "Không phải là Ngọc Đế bị này hầu tử lãn qua lãn lại được không được, cầu cứu đến đây sao."

Vừa dứt lời, hắc vôi vàng bịt hoảng sợ địa nhìn qua Phong Linh, biết rõ mình nói sai.

"Người nói cái gì? Ngọc Đế bị này hầu tử lãn qua lãn lại được không được'?" Phong Linh lập tức trừng lớn hai mắt: "Hắn đã xảy ra chuyện gì?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Ta

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 378: : Xông Cung

Kim sắc treo trên bầu trời hạm cập bờ, Lý Tĩnh cùng Quyển Liêm dắt díu lấy kinh hồn chưa định Ngọc Đế tại một đoàn khanh gia thị vệ bảo vệ xung quanh hạ nhanh chóng hạ hạm, thẳng đến đại môn.

Này hấp tấp bộ dạng, quả thực cùng chạy trốn chết giống nhau như đúc.

Cách đó không xa, vương mẫu một nhóm thấy đều có chút trợn tròn mắt.

Bọn họ xa so với Ngọc Đế một nhóm tới sớm, chỉ tiếc Đâu Suất cung liền môn đều không cho tiến.

Bất quá không cho vào cũng không quan hệ, tự tại cửa ra vào ở lại quá. Này hầu tử nếu thật giết Đâu Suất cung cửa ra vào, Thái Thượng Lão Quân còn có thể không quản sao?

Vừa nhìn gặp trước một bước đến nơi đây tị nạn vương mẫu, Ngọc Đế sắc mặt lập tức càng thêm khó coi, nhìn không được ở trong lòng oán hận thóa một câu: "Các nàng này, có cái sự, lại chạy trốn so với thỏ tử còn nhanh!"

Bất quá hấn sớm đã không có này công phu này tâm tư cùng vương mẫu so đo.

Giờ này khắc này, bả này khắp nơi loạn nhảy lên hầu tử trước thu thập, so với cái gì đều trọng yếu.

Gặp Ngọc Đế một nhóm đã đến, xa xa địa, một vị Đâu Suất cung giữ cửa đồng tử đã hướng bọn họ chạy vội quá khứ.

Tại Ngọc Đế đứng trước mặt định, này đồng tử run rẩy phát trần chấp tay nói: "Đệ tử tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ vội vàng mà đến, có chuyện gì quan trọng?"

"Miễn lễ miễn lễ miễn lễ!" Ngọc Đế nuốt khô nhỏ nước miếng, run run rẩy rẩy mà hỏi thăm: "Lão quân, xuất quan không có?"

Nói đi mở to hai mắt đầy cõi lòng chờ mong mà chăm chú nhìn này đồng tử.

Này sau lưng mọi người cũng đều nguyên một đám mở to hai mắt.

Đồng tử hướng phía Ngọc Đế sau lưng mọi người lạnh lùng địa nhìn lướt qua, như không có việc gì chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, sư phó còn đang bế quan bên trong, cũng không xuất quan."

"Này. . . Này làm phiền đồng tử bẩm báo lão quân một tiếng, nói. . . Nói trăm có chuyện quan trọng cầu kiến."

"Bệ hạ, đệ tử đã nói qua. Sư phó chính đang bế quan."

"Người đã giúp trăm mang câu cho lão quân. Nói. . ."

"Bệ hạ!" Này đồng tử uống chặt dứt Ngọc Đế lời nói. Lạnh lùng nói: "Đệ tử đã nói qua, sư phó chính đang bế quan. Ai cũng quấy nhiễu không được!"

Một câu nói kia xuống, ở đây mọi người nguyên một đám câm như hến.

Lão quân uy nghiêm, tại đây thiên đình ai dám mạo phạm?

Vi hơi dừng một chút, này đồng tử thân nhiên nói: "Chuyện hôm nay, sư phó sớm có dự kiến. Cũng trước đó cho bộ hạ lưu lại lời nói, dặn dò đệ tử cáo tri bộ hạ."

"Lão quân. . . Lão quân nói cái gì rồi?" Ngọc Đế liền vội vàng hỏi.

Này đồng tử đứng thẳng lên cái eo, cất cao giọng nói: "Sư phó nói. Việc đã đến nước này, nếu đem này yêu hầu tiếp tục lưu lại Nam Thiên Môn trong, có hại vô ích. Bộ hạ nếu muốn giải quyết việc này, có thể mở ra Nam Thiên Môn. Như thế, này yêu hầu cũng cần phải bắt lưu luyện. Vừa đến có thể giải thiên đình chi nguy, thứ hai thôi lui yêu quân, nhất cử lưỡng tiện."

Ở đây mọi người lập tức đều trợn tròn mắt.

Mà ngay cả Ngọc Đế cũng trợn tròn mắt.

Lão quân tựa cái này thái độ?

"Mở Nam Thiên Môn. . . Phóng này yêu hầu đi ra ngoài?"

"Không thể nào? Này trước chẳng phải là. . ."

"Năm mươi vạn thiên hà thủy quân đều bồi tiến vào, hiện tại yếu thả hổ về rừng sao?"

"Cái này cái này cái này cái này. . ." Trong lúc nhất thời, Ngọc Đế cấp hỏa công tâm, hơi ngửa ra sau trước thân thể. Gấn bó khẽ nhếch, một hơi không có đón.

Cặp kia mục càng là trừng đờng trừng mắt đều nhanh đến rơi xuống. Chích nhìn không chuyển mắt địa trừng mắt đồng tử.

Sắc mặt, đã là tử trung mang lục.

Quanh mình người liên can đả đàng nguyên một đám cả kinh đều nói không ra lời.

Phụng dưỡng Ngọc Đế nhiều năm như vậy, bọn họ còn chưa bao giờ thấy qua Ngọc Đế khí thành như vậy, nguyên một đám vội hỏi: "Bệ hạ bớt giận, bệ hạ bớt giận."

Đối với cái này, đồng tử nhưng như cũ là vẻ mặt đăm đăm, nghiêng mặt đi không nhìn Ngọc Đế, một bộ "Tạm biệt không tiễn" thái độ.

"Bệ hạ, không bằng phái người tuyên Nhị Lang Thần Dương Tiên thượng thiên a?" Dứt dứt lấy Ngọc Đế Lý Tĩnh thấp giọng nói.

"Buồn cười!" Lý Tĩnh lời còn chưa dứt, Ngọc Đế liền bạo phát, hất một tay lấy Lý Tĩnh đẩy ra, chỉ vào đồng tử nổi giận nói: "Trăm hôm nay bất kể như thế nào muốn gặp đến lão quân, ai cũng ngăn đón không được!"

Nói đi, hất bất chấp rất nhiều, xoáy lên rộng thùng thình long bào tránh thoát Lý Tĩnh cùng Quyển Liêm tay rời xoay người về phía trước.

Một ít chúng khanh gia đều sợ tới mức hồn bất phụ thể.

Có thể đang lúc này, này đồng tử lại là bả mi vừa xoay ngang, lộ ra một cái lòng bài tay lớn nhỏ, tản ra sáng chói kim quang kim loại khâu, duỗi ra một tay ngăn tại Ngọc Đế trước người, lạnh lùng nói: "Su phó bé quan, ai cũng quấy nhiễu không được!"

"Đây là . . . Kim Cương Trác?"

Này bảo vừa ra, lập tức, một mảnh xôn xao!

. . .

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ngươi cho ta nói rõ ràng!"

Phong Linh một bả nắm chặt đồng tử cổ áo, này đồng tử lập tức dọa mộng.

Hắn thật sự không nghĩ ra, từ trước đến nay dịu dàng ngoan ngoãn Phong Linh, như thế nào vừa nhắc tới này hầu tử tự biến thành cái này tánh tình rồi?

"Nói a ——!"

Thanh âm kia nhanh chóng trong sân truyền bá ra đến, mà ngay cả xa xa thạch trong đình Tước nhi cũng không khỏi được rất tốt thân nhìn ra xa.

"Phong Linh tiểu thư, ngài đừng lớn tiếng như vậy. Cái kia ai, hội nghe được. Người không nghĩ nàng biết?" Bị gió linh nắm chặt cổ áo đồng tử bỗng nhiên trong nháy mắt, thấp giọng xin khoan dung nói: "Hắn. . . Hắn không có chuyện gì, Phong Linh tiểu thư, ngài, ngài yên tâm, yên tâm, đừng kích động, đừng kích động. Buông tay ra, buông tay ra."

Phong Linh sớm đã bất chấp nhiều như vậy, nàng hai tay cùng lên, thoáng cái bả đồng tử cả nói lên, quát lên: "Không có việc gì này đến tột cùng là chuyện gì? Người cho ta nói rõ ràng!"

Hai chân đã cách mặt đất, gập trồn cũng tránh không khỏi, này đồng tử cắn răng một cái, đóng chặt hai mắt hô: "Chính là, chính là Ngọc Đế phái người đuổi bắt hắn, bắt không được, chắm dứt Nam Thiên Môn không cho hắn chạy, này hầu tử hiện tại khắp thế giới chạy loạn. Ngọc Đế không có biện pháp, chỉ có thể chạy đến tìm sư phó xuất thủ!"

Phong Linh nhẹ buông tay, này đồng tử cả ngã ngối trên mặt đất, thờ hồng hộc.

"Cũng đã đã xảy ra chuyện. . . Không phải nói cái gì đều nói cho ta biết sao? Vì cái gì lần này rồi lại không nói cho ta?" Phong Linh ngo ngác

thuyết.

Nàng chợt nhớ tới Bà La Tăng yết đế tông tới này phần phức tạp vô cùng pháp trận đồ.

"Đây là bao lâu trước chuyện tình rồi?"

" Bao lâu trước chuyện tình? Thì vài canh giờ trước a." Đồng tử vuốt vuốt vạt áo, nhíu mày nói: "Bất quá các sư huynh đệ tối hôm qua tựu thông tri qua, nói sẽ xảy ra chuyện, để cho chúng ta không cần kinh hoảng."

"Vài canh giờ trước chuyện tình rồi? Nói như vậy. . . Nói như vậy hầu tử không có thuận lợi lợi dụng này trương đồ thông qua Nam Thiên Môn?" Phong Linh mở to hai mắt nhìn hỏi: "Chuyện này lão tiên sinh một đã sớm biết?"

Này đồng tử vẻ mặt đau khổ nói: "Phong Linh tiểu thư, ngài cũng đừng hỏi nữa. Đệ tử chân không thể nói, nói thêm gì đi nữa. . . Nói thêm gì đi nữa được tai nạn chết người. Chuyện này khai báo không thể nói cho ngài cùng Tước nhi tiểu thư."

"Người không nói, ta tìm người khác hỏi đi!"

Phong Linh dẫn theo làn váy, xoay người tựu hướng ngoài viện chạy đi.

"Đừng đi a!" Đồng tử vội vàng lăn qua lăn lại trước đứng dậy đuổi theo.

"Đã xảy ra chuyện gì? Nàng đây là muốn làm gì?" Thấy xa xa Phong Linh hướng phía cửa sân chạy đi, Tước nhi cũng có chút hăng hái địa dẫn theo váy dài theo đi lên.

Không đợi Phong Linh bước ra viện tử đại môn, hai vị nhìn về phía trên chỉ có mười một mười hai tuổi đồng tử liền đã ngăn ở trước người của

nàng.

"Phong Linh tiểu thư, bên ngoài nguy hiểm, kính xin không nên chạy loạn." Trong đó một vị đồng tử nói khẽ.

"Xem ra, lão tiên sinh là phải đem ta giam lỏng nha." Phong Linh mặt không biểu tình mà lui về sau một bước, đang lúc hai vị đồng tử dùng vì nàng muốn thả vút tới giờ, nàng lại vung lên váy dài, đem một mực giấu ở trong giày chủ thủ rút ra, đứng vững cổ họng của mình.

"Mở ra ——!" Nàng nhìn qua hai vị đồng tử nghiêm nghị quát lên.

Nhìn qua một ít bả sáng loáng chủ thủ, trong lúc nhất thời, vô luận là ở đây ba vị đồng tử, tốt hơn theo gót tới Tước nhi, đều tròn tròn mắt.

...

Trong đại điện, Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ địa nhíu mày, lắc đầu, thở dài. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người! Cuối cùng kịp chương thứ hai. Kể từ đó, con ba ba liền thành công kiên trì bảy ngày liên tục hai canh.

Dạ dạ, tiếp tục cố gắng gia canh.

Nói, hiện tại đặt cũng đã dừng lại ngã tăng trở lại, bất quá còn đang tràn đầy nguy cơ một ngàn bảy trăm linh vài. Mọi người tiếp tục cho lực a!

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu bao dưỡng cầu hết thầy a ! ! !
!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 379: : Kim Cương Trác

Nắm chặt một chuỗi kia chủ thủ, đẩy lấy cổ họng của mình.

Phong Linh tay rung động gay gắt.

Miệng vỡ xủ, một giọt đỏ tươi huyết theo sáng loáng lưỡi đao chảy xuống, lây dính thông thông mười ngón.

Ánh mắt kia trung một vòng kiên trì, làm cho các đồng tử đều có chút kinh ngạc.

"Phong Linh tiểu thư, người đừng..."

"Ta, ta muốn gặp lão tiên sinh." Nàng nghẹn ngào nói.

Trong đó một vị đồng tử cẩn thận địa đi phía trước bước một bước:
"Phong Linh tiểu thư, người biết sư phó là thân phận gì. Hắn đang bế quan, làm sao có thể..."

"Người không mang ta đi, ta liền chính mình đi. Mở ra... Đều cho ta, mở ra..."

Nàng từng bước một đi tới, nước mắt tạt trong hốc mắt đảo quanh.

Này mũi đao lại đâm vào trong thịt một phần.

Hai vị đồng tử đều thất kinh địa lui về phía sau.

Bọn họ thậm chí tình nguyện hiện tại lấy cái chết bức bách chính là Tước nhi.

Phong Linh, đó là thương không được.

Sau lưng Tước nhi thấy đều thất thần.

Vì theo cái nhà này lí đi ra ngoài, nàng nghĩ tới vô số biện pháp, nhưng lại chưa bao giờ thành công qua.

Nàng thật sự không cách nào lý giải cái này nhược nữ tử nơi nào đến lớn như vậy dũng khí, đến tốt cùng chuyện gì xảy ra? Nàng đây là muốn làm gì? Vì gặp lão đầu kia tử, lại không tiếc phục vụ quên mình đi binh?

Trong nháy mắt, đầu của nàng ần ần làm đau, tựa hồ có đồ vật gì đó tại sống lại, nguyên một đám hình ảnh.

"Làm cho nàng tới a." Một thanh âm tại đồng tử trong đầu vang lên.

"Là, sư phó."

Hai vị đồng tử vội vàng nghiêng đi thân đi mở ra một con đường.

Tước nhi cứ như vậy ngỡ ngàng địa đứng tại nguyên chỗ, xa xa địa nhìn qua Phong Linh bóng lưng.

Này tay chậm rãi rất nhanh.

Thẳng đến cửa đại điện, trông thấy ngòi xếp bằng ở trong đại điện cung trước thân thể vẻ mặt bất đắc dĩ Thái Thượng. Phong Linh còn như trước đem chủ thủ đỉnh tại cổ họng của mình.

"Các người đi xuống trước đi." Thái Thượng nhìn liếc cùng sau lưng Phong Linh hai vị đồng tử. Thở dài.

"Dạ."

Đại môn khép lại.

Không lò trong điện đường. Chỉ còn lại có cô đơn hai bóng người khắc ở bóng loáng trong như gương trên mặt đất.

"Nữ oa nhi a... Nữ hài mọi nhà, tùy thân mang theo thanh chủ thủ, như cái gì dạng?" Thái Thượng tiện tay một ngón tay, Phong Linh chủ thủ trong tay lưỡi đao xử đã hóa thành điểm điểm trong suốt phiêu tán, lại là phẩy tay áo một cái, một cái bờ đoàn tự động trượt đến Phong Linh sau lưng: "Ngồi đi."

"Lão tiên sinh..." Chích một câu, Phong Linh đã là nước mắt rơi như mưa.

Có lẽ là bởi vì Thái Thượng trước triu mền, trong lòng nàng. Thái Thượng tự giống như một vị người hiền lành gia gia vậy, dù là hầu tử nói như thế nào, nàng từ đầu đến cuối cũng không đem Thái Thượng định tính.

Trong lòng của nàng, thủy chung càng muốn tin tưởng thế giới này là mỹ hảo, không có nhiều như vậy âm mưu, không có nhiều như vậy quỷ kế.

Thái Thượng ngậm miệng, chậm rãi nhắm lại hai mắt, nhẹ gật đầu: "Ngồi đi."

...

Đâu Suất cung ngoài, trông trải quảng trường.

Này đồng tử cầm trong tay Kim Cương Trác, vẫn không nhúc nhích.

Ngọc Đế cắn răng. Nộ không thể giải, lại cũng không dám lại hướng phía trước xông.

Này sau lưng mọi người càng là sau này chậm rãi dịch một bước.

Tất cả mọi người biết rõ. Kim Cương Trác, đó là Thái Thượng Lão Quân trong tay chí bảo một trong. Một mài nơi tay, chớ nói Ngọc Đế, chính là Dương Tiễn, sợ cũng hướng không qua.

"Bệ hạ, chúng ta còn là trở về đi." Quyển Liêm thấp giọng nói: "Lão quân ý tứ... Cũng đã đủ rồi rõ ràng. Sợ là tiến vào cũng vô dụng."

Ngọc Đế tay run nhẹ nhàng trước, cặp kia mắt trừng được rất tròn, nửa ngày nói không nên lời một câu đến, thực sự thủy chung chưa từng lui về phía sau.

...

Hỏa xèo xèo địa thiêu đốt, một giọt giọt nến chảy xuống.

Đâu Suất cung trong đại điện, Phong Linh lẳng lặng ngồi chồm hõm tại trên bờ đoàn, cúi đầu.

Thân ảnh kia chiếu vào đá cẩm thạch trên sàn nhà, cô tịch, cô đơn, bất đắc dĩ giao tạp.

"Có lời gì, cứ nói đi." Thái Thượng loát râu dài thản nhiên nói.

Phong Linh ngậm miệng, hơi há hốc mồm, hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người thật sự yếu đến hầu tử vào chỗ chết sao?"

"A, ai nói cho người?"

"Không phải sao?" Phong Linh hỏi ngược lại.

Thái Thượng nhìn trước mắt mình cái này chấp nhất nữ hài, cười nói: "Nếu thật là lão phu muốn mạng của hầy, lúc trước không cứu hầy chính là,

không cần làm điều thừa?"

"Lúc trước cứu hầu tử, không là vì ta cầu người. Chính là ta không cầu người, người cũng sẽ cứu hẳn, đúng không?"

Thái Thượng yên lặng địa nhẹ gật đầu.

"Vậy bây giờ? Chính là ta cầu người, người cũng sẽ không cứu hẳn sao?"

Thái Thượng ngẩng đầu suy tư về, thở dài nói: "Tiểu nha đầu a. Người còn nhớ rõ ta và người dọc đường ngủ lại cái đạo kia quan quan chủ sao?"

"Dạ." Phong Linh nhẹ gật đầu.

"Còn nhớ rõ lão phu lúc trước đã nói với người, quà đáp lễ cùng này quan chủ lễ vật sao?"

"Lão tiên sinh nói qua lời, Phong Linh đều nhớ kỹ."

Dừng một chút, Thái Thượng cúi đầu néo néo của mình tình minh huyệt, chậm rãi nói: "Này quan chủ một mặt cầu thần, mưu toan dùng cái này cầu tiên đắc đạo... Nhưng không biết, này bất quá là một cái tử lộ, tuyệt lộ. Thế gian vốn là không sao cả một cái 'Cầu' chữ, không nghĩ giúp, chính là người lại cầu, cũng cầu bất động. Muốn giúp, có thể bởi vì người nói ba xạo mà thay đổi ước nguyện ban đầu, chính là người không cầu, cũng sẽ giúp. Đương được thần tiên, thấy rõ minh, càng là như thế. Lão phu thân bị thủ hộ thiên đạo chi trách..."

Phong Linh lắng lắng nghe.

Thái Thượng sâu hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Ngày đó, lão phu mang người một đường, vốn là muốn trước nhắc nhở người xem thanh tình thế

bản chất. Sờ không được pháp môn, chính là làm nhiều hơn nữa, cũng không làm nên chuyện gì, còn đây là 'Ngộ giả' gốc rễ chất vậy. Chỉ tiếc..."

Nói đến đây, Thái Thượng thật dài thở dài: "Chỉ tiếc ngươi mặc dù thông tuệ, cố chấp đứng lên, so với kia đầu khi lại cũng không thua kém nhiều. Ngộ Giả đạo, tối kỵ nhất chấp niệm. Nay Dương Thiên, liền là vì một cái chấp niệm ngàn năm đều đột phá không được hóa thân. Ngươi, sợ cũng yếu bởi vì một cái chấp niệm đến trễ cả đời."

"Lão tiên sinh đang nói cái gì, Phong Linh không hiểu." Phong Linh ngơ ngác thuyết.

"Không hiểu?" Thái Thượng ha ha địa nở nụ cười: "Phải không hiểu, còn là không nghĩ hiểu? Thật không hiểu, hay là giả không hiểu? Nay trong viện bộ dáng, ngươi có thể thấy được gặp?"

Phong Linh trầm mặc không nói, cặp kia tay không khỏi rất nhanh mấp váy.

"Tại nhìn thấy nàng trước, ngươi còn có thể mình an ủi. Lúc trước lão phu khuyên ngươi không cần phải đi Hoa Quả Sơn, hiện nay ngươi còn như lúc trước vậy ý nghĩ sao?"

Phong Linh hơi cúi đầu, đã là hai mắt đắm lệ mông lung.

"Phong Linh. Thầm nghĩ cầu lão tiên sinh cứu cứu hầu tử. Nay không phải lỗi của hấn. Nếu như không phải Ngọc Đế muốn bắt hấn. Làm sao có thể hội..."

"Ngươi còn là không có nghe hiểu." Thái Thượng nhàn nhạt cười cười, nói khẽ: "Nay thiên địa, cũng không từng có qua ai lỗi. Hết thấy đều vì nhân quả. Nay đầu khi lựa chọn chân hung yêu tộc, hấn đều phải đối mặt người lừa giận. Người cũng tốt, yêu cũng tốt, kết quả là, kỳ thật không có

cái khác biệt. Tại Hoa Quả Sơn, người cùng yêu tộc ở chung. Cảm thấy thiên đình đối yêu bất công. Người cũng đã biết một ngày kia yêu cường thịnh, đối với người thì như thế nào? Chính là người cũng đồng dạng, truy cầu chính mình chỗ yêu, chưa từng có sai? Chỗ thụ nỗi khổ, đều đến từ lúc trước lựa chọn thôi."

Nói đến đây, Thái Thượng liền không có nói thêm gì đi nữa.

Rủ xuống tóc dài che lại Phong Linh mặt, nước mắt từng giọt không tiếng động rớt xuống.

Hồi lâu, Thái Thượng thấp giọng nói: "Này đầu khi cần phải sẽ không chết, chuyện của hắn, lão phu đều có chủ trương. Người. Liền không nên suy nghĩ nhiều. Lại là người vấn đề của mình, nên hảo hảo mảnh tư một phen."

...

Đâu Suất cung ngoài giảng co còn đang duy trì liên tục trước.

Tất cả mọi người tại thấp giọng khuyên Ngọc Đế rời đi. Ngọc Đế lại là vẫn không nhúc nhích địa, thẳng trước một đôi mắt chăm chăm vào này Kim Cương Trác xem, một tay rất nhanh Quyển Liêm góc áo, thì ào ào nói.

Quyển Liêm vội vàng bả lỗ tai gom góp quá khứ.

"Kim Cương Trác, Kim Cương Trác, tìm không thấy lão quân, đã có Kim Cương Trác..."

Nghe được này ba chữ, Quyển Liêm lập tức rùng cả mình, muốn lui bước, này cổ tay cũng đã bị Ngọc Đế chăm chú địa cầm.

Một hồi trong lúc bối rối, Quyển Liêm cùng Ngọc Đé kinh ngạc địa đối mặt trước.

...

Một vị đồng tử đẩy cửa vào, bẩm: "Su phó, Quyển Liêm đại tướng chiếm Kim Cương Trác chạy."

"Kim Cương Trác?" Phong Linh ngơ ngác địa nghe, trong óc đã là trống rỗng.

"Chiếm, tụt chiếm a. Một hồi bọn họ hội trả trở về." Thái Thượng nhẹ giọng thờ dài.

...

Thất trọng thiên, vừa mới bị truy đuổi thiên tướng phát hiện hầu tử chính thi triển Cân Đầu Vân phi tốc xuyên toa tại đây trời cự nam trong lúc đó.

Một kiện đó kiện pháp khí, từng đạo linh lực xé mở mây mù cùng hấn gặp thoáng qua, đem tới gần hết thủy đều oanh thành bột phấn.

"A ha ha ha ——! Chỉ bằng các ngươi cũng muốn bắt được ta, quá ngây thơ rồi a? Nhanh lên nữa! Lại mãnh liệt điếm! Ha ha ha ha!"

Khủng bố tiếng cười tại chúng thiên tướng bên tai quanh quẩn.

Cái này điên yêu hầu, quả thực chính là một hồi cơn ác mộng.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy! Linh lực của hấn nội tình quá đầy. Chúng ta phải thay phiên, nếu không đều bị cái này hầu tử kéo suy sụp!" Theo sát phía sau Giác Mộc Giao nói ra.

"Chúng ta nhiều người như vậy đều chần không ngừng hẳn, như lại thay phiên..."

Nghe vậy, một đám thiên tướng đều là trầm mặc.

Cẩn rằng, Giác Mộc Giao chỉ phải gia tốc đuổi theo.

Chích thoáng chớp mắt, bọn họ lại mất đi này hầu tử bóng dáng.

"Mẹ nó, cái này chết hầu tử!" Giác Mộc Giao hung hăng địa chửi thề một tiếng, nhìn khắp bốn phía tràn đầy một đồng vỡ vụn nổi thạch quát lên: "Chia nhau tìm!"

"Không thể chia, ngươi đã quên diệu thọ cung này ba cái thiên tướng sao?" Theo sát mà đến cầm quốc thiên vương cao giọng nói.

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?" Giác Mộc Giao hỏi ngược lại.

Trong lúc nhất thời, chúng tướng hai mặt cùng dòm, cầm bắt định chủ ý.

Nửa ngày, Giác Mộc Giao hỏi: "Chiến hạm của các ngươi trên không phải có loại đó đại đồng sao?"

"Là có."

"Dùng đại đồng oanh, oanh đến này yêu hầu không còn chỗ ẩn thân."

Vừa nghe lời này, chúng tướng đều nở nụ cười. Như vậy một mảng lớn khu vực, đều oanh đến ngày tháng năm nào a?

Giác Mộc Giao mặt lập tức đỏ, cả giận nói: "Bằng không các ngươi tới cầm chủ ý!"

Chúng tướng lập tức cầm thanh.

Không bao lâu, hơn mười tàu chiến hạm bị mở tới, mỗi tàu chiến hạm trên đều phân phối có hơn mười môn đại đồng.

Những vật này, đều là thiên hà thủy quân làm lễ vật đưa cho Nam Thiên Môn trấn thủ quân, cho tới bây giờ, tại thiên quân đã là không xuất bản nữa.

Lửa đạn phía dưới, cả đá vụn khu cát đá quay cuồng, chích một hồi liền thanh ra một mảnh địa phương.

Tránh ở chỗ cao nhìn lên hầu tử không khỏi sách sách nở nụ cười: "Này bang ngọc tử, như vậy có thể tìm tới ta mới có quý."

Nói, hắn muốn nương bay vọt cát đá che lấp hướng phía chỗ cao bỏ chạy.

Đang lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy cái gì, thân thể cứng đờ. Không đợi hắn kịp phản ứng, một cái vòng vàng đã theo trước người cự thạch xuyên ra, ở giữa bộ ngực của hắn.

Kịch liệt đau nhức truyền đến, một vòi máu tươi phun vãi ra. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 380: : Một Môn Chi Cách

Trong thoáng chốc, hầu tử chứng kiến này vòng vàng rơi vào cách đó không xa Quyển Liêm đại tướng trong tay.

"Đây là... Kim Cương Trác? Mẹ nó, Thái Thượng Lão Quân không phải bé quan sao? Chơi ta a!" Cố nén kịch liệt đau nhức, hấn cướp đường mà chạy.

Còn không có chạy đi trăm trượng, lại giật mình phát hiện mình cũng đã rơi vào thiên tướng vòng vây.

"Cút ngay ——!"

Cơ hồ không có bất kỳ dừng lại, hấn gào thét thay đổi thân hình hướng phía trong đó một vị thiên tướng vọt tới, giơ lên kim cô bổng tụt đập bễ.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, này không hề chuẩn bị thiên tướng cả vai đều bóp méo, giáp vai trên lân phiến nhanh chóng phiêu tán ra.

"Truy ——!"

Tất cả thiên tướng lại là hướng phía hầu tử đuổi theo.

Cực tốc chạy nước rút trung, hầu tử bỗng nhiên phát hiện này vòng vàng tụt tại chính mình phía bên phải không xa địa phương dùng tốc độ cực nhanh thay đổi quỹ tích hướng chính mình quăng tới.

Kinh hoảng trung, hấn bỗng nhiên nghiêng người né tránh, lại trước mặt đánh lên quay cuồng nổi thạch.

Tự cái này một sát công phu, truy đuổi mà đến chúng thiên tướng đã xem này bị bị đâm cho rung động không thôi cự đại nổi thạch bao bọc vây quanh, Nhị Thập Bát Tinh Túc càng là nương cơ hội này liên thủ thúc nổi lên chiến trận, đem cái này nổi thạch chỗ khu vực cả phong bế.

Đến lúc này, đầy trời đuổi hầu tử dài đến năm canh giờ lâu chúng tướng không khỏi đều hướng phía Quyển Liêm bật cười.

Trận chiến này, bọn họ đánh cho đủ rồi biệt khuất. Nếu không phải là Quyển Liêm mang theo Kim Cương Trác đuổi tới, thật tình không biết yếu truy cái này đầu khi truy tới khi nào.

Cầm quốc thiên vương cúi đầu nhìn thoáng qua Quyển Liêm trong tay vòng vàng, thấp giọng nói: "Lão quân cho mượn đi ra?"

Quyển Liêm sắc mặt xanh đen, trầm mặc không nói.

Cái này Kim Cương Trác xem như mượn sao?

Đôi tại ở đây thiên tướng mà nói, bắt được hầu tử cho dù viên mãn hoàn thành nhiệm vụ. Với hấn mà nói. Bắt được hầu tử. Sự tình sợ là mới bắt đầu...

"Ha ha ha ha." Trước mắt sương mù dần dần tán đi. Hầu tử lung la lung lay địa theo này nổi trên đá đứng lên, xóa đi khóe miệng huyết, nhìn chung quanh chúng tướng, lạnh lùng địa cười: "Đây là vài đôi một a? Náo đến cuối cùng còn muốn tìm Thái Thượng Lão Quân mượn pháp khí, các người xấu hổ không xấu hổ?"

Nói đi, trong tay kim cô bông nặng nề khế dùng, nương theo liên tiếp thanh thúy tiếng vang, dưới chân nổi thạch dùng này điểm rơi làm trung tâm rạn nứt.

"Người cái này đầu khi. Chuyện cho tới bây giờ còn dám can đảm khẩu xuất cuồng ngôn!" Một vị thiên tướng quát mắng nói.

"Chuyện cho tới bây giờ? Chuyện cho tới bây giờ làm sao vậy? Các người chân dùng làm cho này năm canh giờ là các người tại truy ta đang lẫn trốn?" Hầu tử cười hì hì nhìn bọn họ, nhăn đầu lông mày, nói khế: "Nếu như ta không có đoán sai, các người Vân Vực Thiên cảnh hẳn là đã bị công phá đi? Bước tiếp theo chính là binh lâm Nam Thiên Môn. Cho dù bắt được ta, thiên đình cùng ta Hoa Quả Sơn, ai thắng ai thua còn khó nói sao, huống chi..."

"Các người còn không nhất định lấy được ở ta ——!"

Lời còn chưa dứt, này nguyên bản cười hì hì mặt nhanh chóng trở nên dữ tợn, trên trán nổi gân xanh.

Không đợi chúng tướng kịp phản ứng, hắn cũng đã gào thét. Sử xuất toàn lực dặt lấy kim cô bông hướng phía bọn họ đập bễ quá khứ.

Phong quyền đột khởi!

Đến lúc này, chúng thiên tướng mới chú ý tới này kim cô bông vậy mà tại chẳng biết lúc nào cũng đã duỗi dài. Dem này dưới chân nổi thạch luôn lên!

Không biết nhiều ít trăm vạn cân nặng nổi thạch bị cái này đầu khi trở thành chiến chùy đồng dạng sử, hung hăng mà đánh hướng Nhị Thập Bát Tinh Túc trúc nâng pháp trận.

Cái này trong nháy mắt, chúng tướng thất kinh địa chạy tứ tán, Quyển Liêm cắn răng ném ra ngoài Kim Cương Trác, Nhị Thập Bát Tinh Túc sắc mặt đại biến, lại cũng chỉ có thể khổ chống đỡ pháp trận.

Đụng vào xử, lôi điện quay cuồng, thiên địa thất sắc.

Cứng rắn nổi tảng đá nhanh chóng cháy đen, thành từng mảnh hóa thành bụi mù phiêu tán, pháp trận bản thân cũng ở đây oanh kích trung lung lay sắp đổ.

Này Kim Cương Trác một kích nặng nề đánh vào hầu tử hậu tâm trên, một ngụm máu tươi phun vãi ra, tung tóe ướt trong tay kim cô bổng.

Nhưng mà, hấn cắn răng chống đỡ được xuống, cường phụ giúp này nổi thạch xuyên thấu pháp trận!

...

Đâu Suất cung trung, Phong Linh cúi đầu ngòì chòm hồm trước, nhẹ giọng hỏi: "Này Kim Cương Trác, là cố ý bị thương sao?"

Thái Thượng trầm mặc không nói.

Phong Linh cũng không hỏi lại.

Hồi lâu, Thái Thượng thở dài: "Thiên đình, chính là tam giới trung xu. Bộ hạ nuốt không trôi cơn tức này, không chịu mở Nam Thiên Môn, lão phu cũng không thể tùy ý này hầu tử một mực làm hại. Tuy nói Quyển Liêm đại tướng Kim Cương Trác sử dụng đến cần phải sẽ không thành thạo, nhưng là đủ rồi nắm bắt này hầu tử."

"Nắm bắt sau?"

"Nắm bắt chuyện sau đó, tự nắm bắt sau lại luận a." Thái Thượng ung dung nói.

...

Thất trọng thiên truy đuổi lại đang tiếp tục, chỉ là cùng lúc trước tình huống lại khác nhau rất lớn.

Thân là Đạo Tổ Thái Thượng Lão Quân chế tạo qua vô số nghe danh tam giới pháp khí, thậm chí hầu tử kim cô bổng đều là xuất từ Thái Thượng Lão Quân trong tay. Mà này Kim Cương Trác, chính là này trong đó nhất rất cao.

So sánh với thiên đình cái khác trọng bảo, nó nhìn về phía trên cũng không hoa lệ, cũng không có các loại không thể tưởng tượng công năng. Nhưng tốc độ nó cực nhanh, lực đạo rất mạnh, lại phẳng phất có linh tính vậy hiểu được tự hành truy đuổi.

Hầu tử bay qua hoa trì, nó liền truy qua hoa trì, hầu tử vượt qua nguyệt cây, nó liền đi theo vượt qua nguyệt cây, vô luận hầu tử bay ở đâu, nó lại thủy chung cùng hầu tử bảo trì một trọng trong vòng cự ly, thời khắc tìm kiếm trước hầu tử sơ hở, tùy thời mà động.

Một mặt yếu ngăn cản Kim Cương Trác tiến công, về phương diện khác lại yếu đồng thời đề phòng cái khác thiên tướng, cái này vừa mất một trường trong lúc đó, nguyên bản thành thạo hầu tử tức thì biến thành nỏ mạnh hết đà.

Đương hầu tử rơi rụng đến Nam Thiên Môn trước lúc, đã là thể xác và tinh thần đều mệt.

"Cũng đã cùng đường sao? Bị một kiện pháp bảo đánh bại... Có làm hay không a..." Hấn nằm ngửa trước phá lên cười, cười đến một ít chúng thiên

tướng đều không giải thích được.

...

Nam Thiên Môn ngoài, hạo hạo đặng đặng yêu tộc đại quân đã tới.

Đôi mặt trăm vạn hùng binh, Nam Thiên Môn trấn thủ quân sớm địa triệt hồi bảo vệ xung quanh tiêu cương, toàn bộ co đầu rút cổ trong môn.

Phụ trách thủ vệ Tăng Trường thiên vương xuyên thấu qua mảnh không nhìn xa ngoài cửa, trông thấy đông nghịt một mảnh hạm đội giống như mạn thiên phi vũ châu châu, không khỏi hoảng sợ.

"Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa!"

Tất cả yêu quái cùng kêu lên la lên, một chuỗi kia chuỗi binh khí ngưng tại boong thuyền, kích khởi kinh thiên động địa tiếng vang.

...

Hầu tử chống kim cô bổng chậm rãi đứng lên, nhìn chung quanh đưa hấn bao bọc vây quanh thiên tướng, lắng nghe một môn chi cách truyền đến tiếng gào thét, theo bên hông sờ này "Liên độc" .

Phía trên, chỉ có bốn chữ —— "Ta ở ngoài cửa" .

Hấn không khỏi bật cười.

Dùng ngón tay dính máu của mình, va chạm vào "Liên độc" trong nháy mắt rồi lại dừng lại, trong khoảng thời gian ngắn hấn cũng không biết đạo hồi phục cái gì hảo.

"Còn không thúc thủ chịu trói?" Giác Mộc Giao đối với hầu tử quát mắng nói.

Hầu tử liền đầu đều không giờ lên, cứ như vậy ngo ngác địa nhìn qua này "Liên độc", do dự hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ địa cười khô, đem nó thu vào trong ngực.

Một lần nữa rất nhanh kim cô bỗng, hấn toét ra miệng, lộ ra răng nanh.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm chi? Chiến cũng được!"

...

Một tường chi cách yêu quân, trên soái hạm, Dương Thiên yên lặng địa đối với "Liên độc", lo nghĩ chờ đợi trước.

Xuyên thấu qua cùng hầu tử dùng để liên lạc ngọc giản, nàng sớm đã biết hầu tử đang ở đó phía sau cửa.

Có thể, bên kia hiện tại đến tột cùng là tình huống nào?

Hồi lâu, này "Liên độc" trên chậm rãi chóng mặt mở một vòng nét mực, không tiếp tục trong bọn họ dung.

Dương Thiên cái mũi hơi chua.

Nàng hơi ngẩng đầu lên, nhâm không trung gió lạnh quét như ngọc mặt.

"Dương Thiên tử, làm sao bây giờ?" Dĩ Tô thấp giọng hỏi.

"Oanh."

"Oanh?"

"Hương trong chết oanh."

Tất cả chiến hạm đồng loạt địa chuyển hướng, trong lúc nhất thời, vạn pháo trỗi lên, này tiếng vang nổi thẳng tam thập tam trọng thiên! (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Canh hai đưa lên.

Bài danh lại mất... Ni mã, ta đây một người bi thương sao được? Nhất định phải nổi lên một cái đại ngược báo! Phục! Xã! Hội!

Đôi mới xong, mọi người xem a. Con ba ba tới trước nhà cầu khóc một hồi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 381: : Bị Bắt

Trăm vạn hùng binh, trời lên lửa đạn, này huyên rầm rĩ đã nổi thẳng tam thập tam trọng thiên, kinh động tam giới. Dù để xé nát tất cả, lại duy chỉ có oanh không phá Nam Thiên Môn ngày đó đúc pháp trận.

Trong tiếng nổ vang, nện ra tới hồng quang đem trọn cá bầu trời đều ánh thành như máu vậy nhan sắc.

Cả vùng đất, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn cái này kỳ cảnh.

Không có ai biết, đó là một đàn dã thú tại phí công địa rên rĩ, tại rít gào, đang hô hoán trước vua của bọn hấn trở về.

Một tường chi cách, bước ra Nam Thiên Môn, hấn là vạn yêu chi vương, lưu trong cửa, chính là thiên đình tù nhân.

Có thể một bước này, lại là bất kể như thế nào cũng bước không qua.

Nghe ngoài cửa la lên, hấn điên cuồng địa cười, nắm chặt kim cô bổng, phí công địa đối với vô số thiên tướng rút thành pháp trận phát khởi một lần lại một lần công kích, giống như một con khốn thú.

Tam thập tam trọng thiên trên, Phong Linh ngơ ngác địa ngồi, ánh mắt trống rỗng.

Đủ mọi màu sắc linh lực cùng pháp khí bên trong, hấn lần lượt bị áp hội tại chỗ, lại lại một lần lần địa đứng lên, đồng thời đối mặt Nhị Thập Bát

Tinh Túc, Ngũ Phương Yết Đế, Tứ Trụ Công Tào, Đông Tây Tinh Đẩu, Nam Bắc Nhị Thần, Ngũ Nhạc Tứ Độc vân vân mấy trăm danh thiên thần đại tướng.

Ngoài cửa, Dương Thiên hai mắt đắm lệ mông lung địa ngưng mắt nhìn màu đỏ thắm đại môn.

Một mảnh lung tung bên trong, đối mặt này xuất quỷ nhập thần Kim Cương Trác, hấn thậm chí liên hữu hiệu phòng ngự cũng khó khăn dùng trúc lên.

Hơn một trăm năm, một hơn trăm năm trước, hấn theo Côn Luân sơn thoát đi, một khắc đó, nhìn lên đầy trời thần phật bất lực đến nay ký ức hầy còn mới mẻ. Chịu đựng, nhin trước, hoặc ẩn núp dùng đãi, hoặc cuồng vọng vô cùng, hơn một trăm năm qua đi, cho đến ngày nay, nhìn về phía trên hết thấy tựa hồ cũng không có gì bất đồng.

Một cái Kim Cương Trác, cũng đã làm cho hấn không còn chỗ ẩn thân.

Cái này căn bản là một hồi không có khả năng chiến thắng chiến đấu. Có thể hấn như trước không cam lòng phụt lên trước cực nóng khí lưu. Mặt mũi tràn đầy máu tươi địa ngửa đầu điên cuồng gào thét.

Có lẽ. Đây bất quá là trong tuyệt vọng điên cuồng thôi.

Đâu Suất cung trong đình viện, Tước nhi ngơ ngác ngồi.

"Là hấn, đúng không? Là hấn đã xảy ra chuyện. Nàng lao ra tìm lão nhân, là vì hấn, đúng không? Nàng gọi Phong Linh, là Tà Nguyệt Tam Tinh Động Thanh Phong tử môn đồ, là hấn sư diệt, đúng không?"

Đứng ở trước người của nàng tiên nga chích lẳng lẳng mà chăm chú nhìn. Trầm mặc không nói, mặt không biểu tình.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, nàng ngẩng đầu nhìn lên điệu tàn phiến lá, vô hạn mê mang.

...

"Báo ——! Khởi bẩm bệ hạ, này yêu hầu bị nhốt tại Nam Thiên Môn cửa ra vào."

"Hảo! Làm tốt lắm! Lại dò xét!"

...

"Báo ——! Khởi bẩm bệ hạ, yêu hầu kích thương Giác Mộc Giao tinh quân. Hiện đôi do lý thiên vương đốc chiến."

"Cái gì? Như thế nào. . . Lại dò xét!"

...

"Báo ——! Khởi bẩm bệ hạ, Hoa Quả Sơn yêu quân đưa ra phái đặc sứ hoà đàm!"

"Không nói chuyện! Nói cho bọn hán biết không nói chuyện! Làm cho Nam Thiên Môn trấn thủ quân tử thủ Nam Thiên Môn, trước cho trẫm bả yêu hầu nắm bắt, chỉ cần nắm bắt yêu hầu, yêu quân cần phải hội!"

...

Này mặt trước mặt đất đều đã bị đốt thành màu đỏ. Trái rộng huyết nhục mơ hồ thân thể.

Bao quanh vây khốn bên trong, hầu tử gian nan địa chống kim cô bổng.

Giờ này khắc này. Thân thể kia lí cuối cùng một tia linh lực cũng đã hao hết.

"Mẹ nó, thật không có thể lấy ít đánh nhiều, duy trì bất quá a. Khái khái. . ."

Toàn thân lông tơ đều đã bị nhuộm thành màu đỏ, hắc ha ha địa nở nụ cười, vẫn nhìn quanh mình thiên tướng.

"Hắc linh lực khô kiệt, hiện tại đúng là thời điểm!"

Cầm quốc thiên vương nghĩ lên trước, lại bị Lý Tĩnh một bả tóm ở.

"Chú ý, vạn nhất là kẻ." Lý Tĩnh đề thấp thanh âm nói.

Nghe vậy, cầm quốc thiên vương hơi rút lui.

Ở đây thiên tướng môn cũng nguyên một đám hai mặt cùng dòm không dám tiến lên.

Cái này hầu tử điên cuồng, bọn họ có ai không có lĩnh giáo qua sao?

"Mẹ nó, tựu các ngươi này bang bọn hèn nhất, là như thế nào sống tới ngày nay?" Hầu tử nhếch môi cười nói.

. . .

"Đối phương còn không có tin tức sao?"

"Đối phương cự tuyệt."

"Không phải cho ngươi nhắc lại sao?"

"Cũng đã nói ra ba lượt, thiên đình không nguyện ý hoà đàm." Hắc tử cúi đầu nói.

"Ba lượt không được, tạt bốn lần, tạt năm lần! Nâng lên bọn họ đồng ý mới ngừng!" Dương Thiên một quyền nặng nề kích tại mép thuyền trên.

Hơi do dự hạ xuống, hắc tử nói khẽ: "Dạ."

Nói đi, xoay người rời đi.

Phía trước bụi mù dần dần tán đi, hiển lộ ra tới Nam Thiên Môn, cùng lúc trước giống nhau như đúc, không có chút nào thu được phá hư.

Vô số lần thay nhau oanh kích, nhưng lại ngay cả tí mải bên ngoài pháp trận đều không thể đột phá.

"Dương Thiên tử, cái kia. . . Còn tiếp tục oanh kích sao?" Dĩ Tổ thấp giọng hỏi.

Dương Thiên ngậm miệng do dự hồi lâu, nói: "Oanh, tiếp tục oanh. Yếu cho hã biết chúng ta tạt ở bên ngoài."

"Dạ!"

. . .

Lắng nghe môn ngoài truyền tới tiếng oanh minh, hầu tử lung lay sắp đổ địa đứng, bất đắc dĩ địa cười.

Đầy trời thần tướng, như trước tại do dự mà.

Một vị khanh gia lặng lẽ đi đến Quyên Liêm bên cạnh, thấp giọng nói: "Bệ hạ nói, thế gian đã qua đi hơn nửa năm, việc này, lại kéo không được."

"Dạ." Quyển Liêm ngơ ngác địa đáp.

Một lần cuối cùng ném ra ngoài Kim Cương Trác.

...

Một vị thiên binh vội vã địa chạy nhập Linh Tiêu Bảo Điện.

Trên điện một đám tiên gia, kể cả Ngọc Đế cùng với vương mẫu, đều duỗi dài lỗ tai.

"Khởi bẩm bệ hạ." Ngày đó binh cất cao giọng nói: "Yêu hầu đã bị Quyển Liêm đại tướng nắm bắt."

"Làm tốt lắm ——!" Ngọc Đế vỗ long án cả đứng lên: "Ha ha ha ha, Quyển Liêm đại tướng lập nhiều đại công, trăm cần phải đương ngợi khen!"

Thái Bạch Kim Tinh lặng lẽ tiến đến vương mẫu bên tai nói: "Nương nương, ty chức đã tra ra, lúc trước hướng bệ hạ tiên gián đem này đầu khi điều đến cây bàn đào viên đương tư viên, chính là chỗ này cá Quyển Liêm đại tướng."

Wương mẫu sắc mặt lúc này biến đổi.

Không đợi chúng tiên cùng kêu lên hoan hô, nàng liền ung dung nói: "Có công tự nhiên phần thưởng, từng có tất yếu phạt. Thưởng phạt có độ, lại vừa tam giới thanh minh. Cái này Quyển Liêm đại tướng tự tiện chiếm lão quân Kim Cương Trác, này là thoáng qua một cái. Chỉ là không biết, dùng đoạt tới Kim Cương Trác lập nhiều công, nó còn có tính không là công rồi?"

Chúng tiên lập tức một hồi trầm mặc, mà ngay cả Ngọc Đế cũng không mở miệng giải thích.

Đó là Kim Cương Trác, lão quân không mở miệng định tính, ai dám mở miệng?

Do dự hồi lâu, Ngọc Đế thấp giọng hỏi: "Này yêu hầu hiện ở nơi nào?"

"Hồi bẩm bệ hạ. Yêu hầu đã hôn mê. Được đưa nhập thiên lao."

"Lập tức đem tin tức này thông báo Nam Thiên Môn ngoài yêu quân!"

"Dạ!"

...

Tam thập tam trọng thiên. Đâu Suất cung.

"Su phó, này đầu khi đã bị nắm bắt."

Phong Linh kinh ngạc địa nhìn qua Thái Thượng.

Hồi lâu, đóng chặt hai mắt Thái Thượng thấp giọng nói: "Biết rằng."

...

Hợp với Ngọc Đế thánh chỉ được đưa đến yêu quân, là hầu tử kim cô bổng.

Trông thấy một chuỗi kia dính đầy vết máu kim cô bổng giờ, không có nữa người không tin hầu tử đã bị bắt được.

Dương Thiên một tay bụm lấy ngực, ngơ ngác địa ngồi, cố gắng bình địa phục trước tâm tình của mình.

Đôi tại yêu quân mà nói, đây là một sớm đã gặp phải đến sự thực. Chiến tranh tại thiên đình đánh bảy canh giờ. Nam Thiên Môn ngoài thế giới trước

sau lại đã qua bảy tháng.

Thậm chí theo yêu quân đến Nam Thiên Môn tính lên, đều đã qua hơn hai tháng.

Hơn hai tháng thời gian, cũng đủ yêu quái môn đem tất cả tình huống đều dự đoán một lần. Hầu tử thân hãm thiên đình, tương đối mà nói, bị bắt, xem như tương đối khá kết quả, thế cho nên nhìn thấy thánh chỉ cùng kim cô bổng thời điểm, lũ yêu đem cơ hồ đều không có gì tâm tình phật phùng.

Bất đồng duy nhất, có lẽ chỉ có Dương Thiên.

Ngơ ngác địa ngời hồi lâu, nàng thấp giọng hỏi: "Này thánh chỉ ghi cái gì?"

"Ngọc Đế. Muốn chúng ta đầu hàng."

Dương Thiên chậm rãi rất nhanh nắm tay: "Đối phương khai ra điều kiện gì?"

"Hứa hẹn dẫn thân vào luân hồi."

"Luân hồi?"

"Chính là, chúng ta toàn bộ đầu hàng. Toàn bộ chết. . ."

"Là cái gì cho hấn lo lắng khai ra loại này điều kiện?" Dương Thiên lập tức lãnh bật cười: "Minh pháo."

"Minh pháo?"

"Cho hấn một câu trả lời thuyết phục, làm cho hấn thanh tỉnh một điềm!"

Dĩ Tô do dự hồi lâu, cẩn thận nói: "Đại vương còn trong tay hấn, làm như vậy hảo sao?"

Dương Thiên cẩn rắng nói: "Vớ hấn mà nói, hầu tử hiện tại duy nhất giá trị lợi dụng chính là dùng đến đối phó chúng ta. Nếu như chúng ta khuất phục, hầu tử thì không có giá trị lợi dụng. Cho nên, chúng ta bất kể như thế nào không thể chịu thua. Hiểu không?"

"Hiểu rõ rồi!"

...

Nghe tới Nam Thiên Môn ngoài lần nữa vang lên tiếng oanh minh, nhìn thấy một phần đá xé thành mảnh nhỏ lại khiêu khích vậy đưa về thánh chỉ giờ, Ngọc Đế sắc mặt cả lục mất. Ở đây tiên gia càng là nguyên một đám thán phục không thôi.

Hoa Quả Sơn yêu quân không hề giống Ngọc Đế cùng với khác một đám tiên gia tưởng tượng như vậy, là một đám ô hợp chi chúng, chi cần hầu tử bị bắt, bọn họ sẽ làm chim thú tán.

Tương phản, cái này chi quân đội so với quân chính quy càng giống quân chính quy. Hầu tử bị bắt, làm cho thái độ của bọn hấn trở nên càng thêm cường ngạnh.

Thiên hà thủy quân đã tiêu diệt, giờ này khắc này thiên đình, nơi đó còn có thể cùng này trăm vạn yêu quân lại đến một hồi chiến dịch.

Cả Linh Tiêu Bảo Điện đều trầm mặc.

Bây giờ nghĩ đến, bọn họ ý nghĩ ban đầu là bực nào địa vớ vẫn, càng đem Hoa Quả Sơn yêu quân cùng bình thường đám ô hợp cùng cấp đối đãi.

Có thể chuyện cho tới bây giờ hồi hận còn hữu dụng sao?

Trăm vạn yêu quân, đây cũng không phải là một cái Kim Cương Trác có thể giải quyết.

Rất nhanh nắm tay, Ngọc Đế ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, thấp giọng hỏi: "Chư vị khanh gia, còn có phá địch thượng sách?"

Một đám tiên gia, đều là trăm mặc không nói.

...

Trong thiên lao, Thiên Bồng ngơ ngác mà chăm chú nhìn trong góc lao lung.

Cũng đã triệt để hôn mê hầu tử một thân giao da chiến giáp sớm đã tàn phá không chịu nổi, toàn thân là huyết. Dù vậy, thiên đình như trước đưa hấn xương tỳ bà khóa lại, tuyển dụng tốt nhất xích sắt, đưa hấn tứ chi chăm chú khóa lại.

Bị phái đến trông giữ Na Tra bất đắc dĩ địa bàn bắt tay vào làm đi qua đi lại, ở bên cạnh hấn, là suốt mười tên ngự tiền thiên tương.

...

Trận này cách Nam Thiên Môn tiến hành giằng co cứ như vậy bắt đầu rồi.

Môn nội, là thiên đình cận tồn sáu mươi vạn thiên quân, ngoài cửa, là mài đao xoàn xoạt trăm vạn yêu quân tinh nhuệ.

Đóng chặt Nam Thiên Môn, ý nghĩa thiên đình kể trước đó lần thứ nhất thiên hà thủy quân phản đối bằng vũ trang sự kiện sau, lại một lần đối tam giới mất đi không chế.

Hơn nữa, lần này càng thêm nghiêm trọng.

Yêu quân cùng thiên hà thủy quân bất đồng, bọn họ không chỉ có nhằm vào thiên quân, bọn họ nhằm vào đầy đủ mọi thứ tiên nhân, này bằng với triệt để chặt đứt Nam Thiên Môn trong ngoài liên lạc.

Nhưng mà, thiên đình có thể hướng yêu quái khuất phục sao?

Song phương chỉ có thể cứ như vậy hao tổn.

Nam Thiên Môn ngoài mỗi một ngày, yêu quân đều sáng trưa chiều ba lượt đối với Nam Thiên Môn khế dùng cuồng oanh lạn tạc, thời khắc nhắc nhở lấy môn nội người tình cảnh của bọn hắn.

Mà so với kia pháo minh càng làm cho người khó có thể chịu được chính là một tiếng kia thanh chửi ầm lên.

Lòng nóng như lửa đốt Ngọc Đế nương trả lại Kim Cương Trác danh nghĩa lại một lần đi Đâu Suất cung, chỉ tiếc như trước liền môn đều vào không được. Rơi vào đường cùng, hắn không để ý cầm kỳ ngược lại đi trước Di La Cung. Kết quả như cũ là liền môn đều vào không được.

Này tam thanh, tựa như hẹn ước đồng dạng đồng thời huỷ bỏ đối thiên đình che chở.

Ngọc Đế lần đầu tiên cảm giác mình long ý không ổn.

Thế gian suốt một năm, thiên đình một ngày sau đó, yêu quân lại một lần nữa hướng thiên đình đưa ra hoà đàm ý nguyện. Lúc này đây, tại một đám tiên gia nhần nhần nhí nhí theo đề nghị, Ngọc Đế cuối cùng ỡm ờ địa đáp ứng rồi.

Trải qua ngàn vạn năm tuế nguyệt tẩy lễ Nam Thiên Môn lần đầu tiên
đổi một con không thụ phong, không bị bắt yêu quái mở rộng đại môn, cái
này chích yêu quái tên gọi là —— Dĩ Tố. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi
phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân, hôm nay tự chương một, nhiều không viết ra được. Liên tục gia
canh tám ngày, cái này ngày thứ chín cuối cùng là không có chống đỡ.

Ngày mai lại tiếp tục nghĩ biện pháp gia canh a. . .

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu đề cử các loại cầu a a a a a
a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 382: : Đàm Phán

"Tuyên, yêu quân đặc sứ lên điện ——!"

"Tuyên, yêu quân đặc sứ lên điện ——!"

"Tuyên, yêu quân đặc sứ lên điện ——!"

Nương theo lấy từng tiếng truyền lại, màu đỏ thắm đại môn âm âm mở ra. . .

Màu đỏ rực giày vượt qua cao cao cánh cửa, đi nhanh tiến lên tại bạch ngọc trên thềm đá.

Bay lên màu đỏ tóc dài xoa vai, màu đỏ áo khoác, một bộ màu đỏ giáp nhẹ, Dĩ Tổ một tay vịn kiếm, một tay ngực xuyên trước hạt vũ mũ giáp, mặt không biểu tình mà đi về phía trước.

Theo sát phía sau tùy tướng chính là bốn con võ trang đầy đủ, dáng người chừng một trượng cao thấp đại yêu.

Ven đường, dẫn tới phân loại hai bên thiên binh thiên tướng đều ghé mắt.

Ngoại trừ Dĩ Tổ là Ngô Giả đạo luyện thân cảnh bên ngoài, cái này từng cái đều là Hành Giả đạo hóa thân cảnh tu vi. Dùng đội hình như vậy đảm nhiệm hộ vệ đến đàm phán, đầy đầy nào đó khoe khoang vũ lực hương vị.

Đến trước cửa điện, Dĩ Tổ dừng bước.

"Yêu quân đặc sứ đến ——!"

Một vị khanh gia lôi kéo cuồng hống hô một tiếng, khom người tiến lên, dang hai tay, thấp giọng nói: "Linh Tiêu Bảo Điện không cho phép đeo vũ khí, thỉnh đặc sứ giao ra bội kiếm."

Dĩ Tô thân thủ cởi xuống bên hông bội kiếm, đưa quá khứ.

Sau lưng hai con đại yêu tiến lên, một cái thay Dĩ Tô cởi xuống áo khoác, một cái nhận lấy Dĩ Tô mũ giáp. Bộ dáng kia cung kính được giống như hai con chim cút.

Trên đỉnh đầu có màu đỏ lông tơ hai lỗ tai hơi run rẩy, Dĩ Tô sâu hít một hơi thật sâu, nhắc chân vượt qua cánh cửa.

Tại chúng tiên chú mục hạ, Dĩ Tô từng bước một đi vào yên tĩnh không tiếng động Lăng Tiêu Bảo Điện, tại ở giữa đứng lại, cao cao địa ngửa đầu nhìn chung quanh chúng tiên, chấp tay nói: "Hoa Quả Sơn trái nghĩa quân đô thống Dĩ Tô, bái kiến Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế. Gặp qua các vị tiên gia."

Lập tức. Ngọc Đế khước mắt kéo ra. Ở đây tiên gia đều bị hơi nhú mày.

"Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế" là Ngọc Đế chức quan toàn bộ xưng chính danh. Có thể chính là tại trong thánh chỉ Ngọc Đế cũng chưa từng sử dụng qua.

Ngàn vạn năm đến, trên trời dưới đất, vô luận phật đạo, thấy xong Ngọc Đế đều bị xưng "Bệ hạ" . Nó quyền lực mặc dù không bằng tưởng tượng như vậy lớn, nhưng rốt cuộc là tam thanh che chở hạ tam giới chung chúa oai.

Bây giờ, Hoa Quả Sơn yêu chúng dùng cái này xưng hô, đã ản ản là một bộ địch quốc tư thái, điều này làm cho chúng tiên làm sao có thể không kinh ngạc?

"Bệ hạ. Vị này chính là Hoa Quả Sơn yêu quân đặc sứ." Đứng lạng long án bên cạnh khanh gia khom người bầm.

Ngọc Đế tựa ở long ý trên lan can tay không khỏi nắm thật chặt, ho khan hai tiếng nói: "Quý quân chủ soái, là người phương nào? Vì sao không thấy soái kỳ?"

"Quân ta chủ soái, chính là Hoa Quả Sơn binh mã nguyên soái Ngự Tiên Đại tướng quân Đoàn Chủy." Dĩ Tổ cất cao giọng nói.

Vừa dứt lời, chúng tiên xông vào. Lý Tĩnh càng là một bước ra khỏi hàng, chỉ vào Dĩ Tổ quát mắng nói: "Lớn mật! Chính là Hoa Quả Sơn yêu nghiệt cũng dám xưng 'Ngự Tiên Đại tướng quân' ? Người muốn đem này yêu hầu cùng bệ hạ cùng cấp không thành?"

Ngọc Đế đã là sắc mặt xanh đen, nhưng lại không phát tác.

Nghe được "Yêu hầu" hai chữ, Dĩ Tổ sắc mặt cũng hơi biến đổi, nhưng như cũ duy trì lấy nguyên bản tiêu dung nói: "Lý thiên vương, Dĩ Tổ nghĩ như thế nào cũng không trọng yếu. Quan trọng là, cái này đã thành sự thật. Người chớ không phải là còn muốn trước chúng ta dùng Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế vi tôn?"

Nói đi. Dĩ Tổ hơi ngửa đầu nhìn về phía Ngọc Đế, chấp tay nói: "Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế, ngài nói, phải không?"

Cái này vừa hỏi, làm cho chúng tiên không phản bác được.

Lý Tĩnh rất nhanh hai đấm cắm tức Dĩ Tổ, lại cũng không dám lung tung phát tác.

Trăm vạn yêu quân binh lâm Nam Thiên Môn, thiên đình cũng đã triệt để mất đi đôi tam giới không chế, không có ngoại viện, lúc này đây đàm phán, đối thiên đình mà nói quá trọng yếu. Không có khả năng bởi vì này loại hoang đường xung hô vấn đề mà đơn giản buông tha cho.

Có thể hồ yêu ka là chuyện gì xảy ra? Nàng không nên là cực độ khản trương bọn họ bị bắt vương, ăn nói khép nép sao?

Trên ghế rồng, Ngọc Đế sắc mặt càng phát ra khó coi, nhẫn nhịn hồi lâu, hừ cười nói: "Đi a, loại sự tình này trăm vạn không tính toán với các người, có lời gì, nhanh chóng nói đến."

Dĩ Tổ lại là chấp tay, nhìn chung quanh chúng tiên, cất cao giọng nói: "Phụng quân ta đại nguyên soái chi mệnh, Dĩ Tổ khản cầu Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế trả lại ngô vương, như thiên đình đáp ứng, trăm vạn đại quân đem lập tức rút lui khỏi Nam Thiên Môn phản hồi Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn. Ta Hoa Quả Sơn năm trăm sáu mươi vạn yêu chúng, cũng đem đối thiên đình cúi đầu xưng thần, thiên đình như cũ là tam giới chi thủ. Nếu là không đồng ý, liền thỉnh thiên đình làm tốt mất đi thế gian cùng âm phủ chuẩn bị."

Những lời này, nói được hời hợt, lại trắng ra được giống như một thanh chủy thủ đâm thẳng tiến Ngọc Đế tâm.

Cái này xem như hạ tội hậu thư sao?

Nhâm Dĩ Tổ như thế nào cuồng vọng, giờ khắc này, ngày xưa huyền rầm rĩ được coi như chợ bán thức ăn vậy Linh Tiêu Bảo Điện chúng tiên tuy nhiên cũng lựa chọn lặng im.

Giờ này khắc này, không có ai sẽ hoài nghi yêu quân quyết tâm.

Ngọc Đế sớm đã sắc mặt do thanh biến tử.

Điều kiện như vậy, nên trong dự liệu chuyện tình a. Ngọc Đế không nghĩ tới, là chúng tiên lặng im.

Hoa Quả Sơn phong tỏa, không giống với ngày đó thiên hà thủy quân. Bọn họ là hoàn toàn địa chặn thiên đình cùng thế gian liên lạc.

Yêu quái môn cũng sẽ không bận tâm thiên đình đại cục. Chính là tam giới lung tung, lại cùng bọn họ có quan hệ gì đâu?

Ở đây tiên gia mặc dù không sự binh qua, tuy nhiên cũng đa đa thiếu thiếu nhận trước quản chế tam giới các loại ti chức. Chỉ cần trăm vạn yêu quân tại một ngày, chẳng khác nào bóp chặt thiên đình cổ họng, tê liệt cả thiên đình. . .

Ngay tại lúc này, còn có ai hội đứng ra nói phí sức không được gì mà nói?

Thiên đình bị nguy, tam thanh không quản. Giờ này khắc này, bọn họ nghĩ, nên đều là sớm đem yêu hầu giao ra khỏi sự a.

. . .

Trong thiên lao, cũng đã tỉnh lại hầu tử chậm rãi giơ tay lên.

Một đám thiên tướng lập tức cả kinh nguyên một đám đưa tay đặt tại trên chuỗi kiếm.

"Chớ khần trương." Hầu tử gian nan địa lấy tay gãi gãi gò má, mệt mỏi địa cười nói: "Ta chỉ là gãi ngứa mà thôi. Khái khái. . ."

Kịch liệt tiếng ho khan trung, vài giọt máu tươi rơi.

Những cái này thiên tướng, liên quan Na Tra tại trong nguyên một đám lập tức đều mặt đỏ lên.

Tương đối trước ba gian trong phòng giam, giờ phút này giam giữ ba người —— Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không, Quyển Liêm đại tướng, Thiên Bồng Nguyên Soái. Chỗ bắt đồng giả, bắt quá là Quyển Liêm đại tướng trên người không có bất kỳ hình cụ, tiều tụy, mặt xám như tro. Thiên Bồng Nguyên Soái khóa xương tỳ bà phong bế tu vi, ánh mắt trống rỗng. Hầu tử tắc không chỉ tu vi bị đóng cửa, còn có hơn mười tên thiên tướng ngày đêm trông coi, có thể hẳn so sánh với trước hai người, ngược lại là một bộ không sao cả thần thái.

Sư huynh đệ ba người bị giam một ổ. Tính đại đoàn viên sao?

Cũng không trông nom này trông coi thiên tướng. Hầu tử tùy tiện địa gồi lên cánh tay nằm. Ngửa đầu ngưng mắt nhìn không có vật gì làm bằng đá trần nhà, thì thảo luận bậm: "Các ngươi nói, ta và các ngươi cái này lưỡng gia hỏa rốt cuộc là kiếp trước kết cái gì thù a? Nếu như không phải ngươi cái này đầu heo bồng liều mạng yếu tiêu diệt Hoa Quả Sơn, lão tử làm gì thượng thiên làm quan. Ngươi cái này Quyển Liêm thì càng ly kỳ, chạy tới chiếm Kim Cương Trác đến, chính là vì cầm lão tử. Có thể chỉ chớp mắt, mình cũng bị giam tiến đến. Ha ha ha ha. . . Hai người các ngươi, đều con mẹ nó có bệnh!"

Quyển Liêm hừ lạnh một tiếng. Quay đầu đi không nhìn hẳn. Thiên Bồng tắc như trước ngơ ngác địa ngồi chồm hồm trước, nửa điềm phản ứng không có.

Hầu tử hơi nghiêng mặt đi, nhìn ngời yên Thiên Bồng, thấp giọng hô: "Uy, đầu heo bồng. Nghe nói Ngọc Đế không chịu phái viện quân, cho nên

nhà của người thủy quân xong đời. Người nói người còn có thể đi ra ngoài sao? Uy, nói thật, nếu không ta liên thủ a. Người thống quân vẫn là có thể, cũng đủ rồi trung tâm. Đến ta Hoa Quả Sơn làm cái đại tướng cái gì, cho người hai mươi vạn đại quân. Đủ rồi nắm bắt âm phủ. Đến lúc đó người muốn sống lại ai tùy người. Ken két két. Cái này hứa hẹn so với Ngọc Đế có thể đưa cho người hấp dẫn a?"

Hầu tử phen này không có át ngăn đón mà nói để ở trường chúng tướng từng người đều thần sắc phức tạp. Thiên Bồng lại phảng phất không nghe thấy vậy, như trước vẫn không nhúc nhích.

Gặp Thiên Bồng không để ý. Hầu tử lại nghiêng đầu đi nhìn Quyên Liêm: "Người tên này lão tử tự không gì lạ, hôm nào có cơ hội, đáng tin chặt người cho chó ăn."

"Làm càn!" Quyên Liêm mặt lập tức trướng đến đỏ bừng, thóa nói: "Nho nhỏ yêu hầu, tự thân khó bảo toàn còn dám cuồng vọng!"

"Tự thân khó bảo toàn? Ha ha ha. . . Khái khái. . ." Hầu tử đóng chặt hai mắt, chậm rãi thở hào hển, nói: "Người là muốn cười chết ta sao? Nam Thiên Môn ngoài có của ta trăm vạn đại quân, Ngọc Đế lão nhân còn dám giết ta không thành? Ta yêu tộc quật khởi đã thành tất nhiên, hấn chuẩn bị đem thiên đình tam giới quyền uy cầm đến cho ta chôn cùng sao? Hấn nếu thật dám, lão tử thì nhận biết. Ha ha ha ha. . . Khái khái. . . Khái khái. . ."

Thật vất vả trì hoãn qua được, hầu tử tiếp theo sách sách thở dài: "Ngược lại là hai người các người, có ai tại thu xếp trước cứu các người sao? Đừng đến lúc đó ta hảo hảo mà đi ra ngoài, các người lại chết ở chỗ này a. Ha ha ha ha. . . Vậy buồn cười."

Quyên Liêm không hề đáp lời, trong nhà giam, chỉ còn lại có hầu tử lúc dứt lúc nổi tiếng cười.

Na Tra hơi nhíu mày, một cước đá vào hầu tử những này có ý gì?"

"Không có ý nghĩa sao?" Hầu tử ung dung địa từ từ nhắm hai mắt, nhẹ giọng thở dài: "Ta là theo đạo các ngươi làm người a. A không, là làm thần. Trung nhất cái kia không hện giam cầm, thứ hai tại cách vách nhà tù ở lại hậu thâm, ngươi cái này không quá trung tại nơi này đương ngực tốt, những kia triệt để bất trung tại trên triều đình cảnh tượng. Hôm nay đình thật không có gì ý tứ. Nếu không ta đánh cuộc một keo, xem ai đi trước ra cái này cửa lao?"

Nói, hầu tử hơi mở to mắt nhếch môi cười hì hì nhìn Na Tra, rước lấy Na Tra một hồi khinh khinh.

...

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế cùng vương mẫu ngồi ngay ngắn, Thái Bạch Kim Tinh, Lý Tĩnh, Giác Mộc Giao, Kim Đầu yết đế đẳng một mực trọng thần phân loại hai bên.

Này bầu không khí ngưng trọng đến làm cho người thở không nổi.

Cúi đầu bả lộng lấy trên tay ban chỉ, Ngọc Đế thấp giọng nói: "Các ngươi đều có cái gì giải thích, nói ra đi."

Ở đây một đám tiên gia hai mặt cùng dòm, nửa ngày đều không người nói chuyện.

"Nói nói, đều bỏ ra nghĩ kế." Ngọc Đế lại hít một câu, hơi ngửa đầu, dừng ở bên cạnh bên cạnh nền. Này con mắt thậm chí đều không đi nhìn người ở chỗ này.

Giờ này khắc này, có lẽ, không nói lời nào mới là bình thường.

Tam thanh không ra tay, ngoại trừ phóng thích yêu hầu, giống như hồ cũng đã không có biện pháp gì có thể giải hôm nay chi vậy quanh.

Có thể chủ ý này ai cũng không dám ra.

Ra loại này chủ ý, chỉ sợ sau này yêu hầu lại gây ra yêu thiêu thân, thu được về tính số thụ liên quan đến. Đến lúc đó thời gian qua cảnh thay đổi, ai còn hội thương cảm hôm nay bất đắc dĩ?

Cúi đầu bung chén trà nhỏ, Ngọc Đế yên lặng địa nhếch.

Hồi lâu, Kim Đầu yết đế đi phía trước một bước, chấp tay trước ngực khom mình hành lễ nói: "Bệ hạ, không bằng, thỉnh phật tổ thi dùng viện thủ?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Không nói nhiều, con ba ba lặn xuống mã tự.

Còn có một :, bất quá không bảo đảm 12h trước có thể đi ra, ngày mai lại sự mà nói tự đi ngủ sớm một chút ngày mai rời giường lại nhìn a.

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu bao dưỡng cầu hết thầy ~

Nói, đặt còn là mỗi ngày chảy xuống hai cái điểm a. . . Tương đương bi thăm. u

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 383: : Ngâm Hiểu Lẫn Nhau

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ phân ngồi bàn cờ hai đầu, đánh cờ.

Thông Thiên Giáo Chủ thua một bả lại một bả, nãy con mắt thỉnh thoảng địa hướng ngoài cửa nhìn lại, một phần tâm tư sớm đã không tại đánh cờ trên.

Ôm lấy tay, hấn chăm chăm vào bàn cờ nhìn hồi lâu, thỉnh linh toát ra một câu: "Kim Đầu yết đế lại đưa ra thỉnh Tây Thiên Như Lai, hừ, sẽ không phải là Như Lai làm cho hấn nói như vậy a?"

Nói đi, một tử rơi định, liền ngược lại chăm chăm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sững sờ, suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu nói: "Không biết. Vừa đến Kim Đầu yết đế chưa hấn nghe Như Lai, thứ hai, chính là nói ra bệ hạ cũng không cái này đảm. Mời Như Lai, tính chất tự thay đổi. Đã như vậy, Như Lai làm sao khổ làm điều thừa?"

Nói đi, vuốt mở ống tay áo một tử trở về trở về.

"Hắc hắc, cái này Ngọc Đế a." Thông Thiên Giáo Chủ bất đắc dĩ địa lắc đầu thở dài: "Lúc trước nói một lần nữa tuyển cá tu Ngộ Giả đạo, tu vi đại la kim tiên đã ngoài đảm đương Ngọc Đế, các ngươi tự chếch không đồng ý, hiện tại sai làm đi? Thả đầu khi, chuyện gì đều không có, còn có thể trả lời tiến cử hấn lão quân hưng sư vấn tội. Hiện tại hảo, hấn càng muốn nhảy

qua lão quân tiêu diệt Hoa Quả Sơn. Buông tha cho làm cái gì 'Thiên hà thủy quân bắt giặc phải bắt vua trước', hiện tại không được việc, hấn sao chịu lại đem đầu khi thả lại đi? Đây không phải đánh mặt của mình sao? Nói cho cùng a, Ngọc Đế đương lâu, còn là có phần tiêu tâm tư, nghĩ chính mình lập uy."

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ địa thoáng cái nở nụ cười: "Người là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, Ngô Giả đạo tu vi đạt đại la kim tiên vài cái tất cả đều là ta Tiết Giáo đệ tử. Làm cho đệ tử của người đương Ngọc Đế bọn họ chịu rồi? Hiện tại Ngọc Đế cũng có hấn chỗ tốt, tối thiểu, có cái gì tâm tư. Chúng ta thấy rõ. So với bên ngoài sẽ tìm một cái cường. Không phải sao?"

Nhặt lên một tử, Thông Thiên Giáo Chủ nghĩ nửa ngày, rồi lại cờ tướng tử thả lại quân cờ cái sọt lí, chân vỗ áo tay áo đứng lên, loát râu dài nói: "Ta còn tưởng rằng này hầu tử cùng đường hội nuốt ta cho hấn Thất Xảo Di Vân Đan."

"Hấn không có ngu như vậy. Này đầu khi tu nửa nợ nửa kia Ngô Giả đạo. Nuốt đan dược đó, chính là bả cả chi Nam Thiên Môn trấn thủ quân cho hấn giết, cũng không đủ rồi tiêu lệ khí. Loại sự tình này hấn không có khả năng không biết."

"Chủ tu Hành Giả đạo, kiêm tu Ngô Giả đạo." Thông Thiên Giáo Chủ rung đùi đắc ý địa nghĩ nghĩ. Nói: "Hành Giả đạo kiêm tu Ngô Giả đạo, chẳng những không ảnh hưởng bản thân Hành Giả đạo, còn có thể xu lợi tránh hại, tuy nhiên không cách nào vẽ pháp trận, luyện chế đan dược, thông hiểu sau, thực sự đại chỗ hữu dụng. Nhưng Ngô Giả đạo kiêm Hành Giả đạo, lại hội di hại."

Nói, hấn bắt đắc dĩ thở dài, nói: "Người nói ta lúc đầu làm sao lại hội làm cá Ngô Giả đạo kiêm Hành Giả đạo? Đến bây giờ đều không nhảy ra

hãm hại. . ."

"Chúng ta khởi bước kia năm tháng, nào có người theo chúng ta nói cái gì Ngô Giả đạo Hành Giả đạo a? Đều là mệnh số cho phép. Chuyện này. Người thì đừng suy nghĩ nhiều."

"Nghĩ cũng vô dụng." Thông Thiên Giáo Chủ mấp máy miệng nói: "Thì nhìn xem ngày nào đó đột phá thiên đạo, có thể hay không có chỗ cải biến."

Nói đi. Xoay người rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bẽ bộn hô: "Cái này quân cờ còn không có hạ xong đâu!"

"Không dưới a." Thông Thiên Giáo Chủ cũng không quay đầu lại địa khoát tay: "Bổn tọa tính bất quá các ngươi a. Vốn định trước sau quân cờ tiêu khiển, kết quả các ngươi là tiêu khiển, bổn tọa là bị tiêu khiển. Cái quái gì!"

...

Linh Tiêu Bảo Điện trước, Dĩ Tố mang theo của nàng bốn hộ vệ lẳng lẳng địa đứng.

Linh Tiêu Bảo Điện trên, chúng tiên còn đang chờ.

Trong ngự thư phòng, các trọng thần lại là tại giương mắt nhìn.

Chính như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, thỉnh tây phương Như Lai tương trợ đề nghị một nói ra tụt trực tiếp cho phủ định.

Có thể, liền cái này đề nghị đều bị phủ định, kế tiếp còn có thể còn lại cái gì?

Trọn vẹn ngày người một canh giờ, lại không có người xách nửa cái đề nghị.

Ngọc Đế là triết đế không có chủ ý.

Đáng tiếc là sự tình này vô cùng cấp bách, không có chủ ý cũng không có nghĩa là có thể bỏ mặc.

Cứ như vậy giảng co một canh giờ sau, Ngọc Đế rốt cục chịu không được, mở miệng nói: "Các ngươi đã đều không muốn nói, vậy thay phiên. Liên từ, Thái Bạch Kim Tinh bắt đầu đi."

Bị Ngọc Đế như vậy một ngón tay, Thái Bạch Kim Tinh lập tức rụt rụt đầu, cười xấu hổ nói: "Bệ hạ, chuyện này cự thần nơi đó có thể có cái gì chủ ý a?"

"Ngươi không có chủ ý ai có chủ ý?" Ngọc Đế trừng mắt Thái Bạch Kim Tinh, cả giận nói: "Lúc trước cự lực phản đối thiên hà thủy quân trợ tiêu diệt Hoa Quả Sơn chính là ngươi. Huống hồ, này hầu tử thượng thiên là ngươi truyền chỉ, cũng là ngươi dẫn người, mọi người tại đây, hiểu rõ nhất này hầu tử chính là ngươi, ngươi không có chủ ý ai có chủ ý?"

Thái Bạch Kim Tinh mặt không khỏi kéo ra.

Phóng nhãn nhìn lại, chung quanh mọi người đều hướng rời xa phương hướng của hắn xê dịch, chính là Tây Vương Mẫu cũng tận lực tránh được ánh mắt của hắn.

Đây đều là khoanh tay đứng nhìn tư thế a. . .

Giờ này khắc này, vô luận Ngọc Đế yêu cầu đến cỡ nào không hợp lý, cũng sẽ không có người giúp hắn ngăn cản thương. Bởi vì bọn hắn đều sợ Ngọc Đế tiếp một câu: "Nếu không ngươi tới cầm chủ ý."

Thái Bạch Kim Tinh bắt đầu lau mồ hôi, nhần nhịn nửa ngày, hấn kiên trì nói: "Bệ hạ, dựa vào thần ý kiến, mở chuông còn cần người buộc chuông!"

"Mở chuông còn cần người buộc chuông?" Ngọc Đế thoáng đứng thẳng lên thân thể, có chút hăng hái nói: "Ai là hệ linh người, nói nghe một chút."

"Này hệ linh người chính là. . . Chính là lão quân."

Cái này vừa nói, mọi người tại đây vừa thoáng nhắc tới hào hứng lập tức lại không có.

Lão quân không chịu tiếp kiến, đây là toàn bộ thế giới đều biết chuyện tình.

Ngọc Đế mặt không biểu tình mà nhìn Thái Bạch Kim Tinh, nửa ngày, lạnh lùng nói: "Khanh gia nói diệu. Trẫm tự nghe lời người, do người đi mời lão quân như thế nào?"

"Không." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng khoát tay, liếm liếm môi nói: "Bệ hạ, chúng ta tìm không thấy lão quân, nhưng chúng ta có thể tìm một người khác thử xem xem."

"Ai?"

"Phong Linh, cái kia bị nhận được Đâu Suất cung tiên nga Phong Linh. Bệ hạ có thể thư hai phong, một phong ghi dư Phong Linh, trong đó lại thư một phong dư lão quân. Nắm đồng tử giao cho Phong Linh, do Phong Linh thay chuyển giao. . . Kể từ đó, như lão quân không phải thật sự. . . Thì, cũng sẽ biết."

Cái này vừa nói, lập tức rước lấy mọi người tại đây một hồi hèn mọn.

Lão quân thật không biết? Lão quân là giả ngu! Trong thiên hạ, sẽ không có lão quân không biết chuyện tình! Tìm cùng này hầu tử một nhóm Phong Linh nghĩ biện pháp, còn không bằng trực tiếp bả hầu tử thả.

Bất quá, loại ý nghĩ này chích duy trì một sát.

Sau một lát, mọi người lại nguyên một đám bưng tỉnh đại ngộ. Mà ngay cả Ngọc Đế cũng nhin không được nữa sẽ đối Thái Bạch Kim Tinh dựng thẳng lên ngón cái.

...

Không bao lâu, Thái Bạch Kim Tinh liền suy đoán một phần phong thư vội vã địa theo tầng thứ chín chạy tới tam thập tam trọng thiên lần lượt dư này Đâu Suất cung giữ cửa đồng tử.

Thấy xong phong thư. Này đồng tử cũng không thân thủ tiếp. Chích run rẩy phát trần lạnh lùng nói: "Không phải đã nói rồi sao? Gia sư bé quan. Không tiện gặp khách. Chính là đưa tin, cũng phải đợi cho xuất quan tài năng xem. Tinh quân còn là mời trở về đi."

Thái Bạch Kim Tinh nuốt khô khô nước miếng, thấp giọng nói: "Tin này không phải đưa cho lão quân, tin này, là đưa cho này tiên nga Phong Linh."

"Cái gì?" Đồng tử nhíu chặt lông mày, bán tín bán nghi địa nhận lấy phong thư, xem xét, này phong thư trên xác thực viết rõ cho Phong Linh.

Vò đầu nghĩ nửa ngày. Này đồng tử lầm bầm nói: "Bệ hạ cho Phong Linh tiêu thư viết thơ? Chuyện này, có phải là có điểm. . ."

"Không phải tín, là. . . Mật chỉ! Mật chỉ!" Thái Bạch Kim Tinh vội vàng chấp tay nói: "Còn làm phiền đồng tử chuyển giao."

. . .

Cửa điện chậm rãi đẩy ra, một vị đồng tử khom người đi vào, ngòì chòm hỏm đến Thái Thượng Lão Quân trước mặt, hai tay trình lên này phần Thái Bạch Kim Tinh đưa tới "Mật chỉ" .

"Khởi bảm sư phó, Thái Bạch Kim Tinh đưa tới một phần phong thư, công bố là bệ hạ dư Phong Linh tiểu thư. . . Mật chỉ."

"Cấp cho ta mật chỉ?" Phong Linh vội vàng quay đầu nhìn về phía Thái Thượng.

"Mở ra nhìn xem a." Thái Thượng thản nhiên nói.

Được đến Thái Thượng cho phép, Phong Linh lúc này mới đứng dậy đi đến đồng tử trước mặt, tiếp nhận phong thư. Cũng không chú ý cái gì lễ nghi, mở ra tậu xem.

"Giảng cái gì?" Thái Thượng hỏi.

Phong Linh xem hết cho thư của mình. Cúi đầu do dự một chút, bả trong phong thư kẹp lấy khác một phong thư rút ra đưa cho Thái Thượng, nói: "Bệ hạ nói, để cho ta bả trong đó khác một phong thư nghĩ biện pháp chuyên giao cho ngươi."

Thái Thượng lúc này ha ha đạ nở nụ cười, hỏi: "Lão phu đang bế quan, ngươi như thế nào cho ta?"

Cái này tính như thế nào cá ý tứ?

Phong Linh lông mày lập tức chau thành một đoàn.

Không đợi Phong Linh hiểu rõ ràng, liền nghe Thái Thượng thản nhiên nói: "Nếu là lão phu không trước người, bắt được tin này, ngươi hội xử lý

như thế nào?"

"Xử lý như thế nào?" Phong Linh một bên nhìn điềm nhiên như không Thái Thượng, một bên lấy tay từng điềm từng điềm mở ra cái khác phong thư.

Thẳng đến xác định Thái Thượng sẽ không xuất thủ ngăn trở, nàng mới bắt đầu người can đảm nhìn lại.

"Cái này lại viết cái gì?" Thái Thượng hỏi.

Phong Linh thở dài, nói: "Hắn. . . Hắn hỏi ngươi nên xử lý như thế nào hầu tử."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó đã không có."

"Lão phu hỏi chính là, xem hết thư sau, ngươi nha đầu kia sẽ làm thế nào?" Thái Thượng vẻ mặt bất đắc dĩ địa thở dài: "Không phải yếu lão phu giáo làm sao ngươi làm sao?"

Ngơ ngác địa suy nghĩ hồi lâu, Phong Linh chậm rãi lắc đầu nói: "Phong Linh thật không hiểu."

Sâu hít một hơi thật sâu, Thái Thượng thấp giọng nói: "Ngươi chỉ cần hiểu rõ một chút là đến nơi. Nay hầu tử bây giờ đối với tại bộ hạ tới nói chính là cá phỏng tay khoai lang. Thả, hắn liền bằng hương tất cả mọi người tuyên cáo chính mình vô năng. Giết, hắn lại không có pháp ứng đối Nam Thiên Môn ngoài yêu quân. Cứ thế mãi, thế gian xảy ra chuyện, hắn khó từ nó cũ. Cho nên a, hắn hiện tại duy nhất đường ra chính là muốn biện pháp đem này đầu khi đưa đến Đâu Suất cung đến, làm cho lão phu

đến giúp hấn chùi đít. Có thể lão phu lại đang bế quan. . . Hiện tại người đã hiểu sao?"

Nghe vậy, Phong Linh bưng tỉnh đại ngộ!

. . .

Sau nửa canh giờ, một phần tử trong ra ngoài giả được rồi tinh rồi mù "Lão quân hồi hàm" chứa ở ghi có "Bệ hạ thân khai" trong phong thư bị đưa ra Đâu Suất cung, giao cho Thái Bạch Kim Tinh trong tay.

Bắt được một phần đó hồi hàm, Thái Bạch Kim Tinh chỉ cảm thấy như nhật được chí bảo, ngàn nói vạn tạ, quay đầu tựu hướng tầng thứ chín đuổi, thẳng đến ngự thư phòng.

Chúng kiến một phần đó hồi hàm, Ngọc Đế đầu tiên là một hồi mừng rỡ, sau một lát, này lông mày rồi lại chau thành chữ bát (八).

Tin này, giả được là có chút thái quá. Bút tích không đúng, bảo lưu dấu gốc của ấn triện cũng không đúng lắm.

Do dự nửa ngày, Ngọc Đế qua tay đem thư hàm giao cho trong ngự thư phòng các trọng thần truyền đọc.

Đôi mặt cái này phong giả được không thể lại giả lão quân tự viết, nguyên một đám lại đều ngằm hiểu lẫn nhau địa chăm chú nghiên cứu trước.

"Như thế nào. . . Chư vị, có ý kiến gì không?" Ngọc Đế nhẹ giọng hỏi.

Này nguyên một đám trọng thần cũng bắt đầu đồ mò hôi.

Hồi lâu, Giác Mộc Giao thần sắc hoảng hốt nói: "Đã lão quân làm cho đem yêu hầu mang đến Đâu Suất cung, khẳng định đều có thật sâu ý, chúng

ta sao hảo vọng gia suy đoán?"

"Đúng đúng đúng, đã lão quân đều nói như vậy, này khẳng định hay là muốn dựa vào lão quân ý tứ mở." Thái Bạch Kim Tinh cũng liền bề bộn hòa cùng lên.

Lý Tinh cũng là gật đầu liên tục, ánh mắt kia lại là tránh trái tránh phải.

Thấy thế, Ngọc Đế ho khan hai tiếng, làm mặt lơ nói: "Đã chư vị đều nói như vậy, này trăm, cũng không nên lại kiên trì. Tựa dựa vào chư vị ý tứ mở a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ngạch , càng mới, còn có bao nhiêu người đang đợi, tại bình luận sách khu cho con ba ba hồi phục một cái tốt không?

Sao sao, cái này : Viết năm cái giờ. . .

Được rồi, ta thừa nhận chính giữa ta chơi hai bả tam quốc giết, nhưng trong đó một bả bị giây, không tính.

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu đề cử cầu bao dưỡng a a a a a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 384: : Kế Tiếp...

Một hồi oanh oanh liệt liệt vây bắt hành động, cuối cùng diễn biến thành một hồi hoang đường trò khôi hài, thiên đình không chỉ có trả giá năm mươi vạn đại quân thâm đầu đón một cái giá lớn, càng đâm lao phải theo lao, không thể không đối mặt một cái không cách nào thu thập cục diện.

Thân ở Đâu Suất cung Phong Linh, dùng một phong giả được không thể lại giả phong thư liền đem hầu tử đòi đi.

Mỗi người cũng nhìn ra được, lại mỗi người đều không nguyện ý đâm phá, bởi vì mỗi người đều đã bị kéo xuống nước.

Đối với bọn hắn mà nói, phong thư này hàm cũng đã biến thành cuối cùng nội khổ.

Đương một đám thiên tướng xông vào thiên lao thời điểm, Na Tra thậm chí cũng còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, hầu tử liền bị mang đi.

Trên đường đi, nhâm hầu tử như thế nào hỏi, như thế nào tức giận mắng, chính là không có người cùng hầu tử đáp một câu.

Hắn bị trói gô, liên quan xương tỳ bà trên khóa cùng nhau đưa lên tam thập tam trọng thiên. Tại Đâu Suất cung cửa ra vào, gặp được lê hoa đá vũ Phong Linh.

Cứ như vậy đang tại chúng thiên tướng trước mặt, Phong Linh ôm cái này chích toàn thân là huyết, hấp hối hầu tử nức nở.

Đẩy ra Phong Linh tay, hầu tử trên mặt thật vất vả cố ra tiểu dung: "Ta vừa mới theo chân bọn họ đặt xuống ngoan thoại. . . Người như vậy khóc, ta hảo thật mắt mặt a."

Phong Linh thân thủ lau đi hầu tử trên mặt máu đen, nói khẽ: "Mặt mũi có quan hệ gì, còn sống mới là hảo."

"Mặt mũi như thế nào không quan hệ? Ta nhưng là Mỹ Hầu Vương, dưới trướng trăm vạn đại quân. Sĩ khả sát bất khả nhục."

Phong Linh nín khóc mỉm cười, sáng giọng: "Thiếu cho ta kéo, người còn mặc này thân không hợp thân vải bào giờ ta liền nhận thức người. Cho ta trang?"

Nghe được cái này một câu, hầu tử cũng không nhin bật cười.

Hắn không còn chút sức lực nào ngẩng lên mắt nhìn lên, trông thấy mắt trệt tự thanh ti. Trông thấy che kín vệt nước mắt khuôn mặt. Trông thấy giống như phi thúy loại hai con người. Cùng bầu trời xanh thẳm cùng chiếu rọi.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước gặp , cái kia ngay từ đầu quật cường địa yếu oanh hắn đi nữ đồng, ai có thể nghĩ đến sẽ đi cho tới hôm nay?

"Tốt lắm, không có việc gì, có ta ở đây." Phong Linh chăm chú địa ôm lấy hầu tử nói khẽ.

Căng cứng thần kinh rốt cục dần dần thư giãn, hầu tử ngất quá khứ.

. . .

Bất kể như thế nào, hầu tử được đưa vào Đâu Suất cung, đầy trời thần tướng kể cả Ngọc Đế tại trong đều nhẹ nhàng thả ra.

Cái này. Cũng không phải là bọn họ gắng phải thủ sẵn hầu tử đưa tam giới tại không để ý. Sau này chuyện tình, đều có lão quân làm chủ.

Dĩ Tô yêu cầu tự nhiên bị cường ngành địa cự tuyệt. Tin tức truyền đến yêu quân, Dương Thiên giận tím mặt.

Nam Thiên Môn ngoài lửa đạn càng thêm hung mãnh.

Được đến nào đó ám hiệu Ngọc Đế cũng sớm đã có lo lắng, hấn hạ lệnh Lý Tĩnh mở ra Nam Thiên Môn nghênh chiến. Nhị Thập Bát Tinh Túc, Cửu Diệu Tinh Quan, Ngũ Phương Yết Đế lớp Nam Thiên Môn tứ đại thiên vương suất bộ trong cửa bày nổi lên túi tiền trận.

Thấy thế, cũng đã nổi cơn điên yêu quân lúc này khởi xướng công kích.

Đáng tiếc là bọn hấn dù có trăm vạn chi chúng, nhưng không cách nào tại hẹp hòi Nam Thiên Môn triển khai trận hình, lại thêm môn nội còn có thiên đình bố hạ trọng binh mai phục, trong lúc nhất thời chết thảm trọng, lại cũng nại thiên quân không gì. Roi vào đường cùng Dương Thiên chỉ phải hạ lệnh đi đầu triệt thoái phía sau để tránh tăng thêm thương vong.

Kinh một trận chiến này, thiên đình coi như là nhiều ít vẫn hồi rồi một ít mặt.

Lúc này tình thế cũng đã cực kỳ trong sáng. Bước ra Nam Thiên Môn. Thiên quân chư tướng tuy nhiên thực lực cường hãn, lại cũng không phải trăm vạn yêu chúng đối thủ. Đánh vào Nam Thiên Môn. Yêu quân tuy nhiên người đông thế mạnh, nhưng không cách nào xé mở pháp bảo rậm rạp thiên quân phòng tuyến.

Vì vậy, giảng co lại là tiếp tục.

Yêu quân yêu cầu Hầu vương phong thư một phong tiếp một phong, Ngọc Đế khiển trách yêu quân thánh chỉ cũng là một phần tiếp một phần, song phương cứ như vậy cách Nam Thiên Môn không dứt địa cãi nhau.

Nam Thiên Môn chiến tuyến không cách nào lấy được tiến triển, lo nghĩ vạn phần Dương Thiên lại bắt đầu đưa mắt nhìn sang địa phương khác.

Nàng đối âm phủ cùng với tứ hải long cung thậm chí cả trong tam giới tất cả thế lực hạ tới hậu thư, yêu cầu cho thấy thái độ, là tiếp tục dùng thiên đình vi tôn còn là ngược lại dùng Hoa Quả Sơn vi tôn.

Lúc trước mà nói, Mỹ Hầu Vương là Ngọc Đế thân phong cây bàn đào viên tư viên, Hoa Quả Sơn tôn hấn vi vương, thật muốn bàn về đến, cũng bất quá là nội chiến, cũng không liên quan đến tam giới quyền thống trị vấn đề. Bây giờ này tới hậu thư vừa phát ra, cả tính chất tựu thay đổi.

Nó tiêu chí trước Hoa Quả Sơn chính thức vạch mặt, hướng thiên đình yêu cầu tam giới quyền thống trị.

Đương nhiên, tại không có đạt được tam thanh duy trì dưới tình huống, vô luận là âm phủ Thập Điện Diêm La còn là tứ hải long vương, đều khó có khả năng vào lúc đó lựa chọn thần phục Hoa Quả Sơn. Một cử động kia nhiều lắm là xem như tiến thêm một bước hướng Linh Tiêu Bảo Điện tạo áp lực, cũng không tồn tại trên thực chất chiến lược ý nghĩa.

Về phương diện khác, Quyển Liêm như trước bị giam tại trong thiên lao hậu thâm, một lan chi cách, là sớm đã nản lòng thoái chí Thiên Bồng Nguyên Soái. Đây là ngày xưa chiến hữu khó được tương kiến, từ đầu tới đuôi, đúng là một câu chưa nói.

Có lẽ, bọn họ đều đã kinh cảm thấy không có gì hay nói a.

Thời gian cứ như vậy đều hỗn loạn đi qua.

Thiên đình thời gian, hai ngày sau, hầu tử rốt cục tại Đâu Suất cung trung mở hai mắt ra, hấn giãy dựa lấy đứng dậy, đầu tiên trông thấy chính là đã sớm mệt mỏi không chịu nổi ghé vào đầu giường mê man quá khứ Phong Linh.

Này khỏe mắt, như trước treo vệt nước mắt.

Bao nhiêu ngày rồi, nàng nên một mực như vậy cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi địa hậu trước a.

Nhìn xem cái này đang ở trong mộng trán lộ mỉm cười tiểu nha đầu, hầu tử lập tức một hồi lòng chua xót, nhin không được thân thủ sờ sờ mặt nàng bàng.

"Đau lòng sao?" Một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

Hấn cả kính, vội vàng hướng bốn phía nhìn lại.

Đây là một nho nhỏ phòng luyện đan, phóng xạ trước yếu ớt hồng quang lò luyện đan, phủ kín cả vách tường đan dược khung.

Tựu tại hầu tử bên người, trên bàn trà vài cái ánh mắt khác nhau hồ lô vệt ra cái nắp cong vẹo địa bày đặt.

Thẳng đến lúc này, hầu tử mới giật mình chính mình khô kiệt linh lực không chỉ có khôi phục, càng so với nguyên bản cường ra không ít, ần ần có đột phá đến lớn la kim tiên giai đoạn thế.

Nguyên bản tu hành cánh cửa cũng đã không tồn tại nữa. . . Hoặc là nói, đã được đến tầng lên.

Hấn cúi đầu đang nhìn mình không có vật gì tay, một hồi mờ mịt.

"Lão phu nói qua, chính là người lại không nguyện ý, lão phu cũng có thể nghĩ đến biện pháp cạy mở miệng của người, đem kim đan nhét vào đi. Suy tính chi đạo, quý hồ 'Vô vi', trong thiên địa mọi người hoặc vật, đều có thể trở thành lão phu sử dụng. Người chính là một con khi, thì như thế nào địch nôi thiên địa vạn vật? Ha ha ha ha."

Một hồi khói xanh tại giường trước hội tụ, ngưng tụ thành lão quân thân ảnh.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, chấn vổ áo tay áo, tại cao ghế dựa ngồi xuống đến, ý vị thâm trường địa nhìn hầu tử.

Cúi đầu từng điểm từng điểm địa đem Phong Linh trong giấc mộng như trước nắm chắc tay buông ra, hầu tử quay đầu nhìn qua sau lưng lò luyện đan thân nhiên nói: "Này kế tiếp người tính toán làm như thế nào? Bả ta đưa vào lò bát quái lí?"

"Còn chưa tới thời điểm, cái này mới đi qua hơn một trăm năm. Không vội." Lão quân cười tùm tùm nói.

Hầu tử cúi đầu trầm mặc không nói, ánh mắt kia như là đại chiến sau cô đơn.

Hắn nên nói cái gì?

Hắn không lời nào để nói.

Quanh đi quẩn lại, bất kể như thế nào giãy dụa, kết quả là không ngờ còn là án lấy trước lộ tại đi.

Như Lai phật lòng bàn tay tính cái gì? Thái Thượng Lão Quân lòng bàn tay mới thật là lợi hại. Hắn có thể lợi dụng của người từng cái nhược điểm,

vô luận người đi tới chỗ nào, đều có thể ngạnh sanh sanh đem người kéo hồi nguyên lai trên đường.

Ngơ ngác địa ngồi hồi lâu, hấn nói khẽ: "Ta cuối cùng tính biết rõ sư huynh của người đệ còn có ta sư phó vì cái gì không thích người. Cùng người liên hệ, rất biệt khuất."

Nói đi, hấn nhìn Thái Thượng ý vị thâm trường địa nở nụ cười.

Thái Thượng cũng là loát râu dài nở nụ cười, thở dài: "Người tu đạo, không cần để ý người khác thấy thế nào?"

Hầu tử trường thở dài, thử trước răng hỏi: "Ta này trăm vạn đại quân thế nào?"

"Sách, bọn họ có thể như thế nào? Rất tốt."

"Vậy công Nam Thiên Môn người cũng không trông nom sao?"

Thái Thượng hai tay một quán, nói: "Tại sao phải trông nom? Trông nom ở bọn hấn, muốn nhúng tay vào không ngừng người."

"Nói như vậy, người là coi bọn họ là các đến uy hiếp ta?" Hầu tử bất đắc dĩ thở dài: "Xem ra lúc trước ta đem chính mình theo chân bọn họ trói cùng một chỗ, còn là một sai rồi."

Thái Thượng nhíu mày lược qua nghĩ sơ nghĩ, nói: "Nói như vậy cũng đúng, cũng không đúng. Là người thì có nhược điểm, có lo lắng, lão phu chỉ là lợi dụng của người lo lắng thôi. Cho dù không có bọn họ, người cũng sẽ có cái khác cái gì lo lắng. Cho dù là đốn ngộ phật đà, tứ đại giai không, cũng còn có thể lưu lại đối phật hiệu truy cầu, càng đừng đề cập người cái này đầu khi. Nếu thật có thể làm được thể xác và tinh thần đều không, thì

như thế nào hội cổ chấp địa muốn cùng lão phu đấu pháp? Sớm nên an tâm địa đi nguyên lai đường."

"Nàng kia?" Hầu tử cúi đầu nhìn thoáng qua như trước ngủ say Phong Linh nói: "Nàng cũng là người lợi dụng một cái điểm sao?"

Nói đi, hấn mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Thái Thượng.

Hồi lâu, này trương trên mặt dày trán lộ liễu một vòng mỉm cười.

"Người đoán."

Nghe vậy, hầu tử hừ địa bật cười. Vạch trần chần mèn, hấn chậm rãi đứng dậy, nói lỏng từng gân cốt bắt đầu ở trong phòng luyện đan đi dạo, đôi mắt không ngừng mà chăm chăm vào đan cửa hàng rậm rạp cái chai xem.

"Ta suy nghĩ, dù sao kim đan đều ăn, những này thì đừng lãng phí đi."

Thái Thượng Lão Quân cung trước thân thể ngồi ở trên ghế dựa, hai tay ôm cánh tay, này lông mày chau thành chữ bát (八), cũng không xem hầu tử, chích thân nhiên nói: "Tùy ý. Có cái gì vừa ý, tùy tiện ăn."

"Như vậy hào sảng? Ăn không hết có thể đóng gói sao?"

"Khó mà làm được."

"Hắc, nghe nếu nói đến ai khác tìm người cầu cá đan đều khó như lên trời, động đối với ta cứ như vậy hảo?"

Thái Thượng đóng chặt hai mắt, chậm rãi lắc đầu nói: "Đan dược bản thân không có gì. Bất quá du hí chi tác mà thôi, ăn xong rồi, lại luyện là được. Chính là những cái này kim đan, chẳng lẽ lại lão phu chính mình còn cần dùng đến không thành? Bất quá, thế gian cũng không có câu tục ngữ sao?'Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê'. Nếu người nào đến lão phu nơi

này đều có thể cầu được đến đan dược, chẳng phải đông như trảy hội?'Ngộ giả' tối kỵ nhất vào đời, một khi dơ tâm tình, có thể sẽ thua lỗ lớn."

Nói đến đây, Thái Thượng ngược lại cười, nói: "Về phần ngươi sao. Cái này nhân quả, dù sao cũng đã tránh không được, tổng chút ít đan dược lại có làm sao?"

Đem tất cả đan dược tên đều nhìn lướt qua, hầu tử duỗi vung tay lên, trong đó một bộ phận bình thuốc lúc này bay lên, tự động mở nắp, đem đan dược đều khuynh đảo đến hầu tử trước mặt rót thành một tòa đũ mọi màu sắc "Đan sơn" .

Ngồi xếp bằng tại Thái Thượng trước người, hầu tử tượng ăn đồ ăn vặt đồng dạng một bả một bả địa nhét vào trong miệng nhắm nuốt lên.

"Thừa dịp hiện tại có rảnh, chỉ nói vậy thôi. Kế tiếp, ngươi định làm như thế nào? Bả ta lấy hạ phạm đi, còn là tỵ tù tại nơi này không lý tưởng rồi?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu đề cử ~ cầu bao dưỡng a a a a a!

Hôm nay canh một. . . Có lẽ hai canh. Ngạch. . . Con ba ba cũng nói không rõ, dù sao mọi người ngày mai đứng lên lại nhìn a.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 385: : Chạy Trốn

"Thừa dịp hiện tại có rảnh, chỉ nói vậy thôi. Kế tiếp, người định làm như thế nào? Bả ta lấy hạ phàm đi, còn là tỵ tù tại nơi này không lý tưởng rồi?"

Hỏi xong những lời này, hầu tử liền cẩn thận nâng lên mí mắt tinh tế địa nhìn lão quân, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác, này tay cùng miệng nhưng vẫn là một khắc không ngừng.

Trong phòng luyện đan im ắng.

Lão quân hơi ngửa đầu, loát râu dài suy nghĩ một hồi, lại cúi đầu một chữ dừng một lần nói: "Người đoán."

"Lại đây câu này?" Hầu tử hừ địa bật cười, lập tức lộ ra vẻ mặt côn đồ cùng, lại là vài cái đan dược tiện tay ném vào trong miệng kễo kệt kễo kệt địa nhai lấy, đắng nuốt xuống, mới trắng không còn chút máu lão quân liếc nói: "Đoán làm sao người nghĩ, ta có bệnh a? Đoán ai cũng sẽ không đi đoán Thái Thượng Lão Quân. Ta yêu mến trực tiếp điếm, nói trắng ra. Có lời gì người nói, biết không?"

Nghe vậy, lão quân ha ha địa nở nụ cười: "Cho nên nói a, người mặc dù cũng kiêm tu Ngộ Giả đạo, lại là còn không có được nó tinh túy. Lão phu tâm tư, có khó như vậy đoán sao?"

"Hắc, tâm tư của người khá tốt đoán, người nào tâm tư khó đoán?" Hầu tử hỏi ngược lại.

"Người đây tự sai rồi, lão phu tâm tư tốt nhất đoán." Lão quân chân vỗ áo tay áo đứng lên, ung dung nói: "Xử thế chi đạo, ở chỗ 'Vô vi' . Tá lực đả lực, lại vừa tứ lạng bạt thiên cân. Cái này cho mượn chi lực, trọng yếu nhất, đương mấy người đăm chiêu suy nghĩ. Người ngược lại nói nói, lâu như vậy đến nay, lão phu có từng miễn cưỡng qua người cái gì?"

"Cái này, ngược lại là không có." Hầu tử nói, này lông mày lại chau càng chắc hơn.

Cười nhạt một tiếng, lão quân bị bắt tay vào làm, chậm rãi đi dạo, tản bộ.

"Tại Hoa Quả Sơn, người yếu lớn mạnh yêu tộc thế lực, lão phu sớm đã biết được, nhưng lại chưa bao giờ ra tay ngăn cản. Tuy là lão phu khuyên được bệ hạ hạ chỉ phong của người quan, thế nhưng chưa bao giờ bức bách người tiếp chỉ ý nghe lệnh. Muốn tạo phản, cũng là người Hoa Quả Sơn mình làm quyết định, lão phu chưa bao giờ ra tay can thiệp. Về phần này kim đan sao. . . Lão phu chỉ là nói cho tiểu nha đầu, nơi này đan dược nhâm nàng lấy dùng, nàng liền đem những cái này kim đan toàn bộ hướng trong miệng người rót, sợ người tỉnh không đến. Như thế nào quái được lão phu."

"Người muốn nói cái gì?" Hầu tử hỏi.

Lão quân liếc mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Người cứ nói đi?"

"Ý của người là. . . Làm cho chính mình quyết định?" Hầu tử do dự mà hỏi.

"Có thể nói như vậy." Lão quân thân nhiên nói: "Bất quá, tại người làm quyết định trước, lão phu được nhắc nhở người một chuyện. Lão phu chính bệ quan, ai biết Đâu Suất cung tiên nga Phong Linh lại cả gan làm loạn, giả tạo lão phu phong thư đem người yêu cầu đến tận đây, lại một mình phóng

ra khâm phạm, còn hiệp đồng khâm phạm cùng một chỗ đại não Đâu Suất cung phòng luyện đan, ăn sạch lão phu kim đan. . ."

Nghe vậy, hầu tử khóe mắt không khỏi kéo ra, hoảng sợ địa quay đầu lại nhìn thoáng qua ghé vào giường bên cạnh ngủ say Phong Linh.

Mẹ trứng, lại là này dạng. . .

Nói đúng không bắt buộc, kỳ thật mỗi một lần đều là không có lựa chọn nào khác.

Tự tình huống này, hầu tử có thể không hạ phạm? Cho dù hầu tử dám không dưới phạm, hấn còn dám làm cho Phong Linh tiếp tục sống ở chỗ này không thành?

Giả tạo tam thanh phong thư, tư phóng khâm phạm, đại não phòng luyện đan, ăn trộm kim đan. . . Này tội danh có thể nhẹ? Quay đầu lại tam giới truy nã trên bảng hầu tử đệ nhất danh, Phong Linh chính là tên thứ hai. Cho dù hầu tử có thể ý vào lão quân che chở lại tại nơi này, nhâm Hoa Quả Sơn vây công thiên đình, hấn dám để cho Phong Linh lại tại thiên đình tiếp tục ở lại?

Một bước này bước căn bản đều là tính đến sít sao, thận trọng. . .

Ngộ Giả đạo, thật đáng ghét. Đây là hầu tử cuối cùng có thể tổng kết ra tới kết luận.

"Đi a, ý của ngươi là ta hiểu." Bất đắc dĩ thở dài, hầu tử ung dung nói: "Bất quá, ta nghĩ hạ phạm, ngươi để lại ta hạ phạm? Ngọc Đế mất sức của chín trâu hai hổ mới đem ta lấy hạ, ngươi cứ như vậy thả. . . Có phải là quá không chú ý rồi?"

"Nói lão phu còn đang bế quan, tại sao có thể là lão phu đem người thả?" Thái Thượng cười tủm tỉm nói.

"Vậy người là có ý gì? Người không ra tay, Lý Tĩnh có thể lái được Nam Thiên Môn đi ra ngoài cho ta?"

Lão quân ho khan hai tiếng nói: "Nam Thiên Môn, bây giờ là mở ra."

"Mở ra?" Hầu tử hơi sững sờ, hồ nghi địa chăm chăm vào lão quân nhìn nửa ngày, lại quay đầu lại nhìn một cái ngủ say Phong Linh: "Mở ra cũng không được a. Tuy nói tu vi có chỗ tăng lên, nhưng ta kim cô bổng không có, muốn dẫn trước Phong Linh xông ra vòng vây, sợ là có chút khó a. Nếu không, người thừa dịp hiện tại tranh thủ thời gian cho ta làm chuỗi mới?"

Cuối cùng câu kia lão quân làm như không có nghe thấy.

Hắn nhàn nhạt cười cười, theo trong tay áo lấy ra Kim Cương Trác, nhẹ nhàng đặt lên trên bàn.

"Àm" một tiếng, hầu tử lông mày không khỏi run rẩy, một đôi hầu mắt nhìn không được miết hướng cái kia đem mình lăn qua lăn lại được chết khiếp bảo bối.

"Hiện tại có thể không có?" Lão quân nhẹ giọng hỏi.

Hầu tử con mắt lập tức đi dạo lên, làm mặt lơ nói: "Còn kém một chút như vậy điếm, một chút. Nếu như lại đến một kiện cái gì pháp bảo, thì càng bảo hiểm."

Nhìn hầu tử, lão quân ý vị thâm trường nói: "Việc này, cũng đã làm cho người được không ít chỗ tốt. Mọi sự cũng phải có cá độ."

Nói đi, cũng không đợi hầu tử trả lời, hắn nhàn nhạt thở dài, xoay người từng bước một hướng phòng luyện đan ngoài đi, cất cao giọng nói: "Chú ý lòng tham không đủ rắn nuốt voi a. Nhân sinh trên đời, tri túc phương khả thường nhạc."

Tới gần đóng chặt đại môn, lão quân thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đám khói xanh tiêu tán vô tung.

Thanh âm kia lại vẫn còn tiếp tục, hướng là tới từ bốn phương tám hướng, chấn được hầu tử màng tai đau nhức.

"Cái này tam giới, cuối cùng là thiên đình tam giới. Năm mươi vạn thiên quân, lão phu liền không tính toán với ngươi. Nhưng là bệ hạ mặt mũi, ngươi cũng không thể toàn bộ bác. Vân Vực Thiên cảnh cùng Quan Vân Thiên cảnh hiện tại cũng tại Hoa Quả Sơn yêu chúng trong tay, ngươi sau khi trở về, đương lập tức trả lại thiên đình."

"Yên tâm đi, ta đối này hai cái thiên cảnh không có hứng thú. Tuy nói ngươi có mưu đồ khác, nhưng lần này rốt cuộc là giúp ta. Bản vương từ trước đến nay ân oán rõ ràng, phần này nhân tình, ta sẽ còn."

"Nhớ kỹ ngươi nói lời."

"Mỹ Hầu Vương từ trước đến nay nói mà có tín." Hầu tử giơ lên tay trái lôi kéo cuống họng hét lên.

Nửa ngày, lại không có nửa điểm thanh âm.

Lão quân vừa đi, nho nhỏ trong phòng luyện đan liền chỉ còn lại có hầu tử cùng ngủ say Phong Linh.

Ngơ ngác địa ngồi hồi lâu, hầu tử một cái xoay người đứng lên, từng bước một đi đến Phong Linh bên cạnh, đem nạng một bả bẻ lên, phóng tới

giường trên, đắp kín mền.

"Tiểu nha đầu này, ngủ cũng không tìm tốt đi một chút." Nhìn nàng ngủ say bộ dáng hầu tử không khỏi cười cười.

Hắn tự tay đem kim cương mài mang tới, đưa vào đạo đạo linh lực đem Kim Cương Trác biến thành vòng tay lớn nhỏ, bộ trên tay của nàng, nói khẽ: "Lại gia một cái trộm lấy Kim Cương Trác. . . Bất quá cũng không cái gọi là. Con rận nhiều hơn không ngứa, khoản nợ nhiều hơn không lo sao. Chỉ là, người tiểu nha đầu này. . . Có biết hay không chính mình tỉnh chính là tam giới số 2 tội phạm truy nã?"

"Bất kể như thế nào. . . Cám ơn người." Hắn cúi đầu xuống, một tay chống giường, chậm rãi hướng Phong Linh lại gần quá khứ.

Đang lúc môi sắp va chạm vào này trơn bóng cái trán giờ, hầu tử đột nhiên định trụ.

Đến lúc này, hắn mới phát hiện Phong Linh chính cô lỗ cô lỗ chuyển liếc trông mắt kinh ngạc địa nhìn qua hắn, này khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến giống như một cái quả táo.

Hai người mặt gần trong gang tấc, liền đối phương hô ra tới khí đều có thể rõ ràng cảm giác được đến.

Hầu tử liền tranh thủ đầu rút trở về, thuận thế thân thủ vuốt xuôi Phong Linh cái mũi.

"Như thế nào? Tỉnh cũng không nói một tiếng?"

Phong Linh lúc này chau nổi lên lông mày, chu môi chăm chăm vào hầu tử.

"Làm gì vậy?"

"Người đáp ứng đều nói với ta, vì cái gì vừa rồi không có?"

"Bởi vì, bởi vì không nghĩ liên lụy người quá. Người ở nơi đây có khả năng sao?"

Phong Linh quai hàm phình địa: "Còn nói Mỹ Hầu Vương nói mà có tín, không nhất giảng tín dụng chính là người a!"

"Hắc ~! Lời này không thể nói như vậy." Hầu tử buông tay ra nói: "Ta đây đều là vì muốn tốt cho người."

"Không nói tín dụng!" Phong Linh giãy dựa lấy đứng dậy, như trước tức giận.

"Vừa mới khi nào thì tỉnh?"

"Tự người vừa mới. . . Chuẩn bị hôn ta thời điểm."

"Âm thanh báo trước mình, đó là đại biểu bảo vệ."

"Người không giải thích sẽ chết a!" Phong Linh trừng mắt hầu tử, này lông mày chau đến độ có thể vặn ra nước đây.

Lời này thật làm cho hầu tử không phản bác được.

"Dù sao tỉnh. . . Chúng ta được tranh thủ thời gian chạy thoát, người biết không?"

"Lão tiên sinh đã nói với ta."

"Vậy người đã biết chính mình phạm vào nhiều ít điều giới luật của trời?"

Phong Linh yên lặng địa nhẹ gật đầu, nghĩ nghĩ, lại nói: "Chính là, như thế nào trốn?"

"Người liên cái này đều chưa nghĩ ra tỵ vộĩ vĩa cứu ta?"

Phong Linh lông mày nhú chặt.

Hầu tử chỉ vào một bên một cái tiêu "Đan sơn" nói: "Sớm cho người phân tốt lắm, những đan dược này thích hợp người dùng, tranh thủ thời gian ăn. Một hồi ta hướng phía trước, người đi rồi mặt, dùng Kim Cương Trác hộ thân."

...

Nam Thiên Môn ngoài, yêu quân trên soái hạm, Dương Thiên ngờ ngạc nhìn trong tay "Liên độc" .

"Hắn. . . Hắn không có việc gì!"

Nhìn xem Dương Thiên trên mặt dần dần trán lộ kinh hĩ thần sắc, một bên Dĩ Tô không khỏi có chút kinh ngạc.

"Dương Thiên tỵ, làm sao vậy?"

"Hắn trốn tới! Hắn trốn tới! Là hắn không sai! Con tức này, là hắn không sai! Hắn thật sự trốn tới!" Dương Thiên che môi lệ nóng doanh tròng.

"Đại vương trốn tới rồi?" Bên cạnh chư tướng không khỏi một hồi kinh ngạc.

"Ra Đâu Suất cung, còn không có ra Nam Thiên Môn." Dương Thiên vộĩ vĩa nói: "Tốc độ triệu tập tất cả nhân mã, chuẩn bị cường công tiếp ứng hắn!"

"Dạ!"

Yêu quân trông trận lại là đăm động, tiếng kèn vang vọng thiên địa.

Xa xa địa, Nam Thiên Môn thiên binh môn chứng kiến tất cả yêu quân chiến hạm nghe tin lập tức hành động, nhanh chóng triển khai trận hình, đem hòng pháo đều hướng Nam Thiên Môn.

"Lúc này thân không đúng lắm a? Hôm nay sáng sớm không phải vừa oanh qua một hồi sao?" Một vị thiên binh ung dung nói.

"Không đúng, bọn họ là chuẩn bị cường công!" Một vị khác thiên binh kinh kêu lên: "Nhanh chóng bấm báo tướng quân!"

Đến lúc này, phòng thủ thiên binh thiên tướng môn mới phát hiện rất nhiều yêu quái binh trận đã tại phía sau rút thành, chậm rãi chuyển đến chiến hạm khe hở. Mà những cái này đại đồng cũng bắt đầu lấp.

"Xác thực là chuẩn bị cường công tư thế. . . Có thể, có cái gì ý nghĩa?" Vội vàng chạy đến Lý Tĩnh bán híp mắt nói.

"Mặc kệ, trước lui vào Nam Thiên Môn nói sau. Dù sao cường công là bọn hắn có hại." Giác Mộc Giao xoay người mang theo thuộc hạ của mình bước nhanh chạy về phía dự định vị trí: "Trên trọng giáp! Kết trận!"

Lúc này, Nam Thiên Môn trong không người chú ý trong góc, hầu tử đang cùng Phong Linh xa xa mà quan sát trước Nam Thiên Môn trấn thủ quân quân trận biến hóa. . . r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 386: : Vương Giả Trở Về

Yêu tộc đại quân bắt đầu di động, giống như quay cuồng màu đen sóng triều.

Không có bất kỳ trước khi chiến đấu tuyên ngôn, nương theo lầy trên soái hạm lệnh kỳ huy vũ, yêu trong quân đẩy ra khàn cả giọng gào rú. Sau một lát, lửa đạn trối lên.

Cơ hồ tất cả chiến hạm đều tham dự oanh kích, đây là chưa bao giờ có.

Phách thiên cái địa đạn dạn dạn giống như mưa rơi đánh úp về phía Nam Thiên Môn, rồi lại giống như nện tại trên đá ngầm bọt nước vẩy khoảng cách tán đi, bỗng kích hoạt rồi màu đỏ pháp trận.

Kèn thổi lên.

Bụi mù tràn ngập hết thảy, cuộn cuộn khói đặc trung, ngòi chòm hòm thủ Nam Thiên Môn cửa lớn thiên sẽ thấy vô số bóng đen đang theo bọn họ chạy như điên mà đến.

"Bắn tên ——!" Cầm đầu thiên tướng khàn rống lên.

Phô thiên cái địa vũ tiễn theo thuấn trận sau bay lên.

Nam Thiên Môn pháp trận là trong tam giới mạnh nhất phòng ngự chỗ, nó có thể chống đỡ hết thảy từ bên ngoài đến công kích, cũng không hạn chế từ trong ra ngoài công kích, duy nhất lỗ hồng chính là Nam Thiên Môn

đại môn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết còn phải là Nam Thiên Môn đại môn là rộng mở dưới tình huống.

Sương mù dần dần tán đi, Nam Thiên Môn thiên quân nguyên một đám không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Điên cuồng tiến trong mưa, hàng phía trước yêu quái cũng đã kể hết ngã xuống, từ phía sau ủa lên yêu quái giẫm phải thi thể của bọn hắn, nhặt lên bọn họ trọng thuấn, tiếp theo hướng phía trước xông.

"Tiếp tục bắn tên ——! Nhanh!"

Cung huyễn lại là kéo mãi, đợt thứ hai vũ tiễn bắn một lượt ra.

Tại đây chạy nước rút bên trong, trọng thuấn lực phòng ngự cực kỳ có hạn,

Lại là một lớp yêu quái ngã xuống, mới xông tới yêu quái rất nhanh thay thế vị trí của bọn hắn, gào thét, chạy như điên trước.

Đệ tam sóng vũ tiễn. Đệ tứ sóng vũ tiễn. Năm sóng vũ tiễn sau. Song phương tuyến ngoài cùng trong lúc đó cự ly vền vẹn chỉ còn lại hai trăm trượng không đến.

"Cái này đều là chuyện gì xảy ra? Bọn họ điên rồi sao?"

Những cái này thiên binh cũng đã có thể tinh tường địa chứng kiến đôi phương này lần lượt từng cái một dữ tợn mặt, chứng kiến bọn họ phun ra nuốt vào vụ khí, chạy ở đoạn trước nhất yêu quái trên người thậm chí cắm đầy tên, có thể bọn họ nhưng như cũ hảo như cái gì sự đều không có đồng dạng giờ cao lên vũ khí chạy như điên, rống giận.

Thiên binh môn cầm cung tay bắt đầu ần ần phát run.

"Tướng quân, bọn họ cũng đã nhanh đến, chúng ta còn là..."

"Tiếp theo bản tên ——! Do dự cái gì!"

Lại là một lớp vũ tiễn bắn ra, yêu quân đã chạy nước rút đến cùng thiên quân cách xa nhau bất quá năm mươi trượng cự ly. Tại khoảng cách như vậy phía dưới. Trọng tiễn cũng khó có thể chống đỡ Nam Thiên Môn trấn thủ quân đặc chế tên. Bọn họ đều vứt bỏ trọng tiễn, gia tốc công kích.

Khắp nơi trên đất thi hài, chỉ vì cướp lấy một tác vuông quang âm.

Giờ khắc này, đứng ở tuyến ngoài cùng thiên tướng mới đột nhiên ý thức được quân địch chiến ý so với dĩ vãng bất luận cái gì một lần đều muốn tới kiên quyết.

"Tướng quân, rút lui a!" Bên cạnh phó tướng cao giọng quát.

"Không được, không được!" Thiên tướng khản trương địa rất nhanh nắm tay, rồi lại quát: "Chúng ta nhận được mệnh lệnh là ngắm bắn đến đối phương cùng tiễn trận chạm vào nhau mới ngừng! Ở trước đó, một bước cũng không thể thôi!"

"Thuận trận phòng không ngừng, rút lui a, tướng quân! Đợi cho thuận trận chạm vào nhau. Chúng ta đều phải chết!"

"Câm mồm ——!" Này thiên tướng rút ra bên hông trường kiếm một kiếm đem bên cạnh phó tướng chém trở mình trên mặt đất: "Loạn quân ta tâm! Tự ý thôi giả chém!"

Một tiếng này rít gào phía dưới, chẳng những không có phản chấn sĩ khí. Ngược lại tối suy sụp cuối cùng ý chí.

Một vòng cuối cùng vũ tiễn không có bắn ra, cung tiễn bộ đội chạy tán loạn.

Xông vào trước nhất tuyến yêu quân cùng thiên quân thuẫn trận nặng nề mà đụng vào nhau, giống như hai sóng nhan sắc hoàn toàn khác biệt bọt nước hướng đụng vào nhau, quay cuồng. Chích một sát, màu ngân bạch thiên quân thuẫn trận liền bị cắn nuốt.

"Thánh mẫu, Nam Thiên Môn một đường đã bị quân ta công phá!" Trên soái hạm, một vị yêu tướng khom người bầm.

"Rất tốt." Mang mạng che mặt Dương Thiên buông xuống trong tay kính thiên lý, nói khẽ: "Thông lệnh Ngưu Ma Vương, làm cho bò của hắn ma vệ đội trên đỉnh một đường."

"Dạ!"

Chích một hồi, Nam Thiên Môn trước cũng chỉ còn lại có tối như mực một mảnh giống như con kiến vậy yêu quân, chiến đấu đã xong. Bất quá, vượt qua Nam Thiên Môn, chiến đấu chân chính giờ mới bắt đầu.

Rộng mở Nam Thiên Môn, đánh từ lúc mới bắt đầu chính là cá bẫy rập. Bởi vì pháp trận hạn chế, yêu quân hỏa khí tại nơi này cơ hồ không có nổi chút tác dụng nào, tại hẹp hòi Nam Thiên Môn trong thông đạo yêu quân càng là không cách nào triển khai trận hình phát huy số lượng ưu thế.

Vượt qua Nam Thiên Môn, liền ý nghĩa yêu quân phải đồng thời đối mặt đến từ bầu trời cùng mặt đất hơn phương thất cổ...

...

Trên bầu trời tiễn như mưa xuống, thành phiến thành phiến yêu quái bị bắn thành con nhím, càng nhiều yêu quái mạo hiểm vũ tiễn lại xông tới tiếp

nhận vị trí của bọn hấn, đứng vững đồng thời theo ba cái phương diện đẩy mạnh thiên quân. Trong nhiều phương liên hợp thất cổ hạ, những kia yêu quái tính mệnh giống như chuyện vật loại bị bắt cắt.

"Đưa bọn họ cường đẩy trở về sao?" Đứng ở đằng xa chiến hạm boong thuyền Na Tra hỏi.

"Tại sao phải đưa bọn họ đẩy trở về?" Giác Mộc Giao ngửa đầu nói: "Bọn họ nghĩ công tỵ làm cho bọn hấn công, xem bọn hấn có bao nhiêu huyết có thể chảy."

Một bên Lý Tĩnh thần sắc càng phát ra ngưng trọng: "Ta cảm giác, cảm thấy, trong chỗ này có vấn đề. Loại tình huống này cường công có cái gì ý nghĩa? Bọn họ sẽ không phải ngu như vậy mới đúng."

"Trông nom hấn?" Giác Mộc Giao cười nói: "Nói không chừng là thu được tiếng gió bọn họ đại vương đã bị đưa đến Đâu Suất cung đi, dùng vi lập tức cũng bị luyện thành đan dược, cho nên vội vã công phá Nam Thiên Môn. Lại nói tiếp, này hầu tử tại yêu quái chính giữa uy vọng thật đúng là không phải bình thường cao a. Vì cứu hấn, những này yêu quái vậy mà có thể biết rõ công không phá được còn mạnh hơn công... Chỉ tiếc, yêu rất cuộc là yêu, hữu dũng vô mưu."

Na Tra không khỏi cắn cắn môi.

Tại nơi này, chỉ có hấn biết rõ yêu quân thực tế thống soái là Dương Thiên.

"Dương Thiên tử... Có nên không phạm loại này đê cấp sai lầm mới đúng a..." Hấn thì thào lầm bầm.

Lúc này, luồng thứ nhất xông qua Nam Thiên Môn yêu quân cũng đã kể hết ngã xuống, tiếp nhận bọn họ vị trí, là một chi tinh nhuệ trọng giáp bộ

đội.

Cái này chi trọng giáp bộ đội do như là ngu tinh, tượng tinh chờ một chút lực lượng hình yêu quái tạo thành, thấp nhất thân cao cũng đạt một trượng đã ngoài, nguyên một đám quơ Lưu Tinh chùy chiến phủ các loại trọng binh khí, giống như di động binh sắt đầu. Đây đặc chế trọng giáp có linh lực gia trì, thậm chí liền Nam Thiên Môn trấn thủ quân đặc chế tên đều không nhất định bắn ra xuyên.

Tại đây chi trọng giáp trong bộ đội, Tăng Trường thiên vương thành linh phát hiện hẳn người quen biết cũ Ngu Ma Vương chính quơ hỗn thiết côn cu trung chỉ huy. Mà đang ở Ngu Ma Vương bên cạnh, hẳn thậm chí thấy được Bằng Ma Vương cùng Cửu Đầu Trùng.

"Liên bọn họ đều đến đây, đây là muốn làm gì?" Hẳn không khỏi giật mình.

...

Nhìn qua vài dặm ngoài huyết tinh hình ảnh. Ghé vào hầu tử bên cạnh Phong Linh nhíu chặt trước lông mày hỏi: "Là người làm cho bọn hắn tiến công?"

"Nam Thiên Môn tự lớn như vậy. Bọn họ không phát động tiến công như thế nào dẫn dắt rời đi thiên quân chú ý?"

Hầu tử chậm rãi đứng lên. Bẻ bẻ cổ, thân hình nhoáng một cái, hóa thành thiên binh bộ dáng, lại cúi đầu một ngón tay, canh chừng linh cũng trở thành một cái thiên binh.

"Nam Thiên Môn có kính chiếu yêu, cái kia trong phạm vi không cách nào sử dụng chướng nhãn pháp, trọng binh gác dưới tình huống bằng hai người chúng ta, yếu lao ra rất khó. Hiện tại thông đạo bị người của chúng ta

chiếm. Muốn đi ra ngoài liền không khó." Nói, hầu tử một tay lấy Phong Linh cả lời dạy.

"Kim Cương Trác biết dùng sao?"

Phong Linh nhẹ gật đầu: "Hội dùng một chút, còn không đại thuận thực."

"Không cần thuận thực, có thể phòng thân là được."

Nói, hai người hướng phía vài dặm ngoài huyết nhục tung tóe Nam Thiên Môn bay đi.

...

Trong thiên lao, Thiên Bồng nghe xa xa truyền đến tiếng oanh minh chậm rãi ngẩng đầu.

Này mặt tái nhợt được không có một tia huyết sắc.

"Là yêu quân, bọn họ lại bắt đầu tiến công." Rào chắn bên kia Quyển Liêm nói khẽ: "Nếu như lúc trước không là bọn hấn nặng nề ngăn trở, nguyên soái ngài sớm đã đem Hoa Quả Sơn tiêu diệt, như thế nào lại nào thành hôm nay như vậy quang cảnh?"

Đây là Quyển Liêm bỏ tù đến nay nói với Thiên Bồng câu nói đầu tiên.

Nghe vậy, Thiên Bồng chích cười nhạt một tiếng. Cúi đầu nhắm mắt.

Này cười làm cho Quyển Liêm một hồi kinh ngạc, lại phân không rõ hấn đến tột cùng là cười chính là mình còn là ngăn trở chi người.

Có lẽ. Đều có chi a.

Nhấn nhin nửa ngày, Quyển Liêm thấp giọng nói: "Nguyên soái xin yên tâm, bệ hạ nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ngài đi ra ngoài."

Thiên Bồng như cũ là cười.

Cứ như vậy trầm mặc, hồi lâu, Thiên Bồng thản nhiên nói: "Không cần, ta cảm thấy được, sống ở chỗ này, rất tốt, yên tĩnh."

Quyển Liêm không tại nhiều nói.

...

Nam Thiên Môn.

Thiên quân như trước kết thành hoàn trạng đem yêu quân đặt ở Nam Thiên Môn lối vào.

Theo thời gian trôi qua, chiến tuyến dần dần buông lỏng.

Lui bước không phải yêu quân, mà là Nam Thiên Môn trấn thủ quân.

Đánh giáp lá cà, tuy nói Nam Thiên Môn trấn thủ quân chiếm đủ các loại thiên thời địa lợi, nhưng ở cái này hẹp hòi trong không gian khoảng cách gần địa cùng ngu ma vệ đội loại này tinh nhuệ trọng giáp bộ đội đối nghiền thời gian ngắn còn có thể, một lúc sau, mặc cho ai đều ăn không tiêu.

Cho dù là có trên bầu trời chiến hạm trợ giúp, nguyên bản trích cấp quân lực hiển nhiên cũng đã không đủ dùng. Mà phương diện khác, càng ngày càng nhiều yêu quái còn đang vịn núi tây tuôn ra qua Nam Thiên Môn gia nhập chiến trường.

"Bọn họ đây là muốn làm gì?"

Gặp tình hình này, mà ngay cả một mực nhìn có chút hả hê Giác Mộc Giao đều có chút rất nghi hoặc.

Hắn không chút nào hoài nghi cái này chiến đấu kịch liệt lại duy trì liên tục trên hai canh giờ yêu quái cùng thiên binh thi thể hội đem trọn cả Nam Thiên Môn cửa ra nhét chết.

Có thể cho dù là trả giá thảm như vậy đau nhức một cái giá lớn, yêu quân còn đang hướng phía trước xông, quá mức thậm chí đã bày ra cuối cùng đánh cược một lần tư thế.

Lại là lẳng lẳng nhìn chiến trường một hồi lâu, Giác Mộc Giao nghiêng mặt qua đôi một bên Lý Tĩnh nói ra: "Thu võng a, tiếp tục đánh xuống sợ chân có cái gì bất trắc."

Lý Tĩnh cũng không nhiều lời, duỗi giờ tay lên, Linh Lung Bảo Tháp lẳng không bay lên, tại trên bầu trời nhanh chóng xoay tròn lấy thành lớn.

Gặp Lý Tĩnh cũng đã ra tay, trên chiến trường thiên binh đều tự động địa lui về phía sau. Còn lại thiên tướng thấy xong cũng nguyên một đám đều té ra của mình pháp khí.

Theo nhiều nhân thần trí âm luật pháp khí, đến các loại hỏa diễm, tia chớp, băng lộ, hàn độc pháp khí cái gì cần có đều có. Trong lúc nhất thời, cả Nam Thiên Môn đủ mọi màu sắc cực kỳ ngoạn mục.

Vốn là không có xử trốn yêu quân chỉ phải tại đây một mảnh cuồng oanh lam tạc trung liên tiếp bại lui, tổn thất thảm trọng.

Nguyên bản lẫn nhau đè ép hai quân dần dần kéo ra hai mươi trượng cự ly.

Đang lúc này, như trước đứng ở boong thuyền bao quát chiến trường Giác Mộc Giao đột nhiên trông thấy hai cái thiên binh cỡi lờn quân lệnh xuyên qua một đường thuẫn tường.

"Đây là đâu chi bộ đội binh?" Giác Mộc Giao sờ lên cằm nghĩ.

Tự tại Giác Mộc Giao không coi vào đâu, cái này hai cái thiên binh đạp trên đây đất thi hài một đường chạy chậm trước chạy về phía tháo chạy yêu quân.

Càng ngày càng nhiều thiên binh thiên tướng chú ý tới cái này hai cái kỳ dị thiên binh, mà ngay cả Lý Tĩnh cũng cúi đầu nhìn thoáng qua.

Xuyên thấu qua kính thiên lý quan trắc chiến trường Dương Thiên chậm rãi mở to hai mắt, vịn mép thuyền tay hơi dùng sức.

Chính phía trước đã bị pháp khí lăn qua lăn lại được sút đầu mẻ trán yêu quái môn trong lúc bối rối rất nhanh vũ khí.

Mười trượng.

Bọn họ cũng đã bước chân vào thiên tướng môn pháp khí phạm vi công kích.

Nhất quyền phong nhận vừa vặn hướng phía chạy tại phía trước thiên binh đánh tới, chạy ở phía sau thiên binh tiện tay ném ra ngoài vòng tay. Đây vòng tay nhanh chóng hóa thành đường kính một thước lớn nhỏ vòng vàng, dễ dàng địa vạch tìm tòi đánh úp phong nhận.

"Kim Cương Trác?" Giác Mộc Giao vịn mép thuyền kinh kêu lên.

Cơ hồ tất cả thiên tướng ánh mắt đều theo Giác Mộc Giao tầm mắt nhìn quá khứ.

Dương Thiên chậm rãi che lại môi.

Năm trượng.

Bước chân vào Nam Thiên Môn pháp trận phạm vi. Một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống. Trong khoảnh khắc tán đi trên thân hai người chướng nhãn pháp.

Tất cả pháp khí oanh kích đều đình chỉ.

Hoặc là nói. Tất cả thiên tướng đều ngưng ngẩn.

Không chỉ là thiên tướng, mà ngay cả đang tại tháo chạy yêu quân, liền tại chỗ phòng thủ thiên binh cũng giật mình.

Tất cả huyền rầm rĩ tiêu thanh biệt tích.

Màu đen giao da giày bó thả chậm cước bộ, từng bước một địa đi tới.

Toàn bộ chiến trường đều ở đây một sát định dạng, tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp, chỉ còn lại có thông thả tiến lên hai người.

Dương Thiên che môi, vui đến chảy nước mắt.

Sau một lát, hoãn quá thân lai yêu quân nhắc lên kinh thiên động địa tiếng hoan hô!

...

Trong thiên lao. Thiên Bồng ngưng ngác địa nhìn qua song sắt, lắng nghe tiếng hoan hô, nhếch môi, kinh ngạc địa nở nụ cười.

"Đương yêu cũng không so với đương thân tiên kém a." Hấn nhàn nhạt thở dài.

Này trong ánh mắt, có loại tuyệt vọng sau rộng rãi.

Một bên Quyển Liêm sắc mặt xanh đen.

...

Linh Tiêu Bảo Điện, trong ngự thư phòng, một vị đồng tử mặt không biểu tình mà nói ra: "Tiên nga Phong Linh giả tạo lão quân phong thư, tư phóng khâm phạm, lại cùng yêu hầu đại não Đâu Suất cung, ăn trộm tiên đan. Trộm lấy Kim Cương Trác, tội ác tày trời. Kính xin bệ hạ lập tức hạ chỉ đuổi bắt."

Ngọc Đế mặt không biểu tình mà nghe, nở nụ cười, sách sách thờ dài.

...

Toàn bộ thế giới an tĩnh.

Trước trận, hầu tử dừng bước.

Ngưu Ma Vương xuyên việt yêu bầy, quỳ một chân trên đất, hai tay dâng kim cô bổng: "Ngô vương vạn tuế!"

"Cung nghênh ngô vương trở về!" Tất cả yêu quái đều nặng nề mà gõ ngực giáp, quỳ một chân trên đất.

Này hạo hạo đặng đặng tràng diện, giống như khuếch tán màu đen sóng gợn.

Phong từ từ địa thổi qua, chập chờn nguyệt cây chạc cây, xẹt qua hầu tử gò má.

Hắn lẳng lẳng mà nhìn xem, chăm chăm vào này kim cô bổng, đưa lưng về phía thiên quân.

Tất cả thiên quân đều ngây dại.

Thân thủ nhận lấy chuỗi đó đủ để hiệu lệnh vạn yêu quyền trượng, hầu tử không coi ai ra gì địa vũ hai cái, sách sách địa nở nụ cười, xoay người sang chỗ khác nặng nề khẽ dừng.

"Đánh a ——! Như thế nào không đánh tiếp?" Hấn mở to hai mắt nhìn gầm hét lên.

Giống như tiếng sấm loại thanh âm trong nháy mắt hoành tảo chiến trường mỗi khắp ngõ ngách.

Cả thiên quân chiến tuyến bỗng nhiên sau này rụt rụt.

"Là... Là Mỹ Hầu Vương..."

"Hấn tại sao lại trôn tới rồi?"

"Không phải nói Thái Thượng Lão Quân muốn bắt hấn luyện đan sao?"

Phong Linh tay cầm Kim Cương Trắc đứng ở hầu tử sau lưng.

Lý Tĩnh khóe mắt không khỏi co rúm.

Giác Mộc Giao mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Na Tra vẻ mặt bất đắc dĩ địa nhíu mày.

Tất cả thiên binh đều kinh ngạc đi.

"Đừng đánh? Đừng đánh sao?" Hầu tử nhíu mày, nhếch môi nói:
"Không đánh ta có thể đi."

Lý Tĩnh chậm rãi rất nhanh nắm tay, tất cả thiên quân đều cắn chặt răng, lại cũng không dám có chỗ động tác.

"Ta nhưng thật thật địa đã đi." Hầu tử trêu tức địa nở nụ cười, từng bước một lui về phía sau.

Thiên quân hoảng sợ, yêu quân mừng rỡ. Toàn bộ chiến trường im ắng địa, không có người trả lời hắn, đã có đều kinh ngạc địa nhìn qua hắn.

Hầu tử cười tủm tỉm địa nhìn Lý Tĩnh, thân thủ xếp đặt bày.

Yêu quân cả cũng theo hắn lui về phía sau, chậm rãi rút khỏi Nam Thiên Môn.

Thiên quân như trước đứng tại nguyên chỗ bất động.

Đương Nam Thiên Môn ngoài dương quang chiếu sáng mắt của hắn con mắt lúc, bình địa trên, trên chiến hạm, trên bầu trời bộc phát ra đình tai nhưc ọc tiếng hoan hô.

...

Đâu Suất cung trung, Tước nhi ngơ ngác địa ngồi, lắng nghe hạ giới hoan hô, nước mắt từng giọt ngăn không được hạ lạc.

"Làm sao vậy? Không phải mỗi ngày thậm chí nghĩ trước gặp ta sao của hắn? Như thế nào hiện tại ngược lại không đề cập nữa?" Lão quân nhẹ giọng hỏi.

Tước nhi thân thủ lau đi nước mắt, vắn vẹo khăn tay thấp giọng nói: "Ta cũng không phải hắn yếu cái kia 'Nàng', có thấy, có cái gì khác nhau chớ?"

"Là cùng không phải, chân trọng yếu như vậy sao?" Lão quân cười tủm tỉm địa hỏi ngược lại.

...

Yêu quái môn nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ.

Hắn tạo ra hai tay hường thụ lấy tự do không khí, từng bước một đi về phía trước.

Chỗ đến, nguyên một đám bỏ xuống vũ khí quỳ xuống hành lễ.

"Cung nghênh ngô vương!"

Theo năm vị yêu vương bên người đi qua, hầu tử lần lượt vỗ vỗ vai của bọn hắn: "Làm được không sai, ta đối với các ngươi có chỗ đối mới."

"Tạ đại vương!"

Cửu Đầu Trùng cũng nện cho đám ngục khấu học những người khác bộ dạng quỳ xuống, cùng hắn gặp thoáng qua lúc hầu tử một bả túm ở cánh tay đưa hắn kéo lên.

"Trước kia ngươi cũng không một bộ này."

Cửu Đầu Trùng cười xấu hổ cười.

Lữ lục quái vội vã địa theo trên chiến hạm chạy xuống đến, bò xồm địa lễ bái: "Ngô vương vạn tuế, thần cứu giá chậm trễ..."

"Thiếu nói nhảm!" Hầu tử tiện tay đưa hắn cả cầm lên.

Đoàn Chủ phi thân lướt đi, vũng vàng địa rơi xuống hầu tử trước người quỳ một chân trên đất: "Cung nghênh ngô vương!"

"Khô cực." Hầu tử nắm chặt hai vai của hắn đưa hắn dìu lên.

"Cung nghênh ngô vương! Cung nghênh ngô vương! Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Cả Nam Thiên Môn ngoài yêu quân đều ở khàn cả giọng la lên trước.

Xuyên việt sôi trào đại quân, hầu tử mang theo hạch tâm người có khả năng nhảy lên trên kỳ hạm boong tàu, chủ cửa đại điện Dĩ Tổ cùng hầu tử quì xuống: "Cung nghênh ngô vương trở về."

Khoát tay áo làm cho bọn hấn đứng dậy, hầu tử sửa sang lại cũng đã tổn hại y quan, sâu hít một hơi thật sâu, ngậm miệng, tràn ra tiểu dung.

Đẩy cửa ra, một bộ nhung trang Dương Thiên cởi ra cái khăn che mặt trước mặt đánh tới, đưa hấn chăm chú vây quanh.

"Ta nghĩ đến ngươi thật sự không về được..." Nàng đem mặt cả chôn ở hầu tử trước ngực.

Hầu tử cúi đầu lau đi nàng khóe mắt nước mắt nói: "Cái đó dễ dàng như vậy? Không phải nói ta là bất tử thân sao? Không sai biệt lắm một trăm năm không thấy, vất vả ngươi."

Tương đối xem trước, hồi lâu, hai người mừng rỡ địa nở nụ cười.

Đại điện ngoài yêu quân tiếng gọi âm ỉ vẫn còn tiếp tục, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, kinh sợ thiên địa, phảng phất không ngừng mà tại hướng thiên địa tuyên cáo yêu tộc quật khởi.

Hơn một trăm năm, cuối cùng nhin đến một ngày này.

Đánh bại thiên quân, bọn họ rốt cuộc không cần trốn trốn tránh tránh.

Tùng chích yêu quái quỳ rạp xuống Nam Thiên Môn trước, quỳ rạp xuống boong thuyền, gầm thét, gào thét, vui đến chảy nước mắt.

Lý Tĩnh chậm rãi đi ra Nam Thiên Môn, ngơ ngác nhìn trước mắt rung động tràng cảnh, hồi lâu, không nói gì. Chỉ có thể yên lặng xoay người, rời đi.

...

Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế mặt không biểu tình mà ngồi ngay ngắn long án trước, dừng ở trống rỗng điện phủ, tay phản phục xoa nắn trước ban chỉ, hồi lâu, đồng dạng không nói gì.

Thiên, thật sự thay đổi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Lần đầu tiên siêu cấp đại :, chương một đỉnh lưỡng. Lần nữa khiến trách đọc sách không đặt đồng hài. Đồng thời khiến trách nhảy đỉnh còn chuyên chọn số lượng từ thiếu chương và tiết tiện nghi nhảy đồng hài... Đọc sách có như vậy xem sao... Ủng phí tâm huyết của ta a. Hừ hừ, từ nay về sau ta tinh phẩm chương và tiết toàn bộ biến thành đại :, còn là hướng trong chết đại loại đó.

Còn có, những kia không đặt lại cả ngày thư hoang đồng hài, các người tin hay không xem quyển sách này mọi người đặt, không cần một tháng khởi điểm tựu khắp nơi trên đất là cái này phong cách thư? Tiểu bạch môn chính là chỗ này sao làm, đây là tiểu chính văn chiếm lĩnh khởi điểm tồn tại.

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử cầu bao dưỡng cầu hết thấy a a a a a a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 387: : Đế Quốc

Che khuất bầu trời màu đen hạm đội chậm rãi đi trước, cờ xí bay lên.

Xuyên việt tầng mây, xa xa, trên đường chân trời chậm rãi xuất hiện một cái thành thị khổng lồ.

Không biên bờ thành thị trên không, là đại lượng nổi thạch, quân cảng rậm rạp.

Xa xa địa trông thấy chi hạm đội này, này thành thị bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hoan hô.

Đứng ở boong thuyền hầu tử không khỏi đều ngây dại.

Bí mật mang theo trước mây mù phong theo gương mặt của hấn xẹt qua, hấn hơi mở to hai mắt.

Rộng lớn trên giáo trường, lưu thú yêu quân dàn trận nguyên một đám đều nhíp địa đánh ngực giáp.

Phồn hoa trên đường phố chật ních phục sức khác nhau đám người, nhìn kỹ phía dưới, lại đều là yêu quái.

Mặc thống nhất đạo bào tiểu yêu môn theo học đường lí chạy vội ra, hướng phía bầu trời hoan hô, sau lưng tiên sinh thậm chí còn không kịp ngăn cản.

Cao ngất đỉnh tháp trên chuông lớn kêu to, trông coi con dơi yêu theo thạch cửa sổ nhô đầu ra lôi kéo cuống họng gào rú, đem hạm đội trở về tin tức truyền khắp thành thị tất cả các góc.

Tất cả yêu quái đều xông lên đầu đường, vung tay hoan hô.

Hạm đội rất nhanh đi xuyên qua nôi thạch trong lúc đó.

Cảng trên yêu binh đứng nghiêm hành lễ, cự đại mộc chất tay cơ giới trên giắt còn chưa kịp hồi khoang thuyền quân dụng tiếp tế.

"Cung nghênh đại vương trở về! Cung nghênh đại vương trở về!" Tất cả yêu quái đều đang hô hoán trước, nhìn chăm chú cái này chi chậm rãi đi hạm đội.

Hầu tử ngửa đầu ngo ngác nhìn từng tòa quân doanh binh cảng theo đỉnh đầu của mình xẹt qua, chiếu ở trên mặt hấn dương quang lúc sáng lúc tối.

"Những thứ này. . . Người sáng tạo một cái kỳ tích. . . Ta quả thực đã cho ta lại trở lại thiên đình. Như vậy xem ra, thiên đình thua không oan a."

"Đều là mọi người công lao." Đứng ở bên cạnh hấn Dương Thiên đạm cười nhạt nói: "Lúc trước người lựa chọn trước theo văn tự bắt lấy là đúng. Nếu như không phải từ biết chữ bắt đầu, bọn họ sẽ không hiểu được sáng tạo, trong thiên địa cũng đoạt không đến những vật này."

Xa xa địa, hầu tử chứng kiến một tòa khổng lồ màu đen cung điện tọa lạc tại ở giữa nôi trên đá, tạc tầng mà uy vũ, này quy mô, thậm chí không thua gì Quan Vân Thiên cảng.

"Cái kia là. . ."

"Tề Thiên Cung, của người cung điện, cũng là Hoa Quả Sơn thảo luận chính sự đại sảnh. Đại điện vương tọa cũng đã đúc hảo hơn hai mươi năm, có thể còn không người ngồi qua." Dương Thiên cười nói.

Phong Linh cũng đã cả kinh không ngậm miệng được.

Hạ đội hướng phía đều tự quân căng tản ra.

Chính phía trước Tề Thiên Cung chậm rãi triển khai che dấu quân căng, giống như một con khổng tước xòe đuôi.

Tại phòng thủ binh vệ dẫn dắt hạ, kỳ hạ hợp nhau.

Cách không huyền khe rãnh, hầu tử chứng kiến mảng lớn mặc màu đen nho sĩ bào văn chức yêu quái đang tại trước điện chờ.

"Cung nghênh đại vương trở về!"

Bọn họ đồng loạt cúi người quỳ xuống.

"Miễn lễ a!" Hầu tử hô lớn nói.

Cầu treo buông.

Từng bước một đi xuống cầu treo, trước mặt mà đến chính là khoác chiến giáp Đại Giác cùng một người mặc màu lam nhạt váy dài xinh đẹp nữ tử.

Hầu tử nghiêng mặt đi hỏi: "Là Linh Tê?"

"Ân." Dương Thiên nhẹ gật đầu nói khẽ: "Trước cơ hồ tất cả đại tướng đều bị ta điều đến tiền tuyến đi, nơi này được có một trấn được trường người. Nàng là của người con gái nuôi, cái này thân phận rất phù hợp."

Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Xa xa địa, Đại Giác liền hướng phía hầu tử chào một cái, bên cạnh Linh Tê tắc liền vội cung kính địa phúc thân.

"Mặt tướng Đại Giác (thần Linh Tê) bá kiến đại vương, thánh mẫu, cung nghênh đại vương trở về."

Trông thấy hầu tử sau lưng Phong Linh, Linh Tê hơi sửng sốt một chút.

"Miễn lễ miễn lễ." Hầu tử đối với Đại Giác đập một quyền: "Hơn một trăm năm không thấy, ngươi lại là còn béo lên."

Đại Giác xấu hổ địa vò đầu, cười cười.

Nhú lại mi, hầu tử lại cười tùm tùm địa quay đầu lại nhìn Linh Tê, nói: "Còn ngươi nữa, làm sao lại bảo ta 'Đại vương' rồi? Không phải nên gọi 'Nghĩa phụ' sao?"

Nghe vậy, Linh Tê vội vàng lại là phúc thân hành lễ: "Nữ nhi Linh Tê bá kiến nghĩa phụ."

Đến lúc này, hầu tử mới tinh tề địa đánh giá đến chính mình cái này con gái nuôi.

Nhỏ nhắn xinh xắn tư thái, một bộ màu lam nhạt váy dài khảm trước bạch sắc lông tơ, cao cao buộc lên tóc dài phối hợp tinh xảo khuôn mặt, nhìn về phía trên thật giống như một cây tỉ mỉ che chở hồ điệp lan vậy. Cùng nàng thân cao một trượng dài rộng cường tráng phụ thân đứng chung một chỗ, nhìn về phía trên một chút cũng không đáp.

Nhìn xem, hầu tử hơi ngửa người nhìn về phía Dương Thiên, thấp giọng nói ra: "Ta nhớ được nàng khi còn bé rất béo, cái kia thô tử lỗ tai cùng tê

ngư giác chạy đi đâu rồi? Trước kia ta còn lo lắng cái này khuê nữ đập bẻ trong tay. . ."

Lời này không cần thận bị Linh Tê nghe xong đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tụt đỏ.

Dương Thiên bề bộn nhíu mày trừng mắt nhìn.

"Lời này có thể đừng ở chỗ này nói sao?"

Hầu tử lúc này mới cảm miệng.

Trên bậc thang xếp thành một hàng binh vệ môn thổi lên cự đại trông nom số.

Nương theo cái này tục tăng du dương tiếng vang, hầu tử tại lũy yêu ủng hộ hạ, từng bước một đi vào cung điện.

Thật dài thêm đá đường dành cho người đi bộ, hai bên đều là chính tề mặc màu đen đạo bào phủ phục trên mặt đất yêu quái.

"Những điều này là tự chúng ta bồi dưỡng Ngô Giả đạo yêu tu."

Sau lưng bọn họ, là cao ngất cung điện lâu vũ, từng tòa ít nhất ba tầng cao, màu đen mái hiên tượng tạo ra cánh chim, khám trước từng chích gương nanh múa vuốt yêu quái đồ đằng.

Đi ngang qua kéo dài qua xanh biếc sông to lớn điêu lan cầu đá, hầu tử chứng kiến bầu trời lướt đi mà qua hình tròn chiến hạm. Boong thuyền binh vệ nguyên một đám quỳ một chân trên đất hành lễ.

"Đó là Tề Thiên Cung nội vệ."

"Cung nghênh ngô vương!" Giống như chính tề từng bách lâm vậy dàn trận lối đi nhỏ hai bên quân sĩ quỳ xuống đất hành lễ, nguyên một đám thần sắc lạnh lùng.

Trận này trận chiến, hầu tử mặc dù tại thiên đình cũng chưa từng gặp qua, không khỏi sách sách thờ dài.

Một đường đi qua che kín binh tướng trong sàn đầu, xuyên qua tinh xảo phóng khoáng chủ điện, tinh dị tinh xảo đình viện, Dương Thiên trực tiếp đem hầu tử dẫn vào Tề Thiên Cung hậu viện.

Ven đường các loại, sớm đã đem hầu tử xem hoa mắt. Cũng không phải hẳn không có kiến thức, mà là thật sự không nghĩ tới Hoa Quả Sơn cũng đã phát triển đến tình cảnh như thế.

Cái này hơn một trăm năm quang âm, xem ra Dương Thiên một khắc đều không nhàn rỗi.

Trong hậu viện, lá xanh vờn quanh hạ một tòa chỉ có hai tầng, lại cao tới sáu trượng điện phủ chính là vi hầu tử chuẩn bị nơi.

Phân phát mọi người chỉ để lại hầu tử cùng Phong Linh, Dương Thiên từng bước một đi vào trong điện đường, một đường hướng hầu tử lộ ra được chính mình cái này hơn một trăm năm thành quả, nói khẽ: "Một tường chi cách, chính là tất cả quân chính nhân viên quan trọng nơi, kể cả Đoàn Chủy, Lữ lực quải đều ở được không xa. Nếu như nghĩ truyền triệu bọn họ có thể rất nhanh. Lần này năm yêu vương chiến công hiển hách, tiếp qua không lâu cũng phải đưa bọn họ dòi vào được. Đương nhiên, nếu như người không nguyện ý tự khác luận. . ."

"Tề Thiên Cung nội vệ vẫn luôn là do Đại Giác phụ trách, đồng thời cũng kiêm bị cái này cả khu vực an toàn. Hiện tại người chính thức ở vào

được, có thể lo lắng tổ kiến cận vệ, thành lập một chi một mình bộ đội ** tại nội vệ, làm của người cận vệ, do hắc tử phụ trách. Cái này hai chi bộ đội đều là hoàn toàn **, ngoại trừ năm yêu vương chính mình tổ kiến bộ đội ngoài, Hoa Quả Sơn còn lại bộ đội đều về Đoàn Chủy trực thuộc. . ."

"Linh Tê hiện tại danh xưng là Linh Tê quận chúa, một mực phụ trách đông cung nạp gián, cũng ở được không xa. Nàng thường xuyên đều sẽ đi qua. . ."

"Lục Quải bây giờ là thừa tướng, chỉ phụ trách chính vụ, cũng đã không hề trực tiếp phụ trách học đường. Bất quá ngẫu nhiên khóa nghiên phạm vào còn là hội chạy tới trên bài học. . ."

"Vạn Thánh long vương phụ trách ngoại sự. Dù sao hấn tại tam giới thanh danh còn là không sai, cũng cùng các phương thế lực từng có vãng lai, đã khởi quan hệ đến thuận tiện. . ."

Lời còn chưa nói hết, một vị yêu binh cũng đã theo ngoài cửa cẩn thận địa đi đến, khom người nói: "Khởi bầm đại vương, khởi bầm thánh mẫu, tất cả chư hầu phái đặc sứ đã tại ngoài điện chờ, chuẩn bị yết kiến đại vương. Có hay không. . ."

Chư hầu?

Hầu tử hơi sững sờ.

Dương Thiên nhả nhú mày đầu nói: "Kế tiếp là gia yến, làm cho bọn hấn đi về trước đi. Ngày mai lại đến."

"Dạ." Này yêu binh khom người rời khỏi ngoài điện.

"Gia yến?"

"Ân. Giữa trưa là gia yến, buổi tối là lễ mừng, ngày mai đón thêm gặp chư hầu đặc sứ." Nói, Dương Thiên từng bước một đi đến bàn dài biên tướng một phần trúc giản nắm ở trong tay: "Phương án bọn họ đã sớm chuẩn bị xong, ta cũng vậy xem qua một lần, hiện tại nhiệm cho người nghe. Gia yến danh sách là người, ta, Phong Linh, Linh Tê, Đoàn Chủ, Lục Quả, Cửu Đầu Trùng, Vạn Thánh công chúa ám áp, Vạn Thánh long vương, Dĩ Tố, hắc tử, Đại Giác, bạch quyền. . ."

"Bạch quyền là ai?"

"Đoàn Chủ phụ nhân." Dương Thiên thản nhiên nói.

"Nha." Hầu tử nhếch môi cười cười, chợt nhớ tới chính mình tại nguyệt trên cây nhìn qua Đoàn Chủ nhân duyên: "Tiếp theo nhiệm."

"Còn có chính là ta sư phó Ngọc Đỉnh chân nhân, Thảo Tiểu Hoa. . ."

"Thảo Tiểu Hoa là ai? Danh tự động như vậy kỳ quái?"

"Người còn nhớ rõ Thủy Liêm động trong kia cây tiên thảo sao?"

"Là nàng? Nàng tính chúng ta Hoa Quả Sơn sao?"

"Trước kia không tính, hiện tại tính, nội vụ kho là nàng tại phụ trách, coi như là Hoa Quả Sơn lão nhân, ta liền tiện thể mời."

"Đi a." Hầu tử khoát tay áo tìm cái ghế ngồi xuống.

"Mặt khác còn có giác xà, Lăng Vân thượng nhân, Thi Vũ Huyền. . ."

"Vân vân." Hầu tử liền vội vươn tay nói: "Cái này hai cái lại là chuyện gì xảy ra?"

"Nhà của người bát sư huynh thường xuyên cũng không có việc gì mang theo đồ đệ đến Hoa Quả Sơn thặng phạm, hiện tại bọn hắn tựu tại Hoa Quả Sơn. Vốn có hôm nay còn nghĩ qua tới đón tiếp của người, ta không có đáp ứng."

"Chuyện gì xảy ra?" Hầu tử không khỏi mộng: "Ta tại thời điểm hắn không đến, lúc ta không có ở đây hắn mãi đến, cái này đánh cái quỷ gì chủ ý?"

"Ta chỉ biết là hắn đối Hoa Quả Sơn hỏa khí rất cảm thấy hứng thú." Dương Thiên buông tay ra nói: "Năm yêu vương muốn hay không thỉnh tựu người tới quyết định, còn có, đây là nội vụ phủ đệ trình số ghé an bài, ta nhìn không sai, người qua thoáng cái mục a."

"Không không không, đều người quyết định, ta hiện tại hai mắt một vòng hắc nào biết đâu rằng nhiều như vậy?"

"Ta quyết định mà nói, này năm vị yêu vương còn là không mời đi. Mời có thể gần hơn quan hệ, nhưng rốt cuộc không phải một gậy, bọn họ xuất hiện những người khác nên hội không quá thói quen." Nói, Dương Thiên dùng bút son tại trên thẻ trúc ngoéo một cái, nghĩ nghĩ, lại nhiều viết lên hai cái danh tự, nói: "Thiếu chút nữa đã quên rồi còn có Thính Tâm cùng chị dâu."

"Các nàng hai cái đã ở?"

"Tại. Các nàng là đại biểu tứ hải long cung tới tặng lễ, nhớ rõ vừa mới nói qua chư hầu đặc sứ sao? Vốn có chị dâu là có thể không cần thỉnh. . . Nhưng người biết nàng này há mồm, nếu biết rõ ta an bài lại không có phần của nàng, quay đầu lại nên ngất trời."

"Bọn họ tính chur hầu?" Hầu tử lông mày không khỏi chau thành chữ bát (八).

"Nếu không thì cái gì?" Dương Thiên hỏi ngược lại.

"Không không không, ta là nói. . . Bọn họ không phải thiên đình chur hầu sao? Như thế nào chạy tới bá kiến ta?"

Phong Linh cũng là một hồi kinh ngạc.

Dương Thiên cười cười, nói: "Tại Nam Thiên Môn thời điểm ta liền đối tứ hải long vương, Thập Điện Diêm La thậm chí thế gian các đạo môn đều đi hàm, lúc ấy bọn họ không có hồi phục, nhưng hiện tại chúng ta thắng, thiên địa đã không phải là nguyên lai cái kia thiên địa. Tuy nói tam thanh không biểu lộ thái độ bọn họ không có khả năng đầu nhập vào, nhưng tổng hay là muốn trường điểm mắt, nếu không chết như thế nào cũng không biết."

Chậm rãi hít và một hơi, Dương Thiên nói tiếp: "Đương nhiên, còn có những thứ khác, phụ cận nhân loại quốc gia cũng đều có phái người đến, bọn họ từ lúc vài thập niên trước liền bắt đầu đối với chúng ta tiến công. Dù sao. . . Chúng ta muốn tiêu diệt bọn họ dễ như trở bàn tay, bọn họ cũng sợ. Lần này biết rõ người trở về, dù sao cũng phải có điểm tỏ vẻ."

"Trực tiếp nhúng tay nhân loại quốc gia, tốt như vậy sao?" Hầu tử có chút sầu lo.

"Không tốt cũng đều như vậy, Hoa Quả Sơn bày ở cái này, bọn họ không có khả năng làm như không thấy. Có bọn họ hỗ trợ, chúng ta sưu tập rất nhiều tài liệu hội dễ dàng rất nhiều. Huống hồ. . . Cùng chúng ta thành lập liên lạc đối với bọn họ cũng mới có lợi, tối thiểu, nếu có yêu quái quấy rầy, bọn họ có thể hướng chúng ta xin giúp đỡ. Chúng ta vây khốn Nam Thiên

Môn những năm này, nếu như không phải Đại Giác xuất binh liệu lý, những nhân này quốc gia nói không chừng đã bị những kia tân sinh tiểu yêu vương cho lăn qua lăn lại được tất thớ."

Hầu tử không khỏi nhớ tới Thiên Bồng động tình án này vài năm, cả thế gian yêu tộc mọc thành bụi. Hoa Quả Sơn vây khốn Nam Thiên Môn nên cũng giống như vậy a.

Nói cho cùng, gia nhập Hoa Quả Sơn yêu quái đối thiên đình mà nói là một đại họa hại, nhưng đối với thế gian các nước lại ngược lại hảo. Tồi thiểu, những này yêu quái đã bị ước thúc. Mà những kia "Hoang đại" yêu quái tác tương phản, đối thiên đình mà nói rất tốt tiêu diệt, đối thế gian nhân loại thậm chí đạo quan mà nói lại là làm bọn hấn thúc thủ vô sách.

"Hắc, cái này nghe đi lên chân tướng là bát phương triều công, Hoa Quả Sơn cũng đã biến thành một cái siêu cấp đế quốc, tất cả mọi người tranh nhau giao bảo vệ phí." Hầu tử không khỏi thở dài.

Nghiêm chỉnh cá buổi sáng Dương Thiên đều đang không ngừng về phía hầu tử giới thiệu Hoa Quả Sơn tất cả loại tình huống, nhất quyển cuốn trúc giản mở ra, thấy hầu tử một hồi hoa mắt.

Hoa Quả Sơn sớm đã không phải là ngày xưa Hoa Quả Sơn.

Một trăm năm trước Hoa Quả Sơn chỉ là một đài đơn thuần cỗ máy chiến tranh, đối tại những kia trước một khắc còn đang bên bờ sinh tử giãy dựa yêu quái mà nói, có thể còn sống cũng đã không sai, không còn sở cầu. Xử lý vấn đề cũng toàn bộ bằng uy tín, dù sao hầu tử một người định đoạt, hấn cảm giác hấn là như thế nào tự như thế nào.

Hiện tại Hoa Quả Sơn cũng đã phát triển trở thành một cái đầy đủ xã hội, có các loại giai tầng, mỗi cái giai tầng đều có của mình thuật cầu, liên

quan đến đến phức tạp lợi ích quan hệ, có các loại quan hệ liên lụy. Vì thế, nó có các loại rườm rà pháp luật cùng phức tạp cơ chế. Tại đây trụ cột phía trên, bọn họ sáng tạo ra, tạo ra sáng chói mới văn hóa, thực sự mang đến các loại vấn đề mới.

Nhìn qua những vật này, hầu tử không khỏi da đầu run lên, yên lặng địa bắt đầu bội phục nâng Dương Thiên.

Những cái này yêu quái lúc trước có nhiều sững sờ hầu tử là biết đến. Nhiều như vậy năm, nàng nhiều lắm vất vả mới có thể đem cái này giống như đay rồi thứ đồ tầm thường liệu lý xuất đầu tụt đến a?

Phong Linh từ đầu tới đuôi đứng ở một bên, nghe được sững sờ sững sờ địa, đau cả đầu.

"Người đang suy nghĩ gì?" Dương Thiên đột nhiên hỏi.

"Không có." Hầu tử vội vàng tức giận nói: "Ta suy nghĩ nhiều như vậy vấn đề phải xử lý, này năm cái tên lại trả lại cho người thêm phiền, thật sự quá không biết điều, quay đầu lại ta hảo hảo giáo huấn một chút bọn họ."

"Này không cần." Dương Thiên trắng không còn chút máu hầu tử liếc, thân nhiên nói: "Lần trước ta từ phía trên đình sau khi trở về bọn họ tụt thu liễm rất nhiều, bằng không, lần này cũng không dám làm cho bọn hấn đi làm tiên phong."

"Thu liễm là tốt rồi." Hơi ngửa đầu, hầu tử thờ dài: "Lần này xem bọn hấn tác chiến là rất dụng tâm, không giống qua loa cho xong bộ dạng. Nếu thật là như vậy, Hoa Quả Sơn nhiều vài viên mãnh tướng thật cũng không là xấu sự. Bất quá. . . Những vật này chân rườm rà, ta đều có điểm. . . Có điểm chịu không được. Ta đã cho ta còn là Hoa Quả Sơn sơn đại vương, không nghĩ tới người đã đem ta biến thành 'Đại đế'."

Dương Thiên ha ha địa nở nụ cười: "Sơn đại vương lấy cái gì thu nạp mấy trăm vạn yêu chúng? Đại khẩu uống rượu đại khẩu ăn thịt? Mấy trăm vạn yêu chúng một người một miếng nước bọt tạt đủ rồi người chết đuối. Hiện tại Hoa Quả Sơn, không có việc nhỏ."

Chằm chằm vào Dương Thiên nhìn hồi lâu, hầu tử thân nhiên nói: "Người thật lợi hại, rõ ràng có thể làm được loại trình độ này."

Yên lặng mà chăm chú nhìn đây bàn trúc giản, Dương Thiên thở dài: "Một trăm năm trước ta cũng không biết, nhưng một trăm năm thời gian, cái gì đều lục lợi ra đến đây."

Nghe vậy, hầu tử bất đắc dĩ cười cười, vẻ mặt xin lỗi, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Đây là trọn vẹn trăm năm vất vả, tại công lao này trước mặt, cái gì cảm tạ đều đã kinh nhỏ bé không đáng kể.

Hai người cứ như vậy trầm mặc nửa ngày, một vị yêu binh theo ngoài cửa bước nhanh đến, khom người nói: "Khởi bẩm đại vương, khởi bẩm thánh mẫu, Lăng Vân trên người đến, nói yêu cầu gặp đại vương."

"Lăng Vân sư thúc?" Phong Linh thoáng cái lên tinh thần.

"Có thấy?" Hầu tử dò hỏi.

"Đây là người sư huynh, hỏi ta làm gì vậy?" Dương Thiên liếc mắt nói.

Hầu tử nghĩ nghĩ, thấp giọng nhắc nhở: "Hắn còn giống như là sư phụ của ngươi."

...

Đang lúc này, Bắc Câu Lô Châu.

Hoang tàn vắng vẻ trong sơn cốc, Thanh Phong tử cẩn thận địa tại một cái vút đi trong thôn trang tìm kiếm lấy cái gì.

Cái này thôn trang nguyên bản đồng ruộng đã sớm dài khắp cỏ dại, nhà ngói càng là lại tìm không ra một gian đầy đủ, tùy ý có thể thấy được bị ăn mòn được nhận thức không ra nguyên bản hình hài cốt, nhìn về phía trên cũng đã vút đi rất nhiều năm.

Hồi lâu, hấn lau đi cái trán mồ hôi theo một tòa nóc nhà sớm được ăn mòn đến tìm không ra trong sân đi ra, đập trên đầy đất đá vụn, lông mày nhú chặt.

"Đang tìm cái gì?"

Một thanh âm truyền đến, Thanh Phong tử mãnh kinh, vội vàng xoay người.

Sau lưng, tu bò đề đứng chấp tay, bạch sắc râu dài theo gió phiêu lãng, đang lẳng lặng mà chăm chú nhìn hấn.

"Đệ tử, tham kiến sư phó." Thanh Phong tử vội vàng chấp tay nói.

Tu bò đề từng bước một đi đến Thanh Phong tử trước mặt, nói khê: "Tại đây rừng núi hoang vắng, tìm cái gì?"

"Nơi này nguyên bản ở đệ tử một vị bạn bè, hôm nay đi ngang qua, đặc biệt đến dò hỏi, không nghĩ tới, thôn trang cũng đã vút đi."

Tu bò đề nhàn nhạt thở dài, nói: "Một hơn trăm năm trước phạm nhân bằng hữu, bây giờ còn như thế nào khả năng tìm được?"

"Sư phó, ngài biết rõ?" Thanh Phong tử không khỏi chần chờ.

Tu bò đề nhàn nhạt cười cười, nói: "Vi sư nếu là không biết, lúc trước như thế nào khả năng làm cho nàng bái vào môn hạ."

Thanh Phong tử nặng nề nhếch môi, trầm mặc không nói.

Hồi lâu, tu bò đề nói khẽ: "Việc này đều đã quá khứ, vi sư trong lòng hiểu rõ, ngươi tự. . . Không cần phải tra xét."

Nói đi, tu bò đề vồ vồ Thanh Phong tử vai, hóa thành một hồi Thanh Phong biến mất vô tung, chỉ để lại Thanh Phong tử ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ. r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 388: : Kiên Cường

Trong điện đường, mọi người sớm nhập trường, án lạy nam nữ tân cùng với đều tự thân phận tại yêu binh dẫn đạo hạ phân loại hai bên.

"Đại vương giá lâm ——!"

Theo tiêu yêu hô to một tiếng, lũ yêu đều quỳ xuống đất.

"Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Những kia không phải Hoa Quả Sơn một hệ đều ngây ngẩn cả người.

Lăng Vân tử nhìn chung quanh địa khom người chấp tay.

Ngao Thính Tâm phúc thân hành lễ, Ngao Thốn Tâm nhú chặt trước mi cũng chỉ hảo hộ tống.

Ngọc Đỉnh chân nhân hai mắt liếc miết, ổn đứng tại chỗ bất động.

Mà ngay cả Phong Linh cũng có chút không thích ứng.

Tuy nói nàng cùng hầu tử quan hệ so với ở đây tất cả mọi người tới thân mật, nhưng quy hầu tử, nàng thật đúng là không có quy qua.

Tại Dương Thiên cùng đi hạ theo đại điện cửa hông đi lúc đi ra, hầu tử đồng dạng là khẽ giật mình, hấn nhú lại mi thản nhiên nhìn Dương Thiên liếc, nhưng lại không nói gì.

Đứng ở vương tọa bên cạnh thời điểm, hầu tử nhìn qua dưới bậc thang mọi người, đột nhiên có loại cao cao tại thượng cảm giác, tựa hồ cùng mọi người cũng nhiều hơn một loại ngăn cách.

Tại Nam Thiên Môn thời điểm mọi người tuy nói cũng đứng qua loại này lễ, nhưng đó là trên chiến trường, tại quân trước."Gia yển" làm cho thành như vậy, thật sự hảo sao?

"Làm cho mọi người nhập tọa a." Một bên Dương Thiên ho khan một tiếng, thấp giọng nhắc nhở.

"Đều nhập tọa a." Hầu tử vội vàng thân nhiên nói.

Nói, mình cũng tại vương tọa trên ngai xuống. Mặc một bộ bạch sắc váy dài, sừng được không gì sánh được Dương Thiên an vị khi hắn bên cạnh bên cạnh trên vị trí.

Theo mọi người nhập tọa, yển hội bắt đầu rồi. Làm Hoa Quả Sơn thừa tướng Lữ lục quái mở màn lời khẩn, ngay sau đó, chúng tướng cũng đều mời rượu lời khẩn.

Ở này nâng cốc chúc mừng ăn mừng trong quá trình, Dương Thiên một mực tại hầu tử bên tai thấp giọng kể ra trước về mọi người tại đây các loại.

"Lục Quả là Hoa Quả Sơn sớm nhất 'Tiên sinh' . Hiện tại thân cư địa vị cao hơn tính hắn nửa cái đệ tử. Cũng là văn thần cò xí. Bất quá hắn trọng văn khinh võ có chút nghiêm trọng. Lần trước vì khởi công xây dựng mới doanh trại chuyện tình cùng Đoàn Chủ khởi qua xung đột. Cuối cùng tuy nhiên điều giải thành công, nhưng cái khó thoát còn có chút khúc mắc. Cũng may hắn tư tâm không nặng, thật cũng không xảy ra vấn đề gì. Bất quá, cùng hắn tiếp xúc qua tần, sợ là sẽ rước lấy quân sĩ bất mãn."

"Đoàn Chủ thiên hướng trung dung, những năm này quân đội đều về hấn nắm giữ, bất quá tại chiến thuật cách tân trên ít có kiến thụ. Đại khái mười hai năm trước tại Nam Chiêm Bộ Châu lấy nhiều đánh ít còn ném qua thiên hà thủy quân một hồi đánh bại, bị thụ lên án. Trong quân trẻ trung phái nhiều đối với hấn bất mãn."

"Cửu Đầu Trùng như cũ là quân ta đệ nhất lực sĩ. Chiến công hiển hách. Tại trong quân, đặc biệt cơ sở tướng sĩ chính giữa uy vọng cực cao. Đáng tiếc làm việc nhiều lỗ mãng, tác phong quái dị, thường xuyên chọc giận lũ yêu đem thậm chí các bộ chủ sự. Ta đây bên cạnh còn đè nặng hơn mười phần buộc hấn sở con, đối với hấn không thể quá thân cận, nếu không dễ dàng rước lấy những người khác không nhanh."

"Đại Giác thật sự phạp thiện khả trần, bất quá hấn là nguyên lão, hơn nữa Linh Tê lại là người nghĩa nữ, tăng thêm tính cách bảo thủ cũng không hỉ xuất đầu, lại là bị thụ kính trọng. Cũng không như thế nào gây thù hằn. Cùng hấn nhiều đi đi lại lại không cần cố kỵ cái gì."

"Dĩ Tổ. . . Dĩ Tổ khá tốt, những năm này đều cùng ở bên cạnh ta khi ta hai tay. Tuy nói tu Ngô Giả đạo, nhưng nhìn về phía trên chân không có gì thiên phú, đặc biệt tâm không quá tĩnh được xuống. Năm mươi năm trước ta đem nàng an bài đến quân đội đi nhâm cá đô thống, đến nay năm mươi năm, chiến công không nhiều lắm, nhưng làm việc còn là có phần thụ tán thưởng, chưa cho ta mất mặt. Đương nhiên, rốt cuộc là cái nữ lưu, cấp dưới cũng ít nhiều có chút không phục."

"Hắc tử không phải là khí còn là nặng như vậy, cả ngày cùng nhất bang tử cấp dưới xung huynh gọi đệ, lại đặc biệt bao che khuyết điểm. Lần trước cấp dưới chọc Bằng Ma Vương người phía dưới, rõ ràng là người một nhà lỗi còn càng muốn che chở, khiến cho năm yêu vương liên danh buộc, đằng sau ta ra mặt trọng trách thuộc hạ của hấn mới miễn cưỡng đè xuống."

Cùng hắc tử người tốt nhất lời nói cũng không muốn nhiều trò chuyện, cái kia giúp đỡ hạ ta thụ đủ rồi."

"Linh Tê rất an phận, nàng tu Ngô Giả đạo, cũng rất có thiên phú, không thương việc binh đao không thương cùng người khởi xung đột, có phần thụ văn thần kính yêu. . . Đương nhiên, cái này cùng lúc ấy người không biết khi nào thì có thể trở về đến, Lục Quả đem nàng cam chịu cho ta người nói nghiệp cũng không thiếu quan hệ. Vừa lúc mới bắt đầu năm yêu vương cùng ta có chút xung đột liền cũng ngược lại duy trì nàng, về sau năm cái tên chịu thua, bọn họ thì dần dần làm bất hòa."

"Vạn Thánh long vương tại cả Hoa Quả Sơn uy vọng cũng không thấp, cũng có chút tận tâm tận lực, nghĩ chuyện làm sự đều chu nói, có thể bận tâm khắp nơi quan hệ. Bất quá vẫn là cùng Ngưu Ma Vương đi được thân cận quá. . ."

"Vạn Thánh công chúa ngược lại không có gì, nàng vốn là Long tộc, vài thập niên trước Ngọc Đế liền bắt đầu cắt xén Hoa Quả Sơn mưa, vì vậy ta liền dứt khoát làm cho nàng phụ trách nông vụ phương diện chuyện tình. Làm được cũng khỏe, có phần thụ kính yêu. Cái này toàn gia tại Hoa Quả Sơn rất có lực ảnh hưởng, tìm một ngày, có thể một mình mở tiệc chiêu đãi bọn họ, cũng hướng thần dân môn biểu thị công khai thoáng cái ân đức của người. Nhưng tốt nhất dùng chủ yếu mở tiệc chiêu đãi Vạn Thánh long vương, tiện thể thỉnh Cửu Đầu Trùng phụ phụ phương thức như vậy, nếu không Cửu Đầu Trùng bên kia vấn đề. . ."

. . .

Hầu tử lông mày chau được càng phát ra khẩn.

"Cần nếu như vậy sao?" Hắc thấp giọng hỏi.

"Ta đã nói rồi, Hoa Quả Sơn không có việc nhỏ. Nhất cử nhất động của người cả Hoa Quả Sơn đều đang ngó chừng. Đừng nói là người, tự trước ta đều là như thế này. Người nhiều tinh cá nhân, nhiều lời câu, đều diễn sinh ra vô số giải độc. Hoa Quả Sơn đã không phải là nguyên lai Hoa Quả Sơn. . ."

Hầu tử trầm mặc.

Tiếng cổ nhạc trung, đi lại nhẹ nhàng nữ yêu lên điện dâng lên ca múa.

Một mảnh vui mừng bên trong, hầu tử giờ cái chén lần lượt nói chút ít hoặc khuyên giới, hoặc cổ vũ mà nói, mà ngay cả những lời này nội dung, nên nói cái gì, không nên nói cái gì, Dương Thiên đều đã kinh lệnh nội vụ phủ tinh tế chuẩn bị xong.

Đây là đế vương sao?

Hầu tử đột nhiên cảm giác mình cái này vương tọa so với Ngọc Đế long ý còn nóng.

Vốn cho là lần này gia yến bọn họ đều tượng trước vô số lần yến hội như vậy uống cá say không còn biết gì, kết quả không có.

Rượu qua ba tuần, đang lúc hầu tử dùng vi yến hội ** sắp xảy ra thời điểm, Dương Thiên tuyên bố lỗi ra, lý do là buổi tối còn có lễ mừng, mà người ở chỗ này phần lớn đều phải tham gia.

Phản hồi nơi trên đường một đám phụng dưỡng tiêu yêu chăm chú tùy tướng, hầu tử lại có một loại giật mình cảm giác mất mát.

Lối đi nhỏ hai bên trồng đầy các loại hoa cỏ, một hồi gió nhẹ thổi qua, từng mảnh đào hoa bay xuống, như là một hồi hoa mưa.

Cho lui mọi người, hấn cùng với Dương Thiên bước chậm ở trong đình viện đường dành cho người đi bộ trên.

Trên bầu trời chầy vùn bay múa, nguyên một đám huyền phù binh doanh quân cảnh tượng trong hồ nước trôi nổi lá sen vậy lảng lạng địa lơ lửng, thỉnh thoảng có thể chứng kiến chiến hạm cách cảng lại hợp nhau.

Xa xa, yêu quái môn đang tại giảng đèn kết hoa. Chuẩn bị đêm nay lễ mừng.

"Đêm nay lễ mừng chủ yếu là nghênh đón người trở về. Đồng thời đối lần này chiến đấu luận công đi phần thưởng. Cùng gia yến bất đồng. Hội có rất nhiều người không người quen biết. Đến lúc đó ta lần lượt giới thiệu cho người. . . Đối với mấy cái này người mới, yếu dùng cổ vũ là chủ, gõ làm phụ, lễ mừng trên cũng nhớ lấy không thể cùng cự thân đi được thân cận quá. Tuy nói người đã trở lại, nhất định là trấn được bọn họ, nhưng sợ là sợ vĩ đại nạn điều, vạn nhất trong lòng bọn họ có câu oán hận xuất công không xuất lực tự không dễ làm."

"Thiên đình lần này đại bại có một nửa nguyên nhân là bởi vì đảng tranh. Nếu như bọn họ cảm thấy người xem đợi bọn hấn cùng đối đãi những kia lão nhân khác nhau rất lớn, như vậy rất nhanh người mới sẽ ôm đoàn cùng lão nhân đối kháng. . . Dù sao ai cũng nghĩ đồ cá tiền đồ. Thực lực không đủ còn chưa tính, như còn có nguyên nhân khác, ai trong nội tâm có thể thống khoái?"

"Cho nên đêm nay nhiệm vụ trọng yếu nhất, chính là làm cho người mới cảm thấy Mỹ Hầu Vương cũng không có đưa bọn họ phân chia đối đãi. Giữa trưa gia yến mở tiệc chiêu đãi lão nhân, chỉ là ôn chuyện thôi."

"Còn có chính là xung hô, kế tiếp của người xung hô nên sửa lại, không thể tiếp tục gọi Mỹ Hầu Vương. Ngu Ma Vương, Bằng Ma Vương. . . Bọn

họ cũng là 'Vương', nếu như người vẫn chỉ là Mỹ Hầu Vương, vậy có điếm cùng hấn không kém bao nhiêu ý tứ. Yêu vương chi vương, phải có một canh vang dội danh hào. Xưng hô trên vấn đề không thể khinh thường. Nó đại biểu người này phân. . . Bất quá cái này có thể bàn bạc kỹ hơn."

Dương Thiên từng lần từng lần địa kể rõ các loại quyền mưu chi tiết, kể cả Hoa Quả Sơn bên trong các loại tình thế.

Hầu tử trầm mặc không nói. Nghe được da đầu run lên.

Hấn đột nhiên phát giác cả Hoa Quả Sơn đều đã kinh không nhận ra, hét thảy cũng không phải mặt ngoài nhìn về phía trên như vậy mỹ hảo.

Hơi chút nghỉ ngơi, hai canh giờ sau, nương theo lấy cổ nhạc trỗi lên, một cái khác trường yển hội bắt đầu rồi.

Cùng gia yển bất đồng, trận này yển sẽ trực tiếp tại Tề Thiên Cung chủ điện —— Vạn Yêu Điện.

Ngồi ở cao cao vương tọa trên, xuyên thấu qua rộng mở cửa điện, hầu tử liếc có thể trông thấy chân trời tầng mây, tựa giống như thiên địa đều tại chính mình dưới chân, có loại rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy, triều dâng sóng dậy, bao quát chúng sinh cảm giác.

Rộng rãi được giống như sàn đấu vậy trên đại điện đứng vững tám cái sáu người ôm hết màu đen trụ lớn trên lộ vẻ tinh điêu tế trác yêu tộc chiến tranh đồ đẳng, trang nghiêm mà túc mục.

Trụ lớn hạ, rậm rạp chằng chịt địa sắp xếp bố trước bàn thấp, văn võ yêu chúng tại phía dưới đối với hầu tử ba bái chín gối, nguyên một đám ngồi vào vị trí.

Văn thân tại trên điện tuyên đọc nổi lên lần này chiến công phong thưởng, chính giữa cũng kể cả dùng hầu tử tư nhân danh nghĩa cho văn thân tướng thưởng, dùng cảm tạ bọn họ trăm năm qua cần trọng tuân thủ nghiêm ngặt cương vị.

Theo bọn họ nguyên một đám tiến lên một mình nâng cốc chúc mừng bái tạ lĩnh thưởng, Dương Thiên nguyên một đám giới thiệu, hầu tử lần lượt thuyết trước sớm đã nhớ kỹ trong lòng địa vài đoạn lời nói.

Nụ cười của hắn dần dần có chút cứng ngắc lại.

"Có thể hay không đừng như vậy? Mệt mỏi quá a." Hầu tử thấp giọng hỏi.

"Không thể, ngươi là đế vương." Dương Thiên chém đinh chặt sắt địa đáp.

Hầu tử lại một lần trầm mặc.

Đã xong tất cả phong thưởng, yến hội đúng giờ bắt đầu rồi.

Trong bữa tiệc, một cái tỳ nữ vô ý đem tửu thủy hắt tới một thành viên trọng thần trên người, hoảng sợ vội vàng quỳ xuống đất dập đầu.

Những kia đang tại hoan thanh tiểu ngữ chúng thần, nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ.

Rất nhanh, hai gã đình úy đi tiến lên đây, dựng lên nhưng đang không ngừng cầu xin tha thứ tỳ nữ ly khai.

Hầu tử nhìn qua này không ngừng giãy dụa thân ảnh, không biết nàng sẽ phải chịu cái dạng gì trách phạt, nhưng xem thần sắc, phỏng chừng không nhẹ.

Yến hội bầu không khí một lần nữa nhiệt liệt đứng lên, phảng phất giống như hết thầy đều chưa bao giờ phát sinh qua vậy.

Lại cũng không thể nói gì hơn hầu tử nghiêng mặt đi nhìn về phía Dương Thiên, chỉ thấy nàng như cũ là mặt mũi tràn đầy mỉm cười thản nhiên trước. Nụ cười kia phảng phất lượng thân làm theo yêu cầu vậy nhìn không ra sơ hở, nhìn không ra hỉ nộ.

Hồi lâu, hầu tử nhàn nhạt thở dài, cũng không cùng Dương Thiên chào hỏi, đứng dậy từ cửa hông rời đi.

Không bao lâu, gặp Hầu vương chậm chạp không có trở về vị trí cũ, các thân tử bắt đầu xì xào bàn tán. Dương Thiên vội vàng sai người đi tìm.

Chích một hồi, một con tiểu yêu liền rón ra rón rén đi đến Dương Thiên bên tai thấp giọng nói: "Khởi bẩm thánh mẫu, đại vương tại lầu các trên."

"Tại lầu các trên? Làm cho hấn tranh thủ thời gian trở về. Yến hội còn mở ra, hấn làm sao lại đi?" Dương Thiên giận dữ nói.

"Tiểu nhân đã nói qua, có thể. . . Đại vương nói hấn nghĩ lẳng lẳng ở lại sẽ."

Dương Thiên lông mày nhăn lại: "Mang ta đi qua."

"Dạ."

Tại tiểu yêu dưới sự dẫn dắt, Dương Thiên cũng vội vã đi từ cửa hông rời tiệc, trong đại điện thoáng cái tượng tạc nở hoa, nghị luận tới tấp.

Đều hỗn loạn bên trong, Phong Linh ngo ngác địa ngồi tại vị trí của mình, nháy mắt con ngươi nhìn xem.

...

Dẫn theo làn váy, Dương Thiên từng bước một đi đến lầu các, trông thấy hầu tử một mình tà tà dựa lan can nhìn xa Hoa Quả Sơn cảnh đêm.

Xa xa. Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu trì hoãn thông thả và cấp bách cắt cảm xúc. Đi qua nhẹ giọng cười nói: "Làm sao vậy?"

"Rất đẹp. Thật sự rất đẹp." Gặm quả đào, hầu tử một tay chỉ vào đèn đuốc sáng trưng Hoa Quả Sơn nói: "So với ta tại thiên đình nhìn qua xinh đẹp nhiều hơn."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử nói tiếp: "Nhưng ta suy nghĩ, cái này có phải là ta nghĩ muốn?"

"Người nghĩ muốn cái gì?"

Hầu tử bẹp bẹp miệng đem cắn lấy trong miệng quả đào nuốt xuống, nhú lại lông mày có chút mờ mịt nói: "Thật lâu trước đây thật lâu, thời điểm đó Hoa Quả Sơn còn rất lui bại, bộ đội liền khải giáp đều gom góp không đồng đều, rất nhiều binh lính thậm chí đều là mình trần ra trận. Chúng ta phải dựa vào như vậy bảy binh tám gom góp bộ đội đứng vững thiên quân, tranh được mạng sống cơ hội. Tuy nhiên chết rồi rất nhiều rất nhiều người, nhưng chúng ta cuối cùng là chống đỡ đã tới."

"Tại sao vậy chứ?" Hấn nhếch môi hừ bật cười, nói tiếp: "Bởi vì thiên đình quy củ quá nhiều, nội đấu, cho nên chúng ta mới có cơ hội. Thời điểm đó ta liền suy nghĩ, hoa của ta quả sơn cũng đùng cuối cùng cũng trở thành như vậy. Nhưng hôm nay xem ra, cũng đã biến thành như vậy."

Dương Thiên thoáng cái sừng sốt thân.

"Người. . . Là ở trách ta không có làm hảo?"

"Người nói cái gì đó?" Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, mở trừng hai mắt, cầm trong tay không hết quả đào tiện tay ném đi. Hơi kéo ra khoe miệng cười nói: "Người làm được tốt như vậy, ta sao biết quái? Đúng không?"

"Người chính là trách ta." Dương Thiên trợn mắt nói.

Hầu tử liếm liếm môi. Cúi đầu suy nghĩ kỹ một hồi, vò đầu, nói khẽ: "Ta chỉ là. . . Chỉ là không quá thói quen. Trước kia mở cá yến hội, tất cả mọi người là không chia trên dưới ôm cùng một chỗ hi hi ha ha. Giác xà nói vài câu không dễ nghe mà nói bị tỷ nữ giới cho về mặt rượu chúng ta còn muốn giấu cọt hẩn một phen mới cam tâm, cũng sẽ không đi quở trách cái kia tỷ nữ. Ta không rõ, như thế nào. . . Làm sao lại biến thành như vậy."

Nhíu chặt trước mi, hầu tử lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Dương Thiên.

Dương Thiên cũng lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hẩn.

Dưới ánh trăng, gió mát trung, hai người tương đối không nói gì.

Nửa ngày, hầu tử cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, người coi như ta chưa nói qua a. Rời đi quá lâu không tốt, chúng ta còn là tranh thủ thời gian mời lại a."

Nói đi, mở ra cước bộ liền đi, cùng Dương Thiên gặp thoáng qua.

"Đứng lại!"

Hầu tử vội vàng dừng bước, đưa lưng về phía Dương Thiên.

"Người cho rằng ta là cố ý yếu làm cho thành như vậy phải không?"
Dương Thiên kinh ngạc mà hỏi thăm.

Hầu tử không có trả lời.

Sâu hít một hơi thật sâu, Dương Thiên vịn rào chắn, thấp giọng nói: "Ta... Ta là nhân loại, nơi này là Hoa Quả Sơn. Ngươi cảm thấy bọn họ chính giữa có bao nhiêu là thật tâm phục của ta?"

Hầu tử hơi cúi đầu.

Ngậm miệng, Dương Thiên nói khẽ: "Ngươi là yêu vương, có thể nhất ngôn cửu đỉnh trấn trụ trường, ta? Ta chỉ là cùng bọn họ không hợp nhau nhân loại, không dựa vào quy củ, không dựa vào quyền mưu, ta dựa vào cái gì không chế được bọn họ? Dựa vào chính bọn nó có thể làm sao? Ngươi biết những này yêu quái là cái gì tánh tình?"

Hầu tử như trước không nói chuyện, chích hơi hơi ngửa đầu.

Nhỏ ra vụ trong không khí chậm rãi phiêu tán.

Dương Thiên che ở trước ngực tay hơi rất nhanh. Nàng ngờ ngác nói: "Ngươi không tại thời điểm, ta thường xuyên làm cơn ác mộng. Mộng thấy ngươi đã trở lại, trông thấy Hoa Quả Sơn một mảnh đất khô cằn, gào khóc khóc lớn..."

"Mộng thấy Ngọc Đế đem ngươi nắm bắt, không có người đi cứu ngươi..."

"Ta chỉ muốn, nghĩ ngươi lúc trở lại bất kể như thế nào cũng phải làm cho ngươi xem đến một cái cường thịnh Hoa Quả Sơn..."

"Vạn nhất ngươi đang ở đây thiên đình đã xảy ra chuyện, ta cũng vậy còn có các cùng Ngọc Đế cò kè mặc cả... Có thể nghĩ biện pháp đem ngươi cứu trở về."

Một hồi gió nhẹ lướt qua, giương lên hầu tử áo choàng, vượt qua Dương Thiên váy dài.

Dương Thiên chớp nắng hai con ngươi, trong hốc mắt dần dần nhiều hơn điểm điểm trong suốt, này giọng điệu dần dần có chút nghẹn ngào.

Nàng cúi đầu nói: "Ta tại Quán Giang Khẩu phụ trách hậu cần không sai, nhưng ta không có đờng quá mức dẫn. Ta kỳ thật không hiểu, cái gì cũng đều không hiểu. . . Ta phải sợ ta bả sự tình đều làm hư. Âm phủ gặp chuyện không may, ta không dám nói cho người biết, sợ người trực tiếp phản. Cũng không dám nói cho bọn hắn biết, sợ bọn họ có nỗi lo về sau. Đến lúc đó Hoa Quả Sơn tự giải thể. . ."

Hầu tử chậm rãi quay đầu.

"Năm cái yêu vương cường thế, Đoản Chủy mềm yếu, Lục Quải cổ hủ, ta lo lắng người mới soán quyền, lại không thể không dùng bọn họ. . ."

"Ta sợ có một ngày bọn họ quên người còn trên trời, còn hãm sâu trận địa địch, ta chỉ có thể không đoan nghĩ biện pháp nâng lên địa vị của người."

"Mỗi ngày một mở to mắt, tự có vô số ánh mắt chăm chăm vào ta. Ta là nhân loại, bọn họ đều là yêu quái, bọn họ cùng tính một lượt kể ta, không cần quyền mưu, không cần tối nghiêm khắc pháp lệnh, người nói cho ta biết, ta phải làm gì?"

"Ta chỉ là luyện thần cảnh Ngô Giả đạo tu giả. Vừa rồi trên điện có thể lấy tính mạng của ta chỗ nào cũng có, người hiểu không?"

Trong lúc nhất thời, hầu tử không phản bác được, chỉ có thể đứng ngẩn ngơ.

Dương Thiên bụm lấy ngực, cúi đầu. Ánh trăng trung, tóc dài che đậy khuôn mặt, nước mắt từng giọt hạ lạc.

Đây là nhân nhĩn suốt một trăm năm nước mắt.

Hầu tử chỉ có thể ngờ ngạc nhĩn.

Cô gái trước mắt, dùng một người kiên cường khởi động cả Hoa Quả Sơn, sáng tạo một cái kỳ tích, chỉ vì chờ hấn trở về.

"Bọn họ đều ở đoán người có lẽ sẽ không trở về. Ta cũng vậy lo lắng người không trở lại. . . Khai chiến trước, ta tỰu hạ lệnh chuẩn bị lễ mừng. Bọn họ đã cho ta tin tưởng tràn đầy. . . Kỳ thật ta chỉ là sợ không có cơ hội hạ mệnh lệnh này. . . Ta thật sự phải sợ. . . Sợ người tượng mẫu thân của ta như vậy. . . Lại cũng không về đỰoc."

Lệ đã quyết đê.

Dưới ánh trăng, này thân hình run nhê nhẹ trước, thân thủ yếu đi lau sạch chính mình khỏe mắt lệ, lại bị hầu tử một bả bắt đỰoc cổ tay.

Dương Thiên ngắng đầu lên ngờ ngạc mà chăm chú nhĩn hầu tử.

"Thực xin lỗi." Hầu tử lắng lắng mà chăm chú nhĩn khuôn mặt của nàng, nhàn nhạt cười cười, thân thủ lau đi nàng khỏe mắt nước mắt, nói khê: "Hiện tại ta đã trở về, sự tình từ nay về sau, đều giao cho ta a. Vạn đặ sự tình có ta đẩy lắy."

Dương Thiên nháy mắt con người, ngờ ngạc đặ, lắng lắng đặ đỨng.

Một tiếng thanh thúy tiếng vang từ đàng xa truyền đén, nổ tung pháo hoa chiếu sáng cả bầu trời, cũng chiếu sáng hai người thân ảnh.

Rất nhanh, cả bầu trời đều bị đỦ mọi màu sắc khói lửa chiếm cứ. Mặt đấ trong thành thị yêu chúng hoan hô đỨng lên.

"Đây là lễ mừng khói lửa?"

"Ân." Dương Thiên yên lặng gật đầu, ngo ngác nhìn này pháo hoa: "Ta chọn lựa ta thích nhất chủng loại, nghĩ nếu có một ngày có thể cùng người cùng một chỗ xem. . ."

Sáng chói trong ngọn lửa, hầu tử trông thấy Dương Thiên khoe miệng thoáng qua tức thì cười.

Hồi lâu, Dương Thiên thấp giọng thở dài: "Chúng ta cần phải trở về."

Nói đi, đang muốn xoay người, lại bị hầu tử một bả dắt trở về.

"Yêu mến, tựa nhìn nhiều một hồi." Hắc thân nhiên nói.

"Rời tiệc quá lâu, sẽ có người có ý kiến, đến lúc đó nói không chừng lại. . ."

Hầu tử nhìn chăm chú Dương Thiên, trịnh trọng nói nói: "Không phải nói sự tình từ nay về sau đều giao cho ta sao? Mỹ Hầu Vương xem hội pháo hoa làm sao vậy? Ai có ý kiến ngày mai đơn thương độc mã cho ta đến Nam Thiên Môn xung trận đi."

Nghe được cái này một câu, Dương Thiên xì thoáng cái nở nụ cười, trợn mắt nói: "Không có đứng đắn địa, vạn nhất bọn họ chân phản làm sao bây giờ?"

"Chân phản tựa xem ai quyền đầu lớn quá." Lôi kéo Dương Thiên để tay hồi rào chắn trên, hầu tử nhíu mày cười nói: "Đến, xem pháo hoa. Mẹ nó, nói là chúc mừng ta trở về khiến cho ta cũng không thư thái sao được? Đêm nay gì đều đừng động, bọn họ thích sao động."

Dương Thiên cười, lại nước mắt rơi như mưa.

"Làm sao người vừa khóc rồi?"

"Ta chỉ là. . . Chỉ là vui vẻ."

Hầu tử gấp đến độ một hồi luống cuống tay chân.

Gió nhẹ lướt qua.

Giương áo choàng, quần váy dài. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Rất cục thu phục, cuối cùng một đoạn viết đã lâu. . .

Lại là siêu cấp đại :, khinh bỉ nhảy định.

Gì kia, đặt khen thưởng vé tháng phiếu đề cử! Các loại cầu!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 389: : Đen Kịt

Thuần chánh lễ mừng, vai chính lại đã thất tung, một đám đình quan gấp đến độ giờ chôn.

Trong ngoài địa trở mình, thật vất vả tại lầu các trên tìm được rồi hai người, lại bị hầu tử trực tiếp cho đình trở về, lý do là: "Đang nhìn pháo hoa, bề bộn nhiều việc."

Cái này có thể làm cho đình quan môn trọn tròn mắt.

Mỹ Hầu Vương còn chưa tính, mà ngay cả ngày bình thường cực kỳ lấy đại cục làm trọng thánh mẫu đại nhân cũng chỉ đứng ở một bên "Khanh khách" địa cười, vậy mà không mở miệng khuyên giới loại này hoang đường hành vi.

Ăn ăn địa, đình quan môn cảm giác thế giới này phải đổi, vội vội vàng vàng đem sự tình báo cáo cho trong đại điện thừa tướng Lữ lục quả.

Nghe được tin tức này thời điểm, Lữ lục quả biểu lộ được kêu là một cái đặc sắc.

Hắn duỗi dài cổ, thấp giọng cùng ngồi ở bàn thấp đối diện nhàm chán được ngáp Đoàn Chủ nói ra: "Chẳng lẽ, muốn làm việc vui rồi?"

Nói đi, này con mắt cửa trước ngoài liếc miết.

Đoàn Chủy lúc này tựa sừng sốt, nửa ngày mới kịp phản ứng: "Ngươi là nói. . . Hai người bọn họ, gì kia rồi?"

"Ta đoán là."

Tương đối cười, hai người lúc này đem bồ đoàn chuyển đến cùng một chỗ, lúu rúu địa thương lượng nâng cái gì.

Ngồi ở đại điện một chỗ khác Dĩ Tố nhìn xem mi phi sắc vũ hai người, hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Hai người kia là chuyện gì xảy ra? Đoạn thời gian trước còn huyền não túi bụi, lúc này mới bao lâu, cho dù lẫn nhau không mang thù cũng nên nhiều ít có điểm xấu hổ mới là a. Làm sao lại. . ."

Một bên ngậm đùi gà hắc tử vôi vàng theo Dĩ Tố ánh mắt nhìn lại, sách sách nói: "Có thể hay không là đêm nay uống đến thống khoái?"

"Uống đến thống khoái?" Dĩ Tố mắt lé nhìn coi hắc tử.

"Uống rượu được thống khoái, cái đó còn có cái gì thù cũ? Đúng không?"

Dĩ Tố trợn trắng mắt nói: "Đó là ngươi, hai người bọn họ mới không phải một chén rượu có thể giải quyết."

Hắc tử đành phải xám xịt địa rụt rụt đầu.

Nghĩ nghĩ. Dĩ Tố nhìn hắc tử thấp giọng nói: "Nếu không. Ngươi quá khư mùi rượu. Giúp ta thám thính hạ bọn họ đang nói chuyện cái gì?"

Hắc tử hơi do dự hạ xuống, gật đầu nói: "Đi! Ta đây phải đi!"

Lau bả miệng, hần dẫn theo cá cả đàn rượu tựa lung la lung lay địa quá khư trôi qua.

Mỹ Hầu Vương rời tiệc chưa về là vì cùng thánh mẫu đại nhân phân thưởng pháo hoa đi tin tức rất nhanh truyền khắp cả đại điện, không cần chờ hắc tử trở về báo cáo, Dĩ Tô tự nhiên cũng đoán được Lữ lục quái cùng Đoản Chủy đang nói chuyện cái gì.

Không bao lâu, cả trong đại điện yêu quái đều tụ vấn đề này triển khai thảo luận.

"Người nói bọn họ có thể hay không thật sự. . ."

"Ta đoán là. Có nhớ hay không trước đây thật lâu có truyền thuyết nói đại vương cùng thánh mẫu nhưng thật ra là. . . Này quan hệ? Bây giờ xem ra, cũng không phải là nói bừa loạn tạo a."

"Đúng đúng, ta cảm thấy được cũng là. Nếu không người nói thánh mẫu đại nhân một nhân loại, tại sao phải giúp đại vương, giúp chúng ta Hoa Quả Sơn phản thiên?"

"Ân, có đạo lý. Nói như vậy, chúng ta Hoa Quả Sơn yếu song hỷ lâm môn?"

"Ta cảm thấy phải là. Đại vương là vương, chuyện này hẳn không tiện mở miệng. Thánh mẫu là nhà gái, càng không tiện mở miệng. Ta đương thần tử, không hiểu được tâm ý của bọn hắn." Nói, này nói chuyện yêu quái hai tay làm cá tác hợp thủ thế.

Vây quanh ở bên cạnh lũ yêu đều gật đầu, một hồi khen ngợi thanh âm.

Yêu bày trung. Một người mặc đạo bào, theo bề ngoài trên hoàn toàn nhìn không ra đến tột cùng là nhân loại còn là yêu quái tiểu hồ tử tuổi trẻ đạo sĩ từ đầu tới đuôi một mình ngồi ngay ngắn uống rượu giải sầu. Lúc này nghe được cái này nghị luận thanh âm cũng không khỏi được run rẩy lỗ tai, hai con mắt cô lỗ cô lỗ địa quay vòng lên.

Hồi lâu, hắn nói khẽ với một bên một mực cho hắn rót rượu, khuôn mặt xinh đẹp nữ quan nói ra: "Su muội, người nói bọn họ nghị luận chuyện này nhi. . ."

Này xinh đẹp nữ quan thân nhiên nhìn đạo sĩ liếc, một tay dưới bàn nhẹ nhàng xếp đặt bày.

Đạo sĩ lập tức hiểu rõ, không hề nhiều lời.

Không bao lâu, bên ngoài khói lửa đã xong.

Hầu tử một mình một người trở về, tại cửa ra vào lung lay liếc nói câu: "Mọi người tự tiện." Không đợi chúng thần đem chuẩn bị cho tốt mà nói cho nói ra, hắn liền như một làn khói không thấy.

Gặp tình hình này, chúng thần đưa mắt nhìn nhau không biết theo ai, không đợi một mực ngồi yên trước Phong Linh từng ra này khẩu khí, liền có người nói nói: "Đêm nay liền đừng quấy rầy, hôm nào vào triều, ta nhắc lại."

"Đúng đúng đúng, đêm nay đi quấy rầy, tự quá không biết điều."

"Làm người thần tử, không hiểu được giúp người hoàn thành ước vọng a."

Nói, chúng thần đều sách sách nở nụ cười, đều tự đùa giỡn lên.

Tựa hồ bởi vì có cái này tiêu sự việc xen giữa làm đẹp, một hồi mùi rượu trong tiếng, yến hội bầu không khí ngược lại so với lúc trước lung lay rất nhiều.

"Làm sao vậy?" Lãng Vân tử thấp giọng hỏi Phong Linh.

"Không có."

"Không có?" Lãng Vân tử có chút hăng hái đũa nhìn Phong Linh nói: "Người nha đầu kia từ nhỏ đến lớn tâm tư đều ghi trên mặt, còn không có? Lừa gạt ai đó? Như thế nào, giấu cái gì tiểu bí mật liền sư thúc cũng không chịu nói a?"

Phong Linh vội vàng che che mặt của mình, nháy mắt con người trừng Lãng Vân tử.

Lãng Vân tử nhấp khẩu rượu, ung dung nói: "Có chuyện gì, nói nói, xem sư thúc có thể hay không giúp người."

Trầm mặc hồi lâu, Phong Linh cúi đầu nói: "Sư thúc. . . Phong Linh nghĩ hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

"Hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động?" Lãng Vân tử thoáng cái ngây ngẩn cả người.

"Ân." Phong Linh nhẹ gật đầu, nhếch môi nói: "Phong Linh nghĩ hỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi, không nghĩ lại ở đây lí."

"Người cũng bởi vì. . . Bởi vì bọn hắn thảo luận chuyện này nhi a?" Lãng Vân tử ha ha nở nụ cười, khoát tay nói: "Không thể nào nhi. Sư thúc nói cho người biết, không có khả năng. Đây yêu quái, gì cũng không biết, suy đoán lung tung thôi. Người sư thúc ta nhưng là rất rõ ràng. Đây hầu tử tìm được hắn Tức nhi trước, với ai đều khó có khả năng. Những người này cái đó, chính là không có việc gì lẩn qua lẩn lại."

Phong Linh môi mấp mí càng chắc hơn, nàng nhú chặt trước mi thấp giọng nói: "Không là vì chuyện này."

"Đây còn có chuyện khác nhi?"

Phong Linh cúi đầu trầm mặc.

Hồi lâu, nàng nói khẽ: "Nếu như, nếu như hầu tử biết rõ ta gạt hẳn một kiện rất quan trọng chuyện rất trọng yếu, có thể hay không. . . Có thể hay không. . . Hận ta?"

Nói đi, nàng mở to vạt đối với lam sắc con người tràn đầy kỳ vọng địa nhìn qua Lăng Vân tử, tựa hồ dự đoán được một cái chổi bỏ trả lời thuyết phục.

Nhìn Phong Linh này thần sắc khẩn trương, Lăng Vân tử bỏ nhào địa thoáng cái bật cười: "Hận người?"

"Ân." Phong Linh nặng nề mà gật đầu.

"Khác không dám nói, chuyện này, ta đảm bảo không biết."

"Thật sự?"

"Còn có thể là giả? Hắc hắc. Đây hầu tử đối với người như vậy người không phải không biết rõ. Chỉ cần sự tình đừng liên quan đến đến hẳn Tước nhi. Chuyện gì đều hảo thương lượng."

Nghe vậy, Phong Linh nguyên bản hồng nhuận mặt một hồi trắng bệch, nhìn về phía trên đều nhanh khóc lên.

Lăng Vân tử lập tức ngây dại: "Không biết. . . Thật sự liên quan đến đi?"

Phong Linh vội vàng lắc đầu.

"Thì phải là chân liên quan đến." Lăng Vân tử vỗ đầu một cái, bắt đắc dĩ địa thở dài.

Trong đại điện hồi hã, hai người lại ngồi đối diện trước, một hồi lặng im.

Hồi lâu, Phong Linh cẩn thận địa kéo kéo Lăng Vân từ góc áo, dùng muỗ loại thanh âm hỏi: "Su thúc. Ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lăng Vân từ bàn bắt tay vào làm, rụt rụt đầu nhú mày nói: "Các người cái này oan nghiệt sổ sách, ta làm sao biết nên làm cái gì bây giờ?"

"Nếu không. . . Nếu không người giúp ta hỏi một chút sự phó. . ."

Lăng Vân từ cũng không nhìn Phong Linh, duỗi ra chỉ một ngón tay nói: "Thứ nhất, chuyện này người dám hỏi sự phụ của người sao?"

Phong Linh vội vàng lắc đầu.

"Người cũng không dám, để cho ta đến hỏi? Là chê ta bị chết không đủ nhanh sao? Người tới Hoa Quả Sơn chuyện tình, hẳn một mực đều phản đối, đến nay đều không đến xem qua người một lần, người không phải không biết đến. Ai dám ở trước mặt hẳn xách người a?"

"Này này. . ."

"Thứ hai, người trước bả sự tình cho ta nói rõ ràng. Ta hiện tại cái gì cũng không biết. Như thế nào giúp người?"

Nói đi, Lăng Vân từ nghiêng đầu lại lẳng lặng địa nhìn Phong Linh.

Đèn đuốc sáng trưng trong đại điện. Yên hội cũng đã tiến nhập **.

Năm vị yêu vương tụ cùng một chỗ không ngừng ồn ào thét to. Uống cao hắc tử nhảy lên bàn rượu, sợ hãi một đám đình quan. Lữ lục quái cùng vài cái văn thần ở một bên không biết đang thương lượng trước cái gì, thỉnh thoảng bộc phát ra cười vang.

Dĩ Tô thiết nghiêm mặt vẫn không nhúc nhích. . .

Ngậm miệng suy nghĩ hồi lâu, Phong Linh cuối cùng chỉ là lắc đầu.

...

Lúc này, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Tiềm Tâm Điện.

"Su phó ——! Ngài sao có thể như vậy?" Thanh Phong tử qua lại đi dạo, tản bộ, giận dữ hét: "Nàng là đồ đệ của ta, những chuyện này ngài đã sớm biết, lại đều làm như không thấy? Ngài ngay cả ta cũng gạt? Ngài biết rõ tiếp tục như vậy sẽ là kết quả thế nào sao?"

Tu bồ đề ngồi ngay ngắn bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, không nói một lời.

Thanh Phong tử ngỡ ngác mà chăm chú nhìn tu bồ đề, hồi lâu, cắn răng nói: "Su phó ngài. . . Không, chúng ta, chúng ta cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động đều bị người trở thành quân cờ tại hạ, su phó ngài vậy mà đều. . ."

Tu bồ đề như trước không nói một lời, đóng chặt hai mắt.

Thanh Phong tử một quyền nặng nề chùy tại trên cột gỗ, một tiếng vang thật lớn phía dưới, cả đại điện đều run rẩy.

Hắn lưng qua mặt đi không nhìn tu bồ đề, chích một mặt địa thờ dài.

Trong đại điện chỉ còn lại có Thanh Phong tử nặng nề tiếng thờ dốc.

Ngọn đèn dầu chập chờn trung, hắn lẳng lặng địa đứng ở bên cửa sổ, loát râu dài, bắt đắc dĩ ngẩng lên đầu nhìn lên minh nguyệt.

Bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động đến nay gần hai ngàn năm, hôm nay, là lần đầu tiên dùng như vậy giọng điệu cùng sư phụ của mình nói chuyện.

Không bao lâu, ngoài điện vang lên thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ, tựa hồ là Thanh Phong tử một quyền kia đã kinh động quan trọng mọi người.

Tu bồ đề chậm rãi mở to mắt, thấp giọng nói: "Người nói cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động đều bị người trở thành quân cờ tại hạ, kỳ thật, người nọ cảm giác không phải là bị vi sư trở thành quân cờ tại hạ? Nói cho cùng, bất quá theo như nhu cầu, lợi dụng lẫn nhau thôi."

Thanh Phong tử ôm cánh tay tay chậm rãi cài vào trong thịt.

"Sư phó, ta thủy chung không rõ, ngài đến tột cùng vì sao phải như vậy?"

"Vi sư đã nói qua, nên vì thương sinh vật lộn đọ sức một cái tương lai."

"Một cái tương lai?"

"Một cái, do thương sinh chính mình nắm giữ tương lai."

"Vi thương sinh vật lộn đọ sức một cái tương lai?" Thanh Phong tử hừ ếch nở nụ cười: "Thiên đạo đã sinh biến, căn bản là không cần xá cận cầu viễn, chỉ cần chúng ta tại mười sư đệ trên người xuống lần nữa chút ít công phu, hoàn toàn có thể. . ."

"Này còn chưa đủ." Tu bồ đề nhếch môi, chậm rãi lắc đầu nói: "Yếu triệt để địa, phá rồi lại lập, chỉ có phương pháp này."

"Triệt để. . . Phá rồi lại lập?" Thanh Phong tử lập tức hoảng sợ.

Hắn nghiêng mặt, nhìn chăm chú chính mình này vị diện sắc lạnh nhạt sư phó rất lâu sau đó, cặp kia quyền chậm rãi rất nhanh, lại thủy chung không có phát tác.

. . .

Một hồi vi gió thổi qua, thổi loạn chạc cây trên đào hoa, rơi đầy đất.

Xa xa yên hội vẫn còn tiếp tục, một mảnh hồi hả thanh âm.

Trong bóng đêm, Phong Linh thoáng khóa khăn xiêm y, lẻ loi một mình hành tẩu tại đá cuội trải thành đường dành cho người đi bộ trên.

Phía trước, đen kịt một mảnh. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Liên tục vài ngày năm nghìn chữ canh, hôm nay cân não kẹt, chỉ có ba nghìn chữ.

Cảm tạ mọi người, hôm nay cùng định tăng hai mươi. Nói cách khác, ít nhất có hai mươi nguyên bản không có đặt bắt đầu đặt! !

Cảm tạ.

Những thứ khác không nói nhiều. Hôm nay đặc biệt chớ khăn trương.

Tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử! ! Cảm tạ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 390: : Âm Tào Địa Phủ Khốn Cảnh

Ngày kế sáng sớm, thiên rất thưa thớt dưới mặt đất nổi lên mưa nhỏ.

Ở này vẻ lo lắng thời tiết lí, hầu tử cùng Dương Thiên tại Vạn Yêu Điện trên tiếp kiến rồi tiến đến yết kiến khắp nơi đặc sứ.

Lần này yết kiến, ần ần có điềm triều cống ý tứ, lại cũng không phải chính thức triều cống.

Hoa Quả Sơn tiêu diệt thiên đình chủ lực bộ đội thiên hà thủy quân, lại vây công Nam Thiên Môn đem Mỹ Hầu Vương nghênh hồi, điềm này tất cả thế lực đều rõ như ban ngày, cũng đều biết bây giờ tình thế là Hoa Quả Sơn chiếm ưu, thiên đình địa vị tràn đầy nguy cơ.

Bất quá, tại tam thanh chính thức tỏ thái độ trước Hoa Quả Sơn cũng chỉ có thể xem như một phương bá chủ, thiên đình như cũ là tam giới thống ngự, ngàn vạn năm tới cựu lệ cũng không cho phép tất cả thế lực vào lúc đó làm ra chính thức tỏ thái độ.

Cân nhắc lợi hại, khắp nơi mặc dù đưa tới hậu lễ, lại phần lớn là dùng tư người có danh nghĩa, cũng không chính thức. Đồng thời, cũng đều không hện mà cùng lựa chọn một mình yết kiến.

Cổ nhạc trời lên bên trong, đầu tiên lên điện yết kiến chính là tứ hải long cung đặc sứ.

Đông Hải long cung phái ra Ngao Thính Tâm, tây hải long cung phái ra Ngao Thốn Tâm, Nam Hải cùng bắc hải tặc các phái một vị thái tử.

Nương theo lấy đình quan đối long vương danh mục quà tặng tuyên đọc, lính tôm tướng của môn đem lần lượt thùng chuyên đặt lên điện, tại hầu tử trước mặt kéo Khai Phong điều biểu hiện ra sau, lại từ Hoa Quả Sơn yêu binh niêm phong lại đưa vào nội vụ kho.

Phóng mắt nhìn đi, đều chẳng qua là chút ít xa xỉ phẩm thôi, tỷ như hi hữu hồng san hô, cực đại dạ minh châu các loại, tuy nói không có gì cụ thể tác dụng, thực sự giá trị không ít kim tinh.

Đương lính tôm tướng của mở ra cái thứ ba thùng thời điểm, hầu tử không khỏi sửng sờ.

"Ngẫu ti bộ vân lý, tảo tử hoàng kim giáp, phượng sí tử kim quan. . . Lại là cái này vài món, tính thiên ý sao?"

Hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Một bên Dương Thiên nghe vậy. Thấp giọng nói: "Cái này vài món ngược lại đều là tất cả hải cẩu kỹ bảo vật. Chỉ tiếc phẩm tướng đẹp đẽ quý giá. Thực tế công dụng lại là vậy. Tứ hải long vương thật là có thể chọn, tổng này đông tây, mọi thứ giá trị liên thành, thực chất nhưng đều là râu ria. Một mặt hướng chúng ta lấy lòng, về phương diện khác, nên nghĩ tránh đi thiên đình chỉ trích a."

Chuyên chuyên giờ lên giờ lên địa, trước sau chung trên bốn mươi mấy đại rương nhỏ.

Cái này tứ hải long vương cũng là đại thủ bút, nhiều vô số tính cả xem chừng giá trị ba năm trăm vạn kim tinh là có. Chỉ tiếc bán viên đan dược, bán kiện hữu dụng binh khí pháp bảo đều không gặp đến.

Tuyên đọc biểu hiện ra hết tất cả lễ vật, làm tứ hải chi thủ Đông Hải long cung đại biểu Ngao Thính Tâm hai tay dâng Đông Hải long vương tự tay viết tín.

Mở ra xem xét, này trong lời nói hết sức khen tặng, lại là nửa điếm không đề cập và Hoa Quả Sơn bị cắt xén mưa chuyện tình.

Hầu tử này lông mày lập tức hơi chớp chớp.

Tựa hồ xem hiểu hầu tử tâm tư, Dương Thiên thấp giọng khuyên nhủ: "Tính, dù sao mưa xuống tự chúng ta cũng có thể. Cái này trước mắt, tứ hải long cung cũng không nên tỏ vẻ cái gì, tự đừng làm khó bọn hấn."

Thản nhiên nhìn Dương Thiên liếc, hầu tử yên lặng gật đầu.

Có Ngao Thính Tâm cùng Ngao Thốn Tâm hai tầng này quan hệ tại. Không có gì trở ngại dưới tình huống, hầu tử cũng xác thực khó có thể đổi tứ hải ra tay. Huống chi đối phương tại lễ tiết trên cũng đã làm được đủ rồi đúng chỗ. Cũng không có muốn cùng hầu tử khó xử ý tứ.

Chích tùy tiện khách sáo vài câu, tứ hải đại biểu liền tiếp hầu tử cho long vương tự tay viết tín tố cáo thối.

Kế tiếp lên điện là quanh thân vài cái nhân loại quốc gia đặc sứ.

Bởi vì bản thân cùng thiên đình không có trực tiếp phụ thuộc quan hệ, bọn họ không hề giống tứ hải long vương như vậy cố kỵ thiên đình thái độ, thế cho nên phái tới đặc sứ chính giữa thậm chí còn có bản thân chính là quốc quân, này cho hầu tử quốc thư trên nội dung càng là hết sức khen tặng chi từ, cho dù trở thành thuận phục hàm đến giải đọc cũng không đủ.

Bất quá, bọn họ đưa tới lễ vật cũng có chút khó coi.

Hoa Quả Sơn yếu hoàng kim lựa những điều này làm gì? Binh qua khái giáp các loại, phạm nhân dùng những kia nơi đó có thể vào Hoa Quả Sơn yêu quái mất? Về phần một vị nhân loại quốc quân muốn nổi bật, vì nịnh nọt hầu tử đem nữ nhi của mình tổng tới. . .

Đầu năm nay, vượt mông ngựa cũng là kỹ thuật sống, được tìm đối âm đưa mới lại đập.

Rất đáng tiếc, vị này muốn nổi bật quốc quân rõ ràng đều không biết Hoa Quả Sơn giá thị trường. Đang lúc hầu tử chuẩn bị dựa theo lúc trước nghĩ kỹ, vô luận đôi phương tổng cái gì đến đều chiếu đơn toàn bộ thu thời điểm, Dương Thiên ở bên cạnh biến sắc, ho khan hai tiếng. . . Vị kia quốc quân cứ như vậy bị không giải thích được địa oanh ra khỏi , sợ tới mức lạnh run, thẳng đến bắt được Mỹ Hầu Vương hỏi ban cho lễ vật mới thoán an tâm.

Đệ tam sóng yết kiến chính là thế gian tu tiên thế lực.

Phóng mắt nhìn đi, phần lớn đều là một ít không được cấp bậc đạo quan, đưa tới lễ vật thì là một ít so với khan hiếm tài liệu. Đối với bọn họ, hầu tử đáp lễ tự nhiên cũng không keo kiệt, bả vài cái quan chủ đều mừng rỡ thiên ân vạn tạ.

Giải quyết xong tất cả đi qua, kế tiếp tựu đến phiên "Đau đầu", được an bài tại cuối cùng, là Thập Điện Diêm La đặc sứ.

Khi thấy nguưu đầu mã diện mang theo vài cái quỷ sai bước vào đại điện lúc, mỉm cười một cái buổi sáng hầu tử cùng Dương Thiên lập tức thu thu thần sắc.

"Tại hạ âm tào địa phủ đầu bò."

"Tại hạ âm tào địa phủ mã diện."

"Tham kiến Mỹ Hầu Vương!"

Hai người hồn hậu thanh âm tại đại điện bao lâu lâu quanh quần.

Này khom người chấp tay tư thế cứ như vậy bảo trì, nửa ngày, đều không người gọi bọn họ "Miễn lễ" .

"Tại hạ âm tào địa phủ đầu bò (mã điện), tham kiến Mỹ Hầu Vương!"
Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại là cùng kêu lên lập lại một lần.

Vô luận là hầu tử còn là Dương Thiên, thậm chí là quanh mình phụng dưỡng đình quan đều vẫn không nhúc nhích.

Ngưu đầu mã điện ẩn ẩn cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Một vị khanh gia khom người đi đến hầu tử trước mặt trình lên một phần sổ con, tấu nói: "Đại vương, đây là Thập Điện Diêm La đưa tới danh mục quà tặng."

Tiên tay tiếp nhận sổ con mở ra, hầu tử chích lược lược liếc qua, liền trực tiếp đem nó vung đến đầu bò trên mặt.

Cách xa nhau hơn mười trượng cự ly, giấy chất sổ con, lại trực tiếp tại đầu bò trên mặt đánh ra một đạo vết máu.

Hai người kia mãnh kinh, lại cũng không dám động tác, chỉ có thể như trước bảo trì này khom người chấp tay tư thế. Trên trán, mồ hôi to như hạt đậu chậm rãi nhỏ.

Hồi lâu, đầu bò liếm liếm khô quắt môi, thấp giọng nói: "Không biết chúng ta là hay không vô ý mạo phạm Hầu vương, kính xin Hầu vương chỉ rõ."

"Các ngươi là thật khờ hay là giả ngốc?" Hầu tử hừ địa bật cười, đưa tay ra mời lưng mỗi ngời dựa vương tọa trên, lạnh lùng địa chăm chăm vào đứng ở đại điện ở giữa ngư đầu mã diện nói: "Tổng chút ít luyện đan tài liệu đến, đã nghĩ qua loa ta?"

Nghe vậy, mã diện vội hỏi: "Hầu vương bớt giận. Chúng ta tuyệt không qua loa ý. Đây tài liệu tại âm phủ đều là hi hữu vật. Chính là chư Diêm La chọn kỹ lựa khéo. . ."

"Nói xạo ——!"

Một tiếng hét to, trà chén nhỏ nặng nề mà ngã tại điện phủ trên tạc nở hoa, trên đại điện đình quan môn đều rụt rụt đầu, ngư đầu mã diện sợ tới mức tại chỗ quỳ xuống đất.

Lập tức, cả đại điện lặng ngắt như tờ.

Hầu tử chống tay vịn chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nói: "Ta yếu các ngươi những vật này làm gì vậy?"

Hắn từng bước một địa đi xuống bậc thang dài đi đến ngư đầu mã diện trước mặt, một tay lấy thân cao một trượng có thừa, phủ phục trên mặt đất đầu bò cả nói lên.

Một bên mã diện cả kinh đều choáng váng.

Chỉ thấy hầu tử nhếch môi lộ ra răng nanh. Hung dữ địa đối đầu bò nói ra: "Nghe nói, bọn họ bả ta Hoa Quả Sơn vong linh đều đánh hạ tầng mười tám địa ngục, phải không?"

Nghe vậy, đầu bò run rẩy không thôi. Hắn không tự giác mà tránh đi hầu tử gần trong gang tấc con mắt, thấp giọng đáp: "Này. . . Đó là bệ hạ thánh

chỉ, chúng Diêm La không dám cãi lời. . . Kính xin Hầu vương. . . Thỉnh Hầu vương. . . Nhiều hơn. . . Nhiều hơn bỏ qua. . ."

Hầu tử gắt gao chăm chăm vào đầu bò, lạnh lùng nói: "Mang thứ đó đều mang về, nói dùm cho ta bọn họ, ta chỉ cho bọn hấn một tháng thời gian. Đem ta Hoa Quả Sơn vong linh đều tìm trở về, tống vào luân hồi. Hơn nữa đều phải đầu thai đại phú đại quý nhân gia. Làm không được, ta liền xua quân âm phủ. Chính mình động thủ liệu lý. Nghe hiểu sao?"

"Hiểu. . . Đã hiểu."

"Nghe hiểu là tốt rồi."

Hầu tử cười nhạt một tiếng, nhẹ buông tay, đầu bò thân thể mềm nhũn, cả ngòli liệt trên mặt đất.

Nhìn thoáng qua bên cạnh bên cạnh thân hình khổng lồ lại co lại trên sàn nhà động cũng không dám động mã diện, hầu tử ha ha địa nở nụ cười, giơ lên áo choàng xoay người liền đi.

Sau lưng, đình quan kéo dài thanh âm hô: "Tống, đặc sứ ——!"

. . .

Thiên đình, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thập Điện Diêm La chi thủ Tần Nghiễm Vương phủ phục trên mặt đất, có phải là ngẩng đầu nhìn lên.

Ngọc Đế ngòli ở cao cao trên ghế rồng, sắc mặt phát thanh.

Trên điện chúng tiên không nói một lời.

Hồi lâu, Tần Nghiễm Vương thấp giọng nói: "Bệ hạ, việc này, còn phải mau chóng có một quyết đoán, bằng không. . ."

Ngọc Đế tay chậm rãi rất nhanh, này răng cắn được khanh khách vang lên.

Tần Nghiễm Vương không dám tiếp tục nói đi xuống.

Ở đây tùy ý tiên gia giờ phút này đều hiểu rõ, một khi rút về đem Hoa Quả Sơn yêu chúng đánh rớt tầng mười tám địa ngục vĩnh không siêu sinh thánh chỉ làm cho bọn hắn trọng vào luân hồi, này lệ một mở, tam giới liên nhâm Hoa Quả Sơn muốn làm gì thì làm.

Đã Hoa Quả Sơn đều có thể tùy ý bức bách Ngọc Đế thay đổi ý chỉ, này các phương thế lực còn có thể tiếp tục phục tòng thiên đình điều khiển sao?

Đến lúc đó, chính là tam thanh không mở miệng, thiên đình đối tam giới thống lĩnh cũng tồn tại trên danh nghĩa.

Có thể như không đồng ý, đến lúc đó Hoa Quả Sơn đánh âm phủ lại nên xử lý như thế nào? Vạn nhất Hoa Quả Sơn thật sự xua quân âm phủ. . .

Tuy nói âm phủ có vài chục vạn quỷ binh, nhưng những cái này quỷ binh đối phó đối phó hồn phách có thể tiến hành, chống lại trăm vạn tinh nhuệ yêu quân, hoàn toàn sẽ không có sức hoàn thủ. Càng huống chi, âm phủ cũng không có Nam Thiên Môn như vậy nơi hiểm yếu, chính là Ngọc Đế hạ chỉ điều động cả thiên đình quân lực cứu viện, chỉ sợ cũng không cách nào ngăn cản yêu quân tiến công.

Đến lúc đó, thiên đình xuất binh, âm phủ nhưng như cũ bị Hoa Quả Sơn cưỡng chế nhập chủ, phía sau quả có thể cũng không phải là tổn binh hao tướng đơn giản như vậy.

Giờ này khắc này, Ngọc Đế quả thực tâm muốn chết đều có.

Lúc trước đem Hoa Quả Sơn yêu chúng hồn phách đánh rớt tầng mười tám địa ngục quyết định vốn là làm khiển trách, ai có thể nghĩ đến cuối cùng khiển trách lại là chính mình?

Trầm mặc hồi lâu, hắc nhếch môi nói khẽ: "Chư vị ái khanh đối với chuyện này có gì giải thích?"

Nghe vậy Tần Nghiễm Vương vội vàng nhìn chung quanh, đã thấy ở đây tiên gia từng người đều sau này có lại.

Tần Nghiễm Vương đều cuống đến phát khóc, hắc vội vã đi phía trước bò lên bán trượng, gõ tại bậc thang trước hô: "Bệ hạ, này yêu hầu chỉ cấp một tháng thời hạn, hạ giới một tháng, bất quá bằng thiên đình một canh giờ a! Bệ hạ! Thần khẩn cầu bệ hạ sớm làm quyết đoán!"

Này nguyên một đám đầu đập đầu được "Cạch cạch" rung động.

Cái này một náo, Ngọc Đế tâm lập tức canh phiền, hắc một chương vỗ vào long trên bàn: "Trẫm biết rõ!"

Một tiếng hét to phía dưới, ngay tiếp theo Tần Nghiễm Vương tại trong chúng tiên lập tức hoảng sợ.

Cả Linh Tiêu Bảo Điện yên tĩnh được không có nửa điểm tiếng vang.

Hồi lâu, Ngọc Đế sâu hít một hơi thật sâu, cường chế trước lửa giận thấp giọng nói: "Mọi người, đều xách xách ý kiến, nhanh lên!"

Này kiết căng thủ sẵn long ý tay vịn, trên mu bàn tay gân xanh tận lộ.

Nửa ngày, một vị thân phận thấp kém tiên gia theo chúng tiên chính giữa cung trước thân thể khúm núm đi ra, thấp giọng tấu nói: "Bệ hạ, thần

dùng vi, này yêu hầu chính là 'Túy ông ý không tại rượu' ."

Ngọc Đế hơi sững sờ, híp nửa hạc mục nói: "Chỉ giáo cho?"

Này tiên gia sâu hít một hơi thật sâu, lại nhìn chung quanh hai mắt, phương mới thấp giọng nói: "Bệ hạ ngẫm lại, Hoa Quả Sơn yêu quân tác chiến từ trước đến nay đều là đem những kia chết trận hồn phách lấy đi, cũng không giao phó âm phủ. Bây giờ, tại âm phủ bị cài hồn phách nhiều nhất bất quá mấy trăm, lại đều là tiểu yêu, này yêu hầu như thế nào khả năng vì này tiểu yêu gây chiến?"

Ngọc Đế hơi ngửa đầu, loát râu dài suy nghĩ lên.

Thấy thế, này tiên gia duỗi dài cổ nhỏ giọng nói: "Thần dùng vi, này yêu hầu nên là vì một cái danh phận."

"Danh phận?" Ngọc Đế hơi nhú mày, chỉ chỉ này tiên gia nói: "Tinh tế nói đến."

Nghe vậy, này tiên gia cười cười, cuối cùng có chút lo lắng, cất cao giọng nói: "Cái này yêu hầu trời sinh tính xảo trá. Bệ hạ suy nghĩ, bây giờ lão quân bế quan không ra, này yêu hầu tài năng như vậy kiêu ngạo. Có thể lão quân thì như thế nào khả năng một mực bế quan? Một khi xuất quan, cái này yêu hầu phạm phải lớn như thế tội, lại có thể nào bỏ mặc?"

Thoáng dừng một chút, này tiên gia lại nói tiếp: "Nếu là này yêu hầu có thể ở lão quân xuất quan trước đòi được bệ hạ đặc xá, liền đồng đảng với được một tấm miễn tử kim bài. Lão quân sau khi xuất quan, cần phải không có khả năng đối với hắn đi thêm truy cứu. Nếu là không có danh phận lại không chiếm được bệ hạ đặc xá, như vậy. . . Lão quân xuất quan ngày, chính là này yêu hầu chết lúc!"

Chúng tiên đều yên lặng nhẹ gật đầu dùng bày ra đồng ý.

Lúc này, Ngọc Đế trong nội tâm lại là sách sách cười khở.

Chính là cho hắn một cái danh phận, yếu bức phản hắn cũng là dễ dàng. Chính là. . . Lão quân tâm ý ai có thể đoán được?

Lúc trước lão quân tự mình mở miệng bảo vệ này hầu tử, Ngọc Đế liền rất cảm thấy kinh ngạc. Sau, nếu không phải là lão quân bệ quan trước cho Ngọc Đế đến đây câu: "Tự hành quyết đoán", Ngọc Đế lại làm sao có thể tùy tiện tại lão quân bệ quan lúc đối hầu tử động thủ, bức phản hầu tử?

Đến đằng sau thì càng ly kỳ, đem hầu tử tìm mang đến Đâu Suất cung, nguyên bản nhìn xem Đâu Suất cung chịu tiếp, dùng vì lão quân nguyện ý liệu lý cái này cục diện rối rắm, kết quả hắn rõ ràng bả hầu tử thả.

Không chỉ là thả, liền Kim Cương Trác đều bị này tiên nga Phong Linh cho mang đi. . .

Nói cho cùng, lần này thiên quân đại bại, cùng với nói là yêu quân cường đại, thiên quân chiến bất lợi, không bằng nói là vì Ngọc Đế hội sai rồi lão quân ý. Thậm chí. . . Căn bản chính là bị lão quân lừa.

Có thể lão quân đến tốt cùng vì sao phải như thế như vậy?

Điều này làm cho Ngọc Đế trăm mối vẫn không có cách giải.

Những cái này cái gì "Phong Linh giả mạo lão quân phong thư, Phong Linh tư phóng khâm phạm" các loại, đều chẳng qua nói cho bên ngoài người nghe tràng diện lời nói. Đường đường Đạo Tổ, chính là bệ quan, cũng tuyệt đối không thể bệ đến không biết mình trong nội cung chuyện gì xảy ra.

Nếu không phải là làm cho yêu tộc nhập chủ thiên đình căn bản không phù hợp tam thanh ý nghĩ, Ngọc Đế đều cơ hồ dùng vì Thái Thượng chuẩn

bị làm cho hầu tử tới đón của mình vị.

Như tình huống như vậy còn muốn mong đợi lão quân. . . Ngoại trừ thờ dài, hẳn Ngọc Đế còn có thể như thế nào? (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay bốn ngàn chữ, ân, cứ như vậy, ngày mai tới cả sáu ngàn chữ đại : Cáp.

Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, mấy ngày nay cùng định đô hơi có dâng lên. . .

Tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử! ! Cám ơn! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 391: : Tề Thiên Đại Thánh

"Cho nên, này yêu hầu nhất định là nghĩ đòi cá danh phận, tránh được chịu tội. Dựa vào thần ý kiến, hai hại nên lựa chọn lấy nhẹ. Bây giờ, lão quân bé quan, yêu quân thế thành, thiên quân lại chinh chiến mỗi mệ, không bằng tự thuận này yêu hầu ý, cho hấn một cái danh phận trước trấn an một phen. Kể từ đó, cũng có thể sắp bị yêu quân lấy đi thiên quân hồn phách tác muốn trở về, quăng vào luân hồi, dư tam giới một cái công đạo. Vượt qua cửa ải khó khăn này, đợi đến lão quân xuất quan. . . Hắc hắc, như này yêu hầu lại có dị động, đi thêm xử trí, không muộn."

"Đúng đúng đúng, trước vượt qua cửa ải khó khăn này nói sau. Yêu xử trí yêu hầu, đẳng lão quân xuất quan tùy thời cũng có thể."

"Bệ hạ, thần dùng vi, kế này khả thi."

Này tiên gia còn đang nói được cao hứng, quanh mình rất nhiều tiên gia cũng đều phụ họa, Ngọc Đế nhưng chỉ là ngửa đầu thờ dài.

Sự tình đi đến một bước này, Ngọc Đế từ lâu mất chủ kiến.

Nghe nói, thế gian minh quân đều là một cây xung, các thần tử ý kiến nói ra, toàn bộ bắt được xung trên xung một xung, nếu là mọi người đều nhận đồng, liền chứng thực, nếu là mọi người đều phản đối, liền gác lại.

Nếu thật chỉ là như vậy, cái này minh quân sợ là trên đời tốt nhất đương tòi.

Bất đắc dĩ địa lắc đầu, hấn hai mắt khép mở, thấp giọng nói: "Vậy các ngươi chỉ nói vậy thôi, nên cho hấn một cái gì danh phận trấn an?"

Này thần sắc, tràn ngập thất vọng, thế cho nên chúng tiên đều thấy kinh ngạc. Nguyên bản bởi vì đạt được một lương kế mà khiến cho huyền tiếng ồn ào trong khoảnh khắc bị ách chặt đứt.

Quần tiên bên trong, Thái Bạch Kim Tinh che miệng cười cười, này vui vẻ trôi qua tức thì, thần sắc lại vừa mới rơi vào Ngọc Đế trong mắt.

Lăng Tiêu Bảo Điện trên im ắng địa, hồi lâu, này chủ trương trấn an tiên gia đi phía trước bước một bước, khúm núm nói: "Thần dùng vi, hấn đã tự xưng 'Mỹ Hầu Vương', không bằng tự phong hấn một cái 'Mỹ Hầu Vương' . Dù sao nổi danh không có quyền. Gọi thật là làm không đến cái gọi là. Cũng không cần hấn đến thiên đình nhậm chức, chắc hấn. . . Này yêu hầu cũng nên thấy đủ."

Ngọc Đế nhàn nhạt thở dài, xoa nắn trước ban chỉ ung dung hỏi: "Hấn xưng cái gì tự phong cái gì. Tốt như vậy sao?"

"Cái này. . ." Này tiên gia trong lúc nhất thời đáp không được, còn lại tiên gia càng là đưa mắt nhìn nhau.

Nhìn bộ dạng đó của hấn. Ngọc Đế không khỏi hừ bật cười.

Ngay tại lúc này lần nữa đối yêu hầu tiến hành chiêu an, đối thiên đình mà nói vốn là giống như ăn một con ruồi như vậy chán ghét chuyện tình, lại bị này bang tiên gia nói rất đúng tượng nhật được cá bảo dường như.

Trên thánh chỉ tràn ngập "Thiên Ân", "Đặc xá" các loại hoa lệ từ ngữ trau chuốt, chẳng lẽ lại có thể bôi giết được thiên đình yếu thế sự thực sao?

Nếu không phải là thật sự tìm không ra biện pháp cởi bỏ khôn cục, lại sợ chúng tiên nếu không xách ý kiến, Ngọc Đế sớm đã đem này cao hứng bùng bùng lên tiếng tiên gia bắn cho ra Lăng Tiêu Bảo Điện đi.

Gặp sự tình lại ở loại địa phương này mắc kẹt, này Tần Nghiễm Vương lại là không yên lên, run nhè nhẹ trước nhắc nhở: "Bệ hạ. Thời gian không nhiều lắm."

"Trẫm biết rõ." Ngọc Đế không kiên nhẫn địa ứng một câu, chỉ vào Thái Bạch Kim Tinh nói: "Thái bạch ái khanh, trẫm muốn nghe xem ý kiến của ngươi."

"Bệ hạ muốn nghe thần ý kiến?" Thái Bạch Kim Tinh thoáng cái giật mình.

Do dự một lát, hấn sửa sang lại y quan theo quần tiên bên trong đi ra, tiện tay làm cá thuật pháp đem mình cùng Ngọc Đế bao phủ trong đó, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, tuy nói cho yêu hầu một cái danh phận hình cùng yếu thế, cần phải tổn hại thiên đình uy nghiêm, nhưng thần dùng vi, kế này khả thi."

"Ngươi cũng hiểu được khả thi?" Ngọc Đế lông mày hơi chau nổi lên. Có chút hăng hái địa nhìn Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh ho khan hai tiếng, nói khẽ: "Chỉ là. . . Kế này cho rằng hai tay chuẩn bị."

"Cái đó hai tay, nói nghe một chút."

Thái bạch hướng phía nhìn chung quanh một chút. Sâu hít một hơi thật sâu nói: "Thứ nhất, này yêu hầu có hay không chân chỉ cần một cái danh phận, việc này còn khó nói. Nếu không phải là, đến lúc đó thánh chỉ một

truyền, vạn nhất bị cự, là được tam giới một cười to lời nói. Cho nên, truyền chỉ lúc, chi bằng mang vào một cái điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Đó chính là, đặc xá Hoa Quả Sơn cao thấp một đám yêu quái."

Ngọc Đế cặp kia hạc mục chậm rãi nheo lại.

"Tuy nói phong yêu hầu. Liên đồng đẳng với miễn xá những cái này yêu quái, nhưng ghi cùng không ghi. Tại yêu hầu mà nói giống nhau, cho hẳn dưới trướng yêu quái mà nói. Lại là kém xa. Dù sao, thiên đình còn là tam giới chính thống, lục đạo luân hồi đều nắm trong tay. Những cái này đi theo yêu hầu yêu quái, đa đa thiếu thiếu nên hội bận tâm sau này đường. Nay yêu hầu nếu thật dám không để ý tới dưới trướng yêu quái ý nghĩ, như vậy Hoa Quả Sơn tự loạn, cũng liền không cần bận hạ quan tâm. Kể từ đó, yêu hầu tiếp chỉ nắm chắc, tự lại nhiều hơn một phần."

"Kể hay!" Ngọc Đế cao giọng khen.

"Về phương diện khác, cất vào địa phủ yêu quái cũng chúc Hoa Quả Sơn, nếu là thánh chỉ nói rõ đặc xá, vậy bọn họ, cũng đem cùng nhau bị thuận lý thành chương địa đặc xá. Đương nhiên, này đầu thai đại phú đại quý chi gia thuyết pháp đoạn là không thể nào. Nhưng kể từ đó, yêu hầu nếu thật là một lòng phải cứu hồi những cái này yêu quái hồn phách, việc này cũng."

"Nói được có lý." Ngọc Đế vuốt râu gật đầu nói.

"Lại một mặt, yêu hầu cầm cường yêu cầu hồn phách cùng Thiên Ân mệnh mông cuồn cuộn đặc xá tội khác trách, giữa hai người này trên danh nghĩa bản tự bất đồng. Mà chảy trình, tắc càng là bất đồng. Một khi này yêu hầu đáp ứng đến, còn có thể kéo dài một chút. Cử động lần này chính là

làm cho khắp nơi chur hầu xem. Đến lúc đó này yêu hầu cũng đã ứng thừa, liền cần thụ thiên đình ước thúc, nên cũng không dám tùy ý lỗ mãng. Kể từ đó, thiên đình cũng có thể vãn hồi chút ít mặt."

"Không sai, kể từ đó, các phương diện đều chiếu cố đến." Ngọc Đế lại là gật đầu.

Thuật pháp bao phủ bên ngoài, chúng tiên nhìn xem Thái Bạch Kim Tinh gấn bó không ngừng mà động, Ngọc Đế không ngừng gật đầu, lại là nửa chữ nghe không được, nguyên một đám không khỏi nhú chặt hai hàng lông mày, vẻ mặt nghi hoặc.

"Còn đây là thứ nhất." Thuật pháp bao phủ bên trong, Thái Bạch Kim Tinh lại nói tiếp: "Cái này thứ hai, chính là về danh phận. Tuy nói là nổi danh không có quyền, nhưng thiên đình vào lúc này chiếu an, đã là mất lớn mặt, như bởi vì danh phận không đúng mà làm cho này yêu hầu không tiếp chỉ. . . Hậu quả đem thiết tưởng không chịu nổi. Cho nên thần dùng vi, cái này Mỹ Hầu Vương danh phận, còn có đãi châm chước."

"Này ái khanh dùng vi nên dùng tên gì phân?"

Thái Bạch Kim Tinh hơi khom người, tấu nói: "Tên này nghi đại không nên nhỏ. Thứ nhất, danh phận càng lớn này yêu hầu tiếp chỉ khả năng tính càng cao, thứ hai. . . Chiêu an vốn là kiêu căng, đã như vậy, không bằng đem yêu hầu kiêu căng rất cuộc. Yêu hầu họa, nói cho cùng đều bởi vì tam giới đại năng khoanh tay đứng nhìn mà dậy, chuyện cho tới bây giờ. . . Bệ hạ, này hầu 'Nghi tung không nên hạn' a."

"Nghi tung không nên hạn?" Ngọc Đế không khỏi mở to hai mắt.

"Một mặt, đương nghĩ cách bảo trụ thiên đình uy nghiêm, về phương diện khác, tung nó tại hạ giới làm hại dính vào. Chỉ cần này yêu hầu vô ý

bước qua tuyến, đến lúc đó. Tam thanh cùng tam giới chur đại năng, tự sẽ có người ra tay thu hấn."

"Ái khanh ý tứ là. . ."

"Thỉnh bệ hạ, phong hấn cá 'Một chữ sóng vai vương' ." Thái Bạch Kim Tinh chấp tay nói.

. . .

Chân trời tầng mây quay cuồng. Chiến hạm vãng lai không thôi.

Chạc cây trên phiến lá trong gió hơi nhộn nhạo.

Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung trong đình viện, hầu tử cùng Thanh Phong tử lẳng lẳng địa ngồi ngay ngắn bàn đá hai bên. Quang ảnh lưu chuyển, trầm mặc.

Hồi lâu, hầu tử tựa hồ cũng có chút không thích ứng, thấp giọng nói: "Đại sư huynh, yếu Ngô Không sai người đi mời Phong Linh tới sao?"

"Đừng cho nàng biết rõ ta tới." Thanh Phong tử thản nhiên nói.

Này trên mặt thần sắc giống nhau trước kia lãnh đạm.

Hầu tử chỉ phải yên lặng nhẹ gật đầu.

Lại thoáng ngồi một hồi, Thanh Phong tử đột nhiên mở miệng nói: "Nàng gần nhất. . . Có khỏe không?"

"Phong Linh một mực cũng không tề, Ngô Không sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất."

Thanh Phong tử sâu hít một hơi thật sâu, run rẩy phát trần. Giương mắt đang nhìn bầu trời trung chảy vân, hồi lâu, thở dài: "Hảo là tốt rồi, hảo ta đây đương sư phó an tâm."

Hơi há hốc mồm, hần tựa hồ còn muốn nói gì, lại cuối cùng không nói ra miệng, do dự hồi lâu, chích nhếch môi thấp giọng thở dài: "Nàng là cô gái tốt, vì ngươi, nàng ngay cả ta người sư phụ này cũng có thể không cần phải. Chưa từng xảy ra Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Đã có dũng khí độc thân đi đến cách xa vạn dặm. . . Ngươi phải nhớ kỹ ngươi nói lời, đừng cô phụ nàng. Nếu là một ngày kia ngươi làm cho nàng xảy ra chuyện, sư huynh định không buông tha ngươi."

Một câu nói kia xuống. Hầu tử lập tức một hồi kinh ngạc.

Trầm mặc hồi lâu, hầu tử nuốt khô nhỏ nước miếng, thấp giọng nói: "Sư huynh mà nói, Ngô Không, nhớ kỹ."

Này khẽ run thanh âm chính giữa thậm chí không có nghe ra nửa điềm lo lắng.

Yên lặng mà nhìn xem hầu tử, Thanh Phong tử chấn vỗ áo tay áo chậm rãi đứng lên, nói khẽ: "Mấy ngày nữa, nhị sư đệ tại U Tuyên cốc mở tiệc chiêu đãi chư vị sư đệ, ta cùng Nguyệt Triều đều đi. Nếu rút ra được ra thời gian, ngươi cũng cùng nhau tới đây đi. Đồng môn sư huynh đệ có lẽ lâu không có tụ. Nếu như có thể. Mang lên Phong Linh."

"Ân. Đúng lúc ta mấy ngày nay cũng muốn rút ra cái thời gian đi xem đi U Tuyên cốc."

"Vậy đến lúc đó tái kiến a."

Nói đi, xoay người. Thanh Phong tử hóa thành một đám khói xanh phiêu tán vô tung, chỉ để lại hầu tử một người lẳng lẳng địa ngồi ở trong đình

viện.

"Phong Linh, Phong Linh. . ." Nhìn lên trời cao, hấn chỉ có thể yên lặng địa thần.

Thanh Phong tử yếu hấn không cô phụ, có thể hấn thật sự làm được đến sao?

Khó khăn nhất tiêu thụ mỹ nhân ân.

"Thiếu nợ của nàng, nên đời này cũng còn không rõ ràng a. . ." Hầu tử bất đắc dĩ cười cười, đang muốn đứng dậy thời khắc, đã thấy Dương Thiên xa xa địa đi tới.

Tại hầu tử bên cạnh ghé đá ngồi xuống, Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Đại sư bá tới đây làm gì?"

"Người gọi hấn đại sư bá?"

"Không được sao?"

"Chỉ là kinh ngạc mà thôi, ta cũng còn không gặp người chủ động thừa nhận qua Lăng Vân sư huynh là sư phụ của người."

Dương Thiên nhếch miệng nói: "Lăng Vân tử này không đến điều bộ dạng thừa nhận hấn làm chi? Thanh Phong đạo nhân là tam giới nổi danh đức cao vọng trọng địa tiên, ta gọi là hấn một tiếng sư bá, không thiệt thòi."

"Xem ra xưng hô này còn xem người." Hầu tử ha ha địa nở nụ cười, co lại tay cung trước thân thể, thản nhiên nói: "Không có gì, hấn tới hỏi ta Phong Linh thế nào."

"Hỏi Phong Linh?" Dương Thiên hơi sững sốt một chút, tưởng tượng Thanh Phong tử cùng Phong Linh rốt cuộc là thầy trò, liền cũng lơ đãng,

ngược lại nói ra: "Diêm La chi thủ Tần Nghiễm Vương đem người buộc bọn hấn tướng hồn phách tổng vào luân hồi chuyện tình cáo trên Lăng Tiêu Bảo Điện."

"Trong dự liệu chuyện tình, Ngọc Đế chuẩn bị như thế nào ứng đối ta?"

"Nói sẽ đối người lại chiêu an, thánh chỉ hẳn là rất nhanh đến."

"Chiêu an?" Nghe vậy, hầu tử nhàn nhạt cười cười, không đáng đưa hay không.

Âm phủ chính là tam giới trọng địa, nếu không phải là vừa đến không quen, thứ hai sợ cường công dẫn phát tam giới đại loạn đưa tới đại năng tham gia, hầu tử liền tối hậu thư cũng sẽ không phát, đã sớm xua quân đánh.

"Này bản là một vị địa vị thấp kém tiên gia đưa ra đề nghị, tuy nói đại đa số thiên đình quan to nghe xong đều cảm thấy không dựa vào phổ, nhưng dù sao bọn họ cũng không chủ ý, cho nên cũng không ai lái khẩu phản đối. Cũng không biết Thái Bạch Kim Tinh tại trên điện làm cấm âm thuật nói với Ngọc Đế cái gì, tóm lại, cuối cùng Ngọc Đế sẽ đồng ý, nghe nói phê danh hiệu còn rất lớn. Đương nhiên, bất quá là cá chức suông, không có thực quyền."

Là số mệnh, còn là lão quân lại ở sau lưng giở trò quỷ rồi sao?

Hầu tử không khỏi nhớ tới tứ hải long vương đưa tới này vài kiện đồ vật, này tay hơi nắm thật chặt: "Không phải là... 'Tề Thiên Đại Thánh' a?"

"Tề Thiên Đại Thánh? 'Đủ thiên', 'Đủ thiên'..." Dương Thiên yên lặng niệm mấy lần, cười nói: "Cái này có thể thật là lớn, là hảo danh xưng. Tin tức chưa nói cụ thể là cái gì danh hào, bất quá, nếu như không phải có tam thanh. Có Nam Thiên Môn, lần này chúng ta đều bung thiên đình, người

hiện tại cũng gánh chịu nỗi danh hào này. Nếu là lần này chiêu an không thành. Người cũng lớn có thể tự xưng. . ."

Dương Thiên cao hứng bừng bừng kể rõ, hầu tử suy nghĩ lại sớm đã bay đến một chỗ khác.

"Tề Thiên Đại Thánh. Tề Thiên Đại Thánh. . ." Hần mặc niệm trước, nở nụ cười.

Ôn nhuận dương quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu vào mặt của hắn trên, phản xạ ra âm áp sắc điệu.

Ngày đó rốt cục đã đi đến sao?

Trong lúc giật mình, hắn tựa hồ lại thấy được này cô linh linh phân, này khối bị gió mưa ăn mòn được không thành bộ dáng mộ bia, này chỉ ở trên biển cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, lại suốt ngày gọi hắn "Chết hầu tử" ngốc điệu.

Một hơn trăm năm trước cái kia rét lạnh bất lực ban đêm, một con thất vọng được chỉ còn lại có chấp niệm đã hầu tử tại cái đó không biết tên sườn núi nhỏ trên trịnh trọng lập ra lời thề. . . Đáp ứng rồi này chích ngọc chim chóc. Đoạn đường này, vô luận lộ dài hơn, rất xa, nhiều khổ, nhiều mệt mỏi, vô luận hao phí bao nhiêu năm, bất kể như thế nào, hắn đều muốn hồi tới đó, thực hiện lời hứa.

Hơn một trăm năm sau, đã hầu tử cuối cùng biến thành Tề Thiên Đại Thánh. Lời hứa muốn thực hiện. Tất cả khổ sở, bây giờ quay đầu, lại đều mang theo sợi sợi vị ngọt.

Giờ khắc này. Mắt của hắn vành mắt là ướt át.

Một đường cần răng gắng gượng qua, hơn một trăm năm, rốt cục đợi cho một ngày này, có thể, danh chính ngôn thuận địa, đi đem nàng tìm trở về, làm cho nàng đương đường đường chính chính Tề Thiên Đại Thánh phu nhân.

"Vượt qua đờng hơn một trăm năm, gặp lại, nàng câu nói đầu tiên hội nói cái gì đó?"

Giờ này khắc này. Tâm bị chưa bao giờ có mừng rỡ sở chiếm cứ.

Hắn si ngốc ngây ngốc địa cười, đúng là lệ nóng doanh tròng.

...

Ba ngày sau. Thái Bạch Kim Tinh cầm trong tay thánh chỉ đi tới Hoa Quả Sơn, tại Vạn Yêu Điện đã bị hầu tử tiếp kiến.

Nhìn xem lồng lộng điện phủ. Lối đi nhỏ hai bên đứng trước boong boong thiết giáp, Thái Bạch Kim Tinh cả kinh không ngậm miệng được.

Biết rõ Hoa Quả Sơn cũng đã cực kỳ cường thịnh, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới Hoa Quả Sơn cường thịnh xa không chỉ vũ khí.

Giờ này khắc này, hắn đối mặt sớm đã không phải ngày xưa cái kia chiếm núi làm vua đại yêu, mà là một cái quyền thế có thể so với Ngọc Đế yêu tộc quân vương.

Hắn nắm thánh chỉ tay cũng không khỏi được run rẩy.

Khá tốt lúc trước hắn đề nghị danh phận hướng cao ghi, nếu thật theo như những người khác theo lời phong cá Mỹ Hầu Vương, giờ phút này hắn chỉ sợ cũng nên lập tức dẹp đường hồi phủ.

Hầu tử cao cao ngồi ở vương tọa trên, lạnh lùng địa nhìn Thái Bạch Kim Tinh, không nói một lời.

Ánh mắt kia thấy Thái Bạch Kim Tinh trong nội tâm không yên vô cùng.

Hồi lâu, vương tọa bên cạnh đình quan cao giọng quát: "Hạ đứng người phương nào, hãy xưng tên ra!"

Ở nơi này là đền tuyên thánh chỉ a, cảm giác này. . . Căn bản chính là đền triều kiến.

Không có biện pháp, tình thế so với người cường.

Thái Bạch Kim Tinh hai hàng lông mày cau lại, chỉ phải hắng giọng một cái cất cao giọng nói: "Tại hạ Thái Bạch Kim Tinh bái kiến Mỹ Hầu Vương! Lần này tiên lai, chính là phụng mệnh truyền chỉ!"

"Phụng mệnh truyền chỉ?" Hầu tử nhàn nhạt cười cười, hơi khom người, miễn cưỡng mà hỏi thăm: "Phụng chính là ai mệnh?"

"Phụng. . . Phụng bệ hạ chi mệnh." Thái Bạch Kim Tinh ấp úng thuyết.

"Nhà của ngươi bệ hạ là ai?" Hầu tử lại hỏi.

"Nhà của ta bệ hạ. . ." Thái Bạch Kim Tinh có điểm mộng: "Nhà của ta bệ hạ là. . . Là Ngọc Đế."

"Đầy đủ nói đến!" Hầu tử đột nhiên chột quát lên.

"Đầy đủ nói đến ——!" Bốn phía binh vệ nặng nề ngừng lại binh khí.

Cả đại điện đều hơi chấn động.

Thái Bạch Kim Tinh chân đều mềm nhũn.

Tự tình huống này, kết hợp hầu tử ngày đó đầu thiên đình tàn nhẫn, Thái Bạch Kim Tinh không chút nào hoài nghi chính mình vạn nhất một câu nói sai có khả năng cả thân gia tính mệnh công đạo tại nơi này.

Chớp hai mắt, hấn nhớ tới Dĩ Tô ngày đó tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên đối đáp, chỉ có khom người chấp tay nói: "Hạ thần Thái Bạch Kim Tinh, phụng Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế chi mệnh tiến đến. . ."

"Tiến đến truyền chỉ?" Hầu tử lông mày chau chợn.

"Không không không." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói khẽ: "Tiến đến đi sứ Hoa Quả Sơn, cho Hầu vương bệ hạ chuyển lời."

Hầu tử phốc thử thoáng cái bật cười, trên đại điện một đám yêu quái đều bật cười.

Cởi mở trong tiếng cười, chỉ có Thái Bạch Kim Tinh cúi đầu bỗng nhiên lau mồ hôi.

Hồi lâu, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, hỏi: "Nói đi, hấn cho ngươi truyền nói cái gì."

Liếm liếm khô quắt môi, Thái Bạch Kim Tinh thấp giọng nói: "Nhà của ta bệ hạ làm cho hạ thần cáo tri Hầu vương, hấn. . . Hấn nguyện phong Hầu vương bệ hạ vi 'Tề Thiên Đại Thánh' . . ."

"A? Đủ thiên? Danh tự hảo!" Hương này đầu gối vỗ, hầu tử ngồi ở vương tọa xông lên trước Thái Bạch Kim Tinh bỗng nhiên ngoắc.

Thấy thế, Thái Bạch Kim Tinh chỉ phải vội vàng xoáy lên ống tay áo hấp tấp đi chạy lên tiến đến, đứng ở vương tọa bên cạnh cúi đầu cúi người.

Khoảng cách gần đi nhìn chăm chú cái này Thái Bạch Kim Tinh, hầu tử thấp giọng nói: "Người tới cho bản vương nói nói. Đây 'Tề Thiên Đại Thánh' có cái gì phúc lợi không có?"

"Cái này phúc lợi sao. . . Tề Thiên Đại Thánh, danh như ý nghĩa, chính là cùng thiên so với đủ. Chính là thấy xong nhà của ta bệ hạ, cũng không cần hành lễ."

Hầu tử nhếch môi cười nói: "Chính là cùng Ngọc Đế đồng dạng đại ý tứ?"

"Đúng đúng. Hầu vương anh minh, chính là ý tứ này!" Thái Bạch Kim Tinh gật đầu liên tục, trên mặt chất đầy nịnh nọt cười.

Hầu tử hồ nghi trước hai mắt hỏi: "Có thể tới đi địa phủ tự nhiên?"

"Có thể!" Thái Bạch Kim Tinh chém đinh chặt sắt đi đáp.

"Nghĩ tra sinh tử sổ ghi chép tự tra sinh tử sổ ghi chép?"

"Không có vấn đề!"

"Chúng tiên thấy xong đều muốn hành lễ?"

"Đây là khẳng định!"

"Đây bản vương thủ hạ bị cái những kia hồn phách. . ."

"Toàn bộ đặc xá!" Nói đi, hấn mở to mắt cẩn thận mà chăm chú nhìn hầu tử.

Hầu tử ra vẻ tự định giá trị, nửa ngày, hai tay vỗ, đối với Thái Bạch Kim Tinh cười nói: "Không sai! Cái này ta yêu mến!"

Gặp hầu tử chịu tiếp danh xưng, Thái Bạch Kim Tinh cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Trong miệng lầm bầm trước: "Thần cho đại vương nhìn xem thánh chỉ."

Vội vã địa muốn lấy ra giầu ở trong tay áo thánh chỉ, lại không nghĩ bị hầu tử một bả cho xoa bóp trở về.

Nhìn Thái Bạch Kim Tinh, hầu tử một chữ dừng một lần nói: "Những cái này chỗ tốt, bản vương đều muốn. Cái này phong hào, cũng không nhọc đến Ngọc Đế hạ chỉ, bản vương tự phong chính là."

Thái Bạch Kim Tinh lập tức giật mình, cười, cười đến khóe miệng mãnh rút ra.

"Như thế nào? Không đồng ý?"

"Không không. . ." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng lắc đầu khoát tay, lại nhăn nhó nói: "Chính là. . . Nếu không phải là bệ hạ thân phong, cái này danh xưng. . . Chỉ sợ có hiệu lực không được. Những cái này chỗ tốt thì. . ."

Chỉ thấy hầu tử biến sắc, một tay đập Thái Bạch Kim Tinh vai, lạnh lùng nói: "Người yếu nói như vậy lời nói. Đây bản vương tự cho Ngọc Đế sau thánh chỉ, phong hấn cá phụng Hạo Thiên kim khuyết vô thượng chí tôn thượng đế. Cái kia danh xưng, bản vương không có hạ chỉ phong qua, cũng là không tính."

Thái Bạch Kim Tinh lập tức mồ hôi rơi như mưa.

Cái này thánh chỉ nếu như bị đưa đến thiên đình còn phải rồi?

Đem rút ra một nửa thánh chỉ lại dứt trở về, Thái Bạch Kim Tinh khom người nói: "Đại thánh gia nói chính là, đại thánh gia nói chính là. Đại thánh gia tự phong liền tốt, cái này thánh chỉ. . . Lão hủ còn là mang về tính."

"Trẻ con là dễ dạy." Nhìn chăm chú Thái Bạch Kim Tinh, hầu tử chậm rãi tràn ra tiểu dung, vỗ vai của hắn nói: "Người nói như vậy. Nghe chẳng phải dễ nghe nhiều hơn sao?"

"Đại thánh gia dạy bảo phải là."

"Danh tự đại thánh gia ta quả thực yêu mến, cứ như vậy. Ngọc Đế đứng này đại công, đại thánh gia ta thưởng phạt phân minh. Cũng không nên không có điểm tỏ vẻ không phải? Người xem như vậy như thế nào, này Vân Vực Thiên cảnh cùng Quan Vân Thiên cảnh, tự ban cho cho hắn rồi?"

Thái Bạch Kim Tinh thần sắc cứng đờ, chăm chăm vào hầu tử, lại chậm rãi lộ ra mặt mũi tràn đầy cười lấy lòng, dựng thẳng lên ngón cái nói: "Đại thánh gia thưởng phạt phân minh, thật là tam giới làm gương mẫu cũng! Lão hủ thay Ngọc Đế tạ ơn!"

Hầu tử bỗng nhiên lại là một tay vỗ vào Thái Bạch Kim Tinh trên vai, lập tức, Thái Bạch Kim Tinh toàn thân run lên.

Hắn duy trì lấy này cứng ngắc cười, hoảng sợ địa chăm chăm vào hầu tử duỗi ra chỉ một ngón tay, nhìn xem này ngón tay đâm tại chính mình trên gương mặt.

"Đại thánh gia ta, là càng ngày càng thích người. Ha ha ha ha!"

Thái Bạch Kim Tinh cảm giác mình đều nhanh hư thoát, lại còn mạnh hơn chóng cười lấy lòng: "Có thể đòi đại thánh gia niềm vui, là lão hủ vinh hạnh a!"

Hầu tử đăm trước Thái Bạch Kim Tinh nét mặt già nua, một chữ dừng một lần nói: "Thật là một cái triệt triệt đề đề gian thần a."

"Gian. . . Gian thần?" Thái Bạch Kim Tinh khóe mắt quát thẳng tới.

"Như thế nào? Đại thánh gia ta nói không đúng?"

"Không không không, đại thánh gia nói đúng! Đại thánh gia nói lão hủ là gian thần, lão hủ chính là gian thần!"

"Thiên đình tự cần loại người như ngươi gian thần!"

"Đúng đúng đúng."

"Kỳ thật chỗ này của ta cũng cần gian thần, không bằng tự lưu lại nhậm chức a?"

Nhìn xem hầu tử, Thái Bạch Kim Tinh cười đến canh hoan, cười đến tưng khốc: "Đại thánh gia chân thích nói giỡn?"

"Chăm chú." Hầu tử đột nhiên không cười.

Lập tức, Thái Bạch Kim Tinh cả biểu lộ lại là cứng đờ, tâm muốn chết đều có, trong nội tâm bắt đầu liều mạng gảy bàn tính.

Không đợi hẳn làm rõ tình huống, chỉ chớp mắt, đã thấy hầu tử phốc thử cười, nhếch miệng nói khê: "Trêu chọc của ngươi."

Nói đi, nhìn Thái Bạch Kim Tinh lại là cười đến thở không ra hơi.

Sắc mặt trắng bệch Thái Bạch Kim Tinh là triệt đề cười không nổi, mà ngay cả trang đều trang không ra đến, hẳn hơi cúi đầu, run rẩy duỗi ra hai tay hành lễ, thấp giọng nói: "Lớn. . . Đại thánh gia, tiểu nhân. . . Nếu là không có chuyện gì khác, tiểu nhân cái này cáo lui. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hầu tử thân sắc vừa thu lại, quát to: "Thái Bạch Kim Tinh nghe chi!"

Đột nhiên xuất hiện vừa quát trong nháy mắt tồi suy sụp Thái Bạch Kim Tinh cuối cùng tinh thần phòng tuyến, hấn cả ngòi liệt, lại giãy dựa lấy quy hảo, run rẩy trước, không dám ngẩng đầu.

Hầu tử lạnh lùng nói: "Bản thánh mệnh người lập tức đi trước địa phủ truyền chỉ, làm cho này Thập Điện Diêm La chuẩn bị tốt Sinh Tử Bạc, chờ bản thánh ba mươi sau này kiểm tra thực hư, cút đi."

Nói đi, hấn xoay người liền đi, chỉ để lại Thái Bạch Kim Tinh ngơ ngác địa quy tại nguyên chỗ, bất minh sở dĩ. (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 392: : Không Vui Tiệc Rượu

Tam thập tam trọng thiên, Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân thân thủ đi ra ngoài chạm đến thiên đạo trên đá giao thoa hai đạo vết rạn.

Trong đó một đạo, đã tại chậm rãi khép lại, một đạo khác nhưng vẫn là không chút sút mẻ.

"Thiên đạo tự lành. . ." Hãn trường thở dài, híp nửa hai mắt, có một loại nói không nên lời sầu lo: "Kế tiếp, chỉ cần giải quyết cuối cùng này một đạo vết rạn vấn đề, như vậy hết thủy tựu quay về nguyên thủy."

. . .

Đương Thái Bạch Kim Tinh từng bước một theo Vạn Yêu Điện trung đi ra thời điểm, một ít sợi dương quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu vào mặt của hãn trên, đột nhiên có một loại dường như đã có mấy đời cảm giác.

Này con khi quả thực là hết sức lẩn qua lẩn lại khả năng sự, liền hãn cái này tại thiên đình khéo léo quan to đều bị lẩn qua lẩn lại được không có tính tình.

Không có biện pháp, ai gọi nhân gia thực lực hùng hậu, binh hùng tướng mạnh? Liền Ngọc Đế đều muốn cúi đầu, hãn một cái Thái Bạch Kim Tinh tính cái gì?

"Tuy nói rồi tinh rồi mù. . . Hắc hắc. . . Nhưng cuối cùng trở về có thể lừa gạt "

Nhìn qua trong tay một ít cuốn nhiều nếp nhăn thánh chỉ, hắn bắt đầu cười cười, từng bước một đi xuống bậc thang dài.

Hốt hoảng, hắn chợt thấy ba cái yêu binh cộng đồng chuyển mang một mặt dài đến hai trượng đại kỳ theo bên cạnh đi qua, hét lớn đem nó lên tới trên cột cờ.

"Đây là . . ."

Đương trông thấy này màu đen cờ xí trên chữ thời điểm, hắn cả ngây dại.

"Tề Thiên Đại Thánh? Cái này mới vừa vặn. . . Làm sao có thể nhanh như vậy?"

Một hồi gió nhẹ theo bên cạnh xẹt qua, bí mật mang theo trước hai mảnh lá khô.

Thái Bạch Kim Tinh con mắt chậm rãi híp lại.

"Trùng hợp? Không đúng, nơi này gọi Tề Thiên Cung có thể là trùng hợp, có thể này 'Đại thánh' như thế nào được đến?"

"Thiên đình có người để lộ bí mật? Cũng không đúng, cái này phong hào là ta tùy ý nâng, bệ hạ ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, làm sao có thể như thế chuẩn xác?"

"Biết trước? Còn là không đúng, tối thiểu yếu đại la hỗn nguyên đại tiên tu vi. Mới có thể chính xác đến loại trình độ này. Thậm chí đại la hỗn nguyên đại tiên cũng làm không được, trừ phi lão quân tự mình ra tay."

Một vị yêu binh chậm rãi đi đến phía sau của hắn, ngửa đầu chấp tay nói: "Tinh quân. Vạn Yêu Điện ngoài không nên dừng."

"Đi đi, lão hủ lúc này đi." Thái Bạch Kim Tinh liền vội cúi đầu theo cột cờ hạ vôi vàng đi qua. Ánh mắt lại còn nhìn không được liếc theo gió tung bay "Tề Thiên Đại Thánh" bốn chữ.

Đột nhiên, hắn nhớ tới Thái Thượng trước rất nhiều không thể tưởng tượng hành vi.

"Chẳng lẽ. . . Thiên đạo?"

Nắm thánh chỉ tay không khỏi rất nhanh.

"Nếu thật là nói như vậy, tam thanh không ra tay liền thuận lý thành chương. Có thể kể từ đó, chúng ta cái này một đám bạn trước bạn sau, không đã thành tiểu xấu?"

Nghĩ, hắn bước nhanh hơn hướng Tề Thiên Cung ngoài đi đến, mang trên mặt sợi sợi phức tạp vui vẻ.

...

Trong đình viện, Dương Thiên nghe binh vệ sinh động như thật địa miêu tả. Cười đến không ngậm miệng được.

"Có tốt như vậy cười sao?" Hầu tử ở một bên ung dung nói: "Không phải là đùa giỡn hắn thoáng cái sao?"

Liếc nhìn ngời ở bên cạnh hầu tử, Dương Thiên nói: "Đừng quên lúc trước nếu như không phải hắn ngăn trước thiên hà thủy quân, Hoa Quả Sơn cũng không có hôm nay?"

"Cho nên ta liền nên đối với hắn mang ơn rồi?" Hầu tử hừ một tiếng, nói: "Tiểu nhân vĩnh viễn là tiểu nhân, liền là địch nhân của địch nhân, cũng không đảm đương nổi bằng hữu."

"Người yếu nói như vậy lời nói, từ nay về sau giúp cho người người nên một chút nhiều hơn."

"Thiếu tự ít đi, bản đại thánh chính là không quen nhìn loại lũ tiểu nhân này."

Nhìn trước quật cường hầu tử, Dương Thiên lại là khanh khách nở nụ cười.

Như hãn không phải loại người này, chính mình còn sẽ thích hãn sao?

Thế gian này rất nhiều. Bản sẽ không có đối với sai chi phân, tử như yêu mến hay không, biết rõ là sai thì như thế nào?

Thoáng trầm mặc xuống. Dương Thiên nói khẽ: "Kỳ thật, đứng ở Thái Bạch Kim Tinh góc độ, cũng không có sai. Công cao hơn chủ, không nghe tướng mệnh, đặc lập độc hành, tự bả tự mình, dẫn đến nhiều người tức giận, này tối kỵ, Thiên Bồng toàn bộ phạm vào mấy lần, không nhằm vào hãn nhằm vào ai đó?"

Hầu tử hơi sững sờ, nhìn Dương Thiên nói: "Người hiện tại lại là thấy rất mở a."

Nghe vậy, Dương Thiên lịch ra cái đầu cười tủm tỉm nói: "Mấy ngày nay cái gì đều không cần trông nom, tâm tình dĩ nhiên là tốt lắm. Đặc biệt chứng kiến người nào đó mệt mỏi cùng con chó giống như địa, tâm tình tự tốt hơn. Tâm tình tốt như vậy. Có thể nào nhìn không thông?"

"Ai nha, đây là tại hướng ta khoe khoang rồi?" Hầu tử lông mày thoáng cái chau nổi lên.

"Khoe khoang làm sao vậy? Ta mệt mỏi một trăm năm. Người nào đó lại trên trời tiêu dao khoái hoạt, bây giờ là phong thủy luân chuyển."

Yên lặng mà nhìn xem Dương Thiên này khó được dí dỏm bộ dáng, hồi lâu, hầu tử nhàn nhạt địa nở nụ cười, chống đầu gối chậm rãi đứng lên.

"Không hàn huyên?"

"Còn trò chuyện cái gì a? Đi tiếp tục làm cầu." Hầu tử đưa tay ra mời lưng mời nói: "Hôm nay định ngày hẹn này cá cho ngươi đầu đầu hơn mực quá, tại ngươi nơi này nhẫn nhịn một bụng khí, vừa vắn phát tiết ở trên người hần."

"Ngươi cũng đừng xằng bậy."

"Ta như là người không có chùng mực sao? Những sự tình này ngươi cũng đừng quan tâm, an tâm qua của ngươi cuộc sống gia đình tạm ổn a."

Nói hầu tử hít một hơi thật sâu xoay người rời đi.

Vừa đi ra vài bước, lại quay đầu lại nói: "Đúng rồi, mấy ngày nữa ta phải đi một lần U Tuyên cốc, ngươi coi như là Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn nhân, muốn hay không cùng đi?"

"Sư môn tụ hội?"

"Ân."

"Này hay là thôi đi, ta không đi." Dương Thiên thản nhiên nói.

"Đi, này cứ như vậy." Hầu tử lắc lắc cổ, xoay người hướng phía Vạn Yêu Điện đi đến.

Sau lưng, vài cái tùy tùng tiêu yêu vội vội vàng vàng theo sát trên.

Đã hầu tử đi rồi, Dương Thiên mới quay đầu hướng trước bên cạnh binh vệ hỏi: "Đúng rồi, ngươi vừa mới nói đại thánh gia cuối cùng cho Thái

Bạch Kim Tinh hạ đạo cái gì chỉ?"

Này binh vệ gãi gãi đầu suy nghĩ kỹ một hồi mới lên tiếng: "Tiểu nhân cũng nghe không rõ lắm, hình như là . . . Hình như là yếu Thái Bạch Kim Tinh đến địa phủ đi truyền chỉ, nói đại thánh gia qua vài ngày yếu xuống đất phủ kiểm tra thực hư sinh tử sổ ghi chép."

Nghe vậy, Dương Thiên lập tức giật mình.

. . .

Hầu tử tự xưng Tề Thiên Đại Thánh tin tức rất nhanh tại tam giới truyền bá ra đến, tự nhiên cũng truyền đến thiên đình.

Linh Tiêu Bảo Điện trong ngự thư phòng, Ngọc Đế ngồi ngay ngắn long án, trợn mắt chăm chăm vào trước người Thái Bạch Kim Tinh, không nói một lời, chăm chăm được Thái Bạch Kim Tinh toàn thân đều không thoái mái.

Hồi lâu, hấn chấp tay nói: "Bệ hạ bớt giận, thần cũng là . . . Cũng là vì đại cục suy nghĩ a."

"Này phân thánh chỉ đến tột cùng ở nơi nào?" Ngọc Đế lạnh lùng địa quát mắng nói.

"Tại. . ." Thái Bạch Kim Tinh xoa xoa cái trán mồ hôi, thấp giọng nói: "Tại thân trong nội cung."

"Vậy thật là tự phong, không phải thụ phong?" Ngọc Đế mở to hai mắt nhìn nặng nề hướng phía long án đập một quyền, chỉ vào Thái Bạch Kim Tinh nửa ngày đều nói không ra lời.

Hồi lâu, mới cần răng thấp giọng nói: "Đã hẳn không tiếp chỉ, vì cái gì người trở về lại nói thách xung hẳn cũng đã tiếp chỉ? Người cũng biết đây là khi quân chi tội?"

Thái Bạch Kim Tinh bất đắc dĩ cười cười. Buông tay ra nói: "Này, yêu hầu không tiếp chỉ, càng muốn tự phong. Bệ hạ cho rằng thần ứng nên xử lý như thế nào?"

"Cái này. . ."

"Bây giờ Hoa Quả Sơn, là đánh đánh không lại. Áp ép không được. Nếu không có như thế, này yêu hầu cũng không dám như thế cuồng vọng. Bệ hạ, như thần trở về liền tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên công khai tuyên bố này tự phong mà không bị phong, bệ hạ là phát binh còn là không phát binh?" Thân thủ hướng phía đại môn một ngón tay, Thái Bạch Kim Tinh nói khẽ: "Chuyện bây giờ là đã truyền ra, nhưng chỉ cần yêu hầu không đến Lăng Tiêu Bảo Điện trên cùng thần đối chất, ai còn nói được thanh đến tội cùng là chuyện gì xảy ra? Bất quá lời đồn mà thôi, bệ hạ không cần lo ngại. Như bệ hạ cho rằng vì thần nói được không đúng. Đại khái có thể mở cửa nói cho tam giới, thần tội phạm khi quân. Đến lúc đó ngồi thực lời đồn, thiên đình càng thêm không nề mặt."

Một lần nói nói được nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Ngọc Đế hơi há hốc mồm, lại phát hiện không thể nào cãi lại.

Không phải không thừa nhận, Thái Bạch Kim Tinh tuy nói chán ghét, lại là chúng tiên chính giữa ít có khôn khéo người, cũng khó trách Tây Vương Mẫu như vậy dựa vào hẳn.

Nhìn xem tức giận đến lạnh run Ngọc Đế, Thái Bạch Kim Tinh cười lấy lòng nói: "Bệ hạ, ngài đổi lại góc độ ngẫm lại liền cảm thấy việc này kỳ thật cũng không phải chuyện xấu."

Nghe vậy. Ngọc Đế hơi sững sờ, thấp giọng nói: "Sao giảng?"

"Bệ hạ, ta đã định hạ 'Nghĩ tung không nên hạn' phương lược. Đã như vậy, yêu hầu càng là kiêu ngạo, chúng ta càng là nhượng bộ. Chúng ta càng là nhượng bộ, yêu hầu lại càng là kiêu ngạo. . . Cứ thế mãi, này yêu hầu đòi hỏi vô độ, làm sao có thể không dẫn đến tam giới đại năng cơn giận?" Thoáng dừng một chút, Thái Bạch Kim Tinh hướng phía hai bên liếc hai mắt, thấp giọng nói: "Huống hồ, thiên đình thành lập chi sơ. Liền là vì duy trì tam giới cân đối, trông nom thiên đạo. . . Bây giờ lão quân cũng không cấp. Chúng ta vội vã như vậy có phải là có điểm. . ."

Này lời nói đến nơi đây liền dừng lại, Ngọc Đế cũng đã ngẫm hiểu. Yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Ngọc Đế tại trong ngự thư phòng triệu tập cơ hồ tất cả thiên đình trọng thần, thương thảo bổ nhiệm Nhị Thập Bát Tinh Túc chi thủ Giác Mộc Giao vi thống soái, tại thu hồi Vân Vực Thiên cảnh và Quan Vân Thiên cảnh trên trùng kiến quân ngũ việc nghi. Ngoại trừ hạ chỉ yêu cầu phủ kho đem hết khả năng trích cấp vật tư bên ngoài, càng giấy phép đặc biệt bộ đội sở thuộc trực tiếp theo thế gian thu hoạch tài nguyên dùng nhanh hơn chuẩn bị chiến tranh tiến độ.

Thiên đình sử thượng đại quy mô nhất tăng cường quân bị chuẩn bị chiến tranh, cứ như vậy im ắng địa bắt đầu rồi.

...

Cùng lúc đó, U Tuyền cốc trong đình viện Lăng Vân tử chính cao hứng bùng bùng địa giảng thuật hần trước đó vài ngày tại Tây Ngưu Hạ Châu tao ngộ chuyện lý thú, chọc cho thất sư tử Tinh Nhan mặt mày hớn hở, lại rước lấy bên cạnh lục sư huynh Vu Thanh một hồi khinh khỉnh.

Đại sư huynh Thanh Phong đang cùng tam sư huynh đan đồng, ngũ sư huynh Thanh Vân lại thêm Nguyệt Triều đang tại trong lương đình phẩm trước trà nói chuyện phiếm, tứ sư huynh còn chưa tới, cửu sư huynh có việc thiếu tịch. Làm nhỏ nhất sư đệ hầu tử tắc ngo ngác địa ngồi ở thanh bên cạnh ao nghe nhị sư huynh U Tuyên đánh đàn.

Này Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhập thất đệ tử chính giữa ngoại trừ khác loại Lăng Vân tử cùng quái dị hầu tử bên ngoài, phần lớn trời sinh tính đạu bạc, ngày bình thường cực nhỏ giúp nhau đi đi lại lại, muốn tề tụ này tuyệt không phải là một chuyện dễ dàng.

Bất quá, một khi có việc, chỉ cần triệu hoán một tiếng tuy nhiên cũng có thể ở thời gian cực ngắn lí đuồi tới. Tự giống với một hơn trăm năm trước hầu tử Hoa Quả Sơn bị vây công lần kia, tám cái sư huynh sư tỷ gạt sư phó tự im ắng địa tự tụ họp lại chuẩn bị làm lớn một trận, đối thiên đình toàn bộ không sợ hãi.

Tuy nói chuyện này cuối cùng bởi vì đại sư huynh xuất hiện mà không thể thành hàng, nhưng hầu tử cũng là có chút cảm động.

Tối thiểu nhất, cái này nói rõ bọn họ cũng không có đem chính mình cái này nhỏ nhất sư đệ trở thành ngoại nhân. Ngược lại là này sờ không rõ sâu cạn sư phó tu bổ đề làm cho hầu tử rất là kiêng kị. Rồi đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhiều năm như vậy, lại chưa bao giờ trở về qua một lần.

Hiện tại hồi tưởng lại, hầu tử đoạn đường này ngược lại là tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời gian trôi qua phong phú nhất. Bởi vì thấy không rõ tam giới toàn cảnh, hấn dùng vi mục tiêu của mình gằn trong gang tấc, cũng chỉ có tại loại này dưới tình huống, thời gian mới có thể đơn thuần như vậy.

Không bao lâu, Phong Linh bung cùng Thi Vũ Huyền cùng một chỗ làm điểm tâm đưa đi ra, phóng tới trên bàn đá thời điểm Thanh Phong tử

ngiênng mặt đi không nhìn nàng, nàng cũng chỉ có thể yên lặng không nói gì, quay đầu cho U Tuyền tử gói cầm trên bàn cũng thả một phần.

Một khúc bãi, U Tuyền tử thấp giọng nói: "Như thế nào, có tâm sự?"

"Có một chút." Hầu tử thân thủ ngắt khối điểm tâm nhét vào trong miệng, tinh tế địa nhai lên.

Thẳng đến nhập khẩu, hắn mới phát hiện là cây hồng cao. Nên Phong Linh cố ý làm a.

"Cái gì tâm sự, không ngại nói nghe một chút."

"Còn nhớ rõ Ngô Không rất sớm trước kia cùng sư huynh nói qua sự kiện kia sao? Hiện tại thời cơ cũng đã thành thực, Ngô Không mấy ngày nay tự chuẩn bị tiếp theo thang địa phủ. Đến lúc đó. Muốn mời sư huynh đồng hành."

Một bên Phong Linh hơi kinh hãi, không khỏi rất nhanh ồng tay áo, con mắt không tự giác mà hướng trước hai người phương hướng xem xét.

"A?" U Tuyền tử nhàn nhạt cười cười. Nói: "Cái này ngược lại không phải là không thể được, chỉ là. Còn phải trá hình giả dạng một phen. Mặc dù nói người là Tà Nguyệt Tam Tinh Động đệ tử chuyện này cũng đã rất nhiều người biết, nhưng rốt cuộc không có nổi lên mặt bàn, nếu là quá mức đường hoàng, sợ rước lấy sự phó trách cứ."

"Xem qua sinh tử sổ ghi chép xác định hồn phách chỗ, kế tiếp còn có thật nhiều sự tình yếu dựa vào nhị sư huynh."

"Sư huynh đệ trong lúc đó nói những này làm chi?"

"Ngô Không theo là mười sư đệ, nhưng lại chưa bao giờ đòi sư môn làm ra cái gì công hiến, còn luôn cho chư vị sư huynh thêm phiền. . ."

"Người đây tự nói sai rồi." U Tuyên tử vỗ nhẹ nhẹ đập hầu tử tay, nói: "Người đương được chúng ta sư đệ. Chính là duyên, là thiên ý. Nếu là đồng môn, nên hỗ trợ, nếu không như vậy, yếu cái này đồng môn làm gì?"

Nghe vậy, hầu tử cười xấu hổ cười.

"Ta cũng muốn đi!" Phong Linh đột nhiên nói ra.

"Người đi làm sao?" Hầu tử ngẩng đầu lên nói.

"Ta. . . Ta có thể hỗ trợ!" Phong Linh lấp bắp thuyết.

Nhìn nàng kia bộ dáng, hầu tử phốc thử thoáng cái nở nụ cười: "Người đừng thêm phiền tự không sai, đến lúc đó khả năng hội đồng thủ cũng nói không chừng. Ta sẽ dẫn trên chủ lực chiến tướng."

Phong Linh lúc này lộ ra trên cổ tay đương vòng tay đeo Kim Cương Trác, nháy mắt con người nói: "Ta. . . Ta không so với những chiến tướng kia cường sao? Đừng quên, người thế nhưng thua ở Kim Cương Trác dưới tay."

"Kim Cương Trác?"

Nghe vậy. Chúng sư huynh đệ đều hướng bên này nhìn sang.

Thanh Phong tử lại là sắc mặt có chút khó coi.

Lăng Vân tử cấp cấp chạy vội tới, thấy mắt cũng không nháy: "Cái này. . . Đây quả thật là Thái Thượng Lão Quân Kim Cương Trác? Sao biết trong tay người?"

Nói muốn thân thủ đi đặng, lại bị Phong Linh thoáng cái thêm quá khứ.

"Cho sư thúc nhìn một chút sao."

"Sẽ không cho. Dựa vào cái gì cho người xem?"

"Hắc, người cô gái nhỏ này, sư thúc từ nhỏ đến lớn đối với người tốt như vậy, người đây là vong ân phụ nghĩa biết không?"

Những lời này vừa mới nói ra, hai người tựa hồ đồng thời phát hiện cái gì, trên mặt vui vẻ vừa thu lại, đồng loạt địa nhìn về phía Thanh Phong tử.

Chúng sư huynh đệ cũng đều hướng phía Thanh Phong tử nhìn quá khứ.

Chỉ thấy Thanh Phong tử chân võ áo tay áo chậm rãi đứng lên, lưu lại một câu: "Ta về trước phòng." Xoay người liền đi.

Phong Linh cắn môi ghen đỏ mặt, hai mắt lưng tròng.

"Đại sư huynh đây là làm sao vậy? Điều đã lâu như vậy. Còn muốn so đo sao?" Tinh Nhan thấp giọng hỏi Vu Thanh.

"Ta làm sao biết? Theo như đại sư huynh tính tình, nên chắc là không biết như vậy."

"Ta đi khuyên nử a." Thanh Vân tử thả ra trong tay trà chén nhỏ vội vội vàng vàng đi theo vào phòng.

Chậm rãi quay mặt lại. Phong Linh hai mắt lưng tròng địa nhìn qua hầu tử: "Ta, ta nghĩ cùng người đi địa phủ tra sinh tử sổ ghi chép."

"Có thể đừng như vậy xem ta sao?"

"Ta nghĩ đi."

"Nói tất cả. Người đi làm sao? Người bề bộn cũng giúp không được, động thủ ta còn phải phân lòng chiếu cố người."

"Ta liền muốn đi sao!" Phong Linh dặt lẩy hầu tử ổng tay áo nói.

"Được rồi được rồi, đáp ứng người."

Ở đằng kia nước mắt lưng tròng dưới con mắt, hầu tử cuối cùng còn là nhấc tay đầu hàng.

...

Trong phòng, Thanh Phong tử cách cửa sổ linh xa xa địa nhìn qua thanh bên cạnh ao Phong Linh, hồi lâu, đều không có bán cái động tác.

Thanh Vân tử chậm rãi đi đến phía sau hấn nói: "Su huynh, đều quá khứ đã lâu như vậy, coi như xong đi. Dù sao nàng hiện tại tại Hoa Quả Sơn trôi qua không tồi. Tuy nói tại Ngô Không bên người nguy hiểm điếm. . . Nhưng có một Kim Cương Trác nơi tay, bình thường thiên tướng cũng gần không được thân thể của nàng."

Lặng lặng mà chăm chú nhìn Phong Linh, Thanh Phong tử nhẹ giọng thở dài: "Nàng là ta từ nhỏ nuôi lớn đồ đệ, là cha mẹ của nàng tự tay đem nàng phó thác cho ta, chưa từng nghĩ tới, nguyên lai. . ."

Này lời nói đến nơi đây liền dừng lại, không có xuống chút nữa nói.

Thanh Vân tử lập tức ngơ ngẩn, hấn hoảng sợ địa nhìn mình đầy mặt khuôn mặt u sầu đại sư huynh, nửa ngày đều không hoãn quá thần lai.

Ngô Giả đạo nặng nhất tu tâm, Thanh Phong tử là thuần túy nhất Ngô Giả đạo, tu vi càng là đã đạt đại la kim tiên đỉnh phong chi cảnh, chính là tam giới nổi danh địa tiên đại năng. . .

Hồi lâu, Thanh Phong tử chậm rãi xoay người, vỗ vỗ Thanh Vân tử vai nói: "Tính, không đề cập tới việc này. Mấy trăm năm, hôm nay sư huynh đệ khó được người như vậy đầy đủ hết, đêm nay liền tốt hảo uống một chén, không say không nghỉ a."

Lúc này đây yến hội, nói là để ăn mừng U Tuyên tử tại U Tuyên trong cốc dưỡng ra một cây kỳ hoa, kỳ thật bất quá là Lăng Vân tử tham náo nhiệt muốn đem mọi người tụ tụ lại thôi.

Đáng tiếc chính là, đến cuối cùng yến hội cũng xa không có trong tưởng tượng náo nhiệt như vậy, ngược lại có chút xấu hổ.

Từ đầu tới đuôi, đại sư huynh Thanh Phong đều là không nói một lời uống buồn bực rượu. Sư phó như thế, Phong Linh dĩ nhiên là canh khó chịu. Điều này làm cho kẹp ở giữa hầu tử có chút xấu hổ.

Có ba người này tại, cái này yến hội ai còn khoái hoạt được lên?

Như thế nặng nề rượu cứ như vậy một mực uống đến nửa đêm về sáng, thẳng đến uống hết trọn vẹn mười vò rượu, Thanh Phong tử lôi kéo hầu tử đến một bên, giống như say không phải say địa không ngừng dặn dò trước hầu tử, làm cho hắn không cần phải phụ Phong Linh, không ngừng kể ra trước Phong Linh trẻ con các loại.

Những kia đứt quãng mà nói nghe được hầu tử một hồi mờ mịt.

Nguyên lai, tu vi cao tới đâu cũng là hội say. (chưa xong còn tiếp)

ps: Cảm tạ mọi người khen thưởng, đặt cũng đã dần dần tiếng vang ~ bất quá cách cách mục tiêu còn có chút xa. . .

Ba nghìn cùng nhất định dùng lĩnh một cái huân chương, tuy nói không có tiền thưởng, nhưng đó là tất cả tượng con ba ba như vậy bỏ nhào phổ

viết lách đều mơ tưởng, hấn tiêu chí trước giang hồ địa vị.

Bây giờ còn kém một ngàn ba. . .

Hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ.

Cảm tạ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 393: : Lão Cửu Cục Điện Rối Rắm

Dương Thiên buông tay, bây giờ Hoa Quả Sơn, cái này không lẽ yêu tộc đế quốc đã đầy đủ tại hầu tử một người thân, đối mặt các loại ảnh hưởng chính trị, tất cả trung vật và tất nhiên là giải thích không rõ . Càng hưởng chi, hẳn còn nhu cầu cấp bách chuyển ra thời gian đi hoàn thành này kiện hẳn niệm tưởng hơn một trăm năm chuyện tình.

Ngày kế sáng sớm, hầu tử liền dẫn Phong Linh vợ vã địa yếu phản hồi Hoa Quả Sơn.

Trước khi rời đi Lăng Vân tử đến tổng biệt, kinh miệng của hẳn, hầu tử cũng mới biết được lần này yến hội nguyên bản Thanh Phong tử phải không cho phép bọn họ mời hầu tử, cũng đang bước ngoặt cuối cùng không biết tính sao sửa lại chủ ý, không chỉ có mời hầu tử, liên quan địa còn nhắc nhở hầu tử mang lên Phong Linh.

Nguyên bản tất cả mọi người tưởng đương sự phó nghĩ mượn cơ hội này cùng Phong Linh chữa trị thầy trò quan hệ rồi lại hạ mặt không được, dù sao hẳn tổng cộng thì bốn đồ đệ, cái này nhỏ nhất Phong Linh, còn là bốn chính giữa tối đòi hẳn niềm vui. Có thể chẳng ai ngờ rằng, kết quả là yến hội cứ như vậy tan rã trong không vui.

Nghiêng mặt qua, trông thấy Phong Linh tay đem ống tay áo ninh lại vắn, buông xuống mặt mày trong lúc đó ẩn ẩn lệt, hầu tử cẩn thận mà hỏi thăm: "Nếu không, ngươi tự lưu lại cùng đại sư huynh hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động ở vài ngày a?"

"Không." Phong Linh vội vàng lắc đầu nói: "Ta, ta nghĩ hồi Hoa Quả Sơn."

"Xác định?"

"Ân." Phong Linh nhẹ gật đầu.

Tựa hồ bởi vì vì sợ hãi lại dùng hội nhện không được do dự, nàng lui về sau một bước, xoay người rời đi, ánh mắt kia từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn mấy lần dục mở miệng giữ lại Lăng Vân tử.

Nắng sớm trung, này cô đơn đi xa thân ảnh, mềm mại, lại mang theo một loại nói không nên lời kiên trì.

Rốt cuộc là người dùng bày phân vật hợp theo loài, hầu tử, Dương Thiên, không người nào không là như vậy?

Trước mắt nữ hài. Có thể vút xuống dưới toàn bộ. Độc thân đi qua cách xa vạn dặm đường. Chỉ vì có thể lưu ở bên cạnh hắn, không còn sở cầu.

Có thể hắn thậm chí cả kia một chút hứa hẹn đều tuân thủ không được.

Có lẽ bởi vì quá nhiều ràng buộc, có lẽ bởi vì trong lòng có chấp niệm, hắn sớm đã thân bất do kỷ.

Cuối cùng cùng Lăng Vân tử hàn huyên vài câu, thừa dịp nắng sớm, hầu tử vội vàng đuổi theo Phong Linh cước bộ, mang theo nàng một đường đằng vân hướng phía Hoa Quả Sơn gào thét mà đi.

Một đường yên lặng không nói gì.

...

Sáu ngày sau, nửa đêm. Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn biên giới phía bắc hai ngàn năm trăm dặm ngoài.

"Nhanh! Bọn họ nhanh đuổi theo tới!"

Trong rừng, một đôi nam nữ nương cây bóng tối tiềm hành.

Nam tử kia lại là thân thủ kiện tráng, chỉ tiếc nữ tử đều không có kinh nghiệm, lại liền linh lực của mình đều ẩn giấu không được.

Sáu giá tuần tra phủ xe ngựa theo đỉnh đầu của bọn hắn gào thét mà qua, hai người vội vàng lưng tựa đại thụ dừng bước, thẳng đến này sáu chiếc xe ngựa đi xa mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Lại hai nghìn dặm chính là ta sư đệ địa bàn, đến chỗ đó bọn họ khẳng định không dám đuổi theo."

"Sư đệ?"

Nam tử cười cười, nói: "Các người gọi hắn Tề Thiên Đại Thánh."

"Này yêu hầu là người sư đệ?" Nữ tử thoáng cái kinh kêu lên.

Lúc này, sau lưng bốn dặm ngoài, năm tên thiên tướng chính cầm một cái cùng loại la bàn gì đó mau chóng đuổi mà đến.

...

Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung.

Sáng sủa rộng rãi trong thư phòng. Hầu tử ngồi ngay ngắn trước bàn một phần tiếp một phần mà nhìn xem trên bàn tấu chương, phụng dưỡng tiểu yêu thỉnh thoảng thay đổi lãnh rơi nước trà.

Hoa Quả Sơn hiện hành chế độ đặc điểm là tập quyền. Vì một mực khổng chế Hoa Quả Sơn. Dương Thiên đem cơ hồ tất cả quyền lực đều một mực nắm trong tay, mà ngay cả năm vị yêu vương dưới trướng bộ đội hậu cần cũng chạy không thoát.

Loại này chế độ ưu điểm là ổn định, thi hành biện pháp chính trị hiệu suất cực cao. Khuyết điểm là khuyết thiếu sức sống, còn có. . . Chấp chính giả mết mỏi.

Tựa như Dương Thiên nói như vậy, Hoa Quả Sơn không việc nhỏ. Bất luận cái gì yêu quái ăn uống cùng với, dù là một chút lông gà vỏ tỏi chuyện tình, hội tụ đến trung ương cũng tương thị thiên đại sự tình.

Tại Dương Thiên chấp chính thời kì, nòng cần loại thủ đoạn này đến duy trì ổn định, tích lũy quyền uy, xem như có chút bất đắc dĩ. Hiện tại đến hầu tử trong tay, hẳn hoàn toàn có nắm chắc trấn áp ở này bang tử yêu quái, cũng đã không cần phải nữa dựa vào loại thủ đoạn này tới dọa chế. Cũng bởi vậy, vừa tiếp xúc với tay, hầu tử nhiệm vụ chủ yếu chính là cải cách, đem hết thảy khôi phục thái độ bình thường.

Có thể cải cách nào có đơn giản như vậy?

Một cái tự nghĩ ra xây chi sơ tự toàn bộ nghe lệnh trung ương cơ cấu, đột nhiên yếu tại nó tất cả bộ phận thực hành tự trị, cái này chính giữa gặp phải vấn đề có thể nói chồng chất như núi. Quan trọng nhất là, tuyệt đại đa số vấn đề người chấp hành đều không thể đoán được, rồi lại khiên càng động toàn thân.

Vốn có sự tình tự đã đủ nhiều, bây giờ còn yếu đồng thời thi hành các loại cải cách. . .

Trải qua hơn một trăm năm văn hóa hun đúc, bây giờ Hoa Quả Sơn yêu quái sớm đã không phải là lúc trước những cái này thô phi. Rất nhiều yêu quái văn hóa rèn luyện hàng ngày so với nhân loại quốc gia thư sinh cũng cao hơn ra không ít. Một thiên thiên tấu chương lưu loát, quanh co lòng vòng tìm từ ám hiệu, tăng thêm các loại nội đấu buộc, đối mặt đây hết thảy, hầu tử chích có một loại thô huyết xúc động.

Quân vương không khó đương, nhưng muốn làm một cái xứng chức quân vương tự khó khăn, nếu như thủ hạ là nhất bang giáo hoạt thần tử, vậy canh khó như lên trời. Trong tấu chương thiếu xem một chữ, làm không tốt đều là "Một lần sảy chân để hận nghìn đời" kết cục, hết lần này tới lần khác Hoa Quả Sơn còn không có nội các loại vật này.

"Toàn bộ người tính toán chính mình một cái. . ." Hầu tử rất cục hiểu rõ Dương Thiên câu nói kia ý vị.

Chỗ có người thì có giang hồ, thì có ma sát, thì có phe phái. Một cái yêu tộc đế quốc, vẫn thế nào thiếu được những này? Đối mặt các loại ích lợi, kẻ độc tài phải tinh tế nhận, hơi có sai lầm liền sẽ gây thành đại họa.

Mỗi một phần tấu chương sau lưng đều có các loại phức tạp động cơ, hết lần này tới lần khác lại đều ghi được hiên ngang lẫm liệt. . .

Nói toàn bộ mọi người tính toán chấp chính giả một cái, những lời này quả nhiên là một điểm không quá phận.

"Kiên trì duy trì quá, xe đến trước núi ắt có đường. Dương Thiên một trăm năm đều nhịn đã tới, ta đây mới vài ngày a?" Giờ này khắc này, hẳn cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Thật vất vả cẩn trọng xử lý hết một ngày tấu chương, lại phát hiện cũng đã canh năm ngày, một hồi sẽ qua chính là lâm triều, muốn quát chút thời

gian tu hành đều không được.

Nhìn xem này hôi mông mông sáng sắc trời, hầu tử đột nhiên có một loại muốn chết cảm giác.

"Ta đây mẹ nó là đương Tề Thiên Đại Thánh còn là đương nô lệ?"

Cái này lượng công việc, nếu như không phải hấn cái này tu vi, cho là thật sẽ bị đùa chơi chết.

Một bên tiểu yêu nháy mắt con người nhìn qua hấn, cúi đầu xuống, không dám nhiều lời.

"Tính, nghỉ ngơi một chút a."

Bất đắc dĩ lắc đầu, đang lúc hấn chuẩn bị úp sấp trên bàn nghỉ ngơi một lát lúc. Đột nhiên hơi sững sốt một chút. Theo bên hông lấy ra một mảnh hơi lập loè hào quang ngọc giản.

"Bát sư huynh?"

Vừa phóng tới phần môi. Hấn liền nghe được ngọc giản một chỗ khác Lăng Vân tử tiếng gọi âm ỉ.

"Sư đệ! Lão cửu đã xảy ra chuyện, tranh thủ thời gian cứu mạng a!"

Hầu tử lại càng hoảng sợ, vội vàng đứng lên: "Nói rõ ràng!"

"Hiện tại nói không rõ ràng, tóm lại, hấn tự tại người này phụ cận, cứu mạng quan trọng hơn! Ta đã thông tri đại sư huynh, cái khác sư huynh đệ đang tại tiến đến, nhưng ta sợ không kịp a. Cái này lão cửu. . . Thật là một cái ngu xuẩn!"

Không kịp nghĩ nhiều. Hầu tử theo trong tai rút ra kim cô bông siết trong tay, cắn răng một cái, hóa thành một đạo kim quang lao ra thư phòng hướng phía Lăng Vân tử chỉ định phương vị phóng đi, sợ tới mức một bên phụng dưỡng tiểu yêu cả ngòi liệt trên mặt đất.

Phản hồi Hoa Quả Sơn đã một tháng cao thấp, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hầu tử sáng binh khí.

Theo sát lấy, này hoãn quá thần lai tiểu yêu chạy ra khỏi thư phòng: "Bất hảo, bất hảo, đã xảy ra chuyện ——! Mau tới người!"

...

Bay qua núi non sông ngòi, chích một cái chớp mắt, hầu tử cũng đã xa xa địa chúng kiến phía trước vài cỗ xe huyền phù giữa không trung tuần tra phủ xe ngựa.

Không đợi bọn họ hoãn quá thần lai. Hầu tử cũng đã theo bên cạnh gào thét mà qua.

...

Lục lâm trung, linh đài cứu tử đứng hàng thứ thứ chín Vương Vĩnh Hạo. Số mệnh tương tử, đã bị hơn mười tên thiên tướng bao quanh vây khốn.

Hắn tạo ra hai tay đem tướng mạo thanh lệ nữ tử ngăn ở phía sau, nhìn này mặt sắc, hiển nhiên đã có chút ít luống cuống.

Cầm đầu thiên tướng chậm rãi rút ra bên hông trường kiếm, lạnh lùng địa chăm chăm vào Vương Vĩnh Hạo nói: "Mệnh tương thượng nhân, mấy người chúng ta đều là phụng mệnh làm việc, này trong thánh chỉ cũng chưa từng đề cập tên của ngài, mặt tướng khuyên ngài, còn là tránh ra cho thỏa đáng, miễn cho động thủ, bị thương thiên đình cùng Tà Nguyệt Tam Tinh

Động hòa khí. Dựa theo lệ cũ, việc này cho dù bẩm báo tu Bồ Đề tổ sư chỗ đó, hẳn nên cũng sẽ không che chở mới là."

"Vân ny cũng đã trên gãy tử từ đi sơn thần vị, không tính phạm giới luật của trời!"

"Sơn thần vị há lại là lí do thoái thác tử từ?" Này thiên tướng ha ha địa nở nụ cười: "Chớ nói bệ hạ chưa từng phê chuẩn, tử đoán chắc số con, nàng cũng còn là đãi chức thần tiên, không phải phạm phụ tục tử."

"Ta khuyên các ngươi còn là mau mau rời đi, đẳng sư huynh của ta môn đến. . ."

"Thanh Phong đạo nhân sẽ vì khâm phạm vân ny cùng thiên đình vạch mặt? Cho dù Thanh Phong đạo người đến, cũng bất quá là làm cho nàng sống lâu vài ngày thôi."

Cười lạnh, chúng thiên tướng từng bước một mà hướng hai người vây quanh tới.

Tại chúng sư huynh trung, lão cửu nhập môn trẻ nhất, thực lực yếu nhất, tuy nói cũng có hóa thần cảnh, nhưng là tử một cái tán tiên, như thế nào khả năng đồng thời đối kháng nhiều ngày như vậy đem.

Đang lúc hai người đã tuyệt vọng thời khắc, một đạo kim quang từ phía trên không nặng nề rơi đập mặt đất, trong nháy mắt nhấc lên đầy trời bụi mù.

Này nguyên một đám thiên tướng cũng không khỏi được dừng bước, Vương Vĩnh Hạo cùng vân ny tiên tử kinh ngạc địa nhìn qua.

Hồi lâu, bụi mù chậm rãi tán đi, hầu tử mặc một bộ hắc giáp, chống kim cô bổng chậm rãi xuất hiện ở trước mặt mọi người, miễn cưỡng địa đào

trước lỗ tai hỏi: "Ai cho các ngươi lá gan đến đầu của ta tới quấy rối?"

"Là Mỹ Hầu Vương!"

"Hắn sao biết xuất hiện?"

Một ít chúng thiên tướng đều lui về phía sau, nguyên một đám rất nhanh vũ khí, hoàn toàn không có vừa rồi dáng vẻ bệ vệ.

"Nhận thức ta? Nhận thức ta tự dễ làm." Hầu tử chậm rãi nở nụ cười, từng bước một ngăn cản đến hai người trước người, kim cô bỗng nặng nề khê dừng, lãnh nhĩ nói: "Bất quá, tự hướng các ngươi vừa mới một câu kia 'Mỹ Hầu Vương' . . . Vô lễ như vậy, ta giết các ngươi, Ngọc Đế nên cũng sẽ không phản đối mới là."

Nghe vậy, những cái này thiên tướng nguyên một đám sắc mặt đại biến.

Này cầm đầu thiên tướng thật vất vả hoãn quá thần lai, cố lấy dũng khí đi phía trước bước một bước, khom người nói: "Đại thánh, cái này vân ny xúc phạm giới luật của trời, chính là khâm phạm. Nơi này cũng không phải Hoa Quả Sơn, chúng ta đuổi bắt, đại thánh gia chớ không phải là cũng muốn cản trở không thành?"

"Đầu tiên, cả Đông Thắng Thần Châu đều là địa bàn của ta, không phải do các ngươi giương oai. Còn có, bản đại thánh cản trở các ngươi đuổi bắt khâm phạm vào?"

Cái này vừa hỏi, chúng thiên tướng lập tức giật mình.

Vương Vĩnh Hạo thất kinh địa nhìn qua hầu tử, sợ hầu tử chân đạp ứng đem bọn họ giao ra đi.

Thản nhiên nhìn Vương Vĩnh Hạo liếc, hầu tử miễn cưỡng địa hoạt động hạ gân cốt, nhếch môi cười nói: "Sự tình là như vậy, các người chạy đến ta Hoa Quả Sơn đuổi bắt vốn là không tồn tại khâm phạm, chọc giận tới ta, cho nên ta đem các người toàn bộ giết."

Cầm đầu thiên tướng sắc mặt đều tử, chỉ vào hầu tử quát lên: "Người dám! Người cho rằng giết chúng ta, thiên đình tỵ tra không ra chân tướng sao?"

Nghe vậy, hầu tử sát có chuyện lạ gật đầu nói: "Người nói đúng. Đây cũng nhắc nhở ta, quay đầu lại ta còn phải liên hồn phách cùng một chỗ hủy, miễn cho bị bọn họ điều tra ra, đến lúc đó ta nhưng tỵ đuổi lý."

Nói đi, bày ra tiến công tư thế.

...

Đương Đan Đồng Tử vội vàng đuổi tới thời điểm, chỉ thấy đầy đất máu tươi bầm thây, hầu tử chính ung dung địa đứng ở một bên cùng lão cửu nói chuyện phiếm trêu ghẹo, vân ny tiên tử kinh hồn chưa định.

Cùng Đan Đồng Tử đồng thời đuổi tới còn có Hoa Quả Sơn một đám yêu quái.

Mặc một bộ đạo bào hơn mục quái cung kính địa quy đến hầu tử bên cạnh, hai tay dâng một mặt bát quái nói: "Đại thánh gia, mặt tướng đã đem quanh mình tuần tra phủ nhân mã toàn bộ diệt khẩu, đều là người của chúng ta động tay, cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động tuyệt kéo không được quan hệ. Hồn phách toàn bộ ở bên trong."

"Làm được không sai." Hầu tử vui tươi hơn hờ địa khen. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Đại ** sắp đã đến ~

Mặt khác, cảm tạ mọi người duy trì. Hôm nay tụi chỉ có nhiều như vậy, con ba ba được bắt căng toàn bản thảo ~

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử, các loại cầu a! !
!!!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 394: : Thầy Trò

Chuyện đã trải qua kỳ thật rất đơn giản. Nói trắng ra là chính là lão cừu thông đồng người ta tiên tử, kết quả nguyệt cây nở hoa, thiên đình phái binh bắt người, lão cừu dẫn người chạy trốn chết.

Bởi vì lão cừu vốn là Ngô Giả đạo, tu vi cũng xa không kịp cái khác sư huynh, tăng thêm lại mang cá nhân, thì càng chạy bắt quá thiên tướng. Rơi vào đường cùng đành phải hướng giao tình tốt nhất Lăng Vân tử xin giúp đỡ.

"Thần tiên nhớ trần tục", tại thiên đình chính là cùng cấp phản loạn tội lớn, loại sự tình này Ngọc Đế đối muội muội của mình đều có thể hạ tử thủ, chút nào không cần hoài nghi thiên đình sửa trị quyết tâm.

Biết được tình huống, Lăng Vân tử tự biết chịu không được, bắt đặc dĩ thông báo cái khác sư huynh đệ. Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là không kịp, thật sự không có biện pháp, liền hướng cự ly gần nhất hầu tử xin giúp đỡ.

Vì vậy thì có lúc trước một màn kia.

Nếu không phải là hầu tử kịp thời đuổi tới, Mộng Tương Tử vừa đến không phải thần tiên, thứ hai có Tà Nguyệt Tam Tinh Động chiêu bài bao phủ không nhất định có việc, nhưng Vân Ny tiên tử khẳng định là chết chắc, bởi vì Ngọc Đế trên thánh chỉ viết rõ là: "Ngay tại chỗ tử hình" .

Chích một hồi, những sư huynh đệ khác liền đều lục tục địa chạy tới, liên quan đến còn có —— tu bồ đề.

Vượt qua đờng hơn một trăm năm lần nữa tương kiến, tu bồ đề như cũ là này bạch y, này râu dài, này siêu nhiên thể ngoại bộ dáng.

Bất đờng chính là hầu tử cũng đã theo này chích chán nản tiểu hầu tử biến thành quyền khuynh thiên hạ yêu vương, tu bồ đề trong mắt cũng nhiều hơn một ti nhàn nhạt lạnh lùng.

Thấy xong tu bồ đề, nguyên bản líu ríu các sư huynh đệ nguyên một đám lúc này lấu lĩnh giống như chim cú giống như địa, hầu tử lại là vẻ mặt khinh thường.

Tu bồ đề lạnh lùng địa liếc hầu tử cùng Vân Ny tiên tử liếc, thân nhiên nói: "Quý xuống."

Chích một câu, chín sư huynh sư tỷ phác thông phác thông quy được đầy đất. Mà ngay cả Vân Ny tiên tử cũng run run rẩy rẩy địa quý xuống đất. Cúi đầu. Duy chỉ có hầu tử một cái còn đứng trước. Cùng tu bồ đề bốn mắt giao đúng.

Thanh Phong tử duy trì ho hai tiếng, hầu tử lại không để ý tới.

Hắn chậm rãi co lại tay, lảm bảm nói: "Mẹ nó. Lão đầu tử này, cứu người không thấy chạy trốn nhanh, khởi xướng tính tình lại là rất hoành a."

Nghe vậy, tu bồ đề mặt hơi kéo ra, chúng sư huynh đệ đều sợ tới mức rụt rụt cổ. Bên cạnh đại sư huynh Thanh Phong tử càng là vội vàng kéo kéo hầu tử góc áo, ý bảo hắn không cần phải hơn nữa.

Không nghĩ tu bồ đề nhưng chỉ là chậm rãi nghiêng mặt đi. Cũng không quở trách hầu tử. Hắn sâu hít một hơi thật sâu, chỉ vào Mộng Tương Tử nói:

"Người, tới."

Nói đi, hát lên ống tay áo, đi nhanh hướng phía trong rừng đi đến.

Mộng Tương Tử chỉ phải cung trước thân thể bước nhanh đi theo, lâm mở ra tiến độ trước cùng Vân Ny tiên tử liếc nhau một cái.

Bởi vì không có sử dụng thuật pháp, xa xa địa, tất cả mọi người có thể nghe thấy tu bồ đề quở trách thanh, không khỏi nguyên một đám nhú mày cười khò.

"Su đệ." Quý gối cách đó không xa tam sư huynh Đan Đồng Tử dùng ống tay áo che, lạng lẽ hướng hầu tử dựng lên ngón cái: "Làm được xinh đẹp."

Thanh Phong tử lúc này trừng mắt liếc hẩn một cái.

"Người chỉ cái nào? Chỉ ta giết những ngày kia đem còn là chỉ nói lão nhân nói bậy?" Hầu tử chống kim cô bổng hỏi.

"Đều xinh đẹp." Đan Đồng Tử che miệng hắc hắc nở nụ cười. Phát hiện Thanh Phong tử còn đang trừng hẩn mới vội vàng thu thu thần, nghiêng mặt đi.

Nhìn xem chỉ vào Mộng Tương Tử chửi ầm lên tu bồ đề. Hầu tử nhú chặt trước mi, hừ địa nở nụ cười: "Ta cho là hẩn sẽ cùng ta sảo một trận, kết quả hẩn lại chẳng muốn cùng ta nói nhiều một câu. Cái này sư phó. . ."

Đồ đệ như vậy không biết lớn nhỏ, hẩn liền câu quở trách đều không có. Cái này là nên vui hay là nên bi?

Trong lúc nhất thời, hầu tử trong nội tâm tràn đầy bất đắc dĩ, lại cảm thấy này ngờ ngạc quý bị tu bồ đề một hồi thống mạ Mộng Tương Tử là

như vậy hạnh phúc.

Có lẽ, chính mình cho tới bây giờ cũng không phải là lão nhân chân chân chính đồ đệ a.

Một bên U Tuyên tử nhẹ giọng thán: "Vừa rồi chúng ta cũng đều nghĩ đến như thế nào bãi bình chuyện này. Cho dù chúng ta đều đến, cũng nhiều lắm thì ngăn lại, quả quyết không có biện pháp trực tiếp động thủ. Không nghĩ tới sư đệ ngươi. . . Bởi như vậy, những sự tình này sợ là đều muốn ký đến trên đầu ngươi."

"Ký tự ký quá." Hầu tử khoát tay áo lơ đãng: "Ta giết thiên tướng còn thiếu sao? Chỉ có thể trách bọn họ vận khí bất hảo. Ha ha. . . Có bản lĩnh tìm ta tra, ta chính là không giết thiên tướng Ngọc Đế cũng sẽ tìm. Không có bản sự bới móc ta giết hấn Ngọc Đế thì phải làm thế nào đây?"

"Nói thì nói như thế không sai, nhưng sư đệ ngươi sắp xuống đất phủ tra sinh tử sổ ghi chép. . . Vào lúc đó cùng thiên đình vạch mặt, chỉ sợ không tốt sao?"

"Đó cũng là không có biện pháp chuyện tình, ai kêu ta là sư huynh đệ? Đồng môn nên hỗ trợ, đây không phải nhị sư huynh ngươi mấy ngày hôm trước vừa mới nói sao?" Nói, hầu tử cười chua xót cười, chỉ vào tu bồ đề thở dài: "Lão nhân kia tử cũng không khi ta là đồ đệ, khó được mọi người nhận thức ta người sư đệ này, còn phân cái gì lẫn nhau a?"

Nghe vậy, một đám sư huynh đệ đều nở nụ cười, trong chỗ này vài Đan Đồng Tử cười đến tối hoan, hấn chỉ vào hầu tử nói: "Sư đệ, ta thương thức ngươi."

Hầu tử giồng như cười mà không phải cười địa đáp: "Lúc trước đánh ta thời điểm ngươi chính là tích cực nhất."

"Ôi chao, này đều là chuyện quá khứ. Yếu sư đệ ngươi còn không bỏ xuống được, sư huynh cho ngươi đánh một trận đền bù tổn thất như thế nào?"

"Đánh ngươi tự bỏ qua, ta yếu ngươi nhớ kỹ ngươi thiếu nợ ta khế đừng đánh. A, không đúng, là hai ngưng."

"Uy, ngươi nói cũng không đúng như vậy, ta Hành Giả đạo lúc nào cũng tượng Ngô Giả đạo như vậy nhần nhần nhó nhó rồi?"

Một bên Vu Thanh sư tỷ trợn trắng mắt thỉnh linh mạo một câu: "Lời nói cũng chớ nói lung tung, cái gì gọi là 'Ngô Giả đạo nhần nhần nhó nhó' ? Nơi này trừ bọn ngươi ra hai cái đều là Ngô Giả đạo."

"Hành hành hành, ta nói sai rồi còn không được sao?" Đan Đồng Tử vội vàng cười khan nói.

Chúng sư huynh đệ đều là một hồi cười vang.

Hồi lâu, cũng không biết là tu bồ đề mắng mệt mỏi còn là lão cửu thành khẩn nhận lầm, xa xa quở trách thanh cuối cùng chấm dứt. Chúng sư huynh đệ vội vàng thu thu tiểu dung quy hảo, hầu tử tắc chống kim cô bổng như trước một bộ cà lơ phất phơ bộ dạng.

Tu bồ đề theo chúng sư huynh đệ trước mặt đi qua, lạnh lùng địa nhìn lướt qua, nói: "Toàn bộ đều hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động diện bích tu quá."

Nói đi, phất tay áo thừa vân mà đi.

Chúng sư huynh đệ vội vàng nguyên một đám cúi đầu đi theo.

Những này từng người đều là tam giới nổi danh địa tiên, nhưng ở tu bồ đề trước mặt, lại giống như tiểu hài tử vậy.

Nhìn xem bọn họ bộ dáng kia, hầu tử không khỏi cười cười.

Trước khi đi, lão cửu lạng lẽ hướng hầu tử sử cái ánh mắt, hầu tử hiểu ý gật đầu.

Đã một đám sư huynh đệ đi rồi, Vân Ny tiên tử sợ hãi rụt rè mà chăm chú nhìn hầu tử.

"Làm sao vậy?"

"Ta . . . Ta kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Hắc, Tề Thiên Đại Thánh còn có thể vớt xuống dưới nhà mình chị dâu không quản không thành?"

Lúc này, một mực xa xa ở lại hơn mực quái tài mang theo lũ yêu đem hướng bên này tới, hướng phía hầu tử hành lễ, thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, thái phó tức giận?"

"Thái phó?"

"Ngài sư phó, không phải là Hoa Quả Sơn thái phó sao?"

Hầu tử nhin không được cười lên, thân thủ vỗ vỗ nhiều mực quái vai nói: "Người cái này để chế tư tưởng thật đúng là không phải bình thường trọng a. Đúng rồi, vị này Vân Ny tiên tử là ta chị dâu, tạm thời ở Hoa Quả Sơn, nhớ lấy không thể chậm trễ. Còn có, tạm thời đừng khiến người khác biết rõ."

"Dạ."

"Ta nhớ được ngươi có bảy cá sư muội đúng không? Làm cho các nàng có thời gian theo giúp ta chị dâu dạo chơi Hoa Quả Sơn, có một nói chuyện phiếm đôi tượng cũng không trở thành quá nhàm chán."

"Hạ thân hiểu rõ rồi."

"Mặt khác, ngươi sự tình hôm nay làm được rất đẹp, ta rất hài lòng."

"Tạ đại thánh gia tán thưởng."

"Bất quá cũng đừng coi ta là ngọc tử, ngươi sau lưng làm những thứ gì ta nhất thanh nhị sở. Ta Hoa Quả Sơn mới vừa vặn khởi bước, ta không hy vọng chứng kiến nội đấu các loại chuyện tình. Tham dự đảng tranh, lại có năng lực ta cũng vậy hạ thủ được giết."

Nhiều mục quái thần sắc cứng đờ, vội hỏi: "Cần tuân đại thánh gia dạy bảo."

"Hiểu rõ là tốt rồi. Chuyện trước kia đều trở mình thiên, ta không có ý định truy cứu. Chuyện sau này tự nhìn ngươi biểu hiện. Hoa Quả Sơn đang tại lúc dùng người, ngươi như vậy có năng lực, không sợ không có một cái tiền đồ tốt a."

"Tạ. . . Tạ đại thánh gia."

Đắp nhiều mục quái vai, hầu tử từng bước một hướng Hoa Quả Sơn phương hướng đi đến, ven đường phảng phất lão bằng hữu loại trò chuyện nổi lên thiên, làm cho nhiều mục quái thụ sủng nhược kinh.

Vài cái yêu tướng đi đến Vân Ny tiên tử trước mặt làm cá "Thỉnh" thủ thế, tự giác nhận nổi lên hộ tống Vân Ny tiên tử nhiệm vụ.

. . .

Năm ngày sau, tuần tra phủ đặc sứ liền đi tới Hoa Quả Sơn, tại Vạn Yêu Điện đạt được hầu tử tiếp kiến.

Lồng lộng điện phủ trên, hầu tử chậm rãi từ trên vương tọa đứng lên, từng bước một đi xuống bậc thang đài, đi đến đặc sứ trước mặt.

Này đặc sứ sợ tới mức thẳng run rẩy.

Chậm rãi đi dạo, tản bộ, vòng quanh đặc sứ, hầu tử ngửa đầu thờ dài: "Ý của ngươi là, ngươi yếu sư của ta Hoa Quả Sơn nhé?"

"Lớn. . . Đại thánh gia." Này đặc sứ vội vàng theo trong tay áo lấy ra một mặt màu tím bát quái nói: "Đây là tim tiên quẻ, căn cứ phía trên này biểu hiện, Vân Ny tiên tử tỵ tại. . ."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy hầu tử một chưởng vỗ vào tim tiên quẻ trên, đem trọn cả tim tiên quẻ tung bay, nặng nề mà nện ở trên cây cột ngã thành vài biện.

Này đặc sứ trọn tròn mắt.

Hầu tử lạnh lùng địa chăm chăm vào đặc sứ, nói khẽ: "Đừng nói những này có không có, bản đại thánh chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi là nghĩ sư của ta Hoa Quả Sơn nhé? Là, hoặc không phải!"

Khoảng cách gần đối mặt, này đặc sứ thậm chí có thể thấy rõ hầu tử trong mắt tơ máu, tâm đều nhanh nhẩy ra ngoài.

Vi khẽ cúi đầu, hấn nhỏ giọng nói ra: "Hồi bẩm đại thánh gia, không phải. . ."

"Không phải tỵ cút!"

"Chính là. . ." Nổi lên dũng khí, này đặc sứ nơm nớp lo sợ nói: "Đại thánh gia, việc này chính là thiên đình yếu án, lại có thật nhiều thiên binh thiên tướng bởi vậy chết. . ."

"Ý của ngươi là, bản đại thánh giết những thiên binh kia thiên tướng?"

"Không không không, đại thánh gia, tuân tra phủ cũng đã phái người đi trước địa phủ xem xét sinh tử sổ ghi chép, người nọ còn chưa có trở lại, việc này không có định luận, tiểu nhân nào dám vọng gia suy đoán?"

"Không cần tra xét, lão tử hiện tại sẽ nói cho ngươi biết." Hầu tử thân thủ đâm trước này đặc sứ vai, liệt răng nói từng chữ từng câu: "Những người kia đều là ta giết. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bọn hắn với ngươi đồng dạng nghĩ mưu lão tử Hoa Quả Sơn, tự tìm đường chết, không thể trách ai được."

Này đặc sứ mặt đều tử, hấn hoảng sợ địa chăm chăm vào hầu tử.

Chỉ thấy hầu tử nhàn nhạt cười cười, từng bước một lui về phía sau, nói khẽ: "Nghĩ mưu ta Hoa Quả Sơn có thể, cho các ngươi lý thiên vương mang trăm vạn đại quân đến, không, được hai trăm vạn. Đến đây, nghĩ như thế nào mưu đều được. Người tới, tiễn khách ——!"

"Đạ ——!"

"Đặc sứ, xin mời."

Nhìn xem hầu tử đi xa thân ảnh, này đặc sứ như trước ngỡ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, run rẩy không thôi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân, hôm nay tự chỉ có nhiều như vậy. Con ba ba tiếp tục toàn bản thảo. . . Đồng thời còn yếu chỉnh lý thật thể thư, đại tu trung.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 395: : Ngọc Đế Phẫn Nộ

Linh Tiêu Bảo Điện, ngự thư phòng.

Ngọc Đế hung hăng địa đem trà chén nhỏ đập bể cá nát bấy.

"Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Cái này yêu hầu quả thực khinh người quá đáng!"

Ở đây Lý Tĩnh, Giác Mộc Giao và Kim Đầu yết đế thậm chí phúc tinh thọ tinh đẳng thiên đình quan to nguyên một đám cúi đầu, không rên một tiếng. Nay Thái Bạch Kim Tinh càng là một bộ né tránh không kịp bộ dạng, ý vị địa sau này co lại, sợ lây dính cái gì tai họa.

Chống long án, Ngọc Đế vẻ mặt vẻ giận dữ địa quát: "Chúng ta còn có bao nhiêu có thể dùng chi binh?"

Nghe vậy, Lý Tĩnh này tay hơi run lên một cái, vội vàng nói: "Bệ hạ bót giận, tam quân chưa chuẩn bị thỏa đáng, lúc này, cất không thể nhẹ nâng chiến sự a."

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Thần tiên nhớ trần tục chính là thiên đình tối kỵ, sau này nếu là thần tiên tư phạm đều hướng Hoa Quả Sơn trốn, chẳng phải thiên hạ đại loạn? Giới luật của trời còn có gì uy nghiêm đáng nói?"

Ở đây chúng tiên đều trầm mặc.

To như vậy trong ngự thư phòng, chỉ còn lại có Ngọc Đế trầm trọng tiếng thờ đốc cùng với đầu kia trên chuỗi ngọc trên mũ miện quan bức rèm che giúp nhau va chạm tí tách vang lên.

Ngồi trên long ý đến nay trên vạn năm, cái này trên vạn năm, cũng chỉ có cái này yêu hầu có thể đem hấn lặn qua lặn lại được chặt vật như thế.

Hồi lâu, Kim Đầu yết đế thấp giọng nói: "Kỳ thật... Bệ hạ cứ yên tâm đi. Bàn tăng nghe nói, này yêu hầu chính là tu Bồ Đề tổ sư nhập thất đệ tử, bây giờ xem ra, nói không uổng. Lần này liên quan đến linh đài cử tử trung Mộng Tương Tử, này yêu hầu định là vì mình cử sư huynh mới ra mặt đem sự tình cường khiêng xuống, cái khác tiên gia nơi nào có bực này quan hệ? Nên chỉ lần này một lần mới là."

Ngọc Đế hừ địa nở nụ cười.

Cái này tính mình an ủi sao?

Hấn lạnh lưng địa liếc co lại ở hậu phương Thái Bạch Kim Tinh liếc nói: "Nường nhịn căn bản không phải biện pháp, cái này yêu hầu tiến thêm một bước, trăm tụt một bước. Không chừng còn đợi không được đại năng tham gia. Trăm liền không đường thối lui."

Hấn chậm rãi thở hào hển. Ngẩng đầu nhìn chung quanh chúng tiên nói: "Đã hấn là tu Bồ Đề tổ sư đệ tử, vậy đi tìm tu Bồ Đề tổ sư ra mặt thu thập, chư vị ái khanh nghĩ như thế nào?"

Lý Tĩnh thấp giọng tấu nói: "Việc này tìm tu Bồ Đề tổ sư chỉ sợ cũng vô dụng. Ngày đó yêu hầu tại thiên đình đại náo, thậm chí bị bắt, tu Bồ Đề tổ sư cũng không phát một lời, theo như cái này thì, định sẽ không dễ dàng thừa nhận cái này yêu hầu chính là nó tọa hạ đệ tử. Chúng ta không có bằng chứng..."

"Vậy các ngươi nói làm sao bây giờ? Các ngươi nói nên làm cái gì bây giờ!" Ngọc Đế tay bỗng nhiên chũy long án, hiển nhiên đã là cấp hỏa công tâm.

Lúc trước vì giữ gìn giới luật của trời uy nghiêm. Hẳn thậm chí đem thân muội muội của mình đều đặt ở đào dưới núi, cuối cùng càng là đến nó thân vẫn. Bây giờ lại làm cho một con yêu hầu cưỡng bức trước thúc thủ vô sách, gọi hẳn làm sao có thể nuốt xuống được con tức này?

Dưới mắt chúng tiên lại là trầm mặc.

Ngọc Đế tiện tay một ngón tay, vừa vặn trong ngón tay cái trán cao cao nhô lên thọ tinh: "Ngươi! Ngươi tới ra chủ ý!"

Thọ tinh sợ hãi rụt rè trên mặt đất trước, nháy mắt con ngươi nhìn chung quanh, một hồi lâu mới khom người nói: "Thần dùng vi, chính như lý thiên vương nói, lúc này không thể nhẹ nâng chiến sự, này yêu hầu định là nhìn thấu điếm này, mới cả gan làm loạn. Dùng yêu hầu dài độ mình ngăn. Quả thật không khôn ngoan tiến hành."

"Trẫm là hỏi ngươi nên làm cái gì bây giờ!" Ngọc Đế bỗng nhiên gầm hét lên.

Cái này gầm lên giận dữ phía dưới, chúng tiên đều hơi rụt rụt.

Mắt thấy không xuất ra chủ ý đến thật sự đỉnh không nổi nữa. Phúc tinh vội vàng đi ra thay thọ tinh giải vây, khom người nói: "Bệ hạ, thần dùng vi thọ tinh nói không sai, dùng yêu hầu dài độ mình ngăn, quả thật không khôn ngoan tiến hành. Dựa vào thần ý kiến, việc này nên bàn bạc kỹ hơn."

"Như thế nào bàn bạc kỹ hơn pháp? !"

Nuốt khô nhỏ nước miếng, phúc tinh thấp giọng nói: "Này yêu hầu lập tức muốn hạ âm tào địa phủ dò xét sinh tử sổ ghi chép, dựa vào thần ý kiến, bệ hạ ứng mật lệnh Thập Điện Diêm La cực lực phối hợp, đến lúc đó..."

Nhẹ giọng thì thâm trung, Ngọc Đế cặp kia mi rớt cực chậm rãi giãn ra.

...

Tuy nhiên hầu tử cũng không có tận lực truyền bá, nhưng đặc sứ rời đi Hoa Quả Sơn nửa tháng sau, hầu tử giết thiên tướng, khu trục thiên đình đặc sứ tin tức còn là truyền khắp Hoa Quả Sơn các nơi, tất cả quân tự giác địa bắt đầu chuẩn bị chiến tranh.

Đối với cái này, hầu tử lại là lơ đãng. Hắn thật sự nghĩ không ra cái gì lý do thiên đình dám vào lúc đó cùng hắn triệt để trở mặt.

Tiền công Hoa Quả Sơn? Bọn họ công được hạ sao?

Không chỉ nói tiền công Hoa Quả Sơn, Nam Thiên Môn trấn thủ quân dám bước ra Nam Thiên Môn một bước, chính là chờ chết mệnh.

Trên chiến trường, Hoa Quả Sơn chiếm hết ưu thế sớm đã là sự thực không thể tranh cãi. Nếu như không phải xuất phát từ như vậy hoàn cảnh xấu, Ngọc Đế như thế nào khả năng ngay tại lúc này phong hầu tử Tề Thiên Đại Thánh? Thậm chí tại bị hầu tử hung hăng nhục nhã sau còn cứng ngắc đem này khẩu khí nuốt xuống.

Liên là không có lão cửu này việc sự, song phương từ lâu là không chết không ngớt trạng thái. Sở dĩ còn có thể tại đây tam giới cùng tồn tại, bất quá là bởi vì cách một cái Nam Thiên Môn, lẫn nhau đều không có biện pháp đem đôi phương triệt để giết chết thôi.

Dưới loại tình huống này, đôi thiên đình, hầu tử sớm đã hạ quyết tâm không phục đánh tới phục mới ngừng. Bất quá xem ra thiên đình cũng đã hạ quyết tâm chọn lựa dụ dỗ chính sách không cùng hầu tử xung đột chính diện. Bằng không, lần trước cự thụ phong Tề Thiên Đại Thánh một chuyện sớm nên phát binh, làm sao có thể tự như vậy hồ lộng qua?

Đương nhiên, hầu tử cũng không cho rằng Vân Ny tiên tử chuyện tình thiên đình hội đơn giản trở mình thiên.

Cũng không biết tính sao, thiên đình tại chuyện nam nữ trên một mực đều không chế được thập phần chi nghiêm, cái này theo mẫu thân của Dương Thiên ngọc cơ nhớ trần tục án còn có Thiên Bồng nhớ trần tục án cũng có thể thấy được. Trên đã qua vạn năm, cũng chưa bao giờ có bất kỳ một lần nhớ trần tục án có thể đào thoát thiên đình sửa trị, mà ngay cả Thiên Bồng một án cũng là bởi vì Nghê Thường tiên tử chết mới biến thành một cái lập lòe nước đôi cục diện rối rắm. Tại thường ngày, loại sự tình này tam giới đại năng cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng lần này hết lần này tới lần khác hầu tử tự nhúng tay, không chỉ nhúng tay, còn bày làm ra một bộ nhúng tay rất cuộc tư thế.

Kết quả, thiên đình lại kinh sợ.

Nhìn trời bên cạnh phiêu đảng đám mây, hầu tử đột nhiên có chút thất vọng rồi. Hắn ung dung địa thở dài: "Nếu thiên đình giết qua đến thật tốt? Mọi người thống thống khoái khoái địa duy trì một trận, nhiều thoải mái?"

"Đừng cao hứng được quá sớm, loại sự tình này, thiên đình sẽ không dễ dàng như vậy tính." Một bên Dương Thiên thao túng trước thêu vừa nói.

"Biết rõ bọn họ sẽ không tính, nhưng thật sự không nghĩ tới bọn họ hội nửa điểm động tác đều không có. Cái này Ngọc Đế thật là có thể chịu."

"Hắn bây giờ là bắt người không có biện pháp, năm đó..."

Nói đến đây, Dương Thiên thanh âm tựa dừng lại, cúi đầu, một hồi lâu mới nói tiếp: "Nếu như mẫu thân của ta cũng có như người vậy một cái sự đệ, nên tựa không đến mức như vậy a. Kết quả là có một đương Ngọc Đế ca ca, lại không bằng có một đương yêu vương sự đệ. Thật sự là thế sự khó liệu a."

Ôn nhuận dương quang trung. Dương Thiên cúi đầu lẳng lặng địa thao túng trước thêu. Có một loại thương cảm.

Hầu tử bỗng nhiên lại sinh ra đem Ngọc Đế hướng trong chết cả xúc động.

Lẳng lặng địa ngồi hồi lâu. Hầu tử chợt phát hiện cái gì, co lại tay hỏi: "Người cái này vài kiện đồ vật như thế nào có điểm nhìn quen mắt a."

"Một hơn trăm năm trước người đưa cho Dĩ Tố, còn nhớ rõ sao?"
Dương Thiên nhẹ giọng đáp.

"Hơn một trăm năm, còn có thể dùng?"

"Bình thường chú ý một chút, yếu bảo tồn bao lâu cũng không thành vấn đề." Nói, Dương Thiên kéo dài tuyến ti cắn đứt.

Hầu tử duỗi dài cổ nhìn một hồi lâu, thấp giọng hỏi: "Người cái này thêu chính là gì? Hai con quạ?"

"Đây là uyên ương, chỉ là còn không có cao cấp mà thôi!" Dương Thiên trợn mắt nói.

"Liền lên sắc cũng là thất thải quạ đen."

"Ngươi!" Dương Thiên lập tức mặt đỏ lên. Trùng mắt hầu tử nhìn hồi lâu, đem trên tay may vá hướng trên bàn đá hất lên: "Không học!"

"Cắt, lại không có người miễn cưỡng ngươi học." Hầu tử trợn trắng mắt nói: "Không có việc gì học loại vật này, tự đòi mất mặt."

Cái này vừa mới dứt lời, hầu tử liền phát hiện Dương Thiên trùng ánh mắt của mình càng phát ra hung ác, trừng được hấn toàn thân không được tự nhiên.

Dương quang ôn nhuận, gió nhẹ vỗ về chơi đùa lá xanh, hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại, bầu không khí có chút cương.

Hồi lâu, Dương Thiên vuốt ve của mình "Tác phẩm" nhàn nhạt hỏi: "Nghe nói. Ngươi yếu xuống đất phủ tra sinh tử sổ ghi chép?"

"Ân." Hầu tử gượng cười nhìn Dương Thiên liếc lại vội vàng thu thu thần sắc, bộ dáng kia nhìn về phía trên thật giống như làm cái gì việc trái với lương tâm vậy.

Hơi ngẩng đầu lên. Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, hỏi: "Cần phải đi không?"

"Đó là ta hứa hẹn, phải làm được."

"Sống lại nàng sau đó lấy nàng?"

"Ân."

Dương Thiên khước miệng hơi giơ lên, cuối cùng cũng không thể lộ ra vẻ tươi cười: "Vậy tại sao còn không đi? Thừa dịp hiện tại thiên đình kiêng kỵ ngươi... Một khi thiên đình khôi phục nguyên khí, có thể sẽ rất khó nói."

"Sợ lúc ta không có ở đây thiên đình có động tác, còn có... U Tuyên sư huỳnh bị lệnh cưỡng chế điện bích tư quá... Yếu ba tháng mới phóng xuất ra." Hầu tử thấp giọng nói.

"Nha." Dương Thiên hơi cúi đầu trầm mặc hạ xuống, nói: "Cầu chúc người thành công tìm về chim hoàng yến."

"Tạ... Cảm ơn."

Hai người lại là ngồi lẳng lặng, bầu không khí này thoáng cái trở nên cực cương.

Nửa ngày, hầu tử chỉ phải tìm cá lấy cơ chuồn đi, chỉ để lại Dương Thiên một người tiếp tục ngồi yên trước, ngửa đầu, nhìn trời.

Hồi lâu, nàng nhẹ nhàng nhặt lên này khối thù lên uyên ương tơ lụa, nhếch môi thở dài: "Nếu như chim hoàng yến đã trở lại, quạ đen tự cần phải đi a?"

...

Lúc này, địa phủ.

Màu đen đại môn từ từ mở ra, tối sầm ửng hồng hai cái thân ảnh mang theo đều tự tùy tùng tại đại môn kia khẩu gặp gỡ. Giúp nhau hàn huyên vài câu, đã thành cùng cấp lễ, hắc bào liền đem hồng bào dẫn vào trong.

Một thân này màu đỏ cầm bào chính là thiên đình phúc thần, mặc màu đen áo măng bào tương mạo vạn vẹo thì là Thập Điện Diêm La chi thủ Tàn Nghiễm Vương.

Đọc theo giống như một chuỗi thật dài xương sườn hành lang gấp khúc, hai người rất nhanh đến nội điện.

Cho lui tả hữu, khép lại cửa điện, phúc tinh theo trong tay áo lấy ra một phần mật hàm, thấp giọng nói: "Còn đây là bệ hạ mật chỉ, thỉnh Tần Nghiễm Vương cần phải dựa vào ý chỉ làm việc."

Tần Nghiễm Vương tay hơi run rẩy, trên trán lập tức mồ hôi lạnh ứa ra, rồi lại không thể không khom người nói: "Thần, Tần Nghiễm Vương tưởng, tiếp chỉ."

Hai tay tiếp nhận mật hàm, nháy mắt con ngươi nhìn phúc tinh hai mắt, hấn vuốt mở mật hàm tinh tế địa nhìn lại.

Theo ánh mắt chuyển động, hấn nhíu chặt hai hàng lông mày dần dần buông ra, đợi đến xem hoàn toàn vẫn , càng là nhẹ nhàng thở ra.

"Như thế nào?" Phúc tinh nhìn Tần Nghiễm Vương sách sách cười nói: "Dùng vi bệ hạ yếu ngươi bố trí mai phục?"

Nghe vậy, Tần Nghiễm Vương cười xấu hổ cười: "Địa phủ quỷ binh quỷ tướng, nơi đó so với được thiên binh thiên tướng? Chính là so với tứ hải long vương lính tôm tướng của đều chỉ hơi không bằng... Ha ha... Làm cho đại nhân chê cười."

Phúc tinh loát râu dài nói: "Yên tâm, sẽ không để cho ngươi cùng yêu hầu cứng đối cứng."

Tần Nghiễm Vương chấn vỗ áo tay áo, khom người chấp tay nói: "Thỉnh đại nhân chuyển cáo bệ hạ, thần, cần phải kiệt lực làm." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Ngạch, về ngày hôm qua nói qua cái kia bình luận sách khu thiệp mời... Ra về điện thoại là nhìn không được a.

Chân hãm hại. Máy tính có thể chứng kiến, mỗi một : Đều có một thiệp mời, hy vọng mọi người nhiều hơn hồi phục bình luận chương và tiết, ở nơi đó hồi phục con ba ba nhất định sẽ xem. Ghi được đến điểm còn có 100 kinh nghiệm a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 396: : Tìm Đọc Sinh Tử Sổ Ghi Chép

Ba tháng sau, địa phủ, sinh tử trước điện. » .

Đại môn chậm rãi khai ra một đường nhỏ, một cái buồn bã quỷ sai thoáng cái lên đi vào, cùng tả hữu đồng liêu điếm cá đầu, liền vội vã mà hướng chánh điện chạy vội quá khứ, hô to nói: "Diêm La điện hạ! Hoa Quả Sơn yêu quân lập tức đã tới rồi!"

"Yêu quân?" Tần Nghiễm Vương sắc mặt có chút khó coi, chỉ vào này phủ phục trên mặt đất quỷ sai thấp giọng hỏi: "Ý của ngươi là, hấn dẫn theo rất nhiều yêu quái đến?"

"Rất nhiều." Này quỷ sai nặng nề mà nhẹ gật đầu.

"Có bao nhiêu?"

"Có..." Quỷ sai cúi đầu bấm đốt ngón tay nửa ngày, ngẩng đầu mong chờ suy nghĩ nói: "Có vài ngàn."

"Vài ngàn?" Ở đây chúng Diêm La đều đưa mắt nhìn nhau.

Trong đó một vị Diêm La thấp giọng nói: "Muốn hay không bả hoàng tuyền quân điều tới?"

"Không cần." Tần Nghiễm Vương cắn răng, hô lớn nói: "Chuẩn bị nghênh đón ——!"

"Dạ!"

...

Đen kịt một mảnh thế giới, lãng liệt trong gió, suốt một chi hai ngàn người yêu quân chậm rãi bay lên, nhìn qua mặt đất trong rừng cây loang lổ điểm điểm thán phục liên tục.

Đôi với bọn hấn chính giữa tuyệt đại đa số người mà nói, cái này là lần đầu tiên đi đến âm phủ.

Cùng thiên đình bất đồng, âm phủ cùng thế gian cũng không có coi như Nam Thiên Môn như vậy cửa ra vào thẳng liền, nói cho cùng, cái này hai cái hoàn toàn bất đồng trong thế giới gian bất quá cách một đạo đơn giản thuật pháp thôi.

Đương nhiên, cái này một đạo thuật pháp cũng không phải ai đều biết. Kẻ sống yếu thi triển bộ này thuật pháp, tối thiểu nhất đều phải là luyện thần cảnh tu vi, lại thêm âm phủ có đại lượng có thể xâm hại kẻ sống sát khí, nhóm này suốt hai ngàn người luyện thần cảnh đã ngoài yêu quái chính giữa không có vài người đến qua âm phủ cũng coi như hợp tình lý.

Hồi lâu, trên đường chân trời chậm rãi xuất hiện một tòa núi cao.

Tòa này hơn một ngàn trượng núi cao đứng lặng tại bình nguyên chính giữa. Theo chân núi đến đỉnh núi cùng có thể thấy được rậm rạp hỏa quang. Nương chút ít này nhược hỏa quang. Thị lực thật tốt hầu tử thậm chí có thể chứng kiến trải rộng sơn thể cao thấp quý dị điêu khắc.

Khoát tay áo đem trọn chi bộ đội huyền ngừng lại. Hầu tử nghiêng mặt đi thấp giọng hỏi: "Nhị sư huynh, đây là sinh tử điện?"

Một vị mặc Hoa Quả Sơn thống nhất chế thức khai giáp, trường trước màu tím xấu xí diện mạo yêu quái chậm rãi nương đến hầu tử bên người, thấp giọng nói: "Đúng. Hôm nay ngọn đèn dầu hơi nhiều a."

"Nên là chuẩn bị nghênh đón Tề Thiên Đại Thánh nguyên nhân a." Một vị khác trường trước thanh sắc xấu xí diện mạo yêu cười quái dị nói.

Cái này một thanh một tử hai con quái dị yêu quái, chính là nhị sư huynh U Tuyên cùng tứ sư huynh ấy tròn biến thành. Trước mắt linh đài cử tử ngoại trừ đại sư huynh bên ngoài, cũng cũng chỉ có hai vị này có thể tự do hoạt động, còn lại cũng đều tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động bế môn tư quá.

Trong không khí sát khí càng ngày càng nặng, yêu quân cũng đã hàng rơi xuống đất mặt. Bắt đầu đi bộ.

Phía trước ngoài mấy trăm trượng, một cái cự đại sông đào bảo vệ thành xuất hiện ở trước mắt mọi người, chắc hẳn chính là trong truyền thuyết "Nại hà".

Tùng tòa hơn mười trượng trường cầu độc mộc khoát lên trên sông, lung lay sắp đổ. Số lượng nhiều, nhiều vô số kể, những này cầu độc mộc một mặt đi thông sinh tử điện, khác đầu thành phóng xạ trạng trải rộng bốn phương tám hướng, một tòa tấm bia đá dựng ở phía trước, trên đó viết "Trăm sông đổ về một biển" bốn chữ to.

Hầu tử thấp giọng hỏi: "Không phải nên gọi nại hà kiều sao?"

U Tuyên tử cười nhạt một tiếng nói: "Cũng không phải, nại hà kiều ở vào mười điện sau. Hồn phách luân hồi đầu thai giờ mới có thể đi đến đi, những này kiều. Là tiếp dẫn bát phương vong hồn dùng."

"Thì ra là thế, " hầu tử ngờ ngác nhìn xem nại trong sông nguyên một đám vùng vẫy giãy chết hồn phách lại hỏi: "Những điều này là người nào?"

"Thiếu tiền không trả, chiếm quang còn trộm vui mừng, tóm lại, nghĩ tới nại hà, tất phải trước tiên ở cái này thi nước chảy trôi nại trong sông phao

trên một đoạn giờ nguyệt, khi nào thì chịu khổ đầu thấp tiêu rõ ràng dương gian thiếu nợ hạ khoản nợ, khi nào thì tài năng tiến sinh tử điện thụ thắm." Nói, U Tuyên tử dẫn lũ yêu rề vào cá nói: "Nại trên sông sát khí phóng lên trời, đối nhau giả có nhiều tổn hại. Ngày bình thường, âm phủ đều là trở thành nơi hiểm yếu đến dùng. Bất quá, sinh tử trước điện có một cái cầu chính, chỉ dùng để tới đón tiếp thiên đình quan to xem kỹ chi dùng, chúng ta đi nơi đó."

"Chỉ có một cái kiêu?" Hắc tử nhỏ giọng hỏi: "Vậy bọn họ có thể hay không ở nơi đó bố trí mai phục?"

Nghe vậy, hầu tử nhắm mắt lại tinh tế cảm giác một chút tình huống chung quanh: "Không có đại quy mô quân thế, chúng ta nơi này thấp nhất đều là luyện thần cảnh, bố trí mai phục cũng không sợ."

Nói, hầu tử lại đem mặt hướng bên bên kia đối Phong Linh công đạo nói: "Không phải ly khai ta mười bước cự ly."

Phong Linh khản trương địa nhẹ gật đầu.

Nàng ngơ ngác nhìn hầu tử, giấu ở trong tay áo tay một mực nắm thật chặt Kim Cương Trác.

Đoạn đường này, đến tột cùng vì sao mà đến liền chính nàng đều không rõ ràng lắm.

Tước nhi trụ tại Đâu Suất cung, có thể nàng thật sự hẳn là nói cho hầu tử sao?

Nếu có một ngày, hầu tử biết mình sớm đã gặp qua Tước nhi, rồi lại tận lực giấu diếm, này đem sẽ là như thế nào nổi giận? Hẳn còn có thể tha thứ chính mình sao?

Có lẽ, hấn hội hận chính mình, hội oán chính mình, từ đó về sau, không hề thấy mình.

Nho nhỏ trái tim lí, đầy đầy các loại không yên. Có thể cho dù như thế, nàng còn không có nói. Thật giống như một cái làm chuyện xấu quật cường hài tử đồng dạng, ngây ngốc chờ đợi trước bị phát hiện một khắc.

Chờ đợi, xử phạt...

Đại quân lại là xuất phát.

Xa xa địa, sinh tử điện cao tới mười trượng đại môn âm âm mở ra, rất nhiều quý binh giống như con kiến vậy giờ cờ xí chen chúc ra, nhanh chóng tuôn ra qua cầu lương nhóm mở trận thế.

"Thập Điện Diêm La, cung nghênh Tề Thiên Đại Thánh ——!" Đi ở ở giữa Tàn Nghiễm Vương lôi kéo cuống hống la lên.

"Thập Điện Diêm La, cung nghênh Tề Thiên Đại Thánh ——!" Tất cả quý binh đều đi theo la lên, này tiếng vang kinh thiên động địa.

Hầu tử nhin không được cười lên: "Cái này cũng... Quá phối hợp a?"

Áy bánh trôi nói khẽ: "Còn là chú ý tuyệt vời."

"Bọn họ nếu dám sử trá, ta liền đem miệng của bọn hấn nguyên một đám xé nát."

Nói, hầu tử bước nhanh tiến lên.

Thập Điện Diêm La vội vàng nguyên một đám đón chào, này thật sâu cung trước thân hình, nhìn về phía trên hiển nhiên chính là nguyên một đám nô tài.

"Cung nghênh đại thánh gia giá lâm sinh tử điện, chúng ta rất cảm thấy vinh hạnh."

Hầu tử một tay đem Tần Nghiễm Vương tóm đến trước người, ôm lấy cổ của hắn cười hi hi nói: "Quang vinh may mắn có thể không làm được, mang bản đại thánh tra sinh tử sổ ghi chép a."

Này Tần Nghiễm Vương dùng ống tay áo lau bả mồ hôi lạnh quay đầu lại nhìn thoáng qua sau lưng yêu quân, thấp giọng nói: "Đại thánh gia, ty chức cũng đã thay bọn họ đều an bài tốt trú địa. Không bằng khiến cho quý sai trước đưa bọn họ..."

"Người đang nói cái gì?" Hầu tử miễn cưỡng địa nhìn Tần Nghiễm Vương nói: "Bọn họ đều là đến giúp đại thánh gia ta tra sinh tử sổ ghi chép."

"Giúp... Tra..."

Dẫn theo hai ngàn người tới tra sinh tử sổ ghi chép?

Ở đây một đám Diêm La không khỏi hoảng sợ.

Nhìn Tần Nghiễm Vương này khó xử bộ dáng. Hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi: "Như thế nào? Không được sao?"

"Không đúng không đúng... Chỉ là." Tần Nghiễm Vương run run rẩy rẩy nói: "Chỉ là. Sinh tử điện chính là trọng địa, nhiều người như vậy cùng một chỗ tiến vào, tựa hồ không quá hợp quy củ a."

"Người sinh tử sổ ghi chép có bao nhiêu sách? Ta không mang theo nhiều vài người đến, người chuẩn bị để cho ta yếu tra tới khi nào?"

Hơi do dự hạ xuống, Tần Nghiễm Vương chỉ phải khom người nói: "Ty chức hiểu rõ rồi."

Tại Thập Điện Diêm La dưới sự dẫn dắt, cả chi yêu quân mở vào sinh tử điện.

Làm quý sai tại Tần Nghiễm Vương phân phó hạ mở ra gửi sinh tử sổ ghi chép điện phủ đại môn giờ, một cỗ nòng đậm âm sát chi khí đập vào mặt, trong đội ngũ tu vi kém một chút điểm cũng không khỏi rùng mình một cái.

Loại này âm sát chi khí đối hồn thể thậm chí có tâm bổ tác dụng. Đối nhau giả lại giống như kịch độc, phải chí ít có luyện thần cảnh đã ngoài tài năng chống đỡ được.

Như Nhược Phong linh không phải tại Đâu Suất cung ăn vào không ít đan dược, giờ phút này chỉ sợ cũng nhịn không được mới là.

Từng bước một đi vào điện phủ, hầu tử chứng kiến tầng tầng lớp lớp cự đại giá sách, giống như từng mặt cự đại vách tường, trên đó bày đầy sách vở. Theo lối đi nhỏ nhìn lại, trong đó đen kịt một mảnh, liếc nhìn qua không thấy giới hạn.

"Thật là một cái đại công trình a..." Hầu tử đều có điểm tròn tròn mắt.

Trước khi đến hẳn liền biết rằng sinh tử sổ ghi chép tập thập phần nhiều, nhưng chân chính nhìn thấy thời điểm còn là không khỏi hoảng sợ.

Một bên Tần Nghiễm Vương liếm liếm khô quất môi đang muốn nói chút gì đó, có thể còn chưa nói ra miệng. Đã thấy hầu tử cũng đã thân thủ đồng dạng: "Động thủ!"

Nghe vậy, lũ yêu chen chúc mà vào. Nhanh chóng bắt đầu phân chia tất cả giá sách tương ứng năm.

U Tuyên tử cùng ấy bánh trôi phân đứng hai bên, đối với từng cái yêu quái mi tâm đều đốt một điêm, dùng bảo đảm bọn họ chứng kiến muốn tìm gì đó sự có thể trước tiên phát giác.

"Đại thánh gia... Cái này..."

"Đã thành, nơi này đối với ngươi chuyện gì. Chính mình hiểu tra."

Tần Nghiễm Vương thoáng cái luống cuống, bẽ bộn cười lấy lòng nói: "Đại thánh gia giá lâm, ty chức có thể nào không phụng dưỡng tả hữu?"

"Sợ ta bả sinh tử sổ ghi chép làm hư rồi?"

"Không dám không dám!" Tần Nghiễm Vương vội vàng lắc đầu khoát tay, khúm núm nói: "Chỉ là... Ty chức ở đây, đại thánh gia muốn hỏi chút gì đó cũng dễ dàng a..."

"Tùy ngươi yêu mến a."

Nói, hầu tử cũng lớn bước gia nhập tìm đọc hàng ngũ.

...

Linh Tiêu Bảo Điện, ngự thư phòng.

Phúc thần cung kính địa tấu nói: "Khải tấu bệ hạ, này yêu hầu đã dẫn theo nhân mã tiến vào sinh tử điện."

"Dẫn theo nhân mã? Dẫn theo nhiều ít?"

"Dẫn theo... Hai ngàn."

"Hai ngàn?" Ngọc Đế lập tức lấp bắp kinh hãi, trợn mắt nói: "Cái này yêu hầu còn muốn tấn công chiếm âm phủ không thành?"

"Sợ là có cái ý nghĩ này... Đây yêu hầu đối với chuyện này quả thực coi trọng đến cực điểm, chí nguyện tất phải được. Như lúc trước chân tại sinh tử điện phục binh, dựa vào tính cách của hắn, thật sự dám liều lĩnh cường công."

Sinh tử điện khởi binh họa, đến lúc đó hắn là tam giới họa kiếp.

Ngọc Đế nhú chặt trước lông mày, bất đắc dĩ thở dài, rất có loại tú tài gặp gỡ binh cảm giác.

Này hầu tử, nói cho cùng bất quá là một phương chư hầu, chính phải quản lý tốt của mình một mẫu ba phần địa là được. Hắn lại là Ngọc Đế, thân bị giám thị tam giới trách nhiệm.

Vạn nhất chân khởi binh họa, đến lúc đó vô luận thắng bại, này cục diện rồi rầm khảng định lại là hắn tới thu thập.

Sinh tử điện khởi binh họa, nó hỗn loạn trình độ có thể cũng không phải là binh vây Nam Thiên Môn có thể đánh đồng.

Nghĩ, hắn huyết thái dương không khởi một hồi thấy đau.

Vi hơi dừng một chút, phúc thần lại bổ sung nói: "Bệ hạ, này yêu hầu còn dẫn theo tinh thông âm dương thuật chi người. Xem tình hình, là muốn hoàn toàn vượt qua chư Diêm La, thân tự động thủ tra."

"Hoàn toàn vượt qua? Ý của ngươi là, bọn họ bây giờ còn không có biết rõ ràng yêu hầu đến tột cùng nghĩ tra cái gì?"

"Xác thực là như thế..." Phúc tinh thấp giọng nói: "Bất quá, bệ hạ, xem tình hình, này yêu hầu chích là không tin chư Diêm La, cũng không phải là đã đem lòng sinh nghi."

"Như là như thế này khá tốt." Thoáng dừng một chút, Ngọc Đế khoát tay áo nói: "Lại dò xét!"

"Dạ!"

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Thái Thượng Lão Quân chậm rãi giương đôi mắt, thần sắc có chút phức tạp. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Trọng quan tâm... Không phải là cảm chảy cảm giác a?

Mọi người nhất định phải cầu nguyện ta sống đến hết bản a a a a a a a a a a a ! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 397: : Chân Tướng

Sinh tử sổ ghi chép là dựa theo thời gian sắp xếp bố, tại biết rõ xác thực tử vong thời gian cùng giáng sinh thời gian dưới tình huống, nghĩ phải tìm được xác thực tin tức kỳ thật cực kỳ dễ dàng.

Mới mới vừa gia nhập sinh tử điện không đến một phút đồng hồ thời gian, hầu tử cũng đã tìm được rồi Tước nhi qua đời một ít trang. Bất quá, chính thức vấn đề mới vừa mới bắt đầu.

Vi đem kiếp này kiếp sau giúp nhau liên hệ tới dễ dàng cho tra tìm, sinh tử sổ ghi chép trên kiếp này sau khi kết thúc hội phụ gia một câu kiếp sau tại năm nào tháng nào đầu thai nơi nào các loại lí do thoái thác, như nếu không có, hồn phách đãi thăm một lan liền sẽ đánh lên câu.

Nhưng mà, đương hầu tử lật đến Tước nhi một ít trang thời điểm, lại phát hiện nếu không phần cuối vốn nên viết hồn phách đầu thai câu chữ địa phương chạy xe không, hồn phách đãi thăm một lan cũng chạy xe không...

"Sư huynh, người giúp ta nhìn xem." Xoay người, hầu tử vội vàng địa đem trong tay sinh tử sổ ghi chép đưa cho U Tuyên tử, mở to hai mắt mong chờ trước.

Tiếp nhận sinh tử sổ ghi chép, U Tuyên tử chỉ dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve một ít trang liền đưa ra kết luận: "Chuyển thế tương quan bị người dùng bí pháp phong bế, không thể nào dò thám, nhưng cái này hồn phách đãi thăm một lan lại là thật sự."

"Nói cách khác..."

"Nói cách khác..." U Tuyên tử chậm rãi nói ra: "Nàng nhất định đã đầu thai hoặc là sống lại. Tại đây sinh tử sổ ghi chép trên, nhất định có của nàng một cái khác phân bản ghi chép."

Hầu tử nhin không được cười lên, đó là phát ra từ nội tâm cười, không thể che hết cười.

Cái này có phải là ý nghĩa hẩn rất nhanh có thể nhìn thấy ngày đêm chờ đợi Tước nhi rồi sao?

Hẩn nhin không được địa vò đầu, rất giống một cái vui mừng hơn hờ hài đồng, có loại lệ nóng doanh tròng xúc động.

Hơn một trăm năm, trọn vẹn đợi hơn một trăm năm, một hơn trăm năm trước này chích chán nản đã hầu tử, cũng đã trưởng thành quyền nghiêng tam giới Tề Thiên Đại Thánh. Có năng lực thực hiện này chích góc chim chóc hết thảy nguyện vọng.

Đúng vậy. Hết thảy nguyện vọng. Chỉ cần đem nàng tìm trở về, nàng muốn, không có gì là không thể, không có gì là không thể.

Hẩn nhin không được địa cười ngây ngô, cười đến một bên lữ yêu đều ngơ ngẩn.

Nụ cười kia đơn giản được thật giống như sơn dã trung một con bình thường hầu tử.

Bọn họ chưa bao giờ thấy qua như vậy Tề Thiên Đại Thánh, thống ngự vạn yêu Tề Thiên Đại Thánh, Megatron đình Tề Thiên Đại Thánh, đem Ngọc Đế làm cho thúc thủ vô sách Tề Thiên Đại Thánh. Nguyên lai cũng có như vậy một mặt.

Phong Linh lẳng lạng mà nhìn xem vui mừng hơn hờ hầu tử, ngo ngác nhìn, trầm mặc. Một loại cảm giác vô lực xông lên đầu.

Tìm được rồi, hết thầy tỵ chọc thủng đi. Nàng nghĩ.

Nắm sinh tử sổ ghi chép, U Tuyên tử nói khẽ: "Bất quá cái này phong ấn bí pháp rất là quý dị, sợ là nhất thời nửa khắc, ai cũng phá không được."

"Không có việc gì, không có việc gì." Hầu tử mình an ủi: "Chỉ cần nơi này có của nàng bản ghi chép, tỵ nhất định có thể tìm tới... Thái Thượng Lão Quân tìm nửa năm có thể tìm tới, chúng ta cũng đồng dạng có thể tìm tới. Tàn Nghiễm Vương! Tàn Nghiễm Vương! Cút ra đây cho ta!"

Tàn Nghiễm Vương vội vàng theo yêu quái trong đồng giấy dựa lấy chen chúc đi ra.

"Ty chức tại. Ty chức tại!"

Không đợi Tàn Nghiễm Vương đứng vững, hầu tử cũng đã bước nhanh đi tới. Một bả nắm chặt cổ áo của hắn: "Lập tức nói cho ta biết, Thái Thượng Lão Quân cuối cùng xem, là một ít cuốn, cái đó một sách?"

"Lão quân?" Tàn Nghiễm Vương thoáng cái mộng.

"Một hơn trăm năm trước, Thái Thượng Lão Quân đến người sinh tử điện tra qua một lần sinh tử sổ ghi chép, hao phí nửa năm thời gian, đừng nói cho ta người không nhớ rõ!"

Khoảng cách gần địa nhìn qua hầu tử này dữ tợn khuôn mặt, Tàn Nghiễm Vương bỗng nhiên run rẩy một chút, nuốt khô nhỏ nước miếng sợ hãi rụt rè địa chỉ vào một bên nói: "Lão quân... Lão quân cuối cùng tìm đọc này bên cạnh giá sách..."

"Đi!" Dắt lấy Tần Nghiễm Vương, hầu tử bước nhanh hướng phía hấn điều chi phương hướng đi đến: "Cái nào giá sách? Nói mau!"

"Tựu, tựu cái này vài cái."

"Vài cái?" Hầu tử hơi sững sờ, tranh cười đem Tần Nghiễm Vương bày chính, thân thủ cho hấn cả trước y quan, đăm cười nhạt nói: "Nói cho ta biết lão quân đồng thời xem vài cái giá sách thư? Ngươi là chán sống a?"

Tần Nghiễm Vương lập tức luống cuống thần, vẻ mặt đưa đăm nói: "Đại thánh gia... Lão quân, lão quân chân là đồng thời xem cái này vài cái giá sách nha! Ty chức tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn, sao dám lừa gạt đại thánh gia?"

"Phải không?"

Lời còn chưa dứt, hầu tử một tay cũng đã véo đến Tần Nghiễm Vương cổ đi.

Còn lại Diêm La từng người đều cả kinh không ngậm miệng được, rồi lại không dám ra tay ngăn cản, sợ rước họa vào thân.

Hầu tử trừng lớn che kín tơ máu con mắt, nhếch môi lộ ra răng nanh, một chữ dừng một lần nói: "Ta cho ngươi thêm một lần cơ hội, nếu như ngươi nói không nên lời ta đáp án cần có, ta đây tựu hỏi người khác đi."

Tần Nghiễm Vương sợ tới mức nước mũi đều đi ra rồi, lại há to miệng nửa ngày không biết nói cái gì cho phải.

"Chậm." Đang lúc này, hóa thành yêu quái ấy bánh trôi duỗi tay nắm chặt hầu tử cổ tay, thấp giọng nói: "Hấn nói nên thật sự, dùng lão quân tu vi, đồng thời xem xét mấy giá sách không ra kỳ."

Hầu tử chậm rãi nhìn về phía U Tuyên tử.

Chỉ thấy U Tuyên tử yên lặng gật đầu nói: "Hắn nói là sự thật."

Nghe được cái này một câu, hầu tử mới thoáng buông tay.

Tần Nghiễm Vương thoáng cái ngã ngòi trên mặt đất, bụm lấy ngực thở hổn hển, cẩn thận địa nhìn qua hầu tử, không dám nhúc nhích.

Ngẩng đầu quan sát mấy cái không lò được không có giới hạn giá sách, hầu tử vẻ mặt mờ mịt.

"Này cũng chỉ có thể lần lượt bản nhìn?"

U Tuyên tử lại là yên lặng địa nhẹ gật đầu.

"Đã như vậy, vậy động thủ đi! Vài cái giá sách, tất cả thư, bất luận cái gì một quyển bất luận cái gì một tờ cũng không thể buông tha!"

"Dạ!" Yêu quái môn cùng kêu lên hòa cùng nói.

Hầu tử một cái thả người lẳng không bay lên, linh lực kích xạ ra, trong nháy mắt dẫn dắt trên trăm quyển sách bay đến trước mặt hắn, tự động bắt đầu lật qua.

Ánh mắt kia phi tốc tại tất cả sách vở trong lúc đó khiêu dục.

Phong Linh như trước đứng ngẩn ngơ.

Không hề nghi ngờ địa, cái này tương thị một cái to lớn công trình, nhưng so sánh với hơn một trăm năm dài dằng dặc đường đi, sớm đã không coi là cái gì.

...

Linh Tiêu Bảo Điện, trong ngự thư phòng, Ngọc Đế còn đang lẳng lẳng địa chờ đợi đến từ địa phủ tin tức.

"Còn không xác định hẳn đến tột cùng nghĩ tìm cái gì sao?"

"Hồi bệ hạ mà nói, còn không xác định." Phúc thần cung kính nói:
"Nhưng có thể để xác định việc này cùng lão quân có quan hệ."

"Lão quân?" Ngọc Đế lập tức hoảng sợ.

Hồi lâu, Ngọc Đế vỗ về chơi đùa trước ban chỉ nói: "Lại dò xét! Việc này cần phải biết rõ ràng!"

"Dạ."

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Thái Thượng Lão Quân ngồi xếp bằng, cúi đầu. Từ từ nhắm hai mắt. Do dự mà.

...

Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung trong đình viện. Dương Thiên ngự gác địa ngồi, trong tay nắm nàng cùng hầu tử liên lạc ngọc giản.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề yên lặng địa đứng ở rào chắn bên cạnh, ngẩng đầu nhìn lên chân trời một ít bôi tịch dương, lẳng lẳng địa chờ.

...

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ đánh cờ trước.

...

Một con nho nhỏ chim hoàng yến hồn phách đi về phía, giờ phút này phảng phất thành quyết định thiên địa thuộc sở hữu máu chót, tất cả. Khắp nơi quan to đều ở tinh tế mà chú ý trước, chờ đợi.

...

Giá sách gian âm sát chi khí chậm rãi khuếch tán, sinh tử điện trung ngọn nến thay đổi một vòng tiếp một vòng, phòng thủ quý binh thay đổi một đám tiếp một đám.

Yêu quái môn nguyên một đám tinh tế địa đọc qua trước sinh tử sổ ghi chép, hơn hai ngàn chích yêu quái tụ cùng một chỗ, lại chỉ còn lại có trang sách lật qua lật lại sần sật thanh cùng yêu quái môn nặng nề tiếng thở dốc.

Địa phủ không có ngày đêm chi phân, quang ảnh trôi qua trong lúc đó, tại khắp nơi đại năng chú ý hạ, chỉ chớp mắt cũng đã mười ngày trôi qua.

Bản ghi chép tam giới sinh linh chiều ngang một tháng thời gian lí sống hay chết giá sách đã bị gặm một phần ba.

Hầu tử như trước bay vút lên ở giữa không trung, một quyển bản thư dùng tốc độ cực nhanh theo trước mặt của hắn hiện lên. Lại bị nhét trở về trên giá sách.

"Không có... Không có... Còn không có... Chuyện gì xảy ra?"

Nguyên bản kiên nhẫn theo này từng tờ một quay cuồng trang giấy bị dần dần qua đi, này tâm dần dần trở nên không yên đứng lên.

Luyện thân cảnh yêu quái sớm đã nhin không được. Không thể không cắt lướt tìm đọc. Dài dằng dặc mà rườm rà công tác, sớm đã làm cho cái này chi nguyên bản ý chí chiến đấu sục sôi tinh nhuệ bộ đội mỗi mệt không chịu nổi, rồi lại không dám nói ra.

Đại thánh gia đều không nói mệt mỏi, bọn họ không biết xấu hổ sao?

Hắc tử khúm núm đất đến hầu tử bên cạnh: "Đại thánh gia, thừa tướng hỏi ngài khi nào thì trở về, cũng đã thúc dục bốn lần... Hoa Quả Sơn không có ngài không được a."

"Thiên đình có động tác sao?"

"Không có."

"Không có tự làm cho chính bọn nó nhìn mà làm! Nhiều năm như vậy không có ta bọn họ không phải sống phải hảo hảo sao?" Hầu tử không kiên nhẫn nói.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt kia một khắc đều không có rời đi sinh tử sổ ghi chép.

Hắc tử không dám hỏi nữa.

Quang ảnh giao thoa, thời gian như trước từng điểm từng điểm địa trôi qua.

Mỗi mệt yêu quái môn ngã xuống đất đi nằm ngủ, phát ra nổ vang loại tiếng lâm bầm, mở to mắt, lai tiếp tục đắm chìm tại biển sách bên trong vòng đi vòng lại địa đọc qua.

Tần Nghiễm Vương tổ chức nhân thủ đưa tới thực vật cùng nước mượn cơ hội cùng yêu quái môn đánh hảo quan hệ để nhắc nhở bọn họ lật giáy

thời điểm điểm nhẹ, thực sự không dám cho từ từ tảo bạo Tề Thiên Đại Thánh tống một phần.

Đại thánh gia tính tình ngày từng ngày đòi bại, đây là mỗi người đều biết chuyện tình.

...

"Thánh mẫu đại nhân, đại thánh gia... Hấn không chịu trở về."

Vi gió thổi qua, phủ thanh ti.

Trong đình viện ngồi ngay ngắn Dương Thiên, này trong hốc mắt dần dần nhiều hơn điểm điểm trong suốt, nhưng chỉ là cười cười.

Nàng vi khẽ cúi đầu, ngơ ngác địa nhìn trong tay mình khăn tay trên hai con méo mó khúc khúc "Quạ đen" .

"Biết rằng, các người đi xuống đi. Ngày mai bắt đầu, ta đi thay hấn vào triều sớm."

"Dạ."

...

Tam thập tam trọng thiên trên Thái Thượng Lão Quân còn đang do dự mà.

...

Suốt ba mươi ngày trôi qua, hầu tử không ngủ không nghỉ, một khắc không ngừng.

Thăng đến khép lại cuối cùng một tờ sinh tử sổ ghi chép thời điểm, lúc trước đây cõi lòng hy vọng cuối cùng bị qua đi hầu như không còn.

"Không có... Sao biết không có? Đây là có chuyện gì? Hẳn bả một ít trang xé bỏ rồi? Còn là cả sách đều ẩn nắp rồi? Hội không sẽ là các người xem lọt?"

Hắn co quắp ngã xuống đất, ngơ ngác địa nhìn qua tối như mực trần nhà.

Toàn bộ thế giới phẳng phát đều đang xoay tròn, trước mắt hắc ám phẳng phát một cái vực sâu không đáy loại, muốn đem hết thảy tất cả đều hút khô.

Hắn lẳng lẳng địa nằm, chớp che kín tư máu hai mắt.

Bốn phía yêu quái nguyên một đám mỗi một không chịu nổi địa đứng, không người nào dám mở miệng. Thập Điện Diêm La nguyên một đám co lại ở trong góc, sợ hãi tử giận chó đánh mèo.

"Có nên không xem rò mới đúng." Hắc tử cẩn thận nói: "Tất cả mọi người tìm được rất chân thành, còn có hai vị thượng nhân thuật pháp trợ giúp, không có khả năng xem rò."

"Lại từ đầu tìm một lần..."

"A?"

Hầu tử nhảy lên ngồi dậy: "Lại từ đầu tìm một lần. Nhất định là xem lọt, mọi người trao đổi vị trí, bắt đầu lại từ đầu tìm. Không có khả năng không có, không có khả năng."

"Từ đầu?" Tất cả mọi người giật mình.

Tìm suốt một tháng, lại từ đầu?

"Từ đầu tìm, nhất định ở chỗ này mặt. Không sai. Nhất định là xem lọt."
Hầu tử bụm mặt thì thâm lằm bằm.

Áy bánh trôi mở miệng nói: "Trong chỗ này nhất định là có vấn đề khác. Có lẽ chúng ta hẳn là thử một lần cái khác manh mối. Không bằng... Đi về trước đi?"

"Không có cái khác manh mối. Tựu cái này manh mối. Bất kể như thế nào phải tìm được."

"Chính là, cái này âm phủ sát khí cực thịnh, người xem tất cả mọi người cũng đã..."

"Chúng ta hơn một trăm năm! Một tháng tính cái gì! Ta chờ đợi ngày này đợi hơn một trăm năm! Đừng nói nữa một tháng, chính là một năm, mười năm, đều phải tìm được mới ngừng!" Hầu tử bỗng nhiên quát um lên.

Này tiếng gầm gừ tại sinh tử điện trung đẩy ra, dẫn phát vô số tiếng vọng, phảng phất nghìn vạn người tại rít gào.

Lông tơ hơi dựng thẳng lên. Toét ra trong miệng lộ ra răng nanh, trên trán che kín gân xanh... Hôn hồng ánh nến trung, diện mục dữ tợn.

Cái này một sát, tất cả mọi người giật mình, nguyên một đám hoảng sợ không thôi.

Không có ai sẽ hoài nghi, giờ này khắc này ai ra tay ngăn cản hẳn, sẽ bị hẳn tại chỗ xé thành mảnh nhỏ.

Phong Linh như trước ngơ ngác nhìn hầu tử.

U Tuyền tử bất đắc dĩ địa thở dài.

Hầu tử thoáng thu thu thân, lung la lung lay địa đứng lên: "Thật có lỗi, giọng điệu nặng. Chúng ta từ đầu lại nhìn một lần a. Sẽ tìm một lần, nhìn xem như thế nào sau làm tiếp quyết định. Thật sự không được. Tựa hướng sách khác khung tìm. Chỉ cần một mục tìm, một ngày nào đó hội đem nó trở mình ra tới."

Cung trước thân thể. Hấn chậm rãi đẩy ra đưa hấn bao bọc vây quanh yêu quái, từng bước một đi về hướng giá sách mở đầu.

"Đại thánh gia cảm xúc... Có chút không đúng, làm sao bây giờ?"

"Đừng nói lung tung." Hắc tử nói khế: "Đại thánh gia nói sẽ tìm một lần, vậy sẽ tìm một lần, ai dám không theo, quân pháp xử trí!"

"Dạ!"

"Như vậy tìm xuống dưới không phải biện pháp." Ấy bánh trôi nghiêng mắt nhìn về phía U Tuyên tử.

U Tuyên tử trầm mặc không nói.

Nhìn qua hấn dần dần đi xa, cô linh linh bóng lưng, Phong Linh đứng ngẩn ngơ.

Nàng nghe không được bốn phía ngôn ngữ, nhìn không thấy bốn phía quang. Lam sắc trong hai tròng mắt, chỉ còn lại có hấn.

Hồi lâu, nàng không tự giác địa mở ra cước bộ, hướng phía hấn đi xa phương hướng đi đến.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân tay hơi run rẩy.

...

Sinh tử điện rộng lớn khôn cùng, lại từ phía phong kín, như cùng một cái cự đại lãng mộ.

Như thế rộng lớn trong không gian, không có khí lưu bắt đầu khởi động, có chỉ là vô cùng vô tận theo sinh tử trong số thích phóng đi ra sát khí, thời khắc khảo nghiệm trước kẻ sống tâm trí.

U ám hành lang trung, hai mặt đều là chày dài giá sách, dài dòng buồn chán đường, nhìn không thấy đến xử, cũng nhìn không thấy phía trước.

Phong Linh cúi đầu, cô linh linh đi tới, từng bước một bước về phía hầu tử đi xa phương hướng, này cước bộ lúc nhanh lúc chậm.

Tay không tự giác địa chăm chú nắm ở trước ngực, trong ánh mắt không có có một chút thần thái.

Rõ ràng không hy vọng hắn tìm được, có thể...

Có lẽ, hết thảy cuối cùng đến nên lúc kết thúc đi.

Chỉ cần nói, liền không cần lại bởi vì giấu diếm mà không an.

Hắn sẽ tìm được hắn ngày đêm tưởng niệm Tước nhi, trở lại Hoa Quả Sơn tiếp tục làm này quyền nghiêng tam giới Tề Thiên Đại Thánh.

Chính mình?

"Ha ha, không sao cả."

Nàng nhàn nhạt địa nở nụ cười, trong óc trống rỗng.

Nàng chỉ là không nguyện ý nhìn lại cái kia sao sa sút tinh thần, hẳn là đỉnh thiên lập địa Tề Thiên Đại Thánh, hẳn là trở lại Hoa Quả Sơn, mà không phải tại địa phủ lí vì sinh tử sổ ghi chép mà nổi giận.

Này chân như trước không tự giác mà hướng hẳn đi đến.

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Thái Thượng Lão Quân chậm rãi mở hai mắt ra, ngón tay hơi run rẩy.

...

Sinh tử điện trung, một quyển sách không hề dấu hiệu chuyển ra một chút, ngã xuống tại chậm rãi đi qua Phong Linh trước mặt.

Nàng dừng bước, ngo ngác nhìn quyển sách kia.

...

Thái Thượng nhếch môi, ngẩng đầu, nhắm mắt, tĩnh hậu.

...

Nàng vuốt mở ống tay áo, cung hạ thân, thân thủ nhặt lên sinh tử sổ ghi chép, chậm rãi lật vài tờ. Lập tức, này đồng tử nhanh chóng phóng đại.

Cả giật mình.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình mà nhìn lên trời cao.

Sau lưng, Thanh Phong tử ngơ ngác địa ngồi chồm hồm trước.

...

"Người đang làm gì đó?"

Phong Linh thất kinh địa đem sinh tử sổ ghi chép giấu đến sau lưng, mở to mắt.

Một mảnh đen kịt xa xa dần dần hiện ra hầu tử thân ảnh, hấn từng bước một hướng phía Phong Linh đi tới, ý vị thâm trường địa nhìn bồi rồi Phong Linh.

"Người sau lưng cất giấu cái gì?"

"Không có... Không có." Nàng ngơ ngác thuyết trước, từng bước một lui về phía sau.

"Còn nói không có?"

Không đợi Phong Linh kịp phản ứng, hầu tử đã theo trước người của nàng biến mất, ở sau người một bả túm lấy sinh tử sổ ghi chép.

"Hầu tử, người đừng xem!"

Phong Linh yếu vươn tay đoạt, lại bị hầu tử một bả đẩy ra.

Lạnh lùng địa nhìn hoảng sợ Phong Linh liếc, hầu tử cúi đầu xuống, từng tờ một địa lật lên trong tay sinh tử sổ ghi chép.

Lập tức, hấn chậm rãi mở to hai mắt nhìn, ngẩng đầu lên đến ngơ ngác nhìn Phong Linh.

Không khí, tựa hồ cũng tại thời khắc này đọng lại. (chưa xong còn tiếp...
)

ps: Tiếp tục cảm mạo trung...

Đặt là đúng tác giả tốt nhất duy trì. Xong.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 398: : Chân Tướng (2)

Tề Thiên Cung, cờ xí pháp phới.

Phòng thủ binh vệ phân loại hai bên, hầu tử mang theo đại đội nhân mã vôi vàng đi qua, sắc mặt ngưng trọng.

Một đường đi vào thư phòng, dừng bước, hắc đưa lưng về phía mọi người chậm rãi nói ra: "Các người đi ra ngoài trước a. Đoạn thời gian này tất cả mọi người khổ cực, sau đó hội luận công đi phần thưởng. Hắc tử, an bài thoả cái nhị sư huynh cùng tứ sư huynh chỗ ở. Hai vị sư huynh cũng khổ cực."

U Tuyên tử cùng ấy bánh trôi yên lặng gặt đầu, còn lại mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Do dự nửa ngày, hắc tử hơi khom người nói: "Dạ."

Đang lúc mọi người phải ly khai thời khắc, hầu tử lại lạnh lùng địa bổ sung một câu: "Phong Linh, người lưu lại."

Phong Linh nháy mắt đứng ngẩn ngơ.

Cửa phòng khép lại, to như vậy trong thư phòng, chỉ còn lại có hầu tử cùng Phong Linh. Lặng im làm cho người khác sợ hãi.

Hồi lâu, Phong Linh có chút luống cuống, nàng nói khẽ: "Hầu tử, người hãy nghe ta nói, này sinh tử sổ ghi chép trên ghi có lẽ là giả..."

"Giả?" Hầu tử theo bên hông lấy ra này phiến theo sinh tử sổ ghi chép trên kéo xuống tới giấy, nặng nề đập trên bàn: "Này phía trên vốn chính là chỗ trống, nơi nào đến thiệt giả nói đến?"

"Chỗ trống?" Phong Linh cả giật mình.

Chậm rãi quay đầu, hầu tử lạnh lùng địa chăm chăm vào Phong Linh, thấp giọng nói: "Cho tới nay, ta tín nhiệm nhất đúng là ngươi. Đối tín nhiệm của ngươi, thậm chí vượt qua đối Dương Thiên tín nhiệm. Hiện tại ta chỉ muốn biết, ngươi tại sao phải bắt nó ỉn núp đi."

"Chỗ trống..." Phong Linh còn đang ngờ ngác nhìn trên bàn khô vàng trang giấy: "Ngươi không phải nói, đây là bản ghi chép Tước nhi chuyển thể một tờ sao? Sao biết..."

"Bị phạt đạo hai môn bí pháp đồng thời phong bế, chỉ có đồng thời thông hiểu phạt đạo hai môn bí pháp đại năng cùng Tước nhi bản thân, tài năng chứng kiến phía trên nội dung." Hầu tử chậm rãi rất nhanh nắm tay đập bẻ trên bàn, vẻ mặt tức giận, lại là cắn răng bật cười: "Đồng thời thông hiểu phạt đạo hai môn... Mẹ nó, không cần phải nói. Nhất định là Thái Thượng Lão Quân, chỉ có hắn có thể làm được."

"Tước nhi bản thân... Tài năng chứng kiến..." Phong Linh ngờ ngác địa nháy mắt.

"Ngươi xem đến phía trên này nội dung rồi?" Hầu tử bán híp mắt hỏi.

"Không có... Không có." Phong Linh vội vàng lắc đầu.

"Chính ngươi liếc đều không xem tựu chuẩn bị đem nó ỉn núp đi?"

"Không... Không phải."

"Vậy người đến tột cùng là có ý gì?"

Hầu tử lẳng lẳng đi chăm chăm vào Phong Linh, Phong Linh cúi đầu. Tay không tự giác níu lấy của mình mép váy, vẫn không nhúc nhích đi đứng. Nghẹn đỏ mặt.

To như vậy trong thư phòng yên tĩnh được chỉ còn lại có phong o o theo cửa sổ linh xuyên vào tiếng vang.

"Có U Tuyên sư huynh chú pháp, chỉ cần sáng ngời liếc, người có thể phân biệt rõ ra đây chính là ta muốn tìm..." Hồi lâu, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Tính, ta không muốn cùng người so đo nhiều như vậy. Người đi về trước đi. Sau này, Tước nhi chuyện tình người không cần phải lại cầm tay."

Nói, hầu tử chậm rãi quay lưng đi.

Này thần sắc là chưa bao giờ có lạnh lùng.

Phong Linh như trước lẳng lẳng đi đứng.

"Không có nghe hiểu không?"

Chậm rãi ngẩng đầu. Phong Linh mở to hai mắt, cường khởi động khuôn mặt tươi cười, thấp giọng hỏi: "Hầu tử, ta có thể hỏi người một chuyện không?"

"Hỏi."

"Nếu như, ta là nói nếu như, nếu như người Tước nhi thật sự chuyển thế, người hội như thế nào đối đãi của nàng kiếp này?"

"Cái gì như thế nào đối đãi? Đợi nàng thọ nguyên sắp hết lúc đánh vào địa hồn, đây không phải đã sớm định tốt sao?"

"Nếu như nàng cũng tu tiên?" Nàng ngửa đầu, đôi mắt - trông mong địa nhìn qua hầu tử.

Nghiêng mặt qua, hầu tử lạnh lùng nói: "Này sẽ giết nàng! Trực tiếp đánh vào địa hồn!"

...

Trong đình viện. Dương Thiên ngạc địa ngồi.

"Đại thánh gia cũng đã đã trở lại, hiện tại chính trong thư phòng. Hắc phân phát mọi người, chỉ để lại Phong Linh tiểu thư. Cũng không biết đang nói cái gì..."

Cúi đầu lẳng lặng địa ngây người hồi lâu, Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Hắc tìm được muốn tìm sao?"

"Giống như không có." Này tiểu yêu cung kính địa đáp.

Vi hơi dừng một chút, tiểu yêu lại hỏi tiếp: "Hắc tử tướng quân nói đại thánh gia tâm tình không tốt, không cần phải đi quấy rầy đại thánh gia, cho nên... Thừa tướng làm cho tiểu nhân thỉnh thánh mẫu ngày mai, tiếp tục vào triều."

Dương Thiên khước miệng hơi nhếch lên, lại thủy chung không có thể trán lộ tiểu dung.

"Nói với bọn họ, biết rằng."

...

Trong thư phòng, Phong Linh như trước lẳng lặng. Ngơ ngạc địa nhìn qua hầu tử.

"Không phải... Cần phải như vậy phải không? Chính là... Chính là của nàng kiếp này là vô tội."

"Hơn một trăm năm, ta một khắc đều chưa từng quên." Hầu tử nắm chặt nắm tay. Cẩn rãng nói: "Người biết nàng đối với ta ý vị như thế nào sao?"

Phong Linh kinh ngạc địa nhìn qua lên trước mắt cái này con khi.

"Tại ta nhất chán nản thời điểm, là nàng cùng ở bên cạnh ta. Tại ta bị lão hổ đuổi đến cùng đường thời điểm, là nàng vì dẫn đường. Tại ta bị thợ săn khốn lúc thức dậy, là nàng liều mình cứu ta..."

"Ta hai bàn tay trắng thời điểm, nàng bả cái gì đều cho ta. Ta hiện tại có năng lực, hẳn là quên nàng sao?"

"Ta sẽ không quên của nàng, vĩnh viễn đều sẽ không quên."

"Nếu không phải là ta cứng ngắc lôi kéo nàng rời bến tìm tiên, căn bản là không biết..."

Quả đấm của hắn nắm được càng phát ra khản, run nhè nhẹ trước.

"Người cho rằng nàng đối với ta ý vị như thế nào?"

"Vì nàng, ta có thể phản thiên, ta có thể cùng Thái Thượng Lão Quân chính diện khiêu chiến, ta có thể ruồng bỏ sư môn. Vì nàng, ta cái gì cũng dám làm!"

"Bởi vì... Bởi vì, nếu như bởi vì bất luận cái gì lý do mà buông tha cho, ta con mẹ nó tụt chỉ là người cặn bã! Ta con mẹ nó tụt chỉ là người cặn bã!"

"Đừng nói là giết một người, ta phát qua thề, chính là cả tam giới đều phản đối, ta cũng vậy yếu thực hiện lời hứa!"

Phong Linh ngơ ngác địa nhìn qua cái này chích rơi lệ đầy mặt hầu tử.

"Không có gì có thể ngăn cản ta, không có!"

"Ta sở dĩ một mực không đi địa phủ, không là vì ta quên, mà là vì ta biết mình còn không đủ cường đại... Không nghĩ nhanh như vậy cùng Thái Thượng Lão Quân vạch mặt."

"Người cho rằng này mười năm ta là như thế nào vượt đi qua? Người cho rằng ôm thùng gỗ phiêu tại Thông Thiên Hà trên thời điểm ta hô chính là tên ai? Người cho rằng đi trong sa mạc bảy ngày bảy đêm tích nước không tiến thời điểm ta nghĩ cái gì?"

"Ta nghĩ chính là thanh âm của nàng, ta nghĩ là đúng lời hứa của nàng... Không phải những này, ta căn bản chống đỡ không cho tới hôm nay!"

Hắn chăm chú địa cắn răng, lộ ra dữ tợn khuôn mặt: "Không nghĩ tới... Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là... Thái Thượng Lão Quân... Sinh tử sổ ghi chép là hắn phong ấn, Tước nhi hồn phách khẳng định cũng đã trong tay hắn... Mẹ nó, con mẹ nó! Cái này lão tạp chủng! Lão tạp chủng!"

Giơ tay lên. Cả trương bàn học bị tung bay, chất đồng số con tán đầy đất.

Phong Linh ngơ ngác nhìn.

"Đừng cho là ta không biết bọn họ đều ở tính toán, đều ở cầm Tước nhi đương các... Thái Thượng Lão Quân, tu bồ đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn..."

"Này bang quy cháu nội... Ai nếu là dám đối với Tước nhi động thủ. Lão tử tự dám ngọc thạch câu phân! Cái này tam giới ai cũng đừng lẫn lộn, mọi người chờ xem!"

Giơ lên áo choàng. Hấn bước đi ra ngoài cửa, cũng không quay đầu lại.

Xoáy lên khí lưu dẫn dắt tán lạc nhất địa trúc giản trang giấy đảo quanh.

To như vậy trong thư phòng, cũng chỉ còn lại có Phong Linh đứng ngẩn ngơ, nhìn qua đây đất sỏ con, đỏ mắt vành mắt.

...

Nhàn nhạt dưới ánh trăng, Phong Linh cuộn cong lại thân thể ngồi ở Hoa Quả Sơn đỉnh trên mặt đá, hừ trước trẻ con ca dao.

Một ít khúc, giống như tiếng trời. Mang theo không hiểu sâu nào.

Một con tước điều vuốt cánh rơi xuống đầu ngón tay của nàng trên.

"Thanh âm dễ nghe như vậy, vì cái gì bình thường cũng không trông thấy người hát?"

"Khi còn bé ta không rõ vì cái gì ca hát sẽ đưa tới tước điều, sợ bị người đương quái vật, cho nên không dám hát. Hôm nay ta rốt cuộc biết, nguyên lai ta theo chân bọn họ là giống nhau." Phong Linh si ngốc địa cười, lẳng lẳng mà nhìn xem rơi xuống chính mình trên đầu ngón tay lệch ra cái đầu chim chóc.

Sau lưng, Thái Thượng Lão Quân lẳng lẳng địa đứng, vẫn không nhúc nhích.

Hồi lâu, Phong Linh lại là nhàn nhạt cười cười, nàng ngửa đầu nhìn qua một ít luân minh nguyệt thờ dài: "Lão tiên sinh. Người đã sớm biết đúng không?"

Nhỏ ra nhàn nhạt vụ trong không khí chậm rãi phiêu tán.

Ánh trăng trung, lam sắc hai con người ẩn chứa điêm điêm trong suốt.

"Người đã sớm biết, cho nên mới phải tại Phong Linh rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động sau... Tiếp cận Phong Linh. Ha ha... Ta thật khờ. Tại sao phải dùng vì gặp được Đạo Tổ là vì ngẫu nhiên?"

Thái Thượng Lão Quân như trước lẳng lặng địa đứng.

"Nếu như Phong Linh chính là Tước nhi, này Đâu Suất cung lí vị nào, vậy là cái gì?"

Thái Thượng Lão Quân hơi há mồm, mặt không biểu tình mà nói ra: "Nàng là của người vũ mao, có với người đồng dạng trí nhớ, chính là dùng sưu hồn thuật, cũng không phân biệt ra được thiệt giả."

"Người nói sai rồi, nàng không phải của ta vũ mao... Nàng là Tước nhi vũ mao. Phong Linh cùng Tước nhi, là hai cái hoàn toàn bất đồng người. Nếu như nàng sinh. Ta thì phải chết."

Thanh âm kia dần dần có chút nghẹn ngào.

Thái Thượng Lão Quân không có trả lời, chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn Phong Linh bóng lưng. Ánh trăng trung, thanh thanh lãnh lãnh.

Từ đầu đến cuối. Phong Linh đều không có quay đầu.

Hồi lâu, Phong Linh vì khẽ cúi đầu, nói khẽ: "Lão tiên sinh, có thể nói cho Phong Linh hết thấy sao? Phong Linh muốn biết, hầu tử một mực nói muốn nói cho ta, nhưng lại chưa bao giờ nói những kia. Phong Linh... Không muốn chết được không minh bạch."

"Kỳ thật, rất nhiều sự tình người đều đã đoán được một hai, chỉ là còn thiếu máu chốt một điêm, để đem hết thấy tất cả nói liền đứng lên thôi."

Thái Thượng Lão Quân nhếch môi, nói khẽ: "Lão phu chấp chương thiên đạo, mà này đầu khi, chính là thiên đạo bên ngoài đến vật, tại lão phu phát hiện lúc trước hấn, hấn bất kỳ một cái nào cử động, đều sẽ phá hư thiên đạo trật tự, làm cho phản ứng dây chuyền. Cái này chính giữa trọng yếu nhất một đạo lần vết rách, chính là nguoi. Nguoi bởi vì hấn mà chết, lại chuyển thể đến bên cạnh hấn, cứ thế vết rách mở rộng."

"Bài trừ thiên đạo tự lành, lão phu còn phải nghĩ cách làm cho hai người các nguoi đều dựa theo thiên đạo lộ tuyến đi xuống đi. Lộ tuyến của hấn là hai lần phản thiên, nhâm Mậu Mã Ôn, nhâm Tề Thiên Đại Thánh, áp Ngũ Hành dưới núi. Lộ tuyến của nguoi..."

"Lộ tuyến của ta?" Phong Linh mở to mắt, nước mắt kia từng giọt rớt xuống: "Lộ tuyến của ta thì là chết, bởi vì ta vốn là không nên tồn tại... Đúng không?"

Lão quân lẳng lẳng địa đứng, trầm mặc, hồi lâu mới mở miệng lần nữa: "Chính xác ra, không chỉ là nguoi, còn nguoi nữa theo lời... Cái kia Tước nhi. Các nguoi đều không nên tồn tại."

"Lão tiên sinh kia vì cái gì không ngay từ đầu sẽ giết Phong Linh? Nguoi hoàn toàn có năng lực như thế."

"Không thể giết. Nguoi cùng đầu khi đã hiểu biết, chỉ cần nguoi vừa chết, đầu khi nhất định sẽ truy tra chết bởi vì. Đến lúc đó, khê đảo sinh tử sổ ghi chép, chính là một cái ngọc thạch câu phần kết cục."

Phong Linh lại là si ngốc địa cười.

Bay múa đom đóm khắc ở trong hai tròng mắt, tựa giống như đầy trời tinh thần.

"Này... Lão tiên sinh tính toán như thế nào?"

"Này giả 'Tước nhi' người cũng đã nhìn rồi. Lão phu ý tứ là, chỉ cần bản thân mình nguyện chết, lão phu liền đồng ý phù hộ đầu khi, làm cho hấn tại sau này trên đường thiếu chút ít nhấp nhô. Đồng thời, lão phu cũng sẽ còn đầu khi một cái 'Tước nhi', dùng chặt đứt hấn tiếp tục đuổi tra niệm tưởng. Kể từ đó, tam giới đều có thể hồi phục trước kia quang cảnh."

"Nếu như ta không đồng ý?"

Một hồi gió nhẹ thổi qua, giơ lên Phong Linh tóc dài, xẹt qua Thái Thượng thái dương.

Yên tĩnh trong đêm, hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại.

Hồi lâu, Thái Thượng lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Phong Linh, thấp giọng nói: "Người sẽ đồng ý."

Phong Linh lập tức nở nụ cười, si ngốc địa cười, cười đến cuối cùng, che mặt mà khóc.

"Suy nghĩ thật kỹ thoáng cái a, lão phu đẳng tin tức của người."

Thái Thượng thân hình chậm rãi trong bóng đêm tiêu tán.

Trống rỗng trên đỉnh núi, dưới ánh trăng, chỉ để lại nhỏ nhắn xinh xắn thân hình run nhè nhẹ trước... (chưa xong còn tiếp)

ps: Còn đang cảm mạo bên trong...

Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử... Cảm tạ duy trì

~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 399: : Không Đường Có Thể Đi

Cho tới nay hòa ái dễ gần cười, nguyên lai hết thầy cũng có thể là giả.

Nàng nhàn nhạt địa cười, hai mắt đắm lệ mông lung.

Nếu như mình là Tước nhi chuyển thế, này Tà Nguyệt Tam Tinh Động lại là như thế nào một loại thái độ?

Sư phó, sư tôn bọn họ cũng đều biết sao? Bọn họ cũng đã quyết định khoanh tay đứng nhìn sao?

Quan trước ôn nhuận dương quang, gió nhẹ lướt qua chập chờn cành lá, nguyên lai hết thầy tất cả cũng có thể là giả.

Hầu tử? Hắn cũng là giả sao?

Nàng nhớ tới quỳ gối màu son cửa gỗ trước quật cường, nhớ tới một mình độc đấu thiên đình đại quân chấp nhất, nhớ tới dũ tợn khuôn mặt, nhớ tới tại sinh tử điện trung cuồng loạn...

"Người biết nàng với ta mà nói ý vị như thế nào sao?"

Nàng chăm chú địa nhếch môi, nước mắt từng giọt địa chảy xuống.

Ruồng bỏ sư môn, xuyên việt cách xa vạn dặm đường, tỉnh lại trông thấy này trương lông xù mặt một khắc, nàng dùng vi dài dòng buồn chán đường đi cũng đã chấm dứt, nơi này sẽ là của nàng yên vui ồ.

Có thể nàng sai rồi, đôi tại nàng mà nói, vận mệnh bất quá vừa mới bắt đầu.

Nàng ngơ ngác địa ngồi, nhìn xa không trung.

"Đem hết thầy nói cho hầu tử sao?"

Nàng giật mình nhớ tới hầu tử tại Lăng Yên lí cho mình, cái kia chưa bao giờ thực hiện qua hứa hẹn.

Làm cho hắn đi lựa chọn, theo mình và Tước nhi trong lúc đó chọn chọn một...

Chính là, vận nhất... Vận nhất hắn thật sự chọn lấy Tước nhi?

Phong Linh không dám đánh cuộc, nàng cũng đã hai bàn tay trắng, duy chỉ có còn lại phần này chờ đợi.

Nàng nhàn nhạt địa cười.

"Chỉ cần ta biến mất, hầu tử có thể được đến ngày nhớ đêm mong "Tước nhi", giải quyết xong khúc mắc.'Lão tiên sinh' có thể khôi phục thiên đạo, sẽ không lại vì khó hầu tử. Sư phó cũng không cần lại vì vậy không nghe lời đệ tử mà tức giận..."

"Có lẽ... Có lẽ ta thật không nên tồn tại."

Nàng chậm rãi đứng dậy. Ngơ ngác. Giống như cái xác không hồn vậy từng bước một hướng phía Tề Thiên Cung phương hướng đi bộ mà đi.

Ven đường bụi gai cạo phá tay của nàng. Toàn bộ vô tri giác.

Như trước mang theo cười.

Gió đêm thê lãnh.

Giờ khắc này, thiên địa mênh mông, không chỗ nương tựa.

Cái này từng bước một đem chính mình dẫn vào tuyệt cảnh bên trong nữ hài, hai bàn tay trắng nữ hài, chỉ có thể gắt gao che này phần hi vọng cuối cùng, một mình đi về hướng thiên địa đại năng vì nàng thiết trí tốt quy túc.

...

Đêm tối.

Tề Thiên Cung ngoài, mặc màu tím đạo bào Lăng Vân tử vội vã địa chạy đến, theo phòng thủ yêu binh bước nhanh vượt qua Vạn Yêu Điện từng bước một đi đến thư phòng trước.

"Đại thánh gia. Lăng Vân trên người tới."

"Mau mời tiến."

Theo đại môn rộng mở, Lăng Vân tử trông thấy trong phòng hầu tử, U Tuyên tử, ấy bánh trôi, nguyên một đám cau mày.

"Thế nào? Tìm được rồi sao? Ta vừa bị sư phó phóng xuất ra." Nhắc tới trước bầy, Lăng Vân tử nhắc chân vượt qua cánh cửa.

Ấy bánh trôi duỗi ngón tay chỉ đặt lên bàn khô vàng trang giấy: "Ở nơi đó."

Lăng Vân tử vội vàng địa cầm lấy trang giấy, giật mình: "Chỗ trống? Chuyện gì xảy ra?"

U Tuyên tử nói khẽ: "Phía trên đồng thời có phật đạo hai môn phong ấn, ngoại trừ tinh thông phật đạo hai môn thuật pháp đại năng cùng Tước nhi

bản thân, không có người có thể chứng kiến phía trên đến tột cùng ghi cái gì. Lãng Vân sư đệ, người không phải tu qua phạt sao? Không bằng người thử một lần?"

Lãng Vân tử lông mày nhíu chặt, xấu hổ liêm liêm môi nói: "Ta vậy coi như cái gì tu phạt a, còn mới nhập môn ta liền chạy. Vấn đề này. Nếu như sư phó đến ngược lại còn có chút cho phép có thể tính."

"Sư phó?" Hầu tử lập tức mở to hai mắt: "Đúng rồi, sư phó tu qua phạt."

"Sư phó tu phạt chưa bao giờ thành qua. Huống hồ, hấn cũng chưa chắc chịu giúp cái này bề bọn." Ấy bánh trôi nói.

"Ta đi cầu hấn... Có lẽ..." Hầu tử ánh mắt tại ba vị sư huynh trên người qua lại.

U Tuyên tử trầm mặc không nói.

Ấy bánh trôi sai mở ánh mắt của hấn.

Lãng Vân tử thấp giọng nói: "Người tự đừng có nằm mộng, chúng ta sư phụ của mình, chúng ta còn không biết rằng sao? Chịu giúp, hấn đã sớm xuất thủ, sẽ không đặng cho tới hôm nay."

"Vậy bây giờ đến tột cùng làm sao bây giờ? Không có biện pháp nào sao?" Hầu tử bỗng nhiên gầm hét lên.

Ba vị sư huynh đều trầm mặc không nói.

Hồi lâu, hầu tử cắn răng nói: "Cái này phong ấn hấn là Thái Thượng Lão Quân phong, chỉ cần bắt lấy hấn nên cái gì đều biết."

Nghe vậy, mọi người tại đây đều là hơi kinh hãi.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, hầu tử vội vã đi vào nội thất, không bao lâu trong tay cầm một cái hộp gỗ liền đi ra, thân thủ đưa cho U Tuyên tử.

"Nhị sư huynh, người giúp ta nhìn xem viên đan dược này."

Nói đi, hắn liền mở to hai mắt mong chờ trước.

Còn lại hai vị sư huynh phải sợ hãi sợ mà nhìn xem hắn.

U Tuyên tử vuốt mở ống tay áo, thân thủ nhận lấy hộp gỗ, mở ra, nghe nghe, lại dùng nhẹ tay sờ nhẹ đụng.

Ma xát bắt tay vào làm chỉ, U Tuyên tử nhẹ giọng hỏi: "Cái này đan dược, sư đệ là nơi đó có được?"

"Đây là theo Thông Thiên Giáo Chủ chỗ đó lấy được, ăn, có thể đột phá tu vi!"

"Thất Xảo Di Vân Đan?"

Ở đây ba người đều là cả kinh.

"Các người đều biết?" Hầu tử cũng là cả kinh.

"Hắc." Lăng Vân tử bất đắc dĩ địa lắc đầu, nói khẽ: "Cái này tam giới người nào không biết Thông Thiên Giáo Chủ có Thất Xảo Di Vân Đan? Lúc trước hắn còn công bố chỉ cần ai dám ăn tụt cho ai. Chỉ tiếc, nhìn dược lý, vẫn thật là không ai dám thử một lần. Thứ này, cùng độc dược không sai biệt lắm."

Nói, Lăng Vân tử buông tay ra.

"Nói như thế nào?" Hầu tử vội hỏi nói.

U Tuyên tử loát râu dài, thấp giọng nói: "Thuốc này có thể đột phá Hành Giả đạo cực hạn không sai, nhưng thuốc này cũng là muốn mạng người. Lún giống như địa hấp thu linh lực, ai dám thử một lần? Huống chi thứ này còn muốn Thái Ất tán tiên đã ngoài tu vi tài năng ăn. Chỉ là một cái lệ khí vấn đề tựu cũng đủ làm cho người sử dụng thân vẫn , càng huống chi còn có cá thiên kiếp."

"Cũng không nhất định, chỉ cần giết lực quá nhiều, nói không chừng..."

Không đợi hầu tử nói xong, Lăng Vân tử cũng đã theo U Tuyên tử trong tay tiếp nhận Thất Xảo Di Vân Đan, trang hồi đan hộp, nhét hồi hầu tử trong tay, thở dài nói: "Được rồi, sư đệ. Biện pháp này nhạy qua. Đồ chơi này a, thuốc về cuối cùng thủ đoạn, đem ngựa chết chữa thành ngựa sống thời điểm tài năng dùng. Ai cũng không biết nó hạn mức cao nhất ở nơi nào, nếu là người ăn chỉ là theo Thái Ất kim tiên tăng tới đại la kim tiên khá tốt, nếu là cao... Ta xem chừng cả thiên quân cảm đến cấp người giết cũng không đủ hóa giải lệ khí. Ngàn vạn năm, vì cái gì thế gian này chưa bao giờ xuất hiện đại la hồn nguyên đại tiên tu vi Hành Giả đạo. Vấn đề này người ngẫm lại sẽ hiểu."

"Nói trắng ra là, đây là Thông Thiên Giáo Chủ ý tưởng đột phát lấy ra tới đông tây. Yếu chân như vậy hữu dụng. Người cho rằng lúc trước vì sao không có người chịu tiếp hấn cái này đan? Theo ta được biết. Chính hấn đều là nửa cái Hành Giả đạo. Vì cái gì chính hấn không ăn?"

Hầu tử nắm thật chặt đan hộp trầm mặc không nói.

Hồi lâu, ấy bánh trôi mở miệng nói: "Sư đệ a, có câu, sư huynh không biết có nên nói hay không."

"Sư huynh, mời nói."

"Hiện tại chúng ta cũng đã xác định Tước nhi tại sinh tử sổ ghi chép trên có ghi chép, về phần là chuyển thế còn là sống lại, chưa định. Nếu như là sống lại mà nói, kỳ thật người đại khái có thể không cần sẽ tìm. Có người chịu hao hết tâm lực đem nàng sống lại. Khẳng định có mưu đồ, chính là người không tìm, sớm muộn có một ngày hẳn cũng sẽ đem Tước nhi đưa đến trước mặt người."

"Mạnh hơn phá cái này phong ấn, chỉ cần chịu tiêu tốn cả trăm tám mươi năm, thật cũng không là không thể nào, chỉ là... Nếu như là chuyển thế mà nói... .. Như nàng chuyển thế không tu tiên, như vậy trăm năm quang âm, hẳn là đã nhiều lần luân hồi, phá cái này một đạo, chúng ta sợ đến tiếp theo phá hạ một đạo. Như thế phản phục. Vĩnh viễn đều không có cá đầu... Nếu là nàng chuyển thế đã tu tiên, người thật sự hạ tay sao?"

Hầu tử lập tức giật mình.

"Hơn nữa. Ta thủy chung không cho rằng Tước nhi đã tại Thái Thượng Lão Quân trên tay. Cho dù cái này đạo phong ấn là Thái Thượng Lão Quân hạ, cũng nhất định là hẳn đi trước địa phủ tìm đọc sinh tử sổ ghi chép sau mới hạ. Tước nhi hồn phách cũng không phải là Thái Thượng Lão Quân dẫn đi, đây là cũng đã xác định chuyện tình. Người nợ đã có năng lực giấu diếm được thổ địa đem Tước nhi hồn phách câu đi, lại giấu diếm được Diêm La đem nàng tống vào luân hồi, như vậy cần phải sẽ không bỏ mặc tự chảy, tu tiên khả năng tính cực cao... Những này, người chính là đều nghĩ kỹ?"

Hầu tử không khỏi trầm mặc.

Hơi cúi đầu, ấy bánh trôi nói khẽ: "Còn là thuận theo tự nhiên a. Đã này người sau lưng chịu tổn hao nhiều như vậy tâm tư, hẳn tất nhiên có biện pháp làm cho lão quân mặc dù biết rõ Tước nhi hồn phách ở nơi nào cũng

vô pháp lấy được. Đồng dạng, hấn tốn hao nhiều như vậy tâm tư, sớm muộn gì, cũng tới tìm người."

"Không được." Hầu tử bỗng nhiên lắc đầu, lạnh lùng nói: "Thái Thượng Lão Quân hạ phong ấn, chính là vì ngăn cản ta được biết nàng hướng đi... Nàng là thiên đạo liệt ngân, vạn nhất bị Thái Thượng Lão Quân đoạt trước một bước mà nói... Bất kể như thế nào, ta đều phải trước xác định nàng an toàn."

Này nắm tay nắm được đùng rung động.

"Đi trước tìm sư phó, được chưa đều muốn cầu qua mới biết được."

"Thật sự không thành, phải đi linh sơn."

"Nếu không thành, chính mình tu phật."

"Tổng có biện pháp, tổng có biện pháp!"

To như vậy trong thư phòng, ba người ngỡ ngác mà chăm chú nhìn hầu tử.

Lời nói ở đây, ba vị sư huynh từ lâu không biết như thế nào khuyên nhủ. Chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Có lẽ, còn là lúc trước câu nói kia a.

Này hầu, chấp niệm quá sâu...

...

Lúc này, tầng thứ chín, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong đình viện suối nước leng keng chảy xuôi, trong ngự thư phòng, thiên đình các trọng thần tụ cùng một chỗ đưa mắt nhìn nhau.

"Này yêu hầu đến địa phủ đi giăng co hơn một tháng, rõ ràng tụt xé một tờ chỗ trống sinh tử sổ ghi chép đi?"

Ngọc Đế vẻ mặt nghi hoặc địa đối với long trên bàn một ít trang khô vàng trang giấy, hơi đứng thẳng lên cái eo nương đến trên ghé rồng, nhìn chung quanh quanh mình tề tụ các trọng thần.

"Có thể hay không làm rồi?" Giác Mộc Giao chân chờ nói.

Phúc thần khom người nói: "Bệ hạ, này yêu hầu đi rồi, Tàn Nghiễm Vương canh giữ ở thư bên cạnh trọn vẹn đợi ba ngày, đợi cho sinh tử sổ ghi chép tụt lành hoàn thành, liền lập tức xé trình lên thiên đình, nên tuyệt không sai rò mới là."

"Sinh tử sổ ghi chép có rãnh bạch trang sao?" Ngọc Đế hai mắt chậm rãi hoạt hướng về phía Kim Đầu yết đế.

Kim Đầu yết đế hơi sững sờ, đếm đỉnh đầu lần tràng hạt, khom người nói: "Bệ hạ, sinh tử sổ ghi chép trên nên là không có chỗ trống trang. Nếu là có, cũng chỉ có thể là bị người cố ý phong đi nội dung."

"Này yêu hầu biết rõ chúng ta đang chờ xem xét, cho nên kéo đi đồng thời thuận tiện phong ấn cái này một tờ?" Ngọc Đế lông mày chậm rãi chau thành chữ bát (八).

Nếu thật là như vậy, cái này hầu tử vậy... Không khỏi quá giáo hoạt đi?

Năm này rộng tuếch, Ngọc Đế thấp giọng nói: "Cái này yêu hầu huy động nhân lực xuống đất phủ, chính là vì phía trên này ghi lại chi người,

nếu như chúng ta có thể đoạt trước một bước tìm được người này, nói không chừng, tự vì vậy mà đạt được kiếm chế yêu hầu phương pháp."

Nói, Ngọc Đế thân thủ chỉ hướng Thái Bạch Kim Tinh: "Ái khanh, không bằng ngươi đến xem."

Thái Bạch Kim Tinh lập tức ngẩn ngơ, khúm núm đi tiến lên đây.

Thân thủ tiếp nhận này trang giấy, Thái Bạch Kim Tinh nhìn chăm chú nhìn kỹ hồi lâu, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, hai tay xin trả Ngọc Đế, nói: "Khởi bẩm bệ hạ, trong chỗ này mơ hồ có thể thấy được phạm văn, nên phật môn bí pháp mới đúng. Thần, phá giải không được."

"Phật môn?" Ngọc Đế vội vàng ngược lại đưa cho bên kia Kim Đầu yết đế.

Tiếp nhận trang giấy, Kim Đầu yết đế cũng mảnh nhìn kỹ hồi lâu, nói: "Này phong không phải bản tạng có khả năng giải. Bây giờ lão quân bề quan không ra, không bằng, làm cho bản tạng đưa về linh sơn, tìm phật tổ đánh giá?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Còn đang cảm mạo trung, phát sốt, nhìn cái gì đều chóng mặt hồ chóng mặt hồ. Chứng kiến đặt thời điểm thì càng hôn mê,

Mang như vậy bi thương tâm tình mã tự, viết ra gì đó có thể nào không bi?

Nếu không còn không có toàn bộ đính cho con ba ba đến toàn bộ đính tốt không? Như vậy có kích tình, tự cũng không hạ bút tổng như vậy bi thương ~o(n_n)o~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 400: : Hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động

Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Tiền Tâm Điện trung, tu bồ đề cùng Thanh Phong tử giống nhau trước kia địa đánh cờ.

Tu bồ đề vượt mở ống tay áo, nhẹ nhàng mà buông một tử.

Thanh Phong tử mặt không biểu tình chăm chăm vào bàn cờ, hồi lâu, cũng trở về một tử.

Như thế phản phục.

Thình thoảng địa, tu bồ đề đều giương mắt nhìn xem Thanh Phong tử. Từ đầu tới đuôi, Thanh Phong tử ánh mắt nhưng lại chưa bao giờ rời đi qua bàn cờ. Thẳng đến cả bàn đều thua, bị giết được đánh toi bời, hấn đã không nhận thua, mặt cũng không đổi sắc, chỉ là một vị địa trầm mặc.

Nhất bàn tất, Thanh Phong tử cúi đầu yên lặng địa thanh lý đánh cờ bàn.

Tu bồ đề ngưỡng đứng người dậy nhấp một ngụm trà nước, nói khẽ: "Mọi sự đều có mệnh, người cũng cũng đừng có quá độ suy nghĩ."

Thanh Phong tử hơi khom người nói: "Đệ tử hiểu rõ."

Đem tất cả quân cờ đều thu vào quân cờ cái sọt trung, Thanh Phong tử lại nhặt lên một tử, đang muốn đưa trên bàn cờ lúc, đã thấy tu bồ đề nhẹ nhàng khoát tay áo.

"Không được, người đều không tâm tư hạ."

Thanh Phong tử yên lặng địa cờ tướng tử thả lại quân cờ cái sọt trung.

Trường thờ dài, tu bồ đề chống đầu gối chậm rãi đứng lên, chấn vớ áo tay áo nói: "Ngày mai bắt đầu, vi sự tỵ bệ quan không ra. Quan trong tất cả sự vụ, liền toàn bộ do người làm chủ."

"Bệ quan?" Thanh Phong tử hơi sững sờ, nói: "Sự phó vì sao đột nhiên bệ quan?"

Chậm rãi xoay người sang chỗ khác, tu bồ đề nói khẽ: "Bệ quan bất quá là cá lý do. Ngày mai, người này mười sư đệ Ngô Không, hội hội quan lí đến, muốn ta thay hấn cõi bỏ sinh tử sổ ghi chép trên phong ấn."

"Phong ấn đó, nên sự phó cũng không giải được mới là a. Đã như vậy, cần gì phải lý do tránh né."

Vuốt mở ống tay áo, vươn tay. Tu bồ đề nhẹ nhàng mở ra cửa sổ. Mang theo một hồi gió nhẹ.

Dừng ở ngoài cửa sổ một vòng minh nguyệt. Hấn nhẹ giọng thờ dài: "Còn là tránh mà không gặp a. Biết rõ kết quả, không thấy, cũng đỡ phải sau này thương cảm."

Lúc sáng lúc tối trong ngọn lửa, Thanh Phong tử ngồi lẳng lặng, ánh mắt trống rỗng.

Không nói được lời nào.

...

Ngày kế sáng sớm, chính như tu bồ đề nói, hầu tử quả nhiên cứng ngắc dất lầy U Tuyên tử, Lãng Vân tử, Y Viên Tử ba vị sư huynh đi đến Tà

Nguyệt Tam Tinh Động.

Cách biệt hơn một trăm năm, cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhìn về phía trên cùng nguyên lai lại cơ hồ không có gì khác nhau.

Thật muốn bàn về. Đơn giản là nơi này nhiều hơn cây, bên kia thiếu cây các loại.

Về phần này cơ hồ toàn bộ thay đổi một vòng trước mặt khổng. . . Hầu tử tại nơi này ngây người đã hơn một năm, nhận hết đạo đồ cấm thù, vốn có tự không có vài cái yếu tốt, tự nhiên cũng không có gì thương cảm địa phương, lại là hầu tử xuất hiện ở đạo quan cửa ra vào thời điểm thiếu chút nữa đem kia thanh môn đạo đồ dọa ra bệnh đến đây.

Toàn bộ quan cao thấp đều biết có một mười sư thúc là chích hầu yêu, có thể cái này dù sao là lần đầu tiên gặp. Một con võ trang đầy đủ yêu vương, điều này làm cho nguyên một đám mới ngưng thần cảnh chưa bao giờ lịch lãm qua bình thường đạo đồ làm sao có thể không sợ?

Hảo ở bên cạnh còn dặt lẩy mấy vị khác sư thúc không lâu mới nguyên một đám tại nơi này bị phạt bế môn tư quá, đạo đồ môn cũng đều nhận ra, lúc này mới không có khiến cho cái gì hỗn loạn.

Vào đại môn. Hầu tử một đường thúc giục đuổi tới tu bồ đề Tiềm Tâm Điện trước, đã thấy đại môn đóng chặt.

Nhìn thấy hầu tử một nhóm. Thủ ở ngoài cửa Vu Nghĩ đầu tiên là sững sờ, lại liền bề bộn khom mình hành lễ.

"Vu Nghĩ tham kiến sư phó, tham kiến chư vị sư thúc."

Suốt hơn một trăm năm qua đi.

Một hơn trăm năm trước, Vu Nghĩa bắt quá là một cái nạp thần cảnh đạo đồ, chỉ vì tính tình đôn hậu, được tu bồ đề thưởng thức mà giữ ở bên người, kiêm mà lại trông coi tàng kinh các. Bây giờ Vu Nghĩa đã có luyện thần cảnh tu vi, tựu dung mạo mà nói cùng một hơn trăm năm trước độc nhất vô nhị, chỉ là lưu lại chòm râu, thoát nhìn thành thực rất nhiều thôi.

Không đợi thân là Vu Nghĩa sư phó Y Viên Tử mở miệng, hầu tử cũng đã bước nhanh đi đến Vu Nghĩa bên người, một tay vịn hấn khuỷu tay ý bảo miễn lễ, tay kia tắc chỉ vào đại môn nói: "Chuyện gì xảy ra? Lão nhân?"

Lặng lẽ liếc Y Viên Tử liếc, Vu Nghĩa ánh mắt lập loè, do dự mà thấp giọng nói: "Sư tôn bế quan."

"Bế quan? Lừa gạt ai đó? Người nói thực ra, lão nhân là không phải nói không thấy ta?"

Vu Nghĩa ngậm miệng không nói.

Y Viên Tử chậm rãi đi đến Vu Nghĩa trước mặt, hạ giọng hỏi: "Sư phó, khi nào thì bế quan?"

Nhà mình sư phó mở miệng, Vu Nghĩa tự nhiên không dám qua loa cho xong, chỉ phải chi tiết đáp lại.

"Sư tôn tối hôm qua bế quan."

"Tối hôm qua mới bế quan?" Hầu tử lập tức hừ bật cười.

"Xem đi, sớm nói qua không sẽ hỗ trợ, đến đây cũng là đến không." Một bên Lăng Vân tử buông tay nói.

Hầu tử nhắm lại hai mắt lược lược cảm giác một chút, nửa ngày, lại chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt nói: "Hắn không ở trong đó."

"Hắn tại ngươi còn đánh tính xông vào không thành?" Lăng Vân tử trêu ghẹo mà hỏi thăm.

Cái này vừa hỏi, hầu tử không có trả lời.

Này lược qua hơi có chút ngưng trọng thần sắc lập tức làm cho vài cái sư huynh trong nội tâm run lên, có chút hồi hận cùng hắn đi cái này một lần.

Lược qua lược qua suy nghĩ một chút, hầu tử thay đổi mặt đối với Vu Nghĩa hỏi: "Đại sư huynh tại quan lí a?"

"Đại sư bá lại là tại quan trong."

"Dẫn ta đi gặp thấy hắn." Hầu tử dương tay nói.

"Ngươi đi tìm đại sư huynh làm cái gì?"

"Đến hỏi hỏi hắn lão nhân là như thế nào cá ý tứ."

Nghe vậy, Lăng Vân tử mặt lập tức kéo ra.

...

Chính nguyên điện trung, hầu tử cùng Thanh Phong tử bốn mắt giao đúng, ngồi trên mặt đất. Cái khác ba vị sư huynh phân ngồi hai bên.

Y Viên Tử lẳng lẳng địa cho mọi người ngâm vào nước trước trà.

Này bầu không khí có loại nói không nên lời cứng ngắt.

Cưỡng chế sốt ruột cắt tâm tình, hầu tử nhấp một ngụm trà, nói khẽ: "Đại sư huynh a, sư phó trước khi bế quan, có từng đã nói với ngươi cái gì?"

"Su phó nói, người nghĩ hẳn hỗ trợ chuyện tình, hẳn không giúp được."
Thanh Phong tử mặt không biểu tình mà đáp.

"Hẳn đã biết ta tìm hẳn làm gì vậy rồi?"

"Hẳn là a."

Mím môi, hầu tử nhìn chăm chú Thanh Phong tử, nghe nói: "Vậy hẳn có phải là cũng sớm biết được cái này sinh tử sổ ghi chép trên, là cái gì nội dung rồi sao?"

"Cái này, đương đệ tử sẽ không liên vọng gia phỏng đoán."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử ngược lại hỏi: "Su phó ở nơi nào bề quan?"

"Không biết."

"Hẳn liền ở nơi nào bề quan đều không công đạo?"

"Su phó làm cái gì, cần hướng làm đồ đệ công đạo sao?"

Hầu tử lông mày hơi run rẩy, có điểm kì nén không được.

Sâu hít một hơi thật sâu, hẳn lần nữa cưỡng chế trước ghen ra cá tươi cười nói: "Đại sư huynh, lần này ta trở về tìm sư phó, là có việc gấp."

"Biết rõ, người hơn một trăm năm không có đã trở lại, không có có việc gấp người làm sao có thể hội trở về?"

"Hiện tại không cần phải so đo những thứ này được không? Loại này năm xưa nợ cũ đến tột cùng cái gì nguyên nhân ta và người lòng dạ biết rõ. . Ta chân có việc gấp."

"Ta biết rõ."

Nói đi, Thanh Phong tử như cũ là này phó đạ mạc thần sắc.

Trước người nước trà đều có chút lạnh, có thể hấn từ đầu tới đuôi, đụng đều không chạm qua.

Ngậm miệng, hầu tử hai tay không ngừng đóng mở làm nắm tay trạg.

Đây là sắp phát tác tư thế.

Bên cạnh bên cạnh Lãg Vậ tử liền tranh thủ bồ đoàn hướng hầu tử phương hướng xê dịch, thân thủ kéo kéo hầu tử ống tay áo, thấp giọng khuyên nhủ: "Sớm biết đượ tình huống, không có gì hảo tức giận."

Hoi hếch thân thể, Thanh Phong tử thản nhiên nói: "Quan trọng còn có thật nhiều sự tình yếu bề bộn, nếu là không có chuyện gì khác, tự. . . Không tiễn."

Lời này vừa nói ra, hầu tử thần sắc lập tức cứng đờ.

Nửa ngày, hấn tranh cười nói: "Đại sư huynh đây là muốn đuổi ta đi ý tứ?"

"Xem như thế đi."

Chích một cái chớp mắt, không đợi mọi người kịp phản ứng, hầu tử đã bạo khởi, kim cô bổng trực chỉ Thanh Phong tử mũi, cả giận nói: "Hôm nay ta phải nhìn thấy sư phó! Cũng không tin xóc cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động hấn còn có thể không ra đến!"

Tàn sát bừa bãi khí lưu trong nháy mắt đem trọn cá trong điện đường hết thảy tất cả đều chà xát đượ đông lẹch ra tây ngược lại.

Chúng sư huynh đều cả kinh mở to hai mắt nhìn.

Một mảnh lung tung bên trong, Thanh Phong tử như không có việc gì loát râu dài, chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lùng mà chăm chú nhìn hầu tử.

"Muốn đánh nhau?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Trọng cảm mạo, phát sốt, ho khan, nghiêng đầu đau. . . Ta đây là chết nhanh tiết tấu sao?

Mọi người thông cảm hạ xuống, hôm nay chỉ có thể canh nhiều như vậy.

Thật có lỗi, thật có lỗi ~

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 401: : Trong Nội Tâm Không Phật

"Muốn đánh nhau?"

Thanh Phong tử mặt không biểu tình mà chăm chăm vào hầu tử.

Linh lực cũng đã vô thanh vô tức địa hội tụ.

Loại này linh lực không giống với Hành Giả đạo bạo ngược, nó ôn nhuận như nước, nắm lấy bất định, vô thanh vô tức, một khi chính thức đụng vào, rồi lại sẽ ở trong khoảnh khắc biến thành muốn chết mãnh thú.

Hầu tử thậm chí có thể tinh tường địa cảm giác được trên người hắn ít nhất có sáu kiện pháp khí cũng đã ở vào bán phát động trạng thái.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa đối mặt trước, kim cô bổng cách Thanh Phong tử chóp mũi chỉ có không đến một tấc cự ly.

Lãng Vân tử vẻ mặt kinh hãi muốn ra tay ngăn lại, lại bị một bên U Tuyền tử túm dừng tay.

Hành Giả đạo đối phó Ngộ Giả đạo, tại chiến đấu trên có trước tự nhiên ưu thế. Đáng tiếc chính là loại ưu thế này càng đến chỗ cao lại càng nhỏ.

Đại sư huynh Thanh Phong tử tu vi tối thiểu nhất là đại la kim tiên đỉnh phong, thậm chí một chân cũng đã bước chân vào đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh giới. Chớ nói tại thế gian, chính là phóng chư tam giới cũng là long phượng sừng lân tồn tại.

Dùng Thái Ất kim tiên đỉnh phong Hành Giả đạo tu vi đối phó loại này đỉnh tiêm địa tiên, mặt đối mặt mà nói hầu tử vẫn còn có chút có lẽ nắm chắc. Có thể hẳn thật sự phải ở chỗ này cùng đại sư huynh đến một hồi điên cuồng đại chém giết sao?

Tránh thoát U Tuyên tử tay, Lăng Vân tử vội vã địa ngăn cản đến giữa hai người: "Sư đệ! Người chân phải ở chỗ này động thủ a? Bả gây gộc thu lại! Đại sư huynh, người làm cái gì vậy nha? Đừng chấp nhặt với hắn."

Cách Lăng Vân tử, hai người kinh ngạc địa đối mặt trước.

Nhẹ nhàng vuốt mở ống tay áo, Thanh Phong tử đứng thẳng lên cái eo mặt không biểu tình mà nói ra: "Ở bên ngoài làm hại quen, dùng vi Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng cùng Hoa Quả Sơn đồng dạng mặc người muốn làm gì thì làm sao?"

Hầu tử cắn chặt răng, kim cô bông cuối cùng hơi rung động.

"Đại sư huynh, sư đệ cũng là cấp. Tuyệt không ác ý! Tuyệt không ác ý!"

Thanh Phong tử hừ bật cười.

"Sư đệ. Người không thể làm càn như vậy. Đồng môn tương tàn. Mặc người có tất cả lý do cũng không thể tha thứ!"

Hầu tử gò má hơi run rẩy.

"Đại sư huynh, ngài xin bớt giận, sư đệ cũng là quá mau. Hắn đợi hơn một trăm năm mới đợi cho một ngày này, kết quả sinh tử sổ ghi chép trên là chỗ trống, thay đổi ai cũng không tiếp thụ được."

"Sư đệ, bả gây gộc buông! Buông!" Hung hăng địa đè nặng hầu tử nắm côn tay, Lăng Vân tử cao giọng gầm rú nói: "Người đánh không lại đại sư

huynh, chớ ngu! Buông!"

Hai người như trước kinh ngạc đôi mắt trước. Vẫn không nhúc nhích.

Lăng Vân tử cả luồng cuồng, chỉ phải nhắm mắt lại ngăn tại trong hai người hô: "Các ngươi muốn đánh trước hết đánh chết ta tốt lắm!"

Hồi lâu, kim cô bỗng vô lực địa rủ xuống, chia xuống đất.

Đến lúc này, song mới chậm rãi tán đi linh lực.

Lăng Vân tử cả ngời liệt trên mặt đất.

Hầu tử cũng vô lực địa ngời xuống, đôi mắt thật sâu nhắm lại. Một hồi lâu hẳn mới chậm rãi địa mở ra, nắm chặt quyền, cúi đầu, vượt qua gương mặt thờ dài: "Thực xin lỗi, là sư đệ ta quá mức."

"Ai không có cá không nghĩ ra thời điểm? Như đặt ở Ngô Giả đạo. Cái này gọi là tâm ma." Thanh Phong tử ánh mắt như trước bình thản như nước.

Gặp tình hình này, còn lại hai vị sư huynh cũng mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Phong theo ngoài cửa o o cạo nhập. Dẫn vào vài miếng lá khô, nhẹ nhàng chập chờn cửa sổ.

Sau giờ ngọ dương quang tà tà địa chiếu sáng một góc.

Trong điện đường một mảnh tĩnh mịch, chỉ nghe thấy hầu tử nặng nề tiếng thở dốc.

Năm cái sư huynh đệ lẳng lặng địa ở lại.

Một hồi lâu, Thanh Phong tử thấp giọng nói: "Trở về đi, trở lại thuộc về chỗ của ngươi đi. Ngươi thuộc về Hoa Quả Sơn, mà không phải Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Điềm này, theo ngươi lựa chọn tu Hành Giả đạo một khắc nâng cũng đã nhất định."

Nói, Thanh Phong tử chậm rãi chống đầu gối đứng lên.

"Đừng nói những này có không có." Hầu tử cả co quắp ngã xuống đất, cắn răng nói: "Su phó ý tứ đến tột cùng là như thế nào? Bất kể như thế nào không chịu giúp ta sao? Nếu như hấn nghĩ đoạn tuyệt thầy trò quan hệ tự nói rõ, không cần phải luôn chơi những này đa dạng! Có phải là còn muốn dằn dò một câu 'Xảy ra chuyện không thể nói ra tên của hấn'?"

...

Trong phòng kè, tu bồ đề yên lặng địa đối với một ít chén nhỏ bay vụ khí trà xanh, vẫn không nhúc nhích.

...

Sâu hít một hơi thật sâu, Thanh Phong tử thản nhiên nói: "Su phó ý tứ, là hấn cũng không giải được phong ấn."

"Không giải được phong ấn vì cái gì không lo mặt nói?"

"Bởi vì hấn không muốn gặp ngươi."

Một câu nói kia rất nặng, nhưng rơi vào hầu tử trong tai, lại không kích khởi nửa điềm gợn sóng.

"Không muốn gặp ta. . ." Hấn ha ha địa nở nụ cười, nói: "Cửu sư huynh cấu kết lại cá tiên nữ hấn tự mở miệng quở trách. . . Ta? Ta bả thiên xuyên phá hấn đều không trông nom ta. Mọi người cùng nhau gây chuyện, cái

khác sư huynh đệ trở về bề môn tư quá, ta đây động thủ giết người ngược lại không có việc gì. . . Ha ha ha ha."

"Nói cho cùng, hấn là không có coi ta là đồ đệ a. Ta biết rõ, hấn chưa từng có khi ta là đồ đệ, trong lòng của hấn chỉ có hấn đại kế."

"Theo ta vào cửa bắt đầu, hấn liền biết rằng muốn ta làm cái gì. Hấn nghe chi do chi, trợ giúp. . . Người cho rằng ta không biết hấn muốn làm cái gì sao? Theo hấn không cho ta biết rõ Thái Thượng Lão Quân đang tìm Tước nhi hồn phách một khắc đó lên, ta cũng đã xác định hấn tại ra về. Cũng cũng bởi vì như vậy, ta mới trốn đi."

"Không có gì, cái này đều không có gì. Dù sao hấn cũng không thiếu nợ của ta. Tương phản, ta còn thiếu nợ hấn. Không phải hấn dẫn ta nhập môn, ta đã sớm tại cửa ra vào quy hóa."

"Có thể hấn hiện tại đến tột cùng là có ý gì? Hấn không phải nghĩ phá thiên đạo sao? Đã như vậy, không phải hấn là hết sức giúp ta tìm về Tước nhi sao? Còn là nói hấn cũng đã thay đổi chủ ý, nghĩ đứng ở Thái Thượng Lão Quân bên kia rồi?"

...

Trong phòng kế, tu bồ đề bung lên trà xanh yên lặng địa phẩm.

...

Thanh Phong tử như trước mặt không biểu tình mà nhìn xem hầu tử.

"Sư phó nghĩ như thế nào, thật sự trọng yếu như vậy sao?"

"Không trọng yếu? Hấn nghĩ như thế nào không trọng yếu, cái gì kia trọng yếu? Người một mực chú trọng nhất không phải là sư phó ý nghĩ

sao?"

Nhàn nhạt cười cười, xoay người, Thanh Phong tử từng bước một đi ra cửa đi, cuối cùng tại vượt qua cánh cửa một sát dừng bước, nói khẽ: "Đương trong lòng người có đồ vật gì đó thì phi nếu không có thể thời điễm, liền đã có chấp niệm. Có chấp niệm, liền sẽ sơ hở chồng chất. Những này, đạo tạng trên đều là viết rõ, người cũng nên hiểu được."

Hơi ngẩng đầu lên, hấn thở dài: "Người nói đúng, sư phó xác thực không có gì có lỗi với người. Lúc trước, Hành Giả đạo là chính người gắng phải tu. Làm cho sư đệ đi khuyên người hồi quan, người cũng không nghe."

"Không sai. Sư phó là có khác tính toán. Cái này tính toán. Có lẽ đối với người mà nói thật sự không cách nào tiếp nhận. Nhưng. . . Nếu như người chỉ là nhớ trước trước kia, có thể hay không truy hồi đánh rơi không biết, hôm nay, lại nhất định bị hy sinh. Sư huynh xin khuyên người một câu, không cần chờ đến ngày đó mới hồi hận không kịp."

Hơi cúi đầu xuống, hấn sách sách cười, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Một sai lầm, muốn dùng thiên thiên vạn vạn cá sai lầm để đền bù. Nay thiên thiên vạn vạn cá sai lầm lại dùng cái gì để đền bù? Có đôi khi nghĩ sai thì hỏng hết. Chính là một cái thiên soa địa biệt kết quả a. Chính mình châm chước a."

Nói đi, hấn nhắc chân vượt qua cánh cửa.

Hầu tử như trước ngơ ngác địa nằm, vẻ mặt mê mang, cười khỏ.

Lăng Vân tử lặng lẽ kéo kéo U Tuyên tử góc áo: "Đại sư huynh đây là thoại lý hữu thoại ý tứ a."

U Tuyên tử vẫn không nhúc nhích địa ngồi, thân thủ vổ vổ Lăng Vân tử chân ý bảo hấn không chỉ nói lời nói.

Trong điện đường im ắng một mảnh.

Hồi lâu, hầu tử lung la lung lay địa đứng lên, xoay người nhặt lên của mình kim cô bổng, hắc hắc địa cười, thu lọt vào trong tai, xoay người muốn hướng ngoài cửa đi đến.

"Su đệ. Người đi đâu?" Lăng Vân tử mở miệng nói.

"Đi. . . Nên đi đi đâu cái đó." Hầu tử nhú chặt trước mi, quay đầu lại miễn cưỡng địa cười: "Su phó cùng đại sư huynh không giúp đỡ. Ta nơi khác đi đến quá. Đi tìm tìm xem linh sơn, nói không chừng Như Lai phật tổ hội giúp ta. Đúng hay không?"

Lăng Vân tử cùng Y Viên Tử đều lẳng lặng mà nhìn xem hắn.

Hồi lâu, hắn nhếch môi thấp giọng nói: "Chuyện này, ta sẽ không buông tha cho."

Nói đi, hắn xoay người hóa thành một đạo kim quang hướng phía tây phương gào thét mà đi, chỉ để lại ba cái sư huynh đưa mắt nhìn nhau.

. . .

Trong phòng kè, Thanh Phong tử cùng tu bồ đề yên lặng tương đối.

"Su phó, đệ tử lẩm mồm."

Tu bồ đề chậm rãi lắc đầu: "Nói thật là làm không đến dùng. Hắn yếu chân dễ dàng như vậy khuyển được quay đầu lại, cũng chống đỡ không dậy nổi một cái Hoa Quả Sơn, không đảm đương nổi vạn yêu chi vương. Có một số việc, phải hắn loại này cố chấp tới cực điểm nhân tài có thể hoàn thành. Lại là người, vừa mới nếu không phải là ta tại, sợ là hắn không có động thủ, người đều đã kinh động thủ a?"

Thanh Phong tử trầm mặc không nói.

"Ngộ Giả đạo cùng Hành Giả đạo bất đồng, thiên đạo vô tình, ngộ giả, nếu là làm không được vô tình, trọn đời đều không thể đột phá thiên đạo. Nếu là lâm vào chấp niệm, phá đạo tâm, thân vẫn, cũng cũng chưa biết vậy."

Do dự hồi lâu, Thanh Phong tử khom người dập đầu nói: "Su phó dạy bảo, đệ tử ghi nhớ trong lòng."

Nhìn hôn ám trong phòng kế phủ phục trên mặt đất Thanh Phong tử, tu bồ đề nhàn nhạt thở dài nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi cũng bế quan a. Ngoại giới chuyện tình cũng đừng có lại để ý tới. Quan trung việc, cũng giao cho ngươi ngũ sư đệ một tay xử lý a."

"Đệ tử, tuân mệnh."

...

Lãng liệt trong gió, hầu tử cắn chặt hàm răng thả người lướt đi mà qua, một đường hướng tây.

Cực tốc bay vút lên bên trong, tất cả cảnh vật đều tại bên người trôi qua tức thì, thế cho nên hóa thành đạo đạo ánh sáng chỉ hướng cùng một cái phương hướng.

Quang âm giao thoa, một cái quay cuồng, kim cô bổng đã siết trong tay thật chặt.

"Linh sơn, linh sơn, linh sơn. . . Linh sơn ở nơi nào?"

Xa xa địa, hấn chứng kiến một tòa hiện lên chữ vàng hình cự sơn, cao vút trong mây, trên sườn núi hiện đầy nguyên một đám hỏa ra ngọn núi nhỏ,

trên đó phần lớn là chùa miếu.

Hắn vội vàng dừng lại thân hình treo ở giữa không trung.

Một đạo kim sắc cầu thang theo chân núi một đường uốn lượn trèo lên cự sơn đỉnh núi, tiến nhập kim sắc cung điện.

Đạo đạo kim quang theo đỉnh núi trút xuống dưới xuống, đem hết thảy đều chiếu thành vàng tươi nhan sắc.

Tiếng chuông chậm rãi truyền hướng tứ phương.

"Đây là linh sơn sao?"

Hắn mào đủ kính hướng này đỉnh núi phóng đi.

Có thể chích một cái chớp mắt, kim quang kia tựa biến mất vô tung.

Hầu tử ngơ ngác địa thờ hồn hên, mờ mịt địa nhìn trời.

Không, không chỉ là kim quang biến mất vô tung, liên quan, cả cảnh tượng đều không giống với.

Bỗng nhiên quay đầu lại, hắn giật mình phát hiện này phát ra kim quang ngọn núi tựa sau lưng tự mình.

"Cả tòa núi di động rồi?" Hắn dùng lực địa vỗ vỗ đầu của mình: "Không đúng, không phải sơn di động, là ta trong lúc vô tình bị thay đổi phương hướng."

Hắn lại thăm dò tính mà hướng linh sơn phóng đi, lúc này đây, hắn tận lực giảm bớt tốc độ.

Nhưng mà, tụt tại trước mắt của hấn, toàn bộ thế giới tất cả cảnh vật đều dờn động.

Chích một cái chớp mắt, lại cùng nguyên lai độc nhất vô nhị.

"Đây là có chuyện gì? Mê trận sao?"

Hấn có chút luống cuống. Dùng sức đũa nhắm mắt, lại mở ra, song đồng trung phóng xạ xuất ra đạo đạo ngân quang, lại không có chứng kiến bất luận cái gì linh lực ba động.

Đang lúc này, một thân ảnh lặng yên ra hiện ở phía sau hấn.

"Tề Thiên Đại Thánh trong nội tâm không phật, thì như thế nào tới linh sơn?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân, tuyên truyền hạ của mình mới lã vi bác (khởi điểm - con ba ba không phải quy) còn có vọt tấn vi bác (con ba ba không phải quy).

Mọi người có vi bác gia thoáng cái cấp.

Hôm nay còn đang còn đang sinh bệnh trung, hơi chút đỡ một chút. . .
Hy vọng ngày mai có thể khỏi hấn, bất quá bất trắc rất không có khả năng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 402: : Tu Không Tu Mới Là Trọng Điểm

Vân Vực Thiên cang.

Mênh mông trời cao trung, vô số quân hạm vãng lai vận chuyển trước các loại vật tư.

Cái này phiên huyền phù trên đại lục nguyên bản đồ nát thê lương đã bị thanh lý sạch sẽ, mới lâu các lại vẫn chưa hoàn toàn dựng lên, bốn phía đều có thể thấy được công tượng cầm các loại khí giới bận việc.

Chất đầy các loại vật tư, sàn nhà nghiền nát không chịu nổi trên giáo trường vô số tân binh quân trận đang tại thao luyện.

Giác Mộc Giao cùng Lý Tĩnh sóng vai chậm rãi ghé qua trong đó.

"Tiến triển rất nhanh a."

"Đó là, thế gian thời gian là thiên đình ba trăm sáu mươi lăm lần. Năm đó thiên hà thủy quân cũng là bởi vì đem tổng bộ thiết lập tại Nam Thiên Môn ngoài thực lực mới tăng trưởng như thế rất mạnh, chẳng lẽ lại ta Giác Mộc Giao còn không bằng Thiên Bồng không thành?"

"Trụ cột phương tiện còn muốn bao lâu thời gian có thể xây hết?"

"Phủ kho cũng đã toàn lực duy trì, bắt quá từ phía trên đình vận chuyển vật tư xác thực chậm, khó có thể cung ứng. Khá tốt, bộ hạ cũng đã phê có thể theo thế gian thu hoạch tài nguyên. Hắc hắc. . . Kỳ thật yêu quân cũng

không phải thật hơn cường, máu chốt là bọn họ chiếm đủ tiện lợi, mà chúng ta tắc có nhiều kiêng kị. . . Dự tính, khôi phục đến nguyên lai trình độ còn muốn cả tháng a. Bất quá quang khôi phục có thể không làm được, hiện tại liền tinh luyện kim loại chờ một chút tất cả đều chuyển xuống tới, kế tiếp còn phải xây dựng thêm, nếu không địa phương không đủ."

Lý Tĩnh không khỏi ha ha nở nụ cười.

Đứng ở trên đài cao, Giác Mộc Giao dùng năm ngón tay chỉ trên giáo trường quân nhóm nói: "Hiện tại vấn đề là lính. Trong thời gian ngắn, căn bản là tuyển nhận không đến cũng đủ lính bổ sung, ta cần nhắc trước, khả năng yếu tại phạm nhân bên kia động điểm tay chân."

Lý Tĩnh lông mày lập tức run rẩy: "Nói như thế nào?"

Nhếch môi, Giác Mộc Giao thấp giọng nói: "Tìm vài cái phạm nhân quốc gia, trực tiếp theo bọn họ chính giữa chiêu mộ không tu tiên phạm nhân. Chính mình từ đầu huấn lên. Toàn bộ giáo Hành Giả đạo. Bởi như vậy. Vài năm có thể thành quân."

Nghe vậy. Lý Tĩnh không khỏi mặt lộ vẻ vẻ nghi hoặc: "Như vậy. . . Có phải là không quá hợp quy củ a?"

"Đều như vậy còn nói cái gì quy củ? Đây yêu cầu chính là cũng có thể gian phiên bang nước phụ thuộc. Đặc thù thời kì, nên dùng đặc thù biện pháp." Chống rào chắn, Giác Mộc Giao trường thở dài nói: "Bất quá, loại này điều động cũng muốn có chút đến tiếp sau. Tỷ như, được tứ hải long vương phối hợp. Chỉ cần điều động chi địa mưa thuận gió hoà, nên bớt chút tráng đinh cũng không trở thành ra cái gì đại loạn tử mới là. Chỉ cần cái này một lớp vượt đi qua. . . Kế tiếp thì không cần dùng lại này thủ đoạn."

Lý Tĩnh yên lặng đũa nhìn Giác Mộc Giao, hồi lâu, thấp giọng hỏi: "Vấn đề này ngươi cho bệ hạ trên sổ con không có?"

"Còn không có. Vấn đề này làm rõ, tợ không dễ làm." Giác Mộc Giao thấp giọng đáp: "Dù sao bệ hạ cũng đã hạ chỉ sự chấp thuận số lượng vừa phải theo thể gian thu hoạch tài nguyên, này nhân lực. . . Coi như là tài nguyên một loại a?'Số lượng vừa phải' cái này thuyết pháp, kỳ thật cũng không tốt lắm nắm chắc. Ta nghĩ trước, sắp tới trước đem bộ đội phải đi ra xây điểm công huân, đoán một cái bệ hạ khẩn cấp. Sau này nếu là thật sự tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên chọn phá, cũng tốt có một lí do thoái thác không phải?"

Nói đến đây, Giác Mộc Giao vi hơi dừng một chút, liếc Lý Tĩnh liếc, lặng lẽ nói ra: "Lần này thỉnh thiên vương tới. Nhưng thật ra là còn có chút sự muốn mời thiên vương hỗ trợ. Ngài cũng nhìn thấy, cái này mới quân vừa tổ kiến. Tuy nói tiến triển nhanh chóng, nhưng rốt cuộc còn là bớt chút lo lắng. Kế tiếp yếu trận đầu, thiên đình cấm quân xuất động không được, chỉ sợ. . . Còn phải dựa vào Nam Thiên Môn trợ trận mới được a."

Nói đi, hấn nhìn Lý Tĩnh nhàn nhạt cười cười.

Lý Tĩnh lông mày lập tức run rẩy.

. . .

Huyền phù ở giữa không trung, hầu tử thở hổn hển, tinh tế đũa đánh giá người tới.

Mặc một bộ bạch y tăng nhân, trên đỉnh tóc quăn xoắn giống như nguyên một đám vương mắc, toàn thân làn da đều hiện ra kim sắc quang mang, hơi mập dáng người, nhìn về phía trên mặt mũi hiền lành, lại coi như

một tôn kim nhân đồng dạng theo khuôn mặt trung đọc không đến nửa điểm tình cảm.

Nhìn bộ dáng kia, nên một cái vị giai cực cao phật.

Hầu tử bán híp mắt hỏi: "Ngươi nhận thức ta?"

Này tăng nhân khõe miệng hơi giơ lên: "Tề Thiên Đại Thánh, ai không nhìn được?"

"Vậy là ngươi ai?"

Tăng nhân chấp tay trước ngực, hơi bái nói: "Bần tăng Bất Thuần, pháp danh Chính Pháp Minh Như Lai."

"Chính Pháp Minh Như Lai?"

"Bất Thuần" hầu tử lại là biết rõ, Bất Thuần thái tử, chính là quan âm bồ tát đời trước, chính là Chính Pháp Minh Như Lai là vật gì?

Chính Pháp Minh Như Lai lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử, này ánh mắt nhìn đến hầu tử đều có chút không được tự nhiên.

"Ngươi là cố ý đến chờ ta?"

"Đại thánh nói đùa, bần tăng nào có bản lĩnh như vậy? Bất quá là vừa mới đi ngang qua, gặp đại thánh tại đây xung trận, liền tới thăm hỏi một câu."

"A?" Hầu tử xoay người dùng kim cô bông chỉ chỉ linh sơn hỏi: "Như thế nào tiến vào linh sơn?"

"Đại thánh tâm không phật hiệu, tiến không được linh sơn."

Hầu tử hừ địa bật cười: "Theo ta đùa giỡn cái này tay có ý tứ sao?"

Chậm rãi quay đầu lại nhìn linh sơn liếc, hầu tử do dự nửa ngày, cuối cùng không có đem kim cô bổng biến trường trực tiếp đâm đi vào phá quỹ dị mê trận.

"Đi như vậy, dù sao người người cũng đã ở trước mặt ta, ta cũng vậy tự nói rõ." Hấn tự tay móc móc, lấy ra này trang sinh tử sổ ghi chép hướng phía Chính Pháp Minh Như Lai đưa tới: "Cái này trang đông tây trên có cá phong ấn, nghe nói cùng phật môn có quan hệ, giúp ta phá."

Chính Pháp Minh Như Lai cười tùm tùm địa không có thân thủ đi đón.

Hầu tử hơi ngẩng đầu lên bổ sung nói: "Điều kiện gì đều dễ nói, chỉ cần một hợp lý bằng giá, ta nhận biết."

Chính Pháp Minh Như Lai còn không có thân thủ đi đón.

"Như thế nào, không đồng ý?"

Nhìn chăm chú này trang sinh tử sổ ghi chép, Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, khom người nói: "Cái này phong ấn, bản tăng phá không được."

"Người phá không được có thể tìm những người khác, cái này linh sơn, tổng không đến mức không có phá được người a? Như thế nào, giúp ta tìm xem, đến lúc đó, cũng tất có thâm tạ."

Nghe vậy, Chính Pháp Minh Như Lai trên mặt vui vẻ càng đậm.

"Người cười cái gì?"

"Đại thánh trước. . . Sợ là nửa cuốn phật kinh đều chưa từng xem qua a?"

"Người muốn nói cái gì?"

Chính Pháp Minh Như Lai ha ha địa nở nụ cười, nói: "'Tham' chữ, chính là phật môn ba độc chi thủ, như bần tăng bởi vì đại thánh hồi báo mà động tâm, chớ nói này thù lao, chỉ là cái này mất phật đà kim thân, đại thánh nên như thế nào đền bù tổn thất?"

Hầu tử lập tức sững sờ: "Phật môn quy củ như thế chi nghiêm?"

Chính Pháp Minh Như Lai bộ dạng phục tùng nói: "Phật môn chưa từng quy củ, chỉ là cái này bản tâm, không lừa được."

Hầu tử sách sách nở nụ cười: "Người là tại nói với ta cười a? Phật môn không đòi hối lộ? Coi như các người không đòi hối lộ tốt lắm. Đây thế gian dân chúng mỗi ngày cung phụng đều là gì? Người coi như ta chính là cá đi ngang qua bãi phật người. Thành toàn nguyện vọng của ta. Đương nhiên. Yêu cầu là cao điểm, bất quá, lúc này báo cũng sẽ không thấp. Như thế nào?"

Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt cười cười, không nói một lời.

"Ta đường đường Tề Thiên Đại Thánh, người còn sợ quýt nợ không thành? Người muốn cái gì? Pháp bảo? Đan dược? Tuy nói thượng phẩm ta bây giờ còn không có, nhưng quý trọng nhiều, mở cá giá, mọi sự hảo thương lượng."

Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt thở dài. Nói: "Đại thánh chẳng lẽ dùng vì phật kinh trên ghi những kia, đều chẳng qua là một tầng nội khổ không thành?"

Hầu tử hơi sững sờ.

Này Chính Pháp Minh Như Lai lại là chấp tay trước ngực hơi khom người chào, xoay người liền muốn đi.

Thấy thế, hầu tử nghiêng người khẽ đảo, trực tiếp liền lật đến trước mặt hẳn một bả ngăn lại: "Đứng lại, sự tình còn chưa nói tình tường."

"Bần tăng đã không lời nào để nói."

"Làm sao lại không lời nào để nói rồi? Người đặc biệt chạy đến chính là nói cho ta biết người không lời nào để nói? Có thể trắng ra điểm sao? Ta rất chán ghét quanh co lòng vòng người."

Chính Pháp Minh Như Lai liếc qua hầu tử trong tay này trang sinh tử sổ ghi chép, nói khẽ: "Phía trên này, đồng thời có phật đạo hai môn bí pháp, cường phá, cần phải hủy. Chỉ có biết rõ hai môn bí pháp chi người cùng với chứa đựng chi người. Tài năng được biết trong đó nội dung. Trong thiên hạ, ngoại trừ Thái Thượng Lão Quân. Nào có người đồng thời thông hiểu hai phái phương pháp? Nếu có, trừ phi đại thánh chính mình đi tu."

Hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Tu phật. . . Yêu bao lâu?"

"Tu phật cùng tu đạo bất đồng, nếu muốn đạt tới có thể được biết nội dung hoàn cảnh cũng là đơn giản, chỉ cần một cái đốn ngộ là được. Về phần bao lâu, cái này bởi vì người mà dị. Có người một ngày có thể ngộ, có người cùng kỳ cả đời, cũng không ngộ."

"Như thế nào cá ngộ pháp?"

"Sinh lão bệnh tử, oán tăng biết, yêu biệt ly, cầu không được và năm lấy uân, thoát khỏi tám khổ, đi chấp niệm, lại vừa thành phật."

Hầu tử lập tức hít vào một hơi: "Người đây là muốn đùa thật a. Hắc hắc hắc, người xem ta đây đây người lệ khí, có thể đốn ngộ? Lừa gạt quỷ a người!"

Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, thân nhiên nói: "Có thể hay không đốn ngộ không trọng yếu, tu cùng không tu mới là trọng điểm."

"Tu cùng không tu mới là trọng điểm, tu cùng không tu mới là trọng điểm. . ." Hầu tử phản phục địa nhai nuốt lấy những lời này, giống như có điều ngộ ra.

. . .

Đâu Suất cung trung, thiên đạo trên đá nguyên bản chậm rãi khép lại vết rách lại hơi xé rách một điểm.

Nhìn chăm chăm vào thiên đạo thạch Thái Thượng Lão Quân không khỏi nhăn đầu lông mày: "Cái này hầu tử. . . Thật đúng là một chút cũng không thể phớt lờ a."

. . .

Hoa Quả Sơn, Tề Thiên Cung.

Thật dài hành lang gấp khúc trung, Dương Thiên bước nhanh đi về phía trước, thế cho nên sau lưng hai vị đình quan đều không thể không chạy chậm trước tài năng đuổi đến trên cước bộ của nàng.

"Kinh bên ta thám tử xác nhận, Ngọc Đế mật chỉ bổ nhiệm Nhị Thập Bát Tinh Túc chi thủ Giác Mộc Giao vi tạm thời nguyên soái tại Vân Vực Thiên cảnh cùng Quan Vân Thiên cảnh trên trùng kiến thiên hà thủy quân đã là vô cùng xác thực không sai việc. Nay Giác Mộc Giao hướng tứ đại bộ châu đều phái thám tử, chỉ sợ là đem có động tác. . ."

"Tứ đại bộ châu đều phái thám tử? Chúng ta đây nơi này?"

"Cũng phái." Đĩnh quan vội vàng mở ra trong tay kẹp mân mật hàm vỡ, vội vàng nói nói: "Một trong đó thiên tướng ăn có thể phát ra yêu khí đan dược, cũng đã giả dạng làm một con lang yêu lẫn vào Hoa Quả Sơn, hiện tại chúng ta chính đang ngó chừng, xem có hay không những thám tử khác cùng hấn tiếp xúc. Bất quá. . . Tổng thể mà nói động tác không lớn. Xem tình hình, Giác Mộc Giao chủ công phương hướng không phải nơi này."

"Chủ công phương hướng không phải nơi này?" Dương Thiên bước nhanh vượt qua chỗ rẽ, dừng bước lại.

Này hai cái đĩnh quan cũng liền bề bộn phanh lại cước bộ.

Lược qua nghĩ sơ nghĩ, Dương Thiên nói: "Không phải nơi này cũng muốn chuẩn bị chiến tranh, thông tri tất cả quân gia tăng chuẩn bị chiến tranh. Vô luận hấn đánh nơi đó, chúng ta đều muốn ra tay, không thể đợi trước bọn họ lớn mạnh!"

"Dạ!"

Dương Thiên vừa nhanh bước đi về phía trước, hai cái đĩnh quan vội vội vàng vàng đi theo.

"Đại thánh gia?"

Đĩnh quan thấp giọng nói: "Đại thánh gia cũng đã vài ngày chưa về."

"Biết rõ đi nơi nào sao?"

"Đi trước Tây Ngưu Hạ Châu Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đằng sau hướng tây. . . Hình như là hướng linh sơn đi, đã ở bên kia chừng mấy ngày."

Lại là dừng bước lại.

Cắn môi, Dương Thiên nắm tay chậm rãi rất nhanh.

"Muôn nói cho đại thánh gia, thánh mẫu đại nhân làm cho hấn trở về sao?" Này đình quan nhẹ giọng hỏi.

"Cái này chích chết hầu tử. . ." Sâu hít một hơi thật sâu, Dương Thiên nói: "Không được, làm cho hấn tỉnh táo vài ngày a."

"Dạ."

Dương Thiên thân thủ vượt vượt huyết thái dương, từng bước một đi về hướng phương xa, nhẹ giọng thở dài: "Hôm nay còn có những thứ khác sỗ con sao?"

"Có có có!" Hai vị đình quan vội vàng theo cái cặp lí rút ra các loại sỗ con.

"Hữu nghĩa quân đô thống đại nhân thỉnh cầu trích cấp mới hỏa khí dùng đem kiêu cũ hỏa khí thay cho. . ."

"Giáo lí tư trình lên chỉnh sửa giáo tài. Thỉnh thánh mẫu đại nhân kiểm duyệt. . ."

"Đông Hải hạm đội hy vọng đối quân cảng tiến hành tu sửa. Đã trình lên phương án. Thỉnh thánh mẫu đại nhân phê chỉ thị. . ."

"Hiệu viện tư mời đại thánh gia cùng thánh mẫu đại nhân cùng nhau dự họp sắp cử hành lễ mừng. . ."

. . .

Tề Thiên Cung một chỗ khác, Phong Linh cùng bạch quỳên trong sân lẳng lẳng mà nhìn xem hoa rơi.

Kia trường cảnh, bay tán loạn trung, có một loại yên tĩnh thoát tục mỹ.

Ai có thể nghĩ đến ngày đó cái kia giống như thỏ phi ở đồng dạng Hoa Quả Sơn cũng có thể có một ngày như vậy?

Lẳng lẳng nhìn hồi lâu, Phong Linh thấp giọng hỏi: "Không có chuyện gì có thể cho ta làm sao?"

"Vì cái gì nhất định phải có chuyện làm?" Bạch quyền hỏi ngược lại.

Phong Linh cúi đầu, nháy mắt con ngươi nói: "Ta cái gì cũng không làm, ở chỗ này bắt tài có thể chứ? Trước kia ta đều sẽ hỗ trợ luyện đan, chính là đoạn thời gian trước đi phòng luyện đan báo danh. Nay chủ sự không chịu để cho ta động thủ. . ."

Bạch quyền che miệng bật cười: "Ngươi hảo hảo tu được thì được. Hiện tại Hoa Quả Sơn đã không phải là trước kia Hoa Quả Sơn, không thiếu ngươi này hai cái đan dược."

"Chính là, chính là. . ."

"Không có gì chính là." Bạch quyền nâng má nói: "Ngươi a, đừng có đoán mò, hảo hảo ở lại tị thành. Nếu là thật sự không có chuyện gì muốn làm, tìm ta tới tâm sự. Bằng không chúng ta đi đập thanh cũng có thể."

"Tốt như vậy sao?"

"Có cái gì không tốt? Ngươi xem ta không chính là như vậy sao?" Bạch quyền cười tùm tùm nói: "Nhà của ta này lỗ hồng còn đặc biệt tìm người bả của ta công chức toàn bộ nạo. Vừa mới bắt đầu ta cũng có chút không thói quen, còn cùng hấn sảo một trận. Về sau ngẫm lại cũng là, nam nhân sĩ diện, không nghĩ vợ của mình xuất đầu lộ diện, từ nào đó hấn quá. Nữ nhân

còn là làm chính mình nữ nhân bản phận chuyện tình. Quản gia trông nom hảo thì tốt rồi."

"Có thể ta với ngươi không giống với."

"Như thế nào không giống với lúc trước?"

Phong Linh quệt mồm nói: "Ngươi là đại nguyên soái phu nhân, ta cái gì cũng không phải."

Bạch quyền phốc thử thoáng cái nở nụ cười: "Uy. Ngươi cái này là cười nhạo nhà của ta này lỗ hồng chức quan tiêu nhé?"

"Tại sao nói như thế?" Phong Linh thoáng cái mở to hai mắt.

"Chúng ta trước cũng không quen thuộc, có thể ngươi biết vì cái gì ta mỗi ngày không có việc gì hướng nơi này chạy sao?"

"Vì cái gì?" Phong Linh ngờ ngác mà hỏi thăm.

"Bởi vì ngươi là đại thánh gia dự định phi tần a."

Phong Linh thoáng cái cả giật mình, mặt thoáng cái hồng đến bên tai.

"Nhà của ta này lỗ hồng là như vậy lời nhắn nhủ: 'Bất kể như thế nào yếu cùng Phong Linh làm tốt quan hệ. Không có việc gì tìm Phong Linh tâm sự, xem có cái gì phải cần, có thể giúp đỡ nổi nhất định phải giúp. Đại thánh gia thích nhất đúng là Phong Linh, kết nối với thiên nhậm chức đều mang theo, chúng ta có thể ngàn vạn không có thể đắc tội.' cái này gọi là phu nhân chiến thuật."

Nói, bạch quyền thè lưỡi: "Ta như vậy trắng ra địa nói ra, ngươi có thể hay không trách ta a?"

Phong Linh nguyên bản hơi buông ra lông mày thoáng cái chau càng chắc hơn.

"Những này. . . Hấn, hấn là nơi đó nghe nói?"

"Ta đây cũng không biết." Bạch quyên rung đùi đắc ý nói: "Dù sao hiện tại tất cả mọi người nói như vậy. Đều nói a, chỉ cần đại thánh gia tìm về Tước nhi phu nhân, hấn là sẽ cùng người còn có tam thánh mẫu cùng nhau lập gia đình. Người. . . Sẽ không không nguyện ý a? Tuy nói tam thê tứ thiếp, có thể hấn dù sao cũng là Tề Thiên Đại Thánh a. Giác xà tên kia đều cưới nhiều cái."

Phong Linh bỗng nhiên lắc đầu.

"Không phải không nguyện ý này người làm gì thế cái này bức biểu lộ?"

"Không có, không có." Phong Linh thật vất vả nghẹn ra một tia cười, thản nhiên nói: "Ta, chỉ là vui vẻ."

Đón gió mát, hơi lập loè ánh mắt nhìn qua tại bay xuống trên mặt cánh hoa, có loại đau đớn cảm giác.

"Thánh mẫu đại nhân là nữ trung hào kiệt, chủ ngoài. Người tâm tư mạnh, chủ trong. Đến lúc đó đại thánh gia đã có thể hạnh phúc, cảm giác hấn hảo như cái gì đều không cần quản. . . Bất quá hấn là đại thánh gia sao." Bạch quyên thoáng sai lệch lệch ra đầu nói: "Đúng rồi, người biết Tước nhi phu nhân trường cái dạng gì sao? Có phải là cùng hai người các người đồng dạng xinh đẹp như vậy? Nghe nói nàng là một con chim hoàng yến tinh. Nếu như là như vậy lời nói, nàng chính là ba vị phu nhân lí một người duy nhất yêu quái."

"Bất quá ta lưỡng so với yêu hảo. . . Đến lúc đó người có thể phải nghĩ biện pháp tranh thủ thời gian mang thai hài tử mới được. Có hài tử, địa vị

tự vững chắc, nhân loại cung đình đều là như vậy, bọn họ cái thứ nhất sinh hạ tới vương tử tự đứng vì thái tử, gọi thái tử. Một khi quân vương qua đời, thái tử tự kế thừa vương vị."

"Đương nhiên, ta đại thánh gia chắc chắn sẽ không có thoái vị một ngày, cũng không cần gì thái tử, bất quá lo trước khỏi hoạ sao."

"Cái này ta đối với ngươi còn là rất có lòng tin, đại thánh gia thương yêu nhất đúng là ngươi, như thế nào đều nên ngươi trước có hài tử."

"Di, ngươi tại sao khóc!" Bạch quyền đột nhiên cả kinh kêu lên.

"Không có. . . Không có gì, chỉ là con mắt không cẩn thận tiến hạt cát." Phong Linh xoa đỏ bừng con mắt cười nói.

Giờ khắc này, nước mắt phảng phất vỡ đê vậy địa chảy. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân ân, hôm nay đổi mới cuối cùng hơi chút cho lực một điểm, thân thể lại khá hơn một chút.

Hy vọng mau chóng kháng phục, như vậy có thể giống như đầu tháng như vậy quyết chí tự cường.

Nói. . . Ta một tháng số ba mươi mốt sinh nhật a, sẽ không có cái đó vài vị còn không có đặt độc giả chuẩn bị toàn bộ đặt làm lễ vật tặng cho ta sao?

Cuối cùng, lệ cũ, cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu bao dưỡng, các loại cầu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 403: : Chiến Sự Tái Khởi

Di La Cung lầu các trên, Thông Thiên Giáo Chủ bàn bắt tay vào làm lẳng lẳng địa đứng, ngắm nhìn phương xa.

Sau lưng hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lẳng địa phẩm trước trà.

Hồi lâu, Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt thở dài nói: "Cái này lại chạy tới tu phật rồi? Như Lai xuất thủ sao?"

"Không nhất định."

"Này là chuyện gì xảy ra?"

"Phật môn tôi tự ý không muốn làm, nên chỉ là biết thời biết thế cho lão quân thêm chút chán thôi. Nếu thật ra tay, hắn còn làm sao có thể tại Đâu Suất cung lí an tọa?"

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ sách sách cười nói: "Không nghĩ tới a, bọn họ đều đã kinh bài binh bố trận đã bao nhiêu năm, hai người chúng ta đúng là cuối cùng biết đến. Này đầu khi tử huyết, đúng là một con chim hoàng yến?"

Xoay người, hắn từng bước một đi về hướng bàn tròn, thở dài nói: "Nhiều như vậy đại năng quay chung quanh trước một con chim hoàng yến ra chiêu, cũng không sợ truyền đi chiêu người chê cười."

Nói, bung lên trên bàn cái chén đem nước trà uống một hơi cạn sạch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn nói: "Nhu vậy uống, lại trà ngon cũng là lãng phí a."

"Trà chính là trà, lại trà ngon cũng chỉ là trà, chỉ dùng để đến uống, nơi nào có lãng phí cái này vừa nói?"

"Rất nhỏ chỗ, phương gặp thắng bại." Nhẹ nhàng sự trượt chén nắp, nghe hương trà, Nguyên Thủy Thiên Tôn ung dung nói: "Đồng dạng là uống trà, có người có thể phong trà thánh, trà thần, có người, nhưng chỉ là trà khách, càng có người, liền trà khách cũng không bằng, bất quá uống giải khát thôi. Trà ngon rơi vào như thế dân cư trung, như thế nào không phải lãng phí?"

Thông Thiên Giáo Chủ lông mày không khỏi chau lên, lẳng lặng điạ chăm chăm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn xem.

Nhàn nhạt nhấp một miếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ giọng thở dài: "Một con nho nhỏ chim hoàng yến, lại tác động trước này đầu khi tâm. Cái này căn tuyến. Gậy đứng lên không phải chuyện đùa. Gậy đứng rồi. Một vốn bốn lời, gậy sai rồi, một cái không cần thận, chính là ngọc thạch câu phần kết quả. Chính Pháp Minh Như Lai dẫn đầu khi nhập phật đạo, nói trắng ra là, nhưng thật ra là bức lão quân ra tay."

Nói đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức ha ha điạ nở nụ cười, cười đến Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt mờ mịt.

Hắn co lại tay nói khẽ: "Bức lão quân ra tay này cũng là nhìn ra. Chính là, cái này đánh cò rơi xuống có ý tứ sao? Ta xem không thể nào hiểu rõ."

Thoáng thu thu thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấp giọng nói: "Đánh cò chi đạo, vốn là tại một cái bác chữ. Hư hư thật thật, thực thực hư hư. Cái

này cuộc đi đến một bước này, ai trước kìm nén không được, ai tụt thua. Tụt cầm một chuyện luận, là được sáng tỏ."

Thoáng dừng một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấp giọng nói: "Người ngẫm lại, như này đầu khí nuốt vào của người viên thuốc đó. Sẽ như thế nào?"

Cái này vừa hỏi, nguyên vốn cả chút thanh minh Thông Thiên Giáo Chủ ngược lại mơ hồ.

"Như thế nào?"

"Nuốt vào đan dược đó. Đơn giản hai cái kết quả. Lệ khí tàn sát bừa bãi, thiên kiếp quán thân, thần hình cụ tổn hại, lão quân thiên đạo tự phá. Chính là yêu hầu may mắn rất tới. . . Đến lúc đó, yêu hầu loạn thế, lão quân thiên đạo cũng phá. Nói trắng ra là, chỉ cần nuốt vào đan dược đó, vô luận kết quả như thế nào, lão quân tất bại không thể nghi ngờ. Nay hạt đan dược hiện nay thật giống như một bả treo ở lão quân đỉnh đầu lợi kiếm, để lại tại Tề Thiên Cung, có thể lão quân dám đi lấy hay không?"

Thông Thiên Giáo Chủ hí nửa mắt nói: "Như hấn đi lấy, ta liền lại dư đầu khí tống một miếng!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát tay áo nói: "Chính là người không tiến, này Như Lai, tu bồ đề sao lại, há có thể cũng không tống? Đến lúc đó, lão quân canh hiểm. Nói trắng ra là, yêu hầu tính đa nghi, ai xuất thủ trước, ai liền rơi xuống hạ phong. Lão quân phong ấn sinh tử sổ ghi chép, đã là làm được cực hạn, như lại ra tay ngăn đầu khí tu phật, đó chính là vạch mặt kết quả. Cho nên a, hấn chỉ có thể dùng một loại phương thức khác đi thay đổi a. Phật môn cái này một đánh cờ hạ được tùy ý, một mặt tạm chặt đứt đầu khí đối linh sơn oán niệm, về phương diện khác, lại đem kẻ gây tai họa dẫn hướng lão quân, lại là xinh đẹp a. Ha ha ha ha."

Thông Thiên Giáo Chủ nhíu chặt trước mi hỏi: "Này chúng ta bây giờ, nên như thế nào?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Chúng ta, xem cuộc vui cũng được."

...

Thời gian ngày từng ngày đi qua, mỗi người đều có nỗi thống khổ của mình cùng quần quýt.

Theo Vân Vực Thiên cảnh mới quân ngày càng thành thực, cùng Hoa Quả Sơn các loại tranh đấu gay gắt bắt đầu ở cả thế gian triển khai. Nhưng mà, Hoa Quả Sơn Tề Thiên Đại Thánh lại thủy chung không có ra mặt chủ trì đại cục, hết thấy tất cả chỉ bằng vào thánh mẫu tại chèo chống.

Ba tháng sau, Vân Vực Thiên cảnh mới quân cùng Nam Thiên Môn phái quân hội sư, xua quân hoang vu Bắc Câu Lô Châu.

Nhưng vào lúc này, Hoa Quả Sơn hướng liên quân phái ra một vị đặc sứ.

Trong soái hạm, Giác Mộc Giao hung dữ địa đem này nắp có Tề Thiên Đại Thánh bảo lưu dấu gốc của ấn triện màu đen khăn tay xé thành hai bên, vứt bỏ trên mặt đất, quát lên: "Các ngươi cái này có ý tứ gì? Ta tiêu diệt Bắc Câu Lô Châu yêu quái các ngươi cũng muốn trông nom?"

Dĩ Tô cao cao ngựa đầu, lạnh lùng địa nhìn này bị ném vứt bỏ trên mặt đất màu đen khăn tay nói: "Nguyên soái cũng biết chính mình đã phạm vào tội lớn?"

"Có ý tứ gì?"

"Xé bỏ Ngọc Đệ thánh chỉ ra sao chịu tội, xé bỏ đại thánh gia ý chỉ chính là tội gì trách. Nhà của ta đại thánh gia vị so với Ngọc Đệ, đây chính là nhà của người Ngọc Đệ tự."

"Người!" Giác Mộc Giao nhất thời ghen lời.

"Nếu là người lập tức rút quân, bản đồ ngược lại có thể tại đại thánh gia trước mặt thay nguyên soái nói tốt vài câu."

"Người không cần phải khinh người quá đáng!" Giác Mộc Giao cả giận nói: "Chính là ta không theo, xua quân Bắc Câu Lô Châu, các người còn muốn khai chiến không thành?!"

"Người cảm thấy thế nào?" Dĩ Tổ đạm cười nhạt nói.

Nụ cười này, Giác Mộc Giao ngược lại héo. Cả giật mình tại nguyên chỗ không biết theo ai.

Cúi người nhặt lên hai bên khăn tay, Dĩ Tổ đi phía trước bước hai bước, đem chúng nó bày ra tại Giác Mộc Giao trên bàn, thấp giọng nói: "Đại thánh gia khai báo, sau này yêu chuyện tình, đều có chỗ hấn đưa. Như thiên đình lại tư động đao binh, tự đừng trách hấn không khách khí. Xé bỏ thánh chỉ một chuyện đại thánh gia nên chắc là không biết so đo, nhưng xua quân việc, kính xin nguyên soái nghĩ lại."

Ngẩng đầu, Dĩ Tổ lại là nhàn nhạt cười cười, từng bước một lui về sau, lễ phép địa chào một cái nói: "Nguyên soái đánh cái gì tâm tư, trời biết, địa biết, người biết, ta biết, nhà của ta đại thánh gia cũng biết. Chỉ tiếc, hôm nay tam giới, đã không phải ngày xưa có thể so sánh, ty chức xin khuyên nguyên soái một câu, đừng đợi cho sinh linh đồ thán, mới hối hận không kịp."

Đây là đang uy hiếp. . .

Giác Mộc Giao tay run nhè nhẹ trước, mở to hai mắt nhìn.

Bốn phía chiến tướng nguyên một đám hoảng sợ không thôi, thực sự bất lực.

Dĩ Tổ nhìn khắp bốn phía, nhàn nhạt cười cười nói: "Ty chúc cáo lui."

Nói đi, cũng không đợi Giác Mộc Giao mở miệng, nàng giơ lên áo choàng. Xoay người liền đi.

Tề tụ hơn mười tên chiến tướng trong điện đường chỉ còn lại có chúng tướng trầm trọng tiếng thở dốc.

Hồi lâu. Một mực làm phó tướng đứng ở một bên Lý Tĩnh thấp giọng nói: "Theo như người nói Hoa Quả Sơn sẽ không dễ dàng như vậy cho người xua quân Bắc Câu Lô Châu. Theo ta thấy cái đó. Còn là rút quân a."

"Không được!" Giác Mộc Giao lạnh lùng nói.

Chống cái bàn, hấn cắn răng nói: "Đây chỉ là trận chiến đầu tiên, trận chiến đầu tiên a! Cứ như vậy qua loa xong việc, sau này mới quân còn có gì sĩ khí đáng nói?"

"Bằng không người nghĩ làm như thế nào?" Lý Tĩnh hơi giương mắt da nói: "Cùng Hoa Quả Sơn quyết chiến?"

"Ta. . . Ta. . ." Giác Mộc Giao nghẹn đỏ mặt, một quyền nặng nề nện ở trên mặt bàn, cắn răng nói: "Đối phương nếu muốn cứng ngắc đến, liền trên sở con thỉnh bệ hạ hạ chiếu, đem Quán Giang Khẩu Dương Tiễn. Cũng cùng nhau đưa tới!"

Nghe vậy, Lý Tĩnh chích nhàn nhạt cười cười.

"Người cười cái gì?"

Lý Tĩnh như có như không nhìn lướt qua ở đây chiến tướng.

Thấy thế, Giác Mộc Giao chỉ phải khoát tay áo nói: "Bản soái cùng thiên vương có chuyện quan trọng thương lượng, chư vị hãy lui ra sau."

"Dạ."

Theo chúng tướng rời khỏi đại điện, Lý Tĩnh vịn bàn thấp nói khẽ: "Dương Thiên chuyện tình người biết không?"

"Dương Thiên?"

Lý Tĩnh hơi ngửa đầu nói: "Dương Thiên, rất có thể chính là Hoa Quả Sơn yêu chúng trong miệng thánh mẫu đại nhân. Vốn có việc này chỉ là nghi, cũng không có chứng cứ rõ ràng. Nhưng lần trước bệ hạ trước lệnh Dương Tiễn thống quân đánh Hoa Quả Sơn, từ trước đến nay thế công sắc bén Quán Giang Khẩu đại quân, nhưng chỉ là dàn trận uy hiếp, từ đầu tới đuôi. Không động đao binh. Chuyện này, sợ là cũng đã không rời mười a."

"Dương Thiên hòa. . . Hoa Quả Sơn. . ." Giác Mộc Giao thiếu chút nữa không có nuốt qua khí đi.

Hắn ngơ ngác địa ngồi trở lại suất trên mặt ghế. Nháy mắt con người nửa ngày không có động tĩnh.

Lý Tĩnh ở một bên yên lặng mà nhìn xem, thấp giọng nói: "Ngày đó bệ hạ chỉ lệnh Dương Tiễn thống quân bôn tập Hoa Quả Sơn, mà không lệnh nó thống quân viện trợ thiên hà thủy quân, chỉ sợ cũng xuất phát từ cái này lo lắng. Nếu như hiện tại chiêu Dương Tiễn tiền lai, hội xảy ra chuyện gì, cái này. . . Chân khó mà nói. Theo ta thấy cái đó, hay là thôi đi."

"Không!" Giác Mộc Giao đột nhiên quát: "Cứ như vậy mới canh yếu hần! Tựa buộc hần cho thấy cỗi lòng!"

Lý Tĩnh hừ cười nói: "Nhu hấn không nhắc tới? Đến lúc đó, người đi chinh phạt còn là ta đi chinh phạt?"

Giác Mộc Giao nhất thời nghẹn lời.

Lý Tĩnh sâu hít một hơi thật sâu, chậm rãi dạo bước nói: "Hoa Quả Sơn không phải tốt như vậy ứng phó. Tôi thiếu nhất, so với bắt một con yêu hầu khó nhiều hơn. Ngày đó tại thiên đình, chúng tướng vây công đều bắt không được yêu hầu. Bây giờ giao long nhập hải, nơi đó dễ dàng đối phó như vậy được?"

"Đại trượng phu, co được dẫn được." Vỗ nhẹ nhẹ đập Giác Mộc Giao vai, Lý Tĩnh thấp giọng nói: "Tiêu diệt Hoa Quả Sơn việc còn phải bàn bạc kỹ hơn, không thể nóng vội a."

Giác Mộc Giao rất nhanh nắm tay, run nhè nhẹ trước.

Lý Tĩnh cũng không cần phải nhiều lời nữa, xoay người từng bước một đi ra ngoài.

Trống rỗng trong đại điện, chỉ còn lại có Giác Mộc Giao một người ngồi đang ngồi.

Hồi lâu, một vị thiên tướng bước nhanh đi đến, thấp giọng tâu nói: "Nguyên soái, theo thám tử hồi báo, Hoa Quả Sơn cũng đã chinh quân chờ phân phó. Chúng ta là không phải. . . Trước tránh đi mũi nhọn?"

"Không. . ."

"A?"

"Không!" Giác Mộc Giao bỗng nhiên rống lên: "Trận đầu há mà nếu này thôi? Nếu thật như thế, bản soái mặt còn gì? Bệ hạ mặt còn gì?"

Này thiên tướng thoáng cái ngây dại.

Giác Mộc Giao chậm rãi đứng lên, mặt lộ vẻ dữ tợn nói: "Truyền lệnh tất cả quân, chuyên hướng Hoa Quả Sơn, chuẩn bị nghênh chiến yêu quân! Ta yếu. . . Làm cho bọn hăn biết rõ thiên đình mới quân lợi hại!"

. . .

Hoa Quả Sơn.

Tề Thiên Cung cung vua trong thư phòng, một thân nhung trang Dương Thiển chính tinh tể xem xét trước khắp nơi tấu.

Một vị đình quan bước nhanh theo bên ngoài thư phòng đi đến, khom người nói: "Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, thiên đình liên quân cũng đã hướng ta Hoa Quả Sơn ra, đồng thời, hồi triều tất cả châu đều phái tiểu phân đội đi."

"Dùng chủ lực bộ đội cùng ta quân giăng co, phân tán tiểu phân đội tiêu diệt yêu kiến công sao? Giác Mộc Giao cái này bao cớ. . ." Dương Thiển không khỏi hừ bật cười, vẻ mặt khinh thường: "Lý Tĩnh tự không có ngăn cản hăn?"

"Cái này. . ." Tiến đến bẩm báo đình quan hơi khom người nói: "Cái này dò xét trên báo thật tốt, ty chức cũng không rõ ràng."

Dương Thiển nhàn nhạt thở dài, đem nguyên bản nắm trong tay tấu chương tiện tay ném đến trên mặt bàn, thở dài: "Đến đây cũng tốt, đã đến đây, là tốt rồi hảo giáo huấn bọn họ một phen, làm cho bọn hăn cả đời đều quên không được."

Hơi do dự hạ xuống, nàng thấp giọng dò hỏi: "Đại thánh gia còn đang linh sơn phụ cận sao?"

Nghe vậy, nài đình quan vội vàng nói: "Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, ty chức vừa trác qua, đại thánh gia xác thực còn đang linh sơn phụ cận không sai."

"Cái này trước mắt. . . Chết hầu tử thật sự là chẳng phân biệt được nặng nhẹ a."

Dương Thiên lông mày nhíu chặt, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Gặp Dương Thiên bộ dáng kia, đình quan hơi do dự hạ xuống, thấp giọng nói: "Có một chuyện, ty chức không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Ty chức nghe nói, đại thánh gia lệnh hắc tử tướng quân sưu tầm phật kinh giáo điển. . ."

Lập tức, Dương Thiên mở to hai mắt nhìn, mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ.

"Hành Giả đạo tu phật. . . Hắc tử rồi phải không?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Sao sao, qua 12h chính là ta sinh nhật ~ bắt quá ngày mai không có gì hoạt động, cho nên mọi người có thể yên tâm , càng mới như cũ.

Đến lúc đó tân niên cũng giống như vậy tích, con ba ba chưa bao giờ đoạn canh kim thân là phá không được!

Ân, tiếp tục cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử các loại cầu! ! ! Cảm tạ duy trì! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 404: : Thực Hiện Lời Hứa

Thời gian lại là ngày từng ngày đi qua.

Thân ở linh sơn phụ cận hầu tử đã bắt đầu nghiên cứu nổi lên Phật kinh, không biết sống chết Giác Mộc Giao tắc thống lĩnh đại quân tiếp cận Hoa Quả Sơn.

Có lẽ là từ đời với Giác Mộc Giao tín nhiệm, có lẽ là bệnh cấp loạn chạy chữa, thiên đình chúng tiên tin tưởng lời thề sơn sắt Giác Mộc Giao, trao quyền liên quân triệu tập trừ Quán Giang Khẩu bên ngoài cơ hồ tất cả có thể triệu tập thiên tướng, tại Hoa Quả Sơn tây bắc năm trăm dặm ngoài bày ra sinh tử đánh cược một lần tư thế.

Về phương diện khác, bọn họ lại hướng tứ đại bộ châu đều phái ra tiểu phần đội bắt đầu rồi tiêu diệt yêu hành động.

Lúc này, thiên hạ yêu chúng sớm đã tề tụ Hoa Quả Sơn, tứ đại bộ châu rơi lá tả yêu quái bắt quá đều là chút ít luyện thân cảnh phía dưới tiểu yêu, tự nhiên không cách nào chống đỡ thiên đình quân chính quy.

Vì thế, Hoa Quả Sơn phái ra đại lượng bộ đội đối đi trước tất cả châu thiên quân bao vây chặn đánh, cùng lúc đó, ở chánh điện trên chiến trường lại biểu hiện ra ít có khắc chế, điều này làm cho nguyên bản chờ xem Hoa Quả Sơn đại phá Giác Mộc Giao tiết mục tam giới đều rất cảm thấy nghi hoặc.

...

Đang lúc song phương giương cung bạt kiếm lúc, Tây Ngưu Hạ Châu.

Mênh mông trong thiên địa, một con thuyền không có giắt bất luận cái gì cờ xí đánh dấu lơ lửng hạm chậm rãi đi trước, boong thuyền lui tới yêu quái nguyên một đám võ trang đầy đủ địa, đều căng thẳng thần kinh.

Lúc này, lệnh yêu quái môn lo lắng lại không là hiện nay thế gian các nơi tùy thời khả năng xuất hiện thiên quân, mà là bọn hắn chính tại ở gần linh sơn.

Xa xa địa, một con tu vi ít nhất hóa thân cảnh đã ngoài ưng yêu tạo ra cánh hướng lơ lửng hạm phi tốc lướt đi tới, vũng vàng rơi xuống lơ lửng hạm boong thuyền.

"Tìm, tìm được đại thánh gia!" Hắn lấp bắp nói.

"Tìm được rồi?"

Yêu quái môn đều kinh hô lên, nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ.

Ở đằng kia lối đi nhỏ cuối cùng, là bọc bạch sắc áo choàng. Đeo cái khăn che mặt Dương Thiên.

Nàng bước nhanh đi đến ưng yêu trước mặt. Vội vàng mà hỏi thăm:
"Hắn ở nơi nào?"

"Thì ở phía trước năm mươi dặm có hơn địa phương." Này ưng yêu ngửa đầu nói.

"Năm mươi dặm có hơn..." Dương Thiên trên trán thần sắc lập tức lãnh vài phần. Hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt hỏi: "Hắn chung quanh có phật môn người sao?"

"Có... Bất quá chỉ là vài cái không có thành tựu tiêu hòa thượng, không có đưng liên hệ thế nào với. Chỗ đó tựu một gian thổ phòng, liền cấm chế cũng không nữa cái."

Hơi do dự hạ xuống, Dương Thiên nói: "Truyền lệnh lơ lửng hạm gia tốc."

"Dạ!"

Thét to trong tiếng, lơ lửng hạm tạo ra buồm, chậm rãi hướng phía ưng yêu điều chi phương hướng gia tốc.

Không bao lâu, trên đường chân trời xuất hiện một tòa lại phổ thông bất quá ngọn núi nhỏ. Đỉnh núi trên xây trước một tòa chỉ có ba gian tiêu thổ phòng mới tinh chùa miếu, khói bếp mềm rủ xuống bay lên.

Chỉ vào này chùa miếu, ưng yêu thấp giọng nói: "Khởi bảm thánh mẫu đại nhân, đại thánh gia là ở chỗ này."

Dương Thiên khóa lại áo choàng đã hạ thủ không khỏi nắm thật chặt.

Lơ lửng hạm tại đỉnh núi chậm rãi lơ lửng.

Chính chọn trước thùng nước theo chùa miếu trung đi tới tiêu hòa thượng trông thấy lơ lửng hạm trên lần lượt từng cái một yêu quái gương mặt sợ tới mức thét lên, vút xuống dưới thùng nước tựu trở về chạy.

Cả chùa miếu trung lập tức truyền ra trận trận huyền tiếng ồn ào.

Không bao lâu, trong miếu một vị râu bạc lão hòa thượng bọc áo cà sa sợ hãi rụt rè đi ra.

Hắn vừa mới cước đạp ra ngoài cửa, sau lưng cửa chùa liền âm âm đóng cửa, còn lại hòa thượng khẩn trương địa xuyên thấu qua khe hở hướng ra

ngoài nhìn quanh.

Nhìn qua này lơ lửng hạm, ần ần địa, này râu bạc lão hòa thượng chân có chút nhuyễn.

Không chờ cầu treo buông. Nguyên một đám yêu quái theo lơ lửng hạm boong tàu bay vút lên dưới xuống, này hiện ra hàn quang binh khí cùng toàn thân căng cứng cơ nhục thấy lão hòa thượng một hồi trong lòng run sợ.

Đương cầu treo buông. Chúng kiến bọc bạch sắc áo choàng chậm rãi mà đến Dương Thiên lúc, lão hòa thượng kia tựa hồ hơi nhẹ nhàng thở ra.

Hắn chấp tay trước ngực, khom người nói: "Lão nạp pháp danh bất hoặc, chính là bản tự chủ trì, không biết thí chủ giá lâm hàn tự, cần làm gì?"

Cũng không để ý lão hòa thượng, Dương Thiên nghiêng mặt đi tựa đối với bên cạnh yêu quái nói: "Năm bắt."

Nghe vậy, lão hòa thượng cả ngời liệt trên mặt đất.

Không đợi hắn kịp phản ứng, sau lưng hai con yêu quái đã đem hắn cả nhấc tới.

"Ồ, dừng tay! Là Tề Thiên Đại Thánh làm cho lão nạp đi ra..."

Hai con yêu quái nhanh chóng đưa hắn trôi thành bánh chung ném đến một bên, tiện thể liền miệng cũng cùng nhau cắn, lấp, bịt.

Dương Thiên bọc bạch sắc áo choàng cũng không quay đầu lại mà hướng đóng chặt cửa chùa đi đến, tả hữu tất cả ba con hóa thân cảnh đại yêu cầm trong tay binh khí chạy chậm trước mở đường.

Môn nội tiêu hòa thượng cũng đã nguyên một đám sợ tới mức lạnh run.

Hai con toàn thân cơ nhục đại yêu đoạt trước một bước vọt tới cửa chùa khầu, một tiếng hét to, đem đại môn cả cõi đi, vén đến hai bên.

Cuốn cuộn trong bụi mù, cửa kia sau tiểu các hòa thượng sợ tới mức té chạy nhập trong phòng, một trong đó thậm chí tại chỗ tự tiểu trong quần.

Gió nhẹ quét ra mãn viện lạc lá.

Tại lữ yêu hộ vệ hạ, Dương Thiên thần tình lạnh lùng địa vượt qua cửa chùa, từng bước một đi qua nho nhỏ đình viện, đi vào nho nhỏ chánh điện, gặp được này một mình xuyên tăng bào, lười biếng địa ngồi ở trên bồ đoàn vò đầu xem phật kinh chết hầu tử.

Này lông mi lập tức hơi run rẩy.

Vài cái tiểu hòa thượng quỳ gối hầu tử trước mặt, không ngừng địa dập đầu, hô: "Đại thánh gia cứu mạng a! Đại thánh gia cứu mạng a!"

"Đừng hoảng hốt, không chết được." Nhìn khóc sụt mướt vài cái tiểu hòa thượng, hầu tử bất đắc dĩ thở dài, thân thủ vuốt vuốt tình minh huyết đạo: "Đến tự đến nha, đáng giá biến thành như vậy phải không? Ta đây thật vất vả mới theo chân bọn họ xử quen thuộc. Bị các ngươi như vậy một quấy, từ nay về sau... Ai..."

Dương Thiên thần thủ cởi xuống cái khăn che mặt, từng bước một tiến về phía trước, lạnh lùng địa chăm chăm vào hầu tử.

Vài cái tiểu hòa thượng hoảng sợ địa lui qua hai bên.

Sau lưng nối đuôi nhau mà vào chật ních cả chánh điện yêu quái môn nguyên một đám lẳng lẳng mà nhìn xem.

Hơi ngẩng đầu, hầu tử trông thấy Dương Thiên này lạnh lùng ánh mắt, lập tức khẽ giật mình.

"Pằng —— "

Một cái thanh thúy tiếng vang.

Không đợi hẳn kịp phản ứng, gò má cũng đã nặng nề đã trúng một cái tát.

Trong lúc nhất thời, cả chánh điện yên tĩnh không tiếng động.

Tất cả mọi người giật mình, vô luận là đi theo Dương Thiên yêu quái, còn là quỳ rạp xuống đất hòa thượng, từng người đều giật mình, hoảng sợ địa nhìn qua Dương Thiên, nhìn qua hầu tử.

Mà ngay cả hầu tử cũng cả choáng váng.

Hắn quay đầu, ngơ ngác đưa thay sờ sờ mặt của mình, hoảng sợ địa nhìn qua Dương Thiên.

"Thánh mẫu đại nhân, ngài cái này..."

"Đi ra ngoài."

"A?"

"Đều cút ra ngoài cho ta ——!"

Một đám yêu quái tính cả những cái này hòa thượng nguyên một đám sợ tới mức té lao ra ngoài cửa.

Ngay tiếp theo cửa điện. Tất cả cửa sổ đều bị phong trên. Yêu quái môn cầm binh khí gác trước. Không được vài cái hòa thượng tới gần.

Ánh sáng theo khe hở đầu nhập, chiếu sáng trong không khí huyền phù vi bụi.

Nho nhỏ trong chánh điện chỉ còn lại có hầu tử cùng Dương Thiên kinh ngạc đũa đôi mặt trước, một cái mặt lộ vẻ hoảng sợ, một cái mặt không biểu tình.

Hồi lâu, hầu tử thật vất vả nghẹn ra một tia cười, thấp giọng hỏi: "Người, người làm cái gì vậy?"

"Người đáp ứng rồi ta cái gì?"

"Ta..."

"Không phải nói từ nay về sau đều người gánh chịu sao? Hiện tại Giác Mộc Giao vây công Hoa Quả Sơn, người đang làm gì đó! Người ở nơi đây làm gì!"

"Ta..." Hầu tử ngơ ngác đũa nháy mắt. Nuốt khô nhỏ nước miếng nói: "Ta, ta yếu tu phật, bức lão quân hiện thân, bức... Buộc hấn thay ta cởi bỏ Tước nhi sinh tử sổ ghi chép trên phong ấn."

"Tu phật? Bức lão quân hiện thân? Chê cười." Dương Thiên lạnh lùng đũa nở nụ cười, nàng nhìn chăm chú hầu tử chậm rãi nói ra: "Người không đúng tu, hấn có thể hiện thân? Người khi hấn là người ngu sao?"

"Này, ta đây tợu chân tu."

"Người có mấy cái mệnh có thể tu?"

Lóe ra ánh mắt, hầu tử nghiêng mặt đi thấp giọng nói: "Cái gì mấy cái mệnh, ta nghe không rõ."

"Tu phật, chú ý thoát tám khổ. Đi chấp niệm. Đã cho ta không hiểu sao? Người toàn thân sát lục chi khí, như thế nào tu? Còn không có tu thành người tự tự phệ tu vì người biết không?"

Hơi nắm thật chặt trong tay phật kinh. Hầu tử thấp giọng nói: "Biết rõ... Một điểm."

"Biết rõ người còn tu?"

"Bằng không làm sao bây giờ?" Nổi lên dũng khí, hầu tử ngửa đầu nói: "Không ai có thể cởi bỏ sinh tử sổ ghi chép phong ấn, ngoại trừ bức lão quân chính mình đi ra ta còn có thể làm sao? Người muốn ta bày đặt Tước nhi không quản sao?"

"Tước nhi Tước nhi..." Dương Thiên ha ha địa nở nụ cười, trở tay lại là một cái tát.

Này thanh thúy tiếng vang nghe được ngoài cửa một đám yêu quái cũng không khỏi được rụt rụt cổ, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Trong tay phật kinh đã rơi xuống trên mặt đất.

Ngơ ngác địa sờ sờ mặt gò má, hầu tử run nhè nhẹ nói nói: "Ta... Không so đo với người..."

"Người yếu theo ta so đo cái gì? Người muốn cùng ta so đo cái gì?" Dương Thiên kinh ngạc nói: "Trước kia ta không quản người, nhưng người biết người hiện tại đang làm cái gì sao? Chúng ta phệ đi nhiều ít tâm huyết mới đi cho tới hôm nay, nhịn nhiều ít ngày đêm mới dựng lên Hoa Quả Sơn? Giờ này ngày này, người trở thành Tề Thiên Đại Thánh, danh dương tam giới, muốn đem hết thầy đều hủy sao?"

Hầu tử ngơ ngác địa ngồi, không rên một tiếng.

"Người điên rồi, người biết không? Nguyên bản ta có thể nhân cơ hội đem Giác Mộc Giao mới quân nuốt mất, có thể người biết ta vì cái gì không sao?"

Hầu tử nháy mắt con người cúi đầu.

Khom người nhặt lên phật giáo, Dương Thiên lạnh lùng nói: "Tự vì vậy. Vì vậy, cho nên ta chỉ có thể phóng Giác Mộc Giao một con đường sống."

"Cũng bởi vì người yếu tu cái gì phật, ta không thể không vội vàng chạy đến, không thể không binh tướng quyền giao cho Đoàn Chủ, làm cho hấn tọa trấn."

"Tức nhi Tức nhi..."

"Trừ người ra Tức nhi, người còn nhớ rõ cái gì? Người còn nhớ rõ người là Tề Thiên Đại Thánh, là Hoa Quả Sơn yêu vương sao?"

"Người còn nhớ rõ người đáp ứng ta yếu một vai nâng lên cả Hoa Quả Sơn sao?"

Hầu tử cúi đầu, rất nhanh quyền.

Dương Thiên ha ha địa nở nụ cười, ánh sáng nhạt trung, trong hốc mắt điểm điểm trong suốt lập loè.

Nàng đứng ngẩn ngơ, nhắm lại hai mắt, thật sâu thở hào hển.

"Ta thật sự không hiểu người. Đã nhiều năm như vậy, vô luận nhiều khó, nhiều khổ, chúng ta đều cùng một chỗ nhịn đã tới. Cờ nào chuyện không thể nào chúng ta đều cùng một chỗ làm thành, Nhưng ta phát hiện... Nguyên lai ta một chút cũng không hiểu người."

"Ta... Ta phải bả Tước nhi tìm trở về." Hầu tử bụm lấy cái trán hoảng hốt nói: "Đây là ta thiếu nợ của nàng, ta đáp ứng qua của nàng. Bất kể như thế nào ta đều phải làm được..."

"Cũng bởi vì một con chim hoàng yến, vì một cái nói chuyện không đâu hứa hẹn, người có thể cô phụ Hoa Quả Sơn thiên thiên vạn vạn con dân sao?"

"Đây không phải là nói chuyện không đâu hứa hẹn!" Hầu tử ngẩng đầu lên mở to hai mắt nhìn, quát: "Người khác thấy thế nào ta không quản, cái này hứa hẹn ta phải yếu thực hiện ——!"

Nhìn qua hầu tử này dữ tợn bộ dáng, Dương Thiên giật mình.

Hồi lâu, nàng nở nụ cười, từng bước một địa lui về phía sau, gật đầu.

Nhếch môi, nàng nói khẽ: "Hảo, người cần hứa hẹn, chúng ta hôm nay tựu đàm hứa hẹn. Ta yếu người hiện tại tựu thực hiện đối lời hứa của ta, từ nay về sau không được nhắc lại tìm kiếm Tước nhi chuyện tình!"

"Không được ——!"

Dương Thiên hừ địa cười ra tiếng, nàng che miệng, nước mắt từng giọt hạ rơi.

Chích một sát, này thân hình lão đảo muốn ngã, đã là lê hoa đái vũ.

Hầu tử thoáng cái luống cuống, hấn giẫy dựa lấy đứng dậy muốn đi nâng, lại bị Dương Thiên cầm trong tay phật kinh hung hăng địa lắc tại trên mặt.

Nàng bụm lấy ngực bỗng nhiên tiếng rít nói: "Đối lời hứa của nàng nhất định phải thực hiện, đối với ta nhưng có thể không thực hiện sao? Ta đây

đến tột cùng tính cái gì? Tính cái gì ——?"

"Không... Không phải, ngoại trừ điều kiện này, ta cái gì cũng có thể đáp ứng người."

"Hảo." Dương Thiên nhìn chăm chú hầu tử nói từng chữ từng câu: "Ta đây yếu người, lấy ta, lập tức."

Cái này một sát na, trong điện ngoài điện, tất cả mọi người giật mình.

Âm u trong chánh điện, chỉ còn lại có Dương Thiên nhàn nhạt tiếng nước nở.

Nàng kinh ngạc địa nhìn qua lên trước mắt cái này chích không có tim không có phổi chết hầu tử, tĩnh hậu một câu trả lời thuyết phục.

Một cái nàng cho tới nay muốn trả lời thuyết phục, hoặc là một cái làm nàng tuyệt vọng trả lời thuyết phục.

Nhất quyền Thanh Phong nghịch qua, kích thích đầy đất lá rụng.

Trong sân yêu quái môn nguyên một đám không rên một tiếng, lén lút đối mặt trước.

Giờ này khắc này, Hoa Quả Sơn, đồng dạng tĩnh hậu trước Tề Thiên Đại Thánh một cái đến chậm trả lời thuyết phục.

Âm u trong chánh điện, hầu tử kinh ngạc địa đứng, trong óc trống rỗng.

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Thái Thượng Lão Quân khoe miệng chậm rãi hiện lên mỉm cười.

Hắn vuốt mở ống tay áo đem một tử rơi xuống bàn cờ trên, cười tủm tỉm địa nhìn bàn cờ đối diện "Tước nhi" nói: "Có đạo là những người đứng xem thanh, người trong cuộc mê a. Ha ha ha ha, tiểu nha đầu, ngươi đến nói một chút, lão phu này trước như thế nào?"

Tiểu Tước nhi một phát miệng, trơ trẽn nói: "Xấu xa." (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu mến cái này bộ tác phẩm, chào mừng ngài đến khởi điểm quảng phiếu đề cử, vé tháng, ngài duy trì, chính là ta lớn nhất động lực thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đối mới nhanh hơn! (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đối mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay sinh nhật, thu được thật nhiều hậu giấy ân cần thăm hỏi. Cạc cạc cạc kết. Cũng thu được rất nhiều khen thưởng ~ cảm tạ cảm tạ ~

Sao sao, mới chương và tiết hy vọng mọi người còn thoả mãn ~

Có rảnh nhớ rõ tại bình luận sách khu ghi ghi bình luận a, con ba ba mỗi tuần tinh hoa quyền hạn đều dùng không hết nói.

Tiếp tục cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu hết thấy có thể cầu vật ~

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 405: : Tâm Sự

Sáng sớm giọt sương tạt phiến lá trên chạm rãi nhấp nhô, nhỏ. /

Trong sân yêu quái nguyên một đám dựng thẳng tai nghe, yên tĩnh không tiếng động.

Trong chánh điện, hầu tử đứng ngẩn ngơ, nhìn chăm chú Dương Thiên, trong đầu trống rỗng.

"Làm sao ngươi đột nhiên tự. . ."

"Không phải nói cái khác cái gì cũng có thể sao? Đây không phải tự ngươi nói sao?" Dương Thiên kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử nói: "Có phải là yêu cầu này cũng không thể dùng?"

Ngơ ngác địa đứng hồi lâu, hầu tử nhíu chặt trước mi nói: "Ta. . . Chúng ta cũng không thể được không cần phải vào lúc đó. . . Bởi vì loại vấn đề này mà. . ."

"Ngươi cảm thấy đây là râu ria vấn đề?" Dương Thiên kinh ngạc mà hỏi thăm.

"Ta biết rõ sớm muộn yêu mặt đối với vấn đề này. . . Chính là. . . Chính là. . . Ta cũng vậy nói không rõ ràng. . . Nếu không ngươi lại đổi lại. . ."

Dương Thiên tròn tròn mắt, ngơ ngác địa nở nụ cười, từng bước một lui về phía sau.

"Nói không rõ ràng? Hảo một cái nói không rõ ràng. Đây chính là ta đợi hơn một trăm năm đợi cho kết quả sao?"

"Ta rất cảm kích ngươi cái này hơn một trăm năm qua cống hiến, chính là. . ."

"Cảm kích?" Dương Thiên lấy tay lưng che môi, nước mắt rơi như mưa.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn.

Cửa đại điện bị giải khai.

Dương Thiên cúi đầu, chăm chú địa bọc áo choàng bước nhanh xuyên qua đình viện, cũng không quay đầu lại địa đi ra chùa miếu.

Âm u trong chánh điện, hầu tử như trước lẳng lẳng địa đứng, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn nàng đi xa thân ảnh.

Nguyên một đám yêu quái đều ngo ngẩn.

Thật vất vả hoãn quá thân lai, vài cái yêu quái nhanh chóng đuổi kịp thánh mẫu cước bộ, còn lại vài cái ngu ngơ địa quay đầu lại nhìn về phía đứng trong chánh điện Tề Thiên Đại Thánh.

"Chúng ta. . . Làm sao bây giờ?"

Một đường cúi đầu, Dương Thiên bước nhanh đi đến cầu treo.

Canh giữ ở lơ lửng hạm trên mấy cái yêu quái trông thấy đầy mặt vệt nước mắt thánh mẫu thoáng cái luống cuống thần.

"Lái thuyền." Nàng che môi. Nước mắt như trước giống như vỡ đê vậy.

"Nha. . . Nha. Dạ!"

Trở về kèn tại sơn gian chậm rãi đẩy ra.

Ở lại trong sân yêu quái nghe tiếng vang. Quay đầu lại nhìn hầu tử hai mắt, cuối cùng nguyên một đám do dự mà đã thành lễ, rời khỏi chùa miếu.

Giơ lên buồm, lơ lửng hạm trở về địa điểm xuất phát.

Hầu tử như trước ngơ ngác địa đứng trong chánh điện nhìn xa dần dần đi xa buồm.

Lão hòa thượng tránh thoát dây thừng thất kinh địa chạy về đến, chứng kiến tiểu các hòa thượng từng người đều mạnh khỏe, lập tức, thầy trò vài cái ôm cùng một chỗ gào khóc khóc lớn.

Nhàn nhạt địa nhìn đoàn chúng tăng liếc, hầu tử chậm rãi quay lưng đi. Nhặt lên một chuỗi rơi xuống trên mặt đất lần tràng hạt, khom người ngời trở lại trên bồ đoàn, nháy mắt con người, ngân người.

...

Trong khoang thuyền, một đám cao lớn thô kệch yêu quái vây quanh một cái nước mắt rơi như mưa tam thánh mẫu thúc thủ vô sách, chỉ có thể không ngừng mà lần lượt bắt tay vào làm lựa.

"Cái này. . . Đại thánh gia lần này thực sự quá phân ra! Ngay cả ta đều nhìn không được!"

"Người nói bậy bạ gì đó? Thánh mẫu đại nhân, ngài cũng đừng khóc, đại thánh gia không trả không có trả lời thuyết phục sao?"

"Đúng vậy, cố gắng đại thánh gia chỉ là còn đang do dự. Ta xem đại thánh gia đối thánh mẫu đại nhân cũng là có tình có nghĩa, nếu không sao

như vậy mọi người đương đều yên tâm giao cho thánh mẫu đại nhân quản lý? Các ngươi nói đúng a?"

"Đúng đúng đúng." Lữ yêu quái đều gật đầu.

Dương Thiên như trước cúi đầu khóc không ngừng. Yêu quái môn canh luống cuống.

"Nhãn da! Nhãn da!" Ứng yêu lôi kéo cuống hòng gào rú.

"Tại, ở chỗ này!" Một con mặt nhân tượng tám mươi tuổi lão nhân thần lẫn tinh theo yêu quái trong đồng chui ra.

"Ngươi không phải có tám phòng tức phụ sao? Loại này chuyện nam nữ chúng ta không hiểu. Ngươi tới cho tam thánh mẫu ra nghĩ kế."

"Ta. . . Ta này đều lúc trước đương sơn đại vương thời điểm bắt, đầu nhập vào thời điểm tỵ tiện thể dẫn theo tới."

"Bắt tới tỵ không có chủ ý rồi?"

Này thần lẫn yêu nháy mắt con ngươi, thấp giọng đề nghị nói: "Nếu không chúng ta trở về địa điểm xuất phát, thay tam thánh mẫu bả đại thánh gia bắt trở về?"

"Biện pháp này hảo!" Ứng yêu gật đầu nói.

"Hảo mẹ ngươi!" Hao tôn ngu yêu nặng nề tại ứng yêu cái ót trên quạt một cái tát, quạt lên: "Ngươi đánh cho quá lớn thánh gia?"

Một đám yêu quái lập tức loạn thành nhất đoàn.

"Đều rút ra ngoài cho ta!" Dương Thiên đột nhiên đem dính đầy nước mắt khăn tay lắc tại này thần lẫn yêu trên mặt, sợ tới mức một đám yêu quái

té địa ra buồng nhỏ trên tàu.

Đứng ở cửa ra vào, nguyên một đám vẻ mặt đau khổ, không biết theo ai.

...

Nắng dương quang tà tà địa chiếu dãy núi.

Chùa miếu lí các hòa thượng cũng đã ba chân bốn cẳng địa bắt đầu thu thập yêu quái môn lưu lại cục diện rối rắm.

Một cái năm ấy bảy tuổi tiểu hòa thượng bị lệnh cưỡng chế không được quấy rối, nhét vào hầu tử bên người rung đùi đắc ý địa đọc lấy phật kinh, thỉnh thoảng trong miệng toát ra vài tiếng thật không minh bạch âm điệu, xem chừng nên là có chút chữ không nhận ra.

Co lại tay, hầu tử hơi dựa vào hướng tiểu hòa thượng, nhíu chặt trước lông mày hỏi: "Người nói, ta có phải làm sai hay không?"

"A?" Tiểu hòa thượng đưa tay ra mời đầu ngo ngác địa nghe.

Híp nửa mắt nhìn trước tiểu hòa thượng kia, hầu tử thấp giọng nói: "Người đến nói một chút, ta có phải là thật hay không làm sai rồi?"

Tiểu hòa thượng nháy mắt con người, gãi gãi cúi đầu hồi lâu, lắc đầu nói: "Không hiểu."

"Người không hiểu cũng là bình thường a." Hầu tử cung trước thân thể ngo ngác địa nghĩ, nói khẽ: "Tình huống là như vậy, ta, thiếu một người rất nhiều, thiếu nợ nàng một cái mạng, nàng cho ta mà chết, ta đáp ứng sống lại nàng, hơn nữa lấy nàng vi ân."

"Nàng là một con mồi hầu tử sao?"

"Là một con chim hoàng yến."

"Hầu tử còn có thể cùng chim hoàng yến cùng một chỗ?"

Hầu tử lúc này hung dữ trừng mắt nhìn tiểu hòa thượng liếc.

Tiểu hòa thượng kia vội vàng cầm miệng, cúi đầu, nửa ngày, lại vụng trộm đưa mắt lên nhìn cẩn thận địa nhìn qua hầu tử.

Bẹp dưới miệng, hầu tử lại nói tiếp: "Có thể về sau xảy ra vấn đề. . . Cái này vấn đề rất phức tạp, nói người cũng không hiểu. Tóm lại, có thiệt nhiều đại phôi đản đều chăm chăm vào nàng, cầm nàng làm văn. Trong đó có một vương bát đê con ghê tởm nhất, hắn không chỉ không muốn làm cho ta sống lại nàng, còn muốn đem nàng theo trên đời hoàn toàn xóa đi. Người nói ta có thể bởi vì làm đại giá đại tỵ bội bạc sao?"

Tiểu hòa thượng chất phác địa lắc đầu: "Không thể."

"Ân, xem ra chúng ta có tiếng nói chung." Hầu tử nhẹ gật đầu, đem bồ đoàn hướng tiểu hòa thượng phương hướng xê dịch, kháp ngón tay nói tiếp: "Cái này vốn là một kiện rất sự tình đơn giản, dù sao ta cùng cái kia vương bát đê con thể bất lưỡng lập, mọi người chết đập đầu là được. Nhưng bây giờ tình thế lại đã xảy ra điểm biến hóa. . . Ai. Nói người cũng không hiểu."

Khoát tay áo. Hầu tử muốn bồ đoàn chuyển đi trở về.

"Người lại là nói a. Nói một nửa tính cái gì?" Tiểu hòa thượng nhíu mày nói.

"Người nghe hiểu rồi?"

"Nghe hiểu. . . Một điểm. Hãy cùng phật kinh đồng dạng sao. Sư phó lần đó niệm kinh ta nghe hiểu được rồi? Dù sao trước hết nghe trước, hiểu hay

không sau này nói sau quá."

"Đi! Này ta tiếp theo trò chuyện."

Này bỏ đoàn lại chuyên gân vài phần.

Ngoài phòng chính ba chân bốn cẳng cố gắng đem cửa chùa trang hồi tại chỗ chúng tăng trông thấy hầu tử cùng tiểu hòa thượng dựa vào cùng một chỗ say sưa có vị địa trò chuyện, nguyên một đám hai mặt cùng dòm.

...

Lơ lửng hạm trong khoang thuyền, gió cuốn trước mây tản theo rộng mở cửa sổ mạn tàu ngoài gào thét mà qua.

Dương Thiên lẳng lặng địa ngồi yên trước, tùy ý ngoài cửa sổ cuốn vào gió phát qua gò má vệt nước mắt.

Hồi lâu, nàng cúi đầu xuống, theo trong tay áo lấy ra này phần tùy thân mang theo theo, thân thủ tinh tế địa vuốt ve phía trên một châm một đường.

Như cũ là này méo mó khúc khúc quạ đen. Như trước không có nhan sắc.

Vài một tháng trôi qua, bởi vì bận rộn chính vụ, nàng lại không có thể rút ra thời gian cho nó cao cấp.

Cứ như vậy một con quạ, nàng trọn vẹn theo một trăm năm, vốn tưởng rằng đưa cho hấn ngày đó, hấn hội mừng rỡ như điên. Không nghĩ tới. . .

"Quạ đen. . . Chẳng lẽ tự thật sự không bằng chim hoàng yến sao?"
Nàng lẳng lặng địa thán trước, hai mắt đắm lệ mông lung.

...

Chùa chiền đại môn cuối cùng trang hảo, hiện tại đến phiên bị yêu quái môn chuyên rồi tinh rồi mù đình viện.

Trong chánh điện, mơ hồ nói chuyện vẫn còn tiếp tục trước.

". . . Ân, tóm lại đại khái tình huống chính là như vậy. Ta bắt đầu chỉ là muốn yếu sống lại nàng. Về sau lại thành lập Hoa Quả Sơn, lại về sau ta còn lật trời trở thành Tề Thiên Đại Thánh. Đến địa phủ tra xét sinh tử sổ ghi chép, kết quả. . . Này sinh tử sổ ghi chép lại là chỗ trống. . . Ta thoáng cái phát hiện nguyên lai ta làm gì đều là không tốt, người ta sớm hơn một trăm năm tựu chuẩn bị sẵn sàng!"

Tiểu hòa thượng ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi.

Hầu tử co lại tay, bắt đắc dĩ địa lắc đầu thở dài: "Ta tính xem hiểu rõ rồi, này vương bát đê con, một mực đều ở làm lấy rút củi dưới đáy nồi hoạt động. Hoa Quả Sơn? Tề Thiên Đại Thánh? Cái này với hấn mà nói tính cái gì? Cho dù ta đem Giác Mộc Giao đại quân toàn bộ diệt thì đã có sao? Chỉ cần này vương bát đê con điếm cá đầu, không cần vài năm, thiên đình lại là trăm vạn đại quân. Ngọc Đế, thì ra là cá kéo sợi tượng gỗ thôi."

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử ngơ ngác nói: "Những người kia, so với ai khác đều giáo hoạt, từng người đều là trên vạn năm lão yêu quái, sống thành tinh. Bọn họ nhìn như buông tay cái gì cũng không làm, nhìn như từ nào đó ta dính vào, có thể nhẹ nhàng linh hoạt một động tác, có thể làm cho ta cùng đường. Bọn họ biết rõ ta quan tâm cái gì, biết rõ cái gì mới là nhược điểm của ta. . . Cái này đùa căn bản chính là tâm lý chiến. Tại nơi này những ngày này, phật là không có tu thành, nhưng ta xem như suy nghĩ cẩn thận, những lão gia hỏa này a. . ."

Cúi đầu xuống, hầu tử thì thảo lẩm bẩm: "Ta quan tâm cái gì, bọn họ tựu lợi dụng cái gì. Hết thấy tất cả, đều là vũ khí của bọn hấn. . . Cái kia vương

bát dê con còn nói với ta, hẳn có thể tiếp nhận ta cùng Dương Thiên lập gia đình. . . Hắc, hẳn đã sớm tính đã có một ngày này. Bước tiếp theo, hẳn có phải là cũng muốn dùng Dương Thiên đến uy hiếp ta? Một khi ta. . ."

Ngạnh nửa ngày, hầu tử mới nhú chặt trước mi thấp giọng nói: "Nhu vậy, chẳng khác nào càng tiến một bước đem nàng cuốn tiến trận này dòng xoáy lí. Không chỉ là nàng, liền Hoa Quả Sơn cũng đồng dạng. Một khi đến sống còn thời điểm, trời biết đạo những lão gia hỏa này hội duy trì xảy ra chuyện gì. Càng quan tâm, lại càng dễ dàng mất đi. Chỉ có ở chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này, cầm một quyển phá phật kinh, bọn họ mới có thể cầm ta không có cách."

"Đoạn đường này, ta vẫn muốn nhanh nhẹn, chính là càng chạy càng nhiều ràng buộc, kết quả là kỳ thật chỉ là không ngừng đi đến bên trong hãm. Vì cái gì? Cũng bởi vì ta nhớ quá nhiều, ta không giống bọn họ như vậy vứt bỏ hết thầy hư ảo thẳng kích trọng điểm. Không thể lại tiếp tục như vậy. . ." Hầu tử chống cái trán nói: "Lại tiếp tục như vậy, ta nhất định sẽ đi trở về đường xưa trên. Đến lúc đó, chính là một cái cả bàn đều thua, mặc người thịt cá kết quả. Không chỉ là ta, còn có thể hại ta chung quanh tất cả mọi người."

"Xem ta cũng đã có được rồi hết thầy. Nhưng ta thật sự có được rồi sao? Không có, kỳ thật ta không có gì cả. Hết thầy tất cả, đều là bọn hắn gạt đầu ta mới có được, chỉ cần có một ngày. . . Có một ngày, bọn họ lắc đầu, có thể đơn giản địa đem hết thầy cướp đi. Một khi đi trở về đường xưa trên, vạn nhất ta chân bị áp Ngũ Hành dưới núi, này Dương Thiên ở nơi nào? Phong Linh ở nơi nào? Ta Hoa Quả Sơn các huynh đệ ở nơi nào?"

"Kỳ thật ta thật sự hận không thể cùng hết thầy tất cả đều cất sạch sẽ, duy chỉ có Tước nhi không được, ta bất kể như thế nào không thể phóng, bởi vì, nàng chỉ có ta. Nàng chỉ còn lại có ta. . . Nếu như ta buông tay. . ."

Nuốt nhỏ nước miếng. Hầu tử thấp giọng nói: "Nếu như ta buông tay. Nàng thật sự mà ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng không có. . ."

Nhéch môi, hấn cúi đầu ngo ngác địa ngòì, nhìn chăm chú không có vật gì mặt đất.

Nhất quyền gió nhẹ theo cửa sổ linh xuyên vào, hơi rung động trên mặt lông tơ.

Này hốc mắt hơi đỏ lên.

Tiểu hòa thượng tỉnh tỉnh mê mê địa nháy mắt con ngươi, lẳng lẳng địa nhìn qua hấn.

. . .

Trong khoang thuyền, Dương Thiên từng điem từng điem địa cởi bỏ chính mình thêu một trăm năm sợi tơ, cố gắng đem "Quạ đen" biến thành uyên ương, biến thành nó nguyên bản nên có bộ dạng.

Có thể nước mắt từng giọt rơi rụng. Chích một hồi, nước mắt cùng sợi tơ hồ cùng một chỗ, nó biến thành một con xấu xí con vệt.

Tất cả tuyến vụn thành một đoàn, rốt cuộc không giải được.

Nàng chỉ có thể ngo ngác nhìn, ngo ngác địa rơi lệ.

Tóc dài trong gió hơi địa phập phồng.

Nàng ngo ngác nói: "Thật sự. . . Đều bỏ cứu không được sao?"

. . .

"Ngươi muốn kết hôn vừa mới vị tử tử kia sao?"

"A?" Hầu tử tâm một hư, hỏi ngược lại: "Người một cái hòa thượng, có hỏi như vậy lời nói sao?"

Tiểu hòa thượng chép miệng nói: "Người cho rằng ta nghĩ làm hòa thượng a?"

"Không muốn sao?"

"Khẳng định không nghĩ a." Tiểu hòa thượng rung đùi đắc ý nói: "Nữ nhân là vật gì ta cũng không biết, thịt là gì tư vị ta cũng không biết. Còn không có nhập phạm trần, muốn nhanh nhẹn phạm trần. . . Chính là sư phó nói, ta từ nhỏ chính là làm hòa thượng. Bởi vì ta vừa ra đời, đã bị tống đến nơi đây. Chỉ có trai món ăn. Tự nhiên chỉ có thể ăn chay a."

"Còn nhỏ quý lớn. Người yếu không muốn làm hòa thượng a, ta với người sư phó nói đi, quay đầu lại, ta tống người xuống núi."

Tiểu hòa thượng lắc đầu nói: "Chính là, như vậy sư phó khẳng định tự hội thương tâm. Sư phó nuôi dưỡng ta lớn lên, ta sao có thể bởi vì bản thân tư dục làm cho thương thế của hấn tâm? Ta muốn làm hảo hòa thượng này, lớn lên tiếp sư phó y bát."

Lập tức, hai người đều trầm mặc.

Hồi lâu, tiểu hòa thượng thấp giọng hỏi: "Người không thích vị tử tử kia sao?"

Hầu tử cúi đầu, khước miệng hơi vênh lên, lại cuối cùng cũng không thể trán lộ tiểu dung.

Hấn ngơ ngác nói: "Nói như thế nào đây. . . Nàng thật sự rất tốt, hảo đến, ta đều ta cảm giác không xứng với nàng."

"Nàng cùng Tước nhi bất đồng. Tước nhi, ta chỉ có thể chết chết nắm lấy nàng mới có thể có một đường sinh cơ. Nàng. . . Chỉ có ta buông tay nàng mới có thể có hạnh phúc."

"Nàng nói nàng làm con ác mộng mộng thấy ta trở lại Hoa Quả Sơn trông thấy một mảnh đất khô cằn gào khóc khóc lớn, mộng thấy ta bị Ngọc Đế nắm bắt không có người đi cứu ta. . . Kỳ thật ta cũng vậy mộng thấy nàng. Mộng thấy nàng gả cho Lưu Ngạn Xương, thành thân ngày đó, ta uống đến say không còn biết gì, bất tỉnh nhân sự. . . Mộng thấy nàng bị đặt ở Hoa Sơn hạ, ta mỗi ngày nhìn nàng. Mộng thấy con của nàng tới tìm ta, ta dốc hết tất cả dạy hấn. . . Người không biết đó là cái gì dạng một loại cảm giác. . ."

"Cái loại cảm giác này, thật giống như có người cầm một cây đao tử tại người ngực trên đằm, một đao tiếp theo một đao."

Nắng dương quang theo ngoài cửa sổ đầu nhập, cong vẹo địa chiếu hai người.

Tiểu hòa thượng ngửa đầu nhìn không chuyển mắt mà chăm chú nhìn hầu tử.

"Tam giới đều biết ta tùy ý làm bậy, Ngọc Đế mặt muốn đánh nhau tự đánh. Có thể trả lời nàng, ta không dám. . ." Hấn ngơ ngác địa nháy mắt con người: "Có mấy lời, nàng có thể nói cho ta biết, ta cũng không dám nói cho nàng biết. . ."

"Vì ta, nàng cũng đã trả giá nhiều như vậy, chẳng lẽ ta còn muốn hy sinh hạnh phúc của nàng sao?"

"Nếu như có thể, ta thật không nghĩ ngày đó đã đến. Nhưng ta cho không được nàng hạnh phúc, thật sự, cho không được. Đi theo ta, nàng sẽ

chỉ ở cái này dòng xoáy lí càng lún càng sâu. Có một ngày, trở thành những lão gia hỏa kia dùng để đối phó của ta các."

"Kỳ thật ta đều hiểu, ta chỉ là muốn trước, chờ một chút, đợi cho Lưu Ngạn Xương xuất hiện, có lẽ. . . Có lẽ đến lúc đó, nàng tự lại chớng mắt ta đây con khi. Như vậy tuy nhiên cũng nhấp nhô, nhưng tối thiểu nhất, nàng cuối cùng là hạnh phúc."

"Nhiều như vậy lão gia hỏa chăm chăm vào Tước nhi. . . Ta không nghĩ có một ngày nàng cũng đồng dạng. Ta đã hại một cái, không thể hại. . . nữa cái thứ hai. . ."

Hầu tử đang tại thương cảm trước, tiểu hòa thượng kia lại đột nhiên chen miệng nói: "Vậy là ngươi yêu mến nàng?"

"Ngươi cái này tiểu hòa thượng làm sao nói chuyện?"

Hầu tử giận tím mặt, tiểu hòa thượng kia lại một điểm không sợ hãi, chấp tay trước ngực, học hán sư phó bộ dạng nói ra: "A di đà phật, thiện tai thiện tai. Thí chủ, yêu mến còn làm cho nàng thương tâm, cái này cái gì đạo lý?"

Một câu, lập tức ngạnh được hầu tử không phản bác được.

Nửa ngày, hán giơ tay lên nặng nề tại tiểu hòa thượng đầu đến một chút.

"Ngươi làm gì thế?"

"Đánh ngươi, làm sao vậy?"

"Làm gì vậy đánh ta?" Tiểu hòa thượng ôm đầu tức giận nói.

"Tuổi còn nhỏ không hảo hảo niệm phật, can thiệp những này, tương lai khẳng định tu không thành phật."

Nói, hầu tử vỗ vỗ đùi chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài.

"Người đi đâu vậy?"

Dừng bước lại, hầu tử móm móm lỗ tai, miễn cưỡng địa quay đầu lại nói: "Hồi Hoa Quả Sơn thu thập Giác Mộc Giao, miễn cho nàng tiếp tục thương tâm." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Dương Thiên muội giấy tờ vẻ, mới 40 trương vé tháng vừa muốn đem nàng cho gả cho, cái này thật sự quá giá rẻ, nàng không đồng ý.

Ân, chính là như vậy. Con ba ba nói vách đá dựng đứng là thật lời nói.

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử các loại cầu a a a a a a ! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 406: : Ba Phần Thiếp Cưới

Tàn sát bừa bãi khí lưu trung, hầu tử mặc màu đen chiến giáp, cầm trong tay kim cô bổng, tượng một khóa như lưu tinh gào thét mà qua, nhảy lên ngàn dặm.

Ven đường tầng mây tượng bị cắt đồng dạng bị ngạnh sanh sanh địa xé mở, mãnh liệt bành trướng địa khuếch tán. Trong núi rừng lá xanh tại trùng kích phía dưới hơi rung động.

Này tốc độ càng lúc càng nhanh, thế cho nên không gian đều hơi bóp méo.

Thành bang trung phạm nhân ngơ ngác ngẩng lên đầu nhìn lên cái này ngạc nhiên cảnh.

Một con thuyền thiên quân chiến hạm bắt hạnh ngăn tại trước người của hắn.

Không dừng lại chút nào, không có có do dự chút nào, không đợi này trên chiến hạm thiên binh thiên tướng kịp phản ứng, hắn cũng đã trực tiếp xuyên thủng mà qua.

Chiến hạm trong gió hơi rung động, tại thiên binh thiên tướng giữa tiếng kêu gào thê thảm chậm rãi giải thể rơi lả tả.

"Không nên làm cho nàng thương tâm, không nên làm cho nàng thương tâm. . ." Hắn không ngừng mà mặc niệm trước, cắn chặt răng, điên cuồng

mà gia tộc, khoe miệng hơi giơ lên.

"Tại nàng phản hồi Hoa Quả Sơn trước, tại nàng phản hồi Hoa Quả Sơn trước. . . Ta muốn đem thiên đình đại quân thu thập sạch sẽ ——!"

Này điên cuồng tiếng gầm gừ theo ghé qua quỹ tích nhận nhạo ra, kinh sợ thiên địa.

. . .

Chiến hạm tại trong mây chậm rãi ghé qua.

Trong cuồng phong, trên vai hồ áo lông hơi rung động, lông tơ ma xát trước như ngọc khuôn mặt.

Dương Thiên ngo ngác địa đứng ở hạm thủ, nhìn xa cái này không giới hạn thế giới.

Trải qua hơn nghìn năm, vô số mưa gió, đứng ở cái này mênh mông trong thiên địa, như trước là như vậy trước mắt lò xo, nhìn không thấy mây may hy vọng.

Nàng cúi đầu nhìn xem hồ thành một đoàn thêu, hơi nắm thật chặt áo choàng, nước mắt từng giọt địa rơi xuống.

"Phụ thân. . . Mẫu thân. . . Đại ca, còn có hấn. . . Kết quả là, ta cái gì. . . Đều không vẫn hồi. . . Ta đều đã làm gì cái gì. . ."

Phong cổ đầy buồm. Thuyền chậm rãi đi tại vô biên vô hạn dãy núi trên.

Không có bóng người. Thậm chí không có lá xanh.

. . .

Liên quân trên soái hạm. Giác Mộc Giao thân mặc một thân màu xám khải giáp, cầm trong tay kính thiên lý xa xa địa ngắm nhìn đối diện bày trận yêu tộc đại quân.

Bên cạnh vài vị thiên tướng thất chủ bát thiết nghị luận.

"Yêu quân bất quá tốt mã dễ cùi, đẳng nguyên soái tướng quân thế cao thấp chinh đồn xong, ha ha ha ha, đến lúc đó, cần phải có thể một kích chiến thắng!"

"Nói không sai, chúng ta đều đến đây nhiều như vậy ngày, tựu tại nhà của bọn hãn cửa ra vào. Bọn họ mà ngay cả khiêu chiến cũng không dám. Ngày đó thiên hà thủy quân sở dĩ thất bại, toàn bộ bởi vì Thiên Phụ chỉ huy không thoả đáng."

"Như bệ hạ sớm cắt cử nguyên soái thống quân, Hoa Quả Sơn nơi nào có cơ hội phát triển đến hôm nay hoàn cảnh?"

Buông kính thiên lý, Giác Mộc Giao nhàn nhạt cười cười.

Đột nhiên, tựu tại trước mắt bao người, một khóa Lưu Tinh từ đằng xa trong nháy mắt đánh úp, nặng nề mà đâm vào Giác Mộc Giao trên người.

Liên kêu thảm thiết cũng không kịp, chích một cái chớp mắt, trên chiến hạm kim loại boong tàu bễ bột phẫn, thiên binh môn đều kinh kêu lên. Cả chi hạm đội nhanh chóng bạo động.

Đối diện yêu tộc đại quân trên chiến hạm Đoàn Chủy kinh hãi, vội vàng nắm chặt trong tay kính thiên lý xem xét.

Bụi mù chậm rãi tản ra. Dần dần hiện ra này lâm vào trong khoang thuyền thân ảnh.

Ở đây, thiên binh thiên tướng nguyên một đám chậm rãi mở to hai mắt.

Một mảnh lung tung bên trong, Giác Mộc Giao hoảng sợ địa nằm tại nát bấy kim loại trên vách đá, miệng đầy máu tươi.

Hầu tử một cước giẫm phải bụng của hắn, một tay bóp chặt cổ họng của hắn, sắc nhọn móng tay theo gương mặt của hắn xẹt qua, lưu lại một đạo nhàn nhạt vết máu.

Chậm rãi quay đầu, lạnh lùng địa quét chúng tướng liếc. Chỉ liếc, những cái này thiên binh thiên tướng đồng loạt địa lui về phía sau một bước.

"Là Tề Thiên Đại Thánh. . ."

Xoạt địa hạ xuống, trên chiến hạm tất cả thiên binh thiên tướng đều sắc mặt trắng bệch.

"Nghe nói, người thừa dịp lúc ta không có ở đây chạy đến nhà của ta tới quấy rối, rất là kiêu ngạo a." Hầu tử nhìn Giác Mộc Giao nhẹ giọng hừ cười nói: "Biết rõ người cho lão tử thêm bao nhiêu phiền toái sao?"

Giác Mộc Giao khước mắt bỗng nhiên co rúm: "Người. . . Tu vi của người như thế nào tăng trưởng. . ."

Hầu tử cười dịu dàng nói: "Trước truy nã trên bảng không phải viết rõ ta nuốt lão quân đan sao? Như thế nào? Đại la kim tiên, còn được thông qua a?"

"Là đại thánh gia!" Đoàn Chủ bỗng nhiên buông xuống trong tay kính thiên lý la lên nói: "Là đại thánh gia đã trở lại!"

"Đại thánh gia đã trở lại? Mẹ nó, đại thánh gia như thế nào chạy đối diện đi? Tất cả chiến hạm chuẩn bị chuyển hướng nã pháo!"

"Mở mẹ ngươi! Đại thánh gia ở phía đối diện! Tất cả bộ đội chuẩn bị công kích!"

Kèn thổi lên, trống trận vang lên, tất cả yêu tộc chiến hạm cũng bắt đầu di động, liên quân một mảnh xông vào.

Một mảnh huyên loạn bên trong, hầu tử chậm rãi gần sát Giác Mộc Giao bên tai, cười tủm tỉm nói: "Yên tâm, theo ta đối nghịch, ta sẽ không giết ngươi. Ta yếu ngươi cái này cái bao cò, so với chết càng khó thụ."

Nói đi, vỗ nhẹ nhẹ đập Giác Mộc Giao khuôn mặt nhỏ nhắn, cạc cạc địa nở nụ cười.

Nhìn qua này hơi giờ lên khóe miệng, Giác Mộc Giao miệng đầy máu tươi, cả kính mở to hai mắt nhìn.

...

"Thánh mẫu đại nhân." Ứng yêu chậm rãi đi đến Dương Thiên sau lưng, thấp giọng nói: "Bên ngoài gió lớn, còn là đến trong khoang thuyền a."

Dương Thiên chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói: "Không được, ngẫu nhiên lãnh hạ xuống, cũng rất tốt. Có thể đem một việc nghĩ đến rõ ràng hơn một điêm."

Nàng đứng ngẩn ngơ, nguyên bản ánh mắt sáng rỡ ảm đạm được nhìn không thấy một tia hào quang.

...

Một đạo kim quang theo hạm đội trên không bay vút mà qua, kim cô bỗng bỗng nhiên thành lớn, giống như một đạo thiểm điện loại cuốn sạch. Những kia nhỏ bé chiến hạm giấy vậy nhanh chóng hỏng mất.

Yêu quân tiên quân phát khởi một vòng tiếp một vòng sét đánh đồng bắn một lượt, thiên binh môn nguyên một đám như lá rụng loại phiêu linh.

Na Tra đi phía trước bước một bước, lại bị Lý Tĩnh một nắm chặt cổ tay.

"Phụ thân! Nếu không cứu tợu không còn kịp rồi!"

Lý Tĩnh vẻ mặt đăm đạc địa lắc đầu: "Hiện tại cứu cũng không còn kịp rồi. Địch cường ta yếu, vốn là sự thực không thể tranh cãi. Trận chiến tranh này, từ lúc mới bắt đầu chính là một sai lầm. Khá tốt, thiên đình không có tại vị này bảo thủ 'Nguyên soái' trên người lãng phí quá nhiều thời gian."

Nói, hấn nhàn nhạt cười cười nói: "Khuếch trương, không phải không bằng một thân liễu lĩnh là được. Dùng một đồng tâm binh đi đối mặt một đám chính thức ác quỷ, bọn họ có thiên hà thủy quân như vậy thà chết chứ không chịu khuất phục ý chí sao? Hừ, rất nhiều chuyện, cuối cùng được giống như Thiên Bồng người như vậy đến mới được."

Hấn chậm rãi xoay người, từng bước một đi về hướng cửa khoang, đối với một bên cầm quốc thiên vương công đạo nói: "Rút quân a. Chúng ta bây giờ muốn làm. Là thủ hảo Nam Thiên Môn."

"Dạ!"

Yêu tiên phong cũng đã hướng vào trong trận. Này cao vút sĩ khí cùng khàn cả giọng rít gào làm cho tâm binh sợ tới cực điểm.

Quay đầu lại, Na Tra chỉ có thể ngơ ngác địa nhìn qua cái này chi vừa tổ kiến mới quân ở trước mặt hấn từng điểm từng điểm đất sụp xấu, vẫn lạc.

...

Xa xa địa, trên đường chân trời xuất hiện một tòa cao vút trong mây ngọn núi, lồng lộng đồ sộ.

Dương Thiên nghiêng mặt đi thấp giọng hỏi: "Đó là nơi đó?"

"Khởi bẩm thánh mẫu, đó là Hoa Sơn."

"Hoa Sơn, Hoa Sơn. . ." Nàng yên lặng địa nhớ kỹ, vô lực địa bật cười: "Không nghĩ tới quanh đi quẩn lại. Cuối cùng lại lại về tới đây."

Nghe vậy, sau lưng yêu quái môn nguyên một đám hai mặt cùng dòm.

. . .

Đương cuối cùng một con thuyền Nam Thiên Môn hạm đội chiến hạm rút lui khỏi chiến trường, mới quân cũng đã triệt để sa vào yêu quái trong miệng một khối thịt béo.

Màu đen sóng triều chen chúc về phía trước, ngân sắc quân hạm liên tiếp bại lui, do ngay từ đầu chiến lược tính triệt thoái phía sau, dần dần diễn biến thành toàn diện tan tác.

Hầu tử, Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Mi Hầu vương. . . Từng chích sử thi cấp đại yêu hóa làm thất thải tia chớp tại toàn bộ chiến trường phương viên vài dặm trong phạm vi khiêu dục, tạp nát tất cả sắp xây phòng tuyến.

Nhị Thập Bát Tinh Túc thậm chí còn chưa kịp vắn thành một cỗ liền bị chia tách ra.

Ngũ Phương Yết Đế nhanh chóng thoát ly chiến trường, biến mất thân hình.

Cửu Diệu Tinh Quan chiến hạm tại yêu quái tiền phong trùng kích hạ chỉ có thể không ngừng triệt thoái phía sau.

Từng chiếc từng chiếc màu đen chiến hạm trực tiếp đụng vào ngân sắc trên chiến hạm, boong thuyền che kín yêu quái môn gầm thét phóng qua hai hạm trong lúc đó cái hào rộng.

Chưa bao giờ thấy qua chiến trường mới quân các binh sĩ nguyên một đám khuôn mặt vắn vẹo, thất kinh địa chạy trốn. Tại yêu quái môn hào không đối xứng lực lượng trước mặt bị xé thành mảnh nhỏ.

Phía sau thiên tướng môn thật vất vả tạo thành chiến trận cố gắng tự bảo vệ mình, có thể bọn họ đôi mắt lại là càng thêm cường hãn đại yêu môn chỗ tạo thành chiến trận.

Cuồn cuộn khói đặc bên trong. Từng chiếc từng chiếc ngân sắc chiến hạm vẫn lạc, huyết nhục tung tóe.

Yêu quái môn cơ hồ là không tiếc bất cứ giá nào địa công kích, thiên quân môn thì tại không tiếc bất cứ giá nào địa chạy trốn chết.

Đại đồng oanh trên chiến hạm, nhóm lên kinh thiên đại hỏa, này mặt soái kỳ tại trong ngọn lửa chậm rãi hóa thành tro bụi.

...

Đương cuối cùng một vòng mây tản tận diệt, tịch dương đem đại địa nhuộm thành hôn hồng nhan sắc lúc, trên bầu trời đã lại không có một con thuyền ngân sắc quân hạm.

Yêu quân tiếng trống trận còn đang chậm rãi vang lên, giống như khúc bãi lưu lại âm cuối.

Giết đỏ cả mắt rồi yêu quái chính đem ra sử dụng trước chiến hạm tại trên bầu trời qua lại tìm kiếm sớm đã không còn tồn tại thiên quân.

Vô số ngọc ung quạ đen rơi xuống đất thôn phệ trước huyết nhục.

Truy tập mới quân tám trăm dặm, tại tám trăm dặm chảy dài đường ven biển trên, hiện đầy thiên quân quân hạm hải cốt, thiên binh tàn chi. Đây huyết, thậm chí đem sóng biển đều nhuộm thành màu đỏ nhạt.

Đây là một phiến chính thức nhân gian địa ngục.

Mặc trầm trọng khải giáp Nguru Ma Vương một cước đạp nát hải cốt, dẫn theo hỗn thiết bổng từng bước một đi đến ngòi chòm hòm ngòi ở bầm thây chồng chất trên, đầy mặt máu đen hầu tử trước mặt, khom người chấp tay nói: "Đại thánh gia, tên này xử lý như thế nào?"

Sau lưng yêu quái quân trận chậm rãi nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Lối đi nhỏ cuối cùng, bốn con yêu quái áp giải bị trói gô tiện thể đã khóa xương tỳ bà Giác Mộc Giao.

Hắn lúc này, tóc tai bù xù, đôi mắt hốt hoảng, nơi đó còn có lúc trước như vậy đặc ý thần sắc?

Có lẽ, giờ này khắc này, hắn mới rốt cục lĩnh ngộ đến cái gì gọi là vạn yêu chi vương a.

Theo thi cốt chồng chất trên, hầu tử chống kim cô bổng chậm rãi đứng dậy, cao cao địa ngựa đầu, bao quát trước vẻ mặt tro tàn Giác Mộc Giao, cười cười, nói: "Mang lên, theo ta tặng lễ đi."

"Dạ!"

...

Tầng thứ chín trên, Lý Tĩnh ngực mũ giáp, mang theo Na Tra bước đi nhập chúng tiên tề tụ Lăng Tiêu Bảo Điện.

Chúng tiên đồng loạt địa nhìn về phía hắn, nguyên một đám ngậy ra như phồng. Mà ngay cả Ngọc Đế cũng không khỏi được theo trên ghế rồng đứng lên, ngơ ngác địa nhìn qua Lý Tĩnh.

Một đường đi đến ở giữa, Lý Tĩnh một quyền nặng nề chủy tại ngực của mình giáp trên, quỳ một chân trên đất, tấu nói: "Mặt tướng vô năng, không thể phụ tá đại nguyên soái kỳ khai đắc thắng, khẩn cầu bệ hạ giáng tội."

Lập tức, chúng tiên xông xáo.

"Tan tác. . ."

Trong thoáng chốc, cái từ này theo Ngọc Đế trong đầu vang lên. Trong tay trà chén nhỏ lập tức "Ầm" một tiếng rơi xuống, đồ đầy đất trà tí.

Hắn chậm rãi ngồi liệt trở về.

Điện trung chúng tiên, nguyên một đám câm như hến, không dám lên tiếng.

"Kế tiếp. . . Sao. . . Làm sao bây giờ?" Ngọc Đế ngơ ngác nói.

"Khởi bầm bệ hạ, yêu quân thế tới hung mãnh, nguyên soái bất hạnh bị bắt, nhưng Nam Thiên Môn trấn thủ quân may mắn rút lui khỏi. Thực lực bảo tồn hoàn hảo. Mặt tướng đem suất bộ cố thủ Nam Thiên Môn. Thỉnh bệ hạ yên tâm!"

"Hảo. . . Hảo. Làm tốt lắm."

Hai lần đại bại, nhân tộc thiên đình còn có thể lại tiếp nhận nhiều ít tổn thất?

Tại chúng tiên chú mục hạ, Ngọc Đế chậm rãi vươn tay, thấp giọng nói: "Truyền trẫm ý chỉ, Giác Mộc Giao bảo thủ, thống binh bất lợi, có bị thánh ân. Từ ngày hôm nay, bỏ Giác Mộc Giao đại nguyên soái chi chức. Phong Thác Thập thiên vương Lý Tĩnh, vi thiên đình binh Mã Đại Nguyên suất, thống lĩnh thiên đình tất cả quân."

"Mặt tướng, tạ bệ hạ long ân!"

...

Nam Chiêm Bộ Châu mỗ trên không trung, hầu tử mang theo Cửu Đầu Trùng cùng Ngưu Ma Vương áp trước Giác Mộc Giao vững vàng địa đáp xuống boong thuyền.

Trông thấy hầu tử, này boong thuyền yêu quái môn từng người đều sùng sốt thần.

"Hu, đừng lên tiếng." Hầu tử cười tùm tùm mà hỏi thăm: "Thánh mẫu đại nhân đang cái đó?"

Một con yêu quái ngo ngác địa nháy mắt con người, quỳ một chân trên đất, thấp giọng nói: "Khởi bẩm đại thánh gia, thánh mẫu đại nhân nàg. Tại Hoa Sơn. . ."

"Hoa Sơn?" Hầu tử chậm rãi trọn tròn trông mắt, giật mình.

...

Gió nhẹ nhàng địa thổi mạnh. Cỏ cây hơi chập chờn.

Dương Thiên bọc dày đặc bạch sắc áo choàng, dẫn theo làn váy, từng bước một hành tẩu trên sơn đạo quanh co, mặt không biểu tình mà ngắm nhìn phương xa.

"Lão nhân gia, người bình thường đều ở đây trong núi săn bắn sao?"

Đi nàng bên cạnh nhìn về phía trên cũng đã năm gần bảy mươi, lại còn cường tráng lão nhân lau mồ hôi nói: "Đúng vậy a, lão nhân đi núi này đạo đi tới đi lui đã có hơn ba mươi năm. Cô nương ngài nên tiểu thư khuê các a? Nếu không phải là trên người không có gấm mang, vừa rồi lão nhân còn tưởng rằng là gặp được tiên nữ rồi sao. Ai. . . Lão nhân vô dụng, người đều mặt không đổi sắc, lão nhân đi vài bước lại thở hồng hộc a. Bất quá, ngài lên núi làm cái gì đây?"

Dương Thiên chích nhàn nhạt cười cười, không có trả lời.

Xa xa địa, bọn họ trông thấy trên đỉnh núi một gian lụi bại miếu thờ.

"Nơi đó là. . ."

"Đó là thánh mẫu miếu." Lão nhân vui tươi hơn hờ nói: "Hơn trăm năm trước, thần minh báo mộng cùng quan địa phương, nói thiên đình cắt cử một vị thánh mẫu làm Hoa Sơn trấn thủ thiên thần, chỗ kia quan tỉnh liền vội vã mà dẫn dắt người tại trên đỉnh núi tu tòa này miếu, nhớ ngày đó chính là hương khói cường thịnh. . . Đáng tiếc a, mấy trăm năm, thánh mẫu lại một lần đều không hiển linh qua. Bây giờ, đã là hoang phế."

"Một lần đều không hiển linh qua. . ."

. . .

"Thánh mẫu đại nhân nói tại Hoa Sơn rời thuyền, các ngươi khiến cho nàng xuống thuyền?" Cử Đầu Trùng níu lấy một cái yêu quái quát: "Các ngươi trường không có đầu óc! Trường không có đầu óc!"

"Thánh mẫu mệnh lệnh của đại nhân, tiểu nhân không dám không theo a! Tiểu nhân không dám không theo a!" Yêu quái kia sợ tới mức quỳ xuống

đất dập đầu.

Tất cả yêu quái đều phác thông phác thông địa quỳ rạp xuống đất.

Cuồng phong tại bên tai rống giận.

Hầu tử đứng ngẩn ngơ, nhìn xem quy được đầy đất yêu tướng, nháy mắt con người, chậm rãi buông lỏng ra dắt lấy Giác Mộc Giao dây thừng tay.

"Hoa Sơn. . . Hoa Sơn. . . Nàng đúng là vẫn còn đi Hoa Sơn." Hấn cười chua xót, khom người nhặt lên rơi xuống boong thuyền thêu, ngơ ngác địa nhìn qua này chích nguyên bản bị hấn ghét bỏ, hồ thành một đoàn xấu xí con vịt.

"Đại thánh gia, Hoa Sơn cách cách nơi này không xa, chúng ta bây giờ đi qua, thoáng cái có thể đem thánh mẫu đại nhân tìm trở về!"

Hầu tử chăm chú địa nắm chặt này thêu, chăm chú địa che tại ngực, chăm chú địa cắn răng.

Này khoan tim đau đớn lại là đột kích.

Trên trán gân xanh hơi nhúc nhích.

Một tay vịn mép thuyền, hấn thật sâu nhắm lại hai mắt, lẳng lẳng địa đứng.

"Đại thánh gia, được nhanh lên xuất phát mới được."

"Thánh mẫu đại nhân bả tất cả ngọc giản đều giữ lại, đi trễ cũng không biết hướng nơi đó tìm."

"Đúng vậy a, đại thánh gia, nhanh lên đường đi!"

Tất cả yêu quái đều ghé vào lỗ tai hắn la lên trước.

Một ngụm máu tươi theo trong miệng của hắn đột nhiên tràn ra, đỏ tươi nhan sắc nhỏ trên mặt đất, chậm rãi lưu động.

Tất cả yêu quái lập tức đều sợ ngây người, Ngưu Ma Vương vội vàng yếu tới nâng, lại bị chế trụ.

"Không được." Hắn chậm rãi lắc đầu, mở ra che kín tơ máu con mắt, thấp giọng nói: "Đã nàng cũng đã lựa chọn rời xa cái này dòng xoáy, cũng không để cho nàng rồi trở về. Chỗ đó, đối với nàng mà nói mới là tốt nhất. Ai cũng. . . Không cho phép đi tìm nàng. . ."

. . .

Thêu công tinh xảo bạch sắc giày vải dẫm nát dày đặc lá rụng trên, Dương Thiên từng bước một địa đi về phía trước, đi vào cũng đã sụp xuống một nửa thánh mẫu miếu.

Miếu thờ trung xa xa truyền đến tiếng người.

"Thánh mẫu ở trên, xin nhận tiểu nhân ba bái, trước chuyến này hướng kinh đô tìm tiên phụ ngày cũ quan hệ mưu chức, nếu là có thể thăng chức, tại hạ nhất định trở về còn thần, vi thánh mẫu tổ kim thân."

Đẩy ra rử xuống ở trước cửa dây, Dương Thiên thấy rõ quỳ gối trong điện đường chính là một cái quần áo rách nát, lưng đeo cái bao thư sinh.

"Kim thân có gì dùng?" Dương Thiên hừ cười nói.

"Ai! Có người!" Thư sinh kia cả kinh kêu lên.

Dương Thiên liền tranh thủ tay rút trở về.

"Chẳng lẽ là thánh mẫu hiển linh rồi?" Thư sinh kia ngơ ngác địa ngửa đầu nhìn về phía cũng đã phong hoá được thấy không rõ dung nhan thánh mẫu tượng.

Nhấn nhin nửa ngày, hấn quy chính tư thế, "Cạch cạch cạch" địa dập đầu ba cái.

"Thánh mẫu nói kim thân vô dụng, này liền đòi một cái, chỉ cần có thể thăng chức, thánh mẫu cho rằng nên như thế nào lễ tạ thần, tiểu nhân tự như thế nào lễ tạ thần!"

Dương Thiên trong đầu đột nhiên hiện lên này chích phụ lòng thói hầu tử, nhớ tới không có bị tuân thủ lời hứa, nhớ tới ngôi cao Lăng Tiêu Bảo Điện trên cái kia không niệm thân tình cậu, nhớ tới tay cầm trọng binh lại không có dũng khí phản thiên, cái kia được vinh dự tam giới chiến thần ca ca. . .

Vận mệnh ban cho nàng vô cùng cao quý xuất thân, thực sự ban cho nàng cả đời lang bạc kỳ hồ. Từ đầu đến cuối, đều là vờn quanh trước ba người này, bất kể như thế nào liều mạng đuổi theo, kết quả là nhưng đều là công dã tràng, không thể vãn hồi.

Đã như vậy, sao không đương một lần vận mệnh chủ nhân?

Lục giác hoa nhi tại thời khắc này nở rộ.

Nàng nhàn nhạt cười, run sợ như băng sương.

"Thật sự, yêu cầu gì đều được sao?"

"Cái gì đều được!" Thư sinh kia vội vàng hô.

"Tốt lắm." Dương Thiên nói khẽ: "Nếu là đến lúc đó người đời ý, ta liền muốn mạng của người. Hơn nữa, bao người trọn đời không được siêu sinh."

"Tạ thánh mẫu ân đền! Tạ thánh mẫu ân đền!"

Trong gió lạnh, nàng lẳng lặng đi đứng, tựa hồ lại khôi phục nguyên bản lạnh như băng, biến thành gập phải hầu tử trước, một ít đóa thể ngoại khuynh thể bạch liên.

...

Tuyệt vọng, cũng có thể là một loại lực lượng.

Chỉ là, không biết cái này ban cho người khác vô tận cực khổ mênh mộng trần thế, có hay không cũng đã chuẩn bị xong thừa nhận cái này tuyệt vọng nữ tử dùng tánh mạng của mình vì tiền đặt cược nhóm lên hùng hực lửa giận.

Một năm sau, ba phân thiệp cưới theo Hoa Sơn phát ra, phân biệt được đưa hướng Lăng Tiêu Bảo Điện, Quán Giang Khẩu, Hoa Quả Sơn.

Trong lúc nhất thời, tam giới, gió nổi mây phun! (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đời mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 407: : Ba Phương

Linh Tiêu Bảo Điện.

Rộng lớn trên giáo trường, một vị khanh gia cô linh linh địa bung một phần màu đỏ thiếp mời khom người bước nhanh đi về phía trước, tựa giống như một con kiến vậy nhỏ bé.

Pháp phối "Thiên" chữ đại kỳ trung, hấn bước lên bạch ngọc thềm đá, xuyên qua đình viện, vượt qua cửa chuyển hành lang gấp khúc, từng bước một đi đến ngự thư phòng trước.

Hướng phía giữ cửa hai vị thiên tướng nhẹ gạt đầu, này hai vị thiên tướng thân thủ thay hấn mở cửa.

Môn nội, Ngọc Đế đang cùng một đám tiên gia trao đổi trước quân chính chuyện quan trọng.

"Bệ hạ, hạ giới đưa tới một phần thiếp cưới."

"Thiếp cưới? Lại là nhà ai long vương mở việc vui a?" Có tiên gia ha ha địa cười nói.

Khanh gia trầm mặc không nói, ánh mắt lập loè.

Nhấp một miếng trà xanh, Ngọc Đế thả ra trong tay trà chén nhỏ đưa tay nói: "Lấy ra a, trầm nhìn xem."

"Dạ."

Này khanh gia cung trước thân thể, hai tay đem thiếp cưới trình lên.

Ngọc Đế mim cười vuốt vuốt râu dài, mở ra thiếp cưới.

Chích một cái chớp mắt, này sắc mặt liền màu tím.

Ở đây tất cả tiên gia đều ngây dại, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn.

Tổng thiếp cưới khanh gia không rên một tiếng địa quy hồi trên mặt đất, cả ngự thư phòng yên tĩnh không tiếng động.

Nửa ngày, Ngọc Đế run nhè nhẹ trước đem thiếp cưới đưa cho Lý Tĩnh, cắn răng nói: "Phái. . . Phái binh đuổi bắt, lập tức. . . Phái binh đuổi bắt!"

Lý Tĩnh cẩn thận địa tiếp nhận thiếp cưới, mở ra xem xét, phía trên tựa một hàng chữ: "Ta yếu thành thân, người cắn ta a?"

Lạc khoản, Dương Thiên.

Lập tức, Lý Tĩnh khóe mắt hơi run rẩy.

Hắn liền vội vàng khom người, nuốt khô nhổ nước miếng nói: "Bệ hạ, hiện tại Hoa Quả Sơn việc còn không ổn, Dương Thiên việc tác động nhiều mặt, tùy tiện phái binh hạ phạm, chỉ sợ. . ."

"Lập tức phái binh, lập tức!" Ngọc Đế tròn tròn mắt. Bỗng nhiên gầm hét lên: "Không tiếc bất cứ giá nào đem phạm tiên tróc nã quy án! Không tiếc bất cứ giá nào!"

Tất cả tiên gia đều hoảng sợ.

Do dự hồi lâu, Lý Tĩnh chỉ có khom người nói: "Dạ. . ."

. . .

Hoa Sơn đỉnh, xa hoa đình viện. Dương Thiên một mình ngồi tại khuê phòng của mình trung lẳng lẳng địa đối với gương đồng trang điểm, nhàn nhạt địa cười.

Từ lúc chào đời tới nay nhất bốc đồng một lần.

Vô luận kết quả như thế nào. Cái này đều muốn là tam giới thịnh đại nhất một hồi hôn lễ.

Vì một ngày này, nàng yếu làm cho mình biến thành trên đời này nữ nhân đẹp nhất, yếu bằng mỹ tư thái, nghênh đón hạnh phúc, hoặc là chết đi.

...

Quán Giang Khẩu.

Ngạo Thiên Ưng trực tiếp dùng nguyên hình nhảy vào đại điện, hóa thành yêu thân, ngã cá răng roi đầy đất, lại vẫn không quên đem trong tay thiệp cưới hiện lên cho ngồi ngay ngắn chủ vị trên Dương Tiễn.

"Thiệp cưới?" Dương Tiễn đột nhiên có dự cảm bất tường. Hắn vội vàng tiếp nhận thiệp cưới, mở ra xem xét, lập tức giật mình.

"Chân quân, đã xảy ra chuyện gì?" Một bên Hạo Thiên khuyến liền vội vàng hỏi.

Dương Tiễn cắn răng, đem thiệp cưới đưa tới.

Mở ra này thiệp cưới, Hạo Thiên khuyến chứng kiến này phía trên chỉ có một hàng chữ: "Ta yếu thành thân, thiên đình muốn bắt người, người xem rồi làm a."

Lạc khoản, Dương Thiên.

Lập tức, Hao Thiên khuyên cũng trợn tròn mắt.

Ngạo Thiên Ưng còn nằm trên mặt đất một hơi thở gấp đi lên. Lấp bắp thuyết: "Ngọc Đế cũng nhận được phong thiếp cưới. . ."

"Ngọc Đế cũng nhận được?" Hao Thiên khuyên con mắt đều nhanh đến rơi xuống: "Cái này hát cái đó ra a?"

"Triệu tập đại quân!" Dương Tiễn đột nhiên chột quát lên.

"A?"

"Triệu tập đại quân, còn có mai sơn bảy thánh, theo ta đi Hoa Sơn!" Thao nâng tam tiên lưỡng nhận đao. Dương Tiễn bước nhanh cửa trước ngoài phóng đi.

...

Bây giờ cũng đã quý vi tể tướng thư sinh, chậm rãi đi đến Dương Thiên sau lưng, nhìn qua trong gương đồng diễm tuyệt trần thế Dương Thiên, không khỏi thất thần.

Hắn tự tay cầm lấy đặt ở trên bàn trang diễm chu sai nói: "Nương tử, làm cho vi phu tới giúp ngươi chen vào chu sai tốt không?"

Dương Thiên duỗi ra hai chỉ, nhẹ nhàng nhất quyền, này chu sai đã rơi xuống trong tay mình. Nàng nói khẽ: "Cái này 'Nương tử', bây giờ còn không phải ngươi gọi, chờ ngươi gắng gượng qua cửa ải này rồi nói sau."

"Chúng ta đây không phải nhanh thành thân sao?" Thư sinh hừ lạnh một tiếng nói: "Chẳng lẽ lại còn có thể ra cái gì gốc rễ không thành?"

Dương Thiên che môi khẽ cười nói: "Vậy cũng tự khó nói. Nói không chính xác, có người đến cướp cô dâu."

"Hắc. Cướp cô dâu?" Thư sinh nói: "Vi phu bây giờ quý vi tể tướng, cũng đã triệu tập mười vạn đại quân trấn thủ Hoa Sơn. Chẳng lẽ lại, còn có người có thể theo mười vạn trong đại quân đem người cướp đi không thành?"

Nói, thư sinh kia lại thấp giọng cười nói: "Lại nói tiếp, thật sự là tổ tiên có linh a, nằm mơ đều không nghĩ tới, ta có thể đương tể tướng, càng không có nghĩ tới, có thể lấy như hoa như ngọc Hoa Sơn thánh mẫu vi thê. Được thánh mẫu tương trợ, đợi một thời gian, bản tướng gia chính là đẩy ngã vương thượng, tự lập vi vương tranh hùng thiên hạ, cũng hào không kỳ quái a."

"Người không nghĩ tới chuyện tình nhiều hơn đi." Dương Thiên cười tủm tủm địa đáp.

...

Hoa Quả Sơn, Tề Thiên Cung, Vạn Yêu Điện.

Hầu tử Chính Nhất chân đạp tại sa bàn thượng thủ cầm trường xích cùng người khác yêu thân nghị luận mới quy hoạch.

Một vị đình quan khom người đi đến bên cạnh của hắn, lấp bắp nói: "Đại thánh gia. . . Có, có một phần cho ngài thiệp cưới."

"Thiếp cưới? Lại ai thành thân a?" Hầu tử chỉ vào chúng thần tử hỏi.

Nghe vậy, mọi người đều nở nụ cười.

Thần thủ tiếp nhận thiệp cưới, hầu tử mở ra xem xét, này thần sắc lập tức cứng lại rồi.

Này phía trên tựa một hàng chữ: "Rượu mừng đã ôn hào, tới hay không tùy người."

Lạc khoản, Dương Thiên.

Ở đây yêu quái từng người đều giết mình.

...

Một cái chỉ vện vện có luyện thần cảnh nữ tử, ba phần thiệp cưới, tam giới nghe tin lập tức hành động. Một hồi từ xưa đến nay thịnh đại nhất hôn lễ, cũng đã chậm rãi kéo ra nó màn che.

...

Hoa Sơn đỉnh cũng đã giăng đèn kết hoa, nguyên một đám chữ hỷ đỏ tươi như lửa.

Trong điện đường, Dương Thiên mang theo hai gã thị nữ, mặc một thân hồng y, nện bước bước nhỏ, tinh tế địa kiểm tra của mình đồ cưới, hơi địa cười.

Này thân sắc thấy một bên thư sinh không khỏi nhăn đầu lông mày, nghi hoặc vụn phần.

Ân ân địa, hấn cũng cảm giác được tình huống có điểm không đúng.

"Đến tột cùng là ai sẽ đến cướp cô dâu?"

...

Nam Thiên Môn, vô số binh tướng được vời tập.

Cự Linh Thần đứng ở trên đài cao la lên trước: "Trận chiến này, liên quan đến bệ hạ mặt, tất yếu nắm bắt Hoa Sơn thánh mẫu, chỉ cho phép thắng, không cho phép bại!"

"Dạ ——!" Khôn cùng ngân sắc khái giáp giờ lên cao trường kích đáp lại.

"Xuất phát ——!"

Ra lệnh một tiếng, ngân sắc nước lũ chen chúc hướng cảng, trong nháy mắt lấp đầy chiến hạm.

Giờ lên buồm, Nam Thiên Môn trấn thủ quân đốc toàn bộ lực lượng.

Lý Tĩnh cùng Na Tra một mực lẳng lặng địa đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt trước.

"Nhị ca sẽ đi sao?" Na Tra hỏi.

"Hẳn là hội."

"Này chích yêu hầu?"

"Xem chừng cũng sẽ."

"Chúng ta đây đi làm gì?" Na Tra thất kinh hỏi.

"Chúng ta đi xem cuộc vui. Cự Linh Thần đi đưa đồ ăn." Lý Tĩnh bất đắc dĩ thở dài, mở ra cước bộ hướng kỳ hạm đi đến.

Nhìn qua đầy trời chiến hạm, Na Tra lắc đầu. Thì thào lẩm bẩm: "Dương Thiên tử chiêu này thật là tuyệt. . . Bệ hạ mặt, bị thương không nhẹ a."

. . .

Quán Giang Khẩu. Rậm rạp chẳng chịt giống như châu chấu vậy cỏ đầu thần trải rộng sơn dã.

Dương Tiễn cầm trong tay tam tiên lưỡng nhận đao đứng ở trên đài cao. Sau lưng hắn, là Ngạo Thiên Ưng, Hao Thiên khuyển, mai sơn bảy thánh.

"Việc này, nếu không tất yếu, cắt không thể cùng thiên quân động thủ. Có thể, nếu thật vạch mặt, tự không lưu người sống! Đều nghe rõ sao?"

"Đều hiểu rõ ——!"

Điên cuồng tiếng gọi âm ỉ trung, cỏ đầu thần môn quơ giống như trường tiên vậy cây mây, từng chiếc từng chiếc chiến hạm bay lên trời. Che khuất bầu trời.

...

Vạn Yêu Điện trung, một phần đó thiệp cưới bị bày tại hầu tử trên bàn, một hồi đấu tranh tư tưởng giờ mới bắt đầu.

"Phải ngăn cản hắn! Thánh mẫu gả cho một người thư sinh, ta Hoa Quả Sơn mặt còn gì?"

Hầu tử khóe mắt không khỏi run rẩy.

"Không có tam thánh mẫu, không nên Hoa Quả Sơn hôm nay? Đại thánh gia nghĩ lại a!"

Hầu tử tay chậm rãi rất nhanh vương tọa tay vịn.

"Đại thánh gia, đây là cơ hội cuối cùng, bỏ lỡ, liền không tiếp tục pháp đền bù a!"

Hầu tử trên trán gân xanh hơi nhúc nhích.

"Ngăn trở nàng. . . Ta cùng nàng thành thân sao?" Hấn tự nhủ.

"Báo ——!" Đang lúc này, một vị yêu binh vội vã đi theo ngoài điện chạy nhập, quỳ rạp xuống đất. Tấu nói: "Thiên đình cùng Quán Giang Khẩu đều đã xuất binh, đều là độc toàn bộ lực lượng!"

"Độc toàn bộ lực lượng?" Lữ yêu đều lấp bắp kinh hãi.

"Chính là độc toàn bộ lực lượng thì như thế nào? Dùng ta Hoa Quả Sơn thực lực, cùng lắm thì đưa bọn họ nuốt trọn!" Đại Giác đứng ra gầm hét lên.

Hầu tử như trước không hề động làm.

Dĩ Tổ không rên một tiếng. Đang lúc mọi người chú mục bước tiếp theo bước chậm rãi đi đến ở giữa, đi trên bậc thang, đi đến hầu tử trước mặt, thân thủ đem xếp thành một hàng trung bày mặt bàn hồ phù nắm lên một cái, nói khẽ: "Su phó thành thân, đồ đệ mang một ít người đi xem lễ, đại thánh gia không ngại a?"

Hầu tử không nói gì, chỉ là ngờ ngạc đi nhìn qua nàng.

Xoay người, Dĩ Tổ giơ lên áo choàng. Bước đi ra ngoài điện.

Lập tức, lữ yêu đều xem hiểu rõ rồi cái gì.

Đoản Chủy cũng chậm rãi đi tới cung kính đi hành lễ. Theo hầu tử trên bàn nắm lên một cái hồ phù nói: "Ta cũng vậy đi."

Nói đi, xoay người bước nhanh đi ra điện phủ.

"Ám áp cùng thánh mẫu là hảo tử muội. Cũng muốn đi." Cửu Đầu Trùng cột nhà đi cũng đã chạy tới bắt một cái.

"Chủ tớ nhiều năm, hôn lễ này, thật sự không tốt không tham gia a." Lữ lục quả giọng cười cũng bắt một cái đi.

Chỉ chốc lát, hầu tử tràn đầy một loạt hồ phù cũng đã không còn một mống.

...

"Mau mau mau mau nhanh ——! Động tác nhanh lên! Chậm tụt không còn kịp rồi! Không cần phải trọng hạm, toàn bộ mang nhẹ hình chiến hạm!"

Dĩ Tố đứng ở hạm thủ trên gào thét.

Mi Hầu vương bộ đội theo nàng bên cạnh trải qua.

Nàng xem thấy đứng ở hạm thủ trên Mi Hầu vương, nói khẽ: "Các người cũng đi?"

Mi Hầu vương vượt cái mũi, nhú mày nói: "Các người đều đi, chúng ta không đi, quay đầu lại tại Hoa Quả Sơn còn có thể hỗn sao?"

Dĩ Tố nhàn nhạt cười cười nói: "Vậy mọi người cùng nhau đồng tâm hiệp lực, phá thiên quân cùng Quán Giang Khẩu đại quân, lại thuận tay bả thư sinh kia làm thịt."

"Yên tâm, giết người ta thành thạo nhất."

Nói, Mi Hầu vương thuận tay đùa giỡn cá côn hoa.

Tiếng gọi âm ỉ trung, từng chiếc từng chiếc chiến hạm bay lên trời, màu đen nước lũ vượt qua biển rộng, hướng phía Nam Chiêm Bộ Châu phương hướng cuốn sạch mà đi.

Cả yêu tộc đại quân đều xuất động.

. . .

"Thân. . . Thân tiên không cho phép nhúc nhích tình?" Thư sinh kia ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi nhìn qua ngòi ngay ngắn chủ vị trên sường được giống như trời đông giá rét lí Ngạo Tuyết hoa mai loại Dương Thiên, run nhẹ nhẹ trước hỏi: "Này. . . Vậy bọn họ hội như thế nào đối với ta?"

"Đại khái, sẽ giết ngươi a. Cha ta chính là chỗ này sao chết." Dương Thiên mặt không biểu tình mà nói ra.

Chỉ nghe phác thông một tiếng, thư sinh kia hai chân mềm nhũn, ngòi chồm hồm trên mặt đất.

Dương Thiên mặt mày buông xuống, vẻ mặt lạnh nhạt địa đứng lên: "Đều nói 'Diêm vương muốn ngươi chết canh ba, ai dám lưu người đến canh năm.' Ngọc Đế muốn ngươi chết canh ba, hẳn là canh bốn đều lần lượt không đến mới đúng."

Thư sinh mặt xoạt địa trắng không còn chút máu.

"Yếu. . . Nếu không. . . Thánh mẫu đại nhân. Cái này thân. . . Còn là đùng thành a. . . Cái này tể tướng ta cũng vậy không làm. . ."

Hắn vội vã địa yếu bỏ đi quan bào.

Chỉ thấy Dương Thiên chậm rãi đi đến trước mặt hắn, cung hạ thân đi nhẹ nhàng đem thoát khỏi một nửa quan bào lại giật trở về, ghé vào lỗ tai hắn cười tùm tùm nói: "Không thành thân. Ngươi hiện tại thì phải chết. Đây chính là tự, chỉ cần có thể đương đại quan. Ta yếu làm sao ngươi lẽ tạ thân đều được. Còn nhớ rõ của ngươi kẻ thù chính trị là chết như thế nào sao?"

Ngơ ngác nhìn qua mi mục như vẽ Dương Thiên, thư sinh kia sợ tới mức thẳng run rẩy.

Có lẽ, cho đến giờ phút này hẳn mới hiểu được, nhà hẳn phần mộ tổ tiên không phải bốc lên khói xanh, mà là bị người đào. . .

. . .

Trống rỗng Tề Thiên Cung.

Trong thư phòng, hầu tử một người ngơ ngác địa ngồi, thân ảnh kia, khuôn mặt đều bao phủ trong bóng đêm.

Bày tại mặt bàn như cũ là này trương thiệp cưới.

Hắn kinh ngạc địa nhìn qua, tay cầm một chuỗi một trăm lẻ tám tử phạt châu. Chậm rãi vuốt, mỗi vuốt qua một tử, bóp nát một tử.

Đứng ở bên ngoài thư phòng hai vị đình quan cẩn thận xuyên thấu qua khe cửa âm thầm quan sát đến hầu tử sắc mặt, đại khí cũng không dám thờ gáp.

Phong Linh vội vã địa chạy đến, nhìn hai vị đình quan liếc, thân thủ đẩy ra hờ khép môn.

Nàng nháy mắt con ngươi, nện bước bước nhỏ, chậm rãi đến gần hầu tử.

"Ngươi không đi sao?"

"Ngươi cũng hiểu được ta nên đi sao?" Hầu tử ngơ ngác địa đáp.

"Ngươi không nên đi không?"

"Nàng hội đi về cùng ta sao?"

Phong Linh mím môi, mở to phi thúy loại hai con ngươi, khẽ mím cười nói rằng: "Trên cái thế giới này. Có lẽ rất cuộc tìm không ra một cái so với

Dương Thiên tử đối với người càng tốt nữ nhân. Vô luận cái gì lý do, người đều không nên buông tay."

...

"Ngự trước thần tướng Cự Linh Thần phụng đến chân ngọc hoàng thượng đế chi mệnh, hạ phạm đũa bắt phạm tiên Dương Thiên. Người rảnh rồi tốc tốc về tránh!"

Tiếng sấm loại thanh âm vang lên, phảng phất từ bốn phương tám hướng áp bách mà đến, trên bàn trà đồ sứ đều ở hơi rung động.

"Đến đây." Dương Thiên khẽ mỉm cười.

Môn ngoài truyền tới huyên tiếng ồn ào, này cái gọi là "Mười vạn đại quân" đang tại chạy tứ tán.

Thư sinh đã bị dọa bẽ mặt. Hắn giãy dựa lấy muốn bỏ đi, lại bị Dương Thiên một bả túm ở cổ áo.

"Không cần phải. . . Ta không muốn chết, tam thánh mẫu, ta không lo tể tướng, ta không muốn chết a. . ."

"Có người muốn cầm ta, lúc này người thân là chú rể. Không phải hẳn là ngăn tại phía trước ta sao?" Nàng mặt mày mang cười nói.

Nhất quyền cuồng phong nhấc lên đi cả nóc nhà.

Bay tán loạn ngói trong phim, dương quang chiếu sáng khuôn mặt của nàng. Một thân này hồng y trong gió bay lên, giống như hừng hực thiêu đốt hỏa diễm.

Một tay cầm kiếm. Một tay túm ở đã sợ đến hôn mê quá khứ chú rể, nàng cười đối đầy trời chiến hạm.

Nhìn qua thấy vậy tràng cảnh, treo trên bầu trời mà đứng thiên binh thiên tướng không khỏi thâm giật mình.

Cưỡng chế trong lòng không yên, Cự Linh Thần cất cao giọng nói: "Phạm tiên Dương Thiên, như ngươi thúc thủ chịu trời, đến Lăng Tiêu Bảo Điện, bản thần tướng chắc chắn đem thay ngươi hương bệ hạ cầu tình!"

"Cầu tình? Không cần." Dương Thiên giơ lên trường kiếm chỉ hướng Cự Linh Thần: "Muốn bắt ta, tự thử xem a."

Lập tức, chúng thiên tướng hai mặt cùng dòm.

Cái này Dương Thiên bắt quả là cá luyện thân cảnh tu giả, như thế nào. .

Cự Linh Thần nuốt khô nhỏ nước miếng, đối bên cạnh thiên tướng thấp giọng nói: "Đi, nắm bắt nàng."

"Ta đi?" Đây thiên tướng một lòng lập tức nâng lên cuồng hống mắt.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, một đạo kim quang từ phía trên bên cạnh kích xạ mà đến, trong nháy mắt đình nhập Dương Thiên trước người vỡ vụn mặt đất, kích khởi đầy trời bụi mù.

Đợi đến bụi mù tan hết, ở đây thiên binh thiên tướng đều lấp bấp kinh hãi.

"Tam tiên lưỡng nhận đao?"

Trên bầu trời tầng mây chậm rãi xé mở, một người mặc kim sắc chiến giáp, mang theo Hao Thiên khuyên, Ngạo Thiên Ứng đạp trên tường vân từ trên trời giáng xuống.

Mắt thường đáng nhìn bành trướng linh lực khi hấn bốn phía hoàn thành hình cung trạng, giống như một mịt mù bốc lên mây khói.

Đây là có thể đơn thương độc mã sát nhập thiên hà thủy quân trong trận, đuổi đến Ngọc Đế không chỗ có thể trốn tam giới chiến thần —— Dương Tiễn!

Chúng thiên tướng đều xem mắt choáng váng.

Vững vàng địa rơi xuống đất, Dương Tiễn nhàn nhạt liếc qua này hôn mê "Chú rử", bất đắc dĩ địa hít và một hơi.

Rút ra tam tiên lưỡng nhận đao, hấn ngăn ở Dương Thiên trước người, ngửa đầu đối với trên bầu trời Nam Thiên Môn trấn thủ quân chấp tay nói: "Xá muội không hiểu chuyện, xông hạ đại họa, đúng là không nên. Kính xin các vị hồi bẩm bệ hạ, việc này Dương Tiễn nhất định cho thiên đình một câu trả lời thỏa mãn."

"Như vậy chỉ sợ không tốt sao? Bệ hạ ý chỉ là bất kể như thế nào nhất định phải đem Dương Thiên tước nã quy án." Một vị thiên tướng tại Cự Linh Thần bên tai thấp giọng nói.

Đang lúc Cự Linh Thần do dự thời khắc, chân trời vang lên tiếng trống trận.

Xa xa địa, đường chân trời hiện lên vô số quỷ dị chiến hạm, này boong thuyền chạt ních thụ yêu thay đổi ngày xưa dịu dàng ngoan ngoãn, qươ cây mây rít gào. Tiếng la rung trời.

"Quán Giang Khẩu cỏ đầu thần đại quân. . ."

Chúng thiên tướng phải sợ hãi được há to miệng.

"Như thế nào? Thần tướng. Không bằng cho Dương Tiễn một cái mặt mũi như thế nào?" Dương Tiễn tao nhã nói.

Cự Linh Thần khoe mắt không khỏi kéo ra.

...

"Ta đi đón nàng trở về. . . Nếu có một ngày, ta cũng vậy bả Tước nhi tìm trở về, nàng xem đến ta đã đón dâu. . ." Hầu tử bụm lấy cái trán. Này mi chau quá chặt chẽ địa: "Các người đều cảm thấy nàng chỉ là một chích chim hoàng yến, ta đây sao điên khùng địa muốn sống lại nàng không hợp lý. Chính là. . . Ta cái này mệnh đều là nàng cứu trở về tới. Không có nàng, sẽ không có ta. Với ta mà nói, nàng chính là cá thật sự rõ ràng người. Ta đổi lời hứa của nàng còn không có thực hiện, cũng đã trước cưới thê. . . Đến lúc đó ta làm như thế nào cùng nàng giải thích?"

"Không cần giải thích." Phong Linh khẽ cười nói: "Hơn một trăm năm, toàn bộ thế giới đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, người vẫn không có quên nàng, phần này cảm tình cũng đã đủ sâu, đã đầy đủ giải thích hết thảy. Nàng nhất định sẽ lý giải."

Hầu tử chậm rãi ngẩng đầu nói: "Người cũng không phải nàng. Làm sao người biết nàng nhất định sẽ lý giải?"

Phong Linh ánh mắt lập loè địa trêu ghẹo nói: "Sinh tử sổ ghi chép không phải còn phong ấn sao? Làm sao người chỉ biết ta không phải nàng?"

"Ta hoài nghi qua, đặc biệt đi thăm dò nguyệt cây. Nguyệt cây cũng là thiên đạo kết quả, không cách nào bóp méo. Cho dù tu đi hoa cũng sẽ lập tức lại dài. Cho nên ta rất khẳng định người không phải nàng. Khá tốt. . . Nếu như người thật sự là nàng, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ."

Phong Linh trầm mặc.

Hồi lâu, nàng cúi đầu nói khẽ: "Nếu như ta là nàng, ngươi hội cưỡng chế đánh vào địa hồn sao?"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu: "Sẽ không."

Giờ khắc này, Phong Linh khước mắt khắp nổi lên lệ quang, cười ngọt ngào.

Nàng đột nhiên triển khai hai tay ngực hầu tử, tại hầu tử bên tai nghẹn ngào nói: "Tin tưởng ta, Tước nhi hội lý giải. Đi thôi. Đừng làm cho Dương Thiên tử đẳng quá lâu."

"Nói tất cả ngươi không phải nàng, ngươi làm sao biết biết rõ nàng nhất định sẽ lý giải. . ."

"Nữ hài tử mới hiểu nữ hài tử tâm tư, ngươi một con khỉ biết cái gì?" Phong Linh chăm chú địa nắm hầu tử tay. Mở to hai mắt nói ra: "Tin tưởng ta, Tước nhi nhất định sẽ không trách của ngươi. Tương phản, ngươi không đi nàng mới có thể trách ngươi. Nếu như, Tước nhi đã trở lại, biết rõ bởi vì nàng, ngươi hy sinh cái khác cho ngươi trả giá suốt hơn một trăm năm nữ hài, ngươi cảm thấy, nàng hội khoái hoạt sao?"

"Thật sự?" Hầu tử ngơ ngác mà hỏi thăm.

"Thật sự." Phong Linh cười, cười ra nước mắt.

Hầu tử ngơ ngác địa nháy mắt. Thoáng như đại mộng mới tỉnh vậy.

Hắn nhanh chóng đứng lên, bước nhanh chạy ra bên ngoài thư phòng: "Cầm của ta chiến giáp! Mau đem tới!"

"Đại thánh gia. Chiến giáp ngài không phải mặc sao?"

"Không. . . Không được, bộ này không được. Ta sao có thể xuyên bộ này đi gặp nàng? Cầm. . . Long vương đưa tới những kia. Ngẫu ti bộ vân lý, tủa tử hoàng kim giáp, phượng sí tử kim quan!"

"Dạ. . . Dạ!"

Phong Linh lẳng lặng địa ngồi trong thư phòng, xa xa mà nhìn xem một ít chích thất kinh hầu tử, chảy nước mắt, khanh khách địa cười.

. . .

Một vị thiên tướng lặng lẽ đi đến Cự Linh Thần sau lưng, thấp giọng nói: "Hoa Quả Sơn yêu quân đã đến năm dặm có hơn."

"Hoa Quả Sơn yêu quân cũng tới? Đến đây nhiều ít?" Cự Linh Thần tay khẽ run lên.

"Đại khái. . . Có trăm vạn a." Này thiên tướng khúm núm nói.

"Trăm vạn? Hôm nay là ngày mấy?"

Cự Linh Thần hơi run rẩy trước nhìn về phía như trước ngăn tại Dương Thiên trước người Dương Tiễn, nhìn về phía cũng đã gần trong gang tấc Quán Giang Khẩu cỏ đầu thần quân đoàn, cảm giác mình muốn điên mất rồi.

. . .

Đông đá vụn trung, Dương Thiên như trước chăm chú địa dặt lấy cái kia hôn mê quá khứ "Chú rể" cổ áo, nắm trường kiếm, lẳng lặng địa đứng trong gió, ngơ ngác địa chờ.

Giờ này khắc này, mà ngay cả chính nàng cũng không biết nàng đang là cái gì, có thể chờ hay không đến.

...

Yêu quân kỳ hạm boong thuyền, tụ tập Hoa Quả Sơn cơ hồ tất cả đại tướng.

"Hai quân đang tại giằng co, phía nam là Quán Giang Khẩu quân đoàn, phía bắc là Nam Thiên Môn trấn thủ quân. Nam Thiên Môn trấn thủ quân tứ đại thiên vương, Lý Tĩnh cùng Na Tra đều ở, còn chúng kiến Ngũ Phương Yết Đế soái kỳ. Quán Giang Khẩu quân đoàn đại tướng không nhiều lắm, nhưng đều rất tinh, Dương Tiễn, mai sơn bảy thánh, cũng không phải dễ trêu. Còn có lính của bọn hắn rất khó đối phó."

"Chúng ta binh chia làm hai đường một hơi ăn hết?"

"Một hơi có điểm khó a. . . Chủ yếu trong đó có một Dương Tiễn, ta đề nghị Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Mi Hầu vương các người bốn trước khiên chế trụ Dương Tiễn. Chờ chúng ta thu phục những thứ khác lại cùng một chỗ đối phó hắn."

"Ngũ Phương Yết Đế cũng khó đối phó, phạt môn công pháp vô cùng nhất quỷ dị, tốt nhất nghĩ kỹ làm như thế nào miễn cho một sẽ lật thuyền trong mương."

Một mực không nhúng vào lời nói Dĩ Tổ mạnh mẽ quát lên: "Những này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm nên trước phái người xông đi vào bảo vệ thánh mẫu đại nhân!"

"Đúng đúng đúng." Lữ yêu đều gật đầu.

"Cái này kế hoạch lại phải trọng tổ, ai, ghét nhất tạm thời làm cho kế hoạch tác chiến. Vân vân, đó là cái gì!"

Theo Đoàn Chủy một ngón tay, vây tại một chỗ lữ yêu đều nhìn qua hướng chân trời.

Ở nơi đó, tầng mây đang tại chậm rãi bị cắt mở.

"Đó là . . . Đại thánh gia?"

"Là đại thánh gia không sai! Đại thánh gia đến đây!"

Cả chi hạm đội đều hoan hô đứng lên.

...

Lạnh thấu xương trong cuồng phong, hấn mặc kim giáp, cước đạp thất sắc đám mây hướng phía đông nghịt một mảnh quân địch trận doanh gào thét mà đi.

Thiên quân, cỏ đầu thần, tất cả mọi người ngo ngác nhìn, ngo ngác nhìn hấn cước đạp thất sắc đám mây mà đến, nhìn xem hấn kéo theo đỏ thẫm sắc áo choàng trong nháy mắt xuyên việt trận địa địch, nhìn xem hấn rơi xuống cùng Dương Thiên cách xa nhau không kịp ba trượng địa phương, giơ lên đầy trời cát bụi.

Dương Thiên hơi mở to hai mắt.

Na Tra bất đắc dĩ thở dài.

Cự Linh Thần giật mình nhớ tới bị động ở nguyệt trên cây chuyện tình, này khóe mắt mãnh nhảy, mãnh nhảy.

Dương Tiễn giơ lên tam tiên lưỡng nhận đao chỉ hướng này tràn ngập bụi mù, thấp giọng nói: "Ta biết rõ ngươi cùng nàng có ước định, nhưng đây là ta dương gia chuyện tình, không cần ngươi trông nom. Ta cam đoan với ngươi, nàng không có việc gì."

"Cái kia. . ." Không hai cánh tay, hầu tử từng bước một xuyên vết bụi mù, lạng lẽ liếc một cái một thân mai mối Dương Thiên, thân thủ móc móc lỗ tai, nhìn về phía Dương Tiễn nhếch môi cười hì hì nói ra: "Đại cứu ca a. Kỳ thật. . . Ta là tới cướp cô dâu."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người giật mình.

"Cướp cô dâu?" Dương Tiễn không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Cướp cô dâu?" Cự Linh Thần không khỏi chau nổi lên lông mày.

"Cướp cô dâu?" Na Tra không khỏi duỗi dài lỗ tai.

Một mực bị dắt lấy cổ áo chú rể cùng kiếm trong tay cùng một chỗ ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

Dương Thiên che miệng, ngơ ngác địa nhìn qua lên trước mắt cái này chích một năm không gặp hầu tử, nước mắt rơi như mưa.

Giờ khắc này, thiên địa yên tĩnh không tiếng động.

Hầu tử cẩn thận địa nhìn qua Dương Thiên, từng bước một đi về hướng nàng, thấp giọng hỏi: "Như thế nào? Theo ta trở về?"

"Trở về làm gì?"

"Trở về, đương nhiên là thành thân a."

"Vậy ngươi Tước nhi?"

"Đến lúc đó nói sau quá."

"Ai muốn gả ngươi cái này lông xù chết hầu tử?" Dương Thiên lau nước mắt, cao cao ngẩng đầu lên, mím môi, cười, nghẹn ngào nói: "Đã. . . Nếu là

cướp cô dâu, nào có dễ dàng như vậy? Như thế nào đều được đánh thắng ta ca nói sau."

...

Nửa giờ sau, công chúng chương và tiết, tác phẩm tương quan chỗ đó phát chương một gọi 《 tâm sự 2 nguyệt 2 ngày muộn đến 2 nguyệt 3 ngày chuyện tình 》 . Mọi người xem xem đi. Sở dĩ ghi tại nơi này, là vì ta biết rõ những kia quét chữ phần mềm hội đem những này cùng nhau đảo qua đi.
(chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 408: : Cướp Cô Dâu

Cỏ hoang trong đồng, vẻ mặt chật vật hốt hoảng ẩn núp phàm nhân binh lính vịn mũ giáp xa xa địa ngắm nhìn.

Trên bầu trời thiên binh thiên tướng nguyên một đám trùng lớn mắt.

Những kia ngóc tử dường như cỏ đầu thần môn bắt đầu xì xào bàn tán lên.

"Cái này. . . Tam thánh mẫu gả cho Tề Thiên Đại Thánh. . . Nghe giống như không tồi."

"Đúng đúng đúng, tối thiểu thiên đình không có bổn sự đến Hoa Quả Sơn bắt người."

"Cái này bàn tay rút ra được hung ác a! Tam thánh mẫu ngay cả có ánh mắt!"

"Chúng ta đây có uống rượu mừng sao?" Có người đột nhiên thấp giọng hỏi.

Nghe vậy, chúng cỏ đầu thần lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, gương mặt nhìn.

Dương Thiên cao cao ngửa đầu, đầy mặt vệt nước mắt, lại mặt mày mang cười.

Hầu tử hơi địa nhú lại mi, này con mắt lén lút nhìn thấy Dương Tiễn.

Dương Tiễn hoảng sợ địa nhìn về phía Dương Thiên, mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chậm rãi nhỏ.

Cái này tình thế biến hóa được quá nhanh, thế cho nên hắn cũng còn không có làm rõ đầu mối.

Chân trời cũng đã ần ần hiện lên châu chấu vậy màu đen hạm đội, những cái này yêu quái chật ních boong tàu, nguyên một đám duỗi dài đầu, hoan hô trước.

Cự Linh Thân bỗng nhiên lau mồ hôi, bỗng nhiên lau mồ hôi.

"Cái này. . . Kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

Lý Tĩnh đẩy ra chúng sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn, nhìn đứng tại trên mặt đất ba người thấp giọng nói: "Kế tiếp, xem cuộc vui. Không có bị ăn trụ cười trộm, còn bắt người? Xem chuẩn cơ hội. . . Sau 《 rút lui a.》"

Cự Linh Thân ngờ ngác địa nháy mắt con người.

Cho tới bây giờ, hắn mới rốt cục hiểu rõ vì cái gì làm chủ soái Lý Tĩnh một mực không ra mặt.

Nguyên lai, hắn một mực đều ở hồ lửa bên cạnh đi tới. Vừa mới nếu là Dương Tiễn còn chưa tới hắn trụ động thủ trước. . . Chi hạm đội này nên đều đừng muốn trở về đi.

Cái này, ngẫm lại đều nghĩ mà sợ a.

"Này như thế nào đánh?" Hầu tử thấp giọng nói.

"Đương nhiên là chiếu trong chét đánh." Dương Thiên ngửa đầu, lau lệ khẽ cười nói: "Ta ca chính là tam giới chiến thần. Người có bản lĩnh đánh thắng hắn. Ta gả cho người."

Nhìn nhìn sắc mặt hoảng sợ Dương Tiễn. Lại nhìn nhìn khó nén vui về Dương Thiên, hầu tử thân thủ theo trong tai rút ra kim cô bổng, tiện tay đùa giỡn cá côn hoa bày ra tiến công tư thế: "Đây chính là người nói."

Nói đi, hấn nhúu mày nhìn về phía Dương Tiễn: "Vì tức phụ, đại cứu ca, xin lỗi."

"Thật muốn đánh?" Dương Tiễn giật mình địa lui về sau một bước.

"Nhị ca, giúp ta giáo huấn cái này chích thôi hầu tử." Dương Thiên dùng sức mà hướng trước Dương Tiễn trong nháy mắt.

Không đợi Dương Tiễn chuẩn bị sẵn sàng, hầu tử cũng đã một cái đột tiến. Trong tay kim cô bổng nặng nề mà hướng Dương Tiễn hoành tảo quá khứ.

"Oanh" địa một tiếng vang thật lớn, tam tiên lưỡng nhận đao gắt gao giá trụ kim cô bổng, một cái trở tay, Dương Tiễn phản kích.

Chích một cái chớp mắt, hai thanh tuyệt thế binh khí đan vào cùng một chỗ, này mãnh liệt va chạm tóe lên sáng chói hỏa quang, giống nhau một ít & đem yên như lửa sáng chói.

Dương Thiên vui vẻ được che miệng cười khanh khách.

Hai cái đại la kim tiên cấp bậc cực hạn Hành Giả đạo trong lúc đó chiến đấu, này sóng xung kích dọc theo mệnh môn đại địa mãnh liệt khuếch tán, thổi trúng hai quân đều mở mắt không ra.

Rất xa, yêu bày bên trong cũng đã bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hò hét.

Na Tra bắt đắc dĩ địa nhú lại mi. Ngơ ngác nhìn: "Đây là thật khi chúng ta trong suốt. . ."

"Khá tốt là khi chúng ta trong suốt." Một bên cầm quốc thiên vương nhỏ giọng nói thâm một câu.

Hai đạo kim sắc tia chớp đan vào cùng một chỗ, bọn họ theo mặt đất đánh tới bầu trời. Lại từ bầu trời đánh tới lục địa, dọc theo dãy núi truy đuổi, không coi ai ra gì địa xuyên việt quân trận, theo sông trên bay qua lúc, kích lưu đều bị ách đoạn.

Giữa rừng núi mỗi một phiến lá cây đều ở theo bọn họ hơi rung động, trên bầu trời đám mây bị tổ thành đủ loại hình.

Hơn một trăm vạn đại quân đều ngơ ngác nhìn, thỉnh thoảng bộc phát ra tiếng ừng hộ.

"Nhị ca cố gắng lên! Đánh chết này chích thối hầu tử!" Một thân mai mối Dương Thiên quơ cánh tay không ngừng la lên trước.

Dương Tiễn mở ra khuyết đình con mắt thứ ba, khẽ dừng loạn xạ, cỏ cây ở trước mặt hần đều hóa thành tro bụi, cảnh tượng đó giống như một hồi hỏa vũ.

Thừa dịp trốn tránh không ngăn cản, hầu tử rơi xuống Dương Thiên bên cạnh thấp giọng nói: "Một hồi ta chân bị đánh chết, chú ý đương goá chồng trước khi cưới."

Dương Thiên cười hì hì xem xét hầu tử liếc nói: "Đánh chết cũng đừng có quá. Dù sao rất nhiều người chờ khi ta chú rể."

Dương Tiễn đã dẫn theo tam tiên lưỡng nhận đao giết, đem hầu tử đuổi đi, thấp giọng quát lên: "Cái này hầu tử rốt cuộc nơi đó hảo? Như thế nào

ngươi tự vừa ý hần?"

"Ngươi đánh thắng ta không sẽ không lấy chồng sao? Vạn nhất ca ca tài nghệ không bằng người, thua, đó cũng là không có biện pháp chuyện tình a."

"Ngươi!"

Chỉ chớp mắt, hầu tử lại giết trở về, kim cô bổng từ trên xuống dưới rơi đập, bị Dương Tiễn vững vàng địa tiếp được.

Hai chân chúi xuống, đại địa trong nháy mắt rạn nứt ra.

"Uy, đại cữu ca, có như vậy cùng chính mình muội muội bình luận muội phu sao?'Ninh sách mười ngọn miếu, không sách một môn thân' ngươi hiểu hay không a?"

"Hần không phải đại ca, hần là nhị ca." Dương Thiên vội vàng cải chính.

"Cũng đúng, nhị cữu ca."

"Cút đi ——!" Dương Tiễn duỗi giơ tay lên, đem hầu tử bổng nhiên bỏ qua đi, hợp với khuyết đình một hồi liên xạ.

Vừa nghiêng đầu, Dương Tiễn đối với Dương Thiên vội vã nói: "Ngươi có biết không hần là ai, ngươi phải giả phàm nhân khá tốt, cùng lắm thì áp dưới núi, ta tự tay áp, nhiều nhất tương đương với giam lỏng. Đợi một thời gian thiên địa biến hóa, ta còn có cơ hội thả ngươi đi ra. Cái này hầu tử ngươi biết hần là cái gì không? Hần là vạn yêu chi vương! Giả cho hần tính chất tự thay đổi!"

"Thay đổi tự thay đổi, không tốt sao?" Dương Thiên nháy mắt con ngươi nói.

Dương Tiễn lập tức một hồi kinh ngạc.

Chính xa xa mà nhìn xem đùa giỡn Lý Tĩnh hơi nghiêng mặt đi, thấp giọng nói: "Thấy không, Dương Tiễn cùng hấn đánh, Dương Tiễn thắng, việc này coi như xong. Bất quá xem chừng xác nhận không thắng được. Thua kỳ thật cũng không quan hệ, Dương Tiễn đều thua ai hội trách người? Trở về bảm báo bệ hạ, bệ hạ sau thánh chỉ lệnh cưỡng chế Dương Tiễn cầm Dương Thiên quy án, thì đối với người chuyện gì. Hiện tại nên quan tâm chính là Dương Tiễn."

Cự Linh Thân lau bả mồ hôi lạnh, gượng cười thấp giọng nói: "Tạ thiên vương chỉ điểm."

"Đồng liêu trong lúc đó, không lời nào cảm tạ hết được. Bất quá sau này làm việc thời điểm đừng như vậy lãng đầu thanh, quang nghĩ hướng đằng trước. Yếu nghĩ nhiều nghĩ vì cái gì người khác không giống như người vậy."

"Ty chức hiểu rõ rồi."

"Yêu quân càng ngày càng gần, không đi nữa phải toàn bộ đặt nơi này. Lặng lẽ hạ lệnh lui binh a. Nhớ kỹ, yếu lặng lẽ hạ lệnh."

"Dạ."

"Đừng lão lau mồ hôi, đều nhìn xem người sao. Đại tướng tài. Chi bằng 'Trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc'."

Lời còn chưa dứt. Lý Tĩnh trước mắt đột nhiên xuất hiện cá đầu khi.

"Lý thiên vương nhanh như vậy bước đi? Còn không có uống rượu mừng. Không hãnh diện a."

Lý Tĩnh mặt xoạt địa thoảng cái trắng không còn chút máu, hấn hoảng sợ địa lui về phía sau, bên cạnh chúng tướng đều vội vội vàng vàng lộ ra binh khí.

Không đợi bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, đầu khi cũng đã bay được không thấy, chuyển mà xuất hiện chính là Dương Tiễn.

Hấn ngừng lại thân hình đối với Lý Tĩnh chấp tay nói: "Lý thiên vương, đắc tội."

"Không có việc gì. . . Người bề bọn." Lý Tĩnh bỗng nhiên lau mồ hôi, lấp bắp nói.

Một lòng đều xách cổ họng.

Nhìn qua Dương Tiễn đi xa bóng lưng, Cự Linh Thần ở một bên thấp giọng thầm nói: "Tất cả mọi người nhìn xem ngài. Yếu trấn định. Trấn định, yếu 'Trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc' a."

Lý Tĩnh nuốt khô nhỏ nước miếng phần hận trừng mắt liếc Cự Linh Thần.

"Còn triệt binh sao?" Cự Linh Thần thấp giọng hỏi.

Lý Tĩnh hơi run rẩy trước, nắm chặt Cự Linh Thần cổ tay nói: "Còn là. . . Trước tạm biệt. Yêu hầu cũng đã chú ý tới chúng ta yếu rút quân, vạn nhất. . . Đến lúc đó khả năng thảm hại hơn."

Giao chiến song phương sử xuất pháp thiên tượng địa, hóa thành trăm triệu cự nhân giao thủ, đại địa đều tại dưới chân của bọn hắn run rẩy.

Yêu quân tiếp tục chậm rãi đẩy mạnh, Nam Thiên Môn hạm đội cùng Quán Giang Khẩu đại quân đều tự giác địa mở ra một góc.

"Thật sự là một hồi long trọng hôn lễ a." Noãn Noãn đứng ở boong thuyền nhú mày nhìn qua che khuất bầu trời chiến hạm, ung dung địa liếc nhìn một bên Cửu Đầu Trùng nói: "Chúng ta thành thân thời điểm phô trương có thể kém xa."

"Đi thôi, chúng ta đi tiếp tân nương tử." Dĩ Tố đứng ở hạm thủ trên thét to nói.

Trong nháy mắt khơi dậy kinh thiên động địa tiếng hò hét.

Vô số yêu tướng bay lên trời, rơi xuống Dương Thiên trước mặt. Quý một chân trên đất: "Thần cứu giá chậm trễ, thỉnh thánh mẫu đại nhân thứ tội."

Dương Thiên nhếch môi. Cười: "Đều miễn lễ a."

Dĩ Tố chậm rãi đi qua, hành lễ nói: "Dĩ Tố cung nghênh thánh mẫu đại nhân. Bọn họ cái này không biết muốn đánh tới khi nào, thánh mẫu đại nhân không bằng trước theo chúng ta phản hồi Hoa Quả Sơn a?"

"Ân." Dương Thiên yên lặng nhẹ gật đầu.

Nàng mũi chân chia xuống đất, bay lên trời, chậm rãi bay về phía yêu quân, tiếp nhận trăm vạn yêu quân hoan hô.

Một thân này hỏa hồng mai mối, tại tối như mực yêu tộc trong hạm đội trở thành duy nhất tiêu điểm.

Bạch quyền thấy đều ngây dại, không khỏi cảm thán nói: "Thật đẹp. Từ hôm nay trở đi, nàng chính là chúng ta chính thức chủ mẫu."

"Nàng đã sớm là Hoa Quả Sơn lũ yêu trong lòng chủ mẫu, chỉ có điều đại thánh gia không mở khiếu, một mực kéo theo thôi." Bên cạnh Đoàn

Chủ tiện tay đem một gậy tốt hạt dưa ném vào trong miệng, nhìn qua bạch quyền ung dung nói: "Ác long đêm thời điểm ta liền đã nhìn ra."

Hai cái đại la kim tiên cấp bậc cực hạn Hành Giả đạo tu giả trong lúc đó chiến đấu, lẫn nhau cũng không dám dùng toàn lực, tự nhiên là chiến đấu đến thiên hôn địa ám không dứt.

Ở trên trăm vạn yêu chúng tiếng hoan hô trung, Dương Thiên bước lên kỳ hạm boong tàu, đại quân bắt đầu triệt thoái phía sau.

Gặp tình hình này, mai sơn bảy thánh lén lút phái cá người đi tới công đạo chọn ngày tốt ngày tốt nhất định phải thông báo một tiếng, bọn họ hào tập thể trốn việc tới uống rượu mừng.

Tại đạt được Dương Thiên khẳng định trả lời thuyết phục sau, Quán Giang Khẩu hạm đội cũng bắt đầu triệt thoái phía sau.

Lý Tĩnh cùng Cự Linh Thần ngo ngác nhìn, nửa ngày đều không hoãn quá thân lai.

Không bao lâu, hầu tử cùng Dương Tiễn cũng đã không biết đánh đi nơi nào, liên quan Quán Giang Khẩu bộ đội cùng Hoa Quả Sơn yêu quân đều rút lui không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Dưới trời chiều, hai con quạ chậm rãi vượt cánh bay qua.

Trong thiên địa, duy chỉ có còn lại Nam Thiên Môn hạm đội như trước treo lầy vẫn không nhúc nhích, một chúng thiên binh thiên tướng hai mặt cùng dòm.

Cự Linh Thần thấp giọng hỏi: "Cái này. . . Chúng ta kế tiếp như thế nào? Nhị Lang Thần cùng yêu hầu còn không có đánh ra cá kết quả đến, trở về vạn nhất bệ hạ hỏi tới chúng ta làm như thế nào đáp?"

"Cứ như vậy trở về khẳng định không được, bắt quá tại nơi này duy trì đứng cũng không phải cái biện pháp." Lý Tĩnh duỗi ngón tay chỉ núp ở phế tích một góc không ngừng run rẩy thư sinh nói: "Cầm hấn trở về báo cáo kết quả công tác a. Tân nương không có nắm bắt, tốt xấu ta cầm cá chú rề trở về không phải? Cũng coi như không có một chuyện tay không. Về phần sau này chính là. . . Sau này rồi nói sau."

Xoay người sang chỗ khác, Lý Tĩnh lại vỗ nhẹ nhẹ đập Cự Linh Thần vai, thấp giọng nói: "Trăm vạn yêu trong quân bắt sống chú rề. . . Công lao này lại nói tiếp cũng không nhỏ a."

Nghe vậy, Cự Linh Thần bừng tỉnh đại ngộ, bèn bộn chấp tay nói: "Thiên vương anh minh!" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, hôm nay đặt tăng nói. Không hai ngày nữa cường độ cao chương và tiết, con ba ba tinh lực thật sự có điểm tiếp không được, hôm nay chỉ có thể ghi nhiều như vậy.

Con ba ba đôi văn tự so với khao khát, cho nên mã tự thời gian cũng so với bình thường viết lách muốn dài rất nhiều. . . Xin lỗi.

Tiếp tục cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử ~ nói, con ba ba phiếu đề cử tỉ lệ nhất trí không tốt, khó coi, nếu không mọi người sử sức lực? r12)

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 409: : Nói Chuyện

Theo chư quân rút lui khỏi, Hoa Sơn lại là khôi phục trước kia sự yên lặng.

Một hồi oanh oanh liệt liệt, ảnh hưởng đến tam giới tuồng cứ như vậy hạ màn.

Hơn một nghìn năm trước, tại đào sơn, ngọc cơ ra sức chống lại, cuối cùng lại chỉ rơi vào một cái bi kịch xong việc, lưu lại hai cái cơ khổ không nơi nương tựa hài tử cùng một đoạn bi tình khúc mục bị một lần lại một lần địa truyền xướng.

Vượt qua ngàn năm sau, phảng phất vận mệnh tái diễn, nữ nhi của nàng, dùng canh cực đoạn thủ đoạn, ba phần thiếp cưới khiêu động tam giới, dùng không gì so sánh nổi dũng khí, đánh bạc tính mệnh đi tranh thủ hạnh phúc của mình.

Cùng mẹ của nàng bất đồng chính là, bạn lữ của nàng không là một vị thế gian yếu đuối thư sinh, mà là lệnh tam giới nghe tin đã sợ mất mật, liền Ngọc Đế cũng không thể tránh được đại yêu vương —— Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không.

Trái với giới luật của trời thì như thế nào?

Tam giới phản đối thì như thế nào?

Hắn có thể xử dụng trăm vạn yêu quân làm cho thiên đình chỉ có thể giương mắt nhìn, dùng sức mạnh đại chiến lược làm cho được xưng tam giới chiến thần Dương Tiễn cũng không thể làm khác, tại trước mắt bao người, mang đi tâm nương của mình tử.

Gió đêm chậm rãi thổi lên "Tề Thiên Đại Thánh" bốn chữ màu đen cờ xí.

Dương Dương Thiên đứng ở trở về địa điểm xuất phát trên chiến hạm nhìn xa đầy trời tinh đấu cùng với liên miên không ngừng hạm đội lúc, nước mắt kia từng giọt ngăn không được địa theo khóe mắt chảy xuống, ướt trang dung, ướt mai mối.

Có lẽ là vui mừng, có lẽ là cảm khái, có lẽ là nhớ tới cha mẹ mình đoạn đó nhập nhô nhân duyên.

Bất kể như thế nào, giờ khắc này, nàng là hạnh phúc, hạnh phúc đến tất cả ngôn từ đều không cách nào hình dung.

"Hắn đúng là vẫn còn đến đây. . ." Nàng trên mặt, lộ vẻ không thể che hết vui vẻ.

Dĩ Tô chậm rãi đi đến phía sau của nàng, vì nàng phủ thêm một kiện bạch sắc hồ áo lông áo choàng.

"Hắn làm sao có thể không đến, ngươi không thấy hắn ngồi ở Vạn Yêu Điện trong kia sắc mặt. Nếu như ngươi chân giả cho thư sinh kia. Nói không chừng hắn ngày mai sẽ bả thiên cả xác. Có lẽ tối nay tự xác. . ."

Dương Thiên khanh khách địa nở nụ cười.

Dĩ Tô thấp giọng lầm bầm nói: "Hắn cũng không phải là một cái hảo đầu lĩnh. Vừa gặp phải cảm tình chuyện tình. Tự cả mộng. Liên mình

muốn cái gì cũng không biết."

"Chỉ có như vậy ta mới yêu mến hẳn a." Dương Thiên lau sạch lấy khước mắt lệ, thấp giọng hỏi: "Hai người bọn họ còn chưa có trở lại sao?" .

"Còn không có."

"Còn đang đánh?"

"Không phải rất rõ ràng, vừa mới dùng ngọc giản trắc qua, cách cách nơi này có hai nghìn dặm. Cũng đã nửa canh giờ không nhúc nhích qua, cũng không biết đang làm gì thế."

"Nửa canh giờ không nhúc nhích qua?"

Nghe vậy, Dương Thiên nhàn nhạt cười cười, này cười trung mang theo vô hạn ngọt ngào.

...

Hai nghìn dặm ngoài, một hồi gió nhẹ chậm rãi thổi qua. Cuốn đi mấy cây điều tàn cỏ dại.

Hoang dã trung, Dương Tiễn cùng hầu tử cách một đồng đồng lửa yên lặng đối mặt trước.

Hồi lâu, thẳng đến hừng hực thiêu đốt đồng lửa đều ần ần có sụp xuống dấu hiệu, Dương Tiễn mới thấp giọng nói: "Chúng ta phải hảo hảo nói chuyện."

"Ôi chao." Hầu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

"Nếu như người chỉ là muốn chơi đùa, thừa dịp hiện tại thu tay lại còn kịp."

"Nhị cữu ca, ta liền như vậy không đáng tin nhiệm? Tề Thiên Đại Thánh có thể vẫn luôn là nhất ngôn cửu đỉnh."

"Đây không phải tin nhiệm không tin nhiệm vấn đề." Nhếch môi, Dương Tiễn thấp giọng nói: "Ta Dương Tiễn tự cái này một cái muội muội, nếu như nàng xảy ra chuyện, ta sẽ với người liều mạng, không tiếc hết thầy thủ đoạn. Người hiểu không?" .

"Hiểu. . ." Hầu tử cẩn thận gật đầu.

Dương Tiễn lại bắt đắc dĩ địa lắc đầu. Thân thủ hướng một bên sờ soạng.

Hầu tử lập tức cả kinh, thẳng đến chứng kiến hấn cầm lấy chính là tam tiên lương nhận đao bên cạnh nhánh cây giờ mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Dùng nhánh cây liêu liêu đóng lửa chòng chất. Dương Tiễn trường thờ dài nói: "Ta đây muội muội, tính tình không tốt lắm, có đôi khi tùy hứng đứng lên vô pháp vô thiên địa, cái gì đều dám làm, tự giống với lúc này đây. . . Đây đều là từ nhỏ bị ta quán. . . Cho nên, người phải nhiều nhân nhượng nàng."

"Biết rằng."

"Tuy nói tính tình xấu, làm việc có điểm quá kích. Nhưng nàng bản tâm không xấu. Có cái gì mâu thuẫn. . . Hảo hảo giải thích một lần tổng có thể giải quyết."

"Ta hiểu."

"Nữ nhân được dựa vào hồng, nam nhân yếu đỉnh thiên lập địa, nhưng lúc khi tối hậu trọng yếu cũng muốn phục điểm nhuyển, này không tính có hại."

"Hiểu rõ."

"Nữ nhân có đôi khi dong dài, đó là bởi vì nàng quan tâm người, lo lắng người. Yếu chân không quan tâm người, ai nguyện ý tại trên người của người tôn tâm tư?"

"Ân." Lược qua nghĩ sơ nghĩ, hầu tử duỗi dài cổ thấp giọng hỏi: "Vậy ý của người là là. . . Đồng ý?"

Nhàn nhạt liếc về mặt chờ mong hầu tử liếc, Dương Tiễn nghiêm mặt nói: "Ý của ta là, các người có thể sinh hoạt chung một chỗ, nhưng không thể thành thân, cũng không thể có vợ chồng chi thực. Nếu không, hậu hoạn vô cùng."

"Hậu hoạn?" Hầu tử buông tay ra nói: "Ta không sợ."

"Ta tin tưởng người có thể đánh bại thiên đình. Chính là, người vẫn không thể phớt lờ. Thiên đình phía trên, còn có tam thanh, đây mới thực sự là muốn chết. Thần tiên không được tình yêu và hôn nhân, cái này quy củ là tam thanh định, không phải Ngọc Đế. Cho nên. . . Bọn họ khả năng hội có chỗ động tác."

"Ta biết rõ."

"Này người biết ta ngày đó vì cái gì đại thắng mà hàng sao?" .

"Lãng Vân sư huynh đã nói với ta một điểm. . . Nói là Thái Thượng Lão Quân đi tìm người."

Dương Tiễn gật đầu nói: "Đêm hôm đó, hấn độc thân đến tìm hiểu, chớ nói những người khác, chính là ta cũng vậy không có phát giác. Hấn nói nhường ta ba chiêu, nếu như ta có thể khiêng đến chiêu thứ năm, hấn khiến cho Ngọc Đế đập đầu nhận làm. Có thể. . ."

Dương Tiễn mím môi, nói tiếp: "Hắn tại chỗ dùng bút tại ta trên bàn bốn trên chén trà vẽ bốn pháp trận. Ba cái chén trà, ngăn cản ta ba chiêu, đệ tứ, trực tiếp tạt tại ta yết hầu trên. . . Ta ngay cả chiêu thứ tư đều còn chưa kịp ra. Tam giới chiến thần. . . Hừ, tại tam thanh trước mặt, liền cá trẻ mới sinh cũng không bằng a. . ."

Hầu tử yên lặng địa nghe.

Dương Tiễn nhìn chăm chú hùng hực thiêu đốt đồng lửa, thấp giọng nói: "Thái Thượng vô vi, không gì không biết, không gì làm không được. Của ta bất luận cái gì một chiêu đều ở bên trong dự liệu của hắn, chớ nói tu vi kém rất nhiều, chính là cùng cấp, ta cũng vậy không thắng được hắn. Đây chính là ta tiếp nhận thiên đình chiêu an nguyên nhân. . . Nếu như ta không tiếp thụ, đến lúc đó chịu khổ tự không chỉ là ta, còn có thiên nhi, Thôn Tâm. Ta thà rằng các nàng hận ta, cũng không muốn đưa bọn họ đặt trong nguy hiểm. Một khi tam thanh động thủ, có thể cũng không phải là vĩnh không siêu sinh đơn giản như vậy. Rất có thể. . . Hội hồn phi phách tán. Cho nên, người nên hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề."

"Mấy cái lão tạp chủng xác thực không dễ đối phó." Hầu tử ung dung thở dài.

"Người cùng bọn họ đã giao thủ?"

Kháp tay, hầu tử nhíu mày nói: "Không tính chính diện giao thủ. Ta có cá ưu thế. Thái Thượng Lão Quân không có biện pháp tượng đoán người như vậy đoán chiêu thức của ta. Bất quá. . . Tu vi kém nhiều như vậy. Chân đánh nhau ta cũng vậy còn là không có phần thắng a."

"Hắn không có biện pháp đoán. Như thế nào cá ý tứ?" Dương Tiễn bán híp mắt hỏi.

"Cái này nói như thế nào đây. . ." Hầu tử ngẩng đầu lên lược qua nghĩ sơ nghĩ, đáp: "Ta hẳn là xem như hẳn trời sinh khắc tinh a. Bất quá lão gia hỏa này tặc cực kỳ, rất có thể tính toán, cho nên đảo đi đảo lại, lại là ta rơi xuống hạ phong."

"Người có thể kiềm chế hẳn?"

"Xem như thế đi. Thái Thượng thụ ta kiềm chế, cái khác hai thanh muốn lợi dụng ta kiềm chế Thái Thượng. Dù sao ta yếu thành thân, tam thanh là tuyệt không dám minh đao minh thương đến ngăn cản. Đừng nói ta yếu thành thân, lão cửu thông đồng tiên nữ sự kiện kia. Ta một vai khiêng xuống tới, bọn họ cũng không dám nói gì. Hiện tại người còn đang ta Hoa Quả Sơn ở lại." Nói, hầu tử hắc hắc địa nở nụ cười: "Người không có phát giác Hoa Quả Sơn phát triển được quá thuận lợi sao?" .

Dương Tiễn cúi đầu suy nghĩ một phen, nói khẽ: "Cái này xác thực. Ta một mực không biết rõ, vì cái gì người đều náo đến nước này, tam thanh thậm chí ngay cả nửa điểm động tĩnh đều không có. Thần tiên tình yêu và hôn nhân, so với yêu tộc quật khởi này bất quá là việc rất nhỏ. Muốn biết được, yêu tộc. . . Đây chính là liên quan đến đến thiên địa linh khí đại sự."

Co lại tay, Dương Tiễn ngửa đầu nhìn trời trên một vòng minh nguyệt, hừ cười nói: "Xem ra ta chân tại Quán Giang Khẩu góc quá lâu. Cái này trong tam giới ra bực này đại sự, ta vậy mà nửa điểm đều không phát giác được."

"Đừng nói người. Việc này liên Ngọc Đế đều không phát giác được."

"Vấn đề này, gặp nguy hiểm sao?" .

"Ta nói không có nguy hiểm, người tin sao?" .

Dương Tiễn hai hàng lông mày hơi chau lên, ý vị thâm trường địa nhìn hầu tử.

Hầu tử cười khan hai tiếng nói: "Kỳ thật, ta một mực không dám. . . Cũng là bởi vì không nghĩ đem nàng cuốn được quá sâu, ta thậm chí nghĩ tới, nàng nếu như bị người đặt ở Hoa Sơn dưới, có thể so với đi theo ta an toàn hơn. Có thể cuối cùng ta phát hiện, ta còn là không chế không nổi chính mình. Có lẽ, cho dù không có người khuyên ta, ta cũng biết đến đây đi. Lang cũng không vĩnh viễn chiếm thượng phong, cho dù tu Ngô Giả đạo, cũng đúng là vẫn còn bộ dạng này quý bộ dáng, không có biện pháp cái gì đều phân rõ sở. Hơn nữa. . ."

Ngửa đầu, hấn nháy mắt con ngươi, nhỏ ra một ngụm nhàn nhạt mây mù. Do dự mà, nói khẽ: "Có nhiều thứ, cuối cùng không phải dựa vào lợi và hại cân nhắc có thể quyết định. Ta cam đoan với người, dù cho ta gặp chuyện không may, ta cũng biết trước tiên, nghĩ biện pháp đem nàng đưa đến Quán Giang Khẩu, bảo đảm an toàn của nàng. . . Tuyệt không làm cho nàng bị thương tổn."

Nghe vậy, Dương Tiễn nhàn nhạt địa nở nụ cười.

"Ta tin người."

Chỉ thấy hấn tự tay giương lên, một đạo bạch quang hiện lên, hai vò rượu xuất hiện ở trước người.

Hầu tử lập tức khẽ giật mình.

Dương Tiễn nắm lên một vò hướng phía hầu tử vút qua: "Thiên đình bên này, ta đúng là vẫn còn không thể rõ rệt phản, dù sao còn muốn vì sau này lưu lại một con đường. Các người rượu mừng ta liền uống không được, đến

lúc đó thiên đình nhất định sẽ chăm chú nhìn. . . Ở chỗ này dùng thuật pháp biến thành rượu, thay các người ăn mừng thoáng cái a."

Ôm bình rượu, hầu tử ha ha địa nở nụ cười: "Chuyện lần này, thiên đình bên kia người không tốt công đạo a? Nếu không ta lại phối hợp trước lấy chút gì đó?"

Ung dung địa nhìn hầu tử, Dương Tiễn ý vị thâm trường nói: "Dương Tiễn tuy nói không phải người như vậy kiêm tu Ngô Giả đạo, nhưng cũng tuyệt không phải Thiên Bồng Nguyên Soái như vậy lãng đầu thanh, vấn đề này ta tự có biện pháp."

Vịn bình rượu, đứng thẳng lên thân thể, Dương Tiễn cất cao giọng nói: "Muội phu, thay ta chuyển cáo thiên nhi, nói ta đây đương nhị ca, chúc các người sớm sinh quý tử!"

"Tạ nhị cữu ca!"

"Người cái này 'Nhị cữu ca' gọi được ta không quá thói quen a."

" 'Muội phu' nghe cũng không quá thói quen. Tất cả mọi người là lần đầu tiên, chậm rãi thành thói quen, còn nhiều thời gian sao."

Dương Tiễn ha ha địa nở nụ cười: "Cũng là, còn nhiều thời gian. Đến, với người nhị cữu ca ta làm cái này vò rượu, từ nay về sau, chúng ta chính là người một nhà."

"Kính nhị cữu ca!"

Gió mát chậm rãi thổi qua, sờ chút mây trên trời vù.

Hôn hồng trong ngọn lửa, hai người đều cao cao giơ lên bình rượu. . .

. . .

Ngày kế sáng sớm, Quán Giang Khẩu đoạt tại Nam Thiên Môn đại quân phản hồi trước đem một phần sổ con đưa đến Lăng Tiêu Bảo Điện. Đây phía trên lưu loát hơn một ngàn chữ, thông thiên lên án Hoa Quả Sơn yêu hầu tội ác hành vi, khóc lóc kể lể thân muội bị bắt nổi khổ, thỉnh cầu thiên đình phái binh tiêu trừ Hoa Quả Sơn cứu trở về Dương Thiên.

Đồng thời, cũng quanh co lòng vòng địa nói cho Ngọc Đế Dương Tiễn cùng yêu hầu ra sức giao chiến, đáng tiếc quả bất địch chúng, bản thân bị trọng thương, đã không còn cách nào chiến.

Dương phần này sổ con tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên bị Dương Tiễn phái tới sứ giả trước mặt mọi người tuyên đọc lúc đi ra, chúng tiên xô xao.

Ngọc Đế ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng, này biến sắc lại biến, nửa ngày nói không nên lời một câu.

Người khác có lẽ không biết Dương Tiễn phát cái này thiên sổ con đến tội cùng là dụng ý gì, hẳn Ngọc Đế lại làm sao có thể không biết rõ?

Có thể mặc dù biết rõ thì như thế nào?

Hơn một nghìn năm, tam giới, sớm đã không phải hơn một nghìn năm trước tam giới. Mà hẳn từ lâu không phải hơn một nghìn năm trước Ngọc Đế, có thể dễ dàng địa điều binh khiển tướng, đem chính mình phạm phải trọng tội người thân tróc nã quy án.

Khung đỉnh quang hoa chậm rãi bỏ ra, chiếu sáng cả Lăng Tiêu Bảo Điện, tất cả tiên gia đều trầm mặc.

Hơi địa ngửa đầu, Ngọc Đế chỉ có thể bất đắc dĩ địa thở dài.

Có lẽ, đây là hơn một nghìn năm trước hẳn thấy chết mà không cứu được trừng phạt a. Cái này trừng phạt trọn vẹn giăng co một ngàn năm, cho

đến hôm nay, đạt đến đỉnh phong.

Giờ khắc này, mà ngay cả cho tới nay dùng giới luật của trời người thủ hộ tự cho mình là Ngọc Đế cũng đã phân không rõ đúng sai.

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, hắn chỉ có thể nói khẽ: "Bãi triều a."

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Đâu Suất cung.

Thái Thượng Lão Quân vuốt mở ống tay áo, chậm rãi đem cuối cùng một tử đề vào bàn cờ, cười tùm tùm địa đối tiểu Tước nhi nói ra: "Lão phu lại thắng."

Tước nhi khinh thường địa trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Người mỗi ngày đều ở thắng, có tất yếu vui vẻ như vậy sao?" .

Thái Thượng Lão Quân khoát tay áo nói: "Không phải vậy, cái này nhất bàn, không phải chuyện đùa."

Nói, hắn sâu hít một hơi thật sâu, chấn vỗ áo tay áo chậm rãi đứng lên.

"Thời cơ đã thành quen thuộc. Kế tiếp, lão phu muốn đi làm một đại sự, một kiện, có thể định tam giới, có thể bảo vệ vạn năm đại sự."

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Tiềm Tâm Điện.

Tu bò đê chậm rãi giương đôi mắt, véo chỉ tính toán, nhàn nhạt cười cười nói: "Mưa gió nổi lên a. . . Nghịch chuyên càn khôn, tự tại sáng nay." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Nói, quyển sách cùng dính lần đầu tiên trên một ngàn tám! Thật đáng mừng a! Cự ly thành thần chỉ có một bước ngắn!

...

Được rồi, ta nói thật, một bước này kỳ thật rất thô bạo. Còn kém hai phần năm, được ba nghìn mới đạt tới cơ bản nhất mục tiêu. . . Bất quá ngẫu nhiên cũng muốn nói điếm vui về cổ vũ thoáng cái của mình, đúng không?

Cố gắng lên! Cảm tạ mọi người duy trì!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 410: : Tế

Thuật pháp biến thành rượu, là say không được người, đặc biệt giống như Dương Tiễn cùng hầu tử loại này đỉnh tiêm Hành Giả đạo tu giả , càng nên ngàn chén không ngã mới đúng.

Có thể đêm hôm đó, Dương Tiễn rõ ràng là say.

Hắn ôm lấy hầu tử cổ nói rất nhiều rất nhiều, theo ngọc cơ bị áp đảo son, một mực nói đến phong thần cuộc chiến, nói đến Quán Giang Khẩu, phản phục phản phục địa dạn dò trước hầu tử, nhất định phải đối Dương Thiên hảo. Vì cho thấy hảo cùng không tốt lợi hại quan hệ, gần đây tao nhã Nhị Lang Thần thậm chí không tiếc vận dụng nổi lên uy hiếp thủ đoạn.

Đương nhiên, là bán hay nói giỡn phương thức.

Có lẽ, với hắn mà nói, duy nhất muội muội có thể có một tốt quy túc, xa so với chính mình thành thân muốn tới được vui vẻ nhiều lắm a.

Đến lúc nửa đêm, đương đông lửa hết cuối cùng một đám ngọn lửa, hai người rất cục cáo biệt.

Hầu tử vội vàng địa đăng vân giá vũ, một đường bay trì vượt qua hạm đội, tại kỳ hạm boong thuyền gặp được trắng đêm chờ đợi Dương Thiên, hai người đứng ngẩn ngơ, đối mặt trước, hồi lâu, đều bật cười.

Hầu tử từng bước một đi đến Dương Thiên trước mặt, bung lấy tay của nàng thấp giọng nói: "Người nhị ca chúc chúng ta sớm sinh quý tử."

"Hắn không đến uống rượu mừng sao?" . Dương Thiên nháy mắt con người nói.

"Hắn không hợp ý nhau. . . Bất quá, ta vừa mới cùng hắn uống không ít, hắn cũng đã nhận biết ta người muội phu này."

Dương Thiên mím môi cười ngọt ngào trước, nước mắt kia lại là từng giọt chảy xuống.

Nhẹ nhàng thay Dương Thiên lau đi nước mắt, hầu tử đem nàng ôm vào trong ngực, chăm chú địa ôm, nhẹ giọng tại nàng bên tai nói ra: "Thực xin lỗi. . . Ta muộn như vậy mới đi. Lần sau không dám."

"Còn có lần sau?" Dương Thiên nằm ở hầu tử trên lồng ngực, chọn lấy tối non một miếng thịt hưng hăng địa véo, véo được hầu tử lông mày đều chau lên. Lại ngại ở bên cạnh còn đứng cá Dĩ Tố không dám lên tiếng.

"Không được vận linh lực."

"Ôi chao. . . Chính là đau quá a. Có thể hay không điểm nhẹ."

Dương Thiên dán chặt lấy hầu tử tâm. Nhắm lại hai mắt nói khẽ: "Người lần này nếu không nắm chặt, chân có lần sau, ta ngay cả thiếp cưới cũng không phát tợn trực tiếp gả cho, cho người hối hận cả đời."

Trong gió lạnh, hai người chăm chú ôm nhau, lẳng lẳng địa đứng.

Chân trời cũng đã ần ần lộ ra ngân bạch sắc, một vòng ánh sáng mặt trời đang tại chậm rãi bay lên.

Nhìn chân trời bị khám trên vàng óng ánh nhan sắc tầng mây, hầu tử nhẹ nói nói: "Ta làm cho bọn hắn chuẩn bị một chút. Trở lại Hoa Quả Sơn, chúng ta tợn thành thân, cũng đừng chọn ngày mấy, hảo sao?" .

"Ân." Dương Thiên gật đầu nói: "Đều theo người, bất quá. . . Ta nghĩ trước đi xem đi đào sơn bái tế mẹ ta, cha ta, còn có ta đại ca. Cũng mang người đi gặp thầy bọn họ."

"Đây là hãn là, ta đây con rể, tổng muốn gặp bọn họ hai lão."

Hạm đội chậm rãi chuyển hướng, hướng phía đào sơn chạy tới.

...

Đương thái dương chậm rãi bay lên lúc, khắp nơi chừ hầu cũng đã thu được tiếng gió. Dùng tốc độ nhanh nhất phái ra đặc sứ mang theo hạ lễ đuổi trên đường.

Tựa hồ vì cho kế tiếp hôn lễ dự chảy ra cũng đủ thời gian chuẩn bị, chi kia không hề hạm đội đi được đặc biệt đặc biệt địa chậm.

Bất quá. Đại thánh gia nghênh hồi thánh mẫu tin tức sớm địa cũng đã truyền khắp Hoa Quả Sơn phố lớn ngõ nhỏ, mỗi gia mỗi hạng đều giăng đèn kết hoa, vui mừng dị thường.

Tề Thiên Cung bị trải lên màu đỏ thảm, huyền trên màu đỏ tơ lụa, treo lên màu đỏ đèn lồng. Nguyên một đám chừ hỷ truy nã tất cả các góc.

Đình quan môn vì bảo đảm lễ nghi đến vị, đặc biệt theo nhân loại quốc gia mời về vài cái biết rõ các loại lễ nghi lão già, ngành sanh sanh trong thời gian ngắn nhất khâu ra một bộ thuộc về Hoa Quả Sơn hôn khánh lễ nghi, tại Vạn Yêu Điện trung phản phục địa tập luyện trước.

Phụ trách nhạc sĩ vì bảo đảm hôn lễ bầu không khí, sớm địa bắt đầu phổ mới khúc, một lần lại một lần địa diễn tấu.

Bọn bắt đầu chuẩn bị hôn khánh cùng ngày tiết mục.

Tuy nói chỉ là theo một cái phòng loại đến khác một cái phòng, nhưng Thảo Tiểu Hoa còn là đem trong khổ phòng tất cả quý trọng vật phẩm toàn bộ chuyên đi ra, từng kiện từng kiện kiểm kê đăng ký, phân sinh lễ cùng đồ cưới hai bộ phận.

Mỗi một chích yêu quái đều vui mừng hơn hờ địa cười, thế cho nên liền không khí đều so với thường ngày yếu mới lạ được rất nhiều.

Không hề nghi ngờ địa, cái này sẽ là một hồi quy mô có một không hai hôn lễ.

Tại không người chú ý trong góc, thân mặc một thân màu tím xiêm y Phong Linh yên lặng địa đem cuối cùng một phong thư chứa vào phong thư, cùng với khác phong thư điệp cùng một chỗ, thu vào trong ngực.

Chớp chớp phi thúy vậy hai con người, vui mừng cười cười.

Mang theo những thư tín này, nàng đi ra chính mình ở lại đình viện, vượt qua hành lang gấp khúc, cùng mặc rục rờ xiêm y đang tại vi đại thánh gia hôn lễ mà cảm khái thị nữ gặp thoáng qua, xuyên qua che kín diễn luyện binh tướng huyền não sần đầu, từ cửa sau ly khai Tề Thiên Cung, vận khởi nàng này vốn là đơn bạc linh lực bay lên trời, một đường bay vọt ba khối nỏi thạch, rơi xuống quân cảng bên cạnh một tòa nho nhỏ cửa đình viện trước.

Sâu hít một hơi thật sâu, nàng nháy mắt con người, thân thủ nhẹ nhàng đụng đụng đại môn trên vòng đồng.

"Vân Ny tỷ tỷ có ở đây không?" .

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Tiềm Tâm Điện trung, tu bồ đề cùng Thanh Phong tử ngơ ngác địa ngồi đối diện trước, một cái khuôn mặt bình thản, cái khác lại phảng phất cũng đã mất hồn.

...

Đào sơn.

Cô đơn đơn một tòa phần, trên bia mộ lại khắc lại ba người danh tự.

Dương Thiên quý gối trước mộ phần, nhẹ nhàng dập đầu.

"Cha, nương, đại ca, thiên nhi yếu thành thân. Cái này, là phu quân của ta."

Hầu tử liền vội vàng đi theo quý xuống, dùng sức địa dập đầu ba cái, cao giọng hô: "Tiểu tể bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu, đại cữu ca!"

Lẳng lẳng mà chăm chú nhìn này mộ bia, Dương Thiên nhếch môi, trên mặt cười, hơi nghẹn ngào nói: "Hắn gọi Tôn Ngô Không, là một con khi. . ."

Nói đến đây thời điểm, Dương Thiên lặng lẽ trắng không còn chút máu hầu tử liếc.

Hầu tử lông mày hơi chau nổi lên.

Vi hơi dừng một chút, nàng nói tiếp: "Bất quá, hắn là tu Bồ Đề tổ sư nhập thất đệ tử, là vạn yêu chi vương, Tề Thiên Đại Thánh, trong tam giới, tất cả yêu quái đều dùng hắn sai đâu đánh đó. Cùng Ngọc Đế bình khởi bình tọa, đánh bại hôm khác đình vô số lần. Ngày hôm qua, thiên đình phái binh cầm ta, Cự Linh Thần ngay cả động cũng không dám động khiến cho hắn bả ta tiếp đi."

"Người khác không sai, thật nặng tình nghĩa, bốn sự cũng có, nhất định có thể bảo vệ tốt thiên nhi. Ngay cả có điểm chết cân não, bướng bỉnh được ly kỳ, bất quá khá tốt đụng phải nam tường hiểu quay đầu lại."

"Có như vậy cùng nhạc phụ nhạc mẫu giới thiệu chính mình tương công sao?" . Hầu tử nhỏ giọng thầm nói.

Dương Thiên lặng lẽ trừng mắt liếc hắt một cái, lại nói tiếp: "Cha, nương, đại ca. Nhị ca đã gặp hấn, hấn cũng đồng ý cửa này việc hôn nhân. Cái này một lần trở về. Chúng ta muốn thành thân. Đến lúc đó ta sẽ tại Tề Thiên Cung lí dựng thẳng lên bài của các người vị. Cho các người cũng nhìn xem Hoa Quả Sơn. Đó là ta cùng hấn cùng một chỗ chế tạo yêu quốc gia. So với thiên đình xinh đẹp hơn, lại không có thiên đình những kia quy tắc, các người nhất định sẽ yêu mến."

Nói đi, Dương Thiên nhẹ nhàng mà dập đầu.

Hầu tử cũng đi theo dập đầu.

Ngồi thẳng lên, Dương Thiên lẳng lẳng địa vi cô phần làm cỏ, thay phần bên cạnh che nắng hai khóa đại thụ tưới nước.

Hầu tử liền bước lên phía trước hỗ trợ.

"Trong chỗ này. . . Chỉ có mẫu thân di cốt." Dương Thiên một bên tinh tế địa trừ trước cỏ, một bên thấp giọng nói: "Đại ca cùng phụ thân quá xa xưa, thời điểm đó chúng ta hai huynh muội liền mạng của mình đều muốn giữ không được. Căn bản là chẳng quan tâm bọn họ."

"Từ nơi này đến Kim Hà Động, là nhị ca mang theo ta một đường ăn xin quá khứ. Trên đường đi, chúng ta cơ hồ tìm lần nguyên lai cùng mẫu thân có lui tới tiên nhân, có thể bọn họ không có một người nào, không có một cái nào bằng lòng gặp chúng ta, mà ngay cả một ngụm đồ ăn đều không

nguyện ý bỏ thí. Bởi vì bọn hắc đều sợ Ngọc Đế trách tội, không nghĩ nhiệm chúng ta cái này hai cái tai họa."

"Thời điểm đó ta còn rất nhỏ, không hiểu chuyện, một đống bụng sẽ khóc náo. Ta còn nhớ rõ, nhị ca vì cho ta đoạt một cái bánh bao, cùng một con chó hoang đại đánh một trận. Cuối cùng cướp được, hắc lại bị cắn bị thương. Nay cánh tay nửa tháng đều sử không được kính. Máu tươi đầm đìa. . ."

Nàng nhẹ nhàng lau đi khóe mắt lệ, khẽ cười nói: "Một lần đó sau, ta liền cũng không dám nữa khóc rống, vô luận nhiều đống cũng không dám. Bởi vì ta thật sự rất sợ, rất sợ liền nhị ca cũng rời đi ta. Đến lúc đó, trên cái thế giới này, tựu thật sự chỉ còn lại có ta một người."

"Về sau, sư phó chứa chấp chúng ta, đình trụ sở hữu áp lực, dộc lòng dạy bảo chúng ta, mang theo chúng ta đông trốn, cả ngày chờ đợi lo lắng địa sợ hắc những kia sư huynh tìm tới cửa. . . Lão nhân tuy nhiên cả ngày không có đứng đắn địa thấy thế nào cũng không tượng cá đại tiên, nhưng hắc chính là chúng ta tái sinh phụ mẫu, không có hắc, ta cùng nhị ca đều phải chết."

"Cho nên, sau khi trở về, ngươi sẽ đổi sư phó đi cha mẹ chi lễ. Chúng ta thành thân, cũng phải hắc để làm chủ hôn người."

"Ân." Hậu tử yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Sâu hít một hơi thật sâu, Dương Thiên nhìn chăm chú cô phân nói: "Về sau, nhị ca tu thành, chúng ta cùng một chỗ về tới đây, lại phát hiện cũng đã tìm không thấy cha cùng đại ca di cốt. Có lẽ. . . Là bị thiên đình lấy đi đi."

"Muôn hay không đem bọn họ sống lại?" Hậu tử nhẹ giọng hỏi.

Dương Thiên chậm rãi lắc đầu: "Chúng ta đã từng nghĩ tới yếu sống lại bọn họ, chính là. . . Bọn họ cũng đã đầu thai chuyển thế, có kiếp sau hạnh phúc cùng lo lắng, cho nên, cuối cùng cũng chỉ có thể không giải quyết được gì. Có lẽ đối với hắn như vậy môn mà nói mới là tốt nhất, không cần phải lại cuốn vào cái này không dứt dòng xoáy. . . Mẫu thân cũng đã không tại, một khi sống lại, bọn họ còn phải đau lòng thêm nữa. . . Còn không bằng tự để cho chúng ta thương tâm tính."

Nói, nàng nhàn nhạt cười cười nói: "Từ nay về sau hàng năm tảo mộ, người đều theo giúp ta cùng đi sao?" .

"Đương nhiên." Hầu tử dắt Dương Thiên tay nói khẽ: "Từ nay về sau, bọn họ cũng là người nhà của ta nha."

Dương Thiên cười ngọt ngào.

. . .

Hai cái yêu tộc thị nữ mang theo Phong Linh chậm rãi đi vào nho nhỏ đình viện.

Ở đằng kia trong sân, Vân Ny tiên tử ngồi ngay ngắn.

Trông thấy Phong Linh đến, nàng vội vàng đứng dậy nghênh nhận lấy.

Một hồi hàn huyên sau, Phong Linh từ trong lòng lấy ra này điệp phong thư giao cho Vân Ny tiên tử, nói khẽ: "Vân Ny tỷ tỷ, Phong Linh muốn đi tu hành, khả năng sẽ đi thật lâu thật lâu. . . Những này tín, hôm nào có cơ hội, phiền toái thay Phong Linh chuyển giao thoả cái được không?" .

"Muốn đi tu hành, người một người đi không?" . Vân Ny tiên tử kinh ngạc tiếp nhận phong thư, trong chỗ này tổng cộng hơn mười phong, có cho

Lãng Vân tử, cho Thanh Vân tử, cho Nguyệt Triều. . . Cái này chính giữa, cho Thanh Phong tử dày nhất.

"Đúng vậy a, một người đi. Nói ra cũng không sợ ngài chê cười, sư huynh các sư tỷ đều là đến nạp thần cảnh muốn đi tu hành, duy chỉ có ta, một mực đều không cơ hội đi."

"Ngươi một người đi. . . An toàn sao?" .

Phong Linh khẽ cười nói: "Ta không phải có Kim Cương Trác sao? Có cái này tại, còn có cái gì không an toàn?"

Nghe vậy, Vân Ny tiên tử yên lặng địa nhẹ gật đầu: "Này cũng là, có Kim Cương Trác, chính là vậy hóa thần cảnh tu giả cũng không làm gì được ngươi. Bất quá. . . Ngươi vì cái gì không tự mình giao cho bọn họ?"

"Bởi vì. . . Bởi vì vì muốn tốt cho Phong Linh không dễ dàng hạ quyết tâm, sợ một khi thấy bọn họ, tựa lại nửa đường bỏ cuộc. Cho nên, chỉ có thể xin nhờ Vân Ny tỷ tỷ thay ta giao cho bọn họ."

"Có thể là có thể, bất quá ta cũng không biết khi nào thì có thể giao cho trong tay bọn họ. Kỳ thật ngươi xin nhờ đại thánh gia càng tốt. Mộng tương còn đang bế môn tư quá, cũng không biết khi nào thì mới phóng xuất ra. Của ngươi những kia các sư thúc ta cũng không phải thường xuyên có thể thấy đến."

"Không quan hệ, chờ ngươi gặp được, nhớ rõ thay Phong Linh chuyển giao là đến nơi."

Phong Linh nhàn nhạt địa cười, Vân Ny vẫn không khỏi được chau nổi lên lông mày.

Cáo biệt Vân Ny, Phong Linh từng bước một địa đi trở về, trở lại Tề Thiên Cung trụ sở của mình lí, tinh tế địa sửa sang lấy những cái này vụn vặt vật phẩm, viết lần lượt từng cái một tờ giấy nhỏ, tại mỗi một kiện vật phẩm trên đều dán lên tên người, áp vào cuối cùng, nhìn thấy cái kia nàng cùng hầu tử cùng một chỗ từ phía trên đình phủ kho mua về tới mệnh bài.

Hộc mắt lập tức hơi đỏ lên.

Đây là hầu tử đưa cho của nàng, duy nhất một kiện đồ vật.

Tuy nói là tiện tay tổng, nhưng nàng thật sự rất vui vẻ. Bởi vì mệnh bài, đại biểu cho quan tâm, đại biểu cho vô luận nàng đi đến phương nào, hắc tùy thời cũng có thể đem nàng tìm trở về.

Chính là. . . Hắc vì cái gì tự không nhớ rõ bặt một cây tóc của mình đem nó dùng tới?

Giờ khắc này, trong óc của nàng lộ vẻ cùng hầu tử cùng một chỗ cảnh tượng đan vào.

Nếu như. . . Nếu như hắc lúc trước không có quên mà nói. . .

Chăm chú địa nắm này khối mệnh bài, nàng ngơ ngác địa ngồi.

Hồi lâu, nàng sâu hít một hơi thật sâu, xóa đi khóe mắt nước mắt, khẽ cười nói: "Hầu tử, Phong Linh muốn đi, từ nay về sau, rốt cuộc không để cho ngươi khi dễ."

Chăm chú địa nắm này khối mệnh bài, nàng từng bước một mà hướng hầu tử thư phòng đi đến.

Trong gió nhẹ, một thân này màu tím xiêm y, giống như chân trời một ít trôi qua tức thì ánh nắng chiều. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Nói, tháng này khởi điểm nghiêm đánh, đại thần cũng không dám xoay phiếu. Con ba ba tỉnh phát hiện bảng vé tháng phía trước đứng hồ điệp lan, đứng phía sau huyết hồng. . . Chà mẹ nó, cái này thực có điểm thuộc loại trâu bò nha.

Phóng nhãn nhìn lại, phía trước đều là đại thần cấp nhân vật, cự ly còn cũng không quá quan tâm xa, không bằng mọi người im ắng giúp con ba ba bả lỗ đít của bọn hấn đều bạo đi.

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thấy! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 411: Đại Hôn Đêm Trước

Linh Tiêu Bảo Điện, ngự thư phòng.

Phúc tinh mang theo Kim Đầu yết đế vội vã địa đẩy cửa phòng ra, bước vào trong phòng, khom người tấu nói: "Khải tấu bệ hạ, mang đến linh sơn giải phong này trang sinh tử sổ ghi chép, tổng đã trở lại."

"Tổng đã trở lại?" Ngọc Đế hơi ngẩn người thần.

Phúc tinh vội vàng hai tay đem trong tay này trang sinh tử sổ ghi chép trình lên, thấp giọng nói: "Này phía trên ghi lại, là nhất danh gọi Phong Linh nữ tử. Thần vừa rồi đã so với qua, cô gái này đúng là ngày đó cùng đầu khi cùng nhau thượng thiên nhậm chức vị kia tiên nga."

Ngự ngạc mà chăm chú nhìn trong tay này trang sinh tử sổ ghi chép, Ngọc Đế nghi ngờ nói nói: "Cuối cùng là chuyện gì xảy ra, tinh tế nói đến."

Phúc tinh khom người nói: "Theo Tàn Nghiễm Vương nói, này đầu khi tiến vào sinh tử điện sau đầu tiên tìm tòi chính là một con chim hoàng yến hồn phách, ghi lại chim hoàng yến hồn phách một ít trang, hồn phách đi về phía một lan cũng bị phong ấn. Cũng chính là bởi vậy, đầu khi mới tại sinh tử điện trung tốn thời gian một tháng có thừa, lao lực mọi cách tâm lực tìm tòi. Mà cái này Phong Linh, đúng là chim hoàng yến chuyển thế. Này đầu khi sợ là thủy chung truy tìm chính là cái này chim hoàng yến hồn phách, lại hồn nhiên không biết chim hoàng yến sớm đã tại bên cạnh mình."

Ngọc Đế mở to hai mắt nhìn đứng ngẩn ngơ, trong đầu hơn một ngàn loại ý nghĩ đan vào, nhanh chóng thêu dệt ra một đạo mạch lạc.

Nhìn qua Ngọc Đế, phúc tinh lại thấp giọng nói: "Này Phong Linh lúc trước nhâm qua tiên nga, thần đã theo Quảng Hàn cung mang tới của nàng ấn ký, kinh trắc định, nàng hiện tại đang tại Hoa Quả Sơn."

"Này yêu hầu?" Ngọc Đế hỏi.

"Yêu hầu hiệp đồng yêu tộc đại quân, đang tại trở về địa điểm xuất phát trên đường."

"Nói như vậy, hiện tại yêu tộc đại quân cũng không tại Hoa Quả Sơn. . . Hoa Quả Sơn phòng ngự hư không?"

Phúc tinh trầm mặc không nói, chích lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Ngọc Đế.

Cặp kia hạc mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, ánh mắt không ngừng lưu chuyển.

Sâu hít một hơi thật sâu, loát râu dài, Ngọc Đế thì thâm lâm bảm: "Nói như vậy. . . Bắt được nàng, mười phần. Có thể kiếm chế yêu hầu rồi?"

Phúc tinh trầm mặc như trước không nói, cung trước thân thể, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Ngọc Đế.

Chích một hồi. Ngọc Đế liền thấp giọng nói: "Thời gian không nhiều lắm, người lập tức mang theo của nàng ấn ký đi trước Hoa Quả Sơn."

Nói đi. Lại xoay người đối một bên khanh gia nói: "Lập tức trước lệnh Lý Tĩnh phái người đi trước tiếp ứng, cần phải, tại yêu hầu phản hồi Hoa Quả Sơn trước, nắm bắt cái này Phong Linh!"

"Dạ!"

...

Đêm tối, Thái Thượng Lão Quân lẳng lặng địa đứng trên đỉnh núi, loát râu dài, đem thần thức mở rộng đến cả Hoa Quả Sơn phạm vi nghiêm mật địa quản chế trước cả địa vực.

Trong mắt hắn, cái này phiến rộng lớn mạnh mẽ, âm âm sóng dậy, triều dâng sóng dậy thổ địa sớm đã phân cách thành vô số nhỏ vụn điếm.

Ngọn đèn dầu trong lúc đó. Yêu quái môn đang tại bận rộn trước, bọn họ tại mỗi một căn phòng trên giắt Hoa Quả Sơn cờ xí, vẽ loạn vui mừng sắc thái, nguyên một đám đèn lồng màu đỏ bị cao cao treo lên, chỉ vì ăn mừng vị kia vì bọn họ mang đến sống yên phận chỗ, thậm chí mang theo bọn họ thay đổi toàn bộ thế giới Tề Thiên Đại Thánh hôn lễ.

Hồi lâu, lão quân không khỏi nhàn nhạt thở dài, lắc đầu. Ánh mắt kia xa xa địa nhìn phía Tề Thiên Cung phương hướng.

...

Trong bóng đêm Tề Thiên Cung, đèn đuốc sáng trưng, một mảnh huyền ảo.

Thật dài địa hành lang gấp khúc trung. Phong Linh chậm rãi đi tới, nhếch môi, cúi đầu. Trong tay mệnh bài nắm quá chặt chẽ.

"Đại thánh gia bọn họ hẳn là đêm nay có thể đến a?"

"Ta nghe nói tối thiểu yếu sáng sớm, bắt quá vừa đến liền lập tức thành thân. Đình quan môn đêm nay còn muốn suốt đêm tập luyện, ta Tề Thiên Cung, còn chưa từng làm qua việc vui."

"Sớm nên như vậy. Thành thân, tam thánh mẫu chính là chúng ta Hoa Quả Sơn chính thức chủ mẫu. Vô danh không có phân đi theo đại thánh gia nhiều năm như vậy, cũng đủ rồi ủy khuất của nàng."

"Cuối cùng là người có tình cuối cùng thành thân thuộc a."

Một đường xuyên việt hồi hải dòng người, Phong Linh thủy chung cúi đầu, sợ người khác chứng kiến khuôn mặt của nàng.

Thẳng đến đi đến hầu tử thư phòng trước, ngẩng đầu trông thấy này hai cái giữ cửa đình quan.

"Phong Linh tiểu thư. Đại thánh gia còn chưa có trở lại."

"Ta biết rõ. . . Ta chỉ là, có ít đồ muốn mang cho hắn."

"Này. Khiến cho tiểu nhân thay ngài chuyên giao a?" Nói, này đình quan vươn hai tay.

Phong Linh trong tay mệnh bài nắm được càng phát ra khản. Nàng bỗng nhiên lắc đầu, nháy mắt con người nói: "Ta nghĩ, ta nghĩ chính mình phóng tới hắn trên bàn, có thể chứ?"

Hai vị đình quan đưa mắt nhìn nhau, do dự hồi lâu, đúng là vẫn còn thối lui, cho Phong Linh mở cửa.

Nắm chặt mệnh bài, nàng từng bước một đi vào trống rỗng thư phòng, trông thấy điều văn rườm rà khảm kim khung đỉnh, trông thấy bày đầy các thức trang sức bác cổ khung, trông thấy này ở giữa đỏ thẫm sắc chữ hỷ.

Nguyệt quang theo cửa sổ linh cong vẹo địa chiếu nhập, xa xa truyền đến đang tại tập luyện cổ nhạc.

Đỏ rực ánh nến trung, cả cái gian phòng tràn đầy vui mừng, đẹp đẽ quý giá hương vị.

Một loại lãnh tình, cảm giác cô đơn trong nháy mắt theo bốn phương tám hướng đánh úp, hiện nhập ngực, có một loại hơi đau nhức.

Quang ảnh giao thoa trung, nàng đem này khối chỉ vện vện có mệnh bài chăm chú địa che tại ngực, đứng ngẩn ngơ, kinh ngạc địa nhìn qua trước hết thấy trước mắt.

Đây hết thấy, chân tướng một giấc mộng.

Một hơn trăm năm trước, nàng còn là Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí nhất danh vô ưu vô lự đạo đồ. Mà hấn, là đi qua cách xa vạn dặm đường, trải qua gian khổ tiến đến cầu đạo một con khi.

Hấn quy ở trước cửa, chết sống không chịu đi. Nàng xuất phát từ thương cảm, mỗi ngày cho hấn tổng đồ ăn.

Dưới ánh nắng long lanh, một cái tiêu cô nương cùng một con dã hầu tử. . . Một đoạn tình duyên do đó kết xuống.

Hấn nói hấn yếu tu thành tiên pháp, không hề mặc người thịt cá, muốn đem dám ngấp nghé người của hấn toàn bộ giết sạch.

Nàng không hiểu loại đó bi thương, loại đó chấp nhất, loại đó tuyệt vọng, càng không hiểu hấn đến tột cùng đã trải qua cái gì. Có thể nàng nguyện ý giúp trợ hấn, hết cách đến chỗ này, tự đáy lòng địa nguyện ý.

Tựa như một con con bướm bướm, mở ra cánh, làm việc nghĩa không được chùn bước địa đánh về phía một đoàn hỏa diễm.

Thời điểm đó nàng, cũng không biết đó là mệnh trung chú định tình cảm, là kiếp trước nhân duyên kéo dài.

Nghĩ, nàng mở to này phi thúy vậy hai con người, nhân nhạ địa nở nụ cười.

Quanh đi quẩn lại, suốt hơn một trăm năm.

Nàng liêu mạng địa đuổi theo, có thể bất kể như thế nào cũng cản không nổi bước tiến của hắn.

Hơn trăm năm trước quỳ gối màu đỏ thắm trước đại môn đau khổ cầu khẩn muốn vào môn, tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung cận kề cái chết cũng không cúi đầu, tự mình nghĩ tất cả biện pháp yếu che chở này chích ngọc hầu tử, bây giờ cũng đã quý vi vạn yêu chi vương.

Hắn thật sự, như hắn lúc trước nói như vậy, biến thành Tề Thiên Đại Thánh. . . Có thể bên cạnh của hắn, sớm đã không có vị trí của mình.

Đoạn đường này, chân tướng. . . Một giấc mộng.

Nàng vi khê cúi đầu, nhếch môi. Cười, nước mắt từng giọt địa chảy xuống, ở tại màu đỏ thắm trên mặt thắm. Giống như huyết vậy tiên diễm.

Nàng nhẹ nói nói: "Thật sự, nhớ quá nhớ quá. Nhớ quá hết thảy thật giống như lúc trước chúng ta tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí đồng dạng. An tĩnh như vậy thời gian, không có tính toán, không có thiên đình, không có thiên đạo. . . Tự như vậy, lẳng lặng địa cùng một chỗ vượt qua, mỗi ngày chuẩn bị cho người cơm canh. . . Người còn nhớ này gian nhà gỗ nhỏ sao? Người không tại thời gian, Phong Linh mỗi ngày đều có quét dọn, mỗi ngày đều hy vọng trước. . . Người có thể đột nhiên trở về."

"Người dạy Phong Linh văn tự. Phong Linh cũng một mực đều nhớ rõ, vốn định dùng loại đó văn tự cho người ghi phong thư. Chính là. . ."

"Hầu tử, thực xin lỗi. . . Phong Linh cho mỗi người viết tín, có thể. . . Phong Linh không có cho người ghi, bởi vì Phong Linh không muốn lừa dối người, cũng không muốn người thương tâm, cho nên. . ."

"Người không biết, đương Phong Linh nghe được người nói, nếu như ta là Tước nhi, sẽ không đánh vào địa hồn thời điểm có nhiều vui vẻ. . . Đương Phong Linh nghe bọn hắn nói người cũng đã đoạt lại Dương Thiên tử. Có nhiều vui vẻ. . ."

"Lão tiên sinh đáp ứng rồi Phong Linh, chỉ cần Phong Linh án lấy hắn nói làm, hắn sẽ che chở người. Dù là người lấy Dương Thiên tử có tổn hại thiên đạo. Hắn cũng sẽ nghĩ tất cả biện pháp tu bổ, tuyệt sẽ không xuất thủ chia rẽ."

"Tề Thiên Đại Thánh cùng tam thánh mẫu, mới hắn là một đôi. . ."

"Lão tiên sinh còn đáp ứng Phong Linh, sẽ tìm một cái thời cơ thích hợp, đem Đâu Suất cung Tước nhi đưa về người bên cạnh, tuyệt sẽ không làm cho người biết Phong Linh hướng đi. . ."

"Như vậy, người sẽ không cần phải lại vì Tước nhi chuyện tình thống khổ."

"Hắn sẽ không lừa gạt Phong Linh."

Nói, môi của nàng giác run nhè nhẹ trước, giọng lên. Trán lộ liễu một vòng mỉm cười.

Ngơ ngác địa đứng rất lâu sau đó, Phong Linh sâu hít một hơi thật sâu. Đem trong tay mệnh bài nhẹ nhàng phóng tới hầu tử bàn trên, nói khẽ: "Cái

này. Coi như là Phong Linh tặng cho người cùng Dương Thiên tử tân hôn lễ vật a. Lúc này đây, ngàn vạn không nên quên dùng tới. . . Như vậy, vô luận Dương Thiên tử đi ở đâu, người đều sẽ biết. Nếu như nàng có bất trắc, người cũng có thể trước tiên xuất hiện ở bên người. . . Như vậy, nàng tự cũng không tượng Phong Linh như vậy đột nhiên biến mất."

"Vĩnh biệt, hầu tử. . ."

. . .

Yêu tộc đại quân.

Trong khoang thuyền, Dĩ Tổ chậm rãi đi đến hầu tử sau lưng, nói khẽ: "Đại thánh gia, Lăng Vân thượng nhân bọn họ đã đến Hoa Quả Sơn."

"Đã đến? Cái này vài cái sư huynh động tác thật đúng là nhanh a." Hầu tử thân thủ cả trước y quan nói: "Vừa vặn, ta cũng vậy được về trước đi chuẩn bị một chút. Làm cho bọn hắn đến thư phòng chờ ta a, ta lập tức trở về đi."

"Đại thánh gia, ngài chuẩn bị tự xuyên cái này một kiện?"

"Không được sao? Đây chính là ta xinh đẹp nhất chiến giáp. Muốn làm mới cũng không phải là không thể được, chỉ là. . . Chỉ sợ không kịp hôn lễ." Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử nhàn nhạt thở dài: "Ta không nghĩ đợi lát nữa."

. . .

Kéo mở cửa phòng, đang muốn vượt qua cánh cửa Phong Linh giật mình trông thấy hành lang cuối cùng đi tới Lăng Vân tử, Đan Đồng Tử, Y Viên Tử cùng với U Tuyên tử, lập tức trong nội tâm cả kinh, này chân không tự giác địa lùi về trong phòng.

Ngoài cửa, hai vị giữ cửa đình quan bước nhanh đón đi lên, khom người nói: "Tiểu nhân tham kiến vài vị thượng nhân."

"Hắc, miễn lễ, chúng ta không nói một bộ này."

"Vài vị thượng nhân, đại thánh gia còn chưa có trở lại. . . Nếu không, vài vị tới trước điện bên. . ."

"Không cần phải nói, tỵ thư phòng đợi. Ha ha ha ha." Đan Đồng Tử lời kéo giọng hét lên: "Đây là các người đại thánh gia tỵ, làm cho mấy người chúng ta, đều ở thư phòng chờ hẩn."

"Tiểu nhân hiểu rõ rồi, vài vị thượng nhân bên này thỉnh."

. . .

Đứng trên đỉnh núi Thái Thượng Lão Quân không khỏi hơi nhăn đầu lông mày.

. . .

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề già nua trên mặt chậm rãi hiện lên một vòng mỉm cười.

. . .

Hốt hoảng bên trong, Phong Linh trốn được giá sách sau.

Cửa phòng đóng chắc bị đẩy ra, bốn sư huynh vui tươi hơn hờ địa đi đến. Có thể vừa một bước vào trong môn, bọn họ liền không hện mà cùng địa ngậy ngấn cả người.

Lăng Vân tử con mắt lạng lẽ hướng phía Phong Linh ả núp vị trí liếc qua, hơi nhăn đầu lông mày, cùng với dư sư huynh trao đổi ánh mắt.

Chích một cái chớp mắt, mọi người tựa hồ cũng ngầm hiểu.

Bọn họ phân biệt ngồi vào thư phòng hai mặt trên ghé dựa, nguyên một đám không nói một lời.

Đan Đồng Tử cùng Lăng Vân tử trong lúc đó sử nửa ngày ánh mắt, cũng không xác định ai mở miệng.

Phong Linh tránh ở giá sách sau cẩn thận mà nhìn xem, nháy mắt con ngươi, che miệng, lẳng lặng đợi bọn họ rời đi.

...

Lăng liệt trong gió, hầu tử mang theo Cửu Đầu Trùng cùng với Ngưu Ma Vương, Bồng Ma Vương phi tốc hướng Hoa Quả Sơn vội vàng.

...

Hoa Quả Sơn phía bắc năm mươi dặm có hơn, trong rừng cây, phúc thần cùng Lý Tĩnh, Na Tra, Cự Linh Thần, tứ đại thiên vương cùng với mặt khác hơn hai mươi danh thiên tướng gom lại cùng một chỗ.

Cầm này tìm tiên bàn, phúc thần thấp giọng công đạo nói: "Thừa dịp yêu tộc đại quân còn không có phản hồi Hoa Quả Sơn, nắm bắt cái này gọi Phong Linh tiên nga. Nhớ kỹ, muốn sống, như thật sự không được, sẽ đem hồn phách mang về. Đây là bệ hạ ý chỉ."

Nghe vậy, Lý Tĩnh lông mày không khỏi hơi chớp chớp. (chưa xong còn tiếp)

ps: Nói thực ra. . . Một chương này ghi được không hài lòng.

Cầu vé tháng a cầu vé tháng cầu vé tháng.

Còn có câu đặt câu khen thưởng câu phiếu đề cử.

...

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 412: : Thâm Chiến

Trong thư phòng, hầu tử bốn vị sư huynh ngồi ngay ngắn, không nói được lời nào, giúp nhau trong lúc đó trực tiếp dụng ý biết thuật pháp truyền lại trước tin tức.

"Phong Linh tránh ở giá sách sau. . ."

"Đại khái, là không muốn gặp chúng ta a."

"Đây không phải nói nhảm sao? Ngộ Không thành thân, nàng có thể lái được tâm được lên?"

"Nàng sẽ không cho là chúng ta thật sự không biết nàng tại giá sách sau a?"

"Theo như này cô gái nhỏ cá tính, xem chừng nên chân cho là chúng ta không biết a."

"Này chúng ta làm sao bây giờ? Vạch trần sao?" .

"Còn là giả không biết đạo hảo, ta cũng không muốn một hồi đi an ủi nàng."

Bốn vị sư huynh giúp nhau trao đổi lấy ánh mắt, ngồi lẳng lẳng. Phong Linh như trước che miệng, lẳng lẳng địa ở lại.

Cả trong thư phòng yên tĩnh được không có một tia tiếng vang, chỉ còn lại có nền trên hỏa xèo xèo địa thiêu đốt lên.

Đứng trên đỉnh núi Thái Thượng Lão Quân cũng đã ần ần cảm giác được hầu tử đến.

Chuyện này không để cho + không + sai + có mắt.

"Còn chờ cái gì?" Một thanh âm trực tiếp theo Phong Linh trong đầu vang lên.

"Các sư thúc đều ở, ta. . . Ta nghĩ chờ bọn hấn đi. . ."

"Người hiện tại đi tới, đồng dạng có thể rời đi."

"Vạn nhất bọn họ lưu ta?"

"Vậy người liền nói người phải đi về thay quần áo."

Thái Thượng Lão Quân ngón trở lẳng không một điểm. Phong Linh chổ dựa vào trên giá sách, một cái bình hoa khế nghiêng, chậm rãi rơi rụng. Trong bình nước chậm rãi tràn ra, như vô tình ý ngoài, đem tung tóe hắt tới Phong Linh trên quần áo.

Có thể nhưng vào lúc này, này nước đảo lưu, bình hoa lặng yên không một tiếng động địa trở về tại chỗ, thật giống như thật là làm không đến phát sinh qua đồng dạng.

Trong phòng, mà ngay cả hầu tử vài vị sư huynh cũng chút nào không có phát giác được vừa mới dị thường.

Thái Thượng bỗng nhiên khẽ giật mình.

. . .

Minh nguyệt treo cao.

Hai mươi dặm có hơn. Hoa Quả Sơn mặt khác một cái bất ngờ trên vách núi. Toàn thân hiện ra bạch sắc ánh huỳnh quang Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lặng địa đứng.

Gió nhẹ lướt qua ống tay áo của hắn.

Duỗi ra hai chỉ trên còn lưu lại trước vừa mới phóng thích linh lực dư vị.

Hắn chậm rãi giương mắt da. Nhìn về phía lão quân chỗ phương hướng, nhàn nhạt địa nở nụ cười.

...

Chích một cái chớp mắt, Thái Thượng liên đã hiểu được.

Cẩn rằng một cái, hắn duỗi ra một chưởng, lại một đạo linh lực lặng yên không một tiếng động địa thích phóng đi ra.

Cách xa nhau ngoài mười dặm trong thư phòng, Phong Linh bên chân một đạo linh lực lặng yên hình thành, mắt thấy muốn đem nàng trượt chân.

Có thể nhưng vào lúc này, một đạo linh lực trong nháy mắt dấu đi Phong Linh sáu cảm giác. Một đôi vô hình tay đem Phong Linh lặng yên không một tiếng động địa nhắc tới, lại thả lại tại chỗ, xảo diệu tránh thoát này hướng nàng đánh úp linh lực.

"Đây là. . ."

...

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau lưng, Thông Thiên Giáo Chủ khẽ mỉm cười, chậm rãi đi ra, nguyệt quang chiếu sáng mặt của hắn.

Rủ xuống tại trong tay áo trên hai tay màu đỏ sậm linh lực tại quay cuồng.

"Thiên đạo thạch đã mở nứt ra, chẳng lẽ còn cho là mình như trước không gì không biết? Chúng ta, bắt quá đang đợi một cái thời cơ thích hợp thôi. Hiện tại thời cơ đã đến. . ."

. . .

Thái Thượng Lão Quân này già nua con mắt hơi mở to.

Đột nhiên, hấn mãnh kinh, nhìn phía Hoa Quả Sơn một chỗ khác.

. . .

Trong bóng đêm. Một đội thiên tướng biến ảo thành yêu hình thái tiếp theo bóng tối cẩn thận địa né qua yêu tộc trạm gác, phi tốc hướng phía Tề Thiên Cung phương hướng chạy như điên.

Này cầm đầu thiên đem lòng bàn tay nắm chặt thành linh chính là Linh Lung Bảo Tháp.

. . .

Mồ hôi to như hạt đậu theo Thái Thượng Lão Quân cái trán chậm rãi chảy xuống.

Hấn hai mắt híp lại. Thấp giọng thì thào lẩm bẩm: "Đây là có chuyện gì. . . Vì cái gì thiên đình hội vào lúc đó phái. . ."

. . .

Thập trọng thiên, di lạc trong các, Ngân Đầu yết đế thấp giọng hỏi: "Su huynh, sư đệ có một chuyện không rõ. Này sinh tử sổ ghi chép trên phong

ấn, không phải chỉ có lão quân bực này đồng thời tinh thông phật đạo hai môn bí pháp đại năng tài năng cõi bỏ sao? Chẳng lẽ phật tổ cũng đã. . ."

"Sư đệ lời ấy sai rồi." Kim Đầu yết đế vịn rào chắn, vồ nhẹ nhẹ trước Ngân Đầu yết đế tay nói: "Muốn cõi bỏ sinh tử sổ ghi chép trên phong ấn, nói khó, xác thực là rất khó. Nói dịch kỳ thật cũng là rất dễ, dịch đến, tùy ý một người cùng có thể cõi bỏ."

"Chỉ giáo cho?" Ngân Đầu yết đế nghi hoặc mà hỏi thăm.

Nhìn xa xa mây mù, Kim Đầu yết đế hơi ngửa đầu, ý vị thâm trường nói: "Chỉ cần, người này, biết rõ sinh tử sổ ghi chép trên vốn có kể nội dung. . ."

Nghe vậy, Ngân Đầu yết đế bừng tỉnh đại ngộ.

. . .

"Chỉ cần thiên tướng bị bắt, sinh tử sổ ghi chép trên bí mật liền đem rõ ràng khắp thiên hạ. Kế hay, thật sự là kế hay." Lão quân chậm rãi nở nụ cười: "Một mặt ngăn cản Phong Linh thực hiện ước định, một mặt nghĩ cách làm cho đầu khỉ tự nhiên biết được sinh tử sổ ghi chép trên bí mật, đây là vài kế cũng thi a."

. . .

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề khẽ mỉm cười.

. . .

"Lại là rất đồng lòng a, đều đến đây. . ."

Trên bầu trời vân tại quay cuồng, chậm rãi che đậy một ít luân minh nguyệt, thiên địa đều bị hắc ám nuốt sống.

Trên đỉnh núi, lão quân độc thân đứng trước, hơi ngửa đầu, loát râu dài, nhàn nhạt địa cười.

Hồi lâu, hấn thật dài thở dài, xoáy lên ống tay áo nói: "Đã như vậy, vậy xem xem các người có bản lĩnh hay không tiếp nhận lão phu vị trí."

...

Hầu tử mang theo lũ yêu đem dọc theo núi non sông ngòi lướt đi trước.

Hơi nhíu lại lông mày, hấn nói khẽ với một bên Cửu Đầu Trùng nói ra: "Ta cuối cùng cảm giác, có chuyện gì yếu phát sinh."

Cửu Đầu Trùng xì thoáng cái nở nụ cười: "Người đây là làm sao vậy? Đường đường Tề Thiên Đại Thánh cũng sợ thành thân?"

"Không, không phải sợ, ta có dự cảm bất tường. Chúng ta còn là nhanh lên trở về đi."

"Đi."

Đoàn người tức thì nhanh hơn tốc độ.

...

Cùng lúc đó, cả Hoa Quả Sơn phảng phất giống như hóa thành một cái to như vậy bàn cờ, một hồi quan hệ tam giới tương lai đi về hướng kiếp tranh cũng đã lặng yên không một tiếng động địa bắt đầu rồi.

Trên đỉnh núi, lão quân tay trái vừa bấm, một đạo linh lực kích xạ ra.

Lục lâm trung, ần núp thiên tướng trong đội ngũ một vị thiên tướng hai mắt chớp động, ma xui quỷ khiến địa xem lọt trạm gác trên che dấu ở trong góc một con yêu quân lính gác.

Đoàn người chậm rãi tại Lý Tĩnh dưới sự dẫn dắt hướng phía cao ngất rào chắn chạy đi.

Đang lúc này, một đạo linh lực theo mùi dậm có hơn trên vách núi vô thanh vô tức địa truyền đến, trạm gác trên này che dấu ở trong góc yêu binh không giải thích được địa quay mặt đi hắt hơi một cái.

Dưới ánh trăng, Lý Tĩnh một nhóm hữu kinh vô hiểm địa lướt qua rào chắn.

Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt địa cười.

Lão quân khóc mắt không khỏi nhảy lên. Hấn tay phải vừa bấm.

Tề Thiên Cung. Trong thư phòng. Phong Linh đột nhiên cảm giác được một hồi choáng váng, muốn té ngã.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tay vừa bấm.

Một đôi nhìn không thấy tay đem Phong Linh lạng lẽ phù chính, tiện thể địa đem nàng một tay đáp ở một bên trên lan can.

Trong thư phòng hết thấy nếu như cùng nguyên lai vậy yên tĩnh.

Xoay người, lão quân hướng phía Lý Tĩnh phương hướng một ngón tay, một đạo linh lực theo trên đỉnh núi kích xạ ra, đem Lý Tĩnh bên cạnh một cái doanh trướng trên cờ xí đánh hạ, đưa tới chung quanh yêu binh.

Thông Thiên Giáo Chủ lông mày hơi nhảy lên, giơ lên ống tay áo. Một đạo linh lực theo huyền nhai biên thượng kích xạ ra, đem doanh địa mặt khác một cái cỏ chông chất nhen nhóm, dẫn dắt rời đi nguyên bản hướng phía Lý Tĩnh một nhóm che dấu địa chạy tới yêu binh chú ý.

Huyền tiếng ồn ào trung, Lý Tĩnh này tâm mãnh nhảy, mãnh nhảy.

Hắn bụm lấy ngực, mang theo một đám thiên tướng, nhân cơ hội lướt qua doanh địa bên ngoài.

Lão quân mở miệng cố gắng bay thẳng đến Lý Tĩnh trong đầu đưa vào ngôn từ, lệnh cưỡng chế hắn rút về.

Thừa dịp cái này cơ hội, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ liên thủ ý đồ thay thế lão quân cùng Phong Linh trực tiếp câu thông.

Lão quân chỉ phải đem thần thức thu hồi, ngạnh sanh sanh đem hai người thần thức ép trở về. Tử thủ cùng Phong Linh câu thông thông đạo.

Mà đang ở cái này thần thức chiến tranh đồng thời, song phương động tác trên tay cũng là không ngừng nghỉ chút nào.

Trong bóng đêm. Lý Tĩnh một nhóm như trước hướng phía Tề Thiên Cung phương hướng chạy như điên trước.

Ven đường, lão quân không ngừng mà nghĩ cách hấp dẫn yêu quân chú ý, ý đồ đình chỉ Lý Tĩnh tiến độ. Thông Thiên Giáo Chủ tắc không ngừng mà dẫn dắt rời đi yêu quân chú ý.

Thừa dịp Thái Thượng Lão Quân cùng Thông Thiên Giáo Chủ đấu pháp không rảnh bận tâm thời khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng là liên tục không ngừng mà phát ra thuật pháp, cơ hồ đem tất cả cảnh giới pháp trận đều đình chỉ vận hành.

Lý Tĩnh một nhóm cực kỳ nguy hiểm, rời lại mỗi lần may mắn vượt qua kiểm tra. Thiên tướng môn nguyên một đám cả kinh mồ hôi đầm đìa, căng thẳng thần kinh.

...

Trong cuồng phong, hầu tử tốc độ càng bay càng nhanh.

...

Lão quân trên trán cũng đã hiện đầy mồ hôi, hấn điên cuồng mà thi triển trước thuật pháp ứng đối trước hung mãnh địa thể công.

...

"Không được, ngươi cần phải phải lập tức rời đi!" Thanh âm kia lại tại Phong Linh trong đầu vang lên.

"Ta. . . Chính là các sư thúc còn. . ."

"Này hầu tử lập tức tới ngay, ngươi cần phải phải lập tức rời đi! Ngươi không. . . Như là ước định của chúng ta không cách nào thực hiện, này hầu tử hôn lễ cũng đừng muốn làm! Ngươi yếu hiểu rõ ràng!"

Phong Linh khước mắt nổi lên nước mắt.

Thoáng trì hoãn khẩu khí, này trong đầu thanh âm chậm rãi đến: "Thực xin lỗi, lão phu nói chuyện có điểm nặng. . . Ngươi những kia sư thúc sớm biết được ngươi tránh ở giá sách sau, lão phu khi nào đã lừa gạt ngươi?"

Hồi lâu, nàng cúi đầu, từng bước một theo giá sách sau đi ra, phúc thân nói: "Phong Linh, tham kiến chư vị sư thúc."

Chúng sư thúc đưa mắt nhìn nhau.

Nửa ngày, Đan Đồng Tử duỗi dài cổ xem Phong Linh hơi buông xuống mặt, nói khẽ: "Ngươi. . . Không có sao chứ?"

Phong Linh thật vất vả nghẹn ra vẻ tươi cười, nói: "Phong Linh có thể có chuyện gì?"

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Y Viên Tử gật đầu nói.

"Xem, bọn họ một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, lão phu không có lừa người a? Hiện tại, lập tức, lập tức rời đi!" Trong đầu thanh âm lại là vang lên.

"Chư vị sư thúc, Phong Linh cáo lui trước."

Cũng không chờ bọn họ trả lời, cúi đầu, Phong Linh muốn đi ra ngoài.

Đang lúc này, Nguyệt Triều lưng một cái thật to bao vây theo bên ngoài thư phòng đẩy cửa tiến đến, trông thấy Phong Linh.

"Sư muội? Nguyên lai người ở nơi đây ta, ta tìm người khắp nơi."

"Người tìm ta. . . Tìm ta làm gì?" Phong Linh ngơ ngác địa nháy mắt con người.

Trên đỉnh núi, chính đồng thời cùng mặt khác thanh toán xong trải qua chiêm ngăn cản thiên tướng tiến vào Hoa Quả Sơn vòng trong lão quân không khỏi giật mình.

Nguyệt Triều đem bao vây đặt lên trên bàn, mở ra, trong đó trọn vẹn hơn mười quyết giản.

"Lúc trước những này trúc giản là sư muội chỉnh lý a? Mấy ngày trước đây bị mưa làm ướt, nhiều chữ hiện tại cũng thấy không rõ. Sư tôn đặc biệt khai báo lấy tới làm cho sư muội người đem sai rò cho bổ sung."

Nói, hần tự tay cầm lấy hầu tử bàn trên mặc điều, liền bắt đầu mài mực.

"Nội dung người nên đều còn nhớ rõ a?"

Phong Linh ngơ ngác địa nhìn qua sư huynh của mình, run nhè nhẹ trước, cuối cùng còn là thân thủ nhận lấy bút lông.

Lão quân con mắt không khỏi hơi run rẩy.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề như trước mặt mày mang cười, chậm rãi loát râu dài.

...

Hầu tử một nhóm cũng đã rơi xuống Tề Thiên Cung trước cửa chính, chờ đợi tại bên ngoài cửa cung đình quan vội vàng đón đi lên.

"Nơi này, hết thầy bình thường sao?" . Hầu tử túm ở một vị đình quan thấp giọng hỏi.

"Lớn. Đại thánh gia. . . Hỏi chính là phương diện nào?" Này đình quan hoảng sợ địa đáp.

...

Lúc này. Lý Tĩnh chỗ dẫn đầu thiên tướng cũng đã mơ hồ địa xuyên qua Hoa Quả Sơn tít mãi bên ngoài phòng tuyến.

Tuy nói bây giờ Hoa Quả Sơn phòng ngự hư không. Có thể đoạn đường này đi được thật sự mạo hiểm, thật sự quý dị.

Cảm giác kia, thật giống như có hai vị đại năng tại chính mình bốn phía đấu pháp, một vị nghĩ tất cả biện pháp chế tạo các loại khó khăn cùng sai rò làm cho mình không cách nào thành công, một vị khác tắc nghĩ tất cả biện pháp bài trừ các loại khó khăn cùng sai rò vì chính mình hộ tống.

Có như vậy một cái chớp mắt, Lý Tĩnh thậm chí cảm giác có mấy cường đại thần thức yếu đánh vào trong đầu của mình.

"Đây là. . . Hoa Quả Sơn pháp trận ảo giác sao?" .

Loại này cảm giác quý dị, Lý Tĩnh thống binh ngàn năm, cũng chưa bao giờ có. Nếu là bình thường. Hấn khẳng định quay đầu bước đi, bởi vì trong này rõ ràng có vấn đề. Đáng tiếc chính là, giờ này khắc này, bọn họ căn bản không đường thối lui.

Cái này cùng nhau đi tới, bọn họ mỗi đi qua trên đất, chỗ kia cũng sẽ bị khiến cho nghiêng trời lệch đất, đem tất cả yêu quân đều bị không giải thích được địa quấy nhiễu, dùng về phần bọn hấn căn bản không đường thối lui, chỉ có thể đi lên phía trước.

Xa xa địa nhìn qua đèn đuốc sáng trưng Hoa Quả Sơn, nhìn qua này huyền phù không trung giống như hồ sen trên che bầu trời lá sen vậy lục địa. Lưng của hấn thật lạnh thật lạnh.

Đi theo thiên tướng, kể cả Na Tra tại trong cũng là nguyên một đám hoảng sợ không thôi.

"Thiên vương. Làm sao bây giờ?" Cự Linh Thần thấp giọng hỏi.

"Hiện tại. . ." Lý Tĩnh nhếch môi, nháy mắt con ngươi thấp giọng nói: "Bệ hạ cũng đã hạ chỉ, tụt tạm thời thử xem xem đi. Tất cả mọi người nhớ lấy chú ý làm việc. . . Hàng vạn hàng nghìn chú ý. . . Không có của ta hiểu rõ, cái gì cũng không muốn động, nghe hiểu sao?" .

"Đã hiểu!"

. . .

Trên đỉnh núi, lão quân ngơ ngác địa nhìn qua Lý Tĩnh chỗ phương hướng.

Xa hơn trước, chính là Hoa Quả Sơn vòng trong. Đến chỗ đó, cả công thủ liền sẽ nghịch chuyển.

Tiến nhập vòng trong, lại bị phát hiện, những này thiên tướng căn bản không có khả năng toàn thân trở ra. . . Cái này không chính là bọn họ yếu sao?

Lão quân ngo ngác địa nở nụ cười.

Sớm đã phong ấn thiên đạo tu vi, tại loại này bị đánh lén dưới tình huống, yếu độc đấu mặt khác thanh toán xong, nơi đó là dễ dàng như vậy?

Hắn chậm rãi lắc đầu, chỉ một ngón tay, một đạo linh lực theo Hoa Quả Sơn trên đỉnh núi bắn ra, vô thanh vô tức địa lướt hướng Tề Thiên Cung chính phía dưới u minh điện.

Chích một cái chớp mắt, màu đỏ sậm sóng gợn dọc theo lục địa khuếch tán ra, tất cả pháp trận đều bị kích hoạt rồi.

Chói tai tiếng vang theo Hoa Quả Sơn địa vực mỗi khắp ngõ ngách vang lên.

Kèn thổi lên, trống trận vang lên.

Cận tồn yêu binh thành quân kết đội địa theo trong doanh trường tuôn ra, vô số chiến hạm, cả Hoa Quả Sơn khu vực trong nháy mắt bị từ trên trời giáng xuống cột sáng chiếu lên giống như ban ngày vậy.

...

Một luồng sáng trụ từ trên bầu trời chiến hạm chiếu xuống, theo trước người đảo qua.

Rơi vào đường cùng, Lý Tĩnh thống lĩnh một đám thiên tướng vội vàng gần đây co lại đến rừng cây lí, bắt đầu nghĩ cách rút lui khỏi.

...

Tại phía xa hai mươi dặm ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười, đem hai tay thu vào trong tay áo.

Thông Thiên Giáo Chủ hơi nhíu lại lông mày nói: "Cái này ngưng chiến rồi?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn loát râu dài, cười tủm tỉm nói: "Lý Tĩnh vào không được, Phong Linh cũng ra không được. Cái này gọi là, ngưng chiến a."

...

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân sắc mặt xanh đen địa nhìn, này nắm tay càng nắm càng chặt.

...

Tề Thiên Cung trước, hầu tử lẳng lặng địa bao quát trước bạo động Hoa Quả Sơn, này con mắt mỉa chậm rãi thành một đường nhỏ.

"Có người gây ra chủ pháp trận?"

Quanh mình đình quan môn nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Hắn hướng phía một bên Cửu Đầu Trùng sử cái ánh mắt, nói: "Đi xem."

"Dạ!"

Phi thân nhảy lên, Cửu Đầu Trùng hóa thành một đạo hắc sắc quang mang hướng phía quân doanh kích bắn đi.

Xoay người, hầu tử đối với một bên đình quan công đạo nói: "Đêm nay giới nghiêm, tất cả mọi người các loại, trừ phi có thủ lệnh của ta, nếu không hết thảy không được ra vào Hoa Quả Sơn!"

"Dạ!" Này đình quan cung kính nói. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Nói, lại cầu thán phiêu tốt không? Khởi điểm nghiêm đánh xoạt phiêu, ta khó được biểu hiện ra một lần thực lực sát nhập khởi điểm trước năm mươi. . . Chung quanh đều là đại thần a! ! Nếu không mọi người giúp con ba ba nhắc lại cao thoáng cái thành tích, làm cho tất cả mọi người nhìn xem đại bát hần tuyệt không phải hư danh nói chơi?

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 413: : Tóc

"Cung nghênh đại thánh gia hồi cung ——!"

Nương theo lấy hầu tử một cước bước vào Tề Thiên Cung đại môn, cả Hoa Quả Sơn trong phạm vi hết thấy tất cả dị thường đều ở trong khoảnh khắc mai danh ẩn tích.

Trên bầu trời tầng mây chậm rãi trôi đi, minh nguyệt nhô đầu ra, sáng tỏ nguyệt quang rơi rải hương đại địa, đem hết thấy đều nhuộm thành trắng bệch nhan sắc.

Ngoại trừ này chen chúc ra phòng thủ bộ đội còn đang bốn phía tìm kiếm người xâm nhập bên ngoài, hết thấy nhìn về phía trên nếu như cùng đi thường vậy mỹ hảo.

Thật dài trên thềm đá, hầu tử mang theo một đám yêu tướng chậm rãi đi tới.

Có lẽ là bởi vì vừa mới cảnh giới xác minh hấn nào đó dự cảm bất tường, cái này mỗi một bước, hấn đều đi được cực kỳ cẩn thận, ánh mắt kia thỉnh thoảng miết hướng âm u góc, cảnh giác địa tìm kiếm.

Lối đi nhỏ hai bên đình quan nguyên một đám hướng phía hấn lễ bái.

"Là ta quá nhạy cảm sao?" . Hấn nghi hoặc địa nghĩ.

...

"Lão tiên sinh, lão tiên sinh, làm sao bây giờ?"

Không có trả lời.

"Lão tiên sinh, người đã nghe chưa? Nói nhanh lên lời nói a."

Như trước không có trả lời.

"Lão tiên sinh. . . Người, người đã đáp ứng ta không thể phá hư hầu tử hôn lễ, người đã từng đáp ứng ta. . ."

. . .

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân bán híp mắt, lẳng lặng địa đứng, vẻ mặt xanh đen.

. . .

Hai mươi dặm ngoài trên vách núi, Thông Thiên Giáo Chủ co lại tay đến cùng Thái Thượng cách không nhìn nhau.

Chính ở bên cạnh hấn Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

. . .

Trong thư phòng, vài vị sư huynh như trước ngồi lẳng lặng.

Phong Linh nhếch môi, run nhè nhẹ trước, dẫn theo bút. Nương ánh nến mỗi chữ mỗi câu địa tu trước trên thẻ trúc bởi vì bị mưa ăn mòn mà mờ hồ không rõ văn tự.

Dưới ánh nến. Này giống như phỉ thúy vậy hai con người hơi phóng xạ trước hào quang. Giống như ba quang lãn tẩn địa mặt hồ vậy.

Một giọt nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Nguyệt Triều cả giật mình.

Đây là có chuyện gì? Vì cái gì tu cá vãn cũng có thể. . .

Hắn có chút kinh hoảng mà hướng bốn phía nhìn quanh.

Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện trong thư phòng dị thường.

Từ hắn bước vào căn phòng này bắt đầu, ngoại trừ ngay từ đầu chào, vài vị sư thúc cơ hồ đều không nói một câu. Bọn họ từng người đều là nhú lại mi, hoặc cúi đầu, hoặc che mặt, phảng phất tại hết sức trốn tránh cái gì tự đắc.

"Còn nói không có việc gì. . . Cái này gọi là không có chuyện gì sao?" .
Đan Đồng Tử vây quanh trước hai tay, rụt rụt cổ. Vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hồi lâu, Lăng Vân tử nói khẽ: "Dù sao sư đệ còn chưa có trở lại, nếu không, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí?"

"Hảo, cái chủ ý này hảo." Đan Đồng Tử vội nói nói.

"Ta cũng đang có ý đó a." Y Viên Tử vội vàng đứng dậy.

Chích một hồi, bốn vị sư thúc liền đi được không còn một mảnh, trong phòng chỉ còn lại có Nguyệt Triều cùng Phong Linh, này bầu không khí càng phát ra xấu hổ.

Nhìn qua một bên tu trước vãn, một bên rơi lệ Phong Linh, Nguyệt Triều liền thủ nên đi này phóng đều đã quên.

Nửa ngày. Hắn cười khan hai tiếng nói: "Sư muội, nếu không. . . Nếu không ngươi trước tu trước. Ta ra đi xem Ngô Không sư thúc trở về không

có?"

"Ân." Phong Linh ngơ ngác gật đầu, hai điểm nước mắt rơi xuống nước đến trên thẻ trúc, đem nàng vừa mới sửa văn tự chậm rãi nhòa đi.

Nháy vài cái con mắt, Nguyệt Triều xoay người sang chỗ khác bay vậy địa chạy, thậm chí liền cửa phòng đều đã quên quan.

Trong thư phòng, chỉ còn lại có Phong Linh một người.

Như trước cầm bút, như trước tu trước văn, như trước rơi trước lệ, rất lâu sau đó, đều không có nửa điểm dư thừa động tác.

"Lão tiên sinh, người nói một chút lời nói a. . . Người có phải hay không, không nghĩ thực hiện ước định rồi?"

Nàng cầm bút tay run nhẹ trước, cuối cùng một cái sơ sẩy, cả đấm chọt trên thẻ trúc.

Mực nước theo trúc giản khe hở nhòa đi.

Dưới ánh nến, nàng mở to hai mắt, rơi lệ đầy mặt, vẫn không nhúc nhích địa đứng.

. . .

Hầu tử từng bước một mà hướng thư phòng đi đến, im ắng địa đem thân thức của mình khuếch tán đi ra ngoài, xa xa địa liền đã biết vài vị sư huynh cùng Nguyệt Triều đều ly khai thư phòng.

Trong thư phòng, chỉ còn Phong Linh một người.

"Đây là làm gì vậy?" Hần thoáng bước nhanh hơn.

...

Chính đi ở trong đình viện vài vị sư huynh đưa mắt nhìn nhau.

"Sư đệ giống như, đã trở lại."

Lăng Vân tử trường thở dài nói: "Trở về sẽ trở lại quá. . . Ta hay là trước tại nơi này hóng hóng gió a. Chuyện kia, được hấn tự mình giải quyết."

Lời nói nói như thế, có thể cái kia con mắt luôn không ngừng trở về ngắm.

...

Biến mất khí tức, hầu tử từng bước một lái xe cửa ra vào, sâu hít một hơi thật sâu, thân thủ đẩy ra cửa phòng.

Ngoài cửa nguyệt quang xuyên thấu qua môn khe hở bay lả tả tại tiên hồng sắc trên mặt thảm, chậm rãi khuếch tán, một đường kéo dài đến Phong Linh bên chân.

Nàng hơi giật mình, thất kinh xoay người, trông thấy đứng ở ngoài cửa hầu tử, nước mắt kia phảng phất vỡ đê đồng dạng địa chảy.

"Người đây là làm sao vậy?" Hầu tử nhẹ giọng hỏi.

"Không có. . . Không có gì. . ." Phong Linh liền vội vàng cúi đầu.

Chẳng biết tại sao, giật mình trung, hầu tử lại có ý nghĩ rất nhiều rất nhiều năm trước, tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, hấn trộm sách bị bắt, nàng mạo hiểm phong hiểm vụng trộm đã chạy tới giúp hấn tàng thư tràng cảnh.

Một lần đó, năm ấy mười tuổi nàng, cũng là như thế địa lương cuống tay chân, khóc đến lê hoa đài vũ.

Cũng chính là một lần đó, hấn vì trêu chọc nàng cười, hứa hẹn cho nàng dùng che chở, nói cho nàng biết, hấn sẽ trở thành Tề Thiên Đại Thánh, sau này nếu là có người khi dễ nàng, hấn đều muốn vì nàng xuất đầu.

Hơn một trăm năm qua đi, bây giờ, hấn thật sự đã trở thành Tề Thiên Đại Thánh. Chỉ tiếc, cái kia hứa hẹn chưa bao giờ thực hiện qua, ngược lại là lần nữa cô phụ.

Từng bước một đi đến Phong Linh trước mặt, hầu tử hơi cung hạ thân đi nhìn mặt của nàng.

Phong Linh vội vàng xoay người sang chỗ khác.

"Ta, đem nàng cướp về."

"Ta biết rõ, bọn họ nói cho ta biết. Chân thay ngươi vui về."

"Ngươi, vì cái gì khóc?"

"Chỉ là, chỉ là thật là vui."

"Ngươi gạt ta."

Phong Linh bỗng nhiên lắc đầu.

"Ngươi nhất định là gạt ta, ngươi không vui, đúng không?" .

Phong Linh như trước bỗng nhiên lắc đầu.

"Nếu như ngươi không có gạt ta, vì cái gì không dám nhìn đôi mắt của ta?"

Phong Linh xoay người lại, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hầu tử hai mắt.

Có thể cặp kia sớm đã mông lung lệ trong mắt, dũng khí gần kề duy trì một sát, rất nhanh. Nàng lại nhin không được xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hầu tử.

Như cũ là cúi đầu.

Hầu tử không khỏi khổ bật cười.

Tiểu cô nương này. Đã nhiều năm như vậy. Kỳ thật còn là cùng tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung độc nhất vô nhị, chuyện gì đều giấu không được.

Hắn hơi thẳng tắp thân thể, sâu hít một hơi thật sâu, lại chỉ có thể nói khẽ: "Cám ơn ngươi, nếu như không phải ngươi, ta cũng vậy có lẽ tựu vĩnh viễn bỏ lỡ."

Phong Linh run nhè nhẹ trước, gật đầu nói: "Ngươi cùng với nàng, mới có thể hạnh phúc."

Dừng một chút. Nàng nghẹn ngào trước cười nói: "Dương Thiên tử thật sự rất tuyệt, nàng không chỉ có thể giúp ngươi tu hành, tại ngươi không tại thời điểm, nàng còn có thể giúp ngươi quản lý cả Hoa Quả Sơn, Hoa Quả Sơn yêu quái cũng đều ủng hộ nàng. . . Hơn nữa, lại như vậy thích ngươi. Trên cái thế giới này, không có so với nàng thích hợp hơn."

"Vậy còn ngươi?"

Phong Linh cười đột nhiên cứng lại rồi.

Cứ như vậy đưa lưng về phía hầu tử, nàng đứng ngẩn ngơ.

Hồi lâu, nàng nói khẽ: "Ta. . . Cái này đâu có chuyện gì liên quan tới ta?"

"Người thật sự không có việc gì?"

"Ta có thể có chuyện gì? Ta khóc, chỉ là bởi vì thay người vui vẻ. Vui đến chảy nước mắt." Hơi buồn xuống nghiêm mặt, nàng thân thủ chỉ hướng một bên bàn nói: "Cái kia. Là ta đưa cho các người tân hôn lễ vật."

Nghiêng mặt qua, hầu tử trông thấy đặt ở bàn trên mệnh bài.

Từng bước một cùng Phong Linh gặp thoáng qua, hầu tử cầm lấy bàn trên mệnh bài mảnh nhìn kỹ xem.

"Đây không phải ta tặng cho người này khôi sao?" .

"Đúng vậy. . . Phong Linh, Phong Linh không có gì quý trọng gì đó, đành phải lấy ra quà đáp lễ. Người không ngại a?"

Hầu tử đem mệnh bài hướng Phong Linh đưa tới.

"Nói tặng cho người, sao có thể lại lấy ra quà đáp lễ? Ta không muốn cái gì tân hôn lễ vật, người cũng đã cho ta tốt nhất lễ vật."

Phong Linh mím môi, bỗng nhiên lắc đầu, đem hai tay phóng ở sau người, chính là không tiếp.

Roi vào đường cùng, hầu tử trường thở dài nói: "Đi a, ta đây tự giữ nó lại."

Hai người lại là lẳng lặng địa đứng, này bầu không khí dị thường ngưng trọng, tự phảng phất giống như sanh ly tử biệt vậy, thế cho nên hầu tử đều có điềm không thói quen.

Nửa ngày, hầu tử nói khê: "Các sư huynh còn ở bên ngoài, bọn họ từ thật xa đất chúc mừng, ta phải gặp thấy bọn họ."

"Ân." Phong Linh yên lặng nhẹ gật đầu.

Đang lúc hầu tử yếu mở ra cước bộ lúc, Phong Linh rồi lại bỗng nhiên ngẩng đầu hô một tiếng: "Hầu tử."

"Ân?" Hầu tử vội vàng dừng bước, nhìn về phía nàng.

"Ta, có thể ôm ngươi một cái sao?" . Nàng nháy mắt con ngươi hỏi.

Nhìn qua cái này điềm đạm đáng yêu khóc sụt sụt, nhìn qua cặp kia lam sắc con mắt, hầu tử cuối cùng còn là gật đầu.

Phong Linh lạnh nhạt địa mở ra hai tay, cẩn thận địa nhìn qua hầu tử, từng bước một tiến về phía trước, đến cuối cùng hai bước thời điểm, nàng bỗng nhiên nhào tới, chăm chú địa đem hầu tử ôm lấy, đem mặt chôn ở hầu tử trên lồng ngực.

Này độ mạnh yếu, tựa phảng phát một đời một thế cũng không nghĩ buông ra giống như địa, mà ngay cả hầu tử cũng có chút kinh ngạc.

Không đợi hầu tử mở miệng nói chuyện, trong ngực cũng đã ần ần truyền đến Phong Linh yếu ớt tiếng nước nở.

Này ôm hai tay của hắn càng phát ra dùng sức.

Hầu tử lập tức ngây người.

Hắn chỉ phải ngơ ngác địa buông hốt hoảng bên trong giơ lên hai tay, ôm lấy Phong Linh, lấy tay nhẹ nhẹ vỗ về Phong Linh tóc dài.

"Đừng khóc hảo sao?" .

"Hầu tử. . ."

"Ân?"

"Phong Linh, Phong Linh thật sự hảo không nữ người, phi thường phi thường, không nữ."

"Người đang nói cái gì?"

"Người đừng nói chuyện. . . Hãy nghe ta nói hảo sao? TỰ lúc này đây. . . Van người."

Nén trên, một giọt sáp chảy chậm rãi nhỏ.

Hôn hồng hỏa quang đem hai người ôm nhau bóng dáng cong vẹo địa khắc vào trên mặt tường.

Hầu tử lẳng lặng địa đứng, này thần sắc có chút hoảng hốt.

. . .

Hạm đội chậm rãi đi trước, kỳ hạm cũng đã huyền trên màu đỏ lụa, một mảnh vui mừng.

Trong khoang thuyền, sớm đã đổi lại một thân mai mối Dương Thiên xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu lẳng lặng địa nhìn chân trời tinh đấu, một đám nữ hầu tại nàng bên cạnh vãng lai bận rộn trước vì nàng trang điểm cách ăn mặc.

"Đại thánh gia hiện tại đang bận cái gì?"

"Không biết." Một bên đình quan vội vàng lấy ra ngọc giản nói: "Tiểu nhân cái này hỏi một chút."

...

Giờ này khắc này, trong thư phòng chỉ còn lại có Phong Linh hơi nghẹn ngào thanh âm.

"Cho tới nay, Phong Linh đều là cá vương vú, đi theo bên cạnh ngươi, thành hư việc nhiều hơn là thành công. Vẫn luôn là Phong Linh tùy hứng, thực xin lỗi. . . Nhưng là lúc sau, từ nay về sau Phong Linh cam đoan, nhất định sẽ không lại như vậy. Nhất định, nhất định sẽ không lại liên lụy ngươi. . ."

"Dương Thiên tử thật sự rất tốt, nàng là khắp thiên hạ tốt nhất nữ nhân, ngươi nhất định phải hảo hảo đối với nàng. Dù cho có một ngày Tước nhi xuất hiện, ngươi cũng ngàn vạn, ngàn vạn không thể xem nhẹ cảm thụ của nàng. . . Bởi vì, nàng xa so với Tước nhi yếu yêu ngươi. . ."

"Nếu có một ngày, ngươi phát hiện Phong Linh gạt ngươi làm cái gì sự, cầu ngươi nhất định, nhất định không nên trách Phong Linh. . . Bởi vì, bởi vì. . ."

"Bởi vì sao?" Hầu tử thấp giọng hỏi.

Đang lúc này, môn ngoài truyền tới Lăng Vân tử dồn dập thanh âm.

"Sự đệ, chúng ta có thể vào không?" .

Nghe vậy, hai người thất kinh địa tách ra, trong lúc bối rối, hầu tử lật xuống Phong Linh một sợi tóc. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Ngạch, tiếp tục cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng ~

Cảm tạ quả dầu muội giấy, ngươi cũng đã biến thành của ta đệ nhất phân! o(n_n)o~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 414: : Điều Tàn Hoa

Đỏ rục trong thư phòng, hầu tử lẳng lẳng địa đứng, Phong Linh cúi đầu lau lệ.

"Vào đi." Hầu tử nhàn nhạt thở dài.

Môn đẩy ra.

Không đợi Lãng Vân tử cùng đình quan vượt qua cánh cửa, Phong Linh cũng đã một cái bước xa cùng bọn họ gặp thoáng qua, vội vàng rời đi.

Ngỡ ngác địa nhìn qua Phong Linh đi xa thân ảnh, Lãng Vân tử cả giật mình, hấn hoảng sợ địa nhìn về phía hầu tử.

Hầu tử cúi đầu nhìn qua trong tay này căn hoặc cố ý, hoặc vô tình ý nhỏ xuống tóc.

...

Treo đầy đèn lồng màu đỏ thật dài hành lang gấp khúc trung, Phong Linh bước nhanh đi tới, này cước bộ dần dần nhanh hơn, thế cho nên biến thành chạy chậm.

Nguyệt quang chiếu đại địa, lưu lại quang ảnh tại màu tím xiêm y nộ lên sai mà qua.

Nàng ngửa đầu nhìn xa trên bầu trời minh nguyệt, thật sâu hấp khí cố gắng ức chế tâm tình của mình, cũng không thẹn khóc ra thành tiếng.

"Lão tiên sinh. . . Lão tiên sinh, người ở chỗ nào? Người có phải hay không không nguyện ý. . . Không nguyện ý thực hiện ước định của chúng ta. Thực xin lỗi. . . Đều là Phong Linh lỗi."

. . .

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân lẳng lẳng địa đứng, dừng ở Tề Thiên Cung phương hướng, này mi chậm rãi chau nổi lên.

"Một đồng đại năng quay chung quanh trước một cái nữ oa nhi đầu, hắc hắc. . . Đều muốn nàng bức thành cái dạng gì rồi? Tu ngàn năm vạn năm, còn là cũng như này bỉ ổi a." Hắc chậm rãi lắc đầu, nhếch môi, nói với Phong Linh: "Nếu không, coi như xong đi. Lão phu cái này tu vi cũng không cần. Chấp chương thiên đạo lâu như vậy, cũng là thời điểm thay người. Có lẽ, người khác làm được so với lão phu hảo cũng nói không chừng."

. . .

"Chính là. . . Chính là lão tiên sinh không phải nói cái khác đại năng sẽ không bỏ qua Hoa Quả Sơn sao? Đến lúc đó. . . Đến lúc đó hầu tử làm sao bây giờ?"

"Có sanh tất có tử, ngàn vạn năm đến không đều là như thế sao? Hoa Quả Sơn bốc lên thiên hạ to lớn sơ suất, thay đổi tam giới linh lực chi tồn súc. . . Chuyện sớm hay muộn a."

Hốt hoảng thất thổ chạy trốn trung. Phong Linh bỗng nhiên dừng bước. Che miệng nghẹn ngào khóc rống: "Không cần phải. Phong Linh van người. . . Lão tiên sinh, cầu người che chở hầu tử, che chở Hoa Quả Sơn. Dù là yếu hèn bị áp năm trăm năm cũng tốt, nhất định. . . Nhất định phải cho hần cùng Dương Thiên tử một cái an ổn kết cục. Chỉ cần người có thể khôi phục thiên

đạo tu vi, nhất định có thể làm được, bọn họ ai đều không phải là đối thủ của ngươi."

Thái Thượng cười chua xót cười.

"Như ngươi vậy đối lấy. . . Của ngươi hầu tử hội vui vẻ sao?" .

"Đừng cho hấn biết, chỉ cần. . . Chỉ cần không cho hấn biết là được. . ."
Nàng chăm chú địa bụm lấy ngực, thấp giọng nói: "Phong Linh đã không có tiếc nuối. Van ngươi, nhất định giúp Phong Linh chấm dứt tâm nguyện cuối cùng. Lúc này đây. . . Phong Linh tuyệt không liên lụy hầu tử, tuyệt không. . ."

Dưới ánh trăng, nàng hơi nghẹn ngào trước.

. . .

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân hơi nhíu lại mi.

Hồi lâu, hấn sâu hít một hơi thật sâu, bắt đặc dĩ thở dài: "Ngươi cái này vừa nói. . . Lão phu ngược lại biến thành người tốt. . ."

Hấn chậm rãi nhìn về phía phương xa.

Ở nơi đó huyền nhai biên thượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ như trước lẳng lạng địa đứng, cùng hấn cách không tương vọng.

"Thật sự còn có thể thành sao?" . Thái Thượng Lão Quân không khỏi sách sách địa thán.

Bất kể như thế nào địa không muốn thừa nhận, sự thật chính là sự thật.

Tam thanh bên trong mặt khác thanh toán xong sớm đã bắt đầu đối cả Hoa Quả Sơn phạm vi lớn thần thức xâm lấn. Thậm chí cục chặn hẳn dò thám. Dưới mắt tình huống đã không phải là hẳn Thái Thượng Lão Quân một người định đoạt.

Tu vi cao tới đâu, đã không có biết trước tất cả "Vô vi" . Rốt cuộc cũng là song quyền nan địch tứ thủ.

Ẩn ẩn địa, Thái Thượng đột nhiên có một loại cảm giác, hẳn cái này một đánh cờ chẳng những không có thể vặn hồi thế cục, ngược lại đem chính mình cả đồ lên tuyệt vọng biên giới.

Có thể hẳn phải làm gì? Rời đi sao?

Ngửa đầu, hẳn nhìn xem đầu chuyển tinh dờ, nhìn xem mây cuốn mây bay. Hồi lâu, loát râu dài hừ cười nói: "Còn là, bác nhất bác a."

...

Trong thư phòng, hầu tử như trước đứng ngẩn ngơ, trong tay nắm này cọng tóc.

"Xảy ra chuyện gì?" Lãng Vân tử sờ lên cảm hỏi.

"Không rõ ràng lắm."

Hộ tổng mà đến đình quan khom người nói: "Đại thánh gia, tiếp qua không lâu, thánh mẫu đại nhân bọn họ tựu đã tới rồi, cho nên, kính xin bái giá Vạn Yêu Điện."

Hầu tử thần không biết quý không hay địa đem này một sợi tóc nhét vào Lãng Vân tử trong tay, đem trong tay mệnh bài đặt lên trên bàn, sâu hít một

hơi thật sâu, thở dài: "Ta đây bên cạnh đi không được, người giúp ta chăm chăm vào Phong Linh, ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì."

Lăng Vân tử lấy tay lạng lẽ xoa nắn trước đầu kia phát, nhìn thoáng qua hầu tử vừa phóng tới bàn trên mệnh bài, gật đầu nói: "Đi."

...

Nhưng vào lúc này, Hoa Quả Sơn phía bắc diện ven hồ.

Một tàu chiến hạm từ trên bầu trời chậm rãi xẹt qua, bắn xuống cột sáng đem trọn cá mặt hồ đều chiếu lên sáng trung.

Này hạm thủ trên đứng, đúng là Cửu Đầu Trùng.

Hồ nước bên cạnh cỏ lau từng trung, một đám thiên tướng nửa người ngâm mình ở thấu xương lạnh buốt trong hồ nước động cũng không dám động.

Cự Linh Thần lạng lẽ nương đến Lý Tĩnh bên người.

"Vừa mới là Ngưu Ma Vương, bây giờ là Cửu Đầu Trùng, mẹ nó, nói Hoa Quả Sơn hư không, trong chỗ này không có một cái để đối phó. . . Thiên vương, làm sao bây giờ?"

"Hiện tại ly khai nhất định sẽ có hao tổn. . . Bọn họ còn không có phát hiện chúng ta, chỉ cần sống quá cái này quan thì tốt rồi. Đẳng trời đã sáng bọn họ hẳn là hội rút lui, đến lúc đó chúng ta tự có cơ hội." Lý Tĩnh cắn răng thấp giọng nói.

Với hẳn mà nói, cái này thật sự là một cái không xong cực độ ban đêm.

...

Trống rỗng trong thư phòng, Lăng Vân tử nắm Phong Linh tóc, niệm động chú văn, bôi ở mệnh bài trên.

Này mệnh bài trên chậm rãi hiện lên tên Phong Linh.

Bay qua mệnh bài, Lăng Vân tử lại tại mặt sau khắc lại cá pháp trận. Đợi cho chuẩn bị xong, hắn mới vuốt mở ống tay áo thân thủ đem này mệnh bài đặt tới bác cổ trên kệ, vỗ vỗ hai tay áo cửa trước ngoài đi đến.

...

Thời gian tựa một chút như vậy một giọt địa trôi qua.

Không bao lâu, triều dương chậm rãi từ phía trên bên cạnh bay lên, huy sai hào quang trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ thế giới.

Vạn vật đều ở thức tỉnh.

Hạm đội hạo hạo dang dang địa đi trước, xuyên qua tầng mây, xuất hiện ở Hoa Quả Sơn mặt tây nam trên mặt biển.

Hạm đội chậm rãi hướng phía hai bên tách ra, vì kỳ hạm nhượng xuất lối đi nhỏ.

Boong thuyền, Dương Thiên mặc vào mũ phượng khăn quàng vai, đập lên hồng khăn voan, lẳng lặng địa đứng. Bốn phía vô số yêu tướng bảo vệ xung quanh.

Cả Tề Thiên Cung sớm đã thay đổi đem ban ngày hướng hướng tây nam.

Trước cửa chính tron bóng trên quảng trường, hầu tử đầu đội phượng sí tử kim quan, mặc tủa tử hoàng kim giáp. Cước đạp ngẫu ti bộ vân lý lẳng lẳng địa đứng. Bốn phía. Đồng dạng vô số yêu tướng bảo vệ xung quanh.

"Nghênh —— thánh mẫu!"

Trong lúc nhất thời, cổ nhạc trỗi lên.

Trên đời chú mục chính là hôn lễ bắt đầu rồi.

Cả Tề Thiên Cung, thậm chí cả Hoa Quả Sơn, trong nháy mắt bao phủ tại một mảnh chúc mừng trong không khí.

Yêu chúng môn chen lên đầu đường ngẩng đầu nhìn lên, yêu binh môn dọc theo boong tàu cùng quân doanh xếp thành hàng, cùng kêu lên hô to, thật lâu không ngừng.

Trong đám người, Phong Linh cùng của nàng bốn vị sư thúc lẳng lặng địa đứng chung một chỗ. Mai sơn bảy thánh hóa thành yêu quái bao phủ tại yêu chúng bên trong lẳng lặng địa xem lễ.

Một vị đình quan nương đến hầu tử bên người thấp giọng nói: "Đại thánh gia. Nên tiếp tân nương."

Hầu tử yên lặng địa điếm cá đầu, chậm rãi về phía trước.

Dương Thiên tại Dĩ Tổ nâng bước tiếp theo bước đi xuống bậc thang đài.

Chậm rãi đi đến hầu tử trước mặt, Dĩ Tổ hơi phúc thân nói: "Chúc mừng đại thánh gia."

Hầu tử yên lặng hướng nàng nhẹ gật đầu.

Dĩ Tổ khom người cầm trong tay lụa đỏ một mặt đưa cho hầu tử, một chỗ khác, giữ tại Dương Thiên trong tay.

Dùng lụa đỏ nắm Dương Thiên, hầu tử từng bước một địa đi trở về.

Hắc tử cầm trong tay kim đao bước đi tại phía trước mở đường.

Nơi đi qua, yêu quái môn đồng loạt địa quỷ xuống, cùng kêu lên hô to:
"Chúc mừng đại thánh gia, chúc mừng thánh mẫu nương nương!"

Lối đi nhỏ bên cạnh lá xanh trên giọt sương hơi nhấp nhô, một đám chim tước từ trên cao lướt đi mà qua.

Rộng thùng thành quần đỏ kéo qua thông hương Vạn Yêu Điện thắm.

Phong hơi địa thổi. Dương Thiên hai vai run nhè nhẹ, nước mắt nhỏ trong tay quả cầu đỏ trên.

Hắc tử chậm rãi đi ở bên cạnh của nàng. Thấp giọng nói: "Ca của người không có tới, cho nên chúng ta chích bái thiên địa, bái vợ chồng. Tựu bái không được cao đường."

"Sự phụ ta?"

"Ta làm cho người ta hỏi qua hấn, hấn nói còn là an phận điếm hảo, cái này lễ, trở về đầu bổ khuyết thêm a."

"Ân."

Trong đám người, Phong Linh lẳng lẳng địa lau lệ, cười, bộ dáng kia xem Lăng Vân tử một hồi kinh hoảng.

Từng bước một xuyên việt cửa trước, trung môn, đi qua trước điện sần đầu, bước vào Vạn Yêu Điện. Đây bốn phía mặc vui mừng triều phục đình quan giống như từng đợt thủy triều, vui mừng quan dân trận đại điện hai bên, diễn tấu nhạc khí chi tiếng điếc tai nhưc óc.

Một đám Hoa Quả Sơn đại tướng văn thần theo cước bộ của bọn hấn nối đuôi nhau mà vào, trong nháy mắt chậm ních lối đi nhỏ hai bên.

Lữ lục quả đứng ở vương tọa bên cạnh vuốt mở cứ, vẻ mặt đứng đắn địa rung đùi đắc ý, lời kéo cuống họng quát um lên: "Có đạo là: 'Quan quan sư cứu, tại hà chi châu, yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu.' hiện có một người con gái Dương Thiên, gia thế thanh minh, ôn, lương, cung, kiệm, làm cho, hiền, đức gồm nhiều mặt! Quả thật. . ."

Nghe này lời nói, hầu tử xì thoáng cái bật cười, lặng lẽ thấp giọng nói: "Lữ lục quả đây là muốn đem người khoa thượng thiên a."

"Ta lại cảm thấy quen hẵn lâu như vậy, tựa cái này một câu nói được tối chuẩn xác, không chút nào khoa trương." Dương Thiên thấp giọng trả lời một câu.

"Đúng đúng đúng, ta cũng vậy như vậy cảm thấy." Hầu tử trên mặt vui vẻ càng đậm.

Nghe vậy, Dương Thiên lặng lẽ vươn một tay, dùng sức véo tại hầu tử trên mu bàn tay: "Không được vận linh lực."

". . ."

Trên đài cao Lữ lục quả như trước đọc trước hẵn thao thao bất tuyệt, không đem hai người cũng khoe thượng thiên tuyệt không từ bỏ ý đồ.

Xem lễ lữ yêu tuy nhiên cũng đã chạy thân.

Bạch quyền duỗi dài cổ vẻ mặt hâm mộ, đẹp trước miệng tại Đoán Chủ bên tai lặng lẽ nói ra: "Chúng ta lúc trước thành thân tựa không có như vậy."

"Người ta là Tề Thiên Đại Thánh, ta chỉ là một cá lãnh binh, có thể so sánh sao?" .

"Vậy cũng không thể tùy tiện bả ta quẹo vào môn, mời khách uống cá rượu coi như xong nha."

"Đây đều là nhân loại lễ tiết, chúng ta là yêu quái."

"Không được! Ngươi nhất định được cho ta bỏ một hồi, bằng không không để yên cho ngươi!"

"Hành hành hành." Đoãn Chủy vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắc tử chen đến Dĩ Tô bên người thấp giọng nói: "Quay đầu lại ta cùng đình quan bả quá trình danh sách đều muốn đến, đến lúc đó chúng ta. . ."

"Ai với ngươi là 'Chúng ta' rồi?"

Dĩ Tô trợn trắng mắt, thoáng cái đem hắc tử còn chưa nói xong mà nói đều đình trở về.

Tiếng cổ nhạc trung, tiến đến xem lễ Ngao Thốn Tâm xen lẫn trong yêu bày trung kéo Ngao Thính Tâm tay khóc địa xui xẻo rầm.

Bốn vị sư huynh đứng bên ngoài vây lắng lắng địa nhìn qua, một hồi cảm thán.

Đứng ở vương tọa bên cạnh Lữ lục quái rốt cục khép lại trong tay cứ, lôi kéo cuống họng quát um lên: "Chú rể tân nương, bái thiên địa —— "

Yêu bày trung trong nháy mắt vang lên đình tai nhưc óc tiếng hoan hô.

Ôn nhuận dương quang chiếu vào điện phủ.

Cùng phong chậm rãi thổi qua, vỗ về chơi đùa này quần đỏ, giờ lên này áo choàng.

Nắm Dương Thiên tay, hầu tử chậm rãi xoay người sang chỗ khác cách cửa điện mặt hướng mệnh môn thiên địa, mặt hướng bọn họ cùng một chỗ thật vất vả tạo dựng lên Hoa Quả Sơn.

"Cám ơn người, một mực đều đối với ta bất ly bất khí."

Dương Thiên nắm tay của hắn hơi nắm thật chặt, cúi đầu, trán lộ một vòng mỉm cười. Đây chính giữa khó gặp mà dẫn dắt một tia ngưng ngưng.

...

Thái Thượng Lão Quân đứng trên đỉnh núi bất đắc dĩ địa thở dài.

...

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ đứng ở trên vách núi cùng hắn lẳng lẳng đối mặt.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Thanh Phong tử cùng tu bồ đề ngồi đối diện trước.

...

Trong thư phòng, một đám từ phương tây bay tới yếu ớt kim quang chậm rãi rót vào mệnh bài mặt sau pháp trận.

...

Sơn ả lí, vô cùng chặt vật Lý Tĩnh cùng người khác thiên tướng đứng ngẩn ngơ, nghe xa xa truyền đến cổ nhạc.

...

Hồi hả bên trong, tại không có ai chú ý trong góc, Phong Linh cuối cùng nhìn thoáng qua này trong điện phủ chú rể, vui vẻ địa che môi, chảy nước mắt, lén lút lui về phía sau, cô ra yêu bầy, từng bước một hướng phía ngoài cung đi đến.

Trong lúc giật mình, nàng nhớ tới lần đầu tiên gặp phải hầu tử tràng cảnh.

Ngày đó, cũng như hôm nay đồng dạng ánh nắng tươi sáng, cùng gió phất mặt.

Cúi đầu, nàng mở to này giống như phi thúy vậy hai mắt, chảy nước mắt, si ngốc địa cười: "Hầu tử, Phong Linh đi. . ."

Chạc cây trên một mảnh màu tím cánh hoa hơi rung động, điêu tàn.
(chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Nói, bảng vé tháng yếu thủ không được ~ xin giúp đỡ công a! Đến hai mươi phiếu có thể thay đổi thể cục!

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 415: Phong Linh

Chân trời một vòng mưa vân hội tụ, ầm ầm phát ra tiếng oanh minh.

Ngũ Trang Quan trung, Trấn Nguyên Tử hơi ngửa đầu, thân thủ kẹp lấy theo bên tai xẹt qua lá khô.

Cúi đầu nhìn lại, này lá khô trong tay hắt chậm rãi hóa thành mảnh sa phiêu tán.

Sâu hít một hơi thật sâu, hắt sách sách địa nở nụ cười: "Liên đồ tôn của mình đều đánh bạc, cái này tu bồ đề thật sự là. . ."

Một vị đồng tử nâng khay trà chậm rãi đi đến bên cạnh hắt, khom người nói: "Su phó, ngài trà."

"Không uống." Hắt nhíu lại mi nói khẽ: "Vi sư, được hưởng Đông Phương một lần, bọn người rất coi chừng gia môn, sắp tới sợ có đại biến, có thể chớ để người nhân cơ hội nổi lên lòng xấu xa."

Đạo đó đồ hơi sững sờ.

Không đợi hắt hoãn quá thần lai, Trấn Nguyên Tử cũng đã hóa thành ảo ảnh biến mất không trung.

...

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân mười ngón giao ác, trong nháy mắt véo biến ra hơn mười người thủ thế.

Một cá gió cực lớn cầu trong nháy mắt đưa hấn bao quanh bao trùm, đầy đất lá rụng cát đá, chậm rãi huyền phù lên.

Trong không khí ần ần có tia chớp qua lại nhảy động.

...

Hai mươi dặm ngoài trên vách núi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ không hện mà cùng địa mở to hai mắt nhìn.

"Cái này cáo già muốn làm gì?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn lãnh nhần nói: "Nghĩ phong chúng ta thứ bảy cảm giác."

Thông Thiên Giáo Chủ hừ địa bật cười: "Phong chúng ta? Dùng hấn tu vi hiện tại, phong chúng ta thứ bảy cảm giác, mình có thể còn lại nhiều ít?"

"Hấn cứ như vậy tự tin nữ oa nhi kia hội tự động đến bên cạnh hấn đi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghi ngờ nói.

...

Cắn nát ngón tay, một vòi máu tươi tung tóe rơi vãi ra, trong nháy mắt trong không khí hội tụ thành một trượng lớn nhỏ phức tạp pháp trận đồ án, theo khí lưu giống như mặt hồ nước vậy hơi ba động.

Thái Thượng Lão Quân trong miệng nói lầm bầm, ánh mắt kia cũng đã tập trung Tề Thiên Cung phương hướng.

Sau một khắc, theo hấn một chương đánh lên đỉnh đầu pháp trận trên. Cả pháp trận hóa thành rất nhỏ huyết vụ điên cuồng khuếch tán, biến mất vô tung.

Một đám màu da cam sắc linh lực xen lẫn trong này trong huyết vụ đồng thời thả ra, hướng phía Tề Thiên Cung phương hướng gào thét mà đi.

Vền vền một sát. Trên vách núi thanh toán xong liền cảm giác thần thức của mình lại cũng vô pháp chạm đến một dặm ngoại trừ địa phương.

Sau một khắc, này màu da cam sắc linh lực im ắng tiến nhập hầu tử thư phòng. Bám vào này mệnh bài trên.

...

Trên vách núi, Thông Thiên Giáo Chủ khòe mắt hơi nhảy lên, cắn răng nói: "Hắn thật đúng là dám dùng, tự tình huống như vậy hắn còn như thế nào áp dụng hắn đại kế?"

"Luôn luôn bức cấp thời điểm, hướng hồ, hiện tại một bãi hồn thủy, như thế nào đều so với trước kia cường a." Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha địa cười.

...

Đang lúc này, Phong Linh đang tại hai thanh trước mặt từng bước một đi đến Tề Thiên Cung biên giới. Mở ra hai tay nhảy xuống, giữa không trung thi triển thuật pháp, một hồi mây mù đảo qua, trong nháy mắt theo hai thanh trước mắt mất đi bóng dáng.

...

Cách xa nhau mười dặm có hơn Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi trợn mắt hốc mồm: "Nàng thật đúng là phối hợp lão hồ ly kia. Cô gái này nhi tự vội vã như vậy trước đi tìm chết sao? Lão hồ ly kia cho nàng chỗ tốt gì?"

"Người còn nhớ rõ lúc trước người cùng này hầu tử như thế nào đàm phán không thành sao?"

Thông Thiên Giáo Chủ bán híp mắt lược qua nghĩ sơ hạ, nói: "Hắn nói sống lại một người bạn, còn có đồng ý Hoa Quả Sơn an toàn. Sống lại một người dễ nói, nhưng đồng ý Hoa Quả Sơn an toàn. . ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười, loát râu dài nói: "Xem chừng, nên đồng ý Dương Thiên cùng đầu khi hôn sự, lớp cả Hoa Quả Sơn an toàn."

"Cả Hoa Quả Sơn an toàn. . ." Nghe vậy. Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi hơi lấp bắp kinh hãi: "Thần tiên nhớ trần tục là một chuyện, tam giới linh khí tồn súc đại sự, tựu lấy ra đời hắn một thân tu vi. . . Thật đúng là xa hoa!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc Thông Thiên Giáo Chủ liếc nói: "Bằng không hội là cái gì?"

"Cho dù chân là như thế. Nữ kia oa tựu không có nghĩ tới tìm chúng ta nói chuyện? Nếu như lão quân có thể đáp ứng, vì cái gì chúng ta không thể?"

"Bởi vì chúng ta cùng lão quân không giống với. Đây hầu tử có thể kiềm chế lão quân, kiềm chế không chúng ta. Lão quân dù cho khôi phục thiên đạo tu vi, cũng có không phải thực hiện ước định không thể lý do. Mà chúng ta. . . Người có thể cùng cái khác tất cả đại năng đều đạt thành chung nhận thức?"

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Xem ra nữ oa nhi kia là triệt để đứng ở cái kia bên cạnh, chúng ta làm sao bây giờ? Trực tiếp tiến vào Hoa Quả Sơn?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi lắc đầu nói: "Tốt nhất không cần phải, này đầu khi tính cách người không phải không biết rõ. Dùng thần thức của hần, chỉ sợ yếu đạt tới một dặm cũng không phải không có khả năng, vạn nhất bắt gặp. Ta và người đều giải thích không rõ. Trận này du hí, so với đúng là ai đã có thể trong nước khiến cho chuyển. Lại có thể không âm ướm thân. Chúng ta chỉ có thể là, tùy thời mà động. . ."

...

Trên đỉnh núi. Thái Thượng Lão Quân cúi đầu nhìn xem trên ngón tay đó miệng vết thương, nhẹ nhàng nhất chà xát, này miệng vết thương liền biến mất vô tung.

Chậm rãi loát râu dài, hần bắt đắc dĩ cười cười, lắc đầu thở dài: "Lần này, đánh cuộc thực có điểm đại. . . Lão phu lần đầu tiên trong đời mặc cho số phận a."

...

Giờ này khắc này, tam thanh đối Hoa Quả Sơn trung hết thủy, đều sớm đã là nhìn không thấy sờ không được.

...

Chen chúc trên đường phố, yêu quái môn còn đang vi đại thánh gia hôn lễ mà ăn mừng, một mảnh vui sướng bầu không khí.

Yêu bầy trung, Phong Linh cúi đầu, bước nhanh đi tới.

...

Trong điện đường, một mực duỗi dài cổ hướng chú rở tân nương nhìn quanh Lăng Vân tử giật mình phát hiện vẫn đứng tại chính mình bên cạnh

Phong Linh không thấy.

Nao nao, hấn vội vàng mị trên hai mắt, lại phát hiện hoàn toàn không cảm giác Phong Linh khí tức.

"Cô gái nhỏ này chạy đi đâu?"

Móc ra bội tại bên hông ngọc giản, hấn rất nhanh hướng chính giữa đưa vào một tia linh lực, này thân sắc lập tức cả ngây dại.

"Ngọc giản cũng mất đi hiệu lực. . . Cái này. . . Không tốt, thật muốn gặp chuyện không may!"

Thanh âm của hấn bị trong nháy mắt kích khởi tiếng ủng hộ nuốt sống.

"Vợ chồng giao bái ——!" Lữ lục quả cao giọng la lên nói.

Nắm lụa đỏ, hầu tử cùng Dương Thiên mặt hướng lẫn nhau, chậm rãi dập đầu, vẻ mừng rỡ dật vu ngôn biểu.

Yêu quái môn rống lên một tiếng càn phát ra đình tai nhức óc.

Lăng Vân tử dất lấy U Tuyên tử bỗng nhiên hướng đại điện ngoài chen chúc đi, sau lưng hai vị sư huynh trong lúc nhất thời đều tìm không được đầu mối.

"Sư huynh! Bất thường a, có. . . Có người ở dùng phạm vi lớn bí thuật." Còn không có đứng lại, Lăng Vân tử cũng đã một tay lấy cùng Phong Linh liên lạc ngọc giản nhét vào U Tuyên tử trong tay.

U Tuyên tử đem ngọc giản nắm trong tay thoáng chân chờ một chút, nhú mày nói: "Cái này là cái gì bí thuật?"

"Liên người cũng không biết?"

"Văn sở vị văn, thấy những điều chưa hề thấy."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Mệnh bài! Đi lấy mệnh bài!"

Lăng Vân từ lúc này thả người nhảy lên, lăng không bay lên, hướng phía thư phòng phương hướng gào thét mà đi.

...

Hẹp dài trong sơn đạo. Phong Linh nương cây cối che lấp từng bước một địa leo lên.

...

"Không được, lại tiếp tục như vậy, vạn nhất. . . Chúng ta đây đợi ngàn vạn năm cơ hội chẳng phải là không tốt rồi? Chúng ta hẳn là đến đối diện sơn đi. Cùng lắm thì cùng lão hồ ly kia mặt đối mặt chiến một hồi!" Thông Thiên Giáo Chủ cắn răng quát lên: "Ta và ngươi liên thủ, không sợ thu thập hẳn không được!"

Nghe vậy. Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng chỉ là cười cười, chậm rãi lắc đầu nói: "Chúng ta làm đã đủ nhiều, muốn vạn ngã hẳn lại không chỉ ta và ngươi, tựa khiến người khác đi ra tay đi. Những cái này sớm cho kịp bố cục người, chẳng lẽ hội vào lúc đó khoanh tay đứng nhìn?"

Nhú chặt trước mi, dĩ nhiên lo nghĩ vạn phần Thông Thiên Giáo Chủ một quyền chủ ở bên cạnh trên đại thụ. Trăm năm cổ thụ trong khoảnh khắc giống như một đồng đá vạn loại sụp xuống, giờ lên đầy trời cát bụi.

...

Cơ hồ là đụng mở cửa phòng, Lãng Vân tử chạt vật địa chạy về phía bác cổ khung gỗ xuống phía trên mệnh bài.

Sau lưng. U Tuyên tử cũng đã vội vàng đuổi tới.

"Như thế nào?"

"Không đúng đường, cái này mệnh bài lại cũng không phản ứng." Lãng Vân tử đã có điểm sợ tay chân: "Su đệ cho ta xem trước Phong Linh. . . Mẹ nó, sao biết tị xem bị mất. . . Cái này đều là chuyện gì xảy ra!"

Không đợi U Tuyên tử trả lời, Lãng Vân tử cũng đã cầm mệnh bài vội vã địa chạy đi thư phòng.

. . .

Đẩy ra lá xanh, Phong Linh từng bước một đi ra rừng cây.

"Lão tiên sinh, ta tới."

Thái Thượng Lão Quân chậm rãi xoay người lại, yên lặng địa nhẹ gật đầu.

. . .

Trong sơn cốc, Lý Tĩnh một nhóm quanh đi quần lại địa cuối cùng ly khai Hoa Quả Sơn phạm vi.

Cự Linh Thần đi ở đội ngũ cuối cùng, bỗng nhiên đập tim tiên bàn: "Này làm sao như vậy? Trước còn có thể tập trung tại Tề Thiên Cung, hiện tại như thế nào nửa điểm phản ứng đều không? Chẳng lẽ cái kia gọi Phong Linh chết rồi?"

"Đại khái là hỏng rồi a." Lý Tĩnh bất đắc dĩ thở dài nói: "Đừng để ý tới vật kia."

Đang lúc này. Cự Linh Thần đột nhiên mở to hai mắt nhìn cả kinh kêu lên: "Có phản ứng! Có phản ứng!"

"Có phản ứng cũng không cần như vậy ngạc nhiên."

"Nàng. . . Nàng đang ở đó trên đỉnh núi!" Cự Linh Thần chỉ vào bên cạnh cự ly không đủ một dặm một tòa núi cao nói.

. . .

Lăng Vân tử nắm mệnh bài vội vã địa chạy nhập trong điện, trông thấy chính đang tiếp thụ lũ yêu chúc mừng hầu tử, lập tức có chút bàng hoàng.

"Có nên hay không lúc này nói cho hắn biết? Có lẽ. . . Có lẽ nàng chỉ là tùy ý bỏ đi xuống."

Ân ân. Hắn có chút đắn đo bất định.

. . .

Trên đỉnh núi, Thái Thượng Lão Quân cầm mộc côn tại một mảnh bình địa trên vẽ một cái cực đại pháp trận, theo trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, đem trong đó chất lỏng tích một giọt ở đằng kia pháp trận biên giới.

Trong nháy mắt, này màu đen chất lỏng giống như một cỗ suối phun đồng dạng bộc phát ra đến, dọc theo pháp trận chảy xuôi, xông vào mỗi một đạo vân mảnh.

Phong Linh ngơ ngác địa đứng ở một bên nhìn xem.

Thái Thượng Lão Quân đem một miếng màu đen đan hoàn nắm ở lòng bàn tay, hướng phía Phong Linh đưa quá khứ.

"Ăn cái này khóa dược hoàn, đứng ở pháp trong trận. Mặc niệm lão phu đưa cho ngươi chú văn. Một lúc lâu sau, có quan hệ của ngươi hết thấy đều muốn theo thể gian xóa đi."

"Hết thấy?"

"Đúng. Kể cả mỗi người đối trí nhớ của ngươi, tất cả. Chỗ hữu quan với của ngươi hết thấy. Sinh tử sổ ghi chép trên, nguyệt trên cây đều muốn sẽ không còn có của ngươi bất luận cái gì ẩn ký. Nay đầu khi chích sẽ nhớ rõ Tước nhi, mà không nhớ rõ Phong Linh. Mặc dù hãn một ngày kia giải khai sinh tử sổ ghi chép trên phong ấn, cũng là giấy trắng một tấm."

"Lão tiên sinh kia ngươi đáp ứng ta. . ."

"Lão phu cả đời chưa bao giờ thất ước, đáp ứng của ngươi, lão phu nhất định làm được. Cho dù liều mạng cái này thân tu vi không cần phải, cũng nhất định làm được. Chỉ là, ngươi chi bằng ghi nhớ, phương pháp này một khi bắt đầu, bất luận kẻ nào đặng không cách nào quấy nhiễu, chính là lão phu cũng vô pháp ngưng hãn, trừ phi bản thân mình đi tán đi. Có thể mặc dù tán đi, ngươi cũng sẽ rơi vào hồn phi phách tán kết cục. Cho nên. . ."

Phong Linh đứng ngẩn ngơ, nhếch môi, thân thủ nhận lấy đan dược.

"Này. . . Hãn sẽ khi ta chưa bao giờ tồn tại qua?"

"Đúng. Hơn nữa tuyệt không sinh nghi, bởi vì. . . Trong thiên hạ, chỉ có lão phu thông hiểu phương pháp này, chính là ta này hai cái sư đệ, cũng không biết thể gian còn có như thế bí pháp. Bọn họ chỉ cho là lão phu dục lấy ngươi hồn phách, cho ngươi hồn phi phách tán, mới mọi cách cản trở." Vì hơi dừng một chút, lão quân sâu hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chú

nàng nhẹ giọng hỏi: "Ngươi. . . Còn có cái gì chưa xong tâm nguyện, yếu lão phu thay ngươi mở sao?"

Phong Linh trong đầu chậm rãi hiện lên hầu tử khuôn mặt, tất cả qua lại hình ảnh từng tờ một bay qua.

Cùng phong vũ về chơi đùa trước tóc dài.

Nàng cúi đầu, nói khẽ: "Nếu như có thể. . . Thỉnh lão tiên sinh khi hấn phía trước cửa sổ treo một xuyên Phong Linh, hảo sao?"

Lão quân yên lặng nhẹ gật đầu.

Nàng xì thoáng cái nở nụ cười, nước mắt rơi như mưa.

"Như vậy, là hấn có thể mỗi ngày đều nhìn thấy ta."

Nhàn nhạt địa cười, si ngốc địa cười, giống nhau trước kia cười, như dương quang loại nắng.

"Cám ơn ngươi. . . Lão tiên sinh."

Run rẩy, nàng đem đan dược đó chậm rãi đưa vào trong miệng.

Xa xa, đại đồng nổ vang trước đem từng khóa màu bản ra đưa vào không trung, thiên chậm rãi phiêu khởi hoa mưa.

Cả Hoa Quả Sơn đều bộc phát ra liên tục không ngừng tiếng hoan hô.

Nàng hàm chứa cười, chậm rãi nhắm lại phỉ thúy loại hai con ngươi.
(chưa xong còn tiếp)

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người. . . Nói, mọi người cũng không thể được kiểm tra hạ mình còn có nhiều ít vé tháng?

Đã bị tuôn ra năm mươi danh ngoài. . .

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 416: : Chuyện Gì Xảy Ra

Trên mặt đất pháp trận bắt đầu vận chuyển, này xâm nhập đường vân bên trong màu đen chất lỏng dần dần biến thành vàng óng ánh nhan sắc.

Pháp trận trung ương, nàng chậm rãi treo trên bầu trời, một thân này màu tím váy dài trong gió hơi phấp phồng.

Thái Thượng Lão Quân đứng ở một bên lẳng lặng mà nhìn xem.

Nàng bắt đầu mặc niệm chú văn.

Hiện ra hơi ngân sắc quang hoa hào quang hình thành một cái cự đại viên cầu đem nàng bao vây trong đó.

Thiên như trước bay hoa mưa, tầng mây hơi nhấp nhô, nắng ánh sáng mặt trời chiếu ở lá xanh trên.

Giờ này khắc này, nàng rốt cuộc nghe không được cầu ngoài tiếng vang.

Đôi tại nàng mà nói, thế giới này hết thảy tất cả đều phẳng phát biến thành một bức đơn thuần quang ảnh họa, lại cũng không nghe thấy bất luận cái gì tiếng vang.

Xa xa trong bụi cỏ, Lý Tĩnh thân thủ đẩy ra lá xanh, lại bỗng nhiên rụt trở về, ngơ ngác địa nuốt khô nhỏ nước miếng.

"Thiên vương làm sao vậy?"

"Là... Là lão quân."

"Lão quân không phải đang bế quan sao?" Cự Linh Thần cũng thân thủ đẩy ra lá xanh, sợ tới mức bỗng nhiên rút trở về.

"Đây là có chuyện gì? Lão quân cùng với Phong Linh... Bọn họ đang làm gì đó?"

Chúng tướng đưa mắt nhìn nhau.

Lý Tĩnh dùng sức vỗ bộ não, cặp kia mi chau thành một đoàn: "Có vấn đề, có vấn đề... Chúng ta ngay từ đầu tựu bị tính kế... Có người ở lợi dụng chúng ta. Tối hôm qua căn bản chính là có đại năng tại cùng lão quân so chiêu... Có lẽ không chỉ là một cái."

+ trường + phong + văn học ++cfwx+

Nghe vậy, ngồi chồm hồm ở chung quanh chúng thiên tướng này mặt bỗng nhiên run rẩy, nguyên một đám lung thật lạnh thật lạnh.

Đưa lưng về phía chúng tướng chỗ, lão quân chậm rãi ôm lấy hai tay, nghiêm nghị quát: "Đều cho lão phu đi ra!"

Chúng thiên tướng cả kinh, chỉ phải run nhè nhẹ trước theo trong bụi cỏ đi ra.

Không đợi Lý Tĩnh mở miệng, lão quân liền đã không kiên nhẫn địa quát lên: "Cái gì cũng đừng hỏi. Cái gì cũng đừng trông nom. Lập tức. Phản hồi thiên đình. Nghe rõ sao?"

Lý Tĩnh mở to hai mắt nhìn, chậm rãi cúi đầu chấp tay nói: "Ty chức, tuân mệnh."

...

Đúng vào lúc này, mệnh bài trung, một đám kim sắc linh lực lặng yên không một tiếng động địa bắt đầu xoay tròn, dần dần ngưng tụ thành một cái "Vạn" chữ. Nguyên bản bị phong ấn mệnh bài tại đây một sát bị kích hoạt rồi.

...

Hồi hải Vạn Yêu Điện trung, chính đang tiếp thụ lũ yêu báii hạ hầu tử đột nhiên cả giạt mình.

Yêu quái môn theo hầu tử ánh mắt nhìn lại, trông thấy vẻ mặt hoảng sợ Lăng Vân tử.

Hắn ngơ ngác địa cúi đầu. Nhìn xem trong tay mệnh bài trên tên Phong Linh chậm rãi chảy ra huyết nhan sắc.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử cũng đã phi thân đi đến Lăng Vân tử trước mặt đem này mệnh bài một bả chiếm tới.

"Đây là có chuyện gì?"

Bốn phía yêu quái môn nguyên một đám quay mặt lại.

"Đây là có chuyện gì! Ngươi cho ta nói rõ ràng!" Hắn bỗng nhiên gầm hét lên.

Thanh âm kia ở trong đại điện chậm rãi quanh quẩn.

Vui mừng cỗ nhạc, lũ yêu ăn mừng, trong đại điện tất cả tiếng vang đều tại thời khắc này bị ách chặt đứt.

Tất cả mọi người hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

"Cái này... Ta cũng không biết a." Lăng Vân tử thất kinh địa giải thích nói: "Mệnh bài... Mệnh bài không nên có thể như vậy... Hoặc là toái, hoặc là bình yên vô sự... Cái này... Cái này... Có phải là bị người nào động đây tay chân?"

Hầu tử giật mình nhớ tới Phong Linh đoạn thời gian này đến nay những kia dị thường, nhớ tới Thái Thượng Lão Quân này chích cáo già.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử cũng đã hóa thành một đạo kim quang biến mất vô tung.

Ở đây, tất cả, đều ngưng ngẩn.

Dương Thiên một bả mở ra của mình hồng khăn voan, mở to hai mắt nhìn. Kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử rời đi phương hướng.

...

Phong Linh lẳng không mặc niệm trước chú văn.

Dần dần địa, nàng cảm giác mình buồn ngủ.

"Không được. Lão tiên sinh nói qua không thể cắt đứt."

Cường giữ vững tinh thần, nàng trừng lớn này lam sắc con mắt, như trước trong miệng nói lẩm bẩm.

Phiêu tán cánh hoa phảng phất phiến lá loại khô héo, tầng mây dần dần cứng lại, dương quang cũng chậm rãi mất đi nguyên bản ấm áp.

Lam sắc trong hai tròng mắt, toàn bộ thế giới cũng dần dần mất đi vốn có sáng rọi.

"Đây là, sắp biến mất cảm giác sao?" Nàng nghĩ.

...

"Đây là có chuyện gì? Vì cái gì mệnh bài hội không có phản ứng?"

Lãng liệt trong gió, hầu tử gằm thét, chăm chú địa nắm chặt này mệnh bài dùng tốc độ cực nhanh xoay quanh.

Này kim cô bổng cũng đã siết trong tay thật chặt.

"Đến tột cùng là ai? Đến tột cùng là ai động tay chân!"

Cả Hoa Quả Sơn đều ở ngơ ngác địa nhìn lên, ngưỡng nhìn qua vua của bọn hắn, tượng phát điên vậy tại trên bầu trời qua lại nhảy động.

Trên vách núi hai thanh cả kính mở to hai mắt nhìn.

Lý Tĩnh một nhóm lập tức luống cuống thần.

Ngơ ngác nhìn này trên bầu trời thất kính hầu tử, Thái Thượng kính hoảng địa từng bước một lui về phía sau, cuối cùng nhìn một cái huyền phù không trung Phong Linh, hắn đem một đạo tin tức truyền đến Phong Linh trong đầu.

"Chỉ cần người không đình chỉ chú văn, vô luận người phương nào, đều không thể phá hư cái này bí thuật. Dù là bị hắn phát hiện, chỉ cần người kiên trì đến bí thuật hoàn thành... Như vậy, tất cả thống khổ sẽ giải trừ. Người hiểu chưa?"

Cũng đã buồn ngủ Phong Linh mở to mông lung hai mắt, yên lặng gật đầu.

...

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vội vàng vàng địa đứng lên, phát tay áo nói: "Không được, chúng ta không thể lại tại nơi này tiếp tục ở lại. Thừa dịp hấn còn không biết rằng chúng ta tại nơi này, được tranh thủ thời gian rời đi."

"Như thế nào?"

"Nếu như một sẽ xảy ra chuyện, này đầu khi lâm lại là chúng ta động tay chân, vậy toàn bộ xong rồi."

Một hồi gió nhẹ thổi qua, trên vách núi nếu không gặp hai thanh thân ảnh.

...

Trên bầu trời, hầu tử còn đang qua lại quay cuồng.

Quanh mình hết thấy tại trước mắt của hấn hóa thành quang ảnh lưu chuyển.

Hấn thất kinh địa chạy như bay, ánh mắt theo mỗi khắp ngõ ngách đảo qua, trong tay một chuỗi kia kim cô bổng càng nắm càng chặt.

...

Trong điện đường, lũ yêu đứng ngẩn ngơ, đưa mắt nhìn nhau.

...

Xoay người, Thái Thượng đối khủng hoảng không thôi chúng thiên tướng quát mắng nói: "Các ngươi còn đang chờ cái gì? Còn không mau đi! Muốn đợi hấn phát hiện các ngươi tại nơi này sao?"

Thật vất vả hoãn quá thần lai Lý Tĩnh vội vàng hô: "Mau mau! Rút lui!"

Đang lúc này, hầu tử đã từ trên trời giáng xuống, nặng nề rơi xuống đất.

Này dưới chân nham thạch đều cả rạn nứt ra.

Hắn trừng lớn che kín tơ máu con mắt, cười toe toét miệng cười, này từng khóa răng nanh, làm cho trước mắt một đám thiên tướng cũng nhin không được rùng mình một cái.

"Người đang làm gì đó?" Hầu tử hỏi.

Phong Linh nghe không được hầu tử thanh âm, nàng chỉ có thể hai mắt đăm lẹ mông lung địa nhìn qua hầu tử.

Một thanh âm tại trong đầu của nàng vang lên: "Người nhất định phải ghi nhớ, cái này thuật pháp một khi bắt đầu, vô luận thành cùng không thành, người đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Như người kiên trì đến thuật pháp hoàn thành, như vậy tất cả, nội thống khổ của hắn đều muốn bị xóa đi. Nếu là người không cách nào kiên trì đến thuật pháp hoàn thành..."

Phong Linh ngờ ngác gật đầu, trong miệng chú văn một khắc cũng không dám dừng lại.

Chỉ vào Phong Linh, hầu tử nhìn lướt qua lão quân cùng ở đây thiên tướng, lạnh lùng nói: "Đến, nói cho ta nghe một chút đi, nói nói cái này đều là chuyện gì xảy ra? Nói cho ta nghe một chút đi cái này con mẹ nó đều là chuyện gì xảy ra!"

Một tiếng hét to phóng lên trời, này sóng âm dọc theo mặt đất rất nhanh khuếch tán.

Hắn dữ tợn địa cười.

Cả Hoa Quả Sơn đều hoảng sợ địa dựng lên lỗ tai.

"Là đại thánh gia..."

"Chuyện gì xảy ra rồi?"

Trong đại điện chúng tướng hoảng sợ địa đỗi mặt, sau một khắc, bọn họ đều thao khởi binh khí lao ra ngoài điện.

Chích một cái chớp mắt, cả trong đại điện chỉ còn lại có Dương Thiên một người.

Nàng ngơ ngác địa ngồi liệt trên mặt đất, bất đắc dĩ địa cười, khóe mắt lệ, ướt trang sức màu đỏ.

Trống trận vang lên, kèn thổi lên.

Lão quân mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú hầu tử trong tay mệnh bài, sau lưng hắn, mặc màu đen chiến hạm yêu quái đại quân giống như châu chấu vẩy bay lên trời, che khuất bầu trời.

Một cái thiên tướng cả kinh ngồi liệt trên mặt đất.

Hầu tử trừng lớn hai mắt, lạnh lùng nói: "Nếu như hôm nay nàng có chuyện gì, ta yếu cả thiên đình cho nàng chôn cùng."

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Thanh Phong tử cắn chặt hàm răng, vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

Này trên trán gân xanh đều bạo đi ra.

Một bên tu bồ đề nhú lại mi, chậm rãi loát râu dài thở dài: "Sinh cũng gì buồn bã, chết có gì khổ a..." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Hôm nay chỉ có nhiều như vậy, ngày mai cố gắng cáp ~ nói bằng vé
tháng trước năm mươi lại công đã trở lại. Bất quá vẫn là không ổn a.

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 417: : Ta Yêu Người

Những cái này thiên tướng muốn chạy tứ tán, lại nguyên một đám bị buộc trở về.

Đầy trời yêu quân trong nháy mắt đem trọn cá đỉnh núi vây quanh cá chật như nôm cối, Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương các loại , kể cả vài vị sư thúc, từng người đều hoảng sợ không thôi nhìn xem nàng.

"Sao biết... Hôn lễ... Nếu không phải là ta lựa chọn lúc này..."

"Đừng phân tâm, làm tốt chính mình nên làm! Chỉ cần thuật pháp thành công, hết thầy đều bị đương thành không có phát sinh qua!"

"Phong Linh, Phong Linh biết rằng."

Nàng ngơ ngác địa mở to mắt, như trước mặc niệm trước chú văn, thân thể kia cũng đã run nhè nhẹ.

Pháp trận trên phù văn như trước chậm rãi lưu động.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Bọn họ tại đối với người làm cái gì?"
Hầu tử thanh âm trong đầu vang lên.

Phong Linh sâu hít một hơi thật sâu, như trước mặc niệm chú văn.

"Người nói mau a! Sớm đã nói với người cái này tử lão đầu không thể tin, người là cố ý sao?" Trong đầu hầu tử thanh âm tại rít gào.

Phong Linh mở to hai mắt, nước mắt kia từng giọt hạ rơi, một lòng tóm quá chặt chẽ trước.

Trông thấy tay hấn cầm kim cô bỗng hướng phía lão quân đi đến, tay của nàng không tự giác địa nắm tại ngực, trong miệng chú văn đều hơi chậm lại tốc độ.

"Không thể ngừng!" Lão quân thanh âm lại là vang lên.

Nàng xem gặp hầu tử đối với lão quân rít gào, quơ kim cô bỗng hướng lão quân đập tới, giống như một đạo thiểm điện.

Trong nháy mắt, cát đá bay cút đi. Đứng ở đằng xa yêu quái môn đều không tự giác địa che lại hai mắt.

Trên bầu trời tầng mây hóa thành dòng xoáy hội tụ, toàn bộ thế giới tựa hồ cũng thoáng cái thâm xuống tới.

Cuồng bạo linh lực bên trong, phong quyền lướt trên, thế cho nên bốn phía cây cối cũng như cùng cỏ dại vậy phiêu diêu. Rất nhiều thực lực không đủ yêu quái bỗng chốc bị thổi trúng tìm không ra bắc.

Cuồn cuộn cát bụi bên trong. Nàng xem gặp hầu tử nắm kim cô bỗng qua lại đột kích. Ra sức huy vũ, ra sức rít gào, điên cuồng địa sưu tầm lão quân tung tích.

Những cái này yêu tướng sớm đã cả kinh nói không ra lời.

Nàng ngơ ngác địa mở to mắt, nước mắt rơi như mưa, tại lưu chuyển khí lưu trung hóa thành điểm điểm trong suốt phiêu tán, trong miệng chú văn nhưng như cũ không dám dừng lại.

Này đụng phải cầu trên vách đá cát bụi đều ở trong nháy mắt kích khởi hỏa quang, hóa thành tro bụi, biến mất vô tung.

Sau một khắc. Lão quân xuất hiện ở nàng phía trước, lông tóc không tổn hao gì.

"Lão phu đáp ứng ngươi hội che chở hần, vô luận hần làm cái gì, lão phu đều che chở hần, ngươi không cần lo lắng. Chỉ cần thuật pháp một thành, hần sẽ quên đây hết thấy, hôn lễ cũng đem bình thường cử hành."

Nghe vậy, Phong Linh yên lặng nhẹ gật đầu, nhắm lại hai mắt.

...

Trong điện đường, Dương Thiên ngạc địa ngồi liệt trước.

Một vị đình quan vội vã địa chạy đến. Thấp giọng bẩm: "Thánh mẫu đại nhân, Phong Linh tiêu thư đã xảy ra chuyện. Cho nên đại thánh gia mới..."

"Sự tình gì, có thể so sánh hôn lễ quan trọng hơn?" Nàng ngạc địa cười, nước mắt như vỡ đê loại chảy xuống, hồ vể mặt son: "Nếu không phải là ta buộc hần... Có lẽ, hôm nay xuyên thẳng mai mối nên nàng a."

Dĩ Tổ theo ngoài cửa vọt lên tiến đến, bước nhanh chạy đến Dương Thiên trước mặt thở không ra hơi nói: "Là lão quân... Lão quân đến đây."

"Lão quân đến đây?" Dương Thiên hừ địa bật cười, kinh ngạc ngẩng lên đầu: "Cái này lại là chuyện gì xảy ra? Lão quân phải giúp nàng xuất đầu sao?"

Chính vào lúc này, nàng hơi sững sốt một chút, thân thủ theo bên hông lấy ra một mảnh ngọc giản, dán tại trên môi.

Ngọc giản một chỗ khác truyền đến Bà La Tăng yết đế thanh âm.

Sau một khắc, nàng cả ngậy đại, chậm rãi nhìn về phía Dĩ Tố, này trong thần sắc là nói không nên lời kinh ngạc.

"Phong Linh... Là Tước nhi?"

...

Trên đỉnh núi, vạn yêu trong vòng vây, Lý Tĩnh một nhóm đưa lưng về phía sau lưng dựa vào cùng một chỗ.

Nhìn qua mạn thiên phi vũ yêu quái, này từng thanh ra khỏi vỏ binh khí, thượng huyền tên, giờ này khắc này, mà ngay cả cho tới nay dũng mãnh vô cùng Na Tra đều cảm giác da đầu run lên, càng đừng đề cập còn lại người liên can đợi.

Tình hình này, bọn họ chính giữa bất kỳ một cái nào đều đừng nghĩ còn sống trở về.

Giờ này khắc này, tất cả yêu tướng, thậm chí kể cả hầu tử bốn sư huynh, vô luận thực lực mạnh yếu đều đã làm tốt chiến đấu chuẩn bị, nguyên một đám thần sắc khẩn trương.

Vạn yêu từng trung, Thái Thượng Lão Quân lẳng lẳng địa đứng, loát râu dài, cùng hầu tử đối mặt.

Này mặt đất đều đã bị hầu tử ném ra vô số hố to.

Hắn thở hồng hộc mà hỏi thăm: "Ngươi đến tột cùng đối với nàng làm cái gì?"

Thái Thượng Lão Quân trầm mặc không nói.

"Đây tột cùng là cái gì pháp trận?"

Thái Thượng Lão Quân trầm mặc như trước không nói.

Cẩn rãng, hầu tử toàn thân cơ nhục đều hiện đầy gân xanh, hấn một chữ dừng một lần nói: "Không nói, ngươi sẽ hối hận."

Lão quân lẳng lẳng mà chăm chú nhìn cũng đã ở vào điên cuồng biên giới hầu tử khước mắt một hồi run rẩy, chỉ phải nhàn nhạt thở dài nói: "Mệnh bài nên thân vẫn một khắc mới có thể có hiệu lực, ngươi tự không có nghĩ tới vì cái gì Phong Linh không có thân vẫn, nó lại có hiệu lực sao?"

...

Trong cuồng phong, cũng đã đuổi tới Hoa Quả Sơn bên ngoài Trần Nguyên Tử xa xa địa nhìn qua mạn thiên phi vũ yêu quái, lập tức cả kinh, vội vàng dừng lại thân hình, xa xa mà chăm chú nhìn.

...

Hầu tử lập tức giật mình.

"Ngươi cái này hầu tử quả nhiên là gian ngoan mất linh. Chẳng lẽ ngươi đến bây giờ vẫn không rõ tình cảnh của mình sao? Cái này trong tam giới, hội đem hết toàn lực bảo vệ, chỉ có lão phu. Nếu như ngươi này sư phó thực có ý hộ ngươi chu toàn, hấn sớm nên đi ra rồi. Thầy trò tình? Đây là đạo gia đại năng mà nói chính là một câu chuyện cười! Phong thần cuộc chiến chết trận nhiều như vậy tu sĩ, không người nào không là cùng tam thanh có thiên ti vạn lữ quan hệ?"

Trùng mắt hầu tử, lão quân chậm rãi nói ra: "Là, lão phu chỉ dùng để tận thủ đoạn bức ngươi làm ngươi không nguyện ý làm sự, thiết hạ các loại cục đem ngươi vây ở trong cục, nhưng chỉ có án lấy lão phu cục đi, mới là ngươi duy vừa chạy ra thắng thiên cơ hội! Bằng không, một khi lão phu

thiên đạo tu vi phá, ngươi cho rằng cái khác đại năng vì sao phải trên thế gian lưu một cái tọa ủng trăm vạn yêu quân đại yêu vương?"

"Không phải lão phu tại đề nặng, ngươi cho là bọn họ có thể làm cho ngươi Hoa Quả Sơn phát triển lớn mạnh? Bọn họ có thể làm cho ngươi thuận lợi cưới vợ Dương Thiên? Tam giới linh vận, thần tiên động tình, ngươi cũng đã biết cái này ý vị như thế nào! Ngươi sở dĩ một mực còn có thể vui vẻ, chỉ là bởi vì lão phu thiên đạo tu vi còn không có toàn bộ phá! Bọn họ kiêng kị lão phu!"

Chỉ vào đây trời yêu chúng, lão quân cả giận nói: "Trợn to ánh mắt của ngươi nhìn rõ ràng, vẫn luôn là ai tại giúp ngươi!"

Cuối cùng câu kia, hấn cơ hồ là gằm thét rống ra tới.

Thanh âm kia, ở đây chỗ có yêu quái. Kể cả này hai mươi mấy người thiên tướng đều nghe được rành mạch. Nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Giờ này khắc này lão quân đã là hoàn toàn không để ý hình tượng. Hơi nhếch lên chòm râu, trợn tròn con mắt, cả thở hồng hộc.

Cặp kia môi run nhè nhẹ trước.

Nhìn xa xa Trần Nguyên Tử cũng không khỏi được hừ bật cười.

Một thanh âm truyền vào lão quân trong đầu: "Đều bức thành như vậy, cần đem những này yêu quái toàn bộ thu sao?"

"Không cần ngươi nhúng tay." Lão quân đáp.

Hầu tử khước mắt hơi run rẩy, hấn chậm rãi giơ lên kim cô bổng, chỉ hướng lão quân: "Ngươi nói đều đúng, Nhưng ta hiện tại hỏi ngươi chính là,

ngươi đến tột cùng đối với nàng làm cái gì? Tại sao phải đem nàng liên lụy vào đến?"

"Sau nửa canh giờ. Bản thân mình nhưng sẽ biết." Lão quân trợn mắt nói.

"Nửa canh giờ, có ý tứ gì?"

"Sau nửa canh giờ, nàng tự hồn phi phách tán." Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Yêu quân nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ, Dĩ Tố từng bước một đi ra, nắm này phiến Dương Thiên dùng để cùng Bà La Tăng yết đế liên lạc ngọc giản, lạnh lùng mà nhìn xem lão quân nói: "Thiên đình vừa mới truyền đến tin tức, này sinh tử sổ ghi chép trên phong ấn cũng đã cởi bỏ. Phong Linh, chính là người một mực tại tìm Tước nhi."

Ở đây người liên can đẳng đều hít vào một hơi.

Lý Tĩnh bất đắc dĩ cúi đầu.

Lão quân hoảng sợ địa nhìn về phía Dĩ Tố.

Hầu tử vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi địa nhìn về phía Phong Linh, này trong óc trống rỗng.

Trong điện đường, Dương Thiên chậm rãi đứng dậy. Từng bước một hướng ngoài điện đi đến, cười chua xót trước.

...

Một phiến trong bóng tối. Phong Linh hồn phách lơ lửng, cơ giới địa đọc trước chú văn.

Bốn phía, khôn cùng lạnh như băng đánh úp, nàng cuộn mình thành một đoàn, giống như trong ngày mùa đông lộ túc đất tuyết bất lực hài đồng loại run nhè nhẹ trước.

Còn có nửa canh giờ, nàng liền đem tại đây khôn cùng trong bóng tối trường miên.

"Hầu tử sẽ không nhớ được ta... Nhưng ta còn nhớ rõ hấn sao?" Nàng đột nhiên nghĩ.

Giờ này khắc này, này ý thức cũng đã dần dần mơ hồ, có thể nàng còn đang kiên trì đọc chú văn.

"Ngươi chính là Tước nhi chuyên thế? Ngươi xem đến sinh tử sổ ghi chép trên nội dung rồi?" Một thanh âm tại trong đầu của nàng vang lên.

Chích một tiếng, này nguyên bản dần dần tiêu tán thần thức lại bị hoán trở về.

Có thể nàng không dám mở mắt, nàng thòi khắc nhắc nhở lấy mình không thể mở hai mắt ra.

Bởi vì, chỉ cần liếc, nàng sẽ thỏa hiệp.

Thật giống như lúc trước hấn trộm thư, nàng giúp hấn che lấp như vậy. Ở trước mặt của hấn, ý chí của nàng luôn như vậy địa không chịu nổi một kích.

Nàng chỉ có thể tiếp tục chăm chú địa nhắm mắt lại, mặc niệm chú văn.

"Ngươi là vì thấy được phía trên nội dung mới muốn nó ả núp đi? Ngươi nói a!"

Phong Linh như trước chăm chú địa từ từ nhắm hai mắt, nơi khóe mắt lộ một khắc cũng không ngừng.

"Làm sao có thể... Nguyệt trên cây không tổn a... Làm sao có thể..."

Ngẩng đầu lên, hầu tử ngơ ngác nhìn lão quân: "Ngươi liền nguyệt cây cũng động tay động chân?"

"Lão phu chưa bao giờ đôi nguyệt cây động đây bất luận cái gì thủ cước!"

"Này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!"

Hầu tử rất nhanh kim cô bỗng khàn cả giọng địa gầm thét.

Quét ngang ra linh lực trong nháy mắt kích khởi phong quyển.

Đỉnh đầu, trên tầng mây trong dòng xoáy tia chớp qua lại nhảy động, toàn bộ thế giới đều ở này trong tiếng nổ vang run nhè nhẹ.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn.

Lão quân từng bước một địa lui về phía sau, cuối cùng nhìn thoáng qua Phong Linh.

"Nhớ kỹ lão phu nói cho ngươi mà nói, nếu là phương pháp này thất bại, không chỉ là ngươi hồn phi phách tán đơn giản như vậy, hấn cũng đem vạn kiếp bất phục."

"Phong Linh... Biết rằng..."

Lão quân chậm rãi xoay người.

"Đừng đi! Cởi bỏ thuật pháp! Ta cho ngươi cởi bỏ thuật pháp!"

Lời còn chưa dứt, hầu tử trong tay kim cô bổng cũng đã gào thét mà tới.

Trong cuồng phong, lão quân thân thể giống như mảnh sa vậy bị nện vỡ ra đến, phiêu tán vô tung.

Kim cô bổng thất bại.

Hầu tử đứng ngẩn ngơ, run rẩy.

"Hắn không phân biệt giải... Thì phải là nói, ngươi thật là Tước nhi rồi?"
Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Phong Linh: "Nói cho ta biết, có phải là, có phải là! Cái này pháp trận chỉ dùng để đến cho ngươi hồn phi phách tán, đúng hay không!"

Tất cả yêu quái đều hoảng sợ mà nhìn xem hầu tử.

Cái này một sát, Tước nhi cùng Phong Linh thân ảnh ở trong mắt hắn trọng điệp.

Đúng vậy a, Dương Thiên còn chưa tính. Vì cái gì một nhân loại cô gái nhỏ, hội như vậy khăng khăng một mực địa yêu trước một con khi? Hết thảy tất cả, nhìn về phía trên là như thế địa tự nhiên, thế cho nên theo không có người hoài nghi qua.

Mỗi người đều cười nàng ngốc, mỗi người đều nói nàng thẩm mỹ quan có vấn đề...

Hắn đứng ngẩn ngơ, khóe mắt hơi ẩm ướt. Này tâm phảng phát đao cắt vậy địa đau nhức.

Yêu bày trung nhượng xuất một cái lối đi nhỏ. Dương Thiên một thân mai mối. Mặt không biểu tình.

Phong Linh như trước chăm chú địa từ từ nhắm hai mắt.

"Cái này... Cái này pháp trận đến tột cùng là cái gì?" Hấn nâng kim cô bổng từng bước một đi về hướng Phong Linh: "Nói cho ta biết, cái này pháp trận đến tột cùng là cái gì, người đến tột cùng đang làm cái gì? Nửa canh giờ đến tột cùng là có ý gì?"

Phong Linh không có trả lời.

"Người nói a!"

Vung kim cô bổng, hấn một gậy nện ở viên cầu trên.

Trong nháy mắt, giống như nước chảy tia chớp tàn sát bừa bãi ra, hào quang chói mắt bên trong, hầu tử sau lưng áo choàng, ngay tiếp theo bốn phía cây cối đều ở đây một cái chớp mắt hóa thành tro bụi.

Đem đỉnh núi đoàn đoàn bao vây yêu quân. Kể cả những cái này thiên tướng đều sợ hãi địa lui về phía sau.

Duy chỉ có Dương Thiên trọn tròn mắt, đứng ngẩn ngơ, nhâm này tia chớp theo gương mặt của mình xẹt qua, thậm chí đều không có bất kỳ che lấp động tác.

Vung kim cô bổng, hầu tử vừa muốn đập bẻ, lại bị U Tuyên tử thân thủ ngăn lại.

"Đây là bản ngược pháp trận, trừ phi pháp trận linh năng hao hết hoặc là pháp trận trung thi pháp giả đình chỉ, nếu không đánh không thấu."

Hầu tử chậm rãi nhìn về phía Phong Linh.

"Cởi bỏ pháp trận."

Phong Linh bổng nhiên lắc đầu.

"Lập tức cởi bỏ pháp trận! Cởi bỏ pháp trận!"

Phong Linh chăm chú địa nhắm mắt lại, bỗng nhiên lắc đầu.

"Ngươi điên rồi sao? Này chích cáo già nhớ ngươi chết, ngươi hiểu không? Hấn làm hết thầy. Cũng là vì tu vi của hấn..."

"Lời hứa đối với ngươi, ta một mực đều nhớ rõ! Ta đáp ứng qua lấy ngươi vì thế. Ta một mực đều nhớ kỹ! Một mực đều nhớ kỹ..."

"Mười năm đi về phía tây, ta rất đã tới. Rồi đi sư môn, thành lập Hoa Quả Sơn, thượng thiên đình, nhiều ít trường huyết chiến, cứu tử nhất sinh... Ngươi cho rằng ta vì cái gì?"

"Không là vì biết rõ này tử lão đầu nghĩ hy sinh ngươi, ta dùng được trước rồi đi sư môn? Không là vì biết rõ lão quân muốn mạng của ngươi, ta dùng được trước tại Hoa Quả Sơn cùng thiên đình liều mạng?"

"Ta chính là quên không được một ít & đêm, quên không được lời hứa đối với ngươi... Một khắc đều không vong..."

"Từ trước đến nay hấn chết đập đầu đến bây giờ không thỏa hiệp, ngươi cho rằng ta là vì ai? Ta chính là không nghĩ ngươi chết, bất kể như thế nào yếu bảo trụ ngươi, bất kể như thế nào đều muốn thực hiện lời hứa. Ta cắn răng rất đến bây giờ, ngươi rõ ràng chính mình muốn thả vút bỏ?"

"Ngươi có tư cách gì buông tha cho? Ngươi nói cho ta biết! Ngươi có tư cách gì nói muốn thả vút bỏ?"

Không để ý U Tuyên tử khuyên can, hầu tử khàn cả giọng gằm thét, giống như là cơn gió quét kim cô bổng, này linh lực giống như suối phun vậy địa huy sái.

Hắn một lần lại một lần địa nện ở pháp trận trên, kích khởi tia chớp cuốn sạch bốn phía mỗi khắp ngõ ngách, mà ngay cả trên người khải giáp cũng thành từng mảnh toái rơi.

Cả đỉnh núi đều đã kinh giống như một mảnh luyện ngục.

Tất cả mọi người hoảng sợ địa lui về phía sau, Dương Thiên như trước đứng ngẩn ngơ, bất đắc dĩ địa cười.

Đánh tới cuối cùng, kim cô bỗng rời khỏi tay, hồ khẩu sớm được đánh rách tả tơi, máu tươi đầm đìa.

Trên bầu trời tia chớp giao thoa, tầng mây ngưng tụ thành dòng xoáy chậm rãi chuyển động.

Tuyệt thế yêu vương, tượng một đứa bé con loại quỷ rạp xuống đất, gào khóc lớn, một tiếng kia thanh, tê tâm liệt phế.

"Cởi bỏ pháp trận, ta cầu ngươi cởi bỏ pháp trận! Có nghe hay không!"

Cả Hoa Quả Sơn đều ở lắng lắng lắng nghe.

Một thanh âm run run rẩy rẩy rốt cục xuất hiện ở hầu tử trong đầu.

"Ta... Là Phong Linh. Ta, không phải, ngươi muốn tìm."

"Này có quan hệ gì? Có quan hệ gì! Ta nói sẽ không đánh vào địa hồn, ngươi chẳng lẽ cái này cũng không tin ta sao? Tại sao phải gạt ta?"

"Ta tin tưởng..." Phong Linh chậm rãi mở ra cặp kia lam sắc con mắt, mỉm cười: "Chỉ cần là ngươi nói, ta đều tin tưởng. Cho nên ta cũng vậy tin tưởng... Ngươi nhất định sẽ che chở ta, một định sẽ không để cho người khác thương ta. Chính là... Chính là như vậy, ngươi sẽ không có người che

chở. Một ngày nào đó, những kia đại năng sẽ đối với ngươi động thủ. Ngươi đấu bất quá bọn hắn, ta không thể... Không thể trơ mắt nhìn ngươi..."

"Ta chính là một cái nát mệnh, ta sợ cái gì? Cùng lắm thì vừa chết, ngươi dựa vào cái gì giúp ta làm quyết định!"

"Hầu tử... Ngươi hãy nghe ta nói. Chỉ cần... Chỉ cần ta mất, lão tiên sinh sẽ phù hộ ngươi, sẽ làm ngươi có được, ngươi muốn hết thảy. Đây là hắn đáp ứng ta, hắn nhất định sẽ làm được."

"Ta cái gì cũng không muốn!"

Phong Linh ngờ ngác địa chảy nước mắt, cười: "Không nghĩ tới còn có thể cuối cùng gặp ngươi một mặt... Cảm ơn ngươi, ta thật sự, thật cao hứng. Một hồi sẽ qua, ngươi tự cái gì cũng không biết nhớ rõ, không nhớ rõ, trên cái thế giới này từng có Phong Linh... Chỉ cần thời gian vừa đến, ta liền hội theo thế giới này bị xóa đi."

Phong Linh nghẹn ngào trước, ngờ ngác nhìn hầu tử.

Hầu tử hơi ngửa đầu, hoảng sợ địa nhìn qua Phong Linh.

"Ngươi chính sẽ nhớ rõ Tước nhi... Lão tiên sinh, sẽ trả ngươi một cái Tước nhi, đến lúc đó... Chính yếu cái thuật pháp này hoàn thành, lão tiên sinh có thể khôi phục thiên đạo tu vi, tất cả thống khổ đều biến mất. Cho dù là áp dưới chân núi năm trăm năm, cũng chỉ là đi đi qua, lão tiên sinh, hội phái đệ tử một mực, một mực chiếu cố ngươi, tuyệt không cho ngươi ăn nhiều khổ. Đây là hắn đáp ứng ta."

"Không cần phải... Không cần phải chết... Cởi bỏ, lập tức cởi bỏ cái này pháp trận..." Hầu tử cúi đầu, run nhẹ nhẹ trước, không ngừng mà thì thào tự nói.

Cũng đã mất trật tự linh lực theo trên người tàn sát bừa bãi ra, tướng khải giáp xé thành chia năm xẻ bảy.

"Hiện tại làm không có gì cả dùng, cái thuật pháp này không thể ngừng, dù cho dừng lại, Phong Linh cũng sẽ hồn phi phách tán. Đã như vậy, vì cái gì không cho Phong Linh dùng chính mình, đổi người ngàn năm an ổn?"
Nàng nhàn nhạt địa cười: "Kỳ thật, ta biết rõ, ta hiện sẽ nói với người thật là làm không đến dùng, chính yếu cái thuật pháp này hoàn thành, người toàn bộ đều quên. Có thể... Có thể Phong Linh còn là muốn nói..."

Chậm rãi, pháp trận đình chỉ chuyển động.

Tất cả chú văn đều đã hoàn thành, nàng rút cục đình chỉ mặc niệm.

Lãng không trôi nổi thân thể từng điểm từng điểm địa toái đi.

Nàng cười ngọt ngào trước, nói ra: "Ta, yêu người."

Cái này một sát, hầu tử trong đầu, trống rỗng. (chưa xong còn tiếp...)

ps: Nhìn ra một hồi bạo & động đang tại nổi lên, đại quy mô hạ khung sóng triều bắt đầu. Những kia còn không có đặt bằng hữu, nếu không đặt, tựu không có cơ hội đặt. Con ba ba yếu kiên trì ghi trong lòng mình chuyện xưa, cầu hỏa lực trợ giúp!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 418: : Diên Cường

Trống rỗng trong điện đường, Thái Thượng Lão Quân từng bước một chậm rãi đi đến, đi lại tập tễnh.

Hơi ngẩng đầu lên, hấn dừng ở huyền phù thiên đạo thạch, dừng ở thiên đạo trên đá giúp nhau giao thoa hai đạo liệt ngân.

Nguyên bản không hề có động tĩnh gì một ít điều đang tại chậm rãi khép lại, thu nhỏ lại.

Thương, cũng đã dần dần thu nhỏ lại đến có thể không chế phạm vi. Chậm rãi, thiên đạo trên đá nguyên vốn đã biến mất vô tung quang hoa lại là hiển hiện. Rậm rạp chằng chịt, con kiến loại lớn nhỏ tản ra yếu ớt hào quang vẫn tự hiển hiện không trung, vờn quanh trước thiên đạo thạch chuyển động.

Lão quân nở nụ cười, này cười trong có vui mừng, có khổ sáp, nhưng hơn nữa là bất đắc dĩ.

"Nhu vậy cũng tốt, lão phu, cũng không trở thành phụ này cô gái nhỏ nhắc nhở."

Chính là, đến tột cùng là hấn điều khiển thiên đạo, còn là thiên đạo điều khiển hấn?

Một đạo kim quang theo Đâu Suất cung phóng lên trời, trong nháy mắt đánh tan quanh mình mây mù, giống như trên bầu trời lại một cái thái

dương.

Quang huy dần dần khuếch tán ra.

Cả thiên đình đều ở ngơ ngác nhìn lên trước, trên mặt hoảng sợ.

...

Trên đỉnh núi, hầu tử bất lực địa gầm thét, đánh chạm đất mặt, ngơ ngác nhìn Phong Linh thân ảnh tại trước mặt nàng dần dần tiêu tán.

Rậm rạp chằng chịt trăm vạn đại quân, giờ phút này lại đều không hện mà cùng lựa chọn lặng im, ngơ ngác nhìn vua của bọn hắn bất lực địa kêu rên.

Trên bầu trời tầng mây chậm rãi nhấp nhô trước.

Trường thờ dài, xoay người, Trấn Nguyên Tử hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng bay đi.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Thanh Phong tử sớm đã khóc không thành tiếng, quyền đầu một lần lại một lần địa nện trên sàn nhà.

Tu bồ đề loát râu dài, lẳng lặng mà nhìn xem Thanh Phong tử, bất đắc dĩ thở dài.

Chống đầu gối. Hắn chậm rãi đứng lên. Đón gió. Từng bước một đi ra ngoài điện.

Thiên cũng đã dần dần thâm xuống tới.

Gió cuốn trước lá rách theo bên người thổi qua, trên bầu trời tầng mây chậm rãi tụ tập, quay cuồng, này trong khe hở bạch quang chớp động.

Sau một khắc, nổ vang tiếng sấm kinh sợ thiên địa.

Chẳng biết tại sao, hấn nhớ tới cùng hấn tại Tiềm Tâm Điện trung đánh cờ vị kia hậu bối, nhớ tới hấn dần dần đi xa thân ảnh.

"Trí chi tử địa, rồi sau đó sinh a." Nhàn nhạt địa thán trước. Hấn chậm rãi bật cười.

...

Linh sơn, một đôi đóng chặt trăm năm con mắt chậm rãi mở ra.

...

Tia chớp trên, trận trận gào thét trong tiếng khóc, này bị ném vút bỏ ở một bên mệnh bài hơi rung động, một đạo linh quang kích xạ ra, đánh vào viên cầu trên, trong nháy mắt khơi dậy một đạo yếu ớt loang loáng.

Nhìn xem này trôi qua tức thì loang loáng, hầu tử hơi ngậy ngốc một chút.

Sau một khắc, hấn cả phần khởi, hướng phía viên cầu vọt tới.

Tất cả mọi người giật mình. Mà ngay cả viên cầu trung Phong Linh cận tồn ý thức cũng không khỏi được ngỡ ngẩn.

Hấn điên cuồng mà gầm thét đụng vào viên cầu trên.

Trong sát na, điên cuồng tia chớp lại là cuốn sạch cả ngọn núi. Tất cả mọi người bị này hào quang đâm vào mở mắt không ra.

Thừa dịp cái này quang mang chói mắt, Lý Tĩnh một nhóm nhanh chóng thoát ly yêu quân vòng vây.

Giờ này khắc này, từ lâu không có người lại phản ứng đến hấn môn.

Phong Linh ngơ ngác địa trợn tròn mắt nhìn xem, nhìn xem giống như chích ngày vây hào quang, hầu tử từng bước một hướng nòng đi tới.

"Người muốn ta đã quên người. . . Ha ha ha ha, như thế nào có thể. . . Như thế nào có thể. . . Ta cho dù chết, cũng không đáp ứng. . ."

Giống như hồng thủy loại tia chớp đưa hấn cả bao vây trong đó, khái giáp đã bị triệt để xé nát, mỗi một căn lông tơ đều dựng lên, giống như bị trực tiếp ném đến liệt hỏa trung thiêu đốt vậy nhanh chóng trở nên cháy đen.

Có thể hấn như trước cắn chặt răng, mở to mắt, cường chống, dùng hết tất cả lực lượng, chậm rãi, từng bước một tiến về phía trước.

"Hầu tử, người không thể. . . Người sẽ chết!"

"Chết có cái gì đáng sợ. . . Ha ha a, ta sợ qua chết sao?"

"Không. . . Người hấn là quên ta, quên ta. . ."

"Trí nhớ là của ta. . . Người cũng là của ta, đều là, đều là của ta. . . Ai cho người quyền lợi buông tha cho! Người không có có quyền lợi, buông tha cho bất kỳ vật gì!"

Da thịt tại thiêu đốt phía dưới chậm rãi vỡ vụn, chảy ra máu tươi nhanh chóng bị nhiệt độ cao bốc hơi, tiêu tán không trung. Khủng bố đau đớn theo toàn thân cao thấp mỗi khắp ngõ ngách đánh úp, nhưng mà, cho dù không kịp đau lòng.

Hắn há to miệng, lộ ra răng nanh, khàn cả giọng địa gầm thét.

Này thần chí sớm được tàn phá được mơ hồ không rõ, tia chớp nước lũ trung, hắn còn như trước chậm rãi hoạt động trước cước bộ.

Này tay, thủy chung vươn hướng Phong Linh phương hướng.

"Ha ha ha ha, muốn ta đã quên ngươi, ta không bằng cùng ngươi cùng một chỗ tiêu tính sai." Hắn dữ tợn địa cười nói.

Phong Linh ngơ ngác nhìn, nhìn xem hầu tử khàn cả giọng địa khóc hô, điên cuồng địa giãy dụa.

Cái này một sát, ý chí của nàng dao động.

Tia chớp biến mất, viên cầu biến mất, pháp trận biến mất, hết thảy tất cả đều ở trong nháy mắt biến mất.

...

Đâu Suất cung trung, đang tại sống lại, thiên đạo trên đá quang hoa chậm rãi biến mất.

Lão quân mặt cả cứng lại rồi.

...

Này cũng đã sắp sửa toái đi thân hình chậm rãi rơi rụng, bị hầu tử thân thủ tiếp được.

Cháy đen trên mặt đất, hầu tử chăm chú địa đem nàng ôm vào trong ngực.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn, lặng yên không lên tiếng.

Lam sắc trong hai tròng mắt cuối cùng một vòng thần thái đang tại chậm rãi mất đi.

"Hầu tử. . . Thực xin lỗi. . . Ta. . . Lại liên lụy người. . ."

Vô tận hắc ám đánh úp, nàng phí công địa mở to mắt, run nhè nhẹ trước thân thủ tìm kiếm hầu tử khuôn mặt phương vị.

"Không. . . Người không có liên lụy ta." Hầu tử bỗng nhiên lắc đầu, nắm thật chặt tay của nàng, run nhè nhẹ trước, dán tại chính mình che kín vết nước mắt trên gương mặt: "Là người đang ở đây lão hồ trong miệng đã cứu ta, là người chỉ dẫn ta đi qua biển rộng, không phải người, ta đã bị thợ săn ăn, quý gối cửa ra vào, cũng là người mỗi ngày cho ta tổng thực vật, là người dạy biết ta biết chữ, là người giúp ta chữa thương. . . Người cho tới bây giờ tựu không có liên lụy qua ta. . . Chưa từng có. . ."

"Thật vậy chăng?"

"Thật sự."

"Người đang ở đây hồng ta vui vẻ. . . Cám ơn người. . . Có đôi khi, Phong Linh sẽ nghĩ. . . Nếu như ngày đó tại trong phòng luyện đan, người hôn ta. . . Có thể hay không. . ."

Thanh âm kia chậm rãi biến mất.

Nàng nhàn nhạt địa cười, cười ngọt ngào trước.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, này mặt dung hóa điểm điểm trong suốt, từng điểm từng điểm địa phiêu tán.

Hầu tử cả cứng lại rồi.

"Không. . . Không. . . Người không thể chết được! Không thể chết được!
Người không thể chết được a!"

Điên cuồng tiếng la khóc phóng lên trời.

Hắn thất kinh ngăn cản. Có thể giống nhau một hơn trăm năm trước cái
kia lạnh như băng ban đêm. Hắn cái gì cũng không làm được.

Vô luận hắn cố gắng như thế nào. Này chút ít trong suốt như trước theo
hắn khe hở chảy đi.

Hắn chỉ có thể há to miệng, mở to hai mắt nhìn, trơ mắt nhìn nàng từng
điểm mà biến mất, chỉ có thể lấy tay ôm thật chặt.

Nước mắt kia vỡ đê loại tàn sát bừa bãi.

Hắn sử xuất tất cả lực lượng, cố gắng ngực một tia hi vọng cuối cùng.

Nhưng mà, hắn cũng đã cái gì đều không cải biến được.

Còn sót lại thân hình càng ngày càng ít, thẳng đến cuối cùng, này trong
ngực chỉ còn lại có một cái Kim Cương Trác.

Hồn phi phách tán. . .

Hắn quỳ. Cuộn mình trước, run nhè nhẹ trước.

trên thân, cơ nhục trên nổi gân xanh.

Hội tụ linh lực khơi dậy gió lốc.

"Ha ha ha ha. . ."

Khủng bố cười tiếng vang lên, tất cả mọi người hoảng sợ địa lui về phía sau.

"Ha ha ha ha. . . Làm tốt lắm. . . Làm được thật tốt. . . Làm được. . . Thật xinh đẹp. . . Ha ha ha ha. . ."

Chăm chú địa cắn răng, hấn đầy mặt dữ tợn, chảy nước mắt, tê tâm liệt phế địa cười, từng điềm từng điềm địa đứng lên.

"Đại thánh gia. . . Điên rồi?" Tất cả mọi người ngược lại hút miệng lương khí.

Cười toe toét miệng, hấn chậm rãi ngẩng đầu lên gầm hét lên: "Cửu Đầu Trùng. . . Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương, Mi Hầu vương!"

"Tại. . ." Đại yêu môn nguyên một đám thất kinh địa đuôi tới trước mặt hấn, quỳ một chân trên đất.

Nhìn qua hầu tử. Dương Thiên đã là đầy mặt hoảng sợ.

Nhìn chăm chú Dương Thiên, hầu tử run nhè nhẹ nói nói: "Ta lệnh cho ngươi môn. Lập tức, tống thánh mẫu đại nhân hồi Quán Giang Khẩu. Đây là ta cho các ngươi cuối cùng một đạo mệnh lệnh."

Tất cả mọi người hoảng sợ địa nhìn về phía hầu tử.

Dương Thiên ngờ ngác địa nháy mắt, nước mắt kia từng giọt dưới mặt đất rơi: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Liếc qua Đoàn Chủ, hầu tử nói khẽ: "Từ nay về sau, ta không còn là vương của các ngươi. Hoa Quả Sơn do các ngươi tự trị, có chuyện gì, chính mình thương lượng quyết định. Còn có. . . Bảo vệ tốt Hoa Quả Sơn." Tránh

đi Dương Thiên ánh mắt, hấn từng bước một đi về hướng kim cô bổng, xoay người, nhặt lên, nhìn về phía Tề Thiên Cung phương hướng.

Yêu tộc đại quân đã vì hấn mở ra một con đường.

"Đứng lại!" Dương Thiên bỗng nhiên quát lên.

Hầu tử dừng bước.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn bọn họ, vẫn không nhúc nhích.

Bụng lấy ngực, Dương Thiên kinh ngạc mà hỏi thăm: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Đưa lưng về phía Dương Thiên, hầu tử cúi đầu xoa xoa tay trung Kim Cương Trác, nhàn nhạt cười cười, nghẹn ngào nói: "Ta, ta thiếu nàng hai đời, ngoại trừ cái này mệnh, ta còn có cái gì có thể còn của nàng?"

"Ngươi thiếu nợ nàng hai đời?" Nàng kinh ngạc địa nở nụ cười, nước mắt rơi như mưa: "Vậy ngươi sẽ không thiếu nợ ta sao? Chẳng lẽ ngươi sẽ không thiếu nợ ta sao?"

Này tiếng la khóc quanh quần.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang hầu tử.

Lẳng lẳng địa đứng hồi lâu, hấn thấp giọng thở dài: "Thực xin lỗi. . ."

Nói đi, thả người nhảy lên, hóa thành một đạo kim quang cũng không quay đầu lại mà hướng trước Tề Thiên Cung gào thét mà đi.

Này sau lưng, một thân gả quần áo Dương Thiên chậm rãi nhắm lại hai mắt.

"Ha ha ha ha. . . Thực xin lỗi? Nàng tự giá trị mạng của người, ta liền chỉ trị giá một câu thực xin lỗi. . ." Nàng ngồi liệt trên mặt đất, chậm rãi cúi đầu xuống, che mặt mà khóc.

Nước mắt kia nhỏ tại gả trên áo, như máu vậy đỏ tươi.

. . .

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề khẽ vuốt râu dài nhìn xa bầu trời, nhếch môi, thở dài.

. . .

Tề Thiên Cung trung, đình quan môn thất kinh địa chạy tứ tán.

Đạp mở cửa phòng, nhảy vào trong thư phòng, hầu tử một bả quét ra bác cỏ trên kệ bài trí, đem giấu ở phía sau hốc tối bên trong Thất Xảo Di Vân Đan lấy ra.

Không có có do dự chút nào, hấn một ngụm nuốt dưới đi, nắm chặt kim cô bông, nhảy lên xuyên thấu nóc nhà.

. . .

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân ngo ngác địa nhìn qua không có một tia sáng bóng thiên đạo thạch, cười chua xót trước.

. . .

Một tiếng rít gào trong nháy mắt hoành tảo cả Hoa Quả Sơn địa giới.

Tất cả yêu quái đều hoảng sợ địa nhìn về phía Tề Thiên Cung phương hướng.

Sau một khắc, bọn họ giật mình phát hiện dương quang đang tại theo thế giới này biến mất.

Ngẩng đầu lên, bọn họ chứng kiến trên bầu trời thái dương chậm rãi hóa ra một cái hỏa diễm hình người, phi tốc thu nhỏ lại.

Này hỏa nhân cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình trên lồng ngực cắm kim cô bổng, chậm rãi ngẩng đầu, hoảng sợ địa nhìn qua lên trước mắt cái này chích đột nhiên xuất hiện hầu tử.

"Ta, (&(&(*&(*(&%^%% thiên đạo." Hầu tử vui cười trước, nhìn này hoảng sợ hỏa nhân, duỗi ra một ngón tay điểm tại kim cô bổng trên, nói: "Lớn."

Chích một tiếng, này kim cô bổng phi tốc trương đại. Hỏa nhân tại trong khoảnh khắc bị xé thành bột phần.

...

"Răng rắc" một tiếng, cả khối thiên đạo thạch tại lão quân trước mặt nứt ra thành hai nửa.

【 đại thánh đón dâu cuốn. Hết 】 (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Phần cuối ghi được không tốt, quay đầu lại lại sửa.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 419: : Tai Nạn

Di La Cung trước, vừa mới đến thanh toán xong bỗng nhiên quay đầu.

Lăng Tiêu Bảo Điện trên, Ngọc Đế thất kinh địa hỏi thăm.

Trần Nguyên Tử dáng người lẳng không hơi dừng lại, hoảng sợ địa quay đầu lại.

Vân Vực Thiên cảnh trung, thiên quân đã loạn thành một đoàn.

Côn Luân sơn, Thái Ất chân nhân sắc mặt ngưng trọng địa nhìn lên bầu trời.

Mà ngay cả đang tại trở về địa điểm xuất phát trên đường Nam Thiên Môn hạm đội cũng vội vàng đình chỉ đi tới.

...

Thái dương cũng đã không tồn tại nữa, toàn bộ thế giới đều bao phủ tại vô tận trong bóng tối.

Nhân loại thành bang lí, cư dân tranh nhau chạy trốn.

Hoang dã trung, sinh linh tránh ở huyết động kính sợ ngẩng lên đầu nhìn lên.

Hoa Quả Sơn yêu quái môn ngơ ngác mà chăm chú nhìn, vua của bọn hắn.

Thế gian sinh linh đều bị run rẩy.

Giờ này khắc này, bất luận cái gì ngôn ngữ đều đã kinh không cách nào biểu đạt trong lòng bọn họ khủng hoảng.

Dược lực đã bắt đầu phát tác.

Linh khí trong thiên địa điên cuồng mà hội tụ, tầng mây hội tụ thành dòng xoáy hơi nhô lên, ở giữa tia chớp nhảy động, trở thành trong thiên địa duy nhất ánh sáng.

Tại này trên tầng mây, hầu tử đóng chặt hai mắt, rộng mở hai tay lơ lửng, cảm thụ được bành trướng tràn linh khí.

Bí mật mang theo cực nóng khí lưu cuồng phong tàn sát bừa bãi trước.

Cơ nhục run nhè nhẹ trước lưu động, bành trướng, bạo khởi gân xanh, trên người thương đang lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ phục hồi như cũ, cháy đen làn da trên nhanh chóng dài ra mới bộ lông.

Này phía trên, thậm chí có thể thấy được điểm điểm linh lực dọc theo kinh mạch lưu động.

Tu vi tại điên cuồng mà tăng lên trước.

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra, hấn vừa mới làm cái gì?" Xa xa huyền phù trên tầng mây Na Tra run nhè nhẹ trước nhìn về phía Lý Tĩnh.

"Hấn giết kim ô."

"Hấn muốn tiêu diệt thế sao?"

Lý Tĩnh vẻ mặt lạnh lùng địa xoay người sang chỗ khác, thấp giọng nói: "Tóm lại, yếu xảy ra chuyện lớn. Chúng ta đi mau."

Nói đi. Hấn sử xuất toàn lực hướng phía phương bắc gào thét mà đi.

Còn lại thiên tướng nguyên một đám hai mặt cùng dòm. Vội vàng đi theo.

Trên mặt đất. Đầy mặt vệt nước mắt Dương Thiên ngo ngác ngẩng lên đầu nhìn lên, hừ địa nở nụ cười.

Nàng mũi chân chia xuống đất nghĩ hướng hầu tử bay qua, lại bị Dĩ Tô một bả dất trở về.

"Buông tay!" Dương Thiên bỗng nhiên khóc hô: "Ta muốn đi tìm hấn, ta muốn đi tìm hấn!"

Nàng giãy dựa lấy yếu giật ra Dĩ Tô tay, có thể Dĩ Tô cắn chặt hàm răng chính là không tha: "Ngươi không thể đi ——! Muốn đi cũng không thể là ngươi đi!"

Chính lôi kéo thời khắc, Cửu Đầu Trùng cũng đã ngăn cản đến Dương Thiên trước mặt, sau lưng, Ngưu Ma Vương cùng với Đoàn Chủ cũng xông tới.

"Thỉnh thánh mẫu đại nhân. Theo chúng ta đi Quán Giang Khẩu a."

"Các ngươi muốn làm cái gì?" Dương Thiên hoảng sợ địa nhìn qua lũ yêu.

"Đây là đại thánh gia mệnh lệnh, để cho chúng ta, tổng ngươi hồi Quán Giang Khẩu. Kế tiếp hội rất nguy hiểm, ngươi không thể sống ở chỗ này."

"Các ngươi chỉ nghe hấn?" Dương Thiên lập tức kinh ngạc.

Hắc tử cũng chậm rãi đã đi tới, thấp giọng nói: "Chúng ta chỉ là hy vọng đại thánh gia lúc trở lại, có thể chứng kiến một cái lông tóc không tổn hao

gì tam thánh mẫu thôi."

Xa xa, Lữ lục quái cũng đã đi về hướng hầu tử chư vị sư huynh, chấp tay đã thành lễ, nói khẽ: "Cảm tạ chư vị thượng nhân đại giá quang lâm, hôm nay chiêu đãi không chu toàn. Thật sự thật có lỗi. Kính xin chư vị đừng nên trách."

Lăng Vân tử yên lặng chấp tay trả cái lễ, không nói được lời nào. Bên cạnh U Tuyên tử mặt không biểu tình mà loát râu dài nói: "Chúng ta đi thôi."

"Đi nơi nào?" Đan Đồng Tử vội hỏi nói.

"Hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Trông thấy sư phụ của chúng ta, nghe một chút hấn, có cái gì muốn nói."

Nói đi, U Tuyên tử phẩy tay áo bỏ đi. Còn lại sư huynh đệ cũng liền bề bộn nguyên một đám đuổi kịp.

...

Lăng không huyền phù hầu tử run nhè nhẹ trước, rất nhanh nắm tay, mở to mắt, đem này Kim Cương Trác bộ tại cổ tay của mình trên.

Vô tận mãnh liệt linh lực còn đang không ngừng dũng mãnh vào tâm mạch của hấn trung, ngoại trừ lực lượng, chúng nó mang đến hơn nữa là, là lệ khí.

Đó là Hành Giả đạo tu giả cơn ác mộng, một loại có thể nhiễu loạn người tâm trí, làm cho người ta táo bạo, tích lũy tới trình độ nhất định canh có thể làm cho người triệt để điên cuồng sát lục chi khí.

Tim đập tốc độ càng lúc càng nhanh.

Dần dần địa, tơ máu như phát sinh rễ cây đồng dạng bò đầy nhãn cầu, này trong lòng có một con mãnh thú tại quơ lợi trảo tê tâm liệt phế địa gào thét, tàn phá trước hấn vốn đã yếu ớt thần kinh.

Cừu hận, thị huyết tại không hề chổng cự dưới tình huống nhanh chóng xâm chiếm tất cả của hấn bộ thần thức.

Hoi mở ra trong miệng răng nanh tận hiện.

Trên bầu trời tia chớp qua lại giao thoa.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha. . ." Hấn rất nhanh nắm tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra dữ tợn mặt: "Mọi người, đều đừng sống, đều. . . Đều cho nàng chôn cùng đi thôi ——!"

Sau một khắc, hấn cũng đã gào thét hóa thành một đạo kim quang hướng phía phía bắc diện chạy như bay mà đi, tầng mây kia tại dưới thân thể của hấn chậm rãi bị xé nát ra.

Khủng bố tiếng cuồng tiếu truyền khắp mỗi khắp ngõ ngách.

Tất cả yêu quái đều ngo ngác địa nhìn lên trước.

. . .

"Không tốt ——! Hấn hướng nơi này đã tới ——!"

Lý Tĩnh một nhóm thất kinh xoay người nghênh địch.

Nhưng mà, tựu ở trước mặt bọn họ, hầu tử trong nháy mắt mất đi bóng dáng, sau một khắc lại ra hiện sau lưng bọn họ, tiếp tục hướng phía phương bắc gào thét mà đi.

"Hấn. . . Muốn làm gì?" Cự Linh Thần run nhè nhẹ trước quay đầu lại.

"Đó là, Vân Vực Thiên cảnh phương hướng." Lý Tĩnh nói khẽ.

...

Giờ này khắc này, phòng thủ Vân Vực Thiên cảnh thiên binh môn còn đang vi thái dương đột nhiên mất tích mà thất kinh. Dự cảm đến có chuyện phát sinh thiên tướng môn đang tại qua lại bồn tẩu ổn định sĩ khí.

Cả Vân Vực Thiên cảnh loạn thành nhất đoàn.

Khôn cùng trong bóng tối một đạo kim quang hướng bọn họ gào thét mà đến.

Không đợi này đầu tiên phát hiện thiên binh gõ vang cảnh linh, kim quang kia cũng đã nặng nề đâm vào ngoại tầng pháp trận phòng ngự trên.

Trong sát na, cả Vân Vực Thiên cảnh lung lay sắp đổ, thiên binh môn sợ vội ngẩng đầu nhìn lên.

Tất cả pháp trận phòng ngự đều bị trong nháy mắt kích hoạt rồi, bầu trời bị bao phủ thành đỏ sậm nhan sắc.

Hơi lập loè pháp trận phía trên, nằm sắp trước một con khí, hấn cười toe toét miệng lộ ra răng nanh, đầy mặt dữ tợn cười, thân thủ, sử xuất tất cả lực lượng từng điểm từng điểm địa xé mở pháp trận ánh huỳnh quang.

Đạo đạo bạch quang tại lồng sáng đi lên hồi chớp động lên.

Chôn dấu dưới mặt đất pháp trận hạch tâm "Đùng" rung động, mạo hiểm nhàn nhạt khói trắng.

Thiên binh môn đều cả kinh mở to hai mắt nhìn.

"Đó là cái gì?"

"Đó là. . . Đó là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không ——! Là Tôn Ngô Không!"

"Địch tập kích ——! Địch tập kích ——!"

Thiên binh môn khàn cả giọng hô hô lên.

Thổi lên kèn, đấm nâng trống trận.

Trong lúc bối rối. Quân đội bắt đầu tập kết.

Có thể không đợi bọn họ chuẩn bị thỏa đáng. Hầu tử đã đem pháp trận kéo ra một cái lỗ hồng chui đi vào. Lãng không nhanh hơn tốc độ, giống như một khóa thiên thạch vậy nặng nề đung ở giáo trường trên đang tại tập kết quân trận chính giữa.

Trong sát na, cát đá vẩy ra.

Vài tên né tránh không kịp thiên binh bùm lầy tràn đầy máu tươi mặt chạy tứ tán , càng nhiều tặc cũng đã nằm té trên mặt đất.

Cuồn cuộn cát bụi bay lên.

Bốn phía thiên binh nguyên một đám lạnh run địa duỗi dài đầu.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, thổi tan cát bụi.

Hố sâu, đây đất bầm thây, ở đằng kia ở giữa, hầu tử cung trước thân thể chống kim cô bồng chậm rãi đứng lên. Xóa đi trên mặt huyết, ngẩng đầu lên, nhìn qua theo ngoài hố nhô đầu ra thiên binh thiên tướng môn lộ ra dữ tợn địa cười.

"Đây là. . . Hấn đây là muốn làm gì vậy?" Cầm đầu thiên tướng khóe mắt một hồi run rẩy.

"Hắc hắc hắc hắc." Hấn điên cuồng địa cười, nhẹ giọng thở dài: "Không cần phải kinh hoàng, ta chỉ là, yếu tiêu lệ khí, được mượn mạng của các ngươi dùng dùng một lát thôi."

Này thiên tướng tay run lên bần bật, xoay người đã nghĩ chạy.

Có thể nhưng vào lúc này, hầu tử cũng đã vững vàng địa đứng sau lưng hấn, một tay giữ ở thiên tướng cổ họng.

Không có bất kỳ dư thừa ngôn ngữ. Này thiên tướng cổ trong nháy mắt đã bị vụn gãy.

Bốn phía thiên binh đều thất kinh chạy tứ tán.

Vút xuống dưới này thiên tướng thi hài, hấn quơ kim cô bổng nhảy vào thiên binh bên trong.

Điên cuồng trong tiếng cười. Huyết nhục tung tóe.

...

Linh Tiêu Bảo Điện, chúng tiên tề tụ.

Phúc tinh cầm trong tay tấu chương vôi vàng đi vào, run nhè nhẹ trước, hai tay hiện lên dư Ngọc Đế.

Từ đầu đến cuối, này mồ hôi trên trán một khắc không ngừng.

Ngọc Đế hoảng sợ mà nhìn xem phúc tinh, sợ vôi vượn tay tiếp nhận tấu chương, chỉ nhìn hai mắt, liền cả ngời liệt tại trên ghế rồng, ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi thì thảo lắm bẫm: "Hấn điên rồi phải không, hấn đây là. . . Đây là muốn làm gì?"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Có tiên gia thấp giọng hỏi.

Phúc tinh nuốt khô nhỏ nước miếng nói: "Hoa Quả Sơn này chích yêu hầu, bả kim ô giết."

"Cái gì? Bả kim ô giết?"

Trong lúc nhất thời, chúng tiên xông vào.

"Cái này. . . Cái này, không có thái dương, thế gian vạn vật như thế nào sinh trưởng?"

Đang lúc này, này ngoài điện đột nhiên vang lên một tiếng la hét: "Báo ——!"

Một vị thiên binh vội vàng chạy nhập trong đại điện, quỳ rạp xuống đất, chấp tay nói: "Khải tấu bệ hạ, này yêu hầu. . . Này yêu hầu đang tại cường công Vân Vực Thiên cảnh."

"Hoa Quả Sơn yêu quân cường công Vân Vực Thiên cảnh?" Một vị tiên gia thất kinh hỏi.

Ngày đó binh chậm rãi lắc đầu: "Không. . . TỰ, TỰ CHÍNH HẮN, MỘT NGƯỜI."

"Một người?" Trong lúc nhất thời, ở đây tiên gia đều ngơ ngẩn.

"Cái này hầu tử. . . Điên rồi phải không?"

. . .

Vân Vực Thiên cảnh trung, một đám thiên binh quăng mũ cởi giáp chạy trốn, toàn bộ bị ngăn ở một đạo đóng chặt trước đại môn.

Sau một khắc, đại môn bị cả chèn sập. Chạy trước tiên thiên binh cả bị áp đến phía dưới.

Một đôi đi chân trần chậm rãi đi dạo, tản bộ đi đến trước mặt của bọn hắn.

Hoảng sợ địa ngẩng đầu lên, bọn họ trông thấy hầu tử gãi đầu, nhìn chăm chú bọn họ cười hì hì nói ra: "Các người đây là, muốn đi cái đó a?"

Trong sát na, khàn cả giọng địa tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Những thiên binh kia thất kinh địa giãy dụa lấy bò lên, lui về phía sau.

Có thể nhưng vào lúc này, phía sau bọn họ một thanh kim cô bổng trong nháy mắt đánh bạo sáu vị thiên binh đầu.

Lại một con khí xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

"Đây là có chuyện gì? Tại sao có thể có hai cái?"

"Là phân thân thuật! Một trong đó là giả!"

Sinh tử tồn vong thời khắc, những cái này thiên binh đều tuân hướng ngoài cửa một ít chích.

Có thể nhưng vào lúc này, ngoài cửa hầu tử cũng lộ ra kim cô bổng hướng bọn họ lao đến. . .

Sau một lát, đầy đất tàn chi trong sân, hầu tử dùng kim cô bổng đập nát cuối cùng một cái thiên binh đầu.

Cười hì hì hướng phía này máu chảy đầm đìa thân hình chỉ thè một tiếng, hắn xoay người một cái, hóa thành mùi thân, hướng phía phương hướng bất đồng gào thét mà đi.

Giờ này khắc này, cả Vân Vực Thiên cảnh trung tất cả phòng thuật pháp pháp trận đều đã bị cưỡng chế giải trừ, không có cường lực thiên tướng dẫn

đầu, này tân binh tại hầu tử thuật pháp phía dưới cũng đã biến thành đơn thuần đọi làm thịt sơn dương.

Cuốn cuộn khói đặc tàn sát bừa bãi Vân Vực Thiên cảnh trung, chiến hạm bay lên trời.

Những kia không kịp lên hạm thiên binh còn đứng tại trên mặt đất khóc hô.

Nhìn qua trên mặt đất đồng liêu, boong thuyền thiên binh môn không khỏi một hồi vui mừng.

Có thể nhưng vào lúc này, một cái cự đại thân ảnh xuất hiện ở trên đỉnh đầu của bọn hắn.

Sau một khắc, khàn cả giọng tiếng la khóc trung, hóa ra pháp thiên tượng địa hầu tử tay không đem những cái này bay lên trời chiến hạm từng chiếc từng chiếc nhét hồi Vân Vực Thiên cảnh, áp thành đĩa sắt.

Từ xa nhìn lại, tựa như một người ngồi xổm trên bờ cát nghịch bùn cát giống như địa, cười đến phi thường cao hứng.

Linh khí còn đang không ngừng địa rót vào trong cơ thể của hắn.

Vừa mới đến Lý Tĩnh trợn mắt há hốc mồm mà xem trước hết thấy trước mắt, nửa ngày đều nói không ra lời.

"Cái này hầu tử điên rồi sao?"

"Hoàn toàn thực hóa pháp thiên tượng địa. . ."

"Tối thiểu nhất, có đại la kim tiên đỉnh phong tu vi, đây là từ trước tới nay mạnh nhất Hành Giả đạo a. . . Hắn tại giết thiên binh tiêu lệ khí." Lý Tĩnh ngơ ngác nói.

Ân ần địa, hấn cũng đã cảm giác được tam giới lớn nhất từ trước tới nay một hồi tai nạn đang tại buông xuống.

...

Đâu Suất cung, Thái Thượng Lão Quân ngo ngác nhìn vỡ thành hai mảnh thiên đạo thạch, ngôi liệt trên mặt đất.

Hồi lâu, hấn nhàn nhạt địa cười, nhẹ giọng thờ dài: "Các người. . . Thắng." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ "Ta là của người suất đại thúc" phiêu hồng, cảm ơn ~ cảm tạ tất cả như trước duy trì quyển sách độc giả. Nói, hai ngày này đặt tặng, cảm tạ các người duy trì con ba ba ghi tự mình nghĩ giảng chuyện xưa! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 420: : Chết Vần

Trong thiên lao, tóc tai bù xù Thiên Bồng ngo ngác địa nhìn qua không có lại xuyên vào nửa điểm hào quang song sắt.

Một vị ngục tốt theo song sắt ngoài vôi vàng chạy qua, bên kia Quyên Liêm vôi vôi vàng vàng địa hô: "Đã xảy ra chuyện gì? Dương quang như thế nào biến mất!"

Này ngục tốt dừng bước lại, quay đầu có chút hoảng hốt nói: "Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không rõ lắm. Nghe nói Hoa Quả Sơn yêu hầu bả kim ô giết. . ."

"Yêu hầu bả kim ô giết. . ." Quyên Liêm ngo ngác địa nháy mắt, một bước lão đảo, ngã ngòì trên mặt đất: "Điều này sao có thể, những kia đại năng đều làm ăn cái gì không biết? Làm sao có thể làm cho hấn bả kim ô giết? TỰ không có người ngăn cản hấn?"

Này ngục tốt nuốt khô nhỏ nước miếng, thấp giọng nói: "Tiểu nhân cũng nói không rõ. . . Nghe nói này yêu hầu cũng đã độc thân tiến công Vân Vực Thiên cảnh, hấn là đại la kim tiên đỉnh phong tu vi, không có người chống đỡ được a. Vân Vực Thiên cảnh, sợ là yếu triệt để hủy."

Thiên Bồng cúi đầu, chậm rãi nở nụ cười, này nắm tay nắm quá chặt chẽ địa, dùng rung động, lạnh run.

Ở đây địa hai người phải sợ hãi sợ mà hướng hấn nhìn quá khứ.

. . .

Giờ này khắc này, cả Vân Vực Thiên cảnh đã bị trở thành đồng cát đồng dạng chơi, cát đá bên trong bí mật mang theo lộ vẻ máu tươi cùng tàn thân thể.

Trong ngọn lửa, này trương dữ tợn trên mặt thời khắc mang theo vắn vẹo vui vẻ, che kín tư máu con mắt một khắc càng không ngừng tại trong phé tích sưu tầm, mỗi một cái động tác đều kích khởi liên tiếp không ngừng tiếng kêu thảm thiết.

Một vị thiên tướng vội vã địa bay lên trời muốn đào thoát, lại bị hầu tử ôm đồm đến, còn không kịp kêu thảm thiết cũng đã bị tạo thành thịt vụn ném vào "Đồng cát" bên trong.

Nhìn chăm chú này chích hóa thành cao tới mấy trăm trượng cự nhân hành tẩu tại liệt trong lửa khi thì rít gào, khi thì khóc rống điên khùng hầu tử, Lý Tĩnh khóc mắt không ngừng địa run rẩy.

Cự Linh Thần nuốt khô nhỏ nước miếng run run rẩy rẩy mà hỏi thăm: "Bây giờ nên làm gì?"

"Lập tức thông tri Quan Vân Thiên cảnh rút lui khỏi. Chúng ta phản hồi hạm đội. Nếu như chỉ là hấn một cái mà nói. Chúng ta còn có thể khống chế. Sợ là sợ Hoa Quả Sơn yêu quân. . ."

Lời còn chưa dứt, một cái cự đại bóng đen đã theo Lý Tĩnh bên cạnh vung qua, trong nháy mắt đem vài cái thiên tướng đều đánh bay đi ra ngoài.

Chúng tướng đều thất kinh địa lui về phía sau.

Tập trung nhìn vào, trước mắt một cái cự đại cái đuôi chính chậm rãi giã ra trước.

Lý Tĩnh bỗng nhiên giật mình.

Rất xa, hần chứng kiến hầu tử chuyển động cự đại đầu lâu, quay đầu nhìn hần một cái, này trong thần sắc lộ vẻ khiêu khích ý vị.

Run nhè nhẹ trước, hần uống ra một đoàn vụ. Khanh khách địa cười rộ lên.

"Ta yếu, cho các người, tất cả đều sống không bằng chết. . ."

Thanh âm kia đục ngầu đục giống như tới từ địa ngục vực sâu vậy, làm cho người ta biện không rõ phương hướng, hàn tận xương tủy. Mà ngay cả Na Tra cũng không tự giác địa sau này xô dịch.

Không đợi Lý Tĩnh theo này sợ hãi thật sâu trung hoãn quá thân lai, sau một khắc, hầu tử cũng đã một quyền nặng nề nện tại Vân Vực Thiên cảnh trên, duy trì lấy pháp thiên tượng địa hình thái nhảy lên, hướng phía phía đông gào thét mà đi.

Huyền phù mấy trăm năm Vân Vực Thiên cảnh cứ như vậy tại Lý Tĩnh một nhóm trước mắt kéo theo cuộn cuộn khói đặc phá tan tầng mây rơi rụng. Này hỏa quang nhuộm đỏ nữa bầu trời.

"Đều điên rồi." Xoay người, Lý Tĩnh quát to: "Nhanh. Chúng ta nhanh phản hồi hạm đội!"

. . .

Tôi như mực một mảnh trên bầu trời, giắt Hoa Quả Sơn cờ xí chiến hạm chậm rãi đi trước.

Trong khoang thuyền. Dương Thiên ngơ ngác địa ngồi, trên người như cũ là này gả quần áo, khóe mắt nước mắt từng khóa lạch cách lạch cách đi

xuống đất rơi.

Canh giữ ở cửa khoang Ngưu Ma Vương cùng Cửu Đầu Trùng lặng lẽ lưng qua mặt đi.

Ngồi ở bên cạnh bên cạnh Dĩ Tố thấp giọng khuyên nhủ: "Đừng thương tâm, Dương Thiên tỷ. . . Có lẽ tiếp qua không lâu, đại thánh gia tỵ sẽ đi đón ngài trở về."

"Hắn có thể hay không còn sống đều là cá vấn đề. . ." Thân thủ lau một cái khoe mắt lệ, Dương Thiên nhếch môi, trong tay khăn tay cuốn lại cuốn: "Hắn đều phải chết, dựa vào cái gì cho rằng để cho ta đi Quán Giang Khẩu chính là an toàn? Chân cho ta lo lắng, hắn căn bản là không nên đi. . . Nói cho cùng, trong lòng hắn căn bản cũng không có ta."

. . .

Đâu Suất cung trước, Ngọc Đế vội vã mà dẫn dắt chúng tiên chạy đến, còn không cũng đã bị giữ cửa đồng tử ngăn lại.

Này đồng tử chân chân phát trần lạnh lùng nói: "Su phó còn đang bế quan, bệ hạ còn là mời trở về đi."

Ngọc Đế chỉ vào nhìn không được một tia ánh sáng thiên, trợn mắt nói: "Người có biết hay không bây giờ là tình huống nào? Nhanh cho trăm cút ngay! Này yêu hầu bả kim ô đều giết!"

Này đồng tử chẳng những không có mở ra, ngược lại hướng bên cạnh bước một bước ngăn cản đến ở giữa, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Ngọc Đế, như cũ là câu nói kia: "Su phó đang bế quan, bệ hạ còn là mời trở về đi."

Hai người kinh ngạc địa đối mặt trước.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân ngo ngác địa ngời, nhìn chăm chú này vỡ thành hai mảnh thiên đạo thạch.

Một vị đồng tử vội vàng đi đến bên cạnh hấn quỳ rạp xuống đất: "Su phó, chuyện bên ngoài, ngài thật sự tự mặc kệ sao?"

Lão quân sách sách nở nụ cười khổ, hỏi ngược lại: "Quản như thế nào?"

Nhìn qua lão quân này thần sắc, đồng tử không khỏi có chút nghi ngờ: "Su phó. . . Không đem này đầu khi chế trụ?"

Lão quân chậm rãi lắc đầu: "Nuốt Thất Xảo Di Vân Đan, lúc này chế trụ đầu khi, hấn hấn phải chết không thể nghi ngờ. Lão phu cũng vi phạm ước định. Huống hồ, cũng còn nhiều mà người không nghĩ hấn bị chế trụ."

Thật dài thở dài, hấn chậm rãi nhắm lại hai mắt, nói khẽ: "Thiên mệnh như thế a. . ."

...

Đâu Suất cung ngoài, Ngọc Đế cũng đã tức giận đến lạnh run, hấn đầy mặt tức giận địa chăm chăm vào Đâu Suất cung.

Này sau lưng chúng tiên nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, lại không một cái đứng ra lời nói lời nói.

Thái Bạch Kim Tinh đứng ở trong đám người bất đắc dĩ địa cười khổ.

Hồi lâu, Ngọc Đế nhếch môi, rất nhanh nắm tay từng bước một lui về phía sau, hung hăng địa phất tay áo, xoay người sang chỗ khác cắn răng nói: "Đi, đi Di La Cung!"

"Dạ."

Này sau lưng chúng tiên vôi vãi theo sát Ngọc Đế chuyển hướng.

...

Quan Vân Thiên cảng trung, thiên binh môn tuôn hướng cảng, cởi bỏ dây thừng, từng chiếc từng chiếc chiến hạm giương buồm xuất phát, những cái này vật nặng bị trực tiếp từ không trung vút dưới đi dùng giảm bớt thuyền hạm sức nặng.

Chân trời, trong tầng mây chậm rãi duỗi ra cự đại lông xù tay, cẳng tiếp một cái cự đại đầu khí xuyên vân ra.

"Cạc cạc cạc kết, các ngươi vôi vãi như vậy, nghĩ đi nơi nào?"

"Là này chích yêu hầu ——!" Thấy rõ này khuôn mặt trong nháy mắt, cả Quan Vân Thiên cảng đều kinh kêu lên.

Tất cả thiên binh đều thét chói tai lấy bay lên trời.

Một tàu chiến hạm đột nhiên gia tốc, vô ý đụng vào phía trước trên chiến hạm. Cả quân cảng lập tức loạn thành nhất đoàn.

Hầu tử ha ha địa cười. Bí mật mang theo trước mây mù hướng Quan Vân Thiên cảng gào thét mà đi.

Trong lúc nhất thời. Kêu thảm thiết liên tục.

...

Ngoài ngàn dặm, hạo hạo đặng đặng Nam Thiên Môn hạm đội.

Cầm quốc thiên vương sắc mặt trắng bệch địa buông xuống ngọc giản ở trong tay, nói khẽ: "Quan Vân Thiên cảnh thất thủ."

Ở đây chúng thiên tướng đều bị ngược lại hít sâu một hơi, nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn về phía Lý Tĩnh.

"Xem ra tu là còn tại tăng lên. . . Kế tiếp, hẳn là chúng ta." Ngậm miệng, Lý Tĩnh chăm chú địa nắm Linh Lung Bảo Tháp, nghiêng mặt đi đối với Đa Văn thiên vương công đạo nói: "Toàn quân chậm lại, tăng mạnh đề phòng. Bất kể như thế nào, không thể nhường hẳn có thời cơ lợi dụng!"

"Đạ!"

Cả Nam Thiên Môn hạm đội, hai mươi vạn đại quân chậm rãi thay đổi trận hình.

"Chỉ cần đến Nam Thiên Môn, chuyện kế tiếp tự dễ làm. . ." Nhìn Quan Vân Thiên cảnh phương hướng, Lý Tĩnh nhớ tới Hoa Quả Sơn hầu tử cùng Thái Thượng Lão Quân đối thoại, nói khẽ với bên cạnh kể cả Na Tra cùng tứ đại thiên vương tại trong vài cái thân tín nói ra: "Nam Thiên Môn ngoài hai cái cứ điểm đều đã mất thủ, chúng ta bây giờ chỉ cần bảo vệ cho cái này chi đại quân là được rồi. Đóng Nam Thiên Môn, còn lại tự giao cho những kia đại năng đi quan tâm a."

. . .

Di La Cung ngoài, Ngọc Đế một nhóm lại một lần bị ngăn lại.

Này đồng tử chấp tay nói khẽ: "Bệ hạ, sư phó đang cùng thông thiên sư thúc đánh cờ. Người khác không tiện quấy rầy. Còn là, mời trở về đi."

"Đánh cờ?" Ngọc Đế một hồi kinh ngạc. Này khóe miệng bỗng nhiên co rúm, này sau lưng chúng tiên nguyên một đám lặng yên không lên tiếng.

Một con khi bả thiên cho đứt, kim ô đều không, Nam Thiên Môn ngoài hai cái cứ điếm liên tiếp thất thủ, thế gian một mảnh hỗn loạn. Thiên đình tao ngộ đại kiếp nạn, tam thanh một cái bể quan, hai cái công bố "Đánh cò" không tiện tiếp khách. . .

Giờ này khắc này, nhâm người nào cũng biết trong chỗ này bên trong có càn khôn.

. . .

Di La Cung, lầu các trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ ngồi đối diện nhau, sách sách địa thán trước, ngóng về nơi xa xăm một vòng mây khói.

Thông Thiên Giáo Chủ cúi đầu nhấp một miếng trà xanh, chậm rãi nói: "Không nghĩ tới, lão hồ ly kia rõ ràng ẩn dấu một chiêu như vậy. . . Có thể đem tất cả dấu vết xóa đi. Hắc hắc, nếu chỉ bằng hai người chúng ta, lần này, sợ thật sự thất thủ a. . ."

"Khá tốt, có người bố cục bố được xa so với ta và người sâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn thản nhiên nói: "Kế tiếp, tự đợi đến xem thiên đạo thạch toái thành bụi phấn."

Chậm rãi liếc qua Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn loát râu dài nói khẽ: "Thuận tiện nhìn xem người này tác phẩm đắc ý, đến tột cùng có thể tới loại trình độ nào."

"Nhìn không được." Thông Thiên Giáo Chủ ôm lấy tay hơi loạng choạng thân thể, nhíu mày nói: "Giết kim ô, thuận tiện bùng hai cái thiên cảnh lí mấy vạn quân coi giữ quả thật có thể thật lớn tăng thực lực lên, đáng tiếc thế gian cũng chỉ còn lại có hai mươi vạn Nam Thiên Môn trấn thủ quân, tự toàn bộ giết cũng vô pháp lấp bằng lệ khí cùng nghiệp lực hãm

hại. Huống hồ, này hầu tử còn không nhất định đánh thắng được Lý Tĩnh này hai mươi vạn binh tướng. . . Hai cái thiên cảng lí liền nửa cái sắp xếp trên số thiên tướng đều không có, Lý Tĩnh trong quân chính là còn có đại tướng. Dù sao chỉ là lẻ loi một mình, kết quả là, đơn giản là một cái bạo thể mà chết kết cục thôi."

. . .

Vạn dặm trường không trung, Nam Thiên Môn hạm đội một mặt đem chiến hạm toàn bộ kết thành cầu trạng trận hình, liền nâng pháp trận phòng hộ, về phương diện khác lại đem cả thám báo đoàn đồ đi ra ngoài, đem hạm đội phương viên trăm dặm phạm vi đều quản chế lên.

Boong thuyền, Lý Tĩnh cầm kính thiên lý qua lại càng không ngừng đi dạo, tản bộ, tại tối như mực một mảnh trên bầu trời qua lại không ngừng mà tìm kiếm. Này bên cạnh thiên tướng nguyên một đám thấp thỏm bất an.

Cự ly Nam Thiên Môn chỉ còn lại có cuối cùng năm trăm dặm, chỉ cần vượt qua cái này năm trăm dặm, chi hạm đội này liền là chân chính địa an toàn. Có thể cái này ngăn ngại năm trăm dặm, giờ phút này tại chúng tướng trong nội tâm thật giống như vạn dặm trường chinh loại gian nan.

Người nào cũng biết, bọn họ sắp là kẻ tiếp tập kích mục tiêu.

. . .

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Tiềm Tâm Điện.

Tu bò đê lẳng lẳng địa ngòi ngay ngắn, bên cạnh Thanh Phong tử song mắt đỏ bừng, này thần sắc tựa giống như bệnh nặng phương càng vậy đờ đẫn.

U Tuyên tử mặt không biểu tình mà khom người đập đầu, chậm rãi ngẩng đầu, nói khẽ: "Su phó, đệ tử muốn biết, su phó có hay không sớm đã biết được Phong Linh chính là Tước nhi một chuyện, nhưng như cũ mặc kệ nó, thậm chí. . . Trợ trụ vi ngược!"

Lời này vừa nói ra, sau lưng ba cái sư huynh đệ tính cả Thanh Phong tử đều không khỏi cả kinh.

Tu bò đê chỉ là nhàn nhạt cười cười, loát râu dài, nhìn chăm chú sắc mặt lạnh nhạt U Tuyên tử nói: "Ngươi cảm thấy thế nào?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Đặt, vé tháng, khen thưởng, phiếu đề cử toàn bộ tích đến đây đi! Bà con ba ba đẩy lên đi, cho những kia cặn bã cặn bã nhìn một cái.

Ta chính là không theo như đường lối ra bài, bởi vì này không phải đây chuyện sản xuất sinh sản sướng văn chuyện xưa, chỉ đơn giản như vậy!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 421: : Qua Nại Hà

Một hồi gió nhẹ theo cửa sổ linh xuyên vào, trong đại điện ánh nến lác lư.

Lăng Vân tử hơi nhăn đầu lông mày, Đan Đồng Tử hoảng sợ địa nhìn qua tu bồ đề, Y Viên Tử hơi mở to hai mắt nhìn, Thanh Phong tử cúi đầu không nói được lời nào.

U Tuyên tử ngồi lẳng lẳng, đối với tu bồ đề, này tay đã chậm rãi nắm chặt của mình áo bào, mặt không biểu tình.

Tu bồ đề đồng dạng ngồi lẳng lẳng, loát râu dài, sắc mặt thản nhiên.

Hồi lâu, U Tuyên tử khuôn mặt có chút động. Hắn nói khẽ: "Su phó, Phong Linh là của ta sư diệt, là đồ tôn của ngươi, là Thanh Phong sư huynh đệ tử đích truyền. Ngộ Không sư đệ, càng là của ngươi nhập thất đệ tử, là sư đệ của chúng ta. Tự nhập môn ngày, sư phó liền dạy bảo đệ tử không được đồng môn tương tàn, có thể ngươi hôm nay vậy mà... Từ lúc mới bắt đầu thu Ngộ Không sư đệ vi đồ, chính là vì hôm nay, đúng không?"

Ngoại trừ Thanh Phong tử, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng phía tu bồ đề nhìn quá khứ.

Tu bồ đề hơi nhăn đầu lông mày, nhìn chăm chú U Tuyên tử chậm rãi nói: "Đây là thiên mệnh. Đánh vỡ thiên đạo, phá rồi lại lập, tài năng đổi lấy thương sinh vô tận sinh cơ."

"Cho nên, sư phó tợ quyết ý hy sinh mười sư đệ cùng Phong Linh, đúng không? Dùng môn đồ của mình, đổi thiên hạ thương sinh phúc lợi, sư phó, thật sự là khảng khái a."

Nghe vậy, tu bồ đề khóe mắt hơi nhảy lên.

Ngoài cửa, Vu Nghĩa chậm rãi đi đến, chấp tay nói: "Sư tôn, mười sư thúc cũng đã đi trước truy tập Nam Thiên Môn hạm đội."

Tu bồ đề hơi giương mắt, không đợi hấn mở miệng, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Y Viên Tử cũng đã một chưởng đánh trên sàn nhà, thẳng oanh ra một cái thật sâu chưởng ấn.

"Quý xuống!"

Vu Nghĩa cả giật mình.

"Không cần lại dò xét." Trùng mắt tu bồ đề, Y Viên Tử ghen thờ ra một hơi đôi Vu Nghĩa quát: "Vi sư ngày bình thường đối với người nhắc nhở đều như gió thổi bên tai sao? Hôm nay người vậy mà trợ trụ vi ngược, vi sư nên xử trí như thế nào người!"

Vu Nghĩa cả kinh ngạc đi. Kinh hoảng địa nhìn về phía tu bồ đề.

Trong lúc nhất thời. Trong đại điện bầu không khí lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

...

Hoa Quả Sơn Vạn Yêu Điện. Ngoại trừ vài cái bị phái đi hộ tống Dương Thiên đại tướng bên ngoài, còn lại Hoa Quả Sơn có thể xếp được trên số đầu lĩnh đều đã tề tụ một đường, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, không nói được lời nào.

"Báo ——!" Một cái yêu binh vội vã địa chạy nhập điện phủ, quỳ một chân trên đất nói: "Đại thánh gia cũng đã đi trước lục trọng thiên."

"Lý Tĩnh Nam Thiên Môn hạm đội đã ở lục trọng thiên, đại thánh gia là muốn một người khiêu chiến cả chi hạm đội sao?"

"Một người đối phó Nam Thiên Môn hạm đội. . . Ngũ Phương Yết Đế cũng ở bên trong, cái này chỉ sợ. . ."

"Đối phó Nam Thiên Môn hạm đội mà nói, dùng đại thánh gia hiện tại trạng thái nói không chừng còn khả năng. Mấu chốt là Nam Thiên Môn trong những kia. Nơi nào còn có cả thiên đình cấm quân. Nếu như ngự trước chư tướng toàn bộ xuất động mà nói. . ."

"Không được, chúng ta không thể tại nơi này duy trì đứng, chúng ta cũng phải xuất binh!" Hắc tử cao giọng hô.

Trong lúc nhất thời, trong điện phụ họa giả phần đông.

Nhưng vào lúc này, Mi Hầu vương thấp giọng lầm bầm một câu: "Hiện tại mới xuất binh theo kịp sao?"

"Ngươi có ý tứ gì?" Hắc tử trừng mắt Mi Hầu vương quát lên.

"Chúng ta cự ly lục trọng thiên Nam Thiên Môn rất xa? Bọn họ tụ tại Nam Thiên Môn khai chiến, chúng ta bây giờ mới đi, ngươi cảm thấy theo kịp sao?" Mi Hầu vương sờ lên cằm chậm rãi nói.

"Ý của ngươi là, căn không nổi có thể không xuất binh rồi?" Hắc tử căm tức Mi Hầu vương đạo.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện gương cung bặt kiếm, chia làm phân biệt rõ ràng hai phái. Rất rõ ràng đứng ở Mi Hầu vương một phương cực

nhỏ.

"Đủ rồi! Lúc này còn muốn nội chiến sao?" Đoán Chủ quát lên.

"Đây là chúng ta yếu nội chiến sao?" Hắc tử chỉ vào Mi Hầu vương đạo: "Cái này vài cái tên theo chúng ta cho tới bây giờ cũng không phải là một đường!"

"Người yếu nói như vậy ta cũng vậy không có biện pháp." Mi Hầu vương nhún vai nói: "Bất quá. Nên nói ta còn là muốn nói, đại thánh gia là lẻ loi một mình. Chiến hạm tốc độ như thế nào đều cản không nổi hấn nhanh. Cho dù thiên đình cấm quân xuất động, bọn họ cũng không nhất định lấy được ở đại thánh gia. Đừng quên, lần này cũng không phải là tại Nam Thiên Môn trong. Chúng ta bây giờ thống lĩnh đại quân vôi vàng đuổi đi qua, chẳng chúng ta đã đến, chiến trường cũng không biết dời đi mấy lần, căn bản là vụ sự vô bổ. Đại thánh gia trước khi đi cũng không khai báo yếu bảo vệ tốt Hoa Quả Sơn sao?"

"Nói cho cùng người chính là không nghĩ xuất binh sao!"

"Cho nên, đề nghị của ta là, đại bộ đội lưu thủ Hoa Quả Sơn, chúng ta phái vài người, theo bên cạnh tiếp ứng đại thánh gia là đến nơi." Thản nhiên nhìn hắc tử liếc, Mi Hầu vương giơ tay lên, kéo dài thanh âm hô: "Vì tị hiềm, ta tính một cái, như vậy người không có ý kiến đi?"

Hắc tử thoáng cái á khẩu không trả lời được.

Vẫn đứng tại Mi Hầu vương bên cạnh Sư Đà Vương cùng Ngục Nhung Vương lại không tự giác địa ra bên ngoài dịch một bước.

...

Tầng mây bị một con bàn tay khổng lồ đẩy ra, một cái cự đại đầu khi hiện ra, này lông tơ trên vết máu loang lổ.

Buông kính thiên lý xa xa mà chăm chú nhìn lơ lửng phía trước hầu tử, Lý Tĩnh giơ lên một tay.

Cả chi hạm đội đều đình chỉ đi tới, boong thuyền binh tướng nguyên một đám run run rẩy rẩy.

Lý Tĩnh nghiêng mặt đi thấp giọng hỏi: "Có phát hiện hay không yêu quân?"

"Không có, Hoa Quả Sơn bên kia thám tử nói yêu quân hoàn toàn tự không có xuất động dấu hiệu."

"Chúng ta cự ly Nam Thiên Môn có còn xa lắm không?"

"Chỉ còn lại có hai trăm dặm. Đại quân đã tại tập kết, bắt quá dựa theo thế gian cùng thiên đình chênh lệch. . . Chỉ sợ không kịp."

"Chúng ta chỉ cần chống đỡ, có thể kịp."

Đại quân lại là bắt đầu biến trận, tất cả trọng hạm đều bị hoành đến phía trước. Thiên binh môn bay lên trời, nhóm mở trận hình, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nhưng mà, hầu tử nhưng chỉ là nhìn xem, cũng không có giống như trước như vậy trực tiếp phát động tiến công.

. . .

Một mảnh bầu trời đen nhánh trung tầng mây bắt đầu khởi động, tạo thành quỹ dị dòng xoáy, đạo đạo thiểm điện giao thoa.

Âm phủ, trên đường hoàng tuyền, một đoàn thiên binh hồn phách bị quỷ sai xua đuổi lấy về phía trước.

Mã diện đứng ở chỗ cao ngẩng đầu nhìn lên bầu trời dòng xoáy, gãi đầu tự nhủ: "Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là kim ô chết rồi làm cho dị tượng?"

Một cái quỷ sai chậm rãi đi đến mã diện trước mặt, dâng vớ, thấp giọng nói: "Đại nhân, nhóm thứ hai thiên binh hồn phách đưa đến."

"Cái gì? Còn có một phê?" Mã diện không khỏi tròn tròn mắt.

Đầu bò bước nhanh từ đằng xa đi tới, lau một cái mồ hôi nói: "Lần này là Quan Vân Thiên cẳng, lại là này chích yêu hầu. Mẹ nó. Thật có thể lăn qua lăn lại. Bất quá hấn lần này như thế nào đều không bả hồn phách lấy đi rồi sao?"

Nhìn phía xa chậm rãi mà đến. Trắng xoá một mảnh thiên binh hồn phách. Mã diện này lông mày chau quá chặt chẽ.

Quỷ sai đem trong tay vớ đi phía trước đây, nói: "Đại nhân, còn phải phiền toái ngài cho bọn hấn điều tra thêm khi còn sống công đức."

"Đều là thiên binh thiên tướng, tra cái gì tra? Ngươi cho rằng là Hoa Quả Sơn yêu quái sao? Trực tiếp qua cầu là được." Mã diện không kiên nhẫn nói.

Nghe vậy, này quỷ sai ha ha địa nở nụ cười: "Hoa Quả Sơn yêu quái cũng không cần tra, dù sao tặc ném trong sông phao trước là được."

Mã diện ngưỡng nhìn trời nói: "Như thế nào đều được, dù sao đi nhanh lên. Này làm sao xem như thế nào không đúng a."

Không có ai chú ý tới, ở đằng kia bày vẻ mặt ngốc trệ thiên quân hồn phách bên trong có một thiên binh thỉnh thoảng cúi đầu khuấy động lấy bộ ở trên cổ tay thiết hoàn.

...

Quán Giang Khẩu.

Chiến hạm cầu treo chậm rãi để xuống. Khoác bạch sắc áo choàng, sắc mặt trắng bệch Dương Thiên tại lũy yêu hộ tổng bước tiếp theo chạy bộ hạ, đi tới Dương Tiễn trước mặt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn một cái ca ca của mình, này sớm đã sung đỏ hốc mắt lập tức lại ướt, nước mắt lạch cạch lạch cạch dưới mặt đất rơi.

"Trước mang thiên nhi đi xuống đi." Dương Tiễn nghiêng mặt đi công đạo nói.

Sau lưng Hao Thiên khuyển vội vàng chấp tay, tiến lên dẫn Dương Thiên từng bước một đi vào trong phủ đệ.

Đợi đến Dương Thiên đi rồi, Dĩ Tổ mới vẻ mặt xin lỗi địa khom người nói: "Lần này sự ra đột nhiên, còn có lao chân quân đem thánh mẫu đại nhân trước dàn xếp hảo, đợi đến sự tình giải quyết. Nhà của ta đại thánh gia nhất định tự mình nghênh hồi."

Dương Tiễn hừ cười một tiếng, nói: "Từ nay về sau. Ta Quán Giang Khẩu cùng Hoa Quả Sơn, cả đời không qua lại với nhau. Nếu có cơ hội, người thay ta bả những lời này chuyển đạt cho này con khi a."

Dĩ Tổ kiên trì nói: "Chân quân, việc này có khác. . ."

"Biến, từ ngày hôm nay, Hoa Quả Sơn nếu dám phái người bước vào Quán Giang Khẩu, giết không cần hỏi."

Không đợi Dĩ Tổ tái mở miệng giải thích, Dương Tiễn đã xoay người sang chỗ khác lạnh lùng nói: "Ngạo Thiên Ưng, tiễn khách."

"Đạ!"

Vài cái cỏ đầu thần một loạt cùng lên, đem Dĩ Tổ ngay tiếp theo Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương cùng nhau oanh ra ngoài cửa.

...

Trọn vẹn ba canh giờ quá khứ trôi qua, Nam Thiên Môn hạm đội như trước cùng hầu tử giăng co lầy.

Cầm quốc thiên vương nghi hoặc mà hỏi thăm: "Đây là có chuyện gì? Hẳn rõ ràng liền làm như vậy nhìn xem."

Na Tra chậm rãi co lại tay nói: "Nhìn xem có cái gì không tốt? Hẳn bản thân tại hấp thu linh khí, lệ khí càng nhiều càng thần chí không rõ. Lại thêm chúng ta còn có viện quân, thời gian kéo được càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi."

Lý Tĩnh hai mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ: "Không đúng, hẳn không có tại hấp thu linh khí."

Hắn giật mình nhớ ra cái gì đó, vội vàng một bả túm lấy bên cạnh thiên đem trên tay trường cung, kéo cá hết dây hương phía hầu tử bắn ra một mũi tên.

Bay qua vài dặm cự ly, này tên trực tiếp xuyên qua hầu tử thân thể cao lớn, nhưng lại ngay cả nửa điểm vết thương đều không lưu lại!

Boong thuyền thiên binh thiên tướng đều giật mình.

"Đây là. . . Phân thân thuật? Hắn không phải thần trí mơ hồ sao? Như thế nào còn. . ." Lý Tĩnh chậm rãi tròn tròn mắt: "Dẫn dắt rời đi tất cả người chú ý. . . Hắn đây là muốn làm gì?"

. . .

Nại trên sông, cầu độc mộc một chỗ khác, quý sai môn dùng khóa sắt đem trên cầu vong linh nguyên một đám dẫn dắt xuống dưới, loay hoay đầu óc choáng váng.

Một cái quý sai vừa mới đưa tiễn xong một vị thiên binh hồn phách, lại chạy về kiều bên cạnh giơ lên móc sắt đi câu kế tiếp hồn phách.

Chỉ thấy này móc sắt trực tiếp đánh vào thiên binh hồn phách trên người, cùm cụp một tiếng, rơi xuống trên mặt đất.

Này quý sai lập tức ngây dại.

Bốn phía quý sai đều hướng bên này nhìn sang.

"Chuyện gì xảy ra? Muốn chết phải không người, câu cái hồn cũng không lưu loát?" Tọa trấn bạch vô thường từ không trung chậm rãi nhẹ nhàng tới.

Thiên binh chậm rãi ngẩng đầu đến xa xa mà hướng hắn cười cười.

"Người sống?" Bạch vô thường cũng ngây ngẩn cả người.

Sau một khắc, ngày đó binh chậm rãi biến thành một con lông xù hầu tử.

"Tôn Ngô Không ——!" Quý sai đều kêu sợ hãi trước lui về phía sau.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử bên người kéo ra một cái cự đại hoàn trạng.

Bạch vô thường sợ tới mức đem cái kia thật dài đầu lưỡi thoáng cái cuộn trở về.

Chậm rãi theo trong tai móc ra kim cô bổng, hầu tử chậm rãi quay đầu lại nhìn thoáng qua làm địa phủ tự nhiên cái chấn nại hà, cười toe toét ít nói lười nói: "Đừng sợ, ta chỉ là, đến đốt thoáng cái địa phủ mà thôi." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Lễ mừng năm mới không ngừng canh, gia canh tự thật sự. . . Có điểm khó khăn. Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 422: : Địa Phủ

Không có ai nghĩ đến hầu tử sẽ xuất hiện tại địa phủ, bởi vì hấn không có lý do xuất hiện ở địa phủ.

Chính là rất đáng tiếc, hấn tự là xuất hiện ở địa phủ.

Đối tại một con đã bị bức điên khùng hầu tử mà nói, hấn không cần bất luận cái gì lý do.

Quý sai môn vút xuống dưới thần sắc ngốc trệ hồn phách hoảng sợ triệt thoái phía sau, bạch vô thường cũng muốn chạy, có thể hấn vừa quay người lại đã bị hầu tử một chương hấp quá khứ.

"Lớn... Đại thánh gia, tiểu nhân chưa bao giờ đắc tội qua ngài a..."

"Không có sao?"

"Thật không có."

"Ta đây Hoa Quả Sơn hồn phách vì cái gì mỗi lần tiến vào địa phủ đều bị làm khó dễ?"

"Cái này... Đây đều là bệ hạ ý chỉ, cùng tiểu nhân không quan hệ a!"
Bạch vô thường bỗng nhiên khóc hô lên.

Cho tới nay tượng trưng cho tử vong hắc bạch vô thường, khóc lên nguyên lai cũng là cùng phạm nhân không kém bao nhiêu địa khó coi.

Hầu tử một tay dắt lấy hấn chậm rãi để sát vào mặt đi, hơi miệng mở rộng lộ ra răng nanh, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: "Là ai ý chỉ đều không quan hệ, mấu chốt người làm theo, mà ta hiện tại yếu một cái giết chính là người lấy cơ, lấy cơ này... Vậy là đủ rồi."

Nghe tới cuối cùng ba chữ thời điểm, bạch vô thường sắc mặt càng thêm trắng không còn chút máu.

Không đợi hấn tiêm kêu đi ra, hầu tử đã đem hấn vút lên, một gậy chọc xuyên.

...

Di La Cung trung, đang ngồi đối diện trước hai người lập tức không hện mà cùng địa sùng sốt một chút.

"Bày đặt Nam Thiên Môn hai mươi vạn đại quân không giết, ngược lại chạy phủ đi? Hấn muốn làm gì?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu chặt trước mi nói: "Trước chọn quả hồng mềm vê? Giết quý binh tán lệ khí sao? Xem ra, hấn cũng chưa hoàn toàn đánh mất lý trí a."

"Địa phủ quý binh, tính toán đâu ra đây hấn là ít nhất có sáu bảy mươi vạn mới đúng, tuy nói đều là người chết. Nhưng rốt cuộc tu luyện nhiều năm. Nếu thật giết. Cũng là có thể nâng một chút tác dụng."

Thông Thiên Giáo Chủ véo chỉ tính toán, thấp giọng nói: "Hấn là lập tức muốn bước vào đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh, trừ phi mấy người chúng ta ra tay, nếu không, thật đúng là không người có thể chế được hấn."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười nói: "Chờ một chút a."

...

Tam thập tam trọng thiên, Thái Thượng Lão Quân ngo ngoe địa ngửa đầu.

Này cũng đã nứt ra thành hai khối thiên đạo thạch trên lại xuất hiện vài đạo mới vết rách, đang điên cuồng địa phát sinh trước.

...

Tầng thứ chín, một vị khanh gia vội vã địa chạy qua bạch ngọc trái thành quảng trường. Bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện lúc suýt nữa bị đẩy ta một giao.

Hắn một tay nắm lấy ngọc giản, một tay nắm lấy tấu chương vội vã địa quỳ rạp xuống dưới bậc thang.

Này bốn phía tiên gia đều hướng hắn nhìn sang, nguyên một đám trên mặt hoảng sợ, tựa hồ cũng cũng đã dự cảm đến sắp đã đến chính là một cái tin tức xấu.

Kim ô bị giết, hai đại thiên cảnh bị phá, còn có so với hiện tại tệ hơn tin tức sao?

Ngọc Đế không tự giác địa theo trên ghế rồng đứng lên, kinh ngạc mà chăm chú nhìn này khanh gia.

Lau một cái cái trán mồ hôi, này khanh gia hai tay trình lên sổ con, thấp giọng nói: "Khải tấu bệ hạ, này yêu hầu đã vượt qua nại hà. Đang tại cường công địa phủ, Tần Nghiễm Vương thỉnh cầu thiên đình phái binh viện trợ..."

"Cường công... Địa phủ?"

Trong lúc nhất thời. Cử động điện xôn xao.

"Hắn muốn làm gì? Lần trước không phải cũng đã đi qua địa phủ sao?"

"Cái này hầu tử sợ là cũng đã điên rồi."

Ngọc Đế run nhè nhẹ trước thân thủ tiếp nhận khanh gia lần lượt đưa lên số con, lật ra hai trở mình, này cái trán mồ hôi mẫn chảy, mẫn chảy.

Đây là lần thứ hai, lần thứ hai bị cái này hầu tử làm cho thúc thủ vô sách.

Hắn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì vừa gặp phải cùng cái này con khi chuyện có liên quan đến, tam thanh tỵ khoanh tay đứng nhìn.

Trầm mặc hồi lâu, này khanh gia thấp giọng nói: "Bệ hạ, Tần Nghiễm Vương bên kia thúc được ngay, nên như thế nào trả lời?"

Ngọc Đế chống long án thấp giọng hỏi: "Chư vị ái khanh... Còn có đôi sách?"

Chúng tiên đưa mắt nhìn nhau, lại không có một người nào, không có một cái nào nói chuyện.

"Lý Tĩnh ở đâu?"

"Lý thiên vương nên đã qua Nam Thiên Môn."

"Làm cho hắn, lập tức tới gặp ta." Ngọc Đế cắn răng nói.

Chính trong ngôn ngữ, Lý Tĩnh cũng đã theo ngoài điện đi nhanh đi đến.

Tất cả tiên gia đều hướng hắn nhìn quá khứ, xì xào bàn tán.

Lý Tĩnh từng bước một đi đến đại điện ở giữa, quỳ một chân trên đất nói: "Bệ hạ, thần có việc khẩn tấu."

"Nói!"

Lý Tĩnh hơi ngồi thẳng lên hướng nhìn chung quanh một chút, tiện tay bị mất một cái cảm âm thuật.

Cái này, ở đây tiên gia đều nghe không được Lý Tĩnh tấu.

Phúc tinh bất đắc dĩ cười cười, hướng bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh liếc qua, nói khẽ: "Chừng nào thì bắt đầu, cái này Lăng Tiêu Bảo Điện trên đều hung dùng cảm âm thuật."

"Từ phía trên đình ra nội gian sau a." Thái Bạch Kim Tinh nhàn nhạt trả lời một câu.

"Nội gian? Chân không nghĩ ra, vậy mà lại có người bày đặt hảo hảo thần tiên không làm, đi theo yêu hầu cấu kết với nhau làm việc xấu."

"Không thể tưởng được chuyện tình nhiều hơn đi. Ta và ngươi nhiều năm như vậy giao tình, lão phu khuyên ngươi một câu, việc này đừng phản ứng nhiều như vậy. Nếu không a, phí sức không được gì."

"Chỉ giáo cho?" Phúc tinh vội hỏi nói.

Thái Bạch Kim Tinh nhàn nhạt cười cười, cũng chưa trả lời.

Xa xa địa, bọn họ chứng kiến Lý Tĩnh chậm rãi trình bày trước cái gì, chống long án Ngọc Đế hai mắt càng trừng càng lớn, lại đương đình đem giá bút quét rơi vào địa, cả kinh một bên khanh gia run run rẩy rẩy.

"Ngươi đoán bọn họ đang nói cái gì?" Phúc tinh thấp giọng hỏi.

"Không rõ ràng lắm." Thái Bạch Kim Tinh miễn cưỡng địa đưa tay ra mời cổ nói: "Bất quá, xem ra hẳn không phải là phát Lý Tĩnh hỏa."

"Đó là phát ai hỏa? Yêu hầu?"

"Trời biết nói." Thái Bạch Kim Tinh lại là nhân nhạ cười cười: "Có lẽ... Là một ít so với yêu hầu khó đối phó hơn nhân vật."

Lúc này, Ngọc Đế chỉ vào Lý Tĩnh nói gì đó, Lý Tĩnh nhú chặt trước mi, cúi đầu chấp tay, lại chậm rãi ngẩng đầu nói gì đó.

"Hiện tại vậy là cái gì tình huống?"

"Bệ hạ hạ cái gì mệnh lệnh, Lý Tĩnh từ chối nhã nhận quá. Xem ra, Lý Tĩnh cái này một lần không có ủng công a." Thái Bạch Kim Tinh loát râu dài sách sách địa nở nụ cười.

Lời này phúc tinh là càng nghe càng hồ đồ.

...

Lúc này, âm tào địa phủ trung, năm mươi vạn quỷ binh sớm đã tại sinh tử điện bốn phía bố trí xong nghiêm mật phòng tuyến.

Sinh tử điện lại là mạnh khỏe, có thể âm phủ địa phương khác tợn khó mà nói.

Đứng ở sinh tử điện trung, có thể xa xa địa nhìn qua thấy chung quanh hùng hực thiêu đốt đại hỏa đem nguyên bản tợn tối như mực địa phủ chiếu lên sáng trung, bay lên khói đặc che khuất bầu trời. Đầy trời đều là vô chủ hồn phách tại phiêu, này thê lương tiếng gào thét cơ hồ chỗ nào cũng có.

Thập Điện Diêm La tại trước điện qua lại lo nghĩ địa đi dạo, tản bộ.

Một cái quỷ binh vội vàng chạy đến, quỳ gối Tàn Nghiễm Vương trước mặt.

"Thiên đình viện quân đến?"

Này quý binh vôi vàng lác đầu, thấp giọng nói: "Khởi bẩm chư vị Diêm La, này yêu hầu cũng đã giết tăng mười tám địa ngục, giết quý sai, sắp bị nhốt hồn phách tất cả đều phóng ra..."

Tần Nghiễm Vương hơi sững sờ, khoát tay áo nói: "Không có việc gì, tùy tiện hẳn như thế nào lấy, hồn phách chạy quay đầu lại lại phải người đi bắt là được. Máu chốt là thiên đình viện quân có tới không?"

"Còn... Còn không có."

"Lại dò xét!"

"Dạ!"

Không đợi này quý sai xoay người, một hồi tiếng cười chói tai cũng đã vang lên.

"Thiên đình còn có viện quân có thể phải sao? Người có phải hay không suy nghĩ nhiều quá?"

Ngẩng đầu lên, bọn họ chứng kiến hầu tử cũng đã chống kim cô bổng cao cao địa đứng ở sinh tử điện đỉnh nhọn xông lên trước Thập Điện Diêm La cười. (chưa xong còn tiếp...)

ps: Được rồi, ta thừa nhận ta nước mắt, cũng không phải lễ mừng năm mới bề bộn còn là tính sao, chủ yếu là đau nửa đầu phạm vào...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 423: : Ngọc Đế Khốn Cực

"Là Tôn Ngộ Không ——! Hấn tại nơi này!" Một cái quỷ tướng khàn cả giọng rống lên, đại quân lập tức rối động. ?

Hầu tử nhảy lên theo sinh tử điện trên nóc hoạt xuống tới, vũng vàng rơi xuống đất.

Thập Điện Diêm La mở to hai mắt nhìn thất kinh địa lui về phía sau, sau lưng quỷ binh quân trận ùa lên, thoáng cái đưa bọn họ dẫu đến phía sau.

"Bày trận ——! Hấn chỉ có một người, không có gì đáng sợ!"

Rậm rạp chằng chịt giống như con kiến vậy quỷ quân nhanh chóng tại quỷ tướng môn dưới sự chỉ huy trực nổi lên thuẫn trận, này cái thuẫn mở khổng trung đồng loạt địa vươn vô số trường thương, từ xa nhìn lại, này từng mặt án lấy dữ tợn mặt quỷ đúc tạo mà thành cái thuẫn thật giống như từng khối đỉnh bản đồng dạng, chậm rãi hướng hấn đè ép tới.

Chỉ thấy hầu tử thoáng hoạt động hạ gân cốt, đơn tay nắm lấy kim cô bổng, một cái quét ngang, này kim cô bổng trong nháy mắt biến thành dài hơn mười trượng, hàng thứ nhất quỷ binh trong nháy mắt bị hợp với này làm cho người ta sợ hãi cái thuẫn cùng một chỗ quét lên trời, rơi xuống xa xa, kích khởi một mảnh chói tai tiếng thét chói tai.

Một mảnh giữa tiếng kêu gào thê thảm, hàng thứ hai quỷ binh thất kinh địa triệt thoái phía sau.

"Ồn định ——! Không muốn cùng hấn cận chiến!" Những cái này quý tướng khàn cả giọng địa la lên trước.

Hầu tử lệch ra cái đầu lẳng lẳng địa nhìn bọn họ.

Hàng phía trước quý binh nhanh chóng nhượng xuất một cái lối đi nhỏ, rất nhiều cầm mang cái móc khóa sắt quý binh chạy về phía tiền lai, hò hét hướng hầu tử vút tới.

Chỉ thấy hầu tử nắm tay thoáng nắm chặt, nhất quyền phong quyền tại bốn phía lẳng yên hình thành, phiêu tán rơi rụng mà đến móc sắt còn không có đụng phải trên người của hấn liền bị kể hết bắn ra.

Những cái này yêu tướng tựa hồ lấp bắp kinh hãi.

"Hấn là kẻ sống, đặc dụng đôi phó kẻ sống biện pháp! Dừng quý điếm!"

Quân ngũ trung rất nhanh chạy đi một đồng giờ lam sắc cây đuốc quý binh, bọn họ dùng ngọn lửa kia đem tên nhen nhóm. Sau đó đồng loạt mà hướng hầu tử bắn tới.

Đầy trời vũ tiễn đem bầu trời đều chiếu thành lam sắc.

Đứng ở sinh tử điện trước đại môn. Hầu tử chậm rãi ngẩng đầu nhìn này vũ tiễn liếc. Sau một khắc, hấn nắm kim cô bổng liền xông ra ngoài. Một mảnh giữa tiếng kêu gào thê thảm, vô số quý binh bị giống như kê đồng dạng vút cho bầu trời.

Quý quân trong nháy mắt tán loạn.

Địa phủ quân đội dùng để đối phó quý hồn so với thiên quân canh lưu loát, dùng để đối phó số lượng ít yêu quái cũng đều còn miễn miễn cường

cường, nhưng dùng để đối phó hầu tử loại này tu vi cao nữa là cực hạn
Hành Giả đạo yêu tu. . .

Chiến đấu giờ mới bắt đầu, bọn họ cũng đã tán loạn.

Hoàn toàn nghiêng về một bên thế cực phía dưới, mà ngay cả làm trung
kiên lực lượng quý tướng cũng gia nhập trốn chết hàng ngũ.

Một mảnh bồi rồi chạy trốn trung, cờ xí bị ném vứt bỏ. Chậu than bị
đánh ngã, cuộn cuộn khói đặc phóng lên trời, hỏa quang ánh đỏ không
trung.

Bay tán loạn hỏa tinh trung, hầu tử hóa ra vô số phân thân qua lại không
ngừng, gầm thét, các loại thuật pháp tầng tầng lớp lớp, đem trọn cả năm
mươi vạn quý binh xua đuổi được cùng đường.

Thập Điện Diêm La mang theo tùy thân hộ vệ ôm đầu chạy trốn, có thể
bất kể như thế nào, bọn họ đều trốn không thoát sinh tử điện phạm vi.

Này hầu tử phân thân thật giống như bãi tha ma ruồi bọ đồng dạng chỗ
nào cũng có địa đem trọn cái khu vực vây quanh, cho dù biết là phân thân.
Chỉ cần bọn họ dám xông mạnh, khoảng khoảng cách ngắn. Chân thân rất
nhanh sẽ xuất hiện. Kim cô bổng điều chi, quản người là quý binh còn là
quý tướng, đều là hồn phi phách tán kết quả.

Thật vất vả tổ chức "Phá vòng vây" đều bị nện sanh sanh đánh trở về.

Giờ này khắc này, nguyên bản trúc nâng phòng tuyến, này sông đào bảo
vệ thành phảng phát cũng đã biến thành một cái cự đại lao lung đem trọn cá
địa phủ tinh nhuệ đều trở thành dê đọi làm thịt đồng dạng khốn trong đó.

Mỗi khắp ngõ ngách đều có thể nghe được kinh khủng kia tiếng cười,
nương theo lấy liên tục không ngừng tiếng kêu thảm thiết, từng đạo hồn

phách quy về hư vô.

Một mảnh trong hỗn loạn, Thập Điện Diêm La mang theo hộ vệ của mình vội vã trốn sinh tử trong điện, đem cửa kia chăm chú địa khóa lại.

"Đây là có chuyện gì? Hắn đến tột cùng muốn làm gì? Nghĩ đem chúng ta tất cả đều giết sạch sao?"

"Giết sạch chúng ta đối với hắn có chỗ tốt gì?"

"Cái này hầu tử điên rồi, chân điên rồi, ta liền nói không nên trêu chọc hắn nha, lúc trước sẽ không nên. . ."

Lời còn chưa dứt, này nói chuyện Diêm La đột nhiên giật mình.

Hắn run nhè nhẹ trước, chậm rãi quay đầu lại đi, chứng kiến đều đều ở một bên trên bàn gỗ một quyển sinh tử sổ ghi chép chính chậm rãi đảo trang.

Bọn họ không hện mà cùng địa duỗi ra giống như cây khô da loại tay ở không trung xếp đặt bày.

"Sinh tử trong điện. . . Tại sao có thể có phong?"

Nghiêng mặt đi, bọn họ chứng kiến cửa sổ trong khe hở, trong khe cửa, khí lưu phảng phất bị cái gì hấp dẫn đồng dạng rót vào.

"Không, không tốt. Hắn tại sinh tử trong điện. . ." Một vị Diêm La lấp bắp nói.

Những cái này Diêm La từng người đều mở to hai mắt nhìn, bọn thị vệ nắm chặt vũ khí mọi nơi nhìn quanh.

Khủng bố tiếng cười theo bốn phương tám hướng vang lên, cả đại điện đều ở hơi rung động.

"Kỳ thật giết các người, đối với ta chân không nhiều lắm chỗ tốt, quý binh giết cũng tiêu không được bao nhiêu lệ khí, tương phản, đến chỗ này phủ còn có thể tăng thêm lệ khí sinh ra. . . Có thể ta chính là xem các người khó chịu."

Ngẩng đầu lên, bọn họ chứng kiến hầu tử đang ngồi ở cao cao trên giá sách lẳng lẳng địa nhìn bọn họ.

Trùng lớn trong hai mắt hiện đầy tơ máu, khuôn mặt bình tĩnh, lại thỉnh thoảng địa run rẩy. Này trên người lông tơ hơi dựng thẳng trước, tàn sát bừa bãi linh lực chính đang không ngừng tiết ra ngoài, toàn thân cơ nhục đều đã kinh kéo căng đến cực hạn.

Trong bóng tối xa xa nhìn về phía trên tựa như một cái kim sắc quang cầu.

Giết kim ô, giết hai cái thiên cảnh thiên binh, lại tại địa phủ trung giết hơn vạn quý binh, làm cho hầu tử trong thân thể lệ khí giảm bớt không ít. Có thể được hiệu vẫn còn tiếp tục, tu vi tăng trưởng tựa hồ xa xa nhìn không thấy cuối cùng, đã ở sắp bước vào đại la hồn nguyên đại tiên biên giới.

Giờ này khắc này, lý trí như trước từng điềm từng điềm địa tại xói mòn. Nếu không phải là chịu đựng quá sơ những cái này tu vi đột phá đau khổ luyện tụ cường hãn ý chí, chỉ sợ hẳn lúc này sớm đã hỏng mất.

Trước mắt một đám Diêm La phác thông phác thông địa quý xuống đất.

"Đại thánh gia! Đại thánh gia! Tiểu nhân chưa bao giờ đắc tội qua ngài a!"

"Phải không?" Hầu tử cạc cạc địa nở nụ cười, chậm rãi nói ra: "Này thiên đình vì cái gì biết rõ ta tìm chính là cái đó một quyển sinh tử sổ ghi chép cái đó một tờ?"

Trong lúc nhất thời, Thập Điện Diêm La đều ngơ ngẩn, nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn về phía Tần Nghiễm Vương.

"Đó là. . . Đó là bệ hạ mệnh lệnh, chúng ta không dám không theo a!"

"Nói trắng ra là, tặc là các ngươi giúp đỡ hấn hại ta nhé?"

"Không không không. . . Đại thánh gia, tiểu nhân cam đoan, sau này địa phủ về Hoa Quả Sơn trông nom! Đại thánh gia tha mạng a!"

Thập Điện Diêm La nguyên một đám khóc hô lên. Bỗng nhiên đập đầu. Đập đầu được cái trán đều ra huyết.

Hầu tử chống đầu gối chậm rãi tại trên giá sách đứng lên. Hơi run rẩy nghiêm mặt nói: "Thời gian không nhiều lắm. Đây là chuyện sau này, ta hiện tại trước tiên đem nợ cũ tính toán rõ ràng a."

Tại Thập Điện Diêm La hoảng sợ trong ánh mắt, hấn vung trước kim cô bổng kéo theo thật dài quỹ tích hướng bọn họ đập bẻ tới.

. . .

Trời cao phía trên, lại một vị khanh gia vội vã địa chạy nhập Lăng Tiêu Bảo Điện bên trong, quỳ rạp xuống đất.

"Bệ hạ —— Thập Điện Diêm La khẩn cấp cầu viện, chậm thêm tặc không kịp a!"

Trên điện tiên gia nguyên một đám cúi đầu.

Ngọc Đế trên mặt sớm đã nhìn không được một tia huyết sắc, ánh mắt kia chậm rãi rơi xuống Lý Tĩnh trên người: "Ý của ngươi là không xuất binh?"

Lý Tĩnh hơi nhíu mày, thấp giọng nói: "Bệ hạ. Tựa như thần vừa rồi nói, cái này căn bản là đại năng trong lúc đó tính toán, hơn nữa, chúng ta cũng không phải không xuất binh, mà là xuất binh cũng vô dụng. Nay hầu tử một cái chớp mắt ngàn dặm, đại quân cho dù đánh cho qua, cũng căn bản cản không nổi. Bây giờ này tu vi lại đã đạt đại la kim tiên đỉnh phong, cho dù chúng thiên tướng liên thủ, cũng căn bản không chế trụ nổi. Thế gian rộng lớn khôn cùng, xuất binh lại có thể thế nào? Huống hồ. Nay Nam Thiên Môn ngoài còn có Hoa Quả Sơn lữ yêu nhìn chăm chăm như hổ đói, xuất binh. Tắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Vì nay chi kế, cho là tử thủ Nam Thiên Môn a bệ hạ."

Này phản phục xoa nắn tỳ ấn tay nắm được đùng rung động.

Hồi lâu, Ngọc Đế nhàn nhạt cười cười, nói: "Cho nên cả thế gian, âm phủ tựa toàn bộ đưa cho hắn? Đồi tam giới đại loạn ngôi yên không lý đến, trẫm còn là tam giới thống ngự sao?"

"Bệ hạ, đương nghĩ lại mà làm sau a."

"Nghĩ lại? Còn thế nào nghĩ lại? Một khi yêu hầu đã không chế địa phủ, trời biết đạo sẽ phát sinh chuyện gì? Tam giới lục đạo luân hồi vừa loạn. . . Ha ha ha ha. . . Ý của ngươi là, ngươi không nguyện ý thống binh chinh phạt yêu hầu, cứu viện địa phủ?"

Lý Tĩnh do dự mà khom người nói: "Thần vô năng, thỉnh bệ hạ thứ tội."

"Không sai, nếu là tam giới đại năng đã vút bỏ thiên đình, như vậy trốn đến chỗ nào đều đồng dạng. Chỉ cần tam giới đại năng không vút bỏ thiên

đình, như vậy hết thầy luôn luôn trở về chính thống một ngày. Chỉ khi nào thiên đình đối với chuyện này bỏ mặc, thế cho nên âm phủ rơi vào tay giặc, người biết hậu quả là cái gì không? Trẫm phải đương một cái vô đạo bêu danh. Một khi như thế, tương thị vạn năm không cách nào chữa trị nhân tâm, địa phủ sẽ không còn duy Lăng Tiêu Bảo Điện là từ."

Lý Tĩnh hơi cúi đầu, không nói được lời nào.

Đến lúc đó, vì vấn đề danh dự, có hay không cũng phải đối lại người đến đương Ngọc Đế?

Đúng vậy a, đại năng môn cần thiên đình thống lĩnh tam giới thôi, ai làm Ngọc Đế, có cái gì khác nhau chứ?

Nghĩ, Ngọc Đế sách sách địa nở nụ cười.

"Dù là đi, thua, cũng so với bỏ mặc cường a. Người hiểu chưa?"

Lý Tĩnh như trước cúi đầu, trầm mặc không nói.

"Bài trừ cấm âm thuật a."

"Bệ hạ cái này. . ."

"Không có gì hay man, cho dù có nội ứng thì như thế nào?"

Lý Tĩnh yên lặng nhẹ gật đầu.

Cấm âm thuật bài trừ.

Ngọc Đế chậm rãi nương đến trên ghế rồng, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú cả điện khanh gia nói: "Trẫm, nghĩ ủy nhiệm một người thống binh cứu viện địa phủ."

Ở đây chúng tiên, đầu kia lập tức vùi được thấp hơn.

Hơi ngửa đầu, cười khở nói: "Thiên đình hơn trăm ngày, thế gian hơn trăm năm, ngắn ngủi hơn trăm năm quang cảnh, một con yêu hầu liền đem đường đường thiên đình đánh bại vô số lần, bây giờ địa phủ bị công , càng là khó có thể không người cứu viện. Nhớ mang máng, tụt tại không lâu, chư vị còn ở nơi này cùng trăm tranh luận trước thiên hà thủy quân chinh phạt Hoa Quả Sơn đến tột cùng là mục đích gì. . . Ha ha ha ha, ngẫm lại, thật sự là đáng tiếc."

Thái Bạch Kim Tinh hơi sau này rút một bước.

Mấp máy khô quắt môi, Ngọc Đế chậm rãi nói ra: "Địa phủ gặp nạn, phải có viện binh. Nhưng việc này, cử tử nhất sinh. Còn có vị ấy ái khanh, nguyện ý thông binh đi trước a?"

Một đám tiên gia đều ngậm miệng không nói.

"Lý Tĩnh, ngươi nguyện hay không?"

"Khởi bảm bệ hạ, thần vô năng, thỉnh bệ hạ thứ tội." Lý Tĩnh cất cao giọng nói.

Nhìn chăm chú Lý Tĩnh, Ngọc Đế chậm rãi nói ra: "Đã như vậy, trầm triệt hỏi ngươi đại nguyên soái chi chức, ngươi có gì dị nghị không?"

Lý Tĩnh lập tức cả kinh, này bốn phía tiên gia nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

"Có gì dị nghị không?" Ngọc Đế mặt không biểu tình mà lập lại một lần.

Lý Tĩnh giơ lên áo choàng, quỳ một chân trên đất nói: "Thần, không dám có dị nghị."

Chậm rãi quét mắt trước mắt chúng tiên, Ngọc Đế lôi kéo cuồng hống quát: "Trẫm dục một lần nữa đề bạt phạm tướng Thiên Bồng, nhâm đại nguyên soái chức, thống binh đi trước địa phủ đuổi bắt yêu hầu, các khanh có gì dị nghị không?"

Này một đôi con mắt đều lạng lẽ xéo xuống Thái Bạch Kim Tinh, giờ này khắc này, hấn cũng là nhú chặt trước mi, đi theo chúng tiên cùng một chỗ cúi đầu.

"Có gì dị nghị không ——?" Ngọc Đế đứng ở trên bậc thang quát.

Hồi lâu, chúng tiên nguyên một đám chấp tay, cùng kêu lên nói: "Bọn thần, tuyệt không dị nghị." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Hoan nghênh gia nhập độc giả bầy, con ba ba đêm nay đổ lên bao cáp. (cũng có thể là ngày mai, chủ yếu xem đánh vào ngân hàng Caly tiền lúc nào đến sổ sách. . .) tuy nhiên không nhiều lắm, kính xin mọi người bỏ qua cho.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 424: : Hỗn Loạn

Thiên đình đại lao cửa mở ra. (

Giờ cao lên cây đuốc thiên binh chen chúc mà vào, trong nháy mắt chật ních lối đi nhỏ.

Đối diện trong nhà giam Quyên Liêm vội vội vàng vàng đứng lên quát to: "Các người muốn làm gì?"

Không có người trả lời hẳn.

Tiếng leng keng trung, nhà giam đại môn mở ra, cầm cái chìa khóa địa ngục chét lui qua một bên, Na Tra nhắc chân bước vào nhà giam.

Một mực ngời xếp bằng trước Thiên Bồng chậm rãi ngẩng đầu lên. Này trên mặt dính cũng đã biến thành đen kịt nhan sắc máu đen, sắc mặt trắng bệch, trong mắt nhìn không được một tia thần thái.

Cứ như vậy lẳng lẳng địa nhìn qua Na Tra, hẳn thậm chí liền một câu đều không có nói, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem.

Nhàn nhạt nhìn xem Thiên Bồng, Na Tra chậm rãi nghiêng mặt đi thấp giọng nói: "Cởi bỏ tỳ bà khóa."

"Dạ!"

Vài cái thiên binh nhanh chóng đi đến Thiên Bồng bên người, thân thủ đem này tỳ bà khóa cứng ngắc lấy xuống tới.

Máu tươi tóe lên, kịch liệt đau nhức đánh úp, Thiên Bồng kiết căng địa nắm chặt dính đầy máu đen áo tù nhân, đóng chặt lại mắt, không có chút nào huyết sắc trên trán mồ hôi to như hạt đậu chậm rãi chảy xuống.

Na Tra từng bước một đi đến trước mặt của hắn, ngồi xổm xuống, theo bên hông lấy ra một cái cái hộp nhỏ đưa tới Thiên Bồng trước mặt, thấp giọng nói: "Đây là bệ hạ ban cho người kim đan, giúp người khôi phục công lực."

Thiên Bồng chậm rãi mở mắt ra, lẳng lẳng địa, mặt không biểu tình mà nhìn xem hắn.

"Bệ hạ cũng đã hạ chỉ phóng thích người, chuẩn bị thụ đại nguyên soái vị, muốn cho người lãnh binh đi trước địa phủ lòng bắt yêu hầu. Hiện tại, ta muốn dẫn người đi gặp hắn." Vi hơi dừng một chút, Na Tra thấp giọng nói: "Sở dĩ lúc này đề bạt người, là vì cha ta không muốn đi địa phủ lòng bắt yêu hầu. Ta nói như vậy, người hắn là tự hiểu rõ là tình huống nào đi?"

Nói đi, Na Tra đem cái hộp nhét vào Thiên Bồng trong tay. Chậm rãi đứng lên. Duỗi giờ tay lên: "Mang đi!"

Vài cái thiên binh thoáng cái đem Thiên Bồng cả chống chọi. Xoay người xuyên qua cửa lao hướng phía bên ngoài đi đến.

Đôi diện trong nhà giam Quyển Liêm không khỏi mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt.

...

Đâu Suất cung trung, này thiên đạo thạch run nhè nhẹ trước rạn nứt, mảnh đá như mưa rơi rơi.

Lão quân hơi ngửa đầu, lẳng lẳng mà nhìn xem.

...

Sinh tử điện đại môn đã bị khóa chết, trện trện tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mỗi một thanh, đều nương theo lấy một đạo bạch quang dọc theo âm phủ đại địa giống như sóng gợn vậy khuếch tán.

Mỗi một thanh, địa phủ sát khí đều giảm thiểu một phần.

Màu đen huyết xuyên thấu qua khe cửa rỉ ra.

Ngoài cửa quỹ binh một hồi kinh ngạc.

Sinh tử sổ ghi chép là thiên đạo biến thành chí bảo. Nay Thập Điện Diêm La là cái gì?

Bọn họ, từ nhỏ chính là trông coi cái này chí bảo tiểu quý thôi. Ngàn vạn năm quang âm, thế gian đã theo lúc trước một mảnh đất cằn sỏi đá phát triển cho tới bây giờ xanh um tươi tốt thất thải sặc sỡ, lúc trước mười cái tiểu quý cũng trở thành cao cao tại thượng, chủ đạo âm phủ, không chế lục đạo luân hồi Thập Điện Diêm La.

Bất quá, đây hết thảy cho tới hôm nay liền tuyên cáo đã xong.

Nghe tới thứ chín thanh kêu thảm thiết thời điểm, quỹ binh môn cũng đã vội vội vàng vàng tìm đến ngàn vạn năm đều không sử dụng hương xe, tại quỹ tướng dưới sự chỉ huy một lần lại một lần địa va chạm sinh tử điện đại môn.

Hao hết sức của chín trâu hai hổ, đại môn kia rốt cục âm âm sụp đổ.

Giờ lên khói bụi dần dần tán đi. Quỹ binh môn nguyên bản sẽ không có huyết sắc mặt càng thêm trắng bạch.

Vết máu loang lổ sinh tử điện bị hùng hực hỏa quang chiếu lên đỏ bùng, hầu tử lẳng lẳng địa đưa lưng về phía bọn họ ngồi chồm hổm ngồi ở. Hấn hai bên. Một bên chông chất trước chín Diêm La thi thể, một bên chông chất trước sơn đồng dạng cao sinh tử sổ ghi chép.

Duy nhất cận tôn Diêm La —— Tần Nghiễm Vương chính run run rẩy rẩy địa đem một chông lại một chông sinh tử sổ ghi chép đem đến hầu tử trước mặt, cung hầu tử đưa vào đồng lửa đốt cháy.

Trông thấy những kia chen chúc mà vào quỹ binh, Tần Nghiễm Vương rõ ràng ngơ ngác một chút.

"Như thế nào? Muốn chạy?" Hầu tử thấp giọng hỏi.

Tần Nghiễm Vương hơi kéo ra mặt, vội hỏi: "Đại thánh gia nói đùa, tiểu nhân sao dám..."

"Không dám tự tranh thủ thời gian chuyên, nhiều như vậy yếu ớt tới khi nào?"

"Tiểu nhân cần tuân đại thánh gia phân phó." Tần Nghiễm Vương rụt rụt đầu, đem trong tay sinh tử sổ ghi chép hướng thư chông chất trên một ném, lại vội vàng hướng phía giá sách chạy vội quá khứ.

Một ít chúng quỹ binh quỹ tướng đều kinh ngạc mà nhìn xem, không dám nhúc nhích.

Hầu tử nghiêng đầu sang chỗ khác lạnh lùng nói: "Các người đã đến đây, cũng cùng một chỗ hỗ trợ a." "Ta lại muốn nhìn, hấn có thể chống được bao lâu."

Nói đi, hấn đem trong tay cuối cùng một sách ném vào trong đồng lửa.

Nhìn qua này trong đồng lúa chậm rãi chóng mặt mở cháy đen nhan sắc sinh tử sổ ghi chép, chúng quý binh không khỏi rùng mình một cái.

...

Trên bầu trời tầng mây phi tốc địa quay cuồng.

Một cái lão nhân nằm tại giường bệnh trên hơi trợn mắt ngậy ngốc nhìn lên không có vật gì trần nhà.

Bắt mạch lang trung chậm rãi lắc đầu, hướng phía gia thuộc chấp tay.

Lập tức, một ít chúng gia thuộc đều quỳ xuống đất gào thét gào thét khóc lớn.

Có thể nhưng vào lúc này, lão nhân kia đột nhiên mở trừng hai mắt ngồi dậy.

Một đám gia thuộc, tính cả này lang trung đều ngậy đại.

"Đây là... Hồi quang phản chiếu?"

Lão nhân kia ngơ ngác địa cúi đầu nhìn nhìn chính mình hoạt động linh mãnh tay, nghĩ nửa ngày, thấp giọng nói: "Ta nghĩ, uống miếng nước."

...

Một con gậy như que củi sắp chết già cầu ghé vào ven đường chậm rãi thở hào hển.

Vài con quạ đen ngừng ở nó đỉnh đầu trên cây lẳng lẳng địa chờ tử vong buông xuống, để ăn no nê.

Có thể nhưng vào lúc này, này lão cầu nháy mắt con ngươi chậm rãi đứng lên, vậy mà từng bước một chạy chạy, tức giận đến bầy quạ đen chỉ có thể giương mắt nhìn.

...

Nguyên bản hướng sinh mộ chết phù du không có ở dự định thời gian chết đi.

Hắn là héo rũ cỏ cây như trước chập chờn sinh tử.

Đây là kế thái dương biến mất sau lại ngạc nhiên sự, tứ đại bộ châu, cơ hồ mỗi một chỗ đều có sinh mạng tại bởi vì đột nhiên thoát ly tử vong phát ra vui sướng thét lên.

...

Trận trận quần đầu đánh úp, lão quân bùm lầy ngực một ngum máu tươi phun vãi ra, nhưng như cũ ngồi yên trước, vẫn không nhúc nhích.

Giờ này khắc này, trên người hắn linh lực cũng đã hỗn loạn vô cùng.

Thiên đạo thạch trên vết rách đang điên cuồng lan tràn trước, một khối nhanh đến thạch phần rơi.

Mặt đất đều đã kinh trái dày đặc một tầng.

Lão quân chậm rãi dùng ống tay áo xóa đi khóe miệng huyết, bắt đắ dĩ cười khở.

Đây là tu thành "Vô vi" chỗ hỏng.

Thiên đạo không khác, tác vô địch thiên hạ, một khi thiên đạo khác thường. Chính là thương gân động cốt.

Có thể chuyện cho tới bây giờ. Hấn lại có thể thế nào?

Tường ngược lại mọi người đây. Hấn bắt quá là, một cái mặc người thịt cá lão nhân thôi.

...

Một vị đồng tử vội vã địa tương lai tự địa phủ tin tức đưa vào Di La Cung trung, này giả đánh cờ hai vị hơi giật mình.

Hồi lâu, Thông Thiên Giáo Chủ hí híp nửa mắt nói: "Hủy pháp khí tiêu lệ khí sao? Tiêu lệ khí bản ý, là đem linh lực trả lại thiên địa, đồng thời cũng trừ bỏ nghiệp lực. Sinh tử bút toán năm tam giới vạn vật sinh tử, lại vì thiên đạo kết quả, sách vài rất nhiều... Nếu như hủy chính là sinh tử sổ ghi chép mà nói... Này xác thực. Có trợ cùng tiêu trừ lệ khí a. Không nghĩ tới cái này đầu khi lại chăm chăm trên sinh tử sổ ghi chép, thật sự là to gan lớn mật a... Sinh tử sổ ghi chép một hủy, tam giới lực đạo luân hồi cần phải đại loạn, cái này quả nhiên là không quan tâm a. Cái này hầu tử quả thật là điên rồi."

Nguyên Thủy Thiên Tôn sách sách thở dài: "Thì lười lại thôi, lệ khí tiêu được nhiều ít không nói, cho dù hấn bả sinh tử sổ ghi chép toàn bộ tiêu, nghiệp lực cũng trừ không được mảy may. Đến lúc đó, hấn có thể khiêng được qua thiên kiếp?"

"Có lẽ, hấn căn bản không phải vì tăng tiến tu vi, mà là báo thù sốt ruột. Đơn thuần vì..."

Lập tức, hai người bừng tỉnh đại ngộ. Tương đối mà cười.

"Báo thù chi tâm. Hành Giả đạo kiêm tu Ngộ Giả đạo, cái này như thế nào tu, cũng tu không thành cá trí giả."

"Một bước sai, đây bàn đều rơi tác. Hắc hắc hắc, cáo già cũng có hôm nay. Thiên đạo bị hủy thành như vậy, đi, yêu hầu cần phải cùng hắc đồng quy vu tận. Không đi, yêu hầu sẽ đem thiên đạo hủy cả không còn một mảnh."

"Cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn."

Lời này vừa nói ra, hai người đều nở nụ cười.

Nửa ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn thoáng thu thu thần, hơi ngưng trọng nói: "Bất quá, nào thành như vậy, sau này phải khôi phục thiên địa trật tự, cũng không dễ dàng a. Nếu này đầu khỉ lại như thế, chúng ta sợ sợ cũng không có thể khoan tay đứng nhìn."

Thông Thiên Giáo Chủ cau lại trước lông mày bàn tay nói: "Lần này phá thiên đạo, đời này giá cũng quả thực đại."

...

Một mảnh đen kịt tầng thứ chín.

Nuốt kim đan, giản lược địa rửa mặt một phen, Thiên Bồng liền đổi lại trước kia chiến giáp, lại không là trực tiếp trên Lăng Tiêu Bảo Điện, mà là bị mang đi ngự thư phòng.

Này trên đường đi, nguyên một đám gặp tiên gia đều dừng bước, yên lặng địa hành lễ, Thiên Bồng nhưng thật giống như ai cũng nhìn không thấy vậy trực tiếp cùng bọn họ gặp thoáng qua, mặt không biểu tình. Mà ngay cả này dẫn đường thiên binh cũng không khỏi được có chút kinh ngạc.

Ngự thư phòng ngoài giữ cửa thiên binh thân thủ vì hắc mở cửa.

Trong thư phòng, Ngọc Đế ngồi ngay ngắn long án trước.

Thiên Bồng nhàn nhạt hướng trong đó nhìn thoáng qua, nhắc chân vượt qua cánh cửa, đi đến ở giữa, quỳ một chân trên đất, nói khẽ: "Tội thần Thiên Bồng, tham kiến bệ hạ."

Nhìn Thiên Bồng, Ngọc Đế nhàn nhạt địa bật cười: "Nhu thế nào, thương thế còn không có khỏi hẳn?"

"Vốn có cũng không trở ngại, nuốt kim đan, tự nhiên là cũng đã khỏi hẳn."

"Vậy tại sao thấp như vậy thanh lời nói nhỏ nhẹ? Cái này không giống người a." Ngọc Đế chậm rãi đứng lên, từng bước một đi đến Thiên Bồng bên cạnh, vỗ nhẹ nhẹ đập vai của hắn nói: "Đứng lên đi, miễn lễ."

Chậm rãi đứng dậy, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Không biết bệ hạ tiếp kiến tội thần Thiên Bồng, có chuyện gì quan trọng?"

"Đừng mở miệng một tiếng tội thần, lúc trước cho người bị này lao ngục tai ương, trăm cũng đúng là bất đắc dĩ. Bây giờ một có cơ hội, chẳng phải đem người phóng xuất ra sao?" Ngọc Đế xoay người sang chỗ khác từng bước một đi về hướng long án, thuận miệng nói: "Ban thưởng ghế ngồi."

Không đợi Ngọc Đế tại trên ghế rồng ngồi vững vàng, hai vị thiên binh cũng đã chuyển trước cái ghế phóng tới Thiên Bồng sau lưng.

"Ngồi đi." Ngọc Đế chỉ vào cái ghế nói.

"Thần, không dám." Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đáp.

Ngọc Đế thần sắc lập tức cứng đờ, hơi do dự hạ xuống, thấp giọng nói: "Nhu thế nào? Còn đang quái trăm lúc trước thả người hạ thiên lao?"

"Thần không dám."

"Đó là quái trẫm không có phái binh trợ giúp thiên hà thủy quân?"

"Thần cũng không dám."

"Này là chuyện gì xảy ra?"

Thiên Bồng hơi cúi đầu, ngậm miệng không nói.

Ngọc Đế ho khan hai tiếng nói: "Này yêu hầu tại địa phủ làm loạn chuyện tình, ngươi đều nghe nói a?"

"Nghe nói một điếm."

"Ngươi lúc trước quyết đoán là đúng, Hoa Quả Sơn, tuyệt đối không thể lưu. Chỉ tiếc a, những cái này tiên gia, đều không có ngươi cái này giác ngộ, như thế, phương gây thành đại họa. Trẫm, hiện tại nhu cầu cấp bách một người, đảm nhiệm đại nguyên soái chức, thống binh đi trước địa phủ cầm nã yêu hầu." Nói đến đây, Ngọc Đế lặng lẽ nhìn Thiên Bồng liếc, nói khẽ: "Ngươi đang ở đây thiên trong quân uy tín cực cao, lại tinh thông binh lược qua. Thật muốn bàn về chiến công, cái này cả thiên đình, thật đúng là không có người bì kịp được của ngươi. Do ngươi tới đảm nhiệm này chức, chắc hẳn, cũng không ai dám có dị nghị. Ngươi có thể nguyện hướng a?"

Thiên Bồng hơi chấp tay nói: "Thần vô năng, nan kham đại nhậm."

Ngọc Đế lúc này tăng thêm ngữ khí đạo: "Ngươi cũng không muốn đi? Nếu là không đi, này trẫm chỉ có thể rút về ý chỉ, đem ngươi một lần nữa giải vào thiên lao."

Nói đi, hắn lẳng lặng địa nhìn chăm chú Thiên Bồng.

Chỉ thấy Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười nói: "Thiên Bồng tâm đã chết, nếu là bệ hạ có thể ban thưởng Thiên Bồng vừa chết, Thiên Bồng vô cùng

cảm kích."

Lời này vừa nói ra, Ngọc Đế cả giật mình đi, trong lúc nhất thời cũng không biết đạo nói cái gì cho phải.

Hắn ngơ ngác nhìn Thiên Bồng, trong đầu hiện lên vô số loại giả thiết, cuối cùng chỉ có thể thấp giọng nói: "Người còn nhớ rõ Nghê Thường tiên tử sao?"

"Thần nhớ rõ."

"Người đã nói nguyện ý dùng trọn đời trung thành đổi Nghê Thường tiên tử trọn đời vinh hoa hạnh phúc!"

"Thần còn chưa đủ trung sao?" Thiên Bồng ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười, nhìn chăm chú Ngọc Đế nói khẽ: "Cũng bởi vì phần này trung, Thiên Bồng hại chết nhiều ít huynh đệ. Nếu như không là vì Thiên Bồng cố ý tiêu trừ Hoa Quả Sơn, như thế nào sẽ xuất hiện Vân Vực Thiên cảnh đình trệ? Tuy nói cho dù Thiên Bồng tại cũng không nhất định có thể đánh bại Hoa Quả Sơn lũ yêu, nhưng ít ra, có thể bảo vệ bọn họ không chết. Có thể cũng là bởi vì phần này cố chấp... Ha ha ha ha, Thiên Bồng còn có cái gì thể diện lại sống trên thế giới này?"

"Người!" Ngọc Đế một chưởng kích tại long trên bàn, cảm tức trước mắt đầy mặt bình thân Thiên Bồng, nắm chặt nắm tay, nửa ngày đều nói không ra lời.

Tâm sẽ không toái, chỉ là bởi vì còn không có làm bị thương chỗ đau. Lại kiên cường người, cũng có hồng mắt một ngày.

Thiên Bồng, chính là cá trơ mắt nhìn mình toàn bộ thế giới sụp đổ người.

Giờ này khắc này, hắn nhàn nhạt mà nhìn xem Ngọc Đế, tâm tình lại là như thế bình địa tĩnh.

Do dự hồi lâu, Ngọc Đế chống long án thấp giọng nói: "Trẫm ban thưởng người chín xỉ đỉnh ba làm binh khí của người, trao tặng người đại nguyên soái chi chức, cho người trong quân quyền sanh sát trong tay quyền to, vô luận là ai, chỉ cần hắn dám can đảm cãi lời quân lệnh, người có thể tiên trảm hậu tấu."

"Bệ hạ, thần chỉ cầu vừa chết."

"Này yêu hầu hiện tại đã là đại la kim tiên đỉnh phong... Có lẽ đã là đại la hồn nguyên đại tiên. Nếu như không phải vài vị đại năng ra mặt, không có ai hàng được hắn. Nhưng hắn hiện tại cô sinh một người thân tại địa phủ, bên người không có đại quân, nếu như... Nếu như chiến thuật thoả đáng, có lẽ vẫn có chút cơ hội."

"Bệ hạ, thần chỉ cầu vừa chết." Thiên Bồng như cũ là câu nói kia.

"Có mấy lời, trẫm chích nói cho người... Cho dù trẫm hiện tại không nói, sau đó cũng nhất định sẽ có người nói cho người. Việc này cực kỳ nguy hiểm, ít có sai lầm, ra Nam Thiên Môn tự không về được, vô luận là người, còn là cái khác thiên tướng, đều đồng dạng. Nhưng một trận này phải đánh, nếu là không đánh..."

"Bệ hạ, thần chỉ cầu..."

"Câm mồm! Người nghe trẫm nói xong được không?" Ngọc Đế bỗng nhiên gầm hét lên.

Thiên Bồng chậm rãi giương mắt, lẳng lặng mà nhìn xem Ngọc Đế.

Chậm rãi thở hào hển, Ngọc Đế thấp giọng nói: "Tóm lại, một trận này phải đánh. Như ngươi có thể thắng, trẫm nên đáp ứng ngươi, không tiếc bất cứ giá nào sống lại ngươi thiên hà thủy quân tướng sĩ, không chỉ có như thế, trẫm còn có thể thay ngươi sống lại Nghê Thường tiên tử. Cái này đánh một trận xong, trẫm có thể từ bỏ hai người các ngươi tiên tịch, cho các ngươi đến thế gian đi qua an nhàn sinh hoạt, song túc song tề. Nhưng điều kiện tiên quyết là, trận chiến này, tất phải thắng. Chỉ cần ngươi bảo vệ trẫm địa vị, trẫm tự thỏa mãn của ngươi hết thảy nguyện vọng!" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu bao dưỡng a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 425: : Thiên Bồng Chi Nguyên

Âm phủ, Trần Nguyên Tử cầm trong tay phát trần hóa thành một luồng sáng bó phi tốc đi về phía trước.

Hồi lâu, hấn thoáng thấp xuống phi hành độ cao cùng tốc độ, tựa hồ bắt đầu tìm tòi cái gì.

Tại dưới thân thể của hấn, liên miên không ngừng đổ nát thê lương bên trong cuộn cuộn khói đặc phóng lên trời, này hỏa quang đem nguyên bản đen kịt thế giới đều ánh thành màu đỏ.

Trong không khí lộ vẻ gay mũi mũi khét, cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách đều đầy đầy lệ quỷ tiếng gọi âm ỉ, những cái này vô ý thức hồn phách càng là tán đượ tùy ý có thể thấy được.

Sâu hít một hơi thật sâu, hấn hướng phía sinh tử điện phương hướng lướt đi mà đi.

...

Trong ngự thư phòng, Thiên Bồng nhận nhặt mà nhìn xem Ngọc Đế, vẻ mặt kinh ngạc.

Giờ khắc này, hấn chợt phát hiện hấn hoàn toàn không biết đứng ở trước mắt người này.

Cái này vẫn là đến nay, hấn thề thuận phục vị kia tam giới thống ngự sao?

"Nhu thế nào? Chỉ cần ngươi nghĩ biện pháp, nắm bắt này yêu hầu, trăm tự thực hiện của ngươi hết thảy nguyện vọng!" Ngọc Đế mở to hai mắt chậm rãi nói ra: "Trẫm biết rõ ngươi nhất định có thể làm được, lần trước nếu như không phải Thái Bạch Kim Tinh bợn họ, ngươi cũng đã thuận lợi nắm bắt yêu hầu. Lần này tuy nhiên hung hiểm điềm, nhưng trẫm tin được ngươi."

Nói đi, Ngọc Đế cũng đã tự mình đem long trên bàn chứa hồ phù cái hộp mang tới, đưa đến Thiên Bồng trước mặt: "Lúc này đây, thiên đình quân đội toàn bộ về ngươi thuyên chuyển. Chỉ cần ngươi có thể đem yêu hầu nắm bắt, trăm sự chấp thuận ngươi dùng cái gì thủ đoạn, không cần bắt quá bất luận cái gì kiêng kị!"

Thiên Bồng như trước lẳng lặng địa nhìn qua hấn.

"Còn chờ cái gì? Không có thời gian." Ngọc Đế cắn răng nói.

Cúi đầu, Thiên Bồng chậm rãi nở nụ cười.

Ngọc Đế thoáng cái giật mình: "Ngươi đang ở đây cười cái gì?"

"Bệ hạ, ngươi biết ngươi đang nói cái gì sao?"

"Trẫm không phải cũng đã nói được rất rõ ràng sao? Chỉ cần ngươi giúp trẫm khiêng qua cửa ải này, tất cả nguyện vọng trẫm cũng có thể giúp ngươi thực hiện!"

"Này bệ hạ cho rằng, Thiên Bồng nguyện vọng là cái gì?"

"Nguyện vọng của ngươi..." Ngọc Đế thoáng cái chân chờ, hấn một tay vịn long án, hơi nghi hoặc mà hỏi thăm: "Nguyện vọng của ngươi không phải là cùng với Nghê Thường tiên tử sao? Điều kiện này. Chẳng lẽ còn không đủ?"

Nghe vậy, Thiên Bồng không khỏi bật cười, hấn từng bước một lui về phía sau. Nhân nhạ mà nhìn xem Ngọc Đế, nói khẽ: "Bệ hạ. Nếu như Thiên Bồng chỉ là muốn cùng với Nghê Thường, đã sớm phản, căn bản không tất yếu đợi cho hôm nay bệ hạ cho ra loại này đồng ý."

"Vậy ngươi nghĩ muốn cái gì?"

"Thiên Bồng muốn lấy đồ vật, bệ hạ cho không được." Thiên Bồng xoay người rời đi.

"Ngươi đến tột cùng nghĩ muốn cái gì?" Ngọc Đế bỗng nhiên gầm hét lên.

Dừng bước lại, Thiên Bồng chậm rãi quay đầu lại, thản nhiên nói: "Thiên Bồng kỳ thật cũng không biết mình muốn cái gì, có lẽ, cũng là bởi vì không biết. Mới có thể rơi xuống lần này hoàn cảnh. Hại chết Nghê Thường, hại chết thiên hà thủy quân huynh đệ, cả thiên hà thủy quân tiêu diệt, nói cho cùng, đều là trách nhiệm của ta. Chính là, Thiên Bồng rất rõ ràng biết mình không nghĩ muốn cái gì."

Nhìn qua Ngọc Đế, Thiên Bồng nói khẽ: "Thiên Bồng, không nghĩ yếu một cái có thể đưa thương sinh tại không để ý, chỉ muốn chính mình quyền vị chủ quân. Bệ hạ, ngươi biết thế cục bây giờ sao?"

"Ngươi muốn nói cái gì?"

"Xuất chinh địa phủ. Phần thắng liền một thành cũng chưa tới, đừng nói bệ hạ, chính là Thiên Bồng bực này bị giam tại trong lao mọi người biết rõ."

Bệ hạ đây là muốn Thiên Bồng mang theo thiên quân đi chịu chết a."

"Người dù sao muốn chết. Đây không phải người vừa mới tự sao? Vì cái gì không mang theo trước quân đội đi vật lộn đọ sức một bữa!"

"Vậy bọn họ?" Thiên Bồng chỉ vào ngoài cửa nói khẽ: "Bọn họ cũng muốn chết sao?"

Ngọc Đế đột nhiên ngây dại.

"Bệ hạ, tử thủ Nam Thiên Môn mới là chính đạo. Nếu như người yếu Thiên Bồng tử thủ Nam Thiên Môn, không cần bất luận cái gì điều kiện, Thiên Bồng đều tử chiến đến cùng, đây là chức trách chỗ. Nhưng nếu như người yếu Thiên Bồng đi trấn áp bọn họ, sau đó mang theo bọn họ đi đánh một hồi vốn không nên phát sinh chiến tranh..."

Trùng mắt Thiên Bồng, Ngọc Đế cắn răng nói ra: "Nếu như trận chiến này không đánh, liền binh đều không ra, đến lúc đó tam giới nhất định nghi vấn thiên đình uy tín. Không chỉ là địa phủ, liền tứ hải long cung. Thậm chí địa tiên, hết thảy đều... Trẫm sau này còn như thế nào thống lĩnh tam giới? Đến lúc đó. Đến lúc đó..."

"Đến lúc đó tam thanh có khả năng khác kiếm hiền lương, nhập chủ Lăng Tiêu Bảo Điện, đúng không?" Thiên Bồng mặt không biểu tình mà nói ra: "Bệ hạ, khi người làm ra quyết định này thời điểm, người cũng đã không hề thích hợp làm Ngọc Đế."

...

Hoa Quả Sơn, Tề Thiên Cung.

Mi Hầu vương mang theo một đám yêu tướng bước nhanh đi vào Vạn Yêu Điện.

Này trong điện phủ vốn là chậ́t ních Hoa Quả Sơn nhân viên quan trọng.

Thấy xong Mi Hầu vương, Đoàn Chủ thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

Mi Hầu vương nhú́ chậ́t trước mi nói: "Đại thánh gia không có đi Nam Thiên Môn, Lý Tĩnh bộ đội cũng đã thuận lợi tiến vào Nam Thiên Môn. Hiện tại thiên đình phong tỏa Nam Thiên Môn, đại thánh gia người tại địa phủ."

"Người tại địa phủ? Hấn đi địa phủ làm cái gì?" Dĩ Tố liền vội vàng hỏi.

Mi Hầu vương nói khẽ: "Tựa hồ cùng quý quân đầu võ. Quý quân không có gì tác chiến kinh nghiệm, đang muốn bàn về đến, chỉ sợ còn không bằng tứ hải long vương lính tôm tướng cua, điếm ấy lại là không cần lo lắng. Cụ thể đại thánh gia đi địa phủ làm cái gì tựa không được biết. Có lẽ... Là muốn bức thiên đình xuất binh viện trợ a, dù sao địa phủ là tam giới trọng địa, một khi có việc, thiên đình mặt tựa triệt để hủy."

"Này chúng ta làm sao bây giờ? Phái binh thẳng hướng địa phủ?"

"Chúng ta cái đó cũng không muốn đi, tựa tại nơi này ở lại. Chỉ cần thiên đình không xuất binh, đại thánh gia chính là an toàn. Chúng ta như vậy tùy tiện chạy tới... Người cũng đuổi không kịp tốc độ của hấn, đến lúc đó ngược lại thêm phiền." Đoàn Chủ quay đầu nhìn về phía Dĩ Tố hỏi: "Thánh mẫu đại nhân một mực đều cùng thiên đình có liên lạc, nàng đem cùng thiên đình liên lạc ngọc giản cho người sao? Có thể hay không hiểu rõ thoảng cái thiên đình tình huống hiện tại?"

"Không có. Loại vật này, thánh mẫu đại nhân làm sao khả năng giao cho ta?"

"Này không có biện pháp, chỉ có thể phái người đi trước Nam Thiên Môn theo dõi, một khi thiên đình xuất binh, chúng ta cũng tốt lập tức hành

động."

Một bên Cửu Đầu Trùng đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Ta đi thôi."

"Ta cũng vậy đi." Dĩ Tô vội vàng nói.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Tiềm Tâm Điện.

Tu bồ đề mặt không biểu tình mà ngời, linh đài cửu tử tề tụ, phân loại hai bên, nguyên một đám lặng yên không lên tiếng.

Vu Nghĩa chậm rãi đi vào đại điện, ánh mắt kia nhẹ lén lút liếc sư phụ của mình Y Viên Tử liếc, khom người nói: "Khởi bảm sư tôn, mười sư thúc đang tại đốt cháy sinh tử sổ ghi chép, cả thế gian sinh tử trật tự đã hỗn loạn. Hoa Quả Sơn cũng không xuất binh, thiên đình cũng không có động tĩnh. Bất quá... Ngũ Trang Quan Trấn Nguyên Tử tựa hồ cũng đã đi địa phủ."

"Biết rằng, ngươi đi xuống đi." Tu bồ đề thản nhiên nói.

Vu Nghĩa yên lặng gạt đầu, rời khỏi ngoài cửa.

Một ít chúng sư huynh đệ, từng người đều hướng tu bồ đề nhìn quá khứ. Đan Đồng Tử tay càng là nắm quá chặt chẽ.

"Ngộ Không như thế nào, đều có thiên mệnh, bọn ngươi không cần vì hấn quan tâm." Nhàn nhạt hít một câu, tu bồ đề nâng chung trà lên chén nhỏ, nhẹ nhàng nhấp một miếng, như cũ là như vậy thản sắc.

Này trước người một đám đệ tử, cũng đã ần ần kìm nén không được.

...

Thiên đình.

Ngực cửa thư phòng từ từ mở ra.

Thiên Bồng bung trang bị hồ phù cùng với thánh chỉ cái hộp nhắc chân vượt qua cánh cửa, hai bên thiên binh thấy hấn trong tay hồ phù, vội vàng quỳ xuống đất hành lễ: "Tham kiến nguyên soái!"

Một mực canh giữ ở ngoài cửa Na Tra khẽ giật mình, híp nửa mắt nhìn trước Thiên Bồng nói: "Ngươi chân tiếp nhận rồi?"

Thản nhiên nhìn Na Tra liếc, Thiên Bồng nói: "Như thế nào? Ngươi như vậy sợ chết?"

"Cái này không phải sợ chết." Na Tra hỏa tiêm thương khẽ dừng, vỗ ngực nói: "Bản thái tử cho dù chết, cũng muốn chết có ý nghĩa, không phải là bị những người khác đùa bỡn đến chết. Đi địa phủ tìm tường tụng, ta còn không có ngu như vậy. Dù sao ta cùng ta cha đều là sẽ không đi, ngươi muốn đi chính mình đi. Bất quá, ngươi là đại nguyên soái, trước khi đi còn có thể đem chúng ta toàn bộ nhốt vào đại lao."

"Yên tâm đi, nếu như nhất định phải đi, ta sẽ chính mình đi." Thiên Bồng thân thủ vỗ vỗ Na Tra bả vai, xoay người hướng xa xa đi đến.

Na Tra sững sờ, vội vàng bước nhanh đuổi theo: "Nói như thế nào, ngươi không có đáp ứng?"

"Ta chỉ đáp ứng rồi thủ vãng Nam Thiên Môn."

"Như vậy hấn đều chịu thả ngươi đi ra?"

Thiên Bồng nhàn nhạt quay đầu lại nhìn thoáng qua, không nói gì.

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế cắn chặt răng, một quyền nặng nề mà nện ở bàn trên.

...

Địa phủ, sinh tử điện.

Ngoài điện quỷ binh run run rẩy rẩy địa làm cho này lạ lẫm lai khách mở ra một cái lối đi nhỏ.

Trần Nguyên Tử từng bước một tiến về phía trước, thẳng đến một cước bước vào môn nội, trông thấy này chích đang đứng tại bên cạnh đồng lửa phi tốc đem giá sách mảnh nhỏ cùng sinh tử sổ ghi chép cùng nhau ném vào trong đồng lửa hầu tử.

Hầu tử chậm rãi quay đầu: "Người là ai?"

Này con mắt như trước hiện đầy tơ máu, hơi mở ra trong miệng răng nanh tận hiện, một bộ dữ tợn trước mặt không.

"Một cái qua đường người."

Hầu tử hơi hí hí mắt, lại bỗng nhiên trừng lớn: "Người là Trần Nguyên Tử?"

"Là thì như thế nào? Không phải thì như thế nào?"

"Ta nghĩ biết rõ người là đại biểu một phương nào tới? Đại biểu phá thiên đạo một phương, còn là đại biểu thủ thiên đạo một phương?"

Hầu tử tay cũng đã lạng lẽ mò tới tựa ở một bên kim cô bổng trên.

Trần Nguyên Tử nhàn nhạt cười cười nói: "Lão phu đại biểu chính mình, tới nhìn xem đem tam giới đều quấy đến một đoàn loạn yêu hầu, đến tột

cùng là trường cái dạng gì."

Này giấu ở trong tay áo tay cũng đã lặng lẽ vận khởi linh lực.

Hầu tử nắm kim cô bổng, nhìn chăm chú Trần Nguyên Tử, chậm rãi đi dạo, tản bộ: "Ta hiện tại đang tại đốt sinh tử sổ ghi chép. Mấy người các ngươi, không đều nên hy vọng ta bả thiên đạo quấy đến càng loạn càng tốt sao? Như vậy, các ngươi có thể có cơ hội vắn đỉnh thiên đạo."

"Có ít người hy vọng, cũng có người không hy vọng."

Tần Nghiễm Vương cũng đã mượn cơ hội vọt đến một bên, những cái này bị lệnh cưỡng chế hỗ trợ đốt cháy sinh tử sổ ghi chép cùng giá sách quý binh cũng nguyên một đám chuẩn bị yếu lùi bước.

"Đứng lại! Ai dám đi!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, những cái này quý binh vội vàng trở về tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Hầu tử nắm kim cô bổng chậm rãi chỉ hướng Trần Nguyên Tử, liệt răng nói: "Đây là ta cùng Thái Thượng Lão Quân này tử lão đầu trong lúc đó chuyện tình, xin khuyên ngươi không cần lo cho."

"Ngươi giết chết kim ô, đảo loạn tam giới trật tự, tự đã không phải là hai người các ngươi trong lúc đó chuyện tình." Trần Nguyên Tử chậm rãi vuốt mở ống tay áo, bên cạnh bỗng nhiên tụ nổi lên một hồi gió lốc đưa hần bao quanh bao trùm.

Trong lúc nhất thời, trong đồng lửa những cái này chưa hết sinh tử sổ ghi chép mảnh nhỏ bay tán loạn mà dậy, cực nóng khí lưu cuốn sạch mỗi khắp ngõ ngách.

"Phải không?" Hầu tử khanh khách địa nở nụ cười: "Vậy trông nom trông nom xem đi."

Sau một khắc, hấn cũng đã quơ kim cô bỗng hướng Trần Nguyên Tử đập bẻ quá khứ. (chưa xong còn tiếp)

ps: Ừ, mấy ngày nay đôi mới cũng không quá quan tâm cho lực, mọi người thông cảm hạ...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 426: Địa Tiên Chi Tổ

Âm phủ mặt đất hơi rung động, đồ nát thê lương bên trong cút đi nâng đầy trời cát bụi, đang tại chạy tứ tán quý binh môn đều dừng lại thân hình, mà ngay cả những kia bốn phía gào thét lệ quý cũng quay đầu hướng sinh tử điện nhìn lại.

Sau một khắc, bọn họ chứng kiến một đạo ảo ảnh theo sinh tử điện trung lao ra, cao ngất toà nhà hình tháp trực tiếp bị tung bay thượng thiên, cát đá tung tóe.

"Đã đến đây, cũng đừng nghĩ chạy ——!"

Chói tai tiếng gầm gừ nhớ tới, phảng phất từ bốn phương tám hướng đè xuống vậy.

Một đạo kim quang theo sinh tử điện trung vọt ra, men theo ảo ảnh quý tích truy đuổi trên xuống.

"Lão phu chỉ là sợ trong điện đánh nhau hủy sinh tử sổ ghi chép thôi."

"Cho dù hiện tại không hủy, một hồi cũng sẽ hủy, lưu đến gì dùng? Ha ha ha ha!"

Trong nháy mắt, hai người đã thẳng hướng trên tầng mây.

Kim cô bổng huy vũ phía dưới, này vân trên giống như nổ tung nước biển loại giơ lên phóng lên trời vụ khí.

Trong khoảnh khắc, trên bầu trời dày đặc dòng xoáy đã bị đánh cho trăm ngàn lỗ thủng.

Trần Nguyên Tử điều chỉnh dáng người theo đám mây xoay quanh mà quay về, phá tan tầng mây, rơi xuống một chỗ trên đỉnh núi, đứng chấp tay.

"Thiên đạo biến thành vật, hữu dụng vô dụng, như thế nào đến phiên ngươi một con yêu hầu bình phán?"

Hầu tử mau chóng đuôi dưới xuống, hạ xuống đến ngọn núi đối diện phía trên, nhếch miệng, lộ ra dữ tợn cười, chậm rãi bày ra tiến công tư thế.

"Hắc hắc hắc hắc, thật là ai tới bình phán? Ngươi? Còn là tu bồ đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ? Còn là, Thái Thượng Lão Quân? Lão tử thụ đủ rồi các ngươi, nguyên một đám không niệm kinh tu đạo, cả ngày tính toán, nói xằng đại năng!"

Nói đi, này kim cô bổng một hồi, một đạo sóng gợn khuếch tán ra.

Trần Nguyên Tử vội vàng nhảy lên mà dậy, cát đá bay cút đi bên trong, này dưới chân đỉnh núi đều bị lật bỏ nửa thanh.

"Luân ai cũng không tới phiên ngươi một con yêu hủy thiên diệt địa yêu hầu đến bình phán!"

Lăng không một cái cuốn, Trần Nguyên Tử hai tay giao nhau, dùng phát trần vững vàng địa chống chọi từ phía sau xé rách khí xoáy tụ đánh úp kim cô bổng.

Một kích này. Tóe lên hỏa quang giống như hiện lên lôi điện loại đem quanh năm âm u địa phủ đều ánh thành ban ngày. Này tùy theo mà đến khí xoáy tụ dọc theo mặt đất khuếch tán, giống như một hồi phong quyển đem

những cái này cát đá tính cả nhen nhóm mảnh vụn cùng nhau nhấc lên lên trời.

Du hồn đều đã bị thổi trúng đông lệch ra tây ngã.

"Phải không? Cái này hủy thiên diệt địa yêu hầu là ai làm ra tới?" Hầu tử cạc cạc địa nở nụ cười: "Thiên địa vi cục nhé? Hôm nay, lão tử khiến cho bọn họ toàn bộ đưa tại cuộc cờ của mình trên bàn. Liên mệnh đều bồi đi vào ——!"

Một tiếng bạo rống, hầu tử sau lưng nhanh chóng vươn mặt khác hai cái đầu cùng bốn con tay. Chậm rãi nhìn về phía Trần Nguyên Tử, lộ ra quỷ dị cười.

Trần Nguyên Tử mãnh kinh, vội vàng ngửa ra sau, lại bị hầu tử một cái chạy nước rút đụng phải đi lên.

Hai người giống như như lưu tinh hạ rơi, nặng nề rơi đập mặt đất.

Trong bụi mù, khoảng cách gần kích đầu bắt đầu rồi.

Mãnh liệt bành trướng hai cỗ linh lực tàn sát bừa bãi ra, giống như thái dương rơi đập mặt đất vậy trong nháy mắt thôn phệ quanh mình hết thảy. Rất nhiều hồn phách còn chưa kịp phản ứng liền hồn phi phách tán.

Chói tai tiếng oanh minh liên tiếp không ngừng, cuộn cuộn cát bụi bay thẳng đến chân trời.

Những cái này quý binh đứng ở đằng xa trên sườn núi nhìn xem. Trợn mắt há hốc mồm, lạnh run.

Sau một khắc, một con nham thạch rớt thành bàn tay khổng lồ phá tan bụi mù, bàn tay chăm chú nắm chặt, là vẫn chưa tới nó một mảnh móng tay

lớn nhỏ hầu tử.

Nhưng chỉ có nhỏ như vậy một con hầu tử, vô luận này bàn tay khổng lồ như thế nào ra sức đều véo không toái.

"Oanh ——!"

Chói tai tiếng vang trung, này bàn tay khổng lồ cả bị nện nát, cự đại tảng đá rơi đập mặt đất, kích khởi đầy trời bụi mù.

Hầu tử rất nhanh triệt thoái phía sau, như trước duy trì lấy ba đầu sáu tay trạng thái. Ở không trung dừng lại thân hình, cánh tay xử trầy da chính lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ khép lại.

Một cái cao trăm trượng nham thạch cự nhân chống đầu gối theo quay cuồng cát bụi trung chậm rãi đứng lên, đoạn đi bàn tay trái đang lấy điên cuồng tốc độ hút vào chung quanh cát bụi. Tái sinh.

Trần Nguyên Tử đứng ở trên vai của nó lạnh lùng địa nhìn hầu tử, sợi tóc mất trật tự.

Này trong tay nắm chặt phát trần sớm đã hóa thành một chi bút lông, một sách cự đại trúc giản lóe bạch quang mới bên cạnh của hấn lãng không huyền phù, tựa giống như một mặt chậm rãi cuốn động cái thuẫn vậy.

"Ngộ Giả đạo có thể cận chiến đỡ được xuống hành giả công kích, cho là thật không thấy nhiều a." Hầu tử khanh khách địa cười.

Một hồi cuồng phong đánh úp, này trên mặt đất cát bụi giống như thổi lui nước biển loại tứ tán, hiện ra từng chích chiều cao không đồng nhất thạch thú, rậm rạp chằng chịt, thật giống như nghiêm chỉnh chi thạch thú tạo thành bộ đội vậy.

Nghiêm chỉnh phiến thạch điều kéo theo nhũ bạch sắc quang nhanh chóng gom lại hầu tử cùng Trấn Nguyên Tử trong lúc đó. Đem hai người ngăn cách ra.

Trên sườn núi quý binh nguyên một đám cuồng quét chạy trốn rồi.

Thân thủ xóa đi khước miệng tràn ra huyết, Trấn Nguyên Tử chậm rãi nói ra: "Cận chiến bắt không được. Viễn trình chẳng lẽ ngươi còn có thể sống? Lão phu khuyên ngươi còn là thành thành thật thật chạy trở về Hoa Quả Sơn an tâm đương sơn đại vương hảo."

"Thử xem quá. Đại la hỗn nguyên đại tiên đối đại la hỗn nguyên đại tiên, cái này một trận còn có đánh. Ngươi nói, đúng hay không nha? Cạc cạc cạc kút!"

Cuồng tiếu trước, hầu tử sáu con tay đồng thời nắm chặt vũ khí, hướng phía Trấn Nguyên Tử phương hướng cứng ngắc vọt tới.

Trong lúc bối rối, Trấn Nguyên Tử mũi chân điểm một cái, thân hình triệt thoái phía sau, vô số thạch điều đã hướng hầu tử nghênh đón.

Trong lúc nhất thời, nổ vang không ngừng bên tai.

...

Di La Cung trung hai người sắc mặt hơi biến đổi, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

"Cái này Trấn Nguyên Tử cũng thiệt là, lúc này đi ra làm rồi. Yêu hầu linh lực dư thừa, tu vi không ngừng nhắc đến bay lên, hiện tại ngang tay, sau đó, hẳn nên đấu không lại này yêu hầu a."

"Không nhất định." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi lắc đầu nói: "Nếu như yêu hầu tu vi vô hạn tăng trưởng, Trấn Nguyên Tử nhất định là đấu không lại, nhưng yêu hầu tu vi cũng là có hạn. Hắn không có khả năng đang cùng Trấn Nguyên Tử đấu pháp đồng thời còn có thể tán lệ khí. Lệ khí một khi quá lượng, mất lý trí, tất nhiên không phải là đối thủ của Trấn Nguyên Tử."

Thông Thiên Giáo Chủ hơi nhú mày, co lại tiêu pha sắc ngưng trọng nói: "Này, phải xem là Trấn Nguyên Tử trước bị thua, còn là đầu khi cực hạn tới trước."

Dừng một chút, hắn thở dài một tiếng nói: "Trấn Nguyên Tử, sao phải khổ vậy chứ?"

"Người có chí riêng sao." Nguyên Thủy Thiên Tôn loát râu dài nói: "Ta và ngươi, tạm thời quan vọng cũng được."

...

Cùng lúc đó, thiên đình.

Thiên Bồng tại ngự thư phòng tiếp nhận hồ phù, tại Lăng Tiêu Bảo Điện trước tiếp chín xỉ đình ba, liền dẫn Na Tra cùng nhau vội vã đuổi tới Nam Thiên Môn đi nhậm chức.

Tại trước điện, qua loa tiếp "Đại nguyên soái" bảo lưu dấu gốc của ấn triện, bị giáng chức vi phó soái Lý Tĩnh mang theo chúng tướng hành lễ nói thanh: "Mặt tướng tham kiến nguyên soái."

Thiên Bồng khom người nâng.

Chúng tướng ngươi xem ta, ta xem ngươi. Không nói một lời.

Như thế, liền xem như hoàn thành nhiệm chức.

Còn chưa kịp trò chuyện trên cái gì, một vị thiên tướng cũng đã vội vã địa chạy qua sàn đấu. Bước vào đại điện, quỳ một gối xuống tại Thiên Bồng trước mặt: "Khởi bẩm nguyên soái. Ngũ Trang Quan Trấn Nguyên Tử cũng đã một mình đi trước địa phủ, đang cùng này đầu khi kích đấu!"

"Trấn Nguyên Tử?" Ở đây thiên tướng cũng không khỏi được hít vào một hơi.

Thiên Bồng cũng là không khỏi cả kinh: "Trấn Nguyên Tử. . ."

"Địa tiên chi tổ đi, vậy thì tốt quá!"

"Đại năng môn cuối cùng xuất thủ, có Trấn Nguyên Tử tại, còn sợ này yêu hầu làm gì?"

Thiên tướng môn thất chủy bát thiết nghị luận đứng lên, Lý Tĩnh Na Tra phụ tử nhưng chỉ là yên lặng liếc nhau một cái.

Thấy kia thiên tướng ánh mắt lập loè, Thiên Bồng thấp giọng hỏi: "Tình hình chiến đấu như thế nào?"

"Càng đấu. . . Khó phân thắng bại."

"Này yêu hầu có thể cùng Trấn Nguyên Tử càng đấu khó phân thắng bại? Cái này. . ." Những cái này cao hứng bùng bùng thiên tướng thoáng cái lại giật mình.

"Hoa Quả Sơn yêu quân còn có động tĩnh?"

"Hoa Quả Sơn yêu quân tạm thời không có động tĩnh."

Thiên Bồng nhíu chặt trước mi, chậm rãi nhìn về phía Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh sai mở ánh mắt. Trầm mặc như trước không nói.

"Lý thiên vương, có thể đóng cửa một tự?" Thiên Bồng thấp giọng nói.

Nghe vậy, Lý Tĩnh chỉ phải cúi đầu chấp tay.

...

Hoa Quả Sơn, Tề Thiên Cung.

Một vị yêu binh vội vàng vượt qua cửa điện đi vào Vạn Yêu Điện:

"Khởi bẩm chư vị tướng quân, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quan Trấn Nguyên Tử đã ở địa phủ cùng đại thánh gia vung tay, bây giờ cũng đã đấu mấy trăm hiệp, thắng bại chưa phân."

"Địa tiên chi tổ!"

Nghe vậy, chúng tướng phải sợ hãi.

"Ngũ Trang Quan Trấn Nguyên Tử? Như thế nào hắn cũng xuất hiện?"
Đoản Chủy không khỏi nắm thật chặt nắm tay.

Ngưu Ma Vương cùng Bằng Ma Vương đưa mắt nhìn nhau.

Đoản Chủy ánh mắt chậm rãi hướng bọn họ nghiêng qua quá khứ: "Các ngươi, trước cùng Trấn Nguyên Tử giống như từng có lui tới."

Mọi ánh mắt đều đồng loạt nhìn phía vài vị yêu vương.

Ngưu Ma Vương sâu hít một hơi thật sâu nói: "Là có qua một ít vãng lai, lúc trước. Từng cùng hắn đối qua một ít đồ vật. Trấn Nguyên Tử tu vi đã đạt đại la hống nguyên đại tiên chi cảnh, hơn nữa, cũng không phải là mới vào. Trong tay lại nắm giữ 'Địa thư'. Tinh thông luyện đan phương pháp. Trong thiên hạ, trừ bỏ tây phương Phật môn, chỉ có tam thanh, tu Bồ Đề tổ

sư có khả năng cùng chi địch nổi. Bây giờ, đại thánh gia có thể cùng nó kích đấu mà bất phân thắng phụ, sợ là tu vi cũng đã bước vào đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh giới."

"Đại la. . . Hỗn nguyên đại tiên cảnh giới?"

Nghe được câu này, ở đây chúng tướng không khỏi động dung.

Lúc trước đại hôn không giải thích được kéo ra cá Thái Thượng Lão Quân cũng đã làm cho những cái này còn không tinh tường tiền căn hậu quả ban thưởng một hồi đầu vầng mắt hoa, bây giờ đại thánh gia ăn kỳ quái đan dược giết kim ô, còn đánh hướng địa phủ. Đột nhiên nói Trấn Nguyên Tử tham gia, tiếp theo lại phải biết đại thánh gia cũng bước vào đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh trở thành thiên địa nhất đẳng đại năng. Cái này trong lúc nhất thời. Thật không biết nên hi hay nên buồn, chỉ có thể nguyên một đám nhìn về phía Đoàn Chủ.

Ánh mắt của mọi người nghĩ. Đoàn Chủ rõ ràng có chút bàng hoàng.

Hắn đứng ngẩn ngơ, hồi lâu đều cầm bất định chủ ý.

"Đã bọn họ càng đấu khó phân thắng bại, nếu không. . . Chúng ta phải ra tinh nhuệ chiến tướng, trợ đại thánh gia giúp một tay?" Lữ lục quái thấp giọng đề nghị nói.

"Người xác định phải ra tinh nhuệ là trợ đại thánh gia giúp một tay sao?" Trong đám người, nhiều mục quái thấp giọng nói.

Mọi ánh mắt lúc này đều hướng hẳn tụ quá khứ.

Duy trì ho hai tiếng, hắn cất cao giọng nói: "Chúng ta Hoa Quả Sơn, ngoại trừ đại thánh gia, tu vi cao nhất chính là Cửu Đầu Trùng. Có thể hẳn cũng chỉ có Thái Ất kim tiên tu vi. Những thứ khác Thái Ất kim tiên tính

toán đâu ra đây xuống, đại khái cũng có hơn mười cá. Bọn họ bây giờ là đại la hỗn nguyên đại tiên trong lúc đó chiến đấu, tuy nói nghĩ nhiều găm chết tượng, nhưng suốt kém hai giai tu vi. . . Chuyến đi này, đến tột cùng là quấy nhiễu còn là trợ lực, chỉ sợ khó nói a."

Nghe vậy, chúng tướng đều gật đầu.

"Vậy người nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Hắc tử hỏi.

"Theo ta thấy, ta chợt nghe đại thánh gia, hảo hảo phòng thủ Hoa Quả Sơn, tiện thể chăm chăm vào thiên đình chính là. Hiện tại a, chúng ta cái gì đều không làm được." Nhiều mục quái nhìn chung quanh chúng tướng nói: "Đại thánh gia lệ khí cũng không nhẹ, chú ý. . . Đến lúc đó toàn bộ xoắn đi vào."

. . .

Nam Thiên Môn.

Nho nhỏ trong quân trưởng, Lý Tĩnh cùng Thiên Bồng giúp nhau chấp tay.

Phương ngồi vào chỗ của mình, Thiên Bồng liền nói khê: "Không biết thiên vương đối phương mới Trấn Nguyên Tử ra tay một chuyện, thấy thế nào?"

Lý Tĩnh lãnh nhần nói: "Hoa Quả Sơn yêu quân đến nay không động, có thể bọn họ tại Nam Thiên Môn ngoài nhất định sắp xếp nhần tuyến, một khi chúng ta hơi có động tác, không cần chờ đại quân đến địa phủ, yêu quân nên giết lên đến đây. Dùng chúng ta bây giờ quân lực, tuyệt đối không phải yêu quân đối thủ. Đại năng môn tính toán, hãy để cho đại năng môn tự mình giải quyết a."

"Nếu như chúng ta chỉ phải khiến chút ít tinh nhuệ chiến tướng đi trước? Như vậy đã có thể hữu hiệu tránh đi yêu quân tai mắt, một khi tình thế có biến, lại có thể kịp thời rút lui khỏi. Thôi một bước giăng, một khi yêu quân phóng ra địa phủ, chúng ta còn có thể nhân cơ hội đánh lên Hoa Quả Sơn."

"Ngươi thật muốn xuất chinh?" Lý Tĩnh hí nửa mắt nhìn hướng thiên bồng.

Thiên Bồng chậm rãi nói ra: "Bệ hạ ý tứ là giống trống khua chiêng tiến quân địa phủ, việc này tuyệt đối không được. Nhưng nếu Trần Nguyên Tử đã xuất tay, quân ta phải ra kì binh, ngược lại khó không phải một cái biện pháp. Kể từ đó, nói không chừng có thể giải tam giới chi khổ." (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu phiếu đề cử gặt lia lia kích cũng cùng một chỗ cầu ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 427: Đế Lộ

Âm phủ chiến đấu cũng đã tiến vào gay cấn.

Trên bầu trời dòng xoáy như trước quay cuồng, tia chớp qua lại nhảy động, thỉnh thoảng đem toàn bộ thế giới chiếu lên sáng trưng.

Kịch liệt đối chiến bên trong, núi cao bị san thành bình địa, sông bị ngăn cản đoạn, bình nguyên bị đánh thành hạp cốc. Địa hình lần nữa địa cải tạo, không ngừng nhắc lên sóng nhiệt xen lẫn cát bụi cơ hồ bao trùm cả mặt đất, từ xa nhìn lại, thật giống như một mảnh màu vàng nâu đại dương mênh mông.

Cho dù như thế, hai người kia chiến đấu lại vẫn còn tiếp tục.

Hầu tử một lần lại một lần địa công kích, ba đầu sáu tay, pháp thiên tượng địa, phân thân thuật, đầy đủ mọi thứ có thể sử xuất thuật pháp đều bị dùng đi ra, nhưng như cũ phản phục địa bị đánh lui.

Trần Nguyên Tử triệu ra thạch quái một gậy tiếp một gậy địa bị xé thành bột phấn, lại một lần lại một lần địa đứng lên, bài sơn đảo hải, vô cùng vô tận. Chỉ tiếc cũng thương không được hầu tử may mắn.

Hai người này, lẫn nhau trong lúc đó người này cũng không thể làm gì được người kia.

Lại là một vòng công kích bị hóa giải, đem một cái trăm trọng cao nham thạch cự nhân đập bể thành bụi phấn, hầu tử dừng lại thân hình phi

tốc lui về phía sau, thoát ly thạch quái môn vòng vây rơi xuống một chỗ đồi núi trên, chống kim cô bổng, xem như thắng được một điểm khôi phục thời gian.

Hắn lè lưỡi liếm liếm tay mình trên cổ tay huyết, diện mục dữ tợn mà chăm chú nhìn xa xa Trần Nguyên Tử cạc cạc địa nở nụ cười, nói: "Nhanh nhẹn không được đi? Ta có vô tận linh lực, linh lực của ngươi cũng đã hao phí hơn phân nửa đi?"

Này thần sắc so với lúc trước càng phát ra thị huyết, nhìn về phía trên trụ giống như một con ác quỷ vậy, lại còn miễn cưỡng duy trì lấy lý trí.

Giờ này khắc này, linh khí còn đang điên cuồng mà theo bốn phương tám hướng rót vào thân thể của hắn, sinh ra lệ khí giống như là vô cùng vô tận.

Này tâm mãnh liệt địa nhảy, khí huyết điên cuồng mà phun lên đại não, toàn thân cao thấp cơ nhục sớm đã không khống chế được giống như địa căng cứng, huyết mạch không ngừng địa đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động trước, mỗi đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động xuống. Bên tai đều là một hồi nổ vang.

Cảnh tượng trước mắt đều đã kinh có chút mờ lung cảm giác.

Hắn chăm chú địa cắn răng, này trong tay kim cô bổng nắm được khanh khách rung động.

Xa xa, thạch vòng quán bên trong không kịp thở Trần Nguyên Tử thân thủ chậm rãi đẩy ra rồi rú xuống cái trán vài sợi tóc. Hừ địa bật cười: "Địa phủ xen lẫn sát khí linh khí cảm giác như thế nào? Ngươi cũng mau nhẹn không được đi?"

Lúc này, cái kia búi tóc trên cây trâm đều sớm đã không biết rơi xuống nơi nào. Tóc dài xõa vai. Chính là trên người đạo bào cũng nhiều có tổn hại.

Mặc dù như thế, hắn còn là miễn cưỡng duy trì lấy nguyên bản uy nghiêm.

"Hắc hắc hắc hắc, của ta thừa nhận năng lực, xa so với người tưởng tượng mạnh hơn nhiều." Hầu tử cắn răng nhếch miệng nói.

"Lão phu linh lực, cũng xa người so với tưởng tượng bành trướng nhiều lắm." Nói, Trần Nguyên Tử lấy tay theo trong tay áo kẹp ra ba miếng kim sắc đan dược, ngậm vào trong miệng, lập tức. Đây linh lực lại tăng vài phần.

Hầu tử sững sờ, tranh bật cười: "Cẩn dược cũng không phải là quang minh chính đại thủ pháp."

"Hừ, giết người cái này tai họa tam giới tà ma, muốn cái gì quang minh chính đại? Hôm nay, lão phu tụt thay tam giới thu người cái này chỉ vì họa yêu hầu." "

"Vậy thử xem a!"

Một cái nhảy lên, hầu tử quơ sáu tay hóa thành một cái hỏa cầu hướng phía thạch thú trận vọt tới.

Trần Nguyên Tử thân hình đột nhiên sau áp chế, trong tay bút lông lẳng không vẽ một cái phù triện, một chương đánh ra.

Lập tức, những cái này thạch thú mi tâm đều xuất hiện một cái "Công" chữ, đều gầm thét hướng hầu tử vọt tới.

Lăng không đem một con thạch điều xoắn thành bột phấn. Hầu tử một cái chạy nước rút xuyên thủng một cái nham thạch cự nhân ngực, lại một cái cuốn một cước đạp ở sau người đánh tới thạch hồ trên trán, cao cao nhảy lên. Trong nháy mắt xuyên qua thạch trận cao cao giơ lên kim cô bổng hướng phía Trấn Nguyên Tử đập bễ quá khứ.

Còn không đợi cái kia côn bổng dính vào Trấn Nguyên Tử góc áo, một hồi cát bụi cuốn quá, Trấn Nguyên Tử đã mất đi bóng dáng.

Hầu tử vội vàng lăng không dừng lại.

Cuốn cuộn cát bụi bên trong, bốn phía thạch thú đều hướng hấn chậm rãi vây quanh tới.

"Có phải là phát hiện, cảm giác của mình càng ngày càng không rõ ràng lắm?" Một thanh âm tại hầu tử vang lên bên tai.

"Tại nơi này!" Hầu tử một cái quay cuồng, một hồi phong quyền lập tức ở sau người giơ lên.

Cát bụi tán đi, giữa không trung hiện lên Trấn Nguyên Tử thân ảnh, sắc mặt hoảng sợ.

Sau một khắc, hầu tử kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài. Nặng nề nện ở mặt của hấn trên, thoáng cái đập bễ bay đầu. Máu tươi văng khắp nơi.

"Thắng?" Hầu tử thoáng cái mộng.

Không đợi hấn hoãn quá thần lai, liền thấy kia còn lơ lửng thân thể chậm rãi toái đi. Hóa thành một đồng hòn đá, rơi rụng.

"Chương nhãn pháp?" Hầu tử vội vàng hai mắt nhắm lại, bỗng nhiên hát đầu.

"Lão phu cũng đã nói, cảm giác của người cũng đã không rõ. Đồ có một thân cây mạnh, có gì dùng?" Thanh âm kia lại tại hầu tử vang lên bên tai.

Một đao thạch nhận theo trong bụi mù trong nháy mắt nổi lên, chuẩn xác địa đâm trúng hầu tử bụng.

Máu tươi tung tóe rơi vãi ra.

Ngay sau đó, một cái cự nhân dùng hai tay đem hầu tử cả chăm chú chế trụ, tất cả thạch thú đều bỗng nhiên bạo khởi, theo bốn phương tám hướng lao qua, đụng vào nhau, đem hầu tử bao bọc vây quanh.

Xa xa trên đỉnh núi, Trần Nguyên Tử buông ra bút lông, hai tay mười ngón khấu chặt, chậm rãi dùng sức.

"Hợp!"

Những cái này thạch thú gào thét chậm rãi dung hợp đến cùng một chỗ, hóa thành một cái cự đại thạch cầu. Còn không đợi này thạch cầu thành hình, chỉ nghe một tiếng trầm đục theo thạch cầu bên trong truyền đến, cả thạch cầu khẽ run lên, nứt ra rồi.

Sau một khắc, kim cô bồng phóng lên trời, đem trọn cả thạch cầu triệt để vạch tìm tòi. Trong khe hở, một đạo bạch quang hướng phía Trần Nguyên Tử bắn tới, thế tới cực hung.

Trần Nguyên Tử bên cạnh chậm rãi cuốn động cự đại trúc giản trong nháy mắt ngăn cản đến trước mặt hắn.

"Oanh ——!"

Một tiếng vang thật lớn, tóe lên hỏa hoa trong nháy mắt đem hết thủy ánh được giống như ban ngày.

Trần Nguyên Tử bỗng nhiên ngừng ngắt triệt thoái phía sau, một ngụm máu tươi phun trước người "Địa thư" trên.

Này bạch quang bị xa xa địa bắn ra, một cái quay về, rơi xuống đứng ở thạch cầu trên toàn thân là huyết hầu tử trong tay.

Trần Nguyên Tử bùm lấy ngực, nhú lại lông mày rất xa nhìn qua đứng ở vỡ ra thạch cầu phía trên hầu tử, không khỏi có chút hoảng sợ: "Kim Cương Trác?"

Kim cô bỗng trong nháy mắt thu nhỏ lại, xoay tròn lấy rơi xuống hầu tử trong tay.

: "Cảm giác của ta là không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác của nó còn rất rõ ràng." Hầu tử vô lực địa mở to hai mắt, tranh cười, một chữ dùng một lần đạo "Linh lực không đồng đảo, người, thua."

Nói đi, một hồi tiếng rít, hấn cũng không đợi thương thế trên người khép lại, đem Kim Cương Trác tiện tay một ném, chính mình một cái quay cuồng, hướng phía Trần Nguyên Tử lao đến.

Trần Nguyên Tử trong nội tâm cả kinh, vội vàng lẳng không bay lên. Này dưới chân sơn nhanh chóng tán làm một chích chỉ là thạch thú hương phía hầu tử ủa lên.

Hầu tử lẳng không một cái quét ngang, này kim cô bỗng trong nháy mắt hóa thành trăm trượng dài ngắn, trực tiếp đem cao cao nhảy lên mấy cái thạch thú đập bể thành tro bụi.

Cái này nháy mắt công phu. Trần Nguyên Tử cũng đã biến mất vô tung.

Có thể sau một khắc, không đợi những kia thạch thú cùng hầu tử đụng vào nhau. Thạch thú sau lưng bụi mênh mông một mảnh cát bụi bên trong

cũng đã thoáng hiện vài hỏa quang.

"Ồ nơi nào!"

Hầu tử gào thét một cái xoay quanh vọt tới, liên quan địa thuận tay đánh nát mấy cái thạch thú.

Cát bụi bên trong, Trần Nguyên Tử đang cùng Kim Cương Trác dây dưa cùng một chỗ, không đợi hắn thành công thoát khỏi, hầu tử côn bông cũng đã vọt đến tới.

Cẩn rằng một cái, hắn chỉ phải dùng địa thư đồng thời phòng ở hai bên, này trong tay bút trong nháy mắt đánh ra vài đạo phù triệu đánh vào địa trên sách.

Kim cô bông một kích toàn lực phía dưới, này địa thư bỗng nhiên rung động. Hỏa quang văng khắp nơi.

Trần Nguyên Tử cả giống như như lưu tinh bị nện đi ra ngoài, nặng nề đập bễ trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời, cả vùng đất giống như cuộn cuộn hồng thủy loại tràn ngập cát bụi bị mãnh liệt khí lưu giải khai.

Đông đá vụn trung, Trần Nguyên Tử cả tê liệt ngã xuống trước, trên người khoác địa thư, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun vãi ra, tung tóe ướt xiêm y.

Này mặt sắc đã là trắng bệch như tờ giấy.

Chậm rãi, hắn khổ bật cười.

Ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến hầu tử quơ kim cô bông hướng hắn đập bễ tới.

"Lão quân a lão quân... Người rõ ràng liền Kim Cương Trác loại này hộ thân pháp bảo cũng làm cho cái này yêu hầu lấy được. Ha ha a, lão phu cũng bất lực..."

Nói, hắn chậm rãi nhắm lại hai mắt. Về mặt bất đắc dĩ.

Đang lúc này, một mặt đơn thuần linh lực hộ thuẫn tại Trần Nguyên Tử trước người tạo ra.

Hầu tử kim cô bông nặng nề nện ở này phía trên, trong lúc nhất thời, phong quyển bí mật mang theo trước tia chớp quay cuồng, dọc theo mặt đất khuếch tán ra.

Hầu tử hồ khẩu một hồi kịch liệt đau nhức, vội vàng triệt thoái phía sau.

Trên bầu trời chiếu xuống hào quang chói mắt.

Ngẩng đầu lên, hầu tử chứng kiến một cái trợn vện do mấy trăm danh thiên tướng tạo thành phức tạp chiến trận.

Thiên Bồng tay cầm chín xỉ đỉnh ba nhảy lên ngăn cản đến Trần Nguyên Tử trước mặt, sau lưng, Kim Đầu yết đế cùng Ngân Đầu yết đế đem Trần Nguyên Tử diu dắt đứng lên.

...

Nam Thiên Môn.

Na Tra bất đắc dĩ địa lắc đầu. Nhìn về phía Lý Tĩnh nói: "Cái này đầu heo bông thật sự là... Ta cho là hắn tại trong thiên lao cũng đã đã có kinh nghiệm. Không nghĩ tới vẫn là như vậy."

"Có lẽ a." Lý Tĩnh khẽ ngẩng đầu, loát râu dài nói: "Nếu có thể học lâu linh. Hắn cũng không phải là Thiên Bồng Nguyên Soái. Thì bởi vì hắn như

vậy, mới có nhiều người như vậy cùng hắn đi... Toàn bộ không phải thân tín. Tự do nguyên tắc, rõ ràng đều có mấy trăm thiên tướng nguyện ý cùng hắn phóng ra địa phủ... Ta đây thiên vương, ngoại trừ nói cá 'Phục' chữ, còn có thể như thế nào?"

"Khuyên hắn cũng không nghe, sớm muộn hội gặp trở ngại." Na Tra trợn trắng mắt, quay đầu lại nhìn thoáng qua ngục ngục thiên cung, thấp giọng nói: "Trước kia còn dễ nói, tối thiểu Ngọc Đế chống đỡ hắn. Hiện tại đắc tội Ngọc Đế, lập công gì cũng sẽ không cho hắn ký trên, tội gì mạo hiểm như vậy?"

Nói, Na Tra rút ra đặt ở trong ngực một cái bạch sắc phong thư nhìn nhìn, bất đắc dĩ thở dài, lại dứt trở về.

...

"Vạn thọ đại tiên, không có sao chứ?" Thiên Bồng bên mặt hỏi.

Tại hai vị yết đế nâng hạ, Trấn Nguyên Tử run run rẩy rẩy địa đứng lên, vẻ mặt vẻ đau đớn, thản nhiên nhìn Thiên Bồng liếc, cười cười nói: "Bị một con yêu hầu lẩn qua lẩn lại được chật vật như thế, cho các người những này vẫn bồi chế giễu. Khái khái..."

Xa xa, một con cũng đã vụng trộm nhìn không biết bao lâu lang yêu vội vàng thêm nhập cát bụi bên trong.

Hầu tử huyền phù ở không trung co lại tay đến lạnh lũng địa nhìn Thiên Bồng cạc cạc địa nở nụ cười: "Ta nói là cái nào không sợ chết, nguyên lai là người cái này đầu heo. Như thế nào, ngồi lâu như vậy lao còn không có hiểu rõ ràng sao?"

Thiên Bồng lẳng lặng mà nhìn xem hầu tử, không rên một tiếng.

"Thật không nghĩ tới người sẽ đến." Trần Nguyên Tử đứng sau lưng Thiên Bồng thở hào hển thấp giọng nói: "Dùng chiến trận có thể phòng được hấn, lại vĩnh viễn không chế trụ nổi hấn. Bất quá, khá tốt đến đây, nếu không, lão phu vừa mới tự mệnh vẫn tại đây. Ha ha ha ha. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được a."

"Ngày đó Thiên Bồng thiếu nợ vạn thọ đại tiên nhân tình đến nay không còn." Thiên Bồng nói khẽ.

Đầy trời thiên tướng đều chỉ lên trời bồng hội tụ quá khứ, triển khai một cái phức tạp chiến trận.

...

Tề Thiên Cung trung, Đoàn Chủ mở to hai mắt nhìn, chậm rãi buông ngọc giản: "Hồng rồi, Thiên Bồng Nguyên Soái cũng đã mang đám người đuổi tới âm phủ trợ giúp Trần Nguyên Tử. Cứu Đầu Trùng cùng Dĩ Tổ đến tột cùng là như thế nào phóng tiêu?"

Nghe vậy, chúng tướng đều ngây dại. (chưa xong còn tiếp)

ps: Ta liền không dậy nổi loại đó cho các người biết rõ viết cái gì đề mục, hừ hừ.

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu điểm kích cầu khen

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 428: : Giăng Co

Quán Giang Khẩu.

Trong khuê phòng, Dương Thiên ngơ ngác địa ngôi.

"Hắn... Hiện tại thế nào?"

"Không biết." Đứng ở bên cửa sổ Dương Tiễn trực tiếp hỏi đáp.

"Có thể, giúp ta hỏi một chút sao?"

"Người còn hỏi hắn làm chi? Tại ngày cưới vút xuống dưới người chạy, người còn hỏi hắn làm chi?"

Dương Thiên vi khẽ cúi đầu, ngơ ngác địa nháy mắt con người, nước mắt kia từng giọt dưới mặt đất rơi: "Thành thân trước, ta liền đã biết hắn là như vậy, hắn một lòng chỉ có hắn 'Tước nhi' ... Là ta tự tìm. Giúp ta hỏi một chút tình huống của hắn, hảo sao?"

Dương Tiễn chậm rãi quay mặt đi: "Ta hết sức a."

Nói đi, hắn từng bước một đi ra cửa ngoài, trông thấy một mực canh giữ ở ngoài cửa Hao Thiên khuyên cùng Ngạo Thiên Ứng, thấp giọng nói: "Hai người các người phòng thủ năng, nhớ lấy không thể nhường năng biết rõ này hầu tử tình huống."

"Dạ."

...

Âm phủ.

Trên bầu trời, Kim Cương Trác qua lại xoay quanh trước, không ngừng đánh úp về phía thiên tướng môn hội tụ mà thành chiến trận, kích khởi tiếng sấm loại tiếng vang.

Hầu tử hóa thành một đạo kim quang không ngừng nhảy động, một lần lại một lần địa va chạm.

"Đông nam chủ chỗ đứng thối đi vào vây, mười một vị bỏ khuyết!"

"Tây nam trái phụ vị thay người, cùng đông bắc vị phụ vị đổi! Nhanh!"

"Trái Linh Huyền vị thay thế Thanh Long vị!"

Kịch liệt chấn động trung, lần lượt thiên tướng bởi vì linh lực không đông đảo rồi sau đó rút lui điều tức, vị kia đưa lập tức thì có mới thiên tướng bỏ khuyết đi lên.

Tất cả thiên tướng đều tập trung tinh thần địa ứng đối lên trước mắt cường địch, sắc mặt ngưng trọng.

Liên tục trên trăm luân điều chỉnh sau, trọn vẹn mấy trăm danh thiên tướng hội tụ mà thành phức tạp chiến trận cuối cùng là chống được.

Vô luận hầu tử như thế nào tiến công, đều là phí công.

Thoáng ngẩng đầu nhìn một cái trên bầu trời hội tụ dòng xoáy, lại liếc qua toàn thân linh lực tàn sát bừa bãi điên cuồng không thôi hầu tử, Thiên Bồng thấp giọng hỏi: "Hắn tại thu nạp linh lực, đây là có chuyện gì?"

"Thất Xảo Di Vân Đan."

"Thông Thiên Giáo Chủ Thất Xảo Di Vân Đan?"

"Đúng." Trần Nguyên Tử nhẹ gật đầu.

Thiên Bồng lập tức hừ bật cười: "Thông Thiên Giáo Chủ Thất Xảo Di Vân Đan. Thái Thượng Lão Quân Kim Cương Trác, tu bồ đề đồ đệ, ha ha ha ha... Xem ra. Lý thiên vương thật sự nói một chút cũng không sai, cái này căn bản là đại năng môn du hí. Cũng khó trách bệ hạ yếu e sợ. Chỉ có thể thương ta thiên hà thủy quân sáu mươi vạn tướng sĩ a..."

Trần Nguyên Tử ngậm miệng không nói. Bất đắc dĩ địa lắc đầu.

"Vạn thọ đại tiên còn có thể đuổi kịp chúng ta sao?"

Trần Nguyên Tử hai chỉ đặt tại cửa mình trên mạch môn, hơi nhắm mắt, thấp giọng nói: "Không việc gì."

"Này kế tiếp, xin mời theo sát." Thiên Bồng trong tay đĩnh ba một ngón tay, cả chiến trận đều động.

"Ngươi nghĩ làm chi? Hoa Quả Sơn yêu tướng hẳn là rất nhanh liền sẽ đến, lão phu khuyên ngươi còn là lập tức trở về thiên đình tuyệt vời. Dù sao, cái này yêu hầu không thông qua Nam Thiên Môn, chỉ cần đứng ở môn nội. Là được không có gì lo lắng."

"Vạn thọ đại tiên có hay không quá coi thường Thiên Bồng rồi?" Thiên Bồng hai tay vừa bắm, hơn mười đạo linh quang phân tán đến trong chiến trận các vị trí, những cái này thiên tướng lập tức dựa vào chỉ huy của hắn lại một lần điều chỉnh vị trí: "Đã đến đây, tị đoạn sẽ không dễ dàng buông tha cho cơ hội này. Nếu không, chẳng phải là đồ bị thể gian hương khói?"

"Cơ hội?"

"Dùng tốc độ nhanh nhất, đẩy mạnh!"

"Dạ ——!"

Chính trong ngôn ngữ, chiến trận cũng đã đẩy lấy hầu tử mãnh liệt oanh kích chậm rãi di động.

Thiên Bồng cầm trong tay chín xỉ đình ba cư ở giữa, Trần Nguyên Tử cũng liền bề bộn đi theo.

Chiến trận trong từng cái thiên tướng đều ở điên cuồng mà phát ra trước linh lực, những kia linh lực lãng không lơ lửng, thật giống như một mảnh hào quang. Chức thành một cái cự đại hộ thuẫn, đem tất cả mọi người bao phủ trong đó.

"Cái này đầu heo muốn làm gì?" Hầu tử thoáng cái giật mình, chò hấn hoãn quá thần lai. Nay chiến trận cũng đã di động đến cùng sinh tử điện gần trong gang tấc.

"Mẹ nó, hấn muốn chết thủ sinh tử điện!"

"Chỉ cần chặt đứt hấn tiêu lệ khí con đường, hấn sớm muốn thất bại." Thiên Bồng nói khẽ.

Trần Nguyên Tử loát râu dài yên lặng mà nhìn xem tập trung tinh thần ứng đối hầu tử đột tập Thiên Bồng, nhàn nhạt bật cười: "Gặp nguy không loạn, hữu dũng hữu mưu, thật là... Đại tướng vậy."

Thiên tướng bên trong, có một vị cầm một mặt phóng xạ trước bạch quang lớn cỡ bàn tay gương đồng không ngừng hướng phía chung quanh quét.

...

Nam Thiên Môn ngoài, một vị thiên tướng đem gương đồng đưa cho Lý Tĩnh.

"Đây là ý gì?" Một bên Na Tra thấp giọng hỏi.

"Muốn cho chúng ta tận mắt thấy tình hình chiến đấu, nếu như thế ưu. Tác hy vọng chúng ta trực tiếp ra tay tiếp viện." Lý Tĩnh nhíu chặt trước lông mày nói: "Bất quá, không nghĩ tới. Thật làm cho hấn nắm cá không ngăn cản. Nói không chừng có thể thắng."

Thoáng trâm mặc hạ xuống, Lý Tĩnh bất đắc dĩ địa lắc đầu nói: "Hôm nay bồng. Hy vọng hấn lần này có thể có tốt kết quả a. Phục chế một phần cho bộ hạ, làm cho hấn cũng nhìn xem."

"Dạ."

Na Tra lẳng lẳng mà nhìn xem trong gương đồng chiếu xạ ra hào quang, thấp giọng thở dài: "Người tốt sẽ có kết quả tốt sao? Chỉ hy vọng, hấn không cần phải bị chết quá thảm mới tốt."

Đôi tại thiên tướng mà nói, chỉ cần đừng đem tính mệnh bị mất, kỳ thật chiến công, thắng bại, cũng không phải đặc biệt trọng yếu. Có thể hết lần này tới lần khác tên này chính là không bỏ xuống được.

Nghĩ, Na Tra lại là đưa thay sờ sờ giấu ở trên người phong thư.

Thứ này, là có người khai báo hấn, một khi Thiên Bồng cùng đường, dùng để cứu hấn. Hy vọng chưa dùng tới một ngày a.

...

Âm phủ, cả sinh tử điện đều đã đã bị oanh làm tro bụi, trong đó sinh tử sổ ghi chép và số liệu lại may may không tổn hao gì. Thiên tướng tự thành

chiến trận đem hết thảy tất cả đều bao phủ tại trong.

Hầu tử hai mắt cũng đã chậm rãi biến thành đỏ sậm nhan sắc, hấn sử xuất pháp thiên tượng địa, hóa thành trăm trượng cao ba đầu sáu tay cự nhân, sử xuất tất cả lực lượng quơ ba căn trụ lớn, găm thét đối với chiến trận mãnh đập bẻ.

Chiến trận điên cuồng rung động, không chỉ là chiến trận, cả đại địa đều ở điên cuồng mà rung động.

Dùng sinh tử điện làm trung tâm, mặt đất rạn nứt đường vân giống như điên cuồng phát sinh thực vật rễ cây loại lan tràn hương tứ phương, cát bụi không ngừng cút đi nâng lại nhanh chóng bị thổi tan.

Này mãnh liệt sóng xung kích dọc theo mặt đất tàn sát bừa bãi, quét ngang hết thảy.

Kinh thiên động địa tiếng gầm gừ trung, hầu tử cũng đã triệt để biến thành một con dã thú, này hồ khẩu đều đã kinh đánh ra huyết, thiên tướng một người tiếp một người địa bại lui, Thiên Bồng càng là một ngậm máu tươi phun vải ra, cả chiến trận đều héo rút.

Ba trăm so với một, nhưng đôi phương sớm đã là thiên địa đại năng một bậc nhân vật, càng có vô cùng vô tận linh lực, bọn họ như thế nào khả năng một mực kiên trì như vậy xuống dưới?

Nhưng vào lúc này. Một cỗ cường đại linh lực đột nhiên hợp thành nhập chiến trận, lập tức, vừa mới héo rút một điểm chiến trận lại lần nữa chống đứng lên. Còn hơi có khuếch trương xu thế.

Hầu tử cả bị đè ép trở về.

Chậm rãi quay đầu lại, Thiên Bồng chứng kiến Trần Nguyên Tử hai chỉ điểm tại trên lưng của mình. Bắn ra linh lực làm hấn rối tung tóc dài đều không gió mà bay, trôi nổi mà dậy.

"Lão phu còn thừa lại một ít linh lực, khởi điểm tác dụng, hẳn là vấn đề không lớn a." Nói, Trần Nguyên Tử tiện tay thả ra địa thư, này phía trên trong nháy mắt lờ ra con kiến loại kim sắc đồ văn.

Chúng tướng mi tâm đều đọng lại ra một cái "Thủ" chữ.

Chiến trận bên trong, liên lạc chúng tướng linh lực bị một lần nữa vượt rõ ràng, sắp xếp bố ra trước đây chưa từng gặp đường vân.

"Đây là lão phu trước kia du hí chi tác. Dùng tại nơi này, nên có thể so với thiên đình chiến trận mạnh hơn một ít mới là." Trần Nguyên Tử thản nhiên nói.

Một cái phát tay, này trong tay áo rơi vải ra vô số đan dược huyền đến chúng tướng trước mặt. Chúng tướng đều ngơ ngẩn.

"Linh lực không đông đảo tựu nuốt vào." Trần Nguyên Tử thanh âm trực tiếp truyền tống đến chúng tướng bên tai. .

"Đạ..." Những cái này thiên tướng ngơ ngác gật đầu.

Này, ngày bình thường đều là có thể ngộ nhưng không thể cầu linh đan diệu dược, tu hành chí bảo. Có thể đến nơi này, lại giống như cây cải củ cải trắng đồng dạng tùy ý huy sai, cũng không trông nom nó có cái gì cái khác công hiệu, tựu khi tất cả bỏ thêm vào linh lực bình thường tạp đan lấy ra dùng?

"Tạ vạn thọ đại tiên." Thiên Bồng thấp giọng nói.

"Cám ơn cái gì tạ a?" Trần Nguyên Tử bụm lấy ngực cười khan nói:
"Người cứu lão phu một cái mạng, tựa giá trị như vậy điểm sao? Huống chi các người chết rồi lão phu cũng không sống được."

Nguy cấp thời khắc, Thiên Bồng không có nhiều hơn nữa lời nói. Hấn yên lặng nhẹ gật đầu, xoay người sang chỗ khác tiếp tục chỉ huy chiến trận:
"Chúng tướng nghe lệnh ——! Bả yêu hầu triệt để đẩy trở về!"

"Dạ ——!"

Cường đại ngoại viện phía dưới, cả chiến trận trong nháy mắt trở nên không thể phá vỡ.

...

Đâu Suất cung trung. Thái Thượng Lão Quân như trước ngơ ngác nhìn này không ngừng chấn động rớt xuống cát bụi thiên đạo thạch, này trước ngực xiêm y dính đầy vết máu.

Giờ này khắc này, thiên đạo thạch cũng đã bể mười hai khối nhiều, này vết rách , càng là vô số kể.

...

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn véo chỉ tính toán, cười cười nói: "Thắng bại đã phân."

Hấn xuất ra một cái nho nhỏ đồng hồ cát, phóng tới trống rỗng bàn cờ trên.

Này phía trên hạt cát giống như thật nhỏ như nước chảy chậm rãi rơi vào phía dưới bàn cờ ngồi.

"Đây là ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân nhiên nói: "Đồng hồ cát tận, chính là này yêu hầu bị mất mạng lúc. Thiên đạo đã phá. Chúng ta, cũng có thể tính toán như thế nào thanh trừ Hoa Quả Sơn yêu nghiệt. Làm cho hết thầy khôi phục quỹ đạo."

...

Vô luận hầu tử thế công như thế nào rất mạnh, này linh lực ngưng tụ thành kiên thuẫn còn là chậm rãi hướng hấn đè ép tới.

"Thiên đình... Đại năng... Ha ha ha ha. Ta yếu các người toàn bộ đều tan thành mây khói ——! Toàn bộ đều cho chôn cùng đi thôi ——!"

Diên cuồng gào thét trong tiếng, hấn vút xuống dưới kim cô bổng, hóa đi nhiều ra tới hai cái đầu, tạo ra sáu tay, trực tiếp đụng vào trên hộ thuẫn, gắt gao ôm lấy.

Chói mắt bạch quang trung, này trên tay, trên mặt, trước ngực lông tơ đều bị cháy sạch dùng rung động, làn da cháy đen. Sương mù phiêu tán ra, lại bị cuồng phong thổi tan.

Hai chân của hấn thật sâu lâm vào trong lòng đất, trọn vẹn được tôn sùng đã thành hơn mười trượng, tại cả vùng đất lưu lại thật sâu vết trầy. Hở ra đất đá chông chát nâng đồi núi vậ độ cao.

Hấn lại vừa cứng sinh sinh đứng vững, thậm chí gãy dựa lấy trở về đây.

Cả hộ thuẫn tựa giống như một tòa núi lớn loại, lại bị hấn ngạnh sanh sanh địa trở về đây, ngay tiếp theo cả sinh tử điện nền tảng. Này mặt khác thổ nhường nham thạch đều đều nát bấy, hở ra.

Hai mắt của hấn đã bắt đầu tản mát ra hồng quang, biến thành đỏ thẫm nhan sắc, hơi nói rộng ra trong miệng răng nanh đang lấp lánh hào quang

trung có vẻ phá lệ dữ tợn.

"Các người ai! Điều khó có khả năng đánh bại ta! Cho dù chết, ta cũng vậy yếu lỏi kéo các người cùng chết! Ha ha ha ha!"

Hắn hoàn toàn không đếm xỉa đau đớn, điên cuồng mà dùng cái trán đụng chạm lấy hộ thuẫn.

Trên người bộ lông, da thịt ở đằng kia giăng co bên trong thiêu lại dài, trường lại đốt, không ngừng phản phục.

Này khàn cả giọng tiếng gầm gừ, giống như ác quỷ loại khuôn mặt làm cho một đám thiên tướng cũng không khỏi được lung lạnh cả người.

Thiên Bồng cũng là khẽ giật mình.

"Lệ khí quá lượng, hắn nhanh nhẹn không được!" Sau lưng Trần Nguyên Tử quát.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trên, một đám tiên gia đều ngây dại.

Bọn họ kinh ngạc mà nhìn xem này trong gương đồng cảnh tượng, đại khí cũng không dám thở gấp.

Ngọc Đế tay khẽ run lên, quật ngã long trên bàn lưu ly chén nhỏ, lại hồn nhiên chưa tỉnh.

...

Nam Thiên Môn, Lý Tĩnh lẳng lặng địa nắm tay trung Linh Lung Bảo Tháp, ngơ ngác nhìn. Mồ hôi to như hạt đậu theo thái dương nhẹ nhàng chảy xuống.

"Phụ thân, chúng ta còn không phóng ra sao?" Na Tra thấp giọng hỏi.

Lý Tĩnh đang muốn mở miệng nói chuyện, vẫn không khỏi được giật mình. Ánh mắt kia rơi xuống trong gương đồng một cái vi không ngờ trong góc.

...

Giăng co bên trong, nơi chân trời xa sáng lên đạo đạo ánh huỳnh quang.

"Đó là cái gì?"

"Không tốt. Là Hoa Quả Sơn yêu tướng!"

"Không cần lo cho bọn họ, bọn họ nại chúng ta không gì, chỉ cần đánh bại yêu hầu, chúng ta tựu thắng!" Thiên Bồng quát lên.

Trong nháy mắt, đạo đạo ánh huỳnh quang cũng đã lăng không dừng lại, nguyên một đám hoảng sợ nhìn trước mắt con người cảnh tượng.

Là Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương, Đoản Chủy, Mi Hầu vương chờ một chút Hoa Quả Sơn một đám đại tướng.

"Đại thánh gia..."

"Cút đi ——! Thừa dịp ta còn có lý trí —— lập tức chạy trở về Hoa Quả Sơn đi!" Hầu tử khàn cả giọng địa gầm thét.

Chúng tướng hơi triệt thoái phía sau, không dám xa hơn trước.

Này sáu tay trên cơ nhục càng phát ra bành trướng, thậm chí nứt vỡ da lông.

Hắn gào thét. Cự đại mười ngón cài nhập hộ thuẫn bên trong, đem hộ thuẫn tính cả sinh tử điện nền tảng đi phía trước đây.

Linh khí như trước điên cuồng mà rót vào trong cơ thể của hắn, cặp kia mục đã biến thành mù loại màu đỏ thẫm.

"Ta muốn giết các ngươi... Giết các ngươi này bang vương bát đản! Dám đùa ta... Ha ha ha ha, chỉ cần ta còn sống, chỉ cần ta còn sống... Các ngươi ai cũng đừng nghĩ sống ——!"

"Cái này hầu tử triệt để điên rồi." Thiên Bồng cắn răng, gắt gao chống.

"Đi mau." Bằng Ma Vương một bả túm ở Đoàn Chủ tay.

"Chính là..."

"Hắn mất đi lý trí, chúng ta tất cả đều được mất mạng! Đi mau ——!"
Sư Đà Vương cũng đã xoay người một cái trở về bay.

"Đi thôi." Cửu Đầu Trùng lôi kéo trước Đoàn Chủ thấp giọng nói:
"Chúng ta không đối phó được cái này chiến trận, vạn nhất mất đi lý trí, chúng ta tất cả đều chết vô ích."

Còn lại chúng tướng cũng nguyên một đám do dự mà triệt thoái phía sau.

Ngơ ngác nhìn giã dựa hầu tử, cuối cùng. Đoàn Chủ cũng đành phải sâu hít một hơi thật sâu, nhắm lại hai mắt, triệt thoái phía sau.

Thế cuộc trước mắt. Sớm đã không phải là bọn họ có thể nghịch chuyển.

Lúc này, theo hầu tử lực lượng từng bước một tăng lên, này trong chiến trận thiên tướng thay thế càng phát ra nhiều lần. Hộ thuẫn không ngừng lóe ra, lúc sáng lúc tối, không thể tiếp tục được nữa.

...

Di La Cung trung, này cát cũng đã sót xuống đi hơn một nửa.

Thanh toán xong yên lặng địa, mặt không biểu tình nhìn xem.

...

Âm phủ, theo linh khí tiến thêm một bước rớt vào, hầu tử lực lượng điên cuồng mà tăng lên trước.

"Hắn... Cũng đã đột phá đến lớn la hỗn nguyên đại tiên trung kỳ... Này được hiệu quả mạnh mẽ."

Này trong chiến trận thiên tướng. Kể cả Thiên Bồng cùng Trấn Nguyên Tử đều dùng hết toàn lực chèo chống, chiến trận nhưng như cũ lung lay sắp đổ.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung. Lão cửu một cái đứng dậy tựa hướng ngoài cửa chạy đi.

"Đứng lại!" Tu bồ đề thoáng cái đứng lên quát mắng nói: "Ngươi cho dù đi lại có gì dùng? Chỉ bằng ngươi này tu vi, còn có thể thay đổi càn khôn không thành?"

Lão cửu xoay người lại phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất: "Su phó! Ngộ Không sư đệ như thế nào khả năng đồng thời đối phó Trấn Nguyên Tử tổng số trăm thiên tướng. Chậm thêm tựa không còn kịp rồi! Hiện tại đi, có lẽ..."

"Tới hay không, không cần ngươi quan tâm!" Tu bồ đề phát tay áo nói.

Một ít chúng sư huynh đệ đều ngơ ngác địa nhìn qua tu bồ đề, nguyên một đám nắm chặt nắm tay, duy chỉ có Thanh Phong tử như trước giống như mất hồn vậy ngồi yên trước.

...

Đồng hồ cát trung hạt cát cũng đã còn thừa không có mấy.

...

Hầu tử ngựa đầu, điên cuồng mà gào thét, khàn cả giọng.

Thanh âm kia lớn đến đủ để truyền khắp địa phủ mỗi khắp ngõ ngách.

Cả chiến trận liên quan sinh tử điện nèn tảng đã bị đi phía trước đây trên trăm trọng, trên mặt đất lưu lại một đạo cự đại vết trầy.

Cuối cùng một gậy thiên tướng cũng đã thay trên một đường vị trí, nhưng như cũ không chịu nổi, miệng đầy máu tươi.

Trung tâm Thiên Bồng đã là nổ mạnh hết đà, mắt thấy cả pháp trận muốn sụp xuống.

...

Cuối cùng một hạt cát ngã xuống phía dưới bàn tòa.

Thanh toán xong nhàn nhạt địa nở nụ cười.

...

Hầu tử cả cứng lại rồi, này trái tim phảng phất bị cái gì nặng nề một kích, trong tích tắc, hấn hết thấy trước mắt đều biến thành mơ mơ hồ hồ một mảnh, bên tai ông ông tác hưởng.

...

Trong đình viện, Dương Thiên ngửa đầu nhìn xem vầng trăng trong bầu trời đêm đầy sao, nhìn mình người thương, cho thế giới này mang đến, vầng trăng đêm.

...

Tề Thiên Cung trung, Dĩ Tổ một bả túm ở Đoản Chủy cổ áo gặm hét lên: "Cũng bởi vì hấn cho các ngươi trở về, các ngươi tựu tất cả đều đã trở lại ——?"

"Loại đó dưới tình huống lưu lại, chúng ta đều phải chết!" Cửu Đầu Trùng quát lên.

"Nếu như đại thánh gia có việc, ngươi nghĩ rằng chúng ta có thể sống sao?" Dĩ Tổ một kiếm khung đến Cửu Đầu Trùng trên cổ: "Xuất binh, lập tức xuất binh!"

Trong đại điện chúng tướng đều ngây dại.

...

Hầu tử từng bước một địa lui về phía sau, bỗng nhiên hát đầu, không ngừng mà nháy mắt.

Này trong đầu vô số cảnh tượng đan vào, chính mình từ lúc chào đời tới nay tất cả hung hiểm, tất cả thống khổ, từng lần từng lần địa ở trong óc hấn phản phục.

Vô số vong hồn tại bên tai gào rú, nỉ non. Vô số mãnh thú tại trong lồng ngực rít gào.

Hấn run nhè nhẹ trước, từng bước một lui về phía sau.

Thiên tướng môn đều ngo ngác nhìn.

Thiên Bồng không thể tưởng tượng nổi địa nhìn qua hầu tử.

Trần Nguyên Tử cường chống mở to hai mắt.

Lý Tĩnh nắm gương đồng tay tại lạnh run.

Ngọc Đế chậm rãi theo trên ghé rông đứng lên.

Hai thanh vẫn không nhúc nhích mà chăm chú nhìn đồng hồ cát.

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân nhìn trời đạo thạch chậm rãi bật cười, này lông mày chau thành chữ bát (八).

"Chân đơn giản như vậy, thì tốt rồi."

Chích một câu, sau một khắc, hầu tử đồng tử hơi co rút lại.

Này trong đầu hình ảnh cuối cùng định dạng tại Phong Linh phiêu tán một khắc, Phong Linh, Tước nhi, trên đất xen lẫn vũ mao toái cốt...

"Ta yếu... Ta muốn giết các người này bang... Vương bát đản... Các người... Các người này bang... Vương bát đản..."

Này cự đại trong miệng nước bọt xuyên thấu răng nanh, không không chế được vậy nhỏ trên mặt đất.

Hắn run nhè nhẹ trước, ôm đầu, đem vốn nên phiêu tán thần trí ngành sanh sanh lại kéo lại, chậm rãi nhìn về phía này chiến trận.

Song đồng, cũng đã ngưng tụ thành hoàn toàn màu đen, phẳng phát vực sâu vậy, thôn phệ hết thủy quang.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề loát râu dài, chậm rãi nâng đầu.

Di La Cung trung hai thanh không khởi ngậy ngốc một chút.

Ngọc Đế phác thông một tiếng ngòi liệt tại trên ghé rồng.

Lý Tĩnh mở to hai mắt nhìn.

Thiên tướng môn ần ần có chút rút lui.

Trần Nguyên Tử bất đắc dĩ địa nhắm lại hai mắt: "Thiên ý như thế a."

Thiên Bồng xóa đi khóe môi huyết, mặt không biểu tình mà nắm chín xỉ đinh ba lại một lần nữa trung tâm.

Sau một khắc, vừa rồi thoáng yên ổn cuồng phong lại lên, hầu tử gào thét vọt tới chiến trận. (chưa xong còn tiếp)

ps: Cái này : Vách đá dựng đứng một : Đỉnh lưỡng chương, con ba ba đã thành thói quen vô luận nhiều ít chữ, dù sao mỗi ngày chích một :. Tính gia canh cấp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 429: : Nguyên Thủy Thiên Tôn

Trong bầu trời đêm, một con đom đóm chấn động cánh chậm rãi rơi xuống Dương Thiên trên đầu ngón tay.

Nàng nhìn chăm chú này yếu ớt ánh huỳnh quang, lộ ra khó được, điềm tĩnh cười.

Canh giữ ở một bên Hao Thiên khuyến cùng Ngạo Thiên Ứng nhú chặt trước mi, lặng lẽ liếc nhau một cái.

...

"Binh khí càng là đánh, ra khỏi vỏ ngày, liền càng là sắc bén. Tất cả thống khổ, đều muốn ở đằng kia một khắc hóa thành lực lượng, đi chinh chiến..."

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề như trước sắc mặt lạnh nhạt.

...

Âm phủ.

Diên cuồng tiếng gầm gừ trung, hầu tử liều lĩnh địa đâm vào chiến trận trên hộ thuẫn.

Mang theo bạch sắc ánh huỳnh quang sóng xung kích dùng sinh tử điện làm trung tâm giống như sóng gợn vậy trong nháy mắt hoành tảo toàn bộ thế giới.

Bốn phía hết thấy tất cả đều bởi vì cao độ dày linh lực mà dần dần bóp méo.

Hắn gào thét, gầm thét, tê tâm liệt phế địa khóc thét trước, từng bước một tiến về phía trước, mỗi một bước, đều dùng hết tất cả lực lượng.

Cho dù quên toàn bộ thế giới, cũng sẽ không quên nàng, đây là cái này con khi cuối cùng tử thủ điếm máu chót.

Quang ảnh giao thoa, ánh mắt của hắn, lòng của hắn, này mặt dung, hết thấy tất cả, đều ở lệ khí tàn phá hạ dần dần vụn vụn được không thành bộ dáng. Có thể hắn như trước tại kiên trì.

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Thái Thượng Lão Quân bất đắc dĩ địa cười khổ.

...

Trên bờ biển đông, một con thuyền lâu thuyền bỏ neo bên cạnh bờ.

Trong khoang thuyền, tứ hải long vương cùng với một đám gia quyến tề tụ.

Một mặt gương đồng đặt ở ở giữa, hình chiếu ra hình ảnh, tất nhiên trong phủ hầu tử dữ tợn khuôn mặt.

Tất cả mọi người hoảng sợ địa nhìn về phía Ngao Thỉnh Tâm.

Trước mắt cái này chích bàng nhiên cự thú, là một con đật tới đại la hồn nguyên đại tiên trung kỳ cảnh giới nhưng như cũ duy trì lấy cuối cùng ý thức yêu hầu, một cái trong thiên địa chưa bao giờ có Hành Giả đạo đại la hồn nguyên đại tiên cảnh giới tu giả.

Do dự mà. Ngao Thính Tâm nói khẽ: "Ta nghĩ. Đại năng môn cũng đã chơi thoát khỏi..."

...

Lăng Tiêu Bảo Điện trung. Chúng tiên nhìn không chớp mắt.

...

Nam Thiên Môn, Na Tra sớm đã cả kinh không ngậm miệng được.

...

Trên trời dưới đất, tất cả mọi người, đều ngơ ngác nhìn trước mắt cái này không thể tưởng tượng nổi một màn.

Một con bị thế giới, bị chính mình làm cho cùng đường hầu tử, vì một cái nhỏ bé nguyện vọng, đối toàn bộ thế giới tuyên chiến.

Hết thảy tất cả, đều ở hướng phía không thể văn hồi phương hướng phát triển.

Đây là một trường chỉ còn lại có một người chiến tranh. Một người điên cuồng, không chỗ nào cố kỵ, điên cuồng.

...

Di La Cung trung, hai thanh cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, chạy ra khỏi đại điện.

...

Thiên Bồng cắn chặt hàm răng, đau khổ địa chi chống.

Hắn chứng kiến Ngũ Phương Yết Đế, Nhị Thập Bát Tinh Túc, mười hai nguyên thần một người tiếp một người địa miệng phun máu tươi, bại lui.

Cả chiến trận cũng đã lung lay sắp đổ, mà ngay cả Trần Nguyên Tử đều đã kinh nhin không được.

Chỉ có hắn, còn đang đau khổ chèo chống trước, vì mình cũng nói không rõ một phần đó kiên trì.

Không ngừng chớp động hào quang bên trong. Này sáu con cự đại trên bàn tay chỉ chậm rãi cài nhập hộ thuẫn lí, chậm rãi. Từng điểm từng điểm khởi động.

Cả hộ thuẫn, liên quan chiến trận, liên quan Thiên Bồng, liên quan Trần Nguyên Tử cùng với này mấy trăm danh tinh nhuệ thiên tướng, ngay tiếp theo sinh tử điện nền tảng, toàn bộ bị nhỏ tận gốc, khiêng đến trên vai.

...

Ngọc Đế cũng đã cả kinh sắc mặt trắng bệch, chúng tiên xông xáo.

...

Mang lên hết thầy tất cả, bạch sắc vụ theo trong miệng của hắn phun ra, cặp kia chân cũng đã thật sâu lâm vào mặt đất.

Đen kịt trong hốc mắt hết cách đến chỗ này khắp mở lệ.

Đã bao nhiêu năm, một đường cản răng đi tới, như thế nào có thể vào lúc đó ngã xuống?

Hắn lạnh run, chính là hắn chống được, giống nhau qua nhiều năm như vậy mỗi thời mỗi khắc. Vì thủ vững trong nội tâm cuối cùng một đường, hắn cản răng gát gao chống được.

Đó là một loại dù ai cũng không cách nào hiểu rõ chấp niệm.

...

Đương Vu Nghĩa chạy nhập Tiềm Tâm Điện trung báo cáo mới nhất tình hình chiến đấu thời điểm, chúng sư huynh đệ cũng không khỏi được hít vào một hơi.

...

Tiếng gầm gừ trung, hầu tử đem trọn cá chiến trận cao cao vút lên, lẳng không một trào, này kim cô bổng cũng đã hóa thành chống trời trụ lớn rơi vào trong tay.

Hắn nhảy lên mà dậy, bí mật mang theo trước phong quyền, tại thiên tướng môn hoảng sợ trong ánh mắt, sáu tay đồng thời nắm chặt kim cô bổng sử xuất tất cả lực lượng hướng phía chiến trận đập bẻ quá khứ.

"Oanh!"

Này tóa lên tia chớp đem toàn bộ thế giới ẩn thành ban ngày.

Trong tiếng nổ vang, cả chiến trận lẳng không tản ra, rất nhiều thiên tướng đều tại thời khắc này mất đi ý thức.

Giá sách sụp đổ, sinh tử sổ ghi chép tán được đầy trời.

Bay tán loạn trang sách trung, Trấn Nguyên Tử giống như một vì sao rơi loại hạ rơi, này một lần cuối cùng, hắn chứng kiến hầu tử dùng linh lực đem tất cả phiêu tán sinh tử sổ ghi chép đều trôi ở, mỗi một trang, đồng loạt bị đốt lên.

Chích một sát, tù tại sinh tử trong sổ linh khí bay ra đi ra, giống như một hồi sáng chói khói lửa, đem trọn cả bầu trời diệu thành trắng sữa nhan sắc.

Trần Nguyên Tử bất đắc dĩ địa nhắm lại hai mắt, bình tĩnh địa cười, rơi rụng.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân lại là một ngụm máu tươi tràn ra.

Trước mắt thiên đạo thạch, sớm đã hằng hà bể vài biện.

...

Trên trời dưới đất, tất cả mọi người giật mình.

...

Hầu tử treo ở không trung, theo tay vung lên, vài cái còn chưa kịp rơi xuống mặt đất thiên tượng bị kim cô bổng trực tiếp đánh bay đi ra ngoài, sinh tử chưa biết.

Dược hiệu còn đang duy trì liên tục, linh khí như trước điên cuồng rót vào trong cơ thể, lệ khí như trước tràn đầy, nhưng thiêu sinh tử sổ ghi chép, tạm thời đã không có mất đi ý thức nguy hiểm.

Hầu tử song đồng cũng đã khôi phục đến nguyên lai che kín tơ máu trạng thái.

Hắn tán đi pháp thiên tượng địa cùng ba đầu sáu tay, dắt lấy kim cô bổng hướng phía Trần Nguyên Tử rơi rụng phương hướng mau chóng đuổi mà đi.

Thiên Bồng giờ chín xỉ đình ba dùng hết cuối cùng một tia lực lượng hướng phía hầu tử đập bể quá khứ, lại bị dễ dàng địa đẩy ra rồi.

Đương hầu tử lại lần nữa nhìn về phía Trần Nguyên Tử phương hướng lúc, lại phát hiện đối phương cũng đã biến mất vô tung.

"Đây là có chuyện gì? Là ai? Còn có ai trốn tránh!" Hắc bổng nhiên rít gào đi ra.

Xa xa, đông loạn thạch trên, Thông Thiên Giáo Chủ đem hấp hối Trần Nguyên Tử để xuống.

"Nên cảm tạ người sao?" Trần Nguyên Tử hữu khí vô lực mà hỏi thăm.

"Tự tình huống này, nếu như đem người đều giết, lấy không tốt hẳn duy trì lấy ý thức đột phá thiên đạo tu vi cũng không nhất định... Đến lúc đó chân thì phiền toái."

"Rốt cục phát hiện mình làm kiện chuyện ngu xuẩn sao?" Trần Nguyên Tử bụm lấy bụng ha ha địa nở nụ cười. Ngửa đầu ngóng nhìn không trung phiêu tán linh lực. Ho ra một vòi máu tươi.

Vừa mới lơ lửng dáng người Thiên Bồng lại là quơ chín xỉ đỉnh ba hướng đang tại không trung bốn phía sưu tầm Trần Nguyên Tử rơi xuống hầu tử đập bể quá khứ. Còn không đợi hắc vọt tới hầu tử bên người. Đối phương cũng đã theo trước mắt hắc biến mất.

Sau một khắc, có đồ vật gì đó từ sau lưng hắc nặng nề mà đựng phải xuống, đưa hắc giống như một khóa thiên thạch loại từ không trung đè xuống mặt đất.

Giơ lên cát bụi bị nhấp nhô khí lưu giải khai, đồng đá vụn trên thật sâu ẩn trước Thiên Bồng hình dáng, hắc cả đều lâm vào mặt đất, run nhè nhẹ trước, này huyết dọc theo thạch khe hở chảy xuôi.

Này tay, còn đang vô lực tìm kiếm lấy chín xỉ đỉnh ba.

Hầu tử chậm rãi buông ra đập khi hấn trên lưng chân. Đưa hấn cả lời dậy, đem một hạt rơi lả tả đan dượt hút vào trong lòng bàn tay, lại nhét vào trong miệng hấn.

...

Nắm gương đồng Lý Tĩnh cùng Na Tra đối mặt trước lộ ra nghi hoặc thần sắc.

...

Ngồi ở trên ghé rồng Ngọc Đế duỗi dài đầu, mở to hai mắt nhìn.

"Chuyện gì xảy ra, này yêu hầu tại cứu hấn? Chẳng lẽ Thiên Bồng là này yêu hầu tại thiên đình nội ứng?"

"Điều đó không có khả năng! Nguyên soái một mực chủ trương tiêu diệt Hoa Quả Sơn!"

"Đi đến như vậy hoàn cảnh, thiên đình hấn là ra gian tế, càng không thể nào, liền càng có khả năng!"

"Nói bậy! Ai cũng có thể, tặc hấn tuyệt đối không thể nào!"

"Hấn chủ chiến? Vậy hấn đến tột cùng làm cái gì rồi? Đến nay mới ngừng, hấn lấy được qua bất luận cái gì nhằm vào Hoa Quả Sơn chiến tích sao?"

Ở đây tiên gia đều nghị luận tới tấp. Cơ hồ cũng đã khắc khẩu lên.

Ngọc Đế cau mày thật chặc.

Một mực tránh ở trong đám người Thái Bạch Kim Tinh vẻ mặt bất đắc dĩ.

...

"Người tu vi cũng đã phé đi. Đã cho ta sẽ giết người sao? Yên tâm đi, ta giết ai cũng sẽ không giết người. Giữ lại người một cái mạng. Cho người nhìn xem kết quả của mình." Ánh mắt kia chậm rãi rơi xuống cách đó không xa này mặt trên gương đồng, hầu tử thấp giọng tại Thiên Bồng bên tai cười nói: "Người đoán, Ngọc Đế sẽ cho rằng ta hiện tại sẽ nói với người cái gì? Ha ha ha ha..."

Cái trán chảy xuống máu tươi hồ ở con mắt.

Hấp hối Thiên Bồng mông lung địa nhìn qua hầu tử.

Buông tay ra, Thiên Bồng chậm rãi tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Tại trước mắt của hắn, chỉ còn lại có ngày đó không trung hội tụ dòng xoáy, cùng trong mây qua lại nhảy động tia chớp.

Hầu tử từng bước một địa lui ra phía sau, hướng phía Thiên Bồng chỉ chỉ, đối xa xa tránh ở nham thạch đằng sau thiên tướng quát: "Đến, đem các người nguyên soái trả lại cho các người. Yên tâm, ta sẽ không giết các người, còn muốn các người thay ta hộ tống hắn trở về. Các người điem ấy tu vi, không đủ ta nhét kẽ răng."

Xoay người, hắn nhảy lên mà dậy, đem như trước không rõ lắm thần thức thả đi ra ngoài bắt đầu sưu tầm Trần Nguyên Tử tằm tích.

Vài cái còn có thể nhúc nhích thiên tướng vội vàng hướng phía Thiên Bồng chạy vội quá khứ, đưa hắn diu dặt đứng lên.

Xa xa, một đạo khói trắng hội tụ, Nguyên Thủy Thiên Tôn thân ảnh chậm rãi xuất hiện ở Thông Thiên Giáo Chủ trước mặt.

Hắn loát râu dài ngóng về nơi xa xăm treo ở không trung hầu tử, thấp giọng nói: "Ta khiên chế trụ hắn, ngươi dẫn hắn đi."

Thông Thiên Giáo Chủ yên lặng nhẹ gạt đầu, khom người đem Trần Nguyên Tử dìu lên, lại quay đầu chần chờ mà hỏi thăm: "Ngươi có thể làm sao?"

"Cầm, phỏng chừng cũng đã bắt không được. Nhưng kiềm chế hắn là không có vấn đề. Trốn đến thiên đình đi, hạ giới tự cho hắn đi lăn qua lăn lại a. Trừ phi chân khiêng hạ thiên kiếp đột phá thiên đạo, nếu không hắn cuối cùng cũng chỉ có vừa chết."

Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ gạt đầu, đang muốn đi, rồi lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi lại.

"Trở về trước, tới trước Côn Luân sơn đi xem đi, làm cho bọn hắn đều trốn đến thiên đình đi. Chỗ đó có trăm vạn đạo đồ... Không thể một lần nữa cho cái này yêu hầu lưu cơ hội, bằng không, thiên đô không thu được hắn a..."

"Biết rằng."

Phẩy tay áo một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành đạo đạo bạch sắc ánh huỳnh quang phiêu tán, trong nháy mắt xuất hiện đến hầu tử trước mặt.

Hắn huyền phù ở giữa không trung, vuốt mở ống tay áo, hai tay chậm rãi kích thích bốn phía phiêu tán linh lực. Trong lúc nhất thời, này trên người ánh huỳnh quang càng tăng lên, giống như trên bầu trời một khóa chói mắt tinh thần.

...

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, vô luận là Ngọc Đế, còn là Lý Tĩnh, cũng không khỏi được nuốt khô nhổ nước miếng, mở to hai mắt nhìn.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề trên mặt chậm rãi trán lộ liễu vui vẻ.

...

Hầu tử chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ta nói là ai, nguyên lai là Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây a. Như thế nào, không phải nghĩ phá lão quân 'Vô vi' sao? Ta hiện tại làm, chẳng phải chính hợp người ý sao?"

"Mọi sự vạn vật, cũng phải có cá độ, hăng quá hoá dở."

"Nói trắng ra là, chính là qua sông đoạn cầu ý tứ?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chăm chú hầu tử, chậm rãi niệm lên chú văn.

"Thông Thiên Giáo Chủ? Như thế nào không cùng lúc đi ra? Còn là nói hấn cũng đã che chở Trấn Nguyên Tử chạy?" Hầu tử cạc cạc địa cười, chậm rãi bày ra tiến công tư thế.

Một mặt màu đỏ rực cự phiến sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi dựng thẳng lên, trên đó hiện đầy các loại phức tạp kim sắc phù văn.

Trong lúc nhất thời, trên bầu trời xuất hiện màu đỏ hào quang.

"Bàn Cổ phiến?"

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cách không một ngón tay, hầu tử cả không khống chế được loại vọt tới mặt đất.

Không đợi hắn làm ra bất kỳ phản ứng nào, một đạo hồng sắc quang mang theo Bàn Cổ trên lá cờ chiếu xuống, dùng hắn làm trung tâm, phương viên một dặm phạm vi mặt đất đều thật sâu hãm dưới đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mở to hai mắt nhìn, tạo ra mười ngón, dùng sức chúi xuống.

Lập tức, những cái này trốn chết không kịp hồn phách trong nháy mắt hồn phi phách tán, nghiêng nằm trụ lớn nứt ra thành bột mịn, lại lần nữa áp thành hòn đá, núi cao hóa thành bình nguyên, bình nguyên lõm thành thâm cốc.

Ở đằng kia trong phạm vi, hết thảy tất cả đều bị điên cuồng mà vụn vụn, áp súc trước.

"Mẹ nó... Là trọng lực..." Hầu tử cả bị đặt ở ở giữa, không thể động đậy. Này thân hình chậm rãi lâm vào trong lòng đất.

Thấy thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng một cái, sử xuất toàn thân khí lực liên tục đánh ra sáu đạo phù triệu rơi xuống Bàn Cổ trên lá cờ, này hồng quang càng tăng lên.

Vô số phức tạp đồ vãn theo Bàn Cổ trên lá cờ phiêu khởi, tại bốn phía qua lại nhấp nhô.

Toàn bộ thế giới đều đang rung động.

Nương theo lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chú vãn, một tiếng vang thật lớn, dùng hầu tử chỗi làm trung tâm trọn vẹn một dặm trong phạm vi mặt đất trong nháy mắt sụp đổ, chích lưu lại một sâu không thấy đáy hãm hại.

Đại địa phảng phát đều nhảy lên, mà ngay cả trên bầu trời vân cũng bị hút vào trong đó, không thấy bóng dáng.

Không đợi Bàn Cổ phiên hào quang ảm đạm xuống, một tiếng trầm đục, Nguyên Thủy Thiên Tôn sau lưng núi cao cả nứt ra rồi.

Trong tiếng nổ vang, hấn chậm rãi quay đầu lại, chứng kiến ở đằng kia cự đại trong khe hở, hầu tử tay cầm kim cô bỗng từng bước một đi ra, toàn thân là huyết, cảm tức Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Rất tốt. Là Thông Thiên Giáo Chủ cứu đi Trần Nguyên Tử a? Lão tử cũng muốn nhìn xem, một hồi ai tới cứu ngươi!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi duỗi ra một tay, trên đó linh lực nhấp nhô, đọng lại ra một bả dài ba xích lục sắc như ý: "Lão phu có người hay không tới cứu không biết, nhưng ngươi cái này yêu hầu, khẳng định tự không có người tới cứu. Bởi vì, ai cũng, cứu không dậy nổi."

"Phải không?" Hầu tử nhếch môi khanh khách địa nở nụ cười.

Sau một khắc, hấn hai mắt trừng, hóa ra ba đầu sáu tay hướng phía Nguyên Thủy Thiên Tôn vọt tới.

...

Linh sơn, đại Lôi Âm Tự.

Chói mắt kim sắc trong cung điện, một vị tăng nhân vội vã địa đi qua che kín phù đồ tháp quảng trường, chạy nhập đại điện.

Này trong đại điện sớm đã trải rộng trước la hán, phật đà, nguyên một đám duy trì lấy các loại kỳ dị tư thế, hoặc đứng, hoặc ngồi, vẫn không nhúc

nhích, lẳng lặng địa chờ. Một ít song song con mắt theo tăng nhân đến mà chậm rãi chuyển động.

Chính Pháp Minh Như Lai đã ở trong đó.

Tăng nhân khom người đi đến ở giữa, chấp tay trước ngực, quỳ xuống đất.

"Khởi bảm phật tổ, hết thầy đã sẵn sàng. Này Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ càng là thân hạ địa phủ, ứng đối yêu hầu. Có hay không..."

"Đừng vội." Một cái tiếng sấm loại thanh âm hùng hậu vang lên.

Mọi ánh mắt đều hội tụ đến cùng một chỗ.

Ở đại điện chủ vị trên kim sắc cự phật chậm rãi mở hai mắt ra: "Truy tìm phật hiệu, há lại là một sớm một chiều công? Chúng ta, tạm thời quan vọng cũng được."

Này thần sắc, nhìn không ra mảy may bất giận. (chưa xong còn tiếp...)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu khen cầu điểm kích cầu hết thầy ~

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 430: Rút Lui

Trong quá trình lãng phong, hầu tử đánh ra toàn bộ lực lượng đánh tới.

Thời khắc này, trước mắt toàn bộ thế giới cũng hóa thành tuyến hình dáng quang mang, chỉ còn lại có Nguyên Thủy Thiên Tôn nơi xa lãng không huyền phù nét mặt già nua lạnh nhạt, mang theo vẻ cười.

Không đợi gậy trong tay hầu tử chạm đến chéo áo của hắn, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay Tam Bảo Ngọc Như Ý khẽ phóng ra nhu hòa quang mang.

Kim Cô bổng của hầu tử rơi vào khoảng không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay tiếp theo phía sau hắn Bàn Cổ Phiên còn có Tam Bảo Ngọc Như Ý cũng biến mất mất tích.

Vừa mới dừng lại thân hình còn chưa kịp phân rõ, một cỗ hấp lực khổng lồ đã từ mặt đất truyền đến.

Mặt đất đã thật sâu vùi lấp xuống, một cái hố khổng lồ lãng lẽ thành hình.

Tay chân, thân thể, hết thảy tất cả cũng trở nên trầm trọng vô cùng.

Lần này, hắn không có giống như lúc trước như vậy rơi xuống, mà là trong nháy mắt bộc phát ra cường đại linh lực tránh thoát.

Linh lực cực lớn, làm hắn suýt nữa thất không đụng vào hòn núi bên cạnh.

Thật vất vả dừng lại thân hình, liền đã cảm giác đến Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở địa phương phía sau hắn chưa đầy trăm trượng.

"Như thế nào? Người cho rằng, có một thân sức mạnh là có thể vô địch thiên hạ sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không chút thay đổi nói.

"Rốt cuộc là Nguyên Thủy Thiên Tôn a!"

"Thiên Tôn vừa ra tay, nhìn yêu hầu này còn có mấy phen khả năng?"

"Bệ Hạ! Hắn là ra lệnh cưỡng chế Nam Thiên Môn xuất binh, phối hợp Thiên Tôn, nhân cơ hội này tiêu diệt Hoa Quả Sơn!"

Bên trong Linh Tiêu Bảo Điện một đám tiên gia rồi rít mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng Ngọc đế chỉ lẳng lặng mà nhìn, không nhúc nhích.

Nam Thiên Môn, Lý Tĩnh chân mày như cũ vẫn không thể giãn ra.

Na Tra che ngực phong thư, lực chú ý tất cả trên người mấy vị thiên tướng diu lầy Thiên Bồng đang hấp hối chậm rãi thoát khỏi chiến trường.

Hầu tử quẹo thật nhanh lại giết tới, nhưng không đợi gậy của hắn gần người, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã như cùng lúc trước bình thường biến mất mất tích.

Ngay sau đó, lại là hấp lực đánh tới.

Hầu tử chột tránh thoát, lại một lần nữa hướng hắn giết tới.

Liên tục mấy mươi lần, Bàn Cổ Phiên đã trên mặt đất hợp thành ra vô số cái hố khổng lồ, hầu tử đã bị hành hạ được vô cùng không nhịn được,

nhưng hẳn ngay cả chéo áo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đụng phải.

Trận chiến này đánh cho tới bây giờ, Sinh Tử Điện, cho tới cả Địa phủ, thậm chí là Nại hà cùng toàn bộ cả Địa phủ bốn phía núi non sông ngòi cũng đã bị hủy toàn bộ không còn một mống.

Mà địa hình biến vô số lần.

Nếu không phải tầng mười tám địa ngục ở trong một không gian khác, chỉ sợ cũng bị liên đới mà phá hủy.

Cả Âm Gian ngay giữa nhất đái cũng biến thành đồng loạn thạch , không có một ngọn cỏ .

Thập điện Diêm La còn sống Tần Nghiễm Vương mang theo cuối cùng còn dư lại hồn phách xa xa ngắm nhìn. Nhượng ra phương viên tính ra ngàn dặm phạm vi, cho trận chiến tranh bọn họ không thể nào tham gia, ý vị mà lau mồ hôi.

"Như ngươi vậy giết không được ta." Hầu tử đứng trên không trung lẳng lẳng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Ngươi muốn làm gì, kéo dài thời gian?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi vuốt râu dài, nhàn nhạt cười nói: "Muốn giết ngươi, quá dễ dàng. Chỉ cần thời gian vừa đến, tự ngươi sẽ chết. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, Thất Xảo Di Vân Đan này, cũng giống như vậy."

Hầu tử trong hốc mắt, tia máu khê dao động lan tràn.

"Ha ha ha ha, lại là một kẻ muốn đọ ta lệ khí tràn đầy . Đáng tiếc trên người của ngươi không có thứ gì có thể đờ." Hầu tử chậm rãi lui về phía

sau, xoay người muốn đi.

Đang lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng một cái, một cái hình cung lực trường nhanh chóng xuất hiện, đem hầu tử vây ở giữa, cũng không chạm đến hần chút nào.

"Ngươi, vẫn là lưu lại cùng lão phu từ từ so chiêu sao."

"Xem ra, ngươi không chỉ muốn kéo dài thời gian, còn đang tranh thủ thời gian a." Hầu tử nhếch môi cười cười: "Là thay ai tranh thủ thời gian đâu? Ta tới đoán đoán. . . Là Côn Luân Sơn đạo đồ hay sao?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Xem ra, ta đã đoán đúng." Hầu tử nhất thời cười càng vui vẻ hơn, thân thủ khẽ ngửa ra sau, lui về phía sau.

"Đoán đúng thì đã sao, ngươi đi được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở ra hai tay.

"Thử một chút đã, không thử làm sao biết đây?"

Sau một khắc, hầu tử thay đổi thân hình điên cuồng mà lao đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai tay đẩy, không hề hấp lực tịch quyền hết thả quanh mình hầu tử.

Trong tiếng nổ vang, cả Âm Gian mặt đất giống như một khối bánh ngọt, bị nào đó nặng nề một kích, vượt mở ra một khối.

Trong Tề Thiên cung, Dĩ Tổ chậm rãi để xuống bội kiếm, thu vào trong vỏ, từng bước hướng ngoài điện đi tới

"Ngươi đi đâu vậy?" Đoản Chủ quát to.

"Các ngươi không xuất binh, ta sẽ tự xuất binh."

"Ngươi xuất binh có thể làm cái gì? Đại Thánh gia hiện tại đối thủ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trận chiến tranh kia ngươi tham gia được mấy sao? Đại Thánh gia bảo chúng ta bảo vệ tốt Hoa Quả Sơn, chúng ta liền bảo vệ tốt Hoa Quả Sơn cũng được!"

Dĩ Tô dừng bước lại, chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Đoàn Chủ, nhẹ giọng nói: "Lần này Đại Thánh gia lỗ mắng, ta biết trong các ngươi rất nhiều người thật ra rất bất mãn. Nhưng, Đại Thánh gia đã cứu ngươi sao?"

Đoàn Chủ giật mình một chút.

Lữ Lục Quả đứng ở một bên trầm mặc không nói.

"Cứu Đầu Trùng, ngươi cho tới bây giờ chính là cường lực chiến tướng, ban đầu Đại Thánh gia dùng hai quả bàn đào đổi cho ngươi đầu nhập vào Hoa Quả Sơn, nói thật ra, cái giá này có chút thấp. Cho tới hôm nay, cho dù ngươi đi, cũng sẽ không có người nói ngươi cái gì."

"Năm vị yêu vương, các ngươi cùng chúng ta cho tới bây giờ cũng là lợi dụng lẫn nhau, tham gia trận chiến này, thật ra thì các ngươi không muốn, ta cũng rất hiểu."

"Nhưng Đoàn Chủ, còn có Lữ Thanh, còn có Đại Giác, các ngươi thì sao? Đừng trách Tiểu Hồng gọi thẳng tên của các ngươi. Còn nhớ rõ ta sớm nhất cái tên này sao? ‘ Tiểu Hồng ’. Nếu như các ngươi nhớ được, vậy nhất định nhớ được mình đi như thế nào cho tới vị trí hôm nay. Không có hẳn, các ngươi đã sớm chết. Có lẽ chết ở trên đường đi Ác Long đàm, có lẽ chết ở Ác Long đàm, hoặc là chết ở một lần chiến đấu Thiên Đình nhằm vào Hoa Quả Sơn tiêu diệt."

"Ta là hấn từ trong rừng cây nhật được , ta vẫn nhớ rõ, các người thì sao? Nếu như hấn có việc, các người tính toán mang dạng gì tâm tình sống sót? Tiểu Hồng tưởng tượng không ra, cho nên, Tiểu Hồng phải đi. Chỉ sợ chết ở Âm Gian, hồn phi phách tán cũng tốt."

Lung quá mặt đi, nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi đem trường kiếm bên hông rút ra một chút, vừa "Thương" một tiếng thu trở về, cất cao giọng nói: "Đều nghe kỹ. Nhật thiên kiến nhân tâm. Hôm nay Đại Thánh gia nguy nan sớm tới, trận chiến này xuất chinh, ngày đắc thắng trở về, chính là Hoa Quả Sơn quyên lực bản đồ trọng trí!"

Cuối cùng trợn mắt nhìn Đoàn Chủ một cái, Dĩ Tô bước đi ra ngoài điệt.

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau, nhìn về Đoàn Chủ.

Đoàn Chủ khước mắt khẽ kéo ra, gắt gao nắm quả đấm, nhưng thủy chung không nói được lời nào.

Yêu bấy nhiêu yêu quái chân chờ một chút, hướng Đoàn Chủ chấp tay, hát ra ống tay áo bước nhanh đi theo.

Cái kia bảy sư muội cũng vội vã đi theo, ngay sau đó, là một chút tân tân yêu tướng.

Đại Giác cùng Linh Tê cũng quan sát Đoàn Chủ.

Lữ Lục Quảỉ thản nhiên nhìn Đoàn Chủ một cái, thấp giọng nói: "Không ngăn cản?"

"Người có thể ngăn cản được không? Nàng là Thánh mẫu đặc lực nhất đệ tử, uy tín không thể khinh thường. Hơn nữa. . . Một khi xuất thủ ngăn cản, nhất định đeo danh như bội bạc.

Đến lúc đó, nhất định nội loạn không ngừng."

"Vậy người định làm như thế nào?"

Đoàn Chủ suy nghĩ hồi lâu, nháy mắt nói: "Trận chiến này chúng ta căn bản không vào được, vẫn là theo Đại Thánh gia nói, bảo vệ tốt Hoa Quả Sơn sao."

Côn Luân Sơn.

Cấm bay pháp trận đã giải trừ.

Trong bóng đêm, từng chiếc từng chiếc chiến hạm huyền phù mà lên, thực lực mạnh đạo đồ dưới sự hướng dẫn của quan chủ của mình tiến vào chiến hạm, thực lực không đủ đạo đồ thì bị cưỡng chế lập tức đeo bọc hành lý mà về quê.

Đã bị vây trong hôn mê Trần Nguyên Tử bị đặt trên băng ca, đặt lên thuyền hạm.

Nhìn đầy trời chiến hạm, Thái Ất Chân Nhân bất đắc dĩ cười khổ.

Hắn chợt hiểu ra đang nhớ lại hơn trăm năm trước Càn Nguyên Kim Quang Động lần đó gặp nhau.

Con hầu tử đi theo sau lưng Lăng Vân tử không nói một lời, chính con hầu tử này, đem trọn Côn Luân Sơn quấy đến long trời lở đất, Thiên Hà thủy quân đào sâu ba thước, cuối cùng cũng không thể bắt được .

"Thật là lớn chạy trốn a. . ." Hắn ngậm miệng thở dài nói: "Không nghĩ tới, hơn trăm năm trước, còn là một con yêu hầu yếu đuối , hôm nay lại làm cho ta Côn Luân Sơn toàn thể rút lui, chỉ có là bởi vì hắn có thể có tiền

công Côn Luân Sơn. . . Ha ha ha ha. Quả nhiên là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây a."

Vừa nói, hắn chậm rãi lắc đầu, nhìn về Thông Thiên Giáo Chủ một bên .

"Yêu hầu đã hoàn toàn không kiểm soát, sư huynh tại Âm Gian kéo hắn. Trần Nguyên Tử liền giao cho các người rồi, tóm lại, các người mau sớm rút lui, tuy nói trăm vạn đạo đồ, thật ra thì chân chính phái được tác dụng không có nhiều. Nhưng nếu như cộng thêm Hoa Quả Sơn yêu quái. . . phạm trần cũng không còn mấy địa phương có thể giúp hắn tán lệ khí . Lão phu còn phải đi một chuyến tứ hải Long cung cùng Ngũ Trang Quan, Tà Nguyệt Tam Tinh Động liền không đi, hầu tử là Tu Bồ Đề chính mình dạy dỗ, hắn nên có biện pháp tự cứu mới phải."

"Đây là muốn họa thủy tây dẫn sao?"

Thông Thiên Giáo Chủ loát râu dài nhàn nhạt thở dài nói: "Nếu là thật sự có thể tây dẫn cũng tốt. Linh sơn có Thích Già Ma Ni ở, muốn chặn lại hầu tử cho là không khó. Chỉ tiếc, giết người của Phật môn, tiêu không được lệ khí, nếu không cũng đúng kế tốt a."

Dứt lời, hắn vỗ nhẹ nhẹ phách vai Thái Ất Chân Nhân , xoay người hóa thành một đạo mây khói tản đi.

Ngoài Nam Thiên Môn, mười mấy viên thiên tướng ở dưới sự giúp đỡ của dược vật, đã hơi trì hoãn một hơi Thiên Bồng bước lên bằng phẳng mặt đất.

Na Tra mang theo mấy thiên binh vội vàng nghênh đón.

Mấy thiên binh ba chân bốn cẳng gạt mở giống như trước cả người là thương thiên tướng, đem Thiên Bồng đặt lên băng ca.

"Thế nào?" Na Tra hỏi.

"Tu vi phé đi, sau này. . . chính là phé nhân." Thiên Bồng nở nụ cười, ho ra tia máu.

Thân thủ giữ mạch môn Thiên Bồng, Na Tra nhíu lại lông mày nói:
"Người sống là được, hành giả đạo sợ cái gì? Dù sao đan dược tăng lên hạn mức cao nhất còn tồn tại, không cần mấy năm vừa tu trở lại."

Thiên Bồng yên lặng gật gật đầu.

Âm gian.

Hầu tử cắn răng, đánh ra sở hữu lực lượng, chậm rãi bay lên.

Tốc độ kia rất chậm rất chậm, chậm đến chưa đầy bình thường tốc độ hết sức một phần.

Vờn quanh thân thể bốn phía linh lực đã sớm đem cả người cũng ánh thành màu vàng, giống như một viên tinh thần ở trong bầu trời đêm lóe lên.

Huyền phù phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng cả hai tay, đánh ra sở hữu lực lượng áp chế. Linh lực không ngừng mà rót vào Bàn Cổ Phiến ở bên trong, lấy tốc độ cực nhanh hao tổn .

Nhưng cho dù như thế, hẳn còn không cách nào hoàn toàn hạn chế hầu tử hành động.

Theo hầu tử đi về phía trước, mặt đất đầy đủ mọi thứ cũng bị áp thành phần vụn, một đầu dài lớn lên đường vòng cung ở mặt đất bị vẽ đi ra ngoài.

"Khuyên ngươi vẫn là lưu khẩu khí một hồi chạy trốn chết sao. Linh lực của ta vô cùng vô tận, ngươi không thể chống nổi." Hầu tử cạc cạc cuồng tiếu .

Một viên mồ hôi to như hạt đậu từ thái dương Nguyên Thủy Thiên Tôn chảy xuống, sau một khắc, bị tàn sát bừa bãi linh lực bốc hơi không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lăng Tiêu Bảo Điện bên trong, một vị khanh gia nện bước lặng lẽ đi tới bên Ngọc Đế, nhẹ giọng nói: "Bệ Hạ, Thiên Bồng nguyên soái đã vào Nam Thiên Môn. Theo bên kia truyền tới tin tức nói. . . Hắn đã hoàn toàn không có tu vi, hình dạng giống người phàm."

Nhất đoạn văn, chúng tiên cũng nghe được rõ ràng.

"Tu vi hoàn toàn không có? Các ngươi nhìn một cái, Nguyên soái làm Thiên Đình đã chiến đến nước này rồi, các ngươi còn muốn hoài nghi hắn, thật không ghê tởm! Ghê tởm chí cực!"

"Bệ Hạ, thần cũng có một cách giải thích khác. Hành giả đạo tu vi hoàn toàn không có, cũng bất quá mấy năm là tu được lại, cũng không lo ngại. Mấu chốt là, như Thiên Đình nguy cấp, hắn tu vi hoàn toàn không có. . . Ha ha ha ha, có phải hay không đại biểu, có thể không cần ra chiến trường cùng yêu hầu mặt đối mặt rồi?"

"Ngươi có ý gì?" Có tiên gia lúc này quát mắng nói.

"Thần có ý tứ là, đây là khổ nhục kế."

"Khổ nhục kế?" Nghe vậy, tại chỗ chúng tiên gia đều hít vào một hơi.

Mà có tiên gia vội vàng chấp tay nói: "Nếu là từ nào đó hắn, nói không chừng quay đầu lại yêu hầu gõ cửa, hắn liền hạ lệnh mở ra Nam Thiên Môn đầu hàng. Bệ Hạ, chuyện này không thể không đề phòng a."

"Bệ Hạ, Thiên Bồng cũng đã tu vi mất hết rồi, dù sao cũng đứng chiến sự vô ích, không bằng liền chiêu đến Lăng Tiêu Bảo Điện, thăm nhất

thảm."

Chúng tiên cũng nhìn về Ngọc đế.

Ngọc đế cau mày, tay không ngừng mà xoa nắn ban chỉ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 431: : Chạy Trốn?

Âm phủ. . 23

Hầu tử sử xuất tất cả lực lượng ý đồ đột phá phong tỏa phản hồi thể gian, Nguyên Thủy Thiên Tôn tắc sử xuất tất cả vốn liếng đưa hẳn lưu lại.

Xé rách bên trong, trên bầu trời dòng xoáy trung tâm chậm rãi hở ra một cái cự đại lỗ hồng, màu đỏ tia chớp tại trong mây bay vọt, đem hết thủy đều ánh thành huyết đồng dạng nhan sắc. Thật giống như một tấm đại khẩu toét ra, chuẩn bị thôn phệ thiên địa.

Kia trường cảnh có thể nói đáng sợ đến cực điểm.

Cự đại hấp lực phía dưới, linh khí như trước không ngừng rót vào hầu tử trong cơ thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn linh lực cũng đã chậm rãi khô kiệt.

Này tái nhọt hai hàng lông mày càng chau càng chặt, đôi mắt này không ngừng tăng trưởng tu vi, nhưng như cũ vô kế khả thi.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trung.

Ngọc tỷ rơi xuống, màu đỏ thắm con dấu bị khắc lên hoàng lụa.

Ngọc Đế chậm rãi dịch chuyển khỏi tay, nhìn qua trên thánh chỉ chữ, tựa hồ lại có chút ít do dự.

Thấy thế, một vị tiên gia chấp tay nói: "Bệ hạ, như Thiên Bồng chân cùng này đầu khi không có chút nào liên lụy, thậm hạ xuống, lại có quan hệ gì? Nếu là Thiên Bồng cho là thật thông đồng với địch... Chuyện này, có thể lớn có thể nhỏ a."

Này tiên gia không có nói thêm gì đi nữa.

Nghe vậy, Ngọc Đế mới đưa ngọc tử phóng tới một bên bàn trên.

Bên cạnh khanh gia vội vàng tiến lên đem thánh chỉ cầm chắc, thu vào trong tay áo, lui ra phía sau, xoay người từng bước một đi ra đại điện.

Chúng tiên đều yên lặng mà nhìn xem, có phần nộ, có mừng thầm .
Càng nhiều, là việc không liên quan đến mình thần sắc.

Thái Bạch Kim Tinh lặng lẽ ngáp một cái.

Đứng ở bên cạnh phúc tinh một hồi nghi hoặc, thực sự không tiện nhiều lời.

...

Hoa Quả Sơn, Dĩ Tô dưới trướng bộ đội tăng thêm những kia nguyện ý theo đồng xuất chinh bộ đội, tổng cộng hai vạn, cũng đã giương buồm.

Boong thuyền. Nhiều mục quái mang theo bảy cá sư muội vội vã đi đến Dĩ Tô trước mặt. Khom mình hành lễ.

Dĩ Tô thoáng cái mộng. Vội vàng thân thủ nâng: "Nhiều mục huynh cùng Dĩ Tô vốn là cùng cấp, có thể nguyện trượng nghĩa xuất binh, Dĩ Tô rất là cảm kích, có thể ngài đây là..."

"Ty chức có một lời, không biết đô thống có thể nguyện vừa nghe."

Dĩ Tố hơi do dự hạ xuống, nói khẽ: "Nhiều mục huynh thỉnh giảng."

Nhiều mục quái ngẩng đầu lên thói quen địa nhìn chung quanh một phen, lôi kéo Dĩ Tố đi đến boong tàu một góc, thấp giọng nói: "Âm phủ có sát khí. Quân ta cao thấp, thành luyện thân cảnh tu vi giả cũng không đủ một ngàn. Thêm nữa đại thánh gia bây giờ đối thủ chính là tam thanh một trong Nguyên Thủy Thiên Tôn... Thứ cho ty chức nói thẳng, địa phủ hành trình, sợ là lấy trứng chọi đá, đồ lao vô công thôi."

Nghe vậy, Dĩ Tố hơi trừng lớn mắt: "Nhiều mục huynh cùng Dĩ Tố cùng nhau xuất binh, chính là vì thuyết phục Dĩ Tố trở về?"

"Đồ thông hiểu lắm." Nhiều mục quái nhếch môi, nhìn chăm chú Dĩ Tố cẩn thận nói: "Đại thánh gia thân hãm địa phủ, này điện trung một đám yêu tướng làm người thần tử, cũng không tư như thế nào giải cứu. Chỉ muốn tử thủ Hoa Quả Sơn đồ được một phương an ổn, thật là làm ty chức tro trên. Đợi một thời gian. Như đại thánh gia đắc thắng trở về, tất yếu trừng trị mới là. Đồ thông nghĩa bạc vân thiên, thật sự làm cho người ta khâm phục. Chỉ là... Bây giờ thế cục, sợ là chỉ có thể xảo thủ, không thể hào đoạt a. Mong rằng đồ thông minh xét."

Dĩ Tố nghi hoặc mà nhìn xem nhiều mục quái: "Người có biện pháp?"

Nhiều mục quái sau này một bước, khom người chấp tay nói: "Ty chức có nhất kế, nếu là do đồ thông đến thi hành, tuy nói không cách nào phát ra nổi thay đổi thế cục diệu dụng, nhưng thế tất... Có thể đối cục thế phát ra nổi không nhờ trợ giúp."

Dĩ Tố nhìn chăm chú nhiều mục quái chậm rãi nói: "Nói."

...

Nam Thiên Môn.

Một vị khanh gia mang theo một đám cấm vệ chậm rãi ghé qua doanh trướng trong lúc đó, bốn phía thiên binh thiên tướng đều né tránh.

Đi thẳng đến soái trướng, này khanh gia lặng lẽ cùng phòng thủ thiên binh nói những thứ gì, thiên binh đột nhiên mở to hai mắt nhìn, vội vã xoay người tiến vào soái trướng.

Không bao lâu, Lý Tĩnh từ bên trong đi ra, liên quan đi ra tới còn có Na Tra.

"Làm phiền khanh gia." Hướng phía khanh gia chấp tay, Lý Tĩnh vươn tay, mặt không biểu tình mà nói ra: "Thánh chỉ, có thể làm cho mặt tướng xem trước một chút sao?"

Khanh gia yên lặng địa nhẹ gật đầu, theo trong tay áo lấy ra thánh chỉ hướng phía Lý Tĩnh đưa quá khứ.

Vuốt mở thánh chỉ, Lý Tĩnh liếc vài lần, sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

Khanh gia thấp giọng nói: "Bẩm thiên vương, bệ hạ ý tứ là, làm cho Thiên Bồng Nguyên Soái im ắng theo chúng ta trở về cũng được, không cần kinh động các tướng sĩ, để tránh nhiều loạn quân tâm. Dù sao, nguyên soái thông đồng với địch, đây cũng không phải là cái gì mặt dài chuyện tình. May mà Thiên Bồng mới tới nhâm, cái này trong quân nên còn không có cái gì vây cánh mới là. Sau này, đại nguyên soái chi chức còn có lao thiên vương ngài tạm thay mặt."

Một bên Na Tra cũng đã nắm chặt hỏa tiêm thương.

Đem thánh chỉ lần lượt trở về, Lý Tĩnh lạnh lùng nói: "Ai vậy chủ ý?"

"Rất nhiều tiên gia đều như vậy lời nói khuyên ngăn, cụ thể muốn nói là ai chủ ý, ty chức cũng nói không rõ."

Lý Tĩnh hừ địa bật cười: "Hắn vừa mới theo địa phủ lực chiến trở về, tuy nói chiến công chưa nói tới, nhưng tu vi mất sạch, các người tự... Như vậy, có thể hay không thật là làm cho người ta thất vọng đau khổ."

"Chính là bởi vì tu vi mất sạch, mới không thích hợp lại gánh nguyên soái chức a. Chỉ có thể nói là Thiên Bồng phúc mỏng, mệnh trung chủ định không đảm đương nổi cái này đại nguyên soái." Này Khanh gia khom người chấp tay nói: "Ty chức tại đây chúc mừng lý thiên vương, hôm nay đình, rất cuộc còn là chỉ có lý thiên vương ngài có thể nhất chương binh, đại nguyên soái chức trừ ngài ra không còn có thể là ai khác a."

Lời này nói không được nữa, Lý Tĩnh chỉ có thể sâu hít một hơi thật sâu, đứng ở một bên.

Bị Lý Tĩnh trừng, Na Tra cũng chỉ làm cho đến một bên.

Khanh gia khom người xốc lên doanh trướng vây màn, cười hì hì đi vào, chấp tay nói: "Ty chức tham kiến Thiên Bồng Nguyên Soái. Nghe nói nguyên soái bị thương, bệ hạ đặc biệt làm cho ty chức tiến đến nhìn, thuận tiện... Cho nguyên soái mang phần mật chỉ tới."

Giờng trên, mặt không có chút máu Thiên Bồng tại cầm quốc thiên vương nâng hạ thật vất vả ngồi dậy, run run rẩy rẩy nói: "Thần, tiếp chỉ."

Đứng ở một bên Na Tra, này răng cắn quá chặt chẽ.

...

Âm phủ, hầu tử cả bị áp trên mặt đất không thể động dậy, lại cạc cạc địa nở nụ cười.

Này trong ánh mắt đã sớm hiện đầy màu đỏ tơ máu, cả song đồng cũng bắt đầu biến thành màu đỏ.

Nhìn chăm chú một khắc không ngừng phát ra linh lực Nguyên Thủy Thiên Tôn, hầu tử chậm rãi thở dài: "Bàn Cổ phiên thật sự là thứ tốt a, nếu như ta còn là nguyên lai tu vi, sợ đã bị ngươi trực tiếp đè chết đi... Ta và ngươi cũng đã như vậy giằng co năm mươi canh giờ. Như thế nào? Còn có thể chống đỡ bao lâu? Năm canh giờ, còn là mười canh giờ? Như thế nào, nói nghe một chút. Bây giờ thời gian đủ rồi Côn Luân sơn đạo đồ chạy trốn sao?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt ngưng trọng địa đem vài viên đan dược nuốt nhập khẩu, không nói một lời.

...

Quán Giang Khẩu, Dĩ Tổ hạm đội chậm rãi đi trước.

Xa xa, chân trời xuất hiện Dương Tiễn dưới trướng một con thuyền chiến hạm, một vị cổ đầu thần đứng ở hạm thủ cao hơn thanh quát: "Người đến người phương nào, nhanh chóng hãy xưng tên ra!"

Dĩ Tổ ngửa đầu đáp: "Hoa Quả Sơn Dĩ Tổ, cầu kiến tam thánh mẫu! Kính xin thần tướng thay thông truyền một tiếng."

Này boong thuyền vài cái cổ đầu thần xì xào bàn tán lên, không bao lâu, trong đó một vị quát: "Chân quân cũng đã hạ lệnh, ta Quán Giang Khẩu cùng Hoa Quả Sơn cả đời không qua lại với nhau, còn là mời trở về đi!"

"Làm sao bây giờ, không thấy..."

Vẫn đứng tại Dĩ Tổ bên cạnh hơn mực quái thấp giọng nói: "Vậy đổi một loại lí do thoái thác, đổi một thân phận."

Dĩ Tổ lược lược suy tư hạ, ngửa đầu nói: "Hoa Sơn thánh mẫu ngài xuống đại đệ tử Dĩ Tổ, cầu kiến ân sư Hoa Sơn thánh mẫu, kính xin thần

tướng thay thông truyền!"

Này boong thuyền cỏ đầu thần ngo ngác một chút, lại là xì xào bàn tán một phen. Rất nhanh, bọn họ xuất ra ngọc giản tựa hồ đang cùng người nào liên lạc.

Nửa ngày, trong đó một vị cỏ đầu thần cao giọng quát: "Chân quân có lệnh, bắt luận cái gì yêu quái, bắt đắc dĩ bắt luận cái gì danh mục tiến vào Quán Giang Khẩu địa giới, người vi phạm, giết không tha, còn là mời trở về đi."

"Người xem, ta nói Dương Tiễn sẽ không để cho chúng ta gặp thánh mẫu đại nhân a. Lần trước hẳn đều là trực tiếp đem chúng ta đuổi ra phủ đệ."

Nhiều mục quái khoát tay áo ý bảo Dĩ Tổ không cần nói nhiều, quay đầu lại đối với mình trong đó một vị sư muội hỏi: "Nơi này cự ly Nhị Lang Thần phủ đệ có xa lắm không?"

"Hai mươi dặm a."

"Hai mươi dặm a..." Nhiều mục quái hơi do dự hạ xuống, nói với Dĩ Tổ: "Minh pháo. Vạn pháo trôi lên, thánh mẫu đại nhân nên nghe thấy. Một khi nghe thấy, tự nhiên thì biết rõ chúng ta đi."

...

Thiên đình, này khanh gia mang theo cấm vệ đi ở đằng trước, hai vị thiên tướng mang cánh chăm chú theo sát tại phía sau.

Thiên Bồng mặt không biểu tình mà nằm ngửa trước, ngo ngác địa nhìn qua không có một tia ánh sáng bầu trời.

"Người tu vi cũng đã phé đi. Đã cho ta sẽ giết người sao? Yên tâm đi, ta giết ai cũng sẽ không giết người. Giữ lại người một cái mạng, cho người nhìn xem kết quả của mình."

Hầu tử cuối cùng lời nói còn ghé vào lỗ tai hần quanh quần.

Hồi lâu, hần chậm rãi nhắm lại hai mắt, chợt nhớ tới nhiều năm trước một vị lão nhân nói với hần một câu, nhàn nhạt cười cười, tự giễu nói: "Từ xưa bạc mệnh không chỉ là hồng nhan, còn có trung lương... Trọng thương chưa lành, muốn gia hình trường sao? Cũng coi như chết có ý nghĩa."

Phía sau, Na Tra bước nhanh theo đi lên, một bả cầm Thiên Bồng cổ tay, gắt gao chăm chăm vào phía trước khánh gia thấp giọng nói: "Thông đồng với địch chính là trọng tội, hưởng hồ, người hiện tại liên tu vi đều không... Lần trước cũng đã đắc tội Ngọc Đế, cái này một lần ngàn vạn không thể đi. Một hồi ta làm cho bọn hần thả chậm cước bộ, kéo ra cự ly sau, bọn họ hội che chở người mượn cơ hội chạy trốn. Hiện tại thế cục như vậy loạn, chỉ cần ra Nam Thiên Môn, thì không có người quản người. Yếu rửa thoát oan khuất, chờ thêm cái này khảm nói sau."

Thiên Bồng không khỏi giật mình. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Chính thức bốn trăm ba mươi một : Đưa lên ~ yên tâm, con ba ba chưa bao giờ trải qua loạn thu phí chuyện tình, chỉ có loạn giảm giá. Tỷ như cái này :, nhiều ghi 300 cái chữ có thể bán thật tốt nhiều khởi điểm tệ, nhưng ta chính là không có ghi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 432: : Phong Thư

"Chạy trốn sao?" Thiên Bồng nhắm lại hai mắt, nhàn nhạt địa nở nụ cười. .]

Phía trước khanh gia chậm rãi đi tới. Một trước một sau mang cánh hai vị thiên tướng lạng lẽ thả chậm cước bộ, ánh mắt chớp động.

Na Tra buông lỏng ra Thiên Bồng cổ tay, lại bị Thiên Bồng trái lại kéo lại.

Hắn như trước hai mắt nhắm nghiền, nhẹ giọng thở dài: "Vất vả ngươi, cũng cảm ơn ngươi. Nhưng, ta sẽ không trốn. Chạy thoát, an vị thực thông đồng với địch đặc tội danh, rốt cuộc nói không rõ. Này yêu hầu yếu chính là như vậy. Bệ hạ có lẽ chỉ là một giờ hồ đồ, bách tại chúng tiên áp lực thôi. Sẽ không thật sự đối ta thế nào."

"Ngươi đừng choáng váng." Na Tra cẩn thận mà chăm chú nhìn phía trước khanh gia, thấp giọng nói: "Trước lưu ngươi, chỉ là bởi vì ngươi có giá trị lợi dụng. Ngươi cho rằng hắn vì cái gì lưu ngươi? Có nhiều thứ không then với lương tâm thì tốt rồi, trông nom người khác nói như thế nào làm chi? Thiên đình là dạng gì, đã nhiều năm như vậy, ngươi một cái đương nguyên soái nên so với ta tinh tường."

"Lúc trước nguyệt cây nở hoa, cũng là bệ hạ nghĩ cách bảo trụ ta. Loại này có lẽ có đặc tội danh, hắn như thế nào đều khó có khả năng bỏ mặc mới đúng."

"Phải không?" Na Tra nhàn nhạt địa bật cười: "Ngươi là gạt ta còn là lừa ngươi chính mình? Ngươi nói đúng, là hấn nghĩ cách bảo trụ của ngươi. Có thể ngươi đừng quên, động tĩnh án thời điểm ngươi còn có thiên hà thủy quân chỗ dựa, Hoa Quả Sơn cuộc chiến thời điểm ngươi cũng còn có thiên hà thủy quân đặt cơ sở. Không từ mà biệt, tựu quang vì cái này chi quân đội, hấn đều khó có khả năng cho ngươi chết, bởi vì bọn hấn chỉ nghe của ngươi. Hiện tại bọn hấn ở nơi nào? Nếu như thiên hà thủy quân còn đang, cho dù ngươi thật sự thông đồng với địch hấn cũng sẽ bảo vệ. Có thể ngươi liên tu vi đều không... Ta xem, huyền."

Thiên Bồng nháy mắt con ngươi thấp giọng thờ dài: "Ngươi nói những này, Thiên Bồng biết rõ. Chỉ là chết sống có số... Thiên Bồng có hay không thông đồng với địch. Luôn luôn chân tướng rõ ràng một ngày. Lưu cá thanh danh cũng tốt. Làm gì liên lụy mọi người gánh một cái tư phóng khâm phạm đắc tội danh?"

"Thanh danh?" Na Tra hừ một tiếng lãnh bật cười. Xuất ra một phần phong thư vụng trộm kín đáo đưa cho Thiên Bồng: "Phần này đông tây ta cũng là vừa bắt được không lâu, chính ngươi nhìn xem a."

"Là cái gì?"

"Nào đó người di thư, không phải để lại cho ngươi, lại là chuẩn bị dùng để cứu ngươi. Bất quá ta phỏng chừng cho dù lấy ra cũng vô dụng. Xem hết ngươi lại quyết định muốn hay không trốn a." Na Tra thấp giọng nói: "Dù sao ta thay ngươi không đáng, chính ngươi hiểu rõ ràng, gắng phải đi, bản thái tử cũng không ngăn đón."

...

Xa xa truyền đến trện trện tiếng oanh minh.

Trong đình viện, Dương Thiên hơi ngẩng đầu lên: "Thanh âm gì?"

"Cái này..." Hao Thiên khuyến gãi gãi gò má. Thấp giọng nói: "Có lẽ, là tiếng sấm a."

"Tiếng sấm?" Dương Thiên chậm rãi đứng lên: "Không đúng, đây là đại đồng thanh âm, thiên hà thủy quân cũng đã diệt vong, chỉ có Hoa Quả Sơn mới có đại đồng. Có hoa quả sơn quân đội đến phụ cận?"

Hao Thiên khuyến cùng Ngạo Thiên Ứng lập tức cả kinh.

"Các người gạt ta chuyện gì, đúng không?"

Hai người hai mặt cùng dòm, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Dương Thiên một cái bước nhanh cùng bọn họ gặp thoáng qua, bay lên trời, xa xa trông thấy phía trước trong bóng tối không ngừng chớp hiện hỏa quang, lại bị trước mặt chạy đến Dương Tiễn lôi kéo cổ tay đơn giản chỉ cần dắt trở về.

"Người muốn đi đâu?"

"Bọn họ phái người đến đây. Đúng không?"

"Là thì như thế nào?" Dương Tiễn mặt không biểu tình mà đáp: "Chuyện này ta đã làm cho mai sơn bảy thánh quá khứ xử lý, bọn họ vào không được Quán Giang Khẩu nửa bước."

"Hoa Quả Sơn đã xảy ra chuyện. Hay là hấn đã xảy ra chuyện?" Dương Thiên kinh ngạc mà hỏi thăm: "Hấn ăn vào này cá đan dược, hiện tại đến tột cùng thế nào?"

...

Nhị Lang Chân Quân phủ hai mươi dặm ngoài, huyền phù tại giữa không trung yêu quân hạm đội cũng đã lôi ra tất cả đại đồng, đối với một bên ngọn núi một hồi cuồng oanh, trong nháy mắt liền đem trọn cả ngọn núi đều lột bỏ một tầng.

Trong ngọn lửa, Quán Giang Khẩu chiến hạm nhưng chỉ là treo ở một bên lẳng lạng mà nhìn xem.

Dĩ Tổ lo nghĩ địa đứng ở boong thuyền hướng phía Nhị Lang Chân Quân phủ phương hướng nhìn ra xa.

"Không cần phải gấp gáp, lẳng lạng chờ cũng được." Đứng ở một bên hơn mực quái loạn choạng thân thể nói.

Không bao lâu, hai đạo hào quang theo chân quân phủ phương hướng bay nhanh mà đến, ngưng tại giữa không trung.

Người đến, là mai sơn bảy thánh trung lợn rừng tinh chu tử chân cùng sơn cầu tinh mang lễ.

Dĩ Tổ vội vàng thân thủ để cho thủ hạ chiến hạm đình chỉ oanh kích.

Thấy xong Dĩ Tổ hạm đội, hai người này đều chấp tay nói: "Dĩ Tổ cô nương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Hai thánh từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, Dĩ Tổ hữu lễ. Lần này tiên lai, là muốn cầu kiến ân sư một mặt, kính xin thay thông truyền một tiếng."

Hai người liếc nhau một cái, chu tử chân chấp tay nói: "Thật có lỗi. Chân quân có lệnh, làm cho bọn người nhanh chóng rời đi, nếu không... Chúng ta cũng chỉ có thể đắc tội. Kính xin Dĩ Tổ cô nương đừng cho tại hạ khó xử."

"Đây là cái gì đạo lý?" Dĩ Tổ cắn răng hô: "Nếu là Dương Thiên tử không chịu gặp Dĩ Tổ, Dĩ Tổ tuyệt không hai lời, lập tức rời đi, nhưng các người dựa vào cái gì ngăn trở ta?"

"Chỉ bằng nơi này là Quán Giang Khẩu địa giới." Mang lễ mặt không biểu tình mà đáp.

Hai người sau lưng, yêu quân tướng sĩ cũng đã chứng kiến hơn mười chiến thuyền Quán Giang Khẩu chiến hạm chậm rãi hướng phía nơi này hàng đến, một bộ gương cung bạt kiếm tư thế.

Dĩ Tổ chậm rãi nắm chặt nắm tay, một bên hơn mực quái vôi vàng đè lại tay của nàng.

Nhìn chăm chú Dĩ Tổ, nhiều mực quái chậm rãi lắc đầu: "Không thể động thủ, chúng ta đánh không lại. Cho dù đánh thắng được bọn hắn cũng vô dụng, đằng sau còn có cá Nhị Lang Thần. Huống hồ, mục đích của chúng ta đã đạt đến."

"Đạt đến?"

Không đợi Dĩ Tổ kịp phản ứng, nhiều mực quái cũng đã ngẩng đầu lên chấp tay nói: "Hai thánh, chúng ta hiểu rõ rồi, lập tức bước đi, tuyệt không cho hai vị thêm phiền."

Cái này vừa nói, chu tử chân cùng mang lễ ngược lại có chút mòng.

Xoay người, nhiều mực quái đã bắt đầu kêu gọi yêu quân tướng sĩ môn chuyển tay lái.

Dĩ Tổ một tay lấy nhiều mực quái giật trở về: "Người không phải nói xin giúp đỡ Dương Thiên tử sao? Như thế nào... Người nói mục đích đạt đến? Ta không rõ."

Nhiều mục quái giương mắt nhìn coi như trước treo ở xa xa hai thánh, thấp giọng nói: "Hai người bọn họ đều đi ra rồi, thánh mẫu đại nhân khẳng định cũng nghe đến. Sở dĩ không có đi ra, phỏng chừng nên bị cái gì vây khốn đi. Theo như ty chức lý giải, Nhị Lang Thần nhất định là phong tỏa tin tức, không cho thánh mẫu đại nhân biết rõ tình huống bên ngoài. Tựu tình huống này, xông mạnh nhất định là hướng không được. Chỉ cần thánh mẫu đại nhân nghe được cái này đại đồng thanh âm, biết rõ chúng ta đi qua... Tự nhiên thì đã hiểu. Nhiệm vụ của chúng ta thì hoàn thành. Đi thôi, kế tiếp chúng ta còn có cái địa phương muốn đi."

Dĩ Tô sững sờ: "Đi... Đi nơi nào?"

Nhiều mục quái nhú chặt trước lông mày nói: "Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

...

Cả chân quân phủ đều bị Dương Tiễn cấm âm thuật bao phủ.

Chỉ vào hỏa quang phương hướng, Dương Thiên run nhè nhẹ nói nói: "Đến tốt cùng chuyện gì xảy ra? Hấn tới không được. Khiến người khác tới sao? Hấn hiện tại đến tốt cùng tình huống nào. Người đáp ứng rồi thay ta nghe tin tức của hấn. Hấn hiện tại đến tốt cùng tình huống nào!"

Dương Tiễn lẳng lặng địa đứng, trầm mặc không nói.

...

Âm phủ.

Hấp lực ở giữa, này mặt đất hình thành được giống như cái gương vậy.

Bàn Cổ phiên lực lượng cũng đã từng điếm từng điếm địa biến mất.

Hầu tử chống kim cô bổng, chậm rãi đứng lên, nhưng như cũ khó có thể bay lên trời.

"Ngươi lập tức tự nhịn không được."

"Lão phu bất quá là giảm xuống lực đạo thôi, tự hiện tại còn thừa linh lực, như trước có thể đem ngươi cường ở lại âm phủ mấy ngày."

"Phải không?" Hầu tử dùng sức địa đem kim cô bổng cắm vào mặt đất, hầu tử chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Ta suy nghĩ. Cái này âm phủ thiên cao bao nhiêu."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nao nao.

Chăm chú địa đem kim cô bổng ôm ở trước ngực, hầu tử sử xuất tất cả lực lượng hướng chính giữa rót vào linh lực, cao giọng hô: "Trường ——!"

Sau một khắc, kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài, hóa thành chống trời trụ lớn, một mặt thẳng cắm vào mặt đất, một mặt phóng tới bầu trời, ngay tiếp theo, hầu tử cũng bị mang hướng về phía bầu trời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cả giật mình.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử cũng đã bị kim cô bổng đưa tới nhìn không thấy trên bầu trời.

Một thanh âm từ trên bầu trời phiêu tán xuống.

"Nếu như ta nhớ không lầm. Âm phủ phía trên chính là thế gian, dù cho không thông qua thuật pháp. Cũng có thể vãng lai. Là như vậy sao? Nguyên Thủy Thiên Tôn. Cạc cạc cạc kết. Nếu như ta bả thế gian cùng âm phủ đục mặc sẽ như thế nào?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhìn thoáng qua kim cô bông cái bệ pháp trận, lại ngẩng đầu nhìn một cái hầu tử chỗ phương hướng, trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn.

Đem kim cô bông đẩy ngã, chọn thế tất yếu trước giải trừ Bàn Cổ phiên mới có thể. Chính là một khi giải trừ... Này hầu tử trong nháy mắt có thể rời đi địa phủ.

Tiếng rít trong tiếng, hầu tử gắt gao ôm phi tốc biến trường kim cô bông, cũng đã xa xa địa trông thấy này đen kịt đỉnh.

Trong lúc bối rối, Nguyên Thủy Thiên Tôn vận dụng cuối cùng linh lực, bỗng nhiên thúc dục trước Bàn Cổ phiên.

Màu đỏ quang cơ hồ ánh đỏ quanh mình tất cả.

Hấp lực phản phát không có cực hạn loại tại tầng lớn, mà ngay cả kim cô bông cũng tăng tốc cũng chế ngự. Hoặc là nói, tại cực hạn hấp lực dưới tác dụng, ngay ngắn kim cô bông đang tại phi tốc trầm xuống.

Hầu tử bộ mặt cơ nhục đều bị kéo đến biến hình, nhưng hãn như cũ dữ tợn cười. Này cũng đã càng ngày càng hồng hai mắt gắt gao chăm chăm vào xa xa đen kịt khung đỉnh.

Tiện tay đem Kim Cương Trác vút dưới đi.

Nó một đường vô thanh vô tức dưới mặt đất rơi, xuyên việt tầng mây, bỗng nhiên hóa thành một đạo bạch quang hướng phía Bàn Cổ phiên đánh tới.

Cũng đã sử xuất tất cả lực lượng tại thúc dục Bàn Cổ phiên Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể không phân tâm phòng ngự.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, Kim Cương Trác nặng nề đâm vào Bàn Cổ phiên trên nóc linh lực trên hộ thuẫn, sát ra trận trận hỏa hoa, lại một cái quay về, theo mặt khác đánh úp, trên đường qua lại biến hóa ba lượt quỹ tích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể không đồng thời thúc nâng ba mặt hộ thuẫn.

Đang lúc hấn bộn về việc phân tâm ứng đối Kim Cương Trác lúc, hầu tử trên người áp lực đã chậm rãi giảm xuống.

"Oanh ——!" Một tiếng vang thật lớn.

Hầu tử ngay tiếp theo kim cô bỗng nặng nề mà đâm vào khung trên đỉnh, nhưng như cũ càng không ngừng duỗi dài.

Chói tai trong tiếng nổ vang, cát bụi chậm rãi tràn ngập ra.

Một mảnh lại một mảnh hòn đá phi tốc sụp đổ, đánh tới hướng mặt đất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ địa ngửa đầu, ngơ ngác địa nhìn qua.

...

Thiên đình.

Thiên Bồng cắn răng, này tay, từng điếm từng điếm địa đem trong tay phong thư vụn thành một đoàn, nước mắt tràn mi ra.

Na Tra nhìn Thiên Bồng, thấp giọng nói: "Chuyện này người biết thì tốt rồi, nói ra cũng không có ý gì. Hấn nha, cũng không phải là người nghĩ đơn giản như vậy, cho nên người cũng không cần phải nữa mong đợi cái gì. Rửa thoát oan khuất, quả thật có khả năng, bất quá phải đợi người khôi phục thực lực nói sau. Nếu như người chết, cái này oan khuất thì không có rửa

thoát một ngày." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, lập tức lại là đầu tháng, cầu cá giữ gốc vé tháng ~

Nói mấy ngày nay đặt trứng đến so với trước nhanh, cảm tạ cảm tạ ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 433: : Trên Trời Dưới Đất

Bình tĩnh đáy biển bắt đầu điên cuồng rung động, rạn nứt, hở ra, nham thạch nóng chảy phun chảy. *

Bọt khí điên cuồng mà dâng lên.

"Đây là có chuyện gì? Long vương? Nhanh bẩm báo long vương!"

"Long vương không biết chạy đi đâu!"

Vài cái lính tôm tướng của ra sức du động, nhưng như cũ bị đáy biển mãnh liệt loạn lưu cuốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trên mặt biển nhấc lên sóng lớn.

Bên cạnh bờ mọi người ngơ ngác địa nhìn trời bên cạnh lao nhanh mà đến biển gầm.

...

Âm phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lặng địa nhìn lên trước.

Cự đại khung trên đỉnh thành từng mảnh nham thạch tróc ra, đang cùng không khí chính là ma sát trung nhóm lên hỏa diễm, vỡ thành đầy trời hỏa vũ rơi mặt đất.

Từng khỏa thiên thạch xuyên thấu tầng mây rơi đập, nhóm lên khắp nơi đại hỏa.

Trên mặt đất cận tồn quý binh kêu thảm mọi nơi chạy tứ tán.

Toàn bộ thế giới đều đã kinh biến thành hỏa hồng nhan sắc.

Trong tiếng nổ vang, này kim cô bổng còn đang điên cuồng mà chui vào khung đỉnh.

Từng giọt nước biển theo kim cô bổng khe hở chảy xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lẳng địa nhìn lên trước, lại sớm đã hết cách xoay chuyển.

...

Nam Thiên Môn đại môn chậm rãi rộng mở, chở Côn Luân sơn đạo đồ lơ lửng hạm chen lẫn tới trước địa ghé qua thông qua.

Một con thuyền trọng hình lơ lửng hạm đâm vào đại môn trên tạp đi bên đường, thiên binh môn đang dùng dây thừng lôi kéo trước cố gắng đem nó dời.

Hai chiếc lơ lửng hạm đầu lĩnh bởi vì lối đi nhỏ tranh đoạt mà khắc khẩu lên, một vị thiên tướng vội vàng chạy đến trực tiếp lộ ra binh khí lệnh cường chế đình chỉ.

Càng nhiều lơ lửng hạm còn đang hướng nơi này đuổi trên đường.

Trong đám người, tứ hải long vương một nhà được tôn sùng kính sợ trước, chậm rãi đi tới.

Tiểu bạch long kinh dị địa mọi nơi nhìn quanh, bạch cốt tinh Bạch Tô chăm chú theo sát ở phía sau hẳn.

Trần Nguyên Tử bị đặt ở trên băng ca. Mở to mắt nhìn qua không có vật gì thạch khung đỉnh. Phảng phất quanh mình huyền râm rĩ đều cùng hấn không giống như.

Ngũ Trang Quan đạo đồ vôi vàng chạy đến tiếp ứng.

...

Nam Thiên Môn ngoài. Thông Thiên Giáo Chủ lẳng không dừng lại thân hình.

"Ta linh lực khô kiệt. Khung đỉnh bị xuyên phá, hấn tại bắc hải." Một thanh âm tại trong đầu của hấn vang lên.

Thông Thiên Giáo Chủ hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, hơi giật giật môi, nói khẽ: "Hiểu rõ rồi."

Xoay người, hấn hướng phía phía bắc diện gào thét mà đi.

...

Điên cuồng tàn sát bừa bãi nước biển bí mật mang theo trước cực nóng nham thạch nóng chảy trước mặt mà đến.

Hầu tử trùng lớn hai mắt dữ tợn địa cười, như trước gắt gao ôm lấy kim cô bổng.

Cặp kia mục đã biến thành đỏ sậm nhan sắc.

...

Cự đại cột nước rót vào âm phủ.

"Toàn bộ thế giới, đều điên rồi. . ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười, chậm rãi xoay người. Rồi đi.

Xưa nay chưa từng có vòng xoáy khổng lồ tại mặt biển lặng yên thành hình, bầu trời đều hơi bị biến sắc.

...

Boong thuyền, Dĩ Tổ ngơ ngác địa nhìn qua phía bắc điên cuồng cuộn động tầng mây.

Phía dưới nước biển phẳng phất sôi trào vẩy địa nhấp nhô.

...

Trong đình viện, Dương Thiên hoảng sợ mà chăm chú nhìn dưới chân hơi rung động đá cuội.

Gió lớn đánh úp, tất cả lá cây đều chỉ hướng một cái phương hướng.

"Đây là có chuyện gì? Hắn đến tột cùng làm sao vậy?" Nàng hô hô lên.

Dương Tiễn chậm rãi xoay người sang chỗ khác, thấp giọng nói: "Bất kể như thế nào, không thể nhường tam thánh mẫu ra cái nhà này, hiểu chưa?"

"Dạ!" Hao Thiên khuyến cùng Ngạo Thiên Ứng cùng kêu lên hòa cùng nói.

Dương Thiên kinh ngạc địa nhìn qua ca ca của mình, vẫn không nhúc nhích.

Đưa lưng về phía Dương Thiên, Dương Tiễn chậm rãi nói ra: "Từ nay về sau. Hắn cùng với người đã không có bất luận cái gì liên quan."

Mở ra cước bộ, hần từng bước một địa đi tới. Bay lên trời, chỉ để lại Dương Thiên ngưng ngác địa đứng ở tại chỗ.

...

Đâu Suất cung trung, trong đó một khối thiên đạo thạch mảnh nhỏ trong nháy mắt bề bột phấn.

...

Phá tan đay biển thổ nhượng, điên cuồng tàn sát bừa bãi trong nước biển, kim cô bổng chống trời mà dậy, phá khai mặt biển.

Hầu tử hé miệng tiếng rít đi ra.

Giờ khắc này, tựa hồ thiên địa đều ở không biết run rẩy.

Tia chớp khi hần quanh mình nhấp nhô, nước biển dưới chân của hần tàn sát bừa bãi, cuồng phong ở bên tai của hần lượn lờ.

Kim cô bổng rút cục đỉnh chỉ duỗi dài, hần từng bước một leo lên trước trên đỉnh, gắt gao nắm bị gọi trở về trong tay Kim Cương Trác đứng ở trụ lớn trên đỉnh.

Trên người lông tơ trong gió run nhè nhẹ trước.

Cả thế gian, đều đã đã bị dọn ra đến làm hần chiến trường.

Nhìn qua phảng phất bị xé nứt thiên địa, hần đón gió điên cuồng gào thét.

Trong tầng mây đạo đạo tia chớp giao thoa, chiếu sáng thiên địa, nhưng chỉ là từng tiếng trầm đục, chiếu sáng dữ tợn khuôn mặt.

"Ha ha ha ha, ha ha ha ha! Trần Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, kế tiếp là ai? Xa luân chiến, lão tử chờ các ngươi ——! Đều mẹ nó đến a ——!"

Giờ này khắc này, ở trước mặt của hắn, thiên địa cũng chỉ có thể tượng một con khốn thú loại bất lực địa thử dài, phát ra nhiều tiếng gầm nhẹ.

Bỗng nhiên quay đầu lại, hắn chứng kiến Thông Thiên Giáo Chủ không nói một lời địa treo ở sau lưng.

...

Giờ này khắc này, thiên đình sớm đã một mảnh hỗn loạn.

Trong thiên lao, Quyển Liêm cách rào chắn một bả túm ở đi qua địa ngục chết: "Tình huống bên ngoài đến tột cùng thế nào, vì cái gì bên ngoài như vậy sảo? Không phải nói Thiên Bồng Nguyên Soái cũng đã mang binh tại địa phủ cùng yêu hầu quyết chiến sao?"

"Thiên Bồng Nguyên Soái cũng đã chiến bại, hiện tại thế gian tất cả tông môn đều ở hướng thiên đình rút lui. Cái này tiếng ồn ào đều là những cái này tông môn thu nhận."

"Nguyên soái cũng đã chiến bại. . . Sao biết? Này nguyên soái hiện tại thế nào?"

"Hắn cũng đã trở về, bảo vệ một cái mạng, đáng tiếc tu vi đã bị phế đi, hơn nữa. . ."

"Hơn nữa cái gì?" Quyển Liêm dắt lấy hắn cánh tay tay lặc càng chắc hơn.

"Quyển Liêm tướng quân, đau. . ." Này ngục tốt chậm rãi giật ra tay của hắn, cẩn thận nói: "Hơn nữa, là này yêu hầu cứu nguyên soái mệnh, hiện tại bộ hạ và chúng tiên hoài nghi nguyên soái thông đồng với địch. . . Cũng đã phái người triệt hồi chức vụ của hắn, đưa hắn gọi trở về Lăng Tiêu Bảo Điện, yếu thăm. . ."

"Yếu thăm. . ." Quyển Liêm ngồi liệt trên mặt đất, vẻ mặt ngốc trẻ: "Tại sao có thể như vậy. . . Bộ hạ làm sao có thể sẽ tin tưởng loại này hồ ngôn loạn ngữ? Chẳng lẽ. . ."

Này ngục tốt im ắng rời đi, chỉ để lại Quyển Liêm như trước ngơ ngác địa ngồi, nhâm nhà giam trong hành lang hôn hồng hỏa quang chiếu rọi trước, ở sau người chiếu ra một cái mông lung bóng dáng.

. . .

Mây mù trong lúc đó, đoàn người còn đang chậm rãi đi về phía trước trước.

"Không cần phải bắt quá ảo tưởng. Lúc trước dị nguyên cứu chuyển đan, căn bản chính là hắn cho Nghê Thường tiên tử. Tản người cùng Nghê Thường tiên tử nguyệt trên cây nụ hoa tin tức. Cũng là hắn. Người là thiên đình quan to. Tay cầm trọng binh. Chỉ là một cá nụ hoa cũng không thật sự nở hoa, cho dù nguyệt lão có gan lớn như trời tử cũng không dám huyền não mọi người đều biết. Tin tức này, nguyệt lão chỉ biết đăng báo cho hắn."

"Vi tin tức gì tản đi ra rồi, hắn nghĩ bảo vệ lại không có kịp thời ngăn lại? Mặc dù là Thái Bạch Kim Tinh cũng là Tây Ngưu Hạ Châu đánh một trận xong mới làm khó dễ. Nói cho cùng, đây bắt quá là một cái mượn đao giết người thủ đoạn thôi. . . Hết thấy đều là sớm có dự mưu."

"Người cho rằng người đạt được nguyên soái vị, liền có thể bảo vệ Nghê Thường tiên tử, kỳ thật hoàn toàn là người hại chết nàng."

"Thiên đình danh sách lí, khó khăn nhất trông nom không phải cấm quân. Cũng không phải Nam Thiên Môn hạm đội, mà là của người thiên hà thủy quân. Bởi vì bọn hắn chỉ nhận người, thậm chí không quan tâm tiên tịch. Chỉ trách người mang binh mang được thật tốt quá, bọn họ quá mạnh mẽ, mà người lại lòng có lo lắng, không chịu an an ổn ổn theo sát những người khác đồng dạng đương một cái thân. Cho nên, hắn không thể không phá lệ chú ý, cũng vì này hao hết tâm tư."

"Người hết thầy tất cả, đều nguyên lai ở sự phấn đấu của mình, dùng chiến công mệt mỏi nâng vinh quang. Hắn phải tìm được một cái cho người mang ơn biện pháp."

"Làm cho Nghê Thường tiên tử chết. Không vì cái gì khác, chỉ vì thu mua của người tâm. Bởi vì người là Thiên Bồng. . . Có thể hắn kết quả là còn là sai rồi. . . Bởi vì người là Thiên Bồng." Na Tra nhàn nhạt địa cười: "Kỳ thật ta thật không thích người. Lão coi tự mình là cứu thế chủ đồng dạng. Thật sự rất làm cho người ta chán ghét. Nhưng ta canh chán ghét giờ âm mưu quỷ kế tiểu nhân."

"Vì cái gì không cứu thiên hà thủy quân. . . Bởi vì thiên đình nghĩ trùng kiến một chi bộ đội thật là nhanh đến, nếu như thiên hà thủy quân tiêu diệt đồng thời, nắm bắt yêu hầu, như vậy. . . Đồng thời trừ bỏ hai cái họa lớn trong lòng, với hắn mà nói, tương thị lý tưởng nhất kết quả."

"Hôm nay người cũng đã tu vi mất hết, không còn là trước kia Thiên Bồng Nguyên Soái, thiên hà thủy quân từ lâu tiêu diệt, mà ngay cả yếu người mang binh giống trống khua chiêng tiến quân địa phủ, người cũng không có đáp ứng. . . Người cho rằng hắn còn có thể cho người đồng sơn tái khởi cơ hội sao?"

Nhìn chăm chú Thiên Bồng, Na Tra chậm rãi nói ra: "Ta cảm thấy được, hẳn không biết. Có lẽ sẽ giả ra một bộ tiếc hận bộ dạng, nhưng hẳn cuối cùng, nhất định sẽ không bảo vệ. Bởi vì bảo vệ, không có chút ý nghĩa nào."

Thiên Bồng trong tay phong thư, nắm quá chặt chẽ.

Này hai mắt nhắm nghiền, nước mắt lẳng lặng địa chảy xuôi theo.

"Những này. . . Người đều đã sớm biết sao?" Hắn nhẹ giọng hỏi.

"Ta cái đó có bản lĩnh đó? Cũng bắt quá vừa biết không lâu thôi. Tín là Hạm Vi tiên tử cấp cho ta, là Nghê Thường tiên tử cuối cùng di thư, cũng là dùng để chỉ chứng hẳn sau lưng tính toán căn cứ chính xác theo, nàng là tại thu thập Nghê Thường tiên tử di vật thời điểm phát hiện. . . Nàng nghĩ chính là vạn nhất đối phương không tuân thủ lời hứa, dùng để uy hiếp hẳn. Vì thanh danh của mình, có lẽ hẳn hội cứu người một mạng. Có thể nàng quá ngây thơ rồi. Phong thư này, hẳn một đạo thánh chỉ, nói là thật sự chính là thật sự, nói là giả đúng là giả, thiên đình là ích lợi cấu thành, cho tới bây giờ cũng không phải là một phong thư có thể thay đổi biến thành."

"Nghe ta a, tranh thủ thời gian rời đi a. Trông nom hẳn chân tướng có hay không tra ra manh mối, thoát được xa xa địa, rốt cuộc không cần phải trở về. Nơi này, từ lúc mới bắt đầu cũng không phải là người nên tới."

Phía trước cũng đã mơ hồ thấy được Lăng Tiêu Bảo Điện cung điện bày.

Thiên Bồng chống cáng, run nhè nhẹ trước ngòi dẫy.

Trước sau hai vị thiên tướng vội vàng dừng bước lại, mà ngay cả này khanh gia cũng nghi hoặc địa quay đầu lại nhìn qua.

"Người muốn làm gì?" Na Tra thất kinh hỏi.

Thiên Bồng buông xuống nghiêm mặt đẩy ra tiến đến nâng Na Tra, cắn răng, cường chống rơi xuống đất, thấp giọng nói: "Ta yếu, chính mình đi tới. . . Đi gặp hần."

"Người còn muốn đi thấy hần?"

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Thiên Bồng nói ra: "Ta yếu, ngay mặt lên tiếng hỏi sở."

. . .

"Lúc trước, thật sự quá coi thường người."

Bắc hải trên không, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào đứng ở trụ lớn đỉnh hầu tử.

Chậm rãi tạo ra hai tay, bốn thanh kiếm đồng thời theo trong tay áo bay ra, xé rách không khí, vờn quanh trước hai người phi tốc xoay tròn, lẳng không vẽ ra một cái vòng tròn, tại tia chớp chiếu rọi xuống tản ra sáng chói hàn quang.

Nước biển bị hấp lên thiên không, tạo thành từng đạo rồng nước cuốn, điên cuồng mà tàn sát bờ bãi trước, cũng đang va chạm vào này "Tròn" trong nháy mắt bị gọt thành điều trạng vắn nước hắt vẩy mà quay về.

"Tru tiên trận?" Hầu tử nhếch môi nở nụ cười: "Còn tốt chứ, liền đại danh đỉnh đỉnh tru tiên trận đều đi ra rồi. Thật sự là cửu ngưỡng đại danh a! Ha ha ha ha!"

Khom người đặt tại dưới chân trụ lớn trên, này kim cô bổng trong nháy mắt lùi về nguyên bản lớn nhỏ, nắm nhập bàn tay.

Phía dưới dòng xoáy càng phát ra hung mãnh.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề cùng người khác đệ tử như trước ngồi lẳng lặng.

Ngoài cửa, một mảnh đen kịt trong thế giới không ngừng quanh quẩn tiếng oanh minh, đại địa đều ở run rẩy, cuồng phong đem cây cối đều thổi trúng khom eo.

Đỉnh đầu, Tiềm Tâm Điện mái ngói leng keng thùng thùng địa vang lên.

Giờ này khắc này, cảm giác thật giống như cả thiên địa đều muốn sụp đổ vậy.

" Sư phó, đây là ngài nói phá rồi lại lập sao?" Thanh Phong tử thấp giọng hỏi.

"Phá rồi lại lập?"

"Phá rồi lại lập. . ."

Chúng đệ tử đều hướng phía tu bồ đề nhìn quá khứ.

"Sư phó, người đến tột cùng muốn làm cái gì?" Đan Đồng Tử mở to hai mắt nhìn cao giọng hỏi.

Tu bồ đề hai mắt nhắm nghiền, nói khẽ: "Vi sư nên vì một đại sự làm chuẩn bị. Chỉ có đem thiên địa nguyên bản cách cục bị phá hủy, mới có thể vi mới gì đó, dọn ra không gian."

"Nếu như chúng ta trở ngại này sự kiện, sư phó có phải là chuẩn bị đem chúng ta cũng hy sinh?" U Tuyên tử nhẹ giọng hỏi.

Tu bồ đề ngậm miệng không nói, chích nhàn nhạt mà nhìn xem hẳn.

Còn lại đệ tử nguyên một đám lẳng lạng địa nhìn qua tu bò đề.

Tiền Tâm Điện trung bầu không khí sớm đã cương tới cực điểm.

...

Trong đám người, bắc hải long vương gắt gao bung lấy gương đồng, suýt nữa nghẹn khí đi.

...

Lăng Tiêu Bảo Điện ngoài cờ xí phấp phới.

To lớn trên quảng trường, Thiên Bồng dọc theo ở giữa lối đi nhỏ một bước rẽ ngang, gian nan địa đi tới.

Đi qua trăm ngàn lần đường, lúc này đây, có lẽ là khó khăn nhất một lần a.

Hai bên dàn trận thiên binh thiên tướng đều lẳng lạng mà chăm chú nhìn.

Na Tra từng bước một đi ở bên cạnh của hắn: "Ngươi là có bị bệnh không? Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn tìm hắn lý luận sao?"

"Ngươi tìm hắn lý luận vô dụng, ngươi đã là con ròi, ai sẽ theo con ròi lý luận?"

"Ngươi tiền Lăng Tiêu Bảo Điện, tuyệt đối chính là vừa chết! Chính là giáng chức hạ phạm! Ngươi hiểu chưa?"

Na Tra cũng đã tức giận đến giơ chân, Thiên Bồng nhưng chỉ là nhàn nhạt nói ra: "Chết đáng sợ sao?"

"A?"

Dừng bước lại, ngẩng đầu lên, Thiên Bồng yên lặng mà chăm chú nhìn trước mắt đại môn trên lam sắc bảng hiệu, mặt không biểu tình mà nói ra: "Còn sống, cũng không cái gì có thể khánh. Trên cái thế giới này, ngoại trừ sinh tử bên ngoài, còn có rất nhiều rất nhiều canh đò vật trọng yếu."

Na Tra trừng thẳng mắt.

"Tình nguyện chết, ta cũng vậy không muốn đàn độn địa còn sống."

Hắn giật mình nhớ tới thiên hà thủy quân lần lượt từng cái một khuôn mặt tươi cười, nhớ tới Nghê Thường trước khi lâm chung mà nói.

"Người là đỉnh thiên lập địa Thiên Bồng Nguyên Soái. . ."

Ngàn năm qua lại từng màn hiển hiện.

Độc chiến yêu vương, cứu tử nhất sinh, khởi công xây dựng Vân Vực Thiên cảnh, tung bay bọt nước lợi kiếm đại kỳ chinh chiến tứ phương.

Hết thảy tất cả, giờ này khắc này đều phảng phất từng thanh đao nhọn đâm vào trong nội tâm.

"Đúng vậy a, ta là đỉnh thiên lập địa, cho dù chết, cũng không dính cái này ô danh. . . Ta muốn tìm hắn hỏi thăm hiểu rõ. . . Nếu như thì phải là chân tướng. . ." Hắn nhàn nhạt địa cười, che miệng diễn biến thành kịch liệt khải, hai mắt đăm lẹ mông lung.

Thấp giọng nói: "Không có người yêu, không có huynh đệ, không để ý tới nghĩ, đầy đủ mọi thứ cũng không có. . . Còn sống, đối với ta còn có cái gì ý nghĩa? Nguyện kiếp sau đầu thai trư thai, có thể đàn độn địa sinh, đàn độn địa chết, rốt cuộc. . . Không cần nhịn bạch đầu."

Mở ra cước bộ, hấn từng bước một địa đi về hướng đại điện.

Trong tay phong thư rơi xuống trên mặt đất.

Na Tra đứng ngẩn ngơ, nhìn xem hấn đi xa bóng lưng, nắm chặt nắm tay chặt chẽ địa cắn răng.

"Thật là một cái. . . Kẻ điên!"

Do dự luôn mãi, hấn còn là mở ra cước bộ nhặt lên trên mặt đất phong thư đi theo.

Trên bầu trời vân chậm rãi biến hóa trước.

Ngàn năm cúc cung tận tụy, kết quả là, mà ngay cả một cái thanh danh đều không thể lưu lại sao? (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, con ba ba cùng đình lập tức yếu đạt tới hai ngàn ~

Ngạch, tuy nhiên cự ly mục tiêu ba nghìn còn có một phần ba cự ly, nhưng chỉ cần cố gắng, tổng hội từng bước một đến!

Cảm tạ mọi người!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 434+435: : Ai Ngờ Hỏi

"Thiên" chữ đại kỳ bay phát phối, lồng lộng quân trận trung bày trước điện.

Thiên đình gió, là trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Theo gió run rẩy góc áo trên còn có loang lổ vết máu.

Cự đại bạch ngọc trên thềm đá, trọng thương chưa lành Thiên Bồng chống đầu gối, khập khiễng, run run rẩy rẩy địa leo lên, này thân hình nhỏ bé được giống như một con kiến.

"Đây là, cuối cùng đoạn đường đi."

Tất cả thiên binh thiên tướng đều ở yên lặng mà chăm chú nhìn hắn.

Na Tra hữu ý vô ý địa kéo ra năm bước cự ly, cẩn thận theo sát ở phía sau hắn.

Này lông mày chau quá chặt chẽ địa, sợ trước mắt lung la lung lay dáng người một cước giẫm không theo bạch ngọc trên thềm đá lăn xuống đi.

Có thể coi là không chết tại đây trên bậc thang, bước vào cửa điện, chờ đợi hắn cảm giác không phải là chết?

...

Bắc hải.

Thông Thiên Giáo Chủ lãng không phi hành, hai tay véo hợp, tập trung tinh thần địa thao túng kiếm trận.

Bốn chuôi bảo kiếm vờn quanh trước hầu tử dùng không thể tưởng tượng tốc độ qua lại châm cứu, mặc hấn ba đầu sáu tay, lại cũng chỉ có thể bị vây ở "Tru tiên kiếm trận" trung ương.

Máu tươi bay lả tả dưới xuống, ở tại sóng biển trên, trong nháy mắt bị xóa đi tung tích.

Trên bầu trời tia chớp như trước đang nộ hồng trước, thanh âm kia lại sớm được dưới dòng xoáy phát ra nổ vang chỗ che dấu.

Điên cuồng rồng nước quyển tịch cuốn hết thủy.

Hấn gào thét, gầm thét, tả xung hữu đột, mỗi một lần đột tiến, đều mang đến càng nhiều vết thương, mà trong nháy mắt, những vết thương kia cũng đã biến mất vô tung, bắt đầu vòng tiếp theo đột tiến.

Mồ hôi to như hạt đậu theo Thông Thiên Giáo Chủ cái trán chảy xuống.

Do bốn thanh tru tiên kiếm tạo thành "Tru tiên kiếm trận" là hấn thành danh kiếm trận, được xung trong tam giới mạnh nhất kiếm trận. Trận này vừa ra, bất luận cái gì đại năng cũng khó khăn dùng ngăn cản. Yếu phá. Chỉ có thể là tránh đi mũi nhọn.

Lúc trước. Cái này kiếm trận làm cho nhiều ít đại năng không ngừng kêu khổ.

Có thể Thông Thiên Giáo Chủ nằm mơ cũng không nghĩ tới gặp được như vậy một cái đối thủ. Hấn không sợ đau, linh lực cơ hồ không có cực hạn, không tồn tại cái gọi là hao tổn. Dù cho thụ nặng hơn nữa thương, cũng có thể tại cực đoan trong thời gian khôi phục.

Rất rõ ràng, giờ này khắc này hầu tử tu vi cũng đã dần dần đạt tới cùng hẩn sánh vai đại la hồn nguyên đại tiên đỉnh phong cảnh, tiếp cận thiên đạo.

..

Thái Thượng "Vô vi", Như Lai "Vô ngã" .

Một cái có đủ thiên đạo tu vi Hành Giả đạo tu giả, hội tu đi ra cái gì?

Ấn ản. Hẩn đã có một loại cực dự cảm bất hảo.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trung, một vị khanh gia chậm rãi đi đến ở giữa, chấp tay nói: "Bệ hạ, Thiên Bồng đã ở ngoài điện hầu chỉ."

Tất cả tiên gia đều yên lặng mà chăm chú nhìn Ngọc Đế.

"Dẫn tới a." Ngọc Đế nói khẽ.

"Mang, Thiên Bồng!"

"Mang, Thiên Bồng!"

...

Từng tiếng la lên truyền lại.

Thiên Bồng nhắc chân vượt qua cao cao cánh cửa.

Rối tung tóc dài hạ, này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bụng lầy bụng thương, hẩn từng bước một đi về phía trước, tại chúng tiên nhìn soi mói, từng bước một đi đến đại điện ở giữa. Chậm rãi ngừng

đầu lên, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn cái này hấn phụng dưỡng ngàn năm quân vương.

Không gõ không bái không được lễ.

Một bên khanh gia muốn quở trách. Lại bị Ngọc Đế đưa tay ngăn lại.

Hơi ngồi thẳng lên, Ngọc Đế ngồi dựa trên ghế rồng lẳng lẳng địa nhìn Thiên Bồng, xoa nắn trước ban chỉ, nói khẽ: "Thiên Bồng a, chúng ái khanh, nhớ người giải thích một lần này yêu hầu vì sao cứu người. Người, tỵ cho chỉ nói vậy thôi. Nếu là nói không nên lời nguyên cố đến, sợ là lần này trăm cũng không thể nào cứu được người a."

"Cứu không được ta. . ." Thiên Bồng nhàn nhạt nở nụ cười, che miệng cười, cười đến cuối cùng biến thành tê tâm liệt phế tiếng ho khan.

Máu tươi từ khe hở tung tóe rơi vãi ra, nhỏ tại dưới chân tron bóng phiến đá trên.

Ở đây chúng tiên đều là cả kinh.

Một tả một hữu theo hấn nhập điện hai vị thiên tướng vội vàng nghĩ lên trước nâng, lại bị hấn tỵ tay ngăn lại.

Hấn run nhẹ nhẹ trước, cười, chậm rãi mở ra bàn tay, làm cho tất cả mọi người có thể tinh tường địa trông thấy này phía trên đầm đìa huyết.

"Cái này, có thể trở thành đáp án sao?"

"Cái này. . . Trở thành đáp án?"

Ở đây tiên gia, liên quan Ngọc Đế tại trong đều đều giật mình.

Thiên Bồng hướng phía bên phải tiên gia mở ra một bước, tiên gia môn hít vào một hơi, đều né tránh.

Thiên Bồng thay đổi dáng người nhìn về phía bên trái tiên gia, tiên gia môn nguyên một đám lắc đầu khoát tay, trát thành một đoàn.

"Các ngươi liền huyết cũng không dám đụng. . . Ha ha ha ha. . . Khái khái. . . Liền huyết cũng không bính người, các ngươi chuẩn bị muốn bắt cái gì đến nghi vấn tại phía trước đẫm máu chiến đấu hăng hái tướng sĩ?"

Trong lúc nhất thời, cả Lăng Tiêu Bảo Điện trên chỉ còn lại có Thiên Bồng cuồn vọng tiếng cười.

Trên ghế rồng, Ngọc Đế ngồi ở trên ghế rồng, mặt không biểu tình.

Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu, ánh mắt kia theo quần tiên trên người đảo qua, thờ dài nói: "Hiện tại, có thể nói cho Thiên Bồng, đến tột cùng là ai muốn hỏi ta chăng?"

Chúng tiên đưa mắt nhìn nhau, lại là nguyên một đám tránh được ánh mắt của hắn, hơi rút lui.

Ánh mắt kia cuối cùng dừng lại tại Thái Bạch Kim Tinh trên người.

Chỉ thấy Thái Bạch Kim Tinh nhú chặt trước lông mày cùng Thiên Bồng đối mặt.

Tất cả mọi người yên lặng nhìn chăm chú hai người.

Nửa ngày, Thái Bạch Kim Tinh ho khan hai tiếng, thấp giọng nói: "Chuyện này lão phu từ đầu tới đuôi chưa nói qua một câu."

Nói đi, lặng lẽ một ngón tay, chỉ hướng một bên phúc tinh.

"Ta?" Phúc tinh cả kinh, vội vàng nói ra: "Bốn tọa chỉ là, chỉ là nghi hoặc, này yêu hầu vì sao phải cứu ngươi, đúng không? Chuyện này chẳng lẽ không khả nghi sao? Các ngươi không biết là kỳ quái?"

Hắn giang hai tay ra hướng phía quanh mình tiên gia nhìn lại.

Này bốn phía tiên gia lại nguyên một đám lắc đầu khoát tay, kéo ra cùng hắn cự ly.

Hắn hoảng sợ địa chỉ hướng thọ tinh: "Chuyện này là thọ tinh trước nhắc lên, bốn tọa cũng chỉ là tán thành thôi."

"Chuyện này nơi đó là lão phu nhắc tới?" Thọ tinh vội vàng lui về phía sau một bước, nhìn chung quanh, một bả túm ở bên cạnh một vị khác tiên gia: "Chuyện này là hắn trước nói ra, lão phu lúc trước đã cảm thấy không thích hợp, Thiên Bồng Nguyên Soái sao biết thông đồng với địch?"

"Tại sao là ta? Ta. . . Ta từ đầu tới đuôi tự chưa nói qua một câu a!"
Này vô tội tiên gia tiêm kêu lên.

Cả tràng diện lập tức loạn thành nhất đoàn.

Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, lẳng lặng mà nhìn xem, nhìn xem này bang coi như lũ hề đồng dạng thiên thần tại giúp nhau từ chối.

Chậm rãi xoay người, hắn nhìn về phía trên đài cao Ngọc Đế, nói khẽ: "Đã chúng tiên cũng không muốn hỏi. Như vậy. Thiên Bồng muốn biết. Bệ hạ muốn hỏi sao?"

Tất cả thanh âm đều đình chỉ.

Giờ này khắc này, chúng tiên đều đã câm như hén, nguyên một đám mang mắt, ánh mắt kia tại Ngọc Đế cùng Thiên Bồng trong lúc đó qua lại,

lại cũng không người mở miệng ngăn lại hẳn.

Na Tra lặng lẽ hướng trong đám người co rụt lại, vừa vắn đứng ở Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh.

Trên ghế rồng, Ngọc Đế như trước ngồi lẳng lẳng. Trầm mặc hồi lâu, hẳn nhấp một miếng trà xanh nói: "Chuyện này. Chẳng lẽ thân là nguyên soái, ngươi cảm thấy không nên cho trẫm, cho thiên đình, cho các tướng sĩ một lời giải thích sao? Vì cái gì ngươi đời này yêu hầu mỗi chiến tất bại? Thì tại sao, này yêu hầu yếu tại ngươi gần chết thời khắc, cứu ngươi? Vì cái gì, hết lần này tới lần khác chích cứu ngươi?"

Một ít song hạc mục híp lại, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào Thiên Bồng.

Tất cả tiên gia đều kinh ngạc nhìn về phía Ngọc Đế.

Thái Bạch Kim Tinh bất đắc dĩ địa nở nụ cười, như trước một bộ việc không liên quan đến mình bộ dạng.

Na Tra đem này phong thư gãy lại gãy, thu vào bên hông.

Thiên Bồng hai mắt hơi mở to. Đứng ngẩn ngơ.

Cả Lãng Tiêu Bảo Điện trung, yên tĩnh không tiếng động.

...

Biển gầm cơ hồ tập kích bắc hải ven bờ mỗi khắp ngõ ngách. Bí mật mang theo trước tia chớp mây đen bao phủ cả Bắc Câu Lô Châu.

Trên bầu trời không có thái dương, cỏ cây thực sự không héo rũ.

Địa phủ cũng đã triệt để rơi vào tay giặc, những cái này hồn phách phiêu trên nhân gian. Ác hồn tại mỗi khắp ngõ ngách gào thét.

Toàn bộ thế giới đều điên rồi.

Liên tiếp thành bang trên sơn đạo đầy áp người.

Xuất phát từ sợ hãi, mọi người loại đều cử động gia chạy trốn, chỉ là vô luận bọn họ như thế nào trốn, đều không thể đào thoát trận này cơn ác mộng.

...

Bắc hải.

Bốn thanh kiếm một bả tiếp một bả địa bị bắn trở về, huyền đến Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh.

Hầu tử duy trì cái này ba đầu sáu tay tư thái, thở hổn hển gất gao chăm chăm vào Thông Thiên Giáo Chủ.

Cặp kia mục cũng đã dần dần biến thành đỏ thẫm nhan sắc.

Hắn tròn tròn mắt, mồm đủ sức mạnh gầm hét lên: "Đến a, như thế nào không tiếp trước đến?"

Thanh âm kia trong nháy mắt áp qua trong thiên địa hết thảy tiếng vang, trên người lông tơ một cây dựng thẳng lên, lưu động trước yếu ớt điện quang.

Giờ này khắc này hắn, sớm đã ở vào bán không không chế được trạng thái.

Thông Thiên Giáo Chủ thân thủ cầm trong đó một kiếm, ánh mắt kia chậm rãi vuốt qua.

Hơi phóng xạ thất thải quang hoa trên lưỡi kiếm đã bị đánh ra lần lượt lỗ hồng, đây là từ kiếm trận thành hình ngày nâng chưa bao giờ có.

"Lão phu giết không chết người, nhưng, vậy khôn người dư dã." Thân thủ một vuốt, này che kín lỗ hồng mũi kiếm lại khôi phục nguyên bản bộ dáng, Thông Thiên Giáo Chủ nắm kiếm, mang theo còn lại ba cái chậm rãi hướng phía hầu tử phương hướng đi tới: "Có lẽ người thật sự có rất mạnh ý chí lực, nhưng bất kể như thế nào, lệ khí tổng hội đến cực hạn. Đến lúc đó, chính là tử kỳ của người!"

Hắn theo tay vung lên, một đạo bán nguyệt trắng bạch sắc kiếm khí kích xạ ra, cùng hầu tử gặp thoáng qua, rơi vào phía sau hắn trong biển.

Nguyên bản mãnh liệt bành trướng hải dương bị cắt thành hai bên, vô luận là dòng xoáy còn là rồng nước cuốn, đều ở trong nháy mắt bị ách dừng lại. Sau một lát, mới chậm rãi khép lại, khôi phục nguyên bản diện mạo.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu tình mà nhìn hầu tử, duỗi ra tay trái lại cầm một kiếm, vài đạo thuật pháp đồng thời gia thân, thất thải quang hoa diệu sáng không trung.

Hầu tử trên mặt chậm rãi tràn ra cười, hắn lè lưỡi liếm liếm của mình kim cô bổng, lộ ra răng nanh, quái nở nụ cười: "Vậy, xem ai chết trước."

Sau một khắc, hắn một cái quay cuồng hóa thành một đạo điện quang đánh úp về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Mãnh liệt sóng xung kích trong nháy mắt khuếch tán ra, thổi tan trên bầu trời xoay quanh tầng mây, chấn động dưới chân nổ vang nước biển.

Sáng chói hỏa hoa trung, hai cái thân ảnh đan vào cùng một chỗ, ở giữa không trung qua lại kích đấu. Này tiện tay rơi vãi ra kiếm khí đem trọn cá mặt biển giống như điềm tâm vậy cắt.

Bọn họ từ phía trên không đánh tới mặt biển, lại từ mặt biển đánh tới đáy biển, một khắc càng không ngừng chiến trước

Tất cả tiếp cận bọn họ, vô luận là nước biển, là mây khói, còn là đáy biển nham thạch, cho dù là sinh linh, cũng sẽ ở sau một khắc bị triệt để phá hủy.

...

Đâu Suất cung trung, lại là một thiên đạo thạch mảnh nhỏ chậm rãi bề bột phấn, phiêu tán dưới xuống.

Lão quân thân sắc hoảng hốt mà nhìn xem, ngơ ngác nhìn, hồi lâu, hẳn chậm rãi bật cười.

"Hủy lão phu 'Vô vi', các ngươi lại có thể tốt hơn chỗ nào?"

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề như trước vẫn không nhúc nhích địa ngồi, cúi đầu nhấp một miếng trà xanh, thở dài: "Còn chưa đủ." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu tháng phiếu ~ vé tháng ~ vé tháng ~ vé tháng ~~

Chương 434: : Trích tiên tinh

Bắc hải trên không, chiến đấu cũng đã tiến vào gay cấn giai đoạn.

Hầu tử duy trì lấy ba đầu sáu tay trạng thái sử xuất tất cả lực lượng, lướt trước mặt biển phi hành, nhấc lên nước biển giống như một mặt bay lên trời nước bích che khuất bầu trời.

Thiên địa đều ở rung động.

Một cái cuộn, hấn hướng phía treo ở giữa không trung Thông Thiên Giáo Chủ tấn công bất ngờ mà đi.

Ba thanh kim cô bông đồng thời rơi xuống, bốn thanh tru tiên kiếm nghênh tiếp, sáng chói hỏa quang trong nháy mắt bắn ra.

Mãnh liệt trùng kích hoành tảo mặt biển, dòng xoáy đều bị áp chế, đẩy ra sóng gợn, kích khởi biển gầm.

Ba thanh kim cô bông cùng bốn chuôi tru tiên kiếm gắt gao tạp cùng một chỗ phát ra "Khanh khách" tiếng vang, song phương đều toàn lực đánh ra, một bước cũng không nhường.

Thông Thiên Giáo Chủ ghen đủ thở ra một hơi, nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt đỏ bừng.

Hầu tử trên mặt lại chậm rãi trán lộ liễu dữ tợn cười.

"Còn, chịu đựng được sao? Thông Thiên Giáo Chủ."

Hấn hé miệng lộ ra răng nanh khàn rống lên, chói tai sóng âm điên cuồng mà khuếch tán.

Ngưng tụ linh lực giống như thực chất vẩy vòn quanh khi hấn quanh mình.

Cự đại lực đẩy phía dưới, Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi, từng điểm từng điểm địa lui về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ.

"Cùng Hành Giả đạo so khí lực, ngươi không có bệnh a? Cạc cạc cạc kết."

Hầu tử nhếch miệng cười tủm tỉm mà chăm chú nhìn hấn, uống ra vụ khí tại Thông Thiên Giáo Chủ trước mắt phiêu tán, từng điểm từng điểm địa gia tốc.

Xa xa địa, hấn bị hướng phía phía dưới hải đẩy quá khứ.

Mồ hôi to như hạt đậu theo Thông Thiên Giáo Chủ thái dương chảy xuống, tại nhỏ trước bốc hơi.

"Không cần phải quá cuồng vọng, lão phu sống vài ngàn năm, không phải ngươi một con yêu hầu có thể so sánh!"

Hấn ra sức giơ một tay lên, hầu tử cả bị sau này đẩy. Nhưng sau một khắc. Hầu tử lại cả đè ép đi lên. Gắt gao đưa hấn tiếp tục đẩy về sau.

"Sống được lâu, chỉ có thể nói rõ ngươi lão bất tử, hiểu chưa?"

Này tròng lớn song đồng bên trong, cũng đã ẩn ẩn sinh sôi màu đen mạch lạc. Cuồng bạo linh lực, lệ khí, còn đang điên cuồng phát sinh.

Trong kinh ngạc, Thông Thiên Giáo Chủ nheo lại hai mắt, niệm động chú văn.

Một mặt cự đại màu đen phiến kỳ trống rỗng xuất hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ sau lưng. Đạo đạo màu đen linh lực như mây mù loại bay lả tả, rót vào hậu tâm của hấn.

Chích một sát, trên người quần áo phồng lên, màu đen linh lực vờn quanh bốn phía, theo trên thân kiếm truyền lại mà đến lực lượng đột nhiên tăng.

Hầu tử đẩy mạnh đình chỉ.

Đang lúc này, nắm kim cô bổng trong đó một tay đột nhiên buông lỏng ra, một bả túm ở Thông Thiên Giáo Chủ toàn tâm toàn ý cố áo, dùng sức một kéo.

"Cạch!"

Hầu tử cái trán nặng nề cúi tại Thông Thiên Giáo Chủ trên sống mũi.

Thông Thiên Giáo Chủ cả ngửa ra sau, máu tươi văng khắp nơi.

Ở này nhoáng một cái thân công phu, hầu tử đồng thời buông lỏng ra mặt khác nắm một tay. Không để ý tru tiên kiếm lưỡi dao sắc bén một loạt cùng lên đem đối phương ôm chặt lấy, một ngụm cắn lấy Thông Thiên Giáo Chủ trên vai. Đem thịt đều tách rời ra.

Trong đó một kiếm cũng đã đâm vào hầu tử bụng, trên lưỡi kiếm thất thải quang hoa xèo xèo địa thiêu đốt lên, cháy đen bộ lông, thậm chí nội tạng. Có thể hẳn giống như đều không có cảm giác vậy, lại là một ngụm cắn xuống dưới.

Hoảng sợ bên trong, Thông Thiên Giáo Chủ buông ra tru tiên kiếm, dùng sức đẩy cố gắng tránh thoát, lại bị hầu tử cả bàn đi lên, gắt gao túm ở.

Ba thanh tru tiên kiếm cùng kim cô bổng đều đã kinh rơi xuống.

Hầu tử dặt lấy tay của hắn, một đầu gói đình khi hắn phôi trên.

Thông Thiên Giáo Chủ liền mặt đều muốn nhỏ ra.

Một cái trái câu quyền nặng nề mà nện ở hắn trên mặt dày, hàm răng đều bay ra.

Tự tại hẳn cả sắp bay ra ngoài một khắc, lại đem hẳn đất trở về, bốn trên nắm tay ngưng tụ ra linh lực, điên cuồng mà xông vào Thông Thiên Giáo Chủ sườn trái cốt trên.

"Luận đánh nhau, lão tử cường người gấp trăm lần."

Đàn độn bên trong, một thanh âm tại Thông Thiên Giáo Chủ trong đầu vang lên.

"Vì cái gì không còn sớm điếm ra đến? Vì cái gì không còn sớm điếm ra đến? Vì cái gì không còn sớm điếm ra đến?"

"Hiện tại đi ra cứu thế sao?"

"Người cứu được không?"

"Ha ha ha ha, người tốt cũng làm cho các người trở thành, ta con mẹ nó đành phải đương người xấu!"

Cuồng loạn bạo kích bên trong, Thông Thiên Giáo Chủ cả bị từ phía trên không đánh tới trong biển.

Mặt biển đều bị giải khai cự đại lỗ hồng.

Này trên người quần áo tại oanh kích bên trong bị đánh thành bột mịn. Có thể hầu tử vẫn còn tiếp tục đánh, thẳng đuối theo đưa hẳn đánh vào biển sâu, giờ lên đầy trời bùn cát.

Hôi mông mông một mảnh bên trong, chỉ nghe đến không ngừng nổ vang tiếng vang.

Trên mặt biển bị phá ra lỗ thủng đều chậm rãi khép lại.

Một đạo hắc sắc quang mang bay lên trời, lại một cái xoay quanh hướng phía hầu tử cùng Thông Thiên Giáo Chủ chỗ đánh tới.

Hầu tử triệt hồi ba đầu sáu tay một cái trốn tránh bay đến giữa không trung, rơi vào trong biển kim cô bỗng lao ra mặt biển lại là rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Nước biển chậm rãi hội tụ thành dòng xoáy.

Thông Thiên Giáo Chủ lao ra mặt biển, trước trên thân, lưng la lưng lay địa huyên đến hầu tử trước người, bụm lấy ngực, một hơi thiếu chút nữa không có trì hoãn tới.

Này tóc mai mát trật tự được giống như bên đường lão khát cái, một thân vết thương nhìn về phía trên sớm đã hoàn toàn thay đổi, hai vai phía trên càng là máu tươi đầm đìa, đôi mắt sung đỏ đến độ yếu không mở ra được.

Trong tay còn gắt gao nắm một phần màu đen quyền trục.

"Kim thân chú pháp không sai a, như vậy đều không chết." Chậm rãi rút ra cắm ở chính mình bụng kiếm, hầu tử cười hì hì liếm liếm răng nanh trên huyết, chửi thề một tiếng: "Chính là thịt quá nhận điểm, khó ăn cực kỳ. Bất quá, giết đồng dạng có thể tán lệ khí, coi như là có điểm tác dụng."

Còn lại ba cái kiếm đồng thời phá ra mặt nước vờn quanh đến Thông Thiên Giáo Chủ bốn phía.

Hắn run nhẹ nhẹ trước nhìn chăm chú hầu tử, này trên mặt sớm đã lại nhìn không đến lúc trước tự tin.

Rất rõ ràng, vật lộn hắn căn bản cũng không phải là hầu tử đối thủ.

...

Vừa mới đến Nam Thiên Môn Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa kịp tiến vào môn nội, một thanh âm liền trong đầu vang lên.

"Cái này yêu hầu đã thành thể, ta cũng vậy nhịn không được."

"Vây khôn hăn thì tốt rồi, bảo vật không có, từ nay về sau lại luyện cũng được, đừng đem mình cũng góp đi vào."

...

Nhàn nhạt thở dài, Thông Thiên Giáo Chủ thân thủ gương lên, đem trong tay quyển trục vuốt mở.

Này bốn phía, lập tức trở nên giống như một cái hắc động vậy, thôn phệ tất cả quang.

Một cái cự đại, phảng phất không có giới hạn vậy pháp trận lạng yên thành hình, hơi tản ra màu đen quang hoa bao phủ tại cả trên mặt biển.

Trong nháy mắt, trong thiên địa tất cả dị động đều đình chỉ. Yên tĩnh không tiếng động.

Hầu tử hơi sững sờ.

Bốn chuôi kiếm chậm rãi huyền đến pháp trận bốn giác.

Thông Thiên Giáo Chủ một tay bụm lấy ngực. Yên lặng mà chăm chú nhìn hầu tử. Từng điểm từng điểm địa lui về phía sau.

"Đây là cái gì?" Hầu tử chân chò mà hỏi thăm.

"Người cho rằng tru tiên kiếm trận, chỉ là bốn thanh kiếm sao?" Thông Thiên Giáo Chủ mặt không biểu tình mà đáp.

Phía dưới nước biển chậm rãi tạo thành dòng xoáy, lại không là lúc trước lớn như vậy dòng xoáy, mà là nguyên một đám tiêu dòng xoáy, không có sai biệt lớn nhỏ, chậm rãi xoay tròn lấy.

Trên bầu trời tầng mây chậm rãi chia làm nguyên một đám khối nhỏ, cũng như dưới nước biển vậy xoay tròn.

Trước mắt tất cả cảnh tượng cũng bắt đầu chớp động, biến hóa. Tượng một mặt vỡ vụn thủy tinh.

Trong nháy mắt, hầu tử đột nhiên có một loại cảm giác, toàn bộ thế giới đều bị cái này pháp trận cho cắt thành vô số phần.

Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt địa cười, xoay người, hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng bay đi.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trên, Thiên Bồng vẫn không nhúc nhích địa đứng, nhìn lên.

Này mặt trắng bệch được không có một tia huyết sắc.

Ngàn năm chinh chiến, cho tới bây giờ, hãn cũng đã hai bàn tay trắng.

Ngọc Đế lẳng lẳng địa ngồi dựa trên ghế rồng, trên cao nhìn xuống địa bao quát. Này trong mắt nhìn không được một tia hỉ nộ.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, thậm chí đều không người mở miệng đã quấy rầy. Một đôi con mắt đều chỉ lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hai người.

Cả đại diện yên tĩnh không tiếng động.

Quần tiên bên trong, Na Tra trợn mắt nhìn chăm chú Thiên Bồng, này nắm tay nắm quá chặt chẽ địa, thì thâm lâm bầm: "Thật sự là tự tìm đường chết, lúc trước sẽ không nên nghĩ cứu người cái này chết cân não. Thật vất vả tìm một cơ hội, kết quả người chui đầu vô lưới. Đáng đời người chết."

Quay đầu, hấn chợt thấy bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh chính âm thâm bầm đốt ngón tay trước cái gì.

"Tại tính cái gì?" Na Tra thấp giọng hỏi.

"Tại tính tỉ lệ đặt cược, còn nhớ rõ cái kia tiền đặt cược sao? Người giống như cũng bắt lại tới." Thái Bạch Kim Tinh nhàn nhạt nhìn Na Tra liếc, cười nói: "Thiên Bồng giáng chức hạ phạm dân thân vào phạm nhân, lão phu kiếm được nhiều nhất."

Nghe vậy, Na Tra lập tức một cỗ huyết khí dâng lên, hạ giọng tức giận nói: "Lúc này người coi như cái này?"

"Không tính cái này này lão phu nên làm chi? Hạ giới đi theo yêu hầu đánh một hồi?" Thái Bạch Kim Tinh hèn mọn trừng mắt nhìn Na Tra liếc.

"Người!" Na Tra tức giận đến quai hàm đều phồng lên, thoáng trì hoãn khẩu khí, hấn thấp giọng nói: "Bây giờ còn tiếp nhận đặt cược sao?"

"Này muốn xem hạ cái gì." Thái Bạch Kim Tinh duỗi dài cổ cách đám người quan vọng, thuận miệng đáp: "Tự tình hình này, người yếu đánh cuộc hấn năm trăm năm bình yên vô sự đến nhiều ít lão phu đều thu, yếu đánh cuộc hấn bị giáng chức hạ phạm sao... Xin lỗi rồi, cũng đã phong bàn. Hắc hắc."

Na Tra hừ lạnh một tiếng nói: "Ta cá là hấn hạ súc sinh nói."

Thái Bạch Kim Tinh lập tức sững sốt một chút, nhìn Na Tra liếc, nhú mào nói: "Cái này chính là tỉ lệ đặt cược một trăm a, đi, ngươi yếu hạ nhiều ít?"

"Một trăm vạn kim tinh."

"Một trăm vạn kim tinh?" Thái Bạch Kim Tinh lập tức sững sờ, hồ nghi địa nhìn Na Tra nói: "Ngươi có hay không có nhiều như vậy nha?"

"Ngay cả ta hỏa tiêm thương, phong hỏa luân, hỗn thiên lăng, càn khôn quyền đều áp lên?"

"Vậy cũng không đủ."

"Ngươi!"

"Thực vật thể chấp a, được quy ra tiền." Thái Bạch Kim Tinh rung đùi đắc ý nói: "Tối thiểu nhất yếu tăng thêm ngươi này chém yêu kiếm cùng chém yêu đao."

"Một lời đã định!" Na Tra trợn mắt nói.

Hồi lâu, Thiên Bồng nhàn nhạt địa nở nụ cười, chậm rãi nhắm lại hai mắt nói: "Nói như vậy, thật là bệ hạ muốn hỏi?"

Ngọc Đế ngồi lẳng lặng, không nói một lời.

Ngậm miệng, Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Nếu như Thiên Bồng giải thích không ra đến, bệ hạ chuẩn bị xử trí như thế nào Thiên Bồng?"

"Theo như thiên đình luật pháp, nên xử trí như thế nào, liền xử trí như thế nào." Ngọc Đế nói khẽ.

"Này... Theo như thiên đình luật pháp, nên xử trí như thế nào?"

"Thái Bạch Kim Tinh."

"Thần tại." Thái Bạch Kim Tinh khiêu khích giống như địa nhìn bên cạnh Na Tra liếc, xoáy lên tay áo theo chúng tiên chính giữa chen chúc đi ra.

"Dựa theo thiên đình luật pháp, việc này nên xử lý như thế nào a?" Ngọc Đế hỏi.

"Bẩm bệ hạ." Chắp tay, Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi nói ra: "Theo như thiên đình luật pháp, thông đồng với địch chính là trọng tội, chi bằng đánh hạ tầng mười tám địa ngục vĩnh không siêu sinh. Bất quá, bây giờ địa phủ đã bị hủy, muốn đánh hạ tầng mười tám địa ngục khẳng định là không thể nào. Kể từ đó, liền chỉ có thể đợi đến địa phủ thu phục sau hơn nữa. Có thể tội nặng như vậy, một khi thẩm định, tốt nhất còn là lập tức chấp hành."

Nhìn chăm chú Thiên Bồng, Ngọc Đế chậm rãi mở miệng hỏi: "Tự không có những thứ khác xử trí biện pháp sao?"

"Có lại là có." Thái Bạch Kim Tinh nhú mày nói: "Bệ hạ, hôm nay đình, không phải còn có trích tiên tinh sao?"

Quay đầu, hần cười khan nói: "Thiên Bồng a, lão phu cũng là luận sự, người có thể ngàn vạn đừng trách lão phu a."

Thiên Bồng đứng ngẩn ngơ, ánh mắt trống rỗng, không nói một lời.

Trên đài cao, Ngọc Đế nhẹ gật đầu, nhẹ giọng thở dài: "Thiên Bồng, hiện tại, xin mời người giải thích một lần a. Nếu là giải thích không rõ, giá trị này nguy nan trước mắt, trăm, cũng không thể nào cứu được người a."

Nhìn qua vẻ mặt bất đắc dĩ Ngọc Đế, Thiên Bồng kinh ngạc địa nở nụ cười: "Tùy người a."

Nói đi, hẳn chậm rãi nhắm lại hai mắt. (chưa xong còn tiếp...)

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người.

Chen vào truyền bá thứ nhất quảng cáo, là về chim cánh cụt bầy: Bình thường đọc giả một đám "Con ba ba quân phụ thuộc tiểu học năm thứ hai" cũng đã chậm ních, kế tiếp yếu gia bình thường bầy thỉnh gia "51086668 đại bát hầu lặn xuống nước câu lạc bộ" . Mặt khác, đặt đọc giả có thể gia "398510810 đại bát hầu Hoa Quả Sơn đại bản doanh" . Cuối cùng này một cái là chánh bản đọc giả bầy (gia bầy cần cắt đồ nghiệm chứng đặt, muội giấy khác đưng đưng luận), nghĩ muốn hiểu rõ nội dung vở kịch đi về hướng thần mã tích, tiến "Đại bát hầu Hoa Quả Sơn đại bản doanh" chuẩn không sai ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 436: : Ác Mộng Chung Kết

Bầu trời đen nhánh hạ, cờ xí bị gió thổi được "Bang bang" rung động.

Chinh tê trong quân trận, thiên binh lẳng lẳng địa đứng.

Linh Tiêu Bảo Điện lí, Thái Bạch Kim Tinh vượt mở thánh chỉ, lôi kéo cuồng hống quát: "Phụng thiên thừa vận, đến chân ngọc hoàng thượng đế chiếu viết: Nguyên thiên đình binh mã đại nguyên soái Thiên Bồng, tổn hại thiên ân, không niệm thương sinh, trước có động tình án một chuyện, sau có lạm dụng ôn độc độc hại sinh linh chi tội, trăm niệm nó vi thiên đình hiệu lực nhiều năm lũ có chiến công, bất kể hiềm khích lúc trước xá tội khác qua, ủy thác trách nhiệm. Bây giờ lại cấu kết yêu hầu tai họa tam giới, kinh kiểm chứng theo vô cùng xác thực, quả thật vạn ác bất xá đồ đệ! Đặc lệnh đem giáng chức hạ phạm, trong vạn năm, không được mướn người! Khâm thử!"

Nghe được "Chúng có vô cùng xác thực" bốn chữ thời điểm, Thiên Bồng không khỏi bật cười.

Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi xoáy lên thánh chỉ, ngậm miệng thấp giọng nói: "Thiên Bồng, tạ ơn a."

Thiên Bồng lạnh lùng mà chăm chú nhìn Ngọc Đế, nói khẽ: "Thật sự, cảm ơn người, giáo hội ta rất nhiều thứ."

Ngọc Đế vẫn không nhúc nhích địa ngồi, nhìn thẳng phía trước, thật giống như hoàn toàn không nghe thấy đồng dạng.

Một ít chúng lúc trước ý muốn đem trí chi tử địa tiên gia bây giờ nghe được thánh chỉ, lại là nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, xì xào bàn tán.

"Tốt như vậy sao? Chỉ bằng vào không cách nào giải thích, tựu kết luận Thiên Bồng thông đồng với địch tựa hồ có điểm. . ."

"Lúc trước động tình án, đó là xác thực, ôn độc án cũng là vô cùng xác thực không thể nghi ngờ. Nhưng hôm nay thuyết phục địch tựa hồ có điểm, qua?"

"Nếu như không phải thông đồng với địch, này yêu hầu tại sao phải cứu hấn? Tổng không đến mức là vì vu oan a? Vu oan một tên phé nhân, có gì chỗ tốt?"

"Có thể người đừng quên, tu vi của hấn cũng là yêu hầu phé."

"Muôn đi nói, lén lút nghị luận. Có cái gì ý nghĩa?" Phúc thân thấp giọng quát lên.

Trong lúc nhất thời. Tất cả tiên gia đều ngậm miệng.

Chớ nói cứu một tên phé nhân có tác dụng gì. Liền chỉ là lúc trước cùng Thiên Bồng đụng chạm cũng đã chú định rồi bọn họ không có khả năng vì Thiên Bồng mở miệng.

Huống chi, Thiên Bồng có hay không đã bị công chính địa đối đãi, cùng bọn họ lại có có quan hệ gì đâu hệ?

Một vị thiên tướng mang theo hai cái thiên binh theo ngoài điện chậm rãi đi đến, sau lưng Thiên Bồng dừng bước.

Này thiên tướng cúi đầu, nhú chặt trước mi, ánh mắt kia tại Thiên Bồng cùng Ngọc Đế trong lúc đó qua lại mấy lần, đoán nói khế: "Nguyên soái,

xin mời."

"Còn gọi ta nguyên soái? Không phải hẳn là bảo ta 'Phạm tướng Thiên Bồng' sao?" Thiên Bồng mỉm cười. Nhìn chăm chú Ngọc Đế.

"Ngài là nguyên soái." Này thiên tướng cúi đầu nói khẽ.

"Có nghe hay không?" Thiên Bồng nhìn chăm chú Ngọc Đế, nói khẽ: "Chỉ ngồi tại vị đưa trên vô dụng. Muốn ngã ngồi người khác trong nội tâm đi, người mới là chân chính Ngọc Đế."

Ngọc Đế sắc mặt xanh đen.

Thái Bạch Kim Tinh lông mi hơi run rẩy, cẩn thận địa nhìn Ngọc Đế.

Mỉm cười, Thiên Bồng xoay người sang chỗ khác, ánh mắt kia đảo qua chúng tiên, nói khẽ: "Ta đi, các ngươi, tự giải quyết cho tốt."

Chúng tiên trầm mặc không nói.

Ngọc Đế mặt triệt đê tử.

Mở ra cước bộ, Thiên Bồng từng bước một hướng phía ngoài điện đi đến. Cùng này thiên tướng gặp thoáng qua lúc thấp giọng nói: "Thật có lỗi, nhất thời khí phách. Cho ngươi thêm phiền toái."

"Mặt tướng không dám, không sợ."

"Chờ một chút!"

Thiên Bồng dừng bước.

Quần tiên bên trong, Na Tra giơ tay chen chúc đi ra.

"Tam thái tử có chuyện gì khai tấu?" Một vị khanh gia hỏi.

Hướng phía Thiên Bồng nhìn hai mắt, lại hướng phía Ngọc Đế chấp tay, Na Tra thấp giọng nói: "Bệ hạ, cái này Thiên Bồng tuy nói tu vi tận phé, nhưng dù sao tại thiên đình nhậm chức nhiều năm, lấy không tốt, còn có vây cánh. Vạn nhất có người kiếp tù nên làm thế nào cho phải?"

Chúng tiên nghe vậy, đều đưa mắt nhìn nhau.

Này trên ghế rồng sắc mặt tím lại Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng nói: "Vậy ngươi nói như thế nào cho phải?"

"Bệ hạ." Na Tra nói khẽ: "Làm cho thần đến áp giải tốt không? Có thần tại, có thể bảo vệ không việc gì."

Ngọc Đế nhẹ nhàng khoát tay áo nói: "Chuẩn, ngươi cần phải cho trăm bảo đảm đưa hấn giáng chức hạ phàm!"

"Dạ!"

Xoay người, hấn bước nhanh đi theo.

Nhìn Na Tra, Thái Bạch Kim Tinh mang theo thánh chỉ, vẻ mặt nghi hoặc đi theo.

...

Linh Tiêu Bảo Điện ngoài, chúng tướng nhất tề ngưng kiếm.

"Tống nguyên soái!"

Tất cả thiên binh đều nặng nề ngưng kích.

"Tống nguyên soái!"

Này tiếng gọi âm ã bay thẳng tam thập tam trọng thiên, truyền khắp thiên đình mỗi khắp ngõ ngách.

Thiên Bồng nhàn nhạt địa cười, ngậm miệng, chịu đựng kịch liệt đau nhức, uốn ngực, ghé qua trong quân trận.

Hắn yếu, quang minh chính đại đi đến cuối cùng này đoạn đường.

Biết rõ chân tướng một khắc lên, cái gì kết cục đều đã kinh không trọng yếu.

Ngàn năm trung thành, nguyên lai từ lúc mới bắt đầu chính là sai.

Không có nước mắt, không còn có, bởi vì, cũng đã chảy khô.

...

Thanh Phong hơi địa thổi.

Cao ngất bốn căn trụ hình cột đá, từ xa nhìn lại thật giống như lần lượt từng cái một mở miệng to như chậu máu trên bốn căn răng nanh, bốn phía thiên binh phòng thủ.

Này ở giữa trích tiên tinh nhàn nhạt địa mạo hiểm khói trắng.

Từ xưa đến nay, phạm vào trọng tội, lại không đến mức đánh hạ tầng mười tám địa ngục tiên nhân, đều là từ nơi này đầu nhập lục đạo luân hồi tái thế làm người.

Này tinh ngoài, ở vào bốn căn răng nanh bên cạnh còn có mặt khác bốn mạo hiểm nhàn nhạt khói trắng đường hầm.

Từng bước một yên lặng địa leo lên trước trong khe hở che kín cỏ dại bậc thang, Thiên Bồng tại một đám thiên binh đưa mắt nhìn hạ chậm rãi đi

về hướng đình.

Na Tra mang lên hỏa tiêm thương, thủy chung cùng hấn bảo trì một bước cự ly. Nay thiên tướng mang theo hai cái thiên binh đi ở đằng trước, cầm thánh chỉ giam hình Thái Bạch Kim Tinh tặc xa xa địa rơi vào đằng sau.

"Thực xin lỗi, trước, thường xuyên cùng Nam Thiên Môn náo mâu thuẫn." Thiên Bồng nói khẽ.

Na Tra bất đắc dĩ thở dài: "Lúc này còn nói những này làm chi? Người a, rơi xuống kết cục này. . . Đáng tiếc."

"Không có việc gì, kinh một chuyện dài. . . Tính, không nói." Ngẩng đầu lên, Thiên Bồng thở dài: "Đã thấy ra, tuyệt vọng, ngược lại dễ dàng, nhưng thật ra là chuyện tốt, giải thoát rồi. Chân tướng một hồi con ác mộng."

"Có cái gì hậu sự tranh thủ thời gian công đạo a, ta là tới nghe cái này."

"Thiên Bồng đã mất lo lắng, nơi đó còn có cái gì hậu sự?"

"Thật không có?"

Thiên Bồng hơi do dự hạ xuống, thấp giọng nói: "Ngược lại thực có sự kiện ta nghĩ xin nhờ người, không biết cũng không thể được."

"Sự tình gì?"

"Trước ta cùng Ngọc Đế có một giao dịch, ta vi thiên đình tận trung. Hấn tự có lẽ Nghê Thường trọn đời bình an hạnh phúc. . ."

Na Tra yên lặng nhẹ gật đầu. Nói: "Ta hiểu. Chuyện này người cứ yên tâm. Có một số việc, người làm không được, ta nhưng không nhất định. Cho dù ta không được, không phải còn có ta cha sao?"

Nhìn xem Na Tra, Thiên Bồng nhàn nhạt bật cười, thấp giọng nói:
"Không có cách nào báo."

Lúc này, sau lưng Thái Bạch Kim Tinh cũng đã kìm nén không được theo đi lên, thấy thế. Thiên Bồng chỉ phải bước nhanh hơn kéo ra cùng Na Tra cự ly.

Nhìn thấy Na Tra, Thái Bạch Kim Tinh nhíu mày nói: "Như thế nào? Yếu táng gia bại sản còn vui vẻ như vậy? Còn là ngấm lại như thế nào với người cha giải thích, làm cho hấn cầm kim tinh đến chuộc a."

"Cha ta có rất nhiều kim tinh, người quản được trước sao người?"

"Trông nom là không xen vào, người yếu phá sản lão phu có biện pháp nào?" Thái Bạch Kim Tinh trường thở dài nói: "Thiên đình còn không có phán qua tiên gia nhập súc sinh đạo, người cho rằng, bệ hạ vì nhất thời khí phách sẽ phá lệ sao? Quá ngây thơ rồi, đây chẳng phải là có vẻ bệ hạ kiêng kị Thiên Bồng? Như thế nào, nên không phải đợi người đến kiếp tù a? Vì vài món bảo bối, bị mất tiên tịch còn liên lụy lý thiên vương. Không đáng a. Còn là nói, người chính là Thiên Bồng vậy cánh? Lão phu chính là biết rõ Nghê Thường tiên tử bạn thân đem việc của người nào đó đông tây giao cho người."

Vô luận Thái Bạch Kim Tinh nói như thế nào. Na Tra chích đương nghe không được giống như địa rung đui đặc ý.

Điều này làm cho Thái Bạch Kim Tinh càng xem càng sinh nghi.

Đến này bốn căn trụ hình trụ bên cạnh, Thái Bạch Kim Tinh giơ tay Na Tra: "Ngừng, người đang ở đây bên ngoài phòng thủ là đến nơi."

Na Tra buông tay ra lui về sau một bước.

Thấy thế, Thái Bạch Kim Tinh mới thoáng an tâm một điềm.

Lưu lại hộ tống hai vị thiên binh, hấn cùng với này thiên tướng cùng nhau mang theo Thiên Bồng từng bước một hướng bên trong đi, thẳng đến trịch tiên bên cạnh giếng.

Theo trong tay áo lấy ra một cái bạch sắc cái chai đổ ra một miếng màu đỏ đan dược, Thái Bạch Kim Tinh nhẹ nhàng run rẩy, đưa hấn đưa đến Thiên Bồng trước mặt: "Ăn cái này, chẳng khác nào uống mạnh bà súp, lão phu rút lấy của người địa hồn sau, hội chọn cái thời gian đưa hấn đưa đến địa phủ đi. Nhờ hồng phúc của người, lão phu ván bài cũng là thắng rất nhiều, đã đến thế, cũng sẽ thoáng chiếu cố người một điềm. Người cứ yên tâm đi thôi."

Na Tra ngừng lại hỏa tiêm thương, xa xa mà nhìn xem ba người, cũng đã âm thầm vận khởi linh lực.

Thiên Bồng yên lặng nhẹ gật đầu, thân thủ tiếp nhận đan dược, muốn nuốt.

Đang lúc này, Na Tra đột nhiên hô lớn một tiếng: "Chú ý!"

Tất cả mọi người là cả kinh, mà ngay cả Thiên Bồng cũng không khỏi được hướng hấn nhìn quá khứ.

Chỉ thấy hấn giơ hỏa tiêm thương phát động phong hỏa luân một cái chạy nước rút cùng Thiên Bồng gặp thoáng qua, nặng nề mà tại Thiên Bồng trên vai đụng phải xuống.

Thiên Bồng toàn bộ thân hình lập tức một nghiêng, sau này té xuống, vừa vặn đảo hướng sau lưng súc sinh nói.

Chỉ thấy Na Tra vội vàng thân thủ đi bắt, lại là đưa hấn trong tay màu đỏ được hoàn cho vượt trở về.

Thiên Bồng mặt không biểu tình hạ rơi, trên mặt kinh dị.

Một thanh âm tại Thiên Bồng trong đầu vang lên: "Hạ súc sinh nói, giữ lại trí nhớ tôi thiếu còn có thể tu luyện, uống thuốc hoàn người tự toàn bộ xong rồi. Không cần cảm ơn ta."

Có lẽ Na Tra cũng không biết hạ súc sinh nói tới nói đúng Thiên Bồng ý vị như thế nào, nhưng đây đã là hấn có khả năng làm toàn bộ.

Thiên Bồng bất đắc dĩ địa nở nụ cười, này cười, ngô vị tạp trần.

Ai có thể nghĩ đến, vị này quát tháo tam giới, danh khắp thiên hạ thiên đình đại nguyên soái, kết quả cuối cùng, dĩ nhiên là nhất bộ hoang đường kịch?

Cũng không phải là lại có thể thế nào?

Hấn không để cho tại thiên đình, thậm chí không để cho tại tam giới, chờ đợi hấn, chỉ có thể là như thế.

Sớm đã, không có gì có thể lưu luyến. . .

Thái Bạch Kim Tinh cả đánh tới, đáng tiếc thì đã trễ, Thiên Bồng sớm đã biến mất tại thất thái thông đạo cuối cùng.

Hấn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn qua Na Tra: "Người người người! Người vừa mới làm cái gì?"

"Ta cho là có người kiếp tù, không nghĩ tới nhìn lầm rồi, chân không có ý tứ."

"Này Thiên Bồng. . ."

"Không cần thận té xuống quá. Thiên ý như thế, trách hấn số mệnh không tốt. Bản năng đầu thai thành người, kết quả biến thành súc sinh. Đúng rồi, người nói người cái kia cái gì tử kim phát trần còn có thái bạch các, cộng lại giá trị một vạn vạn kim tinh sao?"

"Người người người!" Thái Bạch Kim Tinh râu ria đều vểnh lên, giận dữ hét: "Lão phu rõ ràng nhìn người đưa hấn đụng xuống dưới! Người đây là gian lận!"

Na Tra bả eo cắm xuống, lộ ra vẻ mặt côn đồ cùng, cao giọng quát: "Người đây là muốn trốn nợ a? Tử lão đầu, ta nhưng nói cho người biết, lại ta tam thái tử sổ sách, hỏi qua Nam Thiên Môn tướng sĩ không có? Cho người chịu không nổi!"

"Người người người! Người cái này lưu manh tiểu tử!"

Cũng không để ý tới Thái Bạch Kim Tinh, Na Tra giá nâng phong hỏa luân như như một trận gió bay mất.

"Ha ha ha ha, ta thắng! Thiên Bồng hạ súc sinh nói! Thiên ý a!" Hấn cao giọng la lên trước.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn hấn.

Ai cũng không có phát hiện, cái kia non nớt trên mặt, đầy mặt nước mắt.

. . .

Nam Thiên Môn.

Lý Tĩnh yên lặng địa loát râu dài, nhìn xa chân trời một vòng tầng mây, bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

"Người tốt đều chết sạch, chỉ còn lại có người xấu. . . Ngẫm lại, thế giới này thật đúng là một điểm hy vọng đều không có a."

Một bên cầm quốc thiên vương yên lặng mà nhìn xem, vẻ mặt lỗi ngạc.

. . .

Xa xa địa ngẩng nhìn trích tiên tinh phương hướng, Hạm Vi tiên tử yên lặng địa cúi đầu, xoay người, rời đi.

. . .

Nương theo lấy một cái chính trực hồn phách tiêu tán tại thông đạo tới hạn, một hồi dài đến ngàn năm cơn ác mộng cuối cùng kết thúc.

Cũng có lẽ, vừa mới bắt đầu. . . (chưa xong còn tiếp. Nếu như ngài yêu mến cái này bộ tác phẩm, chào mừng ngài đến khởi điểm quảng phiếu đề cử, vé tháng, ngài duy trì, chính là ta lớn nhất động lực thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đời mới nhanh hơn! (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 437: : Chính Thức Tru Tiên Kiếm Trận

Quá trình cuối cùng thay đổi, phần cuối rồi lại kinh người địa tương tự, chỉ có điều, người không giống tại đây huyền thế cảnh quan chính giữa thấy được bất đồng bi hoan, có bất đồng hi nộ ái ố. ++++

Thiên Bồng đã bị giáng chức hạ phạm, Đâu Suất cung trung, thiên đạo thạch mảnh nhỏ trên thạch phân nhưng như cũ tại hơi rung động rơi, không có chút nào đình chỉ ý tứ.

Trống rỗng trong đại điện, lão quân chỉ là mặt không biểu tình mà nhìn xem, sớm đã đã không có ra tay ngăn cản ý nghĩ.

Thiên đạo thạch cũng đã toái đi, lão quân "Vô vi" thùng rỗng kêu to, tam giới mất đi một đạo cái chắn.

Chỉ là, ở đằng kia sau lưng, thiên địa chính thức lực lượng cũng đang nổi lên. Đó là dù cho tu vi cao như lão quân cũng vô pháp thoát khỏi lực lượng, chính thức, vô hình, "Thiên đạo" .

Có lẽ, tất cả quỹ tích cuối cùng đem hợp thành hướng cùng một cái điểm a.

...

Nam Thiên Môn.

Thông Thiên Giáo Chủ bụm lấy vai, y quan không ngay ngắn mà xuất hiện, cả kinh một đám thiên binh tu sĩ đều không ngậm miệng được.

Sớm đã chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng đón đi lên, nhẹ giọng hỏi: "Không có sao chứ?"

"Không ngại." Thông Thiên Giáo Chủ khoát tay áo thờ dài: "Đáng tiếc ta này bốn thanh kiếm, ngay tiếp theo trận đồ đều bồi cho yêu hầu a."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười nói: "Bảo trụ mạng già quan trọng hơn."

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ cũng thoáng cái bật cười.

Tại đây trong thiên địa sống vài ngàn năm, cho dù là phong thần cuộc chiến, hẳn cũng không chật vật như thế qua a. Làm sao có thể nghĩ đến bây giờ lại bị một con yêu hầu bức đến tình cảnh như thế?

Nói cho cùng, đều là phạm hiềm.

Nếu như không phải bởi vì chúng đại năng giúp nhau tính toán thế cho nên hãm sâu trong đó, phạm là trong đó bất luận một vị nào đều khó có khả năng cho này đầu khi cơ hội. Đã có thể bởi vì bọn hắn giúp nhau tính toán đều có các tính toán, kết quả là lại thành tựu như vậy một con hủy thiên diệt địa yêu hầu.

Xa xa địa nhìn qua phương bắc điểm điểm tinh thần. Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt bất đắc dĩ.

...

Này bắc hải phía trên. Hầu tử như trước bị nhốt tại không giải thích được "Tru tiên kiếm trận" bên trong.

Phía dưới là nước biển ngưng tụ mà thành nguyên một đám dòng xoáy. Phía trên là tầng mây hội tụ mà thành nguyên một đám dòng xoáy, chúng nó đều ở quay cuồng, di động tới, lại yên tĩnh không tiếng động.

Vươn tay, hầu tử phát hiện ngay cả mình trên mu bàn tay lông tơ đều không có bất kỳ rung động.

Cái này pháp trận thật giống như có thể áp chế hết thảy vậy, mà ngay cả không khí đều là bất động. Cùng lúc đó, rồi lại là trời đất quay cuồng.

Không phải hầu tử tại động, mà là trước mắt thiên địa tại động.

"Đây là có chuyện gì?"

Hắn bỗng nhiên giật mình.

Treo ở bốn mắt trận trên trong đó một bả tru tiên kiếm lóe ra hồng quang. Đạo đạo bạch sắc tia chớp tại trên lưỡi kiếm chậm rãi lưu động trước, "Xèo xèo" rung động.

Đây là giờ này khắc này trong thiên địa duy nhất tiếng vang.

Hầu tử nhú chặt trước mi nhìn chăm chú kiếm kia, thăm dò tính địa đi phía trước xê dịch.

Ở này một sát, kia thanh phóng xạ hồng quang tru tiên kiếm lẳng không khẽ múa, một đạo kiếm khí huy sai đi ra.

Ngay sau đó, quỷ dị chuyện tình đã xảy ra.

Kiếm khí kia căn bản không phải hướng phía hầu tử bắn thẳng đến tới, thậm chí từ đầu tới đuôi căn bản cũng không có nhắm vào hầu tử, cũng không có dọc theo thẳng tắp quỹ tích lướt đi.

Hoặc là nói, nó căn bản cũng không có quỹ tích , càng không tồn tại cái gọi là phương hướng. Mà là ở giữa không trung giống như kiểu thuận di qua lại nhảy động, nhanh được liền hầu tử đều hoa mắt.

Không đợi hấn hoãn quá thần lai. Chỉ cảm thấy lưng một hồi đau đớn, máu tươi văng khắp nơi.

Kiểm khí kia cũng đã chuẩn xác địa, không che không ngăn đón địa tại trên lưng của hấn để lại một đạo thật sâu miệng vết thương, máu tươi đầm đìa.

"Đây là có chuyện gì? Nó là như thế nào bắn trúng của ta?" Hầu tử bỗng nhiên cuốn dáng người.

Nhưng lại tại cái này một sát, hấn đột nhiên phát hiện một cái càng thêm đáng sợ vấn đề, toàn bộ thế giới đều ở theo hấn cuốn.

Đúng vậy, vô luận hấn như thế nào chuyển động, lại chỉ có thể hướng một cái phương hướng, bởi vì thiên địa đều ở cuốn!

Còn lại ba cái kiếm cũng chậm rãi sáng lên hồng quang, sau một khắc, ba đạo kiếm khí đồng thời huy sai ra.

Lại là không hề ăn khớp mà theo quỹ tích, ở giữa không trung qua lại thuận di, cuối cùng nhất tề đánh vào hầu tử trên người.

Này trên người lại thêm ba đạo kiếm thương, máu tươi đầm đìa.

"Đây là... Cái quỷ gì đông tây?" Kịch liệt đau nhức bên trong, hầu tử giờ kim cô bỗng hướng phía trong đó một thanh kiếm vọt tới.

Nhưng mà, hết thấy đều là phí công.

Hắn rõ ràng tại dùng tốc độ cực nhanh đi tới, có thể cả thiên địa vạn vật, nhưng thật giống như đều ở theo hắn di động vậy, vô luận hắn như thế nào gia tốc, cho dù là một cái chớp mắt vạn dặm Cân Đầu Vân, chính là tới gần không được thanh kiếm kia một phần một hào.

Xa xa trên bầu trời, một vị thiên tướng cẩn thận địa cầm gương đồng chiếu rọi trước, vẻ mặt không yên.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trung, Ngọc Đế cùng với chúng tiên đều nhìn xem gương đồng ngậy đại.

"Đây là..."

"Khởi bẩm bệ hạ, đây là Thông Thiên Giáo Chủ tru tiên kiếm trận nha." Phúc tinh chậm rãi khom người nói: "Trận này dựa vào tru tiên, hãm tiên, tuyệt tiên, lục tiên bốn thanh tru tiên kiếm, lại phối hợp tru tiên kiếm trận đồ mà thành, lấy kiếm khí đả thương người. Yếu ra trận này, phải phá bốn kiếm. Tho sơ giản lược xem xét, chỉ thường thôi, nhưng nếu nhìn kỹ, lại là tuyệt không thể tả a."

Ở đây tiên gia từng người đều hướng phía phúc tinh nhìn quá khứ.

Ngọc Đế nhàn nhạt thở dài, nói khẽ: "Xem ra, phúc tinh còn biết được rất tinh tường sao."

"Thần may mắn, tại phong thần cuộc chiến giờ được chứng kiến trận này." Chỉ vào này gương đồng, phúc tinh nói: "Năm đó tru tiên kiếm trận, xiển giáo nghiêng một giáo chi lực tăng thêm lão quân, cũng mới may mắn bài trừ, còn đây là thiên hạ đều biết việc. Chỉ là đều biết tru tiên kiếm trận lợi hại, lại thiếu có ai biết trong lúc này lí càn khôn."

"Tru tiên kiếm trận, nói là kiếm trận, đều dùng làm trọng điểm ở đằng kia bốn thanh trên thân kiếm, kỳ thật bằng không. Nay bốn thanh kiếm tuy là thái thiên địa linh vận chỗ tạo, thậm chí bảo, thực sự còn không đạt được có thể đem cả xiển giáo ngăn trở tình trạng. Tru tiên kiếm trận, chính thức lợi hại chính là này trận đồ."

"A?"

Thân thủ chỉ vào gương đồng, phúc tinh nói: "Bệ hạ nhìn phía dưới nước biển, này mây trên trời tầng. Theo mặt ngoài xem, trong trận một mực như thường, kỳ thật cũng đã bị phân cách thành vô số phần không gian, không hề đứt đoạn di động biến hóa. Tại đây trong trận, kể cả mắt thường tại trong hết thấy cảm giác đều đã vô dụng. Nhân này yêu hầu như thế nào đều tránh thoát không được!"

"Cảm giác vô dụng..." Nghe vậy, chúng tiên không khỏi hít vào một hơi: "Không gian biến hóa... Tăng thêm cảm giác vô dụng..."

Ngửa đầu, phúc tinh hơi đắc ý nói nói: "Nếu là thay đổi người bình thường các loại, một kích này kiếm khí là được làm cho hắn bị mất mạng. Nói đến cái này yêu hầu cũng thật sự là được. Mạnh mẽ như thế kiếm khí. Lại chỉ là thương. Đáng tiếc. Chỉ cần hắn chạy không thoát, liền sớm muộn toi mạng tại đây, hơn nữa, tử trạng yếu nhiều lắm, có nhiều lắm!"

Nói đi, phúc tinh đối với Ngọc Đế cất cao giọng nói: "Thần chúc mừng bệ hạ, yêu hầu chi hoạn đã trừ!"

Này bốn phía tiên gia nghe vậy, cũng nguyên một đám đối với Ngọc Đế chấp tay nói: "Bọn thần chúc mừng bệ hạ!"

Trên ghế rồng. Ngọc Đế nhưng như cũ mặt ủ mày chau, hồi lâu, hần thấp giọng hỏi: "Đã trận này lợi hại như thế, vì sao giáo chủ không đồng

nhất sớm sử dụng? Lại vì sao sử dụng sau liền vội vội vàng vàng phản hồi thiên đình, không đợi này yêu hầu bị mất mạng sau, đem bảo vật thu hồi?"

Bị Ngọc Đế như vậy vừa hỏi, chúng tiên đều ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời đều nói không ra nguyên do đến.

Đây là một ai cũng không biết đáp án vấn đề. Cũng may, này yêu hầu lúc này nhìn về phía trên xác thực tràn đầy nguy cơ, tuy nói còn có nghi ngại. Nhưng Ngọc Đế một lòng cũng cuối cùng yên ổn không ít.

...

Giờ này khắc này, bắc hải trên không pháp trận bên trong. Hầu tử dĩ nhiên lâm vào tuyệt cảnh.

Bốn thanh kiếm phóng ra kiếm khí tốc độ càng lúc càng nhanh, thế cho nên đến cuối cùng đúng là một đạo tiếp một đạo.

Đôi mắt cái này từng đạo quý dị kiếm khí, hầu tử căn bản không thể nào né tránh —— hẳn căn bản không cách nào phân biệt rõ những cái này hư không tiêu thất kiếm khí sau một khắc sẽ xuất hiện tại cái nào phương vị.

Mà vô luận hẳn như thế nào gia tốc, thủy chung không cách nào tới gần này bốn thanh kiếm trung bất luận cái gì một bả.

Bết bát hơn chính là, cái này pháp trận đem hết tẩy đều cách ly, bên trong nguyên bản chỉ vụn vụn có một chút linh khí sớm được hầu tử hấp cá sạch sẽ, bên ngoài linh khí tắc đều vào không được.

Kể từ đó, tuy nói hầu tử không cần lại lo lắng lệ khí quá lượng vấn đề, thực sự ý nghĩa trên người linh lực dùng một phần tựu ít đi một phần. Đã không có linh khí hấp thu, tự lành liền không thể nào nói đến. Nếu là tùy ý

như vậy xuống dưới, chờ đợi hắn, chỉ có thể là chậm rãi bị chôn vùi mà chết, giống như lăng trì!

Roi vào đường cùng, hắn đem kim cô bông nắm trong tay, nhắm ngay trong đó một thanh kiếm, hét lớn một tiếng: "Trường ——!"

Ngay sau đó, một màn quỷ dị đã xảy ra.

Này kim cô bông lẳng không cắt thành vô số đoạn!

Không, không phải cắt thành vô số đoạn, mà là theo nó duỗi dài, đồng thời đả thông vô số không gian!

Hầu tử hơi giật mình.

Giờ này khắc này, kiếm khí lập lại không ngừng mà đánh ở trên người của hắn, huyết nhục vẩy ra. Hắn lại cắn chặt hàm răng nắm bị chia làm vô số phần kim cô bông vẫn không nhúc nhích địa ở lại, thật giống như thật sự không đếm xỉa này chút ít kiếm khí vậy.

"Tĩnh táo, tĩnh táo, cái này pháp trận tại thao túng không gian, chỉ cần ta có thể tìm tới quy luật... Tìm quy luật... Không sai... Phải tìm được quy luật... Nhất định có biện pháp."

Ánh mắt kia không ngừng mà tại bốn phía qua lại chuyển động.

Kiếm khí đã tại trên lưng của hắn, trước ngực để lại vô số đạo kiếm thương. Trên bàn chân một đạo vết thương lí thậm chí có thể nhìn thấy um tùm bạch cốt.

Toàn thân sớm đã máu tươi đầm đìa, có thể hắn còn không có tìm được quy luật.

Một cái kiếm khí đánh trên trán hắn, giọt bắt đầu da, huyết thủy chậm rãi nhỏ.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trung, Ngọc Đế cũng đã cả đứng lên, mở to hai mắt nhìn.

Cả trong đại điện một mảnh tĩnh mịch, từng khóa tâm đều đã kinh nâng lên cuống họng trên mắt.

...

Nam Thiên Môn trong, tứ hải long vương cũng là nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào.

"Các người nói, cái này yêu hầu hội cứ như vậy chết sao?" Bắc hải long vương thấp giọng hỏi.

"Rốt cuộc là Thông Thiên Giáo Chủ, hắn là... Có khả năng a." Nam Hải long vương do dự mà nói ra.

Đông Hải long vương nhú chặt trước mi trầm mặc không nói.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề trên mặt như trước treo nhàn nhạt cười.

...

Chỉ nghe hầu tử một tiếng hét to, cái này bức sớm đã huyết nhục mơ hồ tàn thân thể giơ lên kim cô bổng chính là một đập.

Trong nháy mắt, duỗi dài kim cô bổng xuyên suốt vô số không gian, giống như trước vậy cắt thành một đoạn một đoạn, cùng kiếm khí kia đồng dạng hiện đầy bốn phía mỗi khắp ngõ ngách.

Này trên óc lạng yên xuất hiện ở trong đó một thanh kiếm bên cạnh.

...

Ngọc Đế bỗng nhiên giật mình.

...

Có thể nhưng vào lúc này, này nguyên bản nên chuẩn xác đập trúng thân kiếm kim cô bổng, lại không giải thích được địa vòng vo cá khom, thất bại.

"Quy luật thay đổi... ?"

Hầu tử triệt để trọn tròn mắt.

Này thân hình giống như thoáng cái mất trọng tâm loại run lên, vài miếng thịt nát bị kiếm khí từ trên người hấn vượt xuôi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Sao sao, yếu tăng giờ làm việc toàn bản thảo ~

Nói, còn ai có vé tháng không có bị ta cạo ra tới sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 438: : Khốn Thú

"Pháp trận quy tắc hội biến. . . Nói cách khác, không có sơ hở?"

Khi thấy kim cô bổng thất bại một sát, hầu tử cũng đã ý thức được vấn đề này.

Linh lực bị chặt đứt, cảm giác bị bóp chết, còn có cái khác biện pháp gì sao?

Tàn sát bừa bãi kiếm khí bên trong, hấn điên cuồng mà thượng thoan hạ khiêu tả xung hữu đột, có thể không luận hấn như thế nào giãy dụa, đều giống như bị làm định thân chú đồng dạng không thể động đậy.

Tùng đạo kiếm khí đánh ở trên người của hấn, chọn rách da mao, nhấc lên huyết nhục.

Um tùm bạch cốt đều đã lờ mờ có thể thấy được.

...

Này trên trời dưới đất quan vọng người đều ngo ngẩn.

...

Hầu tử phí công địa quơ kim cô bổng, điên cuồng mà gầm thét, tượng một con vũng vầy giãy chết dã thú.

Này tàn sát bừa bãi linh lực phun vãi ra, lại đồ tể lên từng đợt hỏa hoa, thủy chung không cách nào chạm đến này lãng không bay múa bốn kiếm một phân một hào.

Nhìn như chỉ có trăm trượng cự ly, lại là một đạo vĩnh viễn không cách nào vượt qua cái hào rộng.

Máu tươi từng giọt rơi phía dưới biển rộng, linh lực, cùng sinh mệnh lực cũng dần dần không thể tiếp tục được nữa. Hắn chỉ có thể liều mạng địa gào rú, liều mạng địa giãy dụa, nhưng mà, hết thấy nhìn về phía trên đều là phí công.

Bị lãng trì xử tử, tựa hồ đã là không cách nào thay đổi sự thực.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trung chúng tiên khẩn trương địa nắm chặt nắm tay, nguyên một đám mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Lý Tĩnh như trước sắc mặt ngưng trọng, thực sự không khỏi mở to hai mắt.

Tứ hải long vương đều ngừng lại rồi hô hấp.

Đứng ở phía sau nhìn xa xa bắc hải long vương trong tay gương đồng đạo đồ hô hô lên, lập tức đưa tới rất nhiều người chảy vẩy xem, nguyên một đám không thể che hết địa cười.

Thậm chí đã có người bắt đầu chuẩn bị trở về địa điểm xuất phát.

Nam Thiên Môn ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn dất dứu lấy Thông Thiên Giáo Chủ từng bước một chậm rãi đi tới. Thấp giọng hỏi: "Kia kiếm trận. Có khả năng giết chết yêu hầu sao?"

Thông Thiên Giáo Chủ mím môi. Nhẹ giọng thở dài: "Nếu như hẳn không có nuốt vào Thất Xảo Di Vân Đan mà nói, có thể."

"Nuốt vào rồi sao?"

"Nuốt vào, tịt khó nói."

...

Lúc này, mọi người lực chú ý đều ở này trong trận đau khổ giãy dụa, nguy tại sớm tối đầu khi trên người, căn bản không có người chú ý tới này pháp trận bên ngoài đã sớm chậm rãi ngưng tụ nổi lên hơi mỏng một tầng trong suốt chất lỏng. Đó là áp lực thật lớn hạ hoá lỏng linh khí, thì ra là tục xung linh thủy.

Vốn nên dừng mãnh vào hầu tử trong cơ thể linh khí toàn bộ bị ngăn cản cách bên ngoài.

Không có ai phát hiện, này pháp trận sớm đã tại áp lực cực lớn hạ hơi rung động. Có một không hai tam giới pháp trận. Gặp gỡ cường đại khôn cùng thiên địa linh khí, lại sẽ là như thế nào một loại kết quả?

...

Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi quay đầu lại hướng phía phía bắc nhìn một cái, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Đi thôi. Chuyện kể tiếp, chúng ta cũng bất lực, tịt mặc cho số phận a."

"Ân."

Thông Thiên Giáo Chủ yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Hai người đồng loạt hướng phía Nam Thiên Môn chậm rãi đi tới, đi lại tập tễnh.

...

Giờ này khắc này, hầu tử thân hình sớm đã lung lay sắp đổ. Hoặc là nói, hãn sớm đã giải trừ bay lên không thuật pháp, chỉ là bất kể như thế nào đều rơi không đến đáy.

Toàn bộ thế giới thật giống như tại đi theo hãn cùng một chỗ rơi rụng đồng dạng.

Đối thủ của hãn chỉ là một cá pháp trận, mà hãn lại bị gắt gao tù tại nguyên chỗ. Không có một thân lực lượng, lại không thể nào thi triển. Chỉ có thể phí công địa quơ côn bồng.

Huyết một giọt một giọt địa chảy, ướt bộ lông, này vết thương trên người sớm đã hằn hà có vài đạo, giống như ngâm trong vũng máu.

Linh lực dần dần đã tiêu hao hết, hãn như trước gắt gao nắm chặt kim cô bồng, chỉ là rớt cuộc vung bất động.

...

Trên trời dưới đất, tất cả mọi người tựa hồ đồng thời thở dài một hơi.

Cái này chích từ đầu đến cuối không để cho ở thiên địa yêu hầu, rớt cục muốn chết.

Nam Thiên Môn lộn xộn đám người phát ra hoan thanh tiểu ngữ.

...

Nổi ở giữa không trung thân hình tại kiếm khí oanh kích hạ không ngừng run rẩy trước, bất lực địa nhìn lên trên bầu trời vân.

Hôn ám dưới ánh sáng, này dòng xoáy nhìn về phía trên thật giống như một mảnh dài hẹp thông đạo.

Trong thiên địa chỉ còn lại có kiếm khí đánh vào trên thân thể "Xì" tiếng vang, mà ngay cả nguyên bản tiếng gầm gừ đều đã kinh biến mất vô tung.

"Cứ như vậy đã xong sao?" Hấn nghĩ, chậm rãi bật cười: "Cái này không phải là ta nghĩ muốn sao? Chấm dứt trận này hoang đường kịch. . . Ha ha ha ha, đã xong hảo. . . Đã xong hảo."

Một đạo kiếm khí theo cánh tay xử bay vút mà qua, chém đứt xương cốt, toàn bộ tay trái đều ly hấn mà đi.

Hấn như trước vẫn không nhúc nhích địa lơ lửng, lệ theo trong hốc mắt bùng lên.

"Chết rồi, ta liền chạy ra thiên đạo. . . Đúng vậy a, sớm nên chạy đi. . . Như vậy, Phong Linh cũng không cần chết rồi. . ."

Này ý thức dần dần mơ hồ, hấn giống như chết rồi vậy tùy ý kiếm khí nện.

Trong hoảng hốt, hấn tựa hồ nhìn thấy một con chim hoàng yến theo trước mắt của hấn bay qua, nhìn thấy lão ngư, lão Bạch viên tại triều hấn đi tới.

Này trương trần đầy máu đen mặt nhàn nhạt địa nở nụ cười, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Cận tồn tay rút cục buông lỏng ra, kim cô bỗng lẳng lặng địa treo ở bên cạnh của hắn.

Ngoại trừ kiếm khí như trước không ngừng mà đánh vào người, đánh bay huyết nhục, không còn có nửa điểm động tĩnh.

...

"Chết. . . Chết rồi?" Ngọc Đế chậm rãi mở to hai mắt.

Trên đại điện tiên gia đều chậm rãi triển khai khuôn mặt tươi cười, một hồi hoan hô tung tăng như chim sẻ.

...

Lý Tĩnh một quyền nặng nề nện ở bàn trên, cao giọng hô: "Lập tức liên lạc Thái Ất chân nhân, yêu hầu đã chết, yêu quân sĩ khí nhất định bị nhục, đúng là hợp lý tiểu trừ thời cơ tốt!"

...

Nam Thiên Môn trong Côn Luân sơn đạo đồ môn bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hoan hô.

Đi ở xa xa hai thanh chậm rãi quay đầu lại nhìn thoáng qua.

...

Bắc hải long vương run nhè nhẹ trước hô: "Nhanh, mau trở lại bắc hải! Nhìn xem tổn thất thế nào!"

...

Quán Giang Khẩu.

Nho nhỏ trong phòng, đầy đất đông bừa bộn, hết thảy có thể đập chết gì đó đều đã bị nện đến không còn một mảnh.

Đầy mặt vệt nước mắt Dương Thiên nắm chủ thủ, lẳng lẳng địa ngồi dựa giường trên, nhìn chăm chú tron bóng nhận mặt, nhìn chăm chú tron bóng nhận trên mặt chính mình.

"Hắn sẽ chết sao?" Nàng chậm rãi đem chủ thủ phóng tới phần cổ của mình, lạnh buốt xúc cảm trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

Hồi lâu, nàng cúi đầu xuống, nước mắt từng giọt đi xuống đất rơi. Nhỏ tại tay của mình trên lưng.

Xuyên thấu qua cửa sổ linh. Dương Tiễn xa xa mà nhìn xem nàng.

Con rết tinh ngô long rón ra rón rén đất đến Dương Tiễn sau lưng.

"Tình huống nào rồi?"

Ngô long thấp giọng nói: "Này hầu tử. Đoán chừng là không được, phải chết tại Thông Thiên Giáo Chủ tru tiên kiếm trận lí. Làm sao bây giờ?"

Dương Tiễn nhíu chặt trước mi, gắt gao chăm chăm vào trong phòng Dương Thiên, không nói một lời.

...

Tề Thiên Cung trung, Đoản Chủ chậm rãi buông ngọc giản ở trong tay, này hốc mắt hơi đỏ lên.

"Thế nào?"

Bốn phía yêu tướng môn nguyên một đám mở to hai mắt.

Trầm mặc hồi lâu, Đoàn Chủ thấp giọng nói: "Thám tử cũng đã đuổi tới bắc hải, bắt quá. . . Đại thánh gia. Thân vẫn. Mọi người chuẩn bị tử thủ Hoa Quả Sơn a."

"Thân vẫn rồi?" Một ít lũ yêu đem từng người đều giật mình.

Tin tức rất nhanh truyền khắp tam giới mỗi khắp ngõ ngách. Mới vừa tiến vào Nam Thiên Môn không lâu đạo đồ môn đều đi động chuẩn bị phản hồi Côn Luân sơn, mà ngay cả còn đang trên đường Côn Luân sơn lơ lửng hạm cũng đều nhận được tin tức chuyển tay lái trở về địa điểm xuất phát.

Linh Tiêu Bảo Điện bên trong đã là một mảnh ăn mừng thanh âm.

Một mảnh huyền tiếng ồn ào trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ nhưng chỉ là kết bạn chậm rãi đi tới, đầu cũng không hồi. Đến lục địa cuối cùng, vận khởi cận tồn linh lực hướng phía ba mươi lăm trọng thiên mà đi.

. . .

Một đạo kiếm khí chặt đứt hầu tử tiểu thời, này huyền phù thân hình sớm đã phá thành mảnh nhỏ, không ngừng rung động. Không có ai biết sống hay chết.

Một điểm ánh sáng hơi chớp động, trong nháy mắt giống như sóng gợn vậy lan tràn đến cả pháp trận bức.

Sau một khắc, tựa tại vô số người trước mắt, này pháp trận kịch liệt rung động. Sụp đổ.

Bốn chuôi lẳng không huyền phù kiếm thoáng cái mất đi điểm tựa, cùng này tàn thân thể cùng nhau lẳng yên không một tiếng động địa rơi rụng trong biển. Liên quan. Còn có bám vào tại pháp trận bức trên linh thủy.

Sau một khắc, cả thiên địa đột nhiên bị giải trừ cấm chế, thoáng cái khôi phục nguyên bản bộ dáng.

Trên bầu trời vẫn lại là rớt thành một cái dòng xoáy cực lớn, tia chớp giao thoa.

Nước biển điên cuồng mà đung chạm lấy, phát ra kinh thiên động địa tiếng oanh minh.

...

Giờ khắc này, trên trời dưới đất, tất cả mọi người ngây dại.

"Đây là có chuyện gì? Thông Thiên Giáo Chủ giải trừ pháp trận?"

"Vì cái gì không đem này yêu hầu bằm thành mảnh nhỏ?"

"Có lẽ, đại năng môn có tính toán của mình, nói không chừng là cảm thấy làm cho này yêu hầu tựa như vậy chết, lợi cho hắn quá."

"Đúng đúng đúng, không thể nhường hắn như vậy chết!"

Chúng đạo đồ một hồi xôn xao, nghị luận tới tấp.

Thông Thiên Giáo Chủ lẳng không quay đầu, thản nhiên nhìn liếc.

"Như thế nào? Còn đang đau lòng a?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ giọng hỏi.

"Không phải, chỉ là. . . Không nghĩ tới."

"Không nghĩ tới?"

"Dùng mình chi mâu công mình chi thuận, không nghĩ tới làm đê thấp bảo bồi tru tiên kiếm trận sẽ bại bởi chính mình tự tay luyện chế chính là một miếng Thất Xảo Di Vân Đan." Chậm rãi lắc đầu, Thông Thiên Giáo Chủ thở dài nói: "Tu đạo vạn năm, kết quả là chính mình thua ở chính mình a. . ."

"Thua ở chính mình? Người thật đúng là sẽ cho chính mình trên mặt thiệp vàng." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ cười nói.

"Không phải sao?" Thông Thiên Giáo Chủ thở dài: "Không phải là vì lôi kéo đầu khí, tự cũng không cho hấn Thất Xảo Di Vân Đan, không phải là vì tu bỏ thiên đạo, lão hồ ly kia cũng sẽ không cho hấn Kim Cương Trác. . . Nói cho cùng, đều là chúng ta bọn này lão bất tử, chính mình đùa chơi chết chính mình a."

. . .

Lăng Tiêu Bảo Điện bên trong, mỗi người đều duỗi dài đầu lẳng lẳng địa quan vọng.

"Vừa mới đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Pháp trận như thế nào không có?"

"Này yêu hầu? Đến tột cùng chết rồi không có?"

"Hấn là chết rồi a. . ."

"Hấn là? Vấn đề này có thể như vậy lập lòe nước đôi sao?"

Trên ghế rồng Ngọc Đế chăm chú địa nhíu lại mi, nói khẽ: "Điều tra xuống."

"Dạ!"

. . .

"Cái gì? Đi điều tra? Vì. . . Vì cái gì, ta chỉ có một người a! Vạn nhất, vạn nhất. . ."

"Đây là thánh chỉ, có nghe hay không? Không đi chính là kháng chỉ bất tuân!" Bên trong ngọc giản truyền đến người lãnh đạo trực tiếp rít gào.

Rơi vào đường cùng, này từ đầu tới đuôi một mực nắm gương đồng xa xa quan trắc thiên tượng chỉ phải nuốt khô khô nước miếng, không yên mà hướng một mảnh kia tia chớp giao thoa thiên địa đi về phía trước.

. . .

Bành trướng trong nước biển, hầu tử tàn thân thể nước chảy bèo trôi, giống như trong cuồng phong lá rụng vậy phiêu diêu, từng điểm từng điểm dưới mặt đất trầm, tại trong nước biển lòi ra một cái thật dài vết máu.

Hiện ra nhàn nhạt ánh huỳnh quang linh thủy chính ngược dòng mà lên, phi tốc hướng hấn đuổi theo.

Chậm rãi, này linh thủy đưa hấn cả bao trùm.

Sớm đã trống rỗng trong đôi mắt, giống như thực vật rễ cây loại bàn mần cả nhân cầu màu đen tơ máu lại là một lần nữa phát sinh.

Sau một khắc, một đôi giống như vực sâu loại đen kịt con mắt bỗng nhiên tròng lớn. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu bao dưỡng cầu hết thầy a ~~~~~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 439: : Biển Sâu

Nước biển mãnh liệt bành trướng, trên bầu trời tia chớp qua lại nháy động, từng cỗ rồng nước cuốn tạt trong thiên địa qua lại nhấp nhô trước.
[23[w]x

Trước mắt toàn bộ thế giới cũng như cùng tận thế vậy.

Thiên tướng đem ngọc giản dán tại bên môi, nắm gương đồng không yên địa đi về phía trước. Này trong ngọc giản không ngừng truyền đến thượng cấp thúc giục trung thậm chí cũng đã bí mật mang theo uy hiếp, có thể hấn như trước không dám gia tốc.

Bởi vì hấn tinh tường, đó là như thế nào một con yêu hầu.

Hấn sáng lập Hoa Quả Sơn khùng bố yêu tộc thế lực, triệt để đánh tan danh dương tam giới thiên hà thủy quân, đem trọn cá thiên đình cơ hồ làm cho cùng đường, thậm chí một lần làm cho người ta dùng tam giới đổi chủ biểu hiện giả dối.

Bao nhiêu lần bị buộc đến cùng đường, tất cả mọi người dùng làm cho này yêu hầu rốt cục chết chắc rồi, có thể hấn tổng có thể ra ngoài ý định địa gắng gượng qua.

Kết quả là, hấn dùng lực lượng một người giết chết kim ô, thiêu hủy cả sinh tử điện, xuyên phá hắc khung đỉnh, thậm chí đánh bại Trần Nguyên Tử, thiên đình chư tướng, Nguyên Thủy Thiên Tôn, đem trọn cá tam giới huyền não long trời lở đất.

Đôi tại thế giới này mà nói, hấn sớm đã là giống như tai nạn vậy tồn tại.

Lúc này đây, có thể hay không cũng cùng trước đồng dạng?

...

Lãng liệt trong gió, Cửu Đầu Trùng mang theo Mi Hầu vương chính hướng phía bắc hải gào thét mà đi.

...

Trong thiên lao, hai cái ngục tốt xa xa địa bàn về tình hình chiến đấu.

Quyên Liêm cách rào chắn bỗng nhiên hướng bọn họ ngoắc tay, vội vàng địa muốn hỏi thăm thoáng cái Thiên Bồng tình huống.

Đáng tiếc chính là, đều đến lúc này, còn có ai tại chú ý Thiên Bồng tình huống?

...

Giờ này khắc này, trên trời dưới đất vô số ánh mắt đều ở yên lặng mà chú ý trước bắc hải, chú ý trước yêu hầu.

Mãnh liệt sóng người đem tứ hải long vương một nhóm vây được chặt như nêm cối, từng người đều đang đợi yêu hầu tin người chết. Thế cho nên Nam Thiên Môn không thể không phái ra quân đội duy trì trật tự.

Linh Tiêu Bảo Điện bên trong chúng tiên đã bắt đầu rối động. Chúng tiên nghị luận tới tấp.

Ngọc Đế thân thủ đưa tới cách đó không xa thiên tướng. Thấp giọng nói: "Làm cho hấn nhanh lên."

"Bệ hạ, mặt tướng cũng đã làm cho người ta thúc giục."

"Nói cho hắn biết, nếu là xác định yêu hầu tin người chết, quan bay lên ba cấp. Lại kéo dài, trăm tុợ trị hắn cá kháng chỉ chi tội."

"Đạ..." Này thiên tướng yên lặng gật đầu, bỗng nhiên lau mồ hôi.

...

Quán Giang Khẩu.

Mất trật tự trong phòng, Dương Thiên lắ lắ địa nắm này chủ thủ.

Nàng chợt nhớ tới hồi lâu trước một môn chi cách câu kia lời hứa:
"Quân hướng nơi nào, thiệp tុợ tùy tướng... Nếu như ta cũng vậy chết rồi.
Người có phải hay không sẽ giống như nhớ các nàng như vậy nhớ ta?"

Hồi lâu, nàng nhàn nhạt địa nở nụ cười, nước mắt ngăn không được dưới mặt đất rơi.

Cửa sổ linh bên ngoài, Dương Tiễn lắ lắ mà chăm chú nhìn.

...

Lúc này bắc hải, thiên tướng đã đi tới hầu tử rơi rụng địa, lại là không ngừng mà do dự mà.

Cự đại rồng nước cuốn theo bên cạnh hắn tàn sát bừa bãi mà qua, bay lả tả dưới xuống nước biển giống như mưa to tầm tã vậy đập đánh vào người, có một loại rét thấu xương lạnh buốt.

Trên người ngọc giản lại đang không ngừng chớp động, áp vào bên môi, trong đó lúc này truyền đến khàn cả giọng tiếng gầm gừ: "Xuống dưới a ——! Người không đi xuống làm sao tìm được? Sống phải thấy người chết

phải thấy thi thể. Người nghe đã hiểu ra chưa? Người lại như vậy kéo dài, cho dù sự tình làm thành trở về cũng trị tội người!"

"Minh... Hiểu rõ rồi..." Thiên tướng ngơ ngác địa nháy mắt con người. Nhìn qua đien cuồng cuốn động nước biển chậm rãi nuốt khô nhỏ nước miếng, toàn thân run rẩy.

Do dự hồi lâu, hẳn cuối cùng là tráng nâng lá gan thân thủ thi triển thuật pháp, tại chính mình bốn phía bố kế tiếp hộ thuẫn, sau đó từng điềm từng điềm địa hạ thấp độ cao.

Không bao lâu, một cái sóng cồn đánh úp, hộ thuẫn trong nháy mắt bị nuốt sóng.

Này hộ thuẫn có thể cách trở nước biển xâm nhập, có thể ngăn cản hải lưu trùng kích, nhưng là không hơn.

Giờ này khắc này, một mảnh đen kịt trong thế giới thiên tướng chỉ có thể nương trên hộ thuẫn phát ra yếu ớt hào quang thấy rõ theo chính mình bên cạnh cuốn sạch mà qua bọt biển.

"Kế tiếp làm sao tìm được?"

"Muốn ta dạy người sao? Dùng cảm giác a!"

"Cảm giác... Không được, nơi này linh lực quá nồng úc, cái gì đều cảm giác không đến."

"Vậy dùng con mắt tìm! Người là thật muốn bị giáng chức hạ phạm nhé?"

Roi vào đường cùng, thiên tướng đành phải duỗi ra một tay, ngưng tụ ra một đoàn linh lực.

Cho dù như thế, cũng chỉ là chiếu sáng phương viên mười trượng không đến phạm vi.

Tại biển sâu bên trong sử xuất loại này thuật pháp, xác thực có thể nhìn càng thêm xa, nhưng canh khả năng bị đối phương phát hiện. Đến đến lúc này, hẳn lại có thể có biện pháp nào?

"Dưới lên tìm đi, nếu như hẳn đã chết, vũ khí nặng như vậy nhất định là chìm xuống. Nếu như còn chưa có chết... Đến chỗ sâu nhất cũng nên không đến mức gặp hẳn mới đúng." Yên lặng địa nghĩ, thiên tướng thả người hướng biển sâu kín đáo đi tới.

...

Nam Thiên Môn trong, mãnh liệt đám người như trước tụ tại tứ hải long vương bốn phía.

Sóng người bên ngoài, long cung cự đại chiến hạm bên cạnh, tiểu bạch long cùng Bạch Tổ lẳng lặng địa ngồi ở chông chắt như núi hành lý trên.

"Người nói, đại thánh gia sẽ chết sao?" Bạch Tổ thấp giọng hỏi.

Tiểu bạch long nhàn nhạt nhìn nàng liếc nói: "Tại nơi này người tốt nhất không cần phải gọi hẳn đại thánh gia, yếu gọi yêu hầu... Bằng không rất dễ dàng gặp chuyện không may."

Hơi ngửa đầu, Bạch Tổ thở dài: "Nếu như hẳn đã chết, chúng ta yêu tỵ triệt để không có hi vọng."

"Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mình có thể sống mới là mấu chốt." Xa xa nhìn chính mình sắc mặt ngưng trọng phụ vương liếc, tiểu bạch long nói khẽ: "Đẳng chuyện này qua, ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho phụ vương cho

ngươi một cái đứng đắn thân phận, đến lúc đó, ngươi tự một phần của chúng ta tây hải long cung, không còn là yêu."

Bạch Tố cười ngọt ngào.

"Cám ơn ngươi."

"Cám ơn cái gì? Tiện tay mà thôi thôi." Tiểu bạch long tròn trắng mắt nói: "Ta Ngao Liệt, đây chính là tôi giảng nghĩa khí."

Nghe nói như thế, Bạch Tố che miệng khanh khách địa nở nụ cười, cười đến tiểu bạch long đều có chút ngượng ngùng.

Xa xa địa, Đa Văn thiên vương chính lặng lẽ mà chăm chú nhìn bọn họ.

"Ngươi nói, cái kia bạch y nữ tử có thể hay không là chính yêu quái?"

"Yêu quái?" Bên cạnh hắc y tu sĩ nhàn nhạt hướng Bạch Tố nhìn một cái, nhíu mày nói: "Không thể nào... Trên người nàng không có yêu khí, hơn nữa trước còn đại biểu long cung theo ta mua qua không ít đan dược. Hơn nữa, Nam Thiên Môn phía trên không phải giết kính chiếu yêu sao? Nàng như thế nào tới?"

"Hắc, long cung dùng được trước tìm ngươi mua đan dược?" Đa Văn thiên vương hèn mọn nhìn hắc y tu sĩ liếc, nghiêng mặt đi hướng phía một bên thiên binh nói: "Khử thủ kính chiếu yêu tới a, vấn đề này qua loa không được."

"Dạ."

...

Biển sâu bên trong. Thiên tướng như trước chậm rãi đi về phía trước trước. Cẩn thận mà quan sát trước bốn phía hết thảy.

Hắn chứng kiến kích lưu bên trong không ngừng giãy dụa nhưng không cách nào đi về phía trước cá, chứng kiến bị hướng toái san hô, chứng kiến kẹp cận bã biển sâu nước bùn. Xa xa địa, hắn thấy được tuôn ra đáy biển núi lửa, cùng với núi lửa bày bên trong này sâu không thấy đáy hổ.

Nước biển đang tại điên cuồng mà hướng chỗ đó hội tụ.

"Đây chính là yêu hầu xuyên phá... Nói không chừng, này hầu tử thi hài đã bị hấp đến âm phủ đi." Nghĩ, hắn không yên địa lấy ra ngọc giản áp vào bên môi.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trên, một vị thiên tướng chậm rãi đi đến Ngọc Đế trước mặt, thấp giọng nói: "Bệ hạ, này yêu hầu thi hài chỉ sợ đã bị vọt tới âm phủ đi. Không bằng phái người đến âm phủ đi tìm a?"

"Âm phủ yếu phái người. Bắc hải tìm tòi cũng muốn tiếp tục. Nhiều phái vài người đi qua, tìm không thấy yêu hầu thi hài, tìm Định Hải Thần Châm cùng tru tiên bốn kiếm!" Ngọc Đế lạnh lùng nói.

"Dạ!"

...

Nhận mệnh lệnh thiên tướng đành phải rơi xuống đáy biển chỗ sâu nhất, kiên trì tiếp tục tìm tòi.

Hắn tại đáy biển từng bước một địa đi tới, lật qua lật lại có thể thấy đến mỗi một tảng đá, xem xét mỗi khắp ngõ ngách, này tốc độ chậm mặc cho ai đều có thể nhìn ra qua loa.

Theo thời gian trôi qua, trên trời dưới đất rất nhiều người đều chậm rãi thở dài một hơi.

"Hắn là chết rồi không sai." Một vị tiên gia thấp giọng nói.

"Không phải còn không có nhìn thấy thi thể sao? Tựa hắn tốc độ này, tìm được sang năm cũng chưa hết cái này hải vực."

"Hắc, người đây sẽ không đã hiểu." Phúc thân nhàn nhạt bật cười. Ung dung nói: "Hắn xác thực rất khó tìm đến yêu hầu thi thể, nhưng. Như này yêu hầu chưa chết, các người cảm thấy này yêu hầu sẽ tìm không đến hắn sao?"

"Nguyên lai cái này thiên tướng không phải đi tìm người, mà là đi đương môi a!" Có người lúc này kêu lên.

Thẳng đến lúc này, chúng tiên mới nguyên một đám bùng tỉnh đại ngộ, hoan hô đứng lên.

Ngồi ở trên ghé rồng Ngọc Đế lông mày dần dần giãn ra.

Nam Thiên Môn khẩu, chúng đạo đồ đã bắt đầu tao động, rất nhiều người cũng đã không thể chờ đợi được địa muốn trở về địa điểm xuất phát.

Bắc hải long vương bỗng nhiên lau một cái cái trán mồ hôi, vút xuống dưới gương đồng, nhắc tới rộng thùng thình áo choàng muốn hướng soái hạm của mình chạy đi, lại bị Đông Hải long vương gắt gao tóm ở.

"Người đi đâu?"

"Đại ca, nếu không trở về, tựa thật là làm không đến!"

"Trước chờ đợi, gia nghiệp nhiều hơn nữa cũng không mạng già trọng yếu a." Nam Hải long vương khuyên nhủ.

"Này yêu hầu rõ ràng đã chết rồi!"

"Người chờ một chút không được sao? Ổn thỏa điem." Tây hải long vương gọi được hấn trước người.

"Hấn không phải tại trong nhà các người đánh, các người đương nhiên không có cái gọi là! Không được! Bản vương hiện tại phải trở về!"

"Đó là cái gì?" Đang lúc vài vị long vương do dự thời khắc, một vị đạo đồ đột nhiên tiêm kêu lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn.

Linh Tiêu Bảo Điện bên trong, chúng tiên đều mở to hai mắt nhìn.

...

Biển sâu bên trong, này thiên tướng không ngừng quơ gương đồng qua lại chiếu rọi, run run rẩy rẩy địa xuất ra không ngừng lập loè ngọc giản áp vào bên môi.

"Người sau lưng là cái gì?"

"Sau lưng?"

Thiên tướng mãnh kinh, vội vàng xoay người, lại chỉ chứng kiến trong bóng tối có đồ vật gì đó thiêm quá khứ.

"Là... Là cái gì? Có thể hay không là cá?"

"Cá có thể ở như vậy kịch liệt trong nước biển tự do hoạt động sao? Tranh thủ thời gian điều tra tình huống!"

"Ôi chao... Ôi chao."

Này thiên tướng cẩn thận mà hướng vừa mới đối phương biến mất phương vị đi đến.

Thoáng chớp mắt, hấn lại cảm thấy đến có đồ vật gì đó theo của mình bên phải hiện lên, vội vàng nhìn quá khứ, có thể vậy là cái gì đều không trông thấy.

Một loại sờn tóc gáy cảm giác trong nháy mắt tháo chạy lần toàn thân.

"Đến tột cùng là cái gì? Vật gì đó? Ngươi đi ra cho ta! Đi ra ——!" Hấn mạnh mẽ hét lên.

"Ngươi thì không thể bả chung quanh đều chiếu sáng sao?" Bên trong ngọc giản truyền đến tiếng quát mắng.

Này thiên tướng cũng đã sắc mặt trắng bệch.

Hàm chứa ngọc giản, hấn đem gương đồng kẹp đến dưới nách, hai tay động lại ra lại một đoàn linh lực cao cao vút lên.

Này linh lực đoàn dung nhập trong nước biển, nhanh chóng nổ tung.

Trong nháy mắt, bốn phía phương viên trăm trượng phạm vi đều bị chiếu lên sáng trưng.

Sau một khắc, chỉ nghe "Đinh đơng" hai tiếng, gương đồng cùng ngọc giản đồng thời rơi xuống trên mặt đất.

...

Tương liên vài lần gương đồng đồng loạt mất đi hình ảnh, tất cả mọi người thoáng cái mở to hai mắt nhìn, nghị luận tới tấp.

"Đã xảy ra chuyện gì? Có phải là gương đồng hỏng rồi?"

...

Giờ này khắc này, tại bọn hắn nhìn không thấy biển sâu bên trong, treo trên bầu trời linh lực đem bốn phía đều chiếu lên sáng trưng.

Đứng ở đáy biển thiên tướng run nhè nhẹ trước, chậm rãi mở to hai mắt.

Tự tại thiên tướng phía trước hơn mười trượng, tàn sát bừa bãi hải lưu bên trong, thân thể sớm đã phá thành mảnh nhỏ hầu tử nửa ngòì trước, trong miệng ngậm chỉ còn lại có nửa thanh tru tiên kiếm, đang dùng cặp kia đen nhánh như mực con mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú hắn.

Một tay cùng một cái tiểu thối cũng đã mất đi, đầu kia da đều đã bị xóc lên, tại trong nước biển lẳng lẳng địa di động, toàn thân cơ hồ không có một chỗ là hoàn hảo, mà ngay cả xương sườn đều đã kinh lộ ra đi ra.

Sợi sợi huyết phiêu đãng tại trong nước biển.

Có thể hắn còn chưa có chết.

Tại cường đại linh lực dưới sự trợ giúp, cơ hồ mỗi một chỗ vết thương đều lấy mất thường có thể thấy được tốc độ tại khép lại trước, mà ngay cả mất đi tiểu thối cùng cánh tay đều giống như thần lẩn cái đuôi đồng dạng tại một lần nữa dài ra.

"Ngươi là, đang tìm ta sao?" Một thanh âm tại thiên tướng trong đầu vang lên.

Này trương dữ tợn mặt chậm rãi bật cười. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Gia tăng mã tự, hậu thiên yếu đi công tác nói, bắt quá con ba ba sẽ nghĩ biện pháp dự đoán chuẩn bị cho tốt bản thảo! Mọi người yên tâm!

Cầu đặt cầu vé tháng cầu hết thầy a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 440: : Biển Sâu (2)

Sâu dưới biển quang trôi qua tức thì, thiên tướng tiếng kêu thảm thiết bị chìm ngập tại mảnh liệt hải lưu bên trong. |}

...

Cả thiên đình đều đã là một đoàn đay rối, tiên gia môn nghị luận tới tấp, Lý Tĩnh liền tranh thủ vừa phái đi ra hiệp trợ sư tâm yêu hầu thi thể thiên tướng cho chiêu trở về, đạo đồ môn nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau tìm không được đầu mối.

Phụ trách liên lạc thiên tướng bỗng nhiên đối với ngọc giản rít gào, có thể không luận là ngọc giản còn là gương đồng, đều lại không có nửa điểm phản ứng.

Trên ghé rồng Ngọc Đế sớm đã trở nên ngưng trọng vô cùng.

Theo thời gian trôi qua, Nam Thiên Môn ngoài dần dần nổi lên bạo động.

Nguyên bản cũng đã tính toán trở về địa điểm xuất phát hạm đội toàn bộ đều dừng lại quan vọng, mà ngay cả trở về nhà sót ruột bắc hải long vương cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ.

Một vị Ngũ Trang Quan đạo đồ chậm rãi đi đến lẳng lẳng ở một bên đá tọa Trần Nguyên Tử bên người, nhìn một cái sau lưng dẫn đo bất định đám người, thấp giọng hỏi: "Su phò, đồ nhi lo lắng trong viện nhân sâm quả thụ,

chúng ta bây giờ là nên trở về địa điểm xuất phát còn là tiếp tục lưu lại nơi này?"

Trần Nguyên Tử đóng chặt hai mắt, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Cái gì đều đừng làm, lắng lắng quan vọng cũng được."

"Đệ tử tuân mệnh."

Hồi lâu, Trần Nguyên Tử giương đôi mắt chậm rãi đứng dậy, đạo đồ đồ vôi vàng chạy tới nâng, lại bị hấn tự tay ngăn lại.

"Vi sư muốn tới Đâu Suất cung một lần, bọn người tại đây tĩnh hậu cũng được. Bất kể như thế nào, chớ hành động thiếu suy nghĩ."

Nói đi, hấn xoay người đằng vân mà đi, cũng không quay đầu lại.

Này người đứng phía sau bày bên trong một vị đạo đồ đột nhiên hét lên: "Xem, có hình ảnh!"

Ngoại trừ Trần Nguyên Tử bên ngoài tất cả mọi người hướng phía gương đồng nhìn quá khứ.

Linh Tiêu Bảo Điện bên trong, Nam Thiên Môn trên cổng thành, từng người đều mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy này trên gương đồng hơi địa tản ra quang. Tối như mực một mảnh bên trong mơ hồ có thể thấy được có đồ vật gì đó tại nhấp nhô.

"Vật gì đó? Có thể liên lạc với hấn sao?"

"Còn không được. Hoàn toàn không có phản ứng."

"Vậy bây giờ đến tột cùng là tình huống nào? Hấn không cần thận bả gương đồng làm mất?"

"Cái này... Mặt tướng cũng nói không rõ ràng."

Nửa ngày. Trong gương đồng lờ ra một hồi ánh sáng, theo ánh sáng chậm rãi giảm đi, bọn họ tựa hồ nhìn thấy này thiên tướng mặt.

Còn không đợi bọn họ cười ra tiếng, cũng đã toàn bộ sợ ngây người, nguyên một đám khóe mắt không ngừng địa run rẩy.

Này tâm tình thoáng cái theo đám mây rơi vào đáy cốc.

...

Biển sâu bên trong, sớm đã bị thương không thành bộ dáng hầu tử nằm nằm tại đáy biển nước bùn trên cầm thiên tướng đầu lâu cùng gương đồng vuốt vuốt.

Này bên cạnh, sớm được xé thành mảnh nhỏ thiên tướng thân thể chính theo hải lưu chậm rãi bay đi.

Hầu tử huyết, tăng thêm thiên tướng huyết. Cái này bốn phía đều tràn ngập màu đỏ.

Dem thiên tướng đầu lâu ném đến một bên, hầu tử nắm ngọc giản thoáng cái ngồi dậy, đối với gương đồng hầu tử chậm rãi nói đến lời nói.

...

Ngọc Đế cũng đã cả theo trên ghế rồng đứng lên, nắm chặt tay vịn nói:
"Hắn nói cái gì?"

"Hắn nói..."

"Nói!"

Này thiên tướng hai đầu gối quỳ xuống đất nói: "Hắn nói, vừa mới có hay không cười ra tiếng... Còn có..."

Ở đây tiên gia nguyên một đám vôi vàng rụt rụt đầu, câm như hén.

Ngọc Đế hàm răng cũng đã cắn được khanh khách rung động, phần nô quát: "Nói tiếp!"

"Hắn còn nói... Để cho chúng ta không cần đi tìm hắn, hắn một hồi tựu thượng thiên đình đến, để cho chúng ta rửa sạch sẽ cổ chờ hắn."

"Lớn mật yêu hầu ——!" Ngọc Đế thoáng cái hét to đi ra, nô mà đem long trên bàn vật phẩm kẻ hét quát roi. Bỗng nhiên gầm hét lên: "Cho trăm bả gương đồng đập bẻ! Lập tức đập bẻ!"

...

"Các ngươi bọn này hạng người vô năng! Ha ha ha! Hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến nhà của ta! Ha ha ha ha!"

Biển sâu bên trong. Hầu tử bụm mặt cuồng tiếu trước, cười đến đầy đất lăn.

Cặp kia giống như vực sâu vậy đen kịt con người cười ra nước mắt, lại bao phủ tại trong nước biển, không có ai thấy được.

Này trên người thương chính dùng tốc độ cực nhanh khép lại trước, chỉ là nguyên lai bị thương quá nặng, cho tới bây giờ còn kém hơn phân nửa tài năng tính cơ bản khỏi hẳn.

Xa xa địa, Cửu Đầu Trùng cùng Mi Hầu vương yên lặng địa đứng.

Mi Hầu vương nhíu mày nói: "Đại thánh gia không có sao chứ? Ta cảm giác hắn giống như... Điên rồi."

"Thay đổi ai cũng được điên khùng." Cửu Đầu Trùng mở ra cước bộ chậm rãi hướng phía hầu tử đi tới.

"Ai!" Hầu tử bỗng nhiên cung đứng dậy đến, cắn chặt hàm răng phát ra sợi sợi gặm nhẹ.

"Là chúng ta." Cửu Đầu Trùng tiện tay đốt sáng lên linh lực.

Trông thấy hai người, hầu tử vừa để xuống tùng, cả co quắp ngồi xuống.

"Người không sao chứ?" Mi Hầu vương nhẹ giọng hỏi.

Hầu tử cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình còn như trước lửa lò xương sườn: "Việc nhỏ, chỉ cần dược hiệu còn đang, thương thể kia rất nhanh có thể khỏi hẳn."

"Ta không phải nói thương thể của người, ta là nói... Lệ khí."

Hầu tử lập tức ngây ngốc một chút, chậm rãi cười nói: "Người cứ nói đi? Vừa mới gần như vậy ta đều không cảm giác sự hiện hữu của các người... Đầu óc thật giống như một đoàn đay rối đồng dạng, bất quá ta còn biết chính mình đang làm cái gì, chính là... Cảm giác toàn bộ rối loạn. Lại một hồi, ta nghĩ tất cả yếu tính tâm tài năng thi triển thuật pháp ta đều nên không có cách nào khác dùng a."

"Nếu không trở về đi?" Cửu Đầu Trùng thấp giọng nói: "Ngọc Đỉnh chân nhân còn đang Hoa Quả Sơn, có lẽ hẳn có biện pháp có thể giải quyết vấn đề này. Lại tiếp tục như vậy, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Hầu tử chậm rãi lắc đầu: "Người quá ngây thơ rồi, liền Thông Thiên Giáo Chủ tru tiên kiếm trận đều gánh không được, Ngọc Đỉnh chân nhân có khả năng sao? Huống hồ, đã nuốt đan dược, ta liền không có nghĩ tới còn sống trở về."

"Như vậy đáng giá sao?"

"Không có gì có đáng giá hay không được." Hầu tử tranh cười nói: "Ta chính là một mực lo lắng có đáng giá hay không, mới cho lão quân hại Phong Linh cơ hội. Nếu như ta căn bản không cách nào tính ra, hẳn chắc hẳn, cũng không dám động thủ a. Dù sao ta cũng sống đủ rồi, ai đắc tội ta, ta liền làm cho bọn hắn toàn bộ chôn cùng."

Cửu Đầu Trùng cùng Mi Hầu vương đô trầm mặc.

"Trở về đi, trở lại Hoa Quả Sơn đi. Không cần phải xen vào ta, ta nói, ta đã không phải là vương của các ngươi, các ngươi không cần xen vào nữa ta."

"Các ngươi có thể theo tới, ta đã rất vui vẻ. Nhưng trận chiến này, các ngươi nhúng tay không được. Đây không phải cùng thiên đình tại khai chiến, đây là cùng tất cả đại năng tại khai chiến... Đây là, chuyện riêng của ta. Không liên quan chuyện của các ngươi."

Nhặt lên bên cạnh kim cô bổng, hầu tử chậm rãi chống kim cô bổng đứng lên.

"Chuyện riêng của ngươi?" Cửu Đầu Trùng hừ địa nở nụ cười: "Trận chiến này đánh xong, nếu như ngươi thua, Hoa Quả Sơn còn có thể tồn tại sao? Đây là của ngươi việc tư?"

"Ta đây phải nên làm như thế nào?" Hầu tử hỏi ngược lại.

"Cái này..."

Chống kim cô bổng, hầu tử cung trước thân thể, từng bước một cùng hai người gặp thoáng qua: "Ngươi nói đúng, nếu như ta thua, Hoa Quả Sơn nhất định là không cách nào tồn tại. Mà hiện tại xem ra, ta cơ hồ là phải

thua. Bởi vì, Nam Thiên Môn ta còn không biết rằng như thế nào đi vào, hoặc là nói... Biện pháp kia chưa hẳn khả thi. Chính là, nếu như ta không đánh trận chiến này, Hoa Quả Sơn tự tồn tại sao?"

Sau lưng Cửu Đầu Trùng dừng bước lại, hần nhẹ vừa cười vừa nói: "Không đánh trận chiến này, Hoa Quả Sơn kỳ thật cũng không tồn tại. Huy hoàng chiến tích, bất quá là bởi vì đại năng môn khoanh tay đứng nhìn thôi, người nghĩ rằng chúng ta thật sự thắng sao?"

"Mọi người, đều chẳng qua là cá chậu chim lồng, Thái Thượng Lão Quân cá chậu chim lồng. Hoặc là đường đường chính chính địa chết trận, hoặc là ngoan ngoãn địa đương cá chậu chim lồng. Các người hội như thế nào tuyên ta không biết, nhưng ta sẽ không thỏa hiệp. Bởi vì, một khi thỏa hiệp... Dựa vào một nữ nhân hy sinh sống sót... Hắc hắc hắc hắc, ta còn không bằng chết rồi tính. Thực xin lỗi, ta cho tới bây giờ cũng không phải là một cái hợp cách 'Yêu vương'."

Trong lúc nhất thời, Cửu Đầu Trùng cùng Mi Hầu vương lại cũng không biết nói cái gì cho phải.

Hầu tử ngựa đầu nhìn xa đỉnh đầu vô tận hắc ám, ung dung nói: "Nếu không, Hoa Quả Sơn cứ như vậy giải tán a. Hảo hảo sống sót a, đừng động ta."

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động ngoài vang lên mãnh liệt lửa đạn thanh.

Vu Nghĩa vội vã địa chạy nhập Tiềm Tâm Điện trung, còn chưa mở miệng, tu bồ đề liền thân nhiên nói: "Do bọn họ đi thôi. Vài tàu chiến hạm công không phá được hộ sơn pháp trận."

"Ai? Rõ ràng dám cường công Linh Đài Phương Thôn Sơn?" Lão cử thấp giọng hỏi.

Lăng Vân tử nói khẽ: "Là Hoa Quả Sơn yêu quái, đại đồng chỉ có bọn họ mới có. Không phải đến cường công, bọn họ, là tới viện binh."

"Chúng ta thật không trông nom? Cái này tính cái gì đồng môn a?" Đan Đồng Tử ánh mắt ở trên thân mọi người qua lại.

Tu bồ đề chích ngồi lẳng lẳng, nhắm mắt dưỡng thần, cũng không cãi lại.

Trong đại điện, phần đông sư huynh đệ đều yên lặng mà chăm chú nhìn trên tường giắt hầu tử mệnh bài, nguyên một đám không nói được lời nào.

...

Boong thuyền, Dĩ Tổ qua lại bước nhanh địa đi tới, lo nghĩ địa nhìn về phía Linh Đài Phương Thôn Sơn chủ phong.

"Hoàn toàn không có phản ứng, làm sao bây giờ?"

Một bên hơn mực quái nhú chặt trước lông mày nói: "Không nên a, cái này tính chuyện gì xảy ra? Hoặc là xua đuổi, hoặc là ra tay giúp đỡ, sao biết là không có phản ứng? Chẳng lẽ trong chỗ này còn bên trong có càn khôn?"

"Ta hỏi người chúng ta bây giờ nên làm gì?" Dĩ Tổ trợn mắt nói.

"Đợi."

"Đẳng?"

Nhiều mực quái ngất một bả mồ hôi, nghiêm mặt nói: "Đúng, ở chỗ này đợi. Một mực oanh đến bọn họ đi ra mới ngừng."

...

Đâu Suất cung trung, Trấn Nguyên Tử giẫm phải trên đất đá vụn chậm rãi đi đến Thái Thượng Lão Quân sau lưng, nhìn xem bề vô số biện thiên đạo thạch, nhẹ giọng hỏi: "Còn có cứu sao?"

Thái Thượng Lão Quân biểu lộ ngậy ngốc lắc đầu.

Trấn Nguyên Tử thật dài thở dài, khom người ngồi vào lão quân bên cạnh bên cạnh: "Thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ đến hội náo đến lần này ruộng đồng a. Tu bỏ đề đến tột cùng là muốn làm gì? Hừ... Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ coi như xong, liền hẳn cũng muốn trước yếu đột phá thiên đạo tu vi sao?"

"Kỳ thật, lão phu chưa bao giờ cản trở qua ai đột phá thiên đạo. Chỉ tiếc, bọn họ đều không tin." Cúi đầu loát râu dài, Thái Thượng Lão Quân chậm rãi bật cười: "Phá cũng tốt, phá, thì có tuồng hãy nhìn."

"Tuồng?"

"Đúng vậy a, gió nổi mây phun..." Thái Thượng Lão Quân thân thủ khoa tay múa chân trước, giống như một cái điên điên khùng khùng lão nhân vậy: "Người còn là nhanh lên trở về đi, này đầu khi sẽ không công Ngũ Trang Quan, hẳn đối với người nhân sâm một chút hứng thú đều không có. Nhưng, hẳn nhất định sẽ đánh thiên đình, bởi vì hẳn yếu đến nơi đây."

"Nơi này... Có Nam Thiên Môn pháp trận, cũng thủ không được sao?"

Thái Thượng Lão Quân thật dài thở dài nói: "Lão phu cũng không biết, có lẽ a... Có lẽ thủ được, có lẽ thủ không được. Bây giờ còn có ai có thể bị cho là đi ra không? Đều ở bí quá hoá liều thôi. Thật không biết, đến cuối cùng có bao nhiêu người sẽ lật thuyền trong mương."

Nói đi, hấn đột nhiên ha ha phá lên cười, cười đến Trần Nguyên Tử một hồi kinh ngạc. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 441: : Đóng Cửa

Ngọc Đế sắc mặt xanh đen địa ngòi, này nắm tay nắm quá chặt chẽ địa, lạnh run, lồng ngực không ngừng địa phập phồng. . 23

Long án bên cạnh một mảnh đồng bừa bộn, dưới bậc thang chúng tiên lại lựa chọn tính không đếm xỉa, từng người đều chỉ là đứng, cúi đầu, vẫn không nhúc nhích.

Hồi lâu, Ngọc Đế thấp giọng nói: "Các khanh, có cái gì đề nghị sao?"

Không có người trả lời.

"Các khanh có cái gì đề nghị sao?" Ngọc Đế thanh âm đề cao tám độ.

Như cũ là lặng ngắt như tờ.

"Các khanh, nguy nan trước mắt, nếu là có cái gì tốt đề nghị, một khi tiếp thu, thi hành thấy hiệu quả, trăm nặng nề có phần thưởng."

Ngọc Đế từng lần từng lần hỏi trước, Linh Tiêu Bảo Điện bên trong nhưng như cũ là một mảnh lặng im, mà ngay cả thường ngày xì xào bàn tán cũng không trông thấy.

Giờ này khắc này, cơ hồ mỗi một vị tiên gia đều là đầu đầy mồ hôi.

Giờ này khắc này, điện phủ bên ngoài, lại là một cái khác phiên cảnh tượng.

Chiếm được yêu hầu như trước còn sống tin tức, cả thiên đình đều đã kinh nổ tung nôi.

Tiến vào Nam Thiên Môn người liên can đang lúc này bỏ đi trở về địa điểm xuất phát ý nghĩ, còn không có tiến vào Nam Thiên Môn tặc giúp nhau chen chúc, giẫm đạp, tràn diện một mảnh hỗn loạn, mà ngay cả thiên quân bố hạ cách ly lan đều bị dòng người vỡ tung.

Thành lâu bên trong, Lý Tĩnh nắm gương đồng tay tại lạnh run.

"Truyền lệnh xuống, chuẩn bị đóng cửa Nam Thiên Môn."

"Đóng cửa?" Na Tra lấp bắp kính hãi: "Này còn không có vào làm sao bây giờ?"

"Chỉ có thể trách bọn họ số mệnh không tốt, làm cho này yêu hầu qua Nam Thiên Môn, tất cả mọi người phải chết!"

Đang nhìn mình phụ thân mũi xử chậm rãi chảy xuống mồ hôi, Na Tra cả giật mình, cái này cũng có lẽ là lần đầu tiên ý thức được chuyện nghiêm trọng tính.

Một bên cầm quốc thiên vương chậm rãi khom người, chấp tay nói: "Chuyện này. TỰU GIAO CHO MẶT TƯỚNG ĐI LÀM A."

"Phải nhanh."

"Mặt tướng hiểu rõ." Vịn bên hông kiếm. Cầm quốc thiên vương bước nhanh đi ra thành lâu.

...

Ba đào mãnh liệt trên mặt biển. Cửu Đầu Trùng mặt không biểu tình mà lao ra mặt nước, theo sát phía sau đi theo về mặt mờ mịt Mi Hầu vương.

Hai người một đường lướt trước mặt biển chậm rãi bay lên, yên lặng không nói gì.

Hồi lâu, Mi Hầu vương nương đến Cửu Đầu Trùng bên người, thấp giọng nói: "Chúng ta cứ như vậy trở về sao?"

"Không quay về... Người có thể khuyên như thế nào hử? Cho dù người chân khuyên ở, tính toán như thế nào thay hử tiêu lệ khí?"

"Tiếp tục như vậy, Hoa Quả Sơn tám chín phần mười hội tiêu diệt. Những năm này thắng được quá dễ dàng, toàn bộ thế giới đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất... Ta kỳ thật sớm cũng cảm giác được sự tình không dễ dàng như vậy. Nhưng thật sự không nghĩ tới đại năng môn bàn tính đều đánh tới đại thánh gia trên người. Cũng khó trách, nếu như bọn họ không có tính toán, làm sao có thể tùy ý chúng ta như vậy..."

Vi hơi dừng một chút, Mi Hầu vương nhẹ giọng hỏi: "Trở về, người tính toán nói như thế nào?"

Cửu Đầu Trùng thản nhiên nhìn Mi Hầu vương liếc nói: "Chi tiết nói lời, Hoa Quả Sơn khẳng định tự tử."

Một hồi trầm mặc.

Lại lướt trước mặt biển bay một hồi lâu, Mi Hầu vương nhỏ giọng nói: "Nếu không, liền không nói nữa a."

"Không nói?"

"Tình huống hiện tại xem, đại năng đám đó nghĩ cái gì cũng không phải thống nhất. Nếu thống nhất, chúng ta cũng đi không đến một bước này. Ta xem. Nếu không dứt khoát liền không nói nữa, làm cho tất cả mọi người bảo trì một điểm hy vọng. Dạng như vậy... Nói không chừng còn có cơ hội."

Cửu Đầu Trùng mặt không biểu tình mà nhìn xem Mi Hầu vương.

Bất đắc dĩ thở dài. Mi Hầu vương nói tiếp: "Ta thật không muốn trở về qua trước kia cuộc sống, cả ngày trốn đông trốn tây... Ta nghĩ, các huynh đệ khác theo ta cũng giống như vậy, không có cái gì một con yêu quái yêu mến như vậy. Nếu như có thể... Tất cả mọi người hẳn là nguyện ý vật lộn đọ sức một bữa. Vận thành một cỗ, vô luận thế cục như thế nào biến ảo, ta tin tưởng chúng ta vẫn có chút cơ hội."

Cửu Đầu Trùng chậm rãi bật cười: "Vừa mới ta còn nghĩ như thế nào nói cho ngươi, không nghĩ tới ngươi trước nói ra."

Mi Hầu vương cũng bật cười: "Không có bất kỳ một con yêu quái yêu mến cả ngày trốn đông trốn tây thời gian, ngươi hẳn là cũng đồng dạng a?"

"Ta phiêu bạt quen, không có cái gọi là... Bất quá, âm áp mang thai, bất kể như thế nào, ta phải cho hài tử một cái an ổn gia."

"Chúc mừng ngươi muốn làm cha. Chúng ta bây giờ tính đạt thành chung nhận thức sao?"

Hai người liếc nhau một cái, đều hiểu ý địa cười, tiếp tục yên lặng địa đi phía trước bay.

"Vừa mới đại thánh gia mà nói cũng chỉ có ta và ngươi biết rõ là tốt rồi, trở về, nói đại thánh gia có nắm chắc công thượng thiên đình, để cho chúng ta tử thủ Hoa Quả Sơn chờ hắn trở về."

"Đi. Ngươi thu phục Đoàn Chủ bọn họ, ta sẽ nghĩ cách thuyết phục ta mấy cái huynh trưởng, làm cho bọn hắn cũng duy trì."

"Cứ định như vậy, Dĩ Tổ cùng nhiều mục quái bên kia cũng đừng trông nom hắn, dù sao binh lực bọn họ cũng không nhiều... Nếu là thật thủ xuống,

ta quay đầu lại để cho ta hài tử nhận thức người đương cha nuôi."

"Thật sự? Ta còn không có cưới vợ, trước hết đương cha nuôi rồi? Không tốt lắm đâu?"

"Vậy thì thôi."

"Không không không, ý của ta là..." Mi Hầu vương nhếch môi cười nói: "Có một con nuôi, ngấm lại cũng là rất tốt."

Nương theo lấy một tiếng vang thật lớn, sau lưng bọn họ, cả mặt biển đều nổ tung hoa.

Quay đầu nhìn lại, bọn họ chứng kiến hầu tử tiếng rít trước hóa thành một đạo màu vàng lợt quang hoa hướng phía nam gào thét mà đi, cả bầu trời đều phẳng phất bị xé nát vậy.

...

Nam Thiên Môn trong, Đa Văn thiên vương chích nhìn thoáng qua liền đem kính chiếu yêu thu vào trong tay áo, trên mặt chậm rãi tràn ra tiếu dung.

Một bên hắc y tu sĩ thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

Đa Văn thiên vương nhìn chăm chú xa xa Bạch Tố, nghiêng mặt đi thấp giọng nói: "Thật đúng là hi hữu giống a, bạch cốt thành tinh."

"Bạch cốt... Thật sự là yêu quái? Này long cung chẳng phải..."

"Bây giờ nói những này quá sớm, đem nàng nắm bắt thăm nhất thăm mới biết được."

" chờ một chút, nàng kia như thế nào lẫn vào Nam Thiên Môn?"

"Còn là câu nói kia, đem nàng nắm bắt thâm nhất thâm mới biết được."

Một tay đặt tại trên chuôi kiếm, Đa Văn thiên vương lặng lẽ hướng sau lưng khoát tay áo, mở ra cước bộ lẫm lẫm vào trong đám người, chậm rãi hướng phía Bạch Tố đi tới.

Sau lưng vài tên thiên tướng vội vàng nắm binh khí đi theo.

Đang lúc này, xa xa truyền đến một tiếng hét to.

"Mở ra tránh ra! Thiên quân chấp hành quân lệnh, tặc ý phản đối giả chết!"

Cầm trong tay vũ khí Nam Thiên Môn tướng sĩ tại cầm quốc thiên vương dưới sự chỉ huy giống như một bả đao nhọn loại nhanh chóng cắt nhập đám người.

Một đám binh lính đẩy tới theo thiên hà thủy quân đưa tặng trên chiến hạm hóa giải xuống đại đồng, từ trong ra ngoài nhắm ngay đang tại vượt qua Nam Thiên Môn lơ lửng hạm.

"Tất cả lơ lửng hạm lập tức lui ra phía sau! Kẻ vọng động giết không cần hỏi!"

Vài chiến thuyền lơ lửng hạm vội vàng lơ lửng, cùng phía sau chiến hạm sát đụng vào nhau.

Trong lúc nhất thời. Nam Thiên Môn trong rơi lả tả dòng người đều bị hấp dẫn. Trận kia mặt so với nguyên lai canh rối loạn.

"Chuyện gì xảy ra?" Đứng sau lưng Đa Văn thiên vương thiên tướng thấp giọng hỏi.

"Chúng ta trước thu thập trước mắt yêu quái nói sau. Cái này Nam Thiên Môn trong. Có thể bất kể như thế nào không thể có yêu tộc gian tế." Vịn kiếm, Đa Văn thiên vương như trước từng bước một hướng phía duỗi dài đầu quan vọng Bạch Tố đi đến.

"Bên cạnh cái kia là tây hải tam thái tử a?"

"Hình như là, nghe nói còn thật sự có tài."

"Một hồi hôm nay vương ngăn chặn tây hải tam thái tử, ba người các ngươi bả bạch cốt tinh nắm bắt."

"Đạ."

Nam Thiên Môn trên đường qua, thiên quân tạo thành thuẫn trận đã đem còn đang đi đến bên trong chen chúc dòng người đứng vững, có thể căn bản tiến thêm không được. Càng nhiều không rõ ý tưởng đạo đồ còn đang ra sức về phía trước, không có chút nào nghe quân lệnh ý tứ.

Cầm quốc thiên vương chậm rãi rút ra bên hông trường kiếm giơ lên cao cao, chợt quát lên: "Không lùi giả. Chém!"

"Chém?"

"Chém?"

Trong lúc nhất thời, vô luận là thiên quân vẫn bị đồ lên phía trước nhất tiến thối không được đạo đồ đều ngưng.

"Có nghe hay không! Không lùi giả, chém! Chấp hành quân lệnh!"

Không đợi mọi người hoãn quá thần lai, hấn cũng đã dẫn theo trường kiếm bước nhanh tiến lên, một kiếm chém vào một vị lưng bọc hành lý chen chúc tại phía trước nhất tuổi trẻ đạo đồ trên cổ.

Máu tươi phun vãi ra, đao đỏ đồ cù như vẩy bụm lấy cổ của mình, hoảng sợ mà chăm chú nhìn cầm quốc thiên vương, ngã xuống đất, hơi run rẩy trước, không một tiếng động.

Tất cả mọi người trong nháy mắt yên tĩnh trở lại. Ngơ ngác địa nhìn qua cầm quốc thiên vương, huyền tiếng ồn ào trực tiếp bị ách chặt đứt.

Sau một khắc. Một vị đao đồ hét lên: "Giết người rồi! Giết người rồi! Thiên quân giết người rồi ——!"

"Còn không có nghe hiểu sao? Không lùì giả, chém! Chấp hành quân lệnh!"

"Dạ... Dạ!" Thiên binh môn nguyên một đám kinh ngạc gật đầu, lộ ra vũ khí hướng phía không hề chuẩn bị đao đồ giết quá khứ.

Trong lúc nhất thời, khóc hô thanh âm nổi lên bốn phía.

Dòng người hoảng sợ địa triệt thoái phía sau.

Rất nhanh, tại thiên quân thuẫn trận trước chỉ còn lại có mấy cỗ nằm ngang thi thể, ầm áp huyết tại bạch sắc trên mặt đất chậm rãi chảy xuôi ra.

Vượt qua thi thể, thuẫn trận chậm rãi đẩy mạnh, thiên quân rất nhanh đã khống chế Nam Thiên Môn nhập khẩu.

"Bọn họ đây là muốn làm gì?"

"Vì sao muốn giết người?"

"Thiên quân phải xuất chinh?"

"Này yêu hầu còn sống, tại sao phải lưu chúng ta ở ngoài cửa?"

Tất cả mọi người ngơ ngác mà chăm chú nhìn cầm quốc thiên vương thống lĩnh cái này chi bộ đội. Không chỉ là còn không có vào cửa, mà ngay cả cũng đã môn nội đều bị hấp dẫn tới.

Trong tiếng nổ vang, màu đỏ thắm đại môn chậm rãi giật giật, tất cả đạo đồ đều trong nháy mắt tỉnh ngộ lại.

"Bọn họ... Hẳn là nghĩ đóng cửa Nam Thiên Môn..."

"Bọn họ yếu đóng cửa Nam Thiên Môn! Chuẩn bị đem chúng ta vút xuống dưới uy yêu hầu ——! Mọi người xông lên a!"

Một tiếng bạo rống phía dưới, tất cả đạo đồ, kể cả treo trên bầu trời hạm đều liều mạng hướng phía Nam Thiên Môn nhập khẩu mạnh vọt qua.

"Tự ý tiến giả giết không cần hỏi ——!" Cầm quốc thiên vương đứng ở chỗ cao quơ trường kiếm quát um lên.

Huyết tinh chém giết bắt đầu rồi.

Đạo đồ môn lộ ra đủ loại kì kì quái quái, thậm chí cũng không cần tại tác chiến pháp bảo hướng phía thiên quân huy sai mà đi.

Thân là chức nghiệp quân nhân thiên quân tắc trúc nổi lên thuẫn tường, lộ ra binh khí, bắn ra tên nổ, thậm chí đại đồng đều đã kinh hướng phía lơ lửng hạm phóng ra thiết bắn ra.

Trong sát na, nguyên bản chen chúc lối đi nhỏ biến thành huyết tinh chiến trường.

Tuy nhiên đạo đồ nhân số phân đông, có thể bọn họ liên tương ứng vũ khí đều không có, càng chưa nói tới bất luận cái gì tổ chức, nơi đó xông đến phá thiên quân phòng tuyến?

Huyền rầm rĩ thanh nổi lên bốn phía, đại lượng môn nội đạo đồ đều hướng phía Nam Thiên Môn khẩu tụ tập tới, đều hỗn loạn bên trong, Đa Văn thiên vương lại cũng bị lạc Bạch Tố.

Phần hận địa dậm chân, Đa Văn thiên vương đối với bên cạnh thiên tướng thấp giọng nói: "Các người tiếp tục tìm, tìm được rồi không cần phải hành động thiếu suy nghĩ!"

"Dạ!"

Xoay người, Đa Văn thiên vương hướng phía đại môn chạy như điên.

...

Trên tầng mây, hầu tử chính dùng tốc độ cực nhanh hướng phía Nam Thiên Môn chạy như bay mà đến, này vốn đã mất đi tay trái chân phải, trong thời gian thật ngắn, đều đã kinh dài đủ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đối mới nhanh hơn!

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng ~ cầu đặt

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 442: : Ta Tới

Trống rỗng trong thiên lao, trên vách đá hỏa quang đem hết thảy đều chiếu lên hôn hồng.

Những ngục tốt cũng đã không biết bị chiêu đi nơi nào, chỉ còn lại có Quyển Liêm một người lẳng lặng địa ngồi ở trong nhà giam lo lắng mà hướng ngoài nhìn quanh.

Này song sắt ngoài thỉnh thoảng truyền đến huyền tiếng ồn ào.

Ẩn ẩn địa, hấn sớm đã cảm giác được tình huống không đúng, một lòng nâng lên cuống họng mắt.

Chỉ là, chỉ bằng hấn bây giờ một cái người chờ xử tội lại có thể thế nào?

"Này hầu tử giết Nam Thiên Môn rồi? Còn có, nguyên soái. . . Nguyên soái đến tột cùng thế nào?" Ngơ ngác địa nhìn qua song sắt ngoài tối như mực một mảnh thiên, hấn thì thào lẩm bẩm: "Bệ hạ hấn là bất kể như thế nào hội bảo vệ hấn a. Bệ hạ nói qua, nguyên soái là thiên đình tối tin cậy chi người. . . Bệ hạ là minh quân, nhất định sẽ bảo vệ trung thần. . . Nhất định sẽ, bệ hạ nhất định sẽ. . ."

Hấn từng lần từng lần địa tái diễn, thần sắc ngốc trệ, tựa phảng phất đang nói phục chính mình đi tin tưởng vậy.

Chiến chết cũng không sợ, đáng sợ chính là khuất nhục địa chết.

"Nếu như bệ hạ thật sự trị nguyên soái đắc tội, này trước hết thảy. . ."
Quyển Liêm không dám nghĩ thêm nữa.

Giờ này khắc này, trong đầu của hắn đã là trống rỗng.

. . .

Cùng lúc đó, một hồi nguy cơ chính đang phát sinh.

Nam Thiên Môn mới đóng cửa một phần hai, ngoài cửa cũng đã máu chảy thành sông, vô số đạo đồ ngã xuống thiên quân trước trận, môn nội cũng đã nổi lên xì xào bàn tán.

"Bọn họ tại giết người?"

"Bọn họ yếu đóng cửa?"

"Bả những người kia đều ở lại bên ngoài làm cho yêu hầu giết sao?"

"Không được. . . Sư phó cùng sư thúc bọn họ còn đang bên ngoài!
Không được! Không thể đóng cửa!"

Đại lượng đạo đồ hướng phía chi kia thiên quân bộ đội phía sau chen chúc mà đi, trong đó không ít người đã đem pháp khí giữ tại trên tay, thậm chí cũng đã rút vào linh lực.

Trông thấy phía sau mình thế tới hung hung đạo đồ. Cầm quốc thiên vương bỗng nhiên khẽ giật mình.

"Cái này làm thế nào?" Một vị thiên tướng hoảng sợ mà hỏi thăm.

"Đại môn phải đóng. Không đóng tất cả mọi người phải chết." Cầm quốc thiên vương cắn răng. Quát to: "Chuẩn bị nghênh địch!"

Ra lệnh một tiếng, đường hẻm bên trong thiên binh nhanh chóng sau lưng tự mình trức nâng mặt khác thuẩn tường.

Cùng lúc đó, Đa Văn thiên vương dẫn đầu khác một đội nhân mã cũng đánh lên mà tới, cùng cầm quốc thiên vương thành góc xu thế.

Ngoài cửa chém giết vẫn còn tiếp tục, môn nội, song phương cũng nhanh chóng giằng co lên.

Trên công thành, một vị thiên tướng vội vàng đi đến Lý Tĩnh trước mặt khom người nói: "Thiên vương, đã xảy ra chuyện. Nam Thiên Môn lí Côn Luân sơn đạo đồ. . ."

"Côn Luân sơn đạo đồ?" Không đợi hấn nói xong, Lý Tĩnh cũng đã bước nhanh liền xông ra ngoài.

Đường hẻm bên trong, một vị lão đạo xuyên việt đám người đi tới phía trước nhất, nhìn lướt qua những cái này khúm núm thiên binh, chỉ vào cầm quốc thiên vương quát mắng nói: "Phong cá thiên tướng, chẳng lẽ mà ngay cả chính mình họ gì đều đã quên? Nói cho người biết, nếu là không cho bọn họ tiến đến, chỉ bằng các người nơi này thiên binh, còn chưa đủ ta đại Côn Luân dưới núi món ăn!"

"Đối ——! Đúng!"

"Những thiên binh này cũng còn là từ ta Côn Luân sơn chọn lựa mà đến, rõ ràng dám đối với đồng môn ra tay. Cho là thật tội không thể thứ cho!"

Chúng đạo đồ đều ồn ào, này thanh thế càng phát ra to lớn.

Giờ này khắc này. So sánh dưới, thiên binh thiên tướng số lượng còn chưa kịp ở đây đạo đồ một phần năm, mà càng nhiều đạo đồ còn đang hướng nơi này tụ. .

Một mặt đối địch còn dễ nói, hai mặt giáp công, Nam Thiên Môn binh cũng đã ổn lạc hạ phong.

Chỉ vào này cầm quốc thiên vương, trung niên lão đạo cao giọng quát lên: "Lập tức đầu hàng, mở cửa, thả người tiến đến, nếu không, yếu các ngươi toàn bộ đầu người rơi xuống đất!"

Cầm quốc thiên vương cùng Đa Văn thiên vương yên lặng liếc nhau một cái, chỉ có thể ý vị địa đồ mồ hôi lạnh, thực sự không dám sau chuyển nửa bước.

"Xem ra, thật là rượu mời không uống lại uống rượu phạt!" Chỉ thấy lão đạo kia thân thủ hát lên, trong tay phát trần lập tức giống như một thanh trường thương vậy phóng xạ hàn quang.

Này sau lưng đạo đồ nguyên một đám đi phía trước một bước, tụ lực chờ phân phó.

"Dừng tay ——!"

Chính giảng co, một tiếng hét to, Thái Ất chân nhân lẳng không bay đến, môn nội chúng đạo đồ đều quỳ xuống đất: "Đệ tử cung nghênh sư thúc tổ!"

"Sư thúc tổ, bọn họ. . ."

Trung niên kia lão đạo lời còn chưa nói hết liền bị Thái Ất chân nhân giơ tay.

Môn nội đạo đồ nguyên một đám cầm như hén. Giờ này khắc này, vô luận là thiên binh thiên tướng còn là Côn Luân sơn đạo đồ, ánh mắt kia toàn bộ đều gom lại về mặt đạm mạc Thái Ất chân nhân trên người.

Thái Ất chân nhân chậm rãi ngẩng đầu nhìn trên công thành vôi vàng đuổi tới Lý Tĩnh liếc. Chỉ thấy Lý Tĩnh vôi vàng khom người chấp tay làm cá thình tộ thủ thế. Thấy thế, Thái Ất chân nhân yên lặng địa nhẹ gật đầu, thật sâu thở dài, đôi vây quanh ở chính mình bốn phía đạo đồ nói: "Chuyện bên này, tựu giao cho bọn họ xử lý a."

"Giao cho. . . Bọn họ?" Chúng đạo đồ thoáng cái đều ngơ ngẩn: "Su thúc tổ, bọn họ muốn đem chư đồng môn nhét vào bên ngoài, nhâm này yêu hầu tàn sát, chúng ta có thể nào ngồi yên không lý đến?"

Cũng không làm tiếp giải thích gì, Thái Ất chân nhân nhàn nhạt quét chúng đạo đồ, run rẩy phát trần, bị bắt tay vào làm, đang lúc mọi người đưa mắt nhìn hạ, đạp trên đạo đồ môn nhượng xuất lối đi nhỏ từng bước một rời đi.

Nhìn qua Thái Ất chân nhân bóng lưng, Lý Tĩnh cao giọng nói: "Lý Tĩnh thay Nam Thiên Môn hai mươi vạn tướng sĩ tạ ơn Thái Ất chân nhân!"

"Đừng cảm ơn, tranh thủ thời gian đóng cửa thành a."

"Lý Tĩnh biết rằng!"

Một câu nói kia xuống, chúng đạo đồ đều mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ, cửa kia ngoài đạo đồ càng là mặt xám như tro. Cũng thẳng đến lúc này, Lý Tĩnh mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Thái Ất chân nhân có chuyện trước đây, chúng đạo đồ tuy nhiên tức giận bất bình, thực sự không dám làm lần nữa. Chợt có vài cái còn muốn trùng kích quân trận cũng bị đồng môn gắt gao dất trở về.

Cái này đông nghịt một mảnh đạo đồ, cứ như vậy chậm rãi lui lại.

Một mảnh giữa tiếng kêu gào thê thảm, Nam Thiên Môn đại môn rốt cục đóng cửa. Trên công thành Lý Tĩnh lúc này đối với một bên thiên tướng chỉ thị nói: "Khởi động pháp trận!"

"Dạ!"

...

Nam Thiên Môn ngoài trống trải trên quảng trường, sớm đã hằng hà Côn Luân sơn đạo đồ cùng với treo trên bầu trời hạm đối mặt đóng chặt đại môn từng người đều ngây dại.

"Bọn họ đây là ý gì? Để cho chúng ta tới tị nạn, lại đem ta môn quan ở bên ngoài uy yêu hầu sao?"

"Liên sư phó cũng không cứu chúng ta sao?"

"Thiên đình này bang lừa đảo! Bội tín vong nghĩa!"

Đạo đồ môn đều chú mắng lên.

Tự tại trước mắt của bọn hắn, một đạo màu đỏ quang hoàn sáng lên, chậm rãi bao phủ cả Nam Thiên Môn, mà ngay cả những cái này đạo đồ đều bao phủ tại trong.

"Đây là cái gì?"

"Đây là Nam Thiên Môn pháp trận, bọn họ yếu khởi động chủ pháp trận! Nơi này không thể ngây người, mọi người mau bỏ đi!" Một vị tóc trắng xoá lão đạo cao giọng hô.

Lập tức, tất cả đạo đồ đều rời động.

Nam Thiên Môn trong, Lý Tĩnh tay cầm kính thiên lý cảnh giác địa quan vọng, sắc mặt xanh đen.

Đang lúc này, một đạo kim quang từ đằng xa phóng tới, nặng nề mà đánh vào Nam Thiên Môn trên không một khối cự đại lơ lửng trên đá, cát đá quay cuồng.

Tất cả đạo đồ đều ngưng, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn quan vọng.

Cự thạch kia run nhè nhẹ trước hạ rơi, thật giống như trường con mắt vậy hướng phía Nam Thiên Môn bên ngoài đạo đồ đập tới.

Bùng tỉnh đại ngộ đạo đồ môn đều bồn tẩu chà đạp, cướp đường mà chạy.

Một mảnh giữa tiếng kêu gào thê thảm, cự thạch kia đem hai chiếc né tránh không kịp treo trên bầu trời hạm đụng nát, nặng nề mà nện ở ngoài cửa quảng trường chính giữa, giơ lên đầy trời cát bụi.

Tất cả đạo đồ đều hoảng sợ nhìn xem.

Mồ hôi to như hạt đậu theo Lý Tĩnh cái trán chậm rãi nhỏ.

Này vỡ vụn cự thạch đỉnh, hầu tử chống kim cô bỗng chậm rãi đứng lên, ôm bụng một mực cười, một mực cười, cười đáp đều muốn không thở nổi.

"Đoán không được a? Ta đã đến đây. Đoán được cũng không quan hệ, bởi vì. . . Các ngươi cũng đã chạy không thoát!"

Khi hấn dùng cặp kia giống như vực sâu vậy con mắt trừng hướng chúng đạo đồ giờ, thấy lạnh cả người, thẳng vào đáy lòng. (chưa xong còn

tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay canh có điểm thiếu. . . Được rồi, ta thừa nhận. Hiện tại người tại rộng châu , càng hết con ba ba còn phải tiếp tục làm việc. . .

Mọi người thông cảm xuống. . .

Nhớ quá ngủ, mệt mỏi quá. . .

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 443: : Pháp Trận Hạch Tâm

Nam Thiên Môn ngoài, một hồi đơn phương giết hại bắt đầu rồi.

Nương theo lấy đạo đồ môn tứ tán chạy trốn, cũng đã tới gần không không chế được hầu tử quơ kim cô bông nháy hướng đám người, ở đây, thậm chí không ai có thể thấy rõ động tác của hắn.

Đây là đơn thuần lực lượng cùng tốc độ nghiền áp, này kim cô bông nơi đi qua, huyết nhục tung tóe.

Từng chiếc từng chiếc treo trên bầu trời hạm cố gắng bay lên trời, lại đều không ngoại lệ địa tại trong tiếng nổ vang rơi rụng, mà thậm chí không có người thấy rõ đến tột cùng là bởi vì nguyên nhân gì mà bị đánh rơi.

Đạo đồ môn đầy trời chạy tứ tán, có thể hầu tử nhưng thật giống như chỗ nào cũng có vậy, tổng có thể ở bọn họ sắp rời đi Nam Thiên Môn thời khắc xuất hiện, đưa bọn họ một lần nữa bức về tại chỗ.

Đánh, đánh không lại. Trốn, trốn không thoát.

Chích một hồi, cả Nam Thiên Môn ngoài cũng đã khắp nơi trên đất máu tươi, chất đầy đạo đồ thi thể cùng với treo trên bầu trời hạm hài cốt, trận kia mặt rất làm cho người ta sợ hãi.

Còn người sống môn chỉ có thể lạnh run địa tụ cùng một chỗ bất lực địa khóc hô, chửi rủa trước, nhưng lại ngay cả không có biện pháp nào.

Tại đây con khỉ trước mặt, bọn họ thật sự quá yếu, nhược đến dù cho ngàn vạn số lượng cũng vô pháp đền bù chất chênh lệch, chỉ có thể tro mắt nhìn đồng bạn bị đồ lục.

Nam Thiên Môn trong, Lý Tĩnh nắm kính thiên lý ngơ ngác mà chăm chú nhìn, sắc mặt ngưng trọng, trầm mặc một hồi lâu mới nghẹn ra một câu: "Đem nơi này tình huống báo cho bộ hạ a."

"Dạ!" Một bên thiên tướng được lệnh, xoay người rời đi.

Thái Ất chân nhân chậm rãi nhắm lại hai mắt, loát râu dài nói: "Tự riêng này ngoài cửa, thì có mười vạn đạo đồ a... Mười vạn người. Cái này yêu hầu lệ khí, lại giảm bớt không ít."

Buông kính thiên lý, Lý Tĩnh nhẹ giọng thở dài: "Tự theo như hấn tốc độ này, mười vạn người tiêu lệ khí, cũng bắt quá là làm cho hấn nhiều chống đỡ nhất thời nửa khắc thôi."

"Cái này có thể chưa hấn." Thái Ất chân nhân lắc đầu nói: "Dựa vào lão phu xem, khi hấn lệ khí chính thức bộc phát trước, chỉ sợ thiên kiếp đã đi đầu đã đến."

"Thiên kiếp?" Lý Tĩnh hơi lấp bắp kinh hãi.

Thái Ất chân nhân gật đầu nói: "Người tu đạo đều biết có 'Thiên kiếp', lại ít có người gặp qua, cái này đã qua vạn năm, càng ít có người dẫn phát."

"Su phó có thể cùng đệ tử nói một chút cái này 'Thiên kiếp'?" Một bên Na Tra nhẹ giọng hỏi.

" 'Mộc tú ngọc lâm, phong tât tời chi.' " hơi ngửa đầu, Thái Ất chân nhân nói khẽ: "Hành Giả đạo vốn là giống như ma công, đi chính là dùng lực chứng đạo bàng môn, như đến cực hạn, hấn là thiên địa không để cho. Tại

loạn thế, chính là chiến thắng cầu sinh pháp bảo, đến thịnh thế, lại là một loại vương vít. Quá lượng địa hấp thu thiên địa linh khí... Ha ha ha ha, chính là không đề cập tới này lệ khí, cũng còn có một 'Nghệp lực' ."

"Không giống với 'Lệ khí', 'Nghệp lực' vô ảnh vô hình, chính là không cách nào trừ bỏ, chỉ có thể tận lực áp chế, trì hoãn. Cho nên càng là đại năng, càng là hiểu được 'Tứ lượng bát thiên cân' đạo lý, tuyệt sẽ không lạm dụng thuật pháp... Bởi vì, linh lực chính là linh khí biến thành, mà hấp thu linh khí, là biết tích góp từng tí một 'Nghệp lực'."

"Một khi 'Nghệp lực' quá nhiều, căn cứ mỗi người tiềm lực bất đồng, thiên kiếp cần phải đúng thời cơ mà sinh. Khiêng qua được đi, tắc phi thăng chứng đạo, khiêng không qua, tắc thân tử hồn diệt. Chỉ tiếc a, từ xưa đến nay, vẫn thật là không có một người khiêng qua được. Nhiều ít thượng cổ đại năng đều là dừng bước tại này. Bởi vì 'Thiên kiếp' mạnh yếu, luôn dựa vào dẫn phát giả thực lực mà không cùng, càng mạnh, tắc dẫn phát 'Thiên kiếp' quy mô càng lớn. Hành Giả đạo càng quá mức."

Nghe nói như thế, Na Tra không khỏi rụt rụt cổ.

Thấy thế, Thái Ất chân nhân thân thủ vỗ vỗ Na Tra đầu, nói khẽ:
"Không cần lo lắng. Ngươi còn trẻ, chính là đem thiên đình một ngày đều trở thành một năm đến tính, tính toán đâu ra đấy địa, ngươi cũng bất quá hơn một ngàn tuổi thôi, chớ thêm vạn tuế lo lắng nữa 'Nghệp lực' việc không muộn a. Bất quá, như coi như yêu hầu như vậy hấp thu linh khí, lạm dụng linh lực, lại là Hành Giả đạo mà nói... Rất nhanh a."

Nhàn nhạt địa nhìn qua Nam Thiên Môn ngoài trên đất huyết tinh, nhìn qua này chích không ngừng qua lại tàn sát đạo đồ hầu tử, giờ này khắc này, Thái Ất chân nhân cũng chỉ có thể sách sách thở dài.

Cái này yêu hầu là tu bồ đề đệ tử, có thể tu bồ đề đến tột cùng tại sao phải bồi dưỡng như vậy một cái đồ đệ?

Nếu nói là chỉ là vì phá thiên đạo, ngày hôm nay đạo đã phá, thực sự không thấy hấn đi ra thu thập tàn cuộc.

Thật là khiến người nghĩ không ra a.

Cái này yêu hầu, nên tại Côn Luân sơn việc sau mới chính thức thoát ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động a?

Nhắc tới cũng là nhân quả tuần hoàn, nếu như lúc trước không phải mình chẳng muốn phản ứng những sự tình này, biết rõ hấn bị oan uổng, lại còn không xuất thủ cứu trợ, thậm chí giúp đỡ thiên tướng dẫn dắt rời đi sự đệ của mình để tại bất mà nói, nói không chừng, hấn liền không thể nhanh như vậy địa dẫn thân vào yêu đạo, cũng sẽ không giống như nay lần này cảnh tượng.

Bây giờ nghĩ đến, chính mình lúc trước lại cũng bị tu bồ đề tính kế. Xiển giáo ngàn vạn năm đến một mục tiêu diệt yêu, lão gia hỏa kia là xem chuẩn chính mình sẽ không xuất thủ cứu cái này yêu hầu, cố ý mượn mình và thiên quân tay, đem yêu hầu đẩy vào tuyệt cảnh.

Chỉ là, chuyện cho tới bây giờ, hối hận lại có làm được cái gì?

"Gùng càng già càng cay nha." Nghĩ, Thái Ất chân nhân bất đắc dĩ địa nở nụ cười khô.

Lý Tĩnh do dự mà hỏi: "Dựa vào chân nhân nói, thiên kiếp vừa tới, cái này yêu hầu chẳng phải là hấn phải chết không thể nghi ngờ?"

"Nên như thế, chỉ cần... Cái này Nam Thiên Môn pháp trận không việc gì."

"Chỉ cần cái này Nam Thiên Môn pháp trận không việc gì?" Lý Tĩnh hơi sững sờ, tựa hồ lập tức nghĩ tới điều gì, vội vàng khom người nói: "Chân nhân, Lý Tĩnh còn có chuyện quan trọng, liền không tiếp khách, kính xin chân nhân thứ lỗi."

Thái Ất chân nhân khoát tay áo nói: "Đi thôi, đại sự quan trọng hơn."

"Tạ chân nhân." Xoay người, Lý Tĩnh đối với Na Tra nói: "Ngươi cũng tới."

Nói đi, hắn đã lớn bước hướng phía thành lâu trường thê đi đến.

"Ta cũng vậy đi?" Na Tra ngăn người thân, chỉ phải vội vàng đi theo.

...

Tiền Tâm Điện trung, một đám sư huynh đệ đều yên lặng mà chú ý trước giắt trên tường, hầu tử mệnh bài.

Chỉ cần cái này mệnh bài không tổn hao gì, tiện ý vị trước hầu tử như trước không cần lo lắng cho tính mạng.

Vu Nghĩa theo ngoài điện vội vàng đi đến, khom người nói: "Khởi bẩm sư tôn, mười sư thúc đã đến Nam Thiên Môn, đang tại tàn sát bị giam ở ngoài cửa Côn Luân sơn đạo đồ."

"Cũng đã đi Nam Thiên Môn..." Chúng sư huynh đệ nghe vậy, đều là cả kinh.

"Biết rằng." Tu bồ đề chích nhàn nhạt trả lời một câu, nhưng lại ngay cả mắt cũng không từng trợn qua.

Lão cửu nhẹ giọng hỏi: "Mười sư đệ là công không phá Nam Thiên Môn, cho dù có thể khiêng ở lệ khí... Thiên kiếp của hắn sợ cũng sắp đến

rồi a?"

Đan Đồng Tử trường thở dài nói: "Không tiêu tan lệ khí tắc bạo thể mà chết, tán lệ khí tắc dẫn thiên kiếp. Cái này Thất Xảo Di Vân Đan, cũng khó trách không có người chịu nếm. Chỉ là, không có người nghĩ đến được hiệu lại to lớn như thế a..."

"Còn có..."

"Còn có chuyện gì?"

Vu Nghĩa chậm rãi quay sang nhìn chăm chú Lăng Vân tử, thấp giọng nói: "Vũ Huyền sư muội vừa mới hôn mê bất tỉnh."

"Hôn mê bất tỉnh?" Lăng Vân tử thoáng cái ngây dại.

"Đúng." Vu Nghĩa gật đầu nói: "Nghe nói, Vũ Huyền sư muội nguyên lai sư phó Mai Kỳ cũng đi Nam Thiên Môn, không biết là chết hay sống. Cho nên..."

Lăng Vân tử vội vàng hướng phía ở đây chúng sư huynh đệ nhẹ gật đầu, đứng dậy theo Vu Nghĩa hướng ngoài điện đi đến.

...

Nam Thiên Môn ngoài, ngăn ngủi thời gian, ngàn vạn đạo đồ đã bị hầu tử giết chỉ còn lại có cuối cùng hơn một trăm danh chăm chú địa tụ cùng một chỗ, nguyên một đám nắm pháp khí lạnh run.

Đối với bọn hắn mà nói, sinh mệnh có lẽ chỉ còn lại có ngăn ngủi một cái chớp mắt.

Kéo theo kim cô bông, hầu tử nhấc chân vượt qua nhất danh đạo đồ thi hài hướng phía bọn họ từng bước một đi đến, nhìn về phía trên này thần

thức đều có chút hoảng hốt.

"Nhu thế nào, không chạy? Cũng đã chạy hết nỗi rồi sao? Này rất không thú a?"

"Không cần phải tới, không cần phải tới ——! Ngươi cái này chích yêu hầu, ngươi nhất định sẽ hạ tầng mười tám địa ngục!"

"Phải không? Ngươi tại sao không nói ta sẽ hồn phi phách tán? Lão tử trụ đợi đến ngày đó." Nói, hầu tử khanh khách địa nở nụ cười, nụ cười kia hết sức dữ tợn, cả kinh một đám đạo đồ chen chúc được càng phát ra khẩn.

Chỉ thấy hấn một cái ngửa đầu, hai mắt lóe lên, trước mắt hơn trăm danh đạo đồ lúc này nguyên một đám ngồi liệt trên mặt đất.

"Định thân thuật?" Một vị thiên tướng hỏi.

"Không." Thái Ất chân nhân chậm rãi lắc đầu nói: "Cái này yêu hầu trên người lệ khí đã là bạo ngược đến cực điểm, nên cũng đã không cách nào sử dụng định thân thuật bực này thuật pháp mới đúng. Hiện tại, chỉ sợ là trực tiếp dùng linh lực áp lấy linh lực..."

"Dùng linh lực... Áp lấy?" Này thiên tướng lập tức trợn tròn hai mắt.

"Đây là song phương linh lực chênh lệch thật lớn thời điểm mới có thể làm được." Thái Ất chân nhân chậm rãi bật cười, nói khẽ: "Lão phu cũng là lần đầu tiên gặp a, gần như đột phá thiên đạo Hành Giả đạo... Những cái này đạo đồ, mạnh nhất có luyện thần cảnh đỉnh phong, hấn có thể trực tiếp dùng linh lực áp lấy... Bị hấn như vậy hấp xuống dưới, thiên địa linh khí đều muốn thiếu vài phần a."

Ở đây thiên tướng mí mắt cũng không khỏi được nhảy lên, nguyên một đám mặt lộ vẻ sợ hãi.

Như hấn có thể trực tiếp dùng loại phương thức này áp lấy đê giai tu giả linh lực, đây chẳng phải là cho dù trăm vạn thiên quân ở trước mặt hấn cũng hình cùng không có gì?

Nghĩ, những cái này thiên tướng mặt đều xoạt địa thoáng cái bạch.

Cùng lúc đó, Lý Tĩnh cũng đã chạy tới Nam Thiên Môn pháp trận hạch tâm phòng điều khiển chính.

Đây là một Nam Thiên Môn dưới mặt đất chừng trăm trượng rộng hình bán cầu không gian.

Ở giữa dựng thẳng trước một cây sáu người vây quanh cây cột, trên đó che kín phù triện hơi tản ra hồng quang. Mà ở này bốn phía, thì là lãng không không ngừng chuyển động pháp trận.

Này pháp trận bốn góc trên, bốn vị văn chức tiên gia chính thỉnh thoáng dùng trong tay phát trần sờ chút những kia trôi nổi phù văn.

Mà ở cửa kia ngoài, ngày đêm phòng thủ thiên tướng cũng khoảng chừng bốn mươi tên nhiều.

Hướng phía này hạch tâm nhìn thoáng qua, Lý Tĩnh nghiêng mặt đi thấp giọng hỏi: "Không có phát sinh chuyện gì?"

"Khởi bẩm thiên vương, hết thấy mạnh khỏe." Một bên thiên tướng vội vàng đáp.

"Mạnh khỏe là tốt rồi." Dem mặt hướng bên bên kia, Lý Tĩnh nhẹ giọng công đạo nói: "Đi, thông tri cầm quốc thiên vương, đem tinh nhuệ đều điều đến nơi đây."

"Điều đến nơi đây?" Na Tra lấp bắp kinh hãi.

"Đừng hỏi vì cái gì, lập tức!"

Ngơ ngác địa nhẹ gật đầu, Na Tra xoay người bước nhanh rời đi.

Lúc này, không có ai chú ý tới, đang ở đó hành lang cuối cùng thô ráp vách tường khe hở, có một chút hào quang hơi lóe ra.

...

Chiều đến Lý Tĩnh cùng Na Tra hình ảnh hình ảnh chậm rãi biến mất, Kim Đầu yết đế tiện tay đem trong tay lưu ly hạt châu thu vào trong tay áo, chấp tay trước ngực, nhìn chung quanh vây quanh ở chung quanh hẳn còn lại bốn vị yết đế liếc nói: "Chư vị sư đệ, sự tình chỉ sợ có biến a." r1152

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 444: : Mở Cửa Không Giết

"Không nên! Van cầu người không nên! Ta chỉ có luyện thần cảnh, cho dù người giết ta, cũng tiêu không được bao nhiêu lệ khí!"

Hầu tử mặt không biểu tình mà tay nâng côn roi, đem này trương đau khổ cầu khẩn mặt đập bẻ cá bảy nhà. 卍 v, w ƒ ww. . co≈m

Nhìn xem này trộn lẫn trước óc huyết thủy, sau lưng một đám đạo đồ đều sắc mặt trắng bệch.

"Người suy nghĩ nhiều, ta giết người, không phải là vì tiêu lệ khí... Chỉ là bởi vì ta muốn giết mà thôi." Kéo theo dính huyết cùng óc kim cô bông, hần từng bước một địa đi tới, đem ngay cả chạy trốn đi khí lực đều không có đạo đồ nguyên một đám giết chết, vô luận bọn họ như thế nào cầu khẩn, khóc thét.

Một tiếng kia thanh kêu thảm thiết liên tục không ngừng, tại Nam Thiên Môn bên ngoài thật lâu quanh quẩn.

Giết hết cuối cùng một cái đạo đồ, cả Nam Thiên Môn ngoài đều thanh tịnh, chỉ còn lại có o o tiếng gió quét trước dính đầy máu tươi mặt đất.

Hần lẳng lẳng địa đứng, nhìn qua Nam Thiên Môn, nhìn qua này pháp trận hình thành cự đại màu đỏ hộ thuẫn, đen kịt ánh mắt nhìn đi lên có chút ngốc trệ.

Nam Thiên Môn lí người nguyên một đám không yên vô cùng.

Không phải bởi vì sợ hãi hấn giết tiến đến, mà là bởi vì này làm cho người ta sợ hãi tràn cảnh, một loại đơn thuần sợ hãi.

Hồi lâu, một cỗ nhàn nhạt vụ khí theo trong miệng thốt ra, hấn lung la lung lay nói: "Kỳ thật ta đã từng là người."

"Là người?" Tất cả mọi người căng nhãn đầu lông mày: "Hấn muốn nói cái gì?"

Chống kim cô bỗng, hấn nhìn chăm chú Nam Thiên Môn, chậm rãi nói ra: "Dù cho biến thành hầu tử sau, ta cũng vậy còn muốn làm cái người... Bất quá, các người cũng không có cho ta cơ hội này, cho nên ta chỉ có thể biến thành một con yêu quái, biến thành các người hy vọng cái dạng kia, đi làm các người cho rằng một con yêu quái, biết làm chuyện tình."

Tất cả mọi người nuốt khô nhổ nước miếng.

"Mỗi người đều hấn là vì chính mình làm những chuyện như vậy trả giá thật nhiều. Cũng kể cả ta... Cuối cùng ta cũng biết chết. Nhưng ta hy vọng trước khi chết. Có thể làm hết ta chuyện muốn làm."

Nam Thiên Môn lí một mảnh lặng im, tất cả mọi người lẳng lẳng lẳng nghe.

Trầm mặc hồi lâu, hấn nói khẽ: "Thiên đạo thạch cũng đã phá, lão quân 'Vô vi' 'Cũng đã không tồn tại nữa."

"Hấn nói cái gì? Lão quân 'Vô vi' 'Không còn tồn tại?"

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, mà ngay cả ngòi ở Linh Tiêu Bảo Điện trên ghé rông Ngọc Đế cũng không khỏi được mở to hai mắt nhìn.

Hầu tử lôi kéo cuống họng hô: "Mở cửa a. Ta sẽ không đối với các ngươi như thế nào. Mục tiêu của ta, chỉ có Thái Thượng Lão Quân một cái, để cho ta làm thịt lão gia hỏa kia... Chỉ cần để cho ta giết hắn, kế tiếp yếu xử trí như thế nào ta. Tùy các ngươi liền."

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên trước đỉnh đầu phiêu động mây mù, nhìn mình dính đầy máu tươi mu bàn tay, hắn nói khẽ: "Tai họa tam giới, tội lỗi của ta đủ sâu, chờ ta giết hắn, các ngươi yếu xử trí như thế nào đều được, ta chỉ muốn giết hắn. Không... Không chỉ là hắn, còn có Trấn Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ. Những này đại năng đều đáng chết, chỉ có bọn họ đều chết, nhân cùng yêu. Mới có thể chung sống hoà bình. Sau, các ngươi muốn cho ta hồn phi phách tán. Ta đều không hề câu oán hận. Nhưng nếu như các ngươi kiên trì không mở cửa, vạn nhất bị ta tiến vào, ai cũng sống không được... Các ngươi hiểu ý của ta sao?"

...

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không khỏi được ngây ngốc một chút.

...

Lăng Tiêu Bảo Điện trung, Ngọc Đế lặng lẽ đối bên cạnh khánh gia nói: "Mang những người này đi xông Đâu Suất cung, bất kể như thế nào muốn gặp đến già quân."

"Cái gì? Xông Đâu Suất cung?" Này khánh gia cả kinh thoáng cái đem trong tay hốt bản rơi xuống trên mặt đất.

"Nói là trầm cho ngươi đi thỉnh lão quân hàng phục yêu hầu, mang chút ít binh tướng đi, bất kể như thế nào, nhất định muốn gặp đến... Tốt nhất, có thể xem hắn thiên đạo thạch có hay không hoàn hảo."

...

Chậm rãi cúi đầu xuống, hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Nam Thiên Môn.

"Đem cửa mở ra, yên tâm, bốn người bọn họ hiện tại cũng không có thực lực ngăn lại các ngươi. Chỉ cần mở cửa, để cho ta giết bọn họ, thiên đình cũng có thể không cần lại đương đại năng nô lệ. Sau, ta thân tử hồn diệt, không một câu oán hận."

Cửa kia trong người nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, tim không được đầu mối.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân cung trước thân thể chậm rãi nở nụ cười: "Xem ra, lão phu cũng đã làm cho hấn hận thấu xương a."

Trần Nguyên Tử ngồi ở một bên trầm mặc không nói.

...

Dưới mặt đất pháp trận hạch tâm xử, Na Tra chậm rãi ngẩng đầu nhìn một cái phụ thân của mình, thấp giọng nói: "Cha, ngươi nói này yêu hầu nói có phải thật vậy hay không."

"Có phải thật vậy hay không trọng yếu sao?" Lý Tĩnh hừ lạnh nói: "Đi đến một bước này, mở cửa, chính là không có yêu hầu, yêu quân cũng có thể chiếm lấy... Ngươi chuẩn bị đem tánh mạng của mình ký thác tại một con yêu hầu có hay không thủ tín sao? Tại trước mặt chúng ta, chỉ có thủ vững một đường có thể đi."

Na Tra cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Ngược lại mặt hướng tứ đại thiên vương, Lý Tĩnh nói khẽ: "Thiên đình có nội ứng, cái này chắc hẳn tất cả mọi người sớm đã cảm giác được. Bất kể như thế nào phải bảo vệ cho cái này pháp trận hạch tâm, một khi pháp trận có một cái gì vụn nát, như vậy, hết thảy đều xong rồi."

Ở đây thiên tướng đều sắc mặt ngưng trọng.

Đa Văn thiên vương do dự mà nói ra: "Mặt tướng có một chuyện không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Ai là nội ứng mặt tướng không biết, nhưng mặt tướng biết rõ, tây hải tam thái tử Ngao Liệt dẫn theo một cái nữ yêu vào Nam Thiên Môn."

"Dẫn theo một cái nữ yêu tiến Nam Thiên Môn?" Ở đây thiên tướng đều lấp bắp kinh hãi: "Có thể hay không làm rồi? Yêu quái làm sao có thể tiến Nam Thiên Môn mà không bị phát hiện?"

"Không." Lý Tĩnh lạnh lùng nói: "Người khác có lẽ không có khả năng, nhưng long cung, khó không thể."

"A?"

"Bọn họ có định nhan châu."

Nghe vậy, ở đây thiên tướng đều một hồi kinh ngạc.

"Đa Văn thiên vương!"

"Có mặt tướng!"

Lý Tĩnh chỉ vào Đa Văn thiên vương lạnh lùng nói: "Người lập tức mang tề nhân mã, bất kể như thế nào muốn đem nữ kia yêu tìm được, như

long cung dám can đảm ngăn trở, giết không cần hỏi!"

"Tuân lệnh!"

"Na Tra!"

"Tại!"

"Người lập tức đến Linh Tiêu Bảo Điện một lần, ngay mặt hướng bệ hạ thỉnh cá chỉ, nói, cái này thiên đình có nội ứng, vì thủ hộ pháp trận, thỉnh bệ hạ thụ ta Nam Thiên Môn tướng sĩ một cái 'Tiên trăm hậu tấu' chi quyền!"

"Dạ!"

...

Đứng ở ngoài cửa, hầu tử lôi kéo cuống hòng hô: "Nếu như các người không mở cửa, vậy bác đánh cược một lần, vật lộn đọ sức vật lộn đọ sức xem, thiên kiếp buông xuống lúc, cái này Nam Thiên Môn pháp trận có thể hay không gánh vác được, ta có thể hay không sống. Nếu như ta sống. Mà Nam Thiên Môn pháp trận lại phá. Như vậy. Các người tựu tất cả đều phải chết."

Thật sâu hít và một hơi, hấn bỗng nhiên quát: "Đều nghe rõ ư ——?"

Một tiếng hét to phía dưới, cả Nam Thiên Môn trong đạo đồ cùng thiên binh cũng không khỏi được hơi rụt co rụt lại, tất cả mọi người chậm rãi nhìn phía trên cổng thành Thái Ất chân nhân.

"Chân nhân, cái này hầu tử..."

"Yêu hầu nếu có thể tín, thiên quân tội gì vạn năm tiêu diệt yêu?" Loát râu dài, Thái Ất chân nhân chậm rãi xoay người, đối với bên cạnh thiên tướng nói: "Bất kể như thế nào. Nhất định phải bảo vệ cho cửa thành."

"Mặt tướng hiểu rõ."

Thái Ất chân nhân nhẹ gật đầu, đối với lâu các hạ khắp nơi trên đất đạo đồ hô: "Nếu là thiên quân cần, bọn ngươi đương kiệt lực phối hợp!"

Những cái này đạo đồ nguyên một đám do dự một chút, cuối cùng còn là khom người chấp tay, đạo một câu: "Cẩn tuân sư thúc tổ phân phó."

Ngẩng đầu lên, Thái Ất chân nhân bay lên trời, hướng phía ba mươi lăm trọng thiên mà đi.

...

"Thật không mở cửa nhé?"

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử bay lên trời, chậm rãi giương lên kim cô bổng.

Nam Thiên Môn trong mọi người cũng không khỏi được nuốt khô nhỏ nước miếng, không yên mà chăm chú nhìn này lắng không bay lên thân ảnh.

"Không mở cửa. Các ngươi tất cả đều sẽ hối hận ——!"

Gầm lên giận dữ phía dưới, hấn nắm chặt kim cô bổng sử xuất toàn lực hướng phía này hiện ra hồng quang hộ thuẫn hung hăng địa đập bẻ dưới đi.

Trong lúc nhất thời. Cả khối huyền phù lục địa đều ở run rẩy, vô số đá vụn bị đánh rơi xuống. Bay ra ra tia chớp giống như một trận gió bạo vậy cuốn sạch nửa cái bầu trời.

Trong đó một đạo theo hầu tử vai xẹt qua, lại giống như một thanh đao nhọn loại lưu lại một đạo thật sâu miệng vết thương.

Hoàn toàn không để ý vai thương, hầu tử giờ lên cao cao kim cô bổng, cắn chặt răng, một kích tiếp theo một kích!

Ngọc Đế chứng kiến chính mình long trên bàn trà chén nhỏ tại khế run trước.

Một đám cát bụi từ phía trên tiêu hết rơi vào Quyển Liêm trên vai.

Hạm Vi tiên tử lảng lạng mà chăm chú nhìn Quảng Hàn trong nội cung hơi rung động phiến lá.

...

Tiếng nổ cực lớn điên cuồng khuếch tán, trong tam giới, cơ hồ mỗi khắp ngõ ngách đều có thể nghe được đến, cảm thụ được đến.

Theo tứ đại bộ châu trên lục địa ngẩng đầu nhìn lên, liền có thể trông thấy bầu trời đang không ngừng địa chớp động lên. Ở đằng kia khủng bố tiếng vang phía dưới, tất cả sinh linh đều chỉ có thể chạy trốn né tránh, run rẩy thần phục.

Giờ này khắc này, tam giới đều đã kinh biến thành một mình hấn sân khấu.

Trong thiên địa tất cả con mắt tựa hồ cũng cũng đã nhìn phía nơi này, nhìn xem cái này con khi nổi cơn điên địa nện Nam Thiên Môn pháp trận.

Chỉ tiếc, bất kể như thế nào, này pháp trận đều mảy may không tổn hại. Này tàn sát bừa bãi ra tia chớp, đúng là do cái kia côn bổng lực đạo chuyên đổi mà đến.

...

Dương Tiễn tránh ở trong mây chăm chăm vào này chích đứng ở đó tươi thổ địa trên hầu tử nhìn rất lâu sau đó, chậm rãi xoay người biến mất tại mây mù trong lúc đó.

...

Cùng lúc đó, Đa Văn thiên vương cũng đã mang theo hơn mười tên thiên tướng cùng lúc trước ba gã thiên tướng lặng lẽ tụ họp.

Xa xa địa, bọn họ chứng kiến Bạch Tố cùng Ngao Liệt ngồi cùng một chỗ nói giỡn, mà ở cách xa nhau không đến một trượng địa phương, chính là bốn vị long vương, bốn phía trải rộng long cung gia quyến.

"Thiên vương, nàng một mực tại bên kia, không tốt lắm động thủ a."

"Lý thiên vương có lệnh, bất kể như thế nào muốn đem nàng nắm bắt, như gặp chông cự, giết không cần hỏi. Tốc chiến tốc thắng!"

"Dạ."

Chúng thiên tướng nương quanh mình đạo đồ yểm hộ phân tán ra đến, chậm rãi hướng phía long vương một nhà chỗ vây quanh quá khứ, từng người đều đã đem tay dè đến trên chuỗi kiếm.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Lăng Vân tử vội vã địa đẩy cửa phòng ra, lại trông thấy Thi Vũ Huyền như không có việc gì ngồi ở giường trên, bên người vây quanh hơn mười một mình mặc đạo bào yêu quái.

"Ngươi... Ngươi không phải hôn mê sao?"

"Mai Kỳ sư phó đã sớm nói cho ta biết nàng không có đi Nam Thiên Môn tị nạn, ta sao biết chóng mặt?"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe Vu Nghĩa ở sau người đối với Lăng Vân tử nói ra: "Là Vu Nghĩa nói dối, kính xin Lăng Vân sư thúc nhiều hơn bỏ qua."

"Đừng trách hấn." Một con thần lẩn tinh phun ra nuốt vào dưới đầu lưới thấp giọng nói: "Là chúng ta muốn gặp ngươi."

"Gặp ta?"

"Ta nói sư phó, chúng ta là không phải nên duy trì chút gì đó rồi?" Một con săn báo tinh bàn bắt tay vào làm nói.

...

Đại Lôi Âm Tự bên trong, kim sắc cự phật chậm rãi nói ra: "Thời cơ đã đến, bọn ngươi chớ lộ ra làm cho này đầu khi biết được, hồng rồi ngã phật môn đại sự."

"Cẩn tuân tôn giả phân phó!"

Cả điện phật đà la hán nguyên một đám chấp tay trước ngực hành lễ, chậm rãi thối lui ra khỏi đại điện, nguyên một đám bay lên trời.

Trong lúc nhất thời, này linh trên đỉnh núi giống như một cái nổ tung kim sắc pháo hoa.

Sau một khắc, bọn họ rồi lại đều hạ thấp độ cao lướt đất phi hành, hướng phía Đông Phương chậm rãi mà đi.

Này tản mát ra phật quang càng đem quanh mình hết thấy đều ánh thành kim sắc. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thấy ~ đặt tặng phúc có điểm thấp xuống ~ cầu đặt a cầu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 445: : Nam Thiên Môn Trong

Nam Thiên Môn dưới mặt đất hẹp dài trong thông đạo, trên vách tường treo trong chậu hỏa xèo xèo địa thiêu đốt lên, đem hết thảy đều chiếu lên hôn hồng.

Này trên vách tường từng chích Huyền Vũ phù điêu thật giống như gương nanh múa vuốt tùy thời đều nhào lên vậy.

Ngũ Phương Yết Đế cúi đầu, chấp tay trước ngực, xếp thành một nhóm chậm rãi đi tới, cùng đạp trên chính tà tiến độ vãng lai thiên binh gặp thoáng qua.

"Quả thật là trọng binh gác a. Trừ bỏ bị Hoa Quả Sơn xử tử Giác Mộc Giao, Nhị Thập Bát Tinh Túc tất cả đều bị chiêu đã tới."

"Nơi này liền tảng đá đều không giống bình thường, chỉ bằng chúng ta nắm cái cho dù binh kính toàn lực, chỉ sợ cũng khó khăn có làm a."

"Địch ta cách xa có chút quá mức, bất quá khá tốt, ngay cả chúng ta cũng chiêu tới, có thể thấy được cũng không có đem chúng ta xếp vào hoài nghi mục tiêu."

"Cũng có thể có thể là đem chúng ta chiêu tới canh dễ dàng cho quản chế thôi. Dù sao ngoại trừ phá hư pháp trận, cường mở cửa thành chỉ sợ còn dễ dàng hơn một ít. Tuy nói bên kia có Côn Luân sơn tu giả tọa trấn, thực sự lộn xộn."

Xa xa địa, bọn họ cũng đã thấy được Lý Tĩnh cùng với chúng tướng.

"Hành sự tùy theo hoàn cảnh a."

Chúng yết đế đều khẽ gật đầu.

...

Nam Thiên Môn ngoài oanh kích vẫn còn tiếp tục.

Này sôi trào tia chớp cuốn sạch nửa cái bầu trời, đem thế gian ánh thành ban ngày.

Đứng ở một chỗ bên ngoài sơn động Mai Kỳ ngơ ngác ngẩng lên đầu nhìn lên, yên lặng địa thờ dài trước. Sau lưng một đám đạo đồ nguyên một đám trên mặt sợ hãi.

Cho dù là người tu tiên, tại đây dạng một hồi trong tai nạn cùng bình thường phạm nhân có cái gì khác nhau chớ?

Hầu tử như trước tại nơi cơn điên địa quơ kim cô bổng, mỗi một lần cơn bổng rơi đập, đều là một lớp tia chớp, một lần chấn động tam giới nổ vang.

"Đều con mẹ nó muốn chết phải không? Muốn chết lão tử sẽ thanh toán các ngươi!"

Mỗi một sóng tia chớp tập qua. Đều là vết thương chồng chất. Dư thừa linh lực lại tổng có thể ở sau một khắc đem tất cả thương thế chữa trị. Đồ lưu lại thật lâu không thôi đau đớn.

Vô số đạo đồ chăm chú địa tựa ở cùng một chỗ. Lại không có một tia tiếng vang, chỉ là ngơ ngác địa nghe ngoài cửa nổ vang cùng với yêu hầu rít gào, mặt lộ vẻ vẻ sợ hãi.

Mỗi một thanh nô vang, Nam Thiên Môn trong mọi người sẽ vì một trong rung động, cho dù là bọn họ biết rõ nhâm này yêu hầu như thế nào cường hãn đều không có khả năng cường phá Nam Thiên Môn pháp trận.

Cái loại cảm giác này, thật giống như một cái tử thần không chút nào che lấp địa tại triều chính mình đi tới.

Một tường chi cách, ngoài cửa đã là một cái biên máu, nếu để cho yêu hầu khiêng qua thiên kiếp. Môn nội sớm muộn cũng giống như vậy a...

Người ta tập nập bên trong, Đa Văn thiên vương giả bộ như như không có việc gì đi tới, thỉnh thoảng hướng phía Bạch Tố phương hướng xem hai mắt, này tay từ đầu đến cuối đều đặt ở trên chuôi kiếm.

Cách đó không xa, hoàn toàn không biết Bạch Tố chính hào hứng bùng bùng địa giúp Ngao Thốn Tâm sửa sang lấy chồng chất như núi hành lý, Ngao Liệt một mực canh giữ ở một bên nói thầm trước cái gì.

Hai cái thiên tướng cũng đã thần không biết quỷ không hay địa đi tới cách bọn họ chỉ ven ven có ba trượng xa địa phương.

Đang lúc này, Đa Văn thiên vương ánh mắt cùng Ngao Thính Tâm chống lại.

Cái này trong nháy mắt, Đa Văn thiên vương tâm đột nhiên lộ bộ hạ xuống, liền tranh thủ ánh mắt sai mở, lại lặng lẽ quan sát.

Chỉ thấy Ngao Thính Tâm nhìn nhiều Đa Văn thiên vương liếc. Lại quay đầu nhìn về trước bốn phía nhìn lại, tựa hồ cũng đã phát hiện cái gì.

Không đợi nàng mở miệng. Đa Văn thiên vương cũng đã khoát tay chặn lại: "Động thủ!"

Chích một cái chớp mắt, tất cả thiên tướng đều rút ra bên hông trường kiếm hướng phía long vương một nhà vọt tới.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, hai bả kiếm cũng đã từ phía sau khung đến Bạch Tố trên cổ.

Trong lúc nhất thời, quanh mình đạo đồ, ngay tiếp theo long vương một nhóm đều sợ ngây người.

Trong kinh ngạc, Ngao Liệt thân thủ yếu rút ra trường kiếm, còn không đợi hấn phóng tới Bạch Tố, chính mình cũng đã bị ba gã thiên tướng bao bọc vây quanh. Đối mặt chỉ hướng của mình ba cái kiếm, Ngao Liệt mạnh mẽ quát: "Các người muốn làm gì?"

Không có người trả lời hấn.

Ngao Thính Tâm đứng được xa xa địa, vẫn không nhúc nhích. Ngao Thôn Tâm cũng đã cả sợ cháng váng.

Vây ngồi cùng một chỗ bốn vị long vương run nhè nhẹ trước đứng lên, vẻ mặt mờ mịt mà hướng chậm rãi đi tới Đa Văn thiên vương đón đi lên.

"Thiên vương cử động lần này đến tột cùng ý gì? Có phải là có cái gì hiểu lầm?"

Chỉ vào Bạch Tố, Đa Văn thiên vương nói khẽ: "Đây là một chích nữ yêu, vài vị long vương cũng biết hiểu?"

"Nữ yêu?" Ở đây đạo đồ bắt đầu xì xào bàn tán.

Tây hải long vương lập tức cả ngờ ngẩn. Bạch Tố nước mắt lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi, Ngao Liệt sắc mặt trắng bệch, nắm chuôi kiếm tay khẽ run lên.

Còn lại vài vị long vương đều đưa mắt nhìn nhau.

"Xem ra các ngươi đều còn không biết rằng a."

"Đa Văn thiên vương sợ là làm đi?" Tây hải long vương dùng khê run ngón tay trước Bạch Tố nói: "Đây là tiểu nhi một vị bằng hữu, sao biết là yêu? Nếu như là yêu, sao trôi qua Nam Thiên Môn mà không bị phát hiện?"

"A? Nguyên lai là tây hải tam thái tử bằng hữu a?" Đa Văn thiên vương chậm rãi theo trong tay áo lấy ra kính chiếu yêu, hướng phía Ngao Liệt phương hướng đưa tới, nói khẽ: "Muôn thử thử một lần sao?"

Trong tay còn chưa rút ra kiếm "Thương" địa một tiếng rơi xuống trên mặt đất, Ngao Liệt tránh đi Đa Văn thiên vương ánh mắt, không có đi tiếp kính chiếu yêu.

Tây hải long vương hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Ngao Liệt, còn lại vài vị long vương đều là một hồi kinh ngạc.

"Thật là yêu quái? Long cung cùng yêu quái cấu kết sao?" Bốn phía đạo đồ đều nghị luận tới tấp, chậm rãi hướng phía long vương một nhóm vây quanh tới.

Đa Văn thiên vương rút ra trường kiếm, sử dụng kiếm tiêm nhẹ nhàng khơi mào Bạch Tố cái cằm, này trắng nõn trên mặt sớm đã tràn đầy vệt nước mắt.

"Yên tâm, tạm thời sẽ không giết ngươi. Nghe nói ngươi còn giả tá long cung danh nghĩa cùng chúng tiên mua không ít đan dược, chuyện này, phải tra rõ ràng."

Tây hải long vương ánh mắt tại Ngao Liệt cùng Bạch Tố trên người qua lại, này tay rung động được lợi hại hơn.

"Mang đi!"

"Không được ——! Các người không thể mang đi nàng! Nàng cái gì chuyện xấu đều không làm!" Ngao Liệt bỗng nhiên rút gào đi ra.

Tất cả mọi người lập tức ngây dại, Bạch Tố hoảng sợ mà chăm chú nhìn hắn.

Đa Văn thiên vương chậm rãi xoay người, nhìn chăm chú Ngao Liệt nói: "Tây hải tam thái tử, mặt tướng không có liền người cùng nhau mang đi, đã là cho vài vị lão Long vương mặt mũi, kính xin tự trọng."

Trong lúc bối rối, tự tại tất cả mọi người chú mục hạ, Ngao Liệt khom người nhặt lên kiếm của mình, chỉ hướng Đa Văn thiên vương nói: "Mở cửa! Các người không cho chúng ta ngóc, chúng ta đi ra ngoài cũng được. Không được các người mang đi nàng!"

Tất cả mọi người hoảng sợ mà nhìn xem vị này bối rối long cung thái tử gia, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đa Văn thiên vương chậm rãi liếc tây hải long vương liếc nói: "Lão Long vương a, đây cũng không phải là mặt tướng không nể mặt người."

Chỉ thấy tây hải long vương một cái cấp hỏa công tâm. Thiếu chút nữa một ngụm máu tươi phun ra. Hắn cắn răng một cái bước nhanh tiến lên. Chỉ vào Ngao Liệt quát lên: "Người nghịch tử. Còn không mau thanh kiếm buông! Thật muốn đi cho một con yêu quái chôn cùng sao?"

"Phụ vương! Bọn họ bả tố nhi mang đi, tự toàn bộ xong rồi! Yêu quái bị thiên quân mang đi có thể có cái gì kết quả tốt?"

"Người biết nàng là yêu quái?" Tây hải long vương cả giật mình, trợn mắt nói: "Biết rõ nàng là yêu quái người còn dẫn nàng tiến long cung? Dẫn

nàng tiên Nam Thiên Môn? Còn nói với ta ngươi muốn kết hôn nàng?
Ngươi điên rồi sao?"

Nếu không phải là Đông Hải long vương cùng Nam Hải long vương đưa
hắn tùm ở, hắn cũng đã cả hướng phía Ngao Liệt nhào tới.

Tránh đi chính mình phụ vương ánh mắt, Ngao Liệt hướng bên cạnh
bước một bước, kiếm trong tay từ đầu đến cuối đều chỉ vào Đa Văn thiên
vương: "Buông nàng ra."

"Năm bắt tây hải tam thái tử!" Đa Văn thiên vương mặt không biểu tình
mà nói ra.

Nghe vậy, vây quanh Ngao Liệt ba cái thiên tướng lúc này dịch chuyển
khỏi cước bộ hướng phía Ngao Liệt mà đi.

Đang lúc này, Ngao Thốn Tâm một cái bước nhanh ngăn cản đến đệ đệ
của mình trước người: "Ta xem hôm nay ai dám động đến đệ đệ của ta!"

Ở đây thiên tướng đều là cả kinh. Chậm rãi hướng Đa Văn thiên vương
nhìn quá khứ.

Một vị thiên tướng nương đến Đa Văn thiên vương bên người thấp
giọng nói: "Cái này hay như là tây hải tam công chủ Ngao Thốn Tâm...
Dương Tiên vợ trước."

"Ta biết rõ." Đa Văn thiên vương một bả đẩy ra này thiên tướng, đối với
vài vị long vương nói ra: "Vài vị lão Long vương, là chúng ta đến động thủ
cũng là các ngươi chính mình động thủ, nhìn mà làm a. Lý thiên vương
cũng đã hạ tử mệnh lệnh, phải năm bắt cô gái này yêu, nếu như tây hải tam
thái tử nhất định phải ngăn trở, này mặt tướng chỉ có thể cho các vị nói một
tiếng 'Xin lỗi'."

Tây hải long vương một tay chỉ vào Ngao Liệt, này lồng ngực không ngừng nhấp nhô, sớm đã tức giận đến nói không ra lời.

Đông Hải long vương đối với một bên vài cái long cung chiến tướng sử nháy mắt, những cái này con của lúc này bước nhanh đi tới đem Ngao Liệt bao bọc vây quanh.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Tam thái tử. Xin lỗi."

Lời còn chưa dứt, suốt sáu người một loạt cùng lên.

Trong nháy mắt. Ngao Liệt đã bị cả áp đảo trên mặt đất.

"Các ngươi này bang nô tài! Buông tay ——! Buông tay! Không thể nhường bọn họ mang đi tổ nhi ——!"

Cách đó không xa bị hai bả kiếm khóa lại cổ họng Bạch Tố ngơ ngác nhìn, nước mắt không ngừng mà rơi xuống dưới.

Ngao Thính Tâm chậm rãi đi đến Ngao Liệt bên cạnh, khom người ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, dải Ngao Liệt vừa mới há miệng, nàng cũng đã đem vò thành một cục khăn tay nhét vào Ngao Liệt trong miệng, xoay người đối Đa Văn thiên vương nói: "Vất vả thiên vương. Tam thái tử chuyện tình, thúc phụ thì sẽ xử lý."

Đa Văn thiên vương yên lặng nhẹ gật đầu, thân thủ bãi xuống, tụt tại Ngao Liệt hoảng sợ trong ánh mắt, vài vị thiên tướng phụ giúp Bạch Tố chậm rãi hướng ra ngoài vây đi đến.

Trong nháy mắt, đạo đồ bên trong bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng chửi rủa.

"Giết cái này nữ yêu!"

"Cái này nhất định là này yêu hầu thám tử!"

"Giết nàng! Giết nàng!"

Vô số địa vật lật vạt hướng phía bọn họ vút tới, một tảng đá chuẩn xác địa đập trúng Bạch Tố cái trán, trong nháy mắt, đỏ tươi huyết lưu trôi dưới xuống.

Có thể nàng chỉ là lẳng lặng địa đứng, cúi đầu, không rên một tiếng.

Bị áp đảo trên mặt đất Ngao Liệt chỉ có thể đau khổ giãy dụa, trơ mắt nhìn.

Đa Văn thiên vương giơ cao lên hai tay la lên nói: "Việc này thiên quân thì sẽ xử lý, bọn người đừng vội..."

Lời còn chưa dứt, Đa Văn thiên vương liền trông thấy càng nhiều đạo đồ hướng phía bọn họ chen chúc mà đến, đưa bọn họ bao quanh vây vào giữa.

Nguyên bản đuổi bắt Bạch Tố thiên tướng môn trong nháy mắt tựa hồ trái lại biến thành Bạch Tố hộ vệ vậy.

"Đem nàng giao ra đây, nếu là yêu quái, các người vì cái gì còn muốn che chở hắn. Chẳng lẽ lại Nam Thiên Môn bây giờ còn cùng yêu quái cấu kết!"

Mất thấy đạo lý là nói không thông, Đa Văn thiên vương chỉ phải nghiêng mặt đi đối với một bên thiên tướng thấp giọng nói: "Đi mang nhiều vài người mã tới."

"Dạ!"

...

Lăng Tiêu Bảo Điện trung, Ngọc Đế ngo ngác địa ngồi ở trên ghé rồng, dưới tiên gia từng người đều tại đồ mồ hôi.

Huyền rầm rĩ thanh âm truyền đến, Ngọc Đế thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói... Long cung dẫn theo một con nữ yêu qua Nam Thiên Môn."

Ngọc Đế thoáng cái hừ bật cười, thở dài: "Thế gian nói 'Quốc chi tướng vong tất có yêu nghiệt', xem ra, đạo lý kia phóng tới thiên đình cũng là chuẩn xác không sai a. Làm cho Lý Tĩnh không cần nương tay, dụng tâm thâm, vô luận liên lụy đến ai, đều muốn tra đến cùng!"

"Đạ." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thấy!
!!!!!!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 446: : Chiến Đấu Bắt Đầu Rồi

Trọn vẹn xuất động hơn một ngàn Nam Thiên Môn trấn thủ quân, lớp thấy nhiều biết rộng, tăng trưởng, Nghiễm Mục ba vị thiên vương mới thuận lợi đem Bạch Tố theo đạo đồ trong đống mang đi, vì thế còn dẫn phát rồi không nhỏ bạo động, một lần thế cục không không chế được.

Nếu không phải là long vương nhất tộc hộ vệ toàn bộ võ trang đầy đủ, chỉ sợ liền bọn họ đều bị cuốn vào trong đó.

Thiên quân binh bại, đại năng bị nhục, Nam Thiên Môn bị một con yêu hầu tợn phong đến sát sao địa, cả thiên địa đều đã kinh thoát ly nguyên lai trật tự.

Trên vạn năm tiêu diệt yêu cuộc chiến, yêu đối với người cừu hận từ xưa đến nay, nhưng là có lẽ cho đến giờ phút này, yêu đối với người cừu hận mới chánh thức bị nâng lên độ cao trước nay chưa từng có.

Bởi vì, nhân vật cũng đã trao đổi, dài dòng buồn chán ưu thế, làm cho cái này vật loại hung hăng địa ngã một cái té ngã.

Cho đến giờ phút này, tất cả nhân loại mới chánh thức ý thức được yêu uy hiếp. Nguyên bản hèn mọn, phi nhỏ, triệt để diễn biến thành cừu hận, sợ hãi.

Tự tại một tường chi cách Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử oanh kích vẫn còn tiếp tục. Cặp kia giống như vực sâu vậy con người thậm chí cũng đã dài

ra đạo đạo giống như thực vật rễ cây loại màu đen tuyến trạng vật bò đầy khóe mắt.

Giờ này khắc này, trên mặt chỉ còn lại có dữ tợn thần sắc, này trong đầu từ lâu không có vật gì, chỉ còn lại có đột phá Nam Thiên Môn tốc hành tam thập tam trọng thiên chấp niệm. Chỉ là, ở đằng kia cả thiên không trung đám mây đều dẹp yên mãnh liệt oanh kích phía dưới, kiên cố Nam Thiên Môn pháp trận mà ngay cả một đỉnh diêm tảo hại tìm khắp không đến.

Hết thảy tất cả động tác, đều là phí công.

...

Tam thập tam trọng thiên, một vị khanh gia mang theo một đám thiên binh không yên đất đến Đâu Suất cung trước, đối với giữ cửa đạo đồ cung kính địa thi lễ một cái, gương mặt nói: "Ty chức phụng bệ hạ chi mệnh tiến đến cầu kiến lão quân, kính xin thông báo một tiếng."

"Sự phó còn đang bế quan." Này đồng tử không chút nghi ngại địa đáp.

"Tình thế nguy cấp. Nếu là đồng tử không nguyện ý thông báo. Tại hạ đành phải xông vào."

"Xông vào?" Nghe vậy. Này đồng tử một hồi kinh ngạc, khanh gia trên trán cũng là mồ hôi to như hạt đậu nhỏ.

Vài vị thiên tướng chậm rãi vây quanh đi lên, thấp giọng nói: "Mặt tướng quân mệnh trong người, kính xin đồng tử không cần phải khó xử."

Nhìn trước mắt mọi người vẻ mặt bất đắc dĩ, đồng tử biết rõ bọn họ tuyệt không phải nói giỡn, chỉ phải sâu hít một hơi thật sâu, quay đầu lại hướng một vị khác đồng tử sử cái ánh mắt.

Này sau lưng đồng tử hiểu ý địa nhẹ gật đầu, vội vàng xoay người hướng Đâu Suất cung trong chạy đi.

Đi qua thật dài lối đi nhỏ. Đương bước vào trong điện phủ liếc chứng kiến nát bấy thiên đạo thạch lúc, này đồng tử cả kinh cả ngồi liệt trên mặt đất, chỉ vào thiên đạo thạch, nửa ngày đều nói không ra một câu.

Trần Nguyên Tử như trước ngồi ở một bên trầm mặc không nói.

"Làm cho bọn hấn vào đi, không cần, cũng không cần phải ngăn đón." Lão quân cúi đầu xuống ho khan vài tiếng, ho ra một ngụm máu tươi.

Này đồng tử ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, một hồi lâu mới hoãn quá thần lai, vội vàng cúi người dập đầu: "Đệ tử tuân mệnh."

Nói đi, xoay người ra. Vượt qua cánh cửa lúc thiếu chút nữa bị trượt chân trên mặt đất.

"Làm cho Ngọc Đế biết rõ... Thích hợp sao?"

"Có cái gì không thích hợp? Sớm muộn, đều là sẽ biết. Cũng không có gì hay man..."

"Ngươi tu vi hiện tại còn thừa lại nhiều ít?"

Lão quân ngẩng đầu lên ngơ ngác địa nhìn qua không trung cận tồn mấy khối thiên đạo thạch mảnh nhỏ. Thở dài: "Nhiều nhất, thì tương đương với một cái Thái Ất tán tiên Ngô Giả đạo tu giả. Đường đường Thái Thượng Lão Quân, hỗn đến tình cảnh như thế, nói ra, sợ là cấp cho người cười. Chỉ tiếc a, lão phu đáp ứng cô gái nhỏ chuyện tình, sợ là thực hiện không được nữa."

"Đáp ứng rồi cái gì?"

"Bảo vệ này con khi, còn có... Khi hấn phía trước cửa sổ treo một xuyên Phong Linh."

Trần Nguyên Tử chậm rãi lắc đầu, bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

...

Nam Thiên Môn ngoài hầu tử cũng đã triệt để lâm vào bộc phát lệ khí cùng tự thân chấp niệm bên trong, không ngừng lặp lại trước nện lại nện vô dụng công, trong thiên địa chỉ còn lại có này đơn điệu tiếng vang cùng với không ngừng tàn sát bừa bãi tia chớp.

Mà ở dưới thân thể của hấn, cả thế gian chính nghe tin lập tức hành động.

...

Hẹp dài trong sơn cốc, một con chim tước rơi xuống chính mình trên vách đá dựng đứng trong ổ chính cho mình kêu than cho thực phẩm ấu tể cho ăn.

Đột nhiên, một hồi bí mật mang theo trước kim quang tạt phong xẹt qua, nó cả kinh cả ngã vào tổ chim lí.

Ngay sau đó, là cái thứ hai, cái thứ ba, đệ tứ.

Hẹp dài trong sơn cốc ngàn vạn phạt gia môn đồ chính lặng lẽ đi về phía trước, này tốc độ bị vừa vặn khống chế đến không phát ra bất luận cái gì tiếng vang, từ trên bầu trời từ xa nhìn lại, thật giống như cả vùng đất một cái kim sắc sông tại chảy xuôi, trực chỉ Hoa Quả Sơn.

...

Vạn Yêu Điện trung, Cửu Đầu Trùng nói với Đoàn Chủy: "Đại thánh gia ý tứ, là để cho chúng ta tử thủ Hoa Quả Sơn."

"Tử thủ Hoa Quả Sơn?" Đoàn Chủy lông mày chau chợn, liếc qua bên cạnh bên cạnh Mi Hầu vương đạo: "Các người gặp qua đại thánh gia rồi?"

"Gặp qua." Mi Hầu vương nhẹ gật đầu.

"Đại thánh gia để cho chúng ta tử thủ Hoa Quả Sơn... Đối với chúng ta có cái gì hảo thủ? Thiên quân đều bị hấn vây ở Nam Thiên Môn lí, chúng ta phòng ai?"

"Ai cũng phòng."

"Có ý tứ gì? Có người muốn tiến công Hoa Quả Sơn sao?"

Cửu Đầu Trùng chậm rãi nói ra: "Lập tức tuyên bố Hoa Quả Sơn giới nghiêm, bất luận kẻ nào không quân lệnh không được rời đi."

Ở đây lũ yêu đều là cả kinh.

"Người cái này có ý tứ gì?"

"Ý của ta là, chúng ta phải giữ lại thực lực, nếu như lúc này tản, chúng ta tụt mất đi các. Cái này, cũng là tử thủ một bộ phận. Bất kể như thế nào, chúng ta đều phải chết thủ rốt cuộc! Cái này... Cũng là đại thánh gia ý tứ!"

Một câu nói kia buông đi, quanh mình chúng tướng đều cúi đầu nói: "Mạt tướng can tuân đại thánh gia phân phó!"

Còn chưa chờ Đoàn Chủy hạ lệnh, vài vị đại tướng cũng đã vội vàng ra cửa điện bắt đầu bố thả.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Lăng Vân tử mang theo của mình một đám môn đồ vội vàng dọc theo sơn đạo tránh đi hộ sơn pháp trận bước nhanh đi về phía trước, hướng phía này lơ lửng yêu tộc hạm đội mà đi.

Một vị đạo đồ nhảy vào Tiềm Tâm Điện trung, đưa tin: "Khởi bẩm sư tôn, Lăng Vân sư thúc cũng đã mang theo Lăng Vân các mọi người ly khai!"

"Lão Bát ly khai?"

Nhiều cái sư huynh đệ lúc này đứng lên.

"Đều ngồi xuống!" Tu bò đê trà chén nhỏ nặng nề khẽ dùng, chỉ vào đạo đồ nói: "Lập tức tiện thể nhắn cho hắn, nói cho hắn biết, lúc này rời đi, liền nếu không là ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn nhân!"

Mọi người tại đây phải sợ hãi sợ địa nhìn về phía tu bò đê.

"Sư phó yếu trực bát sư đệ xuất sư môn sao?" U Tuyên tử thấp giọng nói.

"Vi sư nói qua, trận này tranh cãi, không cần các người tham dự... Huống hồ. Cho dù các người tham dự. Cũng giống như vậy kết quả. Cái gì đều không cải biến được."

"Là không cách nào thay đổi, còn là khó có thể thay đổi? Bởi vì khó có thể thay đổi, sẽ không đi làm, sư phó, cái này cùng ngài một mực hèn mọn lão quân 'Vô vi' Như Lai 'Vô ngã' có gì khác nhau?"

Lời nói ở đây, ở đây tám cái sư huynh đệ trung đã có bốn đứng lên, cùng tu bò đê trợn mắt tương đối.

...

Di La Cung trung, Thái Ất chân nhân cung kính mà hướng trước Nguyên Thủy Thiên Tôn dập đầu: "Đệ tử Thái Ất. Tham kiến sư phó, tham kiến thông thiên sư thúc."

"Khái khái... Đứng lên đi."

Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát tay áo, một bên đồng tử đã đem bàn thấp tính cả để đặt trên đó trà cùng nhau đưa đến Thái Ất chân nhân bên cạnh bên cạnh.

Theo này đồng tử lui ra, Thái Ất chân nhân chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Sư phó, đệ tử muốn biết, đối tại này Nam Thiên Môn ngoài yêu hầu, sư phó còn có đôi sách?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn xì thoảng cái nở nụ cười, cười khô: "Không có."

"Không có?"

"Này yêu hầu tình huống ngươi cũng thấy đấy." Thông Thiên Giáo Chủ ho khan hai tiếng nói: "Tự hấn thực lực trước mắt, chúng ta chính là toàn thịnh thời kỳ cũng khó khăn dùng ứng đối, càng đừng nói..."

"Này... Ta đây đẳng hiện tại nên như thế nào?"

"Đợi." Nguyên Thủy Thiên Tôn loát râu dài. Nửa đùa nửa thật nói: "Chờ nhìn xem, đến tột cùng là chúng ta mệnh cứng ngắt. Còn là này đầu khi mệnh cứng ngắt."

Thái Ất chân nhân khước mắt rút mạnh rút ra.

...

Trong cuồng phong, hầu tử động tác đột nhiên ngừng tạm.

Hắn dồn dập địa thờ hào hển, toàn thân cơ nhục đều buộc được chăm chú địa, giống như trái tim vậy không ngừng ba động.

Cặp kia phảng phất thôn phệ hết thủy hào quang màu đen con mắt trong nháy mắt mất đi tiêu điểm, trong đầu trống rỗng.

Đầu kia trên đỉnh, mây mù lại là điên cuồng mà hội tụ, quay cuồng.

Một đạo cự đại tia chớp cùng hắn gặp thoáng qua, bổ vào Nam Thiên Môn màu đỏ pháp trận trên.

Trong nháy mắt, cả pháp trận hơi run rẩy, vô số đá vụn thi hài treo trên bầu trời mà dật, hóa thành tro tàn.

Giờ này khắc này, cả bầu trời sau lưng thật giống như có một cự nhân tại rít gào vậy.

Nam Thiên Môn trong, tất cả mọi người ngơ ngác địa ngửa đầu.

Tại trên đỉnh đầu của bọn hắn cũng chợt phát hiện ra một một cái dòng xoáy cực lớn, tia chớp giao thoa.

Trong tiếng nổ vang, một đám thật nhỏ vi bụi từ đỉnh đầu khe đá rơi xuống tại Lý Tĩnh giáp vai trên.

"Thiên kiếp muốn tới rồi, mọi người bảo vệ tốt pháp trận."

Này quanh mình tất cả thiên tướng đều ghen đủ thờ ra một hơi, yên lặng gật đầu.

Đa Văn thiên vương vội vàng đi đến Lý Tĩnh bên cạnh, khom người nói: "Thiên vương, nữ kia yêu cũng đã nắm bắt. Ngài muốn đích thân thăm vấn sao?"

"Không được, khiến người khác thăm a. Người cũng lưu lại. Làm cho bọn hắn, cần phải theo nữ yêu trong miệng moi ra Hoa Quả Sơn thiên đình nội ứng manh mối, vô luận dùng biện pháp gì."

"Dạ."

Sau lưng đó, vài vị yết đế yên lặng đi dùng ánh mắt trao đổi trước, ánh mắt kia chậm rãi xéo xuống sau lưng cự đại pháp trận.

Giờ này khắc này, cả pháp trận đều đã có mất trật tự dấu hiệu, canh giữ ở bốn phía vài vị văn chức tiên gia đang bề bộn tại chỗ cứu.

...

Hoa Quả Sơn bên ngoài biên giới khu vực, cao ngất rào chắn hơn mấy cá yêu binh chính rảnh rồi được ngáp.

Đột nhiên, một trong đó hơi ngậy ngốc một chút.

"Đó là cái gì?"

Theo này yêu binh chỉ hướng nhìn lại, bọn họ chứng kiến ba cái kim sắc quang điểm từ tiền phương trong hạp cốc bay ra, nhưng chỉ là lơ lửng trước.

Dần dần đi, bọn họ chứng kiến càng ngày càng nhiều kim sắc quang điểm theo trong hạp cốc bay ra, hội tụ đến cùng một chỗ, tại đây vĩnh hằng trong bóng đêm dị thường địa thấy được.

"Đây là có chuyện gì? Vì cái gì phía trước trạm gác ngầm không có báo cáo?"

"Tướng quân ——! Có dị thường!"

Một vị yêu tướng vội vàng chạy đến, cầm lấy kính thiên lý vừa nhìn, cả giật mình.

Hắn chứng kiến một đám tăng lữ, bọn họ mặc giống như đúc màu vàng tăng bào, hoặc hở ngực lộ bụng cười ha ha, hoặc chấp tay trước ngực hai mắt nhắm nghiền.

Mà bay ở đằng kia phía trước nhất tăng lữ, trên người dính huyết, trong tay dắt lấy, thành linh chính là một cái yêu binh thủ cấp!

Này yêu tướng sắc mặt xoạt địa thoáng cái bạch.

"Địch, địch tập kích..."

"Tướng quân, làm sao vậy?"

"Địch tập kích! Là địch tập kích ——! Nhanh thôi kèn ——! Toàn bộ viên đề phòng! Có địch tập kích ——!" Này yêu tướng khàn cả giọng địa tiếng rít nói.

Chích một cái chớp mắt, tiếng kèn vang vọng cả Hoa Quả Sơn địa giới, này còn ngưng lại tại Vạn Yêu Điện trong lũ yêu đem nguyên một đám cầm lấy vũ khí tụt ra bên ngoài hướng.

Chiến đấu chân chính, bắt đầu rồi. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người ~ cầu đặt ~ cầu toàn đặt ~ cảm tạ cảm tạ ~ cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu điểm kích ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 447: : Độc Thân

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử lẳng lẳng địa lẳng không lơ lửng, vô số tia chớp khi hấn quanh mình lập loè.

Bầu trời thật giống như mở ra miệng to như chậu máu đồng dạng, hội tụ tầng mây hình thành trùy trạng, này ở giữa, là huyết quang mang màu đỏ chiếu xuống, tầng tầng lớp lớp.

Mỗi một đạo cự đại tia chớp đánh xuống, đều bí mật mang theo trước màu xanh đậm hỏa diễm, tất cả tiếp xúc đến màu xanh đậm hỏa diễm vật thể đều ở trong nháy mắt bị triệt để đốt thành tro bụi, vô luận là cự hạm hải cốt còn là đạo đồ thi cốt, cho dù là cự đại lơ lửng nham thạch cũng đồng dạng.

Toàn bộ thế giới cũng đã giống như luyện ngục vậy.

Hầu tử ngơ ngác ngẩng lên đầu nhìn lên đỉnh đầu của mình dị biến, cặp kia con mắt đều đã kinh mất đi tiêu diễm.

Chậm rãi lắc đầu, dùng sức địa trong nháy mắt, hấn bắt đầu qua lại né tránh tia chớp cùng thiên ngoại liệt hỏa, lại thời khắc đều muốn thân thể của mình dán chặt lấy Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn.

...

Theo cả vùng đất ngẩng đầu nhìn lên, Nam Thiên Môn phương hướng thật giống như hừng hực hỏa diễm trên trời thiêu đốt, giống như ánh nắng

chiều vậy, đem toàn bộ thế giới đều ánh thành màu đỏ.

"Này đến tột cùng là cái gì? Thái dương lại lần nữa làm ra đến đây?" Ngục Nhung Vương chỉ vào nơi chân trời xa cảnh tượng la lên, lại bị Mi Hầu vương cứng ngắt lôi kéo đi lên phía trước.

"Đừng động nhiều như vậy, trước biết rõ ràng địch nhân là ai!"

Hoa Quả Sơn, nổ vang tiếng trống trận cùng bầu trời tiếng sấm lẫn nhau hô ứng, vô số chiến hạm bay lên trời, hướng phía tây bắc phương hướng mà đi.

Pháp phối cờ xí trong lúc đó, Đoàn Chủ đứng ở hạm thủ trên cú đầu bao quát, chứng kiến sụp xuống rào chắn, khắp nơi trên đất yêu thi, còn có, ngàn vạn tầng lũy.

Cận tồn một vị yêu tướng trông thấy tiến đến tiếp viện hạm đội vội vàng vút xuống dưới vũ khí trong tay bay lên trời, lại bị sau lưng tầng lũy một chưởng hấp trở về, hai tay một ôm. Chỉ nghe răng rắc một tiếng. Này yêu tướng cổ đều bị vạn gãy. Vô thanh vô tức địa rơi xuống đất.

Đoàn Chủ khước mắt hơi kéo ra: "Là linh sơn?"

Boong thuyền võ trang đầy đủ yêu quân cũng đã bắt đầu xì xào bàn tán.

"Đây là có chuyện gì? Linh sơn tại sao phải tiến công chúng ta?"

"Những này hòa thượng không phải chích ăn chay niệm phật sao? Bọn họ muốn làm gì?"

"Đã đều đến đây, hỏi cái này chút ít có phải là hơi nhiều dư rồi?" Cửu Đầu Trùng thản nhiên nhìn Đoàn Chủ liếc, Đoàn Chủ lúc này hiểu ý địa giơ lên tay phải.

Thu được mệnh lệnh người tiên phong bắt đầu sử xuất bú sữa mẹ khí lực huy vũ lệnh kỳ.

"Bắn một lượt chuẩn bị ——!"

Ra lệnh một tiếng, thanh thúy kim loại tiếng ma sát trung, vô số đại đồng, sét đánh đồng đều đã kinh chỉ hướng tăng lữ.

...

Màu đỏ sậm dưới bầu trời, xa xa địa, Lăng Vân tử cùng với hấn tọa hạ một đám môn đồ cũng đã trông thấy Dĩ Tổ hạm đội.

"Là Lăng Vân thượng nhân, cuối cùng có một đi ra rồi." Dĩ Tổ không thể chờ đợi được địa một cước bước trên mép thuyền. Bay lên không hướng phía Lăng Vân tử bay đi.

Không đợi nhiều mục quái đi theo bay lên trời, một vị yêu tướng cũng đã vội vàng đuổi tới bên cạnh hấn: "Đại nhân, Hoa Quả Sơn có tin tức truyền đến, đã xảy ra chuyện."

"Đã xảy ra chuyện?" Nhìn lại Dĩ Tổ đi xa bóng lưng liếc, nhiều mục quái thân thủ tiếp nhận yêu tướng dâng trúc giản.

Vũng vàng rơi xuống Lăng Vân tử trước người, Dĩ Tổ một gói thăm viếng nói: "Hoa Quả Sơn Dĩ Tổ, tham kiến Lăng Vân thượng nhân."

"Miễn lễ." Lăng Vân tử thân thủ dìu lên Dĩ Tổ, nhìn chung quanh hai mắt nói: "Đến hạm lên nói a, ta sợ sư phó đi ra ngăn lại."

Dĩ Tổ đầu tiên là sững sờ, lại vội vàng gật đầu.

Vừa mới xoay người. Nhiều mục quái cũng đã rơi xuống bên cạnh của bọn hấn.

Hắn hướng phía Lăng Vân tử chấp tay, ngược lại đôi Dĩ Tố nói: "Linh sơn tiến công Hoa Quả Sơn."

"Cái gì? Linh sơn?"

"Phật cũng ra tay a." Lăng Vân tử cả mặt bỗng nhiên đều quắt một cái. Nửa ngày mới hoãn quá thần lai, thấp giọng nói: "Không nghĩ tới liền bọn họ cũng tới... Thật đúng là người đủ a."

Chăm chú địa nhíu lại mi, Lăng Vân tử lấy ra ngọc giản áp vào bên môi.

...

Sớm đã là một bộ gương cung bạt kiếm trạng thái Tiềm Tâm Điện trung, lão cửu bên hông ngọc giản một mực lảo liên không ngừng. Hồi lâu, hắn cẩn thận nhìn tu bồ đề liếc, cúi đầu đem ngọc giản áp vào bên môi.

Sau một khắc, hắn cũng đã cả ngậy đại.

"Làm sao vậy?"

"Linh sơn... Tiến công Hoa Quả Sơn..."

Lập tức, chúng sư huynh đệ ngoại trừ Thanh Phong tử bên ngoài, đều hít vào ngụm khí lạnh, hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Tu bồ đề nhưng như cũ sắc mặt lạnh nhạt.

U Tuyên tử kinh ngạc mà hỏi thăm: "Sư phó, người sớm biết được linh sơn hội tiến công Hoa Quả Sơn?"

...

Ngọc giản mặt khác, Lãng Vân tử đã đem ngọc giản thu vào: "Đi thôi, trên hạm, các người lập tức trở về địa điểm xuất phát. Linh sơn lúc này động thủ, cần phải đến có chuẩn bị, Hoa Quả Sơn lữ yêu cũng không hiểu ứng đối phật môn công pháp... Ta trước một bước đến Hoa Quả Sơn đi."

"Ta cùng đi với người!" Dĩ Tổ vội vàng nói ra.

"Người đuổi không kịp tốc độ của ta, còn là lưu lại thống lĩnh bộ đội a." Lãng Vân tử thờ dãi nói.

...

Lúc này, tại Hoa Quả Sơn bên ngoài, song phương chiến đấu đã bắt đầu.

Yêu quân ngay từ đầu chính là toàn lực bắn một lượt, ý đồ dùng hỏa lực đem đối phương hoàn toàn ngăn chặn. Nhưng mà, bọn họ sai rồi. Trước mắt những này, cùng thiên quân có cách biệt một trời.

Đầu tiên, đối phương không có bất kỳ một con thuyền chiến hạm, cái này tiện ý vị trước đại đồng đối sự uy hiếp của bọn hắn cơ hồ đồng đẳng với linh, Đoản Chủy thậm chí chứng kiến một cái không ngờ tăng lữ tay không tiếp được một miếng thiết bắn ra lại bị mất trở về.

Về phần những cái này sét đánh đồng, đánh vào những này tăng lữ hiện lên kim sắc làn da trên tựa giống như đánh vào trầm trọng kim loại khối trên giống như địa, đồ tóa lên hỏa hoa, mà ngay cả mây may vết trầy đều không lưu lại.

Trên mặt đất cây cối đều bị đánh thành cái sàng, cao ngất sơn xuyên đều đã bị nạo một tầng, khói đặc cuộn cuộn phiêu hướng không trung.

Những cái này tăng lữ nhưng chỉ là không nhanh không chậm địa ở giữa không trung sửa sang lấy quần áo, mây may không tổn hao gì.

Trên soái hạm yêu quân tướng dẫn không khỏi từng người đều mở to hai mắt nhìn: "Bọn họ đây là cái gì công pháp?"

Đoản Chủy vịn mép thuyền tay càng nắm càng chặt: "Bố quân trận."

Phía trước hoành đưa chiến hạm chậm rãi dịch chuyển khỏi, đại đội yêu quân đẩy về phía trước tiến, bố mở thuận trận giống như ngang trời dựng thẳng lên một mặt cự tường.

"Linh trong núi này, đến tốt cùng là dụng ý gì! Ta Hoa Quả Sơn cùng linh sơn không mấy may tơ hào, vì sao giết ta tộc nhân!" Đoản Chủy đứng ở hạm thủ trên gầm hét lên.

Cầm đầu tăng lữ nhàn nhạt hướng phía Đoản Chủy nhìn một cái, cười, vươn tay cánh tay hướng phía yêu quân hạm đội một ngón tay. Lập tức. Tất cả tăng lữ đều hóa thành đạo đạo kim quang hướng phía quân trận vọt tới.

...

Nam Thiên Môn ngoài. Một đạo cự đại tia chớp chuẩn xác địa đánh vào hầu tử trên người. Này trên lưng lông tơ lập tức cháy đen một mảnh.

Quay cuồng trong lúc đó, hấn cả đụng vào trên hộ thuẫn, bị xa xa địa bắn ra.

Trong cuồng phong, này không ngừng né tránh thân hình tựa thật giống một mảnh lá khô vẩy tùy thời đều bị xé nát.

Thiên kiếp cũng đã càng ngày càng gần, chỉ là này trước ba động, cũng đã làm cho cả Nam Thiên Môn pháp trận run rẩy không thôi.

Một môn chi cách đạo đồ thậm chí thiên quân đều bị tăng nhanh tốc độ chuyên đòi đến tất cả cung an trí, chỉ để lại một ít thiên tướng phụ trách phòng thủ để ngừa vạn nhất. Phụ trách điều khiển pháp trận bốn vị văn chức tiên gia sớm hơn cũng đã loay hoay sút đầu mẻ trán.

Tại không có người chú ý trong góc, Kim Đầu yết để chậm rãi hướng phía pháp trận hạch tâm dịch quá khứ.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung. Này bầu không khí cũng đã cứng lại tới cực điểm.

U Tuyên tử ngồi lẳng lẳng, Thanh Phong tử khuôn mặt ngốc trệ, Đan Đồng Tử cả đứng dậy, mục như chuông đồng.

Này còn lại sư huynh đệ cũng đều nguyên một đám đứng lên.

Tu bồ đề nhưng chỉ là như không có việc gì nhấp một ngụm trà.

"Phật môn cũng tham dự trong đó. Sư phó, nói cách khác, người vì người này cái gọi là đại kế, bán đứng không chỉ là mười sư đệ, mà là cả đạo thống... Đúng không?" Thanh Vân tử kinh ngạc mà hỏi thăm.

"Vi sư nói, chuyện này, không cần các người hỏi đến. Các người chỉ cho phép lẳng lẳng địa tại nơi này ở lại là được. Đẳng mưa gió qua đi, thiên địa thì sẽ có nhất phiến tâm khí tượng."

"Ha ha ha ha. Cái dạng gì mới khí tượng?" U Tuyên tử cũng cả đứng lên.

Tu bồ đề ngậm miệng không nói, chích nhàn nhạt vẫn nhìn chúng đệ tử.

Đứng ở tối hậu phương lão cửu cũng đã cả thần sắc có chút hoảng hốt, hấn xoay người muốn đi ra ngoài.

"Đứng lại! Ngươi đi đâu?"

"Su phó, bát sư huynh đi Hoa Quả Sơn, Vân Ny đã ở Hoa Quả Sơn..."

"Cho nên ngươi muốn đi nơi đó? Ngươi cũng muốn đi Hoa Quả Sơn sao? Ly khai liền không phải ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn nhân!"

Lão cửu ngờ ngạc địa nháy mắt, hồi lâu, hấn thấp giọng nói: "Su phó, đệ tử xin lỗi ngài. Su phó ân tình, kiếp sau lại báo."

Nói đi, quỳ xuống đất, nặng nề ba cái khấu đầu, xoay người liền đi.

Trong điện mọi người, ngay tiếp theo tu bồ đề, toàn bộ đều ngờ ngẩn.

Ngay sau đó, U Tuyên tử cũng quỳ xuống đất, nặng nề mà ba cái khấu đầu: "Đệ tử không hiểu dựa vào bán đứng tín nghĩa đổi lấy thân thế giới, có thể thành tựu như thế nào cá mới khí tượng pháp, kính xin su phó thứ lỗi."

Nói đi, xoay người ra.

Đan Đồng Tử cũng quỳ xuống đất: "Su phó, mười sư đệ cùng tam thanh chiến đấu, đệ tử tự biết tu vi còn thấp bất lực. Nhưng linh sơn tiên công Hoa Quả Sơn, đệ tử phải đi."

Nói đi, xoay người ra.

Các đệ tử nguyên một đám quỳ xuống đất dập đầu, xoay người rời đi.

Tu bồ đề cả ngày đại, này tay cũng không khỏi được hơi run rẩy.

Rất nhanh, ngoài cửa truyền đến một hồi quát mắng, mười vị trong nhập thất đệ tử bảy vị, mang theo chính mình tọa hạ đệ tử dốc toàn bộ lực lượng. Còn lại ba cái, một cái sớm đã tại Nam Thiên Môn chiến đấu hăng hái, một cái vừa mới đã mang theo môn hạ đệ tử xuất động.

Giờ này khắc này, cũng chỉ còn lại có Thanh Phong tử một người như trước canh giữ ở tu bồ đề bên cạnh.

Đối với trông rỗng điện phủ, tu bồ đề chậm rãi quay sang nhìn về phía bên cạnh bên cạnh Thanh Phong tử, thấp giọng nói: "Tính, lưu, cũng là lưu không được."

Đang lúc này, Nguyệt Triều vội vàng chạy nhập Tiềm Tâm Điện trung, trông thấy Thanh Phong tử cùng tu bồ đề trong nháy mắt vẫn không khỏi được giật mình.

Thanh Phong tử nhẹ nhàng chấn động ống tay áo, đứng dậy, tại tu bồ đề hoảng sợ trong ánh mắt đi đến hần tòa trước, quỳ xuống đất, dập đầu.

"Su phó, Thanh Phong tự biết chính là tư chất bình thường chi bối, nếu không phải là su phó độc lòng dạy bảo, đoạn không có khả năng có hôm nay chi thành tựu. Cho nên, hơn nghìn năm đến, đối tại su phó nói, đừng cảm giác ngỗ nghịch. Chỉ là..." Hần mấp máy môi, nhìn qua tu bồ đề thấp giọng nói: "Chỉ là hôm nay, Thanh Phong muốn làm một ít chính mình cho rằng chuyện nên làm, kính xin su phó thứ lỗi..."

Nói đi, hai tay của hần phục địa, nặng nề mà chín khấu đầu, thẳng dập đầu ra huyết.

"Làm sao ngươi vậy..."

Tại tu bồ đề nhìn soi mói, Thanh Phong tử chậm rãi đứng dậy, đối Nguyệt Triều nói khẽ: "Đi thôi, chúng ta cùng một chỗ... Đi báo thù cho

Phong Linh. Đi làm một kiện, đương sư phó cùng đương sư huynh người, chính thức chuyện nên làm."

"Hảo!"

Xoay người, hai người bước đi ra ngoài điện, cũng không quay đầu lại.

Ngơ ngác nhìn Nguyệt Triều cùng Thanh Phong tử đi xa thân ảnh, tu bồ đề cặp kia mục trùng được giống như chuông đồng. Hấn nhớ tới thân ngăn trở, lại phát hiện mình lại liền đứng lên khí lực cũng không có.

Giấy dựa bên trong đựng lật ra bên cạnh bên cạnh trà chén nhỏ, này nước trà lập tức vãi đầy mặt đất.

"Đều đi thôi! Một ngày nào đó, các ngươi sẽ biết vi sư mới là đối! Một ngày nào đó... Một ngày nào đó các ngươi sẽ biết..."

Gió mát tảo động trong sân lá rách.

Giờ này khắc này, trống rỗng trong đạo quan, chỉ còn lại có tu bồ đề một người la lên. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đối mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 448: : Quỷ Di Phật Môn

Trên bầu trời nổ vang như trước.

Hôn hồng quang vung măn đại địa mỗi khắp ngõ ngách, cũng hất tới Quán Giang Khẩu, xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở chiếu nhập Dương Thiên trong phòng, ánh đến ngòi dựa giường bên cạnh, che kín vệt nước mắt trên mặt.

Này con mắt hơi giật giật, lại chưa từng mở ra.

Hao Thiên khuyên lén lút tiến vào trong phòng, che cái mũi cho bàn trên cương lô thêm hương, vừa nhanh bước chạy ra ngoài.

"Nhang này xem ra rất có hiệu, người hẳn là sớm một chút lấy ra."

Hao Thiên khuyên nhủ lại mi nhìn liếc Ngạo Thiên Ứng, cầm trong tay còn lại nửa thanh hương để vào cái túi nhỏ lí, nói khẽ: "Người nghĩ tới tam thánh mẫu tinh lại phát hiện bị chúng ta dùng mê hương hậu quả sao?"

Nghe vậy, Ngạo Thiên Ứng sợ tới mức con mắt cô lỗ cô lỗ chuyển, vội vàng rụt rụt cổ.

Ngẩng đầu lên, Hao Thiên khuyên nhìn qua hôn hồng bầu trời nói: "Dù sao bất kể như thế nào yếu rất đến chân quân trở về, chân quân vừa về đến, nhiệm vụ của chúng ta thì đã qua một đoạn thời gian."

...

Lúc này, Hoa Quả Sơn biên giới khu vực, Dương Tiễn chính xa xa mà chăm chú nhìn chiến trường.

Những cái này toàn thân hiện lên kim sắc tăng lữ không che không ngăn đón địa phóng tới vũ trang đến tận răng yêu quân. Nguyên một đám thật giống như một tôn tôn kim nhân vậy, trên người không có khái giáp, lại lì lợm. Trong tay không có bất kỳ vũ khí, cặp kia tay so với đao nhọn càng thêm sắc bén, có thể đơn giản địa xuyên thấu binh lính khái giáp.

Bình thường yêu quân sĩ binh ở trước mặt bọn hắn bị giống như chém dưa thái rau vậy giết, toàn bộ không có sức hoàn thủ. Cho dù là luyện thân cảnh đã ngoài yêu tướng cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ, một khi bị vây công, lúc này liền rơi xuống hạ phong.

Chích một sát, yêu quân trận tuyến cũng đã dao động, trên soái hạm yêu tộc chiến hạm nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, thúc thủ vô sách.

Cuối cùng nhìn một cái chiến tuyến. Dương Tiễn quay đầu lặng lẽ hướng phía Tề Thiên Cung bay đi. Thân thủ móc ra ngọc giản phóng tới bên môi nói: "Linh sơn tiến công. Hoa Quả Sơn khả năng yếu thất thủ. Sư phó ngài tranh thủ thời gian thu thập hạ xuống, Tiễn nhi hiện tại tụt tới đón người."

...

Nam Thiên Môn ngoài đều đã kinh biến thành giống như huyết vậy đỏ sậm nhan sắc, thật giống như toàn bộ thế giới đều bị đưa vào trong bếp lò nướng vậy, không khí đều đã kinh trở nên vô cùng cực nóng.

Những cái này còn sót lại đạo đồ thi thể chậm rãi mạo hiểm khói đặc, còn thừa không nhiều lắm thuyền hạm hải cốt dùng địa mạo hiểm hỏa tinh, thậm chí cũng đã tản mát ra một cỗ nhàn nhạt mùi khét.

Hầu tử hóa thành một luồng sáng bó vờn quanh trước Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn một khắc càng không ngừng qua lại chạy trốn, một đạo đóm đạo cự đại tia chớp phảng phất có ý thức vậ đuôi theo hấn đánh, ngẫu nhiên có thể bổ trúng. Mà tuyết đại đa số đều mạnh mẽ địa đánh vào pháp trận hộ thuẫn phía trên, từng điểm từng điểm địa, không ngừng rút ra trước pháp trận lực lượng.

Trong tiếng nổ vang, trên nóc khe đá gian không ngừng chấn động rớt xuống cát bụi, mặt đất hắc gạch đá ở không ngừng run rẩy trước.

Nam Thiên Môn pháp trận hạch tâm ngoài sớm đã tụ tập bốn trăm danh đã ngoài thiên tướng, nguyên một đám sắc mặt ngưng trọng, như lâm đại địch.

Kim Đầu yết đế nương mặt khác bốn vị yết đế che lấp, tránh đi chúng tướng cùng với bốn vị phụ trách điều khiển pháp trận văn chức tiên gia tai mắt, duỗi ra hai chỉ lạng lẽ đối với pháp trận vi điều, sắc mặt như thường.

"Tình huống bây giờ thế nào?" Lý Tĩnh cao giọng hỏi.

"Còn. . . Coi như bình thường. Có chút loạn, nhưng thoáng điều chỉnh thoáng cái là được đền bù. Chính là thiên kiếp điềm báo so với dự đoán yếu mãnh liệt rất nhiều. Tiếp tục như vậy, pháp trận chỉ sợ căn bản chống đỡ không đến thiên kiếp chấm dứt. Thiên vương tốt nhất hiện tại liền bắt đầu chuẩn bị đường lui." Phụ trách điều khiển văn chức tiên gia hồi phục nói.

Nghe vậy, Lý Tĩnh sắc mặt lập tức khó coi vài phần.

Tri Quốc thiên vương ở một bên thấp giọng nói: "Này yêu hầu tử chất thật sự hảo được có điềm quá mức, nếu như là bình thường Hành Giả đạo dẫn phát thiên kiếp, Nam Thiên Môn pháp trận vẫn còn khả năng chống đỡ. Cái này yêu hầu dẫn phát. . ."

Lời này không cần phải nói thêm gì đi nữa, ở đây chúng tướng nguyên một đám mặt lộ vẻ vẻ sợ hãi, đều lén lút hướng Lý Tĩnh nhìn sang.

Một ít song song con mắt, tựa thật giống nguyên một đám kiếp con ngựa gia tại Lý Tĩnh cán cân trên.

Nếu như giờ này khắc này, đứng ở chỗ này chủ trì đại cục chính là Thiên Bồng, hẳn nhất định sẽ lực bài chúng nghị kiên trì rốt cuộc a.

Nghĩ, Lý Tĩnh không khỏi bật cười.

Sinh tử tồn vong trách nhiệm, thật không là tốt như vậy khiêng, cũng chỉ có không đếm xỉa đến tiên gia mới có này lòng dạ thanh thản có thể đối với người khác vọng gia đánh giá a.

Do dự hồi lâu, hẳn vẫn nhìn chúng tướng thấp giọng nói: "Ta một mực cũng không phải tốt tướng soái, tôi thiếu nhất đối thiên đình mà nói, không tính là hảo. Trước kia tại chúng ta phía trước, chống đỡ thiên hà thủy quân, chống đỡ Vân Vực Thiên cảnh mới quân, ta được không, kỳ thật vấn đề không lớn. Có thể lúc này không giống ngày xưa, hôm nay, chúng ta là thiên đình cuối cùng một đạo phòng tuyến."

"Không phải hôm nay vương không nguyện ý tha các ngươi đi, mà là một khi pháp trận khác thường, yêu hầu thông qua Nam Thiên Môn. . . Tất cả mọi người, đều phải chết, cũng kể cả chúng ta. Lúc này, thế tất phải có người làm ra hy sinh, các ngươi hiểu rõ ý của ta sao?"

Trầm mặc hồi lâu, những cái này thiên tướng nguyên một đám ngo ngác gật đầu, khuôn mặt ngưng trọng.

Giờ này khắc này, cả dưới mặt đất không gian chỉ còn lại có này từ bên ngoài đến tiếng oanh minh.

. . .

Tầng thứ chín.

Lăng Tiêu Bảo Điện tra tấn nhà giam bên trong, Bạch Tố bị khóa xương tỳ bà, cả dùng khóa sắt treo lên.

Một vị thiên tướng nhẹ nhàng vung trước roi da hỏi: "Nói nói, ngươi đang ở đây thiên đình còn có cái gì đồng đảng không có?"

"Không có. . . Ta không có gì đồng đảng." Bạch Tố sợ hãi địa nhìn qua này dính nước muối roi.

"Không có đồng đảng? Hắc, không có đồng đảng tỵ ngươi cái này phá tu vi, thượng thiên đình tới làm cái gì?"

Bạch Tố bỗng nhiên lắc đầu nói: "Ta. . . Ta chỉ là đi lên tị nạn. . . Thật sự chỉ là đi lên tị nạn."

"Thật tốt cười, ngươi một con yêu quái cũng muốn tị nạn? Xem ra, không ăn điếm đau khổ chắc là không biết nói." Đây thiên tướng giơ lên roi da, hung hăng địa quất đi xuống.

Chỉ nghe "Pằng" một tiếng, Bạch Tố trên người bạch sắc váy dài theo bên hông bị xé nứt một đường vết rách, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ váy dài, chỗ đó đầu thịt tỵ giống như trực tiếp bị nạo một đao vậy.

Bạch Tố nước mắt từng giọt chảy xuống, lại chăm chú địa cắn răng, không rên một tiếng.

"Hắc, còn rất gánh vác được. Vốn tưởng rằng là nữ yêu, sợ không can thận đánh chết còn đặc biệt thấp xuống điếm lực độ, xem ra căn bản là không can a. Hừ, yêu quái quả nhiên đều là da dày thịt béo." Chậm rãi loát

roi da, này thiên tướng nói: "Cuối cùng cho ngươi một lần cơ hội, nói, của ngươi đồng đảng ở nơi nào? Ngươi lên trời đình đến có kế hoạch gì."

"Ta. . . Ta thật sự thật là làm không đến làm. . ."

Lời còn chưa dứt, này thiên tướng cũng đã hợp với ba tiên hướng phía Bạch Tổ gọi cho.

. . .

Thất trọng thiên.

Nguyệt lão mang theo một đám hồng quan đuổi tới nguyệt dưới cây, xa xa địa liền đối với trước bốn vị long vương chấp tay hành lễ: "Có bằng hữu từ phương xa cũng không nói quá. Bốn vị long vương giá lâm. Không có từ xa tiếp đón. Kính xin chư vị long vương thứ tội, thứ tội a!"

"Nói chi vậy?" Đông Hải long vương cười đi ra phía trước chấp tay nói: "Lần này sự ra đột nhiên, bất đắc dĩ, mới mượn nguyệt dưới cây đất trồng tạm thời an trí gia quyến. Quấy rầy chỗ, kính xin nguyệt lão thứ lỗi a."

"Nói quấy rầy, tự nói quá lời." Nguyệt lão nắm Đông Hải long vương tay, lại nhìn nhìn qua những thứ khác vài vị long vương nói: "Vài vị long vương nếu là không chê, ty chức đã ở hồng hi trong nội cung thiết hạ yến hội mở tiệc chiêu đãi các vị."

Đang lúc này. Một vị cua đem vôi vàng chạy đến, bám vào tây hải long vương bên tai nhỏ giọng nói gì đó, lập tức, tây hải long vương sắc mặt đại biến, tròn tròn mắt kinh hô: "Nghịch tử! Cái này nghịch tử!"

. . .

Cùng lúc đó, toàn thân quần áo chật vật không chịu nổi Ngao Liệt đã đi tới tầng thứ chín tra tấn nhà giam trước, thân thủ xóa đi chính mình khoe môi huyết, hắn từng bước một hướng phía nhà giam nhập khẩu đi đến.

Xa xa địa, một đám phòng thủ binh vệ đều đã kinh chú ý tới hắn, một vị thiên binh vội vàng xoay người trong triều đi đến. Đám người còn lại tắc cần thận địa nắm chặt vũ khí, yên lặng chú ý trước.

Tiểu bạch long đi đến nhà giam trước đại môn dừng bước. Sâu hít một hơi thật sâu, chăm chăm vào kia thanh môn vài cái tiểu binh nói: "Ta, là tây hải tam thái tử Ngao Liệt, muốn từ các ngươi nơi này tiếp đi cá nhân, nói cái giá đi."

Một câu nói kia, lập tức nói được mọi người tại đây sửng sờ.

Một vị thiên tướng từ bên trong đi ra, cao giọng nói: "Long tam thái tử, trên cái thế giới này cũng không là vật gì cũng có thể dùng kim tiền mua được."

Ngao Liệt hừ địa bật cười: "Địa phương khác bản thái tử không biết, nhưng ở thiên đình, kim tiền chắc hẳn còn là có tác dụng a? Nói cái giá đi, chỉ cần không quá đáng, bản thái tử tự nhận biết, bản thái tử chỉ cần nàng an toàn."

Này kiêu ngạo dáng vẻ bề vệ không khỏi để ở trường tất cả mọi người hận đến nghiến răng ngứa.

Này thiên tướng vừa định mở miệng phản bác vài câu, lại đột nhiên ngây ngốc một chút, sửa lời nói: "Thả người là không thể nào, bất quá, xem tại ngươi là long tam thái tử phân thượng, mặt tướng có thể cho ngươi trông thấy nàng."

Nói đi, này thiên tướng lui về sau một bước, mở ra một cái lối đi nhỏ.

Ngao Liệt thoáng chân chờ một chút, cuối cùng còn là mở ra cước bộ.

...

Giờ này khắc này, tại Hoa Quả Sơn trên chiến trường, chiến tranh cán cân chính từng điểm từng điểm địa hướng linh sơn phương diện nghiêng.

Đây là một yêu tướng môn liên nằm mơ đều không nghĩ đến tràng cảnh. Hoa Quả Sơn quân tiên phong ước chừng có năm vạn cao thấp, tăng thêm về sau trợ giúp đi lên, khoảng chừng mười vạn.

Có thể cái này suốt mười vạn bộ đội lại bị đối phương một vạn cao thấp tăng lữ chiếm hết thượng phong, thậm chí có thể nói là hoàn toàn bị đè nặng đánh. Mà này chiến đấu tràng cảnh, càng là không thể tưởng tượng.

Trong lúc kích chiến, yêu quân một phương binh tướng vẫn lạc giả phần đông, là một bộ chính thức thiết cùng huyết tràng cảnh.

Mà đối phương. . . Đoàn Chủ thậm chí chứng kiến một vị yêu tướng dùng búa tại một cái tăng lữ trên trán lưu lại một điều sâu đậm miệng vết thương, có thể cũng không kiến huyết, cũng không thấy óc. . . Này tăng lữ vậy mà giống như không có việc gì đồng dạng tiếp tục chiến đấu. . .

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Đoàn Chủ đặt tại mép thuyền trên tay không khỏi càng nắm càng chặt.

Cửu Đầu Trùng một cái thả người rơi xuống bên cạnh hắn, đem một con vờ cắt xuống tới cánh tay đưa tới: "Người xem."

Chỉ liếc, boong thuyền yêu tướng đều kinh hô lên.

"Những này đến tột cùng là cái quỷ gì đông tây? Những này không phải nhân loại sao?"

Không hề nghi ngờ địa, đây là một chích tăng lữ cánh tay, này phía trên làn da đều là kim hoàng sắc. Mà canh quý dị chính là, này lẽ sách xử không thấy máu thịt, không thấy xương cốt, như trước chỉ là kim sắc. Cảm giác kia, thật giống như căn bản chính là theo một tôn tượng đồng trên cắt xuống tới cánh tay.

Đoản Chủy là triệt để giết mình.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, thân là đại nguyên soái hắn, lần đầu tiên thống lĩnh toàn quân, đúng là đối mặt như vậy một đám không thể tưởng tượng quái vật. Chỉ cần cho đối phương cũng đủ thời gian, một vạn tăng lữ gặm quang trên tay mình trăm vạn yêu quân chút nào không thành vấn đề.

Đang lúc này, một cái màu tím thân ảnh cũng đã từ phương tây hướng phía nơi này bay vút mà đến, huyền đến yêu quân quân trước trận, cao giọng quát: "Các người dùng đối phó thiên quân biện pháp đối phó phạt môn làm sao có thể thắng?"

"Lăng Vân thượng nhân?" Đoản Chủy chậm rãi mở to hai mắt nhìn.

Một cái thả người rơi xuống Đoản Chủy bên cạnh, Lăng Vân tử thấp giọng nói: "Ta biết rõ như thế nào đối phó phạt môn, từ giờ trở đi, nghe ta."

Rời xa chiến trường trong góc, Chính Pháp Minh Như Lai không khỏi hừ bật cười: "Tu bồ đề, rốt cuộc là tính tra a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Mỗi khi ghi đến chiến đấu chương và tiết, con ba ba tốc độ tự đặc biệt đặc biệt chậm. . . Mọi người thứ lỗi cấp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 449: : Thiên Kiếp Buông Xuống

Nam Thiên Môn ngoài, trong tiếng nổ vang, kịch liệt vân dòng xoáy chậm rãi mở rộng một cái cự đại lỗ hồng, liền hướng một cái không biết, màu đỏ thẫm thế giới.

Tia chớp như trước tại trên bầu trời qua lại quét ngang, Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn tại đây một mảnh huyền rậm rĩ bên trong không ngừng địa run rẩy.

Cự đại hấp lực truyền đến, giống như một cái hắc động vậy, Nam Thiên Môn ngoài tất cả rời rạc vật thể đều bị giống như bụi bặm loại hấp quá khứ, hầu tử toàn bộ thân hình đều chậm rãi kéo cách hẳn một mực dính sát trước Nam Thiên Môn hộ thuẫn.

Lăng không dừng lại thân hình, hẳn chăm chú địa cắn răng, lộ ra dữ tợn khuôn mặt, sau một khắc, bộc phát ra khàn cả giọng rít gào, sử xuất toàn lực tránh thoát này cường đại hấp lực.

Đạo đạo giống như bay múa lụa trắng vậy ánh huỳnh quang theo lỗ hồng trung bay ra, hướng phía hầu tử quần lách đi qua.

Một khóa đá vụn cùng này ánh huỳnh quang sát qua, trong nháy mắt nứt ra thành hai nửa.

"Đây là cái quỷ gì đông tây?"

Hai đạo chùm sáng màu lam theo lỗ hồng trung gào thét ra, đuổi theo hầu tử quét quá khứ.

Né tránh bên trong, này hai đạo chùm sáng vượt qua Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn.

Hạch tâm pháp trận xử, này trông nom pháp trận trong đó một vị văn chức tiên gia lập tức một ngụm máu tươi phun vãi ra, cả theo huyền phù trên bề đoàn ngã xuống.

"Chuyện gì xảy ra?" Tất cả mọi người mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ.

Vài vị thiên tướng vội vàng xông đi vào đem ngã xuống tiên gia dờ.

"Chính thức thiên kiếp đến đây!" Lý Tĩnh chỉ vào bên cạnh nhất danh thiên tướng quát lên: "Nhanh! Chống đi tới!"

Này thiên tướng thất kinh nhảy lên bề đoàn, nhìn trước mắt giống như đay rồi vậy phù triện lại thoáng cái mắt choáng váng.

"Người không phải trông nom qua pháp trận sao?"

"Là trông nom qua không sai. . . Chính là. . . Chính là. . ."

Này cũng đã hấp hối tiên gia khẽ run nói nói: "Hiện tại, cả pháp trận cũng đã cùng bình thường bất đồng. . . Người làm hết sức cũng được. . ."

Nói, lại là một ngụm máu tươi từ miệng trung tràn ra. Này sắc mặt cũng đã trắng bệch tới cực điểm.

Lý Tĩnh chích quét này tiên gia liếc liền không có lại phản ứng. Ánh mắt kia một mực tại phức tạp phù triện trong lúc đó nhảy động.

Giờ này khắc này. Hấn cũng đã không có công phu trông nom một vị tiên gia chết sống. Một khi Nam Thiên Môn phá, chết, liền không chỉ là một hai vị tiên gia.

Chích thoảng lấy lại bình tĩnh, hấn liền nhảy lên đem trên bờ đoàn thiên tướng giật ra, chính mình tự mình ra trận.

Nguyên bản hơi giảm bớt hộ thuẫn lại một lần phóng xạ ra sáng ngời màu đỏ.

Cùng lúc đó, hầu tử lại chỉ có thể một mặt né tránh.

Đây là một trường không có địch nhân chiến tranh, đối thủ của hấn, là một cỗ đơn thuần lực lượng. Mà luồng lực lượng này, dùng đưa hấn theo thế giới này xóa đi vi sứ mạng.

Giống như lụa trắng vậy mờ ảo bạch sắc ánh huỳnh quang, chỉ cần hơi dính trên trở về bị gắt gao trói lại, thậm chí trực tiếp lặc tiến trong thịt. Lam sắc chùm sáng, chỗ đến đều nhóm lên hừng hực lam sắc hỏa diễm, đây là thiên ngoại chi hỏa, có thể thiêu đốt hết thảy, mà một khi trực tiếp đụng vào lam quang, càng là sẽ trực tiếp bị đốt thành tro bụi.

Về phần này chỗ nào cũng có ẩn chứa lực lượng cường đại tia chớp, giờ này khắc này hầu tử cũng đã không rảnh bận tâm.

Tại đây trường lực lượng thịnh yển bên trong. Hấn chỉ có thể mệt mỏi, cũng lần nữa địa nghĩ cách đem công kích dụ sử đến hộ thuẫn phụ cận. Lợi dụng lam quang đi suy yếu pháp trận.

Một hồi sáng thế đến nay lớn nhất họa kiếp đã bắt đầu, chính là Nam Thiên Môn trong cũng đã có thể tinh tường cảm nhận được dị thường.

Theo nguyệt cây vị trí xa xa nhìn lại, cả Nam Thiên Môn vị trí cự đại nổi thạch đều ở không ngừng run rẩy, vô số vi bụi theo Nam Thiên Môn trên vách tường rơi, kia trường cảnh, thật giống như tuyết lở điềm báo vậy.

Tất cả đạo đồ, thiên binh thiên tướng, thậm chí cả các màu tiên gia đều ở xa xa mà nhìn xem, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, ngừng thở.

Đây là chưa bao giờ có cảnh tượng, có lẽ, cho dù một mực bị cho rằng không thể phá vỡ Nam Thiên Môn tại hạ một khắc sụp đổ, cũng sẽ không có người cảm thấy bất ngờ a.

"Cái này chỉ sợ là từ trước tới nay mạnh nhất thiên kiếp đi?" Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ giọng hỏi.

"Tính a. Cự hạn Hành Giả đạo đột phá thiên đạo tu vi đêm trước dẫn phát thiên kiếp. . ." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi bật cười: "Nếu như là tại đây môn nội dẫn phát, sợ là cả thiên đình đều muốn không còn sót lại chút gì."

Linh Tiêu Bảo Điện trong , càng là giống như giống như chết địa yên tĩnh.

Tất cả tiên gia, kể cả Ngọc Đế, đều ở lẳng lặng địa chờ. Đối với bọn hắn mà nói, hiện tại duy nhất có thể làm, cũng chỉ có thể là đợi.

Liên tục không ngừng nổ vang, có lẽ là thiên đình tận thế, có lẽ là yêu hầu cuối cùng kêu rên, ai biết được?

. . .

Đang lúc cơ hồ mọi người lực chú ý đều bị Nam Thiên Môn hấp dẫn lúc, tây hải long vương cũng đã mang theo hộ vệ vội vã địa đuổi tới ở vào tầng thứ chín tra tấn nhà giam, bị một đám thiên binh ngăn lại.

Sớm đã chờ đợi bên ngoài thiên tướng lạnh lùng nói: "Lão Long vương, thiên đình tra tấn nhà giam há có thể xông loạn."

Tây hải long vương run rẩy nhìn qua này tối như mực nhà giam nhập khẩu hỏi: "Con ta. . . Con ta có từng đã tới?"

"Long tam thái tử đang ở bên trong, bất quá, hấn có thể đi vào, lão Long vương ngài tiến không được."

Nghe vậy, tây hải long vương chợt cảm thấy ngũ lôi oanh đình, cả ngòi liệt trên mặt đất.

Này sau lưng, còn lại ba hải long vương cũng vội vàng đuổi tới.

Ngao Thính Tâm từng bước một đi đến tiền lai, phúc thân hành lễ nói: "Đông Hải bốn công chúa Ngao Thính Tâm, cầu kiến ngục trưởng, thỉnh thần tướng thay thông truyền một tiếng."

...

Đen kịt trong nhà giam, chậu than trên hỏa xèo xèo địa thiêu đốt lên.

Ngao Liệt tại thiên tướng dưới sự dẫn dắt chậm rãi đi tới, thẳng đến hình phòng bên ngoài, dừng bước.

Lòng của hấn cả lộ bộ một chút, có một loại cảm giác hít thở không thông, phủ tại trên chuỗi kiếm tay nắm quá chặt chẽ.

Cách song sát, hấn chứng kiến Bạch Tố buông xuống trước đầu, nhẹ nhàng mà khái trước, một tia máu tươi từ khóe môi nhỏ. Nhìn về phía trên sớm đã hấp hối.

Một thân này bạch sắc váy dài, đã sớm bị nhuộm thành đỏ thẫm nhan sắc, hằng hà có bao nhiêu miệng vết thương.

"Long tam thái tử còn là không nên động thủ hảo, mặt tướng tin tưởng, cho dù ở nơi này động thủ, gian nan khổ cực trước mắt, bệ hạ cũng sẽ không đòi long tam thái tử ngài mở sát giới, tương phản, đòi thái tử ngài chọn lựa phòng ngự chúng ta khả năng còn có thể đã bị trừng phạt. Nhưng, cho nàng gia một cái vượt ngục đắc tội danh thật sự hảo sao?" Này thiên tướng cẩn thận địa nhìn sắc mặt trắng bệch Ngao Liệt, một tay đồng dạng đặt ở trên chuôi kiếm, mồ hôi to như hạt đậu theo thái dương chảy xuống.

Thẳng đến chứng kiến Ngao Liệt buông ra chuôi kiếm, hắn mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Các ngươi. . . Vậy mà đối với nàng dụng hình rồi?"

Này thiên tướng co lại tay nói: "Đúng, bởi vì nàng không chịu nói nói thật. Mặt tướng cũng đã tận lực giảm xuống hình phạt trình độ."

Nói này thiên tướng lặng lẽ chỉ chỉ bên kia hình tù thất. Trong lúc này cong vẹo địa nằm ba con yêu quái. Này thủ cước đều đã kinh không được đầy đủ . Càng đừng đề cập mặt.

Ngao Liệt hô hấp dần dần tăng thêm, hắn thấp giọng nói: "Ta hiện tại muốn đem nàng chuộc đồ."

"Thiên đình trọng phạm nào có có thể tùy tiện chuộc đồ đạo lý?"

Ngao Liệt chậm rãi nghiêng đầu đi, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú này thiên tướng nói: "Đừng tưởng rằng bản thái tử không biết các ngươi thiên đình những cái này hoạt động, nói đi, muốn bao nhiêu kim tinh. Ép, bản thái tử tìm những người khác, làm theo có thể đem nàng cứu ra đi. Bất quá, đến lúc đó ngươi đã có thể rơi không đến nửa điểm chỗ tốt rồi. Thậm chí còn có thể trị tội ngươi!"

Nghe vậy. Này thiên tướng hừ địa bật cười: "Long tam thái tử nói đùa, trước khác nay khác. Trên đầu giao cho nhiệm vụ, như mặt tướng không cách nào hoàn thành, này mới thật là vạn kiếp bất phục."

Vi hơi dừng một chút, thiên tướng nói tiếp: "Bất quá, lại nói tiếp bây giờ có thể cứu của nàng cũng chỉ có long tam thái tử ngài. Kỳ thật mọi người đều biết là long tam thái tử ngài mang nàng tiến Nam Thiên Môn, đã như vậy, không bằng những cái này vấn đề tự do long tam thái tử đến thay nàng trả lời, cũng có thể bỏ qua vô vị hình phạt."

"Vấn đề gì?"

"Nàng kỳ thật một chút cũng không trọng yếu, tu vi còn thấp. Thực lực không đủ, bằng nàng muốn mở ra Nam Thiên Môn. Đó là tuyệt đối không thể. Chúng ta cảm thấy hứng thú, là nàng tại thiên đình đồng đảng, không biết long tam thái tử có thể cung cấp một ít hữu ích manh mối?"

Ngao Liệt lông mày hơi run rẩy.

Này thiên tướng hạ giọng, như không có việc gì nói ra: "Đặc biệt, nàng thân là một con yêu quái, vì cái gì có thể kiềm giữ người long cung tín vật cùng địa tiên trao đổi đan dược một chuyện. . . Như cái này điểm đáng ngờ có thể điều tra rõ, chúng ta đây cũng cũng không cần phải lại vì khó nàng, ngài nói có đúng không? Long tam thái tử."

. . .

Do Nam Thiên Môn biến dị dẫn phát màu đỏ hào quang cũng đã dần dần biến thành thất thái, một hồi lại một hồi khủng bố tiếng oanh minh dọc theo mặt đất khuếch tán, đình tai nhưc óc, đủ để che đậy kín tất cả tiếng vang. Tam giới đều ở run rẩy.

Tứ đại bộ châu trên tất cả sinh linh đều ở ngẩng đầu nhìn lên trước cái này kỳ cảnh. Mà ngay cả ở vào trong chiến tranh Hoa Quả Sơn cũng là như thế.

"Quang biến thành thất thái, có phải là nói rõ thiên kiếp cũng đã buông xuống?" Đoãn Chủy nhẹ giọng hỏi.

"Có thể nói như vậy, bất quá, chỉ là vừa mới bắt đầu thôi." Lăng Vân tử đứng ở xa xa hỗn loạn chiến trường nói.

"Tại tình huống nào hạ thiên kiếp hội chấm dứt?"

"Gây ra giả đem thiên kiếp toàn bộ khiêng quá khứ trôi qua, hoặc là, gây ra giả thân tử hồn diệt."

Cửu Đầu Trùng chậm rãi nghiêng đầu lại: "Nói như vậy, chỉ cần thiên kiếp vẫn còn tiếp tục, đã nói lên đại thánh gia còn sống?"

"Đúng." Lăng Vân tử yên lặng nhẹ gật đầu.

"Có nghe hay không?" Cửu Đầu Trùng giơ lên nắm tay thét to nói: "Thiên kiếp vẫn còn tiếp tục, đã nói lên đại thánh gia còn đang chiến đấu! Các người hy vọng đại thánh gia trở về thấy hoa quả sơn một mảnh đất khô cằn sao?"

"Không nghĩ ——!" Sau lưng, thậm chí cả quanh thân chiến hạm trên mấy ngàn yêu tướng nguyên một đám rút ra binh khí.

Sau một khắc, bọn họ đều dụng binh nhận mở ra tay của mình, đem máu của mình dính vào binh khí trên.

Lăng Vân tử tiện tay giương lên, điểm điểm trong suốt ở không trung phân tán, hợp thành nhập linh của bọn hắn trên nhận.

Sau đó tại Cửu Đầu Trùng dưới sự dẫn dắt hướng phía những cái này tăng lữ vọt tới.

"Kỳ thật, phật môn người vốn là không có mạnh như vậy." Đứng ở Đoàn Chủ bên cạnh phương, Lăng Vân tử chọn trước mi nói ra: "Bất quá nhà của người đại thánh gia hủy sinh tử điện, cái này có điểm muốn chết. Thế giới này sát khí đã không có căn nguyên, dựa vào thân thể đạo môn tu giả thân thể trong chiến tranh một khi bị phá hư đồng dạng sẽ chết, nhưng phật môn người lại bất đồng. . . Thân thể, chỉ là bọn hấn biểu tượng, bọn họ nguyên bản tu đúng là hồn cùng linh, có thể hoàn toàn vứt bỏ thân thể mà tồn tại. Đối phó kẻ như vậy, nói khó khó, nói dịch cũng dễ dàng, chỉ cần làm cho binh khí thương tổn đồng thời, có thể tiện thể thương linh hồn của bọn hấn, là được rồi."

Lúc này, theo Cửu Đầu Trùng chỗ dẫn đầu yêu tướng gia nhập, chiến tuyến nhanh chóng ổn định, ngược lại tiến nhập giằng co trạng thái.

Những cái này tăng lữ rốt cuộc không cách nào tượng nguyên lai đồng dạng như không có việc gì khiêng yêu quân đao.

Một vị tăng lữ lặng lẽ đi đến Chính Pháp Minh Như Lai bên người, chấp tay trước ngực nói: "Tôn giả, chúng ta là hay không. . ."

"Không cần." Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi ngẩng đầu hướng phía tây phương nhìn lại, nói khẽ: "Trận chiến này, phải thay đổi đến vạn năm an ổn. Hấn là còn có người chui vào trường, chờ một chút a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 450: : Có Thể Chứ?

Theo lệnh kỳ huy vũ, tiền tuyến sớm đã nhin không được bình thường yêu quân dần dần lui ra đến đây, chiếm lấy chính là Cửu Đầu Trùng thống lĩnh một đám yêu tướng.

Tăng lữ quân đoàn phản khởi tiến lên, lại bỗng chốc bị giết trở tay không kịp.

Cũng đã biết được ứng đối kế sách Cửu Đầu Trùng hóa ra cửu đầu điều cự đại yêu hình xông vào trước nhất đầu, dùng màu da cam sắc hỏa diễm trong nháy mắt bao trùm bên chiến trường, tại đây chút ít đủ để bồng hồn phách hỏa diễm trước mặt, tăng lữ môn không thể không bị ép chen đến cùng một chỗ.

Thuần một sắc Hành Giả đạo yêu tướng tạo thành chiến trận, quơ Lãng Vân tử gia trì qua binh khí mạnh mẽ đâm tới.

Cùng lúc đó, Lãng Vân tử đã ở phía sau loay hoay xoay quanh , càng nhiều tinh nhuệ bộ đội đầu nhập rất nhanh nghịch chuyển kết thúc thế.

Chứng kiến trên chiến trường yêu quân dần dần lấy được ưu thế, Đoàn Chủ không khỏi nhẹ nhàng thở ra, có thể vừa mới quay đầu, hẳn lại chứng kiến một bên Lãng Vân tử như trước sắc mặt ngưng trọng.

"Phật môn mọi người không ngốc, bọn họ theo linh sơn tiềm hành đến nơi đây, chắc chắn sẽ không chỉ là một chút như vậy mờ ám."

"Vậy ý của ngươi là là..."

"Ta cũng vậy nói không rõ." Lăng Vân tử nuốt khô nhỏ nước miếng chậm rãi nói: "Nhưng... Tứ đại giai không, phật hiệu không không. Có thể để cho bọn họ tới đến nơi đây, cũng chỉ có phật hiệu, vì phật hiệu, bọn họ cũng có thể làm một chuyện gì, cũng sẽ không từ bỏ ý đồ."

Nhìn phía xa một ít mỗi người theo trong sơn cốc bay ra đến gia nhập chiến trường, số lượng cũng không nhiều tăng lữ, Lăng Vân tử thấp giọng nói: "Ngươi tốt nhất thừa dịp cơ hội này phái người vây quanh bọn họ phía sau điều tra."

Đoàn Chủ yên lặng địa nhẹ gật đầu, đưa tới tùy tùng của mình.

Đang lúc tăng lữ quân đoàn liên tiếp bại lui lúc, Chính Pháp Minh Như Lai nhưng chỉ là nhàn nhạt cười cười.

"Gia tăng nhân thủ a."

"Gia tăng tới trình độ nào?" Một bên tăng nhân thấp giọng hỏi.

"Gia tăng đến vừa mới có thể ổn định thế cục là được." Chỉ vào xông vào trước nhất đầu Cửu Đầu Trùng, Chính Pháp Minh Như Lai nói khẽ: "Làm cho hàng long la hán cùng phục hồ la hán ngăn chặn hẳn."

Này tăng nhân chấp tay trước ngực. Khom người nói: "Cẩn tuân tôn giả phân phó."

...

Giờ này khắc này. Nam Thiên Môn.

Thiên kiếp đã đến. Hôn hồng trong thế giới, vô số đủ loại kiểu dáng chùm sáng từ ngày đó không trung lỗ hồng nhỏ ra, hướng phía hầu tử truy

theo. Này tiếng oanh minh cũng đã kịch liệt đến làm cho người ta một hồi đầu vầng mắt hoa, phân không rõ phương hướng.

Ngoại trừ chỗ nào cũng có tia chớp, cái này chính giữa mỗi một chủng công kích cường độ đều hơn xa tru tiên kiếm trận công kích, mà tụ quang những cái này tia chớp, cũng đã đem hầu tử điện được toàn thân mạo hiểm khói đen.

Đôi diện với mấy cái này không có lẽ không có bằng chứng công kích, ngẫu nhiên một lần gặp thoáng qua. Chính là huyết nhục mơ hồ kết quả. Hắn chỉ có thể mất mạng né tránh, cũng nghĩ cách làm cho mình tận lực tới gần Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn dùng khiến cái này cường đến mức tận cùng công kích ảnh hưởng đến pháp trận.

Mà đang ở cái này cực tốc truy đuổi bên trong, hầu tử thậm chí liền kêu thảm thiết thời gian đều không có. Chỉ cần hắn dám can đảm dừng lại, sau một khắc, này quý dị công kích sẽ đưa hắn triệt để nuốt hết.

Gần kề một cái chớp mắt, hắn cũng đã vờn quanh Nam Thiên Môn pháp trận bay mấy trăm quyển, này thân hình nhanh đến xa xa nhìn lại thật giống như vô số con khỉ đồng thời tại trên bầu trời bay vút lên.

Tại đây không ngừng đi tới đi lui qua lại trung, lỗ hồng nhỏ ra công kích hoành tảo hết thấy hầu tử tới gần vật thể, mà ngay cả không thể phá vỡ Nam Thiên Môn pháp trận cũng bị đánh cho lung lay sắp đổ.

Nhiều lần, Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn thậm chí bị xé mở một cá lỗ hồng. Hầu tử bản năng muốn từ này lỗ hồng chui qua đi, còn không đợi hắn tới gần. Này lỗ hồng cũng đã khép kín như lúc ban đầu.

Nam Thiên Môn dưới mặt đất pháp trận hạch tâm xử, Lý Tĩnh xóa đi khóe môi huyết, tiếp tục tự mình thao túng pháp trận.

Chỉ là mấy lần chính diện oanh kích, nguyên bản còn lại ba vị phụ trách điều khiển pháp trận văn chức tiên gia cũng đã ngã xuống hai cái, mà mới thay thiên tướng vô luận là kinh nghiệm còn là tiêu chuẩn, đều muốn so với cái kia thường niên phụ trách tiên gia còn kém hơn rất nhiều.

"Đây là... Trời muốn diệt ta thiên đình sao?"

Nhưng vào lúc này cái kia điều động phù triệu hai tay đột nhiên hơi dừng lại: "Đây là..."

Sau một khắc, hấn lại tập trung tinh thần địa tiếp tục điều khiển pháp trận.

Na Tra, tứ đại thiên vương trong đầu đồng thời vang lên Lý Tĩnh thanh âm: "Nội ứng ở chỗ này, vừa mới có người thừa dịp loạn điều động phù triệu, chú ý tất cả mọi người hướng đi."

Na Tra hơi kinh hãi, nắm hỏa tiêm thương tay không khỏi nắm thật chặt, mở to hai mắt nhìn hướng phía phân tán bốn phía thiên tướng nhìn lại.

Tứ đại thiên vương nhanh chóng phân tán ra đến, một tay giữ tại binh khí trên, giả bộ như như không có việc gì tại chúng tướng trong lúc đó đi dạo, tản bộ, tinh tế quan sát đến.

Kim Đầu yết đế ánh mắt một nghiêng, lặng lẽ đem hai chỉ thu vào trong tay áo.

...

Đến từ Nam Thiên Môn cự đại tiếng vang cũng đã truyền khắp cả thiên đình, mà ngay cả ngòi ở Linh Tiêu Bảo Điện trên ghế rồng Ngọc Đế, này màng tai cũng cơ hồ cũng bị chấn mặc.

Tất cả mọi người tại yên lặng mà chú ý trước.

Giờ này khắc này, cao cao tại thượng chúng thần, bao trùm chúng sinh nhân loại người tu tiên cũng nguyên một đám giống như này thế gian bất lực nạn dân vậy tụ cùng một chỗ, trầm mặc không nói.

Hôn ám nhà giam trung, trên nóc khe đá không ngừng rơi trước cát bụi.

Ngao Liệt chậm rãi nói ra: "Nếu như, ta toàn bộ nhận biết, có phải là có thể thả nàng?"

"Toàn bộ nhận biết?" Này thiên tướng tại chỗ giật mình, nửa ngày mới bàn bắt tay vào làm nói khẽ: "Phóng nàng không có khả năng, nhưng nếu như ngài toàn bộ nhận biết, thượng cấp tỵ cũng không tiếp qua độ chú ý nàng. Sẽ không lại vì khó nàng, đến lúc đó, muốn đem nàng chuộc đi ra ngoài, cũng liền, có khả năng."

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, bốn phía thiên binh đều vô ý thức địa làm một cái né tránh động tác, chỉ có Ngao Liệt như trước lẳng lẳng địa đứng, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hấp hối Bạch Tố, liếm láp khô quắt môi, nhìn chăm chú một thân này nhuộm đỏ quần trắng.

Hồi lâu, hần hơi nhả đầu lông mày, quay đầu đối một bên thiên tướng nói: "Ta có thể thả hết thảy, nhưng ta có một điều kiện."

"Ngài nói."

"Ta cùng với nàng một mình trò chuyện, còn có, đồng ý sau, ta muốn gặp vừa thấy phụ vương của ta."

Này thiên tướng lại là ngơ ngác một chút.

"Như thế nào, còn sợ ta chạy không thành?"

"Sợ cũng không phải sợ, chỉ cần ngài chịu đồng ý, sự tình đã không có kết, ngài chạy đến đâu lí đều đồng dạng. Hơn nữa cho dù ngài không thấy tây hải long vương, chắc hẳn tây hải long vương cũng sẽ muốn gặp ngài. Chỉ là... Ngài xác định yếu... Đồng ý?"

"Không được sao?"

"Cái này... Không có gì không được, chỉ cần ngài cam tâm tình nguyện." Thiên tướng nhún vai nói.

...

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử chăm chú địa nắm kim cô bông lướt trước pháp trận phi hành. Lại dùng tốc độ cực nhanh không ngừng cải biến của mình phi hành phương hướng. Cơ hồ hẳn từng cái bước ngoặt. Đều có một từ trên bầu trời cự đại lỗ hồng lí ra tới bạch sắc quang cầu nặng nề nện xuống, này hào quang diệu biết dùng người mắt mở không ra.

Mấy đạo mờ ảo bạch sắc ánh huỳnh quang giống như theo lỗ hồng trung đuổi ra mấy cái xúc tua vậy một đường chăm chú địa đuổi theo hẳn không tha.

Những này quý dị, không hề ăn khớp đáng nói công kích còn đang không ngừng tăng cường, ần ần địa, hẳn đã có chút ít tiêu hao.

Hai đạo bay vọt mà đến chùm sáng màu lam gặp thoáng qua, hầu tử một cái quay cuồng, thiếu chút nữa trực tiếp đụng vào pháp trận trên hộ thuẫn, trụ tại hẳn dừng lại thân hình lúc. Một đạo bạch sắc ánh huỳnh quang giống như sa mỏng vậy thổi sang hẳn chân trái trên. Sau một khắc, này ánh huỳnh quang bỗng nhiên nắm chặt, đem hầu tử điên cuồng mà hướng lỗ hồng thoát đi.

Càng nhiều bạch sắc ánh huỳnh quang hướng hấn quán quanh tới, vô số công kích cũng đều khi hấn dừng lại thân hình một khắc hướng hấn vời đến tới.

Giờ này khắc này, hầu tử cảm giác, ý thức sớm được lệ khí xâm nhập được giống như một đoàn tương hồ vậy, hoàn toàn chỉ bằng vào bản năng tại chiến đấu.

Chích một sát, hấn tự tay dùng linh lực động lại ra tay đao, trực tiếp chém đứt chân trái của mình.

Máu tươi văng khắp nơi...

...

Quán Giang Khẩu, Dương Thiên bỗng nhiên đánh thức.

Nàng ngẩng đầu trông thấy ngoài cửa sổ chân trời không ngừng lập loè, chướng mắt màu đỏ hào quang, sau một khắc. Quơ lấy bên cạnh trường kiếm lao ra ngoài cửa.

Một mực canh giữ ở ngoài cửa Hao Thiên khuyển vội vàng ngăn cản đi lên, cung kính nói: "Tam thánh mẫu. Chân quân khai báo, bên ngoài nguy hiểm, khoảng thời gian này, ngài còn là ở lại trong phủ so với..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Dương Thiên một bả nắm chặt Hao Thiên khuyển, chỉ vào xa xa chướng mắt hào quang cao giọng quát: "Ta hỏi ngươi, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Cái này, cái này..." Hao Thiên khuyển bỗng nhiên đỏ mồ hôi, cười lấy lòng nói: "Tam thánh mẫu, cái này không liên quan chúng ta chuyện tình."

Dương Thiên một tay lấy Hao Thiên khuyến đẩy ngã trên mặt đất, "Thương" một tiếng, rút ra trường kiếm, chỉ hướng Hao Thiên khuyến cô hòng: "Đó là Nam Thiên Môn phương hướng, nói, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì!"

Nghiêng mặt đi hướng phía cửa phòng của mình nhìn thoáng qua, Dương Thiên lạnh giọng hỏi: "Người đối với ta dùng mê hương?"

Hao Thiên khuyến cả kinh khóc mắt quất thẳng tới, từng điếm từng điếm địa sau này chuyển.

Một bên Ngạo Thiên Ứng còn không kịp chen vào miệng, thì càn thúc thủ vô sách.

"Các người không nói, ta liền chính mình nhìn!"

Nói, Dương Thiên xoay người một cái muốn hướng Nam Thiên Môn phương hướng bay đi.

"Người muốn đi đâu?" Một tiếng hét to truyền đến.

Xa xa địa, Dương Tiễn mang theo Ngọc Đỉnh chân nhân vội vã địa bay tới, vũng vàng rơi xuống đất.

Dương Tiễn một cái bước xa gọi được Dương Thiên trước người.

Dương Thiên thoáng cái ngây dại, hai mắt tránh đi Dương Tiễn, nắm kiếm, đứng ở tại chỗ nháy mắt con người thấp giọng nói: "Ta... Ta mau mau đến xem đến tột cùng chuyện gì xảy ra."

Trong ngôn ngữ, nước mắt kia cũng đã ngăn không được rơi xuống.

"Ta nói, không cho phép đi."

Đây là huynh muội cứ như vậy yên lặng địa đứng, Dương Tiễn mặt không biểu tình, gắt gao chăm chăm vào Dương Thiên. Dương Thiên tắc cú đầu chăm chăm vào bên chân không có vật gì mặt đất, này lòng ngực không ngừng nhấp nhô, nước mắt kia từng giọt xẹt qua gò má.

Hao Thiên khuyên vội vàng từ trên mặt đất đứng lên vọt đến một bên.

Ngọc Đỉnh chân nhân rụt rụt đầu, ánh mắt không có ở đây Dương Tiễn cùng Dương Thiên trên người qua lại. Nửa ngày, hấn lặng lẽ đến gần kéo kéo Dương Thiên góc áo nói: "Nghe người ca, đừng đi, người đi cũng giúp không được bề bọn."

"Đến tột cùng chuyện gì xảy ra? Có phải là... Có phải là hấn đã xảy ra chuyện?"

"Hấn phát sinh chuyện gì cũng không phải người cai, ta Quán Giang Khẩu cùng Hoa Quả Sơn cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Từ nay về sau, người cùng hấn, cũng không xứng đáng bắt luận cái gì quan hệ."

"Ta chỉ muốn biết, hấn đến tột cùng thế nào?"

Ngọc Đỉnh chân nhân nhú chặt trước lông mày nói: "Là thiên kiếp. Thiên kiếp đến đây, này hầu tử gây ra thiên kiếp, hết thuốc chữa."

"Thiên kiếp?" Dương Thiên hoảng sợ ngẩng lên đầu, nhìn về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn do dự mà gật đầu nói: "Này hầu tử tại Nam Thiên Môn gây ra thiên kiếp, linh sơn hiện tại đang tại tiến công Hoa Quả Sơn... Này thế cục, cũng đã không thể vãn hồi rồi."

Chân trời từng đạo hồng quang chớp động, lá cây tại trong tiếng nổ vang hơi rung động.

Dương Thiên môi hơi giật giật, hồi lâu, yên lặng địa cúi đầu xuống.

"Hội dẫn phát thiên kiếp... Hẳn biết rõ hội dẫn phát thiên kiếp, hẳn chính là vì dẫn phát thiên kiếp mới..." Dương Thiên ngậm miệng, nước mắt kia giống như vỡ đê vậy.

"Bà La Tăng yết đế nói qua, Nam Thiên Môn pháp trận trừ phi thiên hỏa đại kiếp nạn, nếu không mở không ra... Những lời này hẳn nghe lọt được... Linh sơn tiên công Hoa Quả Sơn..." Dương Thiên sâu hít một hơi thật sâu, xóa đi khóe mắt lệ, chậm rãi bật cười: "Cái này rõ ràng chính là phật môn tính toán, chúng ta đều bị tính kế..."

Cúi đầu nhặt lên vừa mới vứt bỏ vỏ kiếm, nàng yên lặng đem kiếm thu vào trong vỏ, xoay người muốn bay lên trời, lại bị Dương Tiễn chăm chú túm dừng tay cô tay.

"Không thể đi, người đi, tự không về được. Người biết bây giờ là tình huống nào sao?"

"Ta đây phải làm gì? Hẳn là ở chỗ này chờ hẳn mệnh vẫn tin tức sao?" Kinh ngạc địa nhìn qua Dương Tiễn, Dương Thiên chậm rãi cười nói: "Nhị ca, ta cùng hẳn đã lạy thiên địa, ta là thê tử của hẳn. Ta nghĩ, cùng hẳn đến cuối cùng một khắc, có thể chứ?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 451: : Nhật Xác

Dương Thiên mỉm cười, nhìn qua Dương Tiễn, này trong mắt hàm chứa lệ quang, như là tại khẩn cầu.

Dương Tiễn túm ở Dương Thiên tay lại càng nắm càng chặt, phảng phất muốn dùng hết tất cả lực lượng vậy.

Giờ khắc này, Dương Tiễn trái tim tan nát rồi.

Bởi vì hắn biết rõ, hắn không có năng lực đi thay đổi cái gì.

Dù cho tu thành đại la kim tiên, dù cho đã lấy được tam giới chiến thần mỹ dự, dù cho biến thành chen chúc binh Quán Giang Khẩu một phương chư hầu, hết thảy tựa hồ cùng ngàn năm trước kia một lần đó không có gì bất đồng.

Chỉ cần hắn buông lỏng tay, chính là vĩnh biệt.

Hắn có thể một mình đi thừa nhận thế gian tất cả khổ, nhưng hắn không muốn lại tiếp nhận mất đi thân nhân đau nhức.

"Có thể chứ? Nhị ca." Dương Thiên cúi đầu xuống tinh tế địa vạch lên ngón tay của hắn, nước mắt từng giọt rơi tại Dương Tiễn trên mu bàn tay, này tay mảy may bất động.

"Có thể chứ?" Nàng không ngừng mà hỏi.

Dương Tiễn đứng ngẩn ngơ, kinh ngạc mà chăm chú nhìn muội muội của mình.

Hồi lâu, hắn run nhè nhẹ nói nói: "Như người vậy. . . Đáng giá sao? Hắn. . . Hắn tại trong hôn lễ vì một nữ nhân khác chạy, người còn như vậy đáng giá sao?"

"Yêu, chẳng lẽ là dùng có đáng giá hay không được đến cân nhắc sao?"
Dương Thiên hỏi ngược lại.

Dương Tiễn bỗng nhiên giật mình.

"Người nói đúng, là nhị ca nông cạn."

Này khoe miệng hơi kéo ra, hắn tưởng tượng bình thường đồng dạng nho nhã địa cười, có thể hắn cười không nổi.

Này tay như trước chăm chú địa dặt lầy Dương Thiên.

Ngọc Đình chân nhân ở một bên thấy đều ngơ ngẩn.

Ba người cứ như vậy lẳng lẳng địa đứng, Hao Thiên khuyến cùng Ngạo Thiên Ứng cũng đã rúc vào một bên.

Chân trời tiếng oanh minh vẫn còn tiếp tục, theo Nam Thiên Môn bay ra ra hỏa vũ đem trọn cả bầu trời đều cháy sạch đỏ bừng, từng đợt rồi lại từng đợt trùng kích dọc theo đại địa quét ngang mà qua.

. . .

Hùng hực trong ngọn lửa. Hầu tử như trước đang không ngừng giãy dụa lầy. Diên cuồng mà gằm thét. Thân ảnh kia giống như sáng chói tinh thần chuyển đến loé sáng lại thước, nhanh đến làm cho người ta phân không rõ chân thân chỗ.

Có thể thiên địa lửa giận, luôn có thể chuẩn xác địa tìm được, đem tất cả phần nô hướng hấn phun mà đi, lần lượt oanh kích bên trong, này thân hình tựa hồ cũng cũng đã phá thành mảnh nhỏ, ý thức sớm đã dần dần mơ hồ, chỉ còn lại có chiến đấu cùng báo thù bản năng tại chèo chống trước hấn vờn quanh hộ thuẫn không ngừng lướt đi.

Mà này pháp trận. So với nguyên lai càng thêm chắc chắn.

...

Na Tra cùng tứ đại thiên vương mở to hai mắt nhìn tại thiên tướng bên trong qua lại dò xét trước, Ngũ Phương Yết Đế không thể không thu hồi tất cả động tác.

Màu đỏ phù triệu hào quang bên trong, mờ hôi đậm địa Lý Tĩnh, tràn đầy mỗi một trên mặt rốt cục trán lộ liễu vẻ mỉm cười, chậm rãi thở hào hển: "Ổn định. . ."

Chỉ cần bài trừ tất cả ngoại bộ quấy nhiễu, Nam Thiên Môn không thể địch nổi lực phòng ngự liền có thể phát huy đến vô cùng tinh tế. Như thiên kiếp trực tiếp công kích pháp trận, có lẽ nhìn không được, nhưng chỉ dựa vào thiên kiếp truy kích hầu tử ảnh hưởng đến, căn bản không có khả năng đối pháp trận sinh ra trí mạng sát thương.

"Hấn là. . . Mới có thể thắng." Hấn cắn chặt răng nhẹ giọng thở dài.

Giờ này khắc này, trên trời dưới đất. Tất cả mọi người mở to hai mắt, chờ xem cái này không biết trời cao đất rộng yêu hầu bị thiên kiếp xé thành bột phấn.

...

Giống như thái dương vậy đẹp mắt hào quang bên trong. Hầu tử lại một lần bị thiên kiếp nhỏ ra lực lượng đục lỗ, này thân hình giống như như điều đứt dây vậy lung lay sắp đổ.

Tất cả mọi người duỗi dài cổ chờ mong trước.

Cuồng phong theo bên tai của hắn xẹt qua, gào thét thiên hỏa theo bên cạnh của hắn thổi đến mà qua, sớm đã mất đi tiêu điểm hai mắt tại trong thiên địa rời rạc trước.

Đã có thể giống như tận lực không cho tất cả mọi người như nguyện vậy, sau một khắc, cái này chích điên cuồng hầu tử chậm rãi hé miệng, lộ ra răng nanh, khàn cả giọng rít gào trong nháy mắt bạo phát đi ra, quơ kim cô bỗng lại một lần bắt đầu chạy nước rút.

Thanh âm kia trong không khí điên cuồng mà khuếch tán, truyền khắp tam giới.

Rơi vào Dương Thiên trong tai, tựa như một cái bất lực linh hồn tại khóc thét.

Nàng cắn môi, nước mắt ngăn không được địa xẹt qua khuôn mặt, này kiết căng địa nắm chặt, móng tay đều đã kinh cài vào trong thịt.

Đỏ tươi huyết từng giọt rơi tại dưới chân thanh gạch trên, thành từng đóa thủy hoa.

Chạc cây trên phiến lá hơi rung động trước, màu xanh hoa cỏ giống như ba đào vậy phập phồng, Dương Thiên váy dài trong gió rung động.

Hồi lâu, nàng chậm rãi cúi đầu xuống, rũ xuống tóc dài che ở khuôn mặt của nàng.

"Nhị ca, để cho ta đi thôi. Không đi, ta cả đời này đều hối hận. Có lẽ là . . . Cuối cùng một mặt. Ta hẳn là cùng hẳn cùng chết, mà không phải lưu lại, cho hẳn xây một tòa giống như phụ thân cùng đại ca như vậy, không có thi cốt phần. . ."

"Cho ngươi đi, ta cũng biết hối hận." Dương Tiễn chậm rãi buông nàng ra tay, từng bước một lui về phía sau, rồi lại tiện tay giương lên, rơi vãi ra điểm điểm linh lực tại Dương Thiên bốn phía vẽ ra một vòng tròn, đem nàng vây ở trong đó: "Ta không có khả năng lại mất đi cuối cùng một người thân, vô luận dùng cái dạng gì phương thức, ta đều muốn bảo trụ ngươi. Cho dù ngươi cảm thấy hẳn so với ta cái này đương ca ca trọng yếu cũng không quan hệ."

Dương Thiên ngẩng đầu, chậm rãi mở to hai mắt, nhìn xem Dương Tiễn, nhìn xem vị này tam giới chiến thần ngậm miệng bật cười, nhìn xem mắt của hẳn vành mắt dần dần trở nên ướt át.

Kinh ngạc địa nhìn qua Dương Thiên, Dương Tiễn run nhè nhẹ trước há to miệng, thấp giọng nói: "Một mực đều không cơ hội với ngươi hảo hảo trò chuyện, nói thực ra, ngươi thật sự rất tùy hứng, từ nhỏ nhậm chức tính, ta một mực từ nào đó ngươi, tất cả ngươi nghĩ, ngươi yếu, chỉ cần ta có thể làm lấy được, ta đều cho ngươi. Bởi vì ngươi là ta duy nhất muội muội, thân nhân duy nhất. Nếu như ta. . ." Hẳn nắm chặt nắm tay, cắn răng nói ra: "Có thật nhiều rất nhiều chuyện tình, ta cho tới bây giờ không có nói qua cho ngươi, bởi vì ta cảm thấy ta một người gánh vác được. Phụ thân cùng mẫu thân cũng không tại, ta đây cá đương nhị ca, cho dù trời sập xuống, cũng phải giúp ngươi khiêng ở. Bởi vì. . . Bởi vì ngươi là muội muội của ta, duy nhất muội muội. Nhưng lần này thật sự không được. . ."

"Lần này. . . Thật sự không được. . ."

"Ta không hiểu hấn yêu, cũng không hiểu của ngươi, nhưng ta hiểu của mình. Với ta mà nói, yêu chính là muốn tất cả mọi người hảo hảo mà còn sống, không cần phải sanh ly tử biệt. . . Chỉ cần tất cả mọi người hảo hảo mà còn sống, hết thảy tự nhiên còn có hy vọng. . . Ngươi cho rằng ta không muốn đi làm thịt tên mất dạy kia cậu sao? Ngươi cho rằng ta không nghĩ cùng hấn liệu cái ngươi chết ta sống sao? Ta tu chính là Hành Giả đạo, không phải Ngộ Giả đạo, không có rộng như vậy rộng ý chí, cũng không cần biết thiên hạ thương sinh phúc lợi."

"Ta nằm mộng cũng muốn làm thịt hấn. . . Thật sự, nằm mộng cũng muốn. Nhưng ta đều nhìn được, khắp nơi chiêm tiền cố hậu sợ đầu sợ đuôi nén giận, sợ bị người bắt được chân đầu. . ."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì trên cái thế giới này còn có cá ngươi, hiểu chưa? Bởi vì còn có cá ngươi ——!"

Tiếng gầm gừ trung, bốn phía phiến lá đều ở hơi rung động, ngoài cửa thủ vệ, mai sơn bảy thánh cũng vội vàng đuổi tới, lại từng người đều bị Dương Tiễn thần sắc hù sợ.

Dương Thiên cúi đầu giống như một cái phạm vào sai hài tử loại đứng, một tay chăm chú địa nắm vỏ kiếm.

"Nhị ca, thực xin lỗi. . . Nhưng ta. . ."

Dương Tiễn chỉ vào Dương Thiên nói: "Không cho ngươi đi, hiểu chưa? Ta sẽ không để cho ngươi đi."

"Nhưng ta phải đi! Nếu như không đi. . ."

"Không cho ngươi đi, ta đi!" Dương Tiễn chống tam tiên lưỡng nhận đao từng bước một địa lui về phía sau, cắn răng nói: "Ngươi đi, cũng chỉ có thể là vương vớ."

Dương Thiên hoảng sợ địa nhìn qua Dương Tiễn.

"Vô luận sinh tử, ta đều đưa hãn mang về. Nhưng là ta có một điều kiện, ngươi muốn tới Hoa Sơn đi đi nhậm chức, an phận địa làm của ngươi sơn thần. Ta sẽ đem ngươi trực tiếp đặt ở Hoa Sơn hạ, phong ấn. Điều kiện này, vô luận ngươi có đồng ý hay không, đều phải tiếp nhận. Lúc này đây, ta sẽ không để cho ngươi lại tùy hứng. Cho dù ngươi muốn hận ta. . . Cũng chỉ có thể như thế."

Dương Thiên ngờ ngác địa nhìn qua Dương Tiễn, một câu cũng nói không nên lời.

Bên mặt nhìn về phía Ngọc Đỉnh chân nhân, Dương Tiễn nói khẽ: "Su phó, như đệ tử về không được, sau này, thiên nhi tỵ xin nhờ ngươi."

"Ôi chao. . . Ôi chao." Ngọc Đỉnh chân nhân ngờ ngác gật đầu.

"Hao Thiên khuyên, Ngạo Thiên Ứng, mai sơn bảy thánh!"

"Tại!"

"Theo ta đến Nam Thiên Môn đi một chuyến."

"Dạ!"

Xoay người, Dương Tiễn hát lên tam tiên lưỡng nhận đao, hóa thành một đạo kim quang hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng gào thét mà đi.

Hao Thiên khuyến, Ngạo Thiên Ưng cùng với mai sơn bảy thánh cũng liền bề bộn nguyên một đám đi theo.

...

Trên bầu trời hỏa đang thiêu đốt, phong tại gào thét.

Trong đình viện bóng cây chập chờn.

Ngơ ngác địa nhìn qua mọi người đi xa phương hướng, Dương Thiên run nhè nhẹ trước, ngồi liệt trên mặt đất, che mặt mà khóc.

...

Giao thoa quang cùng ảnh trong lúc đó, Dương Tiễn phi tốc đi về phía trước, sắc mặt lạnh lùng.

Mai sơn bảy thánh chậm rãi theo đi lên, Viên Hồng nhú chặt trước lông mày nói: "Chân quân, tợ tình hình này, chúng ta đi chỉ sợ cũng. . ."

"Chớ cùng được thân cận quá." Dương Tiễn thản nhiên nói: "Nếu như Dương Tiễn bất hạnh thân vẫn, còn phải làm phiền các vị huynh đệ đem Dương Tiễn thi cốt đưa về đào sơn an táng. . . Lại thay Dương Tiễn nói với Thôn Tâm một tiếng, thực xin lỗi. . . Cảm ơn." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay trong nhà lai khách người, muốn vời đãi khách người, chỉ có thể nhiều như vậy. Con ba ba cam đoan ngày mai gia canh cấp.

Đương nhiên, là ở số lượng từ trên, con ba ba cũng đã biến thành vạn năm không thay đổi canh một đảng, dù sao mỗi ngày canh một, vậy ba nghìn chữ, nhiều thời điểm bảy ngàn chữ chương và tiết cũng ghi qua.

Tiếp tục cầu vế tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết
thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 452: : Không Cần Người Dạy Ta

"Đinh đương" trong tiếng, thiên tướng mở ra cửa sắt khóa.

Hôn ám hỏa quang từ song sắt ngoài tà tà chiếu nhập, góc tường, Bạch Tố run nhè nhẹ trước ngẩng đầu lên.

Này ngày bình thường tinh xảo tú lệ trên mặt, giờ phút này hiện đầy vết máu, đôi mắt mông lung địa trông thấy Ngao Liệt, lập tức khắp nổi lên lệ quang.

"Ta có thể, một mình cùng nàng trò chuyện sao?" Ngao Liệt nhìn phía một bên thiên tướng.

Này thiên tướng nhìn nhìn trong nhà giam Bạch Tố, lại nhìn nhìn Ngao Liệt, hơi do dự hạ xuống, gật đầu, thấp giọng nói: "Bất quá đừng quá lâu."

Ngao Liệt theo bên hông lấy ra một khối bảo ngọc nhét vào thiên tướng trong tay: "Cầm lấy đi uống trà."

Nói đi, một cước bước vào nhà giam bên trong, dẫm nát ẩm ướt phiến đá trên.

Sau lưng cửa sắt âm âm đóng cửa.

"Người... Làm sao tới rồi?"

Bạch Tố muốn giãy dựa lấy đứng lên, có thể vừa động, một hồi đau đớn truyền đến, lập tức đau nhức ra một thân mồ hôi, cả thân hình muốn hướng

một bên trông xuống đi.

Ngao Liệt vội vàng bước nhanh đi ra phía trước ngồi xổm bên cạnh đem nàng vịn lấy, theo trong tay áo lấy ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng của nàng.

"Người cho rằng ta sẽ không đến sao?"

Bạch Tố bụm lấy ngực, nhúu chặt trước mi, thật vất vả đem đan dược nuốt xuống.

"Không phải... Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là..." Bạch Tố thần sắc khẩn trương địa nhìn một cái đóng chặt môn, hơi há miệng, lại nửa ngày đều không tiếp theo nói đi xuống.

Ngao Liệt cũng hướng cửa kia nhìn thoáng qua, nói: "Yên tâm đi, tùy tiện nói, không có chuyện gì."

"Tùy tiện nói?"

"Đúng." Ngao Liệt nhúu lại mi cười nói: "Bởi vì ta tất cả đều cung khai, cho nên bây giờ nói gì đều không quan hệ."

"Tất cả đều... Cung khai rồi?" Bạch Tố ho nhẹ trước, chậm rãi mở to hai mắt.

"Đúng. Có không có đều cung khai." Ngao Liệt nhún vai. Sâu hít một hơi thật sâu nói: "Cho yêu quái cung cấp đan dược chuyện tình. Còn có, thiên đình đồng đảng. Bất quá danh tự ta còn không có ghi, người có hay không chán ghét tiên gia, quay đầu lại ta bả danh tự cho thêm vào đi?"

Bạch Tố lập tức cả giật mình, ngo ngác địa nhìn qua Ngao Liệt, trong đầu trống rỗng.

Song sắt ngoài còn không ngừng truyền đến Nam Thiên Môn tiếng oanh minh, này vốn nên bị ngăn cách bởi Nam Thiên Môn ngoài hồng quang, giờ phút này mà ngay cả tầng thứ chín cũng mơ hồ có thể thấy được.

"Ngươi đừng lo lắng. Cái rắc đại điểm sự." Ngao Liệt sờ lên cằm chậm rãi nói: "Trận chiến này, thiên đình liên tính thắng được, cũng đã nguyên khí đại thương, có rất nhiều dùng được trước tứ hải long cung địa phương. Phụ vương nhất định sẽ nghĩ biện pháp bảo vệ của ta."

Nói đi, Ngao Liệt lấy tay nhẹ nhàng vuốt một cái cái mũi của nàng, nhếch miệng cười cười.

"Thật sự... Đơn giản như vậy sao?" Bạch Tố chậm rãi lắc đầu, có chút thất kinh, nước mắt kia lạch cạch lạch cạch địa rơi: "Không đúng, cấu kết yêu quái là trọng tội, không thể nào dễ dàng như vậy. Ta tại ngươi trong thư phòng xem qua trước kia thiên đình án lệ. Loại này tội..."

Ngao Liệt đột nhiên vươn tay ra sờ soạng sờ mặt nàng, cắt đứt lời của nàng: "Ta là người phải không tín nhiệm điểm. Nhưng khi nào thì đã lừa gạt ngươi?"

"Lừa gạt là không có, có thể..."

"Đã không có, vậy ngươi sâu cá gì? Trời sập xuống có ta đẩy lấy." Thân thủ khơi mào Bạch Tố cái cằm, Ngao Liệt giả ra vẻ mặt lưu manh cùng, cười hì hì nói: "Đến, cô gái nhỏ cho gia cười một cái, đừng mặt khổ qua, bằng không, chú ý ta không cưới ngươi."

Bạch Tố thoáng cái chân làm cho tức cười, cúi đầu xuống, này cười diễn biến thành một hồi kịch liệt ho khan.

"Tốt lắm, người chớ nói chuyện, hãy nghe ta nói là được." Nhẹ nhàng vuốt Bạch Tố lưng, Ngao Liệt nhẹ nói nói: "Kỳ thật vừa mới ở bên ngoài ta nghĩ rất nhiều, nói thực ra, trước kia thật đúng là không có nghĩ tới nhiều như vậy. Ta là người cái đó, đời này tự không có làm qua vài món tín nhiệm chuyện tình, ý vào mình là tây hải tam thái tử, bốn phía làm xằng làm bậy địa, nói khó nghe điểm, chính là một côn trùng có hại."

Bạch Tố thật vất vả trì hoãn qua được, chớp hai mắt lẳng lẳng địa nhìn qua Ngao Liệt.

"Trước kia đều là ta coi người là miễn phí lao động đồng dạng sai sử, lần này đến phiên ta cho người duy trì điểm gì." Nhẹ nhàng gãi gãi đầu, Ngao Liệt nói tiếp: "Kỳ thật a, cũng không thể nói là người làm gì, chân bàn về đến chuyện lần này cũng là lại ta. Không phải ta cứng ngắc lôi kéo người lên trời, tự cũng không náo thành như vậy. Kết quả là, người lại không bả ta khai ra... Ngẫm lại, ta đây chần mèn giống như đều ở duy trì chuyện hồ đồ nhi a..."

Bạch Tố như trước nháy mắt con người nhìn qua Ngao Liệt.

Nhìn xem Bạch Tố bộ dáng kia, Ngao Liệt vỗ đầu một cái nói: "Xong rồi, người cũng hiểu được ta đều ở duy trì chuyện hồ đồ..."

"Không phải... Khái khái... Là người để cho ta đừng... Đừng nói chuyện..."

"Vậy người cảm thấy ta không có làm chuyện hồ đồ?"

"Vậy... Cũng không phải..." Bạch Tố đầu càng vùi càng thấp.

Ngao Liệt trợn trắng mắt nói: "Vậy còn là cảm thấy ta lão duy trì chuyện hồ đồ nhi?"

Bạch Tố dẹp trước miệng không nói.

Cuốn thân thể dựa vào ngòai vào Bạch Tố bên cạnh, Ngao Liệt giương mắt nhìn nhìn này chiếu nhập hỏa quang cửa sổ, thấp giọng nói: "Biết rõ ta cuối cùng duy trì chuyện hồ đồ vậy ngươi lại mỗi lần cũng không ngăn cản ta?"

"Ta... Ta không ngăn cản được..." Bạch Tố khúm núm thuyết.

"Kỳ thật ngươi ngăn cản được, chỉ cần ngươi xuất ra lần đầu tiên gập mặt vẻ này mạnh mẽ kính, ta khẳng định chỉ có thể cúi đầu. Bất quá nói trở lại, ngươi này mạnh mẽ kính về sau đều đi đâu?" Nói, Ngao Liệt lặng lẽ liếc qua Bạch Tố.

Bạch Tố cúi đầu, không lên tiếng.

"Có phải là bởi vì ta là tây hải tam thái tử, cho nên thái độ của ngươi tựu thay đổi?"

Bạch Tố như trước cúi đầu, không lên tiếng.

"Kỳ thật coi như là cũng không gì quan hệ, ta cũng vậy biết rõ trên người của ta tựu điểm ấy so với thảo nhân yêu mến, những thứ khác đều... Phạp thiện khả trần." Nói, Ngao Liệt lặng lẽ liếc Bạch Tố liếc.

Bạch Tố cuộn mình thành một đoàn, cúi đầu, rủ xuống tóc dài che đậy gò má, trong ánh sáng mờ tối thấy không rõ thần sắc.

Bầu không khí tựa hồ thoáng cái đọng lại, hai người cứ như vậy yên lặng địa ở lại.

Nửa ngày, ngoài cửa truyền đến hai tiếng ho khan: "Long tam thái tử, thời gian không nhiều lắm, có lời gì phiền toái nói nhanh lên hảo sao?"

Ngao Liệt kéo dài thanh âm hòa cùng nói: "Biết rồi."

Nói đi, lại cúi đầu bên mặt chăm chăm vào Bạch Tố xem, nhẹ giọng thở dài: "Đây là thiên lao, có cấm chế tại, cấm âm thuật cũng không tốt sử. Bên cạnh còn có cá nhân tại nghe lén, muốn nói với người vài câu lời tâm tình đều không được a."

"Lời tâm tình?" Bạch Tố bỗng nhiên ngẩng đầu, này mặt xoạt thoáng cái đỏ.

"Như thế nào? Bản thái tử cùng tương lai thái tử phi nói vài lời lời tâm tình có vấn đề sao?"

Bạch Tố cẩn thận địa nhìn qua Ngao Liệt nói: "Người không phải... Không phải nói là giả... Giả thành thân sao?"

"Không thể đùa giả làm thật sao?" Ngao Liệt nhẹ giọng hỏi.

"Chính là... Chính là..."

"Uy, có phải là không cần tiên tịch hấp dẫn người, người tự thật không hội giả cho ta a?"

"Long tam thái tử, có thể đừng như vậy kéo dài thời gian sao? Đằng sau còn có thiệt nhiều sự muốn làm." Ngoài cửa lại truyền đến thiên tướng tiếng thúc giục.

"Biết rồi!" Ngao Liệt khinh thường đại hét lên một tiếng, quay đầu loát Bạch Tố tóc dài nói: "Tốt lắm, thật không có thời gian mò mẫm hàn huyên. Nói điếm chính. Chuyện lần này, giải quyết đứng lên, nói thật ra chính là có điếm độ khó."

"Này... Khái khái... Người sẽ chết sao?"

"Có nên không, theo lý thuyết chắc là không biết." Ngao Liệt nhẹ giọng thờ dài: "Bất quá sẽ có điểm phiền toái là được. Ta nhưng có thể sẽ bị nhốt, cũng có thể có thể sẽ bị cách đi tiên tịch, hoặc là sung quân sung quân các loại. Tóm lại, sẽ có một khoảng thời gian không tự do. Chuyện của ngươi ta bất kể như thế nào sẽ làm phụ vương an bài tốt, đem ngươi cứu ra đi, đến lúc đó... Chỉ sợ cũng không phải quang minh chánh đại. Ngươi đến thế gian, trước tìm một chỗ trốn đi, sau đó nói cho ta biết tam tỷ ngươi ở chỗ nào. Chờ ta không có việc gì, ta liền đi tìm ngươi, biết không?"

"Thật sự... Sẽ không chết sao?"

Ngao Liệt tay dừng lại: "Có thể đừng có lại xách 'Chết' chữ sao? Nhiều xui a."

Bạch Tố yên lặng nhẹ gật đầu.

"Tóm lại, ta sẽ đi tìm của ngươi, chỉ là thời điểm đó, chỉ sợ cũng không có biện pháp tượng trước đồng dạng, có lẽ ngươi một cái tiên tịch..."

Nói, Ngao Liệt vỗ vỗ đầu gối chậm rãi đứng lên, thờ dài: "Cứ như vậy, ta tới chính là nói với ngươi mấy câu nói đó mà thôi. Đừng lo lắng ta, cũng đừng làm chuyện ngu xuẩn, hảo hảo chờ ta, được không?"

Bạch Tố yên lặng gật đầu.

Ngao Liệt lông mày đều chau thành một đoàn.

"Uy, ta làm như vậy oanh oanh liệt liệt chuyện tình, anh hùng xả thân cứu mỹ nhân người a. Sắp chia tay, ngươi cũng không nói chút gì đó?"

Nhìn xem Ngao Liệt này phó côn đồ cùng, không biết vì cái gì, Bạch Tố đột nhiên rất muốn khóc.

"Thật sự... Sẽ không chết sao?"

"Sẽ không."

"Vì cái gì... Phải cứu ta? Ta chỉ là của người một cái... Tỳ nữ."

"Bởi vì bản thái tử đột nhiên muốn làm một cái nam nhân tốt, muốn cho Vạn Thánh công chúa biết rõ, hôn nhân, là của nàng tôn thất."

Bạch Tố ngạc nhiên nhìn Ngao Liệt.

"Người chân tướng tin?" Ngao Liệt thân thủ vỗ vỗ đầu của nàng nói:
"Đứa ngốc. Ta chỉ phải không nhớ người chết, ngẫm lại thua thiệt người rất nhiều, nếu người chết, ta liền không có cơ hội hoàn lại."

Sau lưng cửa sắt "Đình đương" một tiếng mở ra, Bạch Tố cả kinh rụt cò rụt lại.

"Long tam thái tử..."

"Đã thành! Thất cô cũng muốn thở một ngụm a!" Ngao Liệt đưa lưng về phía thiên tướng bỗng nhiên rút gào một câu, lại triển khai hai hàng lông mày, cúi đầu đối Bạch Tố nói: "Ta đi."

"Ân." Bạch Tố yên lặng gật đầu.

Xoay người, tại Bạch Tố trong ánh mắt, Ngao Liệt ưỡn ngực từng bước một đi ra nhà giam.

Thẳng đến bước ra cửa lao, này thiên tướng thân thủ đem cửa sắt đóng, lại lặng lẽ ghé vào lỗ tai hắn nói ra: "Kỳ thật, ngài chân khả năng sẽ chết."

Ngao Liệt lạnh lùng địa nghiêng qua hắn liếc nói: "Không cần người dạy ta."

Nói đi, cúi đầu, mở ra cước bộ dọc theo âm u lối đi nhỏ từng bước một đi đến. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay gia canh kế hoạch thất bại... Thiên không hề trắc phong vân a, sinh bệnh, tối hôm qua một đêm không ngủ, hôm nay xem thầy thuốc... Hãm hại.

Từ hôm nay trở đi muốn làm một con ngòi không con ba ba, cũng đã mua về một đồng hoa quả, sau này sẽ là mỗi ngày nấu thuốc gặm hoa quả... Ai.

Đã nói gia canh ngày mai bù trên cáp, mặt khác, cầu thoán cái vi bác chú ý ~ suu "Khởi điểm - con ba ba không phải quy" có thể tìm được.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 453: Tặng Đá

Đâu Suất cung trung, khanh gia ngơ ngác địa quỳ, hoảng sợ mà nhìn xem lão quân sau lưng còn đang không ngừng sụp đổ thiên đạo thạch, nhìn xem lão quân dẫn theo bút tinh tế địa tại trên thẻ trúc tinh tế viết.

Tự ở trong quá trình này, hạ giới còn không ngừng truyền đến tiếng oanh minh, cả kinh khanh gia không yên không thôi.

Vài tiếng thanh khái, vài giọt máu tươi tung tóe chiếu vào trên thẻ trúc.

Này khanh gia con mắt mãnh rút ra mãnh rút ra, phủ phục trên mặt đất hơi mang đầu, động cũng không dám động.

Tam giới đệ nhất nhân lão quân, tu vi thật sự hủy, này yêu hầu không có nói sai...

Đối tại vị này khanh gia mà nói, chuyện này kinh hãi trình độ không chút nào thua kém yêu hầu tại Nam Thiên Môn dẫn phát thiên kiếp.

Nửa ngày, lão quân đem này trúc giản đắp lên của mình bảo lưu dấu gốc của ấn triện, tự tay cầm chắc, hướng phía khanh gia đẩy quá khứ.

"Đây là..."

"Làm phiền chuyên giao cho bộ hạ, hãy cùng bộ hạ nói, lão phu tu vi đã phá, kế tiếp chỉ sợ cũng không giúp đỡ được cái gì."

Khanh gia còn muốn nói điều gì, đã thấy lão quân từng tiếng khải, một vòi máu tươi thẩm thấu khe hở nhỏ.

Hắn chỉ có thể ngo ngác địa nháy vài cái con mắt, gật đầu, phụng trước trúc giản khom người rời khỏi ngoài điện.

Từ đầu đến cuối, Trần Nguyên Tử đều chỉ ở một bên ngồi bất động.

...

Hoa Quả Sơn chiến trường.

Một cái tăng lữ lãng không bị một con đường lang tinh dùng hóa ra cự đại cẳng tay chém thành hai khúc, trong nháy mắt, này đường lang tinh lại bị cái khác tăng lữ phá khai rồi lồng ngực.

Hóa thành cự thú Cửu Đầu Trùng tại trên bầu trời qua lại xoay quanh phun hỏa diễm.

Mi Hầu vương giơ gậy sắt tại tăng lữ bên trong qua lại quay cuồng khiêu được, mà ngay cả Ngưu Ma Vương cũng đã vọt tới tối tiền tuyến.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều yêu quân tinh nhuệ đầu nhập chiến đấu. Chiến tranh cán cân từng điềm từng điềm mà hướng yêu quân nghiêng. Nhưng lại tại tất cả mọi người dùng vì tất thắng thời điềm, chiến trường lại quỷ dị địa lâm vào giằng co trạng thái.

Theo đạo đó trong hạp cốc, xuất hiện càng ngày càng nhiều tăng lữ. Giống như là vô cùng vô tận, rồi lại không có duy nhất đầu nhập chiến trường.

Kỳ hạm bị mở ra phía trước nhất, máu tươi tung tóe hắt tới bên chân, Đoản Chủ vẫn không nhúc nhích địa đứng, ngưỡng đang nhìn bầu trời

trung đều hỗn loạn.

"Bọn họ đến tột cùng đến đây nhiều ít người, phải đi điều tra người trở về rồi ah?"

"Không có, hiện tại đã hoàn toàn liên lạc không được."

"Chẳng lẽ là kẻ? Còn là nói. Bọn họ cũng theo chúng ta đồng dạng không cách nào duy nhất đem tất cả lực lượng đầu nhập chiến trường?"
Đoàn Chủy khòe mắt kéo ra: "Xem ra, không phải đơn giản như vậy a?"

Nghiêng mặt qua. Hấn nhìn phía một bên luồng cuống tay chân Lăng Vân tử.

Một đám lại một đám yêu quân tại được đến Lăng Vân tử thuật pháp gia thành sau nhanh chóng gia nhập chiến trường.

Có thể vậy đối với mặt trong hạ cốc, cũng có một đám lại một đám tăng lữ gia nhập chiến trường, cả trường chiến tranh thủy chung bị duy trì tại là một loại điểm thăng bằng trên.

Trong nháy mắt, hai vị cái trán nổi lên. Toàn thân phóng xạ sáng chói kim quang hoàng bào tăng lữ xuất hiện trên chiến trường, bọn họ một trước một sau giáp công trước hóa thành cự thú Cửu Đầu Trùng, tay không vật lộn, trong lúc nhất thời, Cửu Đầu Trùng lại rơi xuống hạ phong.

"Này hai vị này là ai?" Đoàn Chủy chỉ vào này hai cái tăng lữ hỏi.

Lăng Vân tử lau một cái cái trán mồ hôi, cũng không quay đầu lại, giản lược địa đáp: "Đó là hàng long la hán cùng phục hổ la hán."

Nghe được cái này một câu, Đoàn Chủy tâm lập tức lương nửa thanh.

Phật môn có mười tám la hán, đây là nhân sở cộng tri chuyện tình. Hai cái la hán có thể làm cho Cửu Đầu Trùng lạc hạ phong. Nay những thứ khác mười sáu cá? Còn có những cái này tôn giả đại phật...

Cho đến giờ phút này, Đoàn Chủ mới ý thức tới trước mắt theo chân bọn họ giao chiến những này, thật sự chỉ là tăng lữ. Còn không có thành phật bình thường tăng lữ.

Đoàn Chủ không có hỏi tiếp đi xuống, hắn nắm chặt chính mình bên hông chuôi kiếm đối một bên truyền lệnh quan thấp giọng nói: "Triệt thoái phía sau."

"Triệt thoái phía sau?" Nay truyền lệnh quan lập tức lấp bắp kinh hãi.

"Triệt thoái phía sau mới là đối, tại nơi này theo chân bọn họ đông dài không có ý nghĩa." Một thanh âm từ trên bầu trời truyền đến.

Đương trên soái hạm lữ yêu còn đang hoảng hốt thời điểm, một người mặc màu đen đạo bào thân ảnh đã tại Đoàn Chủ trước người ngưng tụ thành.

"Đại sư huynh? !" Lãng Vân tử cơ hồ tiêm kêu lên.

"Đoàn Chủ tham kiến Thanh Phong thượng nhân!"

"Mạt tướng tham kiến Thanh Phong thượng nhân!"

Trên chiến hạm người liên can đẳng đều khom người chấp tay hành lễ. Mà ngay cả trên chiến trường một đám chiến tướng cũng không khỏi được thân hình dừng một chút, những cái này phật môn tăng lữ cũng nguyên một đám mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc.

Toàn bộ chiến trường đều tựa hồ thoáng cái ngừng lại rồi hô hấp, sau một khắc. Chém giết thanh âm tái khởi.

Xa xa dãy núi, Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực nói: "A di đà phật. Vai chính rốt cục bắt đầu nhập trường, cũng không ủng chúng ta khổ đọì này bao lâu."

"Đại sư huynh... Ngươi... Làm sao ngươi cũng tới?" Lăng Vân tử cả kính nói.

Nhìn chiến trường, Thanh Phong tử nhàn nhạt thở dài nói: "Không chỉ là ta, các sư huynh đệ đều đến đây, còn đang trên đường. Ta lo lắng các ngươi chịu không được, trước hết đã tới."

Run rẩy phát trần, Thanh Phong tử đối với chung quanh lũ yêu đèm nói: "Trên chiến trường cũng đừng so đo những này lễ tiết, miễn lễ a."

"Là!" Đoàn Chủ cung kính địa nhẹ gật đầu.

Chỉ thấy Thanh Phong tử thân thủ giương lên, điểm điểm trong suốt trong nháy mắt theo gió vẩy khắp toàn bộ chiến trường, tất cả yêu quái trong tay binh khí, thậm chí cả bao đựng tên trung tên thậm chí sét đánh trong ống hạt châu đều hơi hiện lên một tầng ánh huỳnh quang.

Chậm rãi đưa bàn tay thu vào trong tay áo, Thanh Phong tử thản nhiên nói: "Hiện tại, bọn họ kim cương thuật cũng đã phế đi."

"Này chúng ta bây giờ hẳn là đi phía trước đây mạnh?"

"Không, hẳn là dựa theo ngươi lúc trước suy nghĩ, triệt thoái phía sau."

"Cái này..." Đoàn Chủ thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Hắn quay đầu lại cùng Lăng Vân tử liếc nhau một cái, cuối cùng còn là khoát tay áo, hạ lệnh triệt thoái phía sau.

Cùng lúc đó, U Tuyên tử cùng Đan Đồng Tử cũng đã xuất hiện tại chiến trường trên không, mà sau lưng bọn họ, vài ngoài ngàn dặm, là Dĩ Tổ đại quân cùng với cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động tất cả đạo đồ.

Một vị tăng lữ đi đến Chính Pháp Minh Như Lai bên cạnh, khom người nói: "Tôn giả, kế tiếp nên như thế nào?"

"Trò hay lên sân khấu." Chính Pháp Minh Như Lai hơi ngẩng đầu lên, thân nhiên nhìn chính hướng kỳ hạm mà đi U Tuyên tử cùng Đan Đồng Tử liếc nói: "Toàn lực đẩy mạnh a, đem bọn họ áp hồi Hoa Quả Sơn phòng ngự tuyến trên."

"Tuân mệnh."

Theo Hoa Quả Sơn hạm đội không cam lòng địa triệt thoái phía sau, trong hạp cốc đột nhiên tuôn ra mảng lớn tăng lữ. Phóng nhãn nhìn lại, lại có năm vạn nhiều.

Đoản Chủy không khỏi giật mình.

...

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử giống như một cái thiên thạch nặng như trọng rơi đập nổ trên đá. Giơ lên đầy trời cát bụi, cát đá vẩy ra.

Vô số công kích hướng phía này cuộn cuộn bụi mù lao đến, sau một khắc, những cái này công kích đều chuyển biến vượt qua nôi thạch.

Trên ghé rồng Ngọc Đế hai mắt hơi nheo lại, Linh Tiêu Bảo Điện trên một đám tiên gia cũng đều sững sờ.

Một hồi cuồng phong xẹt qua, cát bụi tan hết, thẳng đến lúc này. Chúng tiên mới nhìn rõ này cát bụi trung tâm, yêu hầu sớm đã mất đi bóng dáng. Mà ở Nam Thiên Môn mặt khác. Hơn mười đạo quý dị công kích như trước đuổi theo hầu tử không tha.

Không ngừng mà chạy trốn, rồi lại không ngừng mà bị đánh trúng, không ngừng mà bị vây quanh, không ngừng mà thoát khỏi. Không ngừng mà bị thương, vòng đi vòng lại.

Từng tiếng rít gào vang vọng thiên địa, quanh quẩn tại mọi người bên tai, phảng phất tà ma gào rú làm cho người ta run rẩy không thôi.

Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp, tĩnh hậu kết quả đến.

Giờ này khắc này, bởi vì thiên kiếp không ngừng tăng cường, cực tốc bổ sung linh khí cũng đã vô pháp triệt tiêu tiêu xài, tái sinh cũng vô pháp đền bù không ngừng mới tăng thương tổn.

Vô luận là còn là linh lực, hầu tử đều đã sớm ở vào bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ. Về phần này tinh thần. Kỳ thật đã sớm tại lệ khí tàn phá hạ hồng mắt, chỉ còn lại có đơn thuần bản năng cùng chấp niệm tiếp tục chèo chống trước trận chiến đấu này.

Nhưng mà, trận chiến đấu này nhìn về phía trên đã không có chút nào huyền niệm.

Phúc tinh chậm rãi thư khẩu khí nói: "Khá tốt. Còn tưởng rằng này yêu hầu cũng đã có thể thoát khỏi truy kích rồi sao."

Tài thần dùng ống tay áo lau cái trán mồ hôi nói: "Hắn là dùng không được bao lâu, cái này chích yêu hầu đã là nỗ lực hết đà, thiên kiếp lại còn xa không tới đỉnh, yêu hầu nên là chết chắc mới đúng."

Nói đi, hấn hướng bốn phía nhìn quá khứ, tựa hồ nghĩ tìm kiếm nhận đồng ý tứ. Chỉ tiếc tất cả tiên gia đều tựa hồ đã bị cái này yêu hầu cho dọa sợ. Rốt cuộc không ai dám vọng hạ khẳng định.

Trước mắt như thế quy mô thiên kiếp, trong tam giới thực sự có người có thể khiêng qua được đi không?

...

Di La Cung trung. Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Thái Ất chân nhân đều yên lặng tương đối.

"Có thể thuận lợi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ thấp giọng hỏi.

"Hắn là a, cái này yêu hầu chống đỡ không được bao lâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nghiêng mặt đi, thân thủ giương lên, lẳng không xuất hiện Hoa Quả Sơn chiến trường tráng cảnh: "Nếu như bọn họ không có cái khác chuẩn bị ở sau mà nói, cái này yêu hầu hẳn là cũng đã hết thuốc chữa."

Cảnh tượng đó trung, không có rít gào, không có gào rú, thậm chí không cần trống trận, không cần kèn, tăng lữ môn nguyên một đám khuôn mặt bình tĩnh địa cùng yêu quân giao chiến trước, bình tĩnh địa giết chóc, bình tĩnh địa chết đi, tre già măng mọc.

"Đều gặp bọn họ nói." Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi thở dài, lại đột nhiên bật cười: "Lúc trước là ai nói phật môn giống như nhất bàn tán sa?"

"Phật môn xác thực giống như nhất bàn tán sa, cho tới bây giờ cũng là." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: "Nhưng tứ đại giai không, phật hiệu không không. Nếu như bọn họ cho rằng lão quân 'Vô vi' e ngại bọn họ tu phật, bọn họ có thể vạn thành một cổ. Nói cho cùng, là tự chúng ta nhìn lầm rồi... Đều nhớ kỹ nửa câu đầu, lại quên nửa câu sau. Chỉ cần là vì bài trừ bọn họ tu phật chướng ngại, bọn họ có thể thấy chết không sờn. Bởi vì đã

không có thất tình, đã không có lục dục, phật hiệu, chính là bọn họ hết thầy. Tu đạo cầu trường sinh, tu phật cầu cực lạc... Chúng ta đều quá coi thường phật môn."

Nói đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ nhìn nhau mà cười, cười đến một bên Thái Ất chân nhân bắt minh sở dĩ.

...

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử lại một lần bị cuộn cuộn tới lam sắc quang đoàn nặng nề rơi đập, này kịch liệt trùng kích thậm chí làm cho cả Nam Thiên Môn đều hơi bị run lên.

Mắt thấy cái này yêu hầu cũng đã yếu nhịn không được, tất cả mọi người duỗi dài cổ quan vọng.

Nam Thiên Môn pháp trận hạch tâm bên ngoài, đứng ở xa xôi vị trí Kim Đầu yết đế lạng lẽ vượt mở ống tay áo, này nơi lòng bàn tay một khối khắc có "Vạn" tự phù số ngọc giản tại hơi lóe ra.

Ngũ Phương Yết Đế cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều yên lặng địa tạo thành chữ thập hai tay.

Ngoại trừ Kim Đầu yết đế bên ngoài bốn vị yết đế đều chậm rãi bước đi thông thả hai bước, đem Kim Đầu yết đế vây vào giữa, năm người yên lặng tạo thành một cái chiến trận cách cục.

Thừa dịp chúng tương một cái không chú ý, Kim Đầu yết đế mở ra song chưởng, đem hai khối khắc đầy phù văn tảng đá hướng phía pháp trận hạch tâm xử đã đánh qua.

Theo này hai khối tảng đá ở không trung hợp thành ra quỹ tích, này pháp trận trong trung tâm lạng không phi hành nguyên một đám màu đỏ

phù triện lập tức nóng nảy động, chậm rãi bị này hai khối tảng đá hấp quá khứ.

Những cái này ở đây thiên tướng nguyên một đám lập tức hoảng sợ.

Ở vào trong trung tâm Lý Tĩnh cả kinh trùng lớn hai mắt.

"Chúng tướng nghe lệnh! Theo ta lấy hạ cái này vài cái thiên đình nội ứng!"

Na Tra cùng tứ đại thiên vương nắm đều tự pháp khí trong nháy mắt vọt tới Ngũ Phương Yết Đế trước mặt.

Trong nháy mắt, Ngũ Phương Yết Đế đã bị mấy trăm thiên tướng bao quanh vây vào giữa.

Kim Đầu yết đế nhàn nhạt cười cười, chấp tay trước ngực niệm lên chú văn.

Bị kín trong không gian lướt trên cuồng phong, Ngũ Phương Yết Đế lẳng không bay lên, xếp thành một cái giản dị năm người chiến trận.

Cùng lúc đó, bởi vì này hai khối tảng đá quá nhiều, cả Nam Thiên Môn pháp trận cũng bắt đầu lúc sáng lúc tối lên! (chưa xong còn tiếp)

ps: Thân thể đỡ một chút...

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu khen cầu phiếu đề cử!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 454: : Đã Xong Sao?

Thân hình theo chỗ cao rơi rụng.

Trời đất quay cuồng bên trong, vô số công kích hội tụ tại hầu tử trên người, phảng phất muốn đem cái này đơn bạc thân hình giống như phiêu linh lá khô loại trực tiếp xé nát đi.

Trong hoảng hốt, hấn chứng kiến đỉnh đầu hộ thuẫn đang không ngừng lập loè.

Sau một khắc, hấn mảo đủ tất cả lực lượng hướng này pháp trận vọt tới.

...

Nam Thiên Môn pháp trận hạch tâm ngoài, Ngũ Phương Yết Đế hội tụ mà thành chiến trận trên che kín phạm văn hơi toát ra. Lãng không đứng ở pháp trận năm cái tiết điểm trên năm vị yết đế chấp tay trước ngực, sắc mặt lạnh nhạt.

Vây quanh ở bọn họ bốn phía một đám thiên tướng nhìn về phía trên nguyên một đám có chút bàng hoàng, tựa hồ còn chưa hiểu đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

"Cha, pháp trận không có sao chứ?" Na Tra cao giọng hỏi.

Ngồi ở treo trên bầu trời trên bờ đoàn Lý Tĩnh chính nghĩ cách đem này bị ném vào hai khối tảng đá tách, sớm đã đầu đầy mồ hôi.

Một đạo thiểm điện rơi xuống pháp trận trên hộ thuẫn, hạch tâm xử phù triện một mảnh mất trật tự, cả Nam Thiên Môn đều ở run rẩy, cao ngất trên vách tường cự đại hòn đá tróc ra, lay động được thân ở lòng đất chúng tướng đều cơ hồ đứng không vững chân chỉ phải huyền đến không trung.

Muốn mạnh mẽ đem cái này hai khối tảng đá tách kỳ thật rất đơn giản, chớ nói Lý Tĩnh, ở đây tùy tiện một vị thiên tướng cũng có thể làm đến. Nhưng vấn đề là cái này hai khối tảng đá vừa tiến vào pháp trận hạch tâm, thật giống như trực tiếp sáp nhập vào vậy, chỉ cần một di động, sẽ tác động bốn phía tất cả phù triện.

Nếu là bình thường khá tốt, cùng lắm thì tách sau một lần nữa chỉnh lý. Có thể giờ này khắc này, ngoài lâm thiên kiếp, thật muốn loạn đứng lên, chỉ sợ không đợi Lý Tĩnh đem làm cho phá hư thu thập thỏa đáng, pháp trận cũng đã bị thiên kiếp bắn cho phá...

Rất rõ ràng, lần này một lần tìm cách đã lâu âm mưu. Cái này hai khối nhìn như bình thường tảng đá, cũng là vì thế cuộc trước mắt tỉ mỉ chuẩn bị.

"Có... Có chút vấn đề... Các người đừng động. Bảo vệ pháp trận. Trước đem bọn họ vài cái thu thập nói sau!"

Tất cả thiên tướng đều lộ ra đều tự pháp khí. Chậm rãi hướng phía Ngũ Phương Yết Đế vây quanh quá khứ. Năm vị yết đế không chế trước chiến trận chậm rãi triệt thoái phía sau, trong nháy mắt cũng đã lui không thể lui, năm người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nài cười cười.

Na Tra nâng cao hỏa tiêm thương đứng ở phía trước nhất, cao giọng quát: "Như có chống cự, giết không cần hỏi!"

"Dạ!"

...

Linh sơn đại Lô Âm Tự trung, này kim sắc cự phạt hơi mở ra hai mắt, trên mặt vui vẻ. Sau một khắc, này vui vẻ chậm rãi biến mất.

...

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử sử xuất toàn lực hướng phía cũng đã không ngừng lập loè, giống như trong gió ánh nến vậy pháp trận hộ thuẫn phóng đi.

Giờ này khắc này, dùng này pháp trận tình huống, chớ nói thiên kiếp, chính là dựa vào chính hấn đem hết toàn lực một kích, cũng có thể đem này hộ thuẫn bài trừ. Chỉ cần qua Nam Thiên Môn, như vậy thiên kiếp liền chỉ có thể bị che đậy bên ngoài!

Nhưng mà, đúng vào lúc này. Một cái hiện ra lam quang hộ thuẫn ở trước người hấn lạng yên hình thành, chặn đường đi.

Trong kinh ngạc. Hấn vội vội vàng vàng địa lui về phía sau, lại giật mình phát hiện bốn phía cũng đã nhiều hơn rất nhiều mặt như vậy hộ thuẫn.

Trong lúc bối rối, hấn chỉ có thể không ngừng né tránh, có thể bất kể như thế nào, cũng không phát tới gần này pháp trận một phần một hào.

...

Kim sắc cự phạt hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

...

"Đây là cái gì?" Vừa đuổi tới Dương Tiễn bỗng nhiên giật mình.

Chính bàng hoàng thời khắc, mai sơn bảy thánh cùng Hao Thiên khuyên, Ngạo Thiên Ứng đều đã kinh chạy tới bên cạnh của hấn.

Sơn dương tinh dương hiển vượt vượt cái cảm vi cuốn chòm râu nói:
"Xem ra, thiên kiếp lại trở nên mạnh mẽ."

"Trở nên mạnh mẽ thiên kiếp còn có thể sinh ra hộ thuẫn đến? Thật sự là
văn sở vị văn!"

Không đợi Dương Tiễn khởi hành, một đạo lam sắc hộ thuẫn cũng đã
gọi được trước người của bọn hắn, đưa bọn họ ngăn cách bởi thiên kiếp bên
ngoài.

...

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo
Chủ đều giật mình.

"Đây là vật gì?" Thái Ất chân nhân nhẹ giọng hỏi: "Chẳng lẽ lại thiên
kiếp cũng đã mở linh trí, biết rõ này yêu hầu nghĩ dựa vào pháp trận ngăn
cản?"

"Không kỳ quái." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói khẽ: "Thiên kiếp đến từ
thiên ngoại, chính là thiên địa chi hồn biến thành, ý tại duy trì cân đối.
Chính là có linh trí, cũng chia không chút nào thần kỳ. Chỉ là cái này linh trí
có thể tới loại trình độ nào, liền cũng chưa biết."

Nghe vậy, Thái Ất chân nhân vội vã địa đứng lên, khom người nói: "Su
phó, đệ tử đi xem đi Nam Thiên Môn."

Nguyên Thủy Thiên Tôn khoát tay áo nói: "Đi thôi."

Lời còn chưa dứt, Thái Ất chân nhân cũng đã hóa thành một đạo bạch
quang bay thẳng ra đại điện, dùng tốc độ cực nhanh hướng phía Nam Thiên
Môn đánh tới.

...

Một vị khanh gia vội vã chạy nhập Lăng Tiêu Bảo Điện, đem một phần trúc giản phóng tới long trên bàn, lại không nói tới một chữ, chích cẩn thận địa nhìn qua Ngọc Đế.

Nhìn ánh mắt kia, trong nháy mắt, Ngọc Đế tựa hồ cũng đã cảm giác được có cái gì không được bình thường, hắn vội vàng một tay đã nắm gập phải quán ở trước người mình, chỉ liếc, hắn cũng đã cả ngây dại, này tay lạnh run, ánh mắt không ngừng lóe ra, sắc mặt ần ần có chút phát tím.

Trên đại điện tiên gia nguyên một đám duỗi dài đầu hướng hắn nhìn sang.

Nửa ngày, Ngọc Đế nhưng chỉ là sâu hít một hơi thật sâu, đem trúc giản chậm rãi cuốn đứng lên, thật giống như thật là làm không đến phát sinh qua. Chỉ là này thần sắc như trước giống như kinh hồn chưa định vậy.

Ở đây tiên gia đều là một hồi nghi hoặc.

Lúc này, cơ hồ không có người phát hiện Ngọc Đế này đặt ở long dưới bàn hai tay tại hơi địa rung động trước.

Ngàn vạn năm, lão quân chính là đặt ở trên đầu của hắn tảng đá lớn, chỉ cần lão quân tại một ngày, hắn liền không phải chân chánh Ngọc Đế.

Nhưng nếu như lão quân đột nhiên mất?

Giờ này khắc này, Ngọc Đế trong óc tựa giống như một đoàn đay rối vậy.

Đổi lại bình thường thì thôi... Như thế tình thế nguy hiểm, tam thanh thất thế, hắn, còn là Ngọc Đế sao?

"Chuyện này không thể công chư tại chúng." Đây là hấn trong nội tâm lúc này duy nhất ý nghĩ.

Ngừng lại rồi hô hấp, hấn run nhè nhẹ trước, chậm rãi trán lộ tiểu dung, ánh mắt tại chúng tiên bên trong qua lại.

Trên trán mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống.

Lại một vị khanh gia vội vã chạy nhập Lăng Tiêu Bảo Điện, quy tấu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, tứ hải long vương cầu kiến."

"Tứ hải long vương? Bọn họ bất an ngưng hảo chính mình bố trí, lúc này đến làm chi?" Một vị tiên gia nhíu mày hỏi.

Một vị khác khanh gia khom người đi đến Ngọc Đế bên cạnh, thấp giọng nói: "Bệ hạ, bọn họ chỉ sợ là vì tây hải tam thái tử một chuyện đến cầu tình."

Ngọc Đế do dự thoáng qua một chút, sâu hít một hơi thật sâu, khoát tay áo nói: "Nói cho bọn hấn biết. Không thấy."

"Cái này... Bệ hạ. Tứ hải long vương vốn là tay cầm lão quân tặng cho tín vật tới."

Nghe vậy. Ở đây chúng tiên đều nghị luận tới tấp.

Ngọc Đế khước miệng rút mạnh rút ra, giơ tay lên do dự luôn mãi, cuối cùng nói ra: "Làm cho bọn hấn đến ngự thư phòng hậu trước a.",

"Dạ."

...

Nam Thiên Môn ngoài, hầu tử còn đang đau khổ địa giãỵ dựa lầy, tại lam sắc hộ thuấn cùng với những kia quý dị công kích bao vây chặn đánh phía dưới, tình cảnh của hắn dù cho dùng cùng đường để hình dung cũng không đủ.

Lúc này, Nam Thiên Môn pháp trận hạch tâm xử chiến đấu cũng đã lặng yên bắt đầu rồi.

Hẹp hòi trong không gian, chúng tướng môn chia làm hai bộ. Nhất bộ thủ hộ pháp trận hạch tâm, một cái khác bộ tặc không kiêng nể gì cả địa đem pháp khí cùng các màu thuật pháp hướng phía Ngũ Phương Yết Đế vờ đến quá khứ, trong lúc nhất thời, trong thông đạo mảnh đá bay tán loạn.

Một đạo linh lực trực tiếp phá tan tầng tầng cách trở đục lỗ mặt đất một cây đại thụ, xa xa đạo đồ từng người đều cả kinh nói không ra lời.

"Nhanh đi bẩm báo bệ hạ!" Đứng ở nguyệt dưới cây hồ trợ an trí long cung một nhóm nguyệt lão vôi vàng hướng một bên hồng quan công đạo nói.

Hẹp hòi trong không gian, Ngũ Phương Yết Đế rút thành chiến trận vừa đánh vừa lui.

Trong nháy mắt, Na Tra cước đạp phong hỏa luân giơ lên cao hỏa tiêm thương, một cái châm cứu, đạo đạo trong ngọn lửa trực tiếp từ nhỏ tiểu nhân chiến trận trên động xuyên qua.

Không đợi Ngũ Phương Yết Đế đem lỗ thủng bỏ khuyết, còn lại chúng tướng cũng đã một loạt cùng lên.

Rốt cuộc là chỉ có năm người. Nay uy lực của chiến trận cũng cực kỳ có hạn. Lung tung trong lúc đó, cả chiến trận đều tản mở ra. Ngũ Phương Yết

Để chỉ có thể hướng phía đều tự phương hướng bất đồng hốt hoảng trốn chạy, rất nhanh liền không đường có thể trốn.

Cùng lúc đó, pháp trận trong trung tâm huyền phù phù triệu tại hai khối quái dị tảng đá quấy nhiễu hạ đã đến khó có thể tưởng tượng tình trạng, cả pháp trận thật giống như tùy thời hội tự nhiên đóng cửa vậy.

Đang lúc Lý Tĩnh thúc thủ vô sách thời khắc, Thái Ất chân nhân một cái bước xa đi đến hạch tâm bên cạnh, đem hai đạo linh lực cường chế rót vào pháp trận bên trong.

Này hai khối tảng đá trong nháy mắt nát bấy, sau một khắc, cả pháp trận cũng đồng thời đóng cửa.

Lý Tĩnh cả giật mình.

"Cùng với như vậy nửa chết nửa sống địa, không bằng nắm chặt thời gian một lần nữa vượt." Thái Ất chân nhân lạnh lùng nói.

Sau một khắc, hấn thả người nhảy lên, đem một vị thiên tướng đuổi xa bỏ đoàn, chính mình tự mình gia nhập vào điều khiển pháp trận trong hàng ngũ.

...

Nam Thiên Môn ngoài, đem trọn cá Nam Thiên Môn bao phủ trong đó màu đỏ hộ thuẫn lóe ra triệt để biến mất.

Bị hầu tử vứt bỏ kim cô bổng không che không ngăn đón địa cấm vào Nam Thiên Môn trước, kích khởi đầy trời cát bụi.

Dương Tiễn mãnh kinh.

Lăng không trung, cũng đã tứ chi không trọn vẹn, chỉ còn lại có một con mắt hầu tử giãy dựa lấy hướng Nam Thiên Môn phóng đi, lại nặng nề mà đâm vào một mặt lam sắc trên hộ thuẫn.

Sau một khắc, sáu đạo bạch sắc ánh huỳnh quang giống như sáu đạo dây thừng đưa hấn gắt gao trói lại, chậm rãi nắm chặt. Hấn há to miệng, dùng cật tòn một mực tay không ngừng mà cầm lấy, cố gắng đem lặc tại trên cổ một đạo đó ánh huỳnh quang cởi bỏ.

Đáng tiếc hết thảy đều là phí công, bị cái này ánh huỳnh quang quấn lên vật thể, đến nay mới ngừng không có một người nào, không có một cái nào có thể kiếm thoát.

Giờ này khắc này, hấn cũng đã liền nửa điểm thanh âm đều không phát ra được, chỉ có thể đưa tay vươn hướng gần trong gang tấc, dần dần đi xa Nam Thiên Môn.

Chậm rãi, này sáu đạo ánh huỳnh quang đưa hấn hướng này lỗ hồng lôi kéo quá khứ.

Cả trên bầu trời nổ vang đều đình chỉ, phảng phát đột nhiên buông xuống lặng im vậy, chỉ còn lại có lỗ hồng bên trong không ngừng truyền ra "Đùng" tiếng vang.

Trên trời dưới đất, vô số ánh mắt đều ngơ ngác địa nhìn qua, nhìn xem cái này chích yêu hầu vô lực địa giãy dựa lấy, liền nửa điểm tiếng vang đều không thể phát ra, bị này sáu đạo ánh huỳnh quang chậm rãi kéo hướng lỗ hồng.

Chỉ còn lại có trăm trọng, trăm trọng sau, hấn sẽ bị lỗ hồng triệt để thôn phệ.

Mà ngay cả pháp trận trong trung tâm luống cuống tay chân Lý Tĩnh cùng Thái Ất chân nhân đều hơi dừng xuống.

Linh sơn, kim sắc cự phật hai hàng lông mày chậm rãi chau lên, vẻ mặt nghi kị. Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ lại là nhẹ nhàng thờ ra.

Bảy mươi triệu, năm mươi triệu...

Thời gian từng điềm từng điềm trôi qua, Dương Tiễn lộ ra tam tiên lưỡng nhận đao muốn tiến lên, có thể không luận hấn hướng cái đó bay, lam sắc hộ thuẫn tông có thể chuẩn xác địa phong bế đường đi của hấn.

Muốn biết được cái này hộ thuẫn cứng rắn trình độ thậm chí siêu việt Nam Thiên Môn pháp trận hộ thuẫn... Đỉnh phong trạng thái hầu tử hướng hồ không cách nào tại thiên kiếp cách trở hạ đột nhập đến Nam Thiên Môn, hấn thì như thế nào khả năng phá tan cái này cách trở?

Hết thấy tựa hồ cũng cũng đã trở thành định cư.

Trên ghế rồng Ngọc Đế lau mồ hôi, nuốt khô nhỏ nước miếng.

Ba mươi triệu, mười triệu...

Hầu tử như trước đang không ngừng địa giãy dựa lấy.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề cúi đầu, ngơ ngác mà chăm chú nhìn bàn cờ.

Bảy triệu, năm triệu...

Thiên kiếp lỗ hồng đã tại chậm rãi thu nhỏ lại.

Linh khí còn đang hầu tử trên người điên cuồng mà hội tụ, hấn điên cuồng giãy dụa, chỉ tiếc tại thiên kiếp lực lượng trước mặt, hấn thật sự cũng chỉ là một con hầu tử...

Chậm rãi, này tàn thân thể xuyên qua lỗ hồng, chui vào một mảnh lam sắc trong ngọn lửa.

Ngay sau đó, lỗ hồng khép kín.

Toàn bộ thế giới lập tức lâm vào hoàn toàn yên tĩnh bên trong, tất cả mọi người ngây dại.

"Đã xong sao?"

Một hồi cuồng phong xẹt qua, Nam Thiên Môn ngoài cát đá quay cuồng. Trừ lần đó ra, không tiếp tục nửa điểm tiếng vang.

Giờ này khắc này, Thái Thượng Lão Quân, Trấn Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, tu bồ đề, còn có này tây phương cự phật, đều không hện mà cùng lựa chọn lặng im... (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 455: : Tận Thế

Một mảnh đen kịt hư vô trong không gian, trối tại trên thân ánh huỳnh quang như trong nháy mắt cất cánh bầy ong loại tán đi.

Hầu tử trừng lớn hai mắt, lại coi như chết rồi vậy vẫn không nhúc nhích địa lơ lửng, chậm rãi xoay tròn.

Này tổn hại huyết nhục cùng tứ chi huyền phù ở một bên.

Đây là một không có thanh âm, không có gió, không ánh sáng, không có đám mây, không có trọng lực, thậm chí không có thời gian, duy chỉ có còn lại đầy đủ linh khí điên cuồng rót vào trong cơ thể thế giới.

Vô biên vô hạn trong bóng tối, hết thảy tất cả đều ở chậm rãi biến mất trước, mà ngay cả trong đầu trí nhớ cũng không ngoại lệ.

Dính đầy huyết bộ lông một cây chậm rãi giãn ra trước, run nhè nhẹ. Giọt máu ở không trung huyền phù, giống như từng khóa màu đỏ trên châu.

...

Lỗ hồng biến mất, liên quan, lỗ hồng diệu hạ hồng quang cũng cùng nhau biến mất.

Nam Thiên Môn ngoài, phong từ từ thổi mạnh, bí mật mang theo trước rất nhỏ cát đá thổi qua nhuộm máu mặt đất.

Bầu trời tầng mây quay cuồng, cũng không như lúc trước như vậy lung thành dòng xoáy, mà ngay cả nguyên bản chỗ nào cũng có tia chớp cũng mất đi bóng dáng.

Toàn bộ thế giới phảng phất cũng đã lâm vào hôn cùng yên lặng.

Dương Tiễn treo ở xa xa yên lặng mà nhìn xem, trong tay tam tiên lưỡng nhận đao khấn lại căng.

...

Linh Tiêu Bảo Điện trên, tiên gia môn nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, muốn từ cảnh tượng trước mắt trung tìm ra mảy may dị thường.

Ngọc Đế duỗi dài cổ, chống long án chậm rãi đứng dậy, nhưng chỉ là duy trì lấy này tư thế vẫn không nhúc nhích.

...

Nam Thiên Môn trong, đạo đồ môn xì xào bàn tán, chậm rãi hướng phía Nam Thiên Môn cửa ra vào tụ tập quá khứ.

...

Hẹp dài trên sơn đạo, Dương Thiên nhìn qua Nam Thiên Môn phương hướng ngòi liệt trên mặt đất, che mặt mà khóc. Một bên Ngọc Đỉnh chân nhân bất đắc dĩ nhíu mày. Nhìn chính mình nức nở không ngừng đệ tử. Không nói được lời nào.

...

Sụp xuống một mảnh Nam Thiên Môn dưới mặt đất trong thông đạo. Ngũ Phương Yết Đế ngơ ngác địa ngựa đầu.

Mặt đất ánh sáng nhạt xuyên thấu qua lỗ hồng chiếu vào trên mặt của bọn hắn, lại nhìn không thấy rót thành dòng xoáy tầng mây, nghe không được cả tai nhúc óc tiếng vang.

"Thất bại sao?"

Đưa bọn họ bao bọc vây quanh thiên tướng nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

...

Nam Chiêm Bộ Châu chỗ nào đó một gia đình chuồng heo trung, một con mới ra sinh không lâu tiểu trư nương tổn hại nóc nhà ngơ ngác địa nhìn trời, khước mắt nổi lên lệ quang.

Sau lưng hắn, một đám tiểu trư chính chen chúc trước tranh đoạt heo mẹ núp vú, phát ra "Hừ hừ" tiếng vang.

...

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ kết bạn đi ra khỏi Di La Cung, giống nhau trước kia. Trong bóng đêm thiên đình, bất đắc dĩ cười cười.

"Nếu như thiên kiếp chân mở linh trí, ngươi nói hắn đang suy nghĩ gì?"

"Chuyện này, chỉ sợ chỉ có hắn mới biết được." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nhìn phía Đâu Suất cung phương hướng.

Trong đại điện, cự đại thiên đạo thạch chỉ còn lại có quyền đầu lớn một khối như trước lơ lửng, tựa hồ cũng đã đình chỉ hồng mất quá trình.

Thái Thượng Lão Quân cúi đầu che môi ho ra một vòi máu tươi.

"Không có sao chứ?" Trần Nguyên Tử thấp giọng hỏi.

Thật vất vả trì hoãn qua khí đến, lão quân nói khẽ: "Cũng không có việc gì có khác nhau sao? Giữ lại một bả lão già khòm, cũng bắt quá là chò bị thanh toán thôi."

Này thân sắc bên trong, đã hết là lạnh nhạt.

...

Linh sơn đại Lôi Âm Tự, kim sắc cự phật chậm rãi nhắm lại hai mắt. Như trước vẫn không nhúc nhích địa ngòi.

...

Trong hư không, hầu tử kinh mạch hơi vật lộn đọ sức bỗng nhúc nhích. Sau một khắc, thân thể chậm rãi vỡ vụn, hóa thành cát bụi phiêu tán.

...

Trên bầu trời đủ mọi màu sắc quang triệt để biến mất, Tiềm Tâm Điện lại một lần lâm vào hắc ám.

Giắt trên vách đá hầu tử hàng hiệu trên, "Tôn Ngô Không" ba chữ chậm rãi tiêu tán.

Đại điện ở giữa, tu bồ đề ngơ ngác địa ngòi, đối với trống rỗng bàn cờ.

Nén trên hỏa sớm đã hết, một đám gió nhẹ theo cửa sổ linh xuyên vào, cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động yên tĩnh được chỉ còn lại có o o tiếng gió.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, hấn ngơ ngác địa quét mắt trống rỗng điện phủ.

Một đạo kinh lôi xẹt qua, chiếu sáng một tấm nét mặt già nua.

Có lẽ thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện, không có ai hội lại thay hắn cầm đèn a.

Hồi lâu, hắn chậm rãi bật cười, bất đắc dĩ địa lắc đầu. Chống sào nhà, hắn từng điếm từng điếm địa đứng lên, lấy ra hộp quẹt, mở ra tập tễnh tiến độ đem này nén trên ngọn nến một cây đốt.

...

Hư vô trong thế giới, hầu tử thân hình như trước chậm rãi quay cuồng, vẫn không nhúc nhích.

Qua lại từng ly từng tý, nguyên một đám xuất hiện ở trước mắt của hắn xẹt qua, trở nên khô vàng, theo bản không tồn tại phong tiêu tán.

Dư thừa linh lực như trước điên cuồng mà rót vào trong cơ thể, này cánh tay trên kinh mạch đều đã bị chống hở ra, miệng vết thương lại không có chút nào khép lại dấu hiệu.

...

Đi trung hạm đội, Dĩ Tố ngơ ngác địa nhìn qua giống nhau trước kia bầu trời, này trong óc trống rỗng.

...

Hoa Quả Sơn.

Cả bầu trời đều tối xuống, nguyên bản kinh thiên động địa hét hò phảng phát đột nhiên bị ách chặt đứt vậy.

Chính Pháp Minh Như Lai nhìn qua Nam Thiên Môn phương hướng một hồi kinh ngạc, thủ hạ kia một đám tăng lữ cũng là trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Tại đối diện với của bọn hấn, này phô thiên cái địa yêu quân càng là một hồi lặng im, chỉ còn lại có gió lớn vỗ về chơi đùa buồm tiếng vang.

Trống trận đình chỉ, kèn bình tức.

Ngơ ngác địa nhìn qua Nam Thiên Môn phương hướng, Đoàn Chủy há to miệng, cả giống như bị quất hồn phách vậy, trường kiếm trong tay "Thương" địa một tiếng rơi xuống trên mặt đất, hơi nhấp nhô.

"Cái này. . . Đây là tình huống nào? Ai tới nói cho ta biết đây là tình huống nào?" Cửu Đầu Trùng giống như một hồi như cuồng phong bay trở về kỳ hạm.

Yêu tướng môn một người tiếp một người địa phản hồi chiến hạm, đại quân bắt đầu từ từ triệt thoái phía sau.

"Có phải là. . . Đại thánh gia chết rồi?"

Có người hỏi, lại không có người trả lời.

Nửa ngày, yêu bầy bên trong truyền đến âm thầm tiếng nước nở.

Một hồi cuồng phong xẹt qua, giương lên buồm, thực sự đem tiếng khóc truyền khắp mỗi một tàu chiến hạm. Trải qua sinh tử, thiết huyết bên trong cầu sinh hán tử, nguyên một đám giống như hải đồng loại ngòi liệt trên mặt đất, gào khóc khóc lớn.

Linh đài cử tử nguyên một đám kinh ngạc địa đối mặt trước, không nói được lời nào.

Trong quân đội có người hừ nổi lên ca, dần dần, mỗi một chích yêu quái đều ở đi theo phụ xướng. Mà ngay cả xa xa trong thành thị yêu quái cũng từng chích đi ra gia môn, nhìn lên bầu trời phụ họa.

Thanh âm kia tựa giống như một cây châm, xuyên thấu qua da thịt tóc hành ngũ tạng lục phủ.

Không có ai nghe hiểu được bọn họ tại hát cái gì. Có lẽ. Liền chính bọn nó cũng nghe không hiểu. Đã không có Tề Thiên Đại Thánh yêu tộc. Chính là trong rừng ăn tươi nuốt sống yêu quái, không có người hiểu.

Giờ khắc này, là một chủng tộc tín ngưỡng nát bậy.

...

Nam Thiên Môn đại môn âm âm mở ra.

Thiên binh, bí mật mang theo trước Côn Luân sơn đạo đồ nguyên một đám chậm rãi đi ra, ngơ ngác địa nhìn qua trước mắt này mênh mông thiên địa. Sau một khắc, trong đám người bộc phát ra tiếng hoan hô, đem tất cả vật phẩm đều vớt cho bầu trời.

Thẳng đến lúc này, trên ghế rồng Ngọc Đế, pháp trận trong trung tâm Lý Tĩnh cùng Thái Ất chân nhân mới chậm rãi nhẹ nhàng thờ ra.

Hoan hô thanh âm truyền đến. Đây trong thông đạo Ngũ Phương Yết Đế không hẹn mà cùng địa nhắm lại hai mắt, ngồi xếp bằng địa, chấp tay trước ngực.

Này mặt dung chậm rãi khô héo.

Na Tra lau bả mồ hôi lạnh, chỉ vào Kim Đầu yết đế nói: "Năm bắt!"

"Dạ!"

Một đám thiên tướng phi tốc hướng phía Ngũ Phương Yết Đế vọt tới, cũng đang đụng vào trong nháy mắt phát hiện bọn họ đều đã kinh tọa hóa, biến thành thân khô.

...

Ân chứa bi thương tiếng ca tại bên tai quanh quẩn.

Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền.

"Thích Già Ma Ni tôn giả, kế tiếp, nên như thế nào? Kính xin chỉ rõ."

Hồi lâu, trong đầu mới hiện lên một cái ngắn gọn thanh âm: "Y kế hành sự."

Chính Pháp Minh Như Lai yên lặng gật đầu.

...

Dĩ Tổ một cước dẫm nát mép thuyền trên. Lãng không bay lên.

"Ngươi muốn đi đâu?" Đa Mục quái bỗng nhiên hô.

"Từ giờ trở đi ngươi là thống soái, bả hạm đội mang về Hoa Quả Sơn." Nhìn qua Nam Thiên Môn phương hướng. Dĩ Tổ kinh ngạc nói: "Ta. . . Ta muốn đi Nam Thiên Môn. . . Bất kể như thế nào, đều muốn thấy hãn cuối cùng một mặt. . . Cho dù là một cỗ thi thể. . ."

...

Trên soái hạm, Đoàn Chủy bị lấy lỗ tai qua lại địa đi dạo, tản bộ, không ngừng mà vuốt đầu của mình.

Quay đầu, hãn chứng kiến nguyên một đám hoặc là vẻ mặt kinh hoảng, hoặc là rơi lệ đầy mặt, thậm chí gào khóc khóc lớn yêu quái.

"Các ngươi làm cái gì vậy?" Hãn một bả túm ở lược lược có chút bồi rồi Cửu Đầu Trùng, lại ngược lại loạng choạng gào khóc khóc lớn hắc tử: "Các

ngươi làm cái gì vậy? Không cho phép hát! Không cho phép hát ——!"

"Thiên kiếp đột nhiên biến mất. . . Đại thánh gia chết rồi. . ."

"Đại thánh gia không chết!" Đoàn Chủ bỗng nhiên gầm hét lên.

"Đại thánh gia chết. . . Chết rồi. . ."

Lời còn chưa dứt, Đoàn Chủ cũng đã một quyền đánh vào mặt của hấn trên, đưa hấn cả đánh bại trên mặt đất.

"Ngươi nói lại lần nữa xem, ngươi nói lại lần nữa xem! Ta nói đại thánh gia không chết! Không chết!"

Hắc tử cả ghé vào boong thuyền, ôm đầu khóc rống.

"Điên rồi. . . Tên này điên rồi!" Đoàn Chủ xoay người một cái, theo bên cạnh thị vệ bên hông rút ra một thanh trường kiếm muốn hướng hắc tử chém đi.

Một bên Cửu Đầu Trùng cả kinh, liền tranh thủ hấn chết chết ôm lấy.

"Dừng tay!"

"Thả ta ra! Ta muốn giết cái này nhiều loạn quân tâm gia hỏa! Đại thánh gia không chết!"

"Ngươi dừng tay cho ta ——!"

Ngưu Ma Vương một cái bước nhanh chạy tới, đem Đoàn Chủ kiếm trong tay đánh rớt trên mặt đất.

Đoàn Chủ còn đang giãy dụa lấy yếu nhất lên, bị Cửu Đầu Trùng một cái trở tay cả ép đến, không thể động đậy.

"Đại thánh gia không chết! Không chết! Các ngươi đây là muốn tạo phản! Muốn tạo phản sao?" Đoàn Chủy gào thét, nước mắt kia tràn mi ra.

"Ngươi im miệng cho ta ——!" Cửu Đầu Trùng một cái con dao nặng nề kích khi hấn trên lưng.

Đoàn Chủy rút cục đình chỉ giấy dựa, ngã sấp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích địa nức nở.

Phong o o địa thổi mạnh, Tề Thiên Đại Thánh chiến kỳ, Hoa Quả Sơn chiến kỳ như trước đón gió phấp phới.

Giờ này khắc này, trăm vạn đại quân tụ cùng một chỗ, ngoại trừ nói không nên lời bi thương tiếng ca, chỉ còn lại có lặng im.

Tất cả yêu quái đều chảy nước mắt nhìn qua kỳ hạm, mà trên soái hạm các đại tướng, tắc nguyên một đám nhìn qua ngã sấp trên mặt đất nức nở Đoàn Chủy.

Linh đài cử tử như trước yên lặng địa đứng ở một bên.

Cửu Đầu Trùng buông lỏng tay ra, chậm rãi đứng lên.

Ngưu Ma Vương chậm rãi đi đến Cửu Đầu Trùng trước mặt, nhíu chặt trước mi nói: "Làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ. . . Ta, ta làm sao biết làm sao bây giờ?" Cửu Đầu Trùng mím môi, nhìn phía một bên Mi Hầu vương.

"Đại thánh gia chết rồi. . . Tiếp tục đánh xuống nhất định phải thua, chúng ta tản a, đừng ai nấy đi. . ." Bằng Ma Vương mở to hai mắt nhìn không ngừng qua lại nhìn quét lũ yêu, tìm kiếm trước nhận đồng. Chỉ tiếc, không có ai đồng ý hấn.

"Có thể chạy trốn sao?" Có người thấp giọng hỏi.

"Chúng ta có trăm vạn đại quân, Hoa Quả Sơn có mấy trăm vạn yêu chúng, chỉ cần chúng ta tản ra, bọn họ có thể đuổi đến ai?" Bằng Ma Vương hỏi ngược lại: "Các người nói đúng hay không? Đúng hay không? Chỉ cần rời đi nơi này. Trời đất bao la. Bọn họ không dễ dàng như vậy bắt được chúng ta!"

"Đúng!" Sư Đà Vương vội vàng phụ họa nói: "Chạy không thắng chỉ có thể coi là bọn họ xui xẻo!"

Một bên Lăng Vân tử hừ lạnh một tiếng: "Bọn họ ai cũng không truy. Tự truy mấy người các người. Nguyên soái Đoàn Chủ, Đại tướng quân Cửu Đầu Trùng, còn có các người vài cái yêu vương, các người đoán thiên đình có thể hay không cứ như vậy tính?"

Nhìn chằm chằm Bằng Ma Vương, Lăng Vân tử chậm rãi nói: "Trước kia các người có thể lần qua, là vì tam thanh không có động thủ. Từ nay về sau?"

Nghe vậy, Bằng Ma Vương lúc này vẻ mặt hoảng sợ.

"Nói trắng ra là, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Hoa Quả Sơn đều thủ không được. Các người nơi đó đều đừng nghĩ bảo vệ cho."

Boong thuyền lũ yêu thoáng cái đều trầm mặc.

Hồi lâu, Ngưu Ma Vương khom người đem Đoàn Chủ một bả nói lên, nhìn quanh tả hữu nói: "Đại thánh gia còn sống."

Đoàn Chủ thoáng cái ngây dại, tất cả yêu tướng đều nghi hoặc địa nhìn qua Ngưu Ma Vương, nửa ngày, nguyên một đám tựa hồ mới hiểu được.

"Đúng, đại thánh gia còn sống."

"Không sai, đại thánh gia còn sống! Chúng ta nhất định phải chết thủ rốt cuộc!"

"Rốt cuộc không cần phải qua đông trốn cuộc sống, đại thánh gia còn sống! Tử thủ Hoa Quả Sơn!"

Bọn họ nguyên một đám chớp tràn đầy lệ quang con mắt rít gào đi ra.

Diên cuồng tiếng gào thét nhanh chóng lan tràn ra, sau một khắc. Trống trận vang lên, kèn thổi lên.

Chém giết lại là bắt đầu rồi. . .

. . .

Trong hư không. Hầu tử thủ cước, thân hình, thậm chí cả đầu đều đã kinh toái đi, duy chỉ có còn lại một miếng màu đen hạt châu, này biểu hiện ra kim sắc tia chớp chậm rãi lưu động trước.

Chậm rãi, cả kia hạt châu cũng cùng nhau biến mất. Thế giới này lại là hồi phục nguyên bản một mảnh hắc ám, không có vật gì.

. . .

"Nhanh! Làm cho người ta điều tra Hoa Quả Sơn tình huống!"

"Bệ hạ, giống như linh sơn đang tại vây công Hoa Quả Sơn. . ."

"Vậy nhìn xem tình hình chiến đấu như thế nào!" Ngọc Đế hơi do dự hạ xuống, lại nói: "Còn có còn có! Nhanh chóng đi trước ba mươi bốn trọng thiên cùng ba mươi lăm trọng thiên thăm hỏi hai thanh thương thế. . . Xem

bạn hấn còn có thể hay không trợ tiêu diệt Hoa Quả Sơn. Còn có còn có, còn có tại tam thập tam trọng thiên Trần Nguyên Tử!"

"Dạ."

Một vị khanh gia vội vã địa chạy đi Linh Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế lại ngược lại đối một vị khác khanh gia nói: "Nhanh đi Nam Thiên Môn, làm cho Lý Tĩnh lập tức tới gặp trẫm. Vân vân, làm cho hấn kiểm kê hạ thiên đình còn thừa lại nhiều ít binh mã! Yêu hầu một trừ, đúng là đại phá Hoa Quả Sơn thời cơ tốt!"

"Dạ."

Giơ lên bút, Ngọc Đế tự tay viết xuống một phần thánh chỉ giao cho bên kia khanh gia: "Đem phần này thánh chỉ đưa đến Quán Giang Khẩu đi, lệnh cường chế Dương Tiễn lập tức đi trước Hoa Quả Sơn tham chiến, như dùng bất kỳ có gì đẩy ngăn cản, chiến hậu dùng yêu hầu dư nghiệt luận xử!"

"Dạ!"

"Thông tri tứ hải long vương, làm cho bọn hấn lập tức triệu tập long cung thuộc cấp đi trước Hoa Quả Sơn. . ."

"Bệ hạ, chư vị long vương vì tây hải tam thái tử chuyện tình còn đang ngự thư phòng hậu lắm."

"Tây hải tam thái tử chuyện tình trước gác lại, làm cho bọn hấn lập tức thống binh đi trước Hoa Quả Sơn!"

"Dạ."

"Thông tri phủ kho, đem tất cả quân dụng vật tư đều lấy ra! Lập tức!"

Một đạo tiếp một đạo thánh chỉ phiêu tán rơi rụng ra, cả thiên đình thoảng cái lại vận chuyển, sĩ khí ngẩng cao.

Nam Thiên Môn ngoài, thiên binh thiên tướng, đạo đồ chen chúc ra, tự do địa hô hấp lấy thể gian không khí, làm cho này sống sót sau tai nạn hoan hô trước.

Trong đám người, Lý Tĩnh dìu lấy Thái Ất chân nhân, hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ là nhàn nhạt cười cười.

Na Tra mang theo chúng tướng bắt đầu chỉ huy nhân mã quét dọn chiến trường.

Tất cả mọi người không thể chờ đợi được địa nghĩ bài trừ đi ra Nam Thiên Môn đến nhìn lên một cái. Một mảnh lung tung bên trong, trông trái mặt đất nhanh chóng được lấp đầy, ngoại trừ một chỗ.

Nam Thiên Môn chính phía trước vị trí, rạn nứt trên mặt đất, này dính đầy thiên quân máu tươi kim cô bỗng như trước đứng ở trong gió, vẫn không nhúc nhích.

Tất cả mọi người không có đề cập, tất cả mọi người tuy nhiên cũng vòng quanh nó đi, thật giống như đều tận lực xem nhẹ sự hiện hữu của nó vậy.

Đang lúc này, một cái quen thuộc, làm cho người ta sồn tóc gáy thanh âm tại Nam Thiên Môn trong ngoài tất cả mọi người trong đầu vang lên. . .

"Rắc rắc rắc. . . Ha ha ha ha. . ."

Chích một sát, toàn bộ cười vui đều đình chỉ, tất cả mọi người động tác đều cứng lại rồi. Thấy lạnh cả người thẳng thấu đáy lòng. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay trong lúc bất tri bất giác, vậy mà gia canh thành công! Tuy nhiên chích bỏ thêm một chút, nhưng cũng là tiến bộ không phải?

Cầu cổ vũ! Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 456: : Thực Hiện Lời Hứa

Hoa Quả Sơn trên biên cảnh, vô số yêu quái gào thét phóng tới trận địa địch, mà ngay cả vốn nên trung tâm chỉ huy Đoàn Chủ đều dẫn theo trường cung liền xông ra ngoài.

Kinh thiên trống trận cùng tiếng kèn trung, tất cả chiến hạm, vô luận lớn nhỏ đều ở chậm rãi đẩy mạnh.

Trận chiến này có hay không có thể thắng, ai cũng không biết. Nhưng bọn hắn đều rất rõ ràng, Hoa Quả Sơn, cũng đã lui không thể lui. Giờ này khắc này mang, có lẽ là phần nợ, có lẽ là tuyệt vọng... Lại có lẽ, đối với bọn hắn mà nói, là cái gì đều đã kinh không trọng yếu. Bọn họ cần phải làm, muốn làm, chỉ là tượng một con yêu quái đồng dạng đi chiến đấu.

Theo Chính Pháp Minh Như Lai ra lệnh một tiếng, vô số tăng lữ bay lên trời, ứng chiến.

Song phương mãnh liệt mà đụng vào nhau, trong lúc nhất thời, huyết nhục tung tóe.

Cảnh tượng đó thấy linh đài cử tử chính giữa không kinh nghiệm bản thân chiến trường vài cái đều bỗng nhiên khẽ giật mình.

Cử Đầu Trùng lẳng không phi hành trước, quay đầu Tề Thiên Cung phương hướng. Ở đằng kia trước cửa cung, Vạn Thánh công chúa kiển chân dùng trông mong.

Chỉ liếc, hấn cũng đã hai mắt đỏ bừng, cắn chặt răng, lại một lần hóa thành cự thú, không kiêng nể gì cả địa phun lên hỏa diễm.

Đại Giác giơ chiến phủ tại huyết nhục bên trong tả xung hữu đột, điên cuồng mà rít gào.

Ngưu Ma Vương dắt lấy hỗn thiết côn, hóa ra hai cái cự giác hướng phía trận địa địch hướng tập mà đi.

Mi Hầu vương giống như một đạo thiểm điện chuyển đến hồi nhảy động.

Bằng Ma Vương tiếng rít trước huy vũ trường kích, này trong mắt hiện đầy tơ máu.

Sư Đà Vương điên cuồng hét lên đem [một cái tảng lữ xé thành mảnh nhỏ.

Hắc tử quơ song đao qua lại không ngừng.

...

Máu tươi, tàn chi, hướng xuống đất huy sai mà đi, giống như một hồi mưa to tầm tã.

Toàn bộ chiến trường thật giống như một bàn cối xay thịt tại điên cuồng nhấp nhô, đem hết thảy đều phá tan thành từng mảnh, dần dần. Màu đen khải giáp áp qua kim sắc da thịt.

Nhìn qua trước mắt cái này điên cuồng tràng cảnh. Chính Pháp Minh Như Lai cũng không khỏi được giật mình. Này tạo thành chữ thập kết lại căng.

Đây chỉ là một đám bất lực kẻ đáng thương, bọn họ không được tốt lắm người, thậm chí không tính là là người, bọn họ các hoài quỷ thai, mà khi thiên địa đưa bọn họ bức đến tuyệt lộ lúc, bọn họ cũng có thể chăm chú địa vắn thành một đoàn, bắn ra lực lượng, làm thiên địa đều hơi bị biến sắc.

"Giết này bang con lừa ngốc. Tử thủ Hoa Quả Sơn chờ đại thánh gia trở về ——!" Đoán Chủ cầm trong tay trường cung bay tại chỗ cao la lên trước.

"Dạ ——!" Giờ khắc này, phảng phất cả thiên địa đều ở hòa cùng.

Thanh Phong tử quét của mình chúng sư đệ liếc, nhíu chặt trước mi nói: "Đã đều đến đây, tựu cùng một chỗ a."

"Hảo."

"Đánh xong trận chiến này, ta yếu lập tức cùng Vân Ny thành thân!"

"Này cũng là không sai chủ ý, dù sao chúng ta đều bị trục xuất sư môn, lão nhân rốt cuộc không xen vào."

"Chúng ta chín hãn là là lần đầu tiên cùng một chỗ đánh nhau a?"

"Hãn là a, lần đầu tiên, nhất định có thể thắng." Đan Đồng Tử ha ha địa nở nụ cười.

Chín người đều lộ ra của mình pháp khí, sau một khắc. Linh đài cử tử kẻ hết bay lên trời, gia nhập chiến trường.

...

Nam Thiên Môn ngoài. Một hồi từng cơn gió nhẹ thổi qua, giơ lên cát bụi.

Kinh khủng kia tiếng cười còn đang tắt cả mọi người trong đầu duy trì liên tục, bốn phía lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Cao ngất kim cô bông đứng ở ở giữa, tắt cả đạo đồ, thiên quân tướng sĩ nguyên một đám mở to hai mắt nhìn ngừng lại rồi hô hấp, nhìn chăm chú, hoảng sợ địa lui về phía sau.

...

Đại Lôi Âm Tự trung kim sắc cự phật mở mắt ra, lại chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

...

Di La Cung ngoài, hai thanh yên lặng địa đối mặt, véo chỉ đi tính, lại như thế nào đều tính không thấu.

...

Linh Tiêu Bảo Điện bên trong, tiên gia môn nguyên một đám rụt lại đầu, sắc mặt ần ần có chút phát tím.

"Như vậy đều chết không xong... Nhất định... Nhất định là nơi đó nghĩ sai rồi!" Ngọc Đế một tay lấy long án ném đi đi, chỉ vào khanh gia quát mắng nói: "Truyền trầm ý chỉ, làm cho Lý Tĩnh lập tức điều tra rõ tình huống! Lập tức! Lập tức!"

"Dạ, dạ!"

Này khanh gia sợ tới mức té địa chạy đi Linh Tiêu Bảo Điện.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân ngửa đầu, vẻ mặt lỗi ngọc.

Hồi lâu, hắn chậm rãi bật cười, cười đến thở không nổi, dùng đập.

Một bên Trần Nguyên Tử thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Hắn có hai cái tâm, hai cái linh hồn... Ha ha ha ha... Yếu dung hợp, lại không có hoàn toàn dung hợp, là cộng sinh hai cái linh hồn! Khái khái... Ha ha ha ha... Chết rồi một cái, còn có một. Thiên kiếp chỉ lấy một cái... Ha ha ha ha!"

Trần Nguyên Tử cả giật mình.

Thái Thượng Lão Quân nằm sấp trên sàn nhà, che miệng, ho ra huyết, có thể hắn còn đang cười: "Tùng người đều phản đối lão phu không chế thiên đạo thạch, nhìn xem bây giờ cái này kết quả... Buồn cười, buồn cười... Đây là không phải các ngươi yếu? Có phải là a? Ha ha ha ha!"

...

"Đều đã cho ta chết chắc rồi sao?"

Một cái thanh âm quen thuộc tại tất cả mọi người trong đầu vang lên, không rét mà run.

Sau một khắc, một đạo cự đại tia chớp vạch phá bầu trời đêm rơi vào kim cô bổng trên. Trong tiếng nổ vang, bốn phía mặt đất giống như sóng gợn loại nhấn lại, giơ lên đầy trời cát bụi.

"Chạy mau ——! Yêu hầu còn sống!"

Trong lúc nhất thời, chúng đạo đồ xông xáo, tiếng thét chói tai liên tục không ngừng.

Cát bụi bên trong, vô số đạo đồ tranh nhau chạy trốn, hướng phía Nam Thiên Môn chen chúc mà đi, chen chúc trước, chà đạp trước.

Nguyên bản đội ngũ tương đối chỉnh tề thiên quân trong khoảng khắc liền bị tách ra, nhâm thiên tướng như thế nào la lên đều không thể ổn định cục diện.

Mãnh liệt trong dòng người, Lý Tĩnh như trước diu lấy Thái Ất chân nhân lẳng lặng địa đứng ở tại chỗ, ngơ ngác địa nhìn qua kim cô bổng phương hướng.

Vô số đạo đồ cùng bọn họ gặp thoáng qua.

Cát bụi tán đi, bọn họ chứng kiến một cái quyền đầu lớn tiểu nhân điếm đen tại kim cô bổng phía trước lơ lửng, "Đùng" địa phóng xạ trước yếu ớt tia chớp.

"Vật gì đó?"

"Không biết." Thái Ất chân nhân gắt gao chăm chăm vào này điếm đen nói: "Tựa hồ... Cùng thiên kiếp lỗ hồng có điếm giống."

Giờ này khắc này, Nam Thiên Môn ngoài sớm đã là một mảnh hỗn loạn, sớm đã không có người quan tâm này điếm đen đến tột cùng là vật gì.

Một mảnh trong hỗn loạn, Lý Tĩnh cùng này điếm đen cách không nhìn nhau, duy trì nuốt nước miếng một cái, buông ra nâng Thái Ất chân nhân đầu tay sờ trong ngực Linh Lung Bảo Tháp muốn về phía trước, lại bị Thái Ất chân nhân kéo lại.

"Chờ một chút, nhìn rõ ràng nói sau."

Lý Tĩnh yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Xa xa địa, bọn họ chứng kiến một miếng màu đen hạt châu theo này lỗ hồng trung nhẹ nhàng đi ra, ngay sau đó. Này lỗ hồng liền biến mất vô tung.

Thái Ất chân nhân cả giật mình.

"Này là vật gì?" Lý Tĩnh liền vội vàng hỏi.

"Đó là... Đó là..." Chỉ vào này màu đen hạt châu. Thái Ất chân nhân há to miệng. Nửa ngày đều không có thể đem nói toàn bộ.

"Không phải là ta sao?" Một thanh âm tại hai người trong đầu vang lên.

Vô số thịt xúc tua tại màu đen hạt châu mặt ngoài nhanh chóng hình thành, giống như đặng cỏ loại biên chế lên, một tấm mặt khi nhanh chóng thành hình, đối với bọn họ dữ tợn địa cười.

Cặp kia mục đều đã kinh khôi phục trước kia bình thường trạng thái.

...

"Thật sự... Thật sự còn sống..." Ngọc Đế ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, ngời liệt tại trên ghế rồng.

Này trên điện tiên gia môn nguyên một đám thất kinh địa mọi nơi nhìn quanh.

...

"Dược hiệu đều đã trải qua... Tu thành thiên đạo tu vi?"

"Không biết..."

Hai thanh liếc nhau một cái, bất đắc dĩ cười cười, xoay người đi vào Đâu Suất cung.

Chuyện cho tới bây giờ, bọn họ cũng đã bất lực. Chỉ có thể nói. Bọn họ từ lúc mới bắt đầu tựu chọn sai đánh cờ đối tượng.

...

Đâu Suất cung trung, lão quân hừ hừ địa cười: "Còn tốt chứ, làm được không sai... Hai cái linh hồn... Ha ha ha ha, hảo hảo mà làm cho bọn hấn biết rõ, không có lão phu thế giới, là như thế nào. Ha ha ha ha!"

...

Liên tục không ngừng trong tiếng thét chói tai, đạo đồ môn giúp nhau chà đạp trước hướng Nam Thiên Môn chen chúc đi, này mặt đất thậm chí đều trôi mở huyết.

Na Tra chống hỏa tiêm thương ngơ ngác nhìn, sau một khắc, hấn cũng đã nhô lên hỏa tiêm thương giá trước phong hỏa luân hướng phía hầu tử đâm tới.

"Nhanh ——! Không thể nhường hấn khôi phục lại!"

"Dừng tay ——! Đừng đi qua!" Lý Tĩnh duỗi dài tay muốn dòn dừng lại. Đáng tiếc sớm đã không còn kịp rồi.

Bốn căn xúc tua nhanh chóng quán quanh cùng một chỗ, hầu tử tay trái cũng đã thành hình.

Chỉ thấy hấn lảng không một cái né tránh. Chuẩn xác địa bóp chặt Na Tra cổ họng.

Thẳng đến lúc này, những thứ khác thiên tướng cũng còn không có kịp phản ứng.

"Ta sẽ không giết ngươi." Hầu tử nhìn lạnh run Na Tra, nở ra một ngụm nhàn nhạt vụ, nói khẽ: "Bất quá, những người khác đã có thể khó nói."

Này hai chỉ thoáng dùng sức. Na Tra run nhè nhẹ trước, không dám nhúc nhích.

Tự tại ngôn ngữ trong lúc đó, hầu tử thân thể cũng đã bện hoàn thành.

Tình cảnh này, mà ngay cả xa xa Dương Tiễn cũng hít vào ngụm khí lạnh: "Đây tột cùng là cái gì? Bất tử thân?"

Bốn phía đạo đồ còn đang chạy trốn, thét lên, thiên binh thiên tướng môn nắm binh khí từng bước một lui về phía sau.

Tự tại chúng tướng trong ánh mắt, hai chân bước lên rạn nứt mặt đất, tay phải mở rộng, này cái đuôi chậm rãi nhếch lên, một cây lông tơ đón gió đứng thẳng, giống như như thực chất cường đại linh lực khi hấn bốn phía lượn lờ không tiêu tan.

...

"Trần Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đều đã kinh chiến bại... Còn có ai? Còn có ai có thể chế phục yêu hầu?" Ngọc Đế ôm đầu gằm hét lên.

"Bệ hạ... Chỉ sợ, chỉ có lão quân."

"Lão quân?" Ngọc Đế hừ địa bật cười, cười đến một đám tiên gia bắt mình sở dĩ: "Ngoại trừ lão quân bên ngoài... Còn có ai? Chẳng lẽ đi tìm tu Bồ Đề tổ sư? Hấn được không?"

"Bệ hạ, còn có tây phương Thích Già Ma Ni tôn giả." Một vị tiên gia thấp giọng nói.

"Phật tổ?" Chúng tiên cả kinh, đưa mắt nhìn nhau.

...

Vô số đạo đồ chen chúc tại Nam Thiên Môn trong lối đi nhỏ, vài cái thiên binh giã dựa lấy muốn đóng cửa, lại bất kể như thế nào cũng đẩy bất động.

Giờ này khắc này, cục diện đã hoàn toàn không không chế được.

"Người đoán, là các người đóng cửa nhanh, còn là tốc độ của ta nhanh?"
Hầu tử cười tùm tùm địa nhìn Lý Tĩnh, một tay dắt lấy Na Tra hỏa tiêm thương, một tay bóp chặt cổ họng của hắn, đem Na Tra một bả túm đến trước mặt, một cái đầu gối đụng, một cái con dao nện ở Na Tra vai.

Na Tra bỗng nhiên tròn tròn mắt, hơi mở lớn trong miệng nước bọt nhỏ.

Tránh thoát hầu tử, hắn gian nan địa đi hai bước, ngay sau đó, hai mắt khê đảo, hỏa tiêm thương rơi xuống trên mặt đất, toàn bộ thân hình chậm rãi rơi xuống đất, không một tiếng động.

Nhìn xem cũng đã triệt để mất đi ý thức Na Tra, chúng tướng đều cả kinh lui về sau một bước.

Thiên đình đều biết chiến tướng, tại đây yêu hầu trước mặt, lại giống như phạm nhân vậy không chịu nổi một kích?

Lý Tĩnh cắn răng, này mặt mãnh rút ra, mãnh rút ra.

Thái Ất chân nhân gắt gao dắt lấy Lý Tĩnh cánh tay không cho hắn tiến lên.

"Ta nói rồi, các người mở cửa, ta không giết. Không mở, một khi để cho ta tiến vào, đều phải chết." Hầu tử chậm rãi bẻ bẻ cổ phát ra đùng tiếng vang. Duỗi ra một tay, lập tức, này kim cô bỗng giống như có linh tính loại bay lên trời, lẳng không một hồi bay múa, chuẩn xác địa rơi vào bàn tay.

Gọn gàng địa vũ cá côn hoa, hấn nhìn chung quanh chúng tướng, chậm rãi nhếch môi lộ ra răng nanh, nhẹ giọng cười nói: "Hiện tại, là thực hiện lời hứa thời điểm." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Ngạch, rốt cục về đến nhà... Ngày hôm qua gia canh thành công, hôm nay đặc biệt sao tích bỗng nhiên lại không thành công...

Ngày mai tiếp tục cố gắng. Cuối tháng, mọi người vé tháng không cần phải giữ lại a!

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử thuận tiện gặt lia lia kích cũng cầu! Cầu hết thầy! r1292

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 457: : Cứu Thần Đại Trận

Chích một sát, phảng phất nhận được tử vong thông cáo vậy, Nam Thiên Môn ngoài vang lên kinh thiên động địa tiếng thét chói tai.

Vô số đạo đồ, thậm chí cả thiên binh thiên tướng, nổi điên đồng dạng địa hướng Nam Thiên Môn trong chen chúc. Khi bọn hắn phát hiện Nam Thiên Môn căn bản chen chúc không vào đi giờ, một nhóm người bay lên trời, hướng thế gian bỏ chạy. Có thể đều không ngoại lệ địa, hẳn đều bị một cỗ lực lượng vô hình cứng ngắt giật trở về.

Hầu tử ngựa đầu nhìn Lý Tĩnh, lộ ra trêu tức địa cười: "Nói tất cả, cấp cho ta mở cửa, không mở cửa, hẳn phải chết. Các ngươi chéch không tin, hiện tại tốt lắm, tự gây nghiệt không thể sống, ta cũng không thể nào cứu được ngươi môn."

"Ngươi!" Lý Tĩnh cắn răng, thần sắc bối rối mà hướng trước chung quanh nhìn quét, vung tay lên cao giọng quát: "Mọi người hãy nghe ta nói! Đã trốn không thoát, không bằng đồng tâm hiệp lực. . ."

Lời còn chưa dứt, đứng ở Lý Tĩnh bên cạnh hai vị thiên tướng đầu liền nổ tung hoa.

Theo mặc khải giáp hai cỗ thân hình âm âm ngã xuống đất, tất cả mọi người hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn, mà ngay cả Lý Tĩnh cùng Thái Ất chân nhân cũng không ngoại lệ.

Cả Nam Thiên Môn ngoài huyên tiếng ồn ào kết một tiếng dừng lại, tất cả mọi người tại ngơ ngác nhìn.

"Đồng tâm hiệp lực làm cái gì?" Hầu tử miễn cưỡng địa chống kim cô bổng, liếm láp răng nanh.

Từ đầu đến cuối, hắn không nhúc nhích chút nào qua.

Nhíu mày, hắn nói khê: "Lý thiên vương, ngươi cho rằng ta không có biện pháp lập tức đem các ngươi toàn bộ giết chết sao? Ta chỉ là. . . Không muốn làm cho các ngươi bị chết như vậy thống khoái thôi. Muốn chết? Không dễ dàng như vậy, ta chậm rãi chơi. Ta muốn cho các ngươi hảo hảo hưởng thụ, cảm giác sợ hãi."

Nói đi, hắn chậm rãi nở nụ cười, ôm bụng cười cười to, điên cuồng địa cười.

Trong đám người, một vị đạo đồ đột nhiên há to miệng gào rú, sau một khắc, cả người hắn tụ tại trước mắt bao người nổ thành một đoàn máu đen.

Lập tức, thấy lạnh cả người thẳng vào đáy lòng.

Lý Tĩnh sắc mặt cũng đã ảm ảm phát tím, Thái Ất chân nhân bất đắc dĩ địa cười khổ, thiên binh thiên tướng môn nguyên một đám lạnh run, đạo đồ môn khàn cả giọng địa khóc hô.

Không đường có thể đi, không đường có thể trốn, lưu cho bọn họ, chỉ có Nam Thiên Môn, mà hắn rất nhanh cũng sẽ thông qua Nam Thiên Môn, ở đằng kia môn nội trình diễn một hồi trong hũ bắt con ba ba trò hay.

Tiếng cuồng tiếu, tiếng la khóc trung, đạo đồ, thiên binh, thậm chí cả thiên tướng một người tiếp một người nổ thành huyết vụ phiêu tán.

...

Linh Tiêu Bảo Điện bên trong, Ngọc Đế ngơ ngác địa ngồi ở trên ghế rồng, sắc mặt trắng bệch, nửa ngày nói không nên lời một câu.

Này dưới bậc thang chúng tiên cũng đều nguyên một đám giật mình.

"Cái này. . . Đây là cái gì thuật pháp?"

"Đây không phải thuật pháp, đây là. . . Đơn thuần linh lực khổng chế. . ."

"Chẳng lẽ là thiên đạo tu vi?"

Không có người trả lời, bởi vì mỗi người trong nội tâm đều đã có đáp án.

Giờ này khắc này, mà ngay cả một mực bình tĩnh tự nhiên Thái Bạch Kim Tinh cũng nhịn không được có chút luống cuống.

Trong trầm mặc, có người thấp giọng hỏi: "Nếu như đã là thiên đạo tu vi, này thỉnh tây phương phật tổ còn hữu dụng sao?"

Cứ như vậy một cái đơn giản vấn đề, trong nháy mắt đem nguyên bản ở vào đáy cốc chúng tiên tâm, đẩy vào càng sâu đáy cốc.

...

Đâu Suất cung trung, Trấn Nguyên Tử lẳng lặng mà chăm chú nhìn Thái Thượng Lão Quân.

Hơi ngẩng đầu lên, Thái Thượng Lão Quân loát râu dài thở dài: "Đây là. . . Thiên đạo 'Vô cực' ."

" 'Vô cực' ? Là như thế nào một loại thiên đạo tu vi?"

Lão quân hừ địa bật cười, trên mặt phiến muộn nói: "Cái dạng gì thiên đạo tu vi đều đã kinh không trọng yếu, tu thành 'Thiên đạo' giả, bất tử bất diệt, trừ phi phá đạo tâm, nếu không bất kể như thế nào không có khả năng bị đánh bại. Nếu là lão phu 'Vô vi' như trước, yếu phá, cũng không phải khó. Chỉ tiếc. . . Ha ha ha ha."

Này nhẹ nhàng trong tiếng cười, lão quân chậm rãi lắc đầu, Trần Nguyên Tử nhưng chỉ là mặt không biểu tình mà ngồi, vẫn không nhúc nhích.

Quá nhiều kinh hãi, chuyện cho tới bây giờ, hết thấy ở trong mắt hấn cũng đã như thế lạnh nhạt.

Chỉ là, nằm mơ cũng không nghĩ đến thân là tam giới đại năng hấn, cũng sẽ có làm "Thịt cá" một ngày.

Không chỉ là hấn, giờ này khắc này, trong tam giới, lại có ai mà không cái này yêu hầu "Thịt cá"?

Đây là vô cùng điên cuồng một màn, bất luận kẻ nào nằm mơ cũng không nghĩ ra một màn, có thể nó xác thực đã xảy ra.

Một con vốn nên tại đây trong tam giới liền khôi ngói che đầu đều không có yêu hầu, bởi vì đại năng môn trong lúc đó giúp nhau tính toán, lại có thể đi đến một bước này, làm cho tam giới đều đã kinh cùng đường. . .

Giờ này khắc này, ngoại trừ yên lặng mà nhìn xem, hấn còn có thể như thế nào?

. . .

Đại Lôi Âm Tự trung, kim sắc cự phạt hơi nhũu mảy, duỗi ra tay phải phản phục bấm đốt ngón tay trước, cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

...

Hoa Quả Sơn biên cảnh, che giấu tại dãy núi bên trong Chính Pháp Minh Như Lai vẻ mặt nghi kị mà hướng trước Nam Thiên Môn phương hướng nhìn quanh.

Chân trời chấy vân bay múa, hết thấy như thường, có thể hẳn rõ ràng cũng đã cảm giác được dị thường.

"Tôn giả, bây giờ chúng ta nên như thế nào?" Một vị tăng lữ thấp giọng hỏi.

"Toàn lực ứng phó, đem Hoa Quả Sơn nắm bắt." Chính Pháp Minh Như Lai cũng không quay đầu lại nói.

Tự tại cự ly nơi này không kịp một dặm địa phương, trong hạp cốc, một cái pháp trận đang tại hơi lóe ra, thành đàn tăng lữ theo này pháp trận bên trong leo ra, nhanh chóng bay lên trời gia nhập vào mười dặm bên ngoài giống như cối xay thịt loại chiến trường, vô cùng vô tận.

...

Tung tóe huyết nhục trong lúc đó, yêu quái môn không ngừng gằm thét chạy nước rút, tăng lữ môn mặt không biểu tình mà nghênh chiến, song phương đụng vào nhau.

Tại nổi giận yêu bày trùng kích hạ, chiến tuyến rất nhanh mà hướng Hoa Quả Sơn bên ngoài chéch đi, thẳng đến hạp cốc biên giới khu vực.

Nhưng mà, nhất cổ tác khí, lại mà suy, ba mà kiệt. Rất nhanh, bọn họ rút cuộc đẩy bất động.

"Đây là có chuyện gì? Vì cái gì có nhiều như vậy tăng lữ?"

"Những này. . . Không phải linh sơn tới sao?"

"Nói nhảm! Linh sơn mới bao nhiêu? Theo vừa mới đến bây giờ, chúng ta giết bao nhiêu?"

"Giết tối thiểu hai mươi vạn." Thanh Phong tử cầm trong tay phát trần theo Đoàn Chủy bên cạnh xẹt qua, ánh mắt kia gắt gao chăm chăm vào xa xa dãy núi khoảng cách.

"Đại sư huynh, làm sao vậy?" Thanh Vân tử vội vàng đuổi theo.

"Có một người quen biết cũ tại nơi này."

"Người quen biết cũ?" Thanh Vân tử cả kinh, liền vội vàng hỏi: "Ai?"

"Không biết." Thanh Phong tử nhàn nhạt cười cười, nói: "Bất quá, phật môn lớn như thế động tác, ai xuất hiện tại nơi này cũng không kỳ lạ quý hiếm."

Nhìn lướt qua xa xa mạn thiên phi vũ tăng lữ cùng phía dưới khắp nơi trên đất huyết nhục, Thanh Phong tử nói khẽ: "Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, phải nhất cử đưa bọn họ đánh tan mới được."

Thanh Vân tử chậm rãi quay đầu nhìn Thanh Phong tử liếc.

Run rẩy phát trần, Thanh Phong tử thản nhiên nói: "Làm cho bọn hắn sau này rút lui một điểm, miễn cho ngộ thương a."

Không bao lâu, yêu quân bắt đầu triệt thoái phía sau. Không đợi tăng lữ môn kịp phản ứng đến tột cùng chuyện gì xảy ra, chỉ thấy một đạo sáng chói bạch quang hướng phía bọn họ bắn tới, khẽ quét mà qua.

Cứ như vậy trong nháy mắt, sáu gã tăng lữ bị lãng không đánh trúng, hóa thành sương mù trực tiếp bốc hơi, hài cốt không còn.

Mau chóng đuổi mà đến tăng lữ môn bị chặn trụ, mà ngay cả Chính Pháp Minh Như Lai cũng không khỏi được chậm rãi chau nổi lên lông mày.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới phát hiện ở đằng kia yêu bày bên trong, linh đài cử tử cũng đã án lấy bát quái đồ phổ phương vị bố mở trận hình, Thanh Phong tử trung tâm điều khiển, vô số giống như vi bụi loại linh lực tại bọn hấn bốn phía qua lại khiêu dục, hình thành từng đạo rườm rà phù triện.

Ngay sau đó, theo Thanh Phong tử một ngón tay, lại là liên tục mười đạo bạch quang phóng tới, trên trăm danh tăng lữ hóa thành tro bụi. Ở đằng kia bạch quang trước mặt, tăng lữ môn một ít điểm phòng ngự thuật pháp căn bản một chút tác dụng đều không có.

Yêu bày bên trong vang lên kinh thiên động địa tiếng hoan hô.

"Là Cử Thần Đại Trận, tôn giả, chúng ta. . ."

Lời còn chưa nói hết, Chính Pháp Minh Như Lai cũng đã đưa tay ngăn lại. Hấn nhìn chăm chú xa xa linh đài cử tử thân nhiên nói: "Không có việc gì, nhìn xem là đến nơi."

Này bên cạnh tăng lữ không nói thêm nữa.

Liên tiếp không ngừng xạ kích phía dưới, tăng lữ môn một cái cắn chặt răng bắt đầu chạy nước rút. Chỉ tiếc Thanh Phong tử tay càng bắn càng

nhanh, đến cuối cùng nhìn về phía trên lại như là bạch đạo bạch quang đều xuất hiện.

Chín người ngoại trừ tu vi tương đối cao Thanh Phong tử cùng U Tuyền tử bên ngoài, đều chăm chú địa căn răng, mồ hôi rơi như mưa.

Vì duy trì cái này chiến trận, linh lực đang lấy tốc độ cực nhanh tiêu hao.

Ngắn ngủi một dặm cự ly, mấy vạn tảng lữ kết trận trùng kích, kết quả là, có thể bước vào trăm triệu cự ly rải rác không có mấy. Mà cho dù có thể tới đến Cửu Thần Đại Trận trước, bọn họ cũng còn muốn đối mặt bảo vệ xung quanh tại bốn phía một đám yêu tộc chiến tướng.

Đối mặt tình cảnh này, ở đây yêu quái đều đã kinh xem mắt choáng váng.

"Nếu như là ta môn theo chân bọn họ đối địch, có thể thắng sao?" Đoàn Chủ thấp giọng hỏi.

Cửu Đầu Trùng nghĩ nửa ngày, quay đầu lại nhìn thoáng qua pháp trận bên trong sắc mặt ngưng trọng lão cửu cùng vẻ mặt lạnh nhạt Thanh Phong tử, nói khẽ: "Nếu như là chín gió mát thượng nhân, chúng ta đều xuất hiện cũng chỉ là hạ món ăn phần. Cái khác tổ hợp mà nói. . . Không khó ứng phó."

Chính trong ngôn ngữ, bọn họ chợt phát hiện cả chiến trận tại chậm rãi chuyển động, Đan Đồng Tử cùng Lăng Vân tử trên người từng sợi linh lực phiêu tán ra, hợp thành nhập lão cửu trong cơ thể. Trong nháy mắt, lão cửu sắc mặt làm như hòa hoãn rất nhiều.

Cửu Đầu Trùng mặt đỏ lên, ho khan hai tiếng thở dài: "Quả nhiên là tu Bồ Đề tổ sư môn hạ nhập thất đệ tử a, cư nhiên còn có xài chung linh lực bí

thuật. . ."

Đoàn Chủy im lặng.

Theo yêu tộc đại quân bảo vệ xung quanh Cửu Thần Đại Trận chậm rãi đẩy mạnh, thế cục tựa hồ cũng đã càng ngày càng sáng suốt.

Vô số tầng lũy theo trong hạp cốc bay lên trời, gia nhập chiến cuộc, nhưng càng nhiều tầng lũy đang tại Cửu Thần Đại Trận oanh kích hạ hóa thành tro bụi. Trong nháy mắt, điên cuồng linh lực thổ lộ hạ, cả tầng lũy quân đoàn cũng đã quân lính tan rã.

Rất nhanh, tựa hồ đã là nỗ mạnh hết đà, trong hạp cốc không hề có tầng lũy bay lên trời. Còn lại tầng lũy còn đang làm lấy cuối cùng giấy dựa, cho dù ở cái này đều không có phần thắng cục diện hạ, bọn họ như trước kết trận đối yêu quân phát khởi công kích, cuối cùng lại không có một người nào, không có một cái nào có thể vọt tới yêu quân trước trận.

Đương cuối cùng một cái tầng lũy hóa thành tro bụi, toàn bộ thế giới chợt im lặng, tất cả yêu quái đều lẳng lặng mà chăm chú nhìn phía trước đạo đó hạp cốc.

Nửa ngày, bọn họ không có gặp lại bất kỳ một cái nào tầng lũy từ bên trong đi ra.

"Chúng ta. . . Thắng sao?"

"Ta thắng! Thắng!"

Ngẩn ngui trầm mặc sau, yêu trong quân bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng hoan hô, tất cả yêu quái đều quơ vũ khí gào lên.

Đoàn Chủy cầm trong tay trường cung đi đến Thanh Phong tử trước mặt, khom người chấp tay nói: "Cảm tạ chư vị thượng nhân xuất thủ tương trợ. Nếu như không có chư vị, ta Hoa Quả Sơn quả quyết không cách nào dễ dàng như thế đánh bại linh sơn tăng lữ. Đại ân đại đức, không có cách nào báo."

Cửu Thần Đại Trận giải trừ.

Lão cửu hư thoát loại rơi rụng, bị Đan Đồng Tử một bả tiếp được.

"Ta. . . Ta yếu lập tức cùng Vân Ny thành thân. . ."

"Tự hình dáng của người có thể động phòng sao?"

Nghe vậy, lão cửu mặt đỏ lên, sớm đã mỗi mệt không chịu nổi Tà Nguyệt Tam Tinh Động tất cả mọi người nở nụ cười.

"Hôn lễ này, nhất định phải mở, nhất định phải đại mở! Coi như ta Hoa Quả Sơn cho chư vị thượng nhân một điểm lễ mọn!" Đoàn Chủy đưa tay hô. Bốn phía chúng tướng đều hòa cùng.

Đang lúc này, như trước bay tại chỗ cao vài vị yêu tướng đột nhiên chỉ vào tây phương hét lên: "Không tốt! Còn có! Còn có ——!"

Mọi người cả kinh, vội vàng hướng phía tây phương nhìn lại.

Ở đằng kia chân trời, bọn họ chứng kiến đầy trời kim sắc quang mang. Đó là hằng hà tăng lữ đang theo nơi này bay tới, lần lượt từng cái một trên mặt, như cũ là giống như lúc trước như vậy mặt không biểu tình. r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 458: : Linh Vị

Trong cuồng phong, Dĩ Tố phi tốc hướng phía Nam Thiên Môn bay đi, trong miệng không ngừng mặc niệm trước: "Không cần phải chết, ngàn vạn không cần phải chết, hàng vạn hàng nghìn không cần phải chết. . ."

Trong hoảng hốt, nàng tựa hồ lại nghĩ tới bên dòng suối nhỏ lần đầu tiên tương kiến, nàng sợ hãi địa muốn chạy, lại bị hấn cưỡng chế mang đi.

Nhớ tới hấn rõ ràng ăn chay, lại mỗi ngày mang theo nàng trong rừng rậm đảo thịt.

Nhớ tới gồi lên cánh tay của hấn nhìn qua mẫn thiên tinh đầu chìm vào giấc ngủ thời gian. . .

Này trong hai tròng mắt sớm đã khép nổi lên lệ quang.

"Người nhất định phải chờ ta. . . Nhất định phải chờ ta. . . Ngàn vạn. . . Ngàn vạn không thể chết được. . ."

Nắm chặt kiếm trong tay, nàng sử xuất tất cả lực lượng chạy nước rút, chỉ tiếc coi hấn này nông cạn tu vi, bất kể như thế nào đều mau không nổi.

. . .

Nam Thiên Môn, từng cỗ huyết vụ trong đám người nổ tung nổ bung, kích khởi liên tục không ngừng tiếng kêu sợ hãi. Hơn vạn đạo đồ cùng thiên

binh đem Nam Thiên Môn thông đạo chen chúc được chật như nêm cối, nửa bước khó đi.

Giờ này khắc này, trong thiên địa tựa hồ cũng đã lại không có gì có thể ngăn cản hẳn.

Không chỉ là Nam Thiên Môn ngoài, khủng bố bầu không khí đã tại cả thiên đình tràn ngập ra.

Không tướng có thể dùng, không hiềm có thể thủ, cả thiên đình đã là một mảnh lung tung.

Những cái này ngày bình thường cao cao tại thượng tiên gia từng người đều bắt đầu thất kinh địa thu thập đồ tể nhuyển, chuẩn bị có cái cơ hội bỏ chạy cách thiên đình. Mà ngay cả đứng ở Linh Tiêu Bảo Điện trên thiên đình nhân viên quan trọng cũng đều nguyên một đám trong lòng run sợ, ngồi tại khó có thể bình an.

Đây là bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra một ngày.

Linh Tiêu Bảo Điện trên, Ngọc Đế chỉ có thể ngồi yên trước, sắc mặt trắng bệch, không nói được lời nào, tùy ý thiên đình kêu ngạo cùng vinh quang ở trước mặt mình chậm rãi sụp đổ, hóa thành tro bụi.

...

Nam Thiên Môn ngoài. Hầu tử kéo theo kim cô bổng. Đi chân trần đạp trên đỉnh máu đá vụn từng bước một đi phía trước. Ý vị thâm trường địa nhìn Lý Tĩnh: "Vừa mới, là ngươi hạ lệnh đóng cửa, không sai a?"

Lý Tĩnh nuốt khô nhổ nước miếng, rút ra trường kiếm, bỗng nhiên lui về sau một bước, gầm hét lên: "Liên tính là ngươi thắng thì như thế nào?"

Không có chư vị đại năng tương trợ, một cái Hành Giả đạo, người cho rằng người có thể khôi phục tam giới trật tự sao?"

"Vì cái gì các người hội đã cho ta thắng tự cần phải thống trị tam giới?"
Hầu tử nhin không được cười lên. Buông tay ra nói: "Ta chính là nghĩ biến mất các người này bang chương mắt gia hỏa thôi, bởi vì, ta đã thụ đủ rồi."

Này kim cô bỗng khẽ dừng, hầu tử nhắc chân muốn đi phía trước.

Bốn phía thiên tướng một hồi ngạc nhiên, Lý Tĩnh cùng Thái Ất chân nhân đều cũng đã cả kinh bày ra phòng thủ tư thế.

Đang lúc này, một tiếng la lên từ phía sau truyền đến.

"Dừng tay! Không được, không cho phép nhúc nhích cha ta!"

Hầu tử dừng bước.

Này sau lưng, Na Tra nặng nề mà thở hào hển, bụm lấy bụng, run run rẩy rẩy địa đứng lên: "Không được. . . Không cho phép nhúc nhích cha ta."

Chống hỏa tiêm thương. Hấn cắn răng run nhè nhẹ trước, cường chống mở mắt ra gắt gao chăm chăm vào hầu tử. Này thân hình nhìn về phía trên thật giống như một trận gió đều có thể thổi ngược lại.

"Không được. . . Đụng cha ta. Muốn giết ta cha. . . Trước hết giết ta. . ."

Lý Tĩnh ngơ ngác địa nhìn qua hấn.

Nhìn chăm chú phụ thân của mình, Na Tra vô lực địa cười nói: "Người nếu chết rồi, hài nhi. . . Hài nhi như thế nào cùng đại ca nhị ca, như thế nào cùng mẫu thân công đạo. . ."

Lời nói ở đây, Lý Tĩnh đã là lão lệ tung hoành, rốt cuộc nói không nên lời một câu.

Xa xa Dương Tiễn hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, nắm tam tiên lưỡng nhận đao tay nắm được "Đùng" rung động.

"Chân quân, đừng xúc động a!" Ngao Thiên Ứng vội vàng che ở trước người hắn.

Hầu tử quay đầu lại thản nhiên nhìn Na Tra liếc, lại chậm rãi xéo xuống Dương Tiễn chỗ phương hướng, mặt không biểu tình mà nói ra: "Mang lên cha ngươi, còn ngươi nữa sư phó hạ phàm đi thôi, nếu có lần sau nữa, các ngươi đều phải chết."

Nghe được cái này một câu, Na Tra chỉ cảm thấy trước mắt một hồi hoảng hốt, trong nháy mắt mất đi tất cả chèo chống lực lượng, cả mới ngã xuống đất, Lý Tĩnh vội vàng bước nhanh tiến lên đưa hắn ôm lấy.

Dương Tiễn cuối cùng thoáng nhẹ nhàng thở ra, Thái Ất chân nhân thì là lông mày nhíu chặt, này ở đây chúng tướng đều là một hồi kinh ngạc.

"Ngươi sẽ không tính toán lưu lại cùng ngươi những cái này sư huynh đệ còn có môn nhân cùng tiến thôi a?"

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chảy xuống, Thái Ất chân nhân đứng ngẩn ngơ, nắm phát trần, trầm mặc không nói, không dám nhúc nhích.

"Không có là tốt rồi." Hầu tử từng bước một cùng Thái Ất chân nhân gặp thoáng qua.

Chỉ thấy hắn tự tay giương lên, một mảnh giữa tiếng kêu gào thê thảm, ngăn ở Nam Thiên Môn lối đi ra mấy ngàn đạo đồ kẻ hết nỗ thành huyết vụ.

Cả Nam Thiên Môn đều bị cái này huyết sắc bao phủ.

Hầu tử nhẹ nhàng nhảy lên, bay lên trời xuyên qua huyết vụ bay về phía môn nội.

...

"Chân quân, chúng ta không ngăn cản hấn sao? Tiếp tục như vậy. . ."
Hao Thiên khuyến thấp giọng hỏi.

"Ngăn cản được không?" Dương Tiễn hỏi ngược lại.

Một bên mai sơn bảy thánh đem vốn chuẩn bị muốn nói mà nói đều nuốt trở vào.

...

"Hiện tại đến tột cùng là tình huống nào? Tình huống nào! Ai tới nói cho ta biết a! Nguyên soái đến tột cùng thế nào? Ai tới nói cho ta biết a!"

Trong thiên lao, Quyển Liêm nắm song sắt liều mạng địa la lên trước.

Này song sắt ngoài không ngừng truyền đến rối loạn tiếng vang, cả thiên lao cũng đã không có một bóng người, liền cá ngục tốt không có, căn nay đã không có người phản ứng đến hấn.

Do dự hồi lâu, hấn đưa tay bỏ ra song sắt khóa, bước ra ngoài cửa.

...

Cửa sắt bị nặng nề đá văng ra, tiểu bạch long xông vào trong nhà tù một tay lấy Bạch Tố chống đứng lên.

"Phát. . . Đã xảy ra chuyện gì?"

"Toàn bộ lộn xộn, ta cái kia tử phu muội phu sát nhập Nam Thiên Môn, hiện tại ai cũng không rảnh trông nom chúng ta. Thừa dịp hiện tại, tranh thủ thời gian rời đi nơi này hạ phạm đi."

"Hạ phạm đi. . . Hạ phạm, vậy người cũng không thành yêu quái sao?"

"Ha ha ha, hiện tại đương thần tiên so với đương yêu quái còn nguy hiểm. Huống hồ, cùng một chỗ đương yêu quái không tốt sao?"

Bạch Tố nao nao, đỏ mặt nhẹ gật đầu.

...

Hoa Quả Sơn trên biên cảnh, Cửu Thần Đại Trận lại một lần mở ra, linh đài cử tử đau khổ chèo chống trước.

Vô số tăng lữ hướng phía bọn họ hướng tập mà đến, yêu quân hốt hoảng nghênh chiến, như cũ là cối xay thịt vậy chiến trường.

Dần dần địa, Cửu Thần Đại Trận xạ tốc càng ngày càng chậm, yêu quân càng đánh càng mỏi mệt.

Lão cửu thân thể một nghiêng, lặng yên rơi rụng. Đan Đồng Tử vội vàng thoát ly pháp trận đưa hấn tiếp được.

Linh lực tiếp cận khô kiệt, Cửu Thần Đại Trận rốt cục giải trừ. Bất đắc dĩ phía dưới, yêu quân bắt đầu vừa đánh vừa lui. Cùng lúc đó. Tăng lữ lại càng ngày càng nhiều. Thật giống như bờ biển căng vọt như thủy triều thể không thể đỡ.

"Gió mát thượng nhân. Làm sao bây giờ?"

Thanh Phong tử nháy mắt, nhìn qua mạn thiên phi vũ vô cùng vô tận tăng lữ một hồi hoảng hốt.

Đây là người đơn thuần hải chiến thuật, trong này, hẳn thậm chí không thấy được bất luận một vị nào phật môn quan to. Có thể phật môn nơi nào đến nhiều như vậy tăng lữ?

Nhìn chăm chú phương xa, hẳn thì thảo lảm bảm: "Nhất định là, lừa dối. Chỗ đó, nhất định có vấn đề gì."

Mở ra ống tay áo, hẳn độc thân hướng phía tăng lữ đến xử lướt đi mà đi.

Này sau lưng. Một đám sư huynh đệ cũng liền bề bộn đi theo, mà ngay cả Đan Đồng Tử cũng vội vội vàng vàng đem hư thoát lão cứu phó thác cho một bên hắc tử, xoay người xông tới.

Tám người xếp thành anh em trượng tằng trời thấp lướt đi, đầu kia đỉnh tăng lữ cùng bọn họ gần trong gang tấc, nhưng thật giống như không đếm xỉa sự hiện hữu của bọn hắn vậy trực tiếp hướng phía chiến trường chạy nước rút mà đi.

"Đây là có chuyện gì?" Lăng Vân tử hoảng sợ mà hỏi thăm.

"Theo vừa mới đến bây giờ, tối thiểu nhất cũng đã hao tổn năm mươi vạn." U Tuyên tử sắc mặt ngưng trọng nói: "Linh sơn tuy có vạn tự, lại tuyệt đối không thể xuất động nhiều như vậy trên tu vi tăng lữ. Giải thích duy nhất chỉ có thể là. . . Những này không phải tăng lữ."

Thanh Phong tử lông mày càng chau càng sâu, này bốn phía sư huynh đệ từng người đều trầm mặc.

Xa xa địa, bọn họ chứng kiến tại bí mật tại dãy núi trong lúc đó trọn vẹn hai mươi tám cá kim sắc pháp trận, này pháp trận ở giữa phóng xạ trước sáng chói hào quang. Vô số tăng lữ đang từ trung leo ra, bay lên trời.

Tại đây chỉ còn lại có nguyệt quang trong trời đất. Từ xa nhìn lại, thật giống như một đạo kim sắc thiên hà tại ngược dòng.

"Là khôỉ lỗi thuật." Thanh Phong tử bất đắc dĩ địa bật cười.

Một ít chúng sư huynh đệ đều ngây dại.

U Tuyên tử nhẹ giọng hỏi: "Thi triển này thuật lẫn nhau có quấy nhiễu, đồng thời hai mươi tám cá pháp trận thao túng khôỉ lỗi thuật, chẳng lẽ là phật tổ đến đây?"

"Không. Bên trong phật môn có thể sử dụng khôỉ lỗi thuật cũng không chỉ phật tổ một người, hưởng hò, quấy nhiễu luôn luôn biện pháp tiêu trừ, cũng chưa hẳn là một người đồng thời điều khiển hai mươi tám cá."

"Nói đúng, chưa hẳn nếu một người điều khiển." Một thanh âm ở bên tai bọn hắn vang lên.

Cúi đầu xuống, bọn họ chứng kiến bốn vị phật đà đứng trên đỉnh núi, này cầm đầu, đúng là Chính Pháp Minh Như Lai.

Chỉ thấy hắn chấp tay trước ngực, khom người nói: "Xin đợi đã lâu, gió mát đạo nhân."

Còn chưa chờ Thanh Phong tử mở miệng, bọn họ bốn phía, đã có nhiều đến trên trăm vị phật đà xông tới. Nguyên một đám mặt không biểu tình, lại toàn thân kim quang sáng chói.

Thẳng đến lúc này, cái này một đám sư huynh đệ mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng nguyên một đám nắm chặt đều tự pháp khí lưng tựa lưng địa kết trận.

"Xem ra, lớn như vậy trận chiến cũng là vì mấy người chúng ta a." Đan Đồng Tử ha ha phá lên cười.

Sâu hít một hơi thật sâu, Chính Pháp Minh Như Lai nói khẽ: "Đan đồng chân nhân an tâm một chút chớ vội. Biên khổ vô biên, chúng ta, chỉ là tới khuyên giới chư vị quy y ngã phật thôi."

Như cũ là mặt không biểu tình.

...

Tiền Tâm Điện trung, cô đèn nghiêng ảnh. Tu bồ đề ngồi lẳng lẳng, đối với bàn cờ.

Ngày xưa tàn cuộc, lại một lần bị tái hiện.

Này bàn cờ ngồi đối diện, là Kim Thiên Tử.

Một tử tiếp một tử địa rơi xuống bàn cờ trên, cho đến đem đôi phương triệt để đẩy vào tử cục. Tu bồ đề ngơ ngác mà chăm chú nhìn bàn cờ, vẫn không nhúc nhích địa ngồi, ngơ ngác địa ngồi.

Phong xuyên vào cửa sổ linh, thổi nghiêng qua ánh nến.

"Thiên địa vô tình, muôn trọng tổ, chỉ có thể là phá rồi lại lập."

"Không chỉ là lão quân 'Vô vi', không chỉ là chúng đại năng, còn có cả thiên đình."

"Chỉ cần thiên đình như trước thống lĩnh tam giới, liền bất kể như thế nào không cách nào chúng được đại đạo. . . Phật đạo chi tranh, tại tam giới chúng sinh phúc lợi trước mặt lại được cho cái gì?"

"Làm cho này nhất phiên tân cảnh tượng, lão phu hy sinh Phong Linh, hy sinh Ngô Không, vứt bỏ 'Không tranh' ước nguyện ban đầu, đi được cùng thiên đạo càng ngày càng gần. . . Thế giới này, nào có không trả giá có thể lấy được đạo lý?"

"Tam giới đều vì thế trả giá một cái giá lớn, tam giới, cũng đem nghênh đón một mảnh mới khí tượng, như vậy hy sinh chẳng lẽ không đáng giá sao?" Chớp cặp kia đục ngầu mắt, hấn kinh ngạc địa nhìn qua Kim Thiên Tử, nhẹ giọng hỏi: "Phá rồi lại lập, lão phu chẳng lẽ, làm sai sao?"

Kim Thiên Tử như trước chỉ là ngồi lẳng lặng, không có trả lời.

Hồi lâu, tựu tại tu bồ đề trước mắt, này mặt dung, thân hình theo gió phiêu tán.

Trống rỗng trong điện đường, lại chỉ còn lại có tu bồ đề một người. Một chén cô đèn bạn nghiêng ảnh.

Hôn hồng trong ánh sáng, này giắt trên tường mười cái mệnh bài, giờ phút này nhìn về phía trên, lại cùng mười cái linh vị độc nhất vô nhị. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu điểm kích cầu hết thầy. . . !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 459: : Loạn Cục

Huyết vụ giống như mảnh liệt như thủy triều thông qua Nam Thiên Môn lối đi nhỏ trong triều lí hướng tập mà đi, cùng bầu trời đám sương hỗn tạp cùng một chỗ, trong nháy mắt hóa ra một mảnh màu đỏ hải dương.

Này huyết sắc bên trong, một cái lông xù thân ảnh lặng yên thoáng hiện, chống kim cô bổng đứng ở ngang gôi trong sương mù, ngẩng đầu nhìn lên.

Gió nhẹ theo bên tai xẹt qua, rung động bộ lông.

Hiện ra ở trước mắt hấn, ban đêm sắc hạ cự đại nguyệt cây, mờ ảo mây khói, vô số phiến huyền phù lục địa, cảnh sắc như vẽ thiên đình, còn có... Khàn cả giọng địa thét lên, cạnh cùng chạy tứ tán, mạn thiên phi vũ đạo đồ, tiên gia cùng với nắm chặt binh khí đứng ở bốn phía, một hồi kinh ngạc Nam Thiên Môn thiên binh.

"Ta lại nữa rồi." Chậm rãi, hấn nhếch môi đối với thiên quân lười biếng địa cười.

Thiên binh môn sợ hãi địa lui về phía sau.

Không đợi đứng ở phía trước vẻ mặt hoảng sợ Trì Quốc thiên vương mở miệng nói chuyện, mấy vạn đại quân, cũng đã diễn biến thành vỡ đê loại đại chạy trốn.

Đây là một chích không thể tưởng tượng yêu hầu. Từ đầu đến cuối, hấn đều là một người đối mặt cả thiên đình tại chiến đấu. Ở trước mặt của hấn,

thiên quân đã không có bất luận một vị nào tướng soái có thể cố lấy dũng khí , càng huống chi những cái này thiên binh?

Nghiêng đầu thân thủ móc móc lỗ tai, thân hình một hoảng, hấn hóa ra mấy trăm phân thân.

Nhìn lướt qua những cái này thiên quân cùng với xa xa bỏ chạy đạo đồ, tiên gia, hấn nói khẽ: "Giết, một tên cũng không để lại."

"Dạ!" Những cái này phân thân quơ cơn bỗng hướng phía mọi người vọt tới.

Trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết đột khởi.

Nam Thiên Môn thất thủ, một hồi đơn thuần giết hại bắt đầu rồi, một hồi ai cũng không có nghĩ tới, yêu, đối tiên giết hại.

Ba mươi năm hà đông. Ba mươi năm hà tây. Chấp chương tam giới vài ngàn năm tiên nhân. Rốt cục cũng rơi vào cùng những cái này không chỗ ẩn núp yêu quái vậy hoàn cảnh.

Xuyên qua tầng tầng huyết vụ, xuyên việt một mảnh hỗn loạn chiến trường, hầu tử ngựa đầu, mặt không biểu tình mà hướng phía nguyệt cây bay đi.

...

Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân ngựa đầu, lẳng lẳng nhìn qua huyền phù không trung cận tồn, cuối cùng một khối nhỏ thiên đạo thạch.

Giờ này khắc này, mà ngay cả cái này chỉ vụn vụn có một khối nhỏ thiên đạo thạch cũng rung động không thôi.

...

Tầng thứ chín trên. U ám thăm vắn nhà giam trung, Ngao Liệt lưng suy yếu Bạch Tố một đường trốn trốn tránh tránh, cẩn thận địa dọc theo lối đi nhỏ đi tới.

Thình thoảng địa, bọn họ hội nhìn thấy đang theo ngoài đuổi tán binh. Chỉ là, đều đến lúc này, căn bản không có người lo lắng bọn họ.

Bước ra thăm vắn giam đại môn lúc, bọn họ trông thấy mạn thiên phi vũ tiên gia, còn có hướng phía nơi này chạy đến long cung binh tướng.

"Là người phụ vương phái người tới cứu người sao?" Bạch Tố nhẹ giọng hỏi.

Nhàn nhạt địa nhìn những cái này long cung lính tôm tướng cua liếc, Ngao Liệt lưng Bạch Tố hướng phía một phương hướng khác chạy đi.

"Vì cái gì bất hòa bọn họ cùng một chỗ?"

"Chúng ta bây giờ là đào phạm, nếu như cùng đi theo với bọn họ lời nói. Hội hại bọn họ."

"Phải không?" Bạch Tố che môi ho khan trước, thấp giọng hỏi: "Người là sợ người phụ vương biết rõ ta là yêu quái. Không được người lấy ta đi?"

Ngao Liệt lông mày hơi nhăn chau , không có đáp lại.

Bạch Tố nhàn nhạt cười cười. Lãng trong gió, nàng tựa ở Ngao Liệt trên lưng chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Tây hải tam thái tử cho tới bây giờ đều là cá bốc đồng thái tử gia, lúc này đây, cũng không ngoại lệ.

...

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi lẳng lẳng, hai mắt nhắm nghiền. Thông Thiên Giáo Chủ qua lại không ngừng đi dạo, tản bộ, nặng nề thở hào hển, thỉnh thoảng hướng phía ngoài điện nhìn lại.

...

Hóa thành ngàn trượng cự nhân, hầu tử đem kim cô bổng hóa thành cự phủ vung, sử xuất toàn lực hướng phía nguyệt cây nặng nề đập tới.

Cái này cây cắm rễ tam giới, đứng vững vài ngàn năm, đường kính đạt vài dặm thương thiên cự mộc ở đằng kia trùng kích phía dưới lại cũng run nhè nhẹ.

Cuồng bạo tiếng gào thét trung, mỗi một cái, đều có vô số cánh hoa rơi, mỗi một cái, cả thiên đình đều tựa hồ tại đi theo run rẩy, mỗi một cái, Đâu Suất cung trung cận tồn thiên đạo thạch đầu trụ chân vỡ một phần...

Khi hấn bốn phía, vài cái sớm đã giết đỏ cả mắt rồi phân thân Chính Nhất khắc càng không ngừng bốn phía suu tầm vật còn sống, thất trọng thiên, sớm đã máu chảy thành sông.

...

Linh Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế cùng người khác tiên gia tại binh tướng hộ tống hạ vôi vàng leo lên tốc độ nhanh nhất nhẹ hạp, giương buồm xuất phát. Xanh vàng rực rỡ trong điện đường sớm đã không có một bóng người.

...

Thiên lao ngoài, trống trải trên quảng trường tùy ý có thể thấy được các loại vứt bỏ vật phẩm, liên miên "Thiên" chữ đại kỳ bị đụng ngã vô số,

không chút nào không có người phản ứng.

Tóc tai bù xù Quyển Liêm một bả túm ở một vị vôi vàng qua đường tiên gia, vôi vàng nói nói: "Tại hạ Quyển Liêm, xin hỏi bây giờ là tình huống nào?"

Này tiên gia một hồi kinh ngạc, hoảng sợ địa nhìn qua Quyển Liêm một hồi lâu mới hoãn quá thần lai, lấp bắp nói: "Yêu hầu nhập Nam Thiên Môn, hiện tại tất cả mọi người tại trên lên tầng thiên chạy."

"Nhập Nam Thiên Môn rồi?" Quyển Liêm ngờ ngạc địa nháy mắt con ngươi: "Này Thiên Bồng Nguyên Soái? Nguyên soái thế nào?"

"Thiên Bồng Nguyên Soái... Thiên Bồng Nguyên Soái như thế nào ta cũng không biết a. Người hỏi người khác a!" Này tiên gia một mặt hoảng sợ mà hướng hạ giới nhìn quanh, một mặt dùng sức muốn tránh thoát Quyển Liêm tay.

Quyển Liêm dùng sức nắm chặt cổ tay của đối phương, cao giọng quát lên: "Này bệ hạ ở nơi nào?"

"Bệ hạ... Ta cũng không biết, ta cái gì cũng không biết! Thả ta ra! Thả ta ra! Không đi nữa yêu hầu liền giết đã tới!" Này tiên gia đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, cao giọng hét to: "Bệ hạ hẳn là cũng trên lên tầng thiên đi, người lên trên tầng thiên tìm a!"

Thẳng đến lúc này, Quyển Liêm mới chậm rãi buông lỏng tay. Này tiên gia thấy thế, lúc này xoay người một cái hướng phía không trung bay đi.

"Bệ hạ cũng đi thượng tầng thiên... Đúng, bệ hạ nhất định sẽ đi tam thập tam trọng thiên!" Quyển Liêm mọi nơi nhìn quanh một phen, bay thẳng nhập trong thiên lao thu hồi của mình hàng yêu bảo trượng, hướng phía thượng tầng thiên bay thẳng mà đi.

...

Giờ này khắc này, Hoa Quả Sơn biên giới trên, đại đội tăng lữ chen chúc mà tới, yêu quân cũng đã lâm vào khổ chiến bên trong.

Cửu Đầu Trùng như trước qua lại phun lên hỏa diễm, Mi Hầu vương cũng như trước giống như như thiểm điện nhảy động, Bằng Ma Vương giờ phương thiên kích dẫn động thiên lôi... Vô số tăng lữ ở trước mặt bọn họ tan thành mây khói, có thể thắng lợi cán cân cũng đang từng điếm từng điếm về phía trước phật môn nghiêng.

Đoản Chủy tận mắt nhìn thấy một con cá sấu tinh tại chém giết mười mấy tên tăng lữ sau bị sáu gã tăng lữ sinh sinh phân thân, tận mắt nhìn thấy một con thuyền chiến hạm tại hãm sâu trận địa địch sau bị mấy ngàn tăng lữ ngạnh sanh sanh phá tan thành từng mảnh.

Cục diện, cũng đã không vững vàng.

Đã không có linh đài cứu tử trợ giúp, một đường kịch chiến đến nay yêu quân tuy có trăm vạn chi sư, mặc dù dũng mãnh, thực sự đã là nỗ lực hết đà, tại vô cùng vô tận tăng lữ quân đoàn trước mặt, dần dần hiển lộ bại tướng. Mà theo thời gian trôi qua, theo tăng lữ dần dần tăng nhiều, loại này hoàn cảnh xấu đang tại trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Ngưu Ma Vương thở hồng hộc địa mang theo một cái tăng lữ đầu lâu xuyên việt quân trận hướng phía Đoản Chủy bay tới, thấp giọng nói: "Thối a, nhịn không được."

"Thối, hướng nơi đó thối?" Đoản Chủy nháy mắt con ngươi hỏi.

"Đẩy về sau, thối lui đến phía sau, chúng ta còn có pháp trận, có thể mượn nhờ pháp trận tác chiến. Tối thiểu nhất muốn cho các tướng sĩ nghỉ ngơi và hồi phục một phen a."

Nhìn xa linh đài cứu tử chỗ phương hướng, Đoàn Chủy trăm mặc.

Lúc này, Bằng Ma Vương cũng hướng phía hấn bay tới, này trên vai miệng vết thương còn đang không ngừng thấm trước huyết.

"Nhanh lên hạ lệnh lui về phía sau a! Lại tiếp tục như vậy, cả quân trận đều muốn băng! Người nếu không thôi, lão tử liền mang theo nhân mã của mình thôi! Dù sao cái này chiến ta là đánh không nổi nữa!"

Dần dần địa, càng ngày càng nhiều yêu tướng hướng Đoàn Chủy phát tới triệt thoái phía sau thỉnh cầu.

Tăng lữ môn công kích một lớp tiếp theo một lớp, vô luận chết nhiều ít, sau một khắc, tổng hội có càng nhiều tăng lữ bỏ khuyết tiến đến, mà yêu quân bên này cũng đã liên công kích đều tổ chức không đứng dậy.

Cơ hồ mỗi một vị tướng sĩ đều phụ thương, cơ hồ mỗi một vị tướng sĩ đều đã đã tại hư thoát biên giới.

Mắt thấy cục diện một chút đòi bại, do dự hồi lâu, Đoàn Chủy chỉ có thể thấp giọng nói: "Toàn quân, lui về phía sau."

...

Cũng đã hôn mê quá khứ lão cứu bị phóng tới kỳ hạm boong tàu trong góc, trong lúc ngủ mơ, này trên trán lộ vẻ mồ hôi lạnh.

...

Xa xa mà nhìn xem triệt thoái phía sau yêu quân, Tà Nguyệt Tam Tinh Động chúng sư huynh đệ tựa hồ cũng có nào đó giác ngộ. Đối mặt trước, nguyên một đám khổ bật cười.

Lần đầu tiên liên thủ... Lấy không tốt thật sự chính là một lần cuối cùng.

Thanh Phong tử cùng U Tuyên tử yên lặng địa lấy ra đều tự tùy thân mang theo đan dược, tán cho chúng sư đệ.

Hướng phía yêu quân phương hướng nhìn một cái, Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, khẽ cười nói: "Chư vị từ thật xa địa chạy đến cứu bọn họ, bọn họ cũng không chú ý chư vị chết sống lui lại... Ha ha ha ha, thật sự là đáng tiếc a."

Trong nháy mắt, tám người cũng đã nuốt tất cả đan dược, bày ra nghênh chiến tư thế.

Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt mà nhìn xem tụ thành một đoàn tám người, tay trái nhẹ nhàng vẽ một cái, trên trăm danh phật đà lúc này hướng phía bọn họ vọt tới.

...

Tiền Tâm Điện trong, tu bồ đề như trước ngồi yên trước, hai tấn trong gió hơi phập phồng.

Này che kín nếp nhăn để tay tại quân cờ cái sọt bên trong, nhưng chỉ là chăm chú địa nắm chặt, vẫn không nhúc nhích địa chăm chăm vào bàn cờ, hồi lâu cũng không lấy ra bán miếng quân cờ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu đề cử cầu điểm kích

~~~~~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 460: Một Cái Giá Lớn

Trước mắt, cái này lần lượt từng cái một gương mặt nhìn về phía trên đều là giống nhau thần sắc, có thể Thanh Phong tử như trước nhận ra được, ngoại trừ Thích Già Ma Ni bên ngoài cơ hồ tất cả phật môn nhân viên quan trọng đều ở nơi này.

Đây là một tìm cách đã lâu âm mưu.

Trong gió nhẹ, tám vị sư huynh đệ chăm chú địa tựa ở cùng một chỗ.

Trong nháy mắt, phật đà môn cũng đã giết trước mặt.

Đánh giáp lá cà thời khắc, Thanh Phong tử nắm chặt phật trần, một tiếng hét to, này trong tay phật trần trong nháy mắt biến ảo thành một bả hiện ra bạch quang trường kiếm.

Không đợi phật đà môn hoãn quá thần lai, trên kiếm kia căng vọt bạch quang cũng đã thôn phệ quanh mình hết thấy, đạo đạo kiếm khí xen lẫn tại bạch quang trung gào thét ra, đâm bị thương bay tại phía trước nhất phật đà.

"Nhanh! Theo chân bọn họ hội hợp!" Một thanh âm tại chúng sư đệ trong đầu vang lên.

Chói mắt bạch quang trung, một đám sư huynh đệ tại Thanh Phong tử dưới sự dẫn dắt phá vòng vây ra hướng về Hoa Quả Sơn phương hướng phi độn mà đi, này sau lưng vô số phật đà theo đuổi không bỏ, phảng phất một tôn tôn lập loè phật tượng qua lại nhảy động.

Cao vút phạm văn tiếng tụng kinh quanh quần bên tai, thẳng vào đáy lòng, giống như một đám con kiến bò đầy trái tim. Toàn bộ thế giới đều phảng phất hiện ra kim quang vậy.

"Chú ý, là 'Thanh tâm chú' !" Thanh Phong tử vọi vàng quát.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Đan Đồng Tử hai mắt trong nháy mắt lóe ra hồng quang, thao nâng kiếm muốn hướng sư huynh đệ của mình phóng đi.

Thân ở bên phải U Tuyên tử vọi vàng thân thủ bắn ra đạo đạo ngân quang đưa hấn tay $\approx$ trường $\approx$ phong $\approx$ văn $\approx$ học, $\equiv$ f. ne $\oplus$ t chân trối ở, lập tức, Đan Đồng Tử cả gào thét hướng mặt đất rơi rụng.

Y Viên Tử cùng Lăng Vân tử một trước một sau địa lao xuống, cùng nhau tiến lên đưa hấn gác ở đỉnh đầu tiếp tục xông đâm về trước.

Cùng lúc đó, lão Thất Tinh nhan một ngum máu tươi từ miệng trung tràn ra. Thân hình chập chờn thời khắc, lão lục tại thanh vọi vàng từ phía sau đem nằng một bả nâng ở.

Đạo đạo kim quang xuyên thấu qua tầng mây đánh xuống, từng chích cự đại bàn tay từ trên trời giáng xuống. Nặng nề rơi đập trên mặt đất biểu núi non sông ngòi phía trên đem hết thủy đều áp thành bột mịn, giờ lên cát bụi giống như một cái cự đại cá voi ở trên lục địa quay cuồng vậy.

Thanh Phong tử một cái quay cuồng rơi xuống phía sau, theo trong tay áo lấy ra một hạt hạt châu véo toái, này bột phấn một rơi vãi, trong nháy mắt lên đỉnh đầu khởi động một mặt cự đại hộ thuẫn đem sư đệ của mình sư muội môn đều dấu trong đó.

Đọc theo bọn họ chỗ đi đường, từng chích cự đại bàn tay lăng không xuất hiện, ngăn tại trước người.

U Tuyên tử hai tay áo chấn động. Bay đến phía trước dựng thẳng lên một mặt cự đại hộ thuẫn đem một ít chích chỉ là bàn tay không lồ cách trở bên ngoài.

Dựa vào Thanh Phong tử cùng U Tuyên tử một trước một sau khởi động hai cái hộ thuẫn, sư huynh đệ tám người giúp nhau đến đỡ trước ở đằng kia một đôi cự đại trong lòng bàn tay về phía trước chạy như bay.

Rất rõ ràng, thẳng tắp cùng yêu quân tụ hợp lộ là khó khăn nhất một cái. Chỉ là, nếu như không cách nào đến Hoa Quả Sơn, giờ này khắc này, hướng bất kỳ một cái nào phương hướng đối với bọn họ mà nói đều là chỉ còn đường chết.

"Biên khổ vô biên. Quay đầu là bờ."

Chính Pháp Minh Như Lai mặt không biểu tình mà nhìn qua. Chậm rãi nhắm lại hai mắt, chấp tay trước ngực, phảng phất hết thảy trước mắt căn bản không liên quan đến mình vậy.

...

Xa xa tiếng chém giết càng ngày càng gần, trong đình viện thêu lên mẫu đơn Vân Ny tiên tử tâm phiền ý loạn, một cái sơ sẩy đâm rách đầu ngón tay.

Nhìn qua này chậm rãi khuếch tán đỏ tươi, nàng ngơ ngác địa nháy mắt, để vào trong miệng mút vào.

"Hiện tại, tình hình chiến đấu thế nào?"

Đứng ở trước người hai vị tỷ nữ đối mặt trước. Hồi lâu, thấp giọng nói: "Tỳ. Không biết."

"Tề Thiên Cung lí còn có ai tại?"

"Hắn là chỉ có Linh Tê điện hạ tại a."

Vân Ny yên lặng nhẹ gật đầu, cầm trong tay may vá thu vào trong hộp, xoay người bay lên trời, hướng phía Tề Thiên Cung mà đi.

...

Một đôi cự đại kim sắc thủ chương giống như thực chất vậy, điên cuồng mà nện trước hai mặt hộ thuẫn, nghĩ cách ngăn cản trước mọi người cước bộ.

Ven đường, sơn bị tiêu diệt, hà bị ách đoạn, đầy đủ mọi thứ bị ảnh hưởng đến đều bị triệt để phá hủy.

Xa xa vừa đánh vừa lui yêu quái môn đều đã bị bất thành linh một màn sợ cháng váng.

"Phật môn có chuẩn bị mà đến, chúng ta. . . Thật không nên phóng ra. . ."

Bên cạnh yêu tướng môn nguyên một đám trầm mặc không nói.

Nhìn qua những cái này lẳng không phi hành cự đại bàn tay, Đoán Chủ giật mình nhớ tới vừa mới đến lúc Thanh Phong tử khuyên giới. . . Nhưng tại loại tình huống hạ, hắn thật sự có cũng đủ uy vọng không chế được cái này chi quân đội sao?

Nói cho cùng, Hoa Quả Sơn, rốt cuộc là chỉ nhận Tề Thiên Đại Thánh cùng tam thánh mẫu a. . .

"Lại chống đỡ một hồi a, tối thiểu nhất, phải đợi chờ bọn hắn. Nếu như bọn họ có việc, vạn nhất đại thánh gia đã trở lại, chúng ta ai cũng không có

biện pháp hướng đại thánh gia công đạo." Đoản Chủ nói khẽ với một bên Ngu Ma Vương nói ra.

Hơi do dự hạ xuống, Ngu Ma Vương cuối cùng là gật đầu.

Theo lệnh kỳ huy vũ, đại quân lại một lần tạo ra trận hình cường chế ngăn cản phật môn tiến công.

Vì cái này ngăn ngui một cái chớp mắt, yêu quái môn đem trả giá mấy ngàn, thậm chí mấy vạn thương vong.

...

Giờ này khắc này, trụ tại Đoản Chủ cùng ngu ma vị trí kỳ hạm trong góc, hai vị yêu binh đang tại chăm sóc trước hấp hối lão cửu.

Một con bò cạp tinh chậm rãi đi đến bên cạnh của bọn hắn, nhìn qua hôn mê lão cửu thấp giọng hỏi: "Hắn thế nào?"

"Khá tốt, linh lực tiêu hao mà thôi. Vừa mới ăn đan dược mê man quá khứ, hắn là nghỉ ngơi tầm vài ngày có thể khôi phục." Một vị yêu binh lược lược nghĩ nghĩ, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Nguoi là cái này chiến thuyền hạm trên sao? Trước kia như thế nào chưa thấy qua?"

"Ta là vừa điều tới." Chỉ thấy này bò cạp tinh nhàn nhạt cười cười, theo bên hông rút ra hai thanh hiện ra kim quang chủ thủ hướng bọn họ đâm tới.

...

Một tiếng thanh thúy tiếng vang truyền đến.

Tiền Tâm Điện trong, tu bồ đề bỗng nhiên ngẩng đầu lên đến, ngo ngác địa nhìn qua hỏa quang hạ hôn hồng vách tường.

Có khắc "Mộng Tương Tử" ba chữ mệnh bài chậm rãi toét ra một đường nhỏ, từng giọt máu tươi từ lỗ hồng chảy ra, mơ hồ vẫn tự.

Hắn mở to hai mắt nhìn, hơi địa há miệng, run rẩy, thăm dò vào quân cờ cái sọt trung tay nắm được "Đùng" rung động.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 461: : Không Chỗ Có Thể Đi

Mắt thấy cuối cùng một gậy ngăn tại trước người tăng lữ bị đốt thành tro bụi, Cửu Đầu Trùng mang theo thuộc hạ ra sức vạch tìm tòi lỗ hổng.

Nhưng mà, bày ra ở trước mặt hắn, lại là thê thảm đau đớn một màn.

U Tuyên tử thân hình chậm rãi hạ rơi.

Chính Pháp Minh Như Lai treo ở không trung, mặt không biểu tình mà nhìn qua hắn, này trong tay dắt lấy, là sớm đã không một tiếng động, máu tươi đầm đìa Thanh Phong tử.

Về phần đám người còn lại, sớm đã không biết tung tích. Tà Nguyệt Tam Tinh Động sư huynh đệ một nhóm tám người, giờ này khắc này, đúng là không còn một mống!

Thấy lạnh cả người lập tức thẳng vào đáy lòng.

Linh đài cử tử mạnh bao nhiêu, Cửu Đầu Trùng tận mắt nhìn thấy.

Giờ này khắc này, hắn mới đột nhiên hiểu rõ mình cùng Mi Hầu vương mưu đồ bí mật tử thủ Hoa Quả Sơn là một cái bao nhiêu ngu xuẩn quyết định. Trước mắt, tại đây mênh mông đại địa gian phát triển trên vạn năm phật môn, là một chi bọn họ hoàn toàn không cách nào khiêu chiến thế lực, căn bản không phải thiên đình binh tướng có thể đánh đồng.

"Tướng quân, làm sao bây giờ?" Một vị yêu tướng hỏi.

Cửu Đầu Trùng vỗ cánh chậm rãi về phía sau, hóa ra hình người, thấp giọng nói: "Rút lui!"

Xoay người, Cửu Đầu Trùng mang theo chính mình dưới trướng thuộc cấp hướng phía kỳ hạm phương hướng phóng đi, mà ngay cả căn phía sau nhân thủ cũng không có an bài.

Dưới sự chỉ huy của Đoàn Chủy, cả yêu quân nhanh chóng thoát ly chiến trường, cuồng thổi trong vòng hơn mười dặm, thẳng đến Hoa Quả Sơn chủ pháp trận trước mới dừng lại trọng chỉnh.

Bằng Ma Vương nuốt khô khô nước miếng, nhìn qua xa xa mạn thiên phi vũ tăng lữ run nhè nhẹ trước hỏi: "Làm sao bây giờ? Có thể thủ được sao?"

Trên soái hạm một mảnh lặng im, không có người trả lời.

Hồi lâu, Đoàn Chủy nói khẽ: "Chúng ta tiếp tục thủ vững, nhưng. . . Trước thông tri Tề Thiên Cung hạ lệnh toàn bộ viên rút khỏi Hoa Quả Sơn, dù sao bọn họ lưu lại cũng sẽ không có cái gì trợ giúp. Các ngươi thấy thế nào?"

Nghe vậy. Ở đây yêu tướng nguyên một đám khóe mắt cũng không khỏi được kéo ra. Này bị đè nén bầu không khí càng tăng lên.

. . .

Một vị cầm trong tay trường kiếm. Mập mập phật đà chậm rãi đi đến Chính Pháp Minh Như Lai bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: "Không truy sao?"

Chính Pháp Minh Như Lai nhắm lại hai mắt tinh tế cảm giác trước cái gì, lại trợn mắt nhìn về phía Nam Thiên Môn phương hướng, thản nhiên nói: "Không vội, Hoa Quả Sơn đã là vật trong bàn tay."

Bên kia cầm trong tay như ý phật đà ngẩng đầu lên cười cười nói: "Này yêu hầu cũng đã đột phá đến thiên đạo tu vi?"

Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ gật đầu: "Bất quá, mọi người không cần lo ngại. Thứ nhất, này yêu hầu còn không biết rằng Hoa Quả Sơn sinh biến. Thứ hai. . . Này yêu hầu tu cũng không phải là Ngộ Giả đạo, tôn giả đều có ứng đối phương pháp."

Nhìn xa Hoa Quả Sơn phương hướng. Này cầm trong tay như ý phật đà ung dung thở dài: "Vậy cũng phải chú ý điểm, có thể ngàn vạn đừng vào lúc đó bả tin tức truyền đến yêu hầu trong tai mới là, thiên đạo tu vi. . . Nếu là hấn đến đây, chúng ta có thể chịu không được."

Lúc này, trên chiến trường song phương, đều không có người chú ý tới xa xa hải lí nước đang tại từng điểm từng điểm địa biến thiếu.

. . .

Âm phủ.

Nước biển từ trên trời giáng xuống, điên cuồng mà hướng phía bốn phía không ngừng khuếch tán, thôn phệ thổ địa, hội tụ thành mới hải dương.

Trong tiếng nổ vang, vô số hồn phách khóc hô qua lại bay tán loạn. Toàn bộ thế giới giống như tận thế vậy.

Thân là cận tôn Diêm La Tàn Nghiễm Vương lại chỉ có thể đứng tại trên sườn núi nhìn qua trước mắt giống như phế tích vậy thiên địa, gào khóc khóc lớn. Dùng đập. Một đám quỷ binh quỷ tướng vây quanh ở bốn phía bất kể như thế nào khuyên đều khuyên không ngừng.

Hết thấy trước mắt, với hấn mà nói chính là một hồi tai bay vạ gió.

Tam thanh bại trận, cho tới nay sống nhờ vào nhau thiên đình cũng đã tự thân khó bảo toàn, hẳn chính là một cái Diêm La, đối mặt tình cảnh này, ngoại trừ khóc rống, lại có thể thế nào?

Đang lúc này, một thanh kim sắc pháp trượng ngưng địa, một đôi đi chân trần giẫm phải đá vụn, chậm rãi hướng Tần Nghiễm Vương đi tới.

"Không bằng, làm cho bản tăng đến trợ Tần Nghiễm Vương giúp một tay, tốt không?"

Ngẩng đầu lên, Tần Nghiễm Vương trông thấy một vị thân hình cao lớn phật đà đứng ở trước mặt của hắn.

Hắn mặc màu đen áo choàng, đầu đội phật quan, đi chân trần, cầm trong tay một thanh kim sắc pháp trượng, mày rậm mắt to, toàn thân đều tản ra quang mang màu vàng.

Tần Nghiễm Vương run nhè nhẹ trước hỏi: "Người. . . Người có thể giúp ta?"

"Có thể là có thể, chỉ là. . ." Này phật đà vuốt mở ống tay áo, hướng phía quỳ rạp xuống đất Tần Nghiễm Vương duỗi ra một tay, nói khẽ: "Giúp người, sau này cái này âm phủ đại sự, đã có thể được nghe bản tăng."

Tần Nghiễm Vương hơi sững sờ, vội vàng duỗi ra một tay vịn này phật đà đứng lên, khom người bái nói: "Chỉ cần có thể ngừng cái này hồng thủy, sau này âm phủ hết thảy đại sự, mặc cho đại sự quyết định!"

"Vậy, như vậy định rồi." Này phật đà nhàn nhạt cười cười, xoay người bay lên trời, hướng phía khung đỉnh miệng vỡ bay đi.

. . .

Cùng lúc đó, Nam Thiên Môn trong, theo đứng vững vài ngàn năm khổng lồ nguyệt cây tại trong tiếng thét chói tai chậm rãi ngã xuống, không dùng đếm hết tiên gia, thiên binh vội vàng trước chạy trốn, ngay tiếp theo mấy khối treo trên bầu trời lục địa cùng với đại lượng cung điện đều ở này cự đại tán cây nghiền đè xuống sụp đổ.

Thất trọng thiên trong góc, rất nhiều thiên binh cùng đạo đồ còn đang đau khổ địa chống, chỉ tiếc tại lực lượng cao tới bọn họ gấp mấy trăm lần hầu tử phân thân trước mặt, chờ đợi bọn hắn chỉ có thể là một hồi đơn phương giết hại.

Thuyền hạm trung, Ngọc Đế nắm gương đồng run nhè nhẹ trước, đã là mặt không có chút máu. Mở to hai mắt nhìn nhìn về phía một bên khanh gia, hắn thấp giọng hỏi: "Còn phải bao lâu tài năng đến?"

"Lão quân tại tam thập tam trọng thiên, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tại ba mươi lăm trọng thiên, bệ hạ là muốn đi tam thập tam trọng thiên còn là ba mươi lăm trọng thiên?"

"Đến ba mươi. . ." Nhíu chặt trước lông mày, hắn hơi do dự hạ xuống, nói khẽ: "Tới trước tam thập tam trọng thiên a."

"Dạ."

Vi khê cúi đầu, Ngọc Đế không khỏi không yên địa nắm chặt long bào.

. . .

Trời cao trung, Quyển Liêm một con thuyền hạm tiếp theo một con thuyền hạm địa tìm kiếm, lại thủy chung không có người có thể nói cho hắn biết Ngọc Đế hướng đi, chỉ có thể một đường hướng chỗ cao đuổi theo.

. . .

Lung Bạch Tố, tiểu bạch long một đường né tránh mà hướng trước hạ giới bay đi.

...

Nguyệt cây bị đốt lên, hừng hực trong ngọn lửa, từng mảnh hoa hồng hóa thành tro bụi.

Cuồn cuộn khói đặc phóng lên trời, khắp nơi trên đất thi hài, chảy xuôi máu tươi. Lúc này, Nam Thiên Môn trong vô luận theo bất kỳ một cái nào góc độ nhìn lại, đều đã đã là một bộ tận thế buông xuống cảnh tượng.

Đâu Suất cung trung cuối cùng một khối thiên đạo thạch triệt để hóa thành tro bụi.

"Toàn bộ nát." Trần Nguyên Tử nói khẽ.

Thái Thượng Lão Quân ngồi lẳng lẳng, nhìn qua đầy đất thạch phân, khóe môi hơi co rúm, cuối cùng lại là bật cười.

Thật sâu hít và một hơi, hấn chậm rãi nhắm lại hai mắt, thở dài: "Đúng vậy a, toàn bộ nát. . . Toàn bộ nát. . ."

Một vị đồng tử vội vàng chạy nhập điện trung quỳ rạp xuống đất, lễ bái nói: "Su phó, ngoài cửa thiệt nhiều tiên gia thỉnh cầu vào cung tị nạn."

"Làm cho bọn hấn đến nơi khác đi thôi, nơi này, tránh không được khó."

"Cái này. . ."

"Chi tiết chuyển đạt cũng được." Trần Nguyên Tử nói khẽ.

Này đồng tử hơi do dự hạ xuống, khom người lễ bái nói: "Đệ tử tuân mệnh."

Vũ mao hóa thành "Tước nhi" dẫn theo làn váy một cước vượt qua cao cao cánh cửa, nhìn xem này xoay người vội vàng chạy đi ngoài điện đồng tử, thấp giọng hỏi: "Hắn tới rồi sao?"

"Đến đây." Lão quân chậm rãi giương đôi mắt, cung trước thân thể thờ dài: "Người cũng mau đi thôi, đều do lão phu. . . Sự tình không có man ở, cho nên, hắn đã biết người không phải chân Tước nhi."

"Ta hắn là đi nơi nào? Đây thiên địa, có chỗ nào ta có thể đi không?" Tước nhi từng bước một đi tới, gấp rút đầu gối ngồi chồm hổm đến già quân bên cạnh, ngơ ngác địa thờ dài: "Người đem ta chế tạo ra đến, lại không biện pháp đem ta đưa đến nên đi địa phương, hiện tại để cho ta đi nơi nào?"

Liếc qua Tước nhi, lão quân cúi đầu cười khỏ: "Đều là lão phu lỗi, đều là lão phu lỗi a. . . Ha ha, bất quá, người lưu lại cũng có nên không có việc mới đúng, hắn hắn là. . . Ngoan không hạ tâm giết người."

Tước nhi nhàn nhạt cười cười, nói: "Nếu như hắn có thể hung ác được quyết tâm. . . Tốt hơn, như vậy, có thể chấm dứt trận này cơn ác mộng."

. . .

Cuốn cuộn khói đặc bên trong, hầu tử ngẩng đầu lên xa đang nhìn bầu trời, giải trừ pháp thiên tượng địa, giống như thị uy vậy địa chậm rãi hướng phía không trung bay đi. Mỗi đi ngang qua một tòa cung điện, tự phân ra một cái phân thân hướng trong cung điện giết tới.

Vô số tiên gia, thiên binh ngược lại trong vũng máu, tiếng kêu thảm thiết trải rộng mỗi khắp ngõ ngách, cơ hồ mỗi một tòa cung điện trung đều chảy xuôi theo máu tươi, chính thức máu chảy thành sông.

Đây là một lần điên cuồng địa, đơn thuần trả thù.

Một con Hành Giả đạo thiên đạo cảnh giới yêu hầu —— giờ này khắc này, ở trước mặt của hắn, vô luận là thiên binh còn là thiên tướng, thậm chí cả các loại thiên thần, đều đã sớm cùng phạm nhân không khác.

...

Nam Thiên Môn ngoài, Dĩ Tô thờ hồng học địa rơi xuống một mảnh kia huyết nhục mơ hồ trên lục địa.

Khắp nơi trên đất thi hài, mà ngay cả may mắn trừ hàng đạo đồ môn đều đã kinh trốn chạy vô tung.

Hoảng sợ địa nhìn qua cảnh tượng trước mắt hồi lâu, nàng gian nan địa mở ra chân, từng bước một hướng phía Nam Thiên Môn trong đi đến.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 462: : Nhặt Đi Đích Tinh Thần

Vô số chiến hạm, vô số tiên gia phiêu đảng tạt tới như mực trong bầu trời đêm, giống như một đạo ngân hà hướng phía vực sâu lao nhanh mà đi.

Mặc dù là cách Nam Thiên Môn hai cái hoàn toàn bất đồng thế giới, theo thế gian ngẩng đầu nhìn lên, nhưng như cũ có thể chứng kiến đầy trời tinh đấu tại chậm rãi di động.

Đây là chưa bao giờ qua cảnh tượng, như thế râm rộ, mặc cho ai đều không thể tưởng tượng hấn sở ý vị trước, đúng là thiên đình tan tác.

Phá lậu chuồng heo trung, một đám ăn uống no đủ tiểu trư chính cọt tại heo mẹ trong ngực làm lấy mộng đẹp, đánh trúng khò khè. Cách đó không xa, một con gày gò trư tể cô đơn ngẩng lên đầu nhìn xa mẫn thiên tinh đấu.

Chuồng heo ngoài, một đôi bình thường nông thôn phụ phụ chính nghi hoặc mà chăm chú nhìn nó.

Này nông phu gãi gãi đầu nói: "Cái này tiểu đông tây chuyện gì xảy ra? Tinh quang còn có thể no bụng bụng không thành?"

Nói, hấn ngẩng đầu quan sát thiên.

"Có thể hay không là bị bệnh?"

"Bị bệnh? Hắc, người này bị bệnh có thể xem đại phu, súc sinh bị bệnh làm sao bây giờ? Nuôi hơn nửa đời người trư, chỉ thấy ăn hết không dài,

chưa từng thấy qua không tham ăn." Bất đắc dĩ thở dài, này nông phu nói: "Lại như vậy từ nào đó nó, cho dù không chết, không chừng còn lại mấy lượng thịt."

"Nếu không ngày mai làm thịt a? Trong nhà cũng đã lâu không ăn qua thịt."

Nghe vậy, này trư tể một hồi giật mình, hoảng sợ địa nhìn về phía hai vợ chồng. Này hai vợ chồng bị hấn như vậy vừa nhìn, cũng là khẽ giật mình.

"Hắc." Nông phụ lôi kéo chính mình trượng phu cánh tay cười dịu dàng nói: "Người cảm thấy nó là không phải nghe hiểu rồi?"

Này nông phu cũng là cảm thấy hiểm có, cười hì hì nói ra: "Tốt nhất có thể nghe hiểu, dù sao ngày mai đứng lên nếu xem nó còn không có học được bú sữa mẹ, tị làm thịt!"

Hai người lẳng lẳng địa chăm chăm vào này tiểu trư tể xem.

Nửa ngày, này tiểu trư tể chậm rãi ngẩng đầu tiếp tục nhìn lên bầu trời. Thật giống như thật là làm không đến phát sinh qua đồng dạng.

Này nông phụ thất vọng lắc đầu nói: "Xem ra là chúng ta suy nghĩ nhiều. Ngày mai làm thịt a."

"Đêm nay trước tiên đem đao ma hảo."

Nói. Hai người xoay người vào buồng trong, không bao lâu, trong phòng liền truyền đến soàn soạt ma đao thanh.

Nghe này chói tai tiếng vang, trư thẳng nhãi con chậm rãi quay đầu lại nhìn một cái đang ngủ say heo mẹ còn có của mình một ít chúng huynh đệ tử muội, này nho nhỏ trên mặt chen chúc nở một nụ cười khỏ.

Nghê Thường tiên tử, Thiên Phụ, thiên hành, thiên trong. . . Thiên hà thủy quân, kiếp trước người cùng sự như trước rõ mồn một trước mắt. Thiên đình binh bại, nếu như thiên đình do đó tiêu diệt, có phải là tự không còn có người nhớ rõ bọn họ?

Không có ai nhớ rõ bọn họ tồn tại qua. Chiến đấu hăng hái qua, có yêu. .

Hồi lâu, một ngum nhân nhạ vụ từ miệng trung a ra, phiêu tán trong không khí, nó dùng nhân loại ngôn ngữ nhẹ giọng thở dài: "Một thế trừ yêu, kết quả là chính mình lại thành trư yêu đây là. . . Thiên đạo sao? Ha ha ha ha. . . Thiên đạo. . ."

Nhỏ gầy chân không ngừng mà giẫm đạp trên mặt đất, nó cúi đầu tinh tế mà nhìn xem, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Giờ này khắc này, hấn thật sự rất muốn chết, rất muốn giống một con bình thường trư tể như vậy thúc thủ chịu trời. Chung kết cả đời, làm cho hết thảy tất cả đều hoa lên dấu chấm tròn. Chính là. . . Hấn vẫn không thể chết. Bởi vì, hấn nhất định phải thay thế giới này đi nhớ kỹ đoạn đó qua lại, những người kia, cùng những sự tình kia. . .

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nó giãy dựa lấy đứng lên, khắp khiễng địa đi đến heo mẹ trước mặt, gian nan địa làm ra một cái quỳ lạy tư thế, nói khẽ: "Cảm tạ ngài sinh hạ ta, theo lý, Thiên Bồng nên xưng ngài một tiếng mẫu thân. Cảm ơn ngài, mẹ của ta. Thiên Bồng không có bản sự cứu ngài, Thiên Bồng muốn chạy trốn khó đi, ngài bảo trọng. Nguyện ngài kiếp sau, không hề đầu thai thành trư."

"Từ hôm nay trở đi, Thiên Bồng yếu vì người mà mình yêu, vì mình, hảo hảo mà sống sót. Trông nom chánh nghĩa của hấn, trông nom hấn thiên lý, cho dù đương một con yêu quái. . . Cũng lại không tiếc nuôi."

Nói đi, Thiên Bồng xoay người hướng phía chuồng heo một góc đi đến, dùng này non nót chân gian nan địa tại vốn là cách mặt đất hai tắc mộc rào chắn hạ mãnh bào. Thăng bào đến bốn con chân đều sung đỏ, mới miễn cưỡng đào lên một cái nho nhỏ thông đạo.

Cuối cùng quay đầu lại nhìn một cái, thật sâu lẽ bái, nó xoay người chui ra chuồng heo, chui vào khôn cùng trong bóng đêm, không hề quay đầu lại.

Tu hành bắt đầu rồi, một con mới ra sinh tiểu trư, bước lên một cái từ từ đường dài, giống nhau ngàn năm trước kia danh nghĩa vô phản cố tiểu binh.

Chỗ bắt đồng chính là, này non nót tiểu binh ôm trong lòng đối người yêu, đôi thế giới hy vọng bước trên hành trình, mà cái này chích trư tể chổ mang, lại chỉ còn lại tuyệt vọng. . .

...

Hai mươi một trọng bầu trời, xa xa địa, Quyển Liêm rốt cục thấy được Ngọc Đế vị trí lơ lửng hạm, trông thấy một ít mặt kim sắc "Thiên" chữ đại kỳ.

Hắn nao nao, nắm tay trung hàng yêu bảo trượng, hướng phía lơ lửng hạm thả người mà đi.

Trông thấy tóc tai bù xù đầy mặt dơ bản Quyển Liêm, boong thuyền một đám thiên binh lập tức kinh hãi, giơ binh khí hô to nói: "Đứng lại! Người đến người phương nào, nhanh chóng hãy xưng tên ra!"

Lần lượt từng cái một cung nỏ đều bị nhanh chóng kéo cá mẫn huyễn, chỉ hướng Quyển Liêm.

Một ít song song tay, đều ở run nhè nhẹ trước. Giờ này khắc này, thiên binh môn sớm đã giống như giống như chim sợ nà.

Dừng lại thân hình, Quyển Liêm vội vàng chấp tay nói: "Ta chính là ngự tiền Quyển Liêm đại tướng, bệ hạ còn mạnh khỏe?"

"Quyển Liêm đại tướng?"

Một vị thiên tướng đẩy ra một đám thiên binh tiến lên, híp mắt nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra nói: "Bả vũ khí đều buông, là Quyển Liêm đại tướng không sai."

"Thật sự là Quyển Liêm đại tướng?" Thiên binh môn nguyên một đám hai mặt cùng dòm nói: "Quyển Liêm đại tướng không phải còn nhốt tại thiên lao sao?"

Mỗi ngày đem bắt vi sở động, một ít chúng thiên binh mới chậm rãi buông lỏng ra cung huyền, buông tên nỏ.

Tại một đám thiên binh không yên trong ánh mắt, Quyển Liêm nhảy lên hạ xuống đến boong thuyền, đối với này thiên tướng hỏi: "Bệ hạ?"

Thiên tướng nhận nhặt thở dài nói: "Bệ hạ tại trong khoang thuyền."

Quyển Liêm nhìn chung quanh một phen, đem này thiên tướng kéo đến một bên thấp giọng hỏi: "Có thể thay mặt tướng cầu kiến bệ hạ sao?"

"Cầu kiến bệ hạ?" Này thiên tướng nhẹ nhàng tránh thoát Quyển Liêm tay, vịn chuôi kiếm nói khẽ: "Ngươi bây giờ còn là mang tội thân. . . Hiện tại thế cục hỗn loạn, thì không nhiều lắm so đo. Nhưng cầu kiến bệ hạ, tựa hồ không quá phù hợp a? Có chuyện gì không? Có thể thay ngươi thông báo một tiếng."

Quyển Liêm liếm liếm khô quất môi nói: "Nguyên soái thế nào? Ta. . . Ta nghĩ thay nguyên soái van cầu tình."

Này thiên tướng hừ địa một tiếng bật cười, trường thở dài nhìn chăm chú Quyền Liêm nói: "Nguyên soái cũng đã, hạ súc sinh đạo."

Giống như trời nắng một sét đánh. Quyền Liêm sợ tới mức cả giật mình. Hồi lâu. Mới cố giả bộ ra một tấm tươi cười nói: "Súc. . . Súc sinh đạo? Cái này. . . Điều này sao có thể? Thiên đình chưa từng phán qua tiên gia nhập súc sinh đạo, nhiều lắm là thì ra là trích tiên tinh. . . Người đừng nói giỡn."

Nói, Quyền Liêm mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú này thiên tướng, giống như muốn dùng ánh mắt đem đối phương đâm thấu vậy, hồi lâu, thẳng đến vững tin đối phương một điểm hay nói giỡn ý tứ đều không có, trên mặt hấn này cường giả vờ cười chậm rãi biến mất, thì thào lắm bầm: "Bệ hạ. . . Bệ hạ nói nguyên soái là thiên đình số một số hai trung thân. Hấn làm sao có thể đem nguyên soái đưa vào súc sinh đạo? Chẳng lẽ, chẳng lẽ là thụ gian nhân làm hại?"

Một bên thiên tướng bắt đắc dĩ cười cười nói: "Những chuyện này người cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, phán nguyên soái thời điểm. . . Mặt tướng đã ở trường. Thái Bạch Kim Tinh ngược lại không nói chuyện, không chỉ là Thái Bạch Kim Tinh, tính cả những cái này kiên quyết yếu vận ngã nguyên soái tiên gia, kỳ thật đến đằng sau đều không nói chuyện. Là bệ hạ. . ."

Lời nói ở đây, này thiên tướng quay đầu lại nhìn này cửa khoang liếc, thấp giọng nói: "Lúc ấy nguyên soái cũng đã tu vi mất hết. . . Người hiểu, có một số việc, nói quá nhiều đối với người. Đối với ta, đều không chỗ tốt. Sau này không cần phải nhắc lại chuyện này. Đặc biệt tại bệ hạ trước mặt."

"Là bệ hạ. . ." Quyền Liêm cả mặt đều ở hơi co rúm trước: "Điều đó không có khả năng. . . Điều đó không có khả năng, không có khả năng, nhất định. . . Nhất định là địa phương nào làm! Nhất định là địa phương nào làm!"

Nói, hấn bước nhanh hướng buồng nhỏ trên tàu chạy đi.

Thiên tướng vội vàng quát lên: "Ngăn lại hấn!"

"Thương" một tiếng, thiên tướng bên hông trường kiếm ra khỏi vỏ, tất cả thiên binh đều hướng phía Quyển Liêm vây quanh quá khứ.

Đổi mặt trước mắt hiện ra hàn quang chỉ hướng lính của mình nhận, Quyển Liêm khàn cả giọng địa la lên nói: "Ta muốn gặp bệ hạ! Ta muốn gặp bệ hạ hỏi thăm tình hình! Các người ai cũng không được ngăn đón ta!"

...

Trong khoang thuyền, Ngọc Đế nắm gương đồng tay khẽ run lên, liền vội vàng hỏi: "Boong thuyền đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói này yêu hầu mới đến tầng thứ chín sao?"

"Khởi bẩm bệ hạ, là Quyển Liêm đại tướng đến đây."

"Quyển Liêm đại tướng?" Ngọc Đế sửng sờ, nói: "Hấn không phải còn bị nhốt tại trong thiên lao sao?"

"Thiên lao trông coi đều rút lui, xem chừng, chính mình chạy đến đi."

Ngọc Đế nháy mắt con người nói: "Chạy đến cũng tốt, nhiều nhiều người phân lực lượng."

"Chính là. . ." Này khanh gia quay đầu lại hướng phía cửa khoang quan sát, thấp giọng nói: "Bệ hạ, Quyển Liêm đại tướng tuyên bố muốn gặp ngài, nói là, muốn hỏi tình hình Thiên Bồng Nguyên Soái chuyện tình. . ."

Ngọc Đế tay khẽ run lên, nhú chặt trước lông mày sâu hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: "Không thấy."

"Chính là hấn sảo trước không phải muốn gặp ngài không thể. . ."

Nghe vậy, Ngọc Đế một chương nặng nề vỗ vào trên bàn, chỉ vào khanh gia cao giọng quát lên: "Vậy đem hấn nắm bắt!"

"Dạ. . . Dạ!" Gặp Ngọc Đế long nhan giận dữ, này khanh gia chỉ phải liên tục gập đầu, xoay người ra cửa khoang.

. . .

Mở ra cửa khoang, này khanh gia chậm rãi đi ra, trông thấy boong thuyền bị thiên binh bao quanh vây khốn Quyển Liêm.

"Bệ hạ nói như thế nào?" Này thiên tướng hỏi.

"Bệ hạ nói, không thấy."

"Không thấy?" Quyển Liêm khòe miệng hơi co rúm trước, nắm chặt hàng yêu bảo trượng quát: "Bệ hạ vì cái gì không thấy ta?"

Khanh gia trường thở dài, lạnh lùng mà chăm chú nhìn Quyển Liêm nói: "Vì cái gì không thấy. . . Ngươi hấn là hiểu. Bệ hạ khai báo, nếu như ngươi dám xông vào, sẽ đem ngươi nắm bắt, vài tội cũng phạt. . ."

Nói, này khanh gia làm một cái con dao hạ cắt thủ thế.

Ngơ ngác địa nhìn qua này khanh gia, nhìn qua bốn phía thiên binh, còn có một kiện đó kiện chỉ hướng binh khí của mình, hồi lâu, Quyển Liêm chậm rãi bật cười: "Ta hiểu, thực đã hiểu. Ha ha ha ha, thực đã hiểu. Hấn thật sự. . . Thật sự bả nguyên soái trở thành một kiện công cụ đồng dạng vút bỏ. . . Ha ha ha ha."

Đi theo Ngọc Đế bên người quá lâu, làm quá nhiều sự, hoặc sáng, hoặc tối, nhưng là có lẽ, cho đến giờ phút này hấn mới bừng tỉnh đại ngộ a.

Trong cuồng phong, tất cả mọi người lẳng lặng mà chăm chú nhìn hấn, nhìn xem hấn bụm lấy cái trán cười to, đầy mặt khuôn mặt u sầu địa cười, cười đến tởng khóc.

Này khanh gia lạnh lùng nói: "Đã hiểu, sẽ đem vũ khí để xuống đi."

Quyên Liêm chậm rãi lắc đầu, từng bước một lui về phía sau: "Ta sẽ không tha. Là ta hại nguyên soái, ta là đồng mưu, ta muốn đi đem hấn tìm trở về. . ."

Theo bên hông gỡ xuống đại biểu chính mình chức quan lệnh bài, hấn hung hăng địa đem nó đập bẻ trên mặt đất, lạnh lùng địa chỉ vào này khanh gia nói ra: "Thay ta chuyển cáo bệ hạ a, nói, từ nay về sau, Quyên Liêm không thể, cũng sẽ không lại phụng dưỡng hấn tử hữu."

"Người muốn làm gì?"

Quyên Liêm không có trả lời.

Xoay người một cái, hấn gào thét, quơ trong tay hàng yêu bảo trượng hướng phía mép thuyền vọt tới.

Thiên binh môn đều né tránh.

Chỉ thấy hấn thả người nhảy ra hạm ngoài, phi tốc hạ rơi, chậm rãi biến mất tại trong mây mù.

. . .

Này khanh gia vội vàng mở ra cửa khoang, quỳ rạp xuống đất, tấu nói: "Bệ hạ, Quyên Liêm chạy thoát. . . Nói, nói muốn đi tìm Thiên Bồng."

Nắm chặt cái ghế tay vịn, Ngọc Đế nhíu chặt trước mi nói: "Một cái cân não không mở khiêu phé vật thôi, đừng động hấn."

...

Lúc này, thế gian, lạnh như băng trong sơn cốc một con trư tể kéo theo bốn con sung đỏ chân đi lại tập tễnh địa đi tới, thở hồng hộc.

Hơi ngẩng đầu lên, nó chứng kiến trên bầu trời một khóa tinh thần chậm rãi mất đi vốn có quang hoa, chui vào khôn cùng trong bóng tối. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Vài phút sau chính là tháng tư số một! ! 《 đại bát hầu 》 : Mới suốt một vòng năm! Trong nháy mắt, con ba ba vậy mà cũng đã viết một năm thư, một năm mưa gió chiêm trình. . . Thật sự là cảm khái a.

Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, cảm tạ mọi người làm bạn! Cảm ơn!

ps: Còn có những kia đến nay không có đặt, nhìn con ba ba một năm miễn phí thư. . . Có hay không đến điểm tỏ vẻ?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 463: Linh Tê

Hoa Quả Sơn bên ngoài, vô số tảng lữ cũng đã hội tụ, tựa giống như một đạo kéo dài qua không trung kim sắc sông.

Nhìn qua trước mắt cái này hạo hạo đặng đặng tràng cảnh, cả Hoa Quả Sơn đều ngây dại.

"Chúng ta..." Đoãn Chủy kinh ngạc mà hỏi thăm: "Chúng ta còn thừa lại bao nhiêu nhân mã?"

Một bên Ngưu Ma Vương sâu hít một hơi thật sâu nói: "Còn thừa lại rất nhiều, nhưng ngươi muốn xem còn có bao nhiêu có thể đánh."

Cờ xí như trước pháp phối, có thể giờ này khắc này, phóng nhãn nhìn lại, boong thuyền bốn phía nằm ngang trước người bệnh, từng tiếng địa rên rĩ quanh quần bên tai.

Cả chi quân đội đều đã là nỏ mạnh hết đà.

Rất rõ ràng, phạt môn là người đơn thuần hải chiến thuật, không hề trận pháp đáng nói, cũng bởi vậy, yêu quân chiến thuật trận hình luôn có thể vừa đúng địa chứng thực.

Rất ít yêu quái bỏ mình, chính là cơ hồ mỗi một chích yêu quái đều đã kinh phụ thương, đã tiêu hao hết linh lực, cả chi quân đội, đều đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Đôi tại phật môn mà nói, bây giờ bắt quá là đấng một cái cơ hội, chỉ cần xé mở một cái lỗ hồng, liền có thể tiêu diệt cả chi yêu quân.

Hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng nhìn một cái, Cửu Đầu Trùng bắt đắc dĩ cười cười, thân thủ võ võ Đoàn Chủ bả vai nói: "Nhiều hơn nữa cũng vô dụng, những người này căn bản chính là vô cùng vô tận, pháp trận phòng ngự phòng chừng cũng vô dụng. Linh đài cứu tử đều diệt sạch..."

Nói, hần lạng lẽ hướng phía Bằng Ma Vương liếc qua.

Lúc này, Bằng Ma Vương đang đứng tại boong tàu một chỗ khác mở to hai mắt nhìn nhìn ra xa xa xa phật môn bộ đội, năm phương thiên họa kích tay nắm được "Khanh khách" rung động, lồng ngực không ngừng địa nhấp nhô, run nhè nhẹ.

Đại thế đã mất, cái này cơ hồ cũng đã là tất cả người chung nhận thức.

Tình cảnh này. Đoàn Chủ trong đầu sớm đã trống rỗng. Hần ngơ ngác địa nháy mắt, đứng ngẩn ngơ, vẫn không nhúc nhích. Không ngừng địa há mồm, lại một câu đều nói không nên lời.

Mặc một thân văn bào Lữ lục quái cùng Linh Tê tại hai gã yêu binh dẫn đạo hạ vôi vãi địa chạy đến, vừa thấy Đoàn Chủ, Lữ lục quái mở miệng lại hỏi: "Tình huống nào rồi? Hiện tại đến tột cùng là tình huống nào rồi?"

Không có người trả lời bọn họ.

Đoàn Chủ hướng phía Lữ lục quái nhìn hai mắt, hướng lui về phía sau mấy bước nói: "Ta đi dò xét thoáng cái trận hình."

Nói đi, triển khai cánh bay lên trời, hướng phía trong quân trận một chỗ như trước lung tung địa điem bay đi.

"Chuyện gì xảy ra? Ta xem chiến hạm của chúng ta đều không thiếu a. Làm sao vậy? Vì cái gì đột nhiên yếu rút lui khỏi?" Lữ lục quải ánh mắt không có ở đây Cửu Đầu Trùng cùng Ngưu Ma Vương trên người qua lại.

Nửa ngày, tại xác định không có người chuẩn bị trở về đáp vấn đề của hắn sau. Xoay người hướng phía Đoàn Chủy đuổi tới.

Linh Tê từng bước một đi đến hai người bên cạnh, phúc thân hành lễ.

Thấy thế, hai người cũng liền bề bộn đáp lễ.

"Hai vị tướng quân, chiến sự bất lợi sao?"

Ngưu Ma Vương yên lặng nhẹ gật đầu.

"Rất bất lợi?"

"Cực kỳ bất lợi."

"Linh Tê hiểu rõ rồi." Quay đầu lại. Linh Tê hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng nhìn quá khứ.

Rất nhiều chiến hạm đã bắt đầu chở mất đi sức chiến đấu người bệnh trở về địa điểm xuất phát, mà ở xa xa Hoa Quả Sơn yêu tộc thành bang bên trong, vô số yêu quái cũng đã phun lên đầu đường, hồi hả, chen chúc không chịu nổi.

Một bộ phận leo lên cận tồn chiến hạm, càng nhiều tắc lựa chọn đi bộ rút lui khỏi, sắp xếp nâng đội ngũ hạo hạo đặng đặng, nhìn qua không thấy giới hạn.

Hết thầy tựa hồ lại trở lại trăm năm lấy trước kia trường đối yêu tộc mà nói giống như ác mộng vậy đại di chuyển.

Cái kia màu đen mùa đông lí, tại thiên đình bao vây chặn đánh phía dưới. Bọn họ may mắn địa còn sống đi đến Hoa Quả Sơn, nhưng hôm nay?

Hồi lâu, Linh Tê lơ đãng mà hướng trước xa xa kể cả Bằng Ma Vương tại trong vài vị yêu vương nhìn một cái. Thản nhiên nói: "Ma vương nguyện ý cùng chúng ta cùng chết thủ sao?"

Ngưu Ma Vương nao nao, cao thấp đánh giá cái này một mực bị Hoa Quả Sơn yêu chúng tôn sùng là thái tử nữ tử hai mắt, hỏi ngược lại: "Tử thủ có ý nghĩa sao?"

Cửu Đầu Trùng đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Tử thủ cũng thủ không được, những này tăng lữ căn bản vô cùng vô tận. Huống hồ, trong lúc này còn có chính thức đại năng tại. Thanh Phong tử đều... Xem ra, ngoại trừ Thích Già Ma Ni phật. Phật môn cũng có vài cái giống như Trần Nguyên Tử lớn như vậy có thể. Thủ không được."

Linh Tê hơi cúi đầu duy trì ho hai tiếng, cất cao giọng nói: "Ý nghĩa khả năng không lớn. Nhưng luôn yếu ném thủ xuống. Bọn họ cũng không có tư phía vây quanh Hoa Quả Sơn, chỉ cần chúng ta đứng vững một đường có thể tranh thủ nhiều một chút thời gian. Chắc hẳn, chuyện này nhất định phải ma vương gật đầu, ngài vài vị huynh đệ mới chịu đáp ứng."

Cửu Đầu Trùng không khỏi nhìn Linh Tê nhăn đầu lông mày.

"Ý của ngươi là cái gì? Hy sinh chúng ta, cứu những cái này tiểu yêu?"
Ngưu Ma Vương lạnh lùng hỏi đến.

"Bọn họ chỉ là tiểu yêu sao?"

"Bọn họ không phải sao?"

Linh Tê hơi trợn to giống như trâu châu đen loại hai con người, nói từng chữ từng câu: "Bọn họ, là yêu tộc hy vọng."

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng không khỏi nhìn nhiều Linh Tê hai mắt, Ngưu Ma Vương lại là trầm mặc.

"Linh Tê sinh ra tự tại Hoa Quả Sơn, cũng không trải qua lúc trước hiểm ác. Có thể Linh Tê biết rõ, yêu tộc cục diện hôm nay, là bậc cha chú môn dùng máu tươi đổi lấy, bất luận cái gì một con yêu quái đều hẳn là quý trọng cái này đến từ không dễ cục diện." Hướng phía xa xa một ít chiến thuyền chiến thuyền bay lên trời lơ lửng hạm nhìn lại, Linh Tê nói khẽ: "Tới trước, Linh Tê cũng đã hạ lệnh làm cho Tề Thiên Cung cận tồn vệ đội hộ tống tất cả Ngô Giả đạo tu giả ly khai, bọn họ là tộc của ta hy vọng, là Hoa Quả Sơn dùng trăm năm thời gian mới bồi dưỡng lên. Nếu như bọn họ chết rồi, yêu tộc tự triệt để không có hi vọng. Thiên đình sẽ không một lần nữa cho chúng ta cơ hội thứ hai."

Nói, Linh Tê quay đầu đối một bên Cửu Đầu Trùng nói: "Vạn Thánh công chúa và Vạn Thánh long vương cũng đã trèo lên lên chiến hạm. Chỉ cần những chiến hạm kia an toàn, cửu đầu tướng quân liền không cần vì Vạn Thánh long vương, Vạn Thánh công chúa cùng với Vạn Thánh công chúa trong bụng hài tử lo lắng."

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng cả ngây ngẩn cả người.

"Người có ý tứ gì? Người đem bọn họ bắt cóc rồi?"

"Chưa nói tới a, Linh Tê chỉ là đưa bọn họ bảo vệ, làm cho cửu đầu tướng quân không có nỗi lo về sau thôi."

"Người!" Cửu Đầu Trùng nhất thời chán nản, nửa ngày, cười lạnh nói: "Người sợ ta lâm trận bỏ chạy?"

Linh Tê mặt không đổi sắc nói: "Đại thánh gia cùng thánh mẫu cũng không tại Hoa Quả Sơn, theo lý, hiện tại Hoa Quả Sơn nên do Linh Tê nắm giữ ẩn soái. Linh Tê tự nhiên muốn tận lực lượng của mình làm được tốt nhất, không dám có nửa điểm sơ xuất, bằng không như thế nào đối được đại thánh gia cùng thánh mẫu."

"Trước kia ta như thế nào không thấy đi ra?" Cửu Đầu Trùng không khỏi hừ bật cười: "Đúng rồi, ngươi là Dương Thiên đồ đệ, xem ra, ngươi so với ngươi này sư tử Dĩ Tô học được tốt."

Nói, Cửu Đầu Trùng mào đủ kính một chương nặng nề quặc tại mép thuyền trên, một tiếng vang thật lớn, cả tàu chiến hạm đều hơi run rẩy.

Lập tức, cả tàu chiến hạm trên yêu binh từng người đều hướng nơi này kinh nghi địa nhìn sang.

Một mực canh giữ ở Linh Tê bên cạnh yêu binh vội vàng quơ hai tay nói: "Không có việc gì không có việc gì, chuyện gì đều không có, cửu đầu tướng quân không cần thận đụng vào mép thuyền trên."

Nghe vậy, một đám yêu binh đều nở nụ cười.

Tiếng cười kia trung, Cửu Đầu Trùng lẳng lặng địa cắn răng căm tức Linh Tê.

Linh Tê nhưng như cũ mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng phúc thân nói: "Cửu đầu tướng quân quá khen, thời kì phi thường, không thể không dùng phi thường thủ đoạn. Linh Tê cũng là để ngừa vạn nhất thôi."

Nói, nàng quay sang mặt hướng Ngưu Ma Vương, nói khê: "Ma vương? Nguyên ý lưu lại cùng chúng ta cùng chết thủ sao?"

"Tiểu nha đầu lại là có chút cổ tay, xem ra, chúng ta lúc trước duy trì người chấp chương Hoa Quả Sơn, thật cũng không duy trì sai. Thiên hạ xác thực sớm muộn đều là các người người tuổi trẻ." Ngưu Ma Vương sâu hít một hơi thật sâu, nhìn mặt đỏ lên Cửu Đầu Trùng liếc nói: "Bất quá, tử thủ, được có tử thủ giá trị. Bọn họ có thể đi nơi đó? Còn có nơi đó là an toàn sao? Mỗi một chích yêu quái đều hẳn là quý trọng cái này cục diện không sai, nhưng bây giờ đã không phải là chúng ta trân không quý trọng vấn đề."

Dùng trong tay hỗn thiết bổng chỉ chỉ xa xa tăng lữ, Ngưu Ma Vương hơi há miệng, lại nửa ngày đều không tiếp theo nói đi xuống.

Nhàn nhạt nhìn chân trời kim sắc sông dài liếc, Linh Tê nói khẽ: "Ta cùng phụ thân đều lưu lại, nếu như ma vương muốn đi, tự thừa dịp hiện tại. Linh Tê không hiểu binh pháp, nhưng Linh Tê biết rõ, hai quân giao phong, một khi có bộ đội lâm trận bỏ chạy, rất có thể hội làm cho toàn diện hỏng mất. Nếu như ma vương nguyện ý lưu lại, Linh Tê thay cả yêu tộc, cảm tạ ma vương."

Nói đi, Linh Tê muốn phúc thân hành lễ, lại bị Ngưu Ma Vương một bả nâng ở.

"Người cảm thấy ta sẽ đồng ý không?"

Linh Tê lẳng lặng địa nhìn qua Ngưu Ma Vương, không nói gì.

Nhú chặt trước lông mày suy nghĩ hồi lâu, Ngưu Ma Vương nói khẽ: "Kỳ thật ta là muốn chạy, cục diện này, rõ ràng không có cách nào khác đánh. Những cái này đưa ra ngoài yêu quái, cuối cùng có thể không có thể còn sống sót đều là cá vấn đề. Cái này mua bán, tỉ lệ đặt cược quá thấp, không có ý nghĩa, lấy không tốt còn đập trên một cái mạng. Bất quá, ta lại lo lắng..."

"Lo lắng cái gì?"

Nhìn qua xa xa tầng lầu, Ngưu Ma Vương trường thở dài nói: "Lo lắng vạn nhất đại thánh gia không chết... Vốn có tỵ đối huynh đệ chúng ta vài cái có thành kiến, nếu hắn còn sống, lại biết rõ chúng ta lâm trận bỏ chạy mà nói... Đến lúc đó kết quả có thể so sánh bị thiên quân lòng bắt nghiêm trọng nhiều hơn. Ta này hai đệ, nhưng chỉ có chết ở hắn côn hạ a... Bất quá người liên Cửu Đầu Trùng cũng không buông tha, thật ra khiến ta thư thái một bả. Ha ha ha ha."

Nghĩ nghĩ, Ngưu Ma Vương có chút do dự địa thở dài: "Ta theo ta vài cái huynh đệ thương lượng nhìn xem a."

"Này, Linh Tê làm phiên ma vương." (chưa xong còn tiếp)

ps: Ngạch, hôm nay không có gia canh thật sự có điểm có lỗi với mọi người khen thưởng a... Ngày mai cam đoan nhất định nhiều ghi điểm. Cảm tạ thư hữu 66 lang huynh phiêu hồng, cảm tạ mọi người khen thưởng. Quyền sách cự ly mục tiêu mười minh chế phách chỉ thiếu chút nữa xa, đã có chín vị minh chủ, ngồi đợi cuối cùng một vị!

Cảm tạ mọi người ~!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 464: : Muốn Đi Chỗ Nào?

Vài cái đạo đồ giúp nhau dắt díu lầy cùng Dĩ Tổ gặp thoáng qua, khi thấy Dĩ Tổ trên đầu lông xù hồ ly lỗ tai lúc, bọn họ chẳng những không có làm ra bất kỳ công kích nào cử động, ngược lại là sợ tới mức cướp đường mà chạy.

Kinh ngạc địa nhìn qua những kia dọa bề mặt đạo đồ, Dĩ Tổ đạp trên đầy đất huyết nhục, từng bước một bước vào Nam Thiên Môn, trông thấy một ít phó khủng bố cảnh tượng.

Hùng hực thiêu đốt nguyệt cây, khắp nơi trên đất thi hài, huyết nhục, cơ hồ mỗi một phiến nổi trên đá đều nhỏ giọt huyết, mỗi một tòa cung điện đều bao phủ tại trong ngọn lửa mạo hiểm cuộn cuộn khói đặc chậm rãi sụp đổ. .

Một mặt cháy đen thiên quân cờ xí lẳng lẳng địa ngã vào bên chân của nàng.

"Đây là, đây là. . ."

Gió nhẹ thổi qua, bí mật mang theo trước nồng đậm mùi máu tươi cùng với trận trận khét lẹt.

"Đại thánh gia thắng? Một người. . . Hửn, một mình hửn đánh bại cả thiên đình?" Nhìn qua trước mắt cái này khó có thể tin một màn, Dĩ Tổ cả ngây dại.

Không đợi nàng hoãn quá thân lai, một thân ảnh cũng đã vọt đến trước mặt của nàng giơ lên cao cao côn bổng.

"Đại thánh gia!" Nàng lúc này tiêm kêu lên.

Này côn bổng lẳng không dừng lại, lại không là bởi vì của nàng thét lên, mà là bởi vì nàng cặp kia lông xù lỗ tai.

Hơi do dự hạ xuống, hầu tử phân thân chậm rãi lui về phía sau, hướng phía cái khác phương hướng tìm kiếm.

"Hắn làm sao vậy?"

Phóng nhãn nhìn lại, Dĩ Tổ mới phát hiện bốn phía đều là hầu tử thân ảnh.

"Đây là phân thân?"

Ngẩng đầu lên, Dĩ Tổ chợt thấy tứ hải long vương tại một đám lính tôm tướng của bảo vệ xung quanh hạ hướng phía nơi này chậm rãi mà đến, Ngao Thính Tâm đã ở trong đó.

Trông thấy Dĩ Tổ trong nháy mắt, này long cung mọi người phản ứng đúng là cả kinh, đều lộ ra binh khí.

Chớ nói long cung. Bị cái này một con yêu hầu ngược thành như vậy. Hiện tại đạo môn trung ai thấy xong yêu quái có thể không sợ?

"Thính Tâm tỷ! Thính Tâm tỷ! Là ta. Dĩ Tổ!"

"Dĩ Tổ?" Ngao Thính Tâm muốn tiến lên, sau lưng Ngao Thôn Tâm vội vàng một tay lấy nàng túm ở.

"Không có việc gì, là Hoa Quả Sơn yêu quái, nhận thức."

Trần an long cung mọi người, Ngao Thính Tâm thoát ly đội ngũ rơi xuống Dĩ Tổ trước mặt, ánh mắt kia cũng không chỗ ở hướng Nam Thiên Môn ngoài nhìn qua, thấp giọng hỏi: "Hoa Quả Sơn đại quân đến đây?"

"Không có, phật môn đang tại đánh lén Hoa Quả Sơn. Bọn họ căn bản không có khả năng đến nơi đây."

"Phật môn? Thích Già Ma Ni cũng xuất thủ?" Ngao Thính Tâm lập tức hít vào ngậm khí lạnh.

Chuyện cho tới bây giờ, cả tam giới, còn có ai không có nhúng tay sao?

Dĩ Tổ nhẹ gạt đầu, chỉ vào bốn phía hỏi: "Bên này, chuyện gì xảy ra?"

Nghe vậy, Ngao Thính Tâm bất đắc dĩ cười khỏ, nói khẽ: "Còn không tự các ngươi vị kia đại thánh gia làm sao? Khá tốt chúng ta long cung chúng nghiêm khắc mà nói đều là yêu quái, bằng không. . . Thật là mất mạng đi đến Nam Thiên Môn khẩu. Lây không tốt a, quay đầu lại phải trên Hoa Quả Sơn tặng lễ đi, sau này cái này tam giới đều là hấn. Ha ha. . . Thật sự là ai cũng không nghĩ ra kết cục. Thiên đạo tu vi. Nên không có người nào có thể đánh bại hấn."

Dĩ Tổ mừng rỡ như điên địa túm ở Ngao Thính Tâm tay, lược lược nghĩ nghĩ. Lại liền vội vàng hỏi: "Đại thánh gia hiện tại người ở nơi nào?"

"Không biết." Ngao Thính Tâm lắc đầu nói: "Phân thân đi ra xử đều là, bản thân cũng không biết. Hấn là hướng Đâu Suất cung đi a. . . Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

"Ta dùng vi đại thánh gia chết rồi, cho nên. . . Tự chạy tới."

"Một người chạy đến?"

Dĩ Tố chăm chú địa nháy mắt con người nhìn qua Ngao Thính Tâm, không có trả lời.

Nhàn nhạt cười cười, Ngao Thính Tâm nắm Dĩ Tố tay nói: "Nghe ta, nhanh đi về, chuyện của hắn không cần phải lẫn vào. Đây không phải người khiến cho du hí."

Lời nói ở đây, Ngao Thính Tâm tự không có xuống chút nữa nói. Nàng vỗ nhẹ nhẹ đập Dĩ Tố tay, xoay người sang chỗ khác theo long cung mọi người mọi người đi ra Nam Thiên Môn.

Lặng lặng địa nhìn qua long cung mọi người đi xa thân ảnh, Dĩ Tố sâu hít một hơi thật sâu, lại là quay đầu nhìn về phía bầu trời, thì thào lẩm bẩm: "Đâu Suất cung, tam thập tam trọng thiên. . . Ta mới có thể đến a."

Nói đi, nàng vận khởi cận tồn linh lực, không yên mà hướng trước một khối nổi thạch bay đi.

Sau lưng nàng, Quyển Liêm chính rón ra rón rén mà hướng trước Nam Thiên Môn phương hướng sò soạng quá khứ.

. . .

Trên bầu trời, cuồng phong gào thét mà qua, hơi đung đưa hầu tử gò má lông tơ.

Tại trước người của hắn, bốn phía, là vô số giống như trông thấy ác quỷ loại thét chói tai lấy chạy thực mạng tiên gia cùng binh tướng.

Nguyên một đám phân thân còn đang từ trên người của hắn thoát ra, hướng phía bốn phía tất cả xem tới được người hoặc vật đánh lên mà đi, xé nát bọn họ có khả năng nhìn qua đầy đủ mọi thứ.

Thế cục sớm đã không không chế được, cả thiên đình đều đã bị giết rét lạnh đảm, không còn có bất luận cái gì binh tướng dám đứng ra nghênh đón khiêu chiến. Có thể cho dù như thế, như trước chạy không thoát bị hủy diệt vận mệnh.

Từng khối nổi thạch sụp đổ, cung khuyết bí mật mang theo trước huyết nhục giống như mưa to tầm tã loại trút xuống dưới xuống.

Trận này một người đối cả thiên đình, thậm chí tam thanh, đối cả tam giới chiến tranh, cũng đã diễn biến thành một hồi đơn phương giết hại.

Lãng trong gió, hầu tử ánh mắt xuyên thấu qua trước người chạy trốn chúng tiên rơi xuống xa xa. Ở đằng kia mắt thường nhìn không được độ cao, là đạo môn cao nhất phủ đệ —— Đâu Suất cung.

Cắn chặt răng, hấn chậm rãi gia tốc.

...

Trong đại điện, Trấn Nguyên Tử đã sớm tâm thần bất định.

Hấn không yên mà hỏi thăm: "Nếu không, nếu không nói cho hấn biết phạt môn cũng đã tiến công Hoa Quả Sơn, linh đài cứu tử mệnh vẫn? Nói không chừng, hấn sẽ lập tức trở về viện binh. Đến lúc đó chỉ cần Nam Thiên Môn một cửa. . ."

"Hữu dụng sao?" Lão quân khinh miệt cười cười, nói: "Hành Giả đạo thiên đạo tu giả, dùng hấn tu vi hiện tại, thật muốn duy trì, phá hủy cả thiên đình, chỉ là một sát na chuyện tình. Cho dù người nói cho hấn biết, hấn cũng có thể lựa chọn trước phá hủy thiên đình trở lại viện binh. Hơn nữa, người xác định Nam Thiên Môn còn có thể đỡ nổi hấn sao?"

"Nam Thiên Môn. . . Không có biện pháp ngăn trở hấn?"

Lão quân chậm rãi lắc đầu nói: " 'Vô cực' chi đạo, vô cùng vô tận, cái này trong tam giới, sớm đã không có bất kỳ người hoặc vật có thể đỡ nổi hần."

Nghe vậy, Trần Nguyên Tử chậm rãi cúi đầu.

Lão quân thân thủ vuốt ve nhìn về phía trên còn là một hải đồng Tước nhi, nói khẽ: "Hần rất nhanh đã đến, thật không đi sao? Phân thân của hần chỉ có thể phân biệt đối phương là tiên còn là yêu, nếu như ngươi hiện tại cầm lão phu dưới lệnh bài giới, đoạn không có thiên binh khó xử, chỉ cần tránh đi hần, đoạn đường này đến Nam Thiên Môn đều là thông sướng."

Tước nhi chậm rãi lắc đầu, nhìn lên trước lão quân nói: "Ta nghĩ thấy hần. Rất muốn. Chính là. . . Ta lại không muốn làm cho hần chứng kiến. Ta hy vọng. Hần vĩnh viễn cũng không muốn biết rõ trên cái thế giới này còn có cá ta tồn tại. . ."

Này trong hốc mắt. Ân ân địa cũng đã nổi lên lệ quang.

Ngậm miệng, nàng nói khẽ: "Ta ngay cả danh tự đều là người khác. . . Ta không muốn làm người khác thế thân, Nhưng ta có được người khác trí nhớ, lại nhìn không được muốn gặp hần."

"Thật là một cái. . . Ngốc nha đầu. Cho dù chỉ có trí nhớ, nhưng vẫn là độc nhất vô nhị địa ngốc a." Đưa thay sờ sờ Tước nhi đầu, lão quân cười cười, run nhẹ trước theo trong tay áo lấy ra một mảnh ngọc bội hướng phía nàng đưa tới, nói: "Đeo nó lên a. Trốn đi. Trên cái thế giới này, ngoại trừ lão phu cùng tây phương Thích Già Ma Ni phật, tựu lại không có người có thể cảm giác đến ngươi."

Tước nhi yên lặng địa nhẹ gật đầu, đem ngọc bội trói lại cái hông của mình.

...

Trong khoang thuyền, vô số tiên gia thật giống như thế gian tóc húi cua dân chúng đồng dạng chen chúc cùng một chỗ, nguyên một đám ngừng lại rồi hô hấp, dùng không yên địa ánh mắt cùng nhìn nhau trước, không rên một tiếng.

Tu vi đủ cao tiên gia, sớm đã chính mình đi đầu xuất phát, đi theo Ngọc Đế đều là những kia quan không lớn không nhỏ. Tu vi lại không lớn làm được. Ở dưới cái nhìn của bọn hắn, Ngọc Đế có được binh quyền. Là thiên quân hàng đầu bảo vệ đối tượng, đi theo hắn ít nhất hắn là an toàn. Nhưng hôm nay nhìn lại, tựa hồ cũng không phải có chuyện như vậy.

Bên kia nhỏ bé trong khoang, Ngọc Đế lo nghĩ địa đi dạo, tản bộ: "Ở đâu, hắn hiện tại đến nơi đó rồi? Nhanh điều tra thêm hắn hiện tại đến nơi đó!"

Đã sớm mất đi tác dụng gương đồng bị ném đến bàn trên.

Chờ đợi ở một bên khanh gia khom người chấp tay nói: "Bệ hạ, này yêu hầu đã đến mười lăm trọng thiên."

"Nhanh như vậy, tựa không có người ngăn đón hắn sao?"

Này khanh gia lắc đầu nói: "Không có, tất cả bộ đội đều. . . Đều chạy tán loạn."

"Này bang phé vật! Phé vật ——!" Mãi đủ kính một quyền nặng nề nện vào bàn trên, Ngọc Đế cắn răng, trừng trừng mắt hướng phía cửa sổ mạn tàu ngoài nhìn hai mắt, run nhè nhẹ trước hỏi: "Chúng ta còn đang hai mươi tám trọng thiên. . . Như vậy có thể kịp đến tam thập tam trọng thiên sao?"

"Bệ hạ chính là thiên mệnh sở quy, tự nhiên. . ."

"Lúc này có thể đừng nói loại này nói nhảm sao?" Ngọc Đế bỗng nhiên quát.

"Dạ. . . Dạ." Này khanh gia vội vàng nuốt khô nhổ nước miếng, khom người lui ra.

Đang lúc này, một vị thiên binh xông vào trong khoang thuyền quý rạp xuống đất, tâu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, này yêu hầu đã đến hai mươi trọng thiên!"

"Hai. . . Hai mươi trọng. . . Cái này, vừa mới không phải còn đang mười lăm trọng thiên sao? Đây là có chuyện gì?"

Nói đi, Ngọc Đế hướng phía một bên khanh gia trừng quá khứ.

Này khanh gia sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng chỉ vào thiên binh hô: "Vừa mới là nói tại mười lăm trọng thiên a, cũng là người nói cho ta biết!"

"Bệ hạ, vừa mới yêu hầu đúng là mười lăm trọng thiên, có thể hẳn bỗng nhiên gia tộc. . ."

"Đột nhiên. . . Bỗng nhiên gia tộc?" Ngọc Đế ngờ ngác địa nháy mắt, từng bước một lui về sau: "Không được. . . Tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ bị hắn đuổi theo, không được, không được!"

Việc đã đến nước này, hắn cũng lại bất chấp cái gì hình tượng, vung ra chân tụ hướng ngoài khoang thuyền chạy, đẩy ra ven đường trên đường qua có chút chân tay luống cuống binh tướng leo lên boong tàu, tùm ở này thống lĩnh thiên tướng liền quát: "Nhanh, nhanh trên lưng trĩm, trước đem trĩm đưa đến Đâu Suất cung đi! Nhanh! Lập tức!"

Cái này một quát mắng, trực tiếp liền truyền khắp cả tàu chiến hạm, đi theo tiên gia lúc này xông lên boong tàu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người giật mình.

Hai mươi tám trọng thiên cự ly tam thập tam trọng thiên có xa lắm không? Ít nói, cũng phải mấy ngàn dặm a.

Khoảng cách như vậy, đối người này tu vi sớm đã bước lên Thái Ất tán tiên thiên tướng mà nói tự nhiên không coi vào đâu, khả năng khác người khác mà nói?

Cái này thiên tướng, có thể lưng vài người?

"Bệ hạ yếu vút xuống dưới chúng ta?" Đây là tất cả mọi người trong đầu thoáng hiện ý niệm đầu tiên.

Không đợi này thiên tướng gật đầu, chỉ thấy một vị tiên gia cũng đã một cái nhào tới, ôm lấy Ngọc Đế đui khóc hô: "Bệ hạ, bệ hạ! Người không thể vút xuống dưới chúng ta a!"

"Đúng, bệ hạ hẳn là cùng thân tử cùng tiến thối a, bệ hạ!" Một vị khác tiên gia nói cho phụ họa nói.

Như thế không thể tưởng tượng lý luận, giờ này khắc này lại cũng nhận được ở đây cơ hồ tất cả tiên gia nhất trí nhận đồng.

Trong lúc nhất thời, tất cả tiên gia đều hướng Ngọc Đế mạnh vọt qua, thiên binh môn bận về việc ngăn trở.

Này thiên tướng nháy mắt con người nhìn Ngọc Đế, nửa ngày, nói khẽ thanh: "Dạ." Xoay người sang chỗ khác quỳ một chân trên đất.

"Không được! Bệ hạ, ngươi không thể như vậy!" Cách một đám thiên binh, vô số tay hướng phía Ngọc Đế đưa tới, xé rách trước hần long bào, trong hỗn loạn, càng đem long bào xé nát. Liền áo lót đều lộ liễu đi ra.

"Buông tay! Buông tay!" Ngọc Đế vội vội vàng vàng địa đem trọn kiện long bào đều thoát khỏi xuống.

Cùng lúc đó. Hai vị thiên binh cứng ngắc lôi kéo này ôm lấy Ngọc Đế đui tiên gia. Có thể bất kể như thế nào cũng kéo không mở.

Trong lúc bối rối, Ngọc Đế túm lấy bên cạnh một vị thiên binh kiếm trong tay, cắn chặt răng, tại trước mắt bao người, đối với này tiên gia ngực chính là một kiếm.

Chỉ nghe "Xi" một tiếng, máu tươi tóe lên.

Cả boong tàu thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ địa nhìn qua Ngọc Đế.

"Bệ. . . Bệ hạ. . ."

Này tiên gia run nhè nhẹ trước buông tay ra, cúi đầu nhìn thoáng qua cắm ở chính mình ngực kiếm. Đưa thay sờ sờ chảy ra huyết, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngọc Đế, mở to hai mắt nhìn, chậm rãi ngã xuống đất, không có khí tức.

Tất cả mọi người ngây dại.

Chỉ là hướng phía bốn phía nhìn lướt qua, Ngọc Đế cũng đã phi tốc úp sấp thiên tướng trên lưng, thở gấp gấp nói nói: "Nhanh! Bả trẫm đưa đến Đâu Suất cung, ngươi tự lập công lớn! Quay đầu lại. . . Quay đầu lại đặng trấn áp yêu hầu, ngươi chính là thiên đình đại nguyên soái!"

Này thiên tướng hoảng sợ địa nhìn ngã vào thi thể trên đất, yên lặng nhẹ gật đầu. Lung Ngọc Đế bay lên trời.

Không đợi một ít chúng tiên gia hoãn quá thần lai, trên chiến hạm mấy vị khác tu vi hơi thấp một ít thiên tướng cũng đã bay lên trời đuổi tới. Này bốn phía hơi có điểm tu vi thiên binh cũng nguyên một đám bay lên trời.

Có tiên gia gầm hét lên: "Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi muốn làm gì!"

Có tiên gia gắt gao dất lấy cận tồn hai vị thiên tướng tay: "Không được, các ngươi còn muốn lưu lại tư thế chiến hạm! Không có các ngươi chúng ta như thế nào đến Đâu Suất cung đi?"

Chỉ thấy này hai vị thiên tướng liếc nhau một cái, chậm rãi rút ra bên hông kiếm đạo: "Chúng ta có thể lưu lại, nhưng là, con thuyền này quá nặng, bay không nhanh. Tiếp tục như vậy chỉ có thể cùng chết, các ngươi hiểu ý của ta sao?"

Trong lúc nhất thời, thấy lạnh cả người thẳng vào đáy lòng.

Có lẽ cho đến giờ phút này bọn họ mới hiểu được, nguyên lai tiên cùng yêu, cái gọi là khác nhau, cho tới nay, đều chẳng qua là bọn hắn tự cho là thôi.

...

Hầu tử điên cuồng mà gia tốc, một đường tàn sát.

Trong nháy mắt, đã đến hai mươi bảy trọng thiên.

...

Đâu Suất cung ngoài sớm đã kín người hết chỗ, mà ngay cả Tây Vương Mẫu cũng đang ở trong đó, nguyên một đám lo nghĩ vạn phần, lại kể hết bị đồng tử ngăn ở bên ngoài cửa cung.

Một vị tiên gia đột nhiên khẽ giật mình, chỉ vào xa xa hô: "Là bệ hạ! Bệ hạ tới!"

Trong lúc nhất thời, tất cả tiên gia đều đều hướng phía phương hướng kia nhìn quá khứ.

Xa xa địa, bọn họ thấy được Ngọc Đế này chật vật không chịu nổi bộ dáng, từng người đều không khỏi khóe mắt run rẩy.

"Bệ hạ sao là cái này thân trang phục?"

"Chỉ cần bệ hạ ở chỗ này, lão quân tổng sẽ không phải không quản a?"

"Đúng đúng đúng, bệ hạ đều đến đây, lão quân tổng nên mở cửa!"

Đợi đến Ngọc Đế tới gần, một ít chúng tiên gia cũng không kịp nghĩ nhiều, tranh thủ thời gian mở ra một khối đất trống, đều lễ bái, hô to nói: "Bọn thần, tham kiến bệ hạ."

Roi xuống tiên gia môn mở ra trên đất trống, Ngọc Đế cũng bắt chập như vậy rất nhiều, chích tiện tay xếp đặt bày nói thanh: "Bình thân." Liền vội vàng theo chúng tiên mở ra lối đi nhỏ hướng cửa cung vội tới, cao giọng quát: "Nhanh! Mau dẫn trăm đi gặp lão quân!"

Chỉ thấy đạo đồng kia một bước gọi được Ngọc Đế trước người.

Trong lúc nhất thời, tất cả tiên gia, ngay tiếp theo Ngọc Đế, vương mẫu đều ngơ ngẩn.

Đạo đồng kia hướng phía Ngọc Đế hành lễ, cất cao giọng nói: "Su phó khai báo, hấn cứu không được các người, cho nên, thỉnh mọi người còn là đời bước ba mươi lăm trọng thiên Di La Cung đi tị nạn a."

Ngọc Đế lập tức sững sờ.

"Cái này. . . Cái này nói cái gì! Hấn lão quân cứu không được, Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng lẽ tị cứu được?" Có tiên gia bỗng nhiên quát: "Nhanh đi cho chúng ta đi vào!"

Trong lúc nhất thời, quần tình sục sôi, tất cả tiên gia đều hướng phía cửa cung mạnh vọt qua.

"Không được! Không được! Các người không thể đi vào!"

Trong hỗn loạn, kia thanh môn ba vị đồng tử đều bị đẩy ngã trên mặt đất, vô số tiên gia theo vượt qua bọn họ hướng phía trong nội cung bay thẳng mà đi.

Sáu cái đồng tử đem nội môn gắt gao đứng vững.

"Nhanh! Nhanh đi nói cho su phó! Những người này muốn tạo phản!"

Cùng lúc đó, Ngọc Đế lại là tại quay đầu trong đám người tìm kiếm cái gì, nửa ngày, hấn mở to hai mắt nhìn thì thào lầm bầm: "Xem ra lão quân thật không có chuẩn bị ở sau, Thái Bạch Kim Tinh cũng không tại. . . Lão tiểu tử kia nhất định là biết rằng cái gì, không được, lập tức đến Di La Cung đi! Nhanh! Mau dẫn trăm đến Di La Cung đi!"

Còn chưa chờ hấn lại lần nữa trèo lên thiên tướng lưng, một cái lông xù thân ảnh cũng đã bao phủ ở đỉnh đầu hấn trên.

Lập tức, nguyên bản huyền môn xao kết một tiếng dừng lại.

Tất cả tiên gia đều ngừng động tác, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, há to miệng, ngơ ngác địa nhìn qua hầu tử, mặt quát thẳng tới, một hơi thở gấp không được.

Hầu tử nghiêng đầu huyền ở giữa không trung cười hì hì hỏi: "Muốn đi chỗ nào? Bệ hạ."

Nói, hầu tử lại hướng về phía trong góc Tây Vương Mẫu vẫy vẫy tay cười nói: "Hải, chúng ta lại gặp mặt."

Lập tức, Tây Vương Mẫu mặt cả tử mắt.

Hầu tử cười toe toét miệng lộ ra răng nanh, chậm rãi thở hắt ra nói: "Rốt cục, đến tính sổ cái thời điểm."

"Cứu mạng a ——!"

Trong lúc nhất thời, tiếng thét chói tai liên tục không ngừng. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay có gia canh a, gia canh một ngàn sáu trăm chữ.

Cảm tạ quả dầu muối giấy phiêu hồng ~ nói, người lại là đệ nhất phần!
Cảm tạ. Còn có lục nhĩ Mi Hầu. . . Người cũng quá liều mạng.

Cảm tạ mọi người khen thưởng, mấy ngày nay khen thưởng thiệt nhiều a
~ vé tháng cũng rất mạnh ~ cảm ơn ~

Nói, đầu tháng tiếp tục cầu vé tháng! Vé tháng vé tháng vé tháng vé tháng!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 465: : Mặt Đối Mặt

Vừa mở một cái khe cửa đồng tử liền tranh thủ đại môn khép lại, dựa lưng vào đại môn, nặng nề mà thở gấp.

"Thế nào?" Một vị khác đồng tử thấp giọng hỏi.

Còn lại bốn vị cũng đều mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ địa nhìn qua này đồng tử.

"Không. . . Bất hảo, này yêu hầu tựu tại cửa ra vào."

"Tựu tại. . . Môn. . . Cửa ra vào?"

"Các người đẩy lấy, ta đi bảm báo sư phó."

"Hảo. . . Hảo."

Này đồng tử vung ra chân răng tựu hướng đại điện chạy như điên.

. . .

Một mảnh hỗn loạn tràng diện trung, vô số tiên gia bay lên trời hướng phía Di La Cung phương hướng phóng đi.

Nhưng mà, bầu trời nhưng thật giống như bị một mặt vô hình lao lung chăm chú khóa lại vậy, mặc cho bọn hắn như thế nào giãy dụa, như thế nào khóc hô, đều không có người có thể rời đi Đâu Suất cung phạm vi.

"Oanh" một tiếng.

Trong lúc bối rối, một vị thiên tướng tiện tay vung ra một đám linh lực oanh tại hầu tử trên gương mặt, nổ tung, giơ lên một hồi bụi mù.

Lập tức, tất cả mọi người ngừng huyên rầm rĩ, ngừng lại rồi hô hấp ngo ngác địa nhìn qua.

Một hồi gió nhẹ vượt qua, thổi tan bụi mù, lộ ra lông xù thân ảnh.

Này bị chính diện đập trúng trên mặt, liền một sợi lông đều không rơi. Hấn lẳng lặng địa nhìn hướng phía hấn ra tay thiên tướng.

Tất cả mọi người đều không hện mà cùng địa nuốt khô nhỏ nước miếng.

Này thiên tướng hoảng sợ địa lui về phía sau, cướp đường mà chạy. Có thể không luận hấn chạy đến đâu lí, chu vi tiên gia đều dùng nhanh hơn tốc độ cách hấn đi xa.

Hầu tử ánh mắt như trước lẳng lặng địa đuổi theo này thiên tướng không tha, nửa ngày. Hấn chậm rãi bật cười.

Này thiên tướng dừng bước. Hoảng sợ địa nhìn qua hấn. Hai chân ý vị địa rung động không ngừng.

"Yên tâm, ta sẽ không giết của ngươi."

"Thực. . . Thật sự?" Trong lúc nhất thời, này thiên tướng lại kinh khóc.

Hầu tử thần sắc trên mặt vừa thu lại, lạnh lùng nói: "Giả."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hầu tử hai mắt hơi chớp động ngân quang, này thiên tướng đột nhiên phát ra một tiếng giống như như giết heo gào rú,

khấp cổ của mình quỳ rạp xuống đất, toàn thân cơ nhục bành trướng. Cho đến nứt vỡ khái giáp.

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn xem.

Tất cả tiên gia đều hoảng sợ mà nhìn xem.

"Phanh" một tiếng, thiên tướng thân thể giống như nứt vỡ khí cầu loại nổ tung.

Bốn phía tiên gia đều đều né tránh phun mà đến huyết vũ.

Đầu lâu kia ở giữa không trung kéo lê một cái tiêu chuẩn đường vòng cung rơi xuống hầu tử trước mặt, đôi mắt còn trừng được như chuông đồng vậy, hiện đầy tơ máu, miệng hơi đóng mở trước, rất nhanh không có khí tức.

Tất cả tiên gia đều ngừng lại rồi hô hấp, mở to hai mắt nhìn nhìn qua hầu tử.

Chậm rãi rơi xuống trên mặt đất, hầu tử dẹp trước miệng chậm rãi lắc đầu, miễn cưỡng địa nhìn đầu lâu kia, dẫn theo kim cô bổng đối với đầu lâu kia dừng quá khứ.

"Bùm" địa một tiếng. Đầu lâu kia bị triệt để đập bể thành thịt vụn, óc. Huyết thủy tứ tán.

Cái này trong nháy mắt, có tiên gia tiêm kêu lên, nhưng càng nhiều tiên gia thì là vội vàng bưng kín miệng của mình, không dám lên tiếng.

...

"Su phó ——! Su phó! Bất hảo! Này yêu hầu đã đến cửa cung!" Đồng tử hét chói tai lấy vượt qua cánh cửa, bị trượt chân trên mặt đất, lại vội

vàng bò lên lên, quỳ gối lão quân sau lưng.

Trong phòng tối, Tước nhi co lại thành một đoàn, một đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng mà xoa nắn bắt tay vào làm trung khăn tay. Này tâm cũng đã nâng lên cuống họng mắt.

Chỉ thấy lão quân chậm rãi cúi đầu xuống nhìn qua trên đất đá vụn, a ra một hồi mây mù, ngo ngác địa cười: "Vi sư, biết rằng."

Chích một câu, lão quân liền lại không nói gì.

Này đồng tử kinh dị địa nhìn về phía một bên Trần Nguyên Tử, Trần Nguyên Tử nhưng chỉ là hướng phía hấn khoát tay áo, ý bảo hấn lui ra.

Đồng tử vi khê cúi đầu, do dự hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: "Này yêu hầu. . . Sư phó còn có ứng đối kế sách?"

"Không có."

"Không có. . . Không có?" Chích một sát na, đồng tử cũng đã mặt không có chút máu.

Trần Nguyên Tử sâu hít một hơi thật sâu, hỏi: "Thích Già Ma Ni sẽ đến không?"

"Hẳn là, nhanh đến đi."

. . .

Giờ này khắc này, linh sơn đại Lô Âm Tự trung kim sắc cự phạt như trước lẳng lạng địa ngồi xếp bằng, một tay khoát lên trên đầu gối, chậm rãi đánh trúng nhịp, tựa hồ đang đợi, một cái sắp đã đến thời khắc.

. . .

"Thật tốt lừa gạt." Tại chúng tiên dưới ánh mắt, hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Đừng uổng phí tâm cơ, chạy, nhất định là chạy không thoát, còn là nghĩ muốn chết như thế nào a."

Lập tức, những cái này tiên gia nguyên một đám hai chân như nhũn ra, hướng phía hầu tử quỳ xuống, gào khóc khóc lớn, khàn cả giọng địa la lên nói: "Đại thánh gia tha mạng a, đại thánh gia tha mạng a. . ."

Suốt hơn vạn tiên gia, hạo hạo đặng đặng một mảnh, lại không có một người nào, không có một cái nào dám vào lúc đó đứng.

Tây Vương Mẫu sớm đã ở trong góc co lại thành một đoàn. Ngọc Đế tắc cả ngòi liệt trên mặt đất, trong óc trống rỗng.

Chậm rãi nhìn lướt qua quy được khắp nơi trên đất, hướng phía chính mình dập đầu phá đầu tiên gia, hầu tử móc móc lỗ tai, từng bước một địa đi đến Ngọc Đế trước người, ngực trước máu chảy đầm đìa kim cô bỗng ngòi xồm xuống, hướng phía sau lưng bốn phía tiên gia phương hướng sử cái ánh mắt, nói khẽ: "Thấy không, đây là người thiên đình dưỡng tiên gia, còn không có ta Hoa Quả Sơn yêu quái có cốt khí. Tụ tràng diện này, không biết còn tưởng rằng người chết. Bất quá. . . Cũng mau."

Ngọc Đế vi khẽ cúi đầu, bỗng nhiên nháy mắt con người, lại vội vàng ngẩng đầu lên đến thấp giọng nói: "Phóng. . . Phóng thả một con ngựa, người không phải nói yếu người chỉ cần giết lão quân sao? Hấn đang ở bên trong. . . Người muốn cái gì thả đều cho người. . . Đúng. . . Đúng rồi, người còn muốn giết cái khác hai thanh, không có vấn đề, thả lập tức triệu tập nhân mã, với người cùng một chỗ giết đi qua, được không? Được không?"

Hấn đầy cõi lòng chờ mong địa mở to hai mắt nhìn qua hầu tử, run nhè nhẹ trước bổ sung nói: "Cho dù người yếu thả long ý, thả cũng hai tay

dâng. . . Chỉ cần, chỉ cần người phóng trăm một con ngựa. . ."

Chậm rãi, hầu tử khước miệng hơi giơ lên, trán lộ liễu mỉm cười.

Ngọc Đế cũng liền bề bộn nhếch môi cười làm lạnh.

Bốn phía tiên gia nguyên một đám duỗi dài cổ, dựng lên lỗ tai, nuốt khô trước nước bọt, chờ đợi.

Tại chúng tiên nóng bỏng trong ánh mắt, hầu tử duỗi ra một tay đập đến Ngọc Đế trên vai, lập tức, Ngọc Đế cả run lên. Nụ cười trên mặt phảng phất tại trong nháy mắt bị đánh tan. Rồi lại vội vàng cường khởi động.

"Ý kiến hay."

Nghe được cái này một câu thời điểm. Ngọc Đế có thể nói là mừng rỡ như điên. Nay bốn phía tiên gia nguyên một đám kích động đến độ muốn khóc lên.

Còn không đợi bọn họ cười ra tiếng, đã thấy hầu tử biến sắc, thản nhiên nói: "Bất quá, đã quá muộn."

"Tri?" Ngọc Đế khước miệng bỗng nhiên co rúm, xanh cả mặt.

Bốn phía tiên gia cả kinh há to miệng, mở to hai mắt, lại đại khí cũng không dám ra ngoài.

"Thật sự, đã quá muộn. Ta cũng vậy thay người đáng tiếc. Người nói. . . Người lúc trước nếu hạ lệnh mở Nam Thiên Môn, sao biết rơi xuống hôm nay hoàn cảnh?"

Nói, hầu tử cười hì hì thân thủ vỗ nhẹ trước Ngọc Đế mặt nói: "Thế giới này không có đã hối hận, đều như vậy, đại thánh gia ta, cũng không giúp được người. . ."

Ngọc Đế vội vàng bung lầy hầu tử tay, quỳ xuống đất, vể mặt cầu xin hô: "Không. . . Không, còn kịp! Trẫm biết rõ sai rồi! Còn kịp! Các người nói đúng hay không? Còn kịp!"

"Đúng. . . Còn. . . Còn kịp. . ." Một đám tiên gia đều thấp giọng phụ họa nói.

Mặt không biểu tình mà nhìn qua đã tại nội điện biên giới Ngọc Đế, hầu tử hơi há mồm hô ra mấy chữ: "Thật sự là. Một đám bọn hèn nhất."

"Đúng. . . Trẫm là bọn hèn nhất. . . Giết trẫm người như vậy không có ý nghĩa, chỉ biết dơ tay của ngài. Cầu. . . Cầu đại thánh gia giơ cao đánh khẽ. . . Thả trẫm a."

Bỏ qua Ngọc Đế tay. Tại bốn phía hoảng sợ trong ánh mắt hầu tử chậm rãi đứng lên bẻ bẻ cổ nói: "Ai, ta khi nào thì cũng nhiều như vậy nhiều lời? Tính, làm việc."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hán cũng đã hóa thành một đạo ảo ảnh quơ kim cô bổng hướng phía bốn phía giết tới.

Trong lúc nhất thời, tinh phong huyết vũ.

. . .

Kinh thiên động địa tiếng kêu thảm thiết cùng với hầu tử tiếng cuồng tiếu theo ngoài cung truyền đến, Đâu Suất cung trung một đám đồng tử đều đã bị dọa bẻ mặt.

Trong đại điện, lão quân chậm rãi nhắm lại hai mắt, run nhè nhẹ trước, cúi đầu, trầm mặc.

Trần Nguyên Tử yên lặng mà chăm chú nhìn trên đất đá vụn, vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

Thân ở Di La Cung Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ cùng nhìn nhau trước, không nói được lời nào.

Này bên ngoài cung điện đồng dạng tụ tập vô số tiên gia, nghe hạ giới xa xa truyền đến kêu thảm thiết, cũng là nguyên một đám nhịn không được run rẩy không thôi.

Có thể đã đến ba mươi lăm trọng thiên, bọn họ còn có thể chạy đi đâu?

...

Trời cao trung, Dĩ Tổ cản rặng thật chặt, chậm rãi bay lên, sắc mặt cũng đã hơi có vẻ tái nhợt.

Nàng xem đến máu chảy thành sông thiên đình, thấy được trong ngọn lửa chậm rãi sụp đổ cung khuyết, thấy được khắp nơi trên đất tàn chi. . .

Cuồn cuộn khói đặc phóng lên trời, tràn ngập toàn bộ thế giới.

Ở đằng kia phế tích phía trên, nguyên một đám phân thân còn đang qua lại suu tầm kẻ sống.

Vô luận là tu vi trên, còn là trên tâm lý, cho tới nay chế ước hấn công xiềng cũng đã không còn tồn tại, giờ này khắc này, hấn chỉ là một chích yêu hầu, một con triệt triệt để để yêu hầu, không có bất kỳ cố kỵ, chỉ vì thổ lộ trong lòng cuồng nộ, thậm chí không tiếc hủy diệt toàn bộ thế giới.

Nhìn xem đây hết thấy, Dĩ Tổ tựa hồ hiểu rõ rồi cái gì.

"Dùng cả thiên đình, đi cho nàng chôn cùng. . . Không nghĩ tới thật sự một câu thành sấm."

Dần dần địa, nàng nở nụ cười, là mừng rồi, lại càng giống là bất đắc dĩ.

...

Đâu Suất cung ngoài khung bố tiếng vang rột cục đình chỉ, toàn bộ thế giới giống như giống như chết yên tĩnh.

Canh giữ ở môn nội đồng tử đưa mắt nhìn nhau: "Không có thanh âm. . . Có phải là đi?"

Lão quân mở mắt.

Đại Lôi Âm Tự trung kim sắc cự phạt đánh trúng nhịp tay dừng lại.

Hoa Quả Sơn trên biên cảnh Chính Pháp Minh Như Lai hướng phía yêu quân quân trận lẳng không một ngón tay, vô số tăng lữ vọt tới. Hoa Quả Sơn trong nháy mắt kích hoạt rồi tất cả pháp trận phòng ngự, đủ mọi màu sắc linh lực hộ thuẫn ở không trung tỏa ra.

...

"Mở cửa nhìn xem, tỵu liếc mắt nhìn."

"Vạn nhất hấn nhân cơ hội tiến đến làm sao bây giờ?"

"Cửa này có thể đỡ nổi hấn sao?"

Vài vị đồng tử đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu, trong đó một vị cố lấy dũng khí vươn tay ra.

Chậm rãi, chậm rãi, đem cửa kia khai ra một đường nhỏ.

Hấn nuốt khô nhỏ nước miếng, không yên địa gom góp quá khứ của trước ngoài nhìn qua.

Chỉ liếc, hấn liền lại đem môn khép lại. Này vô ý kích phát tiếng ma sát thiếu chút nữa sợ tới mức mấy vị khác đồng tử hồn phi phách tán.

"Sao. . . Thế nào? Hấn còn đang sao?"

Này đồng tử run nhè nhẹ trước há to miệng, lại nửa ngày đều không nói ra một câu.

. . .

Huyết thủy tích tấp địa theo nội thạch biên giới chảy xuống trôi.

Dính máu tay, còn lại nửa thanh chân, đập vỡ một nửa đầu lâu, bị từ trung gian xé mở thân thể. . .

Rộng rãi trên mặt đất trải lên dày đặc địa một tầng huyết nhục tàn chi, không có một cỗ thi thể là đầy đủ.

Tại đây một mảnh huyết nhục bên trên bình nguyên, hầu tử toàn thân là huyết, chống kim cô bổng cô linh linh địa đứng, trong tay dẫn theo hai cái đầu lâu, mắt lé hướng phía Đâu Suất cung cửa cung nhìn quá khứ.

"Mở, môn."

Cửa cung trong, năm cái đồng tử vôi vàng sử xuất bú sữa mẹ khí lực ấn chặt đại môn.

"Ta nói, mở cửa."

Năm cái đồng tử như trước gắt gao ấn chặt.

"Ta nói, mở cửa ——!"

Một tiếng rít gào phía dưới, giống như đao gọt loại cuồng phong đánh úp, lập tức, tất cả pháp trận đều ở đây vô cùng bá đạo linh lực trước mặt bị vỡ tung, đứng lặng vạn năm Đâu Suất cung, này trầm trọng vô cùng vách tường, kiên cố nóc nhà, tại đây không thể tưởng tượng trong cuồng phong bị cả tung bay, vỡ thành bột phân phiêu tán ở phía xa, chỉ còn lại có cao bất quá hai thước tường thấp như trước bản ghi chép trước nguyên lai hình dáng.

Trong phòng tối Tước nhi chăm chú địa co lại thành một đoàn, không dám nhúc nhích.

Lão quân sâu hít một hơi thật sâu, chấn vỗ áo tay áo, đứng dậy, xoay người.

Cô linh linh đứng trước cửa cung âm âm sụp đổ, giơ lên trận trận cát bụi.

Vài cái đồng tử sợ hãi địa trốn được góc tường.

Tác động tam giới đại chiến, hai người, rốt cục lại một lần mặt đối mặt.

Bên ngoài cửa cung hầu tử khinh miệt địa nhìn lão quân, tiện tay ném đi, hai người đầu lảo đảo đến trước mặt của hắn.

Là Ngọc Đế cùng Tây Vương Mẫu.

Lão quân chích nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sâu hít một hơi thật sâu, liền lại một lần nhìn phía hầu tử.

"Ta tới."

"Tu thành thiên đạo giả bất tử bất diệt, chính là đạo tâm đã phá, tu vi mất hết, cũng như trước bất tử bất diệt."

Nhìn chăm chú lão quân, hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra: "Ta biết rõ, cho nên, ta muốn cho ngươi sống không bằng chết."

ps: Vượt qua 12 điểm.

Nghe nói quả đầu muội giấy dự đoán Ngọc Đế cùng vương mẫu chết, vì vậy. . . Bọn họ quyết đoán chết rồi.

Ân, chính là như vậy tích.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 466: : Cao Minh

Nương pháp trận yểm hộ, Hoa Quả Sơn yêu quân lại một lần cùng tăng lữ quân đoàn triển khai trận giáp lá cà, trận trận huyết vũ huy sai dưới xuống.

Ngưu Ma Vương, Cửu Đầu Trùng còn có Đại Giác thống lĩnh trước đều tự bộ đội mượn nhờ Hoa Quả Sơn pháp trận cung cấp phòng hộ theo ba phương hướng gắt gao đứng vững tăng lữ quân đoàn, còn lại bộ đội đã ở nhanh chóng điều binh khiển tướng đầu nhập chiến trường, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ chiến trường lâm vào trạng thái giằng co.

Nhưng mà, dùng huyết nhục thân thể trúc nâng tường thành, có thể thủ bao lâu?

Đoàn Chủ mở to hai mắt nhìn đứng ở kỳ hạm boong thuyền, đầy mặt lo nghĩ.

Một bên Linh Tê tuy nhiên nhìn về phía trên bình tĩnh tự nhiên rất nhiều, nhưng này ánh mắt cũng là không ngừng mà tại năm vị yêu vương đều tự bộ đội gian qua lại, giấu ở trong tay áo tay nắm quá chặt chẽ.

"Cửu Đầu Trùng hẳn là không có vấn đề, người giam Vạn Thánh công chúa cử động có điểm qua. Này năm cái gia hỏa tự. . ."

"Người cảm thấy chúng ta có thể khiêng qua được sao?" Linh Tê nhẹ giọng hỏi.

Chính phía trước, một lớp chùng một vạt số lượng tăng lữ gây ra pháp trận bầy rập, bị nhốt tại tứ phía hộ thuẫn trong lúc đó, Mi Hầu vương cùng Ngục Nhung Vương bộ đội đang từ hai mặt tiêu trừ, giống như chém dưa thái rau vậy rất nhanh liền đem bọn họ giết được không còn một mảnh.

Dựa vào pháp trận chiến đấu, so với lúc trước nhìn về phía trên phải có hiệu không ít. Ít nhất, đối phương tiến công cần trả giá càng lớn một cái giá lớn.

"Hắn là. . ." Đoàn Chủ nhíu chặt trước mi thở dài: "Tự tình huống trước mắt đến xem. . . Hắn là rất khó. Phật môn không phải chúng ta ngẫm lại trung đơn giản như vậy."

"Người hắn là hiểu rõ, nếu như Cửu Đầu Trùng chết trận, Hoa Quả Sơn thất thủ. Đến lúc đó Vạn Thánh công chúa và bào thai trong bụng chính là cô nhi quả mẫu. Làm cho Cửu Đầu Trùng tại yêu tộc cùng Vạn Thánh công chúa trong lúc đó lựa chọn. Hắn sẽ chọn cái gì?"

Nghe vậy. Đoàn Chủ thoáng sửng sốt một chút, hừ bật cười, bất đắc dĩ địa lắc đầu.

Làm như vậy đối, có thể làm như vậy thật sự hảo sao?

Linh Tê chậm rãi nói ra: "Hắn là tốt tượng phu, nhưng cũng không phải một vị hảo tướng soái. Ta cũng là bị bất đắc dĩ."

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Đoàn Chủ nói khẽ: "Ta cũng vậy không phải một vị hảo tướng soái, cho tới bây giờ tự không có đảm nhiệm qua. . . Vẫn luôn là, đều là thánh mẫu đại nhân đang đằng sau chống. Bằng không ta đây cá nguyên soái, nơi đó làm được xuống dưới?"

"Luôn luôn rất nhiều chuyện bất đắc dĩ tình. Mấy ngày liền đình đều bại bởi thời gian. . . Chúng ta phải đi lộ còn rất lâu."

Một vị la hán cùng Ngưu Ma Vương nặng nề đụng vào nhau, trận trận hỏa tinh vẩy ra, này nổ vang tiếng điếc tai nhưc óc.

Nhìn linh lực bắn ra chiến trường, Đoàn Chủ nói khẽ: "Ngươi còn là nhanh lên rút lui khỏi a, chậm, tụt chạy không thoát. Tổng cần một người sống sót vì từ nay về sau làm chuẩn bị. Thánh mẫu đại nhân không biết còn có thể sẽ không trở về, đại thánh gia có lẽ cũng đã. . . Chỉ có thân phận của ngươi thích hợp nhất. Hoa Quả Sơn, phải kéo dài xuống dưới, dù cho không tại nơi này."

Quay đầu lại nhìn một cái còn đang chậm rãi hướng phía các phương hướng rút lui khỏi Hoa Quả Sơn lữ yêu. Linh Tê nhẹ giọng thở dài: "Một người phải không đủ rồi, cho nên. Chúng ta mới nhất định phải đứng vững, tranh thủ thời gian."

"Ta nhớ được trước ngươi rất ít mở miệng nói chuyện, cơ hồ không để ý tới chính sự quân vụ, như thế nào hôm nay như vậy. . . Tích cực?"

Linh Tê thoáng trầm mặc hạ xuống, nói khẽ: "Bởi vì ta biết rõ thánh mẫu đại nhân không thích ta can thiệp, nàng cho rằng Hoa Quả Sơn cho tới bây giờ sẽ không cần thái tử, chỉ cần có đại thánh gia một cái là đủ rồi."

Đoàn Chủ chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

. . .

Xa xa địa nhìn qua chiến trường, này cầm kiếm phạt đà hơi nhíu mày nói: "Nơi này pháp trận có thể so sánh thiên đình còn nhiều a."

"Đại khái là bởi vì không có Nam Thiên Môn như vậy nơi hiểm yếu nguyên nhân a. Yêu tộc cho tới bây giờ tụt không có chính thức hòa bình qua, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy cũng là hợp tình lý." Một bên

cầm trong tay như ý phật đà nhẹ giọng thở dài: "Bất quá, chuyện này, cũng không thể kéo được quá lâu."

Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi ngẩng đầu quan sát đầy trời tinh đấu, duỗi ra từng ngón tay hướng sau lưng xa xa.

Lập tức, này điều chi phương hướng trên thoáng hiện một đạo không dễ dàng phát giác yếu ớt ánh sáng.

...

Tam thập tam trọng thiên trên cuồng phong bí mật mang theo trước mây mù gào thét mà qua, nghịch động lên khắp nơi trên đất thi hài trên tàn quần áo.

"Yếu lão phu sống không bằng chết? Ha ha ha ha. . ." Lão quân hơi ngẩng đầu lên nhìn xa đen kịt một mảnh bầu trời đêm, ánh mắt kia trung lộ vẻ mõi mệt, che kín nếp nhăn kiết lại căng, mím môi thở dài: "Lão phu xem khắp thế gian trăm thái. . . Lại là rất hy vọng biết rõ người có thể như thế nào làm cho lão phu sống không bằng chết a."

Phong o o địa theo phé tích trên thổi qua.

Hầu tử kéo theo kim cô bổng, mặt không biểu tình mà, từng bước một hướng phía lão quân đi đến.

Xa xa Trần Nguyên Tử lẳng lẳng mà nhìn xem.

Trong góc, Tước nhi lặng lẽ nhô đầu ra, xa xa địa nhìn qua cái này chỉ làm cho nàng tại trí nhớ ở chỗ sâu trong hồn khiên mộng nhiều, nhưng lại chưa bao giờ chính thức gặp qua hầu tử, gắt gao bụm lấy miệng của mình.

...

Linh trên núi, một đạo kim quang phóng lên trời, trong nháy mắt biến mất tại trong bầu trời đêm.

Bốn phía chùa miếu trung tăng lữ đều phục địa lễ bái, tụng kinh thanh âm bay thẳng trời cao.

Trong khoảng thời gian ngắn, yên tĩnh thế giới phảng phất đều sống lại vậy. Chỉ là loại chuyện lật vạt này, không có nửa điểm sinh khí.

...

Vung kim cô bổng, hầu tử hướng phía lão quân đập bễ quá khứ.

Không có né tránh, không có kinh thiên động địa va chạm, không có hoa mỹ chiến đấu, lão quân giơ cánh tay lên mạnh mẽ địa khiêng hạ một ít côn.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, lão quân thân hình bỗng nhiên sau này ngừng ngắt, quỳ một chân trên đất, một ngum máu tươi phun vãi ra, tung tóe được đầy đất.

Trong góc đạo đồng môn sợ tới mức kêu ra tiếng đến, Tước nhi gất gao che miệng lại ba.

Trần Nguyên Tử nghiêng mặt đi, nhắm lại hai mắt, không nhìn.

Hầu tử như trước kéo theo kim cô bổng từng bước một hướng hẳn đi đến, lạnh lùng mà hỏi thăm: "Ngươi tu vi không có mất hết, không chuẩn bị cùng ta đánh một hồi sao?"

"Có. . . Có ý nghĩa sao?" Lão quân run nhè nhẹ trước, che tràn đầy máu tươi miệng chậm rãi bật cười. Này buông thông tay kia đã sớm máu tươi đầm đìa, vụn vụn được không thành bộ dáng: "Ngươi cho rằng ngươi vì cái gì có cơ hội thành tựu thiên đạo? Ha ha ha ha, nếu như. . . Nếu như không

phải lão phu thiếu nợ Phong Linh một cái phù hộ lời hứa của ngươi, ngươi nuốt vào đan dược một khắc đó, lão phu có thể đem ngươi gạt bỏ."

"Ngươi cho rằng ngươi nói như vậy, ta liền sẽ bỏ qua ngươi sao? Giết ngươi một trăm lần, cũng khó khăn tiết mỗi hận trong lòng của ta!" Vung kim cô bổng, hầu tử nhắm ngay lão quân tiêu thổi nặng nề mà đập bẻ dưới đi.

"Răng rắc" một tiếng. Lão quân cả mới ngã xuống đất. Cấn răng. Gắt gao chịu đựng.

Này trên trán mồ hôi lạnh từng giọt địa chảy xuống.

Chân cũng đã chặt đứt, hơi hé miệng a ra một hồi mây mù, hấn còn đang không ngừng mà cười.

Giờ này khắc này, hấn thậm nghĩ cười.

"Ta sẽ, đem ngươi toàn thân cao thấp mỗi một căn cốt đầu đều cắt đứt. Không. . . Không chỉ là cắt đứt, yếu ma thành phần. Thực vui mừng ngươi sẽ không chết, như vậy, ta liền có thể hảo hảo tra tấn ngươi."

Vung kim cô bổng. Hầu tử lần này nhắm ngay chính là lão quân xương sườn.

"Dừng tay ——!" Từng tiếng quát từ đằng xa truyền đến.

Hầu tử chậm rãi quay đầu lại.

Tước nhi dẫn theo làn váy chạy chậm trước bồ nhào tại lão quân bên cạnh, thân thủ muốn đi nâng lão quân, lại bị kim cô bổng ngăn cản.

"Ngươi là ai?" Hầu tử lạnh lùng mà hỏi thăm.

Tước nhi không dám nhìn hầu tử con mắt, nàng cúi đầu run nhè nhẹ nói: "Ta. . . Ta là Đâu Suất cung tiên nga."

"Thiên đình có mười tuổi tả hữu tiên nga sao? Ta như thế nào không biết. Không có yêu khí, không có linh lực, không có gì cả. . ." Hầu tử nheo lại hai mắt, bạch quang chớp động, lập tức, hấn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Hấn thấy được, một cây vũ mao. Một cây đã có chút ít phai màu vũ mao.

. . .

Nam Thiên Môn, tiểu bạch long lưng Bạch Tố chậm rãi đi ra. Vẻ mặt mờ mịt địa nhìn trời.

Nghiêng mặt qua, hấn mới phát hiện Bạch Tố cũng đã ngủ say.

Bất đắc dĩ thở dài, hấn nhẹ giọng thở dài: "Kế tiếp, ta liền không còn là tây hải tam thái tử. Đến Nam Chiêm Bộ Châu đi thôi, chúng ta cùng một chỗ giả dạng làm nhân loại, hảo hảo sinh hoạt. Không có việc gì ta còn có thể đi giúp bọn hấn cầu cá mưa cái gì địa, cái này ta lành nghề, ha ha ha ha."

Đang lúc này, xa xa đêm đen nhánh không trung hơi chớp động lên một cái kim sắc quang điểm. Sau một khắc, này quang mang màu vàng đã cùng hấn gặp thoáng qua, xuyên việt Nam Thiên Môn biến mất vô tung.

Tiểu bạch long cả ngây ngẩn cả người, không ngừng mà chớp hai mắt.

"Vừa mới, đó là cái gì? Là ảo cảm giác?"

Nhanh như vậy tốc độ, có thể từ đầu đến cuối, này bốn phía khí lưu lại không có nửa điểm biến hóa. . .

...

Chằm chằm vào Tước nhi, hầu tử chậm rãi bật cười: "Đây là, người dùng để thay thế Phong Linh?"

Tước nhi chăm chú địa căn môi, nước mắt lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

"Ta... Ta không phải nàng..."

"Không hỏi người."

Lão quân như trước nằm trên mặt đất, che mặt một mực cười không ngừng.

"Nói a, có phải là!"

Hầu tử kim cô bỗng lại là vung, trực tiếp nhắm ngay lão quân đầu.

Tước nhi cả kinh, vội vàng thân thủ muốn đi ngăn cản, lại bị hầu tử thân thủ giương lên, cả hung hăng địa quăng đi ra ngoài, cút đi đi mấy trượng, này tay chân đều mài đến máu tươi đầm đìa.

Không đợi nàng đứng lên, vài đạo linh lực đã đem nàng gắt gao ngăn chặn, mà ngay cả miệng cũng bị bung kín, không thể động đậy.

Hầu tử lạnh lùng nói: "Người tốt nhất cái gì cũng không muốn làm, đừng cho là ta thật không sẽ giết người."

Tước nhi chăm chú địa căn răng, nước mắt kia giống như vỡ đê vậy địa chảy xuôi.

Trông thấy trước mắt một màn, lão quân che mặt, càng phát ra cười đến không thở nổi.

...

Tầng thứ chín, Dĩ Tô rơi xuống một mảnh phế tích phía trên, bùm lầy ngực nặng nề mà thờ hào hên.

Đột nhiên, một đạo kim quang theo phía sau nàng xuyên toa mà qua.

Đãi nàng quay đầu lại giờ, sớm đã cái gì đều nhìn không thấy.

...

Hầu tử thân thủ một tay lấy lão quân từ trên mặt đất lôi dậy, một cái đầu gối đụng nặng nề mà đình tại lão quân dạ dày trên.

Một ngum máu tươi phun vãi ra, tiếng cười kia kết một tiếng dừng lại, lão quân nặng nề mà khải trước, bị hầu tử làm ngã trên mặt đất.

Đợi đến trì hoãn qua khí đến, hấn lại là bắt đầu cười, cười đến càng phát ra điên cuồng.

"Hấn lập tức đã tới rồi, ngươi biết không?"

"Ai?"

Lời còn chưa dứt, hầu tử sắc mặt cũng đã hơi đổi, bỗng nhiên quay đầu lại đi.

Sau lưng hấn, đạo đạo kim quang lẳng không hội tụ, một tôn cao tới trăm trượng kim sắc cự phật trống rỗng xuất hiện.

Này quang hoa chói mắt đến cực điểm, tựa thật giống trống rỗng xuất hiện một vòng mặt trời, đem bốn phía đều chiếu lên giống như ban ngày vậy, càng làm cho không người nào có thể thấy rõ cự phật bộ mặt thật sự.

"Thích Già Ma Ni?"

Hầu tử bán híp mắt lẳng lẳng mà nhìn xem.

"A di đà phật, thiện tai thiện tai. Người cái này yêu hầu, tai họa tam giới, tàn sát sinh linh, thật sự nghiệp chướng nặng nề. Còn không mau mau bỏ xuống đồ đao, quy y ngã phật?"

Từ đầu đến cuối, hắn thậm chí đều không há miệng, thanh âm kia nhưng thật giống như theo bốn phương tám hướng đồng thời đè xuống vậy, đình tai nhức óc.

"Quy y ngã phật? Người đang ở đây nói giỡn sao?" Hầu tử kim cô bổng nặng nề khẽ dừng, nhếch miệng bật cười: "Tất cả mọi người là thiên đạo tu vi, chẳng lẽ, người còn muốn vì cái chết của người đối đầu theo ta duy trì một trận không thành?"

Như Lai chậm rãi nói ra: "Như người cái này yêu hầu u mê không tỉnh ngộ, cũng chưa hẳn không thể."

"Phải không?"

Đang lúc này, lão quân cũng đã giãy dựa lấy khởi động thân thể, thấp giọng nói: "Người cho rằng, là ai lấy đi người này Tước nhi hồn?"

Hầu tử khẽ giật mình.

Chỉ vào Như Lai, lão quân cao giọng quát: "Là hắn! Chính là hắn! Như Lai! Phật môn. . . Phật môn cao nhất Thích Già Ma Ni phật!"

Thanh âm kia chậm rãi quanh quẩn.

Hầu tử mặt lập tức hơi run rẩy. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía một ít tôn kim sắc cự phật.

"Ha ha ha ha! Thật sự là kẻ hay a. Làm cho Tước nhi quăng thành Phong Linh, hai đời giao cát, lão phu liền không thể không giết nàng. Nàng lại cùng cái này đầu khi sớm nhận thức, lão phu càng là không cách nào động nàng. Thật vất vả nghĩ ra cá phá cục, người rồi lại xếp đặt cho cái này hầu tử đưa đi mệnh bài, giáo hội hẳn như thế nào đột phá Nam Thiên Môn pháp trận. . . Không, không phải giáo hội hẳn đột phá Nam Thiên Môn pháp trận, mà là dụ dỗ hẳn thôn phệ Thất Xảo Di Vân Đan!"

"Hảo một cái tử cục! Thúc thủ vô sách a, thúc thủ vô sách! Quả nhiên là cao minh đến cực điểm. Từ nay về sau, cái này trong tam giới, người Như Lai chính là đệ nhất nhân a!"

Một trận gió từ từ thổi qua.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh được chỉ còn lại có lão quân điên cuồng tiếng cười.

Hầu tử trong tay kim cô bổng sớm đã nắm được "Khanh khách" rung động.

Như Lai như trước lẳng lẳng địa ngồi ở đài sen trên, mặt không biểu tình, vẫn không nhúc nhích, tựa thật giống thật sự chỉ là một tôn kim phật vậy. (của ta tiểu thuyết 《 đại bát hầu 》 đem tại phía chính phủ vi tín trên bình đài có càng nhiều mới lạ nội dung a, đồng thời còn có 100% rút thưởng đại lễ đưa cho mọi người! Hiện tại tựa mở ra vi tín, điểm kích hữu phía trên "+" số "Tăng thêm bằng hữu", tìm tòi công chúng số "q dread" cũng chú ý, tốc độ nắm chặt a!)(chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: : Mới có điểm trẻ. . . Mọi người không ngại a?

Tiếp tục cầu vé tháng a cầu vé tháng ~ cầu vé tháng a cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 467: : Vô Cực Đối Vô Ngã

Hành tẩu tại Nam Thiên Môn trong mỗi trong khắp ngõ ngách hầu tử phân thân nguyên một đám chậm rãi tiêu tán.

Không trung phong chậm rãi cuốn quá, tam thập tam trọng thiên mây mù trong không khí biến hóa trước bộ dáng.

Nội thạch, phế tích, hết thấy tất cả đều tắm rửa ở đằng kia sáng chói chói mắt kim sắc quang hoa phía dưới, giờ này khắc này, lại không có mảy may cảm giác âm áp.

Lão quân điên cuồng tiếng cười tại bên tai quanh quẩn.

Thấy lạnh cả người tập vào đáy lòng, hóa thành hừng hực hỏa diễm đang thiêu đốt. Đó là một loại chưa bao giờ có, cấp hỏa công tâm cảm giác.

Hầu tử trên trán gân xanh cũng đã bạo khởi.

Gió nhẹ nghịch động lên hấn lông tơ, này mặt hơi run rẩy trước, mở to hai mắt nhìn kinh ngạc nhìn qua trước mắt cái này tôn cự phật.

Thịnh quang bên trong, này đài sen trên phật thậm chí liền hình dáng đều mơ hồ không rõ, tựa giống như một cái hình chiếu ở cái thế giới này ảo giác vậy, có thể hấn rõ ràng lại ở nơi đó.

Từ đầu đến cuối, hấn đều vi híp nửa mắt, thật giống như thế giới này sớm đã không có gì có thể kích khởi hứng thú của hấn vậy, không có hi nộ,

không có nhạc buồn, từ bỏ tất cả, chỉ còn lại có hấn phật lý.

"Sinh tử sổ ghi chép trên phong ấn, là ta phong không sai, nhưng tướng hồn phách đưa vào luân hồi lại là hấn. Vì để cho phật môn không dính thân, hấn tướng hồn phách đưa vào luân hồi, lại che dấu tại nguyên bản thiên đạo quỹ tích chính giữa đã lừa gạt tu bồ đề đưa vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động. . . Bởi vì hấn biết rõ, Kim Thiên Tử sẽ đi tìm tu bồ đề, tu bồ đề hội động tâm, kể từ đó, liền sẽ mặc kệ. Cũng có thể chính thức giấu diếm được người. Sẽ không để cho người sớm sinh nghi."

"Hai người kia. Từ đầu đến cuối căn bản chính là cấu kết với nhau làm việc xấu!"

"Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tu bồ đề cho người tuyển Ngô Giả đạo, vì chính là lợi dụng người tính cách nhược điểm, bức chính người tuyển Hành Giả đạo. . . Hấn giải tính cách của người, người đa nghi, cố chấp. Chỉ có chính người tuyển đường, mới có thể ngoan cường, cho dù là quỳ. Cũng muốn đi xuống đi. Cho người đi Côn Luân sơn, là vì biết rõ Côn Luân sơn sẽ xảy ra chuyện, muốn cho người gánh vác trên yêu thân phận, triệt để đứng ở thiên đình mặt đối lập!"

"Bọn họ, muốn mượn tay của người, hủy cả tam giới trật tự, hủy lão phu thiên đạo thạch! Ngàn vạn năm đến, bọn họ tha thiết ước mơ chuyện tình, cũng chỉ có người có thể thay bọn họ làm được. . ."

"Phật môn tứ đại giai không, chỉ tu tự thân. Cầu cực lạc. Cho nên, bọn họ giống như nhất bàn tán sa. Ngàn vạn năm tới cũng ít có động tĩnh. Có thể phật hiệu không không, cho nên, bọn họ lại có thể vạn thành một cổ, động viên vô số lực lượng, lại nửa điểm phong thanh đều không có để lộ. Nếu không phải là chứng kiến này sinh tử sổ ghi chép trên động tay chân, liền lão phu cũng đều che dấu."

"Vì cái gì Ngũ Phương Yết Đế bốc lên thiên đại phong hiểm giúp người? Hơn mười vạn kim tinh, hơn mười vạn kim tinh a. . . Ngũ Phương Yết Đế không giống Lý Tĩnh như vậy thống lĩnh trước đại bộ đội, không lồ như thế con số chỉ bằng hãn Ngũ Phương Yết Đế vị trí vị trí, như thế nào khả năng một hơi lấy ra? Nhưng bọn hãn lại nghĩ hết biện pháp tham ô, chỉ vì cho người tại đây chút ít kim tinh đến Nam Thiên Môn vì lão phu chỗ phát giác trước, đi trước phủ kho, vô thanh vô tức. . . Đạt được mệnh bài. Phòng ngừa chu đáo, một cái mệnh bài, tựu phong kín lão phu lộ a. . ."

Lão quân cúi đầu đang nhìn mình tràn đầy máu đen tay, run nhè nhẹ nói: "Một bước sai. . . Từng bước sai a. Ha ha ha ha. . . Nếu không phải là bị bọn họ nhanh chân đến trước, lão phu thì như thế nào hội rơi vào một đường cục diện bị động."

"Nếu như cái thứ nhất phát hiện của người là lão phu, cho dù là tu bò đê, hoặc là Kim Thiên Tử, tựu cũng không có cái này về sau rất nhiều sự!"

"Vì nghịch chuyển thế cục, lão phu mới không thể không lo lắng mạo hiểm ra tay với Phong Linh. . . Phong ấn sinh tử sổ ghi chép, hãn tựu mượn Ngũ Phương Yết Đế tay đem giả tạo, cũng đã 'Cởi bỏ phong ấn' sinh tử sổ ghi chép đưa đến Ngọc Đế trước mặt, vì cái gì, chính là làm cho thiên đình cũng cuốn vào trong đó, tại lão phu sắp sửa ra tay thời khắc thêm phiền. Mà ngay cả làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ biết được việc này, cũng là hãn cố ý lộ ra dấu vết để lại. . ."

"Tất cả, chính là vì làm cho một miếng đó Thất Xảo Di Vân Đan, thuận lý thành chương địa rơi xuống trong tay của người, không cho người sinh nghi, cho người ở lúc máu chốt nhớ tới. Hoàn toàn đan xen, thậm trọng. Một mặt phá lão phu cục, về phương diện khác lại an bài Ngũ Phương Yết Đế từ trong phối hợp tác chiến. Nếu không phải là ra biển cố, người vốn nên tại thiên kiếp buông xuống lúc tiến vào Nam Thiên Môn, sau đó, thiên kiếp liền sẽ triệt để đem Nam Thiên Môn xé nát. . . Từ nay về sau, chư thiên

trương liền, không tiếp tục thiên đình thế gian vừa nói. Sau đó, hắn trở ra thu thập tàn cuộc. . ."

"Giỏi tính toán a. . . Thật sự là giỏi tính toán a." Ngửa đầu lão quân đóng chặt hai mắt thật sâu thở dài: "Phòng được cẩn thận, công được tận dụng mọi thứ, từng bước một đem lão phu đẩy vào góc chết. Ha ha ha ha. . . Quả nhiên là cao minh đến cực điểm. Tu phật chi đạo, vốn là tu tự thân, không sao cả chính tà chi phân."

Hầu tử kinh ngạc địa nhìn qua Như Lai, nắm kim cô bổng tay nắm được "Khanh khách" rung động.

Này trương tấm rửa tại giữa kim quang, mộng lung trên mặt, nhưng như cũ không có bất kỳ biểu lộ.

Lão quân nặng nề mà khái trước, chậm rãi tê liệt ngã xuống trên mặt đất, nhìn lên trước thiên, chậm rãi thở hào hển, mơ mơ màng màng địa cười.

"Lão phu đã nói rồi, chính thức với người đứng chung một chỗ, cũng chỉ có lão phu. . . Mà ngay cả người này sư phó, cũng căn bản không để ý sống chết của người. Lão phu duy nhất lỗi, chính là nhảy không mở bọn họ bỏ hạ cục, phải xóa đi Phong Linh. . . Nếu như không phải hai đời gút mắc, hai đạo vết rách quấn quanh cùng một chỗ. . . Nếu như không phải lão phu động lòng trắc ẩn, quả niệm trước đối Phong Linh hứa hẹn. . . Cục diện, cần phải không đến mức như thế. Chỉ tiếc, người tin sư phụ của người, tín Ngũ Phương Yết Đế, lại duy chỉ có không tin lão phu. . ."

"Nói cho cùng. . . Lão phu cũng là không chế thiên địa quá lâu quá lâu, cứ thế thành mục tiêu công kích. . . Mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi. Mộc tú vu lâm. . . Phong tất tồ chi a! Ha ha ha ha. . . Khái khái. . ."

Tiếng cười kia dần dần biến thành nặng nề mà ho khan.

Lẳng lẳng địa nằm đang nằm, thờ hào hên, vị này sống vài ngàn năm, thiên đạo người thủ hộ tựa hồ thoáng cái trở nên già nua vô cùng, rõ ràng là bất tử bất diệt, có thể sinh mệnh lực lượng nhưng thật giống như ở trên người của hắn một mắt thường có thể thấy được tốc độ tại xói mòn vậy.

"Ta nghĩ biết rõ, hắn nói là sự thật sao?" Từng bước một đi đến Như Lai chính phía trước, hầu tử nhô lên kim cô bổng cách không đối với Như Lai một ngón tay, giận dữ hét: "Nào là ngươi làm, nào không phải ngươi làm, chuyện này ngươi tốt nhất cho ta giải thích rõ ràng!"

Này trong hai trông mắt mạo hiểm hỏa.

Không cách nào tưởng tượng linh lực đã tại điên cuồng mà hội tụ, xoáy lên cuồng phong thổi trúng người mở mắt không ra. Đạo đạo tia chớp trong không khí qua lại nhảy động, "Đùng" rung động. Nổi thạch đều ở này tàn sát bừa bãi lực lượng phía dưới từng điềm từng điềm địa sụp đổ.

Trần Nguyên Tử vội vàng một cái bước nhanh hộ đến Tước nhi bên cạnh.

"Là ai làm. Trọng yếu sao?"

"Trọng yếu sao?"

"Mỗi một sự kiện đều là chính ngươi quyết định. Không có ai bức ngươi."

"Là ai làm, trọng yếu sao?"

Một thanh âm theo bốn phương tám hướng òa xuống, giống như nghìn vạn người đồng thời đang hô hoán trước trả lời.

"Đúng vậy a, một chút cũng không trọng yếu. Thắng chính là thắng, thua chính là thua. Lão phu cũng đã thua, hai người các ngươi ai thắng ai thua, lại cùng lão phu có quan hệ gì đâu?" Lão quân đóng chặt lại hai mắt, giống như lầm bầm lầu bầu loại nhẹ giọng thở dài: "Đã quên theo như ngươi nói. Linh sơn cũng đã dốc toàn bộ lực lượng, tiến công Hoa Quả Sơn. . ."

"Tiền công. . . Hoa Quả Sơn?" Trong sát na, hầu tử con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, toàn thân cơ nhục kéo căng đến cực hạn, này trên mặt thần sắc chậm rãi tràn ra, như là đang cười, rồi lại mỗi một ti làn da đều ở không ngừng run rẩy trước, há to miệng lộ ra răng nanh, hấn tượng một con ở vào bộc phát đêm trước mãnh thú vậy dựng lên mỗi một căn lông tơ: "Nói như vậy, đều là ngươi làm rồi? Hảo. Rất tốt. Ta rất cuộc tìm được ngươi. . . Tất cả, người khởi xướng. . . Nạp mạng đi a ——!"

Quơ kim cô bổng. Hầu tử hóa thành một đạo kim sắc quang mang một cái quay về đã đến cự phật sau lưng, này kim cô bổng trong nháy mắt biến trường thành lớn, sử xuất tất cả lực lượng, hướng phía cự phật cái ót nặng nề đập bễ quá khứ.

Chỉ nghe "Ông" một tiếng vang thật lớn, khuếch tán sóng xung kích trong nháy mắt hoành tảo hết thủy.

Này cự phật trao đổi, bàn tay không lồ phi tốc ngăn tại trên trán, dùng bàn tay đem gào thét mà đến kim cô bổng vững vàng địa tiếp nhận.

"Ngươi thắng không được bản tăng, cái này kim thân tu trên vạn năm, không phải cậy mạnh có thể phá."

"Phải không?" Lãng không gắt gao khẩu trước kim cô bổng, hầu tử khòe miệng hơi giơ lên, mở to hai mắt nhìn tranh cười nhìn qua cự phật, lộ ra răng nanh.

Từ đầu đến cuối không có bất kỳ tâm tình ba động kim sắc cự phạt đột nhiên nao nao.

Tựu tại Trần Nguyên Tử, lão quân, cùng với Tước nhi trước mắt, từng khối kim sắc mảnh vụn tróc ra, tiếp được kim cô bồng kim sắc bàn tay khổng lồ giống như một tảng đá lớn loại chậm rãi nứt ra rồi, đủ cổ tay toái đi.

Trong lúc bối rối, cự phạt vội vàng duỗi ra tay kia hướng phía hầu tử quạt quá khứ.

Còn không đợi hẳn đem hầu tử giữ tại lòng bàn tay, hầu tử lại một cái gia tốc nặng nề va chạm, trực tiếp mang kim cô bồng xuyên thấu bàn tay của hắn.

Cả chi bàn tay đều bị vỡ ra đến đây.

"Người thật sự gánh vác được sao?" Lãng không một cái quay cuồng, hầu tử một cái chạy nước rút, nặng nề mà đâm vào cự phạt trước ngực.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, cự phạt bỗng nhiên sau áp chế, này lồng ngực chậm rãi rạn nứt ra, đạo đạo kim sắc khí lưu từ trong khe hở gào thét ra, tiêu tán tại trong thiên địa.

"Người khiêng a!" Xoay người một cái, hầu tử quơ dài đến mấy trăm trượng kim cô bồng một cơn nặng nề nện ở cự phạt trên vai, bả vai tại chỗ toái đi, trong nháy mắt hóa thành nhũ bạch sắc, giống như một con đon thuần cánh tay đá loại tróc ra.

"Người khiêng a!" Lại là một cái quay cuồng, kim cô bồng mạnh mẽ địa oanh tại cự phạt trên mặt.

Trùng kích phía dưới, cự phạt cả lung lay sắp đổ.

"Thiên đạo, vô cực. . . ?"

"Con mẹ nó nguoi lại là khiêng a ——!" Một tiếng chấn động thiên địa rít gào, hầu tử cao cao nhảy lên, vung trước kim cô bổng đối với cự phật bộ não chính là thoáng cái!

Một tiếng chói tai tiếng oanh minh, cự phật thiên linh cái rạn nứt, hấn ngo ngác địa nhìn qua khi hấn trước mắt tranh cười cái này con khi.

Cho đến giờ phút này, hấn mới phát hiện lực lượng của hấn cùng trước mắt cái này con khi lực lượng, căn bản không tại một vài lượng cấp trên. Cho dù là tu vạn năm kim thân, cũng là như thế.

Tự tại Trần Nguyên Tử hoảng sợ trong ánh mắt, nương theo lấy phảng phát nghìn vạn người cùng kêu lên đọc kinh văn, đạo đạo kim quang theo tổn hại trên thiên linh cái bay ra đi ra, hằng hà phạm văn ở đằng kia bay ra kim quang trung như ẩn như hiện, toàn bộ thế giới đều giống như ngâm tại phật kinh bên trong vậy.

"Ha ha ha ha, đã sớm chơi thoát khỏi, nguoi có hay không tính đến hấn hội đột phá đến thiên đạo tu vi? Hoặc là nói, nguoi có hay không tính đến hấn thiên đạo tu vi sẽ là 'Vô cực'? Loại này tu vi, lão phu cũng chỉ là trước kia tại thiên đạo quỹ tích trong đó một loại khả năng trên đã từng gặp a. . . Vô cùng vô tận lực lượng, bất tử bất diệt thân thể."

Theo kim quang bay ra, này cự phật chậm rãi mất đi tắm rửa bốn phía kim quang, hóa thành một cái đơn thuần nguoi đá. Này trên thiên linh cái vết nứt nhanh chóng lan tràn, ngay sau đó, này cự phật âm âm sụp đổ, kích khởi đầy trời bụi mù.

"Như thế nào ——! Khiêng không gánh vác được! Lão tử hôm nay tự làm thịt nguoi, lại giết lên linh sơn, đem nguoi đồ tử đồ tôn toàn bộ treo đến

trên lửa nướng. Toàn bộ cho chó ăn!"

Nắm chặt kim cô bông. Hầu tử đôi mắt cuộn cuộn cát bụi khàn cả giọng địa gầm thét.

Một hồi gió nhẹ thổi qua. Đài sen trên, chỉ còn lại có một đồng đá vụn.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

...

Quang mang màu đỏ huy sái dưới xuống, đem trọn cá Hoa Quả Sơn tính cả chiến trường đều chiếu thành huyết đồng dạng nhan sắc.

Tất cả yêu quái đều hoảng sợ ngẩn đầu.

Trên bầu trời, bọn họ trông thấy một khối vẫn thạch khổng lồ đang theo trước Hoa Quả Sơn gào thét mà đến.

"Đây là cái quỷ gì đông tây?" Cửu Đầu Trùng cả ngây dại.

Ngưu Ma Vương địa ánh mắt ở phía xa qua lại tìm tòi, cuối cùng rơi xuống Chính Pháp Minh Như Lai trên người, một hồi kinh ngạc.

"Là bọn hấn đưa tới. . ."

"Đây là cái gì thuật pháp?"Trời phạt' ?" Đoản Chủ cả kinh há to miệng.

Bị cái này thiên thạch đập trúng, Hoa Quả Sơn pháp trận phòng ngự trụ triệt để hủy.

"Liên loại vật này cũng có thể triệu hoán, cái này chiến không có cách nào khác đánh!" Bằng Ma Vương một tiếng rít gào. Lúc này mang theo bộ

đội của mình bắt đầu triệt thoái phía sau, Ngục Nhung Vương, Sư Đà Vương nhanh chóng mang theo bộ đội của mình đi theo.

Lập tức, toàn bộ chiến trường xuất hiện một cái cự đại lỗ hồng, tăng lữ chen chúc mà vào, cả điều chiến tuyến hiện ra một bộ sắp hồng mất cục diện. Linh Tê mặt cả trắng bệch. . . Hoa Quả Sơn sớm đã không có dư thừa bộ đội. Mà lúc này, phía sau rút lui khỏi còn xa xa không có hoàn thành.

. . .

Hầu tử ngơ ngác địa nhìn qua này đài sen trên giống như núi nhỏ vậy cao đá vụn, lại nửa điểm không có thắng lợi địa vui sướng, ngược lại là khóe mắt hơi rung động.

Ánh mắt của hắn hướng phía bốn phía quét tới.

Cuồng phong đảo qua nội thạch, lướt trên trận trận cát bụi.

Ghé vào tại phế tích bên trong đạo đồ hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử, sắc mặt trắng bệch.

Tước nhi như trước bị gắt gao chế trụ. Trấn Nguyên Tử dùng cận tồn linh lực khởi động một mặt hộ thuẫn đem năng hộ ở sau người sợ bị ảnh hưởng đến.

Lão quân tắc như trước tê liệt ngã xuống trên mặt đất, đóng chặt hai mắt. Mặt mỉm cười.

Hắn bỗng nhiên quát: "Đây là có chuyện gì? Đi ra ——! Ta biết rõ ngươi còn chưa có chết!"

Thanh âm giống như tiếng sấm loại điên cuồng mà khuếch tán, toàn bộ thế giới đều tựa hồ hơi bị chấn động.

"Ra tới làm cái gì?"

"Ra tới làm cái gì?"

"Đi ra cùng người đánh sao?"

Vô số thanh âm tại trả lời trước.

"Cút ra đây cho ta!" Hầu tử lảng không điên cuồng mà găm thét.

"Mặc dù đi ra thì như thế nào?"

Hằng hà kim sắc quang hoa lãng không hội tụ, tại đài sen trên động lại ra một cái mùi trượng cao hư ảo phật ảnh.

"Người xác thực vượt quá bản tạng dự kiến, lại thật sự nương Thất Xảo Di Vân Đan tu thành thiên đạo."

"Lực lượng của người vô cùng vô tận, bất tử bất diệt, cái này trong tam giới không có gì có thể ngăn cản người."

"Chỉ tiếc. . . Bản tạng sớm đã là vô ngã không có gì, dùng không vì bằng."

"Người có thể hủy được kim thân, lại bất kể như thế nào đều đụng vào không đến bản tạng một phần một hào."

Chậm rãi ngẩng đầu lên, này hư ảo phật ảnh đối cái này hầu tử cười nhạt một tiếng.

"Cho nên, người tất bại không thể nghi ngờ."

"Thiếu nói nhảm! Nạp mạng đi!" Một tiếng gào rú, giơ lên kim cô bổng, hầu tử nặng nề mà hướng hấn đập bễ quá khứ.

Chỉ thấy Như Lai một cái nhanh chóng thối lui, này kim cô bổng nặng nề mà rơi vào đài sen trên. Trong khoảnh khắc, cả đài sen cũng nứt ra thành sáu biện, sụp đổ.

Thì gần kề một cái chớp mắt, Như Lai cũng đã về phía sau nhanh chóng thối lui mấy trăm trượng, xoay người hướng phía xa xa bay đi, trong nháy mắt đạt tới ba mươi hai trọng thiên.

"Đừng chạy!" Hầu tử một cước đạp tại còn chưa kịp rơi rụng đài sen trên, trong nháy mắt cải biến phương hướng hướng Như Lai nhanh truy mà đi.

"Bàn tăng cũng đã nói, người tất bại không thể nghi ngờ."

"Đánh qua mới biết biết rõ!"

Hóa thành một đạo kim quang, hầu tử trong nháy mắt đuổi theo Như Lai, giơ lên kim cô bổng nhắm ngay Như Lai phần eo chính là một côn.

Có thể cái này một côn lại là trực tiếp theo Như Lai thân thể xuyên qua, thật giống như Như Lai căn bản là không tại chỗ đó, cùng hầu tử chiến đấu chỉ là không khí vậy.

Đang lúc hầu tử một hồi hoảng hốt thời khắc, một con bàn tay khổng lồ bỗng nhiên thực hóa, hướng phía hầu tử nặng nề đè ép tới.

Hầu tử cũng duỗi ra một tay trước mặt trên xuống.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, điên cuồng trùng kích hướng về bốn phía tàn sát bừa bãi ra, bên cạnh bên cạnh một tòa không biết tên cung điện âm âm sụp đổ. Đại chiến trung may mắn sống sót tiên gia môn tranh nhau chạy trốn.

Hai bàn tay nặng nề kích cùng một chỗ, thân cao đạt tới mười trượng Như Lai cùng bất quá tầm thường độ cao hầu tử, kết quả là, đúng là Như Lai lui.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, thừa dịp cái này khoảng cách, hầu tử giơ lên kim cô bổng hướng phía bàn tay này nặng nề đập bễ dưới đi.

Nhưng mà, này vừa rồi thực hóa bàn tay rồi lại hư hóa, tùy ý kim cô bổng xuyên toa mà qua.

Như Lai cười mà không nói, hầu tử cũng đã nộ tới cực điểm.

"Muôn mạng của ngươi ——!"

Không ra một tay, hầu tử đem linh lực hội tụ tại lòng bàn tay, hóa thành một đạo cự đại bạch quang hướng phía Như Lai oanh quá khứ.

Trong lúc nhất thời, cuồng phong hoành tảo mỗi khắp ngõ ngách, còn bay ở không trung vài tên tiên gia bị giống như lá rụng vậy cuốn được không thấy bóng dáng.

Nhưng mà, Như Lai lại là không tránh không né.

Này bạch quang trực tiếp theo thân thể của hấn thấu quá khứ, kích ở sau người một tòa phương viên đạt trăm trượng cung điện trên, kích khởi kinh thiên động địa nổ, tóe lên mạn thiên phi vũ loạn thạch.

Mà ngay cả chở đầy lấy này cung điện nổi thạch đều cả sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Tùng hột lớn nhỏ không đều cục đá theo Như Lai thân thể không hề ngăn trở địa ghé qua mà qua, Như Lai nhưng chỉ là quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhàn nhạt cười cười.

Hầu tử cả giật mình.

...

Lại là lâm vào một mảnh đen kịt tam thập tam trọng thiên trên chiến đấu dư vị vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ, cuồng phong như trước tàn sát bừa bãi.

Tước nhi chạy vội đến già quân bên cạnh quỳ rạp xuống đất, nháy mắt con người nhẹ giọng hỏi: "Lão tiên sinh, người thế nào rồi?"

"Không có việc gì, không chết được."

Trần Nguyên Tử từng bước một đi đến lão quân trước mặt, thân thủ muốn đi nâng. Lão quân nhưng chỉ là nhàn nhạt nhìn hắn một cái, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Trần Nguyên Tử chỉ phải bất đắc dĩ cười đưa tay thu trở về, nhìn hạ giới, hắn nhẹ giọng hỏi: "Bọn họ ai sẽ thắng?"

"Không biết." Lão quân chậm rãi lắc đầu, thở dài: "Một cái là 'Thực' cực hạn, có được bất tử thân, vô cùng vô tận linh lực. Một cái là 'Hư' cực hạn, đã nói phải không tồn tại, cũng không đủ. Một hư một thực, người nói, ai sẽ thắng?"

...

Cẩn rằng, hầu tử xoay người một cái hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng mau chóng đuổi theo.

Chỉ trong nháy mắt, hắn cùng với thân ở mười một trọng thiên Dĩ Tổ gặp thoáng qua. Đẳng Dĩ Tổ kịp phản ứng, hắn lại sớm đã không thấy bóng dáng.

Một đường gào thét xuyên qua Nam Thiên Môn, nhưng mà, đang lúc hấn chuẩn bị hướng về Hoa Quả Sơn phóng đi thời điểm, lại cả lãng không dừng lại.

Nằm ngang nguyệt cây, bay lên cuộn cuộn khói đặc, sớm đã biến thành một mảnh phé tích cung điện.

Nam Thiên Môn ngoài cảnh tượng, lại cùng Nam Thiên Môn trong độc nhất vô nhị!

Giống như ảo ảnh vậy Như Lai tự đứng ở trước mắt của hấn.

Chỉ thấy hấn chấp tay trước ngực nói: "A di đà phật, thiện tai thiện tai. Thiên đình chuyện tình còn không có giải quyết, ngươi cái này yêu hầu muốn đi nơi đó?"

Hầu tử nắm chặt kim cô bổng tay run nhè nhẹ trước, khóe mắt cơ nhục bỗng nhiên co rúm, cấp hỏa công tâm. . . (tiểu thuyết 《 đại bát hầu 》 đem tại phía chính phủ vi tín trên bình đài có càng nhiều mới lạ nội dung a, đồng thời còn có 100% rút thưởng đại lễ đưa cho mọi người! Hiện tại tự mở ra vi tín, điểm kích hữu phía trên "+" số "Tăng thêm bằng hữu", tìm tòi công chúng số "q dread" cũng chú ý, tốc độ nắm chặt a!)(chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ngày hôm qua thiếu nợ canh, cho nên hôm nay bỏ thêm. Dâng lên một : Đỉnh lương đại :.

Mặt khác, đối tại những kia bốn phía loạn truyền con ba ba ghi không đi xuống các loại người, con ba ba thăm nghĩ tổng hai người bọn họ chữ: "Trêu chọc bức" .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 468: : Đường Về

"Tĩnh táo, tĩnh táo. . . Đây là ảo thuật. . . Nhất định là ảo thuật." Hầu tử bỗng nhiên hát đầu, cặp kia mục trùng được giống như chuông đồng lớn như vậy, tinh tế mà quan sát trước Nam Thiên Môn mỗi khắp ngõ ngách, thì thâm lâm bảm "Trong ngoài đều đồng dạng, ra không được. . . Điều đó không có khả năng, không có khả năng. Nếu như. . . Nếu như là ảo thuật mà nói, nếu như là ảo thuật mà nói tưng nhất định có sơ hở! Hai bên nhất định có một bên là giả!"

Có thể không luận hẳn thấy thế nào, cảnh tượng trước mắt chính là nhìn không ra chút nào sơ hở.

"Trên cái thế giới này, có thật nhiều rất nhiều chuyện tình, là không cách nào dùng đơn thuần 'Lực' giải quyết. Đây không phải ảo thuật, mà là chân chân thật thật không gian vặn vẹo." Hơi ngửa đầu, Như Lai chấp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, nhẹ giọng thở dài: "Hoa Quả Sơn những kia yêu quái, tại nguyên bản thiên đạo quỹ tích lí phần lớn sớm đã chết đi. Có thể sống cho tới bây giờ, đã nên thấy đủ."

Rõ ràng là mặt không biểu tình, có thể này thần sắc rơi xuống hầu tử trong mắt lại là tràn đầy trào phúng, làm cho hẳn trong cơn giận dữ.

"Câm mồm ——!" Hầu tử quơ kim cô bổng hướng Như Lai đập bễ quá khứ, có thể này kim cô bổng nhưng chỉ là theo Như Lai thân thể giao thoa mà qua, thậm chí liền ống tay áo của hẳn đều nhắc không lên.

"Cởi bỏ thuật pháp! Lập tức cởi bỏ!" Hấn điên cuồng mà rít gào, phí công địa quơ kim cô bổng.

"Thế gian này bà sa bách thái, bắt quá một hồi hư ảo, sắc tức thị không, không tức thị sắc, nói cho cùng, bắt quá một cái không chữ. Như người có thể đại triệt đại ngộ, thì như thế nào sẽ bị cái này chính là thuật pháp vây khốn? Nhớ ngày đó, người đã từng đến linh sơn cầu lấy phật hiệu, chỉ tiếc động cơ không tinh khiết, tâm thuật bất chánh, cũng không quái hồ người sẽ như thế như vậy trầm luân, càng lún càng sâu."

Giơ lên kim cô bổng, hầu tử găm thét lại một lần hướng phía Như Lai đập bể quá khứ.

Một tiếng nổ vang, côn bổng không hề ngoài ý muốn lại một lần thất bại.

Như Lai dưới chân, chở đầy lấy Nam Thiên Môn nổi thạch đều bị trong nháy mắt tan mất một khối lớn, kích khởi cát đá giống như hải triều loại hướng bốn phía đẩy ra, phô thiên cái địa.

Đột nhiên, này cát bụi trung tâm từng tiếng kinh thiên nổ truyền đến, mãnh liệt sóng xung kích cuốn sạch mỗi khắp ngõ ngách.

May mắn lưu lại một cái mạng tiên gia cùng đạo đồ cả kinh một mới địa theo phé tích bên trong nhô đầu ra xa xa địa nhìn ra xa phương này tràng cảnh, lại không có bất kỳ một cái dám can đảm tới gần Nam Thiên Môn mười dặm trong vòng.

Trận trận mây mù bay lên, điên cuồng tia chớp tại đây tràn ngập cát đá trung qua lại nhảy động, đạo đạo hồng quang trong nháy mắt đem trọn cả Nam Thiên Môn bao phủ trong đó, phảng phất toàn bộ thế giới đều ở đây tiếng vang trung run rẩy.

Cuồng bạo phong dùng Nam Thiên Môn làm trung tâm hướng về bốn phía giống như sóng gợn loại điên cuồng mà khuếch tán, trong nháy mắt thổi tan tràn ngập cát bụi.

Vô số cát đá xuyên việt Như Lai thân thể cuốn sạch mà qua, hấn chậm rãi mở to hai mắt nhìn.

"Mẹ nguoi, lão tử cũng không tin. . . Lão tử cũng không tin ra không được ——!"

Cự đại nổi thạch phía trên, Như Lai lẳng lặng địa đứng. Ở trước người hấn cách đó không xa, hầu tử cả gắt gao ghé vào Nam Thiên Môn pháp trận trên hộ thuẫn, cuồng bạo tia chớp bao trùm thân thể mỗi một tác.

Liên tiếp không ngừng, đỉnh tai nhức óc nổ vang tràn ngập mỗi góc, thế cho nên tất cả mọi người phảng phất lại nghe không được bất luận cái gì tiếng vang, chỉ là ngơ ngác nhìn.

Nhìn xem cuồng bạo tia chớp đưa hấn thôn phệ trong đó, nhìn xem cái này chích điên cuồng hầu tử há to miệng như là tại rít gào, như là tại kêu rên, nhìn xem hai tay của hấn từng điểm từng điểm địa cài nhập hộ thuẫn lí.

Cả thiên đình đều bị chưa bao giờ có, khủng bố khí lưu chỗ tràn ngập.

Mảng lớn lục địa bị cả nhấc lên, chỗ nào cũng có đồ nát thê lương bị cuồng phong san bằng, còn sót lại tiên gia đạo đồ bị theo tàn chi cùng cát đá một trận cuốn lên không trung.

Mười lăm trọng thiên phía dưới, hết thấy tất cả đều phảng phất ở vào biển sâu dòng xoáy trung tâm đồng dạng bị quét ngang.

"Hấn đây là. . . Đây là muốn làm gì?" Thân ở tam thập tam trọng thiên Trấn Nguyên Tử cũng đã cả kinh không ngậm miệng được.

Sáng chói hào quang trung, bị pháp trận cản trả được vết thương chồng chất hầu tử chăm chú địa chấn rãng, trùng mắt che kín tơ máu mắt, chậm rãi từng điểm từng điểm địa vạch tìm tòi hộ thuẫn, chiếu ra bạch quang tốc hành ba mươi lăm trọng thiên, đem trọn cá thiên đình đều chiếu lên sáng trung.

Như Lai giật mình.

Sau một khắc, tựa tại trước mắt của hắn, hầu tử đem hết toàn lực hướng phía Nam Thiên Môn đứng lặng vạn năm tường thành đặng tới.

Lại là một tiếng kinh thiên động địa nổ vang, mà ngay cả Như Lai đều hơi nheo lại con mắt, điên cuồng cát bụi theo bên cạnh của hắn cuốn sạch mà qua.

Đợi đến một hồi cuồng phong đem cát đá thổi tan, hiện ra tại Như Lai trước mặt, cũng chỉ còn lại có một cái cự đại lỗ hồng.

Cuồng phong theo lỗ hồng rót vào.

Ở đằng kia lỗ hồng một chỗ khác, phàm là gian chỗ trông thấy tinh không.

Vây khốn hầu tử hai lần, được xưng tam giới mạnh nhất phòng ngự Nam Thiên Môn pháp trận cứ như vậy bị phá hư.

"U mê không tinh ngộ a." Sâu hít một hơi thật sâu, Như Lai mũi chân chia xuống đất, hóa thành một đạo kim quang theo này lỗ hồng đuổi theo.

Thẳng đến lúc này, một lòng nâng lên cuống họng mắt Trần Nguyên Tử mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Quay đầu lại, Trần Nguyên Tử trông thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ vội vã đi đến Đâu Suất cung phết tích trên.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ cùng Trần Nguyên Tử đứng rồi liếc, ho khan hai tiếng nói: "Này thiên đạo thạch, còn có thể chữa trị sao?"

"Rốt cục phát hiện nó xong chưa? Đáng tiếc, gắn liền với thời gian muộn vậy." Lão quân hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân nằm ngửa trước, đóng chặt hai mắt, giống như thì thào tự nói loại thấp giọng nói: "So với thiên đạo thạch, còn là ngấm lại như thế nào chữa trị này thiên địa a. Chuyện cho tới bây giờ, phật môn là không trông cậy được vào. Lão phu tu vi còn thừa không có mấy, các ngươi cũng không tốt đến đi đâu. . . Đặc biệt ngươi, thông thiên."

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức cả kinh.

Hơi tào ra mí mắt, lão quân mông lung nhìn Thông Thiên Giáo Chủ liếc, khẽ thở dài: "Ngươi tái sử dụng linh lực, chỉ sợ không được bao lâu muốn nghênh đón thiên kiếp đi?"

Lời nói ở đây, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt đã là cực kỳ khó coi, thực sự không có chút nào cải lại ý tứ.

Tại không lâu trước, thiên kiếp uy lực có lẽ còn chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, nhưng bây giờ, ai dám nói có thể vượt qua? Chính là này con khỉ, nếu không có hai cái linh hồn, cũng không cũng không rơi vào một cái bị thiên kiếp thôn phệ kết cục thôi.

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, lão quân thở dài nói: "Này thiên địa thương thành như vậy, yếu chữa trị, chỉ sợ trăm năm trong cũng khó khăn có làm a. Không cách nào sống lại kim ô, thế gian ngày đông giá rét buông xuống, sinh linh đồ thán. . . Ha ha ha ha, lão phu cũng bất lực a. Có lẽ. . . Này hầu

tử thẳng đôi này thiên địa ngược lại là tốt. Chỉ là, đôi với chúng ta, liền không phải tốt như vậy. Mặc cho số phận a. . . Ha ha ha ha."

Một hồi gió nhẹ chậm rãi thổi qua, giơ lên ống tay áo, lay động thái dương.

Ngoại trừ phân không rõ là cười là khóc lão quân, ở đây mặt khác ba vị đại năng đều không hện mà cùng địa trầm mặc.

Giờ này khắc này, đối tam giới mà nói, tựa hồ cũng đã đi vào tử cục.

. . .

Hoa Sơn.

Sâu trong lòng đất, một mảnh đen kịt hang ở giữa bị bày ra một cái hiện ra tử sắc quang mang pháp trận, trong ngoài sáu tầng cái chắn, đem ngòi liệt tại ở giữa Dương Thiên cùng bốn phía hết thảy đều cách ly ra.

Mà ngay cả Dương Thiên trên cổ tay cũng bị cài lên đặc chế xiềng xích, không cách nào tùy ý hành tẩu.

"Hắn không chết, không chỉ không chết, còn đột phá đến thiên đạo tu vi." Dương Tiễn nói khế: "Bất quá, tình thế với hắn mà nói như trước không lạc quan, bởi vì. . . Phật môn xuất thủ."

Dương Thiên vi khẽ cúi đầu, này đắp chặn rủ xuống tóc dài che khuất trên mặt, như trước tràn đầy vệt nước mắt.

Nàng ngơ ngác mà chăm chú nhìn trong tay một con bị nhốt tại pháp trận trung ra không được chính khắp nơi loạn chuyển con kiến, chậm rãi trán lộ liễu vẻ tươi cười.

"Thích Già Ma Ni phật tự mình ra tay, cho nên coi như là thiên đạo tu vi, chỉ sợ cũng không có tốt như vậy qua. Bất quá, thiên đạo tu vi, bất tử bất diệt. . . Hiện tại, người ít nhất không cần lo lắng hẳn sẽ chết." Dương Tiễn ngửa đầu thở dài: "Hẳn sẽ không chết, bất quá ta tạm thời cũng không có khả năng thả người đi ra ngoài. Thứ nhất, thiên đạo tu vi trong lúc đó chiến tranh, ai cũng giúp không được. Thứ hai, ta không có khả năng lại cho người thân hãm hiểm cảnh. Trừ phi có một ngày, hẳn nguy cơ giải trừ, tự mình đến nơi đây nghênh người trở về. Nếu như đến lúc đó người hoàn nguyện ý cùng hẳn đi, ta đây đương ca ca, tự nhiên sẽ không ngăn cản."

Vi hơi dừng một chút, hẳn nhẹ giọng thở dài: "Hy vọng người có thể hiểu rõ khổ tâm của ta, cho dù người oán ta, muốn hận ta, cũng chỉ có thể như thế."

Nói đi, Dương Tiễn lẳng lặng mà chăm chú nhìn Dương Thiên.

"Cám ơn người, nhị ca. . . Chỉ cần hẳn còn sống, ta liền cảm thấy mỹ mãn." Dương Thiên ngậm miệng khổ sở cười cười, nuốt nhỏ nước miếng, ngờ ngác nói: "Chỉ cần. . . Chỉ cần sự tình qua, hẳn nhất định sẽ tới đón của ta. Ta tin tưởng."

Này trong hai tròng mắt nhìn về phía trên đã không có nửa điểm thần thái.

"Hy vọng như thế đi." Bất đắc dĩ thở dài, Dương Tiễn nói khẽ: "Người trụ an tâm sống ở chỗ này a, có rảnh, ta sẽ đi qua nhìn người."

Dương Thiên chậm rãi nhắm lại hai con người, khẽ gật đầu.

Xoay người, Dương Tiễn cầm trong tay tam tiên lưỡng nhận đao từng bước một hướng ngoài động đi đến.

To như vậy trong nham động, chỉ còn lại có Dương Thiên lẳng lẳng địa ngồi yên trước, cùng với pháp trận tản mát ra yếu ớt tử sắc quang mang, đối mặt vô biên vô hạn hắc ám, cùng lạnh như băng.

Chờ đợi, là nàng hiện tại duy nhất còn lại.

...

Hoa Quả Sơn trên chiến trường, theo Bằng Ma Vương cùng với khác hai vị yêu vương rút lui khỏi, yêu quân chiến tuyến chậm rãi hồng mất, lui lại bộ đội càng ngày càng nhiều, mà ngay cả đáp ứng rồi Linh Tê thủ vững trận địa Ngưu Ma Vương cũng gia nhập lui lại hàng ngũ.

"Tướng quân! Rút lui a, chịu không được!" Một vị yêu tướng kéo lấy Cửu Đầu Trùng tay trở về kéo, lại bị hấn cho bỏ qua rồi.

"Các người rút lui, ta một người, gánh vác được!"

Hóa thành cự thú bộ dáng, Cửu Đầu Trùng phun lên hỏa diễm đột tiến, trong nháy mắt đã bị tăng lữ bao quanh vây khốn, này sau lưng thuộc hạ thúc thủ vô sách.

Binh bại như núi đổ, rất nhanh, không chỉ là Cửu Đầu Trùng, mà ngay cả Đại Giác, hắc tử chờ một chút, chỉ cần là thủ vững bộ đội, toàn bộ đều bị kẻ hết chia ra bao vây.

Trong lúc bối rối, Đoán Chủ cầm trong tay trường cung mang theo dưới tay mình bộ đội giết đi ra ngoài, Linh Tê lại chỉ có thể ngo ngác nhìn, khóc không ra nước mắt.

Cự đại màu đỏ thiên thạch càng ngày càng gần, sớm đã đem hết thấy tất cả đều nhuộm thành huyết nhan sắc. Hoa Quả Sơn vận mệnh, tựa hồ cũng đã tiến nhập đếm ngược thời khắc.

. . .

Tật phong trung, hầu tử cắn chặt răng, mào đủ kính hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chạy nước rút.

Tinh không, tầng mây, đại địa, hết thảy tất cả đều biến ảo thành tuyến phi tốc trôi qua.

Chích một cái chớp mắt, hấn liền vượt qua cách xa vạn dặm đường xá, trong thiên địa hết thảy tất cả đều ở trước người của hấn nhường đường.

Đột nhiên, hấn cả dừng lại.

Bí mật mang theo khí lưu giờ lên lông tơ theo hấn quanh mình xẹt qua hướng về phía trước gào thét mà đi.

Như trước giống như ảo ảnh vậy Như Lai lẳng không đứng ở trước người của hấn, chấp tay trước ngực, lẳng lẳng địa nhìn qua hấn.

"Người. . ."

"Người là thực, bản tăng là hư, luận tốc độ, tự nhiên bản tăng nhanh hơn."

"Cho dù nhanh hơn ta, người cũng ngăn ta không được, không ngăn cản được ta làm một chuyện gì!"

"A?" Như Lai khước miệng hơi giờ lên, trán lộ liễu mỉm cười: "A di đà phật."

Một cái âm thanh chói tai đột nhiên theo trong đầu vang lên.

Hầu tử bỗng nhiên bung kín lỗ tai, há to mồm thông khổ địa kêu rên, quay cuồng. Cảm giác kia, tựa thật giống bị người cầm cái dùi đâm xuyên

qua màng tai vậy.

Tại trước mắt của hắn, thiên địa đều ở không ngừng mà xoay tròn, rất nhanh, sáu cảm giác toàn bộ mất trật tự, thân hình chậm rãi hạ rơi.

Quanh mình hết thấy phi tốc biến ảo trước, một hồi thân ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng Phong Linh trò chuyện, một hồi thân ở Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung cùng Dương Thiên nghiên cứu trước binh đồ, một hồi lại biến thành thiên đình cây bàn đào viên. . .

Hầu tử gắt gao ôm đầu liều mạng địa trong nháy mắt, mỗi nháy một lần mắt, quanh mình cảnh tượng tự biến hóa một lần. Qua lại trí nhớ cùng sự thật đan vào cùng một chỗ, phân không rõ thiệt giả.

Nhìn chăm chú lãng không quay cuồng hầu tử, Như Lai chậm rãi nói ra: "Bần tăng là không ngăn cản được ngươi làm một chuyện gì, nhưng, điều kiện tiên quyết là ngươi còn có thể tìm được hồi Hoa Quả Sơn đường." (tiểu thuyết 《 đại bát hâu 》 đem tại phía chính phủ vi tín trên bình đài có càng nhiều mới lạ nội dung a, đồng thời còn có 100 rút thưởng đại lễ đưa cho mọi người! Hiện tại tự mở ra vi tín, điểm kích hữu phía trên "+" số "Tăng thêm bằng hữu", tìm tòi công chúng số "qdread" cũng chú ý, tốc độ nắm chặt a!)r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 469: : Cách Xa Nhau Vạn Dặm

Cự đại màu đỏ thiên thạch như trước gào thét lên hướng Hoa Quả Sơn mà đi.

Tại kinh khủng kia hồng sắc quang huy phía dưới, rất nhiều yêu quân bắt đầu hướng về bốn phía chạy tứ tán, sa vào tầng lũ tàn sát đối tượng. Giờ này khắc này, cho dù là tối kiên định binh tướng, từ lâu vô tâm ham chiến.

Trong nháy mắt, Cửu Đầu Trùng, Đại Giác, Đoàn Chủ, hắc tử chờ một chút một đám cùng hầu tử quan hệ thân mật nhất chiến tướng đều đã kinh thân hãm trùng vây.

"Mở ra tránh ra! Toàn bộ đều cho lão tử tránh ra! Người cản đường chết!"

Một mảnh trong hỗn loạn, Bằng Ma Vương quơ phương thiên họa kích một đường găm thét, mang theo dưới tay mình cận tồn bộ đội xuyên qua Hoa Quả Sơn địa giới hướng chiến trường phản phương hướng phóng đi.

Vài cái bắt hạnh che ở trước người hấn yêu binh trực tiếp liền đầu thân chỗ khác biệt.

Theo sát phía sau, là Sư Đà Vương, Ngục Nhung Vương, Ngưu Ma Vương cùng Mi Hầu vương bộ đội.

Trên đường đi những cái này đang tại rút lui khỏi yêu quái đều né tránh, nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn qua Bằng Ma Vương.

Hơn một trăm năm thịnh thế, yêu vương môn cố gắng miêu tả trước dung hợp hình tượng, đã sớm làm cho Hoa Quả Sơn yêu quái môn làm giảm bớt đoạn đó thủ túc tương tàn lịch sử, mà bây giờ, giống như có lẽ đã hết thủy lại tái hiện.

Đứng ở kỳ hạm boong thuyền Linh Tê giấu ở trong tay áo kiết lại căng, ngơ ngác địa nhìn qua tại đây trời tăng lữ chính giữa qua lại xung phong liều chết, toàn thân là huyết phụ thân của mình, sắc mặt trắng bệch.

"Linh Tê điện hạ, chúng ta còn là. . . Lui lại a." Một vị yêu binh thấp giọng nói.

"Rút lui. . . Hướng nơi đó rút lui?" Linh Tê mở to hai mắt, không ngừng thật sâu hấp khí, này trong hai tròng mắt điểm điểm trong suốt lập loè.

"Cái này. . ."

Binh bại như núi đổ. . . Có lẽ, lúc trước dùng đại quân làm hậu phương lui lại tranh thủ thời gian, vốn chính là một cái quyết định sai lầm a.

"Ta cuối cùng là. Không bằng thánh mẫu đại nhân a. . ."

. . .

Giờ này khắc này. Hầu tử cũng đã cả rơi vào trong thâm cốc.

Mảng lớn chim tước bị kinh lên thiên không.

Đến từ sâu trong linh hồn đau đớn cảm giác như trước liên tiếp không ngừng. Hấn không ngừng mà quay cuồng, một tay ôm đầu, một tay quơ kim cô bông hướng phía bốn phía mãnh đập bẻ, điên cuồng mà gầm thét, kêu thảm.

Tiếp xúc đến hết thấy tất cả, vô luận sơn xuyên, còn là cây cối, đều ở trong khoảng khắc bị xé nát, giơ lên cát bụi che khuất bầu trời. Nhưng mà. Vô luận hấn làm như thế nào đều không thể tránh thoát trước mắt ảo giác, càng không cách nào tìm về của mình sáu cảm giác.

Như Lai đứng trên đỉnh núi lẳng lặng mà nhìn xem, vẻ mặt đăm đăm.

"Như Lai! Ngươi cái này tiểu nhân! Có bản lĩnh không cần phải dùng những này âm hiểm hạ lưu chiêu số, cùng ta đường đường chính chính một trận chiến!"

"A di đà phật. Sinh, lão, bệnh, chết, oán tăng biết, yêu biệt ly, cầu không được, năm lấy uẩn, là vì tám khổ, hôm nay ngươi chỗ thừa nhận khổ, đều bởi vì chấp niệm của ngươi mà sinh, nhìn không ra, tự nhiên giãy không thoát. Mặc dù có được vô cùng lực thì như thế nào? Kết quả là, bất quá là càng lún càng sâu. Khổ chính mình, cũng khổ người bên ngoài thôi."

"Câm mồm! Cởi bỏ. . . Cởi bỏ ảo thuật. . ."

Kích khởi cát bụi giống như mưa to tầm tã loại rơi. Ở đằng kia bị nện ra trong hố sâu, hầu tử chăm chú địa ôm kim cô bổng, cắn chặt răng, đóng chặt hai mắt run nhè nhẹ trước.

"Bần tăng bất quá là thoáng kích hoạt rồi của ngươi sáu cảm giác thôi. Như ngươi có thể buông, thì như thế nào sẽ bị khốn? Cùng với trầm luân khổ hải, không bằng sớm đăng cực vui mừng. Chỉ cần ngươi hàng, buông tha cho, không hề kiên trì, không hề chấp nhất tại qua lại, tất cả ảo giác đều biến mất, sẽ không còn có bất luận kẻ nào có thể vây khốn ngươi, có thể ngăn cản ngươi. Ha ha, ngươi có thông thiên chiến lực, nếu có thể dứt bỏ thất tình lục dục, độc lòng quy y ngã phật, chính là bần tăng, cũng nài ngươi không gì."

"Về mẹ ngươi ——!"

Hầu tử gào thét, trong tay kim cô bổng trong nháy mắt duỗi dài, hướng phía bốn phía quét tới, quét ra một cái cự đại hình quạt.

Mãnh liệt đá vụn phô thiên cái địa.

Ở đằng kia trong phạm vi, hết thấy tất cả, kể cả sơn xuyên đều bị san thành bình địa, cũng không kể cả Như Lai dưới chân một ít tòa.

Giờ này khắc này, hết thấy tất cả cảm giác đều thác loạn, thế cho nên hấn mà ngay cả Như Lai chỗ đều tìm không thấy.

...

Ngưu Ma Vương chạy như bay xuyên qua cả Hoa Quả Sơn, nhanh chóng đuổi theo Bằng Ma Vương, lãng không đưa hấn một bả túm ở.

Run nhè nhẹ trước, Ngưu Ma Vương quay đầu lại nhìn chiến trường phương hướng liếc, cảm tức Bằng Ma Vương gầm nhẹ nói: "Ai bảo ngươi lui lại?"

"Ai bảo của ta lui lại?" Bằng Ma Vương hừ một tiếng, chỉ vào cách đó không xa Ngưu Ma Vương thân binh nói: "Đây là ai cho ngươi lui lại?"

"Ngươi!"

"Không phải ta, chúng ta bây giờ hội là cái gì tình cảnh?" Chỉ vào chiến trường, Bằng Ma Vương mở to hai mắt nhìn nói ra: "Không phải ta trước chạy, hiện tại chúng ta tựu giống như bọn họ. Ta xem ngươi là tại nơi này đương tướng quân đương thấy ngu chưa? Liền bọn họ cũng đều biết ngươi là Ngưu Ma Vương, con mẹ nó ngươi thật đúng là đương chính mình theo chân bọn họ một nhóm? Chúng ta là yêu vương, yêu vương! Ngươi làm cho

tin tưởng! Đã không phải phải chết một số người, bọn họ chết sống khá giả chúng ta chết!"

Ngưu Ma Vương cắn răng, chăm chú địa nắm chặt hỗn thiết bổng, chăm chăm vào xa xa chiến trường nói: "Chống được cuối cùng một khắc cùng dẫn đầu lui lại là hai chuyện khác nhau, nếu như. . . Nếu như đại thánh gia đột nhiên đã trở lại làm sao bây giờ? Đến lúc đó chúng ta còn có thể tại Hoa Quả Sơn chỗ dựa sao? Hắn sẽ giết chúng ta!"

"Chớ ngu được không?" Nghe vậy, Bằng Ma Vương thoáng cái bật cười, hắn mở to hai mắt nhìn, trái lại dặt lầy Ngưu Ma Vương tay thấp giọng nói: "Chúng ta đều biết này hầu tử đã chết rồi, nói hắn còn sống, bất quá là nói đến hồng những kia ngu xuẩn làm pháo hôi, người còn tưởng thật? Sớm một chút rút lui, sớm một chút an toàn, không tốt sao? Nếu không hài lòng người hiện tại có thể trở về đi a!"

Ngưu Ma Vương nhất thời nghẹn lời, nhìn qua xa xa chiến trường, không ngừng phản phục địa nháy mắt con người, lại thủy chung không có dũng khí làm ra rút lui còn là lưu quyết định.

. . .

Tam thập tam trọng thiên trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở nổi thạch biên giới lẳng lẳng địa ngắm nhìn như trước bị hỏa quang ánh được đỏ bừng hạ giới.

"Vô cực chống lại vô ngã. . . Hừ, hắn có thể thắng sao?" Hồi lâu hắn mấp máy khô quắt môi, xoay người nhìn qua mấy vị khác nói khê: "Tam giới biến thành như vậy, nói cho cùng, đều là của chúng ta sai. Nếu không phải là chúng ta bỏ mặc này yêu hầu. . ."

Sâu hít một hơi thật sâu, hấn bắt đắ dĩ thở dài: "Nếu như hấn có thể thắng tốt hơn, chính là bị hấn thu được về tính số, cũng tốt hơn đương tội nhân thiên cổ. Chỉ là, hấn có thể thắng sao? Thích Già Ma Ni tinh thông hư ảo thuật, hấn có thể thoát được qua?"

Trần Nguyên Tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói một lời, đều nhìn phía lão quân.

Lão quân nằm ngửa trước, lẳng lặ mà chăm chú nhìn bầu trời đen nhánh. Nói khế: "Đơn thuần dựa vào chính hấn. Tự nhiên là không thắng được. Chỉ cần Như Lai đương cung hấn sáu cảm giác. Dùng này đầu khí bản tính, là bất kể như thế nào không cách nào tránh thoát."

Thông Thiên Giáo Chủ hơi sững sờ, chần chờ mà hỏi thăm: "Đơn thuần dựa vào chính hấn không được. . . Vậy hấn bây giờ còn có thể dựa vào ai?"

Lão quân chậm rãi nhắm lại hai mắt, hừ cười, cười mà không nói.

. . .

Thế gian, Nam Thiên Môn chính phía dưới, đen kịt một mảnh trong hải dương, có đồ vật gì đó đang tại hơi lóe ra hào quang.

. . .

"Không được. . . Không được. Ta không thể loạn, nhất định có biện pháp, nhất định có biện pháp. . . Nhất định, nhất định có biện pháp đối phó hấn."

Bốn phía đều đã bị san thành bình địa.

Hầu tử ôm lấy đầu, nắm chặt kim cô bông cổ nén đau đớn co rúc ở địa, run nhè nhẹ trước, không ngừng mà thì thảo lảm bảm: "Nhất định có biện

pháp, nhất định có biện pháp. . ."

"Biện pháp, bản tạng sớm đã nói cho người biết, chỉ cần đốn ngộ. Buông hết thảy, thoát ly khổ hải. Dĩ nhiên là có thể kiếm thoát." Ở đằng kia bên cạnh bên cạnh, Như Lai như trước lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hẩn, vẻ mặt đăm đăm.

. . .

Chăm chú địa từ từ nhắm hai mắt, hầu tử run nhè nhẹ trước, bắt đầu đem chính mình mất trật tự vô cùng thần thức hướng phía bốn phía điên cuồng mà khuếch tán, tựa hồ tại gọi về cái gì.

Như Lai chậm rãi nheo lại hai mắt, trên mặt chần chờ.

. . .

Biển sâu bên trong, một đạo ánh sáng hơi lóe ra, đột nhiên coi như có linh tính vậy phi tốc vừa động, nhanh chóng phá tan mặt biển hướng phía đông nam phương hướng bay đi, một cái chớp mắt ngàn dặm.

. . .

Hầu tử run nhè nhẹ trước, chịu đựng kịch liệt đau nhức, vẫn không nhúc nhích địa co lại thành một đoàn.

Như Lai lông mày càng chau càng sâu.

. . .

Vẫn thạch khổng lồ dần dần tiếp cận, màu đỏ quang huy phía dưới, tầng lữ môn như trước tre già măng mọc địa hướng phía trước xông, yêu quân cũng đã sĩ khí hồng mất, toàn diện chạy tán loạn.

Đoản Chủy vượt cánh rơi xuống kỳ hạm boong thuyền, sắp bị tạt trên lưng toàn thân là huyết hôn mê bất tỉnh Đại Giác cỡi xuống tới.

Vài cái quân y vội vàng lao đến bắt đầu khám và chữa bệnh.

Linh Tê quỳ rạp xuống đất, mở to hai mắt nhìn, run nhè nhẹ trước vươn tay ra, cũng đang tiếp xúc đến Đại Giác khuôn mặt trong nháy mắt lại rút trở về.

Này hốc mắt đều đã ướt át.

"Người mang lên Đại Giác đi nhanh đi, chóng đỡ không nổi nữa, hiện tại cái gì chiến lược đều chưa nói tới, có thể chạy vài cái là vài cái."

"Này, người sao?" Linh Tê ngửa đầu nói.

"Ta?" Đoản Chủy hừ bật cười: "Ta. . . Binh bại, liền đại thánh gia chín sư huynh đều bồi trên, ta đây nguyên soái khó từ nó cứu, còn có cái gì thể diện sống sót? Chết rồi, so với còn sống hảo. Bởi như vậy, tối thiểu xứng chức một lần."

Linh Tê ngờ ngạc địa nhìn qua Đoản Chủy, mím môi nói không nên lời một câu.

"Ta không có thời gian khuyên người, ta cũng không hiểu khuyên người. . . Cho nên, chính người nhìn mà làm a." Đem nhất quyển băng vải qua loa địa trói ở trên cánh tay của mình, Đoản Chủy nắm trường cung, tạo ra cánh, lại một lần hướng phía chiến trường bay đi.

Bốn phía chiến hạm đều đã bắt đầu chạy tán loạn, vô số yêu binh trực tiếp theo kỳ hạm bên cạnh bên cạnh bay vút lên mà qua, toàn bộ chiến trường một mảnh hỗn loạn.

Linh Tê ngờ ngác mà chăm chú nhìn phụ thân của mình.

Lữ lục quả bước nhanh chạy vội tới, lắp bắp nói: "Nhanh lên rút lui, nếu không rút lui. . . Tại không rút lui. . ."

Hắn khẩn trương mà hướng trước chiến trường nhìn hai mắt, nói tiếp: "Nếu không rút lui, thật sự tựa phải chết ở chỗ này! Lưu được núi xanh tại không lo không có củi đốt a!"

Này xa xa Cửu Đầu Trùng biến ảo mà thành cự thú còn đang cùng vô số tầng lũy dây dưa trước, gào thét. Này móng vuốt trên, trên cánh, cơ hồ mỗi khắp ngõ ngách đều bò đầy tầng lũy.

Đối mặt vô cùng vô tận địch nhân, cho dù là cự thú, cũng có kiệt lực thời điểm.

Chậm rãi, hắn bị cả hướng mặt đất đè ép xuống dưới , càng nhiều tầng lũy còn đang hướng hắn dũng mãnh lao tới.

Cúi đầu xuống, từng giọt nước mắt theo Linh Tê khóe mắt chảy xuống, nàng hơi địa nở nụ cười, thấp giọng nói: "Cũng đã. . . Không còn kịp rồi. . . Không phải sao?"

Nhàn nhạt địa cười, Linh Tê chậm rãi nhắm lại hai mắt, không hề nhìn, không suy nghĩ thêm nữa, tựa hồ tại lẳng lẳng chờ đợi trước cuối cùng một khắc tiến đến.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, này thiên thạch càng lúc càng lớn, hồng quang càng ngày càng thịnh, thời gian còn lại, tắc càng ngày càng ít.

. . .

Một đạo bạch quang xuyên việt tầng mây kéo dài qua trời cao.

...

Hầu tử chậm rãi mở to mắt, rõ ràng đau đến đầu đầy mồ hôi, có thể hẳn lại cười toe toét miệng bật cười.

Như Lai ần ần kinh ngạc, ánh mắt kia hướng phía bốn phía tìm tòi mà đi.

Đột nhiên, chỉ thấy hầu tử nắm chặt kim cô bồng một nhảy dựng lên, một đạo ánh sáng trong nháy mắt rơi vào trong tay của hắn.

Không đợi Như Lai hoãn quá thần lai, hầu tử đã đem này ánh sáng bộ tại cổ tay của mình trên, giơ lên kim cô bồng chọt quát lên: "Mục tiêu! Chính Pháp Minh Như Lai!"

Này kim cô bồng bỗng nhiên duỗi dài bay thẳng đến chân trời.

Thẳng đến lúc này, Như Lai mới phát hiện bực tại hầu tử trên tay, đúng là Kim Cương Trác!

...

Tam thập tam trọng thiên trên, lão quân mộng lung địa đang nhìn bầu trời, nhẹ giọng thở dài: "Cũng không phải chỉ có hắc Thích Già Ma Ni mới hiểu được biện pháp dự phòng."

...

Cầm trong tay trường kiếm phật đà co lại tay, ngẩng đầu ngưỡng đang nhìn bầu trời trung càng lúc càng lớn thiên thạch, nhẹ giọng hỏi: "Còn phải bao lâu?"

"Một nén nhang thời gian." Chính Pháp Minh Như Lai như trước tập trung tinh thần địa dẫn dắt thiên thạch.

"Một nén nhang. . ." Này cầm kiếm phật đà nhàn nhạt cười cười, quay đầu nhìn xa xa yêu quái liếc nói: "Một nén nhang thời gian sau, này yêu quái tựu đều giải thoát rồi, sự tình, cũng nên hoa lên một cái vòng tròn mãn dấu chấm tròn."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng kinh thiên nổ, một cỗ mãnh liệt khí lãng bí mật mang theo trước cát đá hướng phía bốn phía phun ra.

Toàn bộ chiến trường lập tức yên tĩnh trở lại, tất cả tăng lữ, phật đà, la hán, còn có yêu quái, từng người đều nhìn sang.

Trong lúc bối rối, này cầm trong tay trường kiếm phật đà bay lên không trung, cúi đầu nhìn lại, cả giật mình.

"Đây là vật gì?"

Cả vùng đất, nổ tung cát bụi vẽ ra một cái thật dài thẳng tắp, trực chỉ phương xa, trông không đến bên cạnh.

Tại lộ tuyến này trên, sơn xuyên sụp đổ, mặt đất rạn nứt, mở ra một đạo thật dài hẹp cốc, thật giống như có người dùng thìa tại bánh ngọt trên ngạnh sanh sanh lôi ra một khối.

Linh Tê vịn mép thuyền mở to hai mắt nhìn.

Đoàn Chủ vượt cánh dất lấy hấp hối hắc tử quan vọng.

Mà ngay cả bị hơn vạn danh tăng lữ gắt gao ngăn chặn, điên cuồng giãy dụa Cửu Đầu Trùng cũng không khỏi được khê giật mình.

Cát bụi dần dần nhạt đi.

Một cây quen thuộc côn bồng hiện ra tại tất cả mọi người trước mặt, ở đằng kia côn bồng cuối cùng, bị gắt gao đè nặng Chính Pháp Minh Như Lai

run nhè nhẹ trước duỗi ra một tay nói: "Rút lui. . . Lui lại."

Cách xa nhau vạn dặm, một cơn đánh trúng!

"Kim. . . Kim cô bông." Phật đà môn nguyên một đám ngược lại hút miệng lương khí, khóe mắt bỗng nhiên run rẩy.

"Là đại thánh gia! Là đại thánh gia đã trở lại!" Tất cả yêu quái đều hoan hô đứng lên, này tiếng vang kinh thiên động địa.

"Là đại thánh gia. . ." Linh Tê che môi, vui đến chảy nước mắt.

Lũ lục quái coi như hư thoát vậy cả ngòi liệt trên mặt đất.

"Hắn còn sống. . ." Bằng Ma Vương cả trợn tròn mắt, run nhè nhẹ nói nói: "Chúng ta đây. . . Chúng ta làm sao bây giờ?"

"Lập công chuộc tội a! Còn có thể làm sao?" Ngu Ma Vương phần hận địa trùng mắt liếc hắn một cái, mang theo bộ đội của mình lại là hướng phía chiến trường vọt tới.

Còn lại yêu vương cũng liền bề bộn đi theo.

Lập tức, toàn bộ chiến trường tình thế nghịch chuyển.

. . .

Như Lai lẳng không lẳng lẳng địa treo lấy, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú hầu tử trên cổ tay dẫn dắt hắn công kích phương hướng Kim Cương Trác.

Hồi lâu, hắn hừ địa bật cười: "Thật không hổ là, lão quân."

. . .

Tam thập tam trọng thiên trên, lão quân như trước mông lung địa nhìn trời, thì thào lầm bầm: "Pháp bảo, tự nhiên là không có biện pháp dùng ảo giác quấy nhiễu. Vô cực thật là khó đối phó vô ngã không sai, nhưng có Kim Cương Trác, vô ngã muốn đối phó vô cực, cũng không phải dễ dàng như vậy a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Ngạch, cái này : Thuộc về đại :, nói ta vốn đang thiếu nợ canh một, cái này : Tính còn bán càng tốt không?

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu hết thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 470: : Ước Định

Bị lặn qua lặn lại được hoàn toàn thay đổi thổ địa trên, chỉ còn lại có Như Lai lẳng lẳng địa đứng, ngưỡng nhìn trời.

...

Tất cả ảo giác đều ở trong tích tắc này giải trừ.

Chích một cái chớp mắt, đem đại địa đánh ra một cái cự đại hạp cốc kim cô bổng cũng đã theo tất cả mọi người trước mắt biến mất, chiếm lấy xuất hiện chính là hầu tử thân ảnh.

Chỉ thấy hần đón gió, một tay nắm lấy lúi về bình thường lớn nhỏ kim cô bổng, một cước đạp trên trọng thương Chính Pháp Minh Như Lai, chậm rãi thở hào hển.

Này trên người mỗi một cọng lông tóc đều dựng thẳng trước, trong gió hơi rung động.

Yêu trong quân lại một lần vang lên kinh thiên động địa tiếng hoan hô.

"Đại thánh gia đã về rồi! Đại thánh gia đã về rồi!" Cảm giác kia, thật giống như cái này từng chích nguyên bản sớm đã là nỗ lực hết đà yêu quái lại tại chỗ mãn huyết sống lại.

Bọn họ qươ binh khí, lệ nóng doanh tròng địa gằm thét.

Đang tại rút lui khỏi Hoa Quả Sơn yêu quái môn từng người đều dừng bước, giơ cao lên hai tay la lên.

Linh Tê che môi lệ nóng doanh tròng, nửa ngày đều nói không nên lời một câu.

Đất lầy hắc tử huyền ở không trung Đoàn Chủ bất đắc dĩ cười cười, lập tức cảm giác này trên vai trọng trách nhẹ rất nhiều.

Tất cả chạy tứ tán yêu quân nhanh chóng tuôn ra hồi chiến trường, chiếm hết ưu thế tăng lữ môn lại vào lúc này chậm rãi lui lại.

Đã sớm hư thoát hóa hồi hình người Cửu Đầu Trùng nằm trong vũng máu vô lực địa nhìn trời, cười, thì thào lầm bầm: "Mẹ nó 8 trường 8 phong 8 văn 8 học, w◆▼x. , khái khái... Lão tử đều sắp chết người mới vừa về... Tại dưới tay người làm việc... Mấy cái mệnh cũng không đủ a..."

Vài cái yêu vương cắn chặt răng, sử xuất toàn lực hướng phía chiến trường vọt lên trở về.

Hầu tử chân thân xuất hiện, giờ này khắc này, mà ngay cả nguyên bản gốc tại nguyên chỗ Bằng Ma Vương cũng không lại có bất kỳ may mắn tâm lý. Chỉ có thể mảo đủ kính trở về hướng. Này sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cho dù là anh dũng giết địch lập nhiều đại công. Xem tình hình cuộc sống sau này cũng sẽ không sống khá giả đi. Nhưng tốt xấu, có thể lưu lại một cái mạng không phải?

Toàn bộ thế giới đều phảng phất nghe tin lập tức hành động, duy chỉ có còn lại hầu tử chỗ cư ngụ, yên tĩnh được không thể tưởng tượng.

Bốn phía phật đà, la hán, nguyên một đám trước mắt hoảng sợ địa rời khỏi mây trượng, chân tay luống cuống địa bày ra nghênh chiến tư thái.

Chính là, thật sự có dùng sao?

Hầu tử chậm rãi giương mắt, trông thấy khắp nơi trên đất thi hài. Trông thấy trên bầu trời hỏa chiến hạm, trông thấy cũng đã tán loạn lại lần nữa cháy trở về yêu quân, trông thấy này cũng đã gần trong gang tấc màu đỏ thiên thạch.

Hết thảy tất cả lập tức hiểu rõ tại tâm, không khỏi lãnh bật cười.

Nụ cười này, lập tức để ở trường phật đà la hán, nguyên một đám hàn vào đáy lòng.

"Rút lui, lui lại... Mau bỏ đi thôi." Còn vết thương chồng chất ghé vào hầu tử dưới lòng bàn chân Chính Pháp Minh Như Lai dứt quãng nói: "Đừng... Đừng để ý đến."

"Lui lại? Tới kịp sao?" Ngửa đầu, hầu tử chậm rãi nhếch môi lộ ra răng nanh, nhẹ giọng thờ dài: "Các ngươi đoán, là các ngươi lui lại nhanh. Còn là lão tử gậy gộc nhanh?"

Những cái này phật đà, la hán. Nguyên một đám câm như hến, không dám nhúc nhích.

Tự tại bọn hắn hoảng sợ trong ánh mắt, hầu tử khom người dặt lẩy toàn bộ không có lực phản kháng Chính Pháp Minh Như Lai cổ áo đưa hẳn cả từ trên mặt đất xách lên, ngẩng đầu hướng phía bầu trời nhìn lại, chỉ vào này gần trong gang tấc màu đỏ thiên thạch nói: "Ngươi lấy được?"

Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi nhắm lại hai mắt không nói một lời.

"Bắt nó đưa trở về."

"Xin thứ cho bản tăng... Bắt lực..."

"Không nguyện ý?"

"Dẫn dắt đã đến giai đoạn sau cùng... Đừng nói là bản tăng, chính là tôn giả đích thân tới... Chỉ sợ cũng không có biện pháp đem nó đưa trở về..."

"Như Lai cũng làm không được?"

"Đại thánh gia!" Xa xa địa vũ cánh, Đoàn Chủ giật ra cuống họng hô:
"Cái kia thiên thạch..."

Lời còn chưa dứt, hầu tử cũng đã một tay lấy Chính Pháp Minh Như Lai nặng nề mà vung đến một bên, cầm trong tay kim cô bổng, hóa thành một đạo kim quang hướng phía này hướng phía Hoa Quả Sơn gào thét mà đến thiên thạch vọt tới, cùng nó bảo trì tương đối nhất trí tốc độ.

"Đại!"

Chỉ nghe một tiếng hét to, kim cô bổng bỗng nhiên biến trường thành lớn. Ngay sau đó, tại tất cả mọi người còn không có trì hoãn qua thân chi trước, hấn gào thét, sử xuất toàn lực vung mạnh trước kim cô bổng, đối với này đường kính đạt hai mươi dặm cự đại thiên thạch nặng nề một kích!

Thiên địa phảng phát đều chấn động, tất cả mọi người dừng lại động tác, ngơ ngác nhìn lên.

"Đại thánh gia... Đây là muốn làm gì?"

Đỉnh tai như óc trầm đục trung, cả thiên thạch đều hơi run lên một cái, này quỹ đạo tựa hồ cũng thay đổi.

Cả chữ to hình nằm nằm trên mặt đất Chính Pháp Minh Như Lai hơi mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ mà nhìn xem.

Lăng không một cái quay cuồng, kích thứ hai!

Này thiên thạch đã có rạn nứt dấu hiệu.

Tất cả mọi người ngây dại, ngừng lại rồi hô hấp.

Ngưu Ma Vương cả kinh khóe mắt quát thẳng tới: "Đây là... Lực lượng nào đó?"

Đệ tam kích!

Côn bông diêm rơi trên vô số vi bụi phiêu tán, một đạo nứt ra hạn nhanh chóng khuếch tán, hiện đầy cả khối thiên thạch.

Này nguyên một đám phật đà la hán hơi mở lớn khẩu, đã đầy đủ nhét hạ một cái trứng gà.

Đệ tứ kích!

Tựu tại tất cả mọi người trước mắt, này vẫn thạch không lồ chậm rãi sụp đổ, hóa thành đầy trời hỏa vũ rơi, chiếu sáng cả bầu trời.

Trộn mắt há hốc mồm, quả nhiên là trộn mắt há hốc mồm.

Chỉ bằng vào lực lượng của mình, mấy cây gậy liền đem đường kính đạt hai mươi dặm thiên thạch cả khối đánh bạo. Này thiên địa, chỉ sợ không tiếp tục người có thể làm được tình trạng như thế đi.

...

Cách xa nhau vạn dặm, Như Lai như trước lẳng lặng địa nhìn lên trước, nhìn trời biên tượng hết thấy chiếu lên đỏ bùng hỏa vũ.

Hồi lâu, hấn chậm rãi nắm chặt nắm tay, hư không tiêu thất.

...

Đầy trời trong ngọn lửa, hầu tử vũng vàng địa rơi xuống kỳ hạm boong thuyền.

Hắn một cước đạp trên mép thuyền, dùng kim cô bông chỉ vào Chính Pháp Minh Như Lai đấng một đám phật môn hạch tâm chỗ, cao giọng quát: "Chúng tiểu nhân, theo ta giết sạch này bang con lừa ngốc, một tên cũng không để lại!"

"Dạ!"

Trên soái hạm lại một lần đâm nổi lên trống trận, thổi lên kèn.

Cùng yêu quân anh dũng đột tiến tương đối, là tăng lữ quân đoàn giống như chạy tán loạn loại thối tán.

Tình thế biến hóa được quá là nhanh.

Giờ này khắc này, không có nữa con tin nghi Hoa Quả Sơn có thể không lấy được thắng lợi. Không nói Hoa Quả Sơn, tự là đơn thuần hầu tử một người, chỉ bằng vào thực lực kia trên cự đại chênh lệch, phật môn cũng đoán không có thủ thắng khả năng.

Hầu tử cầm trong tay kim cô bông, trong nháy mắt cũng đã sát nhập trùng vây bên trong, vài cái la hán cố gắng ngăn cản hắn, trong nháy mắt đã bị đạp bẻ thành gãy gãy đê mê rơi rụng trên mặt đất.

Những cái này bình thường tăng lữ càng là thành phiến thành phiến địa rơi rụng.

"Nhanh... Chúng ta đi mau."

Mắt thấy hầu tử muốn giết con mắt, này cầm kiếm phật đà vội vàng diu lấy Chính Pháp Minh Như Lai rất nhanh lui về phía sau.

Đang lúc này, một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

"Chúng ta làm ước định như thế nào?"

"Như Lai?" Hầu tử khẽ giật mình, bỗng nhiên hướng bốn phía nhìn quanh, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống kỳ hạm boong thuyền.

Tầng tầng vũ khí vây khốn bên trong, thực hóa Như Lai một tay bóp chặt Linh Tê cổ họng, lạnh lùng địa nhìn về phía hầu tử chỗ phương hướng, nói khẽ: "Người nói đúng, bản tăng không cách nào ngăn cản người làm một chuyện gì. Có thể nghiêm khắc mà nói, người cũng vô pháp ngăn cản bản tăng làm một chuyện gì. Chúng ta không bằng làm ước định a. Làm cho bọn hấn bình an lui lại, người không giết ngã phật trong môn người, bản tăng, cũng không giết người Hoa Quả Sơn yêu quái, như thế nào?" (chưa xong còn tiếp...)

ps: Nội dung vỡ kịch đại cương trung xuất hiện một cái nho nhỏ đứt gãy, cần trọng ghi vượt thuận... 0,1875... Ghi suốt đêm, rõ ràng chỉ viết ra hai ngàn chữ. Ngày mai lại thêm dầu. Mọi người ngủ ngon.

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thấy a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 471: : Võ Tan

Như Lai mà nói, cơ hồ đồng thời tại tất cả mọi người trong đầu vang lên. Kể cả yêu quân, cũng kể cả phật môn mọi người.

Hỗn loạn chiến trường lập tức đều yên tĩnh trở lại, mọi người, vô luận địch ta đều hướng phía hầu tử phương hướng nhìn lại.

Đón gió, Như Lai chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình mà tăng thêm thủ sẵn Linh Tê cổ họng tay lực đạo: "Bần tăng đề nghị ngươi, suy nghĩ thật kỹ lo lắng cái này ước định."

"Ồ. . . Dừng tay. . ." Vừa mới khôi phục một điểm thần trí Đại Giác giãy dụa lấy yếu hướng Như Lai chộp tới, không đợi hấn va chạm vào Như Lai, này thân hình cũng đã cả bay lên, nặng nề mà bị bỏ xuống chiến hạm đi.

Một đồng yêu binh vội vàng xông đi lên đưa hấn tiếp được.

Từ đầu đến cuối, Như Lai thậm chí đều không xem Đại Giác liếc.

Linh Tê nói không ra lời, chỉ có thể mở to hai mắt mắt ba ba mà hướng trước Đại Giác phương hướng nhìn lại, này trong hốc mắt lộ vẻ lộ.

Này bốn phía binh tướng đều nguyên một đám không yên địa năm binh khí, lại không có một người nào, không có một cái nào dám lên trước.

Cách xa thật sự quá lớn, dùng về phần bọn hấn đều đề không nổi bán chút dũng khí đi khiêu chiến vị này chính thức thần chi.

Hầu tử chống kim cô bổng lẳng lặng địa đứng, mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Như Lai. Hồi lâu, hắn nói khẽ: "Phật môn cao nhất Thích Già Ma Ni phật, hay dùng một nữ tử đến uy hiếp người khác sao?"

"Bồ đề bản không cây, gương sáng cũng không phải đài. Bàn tăng đã sớm ngộ hóa, xem không thể gian hết thầy, nam nữ, lại có gì khác nhau? Bất quá, bàn tăng cũng không phải dùng của người nghĩa nữ tại với người đàm điều kiện, chỉ dùng để cả Hoa Quả Sơn, dùng cả tam giới yêu quái tại với người đàm điều kiện. Còn nhớ rõ bàn tăng đã nói với người mà nói sao? Vứt bỏ tất cả, người mới là mạnh nhất. Không bỏ xuống được thất tình lục dục, bây giờ người. Bất quá không có một thân cây mạnh thôi. Ngăn cản phương thức của người có rất nhiều rất nhiều. Tỷ như bây giờ. Mà tiếp nhận điều kiện này, lại là người duy nhất ngăn cản bàn tăng cơ hội, người hẳn là, hảo hảo quý trọng."

"Ha ha ha ha. . ." Hầu tử nhếch miệng, nở nụ cười, này trên mặt mỗi một tác da thịt đều ở run rẩy trước. Hắn mở to hai mắt nhìn chậm rãi a ra một hồi đám sương, như là một cái dũ tợn cuồng ma, chậm rãi nói ra: "Người cảm thấy. Chúng ta còn có cùng tồn tại lý do sao?"

Ẩn ẩn địa, tất cả mọi người cảm thấy trong không khí linh khí tại điên cuồng xao động.

Nhiều đám mây lại là tạo thành cự đại dòng xoáy, nhảy động tia chớp cùng này mạn thiên phi vũ hỏa quang lẫn nhau hô ứng, đó là phảng phất tận thế vậy cảnh tượng.

Mỗi một cọng lông tóc đều dựng lên.

Hầu tử run nhè nhẹ trước, mỗi một tác cơ nhục đều kéo căng đến cực hạn, trên đó trải rộng trước giống như thực vật rễ cây vậy lan tràn gân xanh,

quán chú linh lực cường đại được ẩn ẩn đều có loại không không chế được hương vị.

Nắm chặt kim cô bỗng tay tại "Khanh khách" rung động.

"Người hận bản tăng?"

"Người cảm thấy thế nào ——!"

Khàn cả giọng rít gào trong nháy mắt truyền khắp không có khắp ngõ ngách, này ẩn chứa lực lượng làm cho mỗi người đều hơi co rụt lại.

Nguyên bản gằn trong gang tấc phật đà môn nguyên một đám té, hoảng sợ địa lui về phía sau.

Mở to hai mắt nhìn, hầu tử cắn răng duỗi ra một tay. Chậm rãi, chậm rãi nắm tay. Này đốt ngón tay trên phát ra làm cho người ta sợ "Đùng" tiếng vang.

"Nguyên bản nàng có thể không cần chết, chỉ cần kiếp này ta không hề cùng nàng tiếp xúc, lão quân liền không cần. . . Chính là, người thu Tước nhi hồn phách, làm cho Tước nhi đầu thai thành Phong Linh, thiết hạ tử cục. . . Lợi dụng ta đối kháng thiên đình, đối kháng lão quân. Ha ha ha ha. . . Rồi sau đó, lại đánh lén Hoa Quả Sơn, giết ta yêu chúng. Làm được loại trình độ này, người cho rằng người ta còn có thể cùng tồn tại sao?"

Vi hơi dừng một chút, hấn tranh cười, một chữ dừng một lần nói: "Hoặc là người chết, hoặc là ta chết, nếu không trận chiến này vĩnh viễn không cách nào chấm dứt!"

Không cách nào che dấu lửa giận đã tại trong nội tâm hừng hực địa thiêu đốt, thế cho nên cả tâm tình đều ở vào không không chế được biên giới.

Điểm này, tất cả mọi người đã nhìn ra.

Nhìn qua trước trong cơn giận dữ hầu tử, Như Lai lại là chậm rãi bật cười, này trong thần sắc, tựa hồ đã là đã tính trước mọi việc.

Những cái này yêu quái ánh mắt tại hầu tử cùng Như Lai trên người qua lại, nguyên một đám hoảng sợ không thôi. Bằng Ma Vương càng là lặng lẽ sau này rụt nửa bước.

Lặng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử, hồi lâu, Như Lai nói khẽ: "Người thì cho là như vậy?"

"Không phải sao?"

"Có nguyên nhân mới có quả, thế gian này hết thấy tất cả, đều là nhân quả tuần hoàn, nếu chỉ là bản tăng một người, lại sao có thể có thể thành tựu hôm nay chi quả?"

"Người muốn nói cái gì?"

"Không muốn nói cái gì. Chỉ là, bản tăng đột nhiên cảm giác được, như người nói, cái này ước định xác thực không có chút ý nghĩa nào. Cho nên, bản tăng thay đổi chủ ý."

Vô luận là ở đây phật môn người trong, còn là Hoa Quả Sơn yêu quái cũng không khỏi được cả kinh.

"Hủy bỏ. . ." Hầu tử nhăn đầu lông mày, này khóe mắt rút mạnh rút ra.

"Vô luận là cầu phật còn là cầu đạo, cho dù là phật môn Hành Giả đạo, coi trọng, đều là tâm tính. Nếu là tâm tính không tốt, khó coi, liền bất kể như thế nào không cách nào thành nó đại đạo, dù là may mắn có được, cũng không dài lâu. Bản tăng sớm đã buông xuống thất tình lục dục, khám phá

hết thầy. Mặc dù chư phật chết, bản tạng cũng sẽ không hơi bị rơi lệ, chính là người sao?" Như Lai chậm rãi buông ra bóp chặt Linh Tê tay, nhẹ giọng cười nói: "Người còn không biết rằng người này chín sư huynh cũng đã chết trận đi? Bọn họ là vì bảo vệ cho của người Hoa Quả Sơn mà chết trận."

"Chín sư huynh. . ."

Lập tức, hầu tử hoảng sợ địa nhìn phía Đoàn Chủ.

Không đợi Đoàn Chủ trả lời, không đợi hầu tử hoãn quá thần lai, chỉ thấy Như Lai một cái đưa tay, Linh Tê cũng đã đầu thân chỗ khác biệt!

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn, nhìn xem đầu lâu kia ở không trung kéo lê một cái đường vòng cung, chậm rãi rơi rụng.

Mà ngay cả Linh Tê mình cũng còn không có hoãn quá thần lai.

Đỏ tươi huyết phun vãi ra, thân hình chậm rãi rơi xuống đất, này trên mặt, lộ vẻ vẻ hoảng sợ. Đây hết thầy tới quá đột ngột, thế cho nên nàng thậm chí ngay cả đám câu di ngôn đều không có để lại.

Mỗi một chích yêu quái, từng cái phật môn người trong đều cả kinh ngây dại.

Hầu tử há to miệng, hoảng sợ địa nhìn qua, nói không nên lời.

Ngắn ngủi một sát sau, Đại Giác khóc hô yếu lao ra, lại bị một đám yêu binh gắt gao đè lại.

"Không cần hoài nghi, chuyện này là bản tạng đặc biệt dặn dò Chính Pháp Minh Như Lai làm. Giết chết linh đài cứu tử, chặt đứt tu bồ đề cánh chim, phá hấn đạo tâm. Kể từ đó, mới có thể tránh cho tại lão quân sau xuất

hiện lại một cái 'Vô vi' . Về phần cái này Hoa Quả Sơn lữ yêu. . . Bất quá là dụ dỗ linh đài cử tử nhập cục mỗi thôi, thật sự không còn gì nữa." Khóe miệng chậm rãi gior lên, Như Lai nhìn chăm chú hầu tử nói khê: "Lực lượng của người nguyên lai ở chấp niệm. Nguyên lai ở phần nộ. Nguyên lai ở thống khổ. Rồi lại không nguyện ý buông. Đã như vậy, bản tăng hôm nay trụ nhìn xem người đến tốt cùng có thể chống trụ được bao nhiêu thống khổ, có hay không với người thiên đạo tu vi bình thường —— vô cực."

Này hơi hơi híp lại nhãn cầu chậm rãi chuyển động, rơi xuống Đoàn Chủ trên người.

"Người gọi Đoàn Chủ né? Theo ác long đằm bắt đầu vẫn đi theo cái này yêu hầu, hẳn là xem như sinh tử huynh đệ."

Đoàn Chủ hoảng sợ lui bước, xoay người muốn chạy.

Trong lúc bối rối, hầu tử nhảy lên ngăn tại Đoàn Chủ trước người.

Nhưng mà, Như Lai lại vô thanh vô tức địa theo hầu tử thân thể trực tiếp xuyên qua. Một tay đằm vào Đoàn Chủ lồng ngực, đem này trái tim cả lấy đi ra, nắm trong tay.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh được chỉ còn lại có o o tiếng gió.

"Nhanh. . . Đi mau. . . Hẳn. . . Nhất định là. . ."

Máu tươi từ trong miệng phun vãi ra, đã ngừng lại lời nói.

Phong theo hầu tử bên tai xẹt qua, hơi rung động bộ lông.

Hẳn há to miệng, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy này quen thuộc bóng lưng trong gió hơi loạn choạng, sắp sửa muốn ngã.

"Đoản Chủy. . . Đoản Chủy. . ." Hấn ngơ ngác địa nháy mắt con người, nước mắt kia lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

Tự tại trước mắt của hấn, cái này theo chính mình hơn một trăm năm huynh đệ. Thân hình hơi nhoáng một cái, quỳ một chân trên đất. Này máu tươi giống như nước suối vậy từ sau tâm lỗ thủng trung bùng lên.

Như Lai trong tay trái tim còn đang hơi nhúc nhích, hấn đưa lưng về phía hậu tử, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú lòng bàn tay này tâm, nói khẽ: "Còn nhớ rõ của người Tước nhi sao? Bàn tăng hôm nay khiến cho người biết, tu hơn một trăm năm, hôm nay người, còn là giống nhau vô năng, đồng dạng địa vô dụng, đồng dạng. . . Cái gì đều không làm được. Liều mạng địa muốn bảo vệ cho trong nội tâm này phần chấp niệm, kết quả là, chích sẽ mất đi càng nhiều. Hơn nữa, không thể vấn hồi."

Đoản Chủy vô thanh vô tức địa ngã xuống đất, thân hình hơi co rúm trước, rất nhanh lại không có nửa điểm động tĩnh.

Chỉ nghe "Phộc" một tiếng, Như Lai trong tay trái tim đã bị vê được nát bấy.

Tất cả yêu quái đều kinh kêu lên, những cái này phật môn người trong cũng giống như ý thức được cái gì vậy, giống như như thủy triều lui bước.

Một mảnh lung tung bên trong, Như Lai nhẹ nhàng run đi trên tay máu đen, khẽ cười nói: "Hấn còn giống như có người vợ, một con con cú mèo cùng một con bò câu, kỳ thật rất đặng đối. Chỉ tiếc, đã nhiều năm như vậy, một mực đều không có thể mang thai, đến chết, cũng không thể thay hấn lưu lại hậu đại, thật sự là. . . Đáng tiếc. Người nói, bàn tăng có nên hay không tổng nàng đi vợ chồng đoàn tụ?"

"Ồ. . . Dừng tay. . . Người dừng tay cho ta ——!" Hầu tử run nhè nhẹ trước, thân thủ hướng phía Như Lai chộp tới.

Có thể Như Lai là "Hu", hẳn bất kể như thế nào cũng bắt không được.

Không đếm xỉa hầu tử tồn tại, Như Lai hơi ngửa đầu, nhẹ giọng thờ dài: "Đã quá muộn, người hẳn là tại bàn tăng đưa ra ước định thời điểm liền lập tức đáp ứng, đáng tiếc người bỏ lỡ cơ hội, bởi vì người do dự. Không chỉ có như thế, người còn đem nhược điểm của người hiện ra ở bàn tăng trước mặt. Nếu như không phải như vậy, bọn họ sẽ không chết. Người luôn tại làm sai sự, mỗi một chuyện, đều là sai, bởi vì người quá coi trọng qua lại, quá coi trọng quanh mình hết thảy, thế cho nên vĩnh viễn không cách nào làm ra chính xác nhất phán đoán."

Chậm rãi quay mặt lại, hẳn nhìn chăm chú hầu tử, cười, cùng hầu tử gặp thoáng qua, chậm rãi bay lên trời.

"Kế tiếp là ai? Đại Giác? Hắc tử? A, đúng rồi, còn có một Dương Thiên. Người đại khái không biết a, bị người tự tay đốt hủy nguyệt trên cây, có một đóa thuộc về người cùng hoa của nàng. Nhìn tận mắt chính mình người thương bị giết, sẽ là như thế nào một loại đau nhức? Bất quá, nàng hẳn là lưu đến cuối cùng, đau đớn, yếu từng bước một làm sâu sắc, bằng không người chết lặng, thì phiền toái."

"Dừng tay ——!"

Hầu tử đuổi theo Như Lai qua lại địa chạy nước rút, điên cuồng nhảy múa kim cô bông, Như Lai nhưng chỉ là chậm rãi bay lên.

Này khí lưu giống như cụ như gió hoành tảo hết thảy, liền yêu quân chiến hạm đều lung lay sắp đổ.

Chính là, vô luận hầu tử như thế nào công kích, đều chưa từng va chạm vào Như Lai mảy may. Thậm chí Như Lai liền mảy cũng không nhận chút nào, chích tùy ý này kim cô bổng từ trên người của hắn không ngừng mà xuyên toa mà qua.

"Lập tức dừng lại ——! Bằng không! Bằng không ta giết ngươi phật môn người trong, diệt ngươi linh sơn!"

Như Lai cuốn thân hình đối diện trước hầu tử, tiếp tục chậm rãi về phía sau bay lên, chỉ vào phía tây khẽ cười nói: "Linh sơn tựu tại cái phương hướng này, bản tăng các đệ tử phần lớn đều tại nơi đây, giết đi, diệt a. Không có chết, nơi nào đến sinh? Ngươi cho rằng bản tăng sẽ quan tâm sao? Bản tăng cũng đã sớm nói, bản tăng cũng đã buông, cho nên, không có nhược điểm. Có thể nhược điểm của ngươi, lại trước mắt đều là. Ha ha ha ha. . . Ha ha ha ha! Hôm nay bản tăng khiến cho ngươi xem xem chính mình đến tội cùng mệnh bao nhiêu!"

Nói, Như Lai duỗi giơ tay lên.

Lập tức. Những kia yêu quân chính giữa rất nhiều người nổi giận địa gào rú. Rút đao đâm về chiến hữu của mình. Giết chóc thanh âm nổi lên bốn phía, chẳng phân biệt được địch ta.

"Dừng tay ——! Ngươi vương bát đản!"

Kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài, hầu tử lại một lần hướng phía Như Lai đập bễ quá khứ, không hề ngoài ý muốn giao thoa mà qua.

Một hồi trong tiếng nổ vang, xa xa sơn bị hầu tử đập bễ thành bình địa, ngay tiếp theo bị nện thành thịt vụn còn có đứng ở sơn xuyên trên vài cái phật đà.

Như Lai sắc mặt nhưng như cũ treo lên nụ cười, nói khễ: "Không bằng, chúng ta đi một hồi giết chóc thi đua như thế nào? Ngươi giết ngã phật trong môn người. Bần tăng giết ngươi Hoa Quả Sơn yêu quái, xem ai giết được nhanh hơn , càng nhiều."

Này thần sắc xem hầu tử một hồi kinh ngạc.

Cho đến giờ phút này, hấn rốt cục tin tưởng phật thật không có tâm. Hấn căn bản là không quan tâm những kia môn đồ chết sống. . .

Chậm rãi, Như Lai ánh mắt dừng lại ở cũng đã hấp hồi bị vài cái yêu binh dắt dứ lấy hắc tử trên người, quay đầu nhìn về trước hầu tử cười nhạt một tiếng.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử cũng đã hóa thành một đạo kim quang đem hắc tử khiêng trên vai hướng phía tây phương phóng đi.

Hấn dùng hết tất cả lực lượng tại gia tốc, bốn phía phong giống như lưỡi dao sắc bén từ trên người của hấn cắt qua, không gian bị cự đại lực lượng xông đến vụn vụn, quanh mình hết thấy tất cả đều hóa thành từng đạo tuyến hướng phía sau lưng cực nhanh mà đi.

"Đại thánh gia. . . Cảm ơn."

"Ngươi còn là bảo ta hầu tử ca a."

"Hầu tử. . . Ca. Thực xin lỗi, đám sư huynh của ngươi đuổi qua tới cứu chúng ta. . . Chúng ta lại không có biện pháp cứu bọn họ. . ."

Hầu tử ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi. Như trước điên cuồng mà gia tốc.

Này trong hốc mắt đã tuôn ra lệ tại trong cuồng phong nhanh chóng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong thoáng chốc, hấn tựa hồ lại nghĩ tới sáng khoái sơ này chích trước khi đến ác long đàm trên đường gặp phải, gầy yếu, bất lực con chuột tinh. Hấn hạng nặng thân gia chính là chuỗi từ phía trên binh trên thi thể su tới chủ thủ, hấn cẩn thận địa cất giấu, không dám làm cho cái khác yêu quái biết rõ, cũng đang phó trước khi chết, đưa cho Dĩ Tố.

Hấn nhớ tới chết đi lão ngư, khí trắng, nhớ tới Đoản Chủy, nhớ tới của mình chín sư huynh, nhớ tới cái này người đi chung đường cùng sự.

Đoạn đường này hấn gặp rất nhiều rất nhiều người, rất nhiều rất nhiều yêu quái, hoặc ích kỷ, hoặc không sợ, hoặc trung dung, hoặc phóng đảng không cảm. . . Bọn họ từng cái đều cố gắng địa phải sống, nhưng cuối cùng bọn họ ai cũng không có sống sót.

Mà chính hấn, cho tới nay cố gắng địa nếu không bước trên con đường kia, cuối cùng, nhưng vẫn là dưới sự giận dữ đánh lên thiên đình.

Thiên đạo thạch cũng đã hủy, có thể thiên đạo lại còn đang, hết thấy tất cả đều giống như chú định rồi số mệnh vậy, đồng dạng tiết mục, bất quá là phủ thêm bất đồng sắc thái áo ngoài.

Cái kia chính thức Tôn Ngô Không, khi hấn bị áp đến Ngũ Hành dưới núi thời điểm, có hay không cũng cùng mình bây giờ như vậy đau nhức?

Hấn không biết, hấn chỉ biết là, nếu như hiện tại có người có thể làm cho hấn trọng tới một lần, cho một con đường làm cho hấn tuyền, làm cho hấn tuyền là áp đến dưới núi, còn là nhìn mình tay chân nguyên một đám chết, hấn hội không chút do dự lựa chọn áp đến dưới núi, sau đó thành thành thật thật địa khừ thủ kinh.

Đáng tiếc, cơ hội đã sớm bỏ qua. Bởi vì hấn bướng bỉnh, bởi vì quật cường của hấn, hấn lựa chọn không đồng dạng như vậy đường, kết quả là, lại là càng thêm khắc cốt铭心 đau nhức.

Cùng so với, năm trăm năm, lại bị cho là cái gì?

Cấp cho yêu một cái càng tốt tương lai, yếu cho bọn hấn một phần công bình, một cái nơi sống yên ổn, tất cả chống lại, kết quả là, kỳ thật bất quá là thay đổi một loại phương thức đau nhức, đưa bọn họ quán vào trận này lúc này mới không có khả năng chiến thắng chiến tranh.

"Việc này trách không được các ngươi, đều tại ta. . . Là ta ngay cả mệt mỏi các ngươi. . . Nếu như không ta. . ."

"Kỳ thật. . . Ngươi không cần cứu ta, hắc tử mệnh không đáng một đồng, có thể sống tới ngày nay, đều là năm ngài phúc, đã là kiếm tiền. Khái khái. . . Ha ha ha ha. . ."

"Mạng của ngươi không đáng một đồng. . . Người nào mệnh đáng giá? Mạng của ta. . . Mới thật là không đáng một đồng? Ngươi yếu hảo hảo sống sót, bất kể như thế nào yếu hảo hảo sống sót, thật giống như lúc trước chúng ta vừa gặp phải thời điểm như vậy. Dùng hết mọi thủ đoạn, sống sót. . ."

Rơi xuống một mảnh trên gò núi, hầu tử đem hắc tử buông, nhẹ giọng dặn dò: "Ta còn muốn trở về cứu những người khác, ngươi hảo hảo tại nơi này ở lại, biết không?"

"Ân." Hắc tử yên lặng gật đầu.

Xoay người, hầu tử bỗng nhiên giật mình.

Chậm rãi, hấn lại một lần nữa quay đầu lại nhìn lại, trông thấy Như Lai lẳng lẳng địa đứng, một tay kháp hắc tử yết hầu.

Hắc tử há to miệng, không cách nào hô hấp, không cách nào nói chuyện, chỉ có thể ngơ ngác địa nhìn qua hầu tử, rơi lệ đầy mặt.

"Bần tăng đã nói qua, bần tăng, nhanh hơn ngươi."

"Phóng, thả hấn. . ." Hầu tử kinh ngạc địa nhìn qua Như Lai, run nhè nhẹ nói nói.

"Thả hấn? Ngươi dùng cái gì cùng bần tăng trao đổi?"

"Ngươi nghĩ muốn cái gì cũng có thể, vô luận cái gì ——!"

"Phải không?" Như Lai nhàn nhạt cười cười: "Đây bất quá là một cái lâu la thôi, nhanh như vậy tựa đầu hàng? Nay tiếp được đũa giỡn còn thế nào diễn?"

Nói đi, chỉ thấy hấn tựa tay gương lên, hắc tử đầu lâu cả bay lên.

Ánh mắt kia còn đang lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hầu tử, làm như nở nụ cười. . .

Hầu tử há to miệng run nhè nhẹ trước, ngơ ngác nhìn, nhìn xem đầu lâu kia rơi xuống trên mặt đất, nhấp nhô, nhìn xem máu tươi từ phần cổ phun vãi ra.

Một bước lão đảo, hấn bụm lấy ngực quát um lên: "Vì sao muốn giết hấn! Vì sao muốn giết hấn ——! Ta đã nói gì đó đều đáp ứng ngươi ——! Ngươi vì cái gì còn muốn giết hấn!"

"Ngươi có thể đáp ứng ta cái gì?" Như Lai khinh miệt cười cười, buông lỏng tay, hắc tử thân hình rơi xuống mặt đất. Hấn nhẹ nhàng run đi dính vào

trên đầu ngón tay huyết, nói khẽ: "Vĩnh viễn không hề đụng ngã phạt trong môn người, còn là hương bản tăng hàng phục, đương bản tăng cầu? Bản tăng yếu chính là những này sao?"

Chậm rãi lắc đầu, hần nhẹ giọng thờ dài: "Bản tăng yếu, là người phé bỏ tu vi. Chỉ có phá đạo tâm, tài năng phé bỏ tu vi. Mà cái này, người đáp ứng không được."

"Yếu. . . Muốn thế nào tài năng phá đạo tâm?"

"Không biết." Như Lai giống như cười mà không phải cười nói: "Đáng tiếc a, bản tăng không giống lão quân như vậy tu thành 'Vô vi', tự nhiên thì không có biện pháp đoán được của người pháp môn. Cho nên, đành phải mỗi một chủng biện pháp đều thử một lần. Vừa rồi bản tăng nhìn người đối phần nô ba động đặc biệt lớn, có lẽ, bả người bên cạnh người nguyên một đám ngay trước mặt người giết chết, đại khái có thể phá a?"

"Không. . . Không, ta van người, đừng như vậy. Chỉ cần người thu tay lại, ta cái gì đều đáp ứng người, cho dù yếu áp dưới chân núi năm trăm năm, sau đó lại an phận địa đi Tây Thiên lấy kinh nghiệm, ta cũng vậy tuyệt không hai lời. . ."

Hầu tử tóm cái đầu trên bộ lông, cũng đã triệt để rối loạn một tác vuông.

"Áp dưới chân núi năm trăm năm. . . Đây là nguyên bản thiên đạo quỹ tích. Chính là lấy kinh nghiệm lại là chuyện gì xảy ra?"

Hầu tử mở to hai mắt nhìn đứt quãng nói: "Tây Thiên lấy kinh nghiệm, đem phạt kinh truyền vào trung thổ. . . Khuếch trương. . . Mở rộng phạt giáo phạm vi thế lực. . ."

"Tây Thiên lấy kinh nghiệm?" Như Lai nhú chặt trước lông mày cười nói: "Này cũng là ý kiến hay. Chỉ là, yếu truyền đạo, bản tăng thì sẽ sai

người đưa đi kinh thư, không cần người tới đại lao? Huống hồ, Phật hiệu quan tâm tu thân, chỉ cần mình ngộ, cũng được, truyền bất truyền, cùng bản tạng có quan hệ gì đâu? Yếu lớn như vậy phạm vi thế lực có gì dùng? Chẳng lẽ Phật môn trung nhiều người, bản tạng tu vi có thể tinh tiến?"

Hầu tử bỗng nhiên giật mình.

Cho đến giờ phút này, hắn mới phát hiện một cái cựa đại vấn đề.

Tại nguyên bản thiên đạo quỹ tích trung, có náo thiên cung, có áp Ngũ Hành dưới núi năm trăm năm, lại không có lấy kinh nghiệm cái này hạng nhất.

Chấp tay trước ngực, Như Lai sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Kế tiếp, là chính người đến trở về nhìn xem bản tạng giết bọn hắn, còn là đẳng bản tạng bắt bọn hắn nguyên một đám đưa đến trước mặt người, giết cho người xem? Đúng rồi, đã quên nói, tựu tại vừa rồi, bản tạng đã hạ lệnh làm cho Chính Pháp Minh Như Lai lại lần nữa xua quân Hoa Quả Sơn, lúc này, sợ là cũng đã khai chiến a. Đi trễ, nói không chừng liền bọn họ cuối cùng một mặt người đều không thấy được."

"Người. . . Người. . . Ta muốn giết người ——!"

Há to miệng, hầu tử giống như một con triệt để điên cuồng dã thú loại khàn rống lên.

Này sóng âm giống như sóng gợn loại dọc theo mặt đất điên cuồng mà khuếch tán, sơn xuyên, sông, hết thảy tất cả, kể cả chạc cây trên phiến lá đều ở này rống giận bên trong hơi rung động.

Sau một khắc, hắn cũng đã vung đi trước kim cô bồng đem hết toàn lực hướng phía Như Lai đập bể quá khứ! (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Tuy nhiên hai ngày một :, nhưng một chương này chính là đỉnh
lưỡng chương.

Hợp với xem lưỡng chương hẳn là nếu so với một lần chỉ nhìn một :
Sướng. Đã như vậy, có thể cầu tháng phiếu?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 472: : Huyền Diệp

Một hồi gió lạnh thổi qua, kết liễu sương phiến lá trong gió hơi đung đưa.

Vài mảnh sa rơi vãi xuống núi sườn núi phát ra sần sạt tiếng vang, thật giống như tiếng mưa rơi vậy.

Sáng tỏ dưới ánh trăng, rét lạnh, là giờ này khắc này duy nhất còn lại cảm giác.

Một cái năm ấy tám tuổi tiểu hòa thượng mặc đơn bạc tăng bào quỳ gối cũng đã đông lại trên giòng suối nhỏ cầm một tảng đá dùng sức địa đập bẻ, thật vất vả ném ra mấy khối vụn băng, này bàn tay nhỏ bé lại sớm được đông lạnh được lại hồng vừa sung.

Nho nhỏ thân hình trong gió rét hơi run rẩy trước.

Hướng phía bàn tay của mình a hai cái nhiệt khí, hấn ba chân bốn cẳng địa đem những cái này vụn băng vôi vàng để vào giỏ trung, lưng cái này so với hấn còn lớn hơn giỏ, từng bước một dọc theo uốn lượn sơn đạo trên lên đi.

Đã có bao lâu không có nhìn thấy thái dương, mà ngay cả Huyền Diệp mình cũng nhớ không rõ, tóm lại thật lâu thật lâu.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tất cả sông hồ nước đều đã kinh kết băng. Cây cối cũng bao trùm lên dày đặc sương, phiến lá lại cũng đều như lúc ban

đầu sinh vậy địa lục , càng kỳ quái chính là đến nay không có hạ qua một hồi tuyết.

Cũng tốt tại chưa có tuyết rơi, nếu không, hẳn cùng sư phó cùng với một ít chúng sư huynh đệ không phải bị đông cứng chết không thể.

Nghe sư phó nói, phương đông có một con yêu hầu nháo sự, liền long vương gia cùng diêm vương gia đều bị lăn qua lăn lại được chạy nạn đi, tự nhiên cũng sẽ không có mưa.

Đi hồi lâu, hẳn rốt cục thờ hồng hộc địa leo lên tòa này không cao son, trông thấy trên đỉnh núi lụi bại chùa miếu, này cửa miếu đều nát, cong vẹo dựa vào, phảng phất gió thổi qua sẽ ngược lại giống như.

Đi vào trong miếu, hẳn kiễng mũi chân đem những cái này vụn băng ném vào phòng bếp trong nồi, xuất ra hộp quẹt ghé vào bếp bên cạnh sinh hỏa, đợi cho trong nồi băng đều hóa thành nước. Hẳn lại trèo đến bếp thượng thừa một chén nâng trong tay. Cẩn thận đi vào trong đại điện.

Này trong đại điện phật tượng bởi vì lâu dài không có người quản lý. Đều dài hơn mạng nhện, trên mặt đất càng là loạn thất bát tao địa, bùn cát, gỗ mục, cái gì cũng có, hiển nhiên hãy cùng cá phé tích giống như.

Đi vào bên cạnh bên cạnh nho nhỏ gian phòng, hẳn ngẩng đầu trông thấy một cái tựa ở nằm trên giường sắc tái nhợt Lão Hòa Thượng.

"Sư phó, khỏe chưa?" Nói, hai tay của hẳn đem thừa nước chén đưa tới.

Tiếp nhận tiểu Huyền Diệp đưa tới nước. Lão Hòa Thượng nhấp một miếng, che miệng duy trì ho hai tiếng, bụm lấy ngực thật sâu thở hển hển hai cái khí, khẽ thở dài: "Khá, vốn tưởng rằng là muốn đi, không nghĩ tới, không ngờ trì hoãn đã tới. Làm phiền Phật Tổ phù hộ."

Nói, hấn chấp tay trước ngực, thành kính mà hướng tây phương lễ bái.

Huyền Diệp mở to thanh tịnh con mắt, thấp giọng hỏi: "Này sư phó. Yếu ăn một chút gì sao?"

"Ăn cái gì?" Lão Hòa Thượng hơi sững sờ, bất đắc dĩ cười cười: "Trong tự còn có đông tây có thể ăn sao?"

"Mét là không có. Nhưng đồ nhi hôm nay sáng sớm đi hái được chút ít rau dại, một hồi cho sư phó nhin rau dại súp như thế nào?"

Lão Hòa Thượng vui mừng địa nhẹ gật đầu, nở nụ cười. Nghĩ nghĩ, hấn lại nhẹ giọng hỏi: "Người này hai cái sư huynh trở về không có?"

"Đại sư huynh cùng nhị sư huynh còn chưa có trở lại."

"Còn chưa có trở lại?" Lão Hòa Thượng nháy mắt con ngươi, này lông mày chau quá chặt chẽ địa, quay đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại.

Bên ngoài như cũ là một mảnh hắc ám , càng không xong chính là khí trời.

Dưới núi trong tiểu trấn nhân đại nhiều đều đã kinh dời đi, hiện tại duyên là không có cách nào khác hóa, tuy nói chỉ cần hấn hết, yếu tại trên núi này tìm ít đồ no bụng cũng không khó, nhưng nếu như khí trời lại một ngày như vậy trời lạnh xuống dưới. . . Không chừng khi nào thì thầy trò hai cái đã bị đông lạnh chết ở chỗ này.

Suy nghĩ hồi lâu, Lão Hòa Thượng nói khẽ: "Huyền Diệp a, chúng ta đợi lát nữa hai ngày, nếu như người này hai cái sư huynh còn về không được, chúng ta tự không chờ bọn họ."

"Không chờ bọn họ?" Huyền Diệp lập tức khẽ giật mình.

"Đúng, chúng ta hướng nam đi, nhìn xem có thể hay không tìm được chỗ có người."

"Chính là. . . Tại sao phải đi? Cái này trong miếu không phải rất tốt sao? Tuy nhiên hiện tại phá điếm, nhưng đẳng thời tiết tốt lắm, chúng ta có thể sửa một chút a."

"Bởi vì lãnh, lại tiếp tục như vậy, sợ không đợi đến thời tiết chuyển biến tốt đẹp, chúng ta cũng đã bị đông cứng chết rồi."

"Chính là, chúng ta không phải có Phật Tổ phù hộ sao? Sợ cái gì?"

Nghe vậy, Lão Hòa Thượng thoáng cái kinh ngạc, suy nghĩ hồi lâu, vượt Huyền Diệp đầu, chớp già nua hai mắt nói khẽ: "Trên theo Như Lai xin pháp dùng luyện thân, hạ tự tục nhân khát thực dùng tư thân. Tu phật, là tự chúng ta yếu tu, là tự chúng ta chuyện tình. Cái này thế tục gian hết thầy cực khổ, cũng là vì tôi luyện tâm tính của chúng ta, như Phật Tổ nguyện ý tự nhiên là hảo, như Phật Tổ không thể phân thân, chúng ta cũng không nên có sở muốn cầu."

Huyền Diệp nhíu chặt trước lông mày, dẹp biau môi nói: "Như một ngày kia đệ tử tu thành phật, coi như một nguyện ý cứu khổ cứu nạn phật. Có người đói bụng, đệ tử tự cho hấn tổng xiêm y, có người khát đệ tử tự cho hấn đưa nước. Như loại này trời hàn đất đông thời tiết, nên tổng vài món dày điếm xiêm y."

Nói, Huyền Diệp duỗi dài đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn qua, chỉ tiếc ngoài cửa sổ không có gì cả.

Nhìn cái kia đơn thuần bộ dáng, nghe này lời nói, Lão Hòa Thượng sớm đã vui, nhẹ giọng thở dài: "Người có ý nghĩ này rất tốt, bất quá a, phật môn tứ đại năm uẩn đều không, thực thành phật, liền một lòng truy tìm phật

hiệu, như thế nào lại trông nom cái này phạm nhân chuyện tình? Như quán, chính là dính vô vị nhân quả, nhiễm vô vị hồng trần."

"A?" Huyền Diệp lập tức ngây dại, suy nghĩ kỹ một hồi, mới vẻ mặt ngây thơ nói: "Cái này. . . Sư phó a, thành phật còn muốn thủ quy củ nhiều như vậy?"

Lão Hòa Thượng vỗ nhẹ trước tiểu hòa thượng tay nói: "Đây không phải quy củ, mà là tâm tính cho phép. Thành phật, giảng chính là đốn ngộ, khổ đọc phật kinh, trải qua cực khổ, một khi đốn ngộ mà thành phật. Không có này tâm tính, nơi nào sẽ thành phật? Nếu là có này tâm tính, như thế nào lại làm ra chuyện này nhi?"

"Đệ tử kia cũng không thể được trước không thành phật?"

"Trước không thành phật?"

Huyền Diệp thập phần chăm chú diễn giải: "Đợi cho chỉ thiếu chút nữa thành phật thời điểm, tạm dừng lại, trợ giúp những người khác, chờ mọi người cùng nhau thành phật. Sư phó, ngài cảm thấy đồ nhi cái chủ ý này như thế nào?"

Nói, Huyền Diệp nháy mắt con ngươi đầy cõi lòng chờ mong mà chăm chú nhìn sư phụ của mình.

Bởi vì cái gọi là đồng nói không cố kỵ, Lão Hòa Thượng đã có điểm không biết nên khóc hay cười.

"Người khác đều là cầu trước thành phật, ngươi lại yếu trước không thành phật?"

"Không được sao?"

Vuốt Huyền Diệp đầu, Lão Hòa Thượng khẽ thở dài: "Đứa con ngốc, khi nào thành phật, nơi đó là tự ngươi nói tính."

"Không thể tự tính sao?"

"Đương nhiên không thể."

Huyền Diệp có chút thất vọng địa chép miệng.

Đang lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng kinh thiên nổ.

Huyền Diệp cả kinh hướng trên mặt đất rụt đi.

Lão hòa thượng kia cũng là cả kinh, thiếu chút nữa theo giường trên ngã xuống, vội vàng nói ra: "Huyền Diệp, nhanh, nhìn xem."

"Ôi chao."

Huyền Diệp lúc này dẫn theo ông quần chạy vội đi ra ngoài. Đãi bước ra cửa chùa lúc, lại cả giật mình.

Cuồng phong quét ngang mà qua, trong tiếng nổ vang, xa xa một ngọn núi đang tại sụp đổ, bùn cát giống như tuyết lở vậy trút xuống dưới xuống, bao phủ dưới chân núi sớm đã vút đi thôn trang.

Trên bầu trời tầng mây hình thành trong dòng xoáy đạo đạo thiểm điện giao thoa.

Hầu tử nắm kim cô bổng huyền ở không trung, thở hồng hộc địa chăm chăm vào Như Lai quát um lên: "Ta không cho phép ngươi đụng bọn họ ——!"

Thanh âm kia thật lớn, lớn đến thiên địa đều hơi bị chấn động, lớn đến đứng ở đằng xa Huyền Diệp cũng nhin không được bung kín lỗ tai.

"Bọn họ đến tột cùng là ai?" Hấn xuyên thấu qua khe cửa nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào, tựa hồ nhận ra Như Lai.

Lẳng lẳng địa nhìn chăm chú hầu tử, Như Lai híp nửa mắt nhẹ giọng thờ dài: "Lực tùy tâm động, hiện tại lực lượng, so với vừa rồi lại mạnh hơn rất nhiều. . . Ha ha ha ha, quả nhiên là vô cực a. Như thế lực lượng cường đại, yếu hủy thiên diệt địa, quả nhiên là không có người ngăn được a. Chỉ tiếc, lực mặc dù vô cực, tâm đã có cực."

"Người muốn nói cái gì?" Hầu tử trong tay kim cô bổng nắm được "Khanh khách" rung động: "Chỉ cần người dám động bọn họ, ta liền giết sạch môn đồ của người!"

"Bần tăng cũng đã động, người vì sao không giết? Vì cái gì còn muốn một mực đi theo bần tăng?" Như Lai hai tay một quán, khẽ cười nói: "Người cũng tu qua phật, chỉ tiếc không chỗ nào thành, nên biết bần tăng rốt cuộc có ai hay không hồ. Muốn hay không bần tăng mang người đến Linh Sơn, tự tay giết vài cái môn đồ cho người nghiệm chứng thoảng cái bần tăng tu hành?"

Hầu tử khước mắt bổng nhiên run rẩy, hấn cắn răng giận dữ hét: "Làm như vậy, đối với người. . . Đến tột cùng có chỗ tốt gì? Người không phải tứ đại giai không sao?"

Như Lai nhàn nhạt cười cười, nói: "Bởi vì. . . Người hận bần tăng, tuy nói 'Vô cực' uy hiếp không được 'Vô ngã', nhưng rốt cuộc là thiên đạo tu vi, bần tăng không giống Lão Quân như vậy có thể không gì không biết, thông hiểu quá khứ tương lai. Mọi sự, dù sao cũng phải phòng trên một phòng. Người nói, đúng không?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đối mới nhanh hơn!

ps: Bởi vì con ba ba ngày hôm qua thả đại chiêu, độc giả môn phản ánh hiện tại cũng đã đại diện tích tàn huyết, cục cũng đã trực tiếp ko, vì thế đặc biệt an bài một cái quá độ chương và tiết làm cho mọi người bổ sung thoáng cái hp. Đương nhiên, cái này chương và tiết cũng là dấu điểm phục bút, cũng không phải tùy tiện nước nha.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 473: : Trì Hoãn

Đơn phương chiến đấu lại một lần bắt đầu rồi, hầu tử quơ kim cô bổng, nổi cơn điên loại một trận loạn đập bẻ.

Sơn xuyên, sông, hết thủy tất cả đều bị tàn phá được hoàn toàn thay đổi, nhắc lên cuồng phong hoành tảo hết thủy, địa hình bị cải tạo một lần lại một lần, này cát đá phô thiên cái địa, liền chỉ vện vện có nguyệt quang đều che đây.

Có thể không luận hấn động tĩnh như thế nào lớn, đầu nhập lực lượng như thế nào cường, như thế nào địa rít gào, như thế nào địa giã dựa, Như Lai nhưng chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem, cười, đó là một bộ giống như xem trò hề vậy thần sắc.

Từ trên trời giáng xuống đá vụn đánh vào chùa miếu vốn là tàn cũ trên nóc nhà, phát ra đing đing đang đang, giống như mưa đá vậy tiếng vang.

Xa xa địa nhìn qua hai người, tiểu Huyền Diệp cẩn thận địa nhô đầu ra, vẻ mặt mê mang.

Sau lưng, lão hòa thượng một tay đặt tại trên vai của hấn, run run rẩy rẩy địa đứng ở bên cạnh hấn.

"Su phó, cái kia có phải là chính là người nói tại phương đông nháo sự yêu hầu?"

"Hấn là a."

"Này cái khác? Cái khác. . . Lớn lên hảo giống chúng ta trong tự phật tổ. . . Hội không phải là phật tổ?"

Lão hòa thượng kia trầm mặc một hồi lâu, nói khẽ: "Có lẽ là a, cũng có thể là một loại vị phật đà, hay hoặc là, là một loại vị la hán."

Cuồng phong bí mật mang theo trước cát vàng gào thét mà qua, chùa miếu trước trên mặt đất bao trùm dày đặc một tầng sương cỏ dại hơi rung động.

Huyền Diệp lảng lạng mà chăm chú nhìn này trên lá cây bị đông cứng được cứng ngắc cũng không biết chết có hay không thất tinh bọ rùa, lông mày nhíu chặt, có vẻ có chút không vui.

Hồi lâu, hần thấp giọng nói: "Cái kia phật, đang ép này chích yêu hầu. Hần vừa mới thậm chí nói muốn dẫn hần đến linh sơn đi. . ."

Lời còn chưa nói hết, lão hòa thượng cũng đã thân thủ nhẹ nhàng đè xuống miệng của hần, lắc đầu ý bảo hần không cần phải nói thêm gì đi nữa.

Thoáng trầm mặc xuống. Huyền Diệp ngẩng đầu nhìn qua phát điên hầu tử. Nháy mắt con người nói: "Này chích yêu hầu cũng không xấu. Đệ tử đã hiểu, hần chỉ là hy vọng phật không nên cử động hần người bên cạnh. Chính là phật không đáp ứng. . . Bởi vì hần xúc phạm phật."

Nói đến đây, Huyền Diệp cúi đầu xuống xoa nắn trước hơi đỏ lên ngón tay, nói khẽ: "Này yêu hầu nhìn về phía trên rất thông khổ, hần vút không mở, cũng không bỏ xuống được, hần chính là sư phó chỗ nói trầm luân khổ hải chúng sinh một trong. Chính là phật vì cái gì còn muốn bỏ đá xuống giếng? Chúng ta cầu phật phù hộ, lại chen lấn tới trước địa đi làm không nguyện ý phù hộ người khác phật. Mà không nguyện quay đầu liếc mắt nhìn sau lưng chúng sinh, đây tội cùng là tại sao vậy chứ?"

Ngẩng đầu lên, hắn mở to hai mắt nhìn chăm chú sự phụ của mình, chờ mong trước một đáp án.

Cặp kia mục, thanh tịnh đến làm cho người tự ti.

Đối mặt hắn nghi vấn, lão hòa thượng chỉ có thể nhàn nhạt cười cười, vượt hẳn cái đầu nhỏ, một tiếng thở dài.

Đứa nhỏ này đọc phật kinh cũng không để bụng, có thể hắn rồi lại giống như hiểu được so với ai khác đều nhiều hơn, mỗi lần đưa ra nghi vấn. Tổng có thể đem lão hòa thượng hỏi được á khẩu không trả lời được.

Huyền Diệp như trước lẳng lẳng mà chăm chú nhìn sự phụ của mình, tựa hồ còn đang đợi đáp án kia.

Suy nghĩ hồi lâu. Lão hòa thượng chỉ có thể nói khẽ: "Vi sư tu hành không đủ, không cách nào trả lời người vấn đề này. Chờ người lớn lên, như có cơ hội, còn là chính mình đi tìm đáp án của nó a. Cố gắng, người hội tu thành so với vi sư hảo cũng không nhất định."

"Đồ nhi nên đi nơi đó tìm?"

"Đi. . . Linh sơn Đại Lô Âm tự a." Lão hòa thượng nói khẽ.

...

Hoa Quả Sơn biên giới, Chính Pháp Minh Như Lai bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía tây phương, làm như bị cái gì kinh trụ. Cặp kia quyền hơi nắm thật chặt.

Xa xa, cả Hoa Quả Sơn đều đã kinh triệt để tản.

Như Lai bày ra thực lực, trong nháy mắt đem cơ hồ chỗ có yêu quái theo sĩ khí đỉnh phong đẩy vào thung lũng.

Năm vị yêu vương bộ đội chạy, đại lượng ý chí không kiên định bộ đội tán loạn lui lại, đều tự chạy trốn chết. Cả Hoa Quả Sơn, duy chỉ có lưu lại những kia thiên hà thủy quân tiểu trừ Hoa Quả Sơn lúc liền đã tồn tại, hầu tử thân binh. Nó tổng số bất quá mấy vạn.

Canh thật đáng buồn chính là, cái này chi bộ đội từ lâu vết thương chằng chịt.

Boong thuyền, bạch quyên ôm Đoàn Chủy thi thể thăm thiết khóc ngất quá khứ, Thảo Tiểu Hoa ở một bên bận về việc chiếu cố.

Sớm đã bị thương không thể động đậy Cửu Đầu Trùng được đưa lên một cái khác tàu chiến hạm.

Lữ lục quái từng bước một đi đến ánh mắt ngốc trệ Đại Giác trước mặt, quay đầu lại nhìn một cái xa xa cũng đã tập kết xong tăng lữ quân đoàn, thấp giọng nói: "Đi thôi, không đi nữa, thật sự bước đi không được nữa. Bọn họ tùy thời đều có thể tiến công. . . Cho dù đại thánh gia đã trở lại, cũng không giữ được bất luận kẻ nào. Trốn đi, là biện pháp duy nhất."

Đại Giác chậm rãi lắc đầu, nói khẽ: "Ta không đi, tất cả đều đi, ai tới cản phía sau? Nơi này còn có thể động, vài quân ta hàm cao nhất. . . Không có người cản phía sau, bọn họ muốn đuổi kịp, dễ dàng."

"Chính là. . ."

Ngơ ngác mà chăm chú nhìn một bên đặt ngang, một lần nữa bị khâu trở về Linh Tê thi thể, Đại Giác hơi khóe miệng hơi co rúm, nhẹ giọng cười nói: "Ta nghĩ bọn họ. Nghĩ mẹ con các nàng, cũng muốn Đoàn Chủy, còn có lão ngu, lão Bạch viên. . . Ta nghĩ bọn họ thiệt nhiều thật nhiều người, còn sống thật sự mệt mỏi quá, ta nghĩ. . . Cùng với bọn họ."

Nhìn qua cái này chích cho tới nay không có tim không có phổi hợp đều có thể ngủ, giờ phút này lại rơi lệ đầy mặt đại tề ngu, từ trước đến nay miệng lưỡi bén nhọn Lữ lục quái trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nên nói cái gì tới khuyên an ủi hẳn.

Cúi đầu, Đại Giác nói khẽ: "Ta thật sự sống đủ rồi, tại ác long đàm, ta vốn nên là đã chết rồi. Không nghĩ tới còn có thể lên làm tướng quân, có một lão bà, có nữ nhi, hưởng nhiều năm như vậy phúc. . . Cũng đã buôn bán lời, không có tiếc nuối."

Nhìn qua Lữ lục quái, Đại Giác xóa đi trên mặt vệt nước mắt, chậm rãi trán lộ liễu khuôn mặt tươi cười.

Này thần sắc, làm cho Lữ lục quái một hồi kinh ngạc, nhin không được nhào tới chăm chú địa ôm hẳn.

"Bảo trọng. . . Nếu như khả năng, nhất định phải sống sót."

"Ân." Vô nhè nhẹ trước Lữ lục quái lưng, Đại Giác nói khẽ: "Các người nhanh lên đi thôi, ta ngăn cản không được bao lâu."

Buông ra Lữ lục quái, hẳn chậm rãi đứng dậy, chống chiến phủ run run rẩy rẩy địa đi lên phía trước, đón gió, vịn mép thuyền, đối mặt trước mắt cận tồn yêu tướng nói khẽ: "Truyền lệnh xuống, có lão bà con cái theo quân lui lại, còn lại. . . Cùng ta cùng một chỗ lưu lại vi Hoa Quả Sơn tận trung a."

Tất cả yêu tướng đều lẳng lạng mà chăm chú nhìn hẳn, trầm mặc.

Bọn họ từng người đều sớm đã là vết thương chồng chất, vết máu loang lổ, trên người khải giáp càng là đã sớm tàn phá không chịu nổi.

Hồi lâu, một trong đó há mồm nói: "Đại Giác tướng quân, ta đã. . . Viết xong di thư, có thể lưu lại sao?"

"Người không nghĩ cùng gia người cùng một chỗ lui lại sao?"

Này yêu tướng do dự mà nói ra: "Ta chỉ có một thể tử. Ta nghĩ. . . Nàng có nên không yêu mến người nhu nhược a. Ta nghĩ đương anh hùng, cho dù là chết."

Nói, này yêu tướng nhàn nhạt cười cười.

Còn lại một đám yêu tướng cũng đều bật cười.

"Tướng quân, ta cũng đã viết xong di thư."

"Ta cũng là."

"Lúc này còn đứng tại trước mặt người, đã nói lên chúng ta cũng sẽ không đi, đuổi đều đuổi không đi."

"Lưu lại hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cái này, các người phải biết a?"

Trước mặt lũ yêu, chỉ là cười cười, cũng chưa trả lời.

Cũng không phải ai cũng rất sợ chết, đôi mặt tử vong, cũng không phải ai cũng chỉ hiểu được trốn tránh.

Trong thoáng chốc, Đại Giác tựa hồ nhớ tới đi trước ác long đầm trên đường lần kia đại đào vong bên trong tiêu yêu.

Trên cái thế giới này, có một loại tinh thần, gọi dũng khí, cũng không phải chỉ có cường giả chân chính mới có thể có được.

...

"Cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, không hạ lệnh tiến công sao? Lại không động thủ, bọn họ đã có thể đều chạy." Cầm kiếm phật đà chỉ vào xa xa yêu quân hạm đội nói: "Đến lúc đó trời đất bao la, tìm ra được có thể thì phiên toái."

"Ta suy nghĩ, có nên hay không tiến công."

"Có nên hay không? Tôn giả không phải hạ lệnh tiến công sao?"

Chính Pháp Minh Như Lai do dự mà, nói khẽ: "Có lẽ, chúng ta phật, nên tìm kiếm một loại càn tốt, cùng cái này tam giới sinh linh ở chung phương thức."

Nghe vậy, này cầm kiếm phật đà lập tức sững sờ, hơi nghi hoặc địa nhìn về phía Chính Pháp Minh Như Lai.

Cái này nói chuyện phương thức sao mà tượng một người, một cái cố nhân, một cái, cũng đã mất phật quang người.

"Hắn hiện tại ở nơi nào?"

"Đầu thai thành cá tiểu hòa thượng, tại một cái tiểu chùa miếu lí tụng kinh ngộ đạo. Mười thế ước hẹn đã qua đi hai đời, đây là đệ tam thế. . . Hồng trần cuộn cuộn, cũng không biết hắn có thể hay không đình nhận được ở, duy trì nguyên bản bộ dáng. Văn thù a, kỳ thật ta thật là có chút ít hy vọng hắn tham ngộ ngộ ra một cái không đồng dạng như vậy phật hiệu. Cho nên, mới chịu đáp ứng giúp hắn coi chừng cuối cùng một thế."

Tên kia vi văn thù cầm kiếm phật đà nhàn nhạt cười cười, khẽ thở dài: "Hay là trước nói nói chuyện trước mắt giải quyết như thế nào a. Tôn giả cũng đã khai báo tiến công, chúng ta không hạ lệnh, không thích hợp a?"

Nhìn qua xa xa giao thoa chiến hạm cùng từ từ lui lại yêu quái, Chính Pháp Minh Như Lai sâu hít một hơi thật sâu nói: "Lão quân 'Vô vi' cũng đã phá, tu bồ đề đạo tâm cũng đã bị hao tổn, trong thời gian ngắn không cách nào thành tựu thiên đạo. Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ còn có Trấn Nguyên Tử càng là trọng thương, đạo gia đại năng. . . Trong thiên địa trở ngại chúng ta tu hành phật hiệu nhân tố đều đã kinh không tồn tại. . . Tạm thời cứ như vậy đi. Chúng ta cũng nên chinh đồn chinh đồn, chờ bọn hắc muốn đi đi, chúng ta lại ra tay, thành toàn còn lại, cũng không tính hoàn thành tôn giả ra lệnh."

"Đi, nghe lời người. Dù sao tổng chỉ huy là người." Văn thù ung dung thở dài: "Chỉ là, người có thể chớ suy nghĩ quá nhiều. Vạn nhất nhập ma, cùng hắc bị mất phật quang vào luân hồi, đến lúc đó có thể người nói chuyện mất đi một cái, chẳng phải đáng tiếc?"

Thản nhiên nhìn văn thù liếc, Chính Pháp Minh Như Lai cười cười nói: "Yên tâm, sẽ không cần người thay ta coi chừng mười thế."

"Sẽ không là tốt rồi."

Xa xa địa, yêu quân từng chiếc từng chiếc tràn đầy người bệnh chiến hạm giương buồm xuất phát, mắt thấy yêu quân vừa rút lui cách, những cái này tăng lữ nhưng chỉ là lẳng lặng địa huyền phù ở giữa không trung, ngẫu nhiên điều chỉnh thoáng cái vị trí, không có chút nào tiến công ý tứ.

. . .

Sớm đã giống như phé tích vậy Nam Thiên Môn trong, Dĩ Tổ chậm rãi rơi xuống đất, nặng nề mà thở hào hển, xoay người nhặt lên một thanh bị ném vứt bỏ thiên quân trường kiếm nắm trong tay.

Này sắc mặt nhìn về phía trên cũng đã càng ngày càng tái nhợt.

Vượt qua đầy đất thi hài, nàng chông kiếm từng bước một hướng Nam Thiên Môn ngoài đi.

Ven đường nguyên một đám tiên gia thấy xong của nàng này hai con màu đỏ lỗ tai đều đều né tránh, lại không có nửa cái ra tay ngăn trở.

"Đại thánh gia. . . Cũng đã hỏi Hoa Quả Sơn sao?" Nàng nghĩ, móc ra một viên đan dược ngậm tại trong miệng, thả người nhảy xuống. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 474: : Vĩnh Viễn Chiến Tranh

"Đã như vậy hận bản tăng, vì cái gì không đem này thiên địa cùng một chỗ hủy?"

...

"Là sợ người nghĩ bảo vệ người cũng sẽ cùng theo này thiên địa cùng một chỗ hủy diệt sao?"

...

"Ha ha ha ha. . . Đều đến cái này trước mắt, người còn do dự cái gì? Hủy thiên địa, người tối thiểu có thể không cần nhìn tận mắt bọn họ chết, nếu như không hủy, đến lúc đó, nếu là đạo tâm phá làm sao bây giờ?"

...

"Người, cần phải hiểu rõ."

"Câm mồm! Người cái này con lừa ngốc! Ta muốn giết người hỗn đản này ——!"

Bỗng nhiên duỗi dài gậy gộc gào thét mà qua, trong tiếng nổ vang, Như Lai sau lưng vài toà sơn bị san thành bình địa.

Kịch liệt chiến tranh vẫn còn tiếp tục, hầu tử cũng đã triệt để điên cuồng, này khàn cả giọng tiếng gào thét tại trong thiên địa mỗi khắp ngõ ngách quanh quần.

Hắn giống như một con không đầu ruồi bọ đồng dạng đuổi theo Như Lai một hồi cuồng đập bễ, này lực lượng phảng phát vĩnh viễn không có chừng mực vậy, càng ngày càng mạnh, thế cho nên bị ảnh hưởng đến đều bị phá hủy hầu như không còn.

Nhưng mà, hết thảy tất cả đều là phí công.

Như Lai một đường cùng hắn dây dưa trước, không nóng không vội, này mặt dung bình tĩnh được giống như hảo hữu gian nói chuyện phiếm vậy, lại không ngừng dùng ngôn ngữ kích thích hầu tử, làm hắn càng phát ra điên cuồng.

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lẳng địa đứng ở nôi trên đá bao quát hạ giới, một giọt mồ hôi to như hạt đậu theo thái dương chậm rãi chảy xuống.

"Cái này hầu tử đạo tâm sớm muộn sẽ bị hắn tìm được, tiếp tục như vậy. . . Chỉ sợ Như Lai sẽ trở thành cuối cùng người thắng. Tam giới chúng sinh nguy vậy. . ."

Thông Thiên Giáo Chủ cùng Trấn Nguyên Tử đều trầm mặc không nói.

Lão quân lại chậm rãi nhắm lại này che kín nếp nhăn hai mắt, ung dung thở dài: "Ai thắng ai thua, còn chưa biết được."

"Còn chưa biết được?"

Nghe vậy. Chúng đại năng đều là khẽ rung lên.

...

Rất xa. Hai cái lưng bọc hành lý tuổi trẻ hòa thượng dùng ống tay áo che lấp trước đầu trọc. Mạo hiểm không ngừng đánh xuống đá vụn cát bụi dọc theo đường núi gập ghềnh hướng phía cũ nát chùa miếu chạy vội tới.

"Sư phó, chúng ta tìm được mới trấn nhỏ. Đây là. . ."

"Cái này. . . Vi sư cũng nói không rõ." Lão hòa thượng che môi nhẹ ho hai tiếng, nhìn một cái từ từ đi xa chiến tranh nói: "Nhanh vào bên trong a. Thu thập hạ xuống, chúng ta lập tức lên đường, nơi này không thể ở lại nữa."

"Ôi chao."

Mang theo hai người trẻ tuổi hòa thượng, lão hòa thượng vội vàng vào miếu đồ nát.

Này điện phủ trên mái ngói đều bị từ trên trời giáng xuống cục đá đập hư rất nhiều, mặc dù không có bị trực tiếp ảnh hưởng đến, nhưng đã trải qua như vậy một phen tàn phá chùa miếu sớm đã triệt để biến thành một tòa nguy phòng.

Huyền Diệp như trước ngỡ ngác địa đứng tại nguyên chỗ. Quay đầu lại nhìn một cái đi lại tập tễnh sư phụ của mình, lại quay đầu nhìn chăm chú xa xa truy đuổi hai người, thẳng đến bọn họ biến mất ở chân trời, mới nháy mắt con người sâu hít một hơi thật sâu, xoay người rời đi.

"Tại sao vậy chứ?"

Từ đầu đến cuối, hần lông mày đều chăm chú địa nhíu lại.

Cúi đầu, này khéo léo miệng hơi giật giật, đáp án tựa hồ cho tới bây giờ tựa trong lòng của hần, có thể lại không biết vì cái gì nói không nên lời.

Ngẩng đầu lên nhìn qua này thiên địa, hấn vẻ mặt mờ mịt.

...

"Còn không có phát động tiến công sao?" Một thanh âm tại Chính Pháp Minh Như Lai trong đầu vang lên.

Chính Pháp Minh Như Lai hơi sững sờ. Ở trong lòng đáp: "Khởi bảm tôn giả, còn không có."

"Vì cái gì còn không phát động tiến công?"

"Bởi vì yêu quái môn vẫn chưa hoàn toàn rút lui khỏi. Hiện tại tiến công, thương vong hội khá lớn. Đối với chúng ta mà nói, chỉ cần nắm bắt Hoa Quả Sơn cái này yêu tộc thánh địa, cũng đã đủ rồi."

"Người thả bọn họ rút lui khỏi?"

Trong lúc nhất thời, cách xa nhau mấy vạn dặm hai người đều trầm mặc.

Hồi lâu, thanh âm kia lại vang lên: "Tuy nói lão quân và tu bồ đề đạo tâm đã phá, không tiếp tục người có thể trở ngại phật hiệu tinh tiến, nhưng cái này yêu hầu đối với ta phật môn oán niệm đã sâu đậm, như bỏ mặc, ngày khác tất thành đại họa. Nó dưới trướng yêu quân cũng cùng. Việc này, còn tu sớm làm đoạn, cắt không thể phớt lờ."

Trầm mặc hồi lâu, Chính Pháp Minh Như Lai phương chấp tay trước ngực, đáp: "Đệ tử, hiểu rõ rồi."

Chậm rãi mở to mắt, Chính Pháp Minh Như Lai hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng nhìn quá khứ.

Lúc này, yêu quân đại bộ phận sớm đã rút lui khỏi, duy chỉ có lưu lại Đại Giác thống lĩnh ba vạn tàn binh phụ trách cản phía sau.

To như vậy Hoa Quả Sơn, cũng chỉ còn lại có Tề Thiên Cung phía trên cô linh linh lơ lửng vài tàu chiến hạm, cận tồn yêu quân cũng đã cách hạm phòng thủ tại Tề Thiên Cung các nơi.

Về phần này Tề Thiên Cung cùng với bốn phía huyền phù quân cảng hạ ngày xưa phần hoa thành bang, càng là đã sớm trông rỗng địa, liền nửa cái bóng dáng đều nhìn không thấy.

"Động thủ?" Văn thù nhẹ giọng hỏi.

Nhiều chặt trước lông mày, Chính Pháp Minh Như Lai thật dài thờ dài nói: "Động thủ đi. . ."

"Người nghỉ ngơi đi, ta tới. Đã tôn giả tâm ý đã quyết, còn là tốc chiến tuyệt vời." Chỉ thấy văn thù vẫy tay, đầy trời tăng lữ đều nhanh chóng tụ lên.

Thấy thế, xa xa nhìn về phía trên uể oải không phân chấn yêu quân vội vàng nguyên một đám vô cùng phân chấn tinh thần.

Tề Thiên Cung trước đại môn, Đại Giác vị môn diêm chậm rãi đứng dậy, nắm chặt trong tay chiến phủ.

Không cần trống trận, cũng không cần kèn.

Trước người rậm rạp chằng chịt yêu quân cũng đã tụ cùng một chỗ, hạo hạo đặng đặng địa, lại là giống như chết trăm mặc, chỉ còn lại nặng nề tiếng thở dốc tại bên tai lượn lờ.

Yêu bày bên trong, từng cổ vụ khí phiêu đặng ra.

Nên là không có khả năng sống sót đi.

Chết rồi, cũng tốt. Chết rồi có thể một nhà đoàn tụ.

"Các huynh đệ! Tử thủ Tề Thiên Cung ——!" Đại Giác giơ lên chiến phủ khàn rống lên.

"Tử thủ Tề Thiên Cung ——!" Tề tâm liệt phé tiếng gầm gừ phóng lên trời.

Không biết vì cái gì, giờ khắc này, Đại Giác nước mắt đột nhiên rớt cuộc ngăn không được.

Xa xa địa, bọn họ chứng kiến vãn thù cách không đối với Hoa Quả Sơn một ngón tay.

Đầy trời kim quang hướng phía Hoa Quả Sơn đánh úp. Cả Hoa Quả Sơn trong phạm vi, tất cả pháp trận đều bị kích hoạt.

Hoa Quả Sơn trên không phiêu đảng này không có người nghe hiểu được, thê lương tiếng ca.

Cuối cùng chiến tranh bắt đầu rồi.

...

Trên bầu trời, hầu tử lại một lần nắm chặt kim cô bổng hướng Như Lai quét quá khứ.

Như Lai tựa hồ do dự một chút, thân thể khẽ nghiêng, làm ra một cái né tránh động tác.

Chích một sát, song phương đều ngây dại.

Không trung cuồng gió gào thét mà qua, rung động hầu tử lông tơ, cũng hơi kích thích Như Lai tăng bào.

Hầu tử mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Như Lai.

Như Lai cúi đầu xuống. Vuốt mở ống tay áo của mình.

Ở đằng kia tay trái trên cánh tay. Giữa kim quang tựa hồ có một đạo màu ngân bạch quang tại dọc theo cánh tay giống như thực vật rễ cây loại lan tràn. Dần dần nhạt đi kim quang.

Như Lai trên mặt không còn có nguyên bản bình tĩnh tự nhiên.

Hầu tử chậm rãi bật cười: "Nguyên lai, ngươi cũng có cực hạn."

Như Lai đem ống tay áo một lần nữa vuốt trở về, chấp tay trước ngực, mặt không biểu tình mà nói ra: "Phật hiệu vô cực."

"Phật hiệu vô cực? Ha ha ha ha. . . Thử qua mới biết được!" Giơ lên kim cô bổng, hầu tử gằm thét hướng Như Lai đập bẻ quá khứ, nhắm ngay, đúng là hấn cái tay trái kia!

Trong lúc bối rối, Như Lai chỉ phải đem tay trái phóng tới sau lưng. Không ngừng lui về phía sau né tránh kim cô bổng, xoay người hướng phía tây phương bỏ chạy.

Này tốc độ nhìn về phía trên tựa hồ cũng không có trước kia nhanh như vậy.

. . .

Tam thập tam trọng thiên trên, lão quân khê gật đầu, mở to cặp kia mông lung con mắt lẳng lẳng địa đang nằm, nhẹ giọng thở dài: "Nếu bàn về chia đều thực lực, Phật, chính là trong tam giới người mạnh nhất. Thành Phật thân giả, thực lực phổ biến vượt qua tu thành hóa thân cảnh đạo môn tu giả. Không có gì ngoài Thích Già Ma Ni cùng với Nhiên Đăng, Di Lạc bên ngoài, này Phật môn tứ đại Phật đà, luận thực lực chính là cùng thông thiên tương so với cũng nên không chút thua kém. Có thể Phật vô cùng tinh toàn

tâm tính. Cái này cường, cũng không phải là không có một cái giá lớn. Mặc dù là phật tổ cũng không ngoại lệ. Phật gốc rễ nguyên đã siêu thoát, vào cục, liền dính nhân quả. Sử xuất thủ đoạn như thế, hấn tự thân há có thể không việc gì?"

Nghe vậy, ở đây chúng đại năng đều là khế giật mình.

Thông Thiên Giáo Chủ bán híp mắt nghi hoặc mà hỏi thăm: "Ý của ngươi là nói, hành vi của hấn cũng đã vượt khuôn phép rồi?"

"Không phải vượt khuôn phép, mà là vượt tâm. Phật môn tất cả giới luật, nói cho cùng, cũng là vì bảo vệ cho đạo tâm. Nghe qua Thích Già Ma Ni cắt thịt uy ứng chuyện xưa sao? Vì chắm dứt nhân quả, hấn thậm chí có thể làm được như vậy, có thể thấy được đây là phật môn tầm quan trọng. Lần này vì phá lão phu tu vi để phật hiệu tinh tiến, Như Lai là đánh bạc đạo tâm của mình tại cùng này hầu tử đối chiến a. . . Đây đầu khi đã là bất tử bất diệt, vừa hận hấn tận xương, như tu vi không phá, cái này nhân quả chính là ngàn vạn năm cũng vô pháp đi."

"Ý của ngươi là. . . Đạo của hấn tâm cũng muốn phá?"

Lão quân chậm rãi lắc đầu nói: "Phá đạo tâm không đến mức, nhưng, dao động, thì là tất nhiên. Nói cho cùng, bất quá là đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm kế sách thôi. Cho dù thắng chiến tranh, cũng sẽ thua tu vi. Kết quả là, trận chiến này không có thực chân chính người thắng."

"Hừ, đã như vậy, này Như Lai còn dám tiếp tục thăm dò xuống dưới sao? Vô cực đối vô ngã, vậy cũng muốn chiến đến bao lâu?"

Lão quân bất đắc dĩ cười cười nói: "Cũng chưa chắc, tổng hội có phá cục kế sách. . . Chúng ta, mà lại tĩnh quan cũng được."

. . .

Hoa Quả Sơn.

Tăng lữ đại quân ùa lên.

Chút ít tàn binh căn bản không đủ để đem Hoa Quả Sơn phòng ngự phát huy đến vô cùng tinh tế, rơi vào đường cùng, chỉ có thể lựa chọn lui giữ.

Vẫn thù tay cầm bảo kiếm tự mình dẫn đội. Trong nháy mắt, Hoa Quả Sơn bên ngoài phòng ngự đã bị vạch tìm tòi, Tề Thiên Cung bị bao bọc vây quanh.

Cuối cùng một chi kiên định yêu quân dẫm máu chiến đấu hăng hái, nhưng mà tại tuyệt đối ưu thế áp đảo trước mặt, ngoại môn, trung môn, lại từng đạo địa bị công phá.

Đến cuối cùng cận tồn mười hai danh yêu tướng mang theo không đủ năm nghìn binh lực tử thủ tại Vạn Yêu Điện trước một lần lại một lần địa đánh lui phô thiên cái địa tăng lữ.

...

Trong lúc kích chiến, hầu tử xoay người hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng phóng đi, trong nháy mắt, Như Lai cũng đã gọi được trước người của hắn.

"Nghĩ tiếp viện gấp Hoa Quả Sơn sao? Bàn tăng cũng cùng nhau tiến đến như thế nào?"

"Cút ngay ——!"

Hầu tử trong tay kim cô bổng trong nháy mắt quét đi ra ngoài, xuyên qua Như Lai thân hình, lại nặng nề mà đánh vào hắn trong tay trái.

Vội vàng không kịp chuẩn bị.

Một tiếng kinh thiên nổ, thật giống như hai kiện kim loại nặng nề đụng vào nhau như vậy tóe lên sáng chói hỏa quang.

Trong nháy mắt, Như Lai cả bị tay trái của mình kéo theo bay đi ra ngoài.

Hầu tử một cái quay cuồng đi theo, có thể Như Lai rồi lại phi tốc ổn định thân hình quay đầu đảo tầu.

Hầu tử nhìn về phía Hoa Quả Sơn, Như Lai lúc này dây dưa đi lên.

Giữa hai người không dứt chiến tranh lại là bắt đầu rồi.

Hầu tử đuổi theo Như Lai tay trái không tha, Như Lai tắc không ngừng mà né tránh, đồng thời dùng tay kia đối hầu tử phát động công kích.

Giúp nhau trong lúc đó công kích sớm đã kịch liệt đến tam giới chưa bao giờ có trình độ, di sơn đảo hải, cải tạo thiên địa, lại lẫn nhau đều không thể đối với đối phương tạo thành thực chất tính thương tổn.

Có thể, tất cả nhân quả sớm đã chú định rồi đây là một trường không chết không ngớt chiến tranh, tại cái gì một phương ngã xuống trước, trận chiến tranh này đều không thể chấm dứt.

Trong lúc kịch chiến, bọn họ theo Dĩ Tổ bên cạnh gào thét mà qua. Dĩ Tổ duỗi dài tay, lại còn chưa kịp hô lên thanh, hai người cũng đã biến mất ở chân trời. . .

Bọn họ theo Thiên Bồng đỉnh đầu gào thét mà qua, Thiên Bồng ngẩng đầu lên nhìn lên, cười, cười đến đầy đất lăn, cười ra nước mắt. . .

Bọn họ theo Hoa Quả Sơn trên không gào thét mà qua, hầu tử trông thấy bị vây khốn Tề Thiên Cung, thả người đem tặng lữ quân đoàn giết được tứ

tán chạy trốn. Trong nháy mắt, Như Lai cũng đã theo đi lên, bay thẳng Tề Thiên Cung.

Roi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải xoay người ứng đối. Cận tôn yêu quái môn chỉ có thể tro mắt nhìn của mình đại thánh gia từ từ đi xa, nhìn xem tầng lầu quân đoàn lại một lần xông tới, này thi thể trên đất sớm đã trải lên dày đặc một tầng.

"Như không đình chỉ, Như Lai sẽ không chết, các ngươi nhưng là sẽ chết!" Một thanh âm tại tất cả tầng lầu, phật đà, còn có la hán trong đầu vang lên.

Trận tuyến hai phe, đều chậm rãi nuốt khô nhỏ nước miếng.

...

Chiến trường bị nhanh chóng khuếch trương lớn đến cả thế gian.

Bọn họ theo Đông Hải gào thét mà qua, Ngao Thính Tâm lẳng lặng địa nhìn lên trước, bất đắc dĩ cười cười.

Bọn họ theo Côn Luân núi thờ tiếu mà qua, Thái Ất chân nhân ngửa mặt lên trời thờ dài, một bên Na Tra sâu hít một hơi thật sâu, không nói được lời nào.

Bọn họ theo linh núi thờ tiếu mà qua, tầng lầu môn đều lễ bái.

Bọn họ theo chạy nạn yêu tộc hạm đội bên cạnh gào thét mà qua, Vạn Thánh công chúa diu lấy Cửu Đầu Trùng ngơ ngác địa nhìn qua, mặt không biểu tình.

Bọn họ theo Quán Giang Khâu gào thét mà qua, Dương Tiễn đứng trên chiến hạm lẳng lặng địa nhìn qua, trong tay tam tiên lưỡng nhận đao khản

lại căng.

Bọn họ theo năm vị yêu vương đỉnh đầu gào thét mà qua, năm vị yêu vương trợn mắt há hốc mồm, mọi nơi ần núp.

Bọn họ theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động gào thét mà qua, này trải qua ngàn năm đạo quan, sớm đã biến mất vô tung. . .

Bọn họ theo Hoa Sơn gào thét mà qua, này trong nham động Dương Thiên ngơ ngác địa rơi lệ, làm như muốn cười, rồi lại cười không nổi.

. . .

Hoa Quả Sơn bên ngoài, khắp nơi trên đất thi hài sơn gian, tu bồ đề dẫn theo trước bày chậm rãi đi tới, vượt qua vô số cỗ thi thể, xoay người đem một kiện đó kiện đã bị vứt bỏ, chính mình đệ tử pháp khí thu vào trong tay áo.

. . .

Tam thập tam trọng thiên trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Trấn Nguyên Tử đều nắm chặt nắm tay, đóng chặt hai mắt tinh tế địa cảm giác trước trong thiên địa linh khí đi về hướng, lão quân nhưng như cũ chỉ là lẳng lặng địa đang nằm, ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời biến hóa lưu vân.

. . .

Quyển Liêm lau một cái dính vào trên mặt máu đen, đem bên chân yêu quái thi thể đạp đến một bên, ngẩng đầu vừa vận công thấy gào thét mà qua hầu tử cùng Như Lai.

. . .

Theo Tây Ngưu Hạ Châu đánh tới Bắc Câu Lô Châu, lại chiến đến Nam Chiêm Bộ Châu, bắc hải, Đông Hải, thậm chí Hoa Quả Sơn trên không, thậm chí cả thế gian mỗi khắp ngõ ngách, hai người đều sử xuất tất cả vốn liếng, nhưng như cũ không cách nào suy giảm tới đối phương mấy may.

Theo trên mặt đất xa xa nhìn lại, thật giống như hai khóa Lưu Tinh tại trên bầu trời không ngừng nghỉ địa truy đuổi vậy.

Không ngừng va chạm trung bắn ra ra hỏa quang chiếu sáng cả bầu trời.

Nhân loại thành bang trung, tất cả mọi người đi tới sợ hãi ngẩng lên đầu nhìn lên trước trận này bọn họ không cách nào tham dự, rồi lại quyết định bọn họ tất cả mọi người vận mệnh chiến tranh. Một hồi dù cho ngàn vạn năm từ nay về sau, như trước sẽ làm tất cả mọi người không cách nào quên lãng chiến tranh.

Một hồi, không có bất luận cái gì người thắng, chiến tranh. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đời mới nhanh hơn!

ps: O o, rất cục hoàn thành. Về canh vấn đề mới, có cần thỉnh cố vấn con ba ba mới lã vi bác: Khởi điểm - con ba ba không phải quy. Như vậy tự sẽ không xuất hiện không đảng tình huống.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 475: : Đạo Tâm Chỗ

Mênh mông trong trời đất, Dĩ Tổ như trước chậm rãi bay lên, hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng.

"Hiện tại. . . Đến tột cùng là tình huống nào rồi?"

. . .

Chậu than trên, hôn hồng hỏa quang chập chờn trước, chiếu sáng trông rỗng vương tọa, mỗi một cây cột nghiêng ảnh đều ở lác lư.

Trơn bóng trên mặt đất chinh tề địa để đặt trước vô số cỗ yêu tướng thi thể, bọn họ toàn bộ đều bị thống nhất đắp lên từng mặt tổn hại Hoa Quả Sơn yêu quân quân kỳ.

Nơi này từng là yêu tộc cao nhất điện phủ, tam giới yêu mọi người hướng tới địa phương.

Tại đoạn thời gian đó lí, cái này trải qua vạn năm chiến hỏa chủng tộc chưa bao giờ có địa tiếp cận chính mình được mục tiêu, chỉ thiếu chút nữa, bọn họ có thể bước vào bọn họ một mục hướng tới thế giới kia.

Nhưng mà, hết thủy nguyên lai đều là hư ảo.

Vĩ đại thắng lợi, bất quá là thành lập tại lần lượt tính toán trên cơ sở, đương cân đối vỡ tan, hết thủy rốt cuộc không thể vẫn hồi.

Giờ phút này, cận tồn cuối cùng một chi bộ đội thú thủ tại chỗ này, không có ai biết tiếp qua bao lâu, liền cuối cùng này một chi phòng thủ bộ đội đều tiêu diệt.

Đôi tại yêu mà nói, thế giới này đem lần nữa tiến vào ngày đông giá rét bên trong.

Vạn Yêu Điện trong, Đại Giác chống chiến phủ, lẳng lặng địa đưa lưng về phía cửa điện đứng, trầm mặc.

Này trước người, là bọc vải trắng Linh Tê thi thể.

"Nữ nhi, đấng cha bả thiếu nợ đại thánh gia ân tình trả, tựu đến cùng các người mẹ con. . ."

Hắn chậm rãi cười, ướm hốc mắt.

Cả đại điện giống như hầm băng vậy âm lãnh, không có nửa điểm sinh khí tức.

Một vị toàn thân là huyết yêu tướng vội vàng đi vào điện trung, sau lưng Đại Giác chấp tay nói: "Đại Giác tướng quân, bọn họ tựa hồ đình chỉ tiến công."

"Đình chỉ tiến công. . ."

Quay đầu lại. Hắn có chút mê mang mà hướng ngoài điện nhìn lại.

. . .

Đại điện bên ngoài. Tụ cùng một chỗ tối như mực một mảnh yêu quân cùng hiện ra kim sắc tăng lữ quân đoàn cách dày đặc một tầng thi hài tương vọng.

Yêu quân nguyên một đám nắm chặt vũ khí. Nhếch miệng lộ ra răng nanh, lộ ra sắc nhọn móng vuốt, bày ra tối diện mục dữ tợn tùy thời chuẩn bị nghênh đón trùng kích.

Nhưng mà, tăng lữ môn nhưng chỉ là từng người đều đứng bất động. Ở đằng kia không trung, vô số tăng lữ lơ lửng, đem Vạn Yêu Điện bao quanh vây khốn.

Văn thù cầm trong tay bảo kiếm đứng ở ở giữa, hướng phía vạn yêu một ngón tay.

Không có động tĩnh.

Hắn lại chỉ.

Còn không có động tĩnh.

"Tiến công a ——!" Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên rống lên.

Thanh âm kia quanh quẩn, biến mất vô tung. Toàn bộ thế giới yên tĩnh được chỉ còn lại có o o tiếng gió.

Tăng lữ môn đưa mắt nhìn nhau, lại thủy chung không có ai bước ra bước đầu tiên.

"Bọn họ sẽ không tiến công." Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi đi đến văn thù sau lưng, nói khẽ: "Yêu hầu thực lực cường hãn, tôn giả lại không có pháp như dự định loại đưa hắn nắm bắt. . . Bây giờ này yêu hầu đã có lời nói trước đây, nếu là đánh hạ Vạn Yêu Điện, thế tất sẽ không từ bỏ ý đồ. Đến lúc đó tôn giả phật hiệu là tinh tiến, bọn họ?"

Cùng văn thù đối mặt trước, Chính Pháp Minh Như Lai nói khẽ: "Giết chóc động cơ cũng đã không tồn tại, coi như hết."

Nghe vậy, văn thù một hồi hoảng hốt.

...

Nam Hải.

Cột nước phóng lên trời. Quay cuồng bọt nước hóa thành kinh thiên biển gầm hướng phía bốn phía đánh tới.

Sau một khắc, hầu tử cũng thả người nhảy vào trong biển bắt đầu sưu tầm Như Lai chỗ. Trong biển vô số lính tôm tướng của trời lên mặt nước. Hốt hoảng mà chạy.

Trận chiến đấu này công thủ cũng đã trao đổi, cường công đối hầu tử không dùng được, sưu tầm hầu tử đạo tâm phương thức rồi lại đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm.

Chuyện cho tới bây giờ, lộ ra sơ hở Như Lai chỉ có thể ở vào thủ thế. Chỉ tiếc, hầu tử như trước không có biện pháp đưa hấn nhất cử đánh bại, là trọng yếu hơn là không thể cho Như Lai cơ hội ra tay với Hoa Quả Sơn, thế cho nên phải cùng hấn dây dưa trước, không dám tùy tiện tiếp viện gấp.

Không bao lâu, lại là hai đạo cột nước phóng lên trời, Như Lai hướng phía không trung một đường địa trốn, hầu tử sau lưng đó phân khởi tiến lên, tựa như hai khóa Lưu Tinh vạch phá bầu trời đêm.

Trong nháy mắt, đã đến thiên chi khung đỉnh.

Đó là lục trọng thiên chỗ cao nhất, so với Nam Thiên Môn cũng cao hơn ra bách lý, một đạo nhìn không thấy, lại mò trước cái chắn.

Như Lai xoay người lơ lửng, hầu tử cũng dừng lại thân hình, hai người huyền ở không trung đối mặt trước, chậm rãi thở hào hển.

Cúi đầu xuống, Như Lai chứng kiến chính mình run nhè nhẹ tay trái đã sớm vết thương chùng chất, trên đó bạch sắc quang cũng đã lan tràn đến cả điều cánh tay, cơ hồ đem kim quang thôn phệ hầu như không còn.

Đôi với hắn mà nói, thời gian còn lại cũng đã không nhiều lắm.

...

"Này hầu tử sẽ thắng!" Thông Thiên Giáo Chủ xoay người kích động địa đối lão quân nói ra: "Linh lực của hắn vô hạn, Như Lai lực lượng lại là có hạn, chỉ cần Như Lai không cách nào chữa trị tay trái sơ hở, này hầu tử sớm muộn có thể thắng!"

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Trần Nguyên Tử tắc nhìn phía lão quân.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, chỉ nghe lão quân chậm rãi thở dài: "Cũng chưa biết vậy."

"Cũng chưa biết? Có ý tứ gì? Này thế cục còn không trong sáng sao?"

Lão quân khẽ thở dài: "Biến số nhiều, không phải người ta nhưng tượng tượng."

Ngửa đầu, hắn lẳng lặng địa nhìn trời. Này đục ngầu trong đôi mắt, chỉ còn lại có đạm bạc ý vị, tựa phảng phất hết thảy đều sớm đã không liên quan đến mình giống như.

...

Hầu tử nắm thật chặt kim cô bổng, mở to hai mắt nhìn cùng Như Lai đối mặt trước.

"Người không thắng được bần tăng, cho dù người may mắn đánh bại bần tăng, người cũng sẽ không được đến người muốn."

Chỉ vào Như Lai, hầu tử lạnh lùng thuyết nhiều: "Có thể mất đi đều đã kinh mất đi, hiện tại ta chỉ nhớ người sống không bằng chết!"

Như Lai bụm lấy tay trái của mình nói: "Người mất đi cái gì? Người mất đi, không phải cho tới nay người không muốn sao?"

"Hoa Quả Sơn? Người không phải từ không nghĩ tới đương Hoa Quả Sơn vương sao? Lao ra Tề Thiên Cung giết chết kim ô thời điểm, người có đem chính mình trở thành Hoa Quả Sơn vương sao?"

"Dương Thiên? Người từ lúc mới bắt đầu tự kiên định địa cho rằng người không thương nàng, không phải sao? Bằng không, nàng như thế nào cần dùng thân đến bức bách người?"

"Còn có ai? Người này chín sư huynh? Ha ha ha ha. . . Nếu như không phải người đưa bọn họ cuốn vào, bọn họ như thế nào khả năng rơi vào đầu thân chỗ khác biệt kết cục?"

"Minh biết mình chỗ đối mặt chính là lão quân, đối mặt chính là cả thiên đình, thậm chí cả tam giới, lại còn như trước không kiêng nể gì cả địa đem người bên ngoài cuốn vào. Ha ha ha ha. . ."

"Người nói bần tăng là người khởi xướng, chính thức người khởi xướng, là chính người. Nếu như không phải người trước thời gian bước trên bái sư đường. Bần tăng không sẽ phát hiện người. Nếu như không phải người khư khư cố chấp sẽ đối lão quân báo thù. Ai cũng lợi không dùng được người. Thậm chí liên sư phụ của người tu bồ đề. Cũng làm cho người tu Ngô Giả đạo. Một mực tại giúp cho người là lão quân, mà một mực tại giúp bần tăng, lại là người! Nếu muốn báo thù, cái thứ nhất chết tiệt là chính người!"

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Hầu tử chăm chú địa căn răng, này lông mày hơi bỗng nhiên run rẩy, hung hăng địa chửi thề một tiếng nói: "Chết đã đến nơi, nói những này đến cho mình giải vây sao?"

Lời còn chưa dứt, hầu tử đã trong nháy mắt ra tay. Này kim cô bổng bí mật mang theo trước phong quyền trong nháy mắt duỗi dài. Hướng phía Như Lai đập bể quá khứ.

"Bần tăng sẽ làm ngươi biết bần tăng có phải là hồ ngôn loạn ngữ." Như Lai cuồng nở nụ cười, phi tốc né tránh.

Này cự đại kim cô bổng như cùng một cái cự xà tại trên bầu trời qua lại quay cuồng.

Cự đại lực lượng phía dưới, trong sát na, cả khung đỉnh đều ở hơi rung động, vô số tia chớp qua lại quay cuồng, đao đao liệt ngân kinh hiện, trong lúc nhất thời, lam sắc thiên ngoại chi hỏa chui vào, giống như mưa rơi rơi rải hướng đại địa.

Cả bầu trời đều biến thành lam sắc.

...

"Thiên. . . Thiên hỏa. . ."

Tam thập tam trọng thiên trên đại năng nguyên một đám cả kinh mở to hai mắt nhìn.

...

Như Lai phi tốc né tránh trước từ trên trời giáng xuống thiên hỏa.

"Ha ha ha ha. . . Thật đúng là một chút cũng không lưu tình a, chẳng lẽ sư phụ của ngươi không dạy qua ngươi làm cho thiên hỏa rơi vào thế gian.

Hội có hậu quả gì không sao?"

Không có trả lời.

Sau một khắc, hầu tử lại là vung trước kim cô bồng hướng phía Như Lai đập bể quá khứ.

Không thể tưởng tượng một màn đã xảy ra. Kim cô bồng cũng không có như cùng dĩ vãng theo Như Lai mặc trên người thoi mà qua, mà là nặng nề mà đưa hẳn giống như một khóa như lưu tinh đập bể đi ra ngoài, rơi hướng đại địa.

Trong lúc nhất thời, trên trời dưới đất tất cả yên lặng chú ý trước chiến cuộc mọi người lập tức cả kinh, mà ngay cả Như Lai tự thân cũng không ngoại lệ.

. . .

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra?" Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt vui vẻ chậm rãi hiển hiện, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Thắng bại đã phân rồi?"

"Nên đi." Lão quân khẽ thở dài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nói: "Yêu hầu linh lực vô cực, Như Lai chỉ cần lộ ra sơ hở, liền không có khả năng tới lâu dài đối chiến. . . Ha ha ha ha, yêu hầu thắng, kế tiếp tựu đến phiên thanh toán chúng ta a?"

Thông Thiên Giáo Chủ cười khô, loát râu dài thở dài: "Bị thanh toán, cũng tốt hơn thiên địa hủy hết a."

Trần Nguyên Tử sâu hít một hơi thật sâu quay đầu nhìn về phía lão quân nói: "Nói thực ra, này yêu hầu đạo tâm đến tột cùng là cái gì?"

"Chấp niệm." Lão quân mặt không biểu tình mà nói ra: "Báo thù chấp niệm. Như Lai ngay từ đầu tìm sai rồi phương hướng, chấp niệm của hấn căn bản cũng không phải là thù hột ai. . . Mà là báo thù tâm. Nếu không có như thế, vì sao Phong Linh thời điểm ra đi, hấn đạo tâm không có phá? Hấn hận chính là tất cả đưa hấn đùa bỡn tại vớ tay trong lúc đó người, hận chính là bất công vận mệnh. Cho nên, hấn có thể càng đánh càng mạnh."

. . .

Phô thiên cái địa thiên hỏa huy sái dưới xuống, đầy trời lam quang, mang đến lại không là đã lâu nhiệt lượng, mà là đông lại đầy đủ mọi thứ lạnh như băng.

Một con con nai nhiệm đến này từ trên trời giáng xuống lam sắc hỏa diễm, thậm chí cũng không kịp phát ra một tiếng rên rĩ, trong nháy mắt cũng đã đông lạnh thành băng mới ngã xuống đất.

Ngay sau đó, này lam sắc hỏa diễm từng điểm từng điểm địa bắt đầu ăn mòn nó thân thể.

Nham thạch, cây cối, tất cả nhiệm hết thảy, cho dù là nước, cho dù là trong không khí cận tồn nhiệt độ, đều ở này trong ngọn lửa bị hết.

Cả vùng đất sinh linh sợ hãi địa bốn phía chạy trốn trước, kêu thảm.

Một đạo kim quang nặng nề rơi đập tại trong sơn cốc, giờ lên cát bụi phô thiên cái địa.

Cuồng phong thổi qua, Như Lai ở đằng kia cát bụi trung chậm rãi đứng dậy, bụm lấy ngực một cái sơ sẩy lại thiếu chút nữa mới ngã xuống đất.

Này trên người kim quang cũng đã càng ngày càng ảm đạm rồi.

Ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến hầu tử trèo trên đỉnh núi đầy cỏi lòng tức giận mà chăm chú nhìn hắn.

"Ta yếu. . . Cho người sống không bằng chết!"

Như Lai chậm rãi nắm chặt tay, này khoe mắt hơi run rẩy.

. . .

"Vì cái gì còn không tiến công? Lập tức giết còn lại yêu quái, đem trọn cá Hoa Quả Sơn đốt hủy! Cái này có lẽ là phá hẳn đạo tâm duy nhất phương pháp! Cái này yêu hầu đạo tâm không phá, cả phật môn đều tiêu diệt!"

Như Lai thanh âm tốc hành từng cái tăng lữ, la hán, phật đà trong đầu. Ẩn ẩn địa, cũng đã không giống với dĩ vãng được bình tĩnh tự nhiên.

Tất cả mọi người khẽ rung lên, này vòng vây nhưng như cũ mảy may không đến.

Văn thù cùng Chính Pháp Minh Như Lai yên lặng đối mặt trước, hồi lâu, hắn đi phía trước bước một bước, những cái này tăng lữ đều cho hắn nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Ở đằng kia lối đi nhỏ đối diện, là tầng tầng lớp lớp yêu quân, giắt kim sắc bảng hiệu to lớn cửa điện.

Nhìn chung quanh một vòng, văn thù cuối cùng nhìn Chính Pháp Minh Như Lai liếc, nắm chặt bảo kiếm từng bước một hướng yêu quân đi đến.

"Các người đều không nguyện ý dính cái này nhân quả, đã như vậy, liền làm cho bản tăng đến đây đi. Muốn giết những này yêu quái, bản tăng một người là đủ. . ." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân, đêm nay còn có một chương, bắt quá hội tương đối trẻ. Không sai, người không nhìn lầm, đêm nay còn có một chương.

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu hết thả ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 476: : Còn Lại

Văn Thù từng bước một mà hướng trước yêu quân đi đến.

Theo đứng ở tuyến ngoài cùng yêu tướng một thân ra lệnh, mười mấy tên yêu binh nhô lên trường thương đập trên chính mình chiến hữu thi cốt xông tới.

Một đạo kiếm quang hiện lên, hơn mười chuôi trường thương kẻ hết bị chặt đoạn.

Lại một đạo kiếm quang hiện lên, mười cái đầu lâu bí mật mang theo trước máu tươi bay lên bầu trời. Nguyên một đám thân hình rơi xuống đất.

Vượt qua này thi thể, Văn Thù như trước từng bước một tiến về phía trước, này sau lưng Chính Pháp Minh Như Lai cùng với một đám tăng lữ phật đà cũng chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem.

"Theo ta. . . Giết ——!" Này đứng ở tuyến ngoài cùng yêu tướng quơ loan đao xông tới.

Tất cả yêu quái đều theo sát phía sau, nổi cơn điên loại hướng phía Văn Thù nhào tới.

Đạo đạo kiếm khí bên trong, một vuốt vuốt máu tươi bí mật mang theo trước đầu lâu cùng tàn chi bay lên trời.

Trong vòng vây, nguyên một đám thân hình ngã xuống, nhưng càng nhiều yêu quái còn đang hướng phía hấn đánh tới, giống như từng chích phác hỏa con bướm bướm.

Yêu không giống phật như vậy không sợ tử vong, chích tổn phật hiệu, bọn họ thậm chí hấn là so với bất luận kẻ nào loại càng sợ chết, nhân vi tánh mạng của bọn hấn là, trải qua thiên tân vạn khổ nhất được.

Có thể làm giữ gìn trong lòng tín niệm, bọn họ sớm đã không có lựa chọn nào khác.

Giẫm phải đầy đất thi hài, Văn Thù bước lên bậc thang.

Một môn chi cách sau lưng máu tươi văng khắp nơi, thuộc hạ của mình nguyên một đám thất kinh địa thối nhập trong điện, Đại Giác nhưng vẫn là như trước lẳng lẳng địa đứng, lẳng lẳng địa cúi đầu nhìn chăm chú chính mình được nữ nhi, đưa lưng về phía điên cuồng thu hoạch tính mệnh Văn Thù, vẫn không nhúc nhích địa đứng.

...

Nam Chiêm Bộ Châu.

Như Lai chật vật chạy trốn trước, hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chạy nước rút. Hầu tử theo sát phía sau, đồng dạng hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chạy nước rút.

Chạy như bay bên trong. Kịch chiến vẫn còn tiếp tục. Kim cô bổng phản phục địa duỗi dài hướng phía Như Lai quét tới. Nhấc lên phong quyền quét ngang mà qua.

...

Văn Thù vừa sải bước nhập Vạn Yêu Điện trung, sau lưng tăng lữ nhanh chóng theo hấn dừng mãnh vào.

Một vị yêu tướng thân trúng vài kiếm, lung la lung lay địa quỳ một gối xuống sau lưng Đại Giác, dùng cuối cùng lực lượng nói ra: "Tướng quân. . . Như có cơ hội, thỉnh chuyển cáo đại thánh gia. . . Mạt tướng, mạt tướng tận lực. . ."

"Hội. . ." Ngậm miệng, Đại Giác gắt gao cắn răng, nói khẽ: "Hội."

"Tạ. . . Cảm ơn. . ."

Vi khẽ rũ xuống đầu. Vết thương trên người còn đang phun đầy huyết, này yêu tướng lại không có nửa điểm tiếng động.

Thân hình cao lớn, hơi gấp lưng, hết thảy tất cả đều cứng lại tại đây một cái chớp mắt.

Cận tồn mười mấy tên yêu quân tướng dẫn đều đã kinh thối lui đến vương tọa trước, duy chỉ có còn lại Đại Giác như trước lẳng lẳng địa đứng.

"Chiến đến cuối cùng, các ngươi cũng là đáng được kính trọng." Văn Thù mũi kiếm chia xuống đất, từng giọt máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống, hấn cao cao địa ngửa đầu nói: "Bần tăng cũng không làm khó dễ các ngươi, tự hành kết thúc a."

"Hừ, tự hành kết thúc?" Đại Giác chậm rãi nở nụ cười. Sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Ngươi nghĩ rằng chúng ta là cái gì? Chúng ta chỉ là yêu. Không phải thiên hà thủy quân, cái gì bơi nhọ thụ qua? Các huynh đệ chiến đến cuối cùng, chúng ta có tư cách gì tự hành kết thúc?"

Xoay người, Đại Giác xoay người, thân thủ đem sau lưng vị nào tướng lãnh không nhắm mắt hai mắt khép lại, nói khẽ: "Ta rất nhanh đã tới rồi, các

ngươi cũng sẽ không cô đơn, cũng sẽ không. . ."

"Chúng tướng nghe lệnh." Ngẩng đầu lên, hấn quát to: "Dọn xong trận thế, ngăn địch!"

Cận tồn yêu quân lại là hội tụ đến bên cạnh của hấn, lộ ra vũ khí.

Bọn họ nguyên một đám sớm đã mỗi một không chịu nổi, vết thương chồng chất, đã tiêu hao hết tất cả lực lượng, không chịu nổi tái chiến.

Có thể hết thấy đều đã bất đồng.

Một trăm năm trước, hấn không có gì cả, ngoại trừ sống sót hy vọng, bọn họ cái gì cũng không muốn.

Một trăm năm sau, bọn họ có lý tưởng, không hề độc thân chiến đấu hăng hái.

Bọn họ không hề ích kỷ, bọn họ có thể vì yểm hộ đồng bạn triệt thoái phía sau mà tử chiến đến cùng, bởi vì bọn hấn đã từng vô hạn địa tiếp cận cái kia lão Bạch viên trong giấc mộng thế giới.

Dù là chỉ là một cá ảo ảnh, nhưng bọn hấn xác thực loáng thoáng địa trông thấy qua, bọn họ tin tưởng.

"Đều vì Hoa Quả Sơn, đi chết đi. Đây là cuối cùng ra lệnh."

"Dạ!"

Giơ cao lên vũ khí, bọn họ nguyên một đám gào thét xông về Văn Thù. .

.

. . .

Trống rỗng trong đám kiến trúc, tảng lữ môn vãng lai trước, đem hết thảy tất cả nhen nhóm, cuộn cuộn khói đặc phóng lên trời, nhanh chóng lan tràn đến cả Hoa Quả Sơn.

Lam sắc thiên hỏa lại vào lúc này hết tất cả nhiệt độ, thế cho nên bầu trời đều phiêu khởi tuyết.

Này tuyết rơi xuống trên lửa, hóa thành nước, rót vào cháy đen xà nhà bên trong, phát ra "Xèo xèo" tiếng vang, lại hóa thành mây khói bay lên.

Đây là không đến tự bất luận một vị nào thần chi ban ân tuyết, tự nhiên tuyết, giống như ngàn vạn năm trước, đương thế giới này còn không có bất kỳ thần chi thời điểm như vậy.

Cũng như này thiên địa gian tất cả yêu quái như vậy, dù cho không được thừa nhận, nhưng như cũ quật cường sự tồn tại trước.

Vạn Yêu Điện thất thủ, trong ngọn lửa, sừng sững trăm năm yêu tộc thành thị chậm rãi sụp đổ. Đối yêu môn mà nói, nó tuyên cáo một cái kỷ nguyên chấm dứt.

Nhưng mà, chính thức lịch sử, có lẽ giờ mới bắt đầu. . .

. . .

Đương trông thấy này phóng lên trời hỏa quang lúc, hầu tử tâm một lộ bộ, vượt qua Như Lai, hướng phía Hoa Quả Sơn bay thẳng mà đi.

Hùng hực đại trong lửa, toàn bộ thế giới phảng phát đều an tĩnh.

Cháy đen phé tích, khắp nơi trên đất thi hài, chớ đầy lấy Tề Thiên Cung nổi thạch mang theo của hấn vương tọa tại trước mắt chậm rãi rơi rụng. . . Hết thảy tất cả đều hủy, chỉ còn lại có vô số tảng lữ cùng phật đà.

Hắn nhếch môi lẳng lẳng địa nhìn qua.

Hồi lâu, ngẩng đầu lên, nhìn qua màu đỏ trong ngọn lửa mạn thiên phi vũ bông tuyết, hắn thật sâu hấp khí, có một chút bối rối, cái mũi hơi có chút mỏi nhừ.

Hắn vốn nên khóc rống, chính là hắn không có. Có lẽ đau nhức cũng là hội chết lẳng a.

Phiêu đảng bông tuyết rơi xuống trên vai của hắn, trong nháy mắt bốc hơi, biến mất vô tung.

Gò má lông tơ trong gió hơi rung động.

Không có khăn cả giọng kêu rên, lại có một loại giống như trên người khí lực đều trong nháy mắt bị rút đi cảm giác, lạnh buốt cảm giác, nắm kim cô bông tay vô luận như thế nào dùng sức, đều còn giống như không có nắm chặt, còn có thể nắm càng chặt hơn.

Một loại cảm giác vô lực.

Đây hết thấy, hắn không phải sớm có chuẩn bị tâm lý sao?

Ngôn ngữ uy hiếp không chính xác những kia phạt đà hữu dụng, mà hắn chỉ có thể ngăn cản Như Lai tới gần Hoa Quả Sơn, ngăn cản Như Lai ra tay với bọn họ. Nghĩ cách đánh bại Như Lai. Nhưng không cách nào đồng thời ứng đối nhiều như vậy tăng lữ cùng phạt đà.

Cả Hoa Quả Sơn sớm tụt không có người có thể ngăn cản những này phạt đà. Dù là chỉ là ngăn cản một đoạn thời gian ngắn, chờ hắn đem Như Lai áp chế đều làm không được.

Cuối cùng là không kịp. . .

Đoản Chủy, Linh Tê, hắc tử đều đã chết rồi, chín đồng môn sư huynh đệ cũng đã chết, những người khác đâu? Bọn họ thuận lợi rút lui khỏi sao?

Còn có ai ư. . . Bên cạnh mình thân mật nhất người, còn thừa lại ai?

Chậm rãi hạ xuống mặt đất, hầu tử kéo theo kim cô bổng đi chân trần bước chậm tại phế tích phía trên, ánh mắt tại mỗi một đạo tàn tường, mỗi một cỗ thi thể trên mặt qua lại.

Một lòng tóm quá chặt chẽ.

Lần đầu tiên tỉ mỉ địa xem tòa thành thị này. Không nghĩ tới lại là vì sưu tầm cỗ nhân thi thể.

Theo hắc đến, bốn phía tảng lữ nhanh chóng tản ra, nguyên một đám huyền ở không trung lẳng lẳng mà chăm chú nhìn.

Xa xa địa, hắc thấy được Chính Pháp Minh Như Lai, Văn Thù, còn có Phổ Hiền.

Một đường đi đến Tê Thiên Cung nổi trên đá, ở đằng kia cũng đã cả sụp đổ Vạn Yêu Điện phế tích, hắc trung gặp được Đại Giác thi thể.

Nuốt khô khô nước miếng, hắc vi khẽ cúi đầu ngốc đứng, nhìn chăm chú thân trùng hơn mười kiếm, liền ruột đều bị mổ ra tới Đại Giác.

Tất cả mọi người cũng đều nhìn chăm chú hắc.

Một hồi gió nhẹ lướt qua. Vô số hỏa tinh bị gương lên thiên không, giống như từng chích bay múa đom đóm.

Trong ngọn lửa. Hầu tử lẳng lẳng địa đứng, cúi đầu nhìn qua phế tích khoảng cách bên trong Đại Giác.

Như Lai rơi xuống phía sau của hần trăm trượng có hơn, tựa hồ tại lẳng lẳng chờ đợi trước cái gì.

Tất cả tầng lầu đều chậm rãi lui về phía sau, phật đà môn bày ra nghênh chiến tư thái.

Toàn bộ thế giới tựa hồ cũng lặng im, chỉ còn lại có hỏa đang thiêu đốt.

Đương lần nữa ngẩng đầu lên lúc, hầu tử khóe mắt đang không ngừng run rẩy trước, hần nhẹ giọng thở dài: "Các ngươi, làm được thật xinh đẹp. Làm rất khá. . . Thật sự."

Hần vẫn nhìn đầy trời tầng lầu, không ngừng mà hít sâu trước, có chút chân tay luống cuống. Cẩn rǎng, lại là nở nụ cười.

Tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn lẳng lẳng mà chăm chú nhìn.

"Các ngươi tại chờ cái gì? Còn đang chờ cái gì? Chờ xem đạo của ta tâm phá có hay không?"

Không có người trả lời.

Bọn họ như trước mở to hai mắt nhìn quan vọng, trong nội tâm nhiều hơn một phần không yên.

Như Lai lông mày chậm rãi chau lên.

Đưa lưng về phía Như Lai, hầu tử hai vai run nhè nhẹ trước, thở ra một hồi đám sương: "Các ngươi thật sự đem Hoa Quả Sơn tiêu diệt, kế tiếp, vấn đề tựu đơn giản nhiều hơn."

Không đợi ở đây mọi người hoãn quá thần lai, hầu tử cũng đã một cái quay cuồng phóng lên trời, này kim cô bổng quét ngang ra, trong nháy mắt đánh bay gần ngàn tầng lầu.

Nguyên bản rậm rạp bầu trời lập tức dọn ra một cái hình quạt.

Tất cả mọi người cả kinh lui về sau, duy chỉ có Như Lai còn đứng tại nguyên chỗ.

Này kim cô bông chậm rãi rủ xuống, chỉ hướng Như Lai, hấn lạnh lùng nói: "Kế tiếp, chỉ còn lại ta và các người, không chết không ngớt."

...

Đạo tâm không có phá.

Giết chóc bắt đầu rồi.

Hầu tử quơ kim cô bông, gào thét, giống như một con triệt để nổi giận đã thú loại tại tầng lầu cùng phật đà trong lúc đó qua lại đi tới đi lui, bất kỳ một cái nào bị hấn chăm chăm trên, không có một người nào, không có một cái nào có thể đào thoát thân hồn câu diệt kết cục.

Phật môn đại quân hướng phía bốn phía chạy tứ tán, lại bị nguyên một đám ngành sanh sanh địa đất trở về, xé thành mảnh nhỏ. Thật giống như hấn ban đầu ở Nam Thiên Môn ngoài làm như vậy.

Mà từ đầu đến cuối, Như Lai cũng chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem, thậm chí đều không ra tay cứu viện.

Hồi lâu, đương phật môn đại quân đã chết thương hơn phân nửa, Như Lai chấp tay trước ngực thật dài thở dài.

Đạo tâm không có phá, thẳng đến lúc này, Như Lai mới hiểu được, hầu tử đạo tâm căn bản cũng không phải là thủ hộ ai. Hấn sẽ vì người chung quanh không tiếc hết thầy đi chiến, nhưng cũng không có nghĩa là, đạo của hấn tâm chính là thủ hộ.

Từ đầu đến cuối, hẳn đều đã đoán sai. Không chỉ có đã đoán sai đạo tâm, càng vì phá đối phương đạo tâm, tại trên người của mình cắm vào hủy diệt hạt giống, thế cho nên tu vi bán phế. Nếu không có như thế, cái này hầu tử nên bất kể như thế nào nại hẳn không gì a.

Này thân hình nhoáng một cái, xuất hiện ở hầu tử trước mặt, nói khẽ: "Việc đã đến nước này, không bằng, khiến cho ngươi ta triệt để chấm dứt cái này đoạn nhân quả a. Nếu là bản tăng thất bại, phạt môn người trong tự hành kết thúc, cũng tình ngươi một phen khí lực."

"Nếu như ta không đồng ý?"

"Như vậy, bản tăng hội lần nữa dấu đi cảm giác của ngươi. Bằng vào Kim Cương Trác, ngươi không có biện pháp tìm được tất cả mọi người." Như Lai nói khẽ. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Ngạch, đã nói ngày hôm qua canh, kết quả còn là biến thành hôm nay. . . Tiếp tục cố gắng mã tự đi ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 477: : Hoảng Hốt

Tam thập tam trọng thiên trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn loát râu dài nghi hoặc địa thử dài: "Chẳng lẽ, cái này Như Lai đã có chuẩn bị ở sau?"

"Cái gì chuẩn bị ở sau?" Thông Thiên Giáo Chủ hừ địa bật cười, nói: "Đã cái này hầu tử đạo tâm là cừ hận, người cảm thấy hắn có khả năng buông cừ hận sao? Như vậy ngăn ngui thời gian , chẳng lẽ lại Như Lai vẫn thật là có thể đem hắn 'Cảm hóa', làm cho hắn cũng đi theo tứ đại giai không? Yếu phá hắn đạo tâm, cũng chỉ có thể là Như Lai trước chết."

"Tạm thời nhìn xem a, có lẽ bất quá là Như Lai ghét, mệt mỏi, nghĩ sớm một chút chấm dứt đây hết thảy thôi." Trần Nguyên Tử nói khẽ.

...

Dĩ Tổ chậm rãi hướng phía Đông Thắng Thần Châu bờ biển rơi đi, đến cuối cùng một trọng độ cao, chèo chống linh lực đột nhiên bị triệt hồi, nàng cả vừa ngã vào trên bờ cát.

Bên tai gió biển o o địa thổi, sóng biển phát tại trên bờ cát, cũng phát tại Dĩ Tổ trên người.

Này là một loại rét thấu xương lạnh buốt.

Cái này trong tam giới, giờ này khắc này vẫn chưa hoàn toàn đông lại, có lẽ cũng chỉ có hải dương đi.

Một hồi lâu, nàng rớt cục cường chống mở mắt, từng điềm từng điềm địa chi nâng chính mình được thân thể có chút mờ mịt địa nhìn về phía phía nam.

"Đại thánh gia... Còn có Hoa Quả Sơn rớt cuộc thế nào?"

Nuốt khô nhỏ nước miếng, nàng giãy dựa lấy đứng lên.

Nhìn về phía trên, này sắc mặt cũng đã tái nhợt đến cực điềm.

Theo trong tay áo lấy ra cuối cùng một miếng bô sung linh lực đan dược nuốt vào trong miệng, nàng từng bước một mà hướng phía nam đi đến, đi lại tập tễnh.

...

Hoa Quả Sơn.

Hầu tử vẫn nhìn bốn phía tăng lữ, nhẹ giọng cười nói: "Ngươi cho rằng, cái gì đều là ngươi nói tính sao?"

Lời còn chưa dứt, này nắm kim cô bổng tay xiết chặt. Hấn cũng đã trong nháy mắt theo nguyên mà biến mất. Chuyển mà xuất hiện tại cách đó không xa một vị phật đà sau lưng. Kim cô bổng vung lên, này phật đà cả cái đầu bị nện được nát bấy, thân hình nặng nề rơi rụng mặt đất, nhấc lên cát bụi phi tốc khuếch tán.

Ở đây phật môn người trong nguyên một đám ngược lại hút miệng lương khí.

Chỉ thấy Như Lai duỗi giờ tay lên, hầu tử cảm giác lại một lần bị khóa ở, tất cả cảm giác đều bị xóa đi.

Giống như trước đó lần thứ nhất như vậy, cảnh tượng trước mắt không ngừng luân hồi trước, trên bầu trời tự do bay lượn Tước nhi, Tà Nguyệt Tam Tinh Động khẩu Phong Linh, lạnh như băng Dương Thiên, cố chấp ngũ sư huynh Thanh Vân tử, táo bạo tam sư huynh Đan Đồng Tử, tận tình khuyên bảo khuyên chính mình buông tha cho nhị sư huynh U Tuyên tử, chích muốn kéo mình và hắn cùng một chỗ thoát đi Đoàn Chủy, giữa ban ngày ngủ ngon Đại Giác... Qua lại người cùng sự. Từng cái bị tái hiện.

Đôi mắt cái này phi tốc diễn dịch hết thấy, hầu tử nhưng chỉ là cười lạnh.

Trong chỗ này, còn có bao nhiêu không có bị hủy diệt sao?

"Người nhận ra vài cái phật môn người trong? Chỉ bằng Kim Cương Trác, người có thể tìm được bọn hắn sao?" Như Lai thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

"Ha ha ha ha, ta cần nhận ra bọn họ sao? Con lừa ngốc, đều đáng chết ——!"

Chỉ thấy hầu tử lẳng không một ngón tay, một đạo linh lực phóng lên trời, nổ tung, hóa thành màu ngân bạch điểm điểm trong suốt phiêu tán dưới xuống, đem dùng hắn làm trung tâm phương viên năm mươi dặm phạm vi đều bao phủ trong đó.

Cả Hoa Quả Sơn đều bị bao trùm.

Ở đây phật đà đều là khế giạt mình.

Vuốt trên cổ tay Kim Cương Trác. Hầu tử nói khế: "Mục tiêu, tại ta linh lực trong phạm vi. Hết thấy, sinh linh."

"Cái gì... Hết thấy sinh linh?" Ở đây phật đà đều là cả kinh, nguyên một đám vội vàng lui về phía sau xoay người muốn trốn.

"Làm phiền các người a... Cái này Hoa Quả Sơn yêu quái, một người cũng không còn, cho nên, ta cũng vậy lại không có gì hay cố kỵ." Chậm rãi giờ lên kim cô bổng, hầu tử khàn cả giọng địa quát: "Chịu chết đi ——!"

Trong nháy mắt, này kim cô bổng hai đầu duỗi dài, trong tay hấn múa đến kín không kẽ hở.

Từ trên bầu trời xẹt qua, chặt đứt tầng mây. Theo cả vùng đất xẹt qua, cạo ra thâm cốc. Này kinh thiên động địa, cát đá bay cút đi cảnh tượng, có thể nói thiên địa sáng thế đến nay thấy những điều chưa hề thấy, văn sở vị văn.

Không khác biệt công kích bắt đầu rồi.

Không chỉ là sinh linh, tại trong phạm vi này hết thủy, sơn xuyên, sông, cây cối, phế tích... Thậm chí cả này khắp nơi trên đất hải cốt đều bị cuốn vào trong đó.

Phô thiên cái địa cát bụi bao trùm hết thủy tất cả, giống như một đạo cự đại long quyền phong.

Tu vi không cao tăng lữ nguyên một đám bị hướng hấn hấp quá khứ, cuốn thành thịt vụn, thậm chí còn phật đà, la hán cũng vô pháp may mắn thoát khỏi. Cự đại hấp lực phía dưới, mặc dù là tu vi đạt tới Chính Pháp Minh Như Lai, Văn Thù, Phổ Hiền trình độ như vậy, cũng chỉ là ổn định thân hình thôi, căn bản không cách nào thoát đi cái này phạm vi.

Hầu tử há to miệng, gào thét, gầm thét, sử xuất tất cả lực lượng tại điên cuồng mà phá hư. Phật môn mọi người giống như bị ném đến thạch ma trên đậu nành vậy thân bất do kỷ địa bị này bay múa kim cô bổng nguyên một đám xoắn thành phân vụn, rất nhiều thậm chí ngay cả đám câu kêu rên cũng không kịp phát ra.

Không đến một nén nhang thời gian, cả phật môn cũng đã chết hơn phân nửa.

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Thông Thiên Giáo Chủ một chương nặng nề vỗ vào trên đùi: "Ha ha ha ha, tuy nhiên không tính là người một nhà, nhưng lão phu hay là muốn vì hấn kêu một tiếng hảo. Này con lừa ngốc, kinh một trận này, sợ là mấy trăm năm đều khôi phục không nguyên khí rồi mới là. Tăng thêm này Như Lai đạo tâm đã thương, chính là thực thắng, này thiên địa cũng không thấy được chính là hấn phật môn có thể nói được tính! Hết giận! Ha ha ha ha! Hết giận!"

Bốn phía cái khác vài cái đại năng cũng chỉ là nhàn nhạt mà nhìn xem hấn, mặt không biểu tình.

...

Tàn sát bừa bãi phong bí mật mang theo trước cuồng cát, vật lật vật, tàn chi theo Như Lai bên cạnh gào thét mà qua, lại từ đầu đến cuối không có thể giơ lên góc áo của hấn.

Như Lai như trước lẳng lẳng địa đứng, vẫn không nhúc nhích.

Chính Pháp Minh Như Lai vừa ngã vào Như Lai trước mặt, sắc mặt trắng bệch địa chỉ vào này nổi cơn điên hầu tử hơi há miệng nói: "Tôn giả... Cái này... Cái này..."

Hồi lâu, Như Lai sâu hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm lại hai mắt, chấp tay trước ngực.

Sau một khắc, tại hầu tử cảm giác trung, tất cả cảnh tượng đều biến mất, biến thành khôn cùng hắc ám.

Hiện ra kim quang Như Lai chậm rãi nổi hiện ở trước mặt hắn.

Hầu tử như trước không có đình chỉ trong tay động tác, như trước tiếp tục lấy đối phật môn giết chóc, chỉ là lẳng lặng đi cùng hắn tại trong ý thức cách không nhìn nhau.

"Ngươi hận bản tăng?"

Hầu tử chỉ là dữ tợn địa cười, cũng không trả lời.

"Vậy ngươi hận chính ngươi sao?"

...

Trong tích tắc, tam thập tam trọng thiên trên đại năng môn đều là cả kinh, mà ngay cả lão quân cũng không ngoại lệ.

...

Hầu tử cắn răng, cảm tức Như Lai nói: "Ngươi lại muốn nói cái gì? Sẽ không sợ phá đạo tâm sao?"

Như Lai chậm rãi nâng lên chính mình được tay trái. Vuốt mở ống tay áo. Nhìn hai mắt.

Này trên tay vết thương chồng chất.

"Nếu là toàn thịnh thời kỳ. Bản tăng cần phải không sợ ngươi. Có thể chuyện cho tới bây giờ, mặc dù bản tăng đạo tâm không phá, lại có thể thế nào? Chúng ta nói chuyện a."

"Ngươi chuẩn bị nói cái gì?"

"Bản tãng chỉ là đến cuối cùng nói cho người một chuyện, nói một kiện, chuyện xưa."

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi loát râu dài, trầm mặc. Thông Thiên Giáo Chủ khòe mắt hơi co rúm. Lão quân như trước mông lung địa nhìn qua hắn, hồi lâu. Hừ bật cười: "Rốt cuộc, là bị hắn tìm được rồi nha."

...

"Người muốn nói cái gì?"

"Bản tãng lúc trước nói qua, hết thấy người khởi xưng là người, mà không phải bản tãng. Người không hiểu, chỉ là có chút sự người không biết thôi."

"Ta không biết người đang ở đây nói hưu nói vượn những thứ gì!"

"Người thống hận bản tãng, vì cái gì? Bởi vì bản tãng giết người đồng bạn sao? Không phải, khởi nguyên, là vì người biết bản tãng làm cho Tước nhi chuyển thể trở thành Phong Linh, cho nên người nhận định bản tãng hãm người, hãm Tước nhi tại tử cục. Nhưng nếu như, bản tãng nói cho người biết bản tãng không có làm như vậy?"

Hầu tử nao nao. Quay cuồng kim cô bổng, này tốc độ lập tức thấp xuống.

"Người cũng nhìn được. Bản tãng đối với người mở miệng cùng kích, giết người Hoa Quả Sơn yêu chúng hậu quả. Phật môn tu thân, tu vi càng cao, đạo tâm càng làm trọng yếu, nửa điểm đi quá giới hạn, đều là khó có thể tưởng tượng hậu quả. Cũng đừng quên, tại lần đầu gặp gỡ, bản tãng tu

vi là hoàn hảo không tổn hao gì. Thiên đình, địa phủ đều ở lão quân tai mắt phía dưới, nếu là nàng không nguyện ý, bản tằng là bất kể như thế nào không cách nào đem nàng tống vào luân hồi. Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn biết, một hơn trăm năm trước, tại trên người của nàng đến tột cùng xảy ra chuyện gì sao?"

Hầu tử tốc độ tay càng ngày càng chậm, hần mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Như Lai.

Hấp lực giảm mạnh, cận tồn, vi số không nhiều tăng lữ cùng với phạt đà nguyên một đám rơi rụng mặt đất.

Chính Pháp Minh Như Lai, Văn Thù, Phổ Hiền nguyên một đám địa ngẩng đầu lên.

Tam thập tam trọng thiên trên, lão quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Trần Nguyên Tử, đều lặng im.

Như Lai chậm rãi nói ra: "Bản tằng lần đầu tiên phát hiện ngươi, chính là xuất phát từ ngẫu nhiên. Thời điểm đó ngươi hoàn toàn tại giết thợ săn... Còn nhớ rõ sao? Ngươi đem đầu của hần nện đến bảy nhày. Đầu tiên mắt, bản tằng chỉ biết ngươi là chính là thiên đạo biến số. Bản tằng cũng biết, này chích chim hoàng yến, là ngươi ở cái thế giới này nhất nhớ."

"Linh sơn phạt hiệu đã ngàn năm không tiến thêm, có thể sâu xa bên trong, bản tằng tựa hồ lại cảm thấy đến càng cao tồn tại, nhưng chỉ có bất kể như thế nào thâm không thấu. Bản tằng biết rõ, chính mình còn xa không đạt tới phạt hiệu đỉnh phong. Cùng với khác tất cả đạo gia đại năng đồng dạng, bản tằng nghi là lão quân cầm giữ thiên đạo bố trí. Cho nên, bản tằng quyết định nhận lấy này chim hoàng yến vi đồ, để mà kiểm chế lão quân, vi phạt hiệu mưu được tinh tiến cơ hội."

"Vì thế, bản tăng dẫn đi hôn phách của nàng, làm cho nàng đầu thai trưởng thành, kể từ đó, mới có thể tái nhập phật môn. Có thể nàng không nguyện ý, bất kể như thế nào cũng không nguyện ý, người biết tại sao không?"

Hầu tử cả ngày người, ánh mắt của hắn ảm ảm địa, có chút lập loè, có chút nghi hoặc.

"Bởi vì, người quý gọi trước mộ phần cho nàng hứa hẹn. Người nói cho nàng biết, người hội sống lại nàng, nàng đơn thuần địa tin tưởng, nàng tin tưởng người mỗi một câu, cho nên hắn quyết định phải đợi người, không nguyện ý đầu thai, phải đợi người trở về tiếp nàng, dù là có tiêu vong nguy hiểm, nàng cũng muốn đợi. Bản tăng biết rõ, đây là chấp niệm, có chấp niệm, nàng tự bất kể như thế nào không cách nào thành phật, cũng vô pháp trở thành bản tăng chính thức đệ tử."

Hơi ngẩng đầu lên, Như Lai nhẹ giọng thở dài: "Cái kia ban đêm, người vừa mới đã trải qua một hồi đại nạn, ngũ đực rất thuộc, bản tăng mang theo hôn phách của nàng, buông xuống đến bên cạnh của người, ở trước mặt nàng, mở ra cửa người tâm. Trong lúc này, có thua thiệt, có áy náy, có không muốn xa rời, có hứa hẹn... Lại duy chỉ có không có tình yêu. Người biết một khắc đó, nàng khóc đến nhiều thương tâm sao?"

Hầu tử tay triệt để ngừng lại, hắn ngờ ngác địa nháy mắt con người nói: "Người... Người nói vậy, ta... Ta làm sao có thể hội không thương nàng..."

"Nói vậy? Đây nguyệt trên cây vì cái gì không có hoa của các người? Người cho rằng người cấp ra lấy lời hứa của nàng, chính là yêu nàng sao? Nếu như bản tăng nhớ không lầm, của người nhị sư huynh gặp mặt người vấn đề thứ nhất hỏi cũng là: 'Đây là yêu sao?' thời điểm đó, người không trả lời thẳng."

"Bản tạng vốn là muốn trước giúp nàng trừ bỏ chấp niệm, có thể không như mong muốn, vì cái gì Phong Linh tại nàng sau khi chết gần hai năm mới sinh ra? Từ đầu đến cuối, phần này cái gọi là tình yêu, bất quá nàng một người tại tử thủ thôi. Đơn giản là người nói với nàng qua, người muốn kết hôn tiên tử hoặc là xinh đẹp hồ ly tinh vi thể, nàng tại hàn băng trong địa ngục đau khổ cầu khẩn bản tạng một năm. Cuối cùng. Bản tạng như nàng mong muốn. Có lẽ nàng một bộ có một không hai tam giới túi da. Có lẽ nàng một đôi. Hội yêu một con khi, lam sắc nhãn con người. Làm cho nàng đầu thai, tiến vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động trở thành Thanh Phong tử đệ tử, tĩnh hậu người vượt qua cách xa vạn dặm mà đến."

"Chính là, kết quả là, nàng nhận ra người, người lại không có nhận ra nàng. Cái này thứ hai thế, kết quả là bất quá là giống nhau kết cục thôi."

Như Lai chậm rãi nhắm lại hai mắt. Khẽ thở dài: "Nếu như người muốn hận bản tạng, này chính người lại tính cái gì? Nếu như người không thương trên Dương Thiên, lão quân thì như thế nào hội có cơ hội lợi dụng? Phong Linh thì như thế nào sẽ đi trên tuyệt lộ? Nói cho cùng, đây tội cùng là ai lỗi?"

"Câm mồm ——! Chết đã đến nơi còn nói hưu nói vượn! Ta muốn giết người ——! Giết người!"

Kim cô bổng hướng phía Như Lai nặng nề mà quất tới, lại không là tại trong hiện thực, mà là ở đằng kia ảo ảnh bên trong.

Như Lai thân ảnh chậm rãi biến mất.

Cảm giác khôi phục, toàn bộ thế giới lại là hiện ra ở hầu tử trước mặt.

Mênh mông thiên, trăm ngàn lỗ thủng địa, bốn phía đều là phật môn người trong tàn chi.

Ở đằng kia trên mặt đất, Như Lai lẳng lặng địa đứng.

...

Tam thập tam trọng thiên trên. Lão quân chậm rãi nhắm lại hai mắt, thờ dài.

...

Hầu tử khước mắt hơi co rúm. Hấn hoảng sợ địa trừng trừng mắt quát: "Ta muốn giết ngươi!"

Sau một khắc, hấn quơ kim cô bổng hướng phía Như Lai gào thét mà đi.

Như Lai chậm rãi nhắm lại hai mắt, chấp tay trước ngực, vẫn không nhúc nhích địa đứng, không có né tránh.

Một ít côn nặng nề đánh vào hấn trên thiên linh cái.

Lập tức, dưới chân đại địa rạn nứt, đạo đạo thạch đâm phóng lên trời.

Hầu tử lẳng không lơ lửng, nặng nề mà thờ hào hển, hoảng sợ mà chăm chú nhìn Như Lai.

Chậm rãi, ở đằng kia côn bổng diễm rơi xử, một đạo liệt ngân chậm rãi xuất hiện, từng mảnh mảnh vụn bay lên.

Tựu tại hầu tử trước mắt, Như Lai khuôn mặt chậm rãi nghiền nát, hóa thành diễm diễm trong suốt theo gió phiêu tán.

"Ngươi tin tưởng cũng được, không tin cũng được, bản tăng nói đều là sự thật." Một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

Ngay sau đó, là phảng phất nghìn vạn người tại đọc phật kinh.

"Cuối cùng này một kiện chứng cứ, chính là bản tăng tay trái. Hơn trăm năm trước, bản tăng tự chỉ dùng để tay trái của mình mở ra của người tâm, dính máu của người, kết xuống nhân quả. Đây là bản tăng duy nhất khuyết điểm, không nghĩ tới, hơn trăm năm trước, bản tăng một lần duy nhất mạo hiểm ra tay, cuối cùng lại thành người đánh bại bản tăng điểm... Rốt cuộc là nhân quả tuần hoàn, ai cũng chạy không thoát a..."

Hầu tử bùm lấy hai lỗ tai lẳng không quay cuồng: "Câm mồm ——! Người nói dối ——! !"

Thanh âm kia dần dần địa tiêu giảm, thẳng đến Như Lai cuối cùng một mảnh ống tay áo theo gió phiêu tán, thiên địa đều lặng im.

Hầu tử chậm rãi buông tay ra, hoảng sợ địa nhìn về phía bốn phía, chậm rãi thở hào hển, vẻ mặt mờ mịt.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm giác được có chút hoảng hốt, phân không rõ phương hướng.

Hồi lâu, hắn cúi đầu kinh ngạc địa nhìn về phía Như Lai phiêu tán vị trí.

"Tu thành thiên đạo giả... Không phải không sẽ chết sao? Vì cái gì hắn sẽ chết? Vì cái gì hắn hội tán đi? Vì cái gì... Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

Ngẩng đầu lên, hắn hướng phía không trung phóng đi.

Tàn sát bừa bãi phong bí mật mang theo trước mây mù theo gương mặt của hắn xẹt qua, một tia cảm giác mát xâm nhập đáy lòng.

Trong thoáng chốc, hắn nhớ tới Tước nhi, nhớ tới Phong Linh, nhớ tới nguyệt trên cây này chưa bao giờ lái qua hoa, nhớ tới sườn núi nhỏ trên cô phần, nhớ tới chính mình trong thư phòng đối Phong Linh quở trách, nhớ

tới đương chính mình lao ra thư phòng đi trước Hoa Sơn thời điểm, một giọt đó bị chính mình tận lực xem nhẹ lẹ.

Nhớ tới ngày cưới bị chính mình bỏ xuống Dương Thiên, nhớ tới bởi vì chính mình mà cuốn vào trận này mỗi họa Đoãn Chủ, Đại Giác, Linh Tê...

Hắn cố ý địa muốn tìm trở lại hương, có thể kết quả là, hắn đến tột cùng bảo vệ cho cái gì?

Cúi đầu xuống, hắn trông thấy cảnh hoàng tàn khắp nơi Hoa Quả Sơn, nước mắt kia tràn mi ra.

Nguyên bản hùng hực thiêu đốt cừu hận chi hỏa chậm rãi dập tắt.

"Tại sao có thể như vậy... Ha ha ha ha... Là chính mình bức tử nàng... Đầu thai thành Phong Linh, tiếp nhận lão quân điều kiện... Đều là vì ta... Tất cả mọi người, đều là nhân ta mà chết... Ha ha ha ha..."

Đột nhiên, một ngụm máu tươi từ miệng trung phun vải ra.

Tất cả lực lượng đều bị kéo ra, này thân hình giống như như điều đứt dây loại chậm rãi rơi rụng.

"Nếu như có thể lặp lại... Hắn là hảo..."

Ngẩng đầu lên, hắn trông thấy trên bầu trời xoay tròn mãn thiên tinh đấu, này trên mặt, lại không có nửa điểm thần sắc.

Đạo tâm, đã phá. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 478: Kết Thúc, Cũng Là Bắt Đầu

Chiến đến cuối cùng, cuối cùng là thua bởi mình.

Trong khôn cùng lạnh lẽo, cả vùng đất sinh linh ngẩng đầu ngơ ngác nhìn lên , mắt thấy cuối cùng một màn.

Trên ba mươi ba trọng thiên, đám đại năng mọi người trầm mặc, không nói được lời nào.

Giờ này khắc này, tam giới, đều đã yên lặng.

...

Trong hoảng hốt, một đạo ánh sáng từ trước mắt hiện lên.

Hầu tử chậm rãi mở mắt, nhìn thấy ánh mặt trời sáng rõ, thấy thành ẩm cây xanh, bốn phía côn trùng thiên minh đua tiếng.

Chi đứng người dậy, hần thấy thỏ dưới bóng cây chơi đùa , mai hoa lộ nhàn nhã dạo bước gặm thảm cỏ.

Hết thảy trước mắt như thế quen thuộc, tốt đẹp tới mức có chút khó tin.

Cúi đầu, hần có chút hoảng sợ nhìn hai tay non nớt của mình.

"Hầu tử! Hầu tử!" Một thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ xa xa truyền đến.

Quay đầu lại, hắn thấy Tước Nhi vuốt cánh rơi vào trên nhánh cây trước người, hét lên: "Người này tử hầu tử đúng là càng ngày càng kỳ cục rồi, cũng phải lên đường, làm sao vẫn còn ngủ ở nơi này?"

"Ra, lên đường? Lên đường đi nơi nào?" Hầu tử một chút mộng, có chút bối rối.

"Lên đường đi Tà Nguyệt Tam Tinh động tu tiên a. Bè gỗ cũng đã làm xong, không phải nói hôm nay lên đường đấy sao?" Nhưống lên lông mày, Tước Nhi hung hăng trừng mắt nhìn hai mắt hầu tử.

"Tà Nguyệt Tam Tinh động?" Hầu tử ngơ ngác nháy mắt con người, vội vàng dùng sức bắm một cái mặt của mình: "Ngao ——! Đau quá!"

"Người làm gì thế?" Tước Nhi hồ nghi nhìn chăm chăm hắn.

Khẽ run , hầu tử tròn tròn mắt, chậm rãi bật cười, mừng rỡ như điên nhảy lên.

"Người không sao chứ?" Tước Nhi chột nhảy hai bước về sau, tiểu tâm dục dục nhìn điên điên khùng khùng hầu tử.

"Ta, ta đã nói với người, ta sống lại! Ta sống lại! Thật tốt quá! Hết thấy lặp lại!"

"Người lại nói cái gì mê sảng?"

Lời còn chưa dứt, hầu tử đã nhào đầu về phía trước đem nàng ôm vào trong ngực, dùng sức ma sát vũ mao của nàng.

"Người, người làm gì thế?" Tước Nhi do dự thật lâu, nhẹ giọng nói: "Chúng ta... Chúng ta còn muốn lên đường, bọn họ đều ở bờ biển chờ cho người tiễn đưa đâu..."

"Không đi... Chúng ta sẽ không đi." Giờ khắc này, hầu tử đã sớm lệ nóng doanh tròng. Hấn gắt gao ôm Tước Nhi, ở bên nàng nhẹ giọng nói: "Chúng ta vậy cũng không đi, sẽ ở Hoa Quả Sơn, chúng ta cùng nhau, có được hay không?"

Tước Nhi khẽ co lại đầu uốn tại trong ngực hầu tử, mặt nhỏ đỏ rần. Hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Cũng, nghe lời ngươi."

Gió êm dịu xuy phát, phiến lá phát ra sa sa tiếng vang.

Sáng rỡ ánh mặt trời chiếu sáng đại địa, chiếu vào một hầu một tước, đem hết thảy cũng ánh thành màu sắc ôn nhuận.

Toàn bộ thế giới tốt đẹp có thể hòa tan hết thảy lạnh như băng.

...

Chậm rãi mở mắt.

Kịch liệt làn gió từ bên tai của mình xẹt qua, dưới kịch liệt ma sát, bốn phía dấy lên ngọn lửa, đem hết thảy cũng biến thành màu sắc đỏ thẫm .

Nước mắt còn không có chảy xuống cũng đã thăng hoa.

Hầu tử trông thấy khắp thiên tinh đầu, chậm rãi bật cười: "Thật là giấc mộng đẹp..."

Này tâm, đã bể thành phần vụn.

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, hấn hóa thành một vì sao rơi, phá vỡ phía chân trời.

...

Thương mang cả vùng đất, mây du tăng chậm rãi đi tới.

Mà rơi xuống phía sau, tuổi gần tám tuổi tiểu hòa thượng dừng bước, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn tinh không.

Đi ở phía trước hai vị sư huynh cũng dừng bước, ngồi ở trên trúc kiệu lão hòa thượng quay đầu lại nói: "Huyền Diệp, làm sao không đi nữa?"

"Sư phụ, đệ tử thấy viên lưu tinh kia đang khóc."

"Nói hươu nói vượn, lưu tinh làm sao sẽ khóc đâu?"

Ngơ ngác nhìn thiên không, tiểu hòa thượng lẩm bầm lẩm bầm: "Ta bỗng nhiên có một loại cảm giác, ta cùng hắc hữu duyên, một ngày nào đó, ta sẽ tìm được hắc."

Vừa nói, hắc hướng về phía sư phụ của mình cười cười.

Nụ cười kia tinh khiết thật giống như nước trong dòng suối nhỏ, nhìn không thấy một tia tạp chất.

...

Cảnh hoàng tàn khắp cả Hoa Quả Sơn, một trận gió nhẹ thổi qua, cuộn cuộn nổi lên cát bụi.

Như Lai, Chính Pháp Minh Như Lai, Văn Thù, Phổ Hiền cho tới trên trăm tên phật đà mọi người hiện thân.

Như Lai bỗng nhiên che ngực quý một chân trên đất, trên người kim quang đã sớm không còn nữa, vẻ mặt một trận hoảng hốt.

"Tôn giả..."

Chính Pháp Minh Như Lai vội vàng muốn lên trước đỡ vịn, lại bị Như Lai giơ tay lên ngăn lại.

"Vì đối phó yêu hầu này, vi sư phải dùng ngôn ngữ loạn đạo tâm hấn, cho thêm hấn chế tạo một cái Phật môn đã bại giả tượng, chấm dứt hấn chấp niệm. Nhưng là... Ha ha ha ha." Chậm rãi cúi đầu, Như Lai vô lực thở dài nói: "Thắng là thắng rồi, nhưng vi sư tu vi đã bị hao tổn sâu đậm, sợ là mấy trăm năm bên trong, cũng khó khăn khôi phục như lúc ban đầu."

"Này..."

"Bọn người mau mau đi đem yêu hầu bắt lại, phong trụ tu vi, nhớ lấy, không thể để cho yêu quái cùng với Thiên Đình biết chỗ ở của hấn. Nếu không, vi sư thật không cách nào cùng hấn tái chiến một lần."

Hơi do dự một chút, Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, khom người nói: "Cần tuân sư mệnh."

...

Mở rộng hai cánh tay, phá vỡ bầu trời đêm lưu tinh nặng nề đụng vào trên người Dĩ Tố, một ngụm máu tươi tiên sái ra, nhưng nàng cuối cùng là dựa vào ý chí gắt gao chống được.

Trong gió lạnh, nàng cắn răng, dùng hết còn sống lực lượng gắt gao đem hôn mê hầu tử ôm vào trong ngực.

Nàng gầy yếu thân thể khẽ run.

Từ Hoa Quả Sơn đến Tà Nguyệt Tam Tinh động, lại từ Tà Nguyệt Tam Tinh động đến Thiên Đình... Nàng một đường đều đuổi theo, suốt đuổi theo hầu tử tính ra mười vạn dặm, đáng tiếc, nàng thậm chí chưa kịp cuối cùng cùng hầu tử nói lên một câu nói.

"Hầu tử ca ca... Biết không? Ở trong lòng Tiểu Hồng, người vẫn luôn là hầu tử ca ca của ta, không phải là Mỹ Hầu Vương, cũng không phải là Tề Thiên Đại Thánh... Tiểu Hồng, cũng mới thật sự là tên, bởi vì nó là người đặt."

"Thật nhớ quá nhớ quá, nghe người gọi tên ta một lần..." Nàng nhàn nhạt địa cười, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hồng... Thật, thật thật hâm mộ Tước Nhi cùng Phong Linh, bởi vì các nàng từ nhỏ rồi cùng người một đôi... Cũng thật hâm mộ Dương Thiên tử, bởi vì nàng có thể thoải mái nói yêu người."

"Tiểu Hồng cái gì đều không làm được... Cũng cái gì cũng không phải... Cái gì... Cũng không phải là..."

Phía sau, trăm đạo kim quang đã theo tới, bên trong thiên địa không còn chỗ bọn họ ẩn thân.

Tiểu Hồng rơi vào một mảnh trên sườn núi, đem hầu tử để xuống, nhẹ nhàng hôn lên trên trán của hắn.

"Còn nhớ rõ Tiểu Hồng đã nói sao? Đương hầu tử ca ca đi không nổi thời điểm, sẽ làm cho Tiểu Hồng tới bảo vệ người."

Rút ra kiếm bên hông, nàng mím môi môi, cười ngọt ngào. Xoay người sang chỗ khác một mình nghênh hướng đầy trời phật đà.

Hết thấy đều đã kết thúc, hết thấy vừa tựa hồ giờ mới bắt đầu.

...

Trống rỗng sơn cốc, một con heo núp ở trong thụ động lạnh run, cảnh giác nhìn chăm chú vào ngoài động.

...

Đóng băng sông ngòi bên trên, người mặc tàn áo giáp rách Thiên Tướng mang theo áy náy của mình từng bước đi tới, vẻ mặt mờ mịt.

...

Đơn sơ trong phòng nhỏ, một vị công tử gương mặt tuấn lãng đem cháo từng muỗng từng muỗng uy vào chính mình bị thương nặng thê tử trong miệng, trên mặt tràn đầy vẻ mặt hạnh phúc.

...

Hoa Sơn , chiếu đến trong lam sắc quang hoa huyết động, cô gái che mặt mà khóc, một mình vượt qua dài dòng thời gian.

...

Thiên sang bách không tam giới cũng đã bị vây bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Lưu chuyển quang cùng ảnh trong, hết thủy tựa hồ cũng đã thay đổi, hết thủy vừa tựa hồ chẳng bao giờ thay đổi.

...

Hoang mạc bên trong, tiểu hòa thượng mở ra cước bộ gắt gao theo sát chính mình sư phụ, rồi lại không nhìn được hương phương tây nhìn lại.

...

Ba mươi ba trọng thiên bên trên, một thân ảnh chậm rãi rơi vào Đâu Suất Cung phé tích, vượt qua đở nát thê lương, từng bước hướng chúng đại năng đi tới.

Tất cả mọi người quay đầu lại, lẳng lặng yên nhìn chăm chú vào hắn.

Run rẩy ồng tay áo, Tu Bồ Đề hướng về phía Lão Quân nhẹ giọng nói:
"Bần đạo nguyện giúp ngài chữa trị tam giới này, chỉ cần đổi lại một nữ tử
hồn phách, tốt không?"

【 một người chiến đấu cuốn. Hoàn 】

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 479: Đàm

Sáu trăm năm mươi năm sau. . .

Ngũ Hành dưới núi, ít ai lui tới trong góc, một hầu một tăng lẳng lẳng địa đối mặt trước.

Chậm rãi, Huyền Trang buông lỏng ra điếm tại hầu tử trên trán tay, chấp tay trước ngực, khuôn mặt bình tĩnh, lại lẳng không nhiều hơn một loại thể xác và tinh thần cảm giác uể oải.

Bầu trời điếm điếm đầy sao lập loè, phóng nhãn nhìn lại, hết thấy trước mắt lại là như thế địa hoang vu.

Không phải ngay từ đầu tượng hẳn biết rõ năm trăm năm, mà là sáu trăm năm mươi năm. Trong hôn mê vượt qua một trăm năm mươi năm, sau khi tỉnh lại lại bị đè ép năm trăm năm.

Ai có thể tưởng tượng quát tháo tam giới Tề Thiên Đại Thánh, vạn yêu chi vương, càng lấy loại phương thức này tại này hoang chỗ không có người ở cô đơn địa vượt qua dài dòng buồn chán tuế nguyệt, vì hái không đến một khóa trái cây mà phát sầu?

"Xem đủ chưa? Có cái gì cảm tưởng?"

Hầu tử cười lạnh, đỏ mắt vành mắt.

Tám trăm năm, đây chính là hấn tám trăm năm, theo bước ra Hoa Quả Sơn một khắc bắt đầu, một đoạn nghỉ lại mà kinh quá khứ.

Liều mạng địa nghỉ phải bắt được hết thầy, bảo vệ cho hết thầy, kết quả là, nhưng chỉ là không ngừng mà mất đi, cô độc. . .

Nhàn nhạt thở dài, Huyền Trang nói khẽ: "Thí chủ lần này kinh nghiệm, lại là vượt quá bản tăng dự kiến, nguyên lai người hận căn bản không phải thiên đình, mà là phật tổ Như Lai."

Hầu tử nhàn nhạt liếc Huyền Trang liếc: "Hận sao?"

"Không hận?"

Hầu tử hơi sững sốt một chút, hơn nửa ngày ㄨ↓, w≈ww. , mới bẹp trước miệng nói ra: "Ta cũng vậy không rõ ràng lắm, vậy ở chỗ này, nên nghỉ, không nên nghỉ, nguyện ý nghỉ, không nguyện ý nghỉ, đều đã kinh nghỉ vô số lần, nghỉ nát, cũng muốn ngán. Ta cũng không biết chính mình còn có hận hay không, chẳng qua nếu như người thả ta đi ra ngoài, ta hấn là còn là sẽ đi linh sơn cùng hấn tranh tài một hồi a."

Huyền Trang bán híp mắt bật cười: "Chính là thí chủ mới vừa cùng bản tăng không phải nói như vậy. Thí chủ mới vừa nói chính là. Tu tiên là vì trường sinh. Đi ra rồi yếu đốt thiên đình."

Hầu tử nghiêng đầu đi không nhìn hấn, thì thảo lắm bầm: "Lớn tuổi, nhớ làm cừu gia, không được sao?"

"A?" Ngắc đầu lên, Huyền Trang ngòì dựa vách đá ngắc đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, thở dài: "Này, tợ tạm thời bất luận đi. Chuyện cho tới bây giờ, bản tăng hỏi lại thí chủ một câu. Thí chủ có thể nguyện đi ra?"

"Người còn tưởng rằng ta sẽ đi theo người lấy kinh nghiệm?"

"Thí chủ có thể nghe rõ ràng, bản tạng hỏi chính là, thí chủ có thể nguyện ra cái này Ngũ Hành sơn?"

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng nâng lên mí mắt nhìn Huyền Trang liếc, nói: "Lời này của người có ý tứ gì? Ta không muốn đi lấy kinh người cũng nguyện ý thả ta?"

Một con bọ cánh cứng chậm rãi leo lên trước, áp khom cổ xanh.

Huyền Trang cúi đầu loát ống tay áo, hồi lâu, nhẹ giọng thở dài: "Lúc đến, bản tạng đôi có thể không thuyết phục thí chủ theo bản tạng đi về phía tây còn còn nghi vấn lo. Nhưng hôm nay, này nghi kị cũng đã bị bỏ đi."

"Có ý tứ gì? Sẽ không sợ ta ra khỏi một gậy đập chết người?"

Huyền Trang thoáng cái bật cười: "Sinh sinh tử tử. Tử tử sinh sinh, lại bị cho là cái gì? Nếu là sợ chết. Bản tạng thì như thế nào hội ngàn dặm xa xôi, một đường hướng tây? Thí chủ chớ không phải là thực dùng vì bản tạng trải qua gian khổ Tây Thiên lấy kinh nghiệm chỉ là vì thành phật?"

Nói, Huyền Trang cười tùm tùm địa nhìn hầu tử, này con mắt đều khom thành trên huyền nguyệt hình.

Hầu tử thoáng cái có chút mộng, xem Huyền Trang ánh mắt lập tức nhiều vài phần cảnh giác.

Theo hấn tỉnh lại phát hiện mình bị áp Ngũ Hành dưới núi một khắc, hấn cũng đã đoán được sự tình nguyên nhân.

Như Lai, tự nhiên là không thể tin. Tương ứng, hấn theo lời về thiên đạo quỹ tích bên trong không có lấy kinh nghiệm một khâu một chuyện, nói phật hiệu truyền bá cho hấn vô ích việc, đều có đãi châm chước.

Có thể hầu tử thật sự không có hiểu rõ lấy kinh nghiệm đối phật môn có cái gì thực tế ý nghĩa.

Chiếm địa bàn? Phát triển thế lực?

Đừng nói phật môn, đạo môn đều đối cái này không có gì hứng thú. Thuộc về đạo môn người trong cùng phật môn người trong đều là giống nhau, đều chỉ cầu tăng lên tu vi của mình, chỉ có điều phật môn chặt đứt thật tình lục dục, làm được càng thêm triệt để. Mà cái này trong tam giới hội hứng thú với lớn mạnh thế lực, có lẽ cũng chỉ có lúc trước hấn dưới trướng Hoa Quả Sơn cùng với thiên đình tướng soái. Cái này chính giữa, thiên đình tướng soái còn đã bị giới luật của trời hạn chế, không cách nào tùy ý phát triển.

"Ngươi nghĩ gạt ta đi làm sao?"

"Lừa ngươi?"

"Không phải sao? Các ngươi này bang con lừa ngốc mà nói, một chữ lão tử cũng sẽ không tin, cho nên, cũng sẽ không trung các ngươi kể." Hầu tử hừ một tiếng, miễn cưỡng địa rụt rụt đầu nói: "Huống hồ, lão tử tại nơi này trôi qua rất an nhàn, thật tình không có muốn đi ra ngoài, ngươi nói thật là làm không đến dùng."

"Thật tình không nghĩ ra được?"

"Thật tình không nghĩ."

"Thật tình?"

"Thật tình! Đến tột cùng muốn hỏi mấy lần, ngươi hòa thượng này thật sự rất phiền ngươi biết không? Một sáng sớm qua đến quấy rầy lão tử ngủ

hấp lại cảm giác một mực đã quấy rầy đến bây giờ còn chết lại trước không đi, thật muốn một gậy đập nát đầu của ngươi!"

Đổi mặt cảm tức hầu tử, Huyền Trang buông tay ra nói: "Thí chủ muốn giết bản tăng, vậy cũng phải trước đi ra tài năng giết a. Tựa ngươi bây giờ như vậy quang cảnh, tu vi toàn bộ phong, chính là bản tăng đứng bất động ngươi cũng giết không được a."

"Ngươi!" Hầu tử một quyền nặng nề chủ địa, thật sâu hấp hai cái khí bình phục dưới tâm tình, lạnh lùng nói: "Lão tử không có hứng thú đánh với ngươi miệng trận chiến, tóm lại, không muốn nghe ngươi nói bất kỳ vật gì, không muốn đi ra ngoài, càng không nghĩ đi về phía tây lấy kinh, chỉ cầu ngươi đừng ở chỗ này phiền ta. Cứ như vậy."

Nói hầu tử dùng cật tòn một tay ôm lấy đầu, không hề phản ứng đến hấn.

Huyền Trang bắt đắc dĩ thở dài, thân thủ mang tới tựa ở vách đá pháp trượng, từng bước một hướng phía bạch lên ngựa đi đi.

"Thực đã đi?" Hầu tử vụng trộm liếc mắt nhìn hấn.

Chỉ thấy Huyền Trang đi đến bạch mã bên cạnh đem của mình pháp trượng trói lại lập tức, thân thủ đem của mình bọc hành lý giải xuống tới, theo chính giữa lấy ra trang nước ống trúc cùng tấm vé bánh trắng cầm trong tay, lại hướng phía hầu tử đã đi tới.

"Con mẹ nó ngươi tại sao lại đã trở lại?"

"Bản tăng nói qua muốn đi sao?" Huyền Trang đưa tay hướng phía hầu tử phô bày hạ trong tay mình ống trúc cùng bánh trắng, cười nói: "Bản tăng không so được với ngươi, có thiên đạo kim thân. Bản tăng chỉ là một giới phạm thân thể, tự nhiên cũng chạy không thoát ăn uống cùng với ngủ, nhìn

một ngày, bản tăng cũng đói bụng, được chịu chút lương khô. Đúng rồi, người có cần phải tới điếm?"

"Ăn lương khô. . . Sau đó thì sao? Tiếp tục cùng ta cãi cọ sao?"

"Đương nhiên, không khuyên được thí chủ rời núi, bản tăng thì không quay đầu lại." Huyền Trang sát có chuyện lạ địa nhẹ gật đầu, chỉ vào của mình bọc hành lý nói: "Vậy được trong túi có đệm chăn, nếu là tối nay như trước thuyết phục không được thí chủ, bản tăng tạm thời trụ ở nơi này. Đúng rồi, trước khi đến bản tăng cũng đã nhìn rồi, cách cách nơi này năm dặm đường liền có cá thôn trang, nếu là bản tăng tự mang lương khô đều ăn xong rồi còn nói phục không được thí chủ, này bản tăng đành phải đến bên kia đi hoá duyên, đến lúc này một hồi, tối đa cũng trụ một canh giờ đường, không có gì đáng ngại. Thật sự không được, bản tăng còn có thể tại nơi này nâng tòa tự, thu đồ đệ lập phái, đem bên cạnh đất hoang khai khẩn thành đồng ruộng, tự canh tự thực, tự cấp tự túc, khi nào thì thuyết phục thí chủ, khi nào thì lại lên đường. Vậy được trong túi, tròng trọt hạt giống cũng là có, bất quá phí chút ít công phu thôi. Thí chủ đại khả không cần vì bản tăng lo lắng."

Hầu tử lập tức có chút tròn mắt.

Bày ra điều bộ này là chuyện gì xảy ra? Cái này con lừa ngốc thật đúng là tính toán quán quít chặt lấy rốt cuộc a?

Phối hợp địa bỏ qua áo cà sa, Huyền Trang tại hầu tử bên cạnh bên cạnh ngồi xuống, đem một khối bánh trắng đưa tới hầu tử trước mặt nói: "Như thế nào, đến một khối nếm thử? Tuy nói không phải là cái gì sơn trân hải vị, nhưng mấy trăm năm không, nên cũng là sẽ thích mới là."

Hầu tử không chút do dự đem Huyền Trang tay vỗ mở ra.

Thấy thế, Huyền Trang cũng không lại đây. Hấn nhìn lên trước tình không, một mặt gặm bánh trắng, một mặt vui tươi hơn hỏ nói: "Bần tăng nói đùa, chúng ta hấn là, ngày mai trước ánh bình minh tự có thể lên đường, không cần tại nơi này trì hoãn quá lâu."

Hầu tử cũng không nói tiếp, chỉ dùng tay đem đầu của mình lung ở, hoàn toàn đương Huyền Trang không tồn tại đồng dạng.

Một hồi lâu, thẳng đến Huyền Trang chậm rì rì địa ăn uống no đủ, hấn mới đập đi trong tay bánh mảnh, thở dài nói: "Làm cho thí chủ đợi lâu. Tiếp theo ta vừa rồi chuyện tình a. Bần tăng vừa rồi nhìn thí chủ trí nhớ, bây giờ cũng làm cho thí chủ nhìn xem bần tăng trí nhớ, như thế nào? Xem xong rồi, bần tăng để lại người đi ra, về phần người nguyện hướng đông, hướng tây, còn là hướng nam hướng bắc, thậm chí muốn làm trường giết bần tăng, đều tùy người. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) "

"Gi?"

Cũng không trông nom hầu tử có nguyện ý hay không, thậm chí còn không đợi hầu tử kịp phản ứng, Huyền Trang cũng đã bắt lấy tay của hấn trực tiếp tự điểm trên trán tự mình.

Nhìn chăm chú Huyền Trang này mang cười hai mắt, hầu tử khóe mắt hơi co rúm.

Chậm rãi, này bốn phía cảnh tượng giống như ba quang lẫn lẫn thủy bàn không ngừng mà diễn biến, một tòa chùa miếu xuất hiện ở hầu tử trước mặt.

..

ps: Hạ bán bộ khúc đạo đầu a ~ cầu duy trì cầu đặt cầu khen thưởng cầu vé tháng cầu hết thầy a! Cho con ba ba động lực tiếp tục viết xuống đi a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 480: : Kháng Chỉ Đi Về Phía Tây

Kim Sơn tự, theo Giang Lưu hiểu chuyện bắt đầu, liền từ không biến qua. ๑

Cao cao sơn, nhỏ nhỏ chùa miếu, mười cái sư huynh đệ, ba lượng cá trường lão, mỗi ngày sáng sớm nâng không thay đổi tiếng chuông, ngày qua ngày, năm này qua năm khác.

Ngoại giới mưa gió cùng tòa này chùa cổ, tựa hồ cho tới bây giờ tự không có nửa điểm quan hệ.

Tín đồ tựa hồ vẫn luôn là dưới chân núi vài gia đình, ngẫu nhiên có đường xa mà đến lễ Phật thí chủ, liền sẽ làm cho trụ trì Pháp Minh sư phó cao hứng trên hào một hồi.

Có thể mỗi khi thích thú qua, Pháp Minh lại hội không khỏi sầu lo đứng lên.

"Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệp phi thai, bản lai vô nhất vật, hà xử nhạ trần ai." Một khoảng thời gian rất dài lí, Pháp Minh đều muốn không ngừng mà nhắc đi nhắc lại trước những lời này.

Giang Lưu biết rõ, Pháp Minh là ở vì chính mình cao hứng mà tự trách.

Phật gia cho rằng vô vật vô ngã, vì đường xa mà đến thí chủ tiền đến lễ Phật mà cao hứng không thôi, vốn chính là tu hành không đủ biểu hiện.

"Vì cái gì vui vẻ cũng là một loại tu hành không đủ biểu hiện?"

Giang Lưu không khỏi nghĩ.

Từ nhỏ tại Kim Sơn tự lớn lên, hẳn cơ hồ quen thuộc đọc tất cả phật giáo kinh điển, một đám sư huynh đệ, trụ trì sư phó cùng vài cái trưởng lão cũng than thở hẳn có phật cốt, đáng tiếc Giang Lưu nhưng vẫn lơ đãng.

Kinh trong sách rõ ràng địa viết vấn đề đáp án, chẳng biết tại sao, Giang Lưu biết rõ chính xác kết quả, nhưng vẫn là cảm giác một ít sách vở phật kinh giống như cự thạch vậy áp tại lồng ngực của mình, làm cho hẳn thở không nổi.

Cũng may hài đồng khờ dại tổng có thể làm cho hẳn quên mất cái này cùng hẳn niên kỷ không tương xứng phiên nào.

Hẳn cũng không lễ phật, cũng không niệm kinh, mỗi ngày đều là cùng trong thôn trang hài tử trêu ghẹo trước đào trướng chim, trêu chọc con đé sống. Có thể mỗi khi Pháp Minh nhìn không được cố ý chỉ trích thời điểm, hẳn rồi lại luôn đối đáp trôi chảy. Mà ngay cả Pháp Minh cũng muốn á khẩu không trả lời được.

Mỗi lần đến tận đây. Pháp Minh tổng hội cười khổ mà nói: "Trò giỏi hơn thầy a. Vì sư biện pháp, lại còn không bằng người. Chỉ hy vọng vì sư sinh thời có thể gặp lại người tạo hạ sự nghiệp to lớn."

Giang Lưu luôn cười, cười không đáp.

Hẳn biết rõ, Pháp Minh theo lời "Sự nghiệp to lớn", đơn giản là lập địa thành phật.

Chính là Giang Lưu thật muốn thành phật sao?

Thành phật nói là thoát ly khổ hải, có thể Giang Lưu thực sự không nở này phát ra từ nội tâm nét mặt tươi cười. Vì cái gì siêu thoát tám khổ thời điểm, liền cao hứng quyền lực cũng muốn cùng nhau bị mất?

Thời gian ngày từng ngày qua, Giang Lưu từ nhỏ gây sự quý biến thành người thích trẻ con. Như cũ là trên núi dưới núi địa chuyên.

Rốt cục, mười tám tuổi sinh nhật đến.

Pháp Minh tìm đến Giang Lưu, muốn cho hắn thụ có đủ giới, làm cái chính thức hòa thượng.

Giang Lưu gỡ xuống tăng mạo, sờ lên chính mình vẫn lấy làm ngạo tặc, hỏi: "Không cạo đầu, biết không?"

"Vi tăng sao có thể không chặt đứt hồng trần?" Pháp Minh hỏi ngược lại.

"Sư phó chặt đứt sao?"

"Cái này. . ."

"Nếu là chặt đứt hồng trần, vì sao còn muốn khai tông lập tự? Tu phật vốn là một người chuyện tình, cùng người khác có quan hệ gì đâu? Đây không phải kinh văn trên rõ ràng viết sao? Trong nội tâm thanh, tắc thế giới mình."

Pháp Minh ngậm miệng lại. Hắn biết rõ hắn là biện bất quá Giang Lưu, chỉ có thể nhìn hắn vui tươi hơn hờ địa đem tăng mạo lại đeo trở về. Xoay người vừa đi vừa hừ, dùng hát hí khúc giọng điệu thờ dài nói: "Nếu là chém không đứt, cạo đầu gì dùng? Cạo đầu gì dùng a!"

Bất đắc dĩ, Pháp Minh chỉ có thể đưa hắn liệt vào tục gia đệ tử, cho hắn phân công nổi lên gánh củi nấu nước tục sự.

Một ngày, Pháp Minh chính trong phòng niệm kinh, Giang Lưu đột nhiên chủ động tìm đến Pháp Minh, lễ bái nói: "Su phó, đồ nhi nghĩ xuống núi."

Pháp Minh cả kinh, vội vàng nói: "Xuống núi? Có gì ? Xuống núi?"

Ngẩng đầu lên, Giang Lưu nói khê: "Đồ nhi nghe nói chính mình thuận giang mà đến, nghĩ tìm cha mẹ ruột."

Nghe vậy, Pháp Minh nhú chặt trước lông mày khoát tay áo nói: "Này bất quá hồng trần tục sự, không để ý tới cũng được."

"Lý không rõ, lại có thể nào không phân tốt xấu địa chém. Chém không đứt, tu hành gì dùng?"

Mắt thấy Giang Lưu lại là bày ra biện pháp tư thế, Pháp Minh trầm mặc.

Hồi lâu, hấn chớp đã có chút ít lão Hoa con mắt, nói khê: "Không phải vì su không đồng ý, chỉ là thiên hạ chi lớn, ngươi lại đi nơi nào tìm?"

"Đã thuận giang mà đến, hấn là vùng ven sông mà tìm. Nếu có duyên, tất nhiên có thể tìm được trước. Nếu là vô duyên, cũng tốt chặt đứt đồ nhi niệm tưởng. Kính xin su phó thành toàn." Nói đi, Giang Lưu lại là lễ bái dưới đi.

Lại ngẩng đầu lên giờ, hấn lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Pháp Minh. Này con mắt tựa như có thể thấy rõ thiên địa chân lý đồng dạng, thanh tịnh đến làm cho người tự ti.

Hồi lâu, Pháp Minh cũng chỉ có thể cười khỏ nói: "Nhân quả tuần hoàn a. . . Đồ nhi, đi đem vì su này cây tử đàn cái hộp mang tới."

"Là." Giang Lưu đập đầu, xoay người hướng Pháp Minh giường mang tới ngày bình thường trở thành bảo bối đồng dạng cây tử đàn cái hộp.

Mở khóa, Pháp Minh đem một gắm quyền lấy ra, giao cho Giang Lưu: "Đồ nhi mà lại xem."

Cái này gắm quyền xúc cảm thuận hoạt, non mềm đến cực điểm, chính là Giang Lưu bình sinh không thấy tốt nhất vài vóc. Chỉ là thấu quyền chứng kiến chữ chữ vết máu, làm cho người ta kinh tâm.

Mở ra gắm quyền, Giang Lưu lập tức sắc mặt đại biến, trên mặt lộ vẻ chưa bao giờ có hoảng sợ: "Su phó. . . Su phó đã biết đồ nhi thân thể, vì sao không còn sớm sớm cáo tri!"

"Tuy biết thân thể, rồi lại sợ làm người tu hành, cho nên không hết. Hôm nay người cố ý xuống núi, cũng chỉ hảo. . ." Pháp Minh muốn nói lại thôi, run nhẹ nhẹ trước lấy ra một hãn sam giao cho Giang Lưu, nói: "Này hãn sam lúc trước cùng người cùng cái giỏ mà đến, người mà lại cất kỹ, quyền cho là tín vật."

Giang Lưu chỉ cảm thấy một cỗ khí huyết bắt đầu khởi động, gần muốn phun trào ra, thực sự nhẹn xuống, thật sâu lễ bái.

"Đệ tử cũng nên đi trần duyên, như được trở về, cần phải thường bạn su phó dưới gối, dùng báo mười tám năm công ơn nuôi dưỡng."

"Đi thôi." Pháp Minh thật sâu nhắm hai mắt lại.

Giang Lưu yên lặng địa đi ra Kim Sơn tự, trực tiếp xuống núi, không nói một lời.

Giờ khắc này, chân trời lưu vân bay múa.

...

Ngày kế, Giang Lưu đi đến giang châu tư nha, cầu kiến mẹ đẻ Ân Ôn Kiều.

Này nha dịch thấy hấn mặc tăng bào, lại giữ lại một đầu thế tục tóc dài, chỉ nói là gà gáy cầu trộm chi bồi, không đồng ý đi vào.

Vừa gặp ngôn ngữ tranh luận kịch liệt lúc, có một trung niên phụ nhân đẩy cửa ra.

Giang Lưu gặp nó ngày thường ung dung, giờ tay nhấc chân gian tận hiện đẹp để quý giá khí, lúc này tiến lên bái kiến, nói: "Nữ thí chủ hữu lễ."

Phụ nhân kia vừa thấy Giang Lưu, quá sợ hãi, miệng không thể nói, tinh tế dò xét, lại mặt lộ vẻ nghi hoặc, chấp tay trước ngực kính nói: "Tiểu sư phó là người nào vậy?"

"Bỉ nhân nguyên quán hải châu, hiện vi Kim Sơn tự một tục gia đệ tử."

"Hải châu?" Phụ nhân lại hỏi: "Đã hải châu. Vì sao lại tại giang châu xuất gia?"

"Nắp nhân gia phụ cao trung trạng nguyên. Phụng hoàng mệnh hướng giang châu đi nhậm chức. Trên đường tao ngộ kẻ cắp, phụ bị giết, mẫu bị chiếm, bỉ nhân trắng rằm tức bị đi đày trong nước, may mắn được Kim Sơn tự ân sư cứu, phương bảo vệ tính mệnh."

Phụ nhân lập tức sắc mặt trắng bệch, vội vàng cầm Giang Lưu cổ tay, nói: "Thỉnh tiểu sư phó đi vào an tọa."

Đã ngồi vào chỗ của mình. Trên trà, bình thối tả hữu, phụ nhân phần nộ hỏi: "Tiểu sư phó vừa rồi nói, còn có bằng chứng?"

Giang Lưu móc ra huyết thư, hai tay dâng: "Có hãn sam huyết thư làm chứng."

Phụ nhân kia bán tín bán nghi, mở ra huyết thư nhìn thoáng qua, lại là dở khóc dở cười, sau một lát, lại mặt lộ vẻ khó xử, thân nhiên nói: "Tiện thiếp đúng là Ân Ôn Kiều."

Giang Lưu bỗng nhiên vừa mở mắt. Lúc này quỳ xuống, hô: "Mẫu thân ở trên. Xin nhận hài nhi cúi đầu!"

Chẳng biết tại sao, hãn theo Ân Ôn Kiều trong mắt nhìn không được chút nào sung sướng vẻ, theo lý thuyết, mười tám năm cốt nhục chia lìa, lại tương kiến, không nên như thế.

Chớ không phải là thư có sai?

Ân Ôn Kiều nâng dậy Giang Lưu, hỏi han ân cần, lại hỏi rõ ràng cái này mười tám năm qua lại, nghiêm nhiên một bộ từ mẫu khuôn mặt, lại chỉ chữ không đề cập tới báo thù việc, chỉ nói: "Con ta kế tiếp mà lại muốn thế nào?"

"Trên kinh, cáo ngự trạng!" Giang Lưu quyết đoán trả lời.

Ân Ôn Kiều lập tức mặt xám như tro, buồn bã nhưng nói: "Không thể."

"Vì sao không thể?"

"Con ta đã là người xuất gia, sao quản được tục sự?"

"Hài nhi không cáo phát, không thụ giới, sao bị cho là người xuất gia? Như thế đại thù, không báo làm bậy nhân tử!"

Câu đó kiên quyết, Ân Ôn Kiều do dự luôn mãi, cũng đành phải thở dài: "Ngự trạng thì như thế nào đơn giản cáo được, ông ngoại ngươi chính là

đương triều ân thừa tướng, đôi đũa ta thư một phong, người mà lại hướng trường an, giao cho hẳn là được."

Nói đi, Ân Ôn Kiềm mang tới văn chương, thư một phong, phong sáp, giao cho Giang Lưu.

Giang Lưu cất kỹ thư tín, ba bái Ân Ôn Kiềm, phương ra tư nha đại môn.

Trực tiếp phản hồi Kim Sơn tự, Giang Lưu thu thập bọc hành lý, đêm ngày đi gấp chạy tới trường an.

...

Nửa tháng sau, hoàng thành đông phố ân thừa tướng phủ.

"Thỉnh thí chủ thay thông báo một tiếng, có giang châu thân thích tới chơi." Giang Lưu đối giữ cửa gã sai vặt nói ra.

Kia thanh môn gã sai vặt cao thấp dò xét Giang Lưu hai mắt, như cũ là này phó quần áo, nhiều ngày chạy đi cũng đã là ô ú không chịu nổi, lúc này quát to: "Đi đi đi, tiểu khiêu hóa tử nơi khác đi! Nơi này nơi nào có nhà của người thân thích!"

Giang Lưu do dự một chút, chỉ phải sửa lời nói: "Bỉ chính là giang châu du tăng, thụ ân thừa tướng chi nữ Ân Ôn Kiềm chi nắm mang đến thư nhà một phong, còn phiền chuyển giao."

Nói đi, liền từ trong tay áo móc ra không mở ra thư giao cho gã sai vặt.

Này gã sai vặt bán tín bán nghi, tiếp nhận phong thư nhìn hai mắt, nghĩ đến là không biết chữ, liền đem bên cạnh cửa mở một đường nhỏ, lặng lẽ đi vào.

Không bao lâu, đại môn mở rộng, một vị râu tóc hoa râm, quần áo đẹp đẽ quý giá lão già mang theo mọi người ra, trong tay nắm chặt vật, chính là vừa rồi giao cho phong thư.

Gặp đến lão già, Giang Lưu lúc này hai đầu gối quỳ xuống, hô: "Ngoại công, xin nhận tiêu sanh cúi đầu!"

Nói đi, chính là ba cái khấu đầu.

Ân thừa tướng thấy xong Giang Lưu, cảm khái ngàn vạn, lôi kéo Giang Lưu tay liền hướng trong phủ đi.

Đãi ngồi vào chỗ của mình, ân thừa tướng phượng nói: "Cha mẹ ngươi việc, ta đã biết hiểu. Tiêu sanh đã là người xuất gia, việc này đối đãi ta tinh tế tự định giá. Ngươi khoan đã hạ."

"Toàn bộ bằng ngoại công làm chủ!" Giang Lưu lúc này lễ bái.

Đêm đó, ân thừa tướng liền vì Giang Lưu an bài chỗ ở, nhiều như vậy ngày, áo com chi phí một mực không thiếu, nhưng không thấy nhắc lại và báo thù việc. Chích nói yếu dư Giang Lưu mưu nhất danh tự trụ trì vị.

Giang Lưu nói: "Thù lớn chưa trả, vô tâm khác nghĩ."

Ân thừa tướng nhưng chỉ là chú ý tả hữu mà nói hấn, không làm nói chuyện.

Hơn tháng, Giang Lưu an nại không ngừng, một mình hướng hoàng thành, gặp một cao quan lão già vừa muốn ra khỏi thành, nói rõ lai ý, lúc này thụ dẫn kiến, một tờ tố cáo ngự trạng.

Màn đêm buông xuống, ân thừa tướng thụ đường hoàng cấp chiếu, diện thánh hồi phủ thời khắc thấy xong Giang Lưu, nhưng chỉ là một mặt thờ

dài.

Ngày kế, ân thừa tướng phát sáu vạn ngũ lâm quân hướng giang châu, bắt bớ Giang Lưu cừ nhân giết cha Lưu Hồng và Lý Bưu.

Ứng Giang Lưu chi thỉnh, Lý Bưu bị bên đường sống cạo, lại tâu mời thánh tài, muốn đem Lưu Hồng tại hồng giang độ khẩu moi tim dùng tế vong phụ Trần Quang Nhị, được thánh đồng ý.

Tế điện ngày đó, Giang Lưu thỉnh mẫu Ân Ôn Kiều hướng hồng giang độ khẩu quan, Ân Ôn Kiều đóng cửa không ra, bất đắc dĩ Giang Lưu chỉ có thể một mình đi trước.

Đãi mỗ Lưu Hồng tế điện, chợt thấy trên sông một thi hài bay tới, nhìn kỹ, chỉ thấy này thi hài khuôn mặt cùng Giang Lưu không có sai biệt!

Giang Lưu nghẹn ngào khóc rống, dùng vi vong phụ hiển linh.

Không nghĩ, này thi hài lại mở to mắt. Chết mà sống lại. Chỉ nói là: "Ngày đó phóng sinh chi kim lý chính là nơi này long vương. Cho nên thụ nó cứu trợ, thu thi hài hồn phách, hôm nay trầm oan được tuyệt, cho nên sống lại."

Chợt nghe một nha dịch báo lại: "Phụ nhân đã tự ả bỏ mình, để thư lại viết: 'Một nữ không sợ hai phu.' "

Giang Lưu chợt cảm thấy trời quang một sét đánh, khóc hô: "Mẫu thân làm gì như thế?"

Ân thừa tướng chích hít một câu: "Nữ nhi trinh liệt, ngày đó vi bảo vệ thân nhi ủy thân kẻ cắp, hôm nay trầm oan được tuyệt. Chính là đi."

Nói đi liền trước mọi người phản, không hề để ý tới Giang Lưu.

Hồng giang độ khẩu, chỉ chừa Trần Quang Nhị, Giang Lưu hai người.

Giang Lưu nghẹn ngào khóc rống, Trần Quang Nhị nhưng chỉ là giữ im lặng. Hồi lâu, phương nói: "Người đối với ta có ân, phương chi tiết bẩm báo."

Giang Lưu khó hiểu, bí mật mang theo nước nỡ hô: "Phụ thân có gì ? Như thế nói?"

"Người cũng biết, người sinh nhật bao lâu?"

"Chỉ biết là giữa hè lúc."

"Người cũng biết ta cùng với mẹ người khi nào lập gia đình?"

"Cái này. . ."

"Lập xuân." Trần Quang Nhị nhàn nhạt nói một câu, quay đầu liền đi.

Một đạo sét đánh hiện lên không trung. Giang Lưu bừng tỉnh đại ngộ, chỉ cảm thấy trong lòng ngực một hồi kịch liệt đau nhức. Một cổ máu tươi phun trào ra, hãm sâu hôn mê.

Địa phương ngư dân đem Giang Lưu đưa trở về Kim Sơn tự, hôn mê bảy ngày, bên ngoài tự lại không một người đến dò xét, phảng phất trên duyên thực đoạn.

. . .

Bảy ngày sau, Giang Lưu tỉnh lại, hốt hoảng gian gặp sư phó Pháp Minh truyền đạt một chén nước trong.

Âm hạ, Pháp Minh lại đi ngược lại.

Giang Lưu hỏi: "Su phó, này huyết thư, chính là cùng đồ nhi thuận giang mà đến vật?"

Pháp Minh thân hình chấn động, đưa lưng về phía Giang Lưu, lại là không nói.

"Ta mẫu lập gia đình trước, liền cùng Lưu Hồng có vãng lai, ta chính là Lưu Hồng chi tử, cùng Trần Quang Nhị vô can. Hôm nay nghĩ đến, này huyết thư viết không sai chút nào, giựt giây ta trên kinh cáo trạng, lại là không đề cập đồ nhi sinh phụ chính là Trần Quang Nhị. Nghĩ đến, cần phải không phải mẫu thân của ta bút. . ."

Pháp Minh không đáp.

"Vì sao ta cùng với Trần Quang Nhị ngày thường như thể tương tự, cũng không giống như này Lưu Hồng. Su phó, đồ nhi trong nội tâm khổ a." Giang Lưu ngửa mặt thở dài, thật lâu không thể tự thoát ra được.

Pháp Minh cúi đầu rót nước, lại đem nước đưa tới Giang Lưu trước mặt, nói: "Đã biết thể tục khổ, sao không thành phật?"

Giang Lưu không tiếp nước, chỉ nói: "Su phó có thể cáo tri, này huyết thư là ai người cùng người?"

"Ngày ấy vi sư ở trên sông cứu lên người, ban đêm, Chính Pháp Minh Như Lai báo mộng, bảo hấn biết ngày như người yếu xuống núi, liền đem cái này huyết thư giao cho, không cần nhiều lời. Tỉnh lại lúc, đã thấy huyết thư sắp đặt giường."

"Chính Pháp Minh Như Lai?" Giang Lưu cười khổ nói: "Hấn vì sao phải hãm ta vào bất nghĩa chi địa. Ta mẫu vứt bỏ ta tại giang, sợ cùng với cũng thoát không khỏi liên quan."

Pháp Minh hai tay hợp thành chữ thập, tụng nói: "A ni đà phật, này Lưu Hồng nghiệp chướng nặng nề, hôm nay chi quả, cũng là hẳn tự loại ác nhân. Đồ nhi không cần tự trách."

"Này đồ nhi lại loại cái gì quả?" Giang Lưu mênh mông nhưng nói: "Chớ không phải là đồ nhi kiếp trước chính là nghiệp chướng nặng nề chi nhân, kiếp này phương yếu bị cái này giết cha hại mẫu chi nghiệt rơi vào chúng bạn xa lánh kết cục?"

"Thiện cùng ác, trắng hay đen, đều nhân tâm mà sinh, dùng thể nhân chỗ hỉ vi tự hỉ, dùng thể nhân chỗ ác vi tự ác, cần phải nhập ma chướng, không dùng tự kèm chế. Có đạo là tâm thanh, tắc thể giới minh. Đồ nhi hôm nay nổi khổ, toàn bộ nhân trong nội tâm không rõ."

"Biết, cũng không ngộ."

"Còn đây là chúng sinh nổi khổ."

...

Ban đêm, Chính Pháp Minh Như Lai đi vào giấc mộng.

"Kim Thiên Tử, ngươi có thể ngộ rồi?"

"Kim Thiên Tử?"

"Ngươi chính là Kim Thiên Tử chuyển thế, thành phật, về sau có hoặc, tự nguyện đọa vào luân hồi thụ mười thế tu hành, nguyện thụ chúng sinh nổi khổ, cầu trong nội tâm đến nói. Nay mười thế chi kỳ đã đủ, nếu là ngộ, ngày nay bắt đầu, nên khắc khổ tu hành, thoát tám khổ, ngày khác cần phải trở về cực lạc, liệt phật đà chi vị."

Trong mộng, Giang Lưu sắc mặt lạnh nhạt, như thu thủy giống như kính.

"Liệt phật đà chi vị? Ta nổi khổ, tu hành được thoát, chúng sinh nổi khổ lại đương như thế nào? Thế gian thụ này cực khổ giả, lại há dừng lại một mình ta."

"Cái này. . ."

"Thành phật, cần phải buông, vô dục vô cầu, không chấp niệm. Mỗi lần trông thấy này tín đồ tiến đến lễ phật, ta liền muốn cười. Nay phật kinh lí đã ghi được rõ ràng, bọn họ một mặt hồi phật, lại không biết tây phương chúng phật từ lúc thành phật ngày liền không có tâm can, như thế nào lại thi huệ cùng hần."

"Thành phật vốn là độ mình, lại duy trì chúng sinh chuyện gì? Nay chúng sinh dục thoát khổ hải, thì sẽ thiên tân vạn khổ theo chúng phật xin phật hiệu, cần gì người trông nom? Kim Thiên Tử, người kiếp trước đã có này hoặc, kiếp này như trước, sợ là nhập ma chương, kiếp này cũng không pháp tu thành hư không."

Nói đi, cách mộng mà đi.

Giang Lưu chậm rãi mở to mắt, trước mắt hết thấy mông mông nhưng:
"Tu hư không? Hừ."

Mấy ngày sau, Giang Lưu kháng phục, khắp trở mình phật điển. Ngày ngày đem chính mình khóa tại tàng kinh các trung.

Pháp Minh chỉ nói là Giang Lưu đốn ngộ. Trong nội tâm trấn an. Sao biết Giang Lưu tóc dài một ngày ngày tróc ra, cho đến một cây không thấy.

Một ngày, Giang Lưu đi đến Pháp Minh tòa trước, ba gõ chín bái, nói:
"Su phó, đệ tử yếu đi xa."

"Đi xa? Đồ nhi dục hướng nơi nào?"

"Tây Thiên Lôi Âm Tự!"

Chợt nghe trời nãng một đạo sét đánh xẹt qua phía trước cửa sổ.

Pháp Minh kinh hãi.

...

Lập pháp hào Huyền Trang, cũng không trên giới sẹo.

Nửa tháng sau, Huyền Trang đi đến trường an. Tìm ngày đó dẫn kiến lão già, kinh dẫn tiến, nhìn thấy ngự nhan.

Triều đình phía trên, Đường Thái Tông ngồi cao long ỷ, tinh tế đánh giá Huyền Trang.

Chỉ thấy Huyền Trang người mặc Pháp Minh trước khi đi đưa tặng áo cà sa, cầm trong tay cừ hoàn pháp trượng, đầu đội màu đỏ chúng phật quan, khí độ không tầm thường nhân có thể so sánh.

"Quý xuống người phương nào?"

"Bần tǎng Huyền Trang, chính là một du tǎng."

"Sở câu chuyện gì?"

"Bần tǎng dục hướng Tây Thiên cầu lấy chân kinh, khản cầu bệ hạ ân chuẩn. Phê được qua cửa văn điệp, được bảo vệ một đường thông suốt."

Thái tông khẽ vuốt râu dài. Nói: "Ta Đại Đường mệnh mông đại quốc, có phật kinh vạn điển, không cần tây phương cầu lấy?"

"Này đều độ mình chi kinh."

"Độ mình chi kinh? Người hòa thượng này nói được thú vị, người không cầu độ mình, chẳng lẽ còn cầu độ nhân?"

"Bần tăng sở cầu, độ chúng sinh."

"Độ chúng sinh? Trẫm nghe thấy phật tổ dạy người vi sư, trên theo Như Lai xin pháp dùng luyện thân, hạ tận tụy nhân khát thực dùng tư thân. Độ chúng sinh, vừa lại không cần người?"

"Chúng sinh ngu muội, lại có thể nào thụ này khổ tu? Cho nên truyền bá không rộng."

"A? Vậy người muốn thế nào?"

"Tây phương chư phật không độ chúng sinh, ta liền độ. Tây phương chư phật không tiến kinh đến, ta liền đi lấy. Chúng sinh không cầu pháp, ta liền đưa đi. Chúng sinh không độ mình, ta độ chúng sinh."

Cái này một trận nói xuống, cả đại điện yên tĩnh không tiếng động, ở đây mỗi một vị triều thần đều là sửng sờ.

Hồi lâu, thái tông nói khẽ: "Phật học cần chặt đứt chấp niệm, người như thế tâm tĩnh, đã có chấp niệm, như thế nào thành phật?"

"Đời này kiếp này, không cầu thành phật, chỉ cầu phở độ chúng sinh. Mong rằng bệ hạ thành toàn." Nói đi, Huyền Trang thật sâu gõ bái xuống.

Cái này một sát, trong đại điện tất cả mọi người đều nhìn phía thái tông hoàng đế.

Thái tông cũng không nói, chích bao quát Huyền Trang tự định giá trước, hồi lâu phương mở miệng nói: "Như thế tặng nhân, xác thực khó

được. Chỉ tiếc ta đại đường quốc giáo chính là đạo giáo, cho nên, không đồng ý."

"Như bản tăng cố ý đi trước?" Huyền Trang đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt.

"Đó chính là kháng chỉ bất tuân, nên chém thủ ngộ môn." Nói đi, thái tông làm một tay dưới đao cắt xu thế.

Huyền Trang không nói.

Thái tông lại nói: "Trẫm thường nghe thấy người xuất gia không nói dối, hôm nay tại đây trên đại điện, trẫm yếu người thề, đời này kiếp này, không hướng tây phương. Nếu không, dùng kháng chỉ luận xử."

Huyền Trang như trước không nói, không bái.

Hồi lâu, thái tông phát tay áo nói: "Kéo xuống, đánh vào thiên lao, ngày mai buổi trưa vấn trảm!"

...

Ban đêm, Huyền Trang trong lao đã tọa, có một ngục tốt phần nộ tiến đến.

"Ta chính là Chính Pháp Minh Như Lai hoá sinh, Kim Thiên Tử, người cũng biết sai?"

Huyền Trang sắc mặt lạnh nhạt, đáp: "Bản tăng gì sai?"

"Người chấp niệm độ chúng sinh, lại không biết chúng sinh ngu muội. Bây giờ lại bị đánh vào thiên lao, chích chờ ngày mai vấn trảm. Đến lúc đó, mười thế ước hẹn thoáng qua một cái, muôn đời tu hành tan thành mây khói, lại luân hồi, liền cùng phạm nhân không khác."

Huyền Trang khinh miệt cười.

"Như biết sai, ta liền cứu ngươi tại thủy hỏa. Đợi ra khỏi lao ngục, ngươi tất yếu khổ tu, không được bắt quá này độ chúng sinh ý nghĩ xằng bậy."

Huyền Trang nhắm mắt, hai tay hợp thành chữ thập nói: "Chúng sinh ngu muội, há lại là ngươi ta cũng vậy ngu muội? Chúng sinh khó khăn, phật vị thì như thế nào an tọa. Trong lòng có hoặc, thì như thế nào thành phật? Như thiên yếu Huyền Trang bị tai họa này họa, Huyền Trang không lời nào để nói. Chích chờ ngày mai buổi trưa, chặt đứt cái này muôn đời nghiệt duyên."

Ngục tốt hừ lạnh một tiếng, xoay người liền đi. Nửa ngày, lại đi vòng vèo, nói: "Ngươi cố ý đi về phía tây, đến tột cùng vì sao?"

"Vi lấy pháp, phổ độ chúng sinh phương pháp."

"Ngươi lại làm thế nào biết, cái này đi về phía tây trên đường có người sở cầu phương pháp?"

"Không cách nào, liền tìm Như Lai hỏi thăm hiểu rõ, giải muôn đời nghi hoặc!"

"Lần đi đi về phía tây cách xa vạn dặm, yêu ma phần đông, nguy hiểm tất cả, ngươi phạm thai mất thường, thì như thế nào đi được?"

"Nếu như thiên địa vô đạo, liền để cho ta chết ở đi về phía tây trên đường, kiếp sau không hề làm cái này không cách nào chặt đứt phàm trần con lừa ngốc." Nói xong, Huyền Trang hai mắt nhắm nghiền, không hề nhiều lời.

Ngục tốt than dài, lại là không đành lòng, hồi lâu, phương nhỏ giọng nói: "Lần đi đi về phía tây trên đường, có một sơn, tên gọi là Ngũ Hành sơn,

dưới núi áp một thần hầu, chính là sáu trăm năm mươi năm trước vạn yêu chi vương. Như được hấn bảo vệ, đi về phía tây trên đường cần phải một đường thông suốt. Ta truyền cùng người hai đạo khẩu quyết, một có thể bài trừ Ngũ Hành sơn chi phong, hai có thể thấu thị phạm nhân tâm sự. Nay tiện lợi đúng rồi kết người ta ngày đó coi chừng ước hẹn. Sau này việc, người tự tự giải quyết cho tốt a."

...

Trong ngự thư phòng, thái tông đọc qua tấu chương, lại thật lâu không để vào mắt, thật là bực bội.

Một đại thần lặng lẽ hỏi: "Bệ hạ có gì ? Như thế."

"Trẫm tại tự định giá hôm nay hòa thượng kia. Phổ độ chúng sinh a. . . Như thế hùng tâm trẫm càng không kịp, chỉ tiếc sai quăng môn phái."

"Thần có một lời, không biết có nên nói hay không."

"Giảng, thứ cho người vô tội."

Đại thần kia khom người chấp tay nói: "Gần đây đạo giáo thế lớn, ần có thâm thấu triều đình can thiệp triều chính xu thế. Nếu như làm cho này Huyền Trang mang tới chân kinh, phật giáo thịnh, cũng vẫn có thể xem là một kiểm chế phương pháp."

"Trẫm đã nhận biết vậy lão tử vi tổ, quân không nói đùa."

Đại thần cúi đầu đồng ý, không cần phải nhiều lời nữa.

Không lâu ngày, một thái giám chạy gấp đi vào, nhanh bẩm: "Bệ hạ, hôm nay hòa thượng kia Huyền Trang, tại trong lao đã thất tung!"

"Mất tích?" Thái tông cầm bút tay hơi dừng lại.

"Hắn là vượt ngục kháng chỉ tây đi! Bệ hạ có thể lập tức nghĩ chỉ, trước nhân xuất thần võ môn một đường tây đi suu tầm, cần phải có thể truy hồi!" Một đại thần chấp tay gián nói.

"Không truy." Thái tông lắc đầu.

"Này, trước nhân đưa đi qua cửa văn điệp?"

"Không tiễn." Thái tông như trước lắc đầu.

Thái giám cùng đại thần hai mặt cùng dòm, không biết theo ai, hồi lâu, đại thần mới cẩn thận mà hỏi thăm: "Này, có hay không thông báo ven đường trạm kiểm soát, cho đi?"

"Không báo." Nói đi, thái tông mặt mỉm cười, thân thủ cầm lấy tấu chương tinh tế phê duyệt. ,

...

Trường an ngoài thành Huyền Trang ghìm ngựa quay đầu, nhìn xa trường an vô tận phồn hoa.

"Có gió thu, có minh nguyệt, một người một con ngựa, đi về phía tây, là đủ!"

Một lần chấn động tam giới lục đạo vĩ đại viễn hành do đó kéo ra mở màn. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân, họa phong không giống với lúc trước có không có? Cái này : Ghi tại hai năm trước. . .

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thấy! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 481: : Mưa Gió Nổi Lên

Một đám gió nhẹ cuốn quá, dưới ánh sao, gương lên Huyền Trang màu đỏ rực áo cà sa, bốn phía yên tĩnh không tiếng động. ©

Ngẩn ngui hai mươi năm trí nhớ chợt lóe lên, tất cả ảo giác đều tiêu tán, hết thấy hồi phục như lúc ban đầu.

Hầu tử hơi mở to hai mắt nhìn có chút kinh ngạc mà chăm chú nhìn Huyền Trang.

"Kháng chỉ. . . Đi về phía tây?"

Huyền Trang yên lặng địa nhẹ gật đầu, chấp tay trước ngực: "Không chỉ là kháng chỉ, cố gắng, còn là nghịch thiên. Không có qua cửa văn điệp, không có thiên đình duy trì , càng không có linh sơn lời hứa, thậm chí ở đằng kia Đại Lô Âm tự trung cũng sẽ không có bản tăng dục lấy chi kinh, không có gì cả, chỉ có hai người chúng ta, còn có một khóa bán phổ độ chúng sinh chi tâm."

"Ta là này bán khóa?" Hầu tử nhin không được cười lên.

"Không phải sao?" Huyền Trang mỉm cười hỏi ngược lại.

Hầu tử vượt qua gương mặt thật dài thở dài, nói khẽ: "Phổ độ, độ mình. . . Ta xem như hiểu rõ rồi, khó trách một mực không gặp đến bồ tát, xuất ra đến Chính Pháp Minh Như Lai. Nguyên lai đại thừa phật hiệu đến nay cũng không có xuất hiện a. . . Không ngờ như thế ta biết rõ này bộ chỉ tốt ở bề

ngoài 《 Tây Du ký 》 , kết quả chẳng những không có được lợi ngược lại bị nói dối, khó trách ta biết rõ phật, cùng thế giới này phật, hoàn toàn chính là hai việc khác nhau. . ."

Huyền Trang hơi sững sờ, nói: "Bồ tát, đại thừa phật hiệu? Tại trong trí nhớ của người những này có thể chưa bao giờ thấy qua. Điều chi vật gì? 《 Tây Du ký 》 lại là nghe người đề cập qua mấy lần, nhưng bản tạng một mực không hiểu rõ lắm, có thể tinh tế vừa nói?"

Hầu tử miễn cưỡng địa ngáp một cái, đảo trước lỗ tai nói: "Nói cái gì? Chẳng muốn nói. Còn là câu nói kia, lão tử không nghĩ rời đi nơi này, cái đó đều không muốn đi. Người còn là sớm làm rời đi a, nên để làm chi đi."

Nói, hầu tử lại là tựa đầu phải quá khứ không nhìn Huyền Trang.

Nửa ngày. Khi hấn lần nữa quay đầu thời điểm. Lại phát hiện Huyền Trang như trước ngồi bất động đứng nguyên tại chỗ địa nhìn hấn. Mặt mày mang cười.

"Chúng ta nói chuyện a."

"Nói chuyện gì?" Hầu tử phiền chán nói: "Người thật đúng là đã cho ta hội tùy người đi về phía tây sao?"

Huyền Trang nhàn nhạt thờ dài nói: "Không phải bản tạng dùng vi. Bản tạng đã sớm nói, chúng ta nói chuyện, nếu là đem hết thầy đều biết rõ ràng, thí chủ còn là không nguyện ý theo bản tạng đi về phía tây, bản tạng cần phải không miễn cưỡng, . Dù sao, thí chủ là bất tử bất diệt thân thể, bản tạng nhưng chỉ là một kẻ du tăng, nếu thật tại nơi này lãng phí cá ba năm mươi năm. Đến lúc đó chính là thí chủ nguyện ý, bản tạng sợ cũng đi không đặng. Đến lúc đó, thật sự là muôn đời tu hành tan thành mây khói."

Vi hơi dừng một chút, Huyền Trang nghiêm mặt nói: "Thời gian, đôi bàn tăng mà nói so sánh với thí chủ, càng gia quý giá."

Hầu tử hừ địa nở nụ cười, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Khó được người còn có cái này giác ngộ, đi a, người nghĩ như thế nào đàm?"

Nghe vậy, Huyền Trang mỉm cười. Nghiêm mặt nói: "Cái này phổ độ công, đi về phía tây chi diệu. Bàn tăng liền không nhiều lắm giảng, chắc hẳn, thí chủ đối với cái này cũng không có hứng thú. Ta tự nói chuyện thí chủ vì sao không ra Ngũ Hành sơn, lại vì sao ra Ngũ Hành sơn, cùng với đi ra chuyện về sau, như thế nào?"

Hầu tử gồi lên cánh tay nghiền ngẫm địa nhìn Huyền Trang nói: "Đi, người nói."

Chỉ nghe Huyền Trang ho khan hai tiếng, vuốt vuốt ống tay áo hai mắt nhìn thẳng phía trước, chậm rãi nói: "Dựa vào bàn tăng ý kiến, thí chủ sở dĩ không chịu ra Ngũ Hành sơn, không ở ngoài ba nguyên nhân. Thứ nhất, sở bàn tăng lừa gạt thí chủ, dù sao thí chủ đối Phật môn ấn tượng quả thực kém, mà bàn tăng cũng chúc Phật môn. Thí chủ sẽ có ý nghĩ như thế, nên trong dự liệu sự. Thứ hai, mấy trăm năm qua đi, Phật tổ Như Lai tu vi sớm đã khôi phục như lúc ban đầu, như lúc này thí chủ rời núi, tránh không được lại là một hồi hư thật đại chiến, thiên địa tan vỡ, tai họa chúng sinh. Mà thí chủ lại không có nắm chắc thắng. Huống hồ, như thí chủ một mực tại này, thí chủ chỗ quan tâm chi nhân, tự nhiên hội bình yên vô sự, như thí chủ đi ra, ngược lại tăng thêm bọn họ nguy hiểm. Cái này thứ ba nha, chính là vì thí chủ tâm đã chết, thế cho nên. . ."

"Cái thứ ba ta nghe không hiểu." Hầu tử kéo dài thanh âm nói.

Cái này vừa nói, Huyền Trang lúc này dừng lại, thoáng trầm mặc hạ xuống, cười cười, ngậm miệng nói tiếp: "Cái này thứ ba, đã thí chủ nghe

không hiểu, ta tạm thời không nói chuyện, cái này thứ nhất, bản tạng không giải quyết được, được dựa vào thí chủ tự hành phán đoán, chắc hẳn đàm xong, thí chủ thì trong lòng hiểu rõ. Kể từ đó, ta trước đàm cái này thứ hai, chẳng biết có được không?"

"Nói." Hầu tử trợn trắng mắt nói.

Huyền Trang khẽ gật đầu, nói: "Trước tiên là nói về Như Lai Phật tổ. Phật tổ chi thiên đạo, chính là 'Vô ngã'. Như nó không làm vượt tâm việc, mặc ngươi như thế nào cường hoành, dù là hủy này thiên địa, cũng vô pháp đánh bại hắn. Điểm này, thí chủ nên so với bản tạng càng thêm tinh tường. Trong thiên hạ, có thể đánh bại 'Vô ngã' chi nhân, nếu là lúc trước, không phải tam thập tam trọng thiên trên Thái Thượng Lão Quân không ai có thể hơn. Có thể lão quân thiên đạo thạch đã triệt để hủy hoại, mặc dù tiếp qua ngàn năm, chỉ sợ cũng không cách nào khôi phục như lúc ban đầu. Kể từ đó, này thiên địa gian liền chích một người có thể phá 'Vô ngã'."

"Ai?" Hầu tử hơi nghiêng mặt đi.

Thấy thế, Huyền Trang chấp tay trước ngực, giống như cười mà không phải cười địa khom người nói: "Đúng là bản tạng."

"Ngươi?" Nghe vậy, hầu tử cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi ung dung thờ dài: "Ta xem ngươi là chưa tỉnh ngủ a, liền Phật quang đều không, ngươi phá 'Vô ngã'? Ngươi đang ở đây trêu chọc lão tử sao?"

"Thí chủ không tin?"

"Ngươi cứ nói đi?"

Huyền Trang lại là cười cười, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Thí chủ cũng biết, ngươi ngày đó đạo 'Vô cực' vì sao có được mà phục mắt?"

"Đạo tâm phá."

"Nếu là Như Lai phật tổ đạo tâm phá sẽ như thế nào?"

Hầu tử hơi sững sờ, nửa ngày mới hoãn quá thần lai, quay đầu hỏi:
"Người muốn nói cái gì?"

"Phật môn tứ đại giai không, phật hiệu không không. Đã như vậy, phật hiệu chính là đạo của hấn tâm." Nói, Huyền Trang hai tay một quán, thân nhiên nói: "Mà bản tăng, có thể phá đạo của hấn tâm."

Nghe vậy, hầu tử lập tức nhin không được cười lên, bán híp mắt hỏi:
"Như thế nào phá? Người lại là nói nghe một chút."

Huyền Trang lược qua nghĩ sơ hạ, nghiêng mặt đi nhìn chăm chú hầu tử nói: "Thành phật, vứt bỏ hết thầy tất cả, tứ đại giai không, chỉ còn lại phật hiệu, bởi vậy mà nói, phật đã phật hiệu, phật hiệu, đã phật. Phật cùng phật trong lúc đó chiến tranh, đấu không phải lược, mà là 'Biết', là 'Đi', nói cho cùng, chính là ý thức chi tranh. Nếu là thủ vững 'Pháp' thất bại, như vậy phật, cũng liền thật sự thành lược bình không rể, mất đi tồn tại ý nghĩa. Thí chủ cũng biết, ngày đó Kim Thiên Tử phật thân như thế nào mất?"

Hầu tử lông mày lập tức hơi chau nổi lên, có chút chân chờ nói: "Ta nhớ được là linh sơn biện pháp, chiến bại. Mất. Như thế nào? Người là muốn nói cho người lại cùng Như Lai chiến một hồi. Người có thể thắng? Nếu như vậy vậy đơn giản. Ta trên lưng người, đến linh sơn, gặp Như Lai, bắt quá tiện tay mà thôi, một nén nhang thời gian đều không cần. Có thể người thật có thể thắng sao? Cũng đừng đến lúc đó ta đi ra rồi, người lại thua rồi, liên luy người bên ngoài a."

Nói đi, hầu tử ý vị thâm trường địa nhìn Huyền Trang.

Chỉ thấy Huyền Trang cười cười. Khoát tay nghiêm mặt nói: "Nơi đó là dễ dàng như vậy, yếu biện pháp, ngoại trừ 'Biết', còn muốn 'Đi' . Cho nên, đi về phía tây một đường, tên là lấy kinh nghiêm, thật là chúng đạo."

"Nói nửa ngày, ngươi chính là còn là không có biện pháp phá Như Lai đạo tâm." Hầu tử hừ cười nói: "Muốn ta bảo vệ ngươi không có vấn đề, ai tới ta đều có thể ngăn cản, chính là nếu như Như Lai tự mình đến rồi sao? Này trong trí nhớ gì đó ngươi cũng không phải không thấy được. Hẳn đến đây, ta nhưng cứu không được ngươi. Đến lúc đó. Đạo còn không có chúng, ngươi tự đầu thân chỗ khác biệt, ta tìm ai khóc đi?"

Cái này một trận nói xuống, Huyền Trang lại lơ đãng, hấn ngửa đầu, nhìn tinh không, nhàn nhạt cười cười, thở dài: "Hấn sẽ không đến."

"Làm sao ngươi chỉ biết hấn sẽ không đến? Như ta là Như Lai, ngươi yếu phá ta đạo tâm, ta nhanh và gọn đem ngươi làm thịt, lời nói cũng không nhiều nói nửa câu."

"Như ngươi là Như Lai, bản tạng cũng giảm đi nhiều chuyện như vậy." Huyền Trang cười cười, nghiêng mặt qua đến xem trước hầu tử nói: "Hấn sẽ không đến, là vì hấn không thể tới."

"Có ý tứ gì?"

"Bản tạng lúc trước đã nói qua, phạt hiệu chi tranh, chính là ý thức chi tranh." Nhìn chăm chú hầu tử, Huyền Trang giống như cười mà không phải cười nói: "Hấn vì sao phải đến? Như như lời ngươi nói, bản tạng yếu phá hấn đạo tâm. Có thể như hấn tin tưởng chỗ cảm phạt hiệu thật cao tại bản tạng sở cầu phương pháp, bản tạng việc này, bất quá tự rước lấy nhục thôi, hấn không cần để ý? Như hấn thực lo lắng bản tạng có thể phá hấn đạo tâm, thế cho nên tự mình đối với bản tạng ra tay, như vậy. . . Hấn không chiến,

trước bại. Đến lúc đó, mặc dù bản tạng chết, Như Lai đạo tâm từ lâu khó giữ được. Không biết, nơi này do thí chủ còn tán thành?"

Cái này mỗi chữ mỗi câu, nói được nhẹ nhàng linh hoạt, có thể rơi xuống hầu tử trong tai lại giống như tiếng sấm vậy.

Đi về phía tây. . . Kết quả là, lấy kinh nghiệm bất quá là một cái danh mục, nguyên nhân chân chính, là giáo lí chi tranh!

Một hồi gió nhẹ theo bên cạnh thổi qua, hồi lâu, hầu tử chậm rãi ngừng đầu nhìn về phía Huyền Trang, vẻ mặt hoảng sợ.

Thấy thế, Huyền Trang chậm rãi ngừng đầu lên, nhìn thẳng phía trước.

Này trong ánh mắt lộ ra không giống với lúc trước lạnh như băng, giống như một vị bầy mưu nghĩ kế mưu sĩ.

Đón gió, hần chậm rãi nói ra: "Bất quá, việc này cũng có phong hiểm. Thứ nhất, diêm vương dễ gặp, tiêu quý khó chơi, Như Lai mặc dù không thể đối bản tạng động sát tâm, nhưng có thể thiết hạ nặng nề hiểm trở kiếp nạn, này linh sơn phật hạ la hán, tạng lữ, phạm là ích lợi du quan giả, đều có thể đối bản tạng ra tay."

"Ứng đối Như Lai, bản tạng trong lòng hiểu rõ, có thể bằng cái này phạm thân, lại là đấu không thắng cái khác. Còn nữa, đi phổ độ phương pháp, cần phải sử phật môn thay đổi ngày xưa cố bước chi tư, đi truyền giáo chi thực. Này thiên đình, đạo môn, cũng cần phải không hy vọng bản tạng chứng đạo. Như bọn họ ra tay, chớ nói bản tạng chích tồn cả đời này, chính là bất quá mười thế, cũng là không đủ. Lại thêm đoạn đường này yêu ma. . . Ha ha ha ha. . . Nó gian nguy, có thể nghĩ."

"Người chính là vạn yêu chi vương, lại độc thân đã đánh bại thiên đình, cùng này Như Lai có huyết hải thâm cừ. Như bản tạng việc này được

chúng đại đạo, có thể phá Như Lai đạo tâm, lệnh người đại thù được báo. . .
Cái này trong thiên hạ, hộ bản tăng đi về phía tây giả, trừ người ra Tề Thiên
Đại Thánh Tôn Ngộ Không, thật đúng là tìm không ra người thứ hai."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo sấm sét vang vọng không trung!

. . .

Linh sơn Đại Lôi Âm tự, Như Lai chậm rãi giương đôi mắt.

Một vị phật đà vội vã địa xâm nhập đại điện, hai đầu gối quỳ rạp xuống
đất: "Khởi bẩm tôn giả. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Như Lai cũng đã chậm rãi khoát tay áo, ý bảo
hắn lui ra.

Thấy thế, này phật đà chỉ phải nhẹ gật đầu, khom người rời khỏi ngoài
điện.

Nghiêng mặt đi, Như Lai mắt lé trước một bên Chính Pháp Minh Như
Lai nói: "Chính là người làm cho Kim Thiền Tử đi tìm này yêu hầu?"

"Đúng là." Chính Pháp Minh Như Lai khom người đáp: "Đệ tử đã xem
bài trừ Ngũ Hành sơn chi phong khẩu quyết giao cho Kim Thiền Tử."

Lập tức, cả đại điện lâm vào vô tận trong trầm mặc.

. . .

Trận trận nổ vang bên trong, chân trời tầng mây quay cuồng, đã thành
mưa gió nổi lên xu thế.

Hầu tử chậm rãi nở nụ cười, ung dung thở dài: "Xem ra, hắn đã biết."

Một đạo thiềm điện theo trước mắt xẹt qua, chiếu sáng Huyền Trang khuôn mặt.

Hắn nói khẽ: "Bần tăng không chỉ yếu cho hắn biết, bần tăng còn muốn cho tam giới đều biết. . . Làm cho bọn họ cũng đều biết, bần tăng đến đây, từng bước một địa, đến đây."

Giờ này khắc này, hắn đón gió, đứng chấp tay, mặt không đổi sắc. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thả a ! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 482: : Rời Núi

Huyền Trang xoay lên áo cà sa, nhắc tới trước bày, vượt qua sơn gian cự thạch từng bước một hướng phía đỉnh núi đi đến.

Gió đêm tại sơn gian o o địa thổi.

Xa xa sấm sét vang dội dần dần biến thành từng tiếng trầm đục, thật giống như một con dã thú lộ ra nanh vuốt, tại gầm nhẹ trước phóng thích nào đó địch ý, lại thủy chung không có chính thức bỏ nhào qua cản xé.

Đại khái, liền này thiên địa cũng đã hiểu rõ trước mắt đem sinh tử không để ý lấy kinh nhân, là dọa không ngã a.

"Ta còn không có đáp ứng ——!" Hầu tử kéo dài thanh âm nói.

"Bần tăng nói qua, thí chủ có đáp ứng hay không, bần tăng đều phóng. Đợi đến phong ấn cởi bỏ, thí chủ là lưu phải đi, yếu chạy đi đâu, bần tăng đều không ngăn trở." Huyền Trang như trước từng bước một hướng đỉnh núi đi đến, nói khẽ: "Bần tăng từng phát chí nguyện to lớn phổ độ chúng sinh, còn đối với bần tăng mà nói, thí chủ cũng là chúng sinh một trong, tự nhiên đã ở phổ độ hàng ngũ, đã thấy, nếu là không đạt được gì, chẳng phải có vi bản tâm?"

Hầu tử ghé vào cỏ khô trong đồng vẫn không nhúc nhích địa, như là đang ngủ vậy yên tĩnh, có thể này con mắt rõ ràng lại như có như không mở to.

Hồi lâu, Huyền Trang rút cục lên núi đỉnh, đối mặt cự thạch kia, đối mặt cự thạch kia trên trái qua sáu trăm năm mươi năm mưa gió phàm trần.

Chưa từng có nhiều ngôn ngữ, hấn chấp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, hơi cúi đầu, trong miệng nói lầm bầm.

Đợi đến này khẩu quyết niệm xong, hấn duỗi ra một ngón tay nhẹ nhàng gõ tại cự thạch kia trên.

Trong nháy mắt, một đạo kim quang phóng lên trời, trên đá lớn phàm trần giống như mặt hồ gợn sóng loại nhọn nhọn, hóa thành điểm điểm trong suốt phiêu tán trong gió.

Này hai tấn gian gấm mang cũng theo gió tung bay trước.

Hấn chậm rãi thư khẩu khí, xoay người từng bước một xuống núi, trở lại hầu tử trước mặt. Khom người nói: "Nên nói đều đã từng nói. Phong ấn đó bản tạng cũng đã cởi bỏ. Ra còn là không ra, liền do thí chủ tự làm quyết định. Quấy rầy lâu ngày, bản tạng cái này bái biệt. Nếu có duyên, thì sẽ tái kiến, nếu là vô duyên. . . Bản tạng chỉ cầu thí chủ một chuyện."

Hầu tử ngơ ngác địa gồi lên cánh tay, nhìn chăm chú gần trong gang tấc cỏ khô có chút mờ mịn mà hỏi thăm: "Chuyện gì?"

Huyền Trang chấp tay trước ngực, thản nhiên nói: "Bản tạng hy vọng thí chủ đi ra sau, vô luận gặp được chuyện gì. Chớ đơn giản tức giận. Như Lai cùng thí chủ có huyết hải thâm cừ, thiên đình cùng thí chủ có mối hận cũ, buông phật hiệu bất luận, mặc dù thí chủ tới tái khởi tranh chấp, cũng không gì đáng trách. Có thể cái này tam giới chúng sinh, lại chưa từng hoạch tội tại thí chủ, kính xin thí chủ chớ làm tiếp ra hủy hoại thiên địa việc, bất cứ lúc nào ở nơi nào chuyện gì, đều nên nghĩ tới thương sinh. . . Quên rồi ước nguyện ban đầu, chớ quên. Thí chủ chớ thủ hộ yêu tộc, thí chủ

quan tâm chi nhân. Chỗ yêu chi nhân, cũng đồng dạng sinh hoạt tại cái này một mảnh thiên địa bên trong. Huyền Trang tại đây thay thương sinh tạ ơn thí chủ."

Nói đi, Huyền Trang khom mình hành lễ, xoay người rời đi, không cần phải nhiều lời nữa.

Trong thoáng chốc, hầu tử tựa hồ nhớ tới một vị khác cổ nhân.

Cái kia dưới trời chiều cung trước thân thể ngồi ở trên tảng đá, coi như một vị vị sinh kế phát sầu lão nông bóng lưng đến nay như trước minh khác trong lòng của hắn.

"Lão Bạch viên a. . . Ha ha ha ha." Nghĩ, hắn bắt đầu dĩ cười cười.

Lão Bạch viên cùng Huyền Trang, cố gắng, bọn họ mới là cùng một loại nhân a, năng lực có cao thấp, lại có được đồng dạng tâm. Đến với mình, tuy nhiên theo lão Bạch viên trong tay nhận lấy này cây gậy, lại thủy chung không có chính thức làm được qua.

Đợi đến phiên thân lên ngựa, Huyền Trang mới cuối cùng quay đầu lại nhìn hầu tử liếc, nắm chặt dây cương, giơ lên roi ngựa, giục ngựa tây đi, không có lại quay đầu.

Hầu tử lẳng lặng đưa mắt nhìn Huyền Trang, không nói một lời.

Hồi lâu, đãi Huyền Trang chạy ra năm dặm bên ngoài, phương ghìm ngựa quay đầu.

Này núi cao xa xa, run nhè nhẹ trước, tại trong từng trận tiếng nổ vang chậm rãi nứt ra rồi một đường nhỏ. Ngay sau đó, nổ tung.

Một đạo kim quang trong nháy mắt biến mất tại phương đông trong bầu trời đêm.

Vọng thiên tế, nhìn trời bên cạnh dần dần lộ ra ngân bạch sắc, Huyền Trang nhân nhạ cười cười, quay đầu ngựa lại, tiếp tục hướng phía tây phương mà đi.

Lúc này, bọn họ cũng không có chú ý đến trên bầu trời một cỗ tuần tra phủ xe ngựa quên quá khứ. . .

. . .

Linh sơn Đại Lôi Âm tự.

Trong đại điện, như cũ là hoàn toàn yên tĩnh.

Này bên cạnh bên cạnh một đám phật đà la hán, từng người đều yên lặng nhìn chăm chú Như Lai cùng Chính Pháp Minh Như Lai.

Hồi lâu, Như Lai chậm rãi nhắm lại hai mắt, nói khẽ: "Này yêu hầu hận ngã phật môn tận xương, người trợ này yêu hầu thoát khốn, là vì sao ý?"

"Đệ tử bồn ý, cũng không phải là trợ này yêu hầu thoát khốn."

"Không phải trợ này yêu hầu thoát khốn?"

"Đệ tử bồn ý, chính là khảo nghiệm Kim Thiên Tử." Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, nói khẽ: "Hấn si nói cầu lấy phổ độ phương pháp, nếu là trong miệng hấn phổ độ phương pháp cũng không phải là vọng ngữ, như vậy, độ được chúng sinh, tự nhiên cũng độ được này yêu hầu."

"Nếu là độ không được?"

"Nếu là độ không được, lại đem yêu hầu phóng xuất ra, đến lúc đó, tam giới chúng sinh nguy vậy, làm sao đến phổ độ nói đến? Kim Thiên Tử, cũng nên làm cho này mười thế biện pháp hoa lên một cái dấu chấm tròn. Nếu là thật sự độ được, ngược lại vẫn có thể xem là một kiện đại công đức, tại phật môn hữu ích vô hại."

Nghe vậy, Như Lai nhưng chỉ là cười, không hề đặt câu hỏi.

Hồi lâu, đứng ở bên kia Văn Thù ra khỏi hàng, chấp tay trước ngực, khom người nói: "Thật muốn khảo nghiệm, đệ tử cũng có nhất sách, chẳng biết có được không?"

Cái này vừa nói, tất cả phật đà lúc này đều hướng Văn Thù nhìn sang.

...

Tầng thứ chín trên, một vị thiên tướng nắm chặt một phần tấu chương vôi vàng hành tấu tại trống trải trên quảng trường. Đây bốn phía cờ xí pháp phới, rất nhiều mặc ngân sắc khái giáp thiên binh phân loại hai bên, nhìn về phía trên uy phong lẫm lẫm.

Sáu trăm năm mươi năm trước trận chiến ấy, đối tại tam giới mà nói là con ác mộng, đối tại thiên đình mà nói càng phải như vậy.

Thiên quân danh sách cơ hồ tổn thất hầu như không còn, tiên gia, thiên binh, nó bỏ mình nhân số nhiều đến hơn trăm vạn. Những cái này cung điện, càng là nhiều bị một môi lửa thiêu cá sạch sẽ.

Có thể nói, hầu tử một người một côn, cơ hồ đem trọn cả thiên đình, thậm chí cả đạo môn lúc trước vạn năm tích lũy toàn bộ hủy tận.

Ngày nay, trải qua sáu trăm năm mươi năm trùng kiến, bây giờ thiên đình, tuy nói so với không được cường thịnh thời kì, nhưng cũng đã đơn

giản quy mô, chỉ là rất nhiều giám sát thể gian cùng với âm phủ chức năng đến nay bởi vì nhân thủ vấn đề không thể không đi đầu gác lại, vì thế, mà ngay cả nguyên bản không được đung vào mây may giới luật của trời tiên lệnh, cũng làm thật lớn điều chỉnh, thế cho nên đồng dạng cảnh sắc, đồng dạng mặc, đồng dạng xung hô, này thiên đình cùng kia thiên đình, kì thực khác biệt cực lớn.

Rất nhanh, này thiên tướng liền bước nhanh bước lên thật dài bạch ngọc thềm đá, vượt qua Linh Tiêu Bảo Điện đi đến ngự thư phòng trước. Lại bị giữ cửa thiên binh ngăn lại.

"Làm phiền thay mặt tướng thông truyền một tiếng. Hãy cùng bệ hạ nói. Mặt tướng có khẩn cấp quân tình khẩn tấu, nửa điểm đến trễ không được."

"Khẩn cấp quân tình?"

"Đúng, khẩn cấp quân tình, phải lập tức yết kiến bệ hạ."

Đang khi nói chuyện, này thiên tướng cũng đã không tự giác địa dùng ống tay áo lau ba lượt mồ hôi, thấy giữ cửa thiên binh đều có chút ngây dại.

Hơi do dự hạ xuống, kia thanh môn thiên binh khom người chấp tay nói: "Tướng quân chờ một chút, dung ty chức khởi bẩm bệ hạ. Đi thêm hồi phục."

Nói đi, ngày đó binh liền xoay người mở ra ngự cửa thư phòng, đi vào.

Không bao lâu, đại môn mở rộng, vài vị tiên gia từ bên trong đi ra, nguyên một đám vui tươi hơn hờ mà hướng trước trước tới báo tin thiên tướng chấp tay, này thiên tướng nhưng chỉ là miễn cưỡng cười cười, liền đáp lễ tâm tư đều không có, chỉ là một cái kính địa duỗi dài cổ đi đến bên trong nhìn qua, thỉnh thoảng xóa đi cái trán mồ hôi.

Theo ngoài cửa nhìn lại. Cái này ngự thư phòng cùng sáu trăm năm mươi năm trước cũng không bao nhiêu bất đồng, như cũ là như vậy đẹp đẽ quý giá trang nhã. Thậm chí liên bài trí đều không còn hai đến. Nếu không nói phá, đã nói là ngày đó chưa chiến hỏa có thể bảo tồn chỉ sợ đều đại có người tin.

Chỉ là, cái này ngự thư phòng chủ nhân, lại là cũng đã thay đổi.

Rất nhanh, kia thanh môn thiên binh cũng theo trong ngự thư phòng đi ra, nghiêng người nói: "Tướng quân, bệ hạ cho mời."

Thiên tướng nhẹ gạt đầu, vội vàng đi nhanh về phía trước, vượt qua cánh cửa lúc còn không nhỏ tâm bị vấp một chút.

Như thế tình hình, nếu là bình thường cần phải xấu hổ không thôi, chỉ là hôm nay, hẳn lại hoàn toàn không tâm tư để ý tới.

Vừa mới đứng vững gót chân, hẳn cũng đã bước nhanh hướng phía trong ngự thư phòng phòng đi đến.

Ở trong nhà trung, long án trước một thân xuyên long bào trung niên nam tử ngồi ngay ngắn.

Trung niên nam tử này mặt như quan ngọc, súc trước râu dài, hai đạo thật dài lông mi chừng dài một thước, rủ xuống tại hai bên, nhìn về phía trên ngược lại rất có một phen đế vương chi tư, chỉ là này sáng ngời có thần ánh mắt lại hiện đầy tơ máu, nhìn về phía trên cực kỳ mỗi một.

Ngày đó hầu tử giết Ngọc Đế, Tây Vương Mẫu, ngay tiếp theo, liền hôn phách của bọn hắn cùng nhau hủy, thế cho nên thiên đình trùng kiến, thực sự không có biện pháp đưa bọn họ sống lại. Kinh tam thanh hiệp thương, chỉ phải khác lập tân đế.

Mà cái này một vị, chính là tân nhậm Ngọc Đế —— Trương Bách Nhân.

Thấy xong Ngọc Đế, này thiên tướng vội vàng quỳ một chân trên đất, cầm trong tay tấu chương hiện lên tại trên trán nói: "Khởi bẩm bệ hạ, đây là tuần tra phủ vừa rồi đưa tới tấu chương."

"Tuần tra phủ khẩn cấp quân tình? Là ai nháo sự, Cửu Đầu Trùng? Còn là Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương?" Ngọc Đế nghe vậy, không khỏi thân thủ vuốt vuốt tình minh huyết, thật dài thở dài, cười khở nói: "Lý Tĩnh không là vừa vặn mới cùng bọn họ ký kết hiệp ước hưu binh sao? Này bang tử yêu quái, thật sự là một ngày cũng không yên tĩnh."

Này thiên tướng cúi đầu, nói khê: "Khởi bẩm bệ hạ, không là bọn hấn. . ."

"Không là bọn hấn? Chẳng lẽ lại là Lữ Thanh cùng Đa Mục quái? Bọn họ có thể rất ít sinh sự a." Nói, Ngọc Đế cũng đã duỗi dài tay.

Một bên khanh gia vội vàng từ phía trên cầm trong tay tiếp nhận tấu chương, chuyên giao Ngọc Đế.

Mở ra tấu chương, chỉ liếc, Ngọc Đế mặt tợn xoạt thoáng cái bạch, mở to hai mắt nhìn, này khóe mắt bỗng nhiên run rẩy.

Quỳ gối long án trước thiên tướng cẩn thận mà chăm chú nhìn Ngọc Đế, nhẹ giọng tấu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Nam Chiêm Bộ Châu có một sơn, tên gọi là Lưỡng Giới sơn, nhân gần đây phát sinh cực khác động, quấy rầy dân sinh, tuần tra phủ liền trước tuần thiên tướng tiến đến điều tra, lại phát hiện này Lưỡng Giới sơn cũng đã vắng tung tóe. Nghe sơn dân nói, này dưới núi nguyên tù có một yêu hầu, lần này dị động, chính là này yêu hầu phá khai rồi phong ấn trốn đi bố trí. . . Tuần tra phủ hoài nghi, này trốn đi yêu hầu, chính là lâu tìm không lấy được yêu hầu Tôn Ngô Không."

"Tôn Ngô Không. . ."

Đôi tại thiên đình thậm chí cả tam giới mà nói, "Tôn Ngô Không" ba chữ kia, đều là cá con ác mộng a. . . Chẳng lẽ tại trên tay mình, này con ác mộng muốn nặng diễn sao?

Ân ân địa, Ngọc Đế cũng có chút bối rối, hấn bỗng nhiên nháy mắt con người, thân thủ chỉ vào này thiên tướng nói: "Cũng biết này yêu hầu hiện ở nơi nào?"

"Này yêu hầu đã bỏ chạy vô tung, tuần tra phủ hiện chính phái nhân bốn phía sưu tầm."

"Động. . . Động tác đừng quá lớn, chớ kinh động hấn. Nếu là có chính xác chứng cứ chứng minh này yêu hầu chính là Tôn Ngô Không, cũng muốn đi đầu bẩm báo tam thanh đi thêm định đoạt, nhất thiết không lỗ mãng chọc giận hấn."

"Dạ."

Này thiên tướng đang muốn xoay người, đã thấy Ngọc Đế lại nhắc nhở nói: "Thông tri Lý Tĩnh, tại tình thế trong sáng trước, chớ lại đổi thế gian dụng binh, để tránh đồ sinh sự đoan."

"Liên đôi tán yêu cũng đình chỉ. . . ?"

"Đúng." Ngọc Đế chém đình chặt sắt địa đáp. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân, hôm nay chỉ có thể canh nhiều như vậy. . . Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 483: : Đến Thăm Long Cung

Đen kịt một mảnh hải lưu trung, hầu tử chậm rãi đi về phía trước trước.

Mấy cái lớn lên hình thù kỳ quái cá theo bên cạnh của hắn chậm rãi mà qua, thẳng đến phát hiện hắn, mới cả kinh, bỏ chạy vô tung.

Hầu tử như trước mặt không biểu tình mà đi về phía trước trước, cặp kia mục một điểm thần thái đều không có, tựa giống như vừa tỉnh ngủ vậy.

Hồi lâu, xa xa xuất hiện một điểm ánh sáng.

Xa xa địa, hắn trông thấy dãy núi vờn quanh bên trong Đông Hải long cung, giống như một con cự đại bạch tuộc nằm ngang đáy biển duỗi ra bản thân xúc tua vậy.

Cách biệt hơn sáu trăm năm, như cũ là như vậy trắng lệt, một điểm, cũng không có thay đổi a.

Hơi do dự hạ xuống, hắn cười cười, đè thấp dáng người gia tốc đi về phía trước.

Không bao lâu, vài cái bơi dật tôm binh đón chào, cầm trong tay binh khí chỉ vào hầu tử cao trầm giọng quát: "Người đến người phương nào? Long cung trọng địa, há lại cho người không liên can tự tiện xông vào?"

"Làm cho Ngao Nghiễm đi ra gặp ta, hoặc là làm cho Ngao Thính Tâm đi ra cũng đúng." Hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra.

Này mấy cái tôm binh lập tức khẽ giật mình.

...

Trong chánh điện, một con vò trai hơi đóng mở nuốt thở ra phao, mặc diễm lệ con trai tinh vãng lai không ngừng. Này bốn phía nguyên một đám dạ minh châu, đem hết thảy chiếu lên sáng trưng, trái rộng màu đỏ san hô hiển thị rõ hoa lệ.

Tại điện phủ này phía trên, thân là bốn công chúa Ngao Thính Tâm chính tinh tế địa cho mình phụ vương báo cáo trước long cung sắp tới thi hành biện pháp chính trị quy tắc chi tiết.

Một vị của tướng vôi vãi địa ●, ww ↖ w. Chạy nhập trong điện phủ, quỳ xuống đất tấu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, này bên ngoài cửa cung đến đây một con yêu hầu, nói muốn gặp ngài. . ."

"Đến đây một con yêu hầu?"

"Là tiểu thất sao?" Ngao Thính Tâm nói khẽ.

"Không phải, nếu là tiểu thất mặt tướng nhận ra."

Ngao Thính Tâm cười cười nói: "Chẳng lẽ này Hoa Quả Sơn lại ra một con luyện thần cảnh hầu yêu rồi? Này cũng là đáng mừng việc a."

Long vương thân nhiên nhìn của tướng liếc, thuận miệng hỏi: "Đối phương có thể thông báo tính danh?"

"Chưa từng. Này trên người cũng không cái gì đánh dấu." Của tướng chấp tay nói: "Hắn gọi thẳng bệ hạ tục danh. Lại không chịu tự giới thiệu. Tuyên bố nói yếu bệ hạ đi ra ngoài thấy hắn, nếu là bệ hạ không tại liền làm cho bốn công chúa đi ra ngoài thấy hắn, này khẩu khí rất là cuồng vọng.

Vài cái tôm binh tiến đến xua đuổi, tuy nhiên cũng đánh không lại hấn một chiêu. Dựa vào mặt tướng xem, này tu vi tối thiểu có hóa thân cảnh đã ngoài, cho nên đi đầu bảm báo bệ hạ, đi thêm định đoạt. Nếu là bệ hạ xác thực có biết hay không như vậy một con yêu hầu, mặt tướng cái này đi triệu tập cấm vệ đưa hấn đuổi ra Đông Hải."

Lại ngẩng đầu lên. Này cua tướng đã thấy lão Long vương cùng Ngao Thính Tâm sắc mặt trắng bệch, không khỏi có chút mờ mịt địa rụt rụt đầu.

Sáu trăm năm mươi năm quang âm, long cung ngoại trừ số ít vài cái tu vi có sở thành đại tướng cùng những kia lập nhiều công lao đắp chặn ban thường cây bàn đào công thần, phần lớn đều đã bị thay đổi vài lần.

Đối tại chưa lịch trận đại chiến kia người mà nói, hầu yêu chỉ là hầu yêu, trong tam giới, hầu yêu sao mà nhiều. Nhưng đối với tại trải qua trận đại chiến kia người mà nói, 'Hầu yêu' hai chữ này, ý nghĩa một loại đáng sợ khả năng tính. Mà có thể gọi thẳng Đông Hải long vương tục danh, lại nhận ra bốn công chúa Ngao Thính Tâm hầu yêu. Cự ly này loại đáng sợ khả năng tính cũng đã không xa.

Hồi lâu, lão Long vương nhìn chăm chú cua tướng nói khẽ: "Này yêu hầu quần áo như thế nào?"

Cua tướng lược qua nghĩ sơ hạ. Nói: "Yêu hầu trên người cũng không quần áo, chỉ là trói mấy khối hương tiêu phiến lá, cùng phương biến hóa tiểu yêu không khác. Chính là tu vi, lại là không giống bình thường."

Lão Long vương đã bắt đầu đổ mồ hôi, hấn nghiêng mặt đi đối với Ngao Thính Tâm nói: "Người cảm thấy, sẽ là ai?"

Lúc này, Ngao Thính Tâm cũng là vẻ mặt ngưng trọng, nàng nhíu chặt trước lông mày nói: "Hóa thân cảnh yêu quái, nên đều cũng có chút ít kiến

thức. Nếu là không quá mức thực lực, định sẽ không ngộ đến độc thân xông long cung mới đúng. Cái này trong tam giới có thể độc thân xông long cung mà mặt không đổi sắc hầu yêu, đương vài này hành tung bất định Mi Hầu vương cùng Ngục Nhung Vương. Như là bọn hấn khá tốt, dù sao bọn họ cùng Ngưu Ma Vương là kết nghĩa huynh đệ, Ngưu Ma Vương lại cùng thiên đình vừa hưu binh, nên sẽ không tùy ý nâng mầm tai vạ mới là. Có thể vừa đến này Mi Hầu vương, Ngục Nhung Vương cùng ta Đông Hải long cung tổ không vắng lai, thứ hai, cũng đoạn sẽ không trói vài miếng hương tiêu lá cây tự đến thăm. . . Như nếu không phải là lời của bọn hấn. . ."

Lời nói ở đây, Ngao Thính Tâm liền dừng lại, không có xuống chút nữa giảng.

Lão Long vương nhìn về phía trên cũng đã có chút bối rối, vịn long ý tay nói lỏng lại căng, khản lại từng.

Hồi lâu, Ngao Thính Tâm khom người nói: "Phụ vương, Thính Tâm cùng Hoa Quả Sơn cao thấp đều có chút tình cũ phần, không bằng trước hết làm cho Thính Tâm đi ra xem một chút đi."

"Vậy. . . Cũng tốt." Lão Long vương đưa tay đem này của tướng chiêu đến trước người, thấp giọng nói: "Đem cấm vệ đều triệu tập lại, đi theo bảo vệ bốn công chúa."

"Dạ."

Không đợi này của tướng xoay người, Ngao Thính Tâm cũng đã thân thủ ngăn lại, nói khẽ: "Bỏ qua. Nếu là Mi Hầu vương hoặc là Ngục Nhung Vương, cần phải không có gì đáng ngại, nếu là này cái khác, mặc dù đem long cung tất cả mọi người triệu tập lại, cũng không đạt được gì. Ngược lại, dễ dàng làm cho đối phương hiểu lầm."

"Đúng đúng đúng." Lão Long vương vội vàng nói: "Người xem phụ vương đều có chút hồ đồ, đúng đúng đúng, Thính Tâm nói chính là."

...

Không bao lâu, long cung đóng chặt đại môn liền chậm rãi mở rộng.

Ngao Thính Tâm nhắc tới làn váy vượt qua cánh cửa, xa xa địa liền trông thấy một đám binh tướng đem hầu tử bao bọc vây quanh. Ở đằng kia vòng vây ở giữa, hầu tử miễn cưỡng địa co quắp ngồi chung một chỗ trên tảng đá.

Nhìn thấy hầu tử trong nháy mắt, Ngao Thính Tâm liền cả ngây dại.

Nàng liếc tịt nhận ra hầu tử, giấu ở trong tay áo tay âm thầm nắm thật chặt.

Hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu lên, từng bước một hướng phía Ngao Thính Tâm đi đến.

"Đứng lại! Thấy xong bốn công chúa còn không quỳ xuống hành lễ!"

Này bốn phía binh tướng thấy thế, nguyên một đám tranh thủ thời gian cầm trong tay binh khí tiến lên ngăn trở.

Quýnh lên, Ngao Thính Tâm vội vàng cao giọng quát lên: "Dừng tay! Toàn bộ tất cả lui ra! Tự ý động đao binh giả chém!"

Một tiếng này quát mắng phía dưới, một ít chúng binh tướng khẽ giật mình, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, thu hồi vũ khí, chậm rãi lui xuống.

"Đừng lo lắng, ta không muốn đánh nhau phải không." Cùng Ngao Thính Tâm gặp thoáng qua, hầu tử vượt qua cánh cửa đi nhanh hướng phía

long cung vòng trong đi đến.

Ngao Thính Tâm nuốt khô nhỏ nước miếng, thu thu thần, vôi vàng xoay người toái bước đi theo, này thần sắc nhìn về phía trên thật giống như một tiểu nha hoàn giống như địa, thấy một đám binh tướng đều mắt choáng váng.

Có đường đường bốn công chúa đi theo, dọc theo con đường này, tự nhiên không người ngăn trở. Long cung lí nhân nguyên một đám cung kính địa hành lễ, chỉ là một mỗi người xem hầu tử thần sắc đều có chút kinh ngạc.

Đã đi đến long cung trong nội viện hầu tử mới dừng bước, chớp hai mắt hướng phía bốn phía nhìn một hồi lâu. Nhẹ giọng hỏi: "Các người long cung bảo khổ ở nơi nào? Quá lâu. Ta đều có chút đã quên."

"Ồ bên cạnh." Ngao Thính Tâm cúi đầu vôi vàng bước nhanh tiến lên mang theo đường. Cẩn thận mà hỏi thăm: "Đại thánh gia nghĩ tìm bảo vật gì, có thể cáo tri Thính Tâm?"

"Chính là muốn tìm bộ y phục xuyên thời, nghĩ đi gặp cô nhân, cũng không thể cột hai mảnh lá cây tự đi qua đi? Mấy trăm năm không có thấy. Như vậy quá chật vật." Hầu tử nói khẽ: "Nghĩ nửa ngày, thậm nghĩ đến người nơi này, cho nên cứ tới đây."

Từ đầu đến cuối, vô luận giọng điệu còn là thần thái, đều tràn đầy ử rữ.

Một đường đi đến long cung bảo khổ trước. Ngao Thính Tâm phúc thân hành lễ nói: "Đại thánh gia kính xin chờ một chút một lát, Thính Tâm cái này làm cho người ta khừ thủ cái chìa khóa, chỉ cần một lát là được."

"Đi a, nhanh lên." Hầu tử gật đầu nói.

Ngao Thính Tâm thân thủ đưa tới một vị tằm binh, làm cho hắn đi lấy cái chìa khóa.

Này tằm binh tuy nhiên còn không có biết rõ ràng đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nhưng bốn công chúa tự mình hạ lệnh, tự nhiên cũng không dám chậm trễ, ứng thanh "Dạ" . Liền tranh thủ thời gian xoay người chạy ra.

Đãi này tằm binh đi rồi, hầu tử mới liếc Ngao Thính Tâm liếc nói: "Làm gì vậy như vậy sợ ta? Nhớ rõ trước kia ngươi còn dám cho ta thêm phiền tới."

"Đó là Thính Tâm tuổi nhỏ không hiểu chuyện." Nói, Ngao Thính Tâm vội vàng phúc thân nói: "Thính Tâm thay long cung cao thấp tạ ơn đại thánh gia ngày đó ân không giết."

Nghe được cái này một câu. Hầu tử lập tức bật cười, nhẹ giọng thở dài: "Ngươi cái này. . . Thật là đủ rồi câu nệ. Ngươi long cung cũng không được tội ta cái gì. Ta giết các ngươi làm gì vậy? Huống hồ, Dương Thiên chị dâu còn là tây hải tam công chúa, thật muốn bàn về đến, chúng ta còn là thân thích. Nếu là đối với các ngươi long cung động thủ, nàng còn không lột da ta?"

Ngao Thính Tâm chậm rãi đứng dậy, cẩn thận mà hỏi thăm: "Đại thánh gia đi gặp qua Dương Thiên tử rồi?"

"Còn không có, tính toán đổi thân quần áo phải đi gặp. Còn muốn trông thấy những người khác, cũng không biết bọn họ hiện tại cũng thế nào."

"Những năm này. . . Đại thánh gia đều ở nơi nào? Thính Tâm nghe nói đại thánh gia bị phạt môn nhốt, không nghĩ tới. . ."

"Là nhốt không sai." Hầu tử ngẩng đầu lên, có chút mệt mỏi thở dài: "Đóng sáu trăm năm mươi năm, mới ra ngục."

Nói, chính hấn ha ha địa nở nụ cười.

Ngao Thính Tâm cũng không dám đi theo cười, chỉ là một thẳng như đồng nhất tiêu nha hoàn loại đứng ở hầu tử bên cạnh.

Một hồi lâu, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Hoa Quả Sơn hiện tại thế nào? Gần như vậy, ngươi hẳn là biết đến a?"

"Thính Tâm nhàn hạ đều sẽ đi qua đi một chút."

"A?"

"Từ đại thánh gia ngài mất tin tức, Hoa Quả Sơn tự tàn. Ngày đó một trận chiến, cũng đem Hoa Quả Sơn đánh thành một mảnh đất khô cằn. Bây giờ lại là còn có chút tiểu yêu sinh hoạt tại chỗ đó, chỉ là ngày đó người quen, lại một cái mất."

"Tiểu yêu. . . Đều có tên sao?"

"Thảo Tiểu Hoa, đại thánh gia còn nhớ rõ sao?"

"Này cây tiên thảo?"

"Ân. Lần kia đại chiến sau, bởi vì ngài mất tin tức, lũ yêu ý kiến không hợp, yêu tộc liền nứt ra. Ngưu Ma Vương, Bàng Ma Vương, Cửu Đầu Trùng, Lữ Thanh, Đa Mục quái tất cả dẫn một chi, đường ai nấy đi. Này tiểu nhân tự đếm cũng đếm không xuể. Thảo Tiểu Hoa bảo là muốn hỏi Thủy Liêm động, cho nên chiến không lâu sau, liền phản hồi Hoa Quả Sơn định cư."

"Thật không nghĩ tới cuối cùng tử thủ Hoa Quả Sơn sẽ là nàng." Nói, hầu tử thân thủ dụi dụi con mắt.

Giương mắt nhìn chăm chú hầu tử, Ngao Thính Tâm cẩn thận mà hỏi thăm: "Đại thánh gia. . . Kế tiếp định làm như thế nào?"

Đang lúc này, này tằm binh cũng đã mang tới cái chìa khóa bước nhanh chạy đến Ngao Thính Tâm trước mặt hai tay trình lên.

Tiếp nhận cái chìa khóa, Ngao Thính Tâm liền thân thủ mở ra bảo khố môn, này ánh mắt lại còn thỉnh thoảng nhìn về phía hầu tử, như cũ là để ý như vậy cẩn thận.

"Hiện tại cái gì tính toán đều không có, đi một bước xem một bước quá." Nói, hầu tử đi phía trước một bước, thân thủ đẩy ra đại môn.

. . .

Lúc này, trong tam giới, một cái đến từ linh sơn tin tức nho nhỏ cũng đã diên khùng truyền ra đến đây, nói là có một người đến từ phương đông hòa thượng phụng phật tổ chi mệnh hướng Tây Thiên lấy kinh.

Có người nói, hòa thượng này chính là phật tổ Như Lai ngồi xuống nhị đệ tử Kim Thiên Tử chuyển thế, chỉ cần ăn hấn một ngậm thịt, là được trường sinh bất lão, không cần lại mỗi đến thọ nguyên gần lúc liền tìm lấy cây bàn đào, tìm người nhân sâm.

Có người nói, tay hấn trung phật tổ ban tặng kim bát, có thể tụ thiên hạ tài vật.

Có người nói, nó trên người phật tổ ban tặng áo cà sa, nếu là phủ thêm, là được trăm ngày phi thăng!

Này đồn đãi càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng không thể tưởng tượng.

Thậm chí, lại chỉ thiên thê, nói là phật tổ Như Lai đã nói rõ, lần này đi về phía tây, chính là khảo nghiệm, như hấn có thể bình an đến Đại Lôi Âm tự tự nhiên là hảo, mặc dù hấn trên đường bị yêu quái ăn, bị phạm nhân giết, cũng là thiên mệnh cho phép, đoạn không truy cứu. . .

Trong lúc nhất thời, tam giới gió nổi mây phun!

ps: Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử ~

Đêm nay còn phải thức đêm, lấy thật thể thư bản thảo. . . Lan.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 484: : Thí Chủ, Xin TỰ Trọng

Từng bước một đi ở long cung trong bảo khố, hầu tử có chút mờ mịt địa nhìn chung quanh, Ngao Thính Tâm một tác cũng không rời cùng ở sau người.

Kim sắc địa gạch, màu son cây cột, tùy ý có thể thấy được rơi lả tả hoàng kim, bảo thạch tại trên vách đá dạ minh châu chiếu rọi xuống không ngừng mà lập loè, nơi này hết thảy tất cả nhìn về phía trên đều là như vậy địa chướng mắt.

Nếu là mấy trăm năm trước, những này tục vật hầu tử nên chính mắt cũng không hội nhìn a, nhưng bây giờ mỗi kiện đồ vật, hẳn đều tinh tế dò xét, thấy nhập thân.

Sáu trăm năm mươi năm quang âm, toàn bộ thế giới đều thay đổi, cái này chưa chiến hỏa Đông Hải long cung, hẳn là thuộc về biến hóa nhỏ nhất địa phương a. Có thể chẳng biết tại sao, hầu tử cảm giác, cảm thấy trước mắt nhìn qua đông tây, cho dù là một khối gạch, một cây cột, đều cùng mấy trăm năm trước nhìn qua bất đồng.

Có lẽ, chính hẳn cũng thay đổi a.

Hết thảy tất cả, nhìn về phía trên đều lạ lẫm đến làm cho nhân có loại muốn rơi lệ xúc động.

"Đại thánh gia, khai giáp được lưu giữ trong bên này."

"Nha." Hầu tử vội vàng thu thu thân, cảm giác kia, thật giống như mới từ trong lúc ngủ mơ bị tỉnh lại vậy, xấu hổ mở trừng hai mắt nói: "Biết rằng."

Dẫn hầu tử, Ngao Thính Tâm chậm rãi xuyên việt long cung theo chồng chất như núi trên bảo trung vọt ra tới một cái đường nhỏ từng bước một hướng phía bảo khố ở chỗ sâu trong đi đến, này sau lưng thủy chung đi theo vài cái tôm binh tại xa xa địa ngắm nhìn.

Không đợi hai người tới gửi khải giáp phủ kho, quy thừa tướng cũng đã cung trước thân thể nhỏ chạy trước đuổi theo.

-, ww♀w. Thấy xong hầu tử, hấn một cái phi thân bỏ nhào ngã xuống đất, dập đầu nói: "Không biết đại thánh gia giá lâm, cự thần không có từ xa tiếp đón, thật sự tội đáng chết vạn lần! Thịnh đại thánh gia thứ tội!"

Một màn này, xem sau lưng vài cái tôm binh đều tròn tròn mắt.

Mặc dù là đôi long vương, cũng chưa bao giờ gặp cái này long cung trung dưới một người trên vạn người lão thừa tướng như thế kính sợ a.

Mắt thấy quy thừa tướng đi này đại lễ. Hầu tử nhưng chỉ là quay đầu lại nhàn nhạt mà nhìn xem. Nhẹ nhàng khoát tay áo nói: "Đứng lên đi."

Nghe vậy. Quy thừa tướng cất cao giọng nói: "Đại thánh gia không khoan thứ cự thần, cự thần không dám đứng lên."

"Ta mệt chết đi, chẳng muốn nói chuyện, ngươi hiểu ý của ta sao?"

Một câu nói kia nói được nhẹ nhàng linh hoạt đến cực điểm, lại nghe được quy thừa tướng một hồi run rẩy, không khỏi nuốt khô nhỏ nước miếng, sau này rụt rụt, thẳng đến gặp một bên Ngao Thính Tâm chính lạng lẽ cho hấn nháy mắt. Mới run run rẩy rẩy địa đứng dậy. Chỉ là đầu kia như

trước thật sâu chôn lầy, thỉnh thoảng gương mặt da cằn thặn địa nhìn về phía hầu tử.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hần thấp giọng chấp tay nói: "Đại thánh gia, cự thân thay ta gia long vương hướng ngài thỉnh an."

"Nhà của người long vương?" Hầu tử hơi sững sờ, thật sâu nháy hai cái con mắt, vuốt vuốt huyết thái dương bưng tỉnh đại ngộ giống như nói: "Đúng rồi, đến đây còn không có thấy các người lão Long vương. Ta nghĩ tại các người long cung bảo khổ cầm ít đồ, các người long vương không ngại a?"

"Sao có thể chú ý a?" Quy thừa tướng vội vàng chồng chất nâng khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt nịnh nọt nói: "Nhà của ta long vương nói, chúng ta long cung. Chính là đại thánh gia ngài. Chỉ cần đại thánh gia ngài muốn, chính là muốn bạt râu mép của hần. Cũng không hề câu oán hận."

"Không ngại là tốt rồi."

Nói, hầu tử muốn xoay người, quy thừa tướng lại vội vàng nói ra: "Mặt khác, đại thánh gia, nhà của ta long vương đã ở đại điện thiết yến xin đợi, sau đó, đẳng đại thánh gia chọn xong rồi chỗ đồ người muốn, kính xin đại thánh gia di giá đại điện, để cho ta gia long vương tận một tận tình địa chủ."

Không đợi hầu tử trả lời, quy thừa tướng này trông mắt cô lỗ cô lỗ vòng vo hai vòng, lại bổ sung nói: "Còn có, nhà của ta long vương khai báo, nếu là đại thánh gia ngài muốn, mà ta Đông Hải long cung bảo khổ vừa rồi không có, chỉ cần ngài nói một tiếng, thiên hạ dưới mặt đất, nhà của ta long vương đều nhất định hết sức vi ngài suu tâm."

Nói đi, quy thừa tướng liền vẻ mặt nịnh nọt địa nhìn qua hầu tử, hầu tử nhưng như cũ là mặt không biểu tình, nhìn về phía trên trong thần sắc còn

mang theo sợi sợi mỗi mệ.

Hồi lâu, hầu tử quay đầu hướng hướng Ngao Thính Tâm, nói khẽ: "Một hồi rồi nói sau."

Ngao Thính Tâm hiểu ý địa nhẹ gật đầu, mở ra bước nhỏ tiếp tục mang theo hầu tử dọc theo lối đi nhỏ chậm rãi đi, chỉ để lại quy thừa tướng ngốc đứng tại nguyên chỗ.

Nửa ngày, hấn cũng do dự mà đi theo.

...

Sáng sớm thời gian, thiên bắt đầu phiêu khởi chíp bông mưa phùn.

Huyền Trang cỡi ngựa, bán híp mắt dọc theo gập ghềnh sơn đạo chậm rãi đi tới. Trước mặt mà đến giọt mưa đem toàn thân quần áo đều đánh cho ướt sũng.

Dần dần địa, phía trước lộ trở nên lầy lội không chịu nổi, mưa cũng càng rơi xuống càng lớn.

Xa xa địa trông thấy ven đường một cái tổn hại đình, Huyền Trang dứt khoát ra roi thúc ngựa, đem mã trực tiếp cỡi đình nghỉ mát đi, dỡ xuống bọc hành lý đến đụt mưa.

Nhìn qua hồi mông mông thiên, hấn không khỏi thật sâu thở dài.

Lúc này, xa xa giữa rừng núi, Văn Thù cùng một vị tuổi trẻ tăng nhân chính xa xa mà chăm chú nhìn Huyền Trang.

Hồi lâu, này tăng nhân chậm rãi bật cười, nói khẽ: "Này yêu hầu cũng không cùng hấn cùng một chỗ đi về phía tây. Tựa hấn như vậy có thể đi đến

linh sơn Đại Lôi Âm tự? Ta xem hần liền hôm nay cái này quan đều qua không được."

Văn Thù cũng không đáp lời, chỉ là thân thủ đẩy ra che phiến lá tiếp tục tinh tế địa đánh giá Huyền Trang.

...

Đi vào một cái tháp bé phủ kho trong, hầu tử gặp được giống như quân trận vậy sắp xếp bố ra tròn vẹn gần ngàn bộ khôi giáp. Một kiện đó kiện nhìn về phía trên tuy nói không nhất định so ra mà vượt thiên đình đại tướng mặc khôi giáp, nhưng so với bình thường thiên tướng mặc, cũng đã là dư dả.

Ngao Thính Tâm xoay người lại phúc thân hành lễ, nói khẽ: "Ta Đông Hải long cung nơi cất giấu khôi giáp đều ở nơi này, cần phải nổi bật lên nâng đại thánh gia thân phận khôi giáp, cái này trong bảo khố chỉ sợ trong lúc nhất thời còn khó hơn dùng tìm được a."

"Không được, ta xem nơi này khôi giáp đều rất tốt." Hầu tử khoát tay áo nói: "Nói cho cùng, thì ra là cá che giấu vật thô. Nếu là đối phương có thể gây tổn thương cho ta, chớ nói long cung, này thiên địa gian chỉ sợ cũng tìm không ra một kiện khôi giáp có thể phòng được."

"Đại thánh gia nói đúng." Ngao Thính Tâm khẽ gật đầu, ngược lại đối quy thừa tướng nói: "Đi thay đại thánh gia lấy vài món lí quần áo tới a."

"Dạ!" Quy thừa tướng vội vàng gật đầu, xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Chậm rãi đi ở trên đường qua, hầu tử từng kiện từng kiện địa nhìn, ánh mắt lạnh nhạt.

Không bao lâu, hần trong đó một kiện kim sắc khải giáp trước dừng bước, thân thủ phủ tại cầm ngực giáp điều văn trên.

"Đại thánh gia yêu mến cái này một kiện?"

"Cái này một kiện, cùng lúc ấy ta theo thiên đình hồi Hoa Quả Sơn thời điểm, các người tổng này kiện có chút giống."

Ngao Thính Tâm dọc theo miệng nhàn nhạt cười cười nói: "Đại thánh gia nói đùa, một kiện đó, chính là tây hải cất kỹ tảo tử hoàng kim giáp. Há lại là cái này có thể so sánh?"

Hầu tử cũng là cười theo cười. Xoa nhẹ đem mặt thở dài: "Ta đương chú rở thời điểm xuyên đúng là các người tặng cho ta này vài món. Chỉ tiếc về sau đều hủy."

Cái này vừa nói, Ngao Thính Tâm vội vàng thu thu trên mặt thần sắc, không dám lại cười.

Hơi do dự một phen, nàng lại thấp giọng nói: "Nếu là đại thánh gia quả thực yêu mến, Thính Tâm cũng có thể sai người đúc lại một bộ, chỉ là, này tảo tử hoàng kim giáp công nghệ cực kỳ phức tạp, mặc dù nghiêng tứ hải chi lực. Chỉ sợ cũng được hơn tháng tài năng đúc thành."

"Không cần, ta cũng vậy sẽ theo miệng nói nói. Bên này khải giáp đều rất tốt, không nhất định phải một ít phó. Huống hồ. . . Cho dù thực đúc thành, cũng không phải nguyên lai một ít phó a."

Nói, hầu tử xoay người tiếp tục đi lên phía trước. Ngao Thính Tâm cũng liền bề bộn bước nhanh đi theo.

...

Lúc này, quy thừa tướng cũng đã vội vã địa chạy nhập trong đại điện.

Vừa thấy quy thừa tướng, lão Long vương liền bước nhanh đón đi lên, vào đầu tỵ hỏi: "Thế nào?"

"Khởi bẩm bệ hạ." Quy thừa tướng nhú chặt trước lông mày, nuốt khô mồ nước miếng nói: "VẬY. . . Cũng không như thế nào a."

"Không có như thế nào?"

"Đúng, không có như thế nào."

Lão Long vương lông mày cũng không khởi được chau nổi lên. Thấp giọng hỏi: "Người xác định là hấn sao?"

"Hấn là không sai, cho dù cự thần nhìn sai rồi. Bốn công chúa làm sao có thể cũng đi theo xem nhìn lầm?"

"Thật là hấn. . ." Lão Long vương hai tay phóng trước người phản phục xoa nắn trước, do dự một hồi lâu, lại thấp giọng hỏi: "Người đem bản vương nói cho người mà nói, đều chuyện đạt rồi?"

"Đều chuyện đạt, một chữ không lọt."

"VẬY hấn cũng không nói gì?"

"Chưa nói."

"VẬY. . . Không đề cập hấn Hoa Quả Sơn binh bại sau ta tứ hải long cung như trước thần phục thiên đình một chuyện?"

"Hoàn toàn tỵ không đề cập. Hấn nhìn về phía trên có chút là lạ địa, giống như. . . Đến ta nơi này, tỵ thuận tỵ vì mượn bộ y phục xuyên."

"Mượn bộ y phục?"

"Đúng, cái này nhắc tới cũng không kỳ quái, bệ hạ ngài là không thấy được, cái này mấy trăm năm, cũng không biết hẳn là như thế nào qua, này trên người tị còn mấy phiến lá cây che đây." Nói đến chỗ này, quy thừa tướng giật mình một cái, vội vàng nói: "Hồng rồi, không thể lại trì hoãn, cạy thân được tranh thủ thời gian cho hẳn tìm vài món quần áo đưa qua."

Nói, hẳn xoay người một cái tị hướng ngoài điện chạy.

"Quần áo?" Lão Long vương vội vàng hét lên: "Nhớ rõ hướng tốt chọn! Bả tốt nhất đưa cho hẳn, lấy thêm vài món!"

"Cạy thân hiểu rõ!"

Thẳng đến lúc này, lão Long vương mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, nhẹ giọng thở dài: "Cái này hầu tử không có làm khó dễ là tốt rồi, không có làm khó dễ là tốt rồi. Lúc trước bốn nha đầu bị nàng bắt đi Hoa Quả Sơn, hiện tại xem ra ngược lại là nhân họa đắc phúc a. Tốt xấu. . . Bất kể như thế nào luôn luôn cá có thể nói với hẳn được trên lời nói nhân."

. . .

Dần dần địa, hết mưa rồi.

Huyền Trang theo trong đình vươn tay ra, quan sát thiên, thật dài địa thư khẩu khí, dất ngựa đi xuống này chỉ vện vện có tam giai bậc thang. Dem bọc hành lý một lần nữa trói lên ngựa yên.

Đang muốn phi thân lên ngựa, hẳn rồi lại không khỏi sừng sốt một chút, vịn bạch mã lông bờm nói: "Một ngày này nhiều thời giờ, đều quên uy người. Ai. . . Khó được người cũng không hề câu oán hận a."

Lắc đầu, hần cười cười, lại đem bọc hành lý một lần nữa giải xuống tới, nắm bạch mã cái chốt đến một bên bên dòng suối nhỏ trên cây, gần đây găm nổi lên cỏ. Chính hần tắc theo bọc hành lý trung nhảy ra một quyển phật kinh, tinh tế địa nghiên cứu lên.

Xa xa được tăng nhân ung dung thở dài: "Đụt mưa, uy mã, còn phải ăn uống cùng với ngựa, cứ như vậy một bộ phạm thân thể, hần cũng dám phát chí nguyện to lớn phổ độ chúng sinh? Nói là Kim Thiên Tử sư thúc chuyên thể, ta còn tưởng rằng như thế nào được. Không nghĩ tới a, hảo hảo phật, lưu lạc đến tận đây. Cần gì chứ?"

Một bên Văn Thù nhân nhặt nhìn hần một cái nói: "Có thể đừng xem thường, chính là bởi vì nhỏ yếu, lại dám phát như thế chí nguyện to lớn, mới là đại dũng."

"Nói như vậy cũng là, tỵ nhìn hần như thế nào hóa giải a. Việc này, liền giao cho đệ tử a. Hần yếu độ chúng sinh, ta liền tổng vài người cho hần độ độ xem." Nói, này tăng nhân xoay người hướng phía xa xa đi đến.

Văn Thù hơi hơi do dự hạ xuống, hướng phía Huyền Trang nhìn một cái, xoay người cũng đi theo.

...

Không bao lâu, xa xa một chỗ trong động quật, một cái đại hồ tử bỗng nhiên đánh thức.

...

Đông Hải long cung trong bảo khố, quy thừa tướng cuối cùng đưa tới quần áo, mà hầu tử cũng đã chọn định rồi một bộ khái giáp.

Chỉ là, này phó khái giáp quả thực vượt quá Ngao Thính Tâm dự kiến.

Màu đen ngực giáp trên một đạo trung phân, hai bên đơn giản địa khắc lại vài vuốt mây mù, bao cổ tay tắc hoàn toàn chỉ có khảm bên cạnh đường vân, lại thêm một đôi nhìn về phía trên đơn giản vô cùng màu đen giày bó. .

Cứ như vậy một bộ khái giáp, chớ nói lúc trước long cung cho hẳn tổng một ít phó. Chính là so với hẳn tại Hoa Quả Sơn lúc hằng ngày xuyên một ít phó. Đều muốn kém hơn một rất nhiều. Mà ở cái này long cung trong bảo khố. Cũng không coi là hàng tốt sắc.

Cứ như vậy một bộ khái giáp, nếu thật muốn tìm ra tốt đến, đó chính là bộ dạng này khái giáp tại phần đông khái giáp bên trong luận về ngoài là ít có an phận, mặc dù phóng tới thế gian, phỏng chừng cũng sẽ không có nhân cho rằng cái này là vật hi hãn gì.

Bất quá, đã hầu tử nhận định, Ngao Thính Tâm cùng quy thừa tướng cũng không tiện nói thêm cái gì.

Thoáng nghĩ nghĩ, Ngao Thính Tâm liền tiến lên đem quần áo xách trong tay. Run thẳng, chậm rãi hướng phía hầu tử đi tới.

"Ngươi làm gì thế?" Hầu tử đột nhiên hỏi.

Ngao Thính Tâm ấp úng nói: "Phục. . . Phục thị ngươi thay quần áo. . ."

Nghe vậy, hầu tử bất đắc dĩ cười cười, một tay lấy Ngao Thính Tâm y phục trong tay chiếm quá khứ.

"Thôi đi, ngươi thực coi tự mình là nha hoàn rồi? Trước kia tại Hoa Quả Sơn thời điểm động không gặp ngươi như vậy sợ ta?"

"Lúc này không giống ngày xưa." Ngao Thính Tâm nói khẽ: "Đại thánh gia hiện tại chính là thiên đạo tu vi. Dùng thân phận của Thính Tâm, chỉ sợ

đều chưa hẳn bì kịp được khi ngài nha hoàn."

"Hắc, thiên đạo tu vi? Đạo tâm đều phá còn cái gì thiên đạo tu vi?"

"Đạo tâm phá?"

Ở đây hai người cũng không khỏi được khẽ giật mình.

Hầu tử nhưng chỉ là cười cười, ngựa đầu nói: "Yếu tu trở về tùy thời cũng có thể, bất quá, kỳ thật cũng không kém. Dù sao cho dù tu đã trở lại. Ta cũng vậy không có biện pháp cầm Như Lai như thế nào. Dù cho không tu trở về, cái này trong tam giới nên cũng là không có người có thể làm gì ta. Có thời gian nói sau quá."

Nói. Hầu tử nhìn về phía Ngao Thính Tâm nói: "Người có thể xoay người sang chỗ khác sao? Tuy nói ta toàn thân đều là mao, nhưng rốt cuộc là tại thay quần áo a."

Ngao Thính Tâm cả kinh, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Ba chân bốn cẳng địa, hầu tử rất nhanh cầm quần áo đổi tốt lắm, lại đem tuyến định khải giáp mặc vào thân. Đã có thể cái này một bộ khải giáp mặc trên người, cùng ngày xưa uy phong lẫm lẫm Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, lại là hoàn toàn bất đồng phong cách.

Nếu như nói mặc hoàng kim khóa tử giáp chính là chí tại thôn thổ thiên địa vạn yêu chi vương, như vậy trước mắt cái này, tựu chỉ là một chích bình thường hầu yêu.

Thậm chí xem quần áo, nói là luyện thần cảnh yêu tướng cũng không nhân sẽ hoài nghi.

Nhìn chăm chú một bên bày đặt ngang trong gương đồng chính mình, hầu tử vẻ mặt cô đơn.

Ngơ ngác nhìn một hồi lâu, hấn hơi mân mê miệng cười cười.

Một bên quy thừa tướng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, khom người chấp tay nói: "Đại thánh gia, đã ngài cảm thấy còn thoả mãn, vậy thì mời di giá đại diện. Nhà của ta long vương cũng đã bị hạ yển hội, long cung cao thấp cũng đều ở nơi đó hầu lắm."

"Không được." Hầu tử nhẹ giọng thở dài: "Thay ta cùng lão Long vương đạo thanh tạ, ta còn có việc, sẽ không dừng."

Quy thừa tướng tựa hồ còn muốn khuyên, một tay cũng đã bị Ngao Thính Tâm đè lại, liền tranh thủ đến bên miệng mà nói lại nuốt trở vào.

"Người vừa mới nói, người bình thường không có việc gì sẽ đi Hoa Quả Sơn?"

"Hồi đại thánh gia mà nói, đúng vậy."

"Có thể đừng như vậy câu nệ sao?" Hầu tử bất đắc dĩ địa chau nâng mi nói: "Yếu phiền toái người dẫn ta đi một chuyến. Cũng không biết bọn họ còn có nhận hay không được ta, cái này một lần quá khứ, có thể ngàn vạn đừng để bên ngoài bọn họ đuổi ra khỏi nhà mới tốt."

"Đại thánh gia nói đùa. Tuy nói sáu trăm năm mươi năm đã trôi qua, năm đó yêu quái bây giờ còn sống không nhiều lắm, nhưng khẳng định còn là có không ít nhận ra ngài. Đại thánh gia không cần lo lắng." Nói, Ngao Thính Tâm nghiêng đi thân đi đối quy thừa tướng nói: "Thính Tâm yếu cùng đại thánh gia đi một chuyến Hoa Quả Sơn, tự làm phiền quy thừa tướng cùng phụ vương nói một tiếng."

"Cái này. . ." Này quy thừa tướng gấp đến độ tròn mắt thẳng chuyên, rồi lại không dám nói nửa cái "Không" chữ.

Thấy thế, Ngao Thính Tâm chỉ phải đối với hấn phản phục nháy mắt, mỉm cười gật đầu.

Quy thừa tướng lúc này mới hơi chút an tâm chút ít.

Mang theo Ngao Thính Tâm, hầu tử rất nhanh ra Đông Hải long cung, hướng phía Hoa Quả Sơn mà đi.

...

Bên dòng suối nhỏ, này bạch mã còn đang nhàn nhã địa gặm cỏ, sau cơn mưa thế giới một mảnh ướt sũng địa, lại có một loại khó được sạch sẽ.

Huyền Trang một tay chống pháp trượng, một tay nắm lấy kinh thư tại trong đình qua lại địa đi dạo, tản bộ, khi thì ngẩng đầu lên đến, khi thì hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ không ngừng mà đang suy tư cái gì.

Đột nhiên, bốn phía truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Một đoàn mặc áo vải, hở ngực lộ bụng ác đồ cầm trong tay binh khí từ một bên phía sau cây chui ra, trong nháy mắt đã đem Huyền Trang chỗ đình bao vây lại.

"Hắc, thật là có cá hòa thượng! Ta liền nói ông nội của ta không có gạt ta sao!" Này cầm đầu đại hồ tử một tay quơ khảm đao ha ha phá lên cười.

Huyền Trang không khỏi khẽ giật mình, nhàn nhạt hướng phía người đến nhìn lướt qua, tự nhủ: "Tổng cộng sáu cái."

Nói, này nhẹ buông tay, trong tay kinh thư "Lạch cạch" một tiếng, khép lại.

Cái này trạng thái, mặc cho ai đều có thể nhìn ra lai giả bất thiện.

Xa xa vụng trộm nhìn xem tăng nhân không khỏi bật cười, thờ dài: "Hắn không phải yếu phổ độ chúng sinh sao? Vậy trước tiên phổ độ phổ độ cái này vài cái a."

Một bên Văn Thù như trước không nói một lời.

Chỉ thấy này cầm đầu đại hồ tử vượt anh mang, uốn ngực nói: "Người chính là đông thổ tới Huyền Trang a?"

"Đúng là bản tăng." Huyền Trang tiện tay cầm trong tay kinh thư ném đến một bên bực hành lý trên, đi phía trước bước một bước, chống pháp trượng đối với bọn họ hành lễ nói: "Không biết thí chủ tìm bản tăng, chuyện gì?"

Cái này vừa nói, một ít hỏa ác đồ lập tức đều nở nụ cười.

"Cũng không có việc gì." Cầm đầu đại hồ tử chỉ vào Huyền Trang cao giọng nói: "Cứ như vậy, gia gia của ngươi ta, trước tự giới thiệu xuống. Bản thân họ Vương, danh năm, người giang hồ xưng đại đao Vương Ngũ, vùng này nhân, cũng gọi ta đại vương. Bình thường không có chuyện, thì ra là tại nơi này kiếm chế qua đường phí, gặp không có mất, tự thuận tay tổng hấn quy thiên. Nói như vậy, ngươi hiểu chưa?"

Huyền Trang mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú cái này đại hồ tử, nói khê: "Thì phải là. . . Sơn tặc ý tứ?"

Cái này vừa nói, một ít hỏa ác đồ lại đều ha ha phá lên cười.

"Xem như thế đi, dù sao ta tạm thời cũng không tìm được canh chuẩn xác từ nhi." Chăm chăm vào Huyền Trang, đại hồ tử cười tùm tùm nói: "Hôm nay vốn là tính toán nghỉ ngơi, bất quá, vừa mới ông nội của ta cho ta

nắm giắc mộng, nói có một hòa thượng gọi Huyền Trang, hôm nay yếu đi qua nơi này. Còn nói, trong tay người có một kim bát, có thể tự thiên hạ tài vật, còn có việc này a? Thúc thời sẽ đem kim bát lưu lại, tha cho người khỏi chết."

Huyền Trang mặt không biểu tình mà đáp: "Bần tăng đúng là Huyền Trang, bắt quá, không có kim bát."

"Không có kim bát?" Trong lúc nhất thời, bọn sơn tặc đưa mắt nhìn nhau.

"Các người đám ngu xuẩn này, hấn nói không có các người vẫn thật là khi không có rồi?" Này đại hồ tử kéo dài thanh âm nói: "Liên danh tự đều đụng đúng rồi, cái này kim bát khẳng định cũng là có, suu!"

Lời còn chưa dứt, hai cái sơn tặc cũng đã xoáy lên ống tay áo hướng phía Huyền Trang bọc hành lý đi tới.

Chính khi bọn hấn hai tay sắp chạm đến vạt được túi lúc, chỉ nghe "Đông" một tiếng, Huyền Trang trong tay pháp trượng một mặt roi xuống bọc hành lý trên.

Một ít bọn sơn tặc đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Huyền Trang nắm pháp trượng một chỗ khác, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú này đại hồ tử nói: "Không hỏi tự rước, không phải quân tử gây nên. Thí chủ, xin tự trọng."

ps: Ghi đến bây giờ mới hoàn thành, đại :. Cảm tạ duy trì.

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử ~ cầu hết thầy a!
!!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 485: : Có Phải Là Phản Bội

Nhìn chăm chú này rơi xuống bọc hành lý trên pháp trượng, đại hồ tử chậm rãi ngẩng đầu lên đến, trừng mắt nhếch miệng địa cười nói: "Người là muốn tìm cái chết?"

Xa xa tăng nhân lập tức bật cười, một bên Văn Thù lại hơi hơi nheo lại hai mắt.

Huyền Trang mặt không đổi sắc, chậm rãi nâng lên nắm pháp trượng tay, nghiêng mặt đi nhìn phía nhích lại gần mình bọc hành lý hai cái sơn tặc.

Này hai cái sơn tặc đều như không có việc gì nhìn phía đầu lĩnh của mình.

"Ha ha ha ha, không sai, có đảm sắc, lão tử sẽ thanh toàn người." Khoát tay chặn lại, này đại hồ tử hung dữ nói: "Làm thật hấn!"

Ra lệnh một tiếng, này hai cái sơn tặc lúc này tranh cười xoáy lên ống tay áo, dẫn theo đạo hướng Huyền Trang lung la lung lay địa đi tới.

Phật môn cùng đạo gia đồng dạng, nghiêm khắc mà nói đều là khiêu chiến mình cực hạn tu giả, nhưng tu hành phương thức lại là khác nhau rất lớn.

Đạo gia tu đạo pháp, có thể trú nhan, có thể cường thân, tuổi còn trẻ liền thực lực cường đại cũng không kỳ lạ quý hiếm. Nhưng Phật môn lại không phải như vậy.

Phật môn tu hành, chủ yếu dựa vào là đôn ngộ, cường điệu chính là tâm tính, yếu trải qua đau khổ mà buông hết thả. Không có gì ngoài số rất ít thiên tư cực cao hòa thượng, vậy đều là yếu tuổi thật lớn, có được phong phú lịch duyệt mới có thể có chỗ thành.

Cái gọi là cao tăng cao tăng, phần lớn đều là râu bạc một bó to, thậm chí trải qua mấy lần luân hồi, cũng hào không kỳ quái.

Mà trước mắt cái này lẻ loi một mình hòa thượng hiển nhiên không thuộc về này tuổi còn nhỏ là được Phật thân số rất ít, trong mắt bọn hắn, cái này bất quá ∞ , $w \searrow w$. Chính là cá nhược không thông qua phong du tăng thôi.

Loại người này, bọn họ một năm cũng không biết chém chết vài cái.

Thấy hai người chậm rãi mà đến, Huyền Trang nhanh chóng đem pháp trượng thu trở về, không nhanh không chậm địa bày nổi lên tư thế.

"Hắc. Thật đúng là tượng có chuyện như vậy a." Một cái sơn tặc chỉ vào Huyền Trang nở nụ cười.

Lời còn chưa dứt. Chỉ thấy Huyền Trang mở trừng hai mắt. Một cái đột tiến, này pháp trượng nặng nề đỉnh tại một cái sơn tặc bụng.

Hét thảm một tiếng, sợ ngây người tất cả mọi người.

Trong nháy mắt, này sơn tặc đau đến há to miệng.

Không đợi bọn sơn tặc kịp phản ứng, Huyền Trang cũng đã một cái xoay tròn nhảy lên.

Màu đỏ rực áo cà sa bay lên.

Xoay chuyển cấp tốc bên trong, pháp tượng nặng nề nện ở cái khác sơn tặc trên mặt.

Máu tươi xen lẫn hàm răng vậy ra ra.

Cơ hồ là đồng thời, hai cái sơn tặc mới ngã xuống đất, giơ lên cát bụi. Một cái ôm bụng đầy đất lăn giết heo vậy địa kêu rên. Một cái trực tiếp tự hôn mê bất tỉnh.

Roi xuống đất thời khắc, Huyền Trang trụ trượng mà đứng, một tay thi lễ, hướng phía sơn tặc mặt không biểu tình mà hành lễ, thân nhiên nói: "Thiện tai thiện tai, bản tăng hôm nay lược thi tiểu trừng, mong rằng thí chủ sau này hồi cải để làm người mới, không lại theo này nghiệt vụ."

Còn lại bốn sơn tặc sớm đã cả kinh há to miệng, liền tròn mắt đều muốn đến rơi xuống.

Này xa xa tăng nhân cũng không khỏi được mở to hai mắt: "Đây là . . . Cái này là đơn thuần được thể thuật?"

Văn Thù đem tầm mắt chậm rãi thu trở về, nhàn nhạt địa cười: "Quả nhiên đến có chuẩn bị."

Thật vất vả. Này bốn sơn tặc mới hoãn quá thần lai.

"Ngươi hòa thượng này, thật đúng là thật sự có tài. . ." Cầm đầu đại hồ tử khước miệng quát thẳng tới. Mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú Huyền Trang, hung dữ nói: "Bất quá, song quyền nan địch tứ thủ, lão tử khuyên ngươi còn là vội vàng đem kim bát giao ra đây, bằng không, lão tử cho ngươi đầu thân chỗ khác biệt!"

"Thí chủ chớ không phải là còn chuẩn bị cùng bản tăng luận bàn một phen?" Nhàn nhạt thuyết trước, Huyền Trang nhìn qua nhảy tới một bước,

một ít bọn sơn tặc lúc này sợ tới mức đều lui về phía sau.

Này đại hồ tử nuốt khô nhỏ nước miếng kinh ngạc địa nhìn qua Huyền Trang, rồi lại không cam lòng do đó thối lui, trong lúc nhất thời, song phương cầm cự được.

Xa xa tăng nhân nghiêng mặt đi nhìn về phía một bên Văn Thù, thấp giọng hỏi: "Hắn là hay không ẩn tàng rồi chân thật tu vi?"

Văn Thù ngẩng đầu lên lược lược suy tư hạ xuống, lắc đầu nói: "Chính Pháp Minh Như Lai lại là đề cập qua cái này thứ mười thế Kim Thiên Tử từ nhỏ không thương kinh văn, ngược lại thường xuyên đi theo trong tự vũ tăng tập võ, thì chút ít công phu quyền cước, cường thân kiện thể thôi. Bất quá, tuy nói là công phu quyền cước, nhưng người không giống sử dụng đến, uy lực cũng khác nhau rất lớn a."

Nói đi, hắn nhẹ giọng cười cười, một ít bên cạnh tăng nhân cũng đã cười không nổi.

Một bên Văn Thù nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nhẹ giọng thở dài: "Việc này, đã đối khảo nghiệm hắn, cũng là đối khảo nghiệm của người. Này Huyền Trang thân ở trong vòng vây hướng hồ mây may bất loạn, người đứng ở chỗ này, lại là cả kinh nhất sạ."

Này tăng nhân cả kinh, lập tức ý hội Văn Thù trong lời nói dụng ý, vội vàng chấp tay trước ngực, khom người nói: "Đệ tử thất thố, tạ tôn giả đề điếm."

Văn Thù yên lặng gật đầu, không nói thêm nữa.

Xa xa, một cái lâu la áp vào đại hồ tử bên người thấp giọng hỏi: "Đại vương. Làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ. . . Làm sao bây giờ?" Này đại hồ tử thật sâu thở hào hển, nắm chặt đại đao cắn răng nói: "Đã ông nội của ta cũng đã báo mộng cho ta, cái này kim bát cũng đã là ta Vương Ngũ vật, bất kể như thế nào, đều không có khiến nó cứ như vậy trốn đạo lý."

"Này. . ."

"Ngươi, lập tức trở về đi mang nhiều vài người. . . Không, năng động đều cho lão tử gọi tới!"

"Ôi chao. . . Ôi chao."

Này lâu la nhanh chóng xoay người té địa chạy lên núi đi, còn lại ba cái sơn tặc tắc như trước không yên địa nắm binh khí đứng tại nguyên chỗ, nhìn chăm chăm Huyền Trang.

Thấy thế, Huyền Trang nhàn nhạt địa nhìn lướt qua bọn họ này sáu cái run gay gắt đầu gối, bất đắc dĩ thở dài, hướng bên cạnh bên cạnh dịch một bước.

Cái này một dịch bước, một trong đó sơn tặc cũng đã bước nhanh chạy đến bạch mã trước mặt.

Huyền Trang lúc này dừng bước lại, thản nhiên nói: "Bần tăng không chạy, nhưng, các ngươi cũng không thể động bần tăng mã."

Này đại hồ tử lúc này khoát tay áo làm cho đứng ở mã bên cạnh sơn tặc lui ra.

"Lão đại, ngươi thực tin tưởng hấn không chạy?"

"TỰU cái kia thân thủ, muốn chạy ngươi ngăn được?"

Nghe vậy, nầy sơn tặc chỉ phải nuốt khô nhờ nước miếng lui về đại hồ tử bên cạnh.

Thấy kia sơn tặc cũng đã lui ra, Huyền Trang chống pháp trượng từng bước một đi trở về, đến vậy được túi bên cạnh, buông pháp trượng, thân thủ tháo xuống chính mình được vạn phật quan.

"Người. . . Người muốn làm gì?" Đại hồ tử chỉ vào Huyền Trang thét to.

Huyền Trang nghiêng mặt qua đến nhìn hẳn một cái.

Tự tại một bọn sơn tặc nhìn soi mói, Huyền Trang đem vạn phật quan phóng tới bọc hành lý trên, lại không nhanh không chậm đi đem trên người mình được áo cà sa cởi, điệp hảo, cùng nhau phóng tới bọc hành lý trên.

Ngay sau đó, khi hẳn cúi người nắm chặt chính mình trên chân trời mang, nâng pháp trượng ngồi xếp bằng xuống. Hai mắt nhắm nghiền. Nói khẽ: "Bần tăng chỉ có cái này một kiện thể diện áo cà sa. Nếu là một hồi bị máu tươi bắn, sau này ở tự, chỉ sợ cũng không tốt lắm nói chuyện, kính xin chur vị thứ lỗi."

Một đoạn này lời nói hời hợt, lại nghe được bọn sơn tặc khoe mắt quát thẳng tới.

Đây là miệt thị, triệt triệt đề đề được miệt thị.

Đại hồ tử thẹn quá hoá giận đi đối với Huyền Trang quát: "Người. . . Người đừng vội cuồng vọng, người cũng biết ta này trong động quật có bao nhiêu người?"

"Nhiều ít nhân. . . Có khác nhau sao?" Ngẩng đầu lên, Huyền Trang nhìn chăm chú đại hồ tử. Cười nhạt một tiếng, cười đến hòa ái, vẫn không khỏi đến làm cho một bọn sơn tặc đều hàn đến đáy lòng. . .

Này đại hồ tử khoe miệng co giật được càng phát ra hung ác.

Hòa thượng không phải cả ngày ăn chay niệm kinh sao? Đây quả thật là bọn họ biết rõ hòa thượng sao?

Cái gì gọi là nham hiểm? Bọn họ hôm nay cuối cùng là kiến thức đến.

...

Đông Hải trên mặt biển, hai đóa thủy hoa tiên lên, hầu tử cùng Ngao Thính Tâm lẳng không lơ lửng.

Đập vào mi mắt, là hơi mông mông một mảnh, gào thét phân cùng với đầy trời cát bụi. Hết thấy tất cả, mà ngay cả xa xa Hoa Quả Sơn chủ phong đều chỉ còn lại có một cái bóng.

Chứng kiến đây hết thấy trong nháy mắt, hầu tử cả ngày đại, này thần sắc thay đổi mấy lần.

"Nơi này. . . Chuyện gì xảy ra?"

Sau lưng Ngao Thính Tâm thấp giọng nói: "Có công đạo nói. Không được cho Hoa Quả Sơn mưa xuống, cho nên nơi này cũng đã sáu trăm năm mươi năm không có hàng qua mưa."

"Ai mệnh lệnh? Ngọc Đế. Còn là lão quân?"

"Chính xác ra, cũng không phải."

"Này còn có ai?"

"Đây là thiên đình cùng phật môn cộng đồng ý tứ." Nói đi, Ngao Thính Tâm cẩn thận địa nhìn hầu tử liếc.

Ẩn ẩn địa, nàng có thể cảm giác được hầu tử được hô hấp lập tức dồn dập không ít.

Thật sâu từ từ nhắm hai mắt, hầu tử lẳng lẳng địa lơ lửng.

Hồi lâu, khi hần lần nữa mở to mắt giờ, cũng đã xoay người hướng xuống đất rơi đi.

Thấy thế, Ngao Thính Tâm cũng liền bề bộn cúi đầu theo xuống dưới.

Rơi xuống trên mặt đất, hầu tử cung hạ thân nắm lên một bả hoàng thổ, nắm ở lòng bàn tay lẳng lẳng mà chăm chú nhìn, thật lâu, mới buông tay ra mặc kệ phiêu tán, nói khẽ: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng a."

Ngao Thính Tâm tay âm thầm nắm thật chặt, có chút không yên mà hướng hầu tử nhìn quá khứ.

Ngẩng đầu lên, hầu tử mờ mịt địa nhìn qua bốn phía hết thấy.

Sáu trăm năm mươi năm quang âm, sáu trăm năm mươi năm trước trận kia trong chiến tranh di lưu kiến trúc hài cốt bây giờ phần lớn cũng đã chôn tại trong đất, mặc dù là lộ ra mặt đất bộ phận, đã trải qua nhiều năm như vậy phong thực, từ lâu không thành bộ dáng.

Có lẽ kẻ đến sau còn có thể đoán ra cái này đã từng là một tòa khổng lồ thành thị, chỉ là, chỉ sợ rốt cuộc không có người có thể tưởng tượng ngày đó chiến hạm che bầu trời rầm rộ đi.

"Bọn họ không được các người trời mưa, Vạn Thánh long vương cũng không cho nơi này mưa xuống sao? Còn là nói, bọn họ cũng đã xảy ra chuyện?"

"Bọn họ không có xảy ra việc gì."

"Thì phải là. . . Phán bội?"

Ngao Thính Tâm vi khẽ cúi đầu, không đáp lời.

"Không có phản bội, lại không để cho Hoa Quả Sơn mưa xuống, đây là có chuyện gì?" Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử hừ địa bật cười, nói khẽ: "Sớm nhất Hoa Quả Sơn. . . Tại ta còn không có thượng thiên nhâm Bật Mã Ôn thời điểm, ta cảm giác, cảm thấy cả Hoa Quả Sơn thông minh nhất đúng là ngươi, đã từng nghĩ tới làm cho ngươi đương quân sư của ta. Hôm nay ngươi cho ta phân tích phân tích, tựa mưa xuống chuyện này, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra."

Do dự hồi lâu, Ngao Thính Tâm thấp giọng nói: "Phật môn, kỳ thật cũng không có quá tích cực đối đãi Hoa Quả Sơn chuyện tình. Đối với bọn hắn mà nói, đã không có đại thánh gia Hoa Quả Sơn tựa chỉ là thô cành nhánh cuối, nếu như có thể thuận tay xử lý, liền xử lý, nếu như không thể, bày đặt cũng không ảnh hưởng toàn cục. Đại chiến sau, Phật môn cũng đã rút lui khỏi Hoa Quả Sơn, từ nay về sau lại không đặt chân."

Hầu tử chậm rãi quay đầu, lẳng lặng nghe.

"Nhưng thiên đình lại bất đồng, thiên đình cùng yêu tộc, tuy nói bây giờ đã có chút ít biến hóa, nhưng rốt cuộc còn là đối đầu. . . Cho dù là phân liệt sau, yêu tộc tất cả cành cũng vẫn đối với ngoài tuyên bố bọn họ tại tích cực địa tìm kiếm đại thánh gia ngài tâm tích, tuyên bố, bọn họ chỉ thuận phục tại ngài. Mặc dù là hiện tại, sáu trăm năm mười năm đã trôi qua, Thính Tâm cũng tin tưởng, chỉ cần đại thánh gia ngài lên cao một hô, thiên hạ yêu chúng liền sẽ lại lần nữa tề tụ Hoa Quả Sơn. Bởi vì ngài làm thành bọn hắn vạn năm đều làm không được sự, ngài là yêu tộc cờ xí. Đồng dạng, Hoa Quả Sơn, cũng là một mặt cờ xí. Nếu như không phải Hoa Quả Sơn biến thành cái này bức cảnh tượng, chắc hẳn, yêu tộc cũng sẽ không triệt để phân liệt a."

Nhìn qua mạn thiên phi vũ cát bụi, hầu tử nói khẽ: "Ta hiện tại muốn biết chính là, Vạn Thánh long vương một nhà, còn có Cửu Đầu Trùng, có phải là phản bội."

ps: Ngạch, mấy ngày nay đôi mới đặc biệt không đề cho lực, xin lỗi. Tác giả cũng là cần nạp điện.

Nghe nói có gấp đôi vé tháng, như vậy mấy ngày nay con ba ba nhìn xem có thể hay không bộc phát thoáng cái a. Cảm tạ duy trì ~

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 486: : Đưa Tin

ps: Xem 《 đại bát hầu 》 sau lưng đọc nhất vô nhị chuyện xưa, nghe các người đời tiểu thuyết càng nhiều đề nghị, chú ý khởi điểm công chúng số (vi tín tăng thêm bằng hữu tăng thêm công chúng số đưa vào ddxiaos hoặc có thể), lặng lẽ nói cho ta biết a!

Cát bụi theo hầu tử bên người o o địa thối qua, hấn chậm rãi nghiêng mặt qua, nhìn chăm chú Ngao Thính Tâm.

"Hấn. . ." Ngao Thính Tâm muốn nói lại thôi, hồi lâu, mới nói khẽ: "Bọn họ có bất đắc dĩ nổi khổ tâm."

"Đầu nhập vào thiên đình sao?" Hầu tử nhẹ giọng hỏi.

"Không có." Ngao Thính Tâm lắc đầu nói: "Kỳ thật những năm này, thiên đình đối yêu tộc thái độ cũng đã đã xảy ra rất lớn thay đổi, trên thực tế bọn họ cũng không khỏi không thay đổi. Yêu tộc sớm đã không phải là trước kia yêu tộc, mà sáu trăm năm mươi năm trước sau trận chiến ấy, thiên quân cơ hồ là đẩy ngã từ đầu đã tới, đến nay đều không có hoàn toàn khôi phục nguyên khí. Thiên đình sớm đã không có năng lực đồng thời ứng đối trong tam giới tất cả yêu quái, lại thêm phật môn chen chân âm phủ sự vụ. . ."

"Cho nên?"

"Cho nên, bọn họ đem nguyên bản tiêu diệt, cải thành chế ước, đối với tiểu yêu ra tay, về phần đại yêu, chỉ cần không quá phạm, bọn họ thậm chí

có thể ban thừa nhận, chỉ là định kỳ địa hội lợi dụng các loại cơ hội tiến hành suy yếu. Tại rất nhiều vấn đề trên, thiên đình cũng làm cho bước. Duy nhất không nhượng bộ, chính là Hoa Quả Sơn mưa xuống."

Nhìn chăm chú hầu tử, Ngao Thỉnh Tâm chậm rãi nói ra: "Đại yêu trong lúc đó lẫn nhau không tín nhiệm, lẫn nhau có ma sát, khó có thể vận thành một cỗ. Bọn họ đều cần một cái chứng minh chính mình danh phận $\leq \wedge$, $w \circ ww$. Gì đó đến lấy được được thiên hạ yêu chúng tâm. Đại thánh gia tâm tích không rõ, nguyên bản làm người thừa kế Linh Tê cũng đã thân vẫn, ngài tự mình hiến dâng tính mạng đại nguyên soái Đoàn Chủ cũng đã chết trận, ngoại trừ tam thánh mẫu bên ngoài, bọn họ duy nhất có thể tranh thủ danh phận. Chính là Hoa Quả Sơn."

"Đáng tiếc dù ai cũng không cách nào đứng ở chỗ này ở chân. Không có mưa xuống. Ý nghĩa cái chỗ này không cách nào cung cấp đại lượng thực vật cung cấp tiến đến tìm nơi nương tựa tiêu yêu. Cũng vô pháp chống đỡ nổi một cái khổng lồ yêu tộc đế quốc. Ta nghĩ, đây cũng chính là thiên đình cấm Hoa Quả Sơn mưa xuống nguyên nhân thực sự đi."

Hầu tử ngơ ngác địa nháy mắt con người, trong đầu suy nghĩ giống như một đoàn đay rồi vậy.

Tự vừa mới ngẩn ngui nói chuyện, cái này chính giữa để lộ ra nhiều ít loại tin tức?

Toàn bộ thế giới đều đã kinh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hết thảy tất cả, tựa hồ cũng cũng đã hiện ra không không chế được trạng thái.

Tận mắt thấy ngày xưa cường đại Hoa Quả Sơn thế lực sụp đổ, cái này chính giữa ngũ vị, không lời nào có thể diễn tả được.

Thoáng trâm mặc xuống. Ngao Thính Tâm nói tiếp: "Cửu Đầu Trùng cũng không có đầu hàng thiên đình, hấn đến nay có được chúc tại bộ đội của mình, cất cứ một phương, thậm chí có tình hình đặc biệt lúc ấy cùng thiên quân nâng ma sát, xung đột vũ trang. Vạn Thánh công chúa và Vạn Thánh long vương lại ra ngoài ý định địa nhận lấy Ngọc Đế sắc phong. Ta nghĩ. . . Cái này chính giữa nên là có chút giao dịch gì a."

"Cửu Đầu Trùng. . . Còn là một điểm không thay đổi a." Hầu tử khoe miệng hơi giơ lên, sâu hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng cười nói: "Ngươi đang ở đây thay bọn họ biện hộ cho sao?"

"Thính Tâm không dám." Ngao Thính Tâm vội vàng phúc thân.

"Tính, không hỏi ngươi, có một ngày, chờ ta gặp phải hấn. Tự mình hỏi đi."

Nói, hầu tử mở ra cước bộ hướng phía đi xa đi đến.

Ngao Thính Tâm vội vàng bước nhanh đi theo chăm chú theo sát hầu tử. Do dự mà thấp giọng nói: "Đại thánh gia phương trở về, việc cấp bách nên ngưng tụ nhân tâm, mà không phải là thanh lý phản đồ. . ."

Hầu tử đột nhiên dừng bước.

Ngao Thính Tâm cũng lúc này đứng lại, có chút không yên địa nhìn qua hầu tử bóng lưng.

"Xem ra, ngươi cùng Vạn Thánh long vương một nhà xác thực giao tình không cạn a."

Ngao Thính Tâm cả kinh, hơi cúi đầu xuống: "Đại thánh gia. . . Nói đùa."

"Theo vừa mới bắt đầu, người cũng rất sợ ta, tất cả mà nói, cũng đều là có một chút liên ngừng lại. Vì Vạn Thánh long vương một nhà, lại dám mở miệng biện hộ cho."

Ngao Thính Tâm giao nhau trước người tay lập tức hơi nắm thật chặt.

Thế giới cũng đã thay đổi, đổi hầu tử mà nói là như thế, đổi Ngao Thính Tâm mà nói cảm giác không phải là?

Cái này hầu tử sớm đã không phải là lúc trước Hoa Quả Sơn vừa mới đứng vững gót chân thời điểm này con khi. Hấn là danh xứng với thực vạn yêu chi vương, cho dù thiên đạo tu vi đã mất, nếu như hấn nghĩ diệt tứ hải long cung, cũng bất quá nhất niệm chuyện giữa, ai cũng cứu không được.

Hấn sớm đã không phải là lúc trước này chỉ chính mình ở trước mặt hấn có thể hay nói giỡn, thậm chí đùa giỡn điểm xấu hầu tử. Nói sai một câu, thì có thể cho tứ hải mang đến tai hoạ ngập đầu.

Cảnh giác địa nhìn qua hầu tử, trong thời gian thật ngắn, Ngao Thính Tâm trong đầu hiện lên các loại ý nghĩ.

"Yên tâm đi!" Hầu tử thanh âm đột nhiên nâng lên tám độ, thật dài thờ dài nói: "Ta không có tính toán truy cứu cái gì, bọn họ làm sai, ta làm sao lại làm đúng rồi?"

"Đại thánh gia. . ."

"Đi thôi, đi xem bọn hấn, bất quá, ta thay đổi chủ ý, còn là đừng làm cho bọn hấn biết rõ ta đã trở về." Nói, hầu tử mở ra cước bộ.

Đang ở đó cách đó không xa, một mảnh cát vàng trong thế giới, hấn có thể tinh tường địa cảm giác được mùi chích tiêu yêu tồn tại.

...

Rất xa, một nhóm lớn sơn tặc chạy vội xuống núi.

Ngồi ngay ngắn nhắm mắt dưỡng thần Huyền Trang này con mắt chậm rãi mở ra một đường nhỏ: "Có chừng hai mươi."

Như cũ là mặt không đổi sắc.

Này thần sắc, xem một bên đại hồ tử cả kinh, không khỏi có chút không quá bình tĩnh.

"Đại ca! Chúng ta đi!"

"Vây quanh!"

Một đoàn sơn tặc nhanh chóng đem Huyền Trang bốn phía vây lại.

Huyền Trang chậm rãi đứng dậy chống pháp trượng đi phía trước một bước, thi lễ nói: "Bắt đầu đi."

Thân thủ võ võ này tăng nhân vai, Văn Thù nhàn nhạt thở dài, xoay người liền đi.

Này tăng nhân nhìn Văn Thù liếc, lại quay đầu lại nhìn qua Huyền Trang, cuối cùng quay đầu đi theo Văn Thù rời đi.

...

Bao phủ tại một mảnh cát bụi trung Hoa Quả Sơn.

Cách một đạo tàn tường, hầu tử kinh ngạc địa nhìn qua trước phía trước sườn núi nhỏ.

Ở đằng kia sườn núi nhỏ dưới có cá động quật, động quật ngoài một con tiểu hầu yêu ôm một cây trường thương cong vẹo dựa vào, đánh trúng truân. Một thân vải bào, may may vá vá, nhìn về phía trên tượng cá dân chạy nạn giống như.

Hết thấy, phảng phất lại trở lại Hoa Quả Sơn thành lập trước bộ dáng, có lẽ còn muốn không bằng.

"Bọn họ tỵ ở trong đó?"

"Ngoại trừ nơi này, còn có nhiều cái địa phương. Cả Hoa Quả Sơn, hẳn là còn có bốn năm trăm chích yêu quái a."

"Đều là dạng gì tu vi?"

"Chiến hậu, Hoa Quả Sơn linh khí từ từ rất thưa thớt, nơi này yêu quái tu vi tự nhiên cũng rất khó tăng lên. Tiểu thất là luyện thần cảnh. Thảo Tiểu Hoa cũng là. Còn lại. Còn có mấy nạp thần."

Ngơ ngác địa nháy mắt con người. Hầu tử nhẹ giọng thờ dài: "Tại nơi này, bọn họ có thể tìm được cũng đủ thực vật sao?"

Ngao Thính Tâm chậm rãi lắc đầu nói: "Tìm không thấy, nơi này thực vật đặc biệt thiếu. Cho nên, tiểu thất thường xuyên đều tới tìm ta tiếp tế."

"Vậy người cho sao?"

"Chỉ cần hấn mở miệng, ta đều cho. Bất quá vậy không phải vạn bất đắc dĩ thời điểm, hấn không hội tới tìm ta." Nói, Ngao Thính Tâm nhàn nhạt thờ dài.

"Lại là rất có cốt khí a." Hầu tử nhàn nhạt cười cười, nói: "Cám ơn người."

Ngao Thính Tâm vội vàng phúc thân nói: "Đây là Thính Tâm phải làm."

"Thật tình cảm ơn." Hầu tử lại một lần nói ra.

Ngao Thính Tâm trầm mặc không nói.

Thoáng trầm mặc một hồi. Hầu tử mở miệng nói: "Đúng rồi, tiểu thất là lai lịch gì?"

"Sinh trưởng ở địa phương hầu yêu, cũng là nơi này đầu đầu. Bất quá, sáu trăm năm mươi năm trước trận chiến ấy thời điểm, hấn còn chưa ra đời. Cho nên, nên nhận không ra ngài. Hiện tại nơi này có khả năng nhận ra ngài hấn là chỉ có Thảo Tiểu Hoa một cái. Đại thánh gia yếu đi gặp một lần Thảo Tiểu Hoa sao?"

Hầu tử lẳng lẳng địa đứng rất lâu sau đó, ngơ ngác địa nhìn qua động quật khẩu một ít chích ôm trường thương, đầy mặt bụi đất tiểu yêu, trầm mặc.

"Hoặc là. . . Thính Tâm đi đem nàng mang tới gặp đại thánh gia?"

Hầu tử như trước đứng, trầm mặc. Hồi lâu, hấn hỏi: "Nơi này linh khí không đủ. Không thích hợp tu luyện, bọn họ vì cái gì còn sống ở chỗ này?"

"Nguyên nhân rất nhiều, Thảo Tiểu Hoa là vì phải đợi người, còn lại, phần lớn là tị nạn."

"Tị nạn?"

"Ân." Ngao Thính Tâm gật đầu nói: "Nơi này rất cuộc là yêu tộc thánh địa, tuy nói không mưa xuống, nhưng thiên quân cũng không dám tùy tiện đặt chân Hoa Quả Sơn. Cho nên, đối với bên ngoài trôi giạt khắp nơi tiểu

yêu mà nói, nơi này tuy nhiên ăn không đủ no, nhưng vẫn tương đối an toàn. Đương nhiên, khi rảnh rỗi nhưng hội có một chút 'Hành hương giả' ."

"Hành hương giả?" Hầu tử không khỏi nhăn đầu lông mày.

"Tuy nói Hoa Quả Sơn đã bị phạt môn một mối lửa thiêu, nhưng đúng là vẫn còn có rất nhiều thứ lưu lại, tại chiến tranh vừa chấm dứt này biết, rất nhiều yêu quái đều yêu mến chạy đến nơi đây đi đến xử đào, ngẫu nhiên có thể đào được một ít có giá trị gì đó, tỷ như đan dược, hoặc là thượng phẩm vũ khí. Loại này yêu quái bọn họ xưng là 'Hành hương giả' . Bất quá, vừa đến những này yêu quái cũng đã càng ngày càng ít, dù sao mấy trăm năm, có thể đào gì đó đều sớm bị đào đi, thứ hai, loại này yêu quái cũng không lại ở chỗ này dừng thời gian rất lâu, dù sao bọn họ cũng không phải thật sự tính toán tại nơi này định cư."

Nghe đến nơi này, hầu tử không khỏi hừ bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rời đi.

Ngao Thính Tâm lại là vội vàng đuổi theo.

"Đại thánh gia thực không định gặp một lần bọn họ sao?"

"Không thấy, không có gì hay gặp." Hầu tử thuận miệng hỏi: "Dương Thiên hiện tại thế nào? Còn đang Quán Giang Khẩu sao?"

"Dương Thiên tử tại Hoa Sơn."

"Tại Hoa Sơn? Nàng trôi qua như thế nào?"

"Hắn là . . . Không phải quá tốt."

"Cụ thể như thế nào?"

"Dương Thiên tử đến nay bị Nhị Lang Thần tù tại Hoa Sơn hạ, bởi vì khắp nơi yêu quái đều hy vọng nàng ra mặt chủ trì đại cục, còn tổ chức quá nhiều lần nghĩ cách cứu viện. Vì thế, Nhị Lang Thần tại Hoa Sơn bố hạ trọng binh. Đương nhiên, cũng có đề phòng thiên đình ý tứ, thiên quân một mực hy vọng tìm được Dương Thiên tử, dù sao nàng còn là yêu tộc nhất trí tán thành thánh mẫu đại nhân. Về phần cụ thể trôi qua như thế nào, Thính Tâm cũng không rõ ràng lắm."

"Ta bị đè ép sáu trăm năm mươi năm, không nghĩ tới nàng cũng đi theo bị đè ép sáu trăm năm mươi năm. . ." Hâu tử bắt đầu dĩ cười cười, nhẹ giọng thở dài: "Đi a, ta biết rằng."

"Này, kế tiếp, đại thánh gia chuẩn bị đi Hoa Sơn sao?" Ngao Thính Tâm cẩn thận mà hỏi thăm.

Hâu tử lắc đầu nói: "Tạm thời không đi, bộ dáng này, cũng không nên thấy nàng. Hiện tại, chúng ta về trước Đông Hải long cung a. Có chuyện cần phiền toái người."

Nói, hâu tử cũng đã bay lên trời.

"Hồi Đông Hải long cung?" Ngao Thính Tâm nhanh chóng đuổi theo.

"Nam Thiên Môn chữa tốt rồi sao?"

"Tu. . . Chữa tốt rồi."

"Phiền toái người giúp ta làm một chuyện." Hâu tử nói khẽ: "Ta ghi phong thư, người thay ta truyền cho hiện tại Ngọc Đế, nói là ta đã trở về. Xem đến bây giờ được Hoa Quả Sơn, rất không vui, cho nên uy hiếp người, cho người chuyển giao cho hắn. Nói cho hắn biết, Hoa Quả Sơn lập tức khôi phục bình thường mưa xuống, nếu như không đồng ý, ta liền tự mình đi Linh Tiêu Bảo Điện tìm hắn đàm. Bất quá, đến lúc đó, Nam Thiên Môn

chỉ sợ cũng được trùng kiến." (trời sập hảo hoạt động, huyễn khóc điện thoại chờ người cầm! Chú ý nâng ~ điểm / công chúng số (vi tín tăng thêm bằng hữu tăng thêm công chúng số đưa vào ddxiaos hoặc có thể), lập tức tham gia! Người người có thưởng, hiện tại lập tức chú ý ddxiaos hoặc vi tín công chúng số!)

ps: Ngạch. . . Ngày mai bắt đầu ta sẽ cố gắng, khôi phục trước kia 12h trước đổi mới quy củ cũ. Hầu tử thiên đạo tu vi có thể không tu, lão con ba ba hay là muốn một lần nữa sửa một chút kim thân. . . Ai. . .

Câu vé tháng. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 487: : Ứng Đối

Giờ này khắc này, tại thiên đình, tất cả thiên quân đều đã bị động viên lên, mà ngay cả nguyên bản bên ngoài chấp hành nhiệm vụ bộ đội, cũng bị khẩn cấp triệu hồi.

Nam Thiên Môn trong cự đại trong sàn đấu hiện đầy quân trận, lừng không phi hành chiến hạm che khuất bầu trời.

Ở đằng kia trong đại điện, tụ tập tất cả thiên quân danh sách bộ đội đầu đầu, ở chủ vị trên Lý Tĩnh nghiêm nghị nguy ngòi, bốn phía các đại tướng nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng nghị luận.

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì đột nhiên đem chúng ta toàn bộ triệu tập."

"Bệ hạ hiện tại chính tự mình tọa trấn tuần tra phủ."

"Tự mình tọa trấn. . ."

"Nghe nói, tuần tra phủ tất cả tuần thiên tướng đều phái đi ra ngoài, đồng thời Nam Thiên Môn cũng phái người đi trước tất cả yêu vương bên kia thăm dò, còn hướng linh sơn cũng phái nhân. Hình như là bởi vì. . . Đây con khi đã trở lại."

"Hầu tử?"

Chích một cái chớp mắt, tất cả thiên tướng tựa hồ cũng đã hiểu tới cái này "Hầu tử" đến tột cùng là chỉ ai, nguyên một đám cả kinh không ngậm miệng được.

Ở đây, rất nhiều tại sáu trăm năm mươi năm trước trận đại chiến kia lúc còn không có nhập ngũ, có thể bọn họ lại làm sao có thể không biết rõ thiên đình tại sao lại đột nhiên nhiều ra nhiều như vậy ghê trống.

Dùng một người chi lực phá hủy cả thiên đình ác ma.

Sự hiện hữu của hắn, quả thực chính là thiên đình lái đi không được ác mộng, mặc dù tiếp qua ngàn vạn năm cũng là như thế.

Ở đây bầu không khí thoáng cái ngưng trọng vô số lần.

"Cái này. . . Điều này sao có thể, không phải nói bị phạt môn nhất sao? Phạt môn làm sao có thể thả hắn ra?"

"Đúng đúng đúng, coi như là vô ý làm cho hắn trốn thoát. Nay phạt môn há có thể mặc hắn tiêu dao? Như Lai phạt tổ nên sẽ đích thân ra tay lại đem hắn nắm bắt mới đúng a."

"Phạt môn có động tĩnh sao?"

Một vị thiên tướng nhẹ giọng thở dài: "Không có. Xác thực. Theo lý thuyết nếu như là này hầu tử chạy ra. Phạt môn nên sẽ ra tay lại đem hắn nắm bắt mới đúng. Có thể phạt môn tuy nhiên không có động tĩnh, thực sự không có hồi phục thiên đình này đầu khi hay không còn bị tù. . . Cho nên, mười phần chính là hầu tử đã chạy đi ra rồi, hơn nữa, phạt môn lại cái gì nan ngôn chi ần."

"Phạt môn nan ngôn chi ần. . ." Tất cả thiên tướng đều hướng phía chủ vị trên Lý Tĩnh nhìn quá khứ.

Lý Tĩnh chỉ là quét bọn hán liếc, cũng không đáp lời. Từ đầu đến cuối, cặp kia mi đều chăm chú địa nhú lại, một bên Na Tra cũng là thần sắc ngưng trọng.

Cái này không khỏi càng tiến một bước địa làm sâu sắc chúng tướng trong lòng sầu lo.

...

Tuần tra phủ lầu chính trung. Vô số thiên binh thiên tướng qua lại bồn tẩu trước, không ngừng mà sàng chọn trước theo thể gian đưa tới các loại tin tức.

Một vị thiên tướng ngực trước một đại điệp cuốn tử dọc theo hẹp dài hành lang chạy vội, đến ở chỗ sâu trong một cái phòng ngoài, hướng phía canh giữ ở hai bên hai vị thiên binh nhẹ gật đầu, này hai vị thiên binh lúc này đem môn đẩy ra.

Cửa kia trong, nhỏ nhỏ trong phòng ngoài trừ ngòi ngay ngắn trước bàn Ngọc Đế, còn chen chúc gần hai mươi danh lệ thuộc tuần tra phủ thiên tướng, ngân lập lòe một mảnh, lại có một loại nói không nên lời bị đè nén.

Vừa vượt qua cánh cửa, hai vị thiên tướng lúc này xông tới đem trong tay hán cuốn tử tiếp quá khứ. Phân phát cho ở đây thiên tướng.

Một quyền nặng nề chùy tại ngực giáp trên, này thiên tướng quỳ một chân trên đất nói: "Khởi bẩm bệ hạ. Khắp nơi tin tức đều đã kinh dựa theo bệ hạ ý tứ đem tất cả chỗ khả nghi tường gia điều tra, hồi báo cho tới. Chỉ là số lượng quá lớn, cũng có chút lộn xộn, trong lúc nhất thời khó phân thiệt giả. Bây giờ cũng đã xác nhận đều ở nơi này."

Ngòi ngay ngắn trước bàn sách Ngọc Đế thân thủ ý bảo hán đứng dậy, nói: "Tiếp theo tra, đều tra cẩn thận, không thể bỏ qua mảy may dấu vết để

lại."

"Dạ!"

Này thiên tướng hướng phía Ngọc Đế lại hành lễ, khom người thối ra ngoài cửa.

Đại cửa đóng lại.

Này thiên tướng vừa vừa ly khai, Ngọc Đế liền quay đầu đối với ở đây thiên tướng hỏi: "Như thế nào, có phát hiện gì sao?"

"Cái này. . ." Một vị hướng phía cuốn tử liếc vài lần, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, khắp nơi yêu quái đều còn không có gì động tĩnh, hết thấy như thường, nhìn về phía trên ngược lại không giống như là đã cùng này yêu hầu tiếp xúc qua bộ dạng."

"Này yêu hầu không có đi gặp những này bộ hạ cũ? Cái này rất không có khả năng a?" Một vị thiên tướng mở miệng hỏi: "Có thể hay không là bọn hấn dương giả không biết, nghĩ tê đại chúng ta?"

"Hội không lại là chúng ta nghĩ sai rồi, này yêu hầu hoàn toàn tựu không có đào thoát?"

Ở đây thiên tướng từng người đều ngây ngẩn cả người, giúp nhau quan vọng.

Nếu như là sợ bóng sợ gió một hồi, mặc dù đối với tuần tra phủ mà nói trên mặt mũi có điểm không nhìn được, nhưng là kết cục tốt nhất. Một khi này hầu tử thực đã trở lại, có thể cũng không phải là mặt mũi vấn đề đơn giản như vậy.

Một vị thiên tướng khoát tay áo nói: "Hiện tại kết luận còn gắn liền với thời gian còn sớm. Bất quá, yêu quái bên trong lại là nhiều hơn một kiện kỳ quái nghe đồn."

"Kỳ quái nghe đồn?"

Lập tức, tất cả thiên đem ánh mắt đều tụ tới, Ngọc Đế cũng hướng phía hắn đưa tay ra.

Này thiên tướng vội vàng đem trong tay cuốn tử đưa cho Ngọc Đế, khom người chấp tay nói: "Bệ hạ, chỉ là không liên quan kỳ quái nghe đồn thôi. Nói là có một hòa thượng thụ phạt tổ chi mệnh theo đông thổ Đại Đường xuất phát, hướng Tây Ngưu Hạ Châu linh sơn Đại Lô Âm tự lấy kinh, còn nói. . . Hòa thượng này là Kim Thiên Tử chuyển thế, ăn một miếng thịt có thể trường sinh bất lão. Mặt khác còn có canh ly kỳ, nói cái gì trên người hắn có thể dùng tụ thiên hạ tài vật kim bát, có mặc vào có thể bạch nhật phi thăng áo cà sa. . ."

Nghe đến nơi này, ở đây rất nhiều thiên tướng đều nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười.

"Bệ hạ, cái này rõ ràng cho thấy tung tin vịt. Loại này kỳ quái nghe đồn, cũng chỉ có những cái này đồ nhà quê yêu quái mới có thể tin."

"Đúng đúng đúng, ăn thịt có thể trường sinh bất lão cũng không nhắc lại, tụ thiên hạ tài phú kim bát cùng bạch nhật phi thăng áo cà sa? Cái này truyền nhân, liền cơ bản nhất thường thức đều không làm cho tinh tường a."

Nguyên bản tốp năm tốp ba tiếng cười lập tức biến thành cười vang, trong phòng ngưng trọng bầu không khí thoáng cái dễ dàng không ít.

Ngọc Đế cả ghé vào bàn trên híp mắt mở ra cuốn tử mi mảnh xem xét một phen, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú ở đây một đám thiên tướng nói:

"Trong vòng một đêm, cả thế gian yêu quái đều đang đàm luận việc này, các ngươi còn cảm thấy đây chỉ là tung tin vịt sao?"

Tiếng cười kết một tiếng dừng lại.

Này thiên tướng vội vàng hành lễ, đi đến trước bàn cầm lấy cuốn tử mi mảnh địa xem, trên mặt thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng.

Còn lại thiên tướng cũng nguyên một đám vây quanh đi lên. Giúp nhau truyền đọc trước.

"Nói như vậy. . . Có người cố ý tại tản lời đồn?"

"Sẽ là ai tại tản?"

"Có thể trong vòng một đêm khuếch tán đến tam giới. Cái này phía sau màn thôi thủ. Thực lực tất nhiên không sai. Có mặt tướng tuần tra phủ nhiệm chức đến nay, còn chưa từng nghe qua truyền bá như thế rất mạnh lời đồn."

"Thời gian vừa mới hảo, cái này có thể hay không cùng này hầu tử hành tung có quan hệ?"

Loát râu dài suy nghĩ một phen, Ngọc Đế lạnh lùng nói: "Tra! Như cái này lấy kinh tăng nhân thật sự tồn tại, lập tức đem hấn tìm ra!"

"Dạ!"

Đang lúc này, môn chậm rãi đẩy ra.

Một vị khanh gia tay cầm một phần tấu chương theo ngoài cửa đi vào, hướng phía Ngọc Đế dập đầu nói: "Bệ hạ, Đông Hải long cung đưa tới một phần cấp tấu."

Lập tức. Ở đây thiên tướng đều là cả kinh, mà ngay cả Ngọc Đế cũng là khê giệt mình.

Giờ này khắc này, cả thiên đình đều đã đến trông gà hoá cuốc tình trạng.

"Cấp tấu?"

Này khanh gia liền tranh thủ trong tay tấu chương dâng.

Vừa mới mở ra, Ngọc Đế cả mặt xoạt địa thoáng cái bạch.

Ở đây được thiên tướng nguyên một đám mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú.

Ngọc Đế thất kinh địa vạch tìm tòi kẹp ở trong tấu chương phong thư, nâng trong tay tinh tế địa xem. Theo ánh mắt tại trên trang giấy di động, này trên trán mồ hôi to như hạt đậu từng giọt chảy xuống.

Hồi lâu, đợi đến buông phong thư lúc, Ngọc Đế cũng đã cả giống như hư thoát loại tê liệt trên ghế ngồi.

Một vị thiên tướng thấp giọng hỏi: "Bệ hạ, là. . . Có tin tức gì không sao?"

"Thật là hấn. . . Thật là hấn." Ngọc Đế liềm mạng địa nháy mắt, giống như mất hồn loại tả hữu nhìn quanh. Lại nửa ngày đều sớm không đến lí do thoái thác.

Bốn phía thiên tướng càng là đã sớm nguyên một đám ngây dại.

"Thật là hấn. . . Hấn. . . Hấn tại Đông Hải long cung?"

Ngọc Đế khê gặt đầu, kinh ngạc nói: "Hấn làm cho long cung đưa tới phong thư này. Yêu cầu. . . Lập tức khôi phục Hoa Quả Sơn mưa xuống,

nếu không, tự tự mình đến Linh Tiêu Bảo Điện đến đàm."

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Ngọc Đế dùng muối loại thanh âm hỏi: "Chư vị cảm thấy, nên như thế nào trả lời thuyết phục?"

Ở đây chúng tướng đều hơi cúi đầu.

Không bao lâu, một vị khanh gia vội vàng ra gian phòng kia, bước nhanh đuổi tới Nam Thiên Môn trấn thủ quân trong đại điện.

Đôi chư vị đại tướng đã thành lễ sau, hấn mở ra bước nhỏ đi đến Lý Tĩnh bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Bệ hạ hỏi, bây giờ Nam Thiên Môn, so với sáu trăm năm mươi năm trước như thế nào?"

Nghe vậy, Lý Tĩnh cả kinh, lập tức đại khái hiểu rõ rồi sự tình tình huống, lặng lẽ chấp tay nói: "Làm phiền khanh gia hồi phục bệ hạ, bây giờ Nam Thiên Môn pháp trận, so với sáu trăm năm mươi năm trước, không bằng."

"Ty chức hiểu rõ rồi. . ."

. . .

Lúc này, Nam Chiêm Bộ Châu một cái tọa lạc tại dãy núi gian trong trấn nhỏ, một người mặc vải bào, nhìn về phía trên cùng du côn lưu manh dường như người tuổi trẻ ngậm một cây cầu cái đuôi cỏ cong vẹo dựa vào cửa nha môn thạch sư ngáp.

Này thủ vệ hai cái nha dịch thỉnh thoảng hấn nhìn qua hai mắt, bốn phía vắng lai cư dân cũng đều thỉnh thoảng nhìn hấn hai mắt.

Tại đây dạng một cái chỉ có hơn một trăm gia đình bên cạnh trấn trên, ngẫu nhiên tới một người xa lạ nhất định là dị thường thấy được.

Cũng may là thời kỳ hòa bình, nếu là gặp biên cảnh chiến tranh, chỉ sợ hấn vừa bước vào trấn nhỏ, trụ lập tức sẽ bị nắm bắt, nghiêm gia đề ra nghi vấn.

Bất quá đối với cái này bốn phía ánh mắt của người, người trẻ tuổi kia tựa hồ cũng không đương hồi sự, vô luận bọn họ thấy thế nào, đều toàn bộ khi bọn hấn trong suốt, chỉ làm lui địa hưởng thụ lấy âm áp dương quang, ngáp, tựa hồ tại chờ cái gì.

Không bao lâu, nha môn đại môn mở rộng.

Bản địa quan huyện tự mình đem Huyền Trang đưa đi ra, mặt mày hớn hở địa chấp tay nói: "Tóm lại, cảm tạ đại sư. Tên này sơn tặc, bản quan nhiều lần phái người cầm nã, tiếc rằng bọn họ hiểu biết sơn đạo, mỗi lần đều làm cho bọn hấn đào thoát. Thật không nghĩ tới, đại sư lẻ loi một mình, lại đưa bọn họ một mẻ hết gọn, thật sự cảm tạ, cảm tạ!"

"Đại nhân đa lễ." Huyền Trang chấp tay trước ngực, cung kính địa đáp lễ nói: "Bần tăng cũng bất quá tiện tay mà thôi thôi."

Lúc này, một vị nha dịch đã đem Huyền Trang bạch mã khiên đến trước cửa.

Này quan huyện loát chòm râu nói: "Đúng rồi, đại sư đây là muốn đi về nơi đâu a?"

"Bần tăng hướng tây."

"A? Hướng tây? Cái này hướng tây, đã có thể ra nước ngoài cảnh. . . Đại sư còn có qua cửa văn điệp?"

Nghe vậy, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, chấp tay trước ngực nói: "Bần tăng còn có chuyện quan trọng trong người, không tiện ở lâu, đại nhân

còn là mời trở về đi."

Này quan huyện cũng không nghi ngờ gì, chích gậy đầu nói: "Vây, chúc đại sư thuận buồm xuôi gió."

Lại là hành lễ, Huyền Trang xoay người lên ngựa.

Đang lúc này, một mực canh giữ ở cửa nha môn người tuổi trẻ lại đã đi tới, theo nha dịch trong tay lấy ra dây cương.

Này quan huyện thoáng cái ngậy ngấn cả người, nhẹ giọng hỏi: "Vị này chính là . . . ?"

"Đây là . . ." Chằm chằm vào người tuổi trẻ, Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu nói: "Đây là bản tãng trên đường thu đồ đệ, còn chưa quy y."

Nghe vậy, người tuổi trẻ ngẩng đầu nhìn Huyền Trang liếc, ý vị thâm trường cười cười.

Bái biệt quan huyện, hai người chậm rãi ra trấn nhỏ, dưới trời chiều, từ xa nhìn lại thật giống là một đôi thầy trò.

Một hồi gió nhẹ thổi qua, giảm thấp xuống sơn đạo hai bên cỏ.

Người tuổi trẻ kia thân hình nhoáng một cái, nguyên bản vải bào biến thành nhung trang, này mặt, cũng trở thành một tấm lông xù mặt khi.

Dắt ngựa từng bước một địa đi tới, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Làm sao ngươi biết là ta?"

"Đoán, bản tãng có dự cảm, thí chủ hội trở về."

"A? Vây ngươi dự cảm còn rất chuẩn." Quay đầu lại nhìn trấn nhỏ liếc, hầu tử ung dung nói: "Nhìn về phía trên ngươi thật là có có chút tài năng,

trần trên cư dân đều đang đàm luận, nói người một người giải quyết hai mươi mấy người sơn tặc, đưa bọn họ trở thành một chuỗi kéo đến nha môn đi."

"Hiểu sơ chút ít công phu quyền cước, cùng đại thánh gia, tự nhiên không thể đánh đồng."

Hầu tử nhàn nhạt cười cười, ung dung thở dài: "Có thể giúp ta giải quyết Như Lai mới là thật công phu. Ta quyết định, cùng ngươi đi một chuyến, dù sao. . . Sáu trăm năm mươi năm cũng đã qua, không quan tâm chờ lâu cá mười năm. Bả sự tình đều giải quyết sạch sẽ, mới tốt đi Hoa Sơn tiếp nhân, bằng không lại mang một đống phiền toái, hiện tại đi, nhị cữu ca nên cũng sẽ không đồng ý ta thấy nàng mới đúng. Bất quá, nói rõ trước, ta nhưng không có tính toán bán nhập phạt môn."

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Bần tăng hiểu, tuyệt không miễn cưỡng, ."

Hầu tử lúc này bạch Huyền Trang liếc nói: "Ngươi miễn cưỡng cũng vô dụng. Đúng rồi, ngươi cái này không có qua cửa văn điệp hòa thượng, như thế nào cũng dám đến nha môn đi? Tự không sợ bọn họ đem ngươi cầm áp tải trường an sao?"

"Tự nhiên là sợ, bất quá, vấn đề này tổng yếu giải quyết không phải?"

"Có thể giải quyết sao?" Hầu tử thoáng cái bật cười: "Vừa mới ta đứng ở cửa ra vào, chính là nghe được những cái này sơn tặc cùng trong nhà giam ngục tốt đánh cho lửa nóng a. Mười mấy sơn tặc tiêu diệt đến tiêu diệt đi tiêu diệt không xong, nói không có tin vệt, quý mới tin."

"Như vậy a." Ngồi ở trên ngựa lưng la lung lay địa, Huyền Trang bồi rồi lấy thật dài thở dài nói: "Vừa rồi lại là nhìn ra chút ít đầu mối, chỉ là không

ngĩ tới a. . . Xem ra, hay là muốn người ra tay a, bằng không, bọn họ được thả ra lại là làm hại một phương."

"Như thế nào, phổ độ không thành sửa siêu độ rồi?"

Huyền Trang lắc đầu nói: "Hù dọa một chút bọn họ là được, đừng lấy nó tính mệnh."

"Hắc, người mặt mũi này có thể khá lớn, Tề Thiên Đại Thánh tự mình ra tay giúp người hù dọa vài cái mao tặc." Hầu tử miễn cưỡng địa duỗi ra chỉ một ngón tay nói: "Chỉ này một lần."

Huyền Trang cười cười, khom người nói: "Làm phiền."

. . .

Giờ này khắc này, Lăng Tiêu Bảo Điện trong ngự thư phòng, một đám thiên đình quan to tăng thêm Ngọc Đế chính vây quanh một phong thư hàm trầm mặc, nguyên một đám sắc mặt xanh đen.

Hồi lâu, Ngọc Đế nhíu chặt trước mi, vẫn nhìn bốn phía một đám quan to thấp giọng nói: "Trước hết để cho long cung khôi phục Hoa Quả Sơn mưa xuống, tính là thiện ý của chúng ta. Sau đó. . . Phái cá đặc sứ, nghĩ biện pháp trông thấy này yêu hầu, dò hỏi hạ xuống, nếu như có thể đạt thành cái gì hiệp nghị tự nhiên là tốt nhất. Đồng thời, đem việc này thông báo cho tam thanh, tu Bồ Đề tổ sư, Trấn Nguyên đại tiên, xem bọn hắn nói như thế nào. Còn có, nhìn nhìn lại linh sơn bên kia có ý kiến gì không có."

"Dạ!" (trời sập hảo hoạt động, huyền khốc điện thoại chờ người cầm! Chú ý nâng ~ điểm / trung văn võng công chúng số (vi tín tăng thêm bằng hữu tăng thêm công chúng số đưa vào ddxiaos hoặc có thể), lập tức tham gia! Người người có thưởng, hiện tại lập tức chú ý ddxiaos hoặc vi tín công chúng số!)(chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Ân, tiết tháo lại bắt đầu đây ~ mỗi ngày 12h trước đôi mới ~ mọi người phiếu phiếu ở nơi nào?

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử! ! ! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 488: : Người Bị Trưng Dụng

ps: Xem 《 đại bát hầu 》 sau lưng đọc nhất vô nhị chuyện xưa, nghe các người đời tiểu thuyết càng nhiều đề nghị, chú ý khởi điểm công chúng số (vi tín tăng thêm bằng hữu tăng thêm công chúng số đưa vào ddxiaos hoặc có thể), lặng lẽ nói cho ta biết a!

Ba ngày sau, đang lúc này đi về phía tây hai người còn đang Nam Chiêm Bộ Châu nào đó sơn cầu trong khe chậm rãi đi về phía trước lúc, Đông Hải long cung cũng đã phụng mệnh tại Hoa Quả Sơn mưa xuống.

Mưa tầm tã mưa trong nháy mắt tách ra chiếm giữ Hoa Quả Sơn dài đến sáu trăm năm lâu khô nóng khí, đem trọn cả Hoa Quả Sơn biến thành một mảnh ao đầm.

Đối mặt lần này cảnh tượng, tất cả yêu quái đều đi ra huyết động, tại trong mưa vui mừng địa chạy trốn.

Đối với bọn hắn mà nói, cái này ý nghĩa cái này một mảnh thổ địa trên dài đến hơn sáu trăm năm tai nạn cũng đã tuyên cáo chung kết.

Mà đối với khác một số người mà nói, lại không chỉ là như thế.

Hoa Quả Sơn mưa xuống tin tức rất nhanh truyền khắp tam giới, vô luận là Thiên Tiên còn là yêu quái cũng không có so với kinh ngạc. Cái này chính giữa, hữu tâm nhân nghĩ ra không đồng dạng như vậy ý vị.

...

Bí mật trong núi rừng một chỗ trong động phủ, hỏa quang đem hết thảy đều chiếu lên đỏ bừng.

Giữ lại đủ eo chòm râu, nhìn về phía trên đã sớm lão nhược không chịu nổi Lữ lục quái qua lại run run rẩy rẩy địa đi dạo, tản bộ, trong miệng không ngừng nhắc tới trước, giống như một vị lão nhân tại hải nhải vậy, có vẻ kích động dị thường.

Hai bên xếp thành một loạt trên ghế dựa ngồi ngay ngắn hơn mười chích yêu quái.

"Vì cái gì thiên đình sẽ ở Hoa Quả Sơn hàng ▼, w < ww. Mưa? Vì cái gì thiên đình hội đột nhiên tại Hoa Quả Sơn mưa xuống. . . Chúng ta cùng bọn họ náo loạn suốt sáu trăm năm mười năm, suốt sáu trăm năm mười năm a! Điều không thấy bọn họ chịu thua, nhưng bây giờ đột nhiên chủ động mưa xuống."

"Không chỉ có như thế, mấy ngày trước đây, bọn họ còn đem roi lửa tả thế gian tất cả thiên quân triệu trở về. Có tin tức nói tất cả thiên quân đều tiến nhập chiến đấu chuẩn bị. Ngay sau đó. Thiên đình tụt mưa xuống."

"Nói bọn họ nghĩ muốn cùng chúng ta hoà giải cũng không đúng. Bọn họ không có phái người trực tiếp tiếp xúc bất luận cái gì yêu vương. Bày ra ra thiện ý, cũng không đến dẫn công, đây cũng không phải là thiên đình tác phong."

"Cho nên, lão phu phái người đi trước Đông Hải long cung dò hỏi, muốn biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, kết quả, lại ngoài ý muốn chiếm được một cái làm cho người phấn chấn tin tức!"

Nói đến chỗ này, Lữ lục quái nếp nhăn trên mặt chậm rãi chen đến cùng một chỗ. Hắn bật cười.

Ngồi ngay ngắn hai bên một đám yêu quái nguyên một đám không khỏi dựng lên lỗ tai.

Bàn bắt tay vào làm, thân mặc một thân bạch sắc văn sĩ bào xà tinh này lông mày chậm rãi chau lên, nhìn chăm chú Lữ lục quái.

Vẫn nhìn một đám yêu quái, Lữ lục quái giảm thấp xuống thanh âm, chậm rãi nói ra: "Đại thánh gia. . . Đã trở lại!"

Trong nháy mắt, tất cả yêu quái đều ngây dại, nguyên một đám có chút kinh ngạc mà nhìn xem giống như hài đồng loại cười Lữ lục quái.

Một hồi lâu, xà tinh kia thấp giọng nói: "Phụ thân, tin tức này, vô cùng xác thực sao?"

"Vô cùng xác thực. Tuyệt đối vô cùng xác thực!" Nhìn chung quanh lũ yêu, Lữ lục quái hưng phấn mà nói ra: "Vốn có phái người đi Đông Hải long cung. Là muốn biết lần này mưa xuống chân tướng, kết quả cái gì cũng không điều tra đi ra, chỉ biết là là Ngọc Đế ý chỉ. Bất quá, làm mất đi một ít lâu la trên người điều tra đến tận tại Hoa Quả Sơn mưa xuống mấy ngày hôm trước, có một con hầu tinh đến thăm Đông Hải long cung."

Ở đây yêu quái môn nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, một hồi lâu, xà tinh kia trên mặt nghi hoặc mà hỏi thăm: "Có thể hay không là tiểu thất, theo ta được biết, tiểu thất thường xuyên sẽ đi Đông Hải long cung đòi hỏi thực vật."

"Là tiểu thất Ngao Thính Tâm dùng được trước tự mình đi ra nghênh đón sao? Là tiểu thất Ngao Thính Tâm dùng trước đối với hấn tất cung tất kính sao?" Lữ lục quái mở to hai mắt nhìn, kích động nói: "Huống hồ, tiểu thất này Đông Hải long cung nhân đều biết. Hơn nữa, người ngấm lại, ai có thể làm cho Ngọc Đế hạ lệnh triệu tập tất cả thiên quân, ai có thể bức Ngọc

Đế tại Hoa Quả Sơn mưa xuống? Chúng ta náo loạn sáu trăm năm mười năm a! Suốt sáu trăm năm mười năm đều không kết quả, này chích hầu tinh gần kề đến thăm Đông Hải long cung một lần, thiên đình tụt tại Hoa Quả Sơn mưa xuống! Cái này nói rõ cái gì? A? Nhất định là đại thánh gia đã trở lại! Nhất định là!"

Ở đây yêu quái như trước lặng yên không lên tiếng, nguyên một đám đầy mặt nghi hoặc.

Xà tinh hơi chần chờ mà hỏi thăm: "Này, đại thánh gia hiện tại ở nơi nào?"

"Cái này. . . Cái này còn không rõ ràng lắm." Lữ lục quái liếm láp khô quất được môi nói: "Long cung nhân nói hấn cũng đã rời đi Đông Hải long cung, chẳng biết đi đâu. Lão phu cũng phái người đi Hoa Quả Sơn, không ai có thể nói gặp qua hấn, mặt khác, Hoa Sơn bên kia sắp tới cũng không có cái gì động tĩnh. Bất quá, nhất định là đại thánh gia không sai, theo này lâu la miêu tả, lão phu có thể kết luận, nhất định là đại thánh gia không sai!"

Ở đây yêu quái nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, lặng yên không lên tiếng.

Hồi lâu, xà tinh nhíu chặt trước lông mày, nói khẽ: "Phụ thân, chỉ dựa vào như vậy, tụt kết luận là đại thánh gia đã trở lại, có phải là quá trò đùa. Huống hồ đại thánh gia đã trở lại vì cái gì không tìm chúng ta? Ngao Thính Tâm nhất định là biết rõ chúng ta ở nơi nào. Ta cảm thấy được, chuyện này còn có đái châm chước."

"Xác thực còn không có biện pháp hoàn toàn kết luận không sai, cho nên, chúng ta bây giờ liền hướng Đông Hải long cung phái ra đặc sứ, trực tiếp tiếp xúc Ngao Thính Tâm, ngay mặt hỏi một chút nàng."

"Nàng chịu nói thật ra sao?" Xà tinh vuốt cảm nói: "Cho tới nay, vì tị hiềm, nàng chính là cự tuyệt cùng chúng ta tiếp xúc."

"Nếu như đại thánh gia thực đã trở lại, nàng khẳng định không dám lại cự tuyệt theo chúng ta tiếp xúc!" Lữ lục quả chém đinh chặt sắt địa đáp.

...

Ước chừng sau nửa canh giờ, vài cái yêu quái kết bạn chậm rãi đi ra động phủ, xà tinh cũng trong đó.

Một con hồ yêu thấp giọng hỏi: "Ngươi cảm thấy, lời nói của phụ thân có thể tin sao?"

"Có vài phần có độ tin cậy, bất quá cũng phải cẩn thận tuyệt vời." Xà tinh ngẩng đầu ngưỡng đang nhìn bầu trời trung một vòng mặt trời nói: "Phụ thân một lòng khôi phục Hoa Quả Sơn, gặp được có quan hệ đại thánh gia chuyện tình, khó tránh khỏi sẽ có chút ít kích động, vạn nhất thiên đình lợi dụng cái nhược điểm này tại Hoa Quả Sơn bố trí mai phục, tự nguy rồi."

Nói, hần cười nhạt một tiếng, nói: "Bất quá, phụ thân nói cũng đúng. Nay long cung thì ra là cá lung chừng phách, nếu như đại thánh gia thực đi tìm qua Ngao Thính Tâm, như vậy Ngao Thính Tâm thái độ đối với chúng ta khẳng định cũng thay đổi. Gặp một lần nàng, chỉ biết nàng, nên cái gì đều rõ ràng. Đương nhiên, hay là muốn đề phòng một tay. Ngươi đi chuẩn bị phần lễ vật a, quay đầu lại ta tự mình đi Đông Hải long cung đi một chuyến."

"Hiểu rõ." Hồ yêu gật đầu nói.

...

Đang lúc Lữ lục quả bên này tìm cách trước tiếp xúc Đông Hải long cung dùng Hoa Quả Sơn mưa xuống một chuyện tra ra chân tướng lúc, cũng đã có người so với bọn hắn sớm một bước.

...

Đông Hải long cung trong đại điện, Cửu Đầu Trùng nhu xoa xoa tay có vẻ đứng ngồi không yên, một bên Ngao Thính Tâm lẳng lặng địa ngồi ngay ngắn.

Trên bàn trà tinh xảo điểm tâm. Một khối đều không thiếu.

Cùng hơn sáu trăm năm trước so sánh với. Ngao Thính Tâm cơ hồ không có nửa điểm biến hóa. Cửu Đầu Trùng lại có vẻ già nua rất nhiều.

Trầm mặc hồi lâu, Cửu Đầu Trùng nháy mắt con ngươi thấp giọng hỏi: "Hắn. . . Đã đi rồi?"

Ngao Thính Tâm khẽ gật đầu, nói: "Đại thánh gia cũng đã trước một bước ly khai, vừa rồi, thiên đình cũng phái đặc sứ tới, quanh co lòng vòng địa muốn biết đại thánh gia đi nơi nào. Ngưu Ma Vương cũng phái người đến hỏi thăm qua. Bất quá, Thính Tâm thật sự không biết. Cố gắng, đại thánh gia cũng tạm thời không muốn làm cho nhân biết rõ hành tung của hắn a."

"Hắn. Hỏi qua chuyện của ta không có?"

"Hỏi qua một điểm."

"Làm sao ngươi nói?"

"Chi tiết nói."

Cửu Đầu Trùng lông mày lập tức thật sâu chau lên, do dự một hồi lâu, mới thấp giọng hỏi: "Này, hấn có không nói gì thêm?"

Ngao Thính Tâm chậm rãi lắc đầu.

Cửu Đầu Trùng thân thủ gãi gãi có chút rối tung tóc, suy nghĩ kỹ lâu, chỉ phải nói khẽ: "Lần sau ngươi nếu gặp lại hấn, lập tức cho ta biết, ta. . . Ta lập tức tới."

Ngao Thính Tâm yên lặng nhẹ gật đầu.

. . .

Cùng lúc đó, tại Tây Ngưu Hạ Châu, sớm nhận được tin tức Bằng Ma Vương tặc cũng đã gặp đến độ coi như kiến bò trên chảo nóng vậy.

"Mẹ nó. Hấn làm sao lại lại đã trở lại?" Tại trong động phủ của mình qua lại đi dạo, tản bộ, Bằng Ma Vương nổi giận đùng đùng địa quát: "Linh sơn đám người kia đều là làm ăn cái gì không biết. Làm sao lại làm cho hấn chạy? Cho dù chạy cũng nên tranh thủ thời gian đi bắt trở về a! Không có động tĩnh cái này tính là chuyện gì xảy ra? Bọn họ làm ăn cái gì không biết!"

Nói đi, hấn một chưởng ném đi bàn đá. Rượu trên bàn chén, hoa quả lập tức cút đi đầy đất.

"Chúng ta bây giờ nên làm gì?" Một bên Sư Đà Vương nói khẽ: "Hoa Quả Sơn đại bại, tuy nói không phải chúng ta lỗi, nhưng nếu như thật muốn tính lên sổ sách. . ."

"Dựa theo này hầu tử bản tính. . ." Ngục Nhung Vương mấp máy môi, có chút không yên nói: "Các ngươi còn nhớ rõ nhị ca sao?"

Nghe vậy, ở đây còn lại hai vị yêu vương lập tức cảm như hén.

Hầu tử giết Giao Ma Vương chuyện tình, tại yêu quái bên trong truyền bá rất rộng. Mà cái này ba cái càng là ngày đó tận mắt nhìn thấy.

Vì báo ác long đằm chí thù, gần đây giảng tín dụng hầu tử thậm chí không tiếc tại chỗ xé bỏ cùng yêu vương môn trong lúc đó hiệp định.

Yêu tộc vị này đại thánh gia, cho tới bây giờ tự không phải là cái gì thiện nam tín nữ a. . .

Bằng Ma Vương đi đến một bên bụng lên bình rượu bỗng nhiên tưới hai cái, lau a miệng, đem cái bình nặng nề tạp nát, thở hồng hộc nói: "Không được, chúng ta phải nghĩ biện pháp, thừa dịp này hầu tử còn không có đến thăm. . ."

Còn lại hai vị yêu vương đều hướng phía hấn nhìn sang.

Hơn nửa ngày, Bằng Ma Vương nháy mắt con ngươi nói: "Thiên đình là đầu không lại hấn, tam thanh. . . Tam thanh cũng cần hấn không có biện pháp. Hiện tại chúng ta chỉ có thể theo linh sơn vào tay, chỉ có Thích Già Ma Ni phật mới có thể đối phó này hầu tử."

Chỉ vào Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương chậm rãi nói: "Ngươi phải người đến linh sơn đi, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Thật sự không được, chúng ta cùng một chỗ quy y xuất gia!"

Do dự một hồi lâu, còn lại hai vị yêu vương cuối cùng là nhẹ gật đầu.

. . .

Tự tại khắp nơi yêu quái nghe tin lập tức hành động giờ, thiên đình thiên quân tặc toàn bộ uốn tại Nam Thiên Môn, bảo trì cao nhất đề phòng.

Lúc này, khắp nơi đều còn không biết rằng, làm cho bọn hán khản trương tới cực điểm người kia, đang theo một cái hòa thượng cùng một chỗ ngồi xôm ung sâu giản mỗ nơi hẻo lánh "Câu cá".

Đủ eo trong bụi cỏ, Huyền Trang cùng hầu tử sóng vai nửa ngồi trước, đẩy ra màu xanh hoa cỏ tinh tế mà hương vẻ ngoài nhìn qua.

Này xa xa mép nước chắt đọng trước Huyền Trang bọc hành lý, về phần bạch mã, tất bị buộc tại gần nước trên cành cây.

Cứ như vậy trọn vẹn ngày người hai canh giờ, Huyền Trang rốt cục nhìn không được quay đầu hướng trước một mực nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào bạch mã xem hầu tử thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia đây là muốn làm gì vậy?"

"Câu cá."

"Câu cá?"

"Đúng, một con cá lớn."

Huyền Trang quay đầu đi trầm mặc, không bao lâu, lại xoay đầu lại thấp giọng hỏi: "Cái này câu, đến tột cùng là cái gì cá? Đại thánh gia có thể chỉ rõ."

Hầu tử nhàn nhạt liếc Huyền Trang liếc, hắc hắc địa nở nụ cười, thấp giọng nói: "Còn nhớ rõ Ngao Liệt sao?"

"Tây hải tam thái tử?"

"Đúng, chính là hàng. Ta câu đúng là tên kia." Hầu tử gật đầu cười trộm nói: "Luận đánh nhau, lão tử ai cũng không sợ, bắt quá theo ta một cái tóm lại không tốt, ta cũng không có khả năng suốt ngày đều đi theo bên cạnh

ngươi, liền ăn cơm ngủ đi nhà cầu đều đi theo không phải? Cho nên a, được tìm giúp đỡ mới được."

"Cái này. . ." Huyền Trang nhíu chặt trước lông mày nói: "Bần tăng không có hiểu."

"Hắc, ngươi không cần hiểu. Dù sao theo đạo lý, một hồi này ngu xuẩn tự sẽ ra ngoài ăn mã. Ăn xong ngươi thì có mới mã." Hầu tử cũng không quay đầu lại nói.

"Ăn mã?" Huyền Trang lập tức lấp bắp kinh hãi.

Nhàn nhạt liếc Huyền Trang liếc. Hầu tử nhẹ giọng thở dài: "Yên tâm. Sẽ không để cho hấn thực cật. Chỉ cần hấn vừa lộ mặt, ta liền lập tức đem hấn nắm bắt, đừng nói ăn, hấn liếm đều không cơ hội liếm. Bất quá tên này đầu gì cũng là hóa thân cảnh, còn cần ăn mã sao?"

Nói, hầu tử thân thủ gãi gãi mặt, cười cười nói: "Tính, dù sao tên này cũng không trải qua vài món thông minh chuyện tình. Cho dù thực bị một con ngựa cho câu, cũng không kỳ quái."

Huyền Trang không lên tiếng, chỉ là này xem hầu tử trong mắt như trước tràn đầy nghi hoặc.

Vì cái gì hầu tử sẽ cảm thấy tại mép nước phóng một con ngựa tự nhất định có thể câu được một con rồng? Hấn thủy chung nghĩ mãi mà không rõ.

Hai người cứ như vậy một con ngồi xỏm trong bụi cỏ chờ, tả đấng hữu đấng, đợi một chút đến mặt trời lặn phía tây, đừng nói long, ngoại trừ này mép nước đến đây lại hỏi hai ba con tước điều, bọn họ cái gì cũng không thấy.

Con ngựa kia như trước nhàn nhã địa gặm cỏ, trước mắt một mảnh yên tĩnh tường hòa.

Huyền Trang thỉnh thoảng chọn trước mi nghiêng mặt qua đến xem hấn.

Ân ân địa, hầu tử cũng cảm giác mình cái chủ ý này có điếm thiu.

Biết rất rõ ràng này bản 《 Tây Du ký 》 tận hãm hại nhân. Vì sao còn muốn cảm thấy Ngao Liệt tự tại ung sâu giản? Điếm này hấn cũng nói không rõ.

Có lẽ là kinh nghiệm cho phép a.

Những năm này, vô luận hấn như thế nào giãy dụa. Toàn bộ thế giới cũng đã đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, kết quả là, nhưng vẫn là đem từng cái tiết điếm đều giảm cá tận. Có lẽ chính là vì như vậy, hấn mới có thể vô ý thức địa cảm thấy Ngao Liệt tự tại ung sâu giản a.

Cứ như vậy đợi một chút trước, đợi cho thiên hoàn toàn đen, đợi cho nửa đêm về sáng, còn không có nửa điếm động tĩnh.

Duy nhất biến hóa, khả năng chính là trong bụi cỏ muối rõ ràng nhiều hơn.

Huyền Trang lại là không nóng không vội, hầu tử cũng đã có chút kìm nén không được. Hấn càng nghĩ càng cảm thấy đó là một thiu chủ ý.

Nếu như nói Ngao Liệt xuẩn mà nói, này cầm mã câu long chính mình lại tính gì?

Rốt cục, hầu tử nhin không được, nhãn nhãn nhí nhí nói: "Nếu không. . . Coi như hết."

"Không tìm giúp đỡ rồi?"

"Giúp đỡ mà thôi, chỉ cần ta nghĩ muốn, tùy thời xếp hàng cho người chọn. Người nói ta Hoa Quả Sơn những cái này yêu tướng, ai không so với cái này Ngao Liệt cường? Ta suy nghĩ một chút, cái này Ngao Liệt tu vi quá thấp, gia nhập chúng ta hội cản trở, cho nên quyết định hay là thôi đi."

Huyền Trang lợc lợc suy nghĩ một phen, gật đầu nói: "Đại thánh gia ý tứ là muốn đi Hoa Quả Sơn tìm vài cái giúp đỡ trở về?"

"Này cũng chưa chắc." Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi theo trong bụi cỏ đứng lên, thở dài nói: "Dù sao đoạn đường này yêu quái nhiều, gặp cái gì thu cái gì là được. Nhiều thu vài cái trợ thủ, điếm an toàn."

Huyền Trang cũng chậm rãi theo trong bụi cỏ đứng lên.

Buông tay ra, hầu tử nói khẽ: "Mẹ nó, cái này Ngao Liệt, tốt như vậy đầu nhập vào lão tử cơ hội rõ ràng cứ như vậy bỏ lỡ. Người trước thu thập thoáng cái hành lý, chúng ta còn là lên đường a, quay đầu lại ta cho người thêm tìm thất ngựa tốt."

Huyền Trang cũng không có nhiều cái gì, chỉ là như có điều suy nghĩ địa nhìn hầu tử liếc, này trong ánh mắt lộ vẻ nghiền ngẫm.

Hầu tử như không có việc gì gỡ đầu, quay đầu lại nhìn qua trăng sáng.

Nếu như không phải trên mặt hầu mao che trước, giờ này khắc này, Huyền Trang nên có thể trông thấy hầu tử cũng đã đỏ bừng cả khuôn mặt đi.

Xoáy lên áo cà sa, nhắc tới trước bày, Huyền Trang cũng không vạch trần, yên lặng mà hướng trước bạch mã đi tới.

Đang lúc hấn chuẩn bị cởi bỏ dây cương lúc, chỉ nghe "Phanh" một tiếng vang thật lớn, bọt nước cao cao tóe lên, có đồ vật gì đó theo trong

nước thoáng cái vọt ra.

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, này cự đại thân ảnh màu trắng đã đem Huyền Trang cả ngậm lên, xoay người muốn chui vào trong nước.

"Đứng lại!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, này theo trong nước duỗi ra một đoạn cự đại bạch long cả dừng lại.

Chậm rãi thay đổi cổ, hấn hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Hầu tử cũng đã chống kim cô bổng đứng ở bên cạnh bờ được trên cỏ, ngựa đầu quát lên: "Là Ngao Liệt a? Bả hòa thượng kia buông, bằng không ai tới cũng không giữ được ngươi."

Bạch long buông lỏng khẩu, Huyền Trang cả nặng nề ngã xuống, liền vội giãy giụa trước tránh ra một bên đại thụ sau, nặng nề mà thở hào hển, ánh mắt tại hầu tử cùng bạch long trên người không ngừng qua lại.

Kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử, bạch long run nhè nhẹ trước hỏi: "Ngươi là . . . Lớn . . . Đại thánh gia? Ngươi . . . Ngươi không phải là bị phạt môn cho . . ."

"Hiện ra nhân hình nói chuyện, đừng nghĩ chạy, ngươi chạy không thoát." Hầu tử nghiêng cổ, dùng kim cô bổng hướng phía trước người bãi cỏ điềm điềm.

Này bạch long hơi do dự hạ xuống, nhìn qua hầu tử này vàng rực kim cô bổng, cuối cùng chỉ phải ngoan ngoãn địa phủ phục tại bên cạnh bờ, hiện ra nhân hình.

Từng bước một đi đến Ngao Liệt trước mặt, hầu tử bán ngồi chồm hỏm xuống, mặt không biểu tình mà nhìn lạnh run Ngao Liệt nói: "Từ giờ trở đi, ngươi bị trưng dụng."

ps: Ân. . . Đại : A, ngày hôm qua kỳ thật cũng là đại :.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 489: : Bị Trưng Dụng Chỗ Tốt

Một hồi gió nhẹ thổi qua, giảm thấp xuống màu xanh hoa cỏ.

Mép nước ba người lẳng lẳng địa ở lại, Ngao Liệt trên mặt vẻ hoảng sợ.

"Ta. . . Ta bị trưng dụng?"

"Đúng, ngươi bị trưng dụng."

Ngao Liệt nháy mắt con ngươi quan sát một bên phía sau cây Huyền Trang, lại nhìn nhìn ngòi chòm hóm trước người hầu tử, vẻ mặt lỗi ngạc.

"Như thế nào?" Hầu tử cười tùm tùm địa thân thủ vỗ Ngao Liệt mặt nói: "Không đồng ý?"

Này thần sắc thấy Ngao Liệt một hồi ác hàn, vội vàng cười lấy lòng nói: "Không không không, đại thánh gia nói cái gì Ngao Liệt đều đồng ý, đều đồng ý. Chỉ là. . . Đại thánh gia cụ thể yếu trưng dụng ta làm gì?"

"Cũng không gì." Hầu tử thật dài thở dài, đứng lên duỗi lưng một cái nói: "Ngươi biến thành mã cho hấn cưỡi, chúng ta cùng đi một lần Tây Ngưu Hạ Châu, nhanh thì hai ba năm, chậm thì vài chục năm, dù sao a, chính là có chuyện như vậy."

"Đi Tây Ngưu Hạ Châu? Còn là đi tới đi?" Ngao Liệt càng phát ra hôn mê, hấn kinh ngạc địa nháy mắt con ngươi nói: "Đại thánh gia, ngài phải bảo vệ hòa thượng này đi lấy kinh?"

Hầu tử sững sờ, cười hỏi ngược lại: "Hắc, làm sao ngươi biết chính là lấy kinh?"

Ngao Liệt thoáng cái từ trên mặt đất nhảy lên, thần bí ◆, w\$ww. Hề hề địa lôi kéo hầu tử tay đến một bên, quay đầu lại nhìn đứng ở đằng xa Huyền Trang liếc mới thấp giọng nói: "Đại thánh gia, hòa thượng này chính là gọi Huyền Trang?"

"Đúng, như thế nào?"

"Đôi tỳ có vấn đề a." Ngao Liệt quay trở ra hai mắt, hơi gần sát hầu tử. Thấp giọng nói: "Đại thánh gia. Ngài nhất định là rút lui a!"

"Rút lui?" Hầu tử hồ nghi địa nhìn Ngao Liệt. Thấp giọng hỏi: "Trên cái gì trở thành?"

Bị hầu tử như vậy vừa hỏi, Ngao Liệt lúc này nuốt khô nhỏ nước miếng, cẩn thận nói: "Ngài còn không biết rằng a? Hòa thượng này a, là này Như Lai phái đi lấy kinh lấy kinh nhân, vì cái gì, là đem phật kinh truyền vào trung thổ. Nói trắng ra là, chính là muốn lớn mạnh phật môn."

"A?" Hầu tử ý vị thâm trường địa nhìn Ngao Liệt nói: "Còn có chuyện này?"

"Đều truyền ra a, theo ta thấy cái đó. Nhất định là trước hòa thượng lừa bịp đại thánh gia, làm cho đại thánh gia đương kẻ ngốc hộ hấn một đường. Nghĩ nhớ năm đó là ai công phá Hoa Quả Sơn? Ai nha, trận kia mặt thật là. . . Vô cùng thâm a. Con lừa ngốc đều đáng chết, hướng hồ gọi là Huyền Trang con lừa ngốc? Nghe nói hòa thượng này, ăn còn có thể trường sinh bất lão, đáng tiếc đại thánh gia ngài thiên đạo tu vi bất tử bất diệt, nếu không như vậy, sẽ đưa cho Ngao Liệt ta đi, ta cam đoan, làm cho hấn chết được. . . Không thoải mái."

Nói đi. Ngao Liệt nhu xoa xoa tay chường "Khanh khách" địa trộm nở nụ cười, cười không ngừng đến phát hiện hầu tử xem ánh mắt của hắn có chút khác thường. Tài cán nuốt nhỏ nước miếng, nhần nhần nhỏ nhỏ địa cúi đầu nói: "Đại thánh gia. . . Ý của ta là, tổng một miếng thịt, chỉ cần một khối là tốt rồi, Ngao Liệt không ham hố. . ."

"Hừ, đường tăng thịt. . ." Hầu tử ung dung thờ dài nói: "Ai nói cho ngươi biết ăn thịt của hắn có thể trường sinh bất lão?"

"Cái này còn dùng người khác nói cho ta biết? Tam giới đều truyền ra a."

Nghe vậy, hầu tử như có điều suy nghĩ địa quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, nhìn chăm chú Ngao Liệt nói: "Các ngươi tây hải long cung không phải có cây bàn đào sao? Ta nhưng nhớ rõ ta năm đó không sớt cây bàn đào viên a, như thế nào cũng chăm chăm trên thịt của hắn rồi?"

Ngao Liệt tròn mắt quay trở ra thấp giọng nói: "Đại thánh gia có chỗ không biết, năm đó a, ta tức giận thiên đình sở tác sở vi, cho nên đại thánh gia ngài phản thiên thời điểm, thân là đại thánh gia thân thích Ngao Liệt ta, cũng phản, cùng thiên binh đại chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng không địch lại, bắt đắ dĩ chạy trốn tới thế gian, cái này một trốn chính là hơn sáu trăm năm mai danh ẩn tích a."

"A? Vậy ta còn nên cảm ơn ngươi?"

"Không dám." Ngao Liệt vội vàng lắc đầu khoát tay, cười lấy lòng nói: "Chỉ cần đại thánh gia ngài phân thịt của hắn thời điểm, nhớ lại Ngao Liệt một chút như vậy điểm, tự một chút, Ngao Liệt tự chết cũng không tiếc a."

Hầu tử mỉm cười yên lặng gật đầu nói: "Không sai, trẻ nhỏ dễ dạy."

"Nơi đó mà nói, đều là ban đầu ở Hoa Quả Sơn thời điểm đại thánh gia dạy bảo có cách a." Ngao Liệt cười đến vui vẻ.

Đột nhiên, này gây gộc nặng nề khẽ dừng.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, Ngao Liệt cả sợ tới mức phủ phục trên mặt đất, run rẩy trước, mồ hôi rơi như mưa.

Lạnh lùng địa chăm chăm vào Ngao Liệt, hầu tử ung dung địa thở dài: "Vừa mới người nói những kia, ta đều nhớ kỹ, yên tâm, nếu như nói đều là thật sự, phân thật không thể thiếu người một phần, nhưng nếu để cho ta hiểu rõ nửa câu lời nói dối. . ."

Nói đến chỗ này, hầu tử thân thủ vuốt Ngao Liệt đầu, nhẹ nhàng nhỏ xuống một sợi tóc, tại Ngao Liệt trước mắt quơ quơ, căn răng thấp giọng nói: "Người biết trên cái thế giới này có loại đông tây gọi mệnh bài a? Cho dù người có thể đoạn đi liên lạc, nhưng chỉ cần trong nháy mắt, vô luận người đang ở đây chân trời góc biển, ta đều có thể tìm, đến, người!"

Ngao Liệt đã sợ đến cả vẻ mặt nhăn nhó, há to miệng nói không ra lời.

Nói xong, hầu tử xoay người muốn đi, Ngao Liệt lại đột nhiên cả nhào tới ôm lấy hầu tử ùi khóc hô: "Đại thánh gia tha mạng a! Ta nói thật! Nói thật!"

"Nói."

"Ta. . ." Ngao Liệt nhăn nhăn nhó nhó nói: "Ta là muốn kết hôn Bạch Tố, phụ vương ta không đồng ý, thiên đình cũng muốn cầm nàng, cho nên mới phản hạ giới tới. Đại thánh gia tha mạng a! Tha mạng a!"

Tình cảnh này, một bên Huyền Trang đều có chút nhìn không được, không khỏi nhàn nhạt cười cười.

Nhìn nước mắt nước mũi một bó to Ngao Liệt, hầu tử lúc này mới khẽ thở dài: "Lời này lại là có vài phần có độ tin cậy."

"Này. . ." Buông ra hầu tử đui, Ngao Liệt mở to hai mắt tội nghiệp nói: "Này đại thánh gia có thể phân ta một miếng thịt sao?"

Gãi gãi đầu, hầu tử nửa ngồi xuống dưới hỏi: "Ngươi là lật trời đình mà thôi, nếu ngươi thọ nguyên tận, tìm trong nhà yếu chẳng lẽ còn sợ nếu không đến một cái cây bàn đào?"

"Đại thánh gia. . ." Ngao Liệt run rẩy nói nói: "Không phải ta yếu, ta thay Bạch Tố yếu. Nha đầu kia nhiều như vậy năm, tu vi đều không như thế nào trưởng, tiếp tục như vậy, tiếp qua cá trăm tám mươi năm, thọ nguyên tụt hết. Phụ vương ta vốn có tỵ phản đối ta hôn sự này, nơi đó chịu cho ta cây bàn đào a. Cho nên. . . Thật sự không có biện pháp, nghe nói thịt của hắn có thể trường sinh bất lão, mới đã khởi chủ ý, thật sự không nghĩ tới đại thánh gia vậy mà cùng với hắn, mạo phạm, mạo phạm. Ha ha ha ha. . ."

Gượng cười, Ngao Liệt một bên gạt lệ, một bên lau mồ hôi.

Một bên Huyền Trang nghe yên lặng nhẹ gạt đầu.

Thật sâu hít và một hơi. Hầu tử vỗ đui đứng lên. Hướng về phía xa xa Huyền Trang nói: "Nghe được không có? Hiện tại tam giới đều ở thềm thường thịt của ngươi a."

Huyền Trang chỉ là nhàn nhạt cười cười. Nhẹ giọng thở dài.

Một tay lấy Ngao Liệt tóm đứng lên, hầu tử móm móm lỗ tai nói: "Như vậy, ngươi theo ta đi một chuyến, ta bao nhà của ngươi tức phụ có ăn không hết cây bàn đào."

"Ăn. . . Ăn không hết cây bàn đào?"

"Cây bàn đào nếu không hợp khẩu vị, tịt ăn thịt người nhân sâm, yếu yếu mền cùng một chỗ ăn cũng đúng."

Ngao Liệt nghe được đều choáng váng.

Thân thủ sửa sang lại Ngao Liệt trên người quần áo nói: "Nhu thế nào, không tin a?"

"Tín. . . Đại thánh gia nói, Ngao Liệt tự nhiên là tín."

Hầu tử vỗ nhẹ nhẹ đập vai của hắn. Ha ha địa cười nói: "Tín là được, từ hôm nay trở đi cho hắn đương mã, cây bàn đào ta quay đầu lại tịt cho người. Muốn bao nhiêu, có bao nhiêu."

. . .

Thiên đình, trong ngự thư phòng, Ngọc Đế cau mày địa nhìn trong tay phong thư.

Một bên Lý Tĩnh nhẹ giọng hỏi: "Bệ hạ, chính là này yêu hầu đưa tới?"

Ngọc Đế yên lặng nhẹ gật đầu, thân thủ đem thư hàm đưa cho Lý Tĩnh.

Mở ra xem xét, trong lúc này chỉ viết vô cùng đơn giản mười cái chữ: "Chuẩn bị cho ta hai cái cây bàn đào, ta sẽ phái người tới lấy."

Lạc khoản: Tôn Ngộ Không.

Đem này phong thư một lần nữa gãy hảo. Lý Tĩnh khom người chấp tay nói: "Này, bệ hạ chuẩn bị xử trí như thế nào?"

Nghe vậy. Ngọc Đế hừ địa bật cười, đóng chặt hai mắt thở dài: "Lần trước yếu trầm hạ chỉ mưa xuống, lần này cần cây bàn đào. . . Cái này hầu tử, quả nhiên là cuồng vọng đến cực điểm a. Vạn yêu chi vương. . . Những

thứ khác yêu quái yêu yêu cầu chút gì đó, còn biết cầm ít đồ đến trao đổi, hẳn cái này hoàn toàn hay là tại đe dọa, một điểm thương lượng đường sống cũng không cho."

Lý Tĩnh hơi do dự hạ xuống, thấp giọng nói: "Bệ hạ, nếu là hẳn thật muốn cường lấy. . . Nam Thiên Môn nhất định là phòng không ngừng hẳn, đến lúc đó, dùng này yêu hầu bản tính, hẳn có nhiều khả năng tự mình giết cây bàn đào viên đi hái. . . Nói như vậy, đối thiên đình mà nói chỉ sợ hội càng thêm nan kham a."

"Trẫm biết rõ." Ngọc Đế thật dài thở dài, chống long án chậm rãi đứng lên, ngậm miệng tại trong ngự thư phòng qua lại địa đi dạo, tản bộ.

Hồi lâu, nhẹ giọng thở dài: "Tam thanh, Trần Nguyên Tử, tu Bồ Đề tổ sư, tất cả đều thông báo qua, tuy nhiên cũng chỉ cấp trẫm trở về phong hàm tỏ vẻ biết rằng, cái khác lại không có nửa điểm phản ứng. Nay linh sơn đã là hoàn toàn không có động tĩnh. Người cảm thấy bọn họ cái này đều là có ý gì? Chẳng lẽ lại thật sự muốn xem này yêu hầu lại loạn một lần tam giới không thành?"

"Cái này. . . Thần có chuyện, không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Dựa vào thần kinh nghiệm, đại năng môn mưu tính sâu xa, sở dĩ không ra tay, nên là vì thời cơ còn không thành thực."

"Thời cơ?" Ngọc Đế thoáng cái bật cười, bất đắc dĩ địa lắc đầu nói: "Sáu trăm năm mươi năm trước một lần đó, người cảm thấy bọn họ ra tay nắm bắt thời cơ được như thế nào?"

"Cái này. . ."

Như bọn họ thật sự nắm chắc được tốt như vậy, như thế nào lại dưỡng ra một con thiên đình dốc toàn bộ lực lượng đều cầm hấn không có biện pháp yêu hầu?

Như bọn họ thật sự nắm chắc được tốt như vậy, Linh Tiêu Bảo Điện long ý như thế nào lại lấy tới phải thay đổi nhân ngòi?

Khoát tay áo, Ngọc Đế từng bước một đi trở về long án trước, nói khẽ: "Thay trăm mài mực a."

"Dạ." Lý Tĩnh khom người chấp tay, đi đến long án trước cầm lấy mặc tinh tế địa ma.

Một hồi lâu, thẳng đến này mặc đều nghiền nhỏ, ma đều đặn, mới chấp tay thôi lui đến một bên.

Ngọc Đế mở ra một phần chỗ trống thánh chỉ, vuốt mở ống tay áo, xách bút, dính mặc, ở phía trên tinh tế địa viết lên, nói khẽ: "Dù sao a, không thể trông cậy vào những này đại năng, hay là muốn dựa vào tự chúng ta. Cái này yêu hầu cũng đã nắm Đông Hải long cung đưa hai phong thư tới, cái này ít nhất nói rõ hấn không có tính toán trực tiếp vạch mặt. Bằng không, dùng tu vi của hấn trực tiếp đánh lên đến là được. Cây bàn đào cho hấn, bắt quá, thừa dịp lần này cơ hội, ngươi thay trăm đi gặp hấn, sờ sờ đáy, như thế nào?"

Lý Tĩnh hơi do dự hạ xuống, chấp tay nói: "Bệ hạ, thần có vừa mời."

Đắp lên ngọc tử, Ngọc Đế tự tay đem thánh chỉ cầm chắc hướng phía Lý Tĩnh đưa tới.

"Nói."

Nhìn chăm chú Ngọc Đế, Lý Tĩnh nói khẽ: "Yêu thần đi gặp hấn không có vấn đề, bất quá, tốt nhất lại mang lên một người."

"Ai?"

"Nhị Lang Thần Dương Tiễn." (trời sập hảo hoạt động, huyễn khóc điện thoại chờ người cầm! Chú ý nâng ~ điểm / công chúng số (vi tín tăng thêm bằng hữu tăng thêm công chúng số đưa vào ddxiaos hoặc có thể), lập tức tham gia! Người người có thưởng, hiện tại lập tức chú ý ddxiaos hoặc vi tín công chúng số!)

ps: Ân, của ta tiết tháo thật sự là. . . Quá ngu bài. Hôm nay tuy nhiên yếu cùng tức phụ đi dạo phố, nhưng vẫn là sớm gấp trở về mã tự. Ken két két, tự hướng cái này chuyên nghiệp tinh thần, mọi người có phải là hấn là cho tháng phiếu? Cảm tạ cảm tạ cấp ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 490: : Thanh Tâm Đại Chương

Tam thập tam trọng thiên trên, một khối cự đại lục địa lơ lửng, đi xuyên qua mây mù trong lúc đó.

Trên đó có núi cao, có nước chảy, có rậm rạp rừng cây, trồng trọt trước các loại quý trọng thực vật, nuôi thả trước khó gặp linh thú, lại duy chỉ có không thấy thiên đình tùy ý có thể thấy được cung điện bầy. Có, chỉ là cùng cái này khối lục địa cực không tương xứng vài tòa nhà phòng xá, nhìn về phía trên tựa giống như thế gian một chỗ vùng hoang vu vậy, không có chút nào thiên đình nên có đẹp đẽ quý giá.

Nho nhỏ phòng xá trung, hai cái lão nhân tập trung tinh thần địa đánh cờ trước, một bên đồng tử thỉnh thoảng cho bọn hắn ngâm vào nước trên một chén trà nóng.

Hồi lâu, Thái Thượng Lão Quân nắm lên một miếng hắc tử đặt quân cờ trên bàn.

Đối diện tu bồ đề này lông mày lúc này chăm chú địa chau lên.

Thấy thế, lão quân thật dài địa thư khẩu khí nói: "Thực hiểm cái đó, một tử sai đầy bàn đều rơi tác, câu đó không giả. Cũng may, lão phu rốt cuộc là kỹ cao nhất trừ, cuối cùng là ngăn cơn sóng dữ. Bằng không, cái này vạn năm không bại thanh danh, đã có thể khó giữ được."

Nói, hắn vui tươi hơn hờ địa thân thủ muốn thu bàn cờ, lại nghe tu bồ đề hô lớn một tiếng: "Chậm!"

Không đợi lão quân hoãn quá thần lai, tu bồ đề đã nắm lên một miếng bạch tử hương này bàn cờ trên vừa để xuống, loát râu dài ung dung cười nói: "Ai thắng ai thua, nói chi còn sớm."

Nghe vậy, lão quân hơi sững sờ, loát râu dài nhìn chăm chú bàn cờ một hồi lâu, càng xem lông mày chau đượ càng chặt.

Vậy đối với mặt tu bồ đề lại là đầy mặt vẻ vui mừng.

Hồi lâu lão quân thở dài nói: "Xem ra, lão phu là lui bước a. Tám mươi lăm tay, đều vẫn không thể phân ra thắng bại."

Tu bồ đề lúc này bật cười, co lại tay đến cười nói: "Không phải lui bước, là tiến bộ."

Lão quân chậm rãi đưa mắt lên nhìn, thuận miệng hỏi: "Sao giảng?"

Dùng chỉ nhẹ nhẹ gạt gạt bàn cờ, tu bồ đề ý vị thâm trường nói: "Trước kia người có thiên đạo thạch, không hạ liền đã biết kết cục, ai hạ qua đượ người a? Hiện tại, mới là hàng thật giá thật đánh cờ."

"Còn xách thiên đạo thạch?" Lão quân bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Lão phu cái này đều quy ẩn đã bao nhiêu năm, người còn xách thiên đạo thạch?"

"Ôi chao, nói nói nha, lại không có ý tứ gì khác."

"Không đượ không đượ." Lão quân ùi vẫ, chậm rãi đứng lên đưa tay ra mời lưng mỗi muốn đi mở.

"Vân vân, làm sao người lại muốn đi a?" Tu bồ đề cũng đứng lên, tức giận nói: "Cái này bàn cờ đều hạ hơn hai trăm năm rồi, còn không có hạ xong, người đây là muốn hạ tới khi nào a?"

Lão quân quay đầu lại thản nhiên nhìn tu bò đề liếc nói: "Ngươi là không có ý tứ gì khác, nhưng đó là lão phu thiên đạo, hiện tại cũng vỡ thành phần, ngươi là thuận miệng nhắc tới, lão phu trong nội tâm có thể dễ chịu sao? Hiện tại tâm tình gì đều không, còn hạ cái gì quân cờ a?"

"Thôi đi, ta xem ngươi nha, hoàn toàn chính là sợ thua, mới mỗi lần đều kiếm cớ từ chối."

"Hắc! Ngươi còn tưởng là thực lão phu là sợ ngươi rồi?"

Tu bò đề mặt không biểu tình mà chỉ chỉ bàn cờ nói: "Không phải tự tiếp theo hạ."

Lão quân chăm chăm vào này bàn cờ nhìn một hồi lâu, nuốt khô mồ nước miếng, cắn răng nói: "Đi, hôm nay tự thiên đại sự nhi đều bả cái này bàn cờ hạ xong, đến lúc đó ngươi cũng đừng trên đường chạy mới tốt."

Nói, hần nhắc tới ống quần lại là quy ngồi xuống.

"Ta trên đường chạy?" Tu bò đề cũng lung la lung lay địa ngồi xuống, ung dung thở dài: "Ta lần đó chạy? Với ngươi hạ, ta đều là thua quán người, có cái gì hảo chạy? Chỉ là tam giới đều biết lão quân kỳ nghệ cao siêu, nhưng không biết lão quân quân cờ phẩm thật sự còn chờ chiêm chước a."

Híp mắt nhìn tu bò đề một hồi lâu, lão quân chậm rãi nói: "Người nông cuồng đừng vội hồ ngôn loạn ngữ, lão phu hôm nay nhất định phải cho ngươi cầu nhân được nhân, giết ngươi cá phiến giáp bất lưu!"

"Hảo, ta chờ đây." Tu bò đề vui tươi hơn hờ nói.

"Hảo, ngươi chờ, lão phu cái này sử xuất mười thành công lực!"

Lời nói là nói như vậy, có thể nắm lên hắc tử, lão quân chính là dẫn đo bất định hướng cái đó phóng, này con mắt một mặt nhìn bàn cờ, một mặt lại thỉnh thoảng lén lút quan sát đến tu bồ đề thân sắc, chỉ tiếc tu bồ đề một bộ lọn chết không sợ mở nước nóng thái độ, ý vị địa cười, kết quả là thật là làm không đến nhìn ra.

Vì vậy, lão quân lông mày càng chau càng sâu, nghiêm nhiên một bộ thâm lao phải theo lao trạng thái. Ân ân địa, da đầu đều đã có chút ít run lên.

Đang lúc này, một vị đồng tử theo ngoài cửa đi đến, yên lặng địa quỳ xuống đất hành lễ, thấp giọng nói: "Su phó, bệ hạ lại phái người đến."

"Biết rằng." Lão quân cũng không quay đầu lại nói: "Nói với bọn họ vì sư đang bế quan là được."

"Chính là. . . Bọn họ nói nếu như gặp không đến sư phó, tự không đi."

"Không đi vậy không đi quá." Hơi ngẩng đầu lên, lão quân lại bổ sung nói: "Trước nói rõ với bọn họ, cái này Đâu Suất cung không lúc trước Đâu Suất cung, không có nhiều như vậy gian phòng cho bọn hắn ở, cũng không chuẩn bị nhiều như vậy cái ăn. Nghĩ rằng không đi lão phu không quản, nhưng là tất cả chi phí, tự chuẩn bị."

Này đồng tử thoáng trầm mặc hạ xuống, chỉ phải cúi người dập đầu nói: "Đệ tử tuân mệnh."

Nói đi, đứng dậy thôi ra ngoài cửa.

Tu bồ đề loát râu dài ung dung nói: "Người nói người một cái Thái Thượng Lão Quân, làm sao lại keo kiệt thành cái này tánh tình rồi? Người ta tốt xấu là phụng chỉ khâm sai, người liền chi phí đều muốn người ta tự chuẩn bị?"

"Hắc, người đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng." Lão quân bạch tu bồ đề liếc nói: "Người cho rằng nơi này còn lúc trước Đâu Suất cung thật sâu nhẹ nhàng ba tầng thành cung a? Nói khó nghe điếm, nơi này chính là cá hơi lớn điếm nông trang thôi, bọn họ tại nơi này lại trước, lão phu muốn đi quản lý hạ những cái này hoa hoa thảo thảo đều phiền toái. Lúc trước sẽ không nên nghe lời người, chơi cái gì ẩn sĩ, hiện tại thực ẩn, liền môn đều không pháp ra. Hừ."

"Này cũng không trở thành." Tu bồ đề ha ha cười nói: "Người xem, bọn họ làm sao lại khá tốt ta bên đó đây?"

"Lão phu nói cho bọn hắc tử biết lão phu đang bế quan, người nói cho bọn hắc tử biết người xuất môn đi xa, có thể đồng dạng sao?"

"Người cũng có thể đi xa." Tu bồ đề buông tay ra nói: "Người yếu ra Nam Thiên Môn, chẳng lẽ lại Lý Tĩnh còn có thể phát hiện được."

Cái này vừa nói, lúc này đưa tới lão quân khẽ dừng khinh khinh.

Thoáng trầm mặc một phen, lão quân nắm chặt này hắc tử nói: "Đúng rồi, này hắc tử chuyện tình, người thật không trông nom? Nói cho cùng, hắc tử cũng cũng là người đồ đệ a."

"Quản như thế nào?" Tu bồ đề hỏi ngược lại.

"Quản như thế nào?" Lão quân đưa mắt lên nhìn nhìn tu bồ đề liếc nói: "Người cũng không biết xấu hổ nói lời này? Nói cho cùng, lúc trước lúc đó chẳng phải người cố ý dẫn hắc tử nhập lạc lối sao? Hiện tại nào thành như vậy, người liền định buông tay rồi?"

"Sự phó tiến cử môn, tu hành dựa vào cá nhân. Như thế nào tu, tu thành cái gì quả, cái này đều là chính bản thân hắc tử duyên phận." Nói, tu bồ đề hướng viện lạc phương hướng sử nháy mắt nói: "Hơn nữa, hắc tử quan tâm

nhất, ta đây đương sư phó không phải cũng đã giúp hấn đòi trở về rồi ah? TỰU vì cái này, ta nhưng là cho thiên đình làm trâu làm ngựa mấy trăm năm a."

Lão quân lúc này hừ bật cười, nhìn chăm chú tu bồ đề giống như cười mà không phải cười nói: "TỰU cái kia, tam giới nào thành như vậy người không có phần a? Người đó là thứ tội, này là đáng đời."

Tu bồ đề kéo ra cái mũi nói: "Dù sao ta đây đương sư phó nên làm điều làm, còn lại, tự thuận theo tự nhiên a."

Nhu xoa xoa tay trung hắc tử, lão quân ung dung thở dài: "Người cũng coi như tuyết, làm nhiều như vậy, phá lão phu 'Vô vi', suy yếu thiên đình can thiệp, tự vì cho Kim Thiên Tử ngành sanh sanh phá vỡ một cái lỗ hồng. Chỉ hy vọng, hấn không cần phải cô phụ của người một phen ý tốt mới tốt."

Nghe vậy, tu bồ đề ha ha địa nở nụ cười, nói khẽ: "Cô phụ hay không, cũng không gấp, quan trọng là tận tâm làm nên làm. TỰU thật giống đánh cò, cục cục đều thắng, vi vị bậc biết, này còn có ý gì? Đúng không?"

Lão quân hơi ngần ngại, ngồi thẳng lên yên lặng địa nhìn qua ngoài cửa sổ, hồi lâu, ung dung thở dài: "Này cũng là."

...

Lúc này, Đâu Suất cung trong sân, hai nữ tử chính ngồi lẳng lẳng, hưởng thụ lấy tam thập tam trọng thiên trên nhu hòa gió.

Cũng đã trưởng thành mười bảy mười tám tuổi nữ tử bộ dáng Tước nhi mặc màu vàng hơi đỏ váy dài, tóc dài màu đen trên đầu bện thành đơn giản hoa thức, áo choàng dưới xuống, mi mục như vẽ, mỹ đợc không gì sánh

được. Chỉ là này nhìn trời bên cạnh mây mù trong hai tròng mắt như trước lộ vẻ thần sắc mê mang.

Ở bên người nàng khác một vị nữ tử tắc mặc một bộ vàng nhạt váy dài, có một tờ giấy tinh xảo khuôn mặt, đủ eo tóc dài đơn giản đĩa trát ở sau ót, cặp kia vốn nên mị được rung động lòng người con mắt, giờ này khắc này nhìn về phía trên lại nhiều hơn một loại nói không nên lời bất đắc dĩ.

Chậm rãi quay đầu lại hướng phía lão quân cùng tu bồ đề chỗ phòng nhìn một cái, mặc vàng nhạt váy dài nữ tử nâng má bất đắc dĩ thở dài nói: "Bọn họ lại tại hạ quân cờ, lần này lại không biết yếu bao lâu."

"Làm sao vậy?" Tước nhi nhẹ giọng hỏi.

"Ta cùng tu bồ đề sư phó nói muốn đi ra ngoài dạo chơi, hẳn chết sống không đáp ứng. Tựu vì cái này ta mới chạy tam thập tam trọng thiên đi lên, nghĩ lão quân sư phó tương đối khá nói chuyện, kết quả hẳn lại cùng tới. . . Bảo là muốn né tránh Ngọc Đế đặc sứ. Nơi này cũng không có sao? Yếu trốn làm gì vậy trốn nơi này đến? Cái này cáo già." Mặc vàng nhạt nữ tử tức giận nói.

"Cái này. . ." Tước nhi che miệng cười cười nói: "Thanh tâm muội muội nghĩ đi nơi nào dạo chơi?"

Ngẩng đầu quan sát thiên, thanh tâm vẻ mặt mê mang nói: "Nếu là dạo chơi, khẳng định nơi đó đều đi đi một chút. Tước nhi tỷ tỷ không có nghĩ tới đi ra ngoài đi một chút sao? Cái này Đâu Suất cung nhiều buồn bực a."

"Đi ra ngoài đi một chút?" Tước nhi lệch ra cái đầu nghĩ một lát, nói khẽ: "Đi chỗ nào? Không có nghĩ tới."

"Nếu không đến lúc đó cùng đi cũng tốt có một bạn?"

Tước nhi lướt qua lướt qua suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Hay là thôi đi, ta cảm thấy được nơi này rất tốt."

Nghe vậy, thanh tâm mày nhú lại đến độ có thể vịn ra nước đây.

Ghé vào trên bàn đá một hồi lâu, nàng nhẹ giọng hỏi: "Đúng rồi, Tước nhi tỷ gặp qua của ta những cái này sư huynh sao?"

"Sư huynh của ngươi? Không có."

"Ngươi cũng chưa từng thấy qua ta này mười sư huynh?" Thanh tâm hồ nghi địa nhìn Tước nhi liếc nói: "Ta nghe người ta nói, hẳn lúc ấy chính là giết lên tam thập tam trọng thiên tới, thời điểm đó Tước nhi tỷ tỷ hẳn là đã tại tam thập tam trọng thiên đi? Gần nhất không cũng là bởi vì hẳn lại xuất hiện, thiên đình nhân mới khẩn trương như vậy sao?"

"Phải không?" Tước nhi thoáng nháy vài cái con mắt, nhẹ giọng cười nói: "Ta không quá hỏi đến những sự tình này, cũng không nhân nói cho ta biết, không biết cũng không kỳ quái."

"Phải không?" Thanh tâm càng phát ra hiếu kỳ, ánh mắt kia như trước gắt gao tập trung vào Tước nhi, thấy Tước nhi mặt đều ần ần có chút đỏ.

Lại ngồi một lát, Tước nhi đứng lên nói: "Chợt nhớ tới có chút việc, thanh tâm muội muội tại nơi này ngồi tạm một hồi, ta một hồi sẽ trở lại."

Nói, xoay người rời đi.

Nhìn qua Tước nhi bóng lưng, thanh tâm càng phát ra nghi ngờ, nâng má thì thầm lẩm bẩm: "Bọn họ có phải là có chuyện gì hay không nhi gạt ta?"

Nghĩ, nàng lại là quay đầu lại hướng phía tu bồ đề cùng Thái Thượng Lão Quân chỗ phòng nhìn một cái, ung dung nói: "Tính, còn là ngẫm lại như thế nào đi dạo chơi a."

...

Trong phòng, lão quân nhẹ giọng hỏi: "Những chuyện kia tình, người đều cùng thanh tâm nói không có?"

Tu bồ đề nhặt lên một tử, "Lạch cạch" một tiếng rơi xuống bàn cờ trên, đáp: "Không có."

"Không định nói?"

Tu bồ đề lắc đầu nói: "Không định nói. Bởi vì. . . Loại sự tình này không cần nói."

Lão quân yên lặng nhẹ gạt đầu, thở dài: "Cũng được, nếu có duyên, mặc dù không nói cũng sẽ có tốt kết cục. Nếu là vô duyên, mặc dù nói cũng vô dụng. Còn là thuận theo tự nhiên a. Chúng ta cái này hai cái lão đầu lĩnh, liền làm hảo làm người sự việc nên làm là được."

...

Thế gian.

Một vòng minh nguyệt ghé qua trong mây, bắc phong o o địa tại sơn gian thổi mạnh, này tiếng vang dị thường địa thể lương.

Hoang tàn vắng vẻ trong núi rừng, các loại chim thú tựa hồ cũng cũng đã cảm thấy nơi này đến đây một một nhân vật cực kỳ nguy hiểm vậy, toàn bộ đều mai danh ẩn tích, thế cho nên cái này trong núi rừng ngoại trừ o o

tiếng gió bên ngoài, chỉ còn lại có đồng lửa thiêu đốt mang theo "Đùng" tiếng vang.

Bên đồng lửa trên, Huyền Trang ngồi xếp bằng trước, nhờ ánh lửa đọc lấy tùy thân tiếp đãi kinh văn, thỉnh thoảng nhắm lại hai mắt suy tư. Hầu tử ôm kim cô bông ngồi ở đồng lửa bên kia, thỉnh thoảng dùng mộc côn gây xích mích đồng lửa. Tiểu bạch long tắc lui tới địa thập đảo trước củi, nhìn về phía trên cực kỳ ân cần.

Thẳng đến chuẩn bị đầy đủ cũng đủ đốt tới hừng đông củi, tiểu bạch long mới hướng phía hầu tử đi tới.

"Cái kia, đại thánh gia, còn có cái gì phân phó sao?"

Hầu tử ngẩng đầu nhìn hấn một cái, thân thủ vồ vồ một bên nham thạch: "Ngồi xuống nói chuyện a, không cần như vậy câu nệ."

"Tạ đại thánh gia." Tiểu bạch long cúi người gật đầu địa cười ngây ngô trước, cẩn thận địa ngồi xuống, này sống lưng tử nhưng vẫn là không dám thẳng tắp.

Một hồi lâu, tiểu bạch long thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, những năm này thật nhiều người đều ở bốn phía tìm người, đều không tìm được. Người đến tột cùng ở chỗ kia?"

Dùng trong tay mộc côn chóp chóp trong đồng lửa củi tóe lên một hồi hỏa tinh, hầu tử ung dung địa thở dài: "Những năm này cái đó, đều ở một cái chim không ỉa phân địa phương ở lại, hoặc là nói, khốn trước."

"Này. . . Đại thánh gia ngài là mới ra đến?"

"Đúng, làm sao vậy?"

"Chính là đại thánh gia ngài làm sao lại cùng. . ." Tiểu bạch long hướng phía đối diện Huyền Trang sử cái ánh mắt, nuốt khô nhỏ nước miếng thấp giọng nói: "Làm sao lại cùng hẳn đi đến một khối rồi?"

Nhìn chăm chú đồng lửa chông chất, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu nói: "Cần với người giải thích sao?"

Tiểu bạch long cả kinh, vội vàng lắc đầu khoát tay nói: "Không dám! Đại thánh gia chuyện tình Ngao Liệt nào dám trông nom. . . Chỉ là, cái này phật môn không phải cùng đại thánh gia ngài. . . Không quá sự hòa thuận sao?"

"Đã nói không dám quản, dứt khoát cũng đừng hỏi." Nói, hầu tử nhàn nhạt liếc Ngao Liệt liếc.

Tiểu bạch long liền vội vàng cúi đầu, cười khan nói: "Đúng đúng đúng, đã mặc kệ, cũng đừng có hỏi, đại thánh gia nói đúng."

Lần này, Ngao Liệt lại không dám hỏi cái gì, vẫn lẳng lặng địa ngồi ở hầu tử bên cạnh. Hồi lâu, này mí mắt cũng bắt đầu đánh nhau, lại còn mạnh hơn chông.

Huyền Trang lại là đơn giản, xem phật kinh chứng kiến đêm khuya, thì trải rộng ra đệm chần ngủ xuống dưới. Hầu tử tắc như trước vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

Trong nháy mắt đã là canh ba, hầu tử đột nhiên mở miệng hỏi: "Người tam tử cùng người tử phụ hợp lại không có?"

Tiểu bạch long mãnh kinh, thoáng cái tỉnh, nháy mắt con người do dự một hồi lâu mới héo rút trước thân thể ấp ứng nói: "Còn, còn không có hợp lại."

"Này, người tỳ phu hiện tại thế nào?"

"Tỳ phu rất tốt, trận chiến ấy tuy nhiên không có tham gia, nhưng chiến hậu, hấn Quán Giang Khẩu quân đoàn là thiên quân danh sách trung duy nhất bảo tồn hoàn hảo bộ đội, thời điểm đó Hoa Quả Sơn tuy nhiên. . . Tuy nhiên gì kia, nhưng tất cả yêu vương cũng còn rất có thực lực, thiên đình tự nhiên được nể trọng tỳ phu. Tăng thêm Ngọc Đế cũng đã thay đổi người, thù cũ xóa bỏ, hiện tại thời gian ngược lại so với trước kia tốt hơn nhiều. Cũng cũng bởi vì tỳ phu, thiên đình mới không có phái người tới bắt ta. Tuy nói cũ thiên đình triệt để hủy, nhưng mới thiên đình nên cầm nhân còn là một cái không rơi." Tiểu bạch long thật dài ngáp một cái, nói tiếp: "Bất quá, tỳ phu hấn hiện tại cũng không muốn chiến công cái gì, trừ phi Ngọc Đế hạ chỉ, nếu không Quán Giang Khẩu quân đoàn trên cơ bản chích thủ Quán Giang Khẩu cùng Hoa Sơn hai giới, chỗ nào đều không đi. Kỳ thật hạ chỉ hấn cũng không nhất định đi, như cũ. Ha ha ha ha."

Nói đến chỗ này, tiểu bạch long tựa hồ cũng ý thức được cái gì, hơi nghiêng mặt đi nhìn hầu tử liếc.

"Này. . . Hoa Sơn bên kia. . ."

"Dương Thiên tỳ khá tốt, tam tỳ lại là nhìn qua nàng mấy lần, bị đặt ở Hoa Sơn hạ hơn sáu trăm năm, cũng không đi ra qua, bất quá trừ lần đó ra, hết thấy mạnh khỏe."

"Mạnh khỏe là tốt rồi." Nhìn chăm chú đồng lửa, hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Thân thủ dụi dụi con mắt, tiểu bạch long mím môi nói khẽ: "Rốt cuộc là thân ca ca, không có khả năng ủy khuất của nàng. Hơn nữa, thiên đình muốn tìm nàng, yêu vương môn cũng muốn tìm nàng. . . Nàng có thể không phải chúng ta loại này tiểu lâu la, đường đường Tề Thiên Đại Thánh phu

nhân, Hoa Quả Sơn danh chính ngôn thuận quốc mẫu, còn là đứng ở Hoa Sơn an toàn."

"Nếu như hiện tại đi Hoa Sơn, người có thể thấy đến nàng sao?" Hầu tử đột nhiên hỏi.

"Ta?" Tiểu bạch long sững sờ, vội vàng lắc đầu nói: "Hắn là không được. Người nếu muốn thấy nàng, chính mình quá khứ là được."

"Ta bây giờ còn không thể đi thấy nàng." Hầu tử thật dài thở dài nói: "Bây giờ còn có chút ít tay vĩ không có kết, đẳng sự tình đều xong xuôi, nữa tìm nàng. Hy vọng nàng đến lúc đó còn đuổi theo gặp ta đi."

"Tay vĩ?" Tiểu bạch long lặng lẽ nhìn ngó ở phía xa Huyền Trang liếc, tựa hồ ý hội đến cái gì, yên lặng địa nhẹ gạt đầu.

Hai người cứ như vậy yên lặng địa ở lại, thẳng đến trời u ám sáng thời điểm, hai đến kim quang đột nhiên theo phía bắc bay vùn vụt đóng lửa phía trên, rơi xuống bên kia cách đó không xa trong rừng cây.

Hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng lên. Huyền Trang cũng bị đánh thức.

Không bao lâu, Lý Tĩnh từ trong rừng cây chậm rãi đi ra, chấp tay nói: "Nam Thiên Môn Lý Tĩnh, tham kiến đại thánh gia. Đại thánh gia từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

Hầu tử ánh mắt chậm rãi rơi xuống Lý Tĩnh sau lưng cách đó không xa.

Ở nơi đó, Nhị Lang Thần chính chống tam tiên lưỡng nhận đao chậm rãi đi tới.

Chẳng quan tâm Lý Tĩnh, hầu tử liền vội vàng khom người chấp tay nói: "Ngộ Không tham kiến nhị ca."

Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực nói: "Bần tăng Huyền Trang, gặp qua hai vị thiên tướng."

Lạnh lùng mà chăm chú nhìn hầu tử, Dương Tiễn trường tam tiên lưỡng nhận đao nặng nề khẽ dừg, ung dung nói: "Đừng kêu như vậy thân mật, ai là của ngươi nhị ca?" r1152

Đôi mới nhanh nhất, đọc thỉnh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 491: : Gặp Mặt Nói Chuyện

Hầu tử lẳng lẳng địa đứng, ngơ ngác gật đầu, lại một câu cũng nói không nên lời.

Theo Dương Tiễn trong ánh mắt, hắn đọc lên là một loại phảng phất đối mặt người xa lạ, thậm chí là đối thủ đạ mạp.

Cái này cũng có lẽ mới là hắn thực đang sợ hãi a, nếu như Dương Thiên cũng là ánh mắt như thế, hắn phải làm gì?

Dài đến sáu trăm năm mươi năm quang âm, nên tới cuối cùng là chạy không khỏi.

Này xấu hổ bầu không khí thoáng cái tràn ngập ra đến, trong lúc nhất thời, mà ngay cả Lý Tĩnh cũng không biết như thế nào cho phải.

Một bên Huyền Trang chấp tay trước ngực, lẳng lẳng địa đứng, ánh mắt tại Dương Tiễn cùng hầu tử trên người đi tới đi lui, không rên một tiếng.

Một hồi lâu, Dương Tiễn sâu hít một hơi thật sâu, nghiêng mặt đi nói với Lý Tĩnh: "Thiên vương có lời gì muốn cùng cái này hầu tử nói, kính xin mau chóng, Dương Tiễn ở một bên hậu trước a."

Nói đi, cũng không đợi Lý Tĩnh trả lời, Dương Tiễn cũng đã chống tam tiên lưỡng nhận đao, cũng không quay đầu lại mà hướng trước một bên đi đến, thẳng đến đi đến ba mươi trượng có hơn, mới dừng bước lại, đưa lưng

về phía mọi người vẫn không nhúc nhích địa ngưỡng nhìn trời bên cạnh lưu vân.

Đối mặt cái này con khi hấn nên nói cái gì?

Hầu tử không biết nên nói cái gì, hấn cảm giác không phải là?

Hấn thậm chí không biết nên dùng một loại gì dạng tâm tình đi theo đối phương nói chuyện với nhau.

Không hề nghi ngờ địa, lúc trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động này chính bại tiểu hầu yêu, tức cũng đã không hề hùng cứ Hoa Quả Sơn, tức cũng đã mất đi thiên đạo tu vi, thực sự còn là trong thiên địa tiếp cận vô địch tồn tại.

Luận chiến lược, Dương Tiễn cùng hấn sớm đã kéo ra không phải một đỉnh nửa điểm.

Có thể gần kề thì ra là như thế mà thôi. Ít nhất tại hơn sáu trăm năm trước một ít trường đại chiến trung, Dương Tiễn không có từ trên người hấn chứng kiến bất luận một điểm nào lực lượng kẻ có được xứng đáng đảm đương.

Đại khái là lực lượng thật sự phát triển được quá nhanh quan hệ a, gần kề hơn một trăm năm thời gian. Hấn liền từ một cái vô danh tiểu tốt đi đến thế giới đỉnh phong. Lại còn xa xa không có được vị trí kia vốn nên có tâm cảnh.

Nghĩ. Hấn bất đắc dĩ cười cười.

Hấn cùng chính mình hoàn toàn bất đồng, có thể, có lẽ chính là vì như vậy, chính mình thằng ngốc kia muội muội mới sẽ thích trên hấn a.

Các loại phức tạp tâm tình, cuối cùng chỉ có thể hóa thành thở dài một tiếng, hóa thành một đạo mây khói phiêu tán tại lạnh như băng trong không khí.

Hầu tử như trước vẫn không nhúc nhích địa đứng tại nguyên chỗ, này con mắt không ngừng chớp, ngơ ngác mà chăm chú nhìn Dương Tiễn bóng lưng.

Hồi lâu. Lý Tĩnh nuốt khô nhỏ nước miếng quay mặt lại, đối với hầu tử chấp tay nói: "Đại thánh gia, Lý Tĩnh lần này chính là phụng bệ hạ ý chỉ tiến đến cầu kiến đại thánh gia, có mấy lời, muốn cùng đại thánh gia nói một câu."

Huyền Trang hai mắt liếc miết, chấp tay trước ngực, hơi khom người nói: "Bần tăng còn là lảng tránh a."

Nói, Huyền Trang xoay người hướng phía Dương Tiễn đi tới, một mực tránh ở đông lửa sau tiểu bạch long cũng liền bề bộn đi theo.

Này bên đông lửa truy cập cũng chỉ còn lại có hầu tử cùng Lý Tĩnh hai người.

Hầu tử thật dài thở dài nói: "Lý thiên vương từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

"Năm đại thánh gia phúc, hết thầy mạnh khỏe." Lý Tĩnh vội vàng chấp tay nói.

"Bây giờ còn nhâm chức vụ ban đầu sao?"

"Còn. . . Còn nhâm chức vụ ban đầu."

"Ta nhớ được ta và người nói qua. Cho người không cần phải lại cầm tay thiên đình sự vụ."

Lý Tĩnh hơi kinh hãi, này cái trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Bề bộn cười khan nói: "Đại thánh gia, cái này. . . Lý Tĩnh sở dĩ phục nhậm Nam Thiên Môn trấn thủ thiên vương, chính là ứng lệnh sư nhắc nhở."

"Lão nhân yêu cầu?" Hầu tử tùy ý địa liếc Lý Tĩnh liếc, nói: "Lão nhân hiện tại đã ở thiên đình nhậm chức sao?"

"Tu Bồ Đề tổ sư chưa từng tại thiên đình nhậm chức, nhưng ngày đó thiên địa tan vỡ, cũng là làm phiền tu Bồ Đề tổ sư ra tay, mới có thể chữa trị, bỏ qua tam giới thương sinh nỗi khổ."

"Đã thành, chuyện của người tựu tạm thời nhảy qua a." Hầu tử xoay người từng bước một hướng phía đông lửa đi đến, thuận miệng nói: "Ngọc Đế cho người đến nói cái gì, tranh thủ thời gian nói."

Lý Tĩnh bước nhanh đi theo, cười lấy lòng nói: "Bệ hạ hy vọng có thể cùng đại thánh gia ở chung hòa thuận."

"A?" Hầu tử vỗ vỗ đùi ngồi trở lại tại chỗ, nhắm lại hai mắt ung dung nói: "Hắn nghĩ như thế nào cá ở chung pháp?"

"Cái này. . ."

"Hắn là muốn cùng ta một người ở chung hòa thuận, vẫn là cùng tất cả yêu quái ở chung hòa thuận?"

Hơi cung trước thân thể, Lý Tĩnh đứng ở hầu tử sau lưng cẩn thận nói: "Bệ hạ ý tứ, là tiên biết giải đại thánh gia ngài ý nghĩ."

"Ý nghĩ của ta?"

Hầu tử hắc hắc nở nụ cười, cười đến Lý Tĩnh đều có chút hoảng hốt, lại cũng chỉ có thể kiên trì nói đi xuống.

"Đúng. . . Đúng, bệ hạ hy vọng trước hiểu rõ thoág cái đại thánh gia ý nghĩ. Kế tiếp, đại thánh gia là chuẩn bị trùng kiến Hoa Quả Sơn sao?"

"Ta kế tiếp cái gì ý nghĩ đều không có." Hầu tử hơi mở mắt ra, hơi mờ mịt nói: "Tạm thời, cũng không tính toán với các ngươi khởi xung đột, nếu không ta đã sớm giết lên thiên đình, sẽ không cho hấn viết thơ gì."

. . .

Xa xa, Dương Tiễn lạnh lùng địa chăm chăm vào tiểu bạch long, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao ngươi cùng với hấn?"

Quay đầu lại nhìn một cái hầu tử, tiểu bạch long nhẩn nhẩn nhí nhí nói: "Vì cây bàn đào."

Dương Tiễn hướng phía Lý Tĩnh phương hướng nhìn quá khứ, nhíu chặt trước lông mày nói: "Lần này cây bàn đào là thay ngươi đòi?"

Tiểu bạch long vội vàng gật đầu.

"Ngươi yếu cây bàn đào làm cái gì? Vì hai cái cây bàn đào cùng với cái này hầu tử lẫn vào cùng một chỗ, nếu để cho ngươi phụ vương biết rằng, nên vừa muốn tức giận."

"Hấn yếu có tức hay không." Tiểu bạch long trợn trắng mắt nói: "Ta đều hồi tây hải sáu bảy thang, hấn chết sống cũng không chịu cho, không chỉ có như thế, còn đem tất cả cây bàn đào đều nghiêm mật trông nom không lên. Nếu không phải là thật sự không có biện pháp, ta làm sao có thể hội bí quá hoá liều muốn lấy lấy kinh nhân thịt?"

Dương Tiễn ánh mắt chậm rãi hướng phía một bên Huyền Trang tìm quá khứ, nhẹ giọng hỏi: "Vị đại sư này là...?"

Huyền Trang chấp tay trước ngực, khom mình hành lễ nói: "Bản tăng Huyền Trang, gặp qua Nhị Lang Thần."

"Người chính là Huyền Trang?" Dương Tiễn hơi ngửa đầu, như có điều suy nghĩ địa đánh giá đối phương.

"Bản tăng đúng là Huyền Trang." Huyền Trang lại là hành lễ.

Huyền Trang dáng người tại nhân loại chính giữa xem như cao, nhưng so với Dương Tiễn, nhưng vẫn là thấp nữa cái đầu. Bất quá biết rõ đối phương là Nhị Lang Thần còn có thể nhô lên cái eo đối mặt nhân loại, thật là không nhiều lắm.

Nhìn Huyền Trang, Dương Tiễn lông mày không khỏi hơi chau nổi lên: "Có nghe đồn nói phật tổ mệnh người đi về phía tây lấy kinh, ý muốn truyền giáo đông thổ, còn có việc này?"

Huyền Trang đạm cười nhạt nói: "Bản tăng là muốn đi về phía tây lấy kinh. Lại không là phụng phật tổ chi mệnh."

"A? Không phải phật tổ? Vậy là ai mệnh lệnh?"

"Chính là phụng bản tâm chi mệnh."

"Bản tâm?" Dương Tiễn hơi sững sờ. Có chút nghi ngờ nói nói: "Dương Tiễn mặc dù không hỏi thế sự. Nhưng cũng biết phật môn cũng đã nhập chủ địa phủ, rất nhiều đắc đạo cao tăng viên tịch sau, đều được để tránh mệnh bà súp một khâu, có thể mang theo tu vi chuyển thế. Đại sư ngài kiếp trước là..."

"Kim Thiên Tử." Huyền Trang chấp tay trước ngực nói.

Nghe vậy, Dương Tiễn hoàn toàn tỉnh ngộ, chậm rãi nở nụ cười, cũng không nhiều hơn nữa hỏi, chỉ là xoay người sang chỗ khác đối tiểu bạch long nói: "Ngươi là đã đáp ứng hẳn giúp hẳn làm cái gì. Hẳn mới đáp ứng thay ngươi hướng thiên đình đòi cây bàn đào?"

"Đã đáp ứng hẳn cùng một chỗ bảo vệ Huyền Trang sư phó đi lấy kinh."

Hơi ngẩng đầu lên, Dương Tiễn nhẹ giọng thở dài: "Đi về phía tây lấy kinh. . . Đoạn đường này còn có cách xa vạn dặm a."

Tiểu bạch long nuốt khô nhò nước miếng, nhỏ giọng nói: "Nếu không, tỷ phu ngươi thay ta nói với hẳn nói, đừng làm cho ta đi. Bằng mấy ngày nay hiểu rõ, như ngươi mở miệng, hẳn khẳng định nguyện ý nghe."

Dương Tiễn nhưng chỉ là cười cười, nhẹ giọng thở dài: "Ngươi còn là không có lớn lên a."

"Ta?" Tiểu bạch long thoáng cái có chút mòng.

Nhẹ gật đầu, Dương Tiễn nói: "Nhân vô tín nhi bất lập, nếu không muốn đi. Ngay từ đầu tựu không nên đáp ứng, đáp ứng rồi. Nên thực hiện rốt cuộc. Cách xa vạn dặm, đoạn đường này, sợ là có chút hung hiểm. . . Quyền đương một lần lịch lãm a."

Nói, hẳn tự tay theo bên hông móc ra một mảnh ngọc giản đưa cho tiểu bạch long nói: "Cất kỹ, như quả thực không có biện pháp, hô một tiếng."

Tiểu bạch long nháy mắt con ngươi, bắt đắ dĩ địa đem ngọc giản thu vào.

Nói xong, Dương Tiễn lại xoay người đối với Huyền Trang cung kính nói: "Em vợ Ngao Liệt tính cách lỗ mãng, đoạn đường này, làm phiền Huyền Trang pháp sư nhiều hơn dạy bảo."

"Nhị Lang Thần đa lễ." Huyền Trang vội vàng đáp lễ nói.

...

Xa xa Lý Tĩnh như trước tại căn thận địa thử thăm dò, mỗi lần nói ra một câu, tuy nhiên cũng bị hầu tử dính đến á khẩu không trả lời được.

Đến cuối cùng, hầu tử miễn cưỡng địa móc móc lỗ tai nói: "Tóm lại, người nói cho Ngọc Đế, ta tạm thời không có tính toán đối với hắn dù thế nào, làm cho hắn an tâm địa ngồi hắn long ý, nhưng là đừng làm ra quá giới hạn chuyện tình. Lúc trước Ngọc Đế chết như thế nào, chắc hắn cũng biết."

Lý Tĩnh cười xấu hổ cười.

"Đồ vật ta muốn mang tới chưa?" Hầu tử giương mắt nói.

"Mang. . . Mang đến." Lý Tĩnh vội vàng nhẹ gạt đầu, theo trong tay áo lấy ra hai khóa cực đại cây bàn đào đang chuẩn bị yếu đưa tới, xem hầu tử này thái độ, lại ngược lại kéo xuống ống tay áo của mình trải ở một bên trên tảng đá, đem hai khóa cây bàn đào buông.

Liếc này hai khóa tản ra nhân nhật linh khí cây bàn đào liếc, hầu tử nói khẽ: "Đã thành, buông người có thể đi."

Lý Tĩnh khom người đã thành lễ nói: "Mạt tướng cáo lui."

Nói xong đang muốn xoay người, rồi lại bị hầu tử gọi lại.

Một tay chống đầu gối, một tay dùng mộc côn lay động trước cũng đã nhanh dập tắt đống lửa, hầu tử ung dung nói: "Ta hiện tại thâm nghĩ hảo hảo hộ tống Huyền Trang đến linh sơn Đại Lôi Âm tự, dọc theo con đường này, ngươi làm cho Ngọc Đế trông nom hảo thủ hạ nhân, nếu có ai ngăn trở. . ."

Hơi giương mắt, hầu tử nhe răng nói: "Coi như là hấn Ngọc Đế bản thân, cũng phải chết. Ngươi hiểu ý của ta sao?"

Lý Tĩnh liền vội vàng khom người nói: "Mặt tướng hiểu rõ rồi, mặt tướng nhất định một chữ không lọt địa chuyễn đạt."

"Đi thôi."

Lại là hướng hầu tử hành lễ, cáo biệt hầu tử, Lý Tĩnh chậm rãi hướng Dương Tiên đi tới.

"Đều đàm tốt lắm?" Dương Tiên hỏi.

"Xem như thế đi." Nghiêng mặt qua, Lý Tĩnh cố ý chấp tay trước ngực đối với Huyền Trang hành lễ, nói: "Huyền Trang pháp sư khổ cực."

"Không dám nhận." Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực đáp lễ.

Nhàn nhạt thở dài, Lý Tĩnh nói: "Chúng ta, tuyện xin được cáo lui trước a, ngày khác như có cơ hội, nếu là Huyền Trang pháp sư mở bực giảng, chúng ta lại tới thăm."

"Nếu thật có ngày đó, nhất định thông báo hai vị."

Cáo biệt Huyền Trang, hai người hóa thành hai đạo kim quang trong nháy mắt biến mất tại không trung.

Hai người kia vừa ly khai, tiểu bạch long lúc này hướng phía cây bàn đào chạy vội quá khứ, ôm cây bàn đào, vui mừng như đấm ngực.

Huyền Trang từng bước một đi đến hầu tử bên người, chân động ống tay áo ngồi xuống.

"Thiên đều sáng hẳn, lên đường a." Hầu tử nói.

Huyền Trang yên lặng nhẹ gạt đầu, đứng dậy trước đi thu thập mình bọc hành lý.

...

Tật phong trung, Lý Tĩnh cùng Dương Tiễn lẳng không song song trước.

Lý Tĩnh thấp giọng nói: "Cái kia Huyền Trang, là Kim Thiên Tử chuyển thế, người biết không?"

Dương Tiễn thuận miệng đáp: "Vừa biết rõ."

Nhếch môi, Lý Tĩnh bất đắc dĩ cười nói: "Quả nhiên, lấy kinh nhân nghe đồn, quả thật không phải không có lửa thì sao có khói. Hơn nữa còn là này linh sơn biện pháp Kim Thiên Tử chuyển thế, xem ra, yếu xảy ra chuyện lớn."

"Ra đại sự?" Dương Tiễn lập tức cả kinh.

Sâu hít một hơi thật sâu, Lý Tĩnh ung dung nói: "Yêu hầu chuyện tình là tạm thời giải quyết, có thể cái này đi về phía tây lấy kinh, chỉ sợ mới là chân chính đau đầu người khác chuyện tình a. Việc này, còn phải lập tức bẩm báo bệ hạ mới được." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thầy a

~~~~~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 492: : Quan Âm Thiên Viện

Thái dương chậm rãi bay lên, dương quang xuyên thấu qua vân khoảng cách rơi đại địa, tại chảy dài dãy núi trên lưu lại nhiều đóa kim sắc, giống như từng đạo thánh quang từ trên trời giáng xuống, làm dịu vạn vật.

Xa xa nhìn lại, có loại tựa như ảo mộng cảm giác.

Uốn lượn trên sơn đạo, hầu tử chống kim cô bổng đi ở đằng trước đầu, thủy chung cùng Huyền Trang bảo trì hai đến ba trượng cự ly. Tiêu bạch long lôi kéo trước lên ngựa đi tại cuối cùng.

Một đường đi về phía tây, một đường phong sương, lại nguyên lai cũng có một đường cảnh đẹp, làm cho người ta nhìn không được nghỉ chân.

Đoạn đường này, hầu tử từ lúc tám trăm năm trước cũng đã đi qua một lần.

Nhớ mang máng này chích nửa ngời trên tàng cây hầu tử, song chường chăm chú địa ôm thật vất vả tìm đến không quen thuộc dã cây quýt, hoảng sợ địa trùng lớn đỏ bùng hai mắt hướng phía bốn phía quan vọng, mỗi một căn lông tơ đều bị dựng lên, cuối cùng nhưng lại ngay cả cây quýt da cùng một chỗ nuốt xuống dưới.

Một khắc đó ánh mắt, đến tột cùng là như thế nào, mà ngay cả hầu tử mình cũng nói không rõ ràng. Có lẽ cùng những kia hoang dã trung đối cấp lang cũng không khác biệt a.

Thời điểm đó hẳn, trong nội tâm chỉ có chấp niệm, chỉ có sống sót nguyện vọng, chỉ có đối thế giới này tràn đầy sợ hãi, rốt cuộc chưa không nổi bất luận cái gì dư thừa gì đó. Thế cho nên nhiều năm sau hồi tưởng lại, chỉ nhớ rõ vô cùng vô tận đói quá, vô cùng vô tận địa ngục hoảng, vô biên vô hạn lạnh như băng.

Một con nhỏ gây hậu tử, lại chấp nhất địa yếu trần trụi chân đi qua cách xa vạn dặm, độc thân xuyên việt địa ngục, đi truy tìm một cái xa không thể chạm mộng tưởng. . . Còn sống, chính là sợ hãi, chính là rét lạnh, chính là đói quá, chính là dày vò.

Tại một khắc đó, sinh mệnh với hẳn mà nói, sớm đã điều linh được chỉ còn lại có đi lên phía trước được, chỉ còn lại có in dấu nhập linh hồn chấp niệm. Cái loại cảm giác này, dù cho vượt qua trăm năm quang âm cũng vô pháp tiêu tan.

Cho nên. Hẳn có thể thà chết chứ không chịu khuất phục. Hẳn có không gì sánh kịp dũng khí. Bởi vì trong lòng của hẳn, sau lưng ngoại trừ một mảnh hoang vu, không có gì cả.

Đã không có gì cả, cần gì phải sợ hãi mất đi? Cấn răng, hẳn có thể trực diện bất luận cái gì cực khổ.

Quá sớm mở ra cầu tiên chi lộ, mang đến vô cùng vô tận đau khổ, mà những này đau khổ, lại đưa cho hẳn vô cùng cứng cõi tâm. Làm cho hẳn tại con đường kia trên đánh bại lần lượt đối thủ, gắng gượng qua một đạo lại một đạo cửa ải khó.

Đương trông thấy Linh Đài Phương Thốn Sơn trên này màu son đại môn một khắc, trong đó chua xót sớm đã không lời nào có thể diễn tả được.

Liên như vậy lộ đều đi qua, trên cái thế giới này còn có cái gì có thể làm khó hấn?

Đã từng, hấn là nghĩ như vậy, thẳng đến hấn đối mặt Như Lai một khắc đó mới ngừng.

Nguyên lai, thế giới này đáng sợ nhất, cũng không phải hai bàn tay trắng, mà là được sau khi tới, lại mất đi. Là đối mặt mất đi một khắc đó thúc thủ vô sách.

Đó là hấn lần đầu tiên cúi đầu, hướng phía chính mình tối thống hận nhất địch nhân cúi đầu. Lần đầu tiên, hấn là thật tâm cam nguyện vì bảo vệ cho chỉ vẹn vẹn có, đi làm một con chó.

Nhưng mà, đối thủ thậm chí liền một cái cơ hội như vậy đều không cho hấn, mà là qua tay đưa hấn ném vào hồi hận vực sâu.

Sáu trăm năm mươi năm trước trận chiến ấy, hấn là thật sự thất bại, bị bại triệt để, bại cho mình, bại bởi cho tới nay bị hấn xem nhẹ một ít khóa yếu ớt tâm.

Đau khổ giãy dụa, kết quả là, đối lấy bất quá là kéo dài một trăm năm mươi năm nhất. Đây là một loại như thế nào tuyệt vọng, thậm chí liền lửa giận, đều bởi vì mất đi cận tồn nhiên liệu mà dập tắt.

Sáu trăm năm mươi năm quang âm, thẳng đến bước ra Ngũ Hành sơn một khắc đó, hấn thậm chí đều còn không biết rằng ứng làm như thế nào đi một lần nữa đối mặt thế giới này. Hấn chỉ có thể chạy tới Đông Hải tìm Ngao Thỉnh Tâm, bởi vì hấn biết rõ cái này cơ trí nữ tử sẽ không có can đảm làm tức giận hấn.

Đứng ở trên sườn núi, hầu tử chống kim cô bổng có chút mờ mịt địa bao quát trước phía dưới chày dài sơn, nhìn trời bên cạnh biển hóa lưu vân.

Huyền Trang cùng hấn gặp thoáng qua, nghỉ chân mà đứng, nhẹ giọng hỏi: "Đang suy nghĩ gì?"

Hầu tử cúi đầu cười cười nói: "Nhớ tới một ít chuyện xưa thôi, không có gì."

"Chính là trong lòng có khổ, khó tả?"

Hầu tử hơi há hốc mồm, hồi lâu, lại chỉ biến thành thở dài một tiếng, nói khẽ: "Nếu không pháp đánh bại Như Lai, cái này khổ, sợ là trọn đời không cách nào giải thoát rồi. Đi thôi, bất kể như thế nào, ta đều đem ngươi đưa đến linh sơn Đại Lô Âm tự. Phật cảnh giết Phật."

Nói, hấn chống kim cô bổng, từng bước một đi phía trước, lưu lại Huyền Trang một mình đứng ở tại chỗ yên lặng địa nhìn qua.

Rơi vào cuối cùng tiểu bạch long nắm bạch mã chậm rãi theo đi lên.

Thần nhiên nhìn liếc tiểu bạch long, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Nghe nói cây bàn đào chỉ có một năm kỳ hạn, ngao thí chủ không trước bớt thời giờ đem cây bàn đào đưa trở về sao?"

"Cái này. . ." Tiểu bạch long quay đầu lại nhìn thoáng qua trên lưng ngựa bọc hành lý trung cây bàn đào vị trí, duy trì vừa cười vừa nói: "Yếu đại thánh gia chịu ta bỏ đi mới được a. Không sợ, nơi này hướng tây trên đường hội đi ngang qua nhà của ta, qua không được bao lâu sẽ đến."

Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu: "Như thế cũng tốt. Đoạn đường này, ủy khuất ngao thí chủ."

"Đừng." Tiểu bạch long vội vàng khoát tay nói: "Huyền Trang pháp sư có thể ngàn vạn đừng nói như vậy, nếu khiến đại thánh gia nghe được, không chừng yếu huấn ta khế đừng."

Huyền Trang cười nhạt một tiếng, hai người sóng vai mà đi, cùng hầu tử dần dần kéo ra chút ít cự ly.

Dưới núi nham thạch sau, một vị tăng nhân lặng lẽ rụt rụt đầu, cẩn thận mà quan sát trước ba người.

Hầu tử lúc này thả chậm cước bộ, thẳng đến cùng Huyền Trang song song, hần thấp giọng nói: "Có người một mực tại theo dõi chúng ta."

"A?" Huyền Trang hơi sửng sò, thấp giọng hỏi: "Biết là ai sao?"

"Không rõ lắm, tu vi rất yếu, thì so với phạm nhân hơi cường một điểm. Cảm giác kia, hẳn không phải là đạo môn người trong, cũng không phải yêu quái."

"Nói như vậy, là phật môn?" Huyền Trang thân thủ từ một bên trên lưng ngựa cái giá lí rút ra một bức lụa chế địa đồ, một mặt đi, một mặt mở ra đến xem.

Nửa ngày, Huyền Trang chỉ vào phía trước núi cao nói khẽ với hầu tử nói ra: "Phía trước có một tòa danh tự."

"Danh tự? Không phải là Quan Âm thiền viện a?"

Nghe vậy, Huyền Trang hơi nhíu mày nói: "Đại thánh gia biết rõ?"

Hầu tử lắc nói: "Không cần phải nói, bên cạnh còn có tòa hắc phong sơn."

Đem trong tay địa đồ một lần nữa cầm chắc thả lại bọc hành lý trung, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Đại thánh gia, là tới qua nơi này sao?"

"Chưa từng tới, bất quá a, tốt nhất đường vòng đi." Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu thở dài: "Này Quan Âm thiền viện trung khả năng có một sống

mấy trăm tuổi lão hòa thượng, rất lòng tham. Này hắc phong trong núi khả năng có một con tu vi còn không lắm hắc hùng tinh. Ta là nói khả năng."

Chậm rãi đi tới, Huyền Trang thuận miệng hỏi: "Đại thánh gia. Phải không muốn cùng ngày xưa bộ hạ cũ gặp mặt sao?"

"Không phải là cái gì bộ hạ cũ." Hầu tử lắc lắc đầu nói: "Này hắc hùng tinh ta hoàn toàn tự không biết. Chỉ là sợ sinh sự thôi. Hiện tại cũng tại truyền ăn thịt của người có thể trường sinh bất lão. Cầm của người áo cà sa có thể bạch nhật phi thăng, khó bảo toàn bọn họ không có ý nghĩ."

"Nếu như bản tăng yếu biết rõ trong núi có hồ thiên hướng hồ sơn đi?"

Hầu tử hơi nhíu mày nhìn Huyền Trang liếc: "Người muốn đi cũng đúng, nhưng không phải ly khai ta năm bước cự ly."

"Bản tăng hiểu rõ rồi."

...

Xa xa trên núi cao một tòa thuần chánh trong phật tự hương khói tràn ngập, trập trập tiếng tụng kinh không dứt bên tai.

Một vị tuổi trẻ hòa thượng dẫn theo trước bày chạy vội qua trồng trái viện lạc thẳng đến thiên thất.

Đẩy cửa ra, chỉ thấy này thiên trong phòng một vị tuổi nhìn về phía trên bất quá bốn mươi năm mươi tuổi trung niên hòa thượng chính ngồi ngay ngắn, gõ trước mõ tụng kinh. Người này đúng là ngày đó Văn Thù bên người tăng nhân.

"Su phó, su phó." Năm đó trước hòa thượng vội vàng nói nói: "Có một con yêu hầu, một vị du tăng cùng một cái tục nhân cùng tiến lên sơn. Này

du tăng hình dạng có phần giống như sư phó ngày đó đề cập Huyền Trang."

Này tăng nhân gõ mõ tay lập tức có chút dừng lại. Chậm rãi giương đôi mắt, cười nói: "Mở cửa nghênh đón."

"Đệ tử tuân mệnh."

...

Từng tiếng chuông vang truyền khắp sơn dã.

Xa xa địa, ba người trông thấy tọa lạc tại trên ngọn núi giống như cung khuyết loại thuần chánh Quan Âm thiền viện.

Cao ngất tường viện, từng tòa cao tới hơn mười trượng phù đồ tháp, lượn lờ mây khói theo kiến trúc khoảng cách trung bay lên, phiêu hương không trung.

"Không phải ly khai ta năm bước cự ly." Hầu tử lại một lần thấp giọng dặn dò.

Huyền Trang yên lặng gật đầu, một bên Ngao Liệt lại là vẻ mặt lỗi ngọc.

"Không phải ly khai năm bước? Chúng ta chỉ là treo cá đơn mà thôi a, chẳng lẽ lại còn có thể phát sinh chuyện gì?"

Không đợi Ngao Liệt kịp phản ứng, này màu đỏ thắm đại môn âm âm mở ra, hơn mười tên mặc lam sắc tăng bào hòa thượng nổi đuôi nhau ra. Phân loại hai bên. Này ở giữa đi ra ba vị mặc màu đỏ áo cà sa, cao tăng khuông người như vậy.

Trung tâm một vị đúng là ngày đó cùng Văn Thù cùng nhau đi tới quan sát Huyền Trang tăng nhân. Chỉ thấy hấn chấp tay trước ngực. Xa xa mà

hướng Huyền Trang hành lễ nói: "Bần tăng Kim Trì, xin đợi Huyền Trang pháp sư đã lâu."

Nói đi, mặt mỉm cười, mang theo mặt khác hai vị cao tăng khuông người như vậy từng bước một hướng phía ba người đã đi tới.

Huyền Trang chấp tay trước ngực đáp lễ, cung kính nói: "Bần tăng Huyền Trang, gặp qua Kim Trì thượng nhân. Bần tăng bất quá một kẻ du tăng, lại làm phiền Kim Trì thượng nhân tự mình ra nghênh đón, thật sự vô cùng vinh hạnh."

"Ôi chao, Huyền Trang pháp sư nhất thiết không đa lễ." Này Kim Trì thượng nhân hai tay áo chấn động, chậm rãi đi đến Huyền Trang trước mặt, trên mặt vui vẻ địa vươn tay ra yếu khiến Huyền Trang, lại bị hầu tử một gây ngăn cản trở về.

Kim Trì cả kinh, trên mặt vẻ sợ hãi địa nhìn phía hầu tử, cặp kia mục trừng được rất tròn nói: "Vị này chính là. . ."

Huyền Trang nói khẽ: "Còn đây là bần tăng một vị bạn bè, tên gọi là Tôn Ngộ Không, không phải phật môn người trong. Dọc theo con đường này kết bạn mà đi, bần tăng cũng làm phiền hấn trông nom mới được bảo vệ thông suốt. Chỗ đắc tội, kính xin chớ trách."

Một ít bên cạnh chúng tăng đều cảnh giác mà chăm chú nhìn hầu tử.

"A? Tôn Ngộ Không?" Kim Trì thu thu thân, nhàn nhạt liếc hầu tử liếc, đưa tay nói: "Còn là thỉnh Huyền Trang pháp sư nhập tự an tọa a."

Nói, hấn ngẩng đầu lên thoáng liếc qua hầu tử cùng Ngao Liệt nói: "Còn lại hai vị, đã đến đây, nơi này gió mát, thì cùng nhau xin mời."

Lời này nói giọng điệu lúc này tựa thay đổi, tưởng như hai người, trong mắt khinh miệt vẻ càng là mơ hồ có thể thấy được.

Trong lúc nhất thời, hầu tử lông mày cũng không khỏi được hơi chau lên, một bên tiêu bạch long cũng là hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử, thậm chí liền Huyền Trang cũng không khỏi được liếc hầu tử liếc.

Có bao nhiêu năm không ai dám như vậy cùng hắn nói chuyện?

Hơi ngẩn người, hầu tử nhưng chỉ là thu thu thần, cũng không phát tác.

Thẳng đến lúc này, Huyền Trang cùng Ngao Liệt mới hơi yên lòng một chút.

Một nhóm chậm rãi đi vào trong chùa, Huyền Trang cùng Kim Trì sóng vai mà đi, Huyền Trang thuận miệng nói: "Huyền Trang đi về phía tây việc cũng không giống trông khoa chiêng, không biết Kim Trì thượng nhân, là từ chỗ nào biết được bản tăng muốn tới?"

"Huyền Trang pháp sư đi về phía tây cầu pháp, chính là vì phổ độ chúng sinh. Như thế nghiệp lớn, mặc dù không giống trông khoa chiêng, thì như thế nào che lấp được? Bản tăng tự nhiên là biết rằng."

Ngao Liệt tựa ở hầu tử bên cạnh nói: "Cái này đáp cùng không có đáp đồng dạng nha, lão gia hỏa khẳng định có vấn đề."

"Hu, nhỏ giọng một chút." Hầu tử thấp giọng đáp.

Hướng bốn phía nhìn lại, này theo sát hai người sau một đám tăng nhân lực chú ý tựa hồ toàn bộ đều ở hầu tử trên người mà hoàn toàn không có để ý phía trước Huyền Trang, thậm chí trong đó có mấy đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, liền hành tẩu tư thế nhìn về phía trên cũng là giống như mặc một đôi cao chân guốc gỗ vậy cơ giới.

"Hắc hắc, bọn họ biết rõ ta là ai, trang được còn rất tượng."

Tiểu bạch long chép miệng thấp giọng nói: "Ta phải bội phục bọn họ mới được a, nếu ta, cho dù cho ta thiên đại chỗ tốt cũng không lá gan tại ngài trước mặt trang. Đây chính là một cái không cần thận muốn hồn phi phách tán việc."

Một đường quán đi, Kim Trì nhiệt tình địa giới thiệu bốn phía cảnh trí, theo trước cửa la hán tòng, đến trong viện cây bồ đề, rồi đến cao ngất phù đồ tháp, to lớn triều đình, tổ kim thân phật tượng, một cái cọc cái cọc từng kiện từng kiện, tinh tế địa giới thiệu, trong lời nói lộ ra vẻ đắc ý. Từ đầu đến cuối, Huyền Trang nhưng chỉ là yên lặng gật đầu, thấy tùy ý, cũng không nhiều gia bình luận.

Cái này Quan Âm thiên viện nói lớn không lớn, dung hạ được mấy trăm tầng nhân, nếu thật yếu đi dạo một lần, ước chừng cũng phải nửa ngày cao thấp. Có thể mới vừa đi một phần ba, cố gắng là vì Huyền Trang phản ứng đạ mạt quan hệ, Kim Trì nhìn về phía trên đều có chút từ cùng, chỉ phải khoát tay áo, đem ba người dẫn đến đại điện, lại để cho thủ hạ tăng nhân cho ba người dọn chỗ, chính mình tắc chân vỗ áo tay áo ngồi vào chủ vị trên.

Đợi đến trên nước trà, Kim Trì nhẹ giọng hỏi: "Bàn tăng Quan Âm thiên viện, Huyền Trang pháp sư cũng đại trí nhìn một chút, không biết, so với ngài này Kim Sơn tự, như thế nào?"

Huyền Trang chấp tay trước ngực, thân nhiên nói: "Miếu thờ thuần chánh, cảnh sắc hợp lòng người, không phải Kim Sơn tự có thể so sánh."

"A?" Nghe được cái này một câu, vui vẻ lại lần nữa tại Kim Trì trên mặt hiện lên, hấn vỗ vỗ đùi, cười nói: "Này, còn có sao không đủ chỗ, kính xin Huyền Trang pháp sư chỉ điểm một chút, chúng ta cũng tốt sửa lại."

"Cái này không đủ chỗ sao. . ." Huyền Trang hơi do dự hạ xuống, hai mắt buông xuống, nói khẽ: "Liên là tất cả đều đủ, duy chỉ có thiếu một cái 'Phật' chữ."

Ở đây chúng tăng đều hơi sững sờ, nhìn về phía Huyền Trang.

Hầu tử cũng là nhú mày hướng phía Huyền Trang nhìn quá khứ.

Nghe vậy, Kim Trì hai hàng lông mày nhú chặt, ngậm miệng lược lược suy tư một phen, híp nửa hai mắt nói: "Bần tăng không hiểu nhiều, kính xin Huyền Trang pháp sư chỉ rõ."

"A di đà Phật." Huyền Trang chấp tay trước ngực, ánh mắt kia hướng phía hai bên tăng nhân liếc miết, nói: "Ở chỗ này giảng, sợ có bất tiện."

"Có gì không tiện?" Kim Trì cúi đầu nhấp một miếng trà, đạm cười nhạt nói: "Bần tăng đã có hai trăm bảy mươi năm tuổi già, tuy nói pháp lực hư dài, lại thủy chung không được bước vào Phật cảnh. Kinh, tự nhiên là càng biện càng minh, nếu có lời nói, không bằng lấy ra mọi người cùng nhau tham tường, cũng tốt làm cho bần tăng biết rõ, ngày đó Kim Thiền Tử là vì sao mất Phật đà kim thân."

Lập tức, cả trong đại điện bầu không khí đều lãnh vài phần, tựa hồ là sớm đã chuẩn bị cho tốt lý do thoái thác, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng phía Huyền Trang tụ quá khứ.

Chỉ thấy Huyền Trang sắc mặt như trước, nói khẽ: "Đã Kim Trì thượng nhân như thế nói, Huyền Trang, cũng liền cả gan." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Đến đến, cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 493: : Không Có Người Thắng

Tầng thứ chín phía trên, mây mù lượn lờ bên trong, cự đại trong sân rộng san sát trước mặt ngân sắc khải giáp thiên quân, hai mặt cờ xí trong gió phấp phới.

Này Lăng Tiêu Bảo Điện trong hậu viện, suối nước chảy nhỏ giọt.

Trong ngự thư phòng, Lý Tĩnh nhẹ giọng kể rõ.

"Này yêu hầu đã không có liên lạc bộ hạ cũ, cũng không vội vã phản hồi Hoa Quả Sơn, thậm chí hoàn toàn không có thông cáo tam giới hẳn đã trở về ý tứ. . . Tuy nói như trước cuồng vọng, nhìn về phía trên, ngược lại đúng như hẳn theo lời, cũng không có tính toán cùng thiên đình tái khởi tranh chấp, cũng không quay về yêu vương vị ý tứ. Có thể việc này biết được một kiện khác sự, lại làm cho thần cảm thấy lo lắng."

"Lúc trước tam giới nghe đồn lấy kinh nhân, quả thật tây phương Kim Thiên Tử chuyển thế, kiếp này tên gọi là Huyền Trang, chính là đông thổ một du tăng. Tam giới nghe đồn, Huyền Trang phụng phật tổ chi mệnh người mang cự bảo hương Đại Lô Âm tự cầu lấy chân kinh, vì chính là đem phật giáo truyền vào đông thổ, nói được huyền diệu khó giải thích, thần nhìn xem, lại không phải như thế."

"Cái này Kim Thiên Tử, vốn là Như Lai tòa hạ nhị đệ tử, tám trăm năm trước nhân sinh hoặc, tại linh sơn biện pháp lúc cận chiến Như Lai, mặc dù bại, hoặc lại không giải, cho nên mất phật đà kim thân, ngược lại quăng vào luân hồi, trải qua mười thế cực khổ."

"Nhân sở cộng tri, bây giờ âm phủ luân hồi việc đã là phật môn chấp chương. Phật môn tu hành không giống với đạo gia, toàn bộ lại một ít niệm đốn ngộ, một thể không ngộ, không cây bàn đào nhân sâm quả vật tương trợ, tất diên thọ việc không thể nào nói đến, đến thọ nguyên tận giờ, kiếp sau lại phải chưa từng đã có trùng tu chi, thành phật, có thể nói rất khó. Có thể như cao tăng chuyển thế có thể giữ lại kiếp trước trí nhớ, thì là khác đương đừng luận. Ngày đó phật môn đúng là bởi vậy, mới tại yêu hầu đại náo địa phủ lúc nhân cơ hội đem lục đạo luân hồi nắm vào trong tay, đến nay y nguyên."

"Như theo như lẽ thường suy đoán, cái này Kim Thiên Tử chính là phật hạ nhị đệ tử, bây giờ đã luân hồi mười thế. Phật tổ như dục đem triệu hồi lại trèo lên phật vị. Bày mưu đặt kế nó đi bộ đi về phía tây dùng chứng phật quả. Có thể nói không gì đáng trách. Có thể cái này Huyền Trang. . . Mười thế đến nay, đời đời vi tăng, nhưng lại chưa bao giờ hưởng qua giữ lại trí nhớ chi đãi ngộ. Bởi vậy có thể thấy được tây phương đối cái này Kim Thiên Tử, cần phải không phải ngoại giới nói như vậy coi trọng."

"Huống hồ, tam giới trong vòng một đêm tin đồn thực nó thật có thể trường sinh bất lão, lại truyền nó người mang phật tổ ban tặng chi bảo , càng nói rõ như nó bị mất mạng tại đi về phía tây trên đường, phật môn cần phải không truy cứu. Đây. Tất có nhân dục hại chi."

"Nghĩ này Kim Thiên Tử không có gì ngoài biện pháp việc, từ trước đến nay an phận, giúp mọi người làm điều tốt, cũng chưa từng hoạch tội tại nhân , càng cùng đạo gia đại năng giao hảo, vốn nên không người hại hẳn mới đúng. Còn nữa, nếu thật là phật tổ bày mưu đặt kế đi về phía tây, vì sao không khiến phật môn đệ tử hộ tống, mà yếu tìm cùng Như Lai có thâm cừu đại hận Tôn Ngộ Không ven đường hộ tống, chẳng phải kỳ quặc?"

"Cho nên. Thần dùng vi, đi về phía tây việc. Sợ là bên trong có càn khôn, không giống bên ngoài xem đơn giản như vậy."

Nói, Lý Tĩnh cúi đầu chấp tay, gương mặt tinh tế mà chăm chú nhìn ngòai ngay ngắn long án trước Ngọc Đé.

Ngọc Đé hơi ngẩng đầu lên, hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, loát râu dài tinh tế suy tư về.

Hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: "Ngày đó Kim Thiên Tử chỗ sinh hoặc, đến tốt cùng vì sao, ngươi cũng biết hiểu?"

"Cái này. . ." Lý Tĩnh hơi sững sờ, chấp tay nói: "Thần cũng là kiến thức nửa vời thôi, bệ hạ mà lại nghe thần tinh tế nói tới. . ."

. . .

Quan Âm thiền viện trong đại điện, đang lúc mọi người chú mục hạ, Huyền Trang chậm rãi đứng dậy.

"Nếu không dừng biện, ta giáng một gậy chết tươi bọn họ tính. Đám người này rõ ràng cho thấy tìm đến tra. Loại này tạp chủng, không cần phải theo chân bọn họ nói nhiều, giáng một gậy chết tươi vô cùng nhất đơn giản." Một thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

"Trốn tránh, không giải quyết được vấn đề gì. Đi về phía tây một đường, bần tăng cần thiết bước ra trọng yếu nhất một bước, chính là trực diện tất cả cực khổ, tất cả gian nan. Như thế, mới có thể tri hành hợp nhất. Cái này cũng chính là bần tăng lựa chọn biết rõ trong núi có hổ thiên hướng hổ sơn làm được nguyên nhân. Nếu không như vậy làm, bần tăng cùng này phật đà có gì khác nhau đâu, còn nói gì chúng đạo?"

"Ta là sợ ngươi thua, hàng này sống 270 năm, số tuổi của ngươi, còn không có hấn một phần mười a?"

"Đừng vội. Có người ra tay, bất chính nói rõ có người sợ sao?"

Hầu tử không lên tiếng nữa, nhàn nhạt thở dài, hấn cung trước thân thể cong vẹo địa ngòi.

Này bốn phía tăng lữ đều nhìn không chuyển mắt mà chăm chú nhìn Huyền Trang, Kim Trì thượng nhân mỉm cười, nói: "Vi sao ta đây Quan Âm thiền viện trung duy chỉ có thiếu cá 'Phật' chữ, Huyền Trang pháp sư có gì đại luận, mặc dù nói đi, bản tăng cùng ta cái này một đám đệ tử rửa tai lắng nghe."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hướng phía Kim Trì thi lễ một cái, lại hướng phía bốn phía tăng lữ hành lễ, nói khẽ: "Người tu phật, nó căn, ở chỗ một cái 'Không' chữ. Cho nên tứ đại năm uẩn đều không, ngộ không được không, thì như thế nào ghi được ra một cái 'Phật' chữ. Thứ cho bản tăng cả gan nói thẳng, cái này Quan Âm thiền viện dù có phòng ốc ngàn chỗ, có lồng lộng triều đình, có nhập vân phù đồ, kỳ thật, lại cùng 'Phật' chữ có quan hệ gì đâu?"

Một đoạn này nói cho hết lời, Kim Trì tại chỗ tựa nỏ nụ cười. Hấn cười, chúng đệ tử cười rộ.

Hầu tử khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Trang, đã thấy hấn như trước sắc mặt lạnh nhạt.

Lại là cúi đầu nhấp một miếng trà xanh, Kim Trì hai mắt buông xuống, ung dung thở dài: "Phật tổ dạy người vi sư, trên theo Như Lai xin pháp dùng luyện thân, hạ tựa tục nhân khát thực dùng tư thân. Tăng giả, xin giả vậy. Ta đây Quan Âm thiền viện trung, có mạ vàng phật tượng hơn mười tòa, chúng đệ tử ngày ngày phát trần, này, kính phật vậy. Chính là ta xin pháp chi tâm. Hơn mười mạ vàng phật tượng, vài tòa phù đồ bảo tháp, nơi này từng cọng cây ngọn cỏ, đều vi tín đồ chỗ quyên, này, cung cấp nuôi dưỡng vậy. Chính là ta khát thực chi tâm. Một vật ánh nhị tâm, tất cả đều

theo như phật tính đi, như thế nào chính là thiếu một 'Phật' chữ? Chớ không phải là này phật tổ cũng nói dối không thành?"

Nói xong, chúng đệ tử tiếng cười liên tục không ngừng.

"Hiếm thấy vô cùng." Hầu tử cũng là bật cười, lặng lẽ đối một bên tiểu bạch long nói: "Cái này phật tổ nói dối bọn họ chưa thấy qua, ta nhưng là gặp qua."

Nghe vậy, tiểu bạch long ngậm miệng, này sắc mặt thoáng biến đổi.

Đợi đến tiếng cười kia dần dần thưa thớt, Huyền Trang mới nhìn chăm chú Kim Trì nói khẽ: "Cũng không phải."

"Cũng không phải?" Kim Trì hơi sững sờ, không cho là đúng địa nhú mày nói: "Này, Huyền Trang pháp sư có gì cao kiến, có thể nói tới."

Hắng giọng một cái, Huyền Trang thấp giọng nói: "Bần tăng dùng vi, cái này mười ngọn mạ vàng phật tượng, hoàn toàn nói rõ quý trong chùa thiếu một 'Phật' chữ."

Trong lúc nhất thời, bốn phía tăng nhân từng người đều chau nổi lên mi, nguyên một đám xì xào bàn tán.

Trong mơ hồ, Huyền Trang thậm chí nghe được có người tại thấp giọng thầm nói: "Lời nói đều đến nước này, còn mạnh hơn gia giải thích, hắc, cái này Huyền Trang sợ cũng cùng trước đó vài ngày đến thâm học đi tăng vậy, không khẩu bạch nha, mắt lý còn không nhận thức."

"Đúng đúng đúng. Điều tu kim phật. Còn không phải kính phật? Cái này Huyền Trang định là đồ kỵ."

Nghe xong lời này. Huyền Trang cũng không nói chuyện, chích lỏng lẻo địa đứng.

Này ngồi ngay ngắn chủ vị Kim Trì cũng không mở miệng ngăn lại, nhàn nhạt mà chăm chú nhìn Huyền Trang, chỉ còn chờ Huyền Trang lâm vào quần cảnh bên trong.

Chỉ tiếc, từ đầu đến cuối, Huyền Trang đều là một bộ lạnh nhạt sắc mặt, vô luận những cái này đệ tử như thế nào xì xào bàn tán, cũng không trông thấy động dung mảy may.

Không bao lâu. Bốn phía được tăng nhân cuối cùng thoáng an tĩnh chút ít.

Huyền Trang mở miệng nói: "Kim Trì thượng nhân mới vừa nói, cái này mạ vàng phật tượng, chính là tín đồ chổ quyên."

"Đúng là."

"Kim Trì thượng nhân vừa rồi còn nói, phật tổ dạy người vi sư, trên theo Như Lai xin pháp dùng luyện thân, hạ tự tục nhân khát thực dùng tư thân. Hai tướng chiếu dụ, chính là phật tính cũng?"

Kim Trì mặt không biểu tình mà nhẹ gật đầu: "Đúng là, chẳng lẽ Huyền Trang pháp sư không ủng hộ?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Này Huyền Trang xin hỏi Kim Trì thượng nhân một câu, cái này kim phật. Chính là tư thân vật?"

"Cái này. . ." Trong lúc nhất thời, Kim Trì chân chờ. Này bốn phía đệ tử cũng đều là sống sờ.

Chỉ nghe Huyền Trang nói tiếp: "Còn đây là dưới lên nói, như trên lên nói, theo Như Lai dùng xin pháp. . . Chúng phật đều đã tứ đại năm uẩn đều không, đã không, người mời cùng bất kính, lại có gì khác biệt?"

Kim Trì sắc mặt cũng đã hơi biến đổi, hơi há hốc mồm, lại đáp không được.

Huyền Trang lại nói: "Một không sao cả tư thân, hai không sao cả kính phật, cái này phật tính vừa nói, tự nhiên là không thể nào nói đến. Như tu kim phật, tạo phù đồ, liền có thể viết ra 'Phật' chữ, trong thiên hạ sư, hành tẩu phổ phường cũng được, làm gì khổ tu?"

Kim Trì sắc mặt cũng đã thay đổi mấy lần, này một đám đệ tử đều cẩn thận mà chăm chú nhìn hấn, nguyên một đám không yên không thôi.

Một bên hầu tử cũng đã nhin không được muốn cười.

Xem ra, hấn lúc trước lo lắng chỉ do dư thừa, cái này Kim Trì thượng nhân mặc dù tên là cao tăng, cũng bất quá hư sống 270 năm thôi. Chống lại Huyền Trang, lại đều không có chống đỡ chi lực.

Chấp tay trước ngực, Huyền Trang lại nói khẽ: "Kim phật cũng được, phù đồ cũng được, miếu thờ cũng được, tất cả, đều là phù hoa vật, Kim Trì thượng nhân thân là phương trượng, hưởng hồ truy cầu như thế tục vật, khen vì câu chuyện mọi người ca tụng, cái này Quan Âm thiền viện bên trong có vì sao lại có 'Phật' chữ? So sánh dưới, Kim Sơn tự mặc dù khắp nơi không bằng Quan Âm thiền viện, lại duy chỉ có nhiều hơn một cá 'Phật' chữ."

Nói đi, Huyền Trang hơi khom mình hành lễ, đạm cười nhạt nói: "Huyền Trang còn trẻ nói bậy, kính xin Kim Trì thượng nhân chỉ ra chỗ sai."

Lời nói ở đây, cả trong đại diện đã sớm yên tĩnh không tiếng động.

Tất cả mọi người lặng lẽ mà chăm chú nhìn Kim Trì, mà Kim Trì mặt, sớm đã thành màu gan heo.

Trầm mặc hồi lâu, Kim Trì ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, sâu hít một hơi thật sâu hơi kinh hoàng nói: "Huyền Trang pháp sư đường xa mà đến quả thực vất vả, không bằng thỉnh Huyền Trang pháp sư tại thiền viện trung đi đầu đàn xếp, tu dưỡng một phen, sau này. . . Sau này biện pháp cơ hội có rất nhiều, không vội ở nhất thời."

Này một đám đệ tử lông mày đều chau thành bát tự.

Huyền Trang khẽ gật đầu, nhàn nhạt cười cười.

"Đúng đúng đúng, Huyền Trang pháp sư đường đi mệt nhọc, hay là trước đi đàn xếp cho thỏa đáng." Trong đó một vị cao tăng khuôn người như vậy vội vàng đứng dậy, xoay người dương tay nói: "Người tới, tranh thủ thời gian vì Huyền Trang pháp sư sắp xếp chỗ cư trú, chuẩn bị trai món ăn."

Hai vị tăng nhân liền vội vàng khom người tử chạy đến Huyền Trang trước mặt, chấp tay trước ngực nói: "Huyền Trang pháp sư thỉnh đi theo ta."

"Làm phiền." Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu, lâm xoay người thời khắc, hướng phía Kim Trì lại là hành lễ nói: "Huyền Trang làm phiền."

Nói đi, cười nhạt một tiếng.

Nụ cười này, hòa ái thân thiết đến cực điểm, có thể rơi xuống Kim Trì trong mắt, lại là một cái khác phiên hương vị.

Nếu nói là lúc trước Huyền Trang cũng đã dùng ngôn ngữ đưa hấn dòn đến nhai giác, như vậy nụ cười này, chính là đưa hấn đá xuống vách núi một cước kia.

Bụng chén trà nhỏ, cái kia tay đều ở bỗng nhiên run rẩy.

Trong lúc bối rối, hấn chỉ phải liền tranh thủ trà chén nhỏ buông.

Ra cửa điện, hầu tử thấp giọng nói: "Làm được không sai, nói ba xạo liền đem hấn đuổi rồi, cũng đỡ phải ta khế dùng côn bổng."

Huyền Trang nhưng chỉ là nhẹ giọng thở dài: "Đáng tiếc."

"Như thế nào đáng tiếc?"

"Cái này Kim Trì thượng nhân thông học phật điển, coi như là một phương cao tăng, chỉ tiếc trầm mê ở tục vật, thông, mà không ngộ. Đây chỉ làm một. Thứ hai, Kim Trì thượng nhân mới vừa nói muốn biết Kim Thiền Tử ngày đó vì sao mất phật đà kim thân, chỉ tiếc hấn biện không đến dẫn ra một khắc."

"Cái này. . . Ngươi là ngại hấn quá yếu?" Hầu tử lập tức bật cười.

Chậm rãi lắc đầu, Huyền Trang thấp giọng nói: "Như Huyền Trang vừa rồi một phen cảnh tỉnh có thể đánh thức hấn, như thế nào lại không cách nào đề cập? Chỉ tiếc, hấn như trước không ngộ."

"Uy. Ngươi giống như cũng không thành phật a." Giống như cười mà không phải cười mà chăm chú nhìn Huyền Trang. Hầu tử thấp giọng nói: "Nói như vậy. Có phải là có điểm qua?"

"Bần tăng cũng không phải là không cách nào thành phật, mà là không muốn thành phật." Liếc hầu tử liếc, Huyền Trang nói khế: "Dùng bần tăng

bây giờ tu vi, độ hấn, đủ để, chỉ tiếc hấn chưa hấn chịu bần tăng độ, bần tăng, cũng vô pháp thường trú nơi đây. Nói cho cùng. Hấn cho là hấn thua, kỳ thật ai cũng không có thắng. Dục độ chi người đã được đưa đến bần tăng trước mặt. . ."

Nói đến chỗ này, Huyền Trang không khỏi nhàn nhạt thở dài.

Cái này một trận lời nói lập tức bả hầu tử đều nói mộng.

Phật môn chuyện tình hầu tử không hiểu, có thể này Kim Trì rõ ràng chính là tìm đến tra, còn độ hấn? Có tất yếu đối với địch nhân tốt như vậy sao?

. . .

Cửa sổ đóng chặt thiền trong phòng, Kim Trì hai đầu gối quỳ xuống đất, chấp tay trước ngực, Văn Thù tác ngòi xếp bằng tại trên bờ đoàn, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hấn.

"Này Huyền Trang quả thực gian ngoan mất linh, hấn lại nói cái này Quan Âm thiền viện trung thiếu một cái 'Phật' chữ. Nói Quan Âm thiền viện còn không bằng cái kia Kim Sơn tự! Còn nói. . . Còn nói Phật không cần bần tăng kính, nói kim Phật không phải tư thân vật. . . Quả thực buồn cười. Buồn cười!"

"Như cái này Quan Âm thiền viện trung thực thiếu một cái 'Phật' chữ, Văn Thù tôn giả thì như thế nào hội buông xuống thiền viện? Như cái này Quan Âm thiền viện trung thực thiếu một cái 'Phật' chữ, bần tăng thì như thế nào có thể có 270 năm thọ nguyên?"

"Cái này Huyền Trang, quả nhiên là nhập ma chương, cũng không quái hồ kiếp trước sẽ bị bóc đi Phật đà kim thân! Kiếp này lại quần quýt yêu hầu đi về phía tây báng Phật, thật sự đáng giận, thật sự đáng giận!"

Khẽ dưng miệng lưỡi lưu loát xuống, Kim Trì đã là thờ hồng học, này Văn Thù nhưng như cũ vẫn không nhúc nhích địa ngồi, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú hẳn.

Hồi lâu, Kim Trì đều đã có chút ít kinh ngạc, hẳn nuốt khô nước bọt hơi kinh hoảng nói: "Chớ không phải là Văn Thù tôn giả cũng đồng ý này Huyền Trang chớ nói?"

Văn Thù thật dài thờ dài, hơi cúi đầu nói: "Còn nhớ được bản tãng cho người làm những thứ gì?"

"Tôn giả. . . Tôn giả làm cho bản tãng. . ." Kim Trì chớp đỏ bừng con mắt nói: "Tôn giả làm cho bản tãng khảo nghiệm Huyền Trang, làm cho hẳn biết khó mà lui."

Văn Thù yên lặng nhẹ gật đầu, nói khẽ: "Vậy người tự tiếp theo làm là được."

"Tiếp theo làm? Nên. . . Nên làm như thế nào?"

"Muôn như thế nào làm, liền như thế nào làm. Không sao cả nên làm như thế nào."

Kim Trì vội vàng dập đầu nói: "Bản tãng hiểu rõ rồi, bản tãng hiểu rõ rồi, tạ tôn giả chỉ điểm sai lầm, tạ tôn giả chỉ điểm sai lầm. Bản tãng còn có cá đòn sát thủ có thể làm cho Huyền Trang biết khó mà lui, bản tãng cái này đi chuẩn bị!"

Nói đi, Kim Trì run run rẩy rẩy địa đứng dậy, khom người thôi ra ngoài cửa, khép lại cửa gỗ.

Nhìn chăm chú này cửa gỗ, Văn Thù híp lại hai mắt cười, nhẹ giọng thờ dài: "Kỳ thật a, người chưa bao giờ hiểu qua."

...

Tam thập tam trọng thiên trên, Ngọc Đế nhíu chặt trước lông mày nói: "Phổ độ?"

"Đúng." Lý Tĩnh khom người nói: "Theo thần biết, ngày đó chỗ biện, đúng là phổ độ. Kỳ thật, nghiêm khắc mà nói, cũng không thể nói là Kim Thiên Tử thất bại. Phạm nhân thoát tám khổ, đi chấp niệm mà thành phật, Kim Thiên Tử chỗ hoặc, chính là có nên hay không độ chúng sinh. Một khi có phổ độ chúng sinh niệm tưởng, chính là có chấp niệm, không cách nào làm được tứ đại năm uẩn đều không, nếu không là phật. Chỉ có thể nói, ngày đó biện pháp, ai cũng không có thắng, như Như Lai phật tổ thực thuyết phục Kim Thiên Tử, Kim Thiên Tử thì như thế nào hội đem chỗ hoặc phó chư thực tế? Một khi chính thức động phổ độ ý nghĩ, phật đà kim thân, cần phải mất."

"Phổ độ. . . Phổ độ." Cúi đầu, Ngọc Đế không ngừng mặc niệm trước, cặp kia mi càng chau càng chặt, nhẹ giọng thở dài: "Độ nhân thành phật, chính mình lại không thể là phật. . . Giáo lí chi tranh a, này Huyền Trang chứng đạo hay không, đối với ta thiên đình ngược lại không quá mức ảnh hưởng, chỉ là như việc này truyền bá ra đi, chắc chắn đem khiến cho đạo môn khủng hoảng. Như hẳn thật giỏi phổ độ phương pháp, hẳn là phải theo đạo gia trong tay bơi đi một khối a."

Nói đến chỗ này, Ngọc Đế không khỏi thật dài thở dài nói: "Việc này tạm thời do trầm thông báo lão quân, lý thiên vương chớ đối ngoại lộ ra, miễn cho đạo môn có chỗ động tác, dẫn tới yêu hầu tức giận, giận lây sang ta thiên đình."

"Bệ hạ, giấy gói không được lửa."

"Man được nhất thời là nhất thời, chúng ta, dương giả không biết cũng được."

"Dạ."

...

Lúc này, Quan Âm thiền viện trung tăng nhân cũng đã trông ra một gian viện lạc, đem Huyền Trang một nhóm an trí trong đó.

Đãi tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, một vị tăng nhân chậm rãi đi đến Huyền Trang trước mặt nói: "Huyền Trang pháp sư, trai món ăn cũng đã chuẩn bị xong, kính xin dùng cơm."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hướng về đối phương yên lặng nhẹ gật đầu.

Đợi đến này thiền viện trung tăng nhân đều đi rồi, hầu tử mới nắm một cái lê chậm rãi đi đến Huyền Trang bên cạnh nói: "Như thế nào? Còn đang suy nghĩ trước như thế nào độ hấn a?"

"Tùy duyên a." Huyền Trang nói khẽ.

"Hắc, người yếu liền loại người này thậm chí nghĩ độ, dọc theo con đường này có người bề bộn, đừng nói hấn, bên cạnh đỉnh núi tỵ còn có một."

Huyền Trang chậm rãi nhìn về phía hầu tử nói: "Sao giảng?"

"Người còn không biết rằng a? Cái này thiền viện lí đến đây một vị nhân vật không lường được."

"A?"

"Hắn là phật môn sắp xếp trên số nhân vật, cụ thể là ai ta không rõ ràng lắm, những người này khí tức ta cũng vậy lười ghi nhớ, dù sao không phải Chính Pháp Minh Như Lai." Một mặt gặm lê, hầu tử một mặt nói: "Còn có, này cái gì Kim Trì, cũng đã ra thiên viện, hướng hắc phong sơn đi."

"Hắn đi hắc phong sơn làm gì?"

"Viện binh quá. Đại khái cảm thấy văn đầu không lại người, nghĩ võ thử một lần xem đi. Xem ra, bọn họ cũng không phải đặc biệt tinh tường ta là ai a." Nói, hầu tử đem lê tâm hương trên bàn vừa để xuống, chỉ vào Huyền Trang nói: "Ngao Liệt, chiếu khán hảo hắn. Ta đi đi một chuyến."

Nói đi, hầu tử hóa thành một đạo kim quang trong nháy mắt từ trong phòng biến mất.

...

Lúc này, hắc phong sơn một chỗ bên ngoài sơn động, một con thân hình chừng một trượng năm, mặc cũ nát khái giáp hắc hùng tinh đang cùng Kim Trì đứng chung một chỗ.

Này Kim Trì nhìn chung quanh một phen, thấp giọng nói: "Việc này chính là Văn Thù tôn giả tự mình nhắc nhở, như thành, chính là một cái công lớn. Người dục dẫn thân vào phật môn, đây cũng là cơ hội ngàn năm một thuở."

"Đại sư xin yên tâm, việc này bao ở trên người ta, bất quá chính là một con hầu tinh mà thôi, như thế nào địch nổi của ta hắc anh thương!" Này hắc hùng tinh nặng nề khẽ dùng trong tay hắc anh thương nói: "Đẳng đêm đã khuya, ta liền quá khứ đem này Huyền Trang xé!"

"Hảo!" Kim Trì thân thủ vồ vồ hắc hùng tinh vai nói: "Hãy nhìn người đó, sau khi chuyện thành công, bản tăng nhất định tại Văn Thù tôn giả trước

mặt thay người nói ngọt!"

Cáo biệt Kim Trì, hắc hùng tinh vui thích địa hướng trong động đi, ngẩng đầu, lại cả giật mình. Cặp kia mục tròng được giống như chuông đồng lớn như vậy, mờ hôi to như hạt đậu theo mũi chậm rãi chảy xuống.

Trong động này trưng thường niên không cần, dài khắp dây ghề đá chẳng biết lúc nào ngồi xổm một con khỉ, chính nhìn hấn, miễn cưỡng địa ngáp.

"Người nói, ta hiện tại muốn động thủ giết người mà nói, Văn Thù tới hay không cứu?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đời mới nhanh hơn!

ps: Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 494: : Hắc Hùng Tinh

Này hắc hùng tinh sợ tới mức hai chân một hồi run rẩy, hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử, trong lúc nhất thời, trong óc trống rỗng.

Này hàn ý đã sớm tháo chạy lần toàn thân.

Nhìn chăm chú hắc hùng tinh, hầu tử mắt lộ ra hung quang, chậm rãi nhếch môi cười.

"Tính, không cần ngươi đoán, còn là trực tiếp tổng ngươi đi gặp phạt của ngươi tổ a!"

Hầu tử một cái cuốn nhảy xuống ghế đá, này kim cô bổng chẳng biết lúc nào đã tại trong tay, bốc lên trong lúc đó, cũng đã hướng phía hắc hùng tinh mặt gào thét mà đi.

"Đại thánh gia!" Một tiếng gào rú.

Trong nháy mắt, hầu tử kim cô bổng lẳng không dừng lại, bí mật mang theo tạt phong theo hắc hùng tinh gò má xoạt thoáng cái xẹt qua.

Giờ này khắc này, kim cô bổng cuối cùng bất quá cự ly hắc hùng tinh gò má ba tấc cự ly, hơi rung động.

Hắc hùng tinh há to miệng, trợn tròn mắt, toàn thân run rẩy không thôi.

Chậm rãi nheo mắt lại, hầu tử lệch ra cái đầu nhẹ giọng hỏi: "Ngươi nhận thức ta?"

Chỉ nghe phác thông một tiếng, này hắc hùng tinh cũng đã quỳ rạp xuống đất, dồn dập địa thờ hào hên, một hồi lâu đều không trì hoãn qua được, này bụm lấy ngực tay nhưng như cũ nhịn không được run.

Vừa mới một câu kia lời nói, nếu là lại hô trì một phần một hào, hắc đã sớm tính khó giữ được tánh mạng.

"Hỏi người lời nói, nói chuyện." Hầu tử xiên trước eo, lệch ra cái đầu dùng kim cô bông nhẹ nhẹ gật gật hắc hùng tinh vai.

Này hắc hùng tinh bỗng nhiên nháy mắt con người, đôi mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, đã là mồ hôi đầm đìa.

Một hồi lâu, hắc mới nuốt khô nhỏ nước miếng, chậm rãi ngẩng đầu lên dứt quãng nói: "Đại thánh gia, tiểu nhân. . . Tiểu nhân, từng nhâm Hoa Quả Sơn vũ viên bộ hạ chúc Hắc Mao phân đội trưởng, nhiều lần trên chiến trường. Mắt thấy đại thánh gia tư thế oai hùng."

"Vũ viên bộ?" Này kim cô bông lúc này vòng vo trở về. Ngung. Hầu tử híp mắt lược lược suy nghĩ một phen, nói khẽ: "Đó là Mi Hầu vương thuộc hạ?"

"Đúng, đúng." Hắc hùng tinh tràn đầy hoảng sợ trên mặt rất dung cố nặn ra vẻ tươi cười, cẩn thận nói: "Tiểu xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, đã tham gia Sương Vũ sơn cuộc chiến, sau theo Mi Hầu vương liên tục chiến đấu ở các chiến trường đến Hoa Quả Sơn, đầu nhập đại thánh gia dưới trướng, tiểu trừ thiên hà thủy quân giờ là tiên phong. Cũng tham gia Nam Thiên Môn cuộc chiến còn có sáu trăm năm trước Hoa Quả Sơn cuộc chiến, bởi vì có chiến công, tam thánh mẫu thụ tiểu nhân tỵ tướng hàm, này trao quân hàm công văn trên, còn có đại thánh gia ngài bảo lưu dấu gốc của ấn triện. Hắc Mao phân đội, chính là dùng tiểu nhân danh tự mệnh danh. . . Tiểu

nhân đôi Hoa Quả Sơn, đôi đại thánh gia vẫn luôn là trung thành và tận tâm.
. . Đại thánh gia tha mạng! Tha mạng a!"

Lời nói ở đây, hắc hùng tinh đã là không ngừng địa dập đầu, từng tiếng trầm đục, bị đâm cho cứng rắn mặt đất đều khê chấn động. Này tôi như mực trên trán cũng đều dập đầu ra huyết.

"Cái này. . . Làm cho nửa ngày còn là một cố nhân?" Hầu tử lông mày không khỏi hơi chau nổi lên.

Lúc trước Hoa Quả Sơn yêu quái thật là nhiều, nhiều đến liền có danh tiếng yêu tướng. Hầu tử đều nhớ không rõ ràng. Bất quá, trong mơ hồ còn giống như thực có như vậy một con gọi Hắc Mao hắc hùng tinh, chỉ là thời điểm đó tử tướng loại này chức vị yêu tướng, cho dù ở lễ mừng trung cũng chỉ có thể tại Vạn Yêu Điện cửa ra vào mới có chỗ ngồi, càng đừng đề cập trực tiếp cùng hầu tử liên hệ.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chú hắc hùng tinh nhẹ giọng hỏi: "Này người tại sao lại nói yếu đầu nhập phật môn? Ta Hoa Quả Sơn cùng phật môn cái gì quan hệ, người không phải không biết rằng a?"

"Cái này. . . Cái này. . ." Quỳ rạp trên mặt đất hắc hùng tinh nói: "Đại thánh gia có chỗ không biết, ngày đó Hoa Quả Sơn một trận chiến, Mi Hầu vương dẫn chúng ta đi đầu rút lui khỏi, sau lại đã trải qua yêu vương cuộc chiến, Mi Hầu vương chính mình chẳng muốn đánh, bỏ chạy được không thấy, vớt xuống dưới chúng ta một đám thuộc cấp không chỗ có thể đi, thật sự không có biện pháp, đành phải giải thể, có đầu phục Cửu Đầu Trùng, có đầu phục Ngưu Ma Vương, có đầu phục Bằng Ma Vương, thậm chí có còn đầu phục thiên đình. . ."

"Cho nên người đã nghĩ đầu nhập vào linh sơn? Mẹ nó, cái này Mi Hầu vương cũng thực không có trách nhiệm nhâm."

"Tiểu nhân tại nơi này tu hai trăm năm phật, đáng tiếc hoàn toàn không có chỗ thành, mà ngay cả này Kim Trì pháp sư lúc trước cây bàn đào, đều là tiểu nhân hao tổn tâm cơ giúp hắn tìm đến. . . Có thể. . . Có thể. . ."

Lời này đã có điểm nói không được nữa, chỉ thấy hắc hùng tinh cả bỏ nhào ngã xuống đất, một bả nước mắt một bả nước mũi, gào khóc lớn nói: "Tiểu nhân hồ đồ, tiểu nhân đáng chết, đại thánh gia, tiểu nhân thật tình không phải cố ý đầu nhập vào phật môn, phàm là yêu tộc có một chút hy vọng, tiểu nhân cũng sẽ không muốn đầu nhập vào phật môn a! Đại thánh gia bây giờ trở về đến đây, khiến cho tiểu nhân đi theo làm tùy tùng hầu hạ ngài a! Chỉ cần ngài một câu, chính là làm cho tiểu nhân đi tìm chết, tiểu nhân cũng cam tâm tình nguyện a! Đại thánh gia tha mạng a! Đại thánh gia tha mạng a!"

Nhìn xem trước khóc đến có chút trì hoãn bất quá khí tới hắc hùng tinh, hầu tử đều có chút tại tâm không đành lòng: "Này làm sao ngươi có thể nghĩ đến đi giết ta bảo vệ lấy kinh nhân hướng phật môn tranh công?"

"Tiểu nhân thật không biết bảo vệ lấy kinh nhân chính là đại thánh gia ngài a, Kim Trì trưởng lão chỉ nói là một con tu vi được hầu yêu, trong tam giới hầu yêu sao mà nhiều, đại thánh gia lại cũng đã không có tin tức mấy trăm năm, tiểu nhân có thể nào nghĩ đến trong miệng hắn hầu yêu đúng là đại thánh gia ngài a!" Nói đến chỗ này, hắc hùng tinh cả bỏ nhào qua ôm lấy hầu tử đùi, cầu khẩn nói: "Đại thánh gia. . . Đại thánh gia tựa xem tại tiểu nhân tại Hoa Quả Sơn lúc tận tâm tận trách phân thượng, cho tiểu nhân một lần cơ hội a, tha tiểu nhân a!"

"Buông ra!"

Một tiếng lãnh quát, hắc hùng tinh sợ tới mức lại rụt trở về, phủ phục trên mặt đất không dám nhúc nhích.

"Đứng lên, đừng nằm sấp trước."

"Nhỏ. . . Tiểu nhân không dám."

"Được rồi, người không biết vô tội, tha thứ ngươi a, đứng lên!"

Hắc hùng tinh lúc này mới run rẩy địa đứng lên.

Nhìn chăm chú như trước run nhè nhẹ hắc hùng tinh, hầu tử không khỏi một hồi thở dài.

Nhiễm huyết cái trán, đỏ bừng hai mắt, trên mặt nước mắt nước mũi ôm đồm, tái phôi trên núi nhỏ đồng dạng thân hình, tàn phá khải giáp. . . Quả thực không đáp a.

Mi Hầu vương vút xuống dưới thuộc hạ của mình không quản, bọn họ cảm giác không phải là bị chính mình vút xuống dưới "Cô nhi"?

. . .

Thiên thất trung, Kim Trì cẩn thận nói: "Thỉnh tôn giả yên tâm, bản tăng đã cùng này hắc phong sơn hắc hùng tinh đã nói. Đây hắc hùng tinh một lòng đầu nhập phật môn, cần phải hội đem hết toàn lực. Vừa vào đêm, hắc hùng tinh liền sẽ đánh lén ban đêm bản tự, đến lúc đó bản tăng lại sai người phóng một mối lửa, cho dù hắc hùng tinh thực lực không bằng yêu hầu, bản tăng cũng có thể mai phục đao phủ thủ, thừa dịp yêu hầu cùng này hắc hùng tinh kịch chiến lúc, đem Huyền Trang tháo thành tám khối!"

Nghe vậy, Văn Thù bất đắc dĩ địa nở nụ cười.

Kim Trì một hồi kinh ngạc, vội vàng thấp giọng hỏi: "Tôn giả dùng vì chuyện này không ổn?"

"Đây hắc hùng tinh cái gì lai lịch ngươi cũng đã biết?"

"Cái này. . ." Kim Trì hơi sững sờ. Suy nghĩ kỹ một hồi. Chỉ phải chấp tay trước ngực. Cúi đầu nói: "Bần tăng không biết."

"Hơn hai trăm năm rồi, hấn liền cây bàn đào đều cho người nghĩ biện pháp làm đến, xem như người nửa cái đệ tử, người vậy mà không biết lai lịch của hấn? Nếu không hấn cây bàn đào, liền đối với người cái này 270 năm tuổi, lại càng không có nhiều như vậy tìn đồ, nghĩ đến, cũng sẽ không có bây giờ Quan Âm thiền viện như vậy cảnh tượng a?"

Kim Trì nháy mắt con người. Ngậy người nửa ngày nói: "Tôn giả giáo huấn chính là, đằng chuyện này qua, bần tăng cần phải hỏi kỹ này hắc hùng tinh lai lịch."

Lúc này, Văn Thù trên mặt thần sắc cũng đã không cách nào hình dung, như là cười, lại càng giống phúng, bất đắc dĩ địa lắc đầu, vung tay nói: "Đi thôi, người cảm thấy nên làm như thế nào, liền làm như thế đó."

Do dự hồi lâu. Kim Trì cuối cùng còn là chấp tay trước ngực, thối lui ra khỏi ngoài cửa.

. . .

Trong núi rừng. Hầu tử từng bước một địa đi tới, dừng bước lại quay đầu lại nhìn lại.

Tự ở phía sau hấn không đến hai trượng địa phương, hắc hùng tinh nhần nhần nhí nhí địa đứng.

"Người đi theo ta cái gì?"

"Tiểu nhân. . . Tiểu nhân là Hoa Quả Sơn tử tướng, tự nhiên hấn là đi theo đại thánh gia a."

"Người không phải sợ sao? Ta đoạn đường này đi, có thể không thể thiếu đại chiến."

"Không giống với." Hắc hùng tinh vội vàng nói ra: "Đi theo Mi Hầu vương, đánh tới đánh lui không phải đánh yêu vương chính là đánh thiên đình, vĩnh viễn không có đầu, đi theo đại thánh gia còn có một tuyến hy vọng."

"Đi theo ta có cái rắm hy vọng!" Hầu tử nhện không được quát lên: "Người không thấy Hoa Quả Sơn mấy trăm vạn yêu quái đi theo ta cuối cùng đều cái gì kết cục sao?"

Hắc hùng tinh lúc này quý xuống, cũng bất chấp tất cả, kiên trì dập đầu nói: "Tiểu nhân đã mất xử có thể đi, cầu đại thánh gia thu lưu. Tiểu nhân nguyện đi theo làm tùy tùng hầu hạ đại thánh gia."

Nói đi, nước mắt kia đã là ào ào địa chảy.

"Người không phải còn có hắc phong sơn sao? Làm sao lại không có chỗ để đi rồi?"

"Hắc phong sơn. . . Đại thánh gia nghĩ tiểu nhân tiếp tục ở đây hắc phong vùng núi hẻo lánh trước sao?" Ngẩng đầu lên, hắc hùng tinh lặng lẽ nhìn qua hầu tử, này trong mắt tràn đầy đều là lệ.

Nhìn hần bộ dáng này, hầu tử đều có chút mềm lòng.

"Đứng lên."

"Đại thánh gia đáp ứng làm cho tiểu nhân hầu hạ ngài?"

"Mẹ nó, làm sao người cả ngày chỉ biết 'Rình rập'? Lão tử lúc trước tận dạy người môn làm việc này rồi? Dầu gì cũng là Thái Ất kim tiên, thì

không thể ngẩng đầu lên nói chuyện sao?"

"Cái này. . ." Hắc hùng tinh nhíu chặt trước lông mày nói: "Tiểu nhân là yêu, đại thánh gia là vạn yêu chi vương, tiểu nhân hầu hạ đại thánh gia, không phải theo lý thường nên sao?"

Lập tức, hầu tử nhin không được cười lên.

Đây đều là cái gì ăn khớp?

Chỉ có thể nói Dương Thiên lúc trước tư tưởng công tác làm được thật tốt quá, thế cho nên này đã man yêu quái, lại đều bị huấn thành như vậy. . .

Thật dài thở dài, hầu tử từng bước một đi đến hắc hùng tinh bên người, một tay lấy hấn từ trên mặt đất lôi dậy, nói khẽ: "Ta đoạn đường này, tuy nói tỵ bảo vệ một cái hòa thượng, kỳ thật rất hung hiểm, có rất nhiều nhân sẽ tìm đến tra, tránh không được yếu khởi xung đột. Sáu trăm năm trước, thất bại, các ngươi cũng đều tẫn trách, kỳ thật thật muốn lại nói tiếp, còn là ta thua thiệt ngươi môn, các ngươi không nợ ta cái gì. Lúc này đây ta không muốn đem các ngươi cuốn tiến đến, hảo hảo đứng ở hắc phong sơn, có thể chứ?"

"Đại thánh gia, hãy để cho tiểu nhân đi theo ngài a."

"Đoạn đường này có chút hung hiểm, ngươi đi theo không thích hợp, ta có bất tử thân, ngươi có sao?"

Hắc hùng tinh vỗ vỗ lồng ngực nói: "Đại thánh gia, tiểu nhân không sợ chết."

"Đây không phải có sợ chết không vấn đề, cho dù phải chết, cũng muốn tuyền cá đáng giá địa phương không phải?"

"Đi theo đại thánh gia chính là đáng giá!"

Bất đắc dĩ thở dài, hầu tử hai tay bắt được hắc hùng tinh mặt, bốn mắt giao đúng, cắn răng, một chữ dừng một lần nói: "Không cần ngươi chết, hiểu không? Chuyện này có người có thể giải quyết, không cần ngươi, ngươi cho ta thành thật ở lại! Nghe hiểu sao?"

Hắc hùng tinh ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, gật đầu nói: "Hiểu."

Hầu tử cái này mới chậm rãi thở phào một cái, buông lỏng ra hai tay.

Không đợi hầu tử mở ra cước bộ, lại nghe hắc hùng tinh cẩn thận mà hỏi thăm: "Này. . . Tiểu nhân có thể đi theo đại thánh gia sao?"

Hầu tử lập tức khí không đánh một chỗ đến, thân thủ một trao, kim cô bổng trống rỗng xuất hiện trong tay, chỉ vào hắc hùng tinh mũi quát: "Con mẹ nó ngươi có hết hay không, theo như ngươi nói không nhớ ngươi theo, còn một mực hỏi một mực hỏi! Muốn chết lão tử hôm nay sẽ thanh toán ngươi!"

Lời còn chưa dứt, hắc hùng tinh đã sợ đến chạy ra mười trượng có hơn, nhưng như cũ trừng trừng mắt tội nghiệp địa nhìn qua hầu tử.

Này trông tron để tay ở trước ngực không ngừng xoa nắn trước, trong mắt đầy đầy tràn đầy cầu khẩn.

Nuốt khô miệng nước bọt. Hầu tử chỉ vào hắc hùng tinh hung dữ nói: "Cuối cùng nói cho ngươi một lần. Không cho phép cùng. Theo có ngươi ném mùi đau khổ!"

Nói đi, quay đầu bước đi.

Con đường trở về, hầu tử cũng không có lựa chọn trực tiếp dùng bay, mà là chậm rãi đi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía hắc phong sơn.

Đi thời điêm, hắc tử là quyết định chủ ý trực tiếp làm thịt hắc hùng tinh xong việc, có thể, tuyệt đối không nghĩ tới cái này hắc hùng tinh lại là của mình bộ hạ cũ. Kết quả biến thành như vậy quang cảnh.

Lúc trước Hoa Quả Sơn nhiều như vậy yêu quái, cái này đi về phía tây trên đường gặp được nhiều ít?

Cửu Đầu Trùng, Ngưu Ma Vương, Bạch Cốt tinh, Đa Mộc quái, Tri Chu tinh. . . Hắc tử biết đến đều cũng đã có nhiều như vậy, hắc tử không biết?

Đi về phía tây, đối tại Huyền Trang mà nói là chứng đạo hành trình, đối với mình chẳng lẽ tự biến thành tìm hiểu hữu hành trình không thành?

"Thật không là một lần vui sướng đường đi a. . ."

Ẩn ẩn địa, hắc tử đều có chút da đầu run lên.

Này bản bán thật không giả 《 Tây Du ký 》 , đến bây giờ cơ hồ từng cái tiết điêm đều dẫm lên. Không nguyện ý nhất Ngũ Hành sơn cũng đã trải qua, mà ngay cả tiểu bạch long, cũng là tại Ứng Sầu gián thu, hầu tử thậm chí đều có chút nhận mệnh. Chỉ cần có thể an an ổn ổn địa đem Huyền Trang đưa đến linh sơn. Làm cho hắc tử chứng đạo, hết thầy có thể chấm dứt.

Hắc tử cũng biết hết thầy sẽ không hoàn toàn án lấy kịch bản. Có thể cái này khác biệt cũng quá lớn đi. Nguyên bản nên thống thống khoái khoái địa đánh giết một hồi được, kết quả lại biến thành một lần thương cảm nói chuyện.

Một đường dần dần địa đi tới, vượt qua sơn đạo, đi qua thêm đá, chờ hắc tử lại một lần nữa đi đến Quan Âm thiền viện trước đại môn giờ, đã là

đang lúc hoàng hôn.

Đột nhiên, hấn bỗng nhiên khẽ giật mình, hóa thành một đạo kim quang trực tiếp phóng qua cao ngất tự tường hướng phía Huyền Trang chỗ viện lạc gào thét mà đi.

Xa xa địa, hấn cũng đã chứng kiến ở đằng kia ngoài cửa viện tụ tập mười cái tăng nhân, chính cẩn thận địa xuyên thấu qua hờ khếp đại môn hướng trong đó quan vọng.

"Các người làm gì!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, những cái này tăng lữ nguyên một đám thất kinh địa chạy tứ tán.

Vội vàng đẩy ra đại môn, hầu tử giật mình.

Trong sân, Huyền Trang đang cùng tiểu bạch long, hắc hùng tinh vây quanh bàn đá nói chuyện phiếm.

Vừa thấy hầu tử, hắc hùng tinh cơ hồ là phản xạ có điều kiện địa đứng lên, có chút thất kinh.

"Làm sao người ở chỗ này?" Hầu tử trừng mắt quát.

"Ta . . . Ta . . ." Hắc hùng tinh nhăn nhăn nhó nhó nói: "Đại thánh gia, tiểu nhân, tiểu nhân đến bái sư. . ."

"Bái sư?"

Lời còn chưa dứt, hắc hùng tinh cũng đã xoay người nằm sấp ngã xuống đất, hướng phía Huyền Trang "Cạch cạch cạch" chính là ba cái khấu đầu.

"Thỉnh Huyền Trang pháp sư thu Hắc Mao làm đồ đệ đi!"

"Ngươi!" Chỉ vào cái này hắc hùng tinh, hầu tử trong lúc nhất thời lại nói không ra lời.

"Thí chủ lại là rất có phật tính, chỉ là, bản tạng không thể thu ngươi vi đồ."

"Vì cái gì?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang thở dài: "Bản tạng tự thân hưởng hồ không chứng đại đạo, có thể nào lung tung thu đồ đệ? Còn đây là làm nhân làm mình tiến hành a."

Có chút kinh hoàng nhìn hầu tử liếc, hắc hùng tinh vội vàng nói ra: "Đại sư, bất kể như thế nào, thỉnh đại sư nhận lấy Hắc Mao a. Không thu Hắc Mao vi đồ, khiến cho Hắc Mao làm cái người hầu, đánh ra tay, làm cái gì đã thành, làm ơn cần phải nhận lấy hắc dày đặc."

Nói đi, lại là ba cái khẩu đầu.

Huyền Trang chậm rãi hướng phía hầu tử nhìn quá khứ.

Do dự hồi lâu, hầu tử cuối cùng còn là yên lặng nhẹ gật đầu.

Huyền Trang chấn vỗ áo tay áo chậm rãi đứng lên, thân thủ đi nâng hắc hùng tinh, nói: "Đã như vậy, này thí chủ tự tạm thời đi theo chúng ta a. Bất quá, không phải đồ đệ, cũng không phải người hầu, coi như cá đồng hành bạn bè, như thế nào?"

"Như thế nào đã thành, chỉ cần đại sư đáp ứng là tốt rồi. Cảm ơn đại sư, cảm ơn đại sư!"

Tránh thoát Huyền Trang, hắc hùng tinh lại là hướng phía hầu tử phương hướng lại bái lại gõ: "Cảm ơn đại thánh gia, cảm ơn đại thánh gia, mặt

tướng ôn hòa tận tâm tận lực, muôn lần chết không chối từ!"

Hầu tử vội vàng bước nhanh đi đến bên cạnh hắn đưa hắn một bả từ trên mặt đất kéo lên, quay đầu lại hướng phía hờ khếp môn nhìn thoáng qua, cửa kia ngoài chúng tăng vội vàng né tránh.

"Người lão như vậy lại quy lại bái chính là để cho ta nan kham nhé?"

"Đại thánh gia, tiểu nhân tuyệt không có ý tứ này a!"

"Biết rõ người không có!" Hầu tử chỉ vào Huyền Trang nói: "Đều nói cho người làm cái 'Bạn bè', 'Bạn bè' là lão như vậy quỳ lạy sao?"

"Cái này. . ."

"Được rồi được rồi, nên để làm chi đi!" Hầu tử bạch hắc hùng tinh liếc, vội vàng đi vào trong phòng, cũng không quay đầu lại.

. . .

Lúc này, Quan Âm thiền viện xó góc khác lí. . .

"Người nói cái gì, thiền viện lí đến đây một con hắc hùng tinh?" Kim Trì có chút trợn mắt há hốc mồm mà nói ra: "Cái này thiên không phải còn không có hắc sao? Làm sao lại. . ."

"Sự phó chớ sợ." Một vị tăng nhân vội hỏi: "Tuy nói đến đây một con hắc hùng tinh, nhưng lại không nháo sự, chỉ là trực tiếp tìm Huyền Trang nói chuyện. Xem tình hình, nên nhận thức. Nghĩ này Huyền Trang bên người vốn là có một con hầu tinh, nhiều đến một con gấu chó, cũng không quá mức kỳ quái."

"Đây không phải có sợ không vấn đề! Các loại. . ." Nao nao, Kim Trì ngược lại nói: "Người vừa mới nói cái gì? Hắn trực tiếp tìm Huyền Trang. . ."

. Nói chuyện?"

"Đúng." Tăng nhân gật đầu nói: "Đệ tử vừa rồi cũng đi nhìn một chút, này Huyền Trang một nhóm cùng hắc hùng tinh trong sân nói chuyện phiếm, này hắc hùng tinh còn nói yếu bái Huyền Trang vi sư. Hắc, khá tốt là bái Huyền Trang vi sư, cái này Huyền Trang ngày mai sáng sớm, nên muốn đi, hấn vừa đi, này hắc hùng tinh thì cùng đi theo, hữu kinh vô hiểm, hữu kinh vô hiểm."

"Cái này. . . Cái này. . ." Cẩn rǎng nghĩ nửa ngày, Kim Trì chỉ phải đứng lên: "Đi, mang vi sư đi xem."

"Ôi chao."

. . .

Vào đêm, dùng qua cơm chay, Huyền Trang liền điễm nâng ánh nến, giống như thường ngày vậy trong phòng tinh tế đọc kinh văn. Hắc hùng tinh tắc bắt đầu nấu nước rửa mã, chỉnh lý bọc hành lý, các loại tạp vụ một hồi bận việc.

Nhìn xem loay hoay phi thường cao hứng hắc hùng tinh, hầu tử này lông mày không khỏi chau thành bát tự.

"Người có xong hay chưa a? Đi về phía tây mà thôi, dùng được trước như vậy tích cực sao?" Một bên tiểu bạch long thấp giọng nói.

Bạch tiểu bạch long liếc, hầu tử bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta bắt đầu có điễm hối hận cho người gia nhập. Người xem hấn, tu vi cao hơn người, còn hiểu điễm phật hiệu, làm việc lại an tâm chịu khó, thấy thế nào như thế nào so với người còn mạnh hơn a."

"Này. . ." Tiểu bạch long sững sờ, cẩn thận mà hỏi thăm: "Nếu không, bà ta thả?"

Quay đầu nhìn chăm chú tiểu bạch long, hầu tử cười hì hì nói ra: "Người nếu là dám chuồn đi, lão tử sẽ đem người sống xé."

"Vì cái gì a?" Tiểu bạch long vẻ mặt cầu xin hỏi.

Nhíu mày, hầu tử hung dữ địa tại tiểu bạch long bên tai thấp giọng nói: "Bởi vì, lão tử vui về."

Nói đi, hầu tử một cái cuốn nhảy lên trên nóc nhà, chỉ để lại tiểu bạch long một người đứng tại nguyên chỗ, vẻ mặt bất đắc dĩ địa ngăn người.

Đứng ở trên nóc nhà, hầu tử đem trọn cá Quan Âm thiền viện tận lăm dưới mắt, lại thỉnh thoảng cúi đầu xem hai mắt trong sân bện rộn hắc hùng tinh cùng tiểu bạch long.

Vì cái gì nhất định phải tiểu bạch long lưu lại? Kỳ thật hầu tử cũng nói không rõ.

Có lẽ là phong thủy luân chuyển a. Hơn sáu trăm năm trước, hầu tử là triệt triệt để để trật tự phá hư giả, lão quân là trật tự người thủ hộ.

Hơn sáu trăm năm quang âm quá khứ trôi qua, không nghĩ tới giờ này ngày này, hầu tử lại trái lại thành trật tự người thủ hộ. Bởi vì hắn biết rõ cuối cùng kết quả, là Huyền Trang thuận lợi đến Đại Lôi Âm tự.

Đáng tiếc chính là, hắn không giống lão quân như vậy có thể dẫn đo, như vậy có thể bấm đốt ngón tay, hắn chỉ có thể là tận khả năng dựa theo bản gốc đến, sợ một chút thay đổi, tuy nhiên trên thực tế đã sớm trở nên hoàn toàn thay đổi.

Nằm tại trên nóc nhà, hầu tử ngực trước kim cô bỗng chậm rãi nhắm lại hai mắt.

...

Thiền viện một chỗ khác, Kim Trì mở to đăm đăm mắt, run nhè nhẹ trước đây ra thiền thất môn.

Nguyệt quang huy sai mà vào.

Chỉ nghe phác thông một tiếng, Kim Trì quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Bần tăng vô năng, có bị tôn giả nhắc nhở, thỉnh tôn giả trách phạt!"

Văn Thù chậm rãi mở to mắt, lại là không nói một lời, lẳng lặng mà chăm chú nhìn Kim Trì.

"Này. . . Này hắc hùng tinh, không biết tính sao, chẳng những không có đúng hẹn tập kích, còn đầu phục Huyền Trang. . . Bần tăng vô năng, thỉnh tôn giả trách phạt."

Nhếch môi, Văn Thù chậm rãi ngẩng đầu lên nói: "Không ngại."

ps: Đêm qua nhảy canh, bắt quá hôm nay canh hai ngày lượng ~ hắc hắc, mọi người hẳn là không ngại a?

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 495: : Tiết Lộ

Ngày kế sáng sớm trời còn chưa sáng, Huyền Trang cũng đã rời giường rửa mặt.

Hầu tử ngực kim cô bỗng tựa ở cạnh cửa, nhìn chăm chú vừa rửa mặt xong chính chà lau hai tay Huyền Trang ung dung hỏi: "Cái này yếu lên đường sao? Không nhiều lắm ở hai ngày độ hóa độ hóa cái kia lão hòa thượng sao?"

"Đại thánh gia cho rằng, bản tăng hẳn là độ hóa Kim Trì thượng nhân lại đi?"

"Đây không phải là sao?" Hầu tử lệch ra cái đầu nói ra: "Sở dĩ yếu từng bước một đi đến Đại Lô Âm tự, không phải là vì chúng đạo sao? Đạo của ngươi là 'Phổ độ', đã như vậy, cần độ nhân tự tại trước mắt, vì sao không độ? Như cứ như vậy đi, cái này một lần còn có cái gì ý nghĩa?"

Nhìn chăm chú hơi nhộn nhạo nước trong, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Tây phương chư phật, nên cũng là nghĩ như vậy a, cho nên bản tăng mới lại ở chỗ này gặp được Kim Trì thượng nhân."

"Có ý tứ gì?"

"Đi phổ độ chi đạo, bản tăng gặp được vấn đề thứ nhất, đại thánh gia biết rõ là cái gì không?"

"Là cái gì?"

"Này vấn đề thứ nhất, chính là nếu như hết lực, còn độ không được, nên như thế nào?"

"Cái này..." Hầu tử lập tức bật cười, nhú lại lông mày nói: "Này cũng là, nói không sai, tận lực còn độ không được làm sao bây giờ? Vậy người định làm như thế nào?"

Hơi cúi đầu xuống, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Nên nói Huyền Trang đều đã từng nói, độ không được, chính là duyên phận chưa tới, đã như vậy, cũng không cần tự trách, lên đường ra đi cũng được. Hữu duyên, thì sẽ tái kiến. Nếu thật tại nơi này hãm ở, còn như thế nào đi phổ độ phương pháp?"

Bụng chậu rửa mặt, Huyền Trang chậm rãi cùng hầu tử gặp thoáng qua hướng trong nội viện đi đến.

Vừa thấy Huyền Trang theo trong phòng đi ra, hắc hùng tinh liền vội vã địa chạy vội tới, một tay lấy Huyền Trang trong tay chậu rửa mặt chiếm quá khứ. Trong miệng còn nhắc tới trước: "Loại sự tình này. Hãy để cho tiểu nhân đến đây đi. Làm cho tiểu nhân đến thì tốt rồi."

Mang trống rỗng tay, Huyền Trang yên lặng địa nhìn chăm chú hắc hùng tinh tâm lưng kia.

Hầu tử chậm rãi quay mặt lại cười nói: "Người lại là thấy rất thấu nha."

"Yếu độ chúng sinh, từ từ đường dài, nếu ngay cả bản tăng mình cũng nhìn không thấu, còn như thế nào độ?" Huyền Trang thật dài thở dài nói: "Không có gì là hoàn mỹ, thế gian từng cái sinh linh, đều có của mình duyên, hết thấy tất cả không có khả năng mặc chúng ta muốn làm gì thì làm. Hoàn mỹ. Chỉ có thể là tự chúng ta tâm. Thành phật, là đem lòng của mình tu thành hoàn mỹ, đem thế gian tất cả bụi bặm ngăn cách bên ngoài,

dùng cái này mà đạt tới cực lạc. Phở độ, đồng dạng là muốn đem lòng của mình tu thành hoàn mỹ, bất đồng chính là, muốn dùng hoàn mỹ tâm, đi dung nhập cái này không hoàn mỹ thế giới, lại không đến mức bởi vì lây dính nhân quả mà không trọn vẹn. Cái này, mới là khó khăn nhất."

Chậm rãi nghiêng mặt qua. Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Huyền Trang nói như vậy, đại thánh gia có thể nghe hiểu được sao?"

Một hồi lâu. Hầu tử mới hoãn quá thân lai, gãi gãi đầu nói: "Đại khái... Có thể hiểu được, nhưng lại lý giải được không phải đặc biệt thấu."

"Đơn giản thuyết, chính là kiên trì bản tâm, thay đổi trên cái thế giới này có khả năng thay đổi, sau đó tiếp nhận những kia không thể thay đổi, vào đời, mà không phải tị thế, hết sức đi thay đổi, mà không phải một mặt địa phá hư, chối bỏ. Bất quá, điều kiện tiên quyết vẫn kiên trì bản tâm. Cái này chính giữa khó khăn nhất chính là 'Kiên trì bản tâm' bốn chữ, nếu là không cách nào làm được, như vậy hết thảy đều là uổng công." Ngẩng đầu lên, Huyền Trang nhàn nhạt thở dài, nhìn chăm chú xa xa hắc hùng tinh, ngược lại nói ra: "Hắc Mao thí chủ trong lòng có khổ, như có cơ hội, đại thánh gia nên hảo hảo khai đạo khai đạo hẩn."

"Ta đi mở đạo?" Hầu tử khoát tay áo nói: "Coi như hết, ngươi không phải yếu độ chúng sinh sao? Liền hẩn một khối độ quá. Cái này không vội, dù sao hẩn đi theo, khi nào thì duyên phận đến khi nào thì độ."

Lúc này, hắc hùng tinh đã đem trong chậu nước rửa qua, bung không chậu vui tươi hơn hờ địa đi trở về.

Huyền Trang một bước về phía trước, chấp tay trước ngực nói: "Làm phiền thí chủ."

Thấy thế, này hắc hùng tinh sợ tới mức vội vàng chạy tới, thân thủ đi nâng: "Đại sư, cái này có thể tuyệt đối không được a, đây là tiểu nhân nên làm."

Nói, này con mắt còn ý vị địa hướng hầu tử trên người miết.

Huyền Trang nhìn phía hầu tử, hầu tử hơi sững sờ, chỉ phải quay đầu đối với hắc hùng tinh nói: "Nói tất cả người là 'Bạn bè', đừng làm được từ mình tượng cá người hầu, hiểu không?"

Hắc hùng tinh vội vàng cúi đầu khom lưng nói: "Đại thánh gia giáo huấn chính là, đại thánh gia giáo huấn chính là."

"Biết rõ phải sửa."

"Nhất định sửa, nhất định sửa."

Ngoài miệng bảo là muốn sửa, có thể hắc hùng tinh xem hầu tử cùng Huyền Trang ánh mắt, lại còn là giống nhau kính sợ, nơi nào có chút gì đó "Bạn bè" bộ dạng?

Như thế tình hình, Huyền Trang cũng đành phải bất đắc dĩ thở dài, lại là hướng phía hắc hùng tinh thi lễ một cái, xoay người đi vào trong phòng, chỉ để lại hầu tử cùng hắc hùng tinh như trước đứng ở trong sân.

Hắc hùng tinh cẩn thận địa nhìn hầu tử.

"Đừng xử trước." Lung qua mặt đi, hầu tử lạnh lùng nói: "Nên để làm chi đi."

"Là, đại thánh gia, tiểu nhân tuân mệnh."

Nói đi, hắc hùng tinh vội vàng xoay người rời đi.

Đợi đến hắc hùng tinh đi rồi, hầu tử mới thì thào lầm bầm: "Kiên trì bản tâm, thay đổi có thể thay đổi biến thành, không chịu nhận có thể thay đổi biến thành... Lời này làm sao nghe được... Sau hai câu là cố ý nói cho ta nghe sao? Hắc... Cái này Huyền Trang a..."

Xoay người, hắc lão đảo mà hướng trước một bên đi đến.

...

Kim Trì vội vàng đẩy ra thiên thất đại môn bay thẳng mà vào, chỉ vào ngoài cửa, thờ hồng học địa đối Văn Thù nói: "Tôn giả, bất hảo, này Huyền Trang phải đi."

"Phải đi?" Đang tại nhắm mắt đả tọa Văn Thù chậm rãi giương đôi mắt nói: "Hắc như thế nào... Đột nhiên phải đi?"

"Bần tăng cũng không biết, bần tăng đệ tử dùng thỉnh Huyền Trang giảng kinh danh nghĩa, mọi cách giữ lại, có thể hắc chính là không đáp ứng. Tôn giả, hiện tại nên như thế nào?"

Văn Thù lược lược suy tư một phen, nói khẽ: "Người đi lưu hắc thử xem xem, tận khả năng, nghĩ biện pháp làm cho hắc lưu lại, liền nói người có hoặc, yếu hắc giải."

"Bần tăng... Bần tăng cái này đi." Xoáy lên áo cà sa, Kim Trì hơi do dự hạ xuống, quay đầu chạy ra khỏi thiên thất.

...

Thiên cửa sân, hắc hùng tinh đã đem hắc bọc hành lý đều dùng lá gan chọn đến trên vai, tiểu bạch long dắt ngựa, hầu tử ở một bên lẳng lẳng mà nhìn xem.

Huyền Trang, tắc đang tại cùng người khác tăng bái biệt.

"Huyền Trang pháp sư dừng bước! Huyền Trang pháp sư dừng bước!"
Xa xa địa truyền đến Kim Trì thanh âm.

Mọi người quay đầu lại, trông thấy Kim Trì trước vòng quanh áo cà sa chạy trốn thở không ra hơi.

Thật vất vả chạy đến Huyền Trang trước mặt, Kim Trì chống đầu gối thở hồng hộc nói: "Huyền Trang pháp sư... Xin dừng bước. Bần tăng còn có hoặc không giải. Muốn mời pháp sư nhiều ở chút ít thời gian. Thay... Thay bần tăng giải thích nghi hoặc."

Trong lúc nhất thời, chúng tăng đưa mắt nhìn nhau.

"Cái này..."

Huyền Trang quay đầu nhìn phía hầu tử, hầu tử tắc nghiêng mặt qua nhìn về phía bên kia.

Cái này vừa nhìn, ánh mắt kia lại là xuyên thấu qua tường viện tốc hành Văn Thù chỗ.

"Làm cho lão hòa thượng này đến lưu nhân, như thế nào cá ý tứ?" Một thanh âm tại Văn Thù trong đầu vang lên.

"Đại thánh gia biết rõ bần tăng tại a?"

"Sớm biết như vậy người đang ở đây, chỉ là chẳng muốn cùng người liên hệ, miễn cho một cái không cần thận bả người giết."

"Đại thánh gia nói đùa."

Một bên Huyền Trang hơi do dự một phen, nói khẽ: "Đã Kim Trì thượng nhân nói như thế. Nay... Huyền Trang tự lại lưu hai ngày a."

"Ngươi thật đúng là tính toán lưu lại a?" Hầu tử lập tức một hồi kinh ngạc.

Này Kim Trì có chút kinh hoảng nhìn hầu tử liếc, vội vàng lôi kéo Huyền Trang tay nói: "Huyền Trang pháp sư bên này thỉnh, bản tăng hôm nay muốn cùng ngươi mãnh luận một phen Phật hiệu. Có ai không! Nhanh giúp Huyền Trang pháp sư đem hành lý cất kỹ, đem mã cái chốt hảo!"

Nói đi, lôi kéo Huyền Trang tự hướng thiền viện đi vào trong, một ít chúng tăng lũ cũng nguyên một đám hơi kinh hoảng địa đón đi lên mời đến những người khác hướng bên trong đi, chỉ là thủy chung không ai dám tiếp cận hắc hùng tinh.

So sánh dưới, hầu tử tuy nhiên cũng là yêu, nhưng rốt cuộc còn là hình người, cũng chỉ có thường nhân loại lớn nhỏ. Này hắc hùng tinh lại không là. Núi nhỏ vậy thân hình. Chính là đi qua đại môn đều được cung trước thân thể, lại thêm này khuôn mặt. Xác thực làm cho người ta sợ hãi.

Đoàn người lẩn qua lẩn lại đã hơn nửa ngày, cuối cùng lại không đi thành.

Huyền Trang trực tiếp đã bị Kim Trì cho kéo đến điện bên đi, không phải yếu hấn cho mình giảng kinh không thể. Hầu tử lo lắng, cũng liền theo quá khứ.

Về phần tiểu bạch long cùng hắc hùng tinh, tắc trực tiếp phản hồi nguyên lai ở viện lạc.

Đi đến một nửa, tiểu bạch long đột nhiên hơi sững sờ, ánh mắt lập loè mà hướng trước một bên lách mình tránh ra.

Tìm cá không có người được địa phương, tiểu bạch long theo bên hông lấy ra ngọc giản. Vừa mới áp vào bên môi, ngọc giản một chỗ khác liền truyền đến một nữ tử thanh âm.

"Cho người đi người vẫn thật là vừa đi không trở về rồi? Có ý tứ gì a người?"

"Ta... Chỗ ta đây có chút việc nhi."

"Vậy người bây giờ là trở về còn là không trở lại?"

"Cái này..." Tiểu bạch long nuốt khô mồ hôi nước miếng, cẩn thận nói: "Ta đây tạm thời đi không được a."

"Đi không được?"

"Đúng, thực đi không được."

Nghe vậy, ngọc giản một chỗ khác lúc này truyền đến một tiếng rít: "Không trở lại vậy người tự lấy sau đều đừng đã trở lại ——!"

Tiểu bạch long sợ tới mức ngọc giản thoáng cái rơi xuống trên mặt đất, vội vàng nhặt lên đến reo lên: "Ta cùng đại thánh gia cùng một chỗ, cùng đại thánh gia cùng một chỗ a!"

Lập tức, ngọc giản một chỗ khác không có tiếng vang. Một hồi lâu, mới một lần nữa truyền đến thanh âm dứt quãng: "Lớn... Đại thánh gia? Người nói người cùng đại thánh gia cùng một chỗ?"

Tiểu bạch long lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, ung dung nói: "Đúng, người không có nghe sai, đại thánh gia, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không. Đại thánh gia trước bị phạt môn áp dưới chân núi, hiện tại đi ra

rồi, ta cùng với hấn, tùy tiện bỏ đi hấn yếu xé ta, đến lúc đó ngươi tự chuẩn bị thủ tiết a."

"Ngươi hiện tại cụ thể ở nơi nào?"

"Quan Âm thiền viện, theo như ngươi nói ngươi cũng không biết, dù sao chính là một cái chùa miếu, bên cạnh có tòa sơn, gọi hắc phong sơn."

"Hắc phong sơn? Nơi nào còn có chích hắc hùng tinh đúng không?"

"Hắc, ngươi đây đều biết? Ngạch... Các loại." Tiểu bạch long hơi sững sờ, hơi nghi hoặc mà hỏi thăm: "Thanh âm của ngươi như thế nào thay đổi?"

...

Cách xa nhau ngoài ngàn dặm một tòa cô linh linh trong nhà gỗ nhỏ, một con hồ yêu chậm rãi đem ngọc giản phóng tới Bạch Tố trong tay, nhẹ giọng cười nói: "Thực sự cảm ơn tổ tỷ tỷ, không nghĩ tới, như thế này mà nhanh phải có được đại thánh gia tẩm tích."

"Ngươi thật sự tin tưởng hấn cùng đại thánh gia cùng một chỗ?"

"Không lâu, phụ thân tự đã nói qua đại thánh gia khả năng cũng đã đã trở lại, bây giờ xem ra, nên là sự thật. Oanh nhi còn có chuyện quan trọng, do đó cáo từ."

Nói đi, này hồ yêu chấp tay thi lễ một cái, xoay người bước nhanh đi ra cửa ngoài, bay lên trời, chỉ để lại Bạch Tố như trước ngồi lẳng lẳng, nhìn chăm chú ngọc giản ở trong tay ngân người.

"Đại thánh gia... Hấn sao biết cùng đại thánh gia kéo đến một khối?"
(chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt

đôi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 496: : Nghênh Đón

Lãng trong gió, tên là Oanh nhi hồ yêu dùng chính mình đủ khả năng tốc độ nhanh nhất hướng phía phía tây bay đi.

...

Điện bên trong, Kim Trì lôi kéo Huyền Trang, một trận nhiệt tình địa thình giảo, chuyển giờ lên ra tới phật kinh chông chất trọn vẹn ba thước cao, có thể nhưng chỉ là hỏi, hơn nữa cho tới bây giờ đều không hỏi điểm quan trọng trên.

Huyền Trang không khỏi có chút do dự, nhãn đầu lông mày hướng phía hầu tử nhìn một cái.

Hầu tử tùy tiện địa ngồi ở cánh cửa trên, nghiêng đầu đi nhìn cũng không nhìn, tựa từ nào đó Kim Trì lẩn qua lẩn lại.

"Cho người trở về, tên này cho tới bây giờ tựa không có thật tình với người hỏi qua, làm gì vì hắn lãng phí thời gian? Hắn nha, là phụng mệnh kéo dài người thôi."

Huyền Trang thu thu thần, nhàn nhạt thở dài.

Tuy nói sự thật cũng đã rõ ràng, nhưng Huyền Trang còn là hữu vấn tất đáp, chỉ là cái này lão sư giảng giải được mảnh, học sinh kia lại may may không có ở nghe, này suy nghĩ đều đã kinh không biết bay đi nơi nào, một

phần tâm tư, tất cả như thế nào hỏi vấn đề trên, về phần đáp án, hẳn hoàn toàn tựu không có nghĩ tới.

"Như thế nào, còn chuẩn bị như vậy cùng hẳn lẫn qua lẫn lại a?" Hầu tử thanh âm lại tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

"Chỉ cần có một đường hy vọng, bản tăng đều nguyện ý thử xem. Như là đã đáp ứng rồi hai ngày làm hạn định, vậy hai ngày a. Hai ngày sau đó, vô luận kết quả như thế nào, đều lên đường."

"Được, vậy người cố gắng lên a." Hầu tử trợn trắng mắt, không hỏi nữa.

Đối với Kim Trì nhân nhặt cười cười, Huyền Trang cúi đầu xuống, lại là tiếp tục tinh tế giải đáp.

Kim Trì không yên lòng, này bên cạnh ngồi hai vị tăng nhân vẫn không khỏi được duỗi dài cổ quan vọng, nghe được nhập thần.

Quay đầu lại nhìn liếc điện bên bốn người khác, hầu tử miễn cưỡng địa ngáp một cái.

...

Chảy dài dãy núi cơ hồ cả bị lấy hết, này mặt đất lại còn giống như bình thường hoang dã vậy hiện đầy thực vật. Chỉ là làm đẹp trong đó nguyên một đám động phủ trước phòng thủ yêu quái thời khắc nhắc nhở lấy người đến nơi này cất dấu một cái yêu quốc gia.

Chậm rãi hạ thấp độ cao. Oanh nhi rơi xuống một chỗ động phủ trước. Hai cái tiểu yêu lúc này đón chào.

"Phụ thân có ở đây không?" Oanh nhi vội vàng mà hỏi thăm.

"Lữ đại nhân. . . Lữ đại nhân trong động phủ."

"Hào."

Cùng này hai cái tiêu yêu gặp thoáng qua, Oanh nhi bước nhanh đi vào trong động phủ, một đường che miệng, cũng nhin không được yếu bật cười.

Mặc một bộ bạch y xà tinh vừa vận đâm đầu đi tới, nói: "Người chạy đi đâu, ngay thẳng tìm người."

"Đại thánh gia tìm được rồi!"

Cái này lời ra khỏi miệng trong nháy mắt, Oanh nhi cũng đã lại khó nén sức trong nội tâm tung tăng như chim sẻ tình.

Xà tinh cả lập tức mộng.

Chậm rãi nheo lại hai mắt nhìn chăm chú mình cũng cười thành một đóa hoa dường như muội muội, xà tinh trên mặt nghi hoặc địa hạ giọng hỏi: "Người nói cái gì?"

"Đại thánh gia. . . Tìm được rồi. Tìm được rồi!" Oanh nhi liều mạng chớp hai mắt trì hoãn trì hoãn kích động cảm xúc, hạ giọng nói: "Tại Hắc Phong sơn phụ cận Quan Âm thiền viện."

"Phật môn địa đầu? Hắc ở nơi đó làm gì?"

"Ta. . . Ta cũng không biết, nhưng tin tức hắc là không sai. Cùng tây hải tam thái tử Ngao Liệt cùng một chỗ."

"Tây hải tam thái tử Ngao Liệt?" Xà tinh trầm mặc.

"Làm sao vậy?"

"Người chờ một chút, ta suy nghĩ một chút." Xà tinh cúi đầu hơi do dự hạ xuống, chậm rãi nói ra: "Việc này được lập tức bẩm báo phụ thân, nhưng

nhớ lấy không thể nóng vội. Dù sao, nơi đó là thiền viện, phật môn địa phương."

"Người yên tâm, này Quan Âm thiền viện ta nghe qua, thì thanh danh đại mà thôi. Này phương trượng linh sơn đương không có khi hấn là phật môn người trong cũng khó khăn thuyết sao."

"Bất kể như thế nào, còn là chú ý tuyệt vời."

Nói. Hai người xoay người bước nhanh hướng phía động phủ ở chỗ sâu trong đi đến.

...

Nhà gỗ nhỏ trong, Bạch Tố nắm ngọc giản, có chút hoảng hốt mà hỏi thăm: "Người làm sao biết cùng đại thánh gia cùng một chỗ? Hấn thật sự trở về rồi ah?"

"Vừa mới vậy là ai? Có những người khác tại?"

"Là Oanh nhi."

"Oanh nhi? Lữ lục quả cái kia dưỡng nữ? Nàng bây giờ còn đang bên cạnh người sao?"

"Không có." Bạch Tố lắc đầu nói: "Nàng đi trở về, hấn là vội vã nói cho nàng biết dưỡng phụ đi. Dù sao, đại thánh gia đã trở lại, bọn họ đợi nhiều năm như vậy, rất không tự chờ đợi ngày này sao?"

...

Ngồi xỏm thiền viện trong góc tiểu bạch long lập tức cảm nhận được rùng cả mình.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, hấn thấp giọng nói: "Này. . . Ngươi. . . Có cùng nàng liên lạc ngọc giản a? Tranh thủ thời gian nói với nàng, đến lúc đó đừng làm cho đại thánh gia biết là ta tiết lộ, bằng không này hầu tử sẽ làm thịt của ta. . ."

. . .

Điện bên trung, giảng kinh vẫn còn tiếp tục.

Kim Trì loạn hỏi một trận, vô luận là như thế nào thay đổi cổ quái vấn đề, Huyền Trang đều không sợ phiền địa tinh tế giảng giải, nghe được một bên ngồi ngay ngắn hai vị tăng nhân cũng không khỏi kinh ngạc đi, không khỏi tán thưởng Huyền Trang lĩnh ngộ sâu.

Hầu tử như trước ngồi dựa cửa ra vào, nhàm chán mà hướng trước ngoài cửa viện lặc nhìn lại.

Một vị tăng nhân đang tại trong viện quét lấy lá rụng, ngẩng đầu nhìn thấy hầu tử đang nhìn hấn, lúc này cả kinh, cúi đầu xuống, này cái chổi tàn suất lúc này cao rất nhiều.

. . .

Trong động phủ, Lữ lục quả mở to hai mắt, khóe miệng chòm râu đều ở hơi co rúm trước.

"Ngươi. . . Ngươi nói cái gì? Đã đã tìm được đại thánh gia rồi?"

Xà tinh thần nhiên nhìn Oanh nhi liếc, nói khẽ: "Theo lý thuyết, tin tức hấn là không sai, hấn tựu tại Quan Âm thiền viện."

Chích một sát, Lữ lục quả cả ngây người.

"Đại thánh gia. . . Đại thánh gia đã trở lại, yêu tộc được cứu rồi, yêu tộc được cứu rồi. . ." Hấn không ngừng mà nháy mắt con ngươi, run nhè nhẹ trước theo ghé đá đứng lên, trong động phủ qua lại địa đi dạo, tản bộ, tràn đầy tang thương trên mặt khó được hiện đầy cười, như cùng một đứa bé con loại tung tăng như chim sẻ: "Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục chờ đến, cự thần rốt cục chờ đến. . . Hơn sáu trăm năm a, Đoàn Chủ, Đại Giác. . . Ta Lữ lục quả lại còn sống, rốt cục đợi cho đại thánh gia, chờ đến, chờ đến. . ."

Lời nói ở đây, Lữ lục quả đã là lão lệ tung hoành.

Xà tinh liền bước lên phía trước muốn đi nâng, lại bị Lữ lục quả một bả đẩy ra.

Dùng ống tay áo lau một cái nước mắt, Lữ lục quả đóng chặt hai mắt lẳng lẳng đứng hồi lâu, thẳng đến tâm tình thoáng bình phục, mới mở to mắt chỉ vào xà tinh nói: "Lập tức. . . Lập tức triệu tập nhân mã, cự thần muốn đi nghênh đón đại thánh gia."

"Chính là. . ." Xà tinh do dự mà nói ra: "Phụ thân, nơi đó là phật môn địa phương."

"Chính là một cái thiên viện sợ hấn làm gì? Chính là thực có phật đà ở nơi đó, cũng muốn đưa hấn đánh hạ!" Thoáng dừng một chút, Lữ lục quả lại dặn dò: "Triệu tập nhân mã! Tất cả nhân mã! Làm cho bọn hấn ở bên cạnh chuẩn bị nghênh đón lễ mừng, tất cả hóa thần cảnh đã ngoài, theo ta đi trước Quan Âm thiên viện nghênh hội đại thánh gia, phải nhanh!"

"Hài nhi tuân mệnh!"

. . .

Hai con cô nhận chậm rãi bay về phía nam, tịch dương đem đại địa đều nhuộm thành hỏa hồng nhan sắc.

Hầu tử như trước ngồi dựa chéch cửa đại điện, vây được thẳng ngáp, quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, hắn đem một thanh âm trực tiếp truyền đến Huyền Trang trong đầu.

"Người còn muốn tiếp tục cùng hắn xông dài sao?"

Huyền Trang không có trả lời, như trước tập trung tinh thần địa giải thích trước.

Ở đây mặt khác hai vị tăng nhân cũng đã nhích lại gần nghiêm túc nghe, duy chỉ có làm chủ giác được Kim Trì, nhưng như cũ hai mắt lập loè.

"Đó là cái gì?" Thiên viện ngoài đột nhiên có người ồn ào lên.

Hầu tử hơi sững sờ.

"Đó là . . . Không tốt, là yêu quái, thiệt nhiều yêu quái a ——!"

Một tiếng thét lên phía dưới, vài cái tăng nhân té địa theo thiên viện ngoài chạy tiến đến, xoay người đem đại môn khóa lại.

Những cái này thiên viện trong tăng nhân cũng nguyên một đám đi đến trong sân xem xét đến tột cùng, nhưng mà, bọn họ rất nhanh lại nguyên một đám sợ tới mức hồn bất phụ thể lui trở về, bởi vì, tựa tại đỉnh đầu của bọn hắn, có thể tinh tường địa trông thấy nguyên một đám mặc khải giáp yêu quái chính chậm rãi hạ xuống, nhanh chóng đem trọn cả thiên viện đều bao vây lại.

Trong lúc nhất thời, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, cả thiên viện đều sôi trào. Rất nhiều tăng nhân sợ tới mức nhảy vào điện bên trong.

Giờ này khắc này, điện bên trung kể cả Kim Trì tại trong vài vị trưởng lão cũng đã sắc mặt trắng bệch, chân tay luống cuống, run run rẩy rẩy mà hỏi thăm: "Huyền Trang pháp sư, này yêu quái, ngài có thể nhận thức?"

Huyền Trang cũng không phải kinh hoảng, thực sự không hiểu ra sao, chỉ phải hướng phía hầu tử nhìn sang.

"Ta đi xem một cái a."

Dắt lấy kim cô bông, hầu tử xuyên việt lộ thiên viện tử bước nhanh hướng phía đại môn đi đến. Những cái này bay vút lên ở không trung yêu quái cũng đều thấy được hẳn.

...

Lúc này, ngoài cửa tụ tập cùng một chỗ trên trăm danh yêu quái cũng đã chậm rãi nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Dáng người thấp bé Lữ lục quái từng bước một đi đến đóng chặt cửa sân trước, chân vỗ áo tay áo, hai đầu gối quỳ xuống đất, sử xuất tất cả lực lượng quát um lên: "Thần ——, Lữ Thanh, mang theo chúng tướng cung nghênh đại thánh gia ——!"

Nói đi, chậm rãi dập đầu.

Còn lại yêu quái cũng liền bề bộn nguyên một đám hai đầu gối quỳ xuống đất, cao giọng la lên nói: "Cung nghênh đại thánh gia ——!"

Cửa sân chậm rãi mở ra. . . (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Lại bốn điểm. . . Hy vọng ngày mai có thể đem thời gian thay đổi trở về a.

Cầu đặt cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thấy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 497: : Lữ Lục Quả

Tịch dương nghiêng chiếu, đem hết thảy tất cả đều nhuộm thành hồng nhan sắc.

Một mảnh lá rụng chậm rãi bay xuống.

Thiền viện ngoài cửa lớn, Lữ lục quả cái trán kề sát địa, vẫn không nhúc nhích địa quỳ, run nhè nhẹ trước.

Này sau lưng một đám yêu tướng cũng đều cúi đầu, chờ mong trước.

Cao cao cánh cửa trên vượt qua một con màu đen giày, vũng vàng dẫm nát Lữ lục quả trước người.

Lữ lục quả run nhè nhẹ trước gương mặt, trông thấy cặp kia màu đen giày.

Trong nháy mắt, hốc mắt liền đã ướt át.

"Đứng lên đi."

Một thanh âm rơi xuống Lữ lục quả trong tai, bình thản, quen thuộc, lại lại tựa hồ xa xôi được khó có thể chạm đến.

Này sau lưng yêu tướng từng người đều còn bái phục trên mặt đất, không dám nhúc nhích, duy chỉ có Lữ lục quả chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía trên bình thường không có gì lạ nhưng trang, màu vàng lợt lông tơ, trí nhớ ở chỗ sâu trong ngũ quan.

"Đại thánh gia, cự thần. . . Cự thần. . ."

Hắn hơi giương khẩu, nước mắt kia giống như vỡ đê loại theo che kín nếp nhăn khuôn mặt chảy xuống, ngơ ngác địa nhìn qua hầu tử, này trên mặt tràn ra không dùng nói rõ vui sướng.

"Cự thần. . . Cự thần đẳng được thật khổ a, sáu trăm năm mươi năm, cự thần chỉ biết. . . Chỉ biết đại thánh gia nhất định sẽ trở lại, cự thần thời khắc chuẩn bị. . . Thời khắc chuẩn bị nghênh đón đại thánh gia. . ."

Hắn chậm rãi ngồi thẳng lên run rẩy vươn tay ra, tượng là một vị lão nhân trước khi lâm chung muốn một lần cuối cùng đụng vào chính mình hài nhi khuôn mặt, lại lại tựa hồ giạt mình thân phận bất đồng vôi vàng thu trở về, chỉ là ánh mắt kia như luận như thế nào cũng vô pháp theo hầu tử trên mặt dịch chuyển khỏi.

Hầu tử cúi đầu lẳng lẳng nhìn chăm chú hắn.

Từ biệt sáu trăm năm mươi năm, cố gắng là tu vi khó có thể tăng lên quan hệ, Lữ lục quái nhìn về phía trên cũng đã tuổi già sức yếu, phảng phất thay đổi cá nhân giống như địa, chỉ là này túi da phía dưới, đối Hoa Quả Sơn. Đối hầu tử một khóa trung tâm như trước không biến.

Lúc trước ác long ngoài thành nói một ngụm "Chi, hồ, giả, dã", vôi vàng chạy tới đầu nhập vào chua hủ thư sinh, bây giờ cũng đã gần đất xa trời.

Sáu trăm năm mươi năm quang âm. Mà ngay cả Cửu Đầu Trùng đều đã có nhị tâm, toàn bộ thế giới đều đã kinh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lại còn có một người như thế như trước thủ vững trước tín niệm của mình.

Đoản Chủy, Đại Giác đều vô số lần cười nhạo Lữ lục quái cứng nhắc, ngoan cố.

Có thể, có lẽ, cũng chỉ có như vậy cứng nhắc, ngoan cố, thông thái rỏm nhân, tài năng tại trải qua sáu trăm năm mươi năm quang âm như trước bảo trì không thay đổi tín niệm, đi thủ vững một cái xa không thể chạm. Điều không có nắm chắc mộng tưởng a.

Trong nháy mắt đó, nhìn chăm chú lão lệ tung hoành Lữ lục quái, hầu tử hốc mắt cũng là đỏ.

"Mau dậy đi, một bả tuổi, đừng quỳ."

Nói, hầu tử thân thủ muốn đi nâng.

Chỉ thấy Lữ lục quái phục địa cao giọng quát um lên: "Đại thánh gia, tam giới yêu chúng đều ở mong mỗi ngài trở về, đều đang chờ trước ngài một lần nữa dẫn đầu chúng ta, dựng thẳng lên yêu tộc đại kỳ. Không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới cự thần sinh thời còn có thể đợi cho, như thương thiên thương cảm. Một lần nữa cho cự thần một chút thời gian, cự thần nhất định cạn kiệt tâm lực phụ tá đại thánh gia quân lâm tam giới. Thân —— Lữ Thanh, cung thỉnh đại thánh gia hồi triều. Chủ trì đại cục!"

"Bọn thần, cung thỉnh đại thánh gia hồi triều, chủ trì đại cục! Cung thỉnh đại thánh gia hồi triều, chủ trì đại cục!" Tất cả yêu tướng đều hô hô lên, nhiều tiếng gào rú nổi thẳng trời cao.

Thiên viện trung, một đám tăng nhân nghe này gào rú đều run rẩy không thôi.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Bọn họ có thể hay không một hồi xông tới đem chúng ta toàn bộ giết?"

Nói, bọn họ không hện mà cùng địa nhìn về phía cách đó không xa cô đơn ngồi ngay ngắn Huyền Trang.

Tự tại một lát trước, "Tề Thiên Đại Thánh" bốn chữ này đối tại này tăng người mà nói bất quá là một cái đã lâu truyền thuyết, một con mấy trăm năm trước chế tạo thiên địa họa kiếp. Cuối cùng bị phạt tổ hàng phục yêu quái. Thẳng đến lúc này, bọn họ mới chánh thức ý thức được bốn chữ này đối yêu tộc mà nói chính thức ý nghĩa.

Kim Trì sợ hãi rụt rè địa leo đến Huyền Trang bên cạnh. Thấp giọng nói: "Huyền Trang pháp sư, người này bạn bè. . . Cái kia đại thánh gia. Có nên không ra tay với chúng ta a?"

"Sẽ không." Huyền Trang nhàn nhạt đáp.

Được đến chuẩn xác trả lời, Kim Trì mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, lại vẫn còn có chút không yên ngồi ở Huyền Trang bên cạnh, hận không thể cả ẵm đi.

. . .

Thiền viện ngoài, xa xa trên đỉnh núi, một con ẩn nấp trước yêu quái buông lỏng ra hấn đẩy ra phiến lá tay, xoay người bỏ chạy vô tung.

. . .

Hầu tử muốn đi nâng Lữ lục quái tay hơi dừng lại, chậm rãi thu trở về, nói khẽ: "Làm cho bọn hấn đi về trước đi, chúng ta nói chuyện hảo sao?"

"Chúng ta, nói chuyện?" Lữ lục quái ngẩng đầu lên, có chút sững sờ địa nhìn qua hầu tử. Này bốn phía một đám yêu quái nhìn qua hầu tử ánh mắt cũng là có chút ít kinh ngạc.

Lường trước bên trong cảm động quân thần tương kiến, ngay sau đó hầu tử cao hứng bừng bừng bị bọn họ thuận thuận lợi lợi nghênh trở về nội dung vở kịch cũng không có phát sinh.

"Đúng." Hầu tử nói khẽ: "Làm cho bọn hấn về trước đi, hai người chúng ta, hảo hảo nói chuyện."

Lữ lục quả thu thu thân, chậm rãi nghiêng mặt đi.

Quy ở sau người cách đó không xa xà tinh vội vàng cung trước thân thể đi đến Lữ lục quả bên người.

"Đại thánh gia phân phó, những người khác về trước đi, vi phụ lưu lại."

"Dạ."

Xà tinh duy trì lấy chấp tay tư thế khom người thối nhập chúng tướng bên trong: "Đại thánh gia có lệnh, tất cả mọi người theo ta đi đầu lui lại."

Nói, xà tinh rồi hướng hầu tử chấp tay nói: "Đại thánh gia, Trường Tín xin được cáo lui trước."

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Xà tinh ngẩng đầu lên, hóa thành một đạo bạch quang bay lên trời. Nay còn lại yêu tướng hơi do dự hạ xuống, cũng đều nguyên một đám hương phía hầu tử cuối cùng hành lễ, bay lên trời.

Thoáng qua trong lúc đó, cả thiên viện bên ngoài cũng chỉ còn lại có hầu tử cùng Lữ lục quả hai người.

Tịch dương ánh chiều tà cũng đã trôi qua hầu như không còn, nguyệt minh tinh hi, gió đêm từ từ địa thổi mạnh.

Hầu tử thân thủ đi nâng Lữ lục quái.

"Đại thánh gia. . . Đứng. Lữ Thanh chính mình." Nói, Lữ lục quái vội vàng đứng dậy, khom người cúi đầu đứng ở hầu tử trước mặt.

Hầu tử thân thủ vỗ vỗ vai của hắn nói: "Theo giúp ta đi một chút a."

"Thần tuân chỉ."

Nghe vậy, hầu tử không khỏi nở nụ cười, nhưng lại không cãi lại.

Hai người chậm rãi hướng sơn đạo đi đến, hầu tử thuận miệng hỏi: "Thành gia rồi?"

Lữ lục quái liền vội cung kính địa đáp: "Nghệp lớn chưa thành, thần không dám thành gia. Những năm này, cự thần vô thì vô khắc không ghi nhớ lúc trước Hoa Quả Sơn ta yêu tộc bại trận, chỉ tiếc, thế đơn lực bạc, không thể có chỗ làm. . . Bây giờ đại thánh gia đã trở lại. Yêu tộc được cứu rỗi."

"Vừa mới ta nghe người nào, người đối với hắn tự xưng 'Vi phụ' ?"

"Đó là cự thần nuôi con. . . Những năm này, cự thần tự giác từ từ già yếu. Đã là gần đất xa trời, sợ không thể tại sinh thời nghênh hồi đại thánh gia. Sợ đại thánh gia trở về lúc, không có ai nghênh đón. . . Cho nên, thu dưỡng một tử một nữ, nghĩ làm cho bọn hắn tiếp cự thần y bát, tận cự thần không tận chi trung."

"Nguyên lai là nuôi con. . . Nếu có phù hợp, còn là tranh thủ thời gian thành gia a." Hầu tử nhàn nhạt thở dài, nhẹ giọng hỏi: "Không có diên thọ vật sao?"

"Thiên đình đôi cây bàn đào trông nom không quá mức nghiêm, mấy trăm năm trước cự thần lại là được đến qua một cái. Nếu không có như thế, cự thần sợ cũng đợi không được đại thánh gia. Bây giờ, không dám nghĩ."

"Trông nom không quá mức nghiêm? Này hắc hùng tinh như thế nào còn có thể bắt được?"

"Hắc hùng tinh. . . Đại thánh gia ngài nói chính là?"

"Hắc Mao, nguyên lai Mi Hầu vương thủ hạ."

"Cái này cự thần tự không được biết."

Hầu tử không khỏi sửng sốt một chút.

Nghĩ đến, cũng là mỗi người có mỗi người gặp gỡ a. Như cây bàn đào thật sự tốt như vậy lấy, tiêu bạch long cũng không trở thành muốn tìm Huyền Trang ra tay.

Hiện tại thế giới, xác thực cùng lúc trước bất đồng.

Mấp máy môi, hầu tử nói khẽ: "Không có việc gì, chỗ này của ta có hai cái, còn nhiều một cái. Một hồi cho ngươi."

Nói, hầu tử thân thủ vỗ vỗ Lữ lục quải bả vai, ha ha nở nụ cười.

Lữ lục quải lại không có cười.

Hắn thoáng chần chờ một phen. Thấp giọng nói: "Đại thánh gia. . . Là không phải không chuẩn bị cùng cự thần đi trở về?"

Hầu tử do dự mà nói ra: "Cũng không phải không với ngươi trở về, chỉ là, tạm thời. . . Chỉ sợ không được."

Lữ lục quải cẩn thận địa đi tới, không rên một tiếng.

"Không có việc gì, có cái gì muốn hỏi người cứ hỏi đi, trước kia người có ý kiến gì đều là trực tiếp nói ra."

"Cựu thần không dám." Lữ lục quải vội vàng nói ra.

Nhàn nhạt thở dài, hầu tử chỉ phải chính mình mở miệng nói: "Ta phải bảo vệ Huyền Trang đi về phía tây Đại Lô Âm tự lấy kinh, đi về phía tây chúng đạo. Yếu đi bộ trước đi. Nói cách khác, Như Lai vấn đề vĩnh viễn không cách nào giải quyết. Phật môn có Phật môn quy củ. Ta hiện tại với người trở về, hoặc là không chọn lựa bất luận cái gì động tác. Một khi có hành động, tính chất tự thay đổi. Như Lai có thể tìm đến lấy cơ công khai địa ra tay với các người, đến lúc đó, bất quá là sáu trăm năm mươi năm trước một màn tái diễn thôi."

"Cựu thần hiểu rõ rồi."

"Thật sự hiểu rõ rồi?"

"Thật sự. . . Thật sự hiểu rõ rồi." Lữ lục quải đáp ứng địa đáp.

"Nhưng ta còn cái gì cũng chưa nói, người sẽ hiểu? Nay Huyền Trang lúc trước còn theo ta giảng một ngày một đêm, ta mới đáp ứng giúp hắn."

Lữ lục quải thấp giọng nói: "Cựu thần tin tưởng đại thánh gia, tin tưởng đại thánh gia nhất định sẽ không vớt xuống dưới chúng ta những này thần tử không quản. Cho nên, đại thánh gia cho rằng phải nên làm như thế nào, cựu thần tự nhiên tuân chỉ."

Nghe vậy, hầu tử lại là bất đắc dĩ địa bật cười, thân thủ đập sợ Lữ lục quải bả vai, hơi há miệng muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn không khỏi phải đem lời nói đều nuốt trở vào.

...

Lúc này, cách xa nhau ngoài ngàn dặm, một cái yêu quái khom người đứng trên tàng cây, lấy ra ngọc giản thiếp đến bên môi nói: "Tranh thủ thời gian báo cáo phò mã gia, Lữ Thanh cũng đã nhìn thấy đại thánh gia, bọn họ đang tại Nam Chiêm Bộ Châu Quan Âm thiền viện."

...

Dưới ánh trăng, hầu tử cùng Lữ lục quái tại trên sơn đạo chậm rãi đi tới.

"Đại khái chính là có chuyện như vậy, ta nhớ được người tu cũng không phải Ngô Giả đạo, nghe đi lên hẳn là có chút phức tạp. Tóm lại, ta bây giờ còn không thể liên lụy quá nhiều, hết thủy, hay là muốn đặng Huyền Trang đi về phía tây chứng đạo sau nói sau."

Trầm mặc hồi lâu, Lữ lục quái thấp giọng nói: "Đại thánh gia, cự thần chính có một chuyện muốn nhờ."

"Nói."

"Thỉnh đại thánh gia sự chấp thuận cự thần đi theo đại thánh gia bên người."

"Vì cái gì?"

Lữ lục quái nói khẽ: "Bây giờ phật môn cũng đã rộng vi tản Huyền Trang pháp sư đi về phía tây việc. Đoạn đường này, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, nhất định tất cả gian nguy. Đại thánh gia. . . Đại thánh gia vừa rồi trở về, cái này tam giới chính giữa rất nhiều sự, còn không hiểu rõ lắm, nếu như có cự thần tại bên người, nhất định có thể đem hết thủy an bài thỏa đáng, thông báo khắp nơi, bởi vậy thứ nhất, đi về phía tây được bảo vệ

một đường thông suốt. Cũng không cần làm phiền đại thánh gia thân tự động thủ."

Hầu tử không khỏi bật cười: "Chính là không khoái thuận mới tốt."

"Không khoái thuận mới tốt?"

"Tuy nói địch ở ngoài sáng ta ở trong tối, nhưng có ta ở đây, nếu như này Huyền Trang còn làm cho người ta mờ đi, mặc dù đến Đại Lôi Âm tự thì như thế nào?"

"Cái này. . ."

"Nói là chúng đạo, vậy muốn đi chúng. Một đường bình an vô sự, chỉ là đi cách xa vạn dặm lộ có thể chúng đạo mà nói, ta lúc đầu cũng không đi qua sao? Không phải đơn giản như vậy, kỳ thật ta cũng vậy không hiểu nhiều, nhưng ta nghĩ. Huyền Trang tổng không đến mức nghĩ bên người mang quá nhiều người."

Nói, hầu tử thân thủ vỗ nhẹ nhẹ đập Lữ lục quả vai nói: "Lòng trung thành của ngươi, ta nhìn thấy. Cũng rất cảm kích. Nhưng, chớ suy nghĩ quá nhiều. Một hồi cầm cây bàn đào, ta làm cho hắc hùng tinh tổng ngươi trở về, hảo hảo sống, chờ ta đi về phía tây trở về."

"Cái này. . ." Lữ lục quả không khỏi dừng bước, thoáng cái rơi xuống phía sau.

"Như thế nào?" Hầu tử cũng dừng bước lại quay đầu lại nhìn hấn.

Chỉ thấy Lữ lục quả "Phác thông" một tiếng hai đầu gối quỳ xuống đất, đập đầu nói: "Thỉnh đại thánh gia bất kể như thế nào mang lên cự thân, này hắc hùng tinh ngài đều đã kinh mang lên, ngại gì lại mang lên cự thân một cái?"

"Cái này. . ."

Sâu hít một hơi thật sâu. Lữ lục quải cắn răng, cất cao giọng nói:
"Những năm này, cựu thần mỗi lần nhớ tới ngày đó cùng Đại Giác sắp chia tay lúc, đều hận ở lại Hoa Quả Sơn tận trung không phải mình. Hôm nay được tái kiến đại thánh gia, đã là thương thiên đối cựu thần lớn nhất chiếu cố. Lúc này đây, thỉnh bất kể như thế nào làm cho cựu thần ở lại đại thánh gia bên người. Cầu đại thánh gia đáp ứng cựu thần!"

Nhìn chăm chú phủ phục trên mặt đất Lữ lục quải, hầu tử không khỏi giật mình.

. . .

Một canh giờ sau, thiên viện trung.

Dàn xếp hảo Lữ lục quải, hầu tử đẩy cửa phòng ra, dưới ánh trăng. Trông thấy Huyền Trang đang lẳng lẳng địa ngồi ở viện tử ghé đá phẩm trước trà.

Hầu tử thoáng duy trì ho hai tiếng.

Huyền Trang chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hẩn liếc, thân thủ nhắc tới ấm trà mãn trên một ly trà, đổ lên góc bàn.

"Ta không có cách nào khác không đáp ứng. Không mở miệng được." Từng bước một đi đến bàn đá bên cạnh, hầu tử khom người ngồi xuống, thân thủ nâng chung trà lên cũng không trông nom bị phỏng không bị phỏng, uống một hơi cạn sạch.

"Bần tăng biết rõ."

"Tiếp tục như vậy không được, sớm biết như vậy không cứng nhắc kéo Ngao Liệt nhập bọn. Chiều như vậy đi xuống đi, đến Đại Lôi Âm tự không phải biến thành một chi quân đội không thể."

"Bản tăng biết rõ."

"Người không có gì muốn nói sao?"

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói khẽ: "Đạo gia chú ý 'Vô vi', thuận theo tự nhiên. Phật giáo coi trọng một cái 'Duyên' chữ, mọi việc chớ cưỡng cầu."

Hầu tử lập tức hừ bật cười. Ý vị thâm trường địa nhìn Huyền Trang nói: "Người lại là thầy rất mở a, vậy làm sao bây giờ. Chúng ta đến lúc đó tụ một đồng yêu quái cùng người rêu rao khắp nơi? Nhân loại thấy xong nên đều chạy trốn không thấy a, cho dù yêu quái thấy xong cũng sợ a. Người còn thế nào phổ độ?"

Ngẩng đầu lên, Huyền Trang nhìn chăm chú hầu tử nói: "Còn là câu nói kia, thuận theo tự nhiên, mọi việc chớ cưỡng cầu."

Nói, Huyền Trang thân thủ lại là cho hầu tử rót một chén trà.

"Này cái kia Kim Trì?"

Huyền Trang chấp tay trước ngực, nói: "Làm hết sức, nhưng cầu không thẹn với lương tâm."

Hầu tử không khỏi có chút hết chỗ nói rồi, lại cũng chỉ là gượng cười, không có nói cái gì nữa.

...

Lúc này, Kim Trì cùng mặt khác hai vị thiền viện trong trưởng lão chính tụ tại nho nhỏ thiền trong phòng.

Trong đó một vị trưởng lão thấp giọng nói: "Này chích yêu hầu, có thể nói cực kỳ nguy hiểm, thật sự chiêu chọc không được, còn là sớm thả bọn họ đi về phía tây a. Đừng lại giữ lại. Chờ đợi thêm nữa, sợ là cái này Quan Âm thiền viện cũng phải làm cho yêu quái trụ đây!"

"Có gì chiêu chọc không được?" Kim Trì thuận miệng nói: "Có Văn Thù tôn giả tại, thì sẽ vì chúng ta làm chủ, sợ hấn làm chi?"

"Lời ấy sai rồi." Một vị khác trưởng lão mở miệng nói: "Đệ tử quan này Huyền Trang, cũng không giống chúng ta bắt đầu nghĩ như vậy là cuồng nhân, hôm nay chỗ giải kinh vẫn có thể thấy được vết. Tuy là tuổi trẻ, có thể dựa vào phật hiệu mà nói, chúng ta ba người, giải thích chính là cộng lại, cũng không kịp hấn mảy may. Rốt cuộc là Kim Thiền Tử chuyển thế a, chúng ta, đừng lại chộn rộn chuyện này."

"Có thể Văn Thù tôn giả. . ."

"Liên cùng Văn Thù tôn giả nói, chúng ta bất lực cũng được. Nghĩ đến Văn Thù tôn giả cũng không trở thành cuồng cầu mới là."

"Sao có thể như thế? Yếu nói các ngươi đi nói, lão nạp mở không được cái này khẩu!"

Ba người một hồi tranh chấp, cuối cùng lại cũng không thể tranh ra cá kết quả đến, chỉ phải qua loa tán đi.

Đã còn lại sau khi hai người đi, khép lại đại môn, Kim Trì lại không khỏi do dự.

" 'Chúng ta ba người giải thích cộng lại, cũng không kịp hấn mấy may?'
" nghĩ, hấn không khỏi hơi nhăn đầu lông mày.

Hấn nhớ tới mấy ngày nay Văn Thù này đạm như dừng lại nước thần sắc, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quặc.

"Nếu như Huyền Trang thực như thế được, Văn Thù tôn giả như thế nào làm cho bản tăng đi. . . Chẳng lẽ. . ." Quay đầu lại, hấn vội vàng chạy về phía một bên giá sách, điềm nâng ngọn đèn, đem Huyền Trang hôm nay nói qua kính một quyển bản nhảy ra đến, từng câu từng chữ địa đọc lấy, tinh tế địa nhớ lại Huyền Trang hôm nay từng câu từng chữ.

Lúc này, thiên bên ngoài, Văn Thù chính xuyên thấu qua cửa sổ linh xa xa mà chăm chú nhìn Kim Trì, như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu, hấn thật dài thở dài, cười cười: "Vô tâm trông liễu liễu thành rừng a."

Nói, hấn bay lên trời, xoay người hướng phía tây phương bay đi. (chưa xong còn tiếp)

ps: Ân, cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu hết thầy ~ nói, đặt là tất cả trọng yếu nhất, so với khen thưởng, so với vé tháng cũng còn trọng yếu. Hiện tại tựu thiếu 460 cá cùng đính tiến tinh phẩm, quyển sách này tựu hoàn thành tất cả trước mục tiêu.

Hôm nay có một vị học sinh đảng tại bình luận sách khu nhấn lại nói chỉ có thể đặt, khen thưởng không có biện pháp. Con ba ba tỏ vẻ, học sinh đảng làm theo khả năng, dù sao không phải mình tiền kiếm được, cho dù xem trộm * bản con ba ba cũng không ý kiến. Khen thưởng thì càng từ bỏ.

Đương nhiên, xem trộm * bản như cũ là không đúng, đây là nguyên tắc vấn đề. r655

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 498: : Giảng Kinh

Ngày kế sáng sớm, trời còn chưa sáng, Huyền Trang một đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Kim Trì mang theo cả thiền viện trong tất cả trưởng lão thủ ở ngoài cửa, không khỏi có chút ngây người.

Tiểu bạch long, hắc hùng tinh, Lữ lục quái cũng không khỏi được đuổi dài đầu quan vọng.

Chỉ nghe Kim Trì chấp tay trước ngực, gượng cười khom người nói: "Huyền Trang pháp sư, hai ngày trước nhiều hữu đắc tội, xin hãy tha lỗi."

"Kim Trì thượng nhân điều chi chuyện gì?" Huyền Trang nhẹ giọng hỏi.

"Cái này..."

Ở đây một đám trưởng lão không khỏi đều duy trì nở nụ cười, Kim Trì chấp tay trước ngực, lại là hành lễ, nói: "Huyền Trang pháp sư quả thật khoan hồng độ lượng, chúng ta bái phục. Hôm nay tiền lai, là hy vọng Huyền Trang pháp sư có thể ở cái này thiền viện mở đàn giảng kinh."

"Mở đàn giảng kinh?"

"Đúng." Kim Trì gật đầu nói: "Huyền Trang pháp sư hôm qua đã nói, bản tạng tư chất ngu dốt, lại không cách nào tại chỗ lĩnh ngộ, thẳng đến đêm qua mới bừng tỉnh đại ngộ. Cho nên cùng thiền viện trong chư đệ tử bàn bạc một chút, quyết ý thỉnh Huyền Trang pháp sư vi thiền viện cao thấp giảng kinh, kính xin Huyền Trang pháp sư tuyệt đối không muốn từ chối."

Huyền Trang không khỏi hơi sững sờ, ánh mắt lặng lẽ phiêu hướng đứng sau lưng Kim Trì cách đó không xa hầu tử.

"Thật đúng là đại nghịch chuyên a, Văn Thù cũng đã không tại thiên viện lí, xem tình hình, bọn họ lần này mời người giảng kinh, là thật tâm." Hầu tử thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

Hơi do dự hạ xuống, Huyền Trang chấp tay trước ngực, mặt mỉm cười, khom người nói: "Kim Trì thượng nhân nhờ vả, bản tăng nhất định đem hết khả năng."

Cái này vừa nói, một ít chúng trưởng lão lập tức nguyên một đám mặt mày hớn hở.

Kim Trì cũng là thoáng nhẹ nhàng thở ra, khom người nói: "Bản tăng thay toàn bộ viện cao thấp tạ ơn Huyền Trang pháp sư. Hôm qua lộ về bản tăng đặt câu hỏi, Huyền Trang pháp sư giải đáp. Hôm nay. Bản tăng muốn mời Huyền Trang pháp sư giảng ngài dục giảng chi kinh. Tốt không?"

Huyền Trang hơi ngẩng đầu lên suy nghĩ một phen, nói: "Không bằng, tựu giảng một cái 'Luận phật', tốt không?"

Nghe vậy, một ít chúng trưởng lão đều là cả kinh, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Tuy nói trước khi đến cũng đã thương lượng thỏa đáng, hôm nay giảng kinh, tuyển đề do Huyền Trang định. Nhưng thật sự không nghĩ tới Huyền Trang lại tuyển như vậy một cái đề mục.

Kim Trì hơi do dự hạ xuống, nhẹ giọng hỏi: "Cái này... Phật há luận được?"

Huyền Trang hỏi ngược lại: "Bất luận phật, phật chi là vật gì cũng không biết, như thế nào thành phật?"

Cẩn rằng, Kim Trì chấp tay nói: "Đã như vậy, làm phiền Huyền Trang pháp sư."

Ra lệnh một tiếng, không bao lâu, thiền viện cao thấp liền bị toàn bộ triệu tập lại.

Trên đại điện, Huyền Trang chân thành mà nói, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Dem nguyên một đám sớm đã vì bọn họ chỗ biết rõ phật kinh điển cố lại giảng ra một cái khác phiên giải thích. Một câu phật vạch trần tại Huyền Trang trong miệng, liền có thể hóa thành như cùng một cái thế giới loại thuần chánh văn chương. Thấu thị vô số, dẫn tới vô số đệ tử tán thưởng.

Cùng bình thường cao tăng giảng kinh bất đồng, Huyền Trang không chỉ là cho ra đáp án của mình, càng đưa ra nghi vấn của mình, cái này chính giữa còn bao hàm rất nhiều Huyền Trang tự thân kỳ vọng, làm cho người suy nghĩ sâu xa.

Muốn thành phật, rồi lại không cầu nệ tại thành phật.

Trận này giảng kinh, theo giờ Thìn một khắc một mục duy trì liên tục đến giờ Tuất ba khắc, trọn vẹn sáu canh giờ có thừa.

Trong lúc, có trưởng lão sợ Huyền Trang không cách nào liên tục giảng kinh, đề nghị nghỉ ngơi, Huyền Trang lại nói: "Chỉ cần còn có một nhân thật tình nguyện ý nghe Huyền Trang giảng, Huyền Trang liền sẽ giảng xuống dưới."

Này nguyên một đám đệ tử cũng đều tập trung tinh thần, không muốn rời tiệt.

Một màn này thấy Kim Trì đều có chút ngậy đại.

Hắn cuộc đời giảng kinh vô số, lại còn chưa bao giờ có như thế tràng cảnh, có thể giảng đến một đám đệ tử mất ăn mất ngủ tình trạng, chỉ vì không muốn bỏ qua Huyền Trang từng câu từng chữ, thế cho nên thương tiếc chung thân.

Suốt một ngày, bọn họ đều ở Huyền Trang dẫn dắt hạ du lịch cái kia bọn họ cho tới nay đều có mang vô hạn ước mơ, rồi lại khó có thể chạm đến thuộc về phật thế giới.

Đến hoàng hôn, Kim Trì tuyên bố giảng kinh chấm dứt, lại còn có thật nhiều đệ tử không muốn rời đi, càng có vài vị đệ tử tại chỗ thỉnh cầu cùng Huyền Trang cùng nhau đi về phía tây.

Kéo kéo dài kéo dài bên trong, đã là đầy trời tinh đầu.

Rất dung phân phát trong viện đệ tử, gặp bốn bề vắng lặng, Kim Trì chậm rãi đi đến Huyền Trang trước mặt, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu.

Huyền Trang cả kinh, liền vội vươn tay nâng, nói: "Kim Trì thượng nhân có gì? Đi này đại lễ?"

Này Kim Trì nhẹ giọng thở dài: "Bần tăng tu phật đến nay đã có hơn hai trăm năm, mặc dù đã chùng lừng danh, lại thủy chung không thể chạm đến phật gốc rễ ý, thành phật, càng là không thể nào nói đến. Mọi người đều nói bần tăng có thể kéo dài tuổi thọ, chính là bần tăng tinh thông phật kinh, được phật tổ ân điển. Chỉ có bần tăng trong nội tâm biết rõ, bần tăng chỉ trường thọ, chỉ vì cây bàn đào công. Hôm nay nghe pháp sư một giảng, bần tăng mới biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, nếu không này

cây bàn đào, bàn tăng sợ là cùng trong nội viện này đệ tử không quá mức khác nhau thôi."

Nói đi, hấn lui về sau một bước, lại là bái ngã xuống đất, cất cao giọng nói: "Khẩn cầu Huyền Trang pháp sư nhận lấy Kim Trì vi đồ, Kim Trì nguyện theo pháp sư đi về phía tây, vi pháp sư dẫn ngựa hoá duyên. Như pháp sư không đồng ý, Kim Trì liền quỳ thẳng không dậy nổi."

"Cái này..."

Huyền Trang không khỏi do dự. Đây trong đầu lúc này vang lên hầu tử tiếng cười: "Hắc, lại nhiều một người, vậy phải làm sao bây giờ nha."

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, lại một lần cúi người nâng Kim Trì, nói khẽ: "Kim Trì thượng nhân nói quá lời, Huyền Trang đi về phía tây, cũng không là thành phật, làm phở độ. Cùng Huyền Trang cùng nhau đi về phía tây, cũng cần phải không cách nào thành phật. Muốn thành phật, nơi nào đều có thể."

"Có thể... Kim Trì đã tại cái này thiền viện trung tu hơn hai trăm năm, lại thủy chung không thông phật môn chân nghĩa a. Nếu có thể đi theo pháp sư tả hữu, đúng phương pháp sư chỉ điểm sai lầm, cần phải có thể sớm ngày ngộ đạo."

"Kim Trì thượng nhân sở dĩ không cách nào thành phật, chỉ vì nhìn không thấu, không bỏ xuống được. Nếu có thể buông tục vật, thành phật, bất quá một bước ngắn."

"Có thể một bước này lại khó như lên trời. Kính xin pháp sư thương cảm, vi Kim Trì chỉ một con đường sáng." Lời nói ở đây, Kim Trì đã là lão lệ tung hoành.

Huyền Trang thoáng trầm mặc hạ xuống, nói khẽ: "Thành phật, không giống bình thường, chi bằng tự thân đốn ngộ lại vừa. Nếu không đốn ngộ, người bên ngoài cho dù lực có thiên quân, cũng giúp không được mấy may. Bần tăng vô lực trợ Kim Trì thượng nhân thành phật."

"Kể từ đó, chẳng phải là bần tăng kiếp này vô vọng?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang nói: "Bần tăng vô lực trợ Kim Trì thượng nhân thành phật, nhưng có thể cho Kim Trì thượng nhân một cái đề nghị."

Nghe vậy, Kim Trì lập tức tinh thần phấn chấn, vội vàng nói: "Kính xin pháp sư chỉ điểm sai lầm!"

"Thành phật chi đạo, có thể trước ngộ mà làm sau, cũng có thể đi đầu phật đạo. Rồi sau đó ngộ. Đã như vậy. Trong nội viện này mười ngọn kim phật. Kính xin Kim Trì thượng nhân hủy đi a."

"Sách... Hủy đi?" Kim Trì thượng nhân lập tức cả kinh.

"Hủy đi." Huyền Trang thản nhiên nói: "Hủy đi sau, hóa thành ngân lượng, gập tai năm, mua chút ít mễ lương, tặng cùng nạn dân a. Kim phật như thế, hấn vật cũng cùng."

"Cái này..." Kim Trì mặt không khỏi rung động ba rung động.

"Kính phật bất quá vọng đàm, cái gọi là 'Tự tục nhân khát thực dùng tư thân', còn đây là khổ hạnh chi đạo. Lịch lãm tâm tính tiến hành. Vàng bạc mặc dù hảo, bất quá tục vật thôi. Như đi chi không khổ, tại sao thoát ly khổ hải vừa nói? Chỉ dựa vào trong viện khổ tư, làm sao dùng thành phật?"

Kim Trì ngờ ngác địa nhìn qua Huyền Trang, cặp kia mục không ngừng chớp.

Hồi lâu, hần thu thu thân, cắn răng đập đầu nói: "Bần tăng ngày mai liền theo nếp sư nói dặn dò đệ tử, đem này mười tôn kim phật đều hủy đi!"

...

Đêm khuya, Kim Trì tự mình đem Huyền Trang tổng quay về chỗ ở, lại cung kính địa đạo biệt tài phản hồi.

Đẩy ra cửa sân. Huyền Trang liền nhìn thấy hầu tử cong vẹo địa dựa vào trong sân ghé đá phảm trước trà.

"Cái này tính độ thành sao?" Hầu tử nhẹ giọng hỏi.

Huyền Trang lắc đầu nói: "Tạm thời, cũng chưa biết."

Thật dài thở dài. Hầu tử thay Huyền Trang rót một ly trà, đẩy quá khứ, ung dung nói: "Thật đúng là thủ được mây tan thấy trăng sáng a, bất quá, lão gia hỏa kia cũng không là vật gì tốt, nhìn hần bị độ, thật là có điểm khó chịu."

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, chậm rãi đi ra bàn đá bên cạnh ngồi xuống, hai tay nâng lên chén trà tinh tế địa phảm.

"Người ngày hôm qua nói cho hần kinh thời điểm đoán cho tới hôm nay sẽ có cái này kết quả sao?"

"Đoán được như thế nào, đoán không được thì như thế nào?"

"Đoán được, đã nói lên người mưu tính sâu xa, đoán không được, thì phải là vận khí cho phép."

Huyền Trang lại là nhàn nhạt cười cười, chậm rãi thở dài: "Bần tăng cùng đại thánh gia giảng cá chuyện xưa tốt không?"

"Nói."

"Có một vị nông phu, có một ngày, một vị thần tiên báo mộng cùng hấn, nói cho hấn biết, bởi vì hấn làm việc thiện tích đức, cho nên đem ban thưởng hấn hoàng kim vạn lượng. Vì vậy, cái này nông phu ngày ngày trong nhà chờ đợi, liền ruộng đồng cũng hoang, thẳng đến hấn chết đói, đều không gặp đến thần tiên ban tặng hoàng kim vạn lượng. Sau khi chết, hấn tại âm phủ gặp vị này thần tiên. Vì vậy hấn chát vấn thần tiên, vì sao không thực hiện lời hứa. Nay thần tiên lại nói, lời hứa sớm đã thực hiện, hoàng kim vạn lượng, liền chôn dấu khi hấn này điền trung. Đáng thương này nông phu tự thần tiên báo mộng sau một ngày cũng chưa từng cày ruộng, tự nhiên không thể nào đã lấy được."

Nghe đến nơi này, hầu tử không khỏi bật cười: "Đây là nhiều lão chuyện xưa a?"

"Đại thánh gia nghe qua cái này chuyện xưa?"

"Nghe qua. Bất quá không phải nông phu, là người đánh cá, không sai biệt lắm nội dung."

"Này đại thánh gia từ đó được xảy ra điều gì kết luận?"

Hầu tử không khỏi ngây ngẩn cả người, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Huyền Trang.

Chỉ nghe Huyền Trang thấp giọng nói: "Bần tăng chính là này nông phu, phổ độ chúng sinh chính là hoàng kim vạn lượng. Như bần tăng cái gì cũng không làm, mặc dù điền trung thực chôn dấu hoàng kim vạn lượng, lại cùng bần tăng có quan hệ gì đâu? Cho nên, bần tăng sở muốn làm, chính là mỗi ngày vất vả trồng trọt, làm hết sức cũng được."

"Này nếu như điền trung tự không có này hoàng kim vạn lượng?"

"Còn nhớ rõ bản tăng hôm qua cùng đại thánh gia nói sao?"

"Thuận theo tự nhiên, mọi việc chớ cưỡng cầu?"

Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu.

"Này... Chúng đạo phổ độ lại là chuyện gì xảy ra? Kỳ thật ta một mực không có lý giải, thừa dịp cái này cơ hội, người nói cho ta nghe một chút đi quá."

"Chúng đạo phổ độ, không phải một người công, lại phải có người bước ra cái này bước đầu tiên. Tựa giống với vừa mới này chuyện xưa, rất nhiều người đều nghe qua, lại không là nghe qua mỗi người, đều chiếu làm, càng không phải mỗi người đều sẽ tin tưởng, bởi vì nó chỉ là cá chuyện xưa. Huyền Trang cần phải làm, chính là..." Nói đến chỗ này, Huyền Trang dùng trong tay dính nước trà tại trên bàn đá viết ra một chữ "Đi" chữ, nói: "Tự thể nghiệm, làm cho bọn hán đều tận mắt nhìn 'Hoàng kim vạn lượng' ."

Hầu tử lẳng lẳng mà chăm chú nhìn này "Đi" chữ, rất lâu sau đó, thẳng đến này chữ đều trong gió khô được, hán mới nói khẽ: "Làm sao người chỉ biết cái này điền trung, nhất định có 'Hoàng kim vạn lượng'?"

"Bởi vì tín niệm." Huyền Trang nói.

...

Ngày kế sáng sớm, Kim Trì liền đúng như nó hôm qua cùng Huyền Trang nói như vậy, hạ lệnh đem thiên viện trong kim phật toàn bộ dỡ bỏ, một tòa bất lưu.

Cả thiên viện trúng phải đệ tử đều bận rộn lên, mà chính hán, tắc dẫn theo thiên viện trung trưởng lão sớm thủ ở ngoài cửa.

Gặp Huyền Trang một nhóm dắt ngựa, mang theo bọc hành lý theo ở lại trong sân chậm rãi đi ra, Kim Trì vội vàng tiến ra đón, chấp tay trước ngực, khom người nói: "Hôm qua nghe kinh, được ích lợi không nhỏ, bản tăng thay thiền viện cao thấp tạ ơn Huyền Trang pháp sư."

Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực, yên lặng đáp lễ.

Này Kim Trì lại nói: "Vốn muốn mời Huyền Trang pháp sư nhiều ở chút ít thời gian, có thể lo và pháp sư đi về phía tây chính là làm chứng nói. Đường dài từ từ. Chúng ta cũng không nên nhiều hơn nữa làm chậm trễ. Chỉ là hy vọng pháp sư chúng đạo trở về lúc, ngàn vạn nhớ rõ rồi đến cái này Quan Âm thiền viện trung nhiều ở mấy ngày, vừa đến hy vọng pháp sư lại vì thiền viện đệ tử giảng kinh giải thích nghi hoặc, thứ hai, chúng ta cũng chờ mong pháp sư việc này chỗ chúng đạo quả."

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, khom người nói: "Trở về lúc, kính xin Kim Trì thượng nhân nhiều hơn trông nom."

"Pháp sư chớ nói như thế, Kim Trì tại pháp sư trước mặt. Chính là dùng đệ tử tự xưng, cũng không đủ, tại sao trông nom vừa nói?"

Tại thiền viện chúng tăng tùm tùm hạ, mọi người theo Quan Âm thiền viện xuất phát, xuống núi, một đường đi về phía tây, đi thẳng ra ba dặm đường, Huyền Trang khuyên Kim Trì bọn người chớ để lại đưa, mọi người ý chỉ muốn đưa, lại đã thành bảy dặm.

Thẳng đến mười dặm có hơn. Kim Trì một nhóm luôn mãi dặn dò Huyền Trang trở về lúc nếu đến tìm hiểu Quan Âm thiền viện, mới rút cục dừng bước. Đưa mắt nhìn Huyền Trang đi xa.

Trên đường đi, hầu tử dắt ngựa ung dung nói: "Thật không nghĩ tới a, lúc trước đến thời điểm là cử động viện nghênh đón, thời điểm ra đi cũng là

cử động viện đưa tiễn, chỉ là cái này trung ý nhị còn kém rất nhiều. Lão hòa thượng cứ như vậy cho độ, nghĩ nhớ ngày đó này sắc mặt, thật là có điểm khó chịu."

Huyền Trang ngồi trên lưng ngựa nói khẽ: "Chúng sinh ai có thể không hoặc? Mặc dù từng có, chỉ cần có thể sửa, lại có sao không hảo? Huống hồ, Kim Trì thượng nhân cũng không có lớn hơn, bây giờ có thể đại triệt đại ngộ, liền đơn thuần hấn dỡ bỏ kim phật, tặng lương nạn dân tiến hành, chính là công đức một kiện. Có gì không tốt?"

"Trước kia ta đôi khó chịu nhân, vậy là một gây đánh bạo đầu."

"Cho nên, ngươi là đại thánh gia, mà bản tăng là Huyền Trang, đều có các suy tính." Huyền Trang nhẹ giọng cười nói: "Đi về phía tây một đường, theo như nhu cầu."

Cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều nở nụ cười, cười đến hắc hùng tinh cùng tiểu bạch long một hồi không giải thích được. Lại là này Lữ lục quả tựa hồ nghe đã hiểu, chỉ là lông mày lại chăm chú địa nhíu lại, xem Huyền Trang trong mắt lộ ra sợi sợi nghi ngại.

...

Tây Ngưu Hạ Châu, Bích Ba đàm long cung trung, một con cá tinh cẩn thận địa phủ phục tại Cửu Đầu Trùng trước người.

Cửu Đầu Trùng ngồi ngay ngắn san hô làm thành ghế đá, hai hàng lông mày chăm chú địa nhíu lại, nói khẽ: "Lữ lục quả cũng đã thấy xong đại thánh gia rồi?"

Này cá tinh chấp tay nói: "Hồi phò mã gia mà nói, tin tức chính là bên ta ẩn núp tại Lữ lục quả trong quần mật thám chỗ báo, vô cùng xác thực không sai."

"Hắn là làm sao biết đại thánh gia chỗ?"

"Cái này... Tiểu nhân tị không được biết, chỉ biết là là Oanh nhi tiểu thư mang về tới tin tức."

"Oanh nhi?" Cửu Đầu Trùng hơi ngẩng đầu lên nhàn nhạt thờ dài, nói: "Còn có cái khác có quan hệ đại thánh gia tin tức sao?"

"Không có, đại thánh gia thân thức kinh người, này mật thám cũng không dám tới gần."

Ngồi ngay ngắn một bên Vạn Thánh công chúa âm áp nói khẽ: "Nếu không, ngươi còn là học Lữ lục quái như vậy, đi gặp đại thánh gia a? Như hắn muốn tìm ngươi, chính là chân trời góc biển cũng không chạy thoát được đâu."

"Hắc." Cửu Đầu Trùng lắc đầu nói: "Thấy hắn, như thế nào nói với hắn? Nói là thay nhạc phụ đại nhân cây bàn đào, ta đem Lữ lục quái thủ hạ Ngô Giả đạo yêu quái mang đi đại bộ phận, hơn nữa những năm này vụng trộm chế ước bọn họ phát triển, còn đã từng thay thiên đình kiểm chế vài cái yêu vương sao?"

Vạn Thánh công chúa không khỏi trầm mặc.

Thân thủ vượt vượt huyết thái dương, Cửu Đầu Trùng nói khẽ: "Mấy trăm năm, ta là thật không nghĩ tới hắn còn có thể trở về, nếu như biết rõ hắn còn có thể trở về... Ta cũng vậy..."

Giang hai tay ra, Cửu Đầu Trùng lại không có biện pháp lại đem lời nói nói đi xuống.

Vạn Thánh long vương thọ nguyên vấn đề là Cửu Đầu Trùng tử huyết, đây là tam giới đều biết chuyện tình. Mặc dù vận dụng lúc ấy Hoa Quả Sơn

lưu lại của cái lại chế tạo ra một cái không lồ yêu quốc thì như thế nào? Hấn có thể đem thế gian nhét vào trong túi, có thể hấn không phải hầu tử, căn bản không có khả năng công phá Nam Thiên Môn. Đại năng môn cũng sẽ không mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Vào không được Nam Thiên Môn, tựa lấy không được cây bàn đào, lấy không được cây bàn đào, tựa kéo dài không được thọ...

Có lẽ, mặc dù biết rõ hầu tử hơn sáu trăm năm sau hội trở về, hấn cũng sẽ làm ra cùng lúc trước đồng dạng quyết định đi. Cái này với hấn mà nói, từ đầu đến cuối đều là một cái tử cục thôi.

Trầm mặc hồi lâu, Vạn Thánh công chúa nói khẽ: "Nếu không, do ta đi gặp đại thánh gia a. Phụ vương chuyện tình hấn cũng là biết đến, cho dù muốn trách, cũng sẽ không phải quá mức nghiêm khắc mới là."

"Cho ngươi đi, mặt của ta mong rằng cái đó đặt?" Cửu Đầu Trùng vỗ vỗ Vạn Thánh công chúa tay, lắc đầu thờ dài: "Ngươi để cho ta còn muốn nghĩ đi. Mấy ngày nữa, nghĩ kỹ, chính mình đi mời tội."

Nhìn qua vẻ mặt khuôn mặt u sầu Cửu Đầu Trùng, Vạn Thánh công chúa khẽ gật đầu, không nói cái gì nữa.

...

Nam Chiêm Bộ Châu.

Mọi người cứ như vậy một đường đi cái này, màn trời chiếu đất. Năm ngày sau, đã đi tới cùng Quan Âm thiền viện cách xa nhau tám mươi dặm xử, trông thấy sơn đạo bên cạnh bụi cỏ đại trung một tấm bia đá, trên tấm bia thư: "Cao lão trang" .

Chúng kiến này tằm bia đá trong nháy mắt, hầu tử hơi ngưng một chút.
(chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt
đôi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay đặt tặng nhiều cái, hơn nữa vé tháng thiệt nhiều a, cảm tạ
duy trì, cảm tạ duy trì.

Câu đặt ~ cự ly chúng đạo còn kém bốn trăm năm mươi hai cá cùng
đính. Cảm tạ ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 499: : Nạp Tế

Quái thạch san sát sa mạc trên, một tòa bất ngờ ngọn núi cô linh linh đứng trước, này dưới núi khe rãnh mấp mô, tựa giống như nhân chết da vậy bao trùm lấy rộng lớn thổ địa. ↗

Một hồi gió nhẹ thổi qua, nhắc lên đầy trời cát vàng.

Mông lung trong lúc đó, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đỉnh núi trên, hóa thành một vị tăng nhân.

Cái này tăng nhân thân mặc một bộ vàng nhạt ma bào, áo lót bạch sắc tăng bào, cầm trong tay một thanh kim sắc pháp trượng, thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, toàn thân càng là tản ra yếu ớt kim quang, nhìn về phía trên, nên đã tu thành phật đà kim thân chi nhân.

Chỉ chốc lát, này núi đá trong lúc đó tựa toát ra trên trăm xiêm y lam lũ tiểu yêu xa xa địa quan vọng. Tăng nhân cũng không thềm nhìn, chỉ là như trước lẳng lẳng địa chấp tay đứng ở đỉnh núi trên, đưa lưng về phía yêu quái môn, tựa hồ đang chờ cái gì.

Rất nhanh, một con dáng người thấp bé, mặc kim sắc khải giáp lông vàng con chồn thủ tinh đẩy ra lũ yêu đi ra. Trông thấy này đỉnh núi trên tăng nhân, hấn sâu hít một hơi thật sâu, cung trước thân thể vượt qua san sát quái thạch chạy lên tiến đến, đến tăng nhân sau lưng một trượng có hơn địa phương quỳ một chân trên đất nói: "Đệ tử tham kiến Linh Cát tôn giả!"

Cái này Linh Cát phật nhàn nhạt cười cười, nghiêng mặt qua liếc lông vàng con chồn thử tinh liếc nói: "Đã lâu như vậy, còn lấy 'Đệ tử' tự xưng a?"

Này lông vàng con chồn thử tinh cười xấu hổ cười: "Cái này, tiểu nhân khi nào đều là phật môn đệ tử a, tự xem tôn giả ngài có nhận hay không."

Linh Cát phật hơi ngẩng đầu lên cười nói: "Yếu nhận thức cũng không khó, đem người đánh cắp dầu hạt cải trả trở về, bản tăng, tự nhận biết người người đệ tử này."

"Cái này. . ." Lông vàng con chồn thử tinh do dự mà cười lấy lòng nói: "Linh Cát tôn giả, cái này ngài cũng không phải không biết, này dầu hạt cải đều ăn. Còn như thế nào còn? Bất quá. Tiểu nhân ăn dầu hạt cải mới có hôm nay tu vi. Ngài nếu không chê, nhận lấy tiểu nhân cho Đại Lô Âm tự làm cái giữ cửa gã sai vặt, cái này mất đi dầu hạt cải, không chẳng khác nào lại trả lại sao? Kể từ đó, tiểu nhân cũng có thể tiếp tục tu hành phật hiệu, chẳng phải vẹn toàn đôi bên?"

"Ồn ào."

Bị Linh Cát phật như vậy nhàn nhạt khẽ hừ, này lông vàng con chồn thử tinh sợ tới mức vội vàng cúi xuống thân đi, không dám nói thêm nữa.

Này gập ghềnh trên trán mồ hôi từng giọt đi xuống đất rơi.

Đón gió. Linh Cát phật nhìn trời bên cạnh mây bay ung dung nói: "Đường đường Đại Lô Âm tự, nơi đó dùng trước loại người như người tiểu yêu giữ cửa? Lúc trước bản tăng thả người một con đường sống, bất quá là không nghĩ dính huyết, làm tu hành thôi."

"Là, Linh Cát tôn giả nói chính là." Lông vàng con chồn thử tinh vội vàng dập đầu nói: "Tiểu nhân tạ ơn Linh Cát tôn giả ân không giết."

Chậm rãi xoay người lại, Linh Cát phật bao quát trước lễ bái trên mặt đất lông vàng con chồn thử tinh, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Nghe nói, người hiện tại có một mới danh hào, gọi Hoàng Phong đại thánh?"

"Cái này. . ." Lông vàng con chồn thử tinh thân thủ lau mồ hôi, nom nớp lo sợ nói: "Làm cho Linh Cát tôn giả chê cười.'Hoàng Phong đại thánh' bất quá là cùng ta một ít chúng gã sai vặt nói, nếu là gặp trên đường cùng cấp yêu quái. Thì tiếng kêu Hoàng Phong quái thôi. Như thế trọc danh, có thể nào nhập Linh Cát tôn giả tại?"

"Cũng được, vậy sau này, bản tăng đã kêu người Hoàng Phong tốt không?"

"Tạ tôn giả ban tên cho, tạ tôn giả ban tên cho!" Hoàng Phong quái vội vàng lại bái lại gõ, cất cao giọng nói: "Từ nay về sau, tiểu nhân danh tự đã kêu Hoàng Phong!"

Nhìn Hoàng Phong quái, Linh Cát phật sâu hít một hơi thật sâu, từng bước một đi đến hấn trước mặt.

Hoàng Phong quái hơi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Linh Cát phật giày cẩn thận mà hỏi thăm: "Tôn giả có thể là có chuyện phân phó tiểu nhân?"

"Ngược lại thật đúng là có sự" Linh Cát phật ung dung nói: "Như người làm thành, chính là một cái công lớn, này ăn trộm dầu hạt cải một chuyện, cũng đem công thấp qua, xóa bỏ. Như thế nào?"

Hoàng Phong quái vội vàng dập đầu nói: "Tiểu nhân nhất định kiệt tâm hết sức, tuyệt không cô phụ tôn giả kỳ vọng cao!"

"Như thế rất tốt." Chậm rãi ngẩng đầu lên, Linh Cát phật hướng phía đông phương nhìn lại.

...

Đang lúc hoàng hôn, Huyền Trang một nhóm theo chảy dài sơn đạo rất cục đá tới cao lão trang.

Đây là xa xôi địa phương một chỗ thôn trang, tuy nói là thôn, thực sự có trên trăm chỗ thổ phòng, thô sơ giản lược tính ra, nên có hơn trăm hộ cư dân.

Thôn ngoài thì là rộng lớn đồi núi đồng ruộng, trồng trọt tiểu mạch vừa mới thu xong, này đồng ruộng chất đống mạch can trát thành từng đống, nhìn về phía trên năm nay nên mùa thu hoạch mới là.

Kỳ quái chính là, bước vào trong thôn, đã thấy không đến bán cá nhân ảnh, cũng không thấy trong thôn điểm cư dân nâng ngọn đèn dầu, một mảnh tĩnh mịch địa, thật giống như không có một người giống như.

"Nơi này sẽ không phải cũng đã hoang phế đi?" Tiểu bạch long thấp giọng hỏi.

Một bên hầu tử ung dung đáp: "Hoang phế là không thể nào, người xem cái này phòng xá, còn có vừa mới này đồng ruộng, rõ ràng ngay cả có nhân quản lý, làm sao có thể hoang phế?"

"Này chuyện gì xảy ra? Một người đều không có, muốn mượn cá túc đều không được, xem ra đêm nay vừa muốn lộ túc vùng hoang vu."

"Ồ vùng hoang vu sẽ chết a?"

"Đúng đúng, đại thánh gia nói đúng, người nhìn ta đây há mồm." Bị hầu tử vừa nói như vậy, tiểu bạch long vội vàng thu thu thần, hướng chính mình trên mặt đánh một cái tát.

Xa xa địa, bọn họ chứng kiến một vị tóc hoa râu lão nhân cong vẹo ngồi dựa trước cửa nhà mình.

Hầu tử nghiêng mặt đi đối Huyền Trang nói: "Ta đến hỏi hỏi."

Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu.

Từng bước một hướng phía lão nhân kia đi đến, hầu tử thân hình nhoáng một cái, hóa thành một vị thanh niên nam tử.

Này sau lưng hắc hùng tinh cùng Lữ lục quái liếc nhau một cái, cũng là thân hình nhoáng một cái, hắc hùng tinh hóa thành một vị đại hồ tử tráng hán, Lữ lục quái tắc hóa thành một vị lưng còng lão nhân.

"Lão nhân gia, xin hỏi, cái này người trong thôn mọi người đi nơi nào rồi?"

Lão nhân kia mãnh kinh: "Người trong thôn mọi người đi nơi nào rồi?"

Híp mắt chăm chăm vào hầu tử nhìn một hồi lâu, thẳng đến thấy rõ hầu tử, lão nhân gia mới dùng khăn khăn thanh âm nói ra: "Tiểu tử, ngươi là người nơi khác a? Trước kia chưa thấy qua ngươi nha."

"Chúng ta là đông thổ tới lấy kinh nhân, yếu hướng tây đi, đi ngang qua nơi đây, muốn mượn cá túc, nhìn xem trong thôn trống rỗng địa, cho nên hỏi một câu thôi."

"Lấy kinh nhân?" Lão nhân gia dùng nhiều nếp nhăn dấu tay trước cái trán nghĩ nửa ngày, tựa hồ cũng không suy nghĩ cẩn thận lấy kinh nhân là cái gì, chích nói khê: "Ngày mai Cao thái công nạp tế, người trong thôn mọi người đi hỗ trợ chuẩn bị, nếu không phải là lão nhân đi đứng bất lợi tác a, phỏng chừng cũng đi a. Các ngươi muốn mượn túc, không bằng đi ra Cao thái công gia đi thôi, nhà hấn gian phòng còn nhiều mà. Hơn nữa, ngày mai

nap té, Cao thái công cũng muốn nhân nhiều điếm. Náo nhiệt một điếm nha."

Nói. Lão nhân kia gia loát râu dài "Ha ha" nở nụ cười.

Hiện tại mới nạp té? Cái này cùng đã nói có chút không giống với nha. Hầu tử không khỏi có chút nghi ngờ.

Tương quy tương. Hãn còn là cung kính địa đối lão nhân chấp tay nói: "Tạ ơn lão nhân gia."

Nói đi, xoay người từng bước một đi trở về, thừa dịp lão nhân gia không chú ý, thoáng cái bay lên trời.

Từ không trung nhìn xuống, tại cự ly cái này thôn trang không xa địa phương, ngược lại thực có một tòa không nhỏ sơn trang, lúc này chính giăng đèn kết hoa, đèn đuốc sáng trưng. Náo nhiệt không thôi.

Trở xuống mọi người bên người, hầu tử thấp giọng nói: "Mọi người đến bên kia trong sơn trang đi, bản địa thổ tài chủ nạp té, chính mở việc vui. Đi thôi, chúng ta đi tá túc."

"Đi sơn trang tá túc?" Huyền Trang không khỏi do dự.

"Không tốt sao?"

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu nói: "Bản tăng lại là không sao cả, dù sao rừng núi hoang vắng địa, cũng ngủ quen, chưa hẳn phải có ngói che đầu. Huống hồ, người ta mở việc vui, vốn là bận rộn. Chúng ta nữa đã quá rầy, chỉ sợ không thích hợp a."

Nghiêng mặt qua. Huyền Trang đối với còn lại mọi người hỏi: "Các người thấy thế nào?"

"Ta. . . Không rất ưa thích cùng một đồng nhân loại ngốc một khối."
Tiểu bạch long thấp giọng nói.

"Hết thấy đều nghe đại thánh gia." Lữ lục quải chấp tay nói.

Cái này vừa nói, một bên hắc hùng tinh cũng liền bề bộn tỏ thái độ nói:
"Hết thấy đều nghe đại thánh gia."

Hầu tử một bả liền từ tiểu bạch long trong tay túm lấy dây cương, dắt ngựa tụt hướng sơn trang phương hướng đi đến, nói: "Đêm nay đi ra sơn trang tá túc."

"Cái này là vì sao?" Huyền Trang nhẹ giọng hỏi.

"Còn nhớ rõ Ung Sầu giản câu long sao?" Hầu tử hỏi ngược lại.

Huyền Trang nhíu chặt trước lông mày suy nghĩ một phen, hỏi: "Chẳng lẽ, nơi này cũng có cần phải gặp nhân?"

"Đúng, còn rất trọng yếu." Hầu tử thật dài thở dài nói: "Kỳ thật ta cũng vậy nói không rõ hẳn nơi đó trọng yếu, nhưng vạn nhất đã không có, lại sợ xảy ra sự cố. Dù sao ý nghĩ của ta là mang lên tương đối khá."

Giờ này khắc này, hầu tử trong nội tâm tư vị thật sự là nói không nên lời phức tạp.

Nhớ năm đó, hẳn là trăm phương ngàn kế địa ra bên ngoài nhảy, tuyệt đối không nghĩ tới, có một ngày hẳn sẽ trăm phương ngàn kế địa đi đến bên trong chui.

"Thật sự là ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây a."

Huyền Trang không hỏi nữa, một bên tiểu bạch long tắc hoàn toàn tụt không có hướng ở chỗ sâu trong nghĩ, về phần đi theo hắc hùng tinh cùng

Lữ lục quái, tác liền "Ứng Sâu giản câu long" là chỉ gì đều còn chưa hiểu.

...

Đèn lồng treo cao, hỏa hồng chữ hỷ tùy ý có thể thấy được. Lúc này, cả sơn trang đều đã kinh đấm chìm tại một mảnh vui mừng bên trong.

Tuy nói Cao thái công ngày mai mới nạp tế, nhưng lúc này trong viện cũng đã náo nhiệt không thôi, những cái này đã tân khách lại là giúp dong các thôn dân nguyên một đám mặt mày hớn hở, tranh nhau ăn mừng.

Hậu viện âm u trong góc, thân là tân lang quân Thiên Bồng lại có vẻ có chút đứng ngồi không yên, vãng lai không ngừng mà đi dạo, tản bộ.

Này mặt dung như trước anh tuấn bất phàm, cùng lúc trước thân cư nguyên soái vị hấn, ngoại trừ một thân nhung trang đổi thành áo vải, thật cũng không cái gì bất đồng, thậm chí còn có vẻ càng thêm tuổi trẻ.

Rất xa, một vị mặc cẩm y, đầu đội ô lăng khăn, giữ lại một đám râu bạc lão nhân trông thấy hấn, chống quải trượng từng bước một hướng hấn đã đi tới, vui tươi hớn hở nói: "Hiền tế a, tất cả mọi người đang bận, làm sao ngươi chạy nơi này đến đây? Làm cho lão nhân dễ tìm a."

Thiên Bồng vội vàng lấy lại bình tĩnh, liền bước lên phía trước nâng: "Thái công ngài đi đứng không tiện, cũng đừng bốn phía đi đi lại lại."

Cao thái công vỗ vỗ Thiên Bồng tay nói: "Cao hứng nha, lúc này không đi, còn chờ khi nào? Đúng rồi, làm sao ngươi còn gọi ta thái công? Phải không là nên đổi giọng a?"

"Cái này. . ." Thiên Bồng do dự một chút, có chút khó xử địa chấp tay nói: "Con rể, tham kiến nhạc phụ đại nhân."

"Còn nhạc phụ đại nhân?" Cao thái công có vẻ có chút không vui, nhíu lại lông mày nói: "Đều theo như người nói, gọi cha ta là được, Thúy Lan như thế nào gọi, người tự như thế nào gọi. Người người này cái đó, cái gì cũng tốt, chính là quá câu nệ."

Thiên Bồng liên tục gật đầu, muốn nói lại thôi.

Thấy thế, Cao thái công nói khẽ: "Đều là người một nhà, có lời gì, nói."

Thiên Bồng cắn răng một cái, phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất, dập đầu tỵ bái.

Trong lúc nhất thời, Cao thái công cũng có chút luống cuống, vội vàng run run rẩy rẩy địa yếu thân thủ đi đỡ: "Hiền tể a, người đây là làm sao vậy?"

Thiên Bồng nhíu chặt cái này lông mày thấp giọng nói: "Cương Liệp muốn mời lão thái công thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?" Trong lúc nhất thời, Cao thái công càng phát hoảng, vội vàng nói: "Đều đến nước này, người còn muốn lão hủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Chớ không phải là chê ta Cao gia gia sản không đủ nhiều?"

"Cương Liệp không dám."

"Đó là không thích Thúy Lan nha đầu kia?"

"Tiểu thư ôn nhu động lòng người, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, Cương Liệp sao dám không thích?"

Lão thái công chớp có chút mờ con mắt nói: "Chớ không phải là, bởi vì là ở rẻ quan hệ? Như là như thế này, lão hủ đáp ứng người, sau này như các

ngươi sinh hạ hai tử, có thể một cái tùy ngươi họ, kế thừa một nửa gia sản, tốt không? Như ngươi đồng ý, lão hủ nguyện lập nhiều chứng từ."

Thiên Bồng vội vàng lắc đầu.

"Như thế, lại là vì sao?"

Thiên Bồng ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, suy nghĩ hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Cương Liệp bất quá một cái từ nhỏ bị lão thái công thu lưu hạ nhân, sao lấy được tiêu thư? Truyền đi, chẳng phải sa vào trò cười? Cương Liệp sợ làm tiêu thư cả đời a."

Nghe vậy, lão thái công vẫn không khỏi được ha ha nở nụ cười, nói: "Ngươi a, chính là quá. . . Thật không biết nói như thế nào ngươi, đều nói nhân yếu bản phận, nhưng hôm nay xem ra, quá bản phận cũng là không tốt."

Thật dài thở dài, lão thái công chậm rãi nói ra: "Lão hủ con mắt là hao tổn, còn không ngốc. Những năm này, nếu như không phải ngươi trong ngoài lo liệu, như thế nào có ta Cao gia bây giờ gia sản? Hơn nữa, lão hủ dưới gối không con, chiêu cá con rể tới nhà kế thừa hương khói, đó là sớm muộn."

"Đã nhất định phải chiêu, ngươi nói, trên nơi đó tìm ngươi tốt như vậy con rể tới nhà a? Đã biết chữ, lại chịu khó. Lão hủ từ nhỏ tại đây cao lão trang lớn lên, lại còn chưa thấy qua ngươi như vậy hảo nhân tài. Ngươi nói, không chiêu ngươi chiêu ai? Huống hồ Thúy Lan đối với ngươi cũng là sớm đã tâm hồn thiếu nữ ám hứa, nếu không phải là ngươi chậm chạp không chịu đáp ứng, nàng như thế nào đành cho tới bây giờ cũng không gả? Hai mươi a, đã thành lão cô nương. Như ngươi lại cự tuyệt, mới thật sự là làm nàng cả đời!"

Nói, Cao thái công giơ lên tay giả bộ muốn đánh, rơi xuống Thiên Bồng trên trán, nhưng chỉ là nhẹ nhàng vỗ.

Hắn vui tươi hơn hờ nói: "Đừng có lại nghĩ nhiều rồi, quê nhà hương thân, một đám tá điền, cũng nhất trí cho rằng người phù hợp, nơi nào đến trò cười? Như người còn nhận thức ta đây cá thái công, tụt đứng lên cho ta, chiếu thái công mà nói đi làm, sớm ngày cho Cao gia sinh cá cháu nội kế thừa gia nghiệp."

Nói đi, Cao thái công không khỏi phân trần địa lôi kéo hắn, chống quái tụt hướng này náo nhiệt xử đi đến.

Đoạn đường này, mỗi người đều đối với Cao thái công cùng Thiên Bồng chấp tay nói hạ, Thiên Bồng cũng là theo lão thái công cùng một chỗ đối chúng nhân nói tạ, chỉ là cặp kia mi như trước chăm chú nhíu lại, tựa hồ tâm sự nặng nề.

Đột nhiên, Thiên Bồng nao nao, bỗng nhiên ngẩng đầu lên đến hướng phía đại môn phương hướng nhìn quá khứ. Đây bốn phía tân khách cũng là sững sờ, nguyên một đám có chút nghi hoặc địa nhìn Thiên Bồng.

"Hiền tể a, làm sao vậy?"

"Có người đến." Thiên Bồng ngờ ngạc địa đáp.

...

Lúc này, này ngoài cửa, Huyền Trang một nhóm chính chậm rãi hướng phía Cao gia đại môn đi tới.

Hầu tử trên người quần áo không gió mà bay, hơi nhấp nhô.

"Đại thánh gia, ngài đây là. . ."

Hầu tử bẹp trước miệng thuận miệng đáp: "Làm cho người ở bên trong biết rõ chúng ta đi, miễn cho một hồi gặp mặt quá mức đường đột." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay lại có bốn ngàn chữ. . . Cảm giác đặt cùng vé tháng thật sự là thuốc hay, tiết tháo quân thoáng cái mẫn huyết sống lại.

Vừa hạ sự ủng hộ của mọi người! !

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 500: : Cừ Nhân Gặp Mặt

Trong đám người, Thiên Bồng con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, nguyên bản trên mặt xấu hổ thần sắc hể quết là sạch, chiếm lấy chính là ánh mắt lạnh lùng. +◆

"Có người đến?" Cao thái công có chút nghi hoặc mà hỏi thăm: "Ai tới nha?"

Này người xung quanh cũng nguyên một đám tìm không được đầu mối.

"Không có gì, chur vị, Cương Liệp xin lỗi không tiếp được một hồi."

Ngoài miệng nói như vậy, Thiên Bồng cũng đã mở ra cước bộ xuyên việt chúc mừng đám người hướng phía đại môn đi đến.

Lúc này, ngoài cửa lớn, hầu tử cũng đã dừng bước, sâu hít một hơi thật sâu, nhếch miệng cười nói: "Hắn cũng đã cảm giác được chúng ta."

"Hắn?" Tiểu bạch long vẻ mặt khó hiểu: "Đại thánh gia, trong đó có ai?"

Hắc hùng tinh, Lữ lục quả, thậm chí cả Huyền Trang, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

"Một cái, các ngươi hẳn là đều người quen biết." Hầu tử chậm rãi cười nói.

Giờ này khắc này, còn thân ở trong viện Thiên Bồng đã sớm lòng nóng như lửa đốt.

Hắn áp chế bước tiến của mình giả dạng làm người thường bộ dạng hướng phía đại môn bay thẳng mà đi, tại thoát ly mọi người tầm mắt trong nháy mắt, thân hình nhoáng một cái, biến mất vô tung.

Sau một khắc, hắn cũng đã đứng ở hầu tử trước mặt, gất gao chăm chăm vào hầu tử.

"Người tới làm cái gì?"

"Thiên Bồng Nguyên Soái ——!" Tiểu bạch long, hắc hùng tinh, Lữ lục quái nguyên một đám bỗng nhiên kêu lên, lui về phía sau liên tục.

Ngoại trừ tiểu bạch long bên ngoài, hắc hùng tinh cùng Lữ lục quái đều tham dự quá nhiều lần đối thiên hà thủy quân chiến dịch, làm sao có thể không nhận ra cái này Hoa Quả Sơn túc địch?

Chích một sát, tiểu bạch long cũng đã một tay theo như đến bên hông trên chuôi kiếm, tùy thời chuẩn bị ra khỏi vỏ. Hắc hùng tinh tắc nắm chặt hắc anh thương tùy thời chuẩn bị phát tác. Mà ngay cả sức chiến đấu kém cõi nhất Lữ lục quái đều đã kinh âm thầm cảm giấu ở trong tay áo chủ thủ. Nguyên một đám thân kinh đều kéo căng đến cực hạn.

Chiến đấu hết sức căng thẳng!

Ở này một mảnh gương cung bạt kiếm trong không khí, Huyền Trang như trước ngồi trên lưng ngựa vẫn không nhúc nhích. Ánh mắt kia tại hầu tử cùng Thiên Bồng trong lúc đó qua lại.

Hầu tử chậm rì rì đi phía trước bước ra một bước. Chuyển hướng hai chân đứng ở Thiên Bồng chính phía trước. Ngẩng đầu lên cười hì hì nhìn một thân hồng y Thiên Bồng nói: "Thiên Bồng Nguyên Soái, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a."

Thiên Bồng con mắt lập tức bỗng nhiên run rẩy.

Nghiêng mặt đi, hầu tử đối với sau lưng mọi người quát lên: "Buông lỏng điếm, có lão tử tại, chẳng lẽ lại tại sao phải sợ hấn? Bóp chết hấn, một tay là đủ rồi."

Nghe được cái này một câu, ở đây mấy người mới thoáng an tâm một điếm.

Gắt gao chăm chăm vào hầu tử, Thiên Bồng lạnh lùng nói: "Ngươi tới làm gì? Ta đã không hề lệ thuộc thiên đình."

"Biết rõ ngươi không lệ thuộc thiên đình." Hầu tử ngẩng đầu lên a ra một ngụm đám sương. Tại trong gió đêm phiêu tán, nhẹ giọng thở dài: "Chúng ta chỉ là đến, mượn cá túc."

"Tá túc?" Thiên Bồng ánh mắt theo trên thân của mọi người đảo qua.

Lũ lực quái cùng hắc hùng tinh trên người đều có rõ ràng yêu khí, tiêu bạch long không có yêu khí, nhưng Thiên Bồng là quen hấn.

Ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Huyền Trang trên người, bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt, Thiên Bồng rất nhanh tụt đem ánh mắt kéo lại, như trước gắt gao chăm chăm vào hầu tử, lạnh lùng nói: "Nếu như ngươi là tới tìm thù, hướng ta tới. Sơn người trong trang cùng thiên đình không có bất cứ quan hệ nào."

Hầu tử gãi gãi gò má thuận miệng hỏi: "Bọn họ biết rõ của ngươi chân thân là gì sao?"

Cái này vừa hỏi, Thiên Bồng lúc này trợn tròn hai mắt. Cảm tức hầu tử trong ánh mắt lập tức nhiều vài phần sát khí.

Đang lúc này, trong sơn trang nhân cũng đã theo đi ra, chống quải trượng Cao thái công tại người thân nâng hạ lung la lung lay mà hướng trước mọi người đã đi tới.

"Vài vị là?"

Không đợi Thiên Bồng kịp phản ứng, hầu tử đã cùng Thiên Bồng gặp thoáng qua, nhiệt tình mà hướng trước Cao thái công đi tới, thuận miệng thét to nói: "Chúng ta là đến uống rượu mừng, chúng ta cùng. . ."

Lời còn chưa nói hết, Thiên Bồng cũng đã chăm chú nắm lấy hầu tử cổ tay, cắn răng thấp giọng quát lên: "Muốn đánh, chúng ta đổi cái địa phương đánh. Chuyện trước kia đều là người ta trong lúc đó ân oán, không tất yếu liên quan đến những người khác!"

Hầu tử ý vị thâm trường địa nhìn Thiên Bồng, từng điếm từng điếm địa đem đôi phương nắm tay mình cổ tay tay đẩy ra, thấp giọng nói: "Yên tâm, tuyệt không thương bọn họ. Bọn họ bảo người gì?"

"Trư. . . Trư Cương Liệp."

"Rất thức thời sao. Yên tâm, Tề Thiên Đại Thánh nhất ngôn cửu đỉnh, nói không thương, tựu tuyệt không thương. Hôm nay sơn trang này ta đây, diêm vương cũng mơ tưởng tới bắt nhân, nói như vậy, người hài lòng sao?"

Thiên Bồng lúc này mới run nhè nhẹ trước buông ra tổng, chỉ là này răng như trước cắn quá chặt chẽ địa, xanh cả mặt.

Cùng Thiên Bồng gặp thoáng qua, hầu tử cười hì hì hướng phía Cao thái công đi tới, chấp tay nói: "Cao thái công, chúng ta cùng Cương Liệp huynh là lão bằng hữu, nghe nói hấn thành thân, cố ý chạy đến chúc mừng, cũng đòi uống chén rượu mừng."

"Lão bằng hữu?"

"Đúng." Hầu tử chỉ chỉ chính mình, vừa chỉ chỉ vài người khác, ung dung nói: "Chúng ta đều là hấn đến các người cao lão trang trước bằng hữu, hồi lâu không thấy, người xem Cương Liệt huynh đều kích động đến không được. Ha ha ha ha."

Thiên Bồng chậm rãi quay đầu lại đi hướng phía Cao thái công chấp tay, lại nửa ngày đều không nói ra một câu.

Này sắc mặt khó coi, bất cứ người nào ở nơi đây cũng nhìn ra được.

Cao thái công không khỏi sửng sốt thần, híp nửa mờ con mắt tại hầu tử cùng với trên thân mọi người qua lại dò xét một hồi lâu, lại nhìn coi không nói một lời Thiên Bồng, kết quả là lại là càng phát ra mơ hồ.

Lúc này, hầu tử, Lữ lục quái, hắc hùng tinh đều đã kinh hóa thành hình người, cũng không phải hội làm sợ Cao thái công cùng với khác mọi người, có thể cái này phối hợp cũng quả thực kỳ quái.

Một cái một thân nhưng trang hai tay trông trơn tiêu tử, một cái cầm hắc anh thương tráng hán, lại thêm một cái mang theo bội kiếm bạch diện công tử. . . Nếu là cái này tổ hợp, dọc theo đường bị quan sai cho rằng lên thổ phỉ cho bắt được nha môn thậm vấn cũng không kỳ quái.

Có thể tại ba người này ngoài, lại thêm một cái cỡi ngựa trắng tướng mạo đường đường hòa thượng, còn có một còng trước lưng, quần áo có chút nho nhã lão nhân.

Cái này không hề cộng đồng đặc thù vài người đi cùng một chỗ, nói là chính mình con rể bằng hữu, cái này tính chuyện gì xảy ra?

Một hồi lâu, Cao thái công mới hoãn quá thân lai, nhíu chặt trước mi đôi hầu tử nói khẽ: "Cương Liệp sáu tuổi tựu lưu lạc đến ta cao lão trang, các ngươi là hấn đi đến cao lão trang trước bằng hữu?"

"Sáu tuổi đã tới rồi?" Hầu tử vội vàng sửa lời nói: "Không có ý tứ a, Cao thái công, vừa mới nói sai rồi, phải nói, chúng ta là hấn trẻ con bạn chơi. Về sau thất lạc. Mấy ngày trước đây nghe nói hấn yếu thành thân. Đặc biệt chạy đến. Cái này, lão thái công sẽ không phải không chào đón a?"

Cao thái công cũng không trực tiếp trả lời thuyết phục. Sâu hít một hơi thật sâu, hấn nhô lên lưng, ngược lại mặt hướng Thiên Bồng nói: "Hiền tể a, bọn họ nói, chính là thật sự?"

Giờ này khắc này, Thiên Bồng sớm đã sắc mặt xanh đen, đôi mắt như trước gắt gao chăm chăm vào hầu tử.

"Uy. Ngươi cha vợ hỏi ngươi lời nói, như thế nào không đáp nha?" Hầu tử cười hì hì thân thủ vỗ vỗ vai của hấn.

Cùng lúc đó, một thanh âm cũng đã truyền đến Thiên Bồng trong đầu: "Muốn nói cái gì nói quá, vạch trần, cùng lắm thì cùng một chỗ hiện nguyên hình. Nói trở lại, của ngươi nguyên hình ta còn chưa thấy qua, bọn họ gặp qua sao? Vừa vặn cùng một chỗ nhìn một cái, ha ha ha ha."

Thiên Bồng trên mặt cơ nhục hơi kéo ra, xem hầu tử ánh mắt càng phát ra tàn nhẫn.

Do dự một hồi lâu, hấn chỉ phải chậm rãi xoay người sang chỗ khác. Đối với Cao thái công chấp tay nói: "Cha, xác thực như hấn nói."

Nghe được cái này một câu. Lão thái công mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, gật đầu nói: "Nếu là đường xa mà đến bạn bè, vậy thì mời a."

Nói đi, hấn xoay người vẩy vẩy tay nói: "A mới, thay vài vị an bài nơi, đều là đến chúc mừng tân khách, nhất thiết không mất cấp bậc lễ nghĩa."

Nói đi, hấn ý vị thâm trường nhìn sớm đã đầu đầy mồ hôi Thiên Bồng liếc, rồi hướng trước hầu tử chấp tay, làm cá "Thỉnh" thủ thế.

Đoàn người cứ như vậy bị đón vào cao lão trang.

Hầu tử lại là không sao cả, không quản Thiên Bồng ánh mắt xem hấn như thế nào độc ác, không quản Cao thái công biểu lộ như thế nào nghi hoặc, cũng không trông nom bốn phía quăng đến như thế nào ánh mắt khác thường, hấn đều khi tất cả không phát hiện, chỉ để ý nghênh ngang địa hướng bên trong đi.

Còn lại mọi người có thể lại bất đồng, cái này chính giữa vài Huyền Trang nghiêm trọng nhất, từ đầu đến cuối, đều là không nói một lời.

Rất nhanh, bọn họ bị an bài vào chéch trong viện. Bởi vì chính trực sơn trang mở việc vui, rất nhiều đường xá so với xa xôi thân bằng cũng đều chạy đến, vài người chỉ phải bị toàn bộ an bài đến trong một gian phòng nhỏ.

Đã hết thấy an bài thỏa đáng sau, này bị phái tới an bài gia nô tài cao liền tố cáo thối. Mà hấn chân trước vừa đi, tiểu bạch long trụ lưu loát địa đem tất cả cửa sổ toàn bộ đóng lại, khẩn trương hề hề địa tiến đến hầu tử bên người thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, ngài tìm Thiên Bồng Nguyên Soái. . . Tìm hấn làm gì vậy?"

"Ta yêu tìm ai tìm ai, chuyện này đến phiên ngươi hỏi đến sao?" Hầu tử như không có việc gì đi dạo, tản bộ, tiện tay nắm lên trên bàn mâm đựng trái cây lí táo đỏ ném vào trong miệng, nhai hai nhai, ung dung nói: "Hắc, chúng ta dầu gì cũng là hấn 'Cổ nhân', đường xa mà đến, hấn cũng không

không đến mời đến hạ xuống, tự an bài cá chỗ ở tự không thấy rồi? Thật sự là không thông cấp bậc lễ nghĩa a."

Huyền Trang ngồi xếp bằng tại giường trên, không nói một lời, chích lỏng lẻo địa nhìn hầu tử.

Hắc hùng tinh ghé vào cửa sổ xuyên thấu qua cửa sổ linh ra bên ngoài nhìn quanh, thời khắc cảnh giác.

Lữ lục quả giấu ở trong tay áo tay tắc từ đầu đến cuối đều nắm chủ thụ.

Tiểu bạch long thì thảo lảm bảm: "Còn cấp bậc lễ nghĩa? Không lấy đao đối chém sẽ không sai a. Hắc giết Hoa Quả Sơn nhiều ít yêu quái? Hoa Quả Sơn tiêu diệt cả thiên hà thủy quân, cái này thâm cừ đại hận, tự quãng mười lần thai cũng hóa giải không được."

Hầu tử buông tay ra nói: "Ta đây không phải buông tư thái không cùng hấn so đo sao?"

"Hình như là đại thánh gia ngài giết hấn thiên hà thủy quân tương đối nhiều a, ngươi đương nhiên không so đo."

Nghe vậy, chỉ thấy hầu tử biến sắc, hung dữ địa trừng mắt tiểu bạch long nói: "Ngươi muốn chết phải không là?"

"Không phải!" Tiểu bạch long liền vội vàng khom người cúi đầu, nếu không dám nói lung tung.

Cả trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ còn lại có hầu tử bẹp bẹp ăn trái cây thanh âm.

Thời gian tự một chút như vậy một giọt địa trôi qua.

Đến đêm khuya, cố gắng là vì cần chuẩn bị gì đó đều đã kinh chuẩn bị được không sai biệt lắm được quan hệ, trong sơn trang dần dần đã không có nguyên bản náo nhiệt, rất nhiều trong phòng ngọn đèn dầu cũng đã dập tắt, chỉ còn lại tốp năm tốp ba vài chén nhỏ cô đèn.

"Đông đông đông", tiếng gõ cửa phòng.

"Vào đi." Hầu tử thuận miệng nói ra.

Đầu gõ ma xát chói tai tiếng vang trung, này cửa bị chậm rãi đẩy ra.

Nguyệt quang theo rộng mở đại môn, soi sáng hầu tử bên chân.

Ngoài cửa, một thân hồng y Thiên Bồng nắm một thanh trường kiếm lẳng lẳng địa đứng, lạnh lùng mà chăm chú nhìn miễn cưỡng dựa vào ngòai trước bàn hầu tử.

Này mũi kiếm tại dưới ánh trăng phóng xạ trước um tùm hàn quang.

Thế gian lí cái khác mọi người thoáng cái đều căng thẳng thần kinh, duy chỉ có hầu tử, như trước điềm nhiên như không, thật giống như Thiên Bồng hoàn toàn tị không tồn tại vậy.

"Đổi cái địa phương nói chuyện a."

"Đi." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Lại một lần đúng giờ đổi mới, mỗi ngày kiên trì, cải tạo kim thân ~

Cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 501: : Đấu Võ

Cô dưới đèn, Cao thái công ngồi lẳng lẳng, hai hàng lông mày nhú chặt.
∈♀

Tự tại trước mắt hấn, trong thính đường tụ tập ba năm người, này bầu không khí nhìn về phía trên lược qua hơi có chút nặng nề.

Nô bộc tài cao khom người nói: "Lão gia, dựa vào tài cao xem, mấy cái tự xưng là cô gia bạn bè xác thực có chút không đúng. Người nghĩ a, một cái hòa thượng, vì sao sẽ cùng vài cái giang dương đại đạo một người như vậy xen lẫn trong một khối? Còn có cô gia này thần sắc, rõ ràng có chút không đúng."

"Cô gia đi đến cao lão trang, bắt quá sáu tuổi, những năm này cô gia mấy lần rời đi cao lão trang làm việc, tài cao đều theo sát, chưa bao giờ thấy hấn tìm hiểu qua cái gì bạn bè, cô gia cũng đã nói hấn phụ mẫu đều mất, chính là thư cũng chưa bao giờ gập gửi qua một phong. Trong chỗ này sợ là bên trong có càn khôn, không bằng. . . Không bằng báo quan a?"

"Báo quan?" Cao thái công bưng chén trà nhỏ tay vi hơi dừng một chút, mở to có chút mờ lão mắt nhìn trước tài cao.

"Đúng vậy a, thái công." Một cái nhìn về phía trên nghĩ tá điền khuôn người như vậy đi lên phía trước nói: "Trong mấy người kia có hai cái đều mang theo binh khí, xem xét cũng không phải là hàng tốt, còn là báo quan a."

"Đúng vậy a, còn là báo quan a."

"Đúng, còn là báo quan điểm an toàn, nếu thật là cá hiểu lầm, quan phủ cũng tự nhiên hội tra ra."

Người xung quanh lúc này nguyên một đám phụ họa lên.

Do dự hồi lâu, Cao thái công nhưng chỉ là khoát tay áo nói: "Tính, còn là... Còn là đảng lão phu cùng Cương Liệt thương lượng sau lại định đi. Cái này ngày đại hi, không cần phải ra cái gì đường rẽ mới tốt."

...

Lúc này, cự ly cao lão trang năm mươi dặm có hơn một chỗ trên ngọn núi, Thiên Bồng chính dẫn theo một chuỗi kia hiện ra hàn quang trường kiếm, vòng quanh vẫn không nhúc nhích đứng vững hầu tử chậm rãi mà đi.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt kia đều gắt gao tập trung tại hầu tử trên người.

"Các người đến tột cùng đến cao lão trang tới làm gì?"

Hầu tử lặng lẽ liếc qua trên tay hấn kiếm. Nhẹ giọng cười nói: "Người sẽ không định dùng cái thanh này phá kiếm đánh với ta a? Của người Cửu Xi Đinh Ba?"

"Ta dùng binh khí gì. Có liên quan gì tới người?"

"Nha... Ta hiểu được. Cửu Xi Đinh Ba hấn là còn đang thiên đình, người hạ giới thời điểm không có mang xuống, đúng không? Có muốn hay không ta làm cho người ta cho người đưa tới?"

Thiên Bồng dừng bước lại, sử dụng kiếm chỉ vào hầu tử lạnh lùng nói: "Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, nói! Đến tột cùng vì sao mà đến?"

Này chỉ hướng hầu tử mũi kiếm trong gió hơi rung động.

Nhàn nhạt nhìn Thiên Bồng liếc, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên cà lơ phất phơ nói: "Theo như ngươi nói, đến tá túc. Ngươi chéch không tin, không phải bức ta nói dối không thể? Ta nói Thiên Bồng đại nguyên soái a, lúc trước ta xung đột vũ trang thời điểm ta đều không cần phải đối với ngươi nói dối, hôm nay thì càng không cần phải, bóp chết ngươi, một tay là đủ rồi."

Nói đi, hấn khanh khách địa nở nụ cười.

Thiên Bồng sắc mặt càng phát ra khó coi.

Hấn nắm kiếm đi phía trước bước một bước, lại lại tựa hồ đột nhiên ý thức được cái gì, đã ngừng lại cước bộ, chích nắm này kiếm duy trì đứng.

Gió đêm từ từ địa theo bọn họ bên cạnh thổi qua. Bóng cây chập chờn.

Hầu tử chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, cung trước thân thể ung dung thờ dãi: "Nói trở lại. Ngươi này cha vợ, biết rõ ngươi là trư yêu sao?"

"Ngươi muốn nói cái gì?"

"Không có gì, chính là thuận miệng hỏi một câu. Nhiều đáng thương một lão nhân a, nếu biết rõ con rể của mình là trư yêu, có thể hay không tươi sống tức chết?"

Thiên Bồng khóe mắt hơi run rẩy, mở to hai mắt nhìn, này cầm kiếm trên tay gân xanh đều đã kinh bạo đi ra.

Hầu tử như trước như không có việc gì ngồi xếp bằng trước, thân thủ nhạt lên trên mặt đất tảng đá cầm trong tay vuốt vuốt, nói khẽ: "Còn có này Cao gia tiểu thư, nếu biết rõ phu quân của mình là trư yêu, có thể hay không

hù chết? Nếu như ta không có đoán sai, nàng hẳn là Nghê Thường tiên tử chuyên thế a?"

"Ngươi ——!"

Thiên Bồng lại là đi phía trước bước ra một bước, cũng đang hầu tử chậm rãi quay đầu lại trong nháy mắt đem chân rụt trở về.

Hai người cách xa nhau bất quá ba trượng cao thấp, một cái gương cung bạt kiếm, cái khác lại hoàn toàn không đếm xỉa đối phương.

Ý vị thâm trường địa nhìn Thiên Bồng, hầu tử ung dung nói: "Ngươi như vậy làm cho, không phải kẻ lâu dài a. Ta cho ngươi một con đường đi, theo ta đi về phía tây một lần, xong rồi, trả lại ngươi một người thân, như thế nào? Như vậy, ngươi muốn kết hôn vị kia cao tiểu thư, tự lại không hội có vấn đề gì."

Thiên Bồng nắm chuôi kiếm tay đều ở lạnh run.

Hắn hết sức tinh tường trước mắt đối thủ này mạnh cỡ bao nhiêu, có thể hẳn không hề có thể lui về phía sau một bước lý do.

Trầm mặc hồi lâu, hắn cảm tức hầu tử nói: "Ngươi cho rằng ta Thiên Bồng sẽ cùng loại người như ngươi yêu quái thông đồng làm bậy sao?"

Hầu tử trên mặt cười lập tức cứng lại rồi.

Sau một khắc, này cười trung dần dần nhiều vài phần dữ tợn ý vị.

Hắn chống đầu gối chậm rãi đứng lên, nhẹ giọng hỏi: "Yêu quái? Con mẹ nó ngươi không phải yêu quái? Ngươi cho rằng ngươi còn là lúc trước Thiên Bồng Nguyên Soái sao?"

Thiên Bồng thoáng lui một bước, lại là bày ra nghênh chiến tư thế.

Lạnh lùng mà chăm chú nhìn Thiên Bồng, hầu tử cắn răng hung dữ nói: "Người đánh cho qua ta sao? Nếu như không phải là vì giải quyết Như Lai này vương bát đê con, lão tử sớm đem người làm thịt."

Thiên Bồng như trước vẫn không nhúc nhích địa duy trì lấy này nghênh chiến tư thế.

Mồ hôi to như hạt đậu theo tron bóng trên trán chậm rãi chảy xuống.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, xoay người đem dùng sức đem nắm ở lòng bàn tay tảng đá hướng phía xa xa tới như mực một mảnh địa phương quăng đi ra ngoài.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn truyền đến, trong bóng tối, tựa hồ có đồ vật gì đó bị đập nát. Cái này chói tai tiếng vang cho dù là ngoài năm mươi dặm sơn trang cũng nghe được rành mạch, trong lúc ngủ mơ nhân nguyên một đám kinh hoảng địa từ trong phòng chạy ra.

"Người không có lựa chọn khác. Hoặc là, người sống ở chỗ này tiếp tục chờ trước, sớm muộn có một ngày thân phận hội bạo lộ. Hoặc là, theo ta đi, đây đã là đối với người lớn nhất nhân từ. Còn có, như là đã là yêu quái, cũng đừng một lần nữa cho ta bày ra Thiên Bồng Nguyên Soái này phó tác phong đáng tởm, rất chán ghét, người biết không?"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, Thiên Bồng cũng đã xuất hiện ở hầu tử bên kia, mà hầu tử vị trí cũng tại trong lúc bất tri bất giác hoạt động vài phần.

Cúi đầu nhìn lại, hầu tử chứng kiến vai của mình giáp trên nhiều hơn một đạo nhẹ nhàng vết trầy.

Hầu tử phốc thử thoáng cái nở nụ cười.

"Thật muốn đánh?" Chậm rãi xoay người lại, này kim cô bông chẳng biết lúc nào cũng đã giữ tại hầu tử trong tay, hấn chăm chăm vào Thiên Bồng nhếch môi cười nói: "Lão tử, thành toàn ngươi."

Sau một khắc, không đợi Thiên Bồng kịp phản ứng. Hấn cũng đã hóa thành một đạo kim quang hướng phía Thiên Bồng tấn công bất ngờ mà đi.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn. Hai kiện binh khí đan vào cùng một chỗ. Tóe lên hỏa quang giống như tia chớp vậy đem bầu trời đêm đều chiếu lên tươi sáng.

Gần kề là lần đầu tiên giao phong, Thiên Bồng trường kiếm trong tay cũng đã bẻ bốn đoạn hướng phía bốn phía bay ra mà đi.

Không đợi Thiên Bồng kịp phản ứng, hầu tử cũng đã lẳng không một cái cuốn, kim cô bông nặng nề đánh vào Thiên Bồng phần eo, đưa hấn cả quét bay đi ra ngoài.

Máu tươi tung tóe rơi vãi ra, ở không trung kéo ra khỏi một đạo thật dài quỹ tích.

Kịch liệt đau nhức bên trong, Thiên Bồng vội vàng vận khởi linh lực đem thân hình ở trên không trung dừng lại, ánh mắt hướng phía phía dưới hầu tử chỗ đỉnh núi lao đi.

Có thể sau một khắc. Hấn cũng đã cả kinh trừng lớn mắt.

"Ngươi cho rằng ta chính ở chỗ này?"

Tự sau lưng hấn, hầu tử chậm rãi nhô đầu ra, cười hì hì giơ lên kim cô bông, lại là nặng nề một kích trực tiếp đưa hấn quét trở về.

Một đạo hồng quang giống như thiên thạch vậy nặng nề rơi đập sơn gian, kích khởi sóng nhiệt trong nháy mắt dọc theo mặt đất hoành tảo hết thảy. Cát đá quay cuồng bên trong, từng góc từng góc đại thụ đều bị thổi khom eo.

Tràn ngập trong bụi mù, từng tiếng rít gào trộn lẫn cường điệu kích tiếng vang truyền ra.

"Còn con mẹ nó dám động thủ, rượu mời không uống uống rượu phạt nhé?"

"Không cùng yêu quái hợp tác? Người cho rằng lão tử nghĩ hợp tác với người sao?"

"Nói cho người biết, người giết ta Hoa Quả Sơn yêu chúng chuyện tình ta một kiện đều không vong! Nếu như không phải yếu giải quyết Như Lai này vương bát đê con, lão tử đã sớm làm thịt người. Liền người cái gì kia Nghê Thường tiên tử cũng đừng muốn sống!"

"Trả lại cho lão tử trang, trả lại cho lão tử trang! Con mẹ nó người nghĩ đến người là ai? Còn là Thiên Bồng Nguyên Soái sao? Con mẹ nó người chỉ là trư yêu! Là trư yêu. Biết không!"

Đợi đến bụi mù tan hết, đang ở đó ở giữa, hầu tử nặng nề mà thở hào hển, chậm rãi buông lỏng ra Thiên Bồng cổ áo.

Thiên Bồng thân hình giống như hư thoát loại ngã xuống đất, toàn thân là huyết, hấp hối, ánh mắt kia nhưng như cũ gắt gao chăm chăm vào hầu tử.

Hầu tử lạnh lùng mà chăm chú nhìn hấn nói: "Nếu như có thể, ta thực không muốn cùng người người này nói chuyện, thật sự một chút cũng không nghĩ, chết cân não. Bị thiên đình đều xa lánh thành cái dạng gì, người còn muốn che chở nó? Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức có thể đương

com ăn sao? Toàn bộ thế giới tựa người tối quang huy, đạo đức mẫu, con mẹ nó người đều là cái gì kết cục, còn muốn trang!"

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử ngồi chồm hồm ngồi vào Thiên Bồng bên cạnh, thân thủ bày chính Thiên Bồng mặt, nói khẽ: "Cuối cùng nói cho người một lần. . . Tính, ta ngay cả một lần cuối cùng cũng không muốn nói, người tự giải quyết cho tốt a, cùng loại người như người không có cách nào khác câu thông."

Nói đi, hầu tử nặng nề vồ hạ đùi xoay người đứng lên, tựa hồ lại cảm thấy khó hiểu hận, quay đầu nhìn về trước Thiên Bồng nhỏ nước miếng, hóa thành một đạo kim quang biến mất tại không trung.

Trống rỗng trên đỉnh núi, chỉ còn lại có Thiên Bồng cô linh linh địa nằm tại đây đất đá vụn bên trong.

Nhất quyển cuồng gió thổi qua, giơ lên cát bụi.

Hắn vô lực ngẩng đầu ngưỡng nhìn trời, hồi lâu, chậm rãi bật cười, này cười tại cuối cùng biến thành gào khóc khóc rống.

. . .

Trong sơn trang, Cao thái công dẫn theo đèn lồng chống quái trượng lung la lung lay đất đến một chỗ trước của phòng, thân thủ gõ cửa.

"Lan nhi, là ta, mở cửa dùm."

Không bao lâu, cửa phòng mở ra, một vị tướng mạo tinh xảo, nhìn về phía trên xinh đẹp động lòng người cô nương từ bên trong nhô đầu ra.

Vừa mới gặp Cao thái công, cao Thúy Lan chính là cả kinh, liền vội vàng hỏi: "Cha, đã trở thế như vậy, ngài một người như thế nào đến nha?"

Vạn nhất ngã sắp xuống làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì không có việc gì." Cao thái công lắc đầu nói: "Cha hỏi ngươi, có thể thấy được trước Cương Liệt rồi?"

Cao Thúy Lan mặt xoạt địa thoáng cái đỏ, nháy mắt con ngươi, một hồi lâu mới hỏi nói: "Cha, làm sao ngươi. . ."

"Cha không có ý tứ gì khác." Cao thái công thật dài thở dài nói: "Hắn không biết đã chạy đi đâu, ta phái người sơn trang từ trên xuống dưới đều trở mình lần, cũng không tìm được, ngươi thấy hắn không có?"

"Không có. . . Nếu không, ta cùng ngài một khối tìm?"

"Không có coi như xong. Ngươi sớm một chút nghỉ tạm a. Ta làm cho a mới bọn họ đi tìm là được. Cương Liệt từ trước đến nay ôn trọng, có nên không có chuyện gì." Nói đi, lão thái công dẫn theo đèn lồng chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

. . .

Lúc này, tựu tại cự ly sơn trang cách đó không xa trên sườn núi một bụi cỏ tùng trung, Hoàng Phong quái chính thân thủ đẩy ra che cỏ dại, tinh tế địa đánh giá chỉ còn lại có vài chén nhỏ cô đèn sơn trang, ung dung đối với một bên tiểu yêu nói: "Huyền Trang cùng Tôn Ngộ Không liền ở nơi này?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Tiết tháo như trước tràn đầy địa ~ mỗi ngày đúng giờ đôi mới cập ~

Cầu đặt cầu đặt cầu đặt. Còn kém 450 cá cùng đặt tựu hoàn thành mục tiêu.

Đặt một cái chươg và tiết gọi là một cái đặt, tất cả chươg và tiết đặt cộng lại gọi là tổng đặt, tổng đặt trừ dùng chươg và tiết tổng số được đi ra con số chính là cùng đính. Nói cách khác, một vị độc giả toàn bộ đặt tất cả chươg và tiết, có thể mới tăng một cái cùng đính.

Đột phá 3000 cùng đính giả có thể đạt được tinh phẩm huân chươg còn có phía chính phủ vi bác chứng thực, cái khác tất cả mở thư trước mục tiêu đều đã kinh hoàn thành, chỉ còn lại cái này một mục tiêu, quá khứ cửu thiên gia tăng rồi 50 cá cùng đặt, bây giờ còn kém 450 cá.

Cảm tạ mọi người duy trì!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 502: : Bí Mật

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, cửa phòng bị đá văng. ~

Này trong phòng mọi người không khỏi cả kinh.

Hầu tử mặt không biểu tình mà giơ chân lên vượt qua cao cao cánh cửa, từng bước một hướng phía cái bàn đi đến, thân thủ muốn theo mâm đựng trái cây lí cầm lấy một cái hoa quả mới phát hiện này mâm đựng trái cây cũng đã rỗng tuếch, không khỏi hừ lạnh một tiếng, ngồi vào trên ghế dựa.

Cả cái gian phòng lí mọi người lẳng lặng địa nhìn qua hắn.

Một bên Lữ lục quải cẩn thận mà hỏi thăm: "Đại thánh gia, ngài, làm sao vậy?"

"Không có gì."

"Cùng Thiên Bồng Nguyên Soái đàm phán còn thuận lợi sao?"

"Đàm phán không thành, ta đánh hắn một trận."

"Đánh. . . Hắn khế dừng?"

Lữ lục quải thu thu thân, không dám hỏi nữa.

Cái khác vài cái nhìn hầu tử này nổi giận đùng đùng bộ dạng, cũng đều câm như hến.

Ngồi xếp bằng tại giường trên Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, thoáng trầm mặc hạ xuống, chấn võ áo tay áo chậm rãi đứng lên nói: "Tuy nói bàn tăng một mực đều không biết rõ đại thánh gia vì sao nhất định phải tìm Thiên Bồng Nguyên Soái cùng một chỗ đi về phía tây, chính là. . . Thật muốn bàn về đến, hấn chịu hỗ trợ là người tình, không chịu hỗ trợ là đạo lý, bất kể như thế nào, đại thánh gia cũng không nên ra tay với hấn mới là."

Hầu tử bỗng nhiên quay đầu trông hướng Huyền Trang, nhưng chỉ là há hốc mồm nửa ngày đều không nói ra cái gì.

Hồi lâu, hấn quay lưng đi thở dài: "Người là không biết ta cùng hấn có bao nhiêu ân oán, tìm hấn vốn chính là bất đắc dĩ, chứng kiến hấn, ta liền tức giận, mẹ nó!"

Nói, hầu tử một quyền nặng nề nện ở trên mặt bàn, này thực làm bằng gỗ thành cái bàn đều bị đập bể móp méo một cái lỗ thủng.

"Còn có, là hấn trước động tay. Đương nguyên soái thời điểm không có tự mình hiểu lấy, trở thành trư yêu còn là một cái đức hạnh!"

Lữ lục quái cẩn thận địa nhìn hầu tử.

Huyền Trang cất cao giọng nói: "Mỗi người đều có chính mình được kiên trì. Thiên Bồng Nguyên Soái chuyện tình. Bàn tăng cũng là nghe qua một ít. Theo lý, nên một người tốt mới là."

"Người tốt?" Hầu tử hừ địa bật cười, nói: "Người tốt trông nom cái rắm dùm. Ta đều đáp ứng hấn đi về phía tây thành công tự còn hấn một bộ nhân thân, hấn còn. . ."

"Còn hấn một bộ nhân thân?"

Hầu tử nghiêng đầu lại nhìn chăm chú Huyền Trang nói: "Phật môn không phải quản hạt trước địa phủ sao? Đến lúc đó làm cho hấn quăng cá nhân thai, không phải là người một câu chuyện tình?"

"Cái này. . . Chỉ sợ không ổn đâu?" Huyền Trang do dự mà nói ra: "Lục đạo luân hồi việc, chuyện liên quan nhân quả, há có thể đơn giản đảo loạn? Chúng ta tự ý không biết này trong đó quy tắc, lung tung đồng ý. . . Thường dạ giả. Quả tín vậy."

Nhìn Huyền Trang này nhú chặt trước lông mày, hầu tử bắt đắ dĩ địa lắ đầu, hừ cười nói: "Không nên nhiều như vậy cố kị? Tùy tiện a, người không mở miệng ta mở miệng, dù sao Như Lai giải quyết, địa phủ cũng không lá gan không làm theo lời ta bảo. Bất quá bây giờ nói những này cũng không ý nghĩa, tên kia còn là đồng dạng chết cân não."

Tiểu bạch long duỗi dài đầu hỏi: "Hấn. . . Thương thế có nặng không?"

"Không chết."

"Vậy hấn ngày mai còn có thể thành thân sao?"

"Người hỏi cái này làm gì vậy? Không thể chẳng lẽ người muốn đi thay hấn?" Hầu tử thoáng cái hướng tiểu bạch long trừng tới.

Tiểu bạch long vội vàng rụt rụt đầu, thì thào lắ bắ: "Ta liền hỏi một chút, hiếu kỳ, không có ý tứ gì khác."

. . .

Tối như mực trên hành lang. Thiên Bồng bụm lấy trên vai thương chậm rãi đi về phía trước, đầu kia thỉnh thoảng trở về xem. Nhìn về phía hầu tử một nhóm hiện đang ở biệt viện.

Hồi lâu, hắn từng bước một đi tới trước cửa phòng của mình, vươn tay ra nhẹ nhàng đụng một cái, cửa phòng khép hờ chậm rãi mở.

Nguyệt quang theo cửa phòng khe hở chiếu vào phòng, đem hết thảy đều nhuộm thành trắng bệch nhan sắc.

Sâu hít một hơi thật sâu, hắn chậm rãi nhấc chân vượt qua cánh cửa, ánh mắt kia trống rỗng được không có một tia thần thái.

Kế tiếp sẽ như thế nào ? Trong lòng của hắn một điềm đáy đều không có.

Mười mấy năm trước, hắn hao hết tâm lực, xuyên thấu qua địa phủ tra được Nghê Thường đầu thai địa điểm, vì vậy hóa thành chạy nạn hài đồng trốn đến cái này cao lão trang, vào Cao gia trở thành gia nô.

Vốn định trước cứ như vậy canh giữ ở Nghê Thường bên cạnh là tốt rồi, ai biết Cao thái công ngày từng ngày già rồi, trong nhà không có một người nào, không có một cái nào khởi động mặt tiền của cửa hàng nam đình, nhưng lại có trong ngoài một đống lớn chuyện phiền toái.

Roi vào đường cùng, hắn đành phải dùng một kẻ gia nô thân phận can thiệp vào, đem hết thảy đều khơi mào, bởi vì hắn chịu khổ nhục, làm cho Cao gia chẳng những không có gia đạo trung lạc, ngược lại từ từ hưng thịnh.

Có thể hắn thật có thể cùng Nghê Thường thành thân sao?

Bình tĩnh mà xem xét, hắn nghĩ, phi thường nghĩ, ai không nghĩ người có tình cuối cùng thành thân thuộc, hắn đợi hơn một nghìn năm, không phải là vì cái này sao?

Có thể hắn không thể.

Sáu trăm hơn năm mươi năm, bằng vào trí nhớ của kiếp trước, hấn gần kề dùng năm năm tự tu thành yêu thân, lại dùng năm năm, tu đến Thái Ất kim tiên cảnh.

Nguyên bản Ngọc Đế cũng đã hôn phi phách tán, Ngọc Đế cho lời hứa của hấn, cũng cũng sớm đã không giữ lời. Nghê Thường, chỉ có thể dựa vào chính hấn thủ hộ.

Cho nên, cái này hơn sáu trăm năm qua, hấn không ngừng mà tái diễn đi trước địa phủ điều tra Nghê Thường chuyển thế địa điểm, thủ hộ tại nàng bên cạnh, thẳng đến nàng qua đời sau, lại lại đi trước địa phủ điều tra tiếp theo thế chuyển thế quá trình.

Tại lúc đầu thời điểm, hấn lòng tràn đầy cho là hấn cũng đã không còn là thiên tướng, không cần lại kiêng kị giới luật của trời, có thể án lấy nguyện vọng của mình đi sinh hoạt, cùng Nghê Thường kết hôn, sinh tử, cho nàng một cái mỹ mãn nhân sinh.

Chính là hấn sai rồi.

Yêu cùng người không liên quan, cái này không chỉ là thiên đình quy củ, không chỉ là thiên quân tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc, càng là tam giới xâm nhập nhân tâm quy định bất thành văn.

Hơn sáu trăm năm quang âm lí, hấn thử qua bạo lộ trư yêu thân phận bị thiên quân đuổi giết, thử qua chọc giận yêu vương bị bày yêu đuổi giết, thử qua bạo lộ thân phận mà bị mời đến các loại hòa thượng đạo sĩ quấy rầy, thậm chí đã từng vì vậy mà hại chết qua Nghê Thường.

Nhân vận mệnh tại đây trong loạn thế giống như trong gió ánh nến, một con không để cho tại yêu yêu, cảm giác không phải là?

Nếu là thật sự cùng Nghê Thường lập gia đình, vạn nhất một ngày kia bạo lộ thân phận, chính là nghìn người điều chi kết cục.

Thiên Bồng không quan tâm, có thể Nghê Thường? Nàng có thể tiếp nhận chung quanh tất cả mọi người mắt lạnh lẽo sao? Nàng thật có thể bỏ xuống tất cả cùng mình xa chạy cao bay sao?

Cao thái công? Hắn có thể tiếp nhận tất cả người thân đoạn tuyệt vắng lai kết quả sao? Nếu như thiên quân thật sự giết, Thiên Bồng là vút xuống dưới bọn họ chạy trốn, còn là mang theo bọn họ cùng đi chiến đấu?

Hết thầy, giống như có lẽ đã là một cái tử cục.

Yêu có yêu sinh tồn phương thức, mà đó là bảo lưu lại kiếp trước trí nhớ hẳn, vĩnh viễn không cách nào làm được.

Thế giới này lưu cho không gian của hắn tự hồ chỉ còn lại. . . Kéo dài hơi tàn.

Chậm rãi ngồi vào giường trên, Thiên Bồng cúi đầu theo gối đầu đằng sau lấy ra hai cái không ngờ bạch cái chai. Cởi cũng đã tổn hại được áo ngoài bắt đầu cho mình tinh tế địa băng bó miệng vết thương.

Thuốc bột chiếu vào trên vết thương. Từng đợt cảm nhận sâu sắc truyền khắp toàn thân. Trong nháy mắt mất trật tự cảm giác của hắn.

Từng đợt mồ hôi lạnh theo cái trán phi tốc xông ra.

"Người bị thương?"

Thiên Bồng mãnh kinh.

Quay đầu lại nhìn lại, hắn chứng kiến cũng đã đầu thai vì Cao Thúy Lan Nghê Thường hoảng sợ địa đứng ở ngoài cửa sổ.

"Người làm sao vậy?"

"Không có, không có. . ."

"Cho ta xem xem!"

Nghê Thường một cái bước xa đẩy cửa phòng ra vọt lên đi vào.

Nương nguyệt quang, nàng xem đến Thiên Bồng toàn thân che kín vết thương, huyết nhục mơ hồ thân hình, cả người lập tức hoảng loạn rồi.

"Cái này. . ."

"Không có việc gì, không có gì đáng ngại." Thiên Bồng cường chống cười nói.

Nghê Thường vội vàng xoay người dùng hộp quẹt điểm nổi lên ngọn đèn, ngược lại đi đến Thiên Bồng bên người ngồi chồm hỏm ngồi xuống. Tinh tế địa xem xét trước miệng vết thương.

"Người đây là. . . Làm sao vậy?"

"Không có gì, một điểm nhỏ thương mà thôi." Thiên Bồng run nhè nhẹ trước đáp.

"Còn nói không có việc gì?" Nghê Thường con mắt đều đỏ: "Ta tới giúp người băng bó a."

Nói, nàng xoay người đi ra cửa ngoài, rất nhanh lấy trong nhà cái hòm thuốc tới, nói khẽ: "Bả giờ tay lên."

Thiên Bồng chỉ phải chậm rãi tay giờ lên.

Tiếp theo ngọn đèn quang, Nghê Thường tinh tế địa vi Thiên Bồng băng bó lên.

"Người. . . Tại sao có thể có cái hòm thuốc?"

"Chuyên môn cho người bị."

"Cho ta bị?"

"Ân." Nghê Thường gật đầu nói: "Còn nhớ rõ người trước đó lần thứ nhất bị thương sao? Người mười sáu tuổi thời điểm, tựa mấy năm trước."

Thiên Bồng hơi ngây ngốc một chút.

Mấy năm trước, Ngục Nhung Vương dưới trướng một chi bộ đội đi đến phụ cận trên đỉnh núi chiếm cứ một cái động phủ. . .

"Làm sao người biết. . . Ta thời điểm đó bị thương?"

"Nếu như người mỗi ngày đều chăm chăm vào một người xem, như vậy hẳn có chuyện gì, bản thân mình đứng vậy hội trước tiên phát hiện."

Thiên Bồng không khỏi trầm mặc.

Nương nguyệt quang. Hắn tinh tế được nhìn bận rộn Nghê Thường, này hốc mắt dần dần ẩm ướt.

"Người. . . Không hỏi ta vì cái gì bị thương sao?"

Nghê Thường chậm rãi lắc đầu. Nói khẽ: "Không hỏi, người không nghĩ nói với ta, nhất định có đạo lý của người."

"Người cứ như vậy tin tưởng ta?"

"Trên cái thế giới này, ta tin tưởng nhất đúng là người, bởi vì ta biết rõ người làm, nhất định đều là tốt với ta." Nghê Thường ngẩng đầu lên lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Thiên Bồng, chậm rãi cười nói: "Người chính là thượng thiên ban thưởng cho lễ vật của ta, tốt nhất phu quân. Trên cái thế giới này không có so với người đối với ta càng tốt. Khi còn bé, chỉ cần ta nói muốn ăn cái gì, ngày thứ hai, của ta trên bàn tạn sẽ có gì. . . Ta sở tưởng muốn hết thầy, chỉ cần kinh miệng của ta nói ra, ngày thứ hai sẽ có. Cho dù ta nói muốn nhìn tuyết rơi, ngày thứ hai, cũng sẽ phiêu khởi tuyết. Có thể chỉ cần người rời đi sơn trang, hết thầy chú ngữ đều không nhạy, vô luận ta nói cái gì đều không quan tâm dùng. Cho nên, ta biết là người. . ."

Nắm Thiên Bồng để tay đến trên mặt của mình, Nghê Thường chậm rãi nhắm lại hai mắt, nói khẽ: "Người nhất định có rất nhiều bí mật, bởi vì đây không phải là một cái chạy nạn hài đồng có thể làm được. Ta chưa bao giờ hỏi, liền phụ thân ta cũng không nói, đó là bởi vì ta biết rõ người hết thầy tất cả cũng là vì yêu ta. Cho nên, ta chỉ có thể gả cho người."

"Có thể. . . Có thể. . ." Thiên Bồng run nhè nhẹ nói nói: "Ta thật sự không thể lấy người, gả cho ta, người sẽ hối hận."

"Nếu như không gả cho người, ta mới sẽ hối hận."

"Bí mật của ta. . . Không phải người có khả năng thừa nhận. . ."

"Không thể thừa nhận cũng muốn thừa nhận. Dựa vào cái gì tất cả tốt đều cho ta, tất cả trách nhiệm lại yếu gánh tại người trên vai?" Nhìn chăm chú Thiên Bồng, Nghê Thường chậm rãi hỏi: "Người nhất định là một vị uy phong lẫm lẫm thiên tướng, là ta kiếp trước người yêu. . . Đúng không?"

Thiên Bồng cũng đã hai mắt đăm lẹ mông lung, hẩn hơi há miệng, lại nói không nên lời một câu.

Tự tại trước mắt của hắn, Cao Thúy Lan phảng phất lại biến biết ngày xưa Nghe Thường, cái kia vì hắn, nuốt dị nguyên cứu chuyển đan nữ hài.

Hắn muốn cho nàng tối mỹ hảo hết thủy, có thể đây hết thủy, rất nhanh đều giống như trong gió cát điều vậy phiêu tán, mà hắn, căn bản không có năng lực đi thủ hộ, tự giống như hắn kiếp trước cho không được nàng vậy, kiếp này như trước cái gì cũng cho không được.

Nhưng nếu như cô bé này có thể nhớ lại kiếp trước, nếu như nàng biết rõ nàng chỗ yêu Thiên Bồng Nguyên Soái, cũng đã biến thành một con trư yêu. . .

Thiên Bồng chậm rãi cúi đầu, lại không dám nghĩ tiếp.

"Nghe nói, hôm nay tới một số người, nói là của ngươi cố nhân." Hôn hồng trong ánh sáng, Nghe Thường tựa đầu tựa ở Thiên Bồng trên vai, nói khẽ: "Vô luận là cái gì, ta đều cùng ngươi cùng nhau đối mặt. Vô luận là cái gì. . . Bởi vì, ta muốn trở thành thê tử của ngươi."

Nắm thật chặt Nghe Thường tay, Thiên Bồng nói khẽ: "Cám ơn ngươi, có ngươi những lời này. . . Ta chính là đi tìm chết, cũng cam tâm tình nguyện." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: : Mới ~ tiếp tục câu đặt a câu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 503: : Cục

Một mảnh đen kịt trong núi rừng, hơn mười chích tiểu yêu tụ tập tại Hoàng Phong quái bên cạnh. ~

"Đại vương, nếu không. . . Hay là thôi đi?" Trong đó một con tiểu yêu sợ hãi rụt rè nói: "Tiểu nhân nghe người ta nói này Tôn Ngộ Không đã là thiên đạo tu vi, cùng năm đó Thái Thượng Lão Quân một cái cấp bậc, trên trời dưới đất, ngoại trừ Như Lai phật tổ ai cũng chế phục không được, chọc không được a."

"Hiện tại không phải là Như Lai phật tổ để cho chúng ta làm như vậy sao?" Hoàng Phong quái cảm tức này tiểu yêu, móc ra năm miếng bò câu trứng lớn nhỏ gì đó nguyên một đám nhét vào tiểu yêu môn trong tay, hừ cười nói: "Huống hồ, hấn cái gì thiên đạo tu vi sớm đã không còn, tại sao phải sợ hấn làm chi?"

"Có thể. . . Cho dù thiên đạo tu vi đã không có hấn cũng còn là rất lợi hại a." Một cái khác chích tiểu yêu chen miệng nói.

"Là hấn lợi hại còn là lão tử lợi hại?" Nói, Hoàng Phong quái cũng đã vung nắm tay đến, hung dữ địa trừng mắt một ít chúng tiểu yêu.

Lập tức, tất cả tiểu yêu đều cúi đầu, lại không có một cái dám nói chuyện.

Hoàng Phong quái dùng đầu lưỡi liếm liếm hàm răng, mở to hai mắt nhìn nói: "Đều nghe kỹ, cái này nhưng đều là Linh Cát tôn giả ban cho bảo

bồi, nguyên một đám địa, sắp đặt đến dưới chân núi vài cái giác đi, đợi đến ngày mai buổi trưa, tựa hướng trong chỗ này rót vào linh lực. Việc này một thành, lão tử trở về linh sơn, không thể thiếu các người chỗ tốt. Có thể, nếu như làm lão tử đại sự. . . Định gọi các người hồn phi phách tán! Đều nghe hiểu rồi?"

Một tiếng rít gào phía dưới, những cái này tiểu yêu sợ tới mức hơi rụt co rụt lại, gật đầu liên tục.

"Nghe hiểu, vậy nhanh đi."

Này mười cái tiểu yêu vội vàng xoay người, vung ra chân hướng dưới núi chạy.

Đợi đến mười cái tiểu yêu đi rồi, Hoàng Phong quái trên mặt hung dữ địa thần sắc lúc này hễ quét là sạch, ngược lại đổi lại một bộ có chút không yên thần sắc. Nhìn chung quanh một chút. Thân thủ lau một cái cái trán mồ hôi. Lâm bầm nói: "Có thể hay không hồn linh sơn, tựa xem lúc này đây."

Nói, hắn cẩn thận địa phủ phục đến một bên bên vách núi trong bụi cỏ xa xa mà chăm chú nhìn tới như mực một mảnh sơn trang.

Sau lưng hắn, đen kịt một mảnh trong rừng sâu núi thẳm, hai con hồ điệp chậm rãi rơi xuống tân sinh lá xanh trên.

Trong đó một con hồ điệp nhẹ giọng hỏi: "Người cho bọn hắn là cái gì?"

"Không có gì, một ít tiểu ngoạn ý thôi." Một cái khác chích hồ điệp hai phiết râu dài hơi giật giật, đáp: "Bất quá ngoạn ý tuy nhỏ, lại là hữu dụng. Ngày mai. Sợ là có trò hay để nhìn."

"A? Chẳng lẽ, bọn họ tới nay tại trong sơn trang này, còn không chỉ là tá túc?"

"Cái này cao lão trong trang, có một người, chính là mấy trăm năm trước thiên đình một vị tiên tử chuyên thể."

"Ai?"

"Quảng Hàn cung Nghê Thường tiên tử."

Này một cái khác chích hồ điệp lập tức trầm mặc.

Hồi lâu, hắn nói khẽ: "Nghê Thường tiên tử tại nơi này, này Thiên Bồng Nguyên Soái, sợ cũng ở nơi đây a."

"Cái này Thiên Bồng Nguyên Soái cũng là tam giới số một số hai đại si nhân, đều nhanh hai ngàn năm, cũng còn không thể quên được một đoạn tình. Đúng rồi. Lại nói tiếp, này Quan Âm thiền viện một chuyện. Còn không từng nghe người nói tử mi qua."

Nghe vậy, này một cái khác chích hồ điệp bất đắc dĩ cười ra tiếng, thở dài: "Vốn định trước làm cho này tu hơn hai trăm năm, nhưng như cũ không biết phật là vật gì Kim Trì đi khó xử Kim Thiên Tử, kết quả lại. . ."

"Bị độ rồi?"

"Cũng không tính, bất quá xác thực phá cái này rất nhiều năm ma chương. Nên nói là. . . Vô tâm trông liễu liễu thành rừng a, tuy nói sự ra ngẫu nhiên, nhưng rốt cuộc là thua. Kể từ đó, cũng lại không mặt mũi xuất thủ."

"Kim Trì tuy nói đi lệch, nhưng rốt cuộc là một lòng hướng phật chi nhân, làm không được vài."

"Thua chính là thua, không cần nhiều lời."

Này một cái khác chích hồ điệp không khỏi trầm mặc, hồi lâu, nói khẽ: "Người không ra tay cũng được, lần này, liền đòi sư đệ ta tới. Ta lại muốn nhìn, Kim Thiên Tử như thế nào hóa giải sư đệ ta bổ hạ ván này."

Rất nhanh, một đám tiểu yêu cũng đã phân tán thành năm gậy, phân chò tới khi sớm đã định tốt năm cái điếm, mắt ba ba địa đặng trời đã sáng.

Cái này năm cái điếm cự ly sơn trang ít nhất vài dặm đường, lại lại vừa lúc đem sơn trang vây quanh ở ở giữa.

...

Ngày kế ngày mới sáng, trong sơn trang mọi người sớm địa liền bận rộn lên, giết gà làm thịt dê.

Đường xa mà đến tân khách một gậy tiếp một gậy địa dọc theo sơn đạo chạy đến, đưa lên hậu lễ. Này Cao thái công đứng ở cửa lớn nguyên một đám nghênh đón, cười đến không ngậm miệng được.

Tài cao mang theo hai vị tỳ nữ bung chén đĩa chậm rãi đi đến Thiên Bồng ngoài cửa, thân thủ gõ cửa phòng, cung trước thân thể cười ha hả nói: "Cô gia, nên đi lên. Lão gia làm cho ngài quá khứ. Những cái này đường xa mà đến thân bằng đều đến, người cái này tân lang quân cũng không ở đây, cái này không thích hợp a."

"Hảo. . . Ta đây tựu, cái này quá khứ." Trong phòng truyền đến Thiên Bồng thanh âm yếu ớt.

"Cô gia, ngài làm sao vậy?"

Tài cao vừa định thân thủ đẩy cửa, Thiên Bồng liền chính mình mở cửa ra.

Hai người tương đối vừa nhìn, đều ngờ ngẩn.

Tài cao nhíu chặt trước lông mày tinh tế đánh giá sắc mặt trắng bệch Thiên Bồng, nhẹ giọng hỏi: "Cô gia, ngài thân thể không khỏe a?"

Thiên Bồng vội vàng xóa đi mồ hôi lạnh trên trán, phiết qua mặt đi nói: "Không có, tối hôm qua ngủ không ngon thôi."

Tài cao thoáng cái bật cười, này sau lưng hai vị tỳ nữ cũng đều che miệng cười.

Thiên Bồng này mặt xoạt thoáng cái đỏ.

Trong đó một vị tỳ nữ nhẹ giọng cười nói: "Cô gia cùng tiểu thư mỗi ngày gặp mặt, như thế nào còn như vậy thẹn thùng a? Khẩn trương được thậm chí đi ngủ đều ngủ không được?"

"Người biết cái gì?" Tài cao vội vàng quay đầu quát lên: "Hôm nay là cô gia ngày đại hỉ, đêm động phòng hoa chúc, hiểu không? Điều này có thể hòa bình giờ so với sao? Hội khẩn trương, cũng là nhân chi thường tình. Cô gia người tốt, nhưng rốt cuộc là cô gia, cái đó tha cho người như vậy giễu cợt?"

Cái này quát về quát, tài cao chính mình thực sự không nín được cười.

Thiên Bồng thoáng cái trở nên xấu hổ dị thường, chỉ phải cúi đầu bước nhanh đi ra khỏi cửa phòng, hướng phía phòng trước đi đến.

Này còn lại ba người thấy thế, cũng đều vội vàng đi theo.

...

Thâm cốc trung, mấy cái tiểu yêu vây quanh để đặt tại ở giữa trên mặt đá bồ câu trứng lớn nhỏ tiểu bạch cầu duy trì đứng.

Trong đó một con tiểu yêu vươn tay ra, một cái khác chích tiểu yêu liền tranh thủ tay của hắn mở ra.

"Người làm gì?"

"Đại vương. . . Đại vương không phải nói yếu rót vào linh lực sao?"

"Lúc này mới buổi sáng, đại vương nói chính là buổi trưa!"

Một mực chăm chú mang theo một con tiểu yêu ung dung mở miệng nói: "Cho dù đến buổi trưa, ta tốt nhất cũng đừng lập tức rót vào linh lực."

"Động nói?"

"Ta hiện tại cự ly sơn trang xa, này Tôn Ngộ Không đến bây giờ không có phản ứng. Hắn là thật không có cảm giác đến chúng ta. Nhưng nếu như rót vào linh lực. . . Nói không chính xác tự cho phát hiện. . ."

Vừa nghe lời này. Lập tức. Ở đây tiểu yêu tâm đều lương nửa thanh.

Tuy nói đều là tiểu yêu, mới biến hóa bất quá trăm năm, cũng không phải Hoa Quả Sơn xuất thân, nhưng thường thức vẫn phải có. Đại yêu vương Tôn Ngộ Không danh hào, bọn họ làm sao có thể chưa từng nghe qua?

. . .

Lúc này hầu tử chính trong phòng qua lại địa đi dạo, tản bộ, tinh tế lắng nghe bên ngoài náo nhiệt.

Cửa sổ như trước bị giam quá chặt chẽ địa, dương quang xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở chiếu nhập, trên mặt đất tạo thành tà tà đồ án.

Huyền Trang ngồi xếp bằng tại giường trên. Hắc hùng tinh chống hắc anh thương đứng ở bên cửa sổ, Lữ lục quái tắc cùng tiểu bạch long cùng một chỗ vây quanh cái bàn ngồi.

Cái này một phòng nhân, này con mắt đều theo hầu tử cước bộ qua lại miết.

Hồi lâu, tiểu bạch long nhẹ giọng hỏi: "Ta không đi ra sao?"

"Đi ra ngoài làm chi?"

"Này, ở tại chỗ này lại có thể làm gì vậy?" Tiểu bạch long lại hỏi.

Hầu tử lúc này trừng tiểu bạch long liếc nói: "Tự ngươi nói nhiều."

Tiểu bạch long vội vàng rụt rụt đầu.

Một bên Lữ lục quái tại dưới đáy bàn chân lặng lẽ đung đung tiểu bạch long, ý bảo hẳn không cần phải hơn nữa, đáng tiếc tiểu bạch long chút nào không có ý thức được.

Hắn ủy khuất địa hét lên: "Đây không phải nói nhiều, hoặc là đi ra ngoài, hoặc là trực tiếp rời đi, ở tại chỗ này mắt to trừng đôi mắt nhỏ thật tình không có ý nghĩa. Ngươi không biết. . . Còn muốn trước nhìn xem có thể hay không tìm cơ hội kéo Thiên Bồng Nguyên Soái nhập bọn a? Ngươi vừa mới đánh hẳn nha. Điều này có thể sao?"

Hầu tử lại là liếc trừng quá khứ, cắn răng giơ lên nắm tay.

Tiểu bạch long sợ tới mức vội vàng xoay người một cái vọt đến Huyền Trang sau lưng đi. Co lại cái đầu không dám ra.

Chỉ vào Huyền Trang sau lưng tiểu bạch long, hầu tử hung dữ nói: "Ngươi nhiều hơn nữa lời nói, lão tử tự xé nát miệng của ngươi!"

Cái này tiểu bạch long triệt để không dám làm thanh.

Hắn lặng lẽ hướng phía Lữ lục quái trong óc truyền lại một câu: "Nhà của người đại thánh gia tính tình trước kia giống như không có như vậy bạo a. . ."

"Đôi chính thức cường sẽ không, đôi râu ria cũng sẽ không, nhưng đôi với gian ngoan mất linh. . . Trước sau như một như thế. Người còn là thành thật điem a."

Bất đắc dĩ, tiểu bạch long chỉ phải nhẹ gật đầu, thành thành thật thật địa ngốc sau lưng Huyền Trang.

Từ đầu đến cuối, Huyền Trang cũng chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem, không rên một tiếng.

. . .

Thiên Bồng vừa xuất hiện, trong sân nguyên bản náo nhiệt bầu không khí bỗng chốc bị đẩy lên đỉnh.

Cao thái công vội vàng tới lôi kéo Thiên Bồng tay, lần lượt hướng hẳn giới thiệu những hấn đó còn chưa thấy qua thân bằng hảo hữu.

Tất cả mọi người hướng quanh hấn tới, nguyên một đám tán dương không thôi, này bầu không khí có thể nói vui vẻ hòa thuận.

. . .

Trong bụi cỏ, Hoàng Phong quái ngẩng đầu quan sát bầu trời thái dương, nhìn chăm chú sơn trang lẳng lặng chờ đợi trước.

. . .

Trong khuê phòng, Nghê Thường cũng đã sớm địa trang điểm cách ăn mặc hảo, đắp lên hồng khăn voan.

Ba hai cái lão bà tử trong phòng qua lại không ngừng bận rộn lục trước, nguyên một đám mặt mày hớn hở.

...

Khẩn trương địa chăm chăm vào trên bầu trời thái dương, lại thỉnh thoảng địa nhìn về phía sơn trang.

Hồi lâu, Hoàng Phong quái thần sắc từ lúc mới bắt đầu được không yên, biến thành nghi hoặc, ngay sau đó, biến thành phần nộ!

"Mẹ nó, đám người này, nhất định là chạy!"

Hắn một quyền nặng nề đập bẻ trước người cở trong đồng, tức giận đứng lên, bay lên trời, hướng phía xa xa bay nhanh đi ra ngoài.

...

Âm u gian phòng, Huyền Trang chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi tới cửa trước.

"Người làm gì?" Hầu tử lạnh giọng hỏi.

"Đi chúc mừng."

"Chúc mừng?"

"Đúng." Huyền Trang gật đầu nói: "Hôm nay là Thiên Bồng Nguyên Soái ngày đại hỉ, bất kể như thế nào, người ta hảo tâm thu lưu chúng ta, theo lý, chúng ta đều nên chúc mừng."

"Thu lưu?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng nói: "Là chính bản thân hấn nguyện ý sao? Đó là ta buộc hấn!"

Chậm rãi nghiêng đầu lại, Huyền Trang nhìn chăm chú hầu tử nói ra: "Đóng băng ba thước, không phải một ngày chi hàn. Yếu hóa giải, cũng không phải một ngày chi thử có thể làm chi. Việc này gấp không được. Đạo một tiếng hạ, mặc dù không cách nào thay đổi cái gì, nhưng có thể giảm bớt lẫn nhau địch ý, kéo khoảng cách gần. Đã đại thánh gia ngài cố ý mời Thiên Bồng Nguyên Soái nhập bọn, Thiên Bồng Nguyên Soái lại không nguyện ý đến gần một bước, không bằng, khiến cho bản tăng hướng phương hướng của hấn vượt qua một bước. . . Yếu làm cho người hướng thiện, đầu tiên, độ nhân giả chi bằng giúp mọi người làm điều tốt. Đại thánh gia cảm thấy, phải không là cái này lý nhi?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Thật có lỗi thật có lỗi , càng mới, buổi tối tiếp theo canh cáp, đây là bỏ ngày hôm qua.

Tiết tháo lại mất, tranh thủ thời gian nhật lên đến ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 504: Hôn Lễ

Hoàng Phong quái phi tốc hạ thấp độ cao rơi xuống một chỗ trong núi rừng, có chút kinh hoảng địa nhìn chung quanh một phen. Ngay sau đó, hắn đề thấp dáng người mở ra cước bộ một đường chạy như điên, rất nhanh đến địa điểm dự định.

Nhưng mà, ở nơi đó nửa cái tiểu yêu đều không có.

"Mẹ nó, thật sự toàn bộ chạy, đừng làm cho lão tử bắt được, nếu không các ngươi từng người đều đừng nghĩ sống!"

Hắn oán hận địa chửi thề một tiếng, o o địa thở hổn hển qua lại nhìn quanh, cuối cùng ở trong góc tìm được rồi cái kia bồ câu trứng lớn nhỏ hạt châu.

Nhặt lên hạt châu, hắn hơi do dự hạ xuống, lau mồ hôi, không yên địa đem linh lực rót vào trong đó.

...

Trong nháy mắt, thân ở trong sơn trang hầu tử bỗng nhiên khẽ giật mình ở, ngẩng đầu lên.

"Đại thánh gia, làm sao vậy?" Lữ lục quái liền vội hỏi.

Hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Có kỳ quái linh lực ba động, nhưng không phải rất rõ ràng. Cách cách nơi này có hai dặm

đường."

"Hai dậm?" Lữ lục quái cùng hắc hùng tinh liếc nhau một cái nói: "Có thể hay không là phật môn lại phái người đến."

"Cùng phật môn thuật pháp có chút khác nhau, cũng không giống thiên đình." Hầu tử lắc đầu nói: "Xa như vậy, có khả năng là kế điệu hồ ly sơn, còn là không cần phải hành động thiếu suy nghĩ hảo."

Nói, hầu tử lặng lẽ đem lục chú ý gắt gao tập trung đến đã sớm ra khỏi phòng, tiến đến chúc mừng Huyền Trang trên người.

...

Hoàng Phong quái khăn trương mà hướng trước sơn trang phương hướng nhìn quanh, nhẹ nhàng đem hiện ra yếu ớt bạch quang hạt châu phóng tới trên mặt đất, dùng mấy cây cỏ đại che lấp.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, hẩn mở ra cước bộ hướng phía hạ một cái mục đích địa chạy vội mà đi.

Sau lưng hẩn, hai con hồ điệp như trước chăm chú theo sát.

...

Lúc này, Huyền Trang cũng đã mặc áo cà sa, đầu đội vạn phật quan, một bộ chính trang tư thái đi vào phòng.

Mọi người vừa thấy, đều là nao nao. Nguyên bản huyền não trong thánh đường thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Thiên Bồng canh là có chút không yên địa nắm chặt nắm tay.

"Tại sao có thể có cá hòa thượng tại nơi này? Kê bên này không có chùa a."

"Nghe nói là tối hôm qua tới, nói là cùng Cương Liệt rất sớm tựu nhận thức."

Mọi người ở đây chú mục hạ, Huyền Trang từng bước một xuyên việt đám người đi đến Thiên Bồng trước mặt. Chắp tay trước ngực, yên lặng đối với Cao thái công khom mình hành lễ. Lại quay đầu đối với Thiên Bồng hành lễ, nói: "Bần tăng chúc thí chủ cùng tôn phu nhân vĩnh kết đồng tâm, mỹ mãn hạnh phúc."

Nói, hắn theo trong tay áo móc ra một cái khéo léo đàn hộp gỗ, từ từ mở ra, hướng phía Thiên Bồng đưa tới, nói: "Bần tăng thân không vật dư thừa, đây là ngẫu nhiên đoạt được một chuỗi lần tràng hạt. Quyền đương hạ lễ, kính xin thí chủ không cần phải ghét bỏ."

Tất cả mọi người duỗi dài đầu nhìn này xuyên trong hộp lần tràng hạt, duy chỉ có Thiên Bồng ánh mắt như trước gắt gao tập trung tại Huyền Trang trên mặt, không khỏi có chút không yên.

Này trong hộp giả, là một chuỗi trong suốt long lanh phi thúy lần tràng hạt. Tuy nói bất quá phàm vật, nhưng nhưng cũng là quý trọng vật, phóng tới cái này thâm sơn cùng cốc bên trong, càng là trăm năm khó gặp bảo vật.

"Vị đại sư này ra tay thật sự là xa xỉ a."

"Đúng vậy. Nghe nói, vị này chính là Cương Liệt cố nhân. Chắc hẳn, là một vị cao tăng a."

"Mấy vị khác? Như thế nào đều không đi ra?"

Trong lúc nhất thời. Cả trong đại sảnh mọi người cũng không khỏi được nghị luận tới tấp.

Cao thái công mở to mờ con mắt nhìn một hồi lâu mới hoãn quá thần lai, vội vàng nói: "Làm cho đại sư tiêu pha, quý trọng như thế lễ vật thu không được a."

Huyền Trang hai mắt buông xuống. Hơi khom mình hành lễ, nói khẽ: "Người xuất gia, không sao cả quý trọng hay không, nói cho cùng, bất quá là một cái 'Duyên' chữ. Đã bần tăng đi tới nơi này cao lão trang, vừa vặn lại gặp Cương Liệt thí chủ đại hôn, cái này bất chính nói rõ cái này lần tràng hạt cùng thí chủ hữu duyên sao? Bần tăng, bất quá là làm thuận nước đẩy thuyền, mượn hoa hiến phật thôi. Nếu là không tặng. Mới thật sự là có vẻ bần tăng keo kiệt, sợ là yếu hỏng rồi tu hành."

"Hỏng rồi... Tu hành?" Hơi do dự một phen. Cao thái công mới tiếp nhận lần tràng hạt, nói: "Đã đại sư nói như vậy. Đây cũng không nên lại trì hoãn."

Quay đầu, Cao thái công ý bảo bên cạnh tài cao đem lần tràng hạt thu lại.

Thiên Bồng lúc này mới lấy lại bình tĩnh, không khỏi nhìn nhiều Huyền Trang hai mắt, chấp tay trước ngực, khom người nói: "Cương Liệt tạ ơn đại sư."

"Hắn là." Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực đáp lễ.

"Đến, đại sư xin mời ngồi!" Quay đầu lại, Cao thái công khoát tay áo, này nguyên bản ngồi ở chủ vị bên cạnh bên cạnh người thân lúc này hiểu ý, nhượng xuất chỗ ngồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người xem Huyền Trang ánh mắt đều đã bất đồng, nguyên một đám cảm thán không thôi.

...

Trong phòng một mực tại cảm giác ngoại giới động tĩnh bốn người cũng không khỏi được đưa mắt nhìn nhau.

Hầu tử hừ lạnh nói: "Phàm nhân tự là phàm nhân, một chuỗi phá hạt châu liền đem bọn hắn đón mua."

"Ngài đừng nói, chiêu này thật là có hiệu." Tiểu bạch long nhỏ giọng nói ra: "Ta liền thử qua hai cái dạ minh châu đón mua một cái quan huyện."

Lữ lục quả hơi hơi do dự trước, nói khẽ: "Đại thánh gia, Huyền Trang pháp sư đều ra khỏi, chúng ta thực không đi ra sao?"

Hầu tử lúc này trừng Lữ lục quả liếc.

Lữ lục quả kiên trì cẩn thận địa khuyên nhủ: "Kỳ thật, đại thánh gia, cho dù có cái gì ân oán, hôm nay là Thiên Bồng Nguyên Soái đại hôn, chúng ta là không phải nên... Trước đặt một bên? Kỳ thật cự thần cảm thấy, Huyền Trang pháp sư nói, có một chút đạo lý. Nếu là đại thánh gia còn muốn kéo Thiên Bồng Nguyên Soái nhập bọn, chỉ sợ, thật sự nhường một bước."

"Muôn đi các ngươi đi, ta không đi."

Nói đi, hầu tử quay mặt qua chỗ khác không nói.

Còn lại ba người lúc này liếc nhau một cái.

Lữ lục quả theo chính mình bên hông lấy ra một khối ba chỉ rộng màu đỏ ngọc bội, tiểu bạch long lấy ra một chi khảm trân châu cây trâm, này hắc

hùng tinh lại là giăng co nửa ngày cái gì cũng không tìm ra, chỉ phải cùng tiểu bạch long đòi vài hạt kim tinh.

Tiểu bạch long duỗi dài đầu nói khẽ: "Này... Đại thánh gia, chúng ta tựu thực đi?"

Hầu tử trợn trắng mắt, như trước không nói lời nào.

Ba người lại là cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, nguyên một đám rón ra rón rén địa thối lui ra khỏi ngoài cửa.

...

Lúc này, Hoàng Phong quái cũng đã đột sáng lên đệ tứ hạt châu, chính hướng cái thứ năm địa điểm chạy như điên.

Này sau lưng hai con hồ điệp như trước lén lút đi theo, không có chút nào bị phát hiện.

Này trong đó một con hồ điệp nhẹ giọng hỏi: "Năm cái hạt châu cùng một chỗ thấp sáng, sẽ là kết quả thế nào?"

"Sư huynh đừng vội, một hồi liền biết."

...

Trong thính đường, Lữ lục quái một nhóm cũng đều đưa lên hậu lễ, ngay tiếp theo hầu tử phần cũng đều đưa lên.

Cái này từng kiện từng kiện lễ vật, tuy nói đối người tu tiên mà nói không dùng được, có thể tại phạm nhân trong mắt. Cũng đã làm cho người ta không kịp nhìn.

Lão thái công vui mừng nở hoa, một ít chúng tân khách cũng đều lên nghị luận tới tấp.

"Chẳng lẽ cái này Cao gia cô gia nguyên bản còn là nhà ai thiếu gia? Như vậy ra tay xa xỉ bằng hữu, cũng không phải là ai cũng có thể có a."

"Nghe nói. Cao quá gia lúc trước bắt quá đồng ý một ngum cơm no ăn, liền đưa hấn nhận lấy trở thành gia nô. Bây giờ nghĩ đến, thật sự là không thể tưởng tượng a. Không chỉ không duyên có được một cái hảo con rể, nói không chính xác, còn trèo lên một hộ đại thân gia."

"Hấn không phải chạy nạn đi đến cao lão trang sao?"

"Cái này cũng khó mà nói, lấy không tốt a, là nhà ai lạc đường thiếu gia."

"Cũng là, như thế hậu lễ, đã nói là phu gia chuyên môn sai người đưa tới. Cũng không kỳ quái a."

"Có thể, đã như vậy, vì sao còn muốn ở rể?"

"Người đây sẽ không đã hiểu a? Chú rể cùng tân nương, chính là thanh mai trúc mã. Hoàng đế hướng hồ có thể thích đẹp nhân không thương giang sơn, bằng gì Cao gia cô gia lại không được?"

"Ôi, không nghĩ tới cái này Cao thái công còn có như vậy muện phúc a."

Một tiếng này thanh nghị luận, nói được Cao thái công cười đến càng phát ra vui vẻ, lại nói được Thiên Bồng mặt đỏ tới mang tai.

Từ đầu đến cuối, hấn đều ở cẩn thận địa nhìn được an bài đến chính vị trên Huyền Trang một nhóm.

Nắm Thiên Bồng tay, Cao thái công thấp giọng dặn dò: "Hiền tể a. Quay đầu lại, ngươi nên giữ lại người này bang bằng hữu nhiều ở chút ít thời gian, cũng nói với ta nói các người những cái này qua lại mới được a. Người ta tặng cùng như thế hậu lễ. Chúng ta sao có thể chậm trễ?"

Nói, lại quay đầu đối tài cao công đạo nói: "Tranh thủ thời gian đi thu thập vài gian sương phòng, sao có thể làm cho vài vị khách quý chen chúc tại trong một gian phòng? Quay đầu lại, còn phải theo chân bọn họ bồi cá không phải."

"Tài cao cái này liền đi làm."

Nhìn xem tài cao đi xa bóng lưng, Thiên Bồng lông mày chăm chú địa nhíu lại.

"Những người này, đến tột cùng nghĩ làm chi?"

Xa xa địa, hẩn lại chứng kiến Huyền Trang tại đối với hẩn cười, lập tức tâm đều có chút phát hoảng, này cái trán không khỏi bắt đầu bốc lên mồ hôi lạnh.

Đang lúc này. Ngoài cửa mướn tới nhạc sĩ tấu vang lên hỉ vui mừng. Hai vị tỳ nữ đã đem mặc gả quần áo đang đắp hồng khăn voan Nghệ Thường theo trong khuê phòng dẫn đi ra, cả trong thính đường lúc này nhắc lên một cái khác phiên.

Cao thái công bị đón nhận chủ vị.

Nghiêng đầu sang chỗ khác. Hẩn chứng kiến Thiên Bồng nhưng như cũ ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, sắc mặt trắng bệch.

"Hiền tể. Người làm sao vậy?"

"Không có... Không có việc gì." Thiên Bồng vội vàng cố nặn ra vẻ tươi cười, mở rộng bước chân đi lên phía trước đi.

...

Sơn trang ngoài một chỗ trong sơn cốc, Hoàng Phong quái rất cục thờ hồng học địa tìm đến cuối cùng một khóa hạt châu, nắm trong tay, chậm rãi hướng chính giữa rót vào linh lục.

Roi lả tả năm xử năm khóa hạt châu đột nhiên giúp nhau hô ứng vậy đồng thời lóe lên một cái.

Hoàng Phong quái sau lưng trong đó một con hồ điệp chậm rãi vượt cánh thẳng lên không trung, một cái khác chích hồ điệp cũng liền bề bộn đi theo.

Chậm rãi, cái này hai con hồ điệp hóa thành hai vị tăng nhân.

Một cái là Linh Cát, mà cái khác, thì là Văn Thù.

Chỉ thấy Linh Cát giơ lên ống tay áo, trước người lập tức xuất hiện tại phía xa ba dặm bên ngoài trong sơn trang cảnh tượng.

Chỉ vào này hình ảnh, Linh Cát nói khẽ: " Sư huynh mà lại xem."

...

Trong thính đường, hỉ vui mừng còn đang duy trì liên tục trước.

"Nhất bái thiên địa ——!"

Một tiếng u a, chú rỏ tân nương song song hướng phía đại môn phương hướng lễ bái.

Tất cả tân khách đều hoan hô lên.

Tiểu bạch long cũng đi theo đập nổi lên tay.

"Nhị bái cao đường ——!"

Xoay người, hai người nhất tề hướng phía ngòi ngay ngắn chủ vị Cao thái công lễ bái.

Cao thái công cũng đã cao hứng được nói không ra lời, chỉ là một cái kính địa cười.

Nhìn chăm chú cái này một đôi người mới, Huyền Trang cũng là lộ ra tự đáy lòng mỉm cười.

"Vợ chồng giao bái ——!"

Chậm rãi, chú rỏ tân nương ngẩng đầu lên.

Đang lúc này, ở đây tất cả mọi người biểu lộ nguyên một đám địa cứng lại rồi.

Ngay sau đó, cả kia hỉ vui mừng cũng ngừng lại.

Cao thái công hơi sững sờ, híp mắt hướng Thiên Bồng nhìn lại, chứng kiến Thiên Bồng trên mặt dài ra một cái trư cái mũi.

"Hiền tể, làm sao ngươi..."

Ngẩng đầu lên, hấn cả kính tròng lớn mắt.

Hắc hùng tinh dáng người chính chậm rãi cất cao, biến thành một trượng có thừa thân hình khổng lồ.

Lữ lục quả hai con tùng thử lỗ tai thoáng cái từ đỉnh đầu trên xông ra.

Trong phòng, hầu tử trên mặt nghi hoặc địa nhìn chính mình chậm rãi dài ra một cây lông tơ tay.

Sau một khắc, trong sơn trang bộc phát ra kinh thiên động địa tiếng thét chói tai. (chưa xong còn tiếp)

ps: Tóm lại là hoàn thành ~ cạc cạc cạc. Không có nhảy phiêu a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 505: : Hiện Hình

"Yêu quái a ——! Chạy mau!"

Vô số tân khách đều hét lên, kinh hoảng bên trong, bọn họ nhanh chóng vứt bỏ tùy thân vật phẩm xoay người hướng phía đại môn chạy như điên, té, giúp nhau đè ép.

Chích một sát, cả trong thính đường nguyên bản chen chúc dòng người cũng đã hễ quét là sạch, vải màn tại trong lúc bối rối bị xé nát, rơi xuống trên mặt đất. Cái bàn bị ném đi, các loại vật phẩm rơi la tả đầy đất, một mảnh đồng bừa bộn.

Nén đỏ trên hỏa trong gió hơi chập chờn, một cái quả táo bị cơn bão đám người đập được nát bấy.

Giờ này khắc này, cả trong thính đường chỉ còn lại có Thiên Bồng, Nghê Thường, Cao thái công, Huyền Trang, còn có hiện ra nguyên hình Lữ lục quái, hắc hùng tinh, cùng với vốn có tựu có đủ hình người, không có hóa thành bạch long Ngao Liệt.

Cao thái công hoảng sợ địa nhìn qua Thiên Bồng, chậm rãi lui về phía sau, chân mềm nhũn, ngã ngối trên mặt đất.

Như trước đứng tại nguyên chỗ Nghê Thường thân thủ vạch trần của mình hồng khăn voan, nhìn về phía Thiên Bồng, mở to hai mắt, cả ngây dại.

Thiên Bồng chậm rãi quay đầu hướng phía đang tại hiện ra nguyên hình đồng dạng hoảng sợ không thôi Lữ lục quái cùng hắc hùng tinh, lại run nhẹ trước vươn tay ra sờ lên mặt của mình.

Mò tới trư cái mũi, trư lỗ tai.

Chích một cái chớp mắt, lòng của hắn cũng đã lương nửa thanh.

"Ta. . . Đây là. . ." Hoảng sợ địa nhìn qua Nghê Thường, hắn chậm rãi ngồi chồm hồm trên mặt đất, bụm lấy chính mình được mặt thống khổ địa kêu thảm.

Chích một sát, tựa tại Nghê Thường trước mặt, Thiên Bồng thân hình như cùng một cái bóng cao su loại chậm rãi trướng đại, nứt vỡ trên người được hồng y, này trong miệng dài ra răng nanh, sau đầu sinh ra một đám lông bờm, biến thành một con chùng một trượng cao khổng lồ trư tinh.

Nghê Thường trong tay hồng khăn voan rơi xuống trên mặt đất, trong óc trống rỗng, không ngừng mà nháy mắt con ngươi, hơi há hốc mồm, lại nói không nên lời một câu.

"Cái này. . . Đây là có chuyện gì a, vì cái gì. . . Vì cái gì hảo hảo một người sẽ biến thành yêu quái. . .

Cao thái công giãy dựa lấy muốn vượt qua cửa trước ngoài bò đi, có thể cặp kia chân sớm đã sợ đến sử không được một tia khí lực, chỉ có thể coi như một cái sâu lông loại không ngừng nhúc nhích.

Thiên Bồng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Nghê Thường, vừa sợ sợ địa cúi đầu, che lại mặt của mình.

"Đây là. . . Không cách nào thừa nhận bí mật sao?" Nghê Thường thần sắc ngốc trệ hỏi.

Trong nháy mắt, trong thính đường bầu không khí tựa hồ cũng đọng lại.

...

Trên bầu trời, Linh Cát cùng Văn Thù lẳng lặng mà chăm chú nhìn trước mắt ảo giác.

Tại cảnh tượng đó trung, Nghê Thường đứng ngẩn ngơ, vẫn không nhúc nhích, cũng đã cả thất thần.

Thiên Bồng khoác nghiền nát vải đồ điều phủ phục trên mặt đất, chăm chú địa ôm đầu của mình, lạnh run.

Cao thái công như trước giãy dụa lấy muốn rời khỏi.

Huyền Trang một nhóm tặc cùng nhìn nhau trước, trong lúc nhất thời chân tay luống cuống.

Vài cái gan lớn thôn dân xa xa địa ghé vào ngoài cửa lớn nhìn xem, lặng lẽ nghị luận đứng lên.

"Mấy người kia là yêu? Khó trách bọn hấn ra tay như vậy xa xỉ."

"Có thể. . . Cương Liệt vì cái gì cũng là yêu? Không nên a. Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên. . ."

Trong đó một vị thôn dân nhỏ giọng nói: "Các ngươi còn nhớ rõ sao? Bọn họ nói. . . Cùng Cương Liệt là cố nhân. Sáu tuổi hài đồng nơi nào đến cố nhân? Nếu như hấn lúc ấy căn bản không phải sáu tuổi, vậy nói được thông. . ."

Trong nháy mắt mấy cái thôn dân sắc mặt cũng không khỏi có chút phát thanh.

Ai có thể nghĩ đến, chính mình nhiều như vậy năm qua, vậy mà cùng một con trư yêu sinh hoạt chung một chỗ?

Nhìn chăm chú trước mắt ảo giác, hồi lâu, Văn Thù thật dài thở dài, nói khẽ: "Này năm cái hạt châu, chỉ dùng để đến giải trừ bọn họ biến hình thuật pháp?"

"Đúng." Linh Cát nhẹ giọng đáp.

"Kể từ đó, cái này Thiên Bồng Nguyên Soái sợ là hết đường chối cãi. Đương nhiên, sự thật cũng không oan uổng hẳn. Chỉ là, như thế như vậy. . . Là dụng ý gì?"

Linh Cát hơi ngẩng đầu lên hừ cười nói: "Này Thiên Bồng Nguyên Soái bất quá là bị vạ lây thôi. Kim Thiên Tử tuyên bố phổ độ. . . Ha ha ha ha, chúng sinh ngu muội, như thế nào độ được? Sư đệ ta, bất quá là làm cho hắn nhìn xem nhân tâm chân tướng thôi. Hắn đã lựa chọn cùng một đồng yêu quái đi cùng một chỗ, nên có chuẩn bị tâm lý sẽ như thế, chỗ đến, người đi nhà trống. Kể từ đó, còn sao độ được chúng sinh?"

Nghiêng mặt đi nhìn qua có chút đắc ý Linh Cát, Văn Thù sâu hít một hơi thật sâu, ngược lại tiếp tục dừng ở ảo giác, nói khẽ: "Vậy người đáp ứng rồi Hoàng Phong quái chuyện tình. . ."

"Chờ hắn có thể trôi qua cửa ải này rồi nói sau." Linh Cát thuận miệng đáp: "Chúng ta còn là tranh thủ thời gian rút lui a, kinh động yêu hầu, cũng không đơn giản như vậy tự chấm dứt."

. . .

Trong phòng, hầu tử đồng dạng ức chế không nổi chính mình hiện ra yêu thân, hắn cũng đã tinh tường địa cảm giác đi ra bên ngoài chuyện gì xảy ra.

Đang nhìn mình lông xù tay, hấn chậm rãi bật cười, nụ cười kia lược qua hơi có chút dữ tợn.

Rất nhanh, thần thức của hấn cũng đã tập trung Hoàng Phong quái.

...

"Ngươi lá gan không nhỏ a." Một thanh âm tại Hoàng Phong quái trong đầu vang lên.

Hoàng Phong quái cả kinh, vội vàng vứt bỏ trong tay hạt châu, thay đổi thân hình, lại mãnh phát hiện hầu tử cũng đã đứng sau lưng tự mình, lập tức, cả ngây dại.

Trong lúc bối rối, hấn hướng phía bốn phía nhìn lại, lại phát hiện mình bên trái, bên phải, sau lưng, thậm chí là bốn phía trên đỉnh núi, mỗi một cái phương hướng đều có hầu tử thân ảnh, một đôi con mắt đều đang ngó chừng hấn xem, hoàn toàn phân không rõ thiệt giả.

"Ai, cho ngươi tới?" Đứng ở trước người hấn hầu tử nhếch môi cười, ý vị thâm trường địa nhìn hấn, đi phía trước bước một bước.

Hoàng Phong quái thất kinh địa lui về phía sau mấy bước.

"Vì cái gì làm như vậy?" Hầu tử lại đi nhảy tới một bước.

Hoàng Phong quái mặt bỗng nhiên co rúm, này tâm cũng đã nhảy tới cuống họng mắt, lại là liền lui lại mấy bước, ngã ngồi trên mặt đất.

Hầu tử một cước vượt đến trên tảng đá, bao quát trước hấn ung dung nói: "Nói ra, được chết một cách thống khoái điem, không nói ra đến, sống không bằng chết, hiểu chưa?"

Hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử, Hoàng Phong quái há to miệng quát um lên: "Linh Cát tôn giả ——! Linh Cát tôn giả ——! Linh Cát tôn giả cứu ta ——!"

"Hiểu rõ rồi, thật là phật môn giới trò quý." Hầu tử hừ lạnh một tiếng, không chút do dự giơ lên kim cô bổng.

"Không nên! Không nên ——!"

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, máu tươi tóe lên, Hoàng Phong quái cả bị quét lên trời.

Như trước đứng trên mặt đất hầu tử lãng không một trảo, lập tức, cái này cái gọi là yêu vương, này thân hình lãng không tán thành một hồi huyết vũ, thậm chí cũng còn không kịp khóc hô.

Cúi đầu xuống, hầu tử nhanh chóng dùng thân thức của mình đem chung quanh ba dặm phạm vi đều quét một lần.

"Hừ, thỏ tử chạy?"

...

Trong thính đường, Thiên Bồng lạnh run địa chổng mặt đất cung đứng dậy.

Buông ra hai tay, hấn từng bước một mà hướng trước ngoài cửa thối lui.

Từ đầu đến cuối, hấn đều không dám ngẩng đầu lên xem Nghê Thường con mắt.

Nàng ngơ ngác mà hỏi thăm: "Đây là. . . Không cách nào thừa nhận bí mật sao?"

Thiên Bồng như trước từng điem từng điem địa lui về phía sau.

"Đứng lại ——! Người đứng lại đó cho ta ——! Cái gì cũng không nói tình tường, người đã nghĩ vút xuống dưới ta vừa đi không về sao?"

Thiên Bồng dừng bước, nhưng như cũ cúi đầu, hồi lâu, hấn lạnh run nói:
"Ta không nghĩ người. . . Chứng kiến chính thức ta. . ."

"Đây mới là, chính thức người?"

Thiên Bồng khẽ gật đầu.

Trong nháy mắt, hy vọng triệt để phá diệt, nước mắt từng giọt địa theo Nghệ Thường trong mắt chảy xuống. Nàng ngơ ngác địa nhìn qua Thiên Bồng.

Này cước bộ lại hơi hơi sau này dịch.

Sau một khắc, tựu tại tất cả mọi người nhìn soi mói, Nghệ Thường phi thân nhào vào Thiên Bồng trong ngực, chăm chú địa ôm này thân thể cao lớn, khóc không thành tiếng.

"Vì cái gì không nói cho ta. . . Vì cái gì cái gì cũng không nói với ta? Ta đã nói qua cùng với người cùng một chỗ gánh chịu, vì cái gì?"

Này như trước quỳ rạp trên mặt đất Cao thái công cả kinh không ngậm miệng được. r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 506: : Người Nhu Nhược

Thiên Bồng cúi đầu xuống, ngơ ngác địa nhìn qua tại trong ngực mình nức nở không thôi Nghê Thường.

Này thân hình tựa tại trong ngực của mình, hô hấp như thể chân thật, nhàn nhạt mùi thơm quanh quẩn, theo xoang mũi, xông vào ngũ tạng lục phủ của hắn. . . Có thể treo trên bầu trời tay nhưng chỉ là run nhè nhẹ trước, thủy chung không có dũng khí đi ôm cái này một phần trôi qua tức thì hạnh phúc.

Huyền Trang lẳng lẳng địa đứng, chậm rãi nhắm lại hai mắt, chấp tay trước ngực, nhẹ giọng thì thầm: "A di đà phật."

Ngao Liệt cùng Lữ lục quả liếc nhau một cái, cũng là lược qua hơi có chút động dung.

Cao thái công bắt lục địa nằm sấp ngã xuống đất, gào khóc khóc lớn, trong miệng phản phục nhắc tới trước: "Nghịch chương a. . . Nghịch chương a. . ."

Gió nhẹ xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở hoạt nhập, chấp chờn hỏa quang, lay động váy dài, kích thích rơi xuống trên mặt đất hôn thư, đã trở thành giờ phút này trong thính đường duy nhất sống động.

Này hình ảnh, tựa hồ cũng tại thời khắc này đọng lại.

Hồi lâu, Nghê Thường hai tay chăm chú địa ôm Thiên Bồng, đem mặt dán tại trước ngực của hắn, nghẹn ngào nói: "Đừng đi, hảo sao? Ta không nghĩ ngươi đi. . ."

"Chính là. . . Chính là ta là yêu quái, ngươi không phải đều thấy được sao?"

Này ngữ điệu bên trong, đồng dạng mang theo sợi sợi nghẹn ngào.

"Vô luận ngươi là cái gì, đều đừng đi, hảo sao?"

"Ngươi không rõ. . . Ta là yêu quái. . . Ta là một con yêu quái. . ."

"Là yêu quái thì như thế nào? Là yêu quái có thể vút xuống dưới ta sao?"

"Ta. . . Ta có thể không đi sao? Nếu như ta không đi mà nói, ngươi sẽ bị tất cả mọi người phỉ nhổ. . ."

"Cho nên, ngươi muốn bỏ xuống ta? Đã như vậy, vậy ngươi lúc trước vì cái gì còn muốn đến? Tại sao phải đến? Ngươi nói cho ta biết!"

Hắn không có cách nào trả lời.

Đã không thể bạo lộ, vì cái gì còn muốn đến?

Đã đến đây, vì cái gì không dùng chân thân tương kiến?

Vì cái gì thấy xong, một thế lại một thế, làm mất đi không giáo nàng tu tiên, không đem nàng vĩnh viễn giữ ở bên người. . .

Đây hết thấy. Hắn đều không có biện pháp trả lời.

Nguyên một đám vấn đề tại Thiên Bồng trong đầu lượn lơ, giống như từng thanh đao nhọn, đâm vào lồng ngực.

Cầm không nổi. Cũng không bỏ xuống được.

Nghê Thường ôm Thiên Bồng tay càng phát ra khăn, nước mắt tại trước ngực của hắn nhòà đi.

Trong nháy mắt đó. Thiên Bồng phảng phất có thể tinh tường địa cảm giác được chính mình đóng băng ngàn năm lòng đang hòa tan, hóa thành đầy trời nước mắt, khắp qua hốc mắt, theo này trương xấu xí mặt, từng giọt địa rơi xuống, tích tại cái đó trong lòng hắn tới hoàn mỹ nhất nữ tử trên vai.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu lần, hắn đã từng lấy vi đã sớm chết lặng loại này sanh ly tử biệt. Có thể hắn sai rồi.

Hắn đúng là vẫn còn tại trước mặt nàng khóc lên, bởi vì này một đường, thật sự quá khổ, quá khổ. . . Dài dằng dặc đến nhìn qua không thấy giới hạn, chỉ có thể cắn chặt răng kiên trì không ngừng mà đi lên phía trước, một mình trong bóng đêm thủ vững, nhưng không biết thủ vững, có ý nghĩa gì.

Trong hoảng hốt, hắn tựa hồ lại nghĩ tới tại Quảng Hàn trong nội cung Nghê Thường cuối cùng không ngừng lặp lại câu nói kia. . .

"Nói cho ta biết hết thấy hảo sao?" Chăm chú địa dán Thiên Bồng lồng ngực, Nghê Thường nói khẽ: "Nói cho ta biết người chính thức danh tự. Nói cho ta biết. . . Bí mật của người, nói cho ta biết, người tại sao phải đối với ta tốt như vậy. Hảo sao?"

Hồi lâu, thời gian này lâu đến ở đây tất cả mọi người cũng đã tìm không thấy ngôn ngữ đi miêu tả.

Thiên Bồng chậm rãi dùng cặp kia thô ráp tay kéo mở Nghê Thường, nói khẽ: "Thực xin lỗi. . ."

Nghê Thường ngơ ngác địa ngẩng đầu lên.

Tránh đi Nghê Thường ánh mắt, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Đều là lỗi của ta. Nếu như ta không có xuất hiện tại nơi này, tự sẽ không xuất hiện chuyện như vậy. . . Cho nên, thực xin lỗi. . . Mời ngươi, quên ta a. Đời này kiếp này, ta cũng sẽ không lại xuất hiện tại trước mặt ngươi, không biết. . . Quấy nhiễu cuộc sống của ngươi. Lão gia. Nhất định sẽ thay ngươi tìm một cái càng thêm phù hợp phu quân. Thực xin lỗi. . ."

Nói, hắn từng bước một địa lui về phía sau.

"Ngươi muốn đi đâu?"

"Đi một cái. Lại cũng sẽ không khiến ngươi nhìn thấy địa phương. Cảm ơn ngươi, bắt quá. Một con yêu quái, với ngươi, một chút cũng không xứng."

Hắn chậm rãi nở nụ cười, rơi lệ đầy mặt địa cười.

Từng bước một địa thôi lui đến ngoài cửa, hắn xoay người sang chỗ khác, bay lên trời.

Tất cả mọi người ngơ ngác ngẩng lên đầu nhìn lên trước, nhìn xem hắn một điểm địa đi xa.

Thẳng đến biến mất không trung, Nghê Thường che ngực hư thoát loại ngòi liệt trên mặt đất, mở to hai mắt, nước mắt kia ngăn không được địa chảy xuống, có một loại hít thở không thông loại cảm giác.

Cứ như vậy ngòi yên trước, hồi lâu, đều không có nửa điểm động tĩnh.

Vài chục năm, nàng ảo tưởng qua vô số tràng diện, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới. . . Hội là hôm nay kết cục như vậy.

"Đây là. . . Của ta tình yêu sao?"

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, đi phía trước bước một bước, đang muốn mở miệng, một mực quỳ rạp trên mặt đất Cao thái công lại lúc này hét lên, gào khóc lớn nói: "Không cần phải tới —— không cần phải tới! Các người yếu cái này gia sản, đều cho các người! Chỉ cầu các người buông tha hai cha con chúng ta! Cầu các người buông tha hai cha con chúng ta!"

Huyền Trang bất đắc dĩ, chỉ phải thu thu thân, lẳng lặng địa đứng không nói một lời.

Đang lúc này, toàn thân là huyết hầu tử cũng đã rơi xuống sơn trang trước đại môn.

Một ít chúng vây xem thôn dân thấy hấn xuất hiện, lúc này giải tán lập tức.

Dắt lấy kim cô bổng bước nhanh chạy nhập trong thính đường, hầu tử hướng phía một mảnh đồng bừa bộn bốn phía nhìn lướt qua, đối với Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Hấn?"

"Đi."

"Đi? Đi đâu vậy?"

"Không biết." Huyền Trang nuốt khô nhỏ nước miếng nói: "Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, vì cái gì, các người hội đột nhiên hiện ra nguyên hình?"

"Là gọi Linh Cát gia hỏa làm chuyện tốt."

"Linh Cát phật?"

"Ân, hắn đã chạy xa, không có bắt lấy, cho nên ta liền trước trở lại xem." Nhìn tán lác nhất địa vật, hầu tử nhẹ giọng thở dài: "Xem ra, khoản này sổ sách Thiên Bồng tên kia nên phải nhớ đến trên đầu của ta."

Nghê Thường cúi đầu chậm rãi đứng dậy, hướng phía hầu tử một nhóm nhìn một cái, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Huyền Trang trên người.

Nàng vừa hướng phía Huyền Trang phương hướng bước ra một bước, một bên Cao thái công tợn hét lên: "Nha đầu! Người muốn làm gì? Bọn họ là yêu quái a!"

Nghê Thường nhàn nhạt quay đầu lại nhìn phụ thân của mình liếc nói: "Cha, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Nếu như bọn họ thật sự là bạn của Cương Liệp, khẳng định sẽ không hại chúng ta."

Nói, nàng từng bước một đi đến Huyền Trang trước mặt, chấp tay trước ngực, hướng phía Huyền Trang hành lễ nói: "Tiểu nữ tử Cao Thúy Lan, gặp qua đại sư."

Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực đáp lễ, nói: "Thí chủ hữu lễ."

"Thúy Lan có một chuyện muốn thỉnh giáo đại sư, còn hy vọng đại sư có thể chi tiết bẩm báo."

"Thí chủ thỉnh giảng."

"Thúy Lan muốn biết. Vừa mới vị này. . . Hầu tiên sinh theo lời Thiên Bồng, có phải là Cương Liệp."

Không đợi Huyền Trang mở miệng, hầu tử liền lách ra cái đầu chen miệng nói: "Có phải thế không. Không phải cũng là."

Nghê Thường lặng lẽ hướng phía hầu tử nhìn thoáng qua, phát hiện hấn chính nhìn mình chăm chăm. Sợ tới mức vội vàng tránh đi ánh mắt, thấp giọng nói: "Sao. . . Kính xin hầu tiên sinh theo thực tướng cáo?"

"Đừng kêu hầu tiên sinh, cái gì nát cách gọi? Bọn họ bảo ta đại thánh gia, người cũng như vậy kêu ba." Hầu tử nhú lại lông mày nói: "Thiên Bồng là hấn kiếp trước xung hô, Trư Cương Liệp là hấn kiếp này xung hô, người cứ nói đi?"

"Kiếp trước. . . Kiếp này. . ." Nghê Thường cúi đầu thì thảo tự nói.

"Kiếp trước của hấn là Thiên Bồng Nguyên Soái, kiếp trước của người là Nghê Thường tiên tử, hai cái đều là thiên thần. Người hiện tại đã biết rõ đi?"

Nói đi. Hầu tử nghiêng đầu đi hướng phía mấy người khác vẫy vẫy tay nói: "Đi thôi, dù sao hấn cũng đi, thật sự không được coi như xong, tự chúng ta ra đi cũng được."

Thấy mọi người xoay người tự phải ly khai, Nghê Thường liền vội vươn tay ngăn lại nói: "Vài vị xin dừng bước!"

Một ít bên cạnh Cao thái công trông mắt đều muốn đến rơi xuống, cắn răng thấp giọng hô: "Người lưu bọn họ làm gì? Bọn họ là yêu quái a!"

"Câm miệng!"

Hầu tử hai tròng mắt, Cao thái công vội vàng hai tay che miệng của mình, lại không dám lên tiếng nữa.

Cúi đầu, Nghê Thường hướng phía hầu tử hành lễ, không yên nói:
"Thỉnh. . . Thỉnh không nên thương tôn cha ta."

"Không ai muốn thương tôn hấn. Là chính bản thân hấn tối tiện."

Nghê Thường áp ứng nói: "Các người. . . Các người có thể giúp ta đem hấn tìm trở về sao?"

"Hấn?"

"Ta là nói. . . Cương Liệt."

"Người tìm hấn trở về làm gì?"

"Tìm hấn trở về hỏi. . . Lên tiếng hỏi sớ."

Nghê Thường đầu càng cúi càng thấp, này kiết căng địa đất lấy làn váy, giống như có lẽ đã khẩn trương đến cực hạn.

Nhàn nhạt liếc Huyền Trang liếc. Hầu tử nói khẽ: "Muốn tìm hấn, biện pháp còn nhiều mà."

Nói, hầu tử vỗ nhẹ nhẹ đập bộ tại chính mình trên cổ tay Kim Cương Trác nói: "Dùng cái này có thể tùy thời tìm được vị trí của hấn. Còn có dễ dàng hơn biện pháp, chúng ta còn ở nơi này, hấn khẳng định không dám đi xa, chỉ cần lấy cá cột, đem người trói hảo trên lên một treo, đáng tin hấn liền từ chỗ nơi hẻo lánh xuất hiện."

Nghê Thường sợ tới mức đại khí cũng không dám ra ngoài, cúi đầu. Nháy mắt con người cẩn thận địa nhìn hầu tử.

Một bên Huyền Trang mở miệng nói: "Đại thánh gia, nếu không. . . Đã giúp giúp vị thí chủ này a."

Miễn cưỡng nhìn liếc co lại ở trong góc lạnh run Cao thái công. Hầu tử trợn trắng mắt nói: "Đi, ta đây đem hấn tìm ra."

Nói. Hấn chống kim cô bông từng bước một cửa trước ngoài đi đến, đợi đến đi đến trong sân, một nhảy dựng lên, rơi xuống trên nóc nhà.

Nổi lên khí, hầu tử giật ra giọng quát: "Thiên Bồng ngươi vương bát đê con, cho lão tử lăn ra đây ——!"

Thanh âm kia giống như tiếng sấm vậy nhanh chóng dọc theo mặt đất khuếch tán, cho dù ở hơn mười dặm bên ngoài cũng có thể tinh tường nghe được.

Cao lão trang các thôn dân nguyên một đám lập tức đều sợ cháng váng.

Nổi lên khí, hầu tử tiếp theo quát: "Con mẹ nó ngươi phải không là nam nhân! Hay là thật cũng đã biến thành một con công trư rồi?"

Cách xa nhau hai mươi dặm ngoài trên một ngọn núi cao, nham thạch sau, Thiên Bồng trốn tránh, lẳng lặng địa nghe, lại thủy chung không có lộ diện.

"Mẹ nó, lão tử năm đó hô ngươi cùng một chỗ giết lên thiên đình, sống lại người yêu của ngươi, ngươi chết cân não sẽ không chịu! Hiện tại ngay cả mình nữ nhân đều không dám thấy xong, con mẹ nó ngươi còn có thể hay không lại nhu nhược điểm? Đương nguyên soái đều đương choáng váng?"

Thiên Bồng lẳng lặng địa cắn răng, nắm chặt nắm tay, ghen đủ thở ra một hơi, như trước bất vi sở động.

"Ngươi còn chưa cút đi ra ngoài là a? Đi, ta liền đem ngươi nữ nhân tiền dâm hậu sát, liền hôn phách cũng không cho ngươi lưu!"

"Người ——!" Thiên Bồng nhảy lên nhảy lên nham thạch.

Nhưng mà, hấn cả giật mình.

Tự tại trước mắt của hấn, hầu tử miễn cưỡng địa đào trước lỗ tai. Sau lưng hấn, Nghê Thường lẳng lẳng địa đứng, mở to hai mắt nhìn chăm chú Thiên Bồng, đầy mặt vệt nước mắt.

Đem keo kiệt đến móng tay lí ráy tai bắn ra rơi, hầu tử quay đầu lại hướng phía Nghê Thường sử cái ánh mắt nói: "Bản thân nói đi, ta về trước đi, bỏ đi quá lâu sợ hòa thượng gặp nguy hiểm."

Nghê Thường yên lặng nhẹ gật đầu.

Trước khi đi, hầu tử còn chỉ vào Thiên Bồng oán hận mắng một tiếng: "Người nhu nhược."

Nói đi, xoay người hóa thành một đạo kim quang biến mất.

Trên núi cao, chỉ còn lại có Nghê Thường cùng Thiên Bồng lẳng lẳng địa đối mặt trước.

Hồi lâu, Nghê Thường nói khẽ: "Là ta cầu vị kia đại thánh gia dẫn ta tới gặp người. . . Đừng đi hảo sao? Ít nhất. . . Bả sự tình đều nói cho ta biết, hảo sao?" (chưa xong còn tiếp)

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 507: : Lấy Kinh Nhân?

Đương hầu tử trở lại sơn trang thời điểm, vừa hay nhìn thấy Huyền Trang đám người đã thu thập xong bọc hành lý, dắt ngựa đứng ở ngoài cửa, lại bị một đám thôn dân bao bọc vây quanh.

Này thôn dân cầm nông cụ bày làm ra một bộ muốn động thủ tư thế, rồi lại nguyên một đám lạnh run, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi.

Này Cao thái công một bả tuổi, liền quái trượng đều trụ không ổn, còn gượng chống trước cầm một bả liêm đao, một bả nước mũi một bả lệ địa chỉ vào Huyền Trang thét to nói: "Các ngươi không được đi. Không đem Thúy Lan trả trở về, các ngươi ai cũng không được đi!"

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Lão thái công, Thúy Lan thí chủ chích là đi gặp một lần Thiên Bồng Nguyên Soái thôi, một hồi sẽ trở lại, ngài không cần lo lắng."

"Ngươi nói bậy!" Tài cao chỉ vào Huyền Trang nói: "Rõ ràng là này chích hầu yêu bả tiêu thư bắt đi đưa đi cho trư yêu!"

Nói đi, hấn vội vàng co lại đến Cao thái công sau lưng đi.

Trong đám người lúc này có người ồn ào, cao giọng hô: "Bả tiêu thư giao ra đây! Không giao ra đến ai cũng..."

Này tiếng gọi âm ỉ đến cuối cùng, liền âm cuối đều ở rung động, càng đừng đề cập có người phụ họa.

Một đám thôn dân cứ như vậy đưa bọn họ bao bọc vây quanh, nguyên một đám mở to hai mắt, nuốt khô trước nước bọt, sợ hãi địa nhìn quanh trước.

"Làm sao bây giờ? Muốn động thủ sao?" Hắc hùng tinh tiến đến Huyền Trang tai vừa hỏi.

"Không thể gây thương và vô tội, còn là đẳng đại thánh gia trở về rồi nói sau. Thúy Lan thí chủ vừa về đến, chắc hẳn, hiểu làm tự giải trừ a."

Nói đi, Huyền Trang liền chậm rãi nhắm lại hai mắt không nói thêm nữa.

Một ít chúng thôn dân đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải, chỉ phải nguyên một đám hướng phía Cao thái công nhìn quá khứ.

Chỉ nghe "Phác thông" một tiếng, Cao thái công hai đầu gối quỳ xuống đất, ý vị địa dập đầu, khóc hô cầu khẩn nói: "Van cầu các người, van cầu các người, bả Thúy Lan trả cho ta a. Các người muốn cái gì ta đều cho. Cho dù muốn ta cái này điều mạng già cũng đúng a!"

Này cái trán lại dập đầu ra huyết.

Một bên thôn dân mắt thấy không được, vội vàng ra tay đem Cao thái công giữ chặt, không cho hẳn lại dập đầu.

"Lão thái công mau mau mời đứng lên." Huyền Trang đi phía trước một bước muốn đi nâng Cao thái công.

Đang lúc này. Một cái lá gan hơi lớn một chút thôn dân sợ hãi rụt rè địa cầm cái cuốc ngăn cản đến Huyền Trang trước mặt.

Hắc hùng tinh quỳnh lên, lúc này đối với thôn dân kia lộ ra răng nanh rống một tiếng.

Lập tức. Thôn dân kia sợ tới mức vút xuống dưới cái cuốc, chạy đi bỏ chạy.

Cái này vừa chạy, tất cả thôn dân đều đi theo chạy, giải tán lập tức.

Đáng thương này Cao thái công nhìn chung quanh, thân thủ đi kéo góc áo của bọn hắn, lại bị kéo đến nằm sấp ngã xuống đất, roi mặt mũi tràn đầy hạt cát, chỉ có thể phí công địa vượt mặt đất khóc hô: "Các ngươi không thể đi a. Không thể vút xuống dưới Thúy Lan không quản a, không thể a..."

Nhìn xem Cao thái công bộ dáng kia, Huyền Trang trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết như thế nào cho phải.

Xa xa nhìn một hồi lâu, hầu tử bắt đắc dĩ thở dài, hướng phía mọi người bay tới, vững vàng địa rơi xuống Huyền Trang trước người.

Vừa vừa rơi xuống đất, lão thái công lúc này hướng hắn bò tới, thoáng cái ôm lấy bắp đùi của hắn, một bả nước mũi một bả lệ địa khóc hô: "Van cầu ngươi, bả nữ nhi của ta trả cho ta... Ngươi yếu lão nhân cái này mệnh. Mặc dù cầm lấy đi tốt lắm."

Hầu tử khoát tay, chuẩn xác địa đánh vào Cao thái công cái ót trên.

Chỉ thấy Cao thái công thân thể nghiêng một cái, nằm ngã xuống đất. Không có động tĩnh.

"Nghê Thường cùng Thiên Bồng tự cá đàm đi, ta về trước." Nhìn lông mày hơi chau nâng Huyền Trang, lại nhìn liếc ngã xuống đất Cao thái công, hầu tử nói khẽ: "Yên tâm đi, ngất đi mà thôi, ta còn không đến mức đối với hắn hạ sát thủ."

Một bên tiểu bạch long nhỏ giọng thầm nói: "Không sợ người hạ sát thủ, chỉ sợ người không có khống chế tốt độ mạnh yếu, lão nhân này cái đó chống lại người lăn qua lăn lại a?"

"Người lại cần ăn đòn phải không là?"

Hầu tử hai tròng mắt, tiểu bạch long sợ tới mức vội vàng vọt đến Huyền Trang sau lưng đi.

Cứ như vậy đợi một chút trước. Thẳng đến mặt trời lặn phía tây thời điểm, Thiên Bồng mới mang theo Nghê Thường cùng lúc xuất hiện tại sơn trang trước đại môn.

Trong lúc nhất thời. Cũng đã khôi phục thần trí, nhưng như cũ ngồi liệt trên mặt đất Cao thái công thoảng cái có điểm mộng.

Nghê Thường xa xa mà hướng trước hầu tử phúc thân hành lễ. Lại ngược lại đối Huyền Trang hành lễ, mở ra bước nhỏ vội vàng đi đến phụ thân của mình trước người, thân thủ đi đỡ.

"Thúy Lan... Thật là người? Người không có việc gì?" Cao thái công kích động được lại là một thanh nước mũi một bả lệ, thân thủ đem Nghê Thường mặt nâng trong tay tinh tế địa xem.

"Cha, chúng ta vào đi thôi. Nơi này giao cho Cương Liệt a."

"Cương Liệt?" Cao thái công lặng lẽ hướng phía Thiên Bồng liếc qua, nhỏ giọng nói: "Hắn... Hắn trả lại tới làm cái gì?"

Nghê Thường ngậm miệng, không nói một lời địa đem Cao thái công từ trên mặt đất vịn lên, dìu lấy hắn từng bước một hướng phía sơn trang đi đến.

Đợi đến hai người sau khi rời đi, Thiên Bồng mới mở ra cước bộ chậm rãi hướng phía hầu tử đã đi tới, hữu ý vô ý địa nhìn Huyền Trang liếc, hắc trường thở dài, nói: "Các người khi nào thì đi?"

"Rất chán ghét chúng ta sao?" Hầu tử mắt trắng không còn chút máu nói.

"Ta biết rõ chuyện lần này không có quan hệ gì với các người, nhưng cũng là các người rước lấy. Cùng phạm nhân hỗn cùng một chỗ, cuối cùng chỉ biết hại bọn hắc." Xa xa nhìn thoáng qua như trước tránh ở cách đó không xa cỏ dại trung vài cái thôn dân, Thiên Bồng nói khẽ: "Hơn nữa, bọn họ cũng không thích các người."

Hầu tử thoáng cái bật cười, chống kim cô bổng lung la lung lay nói: "Này... Bọn họ thích người sao?"

Thiên Bồng sắc mặt lúc này hơi biến đổi, thấp giọng nói: "Các người đi sau, ta liền sẽ đi."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe này trong sơn trang cũng đã truyền ra Cao thái công cùng Nghê Thường khắc khẩu thanh.

"Không được, không được! Chuyện này ta chết cũng không thể đáp ứng!"

"Cha, hắc là Cương Liệt a!"

"Hắc là một con trư yêu! Hôm nay tất cả hương thân đều nhìn thấy, Thúy Lan cái đó, người thật dài tâm nhãn được không?"

"Những năm này, đều là hắc tại chống cái nhà này, chẳng lẽ người còn chưa tin hắc?"

"Chính là như vậy cũng không được! Người ngấm lại, hẳn là một con trư yêu, người yếu thực gả cho hắn, sau này còn có ai dám cho chúng ta đương tá điền?"

"Chúng ta đây cũng đừng có tá điền, tự chúng ta trồng trọt."

"Cái này... Cái này không chỉ là tá điền vấn đề! Nhà của chúng ta ra một cái trư yêu nữ tể, những cái này thân thích, còn có ai dám cùng chúng ta gia đi đi lại lại? Đây là muốn đoạn tuyệt tất cả người thân vãng lai nha!"

"Đoạn tự đoạn a. Bọn họ cũng không thiếu thụ chúng ta, thụ Cương Liệp ân huệ, nếu như bởi vì này dạng yếu đoạn tuyệt, này còn không bằng sáng sớm đoạn tuyệt tới sạch sẽ."

"Không bằng sáng sớm đoạn tuyệt... Không bằng sáng sớm đoạn tuyệt? Hừ, người đây là muốn tức chết cha người ta a?"

Chỉ nghe âm một tiếng, tựa hồ có đồ vật gì đó rơi đập trên mặt đất. Ngay sau đó lại truyền ra Cao thái công tiếng quát mắng: "Ta xem người là bị hắn dùng yêu pháp mê tâm! Cùng tất cả người thân đều đoạn tuyệt vãng lai? Vậy không bằng cũng với người cha ta đoạn tuyệt vãng lai tốt lắm!"

"Người nếu thật phải gả hắn, ta liền đương không có người người con gái này, cũng tốt hơn sau này dưới cửa tuyên đi đối liệt tổ liệt tông giải thích!"

Ngay sau đó. Là một tiếng nặng nề ngã tiếng cửa, cùng liên tiếp tiếng bước chân.

Cả sơn trang thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Này xa xa trốn tránh các thôn dân còn đang đuổi lỗ tai dài. Bất quá, này trong sơn trang lại không có phát ra một điểm tiếng vang.

Thiên Bồng chậm rãi cúi đầu, vẫn không nhúc nhích địa đứng, dừng ở không có vật gì mặt đất.

Hầu tử lịch ra cái đầu hỏi: "Người cùng nàng hẹn ước trở về thuyết phục Cao thái công?"

Thiên Bồng chậm rãi nhắm lại hai mắt nói: "Ta biết rõ thuyết phục không được."

"Biết rõ người trả trở về?"

Thiên Bồng chỉ là lẳng lặng địa đứng, không có trả lời.

Không bao lâu, sơn trang đại môn chậm rãi mở.

Nghê Thường theo trong sơn trang chậm rãi đi ra, này trên mặt hiện đầy vệt nước mắt.

Từng bước một đi đến Thiên Bồng trước mặt, Nghê Thường ra ngoài ý định địa phúc thân hành lễ. Nói khẽ: "Thực xin lỗi..."

Lời còn chưa dứt, từng giọt nước mắt cũng đã theo Nghê Thường gò má lạch cạch lạch cạch đi xuống đất rơi.

Ánh trăng trung, nàng cúi đầu, đứng ngẩn ngơ, ngoại trừ thực xin lỗi, cũng đã lại nói không nên lời một câu.

Hầu tử một nhóm ở một bên lẳng lặng mà nhìn xem.

Trong lúc nhất thời, cả bầu không khí đều cứng lại rồi.

Hồi lâu, Thiên Bồng cường chống cười nói: "Hắn là. Lão gia là cha người, bất kể như thế nào đều không nên vứt xuống dưới hắn, đây là hiếu đạo. Làm người con cái. Tự nhiên tận hiếu."

Hơi do dự hạ xuống, hắn lại nói tiếp: "Mời người chuyển cáo lão gia một tiếng, ta hội rời đi nơi này. Lại cũng sẽ không xuất hiện tại cao lão trang, sẽ không tái xuất hiện ở trước mặt của hắn... Có lẽ, ta là nói có lẽ. Có lẽ, tiếp theo thế, ta sẽ nữa tìm người... Hy vọng, tiếp theo..."

Này lời nói đến nơi đây tụt dừng lại, không có xuống chút nữa nói.

Thiên Bồng ngậm miệng đứng ngẩn ngơ, mở to hai mắt, không ngừng mà hít sâu trước.

Ánh trăng trung. Có thể tinh tường địa trông thấy mắt của hắn vành mắt giống như trong gió nhẹ đẩy ra sóng gợn mặt hồ loại ba quang lẫn lẫn.

"Kỳ thật..." Một bên hầu tử đột nhiên mở miệng nói ra: "Kỳ thật có cái biện pháp có thể giải quyết vấn đề này, hơn nữa là vĩnh cửu giải quyết."

Nghe vậy. Thiên Bồng nháy mắt con người hướng hầu tử nhìn sang.

Nghê Thường vội vàng hướng phía hầu tử phúc thân hành lễ, đầy cõi lòng chờ mong nói: "Đại thánh gia có biện pháp nào. Kính xin... Kính xin giúp giúp chúng ta, Thúy Lan vô cùng cảm kích."

"Người vô cùng cảm kích vô ích a." Hầu tử chỉ chỉ Thiên Bồng nói: "Được hắn nguyện ý mới được."

Thiên Bồng lúc này quát lên: "Người lại muốn nói cái gì?"

"Thái độ, thái độ!" Hầu tử đầu thoáng cái ngưỡng lên, lạnh lùng địa trừng mắt Thiên Bồng nói: "Người đây là cầu người làm việc thái độ sao?"

"Cút! Ai muốn cầu người?"

"Người! Đi, người không cầu nhé? Người không cầu coi như xong, cho người hối hận cả đời!"

Hắt lên tay, hầu tử lúc này xoay người hướng phía một bên đi đến.

Nghê Thường thoáng cái cấp, liền vội vươn tay lôi kéo Thiên Bồng, vừa nhanh bước hướng phía hầu tử đi tới, nói khẽ: "Đại thánh gia, có thể không... Có thể không đem biện pháp cáo tri Thúy Lan?"

Hầu tử đưa lưng về phía Nghê Thường, chống kim cô bổng ung dung nói: "Biện pháp là có, chỉ cần hấn đi theo ta đi về phía tây, đẳng sự tình giải quyết, tựu còn hấn một bộ nhân thân. Đến lúc đó không tựu vấn đề gì đều không sao? Kỳ thật tối hôm qua ta đã nói với hấn qua một lần, bất quá cái này chết cân não không chịu đáp ứng, cứ nhiên còn theo ta động thủ."

Nghê Thường cẩn thận mà hỏi thăm: "Ngày hôm qua, là người đã thương Cương Liệp?"

"Chính là ta. Hấn không biết tự lượng sức mình trước động tay, nếu không phải là ta hạ thủ lưu tình, hấn chết sớm."

Nghê Thường nháy mắt con ngươi nhìn hầu tử, lại ngược lại nhìn nhìn Thiên Bồng, hồi lâu, nàng chậm rãi đi đến Thiên Bồng bên người, thấp giọng hỏi: "Hấn nói, có thể tin sao?"

"Cái này hầu tử bản thân chính là không thể tin, nói lời còn có thể có thể tin?"

"Người nói cái gì? Ta làm sao lại là không thể tin?" Hầu tử thoáng cái quay mặt lại, vung kim cô bổng chỉ vào Thiên Bồng quát lên: "Lời này của người có ý tứ gì, nói rõ ràng!"

"Cần nói tình huống sao?" Thiên Bồng hừ lạnh nói: "Lúc trước là ai dùng ôn độc tai họa vô tội sinh linh, lại giá họa cho của ta?"

"Ngươi —— đó là chiến tranh! Đương nhiên là ngươi lừa ta gạt!" Hầu tử giận dữ hét: "Ngươi sao? Ngươi giết những kia yêu quái, bọn họ chiêu ai dẫn đến ai a? Bọn họ có chút ít cô sao? Con mẹ nó ngươi theo ta đâm vô tội? Lão tử chết ở ngươi thiên hà thủy quân trong tay nhân còn thiếu sao?"

Thiên Bồng co lại tay, lạnh lùng đáp: "Yêu quái làm loạn, người người được mà giết chi."

Cái này một câu buông đi, hầu tử lập tức tròn tròn trông mắt.

"Nói rất đúng, người người được mà giết chi? Ta con mẹ nó hôm nay tự giết ngươi cái này trừ yêu!" Vung kim cô bỗng, hầu tử muốn hướng phía Thiên Bồng tiến lên. Thiên Bồng cũng nhanh chóng dọn xong nghênh chiến tư thế.

Mắt thấy tình thế không ổn, Huyền Trang vội vàng một cái bước nhanh ngăn cản đến ở giữa. Nghê Thường cũng liền vội vươn tay đem Thiên Bồng tóm ở.

Cái này cản lại, song phương mới đồng thời dừng lại, trận kia mặt trong lúc nhất thời lại lâm vào giằng co.

Hồi lâu, hầu tử chậm rãi bình phục hô hấp, đối với Huyền Trang nói ra: "Giao cho ngươi, ngươi nói với hắn a, ta không có biện pháp cùng hắn nói chuyện. Vừa nói lời nói ta liền muốn đánh hắn."

Nói đi, xoay người nhảy lên nhảy đến sơn trang trên nóc nhà đi.

Chậm rãi đi đến Thiên Bồng trước người, Huyền Trang chấp tay trước ngực, hướng phía Thiên Bồng cùng Nghê Thường hơi khom người, nói: "Một mực đều không có tự giới thiệu, bản tăng pháp danh Huyền Trang, theo đông thổ Kim Sơn tự mà đến, hướng Tây Thiên Đại Lô Âm tự đi."

Nghe vậy, Thiên Bồng không khỏi sửng sờ, nói: "Người là lấy kinh nhân?" (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 508: : Tranh Chấp

Nhìn chăm chú Thiên Bồng, Huyền Trang chấp tay trước ngực, yên lặng nhẹ gật đầu.

Thiên Bồng lông mày đều chau lên, hấn ngẩng đầu nhìn đứng ở trên nóc nhà nhìn ra xa hầu tử liếc, nhìn chăm chú Huyền Trang trên mặt nghi ngờ nói nói: "Ta nghe nói, là phật tổ lệnh người đi về phía tây lấy kinh, ý đồ phát huy mạnh phật hiệu."

"Thiên Bồng Nguyên Soái tin sao?" Huyền Trang nhẹ giọng hỏi.

Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu nói: "Không tin."

"Thiên Bồng Nguyên Soái vì sao không tin?" Huyền Trang lại hỏi.

"Phật môn truy cầu thoát tám khổ, đi chấp niệm, nơi nào đến phát huy mạnh phật hiệu vừa nói? Nếu thật yếu phát huy mạnh, ngày đó Hoa Quả Sơn một trận chiến linh sơn đại bại yêu tộc, đạo gia thiên đình suy bại, phật giáo như mặt trời ban trưa, Như Lai phật chỉ cần ra lệnh một tiếng, cái này trong thiên hạ, còn không che kín chùa miếu thờ? Cần gì phải đặng cho tới hôm nay cho người hòa thượng này độc thân đi về phía tây lấy kinh? Đi về phía tây lấy kinh phát huy mạnh phật hiệu, căn bản chính là lời nói vô căn cứ."

Nói đi, Thiên Bồng lãnh hừ lạnh một tiếng, này xem Huyền Trang trong ánh mắt nhiều vài phần địch ý.

Nghe vậy, Huyền Trang nhưng chỉ là nhàn nhạt cười cười, nói: "Xem ra, Thiên Bồng Nguyên Soái đối với ta phật môn ngược lại là có chút hiểu rõ a."

"Ngày đó sáu yêu vương chiếm giữ Tây Ngưu Hạ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu lại là phật môn truyền thống phạm vi thế lực, ta thống quân cùng sáu yêu vương ở nơi đó giao chiến qua hai lần, cuối cùng mấy năm, làm sao có thể không có chỗ hiểu rõ? Loại này lời đồn, cũng có thể gạt được ta?" Thiên Bồng hơi ngửa đầu nói: "Bất quá, ta lại là có chút kỳ quái, người đến tột cùng vì sao đi về phía tây? Cái này yêu hầu, lại vì sao với người liên quan đến nhau? Nghe đồn ăn thịt của người có thể trường sinh bất lão, Nhưng ta thấy thế nào, hẳn đều không giống như là muốn ăn người. Hơn nữa, đột phá thiên đạo, hẳn từ lâu là trường sinh bất lão. Đi về phía tây, nên có mục đích khác mới là."

"Việc này nói rất dài dòng." Huyền Trang nhếch môi lược qua lược qua suy nghĩ một chút, chấp tay trước ngực nói: "Bản tăng cùng Thiên Bồng Nguyên Soái nói một chuyện, chắc hẳn, dựa vào Thiên Bồng Nguyên Soái biết, nên có thể lý ra cá đầu mối đến đây."

"Người nói."

"Bản tăng mười thế trước, tên gọi là Kim Thiên Tử."

Nghe vậy, Thiên Bồng hẳn hơi mở to hai mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi địa nhìn qua Kim Thiên Tử. Đây trong đôi mắt một đạo bạch quang hiện lên, thẳng thâu Huyền Trang hồn.

Chích một cái chớp mắt, hẳn giật mình, này lạnh lùng hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ ý vị thâm trường địa nhìn Huyền Trang, như là tại tinh tế tự định giá trước cái gì.

Gió đêm theo bên cạnh từ từ thổi qua, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh không tiếng động.

Nghê Thường vẽ mặt ngây thơ, Huyền Trang nhưng chỉ là mặt mày mang cười mà chăm chú nhìn Thiên Bồng.

Đứng ở trên nóc nhà hầu tử cũng không khỏi được lặng lẽ hương phương hướng của bọn hắc liếc hai mắt, lại vội vàng đem ánh mắt thu trở về, chỉ là duỗi dài lỗ tai tinh tế địa nghe.

Hồi lâu, Thiên Bồng mới hoãn quá thần lai, nói khẽ: "Nói như vậy, đi về phía tây, thật là phật môn giáo lí chi tranh?"

Trên nóc nhà hầu tử lúc này tròn tròn mắt, cả giận nói: "Ta nói ngươi cũng không tin, hắc nói ba xạo ngươi sẽ tin rồi? Ngươi cái này có ý tứ gì?"

"Phật môn cao tăng chuyển thế, mười thế trong tất có phật linh hộ thế." Thiên Bồng cũng không nhìn hầu tử, lãnh trào phúng: "Như thế thường thức, chẳng lẽ ngươi cái này được xưng vạn yêu chi vương Tề Thiên Đại Thánh lại không biết? Thật đúng là nghe danh không bằng gặp mặt a."

Hầu tử mặt hơi quất hai rút ra, này nắm kim cô bỗng tay lại giơ lên.

Huyền Trang vội vàng bước nhanh ngăn cản đến hắc cùng với Thiên Bồng trong lúc đó.

"Ngươi cho rằng thành thiên đạo, ngươi tự thực vô địch sao?" Thiên Bồng ngẩng đầu lên cũng không nhìn hầu tử, ung dung nói: "Tu đạo cũng tốt, tu phật cũng được, dù là ngươi tu chính là Hành Giả đạo, kết quả là đều khảo nghiệm một cái tâm tính, khảo nghiệm kiến thức. Nói trắng ra là, hai trăm năm quang cảnh không đến, ngươi có thể tu đến thiên đạo tu vi, bất quá là vận khí cho phép thôi. Không nên là của ngươi, cuối cùng không phải của ngươi, nếu không, ngươi làm sao biết bại?"

Nói đi, Thiên Bồng ung dung nhìn hầu tử liếc.

Lập tức, hầu tử mặt trướng đến đỏ bừng, mở to hai mắt nhìn nhếch miệng nói: "Xem ra, không đem ngươi đánh gục xuống ngươi chắc là không biết chịu phục."

Trong lúc nhất thời, này bầu không khí đã là giương cung bạt kiếm.

Tràng diện này, mà ngay cả Huyền Trang đều có chút không bình tĩnh, chỉ phải xa xa địa lần nữa ám hiệu hầu tử tỉnh táo, tỉnh táo.

Thật vất vả trì hoãn khẩu khí, hầu tử dứt khoát tức giận tại nóc nhà ngồi xếp bằng xuống, cắn răng thì thào lầm bầm: "Hôm nay trước hết không so đo với ngươi, sau này có rất nhiều ngươi cầu chỗ của ta!"

Nói, này mặt phiết hướng một bên, không nhìn Thiên Bồng.

Một bên tiêu bạch long, Lữ lục quái, hắc hùng tinh thấy đều có chút bất đắc dĩ.

Thật muốn bàn về đến, Thiên Bồng dưới trướng thiên hà thủy quân giết không dưới ngàn vạn yêu, chết ở thiên hà thủy quân dưới đao Hoa Quả Sơn yêu chúng không dưới hơn mười vạn, hầu tử thống lĩnh hạ Hoa Quả Sơn càng là tiêu diệt cả thiên hà thủy quân. Cái này huyết hải thâm cừ, lẫn nhau trong lúc đó chỉ sợ vô luận bao nhiêu năm đều là không cách nào quên. Nhưng nói cho cùng cũng bất quá là đều vì mình chủ thôi. Tại nó vị, mưu kỳ sự, bản chất trên, kỳ thật đề không nổi nhiều ít hận ý, đối Thiên Bồng hận, cũng xa xa không cách nào cùng hầu tử đối Như Lai, thậm chí đối với sớm đã chết đi rất nhiều năm Giao Ma Vương hận đánh đồng.

Bất quá, có đôi khi hận ý cũng không thể đại biểu hết thảy, có ít người, có lẽ là Ngũ Hành tương khắc quan hệ, chỉ cần đặt tới cùng một chỗ, tự sẽ xảy ra chuyện. . .

Nhìn lên trước mắt cái này tình thế, tiểu bạch long nhàn nhạt thở dài, nhỏ giọng tại Lữ lục quái bên tai thầm nói: "Đại thánh gia cực lực kéo Thiên Bồng Nguyên Soái nhập bọn. . . Không thành công khá tốt, một khi thành công, người nhìn tư thế. . . Ta sợ trên đường không cần phật môn quấy rối, tự chúng ta tự đã đánh nhau."

Lữ lục quái vội vàng lắc đầu, khoát tay nói: "Đại thánh gia quyết định, không cần phải vọng gia bình luận."

Nói, tự Lữ lục quái liền đem mặt phủi quá khứ.

Tiểu bạch long lại hướng phía hắc hùng tinh nhìn quá khứ, nào biết hắc hùng tinh càng là trực tiếp ngẩng đầu lên bốn phía nhìn quanh, làm như không có nghe thấy.

"Hắc. . . Ta như thế nào cảm thấy cái này tổ hợp là muốn hướng trong hàm nháy?" Tiểu bạch long buông tay nói.

Gặp hầu tử bỏ khai chiến tư thế, Huyền Trang lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người đối với Thiên Bồng lại là khom người hành lễ, nói: "Đại thánh gia tính tình so với táo bạo, kính xin nguyên soái thứ lỗi."

"Hấn táo bạo?" Thiên Bồng ha ha địa cười nói: "Cố gắng a."

Trên nóc nhà hầu tử lỗ tai hơi run rẩy, này răng mài đến khanh khách rung động, lại không lên tiếng.

Huyền Trang vội vàng hướng phía hầu tử nhìn một cái, lại quay đầu lại nói: "Nguyên soái, còn là nói nói này đi về phía tây việc a."

"Người nói."

"Nguyên soái chỗ nói, đi về phía tây quả thật giáo lý chi tranh, Huyền Trang không dám gật bừa."

"A?"

"Thành phật, chính là chuyện riêng, cùng người khác không quan hệ, càng không quan tâm người khác như thế nào xem. Bàn tăng sở cầu phổ độ chi đạo, chính là trong nội tâm chỗ niệm, đồng dạng không quan tâm những người khác như thế nào xem. Kể từ đó, nơi nào có 'Tranh' cái này vừa nói?"

"Không tranh?" Thiên Bồng co lại tay nhíu mày nói: "Ta đây sẽ không đã hiểu, không tranh, cái này yêu hầu vì sao phải hộ người đi về phía tây? Nếu là tranh mà nói, còn nói qua được đi."

Huyền Trang nói khẽ: "Không tranh. Đi về phía tây, chỉ vì chúng đạo của mình, lại cũng khó tránh khỏi sẽ có chút ít thu hoạch ngoài ý liệu."

Thiên Bồng hơi sững sờ, rất nhanh hiểu rõ ra, gật đầu nói: "Huyền Trang pháp sư nói như vậy, Thiên Bồng tự đã hiểu. Pháp sư lực chúng phổ độ chi đạo, chính là tam giới chuyện may mắn. Chỉ là. . ."

Nói đến chỗ này, Thiên Bồng hướng phía một bên lẳng lẳng đứng tiêu bạch long, Lữ lục quái, hắc hùng tinh liếc qua, nói: "Lớn như thế nói, lại yếu một đám yêu quái đến hộ tống, chẳng phải quái tai?"

"Yêu làm sao vậy? Người còn không phải yêu?" Trên nóc nhà hầu tử đột nhiên kéo dài thanh âm chen miệng nói: "Mở miệng một tiếng yêu địa gọi, như vậy chán ghét yêu, làm sao người sẽ không đi tự sát?"

Thiên Bồng thấp trước mi hướng hầu tử phương hướng liếc qua, chích đương không nghe thấy.

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Yêu, cũng là chúng sinh, chúng sinh ngang hàng."

Thiên Bồng chấp tay trước ngực hướng phía Huyền Trang hành lễ, nói: "Đại sư từ bi. Chỉ là, đại sư yếu đi phổ độ chi đạo, cái này ven đường nhân loại quốc gia, chỉ sợ đều sẽ không tiếp nhận a? Đến lúc đó, còn thể nào chứng đạo? Chẳng lẽ lại đại sư phổ độ chi đạo, chích độ yêu quái?"

Huyền Trang hỏi ngược lại: "Nếu không tìm đại thánh gia hộ tống, nguyên soái dùng vi, Huyền Trang nên như thế nào?"

"Nên. . ." Thiên Bồng hơi há miệng, hồi lâu, rồi lại không khỏi khổ bất cười, gật đầu nói: "Đại sư diệu kế, là Thiên Bồng ngu độn."

Huyền Trang lại là hướng phía hầu tử phương hướng liếc qua, sâu hít một hơi thật sâu, ngậm miệng nói khẽ: "Huyền Trang có một chuyện muốn nhờ, kính xin Thiên Bồng Nguyên Soái đáp ứng."

"Làm cho ta và các người cùng nhau đi về phía tây?"

"Đúng là." Huyền Trang nói khẽ: "Nếu như Thiên Bồng Nguyên Soái đáp ứng. . . Đã sau khi chuyện thành công, đại thánh gia hứa hẹn còn ngài một bộ nhân thân. Kể từ đó, nguyên soái cùng tiên tử nhân duyên, liền không tiếp tục ngại."

Nghe được cái này một câu, hầu tử lại là không khỏi duỗi dài lỗ tai.

Vẫn đứng tại Thiên Bồng bên cạnh Nghê Thường liền vội vươn tay kéo Thiên Bồng.

Thiên Bồng nhìn thần sắc khẩn trương Nghê Thường liếc, lại ngàng đầu nhìn hầu tử liếc, hơi do dự hạ xuống, mở miệng nói: "Huyền Trang pháp sư

hứa hẹn Thiên Bồng tin tưởng, nhưng lời hứa của hắn. . . Thứ cho Thiên Bồng không thể tin."

"Ngươi nha, lão tử đã lừa gạt ngươi sao? Mở miệng một tiếng không đáng tin tưởng, ngươi có ý tứ gì!" Nóc nhà trên đầu tử lúc này gào lên, chỉ vào Thiên Bồng quát mắng nói: "Ngươi có thể không đáp ứng, đã như vậy, vậy đem chúng ta nợ cũ toàn bộ tính toán rõ ràng, cũng không cần phải bàn lại!"

"Ngươi cho rằng ta sẽ sợ ngươi sao?" Thiên Bồng trừng mắt dựng thẳng mục nói.

Cái này vừa nói, đầu tử mặt bỗng nhiên run rẩy.

Vung gậy gộc, hắn nhảy lên theo trên nóc nhà nhảy xuống tới, từng bước một hướng phía Thiên Bồng đi đến.

Nghê Thường sợ tới mức vội vàng hộ tại Thiên Bồng trước người.

Huyền Trang vội vàng một cái nghiêng người che ở trước người hắn, tạo ra hai tay.

"Đại thánh gia bớt giận, Thiên Bồng Nguyên Soái nói như vậy, tự nhiên có đạo của chính hắn lý, không cưỡng cầu được."

Đầu tử cắn răng quát mắng nói: "Mở ra, ta yếu làm thịt tên này."

Sau lưng Thiên Bồng thân thủ kéo ra ngăn cản trước người Nghê Thường, nhẹ giọng hòa cùng nói: "Huyền Trang pháp sư, ngươi khiến cho mở a."

"Như thế nào, liền hắn đều muốn ngươi tránh ra, ngươi cũng đừng lại đương nát người tốt."

Đối với cái này hai cái một lời không hợp muốn đấu võ gia hỏa, Huyền Trang không khỏi chau nổi lên lông mày, này đau cả đầu.

Cứ như vậy giằng co một hồi, Huyền Trang đột nhiên mở miệng nói: "Chúng ta đi thôi."

"Đi?" Hầu tử lập tức sững sờ.

"Đúng, hiện tại tự rời đi nơi này. Nguyên soái như là đã cự tuyệt, lại thêm. . ." Huyền Trang duỗi ngón tay chỉ trỏ ở phía xa thôn dân, nhẹ giọng thở dài: "Chúng ta cũng không tiện tại làm phiền. Đãi bạn tăng cùng Cao thái công đạo qua tạ, chúng ta bước đi, tốt không?" r1152

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 509: : Hòa Thượng Nói Dối

Miệng chiến cứ như vậy yên tĩnh.

Hầu tử một nhóm cùng Thiên Bồng tại sơn trang cửa lớn ngăn cách hai bên đứng, ánh mắt kia trung địch ý như trước đậm đặc đến không cách nào pha loãng.

Tại Nghê Thường cùng đi hạ, Huyền Trang tiến vào sơn trang bên trong đi về phía Cao thái công nói lời từ biệt.

Thấy xong Huyền Trang, Cao thái công câu nói đầu tiên chính là:
"Người đến tốt cùng là người hay là yêu?"

Nói lời này thời điểm, Cao thái công cả kinh mở to hai mắt nhìn, này nắm cái ghế tay vịn tay còn đang không ngừng địa run.

Một bên Nghê Thường vội vàng giải thích nói: "Cha, vị này Huyền Trang pháp sư kiếp trước chính là phật tổ tòa hạ nhị đệ tử Kim Thiên Tử, không thể vô lễ."

"Phật hạ nhị đệ tử?" Cao thái công hoảng sợ địa liếc Huyền Trang liếc, nuốt khô nhỏ nước miếng, thấp giọng nói: "Làm sao người chỉ biết hắn là phật tổ tòa hạ nhị đệ tử chuyển thế?"

"Cái này... Cái này là chính bản thân hắn nói, Cương Liệt cũng xác nhận qua."

"Cương Liệt mình cũng là yêu, lời của hấn có thể tin?" Cao thái công cắn răng quát lên: "Hơn nữa, cho dù hấn thật sự là phật hạ nhị đệ tử thì như thế nào? Phật môn dạy người xuất gia, ngăn cách cha mẹ ân tình, thật là bất hiếu, chúng ta lại không tin phật. Hấn cũng được, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

Nói đi, Cao thái công cẩn thận địa nhìn Huyền Trang liếc, ánh mắt kia trung như trước lộ ra sợ hãi thật sâu.

Gặp tình hình này, Nghê Thường chỉ phải xoay người chấp tay trước ngực, đối với Huyền Trang hành lễ, nói: "Gia phụ già nua... Kính xin Huyền Trang pháp sư đừng nên trách."

"Câu cửa miệng nói, bạch thiện hiếu vi trước, phật dạy người chặt đứt hồng trần, lệnh tôn có nói như thế, không gì đáng trách." Huyền Trang chậm rãi tiến lên, đến cự ly Cao thái công tám thước cự ly dừng bước, khom mình hành lễ nói: "Bần tăng chính là đông thổ Đại Đường nhân sĩ, nguyên quán hải châu, tục họ Trần, tên gọi là Giang Lưu, tại giang châu Kim Sơn tự quy y xuất gia. Pháp danh Huyền Trang. Như Cao thái công còn không tin... Huyền Trang mẫu thân họ Ân, danh ôn kiều, chính là đông thổ Đại Đường đương triều ân thừa tướng chi nữ. Như gặp đông thổ tới khách thương, Cao thái công vừa hỏi liền biết thiệt giả."

"Người thật sự là nhân?"

"Là người."

Cao thái công mở to hai mắt nhìn từ trên xuống dưới Huyền Trang. Đây trong mắt sợ hãi cuối cùng bớt chút, có thể lông mày vẫn không khỏi được chau càng chắc hơn, thấp giọng hỏi: "Nếu là nhân, người tại sao phải cùng những cái này yêu quái cùng một chỗ?"

Huyền Trang lược lược suy nghĩ một phen, lộ làm ra một bộ khó hiểu thần sắc, hỏi ngược lại: "Vì sao không thể cùng một chỗ?"

"Cái này..." Cái này vừa hỏi, ngược lại bả Cao thái công cho hỏi mộng, do dự một hồi lâu. Cao thái công thấp giọng nói: "Nhân yêu có khác, cái này yêu cùng người... Còn có thể cùng một chỗ? Người cũng đừng là bị bọn họ dùng thuật pháp mê hoặc a?"

Huyền Trang không khỏi bật cười, hỏi ngược lại: "Những năm này, Cao thái công chẳng phải cùng với Cương Liệp sao?"

"Cái này không giống với!" Cao thái công lúc này ồn ào lên, khoát tay nói: "Cái kia là lừa lão phu, nếu sớm biết hấn là yêu, như thế nào khả năng dung hấn tại đây?"

Huyền Trang lông mày nhăn lại, lúc này hỏi: "Những năm này, Cương Liệp chính là đã làm nhiều lần chuyện xấu?"

"Cái này... Chuyện xấu ngược lại là không có. Không chỉ không có chuyện xấu, nhà này lí từ trên xuống dưới giao cho hấn quản lý. Cũng đều quản lý được ngay ngắn rõ ràng. Nếu không phải là lần này..."

Lời nói ở đây, Cao thái công loát râu dài không khỏi trầm mặc.

Nghê Thường nhíu chặt hai hàng lông mày chậm rãi nói lỏng ra.

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, tiến lên một bước. Chậm rãi nói: "Cao thái công có từng nghe qua lục đạo luân hồi vừa nói? Trong thiên địa, từng cái sinh linh, vô luận là người hay là yêu, thậm chí cả gia cầm, mãnh thú, đến dương thọ tận giờ, đều tu hồn quy địa phủ, một lần nữa đầu thai..."

...

Ước chừng một lúc lâu sau, Cao thái công mang theo Nghê Thường. Tự mình đem Huyền Trang đưa ra ngoài cửa.

Ba người ra đại môn, lại không là trực tiếp bái biệt. Mà là từng bước một hướng phía Thiên Bồng đi đến.

Ở đây, vô luận là hầu tử còn là Thiên Bồng. Thậm chí cả tiểu bạch long, Lữ lục quái, hắc hùng tinh, cũng không khỏi được rất nghi hoặc.

Đi đến Thiên Bồng trước mặt, ba người dừng bước, Huyền Trang chấp tay trước ngực hướng phía Thiên Bồng thi lễ một cái, nói: "Bản tăng vừa rồi đã xem tất cả tiền căn hậu quả, đều cùng Cao thái công nói."

"Nói tất cả?" Thiên Bồng hơi kinh ngạc địa nhìn qua Huyền Trang, lại ngược lại nhìn về phía Cao thái công.

Bị Thiên Bồng như vậy xem xét, Cao thái công lúc này sợ tới mức lui về sau một bước. Một bên Nghê Thường liền bước lên phía trước nâng, cái này mới không còn trực tiếp ngã sấp xuống.

Hướng phía Huyền Trang nhìn thoáng qua, Cao thái công sâu hít một hơi thật sâu, ánh mắt lập loè nói: "Vừa rồi, Huyền Trang pháp sư đều nói với ta, ngươi kiếp trước thật sự là thiên đình đại nguyên soái?"

Thiên Bồng yên lặng gật đầu.

Gặp Thiên Bồng gật đầu, Cao thái công lại là bất đắc dĩ thở dài, không ngừng lắc đầu nói: "Tạo hóa trêu ngươi cái đó. Cũng khó trách, ta nói như thế nào một con yêu... Sẽ đối với ta Cao gia tốt như thế, nguyên lai là cùng Thúy Lan có kiếp trước nhân duyên. Lại nói tiếp, lúc trước muốn đem Thúy Lan gả cùng ngươi, ngươi cũng là mọi cách từ chối... Đầu thai việc, tất cả an thiên mệnh, trách không được ngươi, đương yêu quái cũng không phải

lỗi của người, bất quá, lão hủ thật sự không thể đem nữ nhi duy nhất gả cho một con trư yêu. Sau này, kính xin không cần phải vãng lai."

Nói đi, Cao thái công cẩn thận địa nhìn Thiên Bồng liếc, lại liền vội vàng cúi đầu, này cước bộ thoáng hướng Huyền Trang phương hướng xê dịch.

Do dự hồi lâu, Thiên Bồng lại là nhẹ gật đầu, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Cho lão gia thêm phiền toái, Cương Liệt nhất định vâng theo lão gia dạy bảo, sau này... Sau này tuyệt không tại cao lão trang xuất hiện."

Gặp tình hình này, Cao thái công có chút giật mình, vội vàng hướng phía Huyền Trang nhìn quá khứ.

Một hồi lâu, Cao thái công mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ thẳng đến lúc này, hắn mới chánh thức tin tưởng dù cho biến thành trư yêu, Cương Liệt, cũng còn là nguyên lai cái kia cần cù chăm chỉ, con đường thực tế Cương Liệt, cũng không có ý vào vũ lực khinh người ý tứ.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Cao thái công khoát tay áo thấp giọng nói: "Cũng đừng quỳ, cũng đừng gọi lão gia. Vừa rồi, Huyền Trang pháp sư nói người có hơn sáu trăm năm tuổi già, người cái quỳ này, lão hủ thật sự thụ không nổi a. Còn là... Đi thôi."

Thiên Bồng lại là lễ bái, yên lặng đứng dậy.

Nghê Thường lặng lẽ nhìn Huyền Trang liếc.

Đang lúc Thiên Bồng xoay người rời đi thời khắc, Huyền Trang đột nhiên mở miệng nói: "Cao thái công, Huyền Trang có câu, không biết có nên nói hay không."

Thiên Bồng lúc này dừng bước.

Cao thái công hướng phía Huyền Trang gật đầu nói: "Huyền Trang pháp sư thỉnh giảng."

Một bên hầu tử bọn người lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Huyền Trang.

Chỉ thấy Huyền Trang hắng giọng một cái, nói khẽ: "Huyền Trang dùng vi, như dứt bỏ cái này trừ yêu thân phận, Cương Liệp quả thật khó được giai tế. Không biết Cao thái công có hay không cũng cho rằng như thế?"

"Cái này..." Cao thái công bắt đắ dĩ lắc đầu nói: "Cái này lão hủ tự nhiên là biết rõ, Nhưng ta Cao gia, bất kể như thế nào cũng không thể chiêu một môn yêu quái con rết a. Chính là lão hủ nhận biết, một ít chúng người thân như thế nào đi nói? Cái này phụ lão hương thân, thì như thế nào đi nói? Huyền Trang pháp sư câu đó... Nói cùng không nói, lại có gì khác biệt?"

"Nếu như Cương Liệp có thể biến thành người?"

Lời này vừa nói ra, một bên hầu tử cùng Thiên Bồng cũng không khỏi được khẽ giật mình.

Cao thái công hơi sững sờ, cười khở nói: "Pháp sư nhưng chớ có tiêu khiển lão phu, yêu chính là yêu, nhân chính là nhân, yêu, như thế nào khả năng biến thành người?"

"Còn nhớ rõ Huyền Trang vừa rồi theo lời lục đạo luân hồi sao? Chỉ cần Cương Liệp một lần nữa đầu thai, không có thể biến thành người sao?"

"Cái này... Cho dù hấn có thể một lần nữa đầu thai, mà khi hấn lớn lên, Thúy Lan từ lâu già đi nha. Còn như thế nào..."

"Nói cho hấn biết, ta tống cây bàn đào, muốn bao nhiêu cho nhiều ít! Có cây bàn đào tại, nào có cái gì già đi vừa nói?" Hầu tử thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

"Cao thái công thỉnh chờ một chút một lát." Nói, Huyền Trang xoay người hướng phía bọc hành lý đi đến, tựa dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hấn theo bọc hành lý trung nhảy ra khỏi một cái cây bàn đào, xoay người từng bước một hướng phía Cao thái công đi đến.

Tiểu bạch long lập tức trọn tròn mắt, một cái bước xa muốn xông đi lên đoạt lại cây bàn đào, lại bị hầu tử một bả dất trở về, thuận tay một cái thuật pháp, trực tiếp đem thanh âm của hấn cho phong bế, làm cho hấn nghĩ hô cũng hô không ra đến.

Hai tay bung lấy cây bàn đào từng bước một đi đến Cao thái công trước mặt, Huyền Trang nói khẽ: "Cao thái công có từng nghe qua thiên đình bàn trong vườn đào cây bàn đào?"

"Bàn... Cây bàn đào..." Nhìn qua này cực đại quả đào, Cao thái công sớm đã cả kinh không ngậm miệng được.

Mặc dù là phạm nhân, nhưng cây bàn đào thứ này có nhiều trân quý, còn có thể có người không biết sao?

Ở đây đồng dạng giật mình, còn có Thiên Bồng cùng Nghê Thường.

"Cây bàn đào, chỉ cần một khóa, là được diên thọ ba trăm năm." Huyền Trang thân thủ đem cây bàn đào đưa tới Cao thái công trước mặt, chậm rãi nói: "Nghe nói Cao thái công tuổi già, cái này cây bàn đào vốn là Cương Liệp nắm ta đăng trải qua thiên tân vạn khổ tìm thấy, dự bị thành thân hiệu kính ngài lão nhân gia."

Thiên Bồng hơi kinh ngạc địa nhìn về phía Huyền Trang, trong lúc nhất thời lại không thể nào cãi lại. Nay Nghê Thường cũng là vẻ mặt kinh dị.

Cao thái công cặp mắt kia đều nhanh cả cổ đi ra rồi, này xem Thiên Bồng trong ánh mắt lại tìm không thấy sợ hãi, ngược lại nhiều hơn một phần cảm động cùng một phần tiếc hận.

Nhìn chăm chú cây bàn đào, hấn run nhè nhẹ trước đưa tay ra, cũng đang chạm đến cây bàn đào trong nháy mắt bỗng nhiên rút trở về, lắc đầu khoát tay nói: "Cái này cây bàn đào không thể thu, không thể thu! Thân không kết, cây bàn đào tự nhiên cũng không thể thu!"

"Thân vẫn là có thể kết." Huyền Trang đem trong tay cây bàn đào ngược lại giao cho Nghê Thường, khẽ cười nói: "Cương Liệp đối Thúy Lan tình nghĩa sâu, liền không cần bản tăng nhiều lời. Bản tăng có nhất sách, cái này cây bàn đào, thỉnh Cao thái công tạm thời nhận lấy. Sau đó, chúng ta sẽ tìm nhân đưa tới mặt khác một khóa, cho Thúy Lan thí chủ. Kể từ đó, ngài phụ nữ lưỡng, liền không dương thọ chi lo. Mà Cương Liệp cùng bọn ta cùng nhau đi về phía tây làm một chuyện, đãi làm thành, còn hấn một bộ nhân thân. Đến lúc đó, người có tình cuối cùng thành thân thuộc, bản tăng còn phải chúc mừng Cao thái công, chiêu một vị tiên nhân con rể a."

Nói, Huyền Trang chấp tay trước ngực, khom người hướng phía Cao thái công xá một cái.

"Cái này... Cái này..."

Cái này cúi đầu, Cao thái công do dự.

Nghê Thường trên mặt vui vẻ mà chăm chú nhìn chính mình được phụ thân, chờ mong trước.

Giờ này khắc này, Thiên Bồng đã là một bộ vẻ khiếp sợ.

Nếu nói là chỉ là một cá tầm thường hòa thượng cũng thì thôi, cái này rõ ràng cho thấy cá cũng đã chạm đến phật môn giáo lí cao tăng, có thể nói lên đôi đến mặt không đôi sắc?

Không đợi Thiên Bồng hiểu rõ ràng Huyền Trang vì sao có thể mặt không đôi sắc thuyết đối, chỉ nghe Cao thái công nhíu chặt trước lông mày thấp giọng nói: "Nếu thật có thể như thế, thật cũng không sai."

Nghe vậy, Huyền Trang lúc này ngược lại mặt hướng Thiên Bồng, nhẹ giọng hỏi: "Cao thái công cho rằng phương pháp này khả thi, nguyên soái, ngài nghĩ như thế nào?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Chương thứ hai...

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 510: : Bao Dung Cùng Nhường Nhịn

Cái này vừa hỏi, lập tức bả Thiên Bồng đẩy vào góc chết, cả góc đứng, nửa ngày cũng không biết nói cái gì cho phải, ánh mắt kia một hồi lập loè.

Nói cho cùng, Cao thái công là phụ thân của Nghê Thường, cho dù chỉ là cả đời này, nhưng cũng là phụ thân của Nghê Thường, tại vị này bị giáng chức hạ phạm thiên tướng trong nội tâm, "Thiên địa quân thân sư", đó là hằng cổ không thay đổi trình tự.

Thật vất vả Huyền Trang khẽ dưng khuyên bảo, cuối cùng làm cho hắn đã lấy được Cao thái công lượng giải, chẳng lẽ hắn yếu vào lúc đó nói "Không" sao?

Hắn nói không nên lời, thậm chí liền giải thích cũng giải thích không xuất khẩu.

Huống hồ, một bên Nghê Thường còn đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn chăm chú hắn, thế cho nên hắn thậm chí đột nhiên có loại cảm giác, trước mắt cái này người tướng mạo bình thản hòa thượng, trên thực tế xa so với kia chích hung thần ác sát hầu tử tới khó chơi.

Do dự hồi lâu, hắn cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ gật đầu.

Thấy thế, đôi lúc trước tình huống hoàn toàn không biết gì cả Cao thái công chỉ là yên lặng nhẹ gật đầu, này còn lại mọi người nhưng đều là nhẹ nhàng thở ra, mà ngay cả Nghê Thường cũng là như thế.

< không - sai > Nghê Thường cẩn thận địa nhìn qua phụ thân của mình, nói khẽ: "Đã đã nói, hiện tại cũng đã vào đêm, không bằng ở mấy ngày lại lên đường đi?"

"Ở mấy ngày?" Cao thái công duỗi ngón tay chỉ xa xa né tránh các hương thân nói: "Bọn họ tại nơi này ở lại, người cảm thấy thích hợp sao?" .

"Cái này. . ." Nghê Thường có chút bất đắc dĩ địa nhìn qua phụ thân của mình, bản yếu thốt ra mà nói, lại cho nuốt trở vào.

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Sẽ không quấy rầy Cao thái công cùng chư vị hương thân, chúng ta cái này tựu xuất phát."

"Đi a." Cao thái công nhẹ gật đầu, nhìn Thiên Bồng liếc, nói: "Đi sớm về sớm."

Nói đi. Cao thái công xoay người liền hướng sơn trang đi trở về.

Đưa tới Cao thái công đi rồi. Nghê Thường nói ra: "Ta đây phải người thu thập vài thứ a."

"Thu thập cái gì?" Thiên Bồng hỏi.

"Chuyến đi này. Cũng không biết muốn bao nhiêu thời gian, tuy nói người hiểu biến hóa, nhưng. . ." Nghê Thường không có nói thêm gì đi nữa, nàng ngậm miệng nhìn qua Thiên Bồng, hồi lâu, hơi phúc phúc thân thể, nàng cúi đầu, xoay người đi vào trong sơn trang.

Nhìn qua Nghê Thường đi xa bóng lưng. Thiên Bồng không khỏi có chút thất lạc.

Hôm nay vốn là cá tốt thời gian, kết quả hấn lại hiện ra nguyên hình đem hết thầy đều làm hư. Càng không có nghĩ tới chính là, kế tiếp, hấn lại

yếu cùng cho tới nay tử địch cùng một chỗ hộ tống một cái hòa thượng đi về phía tây.

Thăng đến Nghê Thường bóng lưng theo trước mắt biến mất, Thiên Bồng mới chấp tay trước ngực, đối với Huyền Trang thật sâu một cung, nói: "Tạ Huyền Trang pháp sư ra tay hóa giải."

Huyền Trang đáp lễ nói: "Nguyên soái chó đa lễ, bản tăng chỉ là lược tấn miên lược thôi. Huống hồ, không chinh được nguyên soái đồng ý liền tự chủ trương. . . Kính xin nguyên soái thứ lỗi."

"Huyền Trang pháp sư nói quá lời."

Nói đi, Thiên Bồng xoay người đi đến một bên. Ngồi xếp bằng xuống, này con mắt thỉnh thoảng địa hướng sơn trang nhìn qua. Lại thỉnh thoảng hướng phía hầu tử vị trí miết trên liếc.

Đêm gió nhẹ nhàng thổi, cả sơn trang ngoài yên tĩnh không tiếng động.

Hầu tử tiến đến Huyền Trang bên người, nhẹ giọng cười nói: "Ta không biết nguyên lai người nói lão cũng nói được như vậy trợt a, làm được không sai, thoáng cái tự giải quyết vấn đề."

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Bản tăng chỉ là dùng đại thánh gia phương thức giải quyết vấn đề thôi."

"Dùng phương thức của ta?"

"Không biết là giống như đã từng quen biết sao?" . Huyền Trang nâng đỡ này trên đỉnh vạn phật quan, nhìn trời bên cạnh minh nguyệt nói: "Lúc trước, ngài thu phục Cửu Đầu Trùng dùng không phải là một chiêu này sao? Máy trăm năm quá khứ, kết quả là, ngược lại là bản tăng cái này những người đứng xem nhớ rõ càng thêm tinh tường."

Nói đi, Huyền Trang liếc hầu tử liếc, bắt đắc dĩ lắc đầu, mở rộng bước chân hướng phía bực hành lý đi đến.

"Người muốn nói cái gì?" Hầu tử này lông mày không khỏi chau lên.

Từng bước một đi đến bực hành lý bên cạnh, Huyền Trang ngồi xếp bằng xuống.

"Uy, có chuyện nói rõ ràng, đừng che che lấp lấp." Hầu tử nghĩ nghĩ, bước nhanh theo quá khứ, khom người ngồi xổm Huyền Trang bên cạnh nói: "Ta cảm giác người có chuyện muốn nói, nói đi."

"Đại thánh gia thật muốn nghe?"

"Nói."

Huyền Trang hơi ngẩng đầu lên, nhú lại lông mày suy nghĩ một chút, vui đùa giống như nói: "Này, ta luận sự, đại thánh gia rất không chuẩn sinh khí a."

"Người có ý tứ gì? Nói rất đúng giống ta rất nhỏ khí giống như." Hầu tử khoát tay áo nói: "Có lời gì, nói đi."

Hơi do dự hạ xuống, Huyền Trang nói khẽ: "Bần tăng dùng vi, Thiên Bồng Nguyên Soái việc, đại thánh gia xử lý được rất là không ổn. Đại thánh gia ban đầu ở Hoa Quả Sơn, dùng hai khóa cây bàn đào thu phục Cửu Đầu Trùng, kỳ thật nói cho cùng, cùng chuyện này không có sai biệt. Vì sao đại thánh gia đối Cửu Đầu Trùng có thể bình tâm tĩnh khí, đối Thiên Bồng Nguyên Soái, nhưng là như thế nổi giận dùng dùng?"

"Hắn cùng Cửu Đầu Trùng đồng dạng sao?" .

"Không giống với sao?" .

"Không giống với." Hầu tử nhìn phía xa Thiên Bồng thờ dài: "Hắn cùng Cửu Đầu Trùng, một chút cũng không giống với. Người ta Cửu Đầu Trùng biết rõ Vạn Thánh long vương cần cây bàn đào, chính mình đã chạy tới lại tại ta Hoa Quả Sơn cửa thành không đi, so với hắn có tự mình hiểu lấy nhiều hơn. Chích phải đáp ứng cho hắn cây bàn đào, đó là dễ bảo. Cái này Thiên Bồng? Hắc. . . Cho hắn chỉ một con đường sáng đi, hắn còn đập trên mũi mặt rồi? Nói thật ra, trước kia còn nhiều thiếu cảm thấy hắn có chút đáng thương, hiện tại ta cuối cùng tính biết rõ hắn thiên đình những cái này đồng liêu là cái gì cảm thụ."

"Lại nói tiếp, thật đúng là không giống với." Huyền Trang nhàn nhạt thờ dài.

Hầu tử nhú mày, hướng phía Huyền Trang nhìn quá khứ, nói: "Người cũng như vậy cảm thấy rồi?"

Huyền Trang nhẹ gật đầu, lại lắc đầu.

"Uy, có thể đừng giả bộ sao? Phải không là tu phạt tu lâu đều yêu mến đả ách mê a?"

Nghe vậy, Huyền Trang thoáng cái bật cười, nói khẽ: "Đại thánh gia đừng giận, bản tăng hỏi một câu, như lúc trước Cửu Đầu Trùng không tới tìm người yếu cây bàn đào, người có thể hỏi tức giận?"

Hầu tử không khỏi nhin không được cười lên: "Cái này nói cái gì? Hắn không tới tìm ta yếu cây bàn đào, tại sao phải khí? Lại nói tiếp, lúc trước hắn tới tìm ta yếu cây bàn đào, ta nhưng là phiền não rồi hảo một phen a. Đừng quên lúc ấy tu vi của ta so với hắn Cửu Đầu Trùng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, không đến, chắc hắn ta sẽ canh thư thái a."

"Này là được rồi." Huyền Trang ung dung thở dài: "Kỳ thật a, đại thánh gia dùng vi vấn đề tại Thiên Bồng Nguyên Soái trên người, kỳ thật vừa mới tương phản, vấn đề tại đại thánh gia trên người."

"Nói như thế nào?" Hầu tử không khỏi rất nghi hoặc.

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Kỳ thật đại thánh gia tại hai người kia trên người gặp được vấn đề không kém bao nhiêu, cũng cũng có thể dùng đồng dạng phương thức giải quyết, khác nhau. Chỉ là đại thánh gia đối hai người thái độ bất đồng. Cửu Đầu Trùng nguyện hàng. Đại thánh gia bất quá biết thời biết thế. Liền nước chảy thành sông. Thiên Bồng Nguyên Soái lại là cắn chặt răng, nói cái gì đều không muốn nghe đại thánh gia. . . Có câu tục ngữ người tên gì?'Hảo tâm bị chó cắn'."

Hầu tử sững sờ, lược qua nghĩ sơ nghĩ bật cười, gật đầu nói: "Không sai, chính là chỗ này tâm tình, rõ ràng là cùng có lợi cùng nhau hợp tác, hẳn lại cho ta đồ sinh nhiều như vậy sự cố. Nếu thật có vài phần thực lực khá tốt, rõ ràng ngay cả ta một chiêu đều tiếp không được. Còn muốn mạo xưng là trang hảo hán. Nói khó nghe điếm a, chính là tiện. Nếu như không phải người đang ở đây, nói không chính xác ta vừa mới thật sự làm thịt hẳn, mắt không thấy tâm không phiền."

Huyền Trang cười cười, sâu hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Nhớ ngày đó, bản tăng thỉnh chỉ đi về phía tây, vốn muốn phổ độ chúng sinh, lại bị thái tông hoàng đế hạ ngục hầu chém. Tại trường an hoàng cung đại lao thời điểm, Chính Pháp Minh Như Lai cùng bản tăng nói: 'Chúng sinh ngu muội. Không muốn nghe giáo hóa, cho nên. Phổ độ tiến hành không thể được.' có thể bản tăng lại cố ý hướng tây. Muốn biết được, đi về phía tây, chúng chính là phổ độ chi đạo, như thế nào có thể mọi chuyện cảm cơn bỗng nói chuyện này? Chẳng lẽ lại, chúng sinh không muốn nghe giáo, liền công chúng sinh đều giết không thành? Nếu như phương pháp này khả thi, còn muốn bản tăng làm chi? Nếu thật như vậy làm, chớ nói cách xa vạn dặm, chính là

mười cái cách xa vạn dặm, cũng chứng không được nói. Đại thánh gia, ngài nói có đúng không?" .

Hầu tử giương mắt nhìn Huyền Trang nói: "Người muốn nói cái gì? Tùy duyên? Tượng người đôi Kim Trì như vậy?"

Huyền Trang lắc đầu, duỗi ra một ngón tay nói: "Này, chích một chỗ."

"Này còn có cái gì?"

Huyền Trang ngậm miệng, nghĩ lại một phen, nhẹ giọng hỏi: "Đại thánh gia có từng nghe qua: 'Bao dung' cùng 'Nhường nhịn' khác nhau?"

Cái này vừa nói, hầu tử trong mắt lập tức nhiều vài phần trêu chọc hương vị.

Hắn nghiêng đi thân đến, ngồi xếp bằng hảo, đùa vừa cười vừa nói: "Thỉnh Huyền Trang pháp sư cùng ta nói một chút a. Xem vào hôm nay người thay ta bãi bình một cái cộc chuyện này phân thượng, hôm nay người nghĩ như thế nào giảng đã thành, nói đi."

Xa xa Thiên Bồng gặp hầu tử đột nhiên mặt mày hớn hở, không khỏi lạng lẽ duỗi dài lỗ tai tinh tế nghe.

Huyền Trang cũng cười theo đứng lên, lại không có chút nào chối từ ý tứ, duy trì ho hai tiếng, chậm rãi nói ra: "Đại thánh gia cũng biết, bản tăng chính là Kim Thiên Tử chuyển thế. Có thể Kim Thiên Tử vì sao phải lựa chọn chuyển thế, vì sao không lo thế chứng đạo, cái này người cũng đã biết?"

"Cái này. . ." Hầu tử lắc đầu nói: "Không có nghĩ tới."

"Trước kia bản tạng cũng khó có thể lý giải, bây giờ, cũng đã đồn ngộ. Vì sao chuyên thế, chỉ ở tại 'Bao dung cùng nhường nhịn' ." Huyền Trang thân thủ nhặt lên một cây nhánh cây, ở đằng kia trên mặt đất viết xuống "Bao dung", "Nhường nhịn" bốn chữ, nói khẽ: "Bao dung, trọng ở chỗ một cái 'Bao' chữ, này nhường nhịn, tắc trọng ở chỗ một cái 'Nhẫn' chữ. Bao dung, đầu tiên ở chỗ lý giải, ở chỗ cảm động lây, ở chỗ mình chỗ không muốn vật thi tại nhân, thu gom tất cả. Nhường nhịn, tắc cường điệu một cái nhẫn chữ, cùng đúng sai không quan hệ, bất quá tạm thích ứng chi kế thôi. Thật muốn bàn về đến, bao dung, không sao cả cực hạn. Nhường nhịn, lại là có không thể nhịn được nữa lúc."

"Phật nói, chúng sinh ngu muội, câu đó không giả. Chỉ là, nên phải như thế nào, lại vừa phổ độ chúng sinh? Như nhân chúng sinh ngu muội, liền không độ, này bản tạng phổ độ chi đạo cùng này tây phương chư Phật, lại có gì khác nhau? Có thể như chúng sinh cho là thật ngu muội, không muốn thụ độ, bản tạng lại nên như thế nào đối mặt?" Dùng trong tay nhánh cây gõ trên mặt đất 'Nhường nhịn' hai chữ, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Chẳng lẽ, chỉ là một vị địa nhường nhịn? Chắc hẳn, lúc trước Kim Thiên Tử, cũng là thụ này 'Hoặc' lâu vậy."

Hầu tử không khỏi nghi hoặc địa chau nổi lên lông mày.

Xa xa Thiên Bồng cũng là xa xa mà nhìn xem này ghi trên mặt đất bốn chữ nhập thần.

Huyền Trang mím môi, đem trong tay nhánh cây chỉ hướng một cái khác từ "Bao dung", nói: "Yếu giải này 'Hoặc', đơn giản chính là đem 'Nhường nhịn', biến thành 'Bao dung' . Có thể bao dung nói dễ vậy sao? Làm không được bao dung, đơn giản là một loại khác hình thức nhường nhịn thôi. Yếu phổ độ chúng sinh, đầu tiên yếu 'Bao dung' chúng sinh, kể từ đó, không chỉ không thể thoát ly khổ hải, ngược lại yếu đi ngược chiều, trốn vào trong bể khổ."

"Người là nói, Kim Thiên Tử chuyển thế là vì. . ."

Huyền Trang gật đầu nói: "Chỉ có tự mình cảm thụ chúng sinh khổ, mới có thể chân chánh bao dung chúng sinh, kể từ đó, cũng mới có thể phổ độ chúng sinh. Bản tăng dùng vì, cái này, chính là Kim Thiên Tử lựa chọn mười thế tu hành, trốn vào khổ hải nguyên nhân. Bởi vì này mười thế phạm trần bên trong, có ngôi cao phật vị phía trên, không cách nào cảm nhận được gì đó. Ha ha. . . Nói đến kỳ diệu, như nếu không có lúc trước khổ, bản tăng chỉ sợ cũng hạ không được quyết tâm đi cái này cách xa vạn dặm đường."

Nghe vậy, hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, suy nghĩ lên. Này xa xa Thiên Bồng tắc không khỏi hơi mở to hai mắt nhìn chăm chú Huyền Trang.

Nhẹ nhàng thả ra trong tay nhánh cây, Huyền Trang nói tiếp: "Thành như đại thánh gia chỗ nói. Đi về phía tây kế sách. Quả thật cùng nhau tiến hành. Thậm chí đối với Thiên Bồng Nguyên Soái mà nói, chính là tốt nhất chi tuyến, đối ta các loại , ngược lại cũng không phải là phải. Có thể đại thánh gia như vậy cho rằng, nguyên soái chưa hẳn nghĩ như vậy. Kể từ đó, song phương liền có thành kiến. Nếu là đại thánh gia lặp đi lặp lại nhiều lần địa bị cự tuyệt, thậm chí đối với phương trước hành động tay. . . Cái này nhường nhịn cực hạn, liền cũng đã đến. Đại thánh gia cảm thấy. Bản tăng nói rất đúng, hoặc không đúng?"

Hầu tử nhíu chặt trước lông mày suy nghĩ kỹ nửa ngày, nhẹ giọng thờ dãi: "Có chút đạo lý."

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, lại nói tiếp: "Đại thánh gia có hay không, còn có chút khó có thể tiếp nhận?"

Hầu tử cũng không đáp lời, chích nhàn nhạt liếc Huyền Trang liếc.

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu nói: "Như thế, Huyền Trang muốn cùng đại thánh gia nhắc lại một người khác."

"Ai?"

Huyền Trang duỗi ra một ngón tay, chỉ vào bầu trời nói: "Thái Thượng Lão Quân."

"Như thế nào đột nhiên tự nhắc tới hần?"

"Đại thánh gia không biết là, ngài hôm nay tình cảnh, cùng ngày đó một lòng duy trì thiên đạo quỹ đạo Thái Thượng Lão Quân. Sao mà tương tự sao?" .

Cái này vừa hỏi, hầu tử lúc này giật mình. Bàn trước chân dừng ở phía trước không có vật gì mặt đất, cặp kia mi càng chau càng chặt.

Thấy thế, Huyền Trang vuốt ve ống tay áo, nói tiếp: "Thật muốn bàn về đến, hôm qua đại thánh gia cùng hôm nay Thiên Bồng Nguyên Soái so sánh với, chỉ sợ là chỉ có hơn chứ không kém a. Nghĩ nhớ ngày đó, ngài như vậy lăn qua lăn lại, Thái Thượng Lão Quân nhưng chỉ là sử trước xảo kinh chu toàn, chưa bao giờ cùng ngài đưa khí, đây nên là bực nào ý chí a. Tuy nói cuối cùng kết quả không rõ lắm, có thể như thay đổi đại thánh gia ngài đến, có hay không cũng có thể làm được như cái kia loại?"

Hầu tử trầm mặc không nói.

"Mọi sự, tổng yếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác, phóng tới đồng dạng tràng cảnh trung, mới có thể chân chánh nhận thức. Không có nhận thức, liền không có bao dung." Nhân nhặt thở dài, Huyền Trang nói tiếp: "Huyền Trang cũng không phải là người cổ hủ, ngày đó, bắt được một bọn sơn tặc giao cho quan phủ xử trí, này quan phủ cùng sơn tặc lẫn nhau có câu kết, trong nháy mắt, liền đưa bọn họ phóng ra. Việc này, nếu là gặp người

bình thường, chỉ sợ hận không thể thực nó thịt, đạm nó huyết, Huyền Trang nhưng chỉ là dẫn dò đại thánh gia dọa bọn họ giạt mình."

Nói đến chỗ này, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, thở dài: "Kỳ thật, này trùm thổ phi trước kia cũng là sanh ở một hộ thiện lương người ta, mặt trời mọc thì làm ngày nhập mà tức, thật là chịu khó. Chỉ vì quê quán gặp tai, cực đói, trộm quan lương, cuối cùng mới làm cái này miệng đao liếm huyết nghề nghiệp. Tuy nói trên tay nhân mạng vô số, nhưng thật muốn bàn về đến, người nọ mệnh đến tốt cùng là bởi vì hắn, còn là vì cái này thế đạo. . . Chỉ sợ, còn có đải châm chước a. Thiện không thiện báo, ác vô ác báo. Đi tới nơi này thế gian lúc, bất luận cái gì một người, đều là trống rỗng. Như thế nào là đúng, như thế nào là sai, toàn bộ lại người khác dạy bảo. Thiên Bồng Nguyên Soái như thế, đại thánh gia cũng như thế."

"Nếu như an phận thủ thường lại không có khê dưng cơm no ăn, đại gian đại ác nhưng có thể vinh hoa phú quý, này thế gian này, còn có người phương nào nguyện làm việc thiện? Nói cho cùng, mặc dù là không có này trùm thổ phi, cũng sẽ đổi lại cái khác người nào ở nơi đó chiếm núi làm vua mới là. Cần độ chính là cái này toàn bộ thế giới, mà không phải là một loại nhân. Đồng dạng, nếu đem này trùm thổ phi đổi làm yêu quái, cũng là như thế. Đại thánh gia cảm thấy, chính là cái này lý nhi?"

Nói, Huyền Trang lặng lẽ hướng phía xa xa Thiên Bồng liếc qua.

Cái nhìn này trông đi qua, Thiên Bồng lúc này sai mở ánh mắt cúi đầu nhìn chăm chú trước mắt theo gió chập chờn cỏ xanh.

Hầu tử thật dài thở dài, cung trước thân thể buồn bã nói: "Đi a, coi như người hữu lý. Nếu như thế gian này sinh linh đều có thể giống như người vậy nghĩ, này thật đúng là cũng không sao tai hoạ. Độ thế giới này? Hắc. . . Ta còn thật sự có điểm tin tưởng người có thể phổ độ chúng sinh."

"Đại thánh gia nguyên lai không tin?"

"Nguyên lai. . . Nguyên lai không quá tin tưởng, hoặc là nói, cảm thấy người phở không phở độ theo ta không có gì quan hệ, chỉ cần người đem Như Lai đạo tâm phá cho ta, những thứ khác người cụ thể làm như thế nào, không có quan hệ gì với ta."

"Này bây giờ?"

"Bây giờ cảm thấy. . . Còn giống như thật sự là có chuyện như vậy nhi."

Đang lúc này, hầu tử thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên:
"Người biết có người ở nghe lên sao?" .

"Thiên Bồng Nguyên Soái?" Huyền Trang hỏi.

"Này đầu heo nghe lên đây không tính là bí mật a, hẳn không có nghe này mới gọi hiếm có. Là. . . Hai người khác. Bọn họ lần này tựa hồ đánh giá sai cảm giác của ta phạm vi."

Hầu tử hắc hắc địa nở nụ cười, chậm rãi nghiêng đầu đi, tối như mực bầu trời đêm.

Nghe vậy, Huyền Trang cũng theo hầu tử ánh mắt nhìn quá khứ.

. . .

Tựa tại Huyền Trang ánh mắt chạm đến không đến xa xa, cùng hầu tử ánh mắt chạm đến trong nháy mắt, Linh Cát hơi kinh hãi, đang muốn xoay người lui về phía sau. Lại giật mình trông thấy một bên Văn Thù vẻ mặt lạnh nhạt.

"Bọn họ cũng đã phát hiện chúng ta."

Văn Thù chậm rãi lắc đầu nói: "Không ngại."

"Không ngại?" Linh Cát liền vội vàng hỏi: "Người không sợ này hầu tử động thủ?"

...

Son trang ngoài. Hầu tử nhếch môi ung dung mà hỏi thăm: "Hai người này quá đáng ghét. Ta có thể làm thịt bọn hấn sao?" .

"A di đà phật." Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Tốt nhất không cần phải."

"Vì cái gì?" Hầu tử hỏi.

Huyền Trang nhẹ giọng đáp: "Cái này đi về phía tây, vốn là chứng đạo việc, đối phương, cũng không trực tiếp ra tay. Như người lúc này cùng phật môn trực tiếp nâng tranh chấp, này phật tổ, là được công khai địa can thiệp, rốt cuộc không cần mạo hiểm phá đạo tâm phong hiểm."

"Như vậy a." Hầu tử bẻ bẻ cổ ngồi trở lại tại chỗ, ung dung thở dài: "Đi a. Vậy lưu bọn họ một cái mạng chó a."

...

Xa xa, Văn Thù bán híp mắt nói khẽ: "Người cũng đã thua, hoặc là nói, từ lúc mới bắt đầu tựu chưa bao giờ có phần thắng. Linh sơn chư phật đều còn tưởng rằng thiết hạ chương ngại, Huyền Trang liền sẽ biết khó mà lui, nhưng không biết, cái này đi về phía tây một chuyện từ lúc Kim Thiên Tử lúc, liền đã mưu đồ. Bao dung, nhường nhịn. . ."

Nói đến chỗ này, Văn Thù không khỏi nở nụ cười, đó là tự đáy lòng.

"Buông tha cho phật vị. Trón vào hồng trần, nhận hết tất cả cực khổ. Chỉ cầu nhận thức chúng sinh khổ, gần kề vì cái này 'Bao dung' hai chữ. Cái này tầm mắt. . . Mặc dù chúng sinh khó hiểu, mặc dù thôn dân căm thù, lại bị cho là cái gì? Kể từ đó, cũng liền sáng tỏ vì sao Chính Pháp Minh Như Lai yếu trợ hãn giúp một tay. Nói cho cùng, chúng ta đều thua."

Linh Cát vi khẽ cúi đầu, trầm mặc, hồi lâu, nhàn nhạt thở dài nói: "Việc này, có hay không bầm báo?"

"Bầm báo hay không, có gì sai biệt?"

"Cái này. . ."

"Còn là học một ít Chính Pháp Minh Như Lai a, chúng ta tựu ở một bên nhìn xem, nhìn xem như thế đại trí tuệ, có thể chứng ra cái gì phật quả. Cố gắng, sẽ là nhất phiên tâm thiên địa cũng không nhất định a."

Trong bầu trời đêm, hai người nhìn qua này sơn trang phương hướng trầm mặc, chậm rãi xoay người, hướng phía tây phương bỏ chạy.

. . .

Sơn trang ngoài, hầu tử nhìn Huyền Trang nói khẽ: "Bọn họ đi."

Huyền Trang yên lặng gật đầu.

"Có lẽ còn có thể trở về."

Huyền Trang như trước yên lặng gật đầu.

"Ngươi thực một điểm không quan tâm sao?" . Hầu tử nhin không được hỏi.

"Quan tâm thì như thế nào? Không quan tâm thì như thế nào?" Huyền Trang chấp tay trước ngực, chậm rãi nhắm lại hai mắt, nói: "Tam giới, rất nhỏ, chúng được phật quả, liền có thể nổi thẳng thiên địa. Tam giới lại rất lớn, trong đó có phật môn, có đạo gia, có thiên đình, có địa phủ, có yêu quái, có tất cả sinh linh. Đoạn đường này, chúng ta cái gì đều gặp được. Đói đây hết thấy, chi bằng bao dung, rồi lại chỉ có thể làm tốt chính mình, không thể quá mức để ý, nếu không, chính là tự loạn trận cước."

Hầu tử không khỏi nhìn Huyền Trang nói: "Người nghĩ đến cũng không tránh khỏi nhiều lắm a?"

"Những sự tình này, tổng yếu có người suy nghĩ, không phải sao?" .

Hầu tử nhặt lên Huyền Trang buông con số, đem những kia trên mặt đất bốn chữ toàn bộ đánh lên xiên, thở dài: "Những này ta nghĩ không đến, quá rườm rà, so với Ngô Giả đạo còn rườm rà. Như vậy còn sống, mệt chết đi."

Huyền Trang nhẹ giọng đến: "Đại thánh gia nghĩ không đến, vậy hãy để cho bản tăng đến nghĩ. Sau này bất quá như vậy sự tình, tự đều giao cho bản tăng đến xử lý. Như thế nào?"

Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn qua tinh không nói: "Đi a, sau này, ta chỉ trông nom đánh, những thứ khác người tự mình giải quyết."

...

Lúc này, Nam Chiêm Bộ Châu Côn Luân sơn.

Trong bầu trời đêm, một thân màu đỏ khải giáp Na Tra cầm trong tay hỏa tiêm thương, chân đạp phong hỏa luân, toàn thân mạo hiểm hỏa quang giống như một khóa thiên thạch loại gào thét mà đến, vũng vàng địa rơi xuống Kim Quang động trước đại môn.

Hỏa quang tan hết, hấn quỳ một chân trên đất, cất cao giọng nói: "Đệ tử Na Tra, tham kiến sư phó!"

Sớm đã đứng ở trước đại môn Thái Ất chân nhân run rẩy phát trần, nói khẽ: "Đứng lên đi, quan thảo luận lời nói."

Nói đi, xoay người liền đi.

Na Tra vội vàng chống hỏa tiêm thương đứng dậy, bước nhanh đuổi kịp.

Hai người cùng nhau đi vào Kim Quang động trung, vào đại điện.

Đợi đến ngồi vào chỗ của mình, một cái ở quan đồng tử dâng nước trà, liền thối lui ra khỏi ngoài cửa, đóng cửa điện.

To như vậy trong điện đường, chỉ còn lại có vài chụp đèn hơi địa phóng xạ trước quang.

Na Tra cung trước thân thể nhẹ giọng hỏi: "Sư phó cấp chiêu đệ tử tới, đến tột cùng có chuyện gì quan trọng?"

Cúi đầu nhấp một ngụm trà, Thái Ất chân nhân thấp giọng nói: "Vi sư hỏi người, này yêu hầu Tôn Ngộ Không, chính là đã bị phạt môn phóng xuất ra rồi?"

Na Tra cả kinh, vội vàng rụt rụt cổ, mở to đôi mắt nháy nháy địa nhìn qua Thái Ất chân nhân. Không nói.

Thái Ất thực nhân sắc mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Nhu thế nào? Liền làm sư cũng không thể biết rõ?"

Na Tra cúi đầu nhăn nhó nhó địa đáp: "Cha nói, chuyện này không thể nhường nhân biết rõ."

"Nói như vậy. Thật có việc này rồi?"

"Có là có. . . Chính là. . ."

"Vi sư hỏi người. Đây yêu hầu hiện ở nơi nào?"

"Cái này. . ." Na Tra do dự mà đáp: "Hầu hiện tại chính hộ tổng một cái hòa thượng đi về phía tây."

"Đi về phía tây?" Thái Ất chân nhân sâu hít một hơi thật sâu. Lại hỏi tiếp: "Hòa thượng kia chính là Kim Thiên Tử chuyển thế?"

Nghe vậy, Na Tra lập tức nhẹ nhàng thở ra, vui tươi hơn hờ nói: "Nguyên lai sư phó đều biết a? Nói như vậy, có thể cũng không phải là đệ tử tiết lộ."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Thái Ất chân nhân nặng nề một chương đánh trên sàn nhà.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, cả đại điện tựa hồ cũng chấn động lên.

Na Tra sợ tới mức vội vàng thu hồi vui vẻ, ngồi thẳng, cúi đầu.

Thái Ất chân nhân trừng mắt Na Tra nổi giận đùng đùng địa quát lên: "Nhu thế trọng yếu việc. Vì sao người sớm biết như vậy, cũng không báo lại?"

"Trọng yếu?" Na Tra thoáng cái có chút mộng, nhẹ giọng hỏi: "Sư phó, chuyện này có gì trọng yếu?"

"Đã không trọng yếu, vì sao Ngọc Đế yếu hạ lệnh giấu diếm?" Thái Ất chân nhân hỏi ngược lại.

Na Tra nhíu chặt trước mi, gãi gãi đầu nói: "Cái này đệ tử không được rõ lắm, đại khái là sợ yêu hầu quay về tin tức ảnh hưởng quá lớn mới giấu diếm a. . ."

"Hừ, ảnh hưởng quá lớn? Ảnh hưởng ai?" Thái Ất chân nhân chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, ở trong đại điện qua lại đi dạo, tản bộ, nói: "Nếu như này yêu hầu còn muốn một lần nữa triệu tập lũ yêu. Thiên đình chính là nghĩ man cũng man không ngừng. Nếu như hấn không nghĩ, mặc dù làm cho yêu quái biết rằng cũng không sao cả. Về phần phật môn. Đây yêu hầu chính là từ trên tay bọn họ chạy đến, bọn họ có thể không biết?"

Dừng bước lại, Thái Ất chân nhân hung hăng trừng mắt nhìn Na Tra liếc, nói: "Ngươi nói, Ngọc Đế đây là muốn man ai?"

Trong lúc nhất thời, Na Tra canh hồ đồ, nhíu lại lông mày thấp giọng hỏi: "Bệ hạ là muốn. . . Man sư phó ngài?"

"Là đạo môn! Hấn man chính là ta đạo môn! Là ta Côn Luân sơn!" Thái Ất chân nhân nhếch môi, nắm nắm tay oán hận quát lên: "Cái này Ngọc Đế thật sự là. . . Ta đạo môn đưa hấn đẩy lên Ngọc Đế vị, bây giờ xem ra, hấn là cánh cứng ngắc. Như thế trọng yếu việc, vậy mà giấu diếm?"

Nhìn Thái Ất chân nhân này tức giận vội vàng bộ dáng, Na Tra cẩn thận mà hỏi thăm: "Sư phó, đệ tử vẫn chưa hiểu chuyện này có cái gì hảo man."

"Ngươi không rõ? Đây ngươi biết Kim Thiên Tử đi về phía tây là vì sao? Đây yêu hầu lại là vì sao cam tâm cho hấn làm hộ vệ?"

Cái này vừa hỏi, Na Tra càng là hôn mê.

Chuyện này hấn cũng không tự mình qua tay, biết rõ một ít đỉnh nửa diêm, cũng đều là theo cha hấn chỗ đó nghe tới, vừa đến bản thân chỉ biết không nhiều lắm, thứ hai, còn bị đặc biệt dặn dò không được truyền ra bên

ngoài. Kể từ đó, hẳn nghĩ tìm người hỗ trợ phân tích phân tích đều khó có khả năng.

Có thể đây quả thật là tại man đạo môn sao?

Nói man đạo môn mà nói, chuyện này Ngọc Đế chính là dùng tốc độ nhanh nhất thông báo tam thanh, tu Bồ Đề tổ sư, Trấn Nguyên Tử.

Trong lúc nhất thời, dùng Na Tra độ mẫn cảm, thật sự nghĩ mãi mà không rõ trong chỗ này những cái này ăn khớp.

Do dự một hồi lâu, Na Tra ung dung nói: "Su phó, nghe ngài ý tứ trong lời nói, ngài chú ý không phải này yêu hầu, mà là Kim Thiên Tử chuyển thể hòa thượng kia a? Hòa thượng kia hiện tại thì một bộ phàm thân thể thôi, có gì hảo chú ý?"

Nghe vậy, Thái Ất chân nhân chỉ có thể vịn cái trán bất đắc dĩ thở dài, ngốc đứng bất động.

Na Tra như trước mở to hai mắt mong chờ trước.

"Người biết hòa thượng kia hiện tại vị trí cụ thể sao?" .

"Không biết."

"Có ai gặp qua hẳn?"

"Cha ta, còn có nhị ca cũng đi gặp qua hẳn. Yêu hầu năm Đông Hải sao tín nói yếu hai cái cây bàn đào, cho nên cha cùng nhị ca tựu cho đưa qua, vừa vặn gặp được hòa thượng kia. Trước là ở Nam Chiêm Bộ Châu, hiện tại ở nơi nào, cũng không biết."

Một hồi lâu, Thái Ất chân nhân mới xoay người lại ngồi xếp bằng đến Na Tra trước mặt, tinh tế dặn dò: "Vi sư bên này sẽ phái người điều tra tung

tích của hắn, người cũng muốn mật thiết lưu ý, tiếp theo, nếu có tin tức của hắn, vô luận lớn nhỏ, lập tức cáo tri vi sư."

"Chính là sư phó, cha ta nói không thể nhường bất luận kẻ nào biết rõ. .
." Na Tra thấp giọng nói.

Cái này vừa nói, Thái Ất chân nhân lúc này sững sờ, lạnh lùng nói:
"Người là thiên đình chiến tướng, nhưng người đầu tiên là ta Xiển giáo đệ tử. Mà ngay cả cha người cũng giống như vậy. Hiểu chưa?" .

Na Tra hơi do dự hạ xuống, chỉ phải bất đắc dĩ nhẹ gật đầu: "Đệ tử hiểu rõ rồi."

Sâu hít một hơi thật sâu, Thái Ất chân nhân nói: "Tốt lắm, người trở về đi. Việc này, cắt không thể cho người cha biết rõ, sinh ra vô vị chuyện tình đầu."

"Đệ tử tuân mệnh." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Một chương này, có điểm lớn, một lần qua đem thiếu nợ chương và tiết toàn bộ trả. . .

Câu tháng phiếu tốt không?

Mặt khác, đề cử thoáng cái hảo hữu tác phẩm: 《nhạc phụ của ta đại nhân gọi Lữ Bố》~

Chương 510:: Bao dung cùng nhường nhịn (đại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 511: : Lưu Sa Hà

Tầng thứ chín trên mây mù tràn ngập. ∞ ,

Tuần tra binh vệ cầm trong tay trường kích xếp thành hàng dài tại một vị thiên tướng dưới sự dẫn dắt rảo bước chậm rãi đi qua.

Trên núi giả nước suối leng keng chảy xuôi, mấy cái màu sắc và hoa văn cá chép tại nổi cánh hoa trong ao qua lại tới lui tuần tra.

Một tường chi cách trong ngự thư phòng, Ngọc Đế thân thủ đem một phong bí mật mang theo trước phong thư tấu chương đưa cho Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh yên lặng xem hết tấu chương cùng phong thư, đem chúng nó một lần nữa gãy hảo, cung trước thân thể hai tay thả lại long trên bàn.

"Có ý kiến gì không?" Ngọc Đế nhẹ giọng hỏi.

"Cái này. . . Thần cẩn tuân bệ hạ ý chỉ."

"Trẫm là hỏi người có ý kiến gì." Ngọc Đế chậm rãi nương đến trên ghế dựa, một tay án lấy này tấu chương, ngón tay nhẹ nhàng mà gõ trước, giữa đầu nói: "Yếu Hoa Quả Sơn mưa xuống, trẫm thỏa mãn hẳn. Yếu hai cái cây bàn đào, trẫm cũng thỏa mãn hẳn. Lần này, hẳn yếu bốn cây bàn đào, ngoài mang Cửu Xi Đỉnh Ba. Người cảm thấy, trẫm còn hẳn là thỏa mãn hẳn sao?"

Lý Tĩnh hơi cung trước thân thể cẩn thận địa nhìn qua Ngọc Đế, không rên một tiếng.

Thời gian cứ như vậy lẳng lẳng địa trôi qua.

Hồi lâu, Ngọc Đế hừ địa bật cười, thở dài: "Xem ra, không thỏa mãn hẳn cũng không có biện pháp nào khác. Cái này yêu hầu. . . Trẫm hướng hồ không có quyền lực tùy ý đưa tặng cây bàn đào, hẳn một con yêu hầu, ngược lại yếu vài cái, thiên đình phải cho vài cái. . . Ha ha ha ha. Như vậy xuống dưới, thiên đình phủ kho, sợ cũng đã thành hẳn phủ kho, mặc hẳn ta cần ta cứ lấy."

Lý Tĩnh chậm rãi cúi đầu xuống, như trước không rên một tiếng.

Ngọc Đế nhíu chặt trước mi, nhếch môi suy nghĩ một phen, nói: "Người nói, có không có khả năng đem cái này ghèn kẻ gây tai hoạ, dẫn hướng nơi khác?"

Lý Tĩnh chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, cái này kẻ gây tai hoạ vốn là hướng tây đi."

"Này khi hẳn đến tây phương trước? Chẳng lẽ lại. Trẫm còn muốn hết sức phối hợp hẳn?"

"Cái này. . . Nếu như thật sự không được. Bệ hạ cũng có thể lo lắng hạ tu Bồ Đề tổ sư. Tam thanh không ra tay. Đạo môn người trong ra tay, lại sợ liên lụy thiên đình. Dựa vào thần ý kiến, chỉ có tu Bồ Đề tổ sư thích hợp nhất. Nói cho cùng, hẳn cũng là này yêu hầu sư phó, mặc dù không giải quyết được, nên cũng sẽ không giận chó đánh mèo mới đúng."

Ngọc Đế thản nhiên nhìn Lý Tĩnh liếc, nhẹ giọng hỏi: "Lần trước không phải cũng đã cho hẳn đi hàm sao?"

"Có thể nữa."

Nghe vậy, Ngọc Đế nhưng chỉ là bất đắc dĩ địa lắc đầu. Bất đắc dĩ địa cười.

Đường đường Ngọc Đế, nói là chấp chương tam giới, kỳ thật tại này đại năng trong mắt, lại là cái rắm cũng không phải. Chớ nói hạ chỉ triệu kiến, chính là tự mình đi, nói không chính xác cũng còn yếu bị sập cửa vào mặt, mà vẫn còn được miễn cưỡng cười vui, không thể có câu oán hận.

Cái này trùng kiến sau thiên đình, kỳ thật địa vị so với sáu trăm năm mươi năm trước, chích nhược không được.

Sáu trăm năm mươi năm trước thiên đình. Tuy nói Ngọc Đế cũng thần phục tam thanh, lại không cần đòi Trấn Nguyên Tử cùng tu bồ đề khúm núm. Càng không cần xem Đại Lôi Âm tự sắc mặt. Đây thế gian địa tiên, âm phủ Diêm La, tứ hải long vương cũng đều duy Ngọc Đế chi mệnh là từ.

Bây giờ?

Trùng kiến sau thiên đình, Trấn Nguyên Tử cùng tu bồ đề đều tham dự, cái này ý nghĩa nguyên bản ba cái "Thủ trưởng" thoáng cái biến thành năm cái. Không chỉ có như thế, tây phương Đại Lôi Âm tự thế lớn, thiên đình chọn lựa hơi lớn một chút động tác, đều chi bằng nhiều phiên thăm dò. Tuy nói phật môn cực nhỏ can thiệp, nhưng vạn nhất thật sự can thiệp, thiên đình đã có thể nửa bước khó đi.

Về phần thế gian yêu quái, tuy nói quần hùng cắt cứ, nhưng cũng không phải Hoa Quả Sơn quật khởi trước như vậy thiên đình nói tiêu diệt có thể tiêu diệt, lấy không tốt hợp nhau tấn công, trực tiếp khiến cho thiên đình đối cả thế gian không chế tề liệt.

Tứ hải long vương tuy nói còn là thần phục thiên đình, nhưng là sớm cũng không phải là nguyên bản như vậy theo lệnh mà làm.

Âm phủ Diêm La càng là trực tiếp trực thuộc Đại Lôi Âm tự, thiên đình mệnh lệnh có một nửa đến âm phủ trực tiếp tự mất đi hiệu dụng.

Quán Giang Khẩu Nhị Lang Thần đối tại thiên đình thánh chỉ thì là cao hứng nghe chột nghe, không cao hứng nghe tự giả bộ như không phát hiện. Tự tình huống như vậy, Ngọc Đế còn không dám đối Nhị Lang Thần hỏi trách, ngày lễ ngày tết, các loại ban cho đồng dạng cũng không dám thiếu. Nói cho cùng, Nam Chiêm Bộ Châu cả trạng thái, còn phải dựa vào hấn Nhị Lang Thần đến duy trì.

Bây giờ thiên đình so với lúc trước, thật muốn nói có cái gì hảo, chỉ sợ sẽ là hoạ ngoại xâm nhiều hơn. Cái này hoạ ngoại xâm càng nhiều, trong hoạ dĩ nhiên là thiếu, Ngọc Đế quyền hạn, cũng tự nhiên mà vậy trong lúc vô hình được đến tăng mạnh. Chỉ tiếc loại này hảo, cũng không có cách nào đền bù thiên đình tổng thể trên dưới thực lực hàng.

"Nửa hàm. . . Đi a, coi như là không có cách nào trung biện pháp." Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Ngọc Đế nhẹ giọng thở dài: "Chuyện này, tự giao cho người làm. Nếu có cần, trăm cũng có thể tự mình đăng môn tiếp tu Bồ Đề tổ sư."

"Dạ." Lý Tĩnh chấp tay, hơi do dự hạ xuống, lại thấp giọng hỏi: "Này cây bàn đào cùng Cửu Xi Đình Ba. . ."

"Cho hấn đưa đi a." Vi hơi dừng một chút, Ngọc Đế lại dặn dò: "Bất quá, tốt nhất kéo dài một chút, đừng có về thiên đình thật sự đối với hấn theo lệnh mà làm mới tốt."

"Dạ!"

...

Suy đoán Ngọc Đế thánh chỉ, Lý Tĩnh từng bước một thôi lui ra khỏi ngự thư phòng, mang theo hai cái bình vệ đi qua thật dài hành lang gấp khúc, đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện chuyên chúc tiểu hình không cảng.

Sớm đã chờ đợi ở nơi đó một đám Nam Thiên Môn binh tướng đều hành lễ, Trì Quốc thiên vương cũng trong đó.

Không đợi Trì Quốc thiên vương mở miệng, Lý Tĩnh liền hướng phía hấn sử cái ánh mắt, nói: "Trên hạm nói sau."

Chiến hạm giương buồm.

Đợi đến tại trong khoang ngồi vào chỗ của mình, Lý Tĩnh liền bình thối tả hữu, chỉ để lại Trì Quốc thiên vương một người.

Xuyên thấu qua cửa sổ mạn tàu hướng phía Lăng Tiêu Bảo Điện phương hướng nhìn một cái, Lý Tĩnh thấp giọng hỏi: "Này yêu hầu đến nơi nào rồi?"

Trì Quốc thiên vương thấp giọng nói: "Cũng đã rời đi cao lão trang, qua Hoàng Phong Lĩnh, không lâu sẽ đến Lưu Sa hà."

"Lập tức muốn đi vào Tây Ngưu Hạ Châu địa giới, còn rất nhanh đến. Có phật môn nhân đi theo sao?"

"Tại cao lão trang thời điểm còn có, hiện tại cũng không rõ ràng. Này yêu hầu cảm giác quá mức rộng lớn, phật môn ra tay lại đều là đại phật, chúng ta cũng không nên giống trống khua chiêng địa điều tra, cho nên. . ."

Lý Tĩnh nhẹ gật đầu, sâu hít một hơi thật sâu, xoay người ngồi xuống một bên chiếc ghế trên.

Trì Quốc thiên vương chăm chú theo sát, thấp giọng nói: "Đúng rồi, thiên vương, tam thái tử vội vã đi một lần Côn Luân sơn, vừa trở về. Nghĩ đến, này yêu hầu cùng Huyền Trang đi về phía tây chuyện tình Thái Ất chân nhân nên đã biết."

Lý Tĩnh hơi sững sờ, hướng phía Trì Quốc thiên vương nhìn thoáng qua, cười cười nói: "Biết rằng. Việc này, đừng lộ ra. Bọn họ biết rằng. Chúng ta liền trang không biết rõ là tốt. Tìm một cơ hội. Bả này yêu hầu vị trí cũng cho Na Tra lộ ra lộ ra a."

"Dạ." Trì Quốc thiên vương lên tiếng. Hơi do dự hạ xuống, lại thấp giọng hỏi: "Thiên vương, việc này tiết lộ, đến lúc đó chỉ sợ yếu sinh chút ít sự cố a."

"Sinh sự đoan cũng không có biện pháp." Lý Tĩnh chậm rãi nhắm lại hai mắt, ung dung nói: "Phật môn, đạo gia, Ngọc Đế, chúng ta kẹt ở trong chỗ này, chỉ có thể giả ngu. Quá tinh, sau này chuyện phát sinh càng nhiều. Đến lúc đó, tự không chỉ là công sự."

"Ty chức cần tuân thiên vương dạy bảo."

Trong mây mù, chiếc chiến hạm này hướng phía Nam Thiên Môn chậm rãi đi về phía trước.

...

Nam Chiêm Bộ Châu tây bắc bộ biên giới khu vực.

Bắc phong bí mật mang theo trước tuyết đọng gào thét mà qua, trên nhánh cây tuyết đọng "Phác thông" một tiếng rớt xuống, tại ven đường tạo thành một cái nho nhỏ đồng tuyết.

Chảy dài dãy núi, sớm đã biến thành trắng xoá một mảnh, tùy tiện một chỗ, một cước đạp xuống đi đều có thể giẫm ra một cái vài tác sâu hãm hại.

Dắt ngựa tiểu bạch long không khỏi rùng mình một cái.

Một bên lữ sáu 楞 trêu chọc địa nở nụ cười: "Ngươi đây là so với mã còn không bằng a."

"Nó có đại thánh gia thuật pháp gia trì, ta có sao?"

"Vậy ngươi không thể cho mình gia trì sao?"

Tiểu bạch long ngựa đầu nhìn hạ đi tại phía trước hầu tử, nghiêng mặt đi nhìn thoáng qua chống pháp trượng đi ở một bên Huyền Trang. Lại quay đầu lại nhìn nhìn xa xa rơi xuống phía sau Thiên Bồng, tức giận nói:

"Ngươi không biết loạn dùng thuật pháp. Thiên kiếp hội sớm đã đến sao? Đại thánh gia là qua thiên kiếp người, theo chúng ta có thể so sánh?"

Lữ lục quái mắt trắng không còn chút máu, nhanh hơn cước bộ hướng hầu tử theo quá khứ.

Lúc này, cự ly đoàn người bái biệt Cao thái công một nhà rời đi cao lão trang đã quá khứ trôi qua năm tháng, bất quá như vậy phải thiên đình đưa tới cây bàn đào lại còn không có đưa đến, thế cho nên tiểu bạch long cả ngày không làm gì tự niệm niệm cần nhẫn.

Trong năm tháng này tuy nói cũng tao ngộ qua vài sóng yêu quái cùng địa tiên, nhưng đại đa số dưới tình huống chỉ cần Lữ lục quái ra cá mặt, đối phương thì thức thời địa nhượng đường.

Trải qua sáu trăm năm mười năm quang âm, bây giờ tân sinh yêu quái cùng địa tiên phần lớn không nhận biết hầu tử, đối tại hầu tử hiểu rõ cũng giới hạn tại những cái này cũng thực cũng giả truyền thuyết, mặc dù hầu tử

đứng ở trước mặt bọn họ, vừa đến bọn họ nhận không ra, thứ hai, cũng chưa chắc tin tưởng mắt tích mấy trăm năm Tề Thiên Đại Thánh hội đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình . Càng đại có thể là đem hầu tử ngộ nhận là đều là hầu yêu hơn nữa sử dụng côn bổng vũ khí Mi Hầu vương.

So sánh dưới, làm yêu tộc vài thế lực lớn một trong Lữ lục quái danh hào có vẻ càng thêm thực dụng, trừ phi cùng kể cả Ngưu Ma Vương cùng Cửu Đầu Trùng tại trong vài đại yêu vương có quan hệ trực tiếp, nếu không thấy xong Lữ lục quái, còn là bao nhiêu cấp cho chút ít chút tình mọn.

Đuổi theo hầu tử cước bộ, Lữ lục quái chấp tay, thấp giọng nói: "Đại thánh gia, cựu thần khả năng được rời đi một khoảng thời gian."

"Rời đi?" Hầu tử chống kim cô bổng từng bước một đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Đi nơi nào?"

"Được trở về một chuyến. Cựu thần này nghĩa tử truyền tin, nói là cùng Ngưu Ma Vương nhân nổi lên điềm xung đột, cần cựu thần trước đi xử lý."

"Ngưu Ma Vương biết rõ nơi cùng với ta sao?"

"Cựu thần không có làm cho người ta nói ra. . . Bất quá, có khả năng biết rõ."

"Biết rõ còn cùng người của ngươi khởi xung đột?" Hầu tử hừ một tiếng, ung dung thở dài: "Đi a, ngươi trở về cũng tốt. Thấy xong Ngưu Ma Vương, nói ta cho ngươi thay ta gửi lời thăm hỏi."

"Cái này. . ."

Nghiêng mặt qua đến, hầu tử cười hì hì bổ sung nói: "Sau đó, trở về nói cho ta biết sắc mặt của hắn là như thế nào."

Lữ lục quải vôi vàng chấp tay nói: "Cự thần hiểu rõ rồi."

Lời còn chưa dứt, hầu tử liền đột nhiên bước nhanh hơn hướng phía phía trước phóng đi. Sau lưng tất cả mọi người không khỏi giật mình, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, cũng đều bước nhanh hơn.

Chạy ra năm mươi trượng cự ly, hầu tử liền ngừng lại, xa xa địa ngắm nhìn. Những người khác cũng rất mau cùng đi lên.

Đứng ở trên vách núi, bọn họ có thể tinh tường địa chứng kiến mười dặm bên ngoài, là một mảnh đại dương mênh mông. Hoặc là nói, là một cái giống như đại dương mênh mông vậy cự đại sông, đi ngang qua cả phiến đại lục.

Này trong sông nước hiện lên cát đồng dạng màu vàng, tại đây băng thiên tuyết địa bên trong, nhưng như cũ lao nhanh như cũ, không có chút nào đông lại ý tứ.

"Là Lưu Sa hà." Đứng ở cuối cùng phương Thiên Bồng nói khẽ.

Hầu tử chậm rãi quay đầu lại nhìn hấn một cái.

Đoạn đường này, Thiên Bồng một mực duy trì lấy nhân bộ dáng, cũng không có hiện ra trư thân, nhìn về phía trên như trước đối yêu thân phận có chút kháng cự.

Tuy nói tại Huyền Trang xảo ngôn phía dưới, hấn bị ép tiếp nhận rồi đi về phía tây, nhưng lại vĩnh viễn đi ở cuối cùng, cũng không quá cùng những người khác nói chuyện, đặc biệt không cùng hầu tử nói chuyện.

Duy nhất ngoại lệ, chỉ sợ cũng chỉ có Huyền Trang. So sánh với nơi này những người khác, hấn chỉ sợ là một người duy nhất đối Huyền Trang phổ độ chi đạo cùng các loại phật học cảm thấy hứng thú a.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng nói khẽ: "Lưu Sa hà, được xưng tám trăm dặm rộng, ngăn cách Tây Ngưu Hạ Châu cùng Nam Chiêm Bộ Châu, trên mặt sông không có đội thuyền, người bình thường, mặc dù có thuyền, cũng vô pháp vắng lai."

"Hắc, chúng ta không phải người bình thường." Tiểu bạch long cười cười, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía một bên hầu tử, thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, người lúc trước không phải đi qua một lần sao? Như thế nào quá khứ?"

Hầu tử ngửa đầu nói: "Ôm thùng gỗ phiêu quá khứ, phiêu vài ngày. Cái này hà không có tám trăm dặm, đều là nói ngoa, ta đây tinh tường."

Nói đi, hầu tử xoay người theo sơn đạo từng bước một đi xuống dưới.

"Phiêu. . . Phiêu quá khứ?" Tiểu bạch long quay đầu lại nhìn một cái này mệnh môn hà, này khoe mắt hơi kéo ra: "Nơi này có thể ôm thùng gỗ trôi qua đi?"

"Đi nhanh điếm a." Hầu tử quay đầu hướng trước mọi người hét to nói: "Tại Lưu Sa hà bên cạnh hẳn là còn có một số việc nhỏ đang chờ."

"Có một số việc nhỏ đang chờ?" Thiên Bồng hướng phía Huyền Trang nhìn quá khứ.

Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Lúc trước thiên đình Quyển Liêm đại tướng, nguyên soái có thể nhận ra?"

"Quyển Liêm? Hẳn làm sao vậy?"

"Hẳn hạ phạm. Đại thánh gia nói tại Lưu Sa hà gặp được hẳn, hy vọng mời hẳn cùng nhau đi về phía tây."

Nói, hai người chậm rãi dọc theo sơn đạo đi xuống dưới.

Thiên Bồng nhíu chặt trước lông mày nói: "Trước là ta, bây giờ là Quyển Liêm, hử đây là muốn làm cái gì? Huống hồ, hử làm sao lại biết rõ Quyển Liêm tại Lưu Sa hà?"

"Có một số việc nhỏ, bản tăng cũng nói không rõ, đã đại thánh gia làm như vậy, khẳng định có dụng ý của hử."

"Quyển Liêm ta lại là nhận thức, trước kia tại thiên đình, từng có rất nhiều vãng lai. Lúc ấy tại thiên lao đã có thể quan cách vách."

"Này, đến lúc đó tự do nguyên soái đi khuyên bảo Quyển Liêm đại tướng gia nhập đi về phía tây, tốt không? Này Quyển Liêm đại tướng bây giờ cũng là thiên đình tội phạm quan trọng, như lần này đi về phía tây thuận lợi, đại thánh gia liền hứa hẹn làm cho thiên đình tẩy đi hử ô danh, còn hử chính thân thân phận."

Thiên Bồng không khỏi bật cười, nói: "Ngươi phải đầu tiên hiểu rõ Quyển Liêm có hay không hiểm có này chính thân thân phận."

Quay đầu lại nhìn thoáng qua đi ở phía sau Lữ lục quả cùng chọn trước bọc hành lý hắc hùng tinh, Thiên Bồng nói khẽ: "Hơn nữa, đi về phía tây yếu nhiều người như vậy làm chi."

"Hắc hắc, ngươi đây sẽ không đã hiểu a." Cùng ở sau người tiểu bạch long chen miệng nói: "Nhân nhiều đương nhiên là hảo. Ngươi đừng quên, chúng ta đối phó chính là phật môn. Phật môn có bao nhiêu đệ tử? Chúng ta có bao nhiêu người? Nhất định là càng nhiều càng tốt, vạn nhất đánh nhau muốn chạy, cũng tốt có người đoạn hậu a."

Nghe vậy, Thiên Bồng lúc này hèn mọn địa nhìn hử một cái, xoay đầu lại nhìn thẳng phía trước, yên lặng bước nhanh hơn.

"Ta nói sai rồi cái gì sao?" Tiểu bạch long nhìn qua Huyền Trang hỏi.

Huyền Trang khước miệng hơi kéo ra, đăm cười nhạt nói: "Không có nói sai, ngao thái tử nói rất có đạo lý."

"Nói rất có đạo lý vậy hử cái này là cái gì thái độ?" Xa xa mà nhìn xem Thiên Bồng bóng lưng, tiểu bạch long không khỏi lặng lẽ nói thầm lên.

Cứ như vậy một đường đi đến Lưu Sa hà, mọi người tại bên cạnh bờ đâm doanh.

Nhưng mà, trọn vẹn đợi hai ngày, cứng ngắt là cái gì cũng không đợi cho. (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Gì kia, tháng này bắt đầu, con ba ba yếu thay đổi triệt để, mỗi ngày kiên trì hoàn thành 4000 chữ, tất cả mọi người hỗ trợ giám sát thoáng cái cấp.

Hôm nay 4000 chữ hoàn thành, ngày hôm qua 4000 chữ còn thiếu nợ trước, luy kế khát nợ 4000 chữ ~

Mặt khác, đề cử thoáng cái hảo hữu tác phẩm 《đoạt thiên thần công》
~ luận ngữ xuất phẩm, hết vốn có cam đoan. u

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 512: Qua Sông

Ba mươi lăm trọng thiên, Di La Cung ngoài, Thái Ất chân nhân qua lại địa đi dạo, tản bộ, thỉnh thoảng giương mắt nhìn một bên mặt không biểu tình đứng trước đạo đồng, nhìn về phía trên lược qua hơi có chút lo nghĩ.

Không bao lâu, Di La Cung đại môn âm âm mở ra.

Một vị bạch y đạo đồng từ bên trong đi ra, chấp tay nói: "Thái Ất sư huynh, sư phó cho mời."

Thái Ất chân nhân hơi há miệng tựa hồ muốn nói cái gì, lại hơi do dự hạ xuống, gật đầu nói: "Làm phiền sư đệ dẫn đường."

Tiến vào Di La Cung, hai người dọc theo rộng rãi hành lang một đường đi tới. Trên đường đi, Thái Ất chân nhân chích gặp phải hai ba cá vãng lai đạo đồng. To như vậy cung điện, lại là có vẻ không không đặng đặng.

Đến nửa đường, này dẫn đường đạo đồng lại đột nhiên rẽ vào cá khom.

Cái này một giao thoa, lập tức, hai người đều là sững sờ.

Đạo đồng kia vội vàng nói: "Sư huynh bên này thỉnh."

"Như thế nào?" Thái Ất chân nhân nói khẽ: "Không đi chánh điện sao?"

Đạo đồng kia cung kính địa đáp: "Sư phó tại hậu viện tiếp kiến ngài."

"Hậu viện a. . ." Thái Ất chân nhân không khỏi chau nổi lên lông mày.

"Đúng, tại hậu viện. Thông thiên sư thúc đã ở."

Thái Ất chân nhân nhẹ gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Một đường vượt qua hành lang gấp khúc, đi ngang qua hồ sen, hai người tới cỏ cây tươi tốt hậu viện.

Xa xa địa, hai người liền chứng kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ tại trong lương đình phẩm trà, cười cười nói nói, một bộ thích ý thần sắc.

Chậm rãi đi đến trước mặt hai người, đạo đồng kia hai đầu gối quỳ xuống đất, cao giọng đưa tin: "Sư phó, sư thúc, Thái Ất sư huynh đến."

Thái Ất chân nhân vội vàng đi phía trước một bước, hai đầu gối quỳ xuống đất, lễ bái nói: "Đệ tử Thái Ất, tham kiến sư phó, tham kiến sư thúc."

Ngồi cao trong đình viện Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhìn Thái Ất chân nhân liếc, đôi đạo đồng kia nói: "Người đi xuống trước đi."

"Đệ tử tuân mệnh."

Đã đạo đồng kia xoay người rời đi. Nguyên Thủy Thiên Tôn mới chỉ chỉ Thái Ất chân nhân sau lưng, thần nhiên nói: "Ngồi đi."

Hơi nghiêng mặt đi, Thái Ất chân nhân cái này mới phát hiện sau lưng tự mình sớm đã bị một tấm đơn giản cái ghế.

Hắn chống mặt đất chậm rãi đứng dậy. Chắp tay nói một tiếng: "Tạ sư phó." Liền xoay người ngồi xuống này trên ghế dựa.

Cái này ngồi xuống, ba người lập tức đều trầm mặc.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn coi Thái Ất chân nhân. Lại nhìn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hơi sững sờ, cười nói: "Xem ra, các người thầy trò là muốn đàm chút ít lạng lẽ lời nói a. Đã như vậy, lão phu tự cáo từ trước."

Nói, Thông Thiên Giáo Chủ liền muốn đứng lên.

Một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn vươn tay ra vỗ nhẹ vỗ vỗ bàn, ý bảo Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xuống, lại hơi ngẩng đầu lên đối Thái Ất chân nhân nói: "Nói đi. Không có việc gì."

Thái Ất chân nhân nhẹ gạt đầu, nhìn một cái Thông Thiên Giáo Chủ, chấp tay nói: "Sự phó, này Huyền Trang vị trí đã đã tìm được."

Lập tức, ba người lại là trầm mặc, này thân sắc lại đều không giống nhau.

Thái Ất chân nhân duy trì lấy chấp tay tư thế, cẩn thận địa giương mắt nhìn qua sự phụ của mình.

Thông Thiên Giáo Chủ quay mặt lại làm cho có thâm ý mà chăm chú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng chỉ là loát râu dài khẽ ngẩng đầu nhìn trời.

Hồi lâu, nguyên soái thiên tôn nhẹ giọng hỏi: "Người tìm hấn làm chi?"

"Sự phó." Thái Ất thực dè dặt địa hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ lại ngài thật muốn do trước hấn?"

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi bật cười: "Này người cho rằng. Nên như thế nào? Người trêu chọc được phật môn, còn là trêu chọc được này yêu hầu a?"

"Cái này. . ." Thái Ất chân nhân nhất thời nghẹn lời, này lông mày chau quá chặt chẽ.

"Huyền Trang?" Thông Thiên Giáo Chủ nghiêng mặt qua tới hỏi nói: "Cái này nói. Là này Kim Thiên Tử chuyển thế a?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ gạt đầu, thuận miệng hỏi: "Su đệ cũng biết?"

"Đương nhiên biết rằng." Thông Thiên Giáo Chủ sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Bệ hạ đều cho ta đưa vài phần hàm, nói là này yêu hầu lại đi ra rồi, lại không có nháo sự, mà là hộ tống Kim Thiên Tử chuyển thế đi về phía tây, tìm Như Lai biện pháp đi."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt cười cười, thân thủ đầu nâng ấm trà, thay Thông Thiên Giáo Chủ mãn dâng trà. Lại mặt khác rót một chén, đi phía trước đây.

Thái Ất chân nhân lúc này hiểu ý địa khom người về phía trước. Bưng lấy chén trà, lại thôi tọa hồi nguyên vị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật dài thở dài nói: "Đối với chuyện này. Su đệ có gì giải thích a?"

"Muôn nói giải thích sao. . ." Thông Thiên Giáo Chủ vuốt vuốt râu dài, nhắm lại hai mắt ung dung nói: "Kim Thiên Tử chỗ chúng chi đạo, chúng ta là đều biết, chỉ là không nghĩ tới giờ cách mấy trăm năm, trải qua mười thế, hấn cư nhiên còn tại chấp niệm việc này. Nếu như hấn chứng thành, thứ nhất, phật môn chắc chắn đem thay đổi ngày xưa cố thủ làn gió, đối với ta đạo gia hình thành thực chất uy hiếp. Thứ hai, không có Như Lai kiểm chế, này yêu hầu, sợ là lại không có người có thể quản thúc được. Cái này, lại là

một cái uy hiếp. Nói cho cùng, đi về phía tây, đối với ta đạo gia thật sự trăm hại mà không một lợi vậy."

Thái Ất chân nhân vội vàng phụ họa nói: "Su thúc nói chính là."

Lời còn chưa dứt, đã thấy Thông Thiên Giáo Chủ nhấp một ngụm trà, lại nói tiếp: "Bất quá, tu bỏ đề hương ta cam đoan này yêu hầu định sẽ không tái khởi gợn sóng, nếu có dị, hấn liền tự mình ra trận đưa hấn cầm nã."

Cái này vừa nói, Thái Ất chân nhân sắc mặt lại là âm trầm vài phần, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là ha ha địa nở nụ cười, nói: "Ngày đó này yêu hầu vị phá thiên đạo lúc, ngươi ta đều cầm hấn không có biện pháp, ngươi này tru tiên kiếm trận, cũng đều là gãy ở trên tay hấn. Tự hấn tu bỏ đề một người, cầm được?"

"Bất quá vừa nói từ thôi." Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ giọng thở dài: "Hấn rốt cuộc là này yêu hầu thụ nghiệp ân sư, này yêu hầu tuy nói cả gan làm loạn, nhưng là còn chưa tới hoàn toàn không để ý lễ phép tình trạng, tổng không đến mức thực cùng của mình thụ nghiệp ân sư động thủ đi? Hơn nữa, thực nổi lên họa chiến tranh, cái này tam giới há có thể không việc gì? Kim Thiên Tử yếu chứng đạo phổ độ, lại chính mình tự tay tạo nên một cái tai họa tam giới đại ma đầu, đạo này, còn như thế nào chứng?"

"Vậy không biết rõ hấn." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt hít một câu, bung lên của mình chén trà, tinh tế địa phẩm, một bộ việc không liên quan đến mình cao cao treo lên bộ dạng.

Thái Ất chân nhân chấp tay nói: "Su phó có từng nhớ rõ ngày đó này yêu hầu như thế nào được thế? Nói cho cùng, liền là vì trên trời dưới đất không người nghĩ trông nom, mặc kệ nó. Ngày nay lại thay đổi Huyền Trang. . . Như thế bỏ mặc, sau này tất thành đại họa a."

Nguyên soái thiên tôn chậm rãi giương mắt nói: "Phải không? Người ngược lại nói nói, hội thành cái gì họa?"

"Này Huyền Trang đi phổ độ chi đạo, như thành, phật môn tất thành khuếch tán xu thế, đến lúc đó. . ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên "Pằng" một tiếng đặt chén trà trong tay xuống, cắt đứt Thái Ất chân nhân mà nói, ha ha địa nở nụ cười. Nói: "Hắn đi phổ độ chi đạo, tại tam giới chúng sinh hữu ích, có gì không thể? Hơn nữa. Hắn phổ độ, ta đạo gia chẳng lẽ sẽ không khuyên nhân làm việc thiện? Nhiều lắm là. Cũng theo đó tiêu so sánh, thành trăm hoa đua nở xu thế thôi. Ta đạo gia vài ngàn năm cơ nghiệp, tuyệt vong không được. Người cũng không yếu buồn lo vô có a."

Lời này vừa để xuống xuống, Thái Ất chân nhân khoe miệng lập tức hơi quát hai rút ra, chăm chú địa chăm chăm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, này lông mày càng chau càng chặt, lại cũng chỉ có thể cúi đầu.

Một bên Thông Thiên Giáo Chủ thân nhiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc, cũng không khỏi được rất nghi hoặc. Nhưng lại không nói toạc ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nói: "Cái này đồ tử đồ tôn nhiều a, cũng không thấy được sẽ có cái đó tốt. Lúc trước, trong thiên hạ đệ tử vài người thông thiên sư thúc nhiều nhất, thì như thế nào? Bây giờ, trong thiên hạ đệ tử vài ta Nguyên Thủy Thiên Tôn nhiều nhất, thì như thế nào? Vì sư làm sao lại không thấy ra nửa điểm hảo đi ra? Nhân này, người chính là tu thành thiên đạo, cũng là há miệng một bộ thân thể, còn không phải là một ngày ba bữa, mỗi đêm một giường mà thôi. Người ngủ được nhiều ít? Thật muốn truy cầu này phù hoa danh hào, sự phụ của người ta sớm đương Ngọc Đế đi, sao biết ở chỗ này Di La Cung trung nhân vân đã hạc?"

Nói đi. Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lên ha hả, ý vị thâm trường địa nhìn Thông Thiên Giáo Chủ liếc.

Cái này vừa nhìn, Thông Thiên Giáo Chủ có chút không vui, chua nói: "Người yếu tự giấu cũng thì thôi, không đáng ngay cả ta một khối kéo lên a?"

"Người đây là còn nhớ kỹ cũ thù a?" Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng sức vỗ Thông Thiên Giáo Chủ cánh tay, khẽ nói: "Chỉ đùa một chút thôi, phong thần cuộc chiến đều quá khứ nhiều năm như vậy, cần gì chứ? Thật muốn như vậy so đo, này người quen biết cũ. Còn không đều được người chết ta sống a?"

Nói, hẩn nhiệt tình địa bùng lên ấm trà đem Thông Thiên Giáo Chủ vừa uống một ngụm trà lại cho đảo mẫn.

Thông Thiên Giáo Chủ không đáp lời. Cúi đầu xuống một mặt địa mẫn trà, này thần sắc nhìn về phía trên có chút không nhanh.

Gặp tình hình này. Thái Ất chân nhân ngẩng đầu lên đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạt trước một bước chỉ vào hẩn nói ra: "Không có việc gì nhi a, tự trở về đi. Yếu thật sự rảnh rồi được sợ, đã giúp vi sư lưu ý hạ xuống, xem có cái gì thú vị mới lạ ngoạn ý. Cái này không để ý tới sự thời gian a, không có chút ít ngoạn ý giết thời gian, thật đúng là chán nản."

Bất đắc dĩ, Thái Ất chân nhân chỉ phải đem đến bên miệng mà nói lại nuốt trở vào, sửa lời nói: "Đệ tử tuân mệnh."

Lại lẳng lạng địa ngồi một hồi, xem thật sự không có biện pháp nói cái gì, Thái Ất chân nhân chỉ phải đứng dậy cáo lui.

Đãi Thái Ất chân nhân đi rồi, Thông Thiên Giáo Chủ hồ nghi địa nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhẹ giọng hỏi: "Thật không trông nom?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt chậm rãi hướng phía Thông Thiên Giáo Chủ nghiêng qua quá khứ, hỏi ngược lại: "Người nghĩ dẫn đến này yêu hầu?"

Thông Thiên Giáo Chủ liền vội khoát khoát tay nói: "Không nghĩ, tuy nói thiên đạo tu vi không có, nhưng là quá. Hơn nữa, ai có thể bảo chúng hấn không tu trở về? Ta đây bả lão già khòm, cự ly thiên kiếp cũng không xa, chịu không được lăn qua lăn lại."

Nhìn chăm chú trong chén trôi nổi lá trà, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm mặt nói: "Cho nên a, chúng ta tuyệt không có thể ra tay. Đây yêu hầu hiện tại một lòng tìm Như Lai trả thù, kẻ gây tai họa cũng đã tây dẫn, chẳng lẽ lại còn muốn đưa hấn dẫn trở về không thành. Ta coi trước, Thái Ất cũng sẽ không do đó thôi, đã như vậy, chúng ta trụ ở phía sau nhìn xem cũng được. Thực xảy ra chuyện, cũng tốt có chúng ta hoà giải. Như chúng ta ra tay cho bắt vừa vặn, đến lúc đó, đã có thể ai cũng không thu được vĩ."

...

Lúc này, băng thiên tuyết địa Lưu Sa hà bên cạnh bờ, hầu tử một nhóm đã tại nơi này trú lưu lại hai ngày.

Từ lúc mới bắt đầu tại bên cạnh bờ duy trì các loại , đến phóng Huyền Trang một người tại bên cạnh bờ đương môi, những người khác tại phụ cận mai phục, các loại biện pháp đều dùng. Nhưng mà, mắt thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, này Lưu Sa hà đều ần ần có kết băng xu thế, Quyền Liêm lại còn liền cá quỷ ảnh cũng không thấy.

Rơi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải khai báo những người khác bảo vệ Huyền Trang, chính mình tự mình xuống nước suu tầm, thẳng đến mặt trời lặn phía tây lúc mới phản hồi.

Vừa ra nước, hần liền chứng kiến Huyền Trang đứng ở bên cạnh bờ lẳng lẳng địa ngắm nhìn.

Gặp hầu tử trở về, Huyền Trang chấp tay trước ngực hướng phía hầu tử nhẹ gật đầu, nói: "Đại thánh gia việc này còn có thu hoạch."

"Không có." Hầu tử vũng vàng địa rơi xuống Huyền Trang trước mặt, một bên dùng thuật pháp loại trừ trên người nước, vừa nói: "Cả điều Lưu Sa hà đều lục soát khắp, ngoại trừ một ít vừa thành tinh liền lời nói cũng sẽ không nói tiêu yêu, gì cũng không phát hiện. Đáng tiếc nơi này cũng không long vương, nghĩ tìm người hỏi thoáng cái đều không được."

"Đại thánh gia không phải có một Kim Cương Trác sao? Dùng nó, tìm một chút Quyên Liêm đại tướng chỗ không được sao?"

Hầu tử nhìn thoáng qua bộ tại chính mình trên cổ tay Kim Cương Trác, lắc đầu nói: "Thử qua, không biết vì cái gì, rõ ràng không có phản ứng. Thật sự là kỳ lạ quý hiếm."

"Này đại thánh gia kế tiếp chuẩn bị làm như thế nào?"

"Ta cũng không biết." Hầu tử thanh lý sạch sẽ trên người quần áo, thật dài thở dài cùng Huyền Trang gặp thoáng qua.

Vào đêm, Thiên Bồng tại bên cạnh bờ sông đốt lên đồng lửa. Đoàn người đều ngồi vây quanh trước, cả đêm, đều là người xem ta ta xem người. Chưa từng nói câu nào. Hầu tử càng là từ đầu đến cuối cúi đầu tựa hồ đang suy tư cái gì.

Đến đêm dài, Lữ lục quải dưỡng nữ Oanh nhi mang theo vài cái yêu tướng vôi vàng chạy tới. Muốn đem Lữ lục quải hộ tống trở về.

Sớm đã nói chuyện tốt tình, hầu tử cũng không cảm thấy nhiều ngoài ý muốn, chỉ là luôn mãi dặn dò một đường chú ý. Lữ lục quải thì là than thở khóc lóc, không ngừng cam đoan trước đấng sự tình giải quyết, sẽ rất mau trở lại đến hầu tử bên người "Tận một cái trung thần bản phận" .

Từ đầu đến cuối, mấy cái tới đón Lữ lục quải yêu tướng ngay tiếp theo Oanh nhi đều cúi đầu, liền nhìn qua cũng không dám nhìn qua hầu tử liếc.

Cố gắng là Lữ lục quải bình thường không nhận thức được quan hệ a, bọn họ quả thực đem hầu tử tôn thờ. So với lúc trước Hoa Quả Sơn yêu chúng càng thâm.

Đưa tiễn xong Lữ lục quải, một nhóm theo nguyên bản sáu người một con ngựa biến thành năm người một con ngựa.

Thiên Bồng như trước ngồi ngay ngắn ở cái lồng bên cạnh đồng lửa nhìn chăm chăm đồng lửa xem, thỉnh thoảng dùng trong tay nhánh cây lay động, hắc hùng tinh tắc ngồi xếp bằng trước nhắm mắt dưỡng thần, này tiểu bạch long trụ tuyệt, không chỉ là thực ngủ, liền tiếng lâm bẩm đều đi ra.

Nhìn trước mắt tràng cảnh, hầu tử càng phát ra cảm giác không được tự nhiên, gãi gãi gò má, hắc xoay người đi đến bên cạnh bờ sông ngồi xuống. Có chút mờ mịt địa ngắm nhìn nước sông.

Không bao lâu, Huyền Trang dẫn theo trước bày chậm rãi đi đến hầu tử bên cạnh, đem trong tay ống trúc đưa cho hầu tử. Nói khẽ: "Lưu Sa hà lí nước, bất quá bản tăng cũng đã dùng bố lọc qua."

Hầu tử thân thủ đem ống trúc nhận lấy, tiến đến bên miệng uống một hớp lại lần lượt trở về, lau khô sạch miệng nói: "Trên hóa thân cảnh nhân,

không uống nước cũng không quan trọng."

Huyền Trang tiếp nhận ống trúc, đắp kín, bung lấy này ống trúc ngồi xếp bằng tại hầu tử bên cạnh ngồi xuống, chỉ chỉ mặt sông nói khẽ: "Xem ra, rất nhanh cả điều Lưu Sa hà. Đều muốn kết băng."

Hầu tử ngẩng đầu quan sát thiên, thở dài: "Hắn là a. Cái này thiên thật sự có chút lạnh."

"Bần tăng lại là hỏi qua Thiên Bồng Nguyên Soái. Nghe nói, cái này Lưu Sa hà tầm thường thời đại lí. Mặc dù là lạnh nhất thời điểm, cũng sẽ không kết băng. Tuy nói cũng có ngoại lệ thời điểm, mà dù sao là thiếu."

Hầu tử lẳng lẳng địa chăm chăm vào tối như mực một mảnh mặt sông xem, không đáp lời.

Thoáng trầm mặc một phen, Huyền Trang lại nói: "Nếu như mặt sông kết băng, thì phải là qua sông thời cơ tốt nhất nha. Đại thánh gia nghĩ sao?"

"Người cảm thấy ứng cần phải đi?" Hầu tử hỏi ngược lại.

Huyền Trang do dự mà nói khẽ: "Đại thánh gia có thể cáo tri Huyền Trang, này Quyển Liêm đại tướng, đem tại trong đội ngũ nhận nâng như thế nào nhân vật?"

"Không có như thế nào nhân vật, một cái thật thà phúc hậu người thành thật thôi." Hầu tử thật dài thở dài, nghiêng đầu đi nhìn hắc hùng tinh liếc, nói: "Hắn có thể làm, Hắc Mao cũng cũng có thể làm. Thậm chí tu vi của hắn cũng không nhất định cao hơn Hắc Mao."

"Này đại thánh gia vì sao cam tâm tại nơi này khổ đợi? Đơn giản là, đại thánh gia đề cập qua này bản 《 Tây Du ký 》 ?"

Chậm rãi lắc đầu, hầu tử nói khẽ: "Ta cũng không biết. Vật kia kỳ thật sai rò rất nhiều, trước kia ta thiên tâm vạn khổ muốn nhảy ra, cuối cùng lại một đầu bại đi vào. Hiện tại nghĩ duy trì nguyên dạng, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu."

Nhắm lại hai mắt, hấn chậm rãi cười nói: "Kỳ thật có đôi khi rất hâm mộ những Ngô Giả đạo đó, giống như lão quân, lúc trước hấn duy trì theo ta đồng dạng chuyện tình, liền luôn tứ lạng bạt thiên cân, không cần hảo giống như ta vậy không rõ chi tiết, cái gì đều muốn đích thân qua bắt tay. Kỳ thật ta là sợ, bởi vì ta căn bản là nhìn không thấu đến tột cùng cái nào điếm có khả năng sẽ ảnh hưởng đến cuối cùng kết cục, cho nên đành phải từng cái điếm đều bắt được không tha."

Thân thủ vượt qua gương mặt, hầu tử bất đắc dĩ cười nói: "Kỳ thật, ta có chút ít rối loạn."

"Rối loạn, không bằng tự lấy bất biến ứng vạn biến a. Chúng ta chỉ để ý hướng tây, những thứ khác, cứ giao cho thiên định a. Tựa như bần tăng lúc trước nghĩ như vậy."

"Giao do trời định?"

"Đúng." Huyền Trang gật đầu nói: "Nếu như sáng mai, mặt sông kết băng, chúng ta sẽ không đợi lát nữa, trực tiếp qua sông, kế tiếp một đường, cũng không vị nghĩ nhiều rồi, như thế nào?"

Nghe vậy, hầu tử gật đầu nói: "Đi."

Ngày kế, đương trời u ám sáng giờ, nguyên bản lao nhanh trên mặt sông quả nhiên kết liễu băng.

Nhìn qua này trắng xoá một mảnh mặt sông, Huyền Trang quay đầu lại nhìn hầu tử liếc, nhẹ giọng thở dài: "Thiên ý."

Nói đi, hấn chống pháp trượng, từng bước một hướng mặt sông đi đến.

"Điều này có thể đi sao?" Tiểu bạch long duỗi dài cổ, kéo dài thanh âm nói: "Chú ý roi trong sông đi a."

Hầu tử miễn cưỡng địa liếc tiểu bạch long liếc, mở rộng bước chân đi theo, tiện tay một cái thuật pháp, đem Huyền Trang phía trước mặt sông đều gia cố đi.

Hơi do dự hạ xuống, những người khác cũng đều bước nhanh đi theo.

Kẹp lấy tuyết đọng trong gió lạnh, đoàn người cứ như vậy không che không ngăn đón địa hành tẩu tại rộng lớn khôn cùng trên mặt sông, từng bước một hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu mà đi, giống như mấy con kiến vậy nhỏ bé.

...

Cùng lúc đó, mặc một bộ xanh biếc tăng bào, tay cầm ngọc như ý Phở Hiền mang theo hai cái cửa đồ chậm rãi rơi xuống cùng nơi đây cách xa nhau mấy trăm dặm một dòng suối nhỏ bên cạnh.

Người ở đây yên hãn đến, rồi lại dựa vào bàng nước, dù cho đến cái này trong ngày mùa đông, cũng như trước một mảnh điều ngữ hoa hương, nhìn về phía trên, rất có một phen thế ngoại đào nguyên phong vị.

Chỉ thấy Phở Hiền nhàn nhạt nhìn lướt qua bốn phía cảnh tượng, duỗi gơ tay lên.

Lập tức, bốn phía cỏ cây lá xanh thành từng mảnh điêu tàn, này thân cảnh rồi lại sinh trưởng tốt lên. Lại tại ba người trước mắt, ngạnh sanh sanh dài ra từng tòa phòng ốc.

Phổ Hiền lại là lãng không một ngón tay, này nguyên bản sinh động trong rừng thỏ hoang, mai hoa lộ, thậm chí cả trên bầu trời phi hành tước điều đều ngã vào ở trước mặt hắn, nhanh chóng biến ảo thành nguyên một đám thôn dân đứng lên. Nguyên một đám chấp tay trước ngực, đối với Phổ Hiền khom mình hành lễ.

Thấy thế, Phổ Hiền lại là một vuốt, nguyên bản bãi cỏ bị khắp nhấc lên, biến thành thành từng mảnh lê tốt đồng ruộng, điền trung nhanh chóng dài ra thành phiến hoa màu. Này trên mặt đất càng là trường nổi lên trúc chế rào chắn, thậm chí còn trèo lên một cái từng cây từng cây vinh quang buổi sáng.

Trong nháy mắt, có phòng xá, có đồng ruộng, có trâu cày, thậm chí có hài đồng bên dòng suối chơi đùa, một cái không thôn trang nhỏ âm thầm lặng lẽ thành hình. Hết thấy tất cả đầy đủ mọi thứ, nhìn về phía trên tựa như nguyên bản ở chỗ này giống như.

Thẳng đến lúc này, Phổ Hiền mới đưa hai tay vừa thu lại, nhàn nhạt địa nhìn của mình thành quả.

Một bên môn đồ khom người nói: "Su phó, cái này chỉ sợ, lừa gạt bất quá này yêu hầu a. . ."

"Vi sư khi nào nói muốn gạt này yêu hầu rồi?" Phổ Hiền cười cười, nói khẽ: "Phải đợi, một người khác hoàn toàn." (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 513: Hồng Hải Nhi

Nam Chiêm Bộ Châu tây nam bộ sơn gian.

Vẻ lo lắng dưới bầu trời, một đám mặc thống nhất khái giáp yêu quái tụ tập tại một chỗ trên sườn núi nhóm mở quân trận, nguyên một đám nhìn về phía trên đều là thân kinh bách chiến.

Sau lưng bọn họ, "Hoa" chữ đại kỳ theo gió tung bay.

Này ở giữa trên đỉnh núi, Lữ lục quái mặc lúc trước Hoa Quả Sơn màu đen triều phục ngồi chồm hồm tại một tấm đỏ thẫm sắc hồng trên nệm, trước người phóng trước một cái bàn thấp, trên bàn bày biện một bộ giản dị trà cụ.

Hắn này một đôi dưỡng tử dưỡng nữ thì là vẫn không nhúc nhích địa đứng ở một bên.

Đã bao nhiêu năm, Hoa Quả Sơn tất cả chi nhánh, cơ hồ mỗi một vị đại yêu vương đều tuyên bố chính mình hiệu trung với Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nhưng chính thức kiên trì tiếp tục sử dụng Hoa Quả Sơn quân kỳ, phiên hiệu, dùng Hoa Quả Sơn thời đại chức quan tự cho mình là, thậm chí yêu cầu mỗi một danh tân tấn yêu quái đều phải đối với hầu tử pho tượng tuyên thệ thuần phục, cũng chỉ có Lữ lục quái cái này một chi. Tận quản bọn hắn trên thực tế là Hoa Quả Sơn rất nhiều chi nhánh chính giữa yếu nhất một chi, cũng là thụ thiên đình chèn ép nghiêm trọng nhất một chi.

Hồi lâu, bên cạnh bên cạnh thán lô tiếp nước phí lại phí, Lữ lục quả lại không có chút nào pha trà ý tứ, chỉ là yên lặng địa nhìn qua phương bắc, yên lặng địa đợi.

Ước chừng một canh giờ sau, vài thân ảnh mới chậm rãi xuất hiện ở chân trời, đầu lĩnh kia đúng là Ngưu Ma Vương.

Cùng mấy trăm năm trước so sánh với, thân thể của hắn có vẻ càng thêm khổng lồ, một thân màu đen áo choàng, trên đỉnh đầu một bộ cực đại sừng trâu nhìn về phía trên thật giống như một cái chuyên môn chế tạo mũ giáp loại uy vũ.

Chú ý tới Ngưu Ma Vương trên người này kiện rõ ràng có chút không hợp thân, tàn cũ, rồi lại dày đặc màu đen khải giáp, Lữ lục quả không khỏi hơi sững sờ, này lông mày lập tức chau lên.

Cái này khải giáp hắn nhận ra, đây là lúc trước Hoa Quả Sơn chia cao cấp tướng soái thống nhất chế thức khải giáp. Bởi vì Ngưu Ma Vương thân hình cùng so với bình thường yêu quái yếu to đến rất nhiều, lúc trước cái này khải giáp còn là kinh tay của hắn phê chỉ thị, đặc biệt làm cho công tượng chế tạo.

Một nhóm tổng cộng mười chích yêu quái vững vàng địa rơi vào dưới sườn núi.

Cầm trong tay mang thùng gỗ những người khác giữ lại, Ngưu Ma Vương chỉ đem trước một người mặc màu đỏ chiến giáp. Cầm trong tay hồng anh thương nam hài trèo lên núi sườn núi, từng bước một đi đến Lữ lục quả trước mặt.

Thản nhiên nhìn liếc một bên Lữ lục quả dưỡng tử dưỡng nữ, Ngưu Ma Vương hướng phía Lữ lục quả chấp tay. Chậm rãi cười nói: "Mặt tướng,

tham kiến lữ thừa tướng."

"Ồ." Lữ lục quái lúc này lĩnh hội tới những thứ gì. Không khỏi bật cười, hướng phía Oanh nhi khoát tay áo nói: "Cho ma vương dâng trà."

Một bên Oanh nhi nhẹ gạt đầu, lúc này ngồi chồm hồm đến bàn thấp trước chậm rãi địa bắt đầu pha trà, Lữ lục quái tắc cười doanh doanh địa ngồi ở một bên nhìn xem.

Xà tinh kia dường tử đã tạy sau lưng chậm rãi co lại tay đến, sắc mặt lãnh đạm.

Ngưu Ma Vương nhìn nhìn Oanh nhi pha trà tay, nhìn nhìn Lữ lục quái sau lưng xà tinh, lại nhìn nhìn cười doanh doanh Lữ lục quái, trên mặt như trước duy trì lấy nguyên lai cười. Cái trán lại đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Đứng ở phía sau hấn nam hài chậm rãi nắm chặt tay, mở ra một bước đang muốn về phía trước, lại bị Ngưu Ma Vương đại thủ cho ngăn cản xuống tới.

Ngẩng đầu lên, đưa bé trai kia trông thấy Ngưu Ma Vương chính lạng lẽ đối với hấn lắc đầu, cái này mới có hơi không cam lòng địa lui về sau một bước.

Ợi cho Oanh nhi trà phao tốt lắm, mẫn trên hai chén, hai tay đỡ lên bàn thấp hai bên giờ, Lữ lục quái mới ra vẻ hoàn toàn tỉnh ngộ trạng, vội vàng nói: "Đều đã quên thỉnh ma vương ngồi, thật có lỗi. Thật có lỗi. Lão phu lớn tuổi, khó tránh khỏi có chút hồ đồ. Ha ha ha ha., Ma vương mời ngồi."

Ngưu Ma Vương khòe miệng hơi kéo ra, nháy mắt con ngươi cười nói: "Không quan trọng, không quan trọng, luận phẩm cấp, mặt tướng xa so với lữ thừa tướng thấp đủ cho nhiều, tạy lữ thừa tướng trước mặt, chính là vẫn đứng trước, cũng là việc nên làm."

Nghe vậy, này sau lưng nam hài lúc này hừ lạnh một tiếng. Tựa đầu phiết hướng một bên.

Cái này khẽ hừ, lập tức đem ánh mắt của tất cả mọi người đều hấp dẫn.

Lữ lục quả nhìn đứa bé trai kia. Loát râu dài nói: "Vị này chính là. . ."

"Đây là mặt tướng con trai độc nhất, nữ danh Hồng Hải Nhi. Đã có hơn ba trăm tuổi, chỉ là cùng tùy tâm sinh, đến nay chưa từng bỏ đi hài đồng thiên tính."

"A?" Lữ lục quả gật đầu nói: "Nguyên lai là trong truyền thuyết Thánh Anh đại vương a. Lão phu ngược lại là lần đầu tiên gặp."

Ngưu Ma Vương chấp tay nói: "Một mực chưa từng dẫn hần tới gặp qua thừa tướng, là mặt tướng lỗi."

"Không ngại." Lữ lục quả khoát tay áo nói: "Ma vương mời ngồi đi."

Nghe vậy, Ngưu Ma Vương lúc này mới nhẹ gật đầu, đi phía trước một bước, ngồi vào bàn thấp đối diện.

Này thân thể cao lớn cùng thấp bé Lữ lục quả so với, tựa như một đầu voi đối với một con mèo hoang giống như. Chỉ là này mèo hoang ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ cao cao tại thượng bộ dạng, mà này voi, lại là khom người.

Nhìn Ngưu Ma Vương trên người này phó cũ khái giáp, Lữ lục quả sâu hít một hơi thật sâu, ung dung thở dài: "Sự kiện kia, ma vương thấy thế nào cái đó?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Ngưu Ma Vương vội vàng khoát tay nói: "Lão ngưu bắt quá nhân cơ hội tìm cá lấy cơ muốn trông thấy thừa

tướng, cho thừa tướng thỉnh cá an thôi, tuyệt không có ý tứ gì khác. Mấy cái cho thừa tướng giở trò xấu gia hỏa, hôm qua, lão ngu cũng đã thay thừa tướng chấm dứt, đầu lâu đều chứa ở trong rương, thừa tướng có thể lập tức phái người kiểm tra thực hư."

Nói, Ngưu Ma Vương chỉ chỉ sơn dưới sườn núi chuyển giọng lên thùng vài cái yêu quái.

"A?" Lữ lục quái không khỏi nhin không được cười lên, nghiêng mặt đi hướng phía sau lưng xà tinh khoát tay áo nói: "Kiểm tra thực hư xuống."

"Đạ." Xà tinh kia lập tức chạy chậm trước đến dưới sườn núi, không bao lâu liền đã trở lại, chấp tay nói: "Phụ thân, hài nhi cũng đã kiểm tra thực hư qua, vô cùng xác thực không sai."

Lữ lục quái nhàn nhạt thở dài, nói: "Ma vương, chính là biết rõ đại thánh gia cũng đã đã trở lại?"

Nghe vậy, Ngưu Ma Vương lúc này mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ, cả đứng lên, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Đại thánh gia cũng đã đã trở lại?"

Lữ lục quái lặng lẽ liếc qua Ngưu Ma Vương sau lưng Hồng Hải Nhi.

Lúc này, đối với Ngưu Ma Vương nghe nói hầu tử trở về sau hoảng sợ, Hồng Hải Nhi lại là sắc mặt lạnh nhạt, thật giống như sớm đã biết giống như.

Thấy thế, Lữ lục quái không khỏi chăm chăm vào Ngưu Ma Vương chậm rãi nở nụ cười.

Nụ cười này, lập tức làm cho Ngưu Ma Vương xấu hổ không thôi, rồi lại không thể không tiếp tục giả bộ hoảng sợ, thấp giọng nói: "Đại thánh gia

hiện ở nơi nào, kính xin thừa tướng đại nhân mang mặt tướng gặp được vừa thấy."

Nói lời này thời điểm, Ngưu Ma Vương trên trán sớm đã trải rộng mồ hôi.

Lữ lục quả không nhanh không chậm địa cúi đầu nhấp một miếng trà, nói: "Đại thánh gia đã trở lại, lão phu, cũng vừa theo đại thánh gia bên người tới. Bất quá, đại thánh gia hiện tại tạm thời không muốn bị những người khác đã quấy rầy, đến nên gặp thời điểm, tự nhiên sẽ làm người gặp."

"Nói chính là, nói chính là, đại thánh gia há lại là mặt tướng muốn gặp có thể gặp? Là mặt tướng vượt qua." Ngưu Ma Vương liên tục gật đầu, thuận miệng hỏi: "Cùng thừa tướng cùng một chỗ lúc, đại thánh gia có từng nhắc tới mặt tướng?"

"Nói ra."

Cái này vừa nói, Ngưu Ma Vương lúc này mở to hai mắt nhìn, đuôi dài cổ, có chút khẩn trương địa hạ giọng nói: "Đại thánh gia. . . Nói như thế nào?"

"Đại thánh gia nói. . ."

Ngưu Ma Vương nuốt khô nhỏ nước miếng.

"Đại thánh gia nói. . ."

Một bên Hồng Hải Nhi cũng lặng lẽ nghiêng xem qua.

Ngửa đầu mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Ngưu Ma Vương, Lữ lục quả vịn bàn thấp, chậm rãi nói: "Đại thánh gia nói. . . Cho người tự giải quyết cho tốt."

"Hảo. . . Tự giải quyết cho tốt." Ngưu Ma Vương lập tức có chút mộng.

. . .

Ước chừng một lúc lâu sau, Ngưu Ma Vương mang theo một đám yêu quái chậm rãi hướng phương bắc bay.

Này lúc đến mang theo thùng, cùng với trong rương chứa đầu lâu bị toàn bộ lui trở về.

Hồng Hải Nhi chậm rãi nương đến Ngưu Ma Vương bên cạnh, có chút không cam lòng nói: "Cái này Lữ lục quái, thật sự là tiểu nhân đắc chí, cáo mượn oai hùm. Rõ ràng dám cho phụ vương ngài bày sắc mặt. Lúc trước, nên thừa dịp này hầu tử còn chưa có trở lại, trực tiếp đưa bọn họ toàn bộ tiêu diệt."

"Im miệng." Ngưu Ma Vương dừng ở phía trước thấp giọng nói: "Những lời này, sau này cũng không muốn nói tiếp. Nếu để cho nhân nghe xong đi, chính là vi phụ cũng không giữ được ngươi. Sau này nhắc tới, nhất định phải xưng đại thánh gia, còn có thừa tướng đại nhân."

"Phụ vương!" Hồng Hải Nhi lúc này hét lên, nói: "Này Lữ lục quái kiêu ngạo như vậy, ngươi chẳng lẽ tự nuốt xuống được con tức này?"

"Ngươi ngày bình thường đôi cấp dưới không kiêu ngạo?" Ngưu Ma Vương lạnh lùng địa hỏi ngược lại.

"Cái này. . . Điều này có thể đồng dạng sao? Hải nhi tu vi cao kia bang tiểu yêu gấp trăm lần, mặc dù là kiêu ngạo thì thế nào? Hãn Lữ lục quái tính cái thứ gì? Mới mấy trăm năm, cũng đã lão được không thành bộ dáng. Đừng nói Lữ lục quái, nghe ngũ thúc nói, coi như là lúc trước này cái gì đại nguyên soái Đoàn Chủ, cũng cũng không phải phụ vương đối thủ của ngài.

Vốn là nên có năng giả cư chi, dựa vào cái gì làm cho bọn hấn ngồi vào phụ vương ngài trên đầu?"

Ngưu Ma Vương lúc này quát mắng nói: "Chỉ bằng đại thánh gia tu vi so với người ta đều cao nghìn lần, này lý do đủ rồi đây đủ sao?"

Hồng Hải Nhi lập tức nghẹn lời.

Sâu hít một hơi thật sâu, Ngưu Ma Vương ngậm miệng thấp giọng nói: "Hấn nói nên ai thượng vị, tỵ ai thượng vị, ai cũng không ngăn cản được. Hơn nữa. . . Lúc trước rất nhiều sự tình không phải người nghĩ đơn giản như vậy, sau này loại lời này không cần phải nhắc lại, chú ý họa là từ ở miệng mà ra."

"Hấn còn dám giết chúng ta không thành? Hấn vừa trở về, sẽ đối kháng thiên đình, đối kháng phật môn, chẳng lẽ không cần yếu binh lực của chúng ta sao?"

Nghe vậy, Ngưu Ma Vương lúc này hừ bật cười, thấp giọng nói: "Người biết người nguyên bản còn có một nhị thức, Giao Ma Vương sao?"

Hồng Hải Nhi không khỏi sững sờ.

"Người không biết đại thánh gia." Ngưu Ma Vương chậm rãi nói ra: "Lúc trước tình thế so hiện nay càng thêm ác liệt, hấn cũng còn không có đột phá thiên đạo tu vi, còn không có trở thành chính thức vạn yêu chi vương, Hoa Quả Sơn canh là vì chiến hỏa bị đốt thành một mảnh phế tích. Có thể hấn tỵ dám đảm đương trước chúng ta năm người trước mặt, bả cùng hấn có thù cũ nhị đệ giết đi."

Vi hơi dừng một chút, Ngưu Ma Vương lại nói tiếp: "Huống hồ, người chưa thấy qua chính thức thiên đạo tu giả trong lúc đó chiến tranh, chúng ta, căn bản chính là có cũng được mà không có cũng không sao. Một mình hấn

có thể phá hủy cả thiên đình. Nếu như là hấn cũng vô pháp đánh bại, giống như tây phương Như Lai như vậy, mặc dù nhiều hơn nữa một vạn cá, mười vạn cá, tuyệt đối cá người, cũng không làm nên chuyện gì. Năm đó thiên đình cuộc chiến cùng Hoa Quả Sơn cuộc chiến, nói cho cùng, bắt quá là một mình hấn cùng thiên đình, cùng phật môn trong lúc đó chiến tranh thôi."

Thần nhiên nhìn vẻ mặt kinh ngạc Hồng Hải Nhi liếc, Ngưu Ma Vương thấp giọng dặn dò: "Lúc này không giống ngày xưa, sau này nói chuyện, nhiều cố kỵ một chút. Đại thánh gia thật muốn giết người lên đến, mới sẽ không cần biết người là ai. Lúc trước Hoa Quả Sơn cuộc chiến, chúng ta năm người đi đầu lui lại, chiến hậu lại không nghe Lữ lục quả hiệu lệnh, hiện tại chỉ sợ hấn tính nợ cũ a." (chưa xong còn tiếp)

ps: Ta quyết ý hôm nay ít nhất phải ghi cá 5000 chữ, nhưng mà. . . Ta chỉ viết 3000 chữ.

Luy kể số nợ 8000. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 514: : Ngũ Trang Quan

Một đám dương quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu sáng dưới chày dài dãy núi.

Thật dài trên thêm đá, mặc một thân xanh biếc xiêm y thanh tâm tại một vị đạo đồ dẫn dắt bước tiếp theo bước địa đi tới. Theo sát phía sau đi theo Thi Vũ Huyền trên tay bung một cái chén đĩa, trong mâm chứa đựng ba cuốn kinh văn.

Một nhóm ba người từng bước một đi đến Ngũ Trang Quan đại điện trước, chỉ thấy cửa điện đóng chặt.

Này đạo đồ dừng bước lại lược qua lược qua suy nghĩ một chút, xoay đầu lại hướng trước thanh tâm khom người nói: "Sợ là sư tôn khách nhân sợ là còn chưa đi, kính xin hai vị chờ một chút một lát."

Thanh tâm yên lặng nhẹ gật đầu, vô cùng buồn chán địa đang ở đó trước cửa điện bước đi thong thả nổi lên bước, mọi nơi nhìn quanh.

Cái này Ngũ Trang Quan, chính là tọa lạc ở Vạn Thọ Sơn trên đỉnh một tòa cự đại đạo quan, có cao ngất tường vây, thuần chánh điện phủ, rộng lớn quảng trường, không chỗ không thấu trước một loại phóng khoáng khí tức. Mặc dù nói là cung điện, cũng hào không quá phận. Thậm chí dùng bây giờ thế gian cung điện mà nói, trừ phi đế vương cấp bậc, đều không thể tới đánh đồng.

Trừ lần đó ra, ở đằng kia Vạn Thọ Sơn dưới chân núi, còn có một tòa nhỏ thành bang, là trực tiếp quy về Ngũ Trang Quan quản hạt. Nay trong thành chỗ ở, phần lớn vì Trần Nguyên Tử môn đồ. Thật muốn tính lên, cũng có vạn người nhiều.

Lúc trước, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quan, Linh Đài Phương Thốn Sơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Côn Luân sơn, tịnh xung thế gian đạo môn tam đại phái.

Luận tạo nghệ, Côn Luân sơn cầm đầu, Tà Nguyệt Tam Tinh Động thứ hai, Ngũ Trang Quan cư mạt. Luận môn đồ cùng ảnh hưởng, thì là Côn Luân sơn cầm đầu, Ngũ Trang Quan thứ hai, nghiêng » nguyệt tam tinh động cư mạt.

Tổng thể mà nói, Côn Luân sơn là ôn cư thứ nhất, cái khác hai phái tuy nói cũng được xưng là tam đại phái, nhưng luận đến thực tế thực lực, nhưng so với chi Côn Luân sơn yếu hơn rất nhiều. Tại thế gian. Cũng không rộng làm người biết.

Nhưng mà. Hơn sáu trăm năm trước trận chiến ấy, linh đài cử tử cụ vẫn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhất mạch cơ hồ mai danh ẩn tích. Côn Luân sơn môn đồ tại thiên đình một trận chiến trung chết thảm trọng, chiến hậu lại đại quy mô phong phú cũng đã cơ hồ bị cả phá vỡ thiên đình, kỳ thực lực cũng là rất là cắt giảm. Duy chỉ có Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quan, tuy nói Trần Nguyên Tử bị chút ít hao tổn tận linh lực, ngày đó đạo đồ cũng bởi vì đi trước thiên đình tị nạn tử thương vô số, nhưng tổng thể mà nói thực lực còn tại. Tại chiến sau. Đã phát triển trở thành vì cùng Côn Luân sơn nổi danh một đại phái đùng.

Một hồi lâu, này cửa điện âm âm mở ra, chỉ thấy Thái Ất chân nhân tay cầm phát trần, có chút chán nản thất vọng theo trong đại điện đi ra, trông thấy thanh tâm, hai người đều là sửng sờ.

Thanh tâm vội vàng chấp tay hành lễ, nói: "Thanh tâm tham kiến Thái Ất đạo huynh."

"Thanh tâm?" Thái Ất chân nhân thoáng chần chờ một chút, nhìn từ trên xuống dưới thanh tâm, loát râu dài nói: "Người nhìn về phía trên ngược lại là có chút quen mặt, chỉ là... Chúng ta khi nào gặp qua?"

"Thái Ất sư huynh quý nhân hay quên sự." Thanh tâm nhàn nhạt cười cười. Nói: "Gia sư chính là tu bồ đề, người ta tại cây bàn đào bữa tiệc từng có gặp mặt một lần."

"Tu bồ đề?" Nghe vậy. Thái Ất chân nhân sắc mặt lập tức lãnh vài phần, nhàn nhạt thở dài nói: "Nguyên lai là Tà Nguyệt Tam Tinh Động nhân."

Nói, hắn quay đầu lại hướng phía trong đại điện nhìn một cái, phẩy tay áo một cái, cũng không cùng thanh tâm nói lời từ biệt, mở rộng bước chân tựu hướng dưới bậc thang đi, cũng không quay đầu lại.

Trong lúc nhất thời, thanh tâm sững sờ ở tại chỗ.

"Cái này Thái Ất chân nhân như thế nào như vậy a?" Một bên Thi Vũ Huyền nhìn qua Thái Ất chân nhân đi xa bóng lưng, thấp giọng nói: "Tuy nói sư thúc danh vọng không bằng hắn, vừa vặn rất tốt ngạt là ngang hàng, như thế nào đều nên gặp cá lẽ a?"

"Hu... Hắn sẽ nghe thấy đấy."

Thi Vũ Huyền lặng lẽ che che miệng, thẳng đến Thái Ất chân nhân bay lên trời, biến mất tại không trung giờ, đẹp trước miệng ung dung nói: "Chính là cố ý nói cho hắn nghe."

"Nói rất đúng."

Thoáng cái, hai cô bé đều che miệng "Khanh khách" địa nở nụ cười, thấy một bên đạo đồ lông mày đều chau lên.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, thanh tâm đối với một bên đạo đồ hỏi: "Cái này Thái Ất chân nhân đến làm gì vậy nha?"

"Không biết." Này đạo đồ lắc đầu nói: "Thái Ất sư thúc hôm nay sáng sớm đã tới rồi, nói là có việc gấp tìm sư tôn..."

"A?" Thanh tâm tròn trắng mắt nói: "Xem ra, nên cái kia cái gọi là việc gấp vấp phải trắc trở. Đi, dẫn ta đi gặp nhà của người sư tôn a."

Này đạo đồ nhẹ gật đầu, làm cá thỉnh thủ thế.

Bước vào đại điện, hai người xa xa địa liền trông thấy Trấn Nguyên Tử ngồi dựa chủ vị trên năm một quyển kinh văn.

Một đường hướng phía Trấn Nguyên Tử đi đến, thanh tâm hữu ý vô ý địa đánh giá điện phủ này.

Cái này đại điện chừng ba trượng cao, mười trượng rộng, mười lăm trượng dài. Trọn vẹn bốn người ôm hết tám chạm khắc gỗ long cột đá phân loại hai bên, trên mặt đất trái chính là trơn bóng màu r ám nắng sàn nhà, trên đỉnh thì là tượng trưng cho nhật nguyệt tinh thần chạm rồng tượng điêu khắc gỗ.

Ngoại trừ vài cái bồ đoàn, Trấn Nguyên Tử sau lưng một ít trượng cao mười hai mặt bình phong, hai bên phân biệt bày đặt hai cái màu đen đại lư hương, lại thêm vài cái màu vàng nâu bồ đoàn, cái này trong đại điện cơ hồ không tiếp tục một vật, lại làm cho người ta một loại phá lệ hào hùng đại khí cảm giác.

Một đường đi đến Trần Nguyên Tử trước mặt, hai người chấp tay nói: "Thanh tâm (Thi Vũ Huyền), bái kiến Vạn Thọ đại tiên."

Thẳng đến lúc này, Trần Nguyên Tử mới chậm rãi buông xuống trong tay kinh văn, ngẩng đầu nhìn hai người liếc, nhàn nhạt cười cười, chỉ vào một bên bờ đoàn nói: "Ngồi đi, vừa mới còn nhắc tới các ngươi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, không nghĩ tới các ngươi đã tới rồi."

"Nhắc tới chúng ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động?" Thanh tâm hơi sững sờ, nói khẽ: "Vạn Thọ đại tiên điều chi nhắc tới... Không phải là chỉ Thái Ất sư huynh chuyện tình a?"

Trần Nguyên Tử ung dung giương mắt nói: "Ngươi biết hẳn tìm lão phu làm chi?"

Thanh tâm lắc đầu nói: "Không biết. Thanh tâm chỉ là phụng mệnh cho Vạn Thọ đại tiên tông kinh văn tới."

Nghe được trước nhi, Trần Nguyên Tử không khỏi hừ bật cười, nhìn Thi Vũ Huyền trong tay ba cuốn kinh văn, thở dài: "Vốn định trước làm cho sư phó của các ngươi tông tới, cũng tốt thuận tiện đàm một ít chuyện. Kết quả hẳn lại cho các ngươi cho tông đã tới. Xem ra, lão gia hỏa lại là nghĩ không đếm xỉa đến a."

Cái này vừa nói, thanh tâm cùng Thi Vũ Huyền không khỏi đều ngơ ngẩn, trong lúc nhất thời bất minh sở dĩ.

Trần Nguyên Tử hướng phía phía sau hai người đạo đồ vẫy vẫy tay nói: "Đem kinh văn thu lại a."

Này đạo đồ nhẹ gật đầu, tiếp nhận Thi Vũ Huyền trong tay cái đĩa kinh văn cái khay, liền xoay người thối lui ra khỏi ngoài điện.

"Ngồi đi, chớ đứng." Trần Nguyên Tử lại là chỉ chỉ bô đoàn nói.

Hai người lúc này mới khom người cảm ơn lễ, ngồi đến trên bô đoàn.

Trần Nguyên Tử chậm rãi ngồi thẳng người, ung dung nói: "Thái Ất chân nhân tìm lão phu, chủ yếu là muốn cho lão phu ra mặt thu thập sư huynh của ngươi."

"A?" Nghe vậy. Hai người đều mở to hai mắt. Có chút kinh ngạc địa nhìn qua Trần Nguyên Tử.

"Lão phu tìm bô đề lão nhân. Cũng là vì nhà của ngươi sư huynh chuyện tình. Bất quá hẳn tốt hơn, dạy dỗ cá đồ đệ khắp thế giới quấy rối, chính mình lại trốn ở một bên xem cuộc vui, đừng lại là muốn đợi đến hết thầy thành kết cục đã định trở ra thu thập mới tốt." Nói Trần Nguyên Tử khoát tay áo, ý bảo đứng ở đại môn bên cạnh một vị khác đạo đồ dâng trà.

"Ta... Sư huynh của ta?" Thanh tâm có chút chần chờ mà hỏi thăm: "Vạn Thọ đại tiên chỉ chính là ta này mười sư huynh?"

"Bằng không còn có thể là ai? Ngươi còn còn mấy cá sư huynh?"

Hai người thoáng cái trầm mặc.

Người khác có lẽ cũng không biết hầu tử đã trở lại, nhưng các nàng... Ngọc Đế ba ngày hai đầu địa hướng tu bô đề chỗ đó phái người, các nàng có thể không biết sao?

Nhiều lắm là, thì ra là biết được không rõ lắm thôi.

Không bao lâu. Này đạo đồ đem nước trà đã bung lên, phân biệt cho hai người đều tự đưa lên một ly, nói thanh: "Thỉnh dùng trà." Liền lại thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Do dự hồi lâu, thanh tâm thấp giọng hỏi: "Này, Vạn Thọ đại tiên chuẩn bị xử trí như thế nào ta này sư huynh chuyện tình?"

Trần Nguyên Tử thấp trước mi ung dung hỏi ngược lại: "Hắn tại đưng đến ta đạo môn căn cơ, người nói, lão phu nên xử trí như thế nào?"

"Chắc là hiểu lầm a." Thanh tâm cười xấu hổ cười, nói: "Ta này sư huynh bản thân cũng là đạo môn người trong, sao biết động đạo môn căn cơ?"

"Người xác định hắn tự nhận là đạo môn người trong sao?" Trần Nguyên Tử hỏi ngược lại.

Cái này vừa hỏi, thanh tâm trên mặt cười vội vàng thu thu. Cúi đầu, đầu kia da một hồi run lên.

Trong đại điện bầu không khí lập tức trở nên xấu hổ vô cùng.

Không bao lâu. Một vị đạo đồ vội vàng đi đến, quỳ xuống đất dập đầu nói: "Khởi bẩm sư tôn, này yêu hầu một nhóm cũng đã theo Tù Long than qua Lưu Sa hà, đi bộ tiến đến. Phòng chừng tiếp qua một tháng, liền sẽ đi ngang qua Vạn Thọ Sơn."

"A?" Trần Nguyên Tử lúc này sững sờ, lặng lẽ nhìn một bên thanh tâm liếc, nói: "Nếu không có việc, các người tạm thời đi về trước đi. Lão phu nơi này, còn có chút sự bề bộn, chiêu đãi đứng lên sợ có bất tiện. Kính xin nhiều tha thứ."

"Vạn Thọ đại tiên nói quá lời." Thanh tâm đứng dậy cung kính địa hành lễ, nói: "Thanh tâm cũng đúng lúc có chuyện quan trọng, không tiện ở lâu."

"Vậy, thay lão phu hướng bồ đề lão nhân gửi lời thăm hỏi a."

"Thanh tâm biết rằng."

Lại là yên lặng hành lễ, thanh tâm liền dẫn Thi Vũ Huyền thối lui ra khỏi ngoài cửa, hướng phía Ngũ Trang Quan đại môn đi đến.

Trên đường đi, thanh tâm nhỏ giọng hỏi: "Này Tù Long than, ngươi biết ở nơi nào sao?"

"Không biết, bất quá có thể hỏi vừa hỏi."

"Vậy được, chúng ta đi trông thấy vị này yêu gây chuyện sư huynh a."

"A?" Thi Vũ Huyền thoáng cái ngây dại.

...

Cùng lúc đó, này trong đại điện Trần Nguyên Tử lại hơi hơi nhăn đầu lông mày, tự nhủ: "Cái này bỏ đề lão nhân, làm cho hấn ra tay xử lý yêu hầu chuyện tình, càng đem nha đầu kia đưa tới cho ta."

"Sư phó đây là..."

"Không có gì." Trần Nguyên Tử loát râu dài nói: "Cho ngươi tiến đến lộ ra thoáng cái yêu hầu hành tung, biết thời biết thế thôi."

"Biết thời biết thế?" Này đạo đồ hơi do dự hạ xuống, thấp giọng nói: "Đệ tử không có hiểu."

Nhìn này đạo đồ, Trần Nguyên Tử nhẹ giọng thở dài: "Ngươi tạm thời không cần hiểu."

...

Ngũ Trang Quan ngoài, Thi Vũ Huyền đem ngọc giản thu vào trong tay áo, chỉ vào trước người trên bản đồ Tây Nguru Hạ Châu cùng Nam Chiêm Bộ Châu giao tiếp địa phương nói: "Tù Long than chính là Lưu Sa hà tối hẹp nhất."

Vi hơi dừng một chút, nàng lại nói tiếp: "Chính là, này đạo đồ nói chính là đã qua Tù Long than, đang theo nơi này tới, cũng không phải nói tịt tại Tù Long than. Lớn như vậy phạm vi, làm sao tìm được? Sư tôn nói qua cho người không nên chạy loạn... Nếu không, chúng ta hay là hỏi hỏi sư tôn lại quyết định đi?"

"Cái này có cái gì khó tìm? Bọn họ là đi bộ, tổng yếu có chỗ đặt chân, chúng ta tịt tại phải qua lộ chờ bọn hắn là được." Thanh tâm tiện tay đem địa đồ thu vào, cười dịu dàng nói: "Muốn hỏi sư phó mà nói, hẳn chuyện nào chịu để cho ta làm?"

"Vạn nhất đánh lên yêu quái mà nói..."

"Đánh lên yêu quái, bọn họ dám động thủ mà nói tịt đánh quá, ai sợ ai?"

"Có thể tốt như vậy sao?" Thi Vũ Huyền lông mày càng chau càng chặt.

"Khó được thoát khỏi lão nhân, ta không có ý định đưa xong kinh văn trực tiếp trở về. Hơn nữa, ta thấy mình sư huynh còn dùng ai phê chuẩn sao?"

Nói, thanh tâm cũng đã bay lên trời, hướng phía đông nam phương hướng bay đi.

Thi Vũ Huyền cũng đành phải đi theo.

Của nàng cái này sư thúc, luận tuổi, kỳ thật trọn vẹn so với nàng còn nhỏ hơn bốn trăm tuổi, nhưng tu vi lại còn cao hơn nàng trên rất nhiều . Càng kỳ lạ chính là, tu hành thần tốc tiến bộ, cũng không phải vì vậy sư thúc có thật tốt tư chất, mà là vì nàng có hảo lão sư.

Giống như tu bồ đề như vậy trên trời dưới đất nhất đẳng sư phó, những người khác có thể bá trên một cái trở thành nhập thất đệ tử cũng đã là kiếp trước đã tu luyện phúc.

Nàng đã có hai cái.

Một cái là tu bồ đề, này cái khác, thì là đại danh đỉnh đỉnh Thái Thượng Lão Quân. Hơn nữa loại này "Phúc", là từ trong bụng mẹ mang đi ra.

Thi Vũ Huyền còn nhớ rõ, ngày đó, tu bồ đề đột nhiên theo đạo quan ngoài ôm trở về một cái vừa đầy tháng bé gái, cũng trước mặt mọi người hướng tất cả môn đồ tuyên bố vị này chính là hấn thứ mười một vị nhập thất đệ tử, cũng là chúng môn nhân mới sư thúc.

Này lời còn chưa nói hết, Thái Thượng Lão Quân liền đến, cũng muốn thu nàng vi đồ.

Hai người một hồi cãi cọ, kết quả cuối cùng là này nữ anh đồng thời bị hai vị đại năng thu làm nhập thất đệ tử, thấy Tà Nguyệt Tam Tinh Động một đám đệ tử đều trọn tròn mắt.

Ngay sau đó, theo nữ kia anh một chút lớn lên, nàng bắt đầu hai đầu chạy, bị nhận được tam thập tam trọng thiên ở vài ngày, lại bị đón về Tà Nguyệt Tam Tinh Động, bị nhận được tam thập tam trọng thiên ở vài ngày, lại bị đón về Tà Nguyệt Tam Tinh Động...

Nàng có thể đem tu bồ đề thư phòng trở thành thư phòng của mình đến dùng, có thể đem Thái Thượng Lão Quân đan dược yêu cầm nhiều ít cầm

nhiều ít, có thể lôi kéo Thái Thượng Lão Quân râu ria còn làm cho Thái Thượng Lão Quân khen nàng: "Lực đạo quá mức giai." Đây là dĩ vãng hai vị đại năng ngồi xuống bất luận cái gì đệ tử đều chưa từng hưởng thụ đãi ngộ.

Tập ngàn vạn sủng ái tại một thân, những lời này dùng để hình dung vị này sư thúc, thật sự là một điểm đều không quá phận.

Thật muốn bả pháp bảo của nàng kho lộ ra đến, chỉ sợ liền Na Tra loại này toàn thân bảo bối thiên tướng đều chỉ có mất hồng phần.

Đến tốt cùng là kiếp trước tích cái gì dạng đức, kiếp này có thể đồng thời đã bị hai vị đại năng ưu ái?

Thi Vũ Huyền thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

...

Lúc này, cùng nơi đây cách xa nhau hơn một ngàn lí trên sườn núi, Lý Tĩnh chính tự tay đem Cửu Xi Đỉnh Ba giao cho hầu tử trong tay, lại ngược lại để cho thủ hạ thiên tướng đem chứa cây bàn đào cái hộp giao cho hắc hùng tinh.

Mở ra cái nắp nhìn thoáng qua, hầu tử ung dung nói: "Cái này đều non nửa năm, ta còn tưởng rằng các ngươi không có ý định đưa, chính nhìn thấy xem ngày nào đó có rãnh trên Lăng Tiêu Bảo Điện cùng tân nhậm Ngọc Đế nói chuyện, giáo giáo hấn làm như thế nào nhân."

"Đại thánh gia nói đùa." Lý Tĩnh lau một cái cái trán mồ hôi, liền vội vàng khom người chấp tay, cười làm lành nói: "Chỉ là công vụ bề bộn, bởi vì một việc làm chậm trễ, lại thêm cái này thế gian cùng thiên đình, tin tức đi tới đi lui cũng tu điểm thời gian, dù sao cái này cây bàn đào cùng Cửu Xi

Đình Ba được Ngọc Đế hạ chỉ mặt tướng tài năng tổng a... Kính xin đại thánh gia nhiều hơn tha thứ."

"Tĩnh, đưa tới là tốt rồi." Xoay người, hầu tử tiện tay đem Cửu Xi Đình Ba hướng phía đứng ở cách đó không xa Thiên Bồng vút qua.

Thiên Bồng một bả tiếp được Cửu Xi Đình Ba, tiện tay vũ hai cái, liền lại yên lặng địa đứng, không kêu một tiếng.

"Vị này chính là..."

"Hắn là ai không cần ngươi quan tâm." Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, đối Lý Tĩnh nói: "Đúng rồi, ta còn có chuyện yếu các ngươi giúp ta điều tra thêm, các ngươi trước truy nã cái kia Quyên Liêm đại tướng, giúp ta điều tra thêm hắn hiện tại đến tột cùng ở nơi nào." (chưa xong còn tiếp...)

ps: 4000 chữ, còn thiếu nợ 8000... r1292

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 515: : Thôn Trang

m

Trên đỉnh núi, thanh tâm tinh tế bao quát lên trước mắt thôn trang nhỏ.

Dưới ánh mặt trời, chi chít như sao trên trời vài chục tòa phòng nhỏ, thật dài ly ba nhiều đóa vinh quang buổi sáng, hai ba cái thôn dân vôi vàng trâu cày đang tại đồng ruộng làm việc tay chân, một vị nông phụ đang tại nhà mình trong sân canh cửi, vài cái hài đồng tại bên dòng suối nhỏ trên chơi nước. Nhìn về phía trên, cùng tầm thường thế gian thôn nhỏ rơi cũng không có gì khác nhau.

"Nơi này là phải qua đường?"

"Là phải qua lộ không sai, nhưng là. . ." Thi Vũ Huyền cúi đầu phản phục xem xét trong tay mình da dê địa đồ, một hồi lâu, nhú lại lông mày nói: "Trên bản đồ này không có ghi rõ nơi này có một thôn xóm a."

"Địa đồ của người nơi nào đến?"

"Là sư phụ ta Lăng Vân tử lưu lại, sư phó lão nhân gia ông ta yêu nhất du sơn ngoạn thủy, cho nên địa đồ cũng đặc biệt nhiều, hơn nữa rất là chuẩn xác."

"Bát sư huynh địa đồ a? Cái này đều đã bao nhiêu năm, chớ nói một cái thôn xóm, chính là biên giới đều sớm thay đổi, nơi đó còn có thể giữ lời?" Thanh tâm hướng phía thôn trang lại là nhìn một cái, phỉ tay nói: "Đã nơi

này là phải qua đường, chúng ta đây ở chỗ này đẳng a. Này Kim Thiên Tử chuyên thể là hòa thượng, lại xưng sư, cái này gặp nhân gia, tổng yếu hóa cá duyên, mượn cá túc cái gì. Ở chỗ này chờ chuẩn không sai được."

Nói, nàng cũng đã đi nhanh đi xuống chân núi.

Thi Vũ Huyền khẽ giật mình, hơi do dự hạ xuống, bắt đắc dĩ thờ dài nói: "Ai bảo nàng là sư thúc?"

Nói đi, nàng bước nhanh đi theo.

Ân ân địa, nàng cảm giác, cảm thấy không quá phù hợp, bắt quá nhìn về phía trên tựa hồ cũng không có nguy hiểm gì.

Tuy nói bây giờ thể gian yêu quái phân đông, các phương thể lực cài răng lược, nhưng tầm thường không kiến thức tiểu yêu nơi đó là nàng vị này sư thúc đối thủ?

Về phần những kia có chút tầm mắt yêu vương. Tổng sẽ không tương đồng thời đắc tội tu bồ đề cùng Thái Thượng Lão Quân hai vị đại năng a?

Thiên đình mà nói còn dễ nói. Thiên quân yêu vương môn chưa hẳn sợ. Nhưng đại năng, đây cũng không phải là nói đùa, một khi đắc tội, nói không chính xác cái đó lúc trời tối nhắm mắt lại, tựa rốt cuộc không mở ra được.

Đọc theo chày dài sơn đạo một đường đi, hai người rất nhanh đến vách núi phía dưới, gặp một cái đang tại phách sài lão nhân.

Lão nhân kia thấy xong hai người, lập tức nao nao. Thấy nhập thần. Sau một khắc, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, cả kinh mở to hai mắt, cả đều nói không ra lời.

Ngấn ngủi trăm mặc sau, lão nhân kia rút bỏ trong tay phụ tử cả phủ phục trên mặt đất, run nhè nhẹ trước.

Thanh tâm vội vàng chạy chậm trước quá khứ, thân thủ đi nâng lão nhân, nói: "Lão nhân gia, ngài đây là làm sao vậy?"

Lão nhân kia nháy mắt con ngươi nói: "Ngươi. . . Các ngươi là. . . Là yêu quái còn là thần tiên?"

Nghe vậy, thanh tâm không khỏi khanh khách nở nụ cười.

Nụ cười kia ấm áp giống như vào đông dương quang.

"Lão nhân gia. Chúng ta chỉ là đi ngang qua người đi đường thôi."

"Các ngươi đừng vội lừa gạt ta, đi ngang qua người đi đường nào có các ngươi như vậy?"

"Chúng ta thế nào?" Thanh tâm khó hiểu mà hỏi thăm.

Lão nhân kia hơi run rẩy trước lui về phía sau hai bước. Nhịn không được nhìn thanh tâm liếc, lại có chút ít kinh hoảng địa cúi đầu nói: "Nơi đây phương viên trăm dặm không thôn xóm, đi ngang qua người đi đường nơi đó có thể không mang hành lý? Hơn nữa, người đi đường đường xa mà đến nhất định phong trần mệt mỏi, sao có thể như các ngươi như vậy. . . Như vậy. . ."

Trong lúc nhất thời, lão nhân gia lại cũng tìm không thấy từ để hình dung trước mắt hai nữ tử. Nhẫn nhịn một hồi lâu, chích nháy mắt con ngươi thấp giọng nói: "Các ngươi, hoặc là là tiên nữ trên trời, hoặc là. . . Chính là chỗ này trong núi rừng hồ yêu biến thành, phàm nhân sao có thể sinh được các ngươi như vậy đẹp mắt?"

Nghe nói như thế, thanh tâm không khỏi đều cười lên hoa, này sau lưng Thi Vũ Huyền cũng là "Khanh khách" địa nở nụ cười.

Đã nhiều năm như vậy, thanh tâm còn là lần đầu tiên rời đi hai vị sư phó, cũng là lần đầu tiên cùng chính thức phạm nhân tiếp xúc.

Nàng cúi đầu mím môi, nghiêm mặt nói: "Lão nhân gia, ta không phải tiên nữ, cũng không phải yêu quái, ta chỉ là nhân, bất quá. . . Là có chút pháp lực nhân."

Nói, thanh tâm tiện tay một ngón tay, đồng kia để ở một bên củi một cây bay lên, cả kinh này lão nông đều không ngậm miệng được.

Đang ở đó lão nhân trước mặt, một cây củi lẳng không bị phách mở, chính tề địa điệp hảo.

Thanh tâm phui tay, có chút đắc ý nói nói: "Xem, ta không hại ngài, còn giúp ngài làm việc. Có thể là yêu quái sao?"

Lão nhân kia không khỏi có chút chần chờ, nhưng vẫn là hai chân như nhũn ra, dựa vào ở một bên trên mặt đá bụm lấy ngực thật lâu nói không ra lời. Chích không ngừng mà nháy mắt con người nhìn từ trên xuống dưới hai người.

Thi Vũ Huyền khá tốt, dứt bỏ khuôn mặt không đề cập tới, một thân này đạo bào, tuy nói cũng không phải tầm thường có thể thấy trước, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Thanh tâm với hắn mà nói tắc đã hoàn toàn là thế giới kia tồn tại.

Không từ mà biệt, chỉ cần một thân này phần nộn xanh biếc váy dài, tựu quang nhan sắc, nhìn về phía trên đã vật phi phạm. Còn có búi tóc trên đơn

giản vài cái trang sức, nhìn kỹ phía dưới, cũng cũng không phải bình thường phú quý người ta khả năng có được.

Nói sau này mặt dung , càng là lão nhân bình sinh không thấy vẻ đẹp mạo. Một ít song như nước trong veo con mắt, này lão nông đều có chút không dám nhìn, sợ nhìn nhiều hai mắt, này hồn đều bị hấp đi.

Cứ như vậy ngây người một hồi lâu, thanh tâm cẩn thận mà hỏi thăm: "Lão nhân gia, ngài không có sao chứ?"

"Sự thúc, chúng ta còn là trở về đi, hội dọa hồng bọn họ." Một bên Thi Vũ Huyền thấp giọng nói.

Thanh tâm đẹp trước miệng, nhú lại lông mày chăm chăm vào lão nhân, như trước đứng bất động.

Lại ngây người một hồi lâu, lão nhân kia cuối cùng trì hoãn qua được, nhỏ giọng hỏi: "Các ngươi thật không là yêu quái?"

"Là yêu quái, hội đứng ở chỗ này nói chuyện với ngài, còn giúp ngài làm việc sao?"

"Đúng. . . Cũng đúng." Lão nhân bụm lấy ngực chậm rãi thư khẩu khí, lại thấp giọng hỏi: "Này. . . Các ngươi vừa mới nói các ngươi phải làm sao?"

"Ta nói chúng ta phải ở chỗ này bọn người."

"Đợi người ?"

"Đúng." Thanh tâm ngẩng đầu lên hướng phía thôn trang phương hướng quan sát.

Lúc này, người trong thôn nhân tựa hồ cũng đều phát hiện hai người đến, từng người đều buông xuống trong tay việc xa xa mà nhìn xem, ánh mắt kia trung bí mật mang theo trước sợ hãi cùng hiếu kỳ.

Quay đầu lại, thanh tâm đôi lão nhân nói ra: "Lão gia gia, chúng ta phải ở chỗ này tá túc vài ngày, có thể ở lại các ngài sao?"

"Tá túc?" Thi Vũ Huyền tại chỗ tựa kinh kêu lên: "Chúng ta hay là đang thôn ngoài đẳng a, đừng ở đến trong thôn."

"Vì cái gì?"

"Người xem bọn hấn dạng như vậy. . . Có được hay không?" Thi Vũ Huyền sâu hít một hơi thật sâu nói: "Hơn nữa, người là không biết những này sơn gian trong thôn làng phòng ở đều là như thế nào, theo ta thấy. Cùng lộ túc cũng không gì khác nhau. Cùng lắm thì thi điểm thuật pháp biến một gian tòa nhà cũng được."

"Ta liền nghĩ ở trong thôn. Không được sao?" Thanh tâm bạch Thi Vũ Huyền liếc, lại ngược lại nhìn về phía lão nông nói: "Lão gia gia, có thể chứ?"

"Cái này. . ." Lão nhân kia tử áp ứng nói: "Cái này chỉ sợ không quá thuận tiện a?"

"Ngài không đáp ứng sao?"

"Không phải." Lão nhân liền vội khoát khoát tay nói: "Chỉ là. . . Thực sự không quá thuận tiện. Xem hai vị cô nương cái này thân quần áo, làm sao có thể ở tại nhà của ta?"

Nhìn qua lão nhân, thanh tâm lông mày chậm rãi chau lên.

Cái này vừa nhìn, lão nhân lập tức có chút chóng đờ không được, vội vàng nói: "Ta liền mang hai vị nhìn xem a, nhìn. Hai vị cô nương sẽ hiểu."

Nói, lão nhân dẫn hai người dọc theo điền bên cạnh đường nhỏ chậm rãi hướng phía thôn trang đi đến, những cái này thôn dân như trước xa xa địa vây xem trước, nguyên một đám mở to hai mắt, vài người trẻ tuổi tiểu tử càng là thấy đều mất hồn.

...

Lúc này, tựa trong đó một tòa không ngờ cỏ tranh trong phòng, Phở Hiền chính xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở xa xa mà nhìn xem các nàng.

Một bên tăng nhân thấp giọng hỏi: "Su phó, chúng ta, chẳng lẽ chính là các nàng?"

Phở Hiền khẽ gật đầu,

"Này. Kế tiếp, chúng ta phải nên làm như thế nào?"

"Cái gì đều đừng làm. Hết sức duy trì hảo cả thôn trang là được." Sâu hít một hơi thật sâu, Phở Hiền thở dài: "Hết sức duy trì hảo cả thôn trang là được, cần phải, không thể nhường các nàng nhìn ra một chút đoan nghề."

"Đệ tử hiểu rõ rồi."

...

Ở này một bộ chuyên môn vì nàng mà sáng tạo biểu hiện giả dối trung, thanh tâm theo sát lấy lão nông chậm rãi đi tới, cao hứng bừng bừng địa mọi nơi nhìn quanh.

Mang lên gạo ngơ ngác nhìn qua cửa nàng thiếu niên, vội vàng trâu cày lưng mũ mục đồng, trong sân bọc tại thạch ma trên con lừa. . .

Trong mắt của nàng, cái này bình thường thôn xóm trung đầy đủ mọi thứ đều là như vậy tân kỳ, mỗi một chuyện, đều là nàng tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, tại Đâu Suất cung chưa thấy qua.

Nụ cười kia, thấy sau lưng Thi Vũ Huyền đều có chút bất đắc dĩ.

Đây quả thật là vì gặp Ngô Không sư thúc sao? Còn là nói đơn thuần chỉ là tìm cá lấy có đi ra bên ngoài đi bộ một vòng?

Đi một hồi lâu, lão nông chỉ vào phía trước nói: "Đó chính là lão nhân gia."

Xa xa địa, hai người thấy được một tòa nho nhỏ cỏ tranh vật, cũ nát ly ba làm thành viện tử, này tường nhìn về phía trên căn bản chính là dùng đồng loạn thạch tích mà thành, trên nóc nhà rơm rạ càng là sâu có nông có, xem chừng nên tu tu bổ bổ rất nhiều lần.

Ở đằng kia trong sân, một cái nhìn về phía trên đã có tám mươi vài, tuổi già sức yếu bà bà đang ngồi ở tiểu trên ghế chuyển trước khắp nơi trên đất hạt thóc.

"Vị này chính là. . ."

"Đây là. . . Mẹ ta."

"Lão gia kia gia ngài con cái?"

Này lão nông hơi sững sờ, một hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Có một đứa con trai, hai mươi mấy năm trước, vô ý bị lão hổ cắn chết. Ta này bà nương cũng bởi vậy hại bệnh. . . Sau, nhà này lí cũng chỉ còn lại có chúng ta mẫu tử hai người."

Nghe vậy, thanh tâm vội vàng xấu hổ địa ngậm miệng lại, không dám hỏi lại.

Trên đường đi, sau lưng bọn họ, một đám thôn dân đều xa xa theo sát, tò mò nhìn quanh.

Đợi đến đi vào viện lạc, thanh tâm chậm rãi đi ra phía trước khom người chấp tay nói: "Bà nội hảo."

Này bà bà cả kính, vội vàng ngẩng đầu lên, lại là hoảng hốt nửa ngày, nói: "Ai. . . Ai?"

Lão nông thấp giọng nói: "Mẹ ta con mắt không tốt lắm sử."

Nói, đi đến bà bà bên tai cao giọng quát: "Nương, trong nhà đến khách nhân!"

"Người nói cái gì?"

"Ta nói, trong nhà đến khách nhân ——!"

"A a, khách nhân." Nói đi, này bà bà lại là ngồi yên trước bất động.

Đứng ở cuối cùng Thi Vũ Huyền bắt đắ dĩ địa nhìn này bà bà thở dài: "Xem ra không chỉ là con mắt, liền lỗ tai đều không quá tốt sử. Cái này lão gia gia thời gian thật đúng là. . ."

Thanh tâm bủ môi ung dung liếc qua Thi Vũ Huyền, theo trong tay áo lấy ra một cái bạch cái chai, đổ ra một hạt kim đan, nhét vào lão nông trong tay, nói: "Gia gia, cái này cho lão bà nội ăn đi, con mắt cùng lỗ tai tựu đều tốt lắm, hẳn là còn có thể diên thọ hai mươi năm."

"A?" Cái này vừa nói, không chỉ là lão nông, mà ngay cả Thi Vũ Huyền đều ngơ ngẩn.

Này lão nông nhìn lòng bàn tay kim đan, nhìn coi mẹ của mình, lại nhìn coi thanh tâm, trong lúc nhất thời đều luống cuống thần.

Thi Vũ Huyền nương đến thanh tâm bên người, thấp giọng hỏi: "Đây là... Thái Thượng Lão Quân kim đan a?"

"Ân."

"Người cứ như vậy cho một người chưa từng gặp mặt lão bà bà a?"

"Không được sao?" Thanh tâm hỏi ngược lại.

"Thứ này... Đây là Thái Thượng Lão Quân cho người tăng lên tu vi dùn a? Nhiều ít tu sĩ nằm mộng cũng muốn được đến nha."

"Người cũng muốn sao?"

"Cái này... Ta... Cái này ai không muốn a?"

"Đây là ta theo Đâu Suất cung tiện tay cầm." Thanh tâm mang theo này cái chai tại bên tai lắc, nói: "Còn thừa lại năm khóa, tự điều tặng cho người, quay đầu lại ta sẽ tìm sự phó yếu là được."

Nói, thanh tâm đã đem cái chai nhét vào Thi Vũ Huyền trong tay.

Trong lúc nhất thời, Thi Vũ Huyền cùng này lão nông thần sắc là đồng dạng dạng.

Mắt thấy tình huống này, thanh tâm từng bước một đi đến lão nông bên cạnh, đem lão nông trong lòng bàn tay kim đan cầm tới, nhẹ nhàng phóng đến lão bà bà bên môi.

"Đến, bà bà há mồm, a ~ "

Tự tại tất cả mọi người nghi ánh mắt mê hoặc trung, lão bà bà kia hơi há to miệng, đem kim đan ngậm vào trong miệng.

Ngay sau đó, không thể tưởng tượng một màn đã xảy ra.

Tự tại tất cả mọi người trước mặt, tuế nguyệt lưu lại dấu vết, phảng phất đang bị lực lượng nào đó theo lão bà bà kia trên người từng điểm từng điểm địa hút ra.

Nếp nhăn trên mặt từng điểm từng điểm địa giảm bớt, nguyên vốn đã rút xuống chỉ còn lại có mấy cây tóc cũng phi tốc địa dài đi ra, khô quắt được chỉ còn lại có xương cốt hai tay cũng từng điểm từng điểm phong phú lên, mà ngay cả này trông rỗng trong ánh mắt thần thái đều ở dần dần sống lại.

Không bao lâu, lão bà bà kia chậm rãi đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ mà nhìn xem bốn phía, nhìn xem cười dịu dàng thanh tâm. Ngay sau đó, trong hốc mắt nhiệt lệ từng giọt địa rơi rụng.

Này người xung quanh cũng đều nguyên một đám hoảng sợ nhìn xem nàng.

"Thần tiên a ——! Là thần tiên a ——!" Không biết người nào đột nhiên kêu lên, ngay sau đó, này vây quanh ở ly ba ngoài tường thôn dân nguyên một đám lại quy lại bái, hô thiên thưởng địa.

Trong viện hai mẹ con cũng đều vội vàng quỳ rạp xuống đất, không ngừng được dập đầu.

Thanh tâm sợ tới mức liền vội vươn tay đi đỡ, ý vị địa khuyên bảo bọn họ không cần phải lại quỳ.

...

Xa xa địa, Phở Hiền lập tức bật cười.

Một bên tăng nhân không khỏi rất nghi hoặc, nói: "Đây cũng quá hào sảng đi, kim đan, tỳ lỵ ra như vậy tùy tiện tặng người? Năm đó Ngọc Đế cầu một khóa, cũng còn mất sức của chín trâu hai hổ a."

"Người biết nàng là ai chăng?"

Tăng nhân chậm rãi lắc đầu.

Phở Hiền trường thở dài nói: "Bên ngoài, nàng là tu bồ đề đứng hàng thứ chót nhất nhập thất đệ tử, trên thực tế, nàng còn có một cái khác có thai phần —— Thái Thượng Lão Quân bây giờ thân truyền thụ duy nhất đệ tử."

Tăng nhân không khỏi hơi lấp bắp kinh hãi, nói: "Thế gian này còn có bậc này nhân vật?"

"Vốn là không có." Phở Hiền đạm cười nhạt nói: "Có thể mọi sự, luôn luôn ngoại lệ. Nàng chính là cá ngoại lệ, chỉ là không thường ra ngoài hành tẩu, không rộng làm người biết thôi. Kim đan đối với nàng mà nói bị cho là cái gì? Bất quá là Thái Thượng Lão Quân trong lúc rảnh rỗi giết thời gian phó kết quả thôi, muốn bao nhiêu, thì xem tâm tình."

...

Lúc này, cùng nơi đây cách xa nhau bách lý không đến cự ly, hầu tử một nhóm chính chậm rãi hướng nơi này đi tới. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Còn thiếu nợ 8000 chữ. . . Vài ngày như trước giao 4000. r1292

Đôi mới nhanh nhất, đọc thỉnh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 516: : Âm Mưu

Tọa lạc tại sườn núi nhỏ trong đình viện, Vu Nghĩa mặc một tiếng lam tử sắc đạo bào chính dọc theo hành lang gấp khúc chậm rãi đi tới. Cùng hơn sáu trăm năm trước so sánh với, hắn tuy nói mặt mày như trước, có thể cũng đã có vẻ lão thành rồi rất nhiều. Chẳng những súc nổi lên râu dài, cả khuôn mặt nhìn về phía trên cũng đã giống như phàm nhân bốn mươi năm mươi tuổi bộ dạng, nghiêm nhiên một bộ thượng phẩm địa tiên phong thái. Không bao lâu, hắn đi đến một tòa tiểu lầu các trước. Này rộng mở trong cửa phòng, tu bồ đề chính đưa lưng về phía Vu Nghĩa loát râu dài đối với bàn cờ minh tư khổ tương, thỉnh thoảng vuốt mở ống tay áo hạ trên một tử, xoay người, lại đi lấy một cái khác sắc quân cờ.”

Sư tôn.”

Vu Nghĩa khom người chấp tay nói: "Ngũ Trang Quan nhân nói rõ tâm sự thúc cùng Vũ Huyền sư muội sớm rồi rời đi, nhưng lại còn chưa có trở lại. Có cần hay không đệ tử đi ra ngoài tìm xem?"

Tu bồ đề quay đầu lại nhìn Vu Nghĩa liếc liền lại tiếp tục chăm chăm vào bàn cờ, thuận miệng nói: "Không có trở về mới bình thường, khó được làm cho nàng một mình đi ra ngoài một chuyến, nhất định là chơi tâm nổi lên, chạy đến địa phương nào đi bộ đi, không cần phải xen vào nàng. Chơi đủ, dĩ nhiên là hội trở về.”

"Có thể, thanh tâm sư thúc cơ hồ không có một mình xảy ra môn, không quan hệ sao?"

"Không phải còn có cá Vũ Huyền có ở đây không?"

"Cái này..."

Tu bò đề quay đầu nhìn Vu Nghĩ nói: "Không có gì hay lo lắng, nên để làm chi đi thôi."

Vu Nghĩ hơi do dự hạ xuống, chỉ phải gật đầu chấp tay, lui xuống... .
Mấy vạn dặm ngoài, nho nhỏ thôn trang bởi vì thanh tâm cùng Vũ Huyền đến thoáng cái trở nên náo nhiệt không thôi, từng người đều đem các nàng trở thành thần tiên sống đồng dạng bái. Rất nhiều thôn dân nghe nói các nàng muốn mượn túc, lúc này về nhà giết gà làm thịt dê, chuẩn bị cho tốt hảo chiêu đãi hai vị thần tiên, trong lúc nhất thời, chủ nhà này nho nhỏ trong sân đều chất đầy các loại lễ vật . Càng có một chút bị bệnh thôn dân sắp xếp nâng đội đến thỉnh "Thần tiên" khám và chữa bệnh. Lần này, thanh tâm phảng phất đứt tổ ong vò vẽ vậy loay hoay đầu óc choáng váng. Chật vật không chịu nổi, một bên Vũ Huyền thấy thẳng thờ dài."

Chẳng lẽ người làm sự tình trước cũng không trước hết nghĩ nghĩ sao?"

Cái này một bề bọn, tựa bện đến mặt trời lặn phía tây. Lão nhân thật vất vả bả các thôn dân đều đuổi trở về. Đóng đại môn đến rồi lại là đối với hai người lại bái lại gõ, khiến cho thanh tâm xấu hổ vạn phần. Lại vịn lại khuyên địa lại là một hồi lâu. Rốt cục đem này lão nông mẫu tử "Thỉnh" trở về nhà, thanh tâm đóng cửa phòng, cả buồng mình ngã vào vì nàng lưỡng chuẩn bị giường trên một hồi hư thoát. Vũ Huyền bàn bắt tay vào làm đứng ở một bên lẳng lặng địa nhìn, hồi lâu, nói khẽ: "Người đây là tựa đòi mất mặt, theo như người nói chớ vào cái này thôn trang đến đây. Đã lựa chọn tu tiên, tựa không nên cùng phạm nhân có quá nhiều vãng lai. Dù sao, chúng ta là hai cái thế giới."

"Tu tiên cũng không phải chính mình tuyển. Hơn nữa, có quan hệ gì sao?"

Thanh tâm ghé vào trên gối đầu "Khanh khách" địa nở nụ cười, thanh âm kia giống như chuông bạc vậy thanh thúy dễ nghe. Thở dài nói: "Mệt mỏi là mệt mỏi điem, có thể người không biết là bọn họ đều rất vui vẻ sao?"

"Bọn họ đương nhiên vui vẻ, có một 'Thần tiên sống' đứng ở chỗ này đối với bọn họ ta cần ta cứ lấy."

Cầm này bạch cái chai quơ quơ, Vũ Huyền vệt ra cái nắp gom góp quá khừ thật sâu ngủi một chút, nhẹ giọng thở dài: "Hơn nữa, còn là một cái tiện tay sẽ đưa kim đan 'Thần tiên sống', đừng nói bọn họ, ta cũng vậy vui vẻ nha."

"Vui vẻ không thì tốt rồi. So đo nhiều như vậy làm gì vậy?"

Thanh tâm lật người đến, gối lên cánh tay nằm ngửa trước. Một đôi như nước trong veo con mắt đi vài vòng địa mọi nơi dò xét. Đây là một kiện cũ nát cỏ tranh phòng thôi, tuy nói các thôn dân cơ hồ đem trong nhà đồ tốt nhất đều chuyển ra đến chông chất tại nơi này. Cũng đừng nói Đâu Suất cung, chính là so với gần đây coi trọng bình thần Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng có được cách biệt một trời. Dùng Vũ Huyền mà nói nói, nơi này quả thực cũng không phải là tu sĩ có thể ở lại được xuống dưới địa phương. Có thể không luận đối cái gì, thanh tâm đều là như vậy hào hứng bùng bùng, trong nháy mắt cũng đã thân thủ lấy ra một khối tiểu tượng điêu khắc gỗ vượt vượt, vui rạo rục nói: "Người đoán cái này là cái gì?"

"Có lẽ là chích lang a."

"Không đúng, lang lỗ tai sao biết là tròn?"

"Nói không chừng chính là lung tung điêu khắc, cái nào thôn dân nằm mơ mộng thấy cũng không nhất định."

Vũ Huyền ngồi vào giường trên, nhin không được nói ra: "Su thúc a. Người thật sự không biết những kia kim đan có nhiều trân quý sao? Theo ta được biết, thiên đình có thể lấy được ban thưởng kim đan thiên tướng. Chính là có thể đếm được trên đầu ngón tay a. Trước kia ta như thế nào không biết người như vậy phá sản?"

"Kim đan trân quý ta đương nhiên biết rằng."

Thanh tâm một cái cuốn, ghé vào giường trên. Chăm chăm vào này kỳ quái tượng điêu khắc gỗ tinh tế địa nhìn, này lông mày không khỏi đều chau lên, nâng má nói: "Có thể trên người của ta chỉ có cái này. Hơn nữa, kim đan thứ này, ăn nhiều còn có thể trường thọ không thành? Ta đã ném qua rất nhiều, ăn nữa, cũng không có gì ý nghĩa. Su Phó Bình giờ không theo liền tặng người, là vì hắn sợ một đồng nhân cả ngày tượng ruồi bọ đồng dạng vây quanh Đâu Suất cung tìm hắn xuyên môn muốn cái gì."

"Cho dù người không dùng được cũng không nên như vậy tùy tiện làm cho người ta a?"

"Nếu như do Vũ Huyền đến quyết định, người xem đến thu lưu lão gia của chúng ta gia mẫu thân già nua không chịu nổi một thân là bệnh, mà người lại có thể dễ dàng địa giải quyết vấn đề của hắn, người hội bởi vì kim đan trân quý mà làm như không thấy sao?"

Cái này vừa hỏi, Vũ Huyền lập tức giật mình, mặt đỏ lên nói: "Phàm nhân sinh lão bệnh tử, đây đều là quy luật, có cái gì đáng tiếc?"

"Đây đều là không làm lấy có mới là a?"

"Cái này trong thiên hạ chịu khổ chịu khổ nhân nhiều như vậy, người khả năng giúp đỡ được ai?"

"Giúp được ta thấy trước, không gặp trước này không có biện pháp. Nhưng thấy trước, tiện tay mà thôi, tại sao lại không chứ?"

"Chính là... Như vậy có cái gì ý nghĩa sao?"

Thanh tâm nhàn nhạt liếc Vũ Huyền liếc, mặt mày mang cười nói: "Ta cho đi ra ngoài là một kiện ta hoàn toàn tự không dùng được gì đó, bọn họ lấy được là đối với bọn họ mà nói không tưởng được lẽ vật, trả cho ta chính là phát ra từ nội tâm tiểu dung. Người cảm thấy, như vậy không tốt sao?"

Cúi đầu, thanh tâm như trước tinh tế đánh giá này trong tay tượng điêu khắc gỗ, Vũ Huyền cũng đã bị những lời này nói được trầm mặc. Hồi lâu, nàng chỉ phải nhẹ giọng thờ dài: "Thật sự là thua ở người, khá tốt người có hai người sư phụ, lại lăn qua lăn lại cũng bại không riêng thân thể của bọn hấn gia."

..."

Lão quân cái này đồ đệ..."

Âm u trong phòng, hai vị tăng nhân liếc nhau một cái, nói: "Cũng không tránh khỏi quá ngây thơ rồi a. Con đường tu tiên từ từ, cứ như vậy tính cách, nếu không phải có tu bồ đề cùng lão quân che chở chỉ sợ sớm địa tự bị loại bỏ. Tu bồ đề cùng lão quân đến tột cùng là xem trên nàng điếm nào nhất rồi?"

Văn Thù nhàn nhạt cười cười, đứng ở ngoài cửa sổ ý vị thâm trường nói: "Có nhiều thứ, coi trọng chính là cơ duyên. Khờ dại điếm cũng không có gì không tốt, nếu không có như thế. Chúng ta cũng sẽ không tìm nàng đương đột phá khâu. Cái này, cũng là cơ duyên."

... Lúc này, trong phòng. Thanh tâm dứt khoát đem thôn dân đưa tới tiểu vật đều đem đến ngọn đèn hạ, nung ngọn đèn từng kiện từng kiện tinh tế địa xem xét trước. Ánh mắt kia, thật giống như một đứa bé con đang nhìn của mình món đồ chơi mới vậy, có một câu không có một câu theo sát Vũ Huyền đáp lời nói.”

Cái này bình hoa phẩm tướng không sai, ta nghĩ bắt nó mang về đưa cho sư phó.”

"Cái này phá cái chai có cái gì hảo? Lão quân hội hiểm có loại vật này?"

"Hắn nhất định sẽ yêu mến, lần trước ta đưa cho hắn một cái rom rạ làm con nít hắn cũng rất vui vẻ.”

"Hắn là hồng ngươi vui vẻ a? Loại vật này thế gian khắp nơi đều là.”

"Hiểm có gì đó không nhất định trên quý , càng không nhất định là thứ tốt, quan trọng nhất là hợp ý ý.”

Quay đầu lại liếc Vũ Huyền liếc, thanh tâm bửu môi hỏi "Ngươi sẽ không còn đang vì kim đan quán quýt a?"

"Ngươi để cho ta sao có thể không quán quýt?"

Vũ Huyền hỏi ngược lại.”

Được rồi. Đừng nghĩ nhiều như vậy. Nhân sinh lộ từ từ, lão nghĩ những vật này nhiều mệt mỏi a.”

Thanh tâm che miệng nở nụ cười, nói: "Qua tới giúp ta chọn lễ vật a. Cái này một lần trở về, hai cái lão đầu lĩnh khẳng định phải nói ta, được tìm ít đồ chần miệng của bọn hắn.”

Vũ Huyền lông mày cái này mới chậm rãi địa giãn ra ra, khễ thờ dài: "Thật sự là hoàng đế không vội thái giám cấp, cũng không phải của ta kim đan, ta quân quýt cá gì?"

Nói, nàng lão đảo địa đi tới, cùng thanh tâm bắt đầu nâng lên lễ vật... . Trong phòng nhỏ hai vị tăng nhân đều chậm rãi hướng phía Phổ Hiền nhìn quá khứ. Trong đó một vị thấp giọng hỏi: "Su phó, cứ như vậy để tùy môn vui đùa âm ỉ sao?"

Phổ Hiền chậm rãi ngẩng đầu lên, vồ vồ cầm nói: "Kế tiếp... Phải nghĩ biện pháp thu hoạch tín nhiệm của các nàng . Cái này chỉ sợ không thể dựa vào những kia biến ảo thôn dân. Làm được đến sao?"

Nói, Phổ Hiền chậm rãi hướng của mình trong đó một vị đệ tử nhìn quá khứ. Đệ tử kia lông mày lúc này hơi nhăn lại, xuyên thấu qua cửa sổ linh hướng phía thanh tâm chỗ phòng ở nhìn một cái, chấp tay trước ngực nói: "Đệ tử, định không phụ sư phó nhắc nhở."

Nói, hấn cũng đã biến ảo thành một cái mặc một thân màu lam nhạt phá cục áo vải thanh niên thôn dân, mở ra cửa gỗ, nương nguyệt quang, dọc theo đồng ruộng tiểu đạo hướng phía xa xa còn đốt ngọn đèn phòng ốc đi tới. Nhìn qua này dần dần đi xa đệ tử. Đứng ở phía trước cửa sổ Phổ Hiền cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, ung dung nói: "Chỉ là sắp xếp vài cái thám tử tỵ... Tu bồ đề a tu bồ đề. Làm sao ngươi tỵ lộ ra lớn như vậy một cái cái đuôi rồi?"

Từng bước một đi về hướng điểm này trước ngọn đèn phòng ở, này biến ảo thành thôn dân tăng nhân không khỏi có chút không yên. Hấn song thủ khễ lật, biến ra một cái chén đĩa nắm trong tay, trong mâm cái đĩa một cái khéo léo cái hộp. Chậm rãi đi đến cửa phòng, hấn nuốt khô nhỏ nước miếng, chen chúc làm ra một bộ thật thà phúc hậu lại hơi điểm nịnh nọt thần sắc, thân thủ gõ cửa."

Hai vị thần tiên đã ngủ chưa? Tiểu nhân có kiện lễ vật nghĩ đưa cho hai vị thần tiên.”

Này môn chậm rãi khai ra một đường nhỏ. Nhưng mà, sau một khắc, Phở Hiền, này biến ảo thành thôn dân tăng nhân, cùng với đứng sau lưng Phở Hiền hấn một vị khác đệ tử cũng không khỏi được mở to hai mắt. Theo này khe cửa, một bả ra sao kiếm lóe hàn quang, dùng sét đánh không kịp bung tai xu thế duỗi đi ra, trong nháy mắt đứng vững tăng nhân cổ họng. Ngay sau đó, cửa phòng bị triệt để đẩy ra. Ngọn đèn trong ngọn lửa, thanh tâm nắm kiếm lạnh lùng địa nhìn này tăng nhân, sau lưng nàng, Vũ Huyền đồng dạng lộ ra vòng tròn trạng pháp khí cảnh giác mà chăm chú nhìn ngoài cửa tăng nhân.”

Hai vị thần tiên... Các ngươi đây là...”

"Ngươi hấn là còn không phải chủ mưu a?"

Nhìn chăm chú đối phương, thanh tâm chậm rãi cười nói: "Lừa gạt tình cảm của ta, chính là được trả giá chút ít một cái giá lớn.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo kim quang theo thanh tâm trên người hiện lên, trong nháy mắt, phòng ốc hóa thành đại thụ, thôn dân biến trở về trong rừng động vật giãy dựa lấy né ra. Ảo thuật bị cưỡng chế giải trừ. Dưới ánh trăng, thanh tâm cầm kiếm tay hơi dùng sức, đứng vững tăng nhân cổ họng, nghiêng mặt đi nhìn về phía xa xa đứng trước Phở Hiền. Ngẩng đầu lên, thanh tâm nói khẽ: "Nguyên lai là Phở Hiền tôn giả a, như thế nào không tại linh sơn tìm hiểu phật hiệu, chạy nơi này đến đây?"

Sửng sốt một hồi lâu, Phở Hiền chậm rãi vỗ tay lên: "Xinh đẹp, ngươi... Như thế nào xuyên qua?"

Nhìn chăm chú Phở Hiền, thanh tâm thản nhiên nói: "Tổng đồ đạc của ta trong đó, xuất hiện mấy thứ không thuộc về Tây Ngưu Hạ Châu đặc sản."

(chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngu Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 517: : Vượt Qua?

Gió đêm từ từ địa thổi.

Yên tĩnh trong sơn cốc, bóng trăng theo cành lá chập chờn.

Thanh tâm cùng Phổ Hiền cách mấy trăm trượng cự ly lẳng lẳng đối mặt, đứng ở thanh tâm sau lưng Vũ Huyền chăm chú địa nắm pháp khí, đã khởi hoàn toàn tinh thần.

Này bị thanh tâm sử dụng kiếm đẩy lấy cổ họng tăng nhân đã sợ đến lạnh run, hơi nghiêng mặt qua hướng phía Phổ Hiền quăng đi cầu trợ ánh mắt.

Hồi lâu, Phổ Hiền đột nhiên bật cười: "Áo thuật không có sơ hở, sơ hở đang làm phép trên thân người. Thì ra là thế. Chỉ là, thanh tâm thí chủ ngoại trừ Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng Đâu Suất cung, cũng không tại địa phương khác nhiều góc quá, lại cũng biết trong chỗ này nào là Tây Ngu Hạ Châu đặc sản, nào không phải, thật sự đáng quý a."

"Người quên ta có một đã từng không gì không biết không gì làm không được sư phó sao?" Thanh tâm trường kiếm trong tay vừa nhắc, đẩy lấy tăng nhân cổ họng mũi kiếm lại lược lược căng vài phần, cười dịu dàng nói: "Nói đi, đường đường tây phương Phổ Hiền tôn giả, đối với ta cái này không nhập thế tiểu nữ tử bố mê trận, đến tột cùng là mục đích gì?"

"Thanh tâm thí chủ quá lo lắng, kỳ thật, cũng không có cái mục đích gì." Phổ Hiền thản nhiên nói: "Chỉ là muốn cùng thí chủ tham thảo thoảng cái

phật môn kinh điển, lại sợ thí chủ trong lòng còn có nghi kỵ thôi."

"A? Đã đối với ta không có cái mục đích gì, thì phải là đối với ta này sư huynh có mục đích gì?" Thanh tâm lúc này hỏi.

Phổ Hiền như cũ là này bình tĩnh thần sắc, nói khẽ: "Xem ra, thanh tâm thí chủ đối bản tăng thành kiến rất sâu."

Thanh tâm sâu hít một hơi thật sâu, ung dung nói: "Bày loại này mê trận, cũng đừng trách người khác có thành kiến. Hiện tại bị khám phá, nói đi, là bản thân mình đi rời đi, còn là chiến thắng khoái?"

Cái này vừa nói, Phổ Hiền lúc này giật mình. Mà ngay cả đứng ở thanh tâm sau lưng Vũ Huyền cũng không khỏi được mở to hai mắt. Về mặt kinh ngạc địa nhìn qua sắc mặt lạnh lùng thanh tâm.

Muôn biết được Phổ Hiền chính là tây phương sắp xếp trên số nhân vật. Luận thực lực. So với Trần Nguyên Tử cũng không thua kém nhiều.

Này bầu không khí thoáng cái cứng lại rồi.

Một hồi lâu, Phổ Hiền chính chính thần sắc đạo: "Thanh tâm thí chủ cùng bản tăng giao thủ, có thể có mấy thành phần thắng?"

"Thực không dám đấu điểm, ba thành."

"Ba thành liền chiến, cái này cũng không tránh khỏi quá trò đùa đi?"

Chỉ thấy thanh tâm chậm rãi duỗi ra ba chỉ, này ba chỉ trong lúc đó kẹp lấy nhất lam nhất bạch hai viên đan dược lớn nhỏ hình cầu, nói khẽ: "Bất quá, thanh tâm có mười thành nắm chắc có thể chống được hai vị sư phó đuổi tới."

Tu bồ đề cùng Thái Thượng Lão Quân cùng nhau đuổi tới...

Nghe vậy. Phổ Hiền khước miệng lập tức hơi quát hai rút ra.

Đây là muốn dẫn phát phát đạo hai môn đại chiến ý tứ a...

Hơi do dự một phen, hấn nhếch môi, chậm rãi lui ra phía sau, nói khẽ: "Đã như vậy, bản tăng do đó sau khi từ biệt, sau này còn gặp lại."

Nói đi, hóa thành một đám khói xanh tiêu tán trong gió.

Thấy thế, thanh tâm chậm rãi dịch chuyển khỏi đẩy lấy tăng nhân cổ họng mũi kiếm. Hai vị tăng nhân đều chấp tay trước ngực, hướng phía thanh tâm cung kính khom người tử hành lễ, ngay sau đó. Hóa thành hai đạo kim quang biến mất tại không trung.

Bọn họ vừa đi, Vũ Huyền lập tức ngời liệt trên mặt đất. Bụng lấy ngực nặng nề mà thở hào hển.

Này trên trán, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt chảy xuống.

"Nếu như... Nếu như vừa mới hấn thật sự ứng chiến, làm sao bây giờ?"

"Ứng chiến tự đánh quá." Thanh tâm "Thương" địa một tiếng đem trường kiếm thu vào trong vỏ, xoay người duỗi ra một tay bắt được Vũ Huyền cánh tay, đem nàng từ trên mặt đất kéo lên, nhẹ giọng hỏi: "Không có sao chứ?"

Vũ Huyền chậm rãi lắc đầu, có chút không yên địa nhìn qua thân sắc bình tĩnh tự nhiên thanh tâm, thấp giọng hỏi: "Ngươi... Chẳng lẽ một chút cũng không sợ sao?"

"Có điếm a."

"Có điếm?" Vũ Huyền không khỏi chau nổi lên lông mày.

Hai người cứ như vậy trăm mặc một hồi lâu, Vũ Huyền thấp giọng hỏi: "Nếu không, chúng ta còn là trở về đi, Vu Nghĩa sư huynh cũng đã nói, Ngô Không sư thúc lần này rời núi, cùng phật môn sợ là vừa muốn tái khởi phân tranh. Vạn nhất, vạn nhất chúng ta không cần thận cuốn vào..."

"Ngươi sợ?" Thanh tâm nhẹ giọng hỏi.

"Ngươi không phải cũng có chút sợ sao?" Vũ Huyền lúc này hỏi ngược lại.

Nhếch môi lướt qua nghĩ sơ hạ, thanh tâm ngẩng đầu lên nói: "Sư phó dạy ta một cái đạo lý..."

"Cái đó người sư phụ?"

"Thái Thượng Lão Quân." Thanh tâm hắng giọng một cái nói: "Sư phó nói, sợ là không thể giải quyết vấn đề, thậm chí khả năng làm cho tình thế chuyển biến xấu, bởi vì, đối thủ thích nhất đúng là đối phó tâm có điều cố kỵ nhân. Chỉ cần ngươi sợ, tự ý nghĩa hẳn có thể đối với ngươi không kiêng nể gì cả. Hiện tại Ngô Không sư huynh dám đối với thiên đình ta cần ta cứ lấy, không cũng là bởi vì biết rõ thiên đình sợ hẳn sao? Dù cho hiện tại không ra tay, cũng chỉ là bởi vì thời cơ không thành thực. Nếu như ngươi không sợ, như vậy đối phương tại động thủ trước nhất định phải trước tiên nghĩ thoáng cái chọc giận của ngươi hậu quả."

Vũ Huyền con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, bủ môi nói: "Nhưng 'Không sợ' tắc có thể có thể làm cho mình xâm nhập hiểm cảnh mà hoàn toàn không biết."

Thanh tâm xì thoáng cái nở nụ cười, vui tươi hơn hử thuyệt: "Yên tâm đi, đối phương đã ngay từ đầu lựa chọn dùng ảo thuật mê hoặc chúng ta, đã nói lên mục đích của bọn hắn không có biện pháp chỉ dựa vào dùng sức

mạnh đạt tới. Chúng ta bây giờ cũng đã xuyên qua, có tính cảnh giác, bọn họ tạm thời sẽ không tự đòi mất mặt địa ra chiêu."

Nói, thanh tâm bắt đầu mọi nơi dò xét.

"Kế tiếp người tính toán làm như thế nào?"

"Tiếp tục chờ quá." Thanh tâm nhàn nhạt thở dài nói: "Đã đến đây, tổng yếu đã gặp mặt lại đi. Có một số việc, còn là nhất định phải thông báo thoáng cái Ngô Không sư huynh, dù sao cũng là đồng môn."

...

Năm mươi dặm có hơn, hầu tử chính treo trên bầu trời ngắm nhìn phía trước.

"Làm sao vậy?" Theo thân dưới cưỡi bạch đường cái qua Huyền Trang nhẹ giọng hỏi.

Hầu tử chậm rãi rơi xuống Huyền Trang bên cạnh, dặt dây cương nói: "Có người sử dụng đại hình thuật pháp, bất quá cũng đã giải trừ. Tựa hồ là phật môn ảo thuật một loại gì đó."

"Rất xa?"

"Năm mươi dặm có hơn a. Kỳ thật ngày hôm qua ta cũng cảm giác được, chỉ là không quá xác định. Vùng này hoàn toàn không có đạo quan, hai không yêu quái, liền nhân loại thành bang đều không có, có khả năng là nhằm vào chúng ta thiết hạ mai phục." Nói, hầu tử ngửa đầu hét quát to một tiếng nói: "Đều giữ vững tinh thần đến, kẻ bên này khả năng có mai phục!"

Đi tại phía trước mang lên Cửu Xỉ Đỉnh Ba Thiên Bồng chậm rãi quay đầu nhìn hầu tử liếc, rơi ở phía sau tiểu bạch long tắc đã sợ đến mở to hai

mắt nhìn.

"Có mai phục? Cái gì mai phục?"

"Chú ý là được, trông nom hẩn cái gì mai phục? Binh tới tướng đỡ nước tới đắp đất chặn!"

Hoang vu sơn gian, đoàn người như trước chậm rãi đi về phía trước trước.

Cứ như vậy năm mươi dặm cự ly, bọn họ đã đi đến ngày thứ ba sau giờ Ngọ mới đi xong, chính giữa lại tại giữa rừng núi lộ túc một buổi tối.

Đến sơn cốc kia thời điểm, đúng là dương quang mềm mại.

Bày ra ở trước mắt mọi người chính là chằng chịt hấp dẫn vài chục tòa phòng ốc, tốp năm tốp ba tại đồng ruộng làm việc tay chân nông phu, bên dòng suối nhỏ chơi đùa nhi đồng.

Nhìn qua cái này thôn xóm, hầu tử lông mày không khỏi chau lên.

"Đại thánh gia trước nói đại hình thuật pháp, chính là nơi này?"

"Là nơi này không sai, chính là..." Hầu tử lập tức có chút đắn đo bất định.

Nếu nói là này cảm giác đến địa điểm là hoang giao dã ngoại cũng thì thôi, có thể dĩ nhiên là một cái thôn xóm?

Cứ như vậy một cái tầm thường thôn xóm, làm sao có thể có người thi triển cái gì thuật pháp? Nếu như nói thôn này bản thân chính là cái gọi là phật môn ảo giác, hẩn vì cái gì lại nhìn không ra một chút đoạn nghệ?

Chẳng lẽ lại là Như Lai tự mình đến rồi?

Do dự hồi lâu, hầu tử ngẩng đầu lên nhìn xem ngòi trên lưng ngựa
Huyền Trang nói: "Nếu không, vượt qua a?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm
tôi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Hôm nay số mười, kế hoạch bắt đầu đến nay mười ngày... Con ba ba
rõ ràng cũng đã thiếu nợ hạ 15000 chữ lớn mắc nợ... Ngày hôm đó tử còn
có thể qua sao?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 518: : Bị Phát Hiện

Linh sơn, Đại Lôi Âm tự.

Dưới ánh mặt trời, từng cây từng cây cự đại cây bồ đề che khuất bầu trời, xanh biếc mặt cỏ diễm lệ được giống như bức họa cuộn tròn vậy.

Tốp năm tốp ba tầng nhân rơi lả tả các nơi, hoặc tụng kinh, hoặc phẩm trà luận đạo.

Này xa xa, từng tòa cao ngất phù đồ tháp như ẩn như hiện, mấy cái phi điều từ trên bầu trời lướt đi mà qua.

Phổ Hiền mang theo hai vị môn đồ bước đi tại đường dành cho người đi bộ trên, giao thoa mà qua tầng nhân nguyên một đám dừng chân lại Bộ Mặc lặng yên về phía hấn khom mình hành lễ.

Xa xa địa, Phổ Hiền trông thấy dưới đại thụ ngồi xếp bằng Văn Thù, chính Pháp Minh, còn có Linh Cát.

Từng bước một hướng bọn họ đi tới, Phổ Hiền khom người ngồi xuống, tùy ý địa khoát tay áo, ý bảo của mình hai cái cửa nhân có thể ly khai.

Đang cúi đầu nhắm mắt chính Pháp Minh khẽ ngẩng đầu nhìn Phổ Hiền liếc, nói: "Đã trở lại?"

"Đã trở lại."

"Như thế nào?"

Phổ Hiền bất đắc dĩ cười cười, nói: "Cả kia nữ oa một cửa đều không qua, đã bị khám phá. Xem ra, còn là xem nhẹ nàng."

"Người xem nhẹ là Thái Thượng Lão Quân cùng tu bồ đề." Một bên Linh Cát ung dung nói: "Hai người kia dạy dỗ đồ đệ, mặc dù là cung chiêu, lại thế nào là người có thể tùy tiện lừa gạt được?"

Phổ Hiền run rẩy ồng tay áo, 3◇ ngựa đầu nói: "Một điểm nhỏ ngăn trở mà thôi, quay đầu lại tái chiến cũng được."

"Thật sự là không đụng nam tường không quay đầu lại." Văn Thù trêu chọc giống như địa lặc đầu nói: "Ta là nhận thức bại, kiếp này Kim Thiên Tử, tuy nói tu vi chưa đại thành, có thể luận này phổ độ chi đạo, so với mười thế trước, lại là ngộ được càng thêm thâm."

"Sâu không sâu, cũng chưa biết vậy." Phổ Hiền thân thủ túm lấy Văn Thù trong tay phật châu, ý vị thâm trường nói: "Hiện tại đi theo hấn. Không người nào không là trầm luân trong bể khổ. Hấn độ ai rồi?"

Chính Pháp Minh chấp tay trước ngực. Thản nhiên nói: "Mà lại đi, mà lại xem."

...

Dưới ánh mặt trời, hầu tử đứng ở trên sườn núi lẳng lẳng địa ngắm nhìn phía trước thôn trang, này lông mày chăm chú địa nhíu lại.

"Đường vòng?" Thiên Bồng hừ lạnh nói: "Nguyên lai đại thánh gia cũng có đường vòng thời điểm a?"

Hầu tử lúc này hoành hấn liếc, ngược lại nhìn về phía ngòi trên lưng ngựa Huyền Trang nói: "Cái này thôn trang có chút kỳ quặc, tượng phật

môn ảo thuật, có thể lại tựa hồ không phải. Có lẽ là ai cho chúng ta bố trí cục diện, thật sự không cần phải mạo hiểm."

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu. Ghìm dây cương xách động bạch mã tại chỗ đảo quanh, xa xa địa nhìn qua này thôn trang nói: "Đoạn đường này, chúng ta chính là nếu không sợ gian nguy."

"Người nói như vậy cũng có lý. Bất quá, người có thể nghĩ kỹ. Nếu như không phải này trận thuật pháp ba động, ta đều đem nó trở thành một cái tầm thường thôn trang đối đãi. Yếu thật hay giả, không phải Như Lai đích thân đến, chính là dùng cái gì lợi hại pháp bảo. Hơn nữa nếu như cả thôn trang đều là ảo thuật biến thành, này bản thân tự đã không có độ tất yếu, cần gì chứ?"

"Vậy gặp gỡ này làm phép nhân."

Nói, Huyền Trang hai chân kẹp lấy. Xách động bạch mã chậm rãi về phía trước.

"Chúng ta duy trì dạng như vậy đi vào sao?" Hắc hùng tinh chỉ vào mặt của mình nhỏ giọng hỏi.

Hầu tử khoát tay áo nói: "Tự cái dạng này, chẳng muốn thay đổi."

Nói. Hắc huyền hóa ra kim cô bổng nắm trong tay, bước nhanh đi theo.

Lập tức, mắt thấy cái này một cái hòa thượng mang theo hầu tử cùng thân hình khổng lồ hắc hùng tinh từ trên núi chạy xuống đến, cả thôn trang trong lúc nhất thời loạn thành nhất đoàn, thôn dân đều vút xuống dưới trong tay việc trở về chạy.

Huyền Trang vội vàng ghìm ngựa dừng lại quay đầu lại nhìn hầu tử liếc, cao giọng hô: "Chư vị thí chủ, bản tăng tự đông thổ mà đến, hướng Tây

Thiên lấy kinh, chỉ là đi ngang qua nơi này. Chư vị không cần kinh hoảng!"

Chính trong ngôn ngữ, hầu tử cũng đã theo đi lên, ngưng trước kim cô bổng nhìn này thất kinh thôn dân ung dung nói: "Trang còn rất tượng."

Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Đại thánh gia có mấy thành năm chắc bọn họ là ảo thuật?"

"Năm thành a."

Cái này vừa nói, Huyền Trang lúc này xuống ngựa, xoay người công đạo nói: "Bần tăng quá khứ cùng bọn họ nói nói, các ngươi trước không cần phải quá khứ, đừng làm sợ bọn họ."

"Ngươi yếu xảy ra chuyện làm sao bây giờ?"

"Xảy ra chuyện, thì phải là thiên mệnh." Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang xoay lên ống tay áo, từng bước một mà hướng co lại thành một đoàn thôn dân đi tới.

Đang lúc này, hầu tử cũng đã chậm rãi ngưng tụ linh khí, chuẩn bị một có dị động, tùy thời phát tác.

Theo Huyền Trang cùng thôn dân kia cự ly càng ngày càng gần, những người khác cũng đều không tự giác địa đã làm xong chiến đấu chuẩn bị, yên lặng lưu ý lấy bốn phía động tĩnh.

Từng bước một đi đến cùng thôn dân cách xa nhau bất quá một trượng cự ly, Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Xin hỏi, vị kia là thôn trưởng?"

Tụ cùng một chỗ mười cái thôn dân đều hoảng sợ mà chăm chú nhìn Huyền Trang.

Hồi lâu, đồng người trung đột nhiên duỗi ra một tay.

"Ta. . . Ta là."

Các thôn dân nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ, một cái trụ ngoặt lưng còng lão nhân chậm rãi đi ra.

Lão nhân kia lạnh run địa nuốt khô nhỏ nước miếng, nhìn qua Huyền Trang nói khê: "Người là người hay là yêu?"

"Bần tăng là người."

"Vậy bọn họ?" Lão nhân kia chỉ vào Huyền Trang sau lưng được hầu tử cùng hắc hùng tinh hỏi.

"Là yêu."

Cái này một đáp, các thôn dân lại là thất kinh lên, toàn bộ sau này rụt một bước.

Huyền Trang vội vàng nói ra: "Bất quá, bọn họ tuyệt sẽ không thương tổn chư vị."

"Bọn họ là yêu, người cùng với bọn họ, người khẳng định cũng là yêu quái ——! Người nói ai tin a?" Trong đám người có người hét lên.

Lập tức, tất cả mọi người đều gật đầu, này thân sắc sợ hãi càng phát ra nồng đậm.

Huyền Trang vội vàng khởi động tiểu dung nói: "Chư vị thí chủ, thỉnh không cần băn khoăn, chúng ta chỉ là đi ngang qua, tá túc thôi. Tuyệt sẽ không thương tổn chư vị."

Nhưng mà, vô luận hấn giải thích thế nào, hấn đi phía trước một bước, những cái này thôn dân tựu lui về phía sau một bước.

...

Nho nhỏ trong phòng, thanh tâm nắm một cái lớn cỡ bàn tay, lóe ánh sáng nhạt bát quái, cũng đã cười tươi như hoa.

"Hòa thượng này, không phải là có bị bệnh không? Sư huynh tựu bảo vệ một người như vậy?"

Vũ Huyền tựu ở bên cửa sổ híp mắt tinh tế mà nhìn xem, nói khẽ: "Hấn đại khái là muốn cùng những thôn dân kia hảo hảo nói chuyện a, đáng tiếc những thôn dân này đều là nguoi biến thành, hấn không thể nào thuyết phục được."

Nói, nàng đem ánh mắt miết hướng về phía bên kia, xa xa địa nhìn qua hầu tử, thở dài: "Ngộ Không sư thúc, nhìn về phía trên so với trước kia tang thương thiệt nhiều."

"Nguoi trước kia tựu nhận thức ta đây sư huynh sao?"

"Nhận thức, ta thiếu chút nữa còn đã bái hấn vi sư." Vũ Huyền sâu hít một hơi thật sâu, có chút cô đơn nói: "Thời điểm đó ta còn tại Côn Luân sơn. Bởi vì chuyện của sư muội tình. Dính chút ít tai họa. Ha ha. . . Mới quen thời điểm. Ta là nạp thần cảnh, Ngộ Không sư thúc cũng là nạp thần cảnh. Có thể hấn là đệ tử của sư tôn, chỉ cần ta đã bái hấn vi sư, có thể rời đi Côn Luân sơn giữ được tánh mạng, cho nên thời điểm đó ta nghĩ bái hấn vi sư. Đáng tiếc hấn không chịu, vừa vặn gặp phải sư phó Lăng Vân tử. . . Hay là đang Ngộ Không sư thúc kích động hạ, sư phó mới thu ta làm đồ đệ."

"Vậy hấn trước kia là cái dạng gì?"

"Trước kia? Trước kia trong mắt luôn mang theo sát khí, không sợ trời không sợ đất."

"Đúng vậy. Xác thực là không sợ trời không sợ đất, tam giới cho hấn hủy được không sai biệt lắm, thiên đình đều cho hấn bùng, ta Thái Thượng sư phó bị hấn khiến cho thiếu chút nữa tắt thở."

"Thanh tâm sư thúc không thích Ngộ Không sư thúc sao?"

Thanh tâm lược qua nghĩ sơ nghĩ, đáp: "Chưa nói tới chán ghét, nhưng khẳng định cũng chưa nói tới yêu mến. Hấn rất có thể gây chuyện, quả thực trụ một trời sinh tai họa."

"Này sao có thể trách hấn?" Vũ Huyền che miệng cười khanh khách, nói khẽ: "Yếu thực đều là một mình hấn lỗi, lúc trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động các sư thúc làm sao có thể dốc toàn bộ lực lượng đến Hoa Quả Sơn đi giúp hấn?"

"Đúng vậy." Thanh tâm nhỏ giọng thầm nói: "Mà vẫn còn chín toàn bộ vẫn lạc, đến bây giờ đều không sống lại. Khiến cho cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động ngoại trừ sư phó toàn bộ bảo ta sư thúc."

"Lúc ấy có một số việc, là người không biết." Vũ Huyền xa xa ngấm nhìn hầu tử. Thấp giọng nói: "Ngộ Không sư thúc lúc ấy thật sự là bị buộc điên rồi, đã đến không quan tâm tình trạng, một lòng muốn cùng Thái Thượng Lão Quân đồng quy vu tận. Cho nên, mới có thể làm ra những sự tình kia."

Thanh tâm nhẹ nhàng nhú mày nói: "Phải không? Ta như thế nào cảm thấy đều là hấn đang ép người khác đâu?"

"Kế tiếp, người nên hiện thân đi."

"Trước không hiện thân." Thanh tâm ngửa đầu ung dung nói: "Su phó dị vực kính có thể so sánh Phổ Hiền phật ảo thuật cao minh nhiều hơn, tuy nói không gây thương tổn nhân, nhưng sư huynh nhất thời nửa khắc còn là xuyên qua không được. Chúng ta tạm chậm chậm xem cuộc vui quá, cái gì là lúc nên ra khỏi ra lại đi."

...

Lúc này, Huyền Trang dựa vào ba tắc không nát miệng lưỡi khuyên can mãi, cuối cùng là hướng thôn trưởng biểu lộ chính mình đám người này là không có nguy hại, đáng tiếc gặt đầu tin tưởng về tin tưởng, vừa nhắc tới tá túc, những cái này thôn dân lại là đều lắc đầu.

Lại là giảng co đã lâu, thôn trưởng cuối cùng chỉ vào thôn khẩu một gian cũng đã rách nát cỏ tranh phòng nói: "Các người đã nói không ngại điều kiện tốt xấu, nếu không, tạm ở đầu a. Dù sao cũng chỉ là một đêm."

Nói đi, một đám thôn dân liền không yên địa nhìn Huyền Trang.

Huyền Trang quay đầu lại nhìn thoáng qua, yên lặng nhẹ gặt đầu, chấp tay trước ngực nói: "Này, bản tăng tạm thay mặt một đám bạn bè tạ ơn thôn trưởng."

...

Vào đêm, Huyền Trang ở đằng kia cỏ tranh trong phòng điếm nổi lên mượn tới ngọn đèn, đem nó cao cao địa huyền đến cũ nát trên cây cột.

Nho nhỏ cỏ tranh phòng nhìn về phía trên thì hai trượng rộng, một trượng dài, những cái này chất đồng nông cụ vừa mới bị các thôn dân lấy đi, đầy đất bùn cát, ngẩng đầu, thậm chí đều có thể trông thấy tinh không.

Khá tốt không có trời mưa, bằng không cái này nóc nhà xác định vững chắc rỉ nước.

Theo Huyền Trang bên cạnh đi qua, tiểu bạch long ung dung địa lâm bậm một câu: "Cái đó và lộ túc có cái gì khác nhau?"

"Cũng coi như" Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Bản tạng yếu ngộ phổ độ chi đạo, tự nhiên muốn đến trong đám người đi, nếu là tị thế, cái này phổ độ, lại có gì dùng?"

"Nơi này nói không chính xác cũng đều là ảo thuật."

"Nếu như là ảo thuật, này liền chẳng làm phép nhân đi ra, hỏi thăm tình huống." Huyền Trang thuận miệng đáp.

Lúc này, hầu tử còn đang trong thôn trang bốn phía lén lút điều tra trước.

Mặc dù nói không có xác thực căn cứ chính xác theo, nhưng hẳn tổng cảm giác cái này cả thôn trang đều có chút không đúng đường.

Trong phòng, Vũ Huyền cẩn thận mà hỏi thăm: "Ngộ Không sư thúc không cảm giác chúng ta sao?"

"Người không tin được sư phó pháp bảo?"

"Tin được, bất quá, lúc trước người đều có thể xuyên qua Phổ Hiền phật ảo thuật, Ngộ Không sư thúc kiến thức uyên bác, nói không chừng vậy. . ."

Thanh tâm cười dịu dàng nói: "Của ta cùng hẳn, là hai cái bất đồng ảo thuật. Phổ Hiền là cần người đi vận tác ảo thuật, nếu không có không gì không biết, luôn luôn tính sai địa phương. Ta cái này có thể là không thể nào tính sai, chỉ cần hẳn không có trực tiếp bắt được chúng ta, vĩnh viễn đều phát hiện không được."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe cửa phòng "Cạch" một tiếng bị đá văng.

Hai người cả kinh, vội vàng quay đầu lại đi.

"Cuối cùng tìm được rồi." Này ngoài cửa, hầu tử chống kim cô bổng, thở dài một tiếng nói: "Các ngươi là ai, ai phải các ngươi tới? Nói thật, có thể tha các ngươi không chết." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Không sai. . . Thiếu nợ 16000, hận này liên tục không tuyệt kỳ. . .
Khiến cho đều không có ý tứ cầu vé tháng. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 519: : Trần Nguyên Tử Quyết Định

"Lập tức đi ra! Nếu không ta hung tợn động thủ!" Hầu tử chống kim cô bổng đứng ở cửa ra vào giận dữ hét.

Thanh âm kia tại trong sơn cốc chậm rãi quanh quẩn.

Xa xa, tất cả thôn dân, thậm chí trong thôn tất cả gia súc đều đình chỉ động tác, cả thôn trang giống như định dạng hoàn chỉnh vậy, mà ngay cả trong đình viện phiến lá đều đình chỉ trong gió chập chờn.

Phát giác được khác thường mọi người vội vàng theo trong phòng chạy vội ra, xa xa địa nhìn ra xa.

Hồi lâu, này tối như mực cỏ tranh trong phòng rốt cục có động tĩnh.

Dẫn đầu bước ra cửa phòng, là mặc một bộ đạo bào Vũ Huyền, nàng vi khẽ cúi đầu, ánh mắt có chút lập loè.

Nhìn thấy nàng, hầu tử không khỏi hơi sững sờ.

Hơn sáu trăm năm không gặp, tăng thêm Vũ Huyền bản thân bên ngoài cùng tu vi cũng đều có so với biến hóa lớn, hầu tử trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp lập tức nhận ra nàng. Nhưng vẫn là có một loại giống như đã từng quen biết cảm giác.

Không đợi hầu tử mở miệng, nàng liền khom người hướng phía hầu tử chấp tay hành lễ, nói: "Thi Vũ Huyền tham kiến Ngộ Không sư thúc."

Cái này vừa nói, hầu tử mới hoàn toàn tỉnh ngộ lại, nguyên bản căng cứng thần kinh thoáng thư giãn một ít, nói khẽ: "Người đến tới nơi này làm gì? Trả cho ta bố mê trận?"

Lời còn chưa dứt, này trong phòng một người khác cũng chạy ra.

Dưới ánh trăng, thanh tâm mặc một bộ xanh biếc váy dài, mi mục như vẽ, mím môi, mở to một đôi ánh mắt sáng rõ, nghiêng đầu miễn cưỡng địa nhìn hầu tử.

Này thân sắc nhìn về phía trên tựa như một cái quấy rối bị bắt vừa vặn, rồi lại không chịu nhận làm hài đồng vậy.

"Người là ai?"

Một bên Vũ Huyền vội vàng giới thiệu nói: "Vị này chính là thanh tâm sư thúc, là sư tôn hai trăm năm trước mới thu nhập thất đệ tử."

Thanh tâm sâu hít một hơi thật sâu, có chút không vui địa chấp tay.

"Thanh tâm bái kiến Ngô Không sư huynh."

"Lão nhân còn mới thu người nữ đệ tử?" Hầu tử thân thủ lau bả cái mũi, chống kim cô bỗng cười nói: "Ta còn tưởng rằng hấn sẽ không lại thu."

Thanh tâm lông mày nhăn chau . Thuận miệng hỏi: "Người làm sao tìm được ta môn? Ta vừa mới rõ ràng cũng đã phong tất cả khí tức."

"Dùng con mắt tìm quá, cái này thôn trang mới bao nhiêu? Trên lý luận tìm không thấy, không có nghĩa là thực chiến thời điểm thật sự tìm không thấy." Nhìn thanh tâm, hầu tử thân thủ chỉ chỉ bốn phía, nói khẽ: "Nói trở lại. Cái này ảo thuật là người sử?"

"Là."

Nói, thanh tâm tiện tay giương lên, định dạng hoàn chỉnh trong thôn trang nhân hòa gia súc, kể cả phòng ốc đồng ruộng, hết thấy tất cả đều theo gió phiêu tán, biến mất vô tung.

Chằm chằm vào thanh tâm. Hầu tử một chữ dừng một lần mà hỏi thăm: "Người đây là, có ý tứ gì?"

"Không có ý gì, chơi đùa mà thôi. Ngộ Không sư huynh không thích loại này vui đùa, từ nay về sau không mở cũng được."

"Chơi đùa mà thôi?" Nghe vậy, hầu tử lúc này hừ lạnh một tiếng. Nói: "Lão nhân bày mưu đặt kế sao?"

"Không phải." Thanh tâm ngẩng đầu lên, nhếch môi nói: "Là thanh tâm quyết định của mình, ta từ nhỏ tự thích xem đùa giỡn hầu."

Một bên Vũ Huyền thiếu chút nữa bật cười, cả kinh, vội vàng bịt, hơi hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

Thanh tâm trên mặt cũng là thoáng hiện mỉm cười, lại vội vàng thu thu.

Hầu tử lông mày không khỏi chau thành một đoàn, có chút nghi hoặc địa nhìn trước mắt cô gái này.

Đây là như thế nào cá ý tứ? Tìm đến tra?

Thế giới này. Dám cầm hấn là hầu điếm ấy hay nói giỡn có thể thật sự không nhiều lắm, cái này sư muội tính là chuyện gì xảy ra? Nàng không biết mình là giết người không chớp mắt yêu vương sao?

Cho dù nguyên bản không biết, Vũ Huyền cũng nên hội nói cho nàng biết chính mình qua lại những kia việc xấu mới đúng chứ?

Lão nhân thu như vậy cá đồ đệ xem như như thế nào cá ý tứ?

Ngấn ngủ trầm mặc sau. Hầu tử thoáng thu thu thần, nghiêng mặt đi đối với Vũ Huyền nhẹ giọng hỏi: "Su phó lão nhân gia ông ta hiện tại đã hoàn hảo?"

Không đợi Vũ Huyền mở miệng, thanh tâm liền đoạt đáp: "Rất tốt."

Cái này một đáp, hầu tử ánh mắt lại ngược lại nhìn phía nàng.

"Các sư huynh đều sống lại sao?"

"Không có."

"Vì cái gì không sống lại?"

"Su phó nói tạm hoãn."

"Tạm hoãn?"

Thanh thủ liêu liêu tóc mai, thanh tâm ung dung nói: "Vấn đề của người còn không có giải quyết, vạn nhất sống lại lại bị người hại chết làm sao bây giờ?"

Lời này vừa nói ra. Một bên Thi Vũ Huyền cả kinh, vội vàng sau này rụt nửa bước.

Hầu tử mặt lập tức hơi kéo ra. Hừ lạnh nói: "Hiện tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động còn đang nguyên lai địa phương sao?"

"Chuyên."

"Chuyên đi nơi nào rồi?"

"Tạm thời không muốn làm cho người biết."

"Người đã chạy tới đến tột cùng có chuyện gì?"

Liên tiếp coi như ép hỏi phạm nhân dường như vẫn đáp sau, hầu tử cuối cùng đã hỏi tới điểm quan trọng trên.

Thanh tâm ngẩng đầu lên quay trở ra con mắt lược lược suy nghĩ hạ. Sâu hít một hơi thật sâu, mân mê miệng nói: "Đến nói cho người biết, đạo gia cùng phật môn đều chuẩn bị muốn thu thập người. Người dẫn đến chuyện tình không nhỏ a."

"Nhưng này ta đều biết, làm cho bọn hắn có loại cùng tiến lên."

"Còn có, thuận tiện nói cho người biết đừng có lại gây chuyện, an phận điếm."

"Đây là sự phó cho người nói?"

"Là ta muốn nói với người. Người dù sao vẫn là Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn đồ, chọc sự, tai họa sự môn, liên quan đến ta các loại, sẽ không tốt."

Lập tức, hai người lại là trầm mặc, hầu tử lạnh lùng địa chăm chăm vào thanh tâm, cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, thanh tâm như không có việc gì ngẩng đầu nhìn trời.

Một bên Thi Vũ Huyền, xa xa Huyền Trang bọn người thấy có chút sững sờ.

Hồi lâu, hầu tử hừ bật cười, ung dung nói: "Người biết người đang ở đây với ai nói chuyện sao?"

"Biết rõ a, cùng ta một cái yêu gây chuyện sư huynh."

"Biết rõ ta yêu gây chuyện còn như vậy nói chuyện với ta?"

"Không được sao?"

Cái này vừa hỏi, hầu tử lập tức cười đến canh hoan, tiếng cười kia trung dần dần nhiều hơn một chút ít khác hương vị.

Thanh tâm như trước cao ngạo ngẩng đầu lên, coi như không phát hiện vậy.

Một màn này, thấy một bên Thi Vũ Huyền kinh hồn táng đảm.

Nàng gặp qua, có ai dám như vậy khiêu khích hầu tử?

Nghĩ lại phía dưới, giống như cũng chỉ có này bị đặt ở Hoa Sơn tam thánh mẫu. Có thể đó là bởi vì nàng cùng hầu tử trong lúc đó hữu tình phân tại, không quản nàng như thế nào làm âm ỉ hầu tử đều chỉ có thể làm cho bước, đánh không hoàn thủ, mắng không trả khẩu.

Cái khác còn có người nào sao?

Đáp án dĩ nhiên là: Không có.

Nếu như dứt bỏ thanh tâm là hầu tử sư muội điểm này, Vũ Huyền thậm chí không chút nào hoài nghi khiêu khích giả sẽ bị tại chỗ giáng một gậy chết tươi.

Hồi lâu, hầu tử tiếng cười cuối cùng dần dần ngừng nghỉ, sâu hít một hơi thật sâu. Quay đầu lại nhìn tới trước xa xa Huyền Trang bọn người nói: "Đi, đương nhiên đi. Tiểu sư muội nha, ta nhường cho điểm cũng là hãn là. Sư phó lão nhân gia ông ta thường xuyên đều dạy bảo môn nhân, hãn là kính già yêu trẻ. Thân là sư huynh, tự nhiên muốn nhiều nhân nhường sư đệ sư muội."

"Biết rõ là tốt rồi. Khó được người còn nhớ rõ sự phó huân thị. Đã như vậy, vậy an phận địa hồi Hoa Quả Sơn đi, đừng có lại cho sự phó chọc rắc rối."

Thanh tâm mặt không biểu tình mà nhìn hầu tử, theo trong tay áo móc ra một mảnh ngọc giản hướng phía hầu tử đã đánh qua, bị hầu tử vũng vàng tiếp được.

"Đây là để lại cho người, một cái khác phiên. Ta sẽ cho sự phó. Có rảnh nhớ rõ đi cho sự phó lão nhân gia ông ta thỉnh an, đừng đi ra còn giả ngu. Đương người ta đồ đệ, tổng nên yếu tượng cá đồ đệ."

Một trận phảng phát trường bối đối văn bối huân thị, xong rồi, thanh tâm xoay người muốn đi.

Đang lúc này. Hầu tử kim cô bỗng nặng nề khẽ dừng.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, mặt đất rạn nứt, từng mảnh thổ mảnh giơ lên, tại dưới chân tạo thành một mảnh nhàn nhạt màu xám sương mù.

Ở đây tất cả mọi người đều là cả kinh, đang muốn rời đi hai người không hẹn mà cùng địa dừng bước.

Thi Vũ Huyền cái trán cũng đã ần ần bắt đầu đổ mồ hôi.

Thanh tâm híp mắt chậm rãi quay đầu lại, như không có việc gì hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Ta nói rồi các người có thể đi rồi sao?" Hầu tử dùng gậy gộc chỉ chỉ Thi Vũ Huyền nói: "Không liên quan chuyện của người, mở ra."

Thi Vũ Huyền yên lặng gật đầu, tại thanh tâm hèn mọn trong ánh mắt lui về sau hai bước.

Xa xa Huyền Trang gặp tình thế không đúng. Lúc này hướng bọn họ tiêu chạy tới.

Không đợi hấn mở miệng, hầu tử cũng đã tiện tay một ngón tay, quát: "Yên tâm. Ta không đánh nữ nhân. Đây là trong sự môn bộ chuyện tình, cũng không tới phiên ngươi xen vào."

Huyền Trang vội vàng dừng bước, chân tay luống cuống.

Thấy trước mắt như vậy tình hình, thanh tâm cả giật mình, này sắc mặt rõ ràng biến đổi, nhưng vẫn là cường khởi động nguyên bản này phó lạnh lùng thần sắc nhìn hầu tử nói: "Ngươi muốn làm gì?"

"Mặc kệ sao. Sư huynh muốn dạy thoát cái sư muội cái gì gọi là tôn trọng sư trưởng thôi."

Xem hầu tử hai tay nắm được "Đùng" rung động, thanh tâm cả kinh. Tại trong tay áo tay âm thầm nắm chặt này báo tấn dùng hai quả viên cầu.

Đáng tiếc là, này cự ly thật sự thân cận quá.

Lúc trước nàng cùng thanh tâm cách xa nhau trăm trượng. Bây giờ cùng hầu tử trong lúc đó cự ly, bất quá một trượng. Càng không xong là, hầu tử tốc độ nhanh hơn thanh tâm. Nàng căn bản không có khả năng có thời gian vê phá này hai quả viên cầu.

Chích một cái chớp mắt, không cần thanh tâm mở miệng uy hiếp, hầu tử cũng đã thân hình nhoáng một cái xuất hiện ở nàng bên cạnh, một bả cầm cổ tay của nàng.

Kịch liệt đau nhức phía dưới, này hai quả báo tấn viên cầu lạng yên rơi xuống trên mặt đất.

Hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử, thanh tâm thét to: "Người phải làm sao? Dừng tay! Chú ý ta nói cho sư phó!"

Gần trong gang tấc cự ly, hầu tử nhìn thanh tâm cười nói: "Xin khuyên người còn là đừng sử dụng những cái này pháp bảo, người dùng đồng dạng, ta tịch thu đồng dạng. Nếu như người cảm thấy không hài lòng, có thể cho sư phó tới tìm ta phải đi về."

...

Ước chừng hai khắc sau, thanh tâm bị hầu tử dùng nàng tùy thân mang theo trời tiên tác trời gô treo đến trên cây, hùng hùng hổ hổ địa, hầu tử tắc bàn bắt tay vào làm ở một bên có chút hăng hái địa xem.

"Người vô lại! Đồ vô sỉ! Ta nhất định phải hướng sư phó cáo trạng! Nhất định sẽ!"

"Đi cáo a, tìm sư phó cáo sư huynh của người ta trạng còn thiếu sao? Phương diện này Ngọc Đế có kinh nghiệm, có rảnh người có thể nhiều cùng hẳn trao đổi thoáng cái tâm đắc."

"Người ——! Sớm muộn ta nhất định sẽ trả thù! Người cho ta cẩn thận một chút!"

"Ta chờ người trả thù." Quay đầu lại, hầu tử chỉ vào Thi Vũ Huyền nói: "Ngày mai trước hừng đông sáng không được phóng nàng xuống, bằng không ta liền đem người cũng cùng một chỗ phủ lên đi. Không có tình cảm giảng, hiểu không?"

Vũ Huyền vội vàng nhẹ gật đầu.

"Vũ Huyền người!"

Chậm rãi ngẩng đầu, hầu tử vui cười trước nhìn thanh tâm nói: "Hảo hảo tại nơi này ở lại a. Người còn non cực kỳ. Có rảnh, làm cho sư phó giáo giáo người cái gì gọi là trời cao đất rộng. Quang miệng lưỡi bén nhọn là vô dụng, nắm tay, mới là đạo lý."

Nói, hầu tử phủi tay, dẫn Huyền Trang bọn người nghênh ngang rời đi.

Tiểu bạch long còn tỉnh thoảng quay đầu nhìn qua nàng liếc, ánh mắt kia lộ ra vô hạn đồng tình.

Như đôi lầy vậy sư môn, sư muội trêu chọc sư huynh, chọc thì chọc. Xấu tợ phá hủy ở sư huynh của nàng là vị này đại thánh gia. Giờ này khắc này, tiểu bạch long thầm nghĩ nói với nàng: "Không chết tính gặp may mắn, thấy đủ a."

Trên đường đi, Huyền Trang chậm rãi đi đến hầu tử bên cạnh, cẩn thận nói: "Đại thánh gia, nàng dù sao cũng là sư muội của người, cứ như vậy. . . Treo lầy, chỉ sợ từ nay về sau thấy xong tu Bồ Đề tổ sư không tốt công đạo a?"

Hầu tử khoát tay áo nói: "Ta cần đối với hấn công đạo cái gì sao? Hấn tính toán ta cũng vậy không có hướng ta đã thông báo. Thấy, tiếng kêu sư phó cũng được, hấn cũng sẽ không muốn cùng ta nhiều lời. Hơn nữa, tợ nàng tính cách này, so với ta còn phá, thụ điểm ngăn trở cũng tốt. Pháp khí ta đều lưu cho Thi Vũ Huyền, cởi bỏ thì chuyện trong nháy mắt. Thực có sự nàng hiểu làm như thế nào."

Nói, hầu tử lại thấp giọng thì thảo lẩm bầm: "Mẹ nó, còn tưởng rằng là đến cấp người bói móc, không nghĩ tới là tới cho ta bói móc."

. . .

Dưới đại thụ, thanh tâm nặng nề mà thở hào hển, trợn mắt trừng mắt Thi Vũ Huyền.

"Su thúc, ta thật không có thể thả ngươi xuống."

"Hắn đều đã kinh đi xa!"

"Có thể hắn còn sẽ trở lại, Ngô Không su thúc tính cách ngươi không biết, hắn nói trói ngươi đến hừng đông, tặc khảng định trói ngươi đến hừng đông. Nói không chính xác, hắn đang tại phụ cận giám thị lấy."

"Ngươi như vậy sợ hắn làm gì?"

"Bởi vì hắn là đại thánh gia a." Thi Vũ Huyền cúi đầu xuống, nhỏ giọng thầm nói: "Đại thánh gia không đáng sợ, thế giới này còn có ai đáng sợ a?"

Nghe vậy, thanh tâm không khỏi khí không đánh một chỗ.

Này treo trên bầu trời chân dùng sức đập một cái, trói tiên tác lập tức lặc càng chắc hơn, đầu đến ứa ra mồ hôi lạnh.

Cắn răng nhẫn nhịn hồi lâu, nàng thét to: "Hắn sớm muộn gì sẽ hối hận!"

...

Lúc này, Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quan trong đại điện, ánh nến xèo xèo địa thiêu đốt lên, ngẫu nhiên nổ bung vài hạt hoa nến.

Hôn hồng trong đại điện, Trần Nguyên Tử cùng phủ phục trên mặt đất Thái Ất chân nhân yên lặng tương đối, cả đại điện yên tĩnh không tiếng động.

Hồi lâu, Trần Nguyên Tử vuốt vuốt râu dài nói: "Ngươi trước ngẩng đầu lên a."

"Vạn Thọ đại tiên không đáp ứng, đệ tử liền không ngẩng đầu lên!"

Trần Nguyên Tử không khỏi nở nụ cười, bất đắc dĩ thở dài: "Như vậy không có ý nghĩa. Ngươi đâu gì cũng là trên trời dưới đất đều biết địa tiên, làm gì dùng loại này hạ lưu chiêu số, khiến cho chính mình giống như những cái này phạm phụ tục tử đồng dạng, tự hạ giá trị con người."

Thái Ất chân nhân như trước phủ phục trên mặt đất, cao giọng đáp: "Tu sự thể lớn, Thái Ất cũng là hành động bất đắc dĩ, kính xin Vạn Thọ đại tiên thứ lỗi."

"Vấn đề này ngươi này sư phó cũng không quản, ngươi trông nom có làm được cái gì?"

"Thái Ất tự biết người nhỏ, lời nhẹ, cho nên chỉ có thể cầu trợ ở Vạn Thọ đại tiên. Nay Huyền Trang đi về phía tây chứng đạo, quả nhiên là không thể tầm thường so sánh. Ngày đó một trận chiến, ta đạo gia tổn thất thảm trọng, này phật môn sớm đã hiện lên nắm giữ tam giới xu thế. Như lần này Huyền Trang chứng đạo phổ độ lại thành, phật môn cần phải đại thịnh. Đến lúc đó, ta đạo gia cần phải sa vào nhị lưu giáo phái. Lại chường tam giới ngày, xa xa không hẹn. Nhớ ngày đó, chính là bởi vì chúng đại năng đánh giá sai yêu hầu thực lực, mới đúc thành sai lầm lớn, hôm nay tuyệt đối không thể lại giẫm lên vết xe đổ nha. Kính xin Vạn Thọ đại tiên nghĩ tới thiên hạ đồng môn, sớm ngày ra tay can thiệp!"

Lời nói ở đây, Thái Ất chân nhân đã là khóc ròng chảy nước mắt, dùng tay áo lau lệ.

Trần Nguyên Tử loát râu dài nhìn chăm chú phủ phục trên mặt đất Thái Ất chân nhân trầm mặc hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: "Người đi gặp qua Thông Thiên Giáo Chủ sao?"

"Gặp qua."

"Hắn nói như thế nào?"

"Thông thiên sư thúc nói theo như sư phó ý tứ mở."

"Đâu Suất cung đi qua sao?"

"Đi qua."

"Lão quân với người nói như thế nào?"

"Thái Ất đi ba lượt, lão quân thủy chung không chịu tiếp kiến."

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động?"

"Đồng dạng không chịu tiếp kiến, chích dùm việc vật đùn đờ."

Trần Nguyên Tử hơi ngẩng lên thân thể, loát râu dài cười nói: "Không ngờ như thế, là lão phu không đủ kiên quyết, cho nên người tông hướng lão phu nơi này chạy?"

"Vạn Thọ đại tiên sao có thể nói như vậy?" Thái Ất chân nhân vội vàng ngẩng đầu lên, sắc mặt hoảng sợ.

"Này bằng không nói như thế nào?" Trần Nguyên Tử hỏi ngược lại.

Cái này vừa hỏi, Thái Ất chân nhân lại cũng chỉ có thể hơi cúi đầu.

Lại là trầm mặc hồi lâu, Trần Nguyên Tử hướng ngoài điện quan sát, chống đầu gối nhẹ giọng thở dài: "Đi như vậy, đi về phía tây đến tột cùng là lợi hay tệ, lão phu tạm thời không hoàn toàn nói. Dù sao, bọn họ một nhóm, cũng sẽ đi ngang qua Vạn Thọ Sơn. Đã như vậy, lão phu xin mời bọn họ tại nơi này ở chút ít thời gian, đến lúc đó, làm tiếp tính toán a." (chưa xong còn tiếp)

ps: Không sai, thiếu cá số nguyên, hai vạn chữ. . . Chà mẹ nó.

Kế tiếp hy vọng có thể gia tốc a.

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 520: : Ngũ Trang Quan

Tam thập tam trọng thiên. ↖

Như ám lục mộc, thanh tâm nổi giận ùng ùng địa đi tới, Vũ Huyền rảo bước chăm chú đi theo.

"Sư thúc, cái này thật không có thể trách ta, Ngộ Không sư thúc tính tình người không biết, thực nóng giận, liền Nam Thiên Môn đều cho công phá, Ngọc Đế cũng không cho hắn giết một cái sao? Thật muốn thả người xuống, vạn nhất bị hắn thấy được, đã có thể không phải xâu một đêm đơn giản như vậy. Vũ Huyền thật không phải là cố ý không tha sư thúc xuống a."

Thanh tâm dừng bước lại quay đầu lại đi, lạnh lùng địa liếc Vũ Huyền liếc nói: "Đi theo này đầu khi đi, chớ cùng trước ta."

"Sư thúc. . ."

"Hắn mới là người sư thúc, ta không phải."

Nói đi, thanh tâm bước chân tiếp tục đi lên phía trước, sắc mặt âm trầm.

Vũ Huyền hơi do dự hạ xuống, chỉ phải nhanh hơn cước bộ đi theo, thấp giọng khuyên nhủ: "Sư thúc, Ngộ Không sư thúc thật sự là trêu chọc không được. Người xem liền Thái Ất chân nhân đều cảm hắn không có biện pháp, yêu cầu trợ Vạn Thọ đại tiên. Người đừng nghe Vạn Thọ đại tiên tả một cái thu thập hữu một cái thu thập, này đều là nói tràng diện lời nói, năm đó Ngộ

Không sư thúc cũng còn không có đột phá đến thiên đạo tu vi, chính hắn cũng không bị đánh được răng roi đầy đất sao? Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ xuất thủ cứu giúp, hắn đã sớm thân hình đều diệt."

"Cho nên ta liền nên nuốt xuống cơn tức này sao? Thế gian này chẳng lẽ còn thật không có nhân trị được hắn?"

"Có."

"Ai?" Thanh tâm lúc này dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Thi Vũ Huyền.

Nháy mắt con ngươi, Vũ Huyền nhăn nhó nhíu mày đáp: "Như Lai."

"Cái này nói cùng chưa nói đồng dạng, chẳng lẽ ngươi muốn ta đi tìm Như Lai? Đòi một cái."

"Còn có một, cũng chỉ còn lại có tam thánh mẫu."

"Tam thánh mẫu?" Thanh tâm lông mày không khỏi nhăn đứng lên.

"Đúng, tìm tam thánh mẫu." Vũ Huyền gật đầu nói: "Ngộ Không sư thúc đối với nàng tuyệt đối là đánh không trả khẩu mạng không hoàn thủ. Sư thúc có thể thử xem. . . Thử xem đến Hoa Sơn đi tìm tam thánh mẫu. Nàng hiện tại bị Nhị Lang Thần đặt ở Hoa Sơn hạ. Cũng đã hơn sáu trăm năm. Cố gắng nàng hội nguyện ý giúp sư thúc ra cái này đầu cũng nói bất định."

Nghe vậy, thanh tâm ánh mắt lập tức trở nên lãnh đạm rất nhiều, thì thào lầm bầm: "Đi tìm hắn lão bà tới giúp ta hả giận, ném không dọa người?"

Nói đi, nghiêng đầu sang chỗ khác lại là mở rộng bước chân nổi giận ùng ùng mà hướng đi về trước, Vũ Huyền chỉ phải kiên trì đi theo.

Đoạn đường này tao ngộ Đâu Suất cung đạo đồng, nguyên một đám trông thấy thanh tâm cái này bức thần sắc đều hận không thể đường vòng đi, thật sự tránh không khỏi. Liên yên lặng đứng nghiêm hành lễ.

Thật muốn bàn về đến, bọn họ từng người đều còn là thanh tâm sư huynh, đáng tiếc cái này nhập thất đệ tử cùng này bên cạnh đệ tử địa vị thật sự kém rất nhiều, lại thêm Thái Thượng Lão Quân sủng ái, thanh tâm tùy hứng. Cái này tiểu sư muội thanh tâm một khi nóng giận, bọn họ những này đương sư huynh ngoại trừ trốn còn có thể như thế nào?

Trong nháy mắt, hai người đã đi tới một chỗ tiểu lâu các trước.

Thanh tâm đứng ở trước lâu ngẩng đầu nhìn hai mắt, liền mở ra cước bộ muốn trong triều đi.

Một bên giữ cửa đạo đồng vội vàng ngăn cản đi lên, thấp giọng nói: "Thanh tâm sư muội, nơi này không có sư phó thủ lệnh. Là không thể tự tiện tiến vào."

Nhìn hẳn, thanh tâm lạnh lùng nói: "Ta tìm sư phó."

"Sư phó không tại trong đó."

"Sư phó có ai hay không. Ta đi vào xem xét liền biết, không cần người tới nói."

"Nhưng nơi này không có sư phó thủ lệnh, bất luận kẻ nào đợi không được tự tiện xông vào."

Cái này vừa nói, thanh tâm lúc này bật cười, cười đến đạo đồng kia một hồi hoảng hốt.

Chỉ vào mặt của mình, thanh tâm đôi này đạo đồ một chữ dừng một lần nói: "Ta chính là thủ lệnh, Đâu Suất cung sẽ không có ta thanh tâm đi không được địa phương."

Nói đi, thanh tâm một bả đẩy ra đạo đồng, đi nhanh vượt qua lầu các cánh cửa.

Đạo đồng kia cũng không dám áp đặt ngăn cản, chỉ có thể ở sau lưng yên lặng theo sát.

Xâm nhập trống rỗng trong lầu các, thanh tâm nổi giận ùng ùng địa đá văng lần lượt cửa phòng, trong nháy mắt, đã đem cả lầu các suu mấy lần, đáng tiếc thật là làm không đến tìm được.

Lật đến cuối cùng, thật sự không có biện pháp, thanh tâm đành phải xiên trước eo tại lầu các trong đại sảnh qua lại đi dạo, tản bộ, minh tu khổ tu.

Này ngoài cửa Đâu Suất cung đạo đồng cũng đã tụ tập bốn năm cá, từng người đều là xa xa mà nhìn xem, không người nào dám mở miệng ngăn lại.

Vũ Huyền cẩn thận nói: "Có thể hay không lão quân thật sự không tại?"

"Nhất định là trốn đi." Thanh tâm tức giận nói: "Sẽ không nên sớm nói cho hấn biết ta tới tìm hấn làm gì vậy."

"Có lẽ lão quân có chuyện gì?"

"Hấn sớm quy ẩn, còn có thể có chuyện gì? Ngày bình thường cái gì bề quan đạo chơi các loại đều là nói cho Ngọc Đế nghe, lừa gạt ai a?"

Đang lúc này, cũng đã thân là Đâu Suất cung đại quản gia Tước nhi theo ngoài cửa đi đến, trông thấy khắp nơi trên đất đồng bừa bộn, nhẹ giọng hỏi: "Thanh tâm muội muội làm sao vậy?"

Thanh tâm nhàn nhạt nhìn nàng liếc, thoáng thu thu trên mặt tức giận, nhếch môi lầm bầm nói: "Không có gì, tìm sư phó. Không biết lão nhân chạy đi đâu."

"Sư phó có chút việc vặt phải xử lý, cho nên được rời đi Đâu Suất cung vài ngày." Nhìn thanh tâm, Tước nhi điềm tĩnh cười cười.

Cái này vừa nói, thanh tâm không khỏi nhìn xem Tước nhi sững sờ.

Hồi lâu, nàng hồ nghi địa xoay người sang chỗ khác từng bước một đi đến một bên để đặt một cái một người cao tinh xảo hộp gỗ trước.

Tước nhi lập tức cả kinh, không tự giác địa duỗi ra một tay muốn đi ngăn lại.

Không đợi Tước nhi mở miệng, chỉ nghe thanh tâm cố ý kéo dài thanh âm nói: "Hắn có ai hay không, xem ra, chỉ có một biện pháp có thể chứng minh rồi."

Nói, nàng cũng đã thân thủ lật ra hộp gỗ cái nắp, tiện tay cầm lên một bả trong hộp gỗ màu đen mảnh vỡ.

Ở đây mọi người không khỏi đều có chút kinh ngạc.

...

Lầu các trong tầng hầm ngầm, hai cái lão đầu chen chúc tại trong không gian nhỏ hẹp đưa mắt nhìn nhau.

Tu bồ đề thấp giọng hỏi: "Cái kia. . . Là thiên đạo thạch bột phấn a?"

Thái Thượng Lão Quân vẻ mặt đau khổ nhẹ gật đầu: "Vốn định giữ cá kỷ niệm."

Tu bò đề loát râu dài bật cười, nói: "Người dạy dỗ hảo đồ đệ nha."

"Người không có phần giáo sao? Làm sao lại là lão phu một người lỗi rồi?" Bạch tu bò đề liếc, Thái Thượng Lão Quân ung dung nói: "Đừng nóng vội, nàng tìm không thấy ta, tự nhiên sẽ đi tìm người. Đến lúc đó có người ném mùi đau khổ."

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thái Thượng Lão Quân lại tức giận nói: "Làm sao người đã nghĩ được ra làm cho nàng đi gặp này hầu tử? Coi hán này tính tình, lại thêm này hầu tử tính tình, hai người kia đụng vào nhau có thể không gặp chuyện không may?"

"Trước người không phải còn để cho ta sớm một chút làm cho bọn hán gặp gỡ sao?"

"Đây là một chuyện sao? Lão phu là cho người cho bọn hán biết chân tướng lại làm cho bọn hán gặp gỡ. Nào có như người vậy xử lý?"

"Ta đây sao xử lý làm sao vậy?"

Thái Thượng Lão Quân đem mặt nhếch lên. Thở dài: "Như vậy xử lý hại người rất nặng. Thiết thời người còn là một đại năng, tận duy trì chuyện thất đức. Có tiếng không có miếng, có tiếng không có miếng."

...

Nắm kia thanh thiên đạo thạch bột phấn, thanh tâm lại tại lầu các trong đại sảnh tha vài vòng.

Hồi lâu, này nhú chặt lông mày cuối cùng chậm rãi buông lỏng ra.

"Chẳng lẽ thật sự không tại?"

"Sự phó thật sự không tại." Một bên Tước nhi phụ họa nói.

Hơi do dự hạ xuống, thanh tâm lúc này mới bắt đắ dĩ địa cầm trong tay thiên đạo thạch bột phấn rơi vãi trở về trong hộp gỗ, phủ tay, đem hộp gỗ đắ kín.

Chậm rãi đi đến thanh tâm bên cạnh. Tước nhi nhẹ giọng hỏi: "Thanh tâm muội muội đây là làm sao vậy? Sinh lớn như vậy khí, là đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Có một hồn đản. . . Tính, không nói." Quay đầu, thanh tâm nhìn phía một bên ngóc đứng vài cái đạo đồng.

Những cái này đạo đồng bị nàng như vậy vừa nhìn, lúc này cả kinh, nguyên một đám vội vàng lui về sau hai bước.

Cũng bắt chắ tất cả, thanh tâm thân thủ chỉ chỉ trong đó hai vị đạo đồng nhân tiện nói: "Ngươi, còn ngươi nữa, mang lên sư phó pháp bảo, theo ta hạ giới thu thập này hầu tử!"

. . .

Đang lúc này. Hầu tử một nhóm cũng đã chậm rãi đi đến Vạn Thọ Sơn hạ, trông thấy tòa đó phụ thuộc vào Ngũ Trang Quan Vạn Thọ thành. Không khỏi cảm thán.

Cùng bình thường thế gian thành trì bất đồng, đây là một tòa mở ra thức thành thị, không có tường thành, thậm chí dùng liền nhau tại phòng ngự pháp trận đều hiếm thấy.

Tầng tầng lớp lớp phòng ốc, lịch sự tao nhã đình viện, rộng rãi nhai đạo, nối liền không dứt người đi đường, không trung thỉnh thoảng có thể nhìn thấy khổng chế pháp khí lướt đi mà qua tu sĩ.

Thậm chí tại những tu sĩ này bên trong, còn hỗn tạp một ít yêu quái, nhìn về phía trên, chung quanh Trấn Nguyên Tử môn đồ đối với bọn họ cũng không bài xích.

Điều này cũng làm cho không khó lý giải vì cái gì lúc trước vài vị yêu vương hội tìm theo Trấn Nguyên Tử trên tay trao đổi pháp khí đan dược.

Thứ nhất, Ngũ Trang Quan cùng Côn Luân sơn bất đồng, cũng không hết sức bài xích yêu quái. Thứ hai, Ngũ Trang Quan cũng bất đồng tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động như vậy an phận ở một góc, bọn họ có được không lồ nhân lực vật lực, có thể cung cấp được rất tốt số lượng to lớn lớn, đồng thời lại giá trị rẻ tiền đan dược cùng pháp khí.

Đương nhiên, nơi này cũng không hoàn toàn là một cái mở ra tu tiên xã hội. Bất cứ lúc nào, nó đều một mực nắm giữ ở Trấn Nguyên Tử trong tay, chỉ nghe lệnh Trấn Nguyên Tử.

Đây cũng chính là vì cái gì lúc trước Trấn Nguyên Tử có thể ra lệnh một tiếng khiến cho sáu yêu vương nửa cái đan dược đều lấy không được nguyên nhân.

Quay đầu lại, hầu tử nhìn Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Đi vào sao?"

"Vì sao không vào?" Huyền Trang nhàn nhạt cười nói: "Đã đến đây, tổng yếu xem trên xem xét, trông một trông kiến thức."

Nói, Huyền Trang cũng đã bước chân dọc theo rộng rãi đường dành cho người đi bộ hướng Vạn Thọ thành đi đến, những người khác đằng cũng hết thảy theo đi lên.

Không bao lâu, một vị đạo đồ ngăn cản mọi người đường đi, khom người chấp tay nói: "Vài vị chắc là hướng Tây Thiên lấy kinh a?"

Hầu tử một bước vượt lên trước gọi được Huyền Trang trước người, gậy gộc khẽ dừng, nắm tay trung trái cây găm một ngum, lười biếng địa đáp: "Không sai, có gì chỉ giáo?"

"Vị này chắc hẳn chính là đại thánh gia a?"

Hầu tử nhìn này đạo đồ, mặt không biểu tình mà nói ra: "Trước tiên là nói về nói người có cái gì chỉ giáo a."

Bị vừa nói như vậy, này đạo đồ nhìn qua hầu tử ánh mắt ánh mắt đều có chút lập loè, vội vàng chuyển hướng tương đối quen mặt một ít Huyền Trang chấp tay nói: "Gia sư Trần Nguyên Tử muốn mời vài vị vào ở Ngũ Trang Quan, đặc biệt mệnh đệ tử tiên đến dẫn đường."

"Đi Ngũ Trang Quan?" Hầu tử lập tức bật cười, ung dung nói: "Có nhân sâm quả tổng sao?"

"Gia sư cũng đã sai người bị hạ hai cái, một cái cho đại thánh gia, một cái cho Huyền Trang pháp sư. Quyền đương gặp mặt chi lễ."

"Hai cái như thế nào đủ rồi?" Hầu tử tiện tay đem trái cây ném đi, nói: "Người hơn chúng ta nơi này có bao nhiêu người, nếu không biết vài ta giúp người vài."

Này đạo đồ ngăn người, thân thủ điềm điềm, nói: "Tổng. . . Tổng cộng năm người. . ."

"Người vài sai rồi a?"

"Cái này. . ." Đạo đồ ngửa đầu lại là đếm một lần, qua lại bấm đốt ngón tay nửa ngày, vẻ mặt đau khổ thấp giọng nói: "Đại thánh gia, Huyền Trang pháp sư, tăng thêm vị này long huynh, còn có hùng huynh, cùng với vị tiên sinh này, tổng cộng năm người, không sai nha."

Hầu tử tiện tay một ngón tay, lại là trong ngón tay này con ngựa, nói: "Nó không tính sao?"

"Mã?" Nghe vậy, này đạo đồ khóe mắt lập tức kéo ra.

Một bên tiêu bạch long đã là cố nén không cười.

Chỉ thấy hầu tử đi phía trước một bước nương đến này đạo đồ trước người, cười hì hì nói ra: "Nó là một con ngựa không sai, nhưng nó là một thớt có phật tính mã. Đi theo Huyền Trang pháp sư theo đông thổ đi đến nơi này, càng là một thớt thần mã. Người nói, người có nên hay không cũng cho nó một người nhân sâm?"

"Đại thánh gia đừng trêu cợt tiêu nhân." Do dự hồi lâu, này đạo đồ lau một cái thái dương mồ hôi, cường khởi động khuôn mặt tươi cười thấp giọng nói: "Nhân sâm này quả sao mà trân quý, sao có thể cho một con ngựa ăn? Đại thánh gia nói đùa, nói đùa."

Huyền Trang cũng liền vội nói nói: "Đại thánh gia, đã Vạn Thọ đại tiên thành ý mời, chúng ta phải đi ở lại một ở a. Cũng chớ làm khó vị này đạo trưởng."

Gặp Huyền Trang mở miệng, hầu tử mới ung dung lui về sau một bước, rồi lại dùng ngón tay chà xát đạo đồ vai nói: "Đã nói, năm cái, thiếu nửa cái, không để yên cho người."

Này đạo đồ hoảng sợ địa nhẹ gật đầu.

Ở đằng kia đạo đồ dưới sự dẫn dắt, đoàn người trực tiếp vượt qua Vạn Thọ thành, từng bước một trèo lên Vạn Thọ Sơn thêm đá.

Lên núi đỉnh, đoàn người xa xa địa đã nhìn thấy Trấn Nguyên Tử dẫn mười cái môn đồ canh giữ ở ngoài cửa.

Chúng kiến hầu tử trong nháy mắt, Trấn Nguyên Tử trên mặt biểu lộ hơi cương một chút, lại nhanh chóng khôi phục nhàn nhạt cười, nói khẽ: "Đại thánh gia, Huyền Trang pháp sư, một đường khổ cực."

Huyền Trang vội vàng đáp: "Đâu có đâu có, làm phiền Vạn Thọ đại tiên chờ chực, bản tăng hà đức hà năng?"

Hai bên nhân chậm rãi tụ lại đến một chỗ, giúp nhau khom mình hành lễ, duy chỉ có hầu tử chỉ là gậy gộc khẽ dừng, ngửa đầu ý vị thâm trường địa nhìn Trấn Nguyên Tử.

Thoáng thu thu thân, Trấn Nguyên Tử nghiêng đi thân làm ra một cái "Thỉnh" thủ thế, đôi Huyền Trang nói: "Chư vị một đường mệt nhọc, hay là trước đến quan lí buồng hành lý dàn xếp hạ xuống, sau đó, làm tiếp tính toán a."

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Quấy rầy Vạn Thọ đại tiên."

Ngay sau đó, tại nhất danh đạo đồ dưới sự dẫn dắt, tiểu bạch long nắm bạch mã hướng phía chuyên môn chuẩn bị chuồng tiến đến. Đám người còn lại tắc theo Trấn Nguyên Tử chậm rãi trèo lên rộng rãi thêm đá, vượt qua đại môn cánh cửa, từng bước một hướng Ngũ Trang Quan ở chỗ sâu trong đi đến.

Từ đầu đến cuối, hầu tử đều là không nói được lời nào, yên lặng địa chú ý đến Trấn Nguyên Tử, mà Trấn Nguyên Tử thì là tận lực né tránh hầu tử ánh mắt, một lòng cùng Huyền Trang nói chuyện với nhau.

Lại nói tiếp, hơn sáu trăm năm trước trận chiến ấy, Trấn Nguyên Tử là hầu tử bại tướng dưới tay, cho đến ngày nay, ngày đó ân oán như trước không hóa giải. Dùng thân phận của Trấn Nguyên Tử, muốn hấn chủ động

hướng hầu tử cúi đầu, này phải là bao nhiêu mặt mũi? Điều này làm cho hầu tử làm sao có thể không nghi?

Đi qua rộng lớn quảng trường, vượt qua tinh xảo cầu hình vòm, vượt qua hẹp dài hành lang gấp khúc, đoàn người rất nhanh đi đến ở vào Ngũ Trang Quan bên cạnh phương trong đình viện.

Phóng nhãn nhìn lại, độc tòa nhà tiểu lâu các, bốn phía điều ngũ hoa hương, một mảnh lịch sự tao nhã cảnh quan.

Vào lâu các, trước mặt mà đến là cao ngất bác cổ khung, các loại đồ dùng bài trí cùng cực kỳ chú ý.

Đôi có được qua Tề Thiên Cung hầu tử mà nói có lẽ không có gì, thật là nếu bàn về đứng lên, cái này chỉ sợ nên Huyền Trang kiếp này ở qua tốt nhất phòng ốc.

Chỉ vào một đám đệ tử hỗ trợ đem hành lý cất kỹ sau, Trần Nguyên Tử lại ngược lại nhẹ giọng đối Huyền Trang nói: "Bần đạo nghe nói Huyền Trang pháp sư quyết tâm chứng đạo phổ độ, quá mức hảo cảm kỳ. Sau đó, kính xin Huyền Trang pháp sư vi bần đạo giảng một chút, cái này phổ độ chi đạo." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Không có còn. . . Nhưng tôi thiếu hôm nay không có thiếu nợ càng nhiều. Yếu ớt cầu tháng phiếu tốt không?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 521: : Nhân Sâm Quả

Bị Trần Nguyên Tử như vậy vừa hỏi, Huyền Trang không khỏi hơi sững sờ.

Những người khác lại là lơ đãng, chích cho là lời khách sáo, như trước nên để làm chi, có thể Huyền Trang lại là biết rõ những lời này phân lượng.

Đạo cùng phật, chính là hai phái, tuy nói cũng không xung đột trực tiếp, nhưng rốt cuộc là giáo lí bất đồng.

Cái gọi là đạo bất đồng, bất tương vi mưu.

Nếu là Huyền Trang chủ động đưa ra thì thôi, cái này đường đường Vạn Thọ đại tiên Trần Nguyên Tử, đạo gia chỉ vẹn vẹn có vài vị đại năng một trong, vậy mà nói ra đối thuộc sở hữu tại phật hiệu "Phổ độ" hiệu kỳ, muốn Huyền Trang vội tới chính mình giảng một chút nói như vậy, đây quả thật là không thể không khiến Huyền Trang cảm thấy nghi hoặc.

Trong lúc nhất thời, gần đây trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc Huyền Trang lại cũng có chút đắn đo bất định.

Đương nhiên, lúc này người ở chỗ này bên trong nghi hoặc cũng không chỉ là Huyền Trang, một ít bên cạnh hầu tử hai mắt sớm đã híp lại.

Tự tại không lâu trước, thanh tâm không phải mới nói cho hầu tử đạo gia cũng bị hấn cho trêu chọc sao? Muốn nói tam thanh hoặc là tu bồ đề ra tay cản trở, hầu tử thật sự không tin tưởng lắm. Đây không phải tác phong

của bọn hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, vài vị đại năng bên trong vẫn thật là chỉ có vị này lẳng đầu thanh Trần Nguyên Tử có khả năng can thiệp vào.

Chẳng lẽ cái gọi là trêu chọc đạo gia, chỉ đúng là hắn?

Nghĩ được như vậy, hầu tử lông mày hơi chớp chớp, xem Trần Nguyên Tử ánh mắt càng phát ra ý vị thâm trường.

Gặp Huyền Trang lợc lợc có chút do dự, Trần Nguyên Tử lại tiếp theo chấp tay nói: "Còn hy vọng Huyền Trang pháp sư vui lòng ban thưởng ↓ giáo."

Nói, khom người liền làm bộ muốn bái.

Huyền Trang cả kinh, chỉ phải vội vàng tiến lên nâng, nói: "Vạn Thọ đại tiên đa lễ, này lễ Huyền Trang tuyệt đối thụ không dậy nổi."

"Này Huyền Trang pháp sư là đáp ứng?" Ngắc đầu lên, Trần Nguyên Tử cười tùm tùm địa nhìn Huyền Trang.

"Cái này. . ." Ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi. Huyền Trang nhìn phía một bên hầu tử. Lại do dự một hồi lâu. Mới chấp tay trước ngực, nói khẽ: "Huyền Trang. . . Làm hết sức cũng được."

Nghe vậy, Trần Nguyên Tử mới chậm rãi ngẩng thân thể, loát râu dài cười nói: "Bần đạo tại đây đi đầu tạ ơn Huyền Trang pháp sư."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, trả lời: "Không dám."

Một bên hầu tử này lông mày sớm đã chau thành bát tự.

Tự cái này thái độ, hầu tử đánh chết cũng không tin tưởng Trần Nguyên Tử không chỗ nào mưu đồ.

Đang lúc này, vài vị đạo đồ bung các màu thức ăn theo ngoài cửa chậm rãi đi đến, nhanh chóng bày đầy đủ mọi màu sắc cả bàn.

Trong đó một vị đạo đồ chậm rãi đi đến Trần Nguyên Tử bên cạnh nói: "Su phó. Trai món ăn đều chuẩn bị xong."

Trần Nguyên Tử nhẹ gật đầu, lại hướng Huyền Trang nói: "Đây là ta Ngũ Trang Quan đặc biệt vì chư vị bị hạ trai món ăn, chư vị kính xin chậm dùng. Một đường đường đi mệt nhọc, bản đạo cũng không đã quấy rầy chư vị nghỉ ngơi. Đãi sau giờ ngộ, bản đạo lại phái người tới tiếp Huyền Trang pháp sư."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, khom người nói: "Làm phiền Vạn Thọ đại tiên."

"Bản đạo, cáo từ." Nói đi, Trần Nguyên Tử xoay người liền đi ra ngoài, một ít chúng đạo đồ cũng chăm chú tùy tướng, chích lưu lại một canh giữ ở ngoài cửa tùy thời chờ đợi phân công.

Đãi Trần Nguyên Tử đi rồi. Mọi người mới chậm rãi hướng phía bàn kia tử thức ăn vây quanh quá khứ.

Nguyên bản đơn giản trai món ăn tại Ngũ Trang Quan đầu bếp trong tay biến hóa ra vô số đa dạng, từ xa nhìn lại. Có loài chim bay, có tẩu thú, có hoa tươi, có lá xanh, các loại đa dạng đồ ăn, tựu thật giống từng kiện từng kiện tác phẩm nghệ thuật, thậm chí cũng đã làm cho nhân khó có thể phân biệt rõ nó nguyên bản tài liệu.

Chúng kiến này đồ ăn, tiểu bạch long lập tức vui mừng nở hoa: "Lúc này mới giống đồ cho người ăn nha, không sai, không thể so với ta tây hải long cung đầu bếp kém. Bất quá, còn phải thử xem hương vị tài năng cuối cùng định luận."

Nói đi, hấn cầm lấy chiếc đũa khê dừng, tựa hướng này thức ăn đưa tới.

Còn không đợi hấn va chạm vào này thức ăn, chỉ nghe "Pằng" một tiếng, này tay đã bị hầu tử cho đẩy ra.

Cái vồ này, tiểu bạch long lập tức sững sờ, vội vàng hai tay nâng lên chiếc đũa đưa đến hầu tử trước mặt, cười hì hì nói ra: "Đúng đúng, hấn là đại thánh gia động trước chiếc đũa. Ngươi nhìn Ngao Liệt, cái này quá lâu không thứ tốt, liền tham trùng đều dưỡng đi ra rồi. Ai, hồ đồ, hồ đồ."

Nói, còn làm ra vẻ làm dạng địa chương miệng của mình.

Thân thủ tiếp nhận tiểu bạch long đưa tới chiếc đũa, hầu tử nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn, thở dài: "Nhu vậy thêm ăn, độc chết cũng không oan uổng a."

"Có độc?"

Lời này vừa nói ra, ở đây mọi người đều giật mình.

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu nói: "Hấn là không đến mức a, dù sao, nhưng hấn là Vạn Thọ đại tiên a."

"Ngươi biết cái gì? Hấn mời chúng ta đi có thể là hảo ý sao? Ngươi ngược lại nói nói, chỉ bằng ta cùng hấn những cái này đụng chạm, tình huống nào hạ hấn hội nhiệt tình khoản đãi chúng ta? Còn là chú ý tuyệt vời." Nói, hầu tử một cước dẫm lên trên ghế dựa, duỗi dài chiếc đũa ở đằng kia một ít trong thức ăn trở mình, đạo đạo linh lực xuyên thấu qua tay của hấn, theo chiếc đũa chảy vào này thức ăn bên trong.

Thẳng đến đây bàn giống như tác phẩm nghệ thuật loại thức ăn đều đã đã bị trở mình được thất linh bát lạc, hầu tử mới khoát tay áo nói: "Xác nhận qua không có độc, ăn đi."

Nói đi, chính mình lại là đem chiếc đĩa hương trên bàn vừa để xuống, xoay người cửa trước ngoài đi ra ngoài, lưu lại mọi người đối với một bàn thức ăn đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu, tiểu bạch long nhìn này thức ăn chậm rãi bật cười, nói: "Đại thánh gia, phải không là quá mức rồi? Vạn Thọ đại tiên làm sao có thể làm loại này hạ lưu chuyện tình?"

Ngẩng đầu lên, hắn mới phát hiện những người khác không chỉ là không có cười, còn nguyên một đám thần sắc nghiêm túc, chỉ phải vội vàng thu thu trên mặt vui vẻ.

Hồi lâu, Thiên Bồng nhân nhạt thờ dài nói: "Cẩn thận một chút không có gì không tốt, đã xác nhận qua không có độc, tụt ăn đi."

Nói, dẫn đầu ngồi xuống trên ghế dựa.

...

Lúc này, Ngũ Trang Quan một chỗ khác, một cái đạo đồ bụng nên có vải đỏ cái khay chậm rãi đi vào trong đại điện.

"Su phó, nhân sâm quả cũng đã hái tốt lắm, tổng cộng năm cái."

Chính ngồi xếp bằng nhắm mắt mà ngồi Trần Nguyên Tử chậm rãi mở ra một con mắt.

Này đạo đồ lập tức đem vải đỏ mở ra một góc.

Này vải đỏ hạ, nguyên một đám bạch sắc như hài nhi hình nhân sâm quả phóng xạ trước nhũ bạch sắc ánh sáng nhạt.

Đem này vải đỏ lại lần nữa đắp lên, đạo đồ nhẹ giọng hỏi: "Su phó, có hay không hiện tại đem người nhân sâm đưa qua?"

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Trần Nguyên Tử thấp giọng nói: "Trước bày đặt a, không vội. Đẳng vi sư cùng này Huyền Trang pháp sư nói qua, đi thêm quyết định."

"Đệ tử tuân mệnh."

Này đạo đồ hướng phía Trần Nguyên Tử cung kính khom người tử, hai tay bung trang bị nhân sâm quả cái khay chậm rãi thối lui ra khỏi đại điện ngoài.

...

Lúc này, hầu tử đang tại Ngũ Trang Quan trung bốn phía sưu tầm.

To như vậy Ngũ Trang Quan. Giống như cung điện vậy quy mô. Cái này ở lại trong đó. Lại gần kề bất quá sáu bảy mươi danh đạo đồ. Về phần pháp trận phòng ngự, tuy nói không ít, tuy nhiên cũng không có khởi động, thế cho nên hầu tử như vào chỗ không người.

Tựu cái này chỉ trong chốc lát, Huyền Trang bọn người liền com cũng còn không xong đâu, hầu tử cũng đã cơ hồ lục soát khắp cả Ngũ Trang Quan, thậm chí cũng đã đi qua nhân sâm quả thụ hạ, nhưng mà. Cái gì dị thường đều không có phát hiện. Hào hứng đàn độn hầu tử chỉ phải ngược lại trở lại ở lại lầu các.

Trong nháy mắt, đã là sau giờ Ngọ, Trần Nguyên Tử quả nhiên phải người đến đây.

Này đạo đồ vừa mới vượt qua cánh cửa, liền gặp hầu tử kim cô bổng để ngang trước người.

Bắt chéo hai chân, hầu tử lão đảo địa nhìn này đạo đồ.

Thấy thế, này đạo đồ chỉ phải dừng bước, cách kim cô bồng hướng Huyền Trang hành lễ, lại hướng hầu tử hành lễ, nói: "Gia sư mệnh đệ tử tiến đến tiếp Huyền Trang pháp sư hướng chánh điện một nhóm."

Hầu tử ngẩng đầu lên, cười hì hì hỏi: "Ta một khối đi được không?"

"Đi."

"Này những người khác cùng đi?"

"Cũng đúng."

Nghiêng đầu sang chỗ khác. Hầu tử hướng phía vài người khác khoát tay áo nói: "Đã như vậy, chúng ta tựu cùng một chỗ đến đại điện đi một chuyến a."

"Vài vị thỉnh." Nói. Này đạo đồ liền nghiêng đi thân đi tiện tay làm một cái "Thỉnh" thủ thế.

Mọi người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, nguyên một đám quả nhiên đứng dậy đi theo.

Không bao lâu, ở đằng kia đạo đồ dẫn dắt hạ, mọi người liền tới đến đại điện trung.

Nhìn thấy mọi người, Trần Nguyên Tử như trước giống như lúc trước như vậy khách khí, lúc này đứng dậy đón chào.

Song phương giúp nhau thấy xong lễ, đợi đến đều tự nhập tọa, trên trà, Trần Nguyên Tử nói khẽ: "Về cái này 'Phổ độ', bản đạo một mực có một chuyện khó hiểu, kính xin Huyền Trang pháp sư tỏ rõ."

"Vạn Thọ đại tiên thỉnh giảng." Huyền Trang liền nói ngay.

Trần Nguyên Tử rõ ràng thỉnh thoảng nói: "Cái gọi là phổ độ phổ độ, cái này 'Phổ', chúc chúng sinh đại đồng ý, cái này 'Độ', là đến bỉ ngạn. Bàn đạo nói như thế, còn có sai rò?"

"Không có sai rò."

"A?" Nghe vậy, Trần Nguyên Tử nhàn nhạt cười cười, loát râu dài nói: "Đã như vậy, như vậy bàn đạo phải tò mò hỏi trên một câu, cái này bỉ ngạn, đến tột cùng là ở phương nào?"

Huyền Trang hơi ngẩng đầu lên, lược lược suy tư một phen, chấp tay trước ngực cung kính địa đáp: "Bỉ ngạn, chỗ tương đối giả, ở chỗ khổ hải vậy. Độ, chính là trợ nó thoát ly khổ hải ý. Bỉ ngạn điều chi, tự nhiên là cực lạc chỗ tại."

Trần Nguyên Tử một tay loát râu dài, ha ha địa nở nụ cười, nói: "Vậy cũng hay không thỉnh Huyền Trang pháp sư đem cái này 'Cực lạc', tinh tế nói cùng bàn đạo nghe a?"

"Bàn tăng bêu xấu." Huyền Trang hơi khom người, lại thoáng dừng một chút, làm như làm rõ thoáng cái ý nghĩ, mở miệng nói: "Cái này cái gọi là cực lạc chỗ, cũng không phải là một thực địa, chính là ở chỗ đốn ngộ sinh khổ, lão khổ, đau khổ, chết khổ, yêu biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu không được khổ, năm âm hừng hực khổ, thoát tám khổ ý. . ."

Hai người cứ như vậy ngơ ngác một lời ta một câu địa trò chuyện, Trần Nguyên Tử không ngừng mà hỏi, Huyền Trang thì là hữu vấn tất đáp. Thỉnh thoảng địa, Trần Nguyên Tử đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Một bên hầu tử thấy đều có chút phát mộng.

Này làm sao xem, Trần Nguyên Tử đều cũng không có làm khó dễ ý tứ, ngược lại là một bộ khiêm tốn lãnh giáo thái độ.

Cái này tính chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ đường đường Vạn Thọ đại tiên cũng tính toán sửa quăng môn phái?

Muốn thực như vậy, này thật đúng là một kiện chuyện tốt. Có như vậy một thành viên danh dương tam giới đại năng áp trận, cái này đi về phía tây đường chắc hẳn hội thông suốt rất nhiều mới là.

Cứ như vậy nghe xong hồi lâu, hai người từ đâu vi phổ độ, lại giảng đến như thế nào chứng đạo phổ độ, diễn giải chứng đạo phổ độ các loại chi tiết.

Cái này một bộ phận, Huyền Trang thân nói chính mình còn không có chính thức đốn ngộ, này Trần Nguyên Tử cũng tỏ vẻ lượng giải, thậm chí mở miệng đưa ra một ít tiểu kiến nghị.

Này thái độ thật đúng là hòa ái đến cực điểm.

"Chẳng lẽ là ta nhạy cảm, dùng tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi bụng rồi?" Hầu tử không khỏi rất nghi hoặc.

Hai người càng trò chuyện càng huyền, dần dần địa, ở đây mọi người, chỉ sợ chỉ còn lại có Huyền Trang nghe hiểu được.

Đưa tay ra mời lưng mỗi, hầu tử lưu lại mọi người, chính mình chống kim cô bổng chậm rãi đi ra ngoài điện ngẩng đầu nhìn trời, làm ra vẻ mặt mờ mịt bộ dạng. Có thể tưởng đến lúc này, hắn còn như trước dùng thần thức gắt gao tập trung Huyền Trang chỗ, bốn phía phương viên một dặm trong phạm vi, bất luận cái gì gió thổi cỏ lay đều chạy không khỏi tai mắt của hắn.

Nhưng mà, Trần Nguyên Tử thái độ như trước như cũ, cũng không có muốn vạch mặt duy trì chút gì đó ý tứ.

"Hắc, xem ra thật đúng là ta nghĩ nhiều hơn." Bất đắc dĩ địa lắc đầu, hầu tử xoay người phản hồi trong điện.

Trần Nguyên Tử rốt cuộc là đạo gia đại năng. Rất nhiều pháp môn. Phóng chư phật môn đạo môn. Nhưng thật ra là tương thông. Huyền Trang chỉ cần nói một câu, này Trần Nguyên Tử là được ý hội Huyền Trang chỗ nghĩ, tiến tới suy một ra ba.

Không bao lâu, này trong đại điện luận pháp cũng đã chuẩn bị kết thúc, Huyền Trang đã không tiếp tục có thể giảng giải việc, chỉ phải cúi đầu bái phục.

Này Trần Nguyên Tử cũng không nhiều làm làm khó dễ, chích cười lên ha hả, thân thủ giương lên. Một mực chờ đợi ở một bên đạo đồ liền đem đang đắp vải đỏ cái khay đưa đến Trần Nguyên Tử trước mặt.

"Bần đạo tạ ơn Huyền Trang pháp sư hôm nay giảng giải, phổ độ chi đạo, quả thực lệnh bần đạo hiểu ra a. Như đạo này được chứng, quả nhiên là chúng sinh chi phúc." Thân thủ vạch trần này vải đỏ, Trần Nguyên Tử khẽ cười nói: "Cái này, chính là ta xem trung tự loại nhân sâm quả, tổng cộng năm cái, sẽ đưa cùng chư vị, chích cho là Huyền Trang pháp sư hôm nay vì bần đạo giảng giải chi tư, trò chuyện tỏ tâm ý. Kính xin Huyền Trang pháp sư không cần phải chối từ."

Trông thấy một ít mỗi người tản ra nhu hòa hào quang, hiện lên hài nhi hình nhân sâm quả. Ở đây tất cả mọi người không khỏi nhìn nhiều hai mắt.

Tam giới đều biết, nhân sâm quả chính là cùng thiên đình bàn đào nổi danh diên thọ bảo vật, ở đây, Thiên Bồng, tiểu bạch long càng là ném qua bàn đào. Mặc dù là lúc này, đoàn người bực hành lý trung, cũng còn có ba cái bàn đào. Đối với bọn họ mà nói, bàn đào không coi là cái gì.

Có thể hai người này công hiệu nổi danh, cái này hiếm có trình độ, đã có thể không thể cùng cấp mà nói.

Tuy nói bàn đào chúng tại tầng thứ chín, bầu trời một ngày trên mặt đất một năm, thành thực cần thiết thời gian lại cực kỳ dài đằng đặc, nhưng rốt cuộc là có hẳn một cái bàn đào viên, thiên thiên vạn vạn cây bàn đào. Thực tính xuống, thế gian một ngày, thiên đình thì có vài miếng bàn đào thành thực. Mà nhân sâm này quả thụ trên trời dưới đất, lại là chỉ này một gốc cây, không còn chi nhánh, cần thiết thành thực thời gian, càng là thế gian trên vạn năm. Lại thêm nhân sâm quả hái sau bảo tồn thời gian quá ngắn, cái này trong tam giới nghe qua nó danh hào nhiều người, nhưng chân chính gặp qua, lại là cực nhỏ, càng đừng đề cập có cơ hội một no bụng có lộc ăn.

Cái này người ở chỗ này chính giữa, cũng chỉ vụn vụn có Thiên Bồng trước kia cùng ngày đình thị vệ thời điểm, từng tại Trần Nguyên Tử có qua có lại, tiến hiến nhân sâm quả cho Ngọc Đế lúc ngửi qua hương vị. Về phần sau Thiên Bồng cùng Trần Nguyên Tử lần kia lên gặp trung Trần Nguyên Tử xuất ra có nhân sâm quả hương vị trà, vậy coi như không được.

Bụng này chén đĩa, đạo đồ chậm rãi đi đến Huyền Trang trước mặt, cung hạ thân đi, nói khẽ: "Huyền Trang pháp sư, thỉnh."

Huyền Trang nhìn qua này trong mâm nhân sâm quả, hơi do dự một phen nói: "Vô công bắt thụ lộc, cái này lễ, Huyền Trang thu không được."

"Thu a." Trần Nguyên Tử nhàn nhạt thở dài: "Bần đạo cũng đã nói, coi như là Huyền Trang pháp sư hôm nay vì bần đạo giảng giải chi tư. Nhân sâm này quả tự quả thụ trên tháo xuống sau, chỉ có thể bảo tồn một ngày. Như là đã hái xuống, kính xin Huyền Trang pháp sư không cần phải chối từ, cứ thế bạo điển của trời. Giấu kinh giá trị bạc triệu. Chỉ cần Huyền Trang pháp sư sau này tìm hiểu cái này phổ độ chi đạo chân nghĩa, nhớ rõ trở lại

Ngũ Trang Quan trung cùng bản đạo giảng trên một giảng, bản đạo, thì cảm thấy mỹ mãn."

Nghe vậy, Huyền Trang hướng phía hầu tử nhìn quá khứ, tại xác nhận hầu tử không có minh xác tỏ vẻ phản đối sau, mới chấp tay trước ngực, khom người nói: "Đã như vậy, Huyền Trang tạ ơn Vạn Thọ đại tiên."

Lúc này, đã là màn đêm buông xuống.

Tiếp nhận nhân sâm quả, nói lời từ biệt Trấn Nguyên Tử, mọi người liền tại đạo đồ dẫn dắt hạ quay trở về nơi.

Cái này vừa mới trở lại nơi, hầu tử liền lại đem vừa đến tay nhân sâm quả kiểm tra rồi một lần, tại xác nhận không độc sau mới yên tâm chia mọi người.

Hắc hùng tinh vui tươi hơn hờ địa đem người nhân sâm giấu ở trong tay áo, thỉnh thoảng ngủi một chút, bảo là muốn lưu nhiều một đêm, ngày mai ăn nữa.

Tiểu bạch long liền không cần phải nói, tiếp nhận tay liền bắt đầu ăn, nhai từ từ chậm nuốt, một bộ hưởng thụ chi đến thần sắc.

Thiên Bồng cầm nhân sâm quả, tặc ngồi ở dưới ánh trăng tinh tể địa xem xét trước, tựa hồ rất là hiếu kỳ quả này tại sao lại sinh thành hài nhi hình.

Hầu tử dứt khoát không có cầm, cùng Huyền Trang một ít cá cùng một chỗ như trước phóng mới trong mâm, bày ở trên bàn. Chính mình yên lặng địa đi ra cửa ngoài nhận nâng gác đêm trách nhiệm.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi qua, đến đêm khuya, ngồi xếp bằng tại trên nóc nhà hầu tử cúi đầu trông thấy Thiên Bồng còn bung lấy nhân sâm

quả ngòi trong sân xem, nhin không được nói một câu: "Đừng xem nữa, lại nhìn cũng làm cho người xem hỏng rồi. Còn là tranh thủ thời gian ăn đi. Nếu như là nghĩ sáng mai đưa qua cho Nghê Thường tiên tử, ta này còn có một, cầm lấy đi cũng được."

Thiên Bồng vuốt giống như bạch ngọc vậy quả thể nói: "Tạ đại thánh gia hảo ý, Nghê Thường đã có bàn đào, ăn nữa nhân sâm này quả, cũng là không có chút ý nghĩa nào. Nếu chỉ là muốn nếm thức ăn tươi, chẳng Thiên Bồng nhớ kỹ hương vị, sau này thấy biến hai cái, cũng giống như vậy."

"Hắc, ta còn tưởng rằng người đang ở đây cân nhắc trước như thế nào mở miệng đi tặng nhân sâm quả."

"Tại hạ đã đáp ứng rồi đi về phía tây, tị cũng không tùy tiện rời đi."

Hầu tử thật dài thở dài nói: "Điểm ấy ta vẫn tin tưởng của người."

Đang lúc này, tiểu bạch long đẩy cửa phòng ra từ bên trong ôm bụng lão đảo địa đi ra, trong miệng lầm bầm trước: "Cái này Trần Nguyên Tử, quả nhiên không có ý tốt, tặng nhân sâm quả sẽ đưa nha, còn muốn âm chúng ta một đạo, cũng thiệt là."

Cái này vừa nói, hầu tử vội vàng đứng lên, nghiêm nghị quát: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngẩng đầu lên, tiểu bạch long hướng phía hầu tử nhếch nhếch miệng cười nói: "Cũng không cái gì, đại thánh gia không cần khẩn trương. Trần Nguyên Tử tên kia, tặng nhân sâm quả cũng không nói rõ một chút nhân sâm quả dùng ăn phương pháp. Thứ này cùng bàn đào bất đồng, cất thời điểm. . . Hắc hắc, cất thời điểm phải vận động linh lực, nói cách khác sẽ hỗn loạn kinh mạch. Bất quá cũng không gì, chính mình điều tức thoáng cái

là được rồi. Ta vừa mới không biết, trực tiếp tụt cho ăn, kết quả hiện tại phát tác."

Nói, hắc ha ha địa nở nụ cười. Ở đây hầu tử, Thiên Bồng, cũng đã sắc mặt trắng bệch.

...

Lúc này, một cái đạo đồ vôi vàng chạy nhập ánh nền tươi sáng trong đại điện, quỳ rạp xuống Trần Nguyên Tử trước mặt, thấp giọng đưa tin: "Su phó, này phụ trách cung Huyền Trang pháp sư đoàn người phân công đệ tử vừa mới báo canh ba."

"A?" Trần Nguyên Tử giương đôi mắt, chậm rãi bật cười, ung dung thờ dãi: "Nói như vậy, Huyền Trang cũng đã ăn nhân sâm quả? Ăn là tốt rồi, ăn là tốt rồi. Đã nhiều năm như vậy, cái này vẫn là thứ nhất ăn nhân sâm quả phật giáo môn đồ." (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Năm nghìn chữ đại chương, hiện tại thiếu nợ một vạn chín, không sai, hôm nay còn không có qua, cho nên vẫn không thể tính đi vào ~

Con ba ba đi đón trước ghi a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 522: : Hai Lựa Chọn

Trong đại điện dưới ánh nến, một ít chuẩn bị trụ lớn tắm rửa tại trong ngọn lửa, này long hình phù điêu thật giống như sông lại vậy giương nanh múa vuốt.

Phủ phục trên mặt đất đạo đồ cúi trước thân thể chậm rãi ngẩng đầu lên, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn Trần Nguyên Tử.

Hồi lâu, hần nhẹ giọng hỏi: "Su phó, kế tiếp làm sao bây giờ? Này yêu hầu chỉ sợ muốn làm khó dễ. Chúng ta là không phải hần là. . . Hần là hướng tam thanh xin giúp đỡ?"

Nghe vậy, Trần Nguyên Tử chậm rãi lắc đầu, loát râu dài nói: "Hướng tam thanh xin giúp đỡ có gì tác dụng? Vừa mới gặp mặt, vi sư cũng đã dò xét này hầu tử thực lực. Tuy nói thiên đạo tu vi đã mất, nhưng so với năm đó cùng vi sư tại địa phủ một trận chiến lúc, chỉ sợ thực lực có tăng không giảm. Mặc dù là tam thanh đến đây, sợ cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách thôi. Nói sau, như bọn họ thật muốn ra tay, sớm đã ra tay, làm gì chờ ta Ngũ Trang Quan xin giúp đỡ?"

"Chúng ta đây tiếp được phải làm gì?"

"Triệu tập chúng môn đồ a." Chóng đầu gối, Trần Nguyên Tử đón ngoài điện xuyên vào phong chậm rãi đứng lên, sắc mặt lạnh nhạt.

...

Gian phòng, "Cạch" một tiếng vang thật lớn, hai mảnh ván cửa trực tiếp đã bị đập bay đi ra ngoài, nặng nề đâm vào đối diện trên vách tường. Trong lúc nhất thời đem trong phòng gia cụ bài trí đều đụng hổng rôi rất nhiều.

Hầu tử mang theo Thiên Bồng còn có tiểu bạch long nhanh chóng nhảy vào Huyền Trang trong phòng.

Lúc này, Huyền Trang chính đoan ngồi ở giường thượng thủ nắm kinh văn nương ánh nến tinh tế nghiên cứu. Này trên tay kia, còn nắm không có ăn xong nửa cái nhân sâm quả.

Mắt thấy mọi người thoáng cái nối đuôi nhau mà vào, hấn không khỏi hơi kinh hãi.

Còn chưa chờ hấn mở miệng, hầu tử cũng đã một cái bước xa đem Huyền Trang trong tay nhân sâm quả đập rơi vào địa, một bả cầm hấn tay trái mạch môn, đóng chặt hai mắt tinh tế dò xét. Cùng lúc đó, Thiên Bồng cũng là một cái bước xa đi đến Huyền Trang bên cạnh. Cầm hấn tay phải mạch môn.

Hai người cứ như vậy một tả một hữu địa đem Huyền Trang gắt gao túm ở.

Lần này, Huyền Trang triệt để ngây dại.

"Phát sinh. . . Sự tình gì rồi?"

"Bả nhân sâm quả nhỏ ra."

"A?"

"Bả nhân sâm quả đều nhỏ ra!"

Hầu tử một tiếng hét to, thân thủ liền tóm nổi lên Huyền Trang cổ áo.

Một bên Thiên Bồng vội vàng chế trụ hấn, nói: "Nhỏ ra cũng vô dụng. Nhân sâm quả nhập khẩu tức hóa, này linh khí sớm đã nhập thể. Còn là ngấm lại cái khác biện pháp giải quyết a."

"Cái khác biện pháp giải quyết. . ." Quay đầu, hầu tử nhìn phía sau lưng tiểu bạch long, nghiêm nghị hỏi: "Người là làm sao biết ăn nhân sâm quả muốn vận động linh lực? Bằng vào ăn xong cảm thụ?"

Tiểu bạch long sợ tới mức vội vàng lắc đầu, nói: "Đây là, đây là ta hỏi tam tử."

"Tam tử?" Hầu tử hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Tây hải Ngao Thôn Tâm?"

Tiểu bạch long kinh hoàng địa nhẹ gật đầu, nói: "Trước kia tử phụ đã từng theo Trần Nguyên Tử trên tay muốn tới qua một người nhân sâm cho Dương Thiên tử. Thì bả ăn pháp cùng nhau muốn quá khứ. Tam tử từng nghe Dương Thiên tử nói về. . . Ta cũng là vừa mới ăn có chút không thoải mái, mới nhớ tới dùng ngọc giản hỏi thăm thoáng cái tam tử."

Hầu tử khước mắt rút mạnh co lại, cắn răng thóa nói: "Mẹ nó, quả nhiên là Trần Nguyên Tử cố ý làm! Cho Dương Tiễn tự nói cho hấn biết ăn pháp, cho chúng ta. Tự mẹ nó địa giả ngu!"

Nói, hấn một chương nặng nề nện ở một bên trên cái bàn tròn.

Lập tức, một tiếng vang thật lớn, thực làm bằng gỗ thành bàn tròn hóa thành đầy trời mảnh gỗ vụn tràn ngập cả gian phòng, sợ tới mức tiểu bạch long liên tiếp lui về phía sau, mà ngay cả nghe hỏi chạy đến hắc hùng tinh cũng đều kinh ngạc tại chỗ.

Tiểu bạch long cường khởi động tiểu dung, có chút không yên địa an ủi nói: "Đại thánh gia, ngài cũng không cần tức giận như vậy a. . . Lại không

có gì trở ngại. Chỉ cần thoáng động tác có thể hóa giải. Cái này cũng không phải thực sự hạ độc."

Có thể nói xong, hắn mới phát hiện hầu tử cùng Thiên Bồng thần sắc như trước ngưng trọng vạn phần.

Về phần Huyền Trang, tắc như trước bất minh sở dĩ.

Trùng lớn hai mắt. Hầu tử cả giận nói: "Cái này so với hạ độc càng thêm nghiêm trọng!"

...

Lúc này, Ngũ Trang Quan cao thấp sáu bảy mươi danh đạo đồ cùng đã tụ tập đến trong đại điện.

Hai vị đạo đồ chính hợp lực mang một cái giỏ làm bằng trúc ghé qua ở giữa, đem giỏ làm bằng trúc trung chứa nguyên một đám lam sắc tiểu bao bọc phân phát cho một đám đạo đồ.

Những cái này bắt được bao vây đạo đồ đều bị vẽ mặt mờ mịt.

Đứng ở chủ vị trên Trần Nguyên Tử loát râu dài, nhàn nhạt thở dài nói: "Cái này trong bao đan dược pháp khí, còn có nhân sâm quã, tiện lợi là vi sư tặng cùng các ngươi xuất sư lễ vật. Sau này. Chi bằng khắc khổ tu hành, đừng phụ vi sư một phen kỳ vọng."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết a. Sư huynh vừa bả ta gọi là tới."

"Sư phó đây là muốn trực chúng ta xuống núi sao?"

Đạo đồ môn nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

Sâu hít một hơi thật sâu. Trần Nguyên Tử nói tiếp: "Này yêu hầu, rất nhanh sẽ tìm đến lão phu. Để tránh ương cặp trì ngư, vì sự mệnh các người lập tức xuống núi, vô luận đạo quan phát sinh chuyện gì, cũng không chuẩn trở về."

Lời này vừa nói ra, mặc dù là nếu không cảm kích đạo đồ, cũng đều đã ý thức được cũng đã phát sinh trọng đại biến cố.

Cả trong đại điện lập tức giống như tĩnh mịch vậy.

Hồi lâu, trong đám người một cái giống như muỗi loại thật nhỏ thanh âm hỏi: "Sự phó để cho chúng ta đi, này. . . Kế tiếp Ngũ Trang Quan sẽ như thế nào?"

Không có trả lời.

Cả trong đại điện yên lặng được chỉ còn lại có thấu cửa sổ mà qua o o tiếng gió.

Này dẫn theo gió làm bằng trúc hai vị đạo đồ theo gió trung lấy ra bao vây hướng phía hai bên nhân đưa tới, lại phát hiện không có nữa nhân thân thủ đi đón.

Tất cả đạo đồ, đều ngo ngác mà chăm chú nhìn này đứng ở chủ vị trên Trần Nguyên Tử, vẻ mặt lỗi ngạc.

Hồi lâu, có đệ tử thấp giọng nói ra: "Điều này sao có thể, sự phó thị địa tiên chi tổ, mặc dù là tam thanh cũng muốn cho sự phó vài phần chút tình mọn, làm sao có thể. . . Ai có thể đem sự phó bức đến như thế nông nổi?"

"Là hôm nay này chích yêu hầu."

"Hắn đến tột cùng là ai?"

"Vạn yêu chi vương Tôn Ngô Không. . ."

Một cỗ cực kỳ bí quan bầu không khí nhanh chóng lan tràn ra.

Ở đây, có lẽ bọn họ cũng không phải mỗi người đều được chứng kiến hơn sáu trăm năm trước một ít trường kinh thiên động địa đại chiến, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đều nghe qua. Là trọng yếu hơn là, bọn họ sẽ không cho là từ trước đến nay nghiêm túc Trấn Nguyên Tử sẽ cùng bọn họ mở loại này kỳ quái vui đùa.

Dần dần địa, đạo đồ môn bắt đầu xì xào bàn tán lên.

"Chúng ta đều đi, đạo đó quan sẽ như thế nào?"

"Có lẽ, sẽ bị thiêu a, tính cả nhân sâm quả thụ cùng một chỗ."

"Điều này sao có thể. . . Nhân sâm quả thụ chính là thiên tứ bảo vật. Đây yêu hầu. . ."

"Hắn chính là như vậy tính nét. Năm đó, thiên đình nguyệt câ, còn có này ngàn vạn cung điện, không đều là hắn đốt sao? Liên kim ô đều bị hắn giết một lần, hắn còn có cái gì làm không được?"

Một hồi huyền xôn xao bên trong. Trong đó một vị đạo đồ đột nhiên "Phác thông" một tiếng quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Một ngày vi sư chung thân vi phụ, đệ tử nguyện cùng đạo quan cùng tồn vong! Khẩn cầu sư phó làm cho đệ tử lưu lại!"

Lời còn chưa dứt, này bốn phía đạo đồ cũng nguyện một đám vút xuống dưới bao vây, quỳ rạp xuống đất, cao giọng la lên nói: "Đệ tử nguyện cùng đạo quan cùng tồn vong!"

Chích một hồi. Cả điện đạo đồ đều quy thành một mảnh, nguyên một đám khóc hô cầu Trần Nguyên Tử làm cho bọn hấn lưu lại.

"Yên lặng một chút ——!"

Một tiếng quát mắng, lập tức, cả đại điện đều yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người kinh ngạc địa nhìn qua Trần Nguyên Tử.

Chỉ thấy hấn nhếch môi. Lôi kéo cuống họng lạnh lùng nói: "Này yêu hầu, không phải các ngươi đối phó được, mặc dù lưu lại, cũng chỉ là tăng thêm thương vong thôi."

Chỉ vào đại môn kia phương hướng, Trần Nguyên Tử quát um lên: "Lấy được bao vây, vì sự mệnh các ngươi lập tức xuống núi! Rời đi nơi này! Đây là sự mệnh, không thể trái! Người tu đạo, nếu ngay cả như vậy đạo lý đơn giản thậm chí nghĩ không rõ ràng lắm. Vì sự những năm này, tuyện đều dạy miễn phí! Sau này, cũng đừng cùng nhân nhắc tới là ta Ngũ Trang Quan đệ tử!"

Nói đi. Trần Nguyên Tử phẩy tay áo một cái, xoay người liền đi.

Này trong đại điện một đám đạo đồ đều giật mình.

...

"Đại thánh gia, thật không có bao nhiêu chuyện tình." Trong lầu các, tiểu bạch long cẩn thận nói: "Thì kinh mạch hỗn loạn thôi, ta vừa mới thì một nén nhang không đến thời gian, tuyện cho điều tới."

Nghe vậy. Hầu tử hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi dùng nội tức điều, hấn dùng cái gì điều?"

Cái này vừa hỏi. Lập tức cả tiểu bạch long cho hỏi mộng.

Một bên Thiên Bồng sắc mặt càng phát ra khó coi.

Huyền Trang đưa thay sờ sờ bộ ngực của mình, nói khẽ: "Bàn tăng cảm giác cũng không không ổn a."

"Đó là còn không có phát tác thôi. Vừa ăn đi, không có nhanh như vậy." Chông kim cô bỗng, hầu tử trợn tròn hai mắt chậm rãi bật cười, ung dung thở dài: "Cái này Trần Nguyên Tử căn bản chính là cố ý hạ bộ. Người đã chưa thành phật, cũng không tu tập đạo gia công pháp, nơi nào đến nội tức? Đây là nghĩ bức người hoặc là buông chấp niệm, lập địa thành phật. Hoặc là. . . Bỏ phật theo đạo."

Yên lặng địa mình cảm giác một phen, Huyền Trang có chút nghi hoặc mà hỏi thăm: "Kinh mạch hỗn loạn, nếu như không trừng trị, sẽ như thế nào?"

Một bên Thiên Bồng nói khẽ: "Đầu tiên là tứ chi lạnh như băng, nói chuyện nói lắp, tiến tới toàn thân không còn chút sức lực nào, cuối cùng toàn thân tê liệt, miệng không thể nói, mục không thể xem, tai không thể nghe. Thật giống như cá người chết đồng dạng."

Bữa tiệc này nghiêm trọng hậu quả nói ra, Huyền Trang lại chỉ là nhú lại mi, hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: "Này, bàn tăng còn có bao lâu thời gian?"

"Nhiều thì một năm, chậm thì ba tháng. Như tu đạo, cũng còn kịp. Muốn điều tức, cũng không cần cao cỡ nào sâu tu vi. Chỉ là, cái này đi về phía tây, trụ không có cách nào khác tiếp tục."

"Ta xem hấn là chán sống!" Nói, hầu tử quay đầu bước đi.

"Người đi đâu vậy?" Thiên Bồng liền vội vàng hỏi.

Ở đằng kia cửa ra vào dừng bước, hầu tử quay đầu lại nói: "Còn có thể đi nơi nào? Đi đem người khởi xướng tóm tới, hấn khẳng định có biện pháp có thể giải quyết."

"Chính là, hấn nguyện ý giải quyết sao?" Nhìn chăm chú hầu tử, Thiên Bồng chậm rãi nói: "Trần Nguyên Tử cũng là đạo gia đại năng, làm việc không có khả năng không có đúng mực. Đã hấn vừa mạo hiểm chọc giận của người phong hiểm hạ này thủ đoạn, hoặc là là có hậu chước. Hoặc là, chính là đã sớm ôm định rồi ngọc thạch câu phân quyết tâm."

Hầu tử hừ lạnh một tiếng, đi nhanh vượt qua cánh cửa, hóa thành một đạo kim quang bay thẳng đến chân trời, trong nháy mắt, lại rơi xuống Ngũ Trang Quan trung một chỗ khác.

...

Trong gió nhẹ, phóng xạ trước giống như đom đóm loại điểm điểm ánh sáng nhạt chống trời cự mộc chậm rãi chập chờn trước chạc cây, lá xanh trong lúc đó, nguyên một đám nhân sâm quả lờ mờ có thể thấy được.

Dưới cây, Trần Nguyên Tử lẳng lặng địa đứng.

Hồi lâu, hấn hơi cúi đầu xuống, cười thờ dài: "Tới rồi?"

Này sau lưng, hầu tử dùng kim cô bông trực chỉ sau ót của hấn, lạnh lùng nói: "Cho người hai lựa chọn, hoặc là giao ra giải cứu biện pháp, hoặc là, đem người mệnh giao ra đây, chọn một cá a!"

Chậm rãi xoay người lại, Trần Nguyên Tử loát râu dài ngẩng đầu lên nói: "Bần đạo cũng cho Huyền Trang pháp sư hai lựa chọn, hoặc là lập địa thành phật, hoặc là bỏ phật theo đạo." (chưa xong còn tiếp)

ps: Ngạch, lại thiếu 20000 chữ, chẳng qua nếu như mỗi ngày đều có thể kiên trì cái tốc độ này, rất nhanh có thể trả xong.

Yếu ớt cầu tháng phiếu cổ vũ xuống. Tốt lắm, ngủ đi. . . r580

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 523: Thượng Cổ Đại Yêu

Nhân sâm quả thụ hạ, bóng cây chập chờn.

Yên tĩnh trong tám hình, hai người yên lặng đối mặt trước.

Vài miếng lá rụng theo bên cạnh cuốn quá, hơi rung động hầu tử trên mặt lông tơ, giơ lên Trần Nguyên Tử ống tay áo.

Trần Nguyên Tử khước miệng hơi giơ lên, hầu tử hai mắt lại chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Người vẫn là cùng hơn sáu trăm năm trước cùng một dạng, biết rõ không thể làm được, lẳng đầu thanh, can thiệp vào. Tựa cái này bức tính cách, làm sao lại không chết ở đâu cái tiêm giác trong góc?"

"Người cũng không cùng hơn sáu trăm năm trước đồng dạng sao? Dùng vi toàn bộ thế giới đều khuất phục tại của người côn bồng phía dưới. Tại đại nghĩa trước mặt, tính mệnh lại bị cho là gì?"

"Đại nghĩa?" Nâng cao kim côn bồng, hầu tử chậm rãi nở nụ cười: "Phổ độ cũng không phải là đại nghĩa rồi?"

"Phổ độ là đại nghĩa, này 'Đạo' vậy là cái gì?" Trần Nguyên Tử nắm phát trần, loát râu dài sắc mặt lạnh nhạt nói: "Cái gọi là phổ độ, tuy nhiên cùng hiện hành phật hiệu không gặp nhau, nó lý niệm, rồi lại không một không phù hợp. Thoát tám khổ, đi chấp niệm, người tựa không có nghĩ tới đương

tam giới chúng sinh đều bị phở độ thành phật, cái này trong tam giới nhưng còn có ta đạo gia vị trí?"

Hầu tử hừ lạnh một tiếng nói: "Đạo gia có không có chỗ ngồi trống, cùng ta có quan hệ gì đâu?"

"Người cũng là đạo môn người trong, một thân bản lĩnh, cái đó một chỗ không phải nguyên từ đạo pháp? Đáng tiếc người chưa bao giờ tín qua. Đạo gia 'Không tranh', 'Vô vi', thiết thời người tu thành thiên đạo, lại làm được cái gì? Nói toạc ra, người không có tín ngưỡng, bất kỳ vật gì tài cán vì người sử dụng, người liền tín, không thể cho người sử dụng, người liền không tin . Càng không có nghĩ tới đi thủ hộ giáo hội người một thân bản lĩnh đạo môn. Không có một thân tu vi, lại tại tam giới, ở thiên địa vô ích a."

"Người cái này xem như theo đạo huấn ta sao? Thủ hộ đạo môn. . ." Hầu tử nhếch môi cười, cười đến không ngậm miệng được, hồi lâu. Lại đột nhiên mở to hai mắt nhìn nổi giận quát nói: "Đừng lừa mình dối người, ai cùng các người một nhà? Vĩnh viễn đừng quên, ta chỉ là một con yêu quái, là một con yêu quái! Một con thiên đình, Ngọc Đế nhất chán ghét yêu quái! Thiên quân khắp thế giới đuổi theo ta chạy thời điểm như thế nào không thấy bọn họ nhớ ta là đạo môn người trong? Hiện tại cùng ta nói mấy cái này, đã quá muộn điếm a?"

Này trực chỉ Trần Nguyên Tử mũi kim cô bỗng lại hơi đẩy vào vài phân.

"Lão phu chưa bao giờ nghĩ tới thuyết phục người." Trần Nguyên Tử hai tay vừa bấm. Này bên cạnh bên cạnh không gian một hồi vụn vụn, giống như nhất quyển cự đại trúc giản loại "Địa thư" nhanh chóng hiển hiện, chậm rãi vượt mở, đem Trần Nguyên Tử hộ ở chính giữa.

Kéo ra nghênh chiến tư thế, Trần Nguyên Tử mặt không biểu tình mà nhìn hầu tử, khẽ thở dài: "Đã thuyết phục không được. Vậy chỉ có thể binh đi nước cờ hiểm. Chỉ cần đem Huyền Trang chúng đạo đường bóp chết, như vậy đạo môn nguy cơ, cũng liền không tồn tại nữa. Về phần người cái này yêu hầu. . . Ha ha ha ha, chẳng lẽ người còn muốn như sáu trăm năm trước như vậy đến trường đại chiến? Đừng quên, Như Lai chính là ở một bên nhìn chăm chăm như hổ đói. Tựa thiếu một cái ra tay lấy có thôi. Cái này hủy hoại thiên địa, chắc hẳn sẽ là một cái không sai lấy có a."

Nghe vậy, hầu tử con mắt nhin không được hơi kéo ra.

"Ha ha ha ha, đối phó người, cần hủy hoại thiên địa? Nhiều lắm là thì hủy hoại người cái này Ngũ Trang Quan thôi! Tiếp chiêu!"

Lời còn chưa dứt, một cái thả người, hầu tử trong tay kim cô bổng cũng đã hóa thành một đạo kim quang hướng phía Trần Nguyên Tử mau chóng đuổi theo.

Ở này một cái chớp mắt, Trần Nguyên Tử thân hình bổng nhiên lui về phía sau. Lặng yên hiện lên.

Nhưng mà, hầu tử trong tay kim cô bổng thể cũng không có chút suy giảm. Chỉ thấy hấn một cái xoay tròn, lẳng không nhảy lên. Này côn bổng chiếu Trần Nguyên Tử thiên linh cái nặng nề mà đập bẻ dưới đi.

Chỉ mảnh treo chuông thời khắc, chỉ thấy một đạo lục quang đột nhiên ngăn tại Trần Nguyên Tử trước người, vô thanh vô tức địa liền đem hầu tử đẩy lui.

Vững vàng địa rơi xuống đất, hầu tử lại ngẩng đầu, liền chứng kiến ngăn tại Trần Nguyên Tử trước người, là một dùm cành lá.

Ngay sau đó. Từng đợt chói tai tiếng vang truyền đến. Điện cuồng linh lực hóa thành phong quyển cuốn sạch mà qua, toàn bộ thế giới lập tức lâm vào một mảnh bên trong hỗn độn. Phi sa chuyển thạch, vết rạn giống như dây thực vật rễ cây loại chậm rãi tại cao ngất tường vây trên lan tràn ra. Mà ngay cả Ngũ Trang Quan chủ điện trên mái ngói đều bị thành từng mảnh nhấc lên lên thiên không.

Đẩy lấy gào thét mà qua gió, hầu tử chậm rãi ngẩng đầu lên, chứng kiến Trấn Nguyên Tử sau lưng, khổng lồ kia nhân sâm quả thụ vậy mà động!

Không chỉ là động, tựa tại hầu tử kinh ngạc trong ánh mắt, nó chính loạng choạng này che khuất bầu trời tán cây, đem chính mình xâm nhập lòng đất rễ cây một cây địa rút lên đến, giống như một con cự đại bạch tuộc vậy đem chính mình lẳng không khởi động.

Tại trước mặt của nó, hầu tử tựa giống như một mảnh móng tay lớn nhỏ.

Giờ khắc này, mỗi một căn chạc cây đều ở lay động, giống như nghìn vạn người đang hô hoán.

Trầm mặc vài ngàn năm cự mộc, tại thời khắc này biến thành dữ tợn cự nhân. Này thiên không đều đã phong vân biến sắc.

Trong đình viện, vội vàng chạy đi ngoài cửa Huyền Trang một nhóm nhìn qua che khuất bầu trời cành lá, sớm đã cả kinh không ngậm miệng được.

Dưới chân núi Vạn Thọ thành trung vang lên kinh thiên động địa tiếng thét chói tai. Vô số tu sĩ đi ra cửa ngoài, ngẩng đầu nhìn lên này trên đỉnh núi quơ cành lá nhân sâm quả thụ, nguyên một đám hoảng sợ không thôi.

Tựa tại hầu tử chú mục hạ, Trấn Nguyên Tử bay lên trời, chậm rãi roi xuống nhánh cây kia trên, vượt thân chính nhẹ giọng thở dài: "Cuối cùng

vẫn là được phiên toái người ra tay, thật sự là xin lỗi."

"Không quan hệ, ngẫu nhiên hoạt động thoáng cái gân cốt cũng tốt. . ."

"Không sao cả, cái này yêu hầu đối với người mà nói là khó chơi điếm."

"Yên tâm đi, có ta ở đây, hẳn không gây thương tổn người."

. . .

Vô số giống như tiếng sấm loại thanh âm đáp.

Chống kim cô bổng nhìn qua trước mắt cự mộc, hầu tử cạc cạc địa nở nụ cười, này trên mặt thần sắc dần dần nhiều hơn vài phần dữ tợn.

"Thì ra là thế, khó trách người như vậy không có sợ hãi. Nhân sâm quả thụ cũng đã thành tinh. . . Ngấm lại cũng là, đều ít nhiều vạn năm, cũng nên thành tinh. Chỉ là, nguyên bản không có nghĩ động nhân sâm này quả thụ, hiện tại sợ là bất động không được. Ha ha ha ha."

Mỗi một thanh cười, đều nương theo lấy mắt thường có thể thấy được bành trướng linh lực tại hầu tử bốn phía tạo thành gió lốc, mỗi một căn lông tơ đều bị dựng lên, này trên người cơ nhục càng là bỗng nhiên bành trướng, đạo đạo nổi gân xanh.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử đã đem lực lượng của mình nâng lên cực hạn.

"Đã đi ra rồi, vậy cùng đi chết đi ——!"

Lần nữa ngẩng đầu lên giờ, hầu tử nhảy lên mà dậy hóa thành một đạo kim quang hướng phía nhân sâm quả thụ vọt tới.

Ngay sau đó, là kinh lôi vậy trầm đục.

Hầu tử nặng nề mà đâm vào hơi mờ lục sắc trên hộ thuẫn, đem này hộ thuẫn đều đụng ao hãm.

Giống như sóng gợn loại sóng xung kích dọc theo mặt đất điên cuồng mà khuếch tán, trong nháy mắt đem cỏ cây nhỏ tận gốc.

Chỉ trong nháy mắt, nhân sâm quả thụ bốn phía cũng đã sáng lên từng mặt lục sắc hộ thuẫn. Dựa vào trong đó một mặt hộ thuẫn, nó ngạnh sanh sanh khiêng hạ hầu tử một kích.

Mà ngay cả hầu tử cũng không khỏi được âm thầm có chút giật mình.

Này hộ thuẫn không giống với bình thường tu sĩ sử dụng hộ thuẫn, nó cũng không cứng rắn, lại mềm dẻo đến cực điểm. Điều này khiến cho nó có thể hữu hiệu hóa giải cũng thừa nhận hầu tử cường đại công kích.

Đương nhiên, loại này thừa nhận cũng không phải là không có một cái giá lớn.

Dưới một kích này. Chủ yếu nhất mười chín chích cự đại chạc cây trung trong đó một con liền chấn động rớt xuống vô số phiến lá, mắt thấy muốn gãy.

Trần Nguyên Tử mang theo địa thư, giống như một con bay múa tại cự mộc phía dưới ong mật đồng dạng nhanh chóng rơi xuống này bị thương chạc cây trên, hai tay vũ động kim sắc quang huy.

Linh lực làm dịu phía dưới, này sinh ra vết rách chạc cây nhanh chóng được chữa trị tới.

"Xem các người có thể chống được bao lâu!" Một tiếng hét to, chỉ thấy hầu tử lẳng không xoay quanh. Một kích tiếp theo một kích.

Khủng bố tiếng vang bí mật mang theo trước trùng kích tàn sát bừa bãi mỗi khắp ngõ ngách, lục sắc loang loáng chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Khổng lồ Ngũ Trang Quan tựa giống như đậu hũ chậm rãi sụp xuống, mặc dù là ở vào dưới chân núi Vạn Thọ thành cũng là kêu thảm thiết liên tục, nhà lầu thành phiến địa bị nhấc lên lên thiên không.

Tại đây điên cuồng trùng kích bên trong, Thiên Bồng, tiểu bạch long, hắc hùng tinh ba người làm thành một đoàn đem Huyền Trang hộ ở bên trong mới tránh khỏi gặp chuyện không may. Mà hầu tử chiến đấu vẫn còn tiếp tục.

Trong nháy mắt, cả Ngũ Trang Quan cũng đã biến thành một tòa phế tích, cát đá, cỏ cây tung tóe.

Vạn Thọ Sơn mặt ngoài giống như bị dao cạo thổi qua vậy tất cả thảm thực vật đều biến mất vô tung, cả kia dưới chân núi thành bang cũng như cùng đã gặp phải đại tai loại sụp xuống vô số, tiếng kêu than dậy khắp trời đất. Ở lại trong đó các tu sĩ bắt đầu điên cuồng mà chạy.

Lăng không trung, hầu tử nắm kim cô bỗng nặng nề mà thờ hào hển.

Ở đằng kia đối diện, đã sớm râu tóc mất trật tự Trần Nguyên Tử đồng dạng nặng nề mà thờ hào hển. Một ít chuẩn bị bị trọng thương chạc cây đang tại chậm rãi chữa trị, từng mặt lục sắc hộ thuấn lại một lần treo trên bầu trời mà dậy.

"Không sai, lão phu không có biện pháp thu phục ngươi. Dù cho có nhân sâm quả thụ xuất thủ tương trợ, cũng bất lực. Nhưng ở nơi này, chỉ cần ngươi không khôi phục thiên đạo tu vi, đồng dạng không cách nào áp chế lão phu."

"Đánh qua mới biết được ——!"

Căn rặng, hầu tử cũng đã tức giận đến lạnh run, gầm thét vung kim cô bổng tiến lên lại là một hồi loạn đập bề.

Một lần lại một lần trùng kích phía dưới. Nhân sâm quả thụ thân hình cũng ần ần có chút không ổn.

Không ngờ rễ cây thật sâu lâm vào mặt đất, trên mặt đất kéo ra một cái sâu đạt mấy trượng cái hào rộng. Này mặt đất phi tốc rạn nứt. Cả tòa Vạn Thọ Sơn đều lung lay sắp đổ, ần ần có sụp đổ xu thế.

Dần dần. Cự đại nhân sâm quả thụ tại hầu tử hung mãnh thế công hạ bị buộc đến huyền nhai biên thượng, mắt thấy sẽ bị đánh vào đáy cốc đi.

Đang lúc này, nhân sâm kia quả thụ coi như nổi cơn điên vậy quơ chạc cây, giống như roi da vậy rễ cây nhanh chóng lướt trên, nặng nề mà đâm vào mặt đất.

Ngay sau đó, những kia rễ cây xuyên thấu cả Vạn Thọ Sơn, giúp nhau giao thoa, nhanh chóng đem dưới chân thổ địa giống như trời bánh chưng đồng dạng toàn bộ cố định trụ.

Nguyên bản bị hầu tử đánh cho từng điểm từng điểm lui về phía sau thân cây một cái, không ngờ áp về phía trước.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, hai cái cự đại chạc cây giao thoa hướng phía hầu tử đè ép quá khứ.

Nương cơ hội này, hầu tử lẳng không một cái cuốn, cùng này hai cái chạc cây gặp thoáng qua, vung côn bổng tựu hướng phía thân chính đánh tới.

Đang lúc này, cả tán cây trên tất cả phiến lá đều hơi chớp động, tản mát ra lục quang.

Đạo đạo lục sắc linh lực theo tất cả các góc lí nhanh chóng sinh trưởng đi ra, trong nháy mắt cũng đã bện thành lần lượt từng cái một cự đại mạng nhện ngăn tại hầu tử côn bồng cách quỹ tích trên.

Nhưng mà, hầu tử cũng không có chút nào thu tay lại ý tứ.

Này kim cô bồng như trước nặng nề mà đập bẻ dưới đi.

Vô số lục sắc linh lực tại trùng kích bên trong đứt gãy, hóa thành điểm điểm trong suốt tiêu tán vô tung, nhưng cái này tấm lưới cuối cùng còn là nương tựa theo cường đại mềm dẻo tính đem kim cô bồng cuối cùng dừng ở cự ly thân cây không đến một trượng trên vị trí.

Cái này trong nháy mắt, hầu tử đột nhiên giật mình.

Bởi vì hấn chứng kiến Trần Nguyên Tử lại dài ra sáu con tay, hai mắt phóng xạ trước lục quang, này trong miệng vươn hai cây cự đại răng nanh.

"Đây là vật gì? Con nhện?" Hầu tử bỗng nhiên giật mình.

Quay đầu lại nhìn lại, hấn bỗng nhiên phát hiện mình bốn phía lộ đã bị lục quang kết thành võng phong kín, chạc cây tại chậm rãi di động tới, từng điểm từng điểm về phía hấn dựa đi tới.

"Thì ra là thế. . . Thì ra là thế. . ." Hầu tử bụm lấy cái trán chậm rãi nở nụ cười: "Con nhện, vài ngàn năm con nhện, vài ngàn năm cự mộc, thật đúng là tuyệt phối a. Thì ra là thế. Khó trách người hội không bài xích yêu quái, bởi vì người mẹ nó bản thân chính là yêu quái ——!"

Nắm kim cô bồng, hầu tử thân hình bỗng nhiên xoay tròn, những cái này hướng hầu tử đánh tới lục sắc linh lực trong nháy mắt bị xoắn đến bảy nhày.

Cả tán cây chấn động mạnh một cái, chấn động rớt xuống vô số phiến lá.

Đợi đến Trấn Nguyên Tử lại hoãn quá thân lai lúc. Hầu tử đã sớm thoát ly tán cây phạm vi xa xa địa chạy ra.

Lăng không nhìn chăm chú nhân sâm kia quả thụ, hầu tử nặng nề mà thở hào hển, này trên mặt trái rộng trước dữ tợn cười.

"Thì ra là thế, ta nói yêu tộc tại sao không có đại năng, nguyên lai đại năng tại nơi này. Hơn sáu trăm năm trước trận chiến ấy thiếu chút nữa sẽ đem ngươi giết, lại cũng không có bức ngươi hiện ra chân thân. . . Là vì đã không có nhân sâm quả thụ. Dù cho hiện ra chân thân cũng vô dụng sao? Vậy ngươi mẹ nó làm sao lại nhẫn tâm nhìn xem yêu tộc bị đồ lặc? A? Ngươi nói cho ta biết a!"

"Ta, tam thanh, tu bồ đề, nữ oa, còn có người này trái cây cây, sáng thế chi sơ cũng đã tồn tại." Hóa đi nhiều ra tới bốn con cánh tay, Trấn Nguyên Tử chậm rãi khôi phục nguyên bản khuôn mặt, thản nhiên nói: "Chúng ta không có đồng loại. Cũng sẽ không có đồng loại. Đối ta môn mà nói, nhân loại thành tiên, cũng bất quá là yêu một loại thôi."

"Ha ha ha ha, ngươi là con nhện, nữ oa là xà, này tam thanh là cái gì? Thật là nhất khí hóa tam thanh sao? Còn có ta này sư phó vậy là cái gì?"

"Cái này chỉ sợ muốn chính ngươi đến hỏi hán." Trấn Nguyên Tử mặt không biểu tình mà đáp.

"Đi, ta sẽ hỏi." Nói, lại là một tiếng gào rú. Hầu tử lần nữa vung kim cô bổng hướng phía nhân sâm quả thụ đập bẻ quá khứ.

Trong cuồng phong, nhân sâm quả hiệu lực cũng đã dần dần bắt đầu phát tác Huyền Trang toàn thân vô lực, dựa vào tiểu bạch long nâng mới miễn cưỡng duy trì ở thân hình. Lại còn cầm Thiên Bồng tay nói: "Nhanh,

mau ngăn cản đại thánh gia, không thể đánh nữa. Tiếp tục đánh xuống, Như Lai thì có cũng đủ lý do xuất thủ. . . Nhanh. . ."

Nhìn chăm chú sắc mặt trắng bệch Huyền Trang, Thiên Bồng yên lặng địa nhẹ gật đầu, ngược lại đối một bên hắc hùng tinh công đạo nói: "Trước dẫn hấn rời đi a. Nơi này quá nguy hiểm."

Nói đi, lui về sau một bước thoát ly vòng phòng hộ.

Một kích lại một kích trùng kích phía dưới. Hầu tử hồ khẩu đều đánh rách tả tơi.

Nhân sâm kia quả thụ liễu mạng quơ chạc cây ngăn cản, rễ cây giống như một mảnh dài hẹp cự xà loại xuyên thấu mặt đất. Dem trọn tòa Vạn Thọ Sơn gắt gao bàn ở.

Nó không có lại lui về phía sau từng bước, nhưng mà, tại đây điên cuồng trùng kích bên trong, cả tòa Vạn Thọ Sơn tuy nhiên cũng tại từng điểm từng điểm di động, ven đường hết thấy tất cả đều bị nghiền thành bột mịn.

Cái này trăm năm khó gặp chiến đấu, thấy những kia xa xa tránh né tu sĩ đều mắt choáng váng.

Nếu là bình thường, mặc dù là Thái Ất kim tiên một bậc chiến đấu, tại trong tam giới cũng là cực nhỏ phát sinh. Đến đại la kim tiên một bậc, tác càn là thiếu chi muốn thiếu.

Muốn biết được này thiên địa gian đại la kim tiên tổng cộng mới nhiều ít cá? Những người này lẫn nhau thường thường đều giúp nhau nhận thức, phân thuộc bất đồng thế lực, đồng thời quyền cao chức trọng, nơi nào sẽ đơn giản thân tự động thủ?

Mà trước mắt đây là cái gì?

Ở đây bất kỳ một cái nào tu sĩ đều biết Trần Nguyên Tử, cũng đều biết rõ nhân sâm quả thụ, tuy nói bọn họ không nhất định nhận ra hầu tử, nhưng khẳng định đều nhận ra cái này thân tu vi.

Đại la hỗn nguyên đại tiên trung kỳ Trần Nguyên Tử tăng thêm tu vi không rõ, nhưng rất có thể cũng đã đạt tới đại la hỗn nguyên đại tiên đỉnh phong trạng thái nhân sâm quả thụ, chống lại một con rất rõ ràng đã có đại la hỗn nguyên đại tiên đỉnh phong tu vi, hơn nữa bản thân còn là triệt triệt để để Hành Giả đạo Tề Thiên Đại Thánh. . . Đây là muốn lại đến một lần diệt thế ý tứ sao?

Theo chiến đấu càng ngày càng gần như gay cấn, loại này lo lắng càng ngày càng rõ ràng, rất nhiều tu sĩ đã bắt đầu chạy tứ tán.

Mắt thấy nhân sâm quả thụ đã có chút ít nhịn không được, chỉ thấy Trần Nguyên Tử lại một lần hóa ra này sáu tay trạng thái, đem đạo đạo linh lực rót vào nhân sâm quả thụ bên trong.

Lập tức, vô số lực sắc linh lực giống như một cây xúc tua loại theo tán cây trung bắn ra.

Hầu tử kim cô bông một kích nặng nề đánh hạ, còn không có chạm đến nhân sâm quả thụ hộ thuẫn liền bị vô số xúc tua quấn chặt lấy, tuy nói hầu tử lực lượng cùng những cái này xúc tua hoàn toàn không tại một cái lượng cấp trên, tại lôi kéo bên trong những cái này xúc tua không ngừng đứt gãy, nhưng càng nhiều còn đang đánh úp, là trọng yếu hơn là, chúng nó có thể cực đại hóa giải hầu tử kim cô bông uy lực, giảm bớt nhân sâm quả thụ gánh nặng.

Trong nháy mắt, song phương đã lâm vào giằng co bên trong, người tới ta đi, tuy nhiên cũng không cách nào lấy được bất luận cái gì chiến quả. Mà

làm chiến trường Vạn Thọ Sơn địa giới tắc đã sớm bị tàn phá được không thành bộ dáng. Đọc sách (t://ww. ua.)

Nương theo lấy mặt đất các tu sĩ chạy trốn, bốn phía cơ hồ tất cả sơn xuyên đều bị gọt thấp một đoạn, mà này thiên không trung, bị chiến đấu kịch liệt hấp dẫn tới thiên đình tuần thiên tướng cũng giá trước thiên mã chiến xa qua lại xoay quanh, chỉ là đương thấy rõ chiến đấu song phương sau, liền ai cũng không dám tới gần từng bước. UU đọc sách (<http://www.uukanshu.com>) đọc sách (<hp://wuko>) chỉ là xa xa mà quan sát trước, đồng thời báo cáo thiên đình.

Lại là một lần nặng nề xông tới, kích khởi trùng kích hoành tảo hết thủy, nhân sâm quả thụ hơi sau này ngưỡng, hầu tử tắc cả ngừng ngắt lui về phía sau.

Đang lúc hầu tử một cái nhanh quay ngược trở lại chuẩn bị lần nữa xông đi lên lúc, Thiên Bồng cũng đã ngăn cản đến trước người của hắn.

Trong lúc nhất thời, song phương đều ngừng động tác, toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Nhìn Thiên Bồng, hầu tử hất lên tay, nói: "Người đã đến rồi cũng vô dụng, trận chiến này không phải người tham ngộ cùng."

"Các người không thể lại đánh, tiếp tục đánh xuống, vô luận thắng thua, Như Lai đều có tham gia lấy cố. Đến lúc đó người sở muốn, làm theo không chiếm được." Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thiên Bồng thân nhiên nói: "Để cho ta thử xuống a."

Nói, hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn tới hướng Trần Nguyên Tử.

Lúc này, Trần Nguyên Tử cũng nhìn qua hắn, loát râu dài, này trong ánh mắt tựa hồ có một ti nghi hoặc.

Chỉ thấy Thiên Bồng hướng phía Trần Nguyên Tử chấp tay nói: "Vạn Thọ đại tiên, còn nhận ra tại hạ?"

Híp lại cái này con mắt hướng phía Thiên Bồng nhìn một hồi lâu, Trần Nguyên Tử cuối cùng còn là chậm rãi lắc đầu.

"Này nếu như vậy?" Nói, Thiên Bồng thân thủ đồng dạng, trên người áo vải nhanh chóng biến ảo thành một kiện màu ngân bạch thiên hà thủy quân khải giáp, tản ra nhu hòa ngân quang.

Trần Nguyên Tử lập tức hơi mở to hai mắt, một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: "Ngươi là. . . Thiên Bồng Nguyên Soái chuyển thế?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Được rồi, ta thừa nhận, thiếu nợ hạ hai vạn ba. . . Thời gian thật tình không có cách nào khác qua. . .

Đổi mới nhanh nhất, không bắn ra cửa sổ đọc thỉnh sư tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 524: : Nghe Tin Lập Tức Hành Động

Lúc này, trận này phát sinh ở Tây Ngưu Hạ Châu kinh thiên đại chiến, các tin tức cũng đã giống như bông tuyết loại xuyên thấu qua Vạn Thọ thành trung ở lại ngàn vạn tu sĩ, xuyên thấu qua trên bầu trời dò xét tuần thiên tướng phiêu hướng tam giới. ::

Nam Thiên Môn trong, vũ khí um tùm, mấy chục vạn đại quân trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Này trong ngự thư phòng, Ngọc Đế một lòng cũng đã nâng lên cuống họng mắt, một đạo tiếp một đạo thánh chỉ thúc giục tuần tra phủ biết rõ ràng tình huống, luôn mãi nhắc nhở nội vụ phủ liên lạc tam thanh, tu bổ đề.

Nhưng mà, cơ hồ không có bất kỳ tin tức.

Ẩn ẩn địa, Ngọc Đế cảm giác cái kia vừa ngồi hơn sáu trăm năm long ý có chút không ổn, phóng nhãn nhìn lại, cả triều văn võ tiên gia lại khúm núm, không có một người nào, không có một cái nào có thể lấy được chủ ý.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Trước không phải tất cả yêu cầu đều thỏa mãn hẳn sao? Vì cái gì này yêu hầu lại đột nhiên làm khó dễ rồi?

Chẳng lẽ là bởi vì lần trước cho được đã muộn?

Không đúng, Lý Tĩnh lúc trở lại còn nói yêu hầu năm hẳn tìm kiếm lần trốn Quyền Liêm đại tướng, nếu như muốn trở mặt, thời điểm đó nên lật ra, tại sao lại chờ tới bây giờ? Ngọc Đế trăm mối vẫn không có cách giải.

Như gặp chuyện tâm thường, dù sao chỉ cần tạm thời không có dấu hiệu cho thấy đối phương là nhằm vào thiên đình, đặt một bên thì đặt một bên, không đáng sầu lo. Cần phải biết rõ hơn sáu trăm năm trước này thượng một nhiệm Ngọc Đế huyết còn không có khô, bây giờ này yêu hầu như vậy làm, làm cho Trương Bách Nhân làm sao có thể yên tâm?

Nhìn trước mắt tựa đầu vùi được lão thấp một đám văn võ tiên gia, Ngọc Đế cắn răng, nhẹ giọng đối một bên Lý Tĩnh nói: "Chẳng lẽ lại cái này yêu hầu tiến thêm một bước, trăm phải thôi một bước sao?"

Lý Tĩnh cúi đầu, không có trả lời.

Làm chấp chương thiên đình đại quân nguyên lão cấp nhân vật Lý Tĩnh không lên tiếng, này còn lại hơn mười vị thiên đình trọng thần. Thì càng không lên tiếng.

Hoàng đế không chịu nổi. Thiên đình Ngọc Đế . Càng là khó trung khó khăn. Giờ này khắc này, cái này sớm đã là thiên đình nhân sở cộng tri chuyện tình.

Trùng mắt ở đây tiên gia qua lại quét mắt vài luân, Ngọc Đế một chương nặng nề vỗ vào long trên bàn, chỉ vào một ít chúng tiên gia nổi giận quát nói: "Có biện pháp nào, nói, vô luận được không, đều cho trăm nói ra! Hôm nay nói cái gì đều được, chính là không được không nói lời nào! Muốn. . . Ai muốn không nói lời nào. Tự giữ gìn bả lụa đen đều cho trăm lưu lại. Đấu tranh anh dũng không có can đảm tử, bày mưu tính kế không thể nói trước, muốn các người gì dùng?"

Một trận răn dạy phía dưới, ở đây tiên gia đều bị đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu, thọ tinh công khúm núm thuyết: "Bệ hạ, vi nay chi kế, cần phải trước biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, làm tiếp quyết đoán a."

"Biết rõ ràng?" Chỉ nghe Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, nói: "Trẫm cũng đã cho tuần tra phủ hạ mười hai đạo thánh chỉ, nhìn xem kia bang người nhu nhược đều làm những thứ gì? Liền chống đỡ gần thăm dò cũng không dám. Thực đã đánh nhau, trông cậy vào bọn họ thủ vệ thiên đình sao?"

Lời này Ngọc Đế cơ hồ là cắn răng rống ra tới. Còn kém lật bàn.

Ở đây mười năm danh thiên đình nhân viên quan trọng đều cúi đầu, không có dám lên tiếng.

"Báo ——!"

Đang lúc này, một vị thiên binh vội vàng theo ngoài cửa chạy vội tiến đến, quỳ một gối xuống trên mặt đất, cất cao giọng nói: "Khải tấu bệ hạ, tuần tra phủ cấp tấu, này Vạn Thọ Sơn chiến sự cũng đã yên tĩnh."

"A? Yên tĩnh rồi?" Tiên gia thiên tướng môn nguyên một đám không khỏi đều hướng này thiên binh nhìn quá khứ.

Ngọc Đế chậm rãi đứng lên, chỉ vào này thiên binh lạnh lùng nói: "Đã xảy ra chuyện gì, mau mau báo!"

Này thiên binh chắp tay, cất cao giọng nói: "Khải tấu bệ hạ, này yêu hầu một phương xuất hiện một người, đang cùng Trấn Nguyên Tử đàm phán. Người nợ tựa hồ là. . . Tựa hồ là. . ."

"Ai?"

Này thiên binh cung trước thân thể, cẩn thận nói: "Theo ở đây lý lịch so sánh sâu thiên tướng nói, người nợ, tựa hồ là ngày xưa thiên hà thủy quân đại nguyên soái Thiên Bồng chuyển thế."

Cái này vừa nói, ở đây một đám tiên gia không khỏi đều sùng sốt thân, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

"Thiên Bồng Nguyên Soái. . . Đây là có chuyện gì?"

Mà ngay cả Ngọc Đế cũng có chút mộng, cặp kia mục qua lại không ngừng mà chuyên.

"Dò xét. . ." Ngấn ngủi trầm mặc sau, Ngọc Đế run nhè nhẹ trước chỉ vào này thiên binh, chột quát lên: "Lại dò xét! Lại dò xét! Lại dò xét ——! Cho trăm bả tình huống đều làm cho rõ ràng!"

Tiếng gào thét trung, Ngọc Đế đưa tay liền đem long trên bàn cái chặn giấy cho vút qua. Này thiên binh sợ tới mức té chạy như điên ra ngự thư phòng ngoài, mà ngay cả "Lĩnh chỉ" các loại mà nói đều đã quên nói.

. . .

Giờ này khắc này, cùng Vạn Thọ Sơn cách xa nhau vạn dặm bên ngoài, Lữ lục quả cũng đã triệu tập binh mã, chuẩn bị phóng ra Vạn Thọ Sơn.

Cùng lúc đó, thân ở Tây Ngưu Hạ Châu, cùng hầu tử cự ly thêm gần Ngưu Ma Vương tác đã bị đột nhiên xuất hiện tin tức nện đến đầu óc choáng váng.

Hắn ra vẻ trấn định địa ngồi ở của mình trên bảo tọa, rồi lại liên tục không ngừng mà hướng phía Vạn Thọ Sơn phái ra mật thám, này thần sắc lo âu sớm đã tại trên mặt trán lộ không thể nghi ngờ.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Đại thánh gia cùng Trần Nguyên Tử khai chiến? Bọn họ trong lúc đó có cái gì đụng chạm? Chẳng lẽ là sáu trăm năm trước thù cũ kéo dài?

Nếu như là như vậy lời nói, này sáu trăm năm trước hết thầy có thể hay không lần nữa tái diễn?

Có hạn dưới tình báo, Nguru Ma Vương đối tại đây hết thầy căn bản không có một cái rõ ràng nhận thức. Nhưng mà, đối với hấn mà nói vấn đề trọng yếu nhất. . . Hấn là hay không hấn là hiện tại tuyền bên cạnh đứng?

Đối tại vấn đề này, trong lòng hấn đồng dạng không yên, đồng dạng không có đáp án, thế cho nên do dự.

"Phụ vương đại khả không cần phải lo lắng. Nhi thân dùng vi, đây chính là tốt cơ hội." Một đám trong yêu tướng, Hồng Hải Nhi ra khỏi hàng chấp tay nói: "Nếu là này yêu hầu đánh thắng, chúng ta liền thừa cơ gạt hái, tuy nói đã muộn, nhưng là xem như có cứu giá chi tâm. Nếu là này yêu hầu rơi xuống hạ phong, chúng ta tựu tiếp theo án binh bất động. Lần này lại thua, chắc hấn này yêu hầu đã là vạn kiếp bất phục, cũng đúng lúc giải bên ta trước mắt khôn cảnh."

Ở đây rất nhiều tân tân tướng lĩnh nghe vậy, đều gật đầu khen ngợi. Này một cái khác phê lão tư cách tướng lĩnh nhưng chỉ là nguyên một đám trầm mặc.

Nhàn nhạt liếc con của mình liếc, Nguru Ma Vương lạnh lùng nói: "Người cho rằng đại thánh gia là ai? Cứu giá chậm trễ? Hừ, lời này hấn sẽ tin sao? Đã muộn chính là đã muộn, nếu là ngay từ đầu không đi, hấn mặc dù thắng, cũng ngàn vạn không thể xuất hiện. Nếu không chính là một cái bị tại chỗ chém giết tế cờ kết cục."

"Điều này sao có thể?" Hồng Hải Nhi đầu tiên là vẻ mặt lỗi ngạc, tiến tới vừa cười cười, nói: "Chỉ vì đến trễ liền chém giết thần tử, hấn như thế nào hướng hiệu trung với hấn ngàn vạn tướng sĩ công đạo, như thế nào làm cho

chúng tướng tâm phục khẩu phục? Kể từ đó, những kia không có ra tay càng là hội quyết tâm phản rớt cuộc! Được không bù mất a."

"Vi phụ đã nói qua. Người không biết đại thánh gia. Không cần phải dùng lễ thường đẩy ra đoạn hấn suy tính." Có chút không kiên nhẫn địa vuốt vuốt của mình huyết thái dương. Nguru Ma Vương thuận miệng đáp: "Hấn cần hướng người công đạo sao? Ta liền hỏi người cái này một câu là đủ rồi. Hấn cần hướng người công đạo sao? Hấn hiếm có người sẵn sàng góp sức sao?"

Một câu nói kia tại chỗ sẽ đem Hồng Hải Nhi cho sặc ở. Quay đầu lại đi, hấn phát hiện mình phụ thân thủ hạ già nhất tư cách một nhóm kia yêu tướng từng người đều tại dùng một loại bất đắc dĩ ánh mắt nhìn chính mình, ánh mắt kia, thật giống như đang nhìn một cái không hiểu chuyện hài đồng vậy.

Trong lúc nhất thời, Hồng Hải Nhi mặt đều đỏ lên.

Do dự hồi lâu, hấn cuối cùng cũng đành phải chặt vật địa trở lại đội ngũ bên trong, cúi đầu, này nắm tay lại thủy chung nắm quá chặt chẽ.

...

Mà đang lúc Nguru Ma Vương nhất phái còn đang do dự lúc. Cách xa nhau không xa Bích Ba đàm mặt nước đã bị đại lượng trọng hình chiến hạm phá vỡ.

Đó là che khuất bầu trời màu đen hạm đội, trên đó giắt vải bạt rách rưới, tung bay màu đen cửu đầu thú kỳ, xa xa nhìn về phía trên thật giống như từng chiếc từng chiếc thuyền hải tặc vậy. Này thân hạm bọc thép lại sáng bóng sáng trưng.

Boong thuyền, thành đàn nước tộc yêu quái bên trong Cửu Đầu Trùng mặc một bộ tã cũ nhưng trang lẳng lẳng địa đứng, nhú chặt trước lông mày ngưng mắt nhìn phía trước.

Một bên Vạn Thánh công chúa nói khẽ: "Độc toàn bộ lực lượng, sợ là cũng tác dụng không lớn a. Dù sao đối với phương là Trấn Nguyên Tử, loại này trình tự chiến đấu, bình thường hạm đội nơi đó đâm được thượng thủ?"

"Người không hiểu." Cửu Đầu Trùng lắc đầu, nhếch môi nói: "Đó là một cơ hội. Tở thái độ cơ hội, cũng là lấy công chuộc tội cơ hội. Mang lên tất cả bộ đội. Hướng đại thánh gia tỏ vẻ thân phục. Bỏ lỡ lúc này đây, lần sau không biết phải đợi tới khi nào."

Này bên hồ trên, một cái quần áo rách nát tiêu phu đang nhìn bầu trời trung chiến hạm chậm rãi thôi nhập trong bụi cây, biến hóa nhanh chóng, biến thành một người mặc ngân sắc khải giáp thiên tướng, theo bên hông lấy ra một mảnh ngọc giản áp vào bên môi.

...

"Báo ——!" Một vị thiên binh xông vào Nam Thiên Môn trong đại điện, quỳ rạp xuống Lý Tĩnh trước người, cất cao giọng nói: "Khởi bẩm thiên vương, bên ta thám tử báo lại, Bích Ba đàm yêu quân cũng đã độc toàn bộ lực lượng, chính hướng phía Vạn Thọ Sơn phương hướng mà đi!"

Cái này vừa nói, Lý Tĩnh lập tức cảm thấy da đầu của mình ần ần run lên.

Đây là muốn yêu tộc đại tập kết ý tứ sao? Trong thiên hạ, yêu tộc thế lực lần nữa tụ tại một chỗ. . .

"Bích Ba đàm xuất động, Lệ Vân sơn Lữ lực quái cũng xuất động, Sư Đà quốc? Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Ngục Nhung Vương, cái này vài

cái có cái gì không động tĩnh? Phật môn có không có ý xuất thủ? Còn có cái kia Đa Mục quái. . ."

Này thiên binh khẽ ngẩng đầu nói: "Su Đà quốc cao thấp tất cả quân lực đã sớm ở vào đề phòng trạng thái, tạm thời không có cái mới động tác. Phật môn không có động tĩnh, Đa Mục quái hành tung không rõ. Bất quá còn có một địa phương có dị thường."

"Nơi đó?" Lý Tĩnh liền vội vàng hỏi.

Này thiên binh thấp giọng nói: "Côn Luân sơn."

Cái này vừa nói, ở đây thiên tướng không khỏi từng người đều trầm mặc.

Hầu tử chuyện tình bọn họ sớm đã biết rõ, cũng mỗi người đều tham dự giấu diếm. Một khi công chur tại chúng, đến tột cùng sẽ sinh ra bao nhiêu sóng gió, bọn họ làm sao có thể không biết?

Bây giờ, bất quá là "Sự việc đã bại lộ" thôi.

Hồi lâu, Trì Quốc thiên vương nhẹ giọng hỏi: "Côn Luân sơn hiện tại tình huống nào?"

Này thiên binh nuốt khô nhỏ nước miếng nói: "Côn Luân đạo đồ tề tụ Kim Quang động, bảo là muốn Thái Ất chân nhân chọn lựa biện pháp. . . Bất quá, Thái Ất chân nhân tránh mà không gặp, kia thanh môn đạo đồ nói là Thái Ất chân nhân cũng không tại Côn Luân sơn."

Ở đây thiên tướng nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, nửa ngày, đều không bất quá người lên tiếng.

. . .

Lúc này, rất nhiều tu sĩ đều đã kinh theo Vạn Thọ Sơn dưới chân Vạn Thọ thành rút lui đến hơn mười dặm bên ngoài, cả Vạn Thọ Sơn địa giới, đã bị tàn phá được cảnh hoang tàn khắp nơi.

Ở đằng kia không trung trong tầng mây, vội vàng chạy đến Thái Ất chân nhân ẩn tàng rồi linh lực ba động lặng lẽ mà chăm chú nhìn toàn bộ chiến trường, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Ngũ Trang Quan phé tích bên trong Huyền Trang trên người, lại thủy chung không có chọn lựa hành động, tựa hồ còn đang yên lặng chờ đợi cái gì.

Hầu tử nổi không trung xa xa mà nhìn xem, như trước không có tan mất chiến đấu tư thái.

Biên trở về nguyên bản áo vải, Thiên Bồng chậm rãi rơi xuống Trần Nguyên Tử trước người, khom người chấp tay: "Thiên Bồng, tham kiến Vạn Thọ đại tiên."

Nhìn Thiên Bồng, Trần Nguyên Tử này lông mày chăm chú địa nhíu lại, một hồi lâu, có chút nghi hoặc mà hỏi thăm: "Ngươi thật sự là Thiên Bồng Nguyên Soái?"

Thiên Bồng lại là một cái chấp tay, nói: "Đúng là tại hạ. Từ biệt gần tám trăm năm, Vạn Thọ đại tiên từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

"Đây là của ngươi chân thân?"

Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu.

Nhìn chăm chú Thiên Bồng rất lâu sau đó, Trần Nguyên Tử nhàn nhạt thở dài, hóa đi trên người nhiều ra tới bốn tay, bất đắc dĩ cười nói: "Bản đạo nghe nói ngươi rơi vào súc sinh đạo. . . Cái này kết quả lại là bản đạo lúc trước phỏng chừng không khác nhau lắm, chỉ là, ngươi lại vì sao cùng cái

này yêu hầu cùng một chỗ? Người cùng hấn, nên có thù không đội trời chung mới là a."

"Việc này nói rất dài dòng." Ngẩng đầu lên, Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, nói khẽ: "Thiên Bồng trước tạ ơn Vạn Thọ đại tiên ngày đó ân huệ, mặt khác, Thiên Bồng muốn mời Vạn Thọ đại tiên xem tại Thiên Bồng chút tình mọn trên, phóng Huyền Trang pháp sư một con ngựa."

"Không có khả năng!" Trần Nguyên Tử lúc này phát tay áo, lạnh lùng nói: "Như cái này Huyền Trang chứng đạo, tất thành đạo gia họa lớn, bản đạo sao có thể đương cái này tội nhân thiên cô? Ngày đó đoạn tuyệt cùng yêu vương trong lúc đó liên lạc, chính là kính nể người người này, đã là cho đủ mặt mũi người. Chuyện hôm nay, bản đạo sớm đã đem sinh tử không để ý, sao có thể có thể bởi vì người nói ba xạo tỵ thay đổi? Nếu là còn nghĩ tới ngày xưa tình cũ, xin mời nguyên soái đứng ở một bên đi, đừng lại cầm tay việc này!"

Những lời này nói rằng đến, hầu tử cũng không khỏi được ngẩng đầu lên hơi nắm thật chặt trong tay kim cô bổng chuẩn bị tái chiến.

Này không trung bên trong Thái Ất chân nhân cũng đều âm thầm vận động linh lực.

Lần nữa chiến đấu, tựa hồ cũng đã không thể tránh né. Chính là như vậy một hồi chiến, đến tột cùng sinh ra bao nhiêu ảnh hưởng? Điểm này, mà ngay cả Thái Ất chân nhân đều không rõ ràng lắm.

Thiên Bồng quay đầu lại nhìn hầu tử liếc, lại cúi đầu nhìn chăm chú Ngũ Trang Quan phé tích bên trong Huyền Trang bọn người.

Lúc này, nhân sâm kia quả hiệu lực cũng đã càng ngày càng lợi hại, Huyền Trang đã đến phải có người nâng tài năng đứng thẳng trạng thái, này

trên mặt càng là nhìn không ra một tia huyết sắc, chỉ có thể phí công địa mở to mắt xa xa địa nhìn qua đứng ở nhân sâm quả thụ trên Trấn Nguyên Tử, thủy chung nói không nên lời một câu.

Trấn Nguyên Tử nghiêng mặt đi, loát râu dài thở dài: "Bần đạo cũng không phải nhất định phải gia hại cho hấn. Chỉ cần hấn chịu lập địa thành phật, hoặc là bỏ phật theo đạo, như vậy, tất cả vấn đề tự nhiên giải quyết dễ dàng. Nếu là hấn kiên trì đi về phía tây, đó chính là hấn tự tìm, bần đạo cũng bất lực. Người nếu muốn cầu tình, còn không bằng đi cầu chính hấn."

Theo nhân sâm quả thụ trên phiêu tán điểm điểm trong suốt rơi đại địa, phiến lá trong gió nhẹ nhàng chấp chờn trước.

Tiểu bạch long nâng phía dưới Huyền Trang cắn chặt răng, gian nan địa đứng.

Từng giọt được mồ hôi lạnh theo cái trán chảy xuống, lại không có chút nào nhả ra ý tứ.

Người khác có lẽ cũng không rõ, nhưng Thiên Bồng hiểu rõ.

Đối tại Trấn Nguyên Tử mà nói, đạo thống, so với hấn mệnh quan trọng hơn, bởi vì đó là tín ngưỡng của hấn. Đối tại Huyền Trang mà nói, phổ độ, đồng dạng so với hấn mệnh quan trọng hơn, bởi vì đó cũng là tín ngưỡng của hấn.

Trước mắt, là một hồi tín ngưỡng chi tranh. Còn chân chính tín ngưỡng, là không cách nào thỏa hiệp.

Chậm rãi, Thiên Bồng nhìn phía Trấn Nguyên Tử, khom người chấp tay nói: "Tại hạ đã vì Huyền Trang pháp sư cầu tình, cũng là vì đi về phía tây cầu tình, càng là vì tam giới chúng sinh cầu tình, kính xin Vạn Thọ đại tiên giơ cao đánh khê."

Trần Nguyên Tử nghiêng mặt đi không nhìn Thiên Bồng.

Rơi vào đường cùng, chỉ thấy Thiên Bồng mím môi, chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Dưới ánh trăng, thân hình của hắn chậm rãi trướng đại, dài ra thật dài cái mũi, cây quạt vẩy lổ tai. . . Tụ tại tất cả mọi người trước mặt, hắn hóa ra hắn cho tới nay nhất không thể tiếp nhận, chân thân của mình.

Mà ngay cả Trần Nguyên Tử cũng ần ần có chút giật mình.

Hắn biết rõ Thiên Bồng rơi vào súc sinh đạo, nhưng không có nghĩ tới Thiên Bồng lại sẽ trở thành một con trư yêu , càng không có nghĩ tới, Thiên Bồng hội ở trước mặt của hắn hóa ra chân thân. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 525: Chuẩn Bị Ở Sau

Bốn phương tám hướng, vài gậy yêu quân chính hạo hạo đặng đặng địa hướng Vạn Thọ Sơn đuổi, thiên đình cũng đã ở vào cao nhất đề phòng, toàn bộ thế giới tựa hồ cũng cũng đã nghe tin lập tức hành động, này thần kinh kéo căng đến cực hạn.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Thiên Bồng xuất hiện lại tạm thời đình chỉ thế cục hướng phía càng thêm ác liệt phương hướng phát triển xu thế.

Nhân sâm quả thụ trên, Thiên Bồng chậm rãi hiện ra chân thân, điều này làm cho xa xa hầu tử cũng không khỏi được hơi nhúu mày.

Trên bầu trời Thái Ất chân nhân lặng lẽ đã ngừng lại chính mình sắp ra tay thuật pháp.

Trần Nguyên Tử chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem, trên mặt nghi hoặc, khó hiểu.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Hồi lâu, hiện ra trụ hình Thiên Bồng chậm rãi giương đôi mắt, nhàn nhạt thở dài, nói khẽ: "Vừa rồi, Vạn Thọ đại tiên hỏi Thiên Bồng cái này có phải là thật hay không thân. . . Hiện tại cái này, là Thiên Bồng bây giờ chân thân, một con trụ. . . Yêu."

Trần Nguyên Tử hơi sửng sốt thần, nhìn qua cái này mập mập thân hình, trong lúc nhất thời đều nói không ra lời

Nguyên bản cái kia uy phong lẫm lẫm, anh tuấn quả cảm thiên tướng, cuối cùng lại biến thành một con trư. Tuy nói sớm có nghe thấy, nhưng đương tận mắt nhìn thấy, giờ khắc này trùng kích, không thể bảo là không lớn.

Hơi khom người chấp tay, Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Vạn Thọ đại tiên tám trăm năm trước cùng Thiên Bồng nói lời, Thiên Bồng một mực chưa quên. 'Bạc mệnh không chỉ là hồng nhan, còn có trung lương.' . . . Thật sự là hảo câu a. Chỉ tiếc ngày xưa Thiên Bồng chấp niệm quá sâu, nhìn không thấu, có phụ Vạn Thọ đại tiên nhắc nhở."

Trần Nguyên Tử hơi chân chờ, nhẹ giọng hỏi: "Cho nên, ngươi hối hận?"

"Ân." Thiên Bồng nhẹ gật đầu.

Cái gật đầu này, Trần Nguyên Tử không khỏi bật cười, trong thần sắc mang theo vô tận trào phúng, ung dung nói: "Hối hận. Cho nên tự lựa chọn đi theo cái này yêu hầu, đương nổi lên chính thức yêu quái rồi? Nói như vậy lời nói, bản đạo năm đó, lại là xem nhìn lầm."

Thiên Bồng cúi đầu dừng ở dưới chân thô to thân cây, nói: "Thiên Bồng thật sự hối hận. Thiên Bồng dùng vi, đương trung lương chỉ là bạc mệnh đơn giản như vậy, nhưng mà một cái giá lớn, xa xa vượt quá Thiên Bồng dự kiến. Tự như Vạn Thọ đại tiên vừa rồi chỗ nói: Tại đại nghĩa trước mặt, tính mệnh bị cho là cái gì? Bạc mệnh cũng không đáng sợ, đáng sợ là. Mất đi tất cả, liền cái gọi là đại nghĩa, cũng cùng nhau mất đi. Đây cũng là bây giờ Thiên Bồng tình cảnh."

"Đã nhiều năm như vậy, Thiên Bồng một mực tại nghĩ, chính mình đến tột cùng làm sai cái gì. Tại sao phải làm cho như vậy một cái kết cục. Đương trung lương, chẳng lẽ tự nhất định sẽ bạc mệnh sao? Không chỉ là

bạc mệnh, còn có thể hại chính mình chung quanh mọi người, đổi về một cái sống không bằng chết kết cục. Suy nghĩ trọn vẹn hơn sáu trăm năm. . . Thăng đến lần nữa nhìn thấy Vạn Thọ đại tiên, nhìn thấy nhân sâm quả, trông thấy Vạn Thọ đại tiên giống như qua lại Thiên Bồng đồng dạng đi hẳn vệ của mình 'Đại nghĩa' ."

"Người muốn nói cái gì?" Trần Nguyên Tử hai mắt lập tức chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, ý vị thâm trường địa nhìn Thiên Bồng.

Chậm rãi quay đầu lại, Thiên Bồng nhìn phía nơi chân trời xa bay múa một giá giá thiên đình chiến xa. Nói: "Chuyện nơi đây, giờ phút này sợ là cũng đã truyền khắp tam giới. Kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, Vạn Thọ đại tiên có hay không có thể dự kiến được đến?"

"Cái này. . ."

"Vạn yêu hội bày tập Vạn Thọ Sơn. Đạo gia thế lực, cũng là như thế. Một hồi đại chiến hết sức căng thẳng." Thiên Bồng ung dung thờ dài: "Mà hết thảy này, đem cùng phật môn không quan hệ. Vạn Thọ đại tiên tuyệt Tôn Ngô Không đánh bại Như Lai niệm tướng, người cũng biết hẳn kế tiếp biết làm cái gì? Đã không có Huyền Trang pháp sư, Như Lai thật sự hội kịp thời ra tay ngăn lại cái này yêu hầu sao? Còn là hội mặc hẳn cùng đạo gia chiến đến cuối cùng người nào, trở ra thu thập tàn cuộc?"

"Phật môn sợ hãi Huyền Trang pháp sư chứng đạo. (quảng cáo) nhưng không cách nào trực tiếp ra tay nhiệm nhân quả. Đạo gia sợ hãi Huyền Trang pháp sư chứng đạo, có thể trực tiếp ra tay. Rồi lại được sầu lo yêu tộc phản công. Yêu vương Tôn Ngô Không cần Huyền Trang pháp sư chứng đạo, bởi vì hẳn không cách nào đối phó phật môn. Nhưng lại có thể đối phó đạo gia. . . Phật môn, đạo gia, Huyền Trang pháp sư, yêu tộc, cái này chính giữa, kỳ thật giúp nhau ngăn được, một khi thiếu thốn một khâu, cả thế cục đều muốn phát sinh kịch liệt biến hóa. Tuy nói đạo gia không nguyện ý nhìn

thấy Huyền Trang pháp sư chứng đạo, nhưng đạo gia, thật sự chịu đựng được đứng dậy tức mắt đi Huyền Trang pháp sư mang đến kịch biến sao?"

Cái này vừa nói, xa xa hầu tử lông mày lập tức chau thành bát tự, lại không mở miệng nói chuyện.

Trần Nguyên Tử chớp che kín tơ máu hai mắt, tựa hồ đã ở tình tế suy tư về cái gì.

Chậm rãi quay đầu lại, Thiên Bồng nhìn phía Trần Nguyên Tử: "Đối tại đạo gia lý tưởng nhất kết cục, là Huyền Trang chủ động buông tha cho đi về phía tây. Nói như vậy, chính là hấn đạo tâm không ổn. Đạo gia cũng có thể miễn ở yêu vương giận chó đánh mèo. Chính là, Vạn Thọ đại tiên, tựa bây giờ tình thế xem, là cái này kết cục tỷ lệ có bao nhiêu?"

Trần Nguyên Tử cúi đầu nhìn lại, phé tích phía trên, Huyền Trang cường chống nhìn lên nhân sâm quả thụ, nhìn về phía trên sớm đã là hấp hối. Nhưng mà, này trong đôi mắt kiên định cũng không có chút giảm bớt.

"Nếu như Vạn Thọ đại tiên như trước tin được Thiên Bồng, như vậy xin mời nghe Thiên Bồng một câu, kia đối với đạo gia mà nói kết cục tốt nhất, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện. Nếu như Huyền Trang pháp sư là hạng người ham sống sợ chết, cái này đi về phía tây, từ lúc mới bắt đầu tựa cũng không có, căn bản không có khả năng một đường đi đến Ngũ Trang Quan." Thiên Bồng vi hơi dừng một chút, nói tiếp: "Nếu như không phải cái này kết cục, như vậy, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, chết nhiều ít, Vạn Thọ đại tiên chắc hẳn cũng là đoán được. Đạo môn lớn nhất nguy cơ có lẽ giải trừ, nhưng cái khác nguy cơ, lại bị trước thời gian kích phát. Thiên Bồng muốn nói là, có chút trung lương, không chỉ có bạc mệnh, còn có thể hại nước hại dân. Nếu như lúc trước Thiên Bồng chịu dùng càng thêm uyển chuyển thủ đoạn xử lý trước mắt khó khăn, như vậy, liền sẽ không liên lụy Nghê Thường, sẽ không liên lụy thiên hà thủy quân huynh đệ, càng khả năng là, sẽ không mang đến

một ít trường diệt thế cuộc chiến. . . Vạn Thọ đại tiên không sợ chết, Thiên Bồng cũng không sợ. Chính là cái này sau lưng, có so với chết đáng sợ hơn gì đó."

Thiên Bồng chậm rãi khom người, cúi đầu chấp tay nói: "Cho nên, Thiên Bồng muốn nói, cầu Vạn Thọ đại tiên cáo tri Thiên Bồng như thế nào giải cứu Huyền Trang pháp sư, đem thế giới này theo một cái khác trường đại chiến biên giới kéo trở về. . . Thiên Bồng tại đây thay thiên hạ thương sinh, tạ ơn Vạn Thọ đại tiên."

Trần Nguyên Tử không khỏi giật mình.

Toàn bộ thế giới yên tĩnh không tiếng động.

Một đám gió mát vỗ về chơi đùa ồng tay áo, một hạt mồ hôi to như hạt đậu theo Trần Nguyên Tử trên trán chậm rãi chảy xuống.

Hồi lâu, hần vi khẽ cúi đầu, liềm mạng địa nháy mắt con người, cúi đầu, ngẩng đầu, cúi đầu, ngẩng đầu, muốn nói lại thôi, lại thủy chung đều cũng không nói đến lời nói đến, cũng thủy chung không có hạ cuối cùng quyết đoán

Thiên Bồng quay đầu lại nhìn một cái hầu tử, tại trên trời dưới đất mọi người chú mục hạ, từng bước một, chậm rãi hướng Trần Nguyên Tử đi tới. Cung hạ thân, tại Trần Nguyên Tử bên tai tinh tế đang nói gì đó.

Sau một lát, Trần Nguyên Tử mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc địa nhìn về phía Thiên Bồng, một hồi lâu mới hoãn quá thần lai. Bất đắc dĩ lắc đầu. Một ít thẳng giữ tại trên tay phát trần chậm rãi rủ xuống, Trần Nguyên Tử trong nháy mắt giải trừ trên người ngưng tụ linh lực.

"Đừng đánh?" Một cái giống như tiếng sấm loại thanh âm tại tất cả mọi người trong đầu vang lên, đó là nhân sâm quả thụ thanh âm.

"Không đánh nữa." Trần Nguyên Tử vỗ nhẹ nhẹ đập thân cây, thở dài nói: "Trở về đi."

Nói, hắn lại vỗ nhẹ nhẹ đập Thiên Bồng cánh tay, cùng hắn gặp thoáng qua dọc theo cự đại nhánh cây từng bước một đi đến phía trước. Ngẩng đầu lên đi đối mặt treo ở không trung hầu tử, cất cao giọng nói: "Lão phu, cái này thay Huyền Trang pháp sư trị liệu."

Lập tức, này xa xa tu sĩ, trên bầu trời tuần thiên tướng một mảnh xôn xao.

"Đây là có chuyện gì? Nói như thế nào không đánh sẽ không đánh?"

"Cái kia trư yêu cùng Vạn Thọ đại tiên lặng lẽ nói gì đó rồi?"

"Đều nào đến lần này hoàn cảnh. Nói dừng là dừng?"

Giờ này khắc này, này ẩn núp tại trong mây Thái Ất chân nhân càng là cả mộng. Mà ngay cả hầu tử cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Có thể hay không có trá?" Đây là hầu tử đệ nhất ý nghĩ.

Nhân sâm quả thụ chậm rãi giải khai quán chặt lấy cả tòa Vạn Thọ Sơn rễ cây, giống như một con cự đại bạch tuộc loại chậm rãi hoạt động trước, hướng phía nguyên lai vị trí mà đi.

Trần Nguyên Tử bay lên trời, hướng phía phế tích phía trên Huyền Trang bay đi.

Hầu tử hai mắt hơi chuyển động, nắm kim cô bông vôi vàng đuổi tới.

Gặp Trần Nguyên Tử chậm rãi rơi xuống chính mình bên cạnh, Huyền Trang run run rẩy rẩy địa khởi động hai tay, tạo thành chữ thập. Khom

người đến: "Bần tăng tạ ơn Vạn Thọ đại tiên. . ."

"Hừ, cảm ơn cái gì? Còn không phải bần đạo cho ngươi bị này khó?"
Nói, Trần Nguyên Tử vươn tay ra cầm Huyền Trang mạch môn .

Một ít bên cạnh hầu tử lúc này như trước nắm kim cô bổng duy trì lấy chiến đấu tư thái. Đôi mắt nghiêng ngoác ngoác địa nhìn Trần Nguyên Tử.

Sau một lát, Trần Nguyên Tử theo trong tay áo lấy ra một viên đan dược, đặt ở lòng bàn tay đập vụn, phân ra một phần tư giao cho Huyền Trang trong tay, nhẹ giọng thở dài: "Ăn đi a, dựa theo cái này dược lượng. Vừa mới hảo."

Huyền Trang đang muốn nuốt, hầu tử lại đưa tay ra một bả cầm thủ đoạn của hắn. Nhìn Trần Nguyên Tử ung dung nói: "Đã nói, nếu như hắn có chuyện gì. Ngươi cái này Ngũ Trang Quan, ta chó gà không tha. Cho dù ngươi phân phát môn nhân cũng đồng dạng."

Trần Nguyên Tử hơi ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói: "Yên tâm đi, thật muốn hại hắn, lão phu mới vừa cùng ngươi tiếp tục giảng co nữa cũng được, không cần làm điều thừa đời lại bêu danh."

Hầu tử lúc này mới buông lỏng ra Huyền Trang cổ tay.

Xa xa tu giả, trên bầu trời tuần thiên tướng, còn có này từ đầu đến cuối tiềm ẩn Thái Ất chân nhân không khỏi đều đuổi dài đầu quan vọng.

Thẳng đến bọn họ trông thấy Huyền Trang đem đan dược nuốt xuống dưới, trông thấy Trần Nguyên Tử ra tay đem linh lực rót vào Huyền Trang trong cơ thể dẫn dắt dược lực, trông thấy Huyền Trang sắc mặt dần dần chuyển biến tốt đẹp, mới nguyên một đám nhẹ nhàng thở ra. Ngay sau đó, lại nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc.

Mới tin tức lại là truyền khắp tam giới.

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế nắm mới nhất trình lên tấu chương, cả người giống như đã trút giận bóng cao su vậy ngồi liệt tại trên ghế rồng, tự giễu thức địa nở nụ cười.

Nhưng mà, đối Lý Tĩnh mà nói, phiền toái còn không có chấm dứt.

Thu được đến hầu tử cùng Trấn Nguyên Tử hoà giải tin tức, Lữ lục quải hạ lệnh hạm đội trở về địa điểm xuất phát, chính mình tắc mang theo vài vị thuộc cấp gia tốc hướng phía Vạn Thọ Sơn đuổi. Cái khác hai tốp, Ngưu Ma Vương, Cửu Đầu Trùng, tắc ngừng cả chi hạm đội, bồi hồi không tiến.

Vì đem cái này thật vất vả thoáng hòa hoãn thế cục triệt để dẹp loạn, Lý Tĩnh bắt đầu phái người cùng hai vị này yêu vương tiếp xúc, khuyên bảo bọn họ rút lui khỏi bộ đội, làm cho hết thảy khôi phục nguyên trạng.

Một hồi hết sức căng thẳng đại chiến, tựa đơn giản như vậy địa hạ màn.

Nhân sâm quả thụ lại là đem rễ cây một lần nữa đâm vào trong đất, Trấn Nguyên Tử bay lên trời, quơ trong tay phát trần.

Điểm điểm kim quang từ không trung bỏ ra, loạn thạch run nhè nhẹ trước bay lên, một lần nữa bính tổ.

Nguyên bản bị hủy xấu hết thảy, chính chậm rãi được sự giúp đỡ của hấn từng điểm từng điểm khôi phục nguyên trạng, kể cả cỏ cây.

Nhìn tại tiêu bạch long nâng hạ chậm rãi đi vào vừa mới khôi phục nguyên trạng trong lầu các Huyền Trang, hầu tử không khỏi chau nổi lên lông mày, ngược lại nhìn phía một bên Thiên Bồng.

"Người vừa mới cùng hấn nói gì đó rồi? Hấn làm sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý thay đổi được như vậy triệt để rồi?"

Thiên Bồng mím môi nói: "Nói một ít, về phổ độ chuyện tình."

"Về phổ độ chuyện tình?" Hầu tử lông mày chau càng chắc hơn: "Cái gì về phổ độ chuyện tình? Người theo ta cũng nói nói."

Nói, hầu tử đuôi dài lắc tai.

Nhìn hầu tử, Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười, lại là xoay người đi mở ra, ung dung nói: "Cũng là người chính mình ngộ a. Huyền Trang pháp sư mỗi ngày đều ở bên cạnh, người tự không có nghĩ tới xâm nhập hiểu rõ người đang tại thủ hộ 'Đạo' sao?"

Hầu tử nghe được càng phát ra mộng, thân thủ móm móm lắc tai bước nhanh đi theo, hét to nói: "Đến tột cùng nói gì đó người cho ta nói rõ ràng, nói chuyện đừng nói một nửa."

Do dự hồi lâu, trên bầu trời Thái Ất chân nhân cuối cùng còn là xoay người ly khai.

...

Lúc này, Đâu Suất cung trung, thanh tâm chính nhú lại lông mày chăm chăm vào tiến đến bầm báo đạo đồng.

Đạo đồng kia cho nàng chăm chăm được toàn thân không được tự nhiên, đầu kia càng vui càng thấp.

Một hồi lâu, thanh tâm sâu hít một hơi thật sâu, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Đạo đồng kia ngẩng đầu lên đến ngơ ngác địa nháy mắt con người.

"Ta hỏi người sau đó thì sao? Cứ như vậy tụi đã xong? Không có lại đánh?"

Đạo đồng ngơ ngác địa lắc đầu.

"Làm cho nửa ngày cứ như vậy đã xong?" Thanh tâm lập tức có chút phát điên, "A ——" địa hét lên một tiếng, sợ tới mức một bên Tước nhi đều mở to hai mắt có chút kinh ngạc địa nhìn qua nàng.

"Ta đều chuẩn bị cho tốt triệu tập nhân mã xuống dưới tham chiến, người đột nhiên nói cho ta biết bọn họ đừng đánh? Cái này tính như thế nào cá ý tứ? Như thế nào cá ý tứ? Như thế nào cá ý tứ ——! Người cho ta nói rõ ràng ——!"

Thét chói tai lấy, thanh tâm thân thủ muốn đi tùm đạo đồng kia cổ áo, một bên Tước nhi vội vàng cầm cổ tay của nàng đem nàng ngừng, nói khẽ: "Thanh tâm muội muội bớt giận, cái này lại không phải lỗi của hấn."

"Ta biết rõ không phải lỗi của hấn, chính là. . . Chính là. . . Ta đều chuẩn bị xong, tụi cho ta xem cái này. . . Thật sự là. . ."

Nghẹn thở ra một hơi, thanh tâm xoay người sang chỗ khác một cước nặng nề đá vào một bên trang bị thiên đạo thạch bột phấn hộp lớn tử trên.

Chỉ nghe âm một tiếng. Còn tránh ở trong tầng hầm ngầm Thái Thượng Lão Quân bùm lấy ngực bỗng nhiên lau mồ hôi, một bên tu bồ đề che miệng cố nén không cười.

Tước nhi thấp giọng hỏi: "Thanh tâm muội muội đây là làm sao vậy?"

Nghiêng đầu sang chỗ khác, thanh tâm đẩy ra Tước nhi nhìn về phía này tiến đến bấm báo đạo đồng, nhíu chặt trước mi nghiêm túc hỏi: "Lần này trước sau, này hầu tử bị thương không có?"

"Không có."

"Một chút cũng không có?"

"Một chút cũng không có."

"Đôi thủ của hắn là Vạn Thọ đại tiên, còn tăng thêm nhân sâm quả thụ, hẳn rõ ràng không có bị thương?"

Đạo đồng kia ngẩng đầu lên lược lược nghĩ nghĩ, đáp: "Một đường đều là hấn đề nặng Vạn Thọ đại tiên cùng người nhân sâm cây đánh, muốn nói Vạn Thọ đại tiên cùng người nhân sâm cây mà nói, lại là nhiều ít bị bị thương, lời của hắn, không có."

Ngay sau đó, chính là một hồi trầm mặc, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Một hồi lâu, thanh tâm vượt ngực thật sâu thở dài: "Sẽ không, sẽ không, hẳn là địa tiên chi tổ Trần Nguyên Tử, làm sao có thể dễ dàng như vậy khuất phục? Khẳng định còn có chuẩn bị ở sau, khẳng định còn có chuẩn bị ở sau. Như thế nào đều hẳn là cho này hầu tử một bài học."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một vị đạo đồ vội vàng chạy vội tiến đến, chấp tay nói: "Mới nhất tin tức, Vạn Thọ đại tiên quả nhiên có chuẩn bị ở sau! Hấn cùng với này yêu hầu kết bái!"

Lập tức, thanh tâm con mắt đều thẳng, thiếu chút nữa một ngụm lão huyết phun tới.

Cả trong đại sảnh trong lúc nhất thời yên tĩnh không tiếng động.

"Cái này. . . Đây là chuẩn bị ở sau. . . ?" (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 526: : Kết Nghĩa

Sáng sớm, cũng đã chữa trị đại bộ phận Ngũ Trang Quan cùng Vạn Thọ thành tắm rửa tại ôn nhuận dương quang trung, bị ép lưu ly một đêm các tu sĩ cũng đã dần dần phản hồi nơi.

Tư cách so sánh lão vài cái tu sĩ chuyển giờ lên cái bàn ngồi ở chủ cán đạo trên, đăng ký trước một đêm này tổn thất chuẩn bị hướng Ngũ Trang Quan cầu lấy một ít viện trợ.

Ngũ Trang Quan trung, vài cái đạo đồ bung các loại khí cụ hành tẩu tại thật dài trên thềm đá, này phía trước trên quảng trường bày nổi lên một tấm khoác kim sắc vải vóc bàn dài, trên bàn bày đặt đơn giản mấy thứ tế phẩm, lớp một cái thanh đồng lưu hương.

Vài khói xanh mềm rủ xuống bay lên.

Hầu tử cùng Trần Nguyên Tử yên lặng địa đứng ở bàn dài trước, một bên đứng hơn mười tên Ngũ Trang Quan đạo đồ còn có kẻ cả chạy đến Lữ lục quả tại trong Huyền Trang bọn người, về phần này trên bầu trời, xa xa dãy núi trên, tắc ẩn nắp khắp nơi thám tử.

Đôi Ngũ Trang Quan quản chế, còn xa không tới lúc kết thúc.

Hồi lâu, một vị đồng tử bung thịnh có chén nước bỏ vào trước bàn.

Hầu tử nhìn nhìn chén kia trung nhận nhạo nước trong, lại nhìn coi Trần Nguyên Tử, này lông mày chau thành một đoàn.

Trần Nguyên Tử từng bước một đi đến bàn dài trước, điềm nâng ba trụ hương, tượng trưng mà hướng phía đông đã bái bái, cắm vào lu hương trung. Ngay sau đó, hắn dùng móng tay nhẹ nhàng vẽ một cái, vạch phá ngón tay, đem hai giọt máu tươi nhỏ vào trong chén.

Đỏ tươi huyết gặp nước trong, nhanh chóng khuếch tán ra.

Xoay người, Trần Nguyên Tử đem để đặt mặt bàn mặt khác ba trụ hương hướng phía hậu tử đưa tới: "Đến người."

Nhưng mà, hậu tử lại không thân thủ đi đón.

Cứ như vậy trầm mặc một hồi lâu, Trần Nguyên Tử loát râu dài khẽ cười nói: "Như thế nào? Chướng mắt lão phu a?"

Hậu tử nháy mắt con người nói: "Chướng mắt không đến mức, dầu gì cũng là đều biết đại năng."

"Đó là không tin được?"

"Ta tin không tin qua được người, trọng yếu sao?" Hậu tử trợn trắng mắt, hướng phía đỉnh đầu tầng mây sử cái ánh mắt nói: "Bọn họ tin hay không qua được mới trọng yếu."

"Này còn do dự cái gì?"

Nhìn chén kia lí huyết thủy. Hậu tử ung dung thở dài: "Ta suy nghĩ, con nhện huyết có thể hay không có độc."

Cái này vừa nói, Trần Nguyên Tử không khỏi bật cười, nói: "Thế hệ trước xung bản đạo vi sáu chân con nhện Trần Nguyên Tử, nhưng trên thực tế. Bản đạo bản tướng cũng chỉ là cùng con nhện tương tự mà thôi, cũng không phải là con nhện. Đại thánh gia cứ yên tâm đi."

Hầu tử trường thờ dài nói: "Bất quá ngẫm lại cũng là đa tâm, cho dù có độc, nên cũng là độc không chết của ta. Muốn dễ dàng như vậy bị độc chết, này thật không như chết tính."

Nói, hắn tự tay nhận lấy Trấn Nguyên Tử trong tay ba trụ hương. Nhen nhóm, hương phía đông phương tượng trung địa đã bái bái, thuận miệng thờ dài: "Ta đây chần mèn bái cũng không nhiều, mặc dù là thiên địa, đây cũng chỉ là lần thứ hai. Cho nên a. Đây chính là cho đủ mặt mũi người."

"Trước đó lần thứ nhất ra sao giờ?"

"Trước đó lần thứ nhất là thành thân thời điếm."

"Nha. . ." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu, nói: "Xem ra ta còn phải bớt thời giờ đến Hoa Sơn nhìn thoáng cái em dâu a."

"Có nói qua người đương huynh trưởng sao?"

"Bản đạo chính là so với người già rồi vài ngàn năm a, bản đạo không lo huynh trưởng, chẳng lẽ người tới?"

Đem này ba trụ hương chen vào lư hương trung, hầu tử chậm rãi quay đầu, hừ cười nói: "Chích dùng huynh đệ tương xứng, bất luận trưởng ấu, như thế nào?"

Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ cười cười. Buông tay ra nói: "Đi a, theo ý người."

Nghe được cái này một câu, hầu tử mới thân thủ vạch phá ngón tay của mình. Đem giọt máu nhập trong chén.

Một bên hắc hùng tinh lặng lẽ hướng tiểu bạch long phương hướng nhích lại gần, thấp giọng hỏi: "Đây là cái gì chú pháp sao?"

"Không phải chú pháp."

"Không phải? Này làm gì vậy đột nhiên muốn kết nghĩa? Noi theo phàm nhân một ít bộ làm gì vậy?"

"Người đây sẽ không đã hiểu a?" Tiểu bạch long hơi ngẩng đầu lên, đắc ý nói nói: "Đây là tại làm cho những người khác thấy, tam thanh không lên tiếng, tu Bồ Đề tổ sư không lộ diện, Trần Nguyên Tử cùng đại thánh gia kết nghĩa. Đã là cho thấy đôi cái này đi về phía tây thái độ. Sau này, chúng ta cũng có thể thiếu rất nhiều phiền toái."

Do dự một hồi lâu. Hắc hùng tinh lắc đầu nói: "Ta còn là không hiểu. Cái này Trần Nguyên Tử không phải đối đi về phía tây hận thấu xương, thậm chí không tiếc dùng tướng mệnh vật lộn đọ sức sao? Như thế nào đột nhiên trở nên như vậy duy trì? Cư nhiên còn chủ động đưa ra kết nghĩa."

"Có lẽ là sợ tu sĩ khác tượng hấn như vậy đụng vào a." Quay đầu lại nhìn một cái sắc mặt lạnh nhạt Thiên Bồng. Tiểu bạch long nói khẽ: "Thật tình nguyên nhân, chỉ sợ sau đầu kia trư biết rằng a. Bất quá hấn cũng là theo chúng ta trên một cái thuyền, hấn cảm thấy hảo, hấn là chính là thật sự không có vấn đề."

...

Lúc này, Côn Luân sơn Kim Quang động trước đã sớm hội tụ trên trăm danh bên ngoài khác nhau tu sĩ.

Có tóc hoa râu giống như lão nhân trạng, có nhìn về phía trên chính giữa năm, có khuôn mặt thanh tú nhìn về phía trên thanh xuân như trước, càng có giống như hài đồng vậy. Có thể đều không ngoại lệ, bất kỳ một cái nào đều áo mũ chỉnh tề, nhìn về phía trên địa vị phi phàm.

Những này, kỳ thật đều là Xiển giáo bây giờ không có ở thiên đình nhậm chức các phái hệ các đại lão.

Vạn Thọ Sơn chiến sự nổ ra, bọn họ liền thông qua đủ loại con đường được biết tin tức, tại xuyên thấu qua Ngũ Trang Quan bên trong đạo đồ biết rõ chiến sự nhân Huyền Trang mà dậy sau, mọi người liền đi suốt đêm phó Kim Quang động cầu kiến Thái Ất chân nhân.

Đáng tiếc là, Thái Ất chân nhân cũng không tại quan trung, mà giữ cửa đạo đồ càng là không được bọn họ đi vào, thế cho nên cái này phần đông đạo gia trên được mặt bàn nhân vật, chỉ có thể tụ tại cửa lớn khổ đợi đến nay.

Đột nhiên, trong đám người có người cao giọng hô: "Thái Ất sư thúc đã trở lại!"

Lập tức, tất cả mọi người hướng phía tây nhìn lại.

Xa xa địa, Thái Ất chân nhân tay cầm phát trần, đằng vân mà đến, này sắc mặt rất là khó coi.

"Tham kiến Thái Ất sư thúc!"

"Tham kiến Thái Ất sư bá!"

"Tham kiến Thái Ất sư thúc tổ!"

Không đợi Thái Ất chân nhân rơi xuống đất, những cái này tu sĩ cũng đã nguyên một đám khom mình hành lễ, nhưng mà, Thái Ất chân nhân mà ngay cả nửa điểm đáp lễ, cho dù là làm cho bọn hắn miễn lễ ý tứ đều không có.

Vừa mới rơi xuống đất, Thái Ất chân nhân xanh mặt liền đi nhanh hướng phía đại môn đi đến, thật giống như này bốn phía vẫn bối cũng không tồn tại giống như.

Hoãn quá thần lai, này một đám tu sĩ đều vội vàng hướng phía Thái Ất chân nhân vây quanh quá khứ, nguyên một đám thất chủ bát thiết hỏi lên.

"Thái Ất sư thúc, này Ngũ Trang Quan chuyện tình đến tột cùng muốn xử lý như thế nào?"

"Thái Ất sư bá, yêu hầu cũng đã rời núi, không thể không lo a."

"Kim Thiên Tử đi về phía tây vốn là hán phạt môn chuyện tình, nhưng lại nguy hiểm cho ta đạo gia, chỉ sợ. Việc này còn là sớm làm tính toán tuyệt vời a. . ."

Nói tới nói lui, cái này phiền hồi hải, thực sự đều cũng có chút ít lý lịch người, tự nhiên đều hiểu được lễ tiết, cũng không người dám trực tiếp ngăn tại Thái Ất chân nhân trước mặt.

Về phần này Thái Ất chân nhân tắc như trước giống như khi bọn hán không tồn tại giống như. Thiết nghiêm mặt từng bước một mà hướng đại môn đi đến. Này một đám tu sĩ cũng đành phải chăm chú tùy tượng.

Trong nháy mắt, Thái Ất chân nhân đã tại chúng tu sĩ tím tím hạ vượt qua cánh cửa.

Một vị đạo đồ vội vàng đi đến Thái Ất chân nhân trước mặt, khom người chấp tay nói: "Đệ tử cung nghênh sư phó."

Thái Ất chân nhân lúc này mới dừng bước.

Cái này dừng lại ngưng, bốn phía tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, nguyên một đám ngư ngạc địa nhìn qua Thái Ất chân nhân, chờ vị này Tiết Giáo tạm thời đương gia người tỏ thái độ. Mà Thái Ất chân nhân nhưng chỉ là lẳng lặng địa đứng.

Một hồi từng cơn gió nhẹ thổi qua. Chập chờn trước Kim Quang động trong đình viện cỏ cây.

Hồi lâu, Thái Ất chân nhân nói khẽ: "Đem bọn họ, đều đuổi đi ra."

"A? Đuổi đi ra?"

Trong lúc nhất thời, ở đây tu sĩ đều có chút mộng, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ mộng. Nay đạo đồ rất không mộng.

Được nhà mình sư phó lệnh, bốn phía vài cái đạo đồ lúc này vây quanh tới, làm ra một cái thỉnh thủ thế, nói: "Chư vị, kính xin đi về trước đi."

Này cầm đầu vài người muốn nói lại thôi, có thể mắt thấy Thái Ất chân nhân này hờ hững kiên quyết bộ dáng, cũng đừng làm gì được.

Roi vào đường cùng, chỉ phải nguyên một đám khom người chấp tay làm thỉnh an trạng. Xoay người rời đi.

Không bao lâu, đại môn âm âm nhắm lại, những cái này từ bên ngoài đến tu sĩ bị không còn một mống địa đuổi xa đi ra ngoài.

Thái Ất chân nhân lúc này mới sâu hít một hơi thật sâu. Mở ra cước bộ hướng phía quan trong đi đến, nói khẽ: "Sau này, bắt quá người tìm, nói vì sư bệ quan, cái gì cũng không trông nom, cũng không cần biết. Nếu có vị ấy

người tài chỉ trích. Liền đem vi sự này Xiển giáo chương giáo lệnh bài cho hấn."

"Cho hấn. . ." Này đạo đồ lập tức lấp bắp kinh hãi.

"Đúng, cho hấn. Ai có thể trông nom. Ai đi trông nom a. Vi sự là bất lực."

Này đạo đồ cả giật mình. Một hồi lâu, thẳng đến Thái Ất chân nhân đi ra một trượng có hơn. Hấn mới hoãn quá thân lai vội vàng đuổi theo, thấp giọng nói: "Su phó, này nếu như là vài vị sư thúc sư bá tới hỏi?"

"Bọn họ tới rồi sao?"

"Có vài vị đã tới, bắt quá phần lớn không nói gì, chỉ là thoáng hỏi thoáng cái tình huống, liền rời đi."

Thái Ất chân nhân hừ lạnh một tiếng, ngo ngác địa nháy mắt con người thờ dài nói: "Không để ý tới cũng được a. . ."

. . .

Ngũ Trang Quan trung, đơn giản nghi thức cũng đã xong xuôi, này bốn phía thám tử, có cũng đã rời đi, có còn ngưng lại tại chỗ cố gắng lại dò hỏi một điểm gì đó mới tình báo.

Tại Trấn Nguyên Tử chiêu đãi hạ dùng qua giờ ngộ trai món ăn, đoàn người liền hướng Trấn Nguyên Tử chào từ biệt, nhâm Trấn Nguyên Tử như thế nào giữ lại, cho dù là vì hướng ra phía ngoài giới làm một cái tư thái, hầu tử cũng không nghĩ lại tại cái này Ngũ Trang Quan trung nhiều ở.

Một hồi khuyen bảo, lại thêm Thiên Bồng cuối cùng tỏ thái độ cho là nên ở nữa một đêm, hầu tử mới cố mà làm tiếp nhận.

Mượn cơ hội này, Trần Nguyên Tử lần nữa hướng Huyền Trang đưa ra muốn cùng hắn tham thảo phổ độ chi đạo.

Đối tại cái này, Huyền Trang chính là lòng còn sợ hãi.

Lúc trước như vậy khách khí, cho dù là tham thảo quá trình, cũng là tương đương vui sướng, có thể vừa tham thảo hết chỉ chớp mắt, Trần Nguyên Tử liền thay đổi mặt. . . Điều này làm cho ai cũng nhiều ít sẽ có chút ít lo lắng.

Lại là tại Thiên Bồng khuyên bảo, Huyền Trang cuối cùng đáp ứng rồi Trần Nguyên Tử thỉnh cầu.

Đương nhiên, khẳng định không thể là lập tức. Một đêm chưa ngủ, những người khác tốt hơn nói, Huyền Trang rốt cuộc chỉ là một giới phạm phu, tự nhiên được đi đầu nghỉ ngơi.

Vì vậy, mọi người liền lại trở lại vừa mới chữa trị tới trong lầu các.

Vừa vào cửa, Lữ lục quả liền bắt đầu lải nhải địa tại hầu tử bên tai giảng trước lần này tình thế trung khắp nơi phản ứng, trọng điểm khiển trách Bằng Ma Vương, Su Đà Vương đoạn đường này, đối làm ra phản ứng Ngưu Ma Vương, Cứu Đầu Trùng tác gián lược mang qua, một đường nhắc tới trước, niệm được hầu tử đều có chút phiền. Cường tìm vài cái lý do đưa hắn cùng đi theo vài cái yêu tướng đều cho đuổi trở về, lập tức cảm thấy bên tai thanh tịnh không ít.

Cái này một rảnh rồi, hầu tử liền lại nghĩ tới Thiên Bồng cùng Trần Nguyên Tử nói lặng lẽ lời nói, có thể cái này một cảm giác, hắn mới giật mình phát hiện Thiên Bồng không thấy!

...

Lúc này, cự ly Ngũ Trang Quan hai mươi dặm có hơn, cũng đã biến ảo hồi nhân thân Thiên Bồng chậm rãi hạ xuống đến lục thụ thành âm - sóng già thành đại ca bên dòng suối nhỏ trên, mọi nơi nhìn quanh.

Không bao lâu, một cái ngân sắc thân ảnh theo này ngang gôi trong suối nước chậm rãi đứng lên.

"Người đến chính là Thiên Bồng Nguyên Soái?"

Nghe vậy, Thiên Bồng chậm rãi quay đầu lại đi.

Này đứng ở trong khe nước là một người mặc ngân sắc thiên quân khái giáp đại hồ tử thiên tướng, nhìn này phù hiệu đeo tay, hẳn là một phần của tuần tra phủ.

Thiên Bồng chậm rãi hướng hẳn duỗi ra một tay đi, này trong tay nắm là một khối bạch sắc khăn tay.

"Đây là người lưu lại?"

"Khởi bẩm nguyên soái, thật sự là mặt tướng lưu lại."

Nói, này thiên tướng theo ẩn núp dòng suối nhỏ trung từng bước một đi đến bờ đến, quỳ một chân trên đất, hướng Thiên Bồng chào một cái.

Nhìn đối phương này tiêu chuẩn tư thái, Thiên Bồng lập tức nhin không được cười lên, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Đứng lên đi, ta sớm đã không phải là cái gì nguyên soái, ta hiện tại gọi Trư Cương Liệt, người cái này lễ, ta cũng vậy chịu không nổi. Nói đi, ai bảo người tìm đến ta?"

Này thiên tướng nhàn nhạt cười cười, chậm rãi đứng dậy, chấp tay nói: "Đây là bệ hạ ý chỉ."

Hướng phía Ngũ Trang Quan phương hướng nhìn nhìn, này thiên tướng hướng phía Thiên Bồng đi vào hai bước, thấp giọng nói: "Bởi vì là mật chỉ, cho nên không có chính văn, cũng là vì tránh cho lưu lại đầu đề câu chuyện. Bất quá, mật tướng trong tay có bộ hạ Linh Tiêu Bảo Điện tín vật."

Nói, này thiên tướng theo bên hông lấy ra một mặt khéo léo khảm kim ngọc bài hướng phía Thiên Bồng đưa tới.

Thiên Bồng tiếp nhận ngọc bài tùy ý nhìn thoáng qua liền lại bị mất trở về, lạnh lùng nói: "Nói đi, chuyện gì."

Thiên tướng đem trọng yếu ngọc bài cất kỹ, chấp tay nói: "Bộ hạ có chỉ, trước lệnh nguyên soái ngài tiếm phục tại này đi về phía tây trong đội ngũ, nếu có dị động, tùy thời đi qua tuần tra phủ hướng bộ hạ hồi báo tin tức."

Cái này vừa nói, Thiên Bồng thần sắc lập tức cứng lại rồi, vẫn không nhúc nhích địa nhìn này thiên tướng.

Ngay sau đó, là hồi lâu trầm mặc, lâu được cả kia thiên tướng đều cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

"Nguyên soái đây là. . . Làm sao vậy?"

Chỉ nghe Thiên Bồng hừ lạnh một tiếng, khẽ cười nói: "Ta hiện tại thuộc về cái gì biên chế?"

"Nguyên soái biên chế, bộ hạ cũng không có. . ."

"Ta hỏi lại một câu." Cắt đứt này thiên tướng mà nói, Thiên Bồng chậm rãi nói: "Ta còn là nguyên soái sao? Nếu như không phải, ngươi một mực bảo ta nguyên soái là như thế nào cá ý tứ? Nếu như là, ta đây ẩn soái? Của ta binh mã?"

Nói đi, Thiên Bồng liền cười doanh doanh địa chăm chăm vào này thiên tướng xem. Này cười, nhìn về phía trên càng giống cười lạnh.

Lúc này, này thiên tướng đã bị hỏi được á khẩu không trả lời được, nhẫn nhịn một hồi lâu, mới lắp bắp nói: "Nguyên soái quá lo lắng, về này sáu trăm năm trước chuyện tình, bệ hạ đã từng nhắc tới. Thật là oan án không thể nghi ngờ."

"Oan án? Vậy tại sao bắt bình phản?"

Này thiên tướng hơi thu thu thần, thấp giọng nói: "Này dù sao cũng là thượng một nhiệm Ngọc Đế định đắc tội qua, một hồi đại chiến, rất nhiều người vật chứng chứng bây giờ đều đã kinh mất, hiện tại muốn sửa lại án xử sai, quả thực có chút khó khăn."

Trong nháy mắt, Thiên Bồng thiếu chút nữa bật cười.

Tạm thời không đề cập tới này vốn là có lẽ có đắc tội danh sẽ có những người nào vật chứng chứng, tự riêng này "Nhân chứng vật chứng" cũng không tại, hiện giữ Ngọc Đế còn có thể lảng không kết luận Thiên Bồng là vô tội, thủ đoạn này, cũng đã không thể so với lúc trước thượng một nhiệm Ngọc Đế kém.

Lập tức, Thiên Bồng nhìn thiên tướng ánh mắt càng phát ra ý vị thâm trường.

Phát giác được Thiên Bồng biến hóa, này thiên tướng lại còn kiên trì nói tiếp: "Bất quá, hôm qua việc, chính là nguyên soái ra tay, mới hóa giải nguy cơ. Tự riêng này công lao, đã không thể bảo là không lớn. Bệ hạ nhất định sẽ tìm cơ hội vi nguyên soái sửa lại án xử sai, làm cho nguyên soái trở về thiên đình. Trước đây, kính xin nguyên soái. . . Tiếp tục khác làm hết phận sự thủ." (chưa xong còn tiếp)r580

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 527: Tiểu Bạch Long Gia Đến

Nghỉ ngơi qua đi, vào lúc ban đêm Huyền Trang liền lại một lần ứng Trần Nguyên Tử mời đi trước Ngũ Trang Quan đại diện cho giảng giải phổ độ chi đạo.

Lúc này đây, hầu tử như trước tự mình theo đi, không dám chủ quan.

Trần Nguyên Tử như trước giống nhau lúc trước khách khí, Huyền Trang cũng như trước hữu vấn tất đáp, kiệt tâm hết sức địa giải thích.

Thời gian tựa một chút như vậy một điểm địa trôi qua.

Giờ tỵ vừa đến, hầu tử lợi dụng ngày kế còn muốn sáng sớm đi xa vì do đem Huyền Trang lôi trở lại lâu các.

Lúc này đây, Trần Nguyên Tử lại là không nhiều làm giữ lại, hết thảy tựa hồ thật sự như Trần Nguyên Tử chỗ nói, hấn cũng đã triệt để buông tha cho ngăn chặn đi về phía tây ý nghĩ.

Tuy nói cái này kết cục rất phù hợp hầu tử lợi ích, có thể đến tốt cùng cái dạng gì mà nói, có thể nhanh như vậy địa thay đổi Trần Nguyên Tử tâm tư?

Điểm này, hầu tử thủy chung nghĩ mãi mà không rõ.

Nói lời từ biệt Trần Nguyên Tử, trở lại chỗ ở dàn xếp hảo Huyền Trang, hầu tử đập mạnh lấy chồng lâu môn, mới phát hiện vào ban ngày không biết

chạy chạy đi đâu Thiên Bồng cũng đã đã trở lại. Dưới ánh trăng, hắn chính đoan ngồi ở lịch sự tao nhã trong đình viện duy trì lấy một bộ nhân dạng, ung dung địa phẩm trước trà, nhìn về phía trên rất là thích ý.

"Hắc, ban ngày chạy đi đâu?" Hầu tử chống kim cô bổng chậm rãi ung dung địa đi tới, ngồi xuống Thiên Bồng đối diện ghé đá.

"Buồn bực được sợ, đi ra ngoài đi đi lại lại thôi." Thiên Bồng cúi đầu xuống, vì hầu tử ngâm vào nước một ly trà, đầy quá khứ.

"Người cũng sẽ buồn bực? Ta nghĩ đến người từ nhỏ chính là chỗ này sao buồn bực." Thân thủ nâng chung trà lên, hầu tử nhẹ nhàng nhấp một miếng liền lại thả xuống dưới.

Ngay sau đó, hai người cứ như vậy ngồi lẳng lặng.

Minh nguyệt chậm rãi ghé qua trong mây. Gió nhẹ từ từ thổi qua, vỗ về chơi đùa trước cành lá.

Cả Ngũ Trang Quan yên tĩnh được chỉ còn lại có ngẫu nhiên vài tiếng con dế mèn tiếng kêu.

Thiên Bồng cúi đầu dừng ở trong chén trôi nổi một mảnh lá trà, dừng ở bốc lên nhàn nhạt sương mù, thỉnh thoảng thở dài.

Hầu tử tắc quay trở ra tròn mắt. Một hồi nhìn lên không trung trăng tròn, một hồi cúi đầu liếc mắt nhìn bên cạnh lá khô trên leo lên con kiến, một hồi lại chăm chăm vào Thiên Bồng nhìn, này tư thế ngồi đối lấy đối đi.

Từ loại nào góc độ mà nói, cái này nguyên bản phân thuộc bất đồng trận doanh hai người kỳ thật có rất nhiều điểm giống nhau. Tỷ như đều rất bướng bỉnh, nhận định chính là nhận định, tám con ngựa cũng kéo không trở lại, cái gì đều không để ý. Tỷ như đều phải không phụ lòng lòng của

mình, tỷ như cũng không yêu mến náo nhiệt, tỷ như đều yêu mến một người ở lại. . .

Đã có thể như vậy hai người. Lại có rất nhiều bất đồng điểm.

Đồng dạng là yêu mến một người ở lại, Thiên Bồng là thật đúng là ở lại, vẫn không nhúc nhích, có lẽ tại tinh tế tự hỏi cái gì, có lẽ hoàn toàn chính là cân não chạy xe không. Dọc theo con đường này. Loại tình huống này mọi người đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Hầu tử cái gọi là "Lẳng lẳng địa ở lại" thì là lẳng lẳng địa tự mình một người làm chút gì đó. Cho dù là bị đặt ở Ngũ Hành dưới núi thời gian, hẳn cũng sẽ chính mình mò mẫm chuyên, lăn qua lăn lại bên cạnh cỏ dại bùn cát cái gì, nếu như thật sự cái gì cũng không làm, hẳn lại hội buồn bực được sợ, là tốt rồi giống như bây giờ.

Một hồi lâu, Thiên Bồng lại là nhân nhạ thở dài, hầu tử lão đảo mà hỏi thăm: "Làm gì vậy than thở?"

Thiên Bồng giương mắt da nhân nhạ nhìn hầu tử liếc. Nói: "Không có gì, một điểm không ảnh hưởng chuyện tình."

"Không ảnh hưởng chuyện tình có cái gì hảo thở dài? Ta lão gia có câu tục ngữ, thở dài một hơi. Suy ba năm."

"Ngươi lão gia tập tục? Hoa Quả Sơn loại đó địa phương cũng có tập tục chuyện này sao?"

"Không phải Hoa Quả Sơn, khác một chỗ." Vì hơi dừng một chút, hầu tử lại tiếp theo ung dung nói: "Hoa Quả Sơn làm sao vậy? Hoa Quả Sơn rất tốt. Tại của ta thống lĩnh phía dưới, Hoa Quả Sơn chính là tam giới số một yêu quốc, so với thiên đình cũng không chút thua kém. Ngày đó cảnh tượng đó. . . Hắc hắc, đáng tiếc ngươi không có cơ hội thấy."

Thiên Bồng nhìn hầu tử hừ bật cười. Lại thâm sâu hít một hơi thật sâu, ma xát bắt tay vào làm bên cạnh chén trà thờ dài: "Nhưng cũng là tại trên tay người hủy."

Hầu tử con mắt một nghiêng. Lúc này phản phúng một câu: "Người cũng không khá hơn bao nhiêu, thiên hà thủy quân trong tay người lớn mạnh. không cũng ở trong tay người hủy?"

Lập tức, hai người đều trầm mặc.

Hồi lâu, Thiên Bồng nhẹ giọng thờ dài: "Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà. Xem ra, hai người chúng ta đều là Tiêu Hà a."

Hai người cùng nhìn nhau trước, đều bật cười.

Một bên lầu các trên, Huyền Trang lẳng lẳng địa bao quát trước trong đình viện hai người.

Này nhàn nhạt tiếng cười qua đi, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Ngày hôm qua cảm ơn người, xem ra mang lên người, quả nhiên là đúng. Lời giống vậy ta đi nói, xem chừng Trần Nguyên Tử tên kia lý đều sẽ không để ý ta."

"Có cái gì hảo tạ, đều là một sợi thừng tử trên châu châu. Bảo vệ Huyền Trang pháp sư đi về phía tây, đây là ta đáp ứng rồi sự tình."

"Người đến tốt cùng nói với Trần Nguyên Tử cái gì rồi?"

"Từ nay về sau người sẽ biết, bây giờ nói người cũng không hiểu."

"Vậy người hôm nay đi đâu? Không phải là thiên đình phát hiện người ở nơi đây, tranh thủ thời gian phái người đến lôi kéo người a? Người cũng đừng biến thành thiên đình nội ứng a, ta cuộc đời hận nhất đúng là phản đồ. Một khi biến thành phản đồ, sẽ không có đàm phán đường sống."

Thiên Bồng ngẩng đầu lên nhìn nhợt cười cười, nhìn hầu tử nói: "Người cảm thấy ta là hạng người sao như vậy?"

Nhú lại lông mày lược lược suy tư một phen, hầu tử lắc đầu nói: "Hẳn là . . . Không phải."

"Không phải này chẳng phải thành? Muốn đùa giỡn loại này một chút thủ đoạn, đã sớm đùa giỡn, không đến mức đợi cho một ngày này."

"Điềm ấy ta vẫn tin tưởng của ngươi, tuy nhiên ngươi phụng phịu còn là như vậy khiến người chán ghét."

Lúc này, ngoài mây chực dậm trên bầu trời, thanh tâm chính nắm một cái lớn cỡ bàn tay bát quái kính tinh tế địa nhìn. Tại bên cạnh của nàng, huyền phù cái này một kim một ngân lượng vị đồng tử.

Này bát quái trong kính cảnh tượng, đúng là hầu tử cùng Thiên Bồng chính ở trong đình viện nói ngày.

Hồi lâu, nàng nhẹ giọng hỏi: "Người này là Thiên Bồng Nguyên Soái?"

"Hẳn là không sai." Một bên mặc kim sắc đạo bào đồng tử nặng nề gật đầu nói: "Tin tức là từ tuần tra phủ vụng trộm lấy được, có nên không có sai. Người này, ta trước kia còn gặp qua hai lần, này mặt mũi cùng kiếp trước may may không sửa. Hẳn trước kia là thiên hà thủy quân đại nguyên soái, về sau còn chấp chương qua thiên đình tất cả binh mã, Nam Thiên Môn bị công phá trước, hẳn bị tiền nhiệm Ngọc Đế dùng thông đồng với địch tội phạm vào trích tiên tinh, bởi vì một ít sai rò cuối cùng rơi vào súc sinh đạo, thành trư yêu."

"Liên cái này Thiên Bồng cũng cùng hẳn hỗn đến một khối đi?" Thả ra trong tay bát quái kính, thanh tâm lông mày không khỏi chau thành một đoàn.

Bên kia mặc ngân sắc đạo bào đồng tử thấp giọng nói: "Thời điểm đó hấn bị phán hạ trích tiên tinh, ta còn thay hấn gọi qua khuất. Bây giờ nhìn hấn và yêu hầu thực đi tới một khối, ngẫm lại lúc trước tiên nhiệm Ngọc Đế nói hấn thông đồng với địch. Nói không chừng là thật. Bất quá. . ."

Thoáng dừng một chút, này áo bào màu bạc đồng tử nhìn qua thanh tâm có chút không yên nói: "Bởi như vậy, sự tình thì càng không dễ làm. Này yêu hầu bản thân vũ lực cũng đã trên trời dưới đất số một, lại thêm cái này thông hiểu quân lược qua Thiên Bồng, chúng ta còn thế nào trả thù a? Nếu không. . . Sur muội. Hay là thôi đi?"

Nói đi, này lưỡng đồng tử liền cẩn thận địa nhìn qua thanh tâm.

"Như thế nào?" Thanh tâm mặt tối sầm, lạnh lùng nói: "Các người sợ?"

Lưỡng đồng tử hơi rụt rụt cổ, nuốt khô nhỏ nước miếng, không dám mở miệng reads;

Nhìn trong tay bát quái kính, thanh tâm nhếch môi nói: "Đã đều lợi hại như vậy. Này hai người bọn họ lúc trước làm sao lại đều bại? Ta không vội, chỉ cần nhìn chăm chăm vào, sớm muộn gì có cơ hội có thể ra tay, không phải cho cái này kiêu ngạo hầu tử một điểm giáo huấn không thể. Chuyện này, các người nguyện ý giúp được giúp. Không nguyện ý. . . Cũng phải giúp!"

. . .

Ngày kế sáng sớm, hầu tử một nhóm liền sớm địa thu thập xong, tiến đến hướng Trần Nguyên Tử chào từ biệt.

Trước khi đi, Trần Nguyên Tử lần nữa đưa tặng mỗi người một miếng nhân sâm quả làm lễ vật, lúc này đây, Trần Nguyên Tử đặc biệt cáo tri mọi người nhân sâm quả chính xác dùng ăn phương pháp, dùng bày ra thành ý.

Cáo biệt Trần Nguyên Tử, đoàn người liền lai tiếp tục bước lên hướng tây đường.

Cái này một xuất phát. Tiểu bạch long tự thay đổi ngày xưa sợ hãi rụt rè thế cho nên rơi xuống phía sau thái độ bình thường, dắt ngựa đi tới đằng trước, một bộ cao hứng bùng bùng bộ dạng. Thật giống như thay đổi cá nhân giống như.

Chính hấn đi đến đằng trước ngược lại không có gì cái gọi là, vấn đề là con ngựa kia trên còn ngồi cá Huyền Trang.

Nhiều lần, hầu tử đều không thể không đặc biệt công đạo hấn chậm một chút. Dem muốn bảo vệ đôi tượng cầm lấy đi mở đường, đây quả thực là vớ vẩn.

Liên tiếp hai ngày xuống tiểu bạch long như trước như thế, mà vẫn còn có càng ngày càng nghiêm trọng xu thế, hầu tử không khỏi đều sinh nghi. Đưa hấn kéo đến một bên quanh co lòng vòng hỏi, cái này vừa hỏi. Mới hiểu được nguyên lai nhà hấn đã tới rồi.

Chính xác ra, là hấn cùng Bạch Tô gia đã tới rồi.

Cái này vừa nói. Hầu tử cũng liền thoải mái.

Nhớ ngày đó tiểu bạch long gia nhập cái này đi về phía tây đội ngũ, tuy nói hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì hầu tử cưỡng bức, nhưng về phương diện khác, cũng là bởi vì tiểu bạch long cấp cho nhà mình tức phụ tìm bàn đào diên thọ.

Lập tức muốn gặp nhà mình tức phụ, cái này hấn có thể không vui sao?

Kế tiếp mấy ngày, càng chạy người càng hiếm, càng chạy sơn càng hiểm. Nguyên bản còn có thể ngẫu nhiên gặp một hai cái thôn xóm hoặc là

nhìn thấy một hai cái tu sĩ tụ cư đạo quan, về sau, dứt khoát chính là bách lý không có người ở, mà ngay cả yêu quái đều không thấy được bán chích.

Có thể đường này, tiểu bạch long lại là càng ngày càng thuần thực, tâm tình càng là càng ngày càng tốt.

Đến rồi đi Ngũ Trang Quan mười lăm ngày sau, cự ly tiểu bạch long gia cũng đã gần trong gang tấc, trên đường đi, tâm tình thật tốt tiểu bạch long bắt đầu cẩn thận niệm lên hán cùng với Bạch Tổ các loại qua lại.

"Nha đầu kia, nguyên bản rất nhu thuận, cái gì đều nghe ta, ta làm cho nàng hướng đông không dám hướng tây, có thể một thành thân, người nợ tỵ thay đổi. Hung đứng lên cái này thật là. . . Ai, một điếm chi ma đậu xanh việc nhỏ, động một chút lại bả ta ra bên ngoài đuổi, nói để cho ta có loại trở về tây hải đi, rốt cuộc đừng đi thấy nàng. Người nói, cái này tính nói cái gì?"

"Kỳ thật a, ta biết rõ nàng này đều là nói nói nhảm. Ngay từ đầu, ta còn cùng nàng sảo, về sau phát hiện, ta hoàn toàn tỵ sảo không thắng. Nữ nhân này a, nóng giận hoàn toàn tỵ không có ăn khớp, cũng không giảng đạo lý. Dần dà, ta liền học xong ứng đối chiêu số của nàng."

"Mỗi lần nàng càng hỏa, ta cũng vậy nổi giận, sau đó thu thập bọc hành lý, trên lưng bước đi, cũng không quay đầu lại."

Hầu tử nhíu mày hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Tiểu bạch long thần bí hề hề nói: "Người đoán."

Hầu tử tròn trắng mắt nói: "Yêu giảng hay không."

Nói đi, nhanh hơn cước bộ tỵ đi lên phía trước.

Đi lần này, tiểu bạch long ngược lại là cấp, lôi kéo trước bạch sai nha bước đuổi đến đi lên, nói: "Đừng đi nha, ta nói, ta nói. Sau đó nha, tìm một chỗ đi bộ một vòng, mang theo bọc hành lý đi đâu người bằng hữu động phủ hoặc là đạo quan uống cá trà, sau quân cò cái gì, chờ thêm cá một hai canh giờ, lại đi bộ trở về."

"Nữ nhân, chính là như vậy hồi sự, nổi nóng người nói với nàng thật là làm không đến dùng. Hết giận, người cái gì đều không cần nói, thì trở mình thiên. Nếu cãi nhau, ta còn tiếp tục tại trong nhà ở lại a, hắc hắc, không chừng vài cái canh giờ sau còn đang sảo."

"Nàng bình thường bao lâu phát một lần hỏa?" Hầu tử nhẹ giọng hỏi.

"Bao lâu a. . . Ân, ba ngày hai đầu nổi giận. Muốn năm ngày không có nổi giận, vậy có vấn đề."

"Nổi giận nguyên nhân?" Hầu tử lại hỏi.

"Nổi giận nguyên nhân đó là đủ loại, tỷ như nàng lúc ra cửa giao cho ta sửa một cái rỉ nước nóc nhà. Kết quả nàng lúc trở lại phát hiện ta đã quên. Tỷ như ta lấy đông tây dùng quên hồi phục tại chỗ, quản gia ngõ được loạn thất bát tao lại không trừng trị. . . Đại khái chính là chỗ này chút ít chi ma đậu xanh việc nhỏ."

Hầu tử ngửa đầu nghĩ nghĩ, thấp giọng hỏi: "Vậy người chẳng phải là thường xuyên lưng bọc hành lý chạy khắp nơi?"

"Đó là."

"Bạn của người tị không có cảm thấy kỳ quái?"

Tiểu bạch long hơi sững sờ, gãi gãi mặt nói: "Vừa mới bắt đầu sẽ nói a, về sau thì thấy nhưng không thể trách. Xem ta cầm bọc hành lý đi cộ trà

uống, thì hiểu rõ là tình huống nào, liền hỏi đều không cần hỏi nhiều."

"Người người này sinh thật là có đủ rồi bi thức."

"Hắc, ngài sẽ không đã hiểu, này thường ngày hạnh phúc chính là chỗ này sao tới. Thành thân, không cãi nhau. Chẳng lẽ mỗi ngày hai người đối với ngân người a?"

"Ta còn là lần đầu tiên nghe người ta nói thành thân sẽ cãi nhau."

"Đây chính là chúng ta ở chung hơn sáu trăm năm, ta phải ra tới kinh nghiệm nha, hiện tại miễn phí bả quý giá như vậy kinh nghiệm truyền thụ cho đại thánh gia ngài, ngài còn không biết hàng rồi?"

Hầu tử trợn trắng mắt, lại âm thầm đem tiểu bạch long một bộ này nguy biến ký đến đáy lòng.

Dương Thiên nổi giận lên. Chắc hẳn so với Bạch Tố muốn khùng bố nhiều hơn a? Ân, không biết chiêu này đến lúc đó trông nom không dùng được?

Gặp hầu tử không đáp lời, tiểu bạch long lại nói tiếp: "Hai người cùng một chỗ, tổng hội có rất nhiều ma sát, thật muốn sảo, mỗi ngày đều có sảo không hết khùng. Dù sao cũng phải có một người muốn cho bước không phải? Ta đây chiêu a, đã có thể bên tai thanh tịnh, lại có thể giữ gìn vợ chồng hài hòa. Thật tốt? Chính là thường xuyên lưng đeo cái bao khắp nơi đi chặt vật điếm. Bất quá ta là nam tử hán, co được dẫn được, điếm ấy khổ đều nuôi không trôi. Còn nói gì thành tựu nghiệp lớn? Đúng không?"

"Hành hành hành, hôm nào làm cho Ngọc Đế cho ngươi ban cá mô phạm trọng phu thưởng." Hầu tử không khỏi bật cười, nói: "Lúc này đây lâu như vậy không có trở về, cũng không nghe ngươi nói muốn trở về một chuyến, không phải là cãi nhau rồi nhà trốn đi a?"

Cái này vừa nói, tiểu bạch long không khỏi chau nổi lên lông mày. Co lại tay nói: "Không sai biệt lắm. Bất quá lần này có điểm nghiêm trọng, ta đem nàng yêu mến cái gương cho làm bể. Vốn có nghĩ đại khái muốn rời nhà trốn đi nửa tháng, tốt nhất còn phải mang một ít lễ vật trở về kết thúc công việc. . . Cho nên mới phải nghĩ đến đi bắt Huyền Trang pháp sư đương lễ vật. Cũng mới hội đụng với đại thánh gia ngài a. Kết quả lăn qua lăn lại. . . Cái này đều một năm."

"Người làm sao biết đập nát của nàng cái gương?"

"Soi gương thời điểm không cẩn thận quá."

"Người một đại nam nhân, soi gương làm gì vậy?"

Tiểu bạch long chỉ vào chính mình, nghiêm túc nói ra: "Ta đây sao một phong độ nhẹ nhàng công tử, chiếu cá cái gương, còn dùng hỏi làm gì vậy sao?"

Hầu tử lập tức hết chỗ nói rồi.

Nghĩ đến cái này tây hải tam thái tử thế giới, xác thực không phải hẳn có khả năng hiểu.

Không bao lâu, mọi người liền tới đến một tòa bất ngờ ngọn núi trước.

Này dưới núi là một vũng nước trong, bốn phía cỏ cây thành âm, điều ngũ hoa hương, rất có loại thế ngoại đào nguyên hương vị.

Giống như một cây viết cột đứng thẳng trên ngọn núi, tọa lạc trước một tòa nho nhỏ đình viện, bốn phía nhưng không thấy uốn lượn sơn đạo.

Ngẩng đầu lên nhìn qua này đình viện, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Chỗ đó chính là nhà của người rồi?"

"Đúng." Tiểu bạch long vui tươi hơn hỏ nói: "Dù sao hai người chúng ta đều là thiên đình truy nã trên bảng nổi danh người, bởi vì sợ thiên đình đuổi bắt, cho nên tuyền cá xa xôi địa phương, liền sơn đạo đều không có. Cũng may chúng ta cũng không cần phải sơn đạo, bay đi lên cũng được."

Nói, tiểu bạch long xoay người hướng phía mọi người chấp tay nói: "Ta đây phải đi bảo ta gia nương tử đi ra nghênh đón các vị."

Xoay người, tiểu bạch long bay lên trời hướng phía này đình viện bay đi.

Hắc hùng tinh đem trên vai trọng trách cỡi xuống tới, Huyền Trang cũng xuống ngựa, đoàn người tựu tại tại chỗ lẳng lặng địa chờ.

Hồi lâu, cũng không trông thấy tiểu bạch long trở về.

Hắc hùng tinh thấp giọng hỏi: "Hắn có thể hay không lẩn trốn rồi?"

"Sẽ không." Hầu tử hướng phía bộc hành lý sử cái ánh mắt nói: "Hắn bàn đào còn ở lại chỗ này nhi, hắn muốn chạy trốn, cũng phải mang lên bàn đào lại trốn a. Huống hồ cái này tam giới mới bao nhiêu? Hắn có thể trốn đến nơi đâu?"

Đoàn người lại là yên lặng địa đợi.

Ước chừng lại qua một nén nhang thời gian, đột nhiên, tiểu bạch long theo này trong đình viện vọt ra, nhảy lên bay lên trời, lại vũng vàng rơi xuống trước mặt mọi người, thần sắc bối rối địa hô: "Bất hảo, nhà của ta nương tử không thấy!" (chưa xong còn tiếp)

ps: Nói, cự ly tinh phẩm còn thừa lại 280 cá cùng định! Cảm tạ duy trì cáp!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 528: : Mất Tích Bạch Tố

"Bất hảo, nhà của ta nương tử không thấy!"

Hô lên những lời này thời điểm, tiểu bạch long trên mặt lộ vẻ hoảng sợ biểu lộ.

Nhưng mà, làm người xem mọi người nhưng lại ngay cả nửa điểm phản ứng đều không có, chỉ là một mỗi người lẳng lặng mà nhìn xem hắn, vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

Trong lúc nhất thời, này bầu không khí có chút là lạ.

Tiểu bạch long nhìn qua hầu tử, lại nhìn trước Huyền Trang, ngay sau đó lại nhìn hướng Thiên Bồng, hơn nửa ngày, mới có hơi kinh ngạc nói: "Ta nói, nhà của ta nương tử không thấy. . . Các người như thế nào không có phản ứng?"

"Người nghĩ muốn cái gì phản ứng?" Hầu tử hỏi.

"Các người. . . Các người tối thiểu nhất hẳn là sốt ruột a."

"Tại sao vậy chứ?"

Tiểu bạch long nhất thời ghen lời.

Bị như vậy vừa hỏi, hắn thật đúng là cũng không biết nói cái gì cho phải.

Tại sao vậy chứ?

Nhiều lại lông mày, tiểu bạch long nhăn nhin hơn nửa ngày mới thấp giọng nói: "Ta nương tử không thấy, chuyện lớn như vậy, ngươi hỏi ta tại sao phải sốt ruột?"

"Ta hỏi là chúng ta tại sao phải sốt ruột." Hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra: "Ngươi không phải thường xuyên rời nhà trốn đi sao? Nhà của ngươi tức phụ rời nhà trốn đi một lần làm sao vậy? Chẳng lẽ lại nàng phải vẫn ở nhà lí chờ ngươi?"

"Cái này không giống với!" Tiểu bạch long lập tức kinh kêu lên, hét lên: "Nàng trước kia mỗi lần rời đi, nếu như ta không tại, ít nhất đều cho ta lưu phong thư. Nhưng lần này không có! Không chỉ có như thế, nàng liền ngọc giản đều không có mang! Cái này. . . Cái này nói rõ nàng đã xảy ra chuyện!"

Cái này một trận ồn ào sau, tiểu bạch long như trước trên mặt hoảng sợ mà nhìn xem mọi người, hiện trường như trước hoàn toàn yên tĩnh.

Hầu tử cùng Thiên Bồng hơi nhăn đầu lông mày, đưa mắt nhìn nhau.

Tựa hồ vì cường điệu chuyện nghiêm trọng tính, tiểu bạch long lại ồn ào một câu: "Ta là nói, nhà của ta nương tử đã xảy ra chuyện!"

Một hồi lâu. Hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Trong nhà người, có bị phá hư dấu hiệu sao?"

"Không có." Tiểu bạch long lắc đầu nói.

"Không có vậy ngươi sốt ruột cái gì kính?" Nói, hầu tử theo cổ tay của mình trên lấy xuống Kim Cương Trác nắm trong tay, hướng phía trong đó rót vào linh lực, nói khẽ: "Bạch Tố."

Không có bất cứ động tĩnh gì.

Lập tức. Hầu tử biểu lộ cũng hơi sản sanh biến hóa, hấn ngay sau đó nói khẽ: "Thiên Bồng."

Còn là không có động tĩnh.

"Trư Cương Liệt."

Lần này có động tĩnh, này Kim Cương Trác hơi lập loè, liềm mạng địa đưng đưa, tựa hồ muốn tránh thoát hầu tử bàn tay hướng phía Thiên Bồng nhào tới quá khứ.

Này bốn phía tất cả mọi người lẳng lẳng địa nhìn hầu tử.

Hầu tử giương mắt nhìn chung quanh mọi người, hơi do dự xuống. Lại cúi đầu nói khẽ: "Huyền Trang."

Này Kim Cương Trác như trước liềm mạng đưng đưa, lần này là hướng Huyền Trang phương hướng.

"Ngao Liệt."

Kim Cương Trác lại ngược lại hướng tiêu bạch long phương hướng.

"Thế nào?" Thiên Bồng mở miệng hỏi.

"Kì quái, không có cách nào khác cảm giác đến Bạch Tố tồn tại. Trước tìm Quyển Liêm thời điểm cũng là cái này tính tình, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ có đồ vật gì đó là có thể che đậy Kim Cương Trác cảm giác? Không nên a, liềm Như Lai đều không triệt gì đó." Hầu tử lượ lượ suy nghĩ một phen. Lại mở miệng nói: "Lý Tĩnh."

Kim Cương Trác như trước hơi lóe ra, lại đình chỉ tất cả động tác, coi như một người bình thường cương quyền đồng dạng đổ tại hầu tử trong tay.

"Na Tra."

Còn là không có động tĩnh.

"Ngao Thính Tâm."

Như trước không có động tĩnh.

"Hắc Mao."

Lại có động tĩnh, lần này hướng phía hắc hùng tinh phương hướng bỗng nhiên lắc lư.

Thoáng thư khẩu khí, hầu tử đem Kim Cương Trác bộ xoay tay lại trên cổ tay, thân nhiên nói: "Ta hiểu được, Kim Cương Trác cảm giác phạm vi giảm nhỏ."

"Mấy trăm năm không có tu chính qua, cảm giác hình pháp bảo phạm vi giảm nhỏ rất bình thường." Thiên Bồng nói.

"Ngươi hiểu tu chính sao?"

Thiên Bồng bung ống trúc. Nhấp một miếng thủy đạo: "Giống như ngươi là Hành Giả đạo, ngươi cảm thấy ta hiểu sao?"

Nhìn trên cổ tay Kim Cương Trác, hầu tử bắt đắc dĩ nhíu lại mi nói: "Hắc. Không có sớm một chút phát hiện, muốn sớm phát hiện, hẳn là tại Ngũ Trang Quan làm cho Trần Nguyên Tử giúp đỡ chút mới là."

"Ngươi nghĩ đến rất đơn giản." Thiên Bồng nhàn nhạt giương mắt, nói: "Thái Thượng Lão Quân tất cả pháp khí, trên cơ bản đều chỉ có bản thân của hắn mới hiểu tu chính, ngươi tìm Trần Nguyên Tử cũng vô dụng."

...

Lúc này. Cùng nơi đây cách xa nhau mấy vạn dặm bên ngoài một chỗ trong động phủ, Bạch Tố bị trói gô. Trói tại một cây cự đại trên cây cột.

Mặc một bộ lam sắc bát quái đạo bào, trát trước cao cao búi tóc. Hai tán hoa râu, một con mắt còn biến thành màu đỏ Đa Mộc quái mặt âm trầm tại trước người của nàng qua lại đi dạo, tản bộ.

"Nói! Trượng phu ngươi tại sao phải cùng đại thánh gia cùng một chỗ?"

"Ta vừa mới không phải đã nói qua sao?" Bạch Tố nhíu chặt trước lông mày nói: "Hắn là nghĩ cho ta tìm bàn đào diên thọ, cho nên mới phải đáp ứng theo đại thánh gia đi về phía tây."

"Ta cho ngươi thêm một lần cơ hội."

"Ngươi cho ta mấy lần cơ hội cũng là như vậy, ta nói là lời nói thật."

Đa Mộc quái dừng bước, chậm rãi xoay người lại, ngửa đầu bao quát trước Bạch Tố nói: "Ta đây hỏi ngươi, đại thánh gia tại sao phải muốn cho ngươi trượng phu theo hắn đi về phía tây?"

"Ta đây làm sao biết?" Bạch Tố lông mày càng chau càng sâu, chăm chú địa chăm chăm vào trước người không có vật gì mặt đất, hiển nhiên là nổi giận, lại cũng không thể tránh được.

Tuy nói buộc của nàng dây thừng cũng không phải là cái gì cao minh bảo bối, nhưng vấn đề là tu vi của nàng cũng chỉ có một chút như vậy a. Dầu gì cũng là cá yêu quái, có thể nàng cũng không thuộc về loại đó tư chất đặc biệt tốt yêu quái, thậm chí phải nói, nàng là thuộc về loại đó tư chất so với không xong yêu quái. Hơn sáu trăm năm, dù cho tu là Hành Giả đạo, dù cho có được long cung những cái này tương đối thượng phẩm công pháp, cũng còn là chỉ có một luyện thần cảnh trung kỳ tu vi, đột phá xa xa không hện.

Nếu như không phải như vậy, biết rõ tiểu bạch long gia nhập đi về phía tây đội ngũ, nàng đã sớm chạy quá khứ tìm, làm sao có thể còn đang trong nhà đảng?

"Ha ha ha ha." Đa Mục quái loát râu dài ung dung nói: "Người này trọng phu, tây hải tam thái tử Ngao Liệt cũng bắt quá chính là cá kim tiên tu vi, liền Thái Ất tán tiên đồ không đạt được. Tựa một người như vậy, Hoa Quả Sơn những cái này bộ hạ cũ, đại thánh gia nghĩ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, làm gì dùng một cái thiên đình truy nã trên bảng nổi danh, cùng tây hải còn có thiên ti vạn lữ quan hệ Ngao Liệt? Nói đại thánh gia chủ động mời trọng phu người đi về phía tây. . . Người chớ không phải là đương lão phu ngọc không thành?"

Bạch Tố phiết qua mặt đi, không rên một tiếng.

Chằm chằm vào Bạch Tố nhìn một hồi lâu, Đa Mục quái sâu hít một hơi thật sâu, lại là mở ra tiến độ tại đây nho nhỏ trong động phủ qua lại quay trở ra. Nói khẽ: "Đổi một vấn đề a. Ta hỏi người, đại thánh gia vì sao phải đi về phía tây? Đi về phía tây đến tột cùng có mục đích gì? Đây linh sơn, vì sao lại thả ra tiếng gió nói Huyền Trang thịt có thể trường sinh bất lão? Trần Nguyên Tử lại vì sao ra tay thù diệt chuyện, sau vì sao lại đột nhiên thu tay lại? Những này, người đều cho lão phu từng cái nói tới. Chỉ cần nói rõ. Tự nhiên sẽ thả người đi."

"Người hỏi ta ta làm sao biết?"

"Trọng phu người không có đã nói với người?"

"Không có!"

"Vậy kỳ, trọng phu người đột nhiên nói muốn theo đại thánh gia đi về phía tây, người rõ ràng cũng không lên tiếng hỏi sớ?"

"Hỏi qua, hấn cũng không biết!"

"Sau đó ngươi tự không có hỏi nữa?"

Bạch Tô dẹp trước miệng, nổi giận quát nói: "Nhu thế nào hỏi? Cái kia không có tim không có phổi, không biết cũng không biết. Hỏi lại cũng không biết đạo! Ngươi lúc đó chẳng phải Hoa Quả Sơn bộ hạ cũ sao? Nhu thế nào không chính mình đến hỏi các ngươi đại thánh gia?"

"Ha ha ha ha." Vuốt ve trong tay phát trần, Đa Mục quái chậm rãi bật cười, nhìn Bạch Tô ung dung thờ dài: "Xem ra, không cho ngươi chịu chút đau khổ, chắc là không biết nói thật ra."

...

Lúc này. Tại tiêu bạch long năn ni hạ, Thiên Bồng cũng đã tiến nhập cái kia nho nhỏ trong sân.

Tổng cộng thì tám gian phòng, trước sau ba cái sảnh, trong đó còn có ba gian là vật lặt vặt phòng, một gian là phòng bếp. Thiên Bồng giống như một cái trình thám giống như địa ra ra vào vào, theo lưu lại linh lực ba động, đến dưới mặt ghế nho nhỏ tư nhện, tất cả dấu vết để lại đều tinh tế thăm dò một lần.

Nhưng mà. Hao phí đã hơn nửa ngày, thật là làm không đến phát hiện.

Ngay sau đó, Thiên Bồng đem tìm tòi phạm vi mở rộng đến phòng bên ngoài. Cuối cùng, hấn tại sau phòng mảnh nhỏ đất trồng rau trước dừng bước.

"Nơi này ở nhiều ít người?"

"Tự hai người chúng ta." Tiểu bạch long đáp.

"Ngày bình thường đều cùng người nào vãng lai?"

"Trên cơ bản không có gì vãng lai, thì nhà của ta nương tử ngẫu nhiên một hai cái bằng hữu xuyên môn thôi."

Cung hạ thân, Thiên Bồng thân thủ đẩy ra rồi đất trồng rau trung khoai lang lá, lập tức, này con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Một bên tiểu bạch long nói: "Cái này đất trồng rau là vừa xây cái này tòa nhà thời điểm làm cho. Thời điểm đó Bạch Tố nói muốn qua người bình thường gia đồng dạng sinh hoạt, muốn tự canh tự loại. Cho nên tự làm phiến đất trồng rau. Bất quá. . . Người nói chúng ta đều cũng có pháp thuật, tại sao phải tự canh tự loại phiền toái như vậy? Muốn cái gì không có? Thật sự không được. Đến trong rừng cây đánh sẵn đều so với trồng tọt nhanh. Vì cái này chúng ta cãi nhau mấy lần. . . Về sau tự biến thành nàng một người tại chuyển, lại về sau, dứt khoát tự toàn bộ loại khoai lang. . . Bởi vì khoai lang tương đối dễ trồng."

Nói, tiểu bạch long buông tay ra, bắt đặc dĩ thở dài.

Quay đầu lại nhìn tiểu bạch long, Thiên Bồng dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra rồi bên cạnh rậm rạp khoai lang lá, này phía dưới lộ ra vài cọng đã bị nhổ tận gốc, rồi lại trực tiếp vứt bỏ tại điền trung cỏ dại.

"Làm sao vậy?"

"Những này cỏ vẫn chưa hoàn toàn khô. Các người ngoại trừ cỏ dại, cứ như vậy trực tiếp nhét vào ruộng đồng lí?"

"Vậy làm cỏ ta xem nàng đều lưng cá giỏ, rút lên tới cỏ dại ném đến giỏ lí."

Thiên Bồng lược lược suy nghĩ hạ, chậm rãi đứng lên, tại đất trồng rau trung bốn phía thăm dò, không bao lâu, đập đi trên tay nhiễm bùn đất, hời hợt nói: "Nhà của người nương tử bị người nào mang đi."

"A?" Tiểu bạch long thoáng cái kinh kêu lên.

Chỉ vào dưới chân đất trồng rau, Thiên Bồng nói: "Người tinh tế nhìn một chút, nơi này có ít nhất sáu loại dấu chân, hơn nữa lớn nhỏ không đều, phỏng chừng, hẳn là vài ngày trước lưu lại. Những này dấu chân chỉ xuất hiện tại đây ruộng đồng ở giữa, cái này nói rõ bọn họ là từ trên trời giáng xuống, mà thời điểm đó nhà của người tức phụ đang tại làm cỏ. Vô luận nhỏ còn là hình thức, nhìn về phía trên cũng không phải thiên quân lưu lại, hẳn là thuộc về yêu tộc."

Không đợi Thiên Bồng nói xong, tiểu bạch long cũng đã cả ngây dại.

Thiên Bồng vỗ nhẹ nhẹ đập tiểu bạch long vai, khẽ thở dài: "Tin tức tốt là, nơi này không có vật lộn dấu vết, cũng không có đặc biệt mãnh liệt linh lực lưu lại, cái này nói rõ song phương không có động thủ. Tồi thiểu nhất. . . Có thể kết luận bọn họ chỉ là muốn bắt cóc, cũng không có muốn giết ý tứ."

Nói đi, Thiên Bồng xoay người rời đi, chỉ để lại tiểu bạch long ngo ngác địa đứng ở tại chỗ, vẻ mặt hoảng sợ.

"Bị người bắt cóc rồi?"

Không phải thiên quân, là yêu tộc. . . Giờ này khắc này, trong đầu của hắn bỗng xuất hiện người đầu tiên, chính là hắn cha tây hải long vương.

Đã nhiều năm như vậy, tây hải người là biết rõ hắn thì ở lại đây, mà cửa này việc hôn nhân, tây hải long cung, thậm chí tứ hải, cũng cho tới bây giờ đều cảm phản đối ý kiến. Nhưng, cái này đều hơn sáu trăm năm, nếu như

muốn bắt cóc, không phải sớm nên bắt cóc sao? Như thế nào chờ tới bây giờ mới động thủ? Cái này không nên a.

Nhưng nếu như không phải tây hải long cung cũng không phải một mục truy nã ông trời của bọn hắc quân, sẽ là ai chứ?

Hai vợ chồng cá ở tại chỗ này, ngày bình thường cũng không có cùng người nào kết thù kết oán. Thậm chí tại yêu quái phe phái chính giữa, cùng Lữ lục quái nhất phái quan hệ cũng đều cũng không tệ lắm.

Trong lúc nhất thời, tiêu bạch long thật sự nghĩ mãi mà không rõ. (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 529: : Nam Thiên Môn

Đang lúc hoàng hôn, tiểu bạch long mới trở lại dưới núi cùng mọi người tụ họp, này thần sắc có vẻ vô cùng uể oải, cả hốt hoảng địa, tựa giống như mất hồn vậy. ::

"Đi đâu?" Hầu tử nhẹ giọng hỏi.

"Đi. . . Đi một lần tây hải long cung. . . Còn tới cái khác vài cái long cung đều đi một lần."

"Tìm được rồi sao?"

Tiểu bạch long chậm rãi lắc đầu.

Từng bước một đi đến hầu tử bên cạnh, hấn cả ngòi liệt trên mặt đất, đôi mắt không ngừng qua lại lóe ra, này khẩu khí nhếch, giống như là muốn nói chuyện, lại nửa ngày đều không nhảy ra một chữ.

Vài người cứ như vậy trầm mặc.

Một hồi lâu, Thiên Bồng cùng hắc hùng tinh cùng một chỗ ngực trước cúi từ đằng xa đi tới, tại trống trải trên mặt đất dựng lên đồng lửa.

Theo màn đêm buông xuống, hùng hực đồng lửa cũng nhóm lên.

Tiểu bạch long trầm mặc như trước không nói, nhìn chăm chăm này đồng lửa một mực ngẩn người, Huyền Trang lấy ra hai khối bánh tráng đưa quá khứ, cũng bị hấn cho từ chối nhã nhận.

Trong lúc nhất thời, mọi người bầu không khí càng phát ra trầm mặc, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, lại thỉnh thoảng nhìn về phía tiểu bạch long.

Hồi lâu, Huyền Trang nói khẽ: "Đại thánh gia, nếu không, người xem xem có biện pháp nào giúp Ngao Liệt tìm thoảng cái hấn nương tử tằm tích a."

Hầu tử ngửa đầu lược lược suy tư một phen, nhú mày nói: "Muốn nói là thiên quân bắt khá tốt mở, nhiều lắm là đi thang Linh Tiêu Bảo Điện yếu nhân. Có thể yêu quái bắt, thì phiền toái. . . Cái này trong tam giới, yêu quái thể lực nhiều, cho dù là sáu trăm năm trước, tuy nói Hoa Quả Sơn một cảnh siêu quần xuất chúng, nhưng cũng không phải thật cũng chỉ có Hoa Quả Sơn cái này một chi. Đại Giác còn thỉnh thoảng bị phái đi ra chiêu an hoặc là tiểu trừ. Đến bây giờ thì càng phiền toái, ta có thể làm, nhiều lắm là thì ra là làm cho Lữ lục quái phối hợp tìm một chút thôi."

Nói. Hầu tử ánh mắt hơi xéo xuống Thiên Bồng.

Cái này vừa nhìn. Thiên Bồng vừa vắn cũng đưa mắt lên nhìn. Hơi do dự hạ xuống, nói khẽ: "Lữ lục quái cho dù giờ bài của người tử, phỏng chừng cũng điều tra không đến cái gì, nếu như đối phương cố tình giấu diếm mà nói. Muốn đề nghị của ta. . . Nếu như người có thể tìm Thái Thượng Lão Quân bả cái này Kim Cương Trác tu chỉnh hảo, này, mới là biện pháp nhanh nhất. Chỉ cần Kim Cương Trác lực lượng đạt tới cực hạn, phàm là nàng còn đang trong tam giới, còn sống. Tựu nhất định có thể đem nàng tìm ra."

Cái này vừa nói, hợp với tiểu bạch long tại trong tất cả mọi người hướng phía hầu tử nhìn quá khứ.

"Các người xem ta làm gì vậy?" Hầu tử hừ nở nụ cười một tiếng, có chút bối rối dựa dưng trong tay một côn gậy xích mích trước đồng lửa.

Điêm châm lửa tinh phiêu khởi.

Một ít bên cạnh, tiểu bạch long còn đang trơ mắt dựa mong chờ lắm.

Lại là trầm mặc một hồi lâu, hầu tử nhìn này đồng lửa ung dung dựa thâm nói: "Ta không quá xác định hiện tại tìm Thái Thượng Lão Quân, hẳn có thể đáp ứng hay không giúp ta tu chính. Hơn nữa, lúc trước hẳn cũng không minh xác nói qua đồ chơi này là muốn tặng cho ta. Nói không chính xác, chuyến đi này tự cấp cho mình đi trở về. . . Các người nói, đúng không?"

. . .

Xa xa sơn gian một góc cây trăm năm cây thông già hạ, thanh tâm chính nắm bát quái kính ngồi lẳng lặng.

Hồi lâu. Nàng hơi nhăn đầu lông mày, nhìn phía một bên kim đồng tử.

"Cái kia Kim Cương Trác. Là sư phó thủ bút, không sai a?"

"Không sai." Kim đồng tử gật đầu nói: "Kim Cương Trác vốn là sư phó hộ thân pháp bảo, chớ nói chúng ta, thiên đình các lão nhân đều nhận ra. Không nói đến uy lực như thế nào, tự quang này cảm giác. . . Chỉ cần gặp qua người muốn tìm, biết rõ danh tự, vô luận hẳn giấu ở trong tam giới nơi nào, cũng có thể dễ dàng dựa tập trung. Tự riêng này điêm, cũng đã là trên trời dưới đất ngàn vạn pháp bảo chỗ không thể và."

"Nếu là trọng yếu như vậy pháp bảo, này sao biết rơi xuống trong tay hẳn?"

"Năm đó hẳn bị nhốt thiên đình thời điểm, sư phó cho hẳn."

"Sư phó cho? Người là nói sư phó còn giúp hẳn một tay?" Thanh tâm lập tức có điểm mộng.

Cái đó và nàng biết rõ có chút không giống với a.

Thi Vũ Huyền đã từng nói qua, chuyện năm đó cũng không thể nói tất cả đều là cái này hầu tử lỗi, có thể thanh tâm biết rõ mà nói, cơ hồ mọi chuyện cần thiết đều là cái này hầu tử khiến cho. Cái này chính giữa có phải là thật hay không có cái gì khó lường bí mật?

Thấy thế, này kim đồng tử vội vàng ngậm miệng, lặng lẽ hướng phía ngân đồng tử nhìn một cái.

"Nói!" Thanh tâm lúc này phản ứng tới, chỉ vào kim đồng tử quát lên: "Phải không là còn có chuyện gì ta không biết, lập tức cho ta nói rõ ràng."

Cái này một quát, vàng bạc hai cái đồng tử lúc này hơi rụt rụt đầu.

Do dự một hồi lâu, này kim đồng tử mở miệng nói: "Sư muội, những sự tình này nhi nói rất dài dòng, hơn nữa, sư phó phải không làm cho truyền ra bên ngoài. Có cơ hội người còn là chính mình hỏi sư phó a, người hỏi chúng ta, đây là để cho chúng ta nói, còn là không nói?"

"Ta không quản!" Thanh tâm chỉ vào kim đồng tử lạnh lùng nói: "Ta muốn người hiện tại tặc cho ta nói rõ ràng, cuối cùng là chuyện gì xảy ra!"

...

"Nếu như là yêu quái nắm, nhất định là có khác toan tính, không phải sao? Vợ của người không có phản kháng, bọn họ cũng không phá hư bất kỳ vật gì, điều này hiển nhiên đến có chuẩn bị. Dùng không được bao lâu, bọn

họ nhất định sẽ liên lạc người, có lẽ là muốn long cung tài bảo, có lẽ là muốn người giúp bọn hắn làm chuyện gì. Không cần lo lắng, thật sự, không cần lo lắng. Qua một khoảng thời gian, bọn họ nhất định sẽ liên lạc người. Đúng hay không, mọi người nói đúng hay không?"

Hầu tử khởi động một bộ khuôn mặt tươi cười hướng phía bốn phía nhìn quá khứ, tựa hồ nghĩ tìm kiếm một điểm nhận đồng. Nhưng mà, này người xung quanh từng người đều lặng yên không lên tiếng.

Hầu tử mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Thiên Bồng: "Đầu heo bồng, người nói, ta nói có đúng hay không? Phải không là cái này lý nhi?"

Thiên Bồng ngồi xồm đống lửa trước ung dung địa đứng đưa thân thể, cũng không mở miệng.

Nói thì nói như thế không sai, theo như suy luận, quả thật là như thế. Ai có thể lại có thể trăm phần trăm cam đoan? Huống hồ, lúc này nói ra, rõ ràng chính là đùn đỡ chi từ. Điều này làm cho Thiên Bồng như thế nào bình luận?

Lập tức, hầu tử khước miệng hơi kéo ra.

Đống lửa bên cạnh, tiểu bạch long còn đang mắt ba ba địa nhìn qua hầu tử, những người khác cũng thỉnh thoảng nhìn hầu tử liếc.

Mặc dù mọi người đều không mở miệng nói chuyện, nhưng này trong ánh mắt, tựa hồ đã có một loại khác hương vị, thấy hầu tử đều cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

"Đại thánh gia. . ."

"Ta hiểu được." Hầu tử đưa tay ngăn lại tiểu bạch long tiếp tục nói đi xuống, thu thu trên mặt thần sắc, sâu hít một hơi thật sâu đứng lên: "Ta đi

Đâu Suất cung đi một chuyến a. Các người tiếp theo hướng tây, ta sẽ mau chóng trở về."

Nói, hắn đem một mảnh ngọc giả ném cho Huyền Trang, nghĩ nghĩ. Cảm thấy không an toàn. Lại bị mất một mảnh cho Thiên Bồng. Nói: "Cầm chắc, có chuyện gì đã kêu ta, ta sẽ lập tức đuổi tới."

Xoay người, hắn vỗ nhẹ nhẹ đập tiểu bạch long vai nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, ta nhất định sẽ đem người tức phụ tìm trở về, an tâm hướng tây a."

Nói đi, hầu tử bay lên trời, hóa thành một đạo kim quang hướng phía đông bắc phương hướng mau chóng đuổi theo.

...

"Cái gì? Người nói hắn là bởi vì một cái nữ mới cùng sư phó liễu mạng?" Thanh tâm không khỏi hơi mở to hai mắt.

"Ân." Kim đồng tử gạt đầu nói: "Cái kia nữ gọi Phong Linh. Còn đang Đâu Suất cung ở chút ít thời gian, chúng ta cũng gọi nàng Phong Linh tiểu thư. Nay Kim Cương Trác, nguyên bản cũng không phải tại yêu hầu trên tay, mà là tại Phong Linh tiểu thư trên tay. Vị kia Phong Linh tiểu thư, tựa hồ có chút lai lịch, sư phó nguyên bản đối với nàng cũng đặc biệt hảo, khá tốt mấy lần răn dạy chúng ta nói không bằng nàng."

"Thời điểm đó ta liền cảm thấy sư phó đặc biệt tương nhớ thu nàng vì đồ." Một bên ngân đồng tử tiếp lời nói tra, nói: "Bất quá a, nàng đã là tu Bồ Đề tổ sư tòa dưới tay đồ Thanh Phong tử đệ tử, cái này sửa quăng môn phái chuyện tình. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không ai nguyện ý?" "Bất quá cũng là kỳ quái. Cho dù không thay đổi quăng môn phái, theo lý thuyết sư phó cũng không trở thành làm cho nàng hồn phi phách tán mới đúng a."

"Hồn phi phách tán?" Thanh tâm không khỏi cả kinh.

"Cũng là bởi vì sư phó làm cho Phong Linh tiểu thư hồn phi phách tán, này yêu hầu mới giận điên lên, giết kim ô, sách địa phủ, kể cả tại Nam Thiên Môn ngoài dẫn phát thiên kiếp, giết lên tam thập tam trọng thiên, nói cho cùng, cũng là vì tìm sư phó báo thù. Căn bản không phải ngoại giới nghe đồn như vậy người khác tâm không đủ rắn nuốt voi, nghĩ đá đảo thiên đình chính mình đương tam giới đứng đầu."

Thanh tâm thấp giọng hỏi: "Vậy hẳn hiện tại cùng sư phó chẳng phải là còn có thâm cừ đại hận?"

Vàng bạc hai vị đồng tử cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Ngân đồng tử mím môi nói: "Hắn là không tính a. Thiên đình cuộc chiến đánh tới cuối cùng, Như Lai xuất hiện, bọn họ trong lúc đó giúp nhau nói một trận lời nói. Cụ thể chúng ta cũng nghe không biết rõ, nhưng giống như này yêu hầu đã biết hết thấy tất cả đều là Như Lai bố trí cục diện, đúng sư phó, thì không có như vậy hận. Những thứ khác chúng ta cũng không rõ lắm, đại sư huynh nên biết được tương đối nhiều."

"Tử bào?"

"Ân." Kim đồng tử gật đầu nói: "Tử bào sư huynh một mực đi theo sư phó, biết đến khẳng định so với chúng ta nhiều, tựa hồ chuyện này còn liên lụy thiên đạo thạch một vài vấn đề. Bất quá. . . Đây đều là Đâu Suất cung kiêng kỵ, cho nên chúng ta cũng không dám hỏi nhiều."

Thanh tâm không khỏi có chút kinh ngạc.

Đây là nàng lần đầu tiên biết rõ những chuyện này.

Tại trước kia, trong ấn tượng của nàng, của mình cái này cái gọi là mười sư huynh chính là cá ngang ngược gia hỏa, tận gây chuyện, tai họa sư môn,

tai họa tam giới. Thậm chí một lần kỳ quái vì cái gì thân là sư phó tu bồ đề không tự mình ra tay thanh lý môn hộ.

Nhưng mà, sự thật tựa hồ xa so với nàng tưởng tượng phức tạp nhiều lắm.

Chính là, người trước mắt nói tự có thật không?

Này yêu hầu là ai? Là giết người như ngóc vạn yêu chi vương. Chết ở trên tay hấn thiên binh thiên tướng, ít nói cũng có vài chục vạn, nhân hấn mà chết thiên thần, phạm nhân, yêu quái, thậm chí cả những cái này hồn phi phách tán địa phủ quỷ binh, thật muốn tính lên, đó là vài dùng trăm vạn kể.

Cứ như vậy một con tuyệt thế đại yêu, không tiếc liều đến cá ngọc thạch câu phân kết cục, sát nhập Nam Thiên Môn trong làm cho sinh linh đồ thân, thậm chí thiếu chút nữa hủy tam giới, cũng chỉ là vì thay một cái nữ tử báo thù? Cái này nói ra có người tin sao?

Bởi vì tình yêu?

Nếu như là bởi vì tình yêu, này bị đặt ở Hoa Sơn hạ tam thánh mẫu tính cái gì?

Còn là nói chỉ là bởi vì sư môn chi nghị?

Người khác thanh tâm không biết, thanh tâm chính mình dù sao phải không tin. Dù sao cái này chuyện xưa quá không thể tưởng tượng. Nhưng trước mắt cái này hai cái sư huynh nhìn về phía trên lại không giống như là nói dối bộ dạng.

Hơn nữa nghe nói. . . Yêu hầu phóng ra ngày đó, còn vừa vãn chính là hấn ngày đại hôn, liền động phòng đều còn chưa kịp nhập, tự nâng lên chiến hỏa. . .

Đến tột cùng là dạng gì một người, cùng này yêu hầu có cái dạng gì qua lại, có thể làm cho hấn buông hết thầy giết lên thiên đình?

Thanh tâm thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Cho tới nay, Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung mọi người rất ít đề cập những vật này. Mà nàng đứng một đoạn này lịch sử kỳ thật cũng không có bao nhiêu hứng thú đi kỹ càng hiểu rõ, thậm chí tại thiên đình ngẫu nhiên có người nói nâng thời điểm cũng còn sẽ tìm lấy cơ chuyển hướng chủ đề.

Dù sao, trong mắt của nàng, vị này mười sư huynh vẫn luôn là Tà Nguyệt Tam Tinh Động sỉ nhục. Thì ra là nghe nói hấn cũng đã theo phật môn tránh thoát đi ra, thanh tâm mới có thể chú ý phương diện này chuyện tình.

Hiện tại xem ra, chính mình thực có chút ít quá vào trước là chủ.

Ba người cứ như vậy ngỡ ngàng địa trầm mặc hồi lâu, kim đồng tử cẩn thận mà hỏi thăm: "Xem tình hình, sư muội người lúc trước cũng là hiểu lầm cái gì. Nếu không, chúng ta còn là hồi Đâu Suất cung a? Cái này yêu hầu xác thực khó đối phó. Đừng nói chúng ta. Mà ngay cả sư phụ đều cảm hấn không có cách."

Thanh tâm mặt đỏ lên. Nhíu mày nói: "Ai nói? Nơi nào có cái gì hiểu lầm? Chuyện khác ta không quản, hấn bả ta trói lên cây, đây là thật chuyện tình, lại không xong, nhất định phải cho hấn một điểm giáo huấn!"

Nói, thanh tâm đem trong tay bát quái kính nhét vào ngân đồng tử trong tay, nói: "Các người tại nơi này tiếp tục nhìn bọn hấn chăm chăm, ta hồi Đâu Suất cung một lần. Nhìn xem này yêu hầu làm cho cái gì hoa dạng!"

...

Lúc này, cách xa nhau mấy vạn dặm bên ngoài trong động quật, mảng lớn thạch nhũ phía dưới, Đa Mục quái chính ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thân.

Một vị tướng mạo xinh đẹp nữ áo xanh tử nện bước toái bước, chậm rãi đi tới bên cạnh của hắn.

Đa Mục quái chậm rãi giương đôi mắt nhìn nữ áo xanh tử liếc, nói khẽ: "Thế nào, hỏi ra cái gì không có?"

Nữ áo xanh tử chậm rãi lắc đầu, nói: "Không có, còn là cùng nguyên lai đồng dạng, hỏi gì cũng không biết. Thực nói ra được, cũng là trăm ngàn chỗ hở. Dựa vào muội muội xem. Tiếp tục như vậy, nếu như không được trọng hình, sợ là hỏi lại cũng hỏi không ra cái gì."

"Trên trọng hình?" Đa Mục quái lông mày chậm rãi nhăn đứng lên, khoát tay nói: "Sự tình còn không có hiểu rõ, mà ngay cả địch ta cũng còn phân không rõ, trên trọng hình, vạn nhất từ nay về sau phát hiện chồng của nàng thật sự là hiệu trung với đại thánh gia, sợ hội không dễ nói chuyện."

"Không được trọng hình mà nói, vậy làm sao bây giờ?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Đa Mục quái hỏi: "Lữ thừa tướng bên kia có tin tức sao?"

"Lữ thừa tướng cũng đã theo Vạn Thọ Sơn đi trở về, tựa hồ cũng không cái gì khác thường."

Đa Mục quái lông mày càng chau càng sâu.

Muôn nói hầu tử lần nữa xuất hiện, tin tức này hắn lấy được thời gian cũng không thể so với Lữ lục quái muôn nhiều ít. Có thể thủy chung, hắn

đều cảm giác tình huống cũng không phải là những người khác suy nghĩ nghĩ đơn giản như vậy.

Muốn biết được, hầu tử chính là vạn yêu chi vương, đã đi ra rồi, vì sao không nặng mới triệu tập bộ hạ cũ? Chẳng lẽ là cũng đã tâm ý nguội lạnh?

Dù cho thật sự là tâm ý nguội lạnh, này cũng không trở thành đường đường một kẻ yêu vương, chạy tới cho phật môn chân chạy, cho lấy kinh người đương nâng bảo tiêu a. Cái này cũng thật sự quá thấp kém.

Còn có này không thể tưởng tượng đi về phía tây lấy kinh.

Vì sao phải đi cái này cách xa vạn dặm lộ? Nếu như là đơn thuần muốn đem kinh văn truyền vào đông thổ, phật môn tùy thời có thể làm được. Dù cho thật muốn đi cá đi ngang qua sơn khẩu, truyền một đoạn giai thoại, dù thể nào dạng cũng không trở thành linh sơn cố ý thả ra tiếng gió để hãm hại cái này lấy kinh nhân tài đúng vậy.

Ẩn ẩn địa, hẳn cảm giác, cảm thấy trong chỗ này bên trong có càn khôn, cứ thế đứng vì vậy hay không hẳn là lập tức tiếp xúc hầu tử, một mực dẫn đo bất định.

Do dự hồi lâu, Đa Mục quái chỉ phải nhàn nhạt thở dài, nói khẽ: "Tạm thời đem nàng bắt giam a, cứng nhắc không được, vậy thử xem nhuyển. Các người tử muội vài cái, mỗi ngày cùng nàng làm bạn, nhìn xem có thể hay không moi ra điểm nó tin tức của hẳn."

"Muội muội hiểu rõ rồi." Này nữ áo xanh tử phúc thân nói.

...

Sau một lát, Nam Thiên Môn.

Trống trải bình địa, cao ngất tường vây, giống nhau mấy trăm năm trước phong cảnh, chỉ là bớt chút huyết tinh.

Nhận tin tức đại đội thiên binh vội vàng dững mãnh vào Nam Thiên Môn trong, cự đại hồng môn âm âm đóng cửa.

Thẳng đến lúc này, hầu tử mới vững vàng địa rơi xuống đất. Ngửa đầu nhìn lại, này bốn phía, đừng nói người, liền nửa cái quỷ ảnh đều không có.

Tình hình này, nên cũng là trong dự liệu a. Giờ này ngày này, thiên đình thần tiên ngoại trừ tượng Lý Tĩnh như vậy có thánh chỉ trong người không thể không thấy hắn, còn có cái nào muốn chạm thấy hắn? Thu được phong nên đều chạy trốn so với thỏ tử còn nhanh.

Nhàn nhạt thở dài, hắn chống kim cô bổng, từng bước một mà hướng đại môn kia đi đến.

Này kim cô bổng kéo túm bên trong lôi ra chói tai tiếng vang, đã trở thành lúc này trời địa duy nhất khúc chủ đề.

Vạn chúng chú mục.

...

"Bệ hạ ——! Bất hảo ——!" Một vị thiên tướng đẩy ra giữ cửa thiên binh, tại bước vào ngự thư phòng trong nháy mắt bị cánh cửa đập phải, cả mới ngã xuống đất.

Kia thanh môn thiên binh cũng đi theo vào ngự thư phòng: "Bệ hạ, hắn. .
."

Ngọc Đế khoát tay áo, làm cho này thiên binh đi đầu đi ra ngoài.

Lúc này, sách đó trong phòng vài vị tiên gia đều hướng phía thiên tướng nhìn sang. Mà ngay cả nguyên bản an tọa trên ghế rồng Ngọc Đế cũng đều đứng lên, duỗi dài cổ nhìn này ngã sấp trên mặt đất thiên tướng, có chút không vui nói: "Thiên đại sự tình cũng phải đẳng binh vệ bảm báo, đây là quy củ. Người như vậy cả kinh nhất sạ. . . Còn thể thông gì?"

"Bệ hạ, bệ hạ!" Này thiên tướng cuống quít từ trên mặt đất bò lên, chấp tay nói: "Này yêu hầu đến đây, đã đến Nam Thiên Môn ngoài!"

Lập tức, ở đây tiên gia không khỏi đều hít vào ngụm khí lạnh.

Ngọc Đế trong tay tấu chương "Lạch cạch" một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

...

Bốn phía nhìn về phía trên trông trái không người, đã có vô số song con mắt tại cách Nam Thiên Môn dày đặc tường thành lẳng lặng mà chăm chú nhìn, nhìn chăm chú cái này vạn yêu chi vương cô linh linh đi một mình tại trống trải khôn cùng trên mặt đất.

Từng cái thiên binh đều ngừng lại rồi hô hấp. Mỗi một vị thiên tướng đều đờ xuống chuỗi kiếm.

Hắn miễn cưỡng ngẩng lên đầu nhìn đại môn liếc. Nói khẽ: "Mở cửa."

Một câu nói kia hơi hột. Này môn nội, trận địa sẵn sàng đón quân địch mấy vạn đại quân này tâm tuy nhiên cũng cũng đã nâng lên cuống họng mắt.

Giờ khắc này, môn nội ngoài cửa, không có người trả lời, hoặc là nói, không người nào dám trả lời.

...

Trên công thành, Lý Tĩnh vội vàng địa chạy đến, ở đây thiên tướng từng người đều cuống quít vây quanh đi lên.

Cầm lấy kính thiên lý. Lý Tĩnh hướng phía Nam Thiên Môn ngoài nhìn nhìn, trông thấy này đứng ở trước đại môn cầm trong tay kim cô bổng hầu tử, này tâm lập tức lộ bộ một chút.

Buông kính thiên lý, hấn thấp giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Hấn như thế nào đột nhiên đã tới rồi?"

"Không biết a, không có thu được bất luận cái gì tin tức. Còn là trên nửa đường bị chúng ta trạm gác phát hiện, hồi báo tới mới biết được. Vừa mới nếu chạy nữa chậm một bước, phòng thủ bộ đội cần phải cùng hấn đụng vừa vạy không thể."

"Thế gian yêu tộc đại quân còn có dị động?"

"Không có. . . Hoặc là nói chúng ta còn không có phát hiện. Đã vừa mới hạ lệnh tinh tế điều tra, không thể buông tha dấu vết nào."

Lúc này, ở đây tất cả thiên tướng, tính cả Lý Tĩnh tại trong. Đều đã sắc mặt trắng bệch.

...

Ngửa đầu, hầu tử đối với này môn ung dung nói: "Ta nói. Mở cửa. Các ngươi nghe thấy được không đó?"

Thanh âm kia tại Nam Thiên Môn ngoài trông trải trên quảng trường quanh quần.

...

"Thiên vương, làm sao bây giờ? Trả lời thế nào?"

"Trước đừng nói chuyện. . ." Lý Tĩnh kiết lại từng, nói lỏng lại căng, đầu lưỡi liếm láp khô quắt môi, này trên trán mồ hôi to như hạt đậu đều đã kinh chậm rãi chảy xuống.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Như thế nào hấn đột nhiên đã tới rồi?

Là cái gì chọc giận hấn sao? Còn là nói, hấn chỉ là nghĩ đòi hỏi khác vật gì đó?

Trong lúc nhất thời, nắm giữ thiên đình tất cả binh mã, quyền khuynh thiên hạ lý thiên vương, cũng luống cuống.

"Trước. . . Trước phái người bẩm báo bệ hạ."

"Dạ."

Lý Tĩnh sau lưng một vị thiên tướng chấp tay, nhanh chóng xoay người rời đi.

Còn lại thiên tướng như trước đứng ở tại chỗ, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, thấp thỏm bất an.

. . .

Hồi lâu, mắt thấy đối phương không có nửa điểm phản ứng, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nghẹn đủ sức mạnh, chột quát lên: "Lập tức mở cửa ——! Nghe đã hiểu ra chưa!"

Cái này một rống, giống như tiếng sấm vậy diên cuồng khuếch tán, mà ngay cả này huyền phù không trung lưu vân đều ở đi theo hơi rung động.

Này môn nội mấy vạn thiên binh thiên tướng, kể cả Lý Tĩnh tại trong toàn bộ đều là giật mình một cái, mở to hai mắt nhìn.

Nam Thiên Môn là thiên đình cuối cùng cái chốn, người nào cũng biết mở ra Nam Thiên Môn ý vị như thế nào.

Chính là không mở, chẳng lẽ hẳn tự thật sự vào không được sao?

Lý Tĩnh một lần lại một lần địa lau mồ hôi, hồn nhiên chưa phát giác ra ống tay áo của mình sớm đã ướt đẫm. Này bốn phía nguyên một đám thiên tướng cũng là như thế.

Giơ lên kim cô bổng chỉ vào đại môn, hầu tử nghiêng đầu nói: "Không mở, có tin ta hay không đập nát cái này đại môn?"

...

Lý Tĩnh chậm rãi nuốt khô nhỏ nước miếng.

Một bên thiên tướng thấp giọng nói: "Thiên vương, cái này yêu hầu còn không có khôi phục thiên đạo tu vi, nên không cách nào phá Nam Thiên Môn pháp trận."

Lời này nói được lại có mặt ở đây, có thể này bốn phía thiên tướng, lại không có một cái phụ họa, như trước sắc mặt trắng bệch.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, cũng có người nói qua lời này, nhưng mà, những kia nói lời này nhân đại nhiều đều đã chết rồi.

Bọn họ dám nữa vật lộn đọ sức một lần sao?

Lý Tĩnh xanh mặt, cặp kia mục không ngừng qua lại địa chuyển động, trong nội tâm đã bắt đầu tính toán suy nghĩ.

...

Lúc này, này ngoài cửa hầu tử kim cô bỗng khẽ dừng, cũng đã ha ha nở nụ cười: "Thật không mở sao? Với các người thật dễ nói chuyện, không để ý nhé? Vậy đừng trách lão tử không khách khí."

...

Lý Tĩnh trong nội tâm bắt đầu liệu mạng tính toán, liệu mạng suy nghĩ. Này trên mặt cơ nhục đều đã kinh nhìn về phía trên có điểm rút gân tư thế.

...

Hồi lâu, như trước không có nửa điểm động tĩnh, hầu tử khanh khách địa nở nụ cười: "Đi, các người đã theo ta mào trên, vậy đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!"

Nói, hầu tử cắn chặt nha, giơ lên kim cô bổng, chiếu đại môn, muốn ra tay đập bẻ.

Ngay một khắc này, Lý Tĩnh đột nhiên cao giọng hô: "Đại thánh gia hạ thủ lưu tình a! Lý Tĩnh cái này mở cửa ——!"

Này ở đây thiên tướng từng người đều giật mình, có chút kinh ngạc địa nhìn về phía Lý Tĩnh.

Một vị đứng ở Lý Tĩnh bên cạnh thiên tướng thấp giọng nói: "Thiên vương, cứ như vậy mở cửa rồi? Tối thiểu nhất cũng phải nhìn xem bệ hạ ý tứ a."

"Phái cá nhân đi Linh Tiêu Bảo Điện hỏi một chút bệ hạ, làm cho bệ hạ triệu tập chúng tiên gia hảo hảo thương thảo một phen, sau đó lại sau thánh chỉ mở cửa?" Lý Tĩnh bạch này thiên tướng liếc, run nhè nhẹ nói nói:

"Dùng dùng đầu óc của ngươi, ngươi xác định thánh chỉ đến thời điểm của này còn đang sao?"

Nói, Lý Tĩnh thân thủ cầm đến thiên tướng đẩy ra, đi đến Trì Quốc thiên vương trước mặt, thấp giọng nói: "Mở một đường nhỏ, ta đi ra ngoài, sau đó các ngươi lập tức đóng. Trừ phi ta cho các ngươi mở cửa, nếu không cũng đừng mở lại. Hiểu rõ ý của ta sao?"

Trì Quốc thiên vương hơi sững sờ, vội vàng nói: "Thiên vương đại nghĩa, bất quá, cái này Nam Thiên Môn còn cần thiên vương ngài tự mình tọa trấn, không thể thân phó hiểm. Còn là trên ty chức đi trước a."

"Ta đều chưa hẳn trấn được trường, ngươi có thể trấn được trường sao?"
Lý Tĩnh trừng trừng mắt nói.

...

Chói tai tiếng vang bên trong, đại môn chậm rãi khai ra một đường nhỏ.

Lý Tĩnh một cái nghiêng người, theo này môn nội chui ra.

Thấy xa xa hầu tử, hẳn khởi động khuôn mặt tươi cười, khom người chấp tay nói: "Mặt tướng Lý Tĩnh, tham kiến đại thánh gia."

Lời còn chưa dứt, này sau lưng đại môn cũng đã âm âm đóng lại.

Giương mắt nhìn nhìn này cao ngất môn, lại nhìn coi Lý Tĩnh, hầu tử ý vị thâm trường địa cười: "Ngươi đây là ý gì?"

Nói, hầu tử chống kim cô bổng từng bước một hướng Lý Tĩnh đi tới.

Giờ này khắc này, Lý Tĩnh này hồng anh mũ giáp hạ sớm đã là mồ hôi đầm đìa, sau lưng trong môn thiên tướng, càng là nguyên một đám ngừng lại rồi hô hấp, nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào.

Cả Nam Thiên Môn yên tĩnh không tiếng động.

Môi hơi run rẩy, Lý Tĩnh kiên trì chấp tay nói: "Đại thánh gia chớ trách. . . Cái này mở Nam Thiên Môn, chi bằng có bệ hạ ý chỉ mới được. Mặt tướng cũng đã phái người đi trước Lăng Tiêu Bảo Điện thỉnh chỉ, sợ đại thánh gia chờ đợi nóng ruột, cho nên. . . Cho nên tạt ra đến đại thánh gia nói chuyện ngay. Không biết đại thánh gia lần này tiền lai, cần làm gì?"

"Phải không? Mở Nam Thiên Môn được Ngọc Đế lão nhân ý chỉ, vậy người vừa mới như thế nào ra tới?" Hầu tử tại Lý Tĩnh trước người dừng bước, bộ dạng phục tùng cao thấp đánh giá Lý Tĩnh liếc, nhìn thẳng Lý Tĩnh hai mắt nói: "Kỳ thật cũng không cái gì. Có chút việc muốn tìm lão quân tâm sự thôi, đi tam thập tam trọng thiên, cần phải trải qua Nam Thiên Môn, cho nên mới muốn người mở cửa."

Này môn nội Trì Quốc thiên vương cũng đã hoả tốc xách bút ký hạ hầu tử nguyên lời nói giao cho một bên chờ đợi thiên tướng, làm hấn lập tức đi Lăng Tiêu Bảo Điện thông báo Ngọc Đế.

"Tìm lão quân tâm sự?" Lý Tĩnh run nhẹ trước nhếch môi cười làm lành, cẩn thận nói: "Không biết, đại thánh gia tìm lão quân là vì. . ."

"Tu chinh Kim Cương Trác." Hầu tử đưa tay trên cổ tay Kim Cương Trác khi hấn trước mắt lung lay hai cái, ung dung nói: "Như thế nào, người cũng sẽ?"

Lý Tĩnh liền lau mồ hôi, cúi đầu nói: "Cái này mặt tướng nơi nào sẽ, đại thánh gia nói đùa."

Hầu tử một chữ dừng một lần mà hỏi thăm: "Vậy người đến tột cùng là mở cửa còn là không mở,?"

Một câu nói kia hỏi tiếp, Lý Tĩnh tâm lập tức lại nâng lên cuống họng trên mắt, này môn nội thiên tướng cũng nguyên một đám mở to hai mắt nhìn.

Mọi người, cứ như vậy trầm mặc.

Lý Tĩnh lén lút nhìn lại, trong nội tâm bỗng nhiên bồn chồn, phản phục suy nghĩ trước được mất.

Này Nam Thiên Môn sau chur tướng, tắc bỗng nhiên lau mồ hôi.

Một hồi lâu, hầu tử nhàn nhạt liếc qua Lý Tĩnh nói: "Chớ cùng lão tử đùa giỡn cái gì hoa dạng, mở, còn là không mở, tự một câu. Người cảm thấy ta có tất yếu lừa ngươi sao?"

Lý Tĩnh giật mình một cái, vội vàng lắc đầu, cười làm lành nói: "Đại thánh gia chân ái nói giỡn, đại thánh gia sao biết lừa gạt ty chức?"

Nói, hần xoay người sang chỗ khác thét to nói: "Mở cửa ——! Cho đại thánh gia mở cửa!"

Mệnh lệnh cũng đã hạ, nhưng mà, này Nam Thiên Môn trong thiên binh thiên tướng lại nửa điểm động tĩnh đều không có.

"Làm sao bây giờ? Còn muốn không cần chờ bệ hạ ý chỉ?" Đứng ở Trì Quốc thiên vương bên người thiên tướng thấp giọng hỏi.

Do dự một hồi lâu, Trì Quốc thiên vương hướng phía một bên khoát tay áo, nói: "Mở a, đã thiên vương cũng đã hạ lệnh, vậy mở a." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Các người nhất định sẽ không tin tưởng con ba ba lại có tồn cáo, không có sai, con ba ba thú siêu tiến hóa, trở thành Huyền Vũ thú!!!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 530: : Đâu Suất Cung

Cao ngất hồng môn từ từ mở ra.

Hầu tử mở ra cước bộ bắt đầu hướng bên trong đi, này sau lưng, Lý Tĩnh cúi đầu chăm chú theo sát, thật giống như một cái nô tài vậy cẩn thận địa, sợ chủ tử của mình có nửa điểm không cao hứng.

Kim cô bổng trên mặt đất ném ra chói tai tiếng vang, toàn bộ thế giới tựa hồ cũng tại lẳng lặng địa nghe.

Từng bước một xuyên việt Nam Thiên Môn, ngẩng đầu lên, chứng kiến rộng lớn sàn đấu, chứng kiến lâm đứng cờ xí, chứng kiến vô biên vô hạn ngân sắc khải giáp. Còn có mạn thiên phi vũ chiến hạm.

Mấy chục vạn đại quân cũng đã lặng yên không một tiếng động địa tập kết xong, vô số ánh mắt hội tụ ở trên người hắn, này chính giữa, hơn phân nửa đều là sợ hãi.

Hầu tử dừng bước.

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới yên tĩnh không tiếng động.

Này sau lưng Lý Tĩnh tựa hồ ý hội đến cái gì, vội vàng ho khan hai tiếng.

Đứng ở trên công thành Trì Quốc thiên vương hoàn toàn tỉnh ngộ lại, vội vàng một quyền nặng nề chùy tại ngực giáp trên, cất cao giọng nói: "Cung

ngheh đại thánh gia!"

Này ở đây thiên binh thiên tướng cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng đều một quyền nặng nề chũy tại ngực giáp vào triều trước hầu tử chào một cái, lại là nguyên một đám cúi đầu.

Lập tức, hầu tử khước miệng hơi giơ lên, bật cười.

Hắn quay đầu lại nhìn Lý Tĩnh nhẹ gật đầu.

Lý Tĩnh bỗng nhiên lau mồ hôi, cười xấu hổ cười, thấp giọng nói: "Tạ đại thánh gia. . . Tán thưởng."

. . .

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế tay cầm bút son, cầm này tấu chương còn đang do dự bất định.

Đột nhiên, lại một cái thiên tướng chưa thông báo vội vàng xâm nhập ngự thư phòng.

Lập tức, ở đây tất cả mọi người hướng hắn nhìn quá khứ, nguyên một đám mở to hai mắt.

Này thiên tướng vi khẽ cúi đầu, chấp tay nói: "Khải. . . Khải tấu bệ hạ, này yêu hầu cũng đã vào Nam Thiên Môn."

Ở đây tiên gia một mảnh xôn xao.

"Cái này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?"

"Lý Tĩnh phóng hắn vào? Hay là hắn đánh vào được?"

"Bệ hạ. Còn là mau mau phái người tinh tây phương Như Lai phật tổ a, chỉ có hấn có thể chế được cái này yêu hầu. Chậm thêm, tựa không còn kịp rồi!"

Ngọc Đế tâm cả cũng đã lương nửa thanh. Run nhè nhẹ trước môi, nháy mắt con người, hấn một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Này. . . Vậy bây giờ đến tột cùng thế nào?"

Này thiên tướng hướng phía bốn phía liếc qua. Thấp giọng nói: "Là lý thiên vương phóng hấn vào, hiện tại lý thiên vương chính mang theo Nam Thiên Môn đại quân đi theo. Xem tình hình, này yêu hầu xác thực là nghĩ lên tam thập tam trọng thiên gặp Thái Thượng Lão Quân, không còn hấn nghĩ."

Cái này vừa nói, Ngọc Đế mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, vượt lồng ngực một hồi lâu. Thấp giọng nói: "Nam Thiên Môn đại quân không đủ, nhanh, mau đem trăm ngự tiền thiên tướng đều triệu tập, làm cho bọn hấn cùng một chỗ đi theo này yêu hầu! Đề phòng hấn động thủ!"

"Dạ!"

Này thiên tướng xoay người muốn đi, Ngọc Đế đã có vội vàng thân thủ đưa hấn hoán ở. Dặn dò: "Chớ chọc giận yêu hầu, nếu như. . . Nếu như hấn hỏi, nói là cho phái khác hộ vệ. . . Giúp hấn dẫn đường."

"Dạ."

. . .

Mây mù lượn lơ thiên đình, chừng như ẩn như hiện cung khuyết, ngẫu nhiên nhìn thấy một con thuyền lơ lửng hạm, nhưng cũng là quân hạm.

Trước mắt, hết thấy tất cả đều tắm rửa tại sáng chói dương quang bên trong, nhìn về phía trên. Như thế địa thánh khiết. Chỉ là, cái này cả thiên đình phảng phất bị thanh trường vây, ngày bình thường vãng lai bận rộn tiên gia môn. Giờ này khắc này một cái cũng không thấy.

Hầu tử chậm rãi bay lên, từng điểm từng điểm địa tăng lên của mình độ cao. Sau lưng, Lý Tĩnh mang theo Na Tra tượng một cái tiểu người hầu giống như theo sát.

Từng tòa cung điện theo bên cạnh của hắn xẹt qua.

Theo hắn tốc độ dần dần tăng lên, nguyên bản tại bốn phía đưa hắn bao bọc vây quanh đại quân rất nhiều đều đã kinh rơi xuống phía sau. Nhưng mà, đã có càng nhiều đến từ các phương hướng thực lực còn có thể thiên tướng gia nhập, như trước đem hầu tử bao quanh bao vây trong đó. Đến cuối cùng. Thì còn lại bốn năm trăm danh thiên tướng còn như trước có thể cùng được trên hầu tử tốc độ.

Giờ này khắc này, cả thiên đình không có gì ngoài những kia văn chức tiên gia cùng với tam thập tam trọng thiên đã ngoài người liên can đọ. Tất cả đỉnh tiêm chiến lực đều đã kinh xuất động đến "Hộ tổng" hầu tử.

Nhàn nhạt thở dài, hầu tử buông tha cho tiếp tục gia tốc tính toán.

Dù sao cũng là đến cầu người làm việc. Tại đây trước mắt nháo ra chuyện đến, chung quy phải không hảo. Đã đối phương đều đã kinh lui một bước mở Nam Thiên Môn, hắn cũng phải thấy hảo tự thu a.

Cầu ép còn nhảy tường, hướng chi là Ngọc Đế?

Người nọ bày trung, tân nhậm Giác Mộc Giao tựa hồ có chút phân thân, cúi đầu tại chúng tướng bên trong su tầm cái gì.

"Khuê Mộc Lang? Như thế nào không gặp đến hần?"

Bên cạnh một cái thiên tướng thấp giọng nói: "Khuê Mộc Lang đại nhân lúc trước nói muốn bế quan tu hành, cho nên mời giả, cũng đã suốt hơn mười ngày không gặp người. Lần này bệ hạ hạ lệnh tất cả ngự tiền thiên tương phải trình diện, phái người đi truyền lệnh, lại phát hiện hần đã sớm không tại phủ đệ của mình bên trong, thủ hạ kia người cũng nói không rõ hần đến tột cùng đi nơi nào. Hiện tại chính phái người tìm."

Nghe vậy, Giác Mộc Giao nhẹ gật đầu, ngược lại đem tất cả lực chú ý tập trung đến hầu tử trên người, không hề hỏi nhiều.

Đoạn đường này, theo Nam Thiên Môn chỗ sáu bảy tầng ngày giao giới, đoàn người hạo hạo đặng đặng địa trên lên đi, cả thiên đình trung tất cả tiên gia ngoại trừ vài cái hiệu kỳ không sợ chết toàn bộ đều đóng chặt môn hộ.

...

Tam thập tam trọng thiên trên, một vị tử y đạo đồng vội vàng chạy nhập trong lầu các, chấp tay đến: "Tước nhi tiểu thư, này yêu hầu cũng đã hướng tam thập tam trọng thiên đến đây."

"Nam Thiên Môn không có ngăn trở hần sao?" Chính ngòi chòm hồm trong sảnh đường Tước nhi nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt kia đậm như dừng lại nước.

"Không có, Lý Tĩnh kinh sợ, cho mở cửa."

"Bệ hạ?"

"Bệ hạ sợ tới mức ngòi phịch ở trên ghế rồng, vừa nghe nói yêu hầu không phải tìm chính mình, vui mừng vô cùng, tranh thủ thời gian phái

người cung tống hấn hướng Đâu Suất cung đến đây."

Nghe vậy, Tước nhi bất đắc dĩ thở dài.

Hơn sáu trăm năm trước trận chiến ấy, thật sự bả thiên đình dần vật quá sức. Thế cho nên bây giờ nghe đến cái này yêu hầu danh tự, chúng tướng tự đã sợ đến co vùi.

Rõ ràng là một con nguy hại thật lớn yêu quái, thật không ngờ đơn giản địa để lại hấn tiến Nam Thiên Môn, phóng tới thường ngày, quả nhiên là không thể tưởng tượng.

Bất quá, ở trên người hấn không thể tưởng tượng chuyện tình nhiều hơn đi, cũng không kém cái này một cái cọc.

"Lão phu sẽ không thấy hấn, người gặp thoáng cái hấn a." Thái Thượng Lão Quân thanh âm tại Tước nhi trong đầu vang lên.

Tước nhi hơi do dự hạ xuống, đứng một bên đạo đồng nói ra: "Người đi nghênh đón hấn a, cũng đỡ phải hấn bốn phía tìm lung tung."

"Ta đây phải đi." Này tử y đạo đồng nhẹ gật đầu, vội vội vàng vàng chạy đi ngoài cửa.

Nhìn qua đạo đồng kia đi xa thân ảnh. Tước nhi hơi nắm thật chặt giấu ở ống tay áo đã hạ thủ lựa.

"Như thế nào, còn sợ nhìn thấy hấn sao?" Thái Thượng Lão Quân thanh âm lại tại Tước nhi trong đầu vang lên.

"Còn là. . . Có điem." Sâu hít một hơi thật sâu, Tước nhi khởi động điem tĩnh cười, nhẹ giọng thở dài: "Hấn là rất nhanh sẽ thói quen a."

. . .

Trong mật thất, Thái Thượng Lão Quân chau nổi lên mi. Bất đắc dĩ thở dài.

...

Thân là Đâu Suất cung đại sư huynh tử bào mang theo hai cái sư đệ thi triển thuật pháp bay lên trời, treo ở Đâu Suất cung phía dưới, nhìn qua hạ giới lẳng lẳng địa chờ.

Không bao lâu, này phía dưới mây mù lượn lờ bên trong liền xuất hiện một bóng người, lại không là hầu tử, mà là thanh tâm.

Đối với hầu tử. Thanh tâm tốc độ khẳng định phải chậm hơn rất nhiều, tự nhiên cũng so với hầu tử cạnh muện đến Nam Thiên Môn. Bất quá Nam Thiên Môn mở cửa sau lại là hầu tử chậm, dù sao, hấn còn muốn nhân nhượng những cái này thiên tướng tốc độ.

Bởi vì hấn đến, cả thiên đình đều thần kinh đều đã kinh kéo căng đến cực hạn. Bất luận cái gì dị động đều có thể làm cho không thể biết trước hậu quả. Này kết quả, lại là luân quần đường xa thanh tâm ngược lại trước một bước đã tới.

Vừa thấy tử bào, thanh tâm liền chậm rãi hướng hấn bay tới.

"Sư muội làm sao tới rồi? Ta đang đợi này yêu hầu."

"Ta và người cùng một chỗ đợi." Nói, thanh tâm liền nương đến tử bào sau lưng.

Không bao lâu, bọn họ liền xa xa địa chứng kiến bị thiên tướng trong ngoài ba tầng bao quanh hầu tử.

Cái này vừa thấy, thanh tâm lập tức mở mắt.

Ra vào Nam Thiên Môn nhiều năm như vậy, nàng còn chưa bao giờ thấy qua lớn như thế trận chiến, cả thiên đình. Tất cả nàng có thể gọi được trên danh tự, sắp xếp trên số đại tướng cơ hồ đều ở trong đó.

Này thiên đình lý lịch già nhất, quyền vị nặng nhất Lý Tĩnh . Càng là coi như một cái tiêu tức phụ giống như địa thành thành thật thật đi theo hầu tử sau lưng, một bộ nịnh nọt sắc mặt. Mà này mặc một thân giá rẻ khải giáp hầu tử, tại đây chúng tướng trong bao, nhưng như cũ sắc mặt lạnh nhạt, không hề ý sợ hãi. .. Càng chuẩn xác thuyết, có ý sợ hãi là những cái này vây quanh hẳn các đại tướng.

Người sáng suốt liếc thấy được đi ra. Những cái này thiên tướng rất sợ, sợ đến phải chết. Chỉ cần hầu tử vừa động thủ. Không có ai sẽ hoài nghi này đưa hẳn bao bọc vây quanh thiên tướng hội giải tán lập tức.

Thấy như vậy một màn, thanh tâm quả nhiên là sững sốt thần.

Đường đường thiên đình. Đường đường Ngọc Đế, tại đây yêu hầu trước mặt, thật giống như một câu chuyện cười giống như.

Tiến đến nghênh đón vài vị đạo đồng xa xa địa liền khom người, cung kính hô: "Đệ tử phụng mệnh cung nghênh đại thánh gia giá lâm Đâu Suất cung."

Cái này một hô, có lẽ là bách tại hầu tử uy thế, thanh tâm cũng không tự giác địa khom người chấp tay.

Nhàn nhạt nhìn tử bào liếc, hầu tử ánh mắt cuối cùng rơi xuống tử bào sau lưng thanh tâm sâu trên: "Như thế nào, thanh tâm sư muội cũng chạy Đâu Suất cung đến đây?"

Thanh tâm lông mày hơi nhăn đứng lên, không nói lời nào.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, đối với tử bào hỏi: "Là sư phó của các người cho các người tới đón ta sao của ta?"

"Không phải. Là Tước nhi tiểu thư để chúng ta đến tiếp ngài."

"Tước nhi tiểu thư?" Hầu tử lông mày hơi run rẩy.

Nghiêng đi thân, tử bào nói khẽ: "Thỉnh đại thánh gia đi theo ta."

Nói, liền khu động thuật pháp hướng phía đỉnh đầu Đâu Suất cung bay đi.

Còn lại mọi người cũng đều nhanh chóng đuổi kịp.

Cùng lúc đó, những kia nguyên bản đem hầu tử vây quanh tại trong thiên tướng lại tản ra, tính cả sau đó đuổi tới đại quân cùng một chỗ đem trọn cả Đâu Suất cung vị trí nổi thạch trong ngoài ba tầng bao bọc vây quanh.

Theo sát trước tử bào, tiến đến nghênh đón cái khác hai cái đạo đồng, hầu tử, Lý Tĩnh, còn có thanh tâm một trận rơi xuống Đâu Suất cung biên giới trên đường nhỏ.

Đọc theo con đường này, hầu tử thỉnh thoảng đều miết liếc một bên thanh tâm. Thanh tâm nhưng chỉ là một mực thiết nghiêm mặt, không rên một tiếng.

Đọc theo đá cuội lối đi nhỏ một đường đi, đi ngang qua trồng mãn kỳ hoa dị thảo rừng cây, đi ngang qua chảy xuôi theo thanh tịnh nước chảy dòng suối nhỏ, một đường đi đến một tòa nho nhỏ màu đỏ lâu các trước.

Này lâu các đại môn mở rộng ra, đứng ở ngoài cửa xa xa nhìn lại, có thể chứng kiến Tước nhi ngồi chồm hồm ở đằng kia lâu các trong thính đường,

một bên thán lô trên, nước cũng đã sôi trào.

"Đại thánh gia, xin mời."

"Su phó của các người?" Hầu tử nhẹ giọng hỏi.

"Su phó lão nhân gia ông ta không tại, trong lúc này, Đâu Suất cung hết thầy sự vụ, đều là do Tước nhi tiểu thư chấp chương."

Hầu tử không có nhiều hơn nữa hỏi, sâu hít một hơi thật sâu, hấn mở ra chân, vượt qua cao cao cánh cửa.

Lý Tĩnh cũng muốn theo vào đi, lại bị tử bào ngăn lại.

Nguyên nhân, tử bào không có giảng, Lý Tĩnh cũng không hỏi.

Đi qua chỉ có năm trượng rộng đình viện, hầu tử nhắc chân đi trên thêm đá, đi vào chính sảnh, từng bước một đi đến Tước nhi trước mặt.

Tước nhi khẽ ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, cúi đầu nói khẽ: "Đại thánh gia đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, xin hãy tha lỗi."

Nói, làm cá "Thỉnh" thủ thế.

Hầu tử nhẹ gạt đầu, đi đến một bên, ngồi xếp bằng xuống.

Nhắc tới một bên sớm đã nấu nước sôi, Tước nhi bắt đầu phao nổi lên trà, động tác kia nhẹ nhàng được giống như một hồi vũ đạo vậy.

Hầu tử yên lặng địa mắt liếc thấy, này ngoài cửa, Lý Tĩnh duỗi dài đầu quan vọng, thanh tâm thì là ngẫu nhiên xem trên hai mắt.

Cả trong thính đường yên tĩnh không tiếng động.

Không bao lâu, Tước nhi đem một chén trà nóng hợp với cái đệm bỏ vào trên sàn nhà, lại tựa hồ như đang chờ cái gì, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem, cũng không có tiến thêm một bước động tác. Từ đầu đến cuối, ngoại trừ ngay từ đầu cái nhìn kia, Tước nhi vẫn luôn là vi khẽ cúi đầu, không có nhìn thẳng vào hầu tử.

Ước chừng một phần ba nén hương sau, nàng thân thủ đem chén trà hợp với cái đệm cùng một chỗ hướng phía hầu tử đẩy quá khứ.

"Đại thánh gia thỉnh dùng trà."

Hầu tử yên lặng nâng chung trà lên nhấp một miếng, này nhiệt độ vừa mới hảo. Xem ra, mới vừa rồi là đang đợi nước trà nhiệt độ rơi xuống.

"Thái Thượng Lão Quân? Không tại Đâu Suất cung sao?"

"Su phó ra khỏi."

"Ngươi đã báỉ hấn vi sư?"

"Đại thánh gia còn nhớ rõ tiểu nữ tử sao?"

Cái này vừa hỏi, hầu tử lập tức sững sờ, phiết qua mặt đi nói khẽ: "Nhớ rõ là nhớ rõ. . ."

Vi hơi dừng một chút, hầu tử lại hỏi tiếp: "Ngươi đã báỉ hấn vi sư?"

Tước nhi khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Không có địa phương nào đi, muốn ở lại Đâu Suất cung, nhất định phải có một cái đang lúc thân phận. Cho nên là được thầy trò chi lễ."

"Nha. Vậy hấn hiện tại chạy đi đâu?"

"Su phó chuyện tình, đương đệ tử chung quy không tốt hỏi đến."

"Có thể liên lạc với hắn sao?"

"Cái này, chỉ sợ không thể."

Đem Kim Cương Trác theo cổ tay của mình trên lấy xuống phóng tới trên sàn nhà, hầu tử nhẹ nhàng đem nó hướng phía Tước nhi đẩy quá khứ, hỏi: "Cái này pháp bảo cần tu chỉnh một chút, không biết, muốn bao lâu."

Tước nhi cầm lấy Kim Cương Trác tinh tế nhìn hai mắt, lại thả trở về.

Ở này nháy mắt công phu lí, Tước nhi vi khẽ cúi đầu, đem một thanh âm truyền đến giấu ở trong mật thất lão quân trong tai: "Su phó, cái này Kim Cương Trác tu chỉnh, muốn bao lâu?"

"Tu chỉnh. . . Hắc, thứ này nào có dễ dàng như vậy? Không có thiên đạo thạch, bực này pháp khí, còn có ai có thể tu chỉnh?"

"Này. . ."

"Không có việc gì, người trước cùng hắn uống hội trà a. Vì sư không có biện pháp tu chỉnh Kim Cương Trác, đã có biện pháp tìm được hắn người muốn tìm, hơn nữa, còn có thể làm cho hắn ngoan ngoãn đem cái này Kim Cương Trác trả trở về. Đã nhiều năm như vậy, cũng là thời điểm vật quy nguyên chủ."

Hơi do dự một phen, Tước nhi nói khẽ với hầu tử nói ra: "Chỉ sợ phải đợi sư phó trở về mới được."

"Cụ thể muốn bao lâu?"

"Nói không rõ."

Trong lúc nhất thời, trong thính đường lại là trầm mặc.

...

Này ngoài cửa, thanh tâm thân thủ đem tử bào kéo đến một bên, thấp giọng hỏi: "Ta như thế nào cảm thấy Tước nhi tử tử có điềm là lạ?"

"Cái này có cái gì kỳ quái, ngươi không có phát hiện nàng đúng yêu hầu không tự xưng 'Tước nhi', mà là dùng 'Tiểu nữ tử' cái chữ này mắt sao?"

"Vì cái gì?"

"Bởi vì 'Tước nhi', nguyên bản cũng không phải tên của nàng."

"Không phải tên của nàng? Nàng kia nguyên bản tên gì?"

"Ngươi hẳn là hỏi: 'Tước nhi' vốn là tên ai?"

"Này, 'Tước nhi' là tên ai?"

"Cái này. . . Nói cho ngươi nhất thời nửa khắc cũng nói không rõ."

Nói, tử bào lại đi đại môn kia khẩu đi, lưu lại thanh tâm một người, đầy trong đầu nghi hoặc.

...

Bầu trời một ngày, trên mặt đất một năm. Tụ tại hầu tử đứng ở Đâu Suất cung như vậy một hồi, Huyền Trang một nhóm, cũng đã tiến nhập bảo tượng quốc địa giới. (chưa xong còn tiếp)

ps: Không sai , càng mới tiến thêm một bước trước thời gian ~ đây là tốt bắt đầu a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 531: : Bảo Tượng Quốc

Đâu Suất cung ngoài, rất nhiều quân hạm cũng đã chạy đến đem trọn cá Đâu Suất cung bao bọc vây quanh, những cái này treo trên bầu trời thiên binh thiên tướng rớt cục không cần tiếp tục huyền ở giữa không trung, có thể đến quân hạm đi lên hơi chút nghỉ ngơi.

Một vị thiên tướng chậm rãi xuyên qua đám người đi đến cùng thiên đình chư tướng cùng một chỗ đứng ở hạm thủ boong thuyền Giác Mộc Giao bên cạnh, thấp giọng nói: "Khởi bẩm tinh quân, bốn phía tìm khắp lần, không có tìm được."

Cái này vừa nghe, Giác Mộc Giao sắc mặt lập tức hơi biến đổi.

Một ít bên cạnh Trì Quốc thiên vương nhẹ giọng hỏi: "Tinh quân, có hay không xảy ra chuyện gì?"

Giác Mộc Giao khước miệng hơi co rúm hai cái, vội vàng cười nói: "Không có gì, một điểm việc vặt mà thôi."

Nói, hấn cầm này thiên tướng cánh tay, lôi kéo hấn thoát ly đám người, hướng bùng nhỏ trên tàu phương hướng đi đến.

Nhìn xem Giác Mộc Giao vội vã bóng lưng, Trì Quốc thiên vương chậm rãi nhìn phía một bên Đa Văn thiên vương.

Cái này vừa đổi mắt, Đa Văn thiên vương lúc này hướng phía bốn phía cái khác Nhị Thập Bát Tinh Túc thiên tướng nhìn lướt qua. Trì Quốc thiên

vương hiểu ý địa nhẹ gật đầu.

Hai người như không có việc gì xoay người dạo bước, đi tới một bên rồi xa mọi người mép thuyền bên cạnh.

Trì Quốc thiên vương thấp giọng nói: "Chuyện gì xảy ra?"

"Khuê Mộc Lang đi bị mất."

"A?"

"Tăm tích không rõ." Đa Văn thiên vương chậm rãi nương đến Trì Quốc thiên vương bên cạnh, vừa dùng hai mắt như không có việc gì xem xét trước chung quanh, một mặt hạ giọng nói: "Giác Mộc Giao vừa mới chính phái người bốn phía tìm, nghe nói bề quan tu hành hơn mười ngày, kết quả mở cửa, phát hiện đã sớm không biết tung tích."

"Thiên đình cứ như vậy đại địa phương, có thể chạy đi đâu?"

"Thiên đình phải không lớn, ra Nam Thiên Môn đã có thể trời cao địa rộng. Vừa mới ta phái người đến Nam Thiên Môn xem thêm dưới xuất nhập đăng ký, có tên Khuê Mộc Lang. Mười ba ngày trước hạ phạm, cầm hay là đám bọn hán Nhị Thập Bát Tinh Túc công vụ lệnh bài." Nói, Đa Văn thiên vương thân thủ vỗ vỗ Trì Quốc thiên vương vai, thấp giọng nói: "Đừng nói phá, chuyện này, bọn họ không nói, ta sẽ giả bộ chuyện gì cũng không phát sinh. Xem chính bọn nó xử lý như thế nào."

Nói đi, Đa Văn thiên vương xoay người lại là hướng phía này làm thành một đồng thiên tướng đi tới.

Nhìn cách đó không xa còn đang gấp đến độ đầu đầy loạn chuyện Giác Mộc Giao, Trì Quốc thiên vương vỗ vỗ cằm ung dung thờ dài: "Không nghĩ

tới a, cái này Khuê Mộc Lang, có thể so sánh ngày đó Thiên Bồng chấp nhất nhiều hơn. Giác Mộc Giao cái này hiểu được phiền."

...

Lúc này, trong đình viện đúng là một mảnh ôn nhuận cảnh tượng.

Dương quang tà tà địa chiếu rơi vào hầu tử trước người trên sàn nhà, này quang ảnh chậm rãi đông dờ.

Thanh tâm vị trí cũng đã theo ngoài cửa lớn chuyển qua trong đình viện, lại không có trực tiếp bước vào trong thính đường, mà là cách một cánh cửa hạm, thỉnh thoảng địa đi đến bên trong nhìn.

Tước nhi cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là lẳng lẳng địa phao trước trà, một ly tiếp một ly địa, chỉ cần hầu tử nước trong chén thoáng ít một chút, nàng lập tức tự lại cho mãn trên.

Động tác kia, phối hợp này trang dung, khí chất đó, tựa tựa như một cây lẳng lẳng nở rộ ở trong góc hoa mai, có thể nói phong hoa tuyết đại.

Nhưng mà, hầu tử nhưng lại ngay cả nửa điểm thương thức tâm tư đều không có.

Hắn hơi nghiêng mặt đi nhìn chỗ không đung đưa đình viện, lẳng lẳng địa trầm mặc, này tâm đột nhiên có một loại trống rỗng cảm giác.

Trước mắt người này, có được cùng Tước nhi giống như đúc trí nhớ, giống như đúc tính cách, rồi lại không phải nàng. Nếu như Tước nhi còn sống, đã nhiều năm như vậy, có hay không cũng sẽ trưởng thành như vậy?

Nếu như là Phong Linh?

Này trong đầu vô số hình ảnh hỗn tạp cùng một chỗ, thế cho nên hầu tử đều không thể theo chính giữa lý ra nửa điểm suy nghĩ.

Hồi lâu, hấn chỉ có thể bất đắc dĩ địa cười khổ.

Với hấn mà nói, Tước nhi, Phong Linh, chính là một cái vĩnh viễn không cách nào khép lại vết sẹo, vĩnh viễn không cách nào bù đắp được sai lầm ấy. Nếu như không phải nhìn thấy cái này một vị "Tước nhi", hiện tại hấn đều đã kinh không dám suy nghĩ tiếp.

Đây nên cũng là một loại khổ a? Tám khổ bên trong một loại.

Hồn phi phách tán. . .

Thiên Bồng còn đang "Câu không được", mà chính mình, đã sớm chỉ còn "Không bỏ xuống được".

Loại khổ này, có hay không Huyền Trang cũng có thể độ được?

Về phần Thái Thượng Lão Quân, hấn đã sớm hận không được. Nếu như Thái Thượng Lão Quân là giết chết Phong Linh hung thủ, này chính mình vậy là cái gì?

Mà ngay cả đối Như Lai hận, lúc này ngẫm lại, kỳ thật cũng chỉ còn lại một loại đơn thuần chấp niệm thôi.

Hỗn loạn trong suy nghĩ, hầu tử hai mắt hơi nheo lại, dừng ở trong đình viện nắng quang ảnh.

Có một loại dường như đã có mấy đời cảm giác.

. . .

Này trong mật thất, Thái Thượng Lão Quân yên lặng địa cảm giác trước trong thính đường nhất cử nhất động, này lông mày chậm rãi chau thành bát tự, tựa hồ tại nghi hoặc trước cái gì. Một hồi lâu, lại chậm rãi giãn ra ra.

Hắn nhàn nhạt bật cười, nụ cười này, có một loại khó được, thoải mái ý vị.

Cúi đầu xuống, hắn tiếp tục dùng một cây chu sa bút trên mặt đất vẽ trước phức tạp pháp trận.

...

Trong nháy mắt, suốt một bình nước liền dùng hết rồi, Tước nhi mở miệng đem ngoài cửa trong đó một vị đạo đồng hoán tiến đến, làm cho hắn nữa đánh một bình. Đạo đồng kia gật đầu cung kính, hai tay bưng lấy ấm nước, tụt đi ra ngoài.

"Ngươi hiện tại tại nơi này là thân phận gì?" Hầu tử đột nhiên mở miệng hỏi.

"Chủ sự." Tước nhi nhẹ giọng đáp.

"Chủ sự?"

"Đâu Suất cung chủ sự, đây là phụ trách Đâu Suất cung từ trên xuống dưới tất cả chi phí an bài chức vụ. Vốn là không có cái này chức vụ, sư phó đơn giản chỉ cần làm cho bệ hạ cho phê một cái, mang vào, còn vào tiên tịch, cũng hạ ban thưởng tự do xuất nhập Nam Thiên Môn lệnh bài. Bất quá, đã nhiều năm như vậy, ta còn chưa từng bước ra qua Nam Thiên Môn một bước."

Hầu tử khẽ gật đầu, cười thờ dài: "Thái Thượng Lão Quân lão thất phu kia, đối với ngươi thật đúng là hảo."

"Su phó là người tốt."

"Hắn tính người tốt?"

"Hắn là người tốt, mà không phải tính."

Hầu tử chậm rãi nhắm lại hai mắt, bàn trước chân, giống như thế gian đại thụ dưới ngủ gà ngủ gật lão nhân loại loạn choạng thân thể, ung dung thở dài: "Còn là lần đầu tiên có người nói với ta Thái Thượng Lão Quân là người tốt, thật sự là kỳ lạ quý hiếm."

"Su phó cho tới bây giờ chính là người tốt." Tước nhi buông xuống ánh mắt chậm rãi xéo xuống hầu tử vị trí, cũng đang chạm đến hầu tử trong nháy mắt, lại chậm rãi thu trở về, nói khẽ: "Su phó đối tất cả mọi người hảo, không, chính xác ra, hẳn đối với thiên địa vạn vật đều hảo."

"Hắc, như thế nào tốt pháp, ngươi lại là nói cho ta nghe một chút đi."

Hầu tử như trước đóng chặt lại hai mắt, này ngoài cửa, thanh tâm lắng lắng lắng nghe.

Lúc này, đạo đồng kia cũng đã bung lấy tràn đầy nước trong bình đi vào trong phòng, bỏ vào thán lô trên, lại lạng lẽ lui ra ngoài.

Tước nhi nhìn chăm chú thán lô, nói khẽ: "Thế gian có câu, dạy người dùng cá không bằng dạy người bắt cá. Thống trị tam giới cũng là một cái đạo lý. Nếu như không cách nào thay đổi căn bản, như vậy biện pháp tốt nhất, chính là bỏ mặc. Nếu không, nghịch thiên mà đi, chỉ biết thu nhận càng lớn cực khổ, kết quả là, hối hận thì đã muộn."

"Lời này tựa như hắn nói, xem ra, ngươi còn tưởng là thật sự là hắn hảo đồ đệ a."

"Cho nên ta nói, sư phó đối ai cũng hào, chỉ là, đối với ta cùng thanh tâm thoảng nhiều hơn một điếm cung chiều thôi." Nói đến thanh tâm hai chữ thời điếm, Tước nhi thoảng tăng thêm hạ âm điệu.

Hầu tử hơi sững sờ, ánh mắt kia cửa trước ngoài quét đi.

Thanh tâm lúc này quay mặt qua chỗ khác, trang được điếm nhiên như không bộ dạng.

"Người cùng thanh tâm? Thanh tâm không phải ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động tiểu sư muội sao? Như thế nào, nàng thường xuyên hưởng Đâu Suất cung chạy?"

Tước nhi nói khẽ: "Nàng là sư muội của người, cũng là sư muội của ta."

"Có ý tứ gì. . ." Lời còn chưa dứt, hầu tử cũng đã bừng tỉnh đại ngộ, hừ cười nói: "Thì ra là thế, ta nói chúng ta sư huynh đệ trung tựu không có một cái nàng loại tính cách này, nguyên lai là có hai cái sư phó a. Khó trách cái này ngang ngược, không biết trời cao đất rộng."

Này ngoài cửa thanh tâm nghe xong, xoay địa thoảng cái mặt trướng đến đỏ bừng. Bất quá, cũng chỉ là cắn răng, cũng không phát tác.

Cái này từng câu từng chữ trong lúc đó, Tước nhi đều ở lén lút chú ý đến hầu tử phản ứng. Nhưng mà, hầu tử tựa hồ cũng không có đem nàng nói lời hướng ở chỗ sâu trong nghĩ.

Quay đầu lại, hầu tử đối với Tước nhi ung dung hỏi: "Lão quân đến tột cùng khi nào thì trở về, có thể cho cá đại khái thời gian sao? Ta không có khả năng một mực ở chỗ này chờ xuống dưới."

...

"Làm cho hắn chờ một chút, cũng sắp tốt lắm."

Trong mật thất, lão quân trong miệng ngậm hai chi bút, trên tay lại cầm hai chi phi tốc địa vũ động trước.

Này trên mặt đất phức tạp pháp trận cũng đã dần dần thành hình, sắp tiến vào khép kín giai đoạn.

...

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu, Bảo Tượng quốc đô thành.

Tùng mặt bạch tượng đồ đằng cờ xí trong gió tung bay, trên cổng thành binh vệ thổi lên kèn.

Roi vào ngói lưu ly trên chim tước kinh lên thiên không.

Tầng tầng lớp lớp cung điện bày, lồng lộng vũ khí tại trong cung điện cự đại trên quảng trường dàn trận, văn võ bá quan phân loại triều đình.

Nhìn xem này phòng xá góc xử tinh xảo điêu khắc, nhìn xem cấm quân trên người dày đặc giáp, trong tay sáng loáng binh khí, tiểu bạch long thán phục không thôi.

Cho tới nay, hắn đều dùng vi tại thế gian, chỉ có này đông thổ đế vương mới có như vậy uy nghiêm, không nghĩ tới tại Tây Ngưu Hạ Châu, tụ tại cự ly nhà hắn mấy ngàn dặm địa phương, chẳng biết lúc nào lại toát ra như vậy một cái quốc gia.

Vừa bước vào cái này đô thành thời điểm hắn cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới càng thêm khiếp sợ lại tại phía sau.

Canh kỳ quái là, hắc hùng tinh không cẩn thận hiện ra nguyên hình, nguyên bản Huyền Trang đều cho là mình cái này một đám người rất nhanh

cũng sẽ bị trục xuất, không nghĩ tới, cái này quốc gia quốc vương cũng đang ngày thứ hai tựu phát tới thiếp mời, mời Huyền Trang một nhóm tiến cung tham kiến.

"Tuyên —— Huyền Trang pháp sư lên điện!"

"Tuyên —— Huyền Trang pháp sư lên điện!"

"Tuyên —— Huyền Trang pháp sư lên điện!"

Tùng tiếng hét to theo này cung đình ở chỗ sâu trong truyền đến, đứng ở bên cạnh trên cung đình người hầu hơi khom người nói: "Huyền Trang pháp sư, xin mời."

Mặc áo cà sa, đầu đội vạn phật quan Huyền Trang tay cầm phật châu, chậm rãi mở ra một bước. Cùng lúc đó, này sau lưng thị vệ cũng đã đem trường kích để ngang đi theo hắc hùng tinh, Thiên Bồng, tiểu bạch long trước người.

Thị vệ kia trường khom người chấp tay nói: "Chư vị kính xin tại chỗ này chờ đợi, bệ hạ chỉch tuyên Huyền Trang pháp sư một người, này, liền chỉ có Huyền Trang pháp sư một người có thể lên điện, yết kiến bệ hạ."

"Chúng ta là bảo vệ Huyền Trang pháp sư." Tiểu bạch long thốt ra, chỉ vào thị vệ kia chất vấn: "Vạn nhất các người sẽ đổi Huyền Trang pháp sư bất lợi, làm sao bây giờ?"

"Cái này. . ." Thị vệ kia trường chậm rãi nhìn phía Huyền Trang.

Một bên tiến đến dẫn đường cung đình người hầu cũng nhìn chăm chú Huyền Trang.

Hơi do dự một hồi, Huyền Trang thấp giọng nói: "Chư vị ở chỗ này chờ một chút một lát a, bản tăng gặp qua bộ hạ, liền trở về."

Huyền Trang mở miệng, cái khác mọi người cũng đành phải đồng ý.

Này cung đình thị vệ dẫn Huyền Trang chậm rãi hành tẩu tại thật dài trên đường qua, này bốn phía, võ trang đầy đủ binh vệ đều yên lặng mà nhìn xem.

Đoạn đường này đi, Huyền Trang lông mày dần dần nhăn đứng lên.

Dù sao này trường bảo an hoàng cung, Huyền Trang cũng là đi vào.

Cái này quốc gia mặc dù không nhỏ, cũng xác thực đủ rồi phần hoa, thật là nếu so với đông thổ trường an, nhưng vẫn là kém như vậy một đoạn, mặc dù là đơn thuần cái này hoàng cung lớn nhỏ cũng là như thế. Có thể giờ này khắc này nhìn về phía trên, cái này hoàng cung thủ vệ, lại là so với Đại Đường hoàng cung cũng còn muốn nghiêm mật rất nhiều.

Không chỉ có như thế.

Theo thị vệ kia bên ngoài, theo khái giáp mài mòn trình độ trên xem, này bộ đội thao luyện thập phần nhiều lần, hiển nhiên là ở vào một loại độ cao chuẩn bị chiến tranh trạng thái. Có thể, tại đi tới nơi này hoàng cung trước kia, Huyền Trang liền đã biết cái này Bảo Tượng quốc cũng không đủ để uy hiếp nó sinh tồn nước láng giềng. Đây là bị ai chiến?

Nhắc tới áo cà sa trước bày, Huyền Trang cúi đầu chậm rãi trèo lên cao cao thêm đá, từng bước một đi vào trong điện đường, trông thấy hai bên san sát văn võ bá quan, cũng trông thấy này ngòi cao trên vương vị Bảo Tượng quốc quốc vương.

Cái này quốc vương đầu đội đỉnh đầu hồ nhung quan, mặc một kiện bạch sắc khảm kim trường bào, giữ lại đủ eo râu dài, dáng người khô ngô, tuy nói đã là qua tuổi năm mươi tuổi, lại còn cường tráng cực kỳ.

Bất quá, lúc này nhìn về phía trên hai mắt hãm sâu, khuôn mặt có chút tiêu tụy.

Một đường đi đến đại điện ở giữa, Huyền Trang nhắc tới trước bầy, cung kính địa hai đầu gối quỳ xuống đất, chấp tay trước ngực, khom người nói: "Bần tăng Huyền Trang, tham kiến bệ hạ. Nguyên bệ hạ vạn phúc."

Cả đại điện yên tĩnh không tiếng động.

Này Bảo Tượng quốc quốc vương ngồi ở cao cao trên vương vị cúi đầu bao quát trước Huyền Trang, loát râu dài.

Trầm mặc hồi lâu, hắn mới nói khẽ: "Bản vương nghe nói, ngươi theo đông thổ Đại Đường đến, dự hướng Tây Thiên lấy kinh, còn có việc này a?"

Huyền Trang cung kính địa đáp: "Khải tấu bệ hạ, thật có việc này."

Này Bảo Tượng quốc quốc vương nhẹ gật đầu, hỏi tiếp: "Nghe nói, bên cạnh ngươi còn đi theo mấy cái yêu tinh?"

"Cái này. . ." Huyền Trang hơi do dự hạ xuống, cất cao giọng nói: "Khải tấu bệ hạ, thật có vài vị bạn bè đồng hành, dù sao đoạn đường này gian nguy."

"A? Nói như vậy, ngươi hiểu được hàng yêu chi đạo rồi?"

"Bần tăng, không hiểu."

"Không hiểu, mấy cái yêu tinh thì như thế nào hội cam tâm tình nguyện theo sát người sao?"

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hơi khom người nói: "Bản tểng cũng đã nói, này vài vị, chính là bản tểng bạn bè."

Cái này vừa nói, ngòi cao trên vương vị Bảo Tượng quốc quốc vương dẫn đầu nở nụ cười, lập tức, cả trong đại điện văn võ đại thần cũng đều nở nụ cười, biến thành một hồi cười vang.

Huyền Trang lẳng lạng địa quỳ, không nói được lời nào.

Một hồi lâu, chẳng tiếng cười kia dần dần bình tức, Bảo Tượng quốc quốc vương mới ung dung nói: "Cái này yêu cùng người, còn có thể là bằng hữu? Người cái này người xuất gia, nói chuyện thật là thú vị. Hãy bình thân."

Huyền Trang chậm rãi đứng dậy, nói khẽ: "Bản tểng cũng không lừa gạt bệ hạ, nói là bạn bè, chính là bạn bè."

"Đi, bản vương cũng không quản các người đến tốt cùng là quan hệ như thế nào." Này Bảo Tượng quốc quốc vương khoát tay áo nói: "Bản vương hỏi lại người một lần, người có thể hiểu được hàng yêu?"

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu: "Bản tểng không hiểu."

"Này, người này vài vị. . .'Bạn bè' ? Bọn họ có thể hiểu hàng yêu?"

Huyền Trang nói khẽ: "Nên hiểu được một ít."

"Cái này liền tốt." Bảo Tượng quốc quốc vương nặng nề mà nhẹ gật đầu, nắm chặt nắm tay cắn răng nói: "Bản vương hiện hữu một chuyện phó thác cho người, thay bản vương hàng một con yêu. Như thành, bản vương liền

phong người là quốc sư, vàng bạc tài bảo, muốn bao nhiêu phần thưởng nhiều ít. Còn có thể tại đây vương đô bên trong, cho người chọn một khối địa, khởi công xây dựng một tòa trong vòng ngàn dặm không thể so với chùa miếu. Nay Tây Thiên lấy kinh một chuyện đường xá xa xôi, bản vương cũng có thể phái một chi quân đội tiến đến thay người mang tới. Người nha, tại ta đây thủ đô chờ xem kinh văn là được." r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 532: : Yêu Quái Phò Mã Gia

Tọa lạc ở hoàng cung bên cạnh phò mã phủ, lúc này sớm được mấy ngàn quân lực bao quanh vây khốn.

Chen chúc trong ngõ nhỏ chật ních võ trang đầy đủ quân sĩ, nhiều đội kỵ binh giá trước ngựa tại bốn phía qua lại dò xét, giúp nhau trong lúc đó thấy cũng chỉ là yên lặng gật gật đầu.

Này nhà dân trên nóc nhà, bệ cửa sổ bên cạnh, toàn bộ đứng đầy đem cung nỏ kéo đến hết dây xạ thủ. Từng nhánh hiện ra hàn quang tên trực chỉ phò mã phủ đóng chặt đại môn.

Cả khu vực đều đã bị nghiêm mật phong tỏa. Một trận gió thổi qua, trụ giơ lên đầy trời Lạc Diệp. Tất cả cư dân đều bị lệnh cưỡng chế ở lại trong nhà, không được ra ngoài, không được đàm luận, càng không được đem tin tức truyền ra bên ngoài.

Này bầu không khí một mảnh nghiêm nghị.

Phò mã trong phủ, một tòa ba tầng cao lầu các lầu hai bên cửa sổ, một vị mày rậm mắt to, tướng mạo tuấn tú nam tử chính lạng lẽ đem màn trúc vạch trần một đường nhỏ hướng ra ngoài tinh tế xem xét trước.

Nam tử này mặc một thân màu đen khảm kim hoa phục, búi tóc trên rơi trước một miếng cực đại màu tím bảo thạch. Tuy nói là văn sĩ trang phục, này khôi ngô đáng người lại một chút cũng không thua cùng võ tướng.

Hồi lâu, hấn nhàn nhạt thở dài, đem màn trúc thả xuống dưới.

"Thế nào?"

Ở phía sau hấn giường trên, ngồi ngay ngắn một vị xinh đẹp phụ nhân.

Da thịt tuyết trắng, một thân màu hồng phấn váy dài phảng phất một đóa nở rộ hồng nhạt hoa bách hợp, cao cao sơ nâng tóc dài trên cắm một chi bạch ngọc cây trâm. Khí chất đó bên trong, có một loại nói không nên lời ung dung đẹp đẽ quý giá. Chỉ là này mặt dung hơi có vẻ tiêu tụy, ∞ giữa lông mày , càng là có một cỗ phiền muộn lái đi không được.

Tại chung quanh của nàng, còn có hai cái hài đồng.

Đại nhìn về phía trên đã có hơn mười tuổi, nhỏ đến nhìn về phía trên cũng có năm sáu tuổi.

Nữ tử trong ngực trong tã lót, còn có một hài nhi.

Lúc này. Phụ nhân kia ngay tiếp theo hài đồng. Đều mắt ba ba địa nhìn qua anh tuấn nam tử.

Nam tử kia hơi do dự một phen. Nhàn nhạt thở dài, nói khẽ: "Vẫn là như cũ, cả phò mã phủ đều bị bao bọc vây quanh. Bộ hạ cũng đã liên biên cương bộ đội đều trở về điều."

Nói, hấn xoay người đi đến một bên ghé dài ngồi xuống, bung lên ấm trà, cho mình rót một chén trà, đưa đến bên miệng, nhưng chỉ là nhếch. Tựa hồ tại mảnh đang suy nghĩ cái gì. Cặp kia mi chăm chú địa nhíu lại.

"Này. . . Kế tiếp làm sao bây giờ? Nếu không, thiếp thân tiến cung cùng phụ vương chỉ nói vậy thôi."

"Vô dụng, lúc trước nên nói đều đã từng nói, hấn chỉ biết tưởng ta làm yêu pháp mê hoặc người. Người tiến cung, hơn phân nửa sẽ bị bệ hạ cho giam lỏng, đến lúc đó, chúng ta toàn gia liền muốn ngăn cách lưỡng địa."

Nói, nam tử đem nước trà uống một hơi cạn sạch.

Nữ tử ngơ ngác địa nháy mắt con người, cúi đầu xuống, phát hiện mình ba cái hài tử đều ở mắt ba ba địa đang nhìn mình. Này so sánh lớn tuổi chính là càng là duỗi ra một tay chăm chú dặt lầy ống tay áo của mình.

Nữ tử vội vàng cười cười, đưa bọn họ cùng nhau ôm vào trong ngực. Thấp giọng nói: "Yên tâm, nương sẽ không đi, chúng ta một nhà năm khẩu, sẽ không chia lìa."

"Ngoại công tại sao phải đuôi bắt phụ thân?" Tuổi nhỏ bé hài tử thấp giọng hỏi.

"Ngoại công là bị gièm pha thần mê hoặc thôi, mấy ngày nữa, khẳng định sẽ tỉnh ngộ lại."

Hai người này, nam là Bảo Tượng quốc ba phò mã trang lang, nữ là Bảo Tượng quốc tam công chúa Bách Hoa Tu, về phần này ba cái hài tử, đều là bọn họ chỗ sinh.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, ngoài phòng truyền đến một hồi móng ngựa, phò mã gia lại đứng dậy hướng phía bệ cửa sổ đi đến, xóc lên màn trúc nhìn thoáng qua.

"Thế nào?" Công chúa lại hỏi.

"Không có gì, dò xét binh vệ thôi."

Công chúa nói khẽ: "Tiếp tục như vậy, mỗi ngày chờ đợi lo lắng địa, tóm lại không phải cái biện pháp a."

"Biện pháp còn nhiều mà, chỉ là không thể dùng thôi."

"Không thể dùng?"

Phò mã gia quay đầu lại nhìn công chúa liếc, hừ cười nói: "Muốn chiến, cái này Bảo Tượng quốc toàn bộ quân lực tập kết một chỗ, cũng không phải là đối thủ của ta. Mặc dù không làm phép lực, chỉ cần ta viết một lá thư mang đến quân doanh, ngày mai, tự nhiên binh biến. Cho dù là cái này vậy khốn phò mã phủ Tây Duẩn tướng quân, cũng từ lúc vậy khốn nơi đây trước liền cho ta vụng trộm đến đây mật hàm, hỏi thăm nên như thế nào ứng đối bệ hạ ý chỉ."

Nói, phò mã bắt đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp: "Này tướng soái đều là ta một tay đề bạt, như thế nào khả năng bằng bệ hạ mấy câu, sẽ tin ta là yêu đối với ta xung đột vũ trang? Như ngày đó không phải ta gật đầu, bệ hạ nơi đó điều được đến binh mã vậy khốn phò mã phủ thủ hộ hoàng cung?"

Công chúa vi khẽ cúi đầu, vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

"Yên tâm đi, ta không phải làm như vậy."

Nghe vậy, công chúa cường chống cười cười. Do dự hồi lâu, nàng lại thấp giọng nói: "Ngươi. . . Thật là yêu sao?"

"Như thế nào, ngươi đến bây giờ còn không tin? Không là lần đầu tiên gặp mặt tự theo như ngươi nói sao?"

"Ta thời điểm đó. . . Nghĩ đến ngươi đang nói đùa. Trên cái thế giới này nào có tốt như vậy yêu quái a."

Nhìn chăm chú công chúa, phò mã nói khẽ: "Kỳ thật nghiêm khắc mà nói ta cũng vậy không tính yêu, ta hẳn là xem như. . . Vụng trộm hạ phạm thiên thần. Bị thiên đình chiêu an yêu, liền không còn là yêu. Hơn sáu trăm năm trước một ít trường đại chiến, thiên đình nguyên khí đại thương, tiên vị có nhiều hư tịch, liền không thể không dùng thế gian chiêu an yêu bỏ khuyết ghé trống. Mà người kiếp trước, thì là thiên đình phi hương điện thị nữ. Người bị phán hạ trích tiên tinh, ta là đuổi theo người tới."

Công chúa không có nói tiếp.

Cúi đầu xuống, nàng dùng nhẹ tay khẽ vuốt vuốt chính mình trường tử cái trán.

Này trên trán, có một dùm khéo léo lông sói.

Không chỉ là như thế, hài tử lỗ tai, cũng là giống như lang đồng dạng, chỉ là bao trùm tại đặc chế tóc giả hạ, ngày bình thường thấy không rõ thôi.

Những thứ khác hai cái hài tử, kể cả này trong tã lót hài nhi, cũng đều là như thế.

Hơn mười năm trước, Bảo Tượng quốc còn chẳng qua là Tây Ngưu Hạ Châu trên một cái danh bất kinh truyền tiểu quốc thôi, thậm chí còn cần thông qua cho quanh thân cái khác vương quốc trên cổng mới có thể sống yên phận.

Nhưng mà, vị này đột nhiên xuất hiện nam tử, cho quốc gia này mang đến biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hắn đầu tiên là tại trong lúc nguy nan gia nhập Bảo Tượng quốc bộ đội, bên trong vạn quân lấy địch tướng thủ cấp, dùng sức một mình ngăn con sóng dữ, gành sanh sanh đem quốc gia này theo tiêu diệt biên giới kéo lại.

Ngay sau đó, cái này vừa mới bị phong thưởng tuổi trẻ tướng lãnh hướng quốc vương đưa ra cho hấn năm nghìn binh mã, hấn là được thăng đến địch quốc đô thành. Điều kiện là sau khi chuyện thành công, hấn muốn kết hôn tam công chúa vi thê.

Tất cả mọi người cho là hấn bị thăng lợi làm cho hôn mê đầu, muốn làm phò mã nghĩ điên rồi.

Chớ nói năm nghìn binh mã, chính là năm vạn. Cả nước cao thấp cũng không có bất kỳ tướng lãnh dám tiếp được nhiệm vụ này.

Cùng tất cả mọi người đồng dạng. Bảo Tượng quốc quốc vương. Cũng không tin cái này khẩu xuất cuồng ngôn tuổi tướng lãnh, từ chối nhã nhận thỉnh cầu của hấn.

Kết quả, hấn suốt đêm mang theo của mình năm trăm thân binh phóng ra.

Không có hậu viện, không có lương thảo, không có đồ quân nhu, hấn một mình xâm nhập địch cảnh, nhưng mà, hấn thật sự thành công. Địch quốc ba vạn đại quân bị đánh được trở tay không kịp. Vỡ tan ngàn dặm.

Gần kề một tháng thời gian, hấn liền đã xong trận này đánh mười lăm năm chiến tranh, tướng địch quốc vương thất tất cả thành viên đầu người đóng gói đưa trở về. Từ đó về sau, trong vòng ngàn dặm, rốt cuộc không ai dám xem nhẹ Bảo Tượng quốc.

Nhớ tới cùng mình phò mã lần đầu gặp gỡ, công chúa không khỏi mặt lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào.

Ngày đó, hấn cưỡi con ngựa cao to, mang theo huyết nhuộm cờ xí đặc thăng trở về, cả đô thành đều ở vi vị chiến thần này hoan hô.

Nàng đeo cái khăn che mặt, dịch trang dung. Hồn tạp trong đám người hô ách cuống hòng, đập đả bàn tay. Tượng một cái nhiệt tình tiêu fan.

Bọn họ chưa từng gặp mặt, nhưng mà, hấn lại liếc tịt nhận ra nàng.

Cỡi ngựa, hấn thoát đội hướng nàng chạy vội mà đến, quỳ một chân trên đất, hai tay đem một phong quyển trục nâng đến trước mặt của nàng. Đó là dịch quốc địa đồ, cũng là hấn chuẩn bị hiến cho Bảo Tượng quốc quốc vương sinh lễ —— một khối tương đương với Bảo Tượng quốc quốc thổ gấp ba lớn nhỏ lãnh địa.

Một khắc đó, tất cả mọi người tại nhìn chăm chú vị này công chúa điện hạ, nàng cảm giác mình đều muốn bị này cực nóng ánh mắt hòa tan.

Hấn dùng chỉ có hấn và công chúa có thể nghe được thanh âm nói, hấn là một con lang yêu, là thiên đình Nhị Thập Bát Tinh Túc một trong, thiên tướng Khuê Mộc Lang. Mà công chúa, là phi hương điện thị nữ, nhân phạm sai lầm, bị phán hạ trích tiên tinh, cho nên, hấn hãy cùng đến đây. Hấn nói hấn muốn kết hôn nàng, hỏi nàng có nguyện ý hay không gả?

Kỳ thật thời điểm đó nàng cái gì cũng không nghe rõ, một cỗ nhiệt huyết dâng lên, nàng sớm được đột nhiên xuất hiện tình yêu làm cho hôn mê đầu, chỉ nhớ rõ hấn hỏi mình có nguyện ý hay không gả cho hấn. Cho nên, nàng liều mạng gật đầu, cái gì rụt rè cũng không muốn.

Ngay sau đó, quốc vương cũng đồng ý hôn sự của bọn hấn, trong vương đô mỗi một tòa phòng ở đều treo lên lụa đỏ dùng bày ra ăn mừng, yến hội trọn vẹn xếp đặt ba tháng, cả nước chúc mừng.

Một khắc đó, nàng không thể nghi ngờ là trong thiên địa nhất hạnh phúc nữ tử.

Hôn sau, hắn bị ủy thác trách nhiệm, giống như ảo thuật giống như địa chính đồn lại chế, cường hóa quân thống, khởi công xây dựng thủy lợi. . . Mỗi một hạng chính sách, đều vừa đúng, từng cái cử động, đều có hiệu quả rõ ràng. Mà ngay cả cái gì năm hắn là trồng cái gì thu hoạch, hắn đều nhất thanh nhị sở, chưa bao giờ có bỏ sót.

Gần kề vài chục năm thời gian, hắn đem một cái nguyên bản kém phát triển quốc gia biến thành một phương bá chủ. Cũng đang bởi vậy, hắn tại quốc gia này có vượt xa quốc vương uy vọng, có người dám kháng chỉ, nhưng không ai dám can đảm cãi lời mệnh lệnh của hắn.

Bởi vì cãi lời người của hắn, sẽ bị tất cả mọi người phỉ nhổ.

Nếu như chuyện xưa đến nơi đây tựu chấm dứt, có lẽ, sẽ biến thành một đoạn thiên cổ truyền xưng giai thoại a.

Đáng tiếc, trên cái thế giới này cho tới bây giờ sẽ không có như vậy hết đồ vật đẹp.

Ngày đó cái thứ nhất hài tử sinh ra, cũng đã sợ hãi phò mã trong phủ mọi người. Cho tới nay, bọn họ đều là nghĩ hết các loại biện pháp không cho hài tử tiếp xúc ngoại giới. Lúc ấy tất cả người biết, kể cả công chúa mình cũng còn tưởng rằng cái này đặc dị tương mạo, bất quá là trùng hợp thôi. Ai biết, cái thứ hai hài tử lại là như thế, ngay sau đó, cái thứ ba như trước như thế.

Giấy cuối cùng là bao không ngừng hỏa, trên phố sớm có các loại tung tin vịt, mà thẳng đến mấy ngày trước đây. . . Rất cục, sự tình tựu biến thành bây giờ bộ dáng như vậy.

"Như thế nào?" Phò mã chậm rãi hướng công chúa đã đi tới, thấp giọng hỏi: "Hối hận gả cho ta?"

Công chúa chậm rãi lắc đầu: "Vinh hoa phú quý đều hưởng thụ qua, cái này hoạn nạn, cũng nên với ngươi cùng mới là."

"Không ngại ta là yêu rồi?"

"Cái này không trọng yếu."

"Cái gì kia trọng yếu?"

"Quan trọng là, ngươi là trượng phu của ta."

Nói, công chúa ngẩng đầu lên nhìn xem phò mã, nhàn nhạt cười cười.

Phò mã hơi sững sờ, vươn tay, đem công chúa ôm vào trong ngực.

"Yên tâm đi, không ai có thể tách ra chúng ta. Cho dù là Ngọc Đế, cũng không thể."

...

Lúc này, trong vương cung, tuổi một bó to Bảo Tượng quốc quốc vương chính trong thư phòng qua lại địa đi dạo, tản bộ, trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại trước.

"Yêu quái kia mười mấy năm trước dùng yêu pháp mê hoặc cơ hồ tất cả mọi người, mà ngay cả bản vương cũng mắc mưu của hắn, làm cho cưới bản vương tam công chúa, thành ta Bảo Tượng quốc phò mã. Những năm gần đây này, hắn tại ta Bảo Tượng quốc tác uy tác phúc, dưới một người trên vạn người. . . Không, không chỉ là dưới một người trên vạn người, có đôi khi hắn liền bản vương ý chỉ cũng dám không nghe. Những cái này thần tử, nguyên một đám cũng là bằng mặt không bằng lòng, hiển nhiên đều là bị hắn mê hoặc! Nay yêu chưa trừ diệt, khó coi mối hận trong lòng của ta!"

"Vậy hẳn đến tột cùng vì cái gì làm như vậy?" Một bên Huyền Trang nhẹ giọng hỏi.

"Vì cái gì? Cái này còn có vì cái gì?" Bảo Tượng quốc vương giận tím mặt, quát: "Nhất định là vì bản vương vương vị! Vì ta Bảo Tượng quốc tổ truyền giang sơn xã tắc!"

"Còn có ham tam công chúa sắc đẹp." Một bên đại thần phụ họa nói.

"Đúng đúng đúng! Nhất định là như thế!" Bảo Tượng quốc Vương Mãnh gật đầu, nhìn về phía Huyền Trang, lại nặng nề địa lập lại một lần: "Nhất định là như thế!"

Huyền Trang cùng bên cạnh Thiên Bồng đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ nghe Thiên Bồng ho khan hai tiếng, nói: "Bệ hạ, việc này, chỉ sợ còn có nội tình khác."

"Cái gì nội tình, ngươi nói!"

Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng nói: "Yêu quái này, tại hạ gặp nhiều hơn. Có thể từ xưa đến nay, yêu quái ai cũng quy về sơn lâm, sẽ vì sắc đẹp vương quyền chạy đến thành bang bên trong, quả nhiên là hiếm thấy. Nếu như hẳn đúng như bệ hạ miêu tả như vậy, nhận biết biến hóa thuật, lại hiểu được quan sát động tĩnh trắc mưa, này tối thiểu cũng có hóa thân cảnh. Như thế yêu quái, phóng tới nơi đó, đều là một phương bá chủ, không đáng mạo hiểm phong hiểm chạy đến nơi đây đảm đương phò mã."

"Như thế nào?" Bảo Tượng quốc vương bả mi vừa xoay ngang, lạnh lùng nói: "Ngươi đây là cảm thấy bản vương đang nói láo, còn là cảm thấy ta Bảo Tượng quốc phò mã không đáng một văn ròi?"

"Không dám."

Một bên đại thần thấp giọng nói: "Cho dù không phải là vì sắc đẹp vương quyền, cũng là vì ta Bảo Tượng quốc trong quốc khố chồng chất như núi tài bảo."

Cẩn rắng, Bảo Tượng quốc vương nặng nề thóa nói: "Đúng! Nhất định là như thế! Chỉ cần các ngươi thay bản vương ngoại trừ yêu quái này, muốn cái gì, bản vương đều cho các ngươi! Ta đường đường Bảo Tượng quốc phò mã dĩ nhiên là một con yêu quái, nếu là lưu truyền ra đi, làm cho bản vương mặt còn gì? Làm cho bản vương như thế nào đối mặt ta Bảo Tượng quốc liệt tổ liệt tông?"

Ngay sau đó, Bảo Tượng quốc vương lại là một trận chửi bới, càng mắng càng khó nghe, càng mắng càng không thể tưởng tượng.

Một ít bên cạnh Huyền Trang cùng Thiên Bồng đều lẳng lặng nghe, giữ im lặng.

Đến cuối cùng, Bảo Tượng quốc vương ngẩng đầu nhìn một cái ngoài cửa sổ hôi mông mông thiên, nặng nề khẽ nói: "Hôm nay sắc trời đã tối, cũng không làm khó dễ các ngươi, tựu nghỉ ngơi trước đi. Dưỡng tức tinh thần, ngày mai thay bản vương trừ yêu! Nghe hiểu sao?"

Nói đi, vung tay bước đi.

Cũng không đợi hai người trả lời, một bên người hầu cũng đã đưa bọn họ đều mời ra thư phòng.

Trên đường đi, Thiên Bồng cùng Huyền Trang nhìn nhau vài mắt, tuy nhiên cũng chỉ là trầm mặc. Mà này bốn phía thị vệ tắc đều thỉnh thoảng địa lẳng lẽ hướng bọn họ nhìn qua, trong ánh mắt hình như có khác thường hương vị.

Đến cửa cung, thấy xong ở ngoài cửa chờ hắc hùng tinh cùng tiểu bạch long, bọn họ cùng một chỗ bị thị vệ dẫn tới trong thành một chỗ yên lặng trong biệt viện. Dàn xếp tốt lắm, những cái này dẫn đường binh vệ mới rời đi viện tử, lại cũng không có hoàn toàn rời đi, mà là đem cái này chỗ biệt viện bao quanh vây lại, thật giống như sợ bọn họ chạy đồng dạng.

Này binh vệ vừa bả đại môn đóng, tiểu bạch long liền vội vội vàng vàng mà hỏi thăm: "Không phải muốn chúng ta hàng yêu sao? Này yêu ở nơi nào?"

"Đại thánh gia không tại, này Bảo Tượng quốc vương chỗ nói, nghe đi lên lại không hợp tình lý. . ." Nói, Huyền Trang ngược lại nhìn phía một bên Thiên Bồng.

"Làm sao vậy?" Tiểu bạch long có chút nghi hoặc địa nhìn hai người, nói: "Còn là cái gì không được đại yêu không thành, muốn đại thánh gia xuất mã? Chẳng lẽ lại chúng ta ba cái cộng lại cũng không đủ hấn đánh?"

Thoáng trầm mặc một phen, Thiên Bồng nói khẽ: "Việc này sự có kỳ quặc, tạm thời vẫn không thể vọng kết luận. Tối nay, ta trước đêm dò xét phò mã phủ, tra một chút hư thật." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, hôm nay vé tháng rất cho lực, thoáng cái trở lại trăm tên trong vòng đi, hiện tại 87 danh.

Ân, mọi người cho lực, con ba ba cũng không thể không để cho lực ~ : Mới nhất định sẽ ổn định, đồng thời nghĩ cách đem trước thiếu nợ đều bỏ trở về.

Đương nhiên, sự ủng hộ của mọi người cũng muốn tiếp tục a ~ đến điểm động lực a!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 533: : Đêm Dò Xét Phò Mã Phủ

m

Đâu Suất cung trung, này Kim Cương Trác còn lẳng lẳng địa nằm trên sàn nhà.

Hầu tử co lại tay nói: "Đến tột cùng được chưa, cho một câu. Người không phải nói người không có cách nào khác liên lạc với Thái Thượng Lão Quân sao?"

"Su phó vừa mới nói với ta, hấn rất nhanh sẽ trở lại."

"Vừa mới?"

Tước nhi yên lặng nhẹ gật đầu.

Hầu tử không khỏi một hồi hừ cười: "Xem ra, hấn biết rõ ta tới a."

Tước nhi cúi đầu, cũng không trả lời, chỉ là tinh tế địa phao trước trà. Này con mắt thỉnh thoảng hướng trong viện miết đi.

Thanh tâm khoan tay tại trong viện như không có việc gì tản bộ, một ít bên cạnh cây cối trên từng mảnh lá khô bay xuống.

...

Trong mật thất, Thái Thượng Lão Quân thờ hồng hộc địa đứng lên, đem trong miệng cắn, nắm trong tay trước bốn chi bút đều ném đến một bên ống

đựng bút lí.

Cúi đầu nhìn xem cũng đã vẽ thành phức tạp pháp trận, hắc ha ha địa nở nụ cười.

Từng bước một rời khỏi pháp trận bên ngoài, chỉ thấy hai tay của hắn vừa bắm, đạo đạo ngân sắc linh lực hợp ở một chỗ, nguyên bản u ám trong mặt thất lập tức bị chiếu lên sáng trưng.

Ngay sau đó, hắn cách không đối với này pháp trận trận tâm một ngón tay, dùng này pháp trận làm trung tâm, mặt đất lập tức xẹt qua một đạo sóng gợn, trận tâm chậm rãi xuất hiện một cỗ nho nhỏ ngân sắc suối phun.

Ngân sắc nước suối theo pháp trận đường vân chảy xuôi, rất nhanh trải rộng cả pháp trận, đạo đạo ngân sắc quang hoa lóe ra.

Gặp tình hình này, Thái Thượng Lão Quân chậm rãi nhắm lại hai mắt, trong miệng nói lầm bầm.

Chú văn phía dưới, này nguyên bản cố định bất động pháp trận đường vân nhanh chóng vận chuyển, ở giữa chậm rãi chấp lên một cái quyền đầu lớn tiểu nhân ngân sắc viên cầu huyền phù ở giữa không trung.

Không bao lâu, này bốn phía đường vân bên trong cũng hiện lên nguyên một đám lớn nhỏ không đều ngân sắc viên cầu. Đại như ngón cái vậy, tiểu nhân giống như đậu nành. Tất cả những này ngân cầu tại pháp trận trên không phi tốc vận chuyển. Hình thành từng đạo ngân sắc đường vân.

Đạo đạo tia chớp giao thoa.

Chích một hồi. Lão quân ngừng trong miệng chú văn. Hai mắt bỗng nhiên mở ra.

Lập tức, này không trung vận chuyển ngân sắc hình cầu đều nổ tung, hóa thành ngân sắc chất lỏng rơi trên mặt đất, tạo thành bất quy tắc đồ án.

Này đồ án nếu là phóng tới người bình thường trong mắt, thì ra là giống như một thìa giội đi ra ngoài nước vậy, không có gì quy tắc đáng nói. Có thể tại lão quân trong mắt lại không là.

Một khắc cũng không có dừng lại, lão quân nhanh chóng đi vào trận tâm, cúi đầu tinh tế xem xét trước.

Cùng lúc đó. Những cái này ngân sắc chất lỏng đang tại nhanh chóng rót vào mặt đất, đến cuối cùng, một giọt cũng không thừa, thật giống như nơi này thật là làm không đến phát sinh qua vậy.

Hơi ngẩng đầu lên, lão quân loát râu dài bất đắc dĩ lắc đầu.

"Quả thật là lúc này không giống ngày xưa a, bất quá. . . Cũng tốt, biết rõ nhiều như vậy, thì đủ rồi."

. . .

Lâu các trong thính đường, Tước nhi hơi ngẩng đầu lên, nói khẽ: "Su phó đã trở lại."

"Đã trở lại?"

Hầu tử cùng này ngoài cửa thanh tâm đều là khẽ giật mình.

Lời còn chưa dứt. Lão quân thân ảnh cũng đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Thấy xong lão quân, Lý Tĩnh vội vàng khom người chấp tay nói: "Lý Tĩnh tham kiến lão quân!"

"Miễn lễ a."

Một bên tử bào cùng với khác hai vị đạo đồ cũng liền bề bọn đi ra phía trước khom người chấp tay.

"Su phó. Đại thánh gia cũng đã chờ chực đã lâu."

"Biết rằng." Lão quân khoát tay áo, cùng tử bào gập thoáng qua, nhắc tới ống quần vượt qua cánh cửa.

Lại ngửa đầu, lão quân cũng đã thấy được xiên trước eo, đứng trong sảnh đường hầu tử.

Từ biệt sáu trăm hơn năm mươi năm, gặp lại, hầu tử, lão quân, đều là khẽ dửng. Nay chỗ bất đồng là, hầu tử mặt không biểu tình, lão quân, lại là cười tùm tùm.

Ngẩn ngui trầm mặc sau, lão quân nhẹ giọng thở dài: "Đi ra đã bao lâu?"

Nói, lão quân liền chậm rãi đi vào trong thính đường.

Nguyên bản ở chính vị trên phao trước trà Tước nhi đơn giản địa hành lễ, đem vị trí của mình làm cho đi ra.

"Mới ra đến không lâu. . . Ta đi ra, liền Ngọc Đế đều biết, không có người nói cho người biết sao?"

"Đương nhiên là có người nói cho lão phu. Lão phu dù không có ích, cũng là tam thanh một trong sao." Xoáy lên ống quần, lão quân lão đảo địa ngồi xuống Tước nhi nguyên bản trên vị trí.

Này ngoài cửa, thanh tâm hơi nhả đầu lông mày, tinh tế quan sát đến hai người cử động.

Chỉ vào một bên bờ đoàn, lão quân nói khẽ: "Ngồi đi. Lại nói tiếp, đây nên là người lần đầu tiên đến của ta Đâu Suất cung để làm khách a?"

Hầu tử ung dung thở dài, khom người ngồi xuống: "Là lần đầu tiên tới sao?"

"Không là lần đầu tiên đến, bất quá, hẳn là là lần đầu tiên để làm khách. Lúc trước một lần đó, hẳn là không thể tính làm khách." Dùng trong tay phát trần chỉ chỉ bốn phía, lão quân nói khẽ: "Như thế nào? Không phá thì không xây được, đây chính là người này sư phó nói. Lão phu Đâu Suất cung cả đều bị người làm hỏng, cái này một lần nữa dựng lên, người cảm giác như thế nào a?"

Hầu tử lễ phép tính quét hai mắt, nói: "Cũng không tệ lắm."

Cúi đầu chuyên trước trà cụ, lão quân khẽ gật đầu, nói: "Không sai là tốt rồi, lão phu cũng là so với thưởng thức cái này bây giờ bố cục. Nguyên bản Đâu Suất cung, có vẻ quá lãnh thanh, còn là bây giờ hảo."

Nói, hẳn hơi nghiêng đi thân thể, tự tay cho hầu tử đem trong chén trà trà mãn trên, cười tủm tỉm mà hỏi thăm: "Không oán lão phu rồi?"

"Oán." Hầu tử mặt không biểu tình mà đáp.

"Hắc." Đem bình trà trong tay buông, lão quân nhẹ giọng thở dài: "Còn oán a. . . Vậy cũng thật sự là không dễ dàng, nếu là trước kia người, làm sao có thể trong nội tâm oán hận lão phu, còn có thể cùng lão phu cùng một chỗ ngồi ở đây nhi uống trà?"

"Nhưng canh oán chính mình." Hầu tử bổ sung nói.

Lão quân khẽ gật đầu.

"Nói chính sự a." Hầu tử thân thủ đem trên sàn nhà Kim Cương Trác chậm rãi đẩy quá khứ: "Lần này tới, là muốn mời người tu chỉnh thoáng cái này Kim Cương Trác."

Lão quân tà tà địa liếc này Kim Cương Trác hai mắt, chậm rãi lắc đầu, nói: "Không có thiên đạo thạch, tu chính không được."

"Là tu chính không được, còn là không nguyện ý tu chính?"

"Đã tu chính không được, cũng không nguyện ý tu chính." Lão quân nghiêng đầu, ung dung nói: "Trước kia lão phu muốn thủ hộ thiên đạo, rất nhiều sự là có chút bất đắc dĩ. Bây giờ, cái này tam giới đi về hướng cùng ta có quan hệ gì đâu? Bất quá, lão phu lại là có thể cho người một ít về người muốn tìm người kia, hữu dụng tin tức."

"A?" Hầu tử lúc này ngẩng đầu nhìn lão quân liếc.

Loát râu dài, lão quân khẽ thở dài: "Bất quá a, cái này cầu người làm việc. Đã có thể xưa đâu bằng nay. Muốn lão phu bận trước bận sau. Dù sao cũng phải có điểm tốt không phải?"

Nói. Này con mắt ung dung địa miết hướng hầu tử.

"Người nghĩ muốn cái gì chỗ tốt?" Hầu tử hồ nghi mà hỏi thăm.

Lão quân nhếch môi nói khê: "Bả Kim Cương Trác trả lại cho lão phu là được, coi như là vật quy nguyên chủ, người cũng không thiệt thời. Như thế nào?"

Hầu tử lông mày hơi chớp chớp.

...

Lúc này, thế gian, Thiên Bồng cũng đã thừa dịp bóng đêm lặng lẽ trốn khỏi ở lại trạch viện, ẩn tàng rồi khí tức, biến ảo thành tiểu binh bộ dáng, rất nhanh tìm được rồi phò mã phủ.

Chỉ có thể dung hạ được một cỗ hơi lớn một điếm xe ngựa trong ngõ nhỏ. Nhiều đội binh tướng giơ cây đuốc qua lại dò xét trước.

Một trong đó binh lính chú ý tới cô linh linh Thiên Bồng, vừa mới chuẩn bị đi tới kiểm tra, chỉ thấy Thiên Bồng hướng hẳn nhìn một cái, này trong mắt một đạo bạch quang hiện lên.

Lập tức, người lính này đã bị định trụ.

Nương cái này ngăn ngui một sát na, Thiên Bồng cúi đầu xuống cùng hẳn gặp thoáng qua, nhanh chóng vây quanh phò mã phủ mặt khác.

Rất nhanh, Thiên Bồng liền phát hiện phò mã phủ bốn phía, cơ hồ mỗi khắp ngõ ngách đều có vô số sĩ binh đang ngó chừng.

Ngoại trừ trong hẻm nhỏ, trên đường phố tuần tra đại đội nhân mã. Những cái này âm u trong góc càng là mai phục vô số trạm gác ngầm.

Như vậy trận chiến, yêu quái kia vì cái gì còn không đi?

Thiên Bồng thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Lược lược suy tư một phen. Hắn chậm rãi đi đến một cái ánh sáng tương đối so sánh thâm trong góc, thừa dịp những kia trạm gác trung sĩ binh một cái không chú ý, trực tiếp làm phép xuyên tường mà qua.

Khi hắn lần nữa mở to mắt lúc, cũng đã đang ở phò mã phủ trong sân.

Rất khác biệt đình nghỉ mát, khắc hoa ghề đá, chằng chịt hấp dẫn hòn non bộ, tu chỉnh tự động hoa cỏ.

Kỳ dị là, tường vây bên ngoài là một mảnh hỏa quang tươi sáng, tường vây trong, lại là một mảnh âm u.

Phóng nhãn nhìn lại, cả phò mã trong phủ, chỉ có một tòa lầu các có ngọn đèn. Xem ra, trong phủ này hạ nhân hơn phân nửa đều đã bị phân phát.

Thiên Bồng rón ra rón rén đi phía trước đi vài bước, lại đột nhiên ngừng lại. Ánh mắt kia chậm rãi hướng một bên hòn non bộ góc quét quá khứ.

Một mặt quan sát đến vậy có đèn lầu các, hẳn một mặt thay đổi thân hình đi về hướng này hòn non bộ.

Thân thủ một gậy, ở đằng kia hoa cỏ sau, hòn non bộ trên thạch bích khám trước một cái khéo léo hạt châu, châu trên, có một cái đơn giản pháp trận.

Nhìn thấy cái này pháp trận, Thiên Bồng không khỏi nao nao, cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Chỉ thấy hẳn nhẹ nhàng một ngón tay, thời khắc đó có pháp trận hạt châu liền vô thanh vô tức địa bề vài biện.

Sâu hít một hơi thật sâu, hẳn lại là rón ra rón rén đi lên phía trước, không bao lâu, hẳn lại tại một cái chậu hoa dưới phát hiện một cái giống như đúc hạt châu.

Nhìn hạt châu kia, hẳn lông mày không khỏi chau đượ càng sâu.

"Ngươi là ai?" Một cái lạnh như băng thanh âm đột nhiên từ phía sau lưng truyền đến.

Thiên Bồng bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ trong nháy mắt, hẳn cũng đã nắm Cửu Xi Đinh Ba bày ra nghênh chiến tư thái.

Tự phía sau hẳn cách xa nhau bất quá năm trượng địa phương, một cái bóng đen khoanh tay lẳng lẳng địa đứng.

"Ngươi là ai? Tại sao phải có nhiều như vậy xuất từ thiên đình công tượng trong tay Định Giới châu?"

"Ngươi rõ ràng nhận ra Định Giới châu, ngươi là ai?" Bóng đen kia mở ra cước bộ, chậm rãi hướng Thiên Bồng đi tới, này trong tay nắm một thanh cửu hoàn đại đao.

Thẳng đến nguyệt quang chiếu sáng, Thiên Bồng mới nhìn rõ đối phương khuôn mặt. Cái này khuôn mặt, Thiên Bồng tại Bảo Tượng quốc vương bức họa trong tay lí, xem qua.

"Ngươi chính là cái kia phò mã?"

"Ngươi còn không có nói cho ta biết ngươi là ai?" Giơ lên cửu hoàn đại đao chỉ hướng Thiên Bồng, phò mã lạnh lùng nói: "Vì cái gì, ngươi hội nhận ra thiên đình 的 Định Giới châu. Không chỉ là nhận ra, còn dễ dàng địa tự phá giải. Loại sự tình này, cũng không phải là tầm thường Hành Giả đạo tu giả có thể làm được."

Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười, lại không có trả lời.

Lập tức, hai người đều trầm mặc.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, bóng cây chập chờn.

Này tường vây bên ngoài, một đội binh lính đạp trên chính tề tiến độ từ xa phương chậm rãi mà đến, lại chậm rãi biến mất tại một phương hướng khác.

Hai người yên lặng đối mặt trước. Ở này trong trầm mặc, lẫn nhau đều đã bắt đầu điều động linh lực, đồng thời chú ý trước đối phương nhất cử nhất động, lặng yên không một tiếng động địa dùng các loại bí pháp dò thám đối phương hư thật.

Một hồi lâu, phò mã lộ ra che kín tà khí chính là mỉm cười: "Trư yêu, lại không có yêu khí, hoàn toàn là đạo gia pháp môn, vậy mà đã là Thái Ất kim tiên cảnh. Ngươi là Lữ lục quả một chi, còn là Cửu Đầu Trùng một chi?"

Thiên Bồng hơi ngửa đầu, mặt không biểu tình mà đáp: "Lang yêu, có chứa yêu khí, nhưng rất nhạt. Hẳn là bán đạo chuyển tu đạo gia pháp môn đi? Ngươi cũng không kém a, cũng là Thái Ất kim tiên cảnh."

"Là bệ hạ mời ngươi tới a? Ta khuyên ngươi còn là đừng trông nom chuyện của ta, quân, hẳn cũng cho không được ngươi cái gì, ngược lại có khả năng một cái không cẩn thận bị mất tính mệnh." Nói, phò mã cũng đã triển khai tiến công tư thế.

Thiên Bồng thân nhiên nói: "Có một số việc, chưa hẳn phải có chỗ tốt mới trông nom. Khuê Mộc Lang, khuê tinh quân."

Cái này vừa nói, Khuê Mộc Lang lập tức mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc địa nhìn qua Thiên Bồng.

"Kỳ thật, ngươi cũng đã thua." Thiên Bồng ung dung nói: "Chỉ cần ta từ nơi này đi ra ngoài, tùy tiện tìm tòa miếu, hướng phía trong đó đầu gối đầu khắc đem ngươi ở nơi đây tin tức nói ra, ngươi đoán thiên đình bao lâu có thể phái đại quân đuổi tới? Thần tiên nhớ trần tục, đây chính là tội lớn a."

"Ngươi đến tột cùng là ai?" Khuê Mộc Lang sớm đã bất chấp nhiều như vậy, chỉ vào Thiên Bồng chột quát lên: "Vì cái gì ngươi biết thân phận của ta!"

"Đoán." Thiên Bồng nói khẽ.

Khuê Mộc Lang khóe mắt lập tức hơi kéo ra, cắn răng âm trầm nói: "Đã như vậy, vậy ngươi, cũng đừng nghĩ ly khai!"

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, Khuê Mộc Lang cũng đã quơ cửu hoàn đại đao, bí mật mang theo trước khí kinh hướng phía Thiên Bồng bỏ tới.

Chỉ nghe "Thương" một tiếng vang thật lớn, Thiên Bồng vững vàng địa giá trụ cửu hoàn đại đao.

Dưới chân mặt đất bỗng nhiên rạn nứt ra.

Lập tức, này tường vây bên ngoài nhấc lên một hồi người nóng nảy ngựa minh, rất nhiều quân đội đều đã bị thanh âm này hấp dẫn tới.

Khuê Mộc Lang cắn răng một cái, lẳng không một cái quay cuồng, này cửu hoàn đại đao giống như rậm rạp tạt phong vây hướng phía Thiên Bồng bỏ tới.

Chỉ thấy Thiên Bồng tả ngấn cản hữu thêm, đem tất cả công kích đều hóa giải mở ra.

Cùng lúc đó, đã bị kích đầu ảnh hưởng đến, này bốn phía sớm đã là một mảnh đồng bừa bộn, cỏ cây tung tóe.

"Trong đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Phải không là yêu quái làm loạn rồi?"

"Câm mồm! Trong đó nơi nào có yêu quái! Ta xem là bệ hạ phái thích khách!"

Nghe được cái này kịch liệt tiếng vang, tường vây bên ngoài bộ đội đều đã kinh huyên xôn xao lên.

"Không được! Chúng ta muốn lập tức xông đi vào!" Có người la lên nói.

Một tiếng này la lên, lúc này chiếm được vô số binh lính hòa cùng.

Còn không đợi bọn họ tổ chức, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, này cao ngất tường vây âm âm sụp đổ.

Cơ hồ mỗi một sĩ binh đều che cái mũi tránh né này cuộn cuộn mà đến bụi mù.

Hồi lâu, đãi này bụi mù tán đi, bọn họ chứng kiến Khuê Mộc Lang chậm rãi theo đồng đá vụn trung đứng lên, từng bước một lui về phía sau. Này trên người quần áo đều đã kinh tổn hại không chịu nổi.

Ở đây tất cả binh lính, võ tướng, thoáng cái đều ngừng lại rồi hô hấp, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn vị này bọn họ cho tới nay trở thành thần minh đồng dạng cứng bái phò mã gia. Mà từ đầu đến cuối, Khuê Mộc Lang liền nhìn đều không có xem những binh lính kia liếc, đôi mắt chỉ là gắt gao chăm chăm vào phò mã trong phủ.

Không bao lâu, các binh sĩ chứng kiến Thiên Bồng dẫn theo Cửu Xi Đinh Ba từ bên trong chậm rãi đi ra.

"Hôm nay coi như xong đi. Lão bà người đưa con đều ở nơi này, người cũng không muốn sử xuất toàn lực cùng ta đánh, không phải sao?" Thiên Bồng nói khẽ. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: : Mới đúng giờ đưa đến, nói. . . Vé tháng đứng hàng thứ thoáng rơi xuống một điểm a ~ hôm nay vốn có cùng huyết hồng thật to tam giới huyết ca phản phục tranh đoạt tiên hiệp bảng thứ mười danh, kết quả hiện tại

huyết hồng thật to thoáng cái quăng ba mươi trương vé tháng cự ly. . . Mọi người muốn hay không tại đến điểm vé tháng?

Mặt khác. . . Thỉnh quả dầu muối giấy không cần phải lại quăng thúc canh, xem tới được ăn không đến. . . Thật đáng thương. r1292

Đôi mới nhanh nhất, đọc thỉnh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 534: : Hổn Chiến

Khuê Mộc Lang chậm rãi bật cười: "Ý của ngươi là, ngươi đi sau, sẽ không đem chuyện của ta tình nói ra sao?"

Thiên Bồng chỉ là lẳng lặng đứng, nhìn xem, không có trả lời. ≧

"Ngươi đoán ta tin ngươi sao?" Khuê Mộc Lang mở to hai mắt nhìn hỏi.

Lầu các trên, Bách Hoa Tu công chúa mở ra cửa sổ hoảng sợ mà nhìn xem, hai cái hài tử sợ tới mức tránh ở trong ngực của nàng.

Một sĩ binh bài trừ đi ra đội ngũ hướng phía cửa cung phương hướng chạy đi.

Này binh lính còn lại đều ngơ ngác nhìn, đem hai người bao bọc vây quanh, vẻ mặt lỗi ngạc.

"Làm sao bây giờ? Bệ hạ để chúng ta đến vây bắt phò mã gia, hiện tại phò mã gia đi ra rồi..."

Vây quanh ở hàng phía trước mấy người lính cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, nắm binh khí, thoáng hướng Khuê Mộc Lang phương hướng hoạt động cước bộ. Còn không đợi bọn họ làm ra bước tiếp theo động tác, vòng vây bên ngoài truyền đến một tiếng quát mắng.

"Mở ra ——! Đều cho lão tử mở ra ——!"

Vừa quay đầu lại, bọn họ chứng kiến sau lưng sĩ binh rất thưa thớt địa mở ra một cái lối đi nhỏ, một vị mãnh tướng cười tuấn mã xông vào vòng vây ở giữa, ghìm dây cương ngừng lại.

Con ngựa kia thật thân hình cao lớn vừa vượn cách ở đằng kia vài cái vừa có chỗ động tác sĩ binh cùng Khuê Mộc Lang trong lúc đó.

Mãnh tướng vội vàng xuống ngựa, lại ra ngoài ý định địa quỳ một chân trên đất, cao giọng hô: "Mạt tướng Tây Duấn, tham kiến phò mã gia!"

Cái này một hô, tất cả sĩ binh đều ngơ ngẩn.

Rất nhanh, tất cả địa binh lính đều muốn đao kiếm vào vỏ, khúm núm địa quỳ xuống đất lễ bái. Mà ngay cả đứng ở bốn phía nhà dân mái nhà thượng thủ cầm cung tiễn sĩ binh cũng đều chậm rãi buông lỏng ra huyệt.

Này tướng dẫn nhìn Thiên Bồng liếc, thấp giọng hỏi: "Phò mã gia, có cần hay không mạt tướng đem người này nắm bắt."

Khue Mộc Lang thật sâu thở hào hển. Ngẩng đầu hướng phía xa xa lâu các trên công chúa nhìn một cái. Lại cúi đầu lạnh lùng mà chăm chú nhìn Thiên Bồng. Nói: "Đều tránh ra cho ta, chuyện này, không phải các người quản được."

"Dạ!" Này tướng dẫn điềm điềm, đứng dậy liền lui về sau. Bốn phía sĩ binh thấy thế, cũng đều nguyên một đám địa lui về sau, này vòng vây nhanh chóng làm lớn ra không ít.

Ung dung thờ dài, Thiên Bồng nói: "Xem ra, người là một nhất định sẽ không để cho ta đơn giản địa đi."

"Phải nói. Ta tuyệt không có thể làm cho người còn sống rời đi." Khuê Mộc Lang lạnh lùng nói.

"Đi, đã như vậy, chúng ta còn là đôi lại địa phương đánh đi. Bằng không, một cái không cần thận, tòa thành trì này sợ đều muốn bị theo trên bản đồ xóa đi. Còn là không cần phải suy giảm tới vô tội, bằng thêm tội nghiệt hảo."

"Ha ha ha ha, nhìn không ra ngươi còn có cái này nhàn hạ tâm tư."

Xa xa địa, Bách Hoa Tu chứng kiến hai người hóa thành hai đạo chùm sáng, trong nháy mắt theo tại chỗ biến mất, lập tức. Này trong óc trống rỗng.

Những cái này binh lính nguyên một đám cả kinh không ngậm miệng được, mặc dù là này vội vàng chạy đến tướng lãnh cũng là như thế.

Một hồi lâu. Có người đi đến tướng lãnh bên cạnh nhẹ nói nói: "Phò mã gia không thấy, nếu không... Chúng ta nhân cơ hội đem công chúa cứu đến?"

"Cứu mẹ ngươi!" Này tướng dẫn xoay người một cái, một quyền nặng nề nện ở người nọ trên mặt, đưa hấn cả đánh bại trên mặt đất.

Này bốn phía sĩ binh thoáng cái đều mộng.

Chỉ nghe này tướng dẫn nặng nề chửi thề một tiếng, rút ra bên hông trường kiếm quát: "Đều cho lão tử nghe, phò mã gia không tại, phò mã phủ hiện tại về chúng ta thủ hộ! Không có ta mệnh lệnh, bất luận kẻ nào không được bước vào phò mã phủ một bước, người vi phạm đứng chém không tha!"

Trong nháy mắt, tên, lưỡi đao chuyển hướng đối ngoại, tiến đến vây khốn phò mã phủ đại quân không ngờ biến thành phò mã phủ hộ viện.

Nghe được câu này, Bách Hoa Tu mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Đôi tại quốc gia này mà nói, muốn thu phò mã cái này chính "Đại yêu", không hề chỉ là quốc vương gia sự đơn giản như vậy, nó đầu tiên, là một hồi oanh động vua và dân chính trị đấu tranh.

...

Cùng lúc đó, một vị tướng lĩnh vội vàng đẩy ra Bảo Tượng quốc vương cửa thư phòng.

Này môn nội, sớm đã tụ tập nhiều cái đại thần.

Bảo Tượng quốc vương vẻ mặt âm lãnh địa ngồi ngồi ngay ngắn ở trên bảo tọa, ngẩng đầu nhìn này tướng lĩnh liếc.

"Khải tấu bệ hạ." Này tướng dẫn quý một chân trên đất, cung kính địa chấp tay nói: "Phò mã phủ đã xảy ra chuyện, là hôm nay hòa thượng kia một nhóm trung người tuổi trẻ, mang theo binh khí ban đêm xông vào phò mã phủ. Hiện tại đã cùng phò mã gia đã đánh nhau."

Bảo Tượng quốc vương thân thủ thao túng cái này để đặt bàn trên ngọc thạch, sâu hít một hơi thật sâu, ung dung nói: "Bản vương đã biết. Hắc... Hòa thượng này xem ra quả thật có chút cân lượng, không đợi đến ngày mai, cũng đã xuất thủ. Cũng không uổng phí bản vương đối với hắn một phen kỳ vọng a."

"Còn có..."

"Còn có cái gì?"

"Khải tấu bệ hạ, tỵ tại vừa rồi, người tuổi trẻ kia cùng phò mã một hồi ác đấu, hai người đều hóa thành một đạo kim quang chạy trốn không có bóng dáng."

Cái này vừa nói, Bảo Tượng quốc vương lúc này đứng lên: "Câu đó cho là thật!"

"Thiên chân vạn xác!"

"Này còn chờ cái gì?" Bảo Tượng quốc vương mở ra cước bộ nhanh chóng chạy vội tới cạnh cửa, hướng phía xa xa phò mã phủ phương hướng nhìn một cái, quay đầu chỉ vào này tướng dẫn quát lên: "Đã như vậy, cũng sắp nhanh truyền lệnh làm cho Tây Duẫn mang binh nhảy vào phò mã phủ, đem công chúa mang về đến a!"

Khẽ dừng quát mắng phía dưới, này tướng dẫn nhưng chỉ là lẳng lẳng địa quỳ bất động.

Một hồi lâu, hần nuốt khô nhỏ nước miếng, khúm núm nói: "Khải tấu bệ hạ, Tây Duẫn tướng quân... Cũng đã dịch xí, hiện tại biến thành phò mã phủ hộ viện, thủ hạ kia binh tướng cũng là như thế..."

"Người nói cái gì?" Bảo Tượng quốc vương lập tức mở to hai mắt nhìn.

Trong lúc nhất thời, hần một cổ khí huyết dâng lên, cả mặt đều đỏ lên. Này nắm tay chặt chẽ địa nắm, lạnh run.

"Tây Duẫn... Cái này Tây Duẫn... Cũng dám..." Cắn răng, ánh mắt của hần tại trong phòng qua lại địa quét mắt, cuối cùng này ánh mắt dừng lại ở một vị lạnh run đại thần trên người.

Gặp Bảo Tượng quốc vương hung dữ địa nhìn mình chăm chăm, đại thần kia phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất, bỗng nhiên đập đầu, cao giọng hô: "Bệ hạ tha mạng a! Bệ hạ tha mạng a!"

Từng bước một đi đến đại thần kia trước mặt, Bảo Tượng quốc vương nhắc chân đối với đang tại đau khổ cầu khẩn đại thần chính là một đạp, trực

tiếp đưa hấn cả đá ngã lăn trên mặt đất, quát: "Người tới, cho bản vương bả cái này lão thất phu đánh vào thiên lao, ngày mai buổi trưa tại miệng hét bán thức ăn vắn trăm!"

"Bệ hạ! Bệ hạ, cừu thân đôi bệ hạ trung thành và tận tâm! Tuyệt không nhĩ tâm a! Cầu bệ hạ tha mạng a!"

Canh giữ ở ngoài cửa hai cái binh vệ vọt lên tiến đến, bắt chắp tất cả liền đem cũng đã khóc đến không thở nổi đại thần kéo đi.

"Chuyện gì xảy ra?" Này xem ngay người những đại thần khác trong có người thấp giọng hỏi.

"Tây Duẫn là hấn tiến cử... Nghe nói hay là hấn chất nhi." Có người thấp giọng đáp.

Cái này vừa nói, tất cả mọi người im lặng.

Bảo Tượng quốc vương trong thư phòng qua lại địa tản bộ. Nặng nề mà thở phì phò. Này trên trán đã là gân xanh lộ ra.

Một hồi lâu. Hấn dừng bước, đối với một bên tướng lãnh quát lên: "Đi, bả bản vương khai giáp lấy ra, bản vương muốn đích thân làm thịt cái này Tây Duẫn!"

Này tướng dẫn hơi do dự hạ xuống, chỉ phải cúi đầu xưng thanh "Dạ", cửa trước ngoài lui ra ngoài.

...

Rất nhanh địa, quốc vương liền dẫn thân binh của mình hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang địa chạy ra khỏi cửa cung, đi tới phò mã cửa phủ ngoài.

Chen chúc trong ngõ nhỏ. Hai quân giăng co.

Hai bên nhà dân trên, vô số tên đồng loạt địa chỉ hướng quốc vương thân binh.

Tây Duẫn cuỡi con ngựa cao to chậm rãi đi đến hai quân ở giữa, giơ trong tay ngựa đao cao giọng quát lên: "Các người đều là ai! Nơi này đã là vùng cấm, bất luận kẻ nào dợi không được đi phía trước một bước."

Những cái này thân binh lúc này mở ra một cái lối đi nhỏ, lối đi nhỏ cuối cùng, dáng người mập mạp quốc vương cỡi ngựa, chậm rãi ung dung địa đi về phía trước, vẻ mặt xanh đen.

"Liên bản vương cũng không chuẩn sao?"

Tây Duẫn lập tức giật mình.

Một vị tướng lãnh cỡi ngựa chậm rãi nương đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: "Là bộ hạ thân binh... Tướng quân, chuyện này. Chỉ sợ không tốt xong việc a."

Này trên nóc nhà sĩ binh cũng đã chậm rãi buông lỏng ra cung huyệt, này hạng trung sĩ binh cũng ần ần có e sợ ý. Nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Cắn răng một cái, Tây Duẫn hoành tay đẩy ra thuộc hạ của mình, giơ ngựa đao trực chỉ quốc vương, chột quát lên: "Không được tòng huyệt! Tất cả mọi người các loại, không được lui về phía sau một bước ——!"

Cái này một rống, nguyên bản buông ra cung huyệt lại lần nữa kéo lên. Các binh sĩ cũng nguyên một đám nắm chặt trong tay binh khí.

Quốc vương khước mắt hơi kéo ra.

Hắn cưỡi bạch ngựa, cùng Tây Duẫn xa xa tương vọng. Xách động bạch ngựa tại chỗ hẹp trong ngõ nhỏ qua lại tản bộ.

Đô thành trung, tất cả dân chúng đều đóng chặt cửa sổ. Trống rỗng trên đường phố chỉ còn lại có vũ khí, móng ngựa tiếng vang.

Thu được tiếng gió khắp nơi bộ đội đều ở nhanh chóng hướng nơi này hội tụ, nhưng mà, mục đích khác nhau. Có đến duy trì quốc vương, cũng có đến nghĩ cách cứu viện phò mã, một hồi binh biến dĩ nhiên thành hình.

Quốc vương cao cao ngửa đầu, vẫn nhìn bốn phía, nghiêm nghị quát: "Dụng binh khí chỉ hướng bản vương, các ngươi là nghĩ mưu phản sao?"

Những cái này đối địch sĩ binh nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, không có bất kỳ động tác.

Sâu hít một hơi thật sâu, quốc vương cao giọng quát: "Tội mưu phản, giết liền cứu tộc! Tây Duẫn, chính là loạn thần tặc tử, hắn muốn làm phản, các ngươi cũng muốn đi theo hắn mưu phản sao? Buông trong tay các ngươi binh khí, bản vương hứa hẹn, chích chém đầu phạm, dư giả bất luận!"

Như trước không có bất kỳ động tác.

Chỉ là những cái này binh lính trong mắt do dự càng phát ra rõ ràng.

Tây Duẫn trên mặt cơ nhục bỗng nhiên co rúm, này trùng mắt quốc vương con mắt cũng đã hiện đầy tơ máu.

Muốn biết được hắn chỉ là nhất danh tướng quân, tại đây một ít binh lính trước mặt, này uy thế là xa xa không đủ. Lại làm cho quốc vương nói tiếp, ai cũng không biết sẽ phát sinh cái gì.

Một khi bất ngờ làm phản, hấn đem hài cốt không còn.

Gặp quốc vương lại một lần hơi há miệng, Tây Duẫn một tay lấy bên cạnh tướng lãnh yên ngựa sau cung chiếm tới, rút ra bản thân sau lưng bao đựng tên lí tên, đưa tay chính là một mũi tên hướng phía quốc vương bắn tới.

"Bệ hạ chú ý!"

Đang lúc này, quốc vương bên người thị vệ tay mắt lạnh lẽ, một cái nghiêng người đâm vào quốc vương bạch lập tức.

Cái này va chạm, quốc vương thân thể hơi bên cạnh nghiêng, này tiến theo hấn gò má lau quá khứ, lưu lại một đạo nhẹ nhàng vết máu, lại đứng quốc vương sau lưng người tiên phong cổ họng.

Ầm một tiếng, này người tiên phong ngã xuống dưới ngựa, không một tiếng động.

"Hộ giá ——!"

Lập tức, quốc vương thân binh bỗng nhiên la lên đứng lên.

Xếp ở phía trước nhất thuẫn binh xông lên phía trước. Trong lúc vội vàng, vài cái tướng lãnh đem quốc vương theo trên lưng ngựa cứng ngắc giật xuống, dùng cái thuẫn bảo vệ.

Trong lúc bối rối, càng có người từ phía sau hướng phía Tây Duẫn cùng với trên nóc nhà người bắn nỏ bắn mấy mũi tên.

Lần này triệt để bết.

Song phương lại không có gì đàm phán đường sống.

Trên nóc nhà người bắn nỏ bắt đầu đánh trả, hạng trung cận chiến đột khởi, song phương chiến thành một đoàn.

Nghe được cái này một chỗ binh qua thanh âm, trong thành cái khác vài chi nguyên bản giăng co quân đội cũng nhanh chóng đầu nhập vào chiến đấu. Trong lúc nhất thời, cả đô thành tiếng giết rung trời, máu chảy thành sông.

Hùng hực hỏa quang phóng lên trời, đem bầu trời đều chiếu thành hồng hồng nhan sắc.

Một mảnh trong hỗn loạn, một cái quan văn vội vàng đi đến bị một đám binh tướng liền kéo mang túm, cũng đã cơ hồ tìm không ra bắc quốc vương bên cạnh, thấp giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ, phản bội quân thế lớn, chúng ta còn là mau chóng hồi cung a."

"Hồi cung?" Quốc vương thân thủ xóa đi ở tại chính mình trên mặt người khác huyết, cắn răng một cái, dùng sức đẩy ra này quan văn, giận dữ hét: "Cút ngay! Đêm nay, bất kể như thế nào muốn cướp về công chúa!"

Hắn xoay người theo bên cạnh một vị tướng lãnh trong tay túm lấy một bả ngựa đao, vịn mũ giáp hét to nói: "Tất cả mọi người đi theo ta ——!"

"Này mấy người hài tử làm sao bây giờ?" Có người hỏi.

Hoi do dự hạ xuống, quốc vương hung dữ địa quát: "Yêu nghiệt, giết không tha!"

Mang theo mấy trăm tinh binh, hắn vượt qua Tây Duẫn đại quân tụ tập địa phương lặng lẽ hướng phía phò mã phủ một phương hướng khác sò soạng quá khứ.

Lúc này, một người tướng lãnh cũng đã mang theo mười mấy người lính xông vào phò mã trong phủ trong lầu các.

Công chúa sợ tới mức chăm chú địa ôm của mình ba cái hải tử, dùng bàn tay che lại ánh mắt của bọn họ, hoảng sợ địa nhìn qua người đến.

Chỉ thấy này nhảy vào trong lầu các mười mấy người lính nhanh chóng phân tán ra, ba chân bốn cẳng địa đem cửa sổ đều đóng.

Này tướng dẫn từng bước một đi đến trước bàn, dập tắt trên bàn ngọn đèn, chấp tay nói: "Công chúa điện hạ chớ sợ, chúng ta là Tây Duẩn tướng quân dưới trướng bộ đội, đặc biệt đến hộ ngài chu toàn."

Công chúa trong ngực hơi chút lớn tuổi chính là hải đồng ngẩng đầu lên, run run rẩy rẩy mà hỏi thăm: "Nương, là ngoại công muốn giết phụ thân, giết chúng ta sao?"

"Sẽ không, ngoại công không phải làm như vậy." Công chúa chăm chú địa đem con của mình ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: "Đừng sợ, có nương tại. Không có việc gì. Nhất định không có việc gì... Chỉ là hiểu lầm thôi, rất nhanh sẽ không có chuyện gì."

Một đôi ánh mắt sáng rỡ ở đằng kia cửa sổ linh xuyên vào dưới ánh trăng, cũng đã ần ần có lệ quang.

...

Lúc này, hoàng cung mặt khác, Huyền Trang đứng ở trên nóc nhà tay cầm phật châu, lẳng lạng mà nhìn xem, bất đắc dĩ địa thở dài.

Giờ này khắc này, mà ngay cả nguyên bản canh giữ ở trạch ngoài viện này mười mấy binh lính cũng đã đầu nhập vào chiến đấu, trên đường phố bốn phía có thể thấy được chém giết sĩ binh.

Đồng dạng tông tộc, đồng dạng khai giáp, đồng dạng cờ xí, giờ này khắc này, tại đây dạng một hội triệt để chiến đấu trên đường phố bên trong, nhận địch ta duy nhất phương thức chính là dùng miệng hỏi.

Cảnh tôi lửa tắt đèn địa, chiếu mặt, câu nói đầu tiên thì là hỏi đôi phương duy trì ai, là duy trì quốc vương, còn là duy trì phò mã, không phải đồng nhất bên cạnh, thao khởi binh khí liền chiến.

Này thế cục cũng đã nhanh chóng diễn biến thành một hội triệt để chính biến. Nhưng mà, cái này chỉ là bắt đầu.

Ngay sau đó, mất đi không chế sĩ binh bắt đầu thừa dịp loạn xông nhập dân trạch, đả khởi dân chúng vàng bạc chú ý. Trong lúc nhất thời, trong thành dân chúng tranh nhau chạy trốn. Nguyên bản cũng đã cực kỳ hỗn loạn đô thành bên trong, trở nên càng thêm huyết tinh.

"Thiên Bồng Nguyên Soái bọn họ... Đi nơi nào rồi?" Huyền Trang nhẹ giọng hỏi.

Một bên tiểu bạch long nghĩ nghĩ, chỉ vào phía đông nói: "Bọn họ hướng nơi nào đây, có nên không đi xa."

"Làm cho hắn nhanh lên trở về a, nếu không trở về..." Huyền Trang không nói tiếp nữa, chỉ là sâu hít một hơi thật sâu. (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đôi mới nhanh hơn!

ps: Ân, mỗi ngày kiên trì, vĩnh không rơi không ~ cầu vé tháng cầu vé tháng ~ như cũ là tiên hiệp bảng tên thứ mười một, bất quá cự ly cũng đã thoáng kéo gần lại, hiện tại còn kém hai mươi phiếu! Cầu trợ giúp, trợ trợ công ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 535: : Không Đồng Ý

Nương hôn hồng hỏa quang, đứng ở lầu các lầu hai sĩ binh xuyên thấu qua cửa sổ linh loáng thoáng trông thấy một đoàn sĩ binh đang tại vượt qua phò mã phủ cao ngất tường vây.

"Bất hảo! Có những bộ đội khác vào được!"

Này tiến đến bảo vệ Bách Hoa Tu cùng với ba cái hài tử tướng lãnh cả kinh, vội vàng chạy vội quá khứ.

"Là người của chúng ta sao?" Có người nhẹ giọng hỏi.

"Này khải giáp là cấm quân." Xoay người, tướng lãnh bước nhanh đi đến Bách Hoa Tu trước mặt, chấp tay nói: "Công chúa điện hạ, chúng ta hay là trước trốn đi a, nơi này bất an ác toàn bộ."

Bách Hoa Tu do dự mà, khẽ gật đầu.

Đã lấy được của nàng cho phép, mấy người lính lúc này bả hài tử đều bế lên. Mở cửa phòng, đoàn người phi tốc địa chạy đi lầu các.

"Chỗ đó có người! Mau đuổi theo!" Vượt qua tường vây cấm quân chính giữa có người kêu lên.

Vài cái còn cười trên tường sĩ binh quỳnh lên, trực tiếp theo hơn một trượng tường cao trên nhảy xuống tới, ngã cá răng rơi đầy đất.

Thao khởi binh khí, bọn họ phi tốc đuổi theo.

Lúc này, trốn chết một phương không chỉ là nhân số ít , càng mang theo nữ nhân hài tử, này tốc độ tự nhiên muốn chậm hơn rất nhiều. Mắt thấy lập tức muốn đuổi kịp, này tiến đến bảo vệ Bách Hoa Tu tướng lãnh quyết định thật nhanh, xoay người một cái, mang theo bốn năm tên lính lưu lại cản phía sau!

...

Cùng lúc đó, cự ly Bảo Tượng quốc đô thành ngoài trăm dặm hoang dã bên trong, Khuê Mộc Lang chính cẩn thận địa dẫn theo đại đao bước chậm tại dưới bóng đêm.

Ánh mắt kia không có ở đây bốn phía núi đá cây cối trong lúc đó suu tầm.

Này trên trán, mồ hôi to như hạt đậu chậm rãi chảy xuống.

Vừa mới rời đi Bảo Tượng quốc, không biết tính sao, Thiên Bồng bỗng nhiên gia tốc, vô luận hấn như thế nào truy cũng khó khăn dùng gần hơn cự ly. Cho tới bây giờ , càng là trực tiếp mất đi bóng dáng, liền nửa điểm khí tức đều cảm giác không đến.

Rất rõ ràng, tên này nói cái gì đổi lại địa phương đánh, căn bản ngay từ đầu tựu đánh trúng tránh chiến chủ ý, không có nghĩ tới đường đường chính chính đến trường chính diện giao phong.

Đương nhiên, cũng có một loại khả năng khác. Thì phải là, đối phương chính mai phục tại chỗ nơi hẻo lánh, chờ đợi mình buông lỏng cảnh giác, hảo phát động một kích trí mạng.

Xét thấy đối phương cơ hồ cùng mình cờ trống tương xứng thực lực, Khuê Mộc Lang không dám khinh thường.

Lúc này Khuê Mộc Lang cũng không biết, cùng nơi đây cách xa nhau ba mươi dặm một chỗ khác, Thiên Bồng chính biến mất tất cả linh lực ba động, dùng tốc độ cực nhanh vượt qua núi cao, vượt qua sông, dọc theo mặt đất hướng phía Bảo Tượng quốc đô thành phương hướng chạy như điên trước.

Cái này Khuê Mộc Lang, coi như là Nhị Thập Bát Tinh Túc chính giữa người nổi bật. Vốn dĩ Thiên Bồng thực lực, muốn khắc chế Khuê Mộc Lang cũng không khó. Đặc biệt trong tay còn có Cửu Xi Đỉnh Ba dưới tình huống, tăng thêm hắc hùng tinh cùng tiểu bạch long, hoàn toàn có thể đè nặng Khuê Mộc Lang đánh.

Chính là, chỉ bằng thực lực như vậy chênh lệch, Khuê Mộc Lang nếu là hóa minh vi thâm, muốn thông qua đánh lén thủ đoạn lấy Huyền Trang tính mệnh, đó cũng là dễ dàng.

Thiên Bồng không thể mạo hiểm như vậy.

Tự vừa mới này phó tình cảnh, tại thiên đình trở thành nhiều năm như vậy nguyên soái hấn như thế nào lại không biết kế tiếp muốn phát sinh cái gì?

Tại đây loạn cục bên trong, trọng yếu nhất, chính là bảo vệ tốt Huyền Trang. Mà hấn lại không có khả năng tại Khuê Mộc Lang truy kích hạ tùy tiện chạy đến Huyền Trang bên người, đây không thể nghi ngờ là hãm Huyền Trang tại nguy hiểm hoàn cảnh.

Roi vào đường cùng, hấn chỉ phải linh cơ vừa động, đem Khuê Mộc Lang dụ ra đô thành ngoài, chính mình lại ngược lại trở lại Huyền Trang bên người. Như thế, là được bảo vệ vạn toàn.

Nhưng mà, lúc này Thiên Bồng đồng dạng không biết tiểu bạch long đã bị Huyền Trang phái ra tìm kiếm hấn.

Cách sáu lí cự ly, tiểu bạch long lẳng không phi hành trước, Thiên Bồng trên mặt đất chạy như điên trước, hai người giống như hai cây đường thẳng song song vậy giao thoa mà qua.

Không bao lâu, đang tại bốn phía suu tầm Thiên Bồng Khuê Mộc Lang tự trông thấy chân trời xa xa mà đến tiểu bạch long.

Hấn thoáng sửng sốt một chút, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cặp kia mục chậm rãi mị thành một đường nhỏ.

Thừa dịp tiểu bạch long cự ly còn xa, Khuê Mộc Lang đem chính mình biến ảo thành Thiên Bồng bộ dạng, lại bay lên trời, cố ý làm cho tiểu bạch long phát hiện.

Thấy xa xa Khuê Mộc Lang biến ảo mà thành Thiên Bồng, tiểu bạch long lúc này hướng phía hấn bay đi, cao giọng hét lên: "Huyền Trang pháp sư cho ngươi nhanh lên trở về."

"Huyền Trang pháp sư?" Khuê Mộc Lang nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy a, trong thành đã đánh nhau, sinh linh đồ thán a. Khác cũng không phải vội vàng, như vậy loạn tình thế ngươi còn là nhanh lên trở về tương đối khá, mấy người chúng ta lí tu vi ngươi cao nhất, vạn nhất Huyền Trang pháp sư đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không hay hướng đại thánh gia công đạo." Nói đến chỗ này, tiểu bạch long mọi nơi nhìn nhìn, thuận miệng hỏi: "Cái kia phò mã gia? Bị ngươi giải quyết sao?"

Khue Mộc Lang nhàn nhạt cười cười, nói: "Nói như vậy, bảo vệ Huyền Trang pháp sư là chúng ta tối nhiệm vụ chủ yếu?"

Tiểu bạch long nao nao, hoảng sợ địa lui về phía sau: "Khí tức của người như thế nào thay đổi?"

Tự tại tiểu bạch long trước mắt, Khuê Mộc Lang chậm rãi biến trở về vốn có diện mục, lau trong tay cửu hoàn đại đao, cười tà nói: "Nói cách khác, chỉ cần ta tìm được cái kia cái gì Huyền Trang pháp sư, tự nhất định có thể bắt được ban đêm xông vào phò mã phủ người kia, đúng không?"

...

Trong nháy mắt, Thiên Bồng cũng đã tiềm nhập đô thành, nương bóng đêm lặng yên không một tiếng động địa xuyên việt một mảnh hỗn loạn nhai đạo rơi xuống Huyền Trang trước mặt. Quay đầu lại nhìn một cái cảnh hoàng tàn khắp nơi nhai đạo, Thiên Bồng nói khẽ: "Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta còn là nhanh lên rời đi a."

"Có thể cái này... Cái này một phương sinh linh đồ thần..."

"Chuyện này sau đó lại xử lý. Việc này không giống bình thường, này căn bản cũng không phải là cái gì yêu quái, mà là cá lén thế gian thiên thần. Loại này nhân vật, so với yêu quái khó đối phó hơn." Nói, Thiên Bồng cũng bắt chập tất cả trên lưng Huyền Trang tự bay lên trời.

...

Đâu Suất cung trung, hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn Thái Thượng Lão Quân, co lại tay đến ung dung nói: "Người biết ta muốn tìm ai?"

"Biết rõ." Thái Thượng Lão Quân gật đầu nói.

"Không có thiên đạo thạch, người còn có thể không gì không biết sao?"

"Không thể."

"Nói như vậy, những ngày qua ngươi cũng không nhàn rồi a." Hầu tử nhếch môi nhìn lão quân cười, sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Muốn đem Kim Cương Trác phải đi về... Không ác đi."

Cái này vừa nói, lão quân không khỏi ngây ngẩn cả người. Đây nguyên bản đều tính toán tốt lời nói đều cho nuốt trở vào, hai sợi lông mi trắng chậm rãi nhăn đứng lên.

"Thứ này hội một mực không ngừng suy yếu, phạm vi càng ngày càng nhỏ... Rất nhanh, sẽ chỉ còn lại có mắt thường đáng nhìn phạm vi." Lão quân loát râu dài nói: "Ngươi, tổng nên không đến mức còn muốn dùng nó đến đánh nhau a? Hơn nữa, nó nguyên bản là lão phu pháp khí, lúc trước, cũng cũng không có nói muốn tặng cho ngươi a."

"Dùng nó đến đánh nhau phải không dùng." Hầu tử thân thủ nắm lên phóng trên sàn nhà Kim Cương Trác, tại ống tay áo trên xoa xoa, bộ đến cổ tay của mình trên, nói: "Bất quá, nó là Phong Linh để lại cho ta vật duy nhất. Thật muốn lại nói tiếp, ngươi là không nợ ta cái gì, nhưng là không phải cũng không thiếu nợ Phong Linh?"

Nghe được "Phong Linh" hai chữ, một mực đứng ở trong sân thanh tâm lập tức nói ra nâng cao tinh thần, duỗi dài lỗ tai. Quý ngòi ở một bên Trước nhi cũng là hơi đưa mắt lên nhìn.

Lão quân trên mặt biểu lộ lập tức hơi cương cứng đờ.

Tuy nói hẳn đạt được tin tức cũng không toàn diện, vừa vặn rất tốt ngay cũng còn là hữu dụng. Nguyên bản hẳn cũng đã nắm chắc, dùng vì hầu tử hội đem cái này rất nhanh không dùng được pháp khí lấy ra trao đổi một điểm tin tức hữu dụng. Nhưng mà, hẳn nghĩ sai, hơn nữa sai được thái quá, cả nặng nề mà đắm vào hầu tử mặt tường này trên.

Chậm rãi co lại tay đến, lão quân nhếch môi, híp nửa mắt nói: "Xem ra, người kia tin tức đối với ngươi mà nói cũng không phải rất quan trọng a."

"Vốn có cũng chỉ là nhận ủy thác của người." Hầu tử ngẩng đầu lên, nhíu mày nói: "Muốn Kim Cương Trác cũng đúng, bả Phong Linh sống lại, chưa nói xong Kim Cương Trác, cho ngươi làm trâu làm ngựa đều được."

Vừa nghe lời này, lão quân lập tức hừ bật cười, loát râu dài nói: "Đây chính là ngươi nói."

Cái này vừa nói, hầu tử hơi sững sờ, này lông mày đều nhăn đứng lên, có chút kinh ngạc mà nhìn xem lão quân.

Hồn phi phách tán còn có thể sống lại sao?

Tuy nói hắc tu không phải Ngô Giả đạo, nhưng cái này âm dương thuật trụ cột, hắc đánh còn là rất lao. Còn chưa từng nghe nói hồn phi phách tán còn có thể sống lại cái này vừa nói.

Chẳng lẽ, cái này định luật đến lão quân nơi này là được không thông rồi?

Hầu tử trầm môi vẫn không có cách giải.

Thật dài thở dài, lão quân lại là thân thủ bung lên ấm trà, cho hầu tử tục một ly trà, nói khẽ: "Khó được đến một lần, cái này lão phu tự tay trồng trọt trà ngon, đều đừng bỏ lỡ. Về phần ngươi muốn tìm người kia sao... Đừng vội, tiếp tục đi lên phía trước, các ngươi tự nhiên hội ngộ với."

"A?"

"Ai bảo ngươi đem lão phu thiên đạo thạch làm hỏng, hiện tại chỉ phải dùng bói toán thuật, thì bói ra nhiều như vậy. Tin tức này a, coi như là lão

phu dâng tặng."

Hầu tử bán tín bán nghi địa bùng lên trà, nhấp một miếng, này con mắt như trước chăm chú địa chăm chăm vào lão quân.

Lão gia hỏa này, là đổi tính sao? Vừa mới vừa đến đến, khẩu khí mạnh như vậy cứng ngắc, yêu cầu cầm Kim Cương Trác trao đổi. Hiện tại đơn giản như vậy địa tự nói ra?

Có thể hay không là không có như hấn mong muốn, cho nên liền cố ý che giấu cái gì?

Có nên không, tại loại chuyện nhỏ nhặt này phía trên đùa giỡn thủ đoạn, đường đường Thái Thượng Lão Quân còn không đến mức.

Còn là nói... Lại dựng dục cái gì đại âm mưu?

Hầu tử càng nghĩ càng nghi hoặc, lại cũng nghĩ không ra nguyên do đến. Trong khoảng thời gian ngắn, lại là đổi có nên hay không tin tưởng lão quân dẫn đo bất định.

...

Tây Ngưu Hạ Châu, Bảo Tượng quốc đô thành mặt tây nam ba mươi dặm có hơn một mảnh đồi núi trên, Thiên Bồng lung Huyền Trang chậm rãi rơi xuống đất, đem Huyền Trang để xuống.

Này sau lưng, hắc hùng tinh cũng lập tức đuổi tới.

Huyền Trang chấp tay trước ngực, khom người nói: "Bần tăng tạ ơn nguyên soái. Kế tiếp, kính xin nguyên soái phản hồi trong thành một lần. Mở chuông còn cần người buộc chuông, nếu thật như nguyên soái chỗ nói, nên chỉ cần tìm này Khuê Mộc Lang, hảo nói khuyên bảo, tất cả vấn đề ứng

có thể giải quyết dễ dàng. Chúng ta đi phổ độ chi đạo, sao có thể gặp sinh linh đồ thân mà ngồi yên không quan tâm?"

"Tận lực thử xem a, bất quá hắc thoát nhìn cũng không phải tốt như vậy khuyên." Thiên Bồng khẽ gật đầu, chỉ vào hắc hùng tinh nói: "Huyền Trang pháp sư tự giao cho ngươi xem hộ, đợi đến sự tình giải quyết được không sai biệt lắm, trong thành không tiếp tục nguy hiểm lúc, ta rồi trở về tiếp các ngươi."

"Đi!" Hắc hùng tinh nắm hắc anh thương nặng nề nhẹ gật đầu.

Xoay người sang chỗ khác, Thiên Bồng hóa thành một đạo ngân quang biến mất tại không trung.

Nhìn Thiên Bồng biến mất phương hướng nhìn một hồi lâu, hắc hùng tinh sâu hít một hơi thật sâu, xoay người.

Đột nhiên, hắc bồng nhiên chứng kiến Khuê Mộc Lang cũng đã vô thanh vô tức địa đứng ở Huyền Trang sau lưng!

.....

Chuyện này ta phải muốn giải thích một lần, đã xảy ra một ít vấn đề... Bởi vì con ba ba mã tự thời điểm là đồng thời mở ra nhiều chương và tiết, cho nên đôi mới thời điểm phục chế sai rồi chương và tiết...

Trong khi giã chết, hai cái chương và tiết số lượng từ còn không đồng dạng như vậy, trên một cái chương và tiết là bốn ngàn chữ... Cái này chương và tiết là ba nghìn chữ... Nói cách khác, hai cái chương và tiết số lượng từ bất đồng, không cách nào trực tiếp thay thế...

Cho nên... Ta chỉ để nói, ngày mai ban ngày ta sẽ đem kém số lượng từ bổ sung. Hiện tại trước dùng này nói nhảm tại nơi này đây lấy, gom góp số

lượng từ, cam đoan thay thế thành công trước, ngày mai ta sẽ đem không đủ vài sai biệt cho một lần nữa đổi mới đến nơi đây...

Xin lỗi mọi người, con ba ba thật không phải là cố ý...

Mọi người đều biết con ba ba xem toàn bộ cần như cặn bã, có nên không đoán mò a?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 536: : Giác Mộc Giao Phiền Nảo

Cầm lấy ngọc giản, hầu tử con mắt cũng đã trừng được giống như chuông đồng vậy lớn.

Thế gian cùng thiên đình trong lúc đó, cách Nam Thiên Môn, bởi vậy, không cách nào dùng ngọc giản bình thường truyền lại tin tức. Cho dù là thiên đình mệnh lệnh vãng lai, cũng phải do Nam Thiên Môn trấn thủ trong quân chuyển mới được. Nếu như không phải bởi vì này dạng, lúc trước hầu tử bị nguy thiên đình thời điểm cũng không cần lợi dụng "Liên độc" cho Dương Thiên truyền lại tin tức.

Bất quá, cách Nam Thiên Môn kích hoạt một cái khác phiến ngọc giản vấn đề còn là không lớn.

Cái này phiến ngọc giản một cái khác phiến tại trên tay ai?

Đáp án dĩ nhiên là, Thiên Bồng.

Như vậy, Thiên Bồng tại tình huống nào hạ biết sử dụng ngọc giản?

Không hề nghi ngờ, Thiên Bồng sử dụng ngọc giản tình huống chỉ có một loại, đó chính là bọn họ tại thế gian gặp được vấn đề, hơn nữa vấn đề này, hẳn không cách nào giải quyết.

Cực có thể là... Huyền Trang đã xảy ra chuyện.

Chích một cái chớp mắt, hầu tử liền hiểu rõ ra. Vội vàng ngừng đầu đối lão quân chấp tay, nói: "Tại hạ còn có việc gấp, cáo từ."

Không đợi lão quân trả lời, hầu tử cũng đã nhanh chóng đứng dậy lao ra ngoài cửa. Cùng thanh tâm gặp thoáng qua, chỉ là, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nàng liếc.

Đến cửa lớn, cũng không đợi Lý Tĩnh mở miệng, hấn cũng đã hóa thành một đạo kim quang bay lên trời!

Nhìn qua hầu tử đi xa thân ảnh, Thái Thượng Lão Quân ha ha địa cười, loát râu dài nói: "Hấn vừa mới chính là đối vi sự xưng 'Tại hạ'?"

"Bẩm sư phó mà nói, hấn xác thực xưng 'Tại hạ'." Một bên ngồi chồm hổm trước Tước nhi nhẹ giọng đáp.

" 'Tại hạ' a..." Thái Thượng Lão Quân chậm rãi nhắm lại hai mắt, thờ dài: "Đã nhiều năm như vậy, lại là lễ phép không ít a. Hắc, chuyện tốt, chuyện tốt."

Này ngoài cửa thanh tâm nhìn chăm chú lão quân, nhú chặt trước lông mày, suy nghĩ kỹ một hồi, mở ra cước bộ đi đến trong thính đường.

...

Lúc này, chiến hạm trong góc, Giác Mộc Giao còn đang gấp đến độ xoay quanh.

Hơi ngửa đầu, hấn chứng kiến hầu tử theo Đâu Suất cung vị trí nổi thạch trên lục địa nhảy lên, ngay sau đó, khắp nơi trường đại quân cũng còn không có kịp phản ứng trước, hầu tử cũng đã ngược lại trông trực tiếp tựu hướng hạ giới vọt lên xuống dưới, trong nháy mắt cũng đã không có ảnh.

Lập tức, trên chiến hạm một đám thiên binh thiên tướng đều là một mảnh tinh mịch.

Cái này tính chuyện gì xảy ra?

Này trên chiến hạm thiên tướng nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Đang lúc này, Lý Tĩnh cũng đã xuất hiện ở trước mắt của bọn hắn, vững vàng địa roi xuống trên chiến hạm.

"Thiên vương, kế tiếp... Làm sao bây giờ?" Tất cả thiên tướng đều tro mắt địa nhìn qua Lý Tĩnh, vẻ mặt ngốc trệ.

"Đừng lo lắng, không có việc gì cũng đã." Lý Tĩnh chỉ vào Trì Quốc thiên vương nói: "Thông tri Nam Thiên Môn cho hắn mở cửa a, hắn là thế gian đã xảy ra chuyện."

"Dạ!" Trì Quốc thiên vương vừa chấp tay, muốn xoay người.

"Còn có."

Trì Quốc thiên vương vội vàng dừng bước.

Lý Tĩnh nói tiếp: "Cùng bệ hạ nói một tiếng, làm cho hắn an tâm."

"Dạ."

...

Lăng Tiêu Bảo Điện trong ngự thư phòng, một vị thiên tướng vội vàng quỳ xuống đất, chấp tay nói: "Khải tấu bệ hạ, lý thiên vương báo lại, nói này yêu hầu rất nhanh sẽ rời đi thiên đình, quân thế có thể giải trừ."

Hơi ngẩng đầu, này thiên tướng biểu lộ lập tức khẽ giật mình.

Ở đây vài cái tiên gia từng người đều khúm núm địa, cẩn thận địa nhìn Ngọc Đế. Mà Ngọc Đế mặt, sớm đã xanh đen.

Hướng bên cạnh bên cạnh nhìn lại, này thiên tướng mới chú ý tới một cái phù hiệu đeo tay trên có chứa tuần tra phủ dấu hiệu thiên tướng cũng đã sớm đứng ở một bên, tựa hồ có cái gì tình báo trước hấn một bước đưa đến Ngọc Đế trong tay.

"Giải trừ?" Ngọc Đế khước mắt hơi quất hai rút ra, một chương nặng nề vỗ vào bàn trên, cả giặng nói: "Nói cho Lý Tĩnh, Nam Thiên Môn bộ đội phản hồi nơi dừng chân. Sau đó, làm cho Giác Mộc Giao dẫn chính mình dưới trướng bộ đội đến Bảo Tượng quốc đi xem đi."

...

Lúc này, nhận quân lệnh Nam Thiên Môn âm âm mở ra.

Không đợi những cái này binh lính chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ thấy một đạo kim quang hiện lên, hầu tử cũng đã từ trong ra ngoài cùng bọn họ gặp thoáng qua, liền xông ra ngoài.

Giơ lên tạt phong dọc theo Nam Thiên Môn trong ngoài dùng hình quạt quét ngang mà qua.

...

Thiên Bồng huyền ở giữa không trung ngạc mà chăm chú nhìn trong tay mình hai mảnh ngọc giản, hồi lâu, hấn đem ngọc giản để vào ống tay áo của mình trung.

Hắn cũng không có chính diện trả lời thuyết phục Ngọc Đế mật chỉ, nhưng hắn vẫn bả tuần tra phủ cho hắn dùng để báo tin ngọc giản giữ lại, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Xuyên thấu qua tuần tra phủ cấp cho ngọc giản, thông báo thiên đình Khuê Mộc Lang tại Bảo Tượng quốc tồn tại, hắn cũng không biết đúng hay không. Nhưng hắn biết rõ, một món đồ như vậy sự nếu như mặc kệ không tự phát triển xuống dưới, có thể mang đến vô hạn nhiều hiệu lực.

Trực tiếp nhất một điểm, hầu tử biết là một cái thiên thần nắm Huyền Trang, thậm chí vạn nhất Huyền Trang còn có cá không hay xảy ra, hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi.

Nói cho cùng, là hắn ngay từ đầu tựu quá phớt lờ. Dưới loại tình huống này, bất kể như thế nào hắn là gắt gao bảo vệ cho Huyền Trang mới là. Một khi Huyền Trang gặp chuyện không may, có thể khiến cho họa kiếp, đem xa xa không phải trước mắt trận này có thể đánh đồng.

Có thể hắn sao có thể nghĩ đến Khuê Mộc Lang hội ra tay với Huyền Trang?

Thay đổi thân hình, hắn chậm rãi hướng phía Huyền Trang chỗ phương vị bay đi.

Này trong óc suy nghĩ giống như một đoàn đay rối.

Khue Mộc Lang muốn là hắn, nói trắng ra là, Khuê Mộc Lang là muốn đoạn đi chính mình tại Bảo Tượng quốc tin tức truyền ra bên ngoài khả năng tính, vì thế, mới bắt Huyền Trang. Cho nên, chỉ cần hắn nhất thời nửa khắc không có xuất hiện, Huyền Trang như cũ là an toàn. Đến khi hắn xuất hiện sau, Huyền Trang hay không còn như trước an toàn, chuyện này, đã không phải là hắn có khả năng không chế.

...

Lăng không trung, hầu tử chính dùng một cái chớp mắt ngàn dặm tốc độ hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu gào thét mà đi.

Vẻ mặt vẻ giận dữ, này răng cắn quá chặt chẽ.

Thân dưới khôn cùng vân hải tại mãnh liệt khí lưu phía dưới nhấc lên kinh thiên sóng lớn, thậm chí bị cả xé thành hai nửa.

...

Còn thân ở Đâu Suất cung bên ngoài Giác Mộc Giao lúc này cũng đã sắc mặt trắng bệch, ánh mắt kia qua lại lóe ra.

"Người... Người nói Khuê Mộc Lang tại Tây Ngưu Hạ Châu, còn bắt cóc Huyền Trang pháp sư? Này hầu tử vội vã chạy trở về chính là vì cái này?"

Quỳ một gối xuống ở trước người hấn thiên tướng cúi đầu, nói khẽ: "Là bệ hạ chính miệng nói, nếu không phải là chuẩn xác không sai, bệ hạ không có khả năng vội vã hạ chỉ thống trị khuê tinh quân đặc tội."

Trong lúc nhất thời, Giác Mộc Giao cả mềm nhũn xuống dưới, tâm thiết thòi một bên hai cái thiên tướng diu lầy, bằng không chỉ sợ cũng đã cả ngồ liệt trên mặt đất.

"Hấn... Hấn chạy xuống giới đi? Hấn chạy tới hạ giới làm gì?"

Bốn phía thuộc về cấm quân danh sách ngự tiền thiên tương môn nguyên một đám sắc mặt ngưng trọng, không nói được lời nào.

Những cái này thuộc về Nam Thiên Môn trấn thủ quân thiên tướng, tắc nguyên một đám lặng lẽ hoạt động cước bộ rời xa, tựa hồ không nghĩ thang

cái này ghềnh hồn thủy.

Lý Tĩnh càng là mặt không biểu tình mà xoay người rời đi.

Một vị thiên tướng lạng lẽ tiến đến hần bên tai, thấp giọng nói: "Tinh quân, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

"Còn... Còn có thể làm như thế nào, chiếu bệ hạ ý chỉ hạ giới bắt người a."

"Này... Là đi nhanh, còn là đi chậm?"

Một câu nói kia hỏi thăm đến, bốn phía thoáng cái an tĩnh không ít.

Quân hạm trên, chỉ còn lại có o o tiếng gió, còn có chúng tướng nặng nề mà tiếng thở dốc.

"Đi nhanh... Còn là đi chậm?" Giác Mộc Giao bỗng nhiên giật mình.

Cái này chính giữa ảo diệu, hần tự nhiên hiểu được.

Khuê Mộc Lang lén thế gian, việc đã đến nước này, chuyện này làm thượng cấp Giác Mộc Giao khẳng định phải gánh chịu chút ít trách nhiệm. Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, ngoại trừ Ngọc Đế lửa giận bên ngoài, Khuê Mộc Lang bây giờ còn chọc một cái bọn họ không thể trêu vào người.

Đi nhanh, nếu như bọn họ có thể thuận lợi thuyết phục hầu tử đem Khuê Mộc Lang giao cho thiên đình xử trí mà nói, chính là đi cứu Khuê Mộc Lang. Nếu như nói phục không được, lấy không tốt muốn cùng theo một lúc bị tội.

Đi chậm, tắc không hề nghi ngờ địa hay là muốn khiêng hạ Ngọc Đế bên này đắc tội trách, về phần hầu tử bên kia lửa giận, tắc đẩy được không còn một mảnh. Đi trễ, thì ra là thay Khuê Mộc Lang kiểm chế thi thôi.

Đương nhiên, còn có một loại khác càng thêm nghiêm trọng tình huống, thì phải là Khuê Mộc Lang bị thương, thậm chí giết Huyền Trang pháp sư... Nói như vậy, bị tội tợn không chỉ là hấn Giác Mộc Giao, mà là cả thiên đình...

Nghĩ được như vậy, Giác Mộc Giao không khỏi hơi rùng mình một cái, ngựa đầu nói: "Nhanh, mau ra phát!"

"Tinh quân, muốn hay không triệu tập còn đóng tại cung vua bộ đội?"

"Điều đầu của ngươi! Đi trễ, cặn bã đều không!" Giác Mộc Giao bỗng nhiên quát: "Nhanh! Tất cả hóa thần cảnh... Không, tất cả Thái Ất tán tiên đã ngoài tu vi lập tức theo ta xuất phát! Mẹ nó! Ngươi Khuê Mộc Lang, lần này cho lão tử xông đại họa!"

...

Lúc này, hầu tử chính dùng tốc độ cực nhanh hướng phía Bảo Tượng quốc xuất phát.

Khue Mộc Lang chính một tay kháp Huyền Trang cổ, một tay nhấc trước cửa hoàn đại đao cùng tay cầm hắc anh thương hắc hùng tinh giăng co lấy.

Tiểu bạch long bị trói gô trói trên tàng cây, cũng đã ngất quá khứ.

Đô thành trung, ba cái hài tử vô luận trưởng ấu, đều bị ngược lại treo ở bên ngoài cửa cung biến thành con tin. Bách Hoa Tu khóc đến cả ngất quá khứ.

Bức hiệp phía dưới, duy trì phò mã nhất phái quân đội đành phải chậm rãi thoái lui ra khỏi đô thành bên ngoài... r1152

Đổi mới nhanh nhất, đọc tỉnh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 537: : Khuê Mộc Lang Tình Cảnh

Trên sườn núi, phong từ từ địa thổi qua, giảm thấp xuống cỏ dại.

Khuê Mộc Lang một tay kháp Huyền Trang cổ, một tay nhắc trước cửa hoàn đại đao, lạnh lùng địa chăm chăm vào hắc hùng tinh, nhàn nhạt hỏi: "Các người cái kia đồng bạn, khi nào thì mới tới?"

Hắc hùng tinh nuốt khô nhỏ nước miếng, thấp giọng nói: "Lập tức cứ tới đây."

Chỉ thấy Khuê Mộc Lang bóp chặt Huyền Trang cổ họng tay thoáng vừa dùng lực.

"Đừng!" Hắc hùng tinh lúc này nghẹn ngào kêu lên.

Khuê Mộc Lang gảy nhẹ trước lông mi, ung dung nói: "Đừng, đã kêu hẳn nhanh lên. Thái Ất kim tiên tu vi, điểm ấy cự ly, cần lâu như vậy sao? Còn có, bả bình khí của người vút qua một bên đi."

Hắc hùng tinh hướng phía Huyền Trang nhìn thoáng qua, trông thấy Huyền Trang trên mặt thống khổ thần sắc, trông thấy Huyền Trang trên trán từng giọt chảy xuống mồ hôi, vôi vàng nhẹ gật đầu, đem của mình hắc anh thương ném đến một bên.

Lúc này, Huyền Trang đã sớm liền lời nói đều cũng không nói ra được, chỉ có thể mở to đôi mắt bất đắc dĩ hoảng sợ địa nhìn qua hắc hùng tinh. Đầu kia đỉnh vạn phạt quan đã sớm rơi xuống trên mặt đất, lăn đến một bên.

Hắc hùng tinh sâu hít một hơi thật sâu, cẩn thận nói: "Ta xin khuyên người ngàn vạn đừng nhúc nhích Huyền Trang pháp sư, nếu không... Sẽ có đại họa."

Khuê Mộc Lang chậm rãi nheo mắt lại, nhìn nhìn bị chính mình chế trụ Huyền Trang pháp sư, lại nhìn nhìn hắc hùng tinh.

Ân ân địa, hẳn cảm giác, cảm thấy có chút không ổn, này con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Vừa mới bị hắn chế phục, rõ ràng là một cái bạch long. Theo này bạch long trong miệng, hẳn biết được ban đêm xông vào phò mã phủ người kia thập phần để ý hiện tại trên tay mình hòa thượng này, cũng bởi vậy, hắn bám theo một đoạn đến tận đây, nắm bắt hòa thượng này.

Chính là, này chích trụ yêu cùng cái này chích hắc hùng tinh đến tột cùng vì cái gì để ý như vậy cái này liền nửa điểm tu vi đều không có hòa thượng?

Nếu là bình thường bảo tiêu, này hai người kia thực lực cũng không tránh khỏi cao đến có điểm ly kỳ. Lúc trước trụ tinh tu vi là Thái Ất kim tiên, dựa theo mình cùng hắn giao thủ tình huống xem, lúc ấy hẳn hiển nhiên còn là bảo lưu lại không ít thực lực, suy tính hạ xuống, tối thiểu nhất cũng là Thái Ất kim tiên trung đoạn tu vi.

Trước mắt cái này hắc hùng tinh, tối thiểu nhất cũng có Thái Ất kim tiên tu vi.

Tại Hành Giả đạo tu hành trung, theo kim tiên bước vào Thái Ất tán tiên là một đạo khảm, mà theo Thái Ất tán tiên bước vào Thái Ất kim tiên lại là một đạo khảm. Cho dù là thiên đình, Thái Ất kim tiên tu vi thiên tướng cũng không vài cái. Cứ như vậy một người bình thường hòa thượng, bên

người thì có hai cái Thái Ất kim tiên tu vi bảo tiêu, cái này không khỏi có điếm qua.

Thối một bước nói, hiện nay nhớ tới, tuy nói tu vi không thể so với trư tinh cùng hắc hùng tinh, chính là điều bạch long cũng không phải bình thường mặt hàng. Long đồ chơi này, tuy nói trên thực tế cũng là yêu, nhưng so với bình thường yêu quái cần phải cao cấp rất nhiều.

Tối thiểu nhất dựa theo thiên quân phân chia, long, cũng không bị trực tiếp trở thành yêu quái xử lý. Cho dù là không có tiên tịch, cùng tứ hải long vương không hề quan hệ bình thường Long tộc, chỉ cần không nhiều loạn nhân gian xúc phạm giới luật của trời, thiên đình vậy chắc là không biết trông nom.

Cứ như vậy một cái rời rạc thân phận, một cái bạch long, tại sao phải cùng một con trư yêu cùng một con gấu tinh hỗn đến một khối đi?

Bất quá một cái, này trư tinh vì cái gì có thể dễ dàng địa phá hư xuất từ thiên đình công tượng trong tay pháp trận hạt châu, hơn nữa nhanh như vậy tự khám phá thân phận của mình...

Khuê Mộc Lang không sợ đắc tội yêu tộc. Dùng thực lực của hắn, mặc dù là cùng yêu vương xung đột chính diện, cũng không nhất định sẽ lạc hạ phong. Những năm này hắn cũng không thiếu vụng trộm thu thập xâm chiếm yêu tộc. Trên thực tế, chính thức yêu vương cũng không hứng thú cùng hắn kết thù, dù sao đây là phí sức không được gì sống.

Khuê Mộc Lang sợ nhất, là thân phận của mình tiết lộ.

Lén thế gian, đây là trọng tội, lại thêm hắn cùng với Bách Hoa Tu tình cảm lưu luyến... Tin tức này bộc đi ra ngoài, nhất định là quần tiên xôn xao chuyện tình. Ai cũng không giữ được hắn.

Thân là thiên tướng tướng soái, hấn thập phần hiểu rõ Lăng Tiêu Bảo Điện tác phong. Đến lúc đó, vì thiên đình mặt, đại quân tiếp cận có thể nói là tất nhiên. Mặc dù đem trọn cá Bảo Tượng quốc san bằng cũng sẽ không tiếc.

Cái này trong tam giới, căn bản tự không khả năng có hấn dung thân chỗ.

Vì thế, hấn bất kể như thế nào không thể nhường này chích trư yêu tướng tin tức của mình tiết lộ ra ngoài. Cũng chính bởi vì cái nguyên nhân này, hấn hội theo đuổi không bỏ.

Nhưng hôm nay quay đầu, lại phát hiện cái này vài người trên người đúng là điểm đáng ngờ nặng nề.

Nghĩ được như vậy, hấn chế trụ Huyền Trang cổ họng tay không khỏi hơi nói lỏng điếm.

Tuy nói gấu chó nói Huyền Trang có việc liên có đại họa lời này Khuê Mộc Lang cũng không được đầy đủ tín, nhưng có thể làm cho hai con Thái Ất kim tiên yêu quái như thế bảo vệ tăng nhân, khẳng định cũng là có có chút bối cảnh a.

Cảm giác thủ sẵn chính mình cổ họng tay hơi nói lỏng một điếm, Huyền Trang vội vàng từng ngậm từng ngậm địa thổ phì phò, một hồi lâu mới trì hoãn tới.

Hấn nhìn chăm chú Khuê Mộc Lang, nhẹ giọng hỏi: "Bần tăng pháp danh Huyền Trang, tự đông thổ mà đến. Xin hỏi vị này tráng sĩ... Nên như thế nào xưng hô?"

Khue Mộc Lang cũng không trả lời, chích nhàn nhạt nhìn hấn một cái, liền lại chăm chú nhìn hắc hùng tinh.

Ba người, cứ như vậy lẳng lẳng địa đứng.

Không bao lâu, hai người liền xa xa địa chứng kiến chân trời xuất hiện Thiên Bồng thân ảnh.

Vừa thấy được Thiên Bồng, Khuê Mộc Lang chế trụ Huyền Trang cổ họng tay lúc này thoáng dùng sức, cùng lúc đó, hấn nắm cửu hoàn đại đao tay cũng là hơi nắm thật chặt.

Huyền Trang sắc mặt lúc này lộ ra thần sắc thống khổ, hắc hùng tinh cũng đã khẩn trương đến không được, Thiên Bồng tốc độ, nhưng như cũ không có chút nào nhanh hơn dấu hiệu.

Chậm rãi, Thiên Bồng rơi xuống trên sườn núi, Cửu Xi Đinh Ba ngưng địa, hấn không nhanh không chậm địa ngẩng đầu lên đến, nhàn nhạt mà nhìn xem Khuê Mộc Lang.

"Các ngươi đến tột cùng là ai?" Khuê Mộc Lang chột quát lên.

Huyền Trang thấp giọng nói: "Bần tăng là..."

"Không có hỏi ngươi!" Giơ lên đao chỉ vào Thiên Bồng, Khuê Mộc Lang lạnh lùng nói: "Nói, các ngươi là ai!"

Hắc hùng tinh có chút bối rối mà nhìn xem Thiên Bồng.

Chỉ thấy Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, thở dài: "Ta khuyên ngươi còn là tranh thủ thời gian trở về thành lí đi, duy trì người của ngươi, đã bị đuổi ra thành đi."

Khue Mộc Lang hơi sững sờ, xem thần sắc, còn có chút không tin.

Vì hơi dừng một chút, Thiên Bồng nói tiếp: "Duy trì người của ngươi là nhiều, bất quá... Công chúa và ba cái hài tử đều đã kinh rơi xuống quốc

vương trong tay, bọn họ cũng là vô kế khả thi."

Khuê Mộc Lang sắc mặt xoay thoáng cái thay đổi, một bước lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng vẫn là chăm chú địa chế trụ Huyền Trang cổ họng.

Hai hàng lông mày chăm chú địa nhíu lại, cặp kia mục phi tốc lập loè lên, tựa hồ đang suy tư Thiên Bồng theo như lời nói tính là chân thật. Nay hô hấp rõ ràng dồn dập không ít.

Hồi lâu, hần mở miệng thấp giọng hỏi: "Công chúa... Còn có ta ba cái hài tử, hiện tại..."

"Bọn họ tạm thời không có việc gì, một hồi sẽ qua, đã có thể khó nói. Bảo Tượng quốc quốc vương là hạng người gì, người hần là so với chúng ta tinh tường mới đúng."

Khuê Mộc Lang mở to hai mắt nhìn hỏi: "Các người đến tột cùng là ai?"

"Chúng ta là ai trọng yếu sao?" Thiên Bồng chậm rì rì địa đi đến hắc hùng tinh bên cạnh, thuận miệng nói: "Hiện tại quốc vương tại dùng người ba cái hài tử uy hiếp phản quân, buộc bọn hần ra khỏi thành. Một khi cửa thành đóng lại, tánh mạng của bọn hần còn có thể hay không bảo trụ, đã có thể khó nói."

Khuê Mộc Lang rõ ràng có chút bối rối.

Hắc hùng tinh thoáng đi phía trước một bước, lại bị Thiên Bồng một bả cầm cổ tay.

Một thanh âm tại hắc hùng tinh trong đầu vang lên: "Người chưa nói này hài tử chuyện tình a?"

"Không có..."

"Không có là tốt rồi, ta sợ hấn biết được rồi, đến lúc đó vò đã mẻ lại sút thì phiền toái."

Lặng lẽ truyền lại xong rồi tin tức, Thiên Bồng bình tĩnh mà hướng trước hắc hùng tinh sử cái ánh mắt, làm cho hấn lui về phía sau.

Hắc hùng tinh yên lặng gật đầu, lui về sau một bước.

Ngẩn ngui sau khi hốt hoảng, Khuê Mộc Lang ngẩng đầu lên dùng trong tay cửu hoàn đại đao chỉ vào Thiên Bồng quát: "Hai người các ngươi, thay ta đi đem công chúa và ba cái hài tử cứu ra!"

Cái này một rống, Thiên Bồng biểu lộ lập tức hơi cương một chút.

Hơi kéo kéo khóe miệng, Thiên Bồng nhẹ giọng cười nói: "Ngươi có thể nghĩ thông suốt, công chúa và ba cái hài tử tại quốc vương trên tay, chỉ cần còn chưa có chết, ngươi nghĩ cứu khi nào thì cũng có thể. Nếu như rơi xuống chúng ta trên tay... Vậy cũng sẽ không hảo thuyết."

"Thiếu nói nhảm! Ta cho các ngươi đi thì đi!" Khuê Mộc Lang chột quát lên.

"Làm sao bây giờ?"

"Không có biện pháp, hấn đoán chừng là sợ chúng ta ở sau lưng đánh lén. Cái này trước mắt, nói thật là làm không đến dùng. Tận lực kéo dài thời gian. Nay hầu tử mau trở lại, thiên quân hấn là cũng rất nhanh sẽ đến. Thiên đình hấn là hội phái Giác Mộc Giao đến, hấn là Nhị Thập Bát Tinh Túc chỉ thủ, Khuê Mộc Lang người lãnh đạo trực tiếp, bất kể như thế nào, nên có thể so với chúng ta dễ nói chuyện một điếm. Nay hầu tử đến đây, nhớ lấy làm cho hấn không chỉ nói ra thân phận của mình."

"Đã hiểu."

...

Lúc này, hầu tử chính cắn răng, mồm đủ kính hướng Huyền Trang vị trí hướng, kim cô bổng đã chăm chú nắm trong tay.

Này quanh mình hết thấy hóa thành quang ảnh đường cong, trôi qua tức thì.

Nam Thiên Môn, hai mươi bảy đạo nhan sắc khác nhau chòm sáng nhanh chóng xuyên qua, trong nháy mắt cũng đã biến mất ở chân trời.

Ngoại trừ Khuê Mộc Lang bên ngoài Nhị Thập Bát Tinh Túc đều ở trong đó, một bên thiên binh sớm đã xem mắt choáng váng.

Thành lâu trung, Trì Quốc thiên vương chậm rãi đi đến Lý Tĩnh bên cạnh. Không đợi hắn mở miệng, Lý Tĩnh liền nhẹ nhàng lấy tay lưng đụng đụng ngực của hắn giáp, do dự mà nói ra: "Đóng Nam Thiên Môn, bảo hiểm điếm."

"Dạ!"

...

Âm thầm cho hắc hùng tinh truyền xong rồi lời nói, Thiên Bồng mỉm cười lui về sau một bước, đối Khuê Mộc Lang nói: "Đi, ngươi đã đều nói như vậy, ta đây cái này đi cho ngươi bả lão bà hài tử đều cứu ra. Có lão bà ngươi hài tử tại, tin rằng ngươi cũng sẽ không đối Huyền Trang pháp sư như thế nào. Về phần của ta vị này gấu chó huỳnh đệ, tạm tạm thời tại nơi này cùng các ngươi a."

Nói, hắn vỗ nhẹ nhẹ đập hắc hùng tinh bả vai, ý bảo hắn chậm chậm căng điểu, xoay người liền đi.

Lúc này đây, hắn cũng không có lại chậm rì rì địa, mà là toàn lực đánh ra. Hơn mười dặm cự ly, khi hắn mà nói, bất quá một cái chớp mắt.

Trong nháy mắt, hắn đã tới Bảo Tượng quốc.

Vì tiết kiệm thời gian, hắn trực tiếp sử xuất pháp thiên tượng địa, lẳng không biến thành một cái trăm trượng cự nhân!

Này tường thành nội vệ sĩ binh chứng kiến trên bầu trời đột nhiên xuất hiện như vậy một cái cự nhân, đều đã kinh cả kinh không ngậm miệng được.

Ngẩn ngui lỗi ngạc sau, kinh thiên động địa tiếng thét chói tai vang lên.

Ngoài thành những cái này duy trì phò mã quân trận càng là trực tiếp chạy tán loạn. Về phần dựng ở trên tường thành quốc vương bộ đội, cũng không phải bọn họ không nghĩ trốn, mấu chốt là tường thành tựa như vậy chia xuống đất phương, bọn họ không có địa phương trốn.

Không có do dự chút nào, Thiên Bồng trực tiếp rơi xuống bên tường thành trên, giơ chân lên nhắm ngay tường thành vì hơi dừng một chút.

Tựa tại hắn bữa tiệc này công phu, dưới chân trên tường thành sĩ binh cũng đã té trốn hướng hai bên, nhanh chóng cho hắn trống ra một đoạn tường thành.

Chỉ thấy hắn một cước nặng nề đạp xuống.

Một tiếng vang thật lớn, lập tức, này dày đặc tường thành sụp đổ một đại đoạn.

Đôi mắt dưới chân liền khóc mang rống binh tướng cùng dân chúng trong thành, Thiên Bồng cao giọng quát: "Nói cho các người biết quốc vương, bả Bách Hoa Tu công chúa và ba cái hài tử giao ra đây, muốn sống. Nếu không, tòa thành này ai cũng đừng nghĩ chạy. Lập tức!"

Cái này một rống, này đứng ở trên cổng thành, trước một khắc còn uy phong lẫm lẫm Bảo Tượng quốc vương đã sợ đến tê liệt ngã xuống trên mặt đất, này trong óc, trống rỗng. r1152

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 538: : Hoa Hầu Tử

Đâu Suất cung trung, thanh tâm cùng Thái Thượng Lão Quân mắt to trừng đôi mắt nhỏ, một bên Tước nhi nghiêng mặt đi, yên lặng địa phao trước trà làm bộ không phát hiện.

Hồi lâu, thanh tâm lông mày chậm rãi dựng lên, lão quân lông mày thì là chau thành bát tự.

"Ta tìm ngươi, ngươi sẽ không tại, hử tìm ngươi, ngươi tự ra đến đây?"

Cái này vừa hỏi, lão quân lúc này duy trì ho hai tiếng, loát râu dài cười xấu hổ nói: "Vi sư đây không phải có chút việc bề bộn sao?"

Thanh tâm nghiêng đầu, nhíu mày nói: "Bề bộn cái gì? Lại là nói nghe một chút a."

"Chính là một chút chuyện nhỏ."

"Ân, sau đó thì sao?"

"Một điểm không có quan hệ gì với ngươi chuyện tình."

"Không quan hệ có thể nói, giảng không ra đến, trừ phi ngươi chợt dạ." Thanh tâm chậm rãi co lại tay đến, này con mắt cũng đã chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, chét chăm chăm vào lão quân, một bộ đánh vỡ sa nôi hỏi đáy tư thế.

Nhấn nhìn một hồi lâu, lão quân không cách nào, chỉ phải thấp giọng thờ dãi: "Vi sư cái này không phải là không muốn người với người này sư huynh khởi xung đột sao?"

"Tại sao vậy chứ?" Thanh tâm như trước không thuận theo không buông tha, mặt không biểu tình.

"Này hầu tử. . ." Lão quân có điểm nói không được nữa, mím môi, nhíu lại lông mày nói ra: "Ai, người cũng không phải không biết hấn không dễ chọc, ta trông nom hấn làm gì vậy? Cái này Đâu Suất cung, nhiều thanh tịnh, bồ đề lão nhân này Tà Nguyệt Tam Tinh Động cũng là lịch sự tao nhã, này hầu tử yêu để làm chi đi, ta mắt không thấy vì sạch, tội gì dính được một thân rồi?" →

Nói, lão quân một buông tay, liền nhìn không chớp mắt thanh tâm.

Cái này hai thầy trò lại là mắt to trừng đôi mắt nhỏ, cả phòng thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Một bên Tước nhi yên lặng phao trước trà, đem hai chén trà xanh nhẹ nhàng linh hoạt đồ lên hai người trước người, đối với lão quân hơi khom người. Liền đứng dậy đi.

Nhưng mà. Hai người này đối mặt còn không có chằm dứ.

Thanh tâm ánh mắt càng ngày càng nghi hoặc. Lão quân ánh mắt tắc càng ngày càng lập loè.

Một hồi lâu, đang lúc lão quân có chút chống đỡ không đi xuống chuẩn bị nói thẳng ra thời điểm, thanh tâm đột nhiên hừ một tiếng, dẹp trước miệng, có chút không nhanh nói: "Sư phó a, cái kia Phong Linh là ai?"

"Ngạch? Người hỏi cái này làm gì vậy?"

"Trước kia chưa từng nghe qua, thuận miệng hỏi một chút quá. Vừa nghe các người nói lên, tựa hồ này hầu tử rất quan tâm bộ dạng."

Lão quân âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nói khẽ: "Phong Linh là bồ đề lão nhân tọa hạ thủ đồ bốn đồ đệ."

"Đại sư huynh bốn đồ đệ? Thì phải là của ta sư điệt?"

Lão quân khẽ gật đầu.

"Nàng kia cùng này hầu tử có cái gì đặc thù quan hệ sao?"

Lão quân buông tay ra nói: "Tính người yêu a."

"Tính? Người yêu thứ này còn có thể dùng tính? Là chính là, không phải liền không phải."

Loát râu dài lược lược nghĩ nghĩ, lão quân thuận miệng đáp: "Đó chính là a."

"Là người yêu, này Hoa Sơn ép xuống trước tam thánh mẫu, cùng hẳn lại là quan hệ như thế nào?"

Lão quân nhíu lại lông mày nghĩ nghĩ, đáp: "Đã lạy thiên địa, hẳn là xem như thê tử của hẳn."

Cái này vừa nói, thanh tâm "A" một tiếng, thì thào lẩm bẩm: "Làm cho nửa ngày, còn là chỉ phí hầu tử a."

Lão quân mới vừa vào khâu trà thiếu chút nữa bị sặc ra.

"Làm sao vậy? Ta nói không đúng?" Liếc qua lão quân. Thanh tâm có chút không vui nói: "Người tu đạo, chú ý là thanh tâm quả dục. Mặc dù là tu Hành Giả đạo, cũng giống như vậy. Tuy nói tán tu không thể so với thiên

đình chính thân có giới luật của trời khùng trước, thành gia cũng không thiếu, nhưng đều có thể tử còn thông đồng tình nhân. . . Còn là của mình sư điệt. . . Người này quả thực không được tốt lắm. Sư phó không đồng ý sao?"

Lão quân cười khan hai tiếng, yên lặng gật đầu: "Đồng ý, đồng ý."

Lời nói xoay chuyển, thanh tâm lại nói: "Ta vừa nghe nói hẳn lúc trước giết lên thiên đình, chính là vì cái này Phong Linh. Nếu như từ góc độ này mà nói, cũng là có một phần thật tình."

Nói, nàng lặng lẽ liếc lão quân liếc.

Lão quân cúi đầu, bung chén trà một mực mân, một mực mân. Cũng không nói chuyện. Tựa hồ tại tận lực bảo trì trầm mặc.

"Sư phó a. . ." Thanh tâm kéo dài thanh âm, làm bộ không đếm xỉa tới nói: "Lúc trước, nghe nói hình như là người làm cho Phong Linh hồn phi phách tán. Đây là, chuyện gì xảy ra?"

Lão quân mới vừa vào khẩu trà cái này triệt để uống đi ra, sắc đến đầy đất.

Thanh tâm tựa tại một bên ngòai chòm hồm trước, nhìn, cũng không động tác.

Nhìn qua đầy đất trà tí, lão quân lại cúi đầu nhìn nhìn trên người mình xiêm y, nhẹ giọng thở dài: "Ai nha, thật không chú ý a, y phục này đều làm dơ."

Nói, liền đứng dậy bước nhanh hướng bên ngoài thính đường đi đến.

Động tác này nhìn như tùy ý, lại cực nhanh, không đợi thanh tâm kịp phản ứng, cũng đã vượt qua phòng cánh cửa.

Đợi cho thanh tâm hoãn quá thần lai đuổi theo ra đi, một cái chỗ rẽ, lão quân đã sớm liền bóng dáng đều nhìn không được. Cả trong sân trông rỗng.

Tùy ý quét hai mắt, thanh tâm nặng nề khẽ hừ, dẹp trước miệng rất là không vui địa khẽ nói: "Mượn trà độn, cái này cũng độn được quá không có tài nghệ a? Lão đầu tử này, nhất định là có cái gì không nghĩ nói cho ta biết. Không có việc gì, ngươi không nói, chính mình tra. Thật sự không được a, trực tiếp đến hỏi này hầu tử!"

Nói, xoay người liền đi.

Lâu các trên mái hiên, lão quân chậm rãi đuổi ra đầu đến xem trước thanh tâm đi xa bóng lưng: "Ngươi nói nha đầu kia, như thế nào lòng hiếu kỳ cứ như vậy trọng?"

Nói, mặt của hắn hướng một bên liếc miết, nói: "Làm sao ngươi cũng nổi lên?"

Lúc này, tại bên cạnh của hắn, tu bồ đề chính giống như cười mà không phải cười địa nhìn hắn: "Hắc, nhìn ngươi như vậy nhi. Dù sao sớm muộn đều biết đến, thật không biết ngươi như vậy sợ, sợ gì?"

"Ta sợ, là vì ta da mặt mỏng. Không giống ngươi dày như vậy giống như tường thành dường như." Nói, lão quân oán hận địa liếc tu bồ đề liếc, nói: "Đã sớm muộn sẽ biết, này như thế nào không thấy ngươi trực tiếp nói với nàng? Ngoặt nhiều như vậy phần cong, rất vui vẻ sao?"

Tu bồ đề trường thở dài, lắc lắc đầu nói: "Nói không nên lời, nói không nên lời. Còn là đợi nàng chính mình đi biết rõ ràng a, đến lúc đó, sẽ đến chất vấn chúng ta."

...

Lúc này, Bảo Tượng quốc đô thành bên trong đã sớm loạn thành hỗn loạn, ngoại trừ Thiên Bồng chỗ một mặt bên ngoài, những thứ khác của thành tất cả đều chật ních trốn đi dân chúng cùng sĩ khí triệt để hỏng mất quân đội.

Tránh ở trên cổng thành Bảo Tượng quốc quốc vương đã sợ đến chân đều mềm nhũn, dựa vào vài cái tướng lãnh nâng, mới miễn cưỡng đứng vững, dặt lầy một bên thừa tướng tay một mực phản phục hỏi: "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, bây giờ nên làm gì?"

Này thừa tướng cũng đã sớm luống cuống.

Không chỉ là thừa tướng. Thành này trên lầu cùng đi quốc vương. Tù đại thần tướng lãnh. Cho tới tên lính tiểu lại, ai nhìn thấy một cái trăm trượng cự nhân tợ đứng ở trước mắt của mình có thể không sợ?

Cái này cự nhân là nơi nào đến bọn họ không biết, nhưng bọn hãn người nào cũng biết, cái này cự nhân cùng phò mã có quan hệ.

Phò mã gia hội yêu pháp, cái này bọn họ đều tinh tường, thậm chí có chút ít còn tận mắt nhìn thấy qua. Có thể này dù sao chỉ là nhỏ pháp thuật, không ở ngoài cách không lấy vật, phi thiên độn địa các loại tài mọn pháp. Cho dù là bên trong vạn quân lấy thượng tướng thủ cấp, vậy cũng không vượt ra ngoài thường nhân thực lực quá nhiều.

Trước đây trước. Bọn họ cho rằng chỉ cần đại quân tiếp cận, nhâm phò mã có ba đầu sáu tay, cũng vô pháp ngăn cản. Càng quá mức giả, nếu là yêu nghiệt, nếu như có thể mời đến một cái đắc đạo cao tăng hoặc là tu thành chính quả lão đạo, nói không chừng có thể đem yêu nghiệt nhất cử

câm nã. Dù sao dân gian còn có rất nhiều như là ngu huyệt máu chó phá yêu pháp các loại truyền thuyết.

Nhưng hôm nay xem ra, căn bản cũng không phải là như vậy một sự việc. . .

Thoáng cái làm cho bọn hấn đổi mặt một cái trăm trọng cự nhân, điều này làm cho bọn họ ai có thể không chân nhũn ra? Nếu như không phải quốc vương đất lầy, này thừa tướng khả năng mình cũng dẫn đầu chạy.

Vài cái tên lính thừa dịp những người khác không chú ý, lén lút mà hướng đại môn chạy ra ngoài. Mà khi bọn họ vừa chạy ra thành lâu, lại lập tức khóc ngày đập đất địa chạy trở về.

"Các người làm gì?" Một vị tướng lãnh chợt quát lên.

Tên lính chỉ vào Thiên Bồng chỗ phương hướng lạnh run nói: "Hấn. . . Hấn đang nhìn nơi này."

Này tướng dẫn bán tín bán nghi địa đi ra cửa đi. Ngẩng đầu vừa nhìn, sợ tới mức thoáng cái chạy trở về, lâm vượt qua cánh cửa thời điểm còn trực tiếp bị ban đợc té ngã trên đất.

"Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?" Một vị khác tướng lãnh nghiêm nghị hỏi.

"Hấn. . . Hấn thật sự đang nhìn thành lâu!"

Cái này vừa nói, ở đây mọi người lúc này một hồi ác hàn.

Một hồi lâu, thừa tướng cung trước thân thể cẩn thận mà hỏi thăm: "Bệ hạ, hiện tại. . . Làm sao bây giờ?"

Ngơ ngác địa đứng hồi lâu, quốc vương ngậm miệng thấp giọng nói: "Đi. . . Bả công chúa và mấy cái yêu nghiệt, đều mang đến."

"Đạ. . ." Một người tướng lãnh khẽ gật đầu, mang theo vài cái tùy tùng chậm rãi rời khỏi môn đi.

Lúc này, hầu tử cũng đã theo bị hỏa quang ánh được đỏ bừng đô thành trên không lướt đi mà qua, vẻ mặt vẻ giận dữ, liền nhìn đều không có xem Thiên Bồng liếc.

Theo bên hông xuất ra hấn đưa cho Huyền Trang ngọc giản một cái khác phiến nắm trong tay, hấn nhanh chóng tập trung Huyền Trang vị trí, trong nháy mắt cũng đã nặng nề rơi đập tại Huyền Trang chỗ sườn núi nhỏ trên.

Trong lúc nhất thời, cát đá tung tóe, này mặt đất đều phẳng phát hơi run rẩy một cái, nhấc lên bụi đất dọc theo mặt đất giống như sóng gợn vậy nhanh chóng khuếch tán, trong nháy mắt, cũng đã xẹt qua một ngọn núi sườn núi.

Này va chạm trung tâm, hầu tử chậm rãi đứng lên, cảm tức cương ép Huyền Trang Khuê Mộc Lang.

"Người là ai?" Đây là hầu tử hỏi Khuê Mộc Lang câu nói đầu tiên.

Giờ này khắc này, Khuê Mộc Lang cũng đã hầu tử trên người mãnh liệt linh lực ba động cả kinh không ngậm miệng được.

Hành Giả đạo coi trọng kiên cường, Ngô Giả đạo coi trọng tinh chuẩn, Hành Giả đạo linh lực cường độ cùng Ngô Giả đạo linh lực cường độ, là không thể so sánh.

Đã nhiều năm như vậy, hấn hạ giới vi yêu, thượng thiên vi đem, gặp qua yêu quái vô số kể, mặc dù là được xung tam giới chiến thần Dương Tiễn

trên người, hấn cũng không có cảm giác được như thể mãnh liệt linh lực ba động qua.

Cái này cả kinh, hấn chế trụ Huyền Trang cổ họng tay không tự giác địa nắm thật chặt.

Hầu tử vừa mới phóng ra nửa bước chân lãng không liền dừng lại.

Hai người cứ như vậy giằng co trước.

Lúc này, Khuê Mộc Lang cũng đã triệt để luống cuống.

Hấn thật sự không nghĩ tới bất cớ một cái hòa thượng, hội dẫn ra như vậy cá không biết nền tảng nhân vật. Chẳng lẽ tên này cũng là hòa thượng này bảo tiêu? Cái này hòa thượng đến tột cùng là ai?

Lúc trước phát giác được có một cái Long tộc cùng hai cái Thái Ất kim tiên đã ngoài yêu quái tại bảo vệ hòa thượng này, hấn cũng đã ẩn ẩn cảm thấy có chút không đúng, hiện tại rõ ràng lại toát ra một nhân vật như vậy, cũng đã xa xa vượt ra khỏi nhận thức của hấn.

Hồi lâu, hấn nuốt khô nhỏ nước miếng, mở to hai mắt nhìn, không yên mà hỏi thăm: "Các ngươi. . . Đến tột cùng là ai?" (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Đặt tam thúc trộm mộ bút ký, cầm ba tờ vé tháng. . . Không sai, ta rất không có tiết tháo địa đều quăng cho mình. Đào ken két két ~

Ân, trộm mộ bút ký rất tốt thấy nói. Mấy ngày nay đổi mới không quá ổn cũng là bởi vì đang nhìn trộm mộ bút ký. Tha thứ con ba ba chính là chỗ này sao lạc đơn vị một người.

Còn có sắp chiếu phim 《đại thánh trở về》. Con ba ba tính toán đi rạp chiếu phim duy trì thoáng cái ~ nói con ba ba dưới lầu chính là rạp chiếu phim, thì mặc dép lê ra thoáng cái môn mà thôi, có không có cùng một chỗ?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 539: : Lâm Chung Di Ngôn

"Các người. . . Đến tột cùng là ai?"

Những lời này, đến phần cuối, này âm cuối cơ hồ là rống ra tới. Hiện nhiên, Khuê Mộc Lang cũng đã nhiều ít có một chút luống cuống.

Hắc hùng tinh vẫn không nhúc nhích địa đứng, lại đã sớm đem những gì mình biết tiên căn hậu quả đều âm thầm truyền cho hầu tử, đến cuối cùng cũng không quên bổ sung một câu: "Nguyên soái nói, tốt nhất không cần phải cho hắn biết thân phận của người, nếu không, sợ hắn vò đã mẻ lại sứ."

Hầu tử như trước mặt không biểu tình, lẳng lặng địa nhìn Khuê Mộc Lang, hồi lâu, hấn nhíu mày, tựa hồ có chút không cho là đúng, nói khẽ: "Người ngay cả chúng ta là ai cũng không biết, rõ ràng tự dám bắt người rồi?"

"Các người đến tột cùng là ai?" Khuê Mộc Lang lại một lần lặp lại những lời này.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử ung dung nói: "Nói như vậy, ta chính là đứng bất động, người cũng vĩnh viễn giết không chết ta. Đủ rồi hiểu chưa?"

"Đứng cũng giết không chết?"

Giờ khắc này, Khuê Mộc Lang cân não xoay chuyển nhanh chóng, rất nhanh, hấn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, có chút hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

So với Nhị Lang Thần Dương Tiễn càng thêm cường hãn Hành Giả đạo, hầu yêu. . . Nói đúng cũng giết không chết, là vì hắn đã sớm đột phá đến thiên đạo tu vi, căn bản sẽ không phải chết, cho dù là Như Lai Phật tổ cũng không biện pháp, chỉ có thể chọn dùng phong ấn phương thức.

Các loại điều kiện kết hợp đến cùng một chỗ, cuối cùng chỉ có thể được ra một đáp án: "Người. . . Người là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không?"

Đúng vậy, chỉ có thể là hắn.

Hắc Hùng tinh lại càng hoảng sợ, có chút bất an địa nhìn về phía hầu tử.

Hầu tử như cũ là mặt không biểu tình, cũng không biết là áp chế lửa giận, còn là lại tới đây phát hiện đối thủ thân phận, theo căn bản trên tự không nhìn trúng cái này kế nhiệm Nhị Thập Bát Tinh Túc Khuê Mộc Lang.

Tuy nói năm đó không có đếm qua. Nhưng thượng một nhiệm Nhị Thập Bát Tinh Túc chính giữa. Kể cả Giác Mộc Giao. Có nhiều hơn phân nửa đều là chết trong tay hắn.

Cúi đầu xuống, hầu tử không trả lời thẳng Khuê Mộc Lang vấn đề, mà là nhẹ nhàng chớp chớp móng tay, ung dung nói: "Hoặc là buông hắn ra, hoặc là giết hắn, hai chọn một a."

Nói, này trên người lông tơ chậm rãi đều bị dựng lên, đạo đạo yếu ớt tia chớp nhảy động trên đó.

Giờ này khắc này. Này bốn phía không khí đều đã kinh bởi vì bành trướng linh lực mà tạo thành cuốn động gió, trên bầu trời tầng mây càng là chậm rãi tụ thành dòng xoáy.

Tuy nói hầu tử còn không có bất kỳ thực chất tính động tác, nhưng hẳn biết rõ, đây là mở rộng, chuẩn bị liều mạng ý tứ.

Thủ sẵn Huyền Trang cổ họng tay cũng không khỏi được có chút vô lực.

Trùng lớn che kín tơ máu con mắt, Khuê Mộc Lang trong đầu bắt đầu điên cuồng mà tính toán lên.

Hắn cũng không biết trong tay mình hòa thượng này cùng hầu tử đến tột cùng là quan hệ như thế nào, giờ này khắc này, hẳn từ lâu kinh không có công phu đi suy nghĩ tỉ mỉ bọn họ quan hệ trong đó. Hiện tại hẳn chích minh xác một điểm, thì phải là, hầu tử tại hướng hẳn tạo áp lực. Hơn nữa hầu tử cho ra hai lựa chọn, là phát ra từ nội tâm nói thật.

Hắn thủ sẵn Huyền Trang cổ họng. Muốn vặn gãy Huyền Trang cổ chỉ là chuyện trong nháy mắt, hầu tử khẳng định không kịp ngăn cản. Chính là vặn gãy sau? Hẳn còn có thời gian hủy diệt Huyền Trang hồn phách sao?

Trước mắt các loại dấu hiệu cho thấy, hầu tử thực lực như trước cực kỳ cường đại, căn bản sẽ không cho hẳn lúc này.

Chỉ cần hầu tử có thể bảo trụ Huyền Trang hồn phách, như vậy dù cho Huyền Trang chết rồi, hầu tử cũng hoàn toàn có năng lực đem hẳn sống lại.

Thậm chí thối một bước nói, Khuê Mộc Lang thậm chí hoàn toàn không có nắm chắc giết chết Huyền Trang.

Nếu là người thường, vặn gãy cổ khẳng định tự tử. Nhưng trên thực tế vặn gãy cổ cũng không có nghĩa là tử vong. Theo vặn gãy cổ, đến tử vong trong lúc đó, còn có một quá độ, một cái thời gian. Dù là chỉ có trong nháy mắt, nhưng nó xác thực tồn tại. Khó bảo toàn hầu tử không có cách nào tại đây trong thời gian thật ngắn ổn định Huyền Trang thương thế.

Dù sao. . . Hầu tử cảnh giới, cũng đã đạt tới Khuê Mộc Lang hoàn toàn không cách nào đụng vào độ cao. Đại la hỗn nguyên đại tiên Hành Giả đạo, trong thiên hạ, chỉ lần này một cái. . . Trời biết đạo lực lượng của hắn có thể đạt tới trình độ nào.

Nói ngắn lại, tại hầu tử trước mặt, Khuê Mộc Lang chợt phát hiện trong tay mình các, căn nay đã không tính là các.

Trong lúc nhất thời, hắn cả giật mình.

Đang lúc này, xa xa, Thiên Bồng cũng đã chậm rãi hướng nơi này bay tới, như trước duy trì lấy pháp thiên tượng địa, này Bách Hoa Tu công chúa còn có ba cái hài tử, toàn bộ bị hắn dùng cự đại bàn tay che chở.

Chúng kiến Bách Hoa Tu cùng ba cái hài tử, Khuê Mộc Lang lúc này đi phía trước một bước, lại tựa hồ như còn là do dự mà không dám buông ra thủ sẵn Huyền Trang cổ họng tay.

Ánh mắt kia như trước không yên địa tại hầu tử cùng hắc hùng tinh trên người đảo quanh.

Thiên Bồng chậm rãi rơi xuống đất, thân thủ đem hai cái hài tử cùng ôm hài nhi Bách Hoa Tu để xuống. Chính mình tắc giải trừ pháp thiên tượng địa khôi phục nguyên lai lớn nhỏ, đứng ở hầu tử bên cạnh.

Này hai cái hài tử vừa mới rơi xuống đất đã nghĩ hướng Khuê Mộc Lang chạy vội quá khứ, Bách Hoa Tu nhưng lại ngay cả mang tương bọn họ giữ chặt. Thiên Bồng cũng khẽ vươn tay, đem Bách Hoa Tu tóm ở.

Quay đầu lại, Bách Hoa Tu có chút không yên nhìn Thiên Bồng liếc, lại nhìn hướng về phía đứng ở một bên hầu tử.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người chuyển hướng về phía hầu tử, tựa hồ đang chờ hầu tử tỏ thái độ.

Hầu tử thật dài thở dài, ung dung nói: "Ta cho các ngươi hảo hảo bảo vệ hần, các ngươi tự bảo vệ thành như vậy a?"

"Sự ra đột nhiên." Thiên Bồng thản nhiên nói.

"Muôn ta không có trở về, các ngươi có thể khiến cho định sao?"

Thiên Bồng không có trả lời.

Bất đắc dĩ cười cười, hầu tử nói: "Thay người a, như thế nào?"

Khuê Mộc Lang ngơ ngác địa nhẹ gật đầu, buông lỏng ra chế trụ Huyền Trang cổ họng tay.

Huyền Trang đưa thay sờ sờ bị chế trụ vị trí, duy trì ho hai tiếng, bụm lấy ngực chậm rãi hướng hầu tử đã đi tới.

Thiên Bồng lúc này mới buông tay ra.

Này hai hài tử một đường chạy như điên, nhào vào Khuê Mộc Lang trong ngực, sắp khóc được không thở được. Nhìn dạng như vậy, hần là tại quốc vương trong tay ăn không ít đau khổ mới là.

Bách Hoa Tu cũng ôm tã lót, chậm rãi hướng phía Khuê Mộc Lang đi tới, này thần sắc rất là phức tạp, thỉnh thoảng địa nhìn về phía đăm đầu đi tới Huyền Trang.

Một đêm gió lửa, sáng sớm thời gian, cuối cùng là một nhà đoàn tụ.

Khuê Mộc Lang một tay che chở hai cái hài tử, một tay nắm cả Bách Hoa Tu, có chút không yên ngẩng lên đầu nhìn phía xa mặt không biểu tình

hầu tử.

Tựa này sắc mặt, Bách Hoa Tu cũng đã biết không được bình thường.

Nhận thức đến hiện tại vài chục năm, nàng chưa bao giờ tại Khuê Mộc Lang trên mặt xem qua loại vẻ mặt này. Hắn luôn như vậy tự tin, vô luận cái gì. Ở trong mắt hắn tựa hồ cũng không đáng giá nhắc tới. Nhưng bây giờ. Trong mắt của hắn có một loại đặc thù cảm xúc. . . Sợ hãi.

Kéo dắt lấy kim cô bổng. Hầu tử từng bước một hướng cái này một nhà năm khâu đi tới.

"Người muốn làm gì?" Thiên Bồng vội vàng thân thủ đi túm, lại bị hầu tử dương tay bắt ra.

Thẳng đến cự ly Khuê Mộc Lang năm bước cự ly, hầu tử mới dừng bước lại, ngửa đầu, bao quát trước nửa ngôi Khuê Mộc Lang nói: "Tuy nói người không biết vô tội, nhưng không giết người, từ nay về sau chẳng phải là ai cũng có thể động đầu óc của ta?"

Khue Mộc Lang cùng Bách Hoa Tu sắc mặt xoạt địa thoáng cái bạch.

...

Lúc này, thanh tâm đang tại Đâu Suất cung bốn phía quay trở ra. Vẻ mặt không vui. Đây hai mắt hạt châu đi vài vòng địa, tựa hồ tại đang suy nghĩ cái gì, xa xa nhìn về phía trên, thật giống như tại trở mình người nào đó khinh khinh dường như.

Lão quân vừa mới chạy trốn, nàng phải đi tìm tử bào truy vấn. Đáng tiếc tử bào cũng biết không nhiều lắm, vừa nghe nói lão quân mượn trà độn, thì càng không chịu nói, chỉ có thể thôi.

Kỳ thật thật muốn bàn về đến, chuyện này cùng nàng xem đi lên cũng không quan hệ nhiều lắm. Tuy nói giạt một cái sư muội danh hào, nhưng nói cho cùng. Cũng mới gặp qua một lần. Từ đáy lòng, thanh tâm tự đối với chính mình cái này cái gọi là sư huynh đề không nổi cái gì kính ý.

Nhưng bị người gạt cảm giác thật không tốt. Hết sức không tốt, cực độ không tốt. Cái này đối với một phạm nhân mà nói là như thế, đối tại một cái cơ hồ cũng đã có thể xác định có được vô hạn sống lâu, áo cơm không lo, lại còn cũng không đủ thời gian tôi luyện ra đại năng vậy tâm tính tu giả mà nói, càng là như thế.

Tôi quan trọng nhất là, nàng đã sớm bị hai cái sư phó giáo đối với cơ hồ hết thảy tất cả đều không cái gì kính sợ trong tâm. Tam thanh râu ria đều có thể giạt, còn có cái gì không thể làm?

Lúc này Đâu Suất cung đã sớm cùng trước kia khác nhau rất lớn. Trước kia Đâu Suất cung, là một tòa không lồ cung điện, hiện tại Đâu Suất cung, lại là một tòa không lồ lâm viên, những cái này phòng luyện đan, chủ điện, kể cả Đâu Suất cung trong đạo đồng nơi, toàn bộ đều tán lạc tại trong rừng.

Hướng phía chủ điện phương hướng liếc hai mắt, thanh tâm đang muốn mở ra chân đi, rồi lại ngậm ngẫn cả người.

Nàng chợt nhớ tới cái này Đâu Suất cung năm đó bị triệt triệt để để địa hủy qua một lần, dù cho có đầu mối gì, phỏng chừng cũng sẽ không lưu lại a?

"Chẳng lẽ thật muốn đi tìm này hầu tử hỏi? Hẳn sẽ nói sao?" Thanh tâm đột nhiên cảm giác được của mình cái ý nghĩ này có chút ấu trĩ.

Dò hỏi một hồi thay đổi tam giới vận mệnh đại chiến không muốn người biết tiền căn hậu quả, chuyện này ngẫm lại cũng làm cho người kích động.

Mỗi ngày tu hành sinh hoạt làm cho người chán ghét, khó được có chuyện nhắc tới lòng hiếu kỳ, xác thực là chuyện tốt. Đã có thể như vậy làm nhèm nhưng chạy tới, có thể hay không làm cho người ta trở thành bệnh tâm thần?

Này làm sao nghĩ đều so với lúc trước chính mình cái kia đạo chơi tam giới kẻ hoạch lại càng không tín nhiệm a.

"Nếu không. . . Hay là thôi đi. Cảm giác cái này sư huynh cũng không ta ngay từ đầu nghĩ hư hỏng như vậy a."

"Chính là. . . Cái này nói không chừng là một cái thiên đại bí mật, có thể đem phật tổ, Đạo Tổ đều kéo tiến đến, còn khiến cho cả thiên cung đốt thành tro bụi. Dưới đời này còn có so với đây càng đại sự nhi sao?"

"Dù cho muốn tra, nên đi nơi đó tra? Có thể xác định hoàn toàn biết rõ tiền căn hậu quả như vậy vài người. . . Lão quân sư phó, bồ đề sư phó. . . Còn có một phật tổ. Giống như cứ như vậy vài người. Trừ phi chính bọn nó chịu nói, nếu không có thể theo bọn họ trong miệng hỏi được ra lời nói đến mới có quý."

Nghĩ, nhặt lên trên mặt đất nhánh cây, tại dưới chân trên mặt đất lí bắt đầu vẽ đứng lên.

Những kia bút họa không giống chữ , càng không giống đồ, nhìn về phía trên càng giống là loạn họa một trận thôi.

Một mặt họa, một mặt miên man suy nghĩ.

Vẽ lấy vẽ lấy, của nàng lông mày đều nhăn đứng lên, vẻ mặt mờ mịt.

"Ta là không phải có điếm ăn quá no a. . ."

Ngẩng đầu lên, nàng xem đến vòn quanh trước Đâu Suất cung chiến hạm đang tại chậm rãi rút lui khỏi. Ma xui quỷ khiến địa, nàng trực tiếp bay lên trời, hướng phía những cái này chiến hạm bay đi.

...

Lúc này, vôi vàng đuổi tới Nhị Thập Bát Tinh Túc đám người còn lại cũng đã nhanh chóng đem trọn cá đỉnh núi đều vây lại. Có lẽ là bởi vì còn hết sức kiêng kỵ hầu tử quan hệ, bọn họ cũng chỉ là lảng không lơ lửng, nguyên một đám lộ ra pháp khí, cũng không có rơi xuống đất.

Huyền Trang nhàn nhạt nhìn chung quanh liếc, hầu tử, Thiên Bồng nhưng thật giống như cũng không thấy đồng dạng.

Bách Hoa Tu kinh hãi, vôi vàng ôm chặt Khuê Mộc Lang, con mắt ửng hồng, nước mắt kia lạch cạch lạch cạch đi xuống đất rơi.

Tuy nhiên mọi chuyện cần thiết Khuê Mộc Lang đều từng theo nàng nói qua, nhưng cho đến giờ phút này, nàng mới chánh thức, hoàn toàn địa tin tưởng Khuê Mộc Lang theo như lời nói. Hoặc là nói, mới đúng Khuê Mộc Lang theo lời hết thảy, có một cái rõ ràng nhận thức.

Lúc này, hai cái hài tử cũng sợ tới mức bịt ba.

Khue Mộc Lang ngửa đầu, nhìn qua, hồi lâu bất đắc dĩ địa cười khô.

Hiển nhiên. Thế cục so với hấn tưởng tượng còn muốn ác liệt nhiều lắm. Dù cho hầu tử chịu buông tha hấn. Những này phụng mệnh mà đến đồng liêu. Có hay không cũng có thể buông tha hấn?

Một đám tóc dài theo cái trán rủ xuống.

Hấn duỗi ra hai tay, chăm chú địa ôm lão bà của mình hài tử.

Cái này một nhà năm khẩu, trăm mặc.

Giác Mộc Giao từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống xuống, lại là tuyền một cái cự ly hầu tử tương đối khá xa địa phương, ánh mắt kia tại hầu tử cùng Khuê Mộc Lang trong lúc đó qua lại, nửa ngày đều không nghẹn ra một câu.

Cả triền núi yên tĩnh không tiếng động.

Hồi lâu, Thiên Bồng đi đến hầu tử bên người, nhìn qua trước mắt một nhà năm khẩu. Thấp giọng nói: "Coi như hết, hấn là thiên tướng, chuyện nơi đây, còn là giao cho thiên đình chính mình xử trí a. Tin tưởng ta, nhớ trần tục, là trọng tội. Đồi loại chuyện này, thiên đình sẽ không đứng nhìn bàng quan."

Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực, nói: "A di đà phật, thượng thiên có đức hiếu sinh. Bần tăng đã không cần lo lắng cho tính mạng, đại thánh gia. . . Đại khái có thể thả Khuê Mộc Lang."

Xa xa Giác Mộc Giao liên tục gật đầu.

"Phải không?" Hầu tử cười lạnh một tiếng. Miễn cưỡng địa liếc Thiên Bồng liếc, nói: "Không ngờ như thế người thông tri thiên đình. Là vì cứu hấn a?"

Thiên Bồng không có trả lời.

Giác Mộc Giao mở ra cước bộ, cẩn thận mà hướng bọn họ đã đi tới, chông chát trước nịnh nọt cười, thấp giọng nói: "Đại thánh gia, chuyện này tựu giao cho tiểu nhân xử lý a, cam đoan làm cho ngài thoả mãn."

Nói, hấn hướng phía Khuê Mộc Lang nhìn thoáng qua, phát hiện Khuê Mộc Lang cũng cúi đầu lén lút nhìn xem hấn, trong lúc nhất thời, này tầm

mắt vọi vàng nhanh tránh ra, nhìn về phía trên tựa hồ có chút chột dạ.

Cũng không phản ứng Giác Mộc Giao, hầu tử chống kim cô bổng ung dung nhìn Thiên Bồng liếc.

Một thanh âm tại Thiên Bồng trong đầu vang lên.

"Hòa thượng muốn bảo vệ hần, ta có thể hiểu được. Phổ độ chúng sinh nha, hần muốn trước cho bất luận kẻ nào một cái cơ hội. Làm sao ngươi cũng mở miệng giúp hần cầu tình rồi? Như thế nào, cảm thấy hần kinh nghiệm cùng ngươi cùng loại, cảm động lây, nghĩ bảo vệ hần một mạng a?"

"Hần tội không đáng chết." Thiên Bồng đáp.

"Ta tha hần, ngươi thiếu nợ ta một cái nhân tình như thế nào?"

Cái này vừa nói, Thiên Bồng lập tức có chút kinh ngạc mà hướng hầu tử nhìn quá khứ.

Hai người đối mặt trước.

Thiên Bồng chăm chú nhíu lại mi, trong lúc nhất thời cũng không biết đạo như thế nào đáp hầu tử mà nói. Hầu tử lại là mặt mày hờn hờ, có chút nghiền ngẫm.

Một hồi lâu, gặp Thiên Bồng như trước không có chính diện trả lời thuyết phục, chống kim cô bổng, nhìn nửa ngời trước bảo vệ lão bà của mình hầu tử Khuê Mộc Lang, ung dung hỏi: "Trước khi chết, ngươi còn có cái gì tâm nguyện chưa xong?"

"Đại thánh gia. . ."

Huyền Trang cùng một bên Giác Mộc Giao cơ hồ đồng thời mở miệng, hầu tử lại khoát tay, ý bảo bọn họ không chỉ nói lời nói.

Chăm chú địa ôm lầy Khuê Mộc Lang, Bách Hoa Tu nghẹn ngào nói:
"Thực xin lỗi. . . Thực xin lỗi. . ."

"Thực xin lỗi cái gì. . ." Khuê Mộc Lang thân thủ xóa đi nàng khóc mắt
lệ.

"Nguoi là vì ta. . . Mới xúc phạm giới luật của trời, hạ giới vì yêu. . ."

"Đây đều là ta cam tâm tình nguyện, không cần nói xin lỗi."

Bách Hoa Tu ngậm miệng, bỗng nhiên lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

Khue Mộc Lang chậm rãi ngẩng đầu, nhìn qua hầu tử, không giống với
lúc trước sợ hãi, lúc này trong mắt, chỉ còn lại có vô tận mỗi mệ.

"Tâm nguyện của ta. . . Nói ra hữu dụng sao?"

"Nói ra thử xem xem quá, có lẽ ta tâm tình hảo, đã giúp nguoi thực
hiện."

Nhìn qua hầu tử, Khuê Mộc Lang thật sự đoán không ra đối phương tâm
tư, do dự hồi lâu, nuốt khô nhổ nước miếng, còn là kinh ngạc nói: "Ta chết
có thể, thỉnh. . . Thỉnh đại thánh gia bỏ qua cho ta nương tử. . . Còn có ba
cái hài tử. Có thể chứ? Ta sẽ nhường bọn họ không được báo thù cho ta."

Bách Hoa Tu bỗng nhiên lắc đầu, cũng đã khóc không thành tiếng.

Tất cả mọi người lẳng lặng địa nhìn qua.

Hầu tử lượ lượ suy nghĩ hạ, nói: "Có thể, còn có hay không những thứ
khác sao?"

Cái này vừa hỏi, tất cả mọi người ngẩn người, mà ngay cả Khuê Mộc
Lang cũng là ần ần có chút kinh ngạc.

Nháy mắt con người ngậy người một hồi lâu, hẳn trong lúc nhất thời, cũng không biết đạo nói cái gì cho phải.

Hầu tử ung dung nói: "Người cũng chỉ có như vậy một cái tâm chung nguyện vọng a? Lúc này không cho phép nguyện, từ nay về sau nhưng là không còn cơ hội."

Nhú lại lông mày liễu mạng suy nghĩ kỹ một hồi, Khuê Mộc Lang ngửa đầu, có chút mờ mịt mà hỏi thăm: "Cũng không thể được. . . Bảo trụ những kia duy trì người của ta một mạng? Bọn họ là vô tội."

"Người chỉ là ai?"

"Chính là. . . Chính là chút ít theo ta phản loạn tướng lãnh. . . Còn có binh lính. Ta chết đi, bọn họ hẳn là sẽ bị truy cứu a. . ."

"Có thể." Hầu tử sờ lên cằm nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Còn có những thứ khác sao?"

Cái này vừa hỏi, tại chỗ sẽ đem ở đây tất cả mọi người cho hỏi mộng.

Giờ này khắc này, hầu tử trên mặt sớm đã không thấy tăm hơi vẻ giận dữ, còn lại chỉ có một bộ giống như cười mà không phải cười biểu tình, thỉnh thoảng địa trả lại đầu xem Thiên Bồng liếc.

Này những người khác, đã sớm xem không hiểu hẳn muốn làm gì.

"Cái khác. . . Những thứ khác đã không có." Khuê Mộc Lang buông ra ôm lấy Bách Hoa Tu tay, hai đầu gối quỳ xuống đất, đối với hầu tử dập đầu nói: "Khuê Mộc Lang tại đây tạ ơn đại thánh gia đại ân đại đức, nếu có kiếp sau, làm trâu làm ngựa, cũng muốn trả đại thánh gia phần ân tình này."

Bách Hoa Tu ôm trong tay lót hài tử, cũng đã cả ngời liệt trên mặt đất, khóc đến lê hoa đái vũ.

Quay đầu, Khuê Mộc Lang đi mời đến của mình hai cái hài tử cũng cùng theo một lúc quỳ xuống, muốn bọn họ hướng hầu tử dập đầu.

Giờ này khắc này hấn, nhìn về phía trên đúng là như thế bình tĩnh.

Có lẽ là bởi vì chính mình đồng liêu xuất hiện đi. Tại đối mặt hầu tử thời điểm, hấn có sợ hãi. Đương Nhị Thập Bát Tinh Túc những người khác xuất hiện thời điểm, hấn ngược lại có vẻ bình tĩnh.

Bất quá là sớm đã dự liệu được một ngày trước thời gian đã đến thôi, vụng trộm hạ phạm ngày đó, hấn cũng đã dự liệu đến hôm nay kết cục. So sánh với đi theo Giác Mộc Giao hồi thiên đình lĩnh tội, có lẽ, chết ở hầu tử côn bổng hạ sẽ là một cái không sai kết cục.

Ngay tại lúc này, hầu tử còn có thể đáp ứng hấn những này thỉnh cầu, với hấn mà nói, xác thực đã là lớn nhất ban ân.

Những người khác ở bên cạnh yên lặng mà nhìn xem.

Đang lúc này, hầu tử khước miệng hơi giờ lên, ý vị thâm trường địa nhìn Thiên Bồng, chỉ vào Khuê Mộc Lang thấp giọng nói: "Thấy không? Còn nhớ rõ lúc trước ngươi cường công Hoa Quả Sơn thời điểm, ta đem dò xét thiên hà thủy quân quân doanh sao? Thời điểm đó, ngươi phạm là có cái này một phần vạn thái độ, thì không phải hôm nay cái này bộ dáng." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Ân , càng mới, đại chương ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 540: : Thay Đổi Chủ Ý

Thiên Bồng lông mày hơi run rẩy, có chút không vui địa nhìn hầu tử liếc.

Hắn biết rõ hầu tử đây là tại trêu chọc hắn, cái này trước mắt, cũng không muốn cùng hầu tử so đo, chỉ liếc, hắn liền quay mặt qua chỗ khác nhìn về phía phương xa.

Người xung quanh còn đang lẳng lẳng địa nhìn qua hầu tử, mà ngay cả Khuê Mộc Lang cũng là như thế. Nay trong ánh mắt có chút kinh ngạc, thật giống như sợ hầu tử đột nhiên nói cho hắn biết, vừa mới nói lời đều là hay nói giỡn, sau đó vung cây gậy, một côn chằm dứt tánh mạng của hắn dường như.

Dùng hắn đối hầu tử hiểu rõ, hầu tử xác thực khả năng làm như vậy. Cái này hầu tử quái đản, thế nhân đều biết.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Mắt thấy trêu chọc Thiên Bồng như thế không thú vị, thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử nhìn Khuê Mộc Lang gậy gộc khẽ dừng, nói: "Đã thành, di nguyện của người ta toàn bộ đồng ý, nói không sai, ta rất hài lòng. Bất quá... Người nói rằng chần mèn cấp cho ta làm trâu làm ngựa, ta tin bất quá a. Nói sau, người kiếp sau đầu thai thành cái quý gì biết rõ, muốn đầu thai thành cái gì rắn, côn trùng, chuột, kiến các loại, liền muốn cho ta làm trâu làm ngựa, ta còn không nhất định phải. Dạng này tính xuống, ta vẫn có chút thiệt nhỏ."

Khuê Mộc Lang hơi sững sờ, trong lúc nhất thời cũng không biết đạo hầu tử là như thế nào cá ý tứ. Nay người xung quanh cũng là một hồi nghi hoặc.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ thấy hầu tử sờ lên cằm, giả bộ suy tư một phen, nói: "Nếu không đi như vậy, mạng của ngươi cho dù thiếu nợ của ta, trước gởi lại đến ngươi chỗ đó. Không cần đợi kiếp sau, đời này, ngươi tự thay ta làm trâu làm ngựa. Đơn giản thuyết, % ta đem ngươi hợp nhất."

Lời này vừa nói ra, nay người xung quanh lông mày đều chau thành một đoàn, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp. Mà ngay cả Khuê Mộc Lang đều có chút rối loạn.

Hợp nhất? Cái này tính chuyện gì xảy ra?

Hắn nháy mắt con ngươi, có chút hoảng hốt địa suy nghĩ kỹ một hồi, mới ngẩng đầu lên nói: "Đại thánh gia... Tiểu nhân. Tiểu nhân còn có thiên đình tội trạng trong người. Chính là nghĩ..."

Lời còn chưa nói hết. Chỉ thấy hầu tử khoát tay áo nói: "Những kia không cần lý, coi như ngươi đã bị ta đánh chết. Mệnh đều là của ta, ai muốn nghĩ muốn mạng của ngươi, tự nhiên được tìm ta muốn. Không hỏi tự rước vị chi tặc vậy. Ai dám chưa ta đồng ý đụng đến ta đông tây, thì phải là tặc. Coi như là Ngọc Đế lão nhân, ta cũng vậy được đánh trước hai côn nói nữa. Khiêng không gánh vác được, tự nhìn hắn thể cốt có đủ hay không cứng ngắc."

Nói. Hắn ý vị thâm trường nhìn Giác Mộc Giao liếc. Nay Giác Mộc Giao bị hắn như vậy xem xét, lập tức đều mòng.

Lúc trước bọn họ còn đang vì Khuê Mộc Lang biện hộ cho, nghĩ bảo trụ Khuê Mộc Lang một mạng giao cho thiên đình xử trí, chỉ chớp mắt, hầu tử vậy mà thay đổi chủ ý, không chỉ buông tha Khuê Mộc Lang, còn muốn đưa hẳn phạm phải giới luật của trời chuyện tình cũng cùng nhau xóa đi rồi?

Cái này tính là chuyện gì xảy ra a? Cái này hầu tử đột nhiên phát thiện tâm rồi? Đào thiên đình góc tường? Còn là có cái gì chuẩn bị ở sau?

Giờ này khắc này, Giác Mộc Giao này thần sắc có thể nói cực kỳ ngoạn mục, trong lúc nhất thời, lại không biết nên hi hay nên buồn. Nhớ tới Ngọc Đế ngự chỉ lí nội dung. Vội vàng nói ra: "Đại thánh gia, Khuê Mộc Lang phạm phải trọng tội. Bệ hạ mệnh chúng ta tiến đến đuổi bắt, ngài cái này chỉ sợ... Không tốt lắm đâu?"

Hầu tử không nói gì, chỉ là dùng khước mắt lẳng lẳng địa nhìn Giác Mộc Giao, khước miệng còn duy trì lấy vừa rồi cười.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Giác Mộc Giao đi phía trước một bước, chấp tay, có chút không yên nói: "Giới luật của trời, chính là thiên đình thống trị tam giới chi căn bản, như Khuê Mộc Lang việc không có xử lý thích đáng, sau này, thiên đình chỉ sợ lại khó quản thúc chúng tiên. Đến lúc đó chúng tiên thân bị thân chức, rồi lại hạ phạm vi tư, kể từ đó, tam giới cần phải loạn."

Hầu tử như trước không nói gì, như trước dùng khước mắt lẳng lẳng địa nhìn Giác Mộc Giao, này khước miệng cười đang tại chậm rãi biến mất.

Giác Mộc Giao nói tiếp: "Đại thánh gia, việc này liên lụy rất rộng, kính xin nghĩ lại a. Đến lúc đó bệ hạ trách tội xuống..."

Lời nói ở đây, Giác Mộc Giao tự không có xuống chút nữa nói. Đây biểu lộ cả đều cương, bởi vì hắn chợt phát hiện hầu tử nhìn ánh mắt của hắn đã có một chút diệu biến hóa.

Cái loại cảm giác này, thật giống như một khối bị đốt đỏ tảng đá lửa lò trong không khí, đang lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ trở nên lạnh, biến thành đen.

Nghiêng đầu, hầu tử dùng gậy gộc chỉ chỉ hắn, mặt không biểu tình mà nói ra: "Nói, nói tiếp đi."

Run nhè nhẹ trước há to miệng, cuối cùng Giác Mộc Giao cái gì cũng không nói đi ra, chỉ là chậm rãi cúi đầu xuống, lui về sau một bước.

Này con mắt cũng không dám nữa nhìn qua hầu tử.

"Như thế nào không tiếp nói?" Hầu tử mở ra cước bộ hướng phía Giác Mộc Giao đi đến, Thiên Bồng vội vàng động thân ngăn ở hầu tử trước người, thấp giọng nói: "Đừng loạn đến, hắn rốt cuộc là Nhị Thập Bát Tinh Túc chi thủ, tình huống của chúng ta, không thích hợp cùng thiên đình nâng tranh chấp."

Hầu tử duỗi ra một tay, đem Thiên Bồng đẩy ra, một mặt chậm rãi hướng Giác Mộc Giao đi đến, một mặt ung dung nói: "Nếu như ta có thể bị giết chết, nếu như thiên đình thiên binh có khả năng đánh bại ta, ta nghĩ, ta đã chết rồi vô số lần."

Nói, hắn bật cười, cười đến Giác Mộc Giao da đầu run lên. Đây những thứ khác hai mươi sáu vị tinh quân cũng từng người đều có chút khủng hoảng.

Giờ này khắc này, Giác Mộc Giao thật sự rất muốn xoay người bỏ chạy, bởi vì hắn biết rõ trước mắt vị này cái gọi là "Đại thánh gia" là món hàng gì

sắc.

Tuy nói hấn không có trải qua lần kia đại chiến, năm đó đại chiến nguyên nhân gây ra đến nay đối tại tam giới tuyệt đại đa số người mà nói cũng vẫn là cá câu đố, thậm chí liền Ngọc Đế đều không muốn đi vạch trần cái này bí ẩn đáp án, nhưng có một số việc, cuối cùng là giả không được.

Giác Mộc Giao là một cái chức vị xưng hô. Tiền một nhiệm Giác Mộc Giao, là người, hiện giữ, là giao yêu. Vì cái gì thiên đình hội bất đắc dĩ phá lệ tuyên nhận yêu quái lên tới thiên đình nhậm chức? Bởi vì tại trận đại chiến kia trung, thiên đình chủ lực cơ hồ đều bị chết thất thất bát bát, mà ngay cả thể gian đạo gia nhất mạch, cũng là tổn thất thảm trọng.

Ai giết?

Thế nhân đều biết, chính là trước mắt cái này con khi.

Này tiền nhiệm Giác Mộc Giao , càng là tại đại chiến bộc phát trước đã bị Hoa Quả Sơn cho bắt làm tù binh, nghe nói đã gặp phải cực hình, tử trạng cực thảm, liền hồn phách đều không lưu lại. Thi thể tức thì bị ném đến Nam Thiên Môn ngoài thị uy.

Cũng đang nhân như thế, cái này hầu tử là tí nhai tất báo tính cách trong tam giới đã sớm mọi người đều biết. Vô luận là cùng hấn đối địch thiên đình, còn là đứng ở cái kia bên cạnh yêu quái, đều biết cái này hầu tử cực kỳ mang thù, thậm chí đã đến một loại cố chấp cảnh giới.

Cái gọi là "Ninh đắc tội tiểu nhân, chớ đắc tội với quân tử" . Hầu tử... TỰ THUỘC VỀ LOẠI ĐÓ KHÔNG THỂ ĐẮC TỘI TIỂU NHÂN.

Đối mặt như vậy một con hầu tử, lại hoàn toàn không cách nào phỏng chừng ý nghĩ chân chính của hấn, giờ này khắc này, Giác Mộc Giao quả thực đều muốn sụp đổ.

Hắn thật sự rất muốn chạy. Chạy xong hết mọi chuyện. Có thể hắn biết rõ. Hắn chạy không thoát.

Roi vào đường cùng. Hắn chỉ có thể kiên trì duy trì đứng.

Bên kia hầu tử lại là một bộ dương dương tự đắc thần sắc, vòng quanh Giác Mộc Giao, chậm rãi tản bộ, ngẫu nhiên ngửa đầu thở dài, cũng không nói câu nào.

Không có có người nói chuyện, tất cả mọi người chỉ là lẳng lặng địa ở lại, chỉ có hầu tử chậm rãi dạo bước, Bách Hoa Tu ngẫu nhiên nghẹn ngào.

Ngày bình thường yêu nhất khuyên người Huyền Trang. Lúc này lại cũng không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng địa đứng, yên lặng mà nhìn xem.

Cả triền núi tĩnh được đáng sợ.

Một loại khủng bố bị đè nén cảm giác hương về Giác Mộc Giao đè ép quá khứ, bả chân đều áp mềm nhũn. Gió buổi sáng xẹt qua gò má, có một loại lạnh buốt rét thấu xương cảm giác.

Hắn kinh ngạc phát hiện, chính mình đã sớm mờ hôi đầm đìa.

Trước một khắc hắn nghĩ còn là Khuê Mộc Lang vấn đề, hiện tại hắn càng cần nữa lo lắng là tánh mạng của mình.

Khó bảo toàn, cái này hầu tử sẽ không đột nhiên một gây đập bẻ đầu hắn trên.

Hầu tử giết hắn cần lý do sao?

Đáp án dĩ nhiên là, không cần.

Hầu tử vừa mới câu nói kia là đúng, nếu như có thể giết chết hắn. Thiên đình đã sớm giết, căn bản sẽ không lưu hắn cho tới hôm nay. Sở dĩ giữ lại hắn. Chỉ là bởi vì thiên đình cảm hắn không có biện pháp.

Giả sử Giác Mộc Giao chết ở chỗ này, thiên đình sẽ đối với hầu tử hưng sư vấn tội sao?

Cái này căn bản là không có khả năng chuyển tình. Thiên đình đã biết tướng lĩnh, vô luận ai lĩnh binh, đều là dê vào miệng cọp.

Giết Giác Mộc Giao, cái này hầu tử cố gắng ngay cả đám câu xin lỗi, tỏ vẻ xin lỗi cũng không cần, sự tình sẽ không giải quyết được gì. Điểm này, theo hầu tử cường gô Nam Thiên Môn cũng có thể thấy được đến đây.

Giờ này khắc này, Giác Mộc Giao cảm giác đầu óc của mình đều thất.

Tới nơi này, căn bản chính là một cái tử lộ a.

Này nổi ở giữa không trung còn lại hai mươi sáu tinh quân cũng cảm thấy cái này chính giữa khung bố ý vị, từng người đều chuẩn bị kỹ càng. Lại không là chuẩn bị nghênh chiến, mà là chuẩn bị hơi có dị động, bỏ chạy chạy.

Cứ như vậy chậm rì rì đất quay lại hai mươi quyển, hầu tử đột nhiên từ phía sau một tay vỗ vào Giác Mộc Giao trên vai.

Cái vỗ này, tất cả mọi người tâm đều muốn nhảy ra ngoài.

Chỉ nghe phác thông một tiếng, Giác Mộc Giao rốt cục nhìn không được, cả quỳ rạp xuống đất, dập đầu hô: "Đại thánh gia tha mạng a!"

"Làm cho cái gì mệnh? Ta lại chưa nói muốn lấy mạng của ngươi." Hầu tử chậm rãi đi đến Giác Mộc Giao trước người, ngồi xổm xuống đi, coi như

đùa giỡn cô nương giống như địa dùng ngón tay khơi mào Giác Mộc Giao cái cằm, ung dung nói: "Bất quá nói trở lại, ta đây sao cho người tay không trở về, Ngọc Đế bên kia người cũng không nên công đạo a?"

Lúc này, hai người gần trong gang tấc. Giác Mộc Giao thậm chí đều có thể tinh tường địa chứng kiến hầu tử trên mặt lông tơ, thấy rõ hầu tử trong hốc mắt tơ máu.

Hắn đỏ lên mặt run nhẹ nhẹ trước, nơi đó còn có cái gì đại tướng phong phạm a, liền phản kháng đều không.

Chỉ nghe hắn nuốt khô nhỏ nước miếng, thấp giọng nói: "Đại thánh gia nói làm sao bây giờ, tặc làm sao bây giờ. Tiểu nhân đừng dám không theo. Bệ hạ... Bệ hạ bên kia khẳng định... Khẳng định cũng sẽ không có dị nghị."

"Giới luật của trời?"

"Giới luật của trời cũng là người định, tổng hội có sai rò thời điểm... Thật sự không được, tặc sửa."

Nói, hắn khủng hoảng địa duy trì nở nụ cười, hướng bốn phía nhìn đi. Đây bốn phía đồng liêu lập tức hiểu ý, nguyên một đám vội vàng gật đầu, cường khởi động khuôn mặt tươi cười phụ họa.

Bọn họ một mặt cười, một mặt cẩn thận địa nhìn hầu tử, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, mồ hôi đầm đìa.

Hầu tử nhưng như cũ này phó thần sắc, nửa điểm phản ứng đều không có.

Này cười đến cuối cùng, đột nhiên im bật. Triền núi lại một lần quay về yên tĩnh.

Hồi lâu, hầu tử khước miệng rớt cục chậm rãi cong lên.

Nhìn thấy một ít ti giống như cười mà không phải cười thần sắc, ở đây thiên tướng môn mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

"Người nói như vậy cũng là đúng." Hầu tử nhẹ gạt đầu, chống đầu gối chậm rãi đứng lên, xoay người rời đi. Đưa lưng về phía Giác Mộc Giao thờ dài nói: "Đã như vậy, các người còn chưa cú? Chờ ta lưu các người ăn điểm tâm sao?"

Nghe được câu này, một đám thiên tướng như nhật được đại xá, cũng không đợi Giác Mộc Giao mệnh lệnh nguyên một đám quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt toàn bộ không thấy. Nay Giác Mộc Giao cũng liền bề bộn xoay người bay lên trời, trong nháy mắt tự biến mất không thấy gì nữa.

Nơi này, bọn họ là thật không dám tiếp tục gây người.

Lần này, trên sườn núi cũng chỉ còn lại có hầu tử một nhóm cùng Khuê Mộc Lang một nhà.

Khue Mộc Lang vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Tiểu nhân tạ ơn đại thánh gia ân cứu mạng!"

Hai cái hài tử, còn có Bách Hoa Tu cũng học bộ dáng của hần quỳ xuống.

Từng bước một đi đến Thiên Bồng trước mặt, hầu tử buông tay ra nói: "Xem, đều giải quyết. Năm đó người nếu chịu hàng ta, kết quả cũng sẽ cùng cái này không sai biệt lắm. Có hay không một điểm hối hận?"

Nói đi, hần khanh khách địa nở nụ cười.

Thiên Bồng mắt trắng không còn chút máu, nói: "Giác Mộc Giao nói lời có đạo lý của hấn. Huống hồ, như ngươi vậy dẫn đến thiên đình, thật cho là thiên đình là giấy sao?"

"Nó là không phải giấy đừng lo, ta không phải giấy là được. Con rận nhiều hơn không ngứa, khoản nợ nhiều hơn không lo, dưới gầm trời này, còn có ai đắc tội thiên đình đắc tội được so với ta càng sâu sao?"

"Vì cái gì cứu hấn?"

"Tâm tình hảo, ý tưởng đột phát, tùy hứng? Ta cũng không biết, dù sao ta chợt nhớ tới trước kia khuyển ngươi quy hàng này việc chuyện này, tự đột nhiên nghĩ cứu." Nói, hầu tử thân thủ vỗ vỗ Thiên Bồng, cùng hấn gặp thoáng qua, hướng phía Khuê Mộc Lang đi tới.

Một ít gia đình cũng còn quỳ trên mặt đất.

Huyền Trang chậm rãi nhắm lại hai mắt, mặc niệm hai câu "A di đà phật", cũng không biết là như thế nào cá ý tứ.

Từng bước một đi đến Khuê Mộc Lang trước mặt, hầu tử khoát tay áo nói: "Đứng lên đi, đều đừng quỳ. Đây trong thành còn giống như tại đánh, chính ngươi tàn cuộc chính ngươi thu thập đi." (chưa xong còn tiếp thỉnh tìm tòi phiêu thiên văn học, tiểu thuyết càng tốt đổi mới nhanh hơn!

ps: Cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 541: : Hạt Châu

Không trung trong tầng mây, thiếu một người Nhị Thập Bát Tinh Túc chậm rãi ghé qua trước. [ads: Bỏn trạm thay mới địa chỉ Internet a, tốc kí phương pháp:,]

"Lúc trước, sẽ không hẳn là dùng loại đó chiêu số." Có người tả oán nói: "Không cần loại đó chiêu số, cũng sẽ không rơi xuống loại này hoàn cảnh. Thần tiên nhớ trần tục, từ trước đến nay đều là trọng tội. Thì năm đó một cái Vân Ny tiên tử bởi vì liên lụy này hầu tử có thể đào thoát mà thôi. Cái này như thế nào xong việc? Bệ hạ khẳng định bắt lấy chúng ta yếu nhân! Lúc trước... Lúc trước sẽ không nên làm như vậy!"

"Bây giờ nói những này đã quá muộn a. Vốn định trước đem này thị nữ giáng chức hạ phạm đi, Khuê Mộc Lang thì đáng chết này điều tâm, không nghĩ tới hẳn cái này hết hy vọng mất, cư nhiên còn theo xuống dưới. Hắc, theo ta thấy... Hẳn hoàn toàn tựu không có đem mình thần chức đương hồi sự."

"Còn không nhìn ra được sao? Hẳn một lòng đã nghĩ trước lão bà của hẳn hài tử. Vụng trộm hạ phạm... Cái này rõ ràng cho thấy ngay cả chúng ta đều đề phòng."

"Cái này hảo, hẳn là như nguyện, chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ? Chuyện này nhất định là đặt ở trên đầu chúng ta, trở về nên nói như thế nào. Đặc biệt hẳn trộm hạ phạm gian chúng ta lại hoàn toàn không biết điểm ấy, chúng ta là xác định vững chắc nói không rõ."

Do đầu đến vĩ, bay tại phía trước nhất Giác Mộc Giao đều là không rên một tiếng.

Phi hương điện thị nữ bị giáng chức hạ phạm, là hấn mở miệng làm cho người ta mở. Chuyện này, hấn biết rõ, người nơi này đều biết, đến cuối cùng, Khuê Mộc Lang cũng biết.

Hấn còn nhớ rõ lúc trước Khuê Mộc Lang biết rõ chân tướng của sự tình thời điểm thân sắc, quả thực tựu hận không thể bắt hấn cho nuốt. Có thể hấn thật sự không nghĩ tới, sự tình hội diễn biến cho tới bây giờ phần này trên.

Lúc trước vì cái gì, là bảo trụ Khuê Mộc Lang, không nghĩ hấn hãm được quá sâu. Dù sao đồng nghiệp một hội, mọi người cũng không muốn náo đến xung đột vũ trang hoàn cảnh. Kết quả... Người tính không bằng trời tính, kết quả là, hầu tử nhúng tay, một đoạn này nhân duyên, rõ ràng dùng loại này không thể tưởng tượng phương thức thành tựu.

Hồi lâu, hấn khẽ thở dài, nói: "Trước đừng suy nghĩ nhiều như vậy, có lẽ sự tình không có chúng ta nghĩ bết bát như vậy. Lúc trước Vân Ny tiên tử lúc đó chẳng phải cái này hầu tử bảo vệ tới sao? Hấn đều xuất thủ, bệ hạ khẳng định cũng biết trong chỗ này lợi hại quan hệ. Sự tình liên quan đến thiên đình mặt. Khí về khí, nói không chừng... Vì thiên đình mặt, chuyện này thì bôi qua một bên."

Nói, hấn thoáng nhanh hơn tốc độ. Những người khác thấy thế cũng nguyên một đám nhanh chóng đi theo.

...

"Hiện tại đến tột cùng tình huống nào rồi? Chúng ta còn muốn không cần phải đi?"

"Nghe nói này yêu hầu bả Khuê Mộc Lang cho bảo vệ đến đây."

"Cái gì? Điều đó không có khả năng a? Hẳn tại sao phải làm như vậy?"

"Tinh quân môn đang tại phản hồi thiên đình trên đường. Hiện tại đầu đầu chuyện tình vừa mới bắt đầu, chuyện này làm như thế nào cùng bộ hạ công đạo?"

Đâu Suất cung bên ngoài, một đám thiên tướng vây quanh ở boong thuyền hồi hải địa bàn về, không có chút nào kiêng kị.

Thanh tâm lẳng lặng địa đứng ở cách đó không xa nghe, sừng sốt thân.

Vài vị thiên binh theo nàng bên cạnh vội vàng mà qua. Đã gặp nàng trong nháy mắt đều nao nao, thực sự không có cảm thấy có cái gì khác thường địa phương.

"Bọn họ nói đến tốt cùng là chuyện gì?" Thanh tâm thân thủ ngăn cản một cái thiên binh.

Này thiên binh thoáng trầm mặc hạ xuống, mới thấp giọng chấp tay nói: "Các tướng quân nói là Khuê Mộc Lang tinh quân chuyện tình."

"Khuê Mộc Lang tinh quân chuyện tình, đến tốt cùng là chuyện gì?"

"Cái này... Tiểu nhân cũng không biết."

Lược lược suy nghĩ một chút, thanh tâm nhẹ gật đầu, ý bảo này thiên binh có thể đi.

"Này hầu tử lại làm cái gì khác người chuyện tình sao? Thật sự là so với ta còn có thể gặp rắc rối a." Nàng ung dung địa hít một câu.

Một đường suy nghĩ miên man, nàng chẳng có chỗ cần đến tại boong thuyền du đảng.

Một cái nữ tử, tại đây trong đại quân có thể nói có vẻ phá lệ thấy được, nhưng trên tay nàng có lão quân lệnh bài, rất nhiều thiên tướng từ lâu gặp qua nàng. Biết rõ thân phận của nàng, thì tất cả bề bộn tất cả, quyền đương không phát hiện.

...

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế năm vừa mới trình lên tấu chương, này trên trán gân xanh hơi nhúc nhích, trong lúc nhất thời lại nói không ra lời.

Tại trước người của hắn, lẳng lặng địa đứng hơn mười tên tiên gia, nguyên một đám cúi đầu không nói một lời. Rất hiển nhiên, bọn họ đã biết đã xảy ra chuyện gì.

Hồi lâu, Ngọc Đế run nhè nhẹ nói nói: "Các người. Lui xuống trước đi a."

Vừa nghe lời này, một đám tiên gia vội vàng chấp tay đáp lễ, xoay người rời đi.

"Lý Tĩnh, người lưu xuống."

Lý Tĩnh dừng bước.

Rất nhanh. Một đám tiên gia đều rút ra ngoài cửa, trong ngự thư phòng chỉ còn lại có Ngọc Đế cùng Lý Tĩnh hai người.

Đại môn nhẹ nhàng đóng lại, cả ngự thư phòng thoáng cái yên tĩnh được nghe không được một tia tiếng vang.

Ngọc Đế không nói, Lý Tĩnh không nói, hai người cứ như vậy lẳng lặng địa ở lại.

Hồi lâu, Ngọc Đế thả ra trong tay tấu chương. Giống như hư thoát vậy nương đến trên ghế dựa, đóng chặt hai mắt, thì thào lầm bầm: "Lý thiên vương... Có cái gì kể sách sao?"

Lý Tĩnh chậm rãi lắc đầu, cẩn thận mà nhìn xem Ngọc Đế.

Ngọc Đế không có trông thấy Lý Tĩnh cái này rất nhỏ động tác, bất quá, từ lúc hỏi trước, hẳn tự đã biết đáp án.

Đóng chặt lại hai mắt, khước miệng của hắn hơi giơ lên, tự giễu nói: "Trăm cái này Ngọc Đế, nói là thông lĩnh tam giới, kết quả là... Lại còn không bằng một con yêu hầu a."

Lý Tĩnh như trước không nói gì.

Ngọc Đế chậm rãi mở to mắt, có chút mê lung, có chút chán nản mà nhìn xem trước người long án, hốt hoảng nói: "Hắn tiến thêm một bước, trăm muốn thối một bước, hắn tiến mười bước, trăm cũng chỉ có thể thối mười bước. Hắn muốn cái gì trăm đều được cho hắn đưa đi, liền cả 'Không' chữ cũng không dám nói. Tất cả quy củ, tất cả giới luật của trời, đến nơi này hầu tử trên người, tự toàn bộ không thể thực hiện được. Người nói một chút, như vậy giới luật của trời có ý nghĩa gì? Người nói một chút... Như vậy thiên đình, có gì uy tín đáng nói?"

Lý Tĩnh như trước không nói gì, đầu kia chậm rãi thấp xuống dưới, tránh đi Ngọc Đế ánh mắt.

Kẹp lên tấu chương, Ngọc Đế nhẹ nhàng một ném, vừa vắn vung đến Lý Tĩnh dưới chân.

Nhìn chăm chú Lý Tĩnh, Ngọc Đế vẻ mặt mệt mỏi nói ra: "Cho trăm nghĩ cái biện pháp, bất kể như thế nào, được nghĩ cái biện pháp... Tiếp tục

như vậy... Không phải biện pháp... Bất kể như thế nào, phải nghĩ cái biện pháp, chế trụ cái này chích điên khùng hầu tử."

Do dự hồi lâu, Lý Tĩnh thấp giọng nói: "Biện pháp... Lại là có một cái."

"Biện pháp gì?" Ngọc Đé hơi sững sờ.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Lý Tĩnh nói khẽ: "Này hầu tử thật sự quá mạnh mẽ, dùng chúng ta hiện hữu lực lượng, căn bản không cách nào áp chế. Nhưng là, nếu như chúng ta không nghĩ trước áp chế mà nói... Chúng ta có thể lo lắng tìm một cái làm cho hắn kiêng kỵ người đến cùng hắn liên hệ. Như vậy, tối thiểu nhất có một số việc, tựu sẽ không quá mức phạm."

"Tỷ như?"

"Tỷ như Dương Tiễn cùng Dương Thiên, hay hoặc là, hắn Tà Nguyệt Tam Tinh Động đồng môn." Lý Tĩnh nói.

Nghe vậy, Ngọc Đé nhưng chỉ là bất đắc dĩ cười khổ.

Trên lý luận, phương pháp này khẳng định là đúng rồi. Nhưng mà trên thực tế?

Dương Tiễn cũng không nhắc lại, tay cầm trọng binh, nghe điều không nghe tuyên. Dương Thiên bị đặt ở Hoa Sơn hạ, cho dù nàng chịu đáp ứng, cũng phải trước qua Dương Tiễn cửa ải này. Về phần Tà Nguyệt Tam Tinh Động đồng môn... Tà Nguyệt Tam Tinh Động đệ tử, không phải dễ dàng như vậy nghe thiên đình hiệu lệnh? Nói sau năm đó đánh một trận xong, tu Bồ Đề tổ sư tọa hạ nhập thất đệ tử còn thừa lại ai?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng chỉ còn lại thở dài một tiếng, đánh rớt hàm răng hướng trong bụng nuốt.

Tại thực lực tuyệt đối trước mặt, thiên đình quay về đường sống, là càng ngày càng ít.

Trầm mặc hồi lâu, Ngọc Đế thấp giọng nói: "Chuyện này, ngươi thử một chút đi. Tận lực tìm một cái, có thể làm cho hắn kiêng kỵ người đến cùng hắn liên hệ."

"Đạ..."

...

Tại thế gian, bởi vì hầu tử cứng ngắc đâm một gậy tre, Khuê Mộc Lang một nhà xem như được cứu.

Cáo biệt hầu tử, hắn rất nhanh quay trở về đô thành thu thập tàn cuộc.

Lúc này, tường thành trong ngoài hai phe đều sớm đã vô tâm ham chiến, mặc dù là Bảo Tượng quốc quốc vương cũng là như thế.

Có một cái trăm trọng cự nhân tại một bên nhìn chăm chăm như hồ đỏi, còn có người nào tâm tranh đoạt những cái này quyền vị?

Khue Mộc Lang vừa xuất hiện, chiến đấu tưng đình chỉ.

Án lấy dự định tốt phương án, Khuê Mộc Lang nhanh chóng đem Bảo Tượng quốc quốc vương nắm bắt, đang tại tất cả mọi người trước mặt, thể hiện rồi hắn có thể so với Thiên Bồng lực lượng, buộc Bảo Tượng quốc vương miễn xá tất cả duy trì người của mình đắc tội trách, sau đó Khuê Mộc Lang liền dẫn lão bà của mình hải tử đi xa tha hương.

Không thể không nói, đây là lập tức duy nhất biện pháp giải quyết.

Tại Bảo Tượng quốc vương trước mặt, Khuê Mộc Lang thể hiện rồi chính mình lực lượng cường đại, kể từ đó, chỉ cần hắn còn sống, Bảo

Tượng quốc vương liền không có khả năng đối bộ hạ của hắn thu được về tính số.

Chỉ là, kể từ đó, Bách Hoa Tu liền phải rời đi sinh nàng dưỡng thổ địa của nàng, một năm cũng chỉ có thể trở về cùng cha mẹ của mình đoàn tụ một lần.

Đối tại hầu tử đột nhiên cung cấp che chở, Khuê Mộc Lang một nhà là thiên ân vạn tạ.

Đội đến Khuê Mộc Lang một nhà dàn xếp xuống, hầu tử một nhóm, thì tiếp theo bước lên hướng tây đường.

Nhị Thập Bát Tinh Túc còn lại hai mươi bảy người quay trở về thiên đình, Ngọc Đế nhưng lại ngay cả triệu kiến đều không có, tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên triều đình cũng không có cái nào đui mù nhắc tới, thật giống như chuyện này cho tới bây giờ đều không phát sinh qua đồng dạng.

Bất quá, bên ngoài gió êm sóng lặng, này sau lưng lại là nghị luận tới tấp.

Tại thiên đình, vô luận thanh tâm đi tới chỗ nào, đều có thể nghe được tiên gia tại lặng lẽ bàn về chuyện này, sinh động như thật, thật giống như lúc ấy chính mình tự tại hiện trường, tận mắt nhìn thấy vậy, này chính giữa càng là không thiếu hâm mộ chi từ.

Trong lúc nhất thời, không có ai hiểu rõ hầu tử đến tột cùng vì cái gì làm như vậy. Trong chỗ này tự nhiên cũng kể cả thanh tâm.

"Hắn đây là, đơn thuần địa muốn làm cho Ngọc Đế nan kham sao? Chính là Ngọc Đế cũng không có đắc tội hắn nha, hơn nữa, nếu như muốn làm cho Ngọc Đế nan kham, hắn có cái khác càng nhiều phương thức, không cần đặc biệt đi che chở Khuê Mộc Lang."

Đối với mình vị sư huynh này, nàng là càng ngày càng không hiểu.

Nhàn rồi không có việc gì, nàng chỉ có thể miên man suy nghĩ, mà càng muốn, rồi lại càng tốt kỳ.

"Hơn sáu trăm năm trước chuyện tình, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Đang lúc nàng ngồi ở trong đình viện miên man suy nghĩ thời điểm, có cái gì lờ lờ sáng lên gì đó từ trên trời giáng xuống, rơi xuống tại nàng bên cạnh trên cỏ.

Nàng duỗi dài đầu quan vọng, nửa ngày cũng không trông thấy có động tĩnh gì.

Hơi do dự hạ xuống, nàng đứng dậy hướng này bụi cỏ đi tới. Vừa mới thân thủ đẩy ra màu xanh hoa cỏ, liền trông thấy một miếng hơi mờ chén trà lớn nhỏ màu ngân bạch hạt châu theo trong bụi cỏ lăn đi ra.

"Đây là... Pháp bảo?"

Nàng nghiêng đầu đem hạt châu kia nhặt lên, cử động quá mức đỉnh, phóng dưới ánh mặt trời tinh tế đánh giá đứng lên.

Không bao lâu, trong hạt châu mờ lung mà xuất hiện một ít hình ảnh...
(chưa xong còn tiếp.)xh118

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 542: Lý Tĩnh Mời

Theo này trong chân dung, thanh tâm chứng kiến hai vị tiên nga dẫn theo rô bay qua. +◆,

Dưới ánh nắng long lanh, nàng hơi nhăn đầu lông mày, không khỏi một hồi nghi hoặc.

Tuy nói bây giờ thiên đình, nó cường thịnh không thể so với hơn sáu trăm năm trước, Nhưng có đạo gia trên vạn năm tích lũy chèo chống, đem so với trong tam giới thế lực khác cũng là nhân tài đông đúc.

Ngoại trừ nhiều đến trăm vạn chi chúng thiên quân bên ngoài, còn có quy mô khổng lồ văn chức nhân viên. Những người này không tư quan võ, mỗi ngày vất vả cần cù làm việc tay chân tại một loại hạng thiên đình phân phối chức vụ. tỷ như giám sát thế gian nhân duyên, Cân đối Phúc Lộc Thọ, điều hòa thiên đình khổng lồ hậu cần đầu mối then chốt các loại.

thiên đình khổng lồ chức năng, Chính là dựa vào những người này khởi động.

những người này tuy nói không tư quan võ, cũng không dùng võ vẻ vang, nhưng Rốt cuộc đều là người tu tiên. cái này chính giữa, cũng không thiếu tay nghề tinh xảo chi bối, chỉ bất quá đám bọn hăn cũng không tốt tượng những cái này thiên binh thiên tướng vậy hứng thú với đem chính mình tinh luyện kim loại tài nghệ dùng cho quân võ, Mà hứng thú với chế tạo các loại giết thời gian tiểu ngoạn ý.

Cái này trong tay hạt châu, chẳng lẽ là một vị tiên gia rơi mất tại nơi này tiểu ngoạn ý?

Rảnh rồi cực nhàm chán, thanh tâm thăm dò tính địa đem linh lực rót vào trong hạt châu. lập tức, này trong hạt châu hình ảnh rối loạn lên, trở nên mơ hồ không rõ . mà cùng lúc đó, thanh tâm cũng phát hiện viên châu này bên trong kết cấu phức tạp trình độ xa xa vượt quá tưởng tượng của nàng. Không khỏi thềm giật mình.

muốn biết được nàng từ nhỏ sư theo tu bồ đề cùng Thái Thượng Lão Quân, cái này hai cái đều là đạo gia số một số hai Đại năng, đối đạo gia các loại pháp môn có thể nói kiến thức rộng rãi, các loại pháp khí càng là không nói chơi . Ngắn ngủi hơn hai trăm năm tu tiên lịch trình, tuy nói luận thực lực nàng còn không có khả năng tại đạo gia tu giả trong có nhiều cao địa vị, nhưng muốn làm ra một kiện vượt qua nàng nhận thức pháp bảo, cái này có thể tuyệt không phải người bình thường có thể làm được.

Chẳng lẽ cái này ngẫu nhiên nhặt được hạt châu. Còn là kiện không được bảo bối không thành?

Nàng đem hạt châu nắm trong tay. hơi chút hơi chậm lại. Cảnh tượng đó lại dần dần rõ ràng.

Lúc này đây, nàng tại trong hạt châu thấy được một tòa cung điện.

Đây là một tòa thiên đình hình thức cung điện, rất rõ ràng xuất từ thiên đình công tượng chi thủ, có thể kỳ quái là, cung điện này quy mô không nhỏ, nàng đi khắp thiên đình các nơi, nhưng chưa từng thấy qua.

nắm hạt châu, nàng một đường chậm rãi đi tới. bốn phía qua lại địa xem.

Nàng xem Đến Chưa bao giờ thấy qua lâm viên, thấy được chưa bao giờ thấy qua kiến trúc, thấy được chưa bao giờ thấy qua tiên gia tại trong hạt

châu đi tới đi lui.

Rất nhanh, nàng phát hiện những cảnh tượng này cũng không tồn tại ở trong hạt châu. Theo hạt châu, cùng với nàng bản thân thị giác di động, trong đó cảnh tượng không ngừng biến hóa trước.

cái loại cảm giác này, thật giống như có hai cái trọng điệp thế giới, một trong đó là nàng hiện tại vị trí, mà đổi thành một cái, thì là thông qua cái này trong tay kỳ dị hạt châu có thể Nhìn qua.

không bao lâu. nàng liền phát hiện hai cái thế giới Chung điểm.

cái này đầu tiên khởi nguyên tại trong lâm viên một tòa hòn non bộ.

trong hiện thực có một tòa hòn non bộ, trong hạt châu đồng dạng vị trí. Cũng có một tòa hòn non bộ. Bất đồng là, trong hạt châu hòn non bộ nhìn về phía trên thập phần đầy đủ, trên đỉnh núi còn có một tòa nho nhỏ đình nghỉ mát, thậm chí còn có hai vị tiên gia ở đằng kia trong lương đình uống trà nói chuyện phiếm.

Mà trong hiện thực tòa này hòn non bộ, tắc nhìn về phía trên hình thù kỳ quái, Như là ngành sanh sanh nhấc lên đi đỉnh núi bộ phận, ở giữa càng bị trực tiếp phá vỡ, ngành sanh sanh bổ thêm một dòng suối nhỏ.

Nếu không có viên châu này lí hình ảnh, thanh tâm đại khái sẽ cảm thấy cái này trong hiện thực hòn non bộ là một vị công tượng tâm huyết dâng trào cố ý xếp đặt a. Nhưng hôm nay cùng trong hạt châu cảnh tượng một đôi so với, vẫn không khởi được sinh ra một loại cảm giác.

hạt châu kia lí hòn non bộ, mới là hòn non bộ nguyên bản bộ dạng, trong hiện thực hòn non bộ, là bị phá hư sau tu bổ mà thành. Căn bản không phải cái gì cố ý làm tác phẩm.

Một cái ý niệm bỗng nhiên tại trong đầu của nàng hiện lên.

Nàng lúc này bay lên trời, cầm hạt châu tại cả thiên đình không lồ nổi thạch bầy gian xuyên toa.

Rất nhanh, nàng phát hiện vấn đề chỗ.

Thất trọng thiên đã ngoài, thiên đình tất cả cung điện đều là kiến trúc tại nổi thạch trên đất bằng. Mỗi một khối nổi thạch, tại trong hạt châu cơ hồ đều có thể tìm được tương ứng tham chiếu, nhưng lại hơi có bất đồng.

Tỷ như Hồng Hi cung, trong hiện thực có Hồng Hi cung, trong hạt châu đồng dạng vị trí, Cũng có một cái Hồng Hi cung. Bất đồng là, trong hiện thực Hồng Hi cung là kiến tạo tại tụ tập cùng một chỗ ba phiến khối lớn nổi thạch trên lục địa, giúp nhau trong lúc đó dùng cầu treo tương liên, này bốn phía còn có roi lả tả một ít tiểu nổi thạch. Mà trong hạt châu Hồng Hi cung, thì là kiến tạo tại nghiêm chỉnh phiến nổi thạch trên lục địa, quy mô của nó, xa so với sự thật Hồng Hi cung muốn lớn hơn nhiều.

Trong đầu cái kia suy đoán tựa hồ càng ngày càng rõ ràng. Thanh tâm bỗng nhiên vừa quay đầu lại, đột nhiên theo trong hạt châu thấy được một gốc cây chưa bao giờ thấy qua, nở đầy hoa hồng cự mộc.

Lập tức, thanh tâm hoàn toàn hiểu rõ viên châu này lí cảnh tượng là cái gì.

Viên châu này lí hết thấy, đều là đại chiến trước thiên đình cảnh tượng. Nàng theo trong hạt châu sở chứng kiến Hồng Hi cung, là không thụ chiến hỏa tàn phá Hồng Hi cung. Tòa cung điện này, tại hơn sáu trăm năm trước trong chiến tranh bị triệt để thiêu hủy, mà ngay cả chở đầy lấy cung điện nổi thạch cũng bị đập bể thành ba khối. Bây giờ nhìn đến Hồng Hi cung, là chiến hậu ở đằng kia ba khối trên lục địa trùng kiến lên.

Rõ ràng nhất, chính là cự mộc.

Đây là nguyệt cây, thanh tâm từng nghe qua. Nhưng cái này cây từ lúc hơn sáu trăm năm trước liền bị sư huynh của mình một mũi lửa đốt không có.

Nói cách khác, trong tay mình hạt châu này, có một loại thấu thị quá khứ công năng!

Một kiện có thể thấu thị quá khứ bảo vật, loại vật này, trong tam giới có ai có thể làm ra được? Tu Bồ Đề tổ sư? Nguyên Thủy Thiên Tôn? Trần Nguyên Tử? Như Lai phật tổ? Còn là Thông Thiên Giáo Chủ?

Không, loại vật này chỉ có một người có khả năng làm ra được, thì phải là đã từng nắm giữ tam giới, không gì không biết không chỗ nào không hiểu Thái Thượng Lão Quân!

Nhìn trong tay hạt châu, thanh tâm lập tức giật mình một cái.

Thái Thượng Lão Quân bảo khổ, từ trước đến nay đều là nhâm nàng trở mình, ngoại trừ động đến hắn này bảo bối thiên đạo thạch phán, cái khác tất cả gì đó, nàng cũng có thể tùy thời mang đi. Có thể nàng chưa từng nghe nói sư phụ của mình có một bảo vật như vậy, mà loại này cấp bậc bảo vật, càng không khả năng bị tùy ý địa rơi mất tại thiên đình nào đó góc.

Ngẩng đầu lên, nàng ngơ ngác địa nhìn trời, này mi chau quá chặt chẽ.

"Vừa mới. . . Thứ này hình như là từ trên trời rớt xuống a? Vừa mới hảo trụ rơi xuống theo ý ta lấy được địa phương, vừa mới hảo bốn phía cũng chỉ có ta một người. . . Lão nhân muốn làm gì?"

Đang lúc nàng trăm mối vẫn không có cách giải thời khắc, một vị đi ngang qua thiên tướng thấy được nàng, liền hướng nàng bay tới. Khom

người chấp tay nói: "Tại hạ Nam Thiên Môn Hoắc Kỳ. Xin hỏi. Ngài chính là thanh tâm thượng nhân?"

Cái này vừa nghe, thanh tâm lập tức ngây ngẩn cả người, một hồi lâu mới kịp phản ứng đối phương theo lời "Thanh tâm thượng nhân" là chỉ chính mình.

Khẽ gật đầu, thanh tâm nói: "Ta là, chúng ta Ở địa phương nào Gặp qua sao?"

Này thiên tướng Vừa nghe, lúc này nhẹ nhàng thở ra, Vội vàng chấp tay nói: "Lý thiên vương vừa rồi lệnh ty chức đi Đâu Suất cung tìm ngài, bọn họ lại nói người cũng đã ly khai. Ty chức chính không biết trở về như thế nào công đạo. Không nghĩ tới tỵ tại cùng Nam Thiên Môn gần trong gang tấc địa phương gặp phải ngài."

"Tìm ta? Ta nhưng không có ở Thiên đình nhậm chức, tìm ta làm gì vậy?" cúi đầu xuống, thanh tâm nhẹ nhàng đem này kỳ dị hạt châu thu vào trong ngực.

" cái này ty chức cũng không tinh tường, như thuận tiện, kính xin thanh tâm thượng nhân theo ta đến Nam Thiên Môn đi một chuyến. tốt không?"

Thanh tâm lược lược nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Đi, vậy đi xem a."

Không bao lâu, hai người liền tới Đến Nam Thiên Môn thành lầu trong đại điện.

lúc này, Lý Tĩnh đang cùng Trì Quốc thiên vương cùng Đa Văn thiên vương thương thảo trước cái gì, gặp thanh tâm theo thiên tướng đi đến ngoài điện. Liền khoát tay áo, ý bảo hai người đi đầu lui ra. Chính mình sửa sang lại y quan, đứng dậy đón chào, xa xa địa chấp tay nói: "Lý Tĩnh tham kiến thanh tâm sư thúc!"

Chỉ thấy thanh tâm chậm rì rì địa vượt qua đại điện cao cao địa cửa ra vào, tiện tay trả cái lễ, liền hiếu kỳ địa quay trở ra mọi nơi nhìn quanh lên.

Nơi này nàng đi ngang qua rất nhiều lần, nhưng tiến đến, vẫn còn là lần đầu tiên.

Gặp thanh tâm một bức không đếm xỉa tới thân sắc, Lý Tĩnh không khỏi duy trì nở nụ cười.

Bị như vậy một cái tiểu tiểu nha đầu dùng cái này bức thái độ đối đãi, nếu là thường ngày, hẳn đại khái có thể bày ra cái giá. Có thể hết lần này tới lần khác địa, tại thanh tâm trước mặt hẳn bày không dậy nổi cái giá.

Thanh tâm cũng không thuộc về thiên quân danh sách, Lý Tĩnh Nam Thiên Môn trấn thủ thiên vương cái này quyền thế ngấp trời, chúng tiên tranh nhau nịnh bợ thân phận, nhất định là ép không được của nàng. Tại trước mặt nàng, Lý Tĩnh chỉ có thể luận bồi phạt.

Có thể nàng là tu bồ đề nhập thất đệ tử, lại là Thái Thượng Lão Quân nhập thất đệ tử, cái này vô luận là xa còn là gần, bàn về đến, Lý Tĩnh đều chỉ có thể là của nàng sư điệt.

Có chút thời điểm, cái này tu tiên môn phái bồi phạt xác thực rất làm cho người ta nan kham.

Tại thế gian, phạm tuổi thọ của con người là có hạn, vậy mà nói, tuy nói tuổi cũng không nhất định có thể nói rõ bồi phạt, nhưng đại đa số thời điểm vẫn là có thể tham chiếu thoáng cái. Chỉ khi nào đến tu tiên trong môn phái, tự thường thường một chút tác dụng cũng không có.

Những cái này đại năng, từng người đều là hơn vạn tuổi tuổi. Đệ tử của hắn cửu thiên tuế cũng không kỳ quái, đồ tôn tám ngàn tuổi càng là bình thường vô cùng. Có thể nếu là đại năng môn một cái tâm huyết dâng trào ở

trên vạn tuế tuổi đột nhiên thu một cái tiểu hài tử xấu xa đương nhập thất đệ tử. . . cái này đã có thể xấu hổ, cái kia tám ngàn tuổi đồ tôn, thấy xong khả năng này còn chưa trưởng thành mới thu đệ tử, cũng phải đi một nhóm sư môn đại lễ, hô một tiếng sư thúc. . .

Có lẽ là vì vậy nguyên nhân a, ngoại trừ tác phong quý dị tu bồ đề bên ngoài, cái khác vài cái đại năng đã sớm không thu nhập thất đệ tử. Có thể hết lần này tới lần khác địa, cái này định luật đến nơi này nha đầu trên người tự không có hiệu quả. Nếu nói là chỉ có tu bồ đề thu năng đương nhập thất đệ tử, Lý Tĩnh còn có thể lừa gạt hạ xuống, dù sao quan hệ vẫn tương đối xa. Có thể kỳ quái là Thái Thượng Lão Quân rõ ràng cũng thu năng đương nhập thất đệ tử.

Lần này, Lý Tĩnh liền lừa gạt không qua.

Đương nhiên, cái này lừa gạt không lừa gạt là Lý Tĩnh vấn đề, có hay không tự mình hiểu lấy, thì là thanh tâm vấn đề.

Theo đạo lý, đương xuất hiện loại tình huống này thời điểm, Lý Tĩnh hô một câu "Sư thúc", thanh tâm hẳn là lập tức chối từ, sau đó lẫn nhau trong lúc đó xác định một cái mới xưng hô đi ra.

Bất đắc dĩ là, thanh tâm không có chút nào loại này tự giác, nàng rất thuận lý thành chương địa liền đem Lý Tĩnh cái này thanh "Sư thúc" cho hưởng thụ, hoàn toàn một bức "Người vốn có nên như vậy bảo ta" thái độ.

Trong lúc nhất thời, Lý Tĩnh có chút xấu hổ.

Trầm mặc một hồi lâu, thẳng đến thanh tâm tại đây Nam Thiên Môn thành lâu chủ điện lí chuyên đến đệ tam quyển thời điểm, Lý Tĩnh mới duy trì ho hai tiếng, nhô lên cái eo, nói: "Lần này thỉnh thanh tâm sư thúc tới, là có kiện sự tình muốn nhờ thanh tâm sư thúc."

"Nói."

Do đầu đến vĩ, thanh tâm ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Lý Tĩnh liếc, chích một mặt quay trở ra địa mọi nơi dò xét. Như thế ngăn gọn trả lời, quả thực là làm cho Lý Tĩnh càng thêm xấu hổ.

Vi hơi dừng một chút, Lý Tĩnh nói tiếp: "Su huynh của ngài. . ."

"Người nên gọi hấn sư thúc." Thanh tâm ngựa đầu bỏ sung nói.

Cái này vừa nói, Lý Tĩnh không khỏi khòe miệng hơi kéo ra.

Muôn gọi hầu tử sư thúc, cái này hấn quả nhiên là không có nghĩ tới. Bất quá bây giờ có việc cầu người, cũng không nên tự nhiên đâm ngang.

"Đúng, Ngô Không sư thúc hấn rời núi." Hơi do dự hạ xuống, hấn chỉ phải kiên trì nói tiếp: "Ngô Không sư thúc gần nhất cùng thiên đình có chút không thoải mái, bệ hạ sợ tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện. Cho nên, bệ hạ hy vọng thanh tâm sư thúc ngài có thể nhận nâng thiên đình cùng hấn câu thông người trung gian. Lý Tĩnh nói như vậy, sư thúc đại khái hiểu rõ Lý Tĩnh ý tứ sao?"

"Hiểu rõ rồi." Thanh tâm cúi đầu tinh tế thao túng trước bác cổ trên kệ đồ sứ, không chút nghĩ ngợi địa trả lời.

Còn không đợi Lý Tĩnh nhả ra khí, thanh tâm lại nói: "Cho nên, các người tính toán cho ta chỗ tốt gì?"

"A? Chỗ tốt?" Lý Tĩnh lập tức ngây người một lúc.

Tuy nói sáng sớm biết rõ chuyện này không dễ dàng như vậy, nhưng hấn có lẽ không nghĩ tới cái này thanh tâm hỏi như vậy con buôn mở miệng muốn chỗ tốt.

Thanh tâm chậm rãi quay đầu liếc Lý Tĩnh liếc, nói: "Chẳng lẽ không có chỗ tốt, các người muốn ta làm không công?"

Lý Tĩnh cười xấu hổ cười, vội vàng thấp giọng nói: "Cái này, cũng là vì Ngô Không sư thúc tốt, tránh cho không tất yếu hiểu lầm, cho nên. . ."

"Cho nên. . ." Thanh tâm sắc mặt trầm xuống, nói: "Các người thật muốn để cho ta làm không công?"

"Cái này. . . Cái này nói cái đó mà nói? Thanh tâm sư thúc thật thích nói giỡn, đường đường thiên đình sao biết làm cho người ta làm không công?" Thoáng chớp mắt, Lý Tĩnh nhìn thấy thanh tâm chính mặt không biểu tình mà nhìn xem hắn, này cái trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Xem ra, tu bồ đề tọa hạ được đệ tử cũng không phải dễ nói chuyện như vậy.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, thanh tâm co lại tay đến hồ nghi địa nhìn Lý Tĩnh nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó. . . Cái này cắt cử thanh tâm sư thúc chính giữa gian người, tự nhiên muốn định ra thánh chỉ, thông cáo tam giới, có một cái tương ứng chức quan, có tiên tịch, tự nhiên cũng có tương ứng bổng lộc. Thanh tâm sư thúc cứ yên tâm đi, ngài bối phận cao như thế, cái này có lẽ dư chức vị, tự nhiên cũng sẽ không thấp. Tự bổng lộc mà nói, tự không kém Lý Tĩnh."

"Bổng lộc?"

"Đúng, bổng lộc." Lý Tĩnh thân thủ ngắt bả mồ hôi lạnh, nhìn thẳng thanh tâm hai mắt.

"Cái gì bổng lộc? Không phải là kim tinh a?"

"Cái này. . . Nhất định là kim tinh a. Đã bao nhiêu năm, thiên đình chúng tiên bồng lộc đều là dùng kim tinh phương thức phát, như nghĩ muốn cái gì cụ thể gì đó, đến phủ kho dùng kim tinh đổi thành cũng được." Lý Tĩnh buông tay nói: "Này phủ kho lí, muốn cái gì, sẽ có cái đó."

Nói xong, chỉ thấy thanh tâm mặt không biểu tình mà lui về sau một bước, nói: "Vậy ngươi còn là một nhi giữ đi, chính là cả phủ kho tổng ta, cũng không hiếm có. Kim tinh thì càng đừng nói nữa."

Nói đi, thanh tâm xoay người muốn đi.

Lý Tĩnh vội vàng thân thủ hô: "Thanh tâm sư thúc xin dừng bước!"

Thanh tâm dừng bước, đưa lưng về phía hơi ngửa đầu, chờ Lý Tĩnh tiếp theo đem lời nói tiếp.

Cái này một hít một thở trong lúc đó, Lý Tĩnh mồ hôi rơi như mưa.

Cái này cũng có lẽ là cơ hội cuối cùng, việc này có thể hay không thành, tựu xem kế tiếp mấy câu.

Có thể, nên nói cái gì?

Hắn vội vàng bắt đầu tính toán lên, một hồi lâu lại phát hiện cái gì đều không nghĩ ra được, chỉ phải kiên trì nói: "Việc này chính là bệ hạ ý chỉ, hướng hồ, bản thân cũng là vì Ngô Không sư thúc hảo, nói cho cùng, hắn cũng là sư huynh của ngài. Tà Nguyệt Tam Tinh Động từ trước đến nay đoàn kết, cho nên. . ."

Đang lúc này, thanh tâm lại là ung dung thờ dài, xoay người nhìn Lý Tĩnh, ung dung nói: "Đoàn kết, đó là các sư huynh còn không có vấn lạc thời điểm chuyện tình. Ngô Không sư huynh, ta thấy đều chưa thấy qua mấy lần. Cho nên, ngươi cái này thuyết pháp không có nửa điểm sức thuyết

phục. Mặt khác, người cũng có thể không cần dùng Ngọc Đế tới dọa ta, có bản lĩnh làm cho hấn truy nã ta, hoặc là hướng Đâu Suất cùng cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động phát hai phân thánh chỉ tập nã ta."

Lý Tĩnh khước mắt hơi kéo ra.

Cái này cường ngạo trình độ, có thể một chút cũng không thể so với này hầu tử kém a, rất rõ ràng cũng là một cái chọc không được chủ.

Đang lúc Lý Tĩnh dùng vi sự tình thất bại thời điểm, thanh tâm lại là thản nhiên cười, nói: "Bất quá, đã ta chịu đến người nơi này đến, lại chịu lưu lại nghe người nói xong, đã nói lên người có ta muốn lấy đồ vật. Chuyện này vẫn là có thể đàm, đương nhiên, muốn dựa theo quy củ của ta. Như thế nào?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu cá ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 543: Hoa Quả Sơn Trên

Không bao lâu, thanh tâm liền rời đi Nam Thiên Môn, bên cạnh còn mang theo một cái vẻ mặt không giải thích được Na Tra. @@,

Hai người hướng phía thế gian mà đi, lại không là hướng hầu tử chỗ đi về phía tây trên đường, mà là một đường hướng đông nam phương hướng bay.

"Người đến tốt cùng muốn đi nơi đó?"

Trên đường đi, Na Tra không chỉ một lần hỏi như vậy. Nhưng mà, thanh tâm lại nửa câu đều không có đáp, chích thỉnh thoảng cúi đầu phỏng đoán trước trong tay mình hạt châu, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Mấy trăm năm quang âm lí, nàng vẫn luôn là đi theo tại chính mình hai vị bên cạnh sư phó, thậm chí chưa bao giờ rời đi qua hai người bọn họ trăm triệu cự ly. Mặc dù là chính mình ngẫu nhiên mấy lần vụng trộm chuồn đi, một khi đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng sẽ lập tức xuất hiện. Có lẽ là tu bồ đề, có lẽ là Thái Thượng Lão Quân, có đôi khi cũng có thể có thể là một vị tu vi cũng đã lên tới nhất định trình tự đồng môn sư điệt, tóm lại, bất cứ lúc nào ở nơi nào, bọn họ tổng hội có một cái tại chăm sóc mình.

Tại trước kia, nàng chỉ cảm thấy sư phó đối với chính mình quản thúc rất nghiêm, đặc biệt quan tâm chính mình, cho nên mới phải như thế địa cẩn thận.

Đương nhiên, thanh tâm cũng từng nghi vấn qua cái này chính giữa nguyên nhân, dù sao nàng cũng không có rất xuất sắc tư chất, trừ ra hai vị sư phó, cũng không có rất rất cao bồi cảnh. Một cái xuất thân bình thường nữ tử, làm sao có thể vừa ra đời, tựu đạt được hai vị đại năng ưu ái, đồng thời thu làm nhập thất đệ tử?

Đây quả thực là tiên vô cổ nhân hậu vô lai giả chuyện tình, cơ hồ mỗi một vị vừa mới nghe nói việc này tiên gia đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí nói ra nào đó trình độ nghi vấn. Bất quá, loại này nghi vấn thủy chung không có được bất luận cái gì trả lời thuyết phục, mà ngay cả thanh tâm chính mình, cũng làm cho không rõ trong đó nguyên nhân.

Thời gian lâu, thì thói quen thành tự nhiên.

Nhưng lại tại vừa mới, nàng đột nhiên ý thức được một vấn đề. . . Thì phải là. Loại tình huống này. Tựa hồ đang tại thay đổi.

Theo chừng nào thì bắt đầu?

Hình như là theo tu bồ đề làm cho nàng cho Trấn Nguyên Tử tặng đồ thời điểm bắt đầu.

Thẳng đến vừa mới. Nàng chợt phát hiện lại không có người đi theo chính mình, mà ngay cả nguyên bản đi theo chính mình bên cạnh Tà Nguyệt Tam Tinh Động hoặc là Đâu Suất cung môn nhân đều không thấy bóng dáng.

Chính mình cũng không có tận lực muốn lần tránh bất luận kẻ nào, chính là bọn họ tuy nhiên cũng đi ra. Loại cảm giác này, cùng thường ngày rất không đồng dạng. Đúng vào lúc này, xuất hiện cái này kỳ diệu hạt châu. . .

Ẩn ẩn địa, nàng đã biết cho nàng hạt châu này người là ai.

Chính là hấn đến tột cùng tại sao phải vào lúc đó cho mình hạt châu này? Tại chính mình động điều tra hơn sáu trăm năm trước sự tình trải qua tâm tư thời điểm, tại cảm thấy không thể nào vào tay thời điểm, đem cái này khóa chính mình nguyên bản cũng không biết hạt châu dùng như vậy một loại phương thức giao cho chính mình.

Nguyên bản mông lung. Không thể nào vào tay chuyện tình, đột nhiên trở nên có dấu vết mà lần theo.

Đây là tại thời động chính mình tiếp tục đi lên phía trước ý tứ sao?

Chẳng lẽ đường này tới hạn, có chút cái gì là chính mình phải biết rõ, mà hai cái sư phó lại không có phương tiện trực tiếp tự nói với mình?

Thanh tâm nghĩ mãi mà không rõ, cho nên, nàng chỉ có thể theo cái này điều đường đi xuống.

Ân ân địa, nàng cũng đã tinh tường địa cảm giác được, của mình hai cái sư phó đang tại lén lút chỉ dẫn trước chính mình, đi về hướng một cái bị chôn chôn tướng. Đáng tiếc là, khi nàng ý thức được điểm này sau. Nguyên bản loại đó hiếu kỳ, kích động cảm giác, đột nhiên tự không còn sót lại chút gì. Còn lại. Chỉ là một loại hồ hững.

Không bao lâu, hai người liền xuyên việt vạn dặm đến Đông Thắng Thần Châu.

Nhìn xem thanh tâm đi tới phương hướng, Na Tra hoàn toàn tỉnh ngộ lại, vội vàng dừng lại thân hình, hoảng sợ mà hỏi thăm: "Người muốn đi Hoa Quả Sơn?"

Thanh tâm cũng dừng lại thân hình, quay đầu lại thản nhiên nhìn Na Tra liếc, hỏi ngược lại: "Không được sao?"

"Thiên đình đã có mấy trăm năm không có đặt chân Hoa Quả Sơn, nơi đó là cấm địa."

"Ai quy định?"

"Cái này. . ." Na Tra gãi gãi đầu, nhú mày nói: "Lại là không có cụ thể quy định, nhưng yêu tộc đem chỗ đó coi là thánh địa, một mình đặt chân Hoa Quả Sơn, khả năng hội trêu chọc không tất yếu tai họa. Điềm này, thiên đình tất cả mọi người biết rõ."

Thanh tâm ngẩng đầu lên lược lược suy nghĩ một phen, nói: "Trước người đi qua Hoa Quả Sơn sao?"

"Đi qua."

"Là mang binh, còn là trực tiếp tiến vào bên trong?"

"Lưỡng chủng phương thức đều thử qua."

"Có tại Hoa Quả Sơn gặp qua này hầu tử sao?"

"Đó là khẳng định, bằng không ta đi làm sao?"

"Cái này đã thành, Lý Tĩnh không có giới thiệu làm người."

Nói đi, thanh tâm xoay người lại là tiếp tục đi phía trước.

Gặp thanh tâm một đường hướng về đông nam phương hướng bay đi không có chút nào quay đầu lại ý tứ, Na Tra hơi do dự hạ xuống, cũng đành phải đi theo.

Rất nhanh, hai người rơi xuống Hoa Quả Sơn bên ngoài.

Đứng ở vách núi trên vách đá, thanh tâm đón gió, có chút kinh ngạc nhìn qua hết thảy trước mắt.

Cấm mưa lệnh giải trừ, khiến cho cái này mảnh thổ địa nghênh đón đã lâu cam lộ, cũng khiến cho nguyên bản tàn sát bừa bãi cát vàng phong bạo giảm bớt không ít. Nhưng mà, cái này cũng không có làm cho cái này mảnh thổ địa nhìn về phía trên càng thêm mỹ hảo.

Nguyên bản tàn sát bừa bãi cát bụi biến mất không thấy, che dấu tại cát bụi phía dưới hết thảy, toàn bộ đều hiện ra, thật giống như một đạo trái qua thời gian dài bị che lấp vết sẹo đồng dạng.

Vô biên vô hạn, bị cát vàng, đất đỏ chôn phé tích, đông lệch ra tây ngược lại cột đá, đồ nát thê lương, đại chiến bên trong bị nện được vỡ vụn sơn thể, ngược lại cắm vào mặt đất còn lộ ra một đoạn tại trên mặt đất cự đại nổi thạch. . .

Sáu trăm năm trước trận chiến ấy cho cái này mảnh thổ địa mang đến bị thương, cho đến ngày nay, như trước không cách nào hoàn toàn khép lại.

"Nơi này chính là Hoa Quả Sơn?"

"Ân."

"Cùng tên của nó, rất không tương xứng a." Thanh tâm khẽ thở dài.

"Trước kia không phải như thế." Na Tra thân nhiên nói: "Sớm nhất thời điểm, nơi này là một mảnh sơn lâm, bốn mùa như mùa xuân, chim thú thành đàn. Về sau, yêu tộc tại nơi này quật khởi, đem nó biến thành một cái yêu quốc. Lại về sau. . . Đại chiến sau, thiên đình cấm mưa, yêu quái tứ tán, nơi này mới biến thành như vậy. Cái này cấm mưa lệnh cũng mới vừa cởi bỏ không lâu, nếu là một hai năm trước, nơi này sợ là ngay cả đám điểm lục cũng không thấy được a."

Hai con tước điều từ đỉnh đầu kêu to bay qua.

Cúi đầu xuống, thanh tâm chú ý tới tại núi đá trong khe hở, có điểm điểm lục ý đang tại ương ngành địa sinh trưởng, chỉ là thời gian ngắn ngủi, tại đây một mảnh che kín tử vong khí tức thổ địa trên, cũng không thu hút.

Thoáng dừng một chút, Na Tra lại nói tiếp: "Nơi này còn có chút yêu quái, nếu như muốn đi vào, chúng ta thân phận như vậy không quá thích hợp. Tốt nhất biến thành yêu quái bộ dáng."

Nói. Na Tra quay đầu nhìn lại thanh tâm. Lại phát hiện nàng cũng đã bay lên trời hướng phía vách núi phía dưới rơi xuống.

Na Tra lập tức lấp bấp kính hãi, liền tranh thủ chính mình hóa thành một con con chuột tinh đi theo.

Vừa mới rơi xuống mặt đất, Na Tra tựa vội vàng địa đối với thanh tâm quát: "Như ngươi vậy thực sẽ xảy ra chuyện!"

"Hội xảy ra chuyện gì?" Thanh tâm tiếp tục như không có việc gì đi lên phía trước.

Na Tra cảm giác da đầu có chút tê dại.

Cái này cô nãi nãi đến tột cùng muốn làm gì?

Hắn không nghĩ ra, nhưng là không có biện pháp vút xuống dưới nàng không quản, chỉ phải đề cao cảnh giác, duy trì lấy con chuột tinh bộ dáng căng đuôi theo sau.

Phong từ từ địa thổi qua, đi xuyên qua phế tích trong lúc đó, phát ra các loại quỷ dị tiếng vang.

Cái này phé tích bên trong hai người. Một cái nhàn nhã dạo chơi, một cái nhưng thật giống như tiến nhập trận địa địch giống như địa lén lén lút lút địa mọi nơi nhìn quanh.

Nhìn Na Tra này khẩn trương bộ dáng, thanh tâm ung dung nói: "Đừng quá khẩn trương, trước kia thiên đình không dám bước vào nơi này, là vì ngay lúc đó thế cục. Tuy nói yêu vương môn đều đã kinh rời đi nơi này, thậm chí lẫn nhau trong lúc đó còn thường xuyên nâng nội chiến, nhưng hiện tại lại khác bọn họ cũng không có bất kỳ một cái dám tuyên bố triệt để thoát ly Hoa Quả Sơn. Hoa Quả Sơn, chính là yêu tộc một mặt đại kỳ. Nói cách khác, thiên đình không bước vào nơi này, nhưng thật ra là không nghĩ cho bọn hắn một lần nữa đoàn kết lấy có thôi. Hiện tại này hầu tử cũng đã đã trở lại. Loại này bản khoản, không có chút ý nghĩa nào."

"Làm sao ngươi biết? Ngươi nghiên cứu qua?"

"Ta đoán." Thanh tâm cười doanh doanh nói.

"Đoán. . . Loại chuyện này có thể dựa vào đoán sao?" Na Tra không khỏi cố lấy quai hàm. Đang lúc hắn quay đầu quá khứ chuẩn bị cảm tức thanh tâm thời điểm, chợt phát hiện nàng chính nhìn không chuyển mắt địa xem xét tường tận trong tay hạt châu.

Thoáng thả chậm, Na Tra rơi xuống thanh tâm phía sau, cẩn thận địa nhìn lén thanh tâm trong tay hạt châu.

Không nhìn không biết, xem xét dọa giật mình.

Theo hạt châu kia lí, Na Tra thấy được ngày xưa Hoa Quả Sơn phồn hoa nhai đạo, thấy được nối liền không dứt yêu bầy.

"Đây là cái gì?"

"Một mặt có thể nhìn đến quá khứ cái gương." Thanh tâm nói: "Xem ra lúc trước Hoa Quả Sơn quy mô cho là thật là không như bình thường a. Cũng khó trách thời điểm đó thiên đình cũng bị làm cho co đầu rút cổ tại Nam Thiên Môn trong, hoàn toàn cầm Hoa Quả Sơn không có biện pháp. Người không phải nói người đã tới nơi này sao? Lúc ấy người là tại vị trí này nhìn thấy này hầu tử?"

Na Tra nhíu lại lông mày suy nghĩ kỹ một hồi, chỉ vào cách đó không xa Hoa Quả Sơn chủ phong nói: "Hiện tại cái khác địa phương khác chỉ sợ đều không quá tốt tìm, bất quá có một chỗ hẳn là không sai, chính là tòa sơn. Ta lần đầu tiên thấy hẳn, là ở ngọn núi kia trên đỉnh núi một cái nhà gỗ nhỏ lí."

Thanh tâm nhẹ gạt đầu, bay lên trời hướng phía Hoa Quả Sơn chủ phong bay đi. Ở trong quá trình này, nàng lại lẳng không thay đổi thân hình lợi dụng cái này có hạn thời gian, dùng trong tay hạt châu tinh tế đánh giá này hơn sáu trăm năm trước Hoa Quả Sơn.

Đứng tại trên mặt đất dùng hạt châu nhìn tòa này hơn sáu trăm năm trước yêu quái thành bang, nàng đầu tiên cảm giác được chính là mình nhỏ bé, mà khi xuyên thấu qua hạt châu từ không trung bao quát Hoa Quả Sơn thành bang toàn cảnh lúc, nàng cảm giác được, thì là rung động.

Chảy dài bách lý thành bang, che khuất bầu trời nổi thạch, huy hoàng cung điện, khổng lồ hạm đội không ngừng đi tới đi lui, kiên thuyền lợi pháo. Nay quy mô, dù cho so với bây giờ thiên đình đều muốn cường ra mấy lần nhiều.

Thấy như vậy một màn thời điểm, thanh tâm cả giật mình.

Nàng quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Từng nghe Vu Nghĩa cùng Vũ Huyền nhắc tới qua, Hoa Quả Sơn tại Tề Thiên Đại Thánh thời đại sáng tạo một cái cực kỳ cường thịnh giàu có và đông đúc yêu tộc văn minh, thậm chí chiến tranh dùng hỏa khí, chính là do Hoa Quả Sơn yêu quái đầu tiên chế tạo. Này ngăn ngừa trăm năm quang âm lí sáng tạo văn minh, Hoa Quả Sơn cường thịnh thời kì, trong tam giới, không có bất kỳ thế lực có thể tới đánh đồng. Nhưng lúc đó, nàng chỉ là trở thành đàm tiếu thôi.

Bây giờ yêu tộc sống được giống như dã thú đồng dạng, trải qua ăn tươi nuốt sống sinh hoạt. Nếu như yêu tộc có thể vượt qua văn minh sinh hoạt, vì cái gì bây giờ không phải là?

Nhưng mà, nàng sai rồi. Yêu tộc thật sự có thể vô cùng văn minh, xuyên thấu qua hạt châu chỗ đã thấy hết thấy, chính là chứng minh.

Bọn họ không chỉ hiểu được phá hư, chỉ cần điều kiện cho phép, bọn họ cũng có thể sáng tạo văn minh, thậm chí so với nhân loại sở sáng tạo, muốn càng thêm huy hoàng.

Chính là, đã hơn sáu trăm năm trước bọn họ có thể sáng tạo cường thịnh văn minh, tại sao phải biến thành bây giờ như vậy?

Đôi tại điểm này, thanh tâm thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Chậm rãi, hai người rơi xuống Hoa Quả Sơn trên chủ phong.

Cầm hạt châu mọi nơi xem xét một phen, thanh tâm hỏi: "Người đại khái là từ lúc nào tại nơi này nhìn thấy hấn?"

"Cái này nhớ không rõ, đại khái bảy hơn trăm năm trước a. Cụ thể thời gian thật sự là ký không. . ."

Chính trong ngôn ngữ, Na Tra chợt thấy tự ở phía trước bọn hấn cách đó không xa, một con tông mao hầu yêu chính cảnh giác mà chăm chú nhìn bọn họ, này tay cũng đã theo như đến bên hông chuôi đao trên, toàn thân lông tơ đều dựng lên.

Trong lúc nhất thời, Na Tra, thanh tâm đều đình chỉ động tác, mở to hai mắt nhìn cảnh giác mà chăm chú nhìn này hầu yêu.

Hồi lâu, này tông mao hầu yêu thoáng lui về sau một bước, chậm rãi nhếch miệng lộ ra răng nanh, gầm nhẹ nói: "Các ngươi là ai? Đến Hoa Quả Sơn làm cái gì?"

"Luyện thân cảnh?" Thanh tâm chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, ngời thẳng lên, đi phía trước một bước.

Này tông mao hầu yêu cả kinh, vội vàng lại đi lui về phía sau một bước.

"Các ngươi đến tột cùng là ai? Đến Hoa Quả Sơn tới làm cái gì? Nếu không nói, ta muốn động thủ!"

Nói, hầu yêu muốn rút đao.

Còn không đợi hấn đem bên hông đao hoàn toàn rút ra, thanh tâm cũng đã hướng phía hấn duỗi ra năm ngón tay, này trên đầu ngón tay năm cái chiếc nhẫn giúp nhau hô ứng trước, tản ra nhu hòa hào quang.

Này yêu hầu lúc này giống như bị định trụ vậy hoảng sợ địa mở to hai mắt nhìn.

Hấn đột nhiên phát hiện mình cũng đã không thể động đậy. Toàn thân, giống như bị vô số hai tay gắt gao chế trụ vậy, chỉ có thể duy trì lấy nguyên bản động tác vẫn không nhúc nhích. Mà ngay cả miệng cũng bị ngăn chặn, phát không ra vang lên.

Đao chậm rãi vào vỏ.

"Ta đang lo không có dẫn đường, nếu như ngươi là Hoa Quả Sơn sinh trưởng ở địa phương yêu quái mà nói, vậy vừa vặn." Thanh tâm nói. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Ân , càng mới một :, con ba ba trở về tiếp theo mã tự ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 544: Bẫy Rập

Hoang vu một mảnh, cơ hồ không thấy được nửa điểm lục sắc Hoa Quả Sơn trên đỉnh núi phong từ từ địa thối qua.

Tông mao hầu yêu bị dùng trời tiên tác trời thành bánh chưng, nhét vào đá vụn trong lúc đó.

Đôi mắt kia trùng được giống như chuông đồng lớn như vậy, hoảng sợ địa nhìn qua một bên đi qua đi lại thanh tâm, lại phát không ra nửa điểm tiếng vang. Dùng tu vi của hắn, tại thanh tâm trước mặt căn bản chính là toàn bộ không có sức hoàn thủ.

Tựa hồ là đang đợi cái này hầu yêu trấn định lại, một hồi lâu, thanh tâm mới chậm rãi địa bàn nâng tay nói: "Ta hỏi một câu, người đáp một câu, không cho nói không liên quan mà nói. Chỉ cần người đem biết đến đều nói đi ra, ta tự nhiên sẽ thả người đi, sẽ không đả thương người. Nhưng là nếu như người dám nói dối, sẽ phát sinh chuyện gì, tựa ai cũng không dám cam đoan. Nghe rõ sao?"

Hầu yêu nặng nề mà thở hào hển, ánh mắt kia lướt hướng về phía một bên hóa thành con chuột tinh bộ dáng Na Tra, tựa hồ là tại hướng hắn vị này "Đồng bào" xin giúp đỡ.

Hồi lâu, Na Tra nhưng lại ngay cả nửa điểm phản ứng đều không có, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem một bộ việc không liên quan đến mình bộ dạng.

Này hầu yêu rất cực tuyệt vọng, hắn ngoan ngoãn địa nhẹ gật đầu.

Thấy thế, thanh tâm nhẹ nhàng lắc lư mười ngón.

Một hồi linh lực ba động sau, hầu yếu lúc này cảm giác mình lại có thể nói chuyện. Hấn kịch liệt địa ho hai tiếng, há miệng nhân tiện nói: "Các người đến tột cùng là. . ."

Lời còn chưa dứt, hấn cả thần sắc liền đều cứng lại rồi, thanh âm bị kẹt tại trong cổ họng, không chỉ có như thế, lúc này đây, hấn liền hô hấp đều làm không được.

Đạo đạo gân xanh theo trên trán hiển hiện, này nhìn xem thanh tâm ánh mắt càng phát ra sợ hãi.

"Ta nói, không cho nói không liên quan, đây là của người một lần cuối cùng cơ hội. Hiểu chưa?"

Trời tiên tác chậm rãi nắm chặt, thẳng lạc đến trong thịt đi, hấn thông khổ địa há to miệng, nhưng lại ngay cả nửa điểm tiếng vang đều không phát ra được.

Một bên Na Tra thấy đều mộng, nhẹ giọng thờ dài: "Đối như vậy một con tiểu hầu tử ra tay, cần gì chứ? Người đến tột cùng muốn làm gì?"

"Ta nghĩ biết rõ ta này Ngô Không sư huynh cụ thể lai lịch."

"Biết rõ lai lịch của hấn có làm được cái gì? Muốn biết những này, đến hỏi người hai cái sư phó chẳng phải sẽ biết rồi?"

Thanh tâm nhàn nhạt liếc Na Tra liếc.

Vi hơi dừng một chút, Na Tra lại nói: "Ta nghe nói hấn là trong viên đá bỗng xuất hiện."

"Trong viên đá còn có thể nhảy ra hầu tử? Cái này có thể kỳ lạ quý hiếm. Ta muốn là thật cùng, không phải loại này không hề căn cứ truyền thuyết." Nói, thanh tâm mười ngón lại là hơi rung động.

Này trời tiên tác cùng với áp đặt tại hầu yêu trên người linh lực trời buộc thoáng chậm lại một ít. Này hầu yêu, cả miệng lập tức giống như nổ tung đồng dạng, trương được lão đại, liều mạng địa hấp khí.

Một hồi lâu mới trì hoãn qua được.

Ngay sau đó, hấn giống như hư thoát vậy địa tựa ở bên cạnh trên mặt đá.

"Ngươi. . . Ngươi là đại thánh gia sư muội?"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy thanh tâm lông mày nhăn lại, này tay lại giơ lên, hấn vội vàng đổi giọng hô: "Đừng! Đừng! Ta đều nói. . . Ta cái gì đều nói!"

Thanh tâm lúc này mới đưa tay thu trở về, như trước mặt không biểu tình mà nhìn này hầu yêu.

Này hầu yêu nuốt khô nhỏ nước miếng, hữu khí vô lực mà hướng hai người nhìn lướt qua, cúi đầu nói: "Đại thánh gia. . . Đại thánh gia xác thực là theo trong viên đá bỗng xuất hiện."

Cái này vừa nói, thanh tâm cùng Na Tra lúc này đều ngây ngẩn cả người.

Thanh tâm nhìn này hầu yêu nói khê: "Xem ra lại là một cái nghe nhầm đồn bậy, người ta nói cái gì tin cái gì."

Nói, này tay lại giơ lên.

"Là thật. . . Là thật." Này hầu yêu vô lực địa quơ quơ đầu, nói: "Người khác nói như vậy, đều là nghe tới, ta là tận mắt nhìn thấy. Cho nên. . . Là thật."

"Phải không?" Thanh tâm đối với hầu yêu mở to hai mắt nhìn, này trong hai tròng mắt ngân quang chớp động, lập tức, này sắc mặt hơi biến đổi.

Nguyên bản trào phúng thần sắc không thấy, ngược lại thay là một tia kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Na Tra ung dung hỏi.

"Cái này hầu tử. . . Lại có hơn tám trăm tuổi? Này sao lại thế này? Hơn tám trăm tuổi luyện thần cảnh, không có bàn đào hẳn là sống thế nào xuống. Tu còn là Ngô Giả đạo."

Một bên Na Tra nghe vậy cũng là ngẩn ngơ, tựa hồ đột nhiên nghĩ tới điều gì, lập tức giật mình một cái.

"Không cần phải. . . Không cần phải mắt chó xem người thấp, bàn đào có cái gì hiếm có? Ta không chỉ ném qua, hơn nữa ném qua hai cái." Nói, này hầu yêu cả lệch ra đến trên mặt đất nghiêng nằm, đôi mắt mông lung địa, tựa hồ mới vừa rồi bị lăn qua lăn lại được không nhẹ.

Thanh tâm ngậm miệng quay đầu lại nhìn Na Tra liếc, nói: "Hai cái bàn đào, vậy ngươi trước nói cho ta một chút ngươi này hai cái bàn đào là làm sao tới?"

"Hắc, một cái là đại thánh gia cho, còn có một. . . Không thể nói cho ngươi biết là làm sao tới."

"Cái này Hoa Quả Sơn năm đó còn có thể loại được ra bàn đào? Ngươi nghĩ hù ta?"

"Thích tin hay không." Nói, này hầu yêu phiết qua mặt đi không nhìn thanh tâm.

"Phải không?"

Thanh tâm đưa tay vừa chuẩn bị hành hình. Đang lúc này, Na Tra hỏa tiêm thương hoành đến thanh tâm trước người.

"Như thế nào?"

"Hắn nói là sự thật." Na Tra chỉ chỉ hầu yêu đạo: "Hắn chưa nói lời nói dối. Hoa Quả Sơn xác thực loại không ra bàn đào, nhưng này hầu tử tám trăm năm trước xác thực được đến qua một đám bàn đào. Chuyện này đều là năm xưa nợ cũ, vậy. . . Không quá thuận tiện đối ngoại công khai. Về sau, nghe nói hắn luận công đi phần thưởng, phân cho phía dưới yêu quái."

Nói đi, Na Tra bắt đắc dĩ địa buông tay ra.

Thanh tâm tuy nói cũng không trực tiếp tiếp xúc thiên đình sự vụ, nhưng thường niên xuất nhập thiên đình, bây giờ xem Na Tra cái này bức thái độ, thì biết đại khái là như thế nào cá tình huống.

Hướng phía Na Tra trợn trắng mắt, thanh tâm bắt đắc dĩ thu thu thần, hỏi tiếp: "Nếu là luận công đi phần thưởng, ngươi tu là Ngộ Giả đạo, tám trăm năm trước, ngươi là cái gì tu vi?"

"Ngưng thần cảnh."

"Ngưng thần cảnh hắn tự cho ngươi phân bàn đào rồi? Hoa Quả Sơn còn có mấy trăm vạn yêu quái, dù thế nào phân, cũng chia không đến một cái ngưng thần cảnh yêu quái trên người a."

"Ta có quân công."

"Vậy ngươi ngược lại nói cho ta nghe một chút đi, ngươi là như thế nào đứng quân công?"

"Ta cứu đại thánh gia mệnh."

"Ngươi cứu hấn?" Thanh tâm lúc này hừ bật cười.

Này hầu yêu căm tức thanh tâm liếc: "Ngươi không tin?"

"Cũng không nói không tin." Thanh tâm xoa nắn bắt tay vào làm trên chiếc nhẫn từng bước một đi đến yêu hầu bên cạnh, ngồi chồm hổ xuống, thân nhiên nói: "Chỉ là, ngươi nói thật sự kỳ quặc. Dùng tu vi của hấn, vì sao phải ngươi tới cứu?"

"Đại thánh gia cũng không phải ngay từ đầu thì có loại này tu vi." Hầu yêu đóng chặt hai mắt, mặt không biểu tình mà nói ra: "Đại thánh gia mới từ trong viên đá nhảy lúc đi ra, cái gì tu vi cũng không có, còn sẽ không leo cây. Nhưng là trong núi có chích lão hổ. Hấn bị lão hổ truy thời điểm, chúng ta ném hoa quả cứu hấn. Về sau đại thánh gia rời bên mười lăm năm tu thành tiên, đã trở lại, tại luận công đi phần thưởng thời điểm bả chuyện này nói lên, cho nên ta liền được một phần phong thưởng."

"A? Nói như vậy, hấn theo trong viên đá nhảy lúc đi ra, ngươi cũng đã tại Hoa Quả Sơn rồi?"

Hầu yêu khẽ gật đầu.

"Ngươi tên là gì?"

"Tiểu thất."

Thanh tâm thân thủ giương lên, trói tiên tác nhanh chóng giải khai, lẳng không cuốn thành một đoàn, bị thanh tâm thu vào.

Cái này vừa thu lại, tiểu thất lúc này "Ai" kêu lên, mở to hai mắt nhìn, nhưng như cũ nghiêng đang nằm không dám động, có chút kinh dị địa nhìn qua thanh tâm.

"Hòn đá kia ở nơi nào? Có thể mang bọn ta đi qua."

Tiểu thất chậm rãi ngồi thẳng lên, xoa nắn trước chính mình bị trói được thấy đau thủ cước nói: "Các người đến tột cùng là ai? Thần tiên, còn là yêu quái?"

"Người còn dám hỏi?"

"Các người không nói, ta liền không mang theo các người đi tìm tảng đá."

Thanh tâm chậm rãi cúi đầu nhìn hấn một cái.

Cái này xem xét, tiểu thất lúc này sau này xê dịch, cảnh giác địa nhìn qua thanh tâm.

"Người còn dám cò kè mặc cả?" Nói, thanh tâm lại là lấy ra trói tiên tác.

Tiểu thất cắn chặt răng, mở to hai mắt nhìn, này thần kinh thoáng cái kéo căng đến cực hạn. Hấn có chút không yên nói: "Người. . . Người nếu không chịu nói, ta chết cũng sẽ không mang bọn người đi!"

Nói đi, liền nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay, một bộ "Mặc người xâm lược" diễn xuất.

Cứ như vậy giằng co một hồi lâu, thấy kia tiểu thất là thật quyết tâm, thanh tâm mới bắt đầu dãn thả, nói: "Ta là các người đại thánh gia sư muội, hấn là tùy tùng của ta."

Tiểu thất mở to mắt, cẩn thận địa nhìn qua thanh tâm nói: "Người thật là chúng ta đại thánh gia sư muội, người tên gì?"

"Thanh tâm."

"Người đại sư huynh tên gì?"

"Thanh Phong tử."

"Ngũ sư huynh?"

"Thanh Vân."

"Bát sư huynh?"

"Lăng Vân tử."

"Thanh Phong thượng nhân bốn đệ tử tên gì?"

Cái này vừa hỏi, thanh tâm không khỏi sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn về phía Na Tra.

Na Tra mím môi, nói: "Phong Linh."

Cái này vừa nói, tiểu thất lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Linh đài cử tử tuy nói vẫn lạc nhiều năm, nhưng người tới nghe qua danh hào của bọn hắn không kỳ quái. Bất quá, cái này tên Phong Linh, đã có thể không phải người nào cũng biết.

Cúi đầu lợc lợc nghĩ nghĩ, tiểu thất lại hỏi: "Ta đây cuối cùng hỏi một vấn đề, được không?"

"Hỏi đi." Thanh tâm đã có chút ít không nhịn được.

"Các người tìm đại thánh gia. . . tảng đá kia, đến tột cùng có mục đích gì? Ta nghe nói đại thánh gia cũng đã theo phật môn trên tay đào thoát, chuyện này, hẳn biết không?"

Thanh tâm cùng Na Tra lập tức ngẩn ngơ, đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu, Na Tra ung dung nói: "Cho người dẫn đường người tự dẫn đường, có người chỗ tốt. Hỏi cái kia sao nhiều, chú ý ngay cả mạng sống cũng không còn."

Nói đi, Na Tra dẫn theo hỏa tiêm thương muốn hướng tiểu thất đi tới, lại bị thanh tâm thân thủ ngăn lại.

Tiểu thất cảnh giác mà chăm chú nhìn thanh tâm.

"Như thế nào, không có ý định tiếp tục cưỡng bức rồi?" Na Tra hỏi.

Thanh tâm nhìn chăm chú tiểu thất, hồi lâu, nhẹ giọng thở dài, xoay người rời đi.

Thấy thế, Na Tra vẻ mặt nghi hoặc, chỉ phải bước nhanh đi theo.

"Như thế nào, buông tha cho?"

"Hắn không muốn nói cũng không miễn cưỡng, dù sao tự chúng ta cũng có thể tìm được, chỉ là bỏ chút thời gian thôi."

Trong nháy mắt, hai người kia cũng đã biến mất vô tung. Bên trên toái thạch, chỉ còn lại có tiểu thất ngơ ngác địa ngòì, nhú chặt trước lông mày, trăm mối vẫn không có cách giải.

Gió nhẹ nhàng địa thổi qua, đá vụn nhấp nhô, phát ra tích tấp tiếng vang.

"Bọn họ tìm tảng đá kia làm gì vậy? Chẳng lẽ tảng đá kia có cái gì đặc thù tác dụng?"

Nghĩ, tiểu thất vội vàng đứng dậy, hướng phía một bên sơn đạo chạy đi.

Lúc này, tựa tại cách đó không xa nham thạch sau, thanh tâm cùng Na Tra chính xa xa mà nhìn xem hắn.

"Người vừa mới không có nghe đi ra không? Tảng đá kia, còn đang Hoa Quả Sơn, hơn nữa tựa hồ không có người cảm thấy tảng đá kia rất quan trọng bộ dạng. Chúng ta vừa mới vừa nói như vậy, hắn nhất định sẽ ít nhất nhìn liếc. Chúng ta đi theo hắn là được." Thanh tâm nói.

"Này cũng là ý kiến hay."

Nói, hai người liền im ắng đi theo.

Đoạn đường này, tiểu thất đi được phá lệ cảnh giác, hai người cũng đành phải tận lực áp chế bước tiến của mình.

Vượt qua một khối cự đại núi đá thời điểm, thanh tâm thấp giọng hỏi:
"Người biết Phong Linh chuyện tình?"

"Biết rõ." Một mặt duỗi dài đầu âm thầm giám thị xa xa tiểu thất, Na Tra một mặt nói ra: "Lúc nàng chết, ta cùng cha tựa tại hiện trường. . . Lúc ấy phải đi chậm một chút, nói không chừng đã bị giận chó đánh mèo, bị này hầu tử một gậy giết. Sau đó đi thăm dò tra, mới biết được nàng là Thanh Phong tử đồ đệ, đứng hàng thứ đệ tứ."

"Nàng là. . . Chết như thế nào?"

"Cùng lão quân có quan hệ, cự thể ta cũng vậy không rõ ràng lắm. Tựa hồ là cái kia pháp trận quan hệ, hồn phi phách tán."

Trong nháy mắt, bọn họ cũng đã đi theo tiểu thất đi vào một trong sơn động.

Sơn động này từ bên ngoài nhìn như hồ cùng bình thường sơn động không có khác nhau, nhưng đi qua một đoạn ngắn sau, bọn họ rồi đột nhiên phát hiện trong đó có đại lượng tạo hình dấu vết. Càng vào trong, quy mô càng lớn, thật giống như căn bản cũng không có giới hạn vậy.

Tại đây đưa tay không thấy được năm ngón thế giới dưới lòng đất lí, bọn họ đều muốn dựa vào thuật pháp mới có thể thấy rõ chung quanh hết thảy.

"Chẳng lẽ bọn họ đem tảng đá kia giấu ở huyệt động này lí?" Thanh tâm hỏi.

Ngẩng đầu nhìn một cái hai bên trên đường qua trông rộng giá vũ khí, Na Tra đưa tay sờ sờ trên vách tường cứng rắn gạch đá, thấp giọng nói: "Đây là Hoa Quả Sơn cường thịnh thời kì di lưu gì đó a. Lúc đầu bọn họ còn thực lực yếu kém thời điểm, không dám trực tiếp trên mặt đất khởi công xây dựng kiến trúc, hơn mười vạn yêu quái tụ đều ở dưới lòng đất, mỗi đêm ngày đi xuống đất đào. Cả Hoa Quả Sơn địa giới cơ hồ đều bị đào rỗng. Khá tốt bọn họ kỹ thuật còn không lại, nếu không nhiều năm như vậy, sớm nên sụp."

"Các ngươi cũng thật là biệt khuất. Như vậy cách xa thực lực, cuối cùng các ngươi đều bị đánh tới tránh ở Nam Thiên Môn trong đó ra không được?"

Na Tra bạch thanh tâm liếc nói: "Ngươi không biết chúng ta đối mặt là cái gì."

Cứ như vậy một đường theo dõi, bọn họ trọn vẹn tại đây dưới mặt đất trong huyệt động theo tiểu thất hai canh giờ. Ven đường bọn họ chứng kiến

vô số vút đi phương tiện, theo công tượng phòng đến thư viện, sàn đấu, hết thảy tất cả đầy đủ mọi thứ.

Hết thảy tất cả, đều đã sớm bị dài dòng buồn chán quang âm chụp lên dày đặc bụi bặm. Nhưng mà, lại còn như trước có thể làm cho người cảm nhận được ngày xưa nơi này đã phát sinh hết thảy.

Tại cái đó thiên đình hoàn toàn áp chế yêu tộc năm tháng lí, một đám cùng đường yêu quái ẩn núp tại này ánh mặt trời chiếu không đến trong góc tu hành, luyện binh, tinh luyện kim loại, đem chính mình triệt để võ trang đứng lên.

Vuốt ve trên vách tường dùng đao phủ bỏ ra từng đạo dấu vết, nàng phảng phất có thể tưởng tượng được đến năm đó khí thế ngất trời tình cảnh.

Tất cả yêu quái đều mào đủ kính tại hướng phía trước xông. Cao lớn thô kệch chữ to không nhìn được một cái yêu quái học từ đâu, ngành sanh sanh sáng tạo ra, tạo ra nàng dùng hạt châu trên mặt đất chỗ đã thấy hết thảy.

Tự tại một lát trước, thanh tâm mới giễu cợt Na Tra, hiện tại nàng dĩ nhiên hiểu rõ năm đó thiên đình chỗ đối mặt.

Trên cái thế giới này, đáng sợ nhất không phải nỗi cơn điên hướng người bỏ nhào qua dã thú, mà là có được lý trí, hiểu được ẩn núp xuống tinh tế tính toán như thế nào đem người xé thành mảnh nhỏ dã thú.

Rất hiển nhiên, những này yêu quái, hoặc là nói cái kia ở vào yêu tộc đỉnh cao nhất, sư huynh của mình, chính là như vậy một con dã thú. Hắn là dùng tuyệt vời quyết tâm tại làm một món đồ như vậy sự.

"Người có hay không cảm thấy hắn có cái gì không đúng địa phương?"
Na Tra thanh âm đem thanh tâm theo suy nghĩ của mình trung kéo lại.

"Làm sao vậy?" Lấy lại bình tĩnh, thanh tâm lập tức bừng tỉnh đại ngộ, cả kinh nói: "Hắn tại đường vòng?"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Bùm" một tiếng vang thật lớn, chu vi nguyên bản nhìn như vút đi chập chùng than khung sắt nóng giận quang nhanh chóng sáng lên, chiếu sáng quanh mình hết thảy.

Thanh tâm cùng Na Tra vội vàng lưng tựa lưng bày ra nghênh chiến tư thái.

Lúc này, bọn họ chính bản thân ở vào một cái cao tới mười trượng dưới mặt đất trong không gian, ở giữa là một tòa trống rỗng sàn đấu. Mà ở hai người chính phía trước, thì là một cái tối như mực, sâu không thấy đáy huyết động.

Đang lúc này, này trong huyết động cũng đã chậm rãi đi ra mười cái yêu quái. Này ở giữa đứng, là một cái nữ tử.

"Các người là ai? Vì cái gì tự tiện xông vào Hoa Quả Sơn? Không nói rõ ràng mà nói, đừng nghĩ rời đi nơi này."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 545: Hoá Duyên

Đi về phía tây trên đường, dưới trời chiều, đoàn người chính chậm rãi đi qua uồn lượn sơn đạo.

Trèo lên cao ngất sơn, Huyền Trang xuống ngựa trông về phía xa, trông thấy xa xa trong thôn trang bay lên lượn lờ khói bếp.

"Hôm nay ở này trong thôn trang đặt chân a. Mấy ngày liền chạy đi, mang lương khô cũng đã còn thừa không có mấy, bản tăng được hoá duyên."

Hầu tử ở một bên ung dung nói: "Muốn ăn thực còn không đơn giản? Chúng ta đi tìm là được, muốn cái gì sơn trâm hải vị không có?"

Huyền Trang lắc đầu, nói: "Đoạn đường này, đã đi về phía tây, là chúng đạo, cũng là tu hành. Hoá duyên, tụng kinh, đả tọa, tham thiền đồng dạng đều không thể thiếu. Cái này hoá duyên, cũng là lịch lãm một bộ phận, không đến chúng sinh chính giữa đi, lại có thể nào hóa giải chúng sinh khổ?"

Nói đi, Huyền Trang quay đầu đối hầu tử nhàn nhạt cười cười.

"Đi a, dù sao cái này phật môn gì đó ta cũng đều không hiểu, ngươi nói cái gì thì là cái đấy a." Hầu tử bất đắc dĩ lắc đầu.

Xoay người, Huyền Trang thân thủ đi dắt ngựa của mình, chậm rãi đi ra.

Đường xuống núi so với xoay mình, cũng chỉ có thể đi bộ.

Hầu tử đang muốn theo sau, quay đầu chứng kiến tiểu bạch long đứng sau lưng tự mình hướng này thôn trang nhìn quanh, một bộ trông mòn con mắt thần sắc.

Thiên Bồng cùng hắc hùng tinh cũng đã vượt qua hai người đi đầu đi theo, tiểu bạch long còn là vẫn không nhúc nhích địa đứng.

Hầu tử có điềm nhìn không được, mở miệng thúc giục: "Còn không đi, muốn đợi thôn trang chính mình chuyển tới a?"

"Đại thánh gia, người nói, ta nương tử có thể hay không ở đằng kia trong thôn trang?"

"Vậy cũng muốn quá khứ trôi qua mới biết được a." Hầu tử đều có chút không nhịn được, tức giận nói: "Không hỏi những lời này, người có xong hay chưa a? Nhìn người điềm này tiền đồ, một nữ nhân mà thôi."

Nghe vậy, tiểu bạch long lúc này bạch hầu tử liếc. Nói: "Chính người hảo được đi nơi nào? Còn không phải là vì một nữ nhân bả thiên đình đều xốc."

"Người!"

Hầu tử đưa tay làm bộ muốn đánh, tiểu bạch long vội vàng lui về sau một bước, mở to hai mắt tùy thời chuẩn bị né tránh.

Hai người thoáng giằng co hạ xuống, hầu tử mới đưa tay để xuống, trừng tiểu bạch long liếc xoay người rời đi. Nói: "Ta đây là vì hứa hẹn, một dạ giá trị thiên kim! Nương, người nói chuyện càng ngày càng không biết lớn nhỏ, là xem chuẩn ta sẽ không đánh người là a? Loại người như người

quả nhiên không thể với người quá quen thuộc, tại Hoa Quả Sơn thời điểm ta liền nên đã nhìn ra."

Tiểu bạch long nhẹ nhàng thở ra, vui tươi hơn hờ địa đi theo. Thấp giọng nói: "Đại thánh gia, một ít hội vào thôn, người phải nhớ kỹ giúp ta tìm một cái, xem ta nương tử tại không tại trong thôn."

"Biết rồi, tính tình."

"Hắc. Cảm ơn đại thánh gia." Đi một đoạn ngắn, tiểu bạch long lại hỏi: "Đại thánh gia, người nói chúng ta tại đi về phía tây trên đường gặp được nhà của ta nương tử, chuyện này có đúng hay không? Chúng ta cái này đều đi vài ngàn dặm đường."

"Vấn đề này người cũng hỏi qua thiệt nhiều lần. Thái Thượng Lão Quân nói người nói có đúng hay không, hẳn nếu không chuẩn, cái này trong tam giới còn ai chuẩn?"

"Thái Thượng Lão Quân thiên đạo tu vi không phải phá sao?"

"Nát thuyền còn có ba cân đinh, hẳn đã dám nói ra, tự nhiên là có nắm chắc."

"Đúng rồi. Đại thánh gia, này bàn đào. . . Đều quá thời hạn."

"Biết rồi, đợi khi tìm được nhà của người nương tử. Sẽ giúp người một lần nữa muốn vài cái!" Hầu tử tức giận nói.

Từ rời đi Bảo Tượng quốc sau, đoạn đường này, tiểu bạch long niệm hầu tử niệm đặc biệt căng, cũng không có việc gì đều muốn đung lên mà nói hai câu, điều này làm cho hầu tử rất không thói quen.

Bất quá nói trở lại, Thái Thượng Lão Quân đã đều nói như vậy. Bạch Cốt tinh phải tìm được hãn là vấn đề không lớn. Nhưng là Quyển Liêm? Tại đây đi về phía tây trên đường nếu như không có hãn, cuối cùng là có điểm không quá yên tâm a.

Muốn hay không hỏi Hoa Quả Sơn dựng thẳng can kỳ. Sau đó trực tiếp phái người cả tam giới phạm vi đào sâu ba thước địa tìm?

Nhìn trời bên cạnh lưu vân, hầu tử không khỏi nghĩ.

...

Lúc này. Hoa Quả Sơn dưới mặt đất rộng rãi trong huyết động, song phương đang tại lẳng lẳng địa giằng co lấy.

Đứng ở thanh tâm trước mặt nữ tử, đúng là lúc trước Thủy Liêm động trung một cây tiên thảo Thảo Tiêu Hoa.

Suốt hơn sáu trăm năm qua đi, nàng vô luận là bên ngoài còn là quần áo, nhìn về phía trên đều một điểm không có biến hóa. Tuế nguyệt tẩy lễ, tại trên người của nàng thật giống như tự dựng mất đi hiệu quả dưỡng như.

Ở bên người nàng đứng mười cái yêu quái nhìn về phía trên từng người đều là chán nản không chịu nổi. Không chỉ có tu vi thấp, liền y phục trên người đều là tu tu bổ bổ. Nhìn xem thanh tâm cùng Na Tra ánh mắt còn lược lược có chút không yên.

Tiểu thất theo này nham bích trên đen kịt một mảnh trong huyết động chạy tới, thủ cước lưu loát địa theo trong huyết động bao quanh quán quán cây già bộ rễ bò xuống nham bích, roi xuống nữ tử bên cạnh, tại nàng bên tai nhỏ giọng đích nói mấy câu.

Thảo Tiểu Hoa khẽ gật đầu, đối với thanh tâm cao giọng hỏi: "Các người tại sao phải tìm đại thánh gia xuất thế tảng đá kia?"

Na Tra hừ lạnh một tiếng, đi phía trước một bước. Vừa muốn mở miệng, lại nghe "Bùm" một tiếng, này dưới chân tảng đá nổ tung, lập tức giơ lên nhàn nhạt một hồi cát bụi.

Hắn cả kinh đem chân rụt trở về.

Trong lúc bối rối, Na Tra giơ lên hỏa tiêm thương muốn động thủ, lại bị sau lưng thanh tâm túm dừng tay.

Thảo Tiểu Hoa một nhóm như trước lẳng lặng địa đứng, vẫn không nhúc nhích địa, tựa hồ đối với Na Tra cử động không chút nào làm đề phòng.

"Đừng nhúc nhích." Thanh tâm ngẩng đầu lên tinh tế địa đánh giá bốn phía hết thấy.

Nham bích trên cây đuốc xèo xèo địa thiêu đốt lên, mạo hiểm nhàn nhạt sương mù.

Hôn hồng hỏa quang phía dưới, cái này cả huyết động nhìn về phía trên thật giống như một cái không lò dưới mặt đất lẳng mộ vậy âm trầm.

"Làm sao vậy?" Na Tra nói: "Bất quá tựu hai cái luyện thần cảnh tăng thêm một đống bất nhập lưu tiểu yêu mà thôi, đừng nói hai người chúng ta, chính là ta một cái, bọn họ cho dù có thông thiên pháp bảo nơi tay, lại có thể thế nào?"

"Pháp bảo hẳn là không có." Thanh tâm cúi đầu xuống lấy lại bình tĩnh, thở dài: "Bất quá, nơi này có rất cường cấm chế. Đoán chừng là mấy trăm năm trước lưu lại."

Nói đi, thanh tâm nhìn phía xa xa Thảo Tiểu Hoa.

"Nơi này, trước kia là Hoa Quả Sơn chiêu hồn điện, tự nhiên là cấm chế sâm nghiêm." Thảo Tiểu Hoa sắc mặt lạnh nhạt nói: "Đừng nói hai người các ngươi, chính là đến một vạn hai vạn thiên quân, thì như thế nào? Vô luận là xông vào, hay là muốn rời đi, cũng không phải dễ dàng như vậy. Vừa mới các ngươi sở dĩ có thể đi đến nơi này, là vì ta giải trừ cấm chế, tha các ngươi tiến đến. Hiện tại, chúng nó cũng đã một lần nữa khởi động."

Nghe vậy, Na Tra lập tức cả kinh, vội vàng hướng phía bốn phía nhìn lại.

Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện ở đằng kia quán quanh nham bích thực vật rể cây đằng sau. Vậy mà hoặc sáng hoặc tối địa lóe ra nguyên một đám pháp trận đồ đằng.

"Vừa rời ta lúc tiến vào, vậy mà một điểm không có phát giác?"

"Không kỳ quái." Thanh tâm bất đắc dĩ cười cười, nói: "Lúc trước Hoa Quả Sơn thực lực có nhiều hùng hậu chúng ta vừa mới đều được chứng kiến, muốn tạo một cái có thể vây khốn chúng ta pháp trận, không có gì đáng kinh ngạc quái lạ."

Thảo Tiểu Hoa trên mặt chậm rãi trán lộ điềm tĩnh cười. Nói khẽ: "Này. . . Hiện tại các ngươi có thể nói các ngươi đến tột cùng là ai sao?"

Na Tra trông mắt cô lỗ nhát chuyển, vội vàng nói: "Đều nói Hoa Quả Sơn là yêu tộc thánh địa, ta là từ bên ngoài đến hành hương, đây không phải nghe nói đại thánh gia là từ trong viên đá bồng xuất hiện, rất là kỳ lạ quý hiếm, muốn tận mắt trông thấy hòn đá kia sao."

"Phải không?"

Thảo Tiểu Hoa thân thủ một cái võ tay vang lên. Lập tức tứ phía bị che lấp tại thực vật bộ rễ bên trong pháp trận hơi lập loè, một đạo kim sắc quang bó theo đỉnh trên chiếu xuống tới.

Lập tức, Na Tra chướng nhãn pháp mất đi hiệu lực!

Trong nháy mắt, hắn cũng đã khôi phục ngày bình thường bộ dáng, hai cái cột hoa sen biện tóc để chỏm. Một thân điêu khắc lá sen đồ án màu đỏ khải giáp.

Này ở đây yêu quái môn ngoại trừ Thảo Tiểu Hoa bên ngoài đều là cá kinh, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Nhìn xem hai tay của mình, Na Tra có chút kinh ngạc.

Cái này pháp trận bên trong, vậy mà cũng có coi như Nam Thiên Môn kính chiếu yêu đồng dạng hiệu quả, có thể trực tiếp trừ bỏ chướng nhãn pháp.

Thanh tâm bất đắc dĩ thở dài, không nói một lời.

Thảo Tiểu Hoa nhàn nhạt cười cười, nói: "Ngài hẳn là Nam Thiên Môn Na Tra a? Làm sao lại đã chạy tới Hoa Quả Sơn hành hương rồi?"

Nói dối bị tại chỗ vạch trần, Na Tra lập tức mặt đỏ lên. Thanh tâm cũng không biết đạo nói như thế nào hảo.

Lẫn nhau đều thoáng trầm mặc hạ xuống, Thảo Tiểu Hoa nhìn về phía thanh tâm, nói: "Ngươi sao? Ngươi lại là vị ấy thiên thần?"

Thanh tâm tránh đi Thảo Tiểu Hoa ánh mắt. Ưỡn ngực nói: "Tu Bồ Đề tổ sư tọa hạ đứng hàng thứ thứ mười một, thanh tâm thị dã."

"A? Nếu là tu Bồ Đề tổ sư tọa hạ đệ tử, cũng chính là chúng ta đại thánh gia sư muội. Chúng ta tự nhiên không nên chậm trễ. Chính là, hoa nhỏ mấy trăm năm không có xảy ra Hoa Quả Sơn, tu Bồ Đề tổ sư có hay không có thứ mười một vị nhập thất đệ tử, hoa nhỏ cũng không biết. Không biết trên người của người. . . Còn có bằng chứng?"

"Người nghĩ muốn cái gì bằng chứng?" Na Tra hỏi ngược lại.

Thảo Tiểu Hoa nhàn nhạt cười cười. Hơi ngửa đầu, đối với thanh tâm nói ra: "Hoa nhỏ tuy nói không phải Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn nhân. Nhưng trước đây chủ tư Tề Thiên Cung khố phòng, cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động chư vị thượng nhân vẫn còn có chút liên lạc. Như người thật sự là đại thánh gia sư muội. Tự nhiên có thể xuất ra chút ít có thể chứng minh thân phận của mình gì đó."

Cùng Na Tra liếc nhau một cái, thanh tâm nháy mắt con người mọi nơi nhìn nhìn.

Tuy nói luận tu vi, hai người bọn họ cường Thảo Tiểu Hoa không phải một đình nửa điểm, nhưng tình thế bây giờ đối với bọn họ mà nói quả thực bất lợi. Nơi này pháp trận chi tinh xảo, so với thiên đình cũng không chút thua kém, chính mình lại thâm sâu hãm trong đó, một khi động thủ, sẽ phát sinh chuyện gì thật đúng là khó mà nói.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, thanh tâm cúi đầu đem chính mình mười ngón trên giới chỉ gỡ xuống một miếng, hướng phía Thảo Tiểu Hoa vút qua.

Thân thủ tiếp được này giới chỉ, Thảo Tiểu Hoa nhờ ánh lửa tinh tế xem xét.

"Có thể tự động điều tiết không chế lớn nhỏ, đội sau, có thể tùy tâm sở dục mà vận dụng linh lực tổ hình, cũng có thể dùng để chế phục yếu kém

đôi thủ. Đây là tam sư huynh Đan Đồng Tử di vật. Nếu như người nhận ra tam sư huynh, như vậy bộ này dụ linh chiếc nhẫn có lẽ gặp qua."

Thảo Tiểu Hoa lông mày hơi nhăn đứng lên.

Gặp Thảo Tiểu Hoa thấy nhập thần, tiểu thất thấp giọng hỏi: "Đan đồng thượng nhân có đeo giới chỉ sao? Ta như thế nào không nhớ rõ?"

Thảo Tiểu Hoa nhẹ giọng đáp: "Có, là một bộ mười miếng dụ linh giới chỉ, xuất từ Thanh Vân thượng nhân chỉ thủ."

"Cho dù có, nói không chính xác bộ này là giả."

"Đây là thật." Ngẩng đầu lên, Thảo Tiểu Hoa đổi thanh âm nói: "Riêng này một kiện còn chưa đủ, người còn có cái khác chứng minh thân phận của mình gì đó sao?"

"Người có Tà Nguyệt Tam Tinh Động yêu bài các loại sao?" Na Tra quay đầu lại hỏi nói.

"Người cho rằng Tà Nguyệt Tam Tinh Động là Côn Luân sơn sao? Tổng cộng mới vài người, muốn cái gì yêu bài a?" Thanh âm nhíu lại lông mày suy nghĩ kỹ một hồi, lại sững sờ không có nghĩ cái gì đứng lên.

Nàng vốn là xuất liên tục nhập Nam Thiên Môn cũng không cần đưa ra thủ lệnh người, không có việc gì mang theo một đồng chứng minh thân phận của mình gì đó tại trên thân làm gì vậy? Mà ngay cả bộ này dụ linh giới chỉ, cũng là ngẫu nhiên mang đi ra.

Chính mình đặc sắc pháp khí cũng không phải thiếu, nhưng đôi phương là liên tu bồ đề có hay không thứ mười một vị nhập thất đệ tử đều người không biết, những vật kia lấy ra hữu dụng sao?

Thoáng cái, song phương lâm vào cục diện bế tắc.

Cứ như vậy giằng co một hồi lâu, Thảo Tiểu Hoa quay đầu hướng một bên tiểu yêu sử cái ánh mắt, này tiểu yêu lập tức hiểu ý địa trốn vào sau lưng tôi như mực trong huyết động.

Na Tra ung dung nói: "Bọn họ muốn làm gì? Nếu như bọn họ muốn rời đi mà nói, chúng ta đành phải xông vào. Ta dầu gì cũng là Thái Ất kim tiên cảnh, nói như thế nào, cũng không về phần xông ra không được a."

"Lại đợi một lúc, xông vào là hạ hạ sách." Thanh tâm nói.

Không bao lâu, này tiểu yêu liền đã trở lại, trong tay còn cầm giấy và bút mực, đưa tay đồng dạng hướng hai người vút tới.

"Lặng yên một lần Tà Nguyệt Tam Tinh Động trụ cột tu hành pháp môn a. Nếu như ngươi thật sự là Tà Nguyệt Tam Tinh Động người, khẳng định ghi được đi ra." Thảo Tiểu Hoa nói.

...

Trong màn đêm, đi về phía tây trên đường một cái không chút nào thu hút trong thôn trang, Huyền Trang chính từng nhà địa hoá duyên.

Tuy nói cũng đã thân ở phật giáo cường thịnh Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng nơi này dân chúng cũng không tin phật, thậm chí đem hòa thượng trở thành hết ăn lại nằm vô lại.

Ngày bình thường, cái này vắng vẻ nông thôn cũng cơ hồ chưa thấy qua từ bên ngoài đến hòa thượng.

Vừa lúc mới bắt đầu, đối tại hầu tử cùng hắc hùng tinh bọn họ còn rất là sợ hãi, Huyền Trang khuyên can mãi, mới cuối cùng bỏ đi bọn họ bản

khoản. Nhưng mà, thì chỉ là bỏ đi bản khoản mà thôi, bọn họ từng người đều dùng mất mùa, trong nhà hoàn toàn lương vì lý do cực tuyệt Huyền Trang hoá duyên, thậm chí liên môn cũng không nguyện ý mở.

Nếu như không phải sau lưng còn đứng che mặt mục dữ tợn hắc hùng tinh mà nói, nói không chừng Huyền Trang đã bị đuổi ra thôn trang đi.

Tuy nói sự tình không thuận, nhưng Huyền Trang cũng không nổi giận, từng nhà địa gõ cửa. Trong nháy mắt nho nhỏ thôn trang đã đi rồi một nửa, mộc bát bên trong như trước rỗng tuếch.

Hầu tử chống kim cô bổng ung dung nói: "Ta xem hay là thôi đi, bọn họ đều không tin phật, hóa cái gì duyên a? Xem ra đêm nay lại là lộ túc vùng hoang vu."

Huyền Trang nhàn nhạt thở dài, bỏ qua ống tay áo, tiếp tục hướng phía hạ một gia đình đi tới.

Lúc này đây, đi tới cửa trước, Huyền Trang đặc biệt dặn dò hầu tử bọn họ vài cái không cần phải đi theo, chính mình độc thân đi vào viện tử.

Vài người trụ tại ngoài cửa lẳng lặng đợi chờ.

Tiểu bạch long tiến đến hầu tử bên người, thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, nhà của ta nương tử. . ."

"Không tại nơi này, vừa mới ta đều dò xét qua." Hầu tử không chút nghĩ ngợi địa đáp.

Cái này vừa nói, tiểu bạch long lập tức lại là một bộ thất vọng thần sắc.

Lần này thời gian so với lúc trước lâu rất nhiều, một hồi lâu, mới gặp Huyền Trang từ trong nhà đi ra, lại là trực tiếp đi về hướng bọc hành lý xử,

theo chính giữa nhảy ra khỏi một ít tùy thân mang theo thảo dược.

Này phòng chủ nhân là một người trung niên nam tử, trong nháy mắt, hấn cũng theo đi ra.

Thấy thế, hầu tử vội vàng lôi kéo hắc hùng tinh vọt đến một bên đại thụ sau.

Huyền Trang ngửa đầu tinh tế tự định giá một phen, đơn giản địa nắm ba phần gói thuốc hảo, xoay người đưa cho trung niên nam tử, nói: "Không phải là cái gì bệnh nặng. Dựa theo bản tạng vừa rồi cho thí chủ phương thuốc tiên hảo, một ngày hai lần, ba ngày nên có thể khỏi hẳn mới là."

Cái này vừa nghe, hầu tử lập tức hết chỗ nói rồi.

Không phải đi hoá duyên sao? Tại sao lại biến thành làm cho người ta xem bệnh. Không ngờ như thế Huyền Trang còn là một thầy lang a. (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 546: Phổ Độ Chi Đạo

Trong huyết động, thanh tâm dẫn theo bút yên lặng địa viết trước.

Những người khác lẳng lẳng mà nhìn xem, thời gian chậm rãi trôi qua.

Đời này, nàng còn không có bị người như vậy nghi vấn qua. Lại để cho nàng chứng minh thân phận của mình, cái này thật sự là vớ vẩn! Càng ghi càng khí, đến cuối cùng, ần ần địa, sắc mặt đều có chút khó coi.

Trọn vẹn viết nửa canh giờ, nàng mới đưa nhiều đến ngàn chữ độ dài khẩu quyết toàn bộ viết chính tả đi ra ngoài.

Vội vàng xoáy lên viết xong khẩu quyết, nàng đưa tay tựa hướng phía Thảo Tiểu Hoa vút qua, bị Thảo Tiểu Hoa vững vàng tiếp được.

Vuốt mở miệng quyết, Thảo Tiểu Hoa nhờ ánh lửa tinh tế địa nhìn lại.

Một bên tiểu thất đuổi dài đầu quan vọng.

Một hồi lâu, tiểu thất thấp giọng nói: "Giống như không đúng lắm a, xem ra nàng thực là giả hàng."

"Không, của nàng mới là đúng." Thảo Tiểu Hoa lắc đầu, đem khẩu quyết cuốn đứng lên, thản nhiên nói: "Thánh mẫu đại nhân cho chúng ta khẩu quyết có đã làm mấy lần sửa chữa. Nguyên bản ta kho phòng thời điểm đã từng thấy qua, cái này mới là Tà Nguyệt Tam Tinh Động nguyên thủy nhất tu hành pháp môn."

Thanh tâm nháy mắt con ngươi, ngẩng đầu lên nói: "Đã xác định là sự thật, có thể cởi bỏ cấm chế sao?"

"Không được." Thảo Tiểu Hoa không chút nghĩ ngợi địa trả lời.

"Vì cái gì không được!" Thanh tâm lập tức khí không đánh một chỗ đến, nổi giận nói: "Đã đều đúng rồi, ngươi còn muốn ta chứng minh cái gì?"

Thảo Tiểu Hoa cùng thanh tâm đối mặt trước, nhàn nhạt cười cười. Này cười rơi xuống thanh tâm trong mắt, lại giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Giờ này khắc này, thanh tâm quả thực muốn chọc giận điên rồi. Chỉ tiếc thân hãm cấm chế, thịt tại cái thớt gỗ trên, nàng cũng không tiện phát tác, chỉ có thể nắm chặt nắm tay.

Cứ như vậy nhìn nhau một hồi lâu, Thảo Tiểu Hoa mới nói khẽ: "Ta tin tưởng ngươi thật sự là đại thánh gia sư muội. Cho dù không phải, ít nhất, cũng có thể là hấn sư diệt, nếu không không nên có như vậy đầy đủ khẩu quyết. Điểm này, ngươi xem như cũng đã thành công chứng minh rồi. Bất quá. Cũng khó bảo vệ không phải Tà Nguyệt Tam Tinh Động phản đồ. Cho nên. . . Ngươi kế tiếp ngươi muốn chứng minh là, các ngươi không có ác ý. Hoặc là, hai người các ngươi đem cái này đội."

Nói Thảo Tiểu Hoa theo bên cạnh tiểu yêu trong tay nhận lấy vật gì đó, xa xa mà hướng hai người vút tới, "Đinh đương" một tiếng rơi xuống hai người trước người.

Đương thanh tâm nhìn rõ ràng đối phương ném qua tới đông tây lúc, lập tức nổi trận lôi đình. Có chút kinh ngạc địa nhìn qua Thảo Tiểu Hoa.

Đây là hai đôi tỳ bà khóa, xuyên thấu xương tỳ bà, có thể tạm thời khóa lại tu vi. Đối phương đây là muốn hai người bọn họ tự phế tu vi, trực tiếp đưa bọn họ trở thành phạm nhân đối đãi ý tứ?

Thanh tâm khóe miệng hơi kéo ra, ánh mắt kia trung lộ vẻ hùng hực hỏa diễm.

Lớn như vậy. Nàng còn không có thụ qua loại này nhục nhã!

Nhưng mà, Thảo Tiểu Hoa nhưng thật giống như không thấy được vậy, chỉ là lẳng lặng đi cùng nàng đối mặt trước, điềm tĩnh đi cười.

"Có mang cận chiến pháp khí a?" Một thanh âm tại Na Tra trong đầu vang lên.

"Toàn thân đều là cận chiến pháp khí, làm gì vậy?"

"Giết đi ra ngoài!"

"Cái gì?"

Không đợi Na Tra kịp phản ứng, một cây kim màu da tiên cũng đã theo thanh tâm trong tay áo giống như trường xà vậy bay tán loạn ra, vũng vàng địa nắm trong tay.

Căm tức Thảo Tiểu Hoa, thanh tâm quát lên: "Cởi bỏ cấm chế. Bằng không đợi ta ra khỏi, có các ngươi dễ chịu!"

Thảo Tiểu Hoa cùng với một ít chúng tiểu yêu lui về sau một bước, tuy nhiên cũng bày ra một bộ quan vọng thái độ.

Na Tra thoáng hướng thanh tâm phương hướng nhích lại gần. Thấp giọng nói: "Uy. . . Người không phải nói cái này cấm chế rất lợi hại phải không? Làm sao lại. . ."

"Phỏng chừng rất khó toàn thân trở ra. Bất quá, mặc dù không cách nào toàn thân trở ra, như thế nào đều so với bị người đương phạm nhân cường!"

Nói đi, thanh tâm cần rảnh một cái, giờ lên trong tay roi tụt hướng bốn phía rút đi.

Này kim màu da tiên trong nháy mắt vừa được trăm triệu dài, giống như một cây dài nhỏ xà vây dán lòng đất huyết động bích quay cuồng.

Trong nháy mắt. Cả cảm chế đều bị kích hoạt rồi.

Khủng bố tiếng oanh minh theo bốn phương tám hướng truyền đến, hét thảy tất cả tựa hồ cũng đang chấn động. Thật nhỏ cát bụi theo đỉnh bỏ ra.

Màu đỏ sậm phù vân theo nham bích trên vài cái điểm nhanh chóng lan tràn ra, chỉ trong nháy mắt. Liên bò đầy mỗi một tảng đá. Màu đỏ sậm quang đem trọn cá lòng đất huyết động đều biến thành huyết đồng dạng nhan sắc.

Trong khoảnh khắc, đủ loại kiểu dáng công kích theo bốn phía đánh úp.

Giống như cùng ngàn vạn đại quân gào rú, kinh sợ tâm thần; có đều là màu đỏ sậm, mắt thường ở trong không gian này khó có thể phân biệt hộ thuẫn theo bốn phương tám hướng đè xuống, đem trọn cá không gian phân cách được giống như mê cung vậy; có một đạo đạo tia chớp màu lam tại đây chút ít hộ thuẫn trong lúc đó qua lại bắn ra, quý dị khó lường. . . Mà ngay cả mặt đất cũng nhô lên thạch đâm!

Thanh tâm trở mắt nhìn trong tay mình roi da bị lãng không xoay nhanh phong nhận cắt thành hơn mười khối.

Một ít bên cạnh Na Tra, cũng đã thấy trọn tròn mắt.

Trong chỗ này, tối thiểu nhất có hai mươi loại đã ngoài cơ quan pháp trận hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa mỗi một chủng đều là uy lực rất mạnh, hơi

không cẩn thận, hẳn không chút nào hoài nghi chính mình sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Cơ quan pháp trận hẳn gặp nhiều hơn, nhưng ngoại trừ hầu tử đại hôn đêm trước xông Hoa Quả Sơn một lần đó, ngày bình thường hẳn thật đúng là không có gì nghiên cứu. Mà tựu một lần đó, hẳn cũng chỉ là xông qua bên ngoài mà thôi, cự ly Hoa Quả Sơn hạch tâm khu vực còn rất xa.

Giờ này khắc này, hẳn không khỏi khẩn trương địa nắm chặt trong tay hỏa tiễn thương.

"Hiện tại đội còn kịp, nếu như các người thật không có ác ý, tự nhiên không cần sợ hãi." Thảo Tiểu Hoa cúi đầu nhìn thoáng qua trên mặt đất hai bộ tỳ bà khóa, này tỳ bà khóa lúc này được tôn sùng đến trước mặt hai người.

Lúc này, này cơ quan pháp trận tuy nhiên thanh thế to lớn, nhưng chỉ là dừng ở uy hiếp, còn không có trực tiếp nguy hiểm cho hai người tính mệnh.

Thanh tâm cúi đầu nhìn thoáng qua này hai bộ tản ra ngân quang tỳ bà khóa, mở to hai mắt nhìn, tức giận đến hàm răng đều ở hơi run lên.

"Đánh qua mới biết được!"

Hất lên tay, hơn mười đạo ngân quang theo ống tay áo của nàng trung thoát ra, hướng phía Thảo Tiểu Hoa bay đi, trong nháy mắt lại bị cấm chế trúc nâng hộ thuẫn kể hết ngăn cản xuống.

"Đàm phán vỡ tan." Chích nhàn nhạt một câu, Thảo Tiểu Hoa cùng này lũ yêu quái liền hướng lui về phía sau mấy bước, biến mất ở sau người u ám trong huyết động.

Lập tức, tất cả công kích đều hướng phía hai người bay nhào tới!

...

Lúc này, Huyền Trang đã tại thế giới một chỗ khác, Tây Ngưu Hạ Châu chỗ nơi hỏ lánh loay hoay xoay quanh.

Không thể không nói, tại đây dạng một cái vắng vẻ, không tin phật trong thôn trang, hòa thượng là không được hoan nghênh. Nhưng đại phu. Lại là cực được hoan nghênh thân phận, đặc biệt Huyền Trang loại này không thu chân kim còn ngã vào được liệu đại phu.

Tin tức truyền ra, không bao lâu, rất nhiều thôn dân đều muốn trong nhà người bệnh mang tới hỏi chẩn, trong lúc nhất thời. Tràng diện phi thường náo nhiệt, Huyền Trang càng là loay hoay phi thường cao hứng.

Những người khác đứng ở một bên xa xa mà nhìn xem.

Không lớn một thôn trang, không bao lâu, Huyền Trang liền đem có thể khám và chữa bệnh người bệnh đều nhìn một lần. Bởi vì không thu chân kim, các thôn dân tự phát cho bố thí, thoáng cái hoá duyên vấn đề tự giải quyết. Đêm nay tá túc vấn đề tự nhiên cũng cùng nhau giải quyết.

Nguyên bản hầu tử dùng vì Huyền Trang giúp người xem hết bệnh hẳn là cũng không sao việc gì, không nghĩ tới chẩn đoán bệnh còn không có chấm dứt, Huyền Trang lại bắt đầu rồi mới nghiệp vụ —— viết thơ.

Cái này vắng vẻ trong thôn trang không chỉ thiếu đại phu, mà ngay cả biết chữ người cũng cùng nhau thiếu. Cự ly nơi này gần nhất một tòa tư thực cũng muốn bay qua hơn mười dặm sơn đạo. Đương nhiên, cái này còn không phải trọng điểm. Trọng điểm là Huyền Trang còn phụ trách đưa tin.

Cái thôn này trang thiếu biết chữ người, những thứ khác thôn trang cũng đồng dạng thiếu. Ngẫu nhiên một hai cái gả tới nữ nhân, ở rẻ con rẻ, hoặc là có một xứ khác thân thích cái gì, mặc dù là tìm được viết thay người viết

xuống một phong thư nhà, đưa qua người ta cũng chưa chắc có thể tìm tới cá biệt chữ người đến xem.

Huyền Trang nơi này tốt hơn, vừa đứng thức phục vụ, dù sao hẳn còn muốn đi về phía tây. Viết thay viết tìn, tiện đường đưa qua, lại thuận tiện giúp bề bộn đọc thoáng cái là được.

Tự hành hạ như thế trước. Bề bộn đã lâu, thẳng đến đêm khuya, Huyền Trang mới đưa mọi chuyện cần thiết làm xong, lợi nhuận đủ tương lai nhiều tháng cái ăn.

Hầu tử nằm mơ cũng bị nghĩ đến chính mình có một ngày hội cùng một cái hòa thượng tại một cái trong thôn trang nhỏ giúp một đồng thôn dân xem bệnh, viết thơ, xong rồi còn muốn đương kiêm chức người phát thơ. Không khỏi một hồi cười khổ.

Có lẽ, đây là phổ độ chi đạo a. Phổ độ. Có thể rất lớn, cũng có thể rất nhỏ. Nhỏ đến loại này chi ma đậu xanh việc nhỏ trên.

Thật vất vả đoàn người tại một tòa túp lều nhỏ lí dàn xếp xuống tới, Huyền Trang lại còn điếm nâng một chén ngọn đèn. Nương ngọn đèn tinh tế địa quy hoạch trước kế tiếp lộ tuyến, để đem thư hàm toàn bộ tổng đạt chỗ cần đến.

Hầu tử đều có điếm nhìn không được, đưa tay nói: "Đem thư đều cho ta đi, làm cho Ngao Liệt đi tổng, đêm nay có thể toàn bộ đưa đến. Người sớm một chút nghỉ ngơi."

Huyền Trang ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, lắc đầu nói: "Đây cũng là tu hành một bộ phận."

Cúi đầu xuống, hẳn lại là tiếp tục tinh tế địa phỏng đoán nâng trong tay mình bản đồ.

Hầu tử bất đắc dĩ cười khổ nói: "Cái này tính cái gì tu hành?"

"Cái này gọi là vào đời." Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Bần tăng chính là người xuất gia, lục căn thanh tịnh, thân không vật dư thừa, lại không sự nghề nghiệp. Cái này cùng nhau đi tới, lúc trước theo Kim Sơn tự mang đi ra tiền đều đã kinh tốn hao hết, kế tiếp một đường, tự nhiên là cần nhờ hoá duyên. Có thể như bần tăng cái gì cũng không làm, không nhập thế, nơi nào đến duyên có thể hóa? Đại Đường mỗi gặp nạn hạn hán lũ lụt, người chết đói khắp nơi, người chết phần đông. Như bần tăng không chút ít pháp môn, cố gắng cũng bắt quá là trong đó một cụ thôi."

"Chúng ta còn có thể chết đói người?"

"Như đối với người môn?" Huyền Trang nói khẽ: "Bần tăng chính là người thứ nhất, tìm hiểu cái này phổ độ chi đạo, sau này, còn có thiên thiên vạn vạn. Bọn họ bên cạnh, có hay không cũng có các người?"

Thoáng trầm mặc một phen, Huyền Trang nói: "Cho nên, trừ phi liên quan đến thần phật yêu, không phải người đủ khả năng việc, còn lại tất cả, bần tăng đều chi bằng thân lực thân vi, không thể dựa vào người môn. Cái này cùng nhau đi tới, rất nhiều địa phương dân chúng đều không tin phật, cho rằng hòa thượng bắt quá là hãm hại lừa gạt chi bối, bần tăng làm chút ít hiện thực, cố gắng, có thể làm cho bọn họ đổi mới a."

Xem ra, làm hòa thượng, đặc biệt hành tăng, thực sự là các kiểu kỹ năng mọi thứ đều đủ a.

Cứ như vậy xem, nếu như thế giới này không có này yêu ma quỷ quái, không có những cái này thiên thần, không có tây phương chư phật, hầu tử thật đúng là tin tưởng trước mắt hòa thượng này có thể lẻ loi một mình theo đông thổ đi đến Đại Lô Âm tự.

Nói như thế nào, hẳn cũng so với lúc trước chính mình mạnh hơn nhiều lắm. Đói quá, tật bệnh, thậm chí là cường đạo cản đường cướp bóc, trên cái thế giới này, tựa hồ cũng đã không có chuyện gì có thể ngăn cản Huyền Trang hoàn thành lý tưởng của mình.

Buông tay ra, hầu tử không hề hỏi tới.

...

Hoa Quả Sơn, đêm tối.

Một tiếng vang thật lớn phía dưới, mặt đất nổ tung một cái cự đại lỗ hồng. Đầy trời trong bụi mù, hai cái thân ảnh từ bên trong phi tốc thoát ra, rơi xuống xa xa vách núi trên vách đá.

Thanh tâm một bước lão đảo, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống.

Giờ này khắc này, trên người nàng quần áo có nhiều tổn hại, vai trái càng là bị thương, máu tươi nhuộm đỏ xiêm y. Này hình tượng cả chạt vật không chịu nổi.

Bụm lấy ngực, nàng có chút dừng lại, một ngụm máu tươi tràn ra khoe miệng, sắc mặt cũng đã cực kỳ trắng bệch.

Thấy thế, Na Tra vội vàng muốn đi nâng, lại bị nàng thân thủ ngăn lại.

So sánh dưới, Na Tra rốt cuộc là thường niên chinh chiến thiên đình hãn tướng, tuy nói trong tay pháp khí không bằng thanh tâm nhiều, cũng không quen thuộc các loại trận pháp, nhưng cũng may kinh nghiệm chiến đấu phong phú, phản ứng linh mãnh, giờ này khắc này nhìn về phía trên chỉ là bị chút ít vết thương nhẹ, trạng thái muốn xa so với thanh tâm hảo nhiều lắm.

"Không có sao chứ?"

Thanh tâm chậm rãi lắc đầu, hai mắt nhắm nghiền, một hồi lâu mới tri hoãn tới.

"Ta đi giết bọn họ!"

Nói, Na Tra xoay người tụt lại muốn hướng này lỗ hồng bay đi. Thanh tâm vội vàng thân thủ đưa hấn giữ chặt.

"Ngươi. . . Ngốc sao? Phía dưới này thông đạo có phức tạp hơn chúng ta cũng không tinh tường, nói không chừng cấm chế không chỉ một ít. . . Hơn nữa, bọn họ so với chúng ta quen thuộc, nếu là có tâm trốn, ngươi là bất kể như thế nào cũng tìm không thấy." Thanh tâm chăm chú địa nhíu lại mi, mặt lộ vẻ vẻ đau đớn, khẽ thở dài: "Đừng. . . Đừng thêm phiền."

Na Tra cắn răng, chỉ phải hừ lạnh một tiếng, xoay người hỏi: "Này làm sao bây giờ? Ngươi đều thương thành như vậy, nếu không chúng ta đi về trước đi?"

Thanh tâm lắc đầu nói: "Không có gì đáng ngại, ngươi giúp ta hộ pháp, chính mình điều trị thoát cái là được."

Nói, thanh tâm ngồi xếp bằng ngồi xuống, móc ra hai hạt đan dược ăn vào, nhắm mắt điều tức.

Na Tra cũng móc ra vài viên đan dược ăn vào, chống hỏa tiêm thương đứng ở tại chỗ cảnh giới trước.

Xa xa đen kịt một mảnh núi đá, Thảo Tiểu Hoa xa xa mà nhìn xem hai người, này lông mày hơi chau nổi lên.

"Đều như vậy, bọn họ còn không đi?"

"Cố gắng vừa mới sẽ không nên thả bọn họ một con ngựa." Một bên tiểu thất nói khẽ.

"Na Tra là Thái Ất kim tiên cảnh, chúng ta cấm chế chỉ có thể trọng thương hắn, giết không chết. Một mặt bởi vì hắn là Hành Giả đạo, về phương diện khác, hắn bản thân pháp khí cũng không thiếu. Về phần cái kia thanh tâm. . . Kinh nghiệm còn là nông cạn chút ít, tuy nói bây giờ còn không rõ ràng lắm động cơ của nàng là cái gì, nhưng tốt xấu nàng là tu Bồ Đề tổ sư môn nhân không thể nghi ngờ. Vạn nhất thực chết ở chỗ này, sau này đại thánh gia hỏi, chúng ta cũng không nên công đạo."

"Này kế tiếp làm sao bây giờ? Một mực cứ như vậy nhìn bọn hắn chăm chăm sao?"

Thảo Tiểu Hoa thoáng trầm mặc hạ xuống, công đạo nói: "Người đi xem đi Đông Hải long cung, hướng bốn công chúa nghe hạ xuống, tu Bồ Đề tổ sư có phải thật vậy hay không có thứ mười một cá nhập thất đệ tử, nếu có mà nói, cái này thứ mười một cá nhập thất đệ tử tên gì, là nam hay là nữ, bên ngoài có chút cái gì đặc thù. Thuận tiện hiểu rõ thoáng cái đại thánh gia tình hình gần đây, cùng với. . . Đại thánh gia cùng Nam Thiên Môn hiện tại quan hệ đến tột cùng là như thế nào, có không có khả năng Nam Thiên Môn phái người ra tay với chúng ta."

"Đi."

Không bao lâu, thanh tâm liền đem nuốt đan dược hoàn toàn tan ra, thương thế nhanh chóng không chế được, chỉ là thể lực còn không có hồi phục tới. Bất đắc dĩ, chỉ phải ngay tại chỗ nằm xuống thêm thiếp một lát. Có thể có chuyện trong lòng, bất kể như thế nào đều ngủ không đến.

Na Tra mơ hồ nghe được thanh tâm nói mê loại thì thảo tự nói.

"Cái này hai cái tử lão đầu. . . Lần này rõ ràng thật sự không ra đến giúp ta. . ." (chưa xong còn tiếp)

ps: Trạng thái giống như khôi phục một chút.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 547: Truy Tìm

Đương trời u ám sáng thời điểm, thanh tâm mới chậm rãi mở mắt ra, trông thấy vậy có chút ít mờ nhạt bầu trời. Lập tức, trong nội tâm nàng cả kinh, cả ngòai dậy.

Đương trông thấy xa xa như trước sừng sững bất động Na Tra giờ, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Cái này buông lỏng giải, trên vai thương nhanh chóng truyền đến cảm nhận sâu sắc. Kịch liệt đau nhức phía dưới, này sắc mặt càng phát ra tái nhợt, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt theo trên trán xuất hiện.

"Không có sao chứ?" Na Tra nhàn nhạt nhìn nàng một cái, nói: "Ngoại trừ ngoại thương bên ngoài, còn có nội thương, nhất thời nửa khắc sợ là hảo không được nữa, không bằng về trước thiên đình đi thôi?"

"Ta không sao."

"Dù sao này yêu hầu tạm thời cũng còn không có dẫn đến chuyện gì, thì ra là trên mặt mũi vấn đề, trở về tu dưỡng xuống. . ."

"Ta nói ta không có việc gì!" Thanh tâm thanh âm lập tức cao tám độ, ngay sau đó, là một hồi ho khan.

Na Tra lẳng lẳng mà nhìn xem nàng, không nói.

Gió nhẹ lướt qua thanh tâm mở đầu.

Thoáng trì hoãn một chút, thanh tâm bụm lấy vai chậm rãi đứng lên, nhìn qua hơi mông mông một mảnh Hoa Quả Sơn, lập tức có chút mờ mịt.

"Bọn họ tối hôm qua đánh lén ban đêm tám lần, ta đếm qua."

"Tối hôm qua?"

"Rạng sáng thời điểm, đi ra rỗng hai câu, ta vừa mới có động tác, bọn họ tụt tiến vào trong động đi. Người ở nơi đây, ta cũng vậy không tốt đuổi theo." Nhìn trời bên cạnh chậm rãi bay lên triều dương, Na Tra nói: "Vốn có chỉ cần bắt nhập trong huyết động, bọn họ cũng không làm gì được ta. Có thể người có thương tích trong người, dạng như vậy thật sự là có điểm nguy hiểm, vạn nhất xảy ra sự, ta nhưng không có biện pháp hướng lão quân công đạo."

Thanh tâm dùng ống tay áo lau bả trên trán mồ hôi lạnh, nói khẽ: "Lão nhân dám ngầm đồng ý ta tới, tựu chắc chắn sẽ không có việc."

Na Tra như trước đứng thẳng lên cái eo chống hỏa tiêm thương giống như một cái trạm cương sĩ binh đồng dạng lẳng lẳng địa đứng, lặng lẽ liếc thanh tâm liếc, nói: "Này. . . Tiếp được tới làm cái gì?"

"Ta cũng không biết." Thanh tâm theo trong tay áo móc ra hạt châu, đặt ở sáng sớm dương quang hạ chiếu chiếu, bắt được bên môi a khẩu nhiệt khí, lại dùng ống tay áo phản phục địa sát. Hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Bốn phía nhìn xem a, tổng hội có bọn họ muốn cho ta xem gì đó."

Nhìn xem thanh tâm, Na Tra không khỏi bất đắc dĩ thở dài.

Cái này, nên thanh tâm từ lúc chào đời tới nay tới chán nản một lần a. Có thể nàng tại kiên trì cái gì? Nơi này có nàng nhất định phải tìm được gì đó sao?

Thân phận tôn quý như nàng, như vậy một cái cuồng ngạo đại tiểu thư, tại sao phải tại này cơ hồ không có một ngọn cỏ địa phương bốc lên như vậy phong hiểm?

Na Tra thật sự không hiểu.

Huyệt động tiên không được, yêu quái cũng đều đã có cảnh giác, đừng nói hỏi, chính là tìm phỏng chừng cũng tìm không thấy.

Thật sự không có biện pháp, thanh tâm cầm hạt châu kia bắt đầu bốn phía đi, nương sáng sớm quang, nàng bắt đầu từng giọt từng giọt địa xem, thấy nhập thần.

Trong hạt châu hình ảnh phi tốc lưu chuyển.

Nàng xem đến rất nhiều giống như dân chạy nạn đồng dạng chán nản yêu quái, mang theo nhuốm máu đao theo bốn phương tám hướng chạy đến, tại to lớn thành bang trước quy củ địa sắp xếp trước đội đăng ký.

Chúng kiến các loại hình thể, tuổi không đồng nhất yêu quái chen chúc tại học đường lí nghe cá đầu so với bọn hần thấp không chỉ một đoạn tiên sinh dạy bảo, đọc sách tập viết.

Chúng kiến hầu tử mang theo đại quân cùng thiên hà thủy quân kịch chiến, giết được hôn thiên ám địa, máu chảy thành sông.

Chúng kiến một người mặc tử y nhu thuận nữ tử đứng ở hầu tử bên người, hầu tử mở miệng hô nàng.

Thanh tâm cả kinh, vội vàng buông xuống hạt châu, nháy mắt con người.

Trong hạt châu chỉ có hình ảnh, không có thanh âm, thanh tâm hiểu được đọc thần ngữ.

"Hắn vừa mới gọi nàng. . . Phong Linh?"

Lại cầm lấy hạt châu lúc, thanh tâm lại bất kể như thế nào sẽ tìm không đến vừa mới hình ảnh.

Hoa Quả Sơn quá lớn, Hoa Quả Sơn có vô số yêu chúng, tại ngàn người trăm năm quang âm lí, trải qua mấy lần biến thiên. Mà thanh tâm liền cái chỗ này nguyên bản cách cục cũng không biết. Đừng nói tìm về vừa mới hình ảnh, chính là muốn sẽ tìm đến vừa mới nữ tử, cũng giống như biển rộng tìm kim vậy.

Huống chi, nàng đến nay cũng còn không có thể thuận thực địa sử dụng hạt châu này.

Giằng co suốt một ngày, có lẽ là bởi vì thương thể lại có chút ít chuyển biến xấu, có lẽ là bởi vì không có thể tìm được vừa mới chợt phát hiện máu chốt, lại có lẽ là nhớ tới của mình hai cái sự phó cái này bản thân cũng rất quý dị ám hiệu, ẩn ẩn địa, thanh tâm có chút nhụt chí.

Nàng cũng đầu gối ngồi ở một cây nghiêng trụ lớn bên cạnh phát khởi ngốc.

"Làm sao vậy? Nếu không tiếp tục tìm, tựu nghỉ ngơi một hồi a."

Thanh tâm chậm rãi lắc đầu.

Na Tra bắt đặc dĩ buông tay ra, nhảy lên nhảy lên tầm mắt bao la trên mặt đá, tiếp tục yên lặng đảm đương nâng của nàng thiếp thân thị vệ.

. . .

Tây Ngưu Hạ Châu một bên.

Đoàn người sớm xuất phát, đi suốt một ngày sơn đạo, một đường vô kinh vô hiểm, đến buổi chiều, liền tại sơn gian một chỗ bên dòng suối nhỏ đốt lên đồng lửa lộ túc.

Đoàn người vừa mới dừng lại, Huyền Trang liền lại bận rộn lên, sao sao chép chép, một khắc đều không ngừng.

Hầu tử cũng không có trò chuyện được muốn đánh ngủ gật.

Tự thể lực mà nói, hầu tử mạnh hơn Huyền Trang vô số lần. Cái này đi về phía tây một đường đối với hắn lớn nhất tra tấn, nhưng thật ra là vô sự có thể làm.

Huyền Trang phải đi biện pháp chứng đạo, đối với hắn mà nói, đi về phía tây chính là đời này kiếp này lớn nhất khảo nghiệm, đại chiến trước, hắn có làm không hết chuyện tình. Mặc dù là cõi ngựa dọc theo đường, nhìn thân sắc tựa hồ cũng đều đang không ngừng địa tự hỏi cái gì.

Đối hầu tử mà nói, đi về phía tây lại chỉ là đơn thuần địa làm hộ vệ. Bảo tiêu loại chuyện này, có người bói móc mới có sự duy trì, không ai tìm tra cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nguyên bản tại Ngũ Hành dưới núi thời điểm kỳ thật so với hiện tại canh nhàm chán, càng vô sự có thể làm. Nhưng lúc đó, hầu tử học xong ngữ. Đang ngủ, liền sẽ nằm mơ, thì không hề nhàm chán như vậy. Nhưng bây giờ lại không được.

Có đôi khi, hầu tử thậm chí hy vọng mỗi ngày đều có người đến bói móc, thần tiên cũng tốt, yêu quái cũng được, cho dù là phật đà cũng đúng. Như vậy, tối thiểu cũng không cần như vậy ngáp ngáp ngắm phong cảnh.

Chằm chằm vào suối nước một mực xem, một mực xem, đương đếm tới thứ hai mươi lăm điều nhảy lên cá giờ, hầu tử thật sự chịu không được, chỉ phải đứng dậy đi qua đi lại, làm cho gió mát thổi thổi mặt.

Quay đầu nhìn lại, Huyền Trang còn đang không dứt địa lặn qua lặn lại, hắc hùng tinh đang ngăn người, tiểu bạch long cũng đã đánh hô, Thiên Bồng đoan đoan chánh chánh địa ngồi ở bên đồng lửa trên, thỉnh thoảng châm củi hỏa.

Này hỏa quang chiếu đến mặt của hắn, thật giống như một cái tượng gỗ giống như địa, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Cân nhắc một hồi lâu, hầu tử quyết định tìm một chút chuyện làm.

Tìm tiểu bạch long?

Coi như hết, tìm hắn ngoại trừ trò chuyện hắn nương tử còn có thể trò chuyện gì? Hiện tại hầu tử vừa nghe nhắc tới cái đề tài này tựa đau đầu.

Tìm Thiên Bồng?

Cái này. . . Giống như khả thi, bất quá hầu tử không nghĩ.

Tìm hắc hùng tinh?

Tên này so với bị đặt ở Ngũ Hành dưới núi sáu trăm năm mươi năm hầu tử còn buồn bực, thật sự không có ý nghĩa.

Chẳng lẽ lại đi cùng con ngựa kia nói chuyện phiếm?

Quanh đi quẩn lại, hầu tử đi đến Huyền Trang bên cạnh, duỗi dài đầu nhìn quanh.

"Người đang làm gì đó?"

"Tại kiểm kê lúc trước dùng xong dược liệu, kế tiếp một đường, chỉ sợ muốn lưu tâm sưu tập dược liệu mới được." Nói, Huyền Trang thân thủ khuấy động lấy bên cạnh bàn tính.

"Người còn có thể ký sổ?" Hầu tử bất đắc dĩ cười cười, nói: "Lúc trước người nói công phu là chùa chiền lí vũ tăng giáo, cái này sổ sách, không phải là phòng thu chi tiên sinh giáo a?"

Huyền Trang cũng không ngẩng đầu lên nói: "Kim Sơn tự là đại tự, tự nhiên có phòng thu chi chức."

Hầu tử hơi nhú mày, thở dài: "Có thể ký sổ, có thể xem bệnh, có thể đánh. . . Người còn có cái gì không hiểu sao?"

Huyền Trang ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, tựa hồ có chút không biết rõ hầu tử muốn nói cái gì.

Co lại tay, hầu tử ung dung nói: "Ta xem người a, ngoại trừ tu tiên, thành phật hai thứ này, tự không có người không hiểu. Người như vậy làm hòa thượng quả thực đáng tiếc, muốn cam tâm tại thế gian hỗn, phong quan được phong hầu, hẳn là không nói chơi."

Nói, hầu tử nhìn Huyền Trang liếc.

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, cúi đầu xuống tiếp tục làm việc sống đứng lên.

"Nếu không người theo ta nói một chút người phổ độ chi đạo a? Chúng ta tham thảo hạ xuống, cũng tốt hơn không có việc gì có thể duy trì?"

"Phổ độ không phải dựa vào giảng."

"Này kế tiếp người định làm như thế nào? Một đường đưa tin?"

"Tín, là khẳng định phải tổng. Đưa tín, tá túc, hoá duyên, đều có thể có roi. Bằng không, còn chưa đi đến Đại Lôi Âm tự, bần tăng cũng đã biến thành một cụ xương khô."

Hướng phía Huyền Trang nhìn hồi lâu, hầu tử cuối cùng chỉ có thể nhảy ra hai chữ: "Lăn qua lăn lại."

"Cái gì?" Huyền Trang ngửa đầu hỏi.

"Không có gì?" Khoanh tay, hầu tử quay đầu hướng phía vừa đi đi, ung dung nói: "Ta còn là cùng ngựa nói chuyện phiếm đi thôi. Hắc, người nói nó theo chúng ta cái này một đường đi xuống, có thể hay không còn chưa tới Đại Lôi Âm tự tự thành tinh rồi sao?"

Nhìn qua hầu tử đi xa bóng lưng nhìn một hồi lâu, Huyền Trang lược lược nghĩ nghĩ, cúi đầu lại là tiếp tục làm việc lục lên.

...

Hoa Quả Sơn, nguyệt minh tinh hi.

Đồng dạng vô cùng buồn chán thanh tâm gói lên cánh tay nằm tại trên mặt đá, một mặt quen thuộc hạt châu, một mặt nương trong tay hạt châu nhìn lên bầu trời đầy sao.

"Dùng viên châu này xem bầu trời đêm, ngược lại thực có một phen không đồng dạng như vậy cảnh sắc a. Mấy trăm năm đầu chuyển tinh dời, cả tinh bàn biến hóa thôi diễn, đều tại nơi đây mặt."

Một bên Na Tra hơi nhú mày, không ra tiếng.

Cách xa nhau ngoài hai dặm trên sườn núi, tịch dương ánh chiều tà trung, Thảo Tiểu Hoa cùng tiểu thất lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hai người.

Tiểu thất thấp giọng hỏi: "Hạt châu kia, là làm gì dùng?"

Thảo Tiểu Hoa không có trả lời, sâu hít một hơi thật sâu, nàng ngược lại hỏi: "Người xác định nàng thật sự là tu Bồ Đề tổ sư đệ tử?"

"Ân. . . Cũng không thể nói xác định. Nhưng bốn công chúa nói, tu Bồ Đề tổ sư quả thật có thứ mười một cá nhập thất đệ tử, là nhiều hơn hai trăm năm trước thu, là nữ, gọi thanh tâm. Trước bàn đào hội trên, bốn công chúa gặp qua nàng một mặt, miêu tả tướng mạo xác thực cùng nàng tương tự. Còn có. . ."

"Còn có cái gì?"

"Còn có chính là, nàng đồng thời cũng là Thái Thượng Lão Quân nhập thất đệ tử."

Thảo Tiểu Hoa con mắt chậm rãi hướng tiểu thất liếc tới.

"Chuyện này không chỉ người cảm thấy kỳ quái, ta cũng cảm thấy kỳ quái. Mà ngay cả bốn công chúa, cũng cảm thấy thật kỳ quái. Tuy nói hai người những năm này quan hệ tốt hơn nhiều, nhưng là hẳn là còn chưa tới hai người cùng một chỗ thu một cái đệ tử tình trạng a. Hơn nữa nghe nói là vừa sinh ra đã bị hai người thu làm môn hạ, cụ thể nguyên nhân, liền bọn họ môn nhân cũng không tinh tường." Nói, tiểu thất bẹp hai cái miệng, nói: "Nguyên lai là cá sống an nhàn sung sướng đại tiểu thư, cũng khó trách tính tình cứng như vậy. Như thế nào, muốn hay không đi gặp nàng?"

Thảo Tiểu Hoa lắc đầu nói: "Này bên người còn có cá thiên tướng. Bất kể như thế nào, Na Tra tổng không phải là đứng chúng ta bên này a?"

Tiểu thất gãi gãi đầu nói: "Bốn công chúa nói Lý Tĩnh gần nhất bị đại thánh gia lẫn qua lẫn lại được sút đầu mẻ trán, theo đạo lý hẳn là không

dám bày mưu đặt kế con của mình đối đại thánh gia sử hôn chiêu mới đúng."

Thoáng thu thu thần, Thảo Tiểu Hoa nói: "Còn là chú ý tuyệt vời, tốt nhất có thể dẫn dắt rời đi Na Tra lại đem nàng bắt được, thăm hỏi một câu."

"Ta hiện muợn thử xem có thể hay không dẫn dắt rời đi Na Tra a." Tiểu thất nói.

...

Lúc này, đám mây phía trên, đang có hai người yên lặng mà chăm chú nhìn này đôi phương.

Nhìn thanh tâm trên người đã sớm hong gió huyết, hồi lâu, lão quân lông mày đều chau thành một đoàn, sách sách thở dài: "Cái này Hoa Quả Sơn cấm chế cũng quá hung hiểm, rõ ràng. . . Ôi, ngươi không phải nói Hoa Quả Sơn không nguy hiểm sao?"

"Ta chỉ là nói không có lo lắng tính mạng." Tu bồ đề loát râu dài nói.

Lão quân nghiêng đầu lại liếc tu bồ đề liếc, lắc đầu, tức giận địa khẽ nói: "Ngươi lúc trước nói làm cho nàng chính mình xem, lão phu sẽ không nên khen thành."

"Như thế nào? Đau lòng rồi?"

"Đồng dạng đương sư phó, lão phu có thể cũng không như ngươi vậy tâm địa sắt đá."

"Thôi đi, ngươi đối cái khác đồ đệ cũng không gặp như vậy để bụng qua. Ta đối môn hạ đệ tử, chính là rất tốt." Nói đi, tu bồ đề ha ha nở nụ cười.

Lão quân mím môi lại là liếc mắt nhìn hần, ung dung nói: "Lúc trước cũng không biết là ai, đồ tôn của mình đều muốn chết đuối, cư nhiên còn không được đồ đệ xuất thủ cứu người. Vì sư bất nhân, lòng người dễ thay đổi."

"Đây không phải là biết rõ ngươi sẽ ra tay sao?"

"VẬY LẦN NÀY?"

"Ma một ma cũng tốt, nha đầu kia từ nhỏ cho ngươi cho làm hư, chịu chút đau khổ, là chuyện tốt." Tu bồ đề nói: "Lần này ta cùng tới, chính là cố ý đến ngăn cản ngươi ra tay cứu."

Chính trong ngôn ngữ, thanh tâm đột nhiên ngồi dậy, ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, nắm hạt châu sững sờ.

"Làm sao vậy?"

"Ta giống như tìm được viên châu này sử dụng phương pháp rồi? Có thể khống chế cảnh tượng khoảng cách thời gian dài ngắn!" Nói, thanh tâm vội vàng đứng lên, chịu đựng thương thế trên người cùng mỗi một, cầm hạt châu bắt đầu mọi nơi xem xét.

Na Tra bước nhanh đi theo.

Trong lúc nhất thời, xa xa Thảo Tiểu Hoa không khỏi duỗi dài cổ, bắt mình sờ dĩ.

Tuy nói thanh tâm cũng đã bị thương, nhưng có Na Tra tại, tại đây trên mặt đất, vô luận thanh tâm làm cái gì, Hoa Quả Sơn yêu chúng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Chịu đựng thương thế, thanh tâm rất nhanh đi động, Na Tra chăm chú tùy tướng, Hoa Quả Sơn yêu chúng môn thì tại xa xa quan vọng, không dám chút nào buông lỏng cảnh giác.

Một đường đi tới, hạt châu kia lí cảnh tượng theo thanh tâm tâm ý rất nhanh biến hóa trước.

Quanh đi quẩn lại, không bao lâu, dựa vào hạt châu kia lí cảnh tượng, thời gian rất nhanh liền bị tập trung đến tám trăm năm trước. Tại Hoa Quả Sơn dưới chân núi, thanh tâm nhìn tận mắt một tảng đá lớn theo ở giữa vỡ ra, trong đó lung la lung lay địa đi ra một con non nớt hầu tử, này hầu tử hoảng sợ mà nhìn xem bốn phía, luống cuống thần.

"Thật đúng là theo trong viên đá bỗng xuất hiện. . . Nói như vậy mà nói, hấn còn là hầu yêu sao?"

"Cái này. . . Hấn là còn là hầu yêu a. Bất quá hấn là cái gì có trọng yếu như vậy sao?" Na Tra đáp.

Trong tay hạt châu rất nhanh diễn biến trước ngày cũ cảnh tượng, thanh tâm nhìn xem này vừa mới xuất thế hầu tử bắt đầu bốn phía lặn qua lặn lại, nói mê sảng, lừa dối bày vượn, vịn chính mình bện dây thừng tiến Thủy Liêm động trở thành Hầu vương, theo Thủy Liêm động lí đi ra rồi, còn không có ăn no, lại bị lão hổ đuổi đến không chỗ có thể trốn, còn là dựa vào một con chim hoàng yến chỉ dẫn mới bảo trụ một mạng.

Ngay sau đó, thương thế kia còn không có dưỡng tốt hầu tử bắt đầu nổi cơn điên địa cùng lão hổ liều mạng.

Nhìn xem trên người hấn buộc vài miếng lá cây, giơ mọc côn nhếch miệng rít gào bộ dáng, thanh tâm không khỏi bật cười.

Cứ như vậy một con hầu tử, ai có thể đưa hắn cùng nhiều năm từ nay về sau vô pháp vô thiên, hùng bá tam giới vạn yêu chi vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không liên lạc với cùng một chỗ? Mặc dù là so với vừa biến hóa tiểu yêu, đều hơi có không bằng a.

Khi thấy này hầu tử cùng chim hoàng yến đưa ra rời bên cầu tiên, nâng lên Tây Ngưu Hạ Châu Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm, thanh tâm hơi nhăn nhú mày, thực sự không có để vào trong lòng.

Một đường truy tìm trước hầu tử tiến độ, rất nhanh, nàng xem đến hầu tử mang theo chim hoàng yến leo lên rời bên bè gỗ, chứng kiến bè gỗ bị gió bạo ném đi, chứng kiến một ít hầu một tước tại cận tồn trên mặt cọc gỗ sổng nương tựa lẫn nhau, ưng thuận một cái hoang đường hứa hẹn.

Quang ảnh nhanh chóng bay nhanh.

Nàng xem đến cái này một hầu một tước đều mất đi tri giác, chứng kiến một cái kim sắc cá chép ra hiện tại bên cạnh bọn hắn. Có lẽ là xuất phát từ hảo tâm, cái này điều kim sắc cá chép đưa bọn họ đưa đến hải bờ bên kia, sau đó rời đi.

Đương hầu tử mang theo hấp hối chim hoàng yến tránh ở trên nhánh cây run nhẹ thời điểm, thanh tâm tựa hồ cũng có thể cảm nhận được cảnh tượng đó bên trong hầu tử loại đó chua xót cùng bất đắc dĩ.

Một đường truy tìm trước.

Thẳng đến cái này một hầu một tước bị nhốt đến hoang mạc trung cây gỗ khô phía trên, thanh tâm theo hầu tử trong miệng đọc lên hai chữ "Tước nhi" .

Giờ khắc này, thanh tâm lập tức cả giật mình một cái.

"Tước nhi. . . Cái này chính chim hoàng yến rõ ràng gọi Tước nhi?"

Mở to hai mắt, thanh tâm giật mình nhớ tới Đâu Suất cung lí vị kia cho tới nay đối với chính mình chiếu cố có gia Tước nhi tử tử nói với tự mình qua một câu.

"Tước nhi" cái tên này, nguyên bản cũng không thuộc về nàng!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 548: : Mộng Cảnh

Bản thân tỵ bị thương, còn cường chống một đường theo Hoa Quả Sơn đuổi tới Nam Chiêm Bộ Châu, lúc này, nắm một miếng đỏ hạt châu, thanh tâm sắc mặt càng phát ra trắng bạch.

Này trên trán lộ vẻ mồ hôi lạnh, cả thân thể lung lay sắp đổ.

Một bên Na Tra thấy kinh hồn táng đảm địa, vội vàng thấp giọng hỏi: "Nếu không, nghỉ ngơi một chút, dưỡng tốt thương rồi nói sau. Dù sao hạt châu trong tay, sớm một chút muộn một chút, người muốn biết cái gì, cuối cùng cũng là có thể biết đến. Muốn người đã xảy ra chuyện ta nhưng đảm đương không nổi nha."

Thanh tâm chậm rãi nhắm lại hai mắt, có chút mệt mỏi lắc đầu, nói: "Na Tra, người nghe qua 'Tước nhi' cái tên này sao?" .

"Tước nhi? Đâu Suất cung vị nào, còn là một vị khác?"

"Người biết hai cái?"

"Ân." Na Tra gật đầu nói: "Ngoại trừ Đâu Suất cung vị nào bên ngoài, ta còn biết rõ trước người đề cập qua cái kia Phong Linh kiếp trước, là một con chim hoàng yến, cũng gọi là Tước nhi. Đại chiến đêm trước, bệ hạ đã từng phái chúng ta vụng trộm lên vào Hoa Quả Sơn đi lấy nàng. Này con khỉ trắng đến nàng thân hình đều diệt một khắc, mới biết được nàng thân phận thật sự."

Nghe vậy, thanh tâm cả giật mình.

Dưới ánh trăng, nàng mở to hai mắt. Trăng bệch khuôn mặt bên trong dần dần nhiều hơn một phần kinh ngạc.

"Phong Linh kiếp trước. . . Đã kêu Tước nhi?"

Nắm hạt châu tay tại hơi địa rung động.

"Tước nhi chính là Phong Linh, Phong Linh chính là Tước nhi, Tước nhi chính là Phong Linh, Phong Linh chính là Tước nhi. . ."

Thanh tâm không ngừng mặc niệm trước, thần sắc có chút hoảng hốt.

Hầu tử đôi chim hoàng yến này vui đùa lời nói đồng dạng lời hứa hiển hiện trong đầu, trong lúc giật mình, nàng tựa hồ hiểu rõ rồi cái này chính giữa đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên bản hỗn độn một mảnh manh mối đan vào lên, tạo thành dần dần rõ ràng mạch lạc.

Đâu Suất cung lí Tước nhi. Chim hoàng yến Tước nhi. Hầu tử. Hơn sáu trăm năm trước đại chiến nguyên nhân gây ra, hồn phi phách tán Phong Linh, còn có lão quân một câu kia lời nói.

Đương hầu tử đưa ra đem Kim Cương Trác trả lại điều kiện phải là Phong Linh sống lại giờ, lão quân trả lời là: "Đây chính là người nói."

Này thần sắc, là bực nào địa tự tin, thật giống như Phong Linh đã sớm phục đang sống.

Vì cái gì hai vị trong thiên địa nhất đẳng đại năng, sẽ chọn đồng thời thu chính mình cái này nhỏ bé không đáng kể nữ tử vi đồ, cũng như thế địa cung chiều?

Vì cái gì nàng như thế nào hồ đồ lão quân cũng không tức giận?

Vì cái gì đương hỏi đến lão quân Phong Linh vấn đề. Lão quân muốn tránh mà không đáp?

Vì cái gì cái này khóa rõ ràng xuất từ lão quân thủ bút trên quý hạt châu, hội từ trên trời giáng xuống, vừa vụn rơi xuống tại chính mình bên cạnh?

Tất cả vấn đề hợp thành một đường, thoáng cái, đáp án cũng đã miêu tả sinh động.

Khóe miệng của nàng hơi co rúm trước, tựa hồ muốn cười, rồi lại cười không nổi.

Dần dần địa, ý thức bắt đầu có chút mơ hồ không rõ.

Nghe nói lúc trước lão quân đối Phong Linh rất tốt, cuối cùng lại lựa chọn làm cho Phong Linh hồn phi phách tán. . . Thanh tâm không biết một khắc đó Phong Linh là dạng gì cảm thụ, nhưng giờ phút này nàng. . .

Một cỗ không hiểu chua xót theo trong nội tâm lan tràn ra.

Cái loại cảm giác này. Thật giống như tràn ngập sương mù dày đặc rốt cục tán đi, rốt cục thấy được cho tới nay chờ mong cảnh sắc. Lại giật mình phát hiện nó tàn khốc được làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

Trước mắt được hết thấy dần dần mơ hồ.

"Vì cái gì. . . Rõ ràng sẽ là dạng này. . ."

Tất cả lực lượng đều tại thời khắc này bị hút ra, trời đất quay cuồng.

Trong thoáng chốc, nàng nghe được Na Tra kêu sợ hãi, chứng kiến Na Tra hoảng sợ mà hướng nàng vọt tới.

Đây trời tinh đầu, là nàng cuối cùng nhìn qua hình ảnh.

...

Đám mây phía trên, hai cái lão nhân nhíu lại mi, đưa mắt nhìn nhau.

"Thoáng cái biết rõ những này, trùng kích. . . Tựa hồ có điểm lớn a?"
Lão quân nhẹ giọng thở dài.

"Phải biết, thủy chung là muốn biết được. Lại trốn cũng tránh không khỏi. Đây là chúng ta thua thiệt của nàng, nói cho cùng, những năm này chúng ta đều là tại trả nợ." Nói, tu bồ đề lẳng không một ngón tay, chỉ hướng thanh tâm: "Đã muốn biết được, không bằng làm cho nàng biết được càng thêm kỹ càng một ít, cũng khá nguoi ta nhiều năm khúc mắc."

...

Hoang mạc bên trong, Na Tra luống cuống tay chân địa lấy ra đan dược uy nhập thanh tâm trong miệng, cũng đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

"Nguoi cũng không thể chết a, ngàn vạn không thể chết được! Nguoi chết ta ta như thế nào công đạo a!"

Thác loạn bên trong, một đạo linh lực vô thanh vô tức địa từ trên trời giáng xuống, chui vào thanh tâm bên trong mi tâm.

Mông lung, thanh tâm làm một cái rất lâu rất lâu mộng.

Nàng mộng thấy chính mình biến thành một con tước điều, vô ưu vô lự địa bay lượn tại trong thiên địa, thẳng đến tại trong núi rừng gặp một con quái dị hầu tử.

Đó là một con không may hầu tử, rất dã, rất quái lạ, rất hoang đường, rất hiếu chiến, cư nhiên còn ý nghĩ kỳ lạ địa muốn ra biển cầu tiên.

Chẳng lẽ hắn không biết một con hầu tử xuyên việt toàn bộ thế giới, trừ phi kỳ tích, nếu không căn bản không thể nào sao?

Thanh tâm không thích cái này con khi, tự giác nói cho nàng biết, hắn là rời xa cái này con khi. Có thể trong mộng thân thể, cũng không bị nàng khống chế. Cuối cùng, nàng còn là đi theo cái này chích kỳ quái hầu tử bước lên cầu tiên đường.

Bè gỗ bị gió lãng quật ngã, bọn họ chẳng có chỗ cần đến phiêu lưu tại trên biển, chờ đợi tử vong buông xuống.

Một ngày nào đó, tại yêu cầu của nàng hạ, cái này con khi tựa hồ xuất phát từ áy náy, đồng ý nếu là tu thành tiên, liền lấy nàng.

Nói lời này thời điểm, hầu tử mang trên mặt một điểm vui đùa ý vị.

Một con hầu tử cùng một con chim hoàng yến tình yêu, vô luận như thế nào nghe đều là như vậy địa vớ vẩn. Thanh tâm không tin, cái này hầu tử nhìn về phía trên cũng không đương hồi sự, bởi vì hắn đáp ứng cực kỳ miễn cưỡng. Nhưng mà, trong mộng cái kia nàng, lại ngây ngốc địa tin.

Kế tiếp một đường, rất khổ, mệt chết đi, rất bàng hoàng. Một hầu tử một tước sống nương tựa lẫn nhau, đi qua dài dòng buồn chán đường.

Thanh tâm hiểu rõ, không có hầu tử, tước điều liền đã không có gánh nặng, có thể tiếp tục tự do tự tại trong thiên địa bay lượn. Chính là đã không có tước điều, hầu tử lại sẽ rất thảm, chỉ có thể sa vào dã thú khế dùng bữa tối. Dọc theo con đường này, kỳ thật đều là tước điều tại chiếu cố hầu tử, dùng hết tất cả tâm lực trợ giúp hắn đi hoàn thành một ít cá xa không thể chạm mộng tưởng.

Nàng nhìn ra được, này hầu tử càng ngày càng áy náy, thế cho nên hắn lần nữa lặp lại cái kia hứa hẹn, nói rất nhiều rất nhiều lần, hổng được tước

điều rất vui vẻ.

Dần dần địa, thanh tâm thật sự có chút ít tin. Có lẽ hầu tử cũng vui vẻ tin tưởng a.

Nhưng mà, không có đọi cho tu thành tiên, nàng liền "Chết rồi", chết ở một cái thợ săn trong tay, bị chết thi cốt đều không có.

Đây hết thấy tới quá đột ngột. Không có chút nào bất luận cái gì chuẩn bị tâm lý.

Đương nhìn xem này hầu tử quỳ gối của mình toái cốt trước gào khóc khóc lớn thời điểm. Trong mộng cái kia nàng. Cũng đã mất đi tất cả cảm giác.

Nhưng mà giờ khắc này, thanh tâm cùng hầu tử, đều triệt để địa tin, đây là tình yêu. Một đoạn vỡ vụn, lại chân thật tồn tại tình yêu.

Hầu tử đỏ lên hộc mắt nói làm cho tước điều chờ hấn, hấn nhất định sẽ trở về thực hiện lời hứa.

Tịch dương ánh chiều tà hạ, có khắc "Tề Thiên Đại Thánh phu nhân chi mộ" mộ bia, nhìn về phía trên tựa giống như một tấm vĩnh viễn không cách nào hoàn lại phiếu nợ vậy.

Hầu tử độc thân bước lên đi về phía tây đường.

"Đó là một mộng. Rất nhanh tựa tỉnh." Thanh tâm như vậy nhắc nhở chính mình.

Nhưng mà, cái này mộng cũng không có do đó chấm dứt. Hay hoặc là nói, cái này mộng giờ mới bắt đầu.

Hầu tử đi rồi, kim sắc cự phạt lấy đi hồn phách của nàng, đem nàng dẫn tới tây phương, hứa hẹn chỉ cần nàng quy y phật môn, tự sống lại nàng.

Một cái phàm trần trung sinh linh, vậy mà làm phiền phật tổ ra tay ban cho sống lại cơ hội, đây là hạng nào vinh dự a.

Nhưng mà, trong mộng tước điều lại hỏi: "Quy y phật môn sau. Ta còn có thể gả cho hầu tử sao?" .

Nàng chỉ để ý cái này.

"Tây phương cực lạc, tứ đại giai không. Không dính phàm trần, tự nhiên là không thể." Này cự phạt đáp.

"Ta đây không quy y." Tước điều cố chấp thuyết: "Ta phải đợi hầu tử sống lại ta, hấn đã đáp ứng của ta, nhất định sẽ làm được."

Cự phạt không nói, chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem nàng.

Tước điều kiêu ngạo mà ngửa đầu.

Giờ này khắc này nàng, tin tưởng vững chắc người yêu của mình tình hội nở hoa kết quả.

Hồi lâu, cự phạt hỏi: "Người thật sự, như vậy xác định sao?" .

"Hầu tử sẽ không gạt ta."

"Đã như vậy, chúng ta cùng đi hỏi một chút hấn a."

Mang theo tước điều hồn phách, phật tổ bay vùn vụt mười vạn dặm.

Đi đến hầu tử bên người thời điểm, hấn đang tại ngủ say, vết thương đầy người, tựa hồ tại làm lấy cơn ác mộng, này tay dặt lấy cây mây, cơ nhục

buộc được chăm chú.

Cho dù ở trong mộng, hẳn như trước tại một khắc càng không ngừng cùng thế giới này chiến đấu trước, thật giống như một tấm trên huyền trường cung vậy, buộc được chăm chú địa, tùy thời đều đoạn đi.

Nhìn thấy một màn này, không biết vì cái gì, thanh tâm đột nhiên có một loại chua xót.

Cự phạt thân thủ xuyên thấu hầu tử thân thể, đưa hẳn "Tâm" hút ra đi ra, tại tước điều trước mặt, đồng dạng dạng địa phân giải, đồng dạng dạng địa tan vỡ. Đây chính giữa, có áy náy, có không muốn xa rời, có chấp nhất, có kiên trì, có hứa hẹn. . . Lại duy chỉ có không có tình yêu.

Một khắc đó, thanh tâm phảng phất nghe được tâm từng điểm từng điểm vỡ vụn thanh âm.

Từng giọt nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Tước điều khóc, khóc đến chưa bao giờ có địa thương tâm.

"Người gạt ta!"

"Đây là người tận mắt thấy, nói như thế nào bản tăng lừa người?"

"Là giả! Là giả! Hết thầy đều là giả! Người gạt ta!"

Phật tổ lẳng lặng mà chăm chú nhìn nàng, không nói một lời.

Tước điều khóc đến thương tâm gần chết.

Nàng cho là mình tại thủ vững trước người yêu của mình tình, nhưng không biết, này phần yêu vốn là không có tồn tại qua.

Nàng đối phật tổ nói: "Hắn không thương ta, nhất định là bởi vì ta không tốt, nhất định là bởi vì ta chỉ là một chích chim hoàng yến. . . Hắn nói yêu mến tiên tử, ta. . . Nếu như ta có thể biến thành hắn yêu mến tiên tử, nếu như ta có thể biến thành hắn yêu mến bộ dáng, hắn nhất định. . . Hắn nhất định sẽ thực hiện lời hứa. Đúng không?" .

Nàng kinh ngạc địa nhìn qua phật tổ, hy vọng được đến một câu khẳng định trả lời thuyết phục.

Nhưng mà, phật tổ nhưng chỉ là nhìn chăm chú nàng, chậm rãi lắc đầu.

"Hắn nhất định sẽ lấy của ta! Đây là hắn đáp ứng ta! Đây là hắn đáp ứng ta! Hắn sẽ không gạt ta. . . Nhất định không biết. . ."

"Người là du linh, quy y ngã phật, là người tốt nhất, cũng là duy nhất đường ra. Cự tuyệt, sẽ chỉ làm người hồn phi phách tán."

"Ta đây tình nguyện hồn phi phách tán. . ."

Nước mắt, cũng đã chảy thành hà.

Dưới bóng đêm, chim hoàng yến quật cường địa ngửa đầu, nhìn thẳng phật tổ, run nhè nhẹ trước, dùng cận tồn một đám hồn phách, cố định địa hãn vệ trước nguyên bản sẽ không tồn tại hy vọng, không chút nào lùi bước.

Không có ai biết, là cái gì cho nàng như vậy dũng khí.

. . .

Lúc này, xa xôi kia phương, hầu tử chính gói lên tay nằm tại trên bãi cỏ nhìn qua tinh không.

Yên tĩnh trong đêm, trừ bỏ đồng lửa "Đùng" tiếng vang, cũng chỉ còn lại có một bên bạch mã thỉnh thoảng hừ hừ hai tiếng.

Cách xa vạn dặm. . . Đoạn đường này, hắn cũng không là lần đầu tiên đi. Tám trăm năm trước một lần đó, trong lòng của hắn tràn đầy sợ hãi, sợ hãi thế giới này hết thảy tất cả, cũng không hạ nhìn quanh mình phong cảnh, thậm nghĩ sớm ngày đi đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Cái kia lạnh như băng trong đêm đen, cặp kia ăn thịt người con mắt. Đông kia toái cốt. Là hắn vĩnh viễn ác mộng.

Thời điểm đó hắn. Có sâu đậm chấp niệm, nằm mộng cũng muốn trước biến thành không gì làm không được Tề Thiên Đại Thánh, sống lại Tước nhi, hoàn thành lời hứa. Nay phảng phất đã trở thành hắn còn sống duy nhất mục đích. Chèo chống trước tất cả ý chí. Hắn thậm chí không có dũng khí đi nghi vấn đó là hay không tình yêu, bởi vì chỉ cần này phần kiên trì thoáng buông lỏng, hắn thật sự, thật sự không biết, chính mình còn là có phải có lực lượng mở ra cước bộ tiếp tục hướng tây.

Nhưng mà. Khi hắn chính thức đi đến tới hạn thời điểm, lại phát hiện tới hạn không có gì cả.

Đang nhìn bầu trời trung điểm điểm đầy sao, trong đầu của hắn triệt để chạy xe không, có một loại hết cách tới mỗi mệt.

. . .

Trong mộng cảnh, thanh tâm trông thấy chính mình thỏa mãn nguyện vọng địa chuyển thế, bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn hạ. Có hòa ái dễ gần sư phó, yêu thương sư huynh của nàng, hết thảy tất cả tựa hồ cũng mỹ hảo đến làm cho nhân tâm say.

Ở nơi đó, nàng vô ưu vô lự địa phát triển trước.

Quang ảnh phi tốc địa lưu chuyển, này con khi rốt cục vượt qua cách xa vạn dặm đường. Kéo theo vết thương chồng chất thân hình đi tới hồng môn

bên ngoài.

Hắn thật sự thành công, một con hầu tử. Cẩn rãng, nghẹn trước một hơi, xuyên qua toàn bộ thế giới mà đến.

Nhưng mà, hắn thay đổi.

Trong mắt hắn, thanh tâm rốt cuộc nhìn không được nguyên bản những kia nói chuyện không đâu ảo tưởng, có, chỉ là, đó là một loại đối lực lượng cực độ khát vọng. Tay của hắn tại hơi địa run rẩy, thật giống như một đầu ác lang, tùy thời đều liều lĩnh địa đánh về phía của mình con môi.

Thế giới này ngạnh sanh sanh địa đưa hắn bức thành một con triệt đê dã thú.

Có lẽ, cũng chỉ có như vậy một con dã thú, mới có thể đi qua như thế dài dòng buồn chán đường, đi hãn vệ kiên trì của mình a.

Cách biệt mười năm, hai người cuối cùng lại tương kiến, chỉ tiếc đều sớm đã nhận thức không ra lẫn nhau.

Thấy như vậy một màn thời điểm, thanh tâm trong lòng có một loại cô đơn.

Đây là tước điều chờ mong gặp nhau sao?

Một cái xuân thu thủ vũng, một cái xuân thu chăm sóc, hầu tử rốt cục vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn. Trong mộng chính mình vui đến chảy nước mắt.

Hắn trộm sách, nàng đã giúp hắn đánh yểm trợ, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Hắn bị thương, nàng tự chăm sóc hắn, khóc đỏ tròng mắt.

Theo hấn xuất hiện bắt đầu từ ngày đó, nàng hết thấy tất cả đều ở quay chung quanh trước hấn chuyển, hết thấy tựa hồ tới như vậy tự nhiên, vô luận là hầu tử, còn là một ít chích chuyển thể tức điều, đều không có cảm giác ra trong chuyện này khác thường.

Thanh tâm lẳng lặng mà nhìn xem một đoạn này ly kỳ nhân duyên.

Thời gian ngày từng ngày qua.

Hấn muốn đi Côn Luân sơn, kỳ thật nàng cũng muốn đi theo đi, lại không dám nói xuất khẩu, thế cho nên tiền đưa ngày đó, cũng không có xuất hiện.

Mỗi ngày nghịch kinh, đả tọa, tu hành, nàng lẳng lặng chờ đợi trước hấn trở về.

Ngày từng ngày địa khổ đợi, mỗi ngày viết thơ, kết quả là lại chỉ đợi cho hầu tử xa nhau sự môn tin tức.

Giao thoa nhân duyên tuyền, lại một lần ly tán.

Thanh tâm lẳng lặng mà nhìn xem, nhìn xem nàng rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nhìn xem nàng gặp được Thái Thượng Lão Quân, nhìn xem nàng đi qua cách xa vạn dặm đường, rốt cục đả tới Hoa Quả Sơn, mang theo không gì sánh kịp dũng khí, đi truy tầm nàng tỉnh tỉnh mê mê tình yêu.

Đó là theo sinh ra một khắc lên, liền dẫn ấn ký, cũng là kiếp trước di lưu chấp niệm.

Nhưng mà, hầu tử đã không phải là nguyên lai hầu tử, hấn đã là yêu vương, nắm giữ lấy cường đại quân lực, đối kháng thiên đình. Tại bên cạnh của hấn, còn có một Dương Thiên.

Đương hầu tử tại chấy dài trên sơn đạo nói vợ chính thức của hắn là Tước nhi thời điểm, không biết vì cái gì, thanh tâm chỉ có thể bất đắc dĩ địa cười.

Nàng như trước lẳng lẳng mà nhìn xem, nhìn xem hầu tử vì thủ vững tín niệm xông về trước, chiến thiên quân, đấu yêu vương. Nhìn xem trong mộng tước điều sau lưng hắn liêu mạng đuôi theo, lại bất kể như thế nào cũng cản không nổi cước bộ của hắn.

Vốn là người của hai thế giới, có lẽ bọn họ gặp , vốn là một loại sai lầm a.

Thượng thiên làm quan.

Đương trong mộng chính mình gặp phải giả Tước nhi thời điểm, thanh tâm có thể cảm nhận được trong nội tâm nàng bàng hoàng. Đương trong mộng tự mình biết mình chính là chính thức Tước nhi thời điểm, thanh tâm có thể cảm nhận được trong nội tâm nàng này phần tuyệt vọng. Mà khi ba phần thiếp cưới quấy tam giới thời điểm. . . Thanh tâm cũng đã phân không rõ đây rốt cùng là một giấc mộng cảnh, còn là chính mình chân thật trí nhớ.

Nàng chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem, nhìn mình giống như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy, muốn dùng một loại đặc thù phương thức đi vì mọi chuyện cần thiết hoa lên một cái dấu chấm tròn.

Một chuỗi Phong Linh. . .

Nàng bất đắc dĩ địa, muốn cười, lại bất kể như thế nào cũng cười không nổi.

Mộng cảnh cuối cùng một màn, thanh tâm chứng kiến lão quân, tu bồ đề, Trần Nguyên Tử tại nàng hồn phi phách tán địa phương dùng một loại

không thể tưởng tượng phương thức hợp lực bổ hạ pháp trận, thu hồi nàng rơi lả tả thể gian tàn hồn. . .

Mộng cảnh đã xong.

Nàng chậm rãi mở to mắt, nằm đang nằm, có chút mờ mịt địa nhìn qua đỉnh đầu trần nhà.

Thiên, cũng đã sáng.

"Người làm sao vậy, làm ta sợ muốn chết, hôn mê còn một mực khóc." Na Tra mặt xuất hiện ở trước mắt của nàng.

"Ta ở đâu?" Thanh tâm có chút chột phác địa nhìn về phía bốn phía.

"Nơi này là Kim Quang động. Người hôn mê ba ngày, ta chỉ có thể gần đây đem người đưa tới Côn Luân trong núi, khá tốt sư phó nói người chỉ là hư thoát mà thôi, tu dưỡng thoáng cái là được. Muốn uống nước sao?" .

Thanh tâm môi hơi giật giật, nháy mắt con người quay mặt qua chỗ khác, nhìn về phía không có vật gì vách tường.

"Người có thể nói chuyện sao?" .

"Ta. . . Ta không sao."

"Bộ dáng của người thoát nhìn không giống không có việc gì a."

"Ta. . . Thật sự không có việc gì."

Thái Ất chân nhân theo ngoài cửa sổ đi ngang qua, xuyên thấu qua cửa sổ linh hướng trong phòng nhìn thoáng qua.

"Sư phó, thanh tâm tỉnh!"

Thái Ất chân nhân không nói một lời địa đi.

"Đừng chú ý, sự phụ ta gần nhất tâm tình không tốt lắm. Hắc hắc, người không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Người muốn xảy ra chuyện, trách nhiệm này ta nhưng đảm đương không nổi a." Nói, Na Tra liền xoay người đi bói thêm một chén nữa ai đưa qua.

Thanh tâm chậm rãi nhắm lại hai mắt, khẽ lắc đầu.

Giờ này khắc này, trong đầu của nàng giống như một đoàn đay rối vậy. Một hồi hiển hiện um tùm bạc phơ Hoa Quả Sơn, một hồi hiển hiện sườn núi nhỏ trên cô phần, một hồi lại biến thành cường thịnh Hoa Quả Sơn, bốn phía khoác lụa hồng đeo. . .

Na Tra bất đắc dĩ buông tay ra, đem trong tay chén bỏ vào trên bàn.

"Kim Quang động nơi này đan dược gì đều có, người trước dưỡng tốt thương, dưỡng tốt, ta lại cùng người đi Hoa Quả Sơn a."

"Không. . . Không cản trở về."

"Không cản trở về? Người muốn tìm gì đó cũng đã tìm được rồi?"

Thanh tâm nuốt khô nhờ nước miếng, khẽ gật đầu.

"Chúng ta đây có thể trở về Nam Thiên Môn rồi?"

Thanh tâm lại lắc đầu.

"Đó là như thế nào cá ý tứ? Còn có địa phương khác muốn đi? Người đến tột cùng là muốn tìm cái gì a?"

Trầm mặc hồi lâu, thanh tâm hơi giương đôi mắt, nói khẽ: "Ta. . . Muốn đi Hoa Sơn một lần." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Rốt cục viết xong, đã là rạng sáng sáu điểm. . . Một chương này, xác thực phi thường khó tả, hy vọng mọi người còn thoả mãn.

Có lẽ có người cảm thấy ta tại nước, nhưng người có thể ngẫm lại cả nội dung vở kịch chính giữa không có một chương này, sẽ biến thành cái dạng gì.

Tốt lắm, xem tại ta nhịn suốt đêm cũng càng ra tới phân thượng ~ mọi người quãng tháng phiếu quá ~

Chương 548:: Mộng cảnh 【câu vé tháng:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 549: Tu Dưỡng

"Ta. . . Muốn đi Hoa Sơn một lần."

Nghe được câu này thời điểm, Na Tra đột nhiên có loại cảm giác nói không ra lời. Tại trước mặt nàng cái này thanh tâm, thật giống như thay đổi cá nhân vậy, hoàn toàn đã không có lúc trước loại đó điều ngoa tùy hứng kình.

Chẳng lẽ là bởi vì thương thế quan hệ?

"Người muốn đi Hoa Sơn?"

Thanh tâm không có trả lời, chỉ là chậm rãi nhắm lại hai mắt.

"Người muốn đi Hoa Sơn làm gì? Hoa Sơn chỗ đó. . . Là hai địa bàn của ca, chỗ kia dù cho ta có Nam Thiên Môn lệnh bài, cũng không phải tùy tiện có thể đi, so với tiền Quán Giang Khẩu còn khó hơn."

Thanh tâm như trước không có trả lời, nàng chăm chú địa nhắm mắt lại, thật giống như đang ngủ đồng dạng.

Nuốt khô nhỏ nước miếng, Na Tra nói tiếp: "Hoa Sơn chỗ đó thực không có gì hay đi, đi vào khó, hơn nữa trong đó cái gì cũng không có, phải không là. . ."

Na Tra mà nói đột nhiên im bật, bởi vì hắn chứng kiến thanh tâm khòe mắt ần ần ngân lệ.

Trong lúc nhất thời, hấn cả giật mình, hơi há miệng, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Cả trong phòng bầu không khí đột nhiên đều trở nên thập phần bị đè nén.

Do dự một hồi lâu, hấn chỉ phải thấp giọng nói: "Người nghỉ ngơi thật tốt a, đi Hoa Sơn cũng phải dưỡng tốt thương tài năng đi a. Ta đi ra ngoài trước."

Nói đi, hấn yên lặng nhẹ gạt đầu, xoay người rời đi.

Đợi đến rời khỏi ngoài cửa, khép lại cửa phòng, hấn mới chậm rãi địa thư thả ra một hơi, thân thủ xóa đi mồ hôi lạnh trên trán.

Không biết vì cái gì, hấn cảm giác, cảm thấy trước mắt cái này thanh tâm, đã không phải là nguyên bản thanh tâm.

Xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở, hấn chứng kiến thanh tâm như trước lẳng lẳng địa nằm, vẫn không nhúc nhích, thật giống như thật sự đã ngủ vậy. Nước mắt kia theo khước mắt từng giọt địa chảy xuống, đánh vào trên gối đầu.

"Cái này. . . Đây là có chuyện gì?" Na Tra lông mày chau thành một đoàn. Do dự nửa ngày, nhưng không biết như thế nào cho phải, chỉ phải thì thào lầm bầm: "Hay là hỏi hỏi sư phó a."

Trong sân, Na Tra quay đầu hướng phía Kim Quang động chủ điện phương hướng vội vàng mà đi.

Đám mây phía trên, hai cái lão nhân còn đang lẳng lẳng mà nhìn xem.

Lão quân ngẩng đầu lên híp nửa mắt. Một hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài: "Một cái cọc tâm sự cuối cùng hiểu rõ, bất quá, phiền toái còn đang phía sau nha."

"Nàng muốn đi Hoa Sơn, người nói. . . Nàng muốn đi Hoa Sơn làm cái gì?"

"Nên đi gặp Dương Thiên a. Chúng ta hai lão này lúc này cũng không nên hiện thân, muốn gặp chúng ta thời điểm. Nàng tự nhiên hội trở về."

"Gặp Dương Thiên làm cái gì đây?"

Lão quân nghiêng mặt qua đến xem tu bồ đề liếc, loát râu dài nói: "Nói không rõ, một người, đột nhiên trọng điệp tam thế trí nhớ, hoàn toàn bất đồng ba loại tính cách. Loại sự tình này, từ xưa đến nay cũng chưa bao giờ có, trời biết đạo sẽ phát sinh cái gì chuyên biến."

"Liền người cũng nói không rõ?"

"Nếu là thiên đạo thạch còn đang, lại là có thể trắc trên một trắc, hiện nay, sợ rằng cũng đoán trước không ra đến đi."

Bộ dạng phục tùng dừng ở này viện lạc, tu bồ đề nhẹ giọng thở dài: "Nàng cũng đã biết mình thân phận, tuy nói không phải tình yêu. Nhưng này đầu khí là thần là quý, thì ra là nàng một ý niệm."

"Ha ha ha ha, này. Người là nghĩ hấn là thần, còn là là quý?" Lão quân ý vị thâm trường mà nhìn xem tu bồ đề, nói: "Sớm biết như vậy người làm nàng sống lại, không phải chỉ là để muốn hoàn lại chỗ thua thiệt đơn giản như vậy. Thật sự là chích cáo già a."

Tu bồ đề nhàn nhạt liếc lão quân liếc, loát râu dài nói: "Này hầu tử quá đã, bất tử bất diệt. Này thiên địa gian cái gì đều trời không được hấn. Mặc

dù là phật môn pháp ấn, kỳ thật cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Thiên đạo vô cực. Sáu trăm năm mươi năm, nếu là này hầu tử ban đầu ở Ngũ Hành dưới núi nghĩ thông suốt. Nghĩ ra được, đừng nói là Chính Pháp Minh Như Lai, chính là Thích Già Ma Ni, cũng trời không được. Ta chỉ là lo lắng một cái vạn nhất, vạn nhất, Kim Thiên Tử không cách nào độ hẳn, như vậy, thanh đao này, liền cần một cái vô đao. Nếu không nhất định đồ thân sinh linh. Thanh tâm đảm đương cái này vô đao, là tối cực kỳ phù hợp."

Nghe vậy, lão quân đột nhiên ha ha địa nở nụ cười, yên lặng gật đầu, này trong lúc vui vẻ, đầy đầy bất đắc dĩ.

Một hồi lâu, lão quân khẽ thở dài: "Lúc trước vì sao là ta tu ra vô vi, mà không phải ngươi sao? Thấy thế nào, ngươi đều so với ta thích hợp hơn a."

Nói đi, lão quân nghiêng mặt đi xem tu bồ đề.

Tu bồ đề không nói một lời mà chăm chú nhìn hạ giới viện lạc, tựa hồ tại mảnh đang suy nghĩ cái gì, lại tựa hồ chỉ là đơn thuần địa không nghĩ tiếp lão quân chủ đề.

"Thanh tâm thích hợp làm vô đao. . . Hắc, không phải có một có sẵn Dương Thiên sao?"

Tu bồ đề chậm rãi lắc đầu nói: "Dương Thiên giỏi về tâm kế, có dã tâm, có thủ đoạn, loại người này, không đảm đương nổi vô đao. Phóng tới cùng một chỗ, thậm chí có thể là lửa cháy đổ thêm dầu."

"Ha ha ha ha, như nói như vậy, thích hợp làm vô đao kỳ thật chỉ có lúc trước Phong Linh, mà không phải hôm nay thanh tâm. Chính mình tự tay theo trong lồng giam thả ra mãnh thú, hiện tại nghĩ lại quan trở về, vì giờ muộn vậy." Lão quân loát râu dài ung dung nói: "Lão phu cũng không biết thanh tâm sẽ biến thành cái dạng gì, nhưng có thể như vậy nói cho ngươi,

nàng tuyệt đối sẽ không án lấy ý nghĩ của người đi làm. Cái này theo nàng đệ nhất tuyền trạch không phải đi tìm này đâu khi, mà là đi tìm Dương Thiên cũng có thể thấy được đến đây. Ha ha ha ha. Trong lúc loạn cục, còn là tiếp tục hỏi Đâu Suất cung đương nhân vân đã hạc bớt lo a."

Nói đi, lão quân phát tay áo nghênh ngang rời đi, trong nháy mắt, đã biến mất tại không trung, chỉ để lại tu bồ đề như trước lẳng lẳng mà chăm chú nhìn này viện lạc. Này lông mày chăm chú địa khóa.

Mặt trời lên mặt trời lặn, trong nháy mắt đã là ba ngày trôi qua.

Cái này ba ngày chính giữa, Na Tra đưa tới đồ ăn đan dược, thanh tâm đụng cũng không đụng, chỉ dùng chính mình tùy thân mang theo đan dược chữa thương, càng không cùng Na Tra nói câu nào, cũng chưa từng cùng sư môn liên lạc, chích một mặt địa ngồi ở giường phía trên ngăn người.

Này mặt dung nhìn về phía trên, càng ngày càng tiêu tụy.

Trong lúc này, Thái Ất chân nhân đã từng đến xem qua nàng một lần, chẩn đoán bệnh kết quả là thân thể sớm đã chuyển biến tốt đẹp, bất quá như vậy điều trị, sau này chỉ sợ hội lưu lại ẩn tật.

Đôi tại cái này lí do thoái thác, thanh tâm không rên một tiếng, vô luận Na Tra nói như thế nào, từ đầu tới đuôi, nàng thậm chí đều không xem Thái Ất chân nhân liếc.

Dạng như vậy, thật giống như che lại hai mắt, chắn, lấp, bịt lỗ tai, hoàn toàn đắm chìm ở bên trong thế giới của mình, không bị ngoại giới nửa điểm quấy nhiễu vậy.

Đến ngày thứ tư sáng sớm, Na Tra như trước giống như thường ngày vậy sớm địa đưa cơm món ăn đến, trong nội tâm tự định giá trước tuy nói thanh tâm không ăn, nhưng có ăn hay không đó là chuyện của nàng, chính

mình nên làm hay là muốn làm, vạn nhất sau này thực có sự, truy cứu tới cũng tốt có một lí do thoái thác.

Có thể vừa mới đẩy cửa ra. Chỉ cảm thấy đầu óc ông địa vừa vang lên, hấn liền sợ tới mức thiếu chút nữa hồn phiêu phách tán. Trong tay cái khay âm một tiếng rơi xuống, đồ ăn vãi đầy mặt đất.

Hấn chứng kiến thanh tâm đánh nát chén, ngậm miệng, đem võ vụn mảnh sứ vỡ dán tại cổ tay của mình.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng địa ở lại.

Na Tra hoảng sợ mà nhìn xem thanh tâm. Thanh tâm mặt không biểu tình mà chăm chăm vào cổ tay của mình, này dán cổ tay mảnh sứ vỡ cạo rách da thịt, đỏ tươi huyết theo đầu ngón tay nhỏ trên mặt đất, giống như một Đóa Đóa hoa mai vẩy tràn ra.

Na Tra ngơ ngác nhìn, cả giật mình, nửa ngày cũng không dám lên tiếng.

Nuốt khô nhỏ nước miếng. Na Tra cẩn thận nói: "Ngươi. . . Ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn a, phải chết ngươi cũng đặng hồi thiên đình chết lại. Không. . . Ta là nói, nhân sinh nhiều tốt đẹp a, cần gì chứ?"

Hồi lâu, thanh tâm hơi buông tay. Mảnh sứ vỡ rơi xuống trên mặt đất phát sinh chói tai tiếng vang.

Na Tra mở to hai mắt nhìn xa xa mà nhìn xem này miệng vết thương, thẳng đến xác định miệng vết thương cũng không sâu, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Thanh tâm lẳng lặng địa ngồi ở giường bên cạnh, vẫn không nhúc nhích, như trước giống như mất hồn vậy.

Một hồi lâu, Na Tra mới chậm rãi nâng lên chân, đi phía trước bước một bước. Tại xác định thanh tâm không có bất kỳ phản ứng nào sau, hấn vội vàng bước nhanh đi đến thanh tâm bên cạnh. Vươn tay ra chuẩn bị muốn thay thanh tâm xử lý miệng vết thương.

Còn không đợi Na Tra va chạm vào thanh tâm cổ tay, thanh tâm liền đưa tay thu trở về. Na Tra bắt hụt, không khỏi sững sờ.

"Ta không sao." Thanh tâm nói: "Người nói đúng. Nhân sinh nhiều tốt đẹp a."

Nói, thanh tâm khước môi hơi giơ lên, lộ ra nhiều như vậy ngày đến nay, cái thứ nhất tiêu dung.

Nụ cười kia thấy Na Tra trong nội tâm co lại.

Giờ này khắc này, Na Tra thật là liên tâm muốn chết đều có.

Đây là chiêu ai dẫn đến ai rồi? Vì cái gì hảo hảo một người, hôn mê vài ngày sau tụt đột nhiên biến thành như vậy?

Tuy nói Na Tra cũng không thích thanh tâm nguyên bản này cao ngạo thái độ. Có thể đột nhiên biến thành như vậy, cái này. . . Cái này một lần đã nói là Na Tra phối hợp thanh tâm. Đồng thời cũng bảo vệ thanh tâm, vạn nhất xảy ra sự có thể làm sao bây giờ a?

Thanh tâm dừng ở mặt đất đỏ tươi vết máu. Nói khẽ: "Thương thể của ta nhanh tốt lắm, sáng mai tụt xuất phát a. Người hiện tại đi ra ngoài trước, ta nghĩ ngủ xuống."

"Đi, ngày mai sẽ xuất phát." Na Tra một bên lau mồ hôi, một bên ha ha địa cười, xoay người một cái, hấn nhanh chóng đem trên mặt đất rơi lả tả mảnh sứ vỡ toàn bộ đập đến hấn mang đến mâm gỗ trên chuẩn bị mang đi.

Ngắm lại lại cảm thấy lo lắng, thuần thực địa, hấn nhanh chóng đem trong phòng bình hoa, kéo các loại vật toàn bộ lấy đi, mà ngay cả chỉ vện vện có vài món gia cụ góc cạnh cũng bị hấn dùng thuật pháp ma tròn.

Ngắm lại, còn là cảm thấy lo lắng.

Đồ vật trong phòng là đều giải quyết, có thể thanh tâm trên người có cái gì, hấn là không biết. Nói không chừng, của nàng pháp khí bên trong thì có một lượng thanh chủy thủ các loại. Hay hoặc là chai thuốc lí bản thân tựu lại độc đan. . .

Đạp mạnh xuất môn khẩu, Na Tra rầm thoáng cái tựu đem trong tay đông tây toàn bộ ném đến trong sân, xoay người lại tiến vào gian phòng.

"Ta không phải cho ngươi ra khỏi sao?"

"Nếu không. . . Chúng ta tâm sự như thế nào?" Na Tra cười toe toét miệng nói.

Thanh tâm mặt không biểu tình mà nhìn xem Na Tra.

"Đi a, không nói chuyện phiếm cũng đúng, ngươi ngủ ngươi, ta ở một bên ở lại, không có gì đáng ngại nhi." Nói đi, Na Tra an vị đến trên ghế dựa nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào thanh tâm xem.

Thanh tâm như trước mặt không biểu tình mà nhìn xem Na Tra.

"Đi, hiểu rõ, ta đi ra ngoài."

Bất đắc dĩ lắc đầu, Na Tra rời khỏi ngoài cửa khép lại môn. Vừa nghiêng đầu, hấn lại rón ra rón rén địa chạy đến cửa sổ linh bên cạnh, vụng trộm thò đầu ra quan vọng, đã khởi hoàn toàn tinh thần lưu ý lấy trong phòng nhất cử nhất động.

Trong phòng, thanh tâm như trước ngòi lẳng lẳng không có nửa điềm động tĩnh, ánh mắt kia trống rỗng làm cho người khác hoảng hốt.

Giờ này khắc này, bốn phía hết thảy đối với nàng mà nói thật giống như đã không có nửa điềm ý nghĩa giống như.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, hai người một cái ngòi ở trong phòng, một cái canh giữ ở ngoài cửa, cứ như vậy lẳng lẳng địa ở lại, phảng phất hai tôn tượng đá giống như địa vẫn không nhúc nhích.

Ngày kế sáng sớm trời còn chưa sáng, thanh tâm liền mở cửa phòng ra, đối ở ngoài cửa trông một ngày một đêm Na Tra nói ra: "Đi thôi, xuất phát, đi Hoa Sơn." (chưa xong còn tiếp)

ps: Cảm giác ta mỗi lần tiêu hao trí nhớ sau, đều phải muốn một hai ngày mới khôi phục lại a. Cầu tháng phiêu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 550: Hoa Sơn

Ly khai Côn Luân trên, bọn họ bắt đầu hướng đông bay.

Thanh tâm ánh mắt thủy chung nhìn thẳng phía trước, một đường trầm mặc.

Loại đó trầm mặc, thật giống như một cái cự đại bóng tối vậy, có thể đem hết thảy đều bao phủ trong đó. Chỉ cần tới gần nang một trượng phạm vi, Na Tra cũng có thể cảm giác được một loại bị đè nén bầu không khí, thập phần không thoải mái.

Nếu như chỉ là đơn thuần hỗ trợ, có lẽ Na Tra cũng đã tìm cái gì lấy có bỏ trốn mất dạng đi. Đáng tiếc là, Na Tra còn có quân lệnh trong người, rơi vào đường cùng, hấn cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi theo.

Cố gắng là vì loại này bị đè nén bầu không khí quan hệ, trên đường đi, Na Tra nhiều lần muốn nói lại thôi, chuẩn bị muốn hỏi mà nói, kết quả là một câu đều không hỏi ra. Cứ như vậy yên lặng bay vùn vụt nghìn vạn dặm, hai người đã tới Hoa Sơn bên ngoài, trông thấy cao ngất sơn, thanh thanh úc úc cây.

"Chờ một chút!"

Thanh tâm lẳng không thay đổi thân hình, chậm rãi quay đầu.

Na Tra nuốt khô nhỏ nước miếng, nói: "Kỳ thật. . . Muốn vào Hoa Sơn, tốt nhất đi trước một lần Quán Giang Khẩu. Bên này có Quán Giang Khẩu

quân lực gác, cho nên. . ."

"Mang theo người cũng không được sao?"

"Cái này. . ." Na Tra mặt đỏ lên, ấp úng thuyết: "Mang theo ta có thể có làm được cái gì a? Ta là Nam Thiên Môn người, cũng không phải Quán Giang Khẩu."

Thanh tâm xoay người, cũng không quay đầu lại địa đi phía trước bay.

Na Tra hơi do dự hạ xuống, chỉ phải đi theo, này lông mày chau quá chặt chẽ.

Một đường bay vùn vụt núi non sông ngòi, rất nhanh tiến nhập Hoa Sơn vòng trong.

"Tam thánh mẫu bị đặt ở nơi đó?"

Na Tra cơ hồ là phản xạ có điều kiện địa thân thủ hướng phía xa xa vách núi chỉ chỉ, lại cả kinh, tay khẽ run lên, vội vàng thu trở về.

Thanh tâm thay đổi thân hình tựa hướng phía Na Tra điều chi phương hướng bay đi.

Na Tra chỉ phải nhíu lại lông mày chậm rãi đi theo.

Rơi xuống Na Tra điều chi vách núi trên. Rất nhanh, bọn họ chứng kiến cỏ cây phồn thịnh, vụ khí lượn lờ vách núi dưới có một chỗ nương tựa trước vách đá trạch viện như ẩn như hiện. Trong trạch viện, có chừa xuyên thiên quân trang phục người tại qua lại dò xét trước.

"Chính là trong chỗ này?"

Na Tra cũng đã triệt để buông tha chống cự, khẽ gật đầu, thở dài: "Đó là trông coi binh tướng chỗ ở. Cùng sơn động là tương liên. Đừng xem cái này trạch viện không lớn, kỳ thật gác binh lực cũng không ít, chỉ là cần ở ít người thôi. Nhị ca thủ hạ đại bộ đội đều là thụ yêu, phóng tới nơi này, vừa mới hảo."

"Người đã tới mấy lần?"

"Đã tới. . ." Na Tra nhú lại mi, mân mê miệng có chút không vui địa đáp: "Vấn đề này có thể không trả lời sao? Để cho ta cha biết rằng không có ta quả ngon để ăn."

Không đợi Na Tra kịp phản ứng. Thanh tâm cũng đã thả người nhảy dựng, nhảy xuống vách núi. Na Tra cả kinh, cũng liền bề bộn đi theo.

Trong nháy mắt, hai người thân ảnh đã chạm vào trong sương mù dày đặc.

Ở giữa không trung điều chỉnh thân hình, thanh tâm hạ xuống đến trạch viện trước đại môn.

"Người đến người phương nào. Mau mau hãy xưng tên ra!" Một cái hồn hậu thanh âm ông địa vang lên.

Không đợi nàng đứng vững, bốn phương tám hướng cũng đã hiện lên mười mấy tên Quán Giang Khẩu binh tướng, từng người đều lộ ra binh khí chỉ hướng nàng. Trong rừng cây rậm rạp một hồi bạo động, vô số chim tước bị kinh lên thiên không.

Cảm giác kia, thật giống như khắp rừng cây đều ở hướng bọn họ vây tới vậy.

Đang lúc này, Na Tra cũng rơi vào thanh tâm bên cạnh.

Thanh tâm thản nhiên nhìn Na Tra liếc.

Bất đắc dĩ, Na Tra chỉ phải kiên trì hô: "Ngô Long đại ca, là ta. Na Tra! Ta tới xem Dương Thiên tử."

"Na Tra?" Trong sương mù, một cái thon dài thân ảnh chậm rãi xuyên qua đũa bọ họ bao bọc vây quanh binh vệ, trực tiếp đi đến Na Tra trước mặt.

Ngô Long là một cái con rết tinh. Tuy nhiên hóa thành hình người, nhưng trên trán còn bảo lưu lấy thật dài tu. Dáng người gầy gò thon dài, này ánh mắt lại to đến thần kỳ

Cúi đầu nhìn Na Tra liếc, Ngô Long liền thân thủ xếp đặt bày, nói: "Người một nhà."

Nghे vậy, này bốn phía binh vệ từng người đều binh tướng nhận thu vào. Tứ tán mở ra, mà ngay cả như ẩn như hiện thụ yêu môn cũng đều chậm rãi trở về tại chỗ. Thoáng cái. Bốn phía liền khôi phục bọ họ hạ đến đáy vực trước trạng thái.

Nhìn xem thanh tâm, Ngô Long có chút kiêng kị địa chấp tay nói: "Tại hạ mai sơn Ngô Long. Còn không có thỉnh giáo đạo hữu tôn tính đại danh?"

Thanh tâm vẫn không nhúc nhích địa cùng Ngô Long đối mặt trước.

Na Tra vội vàng mở miệng nói: "Cái này là bằng hữu của ta, gọi thanh tâm."

"Nàng cũng tới nhìn tam thánh mẫu?"

"Đúng."

"Cùng tam thánh mẫu nhận thức sao?"

"Nhận thức nhận thức, khẳng định nhận thức a. Thanh tâm là Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn đồ, coi như là tam thánh mẫu đồng môn, nhiều năm không gặp, đặc biệt đi theo ta cùng nhau tới." Nói đi, Na Tra ha ha địa cười rộ lên, rồi lại không tự giác địa lấy tay ngắt một bả mồ hôi lạnh.

Ngô Long nhàn nhạt quét hai người liếc, đại khái cảm thấy Na Tra không có khả năng lừa gạt hắn a, cũng không có hỏi nhiều, nói khẽ: "Đi theo ta đi."

Nói đi, Ngô Long xoay người tựu hướng trạch viện đi đến.

Hai người đi theo Ngô Long vào trạch viện.

Nơi này, cùng với nói là một tòa trạch viện, còn không bằng nói là một tòa quân doanh.

Đơn giản mộc mạc phòng xá, rộng rãi trong sân không có thông thường hòn non bộ đình nghỉ mát, lại là có hai tòa cao ngất toà nhà hình tháp trạm gác. Nhiều đội sĩ binh tuần hoàn đèn đáp lại địa tuần tra trước.

Về phần lối đi nhỏ hai bên trông lọt vài cọng cự mộc, xem xét tựu đều là cũng đã thành tinh.

Trên đường đi, đại khái bởi vì chột dạ quan hệ, Na Tra không có lời nói tìm lời nói địa cùng Ngô Long bắt chuyện, các loại vụn vặt sự loạn hỏi một trận, Ngô Long tắc không đếm xỉa tới địa trả lời trước.

Thanh tâm đi ở cuối cùng phương, không nói một lời.

Nàng ngậm miệng, lông mày chăm chú địa nhíu lại, này chạy xe không kiết lại căng. Nhìn về phía trên tựa hồ lược lược có chút khẩn trương.

Ba người rất nhanh xuyên qua tòa này vốn là không lớn tòa nhà đi tới hậu viện nương tựa vách đá một mặt, một cái ba trượng cao màu nâu đại môn đập vào mi mắt.

Gác đại môn binh lính hữu ý vô ý địa liếc thanh tâm liếc, hướng phía Ngô Long nhẹ gạt đầu, xoay người liền đẩy ra đóng chặt đại môn, lộ ra một mảnh đen kịt động quật.

Đứng ở cửa lớn, Ngô Long sâu hít một hơi thật sâu nói: "Các người đi cùng tam thánh mẫu tâm sự cũng tốt, chúng ta nhóm người này đại lão gia môn địa, mỗi ngày thấy nàng cũng không biết nói cái gì cho phải."

Nói, hắn thân nhiên nhìn thanh tâm liếc.

Thanh tâm ánh mắt ngây ngốc dừng ở này động quật ở chỗ sâu trong, vẫn không nhúc nhích đứng.

Thân thủ hướng động quật chỉ chỉ, Ngô Long nói: "Đi thôi."

Na Tra hướng phía Ngô Long chấp tay, mang theo thanh tâm chậm rãi đi vào động quật.

Bên ngoài gác sâm nghiêm. Trong lúc này bộ, lại là thư giãn cực kỳ. Chẳng những không có tuần tra binh vệ, mà ngay cả nham bích cũng không kinh mài giữa bảo lưu lấy bộ dáng lúc trước. Một đường đi qua, đừng nói pháp trận, mà ngay cả chiếu sáng cây đuốc đều nhìn không được.

Mờ mịt địa nhìn qua bốn phía. Thanh tâm nhẹ giọng thở dài: "Ở loại địa phương này ngốc hơn sáu trăm năm, sẽ là như thế nào một loại cảm giác?"

"Khẳng định rất buồn bực a, dù sao ta là chịu không được. Muốn cho ta ở loại địa phương này ngốc mấy trăm năm, ta còn không bằng. . ." Nói đến chỗ này, Na Tra vội vàng bưng kín miệng của mình, thấp giọng nói: "Xa

hơn đi vào trong. Nói chuyện Dương Thiên tử có thể nghe được. Người cũng chớ nói lung tung lời nói nha. Đúng rồi. . . Thấy nàng đến tột cùng là vì. . ."

Thanh tâm không nói một lời địa đi lên phía trước, thật giống như không nghe thấy giống như.

Nhìn qua thanh tâm thân ảnh, Na Tra trong nội tâm đều có chút sợ hãi, lại cũng không thể tránh được, chỉ có thể không thú vị địa thu thu thân chăm chú theo sát.

Không bao lâu. Xa xa liền xuất hiện màu tím ánh sáng.

Thanh tâm nao nao, dừng bước.

Một cái không chú ý, Na Tra đi tới phía trước, quay đầu có chút nghi hoặc mà nhìn xem thanh tâm: "Làm sao vậy?"

Thanh tâm một tay che ở trước ngực, nhắm lại hai mắt, lắc đầu, không ngừng mà hít sâu trước. Động tác kia, tựa hồ cũng đã khẩn trương đến cực hạn. Đang tại nghĩ cách làm cho mình tỉnh táo lại.

Nhìn nàng kia có chút bối rối thân sắc, Na Tra càng phát ra nghi ngờ.

Cứ như vậy đứng một hồi lâu, thanh tâm mới lần nữa mở ra cước bộ đi lên phía trước.

Xa xa tử sắc quang mang càng ngày càng sáng. Dần dần địa, cũng đã mơ hồ có thể chứng kiến một chỗ khác cảnh tượng.

Thanh tâm lại là dừng bước, một hồi lâu mới lần nữa đi lên phía trước.

Cứ như vậy đi một chút ngừng ngừng, ngán ngùi một đoạn đường, đã đi một phút đồng hồ, Na Tra đều có chút nhìn không được.

Khi bọn hắn dần dần tiếp cận này tử sắc quang mang chỗ không gian. Một thanh âm theo đầu bên kia truyền tới.

"Là Na Tra sao?"

Đó là một nữ nhân thanh âm, hơi khàn khàn. Nghe đi lên lãnh lãnh đậm đậm địa, có một loại nói không nên lời mệt mỏi.

Hai người dừng bước. Na Tra vội vàng lôi kéo cuồng hống hô: "Là ta, Dương Thiên tử. Ta tới nhìn ngươi tới rồi."

"Còn có ai?"

"Ngạch. . . Còn có. . . Thanh tâm. Ngươi không biết, nàng là tu Bồ Đề tổ sư thứ mười một vị nhập thất đệ tử, hẳn là xem như ngươi sư thúc."

Trầm mặc một hồi lâu, đầu bên kia mới lần nữa truyền đến thanh âm: "Là Tà Nguyệt Tam Tinh Động người. . . Tới nơi này, có chuyện gì không?"

"Nàng nghĩ đến trông thấy ngươi, khả năng muốn hỏi ngươi chuyện gì a." Nói, Na Tra hướng phía thanh tâm sử cái ánh mắt, ý bảo nàng đi lên phía trước, thanh tâm nhưng như cũ đứng bất động đứng nguyên tại chỗ.

Na Tra hạ giọng nói: "Làm gì vậy? Không phải chính ngươi muốn tới sao?"

Thanh tâm như trước vẫn không nhúc nhích địa đứng, một tay dẫu ở trước ngực, ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, tựa hồ tại cố gắng bình phục trước tâm tình của mình.

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, trong động quật lần nữa truyền đến Dương Thiên thanh âm: "Tìm ta, có chuyện gì không?"

Thanh tâm sâu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nói: "Người muốn đi ra ngoài sao?"

Na Tra lập tức sững sốt một chút, vội vàng nhìn về phía động quật chỗ sâu, lại quay mặt lại thấy rõ tâm.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, thanh tâm đã chạy tới lại là hỏi Dương Thiên những lời này.

Nhưng mà, hồi lâu, này động quật chỗ sâu không có trả lời.

Lại là sâu hít một hơi thật sâu, thanh tâm đem thanh âm đề cao tám độ, hô: "Người muốn đi ra ngoài sao? Ta có thể giúp người. Ta có thể giúp người chạy ra nơi này."

"Đi ra ngoài? Ta có thể đi nơi đó?"

"Đi. . . Đi địa phương nào, bất luận cái gì người muốn đi địa phương. Muốn đi nơi đó đều được."

"Ta không nghĩ đi địa phương." Thanh âm kia như trước lạnh như băng.

Na Tra ánh mắt không ngừng tại tử quang chỗ cùng thanh tâm trong lúc đó qua lại, lợc lợc có chút kinh hoảng.

Đây là muốn làm gì vậy? Cướp ngục sao? Chuyện này làm cho nhị ca biết rằng còn phải rồi?

Giờ này khắc này thanh tâm, cũng đã hoàn toàn đã không có tại động quật bên ngoài giờ loại đó lạnh lùng, ngược lại tượng cá bối rối cô gái nhỏ, nàng phản phục địa há miệng, tựa hồ muốn nói cái gì, rồi lại mỗi lần lời nói đến bên miệng, lại thu trở về. Không ngừng tuần hoàn đền đáp lại trước.

Na Tra hạ giọng đối với thanh tâm chất vấn: "Người điên rồi, muốn làm gì?"

Thanh tâm nhìn qua động quật chỗ sâu tử quang, không có trả lời.

Này trong động quật Dương Thiên cũng trầm mặc, không nói gì.

Hồi lâu, cũng không biết qua bao lâu, thanh tâm mới cố lấy dũng khí hô: "Hắn đã trở lại, hắn cũng đã đã trở lại."

Không có trả lời.

"Lúc trước hắn bị phạt môn đặt ở Ngũ Hành dưới núi, đè ép suốt sáu trăm năm mười năm, hiện tại rốt cục trốn tới."

Như cũ là trầm mặc.

"Cho nên, người muốn đi ra ngoài sao?"

Hỏi xong, thanh tâm liền mở to hai mắt ngơ ngác địa nhìn qua này tử quang chỗ, chờ đợi trả lời thuyết phục.

Hồi lâu, này trong động quật mới truyền đến thanh âm: "Không nghĩ."

Thanh âm kia như trước lãnh lãnh đạm đạm địa, so với lúc trước nhiều hơn một ti không dễ dàng phát giác ba động.

"Vì cái gì không nghĩ? Chẳng lẽ người không muốn cùng hắn đoàn tụ sao?"

"Có ý nghĩa sao?"

"Vì cái gì không có ý nghĩa? Người đang ở đây Hoa Quả Sơn giữ gìn nhiều năm như vậy, không phải là vì cái này sao?"

"Nếu như hấn nghĩ tới ta, hội chính mình đến, mà không phải cho người. Ta tình nguyện vĩnh viễn địa chờ đợi, cũng không muốn. . . Cũng không muốn ở bên cạnh hấn, nhìn xem hấn vút xuống dưới ta rời đi. . ." Dàn đàn địa, trong thanh âm dẫn theo một tia ghen ngào.

"Không phải hấn để cho ta tới, là chính mình muốn tới."

"Ta đây thì càng sẽ không ra khỏi."

Trong lúc nhất thời, này đối đáp tựa hồ lâm vào giằng co. Cả trong động quật yên tĩnh được chỉ còn lại có thanh âm trầm trọng tiếng hít thở.

Na Tra thoáng nhẹ nhàng thở ra, bất đắc dĩ địa hừ cười.

Nếu như Dương Thiên thật sự nguyện ý đi ra ngoài, mà thanh âm lại muốn cướp ngực, cái này một lần, hấn còn thật không biết như thế nào tự xử.

Cứ như vậy giằng co hồi lâu, động quật chỗ sâu lại một lần nữa truyền đến Dương Thiên thanh âm: "Trở về đi, ta sẽ không đi ra ngoài."

Thanh âm đi phía trước bước một bước, hô: "Vì cái gì không đi ra? Phong Linh đã chết rồi, hồn phi phách tán, rốt cuộc sẽ không sống lại. Không có nàng, người không phải hấn là rất vui vẻ sao? Đã không có Phong Linh, đã không có Tước nhi, các người trong lúc đó sẽ không có nữa bất luận cái gì chương ngại."

"Trở về đi."

"Người. . ."

"Trở về đi." Trong động quật như trước truyền đến Dương Thiên băng băng thanh âm lạnh lùng.

Thanh tâm hơi miệng mở rộng, trong lúc nhất thời, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Thời gian chậm rãi trôi qua, màu tím ánh sáng nhạt bên trong, một giọt nước trong theo nham bích chậm rãi chảy xuống, vô thanh vô tức.

Thanh tâm ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, nói khẽ: "Ta sẽ nhường hấn tự mình đến tiếp ngươi."

Nói đi, xoay người liền đi.

Na Tra lập tức một hồi kinh ngạc, vội vàng hướng trước Dương Thiên chỗ phương hướng hô: "Dương Thiên tử, ta đi trước, lần sau trở lại thăm ngươi."

Nói, hấn xoay người bước nhanh hướng thanh tâm đuổi theo.

"Ngươi đến tốt cùng muốn làm gì?"

Thanh tâm yên lặng địa nhanh hơn cước bộ.

"Ngươi vừa mới là muốn cướp ngục sao? Nhị ca cũng không phải là tốt như vậy dẫn đến!"

Thanh tâm trầm mặc như trước trước, bước nhanh về phía trước.

"Này yêu hầu bốn phía gây chuyện, Dương Thiên tử tại nơi này như thế nào đều so với cùng ở bên cạnh hấn an toàn. Bằng không nhị ca tại sao phải giam lỏng nàng? Hơn nữa, Dương Thiên tử có hay không cùng này yêu hầu cùng một chỗ, mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi không có việc gì chọn rộn cái này làm gì vậy?"

Thanh tâm bỗng nhiên dừng bước lại.

Na Tra cũng liền bẻ bộn dừng bước lại, mở to hai mắt nhìn nhìn qua thanh tâm bóng lưng.

Hồi lâu, thanh tâm ngửa đầu nói: "Quan chuyện ta."

Nói đi, lại là bước nhanh hơn tiếp tục đi lên phía trước.

Ngơ ngác địa nhìn qua thanh tâm, trong lúc nhất thời, Na Tra cân nào đều có chút chuyễn không đến. (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu tháng phiếu ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 551: Ô Kê Quốc

Rời đi Hoa Sơn, một đường hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng bay, thanh tâm lại là một đường trầm mặc.

Na Tra một đường đi theo, này lông mày chau quá chặt chẽ, thủy chung bảo trì ba trọng cự ly.

Một trước một sau, thì vài ngày thời gian, hẳn thật sự không hiểu nổi mấy ngày nay tựu tại hẳn không coi vào đâu, đến tột cùng chuyện gì xảy ra, vì cái gì thanh tâm cùng thay đổi cá nhân dường như.

Cũng may, cuối cùng phải về Nam Thiên Môn. Sống quá cửa ải này, kế tiếp lại có chuyện gì, thì không có chuyện khác.

Có thể ngàn vạn dừng tại đây trên đường lại xảy ra chuyện gì nhi a.

Trên đường đi, Na Tra đã khởi hoàn toàn tinh thần, cảnh giác mà chú ý trước bốn phía biến hóa. Thẳng đến xa xa địa trung thấy Nam Thiên Môn, Na Tra tâm mới thoáng buông đến một ít.

Trở lại Nam Thiên Môn, thanh tâm trực tiếp thấy xong Lý Tĩnh, trực tiếp nói cho Lý Tĩnh nàng muốn lấy đồ vật đã tìm được, Lý Tĩnh yếu nàng việc làm, nàng biết làm, đương nhiên, vẫn phải là theo như quy củ của nàng.

Không đợi Lý Tĩnh làm cho tình huống trạng huống gì, thanh tâm cũng đã xoay người một cái, đi. Chỉ để lại Na Tra cùng Lý Tĩnh, người xem ta ta

xem của người, bắt mình sờ đi.

Rời đi Nam Thiên Môn, thanh tâm liền thẳng lên tam thập tam trọng thiên phản hồi Đâu Suất cung.

Canh giữ ở Đâu Suất cung ngoài vài cái đạo đồng vừa thấy thanh tâm đã đến, liền đều vây quanh quá khứ. Cầm đầu tử bào chấp tay nói: "Thanh tâm sư muội, sư phó trong cung."

Thanh tâm lẳng lặng địa đứng, cúi đầu dừng ở không có vật gì mặt đất, này thân sắc nhìn về phía trên có chút ngốc ≍ trệ.

Vài cái đạo đồng đưa mắt nhìn nhau.

"Sư phó nói. . . Nếu như ngài có vấn đề gì muốn hỏi, đại có thể đi tìm hắn."

Thanh tâm ngậm miệng ngẩng đầu nhìn trước vài vị đạo đồng, sâu hít một hơi thật sâu, khởi động tươi cười nói: "Không có."

Nàng cười đến rất sáng lạn. Lại cùng thường ngày khác nhau rất lớn. Đã không có loại đó cao ngạo khí tức . Càng như là mang lên trên một cái mặt nạ.

"Không có?"

"Không có." Thanh tâm lắc đầu nói: "Ta, có chút mệt mỏi. . . Tạm thời còn không muốn gặp hắn."

Nói, cũng không đợi tử bào trả lời, thanh tâm liền mở ra cước bộ cùng hắn gặp thoáng qua, hướng phía chính mình tại Đâu Suất cung trung nhà nhỏ tử phương hướng đi đến.

Quay đầu lại nhìn qua thanh tâm bóng lưng, tử bào hơi nhăn đầu lông mày.

"Nàng đây là làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Có phải là ăn cái gì đau khổ rồi?"

"Hẳn không phải là. Nếu như là ở nơi nào ăn đau khổ, khẳng định ồn ào trước phải đi về báo thù. Thật giống như lần trước như vậy."

Tử bào lược qua nghĩ sơ hạ, nói: "Không cần nhiều miệng."

Còn lại đạo đồng vôi vàng nguyên một đám ngậm miệng lại. Không cần phải nhiều lời nữa.

...

Gió nhẹ vỗ về chơi đùa trước chạc cây, dương quang xuyên thấu qua phiến lá khe hở tại râm mát trên đường nhỏ lưu lại điểm điểm loang lổ.

Thanh tâm vi khẽ cúi đầu, ngừng thở, nhếch môi, dần dần bước nhanh hơn.

Ngẫu nhiên gặp sư huynh đệ còn chưa kịp mở miệng cùng nàng chào hỏi, liền thấy nàng cũng đã gặp thoáng qua.

Trong nháy mắt đã đi tới chính mình ở vào Lão Quân ở lại lâu các bên cạnh bên cạnh phòng nhỏ, nàng không rên một tiếng địa đi vào, đóng cửa phòng.

...

Tự tại cách đó không xa trong lâu các, Lão Quân lông mày chau thành bát tự, gương mặt nhìn trước nóc nhà. Cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Tại bên cạnh của hắn, tước nhi lẳng lẳng địa ngồi chồm hồm trước. Ngâm vào nước trước trà.

Đặt ở Lão Quân trước người chén trà, trong lúc này nước trà lương lại đôi, thay đổi lại mát, nhiều như vậy lần, Lão Quân mới chậm rãi nhắm lại hai mắt, ung dung thở dài: "Tính, không uống trà, không vội sống."

"Đừng vội sống, chỉ cần sự phó không chê tước nhi lãng phí lá trà."
Dừng một chút, tước nhi nói tiếp: "Nếu không ngâm vào nước trà, nhàn rỗi hai tay, ngược lại là có chút hốt hoảng."

Sâu hít một hơi thật sâu, Lão Quân vỗ nhẹ nhẹ đập tay của nàng nói: "Làm khó người."

Tước nhi cúi đầu, không nói.

...

Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ linh chiếu nhập, trong phòng hình thành từng đạo giao thoa quang ảnh.

Thanh tâm như cùng một cái tiêu cô nương vậy, dựa lưng vào cửa phòng, che mặt.

Tam thế trí nhớ, các loại giao tạp cảm xúc trong nháy mắt thôn phệ lý trí, nước mắt tràn mi ra. . .

...

Lúc này, hầu tử đoàn người chính đồ kinh một cái phì nhiều bình nguyên.

Ở đằng kia bình nguyên biên giới trên, bọn họ thấy được "Ô Kê Quốc địa giới" chữ tấm bia đá, có thể theo dần dần xâm nhập, lại không có chút

nào chứng kiến cái này phiến ốc thô vồn nên có loại đó vui sướng hưởng vinh cảnh tượng.

Tương phản, bọn họ thấy được một cái nhân gian địa ngục.

Án lấy Huyền Trang ven đường theo dân chúng trong tay muốn tới địa đò, bọn họ từng bước một xâm nhập bình nguyên, mới bắt quá một dặm không đến, bọn họ tợ thấy được một cụ không trọn vẹn không được đầy đủ thi thể ngã vào ven đường.

Xem tình hình, nên đã chết đi nhiều ngày. Khuôn mặt đã sớm bị thực hủ quạ đen gặm được thấy không rõ lắm, tứ chi cũng đã bị đập vỡ vụn. Chỉ có thể đại khái phân biệt ra được tới là một người trung niên nam tử.

Thiên Bồng che cái mũi đi tới, tinh tế kiểm tra rồi một phen thi thể, lại bốn phía chung quanh mảnh mảnh nhìn một chút, nói: "Hắn giết, một đao cắt yết hầu. Không có bất kỳ bọc hành lý, có lẽ là cướp bóc."

"Cướp bóc?" Tiểu Bạch Long quay đầu lại nhìn nhìn, nói: "Muốn nói sơn lâm khu vực còn dễ nói, nơi này đều là bình nguyên, cũng như vậy không yên ổn?"

"Có lẽ quốc gia này vồn có tợ không yên ổn."

Qua loa an táng người chết, Huyền Trang tại trước mộ phần giản lược địa đọc một thiên phật kinh, đoàn người liền lại lên đường.

Không bao lâu, bọn họ trông thấy một tòa tại Huyền Trang trên bản đồ cũng đã ghi rõ thôn trang.

Tại Huyền Trang bọc hành lý chính giữa, có ba phong thư người nhận thư sẽ ngụ ở cái thôn này trong trang. Dựa theo Huyền Trang quy hoạch, đoàn người là muốn tại này trong thôn trang ngủ lại một đêm. Một mặt là

muốn đưa thư, về phương diện khác, cũng cần thông qua hoá duyên đến bổng sung thoả cái lương khô.

Nhưng mà, khi bọn hắn dần dần tới gần thôn trang thời điểm, lại càng ngày càng phát hiện không đúng.

Bốn phía mênh mông phi nhiều đồng ruộng trung tươi tốt sinh trưởng rõ ràng đều là cỏ dại. Chính trực ngày mùa mùa, lại cũng không thấy nửa cái thôn dân tại đồng ruộng làm việc tay chân.

Theo cự ly thôn trang càng ngày càng gần, quạ đen càng ngày càng nhiều, mãi tai đều là khó nghe "Oa oa" thanh.

"Nơi này người chuyện gì xảy ra? Không cần ăn lương thực? Điều thăng tiên không thành?" Tiểu Bạch Long nhìn chung quanh thì thảo lẩm bẩm.

Rất nhanh, bọn họ giật mình phát hiện cái này cả thôn trang, mấy chục tòa tòa nhà, rõ ràng một người đều không có!

Một hồi gió nhẹ thổi qua, lướt trên vài miếng lá rụng.

Vài người có chút kinh dị địa hành tẩu tại thôn trên đường.

Thiên Bồng nhanh chóng nhanh hơn cước bộ, từng nhà địa sư quá khứ.

Hầu tử cũng thả ra thần thức của mình. Dem trọn cả thôn trang đều nhanh chóng dò xét một lần. Bất đắc dĩ thở dài nói: "Sống đã không có. Tử thi còn có mười hai cụ, từ trẻ đến già, đầy đủ mọi thứ."

"Này sao lại thế này? Chạy nạn sao?" Tiểu Bạch Long hỏi.

"Người xem nơi này như là gặp tai sao? Một không lũ lụt hai không hạn hán, thật tốt mùa màng a."

Chính trong ngôn ngữ, Thiên Bồng cũng đã đã trở lại.

"Thế nào? Có thể hay không là ôn dịch?" Hậu tử hỏi.

Thiên Bồng mọi nơi nhìn quanh một vòng, thản nhiên nói: "Cũng không phải ôn dịch, những thi thể kia, phần lớn không phải chết đói. Chính là bị giết chết. Chỉ có một là bệnh chết, còn là tuổi già sức yếu, khuyết thiếu chăm sóc quan hệ."

"Xem ra là thảm hoạ chiến tranh." Hậu tử móm móm lỗ tai quay đầu lại nhìn về phía Huyền Trang: "Xem ra người muốn đưa tin là tổng không đến, kế tiếp làm gì?"

Huyền Trang nắm phật châu, cau mày.

Do dự một hồi lâu, mới đáp: "Chúng ta đêm nay hay là đang nơi này ở lại a, thuận tiện. . . Cũng đem những này uống mạng giả, đều an táng a."

"Được rồi." Hậu tử hét quát một tiếng, quay đầu hướng Tiểu Bạch Long cùng hắc hùng tinh sử cái ánh mắt, nói: "Nghe được không có. Tranh thủ thời gian hỗ trợ."

"Tại sao là ta?" Tiểu Bạch Long lúc này ồn ào lên.

"Nếu không ta đi?" Hậu tử mặt không biểu tình mà hỏi.

"Đừng. . . Đại thánh gia, ngài còn là nghỉ ngơi đi. Ta đi rồi ta đi." Bất đắc dĩ thờ dài, Tiểu Bạch Long chỉ phải đi theo hắc hùng tinh cùng Thiên Bồng cùng một chỗ bắt đầu từng nhà địa tìm thi thể.

Bận rộn địa, thẳng đến mặt trời chiều ngả về tây, bọn họ mới tại thôn khẩu một chỗ mò đem những cái này rơi mất trong thôn thi thể toàn bộ an táng hảo.

Huyền Trang xuất ra vài món pháp khí bày đặt tại trước mộ phần, bắt đầu lần lượt địa đọc kinh văn.

Cái này nhất niệm, liền niệm đến đêm khuya. Vài người khác cũng không có trò chuyện được ngáp.

Tuy nói bọn họ đều là người tu tiên, không hề giống vậy phạm nhân như vậy kiêng kỵ quỷ thần, nhưng đứng ở mồ lí, cuối cùng là làm cho người ta không thoải mái.

Tụng hết kinh văn, đoàn người liền trong thôn qua loa an ngừng tạm đến, ngày kế sáng sớm trời còn chưa sáng, liền lại lần nữa xuất phát.

Ngắn ngủi nửa ngày sau đó, bọn họ đi tới Huyền Trang trên bản đồ dấu hiệu cái thứ hai thôn trang. Không xong chính là, cái này thôn trang trước mặt mặt một ít cá không có sai biệt!

"Hắc." Hầu tử thân thủ nhặt lên bị tùy ý vứt bỏ tại bên đường trong bụi cỏ mọc thìa, ung dung thở dài: "Cái này đều tình huống nào a?"

"Người không phải nói thảm hoạ chiến tranh sao?" Tiểu Bạch Long hỏi.

"Thảm hoạ chiến tranh mà nói, không khỏi cũng quá triệt để đi."

Bất đắc dĩ, mọi người lại là dựa theo trước biện pháp, đem thôn xóm trung rơi là tả thi thể đều tập trung lại mai táng. Cái này một chuyện, gục vọt đến mặt trời lặn phía tây.

Kể từ đó, mọi người cũng chỉ có thể tại đây thứ hai tòa hoang phế trong thôn trang đặt chân.

Suốt cả đêm, Huyền Trang nhìn về phía trên đều mặt ủ mày chau.

Ngày kế lại là tiếp tục đi về phía tây, chúng kiến đệ tam tòa, đệ tứ tòa giống như đúc thôn trang.

Tựa hồ cả bình nguyên đều bị tử vong bóng tối bao phủ vậy.

Cứ như vậy một đường đi tới, đến ngày thứ năm, bọn họ đi tới Huyền Trang đánh dấu ra trong một cái trấn nhỏ.

Cái này trấn nhỏ người lại là có, lại là một bộ lụi bại cảnh tượng.

Trên đường phố tùy ý có thể thấy được xiêm y lam lũ, nằm tại dưới bóng cây hấp hối lưu dân. Rất nhiều phòng ở cửa sổ ván cửa đều tróc ra, treo trên tường, nhìn về phía trên sớm đã không có người ở. Trên đường phố chợ cả giống như bị người vừa đập bể qua đồng dạng, các loại tấm ván gỗ đồ dùng kẹp lấy lá rụng rơi lả tả đầy đất, cũng không người thu thập.

Mà cái này trấn nhỏ bản thân cư dân nhìn thấy hầu tử một nhóm, cũng nguyên một đám né tránh, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi.

Loại đó ánh mắt, không giống với dĩ vãng bọn họ trên đường nhìn qua đôi yêu quái sợ hãi, mà là một loại khó có thể miêu tả, mang có một chút tố chất thần kinh sợ hãi.

Càng kỳ quái chính là, hắc hùng tinh tăng thêm hầu tử, như vậy hai cái rõ ràng cho thấy yêu quái thân ảnh đi vào trấn nhỏ. . . Như thường ngày, nhất định là toàn bộ trấn đều xuất hiện, mang theo cây đuốc cùng binh khí đưa bọn họ đoàn đoàn bao vây, Huyền Trang khuyên can mãi, cuối cùng mới miễn cưỡng dẹp loạn. Có thể tại nơi này, lại là liên cá hỏi đến người đều không có, nguyên một đám chỉ là tránh không kịp.

"Đây đều là làm cái gì a?" Hầu tử sau khi từ biệt mặt nhìn về phía Huyền Trang, hỏi: "Nơi này có hay không muốn đưa tín?"

Huyền Trang từ trong lòng lấy ra một phong nhiều nếp nhăn phong thư, nói: "Xa nhất tít thì đến nơi đây, chỉ có một phong."

Hầu tử tiếp nhận phong thư, lược lược nhìn hai mắt, bước nhanh hướng phía đứng ở góc đường một cái thân sắc ngọc trẻ thanh niên nam tử đi tới, xa xa địa thét to nói: "Uy, ngươi! Chính là ngươi, đừng hết nhìn đông tới nhìn tây! Hỏi thăm. . ."

Lời còn chưa dứt, thanh niên kia người đã kinh nhanh chân bỏ chạy.

Hầu tử một cái tay mắt lạnh lẽ, thân thủ khẽ hấp, dùng linh lực ngành sanh sanh đưa hắn theo năm trượng có hơn kéo đến chính mình bên cạnh.

Không đợi hầu tử mở miệng, chỉ nghe "Cạch cạch cạch" một hồi tiếng vang, nhai đạo hai bên kiến trúc lầu hai cửa sổ đều đóng lại. Này bốn phía nguyên bản ngồi liệt trên mặt đất lưu dân cũng nguyên một đám cướp đường mà chạy, chỉ còn lại có một cái cũng không biết là lão được đi không đặng, còn là sợ tới mức chân nhũn ra tại cự ly hầu tử không xa địa phương chậm rãi bò, phát ra trận trận vô lực kêu rên: "Yêu quái a. . ."

"Nuơng, lão tử là yêu quái. . . Vừa mới các ngươi như thế nào không chạy?" Cúi đầu xuống, hầu tử phát hiện bị chính mình một bả túm ở thanh niên nam tử cũng đã ngồi liệt trên mặt đất, buông lỏng tay, liền cả "Àm" một tiếng té xuống.

"Ngắt đi thôi?" Hầu tử lập tức một hồi không nói gì.

Thiên Bồng vội vàng đi đến người nọ bên cạnh bán ngồi xồm xuống đi, dò xét dò mũi tức, càng làm bắt mạch vật lộn đọ sức, nói: "Đói xong chóng mặt. Với ngươi không có quan hệ gì."

Hầu tử lắc đầu nói: "Ta nói như thế nào như vậy không khỏi dọa."

Tiểu Bạch Long duỗi dài đầu nói: "Xem ra hỏi đường là hỏi không được, làm sao bây giờ?"

"Có hỏi hay không đều không có gì cái gọi là, phía trên này địa chỉ viết. Tổng cộng mới bao nhiêu thôn trấn?"

"Vậy hấn làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch Long chỉ vào người nằm trên đất hỏi.

Hầu tử quay đầu lại nhìn thoáng qua Huyền Trang, trợn trắng mắt nói: "Cùng một chỗ lưng đi quá. Nếu là đói xong chóng mặt, trong bọc còn có chút khô lương, cho hấn ăn đi."

"Được rồi!"

Cái này trấn nhỏ xác thực không lớn, chủ yếu nhai đạo, thì hai cái, một cái nam bắc đi về hướng, một cái đông tây đi về hướng, vừa vặn rút thành một cái chữ thập. Trên đường có đường bia, cửa ngõ có đèn thờ, yếu tìm một chỗ, xác thực là rất dễ dàng. Không bao lâu, đoàn người liền tìm được rồi phong thư trên viết địa chỉ.

Đáng tiếc chính là, bọn họ nhìn qua là bên hờ khép môn, bên kia ván cửa đứt khoát cũng đã không cánh mà bay.

Huyền Trang đứng ở cửa lớn gõ nửa ngày môn, không có phản ứng. Vào viện tử, chứng kiến giống như phế tích đồng dạng tràng cảnh, Huyền Trang mới hoàn toàn tin tưởng tòa này tòa nhà cũng đã vứt đi.

Năm tín, trong lúc nhất thời, Huyền Trang cũng không biết như thế nào cho phải.

"Kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Còn là. . . Tại nơi này ở lại a. Sắc trời cũng không sớm, trước ở lại, ngày mai làm tiếp tính toán." Huyền Trang nhìn chung quanh, hy vọng có thể sẽ tìm đến điểm đầu mỗi gì, nhưng mà, cái gì cũng tìm không thấy.

"Nếu không, ta đi bắt vài cái trở về hỏi một chút đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Huyền Trang nhìn thoáng qua hắc hùng tinh vác tại trên lưng thanh niên nam tử, nói: "Không được, không cần phải nữa quấy nhiễu những người khác. Chờ hắc tinh lại, hỏi hắc cũng được."

Nhìn tình hình này, chủ nhà cử động gia lúc rời đi, hẳn là phi thường khẩn trương, thế cho nên rất nhiều sinh hoạt đồ dùng đều không mang. Tiểu Bạch Long thậm chí tại ngăn kéo tầng dưới chót hóc tối lí tìm được rồi chút ít bạc vụn. Cả tòa nhà duy nhất thiếu, có lẽ chính là thực vật đi.

Qua loa an ngừng tạm đến, Huyền Trang xuất ra chỉ vện vện có một điểm lương khô, phao đến trong nước nấu thành hồ trạng, từng điểm từng điểm địa đứt cho này trên đường thuận tay sao trên thanh niên nam tử.

Mơ mơ màng màng, nam tử kia lại là đều nuốt nuốt xuống. Bất quá, thẳng đến đêm khuya, hẳn mới chậm rãi mở mắt. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cảm tạ duy trì ~ cảm tạ duy trì ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 552: Quyền Liêm?

Lần đầu tiên mở to mắt thời điểm, hôn hồng hỏa quang hạ, thanh niên kia nam tử mơ mơ màng màng địa chứng kiến có ba người, một con gấu cùng một con hầu tử vây quanh hắn. ☹,

"Cuối cùng đã tỉnh lại, tên này thật là có thể ngủ a."

"Muốn hay không chuẩn bị một chút một hồi hỏi những thứ gì?"

"Còn dùng nghĩ sao? Trực tiếp hỏi cái này Ô Kê quốc như thế nào nào thành cái này quý bộ dáng là được."

"Vừa mới tỉnh lại, có lẽ còn không thái thanh tỉnh a, đến làm cho hắn nghỉ ngơi nhiều một hồi."

Đang lúc mọi người nghị luận tới tấp thời điểm, nam tử kia hơi ngây ngốc một chút, chép miệng, lại hỗn loạn địa nhắm lại hai mắt, một hồi lâu, lại không có nửa điểm động tĩnh.

"Lại ngất đi thôi? Không phải là cho các người dọa ngất a?"

"Người gặp qua như vậy chóng mặt sao? Ta đoán hắn là còn không có tỉnh táo lại."

Hắc hùng tinh cung hạ thân tinh tế xem xét, này cái mũi phun ra khí tức trực tiếp xông vào nam tử trên mặt.

Dần dần địa, nam tử kia sắc mặt bắt đầu có chút khó coi.

Hầu tử thân thủ chỉ chỉ, tất cả mọi người hướng nam tử tay nhìn qua. Chỉ thấy hấn mười ngón tại run nhẹ trước, lại mảnh xem xét, này đùi đã ở run.

Thoáng cái, tất cả mọi người hiểu rõ là tình huống nào, nguyên một đám ngồi thẳng lên, yên lặng địa nhìn nằm tại ở giữa ván giường trên nam tử.

Không bao lâu, chỉ nghe một tiếng thét lên, nam tử kia thoáng cái ngồi dậy, té địa chạy về phía một bên, khàn cả giọng địa la lên trước: "Không cần phải ăn ta! Không cần phải ăn ta! Ta quá gầy, không thể ăn! Không thể ăn!"

Trong nháy mắt, hấn cũng đã co lại đến góc tường, đem một cái thùng gỗ cái nắp ngấn tại trước ngực, mở to hai mắt nhìn hoảng sợ địa nhìn qua mọi người, đặc biệt nhìn qua hắc hùng tinh.

Trên bàn ánh nến hơi chập chờn. Tất cả mọi người cũng đều lẳng lẳng mà nhìn xem hấn. Cứ như vậy giằng co trước.

Một hồi lâu. Huyền Trang run rẩy áo cà sa đi phía trước một bước.

Nam tử kia cả kinh co rụt lại, đem thùng gỗ cái nắp hướng Huyền Trang.

Bất đắc dĩ, Huyền Trang chỉ phải chấp tay trước ngực hành lễ, nói: "Vị thí chủ này, bản tăng muốn đi Tây Thiên lấy kinh, đúng lúc đi ngang qua nơi đây, muốn hỏi thí chủ, nơi này đến tột cùng chuyện gì xảy ra."

Nam tử kia duỗi dài đầu cẩn thận mà hỏi thăm: "Ngươi là . . . Hòa thượng?"

Huyền Trang gật đầu. Nhàn nhạt cười cười.

Nam tử nuốt khô nhỏ nước miếng, lại thấp giọng hỏi: "Vậy bọn họ? Hòa thượng. . . Hòa thượng không phải ăn chay niệm phật sao? Như thế nào cùng yêu quái cùng một chỗ? Người không phải là yêu quái biến thành a?"

Huyền Trang quay đầu lại nhìn hầu tử cùng hắc hùng tinh liếc, nói: "Cái này vài vị, là bần tăng đồng hành bạn bè, tuyệt sẽ không gia hại cùng người."

"Yêu quái không ăn người? Người. . . Người chứng minh như thế nào?"

Vừa dứt lời, hầu tử cũng đã chông kim cô bổng đi phía trước một bước, Huyền Trang muốn tiến lên ngăn lại, lại bị hầu tử một tay đẩy ra rồi.

"Việc này người đừng quản, ta tới hỏi, bằng không hỏi hừng đông cũng hỏi không ra. Không dứt." Nói, hầu tử dùng kim cô bổng đứng vững nam tử kia ngăn tại trước ngực thùng nắp. Giống như cười mà không phải cười nói: "Người đoán, ta nếu là muốn ăn người, người chạy không chạy được rồi?"

Lời này vừa nói ra, nam tử kia sắc mặt lập tức tị phát tím, đều nhanh khóc lên.

"Ta hỏi người lời nói." Hầu tử mặt không biểu tình mà lại cường điệu một lần.

Đến lúc này, nam tử kia tựa hồ mới thanh tỉnh lại, vẻ mặt cầu xin lắc đầu.

"Cái này chẳng phải kết liễu, còn muốn cái gì chứng minh? Người còn sống không phải là chứng minh? Hiện tại lão tử hỏi người một câu, nơi này, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Nam tử ánh mắt lập loè địa nhìn về phía Huyền Trang.

"Nói! Không cần phải nhìn chung quanh!"

Nam tử kia vội vàng nhắm mắt lại hô: "Ta. . . Ta cũng vậy nói không rõ ràng. Tóm lại, hiện tại rất loạn!"

Quay đầu lại cùng Huyền Trang liếc nhau một cái, hầu tử lại nói: "Vậy người nói một chút, người nguyên bản nghỉ ngơi ở đâu, làm loại nào nghề nghiệp, tại sao lại lưu lạc đến tận đây?"

Nam tử nuốt khô nhỏ nước miếng, run nhè nhẹ trước đáp: "Tiểu nhân. . . Là tránh khoản nợ đến tận đây."

"Tránh khoản nợ? Nói mảnh điếm."

Nam tử nặng nề nhẹ gật đầu, nói: "Tiểu nhân. . . Tiểu nhân vốn là một thương hộ, trong nhà mở tiệm tạp hóa. . . Trong nhà có thể nhi, cha mẹ cũng khoẻ mạnh, người một nhà, tuy nói không tính là phú quý, nhưng thời gian cũng coi như trôi qua an ổn. Năm kia giá hàng tăng cao, bộ hạ tuyên bố báo cáo, nói, nói muốn bình ổn giá hàng, cấm đoán lên ào ào tiến hành, thiết lập nghiệp quan, như giá hàng trưởng, tắc vút, như giá hàng ngã, tắc bán. Sau đó. . . Sau đó. . ."

Nói đến chỗ này, lời nói liền ngạnh ở. Nam tử kia cúi đầu, hơi mở to mắt, vẻ mặt khuôn mặt u sầu.

Hầu tử lược lược nghĩ nghĩ, nói: "Rất tốt biện pháp, so với trực tiếp cấm trưởng giá cường. Sau đó thì sao?"

Nam tử hừ hừ hai cái cái mũi, đem chảy xuống nước mũi đều hấp trở về, cẩn thận địa đáp: "Sau đó. . . Sau đó tự ra việc gì. Làm quan đến ta trong tiệm đại lượng nhập hàng, đều cho giá thấp, quay đầu lại lại đem nguyên bản mua sắm hàng hóa ép bán trở về, đều muốn giá cao. . . Thường xuyên qua lại địa, tiểu nhân. . . Không chỉ có bại hết gia sản, còn thiếu nợ hạ quan

phủ một số lớn khoản nợ, vô lực hoàn lại, gia phụ tức chết rồi, mẫu thân cũng theo hấn mà đi. . . Vì tránh khoản nợ, tiểu nhân mang theo thê nhi một đường chạy nạn, kết quả lại gặp được sơn tặc. . ."

Lời nói ở đây, đường đường nam nhi bảy thước, nam tử kia lại tỵ ở trước mặt mọi người gào khóc khóc rống lên, khóc đến than thở khóc lóc, ruột gan đứt từng khúc.

Nhìn tình hình này, mọi người lập tức một hồi yên lặng.

Một hồi lâu, thẳng đến nam tử kia khóc mệt, trì hoãn qua được, hầu tử mới lại hỏi: "Này những người khác chuyện gì xảy ra? Giống như người vậy tránh khoản nợ hấn là số ít a, vì cái gì chúng ta đi ngang qua trong thôn trang đều không người?"

"Cái này. . . Nói rất dài dòng, hơn nữa, tiểu nhân sợ cũng nói không được đầy đủ."

"Không có việc gì, người biết nhiều ít nói nhiều ít." Hầu tử triệt hồi kim cô bổng, chuyển cái ghế ngồi vào nam tử kia phía trước, nói: "Chúng ta chậm rãi nghe."

Cố gắng là tâm tình bi thiết quan hệ, lúc này nam tử kia nhìn về phía trên đối hầu tử cùng hắc hùng tinh đã không có nguyên lai như vậy sợ.

Hấn ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, dựa vào tường ngồi trên mặt đất trên, chậm rãi nói ra: "Kỳ thật, nơi này vốn có mưa thuận gió hoà, dân chúng cũng là an cư lạc nghiệp, tuy nói chợt có bất bình việc, nhưng là đều không tạo nên cái gì gợn sóng. Hết thấy khởi nguyên, nên theo thừa tướng kế vị là quốc vương bắt đầu nói lên."

"Thừa tướng kế vị là quốc vương?"

"Ân, nguyên bản quốc vương băng hà, lão quốc vương dưới gối không con, bởi vì tam đại con một mấy đời, đến thế hệ này, vương gia cho dù tuyệt tự. Bởi vì thừa tướng từ trước đến nay liêm khiết. Lại rất có danh vọng thâm thụ kính yêu. Cho nên mọi người tỵ nhất trí đề cử hần vi mới quốc vương."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó. Vừa mới bắt đầu khá tốt. Bệ hạ sau khi lên ngôi, trưng trị tham quan, khởi công xây dựng thủy lợi."

"Đây đều là chuyện tốt. Sau đó thì sao?"

"Năm năm trước, Ô Kê quốc náo loạn nạn hạn hán. . . Kỳ thật cũng không tính nghiêm trọng, nhưng quả thật có người chết đói. Vì vậy, bệ hạ hạ lệnh, quan phủ mở kho giúp nạn thiên tai."

"Quan phủ lương thực cũng không đủ rồi?"

"Quan phủ lương thực đủ rồi, từng cái nạn dân đều phân đến lương thực. Bất quá. Tai sau mới là vấn đề lớn."

"Nói tiếp đi, nói tiếp đi."

Nam tử nhẹ gật đầu, nói tiếp: "Tai sau, bệ hạ ban bố mấy cái pháp lệnh, yêu cầu một hộ không được có được vượt qua mười mẫu ruộng đồng, nếu không hoặc là sung công, hoặc là đưa cho người nghèo, bằng không muốn mất đầu. Mặt khác, bất luận kẻ nào không được khoản tiền cho vay. Như vậy một náo, vài cái trấn trên nhà giàu người ta lúc này tỵ cùng nhau quân lương khởi nghĩa. Bất quá, rất nhanh đã bị trấn áp. Quan quân dựa theo đầu người số luận công đi phân thưởng. . . Của ta một cái thân thích. . . Cứ như vậy cho bắt đi sung đầu người. Cái này vẫn chưa xong. Bất luận kẻ nào

không được khoản tiền cho vay, này thời kì giáp hạt thời điểm làm sao bây giờ?"

"Vì cái này, bệ hạ lại ban bố mới lệnh, nói tư nhân không được khoản tiền cho vay, quốc gia khoản tiền cho vay, chỉ lấy lợi tức thấp tức. Vốn có nghe được tin tức này thời điểm tất cả mọi người là vui mừng hơn hở, nhưng chân chính chứng thực thời điểm tuy nhiên cũng trọn tròn mắt. Những cái này quan lại, không chỉ thời kì giáp hạt thời điểm khoản tiền cho vay, mà ngay cả lương thực mãi chiếm giữ thời điểm cũng khoản tiền cho vay, hơn nữa vừa để xuống chính là rất nhiều. . . Chính là lợi tức lại thấp, cái này nông hộ, nơi đó chống lại lợi tức đi lợi a? Ta nhận thức nhiều cái trung thực nông dân, chính là chỗ này sao thiếu nợ hạ cự khoản nợ, rơi vào cửa nát nhà tan kết cục. Vốn đang dùng vì này chỉ là bọn hấn chuyện tình, chúng ta những này làm buôn bán, tổng sẽ không bị liên lụy trong đó, không nghĩ tới. . ."

"Lại sau đó, lưu dân nổi lên bốn phía, các loại sơn tặc, cường đạo, giống như châu chấu đồng dạng khắp nơi đều là. Bệ hạ bắt đầu trung bình tiểu phí, nguyên bản tránh khoản nợ, hiện tại lại thêm một đám đào binh dịch. Bệ hạ lại ban bố pháp lệnh, đối đào binh dịch giả chọn lựa tội liên đới. . . Lần này, cả thôn cả thôn địa trốn. . . Tiếp theo, bệ hạ pháp lệnh một đạo tiếp một đạo, sau đó tụt. . ."

Nói đến chỗ này, nam tử kia nhìn về phía trên đều có chút nói không được nữa, ngẩng đầu nháy mắt con người nhìn qua hầu tử.

Cái này nói ra được có nhiều như vậy, không có nói ra được. . . Làm cho nửa ngày, nơi này nào thành như vậy, hoàn toàn là quan phủ chính mình lăn qua lăn lại ra tới a.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc.

Như vậy quốc vương, thật đúng là trước đây chưa từng gặp.

Trầm mặc hồi lâu, Huyền Trang chậm rãi đi đến nam tử kia trước người, thân thủ đỡ dậy nam tử, nói: "Thí chủ chớ sợ, bản tăng cái này đi trước Ô Kê quốc vương đô, tìm Ô Kê quốc quốc vương, hướng hấn lãnh giáo cá hiểu rõ."

"Loại sự tình này cũng muốn trông nom?" Hầu tử hỏi.

"Đã tìm là phổ độ phương pháp, tự nhiên không thể không đem xia đến."

"Đại sư có thể khuyên giới bệ hạ?" Nam tử kia mở to hai mắt nhìn qua Huyền Trang.

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Tạm thời thử một lần a."

Nam tử kia bán tín bán nghi.

Đang lúc Huyền Trang cùng nam tử kia nói chuyện thời điểm, hầu tử chợt nhớ tới tự mình biết Ô Kê quốc án lệ.

Cái này nội dung vở kịch không phải hấn là lão quốc vương báo mộng, nói cái này quốc vương là sư tử tinh biến thành sao? Như thế nào thành như vậy?

Nghĩ, hấn lôi kéo Thiên Bồng đi ra cửa ngoài.

"Làm chi?"

"Người không biết là cái này quốc vương có chút cổ quái sao? Đoạn đường này, ta còn chưa từng nghe qua loại nhân vật này. Không bằng như vậy, chúng ta đi trước hoàng cung đi một chuyến, như này quốc vương không có gì chỗ bất đồng, Huyền Trang muốn tiến cung khuyên giới, tự do

trước hẳn. Nếu có cái gì khác thường địa phương, chúng ta cũng tốt đi đâu xử lý."

Thiên Bồng hướng phía trong phòng Huyền Trang nhìn thoáng qua, nói: "Ta đi rồi đã thành, ngươi còn là lưu lại a."

"Cũng thành."

Giúp nhau phó thác xong, hầu tử im ắng địa trở về phòng, Thiên Bồng tặc bước nhanh chạy đến trong sân, một cái cuốn bay lên trời, hướng phía vương đô phương hướng mau chóng đuổi theo.

Đoạn đường này, Thiên Bồng cố ý hạ thấp độ cao lướt trước sơn xuyên phi hành, ven đường thôn trang, thành trấn, hỏa quang rải rác, nhìn về phía trên cùng lúc trước nhìn qua thôn trang thành trấn phỏng chừng cũng là một cái tao ngộ.

Không bao lâu, hẳn đã đi tới vương đô trên không.

So sánh với trên đường đi tình huống, nơi này nhìn về phía trên tốt hơn nhiều.

Lặng lẽ tìm được rồi hoàng cung vị trí, Thiên Bồng thân hình nhoáng một cái, hóa thành một con con bướm bướm nương bóng đêm lặng lẽ trốn vào.

Cố gắng là vì quốc gia không yên ổn quan hệ, cho dù là đêm khuya, cả hoàng cung cũng là đèn đuốc sáng trưng. Bất quá, Ô Kê quốc rốt cuộc là tiểu quốc, cứ như vậy một cái tính toán đâu ra đấy bất quá vài toà thành trì quốc gia, hoàng cung tự nhiên không có khả năng đại đi nơi nào.

Tại đề phòng sâm nghiêm trong cung điện ghé qua một lát, Thiên Bồng liền tìm được rồi một cái bị mọi người xưng là "Bệ hạ" nhân vật.

Nhưng mà, chỉ liếc, Thiên Bồng liền cả giật mình.

"Đây là . . . Quyên Liêm?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Ân. . . Cái này : Cảm giác ghi được không tốt. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 553: Quyển Liêm Cục Diện Rối Rắm

Quy cách đơn giản trong thư phòng, ánh nến đem hết thảy đèn chiếu lên tươi sáng.

Nước sơn kim vật tại trong ánh sáng hơi lập loè.

Giữ lại đại hồ tử, mặc trường bào màu đen Ô Kê quốc quốc vương tại ở giữa qua lại địa tản bộ, hung dữ địa đem tấu chương vung đến trên mặt đất.

Phân loại hai bên đại thần lặng lẽ nhìn thoáng qua bị lắc tại trên mặt đất tấu chương, ngoại trừ quý gói Ô Kê quốc quốc vương trước người này tướng dẫn bên ngoài, còn lại một mực đều là một bộ đàm mạc thần sắc, tựa hồ cũng đã thấy nhưng không thể trách.

Qua lại đi mấy lần, Ô Kê quốc quốc vương một quyền nện ở long trên bàn.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, cả trong thư phòng tất cả mọi người hơi chút nói ra nâng cao tinh thần, này quý trên mặt đất tướng lãnh cẩn thận ngẩng lên đầu nhìn lên.

Quốc vương nắm chặt nắm tay, đóng chặt hai mắt, nặng nề mà thở hào hển, nửa ngày đều không nói chuyện.

Cả trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Hồi lâu, quốc vương buông ra nắm chặt nắm tay, thoáng áp chế tâm tình của mình, nói khẽ: "Các người nói, xử lý như thế nào?"

Cái này vừa hỏi, trong thư phòng đại thần lập tức đều nguyên một đám đả khởi tinh thần, đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn là không có người nói chuyện.

Này quỳ trên mặt đất tướng lĩnh ngẩng đầu lên, gặp quốc vương tụt tại theo dõi hẳn, vội vàng thấp giọng nói: "Bệ hạ, loạn dân, tự nhiên tiêu diệt."

"Muôn bao nhiêu binh mã?"

"Năm. . . Năm nghìn." Tướng lĩnh vươn năm ngón tay.

"Dài hơn thời gian?"

"Ba. . . Tháng."

Quốc vương nhìn chăm chú này tướng dẫn, nhẹ giọng hỏi: "Xác định sao?"

"Cái này. . ." Này tướng dẫn do dự mà nói ra: "Như bệ hạ có thể thư thả đến nửa năm, tự nhiên càng tốt."

Quốc vương vừa sải bước quá khứ, đã đến này tướng dẫn bên người.

Này tướng dẫn sợ tới mức co rụt lại.

Cung hạ thân, quốc vương một bả túm ở tướng lĩnh cổ áo, đưa hẳn giật tới, mở to hai mắt nhìn một chữ dừng một lần mà hỏi thăm: "Bản vương cho người một năm, có thể làm sao?"

Cái này vừa hỏi, này tướng dẫn triệt để không nói gì, chỉ có thể nghiêng mặt đi, cúi đầu không nói.

Ở đây văn thân cũng nguyên một đám cúi đầu xuống, một bộ tránh không kịp thái độ.

Trong thư phòng yên tĩnh được chỉ còn lại có hoa nến nổ tung "Đùng" thanh.

Hồi lâu, quốc vương buông lỏng ra tướng lãnh, nhẹ giọng thở dài: "Đều đi xuống đi."

Ở đây chúng thần vội vàng nguyên một đám ngẩng đầu lên, nhìn qua hần.

Quốc vương lại là lập lại một lần: "Đều đi xuống đi."

"Này, bệ hạ, chuyện này. . ."

Quốc vương nhìn quanh mọi người, nhẹ giọng hỏi: "Các người ai có thể giải quyết?"

Tất cả mọi người trầm mặc.

"Không thể giải quyết, tặc đều cho lão tử xuống dưới!"

Một tiếng hét to phía dưới, những cái này đại thần vội vàng nguyên một đám quy an, vội vàng hấp tấp địa thối lui ra khỏi thư phòng, tứ tán mà đi.

Thoáng cái, dạ đại thư phòng, chạy trốn cũng chỉ còn lại có quốc vương một người.

Xoay người sang chỗ khác, hần đem điệp tại chính mình bàn trên rất nhiều tấu chương toàn bộ quét rơi vào địa, một tay chống bàn, một tay che mặt, thở dài trước, thật lâu không thể chính mình.

Này nắm tay nắm quá chặt chẽ, một đám toái phát theo trên trán rủ xuống.

Ngoài cửa sổ, hóa thành con bướm bướm Thiên Bồng lẳng lẳng mà nhìn xem.

Trước mắt cái này quốc vương, chính là Quyển Liêm.

Tuy nhiên thân hình của hắn, hình dạng, thậm chí cả thanh âm đều đã kinh đã xảy ra thật lớn thay đổi, quả thực thật giống như thay đổi cá nhân dường như, có thể Thiên Bồng như trước có thể bằng vào khí tức xác định, trước mắt cái này quốc vương, chính là Quyển Liêm.

Chính là, Quyển Liêm sao biết biến thành Ô Kê quốc quốc vương?

Hơn nữa, tại trước khi đến, hắn đã biết Ô Kê quốc quốc vương làm rất nhiều chuyện hoang đường, chẳng lẽ những sự tình này kỳ thật đều là Quyển Liêm làm?

Hơi do dự hạ xuống, Thiên Bồng biến thành con bướm bướm vỗ cánh tiến nhập trong thư phòng, hóa ra hình người, nhẹ nhàng hướng Quyển Liêm phương hướng bước một bước.

Này đế giày rơi xuống đất phát ra sần sật tiếng vang.

Quyển Liêm bỗng nhiên quay đầu lại, lập tức giật mình.

Hôn hồng trong ngọn lửa, hai người lẳng lẳng đối mặt trước.

"Ngươi là. . . Nguyên soái?" Quyển Liêm có chút không thể tưởng tượng nổi địa mở to hai mắt nhìn. Ngay sau đó, hắn bỗng nhiên lấy tay xoa nắn cặp mắt của mình, giống như có chút không tin giống như.

Thiên Bồng không có trả lời, chỉ là lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hắn.

"Người thật sự là nguyên soái? Không. . . Không có khả năng, ta tìm nhiều năm như vậy. . . Nguyên soái tại sao lại ở chỗ này?" Quyên Liêm thân thủ dùng sức vỗ mấy lần đầu của mình.

Thiên Bồng như trước không có trả lời, như trước chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem hắn.

Một hồi lâu, Quyên Liêm mới thoáng trấn định xuống tới.

Hắn ngơ ngác địa nhìn qua Thiên Bồng, nháy mắt con người, thấp giọng hỏi: "Người. . . Người đến cùng là đúng hay không nguyên soái?"

"Là ta." Thiên Bồng chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Người tại sao phải tại nơi này, còn tưởng là Ô Kê quốc quốc vương?"

Quyên Liêm đầu tiên là vui vẻ, tiếp theo lại tựa hồ đột nhiên nghĩ tới điều gì, chậm rãi cúi đầu xuống, đứng ngẩn ngơ, không biết theo ai.

Lúc trước trong cơn tức giận trốn tránh hạ giới, chính là vì tìm kiếm Thiên Bồng, nhưng hôm nay. . . Thật sự gặp được, rồi lại xấu hổ không chịu nổi.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến mình sẽ ở loại này quần cảnh bên trong gặp gỡ Thiên Bồng.

Không có chút nào mừng rỡ cảm giác, có, chỉ còn lại có xấu hổ.

Cứ như vậy đứng hồi lâu, Quyên Liêm sâu hít một hơi thật sâu, dùng sức địa quơ quơ đầu, nói: "Một lời khó nói hết a. . . Ta mới đầu. . . Mới đầu chỉ là tránh né thiên đình đuổi bắt, lại tới đây. . . Không nghĩ tới. . ."

Duỗi ra hai tay, Quyên Liêm khoa tay múa chân trước, nhưng bây giờ nói không được nữa, chỉ có thể hóa thành thở dài một tiếng. Cả giống như

bị kéo ra lực lượng vây ngồi liệt trên mặt đất, bất đắc dĩ địa cười khổ.

Ngoài cửa, nửa đêm tuần tra binh vệ chính giờ cây đuốc chậm rãi mà qua, này hỏa quang xuyên thấu qua cửa sổ linh chiếu tiến đến.

Cả hoàng cung đều đã kinh giới nghiêm, đây là Ô Kê quốc kiến quốc đến nay, trải qua nhiều ít đại quân vương cũng chưa bao giờ xuất hiện qua cảnh tượng.

Thiên Bồng từng bước một đi đến phía trước cửa sổ, hướng ngoài cửa sổ nhìn một cái, nói khẽ: "Bọn họ nói ngươi hạ rất nhiều kỳ quái mệnh lệnh, có phải thật vậy hay không."

Quyên Liêm chờ dẫn địa nhẹ gật đầu.

"Vì cái gì hạ những kia mệnh lệnh?"

Quyên Liêm nhắm mắt lại, hung hăng địa quát hai cái cái mũi, nói: "Bởi vì. . . Bởi vì bọn hấn đề cử ta là quốc vương, ta nghĩ, ta nghĩ làm cho quốc gia này trở nên càng tốt."

Vuốt cửa sổ linh, chú ý đến ngoại giới nhất cử nhất động, Thiên Bồng thấp giọng hỏi: "Cụ thể là chuyện gì xảy ra, ngươi nói cho ta một chút a."

Quyên Liêm nuốt khô khô nước miếng, nhìn chăm chú không có vật gì mặt đất, mím môi nói: "Vừa lúc mới bắt đầu. . . Lúc ấy quốc gia này là gặp tai họa, ta cũng vậy chính là đi ngang qua, tự. . . Tự thuận tay giúp bọn hấn giải quyết. Cho nên đã bị đề cử vì thừa tướng. . . Vốn có ta không có muốn làm quan, nhưng tưởng tượng, cùng với mỗi ngày tại trong núi rừng ở lại, không bằng duy trì chút gì đó hiện thực."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta liền trở thành thừa tướng, người cũng biết, ta là lén thế gian, tu vi cũng đều còn đang. Có tu vi, bọn họ chuyện gì đều không thể gạt được ta, tự nhiên, cái này thừa tướng thì đương được thuận. Về sau, bọn họ tự đề cử ta đương quốc vương."

"Cho nên người coi như rồi?"

Quyên Liêm khẽ gật đầu, nửa ngày, lại cắn răng thở dài: "Ta rất chân thành địa đương. Tuy nói là quốc vương, nhưng ta không có phi tần, một ngày ba bữa, cùng tầm thường dân chúng cũng không khác nhau, xuất môn cũng không dùng cỗ kiệu, xe ngựa, cũng không khởi công xây dựng cung điện, lãng mộ tự càng không cần phải nói. Mà ngay cả nguyên bản rất nhiều lễ tiết đều bị ta huỷ bỏ, hết thầy giản lược. Chợt có xâm phạm biên giới, ta tự mình ra trận, cũng là dụng pháp lực lạng lẽ giải quyết, tuyệt không cực kì hiếu chiến. Cắt giảm thuế má, trừng trị tham quan. . . Chẳng lẽ ta làm được không đúng sao?"

Hắn kinh ngạc địa nhìn qua Thiên Bồng.

Thiên Bồng quay đầu lại nhìn thoáng qua, từng bước một đi đến bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ cái kia kiện mộc mạc trường bào màu đen, nhẹ giọng thở dài: "Nói nói người những cái này chính lệnh a."

"Chính lệnh. . ." Quyên Liêm thân thủ hung hăng xoa nắn mặt của mình hai bả, sau đó mới có hơi đàn độn nói: "Thiên tai. . . Cứu tế, chính là vô luận làm sao người cứu, tổng còn là có người chết. Một người, ngay cả có thông thiên pháp lực cũng không biện pháp chú ý mọi mặt. Tai sau ta liền nghĩ, vì cái gì vừa đến thiên tai, muốn chết đói người?"

"Vì cái gì?"

"Bởi vì không có lương tâm. Các dân chúng đều trôi qua căng thẳng địa, không có lương tâm, dù cho ta thấp xuống thuế má, cũng còn không có lương thực dư. Cho nên có cái thiên tai, sẽ chết đói."

"Cho nên người sẽ đem ý nghĩ đánh tới nhà giàu trên người?"

"Đúng." Quyền Liêm hai tay một quán, đáp: "Địa là đủ rồi, lương thực kỳ thật cũng là đủ rồi, nếu như. . . Nếu như ta có thể theo một nhóm người trên người cắt lấy một miếng thịt đến, cho một bộ khác phận người, chuyện kia chẳng phải giải quyết sao? Một hộ mười mẫu, cái này nuôi sống một gia đình dư dả đi? Nguyên soái, người cảm thấy ta làm rất đúng không đúng?"

Ngảng đầu lên, Quyền Liêm nhìn qua Thiên Bồng.

Thiên Bồng không có trả lời, chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem hắn.

Cái này kế hoạch nghe đến phải không sai, nhưng kết cục. . . Cũng đã bày ở trước mắt.

"Chính là sự tình cũng không có giải quyết, bởi vì bị ta cắt thịt này bộ phận người, phản. Đương nhiên, ngay từ đầu những kia bị ta trấn áp, sau đó lại xuất hiện nghiêm trọng vay nặng lãi, không có biện pháp thu tô, bọn họ hãy thu vay nặng lãi. Đương nhiên, ta cũng vậy cấm. Đằng sau. . . Dù sao sự tình một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng địa, giống như tuyết cầu đồng dạng địa cút đi."

Quyền Liêm thân thủ vượt vượt tán loạn tóc, có chút bất đắc dĩ địa lắc đầu: "Ta hiện tại sợ nhất khởi nghĩa, thật là đáng sợ. Bốn phía đều là, một người, vĩnh viễn không giải quyết được. Ta lại không có khả năng rõ rệt đến, rõ rệt đến, thiên đình nên phái binh. Kết quả hỏa càng diệt càng nhiều. . . Mỗi một vấn đề, ta đều cố gắng suy nghĩ biện pháp giải quyết, có thể. . . Càng ngày càng loạn, vô luận hạ cái gì chính lệnh, đến cuối cùng đều biến

hình. Bọn họ dẫn bồng lộc của ta, kỳ thật đều không nghe của ta. . . Năm trăm cá nông dân khởi nghĩa, phái một vạn bộ đội đi tiêu diệt, tiêu diệt nửa năm, kết quả tiêu diệt thành tám vạn. . . Vừa mới bọn họ mới nói cho ta biết. . . Tính, không nói. Ta thật sự không rõ, như vậy. . . Tốt như vậy chính lệnh, vì cái gì tự biến thành như vậy. Ta không rõ, ta đến tột cùng làm sai cái gì?"

Quyển Liêm bụm lấy đầu, khóc không ra nước mắt.

Thanh âm kia dần dần biến thành thì thào tự nói, hần nói: "Ta thật sự rất muốn chạy. . . Nhưng ta không thể chạy. Ta nghĩ chế tạo một cái ngang hàng giàu có quốc gia, kết quả ta làm cho thành như vậy. . . Nguyên soái, người tôi có biện pháp, ta một mực đến, bội phục nhất đúng là người, người giúp ta ngấm lại biện pháp, giúp đỡ ta, giúp đỡ ta. . . Chúng ta có thể cùng một chỗ tại nơi này, sáng tạo một cái so với thiên đình càng thêm công bình quốc gia. Thanh minh triều đình, không có hãm hại, hết thảy đều sạch sẽ. Được không?"

Thiên Bồng nghĩ đứng lên, lại bị Quyển Liêm một bả túm dừng tay.

Bữa tiệc này, Thiên Bồng cúi đầu nhìn xem Quyển Liêm, Quyển Liêm mắt ba ba địa nhìn qua Thiên Bồng, trong lúc nhất thời, hai người đều cứng lại rồi.

Hồi lâu, Thiên Bồng nói khẽ: "Chuyện này ta cũng vậy không giúp được người. . . Ta nghĩ có người là có thể giúp cho người, bất quá, ta nhớ người khả năng cũng không rất muốn gặp hần."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 554: Quyển Liêm Cục Diện Rối Rắm (2)

Vút đi trong đình viện, Huyền Trang ngồi xếp bằng dưới tàng cây, còn đang cùng nam tử kia tinh tế địa nói. +,

Ngay từ đầu đàm là nam tử này thông khổ tao ngộ, Huyền Trang tinh tế khai đạo. Tiếp theo chủ đề biến thành quốc vương chính lệnh, đến tột cùng loại nào chính lệnh vi thiện, loại nào chính lệnh vi lãn, loại nào chính lệnh, làm ác, Huyền Trang dùng của mình lý giải, tinh tế địa phân tích, tham thảo trước. Dần dần địa, chủ đề theo quốc gia này cực khổ dẫn tới phổ độ phương pháp trên. Theo cực khổ căn nguyên, đến phổ thế giá trị, Huyền Trang nguyên một đám tinh tế địa giảng thuật, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu.

Mỗi lần nghe được diệu dụng, nam tử kia cũng không khỏi được vỗ tay ngợi khen.

Điều linh thể đạo, trầm luân qua khổ hải người, luôn so với vững vàng độ nhật người càng muốn tiếp nhận loại này siêu thoát lý niệm.

Nguyên bản nghi vấn ánh mắt không thấy, ngược lại thay là một loại đầu rạp xuống đất kính ngưỡng.

Dần dần địa, người ở trong sân bắt đầu nhiều hơn. Đêm khuya, không có chỗ ở cố định, bụng ăn không no mọi người nguyên một đám đi vào cái này chỗ vút đi trạch viện, lắng nghe vị này cao tăng miêu tả một loại chưa từng nghe văn phổ thế diệu pháp.

Tại đây rét lạnh trong đêm, Huyền Trang lời nói, tựa hồ thành bọn họ một cái cảnh tránh gió, làm cho bọn hắn quên sự thật tàn khốc, ngược lại mặc sức tưởng tượng mỹ hảo tương lai.

Bọn họ ngồi xếp bằng ngồi trên mặt đất, đem Huyền Trang vây vào giữa.

Hầu tử, hắc hùng tinh, cùng với tiểu bạch long tắc đứng được xa xa địa, đã bị dòn đến góc tường, đến đằng sau, thậm chí bị buộc lên nóc nhà.

Mà ngay cả ngoài cửa cũng đứng đầy quan vọng người.

Vừa lúc mới bắt đầu, hầu tử nhin không được muốn nói Huyền Trang thật sự là một cái hợp cách thần côn, có thể dựa vào há miệng, lừa dối nhiều người như vậy. Vô luận dân chúng vấn đề như thế nào địa kỳ quái, như thế nào địa ngây thơ. Dù là có chứa nào đó địch ý. Huyền Trang đều có thể chuẩn xác mà đem nắm chính giữa chỗ hiểm. Xảo diệu hóa giải.

Dần dần địa, theo một ít trương trương gây gò, khô vàng trên mặt trán lộ nào đó hy vọng quang huy, hầu tử lại không khỏi cảm thán Huyền Trang lợi hại.

Nếu như hắn thật sự là thần côn, có loại này thần côn, có lẽ cũng không thấy phải là chuyện xấu.

Dần dần địa, không có ai nhắc lại hỏi. Trong đình viện, chỉ còn lại có Huyền Trang một người thanh âm.

Đương Huyền Trang ngẩng đầu nhìn lên tinh không. Hướng tất cả mọi người miêu tả dùng phổ độ, trước độ người rồi sau đó độ mình thế giới các loại mỹ hảo lúc, ở đây mỗi người trên mặt đều đầy cõi lòng kỳ vọng.

Đương Huyền Trang cúi đầu kể rõ của mình hoang mang lúc, vì phở độ mà cảm thấy các loại lo lắng lúc, ở đây mỗi người đều cùng hấn cùng một chỗ ưu sầu.

Đương Huyền Trang đứng dậy nắm chặt nắm tay, cổ vũ bọn họ sáng tạo cuộc sống tốt đẹp tâm giờ, mỗi người đều kích động không thôi địa vỗ tay.

Cái loại cảm giác này, thật giống như cũng đã quên đói quá, quên rét lạnh, quên quốc vương các loại kém chính.

Đúng vậy. Hấn thành công địa dùng hy vọng đuổi xa về lo lắng, chiếm cứ mỗi người tâm.

Xa xa mà nhìn xem mọi người chen chúc đám hạ Huyền Trang. Hầu tử nhàn nhạt thở dài trước.

Tuy nói xem qua phật kinh, nhưng hấn cũng không hiểu phật hiệu, ngoại trừ lúc trước không thể tưởng tượng địa muốn đi bức bách lão quân ra tay , càng chưa từng nghĩ tới muốn đi hiểu. Bản chất trên, hấn như trước làm theo ý mình, không tiếp thụ "Phật" lý niệm. Mặc dù đi về phía tây, cũng bất quá là vì chám dứt cùng Như Lai ân oán.

Có thể, có lẽ, đây là đại thừa phật hiệu a, cùng tu mình tiểu thừa phật hiệu hoàn toàn bất đồng, còn chưa chính thức sinh ra đại thừa phật hiệu.

Giờ khắc này, hấn lần đầu tiên cảm giác mình là ở làm một chuyện tốt. Lần đầu tiên cảm thấy, cái này vốn là bởi vì tư oán, mình mới cùng hấn dính lên quan hệ chuyện tình, tại này thiên địa, có đặc thù nào đó ý nghĩa.

Chính nhàm chán địa suy nghĩ miên man, hầu tử đột nhiên khẽ giạt mình, đứng dậy hướng ngoài cửa lớn nhìn quá khứ.

Nguyên bản yên tĩnh vô cùng đám người cũng đột nhiên rối động, nguyên bản ngồi xếp bằng ngồi trên mặt đất rất nhiều người đều đứng lên.

Một cái lối đi nhỏ bị làm cho đi ra, một đường theo ngoài viện kéo dài đến trong phòng.

Không bao lâu, Thiên Bồng cùng Quyển Liêm dọc theo lối đi nhỏ đi đến.

Có người chỉ vào Quyển Liêm do dự mà nói ra: "Người này... Lớn lên giống như bệ hạ..."

"Đúng đúng đúng, thật sự giống như. Trước kia bệ hạ xuất hành thời điểm, ta đã thấy hắn hai lần."

"Có thể hay không không giống là, căn bản chính là? Cùng Huyền Trang pháp sư cùng một chỗ vài người thần thông quảng đại, có lẽ bọn họ trực tiếp đến trong vương cung đưa hắn bắt đến?"

"Muốn thật sự là như vậy tự thật tốt quá, nhất định phải đem hắn chết cháy!"

"Chết cháy lợi cho hắn quá, đưa hắn năm ngựa xé xác, sau đó lại đốt thành tro bụi!"

"Muốn lăng trì! Lăng trì xử tử!"

Nguyên lai bạo động thoáng cái kịch liệt lên, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghị luận tới tấp. Mà ngay cả Huyền Trang cũng đứng dậy hướng bọn họ nhìn quá khứ.

Đi phía trước đi vài bước, Thiên Bồng vội vàng quay đầu lại.

Này sau lưng, Quyên Liêm cũng đã mặt đỏ tới mang tai. Hắn cúi đầu, có chút xấu hổ địa nghe bốn phía đối với hắn chỉ trỏ, giẫm chân tại chỗ.

Bất đắc dĩ, Thiên Bồng đành phải quay đầu lại đi đến bên cạnh hắn, dắt lấy tay của hắn, đơn giản chỉ cần đưa hắn đi đến bên trong kéo.

Chính đi tới, đột nhiên một tảng đá từ trong đám người bay tới, công bằng địa đập bẻ trên trán Quyên Liêm.

Một tiếng kêu rên, Quyên Liêm vội vàng dùng ống tay áo che khuất mặt của mình.

"Giết hắn! Giết hắn!" Có người hô hô lên.

Vô số tảng đá hướng Quyên Liêm đập bẻ quá khứ.

"Giết hắn! Giết hắn!" Tất cả mọi người quơ nắm tay cùng kêu lên hô to, thoáng cái đều hướng Quyên Liêm mạnh vọt qua.

Thấy tình thế đầu không đúng, Huyền Trang vội vàng ba bước cũng làm hai bước ngăn tại Quyên Liêm trước người.

Trong hỗn loạn, "Bùm" một tiếng, một tảng đá nặng nề nện ở Huyền Trang trên vai trái, ngay sau đó, là khối thứ hai, đệ tam khối...

Trên nóc nhà hầu tử vọt địa thoáng cái liền đứng lên, nắm chặt kim cô bổng chuẩn bị làm khó dễ, lại giật mình trông thấy Thiên Bồng chính âm thầm cho hắn nháy mắt, làm cho hắn không nên cử động làm.

Dần dần địa, nguyên bản huyền rầm rĩ tràng diện hơi chút bình phục một ít. Này đứng ở hàng trước vài cái đều mặt lộ vẻ xấu hổ, nguyên một đám tránh đi Huyền Trang ánh mắt.

Chỉ thấy Huyền Trang bụm lấy ngực, yết hầu ngòn ngọt, một ngụm máu tươi tràn ra.

Lập tức, cả tràng diện triệt để yên tĩnh trở lại.

Huyền Trang nhú chặt trước mi, hơi ngẩng đầu lên nói: "Chư vị thí chủ... Như tin được Huyền Trang, kính xin nghe Huyền Trang một lời."

Tất cả mọi người lẳng lặng địa nhìn qua Huyền Trang.

Nhắm lại hai mắt thật vất vả trì hoãn qua được, Huyền Trang nói khẽ: "Nhớ kỹ bản tạng mới vừa cùng các vị đã nói, mọi sự, chi bằng suy bụng ta ra bụng người, chớ để giận dữ che mắt lý trí. Làm theo nguyên nhân. Mới có thể đem vấn đề triệt để giải quyết."

Quay đầu lại nhìn co lại thành một đoàn Quyển Liêm liếc. Huyền Trang nói tiếp: "Không bằng. Còn là dựa theo lúc trước phương lược, trước hết để cho bản tạng cùng bộ hạ nói chuyện a."

Tất cả mọi người như trước lẳng lặng địa nhìn qua Huyền Trang.

Trong đám người, có mấy khối tảng đá rơi xuống trên mặt đất.

Thấy thế, Huyền Trang lúc này mới nghiêng mặt qua hướng Thiên Bồng nhẹ gật đầu.

Ngẩng đầu lên, Thiên Bồng đối với hầu tử hô: "Xuống hạ xuống, có chút việc tìm người."

"Tìm ta? Loại sự tình này tìm ta làm chi?"

Thiên Bồng không có trả lời, hầu tử rất nhanh ý thức được Thiên Bồng là chăm chú, nhẹ gật đầu. Theo nóc nhà nhảy xuống.

Hắc hùng tinh cũng đi theo nhảy xuống tới. Cái kia thân thể cao lớn vừa ra động, tuy nói biết rõ hắc không có ác ý, nhưng vẫn là quái thẩm người. Trong lúc nhất thời, trong sân dân chúng đều né tránh.

Vài người nhanh chóng vào cái này vút đi trạch viện phòng, hắc hùng tinh tắc gác trước đại môn không cho dân chúng tiến vào, lại thuận tay bị mất hai cái thuật pháp, đem cái này tứ phía hở phòng đều bao phủ lên, miễn cho bọn họ nói chuyện bị người ở phía ngoài nghe được nhất thanh nhị sở.

Vào phòng, Quyển Liêm sắc mặt mới thoáng dễ nhìn một ít, nhưng vẫn là thỉnh thoảng địa ra bên ngoài nhìn quanh. Này trên mặt lộ vẻ sợ hãi vẻ.

Hầu tử cao thấp đánh giá Quyển Liêm liếc, vồ vồ Thiên Bồng vai. Nói: "Quả nhiên không có đoán sai, thật đúng là có tu vi, hơn nữa còn là cá Thái Ất kim tiên. Bất quá, ngươi đây tới tìm ta làm gì vậy? Chính ngươi thu thập chẳng phải kết liễu?"

Quyển Liêm có chút không yên mà nhìn xem hầu tử.

Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, nói: "Hắc chính là ngươi một mực tại tìm Quyển Liêm đại tướng."

Cái này vừa nói, hầu tử không khỏi cả giật mình, vội vàng quay đầu lại là cao thấp đánh giá Quyển Liêm một phen.

Mấy trăm năm qua đi, mấy trăm năm, hầu tử cũng bắt quá gặp qua Quyển Liêm mấy lần, hưởng chi Quyển Liêm dáng người, hình dạng, đều đã kinh đã xảy ra biến hóa cực lớn, trong lúc nhất thời hầu tử nhất định là khó có thể phân biệt. Nhưng tinh tế cảm giác phía dưới, xác thực cảm thấy khí tức này có chút quen thuộc.

Một hồi lâu, hầu tử mới trên mặt nghi hoặc mà hỏi thăm: "Ngươi thật sự là Quyển Liêm?"

Quyển Liêm khẽ gật đầu.

"Này ngươi làm sao biết chạy đến Ô Kê quốc đương quốc vương?"
Không đợi Quyển Liêm trả lời, hầu tử lại lắc đầu, chỉ vào Quyển Liêm một chữ dừng một lần nói: "Theo ta đi về phía tây, không cần lại đông đóa tây tàng. Đợi xong việc nì, ngươi nghĩ muốn cái gì, đều hảo thương lượng. Thiên đình cái kia lệnh truy nã hiện tại đã giúp ngươi huỷ bỏ, như thế nào?"

Quyển Liêm có chút hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

Một bên Thiên Bồng ho khan hai tiếng, nói: "Ta đều nói với hấn qua, đi về phía tây, không có vấn đề, bất quá ngươi phải đem hấn tại nơi này xông họa, trước giải quyết."

"Nơi này..." Hầu tử quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa ngoài.

Cái này môn, là hờ khép. Bởi vì thuật pháp quan hệ, ngoài cửa người trông cửa trong là tối như mực một mảnh, nhưng môn nội người trông cửa ngoài, nhưng có thể tinh tường địa chứng kiến những cái này dân chúng chính nguyên một đám duỗi dài đầu nhìn quanh.

"Giải quyết bọn họ?"

"Đúng, ta là không giải quyết được. Hiện tại cả Ô Kê quốc bốn phía đều là khởi nghĩa, một mảnh hỗn loạn. Nếu như ngươi tới mà nói..."

"Nghĩ giải quyết như thế nào? Giết?"

Quyển Liêm thấp giọng nói: "Bốn phía đều là khởi nghĩa, ta phải binh trấn áp, đập chết bên này, kết quả bên kia lại hỏa. Vĩnh viễn đều đập chết không được a..."

"Đó là người bình vô năng." Hầu tử cười hắc hắc nói: "Muốn giải quyết cũng đơn giản, quay đầu lại ta làm cho Lữ lục quải bả đại quân triệu lai, đừng nói bốn phía xảy ra hoả hoạn, chính là từng bình dân đều là phản quân, cũng có thể giải quyết."

Thiên Bồng ý vị thâm trường địa nhìn hầu tử, nói: "Ta còn tưởng rằng người thống trị Hoa Quả Sơn lớn như vậy yêu quốc, đối với mấy cái này chính vụ có thể có cái gì xâm nhập giải thích. Hiện tại vấn đề là như thế nào đẹp loạn nhiều người tức giận, người lúc trước cứ như vậy đương yêu vương?"

"Bằng không như thế nào đương? Chẳng lẽ lại người nghĩ tới ta lần lượt đi thuyết phục bọn họ? Ta mới không có này công phu." Hầu tử buông tay ra nói: "Dù sao trước kia tại Hoa Quả Sơn, ai nháo sự nhi, ai dám cho ta hạ ngáng chân, ta liền rút ra ai, chỉ đơn giản như vậy."

Trong lúc nhất thời, Quyển Liêm cùng Thiên Bồng đều có chút hết chỗ nói rồi. Bất quá hồi tưởng lại, lúc trước hầu tử cũng xác thực chính là chỗ này sao làm, hơn nữa hiệu quả còn tương đối khá.

Có lẽ hai người vị trí vị trí cùng với thân là vương giả bản thân địa vị, cuối cùng là không giống với a.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Huyền Trang nói khẽ: "Chuyện này, không bằng làm cho bản tăng tới bắt chủ ý, tốt không?" (chưa xong còn tiếp...)

ps: Ân, cái này : Mình cảm giác ghi được cũng không tệ lắm. Ngày mai muốn ra cá môn, nói ta đã có nửa tháng không có xuất môn... Triệt để trạch hóa. Bởi vì này lần có chút việc muốn ra cá xa nhà, cho nên khả năng không canh. Đương nhiên cũng có thể có thể còn là có canh. Hội mang lên bản ghi chép, nếu như thời gian cho phép sẽ ghi cấp.

Mặt khác, đầu tháng cầu tháng phiếu.

Còn có chính là đương đương vãng thỉnh mọi người nhớ rõ sưu tầm thoáng cái đại bát hầu a, có thể dùng qq lên đất liền, tìm thấy được 《 đại bát hầu 》 thật thể thư đặt mua trang, điểm kích sưu tầm là được. Tăng lên thoáng cái nhiệt độ cũng tốt. Cảm tạ cấp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 555: Tìm Lương Thực

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lúc này đều hướng phía Huyền Trang nhìn quá khứ. ☆→☆→,

"Người có biện pháp?"

"Có."

"Biện pháp gì?"

"Trước bình dân phần."

"Trước bình dân phần?" Hầu tử quay đầu cửa trước ngoài những cái này dân chúng nhìn nhìn, ung dung nói: "Tượng người vừa rồi như vậy cùng bọn họ giảng kinh? Cảm giác bọn họ xác thực là nghe lọt được, bất quá. . . Nơi này thì mấy trăm người, cả quốc gia. . . Người chuẩn bị lần lượt địa phương giảng kinh?"

Huyền Trang cũng cửa trước ngoài quần tình sục sôi dân chúng nhìn thoáng qua, lắc đầu nói: "Bản tăng, chỉ sợ cũng không cách nào thuyết phục bọn họ. Bất quá, nếu có một cái điều kiện tiên quyết, vậy rất đơn giản."

"Cái gì điều kiện tiên quyết?" Quyển Liêm liền vội vàng hỏi.

Một tiếng này la lên giống như rít gào vậy, thoáng cái cả những người khác dọa, từng người đều trừng trừng mắt nhìn xem hắn.

Thoáng thu thu thân, Quyển Liêm mắt ba ba địa nhìn qua Huyền Trang, thấp giọng nói: "Cái gì điều kiện tiên quyết, còn. . . Còn, thỉnh Huyền Trang pháp sư chỉ giáo."

Huyền Trang duỗi ra một ngón tay, thân nhiên nói: "Lương thực. Dân dĩ thực vi thiên, nếu như có thể làm cho bọn hấn sinh hoạt hảo đứng lên, như vậy tất cả vấn đề thì giải quyết dễ dàng. Nếu như không thể. . . Đói bụng, muốn thuyết phục, chỉ sợ, cũng không phải là dễ dàng như vậy."

Nghe vậy, Quyển Liêm lập tức khẽ giật mình.

"Lương thực ngươi có sao?" Hầu tử ung dung hỏi.

"Có. . . Bất quá, không nhiều lắm." Quyển Liêm nhú lại lông mày, có chút khó xử nói: "Những năm này lại là mưa thuận gió hoà, có thể bởi vì hoạ chiến tranh, rất nhiều ruộng đồng đều hoang phế, thu đi lên lương thực thuế má cũng là từng năm giảm bớt. Nếu không phải là lúc trước có chỗ tích lũy, bây giờ chỉ sợ liền quân lương đều phát không ra. . ."

Nói đi, Quyển Liêm cẩn thận về phía bốn phía nhìn lại. Ánh mắt tại Thiên Bồng cùng hầu tử trong lúc đó qua lại.

Cùng Thiên Bồng liếc nhau một cái. Hầu tử bẻ bẻ cổ nói: "Lương thực ta đi tìm a."

Nói. Chống kim cô bổng muốn đi ra ngoài.

"Ngươi đi đâu vậy tìm?" Thiên Bồng liền vội vàng hỏi: "Lữ lục quả trong tay có lương thực?"

"Bốn phía tìm xem quá, Đông Hải long cung, thiên đình, lần lượt đào. Lục Quả lương thực, cho dù có, hấn cũng còn có rất nhiều người ngựa phải nuôi. Ta đi lấy không thích hợp. Hơn nữa, đây chính là cả quốc gia a."

Nói, hầu tử cũng đã "Cạch" một tiếng đẩy cửa ra. Những cái này vây quanh ở ngoài cửa dân chúng cả kinh, đều nhường đường.

Bước đi đến viện tử ở giữa, hầu tử một cái cuốn bay lên trời, hóa thành một đạo kim quang biến mất tại không trung, đưa tới người ở trong sân một hồi cảm thán.

Ngơ ngác địa nhìn qua hầu tử đi xa phương hướng, một hồi lâu, Quyển Liêm mới hoãn quá thân lai, xoay người đối với Huyền Trang chấp tay nói: "Quyển Liêm tạ Huyền Trang pháp sư đại ân đại đức, như việc này có thể thành, Quyển Liêm không tiếp tục lo lắng. Nhất định kiệt tâm hết sức hộ tống pháp sư đi về phía tây!"

...

Đâu Suất cung trong phòng, thanh tâm ôm hai đầu gối. Ngơ ngác địa nhìn qua nóc nhà vẫn không nhúc nhích địa ngồi, đầy mặt vệt nước mắt.

Bình hoa đập vỡ, cái ghế ngã hỏng rồi, cái bàn ném đi, mà ngay cả giường trên chăn bông, cũng bị phá tan thành từng mảnh, rơi vãi được đầy đất toái bông.

Sáng sớm dương quang xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở chiếu nhập, trong không khí rót thành vũng trạng tuyền.

Cả gian phòng một mảnh đồng bừa bộn, nhìn về phía trên thật giống như vừa mới có người ở nơi này dùng binh khí đánh nhau dường như.

"Đông đông đông."

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Thanh tâm hơi cúi đầu xuống, kéo ra cái mũi.

"Là ta, Tước nhi."

Thanh tâm khóe miệng hơi nhếch lên, liều mạng địa nháy mắt con người, tựa hồ muốn cho chính mình trong hốc mắt cận tồn lệ nhanh lên bốc hơi mất.

"Tước nhi tỷ. . ."

Cái này mới mở miệng, thanh tâm mới phát hiện thanh âm của mình hoàn toàn khàn khàn.

Duy trì ho hai tiếng thoáng trì hoãn đã tới, nàng mới nói tiếp: "Tước nhi tỷ, có chuyện gì không?"

"Ta chỉ là muốn tới thăm người một chút."

"Người đều biết rồi?"

Tước nhi không có trả lời.

Trầm mặc hồi lâu, thanh tâm vịn vách tường chậm rãi đứng dậy, nói khẽ: "Yên tâm đi, ta. . . Ta không sao."

Tước nhi vươn tay ra nghĩ lại gõ cửa, rồi lại ngưng tại giữa không trung. Cứ như vậy đứng một hồi lâu, nàng nhàn nhạt cười cười, nói: "Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì. . . Ta đây tự đi trước."

Nói đi, nàng xoay người muốn rời đi.

Đang lúc này, này môn "Kẽo kẹt" một tiếng, chậm rãi mở ra.

Vừa sải bước ra ngoài cửa, thanh tâm nhanh chóng đem cửa phía sau đóng lại, tựa hồ không muốn làm cho Tước nhi chứng kiến này môn nội tình hướng.

Cúi đầu, nặng nề mà quất hai cái cái mũi, thanh tâm nói ra: "Ta thật không có sự, người. . . Không cần thay ta lo lắng, ta thanh tâm là ai, lúc này mới. . . Lúc này mới bao nhiêu điểm chuyện này a."

Nói, thanh tâm ngẩng đầu lên đến, cho Tước nhi lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười.

Giống nhau thường ngày vậy, giống như dương quang vậy ấm áp cười.

Hết thảy vẻ lo lắng, tại đây tiểu dung phía dưới tựa hồ cũng cũng đã biến mất không thấy gì nữa. Có như vậy một sát, Tước nhi tựa hồ cũng dùng vì thanh tâm cũng đã từ bên trong đó đi ra, thẳng đến nàng xem đến thanh tâm búi tóc đi lên không kịp chỉnh lý toái phát.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì ta liên. . . Đi trước, người nghỉ ngơi thật tốt."

"Tước nhi tử!"

Cái này một hô, Tước nhi dừng bước, quay đầu nhìn về phía thanh tâm.

"Tước nhi tử, đã đến đây. . . Nếu như không có việc gì mà nói, thuận tiện cùng thanh tâm đi một chút sao?"

Thanh tâm cúi đầu, cẩn thận địa nhìn qua Tước nhi.

Hai cái nữ hài yên lặng đối mặt trước, lẫn nhau thậm chí nghĩ giống như thường ngày đồng dạng địa cười, nhưng mà, này cười lẫn nhau nhìn về phía trên bất kể như thế nào đều là như vậy địa cứng ngắc.

Một hồi lâu, Tước nhi mới khẽ gật đầu.

Sáng sớm, tắm rửa tại dương quang bên trong Đâu Suất cung có một phần khác tươi mát.

Cây xanh thành âm, tiểu đạo bên cạnh trồng trọt các loại kỳ hoa dị thảo tại trong gió nhẹ nhẹ nhàng chập chờn trước, ngẫu nhiên có thể thấy đến mấy cái hồ điệp ở không trung bay múa chơi đùa.

Xa xa vài cái đạo đồng đang tại vi quy hoạch mới vườn hoa mà tranh luận không ngớt, trong không khí tràn ngập hi hữu hoa cỏ tản mát ra nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Thật dài đi ra trên, hai người sóng vai mà đi.

Các nàng đi được rất chậm rất chậm, một đường trăm mặc, ai cũng không có mở miệng trước, tựa hồ cũng tại mảnh đang suy nghĩ cái gì.

Ôn nhuận dương quang xuyên thấu qua lá khe hở chiếu vào trên người các nàng, lưu lại điểm điểm loang lổ.

Chậm rãi, thanh tâm rơi xuống phía sau.

"Thanh tâm."

"A?"

"Người. . . Có cái gì muốn hỏi sao?"

"Không có. . . Không có. Ta là chính muốn nói với người. . . Thực xin lỗi."

"Thực xin lỗi?"

"Ân, thực xin lỗi."

Tước nhi điểm tĩnh cười cười, ngẩng đầu nhìn lên lá xanh. Sâu hít một hơi thật sâu.

"Không có gì. Ta đã thành thói quen. Hơn nữa. . . Những kia vốn có sẽ không nên của ta."

"Còn là. . . Hay là muốn nói 'Thực xin lỗi' ."

"Người không có ý định đi gặp hắn sao?"

Thanh tâm khẽ lắc đầu.

Nàng cúi đầu. Hai cánh tay giao thoa trước người, đang không ngừng vắn vẹo khăn tay.

"Thật sự, không đi gặp sao? Chỉ cần người nhìn thấy hắn, nói rõ với hắn, người sẽ được đến người cho tới nay chờ mong hết thấy."

"Nhưng ta dùng thân phận gì đi thuyết sao?"

Tước nhi hơi nghiêng mặt qua, nhìn nàng một cái.

Thanh tâm mỉm cười.

Dưới ánh mặt trời, trong hốc mắt có điểm điểm trong suốt tại nhện nhạo, làm cho người ta nhìn không được lòng chua xót.

"Thanh tâm chỉ là sư muội của hắn. Trừ lần đó ra không có khác liên quan, nàng cảm thấy, không cần phải nói. Phong Linh không muốn nói, bởi vì Phong Linh không nghĩ áp đặt cho hắn bất luận cái gì hắn vốn có sẽ không muốn. Tước nhi. . . Tước nhi cũng không muốn. Kỳ thật. . ." Nhìn về phía Tước nhi, thanh tâm cười nói: "Kỳ thật hiện tại rất tốt, không phải sao?"

"Người thật sự nghĩ như vậy sao?"

"Đương nhiên là sự thật." Thanh tâm sâu hít một hơi thật sâu, khởi động khuôn mặt tươi cười, thoáng bước nhanh hơn, kéo Tước nhi tay nói: "Ta nói. . . Đương nhiên là sự thật."

"Ta nghe nói người đi một lần Hoa Sơn, thấy xong Dương Thiên."

Cái này một sát. Thanh tâm tiến độ hơi cương một chút.

Một hồi lâu, thanh tâm mới chậm rãi địa bật cười. Nói: "Lý Tĩnh, Lý Tĩnh nói sợ hấn lại gây chuyện. Ta chỉ là. . . Chỉ là muốn trước đi xem đi Hoa Sơn hảo thăm dò lá bài tẩy của hấn mà thôi."

Tước nhi không nói gì, chỉ là lẳng lặng nghe.

"Ta chỉ là. . . Chỉ là muốn phải có cá kết thúc thôi. Vạn nhất. . . Vạn nhất hấn thật sự đi về phía tây, Huyền Trang thật sự chứng đạo, đến lúc đó. . . Đến lúc đó hấn có thể hay không tự tra được ta? Vậy cũng thì phiền toái, cho nên. . . Cho nên ta mới. . ."

Tước nhi như trước không nói gì, lẳng lặng nghe.

"Kỳ thật, ta thật sự cũng đã buông xuống, những kia đều là trí nhớ của kiếp trước, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Căn bản chính là không có quan hệ gì với ta chuyện tình, hấn là hấn ta là ta. . . Người nói đúng hay không? Hấn quan tâm là Dương Thiên, nếu như. . . Ta là nói nếu như, có lẽ. . ."

Này lời nói đến nơi này tự ngưng ở, thanh tâm rốt cuộc nói không được nữa.

Nàng buông lỏng ra kéo Tước nhi tay, dừng bước.

Tựa hồ tận lực vì tránh đi Tước nhi ánh mắt, nàng cúi đầu, lấy tay che miệng.

Tước nhi quay đầu lại lẳng lẳng mà nhìn xem nàng.

Một hồi lâu, thanh tâm thấp giọng nói: "Tước nhi tử, ta. . . Ta có chút không thoải mái, nghĩ đi về trước."

Cũng không đợi Tước nhi trả lời, nàng cũng đã quay đầu lại một tay che miệng, đi nhanh đi đi trở về, này tiến độ càng lúc càng nhanh, dần dần biến thành chạy chậm, biến mất tại lục lâm tiểu đạo cuối cùng.

. . .

Đông Hải long cung.

Ngao Thính Tâm vội vàng bước vào đại điện, trông thấy đứng ở đại điện ở giữa hầu tử, vội vàng cúi đầu phúc thân hành lễ.

"Ngao Thính Tâm, tham kiến đại thánh gia."

Hầu tử quay đầu lại nhìn nàng một cái, khoát tay áo nói: "Đứng lên đi, tìm người có chút việc nhi."

"Tạ đại thánh gia." Thính Tâm lại là hơi phúc thân hành lễ, mới đứng dậy, nói: "Không biết đại thánh gia có gì phân phó?"

"Người có. . . Lương thực sao?" Hầu tử thân thủ khoa tay múa chân nói nói.

"Lương thực?" Thính Tâm hơi sững sờ, nói: "Đại thánh gia muốn nhiều ít lương thực?"

"Rất nhiều, muốn cũng đủ Ô Kê quốc nghiêm chỉnh năm cật lương thực."

"Ô Kê quốc. . . Có bao nhiêu người?"

"Có chừng hai trăm vạn a." Hầu tử không chút nghĩ ngợi địa đáp.

"Hai trăm vạn người?" Nghe vậy, Ngao Thính Tâm không khỏi yên lặng, một hồi lâu, nàng mới lại là phúc thân hành lễ, nói khẽ: "Đại thánh gia, long cung phú giáp thiên hạ, nhưng cái này lương thực. . . Đó là lục trên gì đó, long cung thật không có. Nếu như số lượng không nhiều lắm, Thính Tâm còn có thể làm cho người ta cầm chút ít vàng bạc đồ tế nhuyễn đến thế gian đi mua. Chính là hai trăm vạn người một năm cái ăn. . . Cũng không phải không thể mua được, chỉ là như vậy một mua, chỉ sợ cũng có thật nhiều địa phương muốn ồn ào nạn đói."

Hầu tử sờ lên cầm lược lược suy nghĩ hạ, nói tiếp: "Vậy người cho ta ra chủ ý, trên nơi đó, có thể lấy tới nhiều như vậy lương thực?"

"Đại thánh gia nếu là không vội, Thính Tâm có thể cho thiên đình thỉnh cá chỉ, ban thưởng hạ một năm mưa thuận gió hoà. Đến lúc đó thế gian các nơi lương cốc mãi chiếm giữ, Thính Tâm lại trước người vụng trộm đi mua. Bởi như vậy, đã có thể mua được lương thực, lại không đến mức dẫn phát nạn đói."

"Không được, đợi không được một năm, ta hiện tại muốn."

"Hiện tại muốn mà nói, chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có đăng báo thiên đình, do bộ hạ hạ chỉ can thiệp, tài năng giải quyết." Thính Tâm nói khẽ.

. . .

Đâu Suất cung.

Chính chẳng có mục đích hành tẩu tại lục lâm trên đường nhỏ, thoáng bình phục tâm tình thanh tâm theo trong tay áo lấy ra ngọc giản, áp vào bên môi.

Này ngọc giản một chỗ khác lúc này truyền đến Na Tra thanh âm: "Này hầu tử lại đây tìm phiền toái, cha ta nói cho ngươi tranh thủ thời gian tới a!" (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 556: Kỳ Quái Điều Kiện

Thanh tâm khẽ giặt mình.

"Người nhanh lên tới a, đừng lòng và lòng vòng. Đông Hải long cung nói hấn lập tức tới ngay, người nếu không tới đến lúc đó... Không xong! Hấn đã tại Nam Thiên Môn ngoài..."

Nghe được câu này thời điểm, thanh tâm tâm lộ bộ hạ xuống, này con mắt mở thật to, giống như một cái khiếp đảm cô gái nhỏ.

Thanh tâm run nhè nhẹ trước hỏi: "Hấn... Hấn tới làm cái gì?"

"Ta cũng không biết, tóm lại người tranh thủ thời gian tới! Ta... Nương, ta phải đi hỗ trợ. Nhanh lên a! Tranh thủ thời gian tới, chờ người cứu mạng a!"

Ngọc giản một chỗ khác, Na Tra thanh âm đình chỉ.

Thanh tâm đứng ngẩn ngơ, nắm ngọc giản, do dự mà, này hô hấp đều có chút mất trật tự.

"Ta... Muốn đi thấy hấn rồi?" Nàng bụm lấy ngực, đóng chặt hai mắt, cố gắng bình địa phục hô hấp của mình, không ngừng mặc niệm trước: "Trần định, trần định, hấn không biết, hấn cái gì cũng không biết... Đúng, đúng, hấn cái gì cũng không biết..."

Một hồi lâu, nàng mới thoáng hồi phục xong. Thật sâu hít và một hơi, bay lên trời, hướng phía Nam Thiên Môn phương hướng bay đi.

...

Nam Thiên Môn ngoài rộng lớn khôn cùng bình địa trên, hầu tử chống kim cô bổng đối mặt đóng chặt đại môn cô linh linh địa đứng, đào trước lỗ tai, chờ, vẻ mặt không nhanh.

Nam Thiên Môn nội thành trên lầu, một đồng lớn thiên tướng khăn trương địa tụ cùng một chỗ, mở to hai mắt nhìn ra bên ngoài xem.

Cứ như vậy giăng co trước.

Một hồi lâu, thanh tâm mới phong trần mệt mỏi địa chạy đến. Một bước vào thành lầu, lập tức, tất cả mọi người hướng nàng nhìn sang. Thanh tâm cũng có chút chất phác địa nhìn qua bọn họ.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, Na Tra "Huru" một tiếng theo trong đám người chui ra, không khỏi phân trần, lôi kéo thanh tâm tay tựa vãng ngoại bào.

"Làm sao ngươi mới đến a? Khá tốt này hầu tử không có làm khó dễ!"

"Đợi... Chờ một chút..."

"Còn chờ cái gì? Đèn lửa cháy đến nơi!"

"Không phải... Ta... Ta phải hỏi rõ..."

"Hắn là sư huynh của ngươi. Còn có thể đem ngươi ăn không thành? Hắn thật là dám đem chúng ta ăn!"

Bị Na Tra cứng ngắt dắt lấy một đường chạy, hai người rất nhanh hạ cầu thang, chạy tới Nam Thiên Môn chính diện trong thông đạo.

Lý Tĩnh chính lo lắng chờ đợi trước. Vừa nhìn thấy thanh tâm đã đến, lúc này nghênh đón, theo trong tay áo lấy ra nhất quyển hoàng lụa nhét vào thanh tâm trong tay. Thấp giọng nói: "Đây là bệ hạ vừa hạ chỉ, phong người vi ngự sử, chủ chương hết thầy cùng cái này hầu tử có quan hệ sự vụ. Hiện tại tình thế khẩn cấp, quay đầu lại nhìn a."

Thanh tâm vẻ mặt mờ mịt địa nhìn qua trong tay hoàng khăn tay: "Thiên đình, thiên đình có ngự sử cái này chức vụ?"

Lý Tĩnh hơi sững sờ, thấp giọng nói: "Trước kia không có. Bất quá từ nay về sau có. Hiện tại này hầu tử tựu tại ngoài cửa, đã đợi có một hồi, nếu không đi ra ngoài sợ là muốn gặp chuyện không may. Người nhớ kỹ, bệ hạ ý tứ là, vô luận như thế nào dạng đều hảo. Nhất định phải bận tâm thiên đình mặt, đồng thời, cũng không hẳn là làm cho này hầu tử ta cần ta cứ lấy, nếu không sợ là sau này hội càng ngày càng quá phận."

Nói đi, Lý Tĩnh quay đầu khoát tay áo, ý bảo thiên binh đem Nam Thiên Môn mở ra.

"Chờ một chút!"

Không đợi này thiên binh mở ra cước bộ, thanh tâm liền một bả cầm Lý Tĩnh cổ tay.

Lập tức, Na Tra, Lý Tĩnh. Thậm chí cả đang muốn đi về hướng chuyển luân chuẩn bị mở cửa thiên binh đều ngưng. Tất cả mọi người nhìn xem nàng.

Thanh tâm ánh mắt không ngừng lóe ra, nhìn về phía trên có chút bối rối, hơi há hốc mồm. Rồi lại nửa ngày cái gì cũng chưa nói.

"Làm sao vậy?" Na Tra nhíu lại lông mày hỏi.

"Ta... Ta còn không chuẩn chuẩn bị tốt, cũng không thể được lần này các người lời đầu tiên mình xử lý?"

"Cái này muốn chuẩn bị cái gì?"

"Ta..."

"Được rồi, tranh thủ thời gian đi! Chờ đợi thêm nữa này hầu tử muốn bão nổi!"

Na Tra thoáng cái chuyển tới thanh tâm sau lưng, nhâm thanh tâm nói như thế nào đều không dùng, duỗi ra hai tay liền đem thanh tâm hướng đại môn phương hướng đẩy. Nay thiên binh cũng nhanh chóng đi đến chuyển luân trước, hai tay nắm ở tay vịn. Bắt đầu dùng sức đi chuyển động.

Khóa sắt lôi kéo leng keng thanh, bánh răng chuyển động âm âm thanh. Đại môn ồ trực tiếng ma sát, trện trện nổ vang tiếng vang trung. Nam Thiên Môn chậm rãi khai ra một đường nhỏ.

Ngoài cửa cường quang theo khe hở chiếu bắn vào, thập phần chói mắt.

Thanh tâm nhịn không được lấy tay che.

Không đợi thanh tâm kịp phản ứng, Lý Tĩnh cũng đã đứng ở thanh tâm bên cạnh, thấp giọng dặn dò: "Nhớ kỹ vừa mới mà nói, ngàn vạn không cần phải xảy ra sự cố. Ra cái này môn, mọi sự chỉ một mình người quyết định."

"Người không theo ta cùng đi ra?"

"A?"

Trong lúc nhất thời, Lý Tĩnh cùng thanh tâm ngơ ngác đi tương vọng.

Thanh tâm kinh hoảng nói: "Ta... Ta không hiểu thiên đình cơ chế a, người khăng định phải ở đây, bằng không ta làm sao bây giờ?"

Trong tiếng nổ vang, Nam Thiên Môn cũng đã khai ra một cái bàn tay độ rộng. Cường quang chiếu rọi tại thanh tâm trên người, đem này hình dáng đều lẳng không độ trên một tầng kim sắc.

Thời gian cấp bách, Lý Tĩnh bất đắc dĩ chỉ phải nặng nề gật đầu nói: "Na Tra, người cũng cùng một chỗ."

"Ta? Vì cái gì ta cũng vậy muốn đi?"

Lý Tĩnh lúc này trợn mắt trừng mắt liếc hẳn một cái, Na Tra lúc này mới ngoan ngoãn cúi đầu.

Chói tai tiếng vang rột cục đình chỉ.

Không trung cuồng phong lướt vào, ngoài cửa mây mù giống như thủy triều vậy đập vào mặt.

Ba người song song đứng ở cửa lớn, nhưng không ai mở ra bước đầu tiên.

Lý Tĩnh cùng Na Tra đều nhú lại lông mày nhìn xem thanh tâm, thanh tâm một tay che ở trước ngực bối rối địa đứng, ánh mắt tại trên thân hai người qua lại.

Trong lúc nhất thời, ba người đều cứng lại rồi.

Theo mây mù dần dần tản ra, xa xa cũng đã hiện ra hầu tử vẫn chưa tới một mảnh móng tay đại thân ảnh.

Hắn chính chống kim cô bổng, nghiêng đầu nhìn ba người này.

Lý Tĩnh phản phục địa cho thanh tâm nháy mắt, làm cho nàng đi lên phía trước, sau đó thanh tâm lại một bước đều không chuyển.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, Lý Tĩnh đều đã kinh đầu đầy mồ hôi, Na Tra trong tay hỏa tiêm thương khấn lại căng.

"Các người nghĩ tại bên kia đứng tới khi nào?" Xa xa truyền đến hầu tử bất mãn tiếng gầm gừ.

Lý Tĩnh cắn răng hạ giọng quát: "Đi a, người không qua sao?"

"Nếu không... Còn là lần sau lại để cho ta tới a?"

Thanh tâm hơi sau này rụt rụt, mắt thấy muốn xoay người chạy trốn.

Na Tra liền tranh thủ nàng một bả túm ở.

"Người không thể đi! Đề chuyện đã đáp ứng, đến cái này máu chót đi tính chuyện gì xảy ra a?"

Cứ như vậy lòng và lòng vòng địa, hầu tử đều đã kinh rất không nhịn được, một hồi lâu. Ba người cuối cùng bắt đầu đi lên phía trước, lại không là ngay từ đầu kế hoạch như vậy do thanh tâm thu tiền xấu, mà là biến thành Lý Tĩnh đi ở đằng trước đầu, thanh tâm thứ hai, Na Tra rơi xuống cuối cùng.

Đây là phụ tử cứ như vậy một trước một sau địa áp trước. Đem thanh tâm hướng hầu tử phương hướng tổng.

Trên đường đi, thanh tâm cúi đầu, đi một chút ngừng ngừng, thỉnh thoảng lén lút nhìn về phía hầu tử, ánh mắt kia trung tràn đầy không yên.

Hầu tử ngáp, xa xa mà nhìn xem nàng. Diện mục biểu lộ. Trong nội tâm cân nhắc trước: "Cái này cái gọi là sư muội, phải không là vừa chuẩn bị cho

mình thêm cái gì rối loạn."

Một hồi lâu, ba người mới đi đến hầu tử trước mặt. Mà hầu tử đã sớm ngồi xếp bằng xuống, kim cô bông cong vẹo dựa tựa ở trên vai của mình.

Lý Tĩnh khom người chấp tay tiến lên, nói khẽ: "Làm phiền đại thánh gia chờ lâu rồi. Lý Tĩnh tội đáng chết vạn lần."

"Người cũng biết lâu?" Hầu tử lười biếng dựa nhìn Lý Tĩnh, này sắc mặt tựa hồ có điềm khó coi.

Lý Tĩnh chỉ phải gượng cười, lại là khom mình hành lễ.

Ngay sau đó, hấn nghiêng người giới thiệu nói: "Vị này chính là bộ hạ ngự sử, đại biểu là bộ hạ, có lẽ... Đại thánh gia cũng nhận thức."

"Nhận thức." Hầu tử giơ lên cái cằm, nhìn thanh tâm ung dung thờ dài: "Tiểu sư muội của ta nha, ta sao có thể không biết? Nói đi. Các người mang nàng đến, tính như thế nào cá ý tứ?"

Lý Tĩnh lại là duy trì nở nụ cười, nói khẽ: "Thanh tâm ngự sử là thiên đình tân tấn tiên gia. Chuyên môn đại biểu bộ hạ xử lý ngoại giao sự vụ... Cái này, sau này đại thánh gia nếu có cái gì sự cần thiên đình hỗ trợ, có thể tìm nàng."

Thanh tâm cố lấy dũng khí đang muốn mở miệng, đã thấy hầu tử cũng đã lại đem mặt hướng Lý Tĩnh, nói: "Đừng đùa giỡn loại này thủ đoạn nhỏ được không? Tìm một cái tiêu cô nương đến gánh trách nhiệm? Cái này tính như thế nào cá ý tứ?"

"Đây là bộ hạ ý chi."

"Đi a đi a." Hầu tử khoát tay áo nói: "Ai tới trông nom đều được, dù sao chuyện của ta. Làm là được."

Nghe được cái này một câu, Lý Tĩnh cuối cùng thoáng hạ tâm xuống.

Nói thì nói như thế. Có thể hầu tử này mặt như cũ hướng phía Lý Tĩnh, nhìn cũng chưa từng nhìn thanh tâm liếc. Hoàn toàn đương thanh tâm không tồn tại đường như.

Thanh tâm nhìn về phía trên cũng đã có chút không vui, bất quá cũng chỉ là ngậm miệng, lẳng lặng địa đứng, cũng không phát tác.

Hầu tử gãi gãi mặt nói với Lý Tĩnh: "Lần này tới, tựa một chuyện, ta cần lương thực. Đủ rồi hai trăm vạn người ăn một năm lương thực. Hiện tại muốn, so với cấp."

"Hai trăm vạn người..." Lý Tĩnh lập tức hít vào một hơi, ánh mắt kia thoáng xéo xuống thanh tâm, nói: "Cái này... Thiên đình trong lúc nhất thời chỉ sợ cũng cầm không ra nhiều như vậy lương thực a."

Hầu tử dùng kim cô bổng nhẹ nhàng gõ Lý Tĩnh vai, cười nói: "Như thế nào lấy lương thực, đây là vấn đề của các ngươi. Nếu như lương thực thật sự không đủ, các ngươi muốn dùng bàn đào thể thân, ta cũng vậy mở một con mắt nhắm một con mắt, tóm lại, cấp cho ta gom góp cũng đủ hai trăm vạn người một năm cái ăn."

Lý Tĩnh ánh mắt cẩn thận địa tại hầu tử cùng thanh tâm trong lúc đó qua lại, tựa hồ đang chờ thanh tâm giúp hắn giải vây. Nhưng mà, một hồi lâu, thanh tâm đều không có mở miệng.

Rơi vào đường cùng, Lý Tĩnh chỉ phải ho khan hai tiếng nói: "Thanh tâm ngự sử, đại thánh gia nói cần lương thực, ngài... Có ý kiến gì không?"

Đến tận đây, hầu tử mới nghiêng xem qua nhìn thanh tâm, một bộ nghiên ngẫm thần sắc.

Thanh tâm nhíu lại lông mày nói: "Cần lương thực, cho là được."

"A?" Lời này vừa nói ra, Na Tra cùng Lý Tĩnh đều kinh hãi.

Cảm tình đây là mời trong đó ứng trở về a?

Hầu tử lúc này bật cười, đang muốn mở miệng tán dương, lại không hiểu rõ tâm hơi ngẩng đầu lên, đằng sau lại tiếp một câu: "Bất quá có điều kiện."

Nghe được nơi này, Lý Tĩnh cùng Na Tra cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Hầu tử tắc cười đến canh hoan, lại là không có ý tốt loại đó cười.

Hắn cùng thiên đình muốn cái gì, khi nào thì đến phiên thiên đình cùng hắn cò kè mặc cả rồi? Đây là muốn tìm rút ra sao?

Không đợi hầu tử mở miệng, chỉ nghe thanh tâm cất cao giọng nói: "Cần lương thực có thể, ta thanh tâm đáp ứng ngươi, muốn bao nhiêu đã thành. Cho dù Ngọc Đế làm không được, ta cũng vậy có những biện pháp khác có thể làm được. Nhưng là có điều kiện."

Hầu tử chông kim cô bổng chậm rãi đứng lên, ung dung nói: "Điều kiện gì?"

"Ngươi đi Hoa Sơn bả tam thánh mẫu Dương Thiên cứu ra, còn có, không được xa hơn tây, ngoan ngoan hồi Hoa Quả Sơn thành thân đi. Điều kiện này, như thế nào?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu đặt, cầu vé tháng, cầu khen thưởng, cầu điểm kích, cầu phiếu đề cử, cầu đặt mua thật thể thư, cầu thực thể thư đương đương vãng sư tâm...

Phát hiện hiện tại có thể cần gì đó thiết nhiều a...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 557: Quỷ Dị Đàm Phán

Nói ra điều kiện này thời điểm, thanh tâm trên mặt thần sắc hiển nhiên là thập phần chăm chú.

Nhưng mà, dự thính giả lại là một cái khác phiên cảm thụ.

Na Tra, Lý Tĩnh đều là vẻ mặt lổn ngạc. Về phần hầu tử, này lông mày dút khoát đều đã kinh chau thành bát tự.

Trống rỗng trên mặt đất đứng bốn người, cứ như vậy thoáng cái, đều cứng lại rồi.

Một hồi lâu, hầu tử chậm rãi nhếch môi, nhìn xem thanh tâm, "Khanh khách" địa nở nụ cười, cười đến Lý Tĩnh sắc mặt xoạt thoáng cái đen, cười đến một bên Na Tra đã có điểm nhìn không được, chỉ phải quay mặt qua chỗ khác làm bộ thất thần. . .

"Ta nói sư muội a, ngươi đây là như thế nào cá ý tứ? Lão nhân đều trông nom không được ta, ngươi cái này đương sư muội chuẩn bị để ý tới của ta nhân sự nhé?" Sau khi từ biệt mặt, hầu tử ung dung nói: "Lý Tĩnh a."

"Lý Tĩnh tại." Lý Tĩnh cười xấu hổ cười.

"Trở về nói cho Ngọc Đế, các ngươi phái cái này cái gọi là. . . Ngự sử, ta rất không hài lòng, làm cho hắn nhìn mà làm. Nghe rõ sao?"

Lý Tĩnh bất đắc dĩ nhìn thanh tâm liếc, chấp tay nói: "Nghe rõ."

"Ngươi!" Thanh tâm trợn mắt trừng hướng Lý Tĩnh, này thần sắc một hồi hoảng hốt, ngược lại nhìn về phía hầu tử, quật cường nói: "Nếu như ngươi không đáp ứng ta điều kiện, ngươi tự mơ tưởng được ngươi yếu lương thực!"

"Phải không?" Hầu tử lập tức cười đến càng hoan, chỉ vào thanh tâm nói: "Lý Tĩnh, ngươi vừa mới nói nàng đại biểu Ngọc Đế, nàng nói cái này, là nhà của ngươi Ngọc Đế lão nhân ý tứ sao? { "

Lý Tĩnh một mặt bỗng nhiên nháy mắt làm cho thanh tâm không cần phải nói thêm gì đi nữa, một đôi mắt hầu tử chấp tay nói: "Đại thánh gia, ngự sử chỉ là phụ trách can thiệp, cũng không phải là nắm giữ tuyệt đối quyền quyết định. Việc này, chỉ sợ còn phải bẩm báo bộ hạ sau tài năng định án."

Nghe vậy. Thanh tâm này mặt trướng đến đỏ bừng.

Hầu tử cười hì hì đi đến nàng trước mặt. Thân thủ đụng vào gương mặt của nàng.

Thanh tâm lắp bắp kinh hãi. Trên mặt nhiều hơn một ti ửng đỏ nhan sắc, lại ngoài ý muốn chỉ là lẳng lẳng địa đứng, cũng không có bất kỳ né tránh động tác.

Cái loại cảm giác này, thật giống như nàng đôi hầu tử cũng không có bất kỳ trên tâm lý bài xích, thậm chí sớm thành thói quen hầu tử đụng vào mặt của nàng vậy.

"Ngươi còn quá non, trở về, hỏi một chút ngươi này hai người sư phụ, loại chuyện này nên xử lý như thế nào. Ta nghĩ. Bọn họ đều chưa hẳn dám tượng ngươi như vậy nói chuyện với ta. Ta là Tà Nguyệt Tam Tinh Động đệ tử, ít nhất đã từng là, đây là không thay đổi sự thực. Tu Bồ Đề đến đây, chỉ

cần hẳn chịu nhận thức, ta không thể thiếu còn muốn cho hẳn đi cá thầy trò chi lễ. Đối tại các sư huynh, ta cũng là rất kính trọng. Về phần người cái này sư muội sao. . . Sự bất quá ba đạo lý người nên hiểu, sư muội cái này danh hiệu, không có biện pháp hộ người cả đời."

Cuối cùng mấy chữ, hầu tử là một chữ dừng một lần địa nói ra được, hai mắt trừng được rất tròn. Hiển nhiên là có chút nảy sinh ác độc.

Cảnh tượng đó rơi xuống thanh trong tung tượng, chẳng biết tại sao. Cái mũi đau xót, hốc mắt hơi địa tụm đỏ.

Nói đi, hầu tử ngẩng đầu lên, ha ha cười nói: "Lý Tĩnh a."

"Lý Tĩnh tại." Lý Tĩnh ánh mắt không ngừng địa hướng thanh tâm trên người miết, liền vội vàng khom người chấp tay nói: "Đại thánh gia có gì phân phó."

"Đừng xử gặp, ta cần lương thực, rất cấp. Người nên để làm chi đi thôi."

"Đã như vậy, này Lý Tĩnh tỵ xin được cáo lui trước."

Yên lặng hành lễ, Lý Tĩnh hướng lui về phía sau mấy bước, xoay người rời đi.

Na Tra vội vàng bước nhanh đi theo.

Đãi hai người đi ra ba trượng cự ly, vừa quay đầu lại, mới phát hiện thanh tâm không có theo tới, mà là như trước ngơ ngác địa đứng tại nguyên chỗ, cắn răng, nhìn qua hầu tử.

Lúc trước Lý Tĩnh nghĩ chính là thanh tâm đến phụ trách đối hầu tử can thiệp, tốt xấu là hầu tử sư muội, như thế nào đều cho vài phần chút tình mọn mới là. Rất hiển nhiên, hẳn đã đoán đúng hầu tử tâm tư.

Vừa rồi nếu như đổi lại người cùng hầu tử nói loại lời này, chỉ sợ đều đã kinh đầu thân chỗ khác biệt.

Đáng tiếc chính là hắn đã đoán đúng hầu tử tâm tư, lại đã đoán sai thanh tâm tâm tư.

Làm cho hầu tử đi cứu Dương Thiên, sau đó hồi Hoa Quả Sơn thành thân, không hề hướng tây, cái này. . . Cái này tính là cái gì quý điều kiện a? Quả thực vớ vẩn!

Nếu cái này hầu tử quyết định chuyện tình chỉ dùng để chính là một điểm lương thực có thể thay đổi, thiên đình còn dùng được trước như vậy sợ hắn sao?

Chuyện cho tới bây giờ, Lý Tĩnh cũng không muốn lại đi truy cứu sự tình nguyên nhân, chỉ trách lúc trước chính mình quá qua loa, tất cả lực chú ý đều đặt ở hầu tử trên người, lại hoàn toàn không có nghĩ tới trước đổi thanh tâm tiến hành một phen điều tra, thế cho nên gây ra loại này chê cười.

Bất đắc dĩ thở dài, Lý Tĩnh quay đầu nhanh hơn cước bộ hướng phía Nam Thiên Môn đi đến.

Trong nháy mắt, trống rỗng Nam Thiên Môn ngoài cũng chỉ còn lại có hầu tử cùng thanh tâm.

Thanh tâm nhếch môi, nhìn qua hầu tử, này tâm "Bùm bùm bùm" địa nhảy, trống rỗng hai cánh tay đã tại bỗng nhiên đổ mồ hôi, trong đầu đầy đầy tam thế trong trí nhớ đủ loại đoạn ngắn, trong lòng tâm tình càng là ngũ vị tạp trần.

Cái loại cảm giác này, cùng vừa mới Lý Tĩnh còn đứng ở chỗ này thời điểm so sánh với tựa hồ càng cường liệt. Sợ, rồi lại có điểm xá không được rời đi, chỉ là đứng ngẩn ngơ.

Nàng thậm chí đều có điếm làm cho không rõ ràng lắm, chính mình vừa mới đến tột cùng làm những thứ gì. Chích cảm giác trước ngực của mình đè ép một tảng đá lớn, đều muốn thở không nổi đến đây.

Hầu tử chống kim cô bỗng cúi đầu cạo trước móng tay, ung dung nói: "Người còn đứng trước làm gì, còn chưa cút?"

Đột nhiên, thanh tâm trong đầu đột nhiên hiện lên hầu tử theo địa phủ trở về, đối với phong linh lật bàn một màn, cái mũi đau xót, nước mắt bắt tranh khí địa chảy xuống.

Một màn này thấy hầu tử đều ngây dại, này tay dừng tại giữ không trung, có chút không nói gì địa thở dài: "Người không sao chứ, cái này khóc? Đây hai vị này rốt cuộc là có nhiều cung chiêu người a? Điếm ấy ngăn trở đều chịu không được? Nam Thiên Môn lí bao nhiêu ngày đem nhìn xem, người ở nơi đây khóc, hội thật mất mặt."

Lúc này, Nam Thiên Môn trong tướng lãnh chính nguyên một đám đuổi dài đầu nhìn xem.

"Nàng. . . Giống như khóc. Bọn họ làm gì vậy rồi? Người nghe được đến bọn họ nói cái gì sao?"

"Không có chú ý a, xa như vậy nơi đó nghe được đến, được đọc hình dáng của miệng khi phát âm."

Cái này vừa nói, những cái này tướng lãnh đều nguyên một đám mở to hai mắt xem. Na Tra cũng từ trong đám người nhô đầu ra.

Một hồi lâu, thanh tâm mới cúi đầu xuống, duỗi tay gạt đi nước mắt, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Ta không sao, con mắt tiến hạt cát. . . Ta biết rõ ta vừa mới nói lời rất ngu, nhưng ta là chăm chú, vậy cũng mới là người hiện tại tôi hẳn là đi làm."

"Ta vừa mới nói lời tượng hay nói giỡn sao?"

"Ta thật không rõ ngươi, tại sao phải đi về phía tây, đi về phía tây có chỗ tốt gì?"

"Đó là chuyện của chính ta. Không cần phải với ngươi giải thích." Hầu tử không đếm xỉa tới địa thân thủ móc móc lỗ tai.

"Thành thành thật thật đi đón Dương Thiên. Thành thành thật thật hỏi Hoa Quả Sơn. An phận sống, không được sao? Ngươi còn muốn Dương Thiên tại Hoa Sơn chờ ngươi bao lâu?"

"Đó cũng là chuyện của chính ta." Hầu tử không đếm xỉa tới thân thủ gãi gãi mặt.

"Phật Tổ sẽ không lại ra tay với ngươi, hấn tu chính là Phật, chỉ cần ngươi an phận thủ thường, hấn không có lý do gì ra tay với ngươi."

"Hắc, ta nói lại lần nữa xem, chuyện của ta, không tới phiên ngươi hỏi đến." Hầu tử không đếm xỉa tới địa chống kim cô bỗng tả hữu lay động.

"Ngươi đến tột cùng có hay không đang nghe ta nói chuyện?"

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn về phía thanh tâm. Ung dung nói: "Rất rõ ràng, không có. Không phải xem tại lão nhân phân thượng, tặc ngươi như vậy đáng ghét, vừa mới ta đã một gậy gõ chết. Xin khuyên ngươi còn là thấy hảo tặc thu hảo."

Trong lúc nhất thời, tràng diện lại cứng lại rồi.

Xa xa Na Tra duỗi dài đầu, đáng tiếc thanh tâm đưa lưng về phía hấn, hấn chích có thể học tới hầu tử đang nói cái gì, càng đọc càng hồ đồ.

"Ta liền cuối cùng nói một câu, từ nay về sau cũng sẽ không nhắc lại."

"Nói đi."

"Nếu như ngươi là muốn đi tìm Phật Tổ báo thù, căn bản cũng không có cái này tất yếu. Ngoại trừ một cái phong linh. Những thứ khác tất cả người bị chết, đều còn ở lại chỗ này trong thiên địa tồn tại. Ngươi hẳn là học được quý trọng bên người. Mà không phải đợi cho mất đi lại hối hận, vĩnh viễn đều sống ở quá khứ."

"Những này không cần ngươi dạy ta. Dù sao ta cùng Như Lai sổ sách là nhất định phải tính, lui vạn bước nói, cho dù ta không báo thù, cũng không có khả năng từ nào đó hẳn ở nơi đó nhìn chăm chăm vào, chờ ta khi nào thì đi sai bước nhầm một lần nữa cho ta áp trở về núi xuống dưới."

"Chính là. . ."

"Ngươi không phải nói cuối cùng một câu sao? Giảng điểm tín dụng biết không?" Hầu tử mặt không biểu tình mà nói ra.

Hai người bốn mắt giao đối với.

Hầu tử lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Thanh tâm hai hàng lông mày hơi giãn ra, hơi đỏ lên trong hốc mắt mang theo một điểm bối rối.

Một hồi lâu, thanh tâm cuối cùng là ngo ngác địa nhẹ gật đầu.

Hầu tử nhắm lại hai mắt, chống kim cô bổng thân nhiên địa loạng choạng, thì thảo lâm bẩm: "Ngoại trừ phong linh. . . Hừ, hảo một cái ngoại trừ. . . Tụ quang năng chuyện riêng, ta tự không khả năng cứ như vậy tính. Cho dù giết không chết Như Lai, ta cũng vậy muốn đem hẳn trọn đời nhất, không chết không ngớt. Có điểm tự mình hiểu lấy hảo sao? Chuyện này, đừng nói là ngươi, lão nhân tự mình tìm ta nói đều không dùng. Lúc

trước ta rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cũng là bởi vì hấn hướng ta che giấu tước nhi chuyện tình, để cho ta xuyên qua hấn có khác rắp tâm."

Cứ như vậy đợi một hồi lâu, hầu tử phát hiện thanh tâm còn chưa đi, nửa mở mở một con mắt hỏi: "Còn không đi?"

Tự cái nhìn này, hầu tử lông mày liền không khỏi lại là chau lên.

Hấn chứng kiến thanh tâm một bên lau nước mắt, một bên cười.

Một màn này thấy hầu tử vẻ mặt lỗi ngạc.

Tên này có bị bệnh không? Vừa mới không giải thích được địa khóc, hiện tại lại không giải thích được địa cười? Cái này. . . Quá cứng chiều vậy chỉ nghe nói hội sủng xấu tính, còn không có nghe nói có thể liền đầu óc cùng một chỗ làm hư nha. . . Chẳng lẽ này hai lão này trình độ không tầm thường?

Hầu tử không nói gì địa lắc đầu, hỏi: "Ngươi đây là làm gì vậy?"

"Ngươi. . . Đều không quên." Thanh tâm một bên lau lệ, vừa cười.

"Quên gì?"

"Không có, ta. . . Ta đoán phong linh, còn có tước nhi biết rằng, nhất định sẽ rất vui về a."

"Các nàng mở không vui quan ngươi điều sự?"

Thanh tâm thu thu thần, thản nhiên nói: "Ta đi."

Hầu tử chọn trước lông mày nhìn xem nàng.

Nháy mắt con người, một hồi lâu, thanh tâm mới xoay người, chậm rãi hướng phía Nam Thiên Môn đi đến.

Nhìn thanh tâm bóng lưng, hầu tử sờ lên cảm không khỏi rất nghi hoặc. Hấn tựa hồ. . ."Nghe thấy được" nào đó quen thuộc hương vị.

Ngửa đầu, hấn bắt đầu tinh tế địa suy tư đứng lên, đáng tiếc nửa ngày đều không nghĩ ra nguyên cớ đến. Chờ hấn nữa nhìn lên, thanh tâm sớm đã vào Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn ngoài trống rỗng, lại là chỉ còn lại có một mình hấn.

. . .

Bước vào Nam Thiên Môn, thanh tâm chứng kiến tước nhi đang tại lối đi kia trong lẳng lặng địa chờ nàng.

Yên lặng địa nhẹ gạt đầu, thanh tâm cùng tước nhi gặp thoáng qua.

Tước nhi xoay người theo đi lên.

"Không có nói với hấn sao?"

"Không có." Thanh tâm khẽ lắc đầu, điềm tĩnh cười cười, thở dài: "Vừa mới đột nhiên có một loại cảm giác, tước nhi cùng phong linh. . . Triệt để thay thế ta. Liên chính mình đều làm cho không rõ ràng lắm chính mình đến tột cùng là ai. Thật sự hảo loạn a. Này hai cái nha đầu. . . Quá xúc động, như thế nào có thể tại loại này trường hợp, mở như vậy kỳ quái điều kiện. Thanh danh của ta xem như triệt để hủy."

Nói lời này thời điểm, thanh tâm ngờ ngác địa tẩu trước, che môi, chảy nước mắt, cười.

Đó là dấu hiệu không thể che hết cười, phảng phất không thể chờ đợi được nở rộ đóa hoa.

Tước nhi yên lặng địa tẩu tại bên cạnh của nàng.

Lối đi nhỏ rào chắn hai đầu thiên binh đều hữu ý vô ý mà hướng các nàng nhìn sang.

Chớp hiện ra lệ quang mắt, thanh tâm kéo ra cái mũi, khẽ cười nói:
"Tình yêu loại vật này, thật sự sẽ cho người trở nên rất ngu, rất đàn, ta đời này. . . Cũng không muốn chạm. Bất quá. . . Tám trăm năm, hẳn một mực đều nhớ kỹ, từ đầu tới đuôi đều không vong. . ."

Dần dần địa, tước nhi chứng kiến thanh tâm trên mặt cười, biến thành ngọt ngào, lệ quang trung thậm chí tràn đầy một loại hạnh phúc thân thái.
(chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Tu Văn là không đày a, theo cửu điểm bắt đầu tu, tu ba giờ đầu, tu một lần, cảm giác tựu tốt một chút. . . Con ba ba cũng không muốn áp thời gian, nhưng xác thực còn có tiến bộ không gian.

Mặt khác, ngày hôm qua 556 : đặt các loại cho lực a! Rốt cuộc không cần lo lắng đôi mới rơi cùng định rồi, cảm tạ mọi người, cảm tạ! i1292

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 558: Chuyển Biến Xấu

Nhu hòa hào quang chiếu rọi trước lòng lộng cung khuyết, thành đàn thiên binh xếp thành hàng đi qua, cờ xí bay lên. $\in \text{♀}$,

Một mảnh cánh hoa bay xuống, nổi lên sóng gợn. Mấy cái cá chép tại thanh tịnh thấy đáy cá đường trung chậm rãi tới lui tuần tra trước.

Trong ngự thư phòng, một vị tiên gia hai tay dâng một phần tấu chương. Lý Tĩnh thân thủ tiếp nhận, chuyển hiện lên đến long án trước. Ngọc Đế đem này tấu chương cầm trong tay, tiện tay mở ra, hơi nhăn mi.

Một bên Lý Tĩnh hơi cung trước thân thể, lẳng lặng địa nhìn qua Ngọc Đế.

Đảo trong tay tấu chương, Ngọc Đế thuận miệng nói ra: "Cái kia thanh tâm, thật sự không chịu nổi lại dùng rồi?"

"Thần dùng vi, còn là không cần tuyệt vời. Mặc dù nếu làm cho nàng chấp chương cùng này hầu tử tương quan sự vụ, tốt nhất cũng trước đem cùng nàng tương quan chuyện tình toàn bộ điều tra một lần. Dù sao. . . Nàng hôm nay biểu hiện thật sự ly kỳ, như truyền đi, chỉ sợ sẽ trở thành tam giới trò cười."

"Cho dù thành trò cười, cười cũng sẽ không là thiên đình. Chính là một cái ngự sử bị cho là cái gì? Nàng đầu tiên là Lão Quân cùng Tu Bồ Đề Tổ Sư đệ tử. Có lẽ còn có thật nhiều chúng ta không biết chuyện tình a. Có nàng tại, có chỗ tốt, mặc dù này yêu hầu không mua sổ sách, cũng có Lão

Quân cùng Tu Bồ Đề Tô Sư ở sau lưng chống nòng. Tựa giống với hôm nay, nàng dám trực tiếp cùng này đầu khi mở điều kiện, nói rõ mặc dù không thông qua trăm, nàng cũng có nắm chắc thực hiện lời hứa. Như vậy thần tử, khó được, khó được."

"Bệ hạ nói chính là." Lý Tĩnh hơi khom người nói.

Một hồi lâu, Ngọc Đế hơi ngẩng đầu lên, này con mắt híp lại thành một đường nhỏ. Loát râu dài, hắn đem khép lại tấu chương, thân thủ đưa cho Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh vội vàng hai tay tiếp nhận, cầm trên tay tinh tế lật xem, nhẹ giọng thở dài: "Bệ hạ, nếu như thế nói. Những cái này lương thực. Nên chuẩn bị cho Ô Kê Quốc rồi?"

"Nên." Ngọc Đế khẽ gật đầu. Nhìn về phía đưa tới tấu chương tiên gia, nói: "Cái này Ô Kê Quốc náo động đến nay đã có một chút thời gian, có từng dò hỏi qua, trong đó còn có ngoại lực tham gia?"

"Bệ hạ điều chi?"

"Thiên thần, yêu quái, đạo gia, phật môn."

Này tiên gia khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, ta thiên đình tất cả tư cùng không tham gia. Về phần yêu quái, này Ô Kê Quốc vị trí, cũng không phải yêu quân phạm vi thế lực. Tầm thường trong cuộc sống, mỗi bán nguyệt. Tuần tra phủ liên phái người dò xét một vòng, cũng không nhận bất luận cái gì có quan hệ phật môn đệ tử, đạo gia trực hệ ở chỗ này hoạt động chi bản ghi chép. Lần này náo động, chính là bởi vì quốc vương chính lệnh mà dậy, tự nhiên diễn biến mà đến."

Ngọc Đế nhếch môi tinh tế suy tư một phen, nói: "Hai trăm vạn người khẩu phần lương thực, quả thực nhiều hơn chút ít, nhưng là cũng không

phải là không thể được, chỉ là lao sư động chúng chút ít thôi, khó coi. Bất quá, nếu là tự nhiên diễn biến mà đến náo động. Theo lý thiên đình liên không nên tham gia. Thiên tai vẫn còn có thể thứ cho, là **. Thì càng hẳn là có một kết quả, dư thế nhân dùng cảnh giới. Như thế ngang ngược can thiệp, quả thực không ổn. Lúc trước vài cái cây bàn đào, một thanh binh khí, nói cho cùng, bất quá là mặt vấn đề, cũng không có cái gì quá không được. Cái này lương thực một ban thưởng hạ, đã có thể ảnh hưởng đến rất rộng."

Nói đi, Ngọc Đế thật dài thở dài, đóng chặt hai mắt, ngồi dựa trên ghế rộng.

Này ngón tay đặt ở long án bên cạnh có tiết tấu địa vuốt, tựa hồ tại tinh tế Siso trước cái gì.

Một hồi lâu, Lý Tĩnh khom người chấp tay nói: "Bệ hạ ý tứ là. . . Cự tuyệt này yêu hầu thỉnh cầu?"

Ngọc Đế khoát tay áo, bán híp mắt nói: "Hắn tự mình đến đến Nam Thiên Môn ngoài, như do đó cự tuyệt, này yêu hầu há chịu từ bỏ ý đồ. Cho tới nay, sợ không phải là cái này sao?"

"Này bệ hạ ý tứ là. . ."

Trong ngự thư phòng hai người, đều hơi mở to hai mắt, nhìn qua Ngọc Đế.

Hơi do dự hạ xuống, Ngọc Đế duỗi ra một chỉ, nói: "Lấy một cái chiết trung phương án. Cái ăn có thể cho, nhưng, không có thể tùy ý cho."

Lý Tĩnh hơi nhăn đầu lông mày nhìn qua Ngọc Đế, tựa hồ có chút nghe không hiểu.

Thấy thế, Ngọc Đê ho khan hai tiếng nói: "Cái này hai trăm vạn người khẩu phần lương thực, nhất định là báo cáo láo. Mặc dù là cường thịnh thời kì, Ô Kê Quốc, cũng chưa chắc có hai trăm vạn dân cư, huống chi bây giờ đã náo động năm nhiều năm? Liền không nói những cái này chết đói chết trận, quang chạy nạn giả, sao mà nhiều vậy. Nếu thật theo như này yêu hầu ý tứ, hạ ban thưởng hai trăm vạn người khẩu phần lương thực, đến lúc đó, liền không phải trợ Ô Kê Quốc vượt qua cửa ải khó, cực có thể là tại Nam Chiêm Bộ Châu trên lãng không quật khởi một cái đại đế quốc, nguy hiểm cho nước láng giềng, nhiễu loạn thế gian. Cho nên, dù cho dứt bỏ lấy được lương thực khó khăn dịch, bất kể như thế nào, cái này lương thực đều là cho không được."

Vi hơi dừng một chút, Ngọc Đê lại nói tiếp: "Thôi một bước mà nói, hôm nay trên rút xuống lương thực đến, cũng không phù hợp ta thiên đình trị thế chi đạo, cứ thế mãi, tất thành mối họa. Ô Kê Quốc nạn đói thiên đình hạ ban thưởng lương thực, địa phương khác nạn đói. . . Thiên đình có phải là cũng muốn trông nom quan tâm? Nếu là không quản, sau này còn có ai tể bái thiên địa?"

"Cho nên, lấy một cái chiết trung phương án, cái ăn có thể cho, nhưng vừa đến không để cho nhiều, thứ hai. . . Không nhọc giả, không được thực. Nay Ô Kê Quốc chỗ bình nguyên, thổ địa phì nhiêu, hồ nước, sông, cánh rừng phân đông. Có thể trước mệnh phúc tinh đem Ô Kê Quốc người Phúc Lộc sửa lại, xa hơn sông trong hồ nước phóng chút ít cá, hương lục lâm trung phóng chút ít súc vật, lại có lẽ một cái hảo mùa màng, kể từ đó, vạn vật phát sinh, Ô Kê Quốc người khẩu phần lương thực vấn đề, thì giải quyết được không sai biệt lắm."

Nói đến chỗ này, Ngọc Đê nhẹ nhàng đưa tay vỗ vào long trên bàn, nói: "Ái khanh dùng vi, như thế nào?"

Lý Tĩnh hơi sững sờ, chấp tay cảm thán nói: "Bệ hạ anh minh. Nếu thật như thế mở, thứ nhất, thiên đình không mất thể diện, thứ hai, cũng không trở thành vi phạm nguyên bản trị thể chi đạo, lưu lại đầu đề câu chuyện. Chỉ là . . ."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là này yêu hầu còn đang Nam Thiên Môn ngoài, không biết chịu đáp ứng hay không. . ."

"Không phải còn có cá thanh tâm sao?" Ngọc Đế nói khẽ.

"Thanh tâm?" Lý Tĩnh lập tức mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ, cười khan nói: "Bệ hạ cũng biết, nàng vừa mới. . ."

"Thử một lần, vừa mới là vừa vặn, bây giờ là bây giờ." Ngọc Đế loát râu dài nói: "Đem sự tình cùng nàng nói nói, thật sự không được, lại cái khác phương pháp. Dù sao nàng là Lão Quân cùng Tu Bồ Đề Tổ Sư đệ tử, như là đã đem nàng vào Tiên Tịch, lại rút lui, liền không phải nói như vậy được quá khứ trôi qua."

"Dạ!" Lý Tĩnh hơi khom người, thối lui ra khỏi ngoài cửa.

. . .

Lúc này, bầu trời một ngày, trên mặt đất một năm, hầu tử thượng thiên tuy nói chỉ là một biết, nhưng ở thế gian, cũng đã vượt qua suốt nửa tháng quang âm.

Hầu tử rời đi ngày kế sáng sớm, Quyển Liêm liền cáo biệt Huyền Trang một nhóm phản hồi vương đô tiếp tục làm lấy những cái này cứu hoá chuyện tình. Không hề nghi ngờ địa, như cũ là sút đầu mẽ trán.

Giờ này khắc này, đối với hắn mà nói hầu tử hứa hẹn lương thực đã là cuối cùng cây cỏ cứu mạng.

Mà cáo biệt Quyển Liêm sau, Huyền Trang liền thu thập xong hành trang cùng những người khác cùng nhau hướng phía vương đô phương hướng tiến lên.

Nguyên bản Huyền Trang dùng vi tới gần vương đô địa phương hắn là sẽ khá hơn một chút, nhưng mà, hắn sai rồi. Như lúc trước như vậy không thôn xác thực không có tái xuất hiện, nhưng càng đến gần vương đô, càng nhiều người, tình huống lại càng ác liệt. Bọn họ thậm chí thấy được người ăn thịt người trảng cảnh, nó thảm trạng, chính là dùng Nhân Gian Địa Ngục để hình dung cũng không đủ.

Nhiều năm náo động, đối quốc gia này tạo thành thương tổn đã sớm xâm nhập đến mỗi trong khắp ngõ ngách.

Huyền Trang một đường giảng kinh, thu phục nạn dân, đem chỉ vện vện có thực vật một lần nữa phân phối, nói cho bọn hắn biết, yếu dẫn bọn hắn đến vương đô lấy lương thực.

Rất hiển nhiên, cái này hứa hẹn so với cái gì cũng có hiệu.

Bởi vì có nguyên bản trong trấn nhỏ cư dân duy trì, Huyền Trang sức thuyết phục đột nhiên tăng. Ngắn ngủi nửa tháng thời gian, đi đến vương đô giờ, đi theo Huyền Trang bên cạnh nạn dân hạo hạo đặng đặng, lại có vạn người nhiều.

Có trôi giạt khắp nơi nông dân, có chán nản thương hộ, thậm chí còn có bộ phận bỏ vũ khí xuống phản quân cũng theo tới, những người này duy nhất tính chung, chính là bụng ăn không no, áo không đủ che thân, đã đến yếu dùng lá cây đỡ đói tình trạng.

Vào thành ngày, Quyển Liêm mang theo văn võ bá quan tự mình đến tiếp, trợn kia mặt có thể nói to lớn.

Trong lúc nhất thời, vô luận là từ bên ngoài đến nạn dân còn là nguyên bản vương đô lí cư dân, tựa hồ cũng tin tưởng cái này náo động thời gian sắp chung kết. Nhưng mà, bởi vì hầu tử lương thực còn chưa tới, Quyển Liêm lại làm một chuyện ngốc. Hắn theo nguyên bản cũng đã thập phần khẩn trương quân lương trung bài trừ đi ra một bộ phận đến phân phát cho nạn dân, tính là một loại trấn an. Cái này lương thực không trả về hảo, càng, này quả nhiên là không thể vấn hồi.

Tin tức rất nhanh điên khùng truyền ra đi, cả nước lưu dân cũng bắt đầu hướng vương đô tuôn, ngăn ngui mấy ngày thời gian, cả vương đô phố lớn ngõ nhỏ cũng đã chật ních nạn dân, mà Ô Kê Quốc trong quốc khố lương thực đã sớm trứng chọi đá, căn bản không có khả năng uy no bụng bụng của bọn hắn.

Dân dĩ thực vi thiên, tới trước nạn dân phân đến lương thực, sau đến nạn dân không có phân đến, cái này bọn họ nơi đó chịu?

Trong lúc nhất thời, cả vương đô loạn thành một đoàn. Đói bụng nạn dân bắt đầu gây chuyện, thậm chí một bộ phận nguyên bản là phản quân nạn dân một lần nữa cầm lên vũ khí bắt đầu cướp đoạt cái khác nạn dân trong tay chỉ vụn vụn có thực vật.

Roi vào đường cùng, Quyển Liêm thủ hạ bộ đội đành phải ra mặt duy trì trật tự. Kể từ đó, lại là một phen xung đột, vương đô máu chảy thành sông, người chết hơn một ngàn.

Cái này một náo, mà ngay cả nguyên bản duy trì Quyển Liêm, chỉ vụn vụn có bộ đội cũng là tiếng oán than dậy đất.

Đối mặt cái này cục diện rối rắm, Quyên Liêm da đầu đều nhanh trào phả, lại một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể dựa vào trước nguyên bản uy tín miễn cưỡng duy trì lấy cục diện, đồng thời khẩn cầu hầu tử có thể sớm một chút tìm được lương thực, sớm một chút trở về.

Đối với cái này, Huyền Trang cũng chỉ có thể là bốn phía bồn tẩu, nghĩ cách trấn an nạn dân thôi.

Mà cùng lúc đó, hầu tử còn đang Nam Thiên Môn ngoài lẳng lẳng địa chờ, hoàn toàn không biết Ô Kê Quốc tình huống cũng đã chuyển biến xấu đến tình trạng như thế. Dù sao vô luận là Quyên Liêm còn là Huyền Trang, thậm chí cả Thiên Bồng, đều biết Ô Kê Quốc khẩu phần lương thực không thể so với vài cái cây bàn đào, không phải thiên đình tùy tiện có thể cầm được đi ra, hầu tử không thể thúc, thúc dục yếu gặp chuyện không may.

...

Đâu Suất cung trong đình viện, thanh tâm cùng tước nhi lẳng lẳng địa ngồi đối diện trước, Lý Tĩnh vịn chuỗi kiếm tự đứng ở bàn đá đối diện, nhưng lại không ngồi xuống.

Thanh tâm nháy mắt con ngươi, cúi đầu nhìn chăm chú không có vật gì mặt bàn nói: "Vì cái gì còn muốn ta đi? Ngươi đều thấy được. . . Ta, làm không đến."

Lý Tĩnh nói khẽ: "Này hầu tử tính cách quái đản. . . Ngươi dù sao cũng là hần sư muội, mặc dù thực dẫn đến trước hần, ít nhất không đến mức tùy tiện động gây gộc. Huống hồ, việc này thay đổi những người khác đi xách, hần nhất định không sẽ đồng ý. Mà ngươi đi, ít nhất còn có chút có lẽ hy vọng. Cho nên, bệ hạ ý tứ là, ngự sử bổ nhiệm, như trước." (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 559: Tối Hậu Thư

Trong tiếng nổ vang, Nam Thiên Môn lại một lần mở ra.

Mây mù phiêu đảng.

Hầu tử giương mắt nhìn lên, này môn nội đứng, như cũ là Lý Tĩnh, Na Tra, thanh tâm, không khỏi chau nổi lên lông mày.

Lý Tĩnh lặng lẽ đối với thanh tâm sử cái ánh mắt.

Thanh tâm khẽ gạt đầu, mở ra cước bộ, chậm rãi hướng phía hầu tử đi đến.

Này sau lưng, Lý Tĩnh phụ tử chăm chú theo sát.

Hầu tử cong vẹo địa chống kim cô bổng, xa xa địa hừ cười nói: "Ta không phải nói không cần phải cái này ngự sử sao? Lý thiên vương đây là lớn tuổi, lỗ tai không dùng được còn là dù thế nào?"

Lý Tĩnh cười xấu hổ cười.

Một đường đi đến hầu tử trước mặt, ba người dừng bước. Lý Tĩnh cùng Na Tra đều khom người chấp tay hành lễ, duy chỉ có thanh tâm duy trì đứng, ánh mắt phiêu hốt, này tay không luận để ở nơi đâu, cảm giác tựa hồ cũng có chút không đúng.

Hầu tử nhìn ba người ung dung thở dài: "Như thế nào, đều không nói gì không thành?"

Thanh tâm hơi cúi đầu, duy trì ho hai tiếng nói: "Để cho ta tiếp tục làm ngự sử, đây là sự phó ý tứ. Nếu như người có ý kiến, có thể tìm hấn nói đi."

"Người đây là cầm lão nhân áp ta a?" Hầu tử sững sờ, khoát tay áo nói: "Được, không so đo với người những này, của ta lương thực? Còn có, đừng có lại theo ta xách người những cái này yêu cầu. Ta tới nơi này, là tới muốn cái gì, không phải mà nói giá."

Lý Tĩnh lặng lẽ đối với thanh tâm nhẹ gật đầu.

Thấy thế, thanh tâm sâu hít một hơi thật sâu nói: "Cái ăn sẽ cho, nhưng chỉ sợ không thể dựa theo người muốn số kia, hơn nữa cho phương thức, cũng không thể dựa theo người muốn. Hy vọng người có thể hiểu được, thiên đình, cũng có thiên đình khó xử."

Hầu tử chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn coi Lý Tĩnh. Lại nhìn coi thanh tâm nói: "Vậy các người định làm như thế nào? Nói nghe một chút."

Cái này vừa hỏi. Thanh tâm lại là hướng Lý Tĩnh nhìn quá khứ. Lần này Lý Tĩnh dứt khoát lui về phía sau một bước.

Roi vào đường cùng, thanh tâm chỉ phải kiên trì nói: "Bệ hạ ý tứ, là không thể trực tiếp cho lương thực. Như vậy có vi thiên đình trị thế quy tắc. Nguyên bản kế hoạch, nếu là nhân họa, nhậm chức nó phát triển, chích đương cho phạm nhân một bài học. Bất quá người đã nói ra, cũng không muốn bác mặt mũi của người. Cứu tế có thể, nhưng không thể dựa theo như người nói vậy làm."

Hầu tử gật đầu nói: "Nói tiếp đi. Nói tiếp đi."

"Bệ hạ ý tứ là, như trực tiếp ban thưởng lương, nhất định sẽ cho thế nhân một cái không làm mà hưởng niệm tưởng, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện

gì, ai cũng nói không rõ. Cho nên, có thể thông qua cái khác phương thức giảm bớt tình hình tai nạn."

"Như thế nào cá phương thức?"

"Thông qua tại trong rừng phóng một ít súc vật, tại hồ nước, sông, trong hồ nước phóng một ít cá..."

Hầu tử lông mày không khỏi chau thành bát tự: "Ý của ngươi là, Ngọc Đế chuẩn bị phái cá mười vạn đại quân đi giúp ta làm chuyện này?"

Thanh tâm nháy mắt con ngươi nói: "Tóm lại biện pháp là có, tình hình tai nạn khẳng định có thể giảm bớt, nhưng muốn làm đến như ngươi nói vậy làm cho cả Ô Kê quốc người không lo ăn uống. Chỉ sợ không được."

Hầu tử lợc lợc suy tư hạ xuống, đáp: "Nếu như đến lúc đó cái ăn không đủ làm sao bây giờ?"

"Không đủ là khẳng định không đủ. Trên cơ bản, thì ra là cam đoan không cần phải xuất hiện đại diện tích nạn đói. Hiện tại thời gian không nhiều lắm, ngươi muốn là một năm cái ăn, lại kéo dài xuống, thường xuyên qua lại, thế gian chỉ sợ đều đã đã là một năm sau. Nếu như ngươi còn lo lắng, ta có thể làm nhân chứng cùng ngươi đi một chuyến."

"Ngươi? Làm nhân chứng?"

Thanh tâm khẽ gật đầu, có chút không yên địa nhìn qua hầu tử.

Trong lúc nhất thời, hai người bốn mắt giao đúng.

Hồi lâu, hầu tử "Vèo" thoáng cái bật cười: "Cám ơn sự nhắc nhở của ngươi, bắt quá, coi như hết, con tin ta còn là muốn lý thiên vương hảo."

Nói, hầu tử chạy tới Lý Tĩnh bên cạnh, một tay đập đến Lý Tĩnh trên vai.

Lập tức, Lý Tĩnh giật mình một cái, mồ hôi lạnh đều xuống.

Hầu tử cười hì hì nói ra: "Cái này thiên đình có đôi khi cũng rất buồn bực, không bằng theo ta đến thế gian đi một lần như thế nào?"

"Lớn... Đại thánh gia, mặt tướng thiên đình còn có chuyện quan trọng muốn..."

"Chuyện quan trọng? Ý của ngươi là nói, chuyện của ta là nhân sự?"

Lý Tĩnh cả kinh, vội vàng lắc đầu khoát tay nói: "Không, không! Đại thánh gia, mặt tướng tuyệt không ý đó! Chỉ là..."

"Chỉ là không hãnh diện?" Nhìn Lý Tĩnh, hầu tử hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Trong nháy mắt, Lý Tĩnh tâm lộ bộp hạ xuống, vội vàng lau mồ hôi, nghiêm mặt nói: "Mặt tướng hiểu rõ rồi, mặt tướng cái này cùng đại thánh gia cùng một chỗ hạ phạm!"

"Cái này đúng rồi." Hầu tử cười hì hì vỗ vỗ Lý Tĩnh lưng, thị uy vậy nhìn thanh tâm liếc, lôi kéo Lý Tĩnh tựu hướng Nam Thiên Môn phương hướng đi.

Thanh tâm lông mày chau quá chặt chẽ, này răng đều muốn cắn nát.

Nàng thật sự không nghĩ ra, cái này hầu tử có cái gì tốt, vì cái gì Tước nhi cùng Phong Linh tựu đều thích? Không chỉ thích, còn là loại đó không quan tâm yêu mến, kết quả là liền mạng của mình đều đập trên, cư nhiên còn không oán không hỏi...

Nàng thật sự rất muốn cách đây hầu tử xa xa địa, tốt nhất vĩnh viễn cũng không muốn gặp mặt, tốt nhất hoàn toàn sẽ không có một món đồ như vậy chuyện cũ, có thể hết lần này tới lần khác có hai đời trí nhớ đặt ở đằng trước.

Cái loại cảm giác này tựa ẩn núp tại trong máu của mình, xông vào cốt tủy, chán ghét cũng tốt, bài xích cũng được, bất kể như thế nào đều không thể thoát khỏi. Có lẽ... Đây là tình yêu chân chính a, cũng không bởi vì hấn nơi đó hảo, không có bất kỳ lợi ích pha trong đó, chỉ là đơn thuần nhất một loại cảm giác, lại làm cho người nhớ mãi không quên.

Nếu là thường ngày gặp được chuyện như vậy, nàng tránh không được muốn chê cười đối phương một phen. Tại người tu tiên trong mắt, tình yêu, cái này hoàn toàn chính là không làm việc đàng hoàng hành vi.

Nhưng bây giờ nàng liền cười đều cười không nổi, bởi vì nàng đột nhiên cảm giác mình bản thân chính là một câu chuyện cười. Bởi vì một đoạn bản không thuộc về mình, hoặc là nói bởi vì một đoạn đến từ trí nhớ của kiếp trước mà đi yêu mến, đó là cỡ nào vớ vẩn một loại cảm giác a.

Ẩn ẩn địa, nàng đều có điểm chán ghét chính mình.

Đến Nam Thiên Môn cửa ra vào, Lý Tĩnh liền hạ lệnh chuẩn bị, rất nhanh, những cái này tu vi tương đối cao tiên quân tựa chuẩn bị thỏa đáng xuất phát.

Nhìn qua bay lên không mà đi Nam Thiên Môn chúng tướng cùng hầu tử, thanh tâm do dự rất lâu sau đó, cuối cùng còn là đi theo.

Lúc này, tựa tại không có ai chú ý xa xa, trong mây mù, tu bồ đề đang lẳng lẳng mà nhìn xem. Hồi lâu, hấn nhàn nhạt thở dài, xoay người, rời đi.

...

Lúc này, cự ly hầu tử rời đi Ô Kê quốc đã qua thời gian một tháng.

Cả tình hình tai nạn so với lúc trước, hiển nhiên là chuyển biến xấu.

Nhưng mà, Quyển Liêm gặp phải nguy cơ sớm đã không chỉ là tình hình tai nạn chuyển biến xấu đơn giản như vậy.

Đại lượng dân chạy nạn vào thành đem trọn cá đô thành đều trở nên giống như trại dân tị nạn vậy. Trong thành bởi vì thực vật thiếu khiến cho liên tiếp không ngừng dùng binh khí đánh nhau làm cho nguyên nay đã tiếng oán than dậy đất bộ đội mệt mỏi.

Tại tối sơ. Tuy nói cả nước các nơi đều bộc phát đại quy mô khởi nghĩa. Dài đến mấy năm náo động lại làm cho nạn đói sinh ra, nhưng ở đô thành các loại vấn đề nhìn về phía trên còn đang có thể không phạm vi. Một mặt Quyển Liêm tại đô thành uy tín rõ ràng nếu so với địa phương khác cao hơn, các loại chính lệnh chứng thực tình huống cũng tương đối đỡ một chút. Về phương diện khác, đô thành tựu tại hấn không coi vào đâu, hơi chút có một cái gì gió thổi cỏ lay, hấn lập tức chỉ biết.

Tốt xấu là Thái Ất kim tiên cảnh người, điểm ấy sự tình còn là không làm khó được hấn.

Cho nên, tuy nói cả quốc gia sớm đã gần như hỏng mất. Nhưng đô thành tình huống hay là muốn tương đối tốt hơn nhiều, các loại mâu thuẫn tuy nhiên không ngừng tích lũy, thực sự còn chưa tới đạt bộc phát điểm tới hạn.

Những người này, có thể nói là Quyển Liêm cuối cùng người ủng hộ.

Nhưng mà, hiện tại thế cục thay đổi.

Đại lượng dân chạy nạn vào thành, dùng binh khí đánh nhau không ngừng phát sinh, bất kỳ một cái nào đô thành cư dân chỉ cần trời vừa sáng,

mở cửa đi rồi có thể nghe thấy được nồng đậm mùi hôi thối, mǎn đường cái nằm đều là dân chạy nạn, thậm chí thi thể.

Mà theo dân chạy nạn dần dần tăng nhiều. Quyển Liêm nguyên bản có hạn lực khổng chế càng phát ra có vẻ bạc nhược yếu kém. Các loại nhập thất cướp đoạt sự kiện không dứt bên tai, cả đô thành đều trở nên giống như một tòa trại dân tị nạn vậy. Quyển Liêm duy trì độ cực tốc giảm xuống.

Rất nhanh. Triều đình cực diện chính trị phát sanh biến hóa.

Trước hết nhất làm khó dễ là đóng ở cửa nam tả quân.

Bởi vì trong quốc khố lương thực cũng đã còn thừa không có mấy, Quyển Liêm không thể không hạ lệnh giảm bớt quân lương hạn ngạch. Kết quả, ăn không đủ no sĩ binh bất ngờ làm phản, bách tại áp lực, tướng lãnh mang theo binh lính cướp bóc một tòa kho lúa, mang theo chỉ vẹn vẹn có một điểm lương thực rút khỏi ngoài thành, tuyên bố không hề phục tòng quốc vương mệnh lệnh.

Cái này một trước, quả thực cho Quyển Liêm ra một cái không nhỏ nan đề.

Đầu tiên, đây là từ đuôi đến đầu khởi xướng binh biến, cũng không phải người bắt giặc phải bắt vua trước có thể giải quyết. Tiếp theo, chuyện này ứng nên xử lý như thế nào?

Nếu như Quyển Liêm trực tiếp phát binh chinh phạt, trên tay hẳn còn có bao nhiêu bộ đội có thể chuyển chuyển? Cửa nam quân coi giữ bất ngờ làm phản, còn lại binh lực nguyên nay đã trúng chọi đá, nếu như lại điều, căn bản là không cách nào khổng chế trong thành thế cục hỗn loạn.

Nếu như không quản, như vậy những bộ đội khác cũng rất nhanh học theo. Quan trọng nhất là Quyển Liêm cũng đã mở cá xấu đầu, thì phải là cắt

xén quân đội quân lương. Kể từ đó, tất cả mọi người nhìn xem. Nếu như cửa nam quân coi giữ bất ngờ làm phản chuyện tình không giải quyết được gì, vậy bọn họ không cầm chỉ vện vện có lương thực chạy, còn chờ cái gì?

Vì thế, Huyền Trang không thể không kiên trì đi trước quân doanh cố gắng dựa vào ba tác không nát miệng lưỡi thuyết phục bất ngờ làm phản sĩ binh.

Bất quá, truyền kinh điển giải loại sự tình này, đối bụng ai nghe người giảng? Qua lại lẩn qua lẩn lại mấy lần, hiệu quả quá mức bé nhỏ, Huyền Trang cũng đành phải buông tha cho.

Rất nhanh, những bộ đội khác cũng tuyên bố không hề phục tòng Quyển Liêm mệnh lệnh, toàn bộ rút ra ngoài thành. Trong lúc nhất thời, đã không có triều đình quân lực, trong cả tòa thành không tiếp tục trật tự đáng nói, thậm chí cả kia một ít triều thần cũng không khỏi không chuyển nhà địa lại trong vương cung.

Cũng không biết là nơi đó truyền tới lời đồn, nói Ô Kê quốc sở dĩ không có lương thực, là vì tất cả lương thực toàn bộ chồng chất tại trong vương cung. Cái này lời đồn nghe tự ly kỳ, nhưng mà , càng ly kỳ là càng đường các nạn dân rõ ràng sẽ tin.

Bọn họ tụ họp lại biến thành phản quân, đem hoàng cung bao bọc vây quanh, ngày đêm kêu gọi đầu hàng, cho Quyển Liêm ba ngày thời gian, muốn Quyển Liêm đem lương thực đưa ra ngoài phân cho dân chạy nạn, bằng không tự cường công, trong vương cung người một cái đều dừng nghĩ sống.

Giờ này khắc này, Quyển Liêm cảm thấy quả thực thiên hôn địa ám, khóc không ra nước mắt.

Liên phạm vi hoạt động của hắn đều chỉ còn lại hoàng cung, đi đến một bước này, ngoại trừ khẩn cầu hầu tử sớm một chút đưa tới lương thực, hắn còn có thể làm cái gì đây?

Ba ngày nay, Quyển Liêm trôi qua đần độn địa, vô luận đi đến nơi nào, đều giống như mất hồn vậy không ngừng than thở. Ngẫu nhiên có người gọi hắn, mới mở miệng, câu nói đầu tiên hắn là: "Phải không là lương thực đến đây, phải không là lương thực đến đây?"

Đến này ngày thứ ba sáng sớm, xiêm y lam lũ phản quân sớm địa tại hoàng cung ngoại môn tập kết, chuẩn bị cường công.

Quyển Liêm đứng ở trên cổng thành nhìn qua phía dưới đội ngũ lơ lửng phản quân trầm mặc rất lâu sau đó, nói khẽ: "Nguyên soái a, Quyển Liêm cuối cùng hiểu rõ rồi. Trị quốc, không phải không bằng một lời nhiệt huyết a."

Nói, hắn nhàn nhạt cười cười, nói: "Một hồi ngươi mang theo Huyền Trang pháp sư đi thôi, Quyển Liêm tự biết nghiệp chướng nặng nề, cũng là thời điểm thứ tội. Có thể gặp lại ngươi bình yên vô sự, Quyển Liêm cũng đã thấy đủ." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Cự ly cùng đỉnh 3000 chỉ còn lại có cuối cùng 130 cá cùng đỉnh!
Cầu toàn đặt! Cầu toàn đặt! Cảm tạ! Cuối cùng mục tiêu tựu tại trước mắt!
i1292

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 560: Quyển Liêm Khốn Cảnh

Triều dương hào quang trung, vô số lưu dân cầm đu loại vũ khí, mang theo một đôi đôi quá con mắt, run run rẩy rẩy địa xuyên việt đường phố hướng phía hoàng cung phương hướng đi tới. ↖,

Từ xa nhìn lại, thật giống như khắp nơi trên đất con kiến hôi.

Đây quả thật là một bầy kiến hôi, tại thế gian quân vương trong mắt là, tại thiên đình thần phật trong mắt cũng là.

Có thể Quyển Liêm lăn qua lăn lại lâu như vậy, không phải là vì bọn họ sao?

Thành lập một cái sạch sẽ quốc gia...

Tất cả chính lệnh, Quyển Liêm tự thân không có một phần một hào được lợi, có thể kết quả là, lại nào thành hôm nay bộ dáng như vậy.

Hoàng cung trên tường thành cuối cùng trung với Quyển Liêm cầm vệ kéo ra từng dãy cung huyệt, đem hiện ra hàn quang tên chỉ hướng lưu dân. Thống lĩnh cầm vệ tướng lãnh cũng đã giơ lên một tay, nghiêng mắt nhìn về phía Quyển Liêm.

"Bệ hạ, hạ lệnh a. Có chúng ta tại, những này đám ô hợp công không vào tới."

Quyển Liêm chỉ là nhìn qua những cái này phảng phất quý đỏi vậy lưu dân, ngậm miệng, trầm mặc.

Dần dần địa, tất cả binh tướng đều hướng Quyển Liêm nhìn sang, mà ngay cả đứng ở Quyển Liêm bên cạnh Thiên Bồng cùng Huyền Trang, cũng yên lặng nhìn chăm chú hẳn.

Sáng sớm Phong Dương nổi lên cơn xí, theo Quyển Liêm gò má nghịch qua, một ít mặt đại hồ tử trong gió run nhẹ trước.

Vọt tới chân tường hạ phản quân phí công địa dùng vũ khí gõ trước kiên cố tường thành.

Vài cái gậy gò lưu dân chuyển mang tổn hại cái thang nương đến bên tường, có thể này cái thang căn bản với không tới tường thành độ cao, bọn họ rất nhanh lui trở về.

Càng nhiều cái thang bị giơ lên đi ra, bọn họ bắt đầu đem thấp bé cái thang lắp ráp đến cùng một chỗ, cố gắng lằng không chế tạo ra thang mây lướt qua hoàng cung tường cao.

Cấm vệ môn lôi kéo cung huyễn tay đều ở hơi phát run, còn sót lại một chút sĩ khí đang tại suy giảm.

Quyển Liêm như trước yên lặng địa đứng, tùy ý thể cục phát triển.

Này tướng dẫn nhìn qua Quyển Liêm thần sắc hơi có chút kinh ngạc.

Hắn thật sự không hiểu Quyển Liêm còn do dự cái gì. Ra lệnh một tiếng. Những này lưu dân chớ nói công thành. Chính là dã chiến, cũng khẳng định đánh không lại hoàng cung tinh nhuệ bộ đội.

Nói cho cùng, bọn họ bất quá là một đám không có cơm ăn đám ô hợp thôi.

Nhưng nếu như vậy đông dài, sĩ khí triệt để xói mòn mà nói, cường thịnh trở lại bộ đội cũng hết cách xoay chuyển.

Rất nhanh, lần lượt từng cái một dài hơn cái thang lắp ráp tốt lắm, nương đến trên tường thành.

Dưới lưu dân bắt đầu ra sức leo lên.

Nhưng mà, những này bất quá là không hề kinh nghiệm chiến tranh. Khuyết thiếu tổ chức, không có cơm ăn bình dân thôi, bọn họ không biết như vậy qua loa lắp ráp lên cái thang căn bản không cách nào thừa nhận người sức nặng. Không bao lâu, liền có hai cái thang lãng không bẻ gãy, người phía trên thét chói tai lấy ngã xuống trong đám người, đem lưu dân đập bẻ lặt ra một mảnh.

Cùng hiệu tại dưới tường thành liên tục không ngừng hét hò, trên tường thành lại là lãng im được đáng sợ.

Tất cả mọi người lãng lãng địa đứng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Quyển Liêm như trước tại ngo ngác nhìn, vịn tường thành kiết lại căng.

Rất nhanh, lưu dân môn cái biến nguyên bản phương thức. Bọn họ dùng xe ngựa không biết từ nơi nào đưa đến cự đại cái cọc gỗ, mô phỏng hướng xe bộ dáng phát ra từng tiếng thét to. Ra sức va chạm cửa cung.

Theo cửa cung trong nhìn lại, cả tòa cửa cung đều ở trong tiếng nổ vang rung động, vô số bụi chấn động rớt xuống.

Một cỗ khác thường cảm xúc tại cấm vệ quân tướng sĩ trong nội tâm nhanh chóng lan tràn ra.

"Bệ hạ, chỉ cần mấy vòng vũ tiễn quá khứ, những này đám ô hợp căn bản không chịu nổi một kích! Còn chờ cái gì?" Cấm vệ tướng lãnh "Thương" một tiếng rút ra bên hông kiếm, kinh ngạc địa nhìn qua Quyển Liêm.

Hồi lâu, Quyển Liêm nhàn nhạt thở dài, nói: "Nguyên soái, ngài cảm thấy, ta hẳn là hạ lệnh sao?"

Thiên Bồng không nói gì.

Hơi do dự một hồi, Quyển Liêm chậm rãi lắc đầu, nói: "Giết không hết, thật giống như lúc trước như vậy, giết không hết. Chỉ cần còn có người đống bụng, sẽ có người cầm lấy vũ khí. Hơn nữa... Giết bọn họ, ta đây tính cái gì? Bạo quân? Hắc, ta ngay cả bạo quân cũng không bằng a."

Thiên Bồng như trước không nói gì, chỉ là nghiêng mặt qua đến xem trước Quyển Liêm.

Lại là trầm mặc một hồi lâu, Quyển Liêm ngậm miệng nói: "Ta... Đi ra ngoài đi."

"Đi ra ngoài?" Trong lúc nhất thời, bốn phía tướng lãnh, binh lính, từng người đều ngây dại.

Thiên Bồng cùng Huyền Trang yên lặng địa đứng, không nói được lời nào.

Quyển Liêm nhẹ giọng thở dài: "Ta đi ra ngoài, ta mới là hết thấy người khởi xướng. Ta đi ra ngoài theo chân bọn họ... Đầu hàng."

Không đợi bốn phía binh tướng môn kịp phản ứng, Quyển Liêm xoay người, xuyên việt đám người, đi xuống cầu thang.

"Bệ hạ... Bệ hạ! Ngài không thể đi a!"

Sau một lát, một vị tướng lãnh khàn rống lên, này bốn phía mọi người tựa hồ cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, một đám người nổi điên vây hướng phía cầu thang chen chúc mà đi, đuổi theo Quyển Liêm.

Chỉ trong nháy mắt, thành cung bậc thang đã bị bọn họ nhét được chặt như nêm cối.

Bất quá một trượng rộng trên cầu thang, một đoàn binh tướng đem Quyển Liêm bao quanh vây vào giữa.

"Bệ hạ, tuyệt đối không được a! Ngài không thể đi!"

"Những thứ kia lưu dân, bọn họ nơi nào sẽ cùng ngài đàm phán, bọn họ sẽ giết ngài!"

"Bọn họ cũng đã đói bụng rất nhiều ngày, căn bản sẽ không nghe ngài nói!"

"Bệ hạ, mặt tướng cho ngài dập đầu, van xin ngài! Ngàn vạn đừng đi ra a! Vạn nhất người đã xảy ra chuyện, vậy cũng tự thật sự toàn bộ xong rồi!"

"Cám ơn các người, đến lúc này còn cùng ta." Quyển Liêm thì thào tự nói loại thở dài: "Đã giết thì đã giết a, dù sao, ta cũng vậy tội đáng chết vạn lần."

Vài viên Đại tướng chắn Quyển Liêm trước người, Quyển Liêm dễ dàng địa phụ giúp bọn họ đi lên phía trước.

Những kia đều là tung hoành sa trường đại tướng, có thể tại Quyển Liêm trước mặt, khí lực của bọn hắn, thậm chí liền một đứa con nít cũng không bằng.

"Bệ hạ, không thể đi! Nhanh ngăn lại bệ hạ!" Một trong đó người nhìn không được, hô hô lên!

Nguyên bản vây quanh ở bốn phía sĩ binh lập tức hiểu ý, bọn họ một loạt cùng lên, có người bắt được Quyển Liêm tay, có người ôm lấy chân của hắn, có người ở đằng sau kéo, có người chạy đến phía trước trở về đây.

Trộn vện trên trăm cá nhân, sử xuất bú sữa mẹ khí lực nguyên một đám mặt trưởng đến đỏ bừng, lại bị Quyển Liêm cứng ngắc phụ giúp, chậm rãi đi về phía trước.

Dưới bậc thang sàn đấu, trên tường thành thành lâu, những cái này phòng thủ sĩ binh đều xem trọn tròn mắt.

Đều nghe nói bọn họ cái này quốc vương lực lượng thật lớn, có thể địch ngàn người, có thể chẳng ai ngờ rằng, khác trong truyền thuyết có thể địch ngàn người, là chỉ "Một người đã đủ giữ quan ải vạn người không thể khai thông" loại đó "Có thể địch ngàn người", mà Quyển Liêm. Thật là "Có thể địch ngàn người" !

"Còn nhìn cái gì! Mau tới hỗ trợ a!"

Một tiếng quát mắng phía dưới. Lập tức. Những cái này xem mắt choáng váng sĩ binh môn nhanh chóng tỉnh ngộ lại. Nguyên một đám vọt tới gia nhập chiến đoàn.

Trong lúc nhất thời, chừng gần ngàn người gián tiếp hoặc là trực tiếp địa đang ngăn trở Quyển Liêm đi về phía trước. Đáng tiếc là bọn hắn liền bài

khom Quyển Liêm một đầu ngón tay lực lượng đều không có , càng đừng đề cập ngăn cản Quyển Liêm tiến độ.

Các binh sĩ một cái lôi kéo một cái, một cái phụ giúp một cái, một mảnh tiếng kêu rên trung, kết quả của nó là trên tường thành sĩ binh bình kéo vào thêm đá, trên thêm đá sĩ binh tất bị chen đến dưới phương sàn đấu.

Trên tường thành, Huyền Trang yên lặng mà nhìn xem. Thở dài một tiếng.

"Đại thánh gia... Còn có bao lâu đến?"

Thiên Bồng cúi đầu nhìn thoáng qua tay mình tâm ngọc giản, hơi do dự một phen, lại là đem ngọc giản cầm trở về bên hông: "Không biết, nên tới tổng hội đến, nếu như không kịp, đó cũng là không có biện pháp chuyển tình. Có một số việc, cuối cùng được chính hấn đi đối mặt, mặc dù ta đi ngăn đón, cũng ngăn không được."

Một tiếng vang thật lớn, màu đỏ thắm cửa cung âm âm ngã xuống. Khơi dậy đầy trời bụi mù.

Đem Quyển Liêm bao bọc vây quanh binh tướng lại càng hoảng sợ, nguyên một đám vội vàng buông tay lui về phía sau.

Xoạt địa xuống. Quyển Liêm bốn phía không. Rất nhiều sĩ binh cầm trọng thuẫn phun lên tiền lai, sau lưng Quyển Liêm triển khai chiến đấu đội ngũ.

Dần dần địa, cát bụi giảm đi, này cửa cung bên ngoài hiện ra rất nhiều lưu dân lung la lung lay thân ảnh.

Đi ở đằng trước đầu vài cái chợt phát hiện Quyển Liêm tựa đứng ở trước mắt, lại càng hoảng sợ, vội vàng rút trở về.

Trong lúc nhất thời, cửa cung là mở ra, cấm vệ cùng lưu dân, nhưng chỉ là ngừng thở, cách cửa cung giằng co.

Một hồi lâu, đối diện lưu dân bên trong xông tới một người, giơ trong tay liêm đao hô lớn nói: "Bả lương thực giao ra đây!"

Lập tức, lưu dân đội ngũ quân tình sục sôi, đều giơ lên cao vũ khí hô hô lên, đối mặt cái thuẫn sau cấm vệ tên, nhưng như cũ không có người đi phía trước một bước.

"Bả cung đều để xuống đi." Quyển Liêm thân nhiên nói.

"Bệ hạ, ngài làm cái gì vậy? Chúng ta hoàn toàn không cần sợ bọn họ!"

"Ta nói bả cung đều buông!"

Một tiếng rít gào phía dưới, những binh lính kia đưa mắt nhìn nhau, một hồi lâu, mới nguyên một đám chậm rãi buông lỏng ra cung huyễn.

Ngẩng đầu lên, Quyển Liêm nói khẽ: "Bả vũ khí đều để xuống đi, chúng ta đầu hàng. Ta đi theo bọn họ đàm, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng không muốn ra tay."

Nói, Quyển Liêm bước chân hướng phía bên ngoài cửa cung đi đến.

Này sau lưng, thống lĩnh cấm quân tướng lĩnh phần hận địa đem chính mình bội kiếm lắc tại trên mặt đất.

Một mảnh "Đinh đương" trong tiếng, đao kiếm, cái thuẫn, trường cung mất trên đất.

Quyển Liêm từng bước một địa đi ra cửa cung, giang hai tay ra, ý bảo trên tay mình không có bất kỳ vũ khí.

Những cái này lưu dân vai cũng trước vai, khuỷu tay cũng khuỷu tay, cùng Quyển Liêm bảo trì ba trọng cự ly sau này lui ra. Ánh mắt kia tại Quyển Liêm cùng Quyển Liêm sau lưng cầm quân trong lúc đó qua lại.

Đi đến ở giữa đứng lại, Quyển Liêm lôi kéo cuồng hống hô lớn nói: "Hoàng cung, là các ngươi, trong đó tất cả gì đó đều là các ngươi. Bất quá, trong vương cung không có lương thực, thật không có. Các ngươi tin tưởng cũng tốt, không tin cũng được, trong quốc khố, thật sự thật không có lương thực... Ta đây cá quốc vương làm được không xứng chức, cho nên, ta tuyên bố thoái vị, các ngươi nghĩ làm gì ta đều được, chỉ cầu các ngươi buông tha trong vương cung người."

Hồn hậu thanh âm tại trống trải trong thiên địa quanh quần.

Lúc này, sáng sớm thái dương cũng đã cao cao bay lên. Những cái này lưu dân nguyên một đám nắm chặt binh khí, đều có chút kinh ngạc mà nhìn xem cái này cho tới nay bọn họ hận thấu quốc vương.

Tường cao trên, Huyền Trang cùng Thiên Bồng lẳng lẳng mà nhìn xem.

Quyển Liêm nghiêng đi thân, chỉ vào cửa cung nói: "Ta tất cả, đều ở bên trong, các ngươi đi lấy a. Bất quá... Không có nhiều vàng bạc, quốc khố cũng đã không."

"Tài bảo có làm được cái gì? Lão tử cần lương thực!" Trong đám người, một cái cao cao gầy teo trung niên nam tử theo túi áo lí lấy ra một chuỗi trân châu lắc tại Quyển Liêm trước mặt, nắm đĩa ăn quát mắng nói: "Lương thực ở nơi nào? Nói cho chúng ta biết lương thực ở nơi nào!"

"Đúng! Lương thực ở nơi nào? Ngươi giấu đi đâu rồi! Nhanh lên giao ra đi!" Bốn phía lưu dân đều phụ họa lên.

"Không có lương thực." Quyển Liêm kéo dài thanh âm hô.

"Người nói láo! Không có lương thực, vậy người làm cho hòa thượng kia mang bọn ta đến đô thành cầm lương thực? Nhất định là người ần nấp rồi, nhanh lên giao ra đây!"

"Giao ra đây! Giao ra đây! Giao ra đây!" Tất cả mọi người cùng kêu lên la lên.

Một cái lưu dân từ trong đám người vọt ra, lại bị người dắt trở về, hấn quơ trong tay cái cuốc đôi Quyển Liêm quát: "Không đem lương thực giao ra đây, chúng ta giết người!"

"Giết đi." Quyển Liêm nhắm mắt lại, giang hai tay ra nói: "Chết, cũng là giải thoát."

Tất cả mọi người ngây dại, kinh ngạc địa nhìn qua Quyển Liêm.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, một tảng đá từ trong đám người hướng phía Quyển Liêm bay tới, nặng nề đập bễ trên trán Quyển Liêm.

Lập tức, vô số người nổi điên vậy hướng Quyển Liêm vọt tới.

"Giết hấn! Thành toàn hấn!" Có người ở rít gào.

"Không thể giết! Hấn khẳng định bả lương thực ần nấp rồi! Trước tìm được lương thực lại giết!" Có người ở ra sức ngăn trở.

Nhưng, ngăn trở người dù sao cũng là số ít, trong nháy mắt, vô số người đã kinh vọt tới Quyển Liêm bên cạnh, quơ các loại vũ khí hướng Quyển Liêm vọt đến quá khứ.

Loạn côn, loạn chùy bên trong, Quyển Liêm phảng phát nhập định vậy, chậm rãi thân thủ ôm lấy đầu, ngòì xôm xuống đi, mặc cho bọn hấn đánh.

Bên ngoài cửa cung loạn thành nhất đoàn, cửa cung trong, cấm vệ sĩ binh môn đều lẳng lẳng mà nhìn xem, này trong mắt lộ ra một loại mờ mịt.

Bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ ra, "Yêu dân như con" quốc vương, cuối cùng sẽ là dạng này một cái kết cục.

Cát bụi bay cút đi bên trong, Quyển Liêm bụm lấy đầu, chăm chú địa nhắm mắt lại. Một vòi máu tươi theo trên trán chậm rãi chảy xuôi dưới xuống, nhanh chóng bị cát bụi nhiễm, biến thành tro tàn vẩy nhan sắc.

Một ngum máu tươi theo khóe miệng tràn ra, hấn lại hừ địa bật cười.

Trên tường thành, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Quyển Liêm đại tướng là Thái Ất kim tiên, những người này nhưng lại ngay cả không có nửa điểm tu vi, sẽ chết sao?"

"Có thể." Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Triệt hồi linh lực hộ thể, chỉ còn lại có đơn thuần huyết nhục... Chỉ là vấn đề thời gian thôi."

Nghe vậy, Huyền Trang không khỏi trầm mặc.

Vô số lưu dân giống như như thủy triều trào vào cửa cung, trong đó cấm vệ cho bọn họ mở ra một cái lối đi nhỏ.

Bọn họ một đường chạy vội, rất nhanh tại cũng không phải phi thường lớn trong vương cung tìm được rồi cái gọi là lương kho.

Nhưng mà, đẩy cửa ra, bọn họ chỉ thấy rất thưa thớt vài túi lương thực.

Đã sớm đói váng đầu lưu dân môn nhanh chóng tuôn đi vào, tranh đoạt lên, nắm lên không gia chung nấu hạt gạo tụ hương trong miệng nhét. Trong lúc nhất thời, trận kia mặt so với chiến trường càng thêm tàn khốc.

Chỉ vện vện có lương thực rất nhanh đã bị cướp đoạt sạch sẽ, vô số lưu dân tuôn ra hồi cung cửa ra vào.

Ở nơi đó, hành hung quốc vương tiết mục còn đang trình diễn trước, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Tôi sợ, lưu dân đánh Quyển Liêm, là vì cho hả giận, vô luận như thế nào đánh cũng không hết giận. Có thể chậm rãi, bắt đầu có người phát hiện khác thường. Nhiều người như vậy đánh hấn một cái, hấn vậy mà không có chết rồi? Hơn nữa đao chen vào không lọt, kiếm đâm không mặc.

Dần dần địa, những người kia bắt đầu lui ra, chỉ để lại toàn thân vết thương chồng chất Quyển Liêm nằm đang nằm, nhìn trời, ha ha địa cười.

"Nói! Lương thực đến tột cùng bị người giấu đi nơi nào! Vì cái gì kho lúa lí chỉ có một chút như vậy lương thực!"

Quyển Liêm ha ha địa cười.

Đang lúc này, có người hét lên: "Lương thực! Lương thực đến đây!"

Lập tức, bạo động nổi lên bốn phía.

Không đợi Quyển Liêm kịp phản ứng, đã có cái gì từng hột gì đó từ trên trời giáng xuống, đánh vào mặt của hấn trên.

Thiên Bồng ngửa đầu nhìn lại, không khỏi ngây ngốc một chút: "Đây là... Lương mưa?" (chưa xong còn tiếp...)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 561: Hầu Tử Cứu Trường

Lương thực rớt thành mưa rào giống như quay cuồng cát vàng vẩy quay cuồng dưới xuống, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều bao phủ tại vàng óng ánh nhan sắc bên trong. +

Có người cũng đã hét lên, nhưng càng nhiều người lại là đang nhìn bầu trời ngân người.

"Đây là có chuyện gì? Hạ lương thực rồi?"

"Bầu trời rõ ràng hạ lương thực rồi?"

Ngẩn ngui lổn ngạc sau, cả đô thành đều nhắc lên kinh thiên động địa tiếng hoan hô.

Mỗi người đều vút xuống dưới vũ khí, tại lương trong mưa hoa chân múa tay trước, bọn họ lấy tay đi đón lương thực, tiếp đây, lại cởi cũ nát quần áo đi bao.

Mỗi người đều ở lương trong mưa hoan hô trước, chạy trốn, gào thét, gào khóc lớn, không có nữa người đi trông nom Quyển Liêm, càng không có ai trông nom này trong vương cung có hay không thực có lương thực.

Một mảnh vui mừng bên trong, Quyển Liêm vẽ mặt mờ mịt địa nhìn trời. Vuốt phủ kín mặt đất lương thực, hồi lâu, hấn ngơ ngác địa bật cười.

"Đại thánh gia đến đây. . . Nhất định là đại thánh gia, ha ha ha ha! Đại thánh gia thật sự muốn tới lương thực. Quyển Liêm, thay Ô Kê quốc cao thấp tạ ơn đại thánh gia!"

Đang lúc Quyển Liêm cảm động đến rơi nước mắt thời khắc, chỉ thấy một bóng người vọt đến bên cạnh của hắn, đối với bụng của hắn chính là nặng nề một kích.

Lập tức, một ngụm máu tươi phun đi ra, Quyển Liêm ôm bụng thống khổ địa kêu rên.

"Tạ con mẹ ngươi!"

Một tiếng quát mắng, không đợi Quyển Liêm kịp phản ứng, hắn cũng đã cả bị nâng lên giữa không trung, nặng nề vung đến thành cung trên.

Cái này một ném, thiếu chút nữa không có bả nguyên bản thì có thương trong người Quyển Liêm rơi ngất đi.

Lại mở to mắt giờ, hắn chứng kiến một tấm mặt khỉ tợn tại trước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi địa quát: "Ngươi con mẹ nó có bệnh nhé? Không chờ ta trở lại phải đi chịu chết? Ngươi chết đừng lo, hồng rôi của ta lấy kinh đại sự. Tầng mười tám địa ngục ta đều đuổi theo!"

Quyển Liêm cả giật mình. Một hồi lâu. Mới cười xấu hổ đi ra, nói: "Quyển Liêm tạ ơn đại thánh gia, Quyển Liêm thay Ô Kê quốc dân chúng tạ ơn đại thánh gia, những này lương thực. . ."

"Lương thực? Ngươi là nên cảm ơn ta, nhưng không phải bởi vì này chút ít lương thực, mà là bởi vì ta cứu mạng của ngươi." Hầu tử chống kim cô bông thờ hồng học địa ngồi thẳng lên, ngẩng đầu nhìn một cái đầy trời phiêu hàng lương, nói: "Không có lương thực. Những điều này là giả, ta biến thành, là ảo cảm giác."

"Áo giặc?" Quyên Liêm lập tức há to miệng.

"Như thế nào, không được sao? Ăn không chết người là được, dù sao mười ngày nửa tháng trong bọn họ là phát hiện không được. Đơn giản như vậy biện pháp, người chẳng lẽ không thể tưởng được?" Nói, hầu tử một tay lấy Quyên Liêm hướng trên mặt đất lật dậy: "Con mẹ ngươi là đầu óc gì sét sao?"

Không đợi Quyên Liêm đứng lại, hắn cũng đã chứng kiến hầu tử đứng phía sau Lý Tĩnh, lập tức phản xạ có điều kiện địa muốn xoay người chạy trốn, đã thấy Lý Tĩnh bắt đặc dĩ mà hướng hắn cười. Lúc này mới dừng lại cước bộ.

Quay đầu lại, hầu tử đối với Lý Tĩnh vỗ vỗ Quyên Liêm vai nói: "Hắn bây giờ là ta bao phủ."

Lý Tĩnh vội vàng cúi đầu chấp tay nói: "Mặt tướng hiểu rõ. Mặt tướng hiểu rõ!"

Cái này vừa nói, Quyên Liêm mới thoáng lấy lại bình tĩnh, không yên địa nhìn qua hầu tử nói: "Đại thánh gia, lừa gạt. . . Chung quy phải không tốt, Quyên Liêm gần đây quang minh lỗi lạc. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hầu tử gậy gộc cũng đã giơ lên, ra vẻ muốn đánh, Quyên Liêm sợ tới mức vội vàng lui về phía sau một bước, chuẩn bị né tránh.

Này xem hầu tử ánh mắt lúc này do nguyên bản không yên biến thành hoảng sợ.

Nắm ngưng tại giữa không trung gậy gộc, hầu tử lộ ra dữ tợn biểu lộ hỏi: "Một cái đào phạm, theo ta đàm 'Quang minh lỗi lạc' ?"

Quyển Liêm vội vàng lắc đầu.

"Này 'Lừa gạt' được không?"

Quyển Liêm vội vàng gật đầu.

"Vớ người thật dễ nói chuyện không được, không phải buộc ta động gậy gộc?" Hầu tử lúc này mới đem kim cô bổng chậm rãi thu trở về, tức giận thóa nói: "Ta phát hiện người cùng Thiên Bồng chính là một cái tính tình, một cái đào phạm còn 'Quang minh lỗi lạc', còn 'Lừa gạt' không tốt? Khó trách các người thiên đình lúc trước sẽ thua bởi ta, cái này con mẹ nó đều là ăn no rồi việc trước. Có thể đạt tới mục đích là chính là hảo!"

Nói đi, hầu tử mặt không biểu tình mà hướng Quyển Liêm sử cái ánh mắt, nói: "Đi, tìm hấn. Trị quốc lý thiên vương chưa hấn đi, nhưng đùa giỡn tài ứng biến, muốn đem những người này khiến cho dễ bảo, hấn tuyệt đối không có vấn đề. Cũng đã đã nói, Ô Kê quốc cục diện rối rắm, hấn tới thu thập."

Chính trong ngôn ngữ, rất nhiều cấm vệ binh tướng cũng đã đuổi tới, nguyên một đám hoảng sợ mà nhìn xem Lý Tĩnh cùng hầu tử.

Không đợi bọn họ lên tiếng, hầu tử cũng đã giơ lên cao cao một tay quát: "Tất cả mọi người đi theo ta!"

Nói đi, hấn cũng đã nhảy lên thành cung trên thạch đôn.

Không có một người lính đem động, bọn họ từng người đều nhìn phía Quyển Liêm, hầu tử cũng quay đầu mặt không biểu tình mà nhìn về phía Quyển Liêm.

Nhìn qua mạn thiên phi vũ lương thực, nhìn qua thành cung hạ cao hứng được gào khóc khóc lớn lưu dân, Quyển Liêm hoảng hốt một hồi lâu, mới

thấp giọng nói: "Nghe. . . Nghe hẩn."

Nghe vậy, cấm vệ quân các tướng sĩ lúc này nguyên một đám đối với hầu tử khom người chấp tay, dùng bày ra phục tòng.

"Nguoi, lập tức dẫn người phong tỏa cửa cung, không thể lại cho phép người ở phía ngoài vào được!"

"Dạ!"

"Nguoi, mang đám người sưu hoàng cung, đem còn lưu lạc trong vương cung lưu dân toàn bộ đuổi ra ngoài, phải nhanh!"

"Tuân lệnh!"

"Nguoi, mang đủ nhân mã gác thành cung! Tây tường có hai khung thang mây, lập tức trừ bỏ, nếu có người nghĩ cứng ngắc xông tới, giết không cần hỏi!"

"Dạ!"

Trong nháy mắt, hầu tử cũng đã phân phối tốt lắm nhiệm vụ, binh tướng tứ tán mà đi.

Thẳng đến lúc này, Thiên Bồng cùng Huyền Trang mới xa xa mà xuất hiện tại thành cung cuối cùng.

Nhàn nhạt nhìn bọn họ liếc, hầu tử thả người nhảy lên, hóa thành một đạo kim quang biến mất vô tung.

"Đại thánh gia. . . Đi nơi nào?" Quyển Liêm hỏi.

Lý Tĩnh bất đắc dĩ địa cười, nhàn nhạt thờ dài nói: "Đại thánh gia huyền hóa ra lương mưa, ăn được no bụng, lại nuôi không sống người. Càng ăn,

người sẽ càng mệt mỏi, cuối cùng kỳ thật cùng chết đói không khác. Hiện tại nếu để cho nạn dân dẫn quá nhiều lương thực, đến lúc đó đi lấy về đến, cần phải sinh sự đoan, nếu là không lấy tác bọn họ làm theo sẽ chết. Cho nên, cái này mừa phải mau chóng ngừng. Một khi ngừng, lại sợ bọn họ phản công. Đại thánh gia đây là làm cho thủ hạ của người trước không chế được thế cục, vì bảo đảm phải hết sức cẩn thận, lại tự mình ra tay thanh tra những kia không dễ dàng phát giác góc. Dù sao. . . Trong vương cung lưu lại nhiều một người, đến lúc đó đều là một cái phiền phức."

Quyển Liêm nháy mắt con người lược lược nghĩ nghĩ, vội vàng cúi đầu chấp tay nói: "Quyển Liêm. . . Tạ lý thiên vương chỉ điểm."

Trong nháy mắt, tại hầu tử điều động hạ, cấm vệ quân cũng đã hấp tấp địa đem trọn cả hoàng cung đã không chế đứng lên. Tất cả lưu dân đều bị trục xuất khỏi cửa cung bên ngoài. Một đoàn sĩ binh dùng dây thừng lôi kéo trước đem không lồ cửa cung một lần nữa bị dựng lên. Bắt đầu tu sửa.

Xa xa trên nóc nhà. Vòng quanh hạt gạo trong gió nhẹ, thanh tâm lẳng lẳng địa đứng, quan vọng.

Thẳng đến đem mọi chuyện cần thiết đều âm thực xong rồi, hầu tử mới xuất hiện tại Thiên Bồng cùng Huyền Trang trước mặt, ba người người xem ta, ta xem của người.

Thiên Bồng quay đầu lại nhìn đang tại xa xa tinh tế nghe Lý Tĩnh dạy bảo Quyển Liêm liếc, nói: "Đừng trách hấn, Quyển Liêm là trung hậu thành thật người. Tổng có một chút hạm, qua không được."

Hầu tử ung dung nói: "Nếu ta tại, tuyệt sẽ không làm cho hấn đi ra ngoài. Nếu là thật làm cho hấn ra khỏi, tự một nhất định sẽ không để cho hấn còn sống trở về."

Thiên Bồng không khỏi nhin không được cười lên, nói: "Cho nên người là đại thánh gia a."

Bị này đại nạn, có hầu tử ở một bên chăm chăm vào, có Lý Tĩnh tại bên người giáo trước, Quyển Liêm lập tức tự biến "Thông minh".

Bọn họ đầu tiên làm, chính là chữa trị cửa thành, trông nom hảo gác cổng. Xua tan trước cửa cung lưu dân.

Nguyên bản tạo phản cũng là bị bắt đắ dĩ, dân dĩ thực vi thiên. Không có lương thực, chẳng khác nào không có mệnh, không liều mạng chẳng lẽ chờ chết sao?

Hiện tại có lương thực, ai còn tạo phản? Cho dù còn lại vài cái nội tâm có điểm mặt khác tính toán, lúc này từ lâu kinh tổ chức không dậy nổi đại lượng lưu dân tiến công hoàng cung. Chỉ cần cấm vệ quân ở ngoài cửa bày ra giết không cần hỏi tư thế, tất cả lưu dân lúc này tự rút trở về, lại không có dũng khí khiêu chiến.

Cứ như vậy vượt qua bình tĩnh hai ngày, ngày thứ ba buổi sáng, tại hầu tử bức bách hạ, Quyển Liêm leo lên thành lâu hướng tất cả lưu dân tuyên bố thượng thiên báo mộng cho hắn, nói hắn là lão quân tọa hạ đồng tử năm thế, đi đến thế gian, là vì tạo phúc Ô Kê quốc dân chúng. Đáng tiếc hắn không có làm tốt, ngược lại làm quốc làm dân.

Nói lời này thời điểm, Quyển Liêm vẻ mặt đau đớn địa liệt kê từng cái tội trạng của mình. Đó là thực đau nhức, bởi vì hầu tử tự tại đằng sau khắp.

Khiển trách hết tội của mình, lại biểu đạt đối những năm gần đây này não động bên trong bất hạnh chết vì tai nạn dân chúng ai điều, Quyển Liêm cắn răng, đỏ lên nghiêm mặt, nói ra cuối cùng tổng kết. Chủ quan là Ngọc

Đế niệm khi hấn mười thế tu hành, có công với thiên địa phân thượng, quyết định cho hấn một lần lấy công chuộc tội cơ hội, làm cho hấn trấn an Ô Kê quốc dân chúng, khác lập tân quân, sau đó hộ tống Huyền Trang đi về phía tây lấy kinh.

Cái này một đại đoạn nói cho hết lời, này thành cung phía dưới có thể nói là lạng ngắt như tờ. Những cái này bình dân đều nguyên một đám nhú lại lông mày, bán tín bán nghi địa nhìn qua trên cổng thành Quyển Liêm.

Không duyên có bị nhiều năm như vậy khổ, vết thương kia, cũng không phải là mấy câu có thể san bằng.

Gặp tình hình này, hầu tử đơn giản lừa gạt rớt cuộc.

Chỉ thấy hấn âm thầm một ngón tay, này trong mây lãng không đánh xuống hào quang, chiếu rọi tại Quyển Liêm trên người. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người xem trọn tròn mắt.

"Nương, diễn trò làm nguyên bộ, còn không mau tạ ơn? Nghĩ tới ta đá ngươi sao?"

Nghe vậy, Quyển Liêm chỉ phải nơm nớp lo sợ địa quỳ xuống đất, dập đầu.

Lập tức, tất cả mọi người quỳ xuống lễ bái.

Đương nhiên, riêng này dạng còn là không được, tín ngưỡng là giả, thực vật nên là thật. Không có thực vật, phải chết rất nhiều người.

Vì vậy, Quyển Liêm lại giả tá báo mộng danh nghĩa, mang theo một nhóm lớn lưu dân đi đến cự ly đô thành mười dặm có hơn hồ nước, nói với bọn họ Ngọc Đế báo mộng cho hấn, nói trong chỗ này đều biết không rõ cá.

Chính trong ngôn ngữ, hầu tử lại là âm thầm làm phép, mấy cái dài ba xích cá lớn nhảy ra mặt nước.

Lập tức, một mảnh xôn xao!

Lần này, mọi người triệt để tin.

Quyên Liêm án lấy Lý Tĩnh chỗ nhắc nhở, đem nguyên một đám địa điểm nói cho dân chúng, rất nhiều dân chúng lúc này hướng điều chi phương vị tiến đến, nên bắt cá bắt cá, nên đánh săn đi săn, nên đến trong rừng thái cái nấm, đi ra trong rừng thái cái nấm.

Lần này, triệt để địa thiên hạ thái bình.

Nhìn qua này tứ tán mà đi lưu dân, Quyên Liêm phảng phát hư thoát vậng ngòi liệt trên mặt đất, bụm mặt, lại khóc lên.

Năm năm, suốt năm năm, hấn tỵ không ngủ qua một ngày an ổn cảm giác.

Tất cả mọi người lẳng lạng mà nhìn xem hấn, kể cả Quyên Liêm thủ hạ binh tướng, một đám người, cứ như vậy bất đắc dĩ mà nhìn xem cao lớn thô kệch Quyên Liêm khóc đến thiếu chút nữa tắt thở.

Một hồi lâu, hấn mới trì hoãn qua được, đối với hầu tử lễ bái, nức nở nói: "Quyên Liêm tạ ơn đại thánh gia."

Hầu tử chỉ chỉ Lý Tĩnh nói: "Tạ lý thiên vương a."

Quyên Liêm ngược lại lễ bái Lý Tĩnh, nói: "Quyên Liêm tạ ơn lý thiên vương, nếu là không có lý thiên vương. . . Lần này Quyên Liêm thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Quyên Liêm tạ ơn lý thiên vương, Quyên Liêm

thay Ô Kê quốc dân chúng, tạ ơn lý thiên vương. Đều do Quyển Liêm ngu muội, đều do Quyển Liêm ngu muội a!"

Lý Tĩnh nghiêng mặt đi nhìn hầu tử liếc, thân thủ đem Quyển Liêm nâng dậy, nói: "Người những cái này chính lệnh, không có đồng dạng là sai."

"A?"

Lời này vừa nói ra, Quyển Liêm lập tức mộng.

Nhàn nhạt thở dài, Lý Tĩnh nói khẽ: "Nhưng người người này sai rồi, sai được thái quá." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cảm tạ duy trì, cầu vé tháng cầu đặt cầu khen thưởng cầu phiếu đề cử cầu máy tính websites điểm cuối kích ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 562: Hoa Sơn

"Cái gọi là, từ không chưởng binh, tình không lập sự, nghĩa bất lý tài, thiện. . ." Lý Tĩnh ngẩng đầu lên xa xa địa nhìn Thiên Bồng liếc, thân thủ vỗ vỗ Quyển Liêm vai, thở dài: "Không thể làm quan vậy. Thiên đình như thế, thế gian, cũng như thế. Đây là đại năng đều không cải biến được quy tắc. Đã không cải biến được. . . Dĩ nhiên là được tuân thủ."

"Thiện. . . Không thể làm quan?"

Nghe vậy, Quyển Liêm một hồi hoảng hốt.

Thiên Bồng lông mày hơi nhăn chau, sắc mặt như thường.

"Không nói, không nói, nói nhiều hơn, liền bắt hảo." Lý Tĩnh cười cười, ngược lại đối với hầu tử chấp tay nói: "Đại thánh gia, mặt tướng chuyện tình, cũng đã xong xuôi, cũng nên phản hồi thiên đình."

Hầu tử hướng phía Thiên Bồng cùng Quyển Liêm liếc hai mắt, ung dung nói: "Không theo chân bọn họ nhiều tâm sự?"

"Không được." Lý Tĩnh cười khan nói: "Hai vị đều là nhân trung long phượng, chắc hẳn, hẳn là hiểu rõ Lý Tĩnh theo lời."

Hầu tử lượm lượm gạt đầu, chấp tay nói: "Này, tợ tại này tạ ơn lý thiên vương lần này xuất thủ tương trợ. Tuy nói là Ngọc Đế hạ lệnh, bất quá ta Tôn Ngộ Không ký là người tình."

Nghe vậy, Lý Tĩnh thụ sủng nhược kinh, vội vàng cúi đầu chấp tay nói: "Không dám nhận, không dám nhận."

"Này, ta đưa tiễn ngươi."

"Đại thánh gia xin dừng bước, Lý Tĩnh xin được cáo lui trước."

Nói đi, Lý Tĩnh khom người lui về phía sau mấy bước, lại hướng phía Huyền Trang, Thiên Bồng, Quyên Liêm chấp tay, xoay người bay lên trời, chích một hồi, cũng đã biến mất vô tung.

Trên mặt hồ, rất nhiều thuyền đánh cá đã bắt đầu bận rộn lên. Bên cạnh bờ trên, lưu dân cũng đã tứ tán mà đi, chỉ còn lại có một con vệ đội bảo vệ xung quanh Huyền Trang bọn người.

Quyên Liêm còn đang mặc niệm trước cái gì ngăn người. Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đứng.

Xa xa địa nhìn lại, hầu tử chứng kiến thanh tâm tựu cô linh linh địa đứng ở trăm trượng có hơn.

Đoạn đường này, nàng một mực đi theo, hầu tử nhất định là biết đến. Bất quá nàng đi theo chính mình, đây là muốn làm gì?

"Đại thánh gia. Nghĩ gì thế?" Theo hầu tử ánh mắt, Ngao Liệt rất nhanh cũng nhìn thấy thanh tâm, không khỏi sửng sò.

"Ngọc Đế cho nàng nhâm cá ngự sử, nói là chuyên môn trông nom cùng ta có quan hệ sự vụ." Hầu tử sờ lên cằm ung dung nói: "Ta suy nghĩ, vừa mới ta đối Lý Tĩnh khách khí như vậy, hấn trở về bẩm báo Ngọc Đế, Ngọc Đế có thể hay không liền đem chức vị của nàng rút lui. Sờ do Lý Tĩnh đảm đương."

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động người thượng thiên nhậm chức? Đây chính là mới lạ sự a."

Hầu tử hừ lạnh một tiếng. Nói: "Trời biết đạo cái này bà nương đánh cái quý gì chủ ý."

Nói đi, hầu tử xa xa địa bạch thanh tâm liếc.

Lập tức, thanh tâm mặt trướng đến đỏ bừng.

Cự ly xa, hầu tử cũng giảm thấp xuống thanh âm, có thể thanh tâm là hội đọc môi, tự nhiên biết rõ hầu tử nói gì đó. Mấu chốt nhất là, hầu tử "Bà nương" hai chữ còn nói được đặc biệt chậm. Cái này rõ ràng ngay cả có ý làm cho nàng biết đến.

Giờ này khắc này, thanh tâm tâm tình, thực hận không thể tìm tìm cái lỗ chui xuống, có thể từ đầu đến cuối, chân lại một bước đều không có chuyển.

Nhìn, hầu tử không khỏi hơi chau nổi lên lông mày.

Tiểu bạch long nửa đậy trước miệng, thấp giọng nói: "Nàng có thể hay không là ai phái tới phá hư lấy kinh?"

"Người chỉ ai?"

"Ngạch. . . Ta là nói, ngài người sư phụ kia, tu bồ đề a."

Nghe vậy, hầu tử lập tức hừ bật cười. Nói: "Trên cái thế giới này, ai tới phá hư lấy kinh ta đều tin, duy chỉ có hấn đến phá hư, ta không tin."

Nói đi, hầu tử lắc đầu, xoay người đi ra, lưu lại tiểu bạch long đứng ở tại chỗ về mặt nghi hoặc.

Chuyện cho tới bây giờ. Hầu tử cũng sớm đã đổi người sư phụ kia không có chút nào tín nhiệm cảm giác, nhưng mà cũng tuyệt đối sẽ không hoài nghi tu bồ đề hội phái thanh tâm đến phá hư lấy kinh.

Rất nhiều sự, bây giờ cũng đã chân tướng rõ ràng, hầu tử trong nội tâm tự nhiên cũng tinh tường, lúc trước tu bồ đề tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động gây nên, cùng với sau đổi Phong Linh thân phận giấu diếm đến tột cùng là vì cái gì.

Hơn sáu trăm năm trước chuyện tình, Như Lai xem như người khởi xướng, tu bồ đề cảm giác không phải là trợ trụ vi ngược? Thật muốn bàn về đến, hai người đều là phía sau màn độc thủ, đều là đem chính mình đùa bỡn tại võ tay trong lúc đó cừ địch, nó khác nhau bất quá là mục đích cuối cùng nhất bất đồng thôi.

Tại tuyệt đại đa số thời điểm, đây đều là một kiện hầu tử không muốn đi đề cập chuyện tình.

Vì Kim Thiên Tử căn cứ chính xác nói, tu bồ đề trợ Như Lai thiết hạ kết thúc, tới đầu đến, chính mình lại thật đúng là thuận tâm ý của hắn, bước lên cái này điều đi về phía tây đường. Không thể không nói, của mình người sư phụ này, mới là trong thiên địa cao minh nhất kỳ thủ.

Không xong là, hắn hết lần này tới lần khác lại là sư phụ của mình, giết hắn. . . Điểm này, hầu tử thật tình làm không được.

Có một số việc, quên, có lẽ mới là duy nhất đường ra a.

Nghĩ, hầu tử không khỏi tự giễu nói: "Quát tháo tam giới thiên địa sát thần, kỳ thật cũng bất quá miệng cộp gan thỏ thôi, một khi đâm trung uy hiếp, liền cái gì cũng không phải."

"Gì?" Quyển Liêm vẻ mặt mê mang địa nhìn qua hầu tử.

"Không có gì, nói người hản là đã quyết định quyết tâm theo ta đi về phía tây đi?"

Quyên Liêm ngơ ngác địa đứng một hồi lâu, nói khẽ: "Yên tâm đi, Quyên Liêm đã đáp ứng rồi, bất kể như thế nào, đều làm được."

Hầu tử ngậm miệng, nhẹ gật đầu.

Không bao lâu, trời u ám dưới mặt đất nổi lên mưa, này mưa rất thưa thớt địa, đem mặt đất đều trở nên lầy lội không chịu nổi.

Mưa nhỏ trung, những cái này đói luống cuống lưu dân còn đang bên hồ lăn qua lăn lại trước, không có chút nào đụt mưa ý tứ.

Đoàn người chậm rãi đi trở về.

Nguy cơ thoáng cái triệt để giải trừ, những cái này binh tướng, còn có theo tới vài cái đại thần đều nhẹ nhàng thở ra, trên đường đi khó được một mảnh hoan thanh tiểu ngữ. Quyên Liêm lại hoàn toàn khác biệt, xem ra, giống như so với lúc trước càng thêm trầm mặc, lông mày thủy chung chăm chú địa nhíu lại, tựa hồ vẫn còn đang suy tư trước Lý Tĩnh cuối cùng nói câu nói kia.

Không chỉ là Quyên Liêm, Huyền Trang, Thiên Bồng, hầu tử, đều trầm mặc không nói. Điều này khiến cho thích nói chuyện tiểu bạch long toàn thân không khỏe, chỉ phải hướng hắc hùng tinh bên người cọ.

Phản hồi vương đô, Quyên Liêm liền bắt đầu chuẩn bị truyền ngôi công việc. Nghiêm túc địa chọn lựa vài cái hản cho rằng khá phù hợp kế nhiệm vương vị đại thần, lại phản phục trung cầu Thiên Bồng, Huyền Trang, còn có hầu tử ý kiến, giằng co vài ngày, mới thật không dễ dàng định ra rồi nhân tuyển. Bất quá, này đẳng cơ đại điển nhưng chỉ là qua loa địa cử hành.

Một mặt Ô Kê quốc trải qua như vậy một phen lăn qua lăn lại, đã sớm nguyên khí đại thương, về phương diện khác, Quyển Liêm không tâm tình, này người kế nhiệm cũng không dám yêu cầu cái gì.

Làm xong những này. Ô Kê quốc chuyện tình coi như là đã qua một đoạn thời gian.

Lên đường ngày đó, hơn vạn dân chúng tiễn đưa, chỉ tiếc tổng không phải Quyển Liêm, mà là Huyền Trang.

Hạo hạo đăng đăng tràng diện trung, đường đường Ô Kê quốc tiền nhiệm quốc vương. Cứ như vậy triệt để sa vào phối hợp diễn.

Bước trên đi về phía tây lộ giờ, Quyển Liêm thủy chung mặt ủ mày chau, than thở, cảm giác kia, giống như bị toàn bộ thế giới đều từ bỏ dường như. Cũng may đi ra đô thành mười dặm có hơn, gặp tân nhậm quốc vương mang theo văn võ quan viên chờ tiễn đưa đội ngũ, này thân sắc mới thoáng dễ nhìn chút ít.

Đơn giản địa cáo biệt qua đi. Ly khai Ô Kê quốc. Đoàn người lại là tiếp tục hướng tây.

...

Lúc này, Hoa Sơn.

Nhu hòa dương quang hạ, con rết tinh Ngô Long chính như cùng đi thường vậy ngồi trong sân ghé đá ung dung rảnh rỗi rảnh rỗi mà nhìn xem thư, phơi nắng trước thái dương.

Một vị mặc ngân sắc khải giáp sĩ binh phụ giúp một cái bị phản trói tay thư sinh theo ngoài cửa đi đến.

Trông thấy Ngô Long trên trán này hai cây râu dài thời điếm, thư sinh kia lập tức lại càng hoảng sợ, vội vàng quay đầu run rẩy trước hỏi: "Cái này. . . Vị này chính là. . ."

Người binh lính kia lạnh lùng địa liếc thư sinh liếc, quát lên: "Quy xuống!"

Không đợi thư sinh kịp phản ứng. Binh lính cũng đã một cước đá vào hấn quắc trên tổ, buộc hấn cách một tiếng quy rạp xuống đất. Lần này, thư sinh kia đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, cũng không dám kêu ra tiếng.

Ngô Long để quyển sách trên tay xuống cuốn, nhàn nhạt hỏi: "Người nào?"

Binh lính chấp tay nói: "Khởi bẩm ngô tướng quân, đây là hôm nay tuần sơn thuận tay nắm bắt, còn chưa kịp hỏi."

Ngô Long ung dung đánh giá thư sinh hai mắt, thư sinh kia lập tức sợ tới mức một hồi run rẩy.

Thư sinh này nhìn về phía trên mi thanh mục tú, ước chừng hai mươi mấy tuổi tuổi, trát trước cao cao búi tóc. Mặc một thân màu xám áo vải, áo vải trên không có tầm thường bản dân trên người thông thường miếng vá, lại là tổn hại vải. Nhìn dấu vết, hẳn là tại đây trong núi mới ma phá, còn không kịp tu bổ, cả người nhìn về phía trên cực kỳ chật vật.

Tại nơi này trông coi nhiều như vậy năm, ngô nhập phạm nhân. Có thể nói nhiều không kể xiết. Bất quá, giống như trước mắt thư sinh chật vật như vậy thật đúng là không thấy nhiều. Hoang sơn dã lĩnh, hội chạy đến nơi đây tới vậy không phải được nông chính là hộ săn bắn, cho dù là ngẫu nhiên nhìn thấy vài cái chạy đi trải qua du khách, cũng đều tất nhiên đến có chuẩn bị. Mà trước mắt cái này, rất hiển nhiên ba người cũng không phải.

Ai hội mặc loại này ngày bình thường ở nhà vải bào chạy loại địa phương quý quái này đến?

Nhìn, Ngô Long thuận miệng nói: "Người, là ai, đến Hoa Sơn làm gì? Nếu không theo thực đưa tới, sẽ làm cho người có đến mà không có về."

Thư sinh kia nuốt khô nhỏ nước miếng, thấp giọng nói: "Tiểu nhân họ Lưu, danh Ngạn xương, nhà ở Hoa Sơn hạ, tới nơi này. . . Tới nơi này. . . Là tới hái thuốc."

"Hái thuốc?"

Đang lúc này, lại một tên binh lính theo ngoài cửa đi đến, vừa thấy cái này Lưu Ngạn Xương chính là sững sờ: "Làm sao người ở chỗ này?"

Lưu Ngạn Xương vội vàng cúi đầu xuống.

"Các người nhận thức?" Ngô Long cúi đầu nhấp một ngụm trà nói.

Binh lính cũng nói: "Khởi bẩm tướng quân, cũng không tính nhận thức, chính là tuần sơn gặp phải qua."

"Chuyện khi nào rồi?"

"Hai ngày trước, chính là ta đã lệnh cưỡng chế hãn ly khai."

Ngô Long thân thủ chỉ chỉ tiên tiến tới binh lính nói: "Hôm nay tuần sơn thời điểm bắt được."

Nghe vậy, này người hiểu biết ít sĩ binh lúc này hướng Lưu Ngạn Xương nhìn quá khứ, vẻ mặt vẻ giận dữ, sợ tới mức Lưu Ngạn Xương vội vàng xê dịch thân thể, cúi đầu áp ứng nói: "Này. . . Dọc còn không có thái đến, cho nên. . . Cho nên tiểu nhân tự lại nữa rồi."

Người binh lính kia dương tay muốn đánh, Lưu Ngạn Xương vội vàng thân thủ đi ngăn cản, đang lúc này, Ngô Long ở bên cạnh ung dung một câu: "Dừng tay."

Lập tức, hai người động tác đều cứng lại rồi.

Người binh lính kia căm tức Lưu Ngạn Xương nói: "Không phải theo như ngươi nói cái kia được không phải ngươi có thể thái lấy được sao? Đừng nói ngươi cái này tay trời gà không chặt, chính là già nhất luyện được nông, cũng bò không được cái kia nhai!"

"Không thử thử làm sao biết?" Lưu Ngạn Xương hơi ngửa đầu, thấy kia binh lính đưa tay vừa muốn đánh, lập tức sợ tới mức lại rụt rụt thân thể, cẩn thận địa nhìn Ngô Long.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Ngô Long nhẹ giọng hỏi: "Cái gì được?"

Không có người trả lời.

Ngô Long hướng phía Lưu Ngạn Xương nhìn quá khứ, thoáng tăng thêm ngữ khí đạo: "Ta hỏi ngươi cái gì được."

"TỰU cái này!" Lưu Ngạn Xương vội vàng theo trong tay áo tìm ra một tấm khô vàng giấy, hai tay đưa cho Ngô Long, cẩn thận nói: "Đây là muốn vội tới tiểu nhân này nằm trên giường lão mẫu thân chữa bệnh, đại phu nói, không phải thuốc này không thể. Chính là này được nông sợ nguy hiểm không chịu đến, tiểu nhân nhà nghèo, cũng trả không nổi nhiều ít ngân lượng. . . Cho nên. . . Cho nên đành phải chính mình đến đây." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Thật có lỗi, con ba ba gia internet suy sụp. . . Hiện tại ở bên ngoài tìm cái địa phương đổi mới, cho nên mới muộn như vậy. Cầu vé tháng cầu vé tháng. Còn có, kí tên tặng thư hoạt động đã bắt đầu ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 563: Hứa Nguyện Cùng Lễ Tạ Thần

Ngô Long chích cú đầu nhìn này khô vàng trang giấy hai mắt, liền lại lần lượt trở về. ∈ ↗ ,

Lưu Ngạn Xương hai tay tiếp nhận trang giấy, nuốt khô nhỏ nước miếng, đầy cõi lòng chờ mong địa nhìn qua Ngô Long, bài trừ đi ra vẻ mặt cười lấy lòng, nói khê: "Vài vị thần quân đều pháp lực thông thiên, lại là cảm động và nhớ nhung thương sinh khó khăn hảo thần tiên, tiểu nhân trong nhà lão mẫu thân cũng đã nằm trên giường nhiều năm, bây giờ mệnh tại sớm tối. Không bằng... Không bằng thần quân giúp tiểu nhân đi hái thuốc, thành toàn tiểu nhân hiếu tâm tốt không?"

Ngô Long trên mặt liền nửa điểm biểu lộ đều không có.

Lưu Ngạn Xương vội vàng thu thu này nịnh nọt cười, nháy mắt con ngươi nghiêm mặt nói: "Kể từ đó, tiểu nhân cũng không cần lại mạo hiểm lên núi, không cần một lần nữa cho chư vị thần quân thêm phiền toái. Đãi sau khi trở về, trị tiểu nhân này lão mẫu thân, cần phải truyền vi câu chuyện mọi người ca tụng. Đến lúc đó, tiểu nhân định đem chư vị sự tích rộng vi truyền bá, hưng miếu thờ, thịnh hương khói."

Nói đi, Lưu Ngạn Xương hắc hắc địa cười, mở to hai mắt nhìn qua Ngô Long.

Nửa ngày, Ngô Long lại là nhin không được cười lên, này lông mày chau thành bát tự, thật giống như xem một người ngu ngốc giống như địa nhìn Lưu Ngạn Xương.

Này đứng sau lưng Lưu Ngạn Xương hai vị binh lính cũng nở nụ cười.

Trong lúc nhất thời, Lưu Ngạn Xương có điếm tìm không được đầu mối.

Ba người kia còn đang cười, cười đến Lưu Ngạn Xương trong nội tâm đều có chút phát hoảng, mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chậm rãi chảy xuống.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ phải lau một cái mồ hôi, kiên trì ưỡn nghiêm mặt nói: "Vài vị thần quân cũng hiểu được tiểu nhân nói được có lý?"

"Có lý, có lý." Một vị binh lính hướng phía Lưu Ngạn Xương dựng lên ngón cái, cười nói: "Xác thực là tốt biện pháp, chờ người đi trở về, như vậy một tuyên truyền, sau này chúng ta còn có bận rộn, trong nhà ai có một đau đầu nhức óc. Đều hướng cái này đến hái thuốc. Nếu không. Ta cạy giòn tại nơi này bày quầy bán thuốc tính. Khẳng định sinh ý hưng long."

Lưu Ngạn Xương sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng lắc đầu khoát tay nói: "Tiểu nhân nói sai rồi, tiểu nhân nói sai rồi. Chỉ cần chư vị thần quân giúp tiểu nhân một bả, sau khi trở về, tiểu nhân ngậm miệng không nói chuyện, ngậm miệng không nói chuyện! Tuyệt sẽ không làm cho người ta quấy rầy chư vị thần quân thanh tu."

"Vạn nhất nói lỡ miệng?" Ngô Long ung dung hỏi.

"Sẽ không! Tuyệt sẽ không!" Lưu Ngạn Xương vội vàng dựng thẳng lên ba chỉ làm thề trạng.

Ngô Long nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt thở dài, như không có việc gì nói ra: "Người chết ý. Mới là tối căng. So với thay người đi hái thuốc, ta lại cảm thấy trực tiếp giết người, mới là tốt nhất biện pháp giải quyết. Xong hết mọi chuyện. Người cảm thấy cái chủ ý này như thế nào?"

Ở đây hai cái binh lính lúc này gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lập tức, Lưu Ngạn Xương trên mặt xoay địa hạ xuống, thanh. Cả ngòi liệt trên mặt đất, hoảng sợ địa nhìn qua Ngô Long.

Sau một lát, hấn cả phác qua ôm Ngô Long ðũi khóc hô: "Thần quân tha mạng a! Thần quân tha mạng a! Tiểu nhân lần này trở về, rút cuộc ðừng tới! Tiểu nhân cam ðoan rút cuộc ðừng tới!"

Một cước ðem khóc ðến một bả nước mũi một bả lệ Lưu Ngạn Xương đá vãng, Ngô Long ðem trong tay trà chén nhỏ ngưng tại trên bàn đá, hừ cười nói: "Yên tâm ði. Chúng ta không phải yêu ma, thật muốn bàn về. Chúng ta còn là thiên binh. Tuy nói không nghĩ giúp người, nhưng còn không ðến mức giết người. Bất quá... Tri túc thường nhạc, có một số việc, nếu như người làm ðược quá mức, ðể cho chúng ta nổi lên sát tâm, vậy khó nói."

Nghe vậy, Lưu Ngạn Xương gật đầu liên tục, ngậm miệng lại, nếu không dám nói gì.

Giơ tay lên, Ngô Long ðang muốn phân phó hai cái binh lính ðem Lưu Ngạn Xương ném ra Hoa Sơn địa giới, ðang lúc này, hai vị thị nữ từ ðàng xa ðã ði tới, trong tay tất cả bung một cái màu ðỏ chén ðĩa, trên mâm bày ðặt chút ít ðơn giản xanh xao, rau quả, còn có nước trong.

Gặp hai người thị nữ hướng phía bên này ði tới, Ngô Long tay không khỏi ðừng lại.

Cái này hai người thị nữ ði ðến Ngô Long trước mặt, phúc thân hành lễ.

"ði cho tam thánh mẫu tống cái ăn?"

Trong đó một vị thị nữ phúc thân đáp: "Hôm nay đã đưa đi... Đây là thu hồi, ngày hôm qua."

Ngô Long liếc các nàng trong tay cái khay liếc, lông mày hơi nhăn.

"Lại là tích nước chưa thấm hạt mét không vào a..."

"Từ lần trước tam thái tử đã tới sau, tam thánh mẫu vẫn là như thế này. Tam thánh mẫu chỉ có luyện thân cảnh tu vi, tiếp tục như vậy chỉ sợ..."

"Lại tiếp tục như vậy, cũng chỉ có thể báo cho nhị gia, do nhị gia đến xử lý a."

"Tam thánh mẫu, nhị gia?" Lưu Ngạn Xương con mắt cô lỗ nhất chuyên, cô lấy dũng khí nói ra: "Thần quân, ngài theo lời tam thánh mẫu, phải không là Hoa Sơn thánh mẫu Dương Thiên?"

Ngô Long con mắt chậm rãi hướng phía Lưu Ngạn Xương nghiêng qua quá khứ, khẽ nói: "Biết rõ nhiều như vậy làm chi? Biết được càng nhiều, bị chết càng nhanh. Người tới, đem hấn ném ra Hoa Sơn địa giới."

"Dạ!"

Một tiếng hòa cùng, hai cái binh lính lúc này hướng Lưu Ngạn Xương đi tới, thân thủ muốn đưa hấn uốn éo tống xuất Hoa Sơn.

Thấy thế, Lưu Ngạn Xương một bên né tránh một bên la lên nói: "Chờ một chút! Chờ một chút! Thần quân! Thần quân! Tam thánh mẫu không muốn ăn cái gì, tiểu nhân có biện pháp! Tiểu nhân có biện pháp!"

"Biện pháp gì?" Ngô Long đưa tay ngăn lại hai cái binh lính động tác.

Lưu Ngạn Xương vội vàng quy hảo, thấp giọng nói: "Nếu là tiểu nhân có thể làm cho tam thánh mẫu ăn cái gì, thần quân có hay không..."

"Nếu là người có thể làm cho tam thánh mẫu ăn cái gì, chớ nói này được, tiên đan ta đều tìm tới cho người, đáng tin người này lão mẫu thân sống lâu trăm tuổi."

"Một lời đã định!"

...

Không bao lâu, Lưu Ngạn Xương liền bị đưa đến cái động khẩu.

Ngô Long chỉ vào huyết động nói: "Tam thánh mẫu đang ở bên trong, nếu thật có thể như như lời người nói, làm cho tam thánh mẫu ăn cái gì, hết thấy hảo thương lượng. Nếu là không được..."

Nói đến chỗ này, Ngô Long lập tức cười lạnh hai tiếng, sợ tới mức Lưu Ngạn Xương tại chỗ ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn qua này tối như mực huyết động, Lưu Ngạn Xương đột nhiên có một loại đâm lao phải theo lao cảm giác.

"Đi thôi."

Sâu hít một hơi thật sâu, vòng quanh ống tay áo, tráng nâng đảm, Lưu Ngạn Xương đi lên phía trước hai bước, lại lùi về một bước, quay đầu lại nhìn nhìn Ngô Long, nuốt khô nhỏ nước miếng.

"Đi a." Ngô Long mặt không biểu tình mà nói ra: "Chẳng lẽ lại còn muốn ta cũng người đi vào không thành?"

Sự đao lâm đầu, ngựa chết cũng chỉ có thể đương ngựa sống y.

Lưu Ngạn Xương bắt đầu rón ra rón rén địa hướng trong động phủ đi, đi được thật chậm.

Đợi hẳn hoàn toàn tiến vào động phủ sau, đứng ở Ngô Long bên cạnh sĩ binh thấp giọng hỏi: "Tướng quân, cứ như vậy phóng hẳn đi vào? Muốn hay không cùng quá khứ nhìn xem?"

Ngô Long khoát tay áo nói: "Cùng quá khứ làm chi? Tam thánh mẫu cái gì tính cách người không phải không biết, hơn nữa, cách pháp trận. Người còn sợ xảy ra chuyện gì không thành? Muốn thật có thể làm cho tam thánh mẫu ăn được đông tây tốt nhất. Không thể. Thư sinh này cho tam thánh mẫu vung trút giận cũng tốt."

Nói, Ngô Long hắc hắc địa nở nụ cười.

...

Lúc này, Lưu Ngạn Xương cũng đã đi qua cái kia thật dài đường hầm một phần ba, nhìn qua xa xa màu tím ánh sáng, trong lòng của hắn không khỏi đã khởi cổ lai, có chút hồi hận vừa rồi đưa ra cái này đề nghị.

Tam thánh mẫu chỉ là Nhị Lang Thần Dương Tiễn muội muội Hoa Sơn thánh mẫu Dương Thiên, chuyện này, Hoa Sơn bên ngoài cư dân là mọi người biết rõ. Lưu Ngạn Xương nguyên bản nghĩ là. Bên ngoài cái kia thân quân không dễ nói chuyện, nói không chừng tam thánh mẫu hội dễ nói chuyện. Vạn nhất nàng thực đồng ý giúp mình rồi sao?

Bất quá thái cá được mà thôi, đối phạm nhân mà nói có lẽ khó như lên trời, nhưng đối với tại có thể bay thần tiên mà nói, căn bản cũng không phải là chuyện này nhi.

Nhưng bây giờ nhớ tới nhập trước động Ngô Long kia phen lời nói, hẳn lại không khỏi có chút khiếp đảm.

Vạn nhất cái này tam thánh mẫu canh không dễ nói chuyện? Đừng quên nàng chính là có tiếng mất linh thần a, Hoa Sơn trên đỉnh thánh mẫu miếu,

liền cá ông từ đều không có, sớm cũng chỉ còn lại có đồ nát thê lương.

Hơn nữa, nàng vì sao không ăn đông tây? Đã xảy ra chuyện gì sao? Tâm tình không tốt? Nếu thật là tâm tình không tốt. Vạn nhất cầm mình khai đao làm sao?

"Ai... Ngàn không nên vạn không nên, không nên cái gì cũng không biết tỵ một đầu não nhiệt địa mở miệng a. Nương. Hải nhi nếu không thể quay về, đến lúc đó..." Nâng người lên can, hấn quay đầu lại nhìn một cái lúc đến đường, do dự mà muốn hay không đi ra ngoài cùng Ngô Long nói lời xin lỗi xong việc.

"Nếu như hiện tại buông tha cho... Có thể hay không bị trực tiếp bị giết roi?"

Nghĩ tới nghĩ lui, Lưu Ngạn Xương thậm chí nghĩ không ra nguyên do đến.

Không từ mà biệt, tỵ quang bên ngoài mấy cái, giống như hãy cùng chính mình chỗ nghe nói thần tiên... Không cùng một dạng a. Vạn nhất nghĩ bảo vệ tánh mạng đi trở về, kết quả ngược lại bị mất duy nhất mạng sống cơ hội?

Suy nghĩ kỹ lâu, cuối cùng Lưu Ngạn Xương còn là cắn răng, kiên trì tiếp tục hướng bên trong đi.

Một đường liếm, đã đi có nửa canh giờ, hấn mới đi xong rồi cả điều đường hầm.

Đương màu tím hào quang chiếu sáng mặt của hấn giờ, hấn thấy được một cái không gian thật lớn, lưu chuyển màu tím pháp trận giống như sao trên bầu trời vậy lóe ra, đem hết thảy tất cả đều ánh thành màu tím.

Ở đằng kia ở giữa, pháp trận ở giữa, có làm bằng đá cái bàn, làm bằng đá trường giường, làm bằng đá các loại gia cụ, đầy đủ mọi thứ.

Một cái thân ảnh màu trắng chính đơan ngồi ở ghế đá, đưa lưng về phía hắn.

Lập tức, Lưu Ngạn Xương hai chân mềm nhũn, phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất, "Cạch cạch cạch" chính là ba cái khấu đầu.

Cái này một vị, chắc hẳn chính là tam thánh mẫu đi.

Lưu Ngạn Xương không dám ngẩng đầu, càng không dám nhìn.

Đợi một hồi lâu, một thanh âm mới truyền vào trong tai của hắn.

"Người là ai?"

Rất khàn khàn thanh âm, nghe đi lên như là nữ tử vừa sau khi khóc thanh âm, hoặc như là thật lâu không nói chuyện, bỗng nhiên mở miệng loại đó khàn khàn.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lưu Ngạn Xương vội vàng đáp: "Tiểu nhân, tiểu nhân Lưu Ngạn Xương, nhà ở Hoa Sơn."

"Người tới nơi này làm cái gì?"

"Tiểu nhân... Tiểu nhân tới khuyên tam thánh mẫu ăn cái gì."

Nghe vậy, Dương Thiên lập tức nở nụ cười.

Tiếng cười kia dần dần khôi phục nguyên bản âm sắc, rơi vào Lưu Ngạn Xương trong tai, không khỏi miên man bất định.

Dễ nghe như vậy thanh âm, người nọ, hẳn là có thật đẹp?

Tướng quy tướng, tính mệnh du quan thời khắc, hấn cũng không đảm lượng mạo hiểm ngẩng đầu.

"Ngô Long, phải một phàm nhân tới khuyên ta ăn cái gì... Thật sự là càng sống càng đi trở về a."

Ngô Long, hấn là chính là bên ngoài vị kia tên a.

Lưu Ngạn Xương cẩn thận nói: "Ngô Long thượng tiên đáp ứng rồi tiểu nhân, chỉ cần tiểu nhân có thể khuyên tam thánh mẫu ăn cái gì, đã giúp tiểu nhân hái thuốc đi cứu ta này óm đau tại giường lão mẫu thân, cho nên... Cho nên tiểu nhân khẩn cầu tam thánh mẫu, hơi chút ăn một chút gì, cứu cứu ta này lão mẫu thân mệnh."

Nói đi, Lưu Ngạn Xương lại là "Cạch cạch cạch" ba cái khẩu đầu, này cái trán đều dập đầu xuất huyết đến đây, trong miệng không ngừng lầm bầm trước: "Tiểu nhân cầu tam thánh mẫu, cầu tam thánh mẫu."

"Nha. Là vì cứu mẫu thân a, còn rất có hiếu tâm."

"Thỉnh tam thánh mẫu thành toàn tiểu nhân hiếu tâm!"

Trong lúc nhất thời, cả trong huyết động, lại là lâm vào trầm mặc.

Lưu Ngạn Xương trái đợi phải chờ, cũng chờ không đến Dương Thiên trả lời thuyết phục, chính cố lấy dũng khí nghĩ ngẩng đầu lúc, lại nghe đến vài tiếng thanh khái, vội vàng lại đem đầu thấp xuống dưới.

"Tam thánh mẫu... Thân thể có việc gì?"

"Tại nơi này ngây người hơn sáu trăm năm, khó tránh khỏi có chút không khỏe."

Ngây người hơn sáu trăm năm? Này sao lại thế này?

Lưu Ngạn Xương hơi mở to miệng, lại vội vàng đóng lại.

Cái này thần tiên bệnh, còn là không cần nhiều miệng tuyệt vời. Thần tiên thế giới có thể không phải mình cái này phạm nhân có thể khiến cho hiểu.

Một hồi lâu, Dương Thiên nhẹ giọng hỏi: "Trong nhà người còn có người nào? Phụ thân có thể thiện tại?"

"Lão phụ năm năm trước đã qua đời. Trong nhà còn có tiểu nhân con trai độc nhất. Tên gọi là trầm hương. Năm nay vừa năm tuổi."

"Con trai độc nhất? Vậy người phụ nhân đâu?"

"Tiện nội... Tiện nội khó sinh, chỉ để lại tiểu nhân cùng bất mãn nguyệt ấu tử, tự buông tay tây đi."

"Nha." Dương Thiên nhàn nhạt thở dài.

Ngay sau đó, lại là dài dòng buồn chán trầm mặc.

Lưu Ngạn Xương tâm đều tóm thành một đoàn.

Cái này đồng dạng là thần tiên, như thế nào trong đó cái này cùng bên ngoài cái kia kém lớn như vậy? Bên ngoài cái mới nhìn qua kia cùng phạm nhân cũng không bao nhiêu khác nhau, trong đó cái này nói chuyện đã có một câu không có một câu địa, động một chút lại là trầm mặc, cái này tính chuyện gì xảy ra a?

Hồi lâu. Lưu Ngạn Xương phản phục hít sâu mấy lần, kiên trì, cố lấy dũng khí nói: "Tiểu nhân cầu tam thánh mẫu giúp đỡ tiểu nhân, đại ân đại đức, suốt đời khó quên. Đãi trở về, trị lão mẫu thân bệnh, tiểu nhân nhất

định bán của cái lấy tiền mặt gia sản, mời người sửa chữa thánh mẫu miếu
lễ tạ thần!"

"Ta muốn này miếu thờ làm cái gì?" Dương Thiên nói khẽ.

"Không cần phải miếu thờ... Không cần phải miếu thờ vậy hương khói...
Hoặc là thánh mẫu đại nhân muốn cái gì, chỉ cần tiểu nhân có thể làm lấy
được, muôn lần chết không chối từ!"

"Cái gì đều được?"

"Cái gì đều được!"

Nghe vậy. Dương Thiên không khỏi nở nụ cười.

"Thiệt nhiều thật nhiều năm trước, cũng có một người tượng người nói
như vậy. Ta giúp hắn thực hiện tất cả nguyện vọng. Trọn vẹn dùng một năm
thời gian, kết quả, lễ tạ thần thời điểm, hắn sợ tới mức đá ra quần, đến cuối
cùng cũng không lễ tạ thần."

Tất cả nguyện vọng đều thực hiện, còn dọa được đá ra quần? Cái này
tình huống nào?

Trong lúc nhất thời, Lưu Ngạn Xương cũng nghĩ không thông. Thời gian
không đợi người, Lưu Ngạn Xương nuốt khô nhỏ nước miếng liền cuống
quít nói ra: "Tiểu nhân tuyệt sẽ không như người nợ vậy, thỉnh tam thánh
mẫu tin tưởng tiểu nhân! Trăm thiện hiếu vi trước, chỉ cần có thể cứu ta này
lão mẫu thân một mạng, vô luận tam thánh mẫu muốn cái gì, chỉ cần tiểu
nhân có thể làm được, mặc dù muốn tiểu nhân cái này mệnh, cũng không
oán không hối!"

"Người xác định?"

"Xác định!"

"Vậy được, ta muốn đi ra ngoài."

Lập tức, Lưu Ngạn Xương hiểu rõ rồi.

Cái này tam thánh mẫu, cảm tình là bị vây ở chỗ này. Liên lạc vừa rồi Ngô Long nói lời, hẳn lúc này hiểu rõ đem nàng khôn người ở chỗ này là ai...

Do dự một hồi lâu, Lưu Ngạn Xương áp ứng nói: "Cái này... Tam thánh mẫu, cái này tiểu nhân chỉ sợ làm không được a. Riêng là bên ngoài vị kia thần quân, có thể tiện tay muốn tiểu nhân mệnh, càng đừng đề cập Nhị Lang Thần. Tiểu nhân mới vừa nói... Là tiểu nhân đủ khả năng chuyện tình..."

Dương Thiên nhàn nhạt cười cười, chậm rãi nói: "Đủ khả năng? Cái gì là đủ khả năng chuyện tình? Cái gì lại là lực chỗ không thể và chuyện tình? Ta nhận thức một con hầu tử, một con bình thường hầu tử, vì một cái hứa hẹn, có thể đi qua cách xa vạn dặm lộ đi báii sư học nghệ, vì một cái hứa hẹn, có thể tụ tập thiên hạ yêu quái, phản chế thiên đình. Vì một cái hứa hẹn... Có thể bỏ xuống tâm hồn của mình thế tử, đem thiên địa đều hủy. Người nói, hẳn đây là đủ khả năng, còn là lực chỗ không thể và? Đồng dạng là hứa hẹn, vì cái gì đến chỗ này của ta tự..."

Nói đến chỗ này, Dương Thiên liền không có xuống chút nữa nói.

Trong huyết động, lại là lâm vào vô hạn trong trầm mặc.

Này câu nói tìm từ bên trong, Lưu Ngạn Xương cũng đã mơ hồ nghĩ được một loại khổ sáp, u oán hương vị.

Hồi lâu, Lưu Ngạn Xương cẩn thận nói: "Tiểu nhân có một câu, không biết có nên nói hay không."

"Có lời gì, nói đi."

"Nếu là tiểu nhân nói sai rồi, kính xin tam thánh mẫu không nên trách tội tiểu nhân."

"Nói đi."

Cô lấy dũng khí, Lưu Ngạn Xương nói khẽ: "Tam thánh mẫu nói này hầu tử, chắc hẳn điều chi, hẳn là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không a? Tiểu nhân mặc dù cô lậu quả vãn, thực sự nghe hí khúc hát qua, này Tôn Ngô Không chính là thiên địa dựng dựng thạch hầu, tư chất sao là tiểu nhân bực này phạm nhân có thể so sánh? Mặc dù qua cách xa vạn dặm, như chỗ bái sư phó lại không nhìn trúng tư chất của mình, không được danh sư, lại nên như thế nào? Này nhỏ nhân lực chỗ không thể bằng vậy."

Dương Thiên thoáng trầm mặc hạ xuống, nhàn nhạt thở dài nói: "Muốn danh sư, đơn giản."

Một hồi "Đùng" tiếng vang bên trong, chỉ thấy chói mắt tử quang hiện lên, Lưu Ngạn Xương trước người mặt đất đột nhiên "Phanh" một tiếng nổ tung. Kích khởi cát bụi giống như sóng gợn loại khuếch tán.

Hắn sợ tới mức sau này rụt co rụt lại.

Đãi này bụi mù tán đi, hắn mới nhìn đến tụ tại vừa rồi nổ tung địa phương, một chi trâm gài tóc thật sâu đính vào mặt đất.

Dương Thiên nói khẽ: "Cầm của ta trâm gài tóc đi tìm Tôn Ngô Không a. Nói, muốn bái sư học nghệ, học thành, đến Hoa Sơn cứu ta. Nhìn hẳn rất cuộc là thu, còn là không thu." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Tất cả mọi người thật kích động a, cần gì chứ?

Không có Lưu Ngạn Xương Tây Du ký, không phải một quyển tốt Bảo Liên Đăng a!

Van cầu van cầu ~ lần nữa nhắc nhở, weibo phát rút ra 《 đại bát hâu 》
thật thể kí tên thư hoạt động đang tại tiến hành ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 564: Thánh Anh Đại Vương

Lưu Ngạn Xương bung chén đĩa đi ra đường hầm thời điểm, này hai cái còn canh giữ ở chỗ đó sĩ binh thoáng cái mộng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi địa nhìn qua Lưu Ngạn Xương.

Từng bước một đi đến hai cái binh lính trước người, Lưu Ngạn Xương nhú lại lông mày thấp giọng nói: "Tam thánh mẫu ăn cái gì, bất quá chỉ ăn một điểm. . . Còn có, tam thánh mẫu nói nàng đối thân thể của mình có chừng mực, các người không cần lo lắng."

"Người xem rồi hă, ta đi bẩm báo tướng quân!" Một trong đó binh lính xoay người chạy ra.

Này còn lại sĩ binh nghi hoặc mà nhìn xem Lưu Ngạn Xương.

"Tam thánh mẫu thật sự ăn?"

Lưu Ngạn Xương nhẹ gật đầu.

"Người dùng biện pháp gì?"

"Ta. . . Cầu nàng."

Người binh lính kia không khỏi nở nụ cười, có chút hèn mọn địa nhìn Lưu Ngạn Xương nói: "Cầu, đối tam thánh mẫu hữu dụng?"

Lưu Ngạn Xương không có trả lời.

Thật bất ngờ địa, theo Lưu Ngạn Xương trên mặt, người binh lính kia không có chứng kiến bất luận cái gì may mắn hoàn thành nhiệm vụ mừng rỡ, ngược lại nhiều hơn một loại ngưng trọng ý vị.

Thân thủ tiếp nhận Lưu Ngạn Xương trong tay cái đĩa đồ ăn thừa cái khay, người binh lính kia ung dung nói: "Đừng lo lắng, ăn nhiều ăn thiếu, đều là ăn. Chỉ cần tam thánh mẫu thực ăn cái gì, giúp người thái cá được, thì phải là uống miếng nước đồng dạng chuyện tình. Bất quá, nếu như người nói dối, vậy người sẽ chết cực kỳ khó coi."

Nói, binh lính hữu ý vô ý nhìn Lưu Ngạn Xương liếc, không có từ trên mặt hẳn đọc được bất luận cái gì kinh hoàng.

Đem chén đĩa phóng tới một bên trên bàn đá, hai người cứ như vậy lẳng lẳng địa đứng, chờ.

Âm thầm nắm chính mình trong tay áo trâm gài tóc, Lưu Ngạn Xương đột nhiên thấp giọng hỏi: "Vị này thần quân. Tiểu nhân có thể xin hỏi một chuyện."

"Nói đi."

"Tiểu nhân nghĩ xin hỏi một chút, cái kia Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không. . . Cùng tam thánh mẫu là quan hệ như thế nào?"

Cái này vừa hỏi, người binh lính kia lập tức sững sờ.

"Người hỏi cái này để làm gì?"

"VẬY. . . Cũng không làm gì, chính là vừa rồi tam thánh mẫu nhắc lên, tiểu nhân hiếu kỳ. Cho nên tỵu hỏi một câu. Nếu là không có phương tiện nói, thần quân coi như tiểu nhân không có hỏi qua là được."

Người binh lính kia sờ lên cằm lược lược suy nghĩ một chút, nói: "Cũng không cái gì không thể nói, Tôn Ngô Không, là tam thánh mẫu người trong lòng. Thậm chí có thể nói, là phu quân của nàng, chúng ta nhị gia muội phu. Đương nhiên. Ngày cưới chạy. Động phòng chui vào, thiên địa lại đã bái. Cuối cùng có tính không vợ chồng, ta cũng vậy nói không rõ."

Lưu Ngạn Xương nhíu chặt trước lông mày, này trông mắt đi dạo hai cái, thấp giọng nói: "Này, Tôn Ngô Không cùng Nhị Lang Thần quan hệ, như thế nào? Tam thánh mẫu lại vì sao bị giam ở chỗ này."

Chính trong ngôn ngữ. Ngô Long cũng đã từ đằng xa vội vã đi tới.

Người binh lính kia bạch Lưu Ngạn Xương liếc, nói: "Những này người cũng đừng hỏi nhiều, còn có, vừa rồi ta nói những kia, cũng đừng làm cho tướng quân biết rõ."

Lưu Ngạn Xương vội vàng chấp tay nói: "Tiểu nhân hiểu rõ, tiểu nhân hiểu rõ, tạ thần quân chỉ giáo."

Bước nhanh đi đến hai người trước người, Ngô Long hướng phía trên bàn đá cái khay liếc qua, nói: "Tam thánh mẫu thật sự ăn cái gì?"

Lưu Ngạn Xương nhẹ gật đầu.

Ngô Long xoay người muốn hướng đường hầm đi đến, Lưu Ngạn Xương lại vội vàng thân thủ ngăn lại.

"Như thế nào?"

"Thần quân vừa rồi đáp ứng tiểu nhân chuyện tình. . ."

Ngô Long đứng lại. Cao thấp đánh giá Lưu Ngạn Xương liếc, nói: "Lượng người cũng đùa giỡn không ra hoa chiêu gì. Tân hủ!"

"Tại!" Người binh lính kia vội vàng quì xuống.

"Đi cho hẳn hái thuốc, sau đó tống hẳn rời đi. Cho ta ghi nhớ nhà hẳn địa chỉ, sau này nếu đang có chuyện, tìm ra được cũng dễ dàng."

"Dạ!"

Quay sang, Ngô Long rồi hướng trước Lưu Ngạn Xương ung dung nói: "Nếu là người dám gạt ta, chính là người này lão mẫu thân y tốt lắm. Ta cũng biết đem các người một nhà một nồi hầm cách thủy!"

Lưu Ngạn Xương vội vàng khom người chấp tay nói: "Tiểu nhân ngay cả có gan lớn như trời tử, cũng không dám lão hổ trên đầu bạt mao, thần quân cứ yên tâm đi!"

"Cút đi!" Nói đi, Ngô Long xoay người tựa hướng đường hầm đi đến.

Người binh lính kia tân hồ cùng Lưu Ngạn Xương liếc nhau một cái, làm cá "Thỉnh" thủ thế, nói: "Nơi này không có phương tiện, người còn là ra ngoài viện đi đặng a. Ta đi trước giúp người bả dục thái đến, cho người thêm về nhà."

"Làm phiền thần quân." Lưu Ngạn Xương vội vàng khom người chấp tay.

...

Lúc này, hầu tử một nhóm chính chậm rì rì địa trên sơn đạo quanh co đi tới.

Rời đi Ô Kê quốc đến nay đã là một tháng có thừa, mang lên cá Quyển Liêm, tặng thêm hầu tử, Huyền Trang, Ngao Liệt, Thiên Bồng, hắc hùng tinh, một nhóm cũng đã theo nguyên bản năm người, biến thành sáu người.

Phân biệt đối xử, sáu người này đứng chung một chỗ, gánh hành lý tự nhiên hẳn là còn là hắc hùng tinh duy trì, bất quá hầu tử lại đưa ra làm cho Quyển Liêm tới đón cái này việc. Vốn cho là Quyển Liêm sẽ có ý kiến, dù sao không lâu trước còn là quốc vương, trong nháy mắt tự biến thành khiếu phu, chuyện này thay đổi ai cũng hội không thói quen.

Nhưng mà, sự thật là Quyển Liêm một ngum tự đáp ứng xuống, ngược lại là hắc hùng tinh có chút không có ý tứ, cướp làm việc.

Ô Kê quốc chuyện tình giải quyết, đoạn đường này, Quyển Liêm lại không có một tia vẻ vui mừng, nhìn về phía trên ngược lại giống như so với nguyên lai tại Ô Kê quốc thời điểm càng thêm khổ não, mỗi ngày đều nhú lại lông mày tại đang suy nghĩ cái gì, cũng không thường cùng người nói chuyện, yên tĩnh được giống như không khí dường như.

Có một lần, hầu tử nương một cái cơ hội hỏi hẳn đều ở nghĩ gì, kết quả đáp án vượt quá hầu tử dự kiến.

"Hồi đại thánh gia mà nói, Quyển Liêm suy nghĩ lý thiên vương cuối cùng nói câu nói kia."

"Câu nào?"

"Chính là câu: 'Từ không chường binh, tình không lập sự, nghĩa bất lý tài, thiện không là quan.' ."

Cái này vừa nói, hầu tử lập tức hết chỗ nói rồi.

Cảm tình đã lâu như vậy, hẳn còn không có theo Ô Kê quốc quần cảnh chính giữa đi tới a?

Bất quá đi chưa tới đi ra tự đi chưa tới đi ra quá, người tại, không nào xảy ra chuyện gì nhi, thì tốt rồi.

Đồng dạng gạo dưỡng trăm dạng người, mỗi người cũng không cùng, có người tùy tiện, sự tình luôn thoáng qua một cái tựa quên được không còn một mảnh. Có ít người tác yêu mến để tâm vào chuyện vụn vặt, thị thị phi phi, đều muốn làm ra nguyên có đến.

Từ loại nào góc độ mà nói, Thiên Bồng lại là cùng Quyển Liêm rất giống. Loại người này ánh mắt vậy không phải ai oán chính là mê mang, nếu không nữa thì, chính là u buồn, tóm lại vĩnh viễn đều là như vậy một bức tâm sự nặng nề bộ dạng. Mà loại người này lẫn nhau lại có trước khác nhau rất lớn.

Tỷ như Thiên Bồng cùng Quyển Liêm, Quyển Liêm chỉ số thông minh rõ ràng không có Thiên Bồng cao, kể từ đó, hầu tử xem chừng, hấn cái này thung lũng kỳ sẽ rất lâu.

Kỳ thật, nghiêm khắc mà nói hầu tử cũng thuộc về hội để tâm vào chuyện vụn vặt người, trên thực tế cái này đội ngũ chính giữa, thì Ngao Liệt so với thấy mở mà thôi, còn lại đều là một đường mặt hàng.

Cùng Thiên Bồng cùng Quyển Liêm bất đồng là, hầu tử thuộc về loại đó chỉ cho phép chính mình để tâm vào chuyện vụn vặt, không cho phép người khác để tâm vào chuyện vụn vặt người. Rõ ràng mình chính là để tâm vào chuyện vụn vặt, lại còn đối người khác để tâm vào chuyện vụn vặt cử động về mặt hèn mọn.

Hảo tại đã nhiều năm như vậy, hầu tử nhiều ít học xong một điếm, thì phải là: "Không ảnh hưởng toàn cục chuyện tình, đừng động."

Cho nên, Quyển Liêm thung lũng kỳ lâu tựa lâu quá, quan chính mình chuyện gì? Chẳng lẽ lại còn trông cậy vào Quyển Liêm sinh động bầu không khí không thành?

Đôi tại vấn đề này, hầu tử thì ra là lược lược suy nghĩ một chút, tụt ném đến một bên.

Một ngày này, đoàn người lại là giống như thường ngày vậy đi ở trên sơn đạo, hầu tử thu tiền râu, Thiên Bồng áp sau, Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh một tả một hữu địa đem người cười ngựa Huyền Trang hộ ở chính giữa. Về phần Ngao Liệt, hãn phụ trách dẫn ngựa.

Xa xa địa, hầu tử trông thấy một tòa cao ngất ngọn núi.

Ngọn núi này cực cao, cao vút trong mây, này trên đỉnh núi là trắng như tuyết tuyết trắng, ần ần địa lại có một loại che khuất bầu trời hương vị. Ở đằng kia bốn phía dãy núi chính giữa, có vẻ hạc giữa bầy gà.

Hầu tử lập tức dừng bước.

Rất nhanh, này sau lưng những người khác đẳng đều theo đi lên.

Hầu tử quay đầu lại hỏi hắc hùng tinh nói: "Nơi này ở ai?"

"Ai?" Hắc hùng tinh vẻ mặt mờ mịt.

Nhìn hãn hoàn toàn không biết gì cả bộ dạng, hầu tử khoát tay áo, đối với mọi người hô: "Đều cẩn thận một chút, có yêu khí. Hơn nữa không chỉ một cái. . . Nơi này, hãn là hãn một cái 'Yêu quốc' ."

Nghe vậy, Ngao Liệt lập tức giật mình một cái, này còn lại mọi người cũng là đưa mắt nhìn nhau.

Thiên Bồng từ phía sau chậm rãi đi tới, ngựa đầu nhìn này sơn liếc, nói: "Nơi này ở hãn là Thánh Anh đại vương."

"Người nào?"

"Con trai của Ngưu Ma Vương, Hồng Hải Nhi."

Hầu tử lập tức nở nụ cười, cười đến lông mày đều chau thành bát tự.

Tam vị chân hỏa? Đốt hai cái thử xem.

...

Âm u trong động phủ, bốn sát lí hỏa "Xèo xèo" địa thiêu đốt lên. Hôn hồng quang đem bốn phía hết thảy tất cả đều chiếu thành huyết đồng dạng nhan sắc.

Hằng hà yêu quái tụ tập, đông nghịt một mảnh, thậm chí liền trên tường cũng bò đầy tiểu yêu, thế cho nên trong động phủ không khí đặc biệt địa đục ngầu.

Ở giữa lũ yêu tự giác mở ra một khối không vị trên bày đặt một tấm điêu khắc được giống như vô số ác quỷ dây dưa cùng một chỗ cao ngất vương tọa, này vương tọa trên Hồng Hải Nhi ngồi ngay ngắn, vẻ mặt không vui.

"Báo!" Một cái cời bỏ cánh tay, toàn thân thanh sắc, lẳng tai mắt to yêu quái theo động phủ bên ngoài vọt lên tiến đến.

Sóng người bắt đầu khởi động, những cái này yêu quái lúc này giống như thổi lui hai bên thủy triều vậy vì người đến mở ra một cái lối đi nhỏ, làm cho hấn trực tiếp đi đến Hồng Hải Nhi trước mặt.

"Khởi bẩm Thánh Anh đại vương!" Này thanh sắc yêu quái quỳ một chân trên đất, chấp tay nói: "Này hầu tử, còn có hòa thượng kia đoàn người, đã đến năm dặm có hơn!"

Lập tức, nguyên bản yên tĩnh vô cùng trong động phủ nghị luận tới tấp.

"Tổng cộng đến đây vài người?" Hồng Hải Nhi mặt không biểu tình mà hỏi.

"Tổng cộng sáu người một con ngựa."

"Đều là món hàng gì sắc?"

"Tôn Ngô Không, Huyền Trang, tây hải tam thái tử Ngao Liệt, mặt khác còn có một chích hắc hùng tinh, một con trư yêu. Còn có một đại hồ tử nhân loại, không biết cái gì lai lịch."

Thoáng trầm mặc một phen, Hồng Hải Nhi nói khẽ: "Tu vi, đều làm cho rõ ràng sao?"

Này thanh sắc yêu quái hơi sững sờ, thấp giọng nói: "Còn không rõ lắm. Tây hải tam thái tử Ngao Liệt không đáng để lo, Huyền Trang chưa tu thành phật thân, cũng không đáng để lo. Hắc hùng tinh Thái Ất kim tiên sơ kỳ tu vi, này đại hồ tử nhân loại, cũng là Thái Ất kim tiên sơ kỳ tu vi. Trư yêu ẩn tàng rồi tu vi, thấy không rõ. Về phần này tôn hầu tử. . . Hấn lại là không có che dấu tu vi, bắt quá, không biết vì cái gì, lại như thế nào đều trắc không ra đến."

Nói xong, này thanh sắc yêu quái khẽ ngẩng đầu, nhìn qua Hồng Hải Nhi.

"Trắc không ra đến?"

Cả trong động phủ tất cả yêu quái đều ngừng lại rồi hô hấp, hướng phía Hồng Hải Nhi nhìn sang, nguyên một đám thần sắc khẩn trương.

Dần dần địa, Hồng Hải Nhi trên mặt trán lộ liễu vui vẻ, nói: "Đi, chúng ta đi nghênh đón chúng ta, 'Đại thánh gia' !" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 565: Thánh Anh Đại Vương 2

Vượt qua hai đoạn sơn đạo, hầu tử đoàn người chậm rãi tiếp cận phía trước này cao vút trong mây sơn.

Hoang vu trên sơn đạo, hầu tử mặt không biểu tình đi ở đằng trước đầu, kim cô bổng kéo địa phát ra chói tai tiếng vang tại sơn gian quanh quẩn.

Ngao Liệt nắm dây cương tay càng nắm càng chặt, Thiên Bồng dẫn theo Cửu Xỉ Đinh Ba đi ở cuối cùng, đôi mắt thỉnh thoảng hướng hai bên bụi cỏ miết đi.

Này hoang trong bụi cỏ thỉnh thoảng phát ra tích tí tách tiếng vang, cảm giác kia, thật giống như có đồ vật gì đó tại phi tốc di động tới.

Ở đây, ngoại trừ Huyền Trang bên ngoài, cho dù là tu vi yếu nhất Ngao Liệt, cũng đã có thể cảm giác được nồng đậm yêu khí, cảm giác được hoang trong bụi cỏ có hăng hà con mắt tại vụng trộm địa nhìn mình.

Do dự hồi lâu, tiểu bạch long thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, này cái gì Thánh Anh đại vương, cha hấn Ngưu Ma Vương không phải thủ hạ của ngài sao?"

"Cha hấn đã từng là, hấn không phải."

"Nghe Lữ lục quả nói, lần trước Ngũ Trang Quan gặp chuyện không may thời điểm cha hấn đều tự mình dẫn đại quân muốn tiếp viện gấp, chỉ là

bởi vì đến nửa đường, sự tình cũng đã giải quyết mới đi vòng vèo. Chẳng lẽ lại hấn còn dám phản ngươi không thành?"

"Trời biết nói." Hầu tử mở to hai mắt nhìn, nhếch môi "Khanh khách" địa cười. Tựa hồ chính là tận lực cười cho những người khác nghe.

Hơn sáu trăm năm trước, trong tam giới nhất định là không có bất kỳ yêu quái dám cùng chính mình khiêu chiến. Hơn sáu trăm năm sau, đã có thể khó nói.

...

Trong động phủ, một cái yêu quái vôi vàng quý gọi Hồng Hải Nhi trước mặt, chấp tay nói: "Khởi bẩm đại vương, này tôn hầu tử một nhóm đã qua Đoạn Đầu lĩnh!"

"Không có ngừng xuống?"

"Không có."

"Không có động thủ nắm bắt một hai cái lính gác hỏi?"

"Không có."

Hồng Hải Nhi nắm hỏa tiêm thương. Hừ địa bật cười: "Thật đúng là lớn mặt a, cảm tình, coi ta là thành cha ta."

Bên cạnh một lão yêu hơi nhăn đầu lông mày, thấp giọng nói: "Đại vương, Tôn Ngộ Không. Chính là vạn yêu chi vương, chỉ sợ không tốt đơn giản đắc tội a?"

"Vạn yêu chi vương?" Nghe vậy, Hồng Hải Nhi lập tức cười đến canh hoan, nghiêng xem qua nhìn này lão yêu, nói: "Đó là sáu trăm năm trước

vạn yêu chi vương, bây giờ thiên hạ này, nơi đó còn đến phiên hấn định đoạt?"

Lão yêu vội vàng nói ra: "Hấn năm đó. Chính là độc thân công phá Nam Thiên Môn a!"

"Nam Thiên Môn có gì phải sợ? Cả Nam Thiên Môn. Thì một cái Lý Tĩnh, một cái Na Tra trên Thái Ất kim tiên cảnh, như ta này phụ vương chịu để cho ta buông tay đánh, ta cũng vậy có thể nắm bắt!" Hồng Hải Nhi khoát tay áo nói: "Đừng vội nhiều lời, đằng bản đại vương gặp gỡ hấn, bao nhiêu cân lượng, một hồi liền biết!"

Nói đi. Hồng Hải Nhi cũng không để ý này lão yêu, chống hỏa tiêm thương, mở ra đi nhanh tựu hướng động phủ bên ngoài đi.

...

Xa xa địa, bọn họ thấy được một cái chỗ đường rẽ.

Hướng bên trái đi, lại là một cái uốn lượn sơn đạo, một mặt là vách núi, một mặt là vách đá. Hướng này bên phải đi, thì là một cái đại đạo nổi thẳng này cao ngất ngọn núi.

Hai bên hoang trong bụi cỏ mơ hồ có thể trông thấy nguyên một đám đầu, một thanh chuôi binh khí.

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, hướng phía hai bên bụi cỏ nhìn một cái. Như trước trấn định tự nhiên mà giục ngựa đi về phía trước.

Ở đằng kia chỗ đường rẽ đứng lại, hầu tử trông thấy này ven đường đứng trước một khối tám bia đá, trên thư "Hào Sơn Khô Tùng giản Hỏa Vân Động", theo bên phải đạo nhìn lại, ở đằng kia cuối cùng, là một cái kéo dài qua vực sâu vạn trượng cầu treo bằng dây cáp, qua cầu treo bằng dây

cáp. Thì là một cái năm trượng cao động phủ. Đỉnh treo một khối đại biển, trên thư "Hỏa Vân Động" ba chữ to. Cái động khẩu đứng trước tám chích cầm trong tay trường mâu tiêu yêu.

Này tiêu yêu, trông thấy hầu tử một nhóm thực sự cùng không phát hiện dường như, chích lẳng lẳng địa đứng, nhìn không chớp mắt.

"Đây là làm gì vậy?" Hầu tử không khỏi hơi nhăn mi.

Nếu là thiện ý, như vậy hầu tử đi đến nơi đây, đối phương hẳn là đã sớm đi ra nghênh đón. Nếu là ác ý, cũng không nên đẳng đối phương đến cửa nhà mình khẩu tài phát động công kích a.

Ngao Liệt thấp giọng hỏi: "Có thể hay không, căn bản cũng không biết chúng ta đi rồi sao? Hay hoặc là, này cái gì Thánh Anh đại vương hoàn toàn sẽ không trong động phủ, tiêu yêu một đường giám thị, chỉ là còn không biết rằng thân phận của chúng ta, xuất phát từ đề phòng."

"Sẽ không." Thiên Bồng lắc đầu nói: "Nếu như là không biết thân phận, dùng hẳn Thánh Anh đại vương tại yêu giới danh khí, mặc dù hẳn không trong động phủ, những cái này tiêu yêu cũng sớm cai phái người cản đường chất vấn lai lịch, không cần như vậy tiềm hành giám thị? Chọn lựa như thế thủ đoạn, bọn họ nhất định là biết rõ lai lịch của chúng ta. Đã biết rõ lai lịch của chúng ta, vô luận hẳn Thánh Anh đại vương tại không trong động phủ, này yêu quái như thế nào đều hẳn là phái người đi ra nghênh đón mới đúng, có thể bọn họ không có. Cái này nói rõ, có người cho bọn họ hạ cái gì mệnh lệnh, làm cho bọn họ không cần phải hành động thiếu suy nghĩ."

"Vậy bây giờ là như thế nào?" Tiểu bạch long ánh mắt tại hầu tử cùng Thiên Bồng trong lúc đó qua lại.

Thiên Bồng nhìn hầu tử, cười nói: "Bọn họ không có đi ra nghênh đón người cái này đại thánh gia, người có thể hay không có điem. . . Không thoả mái?"

Hầu tử khoát tay áo nói: "Lại không là tiểu hài tử, so đo những này làm gì? Bọn họ không ra đến, chúng ta liền không vào đi, mọi người bình an vô sự liền tốt. Không đáng đồ sinh sự đoan."

Nói, hầu tử xoay người muốn hướng này bên trái đường rẽ đi đến.

Đang lúc này, tiếng kèn thổi lên.

Cả tòa núi đều phảng phát đang chấn động vậy, vô số tiểu yêu theo bốn phương tám hướng bùng lên, cầm trong tay binh khí.

Chích một cái chớp mắt, bốn phía cũng đã hiện đầy yêu quái, đông nghịt một mảnh.

Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh nhanh chóng triển khai nghênh chiến tư thế, đem Huyền Trang hộ ở chính giữa.

Quay đầu nhìn lại, hầu tử chứng kiến này cầu treo bằng dây cáp một chỗ khác, trong động phủ, vô số yêu quái xếp thành hàng mà ra, lại nhanh chóng mở ra một cái rộng rãi lối đi nhỏ.

Ở đằng kia lối đi nhỏ cuối cùng, Hồng Hải Nhi ung dung địa đứng, lệch ra cái đầu nhìn hầu tử.

"Cái này chính là tôn hầu tử?"

"Chính là hấn." Một bên tiểu yêu thấp giọng nói.

Yên lặng nhẹ gật đầu, Hồng Hải Nhi nhanh chóng đổi lại một tấm khuôn mặt tươi cười, chống hỏa tiêm thương từng bước một đi về hướng cầu treo

bằng dây cáp.

Hầu tử hơi nhú mày, ngón cái tại kim cô bông trên nhẹ nhàng ma sát trước, đôi mắt nhanh chóng đem bốn phía tất cả yêu quái đều quét một lần.

Thô sơ giản lược nhìn lại, cái này chi yêu quân, trong ngoài, nên có gần vạn số lượng a. Số lượng tuy nhiều, nhưng vô luận quân dung còn là quân kỹ, nhìn về phía trên đều là tản mạn tới cực điểm, thậm chí nói là một chi đám ô hợp đều không đủ.

Khôi giáp chế thức không thống nhất. Binh khí đủ loại, hoàn toàn không có có một chút hành quân chiến tranh bộ dạng.

Như tại trước kia, hầu tử hội đem yêu binh dựa theo bọn họ đều tự đặc tính xếp thứ tự, đây cũng là cơ bản nhất, nếu không đánh nhau tự hoàn toàn là dựa vào nhân số tại vọt lên. Mà tại nơi này. Hầu tử lại hoàn toàn nhìn không được loại này dấu hiệu.

Nguyên một đám yêu quái cao thấp mập ốm không đồng nhất, trên người khôi giáp càng là đủ loại, rất nhiều yêu quái đứt khoát chính là trần truồng trên thân, hoàn toàn không có phòng ngự tiến công tổ hợp chi phân.

Trận này trận chiến, so với Ngưu Ma Vương năm đó Sương Vũ sơn yêu quân cũng không bằng. Phóng tới năm đó cường thịnh thời kì Hoa Quả Sơn, như vậy bộ đội liên phòng thủ bên ngoài cũng không đủ cách.

Có thể nhìn kỹ phía dưới, rồi lại không được đầy đủ như thế.

Tuy nói trong chỗ này rất nhiều yêu quái đều là không chịu nổi một kích. Nhưng mà còn dấu điểm trước không ít hảo thủ. Luận chia đều thực lực. Muốn xa cao hơn năm đó Hoa Quả Sơn bình thường bộ đội. Như vậy số lượng thực lực, hiển nhiên không phải bình thường yêu vương còn có.

Ở này đủ loại trong đội ngũ, mặc một bộ màu đỏ khải giáp, trát trước hai cái tóc để chỏm, thân cao chích và hầu tử phần eo Hồng Hải Nhi nhìn về phía trên phá lệ địa chương mắt.

Tại bước trên cầu treo bằng dây cáp trước một khắc, Hồng Hải Nhi dừng bước, ngẩng đầu lên. Xa xa địa đối với hầu tử chấp tay, một chữ dừng một lần địa hô: "Đại! Thánh! Gia! Ngài cùng phụ vương ta, coi như là quen biết cũ, đi ngang qua ta đây Hỏa Vân Động, cũng không tiến đến ngồi một chút? Phải không là, không quá hợp cấp bậc lễ nghĩa rồi?"

"Không hợp cấp bậc lễ nghĩa! Không hợp cấp bậc lễ nghĩa!" Bốn phía yêu quái đều quơ binh khí hô lên, thẳng đến Hồng Hải Nhi tạo ra hai tay, ý bảo bọn họ dừng lại, mới an tĩnh lại.

Như thế trận chiến, hầu tử lông mày đều chau thành bát tự. Trong lúc nhất thời cũng không biết đạo nói gì hảo.

Đây là làm gì vậy? Khiêu khích?

Nguyên bản khuyên giới Hồng Hải Nhi lão yêu, này mặt xoay địa thoáng cái tự bạch. Nôm nớp lo sợ địa chen đến Hồng Hải Nhi bên cạnh, thấp giọng nói: "Đại vương, cừu thần dùng vi, lúc này, còn phải đi đầu bẩm báo lão đại vương, đi thêm quyết đoán."

"Bẩm báo cái gì? Chờ ta đánh bại cái này cái gọi là Tề Thiên Đại Thánh. Lên làm vạn yêu chi vương giờ, nữa bẩm báo, không phải càng tốt?"

"Cái này như thế nào khiến cho?"

"Sao không được? Hẳn ngay cả có thông thiên bản lĩnh, bây giờ, cũng bất quá là chích lạc đơn hầu tử. Ta có gần vạn đại quân tại đây, tại sao phải sợ hẳn chạy không thành?" Nói đi, Hồng Hải Nhi một tay lấy này lão yêu

đẩy ra, vài cái tiêu yêu lúc này tiến lên, che lên lão yêu miệng, trực tiếp đưa hấn lôi vào động phủ.

Lại là đi phía trước một bước, nhìn qua hầu tử cười hì hì nói ra: "Tôn thúc thúc, không bằng tiến chất nhi động phủ đi ngồi một chút, làm cho chất nhi tận một tận tình địa chủ, khoản đãi chư vị, sau này phụ vương hỏi, chất nhi cũng tốt có một lí do thoái thác không phải."

"Tôn thúc thúc?" Hầu tử này mi chau được lợi hại hơn, cũng cười được canh hoan.

Cái này tính chuyện gì xảy ra?

Đầu tiên là một cái "Quen biết cũ", đem hầu tử cùng thân phận của Ngưu Ma Vương san bằng, hoàn toàn giảm đi nguyên bản thuộc sở hữu quan hệ. Lại tới một cái "Tôn thúc thúc" . . . Cái này tính gì? Chẳng lẽ lại thấy xong Ngưu Ma Vương, hầu tử còn phải kêu một tiếng "Ca" ?

"Lai giả bất thiện thiện giả bất lai." Thiên Bồng hạ giọng nói: "Động này, là tuyệt đối tiến không được. Một khi đi vào, chúng ta cũng là thôi, Huyền Trang pháp sư, sợ là khó bảo toàn vạn toàn. Một hồi ta đoạn hậu, hai người các người che chở Huyền Trang pháp sư đi phía trái phá vòng vây. Hành lý cùng ngựa cũng không muốn, Huyền Trang pháp sư an toàn quan trọng hơn."

Hướng phía hầu tử nhìn một cái, Thiên Bồng thấp giọng dặn dò: "Trong chỗ này Thánh Anh đại vương thực lực mạnh nhất, người muốn nghĩ cách ngăn chặn hấn. Đặc biệt cái kia 'Tam vị chân hỏa', người liền thiên kiếp đều khiêng qua, tự nhiên không nói chơi. Bất quá chúng ta vài cái có thể chịu không được, có thể ngàn vạn không thể nhường hỏa thiêu tới."

"Người đây là để cho ta trốn?" Hầu tử bạch Thiên Bồng liếc, ung dung nói: "Làm cho oa nhi này khi dễ đến trên mặt, sau này xuất môn, này mặt còn hướng cái đó đặt a? Năm đó người sáu mươi vạn thiên hà thủy quân tiêu trừ Hoa Quả Sơn, ta nhưng đều không trốn, tựu điểm ấy nhân mã, nhét không đủ để nhét kẻ răng. Hành lý đều cầm chắc, một kiện cũng không thể ném!"

Nói, hầu tử đi phía trước bước một bước, kim cô bổng nặng nề khẽ dừng, lệch ra cái đầu xa xa mà hướng trước Hồng Hải Nhi cười nói: "Đừng giả bộ, muốn làm gì nói thẳng a."

"Đại thánh gia người sáng khoái nói chuyện sáng khoái!" Hồng Hải Nhi khinh miệt cười, chấp tay nói: "Đã như vậy, vậy vẫn bối tựu nói rõ. Điều nói ngài là vạn yêu chi vương, nhưng năm đó, ngài lại rút xuống dưới Hoa Quả Sơn, vì một nữ nhân giết lên trời, hoàn toàn không có nửa điểm yêu vương khí độ. Hơn sáu trăm năm không biết tung tích, càng là may may không có kết thúc vạn yêu chi vương nghĩa vụ. Vẫn bối dừng vi, ngài không xứng đương cái này vạn yêu chi vương."

"Không xứng! Không xứng! Không xứng!" Vô số yêu quái lúc này phụ họa lên.

Một mảnh huyền tiếng ồn ào trung, hầu tử trợn trắng mắt, giống như cười mà không phải cười địa bàn nâng tay đến xem trước Hồng Hải Nhi.

Thẳng đến Hồng Hải Nhi giơ tay lên, này lũ yêu mới đều yên tĩnh trở lại.

Duy trì ho hai tiếng, Hồng Hải Nhi tiếp theo hô: "Từ xưa đến nay, ta yêu tộc chi vương, chính là có thể giả cư chi. Ngài là sáu trăm năm trước vạn yêu chi vương, bây giờ, sáu trăm năm qua đi, ta yêu tộc thay mặt có người mới ra, cái này vạn yêu chi vương, phải không là cũng có thể bầu lại rồi?"

Hầu tử chậm rãi co lại tay đến, nói khẽ: "Cho nên, người chuẩn bị khiêu chiến ta?"

"Chính xác ra, là giết người."

"Là cha người ý tứ?"

"Như thế việc nhỏ, không cần làm phiền cha ta?"

Nói, Hồng Hải Nhi cũng đã nắm hỏa tiêm thương, bày ra tiến công tư thế.

Này bốn phía yêu quái cũng nguyên một đám nắm chặt binh khí, cắn chặt răng.

Nhìn này thế cục, Thiên Bồng cùng Quyên Liêm đều đã kinh khản trương tới cực điểm, Huyền Trang xách động dưới háng bạch mã tại chỗ giẫm ra trận trận tiếng vó ngựa, hầu tử lại là chậm rãi bật cười, thở dài: "Cho người một lần cuối cùng cơ hội, buông hỏa tiêm thương, ta cho người cha đánh người năm trăm cái cái mông, niệm tình người còn trẻ không biết, chuyện này cứ như vậy tính. Như nếu không như vậy. . . Cha người, tăng thêm người này năm cái thúc thúc toàn bộ đến, cũng không thể nào cứu được người." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Thật thể thư cũng đã chính thức đưa ra thị trường, hiện tại đương đương đã đến hàng a ~ ngách, ta còn chứng kiến có một cái độc giả cũng đã bắt được thật thể thư, nói con ba ba mình cũng còn không có bắt được. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 566: Thánh Anh Đại Vương 3

"Năm cái thúc thúc. . ." Hồng Hải Nhi lông mày hơi run lên một cái.

"A, không có ý tứ, ta đã quên." Hầu tử đem của mình kim cô bồng thu lọt vào trong tai, bày ra tay không chém giết tư thế, cười hì hì nói ra: "Đã chết rồi một cái, còn là ta tự tay giết. Hiện tại cũng chỉ còn lại có bốn."

"Đầu khi đừng vội cuồng ngôn!" Hồng Hải Nhi cắn chặt răng, giơ lên hỏa tiễn thương, vừa phát lực, mũi thương thiêu đốt liệt hỏa nhanh chóng tàn sát bừa bãi ra đem chính mình bao quanh bao vây trong đó.

Vô số yêu quái quỷ binh khí tiếng rít lên.

"Tiếp chiêu!" Từng tiếng quát, này liệt hỏa trung thân ảnh cũng đã hóa thành một đạo hồng quang xẹt qua cầu treo bằng dây cáp hướng phía hầu tử đâm thẳng mà đi!

Tức khắc, dọc theo Hồng Hải Nhi bước qua quỹ tích, thổ địa giống như tuyên giấy viết nhanh vẩy nhanh chóng lan tràn mở cháy đen nhan sắc. Cuồng bạo nhiệt khí hướng phía bốn phía cuốn sạch mà đi, làm cho bốn phía yêu quái không tự giác địa lui về phía sau.

Chích một cái chớp mắt, này hồng quang đã cùng hầu tử gần trong gang tấc, Huyền Trang bạch mã cả kinh ngựa ra sau, tiểu bạch long liền vội vươn tay kéo lấy dây cương, Thiên Bồng, Quyên Liêm, hắc hùng tinh, ba người đều bày ra nghênh chiến tư thế.

Tất cả yêu quái đều mở to hai mắt nhìn.

Nhưng mà, bọn họ trong chờ mong phần khích chiến đấu cũng không có phát sinh.

Chỉ nghe "Cạch" liên tục hai tiếng trầm đục, cao cao huyền tại đỉnh Hỏa Vân Động bẳng hiệu không hề dấu hiệu địa nổ tung, cát đá tung tóe.

Tụ tại trước mắt bao người, Hồng Hải Nhi cùng này vỡ vụn bẳng hiệu cùng nhau rơi đập trên mặt đất, bị cả chôn vào đồng đá vụn lí.

Tất cả yêu quái đều đã kinh cả kinh không ngậm miệng được.

Nguyên bản tiếng rít bị ngạnh sanh sanh ách đoạn. Sơn gian hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Câu treo bằng dây cáp bên kia, hầu tử như trước đứng tại nguyên chỗ, giờ cao lên một tay.

Tất cả mọi người hoảng sợ mà nhìn xem hấn.

Sau một lát, này hỏa tiêm thương bí mật mang theo trước sợi sợi hỏa diễm xoay tròn dưới xuống, vũng vàng địa rơi vào hầu tử trong tay.

Bốn phía tất cả hỏa diễm đều tiêu tán. Thật giống như vừa mới thật là làm không đến phát sinh qua vậy. Ở đằng kia ra chiêu trong nháy mắt bị triệt để đốt đoạn câu treo bằng dây cáp phát ra chói tai tiếng vang, kéo lên hỏa diễm ở không trung giải thể, rơi đập.

Cháy đen trên mặt đất, chỉ còn lại có lưu chuyển hỏa tinh.

Giờ này khắc này, vừa rồi còn đang gào rú trợ uy yêu quái môn đều ngừng lại rồi hô hấp. Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Thời gian từng phút từng giây địa trôi qua, một đôi trọn tròn con mắt tại lưu chuyên.

Hồi lâu, chôn lấy Hồng Hải Nhi đồng đá vụn hơi run lên một cái. Ngay sau đó. Rầm một tiếng. Toái đi một nửa bảng hiệu bị mở ra, Hồng Hải Nhi bụm lấy bụng của mình, theo này đồng đá vụn trung chậm rãi đứng lên.

Không đợi hẳn đứng vững, chỉ thấy lông mày nhăn lại, một ngụm máu tươi phun trào ra, Hồng Hải Nhi quỳ một chân trên đất.

Những cái này yêu quái thấy đều ngây người, vội vàng nguyên một đám tiến lên chuẩn bị nâng. Đang lúc này. Một đám hồng chỉ từ Hồng Hải Nhi gò má thổi qua, tốc độ cực nhanh, mà ngay cả Hồng Hải Nhi cũng còn không có kịp phản ứng.

Những cái này nguyên vốn chuẩn bị tiến lên nâng yêu quái môn sợ tới mức tứ tán né ra.

Chậm rãi quay đầu lại, Hồng Hải Nhi xem thấy mình hỏa tiêm thương thật sâu dính nhập phía sau mình vách đá, này cái chuôi thương còn đang hơi rung động.

Vuốt chính mình hơi đau đón mặt, hẳn không khỏi có chút luống cuống.

Hầu tử tu vi có thể đạt tới nhiều ít, Hồng Hải Nhi cũng không phải là không có tính toán qua.

Chính hẳn là Thái Ất kim tiên tu vi, nếu như phỏng chừng không sai, hầu tử mất thiên đạo, hẳn là đại la hỗn nguyên đại tiên tu vi. Hai người trong lúc đó kém lưỡng trọng.

Bất quá Hồng Hải Nhi có tam vị chân hỏa, hẳn tự nhận là có thể bổ sung một tầng, tính cả bên này người đồng thể mạnh, lại có thể bổ sung một tầng.

Nếu như lo lắng nữa đối phương còn phải bảo vệ không có tu vi Huyền Trang pháp sư mà chính mình lại là địa đầu xà, này chính mình phương này, hoàn toàn là có thể chiếm thượng phong.

Nhưng mà, hấn tính sai rồi. Đỉnh cấp chiến lực trong lúc đó chiến đấu, căn bản không phải đơn giản địa dùng loại này gia phép trừ có thể tính toán.

Giờ này khắc này, hấn có thể nói trong óc trống rỗng.

"Ngươi đã chết rồi hai lần, Nhưng ta còn không có động gậy gộc." Ngẩng đầu lên, hầu tử tay như trước duy trì lấy đều vút tư thế, cười hì hì nói ra: "Ngươi đoán, các ngươi toàn bộ cùng tiến lên, có thể hay không khiêng qua được ta ba chiêu?"

Nghe vậy, Hồng Hải Nhi mặt hơi run rẩy hai cái.

Ở đằng kia bên ngoài, đem hầu tử một nhóm bao bọc vây quanh yêu quái môn nuốt khô nhỏ nước miếng, này chân không tự giác địa sau này địch.

...

"Cái gì?" Ngu Ma Vương chén trà trong tay "Cạch" một tiếng, rơi xuống trên mặt đất: "Ngươi nói. . . Ngươi nói hấn đi khiêu chiến Tôn Ngô Không rồi? Chuyện khi nào?"

Nhìn xem Ngu Ma Vương này hoảng sợ biểu lộ, đứng ở Ngu Ma Vương trước người xinh đẹp phu nhân một thời gian cũng là mộng, áp ứng thuyết: "Hấn. . . Hấn vừa mới nói, nói là có con khi muốn tới địa bàn của hấn, hấn muốn đoạt vạ yêu chi vương danh hiệu, làm cho ngươi căng căng mặt. Còn nói. . . Còn nói trước không muốn nói cho ngươi, cấp cho ngươi một kinh hi."

"Kinh hỉ?" Ngưu Ma Vương khoe miệng hơi co rúm hai cái, này con mắt trừng được rất tròn: "Kinh hãi còn không sai biệt lắm!"

Không đợi Thiết Phiến công chúa kịp phản ứng, Ngưu Ma Vương cũng đã một cái bước xa lấy xuống chính mình treo ở một bên binh khí trên kệ hỗn thiết côn, hướng phía ngoài động phủ phóng đi.

"Người muốn đi đâu?"

Ngưu Ma Vương dừng bước lại, quay đầu lại nhìn Thiết Phiến công chúa liếc, thấp giọng nói: "Đi cứu người, lập tức giúp ta thông tri lão tam bọn họ, nếu là còn nhớ tình bạn cũ tình, tự tranh thủ thời gian đến Hỏa Vân Động đi, thay chúng ta hài nhi cầu tình!"

Thiết Phiến công chúa một hồi hoảng hốt, ngơ ngác mà hỏi thăm: "Chúng ta. . . Chúng ta hài nhi sẽ như thế nào?"

"Đi trễ, liền hôn phách đều đừng nghĩ tìm được a. . ."

Nói đi, Ngưu Ma Vương xoay người chạy ra khỏi động phủ, chỉ còn lại có Thiết Phiến công chúa đứng ngẩn ngơ.

Đôi tại một cái không có trải qua sáu trăm năm trước trận chiến ấy nhân loại mà nói, nàng là không thể nào lý giải "Vạn yêu chi vương" bốn chữ này ý vị. Nhưng giờ này khắc này, chỉ xem Ngưu Ma Vương này chưa bao giờ có kinh hoảng, nhâm nàng một kẻ nữ lưu như thế nào không hiểu tam giới đại thế, cũng biết xảy ra chuyện lớn. Chuyện này, lớn đến xa xa không phải nàng này quát tháo tam giới phu quân có thể bải bình được.

. . .

Hỏa Vân Động trước, như cũ là này giương cung bạt kiếm trạng thái.

Hầu tử chậm rãi đi phía trước bước một bước.

Lập tức, Hồng Hải Nhi cùng những cái này yêu quái đều đều lui về sau hai bước.

"Không phải muốn giết ta sao?" Hầu tử duỗi ngón tay chỉ đầu của mình. Cười hì hì nói ra: "'Vạn yêu chi vương' đầu ở chỗ này, hái xuống, người tự làm lên 'Vạn yêu chi vương', như thế nào còn không qua đây?"

Hồng Hải Nhi nghiêng mặt qua, nhìn phía chính mình bên trái yêu quái.

Những cái này yêu quái cũng đều nhìn xem hắn.

"Trên. . ."

Những cái này yêu quái nguyên một đám lắc đầu khoát tay.

Hồng Hải Nhi nghiêng mặt qua. Nhìn phía chính mình bên phải yêu quái.

"Trên!"

Những cái này yêu quái cũng là nguyên một đám lắc đầu khoát tay, đều sau này co lại.

"Đều con mẹ nó cho lão tử trên! Ai dám thôi, lão tử liền giết ai!"

Giơ một tay lên, này sau lưng thật sâu định nhập nham bích bên trong hỏa tiêm thương nhanh chóng bị kéo tách rời ra, rơi vào Hồng Hải Nhi trong tay.

Nắm này hỏa tiêm thương, Hồng Hải Nhi phi tốc vũ ra một đoạn thương hoa, động tác kia có thể nói hành vân lưu thủy. Sắc bén chi đến.

Nhưng mà. Hầu tử nhưng chỉ là co lại tay đến nghiền ngẫm địa cười, không có chút nào lộ ra kim cô bông ý tứ.

"Bọn họ ít người, song quyền nan địch tứ thủ, chúng ta một loạt cùng lên, rất nhanh có thể thắng!" Vẫn nhìn thuộc hạ của mình, Hồng Hải Nhi chợt quát lên: "Ai nếu là dám thôi, đêm nay liền lấy ra xuống vạc dầu. Đương ăn khuya!"

Nghe vậy, nguyên bản đang tại lạng lẽ sau này chuyển yêu quái môn nguyên một đám dừng bước, nắm chặt vũ khí, ánh mắt kia tại hầu tử cùng Hồng Hải Nhi trên người không ngừng qua lại, nhưng như cũ không có bất kỳ hướng phía trước xông dẫu hiệu.

Hầu tử như trước nhíu lại mi, nghiền ngẫm địa nhìn Hồng Hải Nhi.

"Trên a!" Từng tiếng quát, một đạo hồng quang theo hỏa tiễn thương mũi thương quăng đi ra ngoài, trong nháy mắt đem cách đó không xa một con bồi hồi bất định yêu quái chặn ngang chém thành hai đoạn.

Lập tức, còn lại yêu quái đều giống như ăn thuốc kích thích đồng dạng địa gào lên.

Mấy cái lá gan hơi lớn hơn một chút yêu quái giờ bình khí tự hướng hầu tử vọt tới, vô số yêu quái nhanh chóng theo vào.

Đang lúc Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh ba người đều giảm thấp xuống dáng người chuẩn bị nghênh chiến lúc. Đã thấy này xông lên phía trước nhất sáu con yêu quái, nguyên một đám bay lên trời, vút xuống dưới bình khí không ngừng ở giữa không trung giãy dụa lấy.

Cái loại cảm giác này, thật giống như có một đôi nhìn không thấy tay ghìm cổ của bọn hắn đưa bọn họ ngạnh sanh sanh nhắc tới đồng dạng.

Sau lưng căng theo kịp cái khác yêu quái từng người đều dừng bước lại, trợn tròn mắt.

Từ đầu đến cuối, hầu tử cũng chỉ là khoanh tay chăm chú địa đứng, cười hì hì nhìn thất kinh Hồng Hải Nhi.

Hắn ung dung đến: "Nghĩ quỳ xuống nhận lầm mà nói. Hiện tại đã muộn."

"Quỳ xuống?" Hồng Hải Nhi mặt đỏ lên, ngẩng đầu lên la lên nói: "Tam thúc! Bốn thúc! Lục thúc! Các ngươi mau ra đây giúp đỡ chắt nhi, chúng ta liên thủ, cần phải có thể đem cái này đầu khi tru diệt tại đây!"

"Ồ? Còn có giúp đỡ a?" Hầu tử lông mày chau thành bát tự, cười đến canh hoan.

...

Lúc này, tựu tại cùng nơi này cách xa nhau năm dặm có hơn một chỗ trên núi cao, ba thân ảnh chính xa xa mà nhìn xem nơi này phát sinh hết thấy.

Cúi đầu xuống, Bằng Ma Vương theo bên hông lấy ra một mảnh đang tại hơi lập lòe ngọc giản.

Một bên Sư Đà Vương thấp giọng hỏi: "Ai?"

"Là đầu kia lão ngu." Nói, Bằng Ma Vương đem này ngọc giản lại cho thu vào.

Rất nhanh, một bên Sư Đà Vương cùng Ngục Nhung Vương cũng đều đều tự móc ra một mảnh tại hơi lập lòe ngọc giản, cùng liếc mắt nhìn nhau

một cái, cũng giống như Bằng Ma Vương như vậy trực tiếp thu vào, không để ý đến.

Bán híp mắt nhìn qua xa xa, Bằng Ma Vương thấp giọng nói: "Hắn là hắn đã biết nơi này chuyện đã xảy ra, nghĩ làm cho mấy người chúng ta xuất thủ cứu con của hắn một mạng."

Sư Đà Vương hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu như Hồng Hải Nhi không chết mà nói, đại ca rất nhanh sẽ biết là chúng ta dụ khiến cho hắn khiêu chiến Tôn Ngô Không, đến lúc đó, sợ là còn có chút phiền toái a."

Nghe vậy, Ngục Nhung Vương lông mày hơi chau lên, nhìn về phía Hỏa Vân Động phương hướng, tựa hồ tại tính toán cái gì.

"Buông ra tâm đi thôi." Bằng Ma Vương nhàn nhạt nhìn Ngục Nhung Vương liếc, nói: "Tự tính hắn biết được rồi, có thể như thế nào? Chúng ta ba cái liên thủ, còn đừng sợ hắn? Cho tới bây giờ, chịu gọi hắn một tiếng đại ca, hắn nên cười trộm."

Ngục Nhung Vương do dự mà nói ra: "Rất cuộc là chúng ta chất nhi, như vậy. . . Phải không là không tốt lắm? Tốt xấu chúng ta cũng là nhìn xem hắn lớn lên."

"Có cái gì không tốt? Đã đều đã kinh quyết định dẫn thân vào phật môn, nên chặt đứt qua lại, còn niệm cái gì tình huynh đệ?" Thân thủ vỗ vỗ Ngục Nhung Vương vai, Bằng Ma Vương nói khẽ: "Đi thôi, như là đã xác định này hầu tử tu vi, cũng là được rồi. Hồng Hải Nhi chính là tìm tòi trước khi hành động cái kia cục đá, đã lộ cũng đã đã hỏi tới, cục đá kế tiếp làm sao bây giờ, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?"

Nói đi, Bằng Ma Vương xoay người bay lên trời, hướng phía tây phương bay đi.

Sư Đà Vương nhanh chóng đi theo, Ngục Nhung Vương hơi do dự hạ xuống, quay đầu lại hướng Hỏa Vân Động phương hướng nhìn thoáng qua, cuối cùng còn là đi theo. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Chúc mọi người đêm thất tịch tiết khoái hoạt. Ủi lộc cộc, hồi quĩ fan hoạt động bắt đầu, cùng đọc có hảo lễ. Một lát nữa, 8 nguyệt 20 ngày rạng sáng 0 điểm con ba ba sẽ ở bình luận sách khu phát một cái đoạt lâu thiếp, cướp được tầng trệt vĩ số 8 độc giả có thể đạt được kí tên thật thể một quyển sách! Danh ngạch có hạn a! Mọi người cố gắng lên!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 567+568: Có Đi Hay Là Không

"Tam thúc, bốn thúc, lục thúc! Các người ở nơi nào, nhanh lên đi ra a!"

Hầu tử thân thủ móc móc lỗ tai, đem thần thức của mình thả ra năm dặm phạm vi, không thu hoạch được gì.

"Tam thúc, còn chờ cái gì, chúng ta liên thủ, nhất định có thể đem cái này đầu khi nắm bắt!"

Tất cả yêu quái đều nhìn qua thất kinh Hồng Hải Nhi, có chút hoảng sợ.

"Tam thúc! Các người đã đáp ứng ta muốn ra tay giúp của ta!"

Thanh âm kia tại sơn gian quanh quẩn, hồi âm trện trện, hồi lâu, này bốn phía lại không có nửa điểm động tĩnh.

Trong lúc nhất thời, Hồng Hải Nhi tựa hồ hiểu rõ rồi cái gì, này sắc mặt xoay địa thoáng cái triệt để bạch.

Hầu tử nhếch môi cười nói: "Xem ra, ta hôm nay mệnh không có đến tuyệt lộ a."

Nói, hắn đi phía trước mở ra hai bước, nhảy lên nhảy vọt qua năm trượng rộng vách núi, rơi xuống Hỏa Vân Động trước, cùng Hồng Hải Nhi bất quá cách xa nhau mười trượng cự ly, chậm rãi, từng bước một mà hướng Hồng Hải Nhi đi đến.

"Người... Người không thể giết ta, người giết ta, cha ta sẽ không từ bỏ ý đồ!"

"Ta giết người nhị thúc, hấn báo thù sao?"

"Không... Không giống với, ta là hấn thân nhi tử! Ta là hấn thân nhi tử! Giết ta, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho người!"

"Không buông tha tự không buông tha a, ta còn thật không có cầu qua ai buông tha ta."

Hầu tử thân thủ theo trong tai móc ra kim cô bông, Hồng Hải Nhi cả kinh lui về phía sau hai bước. Những cái này yêu quái nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, lại cũng không dám có chỗ động tác.

"Người... Người không thể giết ta, ta nguyện ý đầu hàng, ta thần phục, thay người chinh chiến tam giới."

Hầu tử gậy gộc khẽ dừng, dừng bước. Nhìn lên trước mắt đều nhanh dọa khóc Hồng Hải Nhi ha ha nở nụ cười, ý vị thâm trường địa thở dài: "Chinh chiến tam giới cần người sao? Đẳng đi về phía tây hoàn thành, tam giới còn không phải mặc ta chà xát tròn bóp nghiền?"

Cắn răng một cái, Hồng Hải Nhi lại một lần nhô lên hỏa tiêm thương xông tới!

Không có chút nào lo lắng, chỉ thấy hầu tử một tay cầm côn. Chậm rì rì địa bày ra nghênh chiến tư thế, tại Hồng Hải Nhi tới gần trong nháy mắt, hấn đột nhiên bạo khởi, một cái quét ngang, trực tiếp đem Hồng Hải Nhi cả đập bay đi ra ngoài, nặng nề đâm vào cái động khẩu nham bích trên.

Trong lúc nhất thời, cát đá quay cuồng!

Những cái này yêu quái gặp tình hình này. Cũng đã nguyên một đám vút xuống dưới bình khí. Làm chim thú tán.

Đãi này quay cuồng cát bụi tan hết, toàn thân máu đen Hồng Hải Nhi theo đồng đá vụn trung cường chống đứng lúc thức dậy, trước mắt nguyên bản lí ba tầng ngoài vòng vây, sớm đã chỉ còn lại có một đồng tán loạn bình khí.

Tức khắc, Hồng Hải Nhi cả giật mình.

Này xa xa, Huyền Trang, Thiên Bồng, Quyển Liêm, đều ở lảng lảng mà nhìn xem chật vật không chịu nổi Hồng Hải Nhi.

Nguy hiểm cũng đã giải trừ. Yêu quân tán đi, chỉ còn lại có một cái Hồng Hải Nhi cũng lật không nổi nhiều sóng gió lớn. Mọi người không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra.

Hầu tử vòng quanh Hồng Hải Nhi không ngừng mà quay trở ra.

Vội vàng dùng tay gạt đi chính mình trên mặt cát đất.

Giờ này khắc này Hồng Hải Nhi, này sắc mặt sớm trắng bệch, toàn thân khải giáp sớm đã tổn hại, dính đầy máu đen. Tuy nhiên hai giọt nước mắt tại trong hốc mắt nghẹn trước không rơi hạ, nhưng bộ dáng kia, cũng cực kỳ giống làm sai sự chờ đợi đại nhân xử phạt ngoan đồng.

"Còn có cái gì thủ đoạn sao? Nghe nói ngươi còn có cá tam vị chân hỏa, còn không có sử dụng ra." Hầu tử mang lên kim cô bổng, thân thủ hướng phía Hồng Hải Nhi ngoéo một cái, ung dung nói: "Sử dụng ra ta coi nhìn. Xem là không giống là trong truyền thuyết nói lợi hại như vậy."

Hồng Hải Nhi cắn răng, mắt ba ba địa nhìn qua hầu tử, giẫm phải đá vụn từng bước một địa lui về sau, thẳng đến lưng áp vào nham bích trên, lui

không thể lui.

Nhìn Hồng Hải Nhi này tội nghiệp bộ dạng, Huyền Trang hơi há miệng, đã thấy Thiên Bồng âm thầm cho hấn sử cái ánh mắt. Lắc đầu.

"Cái này xem như Hoa Quả Sơn gia sự. Nếu như ngay cả đứa nhỏ này đều ép không được, từ nay về sau, thiên hạ hội đại loạn. Nếu là vi thương sinh suy nghĩ, người cũng đừng có mở miệng."

Nghe vậy, Huyền Trang yên lặng gật đầu, nhắm lại hai mắt, hít một câu: "A di đà phật."

Cách xa nhau một trượng không đến cự ly, hầu tử bao quát trước dáng người thấp bé Hồng Hải Nhi, duỗi ra kim cô bổng điểm tại trước người của hấn, nói: "Tam vị chân hòa? Sử dụng ra, ta là thật sự, rất nghĩ biết một chút về."

Nếu là thường ngày, bất luận kẻ nào cùng hấn nói lời như vậy, Hồng Hải Nhi khẳng định đều là bất chấp tất cả trước thiêu nói sau. Nhưng giờ này khắc này, hấn đều muốn khóc lên.

Cúi đầu xuống, hấn theo bên hông lấy ra một chồng ngọc giản, có lẽ là khăn trương quá độ quan hệ, này tay run lên, tất cả ngọc giản rơi xuống trên mặt đất, vội vàng ngồi xổm xuống đi luống cuống tay chân địa bắt đầu tìm.

Đang lúc này, một cái thân ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống, rơi xuống hầu tử sau lưng năm trượng có hơn địa phương, quỳ một chân trên đất.

"Lão ngu tham kiến đại thánh gia!"

Một câu, lập tức, Hồng Hải Nhi triệt để hồng mắt.

Nước mắt kia giống như vỡ đê vậy "Lạch cách lạch cách" đi xuống đất rơi.

"Cha... Cha, nhanh cứu ta, hấn muốn giết ta... Hấn muốn giết ta, ngươi mau giúp ta giết hấn!"

"Ngươi im miệng cho ta!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, Hồng Hải Nhi vội vàng ngậm miệng lại, mắt ba ba địa nhìn qua phụ thân của mình, thỉnh thoảng ghen ngào trước.

Hướng phía hầu tử chấp tay, Ngưu Ma Vương cất cao giọng nói: "Lão ngu dạy con vô phương, thế cho nên đắc tội đại thánh gia, thật sự tội đáng chết vạn lần. Kính xin đại thánh gia thứ tội!"

Hầu tử không quay đầu lại.

Hấn sâu hít một hơi thật sâu, đưa lưng về phía Ngưu Ma Vương, chỉ vào Hồng Hải Nhi nói: "Đắc tội? Hấn muốn giết ta, ngươi biết không?"

Ngưu Ma Vương vội vàng điều chỉnh thân hình, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu.

"Cha ngươi làm gì?"

"Không muốn chết ngươi tặc lưỡi câm miệng cho ta!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, Hồng Hải Nhi hơi há hốc mồm, lại nói cũng không được gì.

Ngẩng đầu lên, Ngưu Ma Vương cất cao giọng nói: "Đại thánh gia, lão ngu tặc lưỡi cái này một đứa con trai, vô luận hấn phạm phải cái gì sai, đều thỉnh đại thánh gia tha cho hấn một mạng. Phần ân tình này, lão ngu nhất định khắc trong tâm khảm! Như đại thánh gia cảm thấy lão ngu hứa hẹn

không đủ... Lão ngu nguyên một mạng đổi một mạng, kính xin đại thánh gia thành toàn!"

Nói đi, "Cạch cạch cạch" chính là ba cái khấu đầu.

Đổi thiên đình mà nói, hẳn là tai họa quá sâu Ngưu Ma Vương. Đổi cái khác yêu vương mà nói, hẳn là thông thái rôm, làm việc do dự đại ca. Nhưng đổi với tại Hồng Hải Nhi mà nói, hẳn chỉ là phụ thân, một cái quá độ cung chiều con của mình phụ thân.

Chậm rãi quay đầu nhìn xem phủ phục trên mặt đất Ngưu Ma Vương, trong lúc nhất thời, hầu tử cũng không biết nói cái gì cho phải.

...

Lúc này. Hoa Sơn bên ngoài, Lưu Ngạn Xương đàn độn địa đi vào chính mình ở lại trấn nhỏ.

Dương quang xuyên thấu qua đỉnh đầu cành lá đem điềm điềm loang lổ rơi tại trên vai của hắn, người đi đường qua lại cùng hắn chào hỏi, hắn lại một bộ hồn nhiên chưa phát giác ra bộ dáng.

Đưa thay sờ sờ chính mình giấu ở trong tay áo thật vất vả có được được, Lưu Ngạn Xương không khỏi có chút không yên.

Tam thánh mẫu thật sự giúp mình. Thật sự ăn đông tây, cái kia gọi Ngô Long thiên thần, cũng thật sự để cho thủ hạ thay mình hái thuốc. Không chỉ có như thế, còn phái người đem chính mình đưa trở về, dặn dò nói nếu như mẫu thân bệnh tình không có chuyển biến tốt đẹp, tự nói cho hắn biết, bọn họ có thể đi nơi khác thay mình lấy được tiên đan trị liệu.

Đương nhiên. Loại trợ giúp này cũng không phải không ràng buộc. Điều kiện là tiếp theo nếu như tam thánh mẫu lại tích nước không vào, hắn phải

nữa khuyên bảo.

Tiếp theo, tam thánh mẫu còn có thể lại vì chính mình khai ân sao?

Lưu Ngạn Xương không biết, thật giống như hắn không biết mình cầm tam thánh mẫu trâm gài tóc đi tìm Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, sẽ là kết quả thế nào đồng dạng.

Đôi tại cái kia chính mình liền mặt cũng không dám nhìn tam thánh mẫu, Lưu Ngạn Xương thật giống như có một loại bẩm sinh sợ hãi đồng dạng. Nào đó trực giác tại nói cho hắn biết, nếu như ան lấy tam thánh mẫu theo lời phương thức đi làm. Hắn sẽ chết được rất khó coi.

Đền độn địa đi ở trên đường cái, xa xa địa, Lưu Ngạn Xương chứng kiến một cái lưng mũ lão đầu râu bạc chính cong vẹo địa dựa vào một cây quải trượng ngồi dưới tàng cây ngủ, ngáy.

Hắn nuốt khô nhổ nước miếng, bước nhanh đi ra phía trước, thân thủ đẩy lão nhân kia nói: "Tiểu gia đại gia, tiểu gia đại gia?"

Lão nhân kia tử bỗng nhiên đánh thức, mơ mơ màng màng mở to mắt cao thấp đánh giá Lưu Ngạn Xương một phen, nói: "Nguyên lai là ngạn xương a, như thế nào, nghe nói người vào núi cho mẫu thân tìm được. Được tìm được rồi?"

Lưu Ngạn Xương gượng cười hai tiếng, nhẹ gật đầu.

"Tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi a." Tiểu đại gia nhẹ gật đầu, thờ dãi: "Mẹ của người, có người như vậy cá hiếu tử, cũng là đời trước đã tu luyện phúc phận a. Như thay đổi người khác, hiện tại nên đã tại âm thực hậu sự đi."

Hơi do dự một phen. Lưu Ngạn Xương hạ giọng nói: "Tiểu gia đại gia, hỏi ngài chuyện này nhi."

"Nói."

"Cái kia, tam thánh mẫu, ngài biết không?"

"Nhị Lang Thần Dương Tiễn muội muội Dương Thiên?"

Lưu Ngạn Xương gật đầu nói: "Đúng, chính là nàng. Nàng là ta Hoa Sơn thánh mẫu, nhiều như vậy năm, thật có chút cái gì của nàng truyền thuyết không có?"

"Của nàng truyền thuyết?" Tiểu đại gia hắc hắc nở nụ cười, nâng người lên bản nói: "Ngươi muốn hỏi những thứ gì?"

"Cái gì đều được! Tiểu gia đại gia, ngài biết rõ cái gì, tựu đều nói cho ta biết a." Lưu Ngạn Xương vội vàng ngồi vào tiểu đại gia bên cạnh trên tảng đá, vãn tai.

Ngẩng đầu lên lược qua nghĩ sơ nghĩ, tiểu đại gia nhẹ giọng thở dài: "Cái này tam thánh mẫu a, là Ngọc Đế thân phong Hoa Sơn thánh mẫu. Theo lý thuyết, chúng ta Hoa Sơn dân chúng, tối hẵn là bái. Có thể này Hoa Sơn trên đỉnh thánh mẫu miếu, cũng đã hoang phế rất nhiều năm. Ngươi cũng đã biết vì cái gì?"

"Bởi vì nàng không hiện linh?"

Tiểu đại gia chậm rãi lắc đầu, nói: "Ngươi chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai. Nếu chỉ phải không hiện linh, như thế nào hội mấy trăm năm đều không nhân tế bái?"

"Này là chuyện gì xảy ra?"

Thân thủ vuốt vuốt râu dài, tiểu đại gia ra vẻ thần bí nói: "Này thánh mẫu miếu, ngươi có thể đi qua?"

Lưu Ngạn Xương chậm rãi lắc đầu.

"Ta đi qua." Tiểu đại gia loát râu dài ha ha địa cười nói: "Này thánh mẫu miếu a, chỉ còn lại có đồ nát thê lương a, còn dài khắp cỏ dại, không mảnh tìm, hoàn toàn tựu tìm không thấy. Bất quá a, sở dĩ biến thành đồ nát thê lương, không phải ngày phơi nắng, không phải mưa xối, càng không phải gió thổi. Chính là vì..."

Nói đến chỗ này, tiểu đại gia có chút dừng lại, Lưu Ngạn Xương vội vàng mở to hai mắt nhìn, đem lỗ tai đưa tới.

Một tay che miệng, tiểu đại gia hạ giọng nói: "Chính là vì nhân họa."

"Nhân họa? Cái này..."

Trong lúc nhất thời, Lưu Ngạn Xương cũng là trợn tròn mắt.

Tiểu đại gia ha ha địa nở nụ cười, thấp giọng nói: "Truyền thuyết, này tam thánh mẫu, từ phong Hoa Sơn thánh mẫu, liền từ không hiện linh, thế cho nên hương khói đoạn tuyệt. Bất quá, mấy trăm năm trước nàng lại là hiện qua một lần linh. Này, thật là không phải bình thường hiện linh a. Bất quá một cái lụi bại thư sinh, lại bị nâng lên tể tướng vị, tay cầm trọng binh, ần có vấn đỉnh vương vị xu thế. Bất quá... Thư sinh kia kết cục rất thảm, thảm không đành lòng đánh cuộc. Này lễ tạ thần một cái giá lớn, cao đến đoạn tử tuyệt tôn! Ha ha ha ha!"

Nghe vậy, Lưu Ngạn Xương khước miệng hơi quát hai rút ra, này sắc mặt xoạt địa hạ xuống, bạch.

Chương 568:: Có đi hay là không

Hỏa Vân Động trước, hầu tử lẳng lặng địa đứng, lạnh lùng địa nhìn cái này đối phụ tử.

Ngưu Ma Vương khấu đầu một người tiếp một người địa dập đầu.

"Cầu đại thánh gia tha ta nhi một mạng! Cầu đại thánh gia tha ta nhi một mạng! Cầu đại thánh gia tha ta nhi một mạng!"

Huyền Trang một nhóm mấy người đều xa xa mà nhìn xem, không nói được lời nào.

Từng tiếng trầm đục, này mặt đất đều bị dập đầu nứt ra, từng giọt máu tươi thấm mở.

Hầu tử sau lưng Hồng Hải Nhi thấy đều thất thần.

Ngấn ngủi lồi ngạc sau, Hồng Hải Nhi té địa cùng hầu tử gặp thoáng qua: "Cha, cha! Ngươi đừng như vậy! Hải nhi van ngươi, đừng như vậy!"

Hắn cắn răng, dùng hết tất cả lực lượng đi nâng phụ thân của mình, hy vọng đưa hắn từ trên mặt đất kéo đến: "Chúng ta không cầu hắn! Hải nhi có thể chết, nhưng không thể chết được được không có tôn nghiêm!"

"Ngươi biết cái gì? Muốn tôn nghiêm có làm được cái gì? Ngươi chết, mẹ ngươi làm sao bây giờ?" Nặng nề hát lên, Ngưu Ma Vương trực tiếp đem Hồng Hải Nhi vung ra một trượng có hơn, mặt hướng hầu tử, lại là nặng nề một dập đầu, này máu tươi theo nham thạch quỹ tích nhòà đi.

"Lão ngưu chỉ cầu đại thánh gia tha ta nhi một mạng. Năm đó rút quân, là lão ngưu lỗi. Những năm này không có phục hưng Hoa Quả Sơn, cùng lữ thừa tướng đối nghịch, cũng là lão ngưu lỗi. Chỉ cần đại thánh gia tha ta nhi một mạng, lão ngưu cái này mệnh nhâm đại thánh gia cầm lấy đi, tuyệt không phản kháng! Cái này mấy trăm năm qua tích lũy pháp khí, nhân mã,

cũng cùng nhau dâng, tuyệt không tư tàng! Chỉ cầu đại thánh gia tha ta nhi một mạng! Chỉ cầu đại thánh gia tha ta nhi một mạng!"

Hầu tử như trước không nói được lời nào địa đứng, nhìn xem.

Đang nhìn mình không ngừng dập đầu phụ thân, mới ngã xuống đất Hồng Hải Nhi cả choáng váng. Hấn há to miệng. Nước mắt kia giống như vỡ đê vậy địa chảy.

Đây là một, hấn chưa bao giờ tưởng tượng qua phụ thân.

"Cha, hải nhi sai rồi, người đừng như vậy. . . Người đừng có như vậy được không? Hải nhi biết rõ sai rồi." Hấn từng điểm từng điểm mà hướng Ngưu Ma Vương bò lên quá khứ, khóc hô thân thủ đi túm phụ thân của mình.

Chỉ thấy Ngưu Ma Vương xoay người một cái. Một cái tát nặng nề lác tại Hồng Hải Nhi trên mặt.

"Pằng" một tiếng thanh thúy tiếng vang tại sơn gian chậm rãi đẩy ra.

Hầu tử hơi mở to hai mắt, Huyền Trang hơi chau nổi lên lông mày.

Ngưu Ma Vương cắn răng, cảm tức con của mình.

Hồng Hải Nhi thân thủ bụm lấy hơi có chút sung đỏ mặt, kinh ngạc.

Từ nhỏ đến lớn, Ngưu Ma Vương đều chưa bao giờ đối Hồng Hải Nhi động đậy tay. Một tát này, trực tiếp sẽ đem Hồng Hải Nhi cho vung mòng.

Quay đầu lại nhìn hầu tử liếc, Ngưu Ma Vương từ trên mặt đất đứng lên. Năm chặt năm tay. Một quyền vôi vàng không kịp chuẩn bị, nặng nề đánh vào Hồng Hải Nhi bụng.

Một kích phía dưới, Hồng Hải Nhi một ngụm máu tươi phun trào ra, mà ngay cả xa xa Huyền Trang tất cả giật mình.

"Cha. . ."

Một tay lấy Hồng Hải Nhi áp quỳ gối địa, Ngưu Ma Vương cao trầm giọng quát: "Cởi bỏ linh lực phòng hộ!"

"Cha. . ."

"Cởi bỏ!"

Hồng Hải Nhi tán đi trên người tất cả linh lực, chăm chú địa nhắm mắt lại, cắn chặt răng. Quỳ.

Ngưu Ma Vương giơ lên nắm tay, đối với lưng của hắn chính là nặng nề một kích, một kích này, trực tiếp đem Hồng Hải Nhi cả thân hình vọt tới mặt đất trên mặt đá.

Trong lúc nhất thời, cát đá quay cuồng.

"Đứng lên!" Ngưu Ma Vương nắm chặt nắm tay, nặng nề mà thở hào hển.

"Cha. . ."

"Ta cho ngươi đứng lên!"

Này đá vụn bên trong, Hồng Hải Nhi run run rẩy rẩy địa chống đỡ đứng người dậy, quỳ hảo.

Máu tươi từ hắn trong miệng mũi thấm hạ, nhỏ tại bùn cát phía trên.

"Đại thánh gia." Quay đầu lại, Ngưu Ma Vương chấp tay. Cất cao giọng nói: "Lão ngu cái này sẽ dạy cái này nghịch tử, đánh tới ngài hài lòng mới thôi!"

Nói, hấn cắn răng, một cước hướng phía Hồng Hải Nhi nặng nề đá quá khứ.

Hồng Hải Nhi toàn bộ thân hình giống như ngày mùa thu lí khô Diệp Nhất loại bị quét lên, lãng không quay cuồng, lại nặng nề rơi đập, mang theo một hồi cát đá.

Cắn răng. Hồng Hải Nhi run run rẩy rẩy địa từ trên mặt đất đứng lên, quy hảo, nháy mắt con người. Ngưu Ma Vương vội vàng lại đến, lại là nặng nề một kích, như thế phản phục.

Từ đầu đến cuối, Hồng Hải Nhi đều không có bất kỳ phản kháng, cũng không có bất kỳ kêu thảm thiết, cầu xin tha thứ, càng không có vận dụng linh lực chống đỡ Ngưu Ma Vương công kích.

Hấn chỉ là cắn răng, đóng chặt hai mắt, nắm chặt nắm tay, thừa nhận trước, vòng đi vòng lại địa từ trên mặt đất đứng lên, quy hảo.

Trong nháy mắt, Hồng Hải Nhi cũng đã hấp hối, rốt cuộc không thể động đậy.

Nhưng mà, Ngưu Ma Vương lại còn không có bất kỳ dừng lại ý tứ.

Đang lúc Ngưu Ma Vương hung ác quyết tâm lần nữa giơ lên nắm tay lúc, này cổ tay bị hầu tử từ phía sau vững vàng địa cầm.

"Dừng đánh."

Quay đầu lại, Ngưu Ma Vương trông thấy hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn qua hắn, vội vàng buông giơ lên cao nắm tay, chấp tay, lui về sau một bước.

Hầu tử nhìn quỳ rạp trên mặt đất hấp hối Hồng Hải Nhi, ngậm miệng.

"Đau không?"

Hồng Hải Nhi không có lên tiếng, này bán chôn ở đồng đá vụn lí tay là buông ra, giống như có lẽ đã hôn mê bất tỉnh.

"Đau không?" Hầu tử duỗi ngón tay chỉ Hồng Hải Nhi nói: "Ta hỏi ngươi, đánh hắn, ngươi đau không?"

Ngưu Ma Vương ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, một hồi thất thần, lại vội vàng nhắm lại hai mắt, trọng trọng gật đầu.

"Ngươi không phải tốt thống soái, Sương Vũ sơn trận chiến ấy, ngươi đánh cho rất không xong."

Hơi nắm thật chặt hai tay, Ngưu Ma Vương lẳng lặng địa đứng, cung trước thân thể, đóng chặt hai mắt, cắn răng trọng trọng gật đầu.

"Ngươi không phải tốt minh hữu, vừa ra sự, ngươi tự vì sự an toàn của mình vứt bỏ minh hữu, thậm chí bỏ đá xuống giếng."

Ngưu Ma Vương trọng trọng gật đầu.

"Ngươi cũng không phải cá hảo đại ca, nhất bang tử huynh đệ, tất cả đều không mang hảo. Hiện tại cũng dám đánh con của ngươi chủ ý."

Ngưu Ma Vương trọng trọng gật đầu.

"Người còn không phải tốt cấp dưới, Hoa Quả Sơn một trận chiến, người không có cùng Lục Quả bọn họ hiệp thương hảo, tự rút quân. Không từ mà biệt, nếu như các người tại, hơi chút xử lý hạ xuống, có lẽ Đại Giác có thể sống. Hửn, là một đường đi theo huynh đệ của ta."

Ngưu Ma Vương trọng trọng gật đầu.

Hầu tử thân thủ vỗ vỗ Ngưu Ma Vương bả vai, ung dung thở dài:
"Nhưng người xác thực là cá người cha tốt, tuy nhiên con của người cũng không giáo hảo, nhưng người xác thực là cá người cha tốt."

Nói, hầu tử xoay người, chống kim cô bổng từng bước một mà hướng trước Huyền Trang phương hướng đi đến, nhẹ giọng cười nói: "Kỳ thật ta thực muốn giết hửn. Giết gà dọa khỉ. Bất quá, đang tại một cái người cha tốt trước mặt giết hửn con độc nhất, chuyện này, ta thật sự làm không được."

Nghe vậy, Ngưu Ma Vương lập tức lão lệ tung hoành.

Chỉ thấy hửn "Phác thông" một tiếng quỳ rạp xuống đất. Nặng nề mà đập đầu: "Lão ngưu tạ ơn đại thánh gia, lão ngưu tạ ơn đại thánh gia ân điển!"

"Trước chuyện tình đều coi như hết, người không phải hảo cấp dưới, ta cũng không phải là cái gì hảo đầu đầu, tất cả mọi người không phải là cái gì hàng tốt. Thật sự. . . Cũng không có gì thể diện cùng các người so đo. Không cần phải luôn như vậy trong lòng run sợ, Lục Quả yêu bày điểm phổ, nhưng hửn không có gì ác ý." Đưa lưng về phía Ngưu Ma Vương. Hầu tử khoát tay áo nói: "Chuyện này cứ định như vậy đi. Mang con của người trở về dưỡng thương. Nếu có lần sau nữa, tự không dễ dàng như vậy."

"Lão ngưu tạ ơn đại thánh gia, nếu có cái gì sự, đại thánh gia một câu phân phó xuống, vô luận là lên núi đao còn là xuống vạc dầu, lão ngưu muôn lần chết không chối từ!"

Hầu tử quay đầu lại nhìn hấn một cái, nói: "Của ta nôi chảo. Người xuống dưới, phao cũng sẽ không bốc lên một cái. Có rảnh thay ta chăm chăm vào người mấy cái huynh đệ thì tốt rồi, đừng làm cho bọn hấn một lần nữa cho ta dẫn đến xảy ra chuyện gì."

Ngưu Ma Vương nặng nề ôm quyền, dập đầu nói: "Lão ngưu tuân mệnh!"

Nhảy lên vượt qua vách núi, hầu tử mang theo Huyền Trang một nhóm, lại tiếp tục chậm rì rì về phía tây.

Trống rỗng Hỏa Vân Động trước, chỉ còn lại có Ngưu Ma Vương cùng này hấp hối Hồng Hải Nhi.

Hấn run nhè nhẹ trước, quét ra tán lạc tại Hồng Hải Nhi trên người cát đá, khom người đưa hấn bế lên.

"Cha. . . Thực xin lỗi, đưa con. . . Đã gây họa. . ."

"Không có việc gì. Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi." Ngưu Ma Vương đem Hồng Hải Nhi che ở trước ngực, thấp giọng nói: "Đều do cha quá sủng người, đều do cha. Trước kia còn là tiểu yêu thời điểm, ăn bữa hôm lo bữa mai, thế cho nên hiện tại thời gian sống khá giả, vừa muốn đem đồ tốt nhất đều cho người. . . Mới dưỡng thành người cái này không sợ trời không sợ đất tính cách. Đều do cha."

"Cha. . . Ta từ nay về sau. . . Nhất định tất cả nghe theo người."

"Chớ nói chuyện, cha hiện tại tự mang người trở về, hảo hảo dưỡng thương."

"Ân, cảm ơn cha."

Này trong lồng ngực Hồng Hải Nhi, hơi mở to mắt nhìn qua phụ thân của mình, nước mắt kia một mực càng không ngừng chảy, hồi lâu, lại cố ra vẻ tươi cười.

Xoay người một cái bay lên trời, Ngưu Ma Vương ôm Hồng Hải Nhi, chậm rãi hướng phía động phủ của mình đi tới.

...

Lúc này, Hoa Sơn bên ngoài trấn nhỏ.

Đần độn địa về đến trong nhà, đem dược tiên hảo, phục thị của mình lão mẫu thân uống hết sau, Lưu Ngạn Xương liền ngồi tại chính mình gia nhìn về phía trên đã có chút ít lụi bại trong sân nhìn qua tam thánh mẫu trâm gài tóc ngắn người.

Tiểu gia đại gia những cái này lời nói thủy chung tại trong đầu của hắn phản phục quanh quẩn.

Lưu Ngạn Xương là người đọc sách, ở thời đại này, người đọc sách chính là làm quan quân dự bị. Nhưng mà, Lưu Ngạn Xương cũng không thuộc về nổi tiếng người đọc sách, nếu như không phải là bị chính mình có làm quan giấc mơ cha từ nhỏ cầm mộc côn buộc, có lẽ hắn hiện tại cũng đã biến thành một cái đồ tể hoặc là may.

Đều nói trong sách đều có nhan như ngọc, trong sách đều có hoàng kim phòng, đáng tiếc, cái này đối với đọc sách đọc được không xuất sắc vừa rồi không có rất tốt của cải Lưu Ngạn Xương mà nói, đời này đi làm quan cái này việc chuyện này, khẳng định cũng là không tới phiên chính mình. Kể từ đó, nhan như ngọc cùng hoàng kim phòng tự nhiên là không có. Có thể đọc sách còn có một chỗ tốt, chính là biết lí lẽ. Lưu Ngạn Xương tự nhận đọc sách không được tốt lắm, nhưng vẫn là có phần hiểu tính toán.

Tam thánh mẫu cái này lẽ tạ thần yêu cầu, bên trong có càn khôn, cái này cơ hồ cũng đã là thiết ván đã đóng thuyền chuyện tình.

Như tại thường ngày, thần quỷ nói đến, Lưu Ngạn Xương nhất định sẽ lưu tưởng tượng, nhưng lần này tận mắt nhìn thấy, cũng đã không phải do Lưu Ngạn Xương không tin.

Này thiên binh nói Tôn Ngô Không là tam thánh mẫu không động phòng phu quân, tiểu đại gia nói Tôn Ngô Không sáu trăm năm trước tại tam thánh mẫu cùng thư sinh trong hôn lễ, đem tam thánh mẫu đoạt đi, thư sinh tắc rơi vào thiên đình đại quân trong tay, từ nay về sau sống chết không rõ.

Hai chuyện này từng cái đối ứng, nói rõ đều là thật sự.

Tại về phương diện khác, tam thánh mẫu làm cho mình đi tìm Tôn Ngô Không, nghe khẩu khí, Tôn Ngô Không là nhất định sẽ bán nàng tình cảm. Theo như cái này thì, lúc trước "Cướp cô dâu", cũng không nhất định thật là "Cướp cô dâu", cái gọi là hôn lễ, rất có thể bắt quá chính là cá nguyệt trang.

Có thể, đã như vậy, vì cái gì không phải trực tiếp cầm trâm gài tóc đi yêu cầu Tôn Ngô Không đến Hoa Sơn cứu nàng? Chẳng lẽ Tôn Ngô Không tự mình đến, không nên so với đem chính mình thu vi đồ, giáo trên mười năm tám năm còn không chừng giáo thành cái dạng gì tới hữu hiệu sao?

Lưu Ngạn Xương không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra.

Thần tiên thế giới, hần không hiểu, giờ phút này hần chính hiểu rõ một chuyện, thì phải là cái này tam thánh mẫu, tuyệt không phải người lương thiện, nếu là một cái đi sai bước nhảm. . . Này bị thiên đình bắt đi tẩm tích không rõ thư sinh, chính là hần vết xe đổ.

"Kế tiếp nên làm như thế nào, nếu như không đi, có thể hay không. . . Gặp chuyện không may?" Năm này trâm gài tóc, Lưu Ngạn Xương vẻ mặt

mờ mịt: "Nếu như ta có cá không hay xảy ra, ta này mẫu thân. . . Đến lúc đó, bệnh này hảo cùng không có hảo, không phải đều cùng một dạng sao? Chẳng phải là ra hang sói lại vào miệng cọp?"

Nghĩ, hắn bất đắc dĩ cười khô.

Đang lúc này, một cái năm ấy năm tuổi, toàn thân dính đầy bùn hài đồng theo ngoài cửa chạy vội tiến đến, trông thấy Lưu Ngạn Xương, vội vàng hô: "Cha! Bọn họ nói người đã trở lại! Giúp bà nội tìm được được sao?"

Nói, đứa bé kia vội vã chạy đến Lưu Ngạn Xương trước mặt, mở to một đôi mắt to, nháy nháy mắt nhìn qua Lưu Ngạn Xương.

Nhìn con của mình, Lưu Ngạn Xương không khỏi bật cười, đưa tay sờ sờ tóc của hắn, nhẹ giọng thở dài: "Được tìm được rồi, trong núi thần tiên, cũng đáp ứng nhất định cứu bà nội mệnh."

"Thật tốt quá!" Tiểu Trầm Hương thoáng cái hét lên, hoa chân múa tay gọi hô: "Bà nội có thể cứu chữa! Bà nội có thể cứu chữa!"

Hắn chạy vội tiến bước trong, lại rất nhanh chạy vội trở về, nháy mắt con người thấp giọng nói: "Cha, người gặp qua thần tiên a?"

Lưu Ngạn Xương khẽ gật đầu.

"Này, thần tiên là như thế nào tử?"

"Tự. . ." Lưu Ngạn Xương thân thủ khoa tay múa chân trước, suy nghĩ kỹ một hồi, cũng không biết làm như thế nào biểu đạt.

"Là không giống là trong miêu dạng như vậy?"

Lưu Ngạn Xương tùy ý gật đầu.

"Oa! Cha ta gặp qua thần tiên! Ta muốn nói cho mọi người!"

Lại là một tiếng hét lên, Trầm Hương muốn hướng ngoài viện chạy tới, lại bị Lưu Ngạn Xương cứng ngắc dất trở về, làm cá chớ có lên tiếng thủ thế nói: "Chuyện này, không thể nói ra đi."

"Vì cái gì?" Trầm Hương nháy mắt con ngươi hỏi.

"Thần tiên không thích có người đi quấy rối bọn họ, lần này cha ngươi ta đều thiếu chút nữa chết ở nơi đó rồi sao. Nếu để cho bọn họ biết rõ cha ngươi ta sau khi trở về bốn phía cùng người nói, đến lúc đó a, ta đều phải chết!"

Vừa nghe "Chết" chữ, tiểu Trầm Hương vội vàng bưng kín miệng của mình, trì hoãn trì hoãn, lại hỏi: "Này, bọn họ không thích có người đi quấy rối bọn họ, vì cái gì lại nguyện ý giúp chúng ta?"

Lưu Ngạn Xương dung đưa thân thể mặt không biểu tình mà đáp: "Bởi vì ngươi cha đáp ứng rồi đi bái cái khác thần tiên vi sư, sau đó giúp bọn hấn làm một chuyện."

"Oa!" Tiểu Trầm Hương lại là hét lên, lại vội vàng che miệng của mình, thấp giọng hỏi: "Bái sư? Này. . . Học thành, phụ thân cũng là thần tiên?"

"Xem như thế đi." Lưu Ngạn Xương thuận miệng đáp.

Nghe vậy, tiểu Trầm Hương đã là kích động không thôi, này thủ cước cũng nhịn không được huy vũ lên, một hồi lâu, hấn mới thoáng trấn định xuống tới, thấp giọng nói: "Cha, bọn họ cho ngươi đi bái cái nào thần tiên vi sư a?"

"Bái. . ." Lưu Ngạn Xương bẹp vài cái miệng, thuận miệng nói ra: "Bái một cái rất lợi hại thần tiên, nhưng là tạm thời không thể nói cho ngươi bái

cái nào thần tiên vi sư."

"Rất lợi hại thần tiên?"

"Đúng, rất lợi hại."

"Có Nhị Lang Thần lợi hại sao?"

"Có, có lẽ so với hắn còn lợi hại hơn."

Nghe, tiểu Trầm Hương con mắt đều ở sáng lên, hấn mắt ba ba địa nhìn qua phụ thân của mình nói: "Cha, này. . . Đến lúc đó người hội dạy ta, chờ người học thành, người hội dạy ta sao? Để cho ta cũng trở thành thần tiên được không?"

Nhìn vẻ mặt chờ mong Trầm Hương, Lưu Ngạn Xương lông mày không khỏi hơi chau nổi lên. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Ủ lộc cộc, phát xong đơn : Đặt tựa tặng một điểm. Bảo trì cái này thế. Bây giờ là . Càng mới sau hội rơi xuống 7 cá, biến thành. Ngày mai thời điểm đổi mới chương sau, nói được thì làm được ~ ta hiểu rõ người hội không thoải mái, sau đó đại bộ phận độc giả hội không chút động lòng, kỳ thật bọn họ không chú ý con ba ba cảm thụ, vừa vắn tượng con ba ba hiện tại cũng không chú ý cảm thụ của bọn hắn đồng dạng. Con ba ba đặt chính là một chút như vậy một điểm nói không chủ định đồng dạng nặn đi ra, một cái cũng tốt, hai cái cũng tốt, chính là chỗ này chút ít độc giả tại kéo dài quyển sách này, cảm tạ bọn họ. Thiên đại lời hứa cũng không bằng đặt khích lệ hữu dụng, có đặt, tựa cũng không không có đổi mới. Những kia không đặt lại muốn muốn đổi mới, các người cũng có thể đến đặt, mọi người phải cụ thể một điểm, không cần phải lại không tương, không có ý nghĩa.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 569: Có Cổ Quái

Tiểu Trầm Hương mà nói, Lưu Ngạn Xương không có trả lời. ㄟ, bởi vì hắn thậm chí không biết cầm trâm gài tóc đi tìm Tôn Ngộ Không sau, chính hắn còn có thể hay không sống. Cái loại cảm giác này, thật giống như hai con voi tại trước mặt của mình đánh nhau, mà hắn chỉ là một con kiến.

Vận mệnh phía trước đến tốt cùng là phúc là họa, hắn sớm đã thấy không rõ, từ lâu không phải do hắn.

Bất quá, tốt xấu thuốc này xác thực linh nghiệm, thân thể của mẫu thân dần dần có chuyển biến tốt đẹp, coi như là cái này không yên bên trong một chút hồi báo a.

Trong nháy mắt, năm ngày trôi qua, mẫu thân cũng đã có thể xuống giường đi đi lại lại. Ngày thứ sáu sáng sớm, Lưu Ngạn Xương tự vội vàng ra cửa.

Đi qua dài dòng buồn chán con đường đi báisư, cái này tính là một loại thành ý biểu hiện, cũng là một loại ý chí khảo nghiệm. Nhưng mà, tam thánh mẫu tựa hồ cũng không coi trọng cái này, nài cho Lưu Ngạn Xương cái khác càng thêm giản tiện biện pháp.

Ra cửa, Lưu Ngạn Xương đến trong trần nhỏ thợ mộc chỗ đó dùng một lượng bạc đánh một tôn một thước cao tiểu thần tượng, ba ngày sau đó, hắn lấy được cái này tôn định chế thần tượng.

Tuy nói hình ảnh thô ráp đến cực hạn, nhưng nên có còn là có, cần khôn quyền, hỏa tiêm thương, phong hỏa luân, hỗn ngày lãng, bất luận cái gì hơi có chút thường thức người liếc có thể nhìn ra đây là một tôn Na Tra tượng.

Cầm cái này tôn Na Tra tượng trở về nhà, Lưu Ngạn Xương lại lấy được một điểm chu sa, án lấy tam thánh mẫu dạy đạo như vậy tại Na Tra tượng cái bệ vẽ trên đồ đằng, sau đó đem nó cùng chi kia tam thánh mẫu cho trâm gài tóc cùng một chỗ.

Mỗi ngày sớm muộn gì, Lưu Ngạn Xương đều dâng hương tế bái, trong miệng phản phục nhắc tới suy nghĩ cầu kiến Na Tra một mặt.

Tại đạo gia thuật ngữ lí, loại hành vi này gọi là "Cầu nguyện", nó sẽ sinh ra một loại gọi là "Nguyện lực" gì đó, loại vật này sẽ bị bắt trọng thiên trên một gốc cây gọi là "Nguyện lực cây" bảo cây cảm giác đến.

Cùng không lò kia nguyệt cây bất đồng. Nguyện lực cây tuy nhiên lớn. Nhưng cũng chỉ có trăm triệu độ cao. Đây phía trên dài khắp kim sắc nộ hoa. Những này nộ hoa mỗi cách một sát, sẽ nở rộ ra điểm điểm trong suốt, sau đó hoa bản thân nhanh chóng điêu tàn, nguyện lai vị trí lại lần nữa dài ra mới nộ hoa, như thế phản phục.

Này được phóng thích đến trong không khí điểm điểm trong suốt, chính là thế gian nguyện lực.

Cái này nguyện lực cây tác dụng duy nhất, tựu là có thể làm cho thiên đình biết rõ thế gian dân chúng ưng thuận cái gì nguyện vọng, nhưng lại không phải là vì giúp phàm nhân đạt thành nguyện vọng. Mà là vì quản chế thế gian.

Phàm nhân nguyện vọng, không hề nghi ngờ là theo cuộc sống của mình cùng một nhịp thở, thiên đình xuyên thấu qua phàm nhân nguyện vọng, có

thể biết rõ thế gian rất nhiều cụ thể chi tiết tình huống.

Xuất phát từ tín ngưỡng, dám đối với thiên thần nói dối người thật sự không nhiều lắm, cho nên này tin tức cũng bình thường sẽ không có sai.

Thử nghĩ hạ xuống, nếu như thế gian mỗi ngày có một trăm vạn người tại cầu thần, như vậy, tựu ý nghĩa có một trăm vạn cá ý nghĩ được đưa lên trời đình, thông qua sàng chọn. Thiên đình có thể theo chính giữa đạt được rất nhiều hữu dụng tin tức, do đó uồn nấn rất nhiều dị thường tình huống. Tỷ như chỗ nào đó ra một con yêu quái.

Dưới loại tình huống này, từng cái tín ngưỡng thiên thần phạm nhân, kỳ thật đều biến thành thiên đình một cái tìm phục tại thế gian thám tử, mà thế gian mỗi một tôn thần tượng, mỗi một tòa miếu thờ, trên thực tế cũng đều biến thành thiên đình trạm tình báo.

Từ loại nào góc độ mà nói, loại biện pháp này là đi chi hữu hiệu, tại thiên đình cường thế trong cuộc sống vì cái gì yêu quái không dám quấy rầy nhân gian, cũng là bởi vì cái này. Chỉ cần nơi đó phát hiện yêu quái, có cái người cầu thần, thiên đình lập tức sẽ biết, đại quân sau đó liền đến.

Đương nhiên, hiện tại tắc chưa hẳn. Thiên đình yếu thế, ý nghĩa bọn họ dù cho biết rõ vấn đề, cũng không nhất định có thể giải quyết vấn đề.

Bất quá, phải biết hay là muốn biết rõ.

Bát trọng thiên phía trên, như trước có hơn một ngàn danh nguyện sử. Những này nguyện sử mỗi ngày làm những chuyện như vậy, chính là không ngừng mà quét sạch nguyện lực cây điều tàn cánh hoa, đồng thời sưu tập nguyện lực cây thích phóng đi ra nguyện lực, lại đem những này nguyện lực ghi trên giấy, khắc vào trên thẻ trúc, án lấy bát đồng chủng loại, hoặc gửi thiên đình các bộ, hoặc ngay tại chỗ niêm phong lại để làm rõ.

Lưu Ngạn Xương vậy có trước tam thánh mẫu thân thụ đồ đẳng gia trì Na Tra giống như nhưng không giống bình thường thần tượng có thể so sánh, nguyện lực tự nhiên cũng là trước tiên tổng đạt thiên đình. Đương nhiên, mỗi ngày hứa nguyện nhiều người đi, cứ như vậy cá chuyện hư hỏng nhi, cũng đừng hy vọng những cái này nguyện sử hội thật sự đưa đi cho Na Tra.

Bất quá, trên đời không việc khó chỉ sợ hữu tâm nhân, tại Lưu Ngạn Xương phản phục hứa nguyện một tháng sau, tin tức này, rốt cục tiến vào thiên đình nguyện sử trường trong tầm mắt...

...

Sáng sớm, hai vị Nam Thiên Môn thiên binh mang theo nguyện lực cây đưa tới suốt một cái sọt trúc giản sách từ cửa hông đi lên Nam Thiên Môn thành lâu.

Này công chính, Na Tra mặt không biểu tình mà đứng, vẻ mặt ngốc trệ.

Không bao lâu, thanh tâm xa xa đất.

Trông thấy Na Tra, nàng ngay cả chào hỏi cũng không đánh liền trực tiếp cùng Na Tra gặp thoáng qua.

Na Tra bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ phải xoay người đi theo.

Hai người tại thành lâu lí vòng vo hảo một đoạn, cuối cùng tại Na Tra dưới sự dẫn dắt, thanh tâm đi tới một cái không tính lớn, nhưng phá lệ tinh xảo trong phòng.

Gian phòng kia kiến tạo tại thành lâu bên trong, đỉnh đầu có miệng thông gió, nhưng lại ngay cả bán phiến cửa sổ đều không có, quanh năm phải dựa vào đốt đèn chiếu sáng.

Nhàn nhậ nhìn lướt qua, thanh tâm ung dung hỏi: "Đây là chuẩn bị cho ta?"

"Đúng."

"Như thế nào có hai bàn lớn, hai cái ghế dựa?"

"Bởi vì ta cũng ở nơi đây làm việc nhi."

"Vì cái gì ta cùng với ngươi cùng một chỗ?"

"Ngươi cho rằng ta rất muốn cùng ngươi cùng một chỗ sao?" Na Tra trợn trắng mắt nói: "Nhà của ngươi sư huynh rời núi, khiến cho cả thiên đình đều khẩn trương không thôi, hiện tại quân phí đến đầy đủ tạo hạm cùng luyện đan lên rồi, nơi đó còn có kim tinh khởi công xây dựng mới lâu?"

Thanh tâm "A" một tiếng, liền chỉ vào trong đó một tấm chất đầy đông tây cái bàn nói: "Ta muốn cái bàn này."

"Đây là của ta, bên cạnh tạm thời gia này trưng mới là ngươi."

Mặt hướng Na Tra, thanh tâm một chữ dừng một lần nói: "Ta nói, ta muốn cái bàn này."

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đối mặt trước.

Thanh tâm cao cao ngửa đầu, Na Tra mặt không biểu tình.

Cứ như vậy giằng co hồi lâu, Na Tra nhẹ giọng thở dài, buông tay nói: "Hảo nam không cùng nữ đấu, ngươi muốn tự cho ngươi đã khỏe. Dù sao bản thái tử cũng rất ít tại nơi này ở lại."

"Này, thu thập thoáng cái a, bả đồ đạc của ngươi đều dời đi qua a."

Nói đi, thanh tâm tựu chuyển đến cửa ra vào đi, co lại tay đến dựa vào môn không có việc gì địa nhìn.

"Nhấn nhất thời gió êm sóng lặng, thổi một bước trời cao biển rộng."
Ung dung hít một câu, Na Tra liền bắt đầu bắt tay vào làm thu thập. Có thể càng thu thập càng khí. Đây "Phóng" đông tây độ mạnh yếu. Cũng ần ần bắt đầu hướng phía "Ngã" phương hướng phát triển.

Cái này tính cru chiếm thước sào sao?

Có thể khí về khí, tựu hẳn cái này thiên đình nổi danh hỗn thế tiểu ma vương, lúc này cũng là không có biện pháp. Dù sao hẳn đối mặt là so với hẳn còn hỗn thanh tâm.

Bết bát hơn là, kế tiếp Nam Thiên Môn cùng hầu tử liên hệ, còn phải dựa vào nàng. Vạn nhất nào lật ra, đến lúc đó cùng này đầu khí liên hệ chuyện tình lại phải mình và phụ thân kiên trì trên.

Không bao lâu, hai vị thiên binh bùng một cái màu đỏ mâm gỗ đi tới ngoài cửa, này trên bàn bày đặt phân tốt trúc giản, sách.

Nhìn thấy thanh tâm. Hai người liền bề bộn khom mình hành lễ: "Ty chúc tham kiến ngự sử đại nhân."

Nói đi, lại ngược lại đối với trong phòng Na Tra hành lễ: "Ty chúc tham kiến tam thái tử."

"Miễn lễ."

Thân thủ néo néo này trên mâm trúc giản sách, thanh tâm lệch ra cái đầu hỏi: "Đây là gì?"

"Đây là nguyện lực cây bên kia đưa tới." Na Tra nhẹ giọng thở dài: "Ta đều đương tiêu thuyết xem, nếu thấy cái gì chuyện thú vị, cố gắng ta sẽ thừa dịp hạ phàm cơ hội, giúp này hứa nguyện người bỏ nguyện vọng cho thực hiện."

"A? Vậy cũng được đồ tốt." Thanh tâm tiếp nhận này chén đĩa, đi đến của mình trước bàn tiện tay bắt đầu lật qua.

"Uy." Na Tra ngừng động tác, có chút không vui nói: "Đó là đồ đặc của ta."

"Ta không thể nhìn sao? Người có thể giúp bọn hấn thực hiện nguyện vọng, ta cũng vậy có thể. Hơn nữa thời gian của ta còn canh đầy đủ, tùy thời nghĩ hạ phàm cũng có thể."

"Đây không phải có thể hay không thực hiện vấn đề. Mấu chốt bọn họ bái là ai."

Lẳng lẳng nhìn thanh tâm một hồi lâu, thấy nàng không có chút nào buông sách tính toán. Na Tra cũng đành phải thở dài, ngược lại tiếp tục thu thập đồ đặc của mình.

Không bao lâu, thanh tâm khanh khách nở nụ cười: "Có người hướng người hứa nguyện sinh nam hài a, liền cái này người đều trông nom sao?"

Na Tra bạch thanh tâm liếc.

"Ai nha, đây là cầu người làm cho hấn lấy bốn phòng mỹ thiếp. Liền lão bà đều không có, rõ ràng mở miệng muốn bốn phòng mỹ thiếp, thật là vô sỉ."

Na Tra yên lặng địa chỉnh lý của mình cũ chiến báo.

"Có một lão nhân hứa nguyện cho người giết chết hàng xóm gia cậu... Như thế nào, người còn duy trì loại này chuyện thất đức?"

Na Tra tiếp tục yên lặng chỉnh lý của mình cũ chiến báo.

"Có một nữ nhân cầu người làm cho chồng của nàng bình an trở về. Ân... Chồng của nàng giống như bị chinh binh, đi đánh giặc."

Na Tra kiễng mũi chân, đem của mình chỉnh lý tốt cũ chiến báo bỏ vào ngăn tủ trên.

"Ôi chao, có người đem người thần tượng cùng trâm gài tóc cùng một chỗ, nói muốn cầu kiến người một mặt."

"Cái này có cái gì kỳ lạ quý hiếm." Na Tra thì thảo lẩm bẫm: "Lần trước còn có người bả của ta thần tượng cùng cái bô cùng một chỗ, hại ta đặc biệt chạy xuống đi đánh hấn một trận. Vừa hỏi mới biết được, hấn làm một giấc mộng, tưởng tổ tiên báo mộng cho hấn làm cho hấn bả cái bô theo ta cùng một chỗ, nói là hội phát đại tài."

"Về sau phát tài không có?"

"Người cứ nói đi?"

Thanh tâm che miệng khanh khách địa cười.

"Cái này trâm gài tóc kiểu dáng giống như có điểm đặc biệt a. Trước kia không có như thế nào gặp qua, lại là rất tốt xem."

"Đặc biệt trâm gài tóc?" Na Tra vừa vặn chỉnh lý xong rồi, đập đi trên tay bụi đi đến thanh tâm trước mặt, đưa tay nói: "Lấy ra ta xem xem?"

Thanh tâm tiện tay đưa tới.

Tiếp nhận này trúc giản, Na Tra tùy ý quét hai mắt, lập tức, này tâm lộp bộp xuống.

"Làm sao vậy?"

"Không có." Na Tra vội vàng lắc đầu nói: "Không có gì, cái này trâm gài tóc xác thực rất tốt xem."

Thanh tâm bán híp mắt hồ nghi địa nhìn Na Tra.

Na Tra một mực gượng cười, một mực gượng cười.

"Rõ ràng thì có gì, đều ghi trên mặt."

"Nơi nào có!"

"Không có vì cái gì cười như vậy hoan? Cái này trâm gài tóc có tốt như vậy cười sao?"

Cái này vừa nói, Na Tra vội vàng thu hồi chính mình trên mặt này khoa trương tiểu dung.

Cứ như vậy cùng thanh tâm yên lặng nhìn nhau một hồi, tại thanh tâm ánh mắt lợi hại hạ, Na Tra quả thực cảm giác mình đều muốn tươi sống cho xem chết rồi. Vội vàng ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ trạng nói: "Ai nha, không tốt! Ta đã quên hôm nay là ta thay phiên công việc, được đi trước. Xin lỗi không tiếp được!"

Nói đi, vừa chấp tay, hấn cũng đã xoay người chạy đi cửa lớn.

Này sau lưng thanh tâm, thanh tâm như trước ung dung địa nhìn, thì thào lầm bầm: "Có cô quái..." (chưa xong còn tiếp...)

ps: A a a, cùng định mục tiêu trước thời gian đạt tới, quyết đoán thì càng.

Hiện tại tập trung. Tiếp theo, .

Có mấy lời, quả nhiên còn là nói rõ hảo, đặt đều đập bẻ tới a ~ có đặt tựu cũng không không có!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 570: Thần Tiên Tỷ Tỷ

Nắm này trúc giản một đường rẽ vào nhiều cái khom thẳng đến tụt tin cũng đã đi xa, Na Tra vung ra chân chính là một hồi chạy như điên. Thẳng đến ra Nam Thiên Môn phạm vi nhìn chung quanh xác định bốn bề vắng lặng, hấn mới lau một cái mồ hôi lạnh, không yên địa cầm lấy trong tay trúc giản nhìn thoáng qua.

Chỉ liếc, hấn bỗng nhiên lại đem trúc giản hợp lên.

Nháy mắt con người nuốt khô nhỏ nước miếng, thật sâu thở hển hển hai cái khí, hấn lại lật mở lại nhìn. Như thế phản phục mấy lần sau, hấn rốt cục tuyệt vọng. Bởi vì hấn không có nhìn lầm.

Xuống chút nữa xem, chứng kiến này hứa nguyện người tính danh cùng địa chỉ, Na Tra quả thực cảm thấy hai mắt tối sầm. Không khỏi nở nụ cười khổ.

Cái này trên thẻ trúc trâm gài tóc đồ án, cực kỳ giống Dương Thiên trên đầu chi kia.

Tam giới chi lớn, có thể nói vô kì bất hữu. Có thể tương tự trâm gài tóc có lẽ có, nhưng tương tự, lại hết lần này tới lần khác lấy ra cùng của mình thần tượng cùng một chỗ, mà vẫn còn vừa vắn tự tại Hoa Sơn địa giới. . . Cái này trùng hợp, chỉ có thể nói thần.

Chỉ thấy hai tay của hấn vừa bắm, không chút do dự đem trong tay trúc giản hóa thành tro bụi rơi trên mặt đất.

"Dương Thiên tỷ. . . Đây là muốn làm gì?"

Ngơ ngác địa dừng ở trên mặt đất tro tàn nhìn một hồi lâu, Na Tra ngậm miệng, xoay người rời đi.

. . .

Lúc này, cự ly Lưu Ngạn Xương bắt đầu đối với Na Tra tượng hứa nguyện, thế gian cũng đã suốt quá khứ trôi qua hai tháng thời gian.

Tại đây hai tháng trong thời gian, Lưu Ngạn Xương có thể nói trôi qua cực kỳ bình thản.

Lưu gia tuy nói không phải là cái gì đại phú đại đất tiền người ta, nhưng là có tổ tông lưu lại vài mẫu đất cằn, một phần phòng sản, không nhiều không ít, vừa vặn đủ rồi hẳn toàn gia sống qua.

Ở thời đại này, đọc sách tuy nói không cùng cấp tại phú quý, nhưng người đọc sách địa vị xã hội còn là không thấp.

Lưu Ngạn Xương là người đọc sách, tự nhiên không có khả năng hạ điền làm việc. Cũng bởi vậy. Nay vài mẫu ruộng đồng liền thuê cho cùng trấn cái khác hương thân trồng trọt, hàng năm thu chút ít địa tô. Mà chính hẳn, tại mẫu thân bệnh nặng trước, thì là trấn trên một chỗ tư thực dạy thay lão sư.

Đời này khóa lão sư tuy nói tiền lương thiếu, nhưng rất cuộc là một phần thể diện chức nghiệp. Quê nhà hương thân thấy. Nếu không có bồi phạt chênh lệch quá lớn, không thể thiếu còn muốn xưng một tiếng "Lưu tiên sinh", cũng coi như không phụ lòng cái kia vọng tử thành long phụ thân rồi.

Chỉ tiếc, ngày không hề trác phong vân, đoạn thời gian trước, bởi vì mẫu thân bệnh tình ngày từng ngày tăng thêm. Hấn không thể không từ đi dạy thay lão sư chức vụ về nhà tận hiếu. Mà bây giờ, theo mẫu thân thân thể ngày từng ngày chuyển biến tốt đẹp, hấn cũng bắt đầu một lần nữa nhật lên chính mình nguyên bản dạy thay công tác.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ vì cho mẫu thân chữa bệnh mà thiếu nợ hạ vài thỏi bạc bên ngoài, hết thảy tất cả tựa hồ lại trở lại từ trước.

Mỗi ngày sáng sớm ngày không sáng. Hấn liền đứng dậy rửa mặt, nhóm lửa, bị hạ điếm tâm. Đương hết thảy chuẩn bị thỏa đáng sau, phục thị mẹ của mình rời giường, sau đó đi trước tư thực dạy học. Gió cảnh tượng quang địa đứng ở trên giảng đài đọc diễn cảm một lần liền chính hấn đều kiến thức nửa vòl kinh điển, giáo huấn một vòng các màu ngoan đồng sau, tại mặt trời chiều ngả về tây trước, hấn lại về nhà nấu nước nấu cơm. Buổi chiều. Một lần nữa cho con của mình mở một lần tiểu táo học bổ túc một phen, trông cậy vào hấn lớn lên sau, có thể thật sự làm cái quan. Đừng có lại giống như tự mình chỉ có thể hỗn cá tư thực tiên sinh.

Thân thể dần dần kháng phục mẫu thân, thông minh mà hiếu thuận đưa con, hết thảy tựa hồ cũng đã cực kỳ giống hấn nguyên bản tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp, chỉ là thiếu một cái kiêu thế thôi. A, không. . . Còn nhiều thêm một tôn thần tượng.

Dựa theo tam thánh mẫu chỗ lời nhấn nhủ, nhanh thì một tháng. Chậm thì ba tháng, chỉ cần hấn kiên trì hứa nguyện. Như vậy Na Tra nhất định sẽ xuất hiện ở trước mặt hấn. Đối tại thần tiên nhắc nhở, Lưu Ngạn Xương cái này chính là phạm nhân tự nhiên không có lá gan chậm trễ. Mỗi ngày sớm muộn gì té bái, mặc dù lại như thế nào bận rộn cũng không dám sơ sẩy. Có thể. . .

"Hai tháng này quá khứ trôi qua, Na Tra có thể hay không hoàn toàn sẽ không đến?"

Mỗi lần trông thấy này hình ảnh thô ráp thần tượng, Lưu Ngạn Xương đều bắt đầu sinh như vậy một cái ý nghĩ.

Nếu như Na Tra không đến, như vậy thế giới của hắn tựa hoàn mỹ. Na Tra không hiện ra, như vậy hắn tựa không có cách nào khác tìm được Tôn Ngộ Không, tựa nhiên cũng không biện pháp bái sư. Kể từ đó, hắn liền không cần phải nữa vì chính mình tính mệnh lo lắng, có thể hảo hảo mà khi hắn dạy học tiên sinh, trải qua bình thản, lại an nhàn sinh sống.

Cái này. . . Hắn là chưa tính là vi ước a? Na Tra không đến, đó là Na Tra vấn đề, như thế nào cũng không hắn là tính đến trên đầu của mình a.

Chỉ cần không phải vi ước, này tam thánh mẫu cho dù có hướng một ngày thực theo Hoa Sơn đi ra rồi, cũng có thể không có lý do gì tìm chính mình tính sổ mới đúng.

Nghĩ, Lưu Ngạn Xương lặng lẽ dùng ống tay áo của mình đem này vẽ tại thần tượng cái bệ chu sa đồ đằng cho cạo một điếm, tạo thành trong lúc vô tình hư hao, rồi lại không có phát hiện bộ dạng.

Nhưng mà ở này ngày trong đêm, Lưu Ngạn Xương đợi một chút dài, rồi lại kỳ thật một chút cũng không nghĩ hắn xuất hiện người vô thanh vô tức địa buông xuống. . .

"Người chính là Lưu Ngạn Xương?" Na Tra vô thanh vô tức mà xuất hiện ở phía sau hắn, nghiêng đầu, về mặt hèn mọn địa nhìn hắn.

Ngắn ngủi bồi rồi sau, Lưu Ngạn Xương nhanh chóng trấn định xuống tới, quỳ xuống đất chấp tay nói: "Thảo dân Lưu Ngạn Xương, tham kiến tam thái tử."

Na Tra nhàn nhạt liếc qua trên bàn cùng Na Tra tượng cung cùng một chỗ trâm gài tóc, nhẹ giọng hỏi: "Trâm gài tóc, ai đưa cho ngươi?"

Nói, Na Tra vô thanh vô tức địa bị mất cá cấm âm thuật pháp, đem gian phòng kia thanh âm cùng ngoại giới hoàn toàn ngăn cách.

"Là tam thánh mẫu." Lưu Ngạn Xương vội vàng dập đầu nói: "Tam thánh mẫu làm cho thảo dân cho tam thái tử truyền cá lời nói."

"Nói."

"Thánh mẫu đại nhân nói. . . Thỉnh tam thái tử, tổng thảo dân đi gặp đại thánh gia. . ."

. . .

Lúc này, một đôi bạch sắc khảm giấy mạ vàng giày lạng lẽ dẫm nát trong sân lơ lửng rơi lá trên, phát ra xèo xèo tiếng vang.

Thanh tâm mở to hai mắt nhìn chung quanh một phen, bình đi khí tức của mình, rón ra rón rén mà hướng Lưu Ngạn Xương gian phòng đi đến, cung trước thân thể áp vào bên tường.

Nửa ngày, cửa nàng lông mày không khỏi hơi chau nổi lên, bởi vì nàng gì cũng không nghe thấy.

"Cái này Na Tra, lần này lại là một điếm không qua loa a." Nói, nàng cũng đã theo bên hông lấy ra một kiện cái dùi trượng pháp khí, nhắm ngay tường đất mặt tường.

Đang lúc nàng chuẩn bị làm những thứ gì thời điếm, quay đầu xem xét, đột nhiên trông thấy một bên tiêu Trầm Hương đang đứng tại chính mình trong phòng thò ra nửa cái đầu đến, nháy mắt con ngươi đang nhìn mình.

Lập tức, hai người đối mặt trước, trợn kia mặt cứng lại rồi.

"Tỷ tỷ, ngươi phải làm sao?"

"Tiểu hài tử chớ có nhiều chuyện, trở về phòng ngủ đi."

"Nơi này là nhà của ta, ta chưa thấy qua ngươi. . . Ngươi là tặc sao?"

"Ta là. . . Tặc?"

Thanh tâm thiếu chút nữa chưa cho sắc chết. Giương mắt nhìn lên, tiểu Trầm Hương còn ghé vào cạnh cửa. Như trước mắt ba ba địa nhìn qua nàng.

"Ngươi xem ta tượng tặc sao?"

Tiểu Trầm Hương lắc đầu.

"Không giống chẳng phải đi?"

"Ta là nói, ta không biết. Bởi vì ta chưa thấy qua tặc."

Hai người lại là đối mặt trước, cứng lại rồi.

Một hồi lâu, đang lúc thanh tâm chuẩn bị thi cá thuật pháp bả Trầm Hương lấy đã bất tỉnh thời điểm, Trầm Hương đột nhiên cẩn thận địa mở miệng nói: "Tỷ tỷ. Ngươi lớn lên thật là đẹp mắt. Ta chưa từng xem qua tượng ngươi tốt như vậy xem người."

Nói, Trầm Hương cười ngọt ngào.

Thanh tâm đang tại làm phép tay lãng không tự dừng lại, này đến bên miệng chú pháp đột nhiên tự biến thành một câu: "Tuổi còn nhỏ, thật tinh mắt."

Trầm Hương che miệng, khanh khách địa nở nụ cười, sau đó lại thần bí hề hề mà hỏi thăm: "Tỷ tỷ. Ngươi là thần tiên sao?"

"Ngươi gặp qua thần tiên?"

"Ta chưa thấy qua, bất quá ta cha gặp qua. Cha ta nói, có một cái thần tiên sẽ tìm đến hần, sau đó dẫn hần đi tìm cái khác lợi hại hơn thần tiên, cái kia lợi hại hơn thần tiên hội dạy hần pháp thuật. Sau đó. Hần cũng sẽ biến thành thần tiên."

"A?" Nghe vậy, thanh tâm lập tức bật cười, tiện tay ở không trung vẽ cá quyển.

Này vòng tròn điểm giữa điểm trong suốt phiêu tán, tại đây trong đêm khuya, nhìn về phía trên tựa như một đám bay múa đom đóm vậy, lại rất nhanh biến mất không thấy.

Trầm Hương cả kinh há to miệng, bỗng nhiên vỗ tay.

Hướng phía Trầm Hương vẫy vẫy tay, thanh tâm cười hì hì nói ra: "Không sai. Ta chính là thần tiên. Đến, tới, nói cho thần tiên tỷ tỷ. Cha ngươi còn nói cho ngươi cái gì?"

...

Trong phòng, Lưu Ngạn Xương cũng đã một năm một mười địa đem sự tình trải qua nói cho Na Tra. Na Tra nghe xong lập tức cảm thấy toàn thân cũng không thư thái.

Hần mặt không biểu tình mà ngồi ở Lưu Ngạn Xương giường trên, hai mắt ngốc trệ.

"Cho nên, Dương Thiên tử ý tứ là, để cho ta tổng người đi gặp này con khi?"

Lưu Ngạn Xương mở to hai mắt cẩn thận địa nhìn qua Na Tra, khẽ gật đầu.

"Sau đó làm cho này hầu tử dạy người thuật pháp?"

Lưu Ngạn Xương lại là khẽ gật đầu.

"Lúc sau người đi đánh bại nhị ca. Cứu nàng ra Hoa Sơn?"

Lưu Ngạn Xương như trước gật đầu, chỉ có điều này độ mạnh yếu càng ngày càng nhẹ. Bởi vì hắn cũng đã nhìn ra. Na Tra thập phần không vui.

Bạch Lưu Ngạn Xương liếc, Na Tra hừ lạnh nói: "Người biết tu tiên là chuyện gì xảy ra sao?"

Lưu Ngạn Xương lắc đầu.

"Tự người cái này tư chất. Hai mươi xuất đầu đi? Tu đến chết, cũng đừng nghĩ lên luyện thần, càng đừng đề cập cùng nhị ca so chiêu, còn cứu Dương Thiên tử? Thật sự là chê cười."

Lưu Ngạn Xương nuốt khô nhỏ nước miếng, cẩn thận thuyết: "Thánh mẫu đại nhân nói, có đan dược có thể bổ cứu."

"Tự người cái này tư chất? Cả thiên đình đan dược cho người nuốt cũng không đủ."

Lưu Ngạn Xương cúi đầu, không nói.

Cứ như vậy trầm mặc một hồi lâu, Na Tra nói khẽ: "Người hãy cùng tam thánh mẫu nói, ta cho rằng không được, không có nhiều như vậy đan dược

cho người tu luyện, cho nên, không tiễn người đi."

Nói đi, Na Tra đứng dậy muốn đi, lại sừng sốt một chút, ngược lại nói ra: "Người còn là cùng tam thánh mẫu nói người chưa thấy qua ta đi. . .
Liên nói người đã bái thật lâu, vô luận như thế nào bái, ta đều không. Nghe rõ sao?"

Lưu Ngạn Xương khẽ gật đầu.

Lược lược nghĩ nghĩ, Na Tra còn là cảm thấy lo lắng, đối với Lưu Ngạn Xương vẫy vẫy tay nói: "Tính, người tới, ta còn là trực tiếp đem người trí nhớ tiêu tan a. Như vậy tựu tính Dương Thiên tử ép hỏi, cũng hỏi không ra cái gì."

"Tiêu trừ. . . Trí nhớ?" Lưu Ngạn Xương lập tức cả kinh, vội vàng lui về sau một bước.

"Như thế nào? Ta nghĩ tiêu trừ người trí nhớ, người còn lẫn roi?"

Lưu Ngạn Xương ngờ ngạc địa nhìn qua Na Tra.

"Yên tâm, nhiều lắm là biến thành ngốc tử, sẽ không chết." Cũng không đợi Lưu Ngạn Xương trả lời, Na Tra buông lỏng hai cái thủ cước, liền về mặt cười xấu xa mà hướng trước Lưu Ngạn Xương đi đến.

Này Lưu Ngạn Xương đã bị sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau.

Đang lúc Lưu Ngạn Xương há to miệng chuẩn bị muốn kêu cứu cầu xin tha thứ lúc, này cửa phòng mở.

Trong lúc nhất thời, hai người đều cứng lại rồi.

Không đợi bọn họ kịp phản ứng, chói tai tiếng ma sát trung, này môn đã bị đẩy ra. Thanh tâm ôm tiểu Trầm Hương một cước khóa nhập trong

phòng, nhàn nhạt quét một vòng, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống này trâm gài tóc trên.

Tự tại cái đó trá cùng Lưu Ngạn Xương kinh ngạc trong ánh mắt, nàng cười doanh doanh nói: "Tam thái tử đây là chuẩn bị muốn làm cái gì? Rõ ràng sau phạm còn bố hạ cấm âm thuật, chẳng lẽ, còn có cái gì không thể cho ai biết bí mật không thành?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Đặt 2902, ngành sinh sinh tự trưởng không ra cái kia 0. 5. Nhưng mà, 12h cũng đã đã tới rồi. . . Cuối cùng còn là điễm hạ đi.

Có người nói, con ba ba bắt cóc độc giả, nhưng mà con ba ba không phải là không bị độc giả bắt cóc? Lợi dụng đúng là con ba ba đối với đặt độc giả phụ trách điễm này.

Ngạch, thuận tiện nói một chút, hai ngày này khen thưởng ra về dâng lên không ít, xin nhờ mọi người một chuyện, khen thưởng là thứ tốt, có thể đặt mới là mạch máu a. Nếu có trước kia chương và tiết còn không có đặt, mọi người có thể hay không đem vốn có chuẩn bị khen thưởng khởi điễm tệ trực tiếp đặt thành chương tiết? Dù là thiếu cũng đúng, không phải bởi vì tiền, bởi vì 【 không thể cho ai biết nguyên nhân 】 con ba ba thật sự rất cần gom góp 3000 cùng đỉnh. Nó tính chất cùng loại với gom góp bảy khóa long châu có thể thực hiện nguyện vọng, gom góp sáu khóa, nó cũng chỉ là sáu cái hạt châu. . . Cho nên, xin nhờ.

Sao sao, cuối cùng đề cử 【 thần quốc 】, hảo hữu sách mới, huyễn hoặc hương khói chảy, tác giả cũ, hết vốn có bảo đảm.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 571+572: Chờ Đợi

Lạnh buốt trong động phủ, Dương Thiên một bộ bạch y quần áo trắng, ngồi lẳng lẳng, tựa giống như một pho tượng đá vậy, ánh mắt kia âm đạm được không có một tia thần thái. @

"Na Tra, sẽ hỗ trợ sao?"

Trong động phủ không có gió, nơi này ngoại trừ lưu chuyển pháp trận, không có gì cả. Hết thấy tất cả, mà ngay cả thời gian, phẳng phát đều là bất động.

Dùng đầu ngón tay dính trong chén cũng đã mát đi nước trà, điểm tại tron bóng trên bàn đá.

Này trà tí chậm rãi nhòa đi.

"Biết, còn là sẽ không?" Nàng nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra nguyên cớ đến.

Suốt hơn sáu trăm năm quang âm cũng không có tại trên người của nàng lưu lại nhiều ít dấu vết, có thể này trong trí nhớ hết thấy tuy nhiên cũng cũng đã dần dần nhạt đi.

Toàn bộ thế giới đều trở nên mông lung, chỉ còn lại có đơn thuần chờ đợi. Mà cái này chờ đợi có hay không có ý nghĩa, giờ này khắc này, chỉ sợ liền chính nàng từ lâu nói không rõ đi.

Hồi lâu, nàng nhếch môi, nhàn nhạt địa nở nụ cười.

"Tự tính Na Tra nguyện ý giúp bề bộn, hẳn sẽ tới sao?"

Hơn sáu trăm năm, sớm đã chảy khô nước mắt, lại vào lúc này lại khắp qua hốc mắt.

"Vì cái gì. . . Vì cái gì mỗi lần đều muốn đợi cho ta làm cho người ta đi thúc giục? Thì không thể, chủ động một lần sao?"

Nàng che miệng, cười, nước mắt từng giọt đi xuống đất rơi, nhỏ tại lạnh buốt trên bàn đá.

Này trong nội tâm cận tồn một tia âm áp, cũng đã tại từng điềm từng điềm địa trôi qua.

. . .

Từng bước một đi đến trước bàn, thanh tâm thân thủ muốn đi đụng này trâm gài tóc, một bên Na Tra vội vàng há miệng muốn ngăn cản, đang lúc này, thanh tâm tay lãng không tự dừng lại, này tầm mắt chậm rãi hướng phía Na Tra nhẹ nhàng quá khứ.

Chỉ liếc, Na Tra cả kinh. Vội vàng ngậm miệng lại nhìn chung quanh. Giả bộ như điềm nhiên như không bộ dạng. Cố gắng bởi vì chột dạ quan hệ. Này trên trán đều đã kinh bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thanh tâm sáng lạn địa cười, nhẹ giọng thở dài: "Cái này trâm gài tóc, nhìn về phía trên là thượng phẩm mặt hàng a. Có chút thời đại, kiểu dáng cũng không phải sai. Là ai?"

Na Tra không nói lời nào, này chân cũng không tự giác địa hướng bên cạnh xô dịch.

Thanh tâm đem trâm gài tóc bắt được trước mắt nhìn kỹ hai mắt, lại phóng tới bị nàng một tay ôm tiêu Trầm Hương trước mặt quơ quơ, cười hì hì nói ra: "Trầm Hương a, nói cho tử tử. Cái này trâm gài tóc chỗ nào làm được? Là con mẹ ngươi sao?"

Trầm Hương lắc đầu, này con mắt cẩn thận địa nhìn về phía núp ở góc tường phụ thân. Tuổi còn nhỏ, hẳn tựa hồ cũng đã ý thức được tình huống có chút không đúng.

Lưu Ngạn Xương ánh mắt kia lóe ra.

Theo Trầm Hương ánh mắt, thanh tâm cũng hướng phía Lưu Ngạn Xương nhìn quá khứ.

Thanh tâm xem Trầm Hương ánh mắt chính là tràn đầy triu mến, nhưng lại tại cái này ngăn ngại tầm mắt độ lệch trong quá trình, ánh mắt kia lại đột nhiên tăng thêm vài phần sắc bén hương vị.

Cái này vừa nhìn, Lưu Ngạn Xương cả kinh, nhìn về phía Na Tra, gặp Na Tra đã là một bộ tránh không kịp bộ dạng, chỉ phải khoát tay áo thấp giọng nói: "Nói. Không có việc gì, Trầm Hương nói cho tử tử."

Này mắt to đi dạo hai cái. Trầm Hương thấp giọng nói: "Là. . . Là Hoa Sơn lí thần tiên cho cha."

"A? Hoa Sơn lí thần tiên?" Nhìn cũng đã mặt đỏ lên Na Tra, thanh tâm ý vị thâm trường mà hỏi thăm: "Này thần tiên. . . Tên gọi là gì?"

"Trầm Hương không biết."

"Vậy ngươi cha biết không?"

Trầm Hương không có trả lời, chỉ là cúi đầu xoa nắn trước của mình tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu tội nghiệp địa nhìn qua thanh tâm liếc.

Thanh tâm thu thu tiểu dung, đưa tay ra mời lưng mỗi, đem Trầm Hương để xuống.

Cái này vừa để xuống, Trầm Hương vội vàng hướng phía Lưu Ngạn Xương vọt tới, thoáng cái nhào vào Lưu Ngạn Xương trong ngực, nghiêng đầu sang chỗ khác, hấn mở to cảnh giác mắt to, ánh mắt kia tại thanh tâm cùng Na Tra trong lúc đó không ngừng qua lại.

Na Tra như trước vẫn không nhúc nhích địa đứng, mặt đỏ lên, không biết theo ai.

Thanh tâm co lại tay tại cái này nho nhỏ thô trong phòng qua lại vòng vo hai vòng, ung dung nói: "Hấn nói, cũng là người nói?"

Cái này vừa hỏi, Na Tra lập tức có chút nổi giận, há miệng quát lên: "Chuyện này không có quan hệ gì với người, người trông nom đến làm chi? Ngang ngược cũng muốn có một hạn độ!"

Thanh tâm tại chỗ trợn trắng mắt, xoay người chỉ vào Lưu Ngạn Xương nói: "Người nói, ta bảo vệ không có việc gì."

"Người!"

"Người không nói, ta làm cho hấn nói, làm sao vậy?" Thanh tâm ung dung nói: "Người vừa mới là muốn làm cái gì đây? Động đến hấn trí nhớ? Chỉ bằng người điếm này Hành Giả đạo bản sự động đến hấn trí nhớ, không thể thiếu là muốn phát sinh thác loạn, nhẹ thì biến thành gốc tử, nặng thì đi đời nhà ma, đến lúc đó lưu lại một ốm đau tại giường lão mẫu thân cùng một cái năm ấy năm tuổi hài tử. . . Sách sách sách sách, nguyên bản hảo hảo toàn gia, bị người tam thái tử như vậy một lấy, khẳng định chính là cửa nát

nhà tan kết cục. Ta thanh tâm gặp chuyện bất bình cứu hẩn một nhà già trẻ, không được sao?"

Na Tra hỏa tiêm thương nặng nề khẽ dừng, cảm tức thanh tâm.

Này lòng ngực cũng đã tức giận đến nặng nề phập phồng.

Cùng Na Tra nhìn nhau một hồi lâu, thanh tâm mặt không biểu tình mà hỏi: "Ngươi cảm thấy ta đây sao làm không đúng sao?"

"Ngươi cảm thấy đúng không?"

"Ta cũng vậy không biết đúng hay không, đã làm cho không rõ, không bằng, chúng ta cùng tiến lên Lăng Tiêu Bảo Điện luận một luận như thế nào?"

Nghe vậy, Na Tra lập tức bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, này nắm hỏa tiêm thương tay cũng đã nắm được khanh khách vang lên.

Trong cơn giận dữ.

Có thể, chính là lại khí, hẩn lại có thể thế nào? Cái này rõ ràng là hẩn làm cho người ta bắt được chân đau, chẳng lẽ thật muốn chọc biết dừng người tất cả đều biết không thành?

Cứ như vậy nhìn nhau một hồi lâu, Na Tra bất đắc dĩ, chỉ phải tránh đi thanh tâm ánh mắt nói: "Là Dương Thiên tử nắm hẩn tìm ta, xin nhờ ta làm ít chuyện, Nhưng ta không có đáp ứng. Cứ như vậy điểm chuyện này, có tất yếu tuyên dương mở ra sao? Vỡ lở ra, ta là không có gì cái gọi là, dù sao ta không có đáp ứng. Nhị ca có điểm phiền toái thôi. Hẩn có thể cùng ngươi không cừu không oán, cần gì chứ?"

Thanh tâm cười hì hì hỏi: "Này, cụ thể là tìm người mở những thứ gì chuyện này?"

"Không có gì cùng lắm thì chuyện tình."

"Không có gì cùng lắm thì, đến tột cùng là chuyện gì?"

"Nói tất cả không có việc gì nhi, người hỏi có cái gì ý nghĩa?"

Quay sang, thanh tâm thân thủ chỉ hướng Lưu Ngạn Xương, nói: "Hắn không nói, người nói."

"Cứng cỏi! Ta nói, đã thành a?" Không đợi Lưu Ngạn Xương mở miệng, Na Tra liền trách móc nói: "Tự. . . Chính là để cho ta dẫn hắn đi báỉ sư học nghệ, nói là làm cho hắn học thành, trở lại cứu Dương Thiên tử. . . Hắc, người nói cái này tính chuyện gì? Tự hắn cái này phá tư chất, còn muốn cứu Dương Thiên tử? Thật là một cái chê cười. Ai. Dương Thiên tử nhất định là ở đằng kia không có thiên lý địa phương góc quá lâu. Đã có điếm hồ đồ. Hôm nào đi nhìn của nàng thời điếm. Ta mới hảo hảo khuyên nhủ nàng cũng được."

Nói đi, Na Tra buông tay ra, chống hỏa tiêm thương làm ra vẻ làm dạng địa muốn đi ra ngoài, đã thấy thanh tâm vẫn không nhúc nhích địa đứng, nhìn chăm chú hắn, này trên mặt cũng đã hoàn toàn đã không có nguyên lai cười.

Dừng bước lại, Na Tra có chút mất tự nhiên địa cười nói: "Làm sao vậy? Khó. . . Chẳng lẽ người thực cảm thấy hắn có thể cứu Dương Thiên tử không thành?"

Thanh tâm một chữ dừng một lần mà hỏi thăm: "Báỉ ai là sư?"

"Cái này. . . Cái này bái ai là sư có khác nhau sao? TỰu hấn cái này phá tứ chất? Người thực đương nhị ca ngồi không sao?"

"Ta hỏi người, bái ai là sư?"

"Đây căn bản cũng không phải là bái ai là sư vấn đề hảo sao? Chuyện này căn bản. Căn bản, căn bản chính là không thể được! Thực dẫn hấn đi bái cái gì sư, đến lúc đó chẳng những không có cứu thành Dương Thiên tử, còn khả năng trêu chọc nhị ca, bệ hạ bên kia cũng không nên công đạo. Người nói cái này phí sức không được gì chuyện tình, chúng ta làm đến làm gì vậy? Hơn nữa. . ."

Na Tra bô bô thuyết trước, lý do lần lượt địa ra bên ngoài bốc lên, chú ý tả hữu mà nói hấn.

Này đối phụ tử núp ở góc tường lắng lắng nghe, thanh tâm thần sắc thì là càng ngày càng lạnh.

Không đợi Na Tra nói xong, chỉ thấy thanh tâm xoay người một cái. Từng ngón tay hướng về phía Lưu Ngạn Xương.

"Nói!"

Cái này một ngón tay, không hề chuẩn bị tâm lý Lưu Ngạn Xương lập tức cả kinh. Thốt ra nói: "Tề Thiên Đại Thánh. . . Tôn Ngộ Không."

Trong lúc nhất thời, cả tràng diện đều cứng lại rồi.

Thanh tâm lắng lắng địa đứng, mặt không biểu tình. Na Tra cắn môi, nhíu lại mi, vẻ mặt phần hận địa trừng mắt Lưu Ngạn Xương. Lưu Ngạn Xương nuốt khô nhỏ nước miếng, lại đi lí rụt rụt, thân thủ bảo vệ Trầm Hương.

Mà này Trầm Hương, tắc như trước về mặt ngây thơ.

Hồi lâu, thanh tâm chậm rãi thả tay xuống đến, nhàn nhạt cười cười:
"Thì ra là thế a."

"Người muốn làm gì?"

"Không có gì." Thanh tâm thật sâu hít và một hơi thở dài: "Ta cảm thấy được cái chủ ý này rất tốt, khiến cho hấn bá sư huynh của ta vì sư a."

"Hấn có thể học thành? Cái này. . . Cái này căn bản là vớ vẩn!"

"Hấn học không thành, vậy hãy để cho con trai của hấn đi. Trầm Hương ta lại là rất yêu mến."

"Tự tiểu hài này cũng không được! Căn bản không có khả năng!"

Thanh tâm một bước bước về phía tiến đến, thân thủ muốn đi ôm Trầm Hương. Na Tra vội vàng một cái bước xa ngăn cản đến trước người của nàng.

Hai người đối mặt trước.

Hồi lâu, Na Tra thấp giọng nói: "Dương Thiên tử căn bản không phải cái gì muốn cho hấn đi bá sư, mà ngay cả ta cũng nhìn ra được, nàng là biến tướng địa muốn cho này hầu tử tỏ thái độ. Kỳ thật nói trắng ra là, hãy cùng năm đó này thiệp cưới cùng một dạng. Nàng muốn cho này hầu tử tới đón nàng, lại không chịu nói ra đến đây."

Thanh tâm như trước mặt không biểu tình mà nhìn xem Na Tra.

"Người nghe rõ ý tứ của ta sao?" Na Tra thân thủ khoa tay múa chân trước, vội vàng nói nói: "Chuyện này chúng ta tốt nhất không cần phải chôn rộ. Nếu như có thể làm cho Dương Thiên tử đi ra, vì cái gì nhị ca còn

muốn khôn trước nàng? Đó là hấn thân muội muội a! Khôn trước nàng, là vì tốt cho nàng! Cùng này hầu tử dây dưa cùng một chỗ, tùy thời đều phân thân toái cốt!"

"Nếu như ta nhất định phải làm như vậy?"

"Ta đây tỵ trên tầu! Làm cho bệ hạ can thiệp việc này!"

Thanh tâm nghiêng người đẩy ra Na Tra, thân thủ đem Trầm Hương theo Lưu Ngạn Xương trong ngực cướp đi, tiện tay nắm lên để đặt tại trên mặt bàn trâm gài tóc xoay người tỵ đi ra ngoài.

"Ngươi đứng lại!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, thanh tâm dừng bước.

"Ngươi đừng đã cho ta không dám trên tầu! Dù sao chuyện này ta cũng vậy không có chộn rộn trong đó, bệ hạ khẳng định không dám cầm nhị ca như thế nào, càng không có biện pháp cầm Dương Thiên tử như thế nào! Náo đại, thì ra là Lăng Tiêu Bảo Điện trên một trận chuyện phiếm thôi!"

Thanh tâm dùng trên tay trâm gài tóc chà xát cạo Trầm Hương cái mũi nhỏ, nhẹ giọng cười nói: "Trầm Hương a, tử tử mang ngươi đến cái khác địa phương đi, đi tu tiên, đương thần tiên, được không?"

Trầm Hương mắt ba ba địa nhìn qua thanh tâm nói: "Muốn. . . Rời đi nơi này sao?"

"Đương nhiên muốn, nơi này như thế nào tu tiên?"

"Này Trầm Hương còn có thể trở về xem cha cùng bà nội sao?"

"Đương nhiên có thể, học thành a, nghĩ khi nào thì trở về nên cái gì thời điểm trở về. Thần tiên đều biết phi thiên, hiểu không?" Nói, thanh tâm nắm

trâm gài tóc tay làm cá phi thiên thủ thế.

Trâm Hương cẩn thận địa điểm gặt đầu.

"Này. . . Trâm Hương muốn cùng cha, còn có bà nội nói lời từ biệt. . ."

"Đi thôi." Thanh tâm khom người đem Trâm Hương để xuống.

"Bệ hạ bên kia, ta đều có công đạo, không cần người quan tâm. Còn có." Lại ngửa đầu nhìn về phía Na Tra lúc, thanh tâm thần sắc biến đổi, đối với Na Tra một chữ dừng một lần nói: "Đã tam thánh mẫu nghĩ hấn tới đón, như vậy, ta liền nhất định, nhất định sẽ làm cho hấn tự mình, tới đón."

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu chỗ nào đó.

Sóng gió bên trong, một con thuyền thuyền nhỏ đang tại đen kịt trên mặt sông chậm rãi hành sử trước.

Mũi tàu, Thiên Bồng đón gió mà đứng, này con mắt hơi híp, vẫn không nhúc nhích, thần sắc lạnh lùng.

Này sau lưng, hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm phân biệt ngồi ở mép thuyền hai bên, mặt không biểu tình, nhưng đều là một tay đặt tại binh khí của mình trên, bảo trì cảnh giác.

Xa hơn sau thì là hầu tử.

Hấn bàn trước chân, hai mắt nhắm nghiền, nhìn về phía trên giống như đá tọa nhập định dường như.

Thuyền kia vĩ trên, Huyền Trang cùng tiểu bạch long ngồi dựa cùng một chỗ, cùng cầm lái người cầm lái chuyện trò vui vẻ.

Thời điểm mới bắt đầu, đàm là người cầm lái người nhà. Nay người cầm lái áp úng, chủ đề mở không ra, vì vậy lại kéo đến nơi này hắc thủy trong sông cá, đôi cái này người cầm lái lại là có thể trò chuyện, nhưng tựa hồ lại không lớn cảm thấy hứng thú. Cuối cùng nói nhăng nói cuội địa, chủ đề tựa kéo đến tiểu bạch long trên người.

Nay người cầm lái tựa hồ đối với tiểu bạch long phá lệ cảm thấy hứng thú, vừa nhắc tới, này tinh thần đều cả tựa lên đây.

Cùng những người khác bất đồng, tiểu bạch long là đi về phía tây trong đội ngũ chỉ vện vện có lời nói lao, bị người cầm lái như vậy vừa hỏi, tựa thực cho nói thẳng ra. Theo tây hải tam thái tử thân phận, đến vì Bạch Tố rời nhà chuyện cũ, liền nửa điểm che lấp đều không có tựa trực tiếp đem nói ra đi ra.

Canh kỳ quái là, cái này thân phận, cái này kinh nghiệm, người cầm lái một không có hoài nghi, hai không khiếp sợ, mà là trực tiếp tựa tin tưởng, thật giống như lại bình thường bất quá vậy địa cùng tiểu bạch long chậm rãi mà nói.

Một bên hầu tử lỗ tai hơi run rẩy, này khước miệng gương lên mỉm cười. Huyền Trang cúi đầu, lặng lẽ hướng phía cái khác mọi người liếc qua, tựa hồ cũng đã trong lòng hiểu rõ.

Cứ như vậy tán gẫu trước tán gẫu trước. Người cầm lái thuận miệng đến đây một câu: "Cha mẹ chi ân giống như thiên địa, nhi nữ tình trường như thế nào so với được?"

Nghe vậy, tiểu bạch long có điểm không vui, hèn mọn địa nhìn người cầm lái liếc nói: "Cha mẹ chi ân ta biết rõ, ngày lễ ngày tết. Phụ vương ngày sinh, ta đều có đi hàm ân cần thăm hỏi."

"Chích một phong thư hàm như thế nào đủ rồi? Cha mẹ hy vọng nhìn qua là người a."

"Nếu như hẳn thật sự hy vọng chúng kiến ta, sẽ không hẳn là tiếp tục khắp nơi nhằm vào nhà của ta nương tử."

"Dù sao cũng là cha mẹ, tổng có điểm cha mẹ cái giá không phải? Thân là con cái, sẽ không nên thông cảm thoáng cái sao? Dựa vào lão hủ xem, tam thái tử nếu có thì giờ rảnh, cần phải hỏi một lần tây hải long cung. Nhìn thoáng cái lão Long vương. Lão Long mẫu mới là a. Người nếu là có thể thường trở về, này tây hải long vương tự tính không nói, chắc hẳn trong nội tâm cũng là cao hứng."

"Hắc, ta nói người động như vậy quan tâm chuyện nhà của ta a?" Tiểu bạch long tròn trắng mắt, có chút khinh thường nói: "Hắn muốn chịu để cho ta dẫn ta gia nương tử trở về, đừng nói trở về nhìn, chính là bàn hỏi đi cũng không có vấn đề gì."

"Sao có thể nói như vậy?" Người cầm lái đong đưa mái chèo thờ dài nói: "Câu cửa miệng nói. Cha mẹ tại, không xa đi. Thừa dịp cha mẹ khoẻ mạnh, liền hẳn là tận hiếu mới là. Đừng đợi ngày sau có một cái gì mưa gió bất trắc, hối hận không kịp a."

"Cắt." Tiểu bạch long lắc đầu nói: "Có một số việc nhỏ, các người phàm nhân không hiểu. Long cung có thiên đình hạ ban cho bàn đào, kéo dài tuổi thọ. Sao là phàm nhân có thể so sánh?"

"Ta làm sao lại không hiểu rồi?" Người cầm lái ung dung thờ dài: "Nếu thật là có bàn đào sẽ không phải chết, người này dưỡng Kính hà long vương hiện nay người ở chỗ nào a?"

Cái này vừa hỏi, tiểu bạch long lập tức cả kinh, gương mặt nhìn coi người cầm lái.

Huyền Trang ngồi lẳng lặng, tay cầm phật châu. Không nói một lời.

Hầu tử đặt ở trên đầu gối tay hơi run rẩy.

Người cầm lái sững sờ, vội vàng nói ra: "Cái này có cái gì không biết? Kính hà long vương vấn bài chuyện tình, người trong thiên hạ tất cả đều biết, đều đã kinh truyện mở."

"Vậy cũng được." Tiểu bạch long gật đầu nói: "Ta này dựng thì ra là nhất thời hồ đồ, mới có thể làm ra loại đó việc ngốc."

Nghiêng đầu sang chỗ khác, tiểu bạch long nhẹ nhàng dùng khuỷu tay đụng đụng Huyền Trang, nói: "Huyền Trang pháp sư là Đại Đường nhân sĩ. Ta này dựng Kính hà long vương chuyện tình, chắc hẳn hơi có nghe thấy a?"

Huyền Trang khẽ gật đầu, nói: "Nghe, lại là nghe qua. Giống như nói là Kính hà long cùng cùng một giang hồ thuật sĩ đánh cuộc, đánh cuộc ngày kể mưa, này giang hồ thuật sĩ tính đúng rồi, kết quả Kính hà long vương một mình sửa lại canh giờ cùng lượng mưa, kết quả dẫn tới Ngọc Đế tức giận, cho nên. . ."

Tiểu bạch long thần bí hề hề địa lắc đầu, nói: "Không phải đơn giản như vậy? Hơn sáu trăm năm trước sau trận chiến ấy thiên đình suy sụp, tứ hải long cung đã sớm không giống trước như vậy thần phục. Cũng bởi vì sửa lại canh giờ cùng lượng mưa muốn ta dựng mệnh? Người cảm thấy điều này có thể sao?"

"A?" Này người cầm lái cười cười, thuận miệng hỏi: "Không phải như vậy, này, tình hình thực tế là như thế nào?"

"Cái này, các ngươi chỉ biết được không có ta rõ ràng." Tiểu bạch long ho khan hai tiếng, chậm rãi nói ra: "Không phải sửa lại canh giờ cùng lượng mưa, mà là ngừng mưa, cả trường an một năm không mưa xuống. Hơn nữa cũng không phải Ngọc Đế muốn ta dưỡng mệnh, mà là Ngụy Chính tiên trăm hậu tấu."

Nghe vậy, hầu tử đột nhiên mở to mắt hướng phía bọn họ nhìn sang.

Đang lúc này, này trên mặt sông sóng gió tựa hồ đại không ít, cả chiếc thuyền đều nghiêng lên. Huyền Trang đã có điểm ngồi không vững.

Không đợi tiểu bạch long kịp phản ứng, hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm cũng đã thoáng cái đứng lên, hai người vận lực hướng hai bên chúi xuống, lập tức, thân tàu hồi phục tại chỗ.

Nhâm này mặt sông sóng gió như thế nào tàn sát bừa bãi, thân tàu vững như bàn thạch.

Một giọt mồ hôi lạnh theo người cảm lái trên trán chậm rãi chảy xuống, vôi vàng cúi đầu tiếp tục chèo thuyền.

"Không có việc gì." Hầu tử thân thủ chỉ chỉ tiểu bạch long nói: "Nói tiếp đi, ta nghĩ nghe một chút cái này Kính hà long vương chuyện xưa."

"Đại thánh gia cũng muốn nghe?" Tiểu bạch long gượng cười hai tiếng, liếm liếm môi nói tiếp: "Ta đây tựa nói tiếp đi. Ta đây dưỡng, kỳ thật cũng là bị bắt đắc dĩ a. Một năm đó, Đại Đường gặp tai, trong quốc khó lương thực có chút căng, đường hoàng hạ lệnh làm cho các đại thần nghĩ biện pháp. Khâm Thiên giám đài chính Viên Thiên Cương tựa cầu trợ với hần thúc phụ Viên Thủ Thành. Cái này Viên Thủ Thành, vốn là người tu sĩ, tuy nói tu vi không lớn tích, bất quá vừa mới bước vào luyện thần cảnh, nhưng phóng tới trong phạm nhân, cũng là người nổi bật. Hần nha, đem bàn tính

đánh tới Kính hà trên. Người nói một cái luyện thần cảnh tu sĩ muốn nói cho người đánh cá nơi đó có thể bắt được cá, còn không phải chuyện dễ dàng sao?"

"Kính cái kia sao một lấy, Kính hà người đánh cá thu hoạch tự nhiên tăng nhiều, Viên Thiên Cương cũng bị đường hoàng ngợi khen."

"Có thể, người nọ là tốt lắm, này thủy tộc làm sao bây giờ? Tuy nói người ăn cá, ngàn vạn năm đến đều là như thế, có thể Kính hà tự lớn như vậy, người bộ nhiều như vậy, thủy tộc khẳng định giảm mạnh. Long vương dù sao cũng là thủy tộc chi vương, chuyện này, ta này đường Kính hà long vương dựng có thể nào không quản?"

Nuốt khô nhỏ nước miếng, tiểu bạch long nói tiếp: "Vì thế, ta dựng báo mộng đường hoàng, muốn chỗ hấn đưa cái này Viên Thủ Thành cùng Viên Thiên Cương thúc cháu. Có thể này đường hoàng bao che khuyết điểm, lại tự nhận là thiên tử, nơi đó chịu? Song phương cứ như vậy giằng co, đường hoàng không chỉ không xử trí này thúc cháu, trả lại cho Viên Thiên Cương tưởng thưởng. Cơn tức này, ta dựng nơi đó nuốt xuống được. Vì vậy a, tự ngừng mưa, trường an thành địa giới, không mưa xuống."

"Này đường hoàng cũng là xương cứng nha. Trường an một năm không mưa xuống, hấn cũng không thỏa hiệp. Một mặt theo địa phương khác vận lương thực tiếp tế trường an, về phương diện khác, còn không ngừng tế thiên, có điểm hướng thiên đình cáo trạng ý tứ."

"Tin tức này Ngọc Đế biết rằng sau, năm lần bảy lượt hạ lệnh mưa xuống. Đối với chúng ta long cung nhất tộc nơi đó chịu đáp ứng? Muốn thực đối một phạm nhân thỏa hiệp, từ nay về sau chúng ta thủy tộc còn nào có nơi sống yên ổn? Kết quả là, ta này phụ vương bả sự tình kéo theo, sẽ không mưa xuống. Về sau mới có Ngụy Chính tiên trăm hậu tấu chuyện tình. Kỳ thật không phải Ngọc Đế hạ chỉ chém giết ta dựng, mà là Ngụy

Chinh thụ đường hoàng chi mệnh ra tay. Chuyện này đằng sau còn có thật dài một đoạn cãi cọ. Tứ hải long vương liên danh trên thư muốn lấy Ngụy Chinh tính mệnh, thiên đình chư thần lại ra tay bảo vệ hấn, Viên Thủ Thành biết được sự tình cũng đã triệt để trở nên gay gắt, suốt đêm trốn đi. . . Ngày đông tây, đến bây giờ đều không kéo thanh. Nếu kỹ càng, ta liền cho là thật không biết."

Nói đi, tiểu bạch long bất đắc dĩ buông tay, cười cười.

Này còn lại tất cả mọi người trầm mặc.

Huyền Trang nhẹ gật đầu, nhẹ giọng thở dài: "Truyền thuyết gì đó, tóm lại là có chút thác loạn. Có rất nhiều bị có ý định xuyên tạc, có, thì là nghe nhầm đồn bậy, truyền đến đằng sau cũng đã hoàn toàn thay đổi."

"Người muốn đúng như thực truyền, thiên đình mặt còn gì a." Tiểu bạch long đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Muốn ta là ta dựng nha, mới không quản cái gì thiên thần không được can thiệp thế gian giới luật của trời. Viên Thủ Thành bất quá là cá luyện thần cảnh tu sĩ, trực tiếp từ mình ra tay giết là được. Kể từ đó, cũng không trở thành bả sự tình náo lớn như vậy, cuối cùng rơi vào cá chết không nhắm mắt kết cục."

Nói đi, thật dài thở dài.

Đang lúc này, chỉ thấy mặt sông một hồi bắt đầu khởi động, đột nhiên lướt trên nhất quyển ngập trời sóng cồn, từ trên xuống dưới hướng phía thân tàu vỗ tới.

Cái này lãng chi lớn, đừng nói là trên sông lãng, mặc dù là trong biển lãng, cũng khó tới so sánh với. Nếu là trước mặt đập trung, mặc người thân tàu trọng tâm như thế nào ổn định, khẳng định cũng là chia năm xẻ bảy kết cục.

Đang lúc mọi người chú ý lực đều bị này sóng cồn hấp dẫn lúc, chỉ nghe người cầm lái la hét một tiếng: "Đại sư! Chú ý!" Liền hướng phía Huyền Trang nhào tới.

Đáng tiếc, không đợi hấn đưng phải Huyền Trang, cũng đã cảm giác được có đồ vật gì đó đỉnh khi hấn trước ngực, chặn đường đi của hấn.

Ngẩng đầu lên, hấn chứng kiến ngôi ở xa xa hầu tử chính nắm kim cô bổng một mặt, mà này kim cô bổng một chỗ khác, tác đỉnh tại chính mình ngực.

Trong lúc nhất thời, này người cầm lái cả giật mình.

Giờ này khắc này, trên thuyền ngoại trừ tiểu bạch long, còn lại tất cả mọi người tại lạnh lùng địa nhìn hấn. Mà này sóng cồn cũng không có như ý liệu loại đem trọn con thuyền đập trở mình, bởi vì nó lãng không đã bị đông lạnh thành băng điêu.

Không chỉ là sóng cồn, mà ngay cả thân tàu bốn phía nước sông cũng đều bị đông lại, ở đằng kia khối băng chịu tải hạ, thuyền nhỏ hơi nổi lên một điêm.

Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đi đến Huyền Trang bên cạnh, đem Huyền Trang kéo đến phía sau mình.

"Trở về." Hầu tử nắm kim cô bổng nhìn người cầm lái, lạnh lùng nói: "Không có người, chúng ta cũng có thể sang sông. Cho nên, đừng đánh cái gì lệch ra cân não."

Này người cầm lái tay khẽ run lên, lui về sau một bước, ngoan ngoãn địa thân thủ đi nắm mái chèo.

Mồ hôi rơi như mưa.

Lúc này cả con thuyền bốn phía đều đã bị đông lại, hoàn toàn là dựa vào hầu tử pháp lực tính cả khối băng cùng một chỗ thôi động trước hướng phía bờ bên kia đi, nơi đó còn cần hấn chống thuyền?

Trong lúc nhất thời, cả con thuyền đều yên tĩnh không tiếng động.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 573: Bấy Rập

Vô biên vô hạn trên mặt sông, nước chảy bị pháp lực thao túng thôi động băng nổi, chở thuyền nhỏ từng điềm từng điềm mà hướng trước hắc thủy bên kia bờ sông chậm rãi trôi đi.

Hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm cầm vũ khí nhanh chóng nhảy ra thuyền nhỏ, đứng ở băng nổi trên cảnh giác địa xem xét bốn phía.

Thiên Bồng nắm Cửu Xi Đinh Ba đem Huyền Trang vững vàng hộ ở sau người.

Này người cầm lái hư nắm đã bị đông cứng mái chèo vẫn không nhúc nhích địa đứng, thật giống như chính đang phát sinh hết thủy đều không có quan hệ gì với hắn vậy.

Thuyền ở giữa, hầu tử như trước ngồi xếp bằng, hơi ngửa đầu nhìn trời, nhàn nhạt thở dài nói: "Nói đi, ngươi là ai, đối Huyền Trang pháp sư ra tay, ra sao rắp tâm?"

Nghe vậy, tiểu bạch long vội vàng co lại đến hầu tử sau lưng đi. Giờ phút này, trong mọi người cũng chỉ còn lại tiểu bạch long vẫn không rõ tình huống đi.

"Lớn. . . Đại thánh gia nói đùa." Người cầm lái chậm rãi nhếch môi gượng cười, nhẹ giọng thở dài: "Lão hủ có thể là người nào? Lão hủ. . . Lão hủ chính là chỗ này hắc thủy trên sông người cầm lái mà thôi a."

Gió theo hầu tử làm phép ngưng tụ thành băng trên xẹt qua, thổi tới mặt của hấn trên, rùng cả mình đánh úp, này mồ hôi lại nhịn không được từng giọt địa chảy xuống.

"Hành động kém như vậy, cũng đừng trang đi." Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi, đứng lên, đem kim cô bông khiêng đến trên vai, quay đầu nhìn người cầm lái ung dung nói: "Một lần cuối cùng cơ hội. Người là ai?"

"Đại thánh gia. . . Ngài, phải không là hiệu làm?"

"Ba."

"Lão hủ thật sự chỉ là hắc thủy hà người cầm lái, ngài cũng đừng trách lầm người tốt!"

"Hai."

Này người cầm lái sắc mặt xoạt hạ xuống, bạch.

"Một."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy này người cầm lái "Phác thông" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Một hồi bạch quang hiện lên, này người cầm lái cũng đã thay đổi một bộ bộ dáng. Biến thành một con thân cao ước chừng bảy xích yêu quái.

Dài đến một thước cao thấp hàm. Toàn thân trải rộng trước màu nâu lân phiến. Thật dài mười ngón nhìn về phía trên sắc bén vô cùng, này sau lưng lại xoay xoay một cái thật dài cái đuôi.

Bộ dáng kia, như là một con cá sấu tinh.

Đây hết thấy, đối những người khác mà nói tựa hồ cũng là trong dự liệu việc gì, duy chỉ có tiểu bạch long kinh hô đi ra.

"Đà Khiết?"

Này cá sấu tinh vi khẽ nâng đầu nhìn tiểu bạch long liếc, cũng không phát một lời.

"Thật là người? Người làm sao biết ở chỗ này?"

Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Người quen hẳn?"

"Đây là ta biểu đệ, chính là ta vừa mới nhắc tới dưỡng Kính hà long vương đưa con." Tiểu bạch long vội vàng ngăn ở hầu tử trước người nói: "Đại thánh gia, đây là ta biểu đệ Đà Khiết. Nhất định là hiểu lầm."

"Phải không?" Hầu tử lạnh lùng địa chăm chăm vào Đà Khiết, như trước bất vi sở động.

Đang lúc này, chỉ nghe "Cạch" một tiếng trầm đục, cả con thuyền ngay tiếp theo đông lại mặt băng đều kịch liệt mà rung động một chút.

Huyền Trang thiếu chút nữa ngã ngòl trên mặt đất.

Cùng lúc đó, này nguyên bản bị treo ở trên đỉnh đầu băng điêu bọt nước bị chặn ngang đánh rách tả tơi, cả hướng phía thuyền nhỏ đập bễ tới.

Ngay trong nháy mắt này, hầu tử một cái quay cuồng, này gây gộc bỗng nhiên duỗi dài đâm vào này rơi đập bọt nước băng điêu trên.

Trong khoảnh khắc, cự đại băng điêu vỡ vụn ra đến, lại giống như chảy xuống sơn thể vậy tiếp tục hướng phía thuyền nhỏ đập bễ tới.

Như thế kịch liệt "Mưa đá" mưa. Nếu là thật sự đánh trúng, phạm nhân nhất định là đi đời nhà ma.

Trong lúc tình thế cấp bách. Thiên Bồng vội vàng khởi động hộ thuẫn đem Huyền Trang hộ trong đó.

Giờ này khắc này, thuyền nhỏ bên ngoài băng cũng đã toàn bộ nứt ra, này đứng ở băng trên hắc hùng tinh cùng Quyên Liêm đúng là một hồi luống cuống tay chân, né tránh trước nhảy hồi trên thuyền.

Thế nhưng đang tại lúc này, đang lúc mọi người lực chú ý đều bị dời thời điểm, này quỳ gối trên ván thuyền Đà Khiết bỗng nhiên bạo khởi, đẩy ra ngăn tại hầu tử trước người Ngao Liệt hướng phía Huyền Trang vọt tới.

Ở này điện quang hỏa thạch trong lúc đó, hầu tử một cái trở tay, kim cô bỗng lặng yên cải biến quỹ tích hướng phía chạy nước rút bên trong Đà Khiết gào thét mà đi.

Không đợi Đà Khiết tay chạm đến Huyền Trang góc áo, hầu tử cũng đã một kích nặng nề đánh vào ngang hông của hắn.

"Đông" một tiếng, Đà Khiết cả bị đánh rơi vào trên ván thuyền, một ngụm máu tươi tung tóe rơi vãi mà ra.

Nếu không phải là đang ở cái này trên thuyền nhỏ không tốt thi triển, tựu lần này, chỉ sợ cũng đã lấy Đà Khiết tính mệnh đi.

Cơ hội trôi qua tức thì, Đà Khiết cũng không dám lại dừng, chỉ thấy hấn bụm lấy vết thương một cái quay cuồng, trực tiếp tựu nhảy ra khỏi thân tàu bên ngoài, rơi vào trong nước.

Đây hết thấy tới cực nhanh.

Ở này ngăn ngui trong nháy mắt, nguyên bản dùng để chống đỡ sóng gió băng ngược lại bị chấn nát, hầu tử cùng Thiên Bồng vội vàng ngăn cản rơi đập băng điêu, Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh bị buộc trở về, Đà Khiết đối với Huyền Trang ra tay, hầu tử phản kích, Đà Khiết thoát đi. Trước sau, tiểu bạch long thậm chí chưa kịp nói lên một câu, cũng đã đã xong.

Vụn băng giống như hạt mưa vậy đánh vào trên thuyền nhỏ, phát ra rắc rắc tiếng vang.

Tiểu bạch long nhìn phía xa bọt nước sóng gợn chậm rãi đẩy ra, trong lúc nhất thời, đều trọn tròn mắt.

"Truy!" Quyển Liêm cắn răng một cái, muốn nhảy ra thuyền nhỏ, lại bị Thiên Bồng một bả giật trở về.

"Không nên, hấn có đồng đảng." Ngẩng đầu lên, hầu tử chứng kiến đầu kia trên đỉnh cự ly mặt sông không đủ ba trượng độ cao, chẳng biết lúc nào cũng đã nhiều hơn một cái cự đại pháp trận lẳng không lơ lửng.

Cái này pháp trận chi lớn, cơ hồ kéo dài qua mười dặm rộng mặt sông, liếc trông không đến bên cạnh.

Theo hầu tử ánh mắt nhìn lại, hắc hùng tinh cũng nhìn thấy này cự đại pháp trận, do dự mà nói ra: "Đúng rồi, vừa mới, chúng ta tựa hồ không có biện pháp thi triển đẳng vân thuật."

Hầu tử bất đắc dĩ thở dài, nói: "Đây là cấm bay pháp trận, bảo vệ Huyền Trang pháp sư quan trọng hơn."

Năm đó lão Bạch viên vẫn lấy làm ngạo cấm bay pháp trận, không nghĩ tới sẽ ở loại tình huống này lần nữa gặp phải. Bất đồng là, lúc này đây thi pháp giả thực lực tuyệt không phải lão Bạch viên có thể so sánh, thuật pháp phạm vi, cũng thật lớn.

Trên mặt sông sóng gió càng ngày càng điên cuồng, cả con thuyền giống như lá khô loại kịch liệt địa trên dưới xóc nảy, giống như tùy thời đều có thể bị sóng lớn thôn phệ vậy. Nếu không phải là Thiên Bồng đất dúi lầy, có lẽ Huyền Trang đã sớm bị vung ra thuyền ngoài đi.

Vịn Huyền Trang, Thiên Bồng ngửa đầu nhìn này pháp trận, nói khê: "Có thể phá sao?"

"Có thể. Bất quá, động tĩnh có điểm lớn." Cúi đầu xuống, hầu tử nhìn phía quay cuồng nước sông: "Phía trên bất quá là ảo giác mà thôi, nếu như đối phương bả pháp trận vẽ tại chúng ta đỉnh đầu, chúng ta không có khả năng không có phát giác. Chính thức pháp trận hẳn là tại đáy sông. Đối phương, đã ở đáy sông. Xem ra, cái này màu đen nước sông là mưu đồ đã lâu a."

...

Lúc này, này hắc thủy trong sông, bị thương Đà Khiết cũng đã trốn ra hảo một đoạn.

Thân thủ theo bên hông móc ra một mảnh bạch ngọc ngậm tại trong miệng, lập tức, trước mắt đen kịt một mảnh nước sông lập tức cùng thường ngày không khác. Bốn phía thậm chí mơ hồ có thể thấy được du đăng bày cá.

Trong nháy mắt, hẳn cũng đã vừa ngã vào đáy sông một chỗ trên đồi núi.

Này trên gò núi đứng, thành linh chính là Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Ngục Nhung Vương ba vị yêu vương. Ở dưới chân bọn hắn, còn có một đường kính mười trượng có thừa, che kín phạm văn lam sắc pháp trận tại chậm rãi lưu chuyển.

Pháp trận ở giữa từ xa nhìn lại, như là có một vị gầy còm tăng nhân ngồi xếp bằng, làm chắp tay trước ngực trắng. Chỉ tiếc khoác khăn trùm đầu, thấy không rõ khuôn mặt.

Gặp Đà Khiết đã đến, Bằng Ma Vương vội vàng đón đi lên.

"Thất thủ rồi?"

Đà Khiết nằm trên mặt đất bụm lấy vết thương, thông khổ gật đầu: "Này hầu tử quá là nhanh. . . Chỉ cần hấn ở đằng kia hòa thượng bên người, căn bản không có cách nào khác ra tay."

Sư Đà Vương nhìn nằm trên mặt đất Đà Khiết bất đắc dĩ hừ một tiếng nói: "Này kế tiếp làm sao bây giờ?"

Bằng Ma Vương quay đầu lại nhìn thoáng qua pháp trận trung tâm tăng nhân, lại ngẩng đầu nhìn lên mặt sông, nói: "Tự tính không có cách nào khác ra tay, có thứ này tại, bọn họ tạm thời cũng chạy không thoát. Trước vậy khôn bọn họ, nếu như có thể buộc bọn hấn xuống nước, tự không còn gì tốt hơn."

Nói đi, Bằng Ma Vương bước nhanh hướng phía pháp trận đi tới, đứng ở pháp trận một trong đó góc trên. Còn lại hai vị yêu vương cũng liền bề bọn đi đến pháp trận mặt khác hai cái góc trên.

Chậm rãi, ba người bắt đầu hướng phía pháp trận rót vào linh lực.

...

Lúc này, này trên mặt sông cũng đã tạo thành lần lượt dòng xoáy.

Hầu tử thậm chí chứng kiến một con cá bị nước sông vung ra mặt sông, ngay sau đó lại tại hai cái dòng xoáy xé rách hạ bị xé thành hai nửa.

Nếu không phải là hầu tử cũng đã dùng linh lực đối cái này thuyền nhỏ tiến hành rồi gia trì, lại cưỡng chế ổn định trọng tâm. Giờ này khắc này, con thuyền này sợ cũng cùng này cá đồng dạng bị xé nát đi.

Những này đã không phải là nước, căn bản chính là dịch trạng đao!

Ở này tàn sát bừa bãi trong nước sông, thuyền nhỏ không đếm xỉa tất cả sóng gió cùng xóc nảy chậm rãi đi về phía trước trước. Đây tốc độ thật chậm.

Nhưng mà, đang lúc tất cả mọi người dùng vi đến bị ngăn, thoát ly pháp trận phạm vi bất quá là vấn đề thời gian thời điểm, đột nhiên cả con thuyền hướng phía phía trước nhanh bắn đi ra ngoài, lại tại quý dị khó lường nước sông xoa đẩy hạ nhanh chóng trệch hướng nguyên bản tuyến đường, cả tại đây quay cuồng sóng cồn trung không có quy luật chút nào địa bay tán loạn trước.

Quyên Liêm cùng hắc hùng tinh đều đã kinh ốc còn không mang nổi mình ốc, Thiên Bồng chăm chú địa túm ở Huyền Trang, tiểu bạch long kéo theo đuôi thuyền, thiếu chút nữa đã bị quăng đi ra ngoài.

Thật vất vả, hầu tử cuối cùng lần nữa đem thuyền ổn định lại, cũng rốt cuộc không dám hướng phía bất luận cái gì phương hướng di động.

Tất cả mọi người không kịp thở, giống như chỉ còn lại có nửa cái mạng vậy.

Thiên Bồng nhìn xem bị linh lực cách trở bọt nước, một giọt mồ hôi lạnh theo cái trán chậm rãi chảy xuống.

"Cái này chỉ sợ. . . Không phải cấm bay pháp trận đơn giản như vậy a."

Giờ này khắc này, hầu tử cả sắc mặt đều đã xanh đen.

"Đây là phật môn thuật pháp."

"Phật môn thuật pháp?"

"Đúng, là phật môn gì đó, xem ra, cái kia Đà Khiết cũng đã đầu nhập vào phật môn."

"Điều đó không có khả năng!" Một bên tiểu bạch long cao giọng la lên nói: "Ta Long tộc cùng phật môn không quá mức vãng lai, Đà Khiết làm sao có thể đầu nhập vào cái gì phật môn?"

Lúc đó, tất cả mọi người hướng tiểu bạch long nhìn quá khứ.

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn xem hắn, nói khẽ: "Ngươi là hắn biểu ca?"

"Đúng." Tiểu bạch long nhẹ gật đầu.

"Vậy được, ngươi xuống dưới cùng hắn nói chuyện, bả sự tình hỏi rõ rồi trở về a."

Nói, hầu tử thân thủ phải đi tóm tiểu bạch long, sợ tới mức hắn ôm lấy Huyền Trang chết sống không chịu phóng, lặc được Huyền Trang đều thiếu chút nữa nghẹn khí đi, hầu tử lúc này mới buông tay, xem như buông tha tiểu bạch long, thở phì phì đi đến mép thuyền bên cạnh.

Chỉ vào mạn thiên phi vũ nước sông, Thiên Bồng nói: "Cái này pháp trận uy lực không nhỏ a, ngươi cảm thấy, sẽ là ai đến đây? Phật môn chính giữa hắn là không có vài người có thể thi triển ra loại cường độ này pháp trận a?"

"Ít nhất là tứ đại phật đà một trong." Hầu tử không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Chính Pháp Minh Như Lai, Phổ Hiền, Văn Thù, nếu không nữa thì,

chính là cá quý dị khó lường Địa Tạng vương." (chưa xong còn tiếp. . .)

ps.: Còn kém 90. 9.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 574: Gian Lận

Trên bầu trời, một trượng rộng bát quái bàn chậm rãi hướng phía phía tây bay đi. ☉,

Trước mặt mà đến là cảnh đẹp, theo bên cạnh xẹt qua là lưu vân, hiện ra ở trước mắt, là vô biên vô hạn thiên địa.

Cái gì gọi là "Trời cao mặc chim bay", cái gì gọi là "Vừa xem mọi núi nhỏ" ?

Ngồi ở bát quái trên, trước mắt hết thấy tất cả đã đem Trầm Hương cả kinh đều không ngậm miệng được, này trong mắt có đồ vật gì đó tại lờ lờ sáng lên.

"Tỷ tỷ, cái này bát quái thật là lợi hại a!"

"Là rất không sai. Đây là ta một vị sư huynh di vật, dùng để chở người tống vật, thuận lợi nhất."

"Tỷ tỷ."

"Ân?"

"Người muốn đưa Trầm Hương đi bái ai là sư a?"

"Bái một con hầu tử vi sư."

"A?" Trầm Hương lập tức thì có điểm không vui.

Nhíu lại lông mày trằm mặc nửa ngày, hấn nhần nhần nhó nhó thuyết:
"Tỷ tỷ, Trằm Hương không bái hầu tử vi sư, bái người làm thầy được không?"

"Vì sao nghĩ bái ta làm thầy?"

"Bởi vì tỷ tỷ lớn lên đẹp mắt." Trằm Hương nhếch môi cười, nháy mắt con người nhìn qua thanh tâm.

"Quý linh tinh." Thanh tâm quay đầu lại bạch Trằm Hương liếc, thân thủ vuốt xuôi Trằm Hương cái mũi nói: "Nếu hấn không thu người vi đồ, ta liền cố mà làm thu người a."

Trằm Hương nặng nề mà gạt đầu, cười tươi như hoa.

Lại qua một hồi lâu, Trằm Hương quay đầu lại nhìn một cái phía sau theo sát lấy Na Tra, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, Na Tra như thế nào đi theo ta a?"

Thanh tâm thân thủ đem Trằm Hương đầu uốn éo trở về: "Đừng động hấn là được."

"Chúng ta bây giờ phải đi tìm này hầu tử sao?"

"Đúng. Bất quá trước tiện đường đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động một lần."

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động là nơi đó?"

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động chính là tỷ tỷ sư môn."

"Này, có thể thấy đến sư phụ của tỷ tỷ sao?"

"Người thấy hấn làm gì?"

"Không có. Trầm Hương chỉ là muốn, tỷ tỷ đều lợi hại như vậy. Sự phụ của tỷ tỷ. Nhất định lợi hại hơn a!"

Thanh tâm hơi sững sờ. Một hồi lâu mới thân thủ vuốt vuốt Trầm Hương đầu, cười nói: "Hắn chính là một cái tao lão đầu mà thôi. Một cái. . . Cả ngày tính toán tao lão đầu tử."

Cứ như vậy có một câu không có một câu địa trò chuyện.

Này sau lưng cách đó không xa, Na Tra giá trước phong hỏa luân chăm chú theo sát, thỉnh thoảng cúi đầu liếc mắt nhìn nắm trong tay ngọc giản.

. . .

Lúc này, tầng thứ chín phía trên, Ngọc Đế chậm rãi ngồi dựa trên ghế dựa, loát râu dài, nhìn long trên bàn song song để đặt hai phần tấu chương.

Long án bên kia. Lý Tĩnh yên lặng địa đứng.

"Na Tra ý tứ là, một khi làm cho này trâm gài tóc rơi xuống yêu hầu trong tay, này yêu hầu nhất định cường công Hoa Sơn, đến lúc đó, không thể thiếu cùng với Nhị Lang Thần khởi xung đột. Gián tiếp địa, có khả năng liên quan đến đến thiên đình."

"Thanh tâm ngự sử ý tứ là, nếu là có thể làm cho yêu hầu có lo lắng, nói không chừng có thể ngừng đi về phía tây. Kể từ đó, cùng Côn Luân song xung đột tự nhiên mà vậy được đến hóa giải. Tam giới có thể an."

Nghe vậy, Ngọc Đế nhàn nhạt cười cười.

Chấp tay. Lý Tĩnh nói khẽ: "Bệ hạ ý tứ là. . ."

Thật sâu hít và một hơi, Ngọc Đế chậm rãi nhắm lại hai mắt thở dài nói: "Một khi bắt được trâm gài tóc liền sẽ cường công Hoa Sơn. Lý thiên

vương cảm thấy, là thế này phải không?"

"Cái này. . ."

Ngọc Đế chậm rãi lắc đầu, nói: "Trẫm ngược lại cảm thấy, chưa hẳn. Nay yêu hầu đi ra đã có chút ít thời gian, đến nay không đặt chân Hoa Sơn một bước. . . Dùng tính cách của hẳn, nếu là bắt được trâm gài tóc sẽ đi, chắc hẳn, không có bắt được trước, cũng nên có chỗ động tác mới là. Chuyện này, thật sự khó mà nói."

Thân thủ mở ra thanh tâm tấu chương, Ngọc Đế hừ cười nói: "Về phần Dương Thiên rời núi, yêu hầu có lo lắng là được an tam giới. . . Cái này thuyết pháp, chỉ sợ cũng nói quá sự thật."

"Này bệ hạ cảm thấy, là hạ lệnh triệu hồi Na Tra? Còn là lệnh cưỡng chế thanh tâm ngự sử đình chỉ?"

Ngọc Đế hơi ngẩng đầu lên, loát râu dài lược lược nghĩ nghĩ, nói: "Triệu hồi Na Tra, sau này liền thiếu một cái lí do thoái thác. Lệnh cưỡng chế nàng đình chỉ, chỉ sợ, nàng cũng chưa chắc hội nghe lệnh. Đã như vậy, hay là trước quan vọng a."

Nói, Ngọc Đế thân thủ cầm lấy Na Tra tấu chương đưa cho một bên chờ đợi khanh gia, nói khẽ: "Đem sự tình thông báo cho tam thanh, Côn Luân sơn, Ngũ Trang Quan, Tà Nguyệt Tam Tinh Động, còn có. . . Nhị Lang Thần Dương Tiễn."

"Dạ."

. . .

Lúc này, hắc thủy trên sông, hầu tử một nhóm đã bị vây ở chỗ này ba canh giờ.

Này thiên không như trước bao phủ tại pháp trận bên trong, nước sông như trước tàn sát bừa bãi, thậm chí cũng đã xuất hiện đại lượng rồng nước cuốn, giống như một mảnh dài hẹp cự long ngược lại đưa tại trong sông không ngừng quấy trước.

Có hầu tử, Thiên Bồng bọn người tọa trấn, sông nước này tuy nói lợi hại, nhưng cũng không thể có thể đột phá tầng tầng linh lực phòng hộ suy giảm tới Huyền Trang cùng với thân tàu. Có thể suốt ba canh giờ quá khứ trôi qua, này pháp trận uy lực không chỉ không có yếu bớt, ngược lại còn có một chút một điểm tăng cường xu thế.

...

Đáy sông, ba vị yêu vương như trước tập trung tinh thần địa thao túng pháp trận.

Đà Khiết bụm lấy miệng vết thương chậm rãi đi đến pháp trận bên cạnh ngồi xuống, ánh mắt ngậy ngốc nhìn xem này pháp trận.

Bằng Ma Vương theo bên hông rút ra một thanh kim sắc cái dùi hương phía Đà Khiết đã đánh qua, bị vũng vàng tiếp được.

"Đừng ngồi không, đến bọn họ phụ cận đi phòng thủ, chỉ cần bọn họ xuống nước, chính là cơ hội."

Đà Khiết nhìn trong tay cái dùi hơi do dự hạ xuống, thấp giọng hỏi: "Bọn họ thật sự hội xuẩn đến xuống nước sao?"

Bằng Ma Vương khinh miệt cười nói: "Đây không phải xuẩn, mà là không có lựa chọn nào khác. Cái này pháp trận có kim thân gia trì, lực lượng chích tãng không giảm, chẳng lẽ lại bọn họ thực nguyện ý tại nơi này bị vĩnh viễn khốn chết không thành?"

"Vậy người đáp ứng ta sự. . ."

"Yên tâm, chỉ cần hòa thượng kia chết rồi, địa phủ còn không phải Địa Tạng vương định đoạt? Ngụy Chính mặc người xâm lược, nghĩ làm sao báo thù đều được!"

Đà long cắn răng, năm này kim sắc cái dùi xoay người hướng phía thuyền nhỏ vị trí vị trí bơi đi.

. . .

Trên mặt nước, hầu tử chầm chầm vào giống như vực sâu vậy đen kịt vô cùng nước sông vẫn không nhúc nhích địa đứng.

Thiên Bồng thân thủ lẳng không cảm một đám, nhẹ nhàng hít hà, lại đem tay trực tiếp phóng tới trong nước đi dò xét.

Một hồi lâu, Thiên Bồng đưa tay thu trở về, vung đi nhiệm ở phía trên giọt nước nói khẽ: "Sông nước này rất quý dị, không chỉ có thể cách trở tầm mắt, còn có thể nhược hóa linh lực cảm giác. Một khi hạ khi đến mặt đi, tùy thời đều có thể bị đối phương đánh lén."

"Những thứ này Đà Khiết biến thành." Tiểu bạch long thấp giọng nói: "Lúc còn rất nhỏ hấn thì có loại năng lực này, tại những người khác trên người lại là chưa bao giờ thấy qua."

"Có phá giải phương pháp sao?"

Tiểu bạch long lượ lượ nghĩ nghĩ, nói: "Có một loại ngọc thạch, ngậm trong miệng là được. Nếu không. . . Ta làm cho người ta cho chúng ta tống tới?"

Nghe vậy, hầu tử không khỏi bật cười: "Làm cho ai?"

Cái này vừa hỏi, tiểu bạch long không khỏi ngậy ngần cả người.

Muôn hỏi ra loại này ngọc thạch là gì, rất đơn giản, chỉ cần liên lạc thoáng cái tây hải long cung là được.

Về phần nói đưa vào đến, cái này vấn đề đã có thể có điểm đại, dù sao, tây hải long cung cũng không vài người có thể xuyên việt cái này pháp trận.

Hơn nữa, tiểu bạch long mình cũng không dám xuống nước, để cho bọn họ tới?

Đà Khiết là tây hải họ hàng gần, tây hải long vương rồi hướng hấn có đại ân, theo đạo lý, hấn nhất định là sẽ không đả thương hại tây hải toàn gia. Nhưng trước mắt trận này trận chiến, rõ ràng không phải một mình hấn, hơn nữa hấn những cái này đồng lõa bên trong thậm chí khả năng có phạm môn cấp quan trọng nhân vật. Ở trước mặt bọn hấn tây hải long cung toàn gia có thể không cam đoan an toàn, đã có thể khó nói.

Nghĩ nghĩ, tiểu bạch long chỉ phải mấp máy miệng, cúi đầu xuống.

Ung dung thờ dài, hầu tử đối với Thiên Bồng hỏi: "Ngươi nói sông nước này sâu đậm?"

"Sâu cạn cũng không có cái gọi là. Bọn họ chính là nghĩ bức chúng ta xuống dưới, đặc biệt ngươi, chỉ cần ngươi vừa đi. . . Nơi này sẽ nguy hiểm."

Hầu tử nhếch môi cười hì hì nói ra: "Kỳ thật, ta lại là đột nhiên nghĩ đến một cái đã có thể xuống nước, lại không cần rời đi con thuyền này biện pháp. Cũng không biết, bọn họ có bản lãnh hay không phá mà thôi."

Sau một lát, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, kim cô bổng thành lớn duỗi dài, từ nhỏ trên thuyền đâm thẳng đáy sông!

Ngay sau đó, những cái này nước sông hướng phía bốn phía điên cuồng khuếch tán mở ra.

Ở đằng kia kích lưu bên trong, thân hình cao tới mấy trăm trượng hầu tử một tay chống kim cô bổng, một tay nâng thuyền nhỏ, chậm rãi đứng lên.
(chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Hôm nay thứ sáu, cùng đặt dặm chân tại chỗ. . . Thật đúng là chuẩn, lại là, kém 90. 9.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 575: : Đánh Giá Thấp

Thật dài trên thềm đá, thanh tâm nắm Trầm Hương tay từng bước một địa trên lên đi tới. Này cách đó không xa, Na Tra như trước cẩn thận theo sát.

Ven đường hoa cỏ trong gió hơi rung động, một con thanh trùng bám vào trên cành cây chậm rãi thay đổi thân thể của mình, tìm hướng một chỗ khác.

Thanh tâm hèn mọn địa quay đầu lại nhìn Na Tra liếc, đối phương vội vàng dừng bước lại, ánh mắt kia nhưng như cũ tràn đầy địch ý.

Cúi đầu xuống, thanh tâm chứng kiến tiểu Trầm Hương cũng đã khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở hồng hộc. Thịnh thoảng địa còn dùng tay đi chống đỡ đầu gối.

"Núi này có pháp trận, cho nên không thể bay loạn, chỉ có thể đi đến đi."

&nb*; Trầm Hương yên lặng nhẹ gật đầu.

"Mệt mỏi sao?"

Trầm Hương bỗng nhiên lắc đầu.

"Nếu không ta ôm ngươi a? Xa như vậy đường, đối với ngươi mà nói quá cố hết sức."

Nghe vậy, Trầm Hương ngẩng đầu nháy mắt con ngươi nhìn qua thanh tâm, một hồi lâu, còn là lắc đầu, nhỏ giọng đáp: "Có thể. . . Có thể đi."

Thanh tâm nhàn nhạt cười cười, nắm Trầm Hương mở ra cước bộ tiếp tục trên lên leo lên.

Lại là đi một đoạn ngắn, nàng nhẹ giọng thở dài: "Kỳ thật, đương thần tiên không có người nghĩ tốt như vậy. Thần tiên, cũng có thần tiên phiền não. Một người khoái hoạt, quyết định bởi tại tâm độ rộng, tự tính làm tới thần tiên, cũng sẽ không nhiều ra một phần một hào. . . Cho nên, tu tiên cũng không nhất định chính là cái gì chuyện tốt."

Nói ra những lời này thời điểm, thanh tâm chậm rãi nở nụ cười.

Đây là tu bồ đề nói qua lời, lại không là nói với nàng, mà là tám trăm năm trước, đối cái kia vốn là không nên tồn tại ở thiên địa trong nữ tử nói.

Cũng không biết là vô tâm trông liểu, còn là cố ý gây nên, cuối cùng những lời này. Lại trở thành của nàng "Trí nhớ" .

Nắm thanh tâm tay. Trầm Hương cẩn thận mà hỏi thăm: "Này. Tỷ tỷ vì cái gì tu tiên?"

"Bởi vì không có lựa chọn a. Ta sinh hạ đến đã bị thu vi đồ, tu tiên là tự nhiên mà vậy chuyện tình, ngay cả ta cũng không biết vì cái gì."

"Còn có loại chuyện tốt này, vì cái gì ta sinh hạ đến không giống là tỷ tỷ như vậy?"

"Trầm Hương nguyên bản muốn làm cái gì?"

Trầm Hương ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ, nắm nắm tay thấp giọng nói: "Trầm Hương muốn làm tướng quân."

"Vì cái gì muốn làm tướng quân?"

"Bởi vì đương tướng quân có cưới ngựa. Tiều đại gia nói, tham gia quân ngũ là không ngựa cưới, muốn làm tướng quân mới có ngựa."

"Người cưới qua ngựa?"

"Không có cưới qua thật sự." Trầm Hương chậm rãi lắc đầu, bĩu môi nói: "Bất quá mỗi lần chơi cưới ngựa chiến tranh. Đều là ta đương ngựa. . . Trầm Hương cũng muốn cưới ngựa."

Lời nói này không khỏi bả thanh tâm chọc cười, thân thủ vuốt vuốt đầu của hắn.

"Phàm nhân thật sự là đơn giản, có đôi khi ngẫm lại, kỳ thật đương phàm nhân cũng rất không sai." Thanh tâm thở dài nói: "Kỳ thật đương phàm nhân thật sự so với đương thần tiên hảo. Rất nhiều phàm nhân cũng tu tiên, nói cho cùng, ngoại trừ thuật pháp bên ngoài, bọn họ nhưng thật ra là sợ chết. Tu tiên có thể trường thọ, thậm chí trường sinh bất lão."

Trầm Hương ngửa đầu, vẻ mặt ngây thơ.

Nhếch môi, thanh tâm ung dung nói: "Chết. Thực sự một chút cũng không đáng sợ. Chết rồi sẽ đầu thai, đầu thai nên cái gì đều quên. Lại có thể lại sống một đời, nhận thức mới người, qua cuộc sống mới. Chính thức đáng sợ, là vài bối tử trí nhớ lũy cùng một chỗ, một đoàn loạn, nghĩ trông nom trông nom không được, nghĩ xử lý không rõ, rồi lại không thể làm như không thấy. Hơn nữa, hết lần này tới lần khác sống lâu còn không có chừng mực, cái này ý nghĩa người không ra tay làm kết thúc, sẽ vĩnh viễn địa dây đưa trước người."

"Đương thần tiên sẽ như vậy phải không?"

Thanh tâm lắc đầu nói: "Bình thường thần tiên sẽ không, không may thần tiên mới có thể. Cho nên tỷ tỷ muốn đi làm một sự tình, làm kết thúc, làm cho mỗi hai người hết hy vọng."

"Này. . . Tỷ tỷ là bình thường thần tiên còn là không may thần tiên?"

Cái này vừa hỏi, thanh tâm lập tức mộng. Do dự một hồi lâu, mới cười hì hì nói ra: "Tỷ tỷ a, muốn làm một cái siêu thoát thế ngoại thần tiên. Thiên đình chuyện tình, không quản, thế gian chuyện tình, không quản, dù sao cái gì vậy cũng không trông nom, tự thanh thanh tĩnh tĩnh địa qua cuộc sống của mình. Từ nay về sau người cũng muốn như vậy, ngàn vạn đừng nghĩ không cần né tránh dính cái gì tư tình nhi nữ. Hiểu chưa?"

Trầm Hương càng nghe càng chóng mặt, nhưng cuối cùng còn là khẽ gật đầu nói: "Trầm Hương biết rằng, Trầm Hương cần tuân sư phó dạy bảo."

"Sư phó? Ta khi nào thì đáp ứng thu người vi đồ rồi?"

"Tỷ tỷ người đang ở đây tới trên đường đã đáp ứng Trầm Hương!"

"Ta là nói này hầu tử không thu người, ta liền thu người."

"Ta đây hy vọng hần không thu ta!" Trầm Hương chém đình chặt sắt địa đáp.

Thanh tâm khanh khách địa nở nụ cười, đưa thay sờ sờ Trầm Hương đầu, nói khẽ: "Dựa theo ta đối với hần hiểu rõ, hần cũng có thể sẽ không thu người. Bất quá, đi ngang qua sân khấu hay là muốn đi. Đến lúc đó bả sự tình nói với hần, cho hần nhìn trâm gài tóc, hần hần là hội không nói hai lời liền giết đến Hoa Sơn đi. Nơi đó còn lo lắng người a?"

Lúc này, Trầm Hương nghe được kiến thức nửa vời, này sau lưng xa xa đi theo Na Tra càng phải như vậy.

"Cái này thanh tâm, đến tột cùng muốn làm gì?" Dừng bước lại, Na Tra sờ lên cằm tinh tế địa nghĩ, có thể nghĩ như thế nào thậm chí nghĩ không rõ.

Xa hơn trước muốn tiến vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động bên ngoài pháp trận, chưa thông báo, hấn như vậy một ngoại nhân tùy tùy tiện tiện xông vào, tuy nói cũng sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng rốt cuộc là tại lễ không hợp a.

Bất đắc dĩ, Na Tra chỉ phải bàn trước chân dựa vào chân ngay tại chỗ ngồi xuống.

Không bao lâu, thanh tâm cùng Trầm Hương cũng đã lên tới giữa sườn núi, trông thấy dựa sơn mà xây đạo quan.

Một tiếng tiếng chuông quan trung truyền ra, tại sơn gian chậm rãi quanh quẩn.

Cửa ra vào quét rác đạo đồ thấy xong thanh tâm, vội vàng khom người chấp tay nói: "Đệ tử bái kiến thanh tâm sư thúc tổ."

Nói, này đạo đồ ánh mắt rơi xuống thanh tâm bên cạnh Trầm Hương trên người, hơi sững sờ.

Thanh tâm ở trước mặt hấn dừng bước, nhẹ giọng hỏi: "Như thế nào lúc này minh chung, quan lí làm sao vậy?"

"Cũng không chuyện gì, sư phó tại giảng kinh thôi."

"Nha." Nghe vậy, thanh tâm yên lặng gật đầu, mang theo Trầm Hương vượt qua cánh cửa tiếp tục hướng bên trong đi.

Trầm Hương gãi gãi đầu tin tức cẩn thận mà hỏi thăm: "Tỷ tỷ, vừa mới hấn gọi ngươi cái gì?"

"Sư thúc tổ."

"Sư thúc tổ?"

"Đúng. Hấn là Vu Nghĩ đệ tử, Vu Nghĩ là Y Viên sư huynh đệ tử, thấy xong ta phải kêu một tiếng sư thúc. Đệ tử của hấn, rất không phải bảo ta sư thúc tổ sao?" Nói thanh tâm cười nói: "Từ nay về sau a, vô luận người là báỉ nhập môn hạ của ta, còn là báỉ nhập này hầu tử môn hạ. Đều là sư thúc của hấn."

Trầm Hương quay trở ra con mắt nghĩ nửa ngày. Cũng không nghĩ ra nguyên cớ đến. Như cũ là vẻ mặt ngây thơ. Không chùng nghe hiểu a.

Tự tuổi mà nói, hấn cũng đã xem như rất giạt mình, bất quá sư thúc tổ, sư thúc một loại bôi phận danh từ hiển nhiên còn là quá lạ, tại tâm thường người ta, cũng không lớn khả năng nghe được đến.

Bây giờ Tà Nguyệt Tam Tinh Động so với trước kia quy mô còn là không sai biệt lắm, nhưng đại khái là bởi vì vị trí so sánh với trước càng thêm xa xôi quan hệ a, đệ tử lại thiếu rất nhiều. Một đường theo sơn môn hướng bên trong đi, đều đi ra trên trăm trượng. Cũng không gặp vài cái đệ tử.

Đương nhiên , càng trọng yếu nguyên nhân hấn là Vu Nghĩ hôm nay giảng kinh.

Tu bồ đề cũng đã vài trăm năm đều không lái qua giảng, nhị đại đệ tử chỉ còn lại có thanh tâm cùng hầu tử, hầu tử cũng không cần nói, thanh tâm cũng thường xuyên là Đâu Suất cùng cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động hai bên chạy. Hiện nay, thân là tam đại đệ tử trung người nổi bật Vu Nghĩ đã là nơi này chính thức trên ý nghĩa chấp chương giả. Hấn khóa, tự nhiên là

chúng đệ tử xưa như xưa vệt. Mà ngay cả tới gần một ít đạo quan trong động phủ bơi tán người tu tiên có đôi khi cũng sẽ dự thính dự thính.

Theo đường nhỏ đi qua một mảnh Tử Trúc Lâm, thanh tâm rốt cục về tới trụ sở của mình tĩnh tâm viện.

Tuy nói danh tự lí có một "Viện" chữ, nghe đi lên rất lớn, nhưng kỳ thật cũng bất quá là hai gian nhà trệt lớp một cái tiểu viện tử thôi.

Trong đó một tòa là thanh tâm nơi. Một tòa khác là thanh tâm tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung chủ yếu hoạt động nơi, trong đó có một gian nho nhỏ thư phòng cùng một gian tiểu hình phòng luyện đan. Làm người tu tiên mà nói, ở lại đã là dư dả.

Ngày bình thường không tại thời điểm, nơi này đều là giao cho quan trong đệ tử quản lý.

Đi ở bên ngoài thời điểm còn không có cái gì cảm giác, có thể một bước vào thanh tâm nơi, Trầm Hương tự cả ngây dại.

Hắn cẩn thận địa đem chính mình đứng bần giầy thoát khỏi xuống, rồi lại do dự mà có nên hay không mở ra cước bộ vượt qua cánh cửa.

"Làm sao vậy?" Thanh tâm quay đầu lại hỏi nói: "Còn đứng ở bên ngoài làm gì?"

Trầm Hương cúi đầu nhìn nhìn chính mình vô cùng bản bít tất, lại duỗi thân trường đầu nhìn nhìn trong đó trơn bóng sàn nhà, tội nghiệp địa nhìn qua thanh tâm.

"Cái đó chú ý nhiều như vậy!" Khẽ vươn tay, thanh tâm trực tiếp liền đem Trầm Hương cho ôm đi vào, đốt cái mũi của hắn cười tùm tùm nói: "Hẹn hò sao như vậy a, như thế nào khi ta thanh tâm đệ tử?"

Trầm Hương nháy mắt con ngươi không nói lời nào.

Đang lúc này, này sau lưng cũng đã vội vã đi đuổi tới một người.

Vừa vào cửa, Vũ Huyền vội vàng khom người chấp tay nói: "Vũ Huyền tham kiến thanh tâm sư thúc."

Nhìn thấy Trầm Hương thời điểm, nàng cũng là sửng sờ.

Thanh tâm chậm rãi ngồi thẳng lên.

"Làm sao vậy?"

"Vu Nghĩ sư huynh nghe nói sư thúc đã trở lại, đặc biệt làm cho đệ tử chạy tới xem sư thúc có gì phân công, còn có. . ."

"Còn có cái gì?"

"Còn có. . . Vu Nghĩ sư huynh làm cho đệ tử nhắc nhở sư thúc, sư tôn trụ tại Tiềm Tâm Điện."

Nghe vậy, thanh tâm lập tức sửng sốt một chút: "Lão nhân nói muốn gặp ta?"

"Nói lại là chưa nói. . . Bất quá, sư tôn công đạo Vu Nghĩ sư huynh, nếu là sư thúc đã trở lại, tự nói cho sư thúc hẳn tại Tiềm Tâm Điện."

"Ta biết rằng." Thanh tâm nhẹ gật đầu, thật sâu hít và một hơi, thân thủ đem Trầm Hương đẩy hướng tiến đến, nói: "Ngươi trước giúp ta cá mau lên, giúp hắn tắm rửa, đổi thân sạch sẽ tí đi quần áo."

Vũ Huyền yên lặng nhẹ gật đầu, thân thủ muốn đi kéo Trầm Hương. Trầm Hương nhưng lại ngay cả mang tương của mình tay giấu đến sau lưng.

"Làm sao vậy?"

"Cha nói, nam nữ thụ thụ bất thân, ta. . . Chính mình rửa." Trầm Hương nhỏ giọng nói ra.

. . .

Lúc này, hắc thủy trên sông, hầu tử chiến đấu vẫn còn tiếp tục trước.

Hắn cũng đã sử dụng pháp thiên tượng địa hóa thành mấy trăm trượng cự nhân, này nước sông cũng bắt quá tràn đến trước ngực của hắn, dù cho không thi triển bất luận cái gì phi hành thuật pháp, theo đạo lý hắn cũng có thể dễ dàng địa phun đầy nước sông qua sông.

Đáng tiếc, đối phương hiển nhiên sớm có chuẩn bị.

Đương hầu tử vừa mới sử dụng pháp thiên tượng địa thời điểm, này mấy cái tàn sát bừa bãi rồng nước cuốn liền thoáng cái hướng hắn quán quanh tới cố gắng ngăn trở cước bộ của hắn.

Hầu tử lúc này quơ kim cô bông hướng phía này mấy cái rồng nước cuốn quét quá khứ.

Một kích phía dưới, mấy cái rồng nước cuốn lúc này bị đánh trúng nát bấy, hóa thành bay đầy trời mưa.

Nhưng mà, không đợi cây gậy trong tay lần nữa chống đỡ đáy sông, chúng nó liền lại là theo trong nước sinh trưởng đi ra, bất kể như thế nào đều không thể thoát khỏi.

Dần dần địa, hầu tử lâm vào khốn cảnh, cất bước duy gian.

Nếu là bình thường, hầu tử muốn tránh thoát là tương đương dễ dàng, xấu tự phá hủy ở hắn pháp thiên tượng địa.

Loại này thuật pháp có lợi có hại, mà giờ khắc này, không thể nghi ngờ là lừa đảo lớn hơn lợi.

Roi vào đường cùng, hầu tử dứt khoát cắn răng một cái, đem trong tay thuyền cả chiếc hướng bờ bên kia vút ra ngoài!

Cả con thuyền, tính cả người trên thuyền giống như giống như sao băng hướng phía bờ bên kia bay đi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ở này ngấn ngui một cái chớp mắt, Thiên Bồng đã đem Huyền Trang vác tại sau lưng, nương hầu tử lực đạo hướng phía bờ bên kia phóng đi.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt này, một con hắc thủy rót thành bàn tay khổng lồ đột nhiên theo trong nước duỗi đi ra.

Pháp trận dưới tác dụng, Thiên Bồng trong lúc nhất thời không cách nào lảng không thay đổi phương hướng. Ở này ngấn ngui một cái chớp mắt, Thiên Bồng, liên quan cái này Huyền Trang cùng một chỗ bị bàn tay khổng lồ vững vàng địa bắt được, túm vào đáy sông!

Trong lúc nhất thời, hầu tử tròn tròn mắt.

Hiển nhiên, hẳn đánh giá thấp đối phương công tác chuẩn bị. . . (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Giác ngủ. . . Ngũ điểm vừa vạn. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 576: Kim Thân

Tụ tại Huyền Trang cùng Thiên Bồng bị này hắc thủy rót thành bàn tay khổng lồ thôn phệ trong nháy mắt, hầu tử vội vàng vươn tay ra muốn ngăn cản.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt này, hắc lộ ra sơ hở.

Mãnh liệt hắc thủy đưa hắc cả bao vây trong đó, bồi rói phía dưới, thậm chí có một bộ phận rót vào trong miệng của hắc.

Này một lần cuối cùng, hắc chứng kiến hắc thủy rót thành bàn tay khổng lồ bị chính mình đập tán, trong đó cũng đã không có vật gì. Ngay sau đó, hắc cũng đã lâm vào cùng những cái này nước sông kích đầu bên trong.

Tóe lên bọt nước che khuất bầu trời.

Cự đại hóa thân hình mang đến cường đại công kích cùng phòng ngự đồng thời, thực sự cự đại cắt giảm tốc độ cùng linh hoạt tính. Tại ứng đối loại này đại hình pháp trận thời điểm, chẳng những vô ích, ngược lại có hại.

Cũng đã rơi xuống bờ bên kia hắc hùng tinh, Quyên Liêm còn có tiểu bạch long trọn mắt há hốc mồm mà nhìn lại sau lưng phát sinh hết thảy.

...

"Trúng chiêu!" Này đáy nước hạ, Bằng Ma Vương thoáng cái ngưng hắc đối pháp trận điều khiển, thao nâng phương thiên họa kích chỉ vào Ngục

Nhung Vương nói: "Người lưu lại."

Nói, dặm chầm, cũng đã hướng phía xa xa bơi đi.

Loại này bơi không có bất kỳ linh lực phát ra, thậm chí còn không có bất kỳ động tác gì, là đơn thuần lợi dụng nước sông lực lượng thôi động.

Thoáng sừng sốt một chút, Sư Đà Vương cũng liền bề bộn đuổi đến đi lên.

Chiến đấu chân chính bắt đầu rồi.

...

"Tán!"

Một tiếng hét to, dây dưa bên cạnh hắc thủy bị hầu tử dùng linh lực cường chế chấn khai.

Trong lúc tình thế cấp bách, lần này linh lực, thậm chí khơi dậy gió lốc hướng phía bốn phía điên cuồng mà khuếch tán, thổi trúng tiểu bạch long vội vàng không kịp chuẩn bị. Chỉ phải lấy tay che trước lui về phía sau vài phần.

Cả mặt sông đều phảng phát nổ tung vậy, thoáng cái lắng xuống.

Nương nước sông thổi tán lỗ hồng, hầu tử nhanh chóng giải trừ pháp thiên tượng địa cúi đầu bao quát, phát hiện Thiên Bồng cùng Huyền Trang đều đã kinh không biết tung tích. Kích lưu bên trong xen lẫn này thuyền nhỏ nát bấy sau lưu lại một khối.

Bởi vì hấn đột nhiên giải trừ pháp thiên tượng địa quan hệ, trên mặt sông nhanh chóng tạo thành một cái cự đại dòng xoáy. Ngược lại khiến cho

nguyên bản tàn sát bừa bãi nước sông bị ép theo này hấp lực xoay tròn, dùng cái này thắng được một chút như vậy điểm thờ dốc thời gian.

Nhưng mà, không đợi hấn lẳng không rơi xuống, từng cỗ rồng nước cuốn cũng đã lần nữa bay lên trời, hướng phía hấn gào thét mà đến.

"Ổn định."

Một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

"Thiên Bồng?" Hầu tử không khỏi sửng sờ.

"Là ta. Sông nước này rất kỳ quái, tuy nhiên chặn ngoại giới cảm giác trong sông gì đó, cũng không chặn theo trong sông cảm giác ngoại giới."

"Người hiện tại tình huống nào. Ở nơi nào?"

"Huyền Trang pháp sư cùng với ta. Tạm thời an toàn. Chúng ta tại người thẳng đứng phía dưới hướng đông nam phương hướng năm trăm trượng tả hữu vị trí."

Lúc này, cũng đã một cước dẫm nát đáy sông nước bùn trên Thiên Bồng khởi động một mặt dùng chính mình làm trung tâm, đường kính ba trượng có thừa hình tròn hộ thuẫn, đem tất cả nước sông ngăn cách bên ngoài.

Ở đằng kia hộ thuẫn bên trong có đầy đủ không khí, Huyền Trang chính khí thở hỏn hển địa đứng ở Thiên Bồng bên cạnh.

Năm Cửu Xi Đinh Ba, Thiên Bồng cảnh giác địa nhìn quanh trước bốn phía.

Từng giọt nước từ trên trán của hấn chậm rãi rơi xuống, cũng không biết là mồ hôi còn là bản thân cái này nước sông.

Giờ này khắc này tình cảnh thật sự là lại không xong bất quá.

Đôi tại này trên mặt sông hết thấy cảm giác của hấn như trước rõ ràng vô cùng. Có thể thoáng cái đến trong nước, liền chỉ còn lại có chung quanh hấn cái này ba trượng phạm vi. Vượt qua phạm vi này hết thấy với hấn mà nói đều là trống rỗng.

Tại dạng này cự ly phía dưới tao ngộ đánh lén, đừng nói bên cạnh còn có cá Huyền Trang, mặc dù là chích một mình hấn cũng khó có thể ứng đối cái khác Thái Ất kim tiên tu vi đã ngoài tu giả.

Không có chút nào do dự, hầu tử giống như một khối thiên thạch loại từ giữa không trung nặng nề rơi rụng, thuận thế tránh qua, tránh né hướng hấn oanh tập mà đến nước chảy thoáng cái trồn vào trong sông.

Cắm bay pháp trận còn đang, cái này ý nghĩa hấn căn bản không cách nào tùy ý điều khiển thân hình của mình. Vô luận là ở không trung hay là đang trong nước, cái này tại nguyên lý trên đều là đồng dạng. Mà như thế chi kích liệt nước chảy bên trong, muốn bơi, trừ phi nguyên bản là thủy tộc. Nếu không căn bản là không có khả năng.

Muốn tại dạng này địa phương hành động, biện pháp duy nhất có lẽ chỉ còn lại có "Đi".

Trực tiếp chìm vào đáy sông, hầu tử vung ra chân răng liền hướng phía Thiên Bồng theo lời phương vị phóng đi.

Có thể vừa không có chạy vài bước, hấn liền phát hiện khác thường.

Cái này đáy sông, có rất nhiều chưa bao giờ thấy qua pháp trận, phía trên một mực đều là phạm văn, rõ ràng đều là xuất từ phật môn thủ bút. Chính giữa rất nhiều thậm chí đến bây giờ đều không có kích hoạt.

Rất rõ ràng. Người đến kỹ càng mà tính toán qua, thậm chí tính ra bọn hấn tất cả khả năng cử động, hơn nữa từng cái làm tương ứng an bài.

"Thật đúng là... Dụng tâm lương khổ a." Nghĩ, hầu tử không khỏi hừ bật cười.

Hấn cũng đã dự cảm đến kế tiếp khôn cục.

Loại này có thể ngồi xuống tinh tế mưu đồ đối thủ, trên thực tế so với cái kia cá cầm đao thương cùng mình đối chiến đối thủ càng thêm khủng bố. Vậy đại khái thì ra là Ngô Giả đạo chi tại Hành Giả đạo chỗ đáng sợ đi.

Trên chiến trường Ngô Giả đạo tuyệt đối không phải là đối thủ của Hành Giả đạo, chỉ khi nào thối cư phía sau màn, rất nhanh sẽ biến thành một đối thủ khó chơi.

Thật đáng tiếc là, phật môn cơ hồ thuần một sắc "Ngô Giả đạo", hơn nữa từ bỏ khổ cùng vui mừng, bọn họ so với đạo môn Ngô Giả đạo càng thêm thuần túy, càng gia có thể tinh tế địa cân nhắc đối thủ.

Rất nhanh địa, hấn phát hiện một cái càn lớn vấn đề lòng sông cuối cùng là mềm mại nước bùn!

Nếu là thường ngày, đạp trên này nước bùn liền có thể đi tới. Mà giờ khắc này cũng không nhưng.

Hầu tử đem hai chân của mình ép vào nước bùn bên trong, những cái này giống như lợi đao vậy nước sông, nhưng có thể đem những cái này nước bùn giống như gió thu cuốn hết lá vàng vậy dễ dàng địa cuốn đi.

Nước sông không cách nào thôi động hầu tử thân hình, nhưng có thể làm cho này dưới chân nước bùn giống như một cái khác điều chảy xiết sông vậy không ngừng lưu chuyển. Làm cho hấn không cách nào hành động.

Rơi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải sử dụng rơi xuống đất thuật tăng lên tự thân sức nặng, đem thân thể của mình thật sâu lâm vào nước bùn bên trong cho đến đặt chân này càng sâu tầng sa địa.

Tạo ra hai tay, hấn đập trên cát đá, sử xuất tất cả lực lượng trực tiếp phá vỡ trước mặt đánh úp nước bùn đi về phía trước. Đáng tiếc là, này tốc độ còn là quá chậm.

...

Tại sông một vị trí khác.

Một tiếng trầm đục, lập tức, Thiên Bồng hộ thuẫn bị theo bên cạnh phía sau vạch tìm tòi. Một bả đại đao theo này trong khe hở vọt ra. Ngay sau đó, màu đen trong nước sông có thể chứng kiến Sư Đà Vương thân ảnh.

Không đợi Thiên Bồng thay đổi thân hình, Sư Đà Vương cũng đã xông qua ngăn ngại ba trượng cự ly, một đao chém vào Thiên Bồng phần eo.

Kịch liệt đau nhức phía dưới, Thiên Bồng cắn răng huy vũ Cửu Xi Đinh Ba đánh trả.

Còn không đợi chín xích đinh ba lãng không rơi xuống. Đối phương cũng đã theo mặt khác chui ra hộ thuẫn, biến mất tại màu đen trong nước sông.

Thiên Bồng bụm lấy phần eo miệng vết thương quỳ một chân trên đất, này máu tươi theo khe hở từng điểm từng điểm địa nhỏ.

"Nguyên soái..."

Huyền Trang muốn đi nâng, lại bị Thiên Bồng thân thủ ngăn lại.

"Đừng động ta... Chính mình chú ý..."

Nói thì nói như thế, có thể tại đây đáy sông, Huyền Trang có thể làm cái gì?

Đối phương tựa tại bên cạnh của mình tùy thời mà động, Thiên Bồng mở to hai mắt nhìn hướng bốn phía nhìn lại. Lại cái gì đều nhìn qua không thấy.

Đang lúc này. Thiên Bồng đột nhiên cảm giác được hầu tử nương kim cô bỗng lực lượng lao ra mặt sông, lập tức trong nội tâm lộ bộ xuống.

Hầu tử vị trí cải biến, cự ly chính mình xa hơn!

Bởi vì có thể cảm giác ra ngoài giới biến hóa, nương vài cái tham chiếu vật, Thiên Bồng có thể biết rõ mặc dù mình cùng Huyền Trang cũng không có nhúc nhích, vị kia đưa cũng đang vô thanh vô tức địa chệch đi.

Bết bát hơn là, hầu tử vị trí so với vừa mới xa hơn. Rất rõ ràng. Hầu tử tại đáy sông cũng tao ngộ đến có chút vấn đề, thế cho nên vị trí đã xảy ra nào đó chệch đi.

"Vị trí cải biến, nguyên bản vị trí hướng tây hai mươi trượng!"

Chính là chỗ này trôi qua tức thì một sát, Thiên Bồng nhanh chóng cáo tri hầu tử vị trí của mình.

Hầu tử không có trả lời, mà là nhanh chóng nhảy vào trong nước.

Thế cục, cũng đã không được phép hấn nghĩ lại.

Thiên Bồng nắm Cửu Xỉ Đinh Ba chậm rãi đứng lên, thay đổi tay, bày ra nghênh chiến tư thế. Ánh mắt kia như trước hướng phía hộ thuẫn ngoài tối như mực một mảnh nước sông không ngừng quét mắt.

"Oanh" một tiếng trầm đục, đỉnh đầu hộ thuẫn bị phá mở.

Một chi phương thiên họa kích theo khe hở hướng phía Thiên Bồng ngạch đỉnh đâm tới.

Trong lúc bối rối, Thiên Bồng chỉ phải hướng một bên thiêm đi.

Đang lúc này. Bên cạnh hộ thuẫn lại bị phá vỡ, Sư Đà Vương lại một lần nữa đại đao vọt ra. Lúc này đây đại đao diêm rơi là Thiên Bồng cổ.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, cắn răng một cái, Thiên Bồng vội vàng dùng Cửu Xi Đinh Ba đi ngăn cản.

Thế nhưng ngay trong nháy mắt này, Bằng Ma Vương theo đỉnh đầu vết rách vọt lên tiến đến, lảng không một cái quay cuồng, phương thiên họa kích tại Thiên Bồng trên cánh tay nặng nề tìm một đao. Huyết lưu như rót!

Ngay sau đó, trụ tại Thiên Bồng phân thân né tránh này phương thiên họa kích lúc, Sư Đà Vương đột nhiên không ra một tay một quyền nặng nề đánh vào Thiên Bồng phần eo trên vết thương!

Một kích này, trực tiếp đem Thiên Bồng đánh cho miệng phun máu tươi.

Sau một khắc, đang lúc Thiên Bồng dùng vi xong đời thời diêm, cái này hai cái yêu vương nhưng đều là xoay người một cái phá ra hộ thuẫn bên ngoài, biến mất tại hắc thủy bên trong.

Một cái linh lực tại Thiên Bồng lòng bàn tay ngưng tụ, bị phá được trăm ngàn lỗ thủng hộ thuẫn nhanh chóng chữa trị, đã ngừng lại diên cuồng rót vào hắc thủy.

Quay đầu lại, hấn chứng kiến một bên chấp tay trước ngực, vẻ mặt vẻ mặt ngưng trọng Huyền Trang, không khỏi cười khổ.

Loại này trình tự chiến đấu, Huyền Trang căn bản không có tham dự khả năng. Chỉ cần có thể tự lo, đừng thêm phiền, cũng đã là giúp đại ân.

Có thể Sư Đà Vương cùng Bằng Ma Vương là chuyện gì xảy ra?

Còn tưởng rằng là phật môn người, kết quả là xuất hiện hai cái yêu vương. Cái này tính chuyện gì xảy ra? Yêu vương đầu phục phật môn? Còn là nói bọn họ thật sự tin tưởng phật môn thả ra cái kia có thể trường sinh bất lão lời đồn?

Cái này trung nguyên nhân, giờ phút này Thiên Bồng không có biện pháp tinh tế suy nghĩ. Hẳn càng thêm để ý vấn đề là, đối phương vừa rồi biểu hiện, đến tốt cùng là cẩn thận, còn là tự tin?

Thật tốt cơ hội a, vừa mới mình đã người bị hai đao, lại gặp phải Sư Đà Vương cận thân đột kích, chỉ cần Bằng Ma Vương thoáng bốc lên điểm hiểm, hẳn là có rất lớn cơ hội có thể nắm bắt Huyền Trang a.

Nhưng đối phương rõ ràng buông tha cho...

Chẳng lẽ, bọn họ thật sự như vậy xác định này hầu tử không có biện pháp rất nhanh đuổi tới sao?

Đang lúc này, Thiên Bồng lại một lần cảm giác được hầu tử nương kim cô bỗng xông ra mặt nước.

"Vừa rồi vị trí... Hướng tây bắc năm mươi một trượng..."

Một ngụm máu tươi từ phía trên bồng trong miệng tràn ra.

Lại di động, bọn họ rõ ràng không hề động, chính là nước sông, thậm chí cả đáy sông nước bùn đều ở động. Càng không xong là hầu tử cự ly chột xa chột gần, hiển nhiên còn không có thoát khỏi đáy sông khôn cục.

Cứ như vậy trạng thái phía dưới, hầu tử thật sự có thể tìm tới chính mình sao?

Đang lúc Thiên Bồng đều có chút lúc tuyệt vọng, đang từ giữa không trung chậm rãi hạ rơi hầu tử lẳng không điều chỉnh thân hình, đem trong tay mình kim cô bổng trực tiếp chỉ hướng Thiên Bồng chỗ báo cho vị trí!

"Trường!"

Một tiếng quát mắng phía dưới. Hầu tử trong tay kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài, xỏ xuyên qua sông thổi mạnh Thiên Bồng hộ thuẫn đâm vào Huyền Trang bên cạnh đáy sông nước bùn lí!

Trong lúc nhất thời, đáy biển cát đá nước bùn đều bị xóc đứng lên.

Thiên Bồng lập tức bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng hướng phía tụt tại cách đó không xa kim cô bổng vươn tay ra.

Có thể đang lúc này, Bằng Ma Vương lại đột nhiên phá khai rồi Thiên Bồng sau lưng hộ thuẫn. Xuất hiện ở Huyền Trang bên cạnh.

Trong lúc tình thế cấp bách, Thiên Bồng chỉ phải xoay người một cái cào hướng Bằng Ma Vương đập tới.

Bằng Ma Vương vội vàng né tránh, cái này lóe lên, lại cự ly Huyền Trang càng gần.

Mà đang ở lúc này, Thiên Bồng sau lưng, Sư Đà Vương bỗng nhiên xuất hiện, một cái bổ ngang tại Thiên Bồng lưng nặng nề mở một đao.

Hét thảm một tiếng. Máu tươi phun trào ra.

Kịch liệt đau nhức phía dưới. Thiên Bồng chỉ phải xoay người ứng đối.

Bằng Ma Vương một tay níu lấy Huyền Trang, một tay nắm phương thiên họa kích bỗng nhiên lui về phía sau tùy thời chuẩn bị trốn vào hắc thủy bên trong.

Giờ này khắc này Thiên Bồng, đã là nỗ lực hết đà.

Bị thương, mất máu, thân hãm hiểm cảnh, đồng thời đối phó hai cái thực lực cùng mình cơ hồ Tề Bình đối thủ, lớp còn muốn bảo vệ Huyền Trang. Đây là hấn mà nói căn bản chính là không có khả năng nhiệm vụ.

Nhưng mà, ở này kích đấu bên trong. Thiên Bồng đem hết toàn lực nặng nề một kích nện ở Sư Đà Vương trong tay đại đao trên, hồ khẩu kích liệt đau nhức phía dưới, Sư Đà Vương chỉ phải lui về sau hai bước, vô ý giẫm trúng sau lưng tà tà đâm vào nước bùn bên trong kim cô bổng.

Lập tức, cái này hơi nghiêng chân động cảm giác trong nháy mắt truyền đến kim cô bổng một chỗ khác.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ nghe "Bùm" một tiếng vang thật lớn... Này hộ thuẫn trên óc, hầu tử chui vào...

Trong nháy mắt, Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương, này mặt xoạt thoáng cái bạch!

"Nguyên lai là các ngươi!"

Chỉ thấy hầu tử lãng không một cái quay cuồng, một cước nặng nề đá vào Sư Đà Vương trên mặt. Trực tiếp đưa hấn đá bay đi ra ngoài.

Ngay sau đó, hấn mũi chân rơi xuống đất, một cái chạy nước rút, một quyền nặng nề kích tại Bằng Ma Vương bụng.

Dưới một kích này, này lưng hộ giáp đều bị xé rách.

Kịch liệt đau nhức bên trong, Bằng Ma Vương chỉ phải buông lỏng ra dắt lấy Huyền Trang tay xoay người trốn vào hắc thủy bên trong.

Hầu tử không có truy kích, mà là nhanh chóng đem Huyền Trang vác tại sau lưng. Một tay dắt lấy vết thương chồng chất Thiên Bồng, một tay nắm kim cô bổng, hét lớn một tiếng "Trường!"

Lập tức, này kim cô bổng phá vỡ nước sông phóng tới bờ bên kia.

"Cầm!"

Đứng ở bên cạnh bờ hắc hùng tinh chứng kiến nặng nề nện ở chính mình bên cạnh kim cô bổng nhanh chóng kịp phản ứng, vội vàng một bả cầm!

Sau một khắc, tại hắc hùng tinh kéo túm hạ, này kim cô bổng lấy cực nhanh tốc độ rút ngắn, lôi kéo hầu tử, Huyền Trang, Thiên Bồng ba người cùng nhau chạy ra khỏi mặt nước!

...

Màu đen nước sông một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng địa vượt bờ sông, nhìn về phía trên thật giống như sóng biển vậy.

Ngã ngòi tại chỗ nước cạn bên trong ba người này trên người quần áo đều đã bị nhuộm thành đen nhánh nhan sắc.

"Nương, nguyên lai là bọn họ! Đừng làm cho ta gặp được, để cho ta gặp được, hai người này một cái đều đừng nghĩ sống! Lúc trước sẽ không nên lưu bọn họ một cái mạng chó!" Kéo theo Huyền Trang cùng Thiên Bồng, hầu tử hùng hùng hổ hổ mà hướng trước bờ sông đi đến.

Từng sợi hắc thủy theo Huyền Trang cùng Thiên Bồng trong miệng uống đi ra.

Xa xa, hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm vượt nước vôi vĩa mà hướng bọn họ chạy tới.

"Đừng mắng... Mắng cũng vô dụng." Thiên Bồng nặng nề ho hai tiếng, ho ra huyết, kéo theo hầu tử tay không còn chút sức lực nào địa trong nước nhấp nhô: "Trận này trận chiến không phải bọn họ có thể làm ra tới, bọn họ sau lưng có người sai sử. Tụ tính không có bọn họ, cũng sẽ có một cái khác nhóm người để làm chuyện này."

Này huyết theo miệng vết thương không ngừng mà tràn ra, nổi trên mặt nước, hồng hắc hai màu pha, nhìn về phía trên tụ giống như tranh thủy mặc trên chu sa.

Phen này kích đầu, hầu tử trên căn bản là lông tóc không tổn hao gì, Thiên Bồng cũng đã phụ thương, Huyền Trang một kẻ phàm thân, tuy nói cũng là chỉ còn lại có nửa cái mạng, nhưng so sánh với Thiên Bồng khá tốt trên rất nhiều.

Tôi thiếu nhất, còn có thể giãy dựa lấy tự mình đứng lên.

"Không có sao chứ?"

Huyền Trang cao thấp kiểm tra rồi một phen, chậm rãi lắc đầu: "Xem trước một chút nguyên soái như thế nào a."

Hầu tử đem Thiên Bồng cũng đứng lên.

"Bị thương rất nặng?"

"Có điem." Thiên Bồng sắc mặt trắng bệch địa đáp: "Không chết được. Bất quá nguoi nếu chậm thêm điem tới, ta phỏng chừng tụ chết thật."

"Thời điem máu chột, phải tin tưởng đại thánh gia, hiểu không?"

Hầu tử hắc hắc địa cười, lưng Thiên Bồng từng bước một địa đi về hướng bờ sông, cùng Quyển Liêm bốn người tụ hợp.

...

Lúc này, này đáy sông, ba vị yêu vương cũng đã gom lại một chỗ.

Một bên pháp trận như trước lưu chuyển, này ở giữa gầy còm lão tăng như trước vẫn không nhúc nhích ngồi, nào đó kỳ dị kim sắc nguyên tố giống như đom đóm loại phiêu tán bốn phía.

Từ đầu đến cuối. Hắn đều không có nửa điểm động tĩnh, nhìn về phía trên thật giống như cũng đã tọa hóa vậy.

Đà Khiết nắm Bằng Ma Vương cho hắn chuỗi đó kim sắc cái dùi cẩn thận mà nhìn xem ba người.

Ngục Nhung Vương không có tham gia đánh lên tự nhiên là bình yên vô sự.

Sư Đà Vương trúng hầu tử một cước kia, này trên mặt trái rộng trước thống khổ thần sắc, tựa hồ còn không có trì hoãn tới. Xem ra đã có điểm quá sức rồi.

Bằng Ma Vương cũng đồng dạng đã trúng một kích, bất quá nhìn về phía trên cũng không lo ngại.

Nhìn sắc mặt có chút khó coi ba vị yêu vương. Đà Khiết cẩn thận nói: "Vừa mới, vì cái gì không trực tiếp cầm nữ Huyền Trang? Hoặc là giết hắn cũng đúng a."

Bằng Ma Vương trợn trắng mắt, hừ lạnh một tiếng nói: "Ta làm như thế nào sự dùng được trước ngươi trông nom sao?"

"Đây không phải trông nom không quản vấn đề." Đà Khiết cười ngây ngô nói nói: "Vừa mới cơ hội tốt như vậy..."

Lời còn chưa dứt, Đà Khiết cũng đã phát hiện Bằng Ma Vương tại chỗ tức chính mình, lúc này đem đến bên miệng mà nói nuốt trở về, quay đầu nói: "Ta đi giám thị bọn họ."

Lũ yêu vương cũng không lên tiếng.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ phải phần nộ rời đi.

Đã Đà Khiết đi rồi. Sư Đà Vương mới nhú lại lông mày nói: "Vừa mới... Xác thực là cơ hội khó được."

Bằng Ma Vương thân thủ vuốt vuốt huyết thái dương. Lãnh nhân nói: "Người biết cái gì, vừa mới loại đó dưới tình huống động thủ, một cái sơ sẩy, Huyền Trang tùy thời khả năng chết."

"Cái này có quan hệ gì?" Sư Đà Vương ngửa đầu nói: "Địa Tạng vương không phải đã nói rồi sao? Chỉ cần dùng kim trùy lấy huyết, vào tay huyết là được, về phần Huyền Trang chết sống, không quản."

Nghe vậy. Bằng Ma Vương cười lạnh một tiếng, ung dung thở dài: "Hắn khẳng định mặc kệ, kỳ thật không phải không quản, mà là chết rồi càng tốt. Chỉ là giết Huyền Trang cái này việc sự, không thể xuất từ miệng của hắn thôi. Cái đó và Thích Già Ma Ni không thể giết Huyền Trang một cái đạo lý. Đều mỹ kỳ danh viết muốn khảo nghiệm Huyền Trang, kỳ thật a, chính là đều ở chúng đạo của mình, đều ở biện của mình pháp."

Hơi dừng một chút, Bằng Ma Vương nói tiếp: "Bất quá, đối với chúng ta mà nói. Huyền Trang là tuyệt đối không thể chết được. Điểm này, các người nhất định phải nhớ kỹ."

"Đây là vì sao?" Một bên Ngục Nhung Vương nhíu mày hỏi.

"Bởi vì Huyền Trang chết rồi, chúng ta tính cái gì?" Thân thủ bụm lấy bụng bị hầu tử nện qua vị trí, Bằng Ma Vương từng bước một đi đến này pháp trận biên giới, nhìn chăm chú trong đó tăng nhân nói: "Huyền Trang chết rồi, này hầu tử tự vò đã mẻ lại sứt. Người cho rằng hẳn thực không cách nào giải quyết cái này hắc thủy? Muốn miễn cưỡng, hẳn hoàn toàn có thể cho cả điều hà thay đổi tuyến đường khô. Hơn nữa. Phật môn hứa hẹn cho người của ta, các người tự đều tưởng thật sao? Huyền Trang còn sống, này hầu tử chính là cá uy hiếp, chúng ta chính là đao, có thể cho tay của bọn hẳn không dính huyết. Huyền Trang vừa chết, này hầu tử tự cái rắm cũng không phải, mà Phật môn, cũng không lại cần chúng ta. Hắc hắc... Cái kia đà long tiểu tử đến bây giờ còn không có biết rõ ràng tình huống. Báo thù? Đến lúc đó Ngụy Chinh là chết rồi, thù là báo. Này hầu tử giận dữ, cái kia toàn gia, liền nhét kẽ răng cũng không đủ. Tây hải long cung toàn bộ cầm lấy đi chôn cùng cũng không đủ, lại có ai tới báo thù cho bọn họ?"

Nghe vậy, Sư Đà Vương không khỏi không yên địa điểm gật đầu.

Một ít bên cạnh Ngục Nhung Vương lại là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Rất rõ ràng, bọn họ đều đi nhầm. Hầu tử buông tha Hồng Hải Nhi chuyện tình cũng đã truyền khắp tam giới, hầu tử căn bản không có tính toán cùng ngày xưa cấp dưới so đo rất cuộc.

Nếu như lúc trước bọn họ hảo giống như Ngưu Ma Vương cúi đầu nhận lầm, có lẽ căn bản không cần đi đến hầu tử mặt đối lập đi.

Có thể việc đã đến nước này, ai còn có thể bảo chứng hầu tử có thể trọng tha thứ Ngưu Ma Vương như vậy tha thứ bọn họ?

Đi nhằm một bước, hiện tại bọn hắn cũng chỉ có thể kiên trì một đường đi đến đen.

Trầm mặc một hồi lâu, Bằng Ma Vương chậm rãi bật cười, nói: "Đừng lo lắng, bọn họ tạm thời chạy không được, chúng ta còn có cơ hội."

...

Giờ phút này, đã là mặt trời lặn phía tây lúc, mọi người cũng không có rời xa hắc thủy hà mà đi, mà là tại bên cạnh bờ sông trên lộ túc.

Đương hầu tử bước trên hắc thủy hà bờ sông lúc, cũng đã phát hiện đây là bờ thổ địa chẳng biết lúc nào cũng đã bao phủ tại pháp trận bên trong. Bước nhanh hướng bốn phía tìm một vòng, hắn rất nhanh liền phát hiện bọn họ bước trên căn bản không phải cái gì bờ bên kia, mà là cái này hắc thủy trong sông một tòa "Đảo", hoặc là nói là cái này hắc thủy bờ sông một khối một dặm vuông thuộc địa, này bốn phía lộ về quay cuồng màu đen nước sông.

"Thiên toán vạn toán a..." Hầu tử không khỏi bất đắc dĩ địa bật cười.

Đây chính là ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối chỗ hổng.

Đơn giản thuyết, đối phương ngay từ đầu phái ra này Đà Khiết đảm đương người cầm lái, chính là cũng đã quyết định chủ ý đem chính mình đoàn người dụ sử đến tận đây. Ở đằng kia trên thuyền nhỏ nói nhăng nói cuội, dùng cực kỳ thông thả tốc độ sang sông, một mặt là vì ném thử bắt cơ hội, về phương diện khác, thì là vì kéo dài thời gian, tê dại đám người này, đợi cho thuyền thuận hà đi đến vùng này động thủ lần nữa.

Tuy nhiên như trước không có chính thức thoát khỏi nguy hiểm, nhưng cũng may đối phương cũng không lá gan bước trên lục địa. Tổng thể mà nói, coi như là tạm thời hòa nhau một ván a.

Có thể cục diện như vậy hẳn là như thế nào đột phá?

Trực tiếp dùng kim cô bổng đưa bọn họ nguyên một đám mang qua hắc thủy hà sao?

Tuy nói đối phương không chùng tại trong sông còn dấu điểm những thứ gì, nhưng chiêu này cũng không phải không thể. Tối thiểu nhất, hầu tử tại thời điểm những người này là không có biện pháp cầm bọn họ như thế nào.

Chính là, khoảng cách xa như vậy, một lần hầu tử có thể mang vài người? Vạn nhất hầu tử rời đi dẫn người thời điểm đối phương đột nhiên đánh lên làm sao bây giờ?

Nghĩ đi nghĩ lại, hầu tử đột nhiên nghĩ tới khi còn bé nghe qua một cái hoa tuyết thể chuyện xưa. Nói là một con hồ sinh hai con tiểu lão hồ, một con báo, một khi con cọp lớn không tại, tiểu báo sẽ cắn chết tiểu lão hồ, hiện tại muốn qua cầu độc mộc, một lần chỉ có thể mang một con, muốn đem ba cái tiểu tử kia đều dây an toàn quá khứ, phải làm gì?

Lão hồ sao có thể sinh ra con báo đến?

Vấn đề này, hầu tử đến nay không có làm cho hiểu.

Một đường suy nghĩ miên man, hầu tử chậm rãi đi trở về hạ trại địa phương, trông thấy Huyền Trang đang tại một bên nhóm lửa, hắc hùng tinh đang tại sưu tập củi, phụ thương Thiên Bồng như trước nằm đang nằm bất động.

Từng bước một đi đến Thiên Bồng bên cạnh, hầu tử ngồi xếp bằng dưới đi, nhìn qua mặt sông ung dung nói: "Tốt đi một chút không có?"

"Khá." Thiên Bồng ho khan hai tiếng, chậm rãi nói: "Có lẽ chúng ta đều đã đoán sai, tới không phải phật đà."

"Đó là cái gì?" Hầu tử quay đầu.

Nhếch môi, Thiên Bồng do dự một hồi lâu, thấp giọng nói: "Rất có thể là... Một vị phật đà thành phật kim thân. Đồ chơi này có đôi khi so với phật đà bản thân còn khó hơn đối phó." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Ân, ngày hôm qua vượt đại cương nhảy canh, hôm nay một lần canh lưỡng. Đương nhiên, là xác nhập cùng một chỗ canh. Quá nhiều mới tăng chương và tiết đặt hội rơi...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 577: Bờ Sông

"Kim thân?"

Đống lửa cháy sạch đùng rung động.

Hầu tử quay đầu lại nhìn về phía Huyền Trang.

Này sau lưng cách đó không xa, Huyền Trang đang tại ung dung địa sửa sang lấy cận tôn vật phẩm.

Ngựa cũng đã không có, tuyệt đại đa số hành lý đều theo thuyền cùng một chỗ chìm vào Hắc Hà. Cái này chỉ vụn vụn có một vài kinh thư cùng vài món quần áo, cũng còn là Quyển Liêm cứu giúp trở về.

Gặp hầu tử quay đầu, Huyền Trang nhẹ nói nói: "Phật đà thành Phật thời điểm, thành là linh, tu thành Phật quang. Thân thể hội lưu lại tọa hóa, trở thành kim thân. Điểm này, cùng đạo gia có bất đồng thật lớn. Căn cứ Phật đà phẩm giai cao thấp, kim thân lực lượng cũng là có mạnh có yếu, là một kiện hiếm có bảo vật. Rất nhiều chùa miếu cũng là bởi vì có Phật đà di lưu kim thân mà thịnh vượng. Về phần cụ thể, bản tạng cũng không rõ lắm."

Hồn phách thành Phật, thân thể biến thành kim thân?

Thứ này hầu tử lại là nghe qua, có thể mấy trăm năm trước hầu tử cùng Phật môn giết thành như vậy, cũng không thấy bọn họ lấy ra a.

Thật muốn nói lời, cũng chỉ có Như Lai cái kia bị thiên đạo trạng thái hạ hầu tử đập nát "Sáu trượng kim thân".

Bất quá đó là cùng một loại đồng tây sao? Nếu như là mà nói này quả thật có điểm khó giải quyết.

Tuy nói lúc ấy mấy cây gậy tụt cho hắn đập bể, nhưng này dù sao cũng là tại thiên đạo tu vi dưới tình huống, nếu như đổi lại hiện tại, hầu tử chỉ sợ cũng khó khăn dùng chống đỡ.

Trên cơ bản dựa theo hầu tử ngay lúc đó thể nghiệm, này tôn kim thân tụt tương đương với đồng dạng phẩm giai hạ phật đà Hành Giả đạo chiến lược. Đương nhiên, Thích Già Ma Ni thành thiên đạo, này kim thân lại không thành. Bằng không cũng sẽ không bị chính mình như vậy dễ dàng địa hủy diệt a.

Về phần cái khác phật đà kim thân. . . Theo lý thuyết có nên không tương Thích Già Ma Ni "Sáu trượng kim thân" mạnh như vậy mới đúng. Bằng không hắn còn thể nào là phật tổ?

Nhíu mày. Hầu tử nhìn coi Huyền Trang, lại nhìn coi Thiên Bồng nói: "Này, cái này kim thân có thể là như thế nào cá tình huống? Nó xem như phật đà Tiên Thiên pháp bảo sao?"

"Cũng không thể nói như vậy." Thiên Bồng nói khẽ: "Chinh chiến Tây Ngưu Hạ Châu thời điểm, bởi vì phật môn tùy thời khả năng tham gia, phương diện này ta lại là có nghiên cứu qua. Từng phật đà thành phật. Điều sẽ sinh ra một cụ kim thân, lại không là từng phật đà cũng dám lưu lại của mình kim thân."

"Phật đà thành phật, cần thoát tám khổ, đi chấp niệm, chặt đứt quá khứ. Này kim thân, đại biểu kỳ thật chính là quá khứ. Không có gì ngoài vài cái

vị giai tương đối cao, tâm tính cực ôn đại phật đà bên ngoài. Những thứ khác. Ai dám đem kim thân mang theo trên người? Mặc dù biết rõ kim thân nổi lên thực lực cường đại thì như thế nào? Hơi không cẩn thận, đối với bọn họ mà nói chính là tan thành mây khói kết cục. Giống như Thích Già Ma Ni như vậy dám tu kim thân, càng là rải rác không có mấy. Cho nên, tuyệt đại đa số phật đà kim thân, cuối cùng kỳ thật đều là bị vứt bỏ, không biết tung tích."

Thiên Bồng hơi dừng một chút, nói tiếp: "Bất quá. Đây bị lưu truyền tới nay kim thân, lại không có một cái là không lợi hại."

Nghe vậy, hầu tử không khỏi thoáng cái bật cười: "Nghe các người nói như vậy, cái này thành phật như thế nào khiến cho giống như ngồi tù dường như? Cái này làm không được, làm xấu đạo tâm, cái kia không dám làm, làm tan thành mây khói. . . Nhiều như vậy kiêng kị, quả nhiên còn là đạo gia sống được thoải mái a."

Huyền Trang yên lặng địa nghe, không làm tỏ thái độ.

Hừ cười qua đi, hầu tử lời nói xoay chuyển. Nhẹ giọng hỏi: "Nếu như kim thân tại nơi này, này phật đà bản tôn có thể hay không đã ở?"

Thiên Bồng khẽ gật đầu nói: "Có khả năng, nhưng tỷ lệ không cao."

"Kim thân hội ở địa phương nào, có thể tính ra đi ra không?"

"Tại chủ pháp trận hạch tâm, làm mất trận. Cũng là cả đày sông pháp trận tất cả lực lượng nguồn suối."

"Mất trận hội ở nơi nào?"

"Cái này, cũng không rõ ràng."

Ở đây ba người cứ như vậy trầm mặc.

Một hồi lâu, hầu tử ung dung nói: "Nói như vậy. Dưới mắt tốt nhất biện pháp giải quyết còn là trực tiếp phá cái này hắc thủy hà hắc thủy rồi? Chỉ cần phá cái này hắc thủy, những cái này gia hỏa tự không chỗ nào ẩn trốn, đến lúc đó, cái gì cũng tốt làm."

Thiên Bồng yên lặng nhẹ gật đầu.

Hướng phía bốn phía quét một vòng, hầu tử đột nhiên hỏi: "Ngao Liệt? Đã chạy đi đâu?"

...

Lúc này, ở này thuộc địa mặt khác, tiểu bạch long chính đập trên bọt nước hướng hắc thủy trong sông đi đến. Thẳng đến nước sông đến eo, mới dừng bước lại.

Sâu hít một hơi thật sâu, hần lôi kéo cuống họng la lên nói: "Đà Khiết! Người nha cho lão tử đi ra!"

Thanh âm kia ở không trung quanh quẩn, từ từ đi xa.

Trong màn đêm, mặt sông tối đen như mực cái gì cũng nhìn không thấy, chỉ còn lại có sần sạt ba đào thanh.

"Đà Khiết! Nhanh cho lão tử lăn ra đây! Người vong ân phụ nghĩa gì đó! Nhanh cho lão tử lăn ra đây!"

Tiểu bạch long lại là la lên một tiếng, thở hồng hộc đất hồi quét mắt.

Nửa ngày, hần đột nhiên cảm giác được sau lưng có đồ vật gì đó phá nước mà ra, vội vàng quay đầu lại.

Nương yếu ớt tinh quang, hấn miễn cưỡng chứng kiến Đà Khiết tỵ đứng ở cự ly hấn không đến năm trượng địa phương.

Trong lúc nhất thời, tiểu bạch long cứng lại rồi.

Này đối diện Đà Khiết yên lặng địa đứng, lông mày nhíu chặt, ánh mắt kia tựa hồ có chút lập loè, không dám nhìn thẳng tiểu bạch long.

Ngấn ngùi trầm mặc sau, tiểu bạch long chậm rãi nói ra: "Người đây là muốn làm gì? Tề Thiên Đại Thánh, Thiên Bồng Nguyên Soái, cái này cái nào là người trêu chọc được?"

"Ta. . ." Đà Khiết nuốt khô nhỏ nước miếng, nhỏ giọng đáp: "Tam ca, ta nghĩ cho ta cha báo thù. Thù giết cha không đội trời chung, không báo uổng làm người tử."

"Người nghĩ cho người cha báo thù?" Tiểu bạch long hừ địa bật cười, dùng sức vỗ, nhất quyền bọt nước hướng phía Đà Khiết đổ quá khứ.

Đà Khiết không tránh không né, tùy ý này hắc thủy đánh tại chính mình trên mặt.

Chỉ là này lông mày chau được càng sâu.

"Người có bị bệnh không? Cha người là Ngụy Chính giết, quan đại thánh gia, quan Huyền Trang pháp sư bọn họ chuyện gì? Người chạy đến nơi đây đến thêm phiền?"

"Ta biết rõ."

"Người biết người còn xằng bậy?" Xoáy lên ống tay áo, tiểu bạch long thang trước nước từng bước một hướng Đà Khiết đi tới, đến cách xa nhau một trượng cự ly mới dừng bước lại, kinh ngạc địa nhìn hấn.

Do dự một hồi lâu, Đà Khiết thử trước răng nói: "Cũng bởi vì là Ngụy Chỉnh giết, cho nên chỉ có thể thông qua biện pháp này báo thù không phải sao?"

Tiểu bạch long hơi sững sờ, hỏi: "Người có ý tứ gì?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Đà Khiết chậm rãi nói ra: "Tam ca, cha ta chuyện tình, vài cái cậu trên tầu thiên đình cũng không phải lần một lần hai đi?"

Tiểu bạch long gật đầu nói: "Đúng."

"Sau đó thì sao?" Đà Khiết buông tay ra. Nhìn qua tiểu bạch long nói: "Sau đó nếu không có sau đó nha. Thiên đình căn bản không có bất luận cái gì động tác, điểm này, người biết ta biết, mọi người biết."

Tiểu bạch long lẳng lặng địa nhìn Đà Khiết.

Đà Khiết cười khở, nhẹ giọng thở dài: "Địa phủ bây giờ là phật môn địa bàn. Liên Ngọc Đế đều trông nom không được. Nay Ngụy Chỉnh tại địa phủ nhậm chức, chính là Ngọc Đế hạ chi, cũng lấy không được tánh mạng của hắn. Huống hồ. . . Ta xem Ngọc Đế hoàn toàn tự không có nghĩ lấy tính mệnh của hắn. Bây giờ không phải là khắp thế giới truyền nói là cha ta cùng cái kia ai đánh đánh cuộc, tư sửa lại lượng mưa cùng mưa xuống canh giờ sao? Nay Ngụy Chỉnh ngược lại thành chấp hành Ngọc Đế thánh chỉ. Tin tức này có thể là ai thả ra? Bọn họ tại cảnh thái bình giả tạo, không phải sao?"

Nghe vậy, tiểu bạch long trên mặt nguyên bản tức giận thần sắc thoáng cái biến mất, ngược lại thay là vẻ mặt lỗi ngọc: "Cho nên. Người tự đầu phục Địa Tạng vương. Muốn mượn tay của hắn, giết Ngụy Chỉnh?"

Đà Khiết gật đầu nói: "Chỉ có biện pháp này, nếu không ta vĩnh viễn đều báo không được thù."

Tiểu bạch long trên mặt lồi ngạc chậm rãi biến mất, biến thành vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

...

Trong doanh địa, Thiên Bồng bỗng nhiên đứng dậy nhìn lại, hầu tử lại một nắm chặt thủ đoạn của hắn, chậm rãi lắc đầu.

...

Lúc này. Tụ tại cự ly tiểu bạch long cùng Đà Khiết một dặm có hơn trên mặt sông, ba cái đầu chậm rãi nổi lên mặt nước, sáu con mắt đồng loạt địa nhìn về phía Đà Khiết chỗ phương vị.

"Cái này long tiểu tử có bị bệnh không, lúc này chạy đi gặp hắn biểu ca?"

Ngục Nhung Vương chậm rãi hướng Đà Khiết phương hướng bơi đi, lại bị Bằng Ma Vương một bả kéo lại.

"Không cần phải đi." Trùng mắt mắt tam giác kia bốn phía nhìn quanh một lát, Bằng Ma Vương thấp giọng nói: "Hắn có lẽ đã bị theo dõi."

Lời này vừa nói ra, Ngục Nhung Vương lập tức lấp bấp kinh hãi, vội vàng sau này nhích lại gần.

Nếu như đà long đã bị theo dõi, bọn họ nữa, chẳng khác nào dẽ vào miệng cạp a.

"Vậy làm sao bây giờ? Sông nước này đều là tiểu tử kia lấy ra tới. Vạn nhất hắn bị nắm bắt, có thể hay không tụ rút lui thuật pháp?" Sư Đà

Vương thấp giọng nói: "Vạn nhất thuật pháp rút lui, kim thân vị trí bạo lộ, ta nhưng tựu cả bàn đều thua."

Bằng Ma Vương chậm rãi lắc đầu nói: "Hắn không dám. Tựu tính hắn không muốn báo thù, cũng phải bận tâm Kính hà long vương hồn phách. Đừng quên, Kính hà long vương hồn phách hiện tại chính là tại địa phủ. Trừ phi hắn muốn cho cha hắn hồn phi phách tán, nếu không tựu tính giết hắn. Hắn cũng không dám giải trừ thuật pháp."

Nói, Bằng Ma Vương chậm rãi sau này rút lui một đoạn, này những thứ khác hai vị yêu vương cũng đi theo triệt thoái phía sau.

...

"Cá lớn không có mắc câu a."

Hầu tử ung dung thở dài, võ đầu gối đứng lên. Sóng bỗng nhúc nhích gân cốt, sau đó kéo theo kim cô bỗng hướng phía tiểu bạch long chỗ phương hướng chậm rãi đi đến.

...

Mây đen chậm rãi phiêu mở.

Dưới ánh trăng, tiểu bạch long cùng Đà Khiết bốn mắt giao đối với.

Tiểu bạch long hai mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy. Đà Khiết cũng không tránh né, chỉ là này khí thế lại nhược rất nhiều.

"Ngươi biết ngươi đắc tội là ai chẳng?"

Đà Khiết nháy mắt con ngươi, nhìn qua tiểu bạch long.

"Người mẹ hẳn đắc tội là dưới đời này đệ nhất ác ôn, tài cán vì một nữ nhân xúc thiên đình, hủy tam giới gia hỏa! Người con mẹ nó biết không?"

...

Chính chậm rãi đi tới hầu tử này lông mày chau thành bát tự, hừ bật cười.

...

Mở ra cước bộ, tiểu bạch long đạp trên nước hướng phía Đà Khiết vọt tới, không lưu tình chút nào địa giới lên nắm tay tạt hướng Đà Khiết mặt đập tới.

Đà Khiết vội vàng lấy tay lưng đi ngăn cản, liên tiếp lui về phía sau.

"Người con mẹ nó đem chúng ta tây hải long cung trở thành cái gì? Người có biết hay không hẳn ai cũng dám giết?"

Tiểu bạch long như trước theo đuổi không bỏ, một quyền tiếp một quyền địa mồi đến, một cước tiếp một cước địa đá.

Đà Khiết thêm tránh không kịp, cũng đã mạnh mẽ địa đã trúng mấy chiêu, lão đảo địa lui về phía sau.

"Người cái này vong ân phụ nghĩa gia hỏa, uổng phụ vương ta năm đó như vậy chiếu cố người, tạt coi như người cha chết rồi, cũng còn thay người làm tốt các loại an bài."

...

"Người đây là ý gì? Người là muốn để cho chúng ta toàn bộ cho người chôn cùng nhé?"

...

"Phải chết chính ngươi đi tìm chết! Ta hiện tại tự làm thịt ngươi! Hiện tại tự làm thịt ngươi!"

Một đường chửi bậy trước, trong nháy mắt, Đà Khiết đã bị bức đến bãi cát bên cạnh, một cái sơ sẩy, cả ngã xuống tại chỉ có mắt cá chân sâu trong nước sông. Tiểu bạch long cũng bất chấp rất nhiều, nhào tới chiếu chuẩn bụng phần eo chính là một hồi loạn đá.

"Dừng tay!"

Một tiếng la lên, tiểu bạch long cái này mới dừng lại động tác, thở hồng hộc địa chăm chăm vào đà long.

Nằm trong nước, khóe miệng còn phun đầy huyết Đà Khiết cũng thở hồng hộc địa nhìn qua hắn.

Một hồi lâu. Ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, Đà Khiết cả chữ to hình nằm xuống, chậm rãi nói ra: "Tam ca, cậu ân tình. . . Khái khái. . . Cậu ân tình không dám quên. Động thủ trước ta liền nghĩ tới. Các ngươi không có việc gì. Nay hầu tử cùng tam thánh mẫu. . . Có Thốn Tâm tử tại, hắn dù thế nào dạng, cũng không trở thành đối chọi dâu động thủ đi? Dù thế nào dạng cũng sẽ không giận chó đánh mèo cả tây hải long cung, sẽ không. . . Thật sự. Tam ca, ngươi cứ yên tâm đi."

"Vạn nhất hội?"

Tiểu bạch long cắn răng, tiến lên lại là nặng nề giẫm hai chân, đau đến Đà Khiết đầy đất lăn.

Tóe lên bọt nước ùng rung động.

Chỉ vào này mặt sông. Tiểu bạch long hung dữ nói: "Cởi bỏ. Khiến cái này nước sông khôi phục nguyên dạng, lập tức!"

"Không được." Đà Khiết hữu khí vô lực địa nhìn qua tiểu bạch long, lắc đầu khoát tay.

"Vì cái gì không được!" Tiểu bạch long khí không đánh một chỗ đến, bực lên tiến đến lại là hai quyền, đánh cho Đà Khiết "Oa oa" thẳng gọi: "Ta nói, lập tức cởi bỏ! Phải không là lời nói của ta người hiện tại cũng không nghe rồi?"

Đà Khiết che miệng kịch liệt địa khái trước, ở trong nước sông cuộn mình thành một đoàn. Một hồi lâu mới trì hoãn qua khí.

"Không phải. . . Tam ca, thật không là. . ."

"Hảo! Có người! Cánh cứng ngắc nhé?" Chỉ vào Đà Khiết, tiểu bạch long cắn răng quát: "Người đã không đáp ứng, ta liền không khuyển người! Ta đây sẽ đem sự tình nói cho phụ vương đi, làm cho hấn và người nói!"

Nói đi, tiểu bạch long xoay người muốn đi.

Trong lúc tình thế cấp bách, Đà Khiết vội vàng ôm lấy bắp đùi của hấn: "Đừng, đừng! Tam ca, đừng nói cho cậu!"

"Không nghĩ ta nói cho phụ vương, vậy cởi bỏ!"

"Không. . . Không được. Thật sự không thể giải."

"Không giải khai, ta liền nói cho ta biết phụ vương."

Tiểu bạch long cũng không nói nhảm, nhắc chân liền đem Đà Khiết đạp mở ra, xoay người rời đi.

Trong lúc bối rối, Đà Khiết chỉ phải vội vàng hô: "Cha ta hồn phách trên tay bọn họ!"

Cái này vừa quất, tiểu bạch long lập tức dừng bước.

...

Này sau lưng tối như mực trên mặt sông, Bằng Ma Vương khước miệng chậm rãi giương lên.

"Rất tốt. Tiểu tử này đầu óc còn không có toàn bộ xấu."

Sư Đà Vương cẩn thận mà hỏi thăm: "Làm sao bây giờ? Thật sự không quản hấn?"

"Người trông nom được không? Nơi này mới bao nhiêu, này hầu tử thần thức lại có bao lớn?" Bằng Ma Vương thay đổi thân hình, "Đông" một tiếng chìm vào trong nước.

Còn lại hai cái yêu vương đưa mắt nhìn nhau, hơi do dự hạ xuống, bọn họ cũng đi theo tiếm vào trong nước.

...

Này xa xa, trên lục địa hầu tử trợn trắng mắt, bước nhanh hơn.

...

Xoay người, tiểu bạch long kéo theo vết nước từng bước một hướng Đà Khiết đi đến, cúi người hướng phía cổ áo của hấn đưa tay ra.

Không đợi hấn túm ở Đà Khiết cổ áo, một con lông xù tay cũng đã trước một bước bóp chặt Đà Khiết cổ họng.

Lập tức, vô luận là Đà Khiết còn là tiểu bạch long đều ngưng ngẩn.

"Nói chuyện a."

Hầu tử này lông xù mặt lặng yên xuất hiện ở Đà Khiết trước mặt.

Lập tức, Đà Khiết cả kinh, liền vội giãy giụa trước muốn sau này co lại, lại bị hầu tử vừa dùng lực, khắp cổ một tay cả theo trong nước giơ lên.

"Ngươi là Ngao Liệt biểu đệ. Lại nói tiếp, ta coi như là họ hàng xa. Ta không có ý định giết ngươi. Bất quá cái này cục diện rối rắm, ngươi phải thay ta thu thập xong."

Kháp không ngừng giãy dựa lại bất kể như thế nào cũng vô pháp tránh thoát Đà Khiết, hầu tử từng bước một hướng phía bờ sông đi đến.

...

Cao cao sơ nâng búi tóc, lam đạo bào màu xám, phấn nộn phấn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Giờ này khắc này, Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Trầm Hương cũng đã thay đổi một thân sạch sẽ xiêm y đứng ở thanh tâm trước mặt.

Vũ Huyền tựa đứng ở một bên.

Vòng quanh Trầm Hương đi ba vòng, thanh tâm thân thủ đi về Trầm Hương mặt, cười hì hì nói ra: "Quả nhiên là người dựa vào y trang a, đổi một thân xiêm y, lập tức thì có loại tiên phong đạo cốt cảm giác, không còn là phàm phu tục tử."

Một bên Vũ Huyền ngửa đầu chen miệng nói: "Tu chất phóng tới trong phàm nhân xem như thượng giai, nhưng phóng tới cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí, chỉ có thể coi là rất bình thường."

Này nhìn xem Trầm Hương ánh mắt nhàn nhạt, thật giống như đang nói: "Thật sự không hiểu nổi vì sao muốn thu như vậy đũa bé vi đồ." Đường như.

Trầm Hương tuy nhiên tuổi nhỏ, nhưng đối với cái này trong lời nói hương vị còn là rất miễn cảm, thoáng cái cong lên miệng.

"Trung đẳng tự trung đẳng quá." Thanh tâm một tay lấy Trầm Hương bế lên, nhẹ véo nhẹ vé cái mũi của hắn nói ra: "Ta có rất nhiều đan dược, ăn, chẳng phải thượng đẳng sao. Đúng không? Không có việc gì, tỷ tỷ năm đó tư chất cũng không có gì đặc biệt, đan dược ăn nhiều, dĩ nhiên là tốt lắm."

Trầm Hương nặng nề mà gật đầu.

Ngay sau đó, hai người đều ha ha địa nở nụ cười.

Bộ dáng kia, thấy một bên Vũ Huyền lập tức khẽ giật mình.

Nếu như không phải nàng biết rõ thanh tâm rời đi Nam Thiên Môn thời gian cũng không tính quá lâu, tự dưới mắt tình hình này, cơ hồ đều muốn tưởng là một đôi mẫu tử.

Do dự một hồi lâu, Vũ Huyền thấp giọng nói: "Thanh tâm sư thúc thật sự muốn thu hắn vi đồ sao?"

"Xem trước một chút này hầu tử thu không thu, nếu là hắn không thu, ta liền thu."

"Ngộ Không sư thúc?"

"Đúng."

Đại khái là cảm thấy Vũ Huyền nói chuyện lên đến có chút đả thương người a, thanh tâm ôm Trần Hương từng bước một đi đến trên hành lang, xoay người đưa hấn thả xuống dưới, lại từ bên hông lấy ra một khối yêu bài nhét vào Trần Hương trong tay, vuốt đầu của hấn nói: "Đi chơi đi, nơi này chính là tỷ tỷ gia, ngươi có thể tùy tiện đi dạo."

Trần Hương yên lặng nhẹ gật đầu, xoay người sang chỗ khác, vung ra chân răng bỏ chạy.

Nhìn qua Trần Hương một đường chạy vội bóng lưng, thanh tâm trong mắt có một loại nói không nên lời hâm mộ.

Trong lúc nhất thời, Vũ Huyền đều có chút mộng.

"Đứa nhỏ này. . . Có cái gì đặc thù chỗ sao?"

Thanh tâm lắc đầu nói: "Không có."

"Này, thanh tâm sư thúc vì sao phải. . ."

"Cha của hấn vận khí rất không tồi, vốn nên là là hấn cha đến bá sư, bất quá ta không thích loại đó từng bước tính toán người." Thanh tâm trợn trắng mắt, buông tay nói: "Tuy nhiên hấn cũng không tính toán ra cái gì, nhưng ta nhìn ra được, hấn tại tính toán. Ta không thích. Cho nên, đưa hấn tiên duyên trực tiếp qua cho đứa nhỏ này."

Nói, thanh tâm xoay người đi vào trong phòng, quy ngồi xuống.

Vũ Huyền hướng phía xa xa Trần Hương phương hướng ly khai nhìn thoáng qua, xoay người đi theo thanh tâm vào nhà quy ngồi xuống, nói: "Sư thúc lần này trở về, tính toán khi nào thì đi?"

"Ngày mai sẽ đi."

"Này, sư tôn bên kia, sư thúc thực không có ý định quá khứ sao? Đã sư tôn cũng làm cho người cố ý nhắc nhở, sư thúc vừa từ bên ngoài trở về, ít nhất hẳn là quá khứ thỉnh cá an a."

Thanh tâm nâng lên trà chén nhỏ nhàn nhạt a khẩu khí, nói: "Hắn muốn thật muốn gặp ta, sẽ rõ nói."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Một vị đạo đồ đi đến thanh tâm trong sân, khom người chấp tay hô: "Đệ tử giới trang, phụng sư tôn chi mệnh thỉnh thanh tâm sư thúc hướng Tiềm Tâm Điện một tự."

Nghe vậy, thanh tâm này bung chén trà tay ngưng tại giữa không trung.

Một hồi lâu, nàng mới cúi đầu nhấp một ngụm trà, nói khẽ: "Biết rằng, người đi về trước đi." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Đặt. Còn kém 77. 5. Được rồi, ta thừa nhận, hôm nay đổi mới liền ngày hôm qua thiếu nợ còn kém 1000 chữ. . . Ngày mai bù trên. Mọi người nhớ rõ ngày mai xem duyệt binh a ~ vô cùng chờ mong ~ trọng hạm cự pháo mới là nam nhân lãng mạn, con ba ba theo trước đây thật lâu tự thập phần nghĩ ghi một quyển tinh tế chiến tranh tiểu thuyết, không biết có cơ hội hay không.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 578: Dạ Đàm

Dưới ánh trăng, Tà Nguyệt Tam Tinh Động hẹp dài trên đường nhỏ bóng cây chập chờn.

Này tiên đến triệu hoán đạo đồ dẫn theo đèn lồng đi tuốt ở đằng trước, thanh tâm nắm Trầm Hương theo sát phía sau, Vũ Huyền tắc rơi mở một trượng có thừa cự ly.

Trong rừng trùng thiên chim tước "Xèo xèo" địa kêu to.

Trầm Hương thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn lên của mình vị này thần tiên tỷ tỷ.

Đoạn đường này, thanh tâm đều là sắc mặt lạnh nhạt, trầm mặc.

Này trong hai tròng mắt, ần ần có một vẻ bối rối, thật giống như một đứa bé sắp mặt đối với chính mình chưa biết tiền đồ vậy.

Này nắm Trầm Hương tay lúc chặt lúc lỏng, tựa hồ còn có một ti không yên.

Không bao lâu, bốn người tựa trông thấy một nửa dựa vào sơn, một nửa xây trong huyết động Tiềm Tâm Điện.

Mộc mạc mà trang nghiêm điện phủ, u ám hỏa quang từ một bên cửa sổ lộ ra.

Cái này Tiềm Tâm Điện môn cũng không lớn.

Đọc theo trước cửa thạch đạo nhìn lại, cổ trạch bên trong, chính tề tám căn cột đá phân loại hai bên, tựa như cùng một cái hẹp dài đường hầm vậy.

Ở đằng kia đường hầm cuối cùng, tu bồ đề ngồi xếp bằng ngòi ngay ngắn. Một mình một bóng, cúi đầu thao túng trước trước người bàn cờ.

Hỏa quang hơi đung đưa.

Cái này một sát, thanh tâm đột nhiên có một loại ảo giác.

Cái loại cảm giác này, thật giống như nàng sẽ phải đối mặt cũng không phải cho tới nay nhìn mình lớn lên sư phó, mà là một cái lạ lẫm được nhớ không rõ dung mạo cổ nhân thôi.

Có lẽ chính là vì sợ hãi loại cảm giác này, tại Đâu Suất cung thời điểm nàng mới không dám đi gặp Thái Thượng Lão Quân a.

Cùng hầu tử trong lúc đó hết thấy, tất cả, nàng đều có thể an ủi mình, này cũng không phải nguyên bản trí nhớ. Phong Linh là Phong Linh, Tước nhi là Tước nhi, thanh tâm là thanh tâm. Tuy là kiếp trước kiếp này, lại là hoàn toàn bất đồng ba người.

Có thể cùng hai vị sư phó?

Dẫn đường đạo đồ thôi lui đến một bên, đưa tay nói: "Sư thúc, thỉnh."

Thanh tâm yên lặng nhẹ gạt đầu, buông ra Trầm Hương tay mở ra chân đi.

Trầm Hương vội vàng đi theo dắt thanh tâm.

Dừng bước lại. Thanh tâm vượt Trầm Hương đầu nói: "Cùng Vũ Huyền tỷ tỷ đi chơi hội. Tỷ tỷ muốn đi tìm sư phụ của tỷ tỷ đàm một ít chuyện, rất mau trở lại."

Trầm Hương ngơ ngác địa nhìn qua thanh tâm, lại quay đầu nhìn tới Vũ Huyền.

Vũ Huyền yên lặng đi phía trước một bước, vươn tay ra.

"Đi thôi." Thanh tâm nhàn nhạt cười cười.

Trầm Hương lúc này mới gật đầu, thân thủ đi khiên Vũ Huyền.

Mang theo Trầm Hương, Vũ Huyền chậm rãi hướng một bên Tiềm Tâm Điện trước cửa đình viện đi đến.

Trầm Hương cẩn thận mỗi bước đi. Thanh tâm xa xa mà hướng trước hẳn. Cười.

Một hồi lâu, thẳng đến Trầm Hương biến mất tại chỗ góc cửa, thanh tâm mới thoáng thu thập tâm tình, xoay người, mở ra cước bộ. Hướng phía tu bồ đề đi đến.

Hỏa "Xèo xèo" địa thiêu đốt lên, nổ bung hoa nến.

Thanh tâm một cước nhẹ nhàng đạp tại Tiềm Tâm Điện trên sàn nhà.

Tu bồ đề nắm quân cờ tay dừng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

"Đã về rồi?"

Thanh tâm ngửa đầu yên lặng địa đi tới, không có trả lời.

Đi đến tu bồ đề trước mặt, nàng chấn động ống tay áo, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Đệ tử thanh tâm, tham kiến sư phó."

Trong lúc nhất thời. Tu bồ đề giật mình.

Trên mặt nguyên bản vui vẻ biến mất, đổi lại một tia kinh ngạc.

Nhìn phủ phục trên mặt đất thanh tâm, ngấn ngùi trầm mặc sau. Tu bồ đề trên mặt lại là hiện lên cười. Lại đã không phải là nguyên bản loại đó tự tin, bí hiểm nở nụ cười.

"Như thế nào, đi ra ngoài một chuyến trở về, tự trở nên như vậy khách khí rồi?" Đem lòng bàn tay quân cờ thả lại quân cờ cái sọt trung, tu bồ đề loát râu dài thở dài: "Tuy nói vi sư là sư phụ của ngươi, nhưng ngươi đối vi sư đi đại lễ như thế, thật đúng là thiếu chi hựu thiếu a."

Nói đi. Tu bồ đề ha ha nở nụ cười.

Thanh tâm vẫn không nhúc nhích địa duy trì lấy nguyên bản tư thế, không cười. Không đáp lời.

Tiếng cười kia kết một tiếng dừng lại.

Một hồi lâu, tu bồ đề ho khan hai tiếng nói: "Đứng lên đi. Miễn lễ."

"Tạ sư phó." Thanh tâm ngồi thẳng lên, quy hảo, lại buông xuống trước hai mắt, không nhìn tu bồ đề.

Tiền Tâm Điện trung lại là trầm mặc.

Gió o o địa xuyên thấu qua rèm khe hở thổi nhập điện trung, chập chờn ánh nến.

Tu bồ đề lẳng lẳng mà chăm chú nhìn thanh tâm, thanh tâm yên lặng địa nhìn qua tu bồ đề trước người bàn cờ trên mặt trật tự quân cờ.

Hai người bóng dáng tại đều tự sau lưng hơi rung động.

Hồi lâu, tu bỏ đề thân thủ đem trước người bàn cờ chuyên mở, nói khẽ:
"Người, có cái gì muốn hỏi vi sư sao?"

Thanh tâm lắc đầu nói: "Thanh tâm không có gì muốn hỏi."

"Hôm nay, người có cái gì muốn hỏi, đều hỏi ra đến, vi sư tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận."

"Thanh tâm không có gì muốn hỏi."

"Người cũng không sao muốn biết?"

"Thanh tâm muốn biết đã biết, không muốn biết cũng biết."

"Có thể người còn có rất nhiều chuyện không biết."

Ngảng đầu lên, nhìn thẳng tu bỏ đề ánh mắt, thanh tâm mặt không biểu tình mà đáp: "Càng nhiều, thanh tâm cũng không muốn biết."

Lập tức, tu bỏ đề nở nụ cười, ít có hừ cười.

Hắn ngậm miệng, nhắm đầu lông mày, co lại hai tay thật dài thở dài.

"Có một số việc, mặc dù người không muốn biết, vi sư cũng phải làm cho người biết."

Thanh tâm ánh mắt hơi buông xuống, không nói được lời nào.

Này tay không tự giác địa nắm chặt mép váy.

"Rất nhiều sự tình, người đã biết, nhưng còn có càng nhiều sự, người cũng không biết. Người không biết, Phong Linh cũng không biết chuyện tình. Thầy trò chúng ta cũng là thời điểm hảo hảo tâm sự. Dài dòng buồn chán, tám trăm năm quang âm lí phát sinh hết thầy, đều là thời điểm tâm

sự." Chậm rãi nhắm lại hai mắt, tu bỏ đề như cùng một cái chập tới lão nhân loại, nhẹ giọng thở dài: "Người là hảo haid tử, Phong Linh cũng là. Tước nhi vi sư không biết, nhưng. . . Chắc hẳn cũng là a. Ngô Không, có thể đồng thời làm cho ba người các người yêu, này là một loại như thế nào phúc phận a?"

Thanh tâm chậm rãi ngẩng đầu lên đến, nháy mắt con người nhìn qua tu bỏ đề nói: "Bẩm sư phó mà nói, thanh tâm không có yêu hẳn, cũng sẽ không yêu. Yêu hẳn là Tước nhi cùng Phong Linh. Mà ta, là thanh tâm."

Nghe vậy, tu bỏ đề không khỏi duy trì nở nụ cười: "Từ nhỏ, sư phó vẫn nuông chiều người. Đó là bởi vì vi sư kiếp trước thua thiệt người, vì tam giới đại cục, vi sư đem người, còn người nữa một đám sư huynh, trở thành tiền đặt cược đồng dạng bỏ vào trên chiếu bạc, với người này thái thượng sư phó đối đánh cuộc. Vì cái gì, chính là mở ra một cái mới cục diện, làm cho Kim Thiên Tử chứng đạo trở thành khả năng. Phần này tâm tư, thanh tâm người hiểu chưa?"

Thanh tâm lẳng lặng địa nhìn qua tu bỏ đề. Không có trả lời.

Hai người yên lặng đối mặt trước, hồi lâu, tu bỏ đề nhàn nhạt cười, cúi đầu xuống thở dài nói: "Không rõ cũng là bình thường, không rõ cũng là bình thường. Vi sư tại người cái này tuổi thời điểm. Cũng chưa từng hiểu rõ cái này rất nhiều."

Ngoài cửa sổ tiếng gió o o địa vang lên, vài miếng lá rụng xuyên thấu qua cửa sổ linh cuốn vào, rơi xuống tại tron bóng trên sàn nhà.

Chống đầu gối, tu bỏ đề chậm rãi đứng dậy, ung dung thở dài: "Kỳ thật, vi sư là một cây cây bỏ đề. Tam giới mới sinh cũng đã tồn tại ở thế gian."

Từng bước một đi đến phía trước cửa sổ, hấn tạt tay nhoáng một cái, này vài miếng rơi xuống trên sàn nhà lá rụng liền theo cuốn động khí lưu bay lên trời, theo đường cũ bay ra ngoài cửa sổ.

Thân thủ đem này quên buông màn trúc để xuống.

Đẩy ra màn trúc khe hở, tu bò đề nhìn qua ngoài cửa sổ dưới ánh trăng chập chờn bóng cây nói: "Vừa sinh ra thời điểm. Vì sự tự giống như chúng, không biết, không cảm giác. Cứ như vậy lẳng lặng địa trường trước."

"Có một ngày, vì sự đột nhiên rất muốn biết thế giới này đến tột cùng lớn lên hình dáng ra sao tử. Vì vậy, vì sự dùng năm nghìn năm quang âm, dài ra đôi mắt."

"Thời điểm đó thiên địa trong chỉ có nước, chỉ có gió, chỉ có thổ. Không có cái gọi là yêu quái. Cũng không có thần phật."

"Nhìn xem hoang vu thiên địa, vì sự rất thất vọng."

"Vì vậy, lại dùng năm nghìn năm quang âm. Dài ra một đôi lỗ tai."

"Đáng tiếc là, cặp kia lỗ tai chỉ có thể nghe được tiếng sấm, còn có o o tiếng gió."

"Từ đầu đến cuối, vì sự thậm chí nhìn không được, cũng cảm giác không đến bất kỳ một cái nào đồng bạn."

"Thế giới này, thật sự quá tịch mịch."

Nói đến chỗ này thời điểm. Tu bò đề khước miệng giơ lên vẻ mỉm cười, tựa hồ là trào phúng. Rồi lại càng giống là ở nhớ lại.

Thanh tâm ở một bên lẳng lặng nghe.

Một hồi lâu, tu bồ đề đang nhìn trước này ngoài cửa sổ lá xanh. Nói khẽ: "Về sau, vi sư gặp rất nhiều người. Người cái kia thái thượng sư phó, Trần Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ. . . Còn có, nữ oa."

"Thế giới này, hẳn là muôn màu muôn vẻ. Vì vậy, mấy người chúng ta cùng một chỗ hợp lực sáng tạo trong thiên địa thiếu hụt thiếu những thứ khác, vật gì đó khác, chim thú, cỏ cây. Nữ oa còn án lấy chúng ta biến ảo mà thành bộ dáng, tạo người. Thoáng cái, toàn bộ thế giới đều huyền ảo loạn lên."

"Có thể. . . Huyền ảo qua đi, rất nhiều rất nhiều vấn đề cũng đều đi ra rồi. Mấy người chúng ta, sinh ra khác nhau." Ngâm miệng, tu bồ đề đột nhiên bật cười, xoay người nói: "Bất quá này không trọng yếu, vì vậy thế giới có chính nó pháp tắc, có thiên đạo. Tất cả đại năng, tự coi như người cường thịnh trở lại, kỳ thật cũng bất quá là thiên đạo con giun trong bụng thoi. Đương hết thấy tất cả bị chúng ta chế tạo sau khi đi ra, kỳ thật cũng đã thoát ly chúng ta trông nom khống, tự do địa đang phát triển. Thế giới diện mạo vĩnh viễn không có khả năng dựa theo chúng ta muốn đến miêu tả, nó chỉ có thể hội trưởng thành nó bộ dáng của mình."

"Có đôi khi, vi sư sẽ nghĩ, lúc trước chúng ta làm hết thấy, kỳ thật bất quá là làm điều thừa thoi. Tự tính không có có chúng ta, thế giới này cũng sẽ phát triển trở thành bây giờ bộ dạng." Vi hơi dừng một chút, tu bồ đề nói tiếp: "Bất quá, về sau sự tình phát sanh biến hóa."

"Cái gì biến hóa?" Thanh tâm nhẹ giọng hỏi.

"Sự biến hóa này chính là. . . Lão quân tu thành thiên đạo, tu thành vô vi. Ngay sau đó, kỳ thật nên xem như vẫn bồi Thích Già Ma Ni cũng tu thành thiên đạo, hẳn là vô ngã." Tu bồ đề buông tay ra, nhú lại lông mày

tựa hồ muốn nói cái gì, ngậm miệng ngược lại hỏi: "Người biết cái gì gọi là vô vi sao?"

"Vô vi, đến đều bị vi. Không gì không biết, không gì làm không được."

"Đúng. Tuy nhiên còn không toàn bộ, nhưng là không xê xích bao nhiêu." Tu bồ đề gật đầu nói: "Đơn giản thuyết, chính là lão quân chính thức nắm giữ thiên địa. Thiên địa bên trong hết thảy tất cả, không có nữa có thể đào thoát ánh mắt của hắn, vượt qua hắn tính toán. Cả tam giới, trở nên giống như Đâu Suất cung trong sân bồn hoa vậy, hắn có thể tùy ý địa tu thành mình muốn bộ dạng."

"Cho nên. . ." Thanh tâm nghi hoặc mà hỏi thăm: "Các người tụ tập thế phản hắn?"

Cái này vừa hỏi, tu bồ đề lập tức bật cười, khoát tay áo nói: "Cũng không phải, cái này tiền căn hậu quả, đãi vi sự tình tế nói rõ." (chưa xong còn tiếp)

ps: Ừ lộc cộc, trước đổi mới, ta tiếp theo ghi chép. . Còn kém 75. 5. Cầu đặt, cầu đặt, cầu đặt ~ thuận tiện cầu tháng phiêu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 579: Tâm Nguyên Xưa

Hôn ám hỏa quang chập chờn trước.

Thanh tâm lắng lặng địa ngòi chòm hõm, nhìn lên.

Tu bò đê từng bước một theo bên cửa sổ đi về hướng tại chỗ, này sau lưng bóng dáng đảo qua cơ hồ hơn phân nửa Tiềm Tâm Điện.

Hắn chống đầu gối chậm rãi ngồi xuống, thân thủ nhẹ nhàng gõ bên cạnh bên cạnh bàn cờ, nhẹ giọng thở dài: "Cái này tam giới, tựa như cùng một bàn cờ, bất đồng là, không phải không phải hắc đã bạch đơn giản như vậy."

Thanh tâm vẻ mặt nghi hoặc địa nhìn qua tu bò đê.

Vuốt vuốt râu dài, tu bò đê nhẹ nhàng khuấy động lấy bàn cờ trên tử, nói: "Trong tam giới, không chỉ là đại năng, người, yêu, thú, vạn vật, đều có thể vi kỳ thủ. Tất cả sinh linh, đều ở đây thiên đạo quy tắc phía dưới diễn biến, hoặc sinh sôi nảy nở, hoặc chém giết, này tiêu so sánh, tranh nhau khoe sắc, đều hỗn loạn. Từng cái kỳ thủ, đều có của mình khao khát, đều có của mình quá khứ, phiền não của mình, lập trường của mình, của mình cực khổ. . . Tại đây trong trần thế đuổi theo chính mình sở tưởng muốn, có lẽ là danh, có lẽ là lợi, hay hoặc là, chỉ là đơn thuần nói. Bất luận cái gì sinh linh, đều là độc lập, không phụ thuộc tại cái khác."

Dừng một chút, tu bò đê một bên thân thủ tự mình cho thanh tâm ngâm vào nước trên một ly trà, một bên ung dung cười nói: "Thông thiên dễ giận;

nguyên thủy cẩn thận có thừa, tiến thủ không đủ; Trần Nguyên Tử hành động theo cảm tình; lão quân ôn nhu. Vi sư, thì là vô cùng đạm bạc. Kỳ thật, cái gọi là đại năng, cũng bất quá là ngàn vạn kỳ thủ một trong thôi, tam giới diễn biến cho tới hôm nay, tượng vi sư như vậy vài cái thượng cổ lưu truyền tới nay lão gia hỏa, sở dĩ nhìn về phía trên còn có nhiều như vậy đặc thù, chẳng qua là bởi vì chúng ta sống thời gian càng dài, xem quen thiên địa biến thiên, so với bình thường sinh linh, nhiều ra một chút như vậy điểm lịch duyệt thôi."

Thanh tâm như trước lẳng lặng địa nhìn qua tu bồ đề, không nói được lời nào.

"Dứt bỏ sống lâu những kia có lẽ thời đại, kỳ thật cái gọi là đại năng, không đáng giá nhắc tới." Đem chén trà đồ lên thanh tâm trước mặt. Tu bồ đề song tay nắm lấy phát trần giao nhau trước người, nghiêng mặt đi nhìn qua màn trúc trên hơi lắc lư bóng dáng, nhẹ giọng thở dài: "Kỳ thật, vi sư vẫn cho là, đây mới là đối. Tam giới. Tất nhiên là hướng phía cái phương hướng này đi phát triển, đúng sai thị phi, tự nhiên là ở cái này bàn cờ đi lên một quyết thắng thua."

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, tu bồ đề chậm rãi nói: "Có thể có một ngày, lão quân đột nhiên thành tựu thiên đạo, tu thành vô vi. Lần này. . . Hắc. Tam giới còn là cái kia tam giới, kỳ thủ, lại chỉ còn lại có một cái. Thì phải là lão quân. Đúng sai thị phi, một mực đều là do một mình hắn định đoạt. Bất luận kẻ nào làm một chuyện gì, đều chạy không khỏi ánh mắt của hắn. Có như vậy một vị tài quyết giả tại. Đúng sai còn có cái gì ý nghĩa?"

"Cũng bởi vậy, đạo gia dần dần thoát ly thế tục, dốc lòng tại tu hành. Thật vất vả ra tới một phật môn, nhưng cũng là lánh đời giáo lí, này phật tổ, càng là trực tiếp tu thành thiên đạo vô ngã. . . Dần dần địa, tam giới, giống như đi vào một cái ngõ cụt. Biến thành cục diện đáng buồn. Hết thủy tất cả đều lại khó đi phía trước nửa bước."

Thanh tâm hơi cúi đầu, nâng lên chén trà nhấp một miếng.

Mở to mắt, tu bồ đề nói khẽ: "Cuối cùng vạn năm. Cường giả cường, kẻ yếu yếu. Thiên đình trấn áp yêu chúng, máu chảy thành sông, phàm nhân nhưng như cũ trầm luân khổ hải. Người tu đạo chỉ biết truy tìm trường sinh bất lão, lại quên nguyên bản 'Đạo'. Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh. Kết quả là, cho dù là thần tiên. Cũng bất quá hay sống tại một loại khác trong thống khổ thôi. Đúng sai chính tà, cũng đã tuy hai mà một. Tam giới mỗi một tác thổ địa. Đều dính huyết, có thể cái này huyết, lại cũng không phải là vì thay đổi mà chảy, chỉ là vì duy trì. Duy trì cái này. . . Kỳ thật cũng không hài lòng sa bà thế giới, cùng với một ít đặng tức toái thịnh thế thái bình. Còn sống, kết quả là, chỉ là vì còn sống."

Nói đến chỗ này, tu bồ đề đột nhiên duy trì nở nụ cười, nói: "Này trước hai đời trí nhớ, ngươi đều đã kinh nhìn rồi. Ngươi cho rằng, Ngô Không như thế nào, Thiên Bồng như thế nào, Dương Thiên như thế nào, Phong Linh, Tước nhi, thì như thế nào?"

Thanh tâm ngơ ngác địa nghe, không nói gì.

Tu bồ đề vượt vượt râu dài nói: "Bọn họ, đều chẳng qua là thế gian này một góc thôi. Tất cả cố gắng, cũng là vì che dấu của mình đau đớn. Có thể mặc dù bọn họ đau đớn che dấu, những người khác đau đớn thì như thế nào?"

"Ngọc Đế duy trì tam giới cân đối, có sai sao? Phật tổ truy tìm giáo lý chí cao, có sai sao? Thiên tướng thừa hành pháp lệnh, có sai sao? Thậm chí này ác giao, bán đứng đồng tộc dĩ cầu sống tạm, nói cho cùng, cũng bất quá là vì tại đây trong loạn thế tìm kiếm nhỏ nhen, có sai sao?"

Thanh tâm ngơ ngác địa nghe.

"Không có người có sai." Tu bò đê chậm rãi lắc đầu nói: "Nói cho cùng, sai không là bọn hần, sai thậm chí không phải thế gian này bất cứ người nào, mà là cái này toàn bộ thế giới bản thân. Chích muốn thế giới này không có biện pháp đi phía trước một bước, như vậy, tất cả ngày cũ đau đớn, tất nhiên phản phục trình diễn, chỉ có điều xuất hiện ở người không giống trên người thôi."

"Năm đó vi sư lựa chọn ẩn cư, một là không muốn lại nhìn, hai, thì là bất lực." Ngẩng đầu lên, tu bò đê nhẹ giọng thở dài: "Thẳng đến một ngày nào đó, vi sư trước cửa đến đây một con sóm ba trăm năm bái sư hầu tử, nhắc nhở vi sư, này không gì phá nổi thiên đạo xuất hiện vết rách. Sau đó một vị hậu sinh đi đến vi sư trước mặt, nói cho vi sư, như chúng sinh nổi khổ chính là toàn bộ thế giới lỗi, như vậy, hần nguyện thụ mười thế luân hồi, dù là cử tử nhất sinh, cũng muốn độ hóa tam giới."

Lời nói ở đây, tu bò đê liền dừng lại, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn thanh tâm.

Thanh tâm khẽ ngẩng đầu, nhìn qua sư phụ của mình.

"Nếu như ngươi là vi sư, ngươi sẽ làm thế nào? Là buông tay đánh cược một lần, cho dù làm cho tam giới kinh nghiệm một trường họa kiếp, cũng muốn mở ra một cái mới cục diện. Còn là, tiếp tục nhắm mắt che tai, độ thân cầu đạo?"

"Cho nên, sư phó. . . Lựa chọn buông tay đánh cược một lần?"

Tu bò đê khẽ gật đầu.

"Chính là. . . Chính là. . ." Thanh tâm thoáng cái đứng lên, có chút chân tay luống cuống nói: "Sư phó, ngươi đem tất cả mọi người áp đến trên chiếu bạc, chín sư huynh bởi vậy bị mất mạng, còn có Phong Linh, Ngô Không sư

huynh. Người nói người vì thương sinh, chính là tam giới thương sinh, cũng đang lần kia họa kiếp bên trong chết thảm trọng! Cái này. . ."

"Lần kia họa kiếp làm cho tam giới triệt để thoát khỏi lão quân khống chế." Tu bồ đề cúi đầu nhếch trà, nói: "Cũng chỉ có như vậy, Kim Thiên Tử phổ độ chi đạo, mới có thể chứng. Đây là cái gọi là phá, rồi lại lập. Mỗi người, đều vì thế trả giá thật nhiều, có thể mỗi người, cũng đem nghênh đón mới hy vọng. Chỉ có như vậy, thế giới này cũng đã dừng lại cước bộ, mới có thể tiếp tục hướng trước. Huyết, mới sẽ không chảy vô ích."

Tu bồ đề giọng điệu nhàn nhạt, lại mang theo không gì sánh kịp kiên định, không để cho cãi lại.

Thanh tâm triệt để giật mình.

Một hồi lâu, nàng chậm rãi bật cười.

"Su phó. Đòi này giá, đáng giá sao?"

"Không đáng sao?"

"Thật sự đáng giá sao?"

Hai người đối mặt trước.

Thanh tâm kinh ngạc địa nhìn qua sư phụ của mình.

Giờ khắc này, trong lòng của nàng có một loại nói không nên lời tư vị, một loại chua xót. Không chỉ có đến từ chính thanh tâm, càng đến từ chính Phong Linh.

Phần này đại nghĩa. Thanh tâm không cách nào cãi lại. Có thể tình thầy trò tại đây đại nghĩa trước mặt, tựu thật sự không chịu được như thế một kích sao?

Có thể cái này không phải mình đạt được này phần trí nhớ thời điểm, cũng đã rõ ràng biết đến sự thật sao? Bây giờ bắt quá là đi qua sự phụ mình khẩu nói ra thôi.

Ánh nhen hơi chập chờn.

"Cùng đệ tử nói nhiều như vậy, sư phó, là muốn cho đệ tử làm như thế nào?"

"Vi sư muốn thành toàn người cho tới nay tâm nguyện xưa."

"Cái nào tâm nguyện xưa?"

"Chính là . . . Cho người cùng Ngô Không, người có tình cuối cùng thành thân thuộc."

"Sư phó xác định đây là thanh tâm tâm nguyện xưa sao?"

"Không phải sao?"

"Không phải!" Thanh tâm chém đinh chặt sắt địa đáp: "Này có lẽ là Tước nhi nguyện vọng. Là Phong Linh nguyện vọng, nhưng cũng không phải thanh tâm nguyện vọng. Huống hồ, nó không có bất kỳ giá trị tồn tại."

"Vì sao?"

Sâu hít một hơi thật sâu, thanh tâm chậm rãi nói ra: "Tước nhi cùng Phong Linh, cũng đã hồn phi phách tán. Quá khứ hết thảy đều đã chấm dứt. Cho nên, thanh tâm thỉnh sư phó không cần phải nhắc lại. Hiện tại thanh tâm suy nghĩ, chỉ là như thế nào đối diện mê hoặc chuyện làm một cái chấm dứt."

Tu bỏ đề nhìn qua thanh tâm, một hồi lâu mới nhẹ giọng thở dài: "Vi sư đã hiểu."

Thoáng trâm mặc hạ xuống, tu bồ đề lại nói: "Này nếu như, cái này tam giới, cần người đi đạt thành nguyên bản cái kia tâm nguyện xưa?"

...

Trong đình viện, Vũ Huyền lẳng lẳng địa ngồi ở ghế đá.

Ánh nền u ám theo phía sau nàng cửa sổ trong lộ ra. Chiều sáng trong đình viện cỏ cây.

Trâm Hương tại bốn phía qua lại quay trở ra, Vũ Huyền trên danh nghĩa là tại thay thanh tâm coi chừng Trâm Hương, này tâm tư lại cả đều bỏ vào sau lưng Tiềm Tâm Điện trên.

Nàng nghe không được Tiềm Tâm Điện lí tại nói chuyện gì. Nhưng nàng có thể cảm giác được này là một kiện chuyện rất trọng yếu.

Lúc này đây trở về, của mình vị kia sư thúc ần ần địa làm cho nàng cảm giác được đã xảy ra một ít nói không rõ biến hóa, mà tu bồ đề, hiển nhiên cũng có chút không giống với lúc trước.

Từ Tà Nguyệt Tam Tinh Động chuyển địa chỉ mới sau, tu bồ đề thật giống như một pho tượng đá đồng dạng, cho tới bây giờ đều là người khác tới tìm. Điều là hấn gặp cùng không thấy vấn đề, thật đúng là chưa từng nghe qua của mình vị này sư tôn muốn gặp ai.

"Sẽ là sự tình gì?"

Vũ Huyền thật sự làm cho không rõ ràng lắm.

Xa xa. Cô đơn đi dạo nửa ngày Trâm Hương hướng phía nàng đã đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Tỷ tỷ. Người hội biến pháp thuật sao?"

"Hội." Vũ Huyền lơ đãng địa nhẹ gật đầu.

"Này, có thể giúp ta biến cá cái thang sao?"

"Cái thang ?"

Trầm Hương chỉ vào một bên đại thụ nói: "Ta nghĩ đến trên cây đi xem."

Nghe vậy, Vũ Huyền lúc này bạch Trầm Hương liếc, một tay lấy hấn kéo đến bên cạnh, lạnh lùng nói: "Cho ta hảo hảo ở lại."

"Nha."

Trầm Hương chỉ phải rụt rụt đầu, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Thời gian tựa một chút như vậy một giọt địa trôi qua.

Không bao lâu, Vũ Huyền liền xa xa địa chứng kiến thanh tâm theo Tiềm Tâm Điện trung đi ra.

Không đợi Vũ Huyền mở miệng, Trầm Hương cũng đã dẫn theo đạo bào làn váy chạy vội quá khứ, một bả nhào vào thanh tâm trong ngực, lại cẩn thận địa quay đầu lại nhìn về phía Vũ Huyền.

Vũ Huyền chậm rãi đi đến thanh tâm bên cạnh, khom người nói: "Su thúc."

Thanh tâm yên lặng nhẹ gật đầu, lại cúi đầu sờ lên Trầm Hương đầu, nói: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Nói đi, nắm Trầm Hương tựa đi trở về.

Vũ Huyền vội vàng bước nhanh đi theo.

"Su thúc cùng sư tôn nói tất cả những thứ gì?"

"Không có gì, tịt một điểm việc vặt thôi."

"Việc vặt? Việc vặt dùng được trước hơn nửa đêm tìm người tới sao?"

Thanh tâm không có trả lời.

Này sau lưng, Tiềm Tâm Điện trung, tu bồ đề đem màn trúc xóc lên một góc, xa xa mà nhìn xem. (chưa xong còn tiếp)

ps: Hôm nay chỉ có nhiều như vậy, còn lại tiếp tục thiếu nợ trước. Viết nhiều lần, đã chết rồi rất nhiều tế bào não, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn lưu bạch. . .

Cùng đính 2931 ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 580: Dụng Hình

Lúc này, hắc thủy bờ sông, Đà Khiết đã bị cả trời thành bánh chung đường như nhét vào bên cạnh đồng lửa. ↑,

Nặng nề một dập đầu, dính được mặt mũi tràn đầy hạt cát.

Huyền Trang, Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh đều ở một bên lẳng lẳng mà nhìn xem.

Ngao Liệt khẩn trương địa nháy mắt con người thân thủ đi kéo hầu tử.

"Đại thánh gia, đại thánh gia, tiểu hầu tử không hiểu chuyện, chớ cùng hấn so đo, chớ cùng hấn so đo a."

Một bả bỏ qua tiểu bạch long, hầu tử vòng quanh Đà Khiết đi một vòng, ngồi xổm bên cạnh của hấn, đào trước lỗ tai ung dung nói: "Bả hắc thủy hà thuật pháp cõi bỏ."

Đà Khiết cố nén trong lòng sợ hãi, quay mặt qua chỗ khác.

"Cõi bỏ. Chích muốn cõi bỏ, ta sẽ tha cho ngươi, trước chuyện tình đều sẽ không cùng ngươi so đo. Bằng không, ta xác thực sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi có thể so với chết càng khó thụ."

Đà Khiết chăm chú nhắm lại hai mắt, cắn chặt răng.

Thấy thế, hầu tử lông mày lập tức hơi run rẩy, cặp kia mục lập tức trùng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Một bên tiểu bạch long cả kinh, thừa dịp hầu tử còn không có nổi giận vội vàng gọi được trước người, thấp giọng nói: "Đại thánh gia, tiểu hài tử không hiểu chuyện, đừng tìm hấn so đo, để cho ta tới nói với hấn, ta là hấn biểu ca, lời nói của ta hấn nhiều ít. . ."

Lời còn chưa dứt, hầu tử đã đem tiểu bạch long đẩy ra đi, dắt lấy cổ áo, một tay lấy Đà Khiết từ trên mặt đất nói lên.

"Đừng mò mẫm, vừa mới các người đối thoại ta không thể không nghe được." Ngửa đầu nhìn về phía một bộ lợn chết không sợ mở nước nóng bộ dáng Đà Khiết, hầu tử chậm rãi nói: "Đối phó loại người như người, ta có vô số loại biện pháp."

Không đợi mọi người kịp phản ứng, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, hầu tử không lưu tình chút nào địa đem Đà Khiết cả rơi đập mặt đất.

Cuộn cuộn cát bụi nhanh chóng hướng phía bốn phía tàn sát bừa bãi mà đi, mà ngay cả một bên đồng lửa đều cả bị thổi tan. Ngọn lửa cùng với gỗ vụn phóng lên trời.

Trong lúc bối rối. Thiên Bồng cùng hắc hùng tinh cơ hồ đồng thời ngăn cản đến Huyền Trang trước người.

Trong lúc nhất thời. Tiểu bạch long đều dọa mộng.

Cát bụi tán đi. Hầu tử chậm rãi đi đến cả quỳ rạp trên mặt đất Đà Khiết bên cạnh, xoay người, một tay lấy hấn lại là giơ lên, không nói hai lời mà hướng một bên bãi sông bên cạnh đá ngầm đập bẻ quá khứ.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, này cả khối đá ngầm đều bị đập bẻ nứt ra.

Cát đá quay cuồng.

Buộc chặt dây thừng trực tiếp đã bị đánh văng tung tóe mất, đương Đà Khiết theo đồng đá vụn trung trở mình lúc thức dậy, đã là toàn thân vết máu loang lổ, hấp hối. Liên đứng lên cũng không nổi.

Hầu tử lại là mở ra cước bộ hướng phía Đà Khiết đi đến.

Cặp kia tay khớp xương nắm được "Đùng" rung động.

Ngẩn ngui lồi ngạc sau, tiểu bạch long vội vàng ngăn cản đến hầu tử trước người nói: "Đại thánh gia, chuyện này giao cho ta, ta tới thuyết phục hắn."

"Người nói không phục hắn."

Nói, hầu tử quay đầu lại sử cái ánh mắt, hắc hùng tinh lúc này đi tới đem tiểu bạch long từ phía sau một bả chế trụ.

"Đại thánh gia! Ta thật sự có thể thuyết phục hắn!"

Không chút nào để ý tiểu bạch long la lên, hầu tử từng bước một đi đến Đà Khiết bên cạnh, quỳ gối ngồi xồm xuống đi, thân thủ vịn cái cầm đem mặt của hắn giơ lên.

Đầu cũng đã đập đầu phá, máu tươi theo bộ mặt đường vòng cung nhỏ. Cũng đã xông vào hốc mắt. Lúc này Đà Khiết, chỉ có thể bán trọn tròn mắt nhìn qua hầu tử.

"Giải. Còn là không giải."

Nghe vậy, Đà Khiết gắt gao nhắm lại hai mắt.

Này trên trán gân xanh đều đã kinh bạo đi ra.

"Hảo! Có cốt khí, ta liền yêu mến người có cốt khí!"

Giơ một tay lên, Đà Khiết cũng đã cả bị dất lấy quăng đi ra ngoài. Không đợi hẳn bay xa, hầu tử cũng đã một cái nhảy lên, một quyền nặng nề đánh vào bụng của hắn trên.

Liên kêu thảm thiết cũng không kịp, Đà Khiết cũng đã giống như thiên thạch vậy nặng nề rơi rụng trên mặt đất.

Nhấc lên cát bụi che khuất bầu trời.

Này cuộn cuộn cát bụi bên trong, từng tiếng kêu thảm thiết phá không mà ra, mơ hồ có thể thấy được hầu tử thân ảnh đang không ngừng qua lại trước, một quyền tiếp theo một quyền, một cước tiếp theo một cước.

Từng tiếng trầm đục.

Tiểu bạch long hơi há miệng, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem, cũng đã xem mắt choáng váng.

Huyền Trang muốn mở miệng ngăn lại, lại bị một bên Thiên Bồng thân thủ ngăn lại.

Một hồi lâu, hầu tử mới dừng lại động tác, đứng tại nguyên chỗ cảm tức mặt đất, chậm rãi thở phì phò.

"Chặt đứt hai mươi căn cốt đầu, cảm giác như thế nào?"

Một hồi đêm gió thổi qua, cát bụi chậm rãi phiêu tán.

Lúc này, mọi người rốt cục thấy rõ nằm nằm trên mặt đất Đà Khiết tình huống.

Trong thời gian thật ngắn, tứ chi đều đã bị toàn bộ cắt đứt, vụn vụn được không thành bộ dáng. Khẻ nhếch trong miệng máu tươi không ngừng mà tràn ra, trộn lẫn trước bùn cát, biến thành màu nâu đỏ.

"Yên tâm, ta nói sẽ không giết ngươi, tặc nhất định sẽ không giết ngươi." Chỉ thấy hầu tử cung hạ thân, duỗi ra hai chỉ điếm tại Đà Khiết mi tâm, đem linh lực từng điếm từng điếm địa rót vào trong cơ thể của hắn.

Lập tức, Đà Khiết nguyên bản sắc mặt trắng bệch hồng nhuận rất nhiều.

Ngay sau đó, không đợi mọi người kịp phản ứng, hầu tử trở tay chính là một cái tát nặng nề đánh vào Đà Khiết trên mặt. Hai cái răng cái này tặc trực tiếp như vậy bị đánh bay đi ra ngoài.

"Như vậy không tốt sao." Huyền Trang vội vàng đẩy ra Thiên Bồng ngăn cản ở trước người mình tay tiến lên phía trước nói: "Việc này liên quan đến Đà Khiết phụ vương, hắn làm sao có thể dễ dàng như thế khuất tặc? Còn là . . . Cần phải hảo hảo cùng hắn nói chuyện."

Không đợi Huyền Trang bước chân, Thiên Bồng cũng đã đưa hắn một bả đất trở về.

"Chưa hẳn không được."

Huyền Trang có chút kinh ngạc địa nhìn về phía Thiên Bồng.

"Thế gian cực hình khả năng không tất hữu dụng, nhưng cái này người tu đạo cực hình, này đã có thể khác nhau rất lớn." Chỉ nghe Thiên Bồng nhàn nhạt thở dài: "Phản phục chữa thương, phản phục thi hình. . . Một ngày không được tặc mười ngày, mười ngày không được tặc một tháng, dù sao chúng ta bị vây ở chỗ này, cũng không gấp tại nhất thời nửa khắc. Cực hình phía dưới, chính là ý chí lại kiên định người, cũng chỉ có thỏa hiệp một ngày."

Vi hơi dừng một chút, Thiên Bồng nói tiếp: "Trước kia thiên đình khảo vấn yêu quái chính là chỗ này sao làm, hắn Hoa Quả Sơn cũng thường

xuyên dùng loại này chiêu số. Nói ra không dễ nghe, nhưng quả thật có hiệu."

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Này cách đó không xa, hầu tử đã đem Đà Khiết bị kẻ hết đánh gãy tứ chi trát thành nơ con bướm. Này máu chảy đầm đìa hình ảnh thấy Huyền Trang một hồi sồn tóc gáy. Này tiểu bạch long, càng là cả triệt để mộng, này mở lớn miệng nổi lên trước một tiếng điên cuồng la lên.

Không đợi hấn hô lên thanh đến, hắc hùng tinh cũng đã nhanh chóng một cái con dao đánh xuống đi, tại chỗ đưa hấn gõ chóng mặt.

...

Tình cảnh này, này đang ở đáy sông ba cái yêu vương cũng là một hồi á khẩu không trả lời được.

Cùng thiên đình cự hình bất đồng.

Thiên đình cự hình nhiều là đơn thuần vì bức cung. Tại thiên binh thiên tướng trong mắt. Yêu quái thứ này. Bắt được muốn khẩu cung, kế tiếp cũng đã không đáng một đồng, giết chết sự. Hoa Quả Sơn cự hình, hơn nữa là đơn thuần vì trả thù.

Đương hình phạt bay lên đến trả thù cái này mặt thời điểm, cũng đã là dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào, chính thức làm cho người ta sống không bằng chết.

Tuy nói Hoa Quả Sơn cự hình ba cái yêu vương đều được chứng kiến, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, thân là Hoa Quả Sơn chính thức chúa tể hầu tử. Lại sẽ đích thân ra tay. Hơn nữa thủ pháp còn một điểm không so với cái kia chuyên tư hình phạt ác quan yếu bao nhiêu.

"Tiếp tục như vậy, này đà long tiêu tử có thể hay không nhìn không được a?"

"Tạm thời. . . Tạm thời hẳn là còn không có vấn đề."

"Này lâu một chút?"

Vấn đề này, Bằng Ma Vương không có cách nào khác trả lời.

Rất hiển nhiên, đối phương tuyệt không phải người lương thiện, thật muốn sử dụng thủ đoạn đến, chỉ sợ so với cạnh mình vài người đều muốn chỉ có hơn chứ không kém.

Nháy mắt con người trầm mặc một hồi lâu, Bằng Ma Vương nói khẽ với một bên Ngục Nhung Vương nói: "Người đi hạ du, ngăn chặn đường sông."

"Ngăn chặn đường sông?"

"Đúng! Yêm bọn hẳn!"

...

Suốt giăng co cả đêm, cuối cùng là đến sáng sớm thời gian.

Cái này suốt cả đêm, đà long đều một mực tại bên bờ sinh tử giây dựa lấy. Mỗi lần ngược đãi đến hấp hối. Hầu tử sẽ vì hẳn rót vào linh lực bổ sung một hơi, sau đó lại tiếp theo ngược. Chính mình ngược phiên tựu đối hắc hùng tinh tiếp tục lăn qua lăn lại. Nghi ngơi một chút, lại tự mình ra trận, dùng hết các loại thủ đoạn, quả thực cùng thế gian lăng trì xử tử không có gì khác nhau.

Suốt một & đêm, đà long đều đang không ngừng kêu thảm, nếu như không phải còn muốn cái kia đầu lưỡi niêm chú, nói không chừng hầu tử đã đem này đầu lưỡi trực tiếp cắt xuống tới.

Tiểu bạch long còn hôn mê bất tỉnh, mỗi lần đương muốn lúc tỉnh, hầu tử liền lại sẽ cho hắn bổ sung một kích, làm cho hắn tiếp theo hôn. Về phần Huyền Trang, Thiên Bồng, Quyển Liêm, vừa mới bắt đầu đều ở một bên nhìn xem, đến đằng sau tắc đi được không còn một móng.

Thiên Bồng trước là thiên hà thủy quân nguyên soái, trường kỳ chiến đấu tại trấn áp thế gian yêu quái tuyền đầu, này dưới trưởng bộ đội các loại cực hình tự nhiên cũng là đủ, nhưng hôm nay kiến thức hầu tử này thủ đoạn, nhưng vẫn là mở rộng tầm mắt.

Đại khái là nhớ tới đã từng bị hầu tử hành hạ đến chết Thiên Hành quan hệ, đương hầu tử đem đà long thân thể vụn vụn thành một cái cầu phóng trên mặt đất đá tới đá vào thời điểm, Thiên Bồng đã có chút ít nhìn không được, tùy tiện tìm cá lấy có xoay người rời đi.

Gặp Thiên Bồng rời đi, đã sớm thụ đủ rồi cái này huyết tinh tràng diện Quyển Liêm cũng đuổi kịp, thuận tiện đem thần sắc ngưng trọng Huyền Trang cũng cùng nhau lôi đi.

Lần này, nguyên bản trong doanh địa cũng chỉ còn lại có một cái hôn mê Ngao Liệt, hai con lăn qua lăn lại được phi thường cao hứng yêu quái, lớp đã sớm bị chơi tàn đà long.

Theo trong đêm lăn qua lăn lại đến sáng sớm, lại từ sáng sớm lăn qua lăn lại đến giữa trưa, vì để cho Đà Khiết ý chí triệt để hỏng mất, hầu tử thậm chí biến ra các loại hành hình gia hỏa. Cắt thịt, đốt bị phỏng, đồng dạng không thiếu. Có thể tự tại dạng này cực hình phía dưới, cũng đã đã bất tỉnh vô số lần, vừa đau tỉnh vô số lần Đà Khiết nhưng như cũ cắn chặt hàm răng không chịu cởi bỏ thuật pháp.

Nhìn bộ dáng này, hắc hùng tinh đã có chút ít tâm ý nguội lạnh.

"Đại thánh gia, như vậy thật sự có dùng sao?"

"Người đang ở đây Hoa Quả Sơn hình phòng trái qua sao?"

Hắc hùng tinh lắc đầu.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử nhìn giống như một quán thịt nhào quỳ rạp trên mặt đất Đà Khiết, vỗ vỗ hắc hùng tinh vai nói: "Hoa Quả Sơn hình phòng khảo vấn qua vô số người, ngoại trừ ta hoàn toàn sẽ không muốn hỏi, cho tới bây giờ sẽ không có không khuất phục. Vấn đề thời gian mà thôi. Hơn nữa, người có biện pháp tốt hơn?"

Hắc hùng tinh chỉ chỉ nằm tại cách đó không xa tiêu bạch long nói: "Nếu không, làm cho Ngao Liệt thử xem?"

"Làm cho hấn thử?" Hầu tử hừ địa bật cười, thật dài thở dài nói: "Hấn nói là khẳng định vô dụng. Người muốn biết được, tên này cha hồn phách bị thủ sẵn, người cảm thấy ai nói hữu dụng? Đừng nói Ngao Liệt tiêu tử kia, chính là tây hải long vương tự mình đến, hấn cũng sẽ cắn răng rất xuống dưới."

Nói đi, hầu tử lại là hướng phía này hấp hối Đà Khiết đi tới.

Đang lúc này, hắc hùng tinh hơi sững sờ, chỉ vào một bên đá ngầm nói: "Đại thánh gia, sông nước này, phải không là ở trường?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: 2932, cảm tạ duy trì ~ còn kém 68 cá cùng đỉnh. Mặt khác. . . Còn kém một :. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 581: Cuối Cùng Biện Pháp

Bờ sông khác một bên, Huyền Trang dọc theo mảnh sa địa chậm rãi đi tới, lông mày nhíu chặt, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía hầu tử cùng Đà Khiết chỗ phương hướng. ∴,

Đà Khiết tiếng kêu thảm thiết còn quanh quẩn bên tai, cái loại cảm giác này, làm cho hấn tâm thần có chút không yên.

Thời khắc cùng ở bên cạnh Thiên Bồng nhìn ở trong mắt, nói khẽ: "Huyền Trang pháp sư không cần để ở trong lòng, này Đà Khiết cùng hầu tử cũng coi như có chút sâu xa, theo lý thuyết, này hầu tử là tuyệt sẽ không đối với hấn hạ sát thủ. Chỉ cần không trực tiếp phế bỏ tu vi, vô luận thụ nhiều đả thương nặng, đợi cho hấn ra tay giải trừ thuật pháp, tự nhiên có biện pháp trị liệu."

Huyền Trang nhàn nhạt thở dài, nói: "Bản tăng lại là có một đạo dòm tâm thuật, nếu dùng phương pháp này, không biết như thế nào?"

"Đó là hấn bẩm sinh năng lực." Thiên Bồng quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Mặc dù biết rằng khẩu quyết, thay đổi một người, cũng là thi triển không đứng dậy. Cho nên, chỉ có thể bức chính hấn giải khai."

Huyền Trang bắt đắc dĩ hừ cười một tiếng, lắc đầu, mở ra cước bộ đạp trên mảnh sa tiếp tục đi lên phía trước.

Nắm phật châu, hấn khẽ hỏi: "Nếu như hấn không giải khai thuật pháp, chúng ta tự khó có thể tiếp tục hướng tây. Không cách nào tiếp tục hướng

tây, liền không có biện pháp chứng đạo. Cái này tam giới chúng sinh, liền không dùng phổ độ. . . Cho nên, làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết. Nếu không, là được cổ hủ. Là cái này lý nhi sao?"

Thiên Bồng đáp: "Xác thực như thế."

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Có thể, nếu là đoạn đường này hướng tây, bản nguyện phổ độ, kết quả là rồi lại cho khác một số người mang đến thống khổ. . . Như vậy chúng được đạo, còn là chúng ta nguyện lai muốn sao?"

"Huyền Trang pháp sư lời này ý tứ là. . ."

"Chúng sinh đều có nó khổ, chúng ta chúng là phổ độ chi đạo, vì cái gì. Là hóa giải chúng sinh nỗi khổ." Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Này Đà Khiết vi phụ thù khổ sở. Bây giờ xuất hiện ở bản tăng trước mặt. Bản tăng không chỉ không cách nào hóa giải, lại còn muốn nhìn xem hắc thừa nhận mới thống khổ mà ngồi yên không lý đến."

Nghe vậy, Thiên Bồng lập tức hơi sững sờ.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thiên Bồng nói: "Này, Huyền Trang pháp sư còn có thượng sách?"

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, cúi đầu dừng ở bên chân bùn cát, như trước từng bước một đi lên phía trước.

Đây mới là đi về phía tây gặp được, lớn nhất khốn cục.

Hắc thủy hà nước có thể chặn cảm giác. Hắc thủy đáy sông bùn cát có thể sử dụng pháp trận tùy ý điều chỉnh, làm cho người bị lạc phương hướng. Chính là, chính thức chặn đi về phía tây đường, lại không là hắc thủy hà, mà là trước mắt cái này khốn cục.

Mỗi người đều có mỗi người khổ, vì giảm bớt của mình khổ, thường thường lại đem của mình khổ áp đặt đến trên thân người khác. Thường xuyên qua lại, tuần hoàn ác tính, vì vậy thì có khổ hải không bờ nói đến.

Đi về phía tây, vì chính là tìm kiếm một cái có thể bóp chặt cái này tuần hoàn ác tính đường đi. Đem chúng sinh theo trầm luân trong bể khổ lôi ra.

Chính là, chiếu như vậy đi xuống đi. Đi về phía tây cảm giác không phải là một loại mới khổ?

Một đường tinh tế suy tư về, một hồi lâu, Huyền Trang đột nhiên khổ bật cười.

Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Huyền Trang pháp sư nghĩ đến cái gì rồi?"

"Bần tăng đột nhiên nghĩ thông suốt."

"Nghĩ thông suốt rồi?"

Huyền Trang gật đầu nói: "Theo đêm qua bắt đầu, bần tăng tựu tại nghĩ, có nên hay không ngăn lại đại thánh gia thi hình. Ngăn lại, vừa đến bần tăng không quá mức lý do, thứ hai, bần tăng cũng cảm không ra đột phá cái này hắc thủy hà biện pháp, chúng ta cần phải bị nhốt tại đây hắc thủy bờ sông, không dĩ vãng tây. Không ngăn lại, mặt chúng sinh chỗ khổ mà khoanh tay đứng nhìn, bần tăng phát ra phổ độ chí chí nguyện to lớn, liền hình cùng trở thành phế thải. Có thể như ngăn lại, bị nhốt tại đây hắc thủy bờ sông, không dĩ vãng tây, này chí nguyện to lớn, cũng không hình cùng trở thành phế thải?"

Thiên Bồng lược qua nghĩ sơ nghĩ, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Này. . . Huyền Trang pháp sư nghĩ thông suốt cái gì?"

Cười đối Thiên Bồng, Huyền Trang duỗi ra một ngón tay, nói: "Còn đây là, bản tăng nổi khổ. Đang ở khổ trung không tự biết."

Nói đi, sâu hít một hơi thật sâu, xoay người liền dọc theo lúc đến lộ đi nhanh sau này đi.

Lúc này, nguyên bản khuôn mặt u sầu sớm đã hề quét là sạch.

Trong lúc nhất thời, Thiên Bồng cùng Quyển Liêm đều có chút mộng, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

...

Bên cạnh bờ sông trên, hầu tử cùng hắc hùng tinh cùng một chỗ đem kim cô bổng chen vào trong nước tinh tế mà quan sát trước.

Này hắc thủy trên sông ba đào nhất quyền tiếp nhất quyền địa mở ra, xông vào kim cô bổng trên.

Cứ như vậy chằm chằm vào kim cô bổng trên bị nước khắp qua đường vân nhìn hồi lâu, hầu tử hung hăng địa thóa một câu: "Nương, bọn họ nhất định là ngăn chặn hạ du!"

"Này làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?" Hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, tiện tay đem kim cô bổng thu lọt vào trong tai, vẻ mặt tức giận địa hừ cười nói: "Nếu là thường ngày, thượng thiên không được, ta liền xuống đất. Dù sao cái này địa cũng không phải không có chọc xuyên qua, ta cũng không tin hắc cái này phá pháp trận đến địa phủ còn có thể hữu hiệu! Hơn nữa, nước đều chảy tới địa phủ đi, này tất cả vấn đề chẳng phải giải quyết sao?"

Lời này vừa nói ra, hắc hùng tinh lập tức sợ tới mức co rụt lại cổ.

Hầu tử thân thủ vỗ vỗ hắc hùng tinh vai, ung dung nói: "Yên tâm, đây là cuối cùng biện pháp, không đến bị bắt đắc dĩ không biết dùng. Bằng không, há không phải chúng ta kinh còn không có lấy, cái này tam giới trước nát thâu sao? Đến, chúng ta tiếp tục chơi!"

Nói, hấn xoay người đi đến hấp hôi Đà Khiết trước người, đưa hấn một bả nói lên, hung dữ nói: "Yên tâm, nước này khó không được ta. Cùng lắm thì chọc mặc, làm cho nước chảy địa phủ đi. Đến lúc đó cái gì Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, một cái đều đừng nghĩ sống!"

Lời này cơ hồ là rỗng ra tới, thanh âm kia tại trong thiên địa chậm rãi quanh quẩn.

Đà Khiết như trước cắn chặt răng không lên tiếng, nhưng này hắc thủy đáy sông ba cái yêu vương, cũng đã dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

"Các người nói, hấn có thể hay không thật sự xuyên phá, làm cho nước chảy đến địa phủ đi a?"

Đang lúc ba cái yêu vương đang do dự trước muốn hay không đi đầu rút lui khỏi thời điểm, Huyền Trang đã đi tới hầu tử bên cạnh. Hấn đầu tiên chấp tay trước ngực, hướng phía hầu tử thi lễ một cái, thấy hầu tử sững sờ sững sờ.

"Đại thánh gia, không bằng làm cho bản tăng cùng hấn nói chuyện a."

"Người cùng hấn đàm?" Hầu tử nhìn coi cách đó không xa năm tiểu bạch long nói: "Người có lòng tin?"

"Tạm thời thử một lần."

Hầu tử hơi buông tay, Đà Khiết "Phù phù" một tiếng cả ngã trên mặt đất.

"VẬY NGƯỜI THỬ XEM A." NÓI ĐI, HẦU TỬ QUAY ĐẦU LIÊN ĐI, ĐỨNG Ở BỜ SÔNG BÊN CẠNH QUA LẠI QUÉT MẮT HẮC THỦY MẶT SÔNG.

HƯỚNG PHÍA HẦU TỬ NHỆ GẬT ĐẦU, HUYỀN TRANG KHOM NGƯỜI ĐEM ĐÀ KHIẾT PHÙ CHÍNH, LÀM CHO ĐẦU CỦA HẮN GỒI ĐẾN TRÊN MẶT ĐÁ.

THƯƠNG THỂ THẬT SỰ QUÁ NẶNG, TUY NÓI CHỖ HIỂM MỘT CÁI KHÔNG CÓ LÀM BỊ THƯƠNG, NHƯNG TOÀN THÂN CAO THẤP, SỚM ĐÃ KHÔNG CÓ MỘT TẮC HOÀN HẢO DA THỊT, KHÔNG CÓ CĂN KHÔNG TOÁI XƯƠNG CỐT. THẬM CHÍ TRONG ĐÓ RẤT NHIỀU LÀ BỊ HẦU TỬ TRỊ NHIỀU LẦN, LẠI LẦN NỮA CẮT ĐỨT.

CÁI NÀY NHẤT CỬ NHẤT ĐỘNG TRONG LÚC ĐÓ, ĐÀ KHIẾT HỪ HỪ LIÊN TỤC, NÀY TRÊN TRÁN CŨNG ĐÃ ĐAU NHỨC XUẤT MỒ HÔI CHÂU, CÙNG MÁU ĐEN TRỘN LẤN CÙNG MỘT CHỖ CHẠM RÃI CHẢY XUỐNG.

HƠI MỞ TO MẮT, HẮN MÔNG LUNG ĐỊA NHÌN QUA HUYỀN TRANG, THẤP GIỌNG NÓI: "TA. . . TA LÀ TUYỆT ĐỐI SẼ KHÔNG CỎI BỎ, CÁC NGƯỜI KHÔNG CẦN VỌNG TƯỜNG."

HUYỀN TRANG NHÀN NHẠT CƯỜI CƯỜI, GẬT ĐẦU NÓI: "BẢN TẶNG BIẾT RÕ."

NÓI ĐI, XOAY NGƯỜI DỪNG HẦU TỬ BIẾN RA CHẬU GỖ TỬ ĐỰNG MỘT ÍT HẮC THỦY NƯỚC SÔNG, TỪNG ĐIỂM TỪNG ĐIỂM ĐỊA THAY ĐÀ KHIẾT ĐEM TRÊN NGƯỜI VẾT MÁU LAU ĐI.

TỪ ĐẦU ĐẾN CUỐI, ĐÀ KHIẾT ĐỀU CẢNH GIÁC MÀ CHĂM CHÚ NHÌN HUYỀN TRANG.

NÀY CÁCH ĐÓ KHÔNG XA, THIÊN BÔNG CHẠM RÃI ĐI ĐẾN HẦU TỬ BÊN CẠNH, CÙNG HẦU TỬ SÓNG VAI MÀ ĐỨNG.

"KHÔNG GIẢI QUYẾT ĐƯỢC SAO?"

"Xương cốt thực cứng a, nhất thời nửa khắc lấy không phục hấn." Quay đầu lại nhìn thoáng qua, hầu tử thờ dài: "Nước đã tại tăng, những kia vương bát dê con ngăn chặn hạ du, dùng không được bao lâu, nơi này hấn là cũng sẽ bị toàn bộ bao phủ mới là. Trong thời gian ngắn, dụng hình chỉ sợ là vô dụng."

"Này kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Vừa mới hấn giống như nói chuyện này cùng Địa Tạng vương có quan hệ đúng không? Nếu không, ta trực tiếp yêm địa phủ? Cũng coi như trả thù."

Thiên Bồng lập tức hừ bật cười, lắc đầu nói: "Có đôi khi ta rất bội phục ngươi, biện pháp gì cũng dám nghĩ. Bất quá, biện pháp này thật không đi. Thứ nhất, ngươi đem địa phủ yêm, cảm giác giống như ngươi trả thù Địa Tạng vương, kỳ thật khổ là những cái này quỷ sai cùng với tam giới chúng sinh. Thứ hai, ngươi thực dám làm như thế, sẽ không sợ Như Lai lại đánh trúng cứu thế cò hiệu ra tới tìm ngươi phiền toái sao? Năm đó, có thể không phải là lấy cớ này?"

Nghe vậy, hầu tử lập tức lại có chút ít do dự.

Nếu như hấn là người cô đơn, mặc dù Như Lai thực đi ra thì đã có sao? Cùng lắm thì lại đến một hồi hư thật cuộc chiến, mọi người người này cũng không thể làm gì được người kia.

Có thể bết bát nhất là, mình không phải là người cô đơn, cho dù là hơn sáu trăm năm sau hôm nay, hấn còn là có rất nhiều nhược điểm. Đoạn đường này đi về phía tây, không phải là vì giải quyết vấn đề sao này?

Bẹp trước miệng, hầu tử ngẩng đầu quan sát ngày ung dung nói: "Ngươi nói, ta cái kia động chọc được nhỏ một điểm, quay đầu lại lại dùng kim cô

bông cho chắn, lấp, bịt không cho nước chảy đi xuống, có thể hay không tốt đi một chút?"

Thiên Bồng tại chỗ bật cười, vỗ vỗ hầu tử vai nói: "Người ta phải cần là một cái lấy cớ, về phần người đến tột cùng tạo không có tạo thành phá hư, không trọng yếu."

Nghe lời này, hầu tử lập tức giống như đã trút giận bóng cao su vậy.

Đều nói tu tiên nếu không dính hồng trần, không để ý tới tục sự, bày ở trên chuyện này, vẫn thật là cho bọn hắn nói đúng. Đồng dạng tu vi, đồng dạng thực lực, lây dính hồng trần, lý tục sự người, này nhược điểm xác thực nếu so với một lòng tu hành người nhiều ra vô số lần.

Dứt bỏ trường sinh bất lão một chuyện không nói chuyện, cái này tu tiên, thật đúng là nhìn không được nhiều ít chỗ tốt. Trên thực lực đi, tự cho là bao trùm phạm nhân rồi, kỳ thật bất quá là theo một cái lao lung bước chân vào cái khác lao lung thôi. Như trước nơm nớp lo sợ, có vô số không thoải mái.

Nghĩ được như vậy, hầu tử không khỏi lại nghĩ tới sáng khoái sơ quỳ gối Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước cửa Phong Linh nói câu nói kia: "Người khoái hoạt, quyết định bởi tại tâm độ rộng. . ."

Nghĩ, hần thấp giọng thở dài: "Ta đây sao không sung sướng, nhất định là bởi vì lòng dạ hẹp hòi a."

"Cái gì?"

"Không có, miên man suy nghĩ mà thôi."

Một tay đập hầu tử vai, Thiên Bồng chậm rãi nói ra: "Hiện tại chúng ta đi tham thảo thoảng cái một vấn đề khác a. Giả thiết, chúng ta không có

cách nào tại nước sông khắp trên trước khi đến làm cho Đà Khiết cởi bỏ thuật pháp, như vậy, chúng ta khẳng định sẽ hãm sâu đáy sông. Đi, là khẳng định đi ra không được. Đối phương là quyết tâm địa muốn vây khốn ta môn, cho nên, phải làm thật dài kỳ chiến chuẩn bị. Những người khác không có gì, Huyền Trang pháp sư không có tu vi, còn cần tặc vật tư thân. . Chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu a."

. . .

Lúc này, theo Đà Khiết tự hành điều tức, này sắc mặt nhìn về phía trên cũng đã so với vừa rồi hơi khá hơn một chút.

Huyền Trang ở bên cạnh hết sức chuyên chú địa giúp hấn thanh lý trước miệng vết thương, đột nhiên mở miệng hỏi: "Lệnh tôn, mất vài năm rồi?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu cá

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 582: Chờ Đợi

Tà Nguyệt Tam Tinh Động, ánh nắng tươi sáng.

Gió nhẹ từ từ cuốn quá, trong sân cỏ cây sà sạt rung động.

Trong phòng nhỏ, thanh tâm mở ra da dê địa đồ, ghé vào trên mặt bàn tinh tế địa xem xét trước.

Một bên Trâm Hương vóc dáng quá ả nhìn không được, thỉnh thoảng nháy hai cái, còn nhìn không được, chỉ có thể mắt ba ba địa nhìn qua thanh tâm.

"Gần nhất có Ngô Không sư huynh tin tức sao?"

"Không có." Vũ Huyền lắc đầu, cũng duỗi dài cổ xem.

Ngẩng đầu lên, thanh tâm véo chỉ tính một cái, lại duỗi thân tay tại Tây Ngưu Hạ Châu bản đồ đi lên hồi đo đạc, cuối cùng tại trên địa đồ vẽ cá chuồng nói: "Hẳn là tại vùng này, quá khứ tìm xem cũng được."

Nói đi, thanh tâm đem này địa đồ cuốn lên.

"Thanh tâm sư thúc muốn tìm Ngô Không sư thúc?"

"Ân."

"Sư thúc vì sao không trực tiếp hỏi vấn thiên đình? Bọn họ mỗi ngày chăm chăm vào, khẳng định biết rõ Ngô Không sư thúc chỗ."

Dem địa đồ để vào một bên giấy trong ống, thanh tâm nhàn nhạt trở về câu: "Không nghĩ phức tạp."

Nói đi, nắm Trầm Hương tựa đi ra ngoài, đi tới cửa trước trả lại đầu công đạo nói: "Cái này một lần hẳn là dùng không được bao lâu tựa sẽ trở lại, người giúp ta bảo phòng luyện đan thu thập hạ xuống, thiếu tài liệu cũng bỏ toàn bộ, quay đầu lại ta muốn bé quan luyện đan."

Trầm Hương nghe được tỉnh tỉnh mê mê, Vũ Huyền lông mày lại hơi hơi chau nổi lên.

Bé quan luyện đan, dùng là bình thường hao tổn tài, cái này luyện, không hề nghi ngờ nhất định là cấp cho Trầm Hương dùng đan dược a.

Nhớ năm đó, chính mình bái nhập Côn Luân sơn môn hạ, bưng trà dâng nước trái giường chiếu xếp chăn, cái gì không có làm qua a? Dù cho như vậy. Lấy được cũng bất quá là một bộ bình thường nhập môn công pháp. Cái này Trầm Hương cũng không biết đi cái gì vận, còn không có chính thức bái vào môn hạ, tương lai sư phó cũng đã chuẩn bị dùng đan dược thay hẳn tăng lên tư chất.

Thanh tâm lúc trước cũng thì thôi, hai vị đại năng đồng thời đem nàng thu làm môn hạ, nhất định là có cái gì cơ duyên. Cái này thế gian tùy ý có thể thấy được da lông ngắn hài tử lại là đi như thế nào loại này đại vận. . . Thanh tâm thu hẳn làm đồ đệ. Này tu bồ đề cùng lão quân chẳng phải là đã thành hẳn sư công?

Nghĩ, Vũ Huyền không khỏi thở dài.

"Thật sự là đồng nghiệp bất đồng mệnh a. Sợ là không dùng được hai trăm năm, tu vi của hẳn nên vượt qua ta a."

Kỳ thật ngẫm lại lại cảm thấy buồn cười, chính mình tốt xấu cũng đã là một cái hóa thân cảnh tu sĩ, như vậy đi đổ kị một cái còn chưa bắt đầu tu tiên da lông ngắn hài, thật sự hảo sao?

Bất đắc dĩ lắc đầu, Vũ Huyền xoay người hướng phía thanh tâm phòng luyện đan đi đến.

Bất quá nói trở lại. Ngày hôm qua trong đêm. Sư tôn cùng sư thúc đã nói những gì?

Nàng không khỏi nghĩ.

...

Hắc thủy bờ sông.

Sàn sạt sóng biển trong tiếng, nước sông cũng đã làm ướt hầu tử dưới chân bùn cát.

Chống kim cô bổng, hấn cúi đầu, yên lặng mà nhìn xem.

"Đang suy nghĩ gì?" Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi.

"Suy nghĩ có thể tìm cái gì ngoại viện." Hầu tử thân thủ gãi gãi gò má, nói: "Bất quá, nghĩ tới nghĩ lui giống như cũng không có người nào có thể tìm. Phật môn ra tay, thiên đình là không trông cậy được vào. Ta đều làm không được. Lục Quả bọn họ ngoại trừ người nhiều cái gì cũng sai, tìm đến cũng vô dụng. Tứ hải long cung tự ý nước, nhưng lại không đủ yêu vương môn đánh. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn lại một cái Tà Nguyệt Tam Tinh Động cùng một cái Đâu Suất cung. Đáng tiếc cái này hai cái cũng không phải dễ dàng như vậy mời được a."

Vi hơi dừng một chút, hầu tử thuận miệng hỏi: "Người sao? Có cái gì không lão bằng hữu có thể phái được trên công dụng?"

"Người đây là tại trêu chọc ta còn là trêu chọc chính người?" Nói đi, Thiên Bồng quay đầu ý vị thâm trường địa nhìn hầu tử liếc.

Hầu tử lập tức sững sờ, rất nhanh hiểu rõ rồi Thiên Bồng ý tứ.

Thân nhất Thiên Bồng thiên hà thủy quân cho Hoa Quả Sơn đánh tới toàn quân bị diệt, Thiên Bồng bản thân lại tại thiên đình đã bị xa lánh . Càng huống chi cả thiên đình còn bị hầu tử cho huyết tẩy rồi một lần. Hiện tại Thiên Bồng thượng thiên, đừng nói tìm người, chính là lộ cũng không nhận ra. Nơi đó còn có cái gì giúp đỡ?

Thân thủ võ võ Thiên Bồng vai dùng bày ra áy náy, hầu tử quay đầu thét to nói: "Chuyển địa phương!"

Nghe vậy, hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm lúc này mang Đà Khiết thường đi chỗ cao. Huyền Trang, tiểu bạch long cũng đều chăm chú theo sát.

Án lấy Huyền Trang ý tứ, hắc hùng tinh cho Đà Khiết thay đổi một cái cang làm cho hấn nảm. Vừa mới tỉnh lại tiểu bạch long xem thấy mình biểu đệ như vậy thảm trạng , càng là một hồi hỏi han ân cần, sớm đem tạo thành bây giờ khôn cảnh nguyên nhân cho vút đến sau đầu đi.

Hai người này một trước một sau che chở, hận đến hầu tử nghiêng răng ngựa. Thật vất vả mới khấu hạ lần nữa ra tay nghiêm hình tra tấn xúc động.

Bị bọn họ như vậy lăn qua lăn lại, chính mình ngược lại thành người xấu.

Kỳ thật có đôi khi sự tình chính là chỗ này sao kỳ quái. Khi người xấu được triệt để thời điểm, sự tình thường thường có thể rất thông suốt. Những cái này cùng hầu tử kéo không được bán đình điểm quan hệ người, trừ phi đầu óc cho lừa dối, nếu không ai dám đến gây chuyện hầu tử?

Tự tính chọc cũng không quan hệ, cùng lắm thì một gậy đập chết.

Nói trắng ra là, cái này Đà Khiết hiện tại chính là ý vào hầu tử cùng tây hải long cung nhiều ít có chút sâu xa, có chỗ cố kỵ thôi.

Cho nên a, cái này người xấu dễ làm, người tốt không chịu nổi. Mà khó khăn nhất đương, không ai qua hầu tử loại này bán hảo không xấu người.

Hừ lạnh hai tiếng, hầu tử kéo theo kim cô bỗng lại là bắt đầu dò xét lên, để ngừa yêu vương đánh lén.

Lúc này, nguyên bản có trăm trượng rộng, hơn ba trăm trượng dài thuộc địa theo nước sông dâng lên, cũng đã chỉ còn lại có bảy mươi trượng rộng, 200 trượng dài. Nay mặt tích không sai biệt lắm trọn vẹn thiếu một nửa.

Nói cho cùng, cái này vốn có thì chỉ là sông lớn chính giữa lồi ra mặt nước một cái bãi mà thôi, căn bản không có cái gì sơn xuyên đồi núi đáng nói. Chỗ cao nhất thì không đến ba trượng độ cao mà thôi.

Án lấy tốc độ này, không dùng được một ngày đêm, cái này khỏi thuộc địa cũng sẽ bị bao phủ, mà mọi người tắc nhất định thân hãm đáy sông. Đến lúc đó thật có thể lâm vào Thiên Bồng theo lời loại đó đánh lâu dài.

Cũng không biết Huyền Trang cái này phạm nhân thân thể có thể chống bao lâu.

Tiểu sừn đất trên, Ngao Liệt đã đem chính mình cất kỹ đan dược tất cả đều đem ra, toàn bộ uy đến biểu đệ trong miệng. Nhìn Đà Khiết cái này

hoàn toàn thay đổi bộ dạng, hấn cũng không biết nói cái gì cho phải.

Dù sao khuyên là khuyên bất động, uy xong rồi được, hấn liền dứt khoát xoay người rời đi.

Thường xuyên qua lại địa, canh giữ ở Đà Khiết bên người lại là chỉ còn lại có Huyền Trang.

Hai người yên lặng tương đối trước, Đà Khiết dùng có chút khàn khàn thanh âm dứt quãng nói: "Huyền Trang pháp sư không cần như vậy một chỉ nhìn chăm chăm. . . Ta sẽ không chạy. TỰU HIỆN TẠI TÌNH HUỐNG NÀY. CŨNG CHẠY KHÔNG ĐƯỢC."

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Bần tăng không có sợ thí chủ chạy."

"Vậy ngươi nhìn chăm chăm vào ta làm chi?"

"Bần tăng là muốn, thí chủ bị thương, chắc hấn cần người chăm sóc. Cho nên, bần tăng tự giữ lại."

"Chăm sóc ta? TỰU NGƯỜI CÓ THỂ CHĂM SÓC TA?" Đà Khiết không khỏi bật cười, nụ cười này. Này trước ngực miệng vết thương lúc này bị mở bung ra, đau đến hấn cắn chặt răng thẳng đổ mồ hôi lạnh.

Huyền Trang liền bước lên phía trước, giằng co một hồi lâu, mới đưa này vỡ ra miệng vết thương một lần nữa băng bó hảo.

"Xem, cái này không phải là chăm sóc sao?"

Đà Khiết không nói một lời địa nhìn qua Huyền Trang, này trong ánh mắt như trước địch ý nặng nề.

Huyền Trang cũng không nhiều lời, nắm phật châu. Tựa ở một bên nhắm lại hai mắt. Ngồi xếp bằng.

Trong nháy mắt, lại là nửa canh giờ trôi qua.

Đà Khiết cắn răng thấp giọng nói: "Các ngươi là cảm thấy cứng ngắt không được, nghĩ đến duyên sao? Đừng vọng tưởng, ta là bất kể như thế nào sẽ không cởi bỏ thuật pháp."

Huyền Trang hơi mở to mắt hướng xa xa nhìn thoáng qua, nói khẽ: "Đại thánh gia lỗi tai, hẳn là cái này bốn phía bất luận cái gì động tĩnh đều tránh không được a. Lời này của ngươi tốt nhất đừng làm cho hắn nghe được, nếu không. Bản tăng cũng không thể nào cứu được ngươi."

Cái này vừa nói, Đà Khiết vội vàng nuốt khô nhỏ nước miếng, ngậm miệng.

Thời gian lại là từng giọt từng giọt địa trôi qua.

Tối lúc mới bắt đầu, Đà Khiết cho rằng Huyền Trang là tới theo dõi hắn, có thể dưới mắt tình huống hiển nhiên không phải.

Vừa đến Huyền Trang liền nhìn cũng không nhìn hắn, chỉ là lẳng lặng địa đả tọa. Thứ hai, Huyền Trang là phạm nhân, theo đạo lý, trong đội ngũ cái khác bất luận kẻ nào đến xem trông nom, đều so với hắn muốn phù hợp vô số lần.

Ngay sau đó. Đà Khiết cho rằng Huyền Trang là chuẩn bị cứng ngắt không được đến duyên, cố gắng thông qua cho mình chữa thương phương thức lôi kéo làm quen, lại nghĩ biện pháp đạt thành mục đích.

Có thể xem tình hình, cũng không phải. Băng bó hảo miệng vết thương, nuốt đan dược sau hắn tựa thật là làm không đến làm.

Vậy hẳn đến tột cùng là đến làm gì vậy? Chẳng lẽ lại thật sự chỉ là đến chăm sóc chính mình?

Đà Khiết thật sự không nghĩ ra.

Huyền Trang không có động tĩnh, dần dần địa, hẳn lại ngược lại hiểu kỳ lên.

Lại như vậy ngây người một hồi lâu. Từ từ tây trầm, hoàng hôn gần.

Huyền Trang như trước vẫn không nhúc nhích địa ngồi. Này xa xa, hầu tử cùng Thiên Bồng đẳng vài người đang bề bộn còn sống, tại bãi sông bên cạnh trúc nổi lên lấp kín đê đập đồng dạng gì đó.

Đại khái là muốn nơi này bị chìm ngập thời gian tận lực kéo dài sau a.

Cứ như vậy một mực duy trì năm, toàn thân kịch liệt đau nhức không ngừng, Đà Khiết hai mắt đều có chút mơ hồ, muốn ngủ. Đáng tiếc, tại đây địch trong trận ngủ thật sự không phải là ý kiến hay gì.

Do dự một hồi lâu, hẳn thấp giọng hỏi: "Người đi về phía tây, đến tột cùng là vì sao?"

"Lấy kinh."

"Lấy vật gì kinh?"

"Phổ độ chi kinh."

"Là . . . Phật kinh sao?"

Huyền Trang khẽ gật đầu: "Xem như."

"Là Phật kinh, vị kia cái gì Phật môn người còn muốn ngăn cản?"

"Phật môn người ngăn trở sao?"

Cái này vừa hỏi, Đà Khiết lập tức sững sờ. Một hồi lâu, mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Xác thực không có, xác thực không có, là ta nói sai rồi, cho tới bây giờ tự không có bất kỳ Phật môn người nói qua muốn ngăn cản."

Nói, Đà Khiết vẻ mặt mờ mịt địa nhìn qua cũng đã dưới trời chiều màu đỏ rực lưu vân.

"Thí chủ làm như vậy, là vì cho lệnh tôn báo thù a?"

Đà Khiết khẽ gật đầu.

Huyền Trang nghiêng mặt qua, nhẹ giọng hỏi: "Lệnh tôn yêu cầu sao?"

Đà Khiết có chút không vui địa đáp: "Người hòa thượng này nói cái gì mê sảng? Thay phụ báo thù, loại chuyện này thiên kinh địa nghĩa, nơi đó còn dùng phụ vương mở miệng?"

"Đi địa phủ gặp qua lệnh tôn hồn phách?"

"Đi qua một lần. Địa phủ là Địa Tạng vương địa bàn, ta tại thiên đình treo chức vụ cũng chỉ là cá hà bá. Những năm này, thì đi qua một lần, còn là nghĩ biện pháp mua được quỷ sai đi vào."

"Lệnh tôn tại địa phủ. . . Như thế nào?"

"Địa phủ có thể như thế nào? Phụ vương đầu gì cũng là thủy tộc long vương, chịu khổ là khẳng định không cần, thì sắp xếp cá đội, đẳng đầu thai mà thôi."

"Cũng đã an bài tốt nơi đi rồi?"

"Còn không có, bắt quá, ta sẽ nghĩ cách cho phụ vương an bài tốt một cái nơi đi."

Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Lúc trước ngươi một việc, nguyên soái cũng đã cùng bản tăng nói. Nếu thật theo ngươi làm như vậy, ngươi phụ vương, chỉ sợ tương thị nước sôi lửa bỏng a." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Vốn có chuẩn bị lười biếng giấc ngủ. . . Kết quả chứng kiến bình luận sách khu có hai vị độc giả nhắn lại nói đặc biệt đến đặt. Ngẫm lại, đột nhiên cảm giác được ngủ có điếm tội ác cảm giác. Thức đêm viết xong, hôm nay cuối cùng không có lần nữa nhảy canh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 583: Nông Phu Cùng Xà

Nâng lên phụ thân của mình, Đà Khiết tâm đột nhiên lộ bộ hạ xuống, miễn cưỡng cười cười nói: "Người không cần làm ta sợ, phụ vương ta có thể có chuyện gì? Địa phủ an toàn lắm. Chỉ cần ta ngoan ngoãn nghe lệnh, Địa Tạng vương tất nhiên sẽ không đối phụ vương ta như thế nào."

Huyền Trang nói khẽ: "Tự coi như người không nghe lệnh, Địa Tạng vương cũng sẽ không đối người phụ vương như thế nào."

Nghe vậy, Đà Khiết hơi sững sờ, gian nan địa nghiêng đầu lại xem Huyền Trang.

"Lời này của người có ý tứ gì?"

"Không phải sao?" Huyền Trang buông tay ra nói: "Địa Tạng vương liền chặn bàn tăng lấy kinh đều chưa bao giờ nói qua, lại có lý do gì đối thí chủ phụ thân ra tay? Do đầu đến vĩ, thí chủ biết rõ, sợ cũng không phải Địa Tạng vương chính miệng chỗ thuật a. Mặc dù thật làm cho thí chủ báo thù cha, nhiều lắm là thì ra là trước đó không ngăn trở, sau đó không truy cứu thôi, đoạn sẽ không thật sự ra tay trợ thí chủ giúp một tay mới là. Tương phản, nếu như việc này thí chủ thật sự thành công, bàn tăng tính mệnh lại là không đáng giá nhắc tới, nhưng đại thánh gia, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy từ bỏ ý đồ a."

Đà Khiết bán híp mắt mà chăm chú nhìn Huyền Trang một hồi lâu, nhắm lại hai mắt nói: "Người không cần làm ta sợ. Nói sau người làm ta sợ"

cũng vô dụng, phụ vương hồn phách tụt tại trên tay đối phương, ta là tuyệt sẽ không cần phụ vương ta đánh cuộc."

Huyền Trang cũng không nói tiếp, hai người cứ như vậy lẳng lặng địa ở lại.

Lại qua ước chừng một canh giờ, ngày đã hoàn toàn đen.

Trên mặt sông lãng vuột hầu tử bọn họ trúc nâng đê đập, phát ra trận trận tiếng vang.

Đưa tay không thấy được năm ngón trong đêm, bãi sông trên hầu tử thân ảnh của bọn hắn thậm chí đều đã kinh thấy không rõ.

Trong lúc, vài người đều đã tới vài lần. Tiểu bạch long đến xem Đà Khiết thương thế. Lời nói đều không nói vài lời liền đi. Hắc hùng tinh thì là đến nhắc nhở Huyền Trang, nhiều nhất bất quá sáu canh giờ, nơi này cũng sẽ bị triệt để bao phủ.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, có tích súc thể lực, có đánh bóng binh khí. Vài người khác đều đã bắt đầu khăn trương chuẩn bị chiến tranh, duy chỉ có Huyền Trang như trước một bộ bình tĩnh tự nhiên bộ dạng. Nay Đà Khiết, lại ngược lại thấp thỏm bất an lên.

Xác thực như Huyền Trang chỗ nói, bây giờ lâm vào khôn cục, sớm đã không chỉ là cái này đi về phía tây đội ngũ, còn kể cả Đà Khiết tự thân.

Đi về phía tây đội ngũ khôn cục khó phá, chẳng lẽ hẳn là tốt rồi phá sao?

Kính hà long vương hồn phách tại địa phủ. Địa phủ về Địa Tạng vương quản hạt. Mặc dù Địa Tạng vương thật không sẽ đối với Kính hà long vương ra tay, này những người khác đâu?

Tục ngữ nói: "Diêm vương hảo gặp, tiểu quỷ khó chơi."

Địa Tạng vương tuy nhiên không có khả năng nói ra muốn cho Kính hà long vương hồn phi phách tán trả thù Đà Khiết các loại mà nói, nhưng Địa Tạng vương bên người chỉ cần có cá biệt quỷ sai nhìn thấu tầng này tâm tư, muốn cướp cái này công, đòi cái này hay, chẳng lẽ còn sẽ có người đi ngăn cản sao?

Tùy tiện một cái quỷ sai. Một cái Diêm La, hoặc là một cái yêu vương, đạt được Địa Tạng vương cho phép tự do xuất nhập địa phủ, nghĩ bóp diết một cái hồn phách, còn không phải dễ như trở bàn tay chuyện tình sao?

Một khi Đà Khiết thật sự giúp đi về phía tây đội ngũ giải trừ thuật pháp, đến lúc đó cho dù Địa Tạng vương không ra tay, cũng cơ bản có thể kết luận Kính hà long vương dữ nhiều lành ít.

Cũng chính là bởi vì như vậy, Đà Khiết vô luận thụ đa trọng hình, thủy chung đều cắn chặt răng không buông khẩu. Bởi vì hấn một khi buông ra, này Kính hà long vương chính là một cái hồn phi phách tán kết quả.

Chính là. Mặc dù sự tình thành, chẳng lẽ tự mọi sự đại cát sao?

Cái này đại thánh gia tính tình tam giới mọi người đều biết, chính mình sở dĩ dám đến, một mặt bởi vì có tây hải long cung tầng này quan hệ, mặc dù muốn trả thù, hấn là cũng sẽ không có lo lắng tính mạng. Về phương diện khác, tắc là bởi vì chính mình phụ vương hồn phách tại trên tay đối phương. Đà Khiết không thể không đến.

Có thể, một khi thành công, báo thù cha, hồng rồi đi về phía tây đại sự, cái này đại thánh gia hội như thế nào trả thù?

Đã trải qua một đêm tra tấn Đà Khiết không dám nghĩ.

Lúc trước, là một tia ý thức nhiệt không có nghĩ quá nhiều, mà bây giờ tại nơi này lẳng lẳng địa nằm, nhưng cũng không dám nghĩ.

Bởi vì, cái này đại thánh gia hoàn toàn cũng không phải là hấn ngay từ đầu suy nghĩ tượng cái loại người này.

Cái này thành tựu thiên đạo yêu vương, không chỉ không có nửa điểm đại tiên phiêu dật, ngược lại một bộ giống như phổ phùng lưu manh đồng dạng sắc mặt, so với những thứ khác yêu quái càng giống một cái ác ôn. Hấn rõ ràng có thể tự mình dựng hình, hơn nữa làm không biết mệt, tại dài đến sáu bảy canh giờ trong thời gian, siêng năng địa phản phục cứu sống chính mình, lại phản phục nghĩ ra các loại hoa tuyệt thế chiêu số tra tấn chính mình. . .

Người như vậy, có lẽ trong thiên địa thì chỉ lần này một cái đi.

Trải qua suốt đêm tra tấn sau, hiện tại Đà Khiết hoàn toàn tin tưởng mặc dù không bị giết, một khi bị trả thù đứng lên, vị này tuyệt thế yêu vương nhất định sẽ làm cho chính mình cả nhà sống không bằng chết.

Bởi vì, hấn chính là người như vậy.

Đôi tại điểm này, Đà Khiết bây giờ có thể nói tin tưởng không nghi ngờ.

Chính là, đi đến một bước này, hấn còn có lộ có thể thôi sao?

Nghĩ được như vậy, Đà Khiết không khỏi bất đắc dĩ cười.

Lui về phía sau đường, hấn là đánh từ lúc mới bắt đầu tựu không có tồn tại qua a. Hấn căn bản chính là không có lựa chọn nào khác, từ đầu đến cuối, bất quá là cá kéo sợi con rối thôi.

Đôi với chính mình mà nói, hiện tại kết quả tốt nhất, có lẽ chính là sự tình có thể thuận thuận lợi lợi xong xuôi, mà vị này Tề Thiên Đại Thánh vừa rồi không có giận chó đánh mèo chính mình phụ vương hôn phách a.

Có thể trên đời này thật sự có tốt như vậy chuyện tình sao?

Không biết tính sao, Đà Khiết đột nhiên nói với Huyền Trang: "Huyền Trang pháp sư, cái kia. . . Nếu có khả năng, có thể hay không thay phụ vương ta nói nói tình, làm cho đại thánh gia không cần phải giận lây sang hấn?"

"Chỉ giáo cho?"

"Chính là, giúp ta khuyên nói một chút, làm cho đại thánh gia đừng giận chó đánh mèo nhà của ta phụ vương. Muốn chém giết muốn róc thịt đều hướng ta tới, ta Đà Khiết tự tính hôn phi phách tán, cũng không hề câu oán hận." Nói, Đà Khiết đột nhiên xấu hổ cười, thấp giọng nói: "Thật có lỗi, ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, người không đáp ứng coi như xong."

Nói đi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngẩn ngui trầm mặc sau, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Việc này qua đi, như vô sự, đại thánh gia cần phải không đến mức giận chó đánh mèo. Nếu có chuyện, bản tăng chỉ sợ cũng đã thân vẫn, thì như thế nào khuyên nhủ đại thánh?"

Đà Khiết vội vàng mở ra hỏi: "Nếu như người không thân vẫn, người hội đáp ứng?"

Huyền Trang chậm rãi nghiêng mặt qua, nhìn về phía Đà Khiết.

Hai người yên lặng đối mặt trước.

Đà Khiết hơi mở to hai mắt, đầy mặt chờ mong.

Huyền Trang vẻ mặt lạnh nhạt, như có điều suy nghĩ.

Hồi lâu, Huyền Trang nói khẽ: "Cứu người một mạng thảng tạo thất cấp phù đồ, nếu là bản tăng còn sống, nhất định khuyên giới đại thánh."

"Thật sự? Ngươi. . . Ngươi là nghĩ dùng để cho ta cởi bỏ thuật pháp vi điều kiện?"

"Thí chủ nguyện ý?"

Đà Khiết không có trả lời.

Lại là yên lặng nhìn nhau hồi lâu. Huyền Trang chấp tay trước ngực, thản nhiên nói: "Thí chủ nghĩ tới lệnh tôn hồn phách an nguy, tất nhiên không chịu cởi bỏ thuật pháp, điểm ấy bản tăng lý giải. Dù vậy, như bản tăng có cơ hội. Còn là hội quy khuyên đại thánh. Nhưng thỉnh thí chủ yên tâm."

Cái này vừa nói, Đà Khiết trên mặt lập tức hiện lên một loại kinh ngạc cười.

Đưa ra điều thỉnh cầu này thời điểm hẳn cũng chỉ là thuận miệng mà nói, có thể hẳn tuyệt đối không nghĩ tới, Huyền Trang rõ ràng đáp ứng.

Cái này tính cái gì?

Minh là đến muốn hòa thượng này mệnh người, có thể hẳn rõ ràng tự đơn giản như vậy địa đáp ứng rồi thỉnh cầu của mình, hơn nữa không có mang vào bất luận cái gì điều kiện, thậm chí liền cò kè mặc cả tính toán đều không có.

Cái này còn lừa ngọc đầu óc là như thế nào trường?

Còn là nói. Hấn ra vẻ đạo mạo chỉ là giả vờ. Trên thực tế hấn cũng không phải làm như vậy?

Đà Khiết thật sự không nghĩ ra.

Hai người lại là trầm mặc.

Hồi lâu, gặp Đà Khiết vẻ mặt nghi hoặc, Huyền Trang nói khẽ: "Thí chủ, bản tăng cùng người giảng cá chuyện xưa, tốt không?"

"Đại sư thỉnh giảng."

Huyền Trang chấn động ống tay áo, chậm rãi nói: "Có một năm trời đông giá rét, có một nông phu trên đường nhặt được một cái đông cứng xà. Vì cứu con rắn này. Hấn đem xà để vào trong ngực, cho nó che ấm. Chính là đợi cho xà hoàn toàn thức tỉnh, lại cắn bị thương nông phu."

"Nông phu cùng xà chuyện xưa?"

Huyền Trang khẽ gật đầu: "Thí chủ nghe qua?"

Đà Khiết chậm rãi nói: "Khi còn bé, phụ vương cho ta nói qua, nói là muốn làm rõ sai trái trung trực, đối ác nhân, ngàn vạn không thể nhân từ nương tay. Nếu không chỉ biết phản thụ nó hại."

Nói đến chỗ này, Đà Khiết đột nhiên cười một chút: "Phụ vương nhất định không nghĩ tới, con của hấn cuối cùng không có đôi thành nông phu, lại thành cái kia xà a. . ."

Hoi dừng lại. Hấn ngưng mắt nhìn về phía Huyền Trang, nghiêm nghị nói: "Đại sư, người muốn nói, Đà Khiết hiểu rõ rồi. Có thể phụ vương hôn phách tại địa phủ, làm người tử tự nhiên tận hiếu, có làm hay không xà, sớm đã không phải do Đà Khiết."

"Không. Thí chủ không có hiểu rõ."

"Ân?"

"Bần tăng suy nghĩ, nếu như biết là một con rắn, phải không là sẽ không đem nó ôm vào lòng?"

"A?"

Đà Khiết sững sờ, hơi kinh ngạc địa nhìn qua Huyền Trang. Trong lúc nhất thời, mộng.

Gặp Đà Khiết khó hiểu, Huyền Trang nói tiếp: "Bần tăng có tư cách gì, năng lực gì đi dự phán đối phương là không phải một con rắn? Huống hồ, xà cũng có xà đạo lý. Rắn cắn người nhiều, người ăn xà chẳng lẽ tụt ít đi sao? Vì an nguy của mình, phản kích, cái này tựa hồ cũng không sai a."

"Bất cứ người nào, trong tam giới bất kỳ một cái nào sinh linh, làm một chuyện gì, đều nhất định có chính hấn đạo lý. Nếu như hấn cho rằng là sai, chắc chắn sẽ không làm như vậy." Hơi dừng một chút, Huyền Trang nói tiếp: "Nếu như mỗi người đều lo lắng đối phương là một con rắn, còn ai vào đây chịu đi vì người khác lo lắng? Thời gian lâu, tam giới chúng sinh, đều sẽ biến thành xà. Bần tăng muốn chứng đạo, nếu là liền bần tăng đều không có dũng khí đem xà ôm vào lòng, này bần tăng lại có tư cách gì, có cái gì khả năng chứng được đại đạo?"

Đà Khiết nháy mắt con người nghe được có chút không giải thích được, một hồi lâu mới làm rõ sở Huyền Trang ăn khớp, hơi trào phúng nói: "Nhu người vậy, có mấy cái mệnh đủ rồi bị rắn cắn?"

Lắc đầu, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Bần tăng đi về phía tây, vì lấy kinh, vì biện pháp, càng vì chứng đạo. Có thể đạo này, như thế nào chứng? Chứng đạo, há lại là trên Tây Thiên tìm phật tổ biện pháp, biện thắng chính

là chúng đạo? Nếu thật sự là như thế, bản tạng chuyển thế trước sớm nên chúng đạo, không cần cái này mười thế luân hồi."

Đà Khiết lông mày hơi chau lên.

"Thí chủ dùng vi, cái này phổ độ chi đạo, nên như thế nào chúng?"

"Như thế nào chúng đạo? Hẳn là. . . Đốn ngộ?"

Huyền Trang lắc đầu, nói: "Nếu là chúng tự thân chi đạo, minh lý, biết thiên mệnh, đốn ngộ là đủ. Muốn chúng phổ độ chi đạo, cũng không nhưng. Quang minh lý, không đủ để phổ độ chúng sinh."

"Này nên như thế nào?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang nói: "Muốn chúng đạo này, chi bằng chúng sinh khai sáng. Đương nông phu không nghi ngờ xà, xà không nghi ngờ nông phu lúc, đạo này có thể chúng."

"Này phải như thế nào mới có thể làm được nông phu không nghi ngờ xà, xà không nghi ngờ nông phu?"

"Chi bằng có nông phu ôm xà vào lòng."

"Bị cắn chết làm sao?"

"Kiếp sau lại ôm."

"Lại bị cắn chết."

"Lại ôm."

"Thế gian này sẽ có ngu như vậy nông phu sao?"

Nghe vậy, Huyền Trang nở nụ cười. Cười đến Đà Khiết đều có chút luống cuống.

Ngẩng đầu lên, Huyền Trang chậm rãi nói ra: "Kỳ thật, bản tăng hẳn là cảm tạ thí chủ. Đoạn đường này, bản tăng làm rất nhiều sự, nó ước nguyện ban đầu, bản làm chứng phổ độ chi đạo. Có thể đạo này đến tốt cùng nên như thế nào chúng, bản tăng lại trong nội tâm hoang mang. Thẳng đến hôm qua gặp thí chủ, lệnh bản tăng hoàn toàn tỉnh ngộ."

Hơi dừng một chút, Huyền Trang nói tiếp: "Nông phu nếu không cứu xà, có nông phu lý do. Rắn cắn nông phu, cũng có xà lý do. Đêm qua bản tăng vốn có thể mở miệng khuyên giới đại thánh, lại không có, bởi vì bản tăng có bản tăng lý do. Có thể kể từ đó, bản tăng liền đã là này thấy chết mà không cứu được nông phu, hoặc là cắn chết nông phu độc xà. Mình chỗ không muốn vật thi tại người, mình chỗ không muốn vật thụ tại người. Nếu như mình đều là độc xà, còn nói gì phổ độ? Phổ độ không được, đi về phía tây gì dùng? Lưu cái này tàn thân thể gì dùng? Còn không bằng làm làm chuyện tốt, đổi lệnh tôn một bộ an khang."

Đà Khiết hơi há to miệng.

"Vừa rồi, thí chủ hỏi Huyền Trang 'Thế gian này còn có ngu như vậy nông phu?', bản tăng đáp án dĩ nhiên là, có." Huyền Trang mỉm cười nhìn về phía Đà Khiết, chấp tay trước ngực nói: "Nếu không, liền do bản tăng đảm đương này cảm hóa độc xà cái thứ nhất nông phu a."

Nghe vậy, Đà Khiết lập tức yên lặng, này khuôn mặt trên, lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn muốn mở miệng trào phúng cái này bệnh cũng không nhẹ hòa thượng, có thể hẳn cái gì cũng nói không nên lời. Bởi vì lúc này giờ phút

này, hẳn, chính là điều nông phu sắp ôm vào lòng độc xà. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Huyền Trang ứng nên như thế nào chúng đạo phổ độ, vấn đề này, vạn năng độc giả môn các người nghĩ tới sao? Không thể không nói, ghi loại này vẫn phải chết tế bào não thật sự là nhiều không kể xiết, so với đánh đánh giết giết khó nhiều lắm, đôi con ba ba mà nói bản thân chính là một cái vượt cấp khiêu chiến. Cảm tạ khinh khí cầu khen thưởng ~ đêm khuya mã tỵ, chợt thấy phiêu hồng, lập tức tinh thần chấn động ~ mọi người ngủ ngon.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 584: Còn Là Độc Xà

Hắc thủy hà bờ bên kia, một cái cự đại bát quái chậm rãi đáp xuống bãi sông bên cạnh.

Thanh tâm nhảy lên theo bát quái trên nhảy xuống tới, có chút kinh ngạc địa nhìn trước mắt quay cuồng bọt nước cùng với trên bầu trời cự đại pháp trận.

"Đây là có chuyện gì? Có người ở nơi này làm phép?" Nàng quay đầu hướng này bát quái trên Trầm Hương nói ra: "Người trước không cần phải xuống, ở chỗ này chờ ta."

Trầm Hương yên lặng địa nhẹ gật đầu.

Bước nhanh đi đến bờ sông, thanh tâm cúi người lấy tay yểu một điềm hắc thủy hà nước phóng tới cái mũi bên cạnh nghe nghe, lại tiện tay vung đi.

Rất rõ ràng, nơi này có người ở làm phép. Lớn như vậy trận chiến, nói rõ thi pháp giả thực lực cực kỳ cường đại, mà hắn muốn đối phó người cũng khẳng định ít nhất có được ngang nhau thực lực.

Trong tam giới, có thể thi triển loại này quy mô thuật pháp người, cần thi triển loại này quy mô thuật pháp mới có thể đối phó người, hai người này đều là rải rác có thể đếm được.

Tự ở chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này, sẽ là ai tại nơi này sinh ra như thế kịch liệt ma sát?

Ân ân, nàng cũng đã ý thức được xảy ra chuyện gì. Vội vàng theo trong tay áo lấy ra viên này có thể nhìn đến quá khứ hạt châu hướng phía mặt sông một chiếu. . .

Không bao lâu, nàng xoay người nhảy lên trên bát quái, mang theo Trầm Hương, dọc theo sông phi tốc thượng triều bơi mà đi.

. . .

Thuộc địa trên.

Nước còn đang từng điểm từng điểm địa trướng. Bởi vì hầu tử trúc nâng đê đập ngăn trở, nước sông thôn phệ lục địa xu thế bị thật lớn chậm lại. Nhưng cũng chỉ là tạm thời, chỉ cần này nước sông khắp qua đê đập, nơi này rất nhanh cũng sẽ bị thôn phệ.

Thời gian còn lại cũng đã không nhiều lắm.

Chống kim cô bổng. Hầu tử chậm rãi đi đến Huyền Trang trước mặt, nhàn nhạt nhìn hấn một cái, lại ngược lại dựa vào ngòi vào Đà Khiết bên người nhìn từ trên xuống dưới Đà Khiết.

Đà Khiết cũng hoảng sợ địa nhìn qua hấn.

Một hồi lâu, hầu tử duỗi ra một ngón tay đâm tại Đà Khiết đùi trên vết thương.

Lập tức, kịch liệt đau nhức truyền đến. Đà Khiết chỉ có thể cắn chặt răng gất gao chịu đựng.

Này mồ hôi lạnh cũng đã theo trên trán phi tốc chảy xuống.

Huyền Trang vội vàng đứng lên.

"Đại thánh gia, không cần phải lại tra tấn."

"Người như vậy quan tâm hẳn làm gì vậy?" Hầu tử quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, lại ngược lại nhìn Đà Khiết giả hoạt địa cười nói: "Khôi phục không ít a, xem ra Ngao Liệt trên người đan dược dược lực không sai. Lại cuối cùng nói cho người một lần, cởi bỏ thuật pháp, ta hai không thiếu nợ nhau. Nếu như thuận tiện, ta còn có thể nghĩ biện pháp giúp người nghĩ cách cứu viện Kính hà long vương hồn phách. Nếu như không giải khai. Đẳng lão tử từ nơi này ra khỏi. . . Chết là chắc chắn sẽ không chết. Ta cũng vậy không hù dọa người, bắt quá, các người cả nhà già trẻ, kể cả người, cha của người, còn người nữa lão nương, toàn bộ cũng không được sống yên ổn."

Đà Khiết vội vàng nhắm mắt lại. Cắn chặt răng gắt gao chịu đựng.

"Không đáp ứng nhé?"

Nói, hầu tử ấn chặt Đà Khiết miệng vết thương ngón tay chậm rãi ra sức.

Nguyên bản vảy miệng vết thương lại là vỡ ra, máu tươi từng giọt địa tràn ra.

Đà Khiết như trước gắt gao cắn răng không lên tiếng.

Một bên Huyền Trang bây giờ nhìn không nổi nữa, vội vàng đi tới đẩy ra hầu tử tay.

"Đại thánh gia, đã Đà Khiết thí chủ bất kể như thế nào sẽ không cởi bỏ thuật pháp, làm sao khổ làm khó hẳn?"

Hầu tử hừ lạnh một tiếng, nhìn coi Đà Khiết, lại nhìn coi Huyền Trang nói: "Yên tâm, không chết được, phải chết tối hôm qua tự tử. Nơi nào sẽ làm cho hấn sống đến bây giờ."

Nói đi, hầu tử lôi kéo cuống họng hô: "Ngao Liệt!"

"Tại! Ở chỗ này!" Tiểu bạch long vội vàng từ đằng xa chạy vội tới.

Chỉ vào Đà Khiết, hầu tử nói: "Người, coi chừng hấn."

"Coi chừng?"

"Cũng đã khôi phục một điểm, người phụ trách coi chừng hấn, hoặc là ta lại làm cho hấn quý môn quan đi một hồi."

Cũng không đợi Ngao Liệt trả lời, hầu tử cũng đã kéo theo kim cô bỗng chậm rãi ly khai.

Thấy thế. Ngao Liệt chỉ phải nuốt nước bọt, ngoan ngoãn ngồi vào Đà Khiết bên cạnh.

Dùng sức theo ống tay áo của mình trên kéo xuống một tấm vải điều, Huyền Trang lại là đơn giản địa đem này miệng vết thương một lần nữa băng bó một hồi.

Nhìn xem, tự cái này đức hạnh còn dùng nhìn xem sao?

Tuy nói thương thế chuyển biến tốt đẹp, tính mệnh không ngại, thậm chí linh lực đều đã kinh thoáng khôi phục một điểm, nhưng có chút thương thế cũng không phải là dễ dàng như vậy phục hồi như cũ. Tỷ như này tay cùng chân, bị hầu tử xoắn thành bốn căn vải dường như, không tiền hồi tây hải long cung thật đúng là trị không được. Hiện tại Đà Khiết quả thực tự là một cây "Nhân côn" . Cứ như vậy tử, còn có thể gì chứ?

Về phần thuật pháp sao. . . Nơi này mới bao nhiêu? Chỉ cần hơi chút một điểm linh lực, hầu tử lập tức có thể cảm giác được. Đây hoàn toàn hay là tại muốn chết.

Nhìn tùy tiện vừa động tựu đau đến thở không ra hơi, sắc mặt trắng bệch Đà Khiết, Ngao Liệt không khỏi hừ bật cười.

"Đừng nói biểu ca nói người, chuyện này, người xem như dẫn đến đại. Đại thánh gia muốn rời đi nơi này, chuyện dễ dàng. Các người muốn đối phó Huyền Trang pháp sư, đối phó không thành, các người toi công bận rộn, vạn nhất cho các người thành công. . . Đến lúc đó chân trời góc biển, ai cũng không giữ được người. Cái này hoàn toàn đó là một con đường chết a."

Đà Khiết nhàn nhạt cười cười, lặng yên không lên tiếng.

Thấy thế, Ngao Liệt cũng chỉ có thể khẽ nói: "Tính, không nói, dù sao nói cũng vô dụng. Chính người tự giải quyết cho tốt a."

Nói đi, quay mặt qua chỗ khác không nhìn hấn.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua.

Rất nhanh, này hắc thủy hà nước liền khắp qua giản dị đê đập, một trận chảy ngược phía dưới, thuộc địa diện tích bắt đầu nhanh chóng giảm bớt.

Một nhóm mấy người, tính cả Đà Khiết đều chỉ được co đầu rút cổ tại thuộc địa chỗ cao nhất.

Vài cái yêu vương đã tại đáy sông xoa tay, chuẩn bị phóng ra. Hầu tử tắc sớm địa khởi động hộ thuẫn.

Này nước chậm rãi thôn phệ trước lục địa, từng giọt từng giọt, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thôn phệ trước lục địa.

Nhưng mà, đến cùng hầu tử cách xa nhau mười trượng cự ly thời điểm, lan tràn thế lập tức đã bị đã ngừng lại.

Hầu tử khởi động hộ thuẫn, trọn vẹn mười trượng!

Thấy thế, đáy sông vài cái yêu vương cũng không khởi được khê giạt mình.

Bay trên mặt đất, hầu tử chống kim cô bổng miễn cưỡng địa ngáp một cái, bán híp mắt, ý vị thâm trường địa nhìn dậy sóng mặt sông.

Hầu tử hộ thuẫn, tự nhiên không phải Thiên Bồng có thể so sánh. Tại đáy sông, Thiên Bồng khởi động bán kính ba trượng cũng đã hao phí tương đương linh lực, mà hầu tử nhưng có thể tiện tay khởi động mười trượng hộ thuẫn.

Quay đầu nhìn về phía Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương thấp giọng nói: "Kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Không có gì làm sao bây giờ." Bằng Ma Vương cắn răng lạnh lùng nói: "Chúng ta cơ hội là được. Bọn họ không có khả năng có thể chạy thoát được. Chỉ cần vây khốn, một lúc sau, bọn họ tự nhiên hội loạn. Vừa loạn, chúng ta tự có cơ hội."

Lời còn chưa dứt, lại nghe một bên Sư Đà Vương đột nhiên cả kinh kêu lên: "Không tốt. Có vấn đề!"

Nghe vậy, Bằng Ma Vương vội vàng hướng phía thuộc địa phương hướng nhìn quá khứ.

Giờ này khắc này, hầu tử trúc nâng đê đập bên trong nước còn không có rớt đầy, cũng không biết tính sao, này tràn nhập nước cũng đang phi tốc giảm bớt. Dần dần địa, cao hơn đê đập một đoạn mặt sông, vậy mà lại cùng đê đập Tề Bình!

"Đây là có chuyện gì?"

Vô luận là bay trên mặt đất hầu tử bọn người. Còn là đáy sông ba vị yêu vương một mực đều mộng.

Một hồi lâu. Bằng Ma Vương mới kịp phản ứng.

"Thượng du bị người ngăn chặn!"

"Ai?"

"Trông nom hấn là ai ! Nương, còn không tranh thủ thời gian quá khú!"

Khẽ dừng giận dữ mắng mỏ phía dưới, Ngục Nhung Vương té địa liền xông ra ngoài.

Bằng Ma Vương bùm lấy cái trán, cảm tức thuộc địa phương hướng. Này bao trùm lấy vũ mao trên trán gân xanh đều đã kinh mơ hồ có thể thấy được.

Hầu tử cường hãn trình độ cũng đã vượt qua bọn họ ngay từ đầu dự đoán, dù cho thật sự đưa bọn họ toàn bộ nhét vào đáy sông, ba cái yêu vương có thể như thế nào sao?

Rất rõ ràng, không thể.

Mười trượng cự ly. Đừng nói bọn họ, chính là tăng thêm Ngưu Ma Vương, lại thêm Mi Hầu vương, năm cái yêu vương gom đủ rồi, mười trượng đánh lén cự ly, ra tay, đó cũng là cử tử nhất sinh chuyện tình.

Lấy không tốt Huyền Trang không có gặp may, ngược lại đem mình góp đi vào.

Nhưng tốt xấu sông nước này có thể đưa bọn họ vậy khôn không phải?

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra, thượng du lại có người tại chỗ hà?

Sẽ là ai?

Trước mắt vấn đề cũng còn cần nhờ ma, mới đối thủ lại xuất hiện. Trong lúc nhất thời. Bằng Ma Vương cũng đã ẩn ẩn có chút dự cảm bất tường.

Liên hẳn đều có dự cảm bất tường, một bên Sư Đà Vương tắc càng là thấp thỏm bất an.

Hắn cẩn thận nói: "Dù sao cũng phải nghĩ cái biện pháp, không thể cứ đợi a."

Lẳng lẳng mà chăm chú nhìn này thuộc địa một hồi lâu, Bằng Ma Vương chậm rãi bơi quá khứ.

...

Bay trên mặt đất, nước sông ngừng, nguyên bản không khí khẩn trương lập tức thư giãn không ít.

Hầu tử về mặt nghi hoặc mà nhìn xem mặt sông, một hồi lâu. Quay đầu đối với Thiên Bồng hỏi: "Làm sao ngươi xem? Chẳng lẽ bọn họ hạ du chỗ không thể?"

Thiên Bồng ngẩng đầu lên nhìn hai mắt, chậm rãi lắc đầu.

Đang lúc này, hai đạo rớt thành lưỡi đao trạng linh lực đột nhiên theo trong sông vọt ra, một đường lướt trên bọt nước, giống như sa ngư vây cá

vậy hướng phía hầu tử trúc nâng đê đập phóng đi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không có có do dự chút nào, hầu tử duỗi giò tay lên, hai mặt một mình hộ thuẫn nhanh chóng tại đê đập kiếp trước thành.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, mặt sông đẩy ra sóng gợn hóa thành bọt nước hướng phía bốn phía quay cuồng mà đi, đê đập mảy may không tổn hao gì.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, này bốn phía trong sông vô số giống như đúc linh lực nhận cũng đã lao ra mặt nước, theo các phương hướng phóng tới đê đập.

Hầu tử cắn răng một cái, hai tay vừa bắm, hơn mười mặt một mình linh lực hộ thuẫn lẳng không sinh thành.

Trong lúc nhất thời, trên mặt sông một hồi ngưoi tới ta đi tranh đấu bắt đầu rồi, tóe lên bọt nước che khuất bầu trời.

Đang lúc mọi người lực chú ý đều bị cái này tranh đấu hấp dẫn thời điểm, chỉ thấy nguyên bản hấp hối Đà Khiết bắt chuẩn thời cơ một cái cuốn, hóa ra bốn tướng một cái cá sấu!

Cái này cá sấu tứ chi đều đã kinh nguyệt thối mớ hồ, nhưng hẳn còn có thật dài cao thấp hàm, còn có cái đuôi!

"Thực xin lỗi, Huyền Trang pháp sư. Ta cuối cùng còn là một cái độc xà, ngưoi không nên không đề phòng của ta." Một thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, chỉ thấy Đà Khiết há mồm phun ra một chi kim cái dùi, cắn, dùng sức hướng phía Huyền Trang quăng quá khứ.

Ngao Liệt triệt để mộng.

Hầu tử bả nhìn thẳng Đà Khiết nhiệm vụ giao cho hắn, có thể hắn như thế nào cũng không nghĩ ra của mình cái này biểu đệ dưới loại tình huống này, cư nhiên còn hóa ra bốn tướng tập kích Huyền Trang.

Trong lúc bối rối, Thiên Bồng hướng phía Huyền Trang vọt tới, Quyền Liêm quơ phục ma trượng phóng tới này lẳng không phi hành kim cái dùi, hắc hùng tinh tắc giờ lên hắc anh lưỡi lê hướng Đà Khiết.

Có thể bọn họ còn là không đủ nhanh.

Tự tại kim cái dùi sắp đâm vào Kim Thiên Tử lồng ngực trong nháy mắt, hầu tử kim cô bỗng đến.

Nhẹ nhàng nhảy lên, cũng đã đâm rách Huyền Trang da thịt kim cái dùi trực tiếp bị đẩy lùi đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, hắc anh thương trực tiếp xỏ xuyên qua cá sấu bụng. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Thiếu nợ hai canh. . . Yên tâm, ta đếm lấy. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 585: Âm Mưu

Máu tươi theo dưới chân sườn dốc chậm rãi chóng mặt mở, rót vào trong đất bùn.

Cá sấu hơi cuộn mình trước thân thể, thật dài hắc anh thương còn đâm vào trên bụng của hắc hơi rung động.

Cuối cùng lục địa một chỗ khác, máu tươi tại áo cà sa trên chóng mặt mở. Huyền Trang bụm lấy trước ngực miệng vết thương quý một chân trên đất.

Ở này ngán ngùi trong nháy mắt, hầu tử cũng đã ngăn cản đến Huyền Trang trước người, Thiên Bồng cùng Quyển Liêm cũng đã hộ đến Huyền Trang tả hữu.

"Huyền Trang pháp sư, ngươi không sao chứ?"

Thiên Bồng thân thủ muốn đi nắm Huyền Trang mạch môn.

Huyền Trang nhíu chặt trước mi, thông khổ địa lắc đầu, ánh mắt kia cách hầu tử xa xa địa nhìn qua nằm nằm trên mặt đất cá sấu.

"Ngươi cái này không biết tốt xấu gì đó!"

Hắc hùng tinh một tay lấy hắc anh thương hút ra, máu tươi tung tóe rơi vãi mà ra. Ngay sau đó, hắc nhắm ngay cá sấu mi tâm muốn hướng hạ đâm.

Tiểu bạch long vội vàng ngăn cản đến trước người, còn chưa kịp mở miệng, cũng đã bị hắc hùng tinh đẩy được thật xa.

Tự tại gấu chó ~ không ~ sai ~ tiểu ~ nói ~. Tinh chuẩn bị một kích chằm dứt Đà Khiết tính mệnh lúc...

"Ồ... Dừng tay..."

Hắc hùng tinh thương lãng không dừng lại, chậm rãi nghiêng đầu lại xem Huyền Trang.

Này một đôi giống như gai nhọn vậy đồng tử cũng kinh ngạc địa nhìn phía Huyền Trang.

"Hắn phải chết." Hầu tử kéo theo kim cô bổng muốn hướng Đà Khiết đi đến, lại đột nhiên phát hiện mình bị Huyền Trang cho tóm ở.

Huyền Trang nhìn qua hầu tử chậm rãi lắc đầu nói: "Đại thánh gia... Tha cho hắn một mạng. Hắn tội không đáng chết."

"Hắn vừa rồi muốn giết ngươi!"

"Đại thánh gia... Tha hắn, hảo sao?" .

Huyền Trang như trước gắt gao đất lấy hầu tử ống quần.

Nhìn Huyền Trang này hiện đầy mồ hôi lạnh, trắng bệch mặt, hầu tử lập tức khí không đánh một chỗ đến: "Ta nghĩ đến ngươi không cổ hủ. Hiện tại xem ra. Còn là không sai biệt lắm."

"Đây không phải cổ hủ. Đây là... Thiện niệm. Như bản tạng không lòng mang thiện niệm, như thế nào chúng đạo?"

Này nhìn về phía hầu tử trong ánh mắt lộ ra vô cùng kiên định.

Hầu tử lập tức khẽ giạt mình. Một hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng, nhẹ giọng thở dài: "Đi a, nghe lời người."

Bất đắc dĩ cười cười, hầu tử đối với hắc hùng tinh sử cái ánh mắt, ý bảo hấn thu tay lại.

Được đến hầu tử cho phép, hắc hùng tinh cái này mới chậm rãi đem giò lên cao hắc anh thương để xuống.

Huyền Trang nói khẽ: "Thả hấn a. Hấn là một cái hiếu tử, bất kể như thế nào... Đều khó có khả năng hội cỡi bỏ thuật pháp. Cho nên, ở lại đây lí cũng vô dụng."

Trong lúc nhất thời, này đày sông hai cái yêu vương đều có chút không dám cùng tín lỗ tai của mình.

"Hòa thượng này, là ngọc sao? Cứ như vậy thả đà long tiểu tử?"

"Có thể hay không là kế? Hòa thượng kia một mực tại hầu hạ đà long tiểu tử, nói không chừng bọn họ đạt thành cái gì hiệp nghị."

Bằng Ma Vương ung dung nhìn Sư Đà Vương liếc, nói: "Trừ phi đà long tiểu tử không nghĩ muốn cha của hấn hôn phách, nếu không có thể là kế?"

Trên lục địa, hắc hùng tinh cùng Ngao Liệt đều chậm rãi lui ra.

Đà Khiết kinh ngạc địa nhìn qua Huyền Trang một hồi lâu, mới cắn răng. Gian nan địa giãy dựa thân thể hướng cách đó không xa nước sông chuyển đi, không ngừng mà nháy mắt con người.

Sẽ chết sao? Bọn họ có thể hay không là chờ tại sau lưng ta động thủ.

Hòa thượng này nhất định là có mặt khác mưu kế. Bọn họ thả ta, nói không chừng là... Nói không chừng là...

Đà Khiết cắn răng từng điếm từng điếm đi phía trước thuyền, này trong óc giống như một đoàn đay rối vậy.

Có như vậy một sát, hấn thậm chí hy vọng Huyền Trang đột nhiên mở miệng làm cho hầu tử đem chính mình đánh thành thịt vụn, nói như vậy, tuy nhiên hấn còn là độc xà, có thể Huyền Trang cũng không thấy phải là nông phu.

Nếu như nói như vậy thật tốt, nói như vậy, chính mình vừa rồi một ít ném, có thể không thẹn với lương tâm.

Nhưng mà, thẳng đến hấn thuyền đến mép nước, hấn chỗ chờ đợi hết thủy đều cũng không có phát sinh.

Sau lưng, tất cả mọi người lẳng lẳng mà nhìn xem hấn, này đáy nước hai cái yêu vương cũng đều nhìn chăm chú hấn, chính là ai cũng không nhúc nhích.

Toàn bộ thế giới đều là yên tĩnh, một loại làm cho hấn cảm thấy vô hạn tội ác yên tĩnh.

Đà Khiết một đầu trông nhập trong nước sông, bắt đầu đong đưa trước cái đuôi chậm rãi đi phía trước bơi.

Đã lâu nước, có một loại choáng váng cảm giác, có thể này theo toàn thân trên vết thương truyền lại tới đau đớn cảm giác lại làm cho hấn càng thêm thanh tĩnh.

Chậm rãi bơi tới hầu tử trúc nâng đê đập bên cạnh, Đà Khiết theo trong nước dựng thẳng lên đầu lâu, nhìn qua Huyền Trang.

Giờ khắc này, hấn rốt cục tin tưởng không có ai chuẩn bị ở sau lưng đánh lén hấn.

Do dự rất lâu sau đó, hắn chậm rãi hướng phía Huyền Trang bái, nhưng sau đó xoay người lướt qua đê đập, trốn vào hắc trong nước.

Sóng gợn chậm rãi đẩy ra.

Hắn cũng không quay đầu lại mà hướng trước kim cái dùi rơi xuống phương hướng bơi đi.

Một khắc đó, trong đầu của hắn là chỗ trống.

...

Hắc thủy hà thượng du, thanh tâm đứng ở bát quái trên cùng Ngục Nhung Vương cách không đối mặt trước.

Trầm Hương nhìn thấy cái này mặt mũi tràn đầy là mao yêu quái, đã sợ đến hồn bất phụ thể, chăm chú địa dất lấy thanh tâm góc áo không dám nhúc nhích.

"Một hồi bắt khẩn." Thanh tâm bộ dạng phục tùng nhìn dưới đã bị thật lớn trì hoãn tốc độ chảy nước sông liếc, nhẹ giọng cười nói: "Vạn nhất té xuống, nhưng là sẽ thi cốt đều không có."

Trầm Hương nặng nề nhẹ gạt đầu.

"Ngươi là ai?" Ngục Nhung Vương cắn răng, phát ra ô ô tiếng gầm.

"Ngươi trông nom ta là ai?" Thanh tâm cười hì hì co lại tay, một chữ dừng một lần địa hô: "Ngục Nhung Vương!"

"Ngươi nhận thức bản vương?"

"Ngươi rõ ràng dám theo ta tự xưng bản vương? Trước kia, đều là tự xưng mặt tướng."

Lời này vừa nói ra, không chỉ là Ngục Nhung Vương hơi sững sờ, liền thanh tâm bản thân cũng là cả kinh.

"Mặt trướng?" Ngục Nhung Vương hai mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ, có chút kinh ngạc nhìn từ trên xuống dưới thanh tâm nói: "Người đang ở đây Hoa Quả Sơn ngốc quá? Vì cái gì bản vương hoàn toàn không có ấn tượng?"

Thanh tâm gượng cười, thao túng dưới chân bát quái chậm rãi lui về phía sau.

"Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!"

Một tiếng kinh thiên động địa rít gào, lập tức, Ngục Nhung Vương dưới chân nước sông đều nổ tung! Hắn tạo ra hai tay, hóa thành một đạo hắc quang hướng phía thanh tâm vọt tới.

Này thân dưới nước sông bị mãnh liệt sóng xung kích lướt trên.

"Bắt căng!"

"Ân!" Trầm Hương bỗng nhiên nhắm lại hai mắt, gắt gao ôm thanh tâm đùi.

Treo trên bầu trời bát quái nhanh chóng lui về phía sau, xoay tròn bên trong, hơn mười loại pháp khí theo thanh tâm trong tay áo huy sái mà ra, đủ mọi màu sắc địa, trong nháy mắt hiện đầy cả bầu trời.

"Người đến tột cùng là ai!"

Ngục Nhung Vương lợi trảo gào thét lên hướng thanh tâm vọt đến quá khứ, lại bị bát quái dùng một loại không thể tưởng tượng góc độ nhẹ nhàng linh hoạt địa hiện lên. Đang lúc hắn quay đầu chuẩn bị lần nữa phát động

công kích. Hai đạo rồng nước cuốn theo trong sông nhanh chóng nhô lên. Hơi nhoáng một cái. Tụ giống như hai cây cự côn vậy hướng hẳn đập bề tới.

Chỉ thấy Ngục Nhung Vương lẳng không một cái quay cuồng, tạo ra hai tay. Bành trướng linh lực nổ tung, trực tiếp liền đem cùng mình gần trong gang tấc hai đạo rồng nước cuốn tạc chặt đứt.

Nước sông từ trên bầu trời trút xuống dưới xuống.

Kịch chiến giờ mới bắt đầu.

Tại thanh tâm trong tay, các loại kỳ quái pháp khí, thuật pháp huy sai mà ra, không kịp nhìn.

Có có thể kích khởi rồng nước cuốn viên cầu, có có thể thao túng phong nhận phiến lá, có thể ngưng tụ thành khổng lồ linh lực bắn ra đĩa, tự động qua lại châm cứu truy tung phi kiếm...

Trong lúc nhất thời. Cả bầu trời đều hiện đầy đủ loại kiểu dáng công kích.

Hai thanh phi kiếm cùng Ngục Nhung Vương giao thoa mà qua, một ngọn phong nhận mượn cơ hội theo vai của hắn thổi qua, máu tươi tóe lên, lại không có cách nào ngăn cản Ngục Nhung Vương thế công.

Dựng thẳng lên hộ thuẫn bị Ngục Nhung Vương lợi trảo cường chế đánh bại. Trong nháy mắt, Ngục Nhung Vương cũng đã giết thanh tâm bên cạnh. Nhưng mà, mỗ đủ kính một trảo còn không có đánh trúng thanh tâm, nhất quyền hắc phong đã đem hắn bao quanh bao vây trong đó. Chờ hắn theo hắc phong trung tránh thoát đi ra, thanh tâm sớm đã né ra trên trăm trượng cự ly.

Một hồi truy đuổi chiến bắt đầu rồi.

Ngục Nhung Vương đuổi sát không tha, thanh tâm giá trước bát quái mang theo Trầm Hương một đường chạy thực mạng.

Thanh tâm thuật pháp cùng pháp bảo nhiều đến làm cho người ta hoa mắt, mệt mỏi tại tu vi không đồng đảo. Sát thương có hạn, chích có thể tạo được chậm lại Ngục Nhung Vương thế công tác dụng.

Chậm rãi. Ngục Nhung Vương cùng thanh tâm trong lúc đó cự ly càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

...

Lúc này, hầu tử một nhóm còn như trước bị nhốt ở đằng kia chỉ còn lại có một đỉnh điểm trên lục địa.

Đáy sông hạ, Đà Khiết cũng đã ngậm kim cái dùi chậm rãi hướng hai vị yêu vương bơi đi.

Này kim cái dùi cuối cùng, dính Huyền Trang huyết bộ phận cũng đã trở nên đỏ bưng, hơn nữa đang tại từng điểm từng điểm mà lan tràn ra.

Bằng Ma Vương co lại tay, mặt mày hơn hở địa nhìn Đà Khiết.

Chậm rãi đi đến hai vị yêu vương bên cạnh, Đà Khiết khẩu buông lỏng, này kim cái dùi lúc này rơi xuống trên mặt đất, chính hắn cũng cả ngã sấp tại đáy sông bùn cát trên.

Bằng Ma Vương vội vàng bước nhanh tiến lên đem này kim cái dùi nhặt lên, nắm trong tay tinh tế xem xét.

"Hắc, không nghĩ tới, rõ ràng thật sự vào tay huyết a."

Đà Khiết giãy dụa lấy trở mình xoay người, dứt quăng nói: "Các người muốn ta làm, ta đã làm. Ta... Chừng nào thì đi giết Ngụy Chinh... Còn có, phụ vương ta hôn phách, khi nào thì có thể đầu thai?"

"Đừng nóng vội, cái này ta sẽ giúp người hỏi một câu. Đã Địa Tạng vương cũng đã mở miệng, tự chắc chắn sẽ không nuốt lời." Bằng Ma Vương dùng ống tay áo của mình tinh tế địa lau lau rồi một phen kim cái dùi, thu vào trong ngực, lại ngược lại cười hì hì đối nằm ngã xuống đất Đà Khiết nói ra: "Bất quá, chúng ta bây giờ còn có một cái khác bản sổ sách có thể coi là."

"Một cái khác bản... Sổ sách?" Đà Khiết chậm rãi ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc địa nhìn qua Bằng Ma Vương.

"Đúng. Ai bảo người đi lên thấy kia bạch long tiểu tử?" Bằng Ma Vương trên mặt vui vẻ chậm rãi biến mất.

"Cái này... Hẳn là biểu ca ta... Hẳn đang bảo ta, cho nên ta liền..."

"Ta có nói qua là người biểu ca người có thể đi lên gặp sao?" .

"Chính là... Chính là..."

Ngôn ngữ trong lúc đó, Sư Đà Vương cũng đã tản bộ, đi tới bên kia, một trước một sau đem Đà Khiết bọc đánh.

"Các người muốn làm gì?" Đà Khiết hoảng sợ địa hô: "Không có Địa Tạng vương mệnh lệnh, các người không thể đụng đến ta!"

"Cần Địa Tạng vương mệnh lệnh sao?" . Bằng Ma Vương lập tức bật cười, ung dung nói: "Địa Tạng vương còn chưa nói qua phải giúp người báo thù, ta không giống với thay hẳn đồng ý sao?" .

"Cũng không nói gì... Qua?" Đà Khiết lập tức giật mình.

Ung dung địa nhìn há to miệng Đà Khiết, Bằng Ma Vương vừa dùng tay gõ gõ chính mình phương thiên họa kích mũi kích, một mặt một chữ dùng một lần nói: "Cho ta nghe rõ ràng, do đâu đến vĩ, Địa Tạng vương nói qua một câu, chính là để cho chúng ta mang tới Huyền Trang huyết mà thôi. Người nghe hiểu ý tứ của ta không có?"

Đà Khiết khước mắt bỗng nhiên run rẩy.

...

Thuộc địa trên, hầu tử ôm kim cô bổng, như trước vô cùng buồn chán địa nhìn vô biên vô hạn nước sông.

Đột nhiên, hấn mãnh phát hiện này nước sông chính đang nhanh chóng trở nên thanh tịnh! (chưa xong còn tiếp...)

ps: : Mới a, cầu đặt cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 586: : Bạo Tẩu Kim Thân

readx;

Hắc thủy trên sông, thanh tâm còn đang mang theo Trầm Hương qua lại chạy thực mạng.

Ngục Nhung Vương đột nhiên dừng lại thân hình.

Cúi đầu nhìn lại, hắn đột nhiên phát hiện này nguyên bản đen nhánh như mực nước sông đang lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ trở nên thanh tịnh. Trong nội tâm lập tức cả kinh.

Đối tại trên mặt sông người mà nói, nước sông có hay không đã bắt đầu trở lại như cũ, có thể nói là vừa xem hiểu ngay. Đối tại tại đáy sông người mà nói lại không nhất định.

Thuật pháp như trước duy trì, ý nghĩa đáy sông hết thủy trên mặt sông như trước không cách nào cảm giác đến. Mà một khi có thể cảm giác đến, tất ý nghĩa thuật pháp dĩ nhiên giải trừ. Mà đối với thân ở đáy sông, hơn nữa có được phá giải hắc thủy ngọc thạch người mà nói, giải không giải khai thuật pháp, đều có thể rõ ràng địa xem vật, cho nên vô luận nước sông như thế nào biến hóa, bọn họ cũng sẽ không có mảy may cảm giác.

...

Chích một sát, hầu tử cũng đã trước tại những người khác kịp phản ứng.

Hắn vũ động kim cô bông bày ra một cái đột thứ tư thế.

"Trường!"

Tùng tiếng quát, trong tay kim cô bông lập tức hóa thành một đạo kim quang bỗng nhiên duỗi dài, đâm thủng đê đập tà tà địa cắm vào sóng biển bên trong.

...

"Yên tâm đi, ta sẽ bả hồn phách của ngươi mang về địa phủ, cho ngươi cùng ngươi này thân ái phụ vương cùng một chỗ tướng mạo tư thù! Ha ha ha ha!"

Một hồi trong lúc cười to, Bằng Ma Vương chậm rãi giơ lên phương thiên họa kích nhắm ngay Đà Khiết cổ họng, mắt lộ ra hung quang.

Đang lúc này, Đà Khiết lại chậm rãi nở nụ cười, này trong tươi cười có một loại nói không nên lời giáo hoạt.

Không đợi Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương theo Đà Khiết cái này mỉm cười trung cảm giác ra cái gì đến, Bằng Ma Vương cũng đã cảm thấy sau lưng mát lạnh, này nước chậm rãi khuếch tán ra, lắc lư hắn vũ mao.

Đang muốn rơi xuống phương thiên họa kích dừng lại.

Này sau lưng gì đó cũng đồng dạng dừng lại, lơ lửng tại cự ly Bằng Ma Vương sống bộ không đủ một thước địa phương.

Bằng Ma Vương tròn tròn mắt vẫn không nhúc nhích địa đứng, hoảng sợ địa nhìn về phía Sư Đà Vương.

Giờ này khắc này, Sư Đà Vương sớm đã cả kinh há to miệng.

Vô thanh vô tức lơ lửng sau lưng Bằng Ma Vương, là kim cô bỗng một mặt. Này một chỗ khác, còn giữ tại cách xa nhau hai dặm có hơn bay trên mặt đất hầu tử trong tay.

"Người... Người rõ ràng dám coi bỏ thuật pháp!" Sư Đà Vương bỗng nhiên rống lên.

"Ta có cái gì không dám? Khái khái..." Một vòi máu tươi theo Đà Khiết trong miệng tràn ra, chậm rãi phiêu đảng trong nước.

Hắn mặt không biểu tình mà nhìn lên trước đỉnh đầu dương quang cũng thấu bất nhập vực sâu, nói khẽ: "Các người có thể gạt ta. Chẳng lẽ ta còn hội ngộ chờ chết sao?"

Này trên mặt vui vẻ càng đậm, này là một loại cuối cùng vùng vẫy giây chết, điên cuồng cười.

"Không bằng... Cùng chết a?"

Hai vị yêu vương đều chăm chú địa căn răng, hoảng sợ địa nhìn qua đã có chút ít điên cuồng. Lại hấp hối Đà Khiết.

Hầu tử thanh âm đồng thời tại hai cái yêu vương trong đầu vang lên.

"Bỏ vũ khí xuống. Hiện tại bỏ vũ khí xuống, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ta còn có thể phần thưởng các người một cái chết không toàn thân. Vạn năm từ nay về sau, hồn phách của các người còn có thể luân hồi. Nếu không, chính là hồn phi phách tán. Vĩnh không siêu sinh!"

Bằng Ma Vương tay tại run, này mỗ căn được khanh khách vang lên.

Sư Đà Vương nhãn cầu qua lại chuyển động, cũng đã triệt để luống cuống.

"Làm sao bây giờ?" Sư Đà Vương dùng truyền âm phương thức hoảng sợ mà hỏi thăm: "Làm sao bây giờ? Nước cũng đã trở lại như cũ, chúng ta... Chúng ta chết chắc rồi! Lần này thật sự chết chắc rồi! Lúc trước tự không nên tới! Sẽ không nên..."

"Không cần phải sợ! Ngươi phé vật! Không cần phải sợ!" Bằng Ma Vương thanh âm trực tiếp oanh tạc tại Sư Đà Vương trên linh hồn.

Lập tức, nguyên vốn đã chân nhũn ra Sư Đà Vương trần định xuống tới.

"Chúng ta, còn có cơ hội... Không cần phải sợ, chúng ta còn có cơ hội." Bằng Ma Vương trợn tròn tròn mắt, từng đạo truyền âm được đưa vào Sư Đà Vương trong đầu.

"Đại thánh gia, Đà Khiết cái này mệnh cho ngươi, muốn chém giết muốn róc thịt. Tự nhiên muốn làm gì cũng được."

Hầu tử nhàn nhạt đáp: "Mạng của ngươi không đáng tiền."

"Ta biết rõ... Tóm lại, mặc ngươi xử trí." Nói đi, Đà Khiết nhắm lại hai mắt, vẫn không nhúc nhích địa nằm tại đáy sông.

Đà Khiết cũng đã triệt để buông tha cho, này mặt khác hai phe, lại còn đang giằng co trước.

Hầu tử kim cô bông chậm rãi gần sát Bằng Ma Vương lưng, tựa hồ tại thúc giục đối phương làm ra cuối cùng trả lời thuyết phục. Này hai cái yêu vương lại đang không ngừng qua lại địa sử suy nghĩ sắc.

Đột nhiên, Sư Đà Vương một tiếng bạo rống, vung cửu hoàn đại đao tự hướng Đà Khiết chém đi!

"Cầu không đòi được ăn cút!" Hầu tử hơi điều chỉnh kim cô bổng, cách hai dặm cự ly dùng này dài nhỏ được tự hồ chỉ còn lại một cái thẳng tắp gậy gộc gọn gàng đưa Sư Đà Vương trong tay cứu hoàn đại đao đánh bay.

Ngay sau đó. Nặng nề chọc tại Sư Đà Vương trên phân bụng, đưa hẳn cả đỉnh bay.

Máu tươi tạt trong nước sông chậm rãi chóng mặt mở.

Lại một cái cuốn, kim cô bổng đánh vào đang muốn trốn chết Bằng Ma Vương vai, đem Bằng Ma Vương trong tay phương thiên họa kích đều đánh rớt trên mặt đất.

Hai yêu vương tách ra hai bên bắt đầu mất mạng địa chạy trốn.

Thiên Bồng thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

"Không tốt đánh. Quá xa, sử không được kính." Hầu tử nhàn nhạt thờ dài, cầm trong tay kim cô bổng cắm vào Đà Khiết bên cạnh bùn cát trung.

Kim cô bổng một mặt biến trọng thành lớn, một mặt bổng nhiên rút ngắn, đem hầu tử hướng phía Đà Khiết vị trí bổng nhiên giật quá khứ.

Nước sông thuật pháp giải trừ, pháp trận lại còn đang. Cái này cũng có lẽ đã là hầu tử trước mắt hữu hiệu nhất di động phương thức đi.

Cùng lúc đó, Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương cũng đã vội vã địa đi tới đáy sông pháp trận mắt trận bên cạnh.

Sư Đà Vương vội vàng địa muốn hướng này trong mắt trận kim thân tiến lên. Một bên Bằng Ma Vương cả kính, liền tranh thủ hẳn ngăn lại.

"Người phải làm sao?"

"Mang... Mang đi kim thân..."

"Mang người nương! Mang theo kim thân, hai người chúng ta đều đừng nghĩ trốn!"

Nói đi, Bằng Ma Vương một bả đẩy ra Su Đà Vương, chính mình cúi người hai tay khấu tại pháp trận hai cái tiết trên mắt.

Đạo đạo linh lực theo Bằng Ma Vương lòng bàn tay chảy vào pháp trong trận, lập tức, cả pháp trận phóng xạ ra giống như mặt trời mới mọc vậy sáng chói hào quang!

Lúc này, hầu tử cũng đã rơi xuống Đà Khiết bên cạnh.

"Còn sống không?"

"Sống... Còn sống."

"Vậy là tốt rồi hảo còn sống, quay đầu lại với người tính sổ cái!"

Xoay người một cái, hầu tử giơ lên kim cô bổng, nhắm ngay trăm trượng có hơn Bằng Ma Vương thẳng đâm tới.

Nhưng vào lúc này, kịch biến bắt đầu rồi.

Cả hắc thủy trong sông nước đều giống như sôi trào vậy tại quay cuồng, cường đại thủy áp vội vàng không kịp chuẩn bị địa theo bốn phương tám hướng đánh úp. Cả đáy sông nước cũng như cùng trong dòng xoáy chảy xiết nước vậy tàn sát bừa bãi trước, mà ngay cả quang ảnh đều trong đó vụn vụn.

Này nằm ngã vào đáy sông Đà Khiết đều thiếu chút nữa bị cả nhấc lên, cũng may hầu tử đơn cước đạp ở cũng cho hắn thi triển một cái hộ thuẫn, lúc này mới bảo vệ hãn một mạng.

Đột phá trăm trọng cự ly, mắt thấy này kim cô bỗng muốn đâm trúng Bằng Ma Vương cái ót. Có thể nhưng vào lúc này, kim cô bỗng tại tàn sát bừa bãi nước chảy trùng kích hạ, lệch.

Một kích không trúng, Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương cuồng quét nương nước chảy lực lượng hướng hai bên chạy thực mạng.

Hầu tử nghĩ đuổi tới.

Đáng tiếc là. Nước chảy tại trợ giúp Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương chạy thực mạng, cũng đang ngăn cản trước hầu tử truy kích, làm cho hấn nửa bước khó đi.

Trong mắt trận kim thân chậm rãi mở mắt ra, đó là một đôi tinh khiết kim sắc nhãn cầu. Phóng xạ trước khiếp người tâm hồn quang.

"Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật..."

Trong nháy mắt, hằng hà thanh âm theo bốn phương tám hướng đánh úp, cảm giác kia thật giống như thân ở chúng tăng bên trong vậy.

Đà Khiết thống khổ địa tại lặn.

Cuồng quét bên trong. Hầu tử giơ lên kim cô bỗng qua lại ngấm bắn hai vị yêu vương. Đáng tiếc là này nước chảy lực lượng thực sự quá cường đại, cách xa nhau mấy trăm trọng cự ly, dưới loại tình huống này hầu tử cái này một mặt tay run một phần, đến một chỗ khác, cũng đã là mấy trọng thành kiến!

Cảm giác kia, tựa như cùng một phạm nhân cầm gậy gộc tại đánh bay vũ ruồi bọ vậy, dù có ngàn quân lực, cũng đừng làm gì được.

Trong nháy mắt, hai vị yêu vương cũng đã chạy trốn không thấy bóng dáng.

"Nương!" Hầu tử ngược lại nhìn phía kim thân.

Lúc này, này kim thân cũng đã chậm rãi treo trên bầu trời mà dậy. Trên người quần áo đều rút đi, biến thành một cái khô quắt tãng nhân bộ dáng. Dưới pháp trận đồ đằng chuyển động tốc độ cũng đã nhanh đến hoa mắt.

Cảm giác kia, thật giống như một bàn cơ giới công suất bị mở ra cực hạn, tùy thời đều có sụp đổ khả năng.

Nguyên bản đen kịt đáy sông đã bị chiếu thành ban ngày, khổng lồ lực lượng đang tại hội tụ.

Giờ này khắc này, nước sông mãnh liệt trình độ sớm đã không phải là lúc trước có thể so sánh, tại cái này trong nước sông, hầu tử thậm chí đều chỉ có thể khởi động năm trượng phạm vi hộ thuẫn.

Hắn có thể tinh tường cảm giác được, cái này kim thân thượng lực lượng, thậm chí không thua bởi Chính Pháp Minh Như Lai. Không thua bởi Thông Thiên Giáo Chủ...

"Ngươi hiểu được điều khiển cái này kim thân sao?"

"Không... Không hiểu..."

Hầu tử khóe mắt hơi kéo ra.

Thừa dịp này kim thân lực lượng vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành, hắn xoay người một cái đem Đà Khiết theo nước bùn trung nâng lên, kẹp ở dưới nách.

"Trường ——!"

Kim cô bông lại một lần ra nước, rơi xuống hắc hùng tinh bên chân.

Hắc hùng tinh liền vội vươn tay cầm.

"Phanh" một tiếng. Hầu tử cùng Đà Khiết cùng nhau bị kéo ra mặt nước.

"Thế nào? Giải quyết sao?" Tiểu bạch long vội vàng mà hỏi thăm.

"Không có." Hầu tử âm một tiếng đem Đà Khiết vung trên mặt đất, xoay người lại xông vào hà.

Không bao lâu, cả mặt sông đều trầm mặc, thật giống như thật là làm không đến phát sinh vậy.

Bãi sông trên tất cả mọi người duỗi dài cổ lỏng lỏng mà nhìn xem.

"Oanh ——!"

Một tiếng vang thật lớn, hai cái cự nhân đồng thời theo trong sông đứng lên!

Một cái là sử xuất pháp thiên tượng địa hầu tử, một cái là do nước sông hội tụ mà thành cự nhân. Từ xa nhìn lại. Cùng loại với một cái tăng nhân hình dáng, này chỗ mi tâm một điểm kim quang lập loè.

Thuộc địa trên tất cả mọi người cả kinh há to miệng.

Hầu tử lộ ra răng nanh, lộ ra lợi trào, đập trên bọt nước, giống như một con đon thuần giống như dã thú gào thét hương này cự đại tăng nhân vọt tới.

Mỗi một bước, đều kích khởi kinh thiên sóng lớn.

Thiên Bồng vội vàng khởi động hộ thuẫn đem tất cả mọi người hộ trong đó.

Mặt khác, này cự đại tăng nhân cũng hướng hầu tử vọt tới.

Một tiếng kinh thiên động địa nổ.

Cao tới mấy trăm trượng hai cái cự nhân nặng nề mà đụng vào nhau, kích khởi sóng xung kích dọc theo mặt đất lướt đi, càng đem bên cạnh bờ sông trên cây nhỏ nhỏ tận gốc!

...

Hơn ngoài mười dặm, thanh tâm còn đang giá trước bát quái qua lại địa bỏ chạy, xa xa địa chứng kiến này hai cái cự đại thân ảnh, lập tức lấp bấp kinh hãi.

Này sau lưng Ngục Nhung Vương hơi sững sờ, vội vàng quay đầu hướng phía phía tây bỏ chạy.

...

Cự nhân cùng cự nhân trong lúc đó cận thân chém giết chính thức bắt đầu rồi.

Hầu tử gào thét hướng phía tăng nhân mi tâm một ít điểm kim quang chộp tới, này tăng người thân thể co rụt lại, tránh thoát hầu tử công kích, ngay sau đó, một kích nặng nề đánh vào hầu tử trên phần bụng.

Thừa dịp cơ hội này, hầu tử trực tiếp đem cổ của đối phương kẹp ở dưới nách, đối với đối phương lưng một hồi khuỷu tay kích.

Đây là đơn thuần nhất lực lượng cùng lực lượng đối kháng, hai cái cự nhân trong lúc đó, mỗi một động tác đều là kinh thiên động địa, mỗi vượt

qua một bước đều là đất rung núi chuyển.

Kinh thiên sóng lớn dùng hai người này làm hạch tâm hướng phía bốn phía điên cuồng mà tàn sát bừa bãi ra, một lần lại một lần địa phát tại Thiên Bồng trên hộ thuẫn.

Hộ thuẫn bên trong tiêu bạch long ung dung thở dài: "Cái này thật đúng là trường kiến thức, còn có thể như vậy đánh..."

Trong nháy mắt, tăng nhân đã bị hầu tử đẩy ngã tại trong nước sông một hồi chà đạp. Ngay sau đó, hầu tử cũng bị vạ ngã, song phương tại trong nước sông uốn éo đánh cùng một chỗ.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn xem.

Một trận này, trợn vện đánh một canh giờ.

Sóng cồn một lần lại một lần địa cộ rửa lục địa, phản phản phục phục, phản phản phục phục.

Một canh giờ sau, theo hầu tử lại một lần đem đối phương áp đảo, một quyền từ trên xuống dưới chen vào vào trong nước.

Này hướng phía hầu tử mặt đập tới cự đại nắm tay lập tức cứng lại rồi. Ngay sau đó, băng thành dậy sóng hồng thủy tán loạn.

Trên bầu trời huyền phù pháp trận triệt để toái đi.

Hầu tử thở hồng hộc địa nhìn qua này tăng nhân biến mất phương vị, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến biến mất trên mặt sông, chỉ để lại vài một cái dòng xoáy cực lớn.

Sau một lát, hầu tử nhảy ra mặt nước, toàn thân ướt sũng địa rơi xuống trước mặt mọi người, đem còn hoàn hảo không tổn hao gì kim thân, Bằng

Ma Vương phương thiên họa kích, Sư Đà Vương cửu hoàn đại đao cùng nhau vung trên mặt đất.

Nhìn chung quanh một vòng mọi người, hấn kéo theo kim cô bổng cùng Huyền Trang gặp thoáng qua, nhẹ giọng thở dài: "Cái này quý đông tây thật khó quán a, bất quá... Còn là thắng." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu đặt cầu đặt, cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 587: Đứa Bé Kia Gọi Gì?

Triều dương chậm rãi bay lên, sáng chói quang huy rơi thế gian.

Kịch liệt rung chuyển sau, nước sông đang tại từng điểm từng điểm địa lui bước, nguyên bản bị nước sông ngâm lục địa đang tại từng điểm từng điểm địa một lần nữa lộ ra mặt nước.

Giảng co vài ngày, cái này hắc thủy hà chuyện tình cũng rất cực cáo một giai đoạn, một đoạn. Theo nước sông quy về bình tĩnh, dần dần địa, Thiên Bồng cũng rất cực có thể cởi bỏ hộ thuẫn.

Huyền Trang cùng tiểu bạch long ngồi xổm Đà Khiết bên cạnh tinh tế địa giúp hẩn thanh lý trước miệng vết thương.

"Huyền Trang pháp sư... Thực xin lỗi..."

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, như trước tinh tế địa giúp hẩn thanh lý trước miệng vết thương.

Nhìn bộ dáng này, phỏng chừng lại là chuẩn bị muốn tha thứ Đà Khiết. Điều này làm cho hầu tử lược qua lược qua có chút không vui.

Bất quá, cũng là không có biện pháp a.

Nói cho cùng, cái này đi về phía tây vai chính còn là Huyền Trang, được dựa vào hẩn đến chứng đạo. Lúc trước Huyền Trang câu nói kia, trực tiếp tựu hỏi được hầu tử sững sờ.

"Không lòng mang thiện niệm, như thế nào chứng đạo?"

Đúng vậy a, nếu như đạo đều chứng không được nữa, đoạn đường này còn có cái gì ý nghĩa.

Đi a, nhìn Đà Khiết này nửa chết nửa sống bộ dạng, dù sao thì ra là cá cá nhỏ tôm nhỏ, Huyền Trang nghĩ che chở tựa che chở a. Kế tiếp chăm chăm căng điếm, khôi phục được không sai biệt lắm, đuổi đi là được.

Bất quá, hiện tại giống như ngoại trừ cái này chết khiếp, còn có một toàn bộ chết phải xử lý a.

Nghĩ, hầu tử thân thủ sửa sang chính mình ướt sũng bộ lông, mắt lé nhìn phía một bên nằm ngã xuống đất vẫn không nhúc nhích kim thân. Có thể vừa mới chuẩn bị muốn mở miệng, hấn tựa giật mình.

"Đại thánh gia, làm sao vậy?" Một bên hắc hùng tinh hỏi.

Hầu tử không có trả lời, hấn nhú lại lông mày hướng hắc thủy hà thượng du phương hướng nhìn quá khứ.

Xa xa địa, mọi người thấy đến có đồ vật gì đó chính chậm rãi hướng nơi này bay tới.

"Thanh tâm? Nàng tới làm gì?"

...

Bát quái chậm rãi hạ thấp độ cao, lướt trước mặt sông phi hành.

Hào quang trung, trên mặt sông điếm điếm trong suốt cùng nó giao thoa mà qua, hảo không huyền lệ.

Trầm Hương nhắm mắt lại, chăm chú địa dặt lấy thanh tâm tay.

"Sự phụ của ngươi thì ở phía trước."

"Sự phụ ta?" Trầm Hương cả kinh, vội vàng mở to mắt nhìn qua thanh tâm.

"Chính là con khi, ân... Tôn Ngô Không, nghe qua sao?"

Trầm Hương vội vàng trọng trọng gật đầu: "Ta nghe nói thư tiên sinh nói qua. Hắn thật là lợi hại, đại nháo thiên cung, không người có thể địch! Cuối cùng bị Như Lai phạt tổ cho chế trụ."

"Chính là hắn, nếu như hắn không thu ngươi sao. Đến lúc đó ta lại thu ngươi vì đồ. Dùng tư chất của ngươi, nếu như hắn chịu thu, rất nhanh có thể có sở thành tựu. Dù sao cái này trong tam giới vô luận cái dạng gì đan dược, hắn đều có thể khiến cho. Đương nhiên, ta cũng vậy có thể khiến cho đến."

"Này... Hắn sẽ thu sao?" Trầm Hương cẩn thận mà hỏi thăm.

Thanh tâm đốt cái cằm lược qua nghĩ sơ hạ. Nói: "Theo đạo lý, phải không hội thu. Chúng kiến trâm gài tóc, hắn hẳn là sẽ lập tức đi Hoa Sơn mới đúng."

Nói, thanh tâm nhàn nhạt cười cười.

Bát quái xoay tròn lấy, chậm rãi rơi xuống bãi sông trên.

Những người khác yên lặng mà nhìn xem.

Hầu tử mở ra cước bộ, chống kim cô bổng từng bước một tiến về phía trước.

Hắn nhìn coi thanh tâm, lại nhìn coi Trầm Hương, miễn cưỡng địa đào trước lỗ tai nói: "Sao ngươi lại tới đây? Thật đúng là xảo a, chúng ta đánh

xong người tựu đến, tới có thể thật là đúng lúc."

"Ta sớm đã đến." Thanh tâm theo bát quái trên đứng lên. Mặt không biểu tình mà nhìn hầu tử liếc, nhảy lên nhảy xuống bát quái, lại xoay người đem Trầm Hương ôm xuống tới, nói khẽ: "Không phải ta tới, người cho rằng là ai giúp người ngừng thượng du nước?"

"Người đã ngừng lại thượng du nước?"

"Người không có cảm giác đến sao?"

Hầu tử tròn trắng mắt, cười đùa nói: "Thật có lỗi, thực không có cảm giác gì."

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử chỉ vào cái khác mọi người hỏi: "Uy, các người cảm thấy không có?"

Cái khác tất cả mọi người không lên tiếng, chỉ là yên lặng mà nhìn xem hai người.

Hầu tử lộ làm ra một bộ vô lại sắc mặt. Buông tay ra nói: "Người xem đến a, không có người cảm giác được a. Cũng không biết có phải hay không là đặc biệt tìm như vậy một cơ hội đến đòi công lao, không có chiếm được, thật sự là không có ý tứ a."

Cái này vừa nói. Thanh tâm này mặt lập tức đỏ lên.

Trầm Hương trên mặt hoảng sợ địa nhìn lên trước thanh tâm.

Cảm tức hầu tử một hồi lâu, thanh tâm cắn răng, thật sâu hấp hai cái khí đạo: "Ta tới nơi này không phải đến với người múa mép khua môi."

Nói, nàng theo bên hông lấy ra trâm gài tóc, hướng phía hầu tử đã đánh qua.

Vững vàng địa tiếp được thanh tâm ném tới trâm gài tóc, hầu tử mở ra tay mặt không biểu tình mà nhìn thoáng qua.

Cái nhìn này. Hầu tử biểu lộ lập tức cứng lại rồi.

Cái này trâm gài tóc hẳn làm sao có thể không nhận biết?

Thanh tâm cùng Quán Giang Khẩu cũng không đụng chạm, tương phản, cùng Nam Thiên Môn tựa hồ còn có chút giao tình. Tìm chút gì đó quan hệ, đi chút gì đó phương pháp, muốn gặp Dương Thiên cũng không phải là không có khả năng. Bắt được cái này trâm gài tóc cũng không có gì quá kỳ quái.

Có thể cái này tiêu nha đầu lúc này mang theo trâm gài tóc đến thấy mình, xem như vài cái ý tứ?

Gặp hầu tử biểu lộ có chút khác thường, thanh tâm lúc này cao ngạo địa ngẩng đầu lên.

Ngấn ngùi trầm mặc sau, hầu tử sắc mặt như thường địa đem trâm gài tóc thu vào, nói khẽ: "Có ý tứ gì?"

"Có người để cho ta cho người tiện thể nhắn."

"Nói cái gì?"

Thanh tâm đem Trâm Hương đẩy hướng tiến đến, một chữ dừng một lần nói: "Tam thánh mẫu nói, cho người thu hẳn vi đồ. Sau này làm cho hẳn bỏ ra Hoa Sơn, đem tam thánh mẫu cứu ra."

"Bỏ ra... Hoa Sơn?" Cái này vừa nói, hầu tử hô hấp lập tức có chút dồn dập.

Dương Thiên ý tứ, hầu tử tự nhiên là hiểu rõ. Có thể hẳn bây giờ có thể đi không?

Nếu như có thể đi, hẳn còn ở nơi này làm gì vậy?

Tự tính ly khai Ngũ Hành sơn, hẳn cũng không có nhanh nhẹn cái này tam giới. Chỉ cần Như Lai phật tổ một ngày vẫn tồn tại, thật giống như tại đỉnh đầu của hẳn huyền một thanh kiếm đồng dạng.

Chớ nói bỏ Hoa Sơn cứu Dương Thiên, chính là khôi phục thiên đạo tu vi, hầu tử nói là không cần phải, kỳ thật cảm giác không phải là không dám?

Bất luận cái gì quá mức cử động, cũng có thể cho phật môn dùng lấy có. Bất kỳ có gì, đều có thể mang đến người bên cạnh thương vong. Hơn sáu trăm năm trước trận kia tai nạn, loại đó bất lực đau nhức, bất kể như thế nào, hầu tử cũng không nghĩ lại trải qua một lần.

Chẳng lẽ lúc này đi đem Dương Thiên tiếp đi ra, làm cho nàng cùng mình cùng một chỗ gánh chịu cái này phong hiểm sao?

Hầu tử không nguyện ý, cũng không dám.

Nháy mắt con người, hầu tử nói khẽ: "Trâm gài tóc lưu cho ta, người mang theo đứa nhỏ này trở về đi, ta không thu cái gì đồ đệ."

"Sau đó thì sao?"

"Cái gì sau đó?"

"Cái gì sau đó?"

Trong lúc nhất thời, bốn mắt giao đúng, hai người cách ba trượng cự ly cứ như vậy cứng lại rồi.

Trầm Hương ngửa đầu, mở to hai mắt, ánh mắt kia tại lẫn nhau trong lúc đó qua lại.

Này người xung quanh cũng đều yên lặng mà nhìn xem.

Một hồi vi gió thổi qua, xoáy lên mặt đất cát bụi.

Thanh tâm lông mày hơi chau lên: "Người, tựa không có ý định làm chút gì đó sao?"

"Ta làm cái gì dùng được trước hướng người báo cáo không?"

Thanh tâm lập tức khí không đánh một chỗ đến, khẽ nói: "Người có thể thật dễ nói chuyện sao?"

"Ta không có thật dễ nói chuyện?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng nói: "Chính xác ra, kỳ thật ta không thể không thật dễ nói chuyện, mà là ta hoàn toàn không nghĩ nói chuyện với người. Người nghe rõ ràng, ta rất chán ghét rất chán ghét người, phi thường chán ghét người, hy vọng người cút đi được rất xa, không cần phải lại dính bất luận cái gì cùng ta chuyện có liên quan đến. Nếu như người không phải ta sư muội, nếu như không phải xem tại lão nhân phân thượng, ta sớm làm thịt người. Có lẽ còn không chỉ làm thịt đơn giản như vậy. Còn có, ta cùng Dương Thiên chuyện tình không cần người quan tâm, không quản người là xuất phát từ hảo tâm còn là ác ý, đều không cần người quan tâm. Cái này là chuyện riêng của chúng ta, không tới phiên người trông nom. Người nghe hiểu sao?"

Một hơi, hầu tử đem thật dài nhất đoạn văn đều nói ra.

Cái này một đại ngưng nói cho hết lời, thanh tâm cả đều ngo ngẩn.

Nàng hơi mở to hai mắt, có chút kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử.

Nói đi, hầu tử khoát tay, làm cá "Thỉnh" thủ thế, xoay người liền kéo theo kim cô bông hướng phía nguyên bản ngồi ngay ngắn địa phương đi tới, không hề phản ứng thanh tâm.

Lúc này, mà ngay cả một bên Huyền Trang đều lặng lẽ mắt lé hướng phía thanh tâm nhìn quá khứ.

Thanh tâm ngơ ngác nhìn hầu tử, này trong mắt cũng đã nổi lên lệ quang.

"Khóc cũng vô dụng." Hầu tử phiết qua mặt đi, ung dung thở dài: "Người đáng ghét, roi lệ, nhìn về phía trên thì càng đáng ghét."

Lập tức, nước mắt lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

Trầm Hương chân tay luống cuống địa nhìn quanh trước. Hấn cẩn thận địa lôi kéo thanh tâm mép váy.

"Tỷ tỷ... Đừng khóc."

Thanh tâm đưa thay sờ sờ hấn cái đầu nhỏ, này khóe miệng hơi giơ lên, lại như thế nào đều cười không nổi.

Một hồi lâu, nàng sâu hít một hơi thật sâu, nháy mắt con ngươi nói: "Không có việc gì, Trầm Hương, chúng ta đi."

Trầm Hương?

Hầu tử lỗ tai lập tức hơi run rẩy, vội vàng mở to hai mắt nhìn quay đầu.

Thanh tâm xa xa trừng mắt nhìn hầu tử liếc, đem Trầm Hương ẵm bát quái.

Ngay sau đó, mình cũng nhảy lên bát quái, một vận linh lực, bay mất.

Từ đầu đến cuối, hầu tử đều không có mở miệng ngăn cản, cặp mắt kia lại càng trừng càng lớn.

Thanh tâm vừa đi, mọi người lúc này tợn lung lay lên.

Tiểu bạch long đi đến hầu tử bên cạnh ngồi xuống, vỗ vỗ hầu tử vai nói: "Đây là lời nói, làm sao lại như vậy mang mùi thuốc súng? Đại thánh gia, ta cảm thấy được hai người các người kiếp trước nhất định là kết thù kết oán."

"Nàng vừa mới gọi đứa bé kia Trầm Hương?"

"Gì?"

Hầu tử nghiêng mặt qua, thập phần nghiêm túc hỏi: "Nàng vừa mới, phải không gọi là đứa bé kia Trầm Hương?"

Tiểu bạch long lược qua nghĩ sơ nghĩ, gãi gãi đầu nói: "Hình như là vậy, ta cũng vậy nghe không rõ lắm, làm sao vậy?"

Một bên hắc hùng tinh chen miệng nói: "Chính là Trầm Hương không sai, đại thánh gia, tiểu nhân nghe được rất rõ ràng."

Nghe vậy, hầu tử khước miệng lập tức quát hai rút ra. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 588: Quán Quýt

Con gió mạnh sắc bén.

Thanh tâm đứng ở bát quái trên vẫn không nhúc nhích, cái kia trong thân sắc có một loại nói không nên lời cô đơn.

Tinh tế suy nghĩ một chút, một đoạn này nhân duyên, từ lúc mới bắt đầu chính là cá sai. Sai lầm bắt đầu, sai lầm tiết điểm, sai lầm quá trình, cái này chính giữa không có một chỗ không phải là sai. Từ đầu đến cuối, đều chẳng qua là bị đại năng môn lợi dụng một cái điểm thôi.

Chính là, sai rồi hai đời, chẳng lẽ còn muốn sai đệ tam thế sao?

"Thật sự là... Nghiệt duyên." Đây là thanh tâm duy nhất có thể cho đánh giá.

Đều đã đem Dương Thiên trâm gài tóc đưa tới trước mặt, hấn cư nhiên còn bất vi sở động.

Đôi Tước nhi yêu là giả, bất quá là tự trách tạo thành biểu hiện giả dối, chẳng lẽ cùng Dương Thiên tại nguyệt trên cây hoa cũng là giả?

Thanh tâm thật sự không hiểu.

Dài dòng buồn chán trí nhớ nói cho nàng rất nhiều rất nhiều, thực sự gây cho nàng đủ loại cảm xúc, thế cho nên nàng cũng không có cách nào bình

tính địa đi tính toán cái này con khi, thậm chí nhìn không thấu, ngộ không thấu.

Quay đầu lại, nếu như không phải không bỏ xuống được, nàng làm sao khổ vợi vãi như vậy trước muôn kết?

Một bên Trần Hương vui tươi hơn hở.

"Ngươi cười cái gì?"

Cái này vừa hỏi, Trần Hương vợi vàng im lặng, cúi đầu xuống.

"Ta hỏi ngươi cười cái gì?"

Nhăn nhăn nhó nhó nửa ngày, Trần Hương mới thấp giọng nói ra: "Tề Thiên Đại Thánh không thu Trần Hương, Trần Hương không có thể bái tử tử vi sư sao?" .

Nghe vậy, thanh tâm lập tức hừ bật cười.

Cái kia trên mặt nguyên bản tối tăm hể quét là sạch.

Đưa thay sờ sờ Trần Hương đầu, nàng nhẹ giọng thở dài: "Ngươi không biết ngươi vừa mới mất đi là cái gì."

Trần Hương vẽ mặt ngây thơ địa nhìn qua thanh tâm.

"Của ta vị sư huynh này, là trong tam giới chỉ vẹn vẹn có một vị Hành Giả đạo thiên đạo tu giả, tuy nói hắn cũng đã mất đi thiên đạo tu vi. Nhưng chỉ cần hắn nghĩ. Tùy thời đều có thể khôi phục. Ngoại trừ phật môn. Tam giới cũng không có ai không mua hắn sổ sách. Nếu như bái nhập bọn họ hạ, ngươi nghĩ muốn cái gì, có thể có cái gì, trong tam giới, ai cũng cao hơn nhìn ngươi liếc. Ngươi có thể tự do tự tại làm ngươi chuyện muốn làm, mà ngay cả thiên đình, cũng quản thúc không ngừng ngươi."

Nói đi, thanh tâm cúi đầu nhìn chăm chú Trầm Hương nói: "Hiểu chưa? Thần tiên thế giới. Cùng thế gian kỳ thật không có gì khác biệt, đồng dạng muốn xem xuất thân, đồng dạng nếu bàn về thân phận. Nếu như tỷ tỷ không phải lão quân cùng Bồ Đề tổ sư nhập thất đệ tử, sao có thể có thể như thế tiêu dao?"

"Trầm Hương không cần phải tiêu dao."

"Ngươi còn nhỏ, không hiểu chuyện."

Trầm Hương quệt mồm, mắt ba ba địa nhìn qua thanh tâm.

"Có cái gì muốn nói, cứ nói đi."

Trầm Hương do dự một hồi lâu, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ phải không là không thích Trầm Hương rồi?"

"Tại sao nói như thế?"

"Tỷ tỷ... Giống như không vui."

Thanh tâm lập tức sững sờ, lại là thân thủ vuốt vuốt Trầm Hương đầu: "Đừng có đoán mò, tỷ tỷ không vui là vì chuyện khác. Tốt lắm. Từ hôm nay trở đi, ngươi liền chính thức là ta thanh tâm đệ tử."

"Thực lộc cộc?"

"Thật sự."

Trầm Hương vui vẻ được thoáng cái nhào tới.

Cái này một đôi thầy trò thừa lúc bát quái chậm rãi xẹt qua vạn dặm trường không.

Cách xa nhau ngoài mấy chục dặm. Sơn đỉnh, tu bờ đề lẳng lẳng địa nhìn, khẽ vuốt râu dài.

...

Trong đêm đen, hắc thủy hà bên cạnh bờ sông trên, hắc hùng tinh ôm đến đây một đồng củi, leng keng thùng thùng địa điệp thành một loạt.

Thiên Bồng thân thủ muốn đi cầm củi, lại bị hầu tử ngăn lại.

"Hôm nay ta tới a."

Thiên Bồng nhìn vẻ mặt âm trầm hầu tử, hơi nhăn mi.

"Người làm sao vậy?"

"Không có gì, ta có thể như thế nào? Có ai có thể đem ta như thế nào sao?" . Hầu tử chống đầu gối ngồi xuống bên đồng lửa trên, thân thủ nắm một cây củi, âm một tiếng ném đến đồng lửa trung.

Điêm châm lửa tinh tóa lên.

Nhìn chăm chú cái kia xèo xèo thiêu đốt đồng lửa, hầu tử cứ như vậy vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

"Đi a." Thiên Bồng nhàn nhạt thở dài: "Ta đi Huyền Trang pháp sư bên kia nhìn xem."

Nói, Thiên Bồng chống đầu gối chậm rãi đứng dậy.

Một lần hà khó, thuyền lật ra, ngựa không có, tùy thân vật phẩm, kể cả Huyền Trang quần áo, mang theo kinh thư còn có một ứng sinh hoạt đồ dùng tất cả đều rơi xuống nước.

Tại trên đảo mệt nhọc hai ngày, cái kia rơi xuống nước vật phẩm sớm không biết bị hướng đi nơi nào, mặc cho tiểu bạch long xuống nước như thế nào suu, cũng chỉ tìm về một chút mà thôi.

Giờ này khắc này Huyền Trang, thật có thể nói là cô độc, một nghèo hai trắng. Hấn đối diện trước một đồng tán loạn vật phát sầu.

Không bao lâu, tiểu bạch long theo trong sông chui ra. Đây là hấn đệ thập nhị lần đã trở lại, mang về tới là Huyền Trang ngày bình thường hoá duyên dùng bát.

Dùng ống tay áo từ đầu tới đuôi tinh tế địa lau lau rồi một lần của mình bát sau, Huyền Trang đối đang tại nghỉ ngơi tiểu bạch long nói ra: "Tính, không cần nữa. Tìm được bát thì tốt rồi."

Tiểu bạch long yên lặng gật gật đầu, ngược lại đi chiếu cố biểu đệ của mình đi.

Hầu tử như trước nhìn chăm chú đồng lửa vẫn không nhúc nhích địa ngồi, thỉnh thoảng xuất ra Dương Thiên cây trâm tinh tế địa xem.

Hung hăng địa giảng co vài ngày, tất cả mọi người cũng đã mệt mỏi, không bao lâu, liền đều nặng nề địa thiếp đi, duy chỉ có hầu tử còn một người lẳng lẳng địa ngồi ở bên cạnh đồng lửa.

"Trầm Hương... Trầm Hương..."

Hấn phản phục mặc niệm trước cái tên này, cắn răng, cái kia tay hơi ra sức, nắm trong tay củi bị nắm được "Khanh khách" vang lên.

Hồi lâu, hấn đứng dậy đi qua đi lại, ngồi xổm bờ sông giặt sạch cá mặt, sau đó nhú lại mi, nhếch môi hướng phía Hoa Sơn phương hướng nhìn quanh.

Nhỏ ra khí tức hóa thành nhàn nhạt vụ ở không trung tỏ khắp.

Nhiều lần, hắn thậm chí nghĩ không quan tâm địa đàng vân bay đi, lại cuối cùng không có thể thành hàng.

Hắn đang sợ.

Lại ngờ ngác địa tại doanh địa bên cạnh đứng một hồi lâu, hắn sâu hít một hơi thật sâu, xoay người đi về hướng đồng lửa, đem trong tay mình non nửa khối củi ném xuống dưới, lại là ngay người địa nhìn qua đồng lửa.

Thời gian tựa một chút như vậy một giọt địa trôi qua.

Một hồi lâu, hắn đột nhiên tay không theo đồng lửa trung nhật lên một khối đốt hồng thán, nắm trong tay.

Không có vận dụng linh lực tiến hành phòng hộ, không có chọn lựa bất luận cái gì thuật pháp, hắn cứ như vậy đồ tay nắm lấy. Cho dù là không chết thân thể, cũng bị xèo xèo địa bị phồng ra một tia mùi khét. Có thể hắn lại không có chút nào buông tay tính toán, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem, nhập thần.

Đột nhiên, một tay từ một bên duỗi đến, cầm hầu tử cổ tay.

"Người làm gì?"

Hơi ngửa đầu, hầu tử chứng kiến Thiên Bồng đứng ở trước mặt mình, có chút kinh ngạc địa đang nhìn mình.

"Không có gì." Hầu tử nhẹ buông tay. Cái kia than củi rớt xuống sa địa trên.

Tránh thoát Thiên Bồng tay. Hắn ngồi vào một bên trên tảng đá nương nguyệt quang tinh tế mà nhìn xem cháy đen bàn tay: "Đã lâu không có

chính thức đau nhức qua. Từ tu thành thiên đạo sau, sẽ không có chính thức đau nhức qua. Ta chỉ là, có điểm hoài niệm cái loại cảm giác này mà thôi."

"Xảy ra chuyện gì sao?" .

"Không có." Hầu tử rũ xuống cái đầu vẫn không nhúc nhích địa ngồi, không nói gì nữa.

Một hồi lâu, Thiên Bồng cũng khom người ngồi xuống, tiện tay nhặt lên một bên nhánh cây gậy xích mích đóng lửa: "Muốn đi Hoa Sơn?"

Hầu tử lắc đầu.

"Nếu như muốn đến thì đến a. Ba cái yêu vương là khó đối phó điểm, nhưng nếu có chuẩn bị, bọn họ chưa hẳn có thể cầm chúng ta như thế nào."

"Không phải." Hầu tử ngẩng đầu lên nhìn lên tinh không. Hốc mắt không biết khi nào thì đã có chút ít đỏ lên.

Thiên Bồng trong lúc nhất thời đều có chút mộng.

"Đã xảy ra chuyện gì, không thể nói cho ta biết không?" .

Hầu tử trầm mặc, hai mắt nhắm lại, ôm chặt đầu của mình.

"Không có phương tiện nói với ta sao?" .

Do dự một hồi lâu, hầu tử ngẩng đầu lên, liếm liếm khô quắt môi, thấp giọng nói: "Đứa bé kia... Là con trai của Dương Thiên."

"A?"

"Đứa bé kia, là Dương Thiên hài tử." Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, đột nhiên một nhảy dựng lên, tay không theo đóng lửa trung cầm lên một khối

đốt hồng củi. Không đợi Thiên Bồng lên tiếng, hắn cũng đã dùng hết toàn lực hung hăng địa đem nó hướng phía đông phương quăng đi ra ngoài.

Cái kia củi giống như một vì sao rơi vậy. Xoạt địa thoáng cái cũng đã biến mất tại trong bầu trời đêm.

Đứng ở bãi sông bên cạnh, hầu tử xa xa địa ngắm nhìn.

Thiên Bồng ngồi ngay ngắn, lẳng lặng địa xem.

"Làm sao ngươi biết hắn là Dương Thiên hài tử? Còn có, Dương Thiên nếu có hài tử mà nói... Cái kia phụ thân là ai?"

"Phụ thân của hắn gọi Lưu Ngạn Xương."

"Ngươi nào?"

"Hoa dưới chân núi một kẻ thư sinh."

Thiên Bồng vuốt vuốt huyết thái dương, nghĩ lại một phen, nói: "Những này ngươi đều là làm sao mà biết được?"

"Không nên hỏi ta làm sao biết, dù sao ta đều biết, cái gì đều biết, chỉ là chưa bao giờ đào thoát qua." Xoay người, hầu tử lại là ngồi trở lại tại chỗ.

Nghiêng mặt qua, hắn nhìn Thiên Bồng nói: "Trước kia ta cảm thấy cho ngươi thật sự hảo xuân."

Thiên Bồng lông mày nháy lên.

"Nhưng ta hiện tại phát hiện nguyên lai ta so với ngươi xuân."

"Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?"

"Không có gì, tự giỡn thoáng cái mà thôi. Bất quá cũng là lời nói thật." Hầu tử cúi đầu vuốt ve tự trên bàn tay mình bị phỏng, nói: "Còn nhớ rõ người tiểu trù Hoa Quả Sơn cái kia hội sao? Lúc ấy ta liền nghĩ, trên thế giới này như thế nào có người ngốc như vậy? Liền nhà mình tức phụ đều giữ không được, còn bính cái gì mệnh a. Còn không bằng theo ta cùng một chỗ khởi nghĩa vũ trang, đến lúc đó muốn cái gì có cái gì, tự tính cuối cùng thất bại, tối thiểu cũng chết được không biệt khuất."

Thiên Bồng lắng lắng nghe.

"Hiện tại ta phát hiện ta so với người xuân nhiều hơn, người liễu sống liễu chết, tối thiểu còn thắng trở về một cái mỹ danh. Nếu như đi về phía tây chứng đạo thành công, người còn có thể đường đường chính chính cưới vợ Nghê Thường. Tuy nhiên quá trình không xong điểm, nhưng tối thiểu kết quả là tốt. Ta? Tức nhi chết rồi, ta bảo vệ không được. Phong Linh tự ở bên cạnh ta, ta không quý trọng... Cuối cùng hồn phi phách tán. Dương Thiên đợi ta nhiều năm như vậy..." Che mặt, hầu tử hung hăng địa cầm lấy đỉnh đầu bộ lông, trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nói: "Đến cuối cùng, ta chỉ còn lại một cái 'Xuân' chữ mà thôi. Tề Thiên Đại Thánh, chính là một câu chuyện cười. Ta cũng không biết ta còn sống là muốn làm gì vậy."

Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười, nói: "Không quản người là làm sao mà biết được, ta cho rằng người cần phải ngay mặt chứng thực xuống. Dương gia huynh muội, sớm nhất là của ta đồng liêu, về sau biến thành đối thủ của ta, cũng đánh qua nhiều lần chiến. Ta biết rõ Dương Thiên, không giống như là hội gả cho một người thư sinh."

"Chứng thực... Như thế nào chứng thực? Thành thân thời điểm ta chạy, làm cho nàng trông sáu trăm năm sống quả, ta có tư cách gì hỏi?" Hầu tử ngẩng đầu liếc Thiên Bồng liếc, thấp giọng nói: "Nói thật, nếu như Nghê Thường cùng người khác có hài tử, người làm sao làm?"

"Rau trộn." Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đáp: "Nàng chuyên thê cái này mấy trăm năm, cũng không phải lần một lần hai."

"Được, hỏi nhằm người. Người cái này nón xanh hộ chuyên nghiệp, không hỏi cũng được."

Hầu tử thân thủ nhặt lên một cái cục đá hung hăng quăng đi ra ngoài, ở giữa tiểu bạch long đầu.

Lập tức, một tiếng thét lên, tất cả mọi người dọa tỉnh lại. Nguyên một đám bồi rối địa bốn phía nhìn quanh.

Hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm vũ khí đều nắm tới trong tay.

"Không có việc gì không có việc gì, tảng đá là ta ném. Các người tiếp tục ngủ a. Ngao Liệt, người tới."

Những người khác cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, nguyên một đám có chút không giải thích được địa nhìn hầu tử.

"Đại thánh gia... Thực không có chuyện?"

"Cho các người ngủ các người đi nằm ngủ."

Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh lúc này mới nháy mắt con người nằm xuống.

Tiểu bạch long bụm lấy bị nện thương đầu hấp tấp địa chạy tới.

Hầu tử đưa hấn kéo đến một bên. Cẩn thận mà hỏi thăm: "Giả thiết. Nhà của người nương tử tìm được rồi. Sau đó người phát hiện nàng cùng người khác có hài tử..."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy tiểu bạch long cũng đã tròn tròn mắt.

"Ta chính là giả thiết, không phải thật sự, thuận miệng hỏi xuống. Không cần khẩn trương."

Tiểu bạch long lúc này mới thoáng trì hoãn khẩu khí.

"Đến, nói nói, nếu như ngươi phát hiện nàng cùng người khác có hài tử, ngươi sẽ làm sao?"

"Trước hết giết gian phu, lại giết yin phụ!" Nói. Tiểu bạch long còn làm một cái con dao hạ cắt thủ thế, dùng bày ra quyết tâm.

Nhìn tiểu bạch long cái kia ý chí kiên quyết mắt, hầu tử lập tức có chút chần chờ, nhíu lại lông mày nghĩ nửa ngày, hấn lại ngược lại nói ra: "Cái kia, nếu là ngươi trước có lỗi với nàng?"

"Ta có lỗi với nàng? Ta cái đó có lỗi với nàng rồi?"

"Ta liền giả thiết, giả thiết ngươi trước có lỗi với nàng."

"Cái kia phải xem như thế nào cá thực xin lỗi pháp."

"Ân... Cũng tử như thành thân ngày đó, ngươi chạy."

"Ta thành thân ngày đó không có chạy."

"Ta nói giả thiết, ngươi không có nghe hiểu không?" . Hầu tử giọng điệu đã có điểm nặng, căm tức tiểu bạch long.

"Hành hành hành. Đại thánh gia nói làm sao lại như thế nào..."

"Tự... Giả thiết ngươi thành thân cùng ngày vút xuống dưới nàng chạy, sau đó... Nàng cùng với người khác có hài tử. Ngươi sẽ làm sao?"

"Thành thân ngày đó ta vì sao chạy?"

"Bởi vì... Bởi vì chuyện rất trọng yếu."

"Chuyện trọng yếu là chuyện gì?"

"Chính là chuyện trọng yếu."

"Cái kia rốt cuộc là chuyện gì? Ta không có so với thành thân còn chuyện trọng yếu a."

"Ta con mẹ nó nói là giả thiết!" Hầu tử khí không đánh một chỗ đến, thao nâng một tảng đá nhắm ngay Ngao Liệt muốn đập bẻ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lại bị làm tỉnh lại, từng người đều hướng bên này nhìn sang.

Hầu tử chỉ vào tính cả Huyền Trang tại trong mọi người hung dữ địa quát: "Đều im lặng, ngủ!"

Mọi người vội vàng nghiêng đầu đi.

Vừa nghiêng đầu, hầu tử chứng kiến Ngao Liệt cũng đã lòi ra năm trượng có hơn.

Trùng mắt cảm tức Ngao Liệt, hầu tử thân thủ hướng chính mình bên cạnh vị trí chỉ chỉ. Bất đắc dĩ, Ngao Liệt chỉ phải kiên trì lại đã đi tới.

Một bên Thiên Bồng cố nén không cười.

"Đại thánh gia, ngươi cũng đừng đả ách mê. Ta đều đã hiểu." Hạ giọng, tiểu bạch long cẩn thận mà hỏi thăm: "Dương Thiên tử cùng người khác có hài tử?"

Hầu tử sắc mặt xoạt thoáng cái đen.

Hắn đột nhiên có một loại đậm liệt, đánh tiểu bạch long khẽ dưng xúc động.

Do dự nửa ngày, hắn cuối cùng còn là đem vẻ này xúc động khấu dưới đi, hung dữ thuyết: "Ta hỏi người gì, người trả lời ta liền đã thành, lời nói quá nhiều sống không lâu."

"Đi, ta không nhiều lắm lời nói." Tiểu bạch long vội vàng lắc đầu khoát tay, nghĩ nghĩ, đáp: "Ngày cưới, bỏ xuống tân nương chạy, hơn nữa còn là vì một nữ nhân khác... Cái này phải thay đổi ta là nữ, không chỉ cho chú rể đội nón xanh, còn muốn mang rất nhiều đỉnh."

Lời còn chưa dứt, tiểu bạch long cũng đã chính mình động tác nhanh nhẹn địa thêm qua một bên đi.

Hai người cách mười trượng trở lại cự ly đối mặt trước, tiểu bạch long cẩn thận mà nhìn xem hầu tử, tùy thời đã làm xong chạy trốn chuẩn bị. Hầu tử con mắt trừng được rất tròn, khoe miệng không ngừng địa rút ra, không ngừng địa rút ra.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, hầu tử một chỗ ngoặt eo đi nhật tảng đá, tiểu bạch long vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chỉ nghe "Xoạt" một tiếng, hầu tử tảng đá ra bên ngoài. Trong bóng tối truyền đến tiểu bạch long tiếng kêu thảm thiết.

Thiên Bồng ở một bên che miệng một mực cười, một mực cười.

...

Hoa Sơn, u ám trong động phủ, Dương Thiên lẳng lẳng địa ngồi ngay ngắn, dưng ở không có vật gì bàn đá.

...

"Cười cái gì? Có cái gì buồn cười!" Hầu tử nổi giận ùng ùng địa ngồi trở lại tại chỗ, nhặt lên một tảng đá, véo được nát bấy, lại nhặt lên một khối, lại véo được nát bấy.

Cách đó không xa hắc hùng tinh lặng lẽ đem thân thể hướng xa xa chuyên, để tránh ương cập trì ngư.

"Ta đang cười a, uy chân tam giới Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, cũng có hôm nay."

Hầu tử hung dữ địa trừng mắt liếc hấn một cái.

Hai người ngồi lẳng lặng.

Thiên Bồng cười tùm tùm địa nhìn hầu tử, hầu tử mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú đồng lửa, này một đôi răng nanh cắn được khanh khách vang lên. Một đôi tay càng là sờ đến cái gì véo toái cái gì.

"Không cần phải sớm như vậy kết luận, đi xem đi Hoa Sơn, ngay mặt hỏi một câu, không nên cái gì đều biết rồi?"

Hầu tử lấy tay nặng nề mà vuốt vuốt mặt, thấp giọng nói: "Ngươi... Thay ta đi một chuyến?"

"Chuyện này cho ngươi đi."

"Vứt xuống dưới nàg hơn sáu trăm năm, ta lấy cái gì hỏi?"

"Vậy ngươi hỏi phải không hỏi?"

Hầu tử co lại chân ngồi ở trên tảng đá, bỗng nhiên trào da đầu, bỗng nhiên trào da đầu.

"Không hỏi!"

"Không hỏi người sốt ruột cá gì?"

Hầu tử ngẩng đầu lên nghiêm mặt nói: "Nếu như là thật sự, ta hỏi lại có thể thế nào? Nếu như không phải, ta không hỏi lại có làm sao?"

Thiên Bồng quệt mồm, vỗ đùi cười tùm tùm nói: "Đúng, nói rất đúng. Chính là chỗ này cá lý!"

Hầu tử cũng nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Hai người lại là đôi với đồng lứa trăm mặc.

...

Hoa Sơn, u ám trong động phủ, Dương Thiên lẳng lẳng địa ngồi ngay ngắn, dửng ở không có vật gì bàn đá, lẳng lẳng chờ đợi trước.

Hơn sáu trăm năm quang âm, nàng một mực đều ở đây sao lẳng lẳng địa đợi.

...

Ngắn ngủi một phút đồng hồ không đến trong thời gian, hầu tử xuất ra trâm gài tóc nhìn sáu lần, thở dài mười lăm lần, hướng phía Hoa Sơn phương hướng nhìn mười tám lần, trao da đầu hai mươi sáu lần.

Thiên Bồng bộ dạng phục tùng, ung dung nói: "Thật sự ngồi không yên, hãy đi đi."

"Không đi!" Hầu tử nhắm lại hai mắt, nắm chặt nắm tay.

"Hỏi một câu, tựu rõ ràng, đỡ phải người ở nơi đây đông đoán tây đoán."

"Vạn nhất là thật?"

"Vạn nhất là giả?"

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Thanh tâm đi ngang qua Trầm Hương trước cửa phòng, thuận tay sắp bị Trầm Hương đá đến một bên chân mềm xấp trở về.

Thân thủ bám véo véo ngủ say tiểu tử kia mặt.

Xa xa trong rừng, tu bồ đề xa xa mà chăm chú nhìn, nhàn nhạt thở dài, phẩy tay áo bỏ đi.

...

"Nếu như là thật sự, ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Thản nhiên đối mặt, nên làm cái gì bây giờ làm sao bây giờ."

"Nếu không... Ta sẽ tìm Ngao Liệt hỏi một chút?"

Thiên Bồng hừ địa bật cười: "Tề Thiên Đại Thánh cho tới bây giờ đều là nghĩ vừa ra là vừa ra, thiên đình cho tới nay sợ nhất đúng là người cái này không quan tâm tính cách. Như thế nào đến cái này vấn đề trên, cứ như vậy sợ đầu sợ đuôi?"

"Cái kia..." Hầu tử cúi đầu ôm đầu gối, có chút mờ mịt mà hỏi thăm:
"Thấy, ta câu nói đầu tiên cùng nàng nói cái gì đó?" (chưa xong còn tiếp...)

ps: Khôi phục đôi mới a ~ đại chương, nghe nói có người ở chờ ta nhảy phiếu nói.

Nói... Vì sao ta tính đi tính lại tổng cảm giác 10 ngày giống như không có phóng chân?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 589: Triệu Hoán

Gió đêm chậm rãi thổi.

Cách đó không xa vài người, kể cả trọng thương Đà Khiết tại trong, toàn bộ đều ở giả bộ ngủ.

Thiên Bồng có chút kinh ngạc nhìn hầu tử.

Hầu tử ánh mắt thật sự rõ ràng địa nói cho hắn biết, hầu tử là ở thật tình thỉnh giáo.

Tuy nhiên tiểu bạch long mạnh miệng địa chuyện phiếm, nhưng Dương Thiên hội thật sự làm sao như vậy? Huống chi nàng còn bị Dương Tiễn đặt ở Hoa Sơn hạ, chính là Dương Thiên chịu, cũng phải Dương Tiễn chịu mới được a.

Hai người kia Thiên Bồng đều rất tinh tường, vô luận như thế nào nghĩ... Không thể nói hoàn toàn không có khả năng, trên cái thế giới này bất cứ chuyện gì đều là khả năng, nhưng khả năng tính cực thấp.

Nhưng trước mắt cái này con khi cũng đã triệt để rối loạn, cho dù là cực thấp khả năng tính, cũng cũng đủ làm cho hắn đứng ngồi không yên, rồi loạn đúng mực.

"Nên nói như thế nào, tự nói như thế nào."

"Có thể..." Hầu tử thân thủ dụi dụi con mắt, lại gãi gãi đầu: "Ta thật không biết nên nói cái gì..."

"Người nguyên vốn định như thế nào nói với nàng?"

"Ta nguyên vốn định..." Hầu tử vò đầu tay dừng lại.

Nguyên vốn định nói như thế nào?

Nguyên bản, hấn tính toán đem mọi chuyện cần thiết đều chấm dứt, chấm dứt tất cả nguy hiểm, tất cả vấn đề, sau đó sạch sẽ mà xuất hiện tại trước mặt nàng, khẩn cầu sự tha thứ của nàng.

Đến lúc đó, vô luận nàng muốn đánh cũng tốt, muốn mắng cũng tốt, mình cũng muốn khiêng ở, đều phải chết chết mà cuốn lấy. Cái gì mặt mũi cũng không muốn. Tụ tính hấn muốn chính mình đang tại tam giới trước mặt cho nàng đập đầu, bị tam giới cười nhạo cũng nhận biết.

Đây là thiếu nợ của nàng.

Chính là... Chính là...

Hầu tử không ngừng mà xoa mắt, không ngừng mà nháy mắt con người.

Hiện tại, hấn thật sự một điểm cũng không biết phải làm gì.

"Đại thánh gia..."

Tiểu bạch long thanh âm từ phía sau truyền đến.

Hầu tử xoay người một cái, cầm lấy tảng đá vừa muốn đập bẻ. Tiểu bạch long sợ tới mức vội vàng sau này rụt rụt. Cao giọng hai tay hô: "Nghe ta một câu, nói xong ta liền rút!"

Hầu tử nắm tảng đá hung dữ địa quát: "Người nói!"

Cái này vừa nói, tiểu bạch long tâm lập tức định rồi không ít. Hắn khoanh tay, cung trước thân thể cười hì hì chạy đến hầu tử bên cạnh, nhỏ giọng nói ra: "Người đừng sợ. Còn nhớ rõ ta đã nói với người qua ta đôi phó tức phụ tuyệt chiêu sao?"

"Cái gì tuyệt chiêu?"

"Chính là cá rời nhà trốn đi tuyệt chiêu a." Che miệng, tiểu bạch long cười tùm tùm thuyết: "Muốn nói sinh khí a, hơn sáu trăm năm, nên vung khí sớm vung xong rồi. Người trở về, nàng vui vẻ còn không kịp. Làm sao có thể trách tội người sao? Cho nên a, người quá khứ. TỰ trực tiếp nói với nàng: 'Ta tới tiếp người.' ."

"Ta tới tiếp người?"

"Đúng, tự cái này một câu, thiên ngôn vạn ngữ, đều ở không nói lời nào."

"Ta đây làm như thế nào mở miệng hỏi... Hỏi đứa bé kia chuyện tình?"

Tiểu bạch long khoát tay áo nói: "Không cần hỏi."

"Gì?"

"Tại sao phải hỏi? Cái này nếu là thật, người hạ thủ được đánh nàng?"

Hầu tử ngơ ngác địa nháy hai cái con mắt. Nhìn qua tiểu bạch long.

"Không hạ thủ được a?" Tiểu bạch long co lại tay, đứng đưa đầu nói: "Phương diện này người tự không có ta có kinh nghiệm. Tốt xấu ta tây hải ngọc diện tiểu phi long cũng không phải hư danh nói chơi, năm đó cũng là trong muôn hoa qua, nửa điếm không dính thân."

Nói, tiểu bạch long tận lực xếp đặt một cái tự cho là rất tiêu sái tư thế, đắc ý nhìn hầu tử.

Hầu tử mặt không biểu tình mà nhìn tiểu bạch long, hừ lạnh nói: "Có chuyện nói mau, có rắm mau thả!"

"Được!" Tiểu bạch long thoáng cái lại khôi phục nguyên bản hèn mọn bỉ ổi dạng. Thấp giọng nói: "Người a, ngay mặt hỏi thì không được. Là thật, người không hạ thủ được đánh. Có thể bị này vô cùng nhục nhã. Người không hạ thủ, người chịu được? Hơn nữa, không phải thật sự, người hỏi như vậy, Dương Thiên tử còn không với người liều mạng? Đến lúc đó chuyện tốt cũng trở thành chuyện xấu."

"Vậy phải làm thế nào?"

"Đừng nóng vội, sơn nhân đều có diệu kế. Người vừa mới không phải nói hẳn gọi Trầm Hương. Cha hẳn gọi Lưu Ngạn Xương, là hoa dưới chân núi một kẻ thư sinh sao?"

"Người cũng nghe được rồi?" Hầu tử lập tức lấp bắp kinh hãi.

"Điều này có thể nghe không được sao? Người nói chuyện liền cảm âm trận đều đã quên bố a?" Nói. Tiểu bạch long duỗi ngón tay chỉ xa xa nằm vài người nói: "Bọn họ cũng đều nghe được rành mạch, người tin không?"

Hầu tử vốn có tự hồng mặt xoạt địa thoáng cái đỏ hơn.

Nhìn hầu tử. Tiểu bạch long vui tươi hơn hử thuyết: "Đừng nóng vội trước thẹn thùng, chúng ta trước nói chuyện chánh sự nhi. Người sao, hạ một lần địa phủ, tra một chút sinh tử sổ ghi chép. Tìm một chút Trầm Hương cùng Lưu Ngạn Xương, nhìn xem mẫu thân của Trầm Hương phải không là Dương Thiên tử, chẳng phải nhất thanh nhị sở sao? Là, người lại không hạ thủ được làm khó dễ, tự thành thành thật thật nuốt cái này ngâm

bồ hòn, trở về cùng chúng ta tiếp tục đi về phía tây. Không phải... Ta khuyên ngươi a, tựu đi xem đi Hoa Sơn, gặp một lần Dương Thiên tử a."

Hầu tử như có điều suy nghĩ địa nhìn tiểu bạch long.

Thân thủ võ võ hầu tử bả vai, tiểu bạch long ung dung nói: "Đừng cảm ơn ta, bản thái tử chính là tây hải tình thánh thị dã."

Do dự một hồi lâu, hầu tử nói khẽ: "Nơi này hoang sơn dã lĩnh, đem các ngươi đưa đến chỗ có người, ta tựu xuất phát."

Cái kia bên cạnh, nước sông theo lục địa đường cong hướng nam cuộn cuộn mà đi, không quay lại.

...

Ngày kế sáng sớm, Trầm Hương sớm địa quỳ gối thanh tâm trước của phòng.

"Đệ tử Trầm Hương, cho sư phó thỉnh an."

Cửa phòng chậm rãi mở ra.

Kéo theo váy dài, thanh tâm nhắc chân bước ra cao cao cánh cửa.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi người tu hành nói."

"Cẩn tuân sư phó dạy bảo." Trầm Hương chậm rãi dập đầu.

...

Cách nhau không xa Tiềm Tâm Điện trung, tu bồ đề hai mắt nhắm nghiền, ngồi xếp bằng, cái kia lỗ tai hơi run rẩy.

...

Mặt trời lên mặt trời lặn, thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua.

Đi về phía tây trên đường, hầu tử như trước nhận trước mở đường tiên phong chức trách, thực sự như trước tâm sự nặng nề. Một đường hướng tây, cái kia tâm lại thời khắc tại đông phương.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, cây bạch quả dưới cây, thanh tâm yên lặng địa giáo sư trước chính mình đồ đệ duy nhất. Theo cơ bản nhất biết chữ bắt đầu giáo, mỗi chữ mỗi câu địa giáo kinh văn, tự tay luyện chế đan dược tăng lên tư chất, trợ giúp Trầm Hương hiểu được linh lực.

Tu bỏ đề yên lặng địa quan vọng.

Hoa Sơn hạ, Dương Thiên như trước lẳng lẳng địa chờ.

Mặc dù nói thật là làm không đến phát sinh, nhưng theo thời gian trôi qua, đi về phía tây đội ngũ đã bắt đầu tiếp cận ước định nhân loại tụ cư điểm, hết thấy tựa hồ cũng tại hướng về hảo phương hướng phát triển.

...

Nửa tháng sau, địa phủ.

Quanh năm âm u bầu trời, rộng lớn bên trên bình nguyên trải rộng trước đủ loại âm phủ thực vật. Hai đạo sông dài xuyên chảy ở giữa.

Ở đằng kia bình nguyên ở giữa, liền quý hồn đều không thấy được hình thành thổ địa trên, không biết khi nào thì, cũng đã có người nào đó tại nơi này dựng lên một cái tế đàn.

Lam sắc ma trời huyền phù ở không trung "Xèo xèo" địa thiêu đốt lên, đem bốn phía hết thấy đều chiếu thành âm trầm nhan sắc.

Ba vị yêu vương quỳ một gối xuống tại tế đàn trước rộng lớn trên mặt đất. Hướng phía tế đàn trên thân hình cao lớn phật đà dập đầu.

Cái này phật đà mặc màu đen áo choàng, đầu đội phật quan, đi chân trần, cầm trong tay một thanh kim sắc pháp trượng, mày rậm mắt to, toàn thân đều tản ra quang mang màu vàng... Nghiễm nhiên chính là ngày đó thừa dịp hầu tử làm khó dễ. Tam giới đại loạn lúc tiếp quản địa phủ Địa Tạng vương!

"Tôn giả, chúng ta việc này, may mắn không làm nhục mệnh." Bằng Ma Vương theo trong tay áo lấy ra chuỗi đó dính qua Huyền Trang huyết kim trùy, hai tay dâng.

Chỉ thấy Địa Tạng vương duỗi giờ tay lên, Bằng Ma Vương trong tay kim trùy lúc này rời tay mà đi. Vững vàng địa bị Địa Tạng vương tiếp được.

Đem cái kia kim trùy giờ cao khỏi đầu, Địa Tạng vương tinh tế địa xem xét trước: "Làm tốt lắm."

Cẩn thận nhìn Địa Tạng vương liếc, Bằng Ma Vương do dự một hồi lâu, chấp tay, thấp giọng nói: "Bất quá... Tôn giả, cái kia đầu khi thật sự lợi hại, việc này, chúng ta không có thể đem kim thân mang về."

"Kim thân bị mất?"

Ba cái yêu vương lặng lẽ liếc nhau một cái. Cẩn thận địa nhìn qua Địa Tạng vương.

"Bị mất tự bị mất a, không ngại." Nhàn nhạt thở dài, Địa Tạng vương khom người thả ra trong tay pháp trượng. Nắm kim trùy, xoay người hướng phía tế đàn trung ương đi đến.

Cái kia ba cái yêu vương đều hơi mở to mắt.

Biểu hiện ra xem, cái này tế đàn chừng hai mươi trượng rộng, hai dài mười trượng, bình bình chĩnh chĩnh, không có vật gì. Nhìn kỹ phía dưới. Lại sẽ phát hiện tế đàn trên mặt đất có rườm rà đồ án, tựa hồ là một cái phức tạp pháp trận. Chỉ là bởi vì cũng không khởi động. Tăng thêm ánh sáng cực thắm, nhâm yêu vương môn như thế nào xem cũng nhìn không ra nguyên có đến.

Từng bước một đi đến tế đàn ở giữa. Địa Tạng vương đem cái kia kim trùy giơ cao khỏi đầu. Buông tay ra, cái kia kim trùy nhưng lại không rơi xuống, mà là giống như bị lực lượng nào đó dẫn dắt đồng dạng huyền phù tại giữa không trung.

Lập tức, cái kia dưới chân rườm rà đồ án tựa hồ cũng có nào đó phản ứng, một đạo linh quang giống như sóng gợn vẩy, dùng kim trùy làm trung tâm theo đồ án hình dáng nhanh chóng khuếch tán, lại nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Cúi đầu xuống, Địa Tạng vương theo trong tay áo lấy xảy ra điều gì đông tây.

Bằng Ma Vương hí mắt xa xa địa xem, đợi hẳn thấy rõ giờ, lập tức lấp bấp kinh hãi.

Đây là hầu mao, ba căn hầu mao, màu vàng lợt hầu mao!

"Xem ra, Địa Tạng vương sớm có chuẩn bị a." Sư Đà Vương hưng phấn mà nói ra: "Lấy Huyền Trang huyết cũng thì thôi, như giờ này ngày này, muốn lấy cái kia hầu tử bộ lông, chỉ sợ... Khó!"

Bằng Ma Vương ung dung nói: "Ngậm miệng của ngươi lại, lẳng lặng mà nhìn xem là được."

"Là... Là."

Chỉ thấy Địa Tạng vương đem cái kia ba lông hút phát dùng hai chỉ kẹp lấy, ở giữa không trung qua lại huy động, rất nhanh, bộ lông nhanh chóng duỗi dài, giống như dường như có sinh mệnh vũ động.

Ba cái yêu vương đều ngừng lại rồi hô hấp lẳng lẳng mà nhìn xem.

Chỉ thấy cái kia ba lông hút phát cũng đã giống như thực vật rễ cây vậy quấn lên kim trùy.

Lập tức, nguyên bản yên lặng pháp trận bị tỉnh lại. Nó giống như đột nhiên bị rút vào vô tận linh lực vậy điên cuồng mà vận chuyển.

Từng đạo kim quang bay thẳng đến chân trời.

Địa Tạng vương từng bước một địa lui về phía sau.

Đại địa đều đang chấn động.

Pháp trận mặt ngoài ngưng tụ ra vô số nhảy động phạm văn, từng đạo hoàn trạng kim quang bí mật mang theo trước đá vụn bay lên, lại lẳng không nổ tung, lặng yên không một tiếng động địa đảo qua cả bình nguyên.

Ba vị yêu vương hoảng sợ địa mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn trước mắt kỳ cảnh.

Kim trùy phóng xạ trước hào quang rung động không thôi, thật giống như tùy thời đều bởi vì không chịu nổi cái này bành trướng lực lượng vỡ ra đồng dạng. Nhưng mà, điên cuồng phát sinh bộ lông đã đem nó gắt gao quấn quanh, dần dần địa, thậm chí liên quang đều thấu không ra đến. Cuối cùng, cái kia rung động biến thành từng đợt "Ong ong" thanh, giống như tại gọi về cái gì.

...

"Ai đang bảo ta, ai đang bảo ta?"

Vô biên vô hạn hư không, trong bóng tối, một thanh âm tại thì thào tự nói.

"Người còn nhớ rõ mình là ai sao?"

"Ta là... Ta là..." Tại phản phục tự hỏi bên trong, thanh âm kia dần dần địa trầm mặc.

"Hơn sáu trăm năm, cũng là thời điểm về nhà. Bàn tăng, là đến cấp người dẫn đường."

...

Quay đầu lại nhìn thoáng qua ba vị yêu vương, Địa Tạng vương nhẹ giọng thở dài: "Kim Thiên Tử muốn chúng phổ độ chi đạo, bàn tăng, liền cho hấn cơ hội này, làm cho hấn đến độ một độ, cái này trầm luân khổ hải sâu vô cùng chi người." (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 590: Mặt Giống Nhau Như Đúc

Hoang vu trong rừng, hầu tử lẻ loi một mình chậm rãi đi về phía trước trước. ౪,

Từ từ thổi qua gió đêm giảm thấp xuống ngải cỏ, xoáy lên lá rụng, có như vậy một tia cảm giác mát. Xuyên toa tại trong rừng, đưa tới một hồi giống như ác quỷ khóc thét tiếng vang.

Hầu tử cứ như vậy khắp không mục đích địa đi tới, không ngừng mà đi.

Cũng không biết tính sao, càng chạy sắc trời càng thâm, sao trên bầu trời, trong mây trắng lười liềm đều đã thất tung. Trong thiên địa phẳng phất không có một tia một hào quang minh.

Đến cuối cùng, mà ngay cả hầu tử con mắt đều đã kinh thấy không rõ bốn phía cảnh trí.

"Đây là làm sao vậy?" Hấn có chút mờ mịt địa dụi dụi con mắt, lại lại tựa hồ không có cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Canh chính xác ra, đầu óc của hấn sớm đã chạy xe không, thế cho nên các loại dị thường, đều không có thể khiến cho hấn cảnh giác.

Dần dần địa, hấn cảm thấy có chút hỗn loạn địa, không thể không dừng bước chống kim cô bổng nghỉ ngơi.

Đột nhiên, một cái bóng đen theo trước mắt của hấn xẹt qua.

"Ai!" Hầu tử cả kinh, bản năng thao nôi lên kim cô bổng.

Nhưng mà, tại tiền phương của hắn, trong bóng tối gần kề chứng kiến mấy cây hơi rung động nhánh cây, trừ lần đó ra, cái gì cũng không có.

Cứ như vậy chằm chằm vào vị trí kia nhìn hồi lâu, hầu tử mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, buông kim cô bổng.

"Ta đây là làm sao vậy? Ta... Ta ở nơi nào?"

Thẳng đến lúc này, hắn tựa hồ mới phát hiện mình tất cả ngoại tại cảm giác, tựa hồ cũng mất đi hiệu lực.

Không cảm giác linh lực cùng linh khí ba động, đã không có nhìn ban đêm, mà ngay cả thính giác, tựa hồ cũng chỉ còn lại có quanh mình điểm này điểm phạm vi.

Đang lúc hắn một hồi mờ mịt thời khắc, một thanh âm đột nhiên tại trong đầu của hắn vang lên.

"Là ta."

"Người là ai?"

"Ta là người."

"Người là ta, cái kia ta là ai?"

"Người... Cái gì cũng không phải."

"Ha ha ha ha. Ta cái gì cũng không phải? Cái này trong tam giới. Dám nói như vậy người của ta cũng không nhiều nha."

Trên bầu trời tầng mây chậm rãi đẩy ra rồi. Nguyệt quang lại một lần chiếu sáng đại địa.

Tự tại phía trước mười trượng có hơn địa phương, một cái bóng đen lẳng lẳng địa đứng, đưa lưng về phía hắn.

Trong nháy mắt, hầu tử vừa rồi cảm giác vô lực biến mất, đối với ngoại giới cảm giác tựa hồ khôi phục một ít. Nhưng đối trước mắt người này cảm giác, nhưng như cũ là mông lung.

Cái loại cảm giác này thật giống như ban đầu ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động vừa mới lĩnh ngộ linh khí cùng linh lực thời điểm đồng dạng, mặc dù biết đối phương là ở chỗ này, nhưng không cách nào trực tiếp xuyên thấu qua cảm giác được biết đối phương linh lực cường độ hư thật.

Âm thầm nắm chặt trong tay kim cô bổng. Hầu tử thấp giọng nói: "Người rút cuộc là ai?"

"Người thật sự muốn biết sao?"

Lúc này đây thanh âm không phải tại hầu tử trong đầu trực tiếp vang lên, mà là thật sự thanh âm, lại cực kỳ khàn khàn, khó nghe đến làm cho người nâng nổi da gà.

Thật giống như người này rất nhiều năm đều chưa từng mở miệng nói chuyện nhiều dường như.

"Phật môn người, thiên đình người, yêu quái, còn là Côn Luân sơn người?"

"Người đoán."

"Ta không thích đoán. Ta ghét nhất, chính là đả ách mê."

Nghe vậy, người nọ "Khanh khách" địa nở nụ cười, cười địa thờ không ra hơi.

"Chúng ta nhận thức sao?"

"Nhận thức."

"Quen thuộc sao?"

"Rất thuộc."

"Tùng có quan hệ sao?"

Đối phương do dự mà. Nhẹ giọng thờ dài: "Xem như... Có a."

"Tùng có quan hệ, hẳn là sớm một chút nói. Như vậy có thể giảm bớt nhiều như vậy nhiều lời." Hầu tử cũng đã âm thầm vận khởi linh lực. Chuẩn bị động thủ.

Đang lúc này, đỉnh đầu mây đen chậm rãi che đậy trăng lưỡi liềm, bốn phía lại một lần lâm vào hắc ám.

Hầu tử con mắt lại thấy không rõ phía trước thân ảnh, nhưng hẳn như trước có thể bằng cảm giác tập trung đối phương vị trí cụ thể.

"Tùng có quan hệ, cho nên, người tự chuẩn bị giết ta?"

"Lý do này còn chưa đủ sao? Đã đều đã có đụng chạm, không giết người, chẳng lẽ giữ lại người cho ta ngọt ngào?"

"Đúng... Người nói đúng. Muốn ta, cũng sẽ tượng người làm như vậy. Chính là, người xác định người đánh cho qua ta sao?"

Nghe vậy, hầu tử phốc địa thoáng cái bật cười.

Trên thế giới này, có thể cùng hầu tử nói như vậy, hiện nay giống như cũng cũng chỉ còn lại có một cái Như Lai a. Đáng tiếc, trên thân người này có rõ ràng linh lực ba động, cơ hồ cũng đã có thể kết luận xuất thân đạo môn, hơn nữa, tu tất nhiên là Hành Giả đạo.

Ngắn ngủi trầm mặc sau, đối phương "Hưu" địa một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh hướng phía phía trước phi độn mà đi.

Cơ hồ là cùng một thời gian, hầu tử không cần nghĩ ngợi địa đuổi theo, vung kim cô bổng tưng đập bể.

Nhưng mà, cái này nặng nề mà một côn, lại lạc không.

Quay cuồng mảnh đá đập vào mặt, trong lúc nhất thời, hầu tử đều có chút ngây người.

Đối phương cũng không phải hiện lên một kích này, chính xác ra, đối phương là dùng đơn thuần nhất tốc độ, trong nháy mắt kéo ra cùng hầu tử trong lúc đó cự ly, thế cho nên hầu tử một côn thất bại.

Đối ở chiến trường trên đáng sợ nhất chiến sĩ mà nói, bọn họ thường thường đều có một cái cộng đồng đặc điểm, thì phải là tay động được so với đầu óc còn nhanh . Càng nhiều thời điểm, bọn họ chiến đấu bằng vào là trực giác cùng bản năng.

Không có có do dự chút nào, hầu tử nhanh chóng nhanh hơn tự thân tốc độ. Nhưng mà, tốc độ của đối phương đã ở nhanh hơn.

Trong bóng tối, hai người cứ như vậy người truy ta đuổi địa đâm chọc vào, cũng không biết hầu tử làm bể nhiều ít khối núi đá, đập nát nhiều ít căn cự mộc, ném đi nhiều ít phiến rừng cây... Có thể bất kể như thế nào, hầu tử chính là đuổi không kịp đối phương , càng đừng không đến đối phương một sợi lông... Bởi vì, tốc độ của đối phương giống như hấn nhanh!

Điều này làm cho hầu tử cảm giác thập phần không vui.

Đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ cái kia không có rễ không có bằng chứng Như Lai, vẫn chưa có người nào có thể cùng hắn so với tốc độ.

Trong lúc tình thế cấp bách, hầu tử quát lên một tiếng lớn: "Trường!"

Cái kia kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài, hướng phía đối phương gào thét mà đi.

"Đương!"

Một tiếng chói tai tiếng vang, hầu tử có thể tinh tường địa cảm giác được của mình kim cô bổng đánh vào cái gì vật cứng trên.

Ngay sau đó, đối phương phản kích.

Nương tựa theo đối linh lực ba động cảm giác, hầu tử tuy nhiên nhìn không thấy, thực sự có thể rõ ràng địa thẳng đến đối phương ra tay phương vị.

Trong tay kim cô bổng nhanh chóng hồi phòng, vững vàng địa tiếp nhận đối phương một kích. Dưới một kích này, hầu tử tay lại có một ti phát run.

Ai vậy?

Trong thiên địa còn có lực lượng mạnh như thế Hành Giả đạo?

Thay đổi trong nháy mắt chiến cuộc đã không được phép hầu tử nghĩ lại, hắn một cái quay cuồng, hợp với ba côn hướng phía đối phương đánh tới. Toàn bộ bị vững vàng tiếp được. Ngay sau đó. Đối phương lại là ba chiêu đánh trả. Cũng bị hầu tử vững vàng tiếp được.

Song phương người tới ta đi địa kịch chiến lên, lâm vào giằng co bên trong.

Dần dần địa, hầu tử cảm giác năng lực càng ngày càng rõ ràng. Có thể theo cảm giác năng lực từng giọt từng giọt địa khôi phục, hấn lại càng ngày càng kinh hãi.

Hấn có thể tinh tường địa cảm giác được, tu vi của đối phương dĩ nhiên là cũng giống như mình đại la hồn nguyên đại tiên đỉnh phong, sử cũng là côn, một cây cùng trong tay mình kim cô bổng đồng dạng, có thể co duỗi tự nhiên côn... Đồng dạng Hành Giả đạo. Đồng dạng, chỉ có chết môn, không có van côn pháp.

Cái loại cảm giác này, thật giống như đang cùng mình đối chiến đồng dạng... Đây là có chuyện gì?

Nặng nề va chạm phía dưới, song phương bắn ra, cách không giằng co lấy, không có nữa ai suất xuất thủ trước.

Trên bầu trời vẫn lại một lần chậm rãi đẩy ra, nguyệt quang huy sai dưới xuống.

Một tấm lông xù mặt chậm rãi xuất hiện ở hầu tử trước mặt...

...

Bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, hầu tử một nhảy dựng lên.

Nhu hòa nguyệt quang, hơi lập loè tinh thần. Gió theo bên cạnh từ từ địa thổi qua, rừng cây phát ra sần sạt tiếng vang.

Bên cạnh đồng lửa Thiên Bồng hơi nghi hoặc địa nhìn qua hấn.

Phóng nhãn nhìn lại. Hầu tử phát hiện còn lại tất cả mọi người tại cách đó không xa nằm.

Trong lúc ngủ mơ tiểu bạch long thân thủ gãi gãi mặt, hắc hùng tinh tiếng lẩm bẩm giống như tiếng sấm...

"Là... Mộng?"

Phác thông một tiếng, hầu tử giống như bị kéo ra tất cả lực lượng vậy co quắp ngồi xuống, ngơ ngác mà chăm chú nhìn chính mình mở ra tay.

Thẳng đến lúc này, hắc mới phát hiện mình cũng đã mờ hôi đầm đìa.

"Như thế nào?" Thiên Bồng dùng trong tay nhánh cây gậy xích mích hai cái đồng lửa, nhẹ giọng thở dài: "Người cũng sẽ làm cơn ác mộng?"

Hầu tử thân thủ vuốt vuốt mặt, như trước ngồi liệt trước.

Cơn ác mộng?

Hắc có bao lâu chưa làm qua mộng rồi?

Hắc là... Theo Ngũ Hành dưới núi đi ra từ nay về sau liền từ chưa bao giờ làm mộng a.

Người tu tiên, tu vi càng cao, phải cần giấc ngủ thời gian liền càng ít. Tu vi đến hầu tử loại này hoàn cảnh, đừng đề cập nằm mơ, cơ bản liền ngủ đều đã kinh không cần.

Tại Ngũ Hành dưới núi thời điểm, hắc là tự mình nghĩ ngủ, vì chính là giết thời gian, giải trừ tất cả phòng ngự, mới có thể nằm mơ. Theo Ngũ Hành dưới núi đi ra, đoạn đường này đi về phía tây, hắc đều là cảnh giác rất nặng. Đừng nói nằm mơ, liền ngủ đều khó có khả năng. Có thể một tháng này đến, bởi vì Dương Thiên chuyện tình, hắc mỗi ngày tâm thần có chút

không tập trung, trạng thái tinh thần một ngày không bằng một ngày, lúc này mới sẽ ở tối nay nằm xuống chuẩn bị寐 một hồi. Không nghĩ tới cái này nhieu lại, rõ ràng thật sự đang ngủ, còn làm cá con ác mộng.

Cái này tính là chuyện gì xảy ra?

Hắn chống đầu gối chậm rãi đứng lên, từng bước một hướng phía ngủ say Huyền Trang đi đến.

"Làm sao vậy?" Thiên Bồng hỏi.

Hầu tử không có trả lời.

Hắn nhẹ nhàng cầm Huyền Trang mạch môn, hướng phía thân thể của hắn rót vào một tia linh lực, tại xác định hắn bình yên vô sự sau mới đưa linh lực thu trở về.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Hầu tử lắc đầu, xoay người sang chỗ khác từng bước một đi đến Thiên Bồng bên cạnh ngồi xuống, nói: "Ta rõ ràng đang ngủ... Còn tưởng rằng trung cái gì quý kế."

"Đang ngủ không phải rất tốt sao? Khó được có thể ngủ xuống." Thiên Bồng quay đầu lại quét mọi người liếc, nói: "Mỗi lần gác đêm, chúng ta đều là luân trước đến, ngơoi lại là mỗi ngày như thế. Hắc, cũng nên ngơoi ngủ một chút."

Hầu tử cúi đầu nhìn chăm chú đồng lửa, nhập thần.

Cùng mình lớn lên giống như đúc hầu tử... Lục nhĩ Mi Hầu?

Gặp hầu tử sắc mặt có chút khó coi, Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Mộng thấy... Dương Thiên chuyện tình rồi?"

"Không phải."

"Mộng thấy Như Lai phật tổ rồi?"

Hầu tử lắc đầu.

"Cái kia còn có cái gì có thể đem ngươi dọa thành như vậy?"

"Tóm lại, là một ít không đồ tốt là được rồi." Hầu tử hướng phía tây phương nhìn hai mắt, nói: "Ngày mai hẳn là có thể đến xe trị quốc. Đem các ngươi tống tới đó, ta liền xuống đất phủ đi một chuyến. Bên kia ta có dự cảm, khả năng sẽ xuất một điểm phiền toái, bắt quá các ngươi mới có thể giải quyết."

"Yên tâm đi, tự chúng ta có thể." Nói, Thiên Bồng theo bên hông lấy ra một khối ngọc giản, nắm trong tay ma sát trước: "Thật sự không được, ta sẽ hướng ngươi kêu cứu."

Hầu tử nghiêng mặt qua nhìn Thiên Bồng liếc, nói khẽ: "Nhớ kỹ, chỉ cần có một chút cảm giác không đúng, lập tức cho ta biết, ngàn vạn không thể chần chừ."

"Yên tâm." (chưa xong còn tiếp...)

ps: Ngũ điểm nhanh đến.

Trung thu tiết uống một ít chén, kết quả dạ dày tự không thoải mái, đau đốn nhiều cái giờ... Bất quá, cuối cùng còn là trì hoãn đã tới.

Tác giả chính là tật xấu nhiều, trước kia ta không tin, hiện tại ta tin.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 591: Xa Trì Quốc

Ngày kế giữa trưa, hầu tử một nhóm liền đả tới Xa Trì quốc thủ đô.

Đó là một tòa mênh mông vùng quê trên rậm rạp phòng ốc vờn quanh bên trong nho nhỏ thành trì. Xa Trì quốc khí hậu rét lạnh, quốc thổ một nửa là thảo nguyên, một nửa là sơn xuyên, điều này khiến cho quốc gia này đồng thời có được nông canh cùng du mục lưỡng chủng hoàn toàn bất đồng cách sống.

Tại đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt mùa, thủ đô bốn phía ghim lên đại lượng trường bông, khắp nơi đều có dê bò. Đang làm hạn mùa, tất có vẻ người ở thưa thớt.

Bởi vì cư dân số lượng theo mùa thay đổi phi thường lớn, cái này cái gọi là thủ đô thậm chí đều không có tu kiến phạm vi lớn tường thành, thế cho nên tuyệt đại bộ phận dân cư kỳ thật đều lỏa lồ tại tường thành ngoài.

Mọi người đến thời gian, đúng lúc là khô hạn mùa.

Trên đường đi, mặc dày đặc giáp bào, đầu đội mũ da cư dân ghé qua mà qua, từng người đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chú hầu tử một nhóm.

Thiên Bồng cũng đã thói quen địa biến ảo thành hình người.

Tuy nói hầu tử duy trì lấy nguyên bản tướng mạo không có thi triển bất luận cái gì ảo thuật, nhưng hầu tử bản thân có người dạng, cá đầu thì cùng

người bình thường không sai biệt lắm thôi, ngoại trừ mặt mũi tràn đầy mao, chưa nói tới nhiều làm cho người ta chú ý.

Về phần hắc hùng tinh, vì giảm bớt phiền toái không cần thiết, cũng đã sớm huyền hóa thành hình người.

Theo đạo lý, như vậy một chi đội ngũ đi ở thứ này phương giao hội thương đạo trên, hẳn là không tính kỳ quái a.

Buồn bực một hồi lâu, hầu tử dần dần phát hiện bốn phía cư dân chỉ trở đối tượng, đúng là Huyền Trang, không khỏi nhẹ giọng thở dài: "Xem ra nên tới phiền toái, còn là chạy không khỏi a."

"Phiền toái? Có ý tứ gì?"

"Không có cái gì quá không được, một điếm các người có thể giải quyết phiền toái thôi. Chờ các người dàn xếp xuống ta liền đi."

Quay đầu lại, hầu tử cùng Thiên Bồng chứng kiến Huyền Trang đang tại cách đó không xa nếm thử hỏi đường, một đám người qua đường nhưng đều là chạy trốn không kịp.

Thấy xong Huyền Trang. Thật giống như thấy xong ôn thần vậy.

Thật vất vả tìm một nguyên ý nói chuyện, người nọ thần sắc bối rối, mở miệng nhân tiện nói: "Tiểu sư phó, tại hạ khuyên người còn là nhanh chóng rời đi thôi, không chừng quan phủ vệ đội đã tại hướng nơi này đuổi đến. Đi chậm. Có thể đã nghĩ chạy đi đều đi không được nữa!"

"Quan phủ?" Huyền Trang thoáng cái sửng sốt thần.

Người nọ còn muốn nói thêm gì nữa, bên cạnh hảo hữu cũng đã cứng ngắc dất lấy hẳn rời đi, vừa đi trong miệng còn bên cạnh làm bầm trước:

"Trông nom cái kia nhân sự làm gì vậy? Che giấu giả cùng tăng nhân cùng tội, ngươi không hiểu sao?"

Thấy thế, Thiên Bồng hơi chau nổi lên lông mày.

"Xem hiểu không có?" Hầu tử hỏi.

Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu.

Một hồi lâu, Huyền Trang rốt cục buông tha cho hỏi đường tính toán có chút chán nản thất vọng trở lại mọi người bên người.

Hướng phía Thiên Bồng cùng hầu tử nhìn hai mắt. Huyền Trang thở dài: "Sơ ở đây, nghe nói Xa Trì quốc chùa miếu phần đông, hương khói cường thịnh, vốn định trước đi đầu bái phỏng chúng tự, treo cá đơn. . . Không nghĩ tới. Liền lộ cũng hỏi không đến a."

Hầu tử khanh khách địa nở nụ cười: "Ngươi muốn tìm bản địa tăng nhân?"

Huyền Trang khẽ gật đầu.

"Yên tâm, ngươi rất nhanh sẽ gặp được."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe xa xa truyền đến một hồi chinh tề giãm chặn tại chỗ thanh, lập tức, cái kia trên đường cái người qua đường đều tự giác địa nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Cái kia lối đi nhỏ cuối cùng, mọi người thấy đến một đám mặc khải giáp binh vệ chính võ trang đầy đủ mà hướng nơi này mà đến.

Huyền Trang cũng muốn làm cho qua một bên, lại bị hầu tử một bả tóm ở.

"Tới bắt người, trốn không xong."

"Cầm bản tãng? Bản tãng cũng không phạm tội. Bọn họ vì sao phải cầm bản tãng?"

Không đợi hầu tử trả lời, mười mấy tên binh vệ đã đem mọi người bao bọc vây quanh.

Bốn phía người qua đường xa xa mà nhìn xem, tựa hồ cũng cũng đã tập mãi thành thói quen.

Một người tướng lĩnh khuông người như vậy vịn bên hông trường đao đi phía trước bước một bước. Chỉ vào Huyền Trang nghiêm nghị quát lên: "Lớn mật yêu tãng, dám cãi lời bệ hạ ý chỉ!"

Nghe vậy, mọi người đều là vẻ mặt mờ mịt.

Hầu tử kéo theo kim cô bổng đi phía trước bước một bước.

Mắt thấy hầu tử tựa muốn động thủ, Huyền Trang liền tranh thủ hấn ngăn lại, thấp giọng nói: "Thị phi không rõ, sao có thể loạn thương vô tội? Việc này. Còn là giao do bản tãng xử lý a."

Nhìn Huyền Trang, hầu tử lược qua nghĩ sơ nghĩ. Nhẹ gật đầu, lui về sau một bước.

Chấn động ồng tay áo. Huyền Trang đi ra phía trước, chấp tay trước ngực cung kính địa đối này tướng dẫn hành lễ, nói khẽ: "Vị thí chủ này, bản tãng pháp danh Huyền Trang, tự đông thổ mà đến, mới tới quý. Không biết thí chủ theo lời cãi lời ý chỉ, điều chi chuyện gì?"

"Chuyện gì?" Này tướng dẫn khinh miệt cười, nói: "Nhìn dáng vẻ của người, xác thực tượng mới từ ngoại cảnh. Bất quá, cũng không quan trọng,

dù sao bệ hạ ý chỉ nói là tất cả tăng nhân, đã vào ta Xa Trì quốc, nên thuận theo pháp lệnh!"

Nghe vậy, Huyền Trang chính còn muốn hỏi ra sao pháp lệnh. Có thể không đợi hấn hỏi ra khẩu đến, liền đã thấy này tướng dẫn duỗi gior tay lên, quát lên: "Người tới, đem yêu tăng năm bắt!"

Lập tức, vây quanh ở bốn phía sĩ binh nguyên một đám xoáy lên ống tay áo tụt hướng Huyền Trang đi tới.

Đây là muốn cường cầm Huyền Trang ý tứ.

Tình cảnh này, mọi người tự nhiên đâu chịu?

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, bốn phía mọi người cũng đã kê hết lộ ra đều tụt binh khí, đem Huyền Trang hộ ở bên trong.

Hắc anh thương, Cửu Xi Đinh Ba, phục ma trượng. . .

Mắt thấy đối phương động việc binh đao, những kia chuẩn bị muốn bắt hạ Huyền Trang sĩ binh lập tức cả kinh, vội vàng nguyên một đám lui trở về, rút ra bản thân bên hông trường đao.

Song phương thoáng cái thành thế giằng co.

Huyền Trang vội vàng chấp tay trước ngực, lại là thi lễ một cái, nói: "Vị thí chủ này, không biết Huyền Trang chỗ phạm chuyện gì?"

Này tướng dẫn không chút nào không có tính toán nói chuyện với Huyền Trang dường như, nhìn lướt qua, hấn liền chỉ vào hầu tử bọn người quát lên: "Bốn tướng hôm nay chỉ lấy yêu tăng, việc này cùng bọn người không quan hệ. Nếu là cưỡng chế bảo hộ, tắc cùng với cùng tội, bọn người có thể hiểu được?"

Kim cô bỗng khẽ dừng, hầu tử lách ra cái đầu ngăn cản đến Huyền Trang trước người, lại cúi đầu cạo trước móng tay, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn này tướng dẫn liếc.

"Đã như vậy, tựa đừng trách bốn tướng vô tình!" Này tướng dẫn hừ lạnh một tiếng, duỗi giong tay lên, quát lên: "Đem những này loạn đảng cùng nhau nắm bắt!"

"Dạ!"

"Chậm!" Không đợi song phương hướng cùng một chỗ, Huyền Trang liền hô lên.

Lần thứ ba hướng phía này tướng dẫn hành lễ, Huyền Trang nói khẽ: "Tướng quân dục cầm Huyền Trang, có thể trước hết để cho Huyền Trang biết rõ chỗ phạm chuyện gì? Như lại có mặt ở đây, Huyền Trang nguyện thúc thủ chịu tội."

Tất cả sĩ binh đều hướng này tướng dẫn nhìn quá khứ, tướng lãnh tựa hồ cũng có chút do dự.

Huyền Trang bên kia, hầu tử, Thiên Bồng, Quyên Liêm, hắc hùng tinh, tiểu bạch long. Lại thêm một cái Huyền Trang, tổng cộng sáu người. Hơn nữa y theo hãn kinh nghiệm nhiều năm xem, sáu người này dừng lại, kể cả Huyền Trang tại trong, tựa hồ cũng đều là tốt hơn tay.

Phía bên mình kể cả chính hãn tại trong. Tổng cộng có ba mươi lăm người.

Tuy nói ba mươi lăm đối sáu, hãn là nắm chắc, nhưng đao kiếm không có mắt, nếu như cầu cấp khiêu tường, khó tránh khỏi cũng sẽ có chút ít thương vong.

Híp mắt nhìn Huyền Trang hai mắt, này tướng dẫn vuốt kiếm của mình chuôi. Nghiêng đầu về mặt không vui nói: "Bệ hạ có chỉ, ta Xa Trì quốc cảnh nội tất cả tăng nhân, một mực trung tập lao dịch. Người cảm thấy, cái này có tính không lại có mặt ở đây?"

...

Địa phủ.

Cái kia trên tế đàn pháp trận còn đang vận hành trước, phóng xạ xuất ra đạo đạo kim quang. Không ngừng mà phát ra trận trận quý dị "Ong ong" thanh.

Ba vị yêu vương sớm đã rời đi, lúc này, cả bên trên bình nguyên chỉ còn lại có Địa Tạng vương một người cô linh linh địa đứng.

Đạo đạo quang hoa ánh ở trên mặt hắn, nhìn về phía trên tựa giống như một tôn không hiểu khóc cười phật như một loại.

Một vị quý sai vôi vàng rơi xuống bên cạnh của hắn, quý một chân trên đất, tấu nói: "Khởi bảm thế tôn, tử hình minh tôn giả giá lâm."

"Cho mời."

"Dạ!"

Cái kia quý sai vôi vàng xoay người rời đi, không bao lâu. Lại dẫn Chính Pháp Minh Như Lai rơi xuống Địa Tạng vương bên cạnh.

Phân biệt hướng phía hai người hành lễ, cái kia quý sai liền rời đi.

Địa Tạng vương không nói một lời, Chính Pháp Minh Như Lai cũng không mở miệng. Chích theo hắn cùng một chỗ nhìn chăm chú pháp trận.

Hồi lâu, Địa Tạng vương nghiêng mặt qua đến cười cười, chỉ vào pháp trện nói: "Cái này pháp trện, như thế nào?"

"Thật là xảo diệu, chỉ là. . ."

"Chỉ là cái gì?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Chính Pháp Minh Như Lai nói: "Chỉ là. Hồn phách dẫn trở về, lại còn có thật nhiều sự muốn làm. Nếu không. Không có hồn phách, cũng vô dụng."

Nhìn pháp trện. Địa Tạng vương nói khẽ: "Dẫn trở về liền tốt, về phần những thứ khác, thuận theo tự nhiên a."

"Thuận theo tự nhiên?"

"Thuận theo tự nhiên." Địa Tạng vương gật đầu nói: "Qua hai ngày, bản tăng chuẩn bị trên một lần linh sơn diện thánh, muốn mời tôn giả cùng bản tăng cùng đi."

"Cần làm gì?"

"Đến lúc đó liền biết."

Chính Pháp Minh Như Lai hướng phía Địa Tạng vương liếc qua, thở dài: "Nghe nói, vì kim trùy lấy huyết, còn bả kim thân làm mất a."

"Kim thân vốn là vật ngoài thân, bị mất, cũng không cần nghĩ nhiều." Địa Tạng vương nhẹ giọng cười nói: "Huống hồ, mặc dù là bị mất, cũng sẽ có người đem nó đưa về tới."

"A?"

Địa Tạng vương buông xuống trước lông mày, thân nhiên nói: "Người, một hồi liền đến."

...

Lúc này, mặt trời chiều ngả về tây.

Hầu tử một nhóm chính chậm rãi đi về hướng tây giao mỏ đá, cái kia bên cạnh còn vờn quanh trước một đám xanh cả mặt binh vệ.

Một chuyến này, cùng với nói là áp tải, không bằng nói là bức hiếp, hơn nữa không phải binh vệ bức hiếp mọi người, mà là mọi người bức hiếp binh vệ. . . Bởi vì, bọn họ căn bản không có giao nộp trừ hầu tử một nhóm binh khí.

Cũng không phải các binh sĩ không nghĩ giao nộp trừ, mà là căn bản không có năng lực giao nộp trừ.

Này tướng dẫn muốn bắt Huyền Trang lý do tự nhiên là không hợp lý, nhưng Huyền Trang kiên trì thế gian việc, hẳn là dùng thế gian biện pháp giải quyết, hầu tử bọn người cũng chỉ hảo đáp ứng.

Kể từ đó, mọi người cũng chỉ hảo đi theo.

Lần này vấn đề đến đây, bọn họ là bị quan binh nắm bắt, theo đạo lý, hẳn là trước giao nộp trừ trên tay binh khí.

Nhưng vấn đề là, này thế gian quan binh có năng lực cầm binh khí của bọn hắn sao?

Đừng nói hầu tử kim cô bổng, chính là nhẹ nhất, tiểu bạch long kiếm, đó cũng là mấy trăm cân nặng gì đó. Chính là vài người giơ lên cũng không nhất định giơ lên được động.

Khi phát hiện căn bản cảm không được đối phương binh khí sau, này tướng dẫn lập tức ý thức được chính mình đụng phải là một đồng không thể tầm thường so sánh người, ần ần có một tia nửa đường bỏ cuộc ý tứ.

Bất quá, sự tình đã bắt đầu, như thế nào kết thúc công việc đã có thể không phải do bọn họ.

Vì vậy, sự tình bắt đầu hướng phía dở khóc dở cười phương hướng phát triển.

Bọn họ không nghĩ cảm Huyền Trang, Huyền Trang lại yêu cầu bọn họ dựa theo quy định bắt giữ chính mình, một phen lăn qua lăn lại phía dưới, hầu tử phiền, trực tiếp mở miệng uy hiếp, thậm chí còn hữu ý vô ý địa lộ liễu một tay, tại chỗ tụ dọa khóc hai cái binh lính, tại phố xá sâm uất trung nhắc lên một phen bạo động.

Cả vương đô đều bị chấn động.

Vô số sĩ binh chen chúc mà tới, tại đã trải qua một phen đánh giáp lá cà sau, một bọn binh lính bị dọa đến té địa bỏ chạy, duy chỉ có cái kia ban đầu nhất tướng lĩnh còn có mười mấy người lính bị cứng ngắc giữ lại.

Cứ như vậy trước, này tướng dẫn cùng binh lính bất đắc dĩ, chỉ phải kiên trì đem hầu tử một nhóm "Áp" hướng tây giao thạch trường.

Huyền Trang rốt cục thỏa mãn nguyện vọng.

Đương nhiên, cái kia đằng sau còn theo đuôi một đồng lớn lén lút đi theo quan vọng người.

Xa xa địa, không đợi hầu tử một nhóm đến, phòng thủ mỏ đá binh vệ môn cũng đã thu được tiếng gió, bị toàn bộ tập kết lên trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Những cái này đang tại phục lao dịch mọi người cũng đều buông xuống trong tay việc, xa xa địa quan vọng, bất minh sở dĩ.

Không bao lâu, này tướng dẫn liền dẫn Huyền Trang đám người đi tới mở đá rào chắn ngoài.

"Tiểu tướng quân, mở cửa dùm!"

Không có người trả lời, đại môn kia như trước lẳng lẳng địa giam giữ. Xuyên thấu qua rào chắn khe hở, có thể chứng kiến trong đó lộ vẻ võ trang đầy đủ sĩ binh.

Hầu tử dùng kim cô bông nhẹ nhàng thọt này tướng dẫn lưng.

Rơi vào đường cùng, này tướng dẫn chỉ phải kiên trì lại là gào to một tiếng: "Tiểu tướng quân! Mở cửa! Mạt tướng dẫn theo hôm nay chợ bắt được tăng người đến!"

Không bao lâu, cái kia phía sau cửa truyền đến một thanh âm: "Không thu! Các ngươi trở về đi!"

Tướng lãnh quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, gặp Huyền Trang như trước ánh mắt sáng ngời địa nhìn qua đóng chặt môn, chỉ phải lôi kéo cuống họng hô: "Không được a, không thể không thu!"

"Các ngươi hôm nay tại chợ làm chuyện tốt đã cho ta không thấy sao? Trở về! Không thu! Nói cái gì cũng không thu!"

Nói đi, cái kia phía sau cửa nửa điểm đáp lại cũng không có.

"Xem ra hẳn hôm nay tựu tại trên chợ, thấy được tình huống, cho nên ra roi thúc ngựa gấp trở về. . ." Này tướng dẫn bất đắc dĩ mà nhìn xem hầu tử, tại xác định hầu tử không có chút nào nửa điểm thay đổi chủ ý tứ sau, hẳn

bất đắc dĩ nuốt nước bọt, đang muốn lại hô, đã thấy hầu tử cũng đã kéo theo kim cô bổng đi về hướng tiến đến.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, một trượng cao, hai trượng rộng đại môn âm âm ngã xuống, trận trện bụi đất quay cuồng.

Cái kia phía sau cửa trúc nâng trường thương trện sợ tới mức sau này rụt rụt, nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

"Hôm nay các ngươi là thu cũng phải thu, không thu, cũng phải thu!" Nói đi, hầu tử vẫy tay, mở ra cước bộ giẫm phải đại môn hướng bên trong đi.

Sau lưng mấy người che chở Huyền Trang từng bước một đi tới. Cùng lúc đó, cái kia rào chắn trong trường thương trện lại là từng bước một lui về phía sau.

Đầu lĩnh đại hồ tử sợ tới mức mặt đều tử mất.

"Tiểu tướng quân, người giao cho ngươi, ta đi!" Tống Huyền Trang bọn họ chạy tới tướng lĩnh gào to một tiếng, quay đầu bỏ chạy, liền bội kiếm của mình cũng vứt bỏ mặc kệ. Cái kia đi theo hấn cùng đi đến các binh sĩ cũng nguyên một đám té địa né ra.

Ở đây, phòng thủ mở đá sĩ binh từng người đều nuốt nước bọt, sắc mặt hoảng sợ.

"Các ngươi đừng tới đây! Đừng tới đây!" Cái kia đại hồ tử giám quân quơ roi ngựa trong tay la lên trước.

Nhưng mà, ai cũng không chuẩn bị nghe hấn.

Hầu tử chậm rãi lui về phía sau hai bước, đối Thiên Bồng cùng Huyền Trang nói ra: "Xem chừng cả Xa Trì quốc tăng nhân đều ở nơi này. Quân coi giữ chính là chút ít phạm nhân mà thôi, chính các người giải quyết a."

"Đi." Thiên Bồng gật đầu nói: "Kim thân mang lên a. Địa phủ là Địa Tạng vương địa đầu, có kim đang ở tay, người cũng có đàm phán các."

Xoay người, hầu tử theo hắc hùng tinh trong tay tiếp nhận bị bao bọc nghiêm nghiêm thực thực kim thân, quay đầu lại quét những cái này binh tướng liếc. Ngay sau đó, hắn đem kim thân kẹp ở dưới nách, bay lên trời.

Lần này, những cái này binh tướng càng thêm trọn tròn mắt.

Đại hồ tử giám quân hạ giọng đối một bên sĩ binh nói: "Nhanh, đi mời quốc sư!" (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 592: Tù Thời Mà Động

Đêm tối, cửa thành nửa mở một mặt.

Mười mấy tên binh vệ giờ cao lên cây đuốc qua lại dò xét trước. Một con khoái mã cùng bọn họ giao thoa mà qua, nhanh chóng xuyên qua cửa thành.

Con ngựa kia trên sĩ binh sử xuất bú sữa mẹ lực không ngừng quật trước dưới háng chiến mã. Không bao lâu, cái này binh lính cũng đã xuyên qua thật dài nhai đạo đi đến một tòa đại trạch trước.

"Người đến người phương nào?" Nhất danh giữ cửa binh vệ quát mắng nói.

Nghe vậy, người binh lính kia vội vàng xoay người xuống ngựa, theo bên hông lấy ra một khối lệnh bài hai tay dâng, cất cao giọng nói: "Ty chức tiểu tướng quân dưới trướng chương kỳ sử, phụng tiểu tướng quân chi mệnh có chuyện quan trọng cầu kiến quốc sư, kính xin chư vị thông truyền một tiếng."

"Mỏ đá?"

Ngoài cửa vài cái binh vệ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, chẳng biết tại sao, lại đều bật cười.

Không bao lâu, dinh thự trong, một vị người hầu trang phục thanh niên đẩy ra cửa phòng cung kính địa quỳ xuống đất nói: "Bẩm quốc sư, tiểu

tướng quân phái người đi tới, chính ở ngoài cửa hậu gặp."

Một hồi lâu, một mảnh lặng im.

Người hầu kia hơi ngẩng đầu lên.

Cái này không lớn trong thính đường bày đặt sáu cái tọa ý, hai tại chính phương hướng chủ vị trên, bốn tờ phân đưa hai bên.

Lúc này, để đặt hai bên bốn tờ trên ghé ngồi ngồi ba cái đạo sĩ trang phục người, phân biệt mặc màu đỏ, màu cam cùng màu xám đạo bào. Mà cái kia chủ vị trước tắc đứng cái khác hắc bào đạo sĩ, đưa lưng về phía cái kia trước tới báo tin người hầu, thấy không rõ khuôn mặt.

Hồng, xanh nước biển, bụi ba vị đạo sĩ ↖ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cái kia xanh nước biển bào đạo sĩ loát khoe miệng tiểu hồ tử nói: "Mỏ đá phái tới, bọn họ muốn làm gì?"

"Còn có thể làm gì?" Mặc hồng bào, giữ lại đại hồ tử về mặt hung thân ác sát đạo sĩ trợn trắng mắt nói: "Đoàn người đi mỏ đá, bọn họ không phái người đến mới kỳ quái."

Nói đi. Hấn khoát tay áo đối cái kia trước tới báo tin người hầu nói: "Tự nói với hấn. Đã biết. Làm cho hấn về trước đi. Sau đó, quốc sư đều có quyết đoán."

Người hầu kia hơi ngửa đầu hướng phía hắc bào đạo sĩ nhìn một cái, nói thanh "Dạ", xoay người thối lui ra khỏi ngoài cửa, thuận tay đem môn mang lên.

Đãi người hầu kia sau khi rời đi, một mực không có mở miệng đương râu ria bạch y đạo sĩ loát râu dài nói: "Đã đến mỏ đá, thì phải là nhìn thấy những cái này con lừa ngốc? Kế tiếp, chúng ta nên như thế nào?"

Sáu con mắt đồng loạt địa đều nhìn phía hắc bào đạo sĩ.

Đang lúc này. Ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa.

"Tiến đến."

Môn chậm rãi đẩy ra, một vị khác người hầu đi vào trong phòng quỳ rạp xuống đất, nói: "Bẩm quốc sư, cái kia mặt lông hòa thượng chẳng biết tại sao, cũng đã đăng vân rời đi."

"A?"

Ở đây mọi người lập tức đều mở to hai mắt.

"Đại thánh gia rõ ràng ly khai?" Cái kia hắc bào đạo sĩ xoay người, chậm rãi bật cười: "Xem ra, trời cũng giúp ta!"

Người này, đương nhiên đó là con rết tinh Đa Mực quái!

...

Lúc này, địa phủ, sinh tử ngoài điện. Hầu tử chính ung dung địa nhìn quỳ trên mặt đất lạnh run Tần Nghiễm Vương.

"Người là cảm thấy người những cái này chết đi đồng liêu rất cô đơn, muốn đi cùng bọn họ là a?"

"Đại thánh gia. . . Đại thánh gia nói đùa. Nói đùa." Tần Nghiễm Vương sợ tới mức thân thủ lau hai cái mồ hôi lạnh.

"Vậy người ngăn đón ta?"

"Đại thánh gia." Tần Nghiễm Vương sợ hãi rụt rè nói: "Tiểu nhân cái đó dám ngăn trở ngài a. Chỉ là. . . Nhiều một sự không bằng thiếu một sự, tiểu nhân cái này có thể cũng là vì đại thánh gia ngài khỏe a."

Nuốt nước bọt, Tần Nghiễm Vương nói tiếp: "Lúc này không giống ngày xưa. Hiện tại phủ về Địa Tạng vương chấp chương, không có Địa Tạng vương mệnh lệnh, mặc dù là Diêm La. . . Cũng không thể một mình thả người nhập sinh tử điện a."

"Phải không?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Đã như vậy, vậy hãy để cho hắn tới gặp ta đi."

"Làm cho hắn. . ." Tần Nghiễm Vương thoáng cái bị sặc, ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, gặp hầu tử không giống hay nói giỡn bộ dạng, chỉ phải khẽ gật đầu, khom người rời đi.

. . .

Tế đàn bên cạnh, một vị quý sai nói: "Bẩm thế tôn, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không đang tại sinh tử ngoài điện. Nói. . . Nói muốn thế tôn tự mình đi qua thấy hắn."

Địa Tạng vương nghiêng mặt qua ung dung nhìn Chính Pháp Minh Như Lai liếc, nói: "Xem, bản tăng kim thân cũng đã đã trở lại."

"Cái kia, Địa Tạng tôn giả là chuẩn bị quá khứ thấy hắn rồi?"

"Trước chờ một lát, không vội." Địa Tạng vương sâu hít một hơi thật sâu nói: "Khó được cách mở một lần, như hắn do đó đi trở về, sợ là có người muốn không cao hứng a."

Chính Pháp Minh Như Lai bán híp mắt, hơi hồ nghi mà chăm chú nhìn Địa Tạng vương.

...

Lúc này, đông giao trong chợ phần đông binh lính nắm binh khí run nhẹ nhẹ địa đứng.

Cái kia cách đó không xa, Huyền Trang cùng một đám bị trưng tập lao dịch tăng nhân ngồi trên mặt đất.

Này tăng nhân nguyên một đám quần áo tả tơi, cái kia lỏa lồ làn da trên trần đầy roi da rút ra qua dấu vết.

Thiên Bồng bọn người chăm chú địa canh giữ ở Huyền Trang bên cạnh.

Một vị râu bạc lão tăng khóc rống chảy nước mắt địa nói với Huyền Trang: "Đại sư có chỗ không biết. Phật giáo, vốn là Xa Trì quốc quốc giáo, nhớ ngày đó, lên tới quốc vương bệ hạ, hạ đến sơn dã lưu dân, đều bị thờ phụng. Chỉ vì một năm trước, ta Xa Trì quốc bị đại hạn, quốc vương bệ hạ mệnh chúng ta cầu mưa. . ."

Lau bả lệ, lão tăng kia nói tiếp: "Bách tại rơi vào đường cùng, chúng ta triệu tập Xa Trì quốc cao thấp cao tăng, tại đô thành ngoài thiết đàn, tụng kinh chín chín tám mươi một ngày, nhưng không thấy mưa. Rơi vào đường cùng, đành phải rút lui đàn. Kết quả một vị đường xa mà đến đạo sĩ, chỉ dùng một nén nhang thời gian liền cầu được mưa gió, giải nạn hạn hán. . ."

Lời nói ở đây, bốn phía tăng nhân cũng đã nguyên một đám nghẹn ngào nước nở lên.

Lão tăng kia hơi dừng một chút, nói tiếp: "Sau đó, bệ hạ liền lập đạo giáo vi quốc giáo, tịch thu Xa Trì quốc cảnh nội tất cả chùa miếu tự sản,

đem tất cả tăng nhân chinh lao dịch. . ."

Trong chốc lát, bốn phía tăng nhân cũng đã khóc thành một mảnh, nguyên một đám hướng phía Huyền Trang dập đầu khóc thét nói: "Đại sư hẳn là phật tổ phái tới. Cầu đại sư cứu chúng ta! Cầu đại sư cứu chúng ta!"

Huyền Trang không khỏi bất đắc dĩ cười, nhìn phía Thiên Bồng.

Phật môn tu là tự thân, cầu là thành phật. Hết thấy cực khổ đều vi rèn luyện tâm tính.

Tuy nói câu cửa miệng phật tổ phù hộ, nhưng cầu mưa loại sự tình này, tây phương chư phật thật sự có khả năng xuất thủ tương trợ sao?

Làm cho phật môn cầu mưa, cái này vốn là tìm nhằm phương hướng, đem phật môn đồng đẳng với đạo môn.

Có thể, đạo sĩ kia một nén nhang thời gian cầu đến mưa gió, cái này sợ cũng không đúng lắm a.

Tuy nói Huyền Trang cũng không tu qua tiên, nhưng cũng biết, tầm thường thuật pháp, muốn mưa xuống có thể, nhưng muốn giải Xa Trì quốc một quốc gia chi hạn, trừ phi long cung ra tay, nếu không căn bản không có khả năng.

Một nén nhang thời gian mời đến long vương. . . Từ nơi này đến long cung muốn rất xa? Theo thế gian thượng thiên đình, vừa muốn bao lâu?

Cái này, khả năng sao?

Nhàn nhạt thở dài, Huyền Trang thân thủ đỡ dậy lão tăng kia, nói: "Việc này bản tăng đã biết hiểu."

"Cái kia, đại sư ý muốn như thế nào?"

Giờ này khắc này, tất cả tăng nhân đều mắt ba ba địa nhìn qua Huyền Trang.

Roi vào đường cùng, Huyền Trang chỉ phải nói khẽ: "Nhu có thể, bản tăng ít ngày nữa liền vào cung cùng bệ hạ lý luận."

Nhưng vào lúc này, cự ly nơi này năm dặm có hơn sườn dốc trên, một vị binh lính vội vàng quy đến Đa Mục quái cùng với khác ba vị đạo sĩ trước mặt.

"Bẩm quốc sư, cái kia mặt lông hòa thượng cũng không trở về. Đoàn người còn ngưng lại tại mỏ đá trung."

Đa Mục quái lược lược nhẹ gật đầu, thản nhiên nói: "Lại dò xét!"

"Đạ!"

Người binh lính kia xoay người lên ngựa, lại là hướng phía mỏ đá phương hướng chạy như bay mà đi.

"Đại nhân." Đại hồ tử hồng bào đạo sĩ hướng phía Đa Mục quái chấp tay nói: "Đã đại thánh gia còn chưa có trở lại, tận dụng thời cơ, chúng ta vì sao còn không ra tay?"

"Không thể hành động thiếu suy nghĩ." Đa Mục quái khoát tay áo nói: "Đại thánh gia mặc dù không tại, nhưng này Huyền Trang bên cạnh, còn có Thiên Bồng Nguyên Soái, hắc hùng tinh đẳng một các cao thủ. Nếu là thật sự cứng đối cứng, ta chưa hẳn có quả ngon để ăn. Cũng đang bởi vậy, chúng ta mới chịu trong một chi khoảng cách xa trên, vì cái gì, là tránh thoát cảm giác của bọn hắn."

Sâu hít một hơi thật sâu, Đa Mục quái thân thủ lấy ra một khối lệnh bài đưa cho dương râu ria áo bào tro đạo sĩ, nói: "Truyền lệnh đại quân tiểu trừ."

Trước dùng phàm nhân dẫn dắt rời đi chú ý của bọn hắn, chúng ta tùy thời mà động, cần phải có thể một kích đắc thủ!" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Nghe nói 12 điểm qua đi có gấp đôi vé tháng. . . Nhưng mà, ta cũng không có gì lo lắng câu a. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 593: Có Cổ Quái

Đêm tối, mỏ đá trung, một đám tảng lữ vây quanh Huyền Trang ngồi trên mặt đất.

Thiên Bồng đứng lặng tại Huyền Trang bên cạnh, nghe hẳn không ngừng an ủi chúng tảng. Những thứ khác mấy người, ngoại trừ tiểu bạch long tại chiếu khán trước Đà Khiết bên ngoài, đều ở ngoại vi qua lại dò xét trước, đề phòng trước mỏ đá quân coi giữ.

Gió đêm chậm rãi thổi đến, giơ lên cát đá giống như sóng gợn loại tại dưới chân khuếch tán.

Mỏ đá quân coi giữ đều đã bị dồn đến rào chắn bên cạnh, nguyên một đám nắm binh khí cảnh giác địa nhìn qua hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm.

Một sĩ binh lặng lẽ đi đến đại hồ tử tướng lãnh bên cạnh, thấp giọng nói: "Tướng quân, chúng ta cứ như vậy chờ sao? Bọn họ chích có mấy người, nếu không. . ."

"Nói xạo!" Cái kia đại hồ tử tướng lãnh thấp giọng thóa mạ nói: "Hôm nay bọn họ tại chợ, ba lượng hạ tị đánh chạy cả chi hộ vệ đội, ngươi là ngại lão tử bị chết không đủ nhanh nhé?"

"Chúng ta đây. . ."

"Cái gì cũng không muốn làm, đã quốc sư để cho chúng ta án binh bất động, chúng ta tị án binh bất động!"

"Dạ!"

Lúc này, sau lưng bọn họ rào chắn hơn mười trượng có hơn địa phương, rất nhiều quân đội cũng đã lặng yên tập kết.

Thừa dịp bóng đêm, bọn họ giống như một bãi lưu động hắc thủy vậy nhanh chóng đều đặn mở, nhóm nâng thuẫn tường, kéo ra cung cứng.

Một vị binh lính bước nhanh theo bị hầu tử đẩy ngã cửa chính đi vào, chen chúc qua rào chắn bên cạnh rậm rạp sĩ binh đi đến đại hồ tử tướng lãnh bên cạnh.

"Tướng quân, đại quân đã đến."

Liếc người đến liếc, cái kia đại hồ tử tướng quân thấp giọng nói: "Nghe được. Quốc sư nói như thế nào?"

"Quốc sư làm cho tướng quân rút khỏi mỏ đá ngoài."

Nghe vậy. Cái kia đại hồ tử tướng quân khoát tay áo. Một bọn binh lính cũng bắt đầu tự động về phía cửa chính di động.

Mỏ đá trung tầng nhân nguyên một đám có chút kinh ngạc nhìn xem, từng người đều ngừng lại rồi hô hấp.

"Đây là có chuyện gì? Đều đi?"

"Chuẩn bị thả chúng ta đi sao?"

Thiên Bồng nhìn đang tại rút lui khỏi thủ vệ đội, nghiêng mặt qua đối một bên Quyển Liêm nói: "Muốn thả tiễn."

"Không thể nào." Quyển Liêm thấp giọng nói: "Tự tính bọn họ thật muốn giết, hẳn là cũng chỉ là nghĩ giết chúng ta mà thôi, không đến mức

muốn cho tất cả tầng nhân đều chôn cùng mới là."

"Khó nói." Thiên Bồng hừ lạnh một tiếng. Nói: "Ta cảm giác, cảm thấy cái này Xa Trì quốc xa so với biểu hiện ra nhìn về phía trên muốn cổ quái. Theo đạo lý, chúng ta hôm nay trên chợ như vậy một náo, bọn họ hoặc là mời chào, hoặc là tiểu trừ. . . Tuy nói tiểu trừ là không có gì khả năng, nhưng ít ra, bọn họ hẳn là phái cá nhân đến nói chuyện, ném thử mời chào mới là a. Đến bây giờ mới ngừng. Người nhìn thấy quốc vương phái tới sứ giả sao?"

Quyền Liêm sắc mặt ần ần có chút khó coi.

Ở đây có gần hai ngàn tầng nhân lao dịch. Như nếu như đối phương bắn tên, muốn khuyên Huyền Trang vút xuống dưới bọn họ chạy, phỏng chừng là không thể nào. Rất không vút xuống dưới bọn họ. . . Cái kia phải là nhiều phạm vi lớn hộ thuẫn mới có thể đem bọn họ bảo vệ a?

Quay đầu lại nhìn lại, cái này mỏ đá trong ngoài tuy nói cũng có chút có thể chỗ ẩn núp, nhưng cuối cùng là giấu không dưới hai ngàn người nhiều như thế.

"Nếu không. . . Bắt giặc phải bắt vua trước?"

"Không." Thiên Bồng bán híp mắt nói: "Chờ một chút, xem trước một chút tình thế nói sau."

. . .

"Báo!" Một sĩ binh nhào tới đến Đa Mục quái trước mặt, chấp tay nói: "Bẩm quốc sư. Cái này hòa thượng đã bắt đầu đi đến bên trong rụt."

"Đi đến bên trong co lại?" Đa Mục quái lập tức sững sốt một chút, cái kia loát râu dài tay ngưng tại giữa không trung.

"Chính là." Người binh lính kia khẽ ngẩng đầu nói: "Chính là hướng mỏ đá lí co lại, tựa hồ là muốn trốn tránh vũ tiễn."

"Bọn họ vậy mà không có phóng ra?" Đa Mục quái loát râu dài, lâm vào trầm tư.

Bên cạnh ba cái đạo sĩ đưa mắt nhìn nhau.

"Đại nhân." Mặc màu cam đạo bào đạo sĩ chấp tay nói: "Không bằng, tựu giữ giòn bản tên a. Chỉ cần thả tiễn, bắn chết vài cái hòa thượng, không sợ không có biện pháp đem bọn họ bức đi ra!"

Đa Mục quái chậm rãi lắc đầu, thì thào lẩm bẩm: "Rõ ràng không chủ động phóng ra. . . Bọn họ là không phải, cũng đã ý thức được cái gì?"

. . .

Địa phủ.

Hầu tử chống kim cô bổng tại sinh tử trước điện đi tới đi lui.

Bên cạnh bồn sắt lí hỏa xèo xèo địa thiêu đốt, hai bên quỷ binh vẫn không nhúc nhích địa đứng. Đỉnh đầu nhiều đóa ma trời gào thét mà qua.

Quay đầu nhìn lại, vô biên vô hạn âm phủ nhìn về phía trên thật giống như một cái phồn hoa chợ đêm vậy, chỉ có đương đến gần, tài năng ý hội đến trong đó âm trầm khủng bố.

Kim cô bổng nặng nề khẽ dừng, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, cái kia dưới chân gạch đá đều rạn nứt.

Bốn phía quỷ binh sợ tới mức hơi co rụt lại.

"Nhu thế nào cá ý tứ? Đã lâu như vậy, cư nhiên còn không có tới? Hắc. Vậy có phải hay không nói, Địa Tạng vương căn bản là không tại cái này địa trong phủ rồi?"

Nói đi, hầu tử nhắc chân từng bước một trên háng bậc thang.

Cái kia bốn phía quý binh đều trơ mắt nhìn, không người nào dám tiến lên ngăn trở. Bởi vì, hơn sáu trăm năm trước hầu tử tại nơi này làm cái gì sự, bọn họ cũng đều biết.

Sinh tử điện đại môn tự tại trước mắt.

Đang lúc hầu tử cũng đã đi qua một nửa bậc thang lúc, một thanh âm từ phía sau truyền đến.

"Chậm đã! Đại thánh gia! Chậm đã!"

Tần Nghiễm Vương dẫn theo trước bày, chính thở hồng hộc mà hướng hầu tử chạy vội mà đến.

Quay đầu lại nhìn Tần Nghiễm Vương liếc, hầu tử chân lại đi trước bước một bước.

Tần Nghiễm Vương một cái thả người ngăn cản đến hầu tử trước mặt, hai đầu gối quỳ xuống đất, hô: "Đại thánh gia, không thể a!"

"Không thể?" Hầu tử mắt trắng không còn chút máu, hừ cười nói: "Ngươi không phải đi thỉnh Địa Tạng vương sao? Địa Tạng vương?"

Tần Nghiễm Vương lau mồ hôi lạnh nói: "Thế tôn lập tức tới ngay, lập tức tới ngay."

"Lập tức là bao lâu?" Hầu tử quơ quơ đầu, đột nhiên một cái nảy sinh ác độc, một bả nắm chặt Tần Nghiễm Vương cổ áo đưa hẳn cả từ trên mặt đất

lôi dậy, mở to hai mắt nhìn hung dữ địa quát: "Một nén nhang, một phút đồng hồ, còn là một canh giờ? A? Bao lâu, con mẹ nó nguoi cho lão tử nói nói!"

Trên trán bạo khởi gân xanh, che kín tơ máu hai mắt, răng nanh, đều gằn trong gang tấc.

Đột nhiên xuất hiện cử động sợ tới mức Tần Nghiễm Vương cả giật mình, cái kia khoe miệng cơ nhục hơi co rúm, toàn thân đều ở không ngừng run lên.

Giờ này khắc này, hẳn thậm chí đều có thể tinh tường địa cảm giác được hầu tử thở ra cực nóng khí tức.

"Lớn. . . Đại thánh gia. . ."

"Đừng kêu được dễ nghe như vậy." Hầu tử căm tức hẳn chậm rãi nói: "Nguoi nói một chút. Bao lâu? Một nén nhang, một phút đồng hồ, còn là một canh giờ. Nói sai rồi, lão tử tại chỗ tỵ làm thịt nguoi!"

Tần Nghiễm Vương ngờ ngác địa nháy mắt con nguoi nhìn qua hầu tử, nửa ngày đều nói không nên lời một câu.

Gặp cái này Tần Nghiễm Vương đã bị mình cho triệt để sợ cháng váng. Hầu tử nhẹ buông tay, trực tiếp đưa hẳn ném đến một bên, nhắc chân muốn tiếp tục trên lên đi.

Đang lúc này, một thanh âm đồng thời tại hầu tử, Tần Nghiễm Vương cùng với ở đây tất cả quý binh trong đầu vang lên.

"Đã nhiều năm như vậy, đại thánh gia tính tình còn là không thay đổi a. Ha ha ha ha."

Nghe vậy, hầu tử lúc này dừng bước lại, chậm rãi quay đầu.

Không bao lâu. Một đạo kim quang rơi xuống. Sinh tử trước điện trên quảng trường xuất hiện một người Địa Tạng vương.

...

Trên sườn núi bốn người như trước lẳng lặng địa đứng.

Đa Mục quái không ngừng loát râu dài, cái kia con mắt đều híp lại thành một đường nhỏ.

"Đại nhân, việc này nên sớm không nên muộn a."

"Đúng vậy. Đại nhân, nếu là đại thánh gia đã trở lại, cái này cơ hội ngàn năm một thuở, tựu không có a!"

Đa Mục quái như trước híp mắt, nhìn qua mỏ đá phương hướng.

Lúc này. Mỏ đá tảng nhân đều đã bị tụ tập đến thạch dưới chân núi.

Bọn họ lợi dụng mỏ đá trung vài toà phòng nhỏ cùng một ít khối lớn tảng đá che lấp thân thể. Đáng tiếc không gian thật sự không đủ, tuyệt đại đa số tảng nhân còn là không che không ngăn đón địa bạo lộ tại đối phương cung tiền tầm bắn phía dưới.

Tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ. Phàm nhân như thế, thần tiên cũng như thế.

Vượt qua hai ngàn người, bằng vào Thiên Bồng cùng Quyển Liêm bọn người, căn bản không có khả năng khởi động một cái cục lớn đến đủ để phòng trụ sở hữu tên, hộ trụ sở hữu người hộ thuẫn.

Đương nhiên, bảo vệ Huyền Trang là không có vấn đề gì cả.

Từng bước một đi đến Thiên Bồng bên cạnh, Huyền Trang thấp giọng nói: "Bần tăng mặc dù chưa từng đọc qua binh thư, nhưng cũng biết bắt giặc phải bắt vua trước đạo lý. Nếu là có thể bắt được đối phương chủ soái mà nói, nói không chừng. . ."

Huyền Trang không nói tiếp nữa. Hắn lẳng lặng địa nhìn trời bồng. Tựa hồ tại trung cầu Thiên Bồng ý kiến.

"Đại sư có chỗ không biết." Thiên Bồng nhàn nhạt thờ dài nói: "Vô luận theo như loại nào lý niệm trị quốc, đối phương đều không nên đến nay không phải ra đặc sứ cùng bọn ta can thiệp. Cho nên, trong chỗ này chỉ sợ có nội tình khác."

Một bên tiêu bạch long thấp giọng nói: "Nếu không, chúng ta tranh thủ thời gian thông tri đại thánh gia?"

Thiên Bồng cúi đầu móc ra ngọc giản nhìn thoáng qua, chậm rãi lắc đầu.

. . .

Tần Nghiễm Vương cung trước thân thể bước nhanh chạy đến Địa Tạng vương trước mặt, phục địa hành lễ nói: "Ty chúc cung nghênh thể tôn!"

"Miễn lễ."

Theo Địa Tạng vương nhẹ nhàng khoát tay, đã sớm hù đến xanh cả mặt Tần Nghiễm Vương nhanh chóng té địa tránh ra một bên đi.

Xa xa. Địa Tạng vương cùng hầu tử đối mặt trước.

Một cái sắc mặt lạnh nhạt, không mừng không bi.

Một cái vẻ mặt khinh miệt vẻ.

Một hồi lâu, hầu tử hướng phía sau lưng sinh tử điện sử cái ánh mắt nói:
"Ta nghĩ vào bên trong đi xem, nghe nói cho ngươi đồng ý."

"Xác thực như thế." Địa Tạng vương nhân nhặt cười cười, chậm rãi xoay lên ống tay áo từng bước một hướng phía hầu tử đi tới.

Động tác kia, chính là dùng nhân nhả dạo chơi để hình dung cũng hào không đủ.

Chống kim cô bổng, hầu tử ung dung nói: "Vậy là ngươi đồng ý còn là không đồng ý?"

"Không tốt lắm. Dù sao sinh tử điện chuyện liên quan tam giới, như có thể tùy tiện tìm đọc, chẳng phải là rối loạn chụp vào?"

"Nếu là ta nhất định phải tra, ngươi là chuẩn bị tại nơi này đánh với ta một trận sao?"

Địa Tạng vương cười tùm tùm địa khoát tay áo nói: "Một lời không hợp rút đao khiêu chiến, còn đây là thế gian đao khách gây nên, há lại là đặc đạo chi người nên làm?"

"Đó là như thế nào cá ý tứ?"

Địa Tạng vương sờ lên cằm ra vẻ khó xử trạng.

Cứ như vậy lại trầm mặc một hồi lâu, hầu tử đều có chút không nhịn được, chỉ vào bị ném ở một bên, dùng vải vóc bao vây được nghiêm nghiêm thực thực kim thân nói: "Ta cũng vậy không trắng xem sinh tử của ngươi sở ghi chép, cái này kim thân trả lại ngươi, coi như là nhập sinh tử điện mua lộ tiền, như thế nào?"

Nhàn nhặt liếc kim thân liếc, Địa Tạng vương nhẹ giọng thở dài: "Đại thánh gia thật đúng là hào sảng a, kim thân cứ như vậy trả lại cho bản tăng, quay đầu lại, như bản tăng một cái không cần thận lại đem nó cho đại thánh gia đưa đi, có thể như thế nào cho phải?"

"Người như còn dám đưa tới, ta liền trực tiếp đập bể nó." Từng bước một đi đến kim bên cạnh, hầu tử đơn tay nắm lấy kim cô bỗng nhắm ngay kim thân đầu lâu, quay đầu nói: "Người cũng có thể cự tuyệt, ta hiện tại tựu ngay trước mặt người đập bể nó. Dù sao, giữ lại cũng vô dụng."

Lời này vừa nói ra, Tần Nghiễm Vương cùng với cái kia bốn phía quý sai cũng không khỏi được chau nổi lên lông mày. Duy chỉ có Địa Tạng vương khuôn mặt như trước.

...

Tế đàn bên cạnh, Chính Pháp Minh Như Lai mặt không biểu tình mà nhìn qua huyền ở không trung kim trùy.

Phóng bắn ra quang cũng đã càng ngày càng thịnh. Cảm giác kia, thật giống như sở muốn triệu hoán "Đông tây", cũng đã gần trong gang tấc.

...

Sinh tử ngoài điện, hai người cứ như vậy giằng co trước.

Không bao lâu, Địa Tạng vương nhìn chăm chú cái kia kim thân chậm rãi bật cười.

"Người tới, thay đại thánh gia mở ra sinh tử điện môn."

"Dạ!"

Vài cái quỹ bình nhanh chóng vượt qua hầu tử hướng phía sinh tử điện đại môn chạy vội mà đi.

Thẳng đến lúc này, hầu tử mới chậm rãi địa đem trong tay kim cô bổng để xuống, chia xuống đất.

...

Lúc này, mỏ đá ngoài, một con khoái mã tay cầm kỳ lệnh dọc theo thuẫn trường chạy như bay mà qua.

Người binh lính kia một đường gào thét: "Quốc sư có lệnh! Bắt tên! Bắt tên!"

Lập tức, một hồi cung huyền thanh âm nổ tung, rậm rạp vũ tiễn hướng phía mỏ đá trong tầng nhân gào thét mà đi. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 594: Người Giúp Ai?

Đông đúc tiếng xé gió gào thét mà đến. *%*%,

Thiên Bồng một tay lấy Huyền Trang túm đến chính mình bên cạnh.

Thoáng qua trong lúc đó, mảng lớn tên đã giống như hạt mưa vậy rơi, mặt đất nhấc lên bụi mù, từng nhánh tên ngược lại cắm hơi lắc lư.

Mùi máu tên hào không phòng bị tăng nhân hét lên rồi ngã gục, máu tươi theo dưới chân đá vụn chậm rãi nhòà đi.

Huyền Trang cả kinh mở to mắt.

Bên cạnh của hắn có Thiên Bồng, tầm thường cung tiễn mặc dù nhiều hơn nữa, cũng gần hắn không được thân. Chính là, những người khác đâu?

Cả mỏ đá trung, sớm đã là lũ lụt khắp nơi trên đất.

Cái khác tăng nhân nguyên một đám núp ở khe đá trung, núp ở phòng xá sau, có sợ tới mức khóc rống không thôi, có tắc gát gao bụm lấy miệng của mình, sợ lên tiếng, bị người biết mình chỗ trốn tránh chiêu đến một cái khác sóng vũ tiễn.

"Phóng!"

Không đợi Huyền Trang hoãn quá thân lai, rào chắn ngoài lại là truyền đến trận trận tiếng xé gió. Lại là một trận mưa tên trút xuống dưới xuống.

Trong vũng máu, một cái người bị trúng mấy mũi tên, lại còn không có tất thở tăng nhân khóc hô nghi hướng Huyền Trang nơi này bò. Có thể không đợi hắn leo ra một trượng cự ly, chỉ nghe "Phốc" một tiếng, một mũi tên mũi tên cũng đã theo hắn huyết thái dương xuyên thủng mà qua. Ngay sau đó, lại là ba mũi tên liên tiếp rơi xuống trên lưng của hắn, hơn mười mũi tên rơi xuống bên cạnh của hắn.

Cái kia tăng nhân há to miệng, tất cả ngôn ngữ đều bị gắt gao khóa tại trong cổ. Cổ nghiêng một cái, duy trì lấy kinh ngạc biểu lộ, không một tiếng động. Chỉ còn lại có một đôi trống rỗng con mắt tựa hồ còn đang hướng phía Huyền Trang phương hướng nhìn qua.

Giờ khắc này, Huyền Trang tay hơi run rẩy.

Này mặt dung bên trong như trước nhìn không ra một tia hoảng sợ, nhưng trên trán mồ hôi to như hạt đậu lại thật sự rõ ràng địa chảy xuống.

Hắn gắt gao cầm của mình tay, ngơ ngác địa đứng ở Thiên Bồng bên cạnh. Như là đang ép bách chính mình trấn định lại.

Cái kia bốn phía. Tất cả tăng nhân đều ở nhìn qua hắn.

Rào chắn ngoài dựng lên cái thang . Một sĩ binh bò lên trên cái thang hướng phía trong đó nhìn một cái, quay đầu lại hướng phía phía sau khoa tay múa chân trước cái gì.

"Phóng!"

Lại là từng tiếng quát, một trận mưa tên theo cái kia rào chắn sau phá không mà dậy hướng phía ải phòng bay đi.

Chích một cái chớp mắt, có tiếng kêu thảm thiết theo cái kia trong phòng truyền đến, nguyên bản tựa đơn sơ tường đất lại bị tên bắn ra trăm

ngàn lỗ thủng.

Chói tai tiếng vang trung, môn chậm rãi đẩy ra. Một cái người bị trúng mấy mũi tên tăng nhân từ bên trong đó run run rẩy rẩy địa đi ra, mới đi chưa được mấy bước, cũng đã mới ngã xuống đất.

Cái kia một đôi tay run nhè nhẹ trước. Không cam lòng địa vờn hương Huyền Trang chỗ.

Sau lưng hắn, phòng xá bên trong, cũng đã chắt đầy thi hài.

Huyền Trang mở to hai mắt nhìn, cái kia trong mắt hiện đầy tơ máu.

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, Thiên Bồng xuất thủ.

Hắn cách không một ngón tay, cái kia ghé vào cái thang trên nhìn xa sĩ binh lúc này miệng phun máu tươi bại xuống dưới.

"Người làm gì? Hắn là phạm nhân!" Huyền Trang một bả túm ở Thiên Bồng tay.

Chậm rãi quay đầu lại, Thiên Bồng nói khẽ: "Hắn tại quan trắc cái này người ở bên trong núp ở chỗ nào, chỉ huy tên phương hướng. Nếu như hắn không chết, sẽ có càng nhiều tăng nhân chết."

Huyền Trang tay khẽ run lên, buông lỏng ra.

...

Trên sườn núi. Đa Mục quái như cùng một căn cái đỉnh đồng dạng vẫn không nhúc nhích địa đứng.

"Bẩm quốc sư! Bọn họ xuất thủ!"

"Như thế nào ra tay pháp?"

"Cách không giết chúng ta phụ trách quan trắc huynh đệ!"

"Cách không giết một người?" Đa Mục quái lông mày hơi run rẩy, trước:
"Thật đúng là nhìn được a. Chúng đạo phổ độ? Hừ. Nhất phái nói bậy! Nhìn
ngươi như thế nào chúng đạo, tiếp tục bắn! Phái càng nhiều người đi quan
trắc, làm cho bọn hấn giết!"

"Đạ!"

...

Rào chắn ngoài đồng thời dựng lên hơn mười đạo cái thang , nguyên
một đám đầu dò xét đi ra.

Thiên Bồng có chút không thể tưởng tượng nổi địa nhìn qua trước hết
thầy, Huyền Trang trên mặt vẻ hoảng sợ đã lại khó nén ở.

"Làm sao bây giờ?" Quyển Liêm vội vội vàng vàng địa tiến đến Thiên
Bồng bên cạnh.

"Không đúng đường, hoàn toàn có thể để xác định không đúng đường."

"Nói như thế nào?"

...

Trên sườn núi, Đa Mục quái chậm rãi nhu xoa ngón tay, đôi mắt không
ngừng quay trở ra, thì thảo lắm bầm: "Nhiều hơn cá Thiên Bồng Nguyên
Soái, loại này thân kinh bách chiến đại tướng... Quả nhiên là khó giải quyết
rất nhiều a."

...

Liếc Quyển Liêm liếc, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Đây là muốn cường công... Ta không tin phàm nhân có thể như vậy không hề sợ hãi địa tiến công bọn họ trong suy nghĩ thần tiên... Cho dù là yêu quái. Mấu chốt nhất là, kỳ thật chúng ta cái gì cũng còn không có làm, căn bản không đáng bọn họ làm như vậy. Cho nên, có thể khẳng định có người trốn ở sau lưng chỉ huy bọn họ, muốn đạt thành việc nào đó."

"Vậy làm sao bây giờ? Mục tiêu của bọn hắn nhất định là Huyền Trang pháp sư!"

Tiểu bạch long móc ra liên lạc hầu tử ngọc giản, Thiên Bồng vội vàng một nắm chặt thủ đoạn của hắn.

"Còn không thông tri đại thánh gia?"

"Không thông tri." Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu, nói: "Cái kia hầu tử tại mở với hắn mà nói chuyện trọng yếu nhất, người trên đường cắt đứt, quay đầu lại hắn còn phải đi. Mấu chốt nhất là, chính thức địch nhân không có lộ diện, người chính là hô hắn đến cũng vô dụng."

Huyền Trang có chút kinh ngạc địa nhìn trời bồng.

Đúng vậy a, tuy nhiên cùng đường, nhưng bọn hắn cuối cùng không là giống nhau người.

Hầu tử trên người nợ máu nhiều không kể xiết, Thiên Bồng cảm giác không phải là đạp trên thi cốt cùng nhau đi tới? Không chỉ là bọn họ, mà ngay cả tiểu bạch long, hắc hùng tinh, Quyển Liêm, bọn họ cái nào đi chưa tới qua giết chóc, đã sớm nhìn quen loại này tràng diện.

Chính là Huyền Trang?

Đoàn người trung, chỉ có Huyền Trang một người là chân chính hai tay không dính huyết.

Cúi đầu xuống, Huyền Trang chứng kiến chúng tăng đang tại chăm chú địa đất lấy góc áo của hắn, một đôi con mắt mong chờ trước.

Bọn họ đang sợ.

Bọn họ sợ Huyền Trang một rời đi nơi này, Thiên Bồng cũng sẽ rời đi, đến lúc đó, hộ thuẫn lại không có, bọn họ cũng sẽ chết.

...

Lúc này, địa trong phủ, hầu tử đang ngồi ở chông chất như núi mục lục trên đọc qua trước.

Một bên Địa Tạng vương nói khẽ: "Đại thánh gia, một người tra, muốn tra thật lâu. Cái này còn chỉ là mục lục. Nếu không, bản tăng làm cho người ta giúp người tra?"

"Hừ." Hầu tử bạch Địa Tạng vương liếc, ung dung nói: "Người là muốn biết ta muốn tra cái gì a? Tâm lĩnh."

"Như thế nào? Đại thánh gia muốn tra gì đó, không thể nhường bản tăng biết rõ?"

"Người đoán." Hầu tử cười hì hì xem liếc Địa Tạng vương liếc, thấp kém mi, vừa vặn chứng kiến Hoa Sơn địa vực nhân loại giáng sinh bản ghi chép gửi địa một tờ. Nhưng chỉ là âm thầm ghi ở trong lòng. Không biến sắc lật ra quá khứ. Ung dung nói: "Ta phát hiện, cái này sinh tử điện người quản được không sai a. Lần trước đến, ta nhưng không phát hiện còn có mục lục thứ này, thoáng cái, muốn tìm đọc cũng thuận tiện rất nhiều."

"Đại thánh gia quá khen." Địa Tạng vương nhẹ giọng cười nói: "Cái này kỳ thật cũng còn là đại thánh gia ngài công lao, nếu không phải là ngài hủy cả sinh tử điện, thiêu sinh tử sổ ghi chép tiêu lệ khí, nơi nào đến trọng chính vừa nói? Nói sau. Bàn tăng đã tiếp nhận âm phủ, tự nhiên được có chỗ kiến thụ mới là."

"Người đây là khoa ta còn là khoa chính người?" Hầu tử tiện tay đem phiên dịch xong mục lục ném đến một bên, lại nhặt lên một quyển làm ra vẻ làm dạng địa xem.

"Đương nhiên là khuếch đại thánh gia, không phá thì không xây được sao." Hơi dừng một chút, Địa Tạng vương nói khẽ: "Đã đại thánh gia đều nói không cần bàn tăng hỗ trợ, cái kia bàn tăng, tự xin lỗi không tiếp được."

"A? Người phải đi?" Hầu tử hơi ngẩng đầu lên.

"Đại thánh gia chú ý?"

"Không ngại không ngại, tương phản, cầu còn không được."

"Đại thánh gia thật sự là... Người sáng khoái nói chuyện sáng khoái. Đã như vậy, bàn tăng xin lỗi không tiếp được." Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười. Lui về phía sau ba bước, xoay người hướng phía ngoài điện đi đến.

Có thể hẳn như vậy vừa đi. Hầu tử tâm lại đột nhiên lộ bộ một chút, hướng phía Địa Tạng vương rời đi phương hướng nhìn quá khứ.

Một cái ý niệm trong lòng của hắn hiện lên.

"Có điểm không đúng. Chẳng lẽ, hắn cũng đã... Biết rõ ta nghĩ tìm cái gì rồi?"

...

"Phá! Phá! Phá! Phá!"

Thiên Bồng không ngừng mà ra tay.

Không chỉ là Thiên Bồng, mà ngay cả Quyển Liêm, hắc hùng tinh, tiểu bạch long cũng đều gia nhập trong đó.

Nguyên một đám bò lên trên trường thê sĩ binh hét lên rồi ngã gục, cái kia tốc độ quá mức thậm chí đã nhanh đến bọn họ liền đi đến bên trong xem cơ hội cũng không kịp.

Có thể mặc dù là như vậy, nguyên một đám đầu còn là nhớ quá không sợ chết đồng dạng địa theo rào chắn sau thò ra.

Một ** vũ tiễn bay lên trời, lại nặng nặng nện xuống, vô luận tăng nhân núp ở chỗ nào, bọn họ đều có thể chuẩn xác địa bắn trúng.

Rất hiển nhiên, đó cũng không phải manh bản.

Dần dần địa, Thiên Bồng phát hiện bọn họ phái ra rất nhiều người tại xuyên thấu qua rào chắn cái kia nhỏ bé khe hở hướng người xem xét, mặc dù tầm mắt thập phần hẹp hòi, nhưng như cũ có thể để chỉ huy tên phương hướng.

Đứng ở Thiên Bồng vị trí, nếu không phải là tinh tế quan sát, thậm chí đều phát giác không đến.

"Bọn họ có thể sử dụng một loại phương thức khác quan trắc, nhưng vẫn là không ngừng mà phái người chịu chết? Chỉ là vì phân tán chúng ta chú ý lực sao?"

Mười mấy tên tăng nhân trốn được nham thạch sau, cái kia tên giống như trường con mắt vậy, tuyển một cái cực kỳ xảo trá góc độ cách rào chắn trong nháy mắt bắn chết trong đó nửa số.

Hơn mười tên tăng nhân bị buộc trước hướng sau lưng ả trên núi bò, bọn họ áp cúi người nương loạn thạch bí mật, sợ bị rào chắn ngoài sĩ binh chứng kiến. Nhưng mà, bọn họ vẫn bị phát hiện.

Một vị tăng nhân kêu thảm theo ả trên núi cút đi xuống tới. Cúi tại trên núi đá, liền óc đều đập đầu đi ra.

Huyền Trang đỏ lên hốc mắt, lẳng lặng mà nhìn xem đây hết thấy.

Cái kia tay như trước chăm chú địa giao ác trước, mười ngón cài vào trong thịt.

Hắn thì thâm trầm bẩm: "Liền bọn họ đều cứu không được, cái này đi về phía tây một đường, còn như thế nào chúng đạo phổ độ a..."

"Sự thật không có như vậy lý tưởng." Thiên Bồng mặt không biểu tình mà đáp: "Thật giống như chiến tranh đồng dạng, có được tất có mất. Đã thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm. Muốn công thành đoạt đất, nhất định phải trả giá huyết một cái giá lớn. Muốn đem cái gì bảo vệ, đó là không có khả năng."

"Nếu như thế nói lời, phổ độ chẳng phải là cũng không có khả năng?"

Thiên Bồng không có trả lời, chỉ là giống như lúc trước vậy tinh tế địa cách rào chắn cảm giác trước rào chắn ngoài hết thấy.

Chỗ đó, đã có hơn hai vạn đại quân, càng nhiều quân đội còn đang chạy đến, lại còn không có cảm giác được bất luận cái gì linh lực ba động.

Một ** địa vũ tiễn phí công địa đánh vào trên hộ thuẫn, rơi xuống trên mặt đất.

Cả mỏ đá trung, giống như có lẽ đã chỉ còn lại có Huyền Trang vị trí, do trời bỗng, hắc hùng tinh, Quyển Liêm còn có tiểu bạch long cộng đồng khởi động cái này hộ thuẫn mới là chân chính an toàn. Đáng tiếc nơi này tính toán đâu ra đấy, cũng chỉ có thể dung nạp 200 người.

Mặc dù cũng đã chen chúc không chịu nổi, nhưng vẫn là có vô số tầng nhân theo mỏ đá tất cả các góc mạo hiểm vũ tiễn hướng nơi này vọt tới. Nhưng mà, bọn họ không có có một cái có thể đi đến.

Nơi này thật giống như một cái cự đại môi câu vậy, vô số sĩ binh đang tại cách rào chắn tinh tế mà nhìn xem, chờ rơi là tả các nơi tầng nhân mạo hiểm phóng ra một khắc đưa lên trí mạng một mũi tên.

Thành công nhất một cái, cũng chỉ là đi đến cùng hộ thuẫn gặp nhau năm trượng cự ly thôi.

Hắn thân trúng năm tiễn, mới ngã xuống đất, nhưng như cũ hướng phía Huyền Trang vươn một tay: "Đại sư... Cứu ta..."

Sau một khắc, một vòng vũ tiễn rơi vãi ở trên người của hắn.

Máu tươi ở dưới thân nhòà đi.

Trơ mắt nhìn đây hết thấy, trong hoảng hốt, Huyền Trang về phía trước phóng ra một bước, lại bị Thiên Bồng ngăn cản đường đi.

"Hắn đã chết, đừng đi qua."

Một hồi lâu, Huyền Trang chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Từng đợt vũ tiễn liên tục không ngừng mà đánh úp, từng đợt kêu thảm thiết liên tục không ngừng, từng tiếng giống như nói mê loại yếu ớt ** theo trong đồng xác chết truyền đến, một đôi dính đầy máu tươi tay hướng Huyền Trang với tới.

Hắn thật sâu hít và một hơi, bình phục tâm tình, mở hai mắt ra.

"Nguyên soái, người nói đúng. Mọi sự vạn vật, không trả giá thật nhiều là không thể nào, nhưng bản tãng, tối thiểu có thể quyết định trả giá cái dạng gì một cái giá lớn."

Không đợi Thiên Bồng kịp phản ứng hẳn ý tứ trong lời nói, Huyền Trang cũng đã mở ra cước bộ.

Xoay người một cái, Thiên Bồng liền bước lên phía trước lại một lần đưa hẳn ngăn lại.

"Đại sư muốn làm cái gì?"

"Chúng ta, hàng." Huyền Trang nhìn chăm chú Thiên Bồng, chậm rãi nói ra: "Tại chúng ta đi trước, mọi người bình yên vô sự. Rất rõ ràng, mục tiêu của bọn hắn là chúng ta, chỉ cần chúng ta hàng, liền sẽ không lại bắn tên. Tãng nhân không chết, binh lính, cũng sẽ không chết. Nếu như điều này có thể cứu mọi người tại trong nước lửa, chúng ta liền nên án lấy đi làm mới là. Không nên, có do dự chút nào."

Nghe vậy, Thiên Bồng khước mắt lập tức hơi kéo ra.

...

Địa Tạng vương chậm rãi đi đến tể đàn bên cạnh, cùng Chính Pháp Minh Như Lai sóng vai mà đứng.

"Năm đó, cái thứ nhất phát hiện cái kia hồn phách là người?"

Địa Tạng vương khẽ gật đầu.

"Người chuẩn bị muốn trực tiếp tham gia đi về phía tây rồi?"

Địa Tạng vương không có phủ nhận.

"Vậy người giúp ai?"

Nghiêng mặt qua, Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, duỗi ra một ngón tay, chỉ hướng bầu trời. (chưa xong còn tiếp...)

ps: Cầu vé tháng ~ cầu vé tháng ~ cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 595: Đầu Hàng

"Đó là một cục." Thiên Bồng nói khẽ: "Bọn họ đây là đang ép chúng ta ra tay, ngàn vạn không nên trúng kế."

"Đi về phía tây, lại chẳng phải là biết rõ trong núi có hồ thiên hương hồ sơn đi? Bàn tăng không có lựa chọn nào khác."

Tiểu bạch long, hắc hùng tinh, Quyền Liêm đều nguyên một đám mở to mắt nhìn trời bồng.

Tăng ánh mắt của người tại Huyền Trang cùng Thiên Bồng trong lúc đó qua lại.

Một cái quỳ trên mặt đất tăng nhân lôi kéo Huyền Trang góc áo thấp giọng nói: "Đại sư. . . Đại sư, chúng ta không muốn chết. . . Cầu đại sư cứu, cầu đại sư cứu. . ."

Huyền Trang yên lặng nhẹ gạt đầu, ngược lại đối với Thiên Bồng nói: "Nguyên soái nói đúng, không thể gọi đại thánh gia trở về, cửa ải khó khăn này, bàn tăng phải chính mình vượt qua mới được."

Chúng tăng vờn quanh bên trong, Huyền Trang cùng Thiên Bồng đối mặt trước, chậm rãi mở ra cước bộ.

Một ít chúng tăng người nắm góc áo, chăm chú theo sát hẳn.

"Chính mình vượt qua. . . Dựa vào cái gì độ?"

Hơi do dự hạ xuống, Thiên Bồng bắt đắ dĩ, cũng đành phải xoay người đi theo.

Thấy thế, tiêu bạch long, hắc hùng tinh, Quyển Liêm cũng nguyên một đám đi theo. Tại bọn hắn che chở phía dưới các tầng nhân tự nhiên cũng nguyên một đám lạnh run theo sát.

Vũ tiễn ngừng.

...

"Bẩm quốc sư, bọn họ đầu hàng."

"Quăng. . . Hàng?" Đa Mục quái có chút kinh ngạc địa chau nổi lên lông mày.

"Đúng. Bọn họ. . . Toàn bộ đầu hàng."

Cái kia sau lưng ba vị đạo sĩ nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

"Này sao lại thế này? Đầu hàng?"

"Tình nguyện đầu hàng cũng không thông tri đại thánh gia. . . Còn là nói, bọn họ trên tay căn bản không có thông tri đại thánh gia thủ đoạn?"

"Không có khả năng, một mảnh ngọc giản mà thôi, đại thánh gia như thế nào đều khó có khả năng chú quan đến liền ngọc giản đều không lưu lại."

"Cái kia là chuyện gì xảy ra? Là kế?"

Đa Mục quái lông mày chăm chú địa nhíu lại, trong khoảng thời gian ngắn. Lại cũng nghĩ không ra nguyên có đến.

"Quốc sư, kế tiếp làm sao bây giờ? Đầu hàng, còn là giết chết?"

Đa Mục quái phản phục loát râu dài, chậm rãi nói: "Đầu hàng, nhìn xem có thể hay không nghĩ biện pháp. Đem cái kia cầm đầu hòa thượng và những người khác phân hoá ra."

"Dạ!" Người binh lính kia phi thân lên ngựa, hướng phía mỏ đá phương hướng mau chóng đuổi theo.

Đã người binh lính kia đi rồi, một bên đại hồ tử đạo sĩ nói khẽ: "Việc này mặc dù không phải nắm chắc, chắc hẳn cũng không khác nhau lắm. Đại nhân có từng nghĩ tới, sau khi chuyện thành công, nên như thế nào cùng đại thánh gia công đạo?"

"Công đạo? Muốn cái gì công đạo?" Đa Mục quái hừ lạnh một tiếng. Cẩn rãng nói: "Đi về phía tây, không hề nghi ngờ là phật môn quý kẻ. Đại thánh gia người trong cuộc mê, chúng ta thân là cấp dưới, tự nhiên vì đại thánh gia phân ưu. Mặc dù đại thánh gia sau đó muốn mạng của ta, cho hẳn cũng được. Ta yêu tộc vương giả. Sao có thể sa vào phật môn tay sai! Việc này gạt được lũ lão cầu, nhưng không gạt được ta Đa Mục quái!"

Nghe vậy, cái kia còn lại ba vị đạo sĩ khom người chấp tay, nói: "Đại nhân cao thượng, chúng ta tự nhiên liều mình tùy tướng!"

Cẩn rãng, Đa Mục quái nhìn phía mỏ đá phương hướng.

...

Lúc này, u ám trong ngọn lửa, hầu tử đang tại sinh tử điện giá sách bên trong qua lại ghé qua trước.

Vài cái địa phủ quỷ binh chăm chú theo sát hẳn. Luống cuống tay chân địa nhật lên bị hầu tử ném đến đầy đất sinh tử sổ ghi chép, thả lại tại chỗ.

Hầu tử một mặt vọt ở giữa không trung phi tốc tìm đọc trước sinh tử sổ ghi chép, một mặt tinh tế lưu ý lấy mấy cái quỹ binh.

Không chỉ là quỹ binh. Hắn còn tinh tế cảm giác trước bốn phía hết thảy.

Dần dần địa, hắn cũng đã xác định những này quỹ binh cũng không có tại nhật lên sinh tử sổ ghi chép trên làm bất luận cái gì ký hiệu.

Chính là, đây là có chuyện gì?

Về Trâm Hương, về Lưu Ngạn Xương, hai cái tên này tầm quan trọng, chỉ có hầu tử mình mới biết rõ.

Hầu tử vì cái gì vào lúc đó đến chỗ này phủ. Ngoại trừ đi về phía tây tổ hợp, ai cũng không có khả năng biết rõ. Chẳng lẽ phật môn trụ thật sự một chút cũng không thềm để ý sao?

Cái này không giống phong cách của bọn hắn a.

Là vì không thềm để ý. Còn là vì đã biết, ngưỡng hoặc. . . Bọn họ sau đó còn có biện pháp nào dò xét?

Càng muốn. Hầu tử càng cảm thấy không đúng.

Một mặt suy tư về, hầu tử một mặt đảo sinh tử sổ ghi chép.

Trong nháy mắt, hắn cũng đã lật ra hai cái giá sách sinh tử sổ ghi chép, dần dần địa, cũng đã tiếp cận hắn chính thức mục tiêu. . .

. . .

Tế đàn bên cạnh, Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng vương như trước lẳng lạng địa đứng, nhìn xem cái kia pháp trận dần dần biến dị.

"Hắn lúc này đến chỗ này phủ làm chi?"

"Tra sinh tử sổ ghi chép."

"Tra cái gì? Thanh tâm sao?"

Địa Tạng vương chậm rãi lắc đầu, nói: "Tra Trâm Hương."

"Người nào?"

"Một cái thể gian hài đồng."

"Một cái thể gian hài đồng sinh tử sổ ghi chép, hắn tra đến làm chi?"

Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, nói: "Bởi vì hắn có một đặc thù danh tự."

Nụ cười này, ý vị thâm trường, trong lúc nhất thời, Chính Pháp Minh Như Lai lại nhìn không thấu ảo diệu bên trong.

Phật môn tứ đại phạt đà: Chính Pháp Minh Như Lai, Địa Tạng vương, Phổ Hiền, Văn Thù. Bốn người này chính giữa, luận pháp lực, tam giới công nhận người mạnh nhất chính là Chính Pháp Minh Như Lai, nhưng là phải luận quỷ thần khó lường, lại phải kể tới Địa Tạng vương.

Rất nhiều người cho rằng đây là bởi vì Địa Tạng vương cực nhỏ ra tay quan hệ, bởi vì thiếu ra tay, cho nên làm cho người ta một loại cảm giác thần bí. Có thể Chính Pháp Minh Như Lai biết không phải là.

Rõ ràng là tu cùng một loại phạt hiệu, có thể có đôi khi, tại Địa Tạng vương trước mặt, Chính Pháp Minh Như Lai thậm chí có một loại hai người cách xa nhau khá xa cảm giác, đoán không ra, ngộ không ngừng.

"Nhất thời nửa khắc, rời nhà du tử chỉ sợ còn về không được." Chấn động ống tay áo, Địa Tạng vương nhẹ giọng thở dài: "Bần tăng mấy ngày trước đây tâm huyết dâng trào, mới chế một bộ thú vị trúc giản, như tôn giả có hứng thú, có thể cùng nhau đi tới đánh giá?"

Chính Pháp Minh Như Lai yên lặng nhẹ gật đầu.

...

"Ta nói, nguyên soái a." Tiểu bạch long thấp giọng nói: "Người nói không thể gọi đại thánh gia trở về, chúng ta đây gọi những người khác đến như thế nào?"

"Gọi ai?"

"Gọi thiên đình người. Mượn phàm nhân thủ, bọn họ vậy cũng là quấy rối thế gian, thiên đình chắc hẳn sẽ không ngại yên không lý đến mới đúng."

"Người có chứng cứ sao? Không có bằng chứng địa, người làm cho Lý Tĩnh tới, muốn bao lâu, được đến nhiều ít binh lực?" Nghiêng đầu sang chỗ khác, Thiên Bồng hạ giọng đối một bên Quyển Liêm nói: "Bất kể như thế nào, canh giữ ở Huyền Trang pháp sư bên cạnh. Không thể đi xa."

"Hiểu rõ." Quyển Liêm thấp giọng đáp.

Một bên hắc hùng tinh cũng yên lặng nhẹ gật đầu.

Tiểu bạch long hiển nhiên cũng nghe được, bất quá hẳn còn muốn phòng thủ hẳn bị thương biểu đệ, đã sớm óc còn không mang nổi mình óc. Mặc dù làm cho hẳn đi cũng đi không được.

Một đám tăng lữ theo mỏ đá đại môn nối đuôi nhau mà ra, Huyền Trang đi ở trước nhất đầu.

Từng dãy cung tiễn đều kéo đến mãn huyệt chỉ hướng hấn.

Chấp tay trước ngực. Huyền Trang đối với cái kia cầm đầu tướng lĩnh thi lễ một cái, nói: "Huyền Trang nguyện hàng, chỉ cầu tướng quân thương cảm cái này một đám tăng nhân, thả bọn họ một con đường sống."

Cái kia cầm đầu tướng lĩnh bán híp mắt, nhìn chăm chú Huyền Trang. Một tay cử động ở giữa không trung, đã không có hạ đạt mệnh lệnh đầu hàng, cũng không hạ đạt mệnh lệnh công kích.

Bốn phía tăng nhân nguyên một đám cầm như hến, cẩn thận địa quan vọng.

Huyền Trang vươn hai tay, nhưng không ai cho hấn đội xiềng xích.

Song phương cứ như vậy giăng co trước.

Một hồi lâu, một con khoái mã đi đến này tướng dẫn bên cạnh. Lập tức sĩ binh phi tốc xuống ngựa gần sát tướng lĩnh bên tai tinh tế nói thầm vài tiếng.

Thiên Bồng lỗ tai hơi run rẩy, lập tức hừ lạnh một tiếng, nói khẽ với những người khác nói ra: "Muốn bọn họ đem chúng ta, tính cả cái khác tăng nhân cùng nhau nắm bắt, đây là muốn coi bọn họ là con tin ý tứ a."

"Động thủ giết người mà nói. Các người cần bao lâu thời gian có thể đem cái này hơn hai vạn quân đội toàn bộ diệt?" Tiểu bạch long đột nhiên ung dung mà hỏi thăm.

Cái này vừa hỏi, mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Đứng ở phía trước nhất Huyền Trang lắc đầu, nhẹ giọng thở dài: "Không thể gây thương và vô tội."

"Bọn họ còn là vô tội?" Tiểu bạch long không khỏi hừ bật cười.

Huyền Trang thản nhiên nhìn cách đó không xa đem cung kéo đến mãn huyền sĩ binh nói: "Bọn họ cũng chỉ là nghe lệnh làm việc thôi."

Tiểu bạch long đầu lập tức dao động giống như trống bỏi giống nhau.

Cho tới nay, hấn đều không rõ lắm chứng đạo phổ độ đến tột cùng là cái gì, thì ra là bị hầu tử hồng liên tục mang lừa gạt địa kéo lên phải thuyên giặc thôi. Hôm nay, hấn lần đầu tiên cảm giác phổ độ là như vậy địa không dựa vào phổ.

Cái loại cảm giác này, thật giống như nhìn xem một cái khờ đại hài đồng tại mặc sức tưởng tượng trước một cái hấn chưa bao giờ thấy qua thế giới vậy quả thực chính là miệng đầy mê sảng.

Nhìn một ít bên cạnh hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm sắc mặt, xem chừng ý nghĩ cũng cùng tiểu bạch long không khác nhau lắm.

Do dự một hồi lâu. Tiểu bạch long ung dung nói: "Trước kia đại thánh gia tại bên người thời điểm lão cảm thấy hấn quá xúc động, hiện tại ngẫm lại, xúc động cũng có xúc động chỗ tốt. Không có hấn. Chúng ta chính là mặc người chém giết chủ a. . ."

Không bao lâu, mấy người lính dùng xe đẩy đẩy tới một đồng lớn xiềng xích, toàn bộ trút xuống đến trên mặt đất.

Này tướng dẫn cao giọng quát: "Vũ khí đều buông, đội xiềng xích, tha các ngươi không chết!"

Chúng tăng đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn phía Huyền Trang.

"Thực hàng?"

"Thực hàng." Huyền Trang từng bước một đi về hướng tiến đến. Thân thủ nhặt lên xiềng xích, mang tại trên tay của mình.

Thấy hắn như thế cử động. Cái kia còn lại tăng lữ nguyên một đám té địa chạy vội đi lên, lòng nóng như lửa đốt địa đem xiềng xích đeo lên trên người của mình.

Cái kia cách đó không xa phần đông binh lính thấy đều bật cười.

Cái này chỉ sợ. Hay là đám bọn hắn lần đầu tiên chứng kiến như vậy nóng vội địa muốn cho mình đội xiềng xích người a.

Thiên Bồng im ắng tại Cửu Xi Đình Ba chuôi trên khấu trên một cái pháp ấn, hữu ý vô ý địa nhìn mấy người khác liếc.

Mấy người khác lĩnh hội ý tứ của hắn, nguyên một đám cũng đều tại binh khí của mình trên khấu trên pháp ấn.

Ngay sau đó, bọn họ cũng đã buông lỏng ra vũ khí của mình.

Một chuôi kia chuôi trọng binh khí rơi trên mặt đất, từng tiếng trầm đục, cái kia mặt đất đều hơi run lên một cái.

Lần này, cầm đầu tướng lãnh sắc mặt nhưng là không còn tốt như vậy nhìn.

Bất quá không tốt xem về không tốt xem, tiền tại huyễn trên không phát không được, đã đến đây chạy tới một bước này, nói cái gì bọn họ cũng không thể lui về phía sau.

Một đoàn quân trường thương nhanh chóng tiến lên, đem đám đông tính cả tất cả tăng nhân tại trong toàn bộ bao bọc vây quanh.

Tướng lĩnh từng bước một đi đến Huyền Trang trước mặt đang muốn mở miệng nói cái gì, Thiên Bồng cũng đã ngăn cản đến Huyền Trang trước người.

"Các người muốn bắt muốn thả ta không quản, nhưng Huyền Trang pháp sư, phải cùng với ta."

Một câu nói kia buông đi, này tướng dẫn lập tức không có tính tình, chỉ phải yên lặng nhẹ gật đầu.

Đêm tối, gần hai vạn đại quân giơ cao lên cây đuốc áp tải cận tồn hơn một ngàn danh tăng lữ cùng với Huyền Trang người liên can đẳng chậm rãi hướng vương đô đi đến.

...

Tình huống trên thực chất còn là không có thay đổi, tỵ tính bị bắt, những cái này "Hộ vệ" còn là nguyên một đám bảo vệ chặt tại Huyền Trang bên cạnh.

Xa xa địa nhìn qua bên trên bình nguyên chính hướng vương đô đi đến đại quân, Đa Mộc quái nhân nhạt thở dài nói: "Hy vọng đại thánh gia có thể chậm thêm đi về a. Đi đem binh khí của bọn hắn đều thu lại, không có binh khí, động thủ phần thắng tỵ đại."

Đang muốn xoay người lúc, một sĩ binh vội vàng đi đến hắn trước người, quỳ xuống đất chấp tay nói: "Bẩm quốc sư, bệ hạ xin ngài qua đi xem đi."

Hơi do dự hạ xuống, Đa Mộc quái thuận miệng nói: "Biết rằng."

...

Lúc này, địa phủ trung hầu tử chính nắm một phần sinh tử sổ ghi chép, trọn tròn mắt tức giận đến lạnh run.

Muôn vàn giấu diếm, mọi cách lừa dối, kết quả, lật đến mình muốn một ít trang thời điểm, lại phát hiện đã bị xé. Hơn nữa còn là vừa kéo không lâu! (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 596+5 Độc 8 Khổ

Bí mật thâm cốc trung, một tòa nho nhỏ lầu các lẳng lẳng địa đứng lẳng trước.

Mộc mạc mà mang một ít quý dị trang hoàng, trong ngoài không thấu một tia ánh sáng, bốn phía lại cỏ cây mọc thành bụi, thậm chí còn có nồng đậm chướng khí.

Đây là một yên tĩnh được giống như chính thức tử vong vậy địa vực, duy nhất sáng rọi, là giữa không trung qua lại di động điểm lân quang thôi.

Địa Tạng vương mang theo Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi đi đến lầu các trước, từ đầu đến cuối, bọn họ thậm chí không có chứng kiến một cái quý binh tại gác.

Hướng phía bốn phía quan sát, Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

"Một cái, biệt viện thôi." Địa Tạng vương như trước từng bước một tiến về phía trước đi tới.

Rất nhanh, hai người tới chính sảnh trước đại môn.

Chỉ thấy Địa Tạng vương thân thủ nhẹ nhàng một gậy, chùng một trượng ba thước cao hai mảnh cự đại ván cửa tại chói tai tiếng ma sát trung từ từ mở ra.

Bên ngoài ma trời quang theo khe hở chiếu nhập trong đó, trong lúc này, là phảng phất có thể thôn phệ hết thủy hắc ám.

Chính Pháp Minh Như Lai sâu hít một hơi thật sâu, nhìn Địa Tạng vương liếc, không có hỏi lại.

Địa Tạng vương cũng không có đáp.

Thẳng đến cái kia môn sau khi hoàn toàn mở ra, Chính Pháp Minh Như Lai nương ma trời chiếu nhập quang, trông thấy trong đó trống rỗng trên sàn nhà phóng trước một cái bàn thấp, trên bàn thả một cái hai cái lớn cỡ bàn tay hình chữ nhật hộp gỗ.

Dẫn theo làn váy vượt qua cánh cửa, Địa Tạng vương từng bước một đi đến bàn thấp trước, xoay người đem cái kia hộp gỗ cầm lên.

"Không đi vào sao?"

Chính Pháp Minh Như Lai lúc này mới bước vào trong điện phủ, cái kia mi nhưng như cũ chăm chú địa nhíu lại.

Mở ra hộp gỗ, Địa Tạng vương từ đó lấy ra thành từng mảnh có khắc chữ trúc giản tại trên mặt bàn xếp thành một hàng.

"Sinh, lão, bệnh, chết, oán tăng biết, yêu biệt ly, cầu không được, ngũ thủ uẩn, tham, giận, si, chậm, nghi. . . Đây là, tám khổ cùng ngũ độc?"

Địa Tạng vương khẽ gật đầu.

"Tôn giả không biết là, cái này Kim Thiên Tử một đường đi được quá dễ dàng sao?"

"Thoải mái?" Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt bật cười, như có điều suy nghĩ mà chăm chú nhìn Địa Tạng vương.

Khẽ gật đầu. Địa Tạng vương loát tăng y chậm rãi quy ngồi xuống, thân thủ tại trên mặt bàn sửa sang lấy cái kia hàng hà trúc giản.

"Thế gian chúng sinh đều khổ, cái kia Huyền Trang bên cạnh nổi khổ, liền đã chỗ nào cũng có. Tựa lấy cái kia đầu khỉ mà nói. . ." Hấn tự tay lấy ra vài miếng trúc giản điệp đến trên mặt bàn, nói: "Tham, giận, si, chậm, nghi. Ngũ độc đều đủ, yêu biệt ly, cầu không được, ngũ thủ uẩn, tám khổ có thứ ba."

Suốt tám phiến trúc giản được tôn sùng đến Chính Pháp Minh Như Lai trước mặt.

"Dùng cái kia Thiên Bồng mà nói, si, chậm, ngũ độc có thứ hai, yêu biệt ly, cầu không được, ngũ thủ uẩn. Tám khổ đồng dạng có thứ ba."

Lại là năm phiến trúc giản được tôn sùng đến Chính Pháp Minh Như Lai trước mặt.

Buông tay ra, Địa Tạng vương nhẹ giọng thở dài nói: "Về phần những thứ khác, gấu chó yêu, long thái tử, Quyển Liêm thiên tướng. Cái nào lại có thể được cho sạch sẽ? Người bên cạnh hưởng hồ hậu quả xấu ác niệm buồn thiu, cứ như vậy, một đường hương tây, mặc dù thực đến Đại Lôi Âm tự, lại có thể thế nào? Tranh luận thắng sao?"

Nhìn chăm chú trước mặt mình chòng chát nâng trúc giản, Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng hỏi: "Cái kia, tôn dùng vi, phải làm thế nào?"

"Tham, giận, si, chậm, nghi. Còn đây là ngũ độc, hết thảy ác nghiệp đều nhân ngũ độc mà sinh. Sinh, lão, bệnh, chết, oán tăng biết, yêu biệt ly, cầu không được, ngũ thủ uẩn, còn đây là tám khổ. Kim Thiên Tử chỗ độ giả. Chính là chúng sinh nổi khổ." Cúi đầu loát ống tay áo, Địa Tạng vương ung dung nói: "Bàn tăng dùng vi, đi về phía tây chi biện pháp, không phải ở chỗ

Đại Lôi Âm tự, mà ở tại cái kia đi về phía tây cách xa vạn dặm trên đường. Đã Kim Thiên Tử cũng đã quyết tâm chứng đạo, chúng ta. Liền không thể làm cho hấn tay không mà quay về. Cái này phổ độ là cùng không phải, phải chứng ra nguyên có đến!"

...

Từng điểm từng điểm địa khép lại trong tay sinh tử sổ ghi chép.

Lúc này. Sinh tử điện trung, hầu tử sắc mặt cũng đã trở nên cực kỳ khó coi.

Trước kia địa phủ tuy nhiên thuộc sở hữu thiên đình. Nhưng trên thực tế ở vào chần trâu trạng thái, chỉ cần không ra đại sự, hoàn toàn không có người trông nom. Trong tam giới đại năng muốn xuất nhập sinh tử điện rất dễ dàng, tỵ tính phát sinh chút gì đó cũng không kỳ quái.

Có thể Địa Tạng vương tiếp quản sau địa phủ sớm đã xưa đâu bằng nay.

Muốn tại phật môn không coi vào đâu lặng yên không một tiếng động địa xé toang một tờ sinh tử sổ ghi chép, còn vừa vặn là hầu tử muốn cái này một tờ. . .

"Đây là. . . Như thế nào cá ý tứ?"

Nắm chặt nắm tay, hầu tử cắn răng, run nhè nhẹ trước nhắm lại hai mắt. Trên trán gân xanh sớm đã bạo khởi, trong tay sinh tử sổ ghi chép bị nắm được "Xèo xèo" rung động.

Mắt thấy hầu tử đã ở bạo tẩu biên giới, một mực theo sát lấy thay hấn thu thập sinh tử sổ ghi chép vài cái quỹ binh sợ tới mức hồn bất phụ thể, vội vàng quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Giờ này khắc này, hầu tử rất muốn tại chỗ nổi giận, đập bẻ sinh tử điện, sau đó nắm chặt Địa Tạng vương hỏi thăm tình hình.

Hắn có thật lớn năm chắc có thể một chọi một chiến thắng Địa Tạng vương.

Chớ nói Địa Tạng vương, chính là tứ đại phật đà toàn bộ hiện thân, hắn đột phá thiên đạo, cũng có thể đơn giản nắm bắt.

Có thể lý trí nói cho hắn biết, hắn không thể nổi giận.

Bởi vì hắn có thể đánh bại tứ đại phật đà, nhưng không cách nào triệt để đánh bại tứ đại phật đà sau lưng Như Lai.

Làm cho dưới mắt hết thảy thoát ly biện pháp quỹ tích, kết quả là, thế tất xuất hiện một cái liền hắn cũng vô pháp khống chế thế cục.

Nếu như có thể trực tiếp đối phật môn động thủ, hắn căn bản là không cần cùng Huyền Trang đi dài như vậy đường, đi lần này, chính là đã nhiều năm.

Hơn sáu trăm năm trước thất bại sớm đã chứng minh rồi đơn thuần vũ lực cũng không có cách nào giải quyết vấn đề, ít nhất không cách nào đạt được hắn muốn kết cục. . .

Một hồi lâu, hầu tử mới rốt cục dần dần tỉnh táo lại, tự nhủ: "Lão quân vẫn chỉ là phong ấn nội dung. . . Tên này rõ ràng trực tiếp tự xé. Hừ, đây là liền che lấp đều lười sao?"

Hắn chậm rãi giảm xuống thân hình, bàn trước chân ngồi xuống. Không nói một lời.

Bộ dáng kia, thật giống như hư thoát vậy.

Vài cái quỹ bình cần thận địa ngẩng đầu nhìn hấn.

Tiên tay đem sinh tử sổ ghi chép phiết đến một bên, hầu tử run nhè nhẹ trước, ngẩng đầu lên nương đến sau lưng trên giá sách, hai mắt nhắm nghiền.

Yên tĩnh không tiếng động sinh tử trong điện chỉ còn lại có hấn nặng nề tiếng thở dốc.

Nhiều đóa ma trôi ở không trung phóng xạ trước yêu dị quang.

Đối phương, đây là tại không kiêng nê gì cả địa muốn chọc giận chính mình.

Đúng vậy, bọn họ thành công.

Giờ này khắc này hầu tử, dĩ nhiên trong cơn giận dữ. Một hơi ghen trước trong cổ nuốt không trôi cảm giác làm cho hấn muốn làm tức thao nâng kim cô bổng đem nơi này hết thảy toàn bộ đập bể cá bảy nhây.

Nếu như hấn chỉ là một cá nhân, có lẽ, hấn cũng đã làm như vậy.

Có thể hấn không thể.

Không phải ngày đầu tiên đối mặt phật môn. Tại hầu tử trong suy nghĩ, đó là một xảo trá đến làm cho người ta sờn tóc gáy tông môn. Dám làm như thế. Bọn họ tất nhiên có chuẩn bị ở sau.

Mà tôi bết bát nhất là, hầu tử chỗ tra là Trầm Hương thân thế, đối ứng là Dương Thiên.

Liên loại sự tình này đối phương đều đã tham dự, nói rõ dù cho coi như mình cũng đã nghĩ tất cả biện pháp cố gắng làm cho Dương Thiên không

đếm xỉa đến, đối phương như trước sớm địa đem nàng làm quân cờ nắm ở trong tay. . .

"Cái này. . . Rõ ràng là dương mưu a."

Hầu tử chậm rãi mở to mắt nhìn qua đen kịt một mảnh khung đình.

Sử dụng dương mưu. Nói rõ đối phương cũng đã có thể ứng đối hẳn có thể làm ra tất cả phản ứng, thậm chí hy vọng hẳn làm ra phản ứng. Có thể là một lần đơn thuần khiêu khích, nhưng canh có thể là nào đó âm mưu quỷ kế khúc nhạc dạo.

Luận sự mà nói, Trầm Hương thân thể trọng yếu trình độ xa xa không cách nào cùng lúc trước tra Tước nhi chuyển thế so sánh với.

Phải tìm được Tước nhi truyền lại đời sau, lúc trước chỉ có tìm đọc sinh tử sổ ghi chép cái này một cái biện pháp. Muốn tra Trầm Hương thân thể, hầu tử lại có vô số loại biện pháp. Chỉ có điều chuyện này nói ra cuối cùng không dễ nghe thôi. Chính như Thiên Bồng theo lời, cũng không có phương tiện trực tiếp hỏi thăm Dương Thiên, cho nên hẳn mới có thể lèm nhèm nhưng chạy đến địa phủ đến tra.

Bởi vì này dạng đơn giản nhất, trực tiếp nhất, cũng tối bí mật. Sẽ không tại chính mình cùng Dương Thiên trong lúc đó lưu lại bất luận cái gì khúc mắc.

Ban đầu nhất hầu tử suy nghĩ, là ở không kinh động Dương Thiên dưới tình huống, bả sự tình làm cho tình tường.

Nhưng bây giờ sinh tử sổ ghi chép bị xé. . .

Rất hiển nhiên, đối phương đã biết chính mình muốn tìm là cái gì, đối cử động của mình nhất thanh nhị sở.

Lão đã sớm đem mình nội tình tra xét cá không còn một mảnh sao?

Tự trách mình quá ngây thơ rồi sao?

Hiện tại ngẫm lại, tựa hồ cũng không có gì kỳ quái. Chính mình tại Ngũ Hành dưới núi ngủ mê một trăm năm mười năm, đối phương có đầy đủ thời gian đối với mình làm hết thấy bọn họ chuyện muốn làm, dùng phật môn thực lực. Muốn điều tra những vật này cũng không phải là không có khả năng.

Miên man suy nghĩ một hồi lâu, hầu tử đột nhiên hừ bật cười, thân thủ xoa nhẹ một bả mặt.

Bị người gắt gao nắm cảm giác. Thật sự rất không thoải mái, phi thường không thoải mái!

Chậm rãi mở to mắt, hấn mặt không biểu tình mà nhìn quy ở phía xa quý binh nói: "Các ngươi cái kia. . . Địa Tạng vương, thời điểm ra đi có công đạo cái gì sao?"

Những cái này quý binh đưa mắt nhìn nhau, đều lắc đầu.

"Không có. . . Rất tốt. Rất tốt. . ."

Đây là * trắng trợn uy hiếp a.

Dùng Dương Thiên uy hiếp chính mình.

Một lát trước, hầu tử còn đang hơi trầm xuống hương thân thể đến mức sợ. Hiện tại, một bả đao nhọn cũng đã tap đến Dương Thiên yết hầu trên.

Chậm rãi đứng dậy. Hầu tử đột nhiên theo trong tai móc ra kim cô bổng nặng nề đập bẻ ở một bên trên giá sách.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, sách đó khung ầm ầm sụp đổ. Trên giá sách sinh tử sổ ghi chép nghiêng dưới xuống. Giấy mảnh mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Vài cái quỷ binh sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy.

Thẳng đến ra trên trăm trượng cự ly, gập sau lưng lại không có nửa điểm động tĩnh, bọn họ mới nguyên một đám quay đầu lại nhìn quanh.

Trong dự liệu nội giận cũng không có phát sinh, sụp đổ giá sách bên cạnh, hầu tử chỉ là chống kim cô bổng lẳng lẳng địa đứng, thờ hồng hộc.

Rõ ràng chỉ ra rồi một chiêu, nhưng thật giống như cũng đã mỗi một đến cực hạn vậy.

Sợ hãi chậm rãi tiêu tán, những cái này quỷ binh trong nội tâm lập tức bay lên một tia nghi hoặc.

"Thay ta chuyển cáo Địa Tạng vương, chuyện ngày hôm nay, sẽ không cứ như vậy tính."

Một hồi lâu, hầu tử cúi đầu, xoay người từng bước một hướng phía đại môn đi đến.

Ven đường lại là vài cái giá sách bị hấn tiện tay nện đến nát bấy.

...

"Bẩm thế tôn, Tôn Ngô Không cũng đã rời đi sinh tử điện."

"Hướng bên này không có?"

Cái kia quỷ binh cung kính địa đáp: "Hồi thế tôn mà nói, không có."

"Không có?"

Một bên Chính Pháp Minh Như Lai theo hầu tử một chồng trúc giản trung rút ra viết "Giận" chữ một miếng, tại Địa Tạng vương trước mắt quơ quơ.

Địa Tạng vương lơ đãng, thuận miệng hỏi: "Cái kia, hấn có từng nói cái gì đó?"

Cái kia quý binh lược qua nghĩ sơ nghĩ, nói: "Hấn nói, làm cho tiểu nhân chuyển cáo thế tôn, chuyện ngày hôm nay, hấn sẽ không cứ như vậy tính. Còn có, hấn lúc gần đi đập nát vài cái giá sách, tiểu nhân chính làm cho người ta chữa trị."

Nghe vậy, Chính Pháp Minh Như Lai chỉ phải lại đem viết "Giận" chữ trúc giản thả trở về.

"Cũng không không giận, chỉ là trở ngại tình thế, phát tác không được thôi." Địa Tạng vương mỉm cười thờ dài: "Cái này Kim Thiên Tử chứng đạo đường, xa rồi." (chưa xong còn tiếp)

ps: Đồng học hội. . . Các người hiểu. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 597: Nước

Sáng sớm thời gian, Huyền Trang một nhóm bị an trí tại một cái lộ thiên trong sơn rộng.

Cái này có điếm cùng loại với sơn thi đấu hoặc là sàn đấu các loại đại quảng trường bị cả bao vây lại, bốn phía trối nổi lên từng vòng khóa sắt làm lan can, tăng thêm đại quân trông giữ. . . Tuy nói không thể so với nhà giam, nhưng coi như là thập phần nghiêm mật. Dù sao, mặt đối với dưới mắt cái này trọn vẹn ngàn người đội ngũ, cái này tây vực tiểu quốc sớm đã cũng không đủ nhà giam có thể dùng.

Trong vương cung, một vị văn chức quan viên vội vàng đi đến quốc vương trước mặt, khom người quỳ xuống đất: "Khởi bẩm bệ hạ, quốc sư đã ở ngoài cửa."

Đốt một đêm ngọn nến, cái kia nến trên sáp đều đã kinh nhỏ giọt trên mặt đất.

Nho nhỏ trong điện đường, lão quốc vương có chút hỗn loạn ngẩng đầu đến, nhìn chăm chú trước mắt quan văn nói khẽ: "Cho mời quốc sư."

"Dạ."

Cái kia quan văn hành lễ, xoay người rời đi.

"Hừ, hẳn cuối cùng đến đây." Đứng ở một bên râu ria hoa râu, nhìn về phía trên nhưng như cũ thập phần cường tráng đại thần lạnh lùng nói: "Vậy

mà đem thủ hộ hoàng cung cấm vệ đều điều đi ra ngoài, hãm bệ hạ tại hiểm cảnh, cử động lần này thật muốn bàn về đến, hình cùng tạo phản! Bệ hạ, có thể đừng lại kiêu căng a.

"

Phen này ngôn từ nói được rất nặng, lão quốc vương lại tựa hồ như lơ đãng, chỉ là một đêm chưa ngủ, thật sự có chút chịu không được, cặp kia mắt mông lung, đề không nổi thần trí.

Không bao lâu, Đa Mục quái đi vào trong điện đường, khom người chấp tay nói: "Bần đạo nhiều mục, tham kiến bệ hạ."

Nghe vậy, lão quốc vương liền vội khoát khoát tay: "Miễn lễ, miễn lễ."

Đa Mục quái chậm rãi buông ra hai tay, nâng người lên can. Cái kia thần sắc, thật giống như hoàn toàn chưa từng phạm sai lầm vậy.

Một bên đại thần có chút kìm nén không được, đang muốn mở miệng nghiêm nghị quở trách, đã thấy lão quốc vương đã tại lạng lẽ ám hiệu làm cho hắn không cần nói nhiều. Chỉ phải không cam lòng địa im lặng.

Thoáng trầm mặc xuống. Lão quốc vương loát râu dài nói: "Nhiều mục ái khanh. Nghe nói, ngươi hôm qua đem bản vương cấm vệ đều điều đi, còn có việc này a?"

"Thật có việc này." Đa Mục quái ngửa đầu cất cao giọng nói: "Chỉ vì đông phương đến đây một yêu tăng, cùng một ít đạo phỉ tại miệng hét bán thức ăn ra tay bị thương tuần thành binh tướng. Để tránh này yêu tăng tai họa dân chúng, bần đạo mới cả gan, mượn bệ hạ cấm vệ. Kính xin bệ hạ thứ tội."

Trên miệng nói "Thỉnh bệ hạ thứ tội", có thể Đa Mục quái cái kia trên mặt, lại hoàn toàn không có nửa điềm áy náy ý. Trong lúc nhất thời. Ở đây vài cái đại thần càng thêm trong cơn giận dữ, nguyên một đám nắm chặt nắm tay, bạo khởi gân xanh.

Chỉ tiếc, Đa Mục quái hoàn toàn không có để bọn họ vào mắt.

"Nguyên lai là như vậy a." Lão quốc vương thoáng nhẹ nhàng thở ra, nói: "Cái này yêu tăng, là như thế nào yêu tăng? Có thể hiểu được hô phong hoán vũ? Bây giờ, lại nắm bắt hay không?"

"Bẩm bệ hạ, bắt quá một ít bàng môn tả đạo chi bối thôi." Đa Mục quái liền nhìn đều không có xem những cái này đại thần liếc, đối với trước lão quốc vương hơi khom người nói: "Bệ hạ hồng phúc tề thiên, cái kia yêu tăng đã bị bản đạo sai người nắm bắt. May mắn không họa và dân chúng, bây giờ chính tù tại Tề Vân đài trung."

"Nắm bắt là tốt rồi. Nắm bắt là tốt rồi." Lão quốc vương ha ha địa nở nụ cười: "Nhiều mục ái khanh lại lập nhiều đại công, bản vương, đều đã kinh phần thưởng không thể thưởng."

"Bệ hạ. . ."

Đại thần vừa muốn nói chuyện, rồi lại bị lão quốc vương khoát tay áo đã ngừng lại.

Nâng lên hai tay đưa tay ra mời lưng mỗi, trong lúc lại hữu ý vô ý địa liếc hai bên, sắc mặt xanh đen chư vị đại thần liếc, lão quốc vương nhẹ giọng thở dài: "Đã sự tình cũng đã hiểu rõ, chư vị ái khanh một đêm không ngủ, cũng sớm đi hồi đi nghỉ ngơi. Đều, lui ra đi."

Nói, cũng không trông nom cái kia những đại thần khác còn có gì lời nói giảng, lão quốc vương cũng đã chóng long án đứng dậy, tại trái phải người

hầu nâng hạ lão đảo mà hướng trước hậu đường đi đến.

Trong lúc nhất thời, ở đây đại thần đều là đưa mắt nhìn nhau, nguyên một đám sắc mặt xanh đen. Duy chỉ có Đa Mục quái thần sắc như trước.

Ngẩn ngui trầm mặc sau, Đa Mục quái mặt không biểu tình mà nói ra: "Bệ hạ mệt mỏi, muốn nghỉ tạm. Hôm nay lâm triều tự bỏ qua, chư vị cũng sớm một chút hồi phủ nghỉ tạm a. Nếu là có cái gì chuyện quan trọng việc gấp, tựa như cùng đi thường vậy đem tấu chương giao cho bản đạo là được. Bản đạo, thì sẽ giao cho bệ hạ."

Những cái này đại thần từng người đều cảm tức hấn, lại không có một cái dám đảm đương mặt quở trách.

Cứ như vậy giăng co một hồi lâu, các đại thần nguyên một đám phẩy tay áo bỏ đi, trong đại điện chỉ còn lại có Đa Mục quái một người. Hấn lúc này mới vuốt vuốt râu dài, xoay người rời đi.

...

Lúc này, mặt trời đã khuất, tù trước Huyền Trang bọn người lộ thiên trên quảng trường hoàn toàn yên tĩnh.

Cùng vừa lúc mới bắt đầu bắt đồng.

Huyền Trang vừa đến mỏ đá thời điểm, chúng tăng coi hấn là cứu tinh, cho rằng Huyền Trang có thể cứu bọn họ thoát ly khổ hải. Đại quân vây quanh sau, loạn tiễn bên trong, Huyền Trang càng là thành cây cỏ cứu mạng.

Nhưng mà, bây giờ bị tù, lại là một cái khác phiến quang cảnh.

Chúng tăng xì xào bàn tán trước, dần dần địa, bọn họ tựa hồ cũng đã ý thức được chính mình trận này huyết quang tai ương, sinh tử họa, đều nhân Huyền Trang bọn người mà dậy. Nguyên một đám xem Huyền Trang ánh mắt đều có chút thay đổi, đã không có nguyên bản loại đó cực nóng, ngược lại nhiều hơn một ti oán hận.

Đương nhiên, có Thiên Bồng bọn người ở tại, không người nào dám nói ra miệng, nhưng bọn hấn cử chỉ cũng đã nói cho tất cả mọi người chân tướng.

Không có ai lại quán quít lấy Huyền Trang hỏi, bọn họ thậm chí nguyên một đám đối Huyền Trang chạy trốn không kịp, tợn tính ngồi xếp bằng, cũng hận không thể ngồi xa một chút.

Cái này lộ thiên quảng trường là hình tròn, bốn phía trọng binh gác, lại quán quanh khóa sắt làm nhà giam lan can, ở giữa tăng nhân tuy nhiên thân mang xiềng chân gông xiềng, nhưng vẫn là giữ vững trình độ nhất định tự do.

Buồn cười là, cùng tại mỏ đá trung quang cảnh bất đồng, mỏ đá trung, bọn họ nguyên một đám quán quít lấy Huyền Trang, hận không thể dất lấy Huyền Trang ống tay áo, ôm Huyền Trang đùi. Bây giờ. . .

Huyền Trang ngồi xếp bằng tại quảng trường một góc, cái kia những thứ khác mọi người liền đều chen đến một góc khác, không lý do tại trong sân rộng bài xuất một cái thiếu nguyệt hình.

Đây hết thấy, Huyền Trang tự nhiên đều nhìn ở trong mắt, chỉ là bộ dạng phục tùng không nói thôi. Mặt trời đã khuất, cái kia môi đều khô nứt.

Đội ngũ vài người khác, Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh như trước bảo vệ chặt tại Huyền Trang bên cạnh.

Ngồi chồm hồm ngồi một bên tiểu bạch long đột nhiên nhìn thấy gì, một cái đứng dậy hướng phía chúng tăng người vọt tới.

Trong lúc nhất thời, ngồi ở hàng phía trước vài cái tăng nhân sợ tới mức té.

"Ngươi!" Đứng ở chúng tăng phía trước, tiểu bạch long chỉ vào trong đó một người mở miệng nói: "Cho ta điếm nước."

Chúng tăng đều quay đầu lại nhìn lại.

Cái kia giấu ở trong đám người tăng nhân vội vàng đem trong tay ấm nước nhét vào trong tay áo, làm bộ không nghe thấy.

"Liền nói ngươi, ta đều thấy được. Bỏ ấm nước cho ta."

Cái kia tăng nhân như trước giả bộ không nghe thấy. Nhắm mắt niệm phật.

Tiểu bạch long lập tức khí không đánh một chỗ.

Hắn một nhảy dựng lên. Thoáng cái rơi xuống trong đám người.

Chúng tăng kêu sợ hãi trước tứ tán chạy ra, duy chỉ có cái kia bụm lấy trong tay áo ấm nước tăng nhân như trước vẫn không nhúc nhích địa chịu đựng. Đợi hắn phát hiện quanh mình mọi người đều đã né ra giò, thì đã trễ.

Tiểu bạch long dắt lấy ống tay áo của hắn một tay lấy hắn từ trên mặt đất nói lên.

"Ngươi. . . Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn làm gì?"

"Bỏ nước cho ta. Mấy người chúng ta không quan hệ, Huyền Trang pháp sư chính là phạm thân, như vậy phơi nắng xuống dưới, một cái không cần

thận được cho phơi nắng chết!"

"Các người không phải thân thông quảng đại sao? Các người biến nước miếng cho hấn uống a! Không cần phải đoạt nước của ta!"

"Không có hấn, các người chết sớm! Người ngay cả đấm nước miếng cũng không chịu cho hấn?"

"Nói bậy! Không có hấn. Chúng ta căn bản sẽ không phải chết nhiều người như vậy!"

Một tiếng này ồn ào phía dưới, lập tức, nguyên bản bị tiểu bạch long quấy đến huyên rầm rĩ không thôi lộ thiên quang trường cả yên tĩnh trở lại.

Chúng tăng có chút hoảng sợ địa nhìn phía Huyền Trang, nhìn phía Huyền Trang bên cạnh Thiên Bồng bọn người, lại quay đầu lại nhìn xem cái kia bị tiểu bạch long gắt gao áp trên mặt đất tăng nhân.

Huyền Trang hơi mở mắt, như trước không nói một lời.

Tiểu bạch long có chút kinh ngạc mà nhìn xem bị chính mình chế trụ tăng nhân.

Cái kia tăng nhân cũng hoảng sợ địa nhìn qua tiểu bạch long, một hồi lâu, hấn phòng lên dũng khí tiếp theo hét lên: "Ta nói sai rồi sao? Các người tới trước, chúng ta tuy nhiên muốn phục lao dịch, lại không cần lo lắng cho tính mạng. Các người đã tới sau. . . Mới ngăn ngủi một ngày. Một ngày. . . Chúng ta tụt tử nhiều người như vậy. . . Sư phụ của ta chết rồi, sư đệ cũng đã chết. . . Ta nói sai rồi sao?"

Lời nói ở đây. Tăng nhân đã là gào khóc lớn.

Cái kia bốn phía mọi người nguyên một đám thần sắc khản trương địa rứt rứt cổ, không nghe, không nhìn, thật giống như cái kia tăng nhân khóc hô căn bản là không tồn tại vậy.

Huyền Trang như trước ngồi lẳng lặng, xa xa địa nhìn qua cái kia bị tiểu bạch long áp ngã xuống đất tăng nhân, không nói được lời nào. Cái kia trong ánh mắt, lộ vẻ khó có thể tiêu tan bất đắc dĩ.

Quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, tiểu bạch long hơi do dự hạ xuống, cuối cùng còn là trợn trắng mắt theo tăng nhân trong tay áo rút đi ấm nước.

"Tự coi như người cha chết rồi nước này bình cũng phải giao ra đây."

Nắm ấm nước, tiểu bạch long từng bước một địa đi trở về.

Chúng tăng đều né tránh.

Từng bước một đi đến Huyền Trang trước mặt, hấn vận mở ấm nước, đưa tới Huyền Trang bên miệng: "Uống miếng nước a, đừng đến lúc đó chưa cho bản chết, ngược lại cho chết khát."

Huyền Trang ánh mắt như trước dừng lại ở phía xa yếu ớt nức nở tăng trên thân người, xem nhập thần.

Một hồi lâu, hấn tự tay nhận lấy tiểu bạch long trên tay ấm nước, tính cả cái nắp cùng một chỗ nhận lấy, lại không có uống, mà là ninh trở về, nắm ấm nước từng bước một hướng phía cái kia tăng nhân đi tới.

Tiểu bạch long lập tức đều trợn tròn mắt.

Hấn nhìn xem Huyền Trang xuyên qua chúng tăng chỗ ngồi địa phương, từng bước một đi đến cái kia cả co quắp té trên mặt đất tăng nhân bên cạnh, khom người đem ấm nước lần lượt trở về.

Cái kia tăng nhân hơi mở to hai mắt nhìn qua Huyền Trang, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết có nên hay không tiếp.

"Bần tăng vị bằng hữu kia, tuy nhiên lỡ mãng chút ít, nhưng cũng không ác ý. Xin hãy tha lỗi."

Cái kia tăng nhân bá thoáng cái đem ấm nước theo Huyền Trang trong tay chiếm quá khứ, che trong ngực, té địa vọt đến xa xa.

Đang nhìn mình trống rỗng tay, Huyền Trang lúc này mới ngồi thẳng lên, từng bước một địa đi trở về.

"Ngươi là niệm phật niệm thầy ngu chưa? Ta đoạt đến cấp ngươi, ngươi lại trả lại rồi?"

"Ngao Liệt, câm miệng!" Một bên Thiên Bồng mở miệng.

Một tiếng răn dạy phía dưới, tiểu bạch long chỉ phải không cam lòng địa ngâm miệng lại. Bỏ đi hai bước, lại quay đầu lại thì thảo lắm bầm: "Ta là chỉ vào ngươi uống xong rồi, ta có thể cho ta biểu đệ uống một chút. Hấn còn có thương trong người. . . Không nghĩ tới ngươi. . ."

Cắn răng, tiểu bạch long vẻ mặt tức giận địa ngồi xuống Đà Khiết bên cạnh.

Huyền Trang nhìn xa nằm ngang trên mặt đất sắc mặt trắng bệch Đà Khiết liếc, hơi khom người thi lễ một cái. Cái kia Đà Khiết tựa hồ cũng sẽ ý, gian nan mà hướng trước Huyền Trang nhẹ gật đầu.

. . .

"Chuyện này, ngươi đều xem cẩn thận?"

"Bầm quốc sư, ty chức tận mắt nhìn thấy."

Nghe vậy, Đa Mục quái không khỏi bật cười.

Trong lúc nhất thời, Đa Mục quái bên cạnh ba cái đạo sĩ đều là bất minh sở dĩ.

"Đại nhân, ngài đây là. . ."

Đa Mục quái mặt mày hớn hở địa vẫy vẫy tay, này tướng dẫn vôi vàng dựa vào tiến lên đây.

Một hồi thì thâm sau, này tướng dẫn ứng thanh "Dạ", xoay người hướng ngoài điện chạy đi.

Đãi này tướng dẫn đi rồi, Đa Mục quái ung dung nói: "Thú vị, thật là có thú. Thiên Bồng bọn người ở tại trên binh khí lưu lại thuật pháp, làm chúng ta nhất thời nửa khắc không thể đoạt binh khí của bọn hắn. Đã như vậy, tựu đổi một loại phương thức a."

Nhìn bên cạnh ba cái đạo sĩ, Đa Mục quái nói khẽ: "Cho bọn hắn phát nước, chỉ phát một điểm, hơn nữa, chỉ phát cho cái kia nguyên bản bị tù tại mỏ đá trung tầng nhân." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Ủ lộc cộc, cảm tạ cấp. Xế chiều hôm nay công bố một chút mới xin QQ công chúng số, vốn định trước hẳn là không có nhiều người, có thể tâm sự. Kết quả nhất hạ lai thật nhiều người. . . Ngạch, có điểm mãnh a. Nhìn hạ bản ghi chép, ta buổi chiều cùng 300 nhiều người trò chuyện qua. . .

Vì cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, từ nay về sau con ba ba hội không định giờ tại QQ công chúng số trên đời mới một ít phiên ngoài. PS: QQ công chúng số: jybsg2014(con ba ba không phải quy 2014) cảm tạ mọi người chú ý ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 598: Kiên Trì

Mặt trời giữa trưa hỏa lạt lạt địa nướng đại địa, cái kia dưới chân gạch đá đều đã kinh muốn hơi nước.

Bị an trí tại quảng trường ở giữa các tầng nhân nóng đến nguyên một đám thẳng le lưỡi.

Kỳ thật nhiệt không là vấn đề, vấn đề máu chốt nhất, là táo. Bị giam tại nơi này, liền nước miếng đều không được uống, cứ như vậy vài canh giờ bạo chiếu xuống, mồ hôi đã sớm chảy khô, trong đó một số người quá mức thậm chí đã ần ần có hôn mê xu thế.

Vô số quân sĩ thay phiên trước kéo căng trường cung chỉ hướng quảng trường ở giữa.

Cái kia bên ngoài, mỗi cách một hồi, sẽ có một đội quân sĩ dò xét mà qua, một đôi con mắt đều chăm chăm vào Huyền Trang xem. Từ đầu đến cuối, Huyền Trang nhưng chỉ là ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

Thiên Bồng bọn người không chút sứt mẻ địa bảo vệ xung quanh ở bên cạnh hẳn.

Một cái trường trước gây vạ tai, tặc mi thử nhãn tầng nhân nhìn chung quanh hai mắt, vụng trộm cúi đầu xuống dùng ống tay áo che lại bộ mặt.

"Nước! Có nước!"

Có người đột nhiên hét lên, lập tức, vô số ánh mắt đều hướng nơi này nhìn sang.

Gậy vạ tai cả kinh trong tay ẩm nước "Ầm" một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

Trong lúc này thanh tịnh nước "Rầm rầm" địa ra bên ngoài bốc lên, rất nhanh ẩm ướt đầy đất.

Lập tức, tất cả tăng nhân đều mở to hai mắt.

Không đợi gậy vạ tai vươn tay ra, cái kia ẩm nước đã bị một cái tai to mặt lớn tăng nhân nhặt lên.

"Đưa ta!"

Cái lỗ tai lớn hừ lạnh một tiếng, nhìn coi trong tay ẩm nước, lại cười hi hi nhìn coi thất kinh gậy vạ tai.

"Nhanh đưa ta ——!"

Một tiếng hét to, gậy vạ tai cũng đã cả hướng cái lỗ tai lớn nhào tới. Nhưng mà, cái kia nhỏ gậy cá đầu nơi đó là cái lỗ tai lớn đối thủ?

Chỉ thấy cái kia cái lỗ tai lớn một tay đứng vững gậy vạ tai, một tay cầm ẩm nước tạt hướng trong miệng rót.

Nước trong theo cái lỗ tai lớn khước miệng chảy xuống.

"Nước. . . Là nước. . ."

"Cho ta một điếm. . . Cho ta một điếm!"

Rất nhanh. Bốn phía tăng nhân cũng đều kịp phản ứng. Bọn họ nguyên một đám hướng phía hai người lao đến. Nhanh chóng uốn éo hoà mình.

Từng tiếng kêu thảm thiết bên trong, trên tuổi trưởng lão đứng ở một bên quơ cánh tay khuyên can, không ngừng mà bị người ra bên ngoài đẩy, tức giận tới mức dậm chân. Đến cuối cùng lại cả ngời liệt trên mặt đất gào khóc khóc lớn.

Một mảnh trong hỗn loạn, Huyền Trang chậm rãi mở ra hai mắt, nói khẽ: "Tam thái tử có thể không kết cục mưa, giảm bớt thoáng cái chúng tăng chi cấp?"

Tiểu bạch long ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn một cái, cúi đầu nhìn nhìn ngoài sân rộng quân sĩ trong tay căng thẳng cung huyễn. Lại nghiêng mặt qua nhìn nhìn một bên Thiên Bồng: "Nghĩ trời mưa, muốn lên ngày. Sớm nói bọn hấn sau lưng có người sai sử. . . Trời mưa không khó, mấu chốt ta chuyển đi này, sợ là hữu khứ vô hồi a."

Nói, tiểu bạch long hướng phía chính mình nằm ở bên cạnh biểu đệ hỏi: "Khát sao?"

Đà Khiết vội vàng lắc đầu: "Ta. . . Ta không sao. . ."

Nghe vậy, tiểu bạch long lúc này hướng phía Huyền Trang trợn trắng mắt: "Không có việc gì, không chết được. Chúng ta khi chưa đến, bọn họ mỗi ngày ở đằng kia mở đá làm việc, không giống với không chết sao? Không dễ dàng như vậy chết."

"Lúc này không giống ngày xưa." Huyền Trang nói khẽ: "Ngày bình thường, bọn họ tuy nhiên làm là khổ sống việc cực. Nhưng ít ra có nước miếng uống. Bây giờ bị vây ở chỗ này, nếu là một cái không cẩn thận trúng thử. . ."

"Đó cũng là chính bọn nó chuyện tình." Tiểu bạch long phiết qua mặt đi không nhìn Huyền Trang. Ung dung nói: "Đừng nói với ta cái gì đi về phía tây phổ độ chúng sinh, là người phổ độ, lại không phải chúng ta phổ độ. Hơn nữa, người lúc trước giúp thôn dân viết thơ thời điểm cũng không nói sao? Nếu không có liên quan đến thần tiên yêu quái, người không thể dựa vào chúng ta, nếu như chuyện gì đều dựa vào chúng ta, kể đến sau như thế nào trọng đi con đường của người?"

Cái này một trận lí do thoái thác xuống, lại nói được Huyền Trang không phản bác được.

Hơi do dự hạ xuống, Huyền Trang chỉ phải bắt đắc dĩ nhìn những cái này lộn xộn đoạt tăng nhân liếc, thờ dài, lại một lần nhắm lại hai mắt. Cái kia mi chăm chú địa nhíu lại.

Thấy thế, Quyên Liêm chậm rãi đi đến tiểu bạch long bên cạnh lạng lẽ đá hấn hai chân.

"Làm gì vậy?"

"Hàng cá mưa a. Hàng cá mưa, tất cả mọi người thoải mái. Người cũng không nóng đến yết hầu hơi nước sao?"

"Không đi." Tiểu bạch long mắt trắng không còn chút máu, tức giận địa đáp: "Muốn đi chính người đi."

"Ta nếu có thể chính mình đi còn dùng được trước tìm người a?"

"Dù sao ta không đi, ngày đại sự đẳng đại thánh gia đã trở lại nói sau." Dùng khóe mắt nghiêng qua những cái này còn đang qua lại lẩn qua lẩn lại tăng nhân liếc, tiểu bạch long ung dung nói: "Nếu như bọn họ có thể nhìn đến đại thánh gia trở về, phải cứu. Nhìn không đến, đó cũng là bọn họ số mệnh không tốt."

Gặp khuyên bất động, Quyên Liêm chỉ phải hướng phía Thiên Bồng nhìn quá khứ, chính muốn nói cái gì, đã thấy Thiên Bồng chính hướng hẳn nháy mắt, ý bảo hẳn cái gì đều không cần nói nữa.

Bất đắc dĩ, Quyên Liêm chỉ phải khom người ngồi xuống.

"Nguyên soái, thực nhìn xem bọn họ như vậy xuống dưới a?" Một thanh âm tại Thiên Bồng trong đầu vang lên.

"Người cứu được ai? Cũng là bởi vì muốn cứu bọn họ, chúng ta mới không thể không lưu lại. Có thể cũng chính bởi vì muốn cứu bọn họ, chúng ta rồi lại hại bọn họ. Coi như hết, trách nhiệm của chúng ta là hộ tống Huyền Trang pháp sư đi về phía tây, không nên trông nom, trông nom không được, cũng đừng quản."

Trong ý thức, tiêu bạch long đột nhiên đâm một miệng tiến đến, nói: "Ta lại cảm thấy bọn họ chết rồi hảo, chết rồi, Huyền Trang pháp sư tự lại không có dùng đạo lý, chúng ta thì không chỗ cố kỵ. Hắc hắc, bằng chúng ta muốn dẫn trước Huyền Trang pháp sư rời đi, dễ dàng."

Quyên Liêm chép miệng còn muốn nói điều gì, có thể nửa ngày cũng không nghĩ ra cái gì đối đáp từ nhi đến, chỉ phải thôi.

...

Lúc này, hầu tử vẫn an vài người, rốt cục thật vất vả tìm được rồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động sơn môn khẩu, lại do dự bất định, không biết nên không nên đi vào.

"Thanh tâm hẳn là ở bên trong a, nếu như nàng tại mà nói, Trần Hương khẳng định đã ở."

"Chính là. . . Lão nhân tại không tại? Tại mà nói, thấy nói gì hảo?"

"Nếu như ta hỏi Trầm Hương cha của hắn cùng con mẹ nó sự, thanh tâm có thể hay không ngăn cản?"

"Nàng có nên không cười nhạo ta đi?"

"Không đúng, nàng cũng không biết ta tại sao phải hỏi Trầm Hương, hắn là sẽ không cười. . ."

"Tính, không quản, cười một cái cũng sẽ không chết."

Cứ như vậy do dự hơn nửa ngày, hầu tử cuối cùng còn là cắn răng, lần nữa xác nhận cùng Thiên Bồng liên lạc ngọc giản hoàn hảo sau, ôm không không vào hang cộp, sao bắt được cộp con tâm tính, từng bước một dọc theo uốn lượn bậc thang trên lên bờ.

. . .

Trong đình viện, Trầm Hương chính cong vẹo địa ghé vào trên bàn đá tập viết.

Bàn kia tử đối diện. Phân biệt ngôi thanh tâm cùng Tước nhi.

"Bút muốn nắm hảo!"

Trầm Hương liền tranh thủ xách bút tay nâng lên nửa phần.

"Ai dạy ngươi tư thế ngôi như vậy kỳ quái?"

Trầm Hương vội vàng ngôi thẳng.

"Run chân là chuyện gì xảy ra? Nào có người viết chữ thời điểm run chân?"

Trầm Hương liền vội vươn tay ấn chặt đầu gối của mình.

Cái kia lông mày đều chau được có thể vắn ra nước đây. Rồi lại không có can đảm tử cãi lại. Chỉ có thể nhịn trước.

Một bên Tước nhi thấy nhịn không được che miệng "Khanh khách" nở nụ cười.

Đã có lúc, cũng có một người như vậy đã dạy nàng, tại Đâu Suất cung lí.

Thời điểm đó nàng, còn cho là mình chính là "Tước nhi", cả ngày nghĩ một ngày kia có thể thấy đến trong mộng cái kia con khi, chỉ tiếc. . .

Ngắn ngủi tiếng cười sau, Tước nhi ánh mắt dần dần trở nên cô đơn lên.

Bây giờ thân là Đâu Suất cung quản sự, nàng có vô tận sống lâu. Có thể cái này vô tận sống lâu đến tột cùng là vì cái gì. Nhưng lại ngay cả chính nàng cũng nói không rõ.

Chuyện cũ như khói a. . .

"Đứa nhỏ này cũng không biết chuyện gì xảy ra." Thanh tâm đem trong tay thước đập đến trên bàn, tức giận nói: "Cha hắn còn là một dạy học tiên sinh, cái này đều vài tuổi, rõ ràng liền chữ cũng không nhận ra vài cái."

Trầm Hương hơi rụt rụt cổ, không dám lên tiếng.

Nhìn Trầm Hương dưới ngòi bút giống như con giun đồng dạng vắn vẹo chữ, thanh tâm vừa giận nói: "Người tới nơi này trước ghi qua chữ sao?"

"Bẩm sư phó mà nói." Trầm Hương cẩn thận địa đáp: "Ghi qua. . . Bất quá giấy quý, cha ta không được ta thường xuyên ghi."

"Chỉ có giấy có thể ghi sao?" Thanh tâm sắc mặt càng ngày càng khó coi: "Trúc giản không được? Nữa không được, cầm căn mộc côn để xuống

đắt cũng có thể ghi, nhất định là ngày bình thường lười biếng không luyện chữ!"

Tước nhi lại là nhịn không được cười lên: "Tính, thanh tâm muội muội khi còn bé cũng không như vậy ham chơi sao? Trầm Hương tượng sư phó. Cũng là hần là a."

Nói, Tước nhi đứng dậy rút đi Trầm Hương dưới ngòi bút giấy. Quán trong tay nhìn nhìn, nói tiếp: "Hơn nữa, cái này chữ kỳ thật cũng còn có thể, luyện từ từ, từ nay về sau hội càng tốt."

Trầm Hương mang theo bút lông cẩn thận đi nhìn qua thanh tâm.

Thoáng trầm mặc một hồi, thanh tâm chép miệng bạch Trầm Hương liếc, nói: "Hôm nay chữ trước luyện đến nơi đây, đến nội thất đi luyện năm trăm lần thổ nạp. Mặt trời lặn trước phải hoàn thành."

Trầm Hương vội vàng nhẹ gật đầu, nhanh chân tụt hướng trong phòng chạy, hơn nửa ngày, mới nhớ tới bút lông còn xách trên tay, lại chạy trở về bả giấy và bút mực cùng nhau mang đi.

Cái kia cước bộ nhẹ giống như con chuột dờng như, sợ một cái không cẩn thận lại chiêu thanh tâm trách cứ.

Nhìn Trầm Hương bóng lưng, Tước nhi nhàn nhạt thở dài nói: "Hiện tại chính mình đương sư phó, biết rõ đương sư phó khổ cực?"

Bạch Tước nhi liếc, thanh tâm ung dung nói: "Chủ yếu là cái này đồ đệ bắt tranh khí."

"Phải không?" Tước nhi cười doanh doanh nói: "Một cái năm tuổi hài đồng, người trông cậy vào hần nhận thức nhiều ít chữ a? Hần cũng không

phải thân đồng. Hơn nữa, chính người năm tuổi thời điểm, cũng không thấy được so với hẳn tốt bao nhiêu."

"Tước nhi tử!" Thanh tâm cổ bửu môi nói: "Người có thể hay không đứng ở trước mặt hẳn nhắc tới ta khi còn bé chuyện tình a? Ta đây sư phó còn muốn đương."

"Hành hành hành, từ nay về sau không đề cập tới cũng được."

Tước nhi che miệng nở nụ cười.

Thanh tâm phốc suy hạ xuống, cũng cười theo đứng lên.

Trong đình viện, hai người này ngồi cùng một chỗ, thật giống như một đôi hoa tử muội đồng dạng.

Gió nhẹ từ từ địa thổi, chạc cây trên lá xanh hơi rung động.

Một hồi lâu, Tước nhi nhẹ giọng hỏi: "Cái kia bên cạnh, người không có sẽ đi qua sao?"

"Không có." Thanh tâm lắc đầu, đang nhìn bầu trời trung phiêu đảng đám mây thì thào lẩm bẩm: "Đi lại có thể như thế nào? Hẳn đều đã kinh hận ta tận xương."

"Sao biết?"

"Ta cũng không biết, tóm lại tựu là phi thường phi thường đáng ghét. Kỳ thật ta cũng có chút chán ghét chính mình. . ." Nhếch môi, thanh tâm ung dung nói: "Tính, bị chán ghét cũng tốt, dù sao hẳn không tới tìm ta, ta cũng vậy không đi tìm hẳn. . . Mọi người bình an vô sự."

Cúi đầu xuống, thanh tâm nhìn chăm chú giao ác hai tay nói: "Vốn có ta là nghĩ. . . Nghĩ làm cho hẳn đừng đi linh sơn. Hẳn có thể trở về đầu mà

nói, ta cũng vậy có thể an tâm. Chỉ cần. . . Thời gian đủ rồi lâu, mọi người đều quên, sự tình thì hiểu rõ. Bất quá ta còn là quá ngây thơ rồi, hấn căn bản sẽ không nghe ta. Chính xác ra, hấn thật giống như hằm cầu lí tảng đá đồng dạng, sẽ không nghe bất luận kẻ nào, không ai có thể ngăn cản hấn làm một chuyện gì. Hơn sáu trăm năm, biểu hiện ra giống như thu liễm chút ít, kỳ thật bản chất trên còn là giống nhau."

"Có lẽ Phong Linh, hoặc là chính thức Tước nhi có thể?"

Thanh tâm hơi ngửa đầu nhìn Tước nhi liếc, nháy mắt con ngươi nói: "Ngươi biết ta không phải. . . Chỉ là có trí nhớ mà thôi, một lần chuyển thế, chính là một người khác. Một khi nói toạc ra. . ."

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, thanh tâm thấp giọng nói: "Một khi nói toạc ra, ta không biết như thế nào đối mặt hấn, hấn cũng không biết như thế nào đối mặt ta. . . Như vậy có ý nghĩa sao? Phong Linh lúc trước còn lo lắng bị hấn đánh vào địa hồn, ta ngay cả lo lắng lý do cũng không có. . . Hồn phi phách tán thời điểm, liền địa hồn đều hủy, muốn đánh nhau nhập đều không được."

"Vậy ngươi hiện đang chuẩn bị làm như thế nào?"

Thanh tâm lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, có lẽ, cái gì cũng không làm mới là tốt nhất. Tu bỏ đề sự phó làm chúng ta hấn lấy kinh sau khi thành công nói cho hấn biết. . . Nhưng ta không nghĩ."

Hơi nghiêng xem qua, Tước nhi chú ý tới nàng nói lời này thời điểm, cặp kia tay phản phục khấn lại căng.

Trầm mặc một hồi lâu, thanh tâm nói khẽ: "Tước nhi tử, ngươi đi theo thái thượng sư phó lâu như vậy, có thể chuẩn xác tiêu trừ trí nhớ sao?"

"Ngươi muốn đem trước hai đời trí nhớ đều đi ngoại trừ?"

Thanh tâm nhẹ gật đầu.

"Làm không được." Tước nhi chậm rãi lắc đầu nói: "Cái này, trong thiên hạ, đạo môn bên trong hẳn là chỉ có sư phó, tu Bồ Đề tổ sư có thể làm được a. Những người khác lộn xộn tay mà nói, hội có rất lớn tai hoạ ngầm. Trí nhớ, tình cảm, đều là thứ phức tạp nhất, đơn giản không động đậy được."

Nói đi, Tước nhi cẩn thận mà hướng thanh tâm nhìn quá khứ.

Có như vậy một sát, Tước nhi theo thanh tâm trong mắt đọc được một tia thất lạc thần thái. Bất quá, cái kia chỉ là chột lóe lên thôi.

Rất nhanh, thanh tâm lại đã khởi tinh thần, sâu hít một hơi thật sâu, tùy tiện nói: "Không có việc gì, cắt bỏ không được, ta liền tự mình nghĩ biện pháp quên chính là quá. Chỉ cần không quan tâm, tự tính còn nhớ rõ thì thế nào? Đúng không? Một năm không quên mất mười năm, mười năm không quên mất một trăm năm, một trăm năm không quên mất. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Cạch" một tiếng, một thân ảnh cũng đã từ trên trời giáng xuống vũng vàng địa rơi xuống hai người bên cạnh trên bàn đá.

Hầu tử mọi nơi nhìn hai mắt, thuận miệng nói ra: "Ta tới tìm Trầm Hương, không có quan hệ gì với các ngươi."

Nói đi, xoay người nhảy lên nhảy xuống bàn đá, hướng phía nội thất đi tới.

Lưu lại Tước nhi cùng thanh tâm sững sờ ở tại chỗ. (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 600: Mẫu Thân Hấn Chết Rồi?

Vừa nghe hầu tử hỏi cha mẹ của mình, Trầm Hương lúc này cảnh giác địa mở to hai mắt.

Cái kia khéo léo giày vải thoáng sau này dịch hai bước, thẳng đến nương đến sau lưng Tước nhi, mới ngừng lại được.

"Làm sao vậy?" Tước nhi khom người ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Trầm Hương mở to hai mắt, cẩn thận thuyết: "Hấn. . . Hấn hỏi phụ mẫu ta làm chi?"

Nghe vậy, hầu tử cũng đã chau nổi lên lông mày.

"Như thế nào, cha mẹ người danh tự vẫn không thể đối với người nói lên?"

Trầm Hương ngơ ngác địa nháy mắt con người, trong ánh mắt tràn đầy địch ý.

"Đại khái, là Ngô Không sư thúc vừa rồi dọa hổng hấn a. Dù sao vẫn là hài tử."

Một bên Vu Nghĩa yên lặng ngâm vào nước trên một ly trà đổ lên một bên, hướng phía Tước nhi nhẹ gật đầu.

Tước nhi cũng yên lặng địa đáp lễ, gấp rút đầu gói quy ngồi xuống.

Bưng lên trà chén nhỏ, Tước nhi nói khẽ: "Vừa rồi sư phụ của người không phải đã nói rồi sao? Đại thánh gia muốn hỏi cái gì, nói cho hắn biết cũng được."

"

"Chính là. . . Hắn hỏi phụ mẫu ta. . ."

"Hỏi cha mẹ người làm sao vậy? Người sẽ không đã cho ta muốn cha mẹ người như thế nào a?" Hầu tử hai tay chống trước đùi cười tủm tỉm địa nhìn Trầm Hương nói: "Ta nói người đứa nhỏ này, lúc này mới vài tuổi, cảnh giác làm sao lại nặng như vậy? Đến, nói cho sư thúc, cha mẹ người họ gì danh ai, nhà ở phương nào. Sư thúc quay đầu lại mua cho người đường ăn."

Cái kia biểu lộ, quả thực hãy cùng lừa bán hài tử bọn buôn người không khác gì.

Nói, hầu tử còn thân thủ muốn đi sờ Trầm Hương mặt, sợ tới mức Trầm Hương xoay người một cái, chạy đi bỏ chạy.

Không đợi mặt khác hai người kịp phản ứng, hầu tử cũng đã một cái thân thủ, đưa hắn cả hấp trở về.

"Sư phó cứu ta ——! Cứu ta ——!"

Trong lúc bối rối. Trầm Hương kinh kêu lên.

Ngay sau đó. Tụ tại hai người khác hoảng sợ trong ánh mắt. Hầu tử một tay nắm chặt Trầm Hương mạch môn, một tay bóp chặt cổ họng của hắn đưa hắn cả gắt gao áp trên mặt đất.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, đại môn mở rộng.

Thanh tâm nắm bội kiếm phong trần mệt mỏi địa chạy đến. Vừa vào cửa chứng kiến hầu tử đem Trầm Hương cả áp ngã xuống đất, nàng cũng thoáng cái mộng.

Vu Nghĩ cả kính chén trà trong tay "Ầm" một tiếng rơi xuống, nước trà vãi đầy mặt đất.

"Su phó. . . Su phó cứu ta. . ."

"Ngươi. . . Ngươi muốn điều gì?" Ngấn ngủ lồi ngạc sau, thanh tâm cắn tức hầu tử, "Thương" một tiếng rút ra bội kiếm.

Tước nhi vội vàng tạo ra hai tay ngăn cản đến giữa hai người: "Mau đưa kiếm thu lại, đại thánh gia không có ác ý."

"Không có ác ý?" Thanh tâm cách Tước nhi. Sử dụng kiếm chỉ vào hầu tử quát lên: "Không có ác ý như vậy đối Trầm Hương? Khi ta không có mắt sao?"

Linh lực đã bắt đầu hội tụ, thanh tâm tâm tình rất kích động, vừa mới đã khóc hộc mắt còn đỏ lên.

Mắt thấy này thế cục muốn không khống chế được, Vu Nghĩ vội vàng cầm hầu tử cổ tay, chậm rãi lắc đầu: "Ngộ Không sư thúc. . ."

Ngửa đầu lạnh như băng nhìn thanh tâm liếc, cúi đầu nhìn nhìn bị chính mình gắt gao áp trên sàn nhà đau khổ giãy dụa, sớm đã khóc đến không thở nổi Trầm Hương, lại quay đầu lại nhìn Vu Nghĩ liếc, hầu tử cuối cùng còn là buông lỏng tay ra.

Cái này buông lỏng tay, Trầm Hương lúc này té địa tròn đến thanh tâm sau lưng.

"Đừng sợ. Có sư phó tại." Vứt xuống dưới kiềm, thanh tâm một mặt an ủi Trầm Hương. Một mặt cảm tức hầu tử.

Hầu tử mở ra mười ngón mặt không biểu tình mà nói ra: "Ta thật là làm không đến duy trì, một không có đánh hấn, hai không có mắng hấn. Thì hấn đột nhiên xoay người bỏ chạy, ta mới ra hạ sách này chế trụ hấn."

Đối tại hầu tử mà nói, thanh tâm một chút cũng không tin. Hấn cúi đầu vuốt Trầm Hương đầu nói: "Trầm Hương ngoan, nói cho sư phó, cái này điên khùng hầu tử đối người làm gì thế rồi? Đừng sợ, có sư phó thay người làm chủ."

"Hấn. . . Hấn hỏi ba mẹ ta danh tự."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó. . . Sau đó tự cài tay của ta."

"Uy uy uy, người nói rõ ràng." Hầu tử chỉ vào Trầm Hương quát: "Người tìm ta mới cài tay người, người không chạy ta làm gì vậy cài người? Nói lung tung, chú ý ta làm thịt người tiểu hài tử xấu xa!"

Cái này vừa quát, Trầm Hương lập tức sợ tới mức đã ngừng lại ghen ngào, ngậm miệng mở to hai mắt nhìn hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử. Sau một lát, Trầm Hương "Oa" một tiếng khóc đến lợi hại hơn.

Thanh tâm hung hăng trừng hầu tử liếc, lôi kéo Trầm Hương muốn đi ra ngoài.

Đột nhiên, hầu tử một chương đập trên sàn nhà. Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, một cái cự đại ngược hộ thuẫn chặn thanh tâm đường đi.

Thanh tâm dừng bước.

Cái kia sau lưng, hầu tử hung dữ thuyết: "Đứng lại, chờ ta bả muốn hỏi mà nói đều hỏi xong, các người mới có thể đi."

"Người muốn ở chỗ này động thủ sao?"

Vu Nghĩa vội vàng cọ đến hầu tử bên cạnh: "Ngộ Không sư thúc, ngài cũng đừng. . ."

"Ta biết rõ, yên tâm đi. Muốn đánh, ta cũng vậy đem bọn họ xách đi ra ngoài lại đánh, tuyệt sẽ không đập bể đồ đạc của người." Nói, hầu tử chậm rãi co lại tay, nhìn thanh tâm nói: "Bả ta hỏi vấn đề của hấn trả lời, các người thích đi cái đó ta cũng không trông nom. Bằng không, tụt tính sư phó lão nhân gia ông ta đi ra rồi, các người cũng mơ tưởng đi."

Cái này ngoan thoại phóng đi xuống, thanh tâm nhưng như cũ không lùi không cho, chỉ là ôm Trầm Hương đối với hầu tử ngưng tụ ra tới hộ thuẫn.

Vu Nghĩa vẻ mặt bất đắc dĩ địa lau mồ hôi.

. . .

Tiền Tâm Điện trung, tu bồ đề loát râu dài khẽ ngẩng đầu, nửa ngày, cái kia lông mày chẳng những không có giãn ra, ngược lại khóa càng chắc hơn.

. . .

Trong đại điện, hầu tử nhìn Trầm Hương, thân thủ vồ vồ bên cạnh sàn nhà: "Tới, đem lời nói rõ ràng. Ta thì ra là hỏi một chút mà thôi, tuyệt sẽ không đối người làm gì thế?"

Trầm Hương dặt lầy thanh tâm mép váy tay nắm càng chắc hơn.

Cúi đầu nhìn Trâm Hương liếc, thanh tâm nháy mắt con người nói:
"Người hỏi cha mẹ của hấn làm chi?"

"Cái này người đừng quản, dù sao ta hỏi. Thật sự không được, ta còn có thể đem hấn mang đi. Hấn bây giờ còn một điểm linh lực đều không có, tra một chút trí nhớ của hấn, nên cái gì đều biết."

"Nếu như ta không cho?"

"Ta đây chỉ có thể cứng ngắc đến đây."

Vu Nghĩa một bên lau mồ hôi, một bên qua lại mà nhìn xem hai người. Tước nhi thì là dứt khoát không nói một lời. Tình hình này, nàng cũng không biết nói cái gì cho phải.

Hầu tử cho tới bây giờ cũng không phải là có thể khuyên được động người, thanh tâm tính tình cũng có quá. Nói cho cùng, hai người kia đều là một đường mặt hàng.

Tự kiên trì như vậy trước, một hồi lâu, thanh tâm mới chậm rãi quay đầu. Lạnh như băng nói: "Người muốn hỏi có thể. Nhưng ta phải ở đây."

"Đi." Hầu tử buông tay ra nói: "Dù sao cũng không phải là cái gì không thể nhường người biết đến."

Nghe vậy. Vu Nghĩa hữu ý vô ý địa cùng Tước nhi liếc nhau một cái, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Cái này đại khái tự đánh không đứng dậy đi.

Nắm Trâm Hương tay, thanh tâm từng bước một đi trở về, gấp rút đầu gối ngồi xuống, lại tận lực cùng hầu tử giữ vững tương đương cự ly.

"Trâm Hương, nói cho hấn biết a."

"Su phó. . ."

"Không có việc gì, nói cho hẳn biết, không có việc gì."

Cảnh giác nhìn hầu tử hồi lâu. Trầm Hương phồng lên miệng thấp giọng nói: "Cha ta, gọi Lưu Ngạn Xương."

Vừa nghe đến cái tên này, hầu tử tâm lập tức lộp bộp một chút, mở to hai mắt nhìn quát lên: "Vậy người nương?"

Trầm Hương sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau.

Thanh tâm một tay lấy hẳn ôm lấy.

"Không có việc gì, nói cho hẳn biết. Nói xong chúng ta bước đi."

Trầm Hương yên lặng nhẹ gật đầu, áp ứng thuyết: "Mẹ ta. . . Mẹ ta danh tự ta cũng không biết."

"Cái gì? Người không biết?" Hầu tử hơi sững sờ, hung dữ nói: "Con mẹ người danh tự người làm sao có thể không biết?"

"Ta là thật sự không biết sao. . . Mẹ ta chết sớm, cha ta chưa nói, ta làm sao biết?"

"Oa" một tiếng, Trầm Hương lại khóc lên.

"Mẹ người chết. . . Chết rồi?" Hầu tử khòe mắt hơi kéo ra.

"Tốt lắm tốt lắm. Đừng khóc. Trầm Hương ngoan." Thanh tâm một bên an ủi Trầm Hương, một bên quay đầu hỏi: "Chúng ta có thể đi rồi sao?"

Hầu tử nhẹ nhàng khoát tay áo. Bỏ hộ thuẫn. Cái kia con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy qua lại quay trở ra, tựa hồ đang suy tư

cái gì.

Nắm Trâm Hương, thanh tâm cũng không quay đầu lại rời đi.

Đợi đến thanh tâm đi rồi, Vu Nghĩa gặp hầu tử tựa hồ còn không có hoãn quá thần lai, nhẹ giọng hỏi: "Ngô Không sư thúc tìm Trâm Hương cha mẹ, chính là có chuyện gì?"

"Không có gì." Hầu tử đưa tay sờ đem mặt, cái kia con mắt như trước cô lỗ cô lỗ địa chuyên trước.

Trên người của mình còn bày đặt Dương Thiên trâm gài tóc. Nếu như Dương Thiên thật sự đã xảy ra chuyện, Nhị Lang Thần ngược lại thực có khả năng không nói cho hầu tử, nhưng thanh tâm không đến mức còn cầm trâm gài tóc làm cho hấn thu Trâm Hương vi đồ, giáo thành làm cho Trâm Hương đi cứu a. . .

Nói như vậy lời nói, Dương Thiên không thể nào là mẫu thân của Trâm Hương mới đúng.

Kể từ đó, sự tình hẳn là coi như là xác định, có thể hầu tử vươn đi ra bung trà chén nhỏ tay rõ ràng cũng đang run nhè nhẹ trước.

Nhấp một miếng buồng trà chén nhỏ, Vu Nghĩa lại thay hấn mãn trên một ly.

"Ngô Không sư thúc đang suy nghĩ gì?"

Hầu tử chậm rãi lắc đầu.

Người có đôi khi cứ như vậy kỳ quái, một mực sợ hãi chuyện tình cuối cùng xác định không phải, lại còn muốn nghi tâm không thôi, liều mạng địa muốn tìm ra lỗ thủng.

Có lẽ. . . Là vì chuyện này đối với hầu tử mà nói, thật sự quá trọng yếu a.

Nhìn chăm chú nước trà trên phiêu đăng lá trà, hầu tử cứ như vậy ngồi ngay ngắn vẫn không nhúc nhích.

Không bao lâu, hầu tử lại ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, cúi đầu bao quát sàn nhà, một đôi tay bàn lại buông ra, buông lỏng ra lại bàn, như thế phản phục. Cái kia lỏng mảy từ đầu đến cuối đều chăm chú địa nhíu lại.

Cái kia phó đứng ngồi không yên bộ dạng, mà ngay cả Vu Nghĩa cũng cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Đang lúc Vu Nghĩa chuẩn bị muốn tái mở miệng hỏi thăm gì, hầu tử lại đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Các người nói. . . Có thể hay không là mẫu thân hấn không chết, nhưng hấn cha lừa gạt hấn nói, mẫu thân hấn chết rồi?"

Cái này vừa hỏi, Tước nhi và Vu Nghĩa đều bị hỏi mòng.

. . .

Tiền Tâm Điện trung, tu bồ đề loát râu dài chậm rãi bật cười.

Xoay người, hấn mở ra cước bộ phi tốc đi ra cửa điện, hóa thành một đạo bạch quang hướng phía Hoa Sơn phương hướng cực nhanh mà đi.

. . .

Hoa Sơn, chiếu đến tử quang trong động phủ, Dương Tiễn lẳng lẳng địa đứng.

"Hấn đi ra rồi."

"Ta biết rõ." Dương Thiên ngòì ngay ngấn ở lạnh như băng ghé đá nhìn qua không có vật gì mặt đá, khẽ gật đầu.

"Có thể hấn chưa nói muốn tới."

"Ta biết rõ."

"Hấn. . . Hấn là có điều cố kỵ a." Dương Tiễn nhẹ giọng thở dài: "Nghe nói, tại hộ tống Kim Thiên Tử đi về phía tây, muốn cùng Như Lai biện pháp. Nếu như biện pháp thắng, Như Lai đạo tâm liền rách."

Dương Thiên khõe miệng hơi giơ lên, lại bất kể như thế nào câu không ra vẻ mỉm cười.

"Người muốn đi ra ngoài sao?"

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thiên khẽ lắc đầu.

"Ta lần sau trở lại thăm người a. Gần nhất bởi vì hấn chuyện tình, tam giới đều có chút rung chuyển, không thể không xử lý một ít chuẩn bị chiến tranh chuyện tình nghi, sẽ có điếm bề bộn."

Dương Thiên không có trả lời.

Dương Tiễn lẳng lặng mà chăm chú nhìn muội muội của mình, một hồi lâu, xoay người ly khai động phủ.

To như vậy trong động phủ, lại là chỉ còn lại có Dương Thiên cô linh linh một người, bạn chi dùng dài đằng dặc, không chừng mực chờ đợi.
(chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 601: Thục Cùng Giả

Trời cao trung, tu Bồ Đề tay cầm phát trần, mặt không biểu tình mà hướng phía Hoa Sơn phương hướng bay đi, âm thầm gia tốc.

Không có tàn sát bừa bãi khí lưu, không để cho đạo đám mây.

Cùng hầu tử bất đồng, khí tức của hắn ôn hòa được giống như một cỗ thanh tuyền vậy.

...

Trong trần nhỏ, Lưu Ngạn Xương mới từ tư thực trở về.

Đẩy cửa phòng ra, hắn ngồi ở giường trên, có chút thất lạc mà chăm chú nhìn trong góc đã sớm bị bắt nâng tiểu chần mền.

Thật dài thở dài.

...

Địa phủ, nhỏ nhỏ trong lầu các, một vị quý sai đối với Địa Tạng vương hơi khom người: "Bẩm thế tôn, tu Bồ Đề tổ sư ly khai Tà Nguyệt Tam Tinh Động, xem phương hướng, nên hướng Hoa Sơn đi."

"A?" Địa Tạng vương thả ra trong tay trúc giản khẽ cười cười.

"Muốn đi sao?" Một bên Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng hỏi.

Địa Tạng vương chậm rãi lắc đầu, nói: "Đổi lại phương thức."

"Đổi lại phương thức?" Chính Pháp Minh Như Lai vẻ mặt nghi hoặc.

...

Trong đại điện, hầu tử mở to hai mắt nhìn qua Tước nhi cùng Vu Nghĩa.

"Các người nói có thể hay không là như vậy?"

Cái kia trong ánh mắt đồng thời trộn lẫn chờ mong cùng không yên, thấy Vu Nghĩa đều chau nổi lên lông mày.

Cái loại cảm giác này, thật giống như trước mắt căn bản cũng không phải là cái gì đã từng phong vân một cõi Tề Thiên Đại Thánh, vạn yêu chi vương, mà là một cái quán quýt hài đồng thôi.

Trên cái thế giới này, có ít người nhìn như cường đại, nhìn như khám phá hết thảy, bàng quan, kỳ thật, bất quá là không có bị đánh trúng uy hiếp thôi.

Tước nhi tựa hồ cũng đã dần dần ý thức được cái gì, nàng yên lặng địa cúi đầu nhấp một miếng trà.

"Như thế nào, các người đừng không nói lời nào a. Các người cảm thấy... Có thể hay không là hấn cha lừa gạt hấn?" Hầu tử duỗi dài cổ hy vọng nghe được dù là một điểm đề nghị.

Ở đây hai người lặng lẽ liếc nhau một cái, Vu Nghĩa cười xấu hổ nói: "Ngộ Không sư thúc. Người hỏi chúng ta, chúng ta nào biết đâu rằng? Đã sư thúc nhưng có nghi hoặc, vì cái gì không đi tra một chút? Đảo lộn một cái địa phủ sinh tử sổ ghi chép, không nên cái gì đều rõ ràng sao?"

Nói đi, Vu Nghĩa hai tay một quán.

Hầu tử lập tức sững sờ. Đột nhiên phát hiện hai người thân sắc đều có chút quái dị, cái này mới ý thức tới của mình thất thố, vội vàng thu thu thân.

Cúi đầu sâu hít một hơi thật sâu, hấn khoát tay áo nói: "Địa phủ cũng đã đi qua, chính là tra không ra đến mới đến nơi đây. Nếu như không phải như vậy, ta mới không muốn gặp lại cái kia cái gọi là sư muội."

Tước nhi che miệng nhàn nhạt cười cười. Nói: "Thanh tâm muội muội. . . Giống như cũng không làm sai sự a. Không biết đại thánh gia thân là sư huynh, vì sao lại như thế xa lạ."

"Bởi vì chán ghét." Hầu tử liếc Tước nhi liếc, nói: "Dù sao ta nhìn thấy nàng tựu chán ghét, chán ghét nhất loại này cái gì cũng không biết tựu yêu xen vào việc của người khác, thực lực bạc nhược yếu kém còn không biết rằng trời cao đất rộng người."

"Có lẽ. . . Đại thánh gia hiểu lầm nàng?"

"Hiểu lầm cái gì?"

"Tỷ như. . . Nàng kỳ thật cái gì đều biết. Thậm chí biết đến so với đại thánh gia còn nhiều."

Cái này vừa nói, hầu tử lược qua hơi có chút chần chờ, cái kia trên mặt thân sắc hơi thu thu.

Cái này Tước nhi, vốn là cái khác Tước nhi vật thay thế. Cái này hầu tử là rất rõ ràng. Bây giờ cái này Tước nhi tại Đâu Suất cung nhậm chức, cái này hầu tử cũng là biết đến.

Chẳng lẽ tại Đâu Suất cung ngọc lâu, cũng học xong thoát lý hữu thoát một chiêu này?

Chính là, trong chỗ này có thể dấu điểm nói cái gì?

Đôi mắt cô lơ cô lơ địa vòng vo tầm vài vòng, hầu tử cũng không nghĩ ra nguyên cớ đến. Thuận miệng nói: "Nàng nhìn về phía trên như cái gì đều biết bộ dạng sao? Coi như là, cũng không quan ta chuyện gì. Chẳng lẽ còn muốn cố sức đi giải không thành? Không có cái kia thời gian rồi. Chán ghét chính là chán ghét, cả đời không qua lại với nhau. Coi như. . . Là đời trước kết oán, đời này bất tự không hợp tốt lắm."

Đời trước kết oán. . .

Tước nhi cúi đầu nhếch trà, không nói gì nữa.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử đối với Vu Nghĩa nói ra: "Ta nhớ được, ta trước kia nhập quan thời điểm, phải nhớ hạ một ít quá khứ. Bây giờ là còn như thế sao?"

"Tự nhiên là như thế. Tà Nguyệt Tam Tinh Động không thu không rõ lai lịch chi người, cái này quy định. Ngàn năm không sửa."

"Bả Trâm Hương cuốn tử cho ta xem hạ xuống, cái kia phía trên. Hẳn là có hẳn nguyên bản địa chỉ mới đúng."

Vu Nghĩa nhẹ gật đầu, quay đầu trước người đi lấy.

. . .

Tụ cùng một chỗ màu xám nóc nhà nhìn về phía trên thật giống như khám tại bên trên bình nguyên một khối lân giáp vậy, bốn phía đồi núi trên lộ vẻ rộng bậc thang, canh nông môn tốp năm tốp ba đi cùng một chỗ bận rộn trước.

Đập vào mặt mây mù sau, cái kia sơn gian trần nhỏ rớt cục hiện ra tại tu bồ đề trước mắt. Cả một mảnh yên tĩnh tường hòa cảnh tượng.

Chỉ thấy tu bồ đề lẳng không hai tay vừa bám, cái kia thân hình nhanh chóng giảm đi, biến thành hơi mờ hình thái, giống như u hồn vậy không nhìn kỹ căn bản chú ý không đến.

Ngay sau đó, hấn giảm xuống chính mình phi hành độ cao vô thanh vô tức địa đi xuyên qua thành trong trần, già nua trong mắt ám quang hơi chớp động.

Chích một hồi, hấn cũng đã tìm được rồi Lưu Ngạn Xương địa chỉ. Từ đầu đến cuối, cái này phổ lớn ngõ nhỏ trung người thậm chí đều không phát giác chút nào dị thường.

Lặng yên không một tiếng động địa rơi xuống trong đình viện, tu bồ đề hiện ra thân hình, run lên phát trần, bước nhanh hướng phía Lưu Ngạn Xương chỗ gian phòng đi đến.

Theo giờ tay lên, cái kia môn "Cạch" một tiếng tự động mở ra.

Trong phòng Lưu Ngạn Xương cả kinh đứng lên. Có thể không đợi hấn há miệng nói chuyện, tu bồ đề cũng đã chỉ một ngón tay, Lưu Ngạn Xương thân thể hơi một nghiêng, mất đi tri giác, "Ầm" một tiếng ngã xuống giường trên.

Đôi cái này kết quả, tu bồ đề tựa hồ coi như thoả mãn.

Hấn yên lặng nhẹ gạt đầu, mở ra cước bộ muốn hướng Lưu Ngạn Xương đi đến, có thể nhưng vào lúc này, cái kia nâng lên chân ngưng tại trong giữa không trung.

Ngấn ngủi trầm mặc sau, hấn chậm rãi đem chân thu trở về, ngược lại quay đầu lại.

Sau lưng hấn, cái kia cửa phòng đứng một cái hư ảnh —— Địa Tạng vương!

...

Nắm Trâm Hương cuốn tử, hầu tử chạy ra khỏi đại điện một nhảy dựng lên, hóa thành một đạo kim quang hướng phía Hoa Sơn phương hướng vọt lên đi.

...

Lưu Ngạn Xương trong phòng, Địa Tạng vương cùng tu bồ đề đối mặt trước.

Địa Tạng vương mặt mày mang cười, tu bồ đề ánh mắt lại cũng đã chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Hồi lâu, tu bồ đề loát ống tay áo nhẹ giọng thở dài: "Phật môn thực lực hôm nay, thật sự là càng phát ra làm cho người ta kiêng kị. Quả thật là, hậu sinh khả úy."

"Không dám nhận." Địa Tạng vương hư ảnh chấp tay trước ngực hơi khom người, cung kính mà hướng tu bồ đề thi lễ một cái.

"Có gì không dám nhận?" Nhìn chăm chú Địa Tạng vương, tu bồ đề nhẹ giọng cười nói: "Nhanh chính là nhanh. Chậm chính là chậm. Lão phu còn cho là mình là người thứ nhất phát giác, không nghĩ tới, Phật đà cũng đã vượt lên trước một bước. Quả thật là, hậu sinh khả úy a."

"Việc này chôn dấu quá sâu, tổ sư muộn một bước. Không kỳ quái. Về phần bần tăng, bất quá là may mắn biết chi thôi, tới trước một bước, cũng không quá mức ý nghĩa.'Hậu sinh khả ứ' bốn chữ này, thật sự không đảm đương nổi." Địa Tạng vương lại là khom mình hành lễ, ngửa đầu nói: "Tổ sư là muốn sửa chữa vị này thư sinh trí nhớ a? Dem trí nhớ của hấn cái thành. Hấn cùng với tam thánh mẫu mến nhau, sinh hạ Trầm Hương."

Tu bồ đề ý vị thâm trường địa nhìn Địa Tạng vương, cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, lại không lên tiếng.

Thấy thế, Địa Tạng vương mặt không biểu tình mà nói ra: "Trong thiên hạ. Bần tăng bội phục nhất, ngoại trừ Như Lai tôn giả, liền vài ngài, tu Bồ Đề tổ sư."

"A?" Tu bồ đề hơi sững sờ, mặt không biểu tình mà nhìn Địa Tạng vương nói: "Lão phu hà đức hà năng, thụ vinh hạnh đặc biệt này a?"

"Không đề ý đạo môn, thiên đình, phật môn ba phương nặng nề áp lực, vi thương sinh, ra tay trợ Kim Thiên Tử giúp một tay. Có thể nói đức chi đến vậy. Tám trăm năm trừ tính, tương kế tựu kế, thuận thế làm. Tứ lạng bạt thiên cân, bố ra cái này Tây Du đại cục. Đã tại trong cục, rồi lại không đếm xỉa đến. Tám trăm năm, trong tam giới, ngoại trừ tổ sư ngài, còn có ai tay không có dính máu? Đây là có thể vậy." Nhìn qua tu bồ đề. Địa Tạng vương đăm cười nhạt nói: "Thậm chí liền đi về phía tây sau đối với người cái kia đồ nhi trấn an đều đã kinh nghĩ kỹ, làm cho hấn rời xa ngang ngược Dương Thiên. An bài một cái khác ổn định thuộc sở hữu, xác thực vẫn có thể xem là một biện pháp tốt a. Thế gian này. Luận phật hiệu, đương vài Tây Thiên Như Lai tôn giả. Luận trí, luận đức, luận có thể, tắc đương vài ngài tu Bồ Đề tổ sư."

Nghe vậy, tu bồ đề lập tức hừ địa một tiếng bật cười.

Hắn loát râu dài phất tay áo nói: "Phật đà quá mức cất nhắc. Lão phu, bắt quá một lừa dối độ nhật lão đạo thôi. Lần này ngôn ngữ, nhất thiết không đối với người khác nói lên, miễn cho làm trò cười cho người trong nghề."

...

Lúc này, trời cao trung, hầu tử chính dùng tốc độ cực nhanh dọc theo tu bồ đề lúc trước đi qua lộ hướng nơi này gào thét mà đến.

...

Hướng phía tây phương bầu trời nhìn thoáng qua, tu bồ đề lời nói gió nhất chuyển, nói: "Nói chính sự a, Phật đà xuất hiện ở nơi này, tổng không phải là chuyên hướng lão phu biểu đạt kính ngưỡng tình a?"

"Đây cũng không phải."

"Cái kia." Tu bồ đề duỗi ngón tay chỉ một bên nằm Lưu Ngạn Xương nói: "Chẳng lẽ Phật đà là muốn ngăn lại lão phu? Ta cái kia đồ nhi nếu không có bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không trèo lên lão phu môn. Như là đã trên Tà Nguyệt Tam Tinh Động, khẳng định, cũng đã đi qua sinh tử điện, tra qua sinh tử sổ ghi chép đi?"

Địa Tạng vương chậm rãi lắc đầu, nói: "Bản tạng là tới khuyên tổ sư."

"Khuyên ta?" Tu bồ đề cười nhạt một tiếng, nhìn như lơ đãng, cặp kia tay vẫn không khỏi được ngay lại căng.

Với hắn mà nói, còn thừa thời gian cũng đã không nhiều lắm.

"Đúng." Địa Tạng vương gật đầu nói: "Cái kia địa phủ sinh tử sổ ghi chép, đã bị bản tạng xé, hắn tự nhiên tra không ra cái gì. Bản tạng cũng

không phải không phải muốn e ngại Bồ Đề tổ sư không thể. Làm cho cái kia đầu khi không duyên có sinh ra chút ít hiểu lầm, đối bản tăng cũng không chỗ tốt. Chỉ là. . . Cái kia đầu khi nổi khổ, nên do chính mình tránh thoát. Tổ sư làm đã đủ nhiều, kế tiếp, có thể không chứng đạo, tự thuận theo tự nhiên a. Một khi qua, đến lúc đó, mặc dù bản tăng không ra tay, cũng tự nhiên sẽ có người ra tay."

Nhìn chăm chú Địa Tạng vương, tu bồ đề lông mày hơi run rẩy, cái kia đầu tại trong tay áo tay chậm rãi nắm chặt.

...

Sau một lát, một đạo kim quang từ trên bầu trời lặng yên không một tiếng động địa rơi xuống.

Chúng kiến Địa Tạng vương hư ảnh trong nháy mắt, hầu tử cả giật mình.

Cái kia trong đầu vô số ý nghĩ hiện lên.

Hắn trong nháy mắt đem kim cô bổng nắm trong tay, cảm tức Địa Tạng vương nói: "Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Địa Tạng vương nhàn nhạt cười, nhìn phía một bên.

Theo Địa Tạng vương ánh mắt, hầu tử thấy được cửa phòng khép hờ.

Sau một khắc, hắn hướng vào trong phòng, thấy được còn hôn mê Lưu Ngạn Xương.

"Ngươi đây là ý gì? Ngươi đối với hắn làm cái gì?" Hầu tử bỗng nhiên gầm hét lên.

Địa Tạng vương lại là nhân nhật cười cười, nhìn hầu tử buông tay nói:
"Bần tăng nói thật là làm không đến làm, đại thánh gia tin sao?"

Hầu tử khóe mắt hơi kéo ra.

Một hồi gió nhẹ từ từ thổi qua, cái kia hư ảnh chậm rãi tiêu tán.

"Đừng chạy ——!" Hầu tử giơ lên kim cô bổng, không chút nghĩ ngợi mà hướng trước Địa Tạng vương đập bễ quá khứ, lại rơi vào khoảng không.

"Tra sinh tử số ghi chép, tra nguyệt cây, tìm cái này, tìm cái kia. Đại thánh gia, cái này tám trăm năm quang âm, ngài tựa hồ một mực tại làm loại sự tình này. Cái này có thể một chút cũng không giống ngài cái kia quyết thắng mưu tính sâu xa, phòng ngừa chu đáo sư phó a." Trong gió nhẹ, Địa Tạng vương hư ảnh tiêu tán vô tung, chỉ còn lại có một thanh âm tại hầu tử trong đầu quanh quẩn: "Nghe bần tăng một câu a. Kỳ thật, cái gì, cũng có thể là giả. Cái gì, cũng cũng có thể là thật. Mấu chốt là người tin cái gì, lại không tin cái gì. . . Nếu không, chẳng ngài bả hết thầy đều khiến cho rành mạch, lòng của mình, cũng rốt cuộc không thanh minh." (chưa xong còn tiếp)

ps: Thật có lỗi cáp. . . Lại nhảy phiêu. Con ba ba thực không phải cố ý, càng ghi càng khó ghi a.

Bất quá, cam đoan sẽ không quá giam là được.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 602: Hạ Sách

Trống rỗng trước phòng, hầu tử cô linh linh địa đứng.

Quay đầu nhìn về phía Lưu Ngạn Xương chỗ phòng, nhắc chân nghĩ hướng cái kia phòng đi đến, rồi lại dừng lại.

Giờ khắc này, hấn đột nhiên không biết mình nên làm gì, có một loại bị lạc cảm giác.

Địa Tạng vương xuất hiện tại nơi này, còn có tất yếu xem xét Lưu Ngạn Xương trí nhớ sao? Mặc dù nhìn thấy gì, hấn lại làm sao biết là thật là giả?

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nhàn nhạt thở dài, hầu tử vẻ mặt mờ mịt.

Hấn không hiểu Địa Tạng vương ra cái này hai lần tay đến tột cùng là vì cái gì, nhưng hấn biết rõ, nếu như Địa Tạng vương có thể ra tay, sự phụ của mình, khẳng định cũng là có thể ra tay.

Nếu như Lưu Ngạn Xương trí nhớ có thể là giả, Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí Trầm Hương trí nhớ, cũng có thể là giả.

Đáp án cuối cùng, sẽ chỉ ở Dương Thiên chỗ đó.

Nghĩ được như vậy, hấn đột nhiên bật cười, cười khô.

Vô luận là tu bồ đề, lão quân, còn là Địa Tạng vương, này người theo như lời nói, hấn một câu cũng không tin tưởng.

Nhưng hần giờ phút này rồi lại nhin không được tin Địa Tạng vương cuối cùng câu nói kia.

"Kỳ thật, cái gì, cũng có thể là giả. Cái gì, cũng cũng có thể là thật. Mấu chốt là người tin cái gì, lại không tin cái gì. . . Nếu không, chẳng ngại bả hết thảy đều khiến cho rành mạch, lòng của mình, cũng rốt cuộc không thanh minh."

Đúng vậy a, quanh đi quẩn lại địa, hết thảy tất cả đều có thể là giả. Hầu tử không muốn đi tin tưởng Trần Hương chính là Dương Thiên hài tử, rồi lại nhin không được suy nghĩ.

Giờ này khắc này, hần duy nhất không hội dao động, cũng chỉ còn lại có tin tưởng Dương Thiên tuyệt sẽ không lừa gạt mình đi.

Cái kia cao ngạo nữ nhân. Khinh thường tại lừa gạt mình. Chỉ cần đi đến trước mặt nàng, chính mình tự có thể biết hết thảy chân tướng.

Hần quay đầu nhìn phía Hoa Sơn phương hướng.

Chính là, chính mình thật sự muốn lúc này đi gặp nàng sao?

Thấy xong nàng. Câu nói đầu tiên nói cái gì đó?

Địa Tạng vương cũng đã ra tay, cái này nói rõ thông qua tránh mà không gặp bảo vệ Dương Thiên cũng đã không thể được. Chỉ cần có tất yếu, có lý do, phật môn hội không chút do dự đem nàng cuốn vào.

Chính là. . . Chính mình cứ như vậy đi gặp nàng sao?

Cách biệt hơn sáu trăm năm quang âm, hầu tử rất muốn rất muốn, rất muốn thấy, câu nói đầu tiên nói với nàng: "Ta đã bả tất cả vấn đề đều giải

quyết. Bà nên chém đoạn đều chặt đứt. Từ nay về sau, cũng sẽ không sẽ rời đi."

Chính là. Nếu như giờ phút này quá khứ, hấn chỉ có thể hỏi nàng: "Mẫu thân của Trầm Hương rốt cuộc là ai?"

Hấn hỏi không ra khẩu, lúc này hấn, một cái tại trong hôn lễ vì một nữ nhân khác chạy trốn chú rể. Cũng còn chưa có tư cách đi chặt vấn cái gì.

Nho nhỏ trong đình viện, hầu tử cứ như vậy đứng ngẩn ngơ, nhìn qua Hoa Sơn phương hướng, do dự mà.

Một mảnh phong diệp theo chạc cây trên lặng yên không một tiếng động địa tróc ra.

...

Xa Trì quốc.

Trong sân rộng, lần lượt tầng nhân tại mặt trời bạo chiếu hạ ngất quá khứ. Mỗi có một người ngã xuống, đều cần phải hội nhắc lên một hồi bạo động.

Ngay tại lúc này bị cảm nắng ngã xuống, cơ hồ sẽ cùng tại tử vong. Đây đã là tất cả mọi người chung nhận thức.

Dần dần địa, sợ hãi hạt giống đã tại các tầng nhân trong nội tâm phát nghiền.

Đây hết thấy, Huyền Trang đều nhìn ở trong mắt.

"Thì không thể biến điếm nước sao?"

"Có thể." Thiên Bồng không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Nhưng là biến thành cơm canh vô luận ăn nhiều ít cũng giải không được đói. Biến thành nước, tự nhiên cũng giải không được khát. Kết quả là, bất quá ảo giác thôi."

"Vậy phải làm thế nào?"

Thiên Bồng hướng phía xa xa từng dãy tên nhìn lướt qua. Thấp giọng nói: "Đại thánh gia không tại, nếu muốn cứu bọn họ, biện pháp duy nhất, chính là chúng ta mang theo người cưỡng chế phá vòng vây. Những người này rõ ràng cho thấy hướng về phía chúng ta đi. Chúng ta mất, bọn họ cũng sẽ không có giá trị. Kể từ đó, tuy nói không có thể bảo chứng an toàn. Nhưng tối thiểu. . . Là một hy vọng."

Huyền Trang hơi giật mình.

Tuổi trẻ, tập qua võ. Điều này làm cho thể phách của hắn so với bình thường tăng nhân cường kiện không ít. Nhưng, cũng bất quá là ở phạm nhân phạm trù lí thôi. Giờ này khắc này, kỳ thật trạng huống của hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nếu như hắn cũng bị cảm nắng ngã xuống mà nói, Thiên Bồng nên hội không chút do dự xông lên hắn phá vòng vây a. Đến lúc đó, cái này trong sân rộng, tất nhiên lại là máu chảy thành sông.

Thản nhiên nhìn Huyền Trang liếc, Thiên Bồng nói tiếp: "Đương nhiên, chúng ta muốn phá vòng vây, chết là khó tránh khỏi. Về phần cái gì bắt giặc phải bắt vua trước chuyện tình coi như xong đi, chính thức kẻ chủ mưu đến nay đều không lộ diện, một khi chúng ta rời đi bên cạnh người. Ngược lại có khả năng cho người thân hãm hiểm cảnh."

Nhìn qua cách đó không xa lần lượt từng cái một gần như hư thoát và tràn ngập địch ý mặt, Huyền Trang do dự.

Phô độ chi đạo, ở chỗ cứu chúng sinh thoát ly khổ hải. Chính là, mặc dù vì cứu người, hẳn lại có quyền lực thay bọn họ lựa chọn sinh tử?

Vi khê cúi đầu, Huyền Trang vẫn không nhúc nhích ngồi.

Mặt trời chiều ngả về tây.

Đang lúc chúng tăng hấp hối lúc, mấy người lính phụ giúp một cỗ tràn đầy nước đầu gối xe đã đi tới.

Lập tức, cả quảng trường đều sôi trào.

Cái kia nguyên một đám tăng nhân người đẩy ta chen chúc, ghé vào bị phơi nắng được nóng hổi khóa sắt trên, hướng phía mộc xe đưa tay ra đi.

"Cho ta nước! Cho ta nước miếng uống!"

"Được cứu rồi! Được cứu rồi!"

Khóa sắt "Đinh đương" thanh truyền khắp quảng trường.

Một đôi con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Trông thấy cái kia mộc xe ven đường bỏ ra nước đọng, vẫn đứng ở ngoại vi đại hồ tử tướng lãnh lập tức sùng sốt một chút.

Không đợi hẳn mở ra cước bộ tiến đến ngăn cản, một cái khuôn mặt gầy gò vẫn đem chạy tới trước mặt của hắn.

"Đây là quốc sư mệnh lệnh."

Đại hồ tử về mặt lồi ngạc: "Vì cái gì?"

Cái kia vẫn đem quay đầu lại nhìn thoáng qua trong sân rộng sôi trào tăng nhân, nói: "Không có cơm ăn nhiều ít còn có thể kiên trì mấy ngày, nếu là không có nước uống. . . Nhiều lắm là thì hai ba ngày quang cảnh. Những người này còn sống mới có tác dụng, nếu là chết rồi, các người chống đỡ được mấy người kia?"

Nói, cái kia vẫn đem hướng phía Thiên Bồng bọn người phương hướng sử cái ánh mắt.

Đại hồ tử lập tức tỉnh ngộ tới, liên tục gật đầu: "Cái kia, quốc sư nhưng còn có nó mệnh lệnh của hắn?"

"Đợi." Văn đem vệt ra của mình túi nước mãnh uống một hớp, thấp giọng nói: "Đợi cho cái kia máu chốt người không được, dĩ nhiên là có sơ hở."

"Ty chức hiểu rõ!"

. . .

Một đôi tay cách khóa sắt. Giống như ổ chim lí kêu than cho thực phẩm chim non vậy đưa ra ngoài.

Phụ giúp mộc xe, mấy người lính dùng nguyên một đám ống trúc trang nước hương trong đó lần lượt, nhanh chóng khơi dậy một mảnh tranh mua.

Các tăng nhân rất nhanh phát hiện mỗi trong một cái ống trúc đều chỉ chứa không đến một phần ba nước. Thậm chí cũng không đủ một người giải khát, mà cái kia trên xe ống trúc vền vẹn có mấy trăm cá, nơi này có hơn một ngàn tăng nhân, binh lính lại không chịu cho hồi lần lượt ống trúc lần nữa trang thượng nước. . .

Rất rõ ràng địa, bọn họ cũng không muốn làm cho mỗi người đều uống cái này kỳ thật cũng không nhiều nước.

Lần này, tranh mua càng thêm nghiêm trọng, vì chen chúc một vị trí. Bọn họ thậm chí đánh cho đầu rơi máu chảy.

Đều hỗn loạn bên trong, một cái tuổi nhỏ tiểu hòa thượng nhặt lên bị đánh rơi xuống đất trên ống trúc. Vội vàng chạy đến mình đã ngất bên cạnh sư phó. Không đợi hấn vặn mở, một hai bàn tay to đã đem ống trúc từ trong tay hấn chiếm đi.

"Đều phải người đã chết, còn bỏ nước cho hấn làm chi?" Cái kia đại vóc dáng ác hung hăng nhìn tiểu hòa thượng liếc, thân thủ muốn đi vệt ra ống trúc.

Tiểu hòa thượng kia gấp đến độ nước mắt lạch cạch cạch rơi xuống dưới. Thực sự vô kế khả thi, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại vóc dáng vệt ra ống trúc cái nắp, đem ống trúc khẩu hướng bên mồm của mình đưa tới.

Đang lúc này, Quyển Liêm đột nhiên từ phía sau nặng nề đẩy đại vóc dáng một tay lấy hấn cả ném đi trên mặt đất, rời khỏi tay ống trúc bị cuốn mảnh vững vàng địa tiếp được.

Ngay sau đó, Quyển Liêm thân thủ khẽ hấp, đổ đi ra ngoài nước cũng bị toàn bộ hấp trở về trúc trong ống.

"Người muốn làm gì?" Cái kia đại vóc dáng cuống quít từ trên mặt đất bò lên, hoảng sợ mà nhìn xem Quyển Liêm.

Quyển Liêm không nói một lời địa đem ống trúc cái nắp đắp kín, thân thủ đưa cho sau lưng Huyền Trang. Huyền Trang lại chuyển giao cho tiểu hòa thượng.

Từ đầu đến cuối Quyển Liêm ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cái kia đại vóc dáng liếc.

Giằng co một lát, cái kia đại vóc dáng cuối cùng còn là không dám cùng Quyển Liêm động thủ, ngược lại tiếp tục tranh đoạt có hạn nước đi.

Bốn phía hỗn loạn như trước.

Tiểu hòa thượng bưng lấy ống trúc mắt ba ba địa nhìn qua Huyền Trang. Cẩn thận nói: "Đại sư. . . Muốn hay không, chia một ít cho ngài?"

"Không cần." Huyền Trang chậm rãi lắc đầu.

Lúc này, Quyển Liêm cũng đã hướng phía tăng trong đám người chen chúc đi vào, cũng học cái khác tăng nhân bộ dạng hướng phía phân nước sĩ binh đưa tay ra.

Cùng trong dự liệu đồng dạng, người binh lính kia xảo diệu mà tránh đi Quyển Liêm.

Quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, Quyển Liêm bất đắc dĩ địa lắc đầu. Vội vàng chạy tới đem tiểu hòa thượng bế lên.

Trong lúc nhất thời, không hề chuẩn bị tiểu hòa thượng dọa mộng. Cái kia miệng trương được có thể nhét kế tiếp cây quýt.

"Bọn họ không lụt cho ta. Ta mang người đi vào, người thủy phận, ta bảo vệ người."

Ôm tiểu hòa thượng, Quyển Liêm nhanh chóng đẩy ra những cái này ngăn cản trước người tăng nhân, vài cái qua lại, lại lấy tới gần mười cái ống trúc nước.

Nhìn xem Huyền Trang bên cạnh chõng chắt nâng ống trúc, những cái này tăng nhân mắt đều đỏ. Nếu như không phải một bên có một Thiên Bồng chăm chăm vào, mà bọn họ lại sớm được chứng kiến Thiên Bồng thực lực, có lẽ đã sớm bỏ nhào qua đoạt a.

"Tam thái tử?"

"Làm chi?"

"Đem vài cái trứng thử, lại không có người chăm sóc mọi người tập trung tới a."

Tiểu bạch long nhú lại lông mày nghĩ một lát, lẽ mà lẽ mè địa đứng đây.

Không bao lâu, mười mấy sớm đã mất đi tri giác tăng nhân, ngay tiếp theo tiểu hòa thượng kia sư phó liền cùng một chỗ bị an trí đến Huyền Trang bên cạnh.

Lúc này, nước cũng đã phát xong, bạo động cũng đã chấm dứt, nhưng mà, đối tại các tăng nhân mà nói, nguy cơ cũng không giải trừ.

Tuy nói tổng cộng phát bảy tám trăm cá ống trúc, nhưng chính thức uống đến nước, cũng chỉ có không đến ba trăm người.

Trong sân rộng, một bên là tụ cùng một chỗ tăng nhân, một đôi con mắt, đều nhìn chăm chăm Quyên Liêm đoạt tới mười cái ống trúc, nuốt khô trước nước bọt. Bên kia, thì là rất thưa thớt năm vài cái tăng nhân, còn có Huyền Trang bọn người.

Không bao lâu, Huyền Trang liền bắt đầu cho những kia trứng thử lại không có người chăm sóc tăng nhân mớm nước.

Tiểu bạch long không chút nghĩ ngợi địa đoạt một cái ống trúc đưa đi cho Đà Khiết, Đà Khiết lại không có uống, mà là bỏ vào một bên.

Rất nhanh địa, cái kia còn lại nước đều đã tiêu hao hết, Huyền Trang cũng đã cho tất cả tăng nhân đều uy trên nước, nhưng không ai tỉnh lại.

Một bên Thiên Bồng ung dung nói: "Loại sự tình này, ta trước kia còn không có thượng thiên nhậm chức thời điểm đã từng gặp được qua. Như người vậy là vô dụng. Bọn họ chỉ sợ liền ngày mai đều chóng đờ không đến. Người hẳn là đem nước lưu cho mình, lưu cho thanh tỉnh người."

Huyền Trang ngơ ngác địa ngồi, nhìn chăm chú chính mình trước người nằm nằm tăng nhân, nghe đối diện truyền đến thanh.

Đem so với trước, lúc này đã không phải là đơn thuần, bởi vì lúc trước bạo động, quảng trường này trung tăng nhân mặc dù uống nước, cũng đã hoặc nhiều hoặc ít phụ thương. Chính giữa canh có mấy cũng đã hấp hối.

Hồi lâu, Huyền Trang mở miệng nói: "Bản tăng vẫn cho rằng, nhân mạng không phân quý tiện, không thể lợi và hại cân nhắc lấy hay bỏ. Bản tăng mệnh, những người khác mệnh, tam giới chúng sinh mệnh, đều không thể giống như bản tính trên hạt châu đồng dạng trao đổi. Nhưng, nếu như xá bản tăng chi mệnh có thể đổi mọi người chi mệnh, bản tăng ngược lại cảm thấy, không thiệt thòi."

Thiên Bồng nhíu lại lông mày hướng hẳn nhìn sang.

Hơi dừng một chút, Huyền Trang nói tiếp: "Đại thánh gia đang tại làm sự với hẳn mà nói rất quan trọng, Huyền Trang không tiện dùng một người chỗ nghĩ vào lúc này hướng hẳn xin giúp đỡ. Mặc dù lần này triệu hẳn trở về, sự tình không có làm xong, hẳn cũng phải nữa một lần. Đến lúc đó, đối phương cần phải lại tới một lần, bất quá là hại càng nhiều người thôi. . .

Nhưng phá vòng vây, khẳng định cũng là không thể được. Chúng ta từ nơi này phá vòng vây đi ra ngoài, đến lúc đó bọn họ xác thực khả năng bởi vì không có cùng với chúng ta, không hề gặp nguy hiểm. Nhưng canh khả năng, hội bị xử tử. Cho nên. . . Còn là thử xem tìm ra kẻ chủ mưu a. Đãi sắc trời lại thêm chút ít liên động thủ. Mặc dù gặp nguy hiểm, cũng muốn thử một lần. Dù sao, cũng đã không thể đợi lát nữa." (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu tháng phiếu ~ cầu tháng phiếu ~ thuận tiện đề cử thoáng cái của mình QQ công chúng số: jybsg1985(con ba ba không phải quy 1985)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 603: Có Gì Khác Nhau?

Phía tây cuối cùng một vòng dương quang dần dần biến mất, chân trời vẫn còn giống như khảm trước viền vàng vậy. Theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động xa xa nhìn lại, có chút đồ sộ.

Mấy cái tước điều kêu to trước bay qua đỉnh đầu, về.

Thanh tâm hiện đang ở lầu các trước, Trầm Hương chính ngồi xếp bằng, hướng thanh tâm lộ ra được mấy ngày nay một mực không ngừng luyện tập thổ nạp.

Tu bò đê chậm rãi đi đến.

Thanh tâm hơi do dự hạ xuống, xoay người hướng phía hấn hành lễ: "Đệ tử thanh tâm, tham kiến sư phó."

Trầm Hương cũng liền bệ bộn theo ghé đá bò xuống tới, khom người quỳ xuống đất, hướng phía tu bò đê đã thành cá dập đầu đại lễ.

"Đứng lên đi, miễn lễ." Chấn động ống tay áo, tu bò đê ngồi xuống ghé đá, thản nhiên nhìn thanh tâm liếc.

Thanh tâm hơi buông xuống suy nghĩ, mặt không biểu tình. Thật giống như làm như không thấy dường như.

Sâu hít một hơi thật sâu, tu bò đê ngược lại nhìn phía Trầm Hương: "Những ngày qua tu hành, còn có tiến triển a?"

Trầm Hương ngậm miệng, ngẩng đầu nhìn về phía thanh tâm.

"Sư tôn hỏi người lời nói, làm như thế nào đáp, tựa như thế nào đáp."
Thanh tâm nói.

Cúi đầu, Trầm Hương áp ứng địa đáp: "Hồi sư tôn mà nói, đệ tử. . .
Cũng không biết có hay không tiến triển."

"Chính là còn cảm giác không đến linh khí?" Tu bồ đề loát râu dài nói.

Trầm Hương yên lặng nhẹ gật đầu.

"Phàm nhân tu tiên, nếu không có thiên phú dị bẩm, cái này trong thời gian thật ngắn, có thể cảm giác được đến linh khí, đó mới là kỳ." Nói, tu bồ đề theo trong tay áo lấy ra một cái bạch sắc cái chai hướng Trầm Hương đưa tới: "Viên thuốc này, sư phụ của người cũng dùng qua. Cố gắng đối linh khí cảm giác, sẽ có chút ít trợ giúp."

Trầm Hương lại là ngẩng đầu nhìn về phía thanh tâm.

"Sư tôn phần thưởng cho người đan dược, người tựa tiếp a."

Nghe vậy. Trầm Hương lúc này mới cung kính địa theo tu bồ đề trong tay tiếp nhận cái chai. Che ở trước ngực.

Tu bồ đề nhàn nhạt bật cười. Nói: "Người tuổi còn nhỏ, tu hành việc quý tại kiên trì. Mặc dù là Hành Giả đạo, cũng chỉ bằng tích lũy tháng ngày, mới có thể có sở thành. Không cần nóng lòng nhất thời a."

Trầm Hương ngậm miệng yên lặng gật đầu.

"Tạm thời lảng tránh thoáng cái a. Ta cùng với sư phụ của người, còn có chút nói."

Trầm Hương lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía thanh tâm.

Gặp thanh tâm gật đầu, hắn mới lui về sau hai bước, hướng phía tu bồ đề hành lễ, sau đó nắm đan dược cái chai bỏ đi.

Cái này trong đình viện chỉ còn lại có tu bồ đề cùng thanh tâm.

Thanh tâm ngửa đầu. Mặt không biểu tình mà nói ra: "Su phó có thể nói ngắn gọn, đệ tử còn có chuyện khác."

Cái này vừa nói, tu bồ đề lúc này khở bật cười.

Hắn giương lên ống tay áo, cái kia trên bàn đá lúc này xuất hiện một bộ chỉnh tề trà cụ.

"Như thế nào, liền cùng sư phó uống uống trà, đều không nguyện ý rồi?"

"Đệ tử không dám."

"Người không dám? Người còn có cái gì không dám. Mà ngay cả Nam Thiên Môn quân coi giữ đều biết người thanh tâm thượng nhân không sợ trời không sợ đất, chính là Ngọc Đế đều muốn cho người ba phần chút tình mọn a." Nói đi, tu bồ đề ha ha địa nở nụ cười. Thanh tâm lại không có cười, ngược lại lông mày càng chau càng chặt.

Rất nhanh địa, tu bồ đề liền đem trà phao tốt lắm. Ngâm vào nước trên một ly, đổ lên thanh tâm trước mặt.

Nhưng mà. Thanh tâm lại không có thân thủ đi đón, chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn.

Gió đêm xuyên thấu đình viện rào chắn từ từ thổi tới.

Tu bỏ đề co lại tay, chậm rãi nhắm lại hai mắt, tinh tế cảm thụ được cái kia trong gió thanh lương, giống như một vị ngũ bình thường lão già đồng dạng loạng choạng thân thể, nhẹ giọng thở dài: "Nghe nói, ngươi cùng người cái kia sư huynh, lại nào không thoải mái rồi?"

Thanh tâm lặng lẽ lờm hẩn liếc.

Đây là biết rõ còn cố hỏi. Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, còn có chuyện gì có thể tránh được ánh mắt của hẩn sao?

"Ngươi biết người cái kia sư huynh hôm nay vì sao như thế sốt ruột sao?"

Thanh tâm không có đáp lời, chỉ là yên lặng địa đứng, nghe.

"Bởi vì a, một ít chuyện xưa. Tóm lại, vì sư có thể cam đoan với ngươi, hẩn không phải cố ý đến trêu chọc ngươi, cũng không phải cố ý đến gây sự với Trầm Hương."

"Sư phó, có thể nói được hiểu rõ điểm sao?"

Tu bỏ đề hơi tạo ra mắt trái, giống như cười mà không phải cười địa nhìn thanh tâm liếc.

Cái này xem xét, thanh tâm lông mày lập tức chau càng chặt hơn. Nàng vội vàng quay mặt qua chỗ khác, tiếp tục giả vờ làm không đếm xỉa tới bộ dạng.

"Ngươi từ nhỏ là vì sư nhìn xem lớn lên, tuy nói hiện tại tam thể trí nhớ, vì sư đã không có khả năng giống như quá khứ như vậy đối với ngươi nắm chắc, nhưng. . . Cái này tam thể bên trong, cũng chỉ vện vện có Tước nhi một cái, là vì sư không hề tiếp xúc. Hơn nữa, bất kể như thế nào biến, ngươi cũng còn là thanh tâm." Nói, tu bỏ đề giương đôi mắt, nâng chung trà lên

nhấp một miếng: "Cái này trà không sai, là trước đó vài ngày Ngọc Đế sai người đưa tới. Tuy nói thiên đình trà từ trước đến nay không được tốt lắm, nhưng lúc này đây, xác thực cũng không tệ lắm. Người không nếm nếm?"

Thanh tâm nhìn cũng không nhìn tu bồ đề, nói: "Đã sư phó biết rõ đệ tử là thanh tâm, không phải Phong Linh, cũng không phải Tước nhi, vì sao còn muốn miễn cưỡng đệ tử đi làm đệ tử không chuyện nên làm?"

"Cái gì là nên, cái gì là không nên?" Tu bồ đề đặt chén trà xuống, thật dài thở dài, nói: "Vi sư biết rõ, người không muốn cùng người cái kia sư huynh đến gần. Thứ nhất, bởi vì trong lòng của người, người như cũ là thanh tâm, không phải Tước nhi, cũng không phải Phong Linh. Thứ hai, bởi vì tây phương Như Lai cuối cùng cái kia kết luận. . . Cái kia hầu tử xé ra trong nội tâm cũng không có yêu, cùng Dương Thiên tại nguyệt trên cây lại ngược lại từng có quá hoa. Người mặc dù hiểu thấu, thực sự không nguyện ý buông tư thái, đi tranh như vậy một đoạn cảm tình."

Thanh tâm như trước lẳng lặng địa đứng, cái kia nháy hai mắt tần suất rõ ràng nhanh hơn một chút.

"Bất quá, có một số việc, đều là bất đắc dĩ." Tu bồ đề nói khẽ: "Bây giờ, vi sư minh vân trong kính còn như trước bảo tồn trước người cái kia chín sư huynh hồn phách. Không phá thì không xây được, phá rồi lại lập. Muốn nghênh đón một mảnh mới khí tượng, tổng yếu có chút hy sinh."

"Sư phó, đệ tử không hiểu."

"Không hiểu cái gì?"

"Đệ tử không hiểu, mới khí tượng thật sự trọng yếu như vậy sao?"

Tu bồ đề khẽ ngẩng đầu.

Thanh tâm hơi cúi đầu.

Lúc này đây, nàng không có trốn tránh tu bồ đề ánh mắt, hai người cứ như vậy yên lặng đối mặt trước.

Hồi lâu, tu bồ đề nhàn nhạt cười cười, cúi đầu vuốt ve chén trà nói: "Mới khí tượng rất quan trọng, chớ nói đối tại tam giới, đối tại chúng sinh bên trong bất kỳ một cái nào, đều quá trọng yếu. Trong chỗ này cũng kể cả vi sư, kể cả người."

"Đệ tử làm sao lại không thấy ra có bao nhiêu trọng yếu?"

"Đó là bởi vì người còn trẻ." Tu bồ đề nhíu lại lông mày, cười hì hì nhìn xem thanh tâm, thấy rõ tâm toàn thân cũng không được tự nhiên.

Một hồi lâu. Tu bồ đề nhẹ giọng thở dài: "Có một số việc. Mặc dù vi sư bây giờ nói cùng người nghe. Chắc hẳn người cũng sẽ không hiểu được. Bất quá. . . Người khi nào từng xem vi sư cầu qua người?"

Thanh tâm lông mày chau đến độ có thể vặn ra nước dãi.

"Vi sư không cầu người, mặc dù thực mở miệng xin giúp đỡ, đó cũng là giao dịch, không phải là đơn phương thỉnh cầu." Tu bồ đề chống hai đầu gối, lắc đầu nói: "Duy chỉ có đối với người. . . Thứ nhất, vi sư cũng đã thua thiệt người rất nhiều. Thứ hai, vi sư cũng cho không được người thực chính là muốn. Cho nên, chỉ có thể là cầu. Cầu một lần. Không thành, cái này còn lần thứ hai, phỏng chừng, như trước không thành. Bởi vậy, người liền biết được đạo mới khí tượng, sao mà trọng yếu."

Lời nói ở đây, chỉ thấy thanh tâm xoay người một cái, mặt hướng tu bồ đề chấp tay nói: "Sư phó, nếu không có phân phó khác, đệ tử cáo từ."

Cái này vừa nói. Tu bỏ đề lập tức sững sờ, chỉ phải thu thu thần cười khổ nói: "Vi sư cái này chính đề còn chưa nói. Ngươi cái này tính nôn nóng rốt cuộc là học của ai?"

"Đệ tử tính cách xưa nay đã như vậy, chắc hẳn sư phó cũng là sớm biết như vậy."

"Thôi thôi." Rơi vào đường cùng, tu bỏ đề chỉ phải khoát tay áo nói: "Vi sư tới, chích dư ngươi nói hai kiện sự. Thứ nhất, tuy nói ngươi không cho là mình là Tước nhi, là Phong Linh, nhưng một khi sự tình nói toạc, cái kia đầu khi tất nhiên là nhận thức ngươi. Đến lúc đó, ngươi như muốn làm cái gì, tuy nói hẳn không nhất định thuận ngươi ý, nhưng nhiều ít hội nghe trên một ít. Cái này có thể so với ta cái này đương sư phó nói với hẳn hữu dụng. Vi sư hao hết tâm lực hy vọng thúc đẩy việc này, vì cái gì, chính là cho hẳn cái này thất thoát cương đã ngựa an trên một cái yên ngựa, trói vào dây cương. Nếu không, hiện nay có phật môn áp chế khá tốt, nếu không phật môn áp chế. . . Hẳn tai họa không chỉ có riêng là tam giới, còn có chính hẳn."

"Còn gì nữa không?" Thanh tâm mặt không biểu tình mà hỏi.

Tu bỏ đề ho khan hai tiếng, nói tiếp: "Còn có chính là, ngươi không cần phải còn muốn trước ngăn cản hẳn đi về phía tây. Đừng nói là ngươi bây giờ, mặc dù hẳn biết rõ ngươi là Tước nhi Phong Linh chuyển thế, sợ là ngươi cũng khuyên bất động. Mặc dù khuyên động, hẳn cũng sẽ nhớ mãi không quên. Cùng với ngăn cản hẳn đi về phía tây, ngươi còn không bằng cho thấy thân phận. Vạn nhất có việc, ngươi còn có thể ở bên cạnh khuyên nói một chút."

"Sư phó muốn nói đúng là những này sao?"

Thanh tâm thần sắc như trước lạnh như băng, không muốn nói chuyện nhiều.

Tu bỏ đề bất đắc dĩ, chỉ phải ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ung dung thở dài: "Vi sư muốn nói, cứ như vậy nhiều a. . . Địa Tạng vương cũng đã ra tay, kế tiếp, con đường của bọn hắc sớ là không có tốt như vậy đi."

"Địa Tạng vương?" Thanh tâm hơi sửng sờ.

...

Dưới trời sao, cái kia đối diện một đám tảng nhân chính giữa rất nhiều cũng đã thiếp đi.

Huyền Trang chậm rãi nghiêng mặt qua, nhìn về phía mọi người.

Quyền Liêm hơi chau nổi lên lông mày, hắc hùng tinh nháy mắt con ngươi, Thiên Bồng lược lược buông xuống ánh mắt, không nói được lời nào. Cái kia tiểu bạch long tắc dứt khoát bật cười.

"Ta, phản đối."

Tất cả mọi người hướng phía tiểu bạch long nhìn quá khứ, Huyền Trang cũng là như thế.

Ngao Liệt chuyên hướng hai chân tùy tiện địa ngồi, ung dung nói: "Lý tưởng nhất biện pháp, hắc là ngươi uống nước xong, nhiều chống đỡ hai ngày. Đại thánh gia chắc chắn sẽ không rời đi thật lâu, một khi đại thánh gia đã trở lại, tất cả vấn đề liên đều giải quyết dễ dàng."

"Vậy bọn họ làm sao bây giờ?" Huyền Trang chỉ vào một đám tảng nhân nói: "Bần tăng có thể nhiều chống đỡ vài ngày, bọn họ?"

"Quản bọn hần làm chi?" Tiểu bạch long hèn mọn địa cười: "Vừa lúc mới bắt đầu là người không phải muốn nhìn cái này Xa Trì quốc tăng nhân tình cảnh, đằng sau là người không phải muốn cứu bọn họ, hiện đang rơi xuống tình cảnh như thế, nói cho cùng, chẳng lẽ không phải bởi vì người cái kia cái gọi là 'Thiện tâm' sao? Ta Ngao Liệt không hiểu người những cái này phật hiệu phổ độ, nhưng ta biết rõ, hiện tại tràng diện, hoàn toàn chính là người ngay từ đầu lòng dạ đàn bà làm cho. Nếu như lại chơi vừa ra 'Bắt giặc phải bắt vua trước', chơi đập bể, xảy ra chuyện rồi. Đến lúc đó, bị mất đi về phía tây, có thể không chỉ đám bọn hần không may, người không may, ngay cả chúng ta cũng muốn cùng theo một lúc không may. Người hiểu không?"

Cái này một trận không chút khách khí cãi lại xuống, hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm sắc mặt đều hơi biến đổi. Thiên Bồng lại là thần sắc như thường, chỉ là, lúc này đây, hần cũng không có như cùng đi thường vậy mở miệng che chở Huyền Trang.

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, chấp tay trước ngực, nâng người lên can nói: "Phổ độ chúng sinh, căn bản nhất, chính là trợ giúp người khác. Nếu là làm như không thấy, bần tăng cùng tây phương phật đà có gì khác nhau?"

"Có khác nhau." Tiểu bạch long chậm rãi cười nói: "Khác nhau chính là, phật đà không cứu người, nhưng là không hại người. Người nghĩ cứu người, kết quả, lại hại người. Cho nên, ta phản đối. Bởi vì ta không muốn trở thành vì bị hại người một trong."

Lập tức, Huyền Trang vẻ mặt kinh ngạc, dĩ nhiên bị buộc vào góc chết.
(chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Cầu vé tháng cầu đặt ~ còn kém 29 cá cùng dính. PS: Con ba ba QQ công chúng số: jybsg1985(con ba ba không phải quy 1985)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 604: Kéo Dài Tánh Mạng Cùng Màu Đen Ngọc Giản

Huyền Trang trầm mặc, triệt để địa trầm mặc.

Trong lúc nhất thời, cái kia bốn phía bầu không khí trở nên quỷ dị vô cùng. Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh, từng người đều hướng phía tiểu bạch long nhìn tới, mà ngay cả Đà Khiết cũng không ngoại lệ.

"Như thế nào, ta nói sai rồi sao?"

Tiểu bạch long vẻ mặt tức giận còn muốn đón thêm trước nói đi xuống, cái kia tay lại bị một bên nắm nắm trên mặt đất Đà Khiết nhẹ nhàng cầm.

Trong lúc nhất thời, tiểu bạch long hơi sùng sốt.

Hướng Huyền Trang nghiêng mặt đi, Đà Khiết nói khẽ: "Huyền Trang pháp sư, biểu ca ta. . . Không phải cố ý. Ngài đừng trách hấn."

"Không." Huyền Trang chậm rãi lắc đầu: "Hấn nói một chút cũng không sai, nếu như không phải bản tăng tự cho là có các người che chở, lạm phát thiện tâm, sự tình như thế nào lại tiến hành đến tình trạng như thế? Nói cho cùng, khổ cho của bọn hấn, đều nhân bản tăng mà dấy."

Nhìn qua tiểu bạch long, Huyền Trang cười xấu hổ cười, không nói gì nữa.

Nụ cười này, ngược lại là tiểu bạch long có chút băn khoăn.

Kỳ thật kết quả như vậy ai có thể dự đoán được? Chớ nói bọn họ chính giữa không có một cái tu là Ngô Giả đạo, mặc dù là tu, chẳng lẽ tự nhất định biết rõ cái này Xa Trì quốc còn có người chuẩn bị muốn cho bọn hắn mai phục sao?

Nói cho cùng, đây thật ra là một lần ai cũng không nguyện ý nhìn qua ngoài ý muốn thôi, giúp nhau gỡ trách, vốn là không có chút ý nghĩa nào.

Huyền Trang không có nhắc lại, những thứ khác mọi người, tự nhiên cũng không nói thêm nữa.

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, những cái này bị cảm nắng tăng nhân khí tức dần dần yếu ớt, mà Huyền Trang, lại chỉ có thể lẳng lẳng mà nhìn xem.

Đối diện mỗi một lần nặng nề thở dốc, cũng như đồng nhất thanh quả trách vậy hợp thành vào lòng của hắn.

...

Địa phủ, nho nhỏ trong lầu các. Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng vương lẳng lẳng đối mặt trước.

"Phật hiệu. Quan tâm biện. Không phân biệt không rõ. Nhưng càng đề ý đi." Cúi đầu xuống, Địa Tạng vương thân thủ đẩy ra bày đặt tại Chính Pháp Minh Như Lai trước mặt, đại biểu cho Huyền Trang đoàn người đều có nỗi khổ trúc giản, lại mang tới bốn phiến trúc giản thành từng mảnh đặt tới Chính Pháp Minh Như Lai trước mặt: "Phàm nhân có sinh lão bệnh tử, bệnh mà không được cứu trị, trong đó dày vò, đương thuộc về 'Bệnh nổi khổ' . Chúng tăng sợ hãi, nhu nhược không tiến. Cam thụ lao dịch, đương chúc 'Chết nổi khổ' . Nay hai người, lại đều nhân 'Sinh nổi khổ' . Đem chỗ thụ nổi khổ quy tội Huyền Trang, là 'Oán tăng hội nổi khổ' . . . Còn đây là bày

giờ Xa Trì quốc tăng nhân bốn khổ vậy. Người đoán, cái này Kim Thiên Tử, đến tột cùng có thể không phá giải?"

Nhìn chăm chú trên mặt bàn bốn phiến trúc giản, Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi lắc đầu: "Không biết."

"Bàn tăng cũng không biết." Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, nói: "Mà lại đi mà lại xem đi. Như Kim Thiên Tử thật có thể phá giải cái này phật hiệu muôn đời chi hoặc, bàn tăng tự nhiên biết nghe lời phải. Như thì không được, cũng tốt chặt đứt phật môn chúng đệ tử niệm tướng. Kể từ hôm nay. Kim Thiên Tử cái này đi về phía tây từng ly từng tý, bàn tăng đều thay hẳn một mực nhớ kỹ."

Chính Pháp Minh Như Lai bất đắc dĩ bật cười: "Người thật đúng là tích cực."

Địa Tạng vương đồng dạng cười. Nhàn nhạt đáp: "Phật hiệu, quý hồ một cái 'Thực' chữ. Nếu không có chân nghĩa, chúng đến làm chi?"

...

Xa Trì quốc đô thành trung, một cái gã sai vặt bước nhanh đi qua trong đình viện hẹp dài đường dành cho người đi bộ đi đến Đa Mục quái trước mặt, hai đầu gối quỳ xuống đất.

"Bẩm quốc sư. Vừa rồi, cái kia ngoài cửa đến đây một vị tăng nhân, làm cho tiểu nhân cho quốc sư mang một câu, còn có, đem một kiện đồ vật chuyển giao cho quốc sư."

"Tăng nhân?" Đa Mục quái cúi đầu nhếch trà, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cái kia gã sai vặt, ung dung nói: "Bắt lấy đến không có a?"

"Không có. . ."

"Không có?" Đa Mục quái lúc này trừng mắt lên da.

Cái kia gã sai vặt áp úng nói: "Tiểu nhân cũng vốn định đưa hấn nắm bắt, mang đến Tề Vân đài cùng nhau giam giữ, có thể cái kia tăng nhân vừa nói xong lời nói, người đã không thấy tăm hơi. Nhâm tiểu nhân làm sao tìm được đều tìm không thấy."

"Không thấy?" Đứng ở một bên ba cái đạo sĩ đều hơi lấp bắp kinh hãi.

Không thấy, cái kia đã nói lên, đối phương là có pháp lực. Xa Trì quốc trong có đã thành phật thân tăng nhân? Còn là nói. . . Tây phương cũng đã đã tham dự.

Ba ánh mắt đều hướng phía Đa Mục quái nhìn quá khứ.

Lúc này, Đa Mục quái bung chén trà tay cũng đã ngưng tại giữa không trung, lông mày nhíu chặt, tựa hồ tại tinh tế suy tư về cái gì.

"Hấn, cho người chuyển giao cái gì cho bọn tọa, còn có, cho người cho mang nói cái gì?"

Gã sai vặt vội vàng theo trong tay áo lấy ra một mảnh màu đen ngọc giản, hai tay trình lên, nói: "Cái kia tăng nhân nói. . . Cái kia tăng nhân nói, quốc sư một mực sợ hãi người kia, dùng không được bao lâu sẽ trở về. Tận dụng thời cơ, làm cho quốc sư ngài. . . Tự giải quyết cho tốt."

Nói đi, cái kia gã sai vặt vội vàng bả đầu thấp xuống dưới.

Đa Mục quái tiếp nhận ngọc giản, cái kia con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, một bên ba cái đạo sĩ tắc đều là đưa mắt nhìn nhau.

"Người lui xuống trước đi."

"Dạ."

Cái kia gã sai vặt đứng dậy lui về phía sau hai bước, xoay người rời đi.

Đã cái kia gã sai vặt đi rồi, ba cái đạo sĩ lúc này nghị luận đứng lên.

"Cái này là tình huống nào? Hắn nói, không phải là chỉ đại thánh gia a? Nếu như đại thánh gia lập tức tụt sẽ trở lại lời nói, chúng ta đây xác thực được. . ."

"Nói xạo! Nếu như là đại thánh gia muốn trở về, những kia phật môn người hội hảo tâm như vậy cho chúng ta tổng tin tức?"

"Nói không chừng. . . Bên trong phật môn cũng có phái? Người ngẫm lại, chúng ta yêu quái chính giữa có phái chi phân, thiên đình có phe phái chi phân. Tụ tính linh trên núi có phe phái chi phân, môn phiệt chi đấu, đó cũng là hợp tình lý a."

"Quả thực nói hư nói vượn! Phật môn có phe phái chi tranh, người đương phật đà đều là sơn đại vương a! Còn phái hệ chi tranh? Nếu phật môn thật sự là như vậy, năm đó đại thánh gia như thế nào lại bị thua?"

"Đại thánh gia bại bởi Như Lai, cũng không phải thua ở phật môn. Người cái này nói được thì có điểm không có đạo lý."

"Ta không có đạo lý? Người nên không có việc gì tìm hai bản phật kinh đảo lộn một cái! Cho người không học vấn không nghề nghiệp!"

"Nói ta? Người lật ra sao? Người lật ra sao?"

"Đừng sảo!" Đa Mục quái một chương nặng nề vỗ vào trên bàn đá.

Lập tức, cái kia ba cái đạo sĩ đều ngậm miệng, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn về phía Đa Mục quái.

"Đừng sáo." Trợn mắt trừng ba cái đạo sĩ liếc, Đa Mục quái sâu hít một hơi thật sâu, vẫn không nhúc nhích địa ngò, tiếp tục cân nhắc trước ngọc giản ở trong tay.

Cái này màu đen ngọc giản cùng ngày bình thường sử dụng bạch sắc ngọc giản rất là giống nhau, lại rõ ràng không phải cùng một cái đồng tây. Áp vào bên môi, cũng không thấy truyền đến bất luận cái gì tin tức.

Ẩn ẩn địa, Đa Mục quái có thể cảm giác được chính giữa ẩn chứa yếu ớt linh lực. Hẳn là nào đó pháp bảo mới là. Chính là. . . Làm như thế nào sử dụng đây?

Dứt bỏ cái này đưa tới ngọc giản không đề cập tới, cái này mang mà nói. Lại là như thế nào cá ý tứ?

Phật môn người đến đưa tin. . . Điều này có thể đánh là hảo tâm sao? Đa Mục quái không tin.

Chính là. Nếu như không phải hảo tâm. Lại đánh là cái gì bàn tính? Chẳng lẽ là vì dụ khiến cho hấn trước thời gian động thủ?

Dựa theo hấn cho tới bây giờ chỗ hiểu rõ, bởi vì này nước quan hệ, Huyền Trang một nhóm chính giữa xác thực cũng đã nhiều hơn một chút ít không thoải mái, nhưng tạm thời cũng còn không có bao nhiêu vết rách. Là trọng yếu hơn là, Đa Mục quái căn bản không biết khi nào thì có thể xé mở càng lớn vết rách. Cứ như vậy chờ, kỳ thật Đa Mục quái tâm so với ai khác đều không yên.

Nếu như Phật môn thật muốn tham gia làm cho Huyền Trang một nhóm thuận lợi, bọn họ đại khái có thể hiển nhiên. Chỉ cần bọn họ vừa xuất hiện, không cần nhiều. Năm ba cái Phật đà là được, chính mình đáng tin chạy trốn chết.

Nếu như là không định tham gia, bọn họ lại vì sao cho mình tổng tin tức như vậy?

Trong lúc nhất thời, Đa Mục quái đều có chút hồ đồ.

Do dự mà, hẳn hướng phía ngọc giản bên trong đưa vào sợi sợi linh lực.

...

Lúc này, đêm còn không sâu, theo thời gian trôi qua, trong sân rộng bị cảm nắng các tầng nhân cũng đã mệnh tại sớm tối.

Tiểu hòa thượng kia chạy đến Huyền Trang trước mặt, quỳ xuống đất, dập đầu: "Đệ tử thưở nhỏ phụ mẫu đều mất. Toàn bộ lại sư phó một tay mang lớn. Sư phó, chính là đệ tử tái sinh phụ mẫu. Bây giờ sư phó tính mệnh nguy vậy. Như Huyền Trang pháp sư nguyện ý xuất thủ cứu giúp, đệ tử kiếp sau chính là làm trâu làm ngựa, cũng muốn báo đáp pháp sư đại ân!"

Huyền Trang hơi mở mắt nhìn qua cái kia phủ phục trên mặt đất nho nhỏ thân ảnh, cặp kia kiết lại căng, nhưng lại ngay cả đưa hẳn từ trên mặt đất diu dất đứng lên dũng khí cũng không có.

Trong lúc nhất thời, lại cũng có chút bối rối.

Hắn nhìn chăm chú tiểu hòa thượng nói: "Nguyên soái, bản tăng có một chuyện muốn nhờ, chẳng biết có được không."

Thiên Bồng quay đầu lại nhàn nhạt nhìn hắn một cái: "Nói đi."

"Cầu nguyên soái vì chúng tăng kéo dài tánh mạng."

Nói đi, Huyền Trang xoay người, thật sâu lễ bái dưới đi. Tiểu hòa thượng kia thấy thế, cũng liền bèn bọn ngược lại bái hướng thiên bồng.

Cái này cúi đầu, cái kia cái khác tất cả mọi người hơi kinh hãi, duy chỉ có Thiên Bồng sắc mặt như thường, chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem bọn họ.

Do dự một hồi lâu, Thiên Bồng tiến lên đem Huyền Trang cùng tiểu hòa thượng kia đều dìu dắt đứng lên.

"Linh lực kéo dài tánh mạng, cũng không phải là không thể, chỉ là, cuối cùng giải không được cái này thiếu thủy khôn. Hơn nữa, tục được càng dài, chỗ hao tổn linh lực càng nhiều."

Quay đầu lại nhìn lướt qua bên cạnh mình cái này mười mấy không người chăm sóc bị cảm nắng tăng nhân, Thiên Bồng lại nhìn nhìn tán lác tại xa xa cái khác tăng nhân, nói khẽ: "Thời gian càng dài, hao phí linh lực thì càng nhiều. Đến lúc đó, chỉ sợ liền phá vòng vây lực lượng cũng không có."

"Bần tăng hiểu rõ, chỉ là. . . Bần tăng thật sự ngoan không hạ tâm, xem bọn hấn chết đi. . ." Huyền Trang nắm thật chặt Thiên Bồng tay nói: "Nếu là bần tăng chứng đạo đường, tu dùng thấy chết mà không cứu được trái bằng, cái kia chứng đạo gì dùng? Mặc dù đến Tây Thiên, cũng bất quá một bại mà thôi!"

"Ngươi tự không có nghĩ tới, nếu như linh lực của chúng ta hao tổn xong rồi, đến lúc đó đối phương cường công chúng ta như thế nào tự bảo vệ mình sao?" Một bên tiểu bạch long ung dung nói: "Thật sự không được, cũng đừng chết chống a. Làm cho đại thánh gia trở về. Chỉ cần đại thánh gia đã trở lại, dùng thực lực của hấn, những này cũng không phải chuyện này nhi."

Nói đi, tiểu bạch long buông tay ra, vẻ mặt khinh miệt.

Huyền Trang như trước nhìn không chuyển mắt địa nhìn trời bồng.

Một hồi lâu, Thiên Bồng bắt đắ dĩ nhẹ gậ đầu, xoay người hướng phía những cái này tăng nhân đi tới.

"Cứ làm như thế a. Bất quá, một khi đối phương có dị động, cũng chỉ có thể lập tức thông tri cái kia hầu tử. Nếu không, đến lúc đó một cái không cẩn thận, chớ nói bọn họ, ngay cả chúng ta đều táng thân nơi này."

Nhìn trời bồng bóng lưng, Huyền Trang chấp tay trước ngực, thật sâu bái.

...

Trong đình viện, một con quạ nương bóng đêm lặg lặ hạ xuống đến Đa Mục quái trước người, hóa thành hình người.

"Đại nhân, Thiên Bồng Nguyên Soái đang tại dùng linh lực cho cái này hòa thượng kéo dài tánh mạng!"

"Cái gì?"

Cái này vừa nói, cái kia ba cái đạo sĩ lúc này ngậy ngậy cả người.

"Bọn họ sẽ không như vậy xuân a? Người có thể. . . Nhìn rõ ràng rồi?"

"Tận mắt nhìn thấy!"

"Đại nhân!" Cái kia đại hồ tử đạo sĩ lúc này xoay người chấp tay nói: "Bọn họ rõ ràng dám dùng linh lực kéo dài tánh mạng, đợi đến sáng sớm, Thiên Bồng Nguyên Soái linh lực tất nhiên còn thừa không có mấy!"

"Đúng vậy a, đại nhân!" Màu xám đạo bào đạo sĩ vợi vàng nói: "Chúng ta một mực sợ hãi đúng là cường công không thành, bọn họ kéo thời gian, triệu hồi đại thánh gia. Như nếu không có Thiên Bồng Nguyên Soái, chỉ cần

chúng ta đem hết toàn lực, chắc hẳn bọn họ liền triệu hồi đại thánh gia cơ hội đều không có! Tận dụng thời cơ a!"

"Không, không cần chờ đến sáng sớm." Đem trong tay màu đen ngọc giản quán ở trước mặt mọi người, Đa Mục quái nói khẽ: "Loại này ngọc giản, chỉ dùng để đến phong bế một loại khác ngọc giản. Không cần hẳn linh lực hao hết, chỉ cần lại chờ một lát, chúng ta có thể động thủ." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Cầu đặt cầu vé tháng ~ cự ly 3000 cùng đỉnh tinh phẩm còn kém 25 cá cùng đỉnh! Cầu toàn đỉnh! Cầu toàn đỉnh!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 605: Chỉ Cần 1 Cá Nhân Mệnh

Chậm rãi đi đi ở chúng tăng trong lúc đó, Thiên Bồng đem từng đạo linh lực hội tụ hai chỉ trong lúc đó, lại rót vào hôn mê tăng nhân mi tâm.

Chỉ thấy hần nhẹ nhàng điềm một cái, nguyên bản cũng đã hấp hối tăng nhân hô hấp lập tức tựu vững vàng rất nhiều.

Thấy thế, bốn phía tăng nhân nguyên một đám bưng tỉnh đại ngộ, vội vàng chấp tay trước ngực đối với Thiên Bồng cùng Huyền Trang hành lễ nói tạ. Cái kia xem Huyền Trang một nhóm ánh mắt lập tức cùng với thiện rất nhiều.

Huyền Trang cũng chấp tay trước ngực, xa xa về phía bọn họ đáp lễ.

"Đừng vui vẻ được quá sớm. Dùng linh lực kéo dài tánh mạng. . . Chú ý ngay cả chúng ta cùng một chỗ góp đi vào." Tiểu bạch long lấy tay lưng dán dán Đà Khiết cái trán, lại dò xét dò xét trán của mình, ung dung nói: "Linh lực? Tru? Tru? Đảo? Tiểu thuyết w. uu là chúng ta bảo vệ tánh mạng căn bản. Kéo dài tánh mạng hao nhất linh lực, một khi hao hết, chúng ta cũng chỉ có thể mặc người chém giết."

"Người hôm nay lời nói có điềm nhiều lắm."

Quay đầu lại, tiểu bạch long chứng kiến Quyển Liêm chính lạnh lùng mà nhìn xem hần.

"Như thế nào? Ta nói sai lầm rồi sao? Ta nói sai lầm rồi sao?"

...

Địa phủ.

Trong lầu các, Địa Tạng vương nhìn đặt ở Chính Pháp Minh Như Lai trước người, viết "Oán tăng hội khổ" trúc giản, nhưng chỉ là một mực cười.

"Cái này, xem như giải 'Oán tăng hội khổ' sao?"

"Không có giải sao?" Chính Pháp Minh Như Lai hỏi ngược lại.

"Nếu như như vậy tự giải, cái kia đi về phía tây chính là một câu chuyện cười." Địa Tạng vương hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại thở dài: "Như cái này tính giải, cái kia phổ độ chi đạo, sẽ không nên do ngã phạt môn đến chứng, nên do đạo môn đến chứng. Đừng quên, Thiên Bồng Nguyên Soái, chính là đạo môn người. Chúng đạo, há lại là không có thiện tâm, có dũng khí là được hơi bị?"

Chính Pháp Minh Như Lai chỉ là mặt không biểu tình mà hỏi: "Như theo ý kiến của người, phải làm như thế nào?"

Cái này vừa hỏi, Địa Tạng vương hơi chau nổi lên lông mày. Lược lược suy tư một phen. Hắn nhìn chăm chú Chính Pháp Minh Như Lai lắc đầu nói: "Nếu là một đoàn cường đạo. Tốt lắm mở. Đáng tiếc. Những này bắt quá là tầm thường binh lính. Bảo vệ tăng nhân, liền chỉ có thể đối binh lính ra tay. Có thể đao kiếm không có mắt, binh lính lại nhân số phần đông. . . Nói cho cùng, những cái này binh lính, bắt quá phụng mệnh làm việc, bản thân cũng không sai lầm. Như vậy cũng tốt so với lang ăn dương, vốn là thiên tính. Như cứu dương, cái kia lang cần phải chết đói. Nếu muốn cứu lang, dương thì như thế nào có thể hộ? Thế gian này chuyện tình, vốn cũng không phải là dùng đơn thuần đúng sai có thể nói được thanh."

"Người cũng không biết?"

Địa Tạng vương nhẹ gật đầu: "Bần tăng, không giải được."

Nghe vậy, Chính Pháp Minh Như Lai cười cười, nói: "Đã đều không giải được, vậy lẳng lẳng nhìn xem là được. Người nghĩ cho hấn thiết nhiều ít của ải khó, ta cũng vậy không ngăn trở. Đưa hấn đưa lên đi về phía tây đường, vì hấn sắp xếp xong xuôi hộ pháp, kế tiếp như thế nào đi làm. Thành hay bại, tự đều nhìn hấn của mình."

...

Một vòng đi xuống. Thiên Bồng trên trán cũng đã nhiều hơn vài giọt mồ hôi lạnh. Cái kia sắc mặt thật giống như vừa mới trải qua một phen đại chiến dường như.

"Nguyên soái, không có sao chứ."

Quyên Liêm vội vàng muốn lên trước nâng, lại bị Thiên Bồng ngăn lại.

"Lúc này mới vừa mới bắt đầu, nếu như cái này yếu nhân vịn, một hồi chẳng phải là muốn mang ta đi."

Quyên Liêm cười xấu hổ cười: "Nếu không, tiếp theo đến lượt ta đi? Hoặc là, chúng ta luân lưu lấy?"

"Không được, mấy người các người phải bảo tồn thực lực." Thiên Bồng lắc đầu nói: "Nếu như mỗi người đều ra tay thay bọn họ kéo dài tánh mạng, vạn nhất đối phương đột nhiên ra tay, chúng ta sợ là liền chống cự lực lượng đều không."

Thở dài một tiếng, Thiên Bồng chậm rãi ngồi vào Huyền Trang bên cạnh, cái kia trong tay còn thời khắc nắm liền lạc hầu tử ngọc giản.

Bước ra một bước này, hầu tử đã là hy vọng duy nhất. Bất quá, dựa theo hầu tử tốc độ, dù cho lại xa, cũng có thể có thể trong nháy mắt đến mới đúng. Thật giống như lúc trước đôi mặt Khuê Mộc Lang đồng dạng.

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hướng phía Thiên Bồng hơi bái: "Bần tăng thay chúng tăng tạ ơn nguyên soái."

Thiên Bồng nhẹ nhàng khoát tay áo, cũng không nhiều lời.

Cái kia đối diện tăng nhân nguyên một đám cần thận địa nhìn qua bọn họ.

Không bao lâu, bọn họ tập năm tập ba mà hướng Huyền Trang một nhóm đã đi tới, hướng phía Huyền Trang cùng Thiên Bồng hành lễ.

"Đệ tử diêu nói, thay gia sư tạ ơn chư vị ân cứu mạng."

"Đệ tử cố pháp, thay sư đệ tạ ơn chư vị ân cứu mạng."

"Đệ tử phổ huệ, thay sư huynh tạ ơn chư vị ân cứu mạng."

Trong lúc nhất thời, cái này rào chắn bên trong bầu không khí thoáng cái tốt lên rất nhiều, Huyền Trang cũng rất cục trán lộ liễu vẻ mỉm cười. Thiên Bồng cũng cười, chỉ là cái kia lông mày nhưng như cũ giãn ra không mở.

Một bên tiêu bạch long nhìn ở trong mắt, cái kia miệng hơi giật giật tựa hồ còn muốn nhắc tới những thứ gì, bất quá cuối cùng cũng không có nói ra đến, chỉ là một bên cạnh lắc đầu, một bên thở dài.

Một canh giờ đi qua, những cái này hôn mê tăng nhân hô hấp lại dần dần yếu ớt.

Ở đằng kia một đôi con mắt mong chờ hạ, Thiên Bồng chỉ phải đứng đây, lại là nguyên một đám địa đối với bọn họ rút vào linh lực kéo dài tánh

mạng.

Lần thứ hai kéo dài tánh mạng, hao phí linh lực trọn vẹn là lần đầu tiên bốn lần có nhiều. Trọn vẹn sáu bảy mươi danh hôn mê tăng nhân, hai vòng đi xuống, Thiên Bồng sắc mặt đều có chút trắng bạch.

"Nguyên soái."

"Ta không sao."

Thiên Bồng khoát tay áo, co lại chân ngồi vào một bên, bắt đầu hết sức chuyên chú địa bổ sung linh lực.

Nhưng mà, chớ nói tại loại này linh khí mỏng manh địa phương, hay là tại những cái này linh lực đầy đủ tiên sơn phúc địa, khổng lồ như thế linh lực cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể bổ sung qua được.

"Uy." Quyển Liêm nhẹ nhàng đá đá tiểu bạch long: "Đan dược của ngươi?"

Tiểu bạch long buông tay ra, tức giận địa đáp: "Ta muốn còn có đan dược, có thể làm cho ta biểu đệ như vậy nằm?"

Cái này một đáp, Quyển Liêm cũng là á khẩu không trả lời được.

Huyền Trang thật sâu hít và một hơi, mặt hướng Thiên Bồng nói: "Đều là bởi vì bản tăng sai lầm, cho nên mới. . ."

Lời còn chưa dứt, Thiên Bồng cũng đã nhẹ nhàng khoát tay áo, thở dài: "Huyền Trang pháp sư không cần nhiều lời, Thiên Bồng hiểu rõ. Đi về phía tây bắt quá là hình, chúng đạo mới là thần. Nếu là bị mất thần, mặc dù đi đến linh sơn lại có gì dùng? Năm lần bảy lượt khuyên can pháp sư, chỉ là bởi vì chúng ta bốc lên không dậy nổi cái này hiểm."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hơi khom người nói: "Bần tăng tạ ơn nguyên soái thông cảm."

Đêm khuya, trong sân rộng hoàn toàn yên tĩnh.

Thời gian lại là từng giọt từng giọt địa trôi qua, trong nháy mắt, lại một canh giờ đi qua.

Bất đắc dĩ, Thiên Bồng chỉ phải lần nữa đứng dậy đi trước vì chúng tăng kéo dài tánh mạng.

Những cái này tăng lữ nguyên một đám cung kính địa nhường đường, luôn mãi hướng thiên bồng nói lời cảm tạ.

Đối với cái này, Thiên Bồng chỉ là bất đắc dĩ cười khổ nói: "Ta bản thân linh lực, tăng thêm vừa tích súc. Nhiều lắm là thì đủ rồi một lần có thừa mà thôi. Xa hơn sau. Chỉ hy vọng các người chớ có trách ta mới tốt."

Cái này vừa nói. Những cái này tăng nhân nụ cười trên mặt lập tức đều cứng lại rồi.

Tu phật người, đặc biệt giống như bọn họ loại này ở tầng dưới chót phật môn đệ tử lúc trước cũng không biết, linh lực là có hạn, mà kéo dài tánh mạng, lại là cực kỳ hao phí linh lực.

Trong đó một vị tăng nhân cẩn thận mà hỏi thăm: "Linh lực của người đã tiêu hao hết, không phải còn có bọn họ sao?"

Cái kia tăng nhân điều chi, là Quyển Liêm, hắc hùng tinh bọn người.

"Bọn họ không được. Nếu như linh lực của bọn hắn cũng đã tiêu hao hết, chúng ta lấy cái gì bảo vệ Huyền Trang pháp sư?"

"Chính là. . . Chính là. . ." Cái kia tăng nhân nhú lại lông mày áp úng nửa ngày, tăng thêm ngữ điệu thấp giọng nói: "Huyền Trang pháp sư tại mỏ đá không phải nói với chúng ta chúng sinh ngang hàng sao? Vì bảo vệ hấn, có thể đưa chúng ta tại không để ý sao?"

Thiên Bồng không có trả lời, chỉ là như trước tinh tế địa ngưng tụ linh lực, vì tăng nhân kéo dài tánh mạng.

Cái kia tăng nhân gặp Thiên Bồng chưa trả lời, lo lắng thoáng cái đủ không ít, cao giọng quát lên: "Chuyện này mặc cho ai cũng nhìn ra được, là nhân các người mà dậy. Nếu không phải là các người đã tới, chúng ta vốn có hảo hảo mà tại mỏ đá phục lao dịch. Như thế nào cũng không cần. . ."

Lời còn chưa nói hết, hấn đã bị người che miệng lôi đi.

Một vị khác tăng nhân thể thân hấn nguyên bản đứng thẳng vị trí. Cười hì hì nói ra: "Đại tiên đừng chú ý, hấn nói hư nói vượn, bản tăng thay mọi người tạ ơn đại tiên."

Thiên Bồng như trước không nói gì, liền lời khách sáo cũng không muốn nói. Bởi vì, hấn tinh tường địa nghe được có người ở phía xa hạ giọng quở trách cái kia vừa mới chỉ trích của mình tăng nhân: "Người cái này ngu xuẩn! Hiện tại cùng bọn họ vạch mặt, vạn nhất bọn họ không trừng trị làm sao bây giờ? Muốn ồn ào, cũng phải chờ hấn linh lực thật sự đã tiêu hao hết lại nào a!"

"Oán tăng hội khổ", Thiên Bồng trong đầu đột nhiên hiện lên cái này hấn từng tại phật kinh trên nhìn qua danh từ.

Quen thuộc đọc phật kinh tăng nhân hướng hồ như thế, cái này trong tam giới chúng sinh, lại có thể tốt hơn chỗ nào?

Chúng đạo đường, thật đúng là đường dài từ từ a. Hy vọng con đường này, thật sự đi được thông a.

Bất đắc dĩ địa cười khổ, Thiên Bồng cúi đầu xuống, tiếp tục vi tăng nhân kéo dài tánh mạng.

Không bao lâu, lại một vòng đi đến.

Trở lại Huyền Trang trước mặt thời điểm, Thiên Bồng một cước giẫm không thiếu chút nữa cả bại xuống dưới. Quyển Liêm cùng Huyền Trang cơ hồ là đồng thời đi lên, một người vịn lấy một bên.

Hơi cúi đầu, Thiên Bồng thấp giọng nói với Huyền Trang: "Ta tận lực. Hiện tại linh lực cũng đã còn thừa không có mấy, kế tiếp, hoặc là làm cho cái kia hầu tử tranh thủ thời gian trở về, hoặc là. . . Cũng chỉ có thể nhìn xem bọn họ chết rồi."

Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu.

Đang lúc này, một hồi tiếng kèn vang lên.

Tất cả tăng nhân đều tao động đứng lên, mọi nơi nhìn quanh.

Xa xa địa, bọn họ nghe được một hồi chính tề tiếng bước chân từ trong bóng tối truyền đến. Xuyên thấu qua bốn phía dàn trận quân sĩ, bọn họ có thể tinh tường địa chứng kiến xa xa trong bóng tối điểm điểm ánh sáng đang tại hội tụ.

"Đó là cây đuốc. . . Không tốt, bọn họ muốn động thủ."

Thiên Bồng run nhè nhẹ trước thân thủ theo bên hông lấy ra cái kia phiến cùng hầu tử dùng để liên lạc ngọc giản, đột nhiên, hấn đột nhiên phát hiện ngọc giản ở trong tay cũng đã biến thành màu đen!

"Không tốt, bọn họ động tay chân!"

Nghe vậy, vài người đều móc ra hầu tử lưu cho bọn họ ngọc giản, phát hiện mỗi một phiến đều đã kinh biến thành màu đen!

Lại ngửa đầu giờ, bọn họ chứng kiến rất nhiều quân sĩ cũng đã trong ngoài ba tầng địa đẽm nơi này bao bọc vây quanh. Mấy người lính đang tại cõi bờ bốn phía buộc khóa sắt. Vô số cung huyệt cũng đã kéo căng, dưới ánh trăng, um tùm tên hướng bọn họ chỉ quá khứ.

"Các người muốn làm gì? Chúng ta phạm vào cái gì sai rồi?"

"Bệ hạ nói để cho chúng ta phục lao dịch, chưa nói muốn giết chúng ta a!"

Vô số tầng nhân kinh hô lên, bọn họ chăm chú địa co lại thành một đoàn, khi bọn họ phát hiện chủ yếu tên đều chỉ hướng Huyền Trang chỗ phương hướng sau, lại rất nhanh bắt đầu cùng Huyền Trang giữ một khoảng cách.

Từng dãy tay cầm các thức binh khí, mặc trọng giáp, khôi ngô được đứng ở trong quân trận giống như hạc giữa bầy gà sĩ binh đi tới phía trước nhất.

Quyển Liêm khòe mắt hơi kéo ra, thấp giọng nói: "Những này. . . Đều là yêu quái. . ."

"Cái gì. . . Đều là yêu quái?" Tiểu bạch long cũng đã cả kinh không ngậm miệng được.

"Chúng ta. . . Còn là đánh giá thấp thực lực của đối phương a. Sớm biết như vậy, hẳn là ngay từ đầu tựu triệu hồi cái kia hầu tử." Thiên Bồng bắt đắc dĩ địa cười khổ.

Lúc này, đại quân cũng đã chậm rãi mở ra một cái lối đi nhỏ.

Cái kia lối đi nhỏ cuối cùng, Đa Mục quái cùng với cái kia ba cái đạo sĩ cười con ngựa cao to lảo đảo mà hướng bọn họ đi tới.

"Không cần sợ, bốn tọa chỉ cần một người mệnh." Giơ lên roi ngựa chỉ hướng Huyền Trang, Đa Mục quái ung dung nói: "Huyền Trang pháp sư, chỉ cần ngươi chết, nên cái gì chuyện này đều không. Hoặc là ngươi tự sát, hoặc là, chúng ta giết ngươi. Lại hoặc là. . ."

Đa Mục quái chậm rãi nhìn về phía chúng tăng, nhẹ giọng cười nói: "Lại hoặc là, các ngươi thay bốn tọa giết hẳn?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 606: Sự Thật

Các tăng nhân đều nhìn về phía Huyền Trang, một ít song song con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Đa Mục quái một câu, cũng đã đưa bọn họ trước kia đoán rằng chúng thực —— một chuyến này thực lực cao cường người, cũng là vì bảo vệ Huyền Trang mà tồn tại. Mà bọn họ bị này đại nạn, cũng hoàn toàn là bởi vì Huyền Trang đến.

Giờ này khắc này, một đôi trong mắt đều hiện đầy tơ máu. Nguyên bản cũng đã lược lược làm nhạt đi ý lại lần nữa nhóm lên.

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, thản nhiên nói thanh: "A di đà phật."

"Như thế nào?" Đa Mục quái cười con ngựa cao to trên lưng la lung lay nói: "Chính mình kết, tại hạ động thủ, hoặc là bọn họ động thủ. Huyền Trang pháp sư, lộ có ba đường, chính ngươi tuyển một cái a."

Cái kia sau lưng, trong bóng tối căng cứng cung huyền phát ra trận trận "Xèo xèo" thanh, làm cho một đám tăng nhân trái tim băng giá đến đáy cổ. Có nhiều, thậm chí cũng đã hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi liệt dưới đi, nước nỏ không thôi.

Hơi giương đôi mắt, Huyền Trang thật sâu hít và một hơi đang chuẩn bị mở miệng, một thân ảnh cũng đã ngăn cản đến trước người của hắn —— hắc hùng tinh!

Không khỏi phân trần địa đem Huyền Trang hộ đến sau lưng, tại trong đội ngũ chưa bao giờ nói không nói hắc hùng tinh cao giọng hô: "Đa Mục đại nhân còn nhận ra ty chức?"

Trong lúc nhất thời, cả tràng diện đều yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người hơi nghi hoặc địa nhìn phía hắc hùng tinh.

Một hồi lâu, Đa Mục quái mới híp nửa con mắt, chần chờ mà hỏi thăm: "Ngươi là. . . Mi Hầu vương dưới trướng tì tướng. . . Lông màu đen?"

"Tên này cũng là cái kia hầu tử Hoa Quả Sơn bộ hạ cũ?" Thiên Bồng lập tức hơi sững sờ.

Huyền Trang cũng là trên mặt vẻ kinh nghi.

Bất quá. Ngẫm lại lúc trước Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Ngục Nhung Vương, thậm chí cả đến thăm trực tiếp khiêu chiến hầu tử Hồng Hải Nhi, cũng không cái gì kỳ quái.

Hoa Quả Sơn sớm đã chia năm xẻ bảy. Không phải năm đó Hoa Quả Sơn.

"Khó được Đa Mục đại nhân còn nhận ra ty chức!" Hắc hùng tinh đi phía trước một bước, chấp tay nói: "Đa Mục đại nhân từ trước đến nay đối đại thánh gia trung thành và tận tâm, cái này ty chức sớm có chỗ nghe thấy. Chỉ là. . ."

Hắc hùng tinh buông tay ra, hướng phía bốn phía bao quanh vây khốn quân trận nhìn lướt qua, nói tiếp: "Đại thánh gia một lòng bảo vệ Huyền Trang pháp sư Tây Thiên lấy kinh, Đa Mục đại nhân đây là ý gì?"

"Ý gì?" Đa Mục quái hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta lại muốn hỏi một chút ngươi. Đại thánh gia thụ phạt môn môn tể, ngươi thân là thần tử cũng

không gia khuyên can. Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Ngục Nhung Vương đều đã trốn tránh đến phật môn. Chẳng lẽ chủ tử của ngươi Mi Hầu vương cũng đi theo trốn tránh rồi?"

"Ta nơi đó trốn tránh rồi?" Hắc hùng tinh giận tím mặt, nắm chặt nắm tay muốn hướng phía trước xông, sau lưng Quyền Liêm liền tranh thủ hắt giữ chặt.

Nhìn chăm chú hắc hùng tinh, Quyền Liêm chậm rãi lắc đầu. Hắc hùng tinh lúc này mới thoáng trấn định xuống tới. Quay đầu lại hướng phía Đa Mục quái chửi thề một tiếng.

Ngẩng đầu lên, Đa Mục quái khinh miệt địa cười, nói với Huyền Trang: "Huyền Trang pháp sư còn muốn trốn đến khi nào thì? Chẳng lẽ, đây là ngươi phò độ chúng sinh phương thức? Quả thật là phật hiệu cao thâm."

Cái này vừa nói, cái kia quân trận chính giữa lập tức thì có không ít người bật cười.

Thiên Bồng lỗ tai hơi run rẩy, đối Huyền Trang khẽ thở dài: "Tối thiểu nhất, có hơn một ngàn yêu chúng trong này a. . ."

Lúc này, tuyệt đại bộ phận ở đây sĩ binh như trước vẻ mặt mờ mịt, bởi vì bọn họ hoàn toàn nghe không hiểu song phương đối đáp. Không có phản ứng chưa hẳn không phải yêu quái. Nhưng này nghe hiểu được, hơn nữa còn bật cười, khẳng định chính là Đa Mục quái dưới trướng yêu quái không thể nghi ngờ.

Vô luận là hắc hùng tinh còn là Quyền Liêm. Cái kia sắc mặt đều đã kinh có chút khó coi.

Không hề nghi ngờ, lúc này bọn họ đám người này, cũng đã thân hãm hiểm cảnh.

"Nguyên soái đừng lo, đối phương nên có chút hiểu lầm." Võ vỹ Thiên Bồng tay, Huyền Trang nhẹ nhàng đẩy ra ngăn tại trước người Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh, đi phía trước hai bước. Chắp tay trước ngực, yên lặng mà hướng trước Đa Mục quái thi lễ một cái.

"Hừ. Nghĩ thông suốt?"

Ngẩng đầu lên, Huyền Trang nhìn qua Đa Mục quái nói khẽ: "Đa Mục đại nhân là đại thánh gia cố nhân, Huyền Trang thật sự không hiểu, Đa Mục đại nhân vì sao nói đại thánh gia bị phạt môn môn tể?"

"Cái này phải hỏi ngươi!" Đa Mục quái căm tức Huyền Trang, hừ cười nói: "Ngươi đến tột cùng dùng biện pháp gì che mắt đại thánh gia làm cho hắc hùng tinh bước chân vào ngươi phạt môn bầy rập?"

"Đại thánh gia vì đối kháng phạt tổ, bản tăng vì phổ độ, đi về phía tây một đường, theo như nhu cầu thôi. Tại sao bầy rập vừa nói?"

"Thiếu ở nơi đó hồ ngôn loạn ngữ!" Đa Mục quái xách động chiến mã tại chỗ qua lại đảo quanh, chỉ vào Huyền Trang cao giọng quát lên: "Đại thánh gia vì chiến Như Lai mà đi về phía tây ta tin tưởng, nhưng ngươi phổ độ, lại là cái thứ gì?"

Nói, hắc hùng tinh giương lên, từ một bên đạo sĩ trên tay tiếp nhận một thanh trường cung, không chút do dự đáp trên cung tiễn.

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm cũng đã một người một tay đưa hắc hùng tinh về phía sau.

Nhưng mà, cái kia tiễn cũng không có hướng phía Huyền Trang phóng tới.

Chỉ nghe "Hưu" một tiếng, hai cái tăng nhân hét lên rồi ngã gục, thậm chí liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra cũng đã đi đòi nhà ma.

Ám áp huyết theo mặt đất chậm rãi chảy xuôi ra, bốn phía tăng nhân cả kinh thét lên, khóc hô, nguyên một đám hoảng sợ địa sau này co lại. Thật giống như trong vòng đời làm thịt trư tử đồng dạng thất kinh.

"Su thúc! Su thúc! Ngươi không thể chết được a!" Một cái tiêu sa di quỳ rạp xuống một trong đó chết đi tăng nhân bên cạnh, gào khóc khóc lớn.

Một màn này tới đột nhiên, Huyền Trang cả ngây dại.

"Ngươi lại là phở độ a! Ngươi chúng sinh là ở chỗ này, ngươi lại là phở độ một cái cho lão tử nhìn một cái." Nói, Đa Mục quái lại tiếp nhận một mũi tên mũi tên, đáp trên cung tiễn, nhắm ngay cũng đã sau này tránh ra một đoạn các tăng nhân.

Những cái này tăng nhân sợ tới mức điên cuồng mà sau này chen chúc, sử xuất bú sữa mẹ khí lực liều mạng địa muốn đem người khác đỡ lên trước người của mình ngăn trở tên.

"Như thế nào? Phở độ một cái cho ta xem một chút." Đa Mục quái ngồi trên lưng ngựa nhìn xem những cái này tăng nhân bối rối, cười, từng điếm mà căng thẳng cung huyền: "Hai ngày này chuyện tình ta nhưng thấy rõ ràng, phở độ? Hừ! Phật môn có tám khổ, sinh lão bệnh tử, oán tăng biết, yêu biệt ly, cầu không được, ngũ thủ uẩn, hôm nay, lão tử khiến cho ngươi biết cái gì là chính thức phở độ!"

Huyền Trang cả kinh, vội vàng mở ra cước bộ muốn hướng phía Đa Mục quái phóng đi, lại bị Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh gắt gao ôm lấy.

"Không, dừng tay, dừng tay ——!"

Trong lúc bối rối, Quyên Liêm trong nhiều mục quái nhắm vào phương hướng trên dựng lên một mặt hộ thuẫn. Cố gắng đem cái kia tên ngăn lại.

Nhưng mà, vẫn không có thể Quyên Liêm kịp phản ứng, Đa Mục quái cũng đã ngược lại đem tên nhắm ngay quỳ rạp xuống bên cạnh thi thể. Cô linh linh đối với thi thể gào khóc khóc lớn tiều sa di.

"Hưu ——!"

Chỉ thấy Đa Mục quái hai chỉ buông lỏng, cái kia tiễn bắn đi ra ngoài, chuẩn xác xuyên thấu tiều sa di huyết thái dương, thậm chí còn đâm bị thương cách đó không xa một vị khác tăng nhân ùi.

Một vòi máu tươi tóe lên, bay lả tả.

Cái kia bị bắn trúng ùi tăng nhân kêu thảm sau này dựa vào, lại bị đồng bạn của mình một bả đẩy đi ra, mới ngã xuống đất.

Thời gian phảng phát định dạng hoàn chỉnh vậy.

Huyền Trang trong óc trống rỗng. Hấn mặt không biểu tình mà nhìn xem. Ngơ ngác nhìn, nhìn xem tiều sa di vẻ mặt ngây ngốc ngửa đầu. Sau đó mất đi tất cả chèo chống lực lượng, lặng yên ngã xuống đất. . .

Có trong nháy mắt đó, phảng phát toàn bộ thế giới đều cách hấn đi xa, yên tĩnh được không có một tia tiếng vang.

Toàn bộ thế giới. Chỉ còn lại có tiều sa di cái kia hơi rung động ngón tay.

Sau một khắc, hết thấy tất cả tựa hồ lại đều thức tỉnh, tăng nhân tiếng la khóc như trước quanh quẩn bên tai. Sự thật như cũ là tàn khốc, không thể nào trốn tránh.

"Không phải nói chỉ giết hấn sao? Vì sao muốn giết chúng ta?"

"Hòa thượng kia còn đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ hấn muốn cho chúng ta cùng hấn cùng chết sao?"

"Hấn không phải nói phải cứu chúng ta sao?"

Huyền Trang không sợ chết, bước trên đi về phía tây đường giờ, hấn cũng đã đem sinh tử không để ý. Chính là, một tiếng này thanh trầm thấp nghị luận nhưng như cũ giống như một cây đao nhọn vậ đâm vào đáy lòng.

Có lẽ, đây là bị rắn cắn, nông phu tâm tình a.

Đột nhiên. Hấn cười chua xót.

"Xem, của ta phổ độ. Tám khổ thoát cái đi bảy khổ, chỉ còn lại một cái chết khổ. Ha ha ha ha!" Thả ra trong tay trường cung. Đa Mục quái lược lược thu thu thần, lạnh lùng nói: "Như thế nào? Phải không là so với người phổ độ hữu hiệu suất? Người ở nơi đây giăng co hai ngày, vì bọn họ tiêu tan vài khổ rồi?"

Huyền Trang che ngực, ngơ ngác nhìn cái kia cách đó không xa trong vũng máu thân hình, run nhè nhẹ trước, liều mạng ổn định hô hấp của mình. Cái kia hộc mắt dĩ nhiên hơi đỏ lên.

Hắc hùng tinh bỗng nhiên quát lên: "Như người vậy làm. Sẽ không sợ đại thánh gia trách tội sao?"

"Câm mồm!" Nghiêng mặt qua, Đa Mục quái chỉ vào hắc hùng tinh giận dữ hét: "Ta đường đường yêu tộc chi vương. Lại có thể nào đi làm phật môn tay sai! Giết cái này tà thuyết mê hoặc người khác hoặc chúng hòa thượng, ta thì sẽ hướng đại thánh gia thỉnh tội! Đến lúc đó muốn chém giết muốn róc thịt, mặc cho đại thánh gia xử trí! Thiên Bồng Nguyên Soái vốn chính là thiên đình người, Ngao Liệt là tây hải tam thái tử, Quyển Liêm là thiên đình

phản tướng. . . Ngược lại là người, người cũng là Hoa Quả Sơn người, người cũng là yêu! Đại thánh gia bị mê hoặc, người rõ ràng cũng không khuyển can, thậm chí còn trợ trụ vi ngược! Luận tội, nên giết!"

"Người. . . Ta. . ."

"Như người còn biết hồi cải, nên ngay trước mặt ta, đem hòa thượng này đầu lâu cắt xuống!"

Trong lúc nhất thời, hắc hùng tinh lại bị kích phải nói không ra lời nói đến, chỉ có thể phản phục thì thảo lảm bảm: "Không phải như thế. . . Không phải như thế. . ."

Cái kia đại hồ tử đạo sĩ xách động ngựa, chậm rãi đi đến Đa Mục quái bên cạnh, đưa lên một thanh trường kiếm.

Tiếp nhận trường kiếm, Đa Mục quái thân thủ giương lên, "Ầm" một tiếng ném đến Huyền Trang trước mặt.

Hắn lạnh lùng nói: "Người cái này tà thuyết mê hoặc người khác hoặc chúng hòa thượng, phở độ người một chút chúng sinh a. Bản thân mình vẫn tại chỗ, nơi này người, ta một cái cũng không thương, như thế nào?"

Nhìn qua trên mặt đất trường kiếm, trong lúc nhất thời, không chỉ là Huyền Trang, mà ngay cả Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh, thậm chí cả tiểu bạch long cũng không khỏi được giật mình.

Huyền Trang có thể tinh tường địa cảm giác được, có vô số song con mắt đang ngó chừng hắn. Những cái này hắn một lòng cứu tăng nhân tại chờ mong trước hắn. . . Tự vận, sau đó, tất cả mọi người có thể chuyển nguy thành an.

. . .

Địa phủ trung, Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng vương yên lặng đối mặt trước.

...

Huyền Trang như tự vận, chúng tăng được cứu. Hấn hoàn thành lời hứa của mình, nhưng, hấn cũng không tiếp tục pháp hướng tây từng bước. Phổ độ chí nguyện to lớn hóa thành bọt nước.

Huyền Trang như lui về phía sau. . . Có lẽ Huyền Trang có thể tự xưng là vì đại cục, vì tam giới chúng sinh, vì chúng đạo. Nhưng, vô luận dựa vào loại lý do nào, chúng sinh ngang hàng lời thề, liền chỉ còn lại có một câu chuyện cười. Sơ tâm đã sửa, cái này đi về phía tây đường, còn có đi xuống đi ý nghĩa sao?

Nhìn qua roi xuống trên mặt đất, hiện ra hàn quang kiếm, giờ khắc này, Huyền Trang thật sự do dự.

Một bên Thiên Bồng cầm thủ đoạn của hấn thấp giọng nói: "Đây là phép khích tướng, đừng trúng kế."

"Không, đây không phải kế, mà là sự thật." Nhìn chăm chú xa xa cái kia tiểu sa di thi thể, Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, nói: "Đi về phía tây phổ độ, quả nhiên không phải Huyền Trang lực lượng một người có thể đựng vậy."

Nói, hấn nhàn nhạt cười cười: "Như Huyền Trang tại đây ngã xuống, sau này, người khác còn có thể đạp trên Huyền Trang thi cốt tiếp tục hướng tây. Như Huyền Trang tại đây phản bội, tắc sau này, đi về phía tây đường thiên địa bên trong đem không phục nhắc tới. Bần tăng một mạng, không đáng nhắc đến."

Hắn cười, cái kia cười trung, đột nhiên có một loại rộng mở trong sáng cảm giác. Thấy Thiên Bồng cũng không khỏi được giật mình.

Đây không phải tại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, không phải tại lấy lui làm tiến, hắn là chăm chú. . .

Tránh thoát Thiên Bồng tay, Huyền Trang từng bước một đi về hướng thanh kiếm đó, khom người nhặt lên.

"Bần tăng mệnh, cái này đưa lên. Hy vọng Đa Mục đại nhân có thể tuân thủ ước định, thả bọn hắn ra."

Cái kia người xung quanh, đều nguyên một đám trơ mắt nhìn, nhìn xem dưới ánh trăng, Huyền Trang đem thanh kiếm đó nhắm ngay cổ họng của mình, nhìn xem hắn nhàn nhạp địa cười, cái kia áo cà sa trong gió phiêu đãng.

Bình tĩnh, không hề sợ hãi. (chưa xong còn tiếp)

ps: Sớm hơn cầu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 607+1 Cá Bất Lưu

Gió nhẹ lướt qua, chập chờn trong quân trận san sát cây đuốc, lác lác Huyền Trang trên mặt quang cùng ảnh.

Cái kia áo cà sa trong gió hơi phiêu đảng.

Kiểm phong chống đỡ gần cổ họng, Huyền Trang cao cao ngửa đầu, nhìn chăm chú Đa Mục quái.

"Bản tăng thân vẫn sau, tuyệt không thương tổn nơi này bất luận kẻ nào. Đa Mục đại nhân, có thể cho bản tăng một cái xác thực cam đoan?"

Tất cả tăng nhân đều trầm mặc, bọn họ ngơ ngác nhìn xem, trong óc trống rỗng.

Một lát trước, bọn họ từ đáy lòng oán hận Huyền Trang, bọn họ hy vọng Huyền Trang đi tìm chết, dùng Huyền Trang một người mệnh, cứu bọn họ cái này một đám tăng nhân mệnh.

Mà khi Huyền Trang chính thức đứng ra thời điểm, bọn họ rồi lại cảm thấy là khó như vậy dùng tin tưởng.

Đây là đang diễn trò, còn là người này thật sự choáng váng?

Đà Khiết cầm thật chặt tiểu bạch long tay, thấp giọng nói: "Bảo vệ Huyền Trang pháp sư, ai cũng có thể chết, Huyền Trang pháp sư không thể

chết được. . . Hấn đã chết, tỵ cũng tìm không được nữa một cái đồng dạng người, đi về phía tây chứng đạo."

Tiểu bạch long ánh mắt không ngừng lóe ra, hấn hạ giọng hỏi: "Chúng ta mang theo Huyền Trang pháp sư phá vòng vây, có thể có vài thành năm chắc?"

Thiên Bồng thấp giọng đáp: "Quyển Liêm, lông màu đen, còn người nữa ba người mang lên Huyền Trang pháp sư, biểu hiện ra xem có thể có sáu thành, bất quá. . . Không biết Đa Mục quái còn có hay không chuẩn bị ở sau.

Nếu có chuẩn bị ở sau mà nói, khả năng liền hai thành năm chắc đều không có. Điều kiện tiên quyết là, đừng động ta cùng Đà Khiết."

"Không được!" Quyển Liêm cùng tiểu bạch long cơ hồ trăm miệng một lời địa hô lên.

"Không được cũng phải đi. Bỏ lỡ cơ hội, có lẽ liền hai thành cũng không có."

Quyển Liêm một mặt quan sát đến phía trước động tĩnh. Một mặt cắn răng thấp giọng quát lên: "Nếu thật như thế, ta tình nguyện không mang theo Huyền Trang pháp sư, chỉ đem nguyên soái người!"

"Ta biểu đệ ta là nói cái gì cũng sẽ không vút xuống dưới." Tiểu bạch long thấp giọng nói.

"Đã tiếp được nhiệm vụ này. Muốn có hay không biện pháp còn sống trở về giác ngộ." Thiên Bồng thật sâu hít và một hơi, nói: "Quyển Liêm a, người đã từng là thiên quân người, sẽ không liền đạo lý kia cũng đều không hiểu a? Còn là nói, ngoại trừ thiên hà thủy quân, địa phương khác đều không cái này quy định rồi?"

Nói, Thiên Bồng bất đắc dĩ cười cười.

Quyên Liêm lập tức á khẩu không trả lời được.

Một hồi lâu. Đa Mục quái mặt đỏ lên quát mắng nói: "Ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống lại sao? Ngươi chết sau, ta sẽ nhường ngươi hồn phi phách tán. Vĩnh không siêu sinh! Ngươi thật sự thì ra vẫn sao?"

"Có dám hay không, là bản tãng chuyện của mình." Huyền Trang thản nhiên nói: "Đa Mục đại nhân cần phải làm, chỉ là cho bản tãng một cái xác thực hứa hẹn."

"Ngươi cùng bọn họ vốn không quen biết, tự cam nguyện dùng tánh mạng của mình đổi tánh mạng của bọn hắn sao?"

"Đa Mục đại nhân không phải nói muốn nhìn phổ độ sao?" Huyền Trang khinh miệt địa cười: "Ngươi chỉ cần trả lời Huyền Trang. Ngươi chỗ hứa hẹn, ngươi có thể hay không làm được."

Giờ khắc này, Đa Mục quái ngược lại là chần chừ. Hắn hơi mở to hai mắt, có chút kinh ngạc địa nhìn qua Huyền Trang.

"Vì cái gì?"

Ngưng mắt nhìn cái này cái kia tiêu sa di cũng đã dần dần lạnh buốt thân thể, Huyền Trang nói khẽ: "Bởi vì, phổ độ."

Sắc bén kiếm chạm đến cổ họng làn da, máu tươi theo mũi kiếm từng giọt từng giọt địa chảy xuống.

Cái này trong nháy mắt, gió nhẹ giống như sóng gợn loại đảo qua, lưu vân bay múa.

Tất cả mọi người hơi mở to hai mắt.

Minh nguyệt quang huy rơi thế gian. Đem hết thảy đều chiếu sáng.

Lãng trong gió, Huyền Trang cứ như vậy lẳng lặng địa đứng, giống như một cái cự nhân. Lồng lộng như núi.

Cái kia sau lưng, một đám tăng nhân đều hơi mở to hai mắt, nhìn qua Huyền Trang.

"Phô độ, thì phải là một câu chuyện cười!"

"Tại chỗ hải đầu bên kia, có một mảnh tịnh thổ, thuộc về chúng sinh. Mà không gần kề thuộc về phật đà."

"Người từ đâu biết được?"

"Bần tăng không biết, bần tăng chỉ là tin tưởng."

"Tin tưởng?" Đa Mục quái hừ lạnh một tiếng. Chặt vấn: "Nếu như không có?"

"Nếu như không có, liền làm cho bần tăng táng thân đại dương mênh mông. Sau này, cần phải còn có cùng bần tăng đồng dạng người, đạp trên bần tăng đi qua đường, tiếp tục hướng trước, cho đến tìm được mới ngừng."

Đa Mục quái khóe mắt hơi kéo ra, cái kia tay không tự giác địa nắm chặt trên lưng roi ngựa.

Hắn đột nhiên hiểu rõ, hắn chỗ đối mặt, không phải một cái người tu tiên, không phải một cái người tu phật, mà là một cái, đơn thuần nhất, tuần đạo giả. Loại đó chỉ ở sách cổ bên trong xuất hiện qua tuần đạo giả.

Không giống với người tu tiên chỉ cầu trường sinh, không giống với người tu phật chỉ cầu siêu thoát, hắn là bị cho rằng tối ngu muội, loại đó tựa

hồ cũng đã theo thế gian mai danh ẩn tích người, tuần đạo giả —— chỉ cầu trong nội tâm chí đạo, mà đạo của hấn, chính là phổ độ.

Vút lại phật thân, mười thế luân hồi, chỉ vì chúng đạo phổ độ.

"Huyền Trang pháp sư!" Một vị tăng nhân quỳ rạp xuống đất.

Ngay sau đó, vị thứ hai, vị thứ ba, tất cả tăng nhân đều quỳ xuống, bọn họ đối với Huyền Trang cúi đầu lễ bái. Cái loại cảm giác này, thật giống như tại sáng chói quang huy trước mặt hội không tự giác địa nhắm mắt vậy, vô luận bọn họ nguyện ý hay không.

Hôn hồng trong ngọn lửa, mơ hồ có thể nghe được có người tại nước nở.

"Bần tăng có một cái nguyện vọng, còn hy vọng chư vị có thể thay bần tăng đạt thành."

"Pháp sư thỉnh giảng!"

"Bần tăng sau lưng, hy vọng có một vị phật môn đệ tử, có thể thay bần tăng đem đi về phía tây đường đi xuống đi, như thế. . . Bần tăng mặc dù muôn lần chết, mà không hối hận."

Ngẩn ngui trầm mặc sau, có người hô to nói: "Đệ tử nguyện ý!"

Ngay sau đó, cơ hồ tất cả tăng nhân đều la lên đi ra.

...

Địa phủ bên trong, Địa Tạng vương hơi chau nổi lên lông mày, Chính Pháp Minh Như Lai lại là vui mừng địa nở nụ cười.

"Ngày đó, tại trường an thành trong địa lao, hấn chính là chỗ này sao làm cho ta không thể không ra tay tương trợ."

"Dù vậy, thì như thế nào?" Địa Tạng vương lạnh lùng nói: "Chúng tăng nổi khổ, như trước không giải. Đi về phía tây người trong cuộc, cực khổ như trước. Phổ độ chi đạo, nơi đó là dễ dàng như vậy chúng?"

"Như phổ độ chi đạo thật sự tồn tại, muốn chứng đạo, người cảm thấy, điều kiện chủ yếu nên như thế nào?"

"Hẳn là. . . Hẳn là phải có vô thượng trí tuệ, có thể hóa giải hết thảy cực khổ."

"Không." Chính Pháp Minh Như Lai cúi đầu nhếch trà, khẽ cười nói: "Thế gian này, nắm giữ vô thượng trí tuệ giả cũng không phải là không có. . . Muốn chứng đạo, đầu tiên phải có một cái tượng hẳn ngu như vậy tử, không để ý tánh mạng của mình, vứt lại tất cả, đi cái này điều bất quy đường, làm một món đồ như vậy phí sức không được gì chuyện tình."

. . .

Đa Mục quái hoảng sợ địa nhìn qua phủ phục trên mặt đất chúng tăng. Trong lúc nhất thời, lại quên muốn vào một bước địa ngăn dọa.

Hơi nghiêng mặt qua, Huyền Trang nhìn phía Thiên Bồng một nhóm: "Nguyên soái."

Thiên Bồng tại Quyển Liêm nâng hạ hơi ngẩng đầu lên. Nhìn qua Huyền Trang.

"Chỉ sợ, kế tiếp muốn phiên toái mọi người bảo vệ mới lấy kinh người, bản tăng cũng không phải là không thể thay thế, mà con đường này, cũng phải đi xuống đi."

Thiên Bồng lông mày chau quá chặt chẽ, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên như thế nào đáp lại.

Máu tươi nhuộm đỏ tăng bào.

Rốt cuộc không có người không tin. Cái này nhìn như tay trời gà không chặt hòa thượng, tựa hồ có lực lượng vô cùng.

...

"Linh sơn có chút bọn đạo chích đồ đệ cho là nên trực tiếp đối Kim Thiên Tử chuyên thể ra tay. Trực tiếp giết hấn, chấm dứt hậu hoạn." Địa Tạng vương chậm rãi bật cười, lắc đầu nói: "Thực nên làm cho bọn hấn hảo hảo nhìn xem. Huyền Trang chết cùng không chết, đoạn đường này. Đều là phải đi, chỉ là ai đi đi, đến cuối cùng, có thể không chứng đạo thôi."

...

Ngẩng đầu lên, Huyền Trang gương đôi mắt, thẳng bức Đa Mục quái: "Bần tăng hậu sự cũng đã công đạo xong rồi, kế tiếp, chỉ cần Đa Mục đại nhân một cái hứa hẹn."

Đa Mục quái lông mày hơi nhúc nhích.

Tại sao có thể như vậy, hấn vốn là muốn làm chúng vạch trần cái này "Lừa đảo". Hướng đại thánh gia chứng minh mình mới là đối. Chính là. . . Hiện tại xem ra, cái mục tiêu này chẳng những không có đạt thành, bởi vì hấn từng bước ép sát. Ngược lại chứng minh rồi Huyền Trang chứng đạo quyết tâm. . .

Cái kia nắm chặt dây cương tay tại phản phục ma sát trước, Đa Mục quái, do dự.

Nhìn xa Đa Mục quái, Huyền Trang cao giọng chất vấn: "Đa Mục đại nhân, cái này hứa hẹn, có khó như vậy sao?"

Đại hồ tử đạo sĩ xách động chiến mã đi đến Đa Mục quái bên cạnh: "Đại nhân. Có thể hay không là chúng ta lầm, cái này Huyền Trang chúng đạo là thật. . ."

"Chính là thật sự thì như thế nào! Ngã ta yêu tộc nghiệp lớn giả. Giết không tha!"

Chỉ nghe "Pằng" một tiếng, vừa quay đầu lại, Đa Mục quái dùng roi ngựa nặng nề lắc tại đại hồ tử đạo sĩ trên mặt.

Bum mặt, cái kia đại hồ tử đạo sĩ vội vàng lui xuống.

Lại lần nữa nhìn về phía Huyền Trang giờ, Đa Mục quái hung dữ địa quát: "Chẳng muốn với người cái này điên khùng hòa thượng nhiều lời! Người bắn nỏ chuẩn bị ——!"

Theo hấn khoát tay, vô số cung huyền trong nháy mắt căng thẳng.

Đứng ở phía trước thuẫn binh cũng đã dựng lên cái thuẫn, lui về sau hai bước.

"Động thủ!"

Không đợi Đa Mục quái tay lấy xuống, Thiên Bồng cũng đã trước hô lên.

Hắc hùng tinh, Quyển Liêm vượt lên trước một bước hướng phía Đa Mục quái liền xông ra ngoài, tiêu bạch long theo sát phía sau, thoáng cái lên đến Huyền Trang trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt chạy nước rút trong quá trình, hắc hùng tinh thân hình nhanh chóng bành trướng, biến thành một con năm trượng cao cự hùng.

Quyển Liêm đứng ở hắc hùng tinh trên lưng, cặp kia tay bởi vì ngưng tụ linh lực mà lóe ra hào quang. Ông tay áo bị nứt vỡ, lộ ra căng cứng cơ nhục.

Trong lúc nhất thời, những cái này binh lính đều xem trọn tròn mắt.

Mắt thấy hóa thành bàng nhiên cự vật hắc hùng tinh vọt tới, Đa Mộc quái chiến mã bị kinh, nhảy lên tê minh, giãy dụa lấy muốn quay đầu đào tẩu. Cái kia cuồi trên lưng ngựa hơn mục quái lại tựa hồ như lơ đễnh, chỉ là hết sức chuyên chú địa tại áp chế chiến mã.

Tựa tại hắc hùng tinh cái kia cự đại hùng chưởng hướng phía Đa Mộc quái gào thét mà đi lúc, đột nhiên, một con cùng hắc hùng tinh khí lực tương đương lão hổ không biết từ nơi nào chui ra, thoáng cái cùng hắc hùng tinh mạnh mẽ địa đụng vào nhau.

Cùng lúc đó, Quyển Liêm cũng đã nhảy lên đến Đa Mộc quái đỉnh đầu, bay thẳng dưới xuống. Cái kia trong tay, ngưng tụ cơ hồ tất cả lực lượng.

Đang lúc này, một thân ảnh lẳng không ngăn cản đến Quyển Liêm cùng Đa Mộc quái trong lúc đó.

Đây là một đạo sĩ, nguyên bản đứng sau lưng Đa Mộc quái một trong đó đạo sĩ.

Sau một khắc, đạo sĩ kia trên đỉnh đầu nhanh chóng đâm ra hai cái sừng. Đó là sừng lộc.

Không đợi Quyển Liêm kịp phản ứng, cái kia sinh trưởng tốt sừng lộc cũng đã giống như đá san hô vậy tại hai người trong lúc đó lẳng không ngưng tụ ra một đạo "Tường" !

Cơ hội chỉ lần này một lần, bỏ lỡ, tựa không có nữa.

Thời gian không cho phép Quyển Liêm làm ra càng nhiều phán đoán, hẳn chỉ có thể sử xuất lực lượng của toàn thân hướng phía cái kia sừng lộc tường vọt lên vượt qua đi.

Tầng thứ nhất sừng lộc tại Quyển Liêm chạy nước rút hạ nát bấy.

Tầng thứ hai sừng lộc tại Quyển Liêm chạy nước rút hạ nát bấy.

Tầng thứ ba sừng lộc tại Quyển Liêm chạy nước rút hạ nát bấy.

...

Thẳng đến cuối cùng một tầng, tầng thứ bảy, hơi rung động, rạn nứt, lại không có triệt để nát bấy.

Một ngụm máu tươi theo nai tinh trong miệng phun trào ra.

Không đợi Quyển Liêm một lần nữa lực ngưng tụ lượng, cách cuối cùng một tầng sừng lộc tụ thành vách tường, Đa Mục quái nhẹ nhàng một ngón tay, một đạo bạch quang trong nháy mắt xuyên thấu Quyển Liêm vai!

Roi vào đường cùng, Quyển Liêm chỉ phải triệt thoái phía sau.

Chiến trường một chỗ khác, tiểu bạch long chuẩn bị một bụng mà nói, chuẩn bị tại Huyền Trang cự tuyệt hẳn rút lui khỏi đề nghị sau dùng để thuyết phục Huyền Trang.

Đáng tiếc, những lời này hẳn căn bản là không có cơ hội nói đến.

Khi hẳn một tay cầm Huyền Trang cổ tay, theo Huyền Trang trong tay cướp đi một chuỗi kia kiếm thời điểm, cái kia giữ lại dương râu ria đạo sĩ cũng đã đứng ở bọn họ dự định rút lui khỏi con đường trên.

"Trấn định ——! Bảo trì trận hình!" Một người tướng lĩnh cưỡi chiến mã dọc theo cũng đã lược lược có chút rời rạc quân trận chạy như bay, la lên trước: "Đây là quốc sư thỉnh hạ thiên binh! Không cần phải sợ hãi!"

Ngồi trên lưng ngựa hơn mực quái mặt không biểu tình mà nói ra: "Một cái, bắt lưu!" (chưa xong còn tiếp)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 608: Chán Sống Sao?

Một ít chúng tăng nhân, đã sớm bị trước mắt một màn sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, bọn họ muốn chạy, có thể căn bản không đường có thể đi.

Bốn phía khóa sắt lan can đã bị cởi bỏ, nhưng các binh sĩ lại dùng cái thuẫn trúc nổi lên tường đồng vách sắt, vây được cẩn thận.

Chính thức kịch chiến giờ mới bắt đầu.

Chỉ thấy cái kia quân trận xếp sau, mảng lớn vũ tiễn bay vụt thượng thiên, hướng phía một đám tăng nhân chỗ phương vị huy sai mà đi.

Quyền Liêm nghĩ hồi viện binh, có thể khoe miệng còn treo móc một vòng máu tươi nai tinh sớm đã chấn hấn cùng với chúng tăng trong lúc đó. Sau lưng hấn, Đa Mục quái như trước ngồi trên lưng ngựa nhàn nhạp địa cười, làm cho Quyền Liêm không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tiểu bạch long chăm chú địa lôi kéo Huyền Trang, cùng cái kia dương râu ria đạo sĩ giằng co lấy.

Thiên Bồng kéo theo mỗi một thân hình từng bước một tiến về phía trước, đáng tiếc đã sớm cái gì đều không làm được.

Trong lúc bối rối, đã sớm hóa thân cự hùng hắc hùng tinh vội vàng trở về chạy, cố gắng dùng thân hình đi ngăn cản vũ tiễn. Nhưng vào lúc này, cùng hấn triền đấu cùng một chỗ cự hổ một cái nhào tới đưa hấn bỏ nhào trên mặt đất.

Hai con cự thú nhanh chóng kéo đánh vào cùng một chỗ, cát bụi bay biển, đất rung núi chuyển. Từng tiếng gào rú vang vọng thiên địa.

Vũ tiễn không che không ngăn đón địa, nặng nề mà rơi đập, chích một cái chớp mắt, cái kia trong sân rộng đã là một mảnh vũng máu, khắp nơi đều có trùng tên kêu rên tăng nhân.

Huyền Trang ngơ ngác địa nhìn qua, cái kia con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, lại không có phát ra mảy may tiếng vang, phảng phất quên tự thân cũng ở vào trong nguy cơ, phảng phất trong nháy mắt bị nhiếp đi hồn phách vậy.

Kèn thổi lên.

Đi ở phía trước đại đao binh nguyên một đám ngựa mặt lên trời thét dài, cơ nhục nứt vỡ khải giáp, bọn họ dài ra lợi trảo, cái đuôi.

Trán lộ liễu dữ tợn khuôn mặt. Hóa ra yêu thân.

Một đôi làm cho người ta không rét mà run con mắt đều nhịp địa nhìn phía Huyền Trang.

Đọc tại quân trận phía trước nhất cái thuẫn giống như thành từng mảnh ván cửa vậy mở ra. Vô số quân trường thương xếp thành hàng từ đó vọt ra, cùng cái kia phía trước hóa ra yêu thân yêu quái cùng nhau mở ra cước bộ, từng bước một hướng phía Huyền Trang tới gần.

Thiên Bồng bất đắc dĩ địa cười.

Huyền Trang vẻ mặt ngốc trệ, ánh mắt kia còn dừng lại tại tăng lữ thân dưới chậm rãi lan tràn máu tươi trên.

Tiểu bạch long vô cùng hoảng sợ địa nhìn qua đây hết thấy, đối diện với hắn, cái kia dương râu ria đạo sĩ trên đầu chậm rãi dài ra hai cây quăn xoắn sơn dương giác.

"Đầu hàng đi, nhịn một chút, đã trôi qua rồi. Không cần phải làm vô vị giãy dụa."

"Nguoi mơ tưởng ——!" Tiểu bạch long nguyên bản trắng nõn trên mặt nhanh chóng dài ra thành từng mảnh bạch lân. Một cái cuốn, hắn ôm lấy sớm đã chờ sẵn Huyền Trang hóa ra long thân, phóng lên trời.

"Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!"

Cái kia sơn dương tinh thân thủ giương lên, trong tay phát trần tiêm bộ xông ra miệng lưỡi, biến thành một chi sóc! Ngay sau đó, hắn nhanh chóng hóa thành một đạo ảo ảnh đuổi theo ngày đi.

Theo sát phía sau, trong quân trận chẳng biết lúc nào toát ra rất nhiều yêu quái, triển khai cánh cũng đi theo xông tới.

Quyền Liêm cũng muốn đuổi tới hỗ trợ, cũng đang bay lên trời trong nháy mắt, làm cho cái kia nai tinh dùng nhất quyền roi da trói lại chân. Ngạnh sanh sanh giật trở về.

Kịch chiến cũng đã hùng hực khí thế.

Hóa thành bạch long Ngao Liệt lẳng lẳng địa ôm Huyền Trang tại trên bầu trời qua lại bay tán loạn trước. Vòn quanh khi hắn bốn phía yêu quái thật giống như một đám ong mật đồng dạng, điên cuồng mà chập cấn. Bức bách trước, kiến tạo ra một cái nhìn không thấy lao lung, làm cho Ngao Liệt bất kể như thế nào đều chạy không thoát.

Tùng sợi máu tươi huy sái dưới xuống.

Hắc hùng tinh đem hồ tinh gắt gao khâu trên mặt đất, vừa định cấp cho hồ tinh xảo mệnh một kích, có thể chỉ chớp mắt trong lúc đó, mãnh hồ cái đuôi quét đến ánh mắt của hắn.

Cái này trong nháy mắt đau đớn làm cho hắn buông lỏng ra hùng chương, không thể không lui về phía sau. Cái kia vai bị hung hăng địa cắn một cái.

Khi hắn tại giây dựa lấy đứng dậy lúc, bốn phía đã bị một nhóm lớn yêu quái bao bọc vây quanh.

Cận tồn tăng nhân bị buộc đến quảng trường trong góc, cái kia sau lưng, là tầng tầng lớp lớp cái thuẫn, cũng đã lui không thể lui.

Thiên Bồng ngực trước Đà Khiết đi đến bọn họ chính giữa, nói khẽ: "Giúp ta chiếu cố hắn."

Nói đi, cũng không trông nom những cái này tăng nhân trả lời, Thiên Bồng đi tới tít mãi bên ngoài, trực diện từng bước một tới gần yêu quái cùng quân trường thương môn.

"Các ngươi dùng vi, không có linh lực, ta liền không có biện pháp chiến đấu sao?"

Hắn không nhanh không chậm địa đem ống tay áo của mình bó hảo.

Một cái quân trường thương gào thét hướng hắn chạy nước rút mà đến.

Hắn trong nháy mắt tránh thoát mũi thương, thân thủ rút ra quân trường thương trên lưng trường kiếm, cùng cái kia quân trường thương giao thoa mà qua.

Chỉ thấy cái kia quân trường thương còn không có chạy vài bước, cái kia phần eo hộ giáp cũng đã nhanh chóng rạn nứt, ngay sau đó, cả trên thân cũng không phải là đi ra ngoài.

Các loại nội tạng khí quan trộn lẫn trước huyết thủy vãi đầy mặt đất.

Những cái này chính hướng phía Thiên Bồng cùng người khác tăng từng bước ép sát mà đến yêu quái môn lập tức đều mòng.

Đây là có chuyện gì? Linh lực của hắn không phải cũng đã đã tiêu hao hết sao?

Dem mũi kiếm đâm vào trên mặt đất, Thiên Bồng lung la lung lay địa, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

"Giết mình sao?" Ngẩng đầu lên, hắn chậm rãi bật cười: "Tại ta còn không biết cái gì là linh lực trước, cũng không phải không có giết qua yêu quái."

Phong thần cuộc chiến giai đoạn trước, khi hắn còn không có tu tiên trước, cũng đã là chu hướng trong đại quân ngoại trừ Xiển giáo môn đồ bên ngoài chiến công hiển hách nhất một cái. Loại tình huống này, một mục duy trì liên tục đến phong thần cuộc chiến chấm dứt.

"Hắn cũng đã nhanh không được, không cần sợ!" Có người thấp giọng nói.

Nguyên bản cũng đã dừng lại cước bộ lại một lần mở ra.

Yêu bầy bên trong có năm cái quơ binh khí hướng phía Thiên Bồng vọt tới.

Một chi trường thương hướng phía Thiên Bồng lồng ngực trực tiếp đâm tới.

Ngay trong nháy mắt này, Thiên Bồng sử dụng kiếm nhẹ nhàng đẩy ra rồi mũi thương, giao thoa mà qua trong nháy mắt, yêu quái kia đầu bay lên bầu trời, thậm chí liền kêu thảm thiết cơ hội đều không có.

Lại một chi trường kiếm rơi xuống Thiên Bồng trong tay.

Rất nhanh địa, hai tay cầm kiếm Thiên Bồng cùng người khác yêu dây đưa đến cùng một chỗ.

"Đừng cho hấn thở dốc cơ hội! Cùng tiến lên ——!"

Mười mấy tên yêu quái ngay sau đó xông tới, trong lúc nhất thời, huyết nhục tung tóe!

Thiên Bồng thân hình linh xảo địa tại yêu bầy bên trong qua lại không ngừng trước, yêu quái một người tiếp một người địa ngã xuống đất.

Máu tươi dọc theo mặt đất gạch đá khe hở chậm rãi lan tràn mở.

Chiến đấu kịch liệt sau, yêu quái môn chậm rãi lui về phía sau, lưu lại đầy đất thi hài.

Thiên Bồng lại còn đứng trước.

Hấn thân trúng vài đao, lại còn vững vàng địa đứng.

Dem trên tay phải cũng đã đánh tới độn trường kiếm vút bỏ, hấn lại từ trên mặt đất nhật lên máu chảy đầm đìa một bả. Dùng ống tay áo xóa đi vết máu. Nắm trong tay.

"Kiếm này. Thực rác rưởi. So với năm đó Hoa Quả Sơn kém nhiều lắm." Cái kia trắng bệch trên mặt, như trước duy trì lấy nguyên bản mỉm cười: "Đương nhiên, các người cũng so không được các người Hoa Quả Sơn tiền bối."

Tất cả yêu quái đều hít vào một hơi.

Không có ai nghĩ đến sẽ xuất hiện như vậy một màn, cũng đã đã tiêu hao hết linh lực Thiên Bồng, dùng đơn thuần thân pháp kiếm kỹ, bằng sức một mình đem yêu quân bức lui, bảo vệ này một ít tăng nhân.

Cái kia sau lưng các tăng nhân thấy đều ngây dại.

"Trên, trên. Giết hấn! Liên linh lực cũng không có, hấn chính là một phé nhân mà thôi!" Trong nháy mắt, lại là rất nhiều yêu quái hướng phía Thiên Bồng vọt tới.

Giống như triều dâng vậy yêu bày bên trong, Thiên Bồng quơ song kiếm, thành thạo, gắt gao đưa bọn họ khiên chế trụ.

Cùng lúc đó, hắc hùng tinh cũng đã bị một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng công kích đẩy ngã trên mặt đất.

Cùng hấn thể lượng tương đương mãnh hổ gắt gao cắn hấn hùng chưởng, giống như con kiến vậy tiểu yêu bỏ qua rồi từng đạo dây thừng, cái kia dây thừng một mặt, là sắc bén ba trảo móc. Trực tiếp chế trụ hắc hùng tinh da thịt, hạn chế động tác của hấn.

Quyền Liêm đồng thời ứng đối trước nai tinh xông tới. Đa Mục quái bắn tia, còn có vô số tiểu yêu đâm sau lưng qua lại không ngừng mà đâm chọc vào, đã sớm không rảnh hấn chú ý.

Sau một lát, tiểu bạch long thân hình từ trên bầu trời nặng nề mà đập bẻ xuống tới, dâng lên trận trận cát bụi.

Trong nháy mắt, Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh đều ngừng động tác, hoảng sợ mà nhìn xem.

Cả yêu quân, kể cả Đa Mộc quái tại trong cũng đều là hơi sững sờ.

Đã cái kia cát bụi tán đi, hiển hiện ra là che kín vết thương thân thể.

Trọn vẹn không dưới trăm đạo vết đao kiếm thương, thậm chí còn có cũng đã đoạn đi một nửa, lại nhưng có nửa thanh đâm vào trong nhục thể trường thương cùng tên.

Cái kia thân thể trên còn quấn quanh lấy mảng lớn mắt thường khó có thể phát giác tư nhận.

Tuôn ra máu tươi thấm ướt mặt đất.

Một đạo bạch quang hiện lên, tiểu bạch long hóa thành hình người, một mực bị hắc hùng móng vuốt che ở trước ngực Huyền Trang theo trên mặt đất giầy dựa lấy bò lên.

"Bảo vệ Huyền Trang pháp sư ——!"

"Giết hòa thượng kia ——!"

Song phương cơ hồ đồng thời hô lên.

Sau một khắc, tất cả lực lượng đều hướng phía Huyền Trang chỗ phương hướng chen chúc mà đi. . .

Thiên Bồng hiện lên vài cái tiểu yêu, tay cầm song kiếm dùng hết cuối cùng lực lượng hướng phía trước xông. . .

Hắc hùng tinh không để ý đâm vào da thịt thiết trao sử xuất tất cả lực lượng chạy nước rút, máu tươi huy sái dưới xuống. . .

Quyên Liêm một cái tay bổ trực tiếp đem một cái tiêu yêu xé thành hai đoạn, xông về Huyền Trang. . .

Hồ tinh nhào tới trước hướng Huyền Trang chạy đi. . .

Nai tinh đem song giác nhắm ngay Huyền Trang, vung ra chân chạy như điên. . .

Dương tinh tay cầm trường sóc từ trên bầu trời đáp xuống. . .

Càng nhiều, còn có vô số tiêu yêu.

Từ trên mặt đất lung la lung lay địa đứng lên, Huyền Trang mặt mũi tràn đầy máu đen.

Phóng nhãn nhìn lại, hãn chứng kiến cơ hồ mỗi người đều ở phóng tới chính mình, đó là lần lượt từng cái một vụn vụn mặt.

Mỗi một tác thổ địa đều là lây lội, hấp đủ máu tươi, một mảnh huyết hồng sắc thế giới.

Cúi đầu xuống, hãn chứng kiến hấp hồi Ngao Liệt.

"Đây là, tam giới chúng sinh a. . ."

Giờ này khắc này, mặt của hãn trên không có sợ hãi, không có phần hận, có, chỉ là vô cùng vô tận, bất đắc dĩ.

Một mảnh hỗn loạn bên trong, Đa Mục quái cắn chặt răng, sử xuất tất cả lực lượng căng thẳng cung huyệt, nhắm ngay Huyền Trang cổ họng.

"Yêu tộc vạn tuế ——!"

Cũng đã không đường có thể đi.

Đi đến cuối cùng, có lẽ không chỉ là Huyền Trang tính mệnh, còn có, đi về phía tây chúng đạo hành trình.

Một mảnh hỗn loạn bên trong, Huyền Trang chậm rãi nhắm lại hai mắt, chấp tay trước ngực.

"Nam. . ."

Đa Mục quái buông ra ba chỉ, cái kia tên thoát huyệt mà ra, lấy cực nhanh tốc độ bay bắn đi ra ngoài.

"Không. . ."

Hắc hùng tinh cùng hồ tinh một mặt hướng phía Huyền Trang chạy nước rút, một mặt lại sử xuất tất cả lực lượng va chạm đối phương, mỗi lần va chạm, cũng có thể tinh tường địa chứng kiến cái này hai đầu bàng nhiên cự thú trên người mỗi một tác cơ nhục đang run động, máu tươi tung tóe đỏ một đường.

"A. . ."

Một cái xinh đẹp vòng tròn, Thiên Bồng chém bay hai cái tiểu yêu, cắn răng, giẫm phải bọn họ thì cốt tiếp tục hướng trước.

"Di. . ."

Dương tinh rút ra bên hông kiếm, nắm trường sóc, giống như một vì sao rơi vậy lấy cực nhanh tốc độ từ trên trời giáng xuống.

"Đà. . ."

Phá không tên đã cùng Huyền Trang gần trong gang tấc, tất cả mọi người trợn to mắt nhìn. Hoặc hoảng sợ, hoặc đầy cõi lòng chờ mong.

"Phật."

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới đều an tĩnh, yên tĩnh được giống như toàn bộ thế giới đều đột nhiên biến mất vậy. . .

Hồi lâu, Huyền Trang chậm rãi mở to mắt.

Hắn chứng kiến hầu tử ngã tại trước người của mình, một tay vững vàng cầm chi kia bắn về phía Huyền Trang cổ họng tên, tay kia, nắm một mảnh biến thành màu đen ngọc giản.

Trong nháy mắt, Đa Mục quái trên mặt chờ mong thần sắc đọng lại.

Mỗi người đều đình chỉ động tác, cái kia hình ảnh giống như định dạng hoàn chỉnh vậy.

Gảy nhẹ trước lông mày, hầu tử một chữ dừng một lần mà hỏi thăm: "Người là, chán sống sao?" (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Cầu đặt cầu đặt cầu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 609: Càng Nhanh Càng Tốt

Nặng nề một cái tát đả qua, Đa Mục quái cả thân thể đều nghiêng, một vòi máu tươi bay lả tả mà ra.

Chịu đựng kịch liệt đau nhức, hấn lại quy hảo.

"Pằng!"

Lại là nặng nề một cái tát, Đa Mục quái bị cả rút ra trở mình trên mặt đất, roi mặt mũi tràn đầy bùn cát, lại vòi vàng bò lên.

Cái kia xa xa yêu quái môn đều xem trọn tròn mắt.

"Đại thánh gia... Cái này đi về phía tây là phật môn bầy rập, tuyệt đối đi không được a!"

"Pằng!"

Tiếng thứ ba, Đa Mục quái một khóa răng cửa đều bị đánh bay đi ra ngoài. Như trước cú đầu, quy hảo.

"Ta hỏi ngươi lời nói sao?"

Đa Mục quái bụm mặt, run nhè nhẹ trước cú đầu xuống.

Vòng quanh Đa Mục quái, hầu tử chậm rãi tản bộ. Hồi lâu, hấn nhẹ giọng hỏi: "Ai bảo ngươi làm những chuyện này?"

"Hồi đại thánh gia mà nói, không có... Không có người để cho ta làm, là chính mình."

"Người làm những chuyện này trước, thông báo qua ta sao?"

"Không có, không có..."

"Ai nói cho người có thể làm như vậy?"

"Không có... Không có người nói."

"Toàn bộ đều là chính mình bày ra?"

Đa Mục quái khê gật đầu.

Hầu tử tay lại giơ lên. Đa Mục quái vội vàng nhắm chặt hai mắt, rụt lại cổ, rồi lại không dám né tránh.

Một hồi lâu, hầu tử một tát này cuối cùng không có rơi xuống.

"Người chừng nào thì biết rõ ta ra tới?"

"Hồi đại thánh gia mà nói... Đại thánh gia ngài mới ra đến không lâu, ta liền biết rằng."

"Chính là người đều không nghĩ tới muốn tìm ta nhờ một chút?"

"Đại thánh gia. Đây là phật môn âm mưu, người xem!" Đa Mục quái ngẩng đầu lên chỉ vào xa xa những kia tăng nhân vội vàng nói nói: "Hòa thượng kia phổ độ cái gì rồi? Chết tiết còn là chết rồi, nên thương cũng còn là bị thương. Căn bản cũng không có phổ độ, thì phải là cá nói dối! Hắn là phật môn người, dù là cùng Như Lai có giáo lí chi tranh, hắn rốt cuộc còn là phật môn người. Ta cùng phật môn có huyết hải thâm cừ, phật môn người có lý do gì dẫn sói vào nhà? Đại thánh gia, ngài có thể ngàn vạn không nên

tin hẳn a! Giờ này khắc này, đại thánh gia đương lên cao một hô. Tam giới yêu chúng cần phải theo giả như chảy, tái hiện Hoa Quả Sơn ngày xưa rầm rộ không nói chơi a!"

Tái hiện Hoa Quả Sơn ngày xưa rầm rộ?

Hầu tử không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Tái hiện thì đã có sao. Lúc trước cường thịnh Hoa Quả Sơn, còn không phải làm cho phật môn tận diệt rồi?

Gặp hầu tử không có phản ứng, Đa Mộc quái vừa vội cắt địa quát: "Tam giới yêu chúng đều dùng đại thánh gia sai đâu đánh đó, hơn sáu trăm năm... Đau khổ chờ đợi sáu trăm năm sau. Như bọn họ biết rõ đại thánh gia trở về, lại thành phật môn một cái tay sai, bọn họ hội nghĩ như thế nào?"

Một câu nói kia buông đi, hầu tử mở tròng hai mắt, cái kia tay lại giơ lên.

Đa Mộc quái sợ tới mức vội vàng đóng chặt hai mắt, cắn chặt răng, đau khổ chờ đợi lại một cái tát.

Nhưng mà, hầu tử cũng không có lại đánh hẳn.

Cái kia tay chậm rãi phóng tới Đa Mộc quái trên vai, một tay lấy hẳn tóm lên.

Căm tức Đa Mộc quái. Hầu tử một chữ dùng một lần địa nói với hẳn: "Cái gì là đúng, cái gì là sai, không cần người thay ta nhận."

Nói. Hầu tử buông lỏng tay, hẳn cả ngời liệt dưới đi.

"Cút đi, nên để làm chi đi. Chuyện của ta tình, chính mình hội giải quyết."

Đa Mục quái ngơ ngác địa nháy mắt con người, cái kia hốc mắt hơi địa đỏ.

Mở ra cước bộ, hầu tử từng bước một mà hướng trước Huyền Trang chỗ phương hướng đi đến.

"Đại thánh gia! Cựu thân đối đại thánh gia một mảnh hết sức chân thành. Nhật nguyệt chứng giám a!"

Một tiếng la lên, hầu tử dừng bước. Hồi lâu. Hấn đưa lưng về phía Đa Mục quái ung dung nói: "Như thế nào, niệm tại người đối với ta một mảnh trung tâm phân thượng, chuyện này ta cũng không với người so đo, người còn muốn dù thế nào?"

Nhìn lên trước hầu tử, Đa Mục quái run nhè nhẹ nói nói: "Đại thánh gia, Huyền Trang tuyệt đối không thể tin, tuyệt đối không thể tin a! Ngài như tin hấn, ta yêu tộc nguy vậy, nguy vậy a!"

Dùng khước mắt trừng than thở khóc lóc hơn mục quái liếc, hầu tử cũng không quay đầu lại mà hướng Huyền Trang đi đi.

Cái kia sau lưng, Đa Mục quái đấm ngực dậm chân, gào khóc khóc lớn.

Nhưng mà, hầu tử cũng đã không hề để ý tới.

Người tổng có lập trường, có một số việc, nói không rõ, cũng nói không rõ ràng lắm, càng vĩnh viễn không thể nào đạt thành nhất trí.

Nửa đường trên, hồ nai dương ba yêu cùng cái kia bảy chích Tri Chu tinh phân loại hai bên, cung kính mà hướng trước hầu tử hành lễ.

"Tham kiến đại thánh gia."

Dừng bước lại, hầu tử nhìn cái kia treo đầy người màu hổ nai dương ba yêu liếc, lại nhìn hướng bên kia bảy chích Tri Chu tinh.

Hổ nai dương ba yêu hầu tử không có gì ấn tượng, có lẽ là cái này mấy trăm năm qua mới trưởng thành yêu quái a. Đương nhiên, cũng có thể có thể là lúc trước Hoa Quả Sơn yêu chúng, chỉ là lúc ấy còn không có trăn tài năng trẻ thôi. Cái này bảy chích Tri Chu tinh hầu tử lại là có chút ấn tượng.

Ban đầu ở Hoa Quả Sơn thời điểm, các nàng bảy cá còn non nớt cực kỳ, mỗi ngày chỉ biết là theo sát sư huynh của các nàng. Nhớ rõ lão cửu tức phụ đến Hoa Quả Sơn tị nạn thời điểm, hầu tử còn đặc biệt dặn dò qua làm cho Đa Mộc quái phái sư muội của hắn môn nhiều đi cùng cùng. Nói lên lão cửu tức phụ, nàng người tên gì? Trong lúc nhất thời, hầu tử cũng không nhớ tới tên của nàng. Không biết hiện tại tại hay không còn mạnh khỏe.

Lão cửu...

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử đối với bảy cá Tri Chu tinh nhẹ giọng thờ dãi: "Các người sư huynh, rất trung tâm. Đương nhiên, các người cũng rất không sai. Các người phần này trung tâm, ta biết rằng."

Bảy cá Tri Chu tinh hơi cúi đầu, đưa mắt nhìn nhau, nhẹ giọng đáp: "Nô tỳ thay sư huynh tạ ơn đại thánh gia tán thưởng."

"Bất quá, trung tâm cũng muốn chú ý cá phương thức phương pháp, không phải như vậy xằng bậy. Giúp ta theo dõi hắn, đừng làm cho hắn một lần nữa cho ta tới quấy rối. Nghe rõ sao?" Nói, hầu tử móc ra một mảnh ngọc giản ném cho trong đó mặc màu tím xiêm y Tri Chu tinh.

Đem cái kia ngọc giản yên lặng thu vào trong tay áo, màu tím xiêm y Tri Chu tinh phúc thân nói: "Nô tỳ hiểu rõ rồi."

Nghiêng mặt qua, hầu tử rồi hướng hồ nai dương ba yêu đạo: "Trở về dưỡng thương a, hảo hảo tu hành, đừng duy trì loại này không có ý nghĩa chuyện tình. Yêu tộc muốn ở cái thế giới này chính thức đứng vững gót chân, nhất định phải đổ máu, nhưng không phải dựa vào các ngươi đi đổ máu, hơn nữa... Cũng không phải dùng phương thức như vậy đi đổ máu."

"Dạ!"

Mở ra cước bộ, hầu tử cùng bọn họ giao thoa mà qua, từng bước một mà hướng Huyền Trang đi tới.

Đa Mục quái sai lầm rồi sao?

Kỳ thật Đa Mục quái không có sai. Nếu như hầu tử không phải từ lúc thế giới kia sẽ biết cái khác phiên bản Huyền Trang lấy kinh. Có lẽ căn bản là sẽ không tin tưởng Huyền Trang. Nói đến buồn cười, có một số việc, tin hay không. Kỳ thật cũng bắt quá một ý niệm thôi.

Yên lặng hướng phía Huyền Trang nhẹ gật đầu, hầu tử ngược lại đi về hướng xa xa chính đang đả tọa điều tức Thiên Bồng.

Một thân bạch y, đã bị triệt để nhuộm thành màu đỏ, hằng hà có bao nhiêu vết thương. Cái kia theo vai một mực chảy dài đến trước ngực vết đao giờ phút này nhìn về phía trên nhìn thấy mà giật mình. Nếu thật là phạm nhân, đại khái cũng đã đi đời nhà ma đi.

"Không có sao chứ?"

"Không có việc gì, chính là linh lực đã tiêu hao hết, chỉ bằng một chút thời gian khôi phục thôi."

Hầu tử nhìn từ trên xuống dưới Thiên Bồng thương thế. Cười hì hì nói ra: "Còn là mạnh như vậy a, không có linh lực còn có thể đánh. Ha ha ha

ha. Không hổ là bại tướng dưới tay của ta."

Thiên Bồng bất đắc dĩ cười cười.

Giơ một tay lên, vài đạo chỉ từ xa xa một mảnh đen kịt địa phương bay tới, vũng vàng rơi vào hầu tử trong tay.

Đó là Thiên Bồng Cửu Xi Đình Ba, Quyên Liêm phục ma trượng, hắc hùng tinh hắc anh thương, còn có tiêu bạch long kiếm.

Xa xa địa binh tướng khí từng kiện từng kiện vút trả cho bọn hắn. Cuối cùng một kiện, đưa cho Thiên Bồng.

Ngửa đầu nhìn thoáng qua hầu tử trong tay Cửu Xi Đình Ba, Thiên Bồng không có thân thủ đi đón, mà là hỏi: "Ở đâu ra?"

"Tại... Cách nơi này năm dặm có hơn trong núi đào được. Bọn họ đem bọn người binh khí đều chôn ở chỗ đó, cũng may các người đều để lại khí tức, nếu không thật đúng là khó tìm a."

Thiên Bồng con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Người đã sớm đã trở lại?"

Hầu tử mím môi, nhẹ gật đầu.

"Như là đã đã trở lại, vì cái gì không ra đến?"

"Vốn có ta là nghĩ ra được, bất quá..." Hầu tử đem Cửu Xi Đình Ba cứng ngắc nhét vào Thiên Bồng trong tay. Thật sâu hít và một hơi, chống đầu gối tại Thiên Bồng bên cạnh bên cạnh ngồi xuống: "Bất quá khi ta xem rõ ràng vậy công người là Đa Mục quái sau, ta liền thay đổi chủ ý. Đa Mục quái muốn nhìn phổ độ. Ta cũng vậy muốn nhìn. Ta nghĩ biết rõ, nếu như đội ngũ không có ta, sẽ như thế nào."

"Người thiếu chút nữa hại chết chúng ta!" Thiên Bồng thoáng cái rống lên.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt đều hướng nơi này nhìn tới.

Tiên tay bị mất cá cảm âm thuật, hầu tử ung dung nói: "Sẽ không chết, ai cũng sẽ không chết. Người cho rằng Ngao Liệt vì cái gì còn sống? Ta lặng lẽ làm cho tất cả công kích đều tránh được chỗ yếu hại của hắn."

"Vậy bọn họ?" Thiên Bồng thân thủ chỉ hướng xa xa chông chát nâng. Tăng nhân thi cốt.

"Bọn họ cùng ta có quan hệ gì đâu?" Hầu tử mặt không biểu tình mà hỏi ngược lại.

Trong lúc nhất thời, ngược lại là Thiên Bồng mộng. Cái này trong nháy mắt lổi ngạc sau. Hắn mới đột nhiên nhớ tới trước mắt ngồi cùng hắn đàm tiếu, nhưng thật ra là một con giết người không chớp mắt yêu vương, một con, vạn yêu chi vương.

Bất đắc dĩ địa cười khổ một tiếng, Thiên Bồng hơi cúi đầu.

Một hồi lâu, hắn mới vượt qua gương mặt nhẹ giọng hỏi: "Không phải đi làm việc sao? Sự tình làm được thế nào?"

"Đừng nói nữa, không có hoàn thành." Hầu tử chép miệng, nhíu lại mi ung dung nói: "Hơn nữa ta phát hiện, tại ta bùng Như Lai hang ổ trước, ta cái gì cũng làm không được. Cho nên, như thế nào chúng đạo, điếm này rất quan trọng, trọng yếu phi thường. Một ngày không có làm cho tinh tường, ta đều ăn ngủ không yên."

"Cho nên người khiến cho Huyền Trang pháp sư cùng chúng ta, đích thân trải qua hiểm cảnh?"

"Tính sao?"

"Còn không tính sao?"

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng Thiên Bồng, hầu tử cười hi hi gồi lên cánh tay nằm xuống: "Người nói tính, vậy cho dù a."

Thiên Bồng sắc mặt thoáng cái càng thêm âm trầm.

Hắn đột nhiên có một loại cảm giác, trở về cái này hầu tử, cùng rời đi cái kia hầu tử có thật lớn khác biệt. Cái này một cái, mới là lúc trước cùng hắn tại Hoa Quả Sơn sử xuất tất cả vốn liếng chém giết Mỹ Hầu Vương.

"Thiên Bồng a."

"Ân?"

"Ta đột nhiên cảm giác được ta thật là ngu, đại khái là tại Ngũ Hành dưới chân núi áp quá lâu, đầu óc đều chậm chạp a."

"A?"

Nhếch môi, hầu tử chậm rãi nói ra: "Lần này đi ra ngoài, ta thấy Địa Tạng vương hai lần. Một lần tại địa phủ, một lần tại Lưu Ngạn Xương trước gia môn."

Thiên Bồng có chút nghi hoặc địa nhìn qua hầu tử.

Nhàn nhạt cười cười, hầu tử nói tiếp: "Hắn theo ta giảng một trận phật môn duy tâm gì đó, ta thừa nhận, hắn nói... Có điểm đúng. Nhưng là trọng yếu hơn là, hắn nói cho ta biết một cái đạo lý, phật môn người, là vĩnh viễn sẽ không để cho ta sống khá giả. Bọn họ thật giống như một đồng ruồi bọ đồng dạng, làm cho người ta chán ghét. Cho nên, chúng đạo phải thành công, càng nhanh càng tốt." (chưa xong còn tiếp)

ps: 10 điểm tự động đổi mới ~ cầu vé tháng cầu đặt, trọng yếu nhất là cầu toàn đặt ~ cảm tạ duy trì ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 610: Nữ Nhi Quốc Cảnh

Ngày kế sáng sớm, thu thập xong tay vĩ, tiến đến bái biệt hầu tử sau, Đa Mục quái cực kỳ dưới trướng yêu quái liền từ Xa Trì quốc triệt để biến mất. Đột nhiên mất đi cho tới nay dựa vào Đa Mục quái, lão quốc vương lập tức lâm vào khủng hoảng bên trong.

Huyền Trang thuận thế mang theo hầu tử bọn người vào cung, mặt gián quốc vương.

Đương nhiên, tại hầu tử bọn người nghiên áp thức dưới thực lực, quốc vương tự nhiên là đối Huyền Trang nói gì nghe nấy.

Cấm phạt giáo luật pháp bị rất nhanh huỷ bỏ, tất cả tăng nhân đều giải trừ lao dịch, chùa chiền có thể khôi phục. Chết vì tai nạn giả bị hậu táng, bị thương giả chiếm được đền bù tổn thất.

Cố gắng là hầu tử bức bách, cố gắng là Huyền Trang khuyên bảo, tóm lại, cái kia lão quốc vương cuối cùng làm một kiện trên trời dưới đất cực nhỏ có quân chủ chịu làm chuyện tình —— hạ "Tội mình chiếu" . Đương nhiên hẳn kỳ thật cũng chỉ là thừa nhận chính mình bị mê muội, đem tuyệt đại bộ phận đắc tội trách đổ lên Đa Mục quái trên đầu. Bất quá, sự thật cũng là như thế.

Vì thế, phò lớn ngõ nhỏ đều truy nã Đa Mục quái treo giải thưởng lệnh truy nã.

Tuy nói Đa Mục quái nhất định là bắt không đến, bắt quá chúng tăng hay là đối với đoàn người mang ơn.

Thế giới này thường thường chính là chỗ này sao kỳ quái, chỉ cần người có thể lấy được kẻ thắng lợi cuối cùng, như vậy trước người tất cả bị thụ lên án chỗ bản đều biến thành loang loáng điếm.

Tại không lâu trước, các tăng nhân còn cơ hồ nhất trí địa cho rằng là Huyền Trang đến cho bọn hấn mang đến tai họa, làm cho bọn hấn chết rồi nhiều người như vậy. Nhưng hiện tại, bọn họ rồi lại cơ hồ nhất trí địa đem trận này tai bay vạ gió phân loại vì "Phật tổ đối với bọn họ khảo nghiệm" . Thậm chí có người nói Huyền Trang chính là Phật tổ phái tới sứ giả, sở dĩ đi đến Xa Trì quốc, là vì khảo nghiệm bọn họ tu Phật quyết tâm. Về phần là thật là giả. Ai quan tâm?

Loại này thuyết pháp làm cho Huyền Trang như nghẹn ở cổ họng, rồi lại không thể nào giải thích.

Đây quả thật là hấn muốn sao?

Cái kia lông mày thời khắc khóa chặt.

Bởi vì làm đệ nhất công thần hầu tử căn bản là không vung bọn họ, liền lời nói đều không hứng thú nói với bọn họ quan hệ. Tất cả lòng cảm kích tự nhiên mà vậy địa tự đều rơi xuống cùng thuộc Phật môn Huyền Trang trên người.

Vì biểu đạt đối Huyền Trang cứu vãn Xa Trì quốc chúng tăng cảm kích, bọn họ thậm chí chuẩn bị hướng lão quốc vương đưa ra do quốc khổ ngân sách, tại vương đô ngoài khởi công xây dựng một tòa đại hình chùa miếu, làm cho Huyền Trang đảm đương chủ trì, tổng lý cả Xa Trì quốc tất cả chùa miếu.

Đương nhiên, cái này đề nghị bị Huyền Trang cự tuyệt.

Một hồi oanh oanh liệt liệt, huỷ bỏ lừa đảo pháp vận động sau. Ứng chúng tăng cùng lão quốc vương mời, Huyền Trang lại tại Xa Trì quốc vương đô mở suốt bảy ngày bực giảng. Chủ giảng một cái "Theo thiện" .

Trong lúc nhất thời, không chỉ là những kia vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết tăng nhân, mà ngay cả quốc dân cũng tôn sùng đầy đủ. Ngấn ngủ tinh thần sa sút sau, Xa Trì quốc phật môn nghênh đón ngàn năm khó gặp rằm rộ.

Ảnh hưởng chính trị có thể chấm dứt. Phật môn có thể hưng thịnh, mà ở cái này chính giữa, Huyền Trang lại thuận lợi trộn lẫn vào mình cũng mới đọc lướt qua không sâu "Phổ độ" tư tưởng.

Đây là Huyền Trang mà nói, cơ hồ có thể nói là hoàn mỹ nhất kết cục. Có thể đối mặt cái này một bộ thịnh thế cảnh tượng, Huyền Trang lại cười không nổi. Không chỉ không cười, ngược lại là mặt ủ mày chau, lâm vào um tùm khổ tư.

Mà ở về phương diện khác, từ đầu đến cuối, hầu tử đều không có đối với hẳn ngày đó tại mấu chốt nhất thời cơ "Vừa vận" xuất hiện làm ra càng nhiều giải thích. Huyền Trang cũng không hỏi.

Đi về phía tây đội ngũ, sinh ra nào đó rõ ràng, rồi lại không dễ dàng phát giác biến dị.

...

Cùng lúc đó. Trong động phủ, Đa Mục quái ngồi lẳng lẳng. Cái kia trên trán tóc mai tà tà địa rủ xuống, ánh mắt hoảng hốt.

Trước người trên bàn đá vài cái bình rượu cong vẹo địa chạy đến.

Cái kia tử y Tri Chu tinh hơi phức phức thân thể, nói khẽ: "Su huynh những ngày qua đến có nhiều vất vả, bây giờ rảnh rồi, nên tu dưỡng mới là. Rượu này. Còn là uống ít tuyệt vời."

"Tu dưỡng?" Đa Mộc quái khóe miệng hơi run rẩy trước, giống như là muốn bài trừ đi ra một tầng cười lạnh. Lại bất kể như thế nào cũng cười không ra đến.

Vươn tay, hấn run nhẹ nhẹ trước chạm đến má trái của mình. Đó là bị hầu tử liên tục đánh ba bàn tay má trái.

Hơn sáu trăm năm, hấn cùng với yêu vương đấu, cùng thiên đình đấu, cùng phật môn đấu, thậm chí cùng Lữ lục quái đấu, thua thắng thua thắng, phạt phòng phạt phòng, nằm gai nếm mật, không thể không thương qua, không thể không xuất sinh nhập tử qua, lại không có cái đó một lần, làm cho hấn như thế đau nhức triệt nội tâm.

Đây chính là hấn đợi hơn sáu trăm năm chỗ đợi cho kết quả sao?

"Cút đi ——!"

Trong khoảnh khắc, trên bàn đá thức ăn, bình rượu bị quét rơi xuống trên đất.

Tử y Tri Chu tinh vội vàng lui về sau một bước, khi nàng nghĩ lại về phía trước giờ, lại bị sau lưng tử muội kéo lại.

"Không cần phải khuyên. . . Chúng ta cũng đã khuyên qua, khuyên bất động."

Tử y Tri Chu tinh bất đắc dĩ thở dài.

"Cái kia ai?" Đa Mục quái đàn độn ngẩng đầu đến, nhìn về phía của mình một đám sư muội nói: "Cái kia, bạch cốt yêu tinh chuyện tình, các ngươi có hay không nói cho đại thánh gia?"

Tử y Tri Chu tinh chậm rãi lắc đầu.

"Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi." Đa Mục quái thân thể một nghiêng, cả té ngã trên đất.

Một ít chúng sư muội vội vàng tiến lên nâng.

"Đây là một quân cờ. . ." Hấn dứt quãng nói: "Sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ hướng đại thánh gia chứng minh, ta, mới là đúng, ta, chỉ có ta, mới là, chính thức, đối với hấn, trung thành và tận tâm!"

. . .

Địa phủ trong lâu các, Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng vương đều trầm mặc, bốn mắt giao đúng.

Hồi lâu, Chính Pháp Minh Như Lai nói khẽ: "Cái này, xem như phổ độ?"

"Không." Địa Tạng vương chậm rãi lắc đầu, nói: "Chúng tăng sinh mà sợ chết, tham hưởng thái bình, lại nịnh nọt. Đa Mục quái chấp niệm không trừ, oán khí phản sinh. . . Nói cho cùng, bất quá giống như ngâm nước chi người đột nhiên cầm một cây rơm rạ, có thể hơi sợ thở dốc một lát thôi. Mặc dù thật muốn cứng ngắc nói thành phổ độ, cũng là cái kia yêu hầu tại phổ độ, không phải Kim Thiên Tử tại phổ độ. Thử hỏi, Huyền Trang hướng hồ nói không rõ, cái kia yêu hầu lại há biết phổ độ là vật gì? Không biết phổ độ chi người 'Phổ độ', mặc dù thực giải khổ sở, cũng bất quá là ngẫu nhiên, nơi đó có thể cứng ngắc nói thành phật hiệu? Hơn nữa, cách yêu hầu, lần

này Kim Thiên Tử hẳn là sinh tử hồn toái kết cục. Chỉ có thể nói, tôn giả cho hẳn tìm cá, hảo giúp đỡ."

Nghe vậy, Chính Pháp Minh Như Lai ha ha địa nở nụ cười, nói: "Nhu không có cái này giúp đỡ, Huyền Trang thì như thế nào lại trêu chọc tới Đa Mục quái bực này yêu tộc quan to? Đi về phía tây một đường, nếu không yêu thần phật ba người tác quái. Huyền Trang gặp được nhiều lắm thì phạm nhân các loại làm khó dễ, bằng tự thân chi lực, chưa hẳn không thể giải."

Hơi dừng một chút. Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng thở dài: "Mọi sự vạn vật, hỗ trợ lẫn nhau, có nguyên nhân, mới có quả. Há có thể đơn thuần dựa dựa vào quả mà nói?"

"Tôn giả nói thật là." Địa Tạng vương yên lặng nhẹ gật đầu, nói: "Đã như vậy, mà lại đãi chút ít thời gian, đằng bần tăng kia bang tay cũng đi ra rồi. Đi thêm phán đoán suy luận."

...

Lúc này, tế đàn bên trong. Cái kia buộc ở kim trùy trên bộ lông đã tại không ngừng bành trướng, giống như một cái lớn kén tằm vậy, có lẽ sau một khắc, liền muốn phá kén mà ra.

...

Thế gian này. Tổng có đủ loại giải thích không rõ.

Mỗi người đều có được lập trường của mình, mỗi người đều có được kiên trì của mình, bọn họ tại chính mình con đường trên hoặc ngẩng đầu mà bước, hoặc tập tễnh đi về phía trước, làm lấy đủ loại quyết định, hoặc đúng, hoặc sai. Nhưng bất kể như thế nào, khi bọn hắn làm ra quyết định một khắc đó, ít nhất. Chính bọn nó cho là đúng, không có nghĩ qua muốn đi hối hận.

Mọi người thương thế còn chưa khỏi hẳn, đi về phía tây đội ngũ liền lại là lên đường.

Cùng đến Xa Trì quốc trước bất đồng là. Trong đội ngũ tất cả mọi người trầm mặc rất nhiều.

Hầu tử một lòng hướng về tây phương, vĩnh viễn đi ở đội ngũ trước nhất đầu, cái kia biểu lộ cương được thật giống như đeo cá mặt nạ dường như, tâm sự nặng nề.

Thiên Bồng luôn xa xa địa chăm chăm vào hầu tử, thời khắc bảo trì cảnh giác, mặt không biểu tình. Quyển Liêm từ phía trên bồng trong mắt nhìn ra địch ý. Tự nhiên là cùng Thiên Bồng cùng tiến thối.

Hắc hùng tinh như trước không có tim không có phổi theo sát tại hầu tử cái mông phía sau, bất quá. Hắc vốn có lời nói thì không nhiều lắm.

Về phần Huyền Trang, thì là một mực mặt ủ mày chau. Điềm này, ngược lại thực cùng hầu tử không quan hệ.

Xa Trì quốc nhất địch kết quả cuối cùng, cơ hồ là Huyền Trang có khả năng nghĩ đến, tốt nhất. Chính là hắc phổ độ chi đạo?

Có lẽ Đa Mục quái nói những lời kia, làm những sự tình kia, là xuất phát từ thuần túy khiêu khích. Nhưng người nói vô tâm, người nghe đã có ý. Thực đến vạn phần nguy cấp thời khắc, Huyền Trang lấy cái gì đi phổ độ chúng sinh?

Mặc cho ai đều hiểu rõ, chính thức cứu vãn Xa Trì quốc tăng nhân, không phải Huyền Trang, không phải ôm xà vào lòng thiện tâm, càng không phải Huyền Trang trong miệng phổ độ phương pháp, mà là hầu tử. Dùng là đơn giản nhất, dùng bạo ức bạo phương thức. Mà lấy được kết quả, cũng cùng phổ độ không hề quan hệ, chỉ là đơn thuần cứu vãn.

Điều này làm cho Huyền Trang lâm vào thật sâu nghi hoặc.

Cả trong đội ngũ, đến cuối cùng, thì còn lại một cái lời nói lao tử tiểu bạch long như trước có thể giống nhau thường ngày nói như vậy không ngừng. Mặc dù lời hấn nói cũng không có người nào đang nghe, nhưng hấn còn là làm không biết mệt.

Đối với hấn cái kia cần nhẫn niệm niệm miệng, hầu tử bắt đầu có chút bất mãn. Vừa vặn Huyền Trang ngựa cũng đã sớm không có, vì vậy, hầu tử dứt khoát chọn lựa cường ngạnh thủ đoạn bức tiểu bạch long biến thành ngựa cho Huyền Trang cưỡi. Bởi như vậy, thì giảm đi cái kia trương cơ hồ một khắc không ngừng miệng.

Trong nháy mắt, ba tháng trôi qua, đoàn người rốt cục xuyên qua Xa Trì quốc lãnh thổ một nước, tiến nhập một mảnh hoang nguyên khu vực. Lúc này, đoàn người thương thế cũng đã khôi phục hơn phân nửa, quan trọng nhất là trong đội ngũ sớm nhất bệnh nhân Đà Khiết cũng rốt cục điều trị đến hoạt động tự nhiên trạng thái.

Khang phục sau, Đà Khiết làm chuyện thứ nhất chính là hướng Huyền Trang thỉnh cầu ở lại trong đội ngũ, cùng một chỗ đi về phía tây.

Đối với cái này, Huyền Trang ngược lại không có ý kiến gì. Bất quá, hầu tử lại kiên quyết phản đối.

Vì sao?

Thứ nhất, ngoại trừ một cái trong nước tài năng dùng, hơn nữa không biết muốn bao lâu thời gian chuẩn bị thiên phú năng lực bên ngoài, Đà Khiết cũng không mạnh bằng Ngao Liệt, thậm chí còn yếu nhược trên rất nhiều. Có thể nói bản thân hay dùng xử không lớn. Ngao Liệt còn có thể nói

là cho Huyền Trang an bài "Thay đi bộ công cụ", Đà Khiết? Tựa tính muốn ngựa, cũng không cần hai thất a?

Thứ hai, hầu tử tra Trầm Hương thân thế tin tức để lộ, hầu tử có điềm hoài nghi là Đà Khiết để lộ tiếng gió. Dù sao Đà Khiết mình cũng đã từng nói qua, hấn phụ vương hôn phách tựa tại Địa Tạng vương trong tay.

Vừa đến Đà Khiết lưu lại không có gì thực tế trợ giúp, thứ hai, còn có thể là phạt môn nội ứng. Lo lắng đến hai điềm này, hầu tử phản đối được cực kỳ kiên quyết.

Dù sao, hầu tử mới là cả trong đội ngũ tối nói được trên lời nói người. Trở ngại hầu tử thái độ, Đà Khiết tuy nói không nguyên ý, cuối cùng cũng đành phải buông tha cho gia nhập đi về phía tây đội ngũ ý nghĩ. Đối với Huyền Trang ba bái chín gõ sau, hấn lưu luyến không rời rời đi.

Sắp chia tay trước lần nữa tỏ vẻ hấn sẽ rời trở về nhìn Huyền Trang.

Như thế, đoàn người lai tiếp tục đi lên phía trước, dùng suốt hai tháng thời gian vô kinh vô hiểm địa xuyên qua không người hoang nguyên khu vực.

Cái kia hoang nguyên biên giới trên đứng trước một khối tấm bia đá, trên thư: "Nữ Nhi quốc cảnh" . (chưa xong còn tiếp)

ps: Lại có tồn cáo. . . Ân, từ hôm nay trở đi đặt ra tự động đổi mới a. Từ nay về sau mọi người có thể sớm chứng kiến chương sau đổi mới thời gian, rất cuộc không sợ nhảy phiêu ~ để ăn mừng vĩ đại như vậy tiến bộ, chẳng lẽ không hấn là toàn bộ đính một cái chúc mừng thoáng cái sao? Thuận tiện cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 611: Nữ Nhi Quốc Yêu Vật

Tế đàn trước, một cái quý sai vôi vàng đi đến Địa Tạng vương sau lưng, khom người nói: "Bẩm thế tôn, Huyền Trang, Tôn Ngộ Không dám người đã đến Nữ Nhi quốc lãnh thổ một nước."

"A?" Địa Tạng vương khöhe miệng hơi giương lên: "Biết rằng."

Cái kia quý sai yên lặng hành lễ, lui xuống.

Một bên Chính Pháp Minh Như Lai ý vị thâm trường nhìn Địa Tạng vương liếc, nói: "Người không định phái cái kia ba cái yêu vương cho bọn hấn chế tạo điểm sự cố, thi lại nghiệm một lần sao?"

"Bọn họ có thể chế tạo cái gì sự đoan? Luận trí mưu không trí mưu, luận thực lực không thực lực. . ." Địa Tạng vương nhìn không chuyển mắt địa chăm chăm vào trên tế đàn tản ra màu vàng lọt hào quang, hơi đập đều,nhịp nhàng,nhịp đập,rung động kén, nhẹ giọng thở dài: "Không cần a. Đến địa bàn của nàng, tự tính không có ai nhúng tay, cũng tất nhiên hội sinh ra sự cố tới. Chúng ta ở chỗ này chờ cũng được. Chỉ là đáng tiếc, không thể phái người đi vào nhìn trộm đến tột cùng."

Chính Pháp Minh Như Lai lược lược nhẹ gật đầu.

Đang lúc này, huyền phù tại tế đàn ở giữa kén cái kia đập đều,nhịp nhàng,nhịp đập,rung động tốc độ rõ ràng nhanh hơn một điểm, cũng đã tiếp cận với nhân loại trái tim nhảy lên tốc độ.

. . .

Nữ Nhi quốc biên cảnh tuyến.

Đoàn người đôi với cái kia bên che đậy trong cỏ dại cột mốc biên giới nhìn hơn nửa ngày, từng người đều chau nổi lên lông mày.

"Nữ Nhi quốc. . ."

Nơi này còn có điểm quý dị. . . Cái kia nội dung vở kịch, hầu tử lại là còn nhớ rõ tình huống, đáng tiếc là cho tới nay, những chuyện kia tình vậy cũng không lẽ ra tốt nội dung vở kịch trình diễn, sai một ly đi một ngàn dặm a.

Chỉ chỉ hắc hùng tinh, hầu tử hỏi: "Nghe qua Nữ Nhi quốc sao?"

Hắc hùng tinh lắc đầu.

Chỉ chỉ Huyền Trang, hầu tử hỏi: "Ngươi sao?"

"Bản tăng chưa từng nghe qua."

Tiểu bạch long đem ngựa mặt ngăn cản đến Huyền Trang trước người: "Xích nhi! Duật duật! Duật duật!"

"Ngươi sao?" Hầu tử chỉ chỉ Thiên Bồng.

"Chưa từng nghe qua."

"Đông chinh tây đòi hơn một ngàn năm, cái này thế gian còn ngươi nữa chưa từng nghe qua?"

Tiểu bạch long càng làm mặt ngựa ngăn cản đến Thiên Bồng trước người "Xích nhi xích nhi xích nhi!"

Hầu tử quay mặt qua chỗ khác. Liền nhìn cũng không nhìn hấn.

"Xích nhi xích nhi!" Cũng đã biến thành bạch mã tiểu bạch long hiển nhiên có chút kích động. Hấn vòng quanh hầu tử không ngừng mà chuyển. Gian nan địa dùng này một đôi móng ngựa khoa tay múa chân trước: "Xích nhi, duật ~ duật ~ khàn ~ "

"Hấn muốn nói cái gì?" Quyên Liêm bên mặt hỏi.

"Trời biết nói." Thiên Bồng ngược lại nhìn về phía hầu tử, nói: "Người tự cho hấn bả linh lực cõi bỏ a, xem hấn muốn nói cái gì."

"Khó hiểu." Hầu tử mặt không biểu tình mà liếc tiểu bạch long liếc, nói: "Nếu là ngựa, tự thành thành thật thật đương ngựa là được, nhiều như vậy nói nhằm làm gì vậy?"

"Xích nhi xích nhi!" Tiểu bạch long lập tức càng thêm kích động, hấn dùng móng ngựa trên mặt cát viết lên: "Hấn tại quan báo tư thù! Đêm hôm đó quãng hai ta cá tảng đá còn không hết giận. Hấn đây là. . ."

Hảo một phen lăn qua lăn lại, tiểu bạch long mới đem lời muốn nói đều cho viết đi ra, mà khi hấn duỗi dài cổ, chuẩn bị muốn đi cắn Thiên Bồng ống tay áo kéo hấn đến xem giờ, lại cắn cá không. Ngẩng đầu, hấn đột nhiên phát hiện mọi người đã đi xa.

"Duật duật! Duật duật duật duật!"

Bất đắc dĩ, hấn chỉ phải hấp tấp theo sát đi lên, một đường không ngừng mà đôi lấy các loại phương thức kêu to, dùng biểu đạt sự bất mãn của mình. Đáng tiếc, còn là không có người để ý đến hấn.

"Không nghĩ tới thật là có Nữ Nhi quốc." Hầu tử vừa đi. Một bên ung dung hỏi: "Nơi này thực có một cái tử mẫu hà?"

"Không biết." Thiên Bồng không chút nghĩ ngợi địa trả lời.

"Người thật không biết? Như thế nào, nghe nói người trước kia tiêu diệt yêu mãn tam giới chạy. TỰ chưa từng tới nơi này tiêu diệt yêu?"

"Thiên quân có một cái cứng nhắc quy định, vô luận loại tình huống nào, vùng này đều là không cho phép tiến vào. Hơn nữa nơi này cũng chưa từng nghe nói có yêu quái nháo sự, mặc dù là bị lòng bắt được cùng đường trốn vào vùng này yêu quái, hơn phân nửa cũng sẽ không tái xuất hiện."

"Nguyên nhân gì?"

"Không biết."

"Người tự không có nghĩ làm cho tình huống sao?"

"Lúc này mới bao nhiêu một mảnh địa phương, bốn phía cũng đều là hoang nguyên, ít ai lui tới. Có tất yếu hao tâm tổn trí cố sức đi làm cho tình huống sao?"

Hầu tử sờ lên cằm, không khỏi có chút chần chờ.

Mấy ngày liền quân cũng không dám tiến vào khu vực, này làm sao nói rất đúng tượng tam giới vùng cấm đường như?

Bất quá, tự tính cấm thì như thế nào, chỉ cần không phải phạt môn địa bàn, còn có cái gì địa phương là hấn Tề Thiên Đại Thánh không thể đi sao?

"Xích nhi! Khàn ——" tiểu bạch long lại là kêu lên.

Nhìn đem đầu ngựa ngả vào giữa hai người tiểu bạch long, Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Có lẽ hấn biết rõ?"

Hầu tử bất đắc dĩ trợn trắng mắt, thân thủ điếm tại tiểu bạch long trên lỗ tai.

Điếm này, tiểu bạch long lúc này nặng nề ho hai tiếng, có thể nói tiếng người.

"Chuyện này phụ vương ta theo ta nói qua, Nữ Nhi quốc, là tuyệt đối không thể tiến vào. Nơi này có yêu vật, rất dọa người, tiến vào hội mất mạng!"

"Sau đó thì sao?"

"Đây là ông nội của ta nói cho phụ vương."

"Người phụ vương còn nói cái gì?"

"Không có, ông nội của ta thì theo ta phụ vương nói nhiều như vậy."

Lời còn chưa dứt, hầu tử lại là một ngón tay điếm tại tiểu bạch long trên lỗ tai, tức giận đến tiểu bạch long miệng đều cố lấy đến, tại phía sau hai người giật nảy mình, thực sự không thể làm gì được.

"Biết rõ ta vì cái gì không giúp hấn giải khai a?"

Thiên Bồng yên lặng nhẹ gật đầu, tỏ vẻ thập phần đồng ý. Tiểu bạch long lời này, quả nhiên là nói được một điếm dinh dưỡng đều không có.

Một bên Quyên Liêm đuổi dài đầu nói: "Đã có yêu vật, như vậy hung hiểm, nếu không chúng ta còn là quán đi a?"

Nghe vậy, Thiên Bồng thoáng cái bật cười, chỉ vào hầu tử nói: "Nếu bàn về yêu vật, chúng ta nơi này có một lợi hại hơn, yêu vật tổ tông."

Đôi tại những lời này, hầu tử không đáng đưa bình luận. Bất quá, này cũng là đại lời nói thật. Người khác khả năng bởi vì phía trước có yêu quái mà không đi, nhưng hầu tử chính là yêu vương, trong đội ngũ ngoại trừ Quyển Liêm cùng Huyền Trang, cái khác càng là thuần một sắc yêu quái. Muốn đường vòng, cũng có thể là cái khác yêu quái đường vòng a.

"Như thế nào?" Hầu tử quay đầu lại đi nhìn Huyền Trang nói: "Đường vòng còn là thẳng đi?"

Huyền Trang hơi sững sờ, như ở trong mộng mới tỉnh giống như địa nhìn mọi người, một hồi lâu mới hoãn quá thân lai, chấp tay trước ngực nói: "Đã đi về phía tây chúng đạo, tự nhiên thẳng đi, sao có thể xu lợi tránh hại?"

Như thế, mọi người liền tiếp theo theo nguyên bản lộ tuyến về phía trước.

Không bao lâu, đi vào trong một rừng cây.

Cây này lâm um tùm bạc phơ, hoa quả phồn thịnh. Các loại loài chim, động vật càng là chỗ nào cũng có. Thấy mọi người không khỏi một hồi cảm thán.

Rất khó tưởng tượng tại hoang nguyên bên cạnh vậy mà có thể chứng kiến như thế tràng cảnh. Vì thế. Hầu tử còn đặc biệt bay lên không nhìn lướt qua.

Hoang nguyên cùng lục lâm, một bên là không có một ngọn cỏ, một bên là xanh um tươi tốt.

Loại này tràng cảnh hầu tử cũng không phải chưa từng gặp qua. Lúc trước rời bến tìm tiên, vừa mới lên đất liền Nam Chiêm Bộ Châu thời điểm đối mặt không phải là loại này tràng cảnh sao?

Bất đồng là, thời điểm đó rừng cây cùng hoang nguyên trong lúc đó khoảng cách là một cái dãy núi. Mà ở nơi này, trong lúc này gian căn bản là không có gì khoảng cách. Thật giống như có người dùng cây thước theo trên bản đồ ngành sanh sanh vẽ ra một cái thẳng tắp đường như, như là có lực lượng nào đó tại duy trì trước rừng cây tại hoang dã trung sinh trưởng.

Điều này làm cho hầu tử cũng không khỏi có chút nghi ngờ.

Đoàn người lại đi ước chừng một dặm đường, đột nhiên. Hầu tử dừng bước, ngẩng đầu lên.

Mọi người cũng đi theo ngửa đầu nhìn lại.

Ở đằng kia trên đỉnh đầu, trên bầu trời, một con ưng tại trong mây không ngừng qua lại xoay quanh trước, thỉnh thoảng kêu to hai tiếng.

"Làm sao vậy? Yêu quái?" Thiên Bồng hỏi.

"Không phải." Hầu tử chậm rãi lắc đầu nói: "Chính là một con bình thường ưng mà thôi, bắt quá. . . Ta cảm giác nó tại đi theo chúng ta."

"Cô cô. . . Xích nhi xích nhi ~ "

Hầu tử trừng tiểu bạch long liếc, nhẹ giọng thở dài: "Có người đến đây, chú ý."

Vừa nghe lời này, những người khác vội vàng đều âm thầm chuẩn bị kỹ càng.

Không bao lâu, phía trước trong rừng quả nhiên xuất hiện bóng người. Lại không là trực tiếp đứng ra, mà là che dấu tại phía sau cây. Tựa hồ tại lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Đương nhiên, loại này che dấu phương thức thì đối phạm nhân hữu dụng, đối hầu tử đám người này, đó là một điểm dùng đều không có.

"Xuất hiện đi!" Hầu tử lôi kéo cuống họng cao giọng hô: "Không cần né! Trốn cũng vô dụng!"

Cứ như vậy lẳng lặng địa chờ, một hồi lâu, thẳng đến đối phương vững tin hành tung của mình cũng đã bạo lộ không thể nghi ngờ sau, mới nguyên một đám hiện thân.

Đó là nguyên một đám xinh đẹp thiếu nữ.

Các nàng mặc dùng thuộc da, cây mây, cành lá biên chế mà thành ăn mặc, trong tay lại cầm chế tác hoàn mỹ vũ khí. Kể cả trường cung, tên nỏ, đoản đao vân vân, cùng các nàng đơn giản mà nguyên thủy quần áo nhìn về phía trên cực không tương xứng.

"Là người tu tiên." Không đợi các nàng đứng vững, Thiên Bồng cũng đã hạ kết luận.

Lục tục địa, lại đi tới hơn hai mươi người. Cái kia cầm đầu là một cái nắm trường cung, giữ lại tóc dài xỏa vai, thân hình cao lớn nữ tử.

"Các ngươi là người nào? Vì cái gì đến nơi đây?"

"Duật duật! Duật duật duật duật!"

Hầu tử một tay lấy cướp lời lời nói rồi lại nói không nên lời cái rắm tới mặt ngựa đây xoay qua chỗ khác, đi phía trước bước một bước, bàn tay nói: "Chúng ta muốn tới linh sơn lấy kinh, cách nơi đây."

"Linh sơn?" Nàng kia hơi sững sờ, ánh mắt kia rơi xuống Huyền Trang trên người: "Các ngươi là phật môn người? Các ngươi phật tổ chẳng lẽ

không có nói cho các người biết Nữ Nhi quốc là cấm địa, không chào đón nam nhân sao?"

Nói đi, nàng kia tựa hồ ý thức được tự thiếu cái gì, lại vội vàng bổ sung nói: "Cũng không hoan nghênh công hầu tử, công trư, công long cùng công hùng. Tóm lại, hết thầy giống đực sinh vật cũng không hoan nghênh!"

"Hết thầy. . . Giống đực sinh vật?" Quyên Liêm thân thủ khẽ hấp, đem trong rừng một con thỏ tử hút vào lòng bàn tay.

Cái này khẽ hấp, đứng ở đối diện tất cả võ trang thiếu nữ đều lấp bắp kinh hãi.

Dẫn theo lỗ tai thỏ cúi đầu kiểm tra một chút, Quyên Liêm đối hầu tử nói ra: "Thật đúng là mẫu."

"Cho nên?" Hầu tử mấp máy miệng, có chút không vui nói: "Hiện tại chúng ta xông vào, các người chuẩn bị như thế nào?"

Nói, hầu tử còn cố ý đem chính mình vốn có che dấu khí tức cho phóng ra đi ra.

Lần này, cái kia cầm đầu nữ tử sắc mặt xoạt thoáng cái thay đổi.

Không chỉ là nàng, cái khác một đám sắc mặt của cô gái cũng đều xoạt thoáng cái thay đổi.

Các nàng không có biện pháp phán đoán chính xác hầu tử tu vi, nhưng thân là người tu tiên, các nàng khẳng định đều biết hầu tử không phải nàng trêu chọc được. Hơn nữa chiếu Quyên Liêm vừa rồi một ít tay xem ra, cái này cả trong đội ngũ người khả năng đều ẩn tàng rồi khí tức, không có một cái là nàng trêu chọc được.

Nữ tử không có trực tiếp trả lời hầu tử vấn đề, mà là nghiêng mặt qua đối với bên cạnh tùy tùng thấp giọng nói: "Đi thông tri lê hoa tướng quân."

"Lê hoa tướng quân. . . Có thể làm sao?"

"Bả tình huống nói cho tướng quân, do tướng quân định đoạt."

"Dạ!"

Đang lúc cái kia tùy tùng chuẩn bị xoay người lúc, động tác kia lại thoảng cái cứng lại rồi. Như là bị làm định thân chú.

Bốn phía các thiếu nữ thoảng cái đều mộng.

Rất nhanh, cái kia cầm đầu cao lớn nữ tử nhanh chóng phản ứng tới, kéo ra trường cung chỉ vào hầu tử quát lên: "Người muốn làm gì?"

"Cái này rõ ràng cho thấy muốn đi báo tin, phóng nòng đi, chẳng phải là có vẻ ta khờ?" Hầu tử thân thủ gãi gãi mặt, nhếch môi cười hì hì hướng phía cái kia cầm đầu nữ tử đi tới: "Ai cũng đừng nghĩ trốn. Ta ngồi xuống trước đến tâm sự, nói nói xem các người cái này Nữ Nhi quốc 'Yêu vật', đến tột cùng là chuyện gì xảy ra." (chưa xong còn tiếp. . .)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 612: Người Đến Người Phương Nào?

Hầu tử cười hì hì nhìn qua các nàng, mở to hai mắt nhìn từng điếm từng điếm địa đê cao mình khí tức, phảng phất không có chừng mực vậy.

Ở đây, tối đa cũng bắt quá chính là luyện thân cảnh, cự ly hóa thân còn kém một mảng lớn. Cho dù là tiểu bạch long gặt hái, toàn thân trở ra cũng là không có vấn đề gì cả, huống chi còn có hầu tử cùng với cái khác người tại?

Nếu như nói một lát trước, đối phương đối hầu tử là kiêng kị, như vậy giờ phút này, loại này kiêng kị cũng đã triệt để diễn biến thành sợ hãi.

Những cái này các thiếu nữ từng người đều hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử. Cảm đầu nữ tử đã sớm ngừng lại rồi hô hấp, cái kia thân hình run nhè nhẹ trước.

"Chạy mau!" Theo một tiếng thét lên, lập tức, võ trang đầy đủ thiếu nữ phân tán mà chạy.

Hầu tử chỉ là cười hì hì nhìn xem, thẳng đến những cái này thiếu nữ đều sắp chạy ra hẳn phạm vi tầm mắt trong nháy mắt, dùng kim cô bổng nặng nề khê dừng, bổng nhiên phát lực.

"Trở về!"

Từng tiếng quát. Trong nháy mắt, nhất quyền cuồng phong tàn sát bừa bãi mà qua, cả rừng cây phiến lá đều trong nháy mắt bị sờ chút thành một

cái dùng hầu tử làm trung tâm dòng xoáy.

Sau một khắc, tất cả thiếu nữ cái kia thân hình đầu bay lên trời, giống như bị người từ phía sau lưng bóp chặt cổ trên lên xách đồng dạng, hai chân cách mặt đất. Vô luận các nàng như thế nào giãy dựa đều không thể tránh thoát, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cái kia thân hình giống như một mảnh lá khô vậy bị cái kia cuồng phong cường đất lấy tại trong rừng xuyên toa, lại nặng nặng té rớt mặt đất.

Khi các nàng lại lần nữa giương đôi mắt lúc, cái kia trương lông xù mặt đã gần đến tại gang tấc.

Trong lúc nhất thời, các nàng đều ngã mộng. Không đợi các nàng kịp phản ứng, cái kia nguyên bản bay lượn lam thiên ưng "Lạch cạch" một tiếng cũng rớt xuống một bên, hấp hối.

Hoảng sợ mà nhìn xem hết thấy trước mắt, cái kia cầm đầu nữ tử trong óc quả thực trống rỗng.

"Người. . . Các người rốt cuộc là ai?"

"Không tới phiên người hỏi tới.

"

"Thả chúng ta! Nếu như chúng ta không có đúng hạn trở về, tướng quân nhất định sẽ biết rõ chúng ta gặp chuyện không may, đến lúc đó. . ."

Cái kia lời nói bị vỗ nhẹ nhẹ tại trên mặt kim cô bồng cắt đứt.

Hầu tử gậy nhẹ trước lông mi, dùng kim cô bồng khơi mào đối phương cái cằm, nhếch môi lộ ra răng nanh, vừa cười vừa nói: "Người đoán, ta sợ sao?"

Một câu, lập tức. Một ít chúng lòng của thiếu nữ cũng đã hàn vào đáy cốc.

Rất rõ ràng, các nàng gặp được là Nữ Nhi quốc trước đây chưa từng gặp cường đại người xâm nhập.

Huyền Trang hơi nhăn đầu lông mày, bất đắc dĩ mà nhìn xem hầu tử, nhân nhạ thở dài. Những người khác thì là không rên một tiếng.

Nếu như hầu tử không tại nơi này. Huyền Trang đại khái hội dùng một loại càn thêm thân mật phương thức đến giải quyết vấn đề a. Nhưng mà, không có nếu như. Hầu tử cũng hiển nhiên không phải hẳn Huyền Trang có thể hoàn toàn tả hữu được.

Mắt thấy những này nữ đã bị mình triệt để sợ cháng váng, hầu tử nửa ngòì hạ thân, lấy tay nhéo ở cái kia cằm đầu nữ chủ cổ họng nói: "Ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu."

Nữ kia khẽ gật đầu. Hốc mắt đã là hơi đỏ, lại còn liều mạng chịu đựng.

"Các người nơi này có tử mẫu hà sao?"

"Không có. . . Không có."

"Không có?"

"Ta không biết người nói tử mẫu hà là cái gì."

"Không có tử mẫu hà, lại không có nam nhân, các người như thế nào sinh sôi nảy nở?"

Nàng kia khẩn trương địa quan sát phía sau mình tử muội, thấp giọng nói: "Chúng ta có mẫu thân hồ, uống mẫu thân hồ nước, có thể mang thai. . ."

"Nếu như sinh ra tới là nam?"

"Nếu như là nam, theo như lệ tông tể. . ."

Cái kia đứng phía sau cái khác mọi người lập tức ngậy ngần cả người.

Không phải các nàng muốn, tựu trực tiếp nấu lại. . . Cái này, như thế nào có loại giống như đã từng quen biết cảm giác?

Nhàn nhạt thở dài. Hầu tử hỏi tiếp: "Nghe nói, các ngươi cái này Nữ Nhi quốc có một cái gì yêu vật. Cụ thể, là vật gì? Yêu quái sao?"

"Ta không hiểu ngươi đang ở đây nói cái gì?" Nữ tử hơi quay mặt qua chỗ khác.

"Các ngươi nơi này giống như ngươi vậy, đạt tới luyện thần cảnh có bao nhiêu người?"

Nữ tử khẽ lắc đầu: "Không biết."

"Hóa thân cảnh đã ngoài?"

"Không biết."

"Ngươi cái gì cũng không biết?"

"Ta chỉ là một cái tiểu tướng, làm sao có thể biết rõ nhiều như vậy?"

"Cái kia, các ngươi người mạnh nhất là cái gì tu vi?"

Nàng kia chăm chú địa nhắm lại hai mắt, xem tình hình, nên cũng là đáp không được a.

Dem kim cô bông hướng trên vai một khiêng, hầu tử nói khê: "Đi a, vậy người dẫn ta đi tìm các người cái kia cái gì tướng quân."

Nói đi. Hầu tử lại quay đầu hướng trước Huyền Trang hỏi: "Cái kia cái gì hiển tế chuyện tình, người nhất định là nghĩ trông nom, đúng không? Đây là phổ độ nội dung a?"

Cái này vừa hỏi, ngược lại Huyền Trang có chút mộng.

Cái kia bốn phía những người khác. Từng người đều trầm mặc.

"Người không nghĩ trông nom sao? Vậy người phổ độ làm sao bây giờ?"

Một hồi lâu, Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu.

Thật sự nên tham gia sao? Kỳ thật, Huyền Trang mình cũng không biết.

Hắn không sợ phiền toái, không sợ hung hiểm, nhưng hắn sợ phiền phức cùng nguyên vi. Thật giống như tại Xa Trì quốc thời điểm đồng dạng, tuy nói lúc rời đi các tăng nhân đều đã kinh không so đo. Có thể những kia chết đi tăng nhân có hay không cũng nghĩ như vậy?

Thiên Bồng có chút kinh ngạc nhìn qua hầu tử.

Đây là đêm hôm đó, hầu tử nói với hắn, "Chúng đạo phải thành công, càng nhanh càng tốt" sao?

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử đối với những cái này nữ võ sĩ đạo: "Dẫn đường a!"

Rơi vào đường cùng, Huyền Trang chỉ phải kiên trì, đi theo hầu tử nhìn qua rừng cây ở chỗ sâu trong đi. Rất có một loại bất đắc dĩ ý vị.

...

Này tiến đến chặn đánh nữ võ sĩ tại đây Nữ Nhi quốc bên trong địa vị cũng không phải cao bao nhiêu, thậm chí phải nói, có điểm thấp. Biết rõ, cũng không nhiều lắm. Bất quá, theo trong miệng của các nàng, hầu tử hay là hỏi đến rất nhiều trụ cột tình báo.

Nữ Nhi quốc tí tĩm bên ngoài là hơi mỏng một tầng vòng tròn rừng cây, đem trọn nữ nhi thủ đô bao vây tại trong. Trung tầng là bình nguyên đồi núi, đồi núi trên hiện đầy tháp canh, lại cũng không là đều có người gác, thậm chí tuyệt đại đa số thời điểm, tháp canh trung đều là không có người.

Tại dưới tình huống bình thường, các nàng dựa vào thuận dưỡng ung làm tiêu binh. Những điều này là bình thường ung, tại người xâm nhập cự ly Nữ Nhi quốc biên cảnh hơn mười dặm có hơn cự ly liền bắt đầu truy tung đối phương. Bởi vì không có yêu khí, càng không có linh lực, dù cho đối phương là thực lực cường đại tu giả, những này ung cũng sẽ không bị đối phương chú ý tới.

Tại phán đoán ra thực lực của đối phương sau, bọn họ lại phái ra tương ứng đội ngũ tiến hành chặn đánh. Tại tuyệt đại đa số dưới tình huống, các nàng hội bảo đảm người xâm nhập có đến mà không có về. Đại khái bởi vì hầu tử đám người này một mặt che giấu thực lực, về phương diện khác nhìn về phía trên vừa lại thật thà vô cùng tượng lữ khách quan hệ, các nàng cũng không có phái ra cường lực chặn đánh bộ đội, lúc này mới đưa đến dưới mắt lật thuyền trong mương tình huống a.

Bất quá, những này đều không cái gì. Đương theo các nàng trong tay tiếp nhận Nữ Nhi quốc địa đồ giờ, hầu tử không khỏi sửng sốt một chút.

Cả Nữ Nhi quốc bản đồ, lại là hình tròn!

Không chỉ có như thế, tí tĩm bên ngoài là rừng cây. Tầng thứ hai là đồi núi, tầng thứ ba là bình nguyên, tầng thứ tư là thành bang, ở giữa nhất là

một cái không lớn hồ nước. Cả Nữ Nhi quốc địa đồ bày tại trên tay xem. Thật giống như một cái mục tiêu đường như, trình tự rõ ràng.

Không, không chỉ là trình tự rõ ràng đơn giản như vậy, cao thấp tả hữu cư nhiên còn là đối xứng! Làm cho người ta cảm giác, thật giống như cái này cả địa vực. Hoàn toàn cũng không phải là tự nhiên, mà là lực lượng nào đó, hoặc là mỗ cổ thể lực xuất phát từ mục đích nào đó ngạnh sanh sanh sáng tạo ra, tạo ra tới thể ngoại đào nguyên.

Chính là, người nào biết làm loại sự tình này?

Hầu tử thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Cái này trong tam giới, có thể ngạnh sanh sanh tại hoang nguyên trên mở nâng một mảnh thể ngoại đào nguyên thể lực, tổng cộng thì như vậy vài cái. Theo khẩu khí của các nàng xem, không phải là phật môn. Dựa theo Thiên Bồng thuyết pháp, cũng không hẳn là thiên đình. Đạo gia đã có Côn Luân sơn, không cần phải thiên tân vạn khổ lấy như vậy thứ gì, hơn nữa. Đạo gia cũng khẳng định không cách nào uy hiếp phật môn. Về phần yêu quái. . . Tại Hoa Quả Sơn quật khởi trước, bọn họ hoàn toàn tự cái rắm cũng đều không hiểu. Dù cho thật sự là yêu quái thành lập, cái kia tối thiểu nhất cũng có thể là Hoa Quả Sơn chuyện sau đó. Chẳng lẽ lại nơi này sẽ là Hoa Quả Sơn nào đó chi nhánh?

Chính là dựa theo Thiên Bồng thuyết pháp, cái này vùng cấm từ xưa đến nay, thậm chí liền Thiên Bồng cũng không biết nó khi nào thì xuất hiện. . .

Cái này, sẽ là người nào?

Càng muốn, hầu tử chỉ cảm thấy càng hồ đồ.

Không bao lâu, mọi người liền xuyên qua bên ngoài rừng cây.

Đập vào mi mắt, là một mảnh như thơ như vẽ cảnh đẹp.

Dưới ánh nắng long lanh, bãi cỏ xanh biếc trên hồ điệp bay múa. Xa xa đồi núi trên dê bò thành đàn.

Toàn bộ thế giới tràn ngập mềm mại khí tức. Đột nhiên làm cho người ta một loại thể xác và tinh thần vô hạn buông lỏng cảm giác. . .

Tự tại hầu tử một nhóm còn đang vì cảnh tượng trước mắt thâm giật mình giờ, cái kia xa xa, đã có vô số thân ảnh hướng phía bọn họ chạy như bay mà đến. Trong nháy mắt, đã đem bọn họ bao bọc vây quanh.

Đây là một bày trang phục cùng bọn họ chỗ bắt được nữ võ sĩ không sai biệt lắm sĩ binh. Nguyên một đám trên tay đều cầm trường cung, đoản đao, thuẫn một sắc thiếu nữ, dung nhan xinh đẹp.

Nguyên bản bị hầu tử bắt được những cái này nữ võ sĩ cũng thừa dịp cơ hội này thoáng cái về đội, ngược lại lại cầm lấy vũ khí nhắm ngay hầu tử.

Song phương cứ như vậy giằng co lấy, giúp nhau đánh giá đối phương.

Đại khái là bởi vì thường xuyên gặp được ngẫu nhiên tiến vào nam nhân quan hệ a. Những nữ nhân này đối một chuyện này từ bên ngoài đến kẻ xông vào cũng không có biểu hiện ra nhiều ít lòng hiếu kỳ, càng nhiều, chỉ là địch ý. Ngược lại là phía bên mình tiểu bạch long đuôi dài cổ, đối cái này đơn thuần do nữ tử tạo thành quốc gia hiếu kỳ được ngay.

Lược lược địa cảm giác một chút, hầu tử đã đại khái xác định thực lực của đối phương.

Dem so với trước những kia, cái này hơn một trăm người vô luận số lượng còn là chất lượng đều muốn mạnh không ít, thậm chí còn có nhiều cái

hóa thân cảnh người tu tiên ở bên trong. Bất quá, cũng còn chưa tới muốn cho hầu tử để bụng tình trạng.

Đang lúc hầu tử vung kim cô bổng nương đến trên vai, chuẩn bị mở miệng nói chút gì đó thời điểm, đột nhiên, hấn sừng sốt một chút.

"Cung nghênh nữ vương bệ hạ!"

Đem đoàn người bao bọc vây quanh các nữ nhân la lên đi ra. Các nàng nhượng xuất một cái lối đi nhỏ. Ở đằng kia xa xa, một thân ảnh chính dọc theo thẳng tắp hướng nơi này bay tới.

Đó là một cái có màu râm nắng đến eo tóc dài nữ tử.

Màu đỏ rực đồng tử, như vẽ tinh xảo khuôn mặt, như băng tuyết vậy hiện ra sáng bóng làn da. Một thân này khảm giấy mạ vàng màu xám đen bó sát người bì giáp mặc lên người, làm cho người ta một loại vô cùng kiên tráng lão luyện cảm giác.

Tiểu bạch long thấy đều có chút ngây dại, hầu tử nhưng chỉ là hơi nhăn đầu lông mày.

Hấn có thể tinh tường địa cảm giác được, người tới là yêu, tuy nhiên hoàn toàn không có yêu khí, nhưng xác thực là yêu không sai. Chỉ là vẫn không thể xác định đến tột cùng là cái gì giống yêu thôi. Đương nhiên, quan trọng nhất là thực lực đối phương tương đối khá, tối thiểu nhất, đánh Thiên Bồng dư dả.

Chẳng lẽ đây là cái gọi là "Yêu vật" ?

Âm thầm địa, hấn nắm chặt kim cô bổng.

Đang lúc hầu tử chuẩn bị tại đối phương tới gần sau đem nàng chế trụ, làm cho Huyền Trang hảo hảo cùng nàng lý luận thoág cái cái gọi là "Hiền tể" vấn đề. Đối phương lại đột nhiên lăng không lơ lửng.

Nhìn qua hầu tử, nàng có chút không thể tưởng tượng nổi địa mở to hai mắt, nói ra một câu.

"Ngươi là. . . Đại thánh gia?" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 613: Nữ Nhi Quốc Nữ Vương

"Người là... Đại thánh gia?" Vội vàng chạy đến nữ vương bệ hạ, che miệng, mở to hai mắt.

Cái này một sát, hầu tử hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, có chút kinh ngạc nhìn qua đối phương.

Đối tại cái này nữ vương phản ứng, bốn phía đưa bọn họ bao bọc vây quanh các nữ binh từng người đều sửng sốt một chút, ngược lại là Huyền Trang bọn người bình tĩnh cực kỳ.

Hội gọi "Đại thánh gia", đại khái đều là hầu tử Hoa Quả Sơn bộ hạ cũ a. Ngẫm lại lúc trước Hoa Quả Sơn rầm rộ, tại tam giới bất kỳ một góc nào gặp được hầu tử bộ hạ cũ cũng không thần kỳ.

Thiên Bồng bọn người thoáng cái nhẹ nhàng thở ra, nắm vũ khí tay hơi nói lỏng tung.

Ngẩn ngui lổn ngạc sau, nữ kia vương nhanh chóng rơi xuống hầu tử trước người, hai tay đặt tại bên hông, muốn phúc thân hành lễ, rồi lại đột nhiên ý thức được cái gì, chỉ là tượng trưng địa điềm gập đầu, thu thu thân. Chỉ là, trong hai tròng mắt vẻ mừng rỡ, cái kia tràn đầy vui vẻ, ứng đỏ hốc mắt, lại là bất kể như thế nào cũng không thể che hết.

"Giải trừ... Giải trừ cảnh giới."

"A?" Một vị nữ tướng chỉ vào hầu tử nói: "Bệ hạ, bọn họ là người xâm nhập."

"Bản vương nói, giải trừ cảnh giới."

Lần nữa xác định nữ vương mệnh lệnh sau, những cái này nữ binh mới nguyên một đám buông ra cung huyễn, đưa mắt nhìn nhau.

Mấy ngàn năm, Nữ Nhi quốc còn chưa bao giờ xuất hiện qua loại này bỏ mặc từ bên ngoài đến người xâm nhập, đặc biệt nam tính từ bên ngoài đến người xâm nhập chuyện tình. Theo đạo lý, dù cho không lập tức xử tử, cũng nên đuổi xa mới đúng. Có thể các nàng nữ vương bệ hạ lại mệnh lệnh các nàng giải trừ cảnh giới... Không có ai biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Cái này bước ngoặt...

Thiên Bồng con mắt lạng lẽ hướng phía hầu tử nhìn quá khứ.

Lúc này. Hầu tử lông mày chau thành bát tự, sớm đã ngu ngơ tại chỗ.

Người này hẳn thật sự không biết, hoàn toàn một chút ấn tượng cũng không có. Nhưng đối phương cử động này. Lại rõ ràng nên nhận thức.

Làm sao bây giờ? Tựa đối phương cái này biểu hiện, muốn nói cho chính nàng không nhớ ra được nàng là ai sao?

Hầu tử có điềm do dự a...

Đang nhìn đến thuộc hạ của mình toàn bộ đều giải trừ võ trang sau, nữ vương nhìn thoáng qua hầu tử người đứng phía sau, mới đúng hầu tử nhẹ gật đầu. Khóe miệng hơi giơ lên, mang theo vui vẻ.

"Đại thánh gia là dọc đường nơi đây sao?"

"Đúng." Hầu tử hơi buông tay ra trung côn bổng.

"Đã đến đây, chính là khách, tỳ... Không. Bản vương, tự nhiên hảo hảo chiêu đãi mới là."

Nói. Nữ vương nghiêng người đứng ở một bên, thân thủ làm cá "Thỉnh" thủ thế.

"Tỳ?" Hầu tử cái kia lông mày chau càng chắc hơn.

Hắn nghe được rất rõ ràng, vừa rồi đối phương tự xưng "Tỳ" . Không phải "Mạt tướng", không phải "Ty chức" . Không phải "Thần", mà là "Tỳ" .

Tại Hoa Quả Sơn, tự xưng "Tỳ", hẳn là nữ tỳ. Muốn nói như vậy lời nói, khả năng tính vậy nhiều không kể xiết. Lúc trước Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung nữ tỳ sao mà nhiều, hầu tử không nhớ được cũng là tự nhiên. Chính là... Một cái nữ tỳ phát triển thành như vậy, chẳng lẽ không kỳ quái sao? Lúc trước Hoa Quả Sơn tuy nói không có khả năng từng yêu quái đều cầm thiên tài địa bảo đi chồng chất, nhưng tư chất cao như thế, có thể so với Thiên Bồng. Hơn nữa tu còn là Hành Giả đạo, theo lý thuyết như thế nào đều khó có khả năng bị phái đi đưng nữ tỳ a.

"Đại thánh gia, bản vương hành cung ở này phụ cận. Không bằng, đi một chuyến như thế nào?"

Hầu tử ấp úng nói: "Chúng ta đám người này, còn có một con ngựa... Chỉ sợ... Không quá phù hợp a?"

"Không có việc gì, chúng ta đi đầu một bước, bọn họ sau đó đi ra."

Cái này vừa nói, hầu tử lập tức lại cảnh giác lên.

Sẽ không phải là nghĩ chi mở hắn sau đó tìm Huyền Trang phiên toái a?

Cái này tưởng tượng. Hầu tử lập tức kiên định rất nhiều, lạnh lùng đáp: "Không được. Ta còn là theo chân bọn họ cùng một chỗ a."

Nữ vương giật mình ý thức được cái gì, hướng phía Huyền Trang bọn người nhìn nhìn, gật đầu nói: "Cũng đúng, cái kia bản vương, hãy theo đại thánh gia tán cá bước a."

Từ đầu đến cuối, cái này được xưng Nữ Nhi quốc quốc vương nữ tử cũng không nói toạc ra tên của mình, tuy nhiên cũng một mực hơi ngửa đầu, nhìn qua hầu tử, cái kia vẻ mừng rỡ dật vu ngôn biểu.

Nhìn xem nhà mình nữ vương bệ hạ hào hứng cao như thế, những cái này nữ binh cũng đều có chút mộng. Bất quá, đã mệnh lệnh cũng đã hạ đạt, các nàng cũng không tiện cãi lời.

Trên đường đi, hầu tử cùng vị này nữ vương bệ hạ sóng vai đi tuốt ở hàng trước, cái kia sau lưng, Huyền Trang một nhóm bị một ít chông chát nữ nhân bao bọc vây quanh. Tuy nói không có trực tiếp cầm binh khí đối với, nhưng này phòng bị cũng là rõ ràng.

Đi ra một đoạn ngắn, trong đó mấy người lính thậm chí đi đến Huyền Trang một nhóm phía trước, hữu ý vô ý địa ngăn tại Huyền Trang cùng hầu tử trong lúc đó, thả chậm cước bộ, tựa hồ tại kéo ra những người khác cùng hầu tử trong lúc đó cự ly.

Điều này làm cho hầu tử cảnh giác càng thêm nặng, không thể không mấy lần thả chậm cước bộ bảo trì cùng Huyền Trang trong lúc đó cự ly.

Đôi tại đây hết thấy vi diệu biến hóa, vị này nữ vương bệ hạ không chút nào không có để ở trong lòng. Chỉ cần hầu tử dừng bước lại, nàng liền cũng đi theo dừng lại, cười hì hì nhìn qua hầu tử, cũng không có chút nào thúc giục ý tứ.

Điều này làm cho hầu tử trăm mối vẫn không có cách giải.

Bất đắc dĩ, hầu tử chỉ phải trực tiếp dùng truyền âm phương thức cùng nữ kia vương câu thông.

"Cái kia... Chúng ta nhận thức sao?"

"Đại thánh gia tự nhiên không biết nô tỳ, bất quá, nữ tỳ chắc chắn sẽ không không biết đại thánh gia."

"Người trước kia tại Hoa Quả Sơn ngốc quá?"

"Đúng vậy a, nô tỳ trước kia là Tề Thiên Cung tỳ nữ. Bất quá... Tại hạ chúc trước mặt không tốt nói thẳng ra, cho nên, chỉ có thể ủy khuất đại thánh gia ngài."

"Cái này không có gì..." Hầu tử ý vị thâm trường nhìn nàng liếc, ánh mắt giao hội thời khắc, phát hiện đối phương cười đến cùng đóa hoa nhi dường như.

Vị này nữ vương bệ hạ trên người không có một tia một hào yêu dấu vết, bất quá, hầu tử có thể tinh tường địa cảm giác được nàng là yêu không thể nghi ngờ. Giờ này khắc này, nàng cùng hầu tử trong lúc đó cự ly bất quá ba thước, hầu tử thậm chí có thể tinh tường địa cảm giác được, đối phương là một con bò cạp tinh.

Chẳng lẽ là giống như Quyển Liêm lúc trước như vậy, không giải thích được chạy đến nơi đây, sau đó làm tới nữ vương? Cũng không đúng a, không giải thích được lên làm nữ vương có khả năng, có thể nàng cái này một thân tu vi ở đâu ra?

Dựa theo lúc trước Hoa Quả Sơn phong cách, nàng có thể bị phái đi nhưng tỳ nữ, tư chất nhiều lắm là thì ra là trung đẳng chéch xuống dưới,

như vậy tư chất, nhiều lắm thiếu đan dược tài năng chồng chất đến hóa thân cảnh Thái Ất kim tiên, thậm chí đại la kim tiên cảnh giới? Chỉ sợ mấy ngày liền đình cũng cảm không ra đến a?

Hơn nữa, nhìn bộ dáng của nàng, một đường nhìn qua hầu tử cười ngây ngô. Lại không giống lòng dạ rất sâu bộ dạng.

Trên đường đi, hầu tử tâm sự nặng nề, thỉnh thoảng hỏi điếm lúc trước Tề Thiên Cung chuyện tình. Đối phương lại là đối đáp trôi chảy. Không giống như là giả vờ. Điều này làm cho hầu tử không khỏi có chút buồn bực.

Cùng hung cực ác địch nhân kỳ thật không đáng sợ, chỉ cần người so với đối phương càng nghèo hung cực ác là được. Chính thức hãm hại là loại này. Tụ nàng cái kia phó thiện ý, hầu tử thật sự duy trì không ra đột nhiên ra tay đem nàng chế trụ, sau đó treo đến trên cây ép hỏi loại sự tình này.

Rất nhanh, bởi vì dần dần tiếp cận nữ vương trong miệng hành cung, trên đường đi bắt đầu nhìn thấy một ít tán lạc tại núi non sông ngòi trong lúc đó trạm gác cùng phòng ốc.

Tổng thể mà nói, cái này Nữ Nhi quốc quả nhiên là một mảnh thế ngoại đào nguyên. Không chỉ có điều ngữ hoa hương, non sông tươi đẹp đầy đủ mọi thứ. Hơn nữa nơi này người toàn bộ đều tu tiên, an cư lạc nghiệp, lại mỗi người đều là mỹ nữ, nhìn về phía trên một cái so với một người tuổi còn trẻ. Nếu như bài trừ không chào đón nam nhân điếm này. Nơi này vẫn thật là là nam nhân thiên đường.

Dần dần địa, nhìn thấy phòng xá càng ngày càng nhiều, những cái này nữ nhân thật giống như xem quái vật đồng dạng xa xa địa ngắm nhìn đoàn người.

Không bao lâu, mọi người rột cục đi tới cái gọi là "Hành cung" —— bạch sắc mái hiên, màu xám đen mái ngói, tầng tầng lớp lớp mộc chất phòng xá —— đây là một tòa rất có mầm tộc phong cách kiến trúc, tự nhiên, đơn giản mà xưa cũ.

Một cái mặc xanh biếc xiêm y nữ tử mang theo một đám tùy tùng đón chào.

Đang cảm thấy nữ vương sau lưng hầu tử đoàn người thời điểm, nàng rõ ràng lấp bắp kinh hãi, nhưng lại không nhiều lời. Chỉ là khom người hướng phía nữ vương hành lễ.

"Bản vương phải ở chỗ này mở tiệc chiêu đãi đại thánh gia, các người tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút."

"Dạ."

Mang theo Huyền Trang một nhóm, nữ vương đi nhanh về phía trước. Trên đường đi. Tất cả mọi người cung kính địa hành lễ.

Nữ Nhi quốc cũng không lớn, Nữ Nhi quốc hoàng cung, tự nhiên cũng không có khả năng có bao lớn, hướng chi chỉ là hành cung?

Cùng tầm thường cung điện bất đồng, tòa này cái gọi là trong hành cung bộ không có đại quảng trường, cao tới ba tầng đông đúc bố cục. Nhìn về phía trên thật giống như một tòa chiếm diện tích thật lớn tòa nhà đồng dạng, thật muốn bàn về. Căn bản chưa nói tới cái gì cung điện.

Đại khái bởi vì ngoại trừ phụ trách đối phó người xâm nhập bộ đội bên ngoài, những người khác tiên hiếm thấy đến nam nhân quan hệ a. Đương hành tẩu tại trong sân vườn thời điểm, những cái này nữ nhân nguyên một đám đứng ở lầu hai hoặc là lầu ba rào chắn bên cạnh có chút hăng hái địa đánh giá hầu tử một nhóm, lú rú địa nghị luận cái gì.

Rất nhanh, đoàn người bị an trí đến một tòa nhà nhỏ tử lí.

Cùng lúc đó, tiểu bạch long tất bị cực kỳ tàn ác địa buộc đến ngoài cung chuồng ngựa, nhìn qua một đồng đối với hấn hai mắt tỏa ánh sáng con ngựa mẹ, hung hăng địa rùng mình một cái.

...

Trong phòng, Thiên Bồng có chút kinh ngạc nói ra: "Người không biết nàng?"

"Hấn là không biết, dù sao không nhớ ra được. Nàng nói mình đã từng là Tề Thiên Cung tỳ nữ... Thời điểm đó Tề Thiên Cung tỳ nữ có một đồng, ngoại trừ thường xuyên tiếp xúc vài cái, ta cái đó nhớ rõ ai a?"

"Một cái Tề Thiên Cung tỳ nữ có thể tu ra tu vi như vậy?"

"Ta cũng vậy cảm thấy kỳ quái." Hầu tử loạn choạng thân thể, ung dung nói: "Có lẽ là có kỳ ngộ gì a, bất quá cái này kỳ ngộ thật là có điểm... Quá lớn điểm."

Những thứ khác tất cả mọi người lẳng lặng địa nhìn hầu tử.

Hơi dừng một chút, hầu tử thở dài khẩu khí, nói tiếp: "Đi một bước tính một bước quá. Ta xem nàng không chỉ không có ác ý, còn có hỏi cần phải đáp. Không phải nói muốn mở tiệc chiêu đãi chúng ta sao? Muốn biết gì, cùng lắm thì hỏi thoáng cái là được."

...

Lúc này, hành cung trung một chỗ khác, cái kia tại cửa cung nghênh đón bọn họ lục y nữ tử đứng ở nữ vương sau lưng nói khẽ: "Nữ Nhi quốc từ

trước đến nay không chào đón nam nhân, bệ hạ làm cho nam nhân tiến vào hành cung, cái này chỉ sợ không tốt lắm đâu?"

"Người có thể ngăn lại bọn họ?"

"Cái này..."

"Đại thánh gia tu vi, tối thiểu nhất là đại la hỗn nguyên đại tiên, cái này Nữ Nhi quốc, căn bản không có người có thể cùng chi địch nổi. Cho nên a, không phải chúng ta cố ý gây nên, mà là bị bắt đắc dĩ."

Lục y nữ tử phúc phúc thân thể, nói khẽ: "Bất kể như thế nào, đây đều là trái với tổ lệ chuyện tình. Ty chức dùng vi, hẳn là cùng nương nương nói một tiếng."

"Nương nương đang tại hôn mê, không tiện đã quấy rầy. Loại sự tình này, bản vương làm chủ cũng được." Buông thân tử hiện lên tổng đêm nay thực đơn, nữ vương lôi kéo thúy y nữ tử tay từng bước một đi đến cửa mình tử quân áo trước, nói: "Những này cũng đừng có nghĩ nhiều rồi, người tới giúp ta lựa chọn, nhìn xem đêm nay hẳn là xuyên cái đó bộ y phục hảo. Đại thánh gia khó được đến một lần, chính là chậm trễ không được."

Cái kia cười, sáng lạn được giống như một thiếu nữ gặp nhiều năm trước thất lạc tình nhân trong mộng vậy.

Điều này làm cho lục y nữ tử không khỏi có chút sầu lo.

Nàng cũng không biết, thậm chí liền hầu tử cũng không nhớ tới. Hơn sáu trăm gần bảy trăm năm trước, đương hầu tử rốt cục thoát đi thiên đình, bị yêu tộc đại quân nghênh hồi Hoa Quả Sơn thời điểm, cử hành một lần long trọng lễ mừng. Ở đằng kia lễ mừng trên, có một cái tỷ nữ vô ý đem tửu thủy hát tới một vị Hoa Quả Sơn trọng thần trên người, vốn nên bị trọng

phạt, rồi lại bởi vì hầu tử quan hệ, cuối cùng tha tội, còn bị lúc ấy tâm tình thật tốt Dương Thiên tăng lên phẩm cấp.

Cái kia tại Hoa Quả Sơn trong lịch sử chưa từng lưu lại danh tự tỳ nữ, bây giờ là Nữ Nhi quốc quốc vương. (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu đặt cầu đặt ~ đặt không đủ , càng mới khả năng vừa muốn tri hoãn. Đây cũng là không có cách nào chuyện tình a ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 614: Yến Hội

Quần áo thay đổi một kiện lại một kiện, nữ vương lại thủy chung không hài lòng. Cái kia bên cạnh quần áo đều đã kinh chồng chất như núi.

Nương thay quần áo không ngăn cản, lần lượt tỳ nữ trung theo ngoài phòng đi tới, rượu và thức ăn, đến yến hội dùng tương liệu, nữ vương đều đồng dạng dạng tự mình chỉ định. Thỉnh thoảng địa còn muốn hỏi thăm thoáng cái hầu tử đoàn người có cái gì không yêu cầu khác.

Một bên tiểu thị nữ đều xem trọn tròn mắt, nàng còn chưa bao giờ thấy qua nữ vương giống như hôm nay như vậy.

Mặc một bộ màu vàng hơi đỏ khảm giấy mạ vàng xiêm y, nữ vương tại trước gương chuyển nổi lên quyền. Cái kia làn váy thoáng cái bay lên.

"Người cảm thấy cái này như thế nào?"

Một bên tiểu thị nữ cười ngọt ngào nói: "Bệ hạ mặc cái gì đều đẹp."

"Người sẽ vượt mộng ngựa." Nhìn chính mình ống tay áo trên viền vàng hoa văn, nữ vương nhíu mày nói: "Cảm giác, cảm thấy còn là không được, quá hoa lệ một điểm."

"Ngài là bệ hạ, quần áo đương nhiên muốn hoa lệ, không hoa lệ, như thế nào hiển lộ rõ ràng quý khí?"

"Lại quý khí, cũng quý bất quá hẳn a." Nữ vương ung dung thở dài: "Ai có thể quý qua được đại thánh gia?"

Cái kia trong thần sắc, tựa hồ có một chút bất đắc dĩ.

Nghe vậy, cái kia tiểu thị nữ tò mò hỏi: "Bệ hạ, theo vừa mới trở về vẫn nghe ngài không ngừng nhắc tới trước 'Đại thánh gia', 'Đại thánh gia', cái kia 'Đại thánh gia' đến tột cùng là người nào, có thể làm cho bệ hạ như thế để bụng?"

" 'Đại thánh gia' là. . ." Lời nói đến bên miệng, nữ vương có chút dừng lại, nhìn tiểu thị nữ nói: "Nói người cũng không hiểu, đó là chuyện bên ngoài, không có quan hệ gì với Nữ Nhi quốc."

Tiểu thị nữ chép miệng.

Nữ vương một bên cầm đồ trang sức đối với cái gương khoa tay múa chân. Vừa nói: "Nói người cũng sẽ không hiểu là được."

"Bệ hạ không nói, làm sao biết nô tỳ không hiểu?"

Tiểu nha đầu kia đã có chút ít không vui.

Cái này Nữ Nhi quốc bên trong người, tuy nói cùng bên ngoài đồng dạng cũng có được quý tiện chi phân. Nhưng càng nhiều thời điểm, các nàng nhưng thật giống như tỷ muội đồng dạng sự hòa thuận, cũng ít rất nhiều triều đình tranh đấu cùng tinh phong huyết vũ.

Thấy thế, nữ vương bất đắc dĩ thở dài, cười nói: "Đi a đi a, sẽ nói cho người biết. Bất quá, nhưng không cho bốn phía truyền nha."

Tiểu thị nữ lúc này thu thu thần. Cười nói: "Nô tỳ miệng, bệ hạ chẳng lẽ còn lo lắng sao?"

Quay đầu lại. Nữ vương nhìn tiểu thị nữ trợn trắng mắt: "Nên nói như thế nào? Ân. . . Cái này đại thánh gia nha, là tam giới yêu vương, tất cả yêu quái, đều dùng hấn vi tôn. Gần tám trăm năm trước. Hấn một tay sáng lập Hoa Quả Sơn yêu quốc, nghịch chuyển kết thúc thế, làm cho thiên đình cũng không thể tránh được. Giờ này ngày này, trong tam giới, cơ hồ bất kỳ một cái nào trên được mặt bàn yêu quái, đều đã từng là hấn thần tử. Nói như vậy, ngươi biết hấn có bao nhiêu lợi hại đi?"

Tiểu thị nữ nhú lại lông mày, nghe được tỉnh tỉnh mê mê. Một hồi lâu, nhỏ giọng hỏi: "Cái kia. Hấn trải qua cái đại sự gì sao?"

"Đại sự a?" Nữ vương lược lược nghĩ nghĩ, nói: "Một mình hấn đánh lên thiên đình đi, trăm vạn thiên binh cũng nại hấn không gì. Tiền nhiệm Ngọc Đế. Vương mẫu đều là hấn giết. Còn phá lão quân thiên đạo tu vi. Cái này có tính không đại sự?"

"Thiên đạo tu vi. . ." Tiểu thị nữ càng phát ra hồ đồ: "Thiên đình, so với chúng ta Nữ Nhi quốc còn lợi hại hơn sao? Còn có, hấn tại sao phải sáng tạo yêu quốc?"

"A?"

"Ngọc Đế cùng vương mẫu là cái gì? Còn có cái kia cái gì 'Thiên đạo tu vi', vậy là cái gì?"

Cái này đến phiên nữ vương hồ đồ.

Nữ Nhi quốc, là một tin tức cực kỳ bế tắc địa phương. Ngoại trừ số ít giống như nàng như vậy theo ngoại bộ người tới bên ngoài, đại bộ phận sinh trưởng ở địa phương thần dân. Liên Nữ Nhi quốc bên ngoài đến tột cùng là như thế nào một cái thế giới cũng không biết.

Mấy ngàn năm đến nay, các nàng đều là như vậy qua. Cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi thay đổi.

Bất đắc dĩ thở dài, nữ vương nói khẽ: "Cho nên nói nói người cũng không hiểu sao. Tóm lại, 'Đại thánh gia' là cái rất trọng yếu rất quan trọng người, hấn đối bản vương có ân, đại ân."

Hơi dừng một chút, nữ vương nhìn qua trong kính chính mình, ngậm miệng, nhàn nhạt cười nói: "Trước kia ta chỉ là Tề Thiên Cung một cái nữ tỳ, liền làm cho hấn xem ta liếc cũng không dám nghĩ, hấn vẫn thế nào khả năng nhớ kỹ ta? Bất quá, lúc này không giống ngày xưa. Ta bây giờ là nữ vương, vừa mới, ta còn cùng hấn sóng vai mà đi, hấn trả cho ta truyền âm rồi sao. . . Lần này, nhất định sẽ làm cho hấn nhớ kỹ ta, bất kể như thế nào, cấp cho hấn lưu tốt ấn tượng."

Giờ này khắc này, cái kia ngày bình thường tổng yếu cường chống đỡ ra uy nghiêm trên mặt tràn đầy một loại thiếu nữ mới có hạnh phúc cười, giống như ngày xuân lí dương quang vậy mềm mại.

. . .

Mặt trời chiều ngã về tây, chuồng ngựa lí, tiểu bạch long đã bị một đám con ngựa mẹ dồn đến góc tường.

Nhìn xem một đoàn vây quanh chính mình hai mắt tỏa ánh sáng con ngựa mẹ, tiểu bạch long hai chân như nhũn ra, nổi da gà mất đầy đất.

"Xích nhi! Xích nhi ——!"

Một cái đang tại gác nữ binh đưa lưng về phía chuồng ngựa thân thủ móc móc lỗ tai.

"Chuyện gì xảy ra, chuồng ngựa lí làm sao vậy?"

"Không có gì, vừa thả một thớt ngựa đực đi vào. Là những người kia mang đến."

"Ngựa đực. . . Cái này, không quan hệ sao?"

"Hỏi qua bề hạ, bề hạ nói không cần phải xen vào."

Lược lược nghĩ nghĩ, cái kia cái khác nữ binh nói: "Cũng tốt, bởi như vậy, năm nay không cần đặc biệt đi mầu thân hồ lấy nước vôi tới chúng nó uống."

Sau một lát, một tiếng thê lương ngựa hí vang vọng cả hành cung.

. . .

"Vài vị khách quý, nữ vương bề hạ đã tại đại điện chuẩn bị tốt yến hội, đặc biệt mệnh nô tỳ đến thỉnh chư vị dự tiệc."

Nửa ngày, cửa phòng đóng chặt, cái kia trong phòng không có nửa điểm động tĩnh.

Đứng ở ngoài cửa vài vị thị nữ đưa mắt nhìn nhau.

"Vài vị khách quý, nữ vương bề hạ đã tại đại điện chuẩn bị tốt yến hội, đặc biệt mệnh nô tỳ đến thỉnh chư vị dự tiệc."

Như trước không có nửa điểm động tĩnh.

Hơi do dự một lát, cái kia cầm đầu thị nữ vươn tay ra chuẩn bị muốn gõ cửa, cũng đang sắp đụng phải ván cửa trong nháy mắt, cái kia môn "Cạch" một tiếng mở ra.

Trong lúc nhất thời, ở đây ba người đều bị lại càng hoảng sợ.

Hầu tử từ bên trong nhô đầu ra hướng ra phía ngoài quan sát, "Cạch" địa thoáng cái đem hai cánh cửa đều đẩy ra.

"Dẫn đường a."

Cái kia ba cái thị nữ cẩn thận địa điềm gập đầu, dẫn theo đèn lồng đi ở đằng trước.

Theo đoàn người nguyên một đám theo trong phòng đi ra, cái kia đối diện ban công trên tụ tập một đám nữ tử lại là bô bô địa nghị luận đứng lên.

"Cái kia mặt lông thật ghê tởm. Cư nhiên còn dọa người."

"Còn là cái kia đầu trọc hảo, lớn lên đẹp mắt, nhìn về phía trên. Lại tao nhã."

"Ta cảm thấy được còn là cái kia sử đình ba cái kia hảo, hùng tráng hữu lực, trắng tinh, lớn lên lại hảo. Cái kia đình ba, nghe tử muội nói lên con ngựa có vài ngàn cân nặng, đầu trọc nhuyển năm sấp năm sấp, nơi đó so với được?"

"Đó là một trư yêu."

"Không thể nào? Trư yêu? Có thể hay không làm rồi?"

"Sẽ không làm. Đều chiếu qua. Trong những người này, chỉ có đầu trọc cùng đại hồ tử là người. Mặt khác ba cái là yêu. Chuồng ngựa lí con ngựa kia còn là con rồng."

"Ai nha, này cũng là đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?"

Lập tức, những cái này nữ tử nguyên một đám lại càng hoảng sợ. Quay đầu nhìn lại, phát hiện cái kia tại đây hành cung bên trong dưới một người trên vạn người lục y nữ tử tự đứng ở phía sau lạnh lùng mà nhìn xem các nàng. Nguyên một đám vội vàng cúi đầu.

"Đáng tiếc cái gì? Như thế nào không tiếp nói rồi?" Lục y nữ tử giữa đầu, mở to hai mắt nhìn qua lại nhìn các nàng. Một người mặc áo giáp nữ tướng đứng sau lưng nàng.

Bị lục y nữ tử kia như vậy trừng, nguyên bản cao hứng bừng bừng nữ hài nhi môn nguyên một đám lập tức cảm giác da đầu run lên, không dám làm thanh.

Cứ như vậy giằng co một hồi lâu, một trong đó khúm núm nói: "Nô tỳ. . . Nô tỳ còn muốn đi chuẩn bị yến hội, cho nên. . ."

"Đi thôi."

Yên lặng phúc thân, cô bé kia cúi đầu, bước nhanh rời đi.

"Nô tỳ còn muốn đi phòng bếp hỗ trợ. . ."

"Đi thôi."

"Bệ hạ mệnh nô tỳ chuẩn bị đêm nay lửa khói. . ."

"Đi thôi."

Chỉ chốc lát, tất cả mọi người đi sạch. Chỉ còn lại có lục y nữ tử cùng nữ kia đem lẳng lẳng địa đứng ở ban công trên.

"Hừ, cư nhiên còn có khói lửa. . . Con gái chúng ta quốc, nên có trăm năm không có buông tha lửa khói đi? Thừa tướng. Bệ hạ tùy tiện mời nam tính người từ ngoài đến tiến vào hành cung, cái này chỉ sợ không ổn a."

"Ta lại là khuyển qua bệ hạ, bất quá, nàng không nghe." Nhàn nhạt thờ dãi, lục y nữ tử kia nói khẽ: "Người nhanh chóng đi xem đi mẫu thân hồ, đem chuyện này bẩm báo nương nương a."

"Nương nương còn đang hôn mê. Chỉ sợ. . ."

"Nương nương hôn mê trước nói qua, nếu là thật sự có việc gấp. Có thể đem nàng tỉnh lại. Yêu hầu thực lực cường hoành, ngoại trừ hòa thượng bên ngoài vài cái, cũng đều không phải đèn đã cạn dầu. Đám người này một khi làm khó dễ, tự tính chúng ta dốc hết cả nước chi lực, cũng chỉ sợ áp chế không nổi. Chuyện này còn chưa đủ cấp ư, người cảm thấy?"

Hơi do dự hạ xuống, nữ kia đem khom người chấp tay nói: "Dạ!"

. . .

Tùng dây xinh đẹp thị nữ, giăng đèn kết hoa điện phủ.

Nữ vương hóa trước đồ trang sức trang nhã, mặc một thân màu da cam sắc váy dài, đeo nàng chõ cho rằng đẹp nhất vật phẩm trang sức, đứng ở cao cao trên bậc thang, giống như một đóa nở rộ khang chính là hình, sương được không gì sánh được.

Bước vào đại điện một khắc, hầu tử quả thực sửng sốt một chút.

Đồng dạng giật mình còn có đứng ở hầu tử sau lưng Huyền Trang bọn người.

Cái này Nữ Nhi quốc phong cách, nhiều dùng đơn giản, tự nhiên là chủ. Nhưng hôm nay phóng nhãn nhìn lại, cái này trong đại điện lại có vài phần lúc trước Tề Thiên Cung phong cách, loại đó quen thuộc hương vị.

Trên bậc thang nữ vương bệ hạ đứng thẳng lên cái eo, đứng ở trên bậc thang nhàn nhạt địa cười.

Chậm rãi đi lên phía trước, hầu tử không ngừng mà mọi nơi nhìn quanh.

Cái này tượng điêu khắc gỗ, là vừa điêu. Treo ở nóc nhà lụa đỏ, xảo diệu địa che dấu đại điện nguyên bản điêu văn. Hai bên bàn thấp trên để đặt hoa quả, đều là hầu tử yêu mến.

Vương tọa cũng đã dời đi, chiếm lấy, là song song hai cái chỗ ngồi, chia làm bậc thang hai bên. Thân là một cái quân chủ, cho dù là vì mở tiệc chiêu đãi cái khác quân chủ, cũng còn có chủ tâm chi phân, dời của mình vương tọa là khó có thể tưởng tượng cử động.

Hầu tử có chút kinh ngạc địa nhìn qua nữ vương, trong lúc nhất thời đều mộng.

Cái này phải là hạ nhiều ít công phu đến chuẩn bị trận này yến hội a. . . Đây là muốn làm gì vậy?

Lúc này, đã từ hôm nay một thân này nhưng trang đôi thành váy dài nữ vương hai tay đè lại bên hông, chậm rãi phúc hạ thân đi, mạnh mẽ địa hành lễ.

Một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên: "Nô tỳ dù sao vẫn là Nữ Nhi quốc quốc vương, cho nên. . . Chỉ có thể ủy khuất đại thánh gia cùng nô tỳ đều vị an vị, kính xin đại thánh gia không nên trách tội."

"Không có. . . Không có việc gì." Hầu tử chất phác địa điểm gật đầu.

"Nô tỳ vốn tên là, Vân Hương. Là ở Hoa Quả Sơn thư viện thời điểm, Lữ Thanh lữ thừa tướng cho nâng." (chưa xong còn tiếp)

ps: Con ba ba chuyên dụng QQ công chúng số: jybsg1985(con ba ba không phải quy 1985) hoan nghênh chú ý ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 615: Lặng

"Đại thánh gia, mời ngồi vào." Vân Hương vịn ống tay áo, làm ra một cái "Thỉnh" thủ thế.

Tuy nói cả điện phủ bị tăng thêm vài phần ngày xưa quen thuộc hương vị, nhưng chẳng biết tại sao, hầu tử trong nội tâm, đã có một loại nói không nên lời không thích ứng, chính xác ra, là có chút không được tự nhiên.

Yên lặng nhẹ gật đầu, hầu tử không nói một lời địa đi lên bậc thang, cũng không từ chối nhã nhận.

"Chư vị, mời ngồi vào." Vân Hương lại hướng phía Huyền Trang bọn người thân mật địa điểm gật đầu.

Tựa hồ nhìn ra cái gì, Vân Hương tự mình rót đầy một chén rượu, đi qua thị nữ tay hiện lên đến hầu tử trước bàn, nói khẽ: "Cái này xem như gia yến, kính xin đại thánh gia không cần phải vô cùng câu nệ."

Hầu tử nhẹ gật đầu, xem như trả lời.

Đãi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Vân Hương vỗ nhẹ vỗ tay, hơn mười tên thị nữ theo cái kia ngoài điện nối đuôi nhau mà vào, trình lên các màu thức ăn.

Cổ nhạc trỗi lên, cả điện phủ lập tức lung lay lên, một mảnh oanh oanh yến yến.

Lúc này, hầu tử mới chú ý tới không chỉ là đối với chính mình, cho dù là đối Huyền Trang bọn người, cái kia huân tố nhìn về phía trên cũng đều là căn cứ đều tự thân phận tận lực phối hợp qua.

Giảm thấp xuống thanh âm, hầu tử nói: "Cái này. . . Phải không là có chút qua?"

"Đại thánh gia chỉ là cái gì?"

"Nghe nói, Nữ Nhi quốc không chào đón nam nhân. Chúng ta chẳng những nhận lấy hoan nghênh, còn bị phụng như thượng tôn, nhận lấy khoản đãi, đây là không phải có điếm. . ."

Vân Hương che miệng, nhàn nhạt cười cười, nói: "Nếu là những nam nhân khác, Nữ Nhi quốc tự nhiên là không chào đón. Có thể ngài là đại thánh gia. Đúng. . ."

Hướng phía chính mình bên cạnh phụng dưỡng thị nữ nhìn thoáng qua, Vân Hương nhìn qua phía trước điện phủ ở giữa vũ giả nói tiếp: "Đại thánh gia đối nô tỳ có ân, tự nhiên không thể quơ đũa cả nắm.

"

"Ân? Cái này, nói như thế nào?"

Bụng chén rượu lên, Vân Hương thấp giọng nói: "Đại thánh gia cứu vãn cả yêu tộc, Vân Hương cũng là yêu, chẳng lẽ đây không tính là là ân sao?"

Nói đi, nàng ngược lại hướng phía của mình thân tử cao giọng nói: "Kính chúng ta phương xa lai khách!"

Những cái này dưới bậc thang còn chưa hiểu tình huống Nữ Nhi quốc văn võ các quan viên thấy thế, vội vàng từng người đều đi theo bụng chén

rượu lên: "Kính phương xa lai khách!"

Huyền Trang bộn người cũng đều lễ phép tính địa bung chén rượu lên.

Hầu tử cũng giống chình tính bung chén rượu lên đáp lễ, nhưng chỉ là cúi đầu nhấp một miếng. Nói khẽ: "Ta đối yêu tộc đến tột cùng là công là qua, chính mình tinh tường."

Nghe vậy, Vân Hương trên mặt vui vẻ lập tức thu thu.

Nữ Nhi quốc tuy nói yến hội cũng không thiếu, rượu. Lại không là thường dùng vật. Một đám thần tử tham dự trận này yến hội, thuần túy là bởi vì nữ vương yêu cầu, xuất phát từ lễ phép tính lo lắng. Huyền Trang bộn người tắc càng phải như vậy. Tự nhiên mà vậy, cao vút tiếng nhạc phía dưới, không khí lại thủy chung trầm thấp.

Hai bên trái phải. Bất quá là tại ngẫu nhiên ánh mắt giao hội thời khắc lễ phép tính gật đầu mỉm cười thôi.

Hầu tử canh từ đầu đến cuối nhưng đều là như vậy âm trầm sắc mặt, dù cho nhìn xem cố ý an bài vũ đạo, cũng là một bộ không yên lòng bộ dạng.

Điều này làm cho Vân Hương nhớ tới rất nhiều năm trước tại Hoa Quả Sơn cử hành lần kia hoan nghênh hầu tử trở về lễ mừng, ở đằng kia lần lễ mừng trên, nửa phần trước, hầu tử cũng là như vậy chất phác, một bộ không yên lòng bộ dạng. Thẳng đến trên đường cách trường cùng Dương Thiên cùng một chỗ nhìn lửa khói, ở đằng kia sau, cả người liền đều triệt để bất đồng. Không có ai biết lúc ấy tại lầu các trên, tam thánh mẫu đến tột cùng cùng hầu tử nói những thứ gì.

Ở đằng kia thời điểm. Vân Hương chỉ có thể xa xa mà nhìn xem vị này hẳn một mực kính ngưỡng đại thánh gia, liền tới gần một bước đều không

được. Ai có thể nghĩ đến, chính mình sẽ có một ngày có thể đường đường chính chính ngồi ở bên cạnh hắn.

Trên yến hội tam thánh mẫu vị trí cùng đại thánh gia vị trí tựa hồ cũng cùng hiện tại không kém bao nhiêu đâu?

Không, hắn là còn muốn gần hơn một chút, lúc ấy, bọn họ là xài chung một cái bàn.

Bất quá. . . Đây đều là chuyện đã qua, chuyện cũ trước kia.

Thật sâu hít và một hơi, Vân Hương thoáng thu thu thần, nâng người lên can, lại là hướng hầu tử nhìn quá khứ.

Cái này yến hội. Kỳ thật làm được một chút cũng không thành công. Có lẽ là nàng thái quá mức từ trước đến nay quen thuộc, mà hầu tử một nhóm, lại một cái so với một cái nặng nề quan hệ a.

Hầu tử cơ hồ không có đựng bàn kia trên thức ăn, rượu cũng chỉ là lễ phép tính địa nhấp mấy ngụm. Huyền Trang trong chén đều là nước trong. Thiên Bồng chống hai đầu gối ngồi xếp bằng. Đôi mắt không ngừng qua lại nhìn quét. Về phần cái kia hắc hùng tinh cùng Quyên Liêm, cũng đều là vẻ mặt lạnh lùng.

Nhạc khúc đến, một vị hồng y vũ nữ tại đại điện ở giữa huy sai trước tay áo.

Vân Hương bung chén rượu lên lại là hướng phía hầu tử kính quá khứ: "Đại thánh gia nói ưu khuyết điểm tự biết, Vân Hương không tiện đánh giá, bất quá, đại thánh gia đối Vân Hương ân. Lại là thật sự rõ ràng. Nếu như không có Hoa Quả Sơn, Vân Hương có lẽ sớm đã sinh tử hồn diệt, không có cơ hội biết chữ, càng không có cơ hội lên làm cái này Nữ Nhi quốc quốc vương. Cho nên, cái này chén, Vân Hương phải kính đại thánh gia."

Hầu tử một bộ như ở trong mộng mới tỉnh bộ dạng, nghiêng mặt qua đến xem Vân Hương liếc, bung chén rượu lên tượng trung địa đáp lễ, nói:
"Người là khi nào thì đến Hoa Quả Sơn?"

"Vân Hương xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, tại đại thánh gia thụ thiên đình sắc phong Bất Mã Ôn thượng thiên thứ hai mươi lăm năm, đến Hoa Quả Sơn."

"Thời điểm đó Hoa Quả Sơn chính là Dương Thiên tại quản lý, người hẳn là cảm tạ nàng, mà không phải cảm ơn ta."

Cúi đầu nhấp một miếng, Vân Hương nhẹ nhàng đem chén rượu bỏ vào bàn thấp trên: "Đại thánh gia muốn tạ, tam thánh mẫu, tự nhiên cũng không thể thiếu. . . Như kiếp này có cơ hội tái kiến tam thánh mẫu, Vân Hương tự nhiên tự mình tạ ơn tam thánh mẫu."

"Sẽ có cơ hội, tiếp qua vài năm a. Qua vài năm, ta liền đi đem nàng tiếp đi ra."

"Ân." Vân Hương yên lặng nhẹ gật đầu.

...

Hai mươi dặm ngoài, vô biên vô hạn, rồi lại bình tĩnh được giống như một mặt cái gương mẫu thân hồ ven hồ, một tòa chiếm diện tích trăm mẫu, coi như chùa vậy miếu thờ lẳng lẳng đứng lẳng trước.

Ở đằng kia miếu thờ ở giữa có một tòa bảy tầng tháp trạng kiến trúc.

Cùng bình thường phật môn phù đồ bất đồng, tòa tháp này trạng kiến trúc nền thật dày, tứ tứ phương phương, dưới nhất hai tầng chừng mười trượng rộng, đến tầng thứ ba, lại bỗng nhiên thu nhỏ lại đến chỉ có ba

trượng lớn nhỏ, lại hướng lên, tắc không hề thu nhỏ lại, coi như cây cột giống như.

Ba cái nữ tướng theo đông phương mà đến, vội vàng hạ xuống đến miếu thờ trước. Vừa mới rơi xuống đất, phòng thủ nữ binh liền nguyên một đám đón chào.

...

Không bao lâu, một vị nữ lại vội vàng đi vào còn đang tổ chức yến hội trong đại điện, cẩn thận địa vượt qua điện trung chúng thần tầm mắt đi đến trong góc, vụng trộm hướng phía hầu hạ tại nữ vương bên cạnh tiểu thị nữ vậy vậy tay.

Cái kia tiểu thị nữ thu thu thần, nhìn chung quanh một chút, khom người lui về sau hai bước nhanh chóng đi vào sau tấm bình phong, rất nhanh đi tới nữ kia lại bên cạnh.

Vân Hương hữu ý vô ý mà hướng trước đang tại thì thầm hai người liếc qua.

Không bao lâu, cái kia thị nữ liền lại trở lại Vân Hương bên cạnh. Nương rót rượu cơ hội, nàng lén lút nói với Vân Hương trước cái gì.

Chỉ thấy Vân Hương con mắt hơi mở to, hơi hoảng sợ địa nhìn về phía an vị ở bên tay phải của tự mình thứ tịch trên lục y thừa tướng.

Lúc này, cái kia lục y thừa tướng chính diện không thay đổi sắc mà nhìn xem vũ đạo, thỉnh thoảng còn mỉm cười vỗ tay.

Cái kia tiểu thị nữ thấp giọng nói: "Bệ hạ đừng vội. Tề ti đại nhân chính nghĩ cách ngăn chặn các nàng đâu. Nhất thời nửa khắc, các nàng còn không khả năng tiến lạng."

Vân Hương khẽ gật đầu, hướng phía hầu tử nhìn quá khứ, đúng lúc bốn mắt giao đúng.

Vân Hương vội vàng đưa ánh mắt thu trở về. Hơi do dự hạ xuống, thấp giọng nói: "Vân Hương có điếm việc gấp, chỉ sợ muốn xin lỗi không tiếp được một hồi, kính xin đại thánh gia đừng nên trách."

"Không sợ, chúng ta không cần người cùng." Hầu tử gẩy khóa hạt dưa. Ném vào trong miệng, hướng phía Vân Hương cười cười.

Vân Hương cũng liền bề bộn khởi động vẻ mỉm cười đáp lại, nhẹ gật đầu, đứng dậy kéo theo làn váy ly khai. Cái kia thị nữ vội vàng theo đi ra ngoài.

"Nàng đi đâu?" Thiên Bồng thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

"Không biết."

"Người hỏi qua nàng về tu hành chuyện tình không có?"

"Còn không có, quay đầu lại chờ hắn trở lại, hỏi một câu a."

Cái kia lục y thừa tướng xa xa địa đối với hầu tử bưng chén rượu lên, hầu tử cũng xa xa địa đáp lễ.

...

Lúc này, Vân Hương cũng đã cảm của mình trường tiên vọt tới hành cung ngoài cửa.

Phòng thủ cửa cung mấy nữ nhân binh bị nữ vương bệ hạ cái kia lo nghĩ thần sắc lại càng hoảng sợ.

Dem một mảnh ngọc giản nhét vào thị nữ trong tay, Vân Hương thấp giọng dặn dò: "Nhớ lấy không thể chậm trễ đại thánh gia bọn họ."

Nói đi, nàng xoay người bay lên trời. Lấy cực nhanh tốc độ hướng phía phía tây gào thét mà đi.

...

Miếu thờ trung, tháp cao đóng chặt bên ngoài cửa đá, một đám nữ binh chính kết thành bức tường người gắt gao ngăn tại mấy nữ nhân đem trước mặt.

"Tránh ra!" Cái kia cầm đầu hồng bào nữ tướng một tay đều đã kinh theo như đến trên chuôi kiếm.

Các nữ binh nguyên một đám không chút sứt mẻ.

Đứng ở đó một ít nữ binh trước người, mặc trường bào màu xám nữ tử ti nói khê: "Nương nương đang tại hôn mê, há lại cho người không liên can tự tiện xông vào?"

"Nương nương đã phân phó, nếu thật có việc gấp, có thể lập tức bẩm báo."

"Bỏn tọa vẫn thế nào biết rõ người muốn bẩm báo chuyện tình, có hay không thật sự là việc gấp?"

"Bệ hạ chưa nương nương cho phép, tự tiện sự chấp thuận từ bên ngoài đến nam nhân nhập hành cung, hồng rồi nương nương lập nhiều quy củ. Điều này chẳng lẽ còn không phải việc gấp?"

"Chính như người vừa rồi chỗ nói. Cái kia người xâm nhập thực lực cường hãn, nói không chừng, bệ hạ chỉ là lá mặt lá trái?"

"Người đã cũng biết thực lực đối phương cường hãn, vậy canh hãn là báo cáo nương nương!"

"Lời ấy sai rồi." Nữ kia tế ti hơi ngẩng đầu lên. Nói: "Bôn tọa ngược lại cảm thấy, đã bệ hạ không có hạ lệnh bẩm báo nương nương, đã nói lên bệ hạ cảm thấy không cần phải bẩm báo nương nương. Đã bệ hạ đều cảm thấy tự chúng ta có thể giải quyết, cần gì phải làm phiền nương nương, đã quấy rầy nương nương hôn mê?"

"Người!"

"Không được nam tử tiến vào nữ nhi của ta quốc lãnh thổ một nước, là nương nương lập nhiều quy củ. Nữ nhi của ta quốc thần dân thời đại dùng phụng dưỡng nương nương vi thiên chức. Đây cũng là nương nương định ra quy củ. Nếu là bởi vì loại này mình có thể giải quyết chi ma đậu xanh việc nhỏ tự đã quấy rầy nương nương hôn mê, đây chẳng phải là trái lại, biến thành nương nương phụng dưỡng chúng ta sao?"

Nghe vậy, cái kia hồng bào nữ tướng giận tím mặt, quát: "Nếu như nương nương bởi vì Nữ Nhi quốc bên ngoài tình cũ mà hồng rồi Nữ Nhi quốc quy củ, cái này vẫn thế nào nói?"

Nhìn chăm chú đã là giận không kèm được nữ tướng, nữ tế ti chậm rãi nói ra: "Bệ hạ, là nương nương khâm điếm nữ vương. Đã nương nương làm ra quyết định này, đã nói lên nương nương tin được bệ hạ. Người là nghĩ nghĩ vấn nương nương quyết định sao?"

Rốt cuộc là văn thần đối võ tướng.

Trong lúc nhất thời, cái kia hồng bào nữ tướng lại bị đánh đến há to miệng, nói không ra lời, lui về sau một bước.

Cái kia sau lưng hai vị đồng liêu liền tranh thủ hãn một bả nâng ở.

"Làm sao bây giờ? Bọn họ không nhận thừa tướng đại nhân thủ lệnh."

"Nếu không chúng ta hay là trước trở về, cùng thừa tướng đại nhân đi thêm thương thảo a."

"Không được, không có thời gian. Bọn họ khẳng định cũng đã thông tri bộ hạ, như chúng ta cứ như vậy trở về, sợ là rất cuộc tới không được." Hơi dừng một chút, cái kia hồng bào nữ tướng thấp giọng hỏi: "Có dám cùng ta cùng nhau xông lẫm?"

Nói đi, hồng bào nữ tướng mở to hai mắt nhìn hướng về của mình hai vị đồng liêu nhìn quá khứ.

Một hồi lâu, hai người kia mới do dự mà nhẹ gật đầu.

Cơ hồ là đồng thời, ba người tay cầm đến trên chuôi kiếm, cái kia đối diện một đám nữ binh ngay tiếp theo nữ tể ti lập tức đều lấp bấp kinh hãi.

Cái này lẫm ở vào Nữ Nhi quốc giải đất trung tâm, ở vào Nữ Nhi quốc tầng tầng phòng ngự quyền tối ở giữa. Ngày bình thường, đều là Nữ Nhi quốc thần dân trong nội tâm nhất thần thánh tồn tại. Nếu như địch nhân có thể tới đến nơi đây mà nói, như vậy cơ hồ có thể khẳng định, tất cả phòng tuyến đều đã bị đột phá, Nữ Nhi quốc cũng đã không binh tướng có thể dùng. Cũng đang bởi vậy, lẫm trước thủ vệ, bất quá là tượng trưng, : Nhiều thời điểm nhưng thật ra là làm một loại đội danh dự tác dụng. Thật muốn đánh đứng lên, nơi đó là cái này ba cái nữ tướng đối thủ?

"Các người muốn làm gì?" Nữ tể ti kinh hô đi ra.

Cái kia ba cái nữ tướng không nói một lời, lấy tay nắm chuôi kiếm từng bước một tiến về phía trước, làm cho chúng nữ binh từng bước lui về phía sau.

"Dừng tay! Các người muốn tạo phản sao?"

Đang lúc này, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, một thân ảnh giống như một cái kính lồi từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt nện ở hai phe chính giữa.

Tất cả mọi người giật mình.

Bụi mù tán đi, mọi người thấy đến Vân Hương mặc một thân màu da cam sắc váy dài vũng vàng địa đứng ở ở giữa, cái kia trường tiên giống như một cái độc xà đồng dạng vòng tại tay trái của nàng trên, tại bành trướng linh lực phía dưới hơi rung động.

Một đôi tròng lớn mắt hạnh bên trong, lộ ra nồng đậm địch ý.

Nếu nói là đứng ở hầu tử bên người, Vân Hương biểu hiện ra là một cái triệt triệt đề đề tiểu nữ nhân tư thái, như vậy hiện tại, nàng thì là một vị triệt triệt đề đề nữ vương.

"Tham kiến bệ hạ!" Tể ti cùng với những cái này nữ binh đều quỳ xuống. Ba cái nữ tướng nhưng như cũ vẫn không nhúc nhích địa đứng, nhìn qua Vân Hương, cái kia trên mặt vẻ hoảng sợ càng không tán đi. Năm chuôi kiếm tay hơi nắm chặt.

"Lập tức theo ta trở về, nếu không, có các người ném mùi đau khổ."

Nói đi, Vân Hương trong tay chiến tiên hát lên, một tiếng vang thật lớn, giống như một đạo bay nhanh tia chớp vậy, trực tiếp ở bên cạnh cứng rắn phiến đá trên cạo ra một đạo thật sâu dấu vết, nhắc lên trận trận bụi mù.

Cả mặt đất đều hơi run lên một cái.

Giờ này khắc này, mà ngay cả kiên định đứng ở nữ vương một phương tế ti đều có chút tròn tròn mắt.

Lịch đại Nữ Nhi quốc quốc vương, dùng phụng dưỡng Nữ Oa nương nương vi bản chức. Nơi này là Nữ Oa miếu, thân là Nữ Oa nương nương khâm định Nữ Nhi quốc quốc vương Vân Hương, chuẩn bị phải ở chỗ này động thủ sao?

Loại sự tình này, Nữ Nhi quốc thành lập bắt đầu mấy ngàn năm qua, còn chưa bao giờ phát sinh qua.

Có lý do gì có thể làm cho đường đường Nữ Nhi quốc quốc vương tại nơi này cùng mấy người thuộc hạ động thủ?

Tự biết thực lực không đủ, đến lúc này, cái kia ba cái nữ tướng mới bắt đầu nhìn Vân Hương sau lưng đóng chặt cửa đá liếc, hai đầu gối quỳ xuống.

"Mặt tướng tuân mệnh!"

Thấy các nàng cũng đã khuất phục, Vân Hương lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Tốt lắm, trở về đi. Cùng bản vương trở về, chuyện này có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua."

Nói đi, Vân Hương đang muốn mở ra cước bộ. Đang lúc này, chỉ nghe một hồi nổ vang, cái kia sau lưng, cửa đá khổng lồ chậm rãi mở ra. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Thỉnh chú ý QQ công chúng số: jyb1985(con ba ba không phải quy 1985), sao sao, còn có cầu đặt ~ cầu toàn đỉnh ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 616: Bóng Đen

Cỗ nhạc trời lên, tay áo bay múa, đủ mọi màu sắc váy dài giống như con quay vẩy xoay tròn.

Theo thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, yến hội cũng đã dần dần chuẩn bị kết thúc. Nhưng mà, trong dự liệu * cũng không có đã đến. Theo nữ vương đột nhiên rời tiệc, cả trong đại điện đột nhiên bịt kín một tầng quý dị sắc thái, chỉ còn lại có ca múa cùng diễn tấu nhạc khí đang tiếp tục phí công địa bao phủ hết thảy.

Nữ vương như trước chưa về, mặc cho như thế nào gọi cũng không phản ứng, cái kia tiểu thị nữ đứng ở hầu tử đối diện cũng đã gấp đến độ xoay quanh. Chính là, cấp lại có thể như thế nào?

Nàng chỉ là nho nhỏ thị nữ thôi, tại thừa tướng không nguyện ý ra mặt chủ trì đại cục dưới tình huống, nàng cái gì cũng làm không được. Mặc dù là đơn giản nhất đối hầu tử mời rượu, cũng là một loại cực kỳ thất lễ cử động.

Mất đi nữ vương cái này người tâm phúc, cả yến hội dần dần địa đều có điểm biến vị. Đêm đã khuya, rơi vào đường cùng, tiểu thị nữ chỉ phải qua loa tuyên bố xong việc.

Trước khi đi, hầu tử ý vị thâm trường nhìn cái kia trấn định tự nhiên, đang cùng chúng thần đàm tiếu tiếng gió lục y thừa tướng liếc.

"Làm sao vậy?" Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì." Hầu tử lắc đầu nói: "Chỉ là cảm thấy có điểm không đúng lắm."

"Nói như thế nào?"

"Nữ vương đột nhiên rời tiệc, đến nay chưa về... Nếu nói là có tâm chậm trễ mà nói, nàng cần gì phải phí lớn như vậy công phu mời chúng ta? Tất nhiên là có chuyện rất trọng yếu mới là. Chính là, cái dạng gì chuyện tình, là nữ vương phải tự mình đi, mà thừa tướng lại có thể không quản, thậm chí mảy may không được tâm?"

"Cái này... Lại nói tiếp thật là có điểm không thích hợp a. Muốn làm chút gì đó sao?"

Hầu tử có chút ngoài ý muốn chỉ lên trời bông nhìn quá khứ.

"Nàng là người bộ hạ cũ. Cũng không phải của ta. Chuyện nơi đây, tự nhiên là nên người quyết định."

Nói đi, Thiên Bồng yên lặng theo sát trên phía trước Huyền Trang cước bộ. Lưu lại hầu tử nhú mày đứng ở tại chỗ.

"Muốn... Duy trì chút gì đó sao?" Hầu tử quay đầu hướng đại diện phương hướng nhìn quá khứ, hồi lâu, lại lắc đầu thì thào lầm bầm: "Tính, người ta thịnh tình khoản đãi, không chào hỏi lộn xộn tay tóm lại phải không quá tốt."

Nói, hầu tử cũng hướng phía Huyền Trang phương hướng theo quá khứ.

Trong màn đêm hành cung, ngoại trừ chuông ngựa còn có chút bạo động bên ngoài. Hoàn toàn yên tĩnh.

...

Lúc này, Nữ Oa miếu. Chủ thể bảo tháp cái kia đắm chìm tại hắc ám cùng giữa lục quang địa cung lí, Vân Hương chính cô linh linh địa quỳ.

Cái này địa cung chôn sâu ở lòng đất trăm trượng đã ngoài chiều sâu, bốn phía đen kịt nham bích ướt sũng, cảm giác kia. Thật giống như thân ở một cái trong rừng mưa trong nham động vậy, làm cho người ta cực không thoải mái.

Tại Vân Hương chính phía trước trên mặt tường, có một cái cự đại phi thủy mặt kính, lộ ra u lục quang, đem hết thủy tất cả đều chiếu thành âm trầm khủng bố nhan sắc.

Đây là cả địa cung duy nhất ánh sáng nơi phát ra.

Nhìn kỹ phía dưới, có thể mơ hồ trông thấy phi thủy trong đó tựa hồ có nào đó chất lỏng tại lưu động, ngẫu nhiên thậm chí có thể chứng kiến trận trận không ngờ mây mù bay lên, như là bọt khí.

Cứ như vậy lẳng lặng địa ngậy người một hồi lâu. Hồi lâu, một cái cự đại. Dài mảnh trạng bóng dáng đột nhiên theo cái kia mặt kính trên tìm quá khứ.

Vân Hương cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên đến, đối phương lại đã sớm không biết tung tích.

Rất hiển nhiên. Vân Hương chỗ đối mặt phi thủy mặt kính, cũng không phải tất cả của nó bộ. Thậm chí phải nói, nàng xem đến bất quá là nào đó quái vật khổng lồ nhỏ bé không đáng kể một góc thôi.

Nó trên thực tế hẳn là một khối chôn dấu ở sâu dưới lòng đất cự đại rỗng phi thủy, dày đặc phi thủy bích sau, là một cái giống như nó trên đỉnh "Mẫu thân hồ" thật lớn nước đoàn. Có nào đó cự đại sinh mạng thể sinh hoạt tại trong chỗ này.

"Sự tình, bản cung đã đại khái rõ ràng." Một thanh âm tại Vân Hương trong đầu vang lên.

Thanh âm kia nghe đi lên là giọng nữ. Tựa như tiếng trời, rồi lại giống như từ xa phương truyền đến vậy mang theo trận trận hồi âm. Đồng thời, còn có một tia không dễ dàng phát giác kim loại cảm giác, băng lạnh như băng lãnh, lộ ra uy nghiêm.

Vân Hương nhin không được lấy tay nắm chặt mép váy. Từng giọt mồ hôi theo trơn bóng trên trán chảy xuống, tại đây u ám lục quang phía dưới phá lệ địa thấy được.

"Thân là Nữ Nhi quốc quốc vương, ngươi, có cái gì nghĩ giải thích sao?"

Vân Hương hơi há miệng, nửa ngày, lại chỉ có thể đóng chặt hai mắt, chậm rãi lắc đầu.

"Cái kia, ngươi có cái gì muốn nói sao?"

Vân Hương vội vàng ngẩng đầu lên nói: "Đại thánh gia... Đại thánh gia được công nhận yêu tộc chi vương, con gái chúng ta quốc hãn là đối với hãn có mang thiện ý, sao có thể đưa hãn cho rằng bình thường ngộ nhập giả vậy? Dù sao... Dù sao nương nương, ngài cũng là yêu a."

" 'Yêu' ?'Yêu' là cái gì? Cái gì là 'Yêu' ?" Thanh âm kia lạnh lùng địa hỏi ngược lại.

Trong lúc nhất thời, Vân Hương càng phát ra khẩn trương, nàng bỗng nhiên nháy mắt con ngươi.

" 'Yêu', là ngoại trừ nhân loại bên ngoài, tất cả lĩnh ngộ biến hóa thuật, tu thành hình người người tu tiên, 'Gọi chung' ." Thanh âm kia ý vị thâm trường nói: "Xung hô thể này, là đã chọn nhân loại làm tam giới sứ đồ, Đại

hành thiên mệnh sau, mới xuất hiện. Trên thực tế, bản cung, cũng là cái này 'Gọi chung' sáng lập giả một trong. Người nói đúng, theo đạo lý, bản cung cũng là yêu. Lão quân, nguyên thủy, thông thiên, trấn nguyên, bồ đề... Cái này lúc trước cùng nhau sáng lập cái này 'Gọi chung', ai cũng không phải yêu?"

Vân Hương trầm mặc không nói, chỉ là ngơ ngác địa nhìn qua cái kia phỉ thúy bích.

"Cho tới bây giờ sẽ không có yêu tộc, trước kia không có, từ nay về sau cũng sẽ không có.'Yêu', bất quá là chúng ta dùng để phân chia nhân loại cùng với khác tất cả vật loại xung hô thôi, ngoại trừ xuất thân nhân tộc người tu tiên bên ngoài, hết thấy gọi chung vì yêu. Nó, có thể chân chánh đại biểu cái gì sao?"

Vân Hương chậm rãi cúi đầu xuống, run nhè nhẹ trước.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, tại đây làm cho người hít thở không thông trong không khí, Vân Hương cái kia nắm chặt làn váy tay, hơi địa đều có chút bủn rủn vô lực —— cùng linh lực không quan hệ, cái này đơn thuần, là vì đến từ chính phía trước uy áp, hoặc là nói là, nội tâm sợ hãi.

Hồi lâu, thanh âm kia nói khẽ: "Nói nói người mở tiệc chiêu đãi bọn họ chính thức lý do a. Bản cung, không muốn nghe lấy cứ."

Thật sâu hít và một hơi, Vân Hương chậm rãi nói ra: "Đại thánh gia... Đại thánh gia đối Vân Hương có ân, hẳn đối cả yêu tộc đều có ân. Nương nương không nhận có thể yêu tộc, nhưng Vân Hương cũng là yêu, cho nên..."

"Chỉ là lý do này?"

Vân Hương nhếch môi. Chậm rãi nhắm lại hai mắt, cái kia trong thần sắc bất đắc dĩ càng phát ra rõ ràng.

Phi thúy trên vách đá, bóng đen kia lại một lần xuất hiện. Lúc này đây. Nàng cũng không có như giống như trên một lần đồng dạng trong nháy mắt xẹt qua, mà là lơ lửng thân thể, cách dày đặc phi thúy bích nhìn chăm chú Vân Hương.

Vân Hương chậm rãi cúi đầu.

"Nếu như chỉ là lý do này, vì cái gì không thừa dịp bản cung còn không có thức tỉnh trước làm cho bọn hấn tranh thủ thời gian rời đi? Như vậy, dù cho trong nước có dị nghị, sợ cũng không kịp ngăn cản a."

Vân Hương không có trả lời, chỉ là lẳng lặng nghe. Không cách nào cãi lại.

Cái kia nắm chặt làn váy tay, từng điềm từng điềm địa dùng sức.

Lục quang hạ. Hai vai hơi rung động, từng giọt nước mắt theo gò má xẹt qua, đánh rớt trước người ướt sũng địa gạch trên.

"Bản cung đã sớm chán ghét thế gian phân tranh. Nơi này, hấn là một mảnh thế ngoại đào nguyên. So với địa phương nào, đều muốn tới canh an nhàn, càng ấm áp. Cho dù là yêu cùng người, cũng có thể tại nơi này cùng tồn tại. Đương nhiên, nam nhân, phải không phải cần. Giống đực sinh vật luôn hứng thú với tranh đoạt các loại tài nguyên, bọn họ chỉ biết không ngừng mà vì điều tự mục đích chế tạo các loại hỗn loạn, phá hư thế giới này tường hòa. Điềm này, người chỉ cần nhìn xem cái kia thế giới bên ngoài. Sẽ hiểu rõ. Không chỉ là không thể nhường bọn họ tồn tại, một khi xâm nhập, càng hấn là ban triệt để tiêu diệt. Chỉ có như vậy. Mới có thể bảo thủ ở Nữ Nhi quốc bí mật, tránh cho Nữ Nhi quốc đã bị đến từ ngoại giới quấy rầy."

Vân Hương dùng một loại gần như cầu khẩn giọng điệu thấp giọng nói: "Đại thánh gia... Đại thánh gia sẽ không nói ra đi, hẳn nhất định sẽ không đối ngoại người lộ ra Nữ Nhi quốc bí mật."

"Phải không? Hẳn sẽ không, cái kia cùng hẳn cùng một chỗ những người khác đâu?"

Vân Hương trầm mặc.

"Này lệ một mở, sau này, Nữ Nhi quốc luật pháp lại nên như thế nào áp dụng? Tư chất của người không được tốt lắm. Thậm chí so sánh dưới, còn có chút kém. Ngoại trừ tu hành công pháp xuất từ danh môn bên ngoài. Cơ hồ pháp thiện khả trân. Lúc trước sở dĩ tuyển người kế nhiệm Nữ Nhi quốc quốc vương, cũng là bởi vì người là từ bên ngoài tới. Người biết bên ngoài thế giới xấu xí, sẽ không đi lưu luyến, cũng sẽ không đi hiếu kỳ. Do người tới chấp chương Nữ Nhi quốc, xa so với cái này trong nước những người khác, càng có thể làm cho bản cung yên tâm." Hơi dừng một chút, bóng đen kia nói tiếp: "Nhưng bây giờ người làm, bởi vì ngoại bộ liên lụy, lại vi phạm Nữ Nhi quốc mấy ngàn năm quy củ... Có hay không cũng đã phụ bản cung đối với người kỳ vọng rồi?"

Vân Hương chậm rãi cúi xuống thân đi, dập đầu.

"Vân Hương, có tội."

Cái kia phi thúy bích đối diện thanh âm đình chỉ, đối phương chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn nàng.

Ngắn ngủi trầm mặc sau, Vân Hương cúi trước thân thể, cao giọng khóc hô: "Thỉnh nương nương trách phạt!"

Thanh âm kia trên mặt đất trong nội cung chậm rãi quanh quẩn, lại xuyên thấu qua phi thúy bích, lướt hướng về phía phương xa.

Phi thúy trung bóng dáng như trước vẫn không nhúc nhích địa, chỉ là lẳng lẳng nhìn chăm chú nàng.

"Vân Hương có tội, thỉnh nương nương trách phạt!"

Hồi lâu, cái kia bóng dáng cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu lên đến, nhẹ giọng thở dài: "Ngươi, là nữ vương..."

Vân Hương duy trì lấy dập đầu tư thế, từng tiếng nghẹn ngào sâu kín địa truyền ra, đã trở thành cái này u ám trong địa cung duy nhất tiếng vang.

"Ngươi, là nữ vương. Nữ vương, là Nữ Nhi quốc trực tiếp người thống trị, ngàn vạn nữ tử phụ thuộc đối tượng. Ngươi hẳn là, so với nam nhân càng thêm dũng cảm. Nếu như ngay cả ngươi đều ở khóc, như vậy, ngươi muốn cho ngươi thân tử, làm sao bây giờ?"

Vân Hương không có trả lời, bởi vì này câu, nàng không có biện pháp trả lời.

Hồi lâu, cái kia bóng dáng mới nói tiếp: "Nữ Nhi quốc, là thế ngoại đào nguyên, không phải tầng mười tám địa ngục. Không có ai muốn trách phạt ngươi, chỉ cần ngươi một ngày còn là nữ vương, liền không có người trách phạt ngươi. Đương nhiên, mỗi người đều phải vì chính mình phạm phải sai lầm phụ trách. Ngươi phải trở lại hành cung đi, chính miệng nuốt xuống chính ngươi gieo xuống hạt giống, dài ra quả. Hướng tất cả mọi người chứng minh, ngươi như trước thích hợp ngồi ở trên vương vị. Nếu không, sẽ có người thay ngươi thu thập ngươi cục diện rồi rắm. Đến lúc đó, ngươi nên đi nơi nào, tựa khó nói..."

Nói, cái kia bóng dáng ngẩng đầu lên, loạn choạng thân thể từng điem từng điem về phía thượng du đi.

Đây là một nửa người xà nhân. Nửa người trên cùng nhân loại tương tự, cái kia nửa người dưới, lại là thật dài đuôi rắn. Một cái cựa xà tại phi thúy bích trung bình lay động tràng cảnh, nhiều ít có chút làm cho người ta sờn tóc gáy.

Rất nhanh, nàng triệt để biến mất tại phi thúy mặt kính trên.

Một thanh âm tại Vân Hương trong đầu chậm rãi vang lên: "Nhớ kỹ, không phải đuổi đi, cũng không phải đuổi xa, mà là dựa theo Nữ Nhi quốc trước sau như một quy củ, nên làm cái gì bây giờ, tự làm sao bây giờ. Về phần người dùng phương pháp gì đi đạt thành, bản cung không nghĩ hỏi đến." (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu đặt, cầu đặt, cầu đặt ~ chuyện trọng yếu nói ba khắp ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 617: Độc

Đương Vân Hương theo địa cung trung đi tới thời điểm, cũng đã toàn thân ướt sũng, phân không rõ đến tột cùng là mồ hôi lạnh, còn là cái kia trong địa cung hơi nước.

Nhìn qua theo ngoài cửa đầu nhập hỏa quang, hốt hoảng, có chút luống cuống thân.

Cái kia đứng ở ngoài cửa ba cái tướng lãnh cung kính địa khom mình hành lễ, mặt không biểu tình.

"Bệ hạ, hiện tại trở về đi không? Bọn họ còn đang hành cung lí, thừa dịp lúc ban đêm, chúng ta có thể hảo hảo chuẩn bị một chút."

"Trở về. . ." Vân Hương hô hấp tại run nhẹ trước, lông mi thật dài hơi vỗ, cường khởi động tiểu dung hướng phía cái kia hồng bào nữ tướng nhìn quá khứ.

Rất rõ ràng, cái này địa cung bên ngoài người, ít nhất trước mắt cái này ba cái nữ tướng, đều đã kinh biết rõ Nữ Oa nương nương mệnh lệnh nội dung.

Hơi dừng một chút, Vân Hương nói khẽ: "Chuẩn bị cái gì? Có thể đem đại thánh gia an an ổn ổn địa tiễn đưa, cũng đã là kết quả tốt nhất. Nương nương cũng không rõ ràng lắm đại thánh gia thực lực. . . Một khi động thủ, chúng ta cũng không phải đại thánh gia đối thủ, đến lúc đó. . ."

"Chưa hẳn." Nữ kia đem theo trong tay áo lấy ra một cái khéo léo bạch sắc cái chai, hiện lên đến Vân Hương trước mặt.

Vân Hương nhìn xem cái kia cái chai, có chút bối rối địa bật cười: "Từ lúc hơn sáu trăm năm trước, đại thánh gia chính là thiên đạo tu vi, làm sao có thể dùng chính là độc dược. . ."

"Bệ hạ." Nữ kia đem lạnh giọng cắt đứt Vân Hương mà nói, nói: "Cái này đan dược, là nương nương cho."

Vân Hương hoảng sợ mà hướng trước một bên tề ti nhìn quá khứ.

Chỉ thấy cái kia tề ti khẽ gật đầu.

Giờ khắc này, Vân Hương trong óc "Ông" một tiếng, trống rỗng.

. . .

Hành cung trung.

Mái cong trên. Hầu tử cùng Thiên Bồng sóng vai ngồi, ngẩng đầu trắng rằm.

Những người khác đã sớm nằm ngủ, dựa theo nguyên bản kế hoạch hẳn là làm cho hầu tử gác đêm. Bất quá không biết như thế nào, Thiên Bồng cũng kiên trì muốn gác đêm, kết quả là. Trên mái hiên tự biến thành hai người.

Bất quá, hai người cũng tốt, tuy nói dùng tu vi của bọn hắn thủ cá đêm khẳng định không đến mức ngủ gà ngủ gật, nhưng dù sao vẫn là rất nhàm chán. Có người có thể nói chuyện phiếm, cuối cùng không phải chuyện xấu.

Một mảnh đen kịt yên tĩnh hành cung trung, một cái thị nữ dẫn theo đèn lồng từ đằng xa hành lang gấp khúc trên đi qua. Thiên Bồng lẳng lẳng mà

nhìn xem, nói khẽ: "Bên kia chỗ tối có năm cái thủ vệ. Lầu các trên còn ẩn dấu hai cái. Thành cung bên cạnh có mười hai cái. Mỗi một tòa trạm gác trên. Ngoại trừ bên ngoài hai người bên ngoài, còn có ít nhất mười người núp trong bóng tối."

Nói, Thiên Bồng cười nhạt một tiếng, lại chỉ vào một bên lầu các nói: "Trong lầu các có ba mươi mấy người, toàn bộ đều là luyện thân cảnh đã ngoài. Đã trẻ thế như vậy, cũng đều không ngủ được, không nói lời nào. Cái gì cũng không làm, chỉ là duy trì ở lại."

"Người muốn nói cái gì?" Hầu tử hỏi.

"Cái này hành cung lí, trạm gác ngầm nhiều như vậy, không biết là có điểm kỳ quái sao?"

"Có lẽ cái này hành cung lí xưa nay đã như vậy?" Hầu tử thật sâu hít và một hơi nói: "Đường đường Nữ Nhi quốc quốc vương, một quốc gia đứng đầu, trong nội cung có mấy trăm người trực đêm thay phiên, có cái gì thật ly kỳ?"

"Nữ Nhi quốc không phải so với bình thường quốc gia, hơn nữa, nếu như là đơn thuần giá trị đêm thay phiên mà nói, bọn họ không phải hẳn là trú ở ngoại vi sao? Không chỉ là được an bài tại vòng trong. Còn vừa vặn tại chúng ta bên cạnh bỏ thêm trọng binh. Cái này, hẳn không phải là cá ngẫu nhiên a?"

Hầu tử "Sách" một tiếng, quay đầu lại nhìn Thiên Bồng liếc, sau đó lại là ôm đầu gối nhìn chăm chú phía trước vẫn không nhúc nhích địa ngồi.

"Người hoài nghi các nàng muốn chúng ta động thủ?"

"Không nhất định là động thủ, nhưng tối thiểu nhất, cũng không phải mặt ngoài nhìn qua như vậy hoan nghênh. Hơn nữa nữ kia vương hôm nay

không phải rời tiệt chưa về sao? Nói không chừng, cũng theo chúng ta có quan hệ."

Đối tại cái này thuyết pháp. Hầu tử không có trả lời, chỉ là thở dài khẩu khí.

Tổng thể mà nói, cho tới bây giờ hầu tử đối Vân Hương ấn tượng cũng không tệ lắm.

Lúc trước Tề Thiên Cung một cái nữ tỳ, biến thành một quốc gia quốc vương, còn có thể so với Thiên Bồng tu vi. Trong chỗ này, đến tột cùng là đã trải qua nhiều ít?

Bầu trời phải không hội vô duyên vô cớ rớt bánh nhân, lúc trước chính mình vì tu tiên, đi qua cách xa vạn dặm đường, không biết cần răng ném qua nhiều ít khổ. Thiên Bồng không biết đánh nhiều ít trường trận đánh ác liệt, cái này trong thiên hạ yêu quái đều bị hấn giết đến quá sợ hãi. . . Suốt ngàn năm, dựa vào cái này chính giữa đạt được các loại tài nguyên, hấn cũng mới đem tư chất của mình nâng lên đi.

Một cái nữ tỳ phải đi cho tới hôm nay nên kinh nghiệm nhiều ít, hầu tử không biết, nhưng có thể khẳng định là, sẽ không đơn giản như vậy.

Vật hợp theo loài người dùng bày phân, tổng thể mà nói, hầu tử đối Vân Hương là thưởng thức. Đương nhiên, cũng chưa đến có thể bắt người cách đi làm cho người ta đánh cược, tin tưởng không nghi ngờ tình trạng. Bất quá, thực lực sai biệt lớn như vậy, đối phương thật sự khả năng tùy tiện đối với chính mình động thủ sao?

Hầu tử không quá tin tưởng.

Đương nhiên, cái này cũng không có thể làm buông lỏng cảnh giác lý do. Cái này đêm, hay là muốn giá trị.

"Đúng rồi, người không phải hét lớn muốn cho Huyền Trang pháp sư đi phổ độ những kia bị lấy ra hiến tế nam anh sao?"

"Vấn đề này a. . ." Hầu tử quay đầu lại xuyên thấu qua nửa mở cửa sổ hướng phía trong phòng nhìn thoáng qua, ung dung nói: "Chính hẳn đều còn giống như không có trì hoãn tới, ta nguyên bản thì nghĩ vừa vặn có một cơ hội, ép lên một bức. Bất quá, ăn thịt người miệng khoảng, vừa bị người mở tiệc chiêu đãi qua tụt nháo sự, tổng không tốt lắm đâu. Hay là thôi đi."

...

Đêm dài cứ như vậy chậm rãi quá khứ trôi qua, sáng sớm thời gian, Vân Hương mới mang theo cái kia ba vị nữ tướng hạ xuống đến hành cung trước.

Cái kia độ chậm đáng thương.

Đoạn đường này, cơ hồ có thể nói là bị cái kia ba vị nữ tướng áp tải. Mà ở cửa cung, lục y thừa tướng cũng đã sớm chờ đợi.

"Bệ hạ." Đơn giản địa hành lễ sau, lục y thừa tướng liền yên lặng địa nhìn qua Vân Hương.

Đối tại Nữ Oa miếu địa cung lí sinh hết thủy, các nàng đại khái đều đã kinh nhất thanh nhị sở đi.

Vân Hương nhìn cũng chưa từng nhìn nàng liếc, vẻ mặt lạnh lùng. Cứ như vậy đứng một hồi lâu, mới mở ra cước bộ chậm rãi hướng trong hành cung đi đến. Đoàn người đều chăm chú theo sát.

Lạnh buốt gió cuốn sạch mà qua, ngày cũng đã hơi mờ mờ mà lộ ra, cả hành cung lại còn trầm tại trong bóng ma.

Đoàn người hành tẩu tại quanh quẽ cung trên đường, lại im ắng, liền nửa điềm tiếng vang đều không có.

Mỗi đi một bước, Vân Hương cảm giác cái kia sau lưng một đôi con mắt đều ở gắt gao nhìn mình chăm chăm. Chỉ cần mình có cái hành động thiếu suy nghĩ, các nàng tùy thời đều có thể hội một loạt cùng lên.

Các nàng có thể nắm bắt chính mình sao?

Không nhất định.

Mình là Thái Ất kim tiên đỉnh phong. Mà các nàng. Nhiều nhất cũng bắt quá là kim tiên, liền Thái Ất tán tiên đô một cái không có. Tu vi như vậy, đừng nói mười cái tám cái, chính là đến năm mươi, cũng không nhất định có thể chế phục chính mình.

Lúc trước Nữ Oa nương nương ban cho chính mình cái này một thân pháp lực. Vì cái gì không phải là tại nàng dài dòng buồn chán hôn mê giữa kỳ vô luận Nữ Nhi quốc nội sinh cái gì biến cố, Vân Hương cũng có thể bằng vào sức một mình trấn áp xuống sao? Cũng đang bởi vậy, nàng tài năng bảo trì chính mình tại Nữ Nhi quốc mấy vạn thần dân trước mặt cường đại uy tín.

Bất quá, cái này uy tín là nương nương cho, nếu như muốn thay đổi ứng đối nương nương mệnh lệnh, vậy môn cũng không có.

Cái này Nữ Nhi quốc, nói cho cùng. Là Nữ Oa nương nương. Nàng cái này cái gọi là nữ vương. Mặc dù nhìn như đối tại Nữ Nhi quốc thần dân mà nói có sức mạnh không thể địch nổi, kỳ thật cũng bắt quá là bài trí thôi. Ngày bình thường nghĩ làm như thế nào cũng có thể, chỉ khi nào nương nương tự mình nhúng tay. . .

Nói đến buồn cười, nguyên bản chính mình hẳn là trực tiếp vâng mệnh tại nương nương, quản chế cả Nữ Nhi quốc. Kết quả hiện tại, trong nháy mắt, lại trái lại. Là các nàng đến quản chế chính mình.

Nhếch môi, Vân Hương bất đắc dĩ địa cười khổ.

Cái kia sau lưng, lục y thừa tướng bung lầy theo Nữ Oa miếu mang về tới bạch sắc cái chai, một tác cũng không rời theo sát.

Thật sự muốn hạ độc sao?

Nương nương biết rõ đại thánh gia đã từng là thiên đạo tu vi sao?

Nếu như không biết nhưng dễ làm, dù sao không có hiệu quả, hạ liền hạ, hẳn là cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì mới là.

Nếu như biết rõ. . . Biết rõ đại thánh gia đã từng là thiên đạo tu vi, trả lại cho xuất đan dược, lệnh cưỡng chế dưới mình độc. Như vậy, cái này đan dược khẳng định là đối với thiên đạo tu vi cũng có hiệu. Một khi trúng độc mà nói. . .

Một bên là đại thánh gia. Đối với chính mình có ân, cũng là chính mình cho tới nay sùng bái đối tượng. Bên kia là Nữ Oa nương nương, đồng dạng đối với chính mình có ân, một tay đến đỡ chính mình lên vương vị, tùy thời có thể cho chính mình thân chỗ khác biệt.

Cái này một lọ đan dược, đến tột cùng hẳn là như thế nào lựa chọn?

Trong lúc nhất thời, Vân Hương tâm loạn như ma.

Đại môn chậm rãi mở ra. Vân Hương chứng kiến của mình thiếp thân thị nữ cùng nhất bang thân của nàng văn võ đại thần đứng chung một chỗ.

Nhìn thấy Vân Hương thời điểm, các nàng từng người đều là trầm mặc không nói, khom mình hành lễ.

"Bệ hạ. . ."

Vân Hương nhẹ nhàng khoát tay áo, cái kia tiêu thị nữ chỉ phải đem đến bên miệng mà nói lại nuốt trở vào.

"Các người lui xuống trước đi a, sớm một chút nghỉ ngơi."

Trong phòng chúng thần đưa mắt nhìn nhau. Một hồi lâu, mới nguyên một đám khom người chấp tay.

"Dạ!"

Theo cái kia thân nữ vương một bên chúng thần rời khỏi ngoài cửa, còn có theo thừa tướng cùng một chỗ đến bên ngoài cửa cung chờ đợi mấy vị khác đại thần cùng với theo Nữ Oa miếu trở về ba vị nữ tướng. Bất quá, thân nữ vương chúng thần là thật rời đi, mà cái kia ba vị nữ tướng, lại là nhanh chóng lãnh binh đem Vân Hương nơi bao bọc vây quanh.

Cửa phòng đóng chặt, rộng rãi trong phòng, chỉ còn lại có Vân Hương, thừa tướng, cùng với cái kia Vân Hương thiếp thân thị nữ ba người.

Vân Hương thản nhiên nhìn thừa tướng liếc, nói: "Người không quay về nghỉ ngơi sao? Ngày cũng đã sắp sáng, tỵ tính muốn hạ độc, cũng chỉ có thể đợi cho bọn họ dùng cơm thời điểm, không thể nào là hiện tại."

"Xác thực chỉ có thể đợi đến bọn họ dùng cơm thời điểm, bất quá, bệ hạ." Cái kia thừa tướng mặt không biểu tình mà nói ra: "Chúng ta chuẩn bị, lại hẳn là sớm cho kịp bắt đầu. Yêu cầu thực lực cường hoành, việc này chuyện cực quan trọng, thân là thần tử, lúc này nơi đó còn dám nghỉ ngơi chứ?"

"Đúng. . . Người nói đúng. Thừa tướng quả nhiên là, rường cột nước nhà." Vân Hương nhàn nhạt cười cười, ngược lại đối một bên thiếp thân thị nữ nói: "Người cũng khổ cực, đi nghỉ trước đi."

Cái kia thị nữ ngửa đầu nhìn nhìn Vân Hương, lại nghiêng mặt đi nhìn nhìn mặt không biểu tình thừa tướng, yên lặng hành lễ, thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Tại nàng lâm khép lại môn thời điểm, thừa tướng còn ý vị thâm trường nhìn nàng liếc.

"Những cái này người từ ngoài đến bất quá là nhất thời, thần khuyển bề hạ, còn là dùng quốc sự làm trọng hảo."

"Như thế nào, thừa tướng cho rằng bản vương hiện tại không có dùng quốc sự làm trọng sao?"

"Không dám. Thần, chỉ là thiên ý địa nhắc nhở thôi."

Xoay người, Vân Hương từng bước một hướng phía buồng trong đi đến, trên trán từng giọt mồ hôi lạnh rơi rụng.

Cái kia giầu ở trong tay áo tay, chăm chú địa nắm cái kia phiến dùng để cùng mình thị nữ liên lạc ngọc giản.

...

Lúc này, cũng đã ly khai Vân Hương chỗ ở thị nữ chính tận lực thả chậm cước bộ, cúi đầu, dọc theo trong nội cung lối đi nhỏ chậm rãi hướng phía hầu tử đoàn người ngủ lại lều các đi đến.

Cái kia giầu ở trong tay áo tay, đồng dạng chăm chú địa nắm dùng để cùng Vân Hương liên lạc ngọc giản. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Sao sao, mọi người nhất định dùng vì hôm nay không có canh a?
Chính là môn sai rồi, hôm nay là có canh tích. Bất quá ngày mai thật muốn
xin nghỉ, phải đi tham gia một cái hoạt động ~ cảm tạ duy trì ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 618: Vân Hương Biện Pháp

Đương luồng thứ nhất dương quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu sáng cả hành cung thời điểm, hầu tử tại trên mái hiên miễn cưỡng địa đứng lên, duỗi lưng một cái.

Đang lúc này, hấn xa xa địa chứng kiến Vân Hương cái kia thị nữ tỵ đứng ở trăm trượng có hơn lâu các trên nhìn chăm chú chính mình.

Hấn lập tức hơi sững sờ.

Ngẩn ngui ánh mắt giao hội sau, cái kia thị nữ vội vã địa đi xuống lầu các.

"Làm sao vậy?" Thiên Bồng hỏi.

"Không có gì, ta đi một chút sẽ trở lại, người đừng lộ ra." Nói, hầu tử ngồi xếp bằng tại chỗ ngồi xuống. Ngay sau đó, hấn lưu lại một hư ảnh, chân thân lặng lẽ hướng phía cái kia thị nữ chỗ phương hướng nhẹ nhàng quá khứ.

Cái kia canh giữ ở bốn phía trạm gác ngầm không có chút nào phát hiện trên mái hiên dị thường.

...

Mở cửa phòng, lục y thừa tướng theo ngoài cửa nữ tỳ trong tay nhận lấy chứa đựng các màu điểm tâm màu đỏ chén đĩa, xoay người từng bước một

đi đến bàn tròn bên cạnh thả xuống dưới.

"Bệ hạ, điểm tâm đều đã kinh đã làm xong, tùy thời có thể đưa qua."

"Ta biết rằng. . ." Vân Hương ngồi ngay ngắn ở giường trên, cái kia giấu ở trong tay áo tay nắm lấy khăn tay, nhìn lại vắn.

Cái kia môi son chăm chú địa nhếch.

Đã không có đường lui đi, chỉ có thể buông tay đánh cược một lần.

Bản chất trên, Vân Hương cũng không cho rằng làm cho hầu tử đoàn người tiến vào hành cung là lớn cỡ nào sai lầm, bởi vì bọn hắn cũng không lưu lại, càng sẽ không đối Nữ Nhi quốc cấu thành uy hiếp, nhiều nhất chỉ có thể coi là khách qua đường. Thân là Hoa Quả Sơn bộ hạ cũ, mình cũng bất quá là tận một tận tình địa chủ thôi.

Sở dĩ nhất định phải diệt trừ hầu tử, chỉ là bởi vì Nữ Oa nương nương kiêu kị.

Có thể Nữ Oa nương nương là ân nhân của mình. Hầu tử cảm giác không phải là ân nhân?

Vô luận cái kia độc dược có hay không đối thiên đạo tu giả hữu hiệu, hướng hầu tử hạ độc, đối Vân Hương mà nói đều là tuyệt đối không thể được.

Của nàng nhận thức quyết định nàng không có khả năng làm loại sự tình này.

Nếu như không phải muốn lựa chọn mà nói. Vân Hương thà rằng bởi vậy hoạch tội. Nhưng, sợ chỉ sợ. . . Dù cho Vân Hương nguyện ý đi gánh

chịu cái này chịu tội, cũng là vu sự vô bổ. Bởi vì Nữ Oa nương nương nói qua: "Sẽ có người thay người thu thập người cục diện rồi rắm. . ."

Đã nhiều năm như vậy, Vân Hương khắc sâu biết rõ những lời này hàm nghĩa. Thân là thượng cổ đại năng một trong, Nữ Oa nương nương là nói được là làm được.

Mặc dù nàng thật sự hung ác quyết tâm đi ngỗ nghịch Nữ Oa nương nương ý tứ, đại khái, cũng chỉ là nhấc lên một cái khác phiên phân tranh a. Kết quả là. Tương thị Nữ Oa cùng hầu tử trong lúc đó cứng đối cứng. Đây là Vân Hương bất kể như thế nào không nguyện ý nhìn qua.

Vi nay chi kế, có lẽ chỉ còn lại có bí quá hoá liều.

...

Hành cung bên kia. Góc tối không người lí, hầu tử co lại tay lẳng lẳng địa đứng, bao quát trước quỳ gối trước người thị nữ.

"Người nói, là các người bệ hạ cho người chuyển cáo của ta?"

"Đúng." Cái kia thị nữ dập đầu nói: "Bệ hạ khai báo. Một hồi, nàng sẽ đích thân đưa tiễn độc điếm tâm quá khứ cho đại thánh gia. Đến lúc đó đại thánh gia chỉ cần giả bộ ăn đi, sau đó giận tím mặt là được."

Hầu tử ý vị thâm trường địa nhìn cái kia thị nữ: "Giả bộ ăn đi?"

"Đúng." Cái kia thị nữ gật đầu nói: "Bệ hạ nói, dùng đại thánh gia tu vi, nhất định có thể giấu điếm được tất cả mọi người, giả ra cũng đã ăn điếm tâm bộ dạng. Đại thánh gia từng là thiên đạo tu vi, mặc dù độc đối đại thánh gia không có hiệu quả, cũng nên là hợp tình lý. Đến lúc đó, chỉ cần đại thánh gia giận tím mặt. Công bố phát hiện điếm tâm trong có độc, kể từ đó, tự nhiên không có người biết rõ đại thánh gia kỳ thật không có nuốt vào

điềm tâm. Việc này chuyện cực quan trọng. Kính xin đại thánh gia ngàn vạn phối hợp. Đại ân đại đức, Nữ Nhi quốc cao thấp vô cùng cảm kích."

Nhìn cái kia thị nữ, hầu tử mi đều chau thành bát tự.

Cái này xem như chuyện gì xảy ra? Báo trước muốn hạ độc, còn dạy mình tại sao ứng đối? Biến tướng đuổi người sao? Tại sao lại cảm giác không giống?

Thấy thế, cái kia thị nữ vội vàng theo trong tay áo lấy ra một mảnh ngọc giản hai tay dâng, nói: "Nô tỳ tuyệt không nửa câu hư ngôn. Đây là nô tỳ cùng bệ hạ liên lạc ngọc giản. Như đại thánh gia không tin, có thể trực tiếp cùng bệ hạ xác nhận. Bất quá. . . Bệ hạ hiện tại bên cạnh có người chăm chăm vào. Chỉ sợ đại thánh gia được hơi chút chờ thêm nhất đẳng."

"Còn có người chăm chăm vào?" Tiếp nhận ngọc giản, hầu tử cầm trong tay đối với dương quang tinh tế đánh giá vài lần: "Bệ hạ của các người còn bị người cưỡng ép rồi? Người nào muốn lão tử hạ độc?"

"Bệ hạ nói, đây là Nữ Nhi quốc gia sự, thứ cho nàng không thể nói rõ. Mặt khác, bệ hạ khẩn cầu đại thánh gia bất kể như thế nào, không cần phải suy giảm tới cái này Nữ Nhi quốc trung bọn tỳ muội."

Chăm chăm vào ngọc giản nhìn một hồi lâu, hầu tử bất đắc dĩ hừ lạnh một tiếng: "Đi a, ta đáp ứng nàng. Lật ra mặt, ta liền mang người đi."

"Nô tỳ thay bệ hạ tạ ơn đại thánh gia đại ân." Cái kia thị nữ lại là thật sâu cúi người hành lễ, nói: "Nô tỳ là phụng bệ hạ chi mệnh vụng trộm tới, nếu là rời đi quá lâu, sợ là sẽ bị phát giác, đến lúc đó. . ."

"Người trước trở về đi."

Cái kia thị nữ đứng dậy lại là thận trọng địa hành lễ, lúc này mới lui về phía sau hai bước, xoay người vội vàng rời đi.

Nắm cái kia ngọc giản, hầu tử lông mày chăm chú địa khóa.

"Nữ Nhi quốc gia sự. . . Binh biến rồi? Không đúng, binh biến nàng hẳn là hướng ta xin giúp đỡ mới đúng." Nghĩ nửa ngày, hầu tử chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Không hiểu nổi a."

Trong gió nhẹ, cái kia thân hình chậm rãi giảm đi, chỉ còn lại có một đạo ảo ảnh, lén lút dọc theo lúc đến lộ quay trở về.

. . .

Đương hầu tử trở lại tại chỗ, bám vào chính mình lưu lại hư ảnh trên mở to mắt thời điểm, trong phòng Huyền Trang bọn người đã sớm đi lên.

Quyên Liêm đang tại trước cửa bên giếng nước trên mức nước rửa mặt.

Theo mái cong trên nhảy xuống, bước vào trong đại sảnh thời điểm, hầu tử đứng lúc chứng kiến Huyền Trang ngồi ngay ngắn ở trong phòng bên bàn tròn trên say sưa có vị mà nhìn xem một quyển sách đỏ, cái kia khóe môi nhếch lên một tia khó được vui vẻ.

Hai cái tỳ nữ không biết khi nào thì cũng đã đi vào trong phòng này, đang tại thay đổi lư hương lí đàn hương. Nguyên bản trải qua cả đêm thiêu đốt, cũng đã dần dần nhạt đi mùi thơm lại là tràn ngập ra.

"Cái này sách gì?"

"Quyên Liêm đại tướng theo bên kia trong ngăn kéo tìm được thư, cái này. . . Hẳn là Nữ Nhi quốc chỉ có thư a."

"Nói cái gì?"

Khép lại quyển sách trên tay, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Một ít nữ tử xử sự đạo lý, góc độ thật là đặc biệt, quả nhiên là văn sở vị văn, thấy những điều chưa hề thấy. Lại là cho bản tặng một chút dẫn dắt."

"A?" Hầu tử cười hì hì cầm lấy trên mặt bàn trái cây gặm một ngụm. Nói: "Vậy là ngươi đón ngộ rồi?"

Cái này vừa nói, Huyền Trang trên mặt cười lúc này hơi thu thu, chậm rãi lắc đầu.

Cái này. Nên xem như trong dự liệu a. Nếu như xem một quyển sách có thể phổ độ, cái kia phổ độ còn đến phiên Huyền Trang tới sao?

Bất quá nói trở lại, nguyên bản nói cái kia hiển tế cái kia việc chuyện này, trông nom không quản hảo?

Hầu tử lặng lẽ hướng Huyền Trang liếc mắt nhìn. Chỉ thấy Huyền Trang nhìn chăm chú nằm ngang trước bàn sách vở, đều đã kinh nhập thần, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tính, còn là đừng quản a.

Cái kia nữ vương Vân Hương coi như là quen biết cũ. Đối với chính mình này bang tử người cũng cũng không tệ lắm, cứng nhắc cầm nữ nhi của nàng quốc đảm đương vật thí nghiệm. Có điểm không quá trọng nghĩa a. Hơn nữa, nghe vừa rồi cái kia thị nữ ý tứ trong lời nói, Vân Hương hiện tại mình cũng là sứt đầu mẻ trán, cũng đừng thêm phiền. Một hồi còn muốn làm bộ phát giác được điểm tâm có độc cùng các nàng náo một phen.

Dù sao Huyền Trang cũng là chính mình buộc tới. Hiển tế chuyện tình, cứ định như vậy đi.

Hầu tử nghĩ thầm.

...

Thật dài cung trên đường, Vân Hương đang mặc trang phục lộng lẫy, mặt không biểu tình chậm rãi đi tới. Đi theo phía sau nữ kia thừa tướng, liên quan, còn có sáu gã thị nữ, trong đó hai cái bưng màu đỏ hộp gỗ, trong hộp lộ vẻ tinh xảo điểm tâm.

"Đêm qua bệ hạ rời tiệc chưa về, hôm nay sáng sớm liền tới tạ lỗi. Đây nên là hộp tình lý chuyện tình. Theo đạo lý, yêu hầu phải không hội sinh nghi mới đúng. Dù sao, đêm qua tại trên yến tiệc bọn họ cũng không có kiêng kỵ chúng ta đưa lên tử thủy thực vật."

"Nương nương cho đan dược. Thần cũng đã sai người hóa nước, trộn lẫn vào điểm tâm bên trong."

"Lại nói tiếp, nương nương cái này đan dược thật sự là lợi hại, vô sắc vô vị, càng không có chút nào linh lực ba động. Mặc dù là biết rõ cái này điểm tâm trong có độc người, cũng chút nào phát giác không ra khác thường. Lượng cái kia yêu hầu tu vi cao tới đâu. Tại dược lực phát tác trước cũng là phát hiện không được."

"Thần cũng đã phân phó xuống dưới, làm cho các bộ âm thầm chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ cần yêu hầu một trúng độc. Tất cả binh lực lập tức hội tụ một chỗ. . ."

"Đương nhiên, tốt nhất là có thể làm cho bọn họ tất cả mọi người trúng độc. Bất quá đây có điểm khó. Cũng không biết độc này muốn bao lâu thời gian phát tác, cái kia yêu hầu ăn sau bao lâu hội phát giác khác thường. Vì đề ngừa vạn nhất, thần dùng vi, nên tận khả năng làm cho cái kia yêu hầu cái thứ nhất ăn điểm tâm. Dù sao, hấn mới là đúng phương chủ yếu chiến lược. Như những người khác không trúng độc cố gắng chúng ta còn có thể

một trận chiến, có thể như hấn không trúng độc. . . Đến lúc đó sợ không chỉ là thất bại trong gang tấc, còn muốn rước lấy họa sát thân a."

Trên đường đi, cái kia thừa tướng một mực tại Vân Hương bên tai tinh tế dặn dò trước, Vân Hương thủy chung không nói một lời.

Trong nháy mắt, đám người này đã đi tới hầu tử bọn người ngủ lại lâu các trước.

"Nữ vương bệ hạ giá lâm ——!"

Một bộ váy dài vượt qua cánh cửa, Vân Hương yên lặng mà hướng trước hầu tử phúc thân hành lễ, hầu tử cũng tùy ý địa chấp tay đáp lễ.

Hầu tử sau lưng những người khác, Vân Hương sau lưng người liên can các loại , cũng đều thập phần có ăn ý địa theo như đủ lễ tiết hành lễ.

Đây hết thấy đều là tại trong trầm mặc tiến hành.

Giơ tay nhắc chân trong lúc đó, hầu tử, Vân Hương ánh mắt giao thoa mà qua. Ở này một ngăn ngủi trong nháy mắt, Vân Hương ánh mắt hướng phía bên trái thoáng di động một phần. Đứng ở nàng tả phía sau, đúng là vị kia lục y thừa tướng.

Hầu tử lập tức đối thị nữ trong miệng "Chăm chăm vào bệ hạ người" trong lòng hiểu rõ.

Muốn bắt hạ nàng, hầu tử là phân phút chuyện tình. Bất quá, dù sao cũng là tại người khác địa đầu, người ta đã có chỗ quyết định, hấn cũng không nên bao biện làm thay.

Co lại tay, hầu tử cứ như vậy cười tùm tùm địa nhìn Vân Hương, chuẩn bị diễn một hồi đã sớm đã nói đùa giỡn.

Bởi vì hầu tử đã sớm cùng tất cả mọi người bắt chuyện qua, Huyền Trang, Thiên Bồng bọn người cũng là thờ ơ lạnh nhạt.

"Hôm qua yến hội thật sự là thật có lỗi. Bản vương có chuyện quan trọng không thể không rời tiệc, thế cho nên chậm trễ chư vị, hôm nay, đặc biệt đến tạ lỗi."

Hầu tử khoát tay áo nói: "Không có gì cùng lắm thì. Ai không có vạch trần chuyện này?"

"Tạ đại thánh gia thông cảm." Vân Hương hơi phúc thân, ngược lại tiếp nhận nữ tỳ đưa lên trang bị điễm tâm cái hộp, phóng tới trên mặt bàn, lại tự tay đem hai cái hộp cơm đều mở ra. Động tác kia nhẹ được không có một tia tiếng vang.

"Đại thánh gia, đây là bản vương tự mình làm điễm tâm, một điễm tâm ý, kính xin đại thánh gia không cần phải chối từ." Nói đi, Vân Hương rồi hướng trước Huyền Trang bọn người nói: "Chư vị cũng đều nếm thử a."

Huyền Trang bọn người hữu ý vô ý mà hướng trước hầu tử nhìn quá khứ.

Cái này trong nháy mắt, cả đại sảnh yên tĩnh vô cùng, phảng phất hết thảy đều cứng lại rồi dường như.

Lục y thừa tướng như trước duy trì lấy nhập môn giờ tiểu dung, cái kia lông mày lại hơi nhăn đứng lên.

Không thể phủ nhận, giờ này khắc này, trong lòng của nàng tràn đầy không yên. Theo vừa vào cửa bắt đầu, nàng cũng cảm giác bầu không khí có chút không đúng.

Chẳng lẽ nữ vương bệ hạ đã đem tin tức tiết lộ cho đối phương rồi?

Thừa tướng trong nội tâm lo nghĩ vô cùng, nhưng dưới mắt tình huống, nàng cũng chỉ có thể giả bộ hết thảy như thường.

Hầu tử gãi gãi gò má, ung dung nói: "Ta là không thể nào thích ăn điễm tâm."

"Đại thánh gia không thích ăn điễm tâm, ta yêu mến. Nếu là bệ hạ một phần tâm ý, ta đây chẳng cũng không tiện chối từ." Nói, Thiên Bồng vuốt mở ống tay áo vươn tay ra.

Cái này trong nháy mắt, lục y thừa tướng lông mày chau đượ càng sâu, một đôi tay chăm chú địa nắm chặt.

Nếu như là Thiên Bồng ăn trước, trước phát tác, mà hầu tử lại không ăn, đến lúc đó. . .

Không đợi Thiên Bồng va chạm vào những cái này điễm tâm, hầu tử liền thân thủ đưa hấn ngăn lại: "Người ta chủ yếu là muốn tặng cho của ta, ngươi sốt ruột cái gì kình? Ta bình thời là không thể nào thích ăn, bất quá, nếu là bệ hạ đưa tới, cái kia liền không có lý do không ăn."

Nói, hầu tử vươn tay ra cầm lấy trong đó một khối.

Cái kia lục y thừa tướng lông mày hơi run rẩy, đôi mắt đều tròn tròn.

Chẳng biết tại sao, đứng sau lưng Thiên Bồng Huyền Trang sắc mặt dần dần có chút khó coi. Bất quá, lúc này ở trường tất cả mọi người lục chú ý đều ở hầu tử trên người, lại không có ai phát giác đượ cái này nhỏ bé biến hóa.

Cười hì hì nhìn Vân Hương, lại có ý vô tình ý nhìn cái kia thừa tướng liếc, hầu tử đem điễm tâm bỏ vào bên miệng.

Ngay trong nháy mắt này, hầu tử lén lút dùng thuật pháp cường chế đem nửa khối điễm tâm bốc hơi mất, lại dùng chướng nhãn pháp lặng yên không một tiếng động địa biến ra nửa khối. Nương tựa theo nghiền áp thức tu vi, như thể rườm rà liên hoàn thuật pháp, hầu tử tại trong nháy mắt liền hoàn thành, không có để lại một đĩnh nửa điễm dấu vết.

Một ngum cán xuống, tinh tế nhấm nuốt.

Ở đây, không có bất kỳ một người phát giác được cái này chính giữa biến hóa.

Vân Hương hơi mở to hai mắt nhìn qua hầu tử, chờ đợi.

Cái kia thừa tướng chậm rãi thở dài một hơi, khóe miệng hơi giơ lên.

Hầu tử ăn điễm tâm, bởi như vậy, sự tình cũng đã tính thành công một nửa.

Nàng mỉm cười đi phía trước bước một bước, nâng lên một trong đó hộp cơm, mỉm cười nói: "Chư vị thật sự ao ước sát chúng ta a. Theo bộ hạ nhiều năm như vậy, lại nói tiếp, cái này Nữ Nhi quốc trung còn không có một người gặp qua bộ hạ tự mình xuống bếp. Nếu không có chư vị đến, chúng ta đều còn không biết rằng bộ hạ trù nghệ như thế được."

Nói, nàng nện bước bước nhỏ đi tới trong đội ngũ tu vi đứng hàng thứ thứ hai Thiên Bồng trước mặt, UU đọc sách ([www. uukanshu. com](http://www.uukanshu.com)) nhìn trời bồng.

Đãi Thiên Bồng thân thủ lấy ra một khối sau, vừa nhanh đi nhanh hướng tu vi đứng hàng thứ đệ tam hắc hùng tinh. Cùng lúc đó, nàng cũng đang lén lút dùng dư quang đánh giá Thiên Bồng, ngừng lại rồi hô hấp.

Đang lúc Thiên Bồng chuẩn bị đem điếm tâm đở vào trong miệng lúc, hầu tử đột nhiên hai mắt trừng, đem trong tay điếm tâm vung đến trên mặt đất!

"Cái này vật gì đó? Các người rõ ràng hạ độc?"

Một tiếng hét to phía dưới, sớm đã dự kiến đến đây hết thấy Vân Hương ngốc đứng, nữ thừa tướng vội vàng lui về sau một bước, chuẩn bị né tránh, đi theo mà đến những người khác các loại, đều còn không có kịp phản ứng, chỉ là hơi hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

Thân thủ một trào, kim cô bổng cũng đã rơi xuống hầu tử trong tay.

Đang lúc hầu tử chuẩn bị mượn cơ hội mở não lúc, một hồi choáng váng cảm giác đánh úp, từ đầu tới đuôi không có chạm qua điếm tâm Huyền Trang thân hình nhoáng một cái, "Ầm" một tiếng mới ngã xuống đất.

Trong lúc nhất thời, cả trong thính đường tất cả mọi người ngây dại.
(chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng ~ đầu tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 619: Điều Kiện

Chuyện gì xảy ra?

Cái này trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đầu đồng thời hiển hiện cái nghi vấn này. Từng người đều đình chỉ động tác, ngơ ngác nhìn ngã xuống đất Huyền Trang.

Trong hoảng hốt, Huyền Trang giãy dụa lấy muống đứng lên, lại bất kể như thế nào cũng sử không được lực. Trước mắt một mảnh bầu trời xoáy địa chuyển.

"Đây là. . . Làm sao vậy?"

"Toàn thân. . . Toàn thân không còn chút sức lực nào. . ."

Ngấn ngủ lồi ngạc sau, Thiên Bồng vội vàng vớt xuống dưới trong tay điểm tâm hướng phía Huyền Trang vọt tới, cùng đồng thời đuổi tới Quyên Liêm cùng nhau đem Huyền Trang nâng dậy.

Thẳng đến lúc này, hầu tử mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía Vân Hương.

"Đây là có chuyện gì?"

"Ta. . . Ta cũng vậy không biết. . ."

Vân Hương cũng là một bộ hoàn toàn không biết rõ tình hình bộ dạng, không chỉ là nàng, mà ngay cả nữ kia thừa tướng cũng hoàn toàn tìm không

được đầu mối.

Không đợi toàn thân không còn chút sức lực nào Huyền Trang ở đằng kia trên ghế dựa ngồi vững vàng, chỉ thấy một bên Quyển Liêm thân thể một nghiêng, cũng đi theo té xuống.

"Trúng độc." Đồng thời nắm Huyền Trang cùng Quyển Liêm mạch môn, Thiên Bồng nhanh chóng cấp ra kết luận.

Cái kia đàn hương có vấn đề?

Hầu tử giật mình nhìn phía còn đang mạo hiểm mỏng manh khói khí hương.

Chỉ thấy hần ba bước cũng làm hai bước, phi tốc đi đến hương bên cạnh, một tay lấy cái nắp tung bay, thân thủ liền cầm ra một bả phóng tới cái mũi của mình hạ nghe nghe.

Tất cả mọi người nhìn qua hầu tử.

Một hồi lâu, hầu tử nhưng chỉ là đem trong tay hương tro rơi vãi nấu lại trung, cái kia trông mắt một mực tại chuyên.

Không có độc? Còn là độc này lợi hại đến ngay cả mình cũng phát giác không ra đến?

Không đợi hầu tử suy nghĩ cẩn thận. Hắc hùng tinh cũng một tay vịn thành ghế, một tay ấn lấy của mình huyết thái dương lung la lung lay.

"Như thế nào người vậy. . ."

"Toàn thân không còn chút sức lực nào, linh lực cũng vận không được. . ."

Không đợi hắc hùng tinh đem lời nói xong, hắn cũng đã thân thể một nghiêng, hướng phía phía sau ngược lại đi. Cũng may Thiên Bồng nhanh tay lẹ mắt một tay lấy hắn nâng ở.

Cùng lúc đó. Đứng sau lưng Vân Hương sáu cái thị nữ cũng một người tiếp một người địa ngã xuống đất, cái kia bệnh trạng cùng Huyền Trang bọn người không có sai biệt.

Hầu tử đã bất chấp nhiều như vậy. Hắn một cái chạy nước rút, dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế chuẩn xác địa bóp chặt nữ thừa tướng cổ họng.

"Nói! Đây là có chuyện gì?"

Một tiếng hét to, hầu tử liền răng nanh đều lộ liễu đi ra, nữ thừa tướng cả kinh cả đều mộng. Nằm trên mặt đất sáu cái thị nữ càng là sợ tới mức hồn bất phụ thể, giấy dựa lấy muốn trốn, nhưng lại ngay cả bò cũng bò bất động.

"Nói!"

Lại là một tiếng hét to. Bóp chặt cổ họng hai chỉ chậm rãi giữ chặt.

Rốt cuộc là nữ nhân. Nữ thừa tướng đã sợ đến nước mắt một giọt một giọt đi xuống đất rơi, há to miệng, lại nói không ra một cái như thế về sau.

Bởi vì, kỳ thật liên nàng cũng không biết vì cái gì.

Ngoài cửa, vô số binh vệ đã bị kinh động, chính hướng nơi này chạy như điên mà đến.

Trong lúc tình thế cấp bách, Vân Hương vội vàng cầm hầu tử cổ tay cố gắng ngăn cản. Bị hầu tử trừng, nàng lại liền tranh thủ tay rút trở về.

Ân ần, hầu tử xem của nàng ánh mắt cũng đã đã xảy ra một ít vi diệu thay đổi.

Trong nháy mắt, cả lầu các đã bị vây quanh cá chặt như nêm cối. Dũng mãnh vào trong thính đường binh tướng nguyên một đám cầm trường thương chỉ hướng mọi người, lại không có một cái dám can đảm tới gần.

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử cảm tức nữ kia thừa tướng, cắn răng lạnh lùng nói: "Rốt cuộc. . . Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Một câu nói kia như là đang hỏi nữ thừa tướng, lại càng giống đang chất vấn Vân Hương.

Không có người trả lời.

Vân Hương đã sớm luống cuống thần.

"Nói a ——! Nếu là trúng độc, tỵ nhất định có giải dược! Hôm nay các ngươi không đem giải dược giao ra đây, cả Nữ Nhi quốc đều muốn chôn cùng!"

Hầu tử bỗng nhiên rống lên. Trên người bạo ngược linh lực gào thét mà ra, giống như một hồi cuồng phong.

Chỉ một thoáng, tất cả binh tướng đều cả kinh sau này rút một bước. Vân Hương càng là cả ngời liệt trên mặt đất, chỉ có thể mắt ba ba địa nhìn qua hầu tử.

"Àm" một tiếng, liền Thiên Bồng cũng mới ngã xuống đất. Đi về phía tây trong đội ngũ, chỉ còn lại có hầu tử một người còn đứng trước.

"Chuyện gì xảy ra, ngươi vẫn chưa rõ sao?" Một thanh âm tại tất cả mọi người trong đầu vang lên: "Những cái này điếm tâm. Cho tới bây giờ sẽ không có đấp chặn độc. Nàng chỉ là lừa gạt tín nhiệm của ngươi thôi. Nếu như không có người nói cho ngươi điếm tâm có độc, ngươi khả năng sẽ đem tất cả hết thảy đều tinh tế kiểm tra. Mà nếu có người nói qua điếm tâm có độc, như vậy. . . Lực chú ý của ngươi sẽ toàn bộ tập trung ở điếm tâm trên. Của ta nữ vương a, ngươi làm được không sai, bản cung, rất hài lòng."

"Nương nương! Là nương nương đến đây?" Có người tại chỗ kinh hô đi ra.

"Có nương nương tại, tặc tử cuộc không cần sợ cái này yêu hầu!"

"Cái này hầu tử tại sao có thể là nương nương đối thủ?"

Hầu tử có chút giật mình địa nhìn về phía Vân Hương.

"Điếm tâm không có hạ độc?" Chích một cái chớp mắt, Vân Hương cũng đã hiểu rõ rồi Nữ Oa dụng ý. Nàng hơi mở to hai mắt hướng phía hầu tử nhìn trở về: "Đại thánh gia, không phải như ngươi nghĩ. . . Thật không là. . . Không phải. . ."

Nhưng mà, hầu tử đã sớm không có công phu lý nàng. Một hồi ủ rũ đánh úp, hầu tử tay khẽ run lên, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng.

Có như vậy trong nháy mắt, lực lượng của hấn phảng phát bị hút khô rồi vậy, có vô số nữ yêu ở bên tai của hấn nỉ non, xin khuyên hấn buông tha chống cự. Nhưng lại tại cái kia trận ủ rũ sắp thôn phệ ý thức trong nháy mắt, hầu tử bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, giữ chặt bóp chặt nữ thừa tướng cổ họng tay, nương tựa theo lực ý chí, nương tựa theo nguyên bản tặc tử cường đại tu vi, hấn đem loại đó không khỏe cảm giác cứng ngắc đè ép xuống dưới.

"Ha ha ha ha, bản cung, lại là đánh giá thấp người. Cư nhiên còn đã từng là thiên đạo tu vi. Hơn hai nghìn năm, bản cung hơn hai nghìn năm chưa từng bước ra qua Nữ Nhi quốc, thế gian này lại nhiều ra người như vậy một con hầu tử?"

"Người là ai?" Hầu tử nặng nề hất lên, trực tiếp đem nữ thừa tướng cả ngã môn đi ra ngoài, đập bẻ ngã nghiêm chỉnh phiến binh vệ.

"Người không biết ta là ai, bỏ chạy đến Nữ Nhi quốc đến? Sư phụ của người là ai? Hẳn là như thế nào dạy dỗ người như vậy một cái không biết đồ đệ?"

"Người đến tốt cùng là ai?" Hầu tử ngửa mặt lên trời thét dài nói: "Đi ra! Cút ra đây cho ta! Đừng lén lút, đi ra một trận chiến!"

Cái kia trên người linh lực nhanh chóng điên cuồng mà phát sinh trước.

Chuồng ngựa lí, đã sớm bị lấn qua lấn lại được kiệt sức bạch long ngựa nghe được hành cung lí bạo động, cảm giác được hầu tử khí tức. Lập tức giật mình lên, dùng móng ngựa mãnh đập rào chắn ý đồ lao ra chuồng ngựa.

Sau một lát, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Huyền Trang bọn người ở lại lầu các bị cả tung bay lên trời!

Mạn thiên phi vũ mảnh gỗ vụn bên trong, hầu tử dùng linh lực đem cũng đã hôn mê Huyền Trang bọn người. Thậm chí còn thanh tỉnh Vân Hương bao quanh bao vây, bí mật mang theo trước sợi sợi tia chớp vọt ra, rơi xuống xa xa hành cung chủ điện trên mái hiên.

Cơ hồ từng cái góc đều đầy đầy nữ tử thét lên.

Hắn bằng nhanh nhất tốc độ đem tất cả mọi người dàn xếp hảo sau, ngồi thẳng lên bắt đầu dùng thần thức của mình lướt tra cả hành cung phạm vi.

Gió nhẹ theo gương mặt của hắn đảo qua, hơi rung động gò má lông tơ. Cặp kia mục, trùng được giống như chuông đồng lớn như vậy, không buông tha bất luận cái gì mây may biến hóa. Nhưng mà. Lại không thu hoạch được gì.

Sau lưng hắn. Vân Hương run nhè nhẹ nói nói: "Đại thánh gia. . . Ta thật không có. . ."

"Không chỉ nói lời nói."

Vân Hương thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Hầu tử chậm rãi thở hào hển, một bên đứng ở chỗ cao nhất quét mắt cả hành cung, một bên thấp giọng nói: "Ta không có tốt như vậy lừa gạt. Của nàng chất độc kia, căn bản là không cần cái gì che lấp, ngay cả ta đều phát hiện không được. Theo ta nói như vậy, thuần túy chính là muốn hãm người vào bất nghĩa thôi. Bất quá. . . Nàng cũng đã triệt để không tín nhiệm người. Lưu lại, người sẽ chết cực kỳ khó coi."

Ngậm miệng. Trong lúc nhất thời, Vân Hương nước mắt "Lạch cạch lạch cạch" đi xuống đất rơi.

Nghiêng mặt qua, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Người không sao chứ?"

"Ta. . . Giống như cũng trúng độc." Che ngực, Vân Hương chỉ cảm thấy trước mắt thế giới dần dần mơ hồ, cái kia thân hình dần dần nghiêng.

Hầu tử liền tranh thủ nàng ôm cổ.

Tựa ở hầu tử trước ngực, nàng cười, lại rơi lệ đầy mặt.

"Nàng đến tột cùng là ai?"

"Nàng là. . . Nữ Oa. . . Nương nương. . ."

Chậm rãi, Vân Hương nhắm lại hai mắt, mất đi tri giác.

"Yên tâm đi." Thật sâu hít và một hơi, hầu tử đem Vân Hương để nằm ngang. Nói khẽ: "Nữ Oa nương nương, đại năng thì như thế nào? Trần Nguyên Tử, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, bọn họ cái nào không có bị ta đánh qua? Ta nhất định sẽ thay các người bắt được giải được."

Chích một hồi, theo hầu tử vị trí nhìn xuống đi, cái kia dưới đã bị trọng binh bao quanh vây khốn. Chỉ là, chính chủ lại thủy chung không có xuất hiện. Mà hầu tử thậm chí không cảm giác mây may đối phương chỗ phương vị.

Loại cảm giác này, rất có điểm ngày đó tại địa phủ cùng Trần Nguyên Tử đánh nhau thời điểm cảm giác. Khác nhau là. Hiện tại trên tay Kim Cương Trác, cũng đã phát huy không được hiệu dụng.

Nghẹn đủ khí, hầu tử nắm chặt nắm tay quát um lên: "Lăn ra đây ——! Linh Tiêu Bảo Điện đều bị ta đập bể, Đâu Suất cung đều bị ta hủy, những này tên lính không làm gì được ta!"

Trong nháy mắt, sóng âm dọc theo mặt đất giống như sóng gợn vậy điên cuồng tàn sát bừa bãi mở ra, vô số mái ngói trong nháy mắt bị hầu tử nhấc lên lên trời, cái kia trên mặt đất đại quân càng là ngay cả đều đứng không yên.

Đứng ở hàng trước nhất vài cái tướng lĩnh cùng với binh lính trực tiếp miệng phun máu tươi ngã quy dưới đi.

"Cực hạn Hành Giả đạo, đã từng là thiên đạo tu vi, bây giờ như cũ là đại la hỗn nguyên đại tiên đỉnh phong tu vi, tùy thời cũng có thể đột phá phản hồi thiên đạo, lại không có lựa chọn đột phá. . . Đây là tại sao vậy chứ? Phải không là bản cung hôn mê quá lâu, bỏ qua quá nhiều trò hay rồi?"

"Đi ra a! Đi ra, ngươi đi ra, lão tử sẽ đem ngươi bỏ qua đũa giỡn giảng cho ngươi nghe!"

"Đi ra cùng một cái cực hạn Hành Giả đạo, đại la hỗn nguyên đại tiên đỉnh phong tu vi tu giả chính diện đánh nhau sao?"

Tùng đột thanh thúy tiếng cười truyền đến, hầu tử sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hắn có thể tinh tường địa cảm giác được Huyền Trang bọn người khí tức càng ngày càng yếu ớt, thời gian, cũng đã không nhiều lắm.

Thật sâu hít và một hơi, hầu tử đem trong tay kim cô bông trở tay nắm đến sau lưng, cắn răng cười nói: "Ngươi cũng là đại la hỗn nguyên đại tiên, ta cũng là đại la hỗn nguyên đại tiên, mọi người nước giếng không phạm nước sông, không tốt sao? Ngươi hẳn là rất rõ ràng, cùng ta cứng đối cứng đối với ngươi không có chỗ tốt. Không từ mà biệt, cái này Nữ Nhi quốc nhất định là hủy. Ngươi không thích chúng ta? Không quan hệ, cho chúng ta giải dược, chúng ta lập tức đi ngay, trả lại ngươi một phần thanh tịnh, như thế nào?"

Hầu tử thanh âm tại hành cung bên trong chậm rãi quanh quẩn.

Cả hành cung, ngoại trừ cái kia dưới chân thật to quân còn có chút có lẽ bạo động bên ngoài, hết thảy đều im ắng.

Mở to hai mắt nhìn, hầu tử lẳng lặng chờ đợi.

Hồi lâu, thanh âm kia lại một lần tại hầu tử trong đầu vang lên: "Người là lo lắng bọn họ tính khó giữ được tánh mạng sao?"

Cái này vừa hỏi, hầu tử lông mày lập tức hơi run rẩy.

Hắn giật mình nhớ tới lúc trước cùng Như Lai trận kia hư thật quyết đấu —— lo lắng càng nhiều, nhược điểm thì càng nhiều. Nếu như Nữ Oa cũng là Như Lai đối thủ như vậy, như vậy trận chiến này, hẳn tụt triệt để thua.

Nắm kim cô bỗng tay nắm được "Khanh khách" rung động, cặp kia mục trờng được giống như chuông đồng lớn như vậy, hầu tử trên mặt, nhưng như cũ duy trì lấy giả tạo vui vẻ.

Mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán chậm rãi chảy xuống.

Một hồi lâu, thanh âm kia mới lại lần nữa vang lên.

"Nói thực ra, độc đối với người không có hiệu quả, điểm này xác thực vượt quá bản cung dự kiến. Sở dĩ muốn dùng độc, kỳ thật cũng chỉ là nghĩ thăm dò thoả cái vị này bản cung thân mệnh nữ vương bệ hạ hay không còn như trước xứng chức. . . Người có thể đi, giải dược, bản cung cũng có thể cho người." Cái thanh âm kia hơi dừng một chút, nói tiếp: "Nhưng là, Vân Hương, người phải cho bản cung lưu lại." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Sao sao , càng mới đổi mới ~ câu vé tháng a! ! Khích lệ thoả cái tốt không?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 620: Không Thể Đồng Ý

Hầu tử nao nao, chậm rãi quay đầu lại nhìn thoáng qua sớm đã mất đi tri giác Vân Hương, mở to hai mắt nhìn.

Trong gió nhẹ, Vân Hương vẫn không nhúc nhích địa nằm, cái kia khoe môi còn bí mật mang theo trước một tia mỉm cười ngọt ngào, yên tĩnh được giống như đang ngủ vậy.

Đem Vân Hương lưu lại, nàng sẽ là dạng gì một cái kết quả, điểm này, không cần đoán, hầu tử cũng là biết đến.

Một hồi lâu, hầu tử nhếch miệng cười cười, trêu chọc nói: "Đều nói nữ nhân tiêu tâm nhãn, ngươi cái này đương thủy tổ thì không thể đến trường hợp đặc biệt sao?"

"Ngươi là đồng ý, còn là không đồng ý?"

"Không đồng ý." Một tay đem kim cô bổng khiêng đến trên vai, hầu tử đào trước lỗ tai không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Bọn họ ta toàn bộ đều muốn mang đi, kể cả Vân Hương."

"Nàng là ta Nữ Nhi quốc quốc vương, cùng ngươi có gì liên quan? Ngươi không cần phải khinh người quá đáng."

"Tại là ngươi Nữ Nhi quốc quốc vương trước, nàng cũng đã là của ta thiếp thân tỳ nữ! Khinh người quá đáng là ngươi!" Đón gió, hầu tử thanh

âm lập tức cao tám độ, cái kia toàn thân lông tơ đều nổ tung, rất có một loại dùng uy thế áp người ý vị.

Cả hành cung lập tức lại yên tĩnh trở lại.

Hầu tử mở to hai mắt nhìn tinh tế quan sát đến quanh mình hết thấy, lẳng lẳng địa chờ.

Hồi lâu, truyền đến Nữ Oa "Khanh khách" tiếng cười.

"'Thiếp thân' tỳ nữ? Cái này 'Thiếp thân' hai chữ từ đâu mà đến? Nếu thật là 'Thiếp thân' tỳ nữ, người như thế nào ngay từ đầu đối với nàng không hề ấn tượng? Cái này Nữ Nhi quốc trung khắp nơi đều là bản cung hóa thân, nói dối, phiền toái người cũng đánh bản nháp."

Thấy mình nói dối bị nói trúng tim đen địa đâm phá,

Hầu tử lông mày không khỏi run rẩy. Dứt khoát bày ra một bộ lưu manh sắc mặt, hung ác nói: "Dù sao giải được ta muốn, ta người cũng muốn. Chỉ đơn giản như vậy."

"Người đây là nghĩ chơi xỏ lá?"

"Không được sao?" Vung kim cô bổng, hầu tử lập tức bày ra nghênh chiến tư thái, nói: "Ta thường xuyên chơi xỏ lá. Trần Nguyên Tử, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ba người bọn hắn không phục, cùng ta xa luân chiến, toàn bộ đều bị ta đánh được mặt mũi bầm dập, lão quân cũng còn là bại tướng dưới tay của ta. Không biết tu vi của người so với bọn hắn như thế nào?"

"Không cần phải rượu mời không uống lại uống rượu phạt! Chỉ cần mười ngày nửa tháng. Không có giải được, bọn họ tất nhiên chết!"

"Ha ha ha ha. Ai rượu mời không uống lại uống rượu phạt, còn rất khó nói." Hầu tử nhếch môi lộ ra răng nanh, cười hì hì nói ra: "Cám ơn người đem kỳ hạn đều nói cho ta biết. Mười ngày nữa tháng. . . Vậy là đủ rồi. Người không chịu giải, ta tìm lão quân là được. Thế gian này. Nên không có lão quân giải không được độc mới đúng."

"Người!"

"Hắc hắc, hoặc là hiện tại cho ta giải được, mọi người bình an vô sự, hoặc là chờ ta giải trên người bọn họ độc, rồi trở về thu thập người!"

"Vậy thử xem xem đi!"

Sau một khắc, hành cung trung trong giếng, cái kia nước giống như suối phun vậy phun ra, bay lên trời. Hành cung bốn phía sông, hồ nước, tất cả nước cũng đều phẳng phát mất đi trọng lực vậy bay lên không. Lãng không hội tụ.

"Thật đúng là động thủ?"

Không bao lâu, những cái này bay lên trời nước liền ở không trung hội tụ ra một cái hơi mờ hình thái —— một cái cự đại nửa người xà nhân!

"Người sẽ không dùng vi, chân thân không ra đến có thể làm gì ta a? Phải không là quá ngây thơ rồi?"

Không có trả lời hầu tử trêu chọc. Cái kia cự đại nửa người xà nhân một tiếng điên cuồng rít gào, duỗi dài tay liền hướng phía hầu tử bắt quá khứ.

Đón đối phương gào thét mà đến công kích, hầu tử cắn răng một cái, nhảy lên mà dậy, vung mạnh trước kim cô bổng tụ hướng nửa người xà nhân bàn tay đập tới.

Song phương giao hội trong nháy mắt, cái kia nửa người xà nhân chùng hầu tử thân thể loại lớn nhỏ bàn tay tại hầu tử nặng nề một kích phía dưới. Cả nổ ra.

Nhưng mà, cái này nước suối hội tụ mà thành nửa người xà nhân bất quá một cái khôi lỗi thôi. Không có mấy may cảm nhận sâu sắc. Cho dù ở hầu tử trùng kích phía dưới, hắn như trước găm thét đẩy về phía trước tiến, thế cho nên thân thể giống như một chuỗi pháo vậy bị hầu tử một côn tiếp một côn địa nện đến nát bấy.

Quái vật không lồ cũng đã hóa thành bay đầy trời mưa trút xuống dưới xuống.

Kịch liệt trùng kích trung, cái kia nguyên bản lạnh như băng chất lỏng lại bị ngạnh sanh sanh đánh thành nóng hổi nước ấm. Bay lên hơi nước nhanh chóng khuếch tán ra, đem hết thủy tất cả đều bao phủ ở.

Giàn giữa trong mưa, hầu tử nhanh chóng quay đầu lại chỉ một ngón tay, tại Huyền Trang đoàn người vị trí bố ra một cái hộ thuẫn đem nước ấm cách trở.

Ngay sau đó, hắn lại bắt đầu tập trung tinh thần địa cảm giác trước quanh mình hết thủy.

Giờ này khắc này, trắng xoá một mảnh bên trong, hắn có thể tinh tường địa nghe được trên mặt đất Nữ Nhi quốc đại quân truyền đến trận trận tiếng kêu thảm thiết.

Đại khái là một ít tu vi còn thấp bị cái này nóng hổi mưa to vội vàng không kịp chuẩn bị địa cho bị phỏng đến a, đều lúc này, còn có người nào không bận tâm các nàng đâu?

Hơi loạn choạng thân thể, hầu tử hướng phía Huyền Trang một nhóm vị trí thối lui.

"Cũng chỉ là thế này phải không? Đường đường Nữ Oa nương nương, cũng không tránh khỏi quá yếu a?"

Không có người trả lời.

Đang lúc này, hầu tử giật mình phát hiện những cái này giọt nước đang tại không trung lén lút tụ tập, hội tụ thành lần lượt lớn nhỏ không đều nửa người xà nhân, một trong đó bất quá ba thước cao non nửa thân xà nhân vậy mà cũng đã lặng lẽ đi tới cùng hôn mê Huyền Trang bọn người cách xa nhau bất quá một trượng địa phương!

"Nương!" Không có chút nào do dự, hầu tử một cái thả người hướng phía Huyền Trang bọn người vọt tới, còn không có trước khi rơi xuống đất cũng đã một gậy đem cái kia non nửa thân xà nhân đập bể thành bụi phấn.

Nhưng mà, du hí giờ mới bắt đầu, đôi phương căn bản không có tính toán cho hẳn chút nào thờ dốc cơ hội.

Xoay người một cái, hầu tử phát hiện trắng xoá một mảnh trong sương mù lại có ba cái non nửa thân xà nhân theo ba cái phương hướng bất đồng hướng phía Huyền Trang bọn người nhào tới mà đi.

"Rầm rầm rầm!"

Liên tục ba cơn, ba cái nửa người xà nhân toàn bộ bị hầu tử đập bể thành bột nước.

Trong sương mù, càng ngày càng nhiều nửa người xà nhân hướng phía nơi này hội tụ tới, đếm cũng đếm không tình.

Cái này quả thực làm cho hầu tử lấp bắp kinh hãi.

Một lát trước, hầu tử hoàn toàn không cảm giác Nữ Oa tồn tại. Nhưng hiện tại, hầu tử lại cảm giác được Nữ Oa chỗ nào cũng có. Nơi này từng cái giọt nước, mỗi một sợi hơi nước đều là nàng, linh lực của nàng ba động trải rộng từng cái góc!

Bết bát hơn là, cái này nồng đậm vụ khí. . .

Nếu là thường ngày, thấy không rõ kỳ thật cũng không cái gì quan hệ, dù sao hầu tử có thể dựa vào đối linh lực cảm giác phán đoán đối phương chỗ, sớm một bước phát giác đối phương thế công phương hướng. Do đó chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng bây giờ đối phương linh lực chỗ nào cũng có, cái này ý nghĩa hầu tử linh lực cảm giác cũng đã triệt để mất đi hiệu lực, chỉ có thể dựa vào con mắt nhìn. Dựa vào lòng tư đi cảm thụ đối phương hành động dẫn phát khí lưu bắt đầu khởi động. Tiếc nuối là, khí lưu cảm giác thường thường chậm một bước, tại cận thân đánh nhau kịch liệt trung cơ hồ không dùng được. Mà nồng đậm vụ khí lại che đậy tầm mắt, đem cho hầu tử phản ứng thời gian áp súc đến cực hạn.

Đây là một loại đáng sợ thể nghiệm, nhìn qua cơ hồ chỗ nào cũng có, rồi lại thấy không rõ lắm nửa người xà nhân, hầu tử da đầu ần ần địa có chút tê dại.

Kịch chiến cũng đã triển khai. Hầu tử bắt đầu mệt mỏi địa ứng đối.

Trong lúc bối rối, hầu tử chỉ có thể một lần lại một lần địa đem tới gần nửa người xà nhân toàn bộ đánh cho nát bấy. Mà dần dần. Hầu tử lại phát hiện một cái canh muốn chết sự thực -- những nửa người xà nhân, có được cực cao linh tính!

Bọn họ cũng không thể đồng đẳng với tâm thường phân thân, bọn họ hiểu được tìm kiếm hầu tử góc chết, cái kia công kích chột nhanh chột chậm. Cũng không sợ chết, cũng không phải dựa theo thống nhất tiến công tiết tấu đang cùng hầu tử dây dưa.

Đây là có chuyện gì?

Loại chiến pháp này, hầu tử gặp được qua, tại địa phủ cùng Trấn Nguyên Tử kịch chiến thời điểm, hắn dùng địa thư triệu hoán người đá thì có cùng loại hiệu quả. Có thể cái kia dù sao cũng là mượn nhờ địa thư lực lượng, Nữ Oa lại là dựa vào cái gì chuẩn xác thao túng so với Trấn Nguyên Tử người đá còn nhiều hơn ra mấy lần khô lổi? Chẳng lẽ trên tay nàng cũng có cùng loại pháp khí?

Rơi vào đường cùng, hầu tử không thể không đem tốc độ của mình nâng lên cực hạn, một khi phát hiện, lập tức hủy diệt. Tuyệt không cho đối phương phản ứng thời gian. Nhưng như vậy lại mang đến một vấn đề khác - - hầu tử linh lực tiêu hao tốc độ, cực nhanh!

"Thú vị sao?"

"Có bản lĩnh đi ra một chọi một một mình đấu! Dùng bọn họ làm nhân chứng có ý gì?"

"Vừa mới ai nói bản cung khờ dại tới? Xem tình hình, ngươi có thể so sánh bản cung khờ dại nhiều hơn a. Ha ha ha ha."

"Hỗn đản ——!" Một tiếng rít gào phía dưới. Hầu tử nặng nề hất lên, kim cô bổng bổng nhiên duỗi dài, tại đánh nát một cái nửa người xà nhân đồng thời, liên quan địa, còn đem xa xa một tòa kiến trúc nện đến nát bấy.

"Tiết kiệm một chút dùng." Nữ Oa tiếng cười lại là truyền đến: "Linh lực của ngươi lại bành trướng, như vậy lãng phí. Ngươi cũng không cần được

bao lâu."

"Chê cười! Chẳng lẽ lại người có thể chống so với ta lâu?"

"Đã quên nói cho người, bản cung có bí pháp. Có thể cất giữ dư thừa linh lực. Người nói, bản cung hai ngàn năm không rời núi, linh lực có thể hay không so với người thiếu?"

Hầu tử khòe mắt không khỏi kéo ra.

Hắn thật sự không tin có cái gì cất giữ dư thừa linh lực bí pháp, Trần Nguyên Tử, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái này ba cái đại năng, lúc trước không đều là bị chính mình một đũa xảo di vân đan, dùng vô hạn linh lực tươi sống hao tổn chết sao?

Đồng dạng là đại năng Nữ Oa có cất giữ linh lực bí pháp?

Cái này nghe đi lên không thể tin, nhưng vạn nhất là thật?

Trông thấy Huyền Trang bọn người thời điểm, hầu tử không khỏi trong nội tâm một sợ hãi.

Nếu như chỉ là một mình hắn thì thôi, mặc dù thực thua, Nữ Oa còn có thể giết hắn không thành? Như Lai đè ép hắn sáu trăm năm mười năm đều cầm hắn không có cách. Có thể dưới mắt còn có năm cái con chồng trước, một cái không cần thận, đừng nói thua, chỉ cần lạc hạ phong, hơi không cần thận, đáng tin được ra nhân mạng a. . .

Không có chiêu, hầu tử chỉ phải thừa dịp một cái cơ hội cao cao bay lên trời, ngay sau đó, nặng nề một đập.

Lần này xuống dưới, cả nóc nhà đều bị hắn đập bể sụp, mái ngói trút xuống dưới xuống. Chính hắn, ngay tiếp theo hôn mê Huyền Trang bọn

người toàn bộ hãm đến dưới chân trong đại sảnh đi.

Trong lúc nhất thời, công kích đình chỉ.

Nguyên một đám chiều cao không đồng nhất nửa người xà nhân phủ phục tại cận tòn bên trên nóc nhà trong triều nhìn qua, không bao lâu, cũng đã tụ tập rậm rạp chằng chịt một đồng.

"Như thế nào, tuyệt vọng? Bản cung đề nghị như trước hữu hiệu, chỉ cần. . ."

Lời còn chưa dứt, cả lầu chính đều nổ tung!

Hầu tử hóa thân thành trăm trượng cự nhân, theo cái kia lầu chính trong phé tích chậm rãi đứng lên, đem Huyền Trang bọn người kẻ hết che ở trước ngực.

Cái này vừa đứng, lại cao ra hơi nước tràn ngập địa phương gấp đôi có thừa.

Một mảnh trong hỗn loạn, những cái này vẫn chưa tới hấn bán phiến móng tay đại nửa người xà nhân bị hấn tùy tiện run lên, liền trực tiếp cho tung bay đi ra ngoài.

"Muôn mẹ ngươi! Chỉ bằng ngươi điếm ấy một chút thủ đoạn đã nghĩ đánh bại lão tử, nằm mơ! Đẳng đàn xếp hảo bọn họ, có ngươi thụ!"

"Phải không?" Nữ Oa lại là "Khanh khách" địa nở nụ cười.

Cái kia dưới chân bốc lên hơi nước bên trong, nguyên một đám nửa người xà nhân nhanh chóng hóa thành hình cung mũi kiếm bay vụt đi ra ngoài, đông đúc địa đánh vào hầu tử trên người.

Trải rộng miệng vết thương, máu tươi đầm đìa! (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu vé tháng a cầu vé tháng ~ cầu vé tháng a cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 621: : Ngọc Giản

Mạo hiểm cuồng phong mưa rào vẩy mũi kiếm, hầu tử gắt gao đem Huyền Trang bọn người hộ trong ngực, từng bước một đi về phía trước.

Nữ Oa tiếng cười cơ hồ tại từng cái góc quanh quần, đau đón trước hầu tử thần kinh.

Rậm rạp mũi kiếm tàn phá hạ, từng đạo vết thương tại hầu tử thân thể cao lớn trên hiển hiện ra, máu tươi tràn vung mà ra.

Chịu đựng kịch liệt đau nhức, hầu tử kiên trì từng bước một tiến về phía trước, cương chế đột phá.

Cái kia trong nội tâm sớm đã nhẫn nhịn nổi giận trong bụng!

Thân ở bên ngoài còn chưa kịp biến ảo thành mũi kiếm nửa người xà nhân bị hầu tử một cước giẫm được bấy nhầy, cao ngất thành cung bẻ gãy nghiền nát địa sụp đổ, Nữ Nhi quốc binh tướng môn bốn phía chạy trốn.

Trong tiếng nổ vang, cát bụi phá tan hơi nước cái chấn phi tốc lan tràn.

Trong nháy mắt, hầu tử cũng đã xuyên thấu nồng đậm hơi nước khu vực. Che chở Huyền Trang bọn người, tăng nhanh tốc độ hướng phía Nữ Nhi quốc bên ngoài chạy như điên. Cái kia sau lưng, hằng hà nửa người xà nhân thẳng truy mà đến.

"Người muốn chạy đi nơi nào?"

Hầu tử không có trả lời.

Tại đây trăm trượng cự nhân chà đạp phía dưới, cả Nữ Nhi quốc mặt đất đều ở rung động.

Xây tại trên sườn núi phòng ốc âm âm sụp đổ, chim thú mất mạng địa chạy trốn, mà ngay cả bình tĩnh được giống như cái gương vậy mẫu thân hồ, cũng xuất hiện giống như hải sóng lớn vậy ba động.

Cái kia ven đường núi non sông ngòi cây cối , càng là hết thảy bị giẫm được nát bấy.

Chỉ cần rời đi Nữ Nhi quốc tựu thắng, chỉ cần rời đi Nữ Nhi quốc. Giờ này khắc này, hầu tử là nghĩ như vậy.

Nữ Nhi quốc là ốc đảo, bốn phía đều có nước. Chỉ cần có nước, tại linh lực không khô kiệt dưới tình huống, Nữ Oa công kích chính là vô cùng vô tận. Nếu như đúng như nàng chỗ nói, súc hai ngàn năm linh lực. . . Hầu tử là bất kể như thế nào đều hao tổn bất quá của nàng.

Chỉ khi nào ly khai Nữ Nhi quốc, vậy bất đồng. Cái kia bên ngoài là hoang mạc, một giọt nước đều không có!

Ngẫm lại cũng thật sự là thật đáng buồn, đều nói tu vi cao sau Hành Giả đạo có hại, trước kia không thể nào cảm thấy, hiện tại cảm giác, cái này thiệt thòi ăn đại. Đơn đả độc đấu không có vấn đề gì cả, chỉ khi nào mang lên vài cái con chồn trước. . . Cũng chỉ còn lại có chửi má nó phần.

Hầu tử không khỏi hung hăng địa chửi thề một tiếng.

Xa xa địa, hấn cũng đã thấy được rừng rậm cuối cùng hoang mạc!

Chỉ thấy hắn quyết định thật nhanh. Thân thủ một trảo, cầm kim cô bổng. Ngay sau đó, hắn nhảy lên mà dậy, một tay nắm cự đại kim cô bổng sau này nặng nề quét qua. Trục tiếp đem đuôi đến gần nhất mấy cái nửa người xà nhân vỗ cá bấy nhầy. Đợi đến lúc rơi xuống đất, hắn cũng đã đang ở hoang mạc bên trong.

Cái kia dưới chân bùn cát đã bị hắn bước ra một cái thật sâu hãm hại, cát bụi dùng hai chân của hắn làm trung tâm điên cuồng mà đẩy ra đến, lại nhanh chóng dấu không có.

Trong lúc nhất thời, hầu tử chà đạp mang đến cự đại tiếng oanh minh biến mất. Nữ Oa tiếng cười cũng đã biến mất, toàn bộ thế giới trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ còn lại có hầu tử nặng nề tiếng thở dốc.

Những cái này đuôi sát không tha nửa người xà nhân toàn bộ huyền phù tại rừng rậm biên giới tuyến trên, nguyên một đám không cam lòng địa nhìn qua hầu tử, lại thủy chung không dám xa hơn trước một bước.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Đem kim cô bổng tựa ở trên vai, hầu tử một tay bảo vệ Huyền Trang bọn người, một tay lau một cái mặt mũi tràn đầy huyết, nuốt nước bọt, cảm tức những cái này nửa người xà nhân nói: "Đến nha, như thế nào không dám tới rồi?"

Những cái này nửa người xà nhân như trước bồi hồi không tiến.

Một hồi lâu. Đương hầu tử thở hồng hộc xoay người, chuẩn bị muốn dẫn trước Huyền Trang bọn người đi trước thiên đình tìm lão quân xin giúp đỡ thời điểm, đột nhiên trông thấy một ít mỗi người nửa người xà nhân bắt đầu hội tụ đến cùng một chỗ.

Chỉ chốc lát, bọn họ liền hợp thành một cái cự đại nửa người xà nhân. Thật dài đuôi rắn cuộn cong lại, mà tụ quang đứng thẳng thân thể, cũng đã cùng hầu tử vậy cao.

Hầu tử sững sờ, vội vàng dừng bước lại.

Nếu như là tên này mà nói, hầu tử là khẳng định không sợ. Chỉ cần bốn phía không có nước cho nó bổ sung, trông nom nó bao nhiêu, mấy cây gậy hầu tử có thể bắt nó giải quyết hết. Sợ là sợ nó đánh không chết.

Cùng lúc trước những kia trên đầu ngoại trừ giống như hai cái điểm dường như con mắt liền chỉ còn lại có một tấm thật dài miệng nửa người xà nhân bất đồng. Lúc này đây cái này, loáng thoáng có thể chứng kiến một tấm tinh xảo nữ nhân mặt.

Cái kia nửa người xà nhân hơi há miệng, nói khẽ: "Ngươi cho rằng bản cung chỉ có thể không chế nước, đúng không?"

Đây là Nữ Oa thanh âm.

Hầu tử hơi mở to hai mắt. Lập tức có một loại dự cảm bất tường.

"Kỳ thật, bản cung còn có thể không chế rất nhiều thứ, tỷ như 'Thỏ'."

Vừa dứt lời, chỉ thấy cái kia hoang mạc bên trong, hầu tử bốn phía lập tức hờ ra nguyên một đám cồn cát. Những cái này cồn cát nhanh chóng bị tổ thành nguyên một đám hạt cát tụ thành nửa người xà nhân, rậm rạp chằng chịt một mảng lớn.

Hầu tử khước mắt hơi kéo ra. Không khỏi nắm chặt kim cô bổng.

Khá tốt. . . Nơi này không có hơi nước, chỉ cần thấy rõ, những này xà nhân hoàn toàn cũng không phải là chuyện này nhi.

Không đợi hầu tử chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến, cái kia trương tinh xảo mặt lại một lần hơi há miệng, nàng mặt không biểu tình mà học ra ba chữ: "Còn có, 'Gió' ."

Lập tức, hoang mạc bên trong cuồng phong đột khởi, cái kia xa xa, kinh thiên sóng lớn gào thét mà đến —— đó là một hồi trước đây chưa từng gặp cự đại bão cát!

Hầu tử trông mắt đều muốn đến rơi xuống. . .

Cái này tính chuyện gì xảy ra? Rõ ràng chính là khi dễ người a!

Rơi vào đường cùng, lại một lần đoạt mệnh chạy như điên bắt đầu rồi. . . Bất đồng là, lần này đến tột cùng nên đi cái đó chạy, liền hầu tử mình cũng không biết.

. . .

Địa phủ bên trong, một cái quý sai chậm rãi đi đến Địa Tạng vương trước mặt, khom người nói: "Bẩm thế tôn, cái kia yêu hầu đoàn người cũng đã rời đi Nữ Nhi quốc lãnh thổ một nước."

Bàn cờ đối diện Chính Pháp Minh Như Lai hơi ngẩng đầu lên.

Địa Tạng vương nhìn chăm chú bàn cờ, thật sâu hít và một hơi, nói: "Như thế nào rồi đi?"

"Cùng thế tôn liệu định không sai biệt lắm, đã đánh nhau. Một phương là Nữ Oa, một phương là cái kia yêu hầu. Bất quá cái kia yêu hầu bảo vệ những người khác, nhìn về phía trên, rất bị động."

"Bình thường." Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, một bên đem một con cờ áp đến bàn cờ trên, một bên nhẹ giọng thở dài: "Tự tính không cần

bảo vệ những người khác hẳn cũng không thấy được chủ động. Trên cái thế giới này, ngoại trừ Như Lai tôn giả là thiên đạo tu vi, ngoại trừ lão quân cùng hẳn đã từng là thiên đạo tu vi bên ngoài, còn có một bán thiên đạo Nữ Oa."

...

Lúc này, về phương diện khác hầu tử cũng đã cơ hồ lâm vào tuyệt cảnh bên trong.

Hắn muốn dẫn trước mọi người bay lên trời, Nữ Oa liền sử xuất cùng loại với Bàn Cổ phiên trọng lực trận, đưa hẳn từ trên bầu trời ngạnh sanh sanh hấp xuống.

Hắn mang theo mọi người bốn phía trốn chết, Nữ Oa sẽ không đoạn quấy rầy, tiêu hao linh lực của hẳn.

Lưỡi dao sắc bén vạch phá gò má, lưu lại nhẹ nhàng miệng vết thương. Thạch đâm đánh vào trên vai, đồng dạng lưu lại nhẹ nhàng miệng vết thương. Chảy ra máu tươi cũng đã đem trăm trọng thân cao đều nhuộm thành màu đỏ. . . Cái này mỗi nhất kích cũng không trọng, nhưng mỗi nhất kích, rồi lại đều ở từng giọt từng giọt địa tiêu hao hầu tử lực lượng.

Hắn chỉ có thể bắt đắc dĩ địa che chở Huyền Trang bọn người, khi thì duy trì lấy trăm trọng cự nhân hình thái chạy như điên, khi thì khôi phục nguyên hình ẩn núp. Có thể không luận hẳn như thế nào trốn, như thế nào trốn, Nữ Oa đều tổng có thể rất nhanh địa tìm được hẳn . Càng không xong là, hẳn đến nay không thể nhận ra cảm giác đến Nữ Oa chân thân đến tột cùng ở nơi nào. . .

"Chỉ còn lại có khôi phục thiên đạo tu vi một con đường sao?"

Cái kia trên trán gân xanh đang không ngừng nhúc nhích.

Chỉ cần khôi phục thiên đạo tu vi. Có được rồi vô hạn linh lực, cường hoành lực lượng, Nữ Oa điễm ấy thế công không khác gãi ngứa ngứa. . .
Nhưng này dạng thứ nhất, hẳn sẽ không được không đề cập tới sớm đối mặt cái khác cường đại hơn địch nhân —— Như Lai.

Đến lúc đó lại nên làm cái gì bây giờ?

Thế cục trước mắt, cũng đã không xong cục độ!

. . .

"Nữ Oa. Tại Nữ Nhi quốc ngàn người có hơn hai nghìn năm đi." Vuốt mở ống tay áo, Chính Pháp Minh Như Lai nhặt lên quân cờ, do dự mà để vào bàn cờ, nói khẽ: "Nàng cũng là trầm luân trong bể khổ người. Lại nói tiếp, nàng hẳn là giống như Thông Thiên Giáo Chủ như vậy, đạo môn Ngô Giả đạo, kiêm tu Hành Giả đạo a? Nếu như nàng lúc trước Hành Giả đạo có thể lại tu thành chậm một chút, nói không chừng chính là một cái đầy đủ thiên đạo, mà không phải bây giờ bộ dáng như vậy."

"Vậy cũng chưa hẳn." Địa Tạng vương khoanh tay ung dung nói: "Đối tại chuyện của nàng, bản tăng lại là biết rõ một ít. Nếu không phải là Hành Giả đạo mà nói. Nàng liền cái này nửa cái thiên đạo cũng sẽ không có. Đương nhiên, như thế nào cũng tốt hơn hiện tại, chân thân bị nhốt tại Nữ Nhi quốc trong viên đá, nửa bước không được cách."

Chính Pháp Minh Như Lai hơi sững sờ, giương mắt nói: "Nói như thế nào?"

"Còn không biết rằng a?" Địa Tạng vương chậm rãi bật cười, nói: "Vạn năm trước kia, nàng cùng Như Lai tôn giả, cùng với lão quân, đều là có qua một phen tranh đấu. Nguyên nhân gây ra, là cái này tam giới pháp tắc."

Chính Pháp Minh Như Lai lông mày hơi chau nổi lên. Hắn mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Địa Tạng vương, chờ đợi càng tiến một bước đáp án.

Nhưng mà, Địa Tạng vương lại không có muốn nói tí mĩ ý tứ. Trầm mặc hồi lâu, hắn chỉ là thu thu vui vẻ. Nhân nhạ thở dài: "Tóm lại a, tâm kết của nàng lớn, nghĩ bằng Ngô Giả đạo thành thiên đạo, tuyệt không khả năng."

Lại là một tử rơi xuống, Địa Tạng vương lại là khôi phục tiếc hận cười.

Hai người đều trầm mặc, đều nhìn chăm chú bàn cờ. Nghĩ, lại là hoàn toàn bất đồng chuyện tình.

Địa Tạng vương nhân nhạ địa cười, Chính Pháp Minh Như Lai mặt không biểu tình.

Một hồi lâu, Chính Pháp Minh Như Lai chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, nghịch phát y tay áo nói: "Không được."

"Không được?" Địa Tạng vương hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Đã có trò hay, đương nhiên muốn đi đang xem cuộc chiến. Cái này quân cờ hạ được nhiều hơn nữa, đến đi đi, cũng bất quá là trường du hí thôi." Nói, Chính Pháp Minh Như Lai đem nắm trong tay bạch tử đều vút đến bàn cờ trên.

Thoáng cái, cả bàn cờ trên quân cờ toàn bộ rối loạn.

Địa Tạng vương bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

Nhìn Địa Tạng vương, Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng hỏi: "Cùng đi?"

"Người đem hảo hảo tổng thể đều làm hỏng." Địa Tạng vương buông tay ra nói: "Bần tăng không đi còn ở lại đây lí làm chi?"

...

Lúc này cự ly hầu tử cùng Nữ Oa khai chiến, cũng đã suốt quá khứ trôi qua một cái ngày đêm.

Sáng sớm thời gian, Tây Ngưu Hạ Châu xử trong sơn động, toàn thân máu tươi đầm đìa hầu tử chính ghé vào cái động khẩu tinh tế địa ra bên ngoài nhìn quanh.

Cái kia ngoài động, dãy núi trong lúc đó, vài cái cự đại bùn cát hội tụ mà thành nửa người xà nhân cong vẹo địa đứng, ở đằng kia giữa thiên không, tất đều biết không rõ nước suối, cuồng phong hội tụ mà thành nửa người xà nhân tại qua lại xoay quanh.

Hầu tử sau lưng, chính tề sắp xếp trước cái kia hôn mê năm người.

"Đừng lẫn trốn nữa, trốn, cũng là trốn không xong. Người đã từng là thiên đạo tu vi, bản cung cũng biết giết không chết người."

"Chỉ cần người đem Vân Hương giao ra đây, bản cung có thể để giải dược trao đổi. Từ nay về sau, chúng ta đều không tương quan. Như thế nào?"

"Lại kéo dài xuống, dù cho lão quân có thể giải độc, chỉ sợ cũng không đủ thời gian luyện dược. Người, cần phải hiểu rõ."

Nữ Oa thanh âm một lần lại một lần địa tại bên tai quanh quẩn, hầu tử trợn trắng mắt, cao giọng trả lời nói: "Người thiếu nói nhảm, ép ta hiện tại trụ thẳng thiên đạo! Dù sao bọn họ treo, kế hoạch của ta thì đập bể, không bằng kéo người đương độn lưng!"

Trong khoảng thời gian ngắn, cái kia động phủ bên ngoài trầm mặc.

Đã nhiều năm như vậy, từ tu vi tăng lên đi lên sau, ngoại trừ lúc trước cùng Như Lai đối chiến, hầu tử còn giống như thật không có chạt vật đến loại trình độ này qua.

Hắn thật sự không rõ Nữ Oa rốt cuộc là tình huống nào, này thiên địa gian tại chính mình trước, ngoại trừ lão quân, liền chỉ có Như Lai là thiên đạo tu vi, đây phải không hội sai. Tự đối phương là đại la hỗn nguyên đại tiên tu vi, đối phương cũng không có phủ nhận. Có thể. . . Vừa mới đó là chuyện gì xảy ra? Hầu tử quả thực cảm giác mình gặp một cái đại la hỗn nguyên đại tiên bản Na Tra, toàn thân các loại pháp bảo tầng tầng lớp lớp -- nếu như loại đó kỳ dị điều khiển thuật là pháp bảo mà nói. Có thể ngoại trừ pháp bảo bên ngoài, giống như cũng không có loại thứ hai giải thích.

Bất quá, như thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng là trước giải độc. Khiêng qua cửa ải này, từ nay về sau có rất nhiều cơ hội biết rõ ràng.

Hầu tử xoay người lại, đem chính mình giấu ở bên hông ngọc giản một hơi toàn bộ sờ soạng đi ra, hắt tới trên mặt đất, bắt đầu tinh tế chọn lựa đứng lên.

Đã chính mình không có biện pháp né tránh Nữ Oa đi gặp lão quân, vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm ngoại viện.

Một nhóm lớn bên trong ngọc giản, có liên lạc Ngao Thính Tâm, có liên lạc Lữ lục quái, có liên lạc Đa Mục quái một chi, có liên lạc Lý Tĩnh. . . Thậm chí liền liên lạc cái kia bị ném tại Nữ Nhi quốc biển không trở về hình người tiểu bạch long đều có. Hãy nhìn đến xem đi, tự sửng sốt không có nửa cái có thể làm được thông hành Nam Thiên Môn, cũng bằng nhanh nhất tốc độ nhìn thấy lão quân. . .

Hầu tử đột nhiên có chút hối hận lúc trước không có thuận tay cùng lão quân muốn một mảnh ngọc giản phóng trên người. Chuyện này người ta có đáp ứng hay không hỗ trợ khác nói, nhưng đầu tiên, được trước có thể liên hệ với không phải? Hơn nữa, mọi sự tổng có một giá. Chính mình cái này thân phận, tựu tính vạn nhất lão quân muốn chút gì đó đền bù tổn thất, cũng còn là cần phải nâng. Dưới mắt vấn đề lớn là, không có ai có thể thay mình truyền cái này lời nói a!

"Các loại. . . Đây là liên lạc ai?" Đang lúc hầu tử gấp đến độ sút đầu mé trán thời điểm, đột nhiên chú ý tới một mảnh hắc chưa bao giờ đã dùng qua ngọc giản. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng a cầu vé tháng, cầu vé tháng a cầu vé tháng, cầu vé tháng a cầu vé tháng, cầu vé tháng a cầu vé tháng.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 622: Cầu Cứu

Sáng sớm âm áp gió chậm rãi thổi qua, chập chờn bóng cây.

Rộng mở môn nội, thanh tâm ngồi chồm hõm tại bàn thấp trước chẩm chú viết trước cái gì.

Chỉ chốc lát, Trầm Hương vác lấy cá tiểu đơn vai bao theo bên ngoài đình viện đi đến.

Hắn cẩn thận địa cời dính đầy bùn cát giày vải xách trên tay, lau mồ hôi, bước lên tron bóng hành lang. Theo thanh tâm trước cửa phòng lúc đi qua, còn tận lực thả chậm cước bộ, rón ra rón rén địa sợ bị thanh tâm phát hiện.

"Đứng lại."

Trầm Hương rụt rụt cổ, bất đắc dĩ, chỉ phải xoay người đứng vững.

Cái kia trong phòng thanh tâm như trước tinh tế viết trước, liền đầu cũng không ngẩng.

"Hôm nay đều học những thứ gì rồi?"

Bị như vậy vừa hỏi, Trầm Hương dẹp trước miệng ngẩng đầu nhìn trời, lại quay đầu lại nhìn nhìn trong sân lá cây, một bộ nhẩn nhẩn nhí nhí bộ dạng.

"Ta hỏi ngươi lời nói."

Gặp tránh không khỏi, Trầm Hương chỉ phải thật sâu hít và một hơi, đáp: "Bẩm sư phó mà nói, Vu Nghĩ. . . Sư huynh, hôm nay giảng là 《càn thân hiệp đế kinh》."

"Nghe hiểu sao?"

Trầm Hương áp ứng địa đáp: "Nghe. . . Không hiểu nhiều."

"Là 'Không hiểu nhiều', còn là 'Hoàn toàn không hiểu'?"

Do dự nửa ngày, Trầm Hương chỉ phải kiên trì đáp: "Hoàn toàn không hiểu."

Nói đi, vội vàng cúi đầu.

Thanh tâm ngồi bút dừng lại,

Hơi ngồi thẳng lên quay đầu lại nhìn Trầm Hương liếc, nói: "Người nghe không hiểu cũng bình thường."

"Thật sự?"

Cúi đầu xuống, thanh tâm lại là tinh tế viết lên, thuận miệng nói: "Đúng. Cho nên, đi đem không có nghe hiểu bộ phận sao một trăm lần học thuộc lòng a."

Cái này vừa nói, Trầm Hương trên mặt vừa tràn ra cười lập tức tự cứng lại rồi, lại là bẹp miệng.

"Sư phó. . . Có thể một hồi lại sao sao?"

"Tại sao phải chờ một lát lại sao?"

Trầm Hương thân thủ gãi gãi đầu nói: "Cái này đều nghe xong hẳn một cái buổi sáng khóa, một câu cũng không nghe hiểu, nghe được chóng mặt hồ chóng mặt hồ. Đệ tử cảm giác mình. . . Đều muốn đang ngủ."

Nhìn Trầm Hương cái kia ủy khuất bộ dạng, thanh tâm hơi sững sờ.

Từ đến đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Trầm Hương cũng coi như khắc khổ. Ít nhất, so với quan lí cái khác đệ tử muốn cố gắng rất nhiều. Nhưng hẳn dù sao tính toán đâu ra đấy, cũng mới là sáu tuổi hài tử. Hơn nữa, cũng không phải mỗi người đều có thể làm đến hầu tử lúc trước như vậy. Như vậy bướng bỉnh liều mạng.

Bất đắc dĩ thở dài, thanh tâm thân nhiên nói: "Đi a, mệt thì nghỉ ngơi xuống."

"Tạ ơn sư phó!"

Uy hiếp lớn nhất giải trừ, Trầm Hương lúc này hoan hô đứng lên. Dem chính mình cái kia giày vải phóng tới dưới bậc thang. Xoay người một cái trụ tiến vào thanh tâm trong phòng đi.

Một hồi qua lại chạy vội sau, Trầm Hương úp sấp thanh tâm trước bàn nhìn xem nhìn quanh trước.

"Sư phó, người đang ở đây viết cái gì?"

"Chuẩn bị cho người kinh văn. Hành Giả đạo, hay là muốn nhiều dung hợp một điểm Ngô Giả đạo gì đó tương đối khá. Đúng rồi, người vừa mới không phải chuẩn bị phải về phòng sao?"

"Không trở về."

"Vậy người hiện tại chuẩn bị làm gì nha?"

"Cái gì cũng không duy trì."

"Cái gì cũng không duy trì?" Thanh tâm liếc Trầm Hương liếc.

"Đúng vậy. Cái gì cũng không duy trì thoải mái nhất. Nếu mỗi ngày đều có thể dạng này rất tốt."

Nghe vậy, thanh tâm bật cười: "Đi, chờ ngươi tu thành, vi sư tự chuẩn ngươi mỗi ngày cái gì cũng không duy trì."

Nói đi, thanh tâm đưa thay sờ sờ Trầm Hương đầu.

"Tạ ơn sư phó!"

Đột nhiên, thanh tâm biểu lộ cứng lại rồi.

"Làm sao vậy, sư phó?"

Cúi đầu xuống, thanh tâm theo bên hông lấy ra một mảnh ngọc giản.

"Vừa mới ngọc giản này. . . Giống như có phản ứng."

. . .

"Đối với nàng, bản cung là bất kể như thế nào không thể thỏa hiệp. Như Nữ Nhi quốc quốc vương phản bội bản cung còn có thể có kết cục tốt, sau này bản cung còn thế nào thống lĩnh?"

"Ngươi có thể tưởng tượng rõ ràng. Vân Hương chỉ là ngươi một cái tỳ nữ mà thôi. Thật sự có tất yếu vì một cái tỳ nữ cùng bản cung như vậy giằng co nữa sao?"

"Ngươi câm miệng cho ta! Có bản lĩnh tự công tiến đến, mọi người nhất phách lưỡng tán! Nói nhiều như vậy làm gì vậy?" Hầu tử bỗng nhiên

rít gào đi ra.

Trong lúc nhất thời, cái kia động phủ bên ngoài lại là yên tĩnh trở lại.

Quay đầu lại, hấn tinh tế nhìn mình chăm chăm ngọc giản ở trong tay xem, cái kia lông mày đều chau thành một đoàn.

Ngọc giản này là thanh tâm cho, lúc trước nói là một cái khác phiên sẽ cho tu bồ đề, làm cho mình có rảnh muốn nhiều cùng sư phó tâm sự. Đương nhiên, cho xong sau nàng đã bị hầu tử cho treo đến trên cây đi. Vốn tưởng rằng đời này cũng sẽ không dùng tới cái này phiên ngọc giản, chính là. . .

Nếu như tìm tu bồ đề hỗ trợ, xác thực sẽ là một biện pháp tốt. Vừa đến tu bồ đề đến thiên đình nhất định là thông hành không trở ngại. Muốn tìm lão quân cũng sẽ không tìm không thấy. Thứ hai. . . Nói không chừng căn bản không cần phải lão quân ra tay, tu bồ đề chính mình là có thể đem giải được cho luyện ra. Muốn biết được, hấn cũng là trong thiên địa số một số hai luyện đan cao thủ. Thứ ba, nói toạc ra. Cái này đi về phía tây cực, kỳ thật cũng là hấn một tay thúc đẩy, theo lý thuyết không có lý do nhìn xem cái này Kim Thiên Tử chuyên thể chết không ra tay hỗ trợ mới là.

Chính là. . . Hầu tử thật sự không nghĩ tìm hấn.

Đã nhiều năm như vậy, từ Côn Luân sơn thoát đi sau, hai người tuy nhiên còn duy trì lấy thầy trò danh phận, lại đã sớm hình bạn đường. Trước sau. Hầu tử thì chủ động đi tìm hấn một lần, vì chính là Tước nhi hồn phách tẩm tích, kết quả hấn đóng cửa không ra, tặc phái đại sư huynh cho mình một hồi qua loa tắc trách.

"Thật sự. . . Muốn đi tìm hấn sao?" Năm ngọc giản, hầu tử thật sự có chút đắn đo bất định.

"Lão quân khá tốt, công khai ghi giá, muốn hấn hỗ trợ, tổng yếu có chỗ trả giá. Tìm cái kia tử lão đầu mà nói. . ."

Có điêm hạ mặt không được a. . .

Một ít bên cạnh, Huyền Trang bộn người, kể cả Vân Hương còn đang lẳng lẳng địa nằm, khí tức đó càng ngày càng yếu ớt.

Một giọt mồ hôi to như hạt đậu theo Vân Hương trên trán chậm rãi chảy xuống.

Mắt thấy sắc mặt của đám người càng ngày càng kém, hầu tử chỉ phải kiên trì đem ngọc giản gần sát môi, có thể tại đụng vào trong nháy mắt rồi lại lấy ra.

Trầm mặc hạ xuống, hấn lại đem ngọc giản áp vào bên môi, do dự một chút, hấn rồi lại lấy ra.

Như thế phản phục mấy lần, cuối cùng hạ không được quyết tâm.

Cái kia mồ hôi trên trán châu, quả thực so với Vân Hương bộn người còn nhiều thêm.

Động phủ bên ngoài, Nữ Oa thanh âm lại một lần vang lên: "Bản cung chỉ cấp ngươi cuối cùng một nén nhang thời gian lo lắng, sau một nén nhang, nếu như ngươi nếu không đem Vân Hương giao ra đây, tặc đừng trách bản cung không khách khí."

"Lại sảo, lão tử hiện tại tặc một gậy quất bay nữ nhi của ngươi quốc, cho ngươi thống lĩnh cái rắm!"

Hầu tử quay đầu hướng phía ngoài động phủ mắng thanh, không hề để ý tới.

Cúi đầu nhìn chăm chú ngọc giản ở trong tay, hắn không khỏi nuốt nước bọt.

...

"Sư phó, ngọc giản này, có thể thiên lý truyền âm đúng không?"

"Ân." Thanh tâm nhìn chăm chú ngọc giản ở trong tay. Ngụ ngợ gật đầu nói: "Ngọc giản là một loại pháp khí, mỗi một bộ đều là hai mảnh, chỉ cần đem ngọc giản dán tại trên môi, vận động linh lực. Có thể thiên lý truyền âm."

"Cái kia, sư phó, một cái khác phiến tại trên tay ai a?"

"Tại trên tay ai?" Thanh tâm thân nhiên nhìn Trầm Hương liếc, đem ngọc giản bỏ vào trên bàn, nhẹ giọng thờ dài: "Một cái khác phiến. Tại người Ngô Không sư bá trên tay."

"Hắn nha. . ."

"Hắn làm sao vậy?"

"Hắn quá đáng ghét, lão khi dễ sư phó. Đêm qua ta còn nghe thấy sư phó đang mắng hắn."

"Đêm qua?"

"Đúng vậy, đêm qua ta đi tiêu đêm, đi ngang qua sư phó trước của phòng, nghe được sư phó đang mắng hắn."

Thanh tâm mặt xoay thoáng cái đỏ, vội vàng ấp úng nói: "Ta. . . Ta mắng hắn cái gì?"

Trầm Hương nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Ta liền nghe được 'Chết hầu tử', những thứ khác. . . Chợt nghe không rõ. Ta còn tưởng rằng sư phó đang nói cái gì bí tịch, tranh thủ thời gian nghe lén."

Thanh tâm mặt thoáng cái đỏ hơn.

Cái này xem chừng, nên nói nói mới đi. Nàng còn là lần đầu tiên biết mình nguyên lai cũng sẽ nói nói mới. Xem ra. . . Từ nay về sau ngủ còn là bỏ cá cảm âm trận hảo.

Trầm Hương ghé vào trên mặt bàn mắt ba ba địa nhìn qua thanh tâm nói: "Sư phó a. Nếu hần có việc tìm người hỗ trợ. . . Cái kia sao chán ghét, người sẽ giúp hần sao?"

Ho khan hai tiếng, thanh tâm vội vàng ra vẻ trấn định địa muốn xách bút tiếp tục viết: "Không giúp, khẳng định không giúp."

"Đúng, thì không thể giúp."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một ít bên cạnh ngọc giản lại là thêm lên.

Không đợi Trầm Hương tay đụng phải ngọc giản, thanh tâm cũng đã vượt lên trước một bước đem cái kia ngọc giản nắm trong tay.

Đẩy lấy Trầm Hương tràn đầy hồ nghi ánh mắt, thanh tâm kiên trì, run nhè nhẹ trước đem ngọc giản áp vào trên môi.

Lập tức, cái kia ngọc giản một chỗ khác truyền đến hầu tử áp ứng thanh âm: "Lão nhân a. . . Cái kia. Là như vậy, ta hiện tại tại cùng lão bằng hữu của người Nữ Oa đánh nhau, người cái khác lão bằng hữu Kim Thiên Tử trúng Nữ Oa độc, tình huống có điểm nguy cấp. Ta cũng vậy nhanh chịu không được. . . Cho nên. Muốn tìm người giúp một việc."

Nghe được "Chịu không được" ba chữ, thanh tâm không khỏi lập tức nhớ tới Phong Linh trong trí nhớ hầu tử bị Đan Đồng Tử đánh cho toàn thân là huyết bộ đáng. Nàng sắc mặt biến đổi, phui đất thoáng cái đứng lên, không cần nghĩ ngợi mà hỏi thăm: "Người hiện tại ở nơi nào?"

Trong lúc nhất thời, ngọc giản hai đầu đều ngậy ngần cả người.

"Tại sao là người?" Năm ngọc giản, hầu tử nguyên bản có điềm nịnh nọt biểu lộ thoáng cái lại không có.

"Ta. . . Ta đã quên giao cho sư phó."

"Cái kia còn không tranh thủ thời gian đi giao! Nương. Có người như vậy cá sư muội ta thật sự là ngã tám đời nắm mốc!"

Thanh tâm quỳnh lên, vội vàng "Hưu" một tiếng chạy ra khỏi ngoài cửa, chỉ để lại Trầm Hương ngu ngơ tại chỗ.

"Vừa mới còn nói không giúp. . ." Nâng quai hàm, Trầm Hương hồ nghi địa thờ dài: "Đêm qua nói nói mới còn khóc được xui xẻo rằm, sư phó là càng ngày càng khả nghi."

. . .

Một đường chạy ra khỏi cửa mình tòa nhà, thanh tâm nhanh chóng bay lên trời, trong nháy mắt cũng đã rơi xuống Tiềm Tâm Điện ngoài.

Cái kia Tiềm Tâm Điện đại môn rộng mở, trong đó không có một bóng người.

Thanh tâm hoảng hốt, liền vội vàng kéo trước cửa quét rác đạo đồ: "Sư phó đi đâu rồi?"

"Su tôn. . . Su tôn hôm nay sáng sớm liền đi ra ngoài, nói là một tháng sau mới vừa về. . . Chưa nói đi chỗ nào."

Vút xuống dưới này đạo đồ, thanh tâm vội vàng lại đem ngọc giản áp vào trên môi: "Su phó không biết chạy đi đâu, người bên kia hiện tại thế nào?"

"Nhanh bị người hại chết."

"Hại. . . Hại chết. . . Rất nghiêm trọng sao?"

"Nữ Oa hàng này nói là đại la hỗn nguyên tu vi, ta thấy thế nào như thế nào tượng thiên đạo, người nói nghiêm trọng sao?"

"Cái kia. . . Vậy bây giờ làm sao bây giờ?" Thanh tâm gấp đến độ nước mắt đều ở đảo quanh.

Ngọc giản một chỗ khác, hầu tử lông mày đều chau thành bát tự.

Cái này sốt ruột giọng điệu. . . Có điểm quá không đúng. Tên này không phải cùng chính mình bát tự không hợp sao? Cái này nhanh chóng tính chuyện gì xảy ra? Tựa tính hỗ trợ, không phải cũng có thể trước châm chọc khiêu khích vài câu sao? Chẳng lẽ là trong truyền thuyết Tà Nguyệt Tam Tinh Động "Tình đồng môn" đột nhiên có hiệu lực rồi?

"Người hiện tại ở nơi nào? Ta hiện tại lập tức đi qua! Người hiện tại thế nào?"

Mấp máy môi, hầu tử nói khẽ: "Người tới cũng vô dụng. Nữ Oa, người đánh cho qua sao? Như vậy, người lập tức tìm lão quân, làm cho hắn giúp một việc, luyện thoáng cái giải dược."

"Hảo!" Thanh tâm không cần nghĩ ngợi địa đáp.

Hầu tử lại một lần giật mình. Hấn vốn còn muốn nói vài câu xuôi tai mà nói, dù sao bây giờ là cầu người làm việc không phải? Tối thiểu nhất nói điếm trước nợ cũ tự tính trở mình thiên, từ nay về sau mọi người không cần phải lại giúp nhau nhằm vào các loại mà nói. Được, cái này đều giảm đi.

Bất quá, thanh tâm lần này là không phải có điếm quá phối hợp? Hấn nắm ngọc giản ung dung địa nghĩ. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 623: Giải Dược

Trong cuồng phong, thanh tâm hướng phía Nam Thiên Môn gào thét mà đi, thậm chí tại cực kỳ tiếp cận Nam Thiên Môn thời điểm đều không có chậm lại.

Những cái này Nam Thiên Môn bốn phía nổi trên đá pháp trận trong nháy mắt bị toàn bộ gây ra. Xích hồng hào quang phóng lên trời, trong lúc nhất thời, kèn thanh âm vang vọng thiên địa, thiên binh chen chúc mà ra. Nguyên bản bình tĩnh Nam Thiên Môn trong nháy mắt loạn thành hỗn loạn, mà ngay cả thân ở Nam Thiên Môn trong Lý Tĩnh cùng Na Tra cũng theo trong đại diện đi ra, tinh tế lắng nghe cái kia không ngừng quanh quẩn tiếng vang, rất là hoang mang.

"Là ai? Địch tập kích sao?" Một vị thiên tướng một tay nhắc trước kiếm, một tay vịn mũ giáp vô cùng lo lắng địa chạy ra khỏi Nam Thiên Môn: "Vì cái gì không có chuyện trước nhận được tin tức, bên ngoài quân coi giữ đều làm ăn cái gì không biết?"

Không đợi hắn đứng vững, chỉ thấy thanh tâm cũng đã mũi chân chia xuống đất rơi xuống trước người của hắn, cái kia thông hành lệnh bài khi hắn trước mắt thoáng một cái đã qua.

"Đâu Suất cung?"

Sau một khắc, thanh tâm lại là bay lên trời. Lúc này đây, nàng trực tiếp xuyên qua rộng mở Nam Thiên Môn.

Tiếng kèn còn đang quanh quẩn, Nam Thiên Môn ngoài thiên binh tuy nhiên cũng đã yên tĩnh trở lại, nguyên một đám ngu ngơ địa nhìn qua thanh tâm rời đi phương hướng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Một cái thiên binh lặng lẽ đi đến thiên tướng bên người thấp giọng nói: "Bẩm tướng quân, là Đâu Suất cung thanh tâm thượng nhân đến đây, vừa mới bên ngoài cũng đã thông báo qua. Chính là. . . Nàng tốc độ quá nhanh, vô ý bả pháp trận toàn bộ gây ra, cho nên. . ."

Này thiên tướng ngơ ngác địa nháy mắt con người, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì tốt lắm.

. . .

Đại diện trước, một cái thiên binh vội vàng chạy lên đài giai, đem một phần điệp báo hiện lên đến Lý Tĩnh trước mặt.

"Bẩm thiên vương.

Đây là tuần tra phủ vừa mới đưa tới Tây Ngưu Hạ Châu khẩn cấp quân tình."

"Tây Ngưu Hạ Châu khẩn cấp quân tình?" Lý Tĩnh hướng phía tiến đến bẩm báo thiên binh đốc liếc, lại quay đầu lại hướng Nam Thiên Môn phương hướng nhìn lại.

Lúc này, tiếng kèn đều đã kinh đình chỉ. Cả Nam Thiên Môn yên tĩnh như lúc ban đầu. Bất quá, cái kia nhân cảnh báo mà khiến cho bạo động lại vẫn chưa hoàn toàn đình chỉ.

Quay đầu lại, hắn nói với Na Tra: "Đi xem chuyện gì xảy ra."

"Dạ." Lên tiếng, Na Tra lúc này giá trước phong hỏa luân hướng Nam Thiên Môn gào thét mà đi.

Lý Tĩnh lúc này mới thân thủ tiếp nhận thiên binh trình lên điệp báo, tiện tay mở ra, cái kia sắc mặt xoạt thoáng cái tự thay đổi.

...

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu kịch chiến lại là bắt đầu rồi.

Dãy núi trong lúc đó. Hầu tử phi tốc ghé qua trước. Hấn cắn ngọc giản, duỗi ra năm ngón tay tác động trước năm đạo linh lực đem Huyền Trang đặng năm người kẻ hết dùng linh lực bao trùm. Mang ở bên cạnh. Cái kia tay kia nắm kim cô bổng một mặt qua lại cuốn động, đem trước mặt mà đến các màu nửa người xà nhân toàn bộ đập bể cá nát bấy.

Mà sau lưng hấn đi theo, : Là giống như một chi đại quân vậy đêm cũng đêm không xuể nửa người xà nhân. Nơi đi qua bị nghiền ra một đạo thật dài khe rãnh, Nữ Oa cường đại trọng lực thế công hạ. Vô luận là cỏ cây, còn là núi đá toàn bộ bị ép tới nát bấy.

Cái này mãnh liệt chiến đấu, cơ hồ đem đầy đủ mọi thứ cuốn vào trong đó vật thể toàn bộ xoắn thành bột phấn.

Đột nhiên, hầu tử phía trước sơn hơi run rẩy, ngay sau đó bỗng nhiên "Đứng" lên, biến thành một cái thân hình khô ngô nửa người xà nhân, cái kia trên người còn rậm rạp chằng chịt địa trái rộng trước thảm thực vật.

Mắt thấy mình cùng cái kia cự nhân càng ngày càng gần, hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, không có chút nào chậm lại tính toán. Mà là trực tiếp hướng hấn vọt tới.

Một tiếng kinh thiên động địa rít gào sau, cái kia cự đại nửa người xà nhân gào thét duỗi ra một tay hướng phía hầu tử trước mặt bắt tới.

Không có chút nào do dự, hầu tử lẳng không một cái cuốn. Một tay cầm côn vung lên, kim cô bổng bổng nhiên duỗi dài, hướng phía bàn tay này vờ đến quá khứ.

Một tiếng nổ vang, kích khởi khí lưu dọc theo mặt đất điên cuồng mà khuếch tán, thổi khom cây giống, thổi nghiêng qua những kia nhanh truy mà đến nửa người xà nhân.

Sau một khắc. Cái kia cự đại bàn tay chậm rãi tan vỡ, biến thành từng khối đá vụn rơi rụng. Kích khởi đầy trời cát bụi.

Hơi điều chỉnh thân hình, hầu tử lại là giơ lên kim cô bổng chuẩn bị đối với trước mắt cự một tay cự nhân thiên linh cái lại đến một cái trùng kích. Đang lúc này, trọng lực uy áp bỗng nhiên tăng mạnh theo tứ phương đột nhiên đè ép tới. Chỉ thấy hầu tử thân thể đột nhiên một nghiêng, ngay tiếp theo mọi người trong nháy mắt bị áp đến trên mặt đất quay cuồng cát bụi bên trong.

Cũng đã trì hoãn qua được cự nhân hơi cúi đầu, nhanh chóng duỗi ra cận tồn một tay hướng cát bụi trung sờ soạng quá khứ. Còn không đợi cái kia cự đại nham thạch bàn tay đụng chạm đến cát bụi, đã thấy cái kia cát bụi bên trong đột nhiên duỗi ra một con cơ hồ cùng cánh tay của hắn vậy lớn nhỏ, trường trước màu vàng lợt bộ lông tay.

Cái kia tốc độ tay độ cực nhanh, một bả trụ theo như đến cự nhân trên mặt.

"Đi chết đi!"

Không đợi cự nhân kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng gào rú, cự nhân đầu cả bị cái kia tay cho nình xuống.

Thân hình âm âm sụp đổ.

Một cái giống như núi cao lớn nhỏ cự đại người đá tan vỡ, kích khởi cát bụi, là không cách nào đánh giá. Trong nháy mắt cái kia bốn phía sơn cũng đã giống như nguyên một đám ngâm tại đại dương mênh mông bên trong tiểu đảo giống nhau.

Quay cuồng cát bụi bên trong, hầu tử lại một lần hóa thân trăm trượng cự nhân đem Huyền Trang bọn người che ở trước ngực, chậm rãi đứng lên.

Cái kia bốn phía giống như đại dương mênh mông một mảnh cát bụi dần dần tán đi, hiện ra nguyên một đám nửa người xà nhân, tầng tầng lớp lớp, đầy khắp núi đồi!

Hầu tử khòe mắt không khỏi hơi kéo ra: "Đến không có?"

...

"Nhanh đến, người chống đỡ, nhanh đến."

Dùng hàm răng cắn chặt ngọc giản thanh tâm liễu mạng tại gia tốc, cái kia hóc mắt đều đã kinh đảo.

Nơi đi qua, tất cả tiên gia đều ở ngơ ngác nhìn nàng.

"Đó là cái gì?" Đứng ở Lăng Tiêu Bảo Điện trước Ngọc Đế nắm một phần tấu chương, không khỏi chau nổi lên lông mày.

Một bên tiên gia khom người chấp tay nói: "Hồi bẩm bệ hạ, thần cũng không tinh tường. Nếu không. . . Thần đến hỏi hỏi?"

"Hỏi một chút a." Ngọc Đế khoát tay áo, xoay người hướng ngự thư phòng phương hướng đi đến, nhẹ giọng thở dài: "Đương kim tam giới thái bình, tại thiên đình trong dùng loại tốc độ này lướt đi, quả thực mục không cách nào độ. Không biết, còn tưởng rằng xảy ra đại sự gì."

"Dạ."

Cái kia tiên gia đã thành lễ, vừa mới chuyển thân vừa ly khai, Lý Tĩnh tự thở hồng hộc địa đến.

"Bệ hạ, đã xảy ra chuyện." Hắc quỷ một chân trên đất nói: "Cái kia yêu hầu tại Tây Ngưu Hạ Châu cùng người động thủ, thần vừa rồi tra xét hạ xuống, cùng hắc động thủ người, hẳn là Nữ Oa nương nương."

Ngọc Đế cả kinh. Trong tay tấu chương "Lạch cạch" một tiếng rơi xuống trên mặt đất.

"Yêu hầu hòa. . . Nữ Oa. . . Nương nương?"

. . .

Phi tóc rơi xuống chớ đây lấy Đâu Suất cung trên lục địa, thanh tâm bước nhanh xông vào trong lầu các.

Tước nhi trước mặt mà đến, còn không đợi đối phương mở miệng. Thanh tâm cũng đã cùng nàng gặp thoáng qua.

Bị nàng như vậy một lấy, Tước nhi đều đã kinh có chút mộng, ngo ngác nhìn hành lang cuối cùng, nửa ngày tìm không được đầu mối.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, thanh tâm một bả đẩy cửa phòng ra.

Cái kia trong phòng đang tại pha trà lão quân dừng lại tay, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua nàng.

"Sự phó, hầu tử đã xảy ra chuyện. Người phải giúp hấn một chút!"
Thanh tâm bỗng nhiên hô lên.

...

Mảng lớn nửa người xà nhân trực tiếp bị ném lên bầu trời, như trước duy trì lấy pháp thiên tượng địa hình thái hầu tử ở đằng kia chiến thuật biến người trung đau khổ giãy dụa lấy. Toàn thân đều bò đầy giống như con kiến đồng dạng lớn nhỏ nửa người xà nhân.

Chậm rãi. Theo nửa người xà nhân càng ngày càng nhiều, hầu tử bị cả áp đảo, cái kia trận chiến, thậm chí có thể dùng nuốt hết để hình dung.

Còn không có một lát nữa. Chỉ thấy kim cô bỗng phóng lên trời, phi tốc xoay tròn. Nguyên bản chồng chất như núi nửa người xà nhân không phải cùng đồng bạn của bọn hấn đồng dạng bị ném lên bầu trời, chính là bị xoắn thành bột phấn.

Tật phong hoành tảo hết thấy tất cả.

Cường bạo qua đi, cũng đã rút nhỏ hầu tử thân hình chậm rãi hiện ra.

Theo cái trán nhỏ máu tươi cũng đã thấm đến một con mắt lí, đưa tới một hồi đau đớn.

Hấn một bên dùng một tay dẫn dắt bị linh lực bảo vệ mọi người, một bên nặng nề mà thở hào hển, ngắm nhìn bốn phía.

Cái kia chung quanh, như cũ là nửa người xà nhân, đầy khắp núi đồi. Tầng tầng lớp lớp. Nguyên một đám lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hấn, tựa hồ so với vừa mới lại càng nhiều chút ít.

Cẩn rãng, hấn chậm rãi nói ra: "Nữ Oa. Có dám hay không đi ra một trận chiến?"

Trên bầu trời truyền đến Nữ Oa thanh thúy tiếng cười: "Lão hỏi như vậy, ngươi sẽ không chán ngấy sao? Không phải mỗi người đều tranh cường hào thắng, bị ngươi một kích ở giữa chiêu. Bả Vân Hương giao cho bản cung, như thế nào?"

"Làm ngươi mộng đi thôi!"

"Vậy đánh tiếp."

Lập tức, nguyên bản giống như nguyên một đám pho tượng vậy nửa người xà nhân lại động, hướng phía hầu tử chen chúc mà đi!

...

Đâu Suất cung trung. Lão quân ý vị thâm trường nói: "Ai bảo hấn không có việc gì đi dẫn đến Nữ Oa cái kia người đàn bà chanh chua? Nữ Oa là tùy tiện có thể dẫn đến sao?"

"Sư phó." Thanh tâm con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, hồ nghi mà hỏi thăm: "Ngài sớm biết được hấn đã xảy ra chuyện?"

"Đó là." Lão quân ngồi thẳng lên. Ho khan hai tiếng nói: "Vi sư thiên đạo tu vi là không có, việc nhỏ không có khả năng nhất thanh nhị sở, nhưng cái này đại sự, còn là không đến mức không biết."

"Vậy ngươi cũng không nhắc nhở hấn?"

"Bồ đề lão nhân là hấn sư phó, sư phụ mình cũng không nhắc nhở, vi sư cùng hấn không thân chẳng quen, làm gì vậy nhiều chuyện như vậy?" Nói

đi, lão quân vuốt mở ống tay áo bung lên một ly trà xanh tinh tế địa phẩm, một bộ thích ý vẻ.

"Người!" Thanh tâm thoáng cái bước nhanh đi đến lão quân bên cạnh ngồi chồm hõm dưới đi, giữ chặt lão quân tay, hét lên: "Người đáp ứng ta muốn chiếu cố hẳn!"

Cái này vừa nói, lão quân một ngụm trà xanh tại chỗ phun tới, thiếu chút nữa không có bị sặc chết.

"Người đáp ứng ta, người không thể nói chuyện không tính lời nói!"

Chậm rãi nghiêng mặt qua, lão quân nhìn chăm chú mở to hai mắt đang nhìn mình thanh tâm.

Trong hoảng hốt, hẳn tựa hồ thấy được mấy trăm năm trước quỳ gối chính mình trước người dùng chủ thủ đứng vững cổ họng của mình, đau khổ cầu khẩn chính mình nghĩ cách cứu viện cái kia con khỉ nữ hài.

Đúng vậy a, đây là một hứa hẹn. Hẳn đáp ứng rồi, đã đáp ứng Phong Linh, chỉ cần nàng dựa theo yêu cầu của mình đi làm, như vậy, cái kia chích nàng một mực quả niệm hầu tử, liền sẽ một đường thông suốt, được đến chính mình vĩnh viễn chiếu cố.

Trong lúc nhất thời lại không phản bác được.

Trầm mặc hồi lâu, lão quân chỉ có thể loát râu dài bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng thở dài: "Oan nghiệt a."

...

"Hầu tử! Hầu tử! Người không sao chứ?"

"Còn thừa lại nửa cái mạng. . ."

Nhẹ nhàng nhảy lên, thanh tâm theo tam thập tam trọng thiên nhảy xuống, hướng phía hạ giới bay rơi mà đi.

"Giải dược ta đã lấy được, còn thiếu một người. Muốn giải Nữ Oa độc, nhất định phải trước tìm được một người."

"Ai?"

"Thảo Tiểu Hoa, Thủy Liêm động lí tiên thảo!" (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng
cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 624: Mục Tiêu, Hoa Quả Sơn

"Thủy Liêm động lí tiên thảo. . . Có ý tứ gì?" Hầu tử không tự giác địa mở to hai mắt nhìn: "Nguyên bản ở tại Thủy Liêm động lí tiên nhân chính là Nữ Oa?"

"Đúng."

Nặng nề mà một kích quét ngang mà qua, vô số nửa người xà nhân bị ném lên bầu trời.

Hầu tử nắm kim cô bổng, lấy tay lưng xóa đi khước mắt huyết.

Hắn giật mình nhớ tới Dương Thiên đã nói với hắn, Hoa Quả Sơn linh lực đầy đủ, nhưng mà tại dần dần tiêu tán. Hoa Quả Sơn sinh vật, cùng với khác địa phương đều có được bất đồng thật lớn, bọn họ đều có thể nói chuyện.

"Hoa Quả Sơn cùng nữ oa, đến tột cùng là cái gì quan hệ?"

Thanh tâm lấy cực nhanh tốc độ rơi xuống Nam Thiên Môn trong, lại là hướng phía thủ tướng lung lay liếc lệnh bài của mình, trực tiếp xuyên qua Nam Thiên Môn, mảo đủ kính nhắm hướng đông phương phóng đi.

"Cái này ta cũng vậy không rõ ràng lắm, không có thời gian hỏi. Ta hiện tại lập tức đi tìm Thảo Tiểu Hoa."

"Thảo Tiểu Hoa tại Hoa Quả Sơn."

"Ta biết rõ."

"Làm sao ngươi biết?"

"Ta đã thấy nàng."

"Cái gì?" Hầu tử sững sờ.

Thanh tâm đi qua Hoa Quả Sơn? Nàng đi Hoa Quả Sơn làm gì vậy?

Chẳng biết tại sao, hầu tử đột nhiên có một loại cảm giác. Thanh tâm sau lưng, có rất nhiều hắc cũng không biết chuyện tình, rồi lại cùng hắc có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Nao nao sau,

Phô thiên cái địa nửa người xà nhân lại là hướng hắc cuộn cuộn tới, thế cho nên hắc không thể không gián đoạn suy nghĩ, lần nữa dẫn thân vào chiến trường.

...

Tầng tầng lớp lớp trong mây, thanh tâm phi tốc đâm chọc vào.

Sau một lát, một hồi cuồng phong nghịch qua, tầng mây kia lặng yên cải biến hình thái, hai cái thân ảnh hiện lên đi ra.

Nhìn qua thanh tâm rời đi phương hướng, Địa Tạng vương thở dài nói: "Xem ra. Lão quân còn là không có cách nào khác làm được chính thức không đếm xỉa đến a."

Chính Pháp Minh Như Lai thân nhiên nhìn hắc liếc: "Nói như thế nào?"

"Cái kia Nữ Oa cũng không phải là đơn thuần Ngô Giả đạo. Luận luyện đan. So với lão quân tự nhiên là không bằng. Muốn cho cái kia hầu tử đoàn người trúng độc, sử dụng, tất nhiên là nàng cái kia độc môn độc dược. Tiểu cô nương đây là mang theo giải dược, đi Hoa Quả Sơn tìm thuốc dẫn đi."

Chính Pháp Minh Như Lai có chút kinh ngạc nhìn Địa Tạng vương, ít khi, hừ cười nói: "Xem ra, ngươi cũng biết sự tình thật sự là không ít a."

Địa Tạng vương cũng nhàn nhạt cười cười, nói: "Phật đồ tất cả. Chích chỉ một chỗ. Tôn giả mỗi ngày tụng kinh tham thiền, bần tăng, lại càng ưa thích hành tẩu du lịch. Ai cũng có sở trường riêng thôi."

Chính Pháp Minh Như Lai trầm mặc không nói.

Một hồi lâu, Địa Tạng vương thở dài nói: "Đi thôi, đã lão quân cũng đã tham gia, làm hồng quy củ, bần tăng cũng là thời điểm làm chút gì đó."

Nói đi, Địa Tạng vương thân thủ giương lên, một đạo thanh sắc linh quang hướng phía tây phương gào thét mà đi, mà chính hấn. Rồi lại xoay người hướng phía mặt đông bay đi.

Nhìn Địa Tạng vương đi xa thân ảnh, lại quay đầu lại nhìn về phía hầu tử cùng Nữ Oa kích đấu phương hướng. Chính Pháp Minh Như Lai hơi chau nổi lên lông mày.

Một hồi lâu, hấn cuối cùng còn là đi theo Địa Tạng vương hướng đông phương bay đi.

...

Quay cuồng cát bụi bên trong, một cái do tảng đá hội tụ mà thành nửa người xà nhân hướng phía ngủ say Vân Hương nhào tới quá khứ.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, Vân Hương thân hình bị dẫn dắt thoảng chéch đi. Cái kia nửa người xà nhân bổ nhào cá không. Sau một khắc, kim cô bổng từ đuôi đến đầu đỉnh tại nửa người xà nhân trên phần bụng, trực tiếp châm cứu quá khứ, ngay sau đó, lại là một cái cuốn, đem bằng đá thân thể xé thành hai nửa.

Dẫn dắt hôn mê năm người, hầu tử từ bên trên giết ra một con đường, trong nháy mắt thoát ly cát bụi trung tâm.

Đột nhiên, hấn cảm giác nửa người xà nhân thể công đột nhiên yếu đi rất nhiều. Ngẩng đầu lên, hấn chứng kiến một đạo thanh quang xẹt qua chân trời đám mây, hướng phía Nữ Nhi quốc phương hướng gào thét mà đi.

"Đó là cái gì?" Hầu tử hơi ngây ngốc một chút.

Giờ này khắc này, tất cả nửa người xà nhân đều ngừng động tác, ngo ngác ngẩng đầu nhìn lên trước. Tựa hồ đang đợi nào đó tai nạn phát sinh.

...

Vạch phá không trung, xé rách tầng mây, thanh quang nhanh chóng hạ thấp độ cao lướt hành tại Nữ Nhi quốc quốc thổ phía trên.

Quanh mình hết thấy tất cả đều hóa thành quang cùng ảnh phi tốc hướng phía phía sau lướt trên.

Chỉ chốc lát, phía trước hiện lên cái kia mục đích cuối cùng nhất địa —— mẫu thân hồ!

Trên mặt đất, Nữ Nhi quốc thần dân môn đều ở ngẩng đầu nhìn lên trước, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn.

Thanh sắc hào quang chiếu vào trên mặt của các nàng , có một loại nói không nên lời quỷ dị.

...

"Là ai? Là ai ở sau lưng bắn tên trộm?"

Cự đại phi thúy ở giữa, cái kia cự đại bóng dáng nắm chặt nắm tay run nhè nhẹ trước.

...

Chỉ thấy cái kia thanh quang chậm rãi thấp xuống tốc độ, lên như điều gặp gió thổi vào tầng mây, ngay sau đó, nhắm ngay mẫu thân hồ ở giữa, từ trên xuống dưới bỗng nhiên gia tốc!

Không đợi cái kia Nữ Oa trong miếu mọi người kịp phản ứng, thanh quang cũng đã chuẩn xác địa đánh trúng mẫu thân hồ ở giữa.

Một đạo chói mắt thanh quang trong nháy mắt bao phủ hết thủy, lại nhanh chóng tiêu tán, không hơn, vô thanh vô tức.

Mẫu thân hồ mặt hồ, như trước giống như cái gương loại bóng loáng thông thấu. Bốn phía cỏ cây, như trước tại trong gió nhẹ nghịch động.

Yên tĩnh như lúc ban đầu.

"Đây là có chuyện gì?" Nữ tế ti ngơ ngác nhìn, vẻ mặt mờ mịt.

...

Lòng đất ở chỗ sâu trong, cự đại phi thúy ở giữa, cự đại bóng dáng nắm chặt nắm tay run nhè nhẹ trước.

"Là ai? Như Lai? Còn là lão quân?"

Không chỉ là nàng, bốn phía hết thấy tất cả, mỗi một giọt chất lỏng, kể cả cả phi thúy, đều ở run nhè nhẹ trước.

Cái kia lực sắc quang hoa chậm rãi mờ đi rất nhiều.

Trong nháy mắt, liên tiếp trước phi thúy trong ngoài linh lực bị kể hết chặt đứt.

...

Nửa người xà nhân nguyên một đám đất sụp hội, hoặc hóa thành cát đá, hoặc hóa thành nước chảy.

Trong khoảng khắc, nguyên bản đứng lặng trước người rậm rạp chẳng chịt đại quân hồng mắt, không chừa một móng. Chỉ còn lại có trên đất bùn nhão.

Hầu tử có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn trước mắt hết thấy, trong lúc nhất thời, lại có chút ít mộng.

Đây là có chuyện gì? Nữ Oa linh lực khô kiệt rồi?

Không đúng, nếu như linh lực khô kiệt, như vậy tại khô kiệt trước nàng hẳn là cũng đã dự liệu đến. Dưới mắt tình huống, nhìn về phía trên càng giống là vì nguyên nhân nào đó bị ép giải trừ thuật pháp.

Ngẩn ngui lồi ngạc sau, hẳn xoay người một cái bay lên trời, nhanh chóng dùng linh lực dẫn dắt mọi người, bằng nhanh nhất tốc độ hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chạy như bay mà đi.

Không quản Nữ Oa là bởi vì sao nguyên nhân đình chỉ thể công, bây giờ đối với hẳn mà nói, trọng yếu nhất chính là cứu sống mọi người. Chỉ cần

những người khác không có việc gì. Mặc dù Nữ Oa đột kích. Lại có thể nại hấn thế nào?

...

Trong gió nhẹ. Địa Tạng vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai sóng vai hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chậm rãi mà đi.

"Lúc trước, Nữ Oa kỳ thật cũng đã tu thành thiên đạo tu vi. Bất quá, Hành Giả đạo phá thiên đạo tu vi, tất nhiên chịu đựng thiên kiếp, từ xưa đến nay, ngoại trừ cái kia hai cái linh hồn hầu tử có thể thành công bên ngoài, không có người thắng. Nữ Oa, hẳn là xem như cá trường hợp đặc biệt. Bất quá. Cũng không tốt đến đi đâu. Được nhờ sự giúp đỡ Ngô Giả đạo tu vi, nàng sớm cho kịp vì chính mình luyện hạ một khối thần thạch, đem chân thân của mình tui vào trong đó. Kể từ đó, thiên đạo liền không thể nào cảm giác. Chỉ có điều, nàng đời này kiếp này, rốt cuộc không có khả năng bước ra cái kia thần thạch một bước. Chỉ cần một kích thẳng trung chỗ hiểm, làm cho cái kia thần thạch dao động, tất cả phóng ra ngoài linh lực, đều trong khoảnh khắc tiêu tán. Cho nên, xưng là 'Bán thiên đạo'." Địa Tạng vương khước miệng hơi cong lên. Cười nói: "Đây là, cái gọi là 'Nữ Oa bỏ thiên' chuyện xưa."

"Thế gian đồn đãi cũng không phải tất cả đều là vô căn cứ a." Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt thở dài. Nói: "Thiên kiếp, chính là ngày đó phá động. Nữ Oa luyện thạch tu bỏ thiên, từ đó về sau, Nữ Oa thân vẫn. . . Kỳ thật nói cũng không sai. Chỉ có điều không phải bọn họ trong tưởng tượng như vậy bỏ pháp, hơn nữa Nữ Oa cũng không phải thật sự thân vẫn, chỉ là vây ở chỗ nào đó ra không được mà thôi. Chỉ tiếc, phạm nhân đều dùng Nữ Oa vi mẫu, dùng vì nàng hy sinh mình cứu vẫn thương sinh, tạo hạ đại công đức. Không biết bọn họ biết rõ chân tướng lại sẽ như thế nào nói?"

Địa Tạng vương ý vị thâm trường địa nhìn Chính Pháp Minh Như Lai liếc, nhẹ giọng cười nói: "Lời ấy sai rồi."

"Chẳng lẽ còn có nội tình khác?"

"Đơn theo bổ thiên một chuyện mà nói, xác thực như thế. Nhưng nếu bởi vậy định luận Nữ Oa không quá mức công đức, thì là nói còn quá sớm. Hơn nữa, Nữ Oa vượt sông bằng sức mạnh thiên kiếp một chuyện, nói cho cùng, cũng là bị người bức đi ra."

"A?"

"Công đức, chỉ sợ so với thể nhân chỗ tượng tượng càng lớn, chỉ có điều, chúng sinh ngu muội, không cách nào lý giải thôi. Sáng thế đại năng bên trong, có thể gánh chịu nỗi 'Chúng sinh chi mầu' cái này nhất danh số, cũng chỉ có Nữ Oa."

...

"Nương nương! Đã xảy ra chuyện gì rồi? Nương nương, ngài không có sao chứ?"

Trong địa cung, nữ tế ti đối mặt đã sớm mất đi sáng bóng phi thúy bích, mang theo mọi người quỳ rạp xuống đất gào khóc khóc lớn.

Hồi lâu, cái kia phi thúy bích hơi lập loè.

"Nương nương! Nương nương, ngài không có sao chứ?"

"Nương nương, van cầu ngài, lời nói lời nói a. Làm cho nô tỳ biết rõ ngài không có việc gì a!"

Mặc cho một đám nữ lưu như thế nào la lên, đều không có trả lời.

Một hồi lâu, cái kia phi thúy bích lại là chậm rãi tản mát ra lục quang. Lúc này đây, so với lúc trước bất luận cái gì thời điểm đều muốn sáng ngời được rất nhiều.

"Cái này hầu tử. . . Cư nhiên còn mời giúp đỡ, thật sự khinh người quá đáng!"

Một cái chớp mắt lấy vô hạn lửa giận thanh âm chậm rãi trên mặt đất trong nội cung quanh quần, những cái này nguyên bản gào khóc khóc lớn nữ lưu môn, thoáng cái đều ngây dại.

. . .

Một hồi cuồng phong lướt trên, chỉ một thoáng, giống như mặt kính vậy mẫu thân hồ nổi lên ba đào.

Cái kia ở giữa chậm rãi tạo thành một cái dòng xoáy, một cái màu xanh biếc, hơi mờ nửa người xà nhân thân ảnh phóng lên trời, ngưng tại giữa không trung —— đây là Nữ Oa hồn!

Chỉ thấy ở vào hồn trạng thái Nữ Oa thân thủ giương lên, điềm điềm trong suốt huy sai dưới xuống, nhanh chóng đọng lại ra một cái màu xanh biếc hộ thuẫn đem trọn cá mẫu thân hồ bao vây trong đó.

Ngay sau đó, nàng cũng hướng phía đông phương Hoa Quả Sơn phương hướng bay đi.

. . .

Giờ này khắc này, Đông Hải trên không, thanh tâm một tay che giấu ở trong tay áo chai thuốc, dùng hết toàn lực phi tốc lướt đi trước, thân dưới nước biển đang kịch liệt trùng kích hạ hướng phía hai bên phi tốc bay tới.

Nam Chiêm Bộ Châu trên bầu trời, hầu tử một tay dùng linh lực dẫn dắt hôn mê năm người, một tay nắm kim cô bồng bảo trì cảnh giác, đồng dạng sử xuất toàn lực đâm chọc vào.

Uốn lượn quần đảo phía trên, Địa Tạng vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai kết bạn mà đi, tại trong mây xuyên toa trước.

Mục tiêu của tất cả mọi người đều kinh người địa nhất trí —— Hoa Quả Sơn, một hồi càng thêm chiến đấu kịch liệt đã bắt đầu nổi lên!

...

Đâu Suất cung trung, lão quân nhú lại lông mày ngài xếp bằng, tinh tế địa suy tư về.

"Đi, hay là không đi?"

Hắn xoáy lên ống tay áo, thân thủ nhoáng một cái, trong tay lập tức nhiều hơn một cá mai rùa ba cái đồng tiền.

Dùng sức lay động hai cái, hắn đem đồng tiền đều ngược lại đến trên mặt bàn cho mình bói một quẻ.

Nhìn cái kia quẻ tượng, lão quân loát râu dài lắc đầu nói: "Tính, còn là đừng đi. . . Miễn cho rước lấy một thân rồi." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Nói, ngày hôm qua đi chiều sâu quan tâm tập ngựa biết, mọi người sẽ không để tâm chứ? Có thể cảm nhận được con ba ba hùng hực thiêu đốt yêu nước nhiệt tình sao? Cái gì? Cảm nhận được? Cái kia hắn là cũng đã tha thứ con ba ba đoạn canh vấn đề a?

Ân, ta liền biết rõ tất cả mọi người là yêu nước.

PS: Đề cử một quyển hảo hữu thư, 《 thần quốc 》 . Chất lượng gạch
thẳng đánh dấu tích! Tác giả có tiết tháo không quá giam, có thể yên tâm
đọc!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 625: Dừng Lại

Đạm bạc mây mù trong lúc đó, lờ mờ có thể thấy được rất nhiều binh tướng đạp trên thiết giáp leng keng văng lai.

Từng thanh binh qua tại ánh sáng nhạt bên trong hiện ra hàn ý.

Trong thời gian thật ngắn, Nam Thiên Môn cũng đã theo nguyên bản mở ra trạng thái biến thành canh phòng nghiêm ngặt thùng sắt, tất cả mọi người đã đem thần kinh kéo căng đến mức tận cùng.

"Nữ Oa nương nương, cùng cái kia hầu tử, đến tột cùng là như thế nào đánh nhau?" Nam Thiên Môn thành lâu lí, Ngọc Đế chống bàn cắn răng hỏi: "Việc này đến tột cùng liên lụy vài phương, có hay không có ta thiên đình nhân viên liên lụy trong đó?"

Ở đây thiên tướng môn nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Nuốt nước bọt, Lý Tĩnh thấp giọng nói: "Hồi bệ hạ mà nói, thần không biết."

"Không biết. . . Không phải cũng đã phái thám tử ra khỏi sao?"

"Hai người thực lực cùng cực kỳ cường hoành, khó có thể tiếp cận. Muốn tra rõ sự tình máu chốt, không phải nhất thời nửa khắc chuyện tình. Cho nên. . . Đến nay chưa có hồi báo."

Lời nói ở đây, Lý Tĩnh liền không có xuống chút nữa nói, chỉ là hơi giương mắt da nhìn Ngọc Đế liếc.

Cái kia thành lâu trung mấy người khác cũng đều nguyên một đám cúi đầu, cẩn thận địa nhìn qua Ngọc Đế.

Giờ này khắc này Ngọc Đế, sớm đã ở vào cực kỳ lo nghĩ trạng thái.

Hắn một hồi thân thủ khắp tình minh huyết nhắm mắt dưỡng thần, một hồi chống mặt bàn nhú chặt lông mày, một hồi lại bất an địa hướng Nam Thiên Môn ngoài nhìn quanh, vòng quanh bàn dài đi tới đi lui. Thịnh thoảng còn thân thủ cầm lấy trên mặt bàn sớm đã xem qua rất nhiều lần điệp báo lật xem, quả thực thật giống như chuẩn bị muốn đem chúng nó toàn bộ thuộc lòng đến dường như.

Ánh mắt kia thủy chung phiêu hốt trước,

Từ đầu đến cuối, rồi lại đều không xem trước người chúng tương liếc.

Đường đường quân lâm tam giới Ngọc Đế, đựng một cái đến cái này hầu tử tự biến thành bộ dáng như vậy, điều này làm cho hắn như thế nào có dũng khí đối mặt thuộc hạ của mình?

Một hồi lâu. Ngọc Đế lại cắn răng thấp giọng hỏi: "Có từng phái người đem sự tình thông báo cho tam thanh?"

"Cũng đã phái người đi. Nhưng tam thanh đều đóng cửa không ra. Không thấy. Cũng không tiếp điệp báo."

Ngọc Đế thiếu chút nữa đem nắm trong tay tấu chương cho quăng đi ra ngoài. Thật vất vả dừng lại, lại cũng chỉ có thể thật sâu nhắm lại hai mắt.

Giờ này khắc này, hắn quả thực tâm muốn chết đều có.

Vì cái gì mỗi lần vừa ra sự, ngày bình thường làm thiên đình che chở giả tam thanh liền đều muốn hấn giống như con rơi đồng dạng bị mất, không quản không hỏi? Đã thiên đình như vậy giá rẻ, vì cái gì còn muốn cho chính mình những người này mỗi ngày mệt chết việc cực địa lăn qua lăn lại?

Cái này Ngọc Đế đương được, thật sự biệt khuất!

Trầm mặc một hồi lâu, Ngọc Đế chỉ có thể nháy mắt con ngươi. Gần như bất đắc dĩ địa ngược lại hỏi: "Cái kia yêu hầu, chúng ta gần kỳ không có tội hấn a?"

"Hồi bệ hạ mà nói, cái kia chiến trường phụ cận địa vực, thiên đình không có xếp vào nửa cái sơn thần thổ địa, cũng cực nhỏ phái ra tuần tra phủ tuần tra. Nếu không có chiến đấu động tĩnh quá lớn, sợ là bên ta đến nay cũng còn không biết. Cho nên, bên ta nhân viên liên lụy trong đó, đặc tội yêu hầu khả năng tính, rất nhỏ."

"Kể từ đó, nếu thật gặp chuyện không may. Cũng chỉ có thể ra tại Nữ Oa nương nương trên người. Nàng tu vi như thế nào?"

"Bệ hạ, thần còn không có thượng thiên nhậm chức. Nữ Oa nương nương liền đã bế quan. Đối tại chuyện của nàng, thần. . . Quả thực không biết."

"Thiên đình thư khố lí, không có ghi lại sao?"

"Không có. Nếu muốn biết rõ, chỉ sợ còn phải hỏi một chút thiên đình lão nhân mới được."

Ngọc Đế cắn chặt răng, nắm chặt nắm tay lại hướng phía trống rỗng Nam Thiên Môn ngoài nhìn một cái.

Đang lúc này, một vị thiên binh vội vàng đi đến, quỳ một chân trên đất.

"Khởi bằm bệ hạ, tiếp được giới báo tường. Cái kia yêu hầu chính hướng đông mà đi, Nữ Oa nương nương. . . Tựa hồ cũng hướng đông mà đi."

"Tựa hồ?" Ngọc Đế sững sờ, nghiêm nghị hỏi: "Là chính là, không phải cũng không phải là, cái gì gọi là 'Tựa hồ cũng hướng đông mà đi' ?"

Bị như vậy vừa hỏi, này thiên binh cũng là mộng, chỉ phải hướng Lý Tĩnh quăng đi xin giúp đỡ ánh mắt.

Bất đắc dĩ, Lý Tĩnh chỉ phải nhẹ nhàng khoát tay áo ý bảo này thiên binh lui ra, chính mình tắc đi phía trước một bước chấp tay nói: "Bệ hạ, Nữ Oa nương nương quý dị khó lường, lúc trước chiến báo trung, nàng thậm chí chưa từng hiện ra chân thân. Hạ giới như thế bằm báo, nên vì cẩn thận đề ."

Nói đi, Lý Tĩnh lại là cẩn thận địa nhìn qua Ngọc Đế.

Nhưng mà, lúc này Ngọc Đế suy nghĩ lại đã sớm không tại nơi này.

Hắn một tay chống bàn dài, nhắm mắt nhú mày, khi thì trợn tròn hai mắt, không bao lâu lại lần nữa nhắm lại, như thế phản phục nhiều lần, tựa hồ cũng đã lâm vào quán quýt bên trong. Một hồi lâu, hắn mới thì thào lẩm bằm: "Yêu hầu hướng đông, nàng cũng hướng đông. Đây là tại truy kích sao? Bọn họ có thể hay không. . . Đuổi theo đuổi theo, chạy đến Nam Thiên Môn đến? Năm đó cái kia hầu tử nháo sự cũng là như vậy, trên trời dưới đất náo loạn một trận, cuối cùng còn là chỉ hướng Nam Thiên Môn. . ."

Lý Tĩnh nháy mắt con ngươi không dám lên tiếng.

Hồi lâu, Ngọc Đế thật sâu hít và một hơi hỏi: "Nữ Oa nương nương tu vi đến tột cùng bao nhiêu?"

Lý Tĩnh khòe miệng lập tức hơi kéo ra.

Cái này vấn đề vừa mới hỏi qua, lại hỏi. . .

Bất đắc dĩ, trở ngại quân thần quan hệ, Lý Tĩnh chỉ phải kiên trì đáp: "Hồi bệ hạ mà nói, thần không biết. . ."

"Không biết không biết, cái này cũng không biết vậy cũng không biết!" Ngọc Đế một chương nặng nề vỗ vào bàn trên, cả giận nói: "Liên cơ bản nhất chuyện tình cũng không biết, trăm muốn cái này tuần tra phủ, muốn cái này Nam Thiên Môn gì dùng? Vạn nhất bọn họ thật sự đánh tới Nam Thiên Môn đến đây, như thế nào chống đỡ? A? Người nói cho trăm, người có gì thượng sách, như thế nào chống đỡ!"

"Bệ hạ giáo huấn là!" Lý Tĩnh vội vàng lau một cái mồ hôi, chấp tay nói: "Thần cái này đi thăm dò!"

Nói đi, Lý Tĩnh nhanh chóng lui về sau hai bước, xoay người rời đi. Trước khi rời đi, còn lặng lẽ cho một bên Na Tra sử cái ánh mắt.

Thấy thế, Na Tra cũng liền bề bộn hướng phía Ngọc Đế hành lễ, nói: "Bệ hạ, thời gian cấp bách, thần chợt nhớ tới bắc khu phòng ngự tựa hồ còn có chút không đủ, thần nghĩ. . ."

"Đi thôi đi thôi." Ngọc Đế không kiên nhẫn địa khoát tay áo.

Nhẹ gật đầu, Na Tra cũng lui về phía sau hai bước, xoay người rời đi.

Cái này vừa mới bước ra đại môn, hắn tựa lặng lẽ hướng về sau phương mắt liếc, trong miệng lầm bầm trước: "Hỏi một chút hỏi, hỏi thăm cái rắm. Có thể đem cái kia hầu tử đuổi cho chạy khắp nơi, còn có thể là thiên đình đối phó được? Ngoại trừ Nam Thiên Môn một cửa, còn có thể như thế nào? Tự điếm ấy binh lực, còn có thể phòng ra đóa hoa đến không thành?"

Ngẩng đầu, Na Tra vừa vặn trông thấy đang tại trước cửa chờ hấn Lý Tĩnh, thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Lý Tĩnh nhìn Na Tra lạnh lùng nói: "Không cần nhiều lời nói."

Na Tra vội vàng rụt rụt cổ: "Phụ thân giáo huấn là. . ."

Xoay người, hai người chậm rãi hướng phía xa xa đi đến.

"Hiện tại bệ hạ cùng trước kia bệ hạ có chút bất đồng, như loại này thời điểm. Còn là không cần phải đứng ở trên triều đình hảo."

"Hài nhi biết rằng. . ."

Đang lúc này. Cái kia sau lưng cách đó không xa một vị khanh gia cao giọng hét to nói: "Khởi bẩm bệ hạ. Thái Bạch Kim Tinh đưa tới ——!"

. . .

Hoa Quả Sơn.

U ám trong động phủ, một chén cô đèn trường minh.

Thảo Tiểu Hoa đối mặt cái này chồng chất như núi quyển sách chính đau đầu.

Hơn sáu trăm năm trước Hoa Quả Sơn yêu quốc đối với nhân loại quốc gia mà nói, kỳ thật cũng không lớn. Tính toán đâu ra đấy thì sáu bảy trăm vạn con dân. So sánh dưới, cũng chỉ là trung đẳng mà thôi. Nhưng cùng lúc này nhân loại quốc gia bất đồng là, bọn họ 10 cá nhân chính giữa cũng tìm không ra một cái biết chữ, mà ở lúc trước Hoa Quả Sơn yêu quốc, lại là cơ hồ mỗi một chích yêu quái đều có thể đọc sách tập viết.

Cái này một khác nhau làm cho Hoa Quả Sơn có được so với thiên đình canh phong phú tàng thư, dù cho yêu quốc tiêu diệt. Cái kia còn sót lại sách vở, cũng như cũ là một cái thiên văn sổ tự.

Những vật này có thể ném sao?

Nhất định là không được. Trong lúc này, ghi lại là về Hoa Quả Sơn đầy đủ mọi thứ. Dựa theo hầu tử lưu lại huấn thị, cái gì đều có thể ném, chính là không thể đem những này thư cho bị mất. Bởi vì này chút ít là truyền thừa. Chỉ cần những vật này còn đang, vô luận yêu tộc gặp phải như thế nào tuyệt cảnh, cũng còn có phục hưng hy vọng.

Thảo Tiểu Hoa cũng không biết hầu tử nói những lời này thời điểm thời gian, địa điểm, dụng ý. Bất quá, làm Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung nội vụ tổng quản, nàng có nghĩa vụ đi bảo vệ những vật này.

Một con thỏ trắng tinh nhỏ giọng nói: "Hoa nhỏ tử, hay là chờ chúng ta ra tay a. Thì chuyển ra đi phơi nắng một phơi nắng. Quay đầu lại lại đường cũ thả lại đến cũng được. Chúng ta vẫn là có thể làm được tới."

Lắc đầu, Thảo Tiểu Hoa nhẹ giọng thở dài: "Quang các ngươi ta lo lắng. Tính. Cũng không phải lần đầu tiên."

"Dạ."

Muốn bảo tồn một sách tàng thư không khó, muốn chỉnh lý mười sách tàng thư cũng không khó, nhưng muốn định kỳ chỉnh lý suốt hai mươi thư khổ tàng thư, một quyển bản kiểm tra, vậy thật sự không dễ dàng. Chính là mỗi ngày siêng năng địa quang duy trì chuyện này, một cái luân hồi, đó cũng là muốn năm năm lâu.

Đang lúc Thảo Tiểu Hoa chỉ huy vài cái tiểu yêu bắt đầu đem những cái này sách ra bên ngoài chuyển thời điểm, tiểu thất đột nhiên theo ngoài động

phủ vọt lên tiến đến, vội vã địa chạy vội tới Thảo Tiểu Hoa trước mặt.

"Không tốt! Hoa nhỏ tử, lần trước cái kia tự xưng là đại thánh gia sư muội nữ nhân lại nữa rồi!"

"A?"

"Thực ở bên ngoài ồn ào, nói muốn gặp ngươi!"

Nói, tiểu thất kéo Thảo Tiểu Hoa tay tự hướng ngoài động phủ chạy đi.

...

"Thảo Tiểu Hoa ——! Ngươi mau ra đây a! Có việc gấp! Rất cấp, là các ngươi đại thánh gia nắm ta tới tìm được ngươi rồi!"

Lướt trước Hoa Quả Sơn một mảnh hoang vu mặt đất, thanh tâm giống như không đầu ruồi bọ đồng dạng khắp nơi loạn chuyên.

Một dặm có hơn đồng loạn thạch trung, Thảo Tiểu Hoa nhưng chỉ là xa xa mà nhìn xem.

"Hoa nhỏ tử, muốn hay không phải cá nhân cùng nàng nói chuyện?"

"Không." Thảo Tiểu Hoa nhìn chăm chú xa xa thanh tâm, lắc đầu nói: "Trước không cần phải hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như một cái không cẩn thận có người rơi xuống trong tay nàng, thì phiền toái. Công đạo tất cả mọi người trốn hảo."

"Dạ!"

Qua lại vòng vo rất nhiều quyền, thanh tâm chỉ có thể dừng lại thân hình, xuất ra liên lạc hầu tử ngọc giản dán tại trên môi.

"Ta đến Hoa Quả Sơn, chính là Thảo Tiểu Hoa không chịu đi ra."

"Người nói với nàng là ta cho người đi tìm, người là ta sư muội."

"Ta đã nói, có thể nàng còn là không chịu đi ra."

"Điều đó không có khả năng a. . . Chẳng lẽ nàng cũng đã không tại Hoa Quả Sơn rồi?"

"Cái kia. . ." Thanh tâm áp ứng thuyết: "Ta lần trước cùng nàng đánh qua một trận. . ."

"Gì?" Hầu tử lập tức sửng sờ.

"Thời điểm đó ta còn cái gì cũng không biết, cho nên mới phải đánh. . . Ta thật không là cố ý, thật không là. . ."

Trầm mặc một hồi lâu, cái kia ngọc giản bên kia hầu tử lạnh lùng hỏi: "Trước người chạy đến ta Hoa Quả Sơn, đến tột cùng là làm gì vậy đi?"

"Ta. . . Ta cái gì cũng không duy trì."

"Cái gì cũng không duy trì?"

Thanh tâm mày nhíu lại đến độ nhanh vọt ra nước đây, thiên ngôn vạn ngữ đều ngăn ở trong cổ họng, không dám nói, không thể nói. Bất đắc dĩ, nàng chỉ phải áp ứng nói: "Nếu không. . . Người nói cho ta biết chút gì đó Hoa Quả Sơn ám hiệu các loại?"

"Không cần, ta lập tức đến."

"Người đến bây giờ còn không tin ta?"

"Ta cảm thấy được so với người, ta càng tín nhiệm Thảo Tiểu Hoa."

Nói đi, hầu tử trực tiếp liền đoạn đi liên lạc.

Vô thanh vô tức.

Thanh tâm ngơ ngác địa nắm ngọc giản treo ở giữa không trung, trong lúc nhất thời, lại không biết theo ai.

Hồi lâu, nàng nhàn nhạt cười cười, nói khẽ: "Không tín nhiệm cũng tốt, không tín nhiệm. . . Sau này, đại khái cũng sẽ không bắt quá cái gì gút mắc đi."

Nàng vĩnh viễn quên không được xé ra trong nội tâm tìm không thấy "Yêu", vĩnh viễn quên không được hầu tử tại nguyệt trên cây duy nhất tồn tại qua hoa.

Hai đời gút mắc, trả giá tất cả, kết quả là cũng bắt quá đổi về chỉ tốt ở bề ngoài thương cảm.

Rất xa, hầu tử thân ảnh cũng đã bay tới, càng ngày càng gần.

Nàng chậm rãi hướng về một chỗ triền núi, đem ngọc giản thiếp tại trên môi, nói khẽ: "Giải dược đã có, bắt quá mặt khác còn cần một cái thuốc dẫn. Chính là Thảo Tiểu Hoa nguyên hình đọng lại ra sương sớm. Chỉ cần nhỏ tại giải dược trên, ăn vào là được."

Dem chai thuốc bỏ vào trên tảng đá. Tựu tại hầu tử đến trước một khắc, nàng bay lên trời, xoay người rời đi.

Đã sớm đã biết rõ đi phía trước một bước là vực sâu, không bằng, kiếp này ở chỗ này dừng lại a. (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Nói, khuya hôm nay hẳn là còn sẽ có một : ~ cầu vé tháng cầu đặt đặc biệt cầu toàn đỉnh ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 626: Chứng Minh

Hầu tử phi tóc rơi xuống trên mặt đất nhạt lên thanh tâm lưu lại chai thuốc nắm trong tay, nhìn qua thanh tâm bóng lưng rời đi, trong lúc nhất thời đều có điếm tìm không được đầu mối.

"Chẳng lẽ ta vừa mới câu nói kia hơi quá đáng? Không đúng, trước canh lời quá đáng đều nói qua, cũng không phải lần đầu tiên. . . Vì cái gì đột nhiên có loại là lạ cảm giác?"

Xa xa, ả nấp lữ yêu còn đang ngây thơ mà nhìn xem.

Tiểu thất mắt đều thẳng.

"Là. . . Đại thánh gia? Hoa nhỏ tử, đây là đại thánh gia sao?" Vừa quay đầu lại, hấn mới phát hiện Thảo Tiểu Hoa cũng ngây dại.

Lời này vừa nói ra, xoạt hạ xuống, tụ tập cùng một chỗ bảy tám chích yêu quái tất cả đều mắt ba ba địa nhìn qua Thảo Tiểu Hoa.

Ở đây, ngoại trừ tiểu thất cùng Thảo Tiểu Hoa ai cũng chưa thấy qua chính thức đại thánh gia. Mà mặc dù là tiểu thất, nhiều năm như vậy xuống, từ lâu nhớ không rõ.

Cùng với khác địa phương yêu quái bất đồng, bọn họ quá nhỏ bé, nhỏ yếu đến không nghĩ qua là thì có thể bị người khác triệt để nuốt mất. Nhiều năm sinh hoạt làm cho bọn hấn học xong cẩn thận, tại chưa hoàn toàn xác định thân phận của đối phương trước tuyệt không lộ diện.

Giờ này khắc này, duy nhất có khả năng phân biệt ra thân phận đôi phương, cũng chỉ còn lại có Thảo Tiểu Hoa.

Nhưng mà, giờ phút này Thảo Tiểu Hoa đồng dạng cầm bắt định chủ ý.

Nàng mở to hai mắt nhìn qua xa xa trên sườn núi hầu tử, hơi há mồm, lại nửa ngày cũng nói không ra một câu.

Nàng nhận ra hầu tử, chính là, thế gian này hiểu rõ biến hóa phương pháp người sao mà nhiều. Nếu như vừa mới thanh tâm đi chưa tới, nàng có lẽ sẽ nhiều ít tin tưởng thanh tâm thật là hầu tử sư muội, là thật bị hầu tử ủy thác tìm đến nàng. Chính là trước mắt cái này "Đại thánh gia" đến đây. Thanh tâm lại đi. . . Đây cũng là chuyện gì xảy ra?

Cái kia trong đầu suy nghĩ thật giống như đột nhiên bị đánh cá bẻ tắc đồng dạng,

Hoàn toàn mộng.

Thật dài địa hù khẩu khí, hầu tử đem chai thuốc thu vào trong ngực. Lại đem cái kia hôn mê năm người nguyên một đám an trí hảo.

Nữ Oa tùy thời có khả năng lại ra tay, hẳn đã không có dư thừa thời gian đi tự hỏi thanh tâm phản ứng đến tột cùng là đại biểu cái gì.

Xoay người, hẳn hướng phía Thảo Tiểu Hoa phương hướng vẫy vẫy tay, quát: "Là ta đã trở về, biết rõ các người ở nơi đó, mau chạy ra đây! Việc gấp!"

". . ."

"Xa như vậy đều có thể cảm giác đến chúng ta? Có thể hay không. . .
Thật là đại thánh gia?"

"Thật là đại thánh gia! Nhất định không sai!"

Không đợi Thảo Tiểu Hoa hạ lệnh, tiểu thất tính cả cái kia cái khác vài cái yêu quái cũng đã hoan hô trước liền xông ra ngoài. Chỉ để lại Thảo Tiểu Hoa một người như trước đứng ở tại chỗ, ngơ ngác địa nháy mắt con người.

Do dự hồi lâu. Nàng cuối cùng còn là mở ra cước bộ đi ra ngoài.

...

Nam Thiên Môn thành lâu.

Thái Bạch Kim Tinh cung trước thân thể theo ngoài cửa vội vàng đi đến, chấp tay nói: "Cựu thần, tham kiến bệ hạ."

"Miễn lễ." Đốc Thái Bạch Kim Tinh liếc, Ngọc Đế tựa hồ nhớ tới những thứ gì. Thoáng điều chỉnh tình hình bên dưới tự, nói khẽ: "Ái khanh là tam triều cựu thần, cái này Nữ Oa nương nương chuyện tình, ngươi nên tình tường a?"

Cái này vừa hỏi, Thái Bạch Kim Tinh khẽ giật mình, hơi ngời thẳng lên hướng phía tả hữu liếc qua, do dự mà chấp tay thấp giọng nói: "Bệ hạ là muốn biết rõ một phương nào mặt?"

"Toàn bộ."

"Toàn bộ, cái này. . ."

"Như thế nào, liền trăm cũng không thể biết không?"

Thái Bạch Kim Tinh lại là nhìn chung quanh. Ngắc đầu nhìn qua Ngọc Đế cười xấu hổ cười.

Trong điện đường hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Thấy thế, Ngọc Đế khoát tay áo nói: "Các ngươi những người khác, đi xuống trước đi."

"Dạ!"

Đợi đến cái khác chúng tương đi rồi. Thái Bạch Kim Tinh mới chân động ống tay áo, đi đến tiền lai, khom người chấp tay nói: "Bệ hạ, Nữ Oa nương nương việc, thật sự không tiện công khai thảo luận, kính xin bệ hạ thứ lỗi."

"Ngày bình thường mặc dù là có chuyện gì kiêng kỵ bí mật khó giữ nếu nhiều người biết. Lý Tĩnh cũng bắt quá là ném cá cấm âm thuật giải quyết." Ngọc Đế lạnh lùng nhìn Thái Bạch Kim Tinh liếc, khẽ nói: "Ngươi tốt hơn. Còn phải bình thối tả hữu."

"Bệ hạ, sự có nặng nhẹ, không thể quơ đũa cả nắm." Thái Bạch Kim Tinh cười cười, thấp giọng nói: "Ngày bình thường chuyện tình, nhiều lắm là thì liên lụy triều chính. Cái này Nữ Oa nương nương chuyện tình, chính là liên lụy tam thanh, Như Lai. Nói thiếu một phân vô công, nói nhiều một phần từng có. Đã bệ hạ muốn hỏi, thần cũng không phải không thể nói, nhưng trước công chúng phía dưới đi nói, mặc dù mượn thần vài cái lá gan, cũng là không dám a."

Ngọc Đế ý vị thâm trường địa nhìn Thái Bạch Kim Tinh liếc: "Vậy ngươi nói một chút, Nữ Oa nương nương tu vi, đến tột cùng bao nhiêu? Nàng có thể đánh bại cái kia hầu tử sao?"

"Nữ Oa nương nương tu vi, chực nửa ngày nói."

Nghe vậy, Ngọc Đế hừ cười một tiếng, nói: "Thiên đạo chính là thiên đạo, nơi nào đến nửa ngày đạo?"

"Bệ hạ có chỗ không biết." Thái Bạch Kim Tinh hắng giọng một cái, nói tiếp: "Cái này được theo cái kia Nữ Oa bỏ thiên truyền thuyết nói lên, mà lại đẳng cự thân tinh tế nói đến. . ."

. . .

"Đại thánh gia! Ngài có thể tính đã trở lại! Chúng ta được thật khổ a!"

Lúc này, một ít bày tiểu yêu cũng đã quỳ gối hầu tử trước người, nguyên một đám kích động được gào khóc lớn, nước mắt nước mũi một mạch hạ.

"Gia gia trước khi chết, nhất quả niệm đúng là đại thánh gia. Hẳn dặn dò chúng ta nhất định phải phòng thủ Hoa Quả Sơn, một mực thủ đến đại thánh gia trở về. Chỉ cần đại thánh gia có thể trở về đến, chúng ta yêu tộc trụ nhất định có thể trọng chân! Đại thánh gia, ngài từ nay về sau sẽ không đi nữa a?"

Hầu tử cái mũi đau xót, nước mắt kia thiếu chút nữa cũng cùng theo một lúc đến rơi xuống.

"Còn không được, ta còn có chuyện trọng yếu phải làm."

"Đại thánh gia, ngài hội trở về trùng kiến yêu quốc sao?"

"Hội, chờ ta đi về phía tây lấy kinh hoàn thành, nhất định trở về. Mọi người nhẫn nại nữa nhẫn nại, sẽ không thật lâu. Chờ ta trở lại, mang mọi người cật hương hát lạt!"

"Đại thánh gia, ngài cũng đừng gạt chúng ta a."

"Yên tâm, lừa gạt ai cũng không lừa các ngươi!"

"Đại thánh gia nhất định sẽ không gạt chúng ta!" Tiểu thất chăm chú địa dặt lấy hầu tử tay, lau nước mắt nước mũi khóc hô: "Lúc trước đại thánh gia nói ra tâm tiên, tu thành sẽ trở lại, cuối cùng thật sự sẽ trở lại. Đại thánh gia nhất ngôn cửu đỉnh, lần này nhất định cũng sẽ không gạt chúng ta! Vô luận là ai khi dễ chúng ta, đại thánh gia đều giúp chúng ta lấy lại công đạo!"

"Đôi ——!" Tất cả yêu quái đều hô lên. Thoáng cái, khóc đến lợi hại hơn.

Đã nhiều năm như vậy, từng người đều sống được giống như tên khát cái đường như, nhưng như cũ tử thủ cái này phiền không có một ngọn cỏ thổ địa. Chẳng không phải là hôm nay con ngựa?

"Ta liền sợ cái này, chỉ sợ cái này. Cho nên lần trước trở về, cũng không dám thấy các ngươi. . ." Nói. Hầu tử cũng nhin không nổi, nước mắt kia đi theo từng giọt địa rơi. Quân thần vài cái ôm ở cùng một chỗ gào khóc khóc rống.

Cứ như vậy giảng co háo một hồi, hầu tử mới đưa bọn họ nguyên một đám từ trên mặt đất diu lên.

Xa xa địa, Thảo Tiểu Hoa từng bước một đi tới, hơi phúc thân hành lễ, lại không mở miệng nói nửa câu lời nói.

Cái kia nhìn qua hầu tử trong ánh mắt, có một chút mừng rỡ. Nhưng càng nhiều như cũ là cảnh giác.

Buông ra diu lấy tiểu thất tay, hầu tử nói khẽ: "Làm sao vậy? Chúng kiến ta trở về. Không vui?"

"Hoa nhỏ không dám."

Một ít bên cạnh tiểu thất xem bầu không khí có chút không đúng, vội vàng giải thích nói: "Đại thánh gia, ngài đừng có hiểu lầm. Ngài trở về, hoa nhỏ tỷ khẳng định cao hứng. Từ có nghe đồn nói người cũng đã theo phật môn trong tay đào thoát. Nàng. . . Nàng mỗi ngày đều nhắc tới lắm, mỗi ngày đều nhắc tới, có thể nào không cao hứng? Nhất định là cao hứng quá mức, cho nên mới. . ."

"Câm miệng."

Bị Thảo Tiểu Hoa lạnh lùng hai chữ vút xuống dưới đi, tiểu thất cái kia đây mình mà nói thoáng cái đều nuốt trở vào, cái kia trên mặt cười cũng hơi thu thu. Nháy mắt con người nhìn qua Thảo Tiểu Hoa.

Thảo Tiểu Hoa hơi cúi đầu, cái kia con mắt nhìn chăm chú hầu tử trước người không có vật gì mặt đất vẫn không nhúc nhích địa đứng, lạnh lùng nói: "Đã ngài tự xưng là đại thánh gia, tổng nên trước hướng chúng ta chứng minh thoáng cái a?"

Cái này vừa nói. Không chỉ là tiểu thất, cả kia cái khác tất cả yêu quái trên mặt biểu lộ đều cứng lại rồi, nguyên một đám cảm thanh. Trở về rụt rụt, cảnh giác địa nhìn qua hầu tử. Từng khóa tâm đều nhảy tới cuống họng mắt.

Nếu như cái này đại thánh gia là giả, cái kia. . . Làm sao bây giờ?

"Chứng minh như thế nào?" Hầu tử lông mày không khỏi nhăn đứng lên.

"Tín vật, hoặc là, đại thánh gia mới biết được một việc. Tỷ như, ty chức tại Hoa Quả Sơn bất luận cái gì chức. Chủ tư chuyện gì, đã từng cùng ai quan hệ hảo. Cùng ai quan hệ kém." Nói đi, Thảo Tiểu Hoa lại lạnh như

băng địa bổ sung nói: "Đại thánh gia đừng trách ty chức vô lễ. Nhân tâm hiểm ác, ty chức không thể không đề phòng."

Hầu tử lập tức cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, xiên trước eo, nghiêng trên đầu hạ đánh giá Thảo Tiểu Hoa.

"Như thế nào? Sẽ không chứng minh không được a?"

Hầu tử thoáng cái cười ra tiếng, thở dài nói: "Trước kia thật là không có phát hiện người cảnh giác nặng như vậy, bất quá, cũng là chuyện tốt. Những năm này người khổ cực."

Đem trong tay kim cô bông quơ quơ, thành lớn thu nhỏ lại, hầu tử nói khẽ: "Đây là kim cô bông, người hẳn là nhận ra. Đương nhiên, cái này tam giới đều biết, muốn tạo một cái thoát nhìn tương tự gì đó không khó. Chứng minh không được cái gì. Lại tới một cái tương đối ít người biết đến."

Nói, hần gỡ xuống trên cổ tay Kim Cương Trác quơ quơ: "Nông, đây là Phong Linh Kim Cương Trác, ta một mực giữ lại. Có thể lớn có thể nhỏ, bất quá thời gian quá dài, hiện tại cũng đã càng ngày càng không dùng được. Bị áp đến dưới núi thời điểm ta liền chỉ để lại hai kiện này, những thứ khác tín vật tỷ như lệnh bài cái gì, đã sớm không có."

Đem Kim Cương Trác một lần nữa bộ xoay tay lại trên cổ tay, hầu tử thân thủ gãi gãi đầu nói tiếp: "Kế tiếp là trả lời vấn đề của người. Trước người chức vụ, là Tề Thiên Cung nội vụ tổng quản, dù sao cùng nội vụ có quan hệ gì đó đều về người trông nom, mỗi lần ta lãnh đông tây đều muốn tìm người. Người với ai quan hệ không tốt ta liền không biết, bất quá người cùng Dương Thiên còn có Phong Linh quan hệ cũng đều không sai, cái này ta là biết đến. A đúng, người cùng bạch quyền quan hệ không tồi."

Nghe những lời này, Thảo Tiểu Hoa ánh mắt dần dần trở nên phức tạp, này một đôi lông mi không ngừng mà lóe. Hồi lâu, nàng cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: "Có một lần ngài tự mình ra tay tiêu diệt một đoàn yêu quái, chiếm tuệ tuyền. Cái kia hóa yêu quái đầu mục là cái gì yêu?"

"Gấu ngựa tinh."

"Đêm hôm đó, người đang ở đây địa phương nào nhìn thấy ta?"

"Thủy Liêm động thác nước trước."

"Ngày đó trừ người ra cùng ta, còn có ai tại thác nước trước?"

Hầu tử thật sâu hít và một hơi, thản nhiên nói: "Dĩ Tổ. Nàng tới tìm ta có việc."

Không còn có chút nào hoài nghi, Thảo Tiểu Hoa cười, nước mắt kia lại giống như vỡ đê vậy đi xuống đất rơi, vội vàng phúc thân nói: "Ty chúc tham kiến đại thánh gia!"

Cái kia quanh mình yêu quái, một lòng cũng cuối cùng đều để xuống, cùng kêu lên hoan hô.

"Mau dậy đi." Hầu tử bước nhanh tiến lên, đem Thảo Tiểu Hoa dìu lên, nói khẽ: "Bọn họ vài cái trứng độc rồi, ta cần người ngưng kết giọt sương giải độc."

"Giải độc?" Vừa nói như vậy, Thảo Tiểu Hoa tại chỗ cứng lại rồi, do dự mà hỏi: "Đại thánh gia, ty chúc có thể hỏi một câu. . . Độc này, là ai hạ?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Ta từ nay về sau rút cuộc không hứa hẹn đổi mới phương diện chuyện tình. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 627: Hải Tử

Dương quang xuyên thấu qua dày đặc tầng mây chiếu vào Hoa Quả Sơn cả vùng đất, trong không khí lưu lại đạo đạo thẳng tắp quang ngân.

Ngưng kết giọt sương, cái này xem như Thảo Tiểu Hoa một cái thiên phú kỹ năng a. Mỗi một giọt, đều tổn hại một chút tu vi, nhưng cũng không có những thứ khác tác dụng phụ.

Không bao lâu, Thảo Tiểu Hoa liền án lấy hầu tử yêu cầu ngưng kết ra giọt sương nhỏ đang mở dục trên, làm cho năm người đều theo thứ tự ăn vào, cũng đem còn ở vào trong mê ngủ mọi người dàn xếp tại Hoa Quả Sơn dưới mặt đất trong động phủ.

Từng bước một ra đến cái động khẩu, chướng mắt quang trước mặt mà đến. Sắc mặt tái nhợt Thảo Tiểu Hoa một cước giẫm không, nếu không phải là tiểu thất diu lấy khẳng định cả té ngã trên đất.

"Khổ cực." Hầu tử xoay người lại nhàn nhạt cười cười, nói: "Không có sao chứ?"

"Không có việc gì." Thảo Tiểu Hoa lắc đầu, nói khẽ: "Tạ đại thánh gia quan tâm. Bất quá. . . Đại thánh gia có từng nhìn thấy cái kia hạ độc giả bộ dáng?"

"Không gặp trước. Bất quá nhìn nàng biến ra gì đó, hẳn là mình người đuôi rắn. Như thế nào? Nhớ tới cái gì đến đây?"

"Trước kia hoa nhỏ liền con mắt đều không có, lại có thể nhớ tới cái gì?"
Thảo Tiểu Hoa nhếch môi bất đắc dĩ cười cười, nói: "Chỉ là, như sinh thời có thể tái kiến nương nương một mặt, hoa nhỏ chết cũng đáng được."

"Người hồi hận?"

"Hồi hận?"

"Hồi hận giúp ta cứu bọn họ, dù sao, bọn họ là người vị kia nương nương muốn làm hại người."

Hoa nhỏ trầm mặc. Một hồi lâu, nàng ngửa đầu thở dài: "Có cái gì có thể hồi hận? Nghe lệnh, là vì thần bản phận. Hơn nữa, nương nương cùng đại thánh gia trong lúc đó nhất định là có chút hiểu lầm, nếu là có thể ngồi xuống hảo hảo nói chuyện,

Chưa hẳn không có thể giải quyết."

"Người tựa như vậy xác định?"

"Đương nhiên. Nhân vi nương nương là người tốt, mà đại thánh gia cũng là."

Dưới ánh mặt trời. Trắng bệch khuôn mặt cười đến sáng lạn. Hầu tử nhưng chỉ là trợn trắng mắt nhìn bầu trời.

"Ta tính người tốt sao?"

Cùng Nữ Oa ngồi xuống nói chuyện? Hẳn lại là nghĩ. Đáng tiếc. Chiều tình thế trước mắt đến xem, chỉ sợ không có gì khả năng.

Nói sau, Nữ Oa là "Người tốt" cái này định nghĩa làm sao tới? Nữ Nhi quốc lí hiển tế nam anh đều là giả sao?

Hầu tử không khỏi nghĩ.

...

". . . Bệ hạ, đây cũng là 'Nữ Oa bỏ thiên' toàn bộ chân tướng, cũng là nàng cái kia bán thiên đạo tu vi tồn tại." Nam Thiên Môn thành lâu trung, Thái Bạch Kim Tinh chấp tay, nói khẽ: "Cái này Nữ Oa nương nương tuy là bán thiên đạo tu vi, bao trùm bây giờ tam thanh phía trên. Nhưng muốn phá nàng, nhưng cũng là cực kỳ đơn giản. Chỉ cần đi trước Nữ Nhi quốc tìm được nàng cái kia thần thạch chỗ, một kích, có thể phá này cục. Cũng đang bởi vậy, mấy ngàn năm qua nàng mới cố thủ Nữ Nhi quốc không để ý tới thế sự. Bởi vì nàng quá yếu ớt, đối với cái khác đại năng mà nói, nàng đánh không dậy nổi nhân quả. Lần này cái kia yêu hầu cùng nàng kịch chiến lâu mà không quyết, sợ là vì cái kia hầu tử căn bản không biết Nữ Oa nương nương có tầng này nhược điểm. Nếu không, sớm nên phân ra thắng bại mới là."

"Lại vẫn có bực này điển cố." Ngọc Đế loát râu dài sách sách thở dài, ít khi. Lại nhẹ giọng hỏi: "Có thể trăm tuyện không rõ. Đã muốn dồn dừng lại Nữ Oa nương nương là tam thanh chuyện dễ như trở bàn tay, vì sao tam thanh vừa muốn đóng cửa không ra? Dù là đề điểm một câu. Xem như bán một cái nhân tình cho cái kia yêu hầu cũng tốt, chẳng phải là thiếu rất nhiều sự cố, cũng đỡ phải chúng ta. . . Lãng phí thời giờ a."

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh lại là ha ha nở nụ cười, nói: "Bệ hạ có chỗ không biết, tam thanh không quản, chỉ vì bốn chữ."

Ngọc Đế hiển nhiên cũng đã đổi loại này khoe khoang khẩu khí có chút không nhịn được, nhàn nhạt liếc Thái Bạch Kim Tinh liếc, hừ lạnh nói: "Cái đó bốn chữ?"

Thái Bạch Kim Tinh vội vàng thu thu thần, khom người nói: " 'Tại lòng có xấu hổ' ."

"A?" Cái này vừa nói, Ngọc Đế lập tức đến hào hứng: "Chỉ giáo cho?"

...

Chính Pháp Minh Như Lai cùng cái kia Địa Tạng vương im ắng địa rơi xuống một mảnh trên sườn núi.

Xa xa nhìn lại, Hoa Quả Sơn chủ phong đã là lờ mờ có thể thấy được.

Nhìn qua phương xa, Địa Tạng vương ung dung thở dài: "Cái kia hầu tử đã đến, Nữ Oa, nên cũng là nhanh đến đi."

"Có điếm không biết rõ a." Chính Pháp Minh Như Lai hơi nghiêng mặt đi, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao phải trợ cái kia hầu tử thoát khỏi, người không phải hẳn là. . . Cho cái kia hầu tử chế tạo các loại khó khăn sao?"

"Tôn giả cứ như vậy xem bản tăng?" Địa Tạng vương giống như cười mà không phải cười địa nhìn Chính Pháp Minh Như Lai.

"Không phải sao?" Chính Pháp Minh Như Lai hỏi ngược lại.

"Như dựa vào tôn giả nói như vậy, cái kia bản tăng nên Kim Thiên Tử đối đầu. Có thể nếu thật là cái kia Kim Thiên Tử đối đầu, bản tăng sẽ không nên nhúng tay, thậm chí hẳn là ra tay đưa hẳn trên đường đi khả năng gặp được vấn đề toàn bộ thanh lý sạch. Kể từ đó, chớ nói một lần đi về phía tây cách xa vạn dặm, chính là qua lại đi đến mười lần, cũng là đồ lao vô công. Nói như thế, có thể trả lời?"

Chính Pháp Minh Như Lai càng phát ra nghi ngờ.

Nhìn Chính Pháp Minh Như Lai, Địa Tạng vương đăm cười nhạt nói: "Bệnh bộc phát nặng dịch liệu, mạn tật khó trị. Bần tăng muốn làm, chính là làm cho cái này đi về phía tây nước càng đục, càng đục càng tốt. Như cái này phổ độ chi đạo là thật kim, tự nhiên không sợ hồng lò lửa. Nếu không phải là chân kim. . . Hoả táng cũng là ngày nhất định, còn không bằng sớm chằm dứt hảo."

"Làm như vậy hội đem nước quấy đến càng đục?" Nghiêng mặt qua, Chính Pháp Minh Như Lai hướng phía hầu tử chỗ phương vị nhìn đi, thấp giọng nói: "Ta lại là muốn biết, người đến tốt cùng là như thế nào bả Nữ Oa chuyện tình khiến cho rõ ràng như vậy?"

"Bởi vì địa phủ."

"Địa phủ?"

"Đúng." Địa Tạng vương nhẹ giọng cười nói: "Thiên đạo luân hồi, vạn vật đều có nó pháp tắc. Nữ Oa chán ghét nam tử, cho rằng nam tính là loạn thể mầm tai hoạ, đáng tiếc thứ nhất không cách nào trái với thiên đạo pháp tắc, thứ hai không đành lòng đem trong tã lót nam anh xử quyết, cho nên, Nữ Oa cùng địa phủ có hiệp nghị, không được hướng Nữ Nhi quốc nam anh, thậm chí còn giống đục sinh vật đưa lên hồn phách. Cho nên, bọn họ cả đời đi ra, liền chỉ là một cá thể xác, không có hồn phách, không có có sinh mạng. Bần tăng tiếp quản địa phủ, tiếp nhận phần này hiệp nghị, biết đến đông tây, tự nhiên cũng liền có hơn. Không phải người bên ngoài có thể đục vậy."

. . .

"Bệ hạ an tâm một chút, mà lại nghe cự thần tinh tế nói đến." Nam Thiên Môn thành lâu trung, Thái Bạch Kim Tinh nói khẽ: "Đây hết thầy được theo khai thiên tích địa nói lên. Thời điểm đó, trong thiên địa chư vị

đại năng đều một lòng tu luyện, duy chỉ có cái này Nữ Oa nương nương cùng người bên ngoài bất đồng, nàng mỗi ngày địa mệnh mông, liền nổi lên sáng tạo sinh linh ý nghĩ."

Ngọc Đế yên lặng gật đầu, lẳng lặng nghe.

"Ngay từ đầu, cái kia những thứ khác chư vị đại năng đối với cái này cũng không nóng trung, thậm chí có chút ít phản cảm. Vì thế, Thông Thiên Giáo Chủ còn từng cùng Nữ Oa nương nương nổi lên tranh chấp. Mỉa mai nàng 'Không làm việc đàng hoàng' . Khi đó Nữ Oa nương nương dù sao tuổi trẻ khí thịnh. Người khác càng là mỉa mai. Nàng liền càng là chấp nhất."

Nói đến chỗ này, Thái Bạch Kim Tinh lại là nhàn nhạt thở dài, hai hàng lông mày cau lại.

"Kỳ thật, mặc dù là sáng thế chi sơ liền đã tồn tại đại năng, cũng không phải ngay từ đầu thì có thông thiên pháp lực. Thật muốn lại nói tiếp, bọn họ bất quá là sớm nhất tại trong thiên địa sinh ra mình ý thức thôi. Trước kia Nữ Oa nương nương sao mà suy nhược, mặc dù là hóa hình, nó tu vi thì ra là hôm nay một con luyện thần cảnh tiểu yêu thôi. Sáng tạo sinh linh. Thay đổi tam giới loại sự tình này, nơi đó là một con luyện thần cảnh tiểu yêu làm được?"

"Nhưng nàng không nổi giận, như trước làm theo ý mình, nghĩ hết các loại biện pháp. . . Trong chỗ này, cũng kể cả tìm kiếm cái khác đại năng trợ giúp."

"Chỉ tiếc, khi đó các đại có thể tu vi đang đứng ở bay lên kỳ, thiên địa vô chủ, lẫn nhau trong lúc đó lại là cạnh tranh quan hệ, ai lại nguyện ý đem chính mình vốn là gấp gấp tu hành thời gian phân ra để làm một kiện hoàn

toàn nhìn không được tiền cảnh chuyện tình? Hao hết lời lẽ, nàng cầu đến. Càng nhiều chỉ là mĩ mai thôi."

"Bất đắc dĩ, Nữ Oa nương nương chỉ có thể một bên tăng lên tu vi của mình. Một bên hướng về chính mình sáng tạo sinh linh mục tiêu lục lợi. Trong lúc này đến tột cùng trải qua nhiều ít đau khổ, không người biết được. Lẻ loi một mình, trọn vẹn vạn năm quang âm, đi ở một cái cô độc, nhìn qua không thấy ngày mai con đường trên. Thẳng đến, của nàng cái thứ nhất 'Hài tử' sinh ra."

...

Trời cao trung, Nữ Oa hồn chậm rãi bay lên, nhìn không được cúi đầu bao quát phạm trần.

Đã từng, nàng có một cái mộng, trong mộng chảy dài dãy núi trên không còn là đơn điệu nhan sắc, gió mát cuốn quá, mang theo cũng không lại chỉ là tịch mịch.

Ở đằng kia trong mộng, có hoa tươi, có lá xanh, có hương thơm, có vô số sinh linh, tất cả sinh mệnh cuộc sống hạnh phúc tại đồng nhất mảnh thổ địa trên, lẫn nhau dựa sát vào nhau, cho đối phương ấm áp.

Mà nàng, tắc có thể ngồi ở trên núi cao nhìn xem con của mình chơi đùa, đắm chìm tại vô hạn mỹ hảo bên trong.

Đúng vậy, lúc tuổi còn trẻ nàng, một mực tại làm cái này mộng. Vô luận cần bao nhiêu năm, nàng đều quyết tâm dùng hai tay của mình đi thực hiện cái này mộng. Nàng tin tưởng một ngày nào đó, nàng biết làm đến.

Nhưng mà như vậy một con đường, thật sự quá cô độc.

Quạt cường tâm có thể chống đỡ hết thủy phong sương, nhưng không cách nào vĩnh cửu địa ngăn cách tịch mịch xâm nhập.

Trọn vẹn năm nghìn năm quang âm, đương sáng tạo ra đệ nhất phiến lá xanh thời điểm, nàng lựa chọn hương tất cả đại năng biểu hiện ra của mình thành quả, lần nữa thành ý địa mời bọn họ gia nhập chính mình điểm tô cho đẹp thế giới này hàng ngũ.

Không thể phủ nhận địa, bọn họ bị cái kia phiến lá cây hù đến. Kể cả lão quân, kể cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, kể cả Thông Thiên Giáo Chủ, kể cả Trấn Nguyên Tử, kể cả tu bồ đề, cũng kể cả rất nhiều cũng đã chôn vùi ở bên trong bụi bặm lịch sử đại năng.

Trước đó, không có ai nghĩ tới ngoại trừ thiên địa bên ngoài, còn có bất kỳ phương thức có thể sáng tạo ra sinh mệnh.

Có cái này phiến lá cây, nàng cho là bọn họ hội một lần nữa lo lắng cái này đã từng bị bọn họ triệt để phủ quyết chuyện tình.

Nhưng mà, trong dự liệu chuyện tình cũng không có phát sinh, đại năng môn như trước đối với chuyện này thờ ơ.

Còn có cái gì so với đề cao tu vi, tranh đoạt thiên địa vị phân cang chặt bách chuyện tình sao?

Quan trọng nhất là, cái kia phiến lá cây. . . Héo rũ.

Nữ Oa đến nay y nguyên nhớ rõ một khắc đó tình cảnh, cái kia tâm, đều muốn nát.

Đây chẳng qua là một mảnh lá cây, nhưng đó cũng là nàng sở sáng tạo sinh mệnh, là con của nàng, là của nàng toàn bộ.

Vì cứu vãn nó, Thái Thượng Lão Quân trước cửa nàng quy qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước cửa nàng quy qua, Thông Thiên Giáo Chủ trước cửa nàng quy qua, Trấn Nguyên Tử trước cửa nàng quy qua, tu bồ đề trước cửa, nàng cũng quy qua.

Nàng chỉ là muốn cầu bọn họ cứu cứu con của mình.

Nhưng mà cũng không có bất kỳ người ra tay, bởi vì tại đại năng trong mắt, Nữ Oa làm, bất quá là tại cố tình gây sự thôi.

Thân là mẫu thân, Nữ Oa chỉ có thể từng điếm từng điếm mà nhìn xem phiến lá héo rũ, cuối cùng hóa thành tro bụi. Lấy nước mắt rửa mặt.

Ở đằng kia cuộc sống đen tối lí, tu bồ đề là nàng duy nhất bằng hữu, nhưng cũng không đồng ý cử động của nàng. Hấn tận tình khuyên bảo địa khuyển nhủ nói: "Thiên địa giống như lao lung, cái này trong lồng giam tài nguyên, không gian, thế cho nên hết thấy tất cả, đều cũng có hạn. Cũng đã tồn tại ý thức không hề chỉ chỉ có chúng ta, mà dùng sau, còn sẽ có càng nhiều. Cùng với hao phí thời gian làm loại này không có chút ý nghĩa nào chuyện tình, không bằng hảo hảo nghiên cứu, tăng lên tu vi, sợ bị đào thải. Nếu không, mặc dù có được lại đồ tốt, cuối cùng đều bị cướp đi."

"Sẽ không bị cướp đi, bọn họ là của ta 'Hài tử', 'Hài tử', lại tại sao có thể là bất luận kẻ nào có thể đoạt được đi?" Thân là trong thiên địa cái thứ nhất mẫu thân, Nữ Oa làm ra một cái làm cho ngay lúc đó tu bồ đề không cách nào lý giải trả lời: "Chẳng lẽ bọn họ hội nhẫn tâm bỏ xuống mẹ của mình sao?"

Cuối cùng, tu bồ đề phẩy tay áo bỏ đi.

Không ai có thể lý giải làm "Mẫu thân" tâm, bởi vì nàng là trong thiên địa duy nhất "Mẫu thân" . Nhưng lại có quan hệ gì? Nữ Oa như trước làm

theo ý mình.

Chỉ cần tương lai con của nàng có thể hiểu được khổ tâm của nàng là đủ rồi. Đây là thân là mẫu thân nàng. Duy nhất ký thác. Duy nhất chờ đợi.

Nàng mỉm cười nói với tự mình: "Hôm nay ta không có buông tha cho bọn họ, cho nên tương lai, bọn họ cũng nhất định sẽ không buông tha cho của ta. Bởi vì ta là mẹ của bọn hắn."

Phiến lá héo rũ, hết thảy lại quay về nguyên điểm.

Theo khi đó, nàng bắt đầu ở mỗi một lần thí nghiệm bên trong rót vào máu tươi của mình, trả giá tất cả yêu, hy vọng có thể cho sinh ra "Hài tử" tăng thêm dù là nhiều một chút điểm sinh mệnh lực. Cái này trực tiếp đưa đến tu vi của nàng tại một đoạn thời gian rất dài lí khó có thể tiến thêm mấy may, tại đại năng bên trong bài vị càng ngày càng thấp. Quá mức đến đã đến bị loại bỏ biên giới, thậm chí sa vào trò cười.

Trong nháy mắt, lại là năm nghìn năm quang âm quá khứ trôi qua.

Trời không phụ người có lòng, trong thiên địa đệ nhất cây thực chân chính cỏ nhỏ ra đời, một cái chính thức, đi qua đại năng tay chế tạo nên sinh mệnh.

Nàng bắt nó chủng tại Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động lí, cho nó nổi lên cá tên gọi "Thảo Tiểu Hoa", hy vọng nó một ngày nào đó có thể lá được ra một đóa hoa. Mỗi ngày nói chuyện với nó. Nói lòng của mình chua, nói phiền não của mình, nói giấc mộng của mình. Từ đó về sau không còn cô đơn nữa.

Bài vị càng ngày càng thấp. Cũng đã lưu lạc vi tam lưu đại năng, nếu như không phải ngày xưa hảo hữu tu bồ đề chiếu cố. Có lẽ tuổi thọ của nàng sớm chạy tới tới hạn.

Nhưng, thực lực thật sự trọng yếu như vậy sao?

Nữ Oa cảm thấy, không có gì so với của nàng cố gắng thêm trọng yếu.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, cô nhỏ ngày từng ngày lớn lên, bởi vì có thành công kinh nghiệm, Nữ Oa sáng tạo sinh linh càng ngày càng quen tay dễ làm. Lần lượt chưa bao giờ có chủng tộc đàn sinh ở cái này mảnh thổ địa trên.

Cuối cùng, đây hết thủy đưa tới đỉnh cấp đại năng môn chú ý.

Lúc này, sáng thế chi sơ lưu lại đại năng bên trong đại bộ phận đều chạy tới sống lâu điểm chung kết, trong thiên địa tự nhiên sinh ra sinh mệnh tốc độ, xa so với bọn hắn ngay từ đầu dự kiến muốn chậm rất nhiều. Mà tồn lưu lại đại năng môn, tu vi cũng đã đến khó tiến thêm nữa trình tự.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với Nữ Oa: "Chúng ta nghĩ tới, thế giới này xác thực là quá đơn điệu. Cho nên, người đứng, chúng ta tính toán tham dự kế hoạch của người."

Ngày đó, Nữ Oa cười thành một đóa hoa nhi. Chưa bao giờ có vui vẻ.

Kinh nghiệm sống chưa nhiều nàng triển khai hai tay, tiếp nhận rồi cái khác đại năng trợ giúp, vì có thể càng tốt địa hoàn thành giấc mộng của mình, nàng lại đem chính mình cái này rất nhiều năm đến lục lợi kinh nghiệm nói thẳng ra.

Cái kia có lẽ là nàng trong cả đời tối mỹ hảo thời gian.

Có cái khác đại năng to lớn tương trợ, sự tình bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh hướng phía nàng chỗ hy vọng phương hướng diễn biến, mỗi một ngày đều có mới sinh vật xuất hiện.

Dưới ánh mặt trời, Nữ Oa cảm thấy toàn bộ thế giới ảm áp được muốn hòa tan. Nàng vui thích mà nhìn xem thế giới này sinh linh ngày từng ngày phong phú, nhìn mình "Hài tử" môn ngày từng ngày phát triển. Nàng dùng vì nàng mộng rất nhanh sẽ thực hiện, nhưng mà, vận mệnh lại cùng nàng mở một cái ác ý vui đùa.

Mộng tưởng tại thời khắc này, vĩnh viễn địa dừng bước. . .

Ngày đó, nàng phát hiện nàng bảo bối nhất "Nhân loại" cũng đã học xong ích kỷ cùng lừa gạt.

"Đến tột cùng là ai dạy cho bọn hấn những vật này?"

Không có người trả lời, tất cả đại năng đều ở trầm mặc. Ánh mắt kia lại tựa hồ như tại nói với Nữ Oa: "Bọn họ không phải vốn có nên hiểu những này sao?"

Đúng vậy, bọn họ đều tham dự đến sáng tạo sinh linh hoạt động trung đến, lại đều có được cùng Nữ Oa hoàn toàn bất đồng mục đích.

Muôn màu muôn vẻ thế giới nghe đi lên rất đẹp, nhưng đương thế giới càng ngày càng chen chúc, linh khí càng ngày càng mỏng manh thời điểm, đại năng môn bắt đầu hồi hận. Bọn họ hy vọng có một loại sinh linh có thể thay bọn họ khắc chế thế gian này cái khác tất cả sinh linh, mà loại này sinh linh, lại phải trong hội hao tổn, không đến mức phát triển được vượt qua nắm giữ.

Nhân loại, đã trở thành bọn họ chọn lựa đầu tiên.

Tam thanh liên hợp lại thành lập đông thiên đình, đoán tạo địa phủ, cho tất cả sinh linh đều xác định một vòng tròn, đưa bọn họ vĩnh viễn vây ở bên trong luân hồi. Bọn họ đã chọn nhân loại làm thiên đạo người chấp hành, hạn chế yêu sinh sôi nảy nở, lại phóng đại nhân loại các loại, làm cho bọn

hắn tàn sát lẫn nhau, giúp nhau tranh đấu, mà không đến mức vượt qua nắm giữ.

Nữ Oa nhanh điên rồi, có thể nàng lại có thể như thế nào?

Tư chất của nàng thật tốt, có thể nàng cũng đã hao tổn đi quá nhiều thời gian, tu vi rơi xuống thật to một đoạn. Không chuẩn bị thực lực nàng, căn bản không có biện pháp tả hữu tam thanh quyết định.

Nàng chỉ có thể kéo lên tu bồ đề, dùng một cái mẫu thân thân phận đứng ở Nam Thiên Môn ngoài chửi ầm lên, đáng tiếc. Cũng không có người lý nàng.

"Ta cũng đã sớm nói. Tu vi không đủ. Lại đồ tốt, cũng sẽ bị cướp đi."

"Sẽ không! Bọn họ là của ta 'Hài tử', không ai có thể cướp đi!"

Sự thật chứng minh, Nữ Oa sai rồi.

Mẫu thân nguyện ý vĩnh viễn địa đem con của mình hộ tại cánh chim hạ, hài tử, chưa hẳn dẫn mẫu thân cái này tình.

Khi nàng đi đến nhân gian thời điểm, chỉ thấy máu chảy đầm đìa một màn.

Sớm đã không có người lý nàng. . .

Khi nàng chứng kiến nhân loại trong lúc đó chiến tranh đem trọn cá thảo nguyên đều nhuộm thành màu đỏ một khắc, nàng rốt cục hiểu rõ. Nàng cũng đã vĩnh viễn mà mất đi con của mình. Ngoại trừ một cái hư danh bên ngoài, hai bàn tay trắng.

Một khắc đó, nước mắt khắp qua hốc mắt. Nàng tuyệt vọng địa khóc hô, nhưng không ai đáp lại. Cuối cùng, chỉ có thể đem chính mình nhốt trong

động phủ.

Nhưng mà, bất hạnh tin tức như trước không ngừng truyền đến.

Có một số việc, một khi bắt đầu rồi, tựu không cách nào chấm dứt. Cả tam giới, cũng đã lâm vào một cái liên tam thanh cũng không chế không được bên trong đám lầy.

Nàng nhắm mắt, che tai. Khô tâm, không nhìn tới. Không đi nghe, không thèm nghĩ nữa. Chính là nàng lại nhịn không được. . .

Rốt cục, nàng trong đám người phát hiện một cái đủ để thay đổi tam giới thế cục người —— Thích Già Ma Ni.

"Nếu như ta không phản đối nữa bọn họ làm, ngươi có thể giúp ta đi cùng tam thanh nói chuyện, để cho ta tham dự đến thiên đình trung đi không?"

"Vì cái gì?" Tu bồ đề hỏi ngược lại.

"Đứa bé này, cần phải có người cho hắn hộ giá hộ tống." Nữ Oa chỉ vào trong đám người non nớt Thích Già Ma Ni nói.

Đúng vậy, nàng đầu hàng, vứt bỏ tôn nghiêm của mình cùng thể diện. Vì đoạt lại con của mình, cái khác hết thảy tất cả đều nguyện ý hy sinh, đều nguyện ý vứt bỏ.

"Chúng ta đồng ý thỉnh cầu của ngươi, nhưng, xin nhớ kỹ ngươi theo như lời nói." Đây là tam thanh cho trả lời thuyết phục của nàng.

Kế tiếp, là dài đến ngàn năm thủ hộ.

Thích Già Ma Ni nói muốn vãn, thì có vãn từ xa phương bay tới.

Thích Già Ma Ni nói muốn mưa, thì có mưa từ phía trên hàng không hạ.

Thích Già Ma Ni nói muốn gió, thì có gió nhẹ nhẹ phẩy đại địa. . .

Thích Già Ma Ni tu vi, ngày từng ngày địa đề cao.

Nữ Oa vận dụng đầy đủ mọi thứ nàng có thể vận dụng lực lượng, vì Thích Già Ma Ni che gió che mưa. Nàng đang chờ, chờ con của nàng trưởng thành, đi cứu vãn những hài tử khác.

Nhưng mà, sự tình phát triển lại một lần ngoài sự dự liệu của nàng.

"Tất cả đều là khổ, sao không buông?"

Thích Già Ma Ni chứng đạo, đã trở thành sánh vai lão quân tồn tại, cũng đang lão quân điếm hóa phía dưới, chứng ra một cái "Vô ngã", thành Phật tổ.

Một khắc đó, Nữ Oa thế giới bề bộn phần.

Bởi vì một ít trường đánh cờ thất bại, Nữ Oa bị triệt để tước đoạt can thiệp nhân gian quyền lực cùng với thiên đình thần chức, đi đày Hoa Quả Sơn.

Tuyệt lộ bên trong, bị đoạt đi "Hài tử" nữ nhân triệt để điên cuồng.

Không có bất kỳ một cái chính thức "Mẫu thân" hội cam tâm tình nguyện địa buông tha cho con của mình, Nữ Oa cũng đồng dạng.

Nàng hận thấu tam thanh, hận thấu bị ký thác kỳ vọng rồi lại ruồng bỏ Như Lai, hận thấu thế gian này hết thấy tranh quyền đoạt lợi người, đặc biệt nam nhân!

Đại năng không đáng tin cậy, ngay cả mình "Hài tử" cũng không đáng tin cậy, không quan hệ. . . Nàng còn có thể dựa vào chính mình! Nàng còn có thể tượng một cái mẫu thân đồng dạng đi chiến đấu!

Nàng bắt đầu lén lút trù tính trước tăng lên tu vi.

Đáng tiếc là, khúc mắc đã sinh, Ngô Giả đạo cũng đã vô vọng. Duy nhất khả năng, chỉ còn lại có vạn phần hung hiểm Hành Giả đạo. Lúc này đây mạo hiểm, cũng cuối cùng đem nàng đẩy vào vạn kiếp bất phục hoàn cảnh.

..

...

"Bệ hạ, lại sau, chính là cự thần mới vừa nói qua, 'Nữ Oa bồ thiên' chuyện xưa." Thái Bạch Kim Tinh loát râu dài thở dài: "Vượt sông bằng sức mạnh thiên kiếp, một khi thất thủ, Nữ Oa nương nương, thành thạch trung kẻ tù tội. Cái này một tù, chính là hơn hai nghìn năm, không hỏi thế sự. Bất kể như thế nào giải thích, tam thanh thủy chung là cưỡng đoạt Nữ Oa nương nương. . 'Hài tử' . Cho nên, chỉ cần không phải quá mức, tam thanh, đều khó có khả năng đối Nữ Oa nương nương ra tay."

Nghe xong cái này chuyện xưa, Ngọc Đế triệt để trầm mặc.

Cái kia trong đôi mắt dần dần thiếu nguyên bản bối rối.

Hồi lâu, Thái Bạch Kim Tinh khom người chấp tay, nói khẽ: "Cho nên, bệ hạ cứ yên tâm đi. Bất kể như thế nào, Nữ Oa nương nương đều khó có khả năng làm ra tai họa thương sinh chuyện tình đến, càng không khả năng cường công Nam Thiên Môn. Chúng ta, chỉ cần án binh bất động, tọa sơn quan hổ đấu cũng được."

"Không." Ngơ ngác địa nhìn qua Nam Thiên Môn ngoài biển hóa đám mây, Ngọc Đế chậm rãi nói ra: "Truyền lệnh Lý Tĩnh, làm cho hắn đi một

chuyên. . . Nghĩ biện pháp, thuyết phục song phương."

"Bệ hạ đây là. . ."

"Nếu như Nữ Oa nương nương có thể nắm bắt cái kia hầu tử tự nhiên là hảo, có thể vạn nhất. . ."

Ngọc Đế mà nói ngưng tại nơi này, quân thần hai người, cứ như vậy yên lặng đối mặt trước.

Một hồi lâu, Thái Bạch Kim Tinh khom người nói: "Cựu thần hiểu rõ rồi."

Nói đi, hắn xoay người vội vàng hướng phía ngoài điện đi đến. (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Canh một đỉnh lương ~ mệt mỏi hư thoát. . . Cầu cá đặt. Sau đó không trách nhiệm đây thư 《ảo tưởng thế giới xuyên việt pháp tắc》.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 628: Khuyên Bảo

Hoa Quả Sơn.

Trong động phủ, hầu tử lấy tay lưng nguyên một đám tinh tế địa thủ bọn họ nhiệt độ cơ thể.

Tiểu thất ở một bên chăm chú theo sát.

"Mạch tượng cũng đã bình thường, hẳn là dùng không được bao lâu sẽ tỉnh lại. Khoảng thời gian này, nhất định phải tinh tế coi chừng mới được." Vẫn nhìn bốn phía, hầu tử nhẹ giọng thở dài: "Cho bọn hắn đổi một cái phòng, đến càng sâu tầng địa phương đi."

"Đại thánh gia." Tiểu thất cẩn thận địa nhắc nhở: "Trong động phủ không khí vẫn đục. Thông thường mà nói, hẳn là tại tầng ngoài tu dưỡng tương đối khá."

"Ta biết rõ, nhưng bây giờ còn có cá đau đầu vấn đề muốn giải quyết. Bọn họ tại tầng ngoài mà nói, rất dễ dàng bị phát hiện. Lúc này không thể cố ý ngoài."

"Đau đầu vấn đề?"

Nhìn tiểu thất, hầu tử rất chân thành nói: "Đưa bọn họ toàn bộ chuyển qua sâu nhất tầng đi."

"Dạ!"

Giương mắt da, hầu tử khinh miệt cười cười, nắm kim cô bổng từng bước một đi ra động phủ bên ngoài.

...

Trời cao trung, một đội chim nhạn trước mặt mà đến, cùng Nữ Oa gặp thoáng qua.

Cái này oanh oanh yến yến thế giới, là nàng vài ngàn năm truy cầu. Đáng tiếc đương thực hiện thời điểm, lại sớm đã trạch hướng nàng nguyên bản đặt ra quỹ tích, trở nên liền người sáng tạo của nó đều đã kinh không nhận ra.

Chậm rãi hạ thấp độ cao, Nữ Oa từng điểm từng điểm địa mở rộng thần thức của mình, bắt đầu tìm tòi hầu tử khí tức.

...

Nam Thiên Môn trong,

Đương Thái Bạch Kim Tinh đơn giản rõ ràng nói tóm tắt địa truyền đạt Ngọc Đế thánh chỉ sau, Lý Tĩnh tròn mắt đều muốn đến rơi xuống.

"Bệ hạ muốn ta đi làm người hòa giải?"

"Đây là bệ hạ ý chỉ."

Nghe vậy, Lý Tĩnh lập tức khí không đánh một chỗ đến, một bả nắm chặt Thái Bạch Kim Tinh ống tay áo nói: "Đây là bệ hạ ý chỉ cũng là người thỉnh chỉ? Người vì cái gì chính mình không đi?"

Thật vất vả tránh thoát Lý Tĩnh. Thái Bạch Kim Tinh nghiêm mặt nói: "Đây là bệ hạ đối tín nhiệm của người. Vinh quang của người."

Lý Tĩnh khước mắt hơi kéo ra.

Đây là muốn làm cho một con kiến đi khuyên hai đầu đánh nhau voi a. .

Giờ này khắc này. Lý Tĩnh chỉ muốn nói thô tục.

"Người cũng đừng sợ, trước khi đến lão phu tỵ thay người tính một quẻ, tốt nhất ký, thiên vương cứ yên tâm đi."

Ngẩn ngui trầm mặc sau, Lý Tĩnh xoay người tỵ hướng phía Nam Thiên Môn thành lâu liền xông ra ngoài, vừa chạy vừa đem một mảnh ngọc giản áp vào bên môi.

"Triệu tập Nhị Thập Bát Tinh Túc! Còn có, lập tức tra rõ ràng Nữ Oa nương nương hiện tại vị trí, lập tức! Nghe đã hiểu ra chưa! Cái kia con khi vị trí cũng phải tra rõ ràng! Phải đuổi tại bọn hán chạm trán trước nhìn thấy Nữ Oa nương nương!"

Một bên Na Tra vội vội vàng vàng đi theo.

Nhìn qua Lý Tĩnh vô cùng lo lắng thân ảnh. Thái Bạch Kim Tinh chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, nuốt nước bọt nói: "Ôi, không nghĩ tới thuận lợi như vậy phải đi, cái này Lý Tĩnh a. . . Bất quá cũng là, mệnh lệnh đều hạ, muốn từ chối nào có dễ dàng như vậy. Chờ đợi thêm nữa, song phương chạm trán, thì càng không có cách nào khác khuyên."

. . .

Hoa Quả Sơn chủ phong trên, hầu tử chống kim cô bổng, vui cười trước. Đón gió mà đứng.

Lúc này, Nữ Oa mới tìm thấy được cự ly Hoa Quả Sơn vạn dặm có hơn địa phương. Cái kia tốc độ cũng đã hàng được càng ngày càng chậm.

Nàng có thể tinh tường địa phân biệt rõ hầu tử thoát đi phương hướng, nhưng không cách nào giống như Kim Cương Trác chuẩn xác địa tính ra hầu tử chỗ. Theo ven đường hầu tử khí tức càng lúc càng nồng nặc, ý nghĩa hầu tử có khả năng tụ ẩn núp tại phụ cận.

Bỏ qua việc nhỏ, nếu một cái không cẩn thận. . .

Muốn biết được, hầu tử cơ hồ là cùng nàng ở vào một cái lượng cấp đối thủ, nếu là lúc trước khá tốt, hiện nay cũng đã hiện ra hồn phách, tuy nói lực lượng so với lúc trước lại tăng cường rất nhiều, nhưng dù sao nhược điểm cũng đã xuất hiện, vạn nhất bị đánh trở tay không kịp mà nói, hậu quả kia có thể nói thiết tưởng không chịu nổi.

Tự cái này ngăn ngại vạn dặm cự ly, Nữ Oa đã khởi mười hai phân tinh thần, trọn vẹn dùng một canh giờ thời gian, mới đi qua một phần ba.

Đang lúc nàng thần kinh căng cứng lúc, trên bầu trời đột nhiên vang lên đạo đạo sấm sét.

"Đây là. . ."

Ngẩng đầu lên, Nữ Oa chứng kiến một cái màu đen lỗ hồng đang tại trong tầng mây bị chậm rãi xé mở, lộ ra cuồng phong cuốn sạch dưới xuống, trong nháy mắt đem mặt đất thực vật thời trùng thất linh bát lạc.

Nàng đẩy lấy cuồng phong lảng lảng huyền phù ở giữa không trung, âm thầm vận khởi lực lượng.

Loại này thuật pháp nàng chưa bao giờ thấy qua, hoặc là nói, tại nàng bị ép đem chính mình phong đến thần thạch bên trong trước, trong tam giới

còn không từng xuất hiện qua như thế thuật pháp. Nhưng thân là sáng thế đại năng một trong, chỉ liếc, Nữ Oa liền xem thấu cái này thuật pháp bản chất.

Rất rõ ràng, có đồ vật gì đó phải theo cái kia thiếu trong miệng đi ra rồi.

"Thiên đình còn là. . . Phật môn?"

Nhưng thật ra là ai cũng không sao cả, một cái trợ trụ vi ngược, một cái không đếm xỉa đến, theo nàng, đều không là vật gì tốt.

Thế giới này không có bất luận kẻ nào giúp nàng, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình. Loại này giác ngộ, nàng đã sớm có.

"Nữ Oa nương nương ——! Chuyện gì cũng từ từ! Đừng động thủ!" Lý Tĩnh thanh âm vang lên.

Sau một lát, Lý Tĩnh lẻ loi một mình theo cái kia thiếu trong miệng vọt ra.

Ngay sau đó, cái kia lỗ hồng ở phía sau hần nhanh chóng phong bế. Cuốn sạch toàn bộ thế giới cuồng phong dần dần dẹp loạn.

Đây là Nhị Thập Bát Tinh Túc bản lĩnh xuất chúng —— tinh môn, tại Hoa Quả Sơn cuộc chiến thời điểm từng dùng qua. Bất đồng là một lần đó bọn họ đối mặt là một cái bọn họ còn có thể đối mặt đối thủ, mà bây giờ đối mặt hai người, là bọn hần vô luận đến nhiều ít người đều không thể địch nổi.

Lý Tĩnh rất hiển nhiên cũng hiểu rõ điểm này, cho nên hần lựa chọn độc thân tiến đến.

"Người là ai?" Chúng kiến Lý Tĩnh trên người thiên quân khải giáp, Nữ Oa thần kinh như trước căng cứng, cái kia tay hơi nắm chặt.

"Ta là. . . Ta là ngài 'Hài tử' ." Lý Tĩnh mở to hai mắt, cường khởi động khuôn mặt tươi cười chậm rãi tới gần Nữ Oa. Cái kia thần kinh đồng dạng kéo căng đến cực hạn.

Tuy nói hấn tại từng điểm từng điểm địa tới gần, nhưng này tốc độ thật sự chậm đáng thương. Chỉ cần Nữ Oa hơi có động tác, hấn nên hội lập tức quay đầu bỏ chạy a.

"Hài tử?" Nữ Oa như trước vẻ mặt lạnh lùng, cũng đã thoáng thư giãn một ít.

"Đúng, ta là ngài hài tử. Cả tam giới, ngoại trừ sáng thế đại năng, đều là ngài hài tử." Lý Tĩnh bỗng nhiên lau một cái mồ hôi, nói khẽ: "Nương nương, mặt tướng tên gọi là Lý Tĩnh, tại Nam Thiên Môn nhâm một không đáng nhắc đến tiểu quan. Nghe nói trong tam giới tất cả sinh linh đều là nương nương sáng tạo, Lý Tĩnh thường cảm hoài ân đức, đáng tiếc vì đem nhiều năm. Nhưng vẫn vô duyên thân đồ thánh nhan. Hôm nay có thể tại nơi này gặp phải nương nương. Thật sự vạn hạnh. Vạn. . . May mắn."

Tuy là nhẹ giọng, từng cái chữ, Lý Tĩnh tuy nhiên cũng cẩn được cực kỳ dùng sức. Bởi vì trong lòng hấn tinh tường, lúc này chỉ cần hấn nói sai một chữ, hoặc là đối phương hiểu lầm một chữ, như vậy hấn tùy thời đều có thể đầu thân chỗ khác biệt.

Lặng trong gió, hấn không ngờ kinh mồ hôi đầm đìa.

Nữ Oa bán tín bán nghi mà chăm chú nhìn Lý Tĩnh, không nói một lời.

. . .

Lúc này. Cái kia mấy ngàn dặm ngoài Hoa Quả Sơn trên, hầu tử hai mắt cũng đã chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Vừa mới cái kia là chuyện gì xảy ra? Tinh môn? Thiên đình tại ta Hoa Quả Sơn phụ cận sử dụng tinh môn làm chi?"

Cặp kia đồng hơi đi lòng vòng, hấn nhanh chóng nghĩ tới một loại khả năng tính —— Nữ Oa.

Trong lúc nhất thời ngược lại là do dự.

Muốn đối phó Nữ Oa, tự nhiên là chủ động phóng ra tốt nhất. Tại Hoa Quả Sơn phụ cận khai chiến đúng là hạ hạ sách.

Tuy nói Hoa Quả Sơn đã sớm không có gì có thể phá hư, nhưng Huyền Trang bọn họ ở này lòng đất, vạn nhất bị Nữ Oa phát hiện, đến lúc đó chính mình khả năng lại rơi xuống cục diện bị động.

Chính là hầu tử dám chủ động phóng ra sao?

Vạn nhất suy đoán của mình sai rồi, cái kia tinh môn ba động không có quan hệ gì với Nữ Oa, mà là vì chuyện gì khác. Đến lúc đó Nữ Oa thực chạy đến Hoa Quả Sơn đến, cái thứ nhất tìm được lại không phải mình. Mà là những người khác, chính mình lại không tại. . . Tinh hướng kia. Đã có thể hồngбет được không thể lại nguy rồi.

...

"Người cảm thấy bọn họ ở nơi nào đầu võ hảo?" Giống như cười mà không phải cười địa nhìn Chính Pháp Minh Như Lai liếc, Địa Tạng vương nhìn qua vừa rồi tinh môn ba động phương vị nhẹ giọng thở dài: "Bản tăng cảm thấy nha, hay là đang Hoa Quả Sơn hảo. Nơi này là Nữ Oa ổ, cũng là

tôn hầu tử ỏ. Trước sau hai người chủ nhân tại đây tài liệu trên khai chiến, nhiều có ý tứ a?"

Một bên Chính Pháp Minh Như Lai trầm mặc không nói.

...

"Nương nương." Tại cự ly Nữ Oa đại khái mười trượng tả hữu địa phương, Lý Tĩnh lơ lửng thân thể, mở to con mắt nói khẽ: "Lý Tĩnh xem nương nương thần sắc không vui, không biết, chính là có chuyện gì khí trước nương nương?"

Nữ Oa như trước vẫn không nhúc nhích, chỉ là lạnh lùng địa nhìn Lý Tĩnh.

Nhiều năm như vậy, nàng trải qua rất nhiều lừa gạt, tuyệt sẽ không lại đơn giản tin tưởng bất cứ người nào. Dù là người này, tự xưng là của nàng "Hài tử" .

"Nương nương." Lý Tĩnh nuốt nước bọt, vỗ ngực nói: "Mặt tướng mông nương nương ân đức, bây giờ cũng có may mắn trở thành một cái thiên đình tiểu quan, thống lĩnh một đạo nhân mã. Nếu thật có người nào đó khí trước nương nương. . . Nương nương chỉ để ý nói đến, Lý Tĩnh lên núi đao xuống vạc dầu, muôn lần chết không chối từ! Cái này 'Hài nhi' cũng đã lớn thành, muốn giáo huấn cái gì người, nơi đó còn có làm cho 'Mẫu thân' động thủ đạo lý a?"

Nói đi, Lý Tĩnh ha ha ha địa duy trì nở nụ cười.

Sợ hãi thật sâu bên trong, cái kia cười ần ần địa đều có chút biến dạng.

Lạnh lùng địa nhìn Lý Tĩnh, Nữ Oa khinh miệt cười nói: "Bản cung mới hôn mê hơn hai nghìn năm, đông thiên đình đại quân, cũng đã có thể đối

kháng được tiếp cận thiên đạo tu vi tu giả sao?"

Nói đi, Nữ Oa chậm rãi hướng phía Lý Tĩnh phương hướng bay đi.

Cái này trong nháy mắt, Lý Tĩnh ngừng thở, cảm giác mình tâm đều muốn nhảy ra ngoài, do dự mà có nên hay không nên quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà, Nữ Oa nhưng chỉ là cùng hắn gặp thoáng qua, hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng tiếp tục tinh tế tìm kiếm hậu tử chổ.

"Nương nương! Nương nương!" Ngán ngủ lỗi ngạc sau, Lý Tĩnh cố lấy dũng khí đuổi theo: "Nương nương! Ngài ngọc thể kim thân thể, thật sự không cần phải thân tự động thủ, hãy để cho mặt tướng đến đây đi! Vô luận là ai, dù là thật sự là thiên đạo tu vi, mặt tướng cũng có thể trên tấu bệ hạ, làm cho bệ hạ phái binh tiêu trừ! Nương nương người trước hết hỏi Nữ Nhi quốc đi thôi!"

Nữ Oa chẳng những không có để ý đến hắn, ngược lại thoáng nhanh hơn tốc độ, có điểm ngại hắn phiền, nghĩ phải nhanh lên một chút thoát khỏi ý tứ của hắn.

Tự tại nàng cự ly Hoa Quả Sơn địa giới vền vền dư bách lý thời điểm, hậu tử thân thủ theo trong khe đá rút lên một đóa tiểu hoa đại, từng điểm từng điểm địa bài nổi lên cánh hoa.

"Đi, không đi, đi, không đi. . ."

Cái kia xa xa, vẫn âm thầm giám thị Địa Tạng vương lập tức ngây dại.

"Cái này trong khung, còn là một Hành Giả đạo a." Chính Pháp Minh Như Lai ha ha địa nở nụ cười.

Không đợi Địa Tạng vương kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng hét to: "Đi!" Sau một khắc, hầu tử hóa thành một đạo kim quang, tay cầm kim cô bổng hướng phía Nữ Oa chỗ phương hướng liền xông ra ngoài! (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Tuy nhiên nghiêng đầu đau. . . Nhưng vẫn là chết ra một : Đến đây. .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 629: Tiếng Rít

Xa xa địa, Nữ Oa cũng đã cảm giác được phía trước mãnh liệt đánh úp linh lực ba động.

Nàng hơi mở to hai mắt, phản ứng đầu tiên là đem Lý Tĩnh ngăn ở phía sau.

Sau một khắc, một đạo kim quang từ đằng xa bay vụt mà đến, cùng Nữ Oa nặng nề hướng đụng vào nhau.

Chạy như điên khí tức tàn sát bừa bãi mà ra, liệt gió đem thân dưới lan tràn khôn cùng mặt biển thổi thành sóng gợn trạng thái.

Hai cái thân ảnh hóa thành hai đạo quang hồ ném bầu trời.

Lý Tĩnh bị bất thành linh một màn sợ cháng váng.

Ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến Nữ Oa cắn răng chậm rãi lui về phía sau, hầu tử ở giữa không trung cuộn mình trước thân thể, mở to hai mắt nhìn, cười hì hì nhìn Nữ Oa.

"Quả nhiên đuổi tới, lần này, không dễ dàng như vậy!"

"Đại thánh gia!"

Lý Tĩnh vừa vươn tay ra, hầu tử cũng đã lại một lần phát động.

Hắn lẳng không hướng phía Nữ Oa bắn ra đi ra ngoài, giống như lợi đao vậy tạt phong tại bên tai đảo qua, toàn bộ thế giới đều ở điên cuồng mà rung động.

Kim cô bổng ở trong tay của hắn phi tốc xoay tròn, cường đại khí lưu hướng phía bốn phía tàn sát bừa bãi mà đi, thổi trúng Lý Tĩnh mở mắt không ra.

Nữ Oa hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, lạnh lùng mà chăm chú nhìn hầu tử đột kích phương hướng.

Nàng không nhanh không chậm địa tạo ra hai tay, hơi ngửa ra sau.

Tựu tại hầu tử cùng nàng hướng cùng một chỗ trước một khắc, tại trước người của nàng, từng đạo ngân sắc, mắt thường khó có thể trông thấy tờ mỏng lặng yên thành hình.

Sau một khắc, hai người đột nhiên hướng cùng một chỗ, giống như thiên thạch vậy nặng nề rơi vào trong biển.

Sóng lớn phóng lên trời.

"Đại thánh gia! Đừng đánh!" Lý Tĩnh nhìn qua cái kia sóng lớn kinh hô lên.

Lời còn chưa dứt, ở đằng kia cách đó không xa lại nhấc lên giống như chống trời trụ lớn vậy bọt nước, hầu tử thân ảnh nhanh chóng thoát ly bọt nước vọt ra.

"Đại thánh gia! Đừng đánh!"

"Ngươi câm miệng cho ta! Đừng cho là ta không biết thiên đình có chủ ý gì. Lời nói quá nhiều. Một hồi liền ngươi cũng giết!"

Lý Tĩnh sợ tới mức đem còn lại mà nói nuốt trở vào.

Cái kia mặt khác. Nữ Oa thân ảnh chậm rãi xuyên thấu nước biển, trôi lên mặt nước.

Đúng vậy, xuyên thấu. Cái kia bốn phía nước biển cùng nàng trong lúc đó cơ hồ không có bất kỳ lẫn nhau ảnh hưởng —— bởi vì, nàng vốn có cũng chỉ là hồn phách.

"Khẩu khí thật lớn a, mấy ngày liền đình đại tướng thậm chí nghĩ giết?"

Hầu tử nhíu mày, cười nói: "Ta nói ta đã giết qua vô số, ngươi tin sao?"

"Ngươi giết vô số, tam thanh sẽ không trông nom?"

"Bọn họ không có để cho ta cùng nhau giết chết tụi không sai. Còn muốn trông nom?"

"Đại thánh gia." Lý Tĩnh nhịn không được hô: "Nữ Oa nương nương sáng tạo chúng sinh, có vô thượng công đức, thật muốn bàn về đến, nàng chính là chúng sinh mẫu thân!"

"Vậy cũng không có quan hệ gì với ta." Hầu tử một mặt tăng lên linh lực của mình, một mặt lạnh lùng nói: "Ta là sáng thế chi sơ thì có thần thạch lí bạo ra tới, trời sinh ngày dưỡng!"

"Hoa Quả Sơn trên thần thạch?" Nghe vậy, Nữ Oa lập tức hơi sững sờ.

"Là thì như thế nào ——!" Giơ một tay lên, hầu tử kim cô bổng cũng đã bỗng nhiên duỗi dài, hướng phía Nữ Oa quét ngang mà đi.

"Cái kia xác thực cùng bản cung không có bất cứ quan hệ nào." Nữ Oa hơi điều chỉnh thân hình, chuẩn xác không sai địa tránh thoát hầu tử xâm

nhập: "Bất quá thật không nghĩ tới. Cái kia thần thạch sẽ nổ ra người như vậy cá hầu tử."

Thoáng qua trong lúc đó, một con bàn tay khổng lồ từ biển trung vọt ra. Trong nháy mắt đem hầu tử cả cầm, kết băng, đem hầu tử triệt để đông lạnh ở bên trong.

"Ha ha ha ha, người còn tưởng rằng cùng trước đồng dạng sao? Đến đến, hiện tại tất cả mọi người không có vương vếu, đến chiến thống khoái!"

Không đợi Lý Tĩnh thoáng buông lỏng một hơi, chỉ nghe "Két" một tiếng, cái kia tay cũng đã chậm rãi nứt ra ra một đường nhỏ.

Sau một khắc, bàn tay khổng lồ hóa thành mảng lớn vụn băng phóng lên trời.

Trắng xoá một mảnh chi trung, kim cô bổng trực tiếp hướng phía Nữ Oa đút quá khứ.

Trong lúc bối rối, Nữ Oa chỉ phải hướng về năm cái phương hướng bất đồng né ra.

Đúng vậy, đồng thời, năm cái phương hướng. Nàng trực tiếp hóa ra năm cái màu sắc bất đồng phân thân, hướng về năm cái phương hướng bất đồng tứ tán mở ra.

Kim cô bổng rơi vào khoảng không.

Bay tán loạn vụn băng bên trong, hầu tử thoáng cái mở to hai mắt nhìn.

"Cái này là cái gì? Ngũ Hành phân thân thuật?"

Cái này ý nghĩa. . . Năm cái Nữ Oa đều là thật sự. . .

Trong nháy mắt, Nữ Oa năm cái phân thân cũng đã phân tán ra đến chiếm cứ hầu tử bốn phía năm cái mắt trận, hai tay vừa bấm, đồng thời niệm động chú văn.

Năm cái giống như đúc thanh âm, tầng tầng lớp lớp địa vang lên.

Lập tức, hầu tử cảm giác trời đất quay cuồng.

Đây là muốn hấn triệt để vây chết ở chỗ này ý tứ sao? Xem ra, nếu bàn về phong ấn thuật, Nữ Oa nếu so với Phật môn cường ra rất nhiều a.

Nắm kim cô bông một mặt, hầu tử hướng phía bốn phía quét đi ra ngoài, sau một khắc, hấn cũng đã xông lên không trung.

"Chạy đâu!"

Nữ Oa năm cái phân thân cũng nhanh chóng đi theo.

Chích một hồi, nguyên bản kích động không thôi trên mặt biển cũng chỉ còn lại có Lý Tĩnh cô linh linh địa bay.

Hấn ngơ ngác địa nhìn trời, ngẫm lại thật là có chút ít nghĩ mà sợ. Cứ như vậy hai vị này trong lúc đó kịch chiến, đừng nói thật muốn có mạng của hấn, chính là chính xác hơi chút thiếu chút nữa đưa hấn cuốn vào, đó cũng là cứu tử nhất sinh kết cục a.

"Làm sao bây giờ? Muốn trực tiếp trở về sao?" Hấn do dự mà, có chút đắn đo bất định.

...

Trên bầu trời, hầu tử toát ra, một mặt né tránh, một mặt phản kích. Năm cái Nữ Oa chăm chú tùy tướng, các loại thuật pháp một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng mà hướng trước hầu tử tuôn ra mà đi.

Cự đại tầng mây trung toát ra tuyết trắng mây trôi cự nhân gào thét hướng phía hầu tử đánh tới, thoáng qua trong lúc đó lại bị hầu tử cả xé thành hai nửa.

Nặng nề một kích phía dưới, đại biểu cho "Hỏa" màu đỏ Nữ Oa phân thân bị cả quăng đi ra ngoài, lượn vòng bên trong, hồn phách tựa hồ cũng cũng đã bị một điểm vết thương nhẹ. Màu xanh đậm, đại biểu cho "Nước" Nữ Oa phân thân nhanh chóng bổ khuyết ghé trống, tiếp tục đối với hầu tử triển khai truy kích.

Một đạo hồng sắc cực quang theo hầu tử bên cạnh thổi qua, trực tiếp đem vai của hắn giáp cởi xuống tới.

Song phương kịch chiến tiếng vang giống như liên miên không ngừng kinh lôi vậy truyền khắp tam giới.

Có được Ngũ Hành phân thân Nữ Oa thật sự khó chơi, nhưng mở rộng đánh hầu tử cũng không phải quả hồng mềm.

Song phương theo một tầng trời giáng đến lục trọng thiên, lại từ lục trọng trời giáng đến một tầng thiên, như thế phản phục không ngừng, nơi đi qua, giống như mãnh liệt phong bạo vậy đem hết thảy tất cả cuồn quét hầu như không còn.

Hoa Quả Sơn biên giới trên, hai vị phật đà đóng chặt hai mắt, xuyên thấu qua phương xa truyền đến mãnh liệt ba động cảm giác trước tình hình chiến đấu. Hai cái trụ lủi đầu cơ hồ đều nhịp địa chuyển động. Hướng giống nhau phương hướng.

"Phát hiện không có?"

"Phát hiện cái gì?"

"Còn không có phát hiện sao?" Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười. Nói: "Bọn họ tại Hoa Quả Sơn phía đông trên mặt biển đánh. Tại Hoa Quả Sơn phía tây đảo nhỏ trên đánh, tại Hoa Quả Sơn phía bắc trên lục địa đánh, tại phía nam đại dương mênh mông trên đánh, thậm chí tựu trực tiếp tại Hoa Quả Sơn trên đỉnh lục trọng trời giáng. . . Lại duy chỉ có, không có ở Hoa Quả Sơn đánh."

"Ân?" Chính Pháp Minh Như Lai hơi nhú mày.

"Cái kia hầu tử vì sao không tại Hoa Quả Sơn đánh, cái này rất có thể lý giải. Bởi vì Huyền Trang bọn người ở tại nơi này. Tại nơi này đánh, vạn nhất bị Nữ Oa phát hiện, hẳn đã bị động. Cho nên. Hẳn đánh chết cũng sẽ không hướng nơi này. Chính là Nữ Oa?"

Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi hướng phía Địa Tạng vương nhìn quá khứ.

Địa Tạng vương khẽ cười nói: "Nữ Oa là người thông minh. Trong lúc này độc những người khác không thấy, hầu tử tuyệt không sót ruột, mở rộng cùng nàng đánh. Thân là giải dược Thảo Tiểu Hoa tựu tại phụ cận, chẳng lẽ, nàng hội đoán không được những người khác toàn bộ đều ở Hoa Quả Sơn sao?"

"Ý của ngươi là. . ."

Địa Tạng vương gảy nhẹ lông mày, đạm cười nhạt nói: "Nàng không nghĩ làm bị thương Hoa Quả Sơn."

. . .

Một đạo kim quang từ trên không trung cấp hướng dưới xuống, nặng nề rơi đập trong biển.

Trong nháy mắt, kinh thiên sóng lớn lại một lần nhấc lên.

Ngũ sắc phân thân từ trên bầu trời nhanh truy dưới xuống.

Có thể không đợi các nàng làm cho tinh tường hầu tử chỗ, đột nhiên, một cái rồng nước cuốn phóng lên trời. Ngay sau đó, liên tục hơn mười ký rồng nước cuốn.

Trong lúc nhất thời. Nữ Oa mộng, nàng hoàn toàn không cách nào chuẩn xác địa phán đoán hầu tử chỗ phương vị.

"Người cho rằng chỉ có người hội lợi dụng nước biển sao?"

Hầu tử thân hình từ trong đó một cái rồng nước cuốn trung vọt ra, trong nháy mắt bóp chặt đại biểu "Thổ", màu vàng Nữ Oa phân thân.

Cái khác bốn màu phân thân vội vàng hướng phía bên này bay nhanh mà đến, nhưng mà, "Thổ" đã bị hầu tử cưỡng chế khẩu đến trong nước.

Ngay sau đó, không đợi cái khác bốn màu phân thân đối "Thổ" bắt đầu triển khai nghĩ cách cứu viện, hầu tử cũng đã xuất hiện ở một cái khác ký rồng nước cuốn trung, một côn nặng nề đánh vào "Kim" trên người, trực tiếp đem nàng đánh bay đi ra ngoài.

Nguyên bản thể lực ngang nhau cục diện nhanh chóng bị đánh vỡ, thân thể không cách nào rời đi thần thạch Nữ Oa, cuối cùng nếu so với hầu tử yếu hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt, ngũ sắc phân thân bên trong bốn đều đã bị trọng thương.

Cận tồn "Mộc" cách xa khoảng cách xa, lạnh lùng địa chăm chăm vào hầu tử. Cũng đã bị thương cái khác bốn màu chậm rãi gom lại bên cạnh của

nàng.

Hầu tử thân thủ móc móc lỗ tai, ung dung cười nói: "Như thế nào, còn có cái gì chiêu, mặc dù sử dụng ra."

Nữ Oa lông mày chậm rãi chau thành một đoàn: "Nếu như không phải sợ ảnh hưởng đến Hoa Quả Sơn, bản cung đã sớm phế đi ngươi."

"Hắc, trọn tròn mắt nói lời bịa đặt." Hầu tử hai tay một quán, ung dung cười nói: "Hoa Quả Sơn sớm hủy, thì sợ gì ảnh hưởng đến?"

Nữ Oa lập tức cả kinh: "Ngươi nói cái gì?"

"Hủy sẽ phá hủy, cái gì nói cái này? Chỗ đó hiện tại chỉ có tảng đá, cả gốc cỏ cũng khó khăn tìm."

Nữ Oa ngơ ngác địa nháy mắt con ngươi, hỏi: "Hủy. . . Ai hủy?"

"Ai hủy a? Cái này thật có thể không tốt trả lời." Hầu tử gãi gãi đầu, cười đùa nói: "Thật nhiều người đều có phần a. Thiên đình, tam thanh, Như Lai. . . Tóm lại, ngươi có thể nghĩ đến đều có phần a. Ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Bọn họ hủy đi ngươi phòng ở, ngươi chuẩn bị tìm bọn hấn báo thù?"

Trong lúc nhất thời, Nữ Oa tựa hồ luống cuống thân. Nàng ngơ ngác địa nhìn qua Hoa Quả Sơn phương hướng, trong óc trống rỗng.

Hầu tử nụ cười trên mặt hơi cứng đờ, bất minh sở dĩ.

. . .

"Nguy rồi. . ." Đâu Suất cung trung, Thái Thượng Lão Quân trọn trắng mắt, rụt rụt cổ.

...

Di La Cung trung, Thông Thiên Giáo Chủ nắm ghi có "Đại hung" hai chữ cây thăm bằng trúc, có chút không yên mà hỏi thăm: "Muốn hay không làm cho bọn hấn tranh thủ thời gian quan Nam Thiên Môn?"

"Hiện tại Nam Thiên Môn không thể so với năm đó." Một ít bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Nếu không, chúng ta hay là đi Côn Luân sơn trốn trốn a, dù sao nàng khẳng định trước tìm lão quân."

...

Giờ này khắc này, mà ngay cả Linh Sơn phía trên, Đại Lôi Âm tự lí Như Lai cũng hơi chau nổi lên lông mày.

...

Hoa Quả Sơn biên giới trên, Địa Tạng vương mặt mày hơn hờ địa nhìn Chính Pháp Minh Như Lai: "Trò hay muốn lên sàn."

...

Sau một khắc, một tiếng tê tâm liệt phế tiếng rít tiếng vang triệt thiên địa! (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Sao sao ~ ngày hôm qua đi uống rượu mừng a ~

Nói, hiện tại tiệc cưới thời gian giống như so với trước kia trường không ít a. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 630: Thẳng Lên 33 Trọng Thiên

Nữ Oa hóa thành một đạo lục quang, hướng phía hầu tử điên cuồng mà vọt tới.

Cường đại khí lưu dọc theo mặt biển khuếch tán, kéo ra hai đạo rõ ràng dấu vết.

Chỉ mảnh treo chuông thời khắc, hầu tử cũng đã nắm kim cô bông bày ra nghênh chiến tư thế.

Khoảng cách của song phương nhanh chóng gần hơn.

Lý Tĩnh chỉ có thể ở xa xa mà nhìn xem.

Tự tại xông tới trước một khắc, Nữ Oa đột nhiên thân hình nhoáng một cái, lại một lần hóa ra Ngũ Hành phân thân, phân biệt theo năm cái phương hướng cùng hầu tử gặp thoáng qua.

Hầu tử cả giật mình.

Đột nhiên quay đầu lại, hấn chứng kiến Nữ Oa năm cái phân thân cũng đã một lần nữa quy nhất, hướng phía Hoa Quả Sơn gào thét mà đi.

"Không tốt!"

Nữ Oa đã biết Huyền Trang bọn người tự tại Hoa Quả Sơn! Đây là hầu tử giờ phút này suy nghĩ đến.

Lại không được phép một chút do dự, hầu tử lúc này mảo đủ sức mạnh đuổi theo.

Chiến đấu lại một lần bắt đầu.

Hai người thân ảnh lướt trước mặt biển phi hành, phản phục giao thoa, kích khởi cơn sóng gió động trời.

Hầu tử kim cô bỗng hóa thành đầy trời ảo ảnh hướng phía Nữ Oa đập bể quá khứ, nhưng mà Nữ Oa lại không có chút nào nghênh chiến tính toán. Nàng trong lòng vội vàng lưu lại một phân thân ngăn cản hầu tử, bản thể tiếp tục nghĩa vô phản cố mà hướng trước Hoa Quả Sơn chạy nước rút.

Năm cái phân thân liên thủ đều khắc chế không được hầu tử, một cái thì như thế nào khả năng?

Chích một cái chớp mắt, cái kia bị lưu lại "Mộc" phân thân đã bị hầu tử một côn đánh bay đi ra ngoài.

Theo hầu tử nhanh chóng tới gần, Nữ Oa lại phân ra "Hỏa" phân thân.

Trong nháy mắt, cái kia "Hỏa" phân thân cũng bị hầu tử một côn nhập vào trong biển.

"Đây là muốn làm gì vậy?" Hầu tử không khỏi có chút mộng.

Chiếu nàng như vậy đấu pháp, tựu tính đến Hoa Quả Sơn, nàng lại có thể còn lại vài thành công lực cùng hầu tử phân cao thấp?

Nữ Oa như trước không quan tâm địa phóng tới Hoa Quả Sơn.

Ngẩn ngui bách lý cự ly tại bọn hấn mà nói. Đều chẳng qua chính là chuyện trong nháy mắt.

Rất nhanh. Trụi lủi Hoa Quả Sơn cũng đã ra hiện ở trên đường chân trời.

Thảm thực vật đã không có. Chim biển đã không có, tất cả, quen thuộc hết thảy cũng không có, còn lại, chỉ là mạn thiên phi vũ cát vàng, khắp nơi trên đất đá vụn. . .

"Của ta Hoa Quả Sơn. . . Hẳn nói đều là thật sự. . ." Trong nháy mắt đó, Nữ Oa run nhè nhẹ trước, nước mắt kia tràn mi mà ra.

"Đó là ta Hoa Quả Sơn!" Sau lưng. Hầu tử kim cô bổng chính bí mật mang theo mãnh liệt khí kinh gào thét mà đến.

Đột nhiên, Nữ Oa gia tốc, lại không là tiếp tục hướng phía Hoa Quả Sơn phương hướng chạy nước rút, mà là nghịch chuyển quỹ tích, ngược lại hướng phía tây bắc phương chạy nước rút.

Hầu tử kim cô bổng rơi vào khoảng không.

Hắn đột nhiên quay đầu lại. Lúc này, Nữ Oa thân ảnh sớm đã đến chân trời. "Hỏa", "Mộc" hai cái phân thân cũng đã quay về bản thể.

Ngay sau đó, nàng triệt để biến mất.

Hầu tử nháy mắt con ngươi, có chút kinh ngạc mà nhìn xem: "Đây là muốn làm gì vậy? Cái kia hình như là. . . Nam Thiên Môn phương hướng. . ."

Động phủ trước, Thảo Tiểu Hoa ngơ ngác ngẩng lên đầu nhìn lên.

. . .

"Thái thượng! Nguyên thủy! Thông thiên! Như Lai! Các ngươi làm chuyện tốt!"

Từng giọt nước mắt huy sái dưới xuống.

Nữ Oa tiếng rít thanh cơ hồ truyền khắp tam giới mỗi khắp ngõ ngách.

Nam Thiên Môn trung, rất nhiều thiên binh thiên tướng ủa lên. Dem nguyên bản rộng mở đại môn cường chế đóng cửa.

"Đây là có chuyện gì? Nữ Oa nương nương như thế nào thoáng cái hướng nơi này đến đây?" Thành lâu trung, Ngọc Đế vội vã đất hồi tản bộ: "Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao biết đánh trúng hầu tử. Chỉ chớp mắt tựu hướng Nam Thiên Môn đến đây?"

"Cựu thân. . . Cựu thân cũng không biết a." Thái Bạch Kim Tinh áp ứng thuyết: "Mới vừa hỏi qua Lý Tĩnh, hắn cũng là cái gì cũng không biết a."

"Kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Cựu thân dùng vi. . . Cần phải cùng Nữ Oa nương nương hảo hảo giảng một chút."

Ngọc Đế hơi sững sờ, cặp kia mi chậm rãi chau thành một đoàn, gật đầu nói: "Người nói đúng, Nam Thiên Môn cũng đã xưa đâu bằng nay. Nếu thật như người lúc trước chỗ nói, bằng vào Nam Thiên Môn chưa hẳn chống đỡ được Nữ Oa nương nương. Nhất định phải cùng nàng hảo hảo nói chuyện mới được."

Nói đi, Ngọc Đế xoay người chỉ vào Thái Bạch Kim Tinh nói: "Chuyện này, tựu giao cho ái khanh đi làm a."

"Ta?" Thái Bạch Kim Tinh lập tức mộng, vội vàng nói ra: "Bệ hạ, trước cũng đã phái Lý Tĩnh đi, lần này không bằng còn. . ."

"Lý Tĩnh còn chưa có trở lại." Ngọc Đế mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Thái Bạch Kim Tinh.

Giờ khắc này, Thái Bạch Kim Tinh chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám. . .

. . .

Hoa Quả Sơn, hầu tử vẻ mặt nghi hoặc địa rơi xuống Thảo Tiểu Hoa trước người, cái kia con mắt còn một mực hướng phía tây bắc phương hướng nhìn qua.

"Làm sao vậy?" Sắc mặt trắng bệch Thiên Bồng chống nham bích theo trong động phủ đi ra.

"Không biết." Hầu tử quay đầu lại nói: "Nàng giống như. . . Tìm tam thanh phiến toái đi."

. . .

Một vòng lục quang rơi xuống Nam Thiên Môn ngoài, Nữ Oa chậm rãi hiện ra thân hình.

Giờ này khắc này, đóng chặt Nam Thiên Môn trước mọi người hoặc vật đều sớm được quét sạch không còn. Trống rỗng trên lục địa, chỉ có Nữ Oa cô linh linh địa đứng, ngẩng đầu nhìn lên không lồ Nam Thiên Môn thành lâu.

Bành trướng linh lực tại trên người của nàng hội tụ, trên bầu trời tràn ngập mây mù tại đỉnh đầu của nàng tạo thành cự đại dòng xoáy.

"Cho bản cung. . . Lăn ra đây ——!"

Trong nháy mắt, ẩn chứa cường hãn lực đạo sóng âm điên cuồng mà khuếch tán. Cả Nam Thiên Môn đều ở rung động, từng sợi cát bụi hướng

phía hạ giới huy sai mà đi.

Những cái này thủ vệ tướng lãnh nguyên một đám cả kinh ngược lại hút miệng lương khí.

"Đến đây đến đây! Nương nương! Cựu thần đến đây!"

Nam Thiên Môn chậm rãi khai ra một đường nhỏ, Thái Bạch Kim Tinh nghiêng thân thể theo trong khe cửa chạy tới. Chông chất nâng khuôn mặt tươi cười, cung trước thân, hấn nắm phát trần cười hì hì hướng Nữ Oa một đường tiêu chạy tới.

"Nương nương giá lâm, không có từ xa tiếp đón. Cựu thần, tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần." Nói, hấn nhẹ nhàng lấy tay vỗ vỗ mặt của mình.

Nhìn cái này cột nhà vể mặt nô tài cùng Thái Bạch Kim Tinh, Nữ Oa bả mi vừa xoay ngang, lạnh lùng nói: "Bả Nam Thiên Môn mở ra."

Lời còn chưa dứt, Thái Bạch Kim Tinh quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy cái kia vừa mới khai ra khe cửa đúng vào lúc này "Cạch" một tiếng đóng lại.

Thái Bạch Kim Tinh tâm lập tức lộp bộp một chút, vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Nữ Oa.

Lúc này, Nữ Oa như cũ là cái kia phó lạnh như băng biểu lộ, Thái Bạch Kim Tinh cũng đã đầu đầy mồ hôi.

Lúc này, hấn là nghĩ biện pháp gần hơn quan hệ. . . Đúng, trước lời kéo làm quen. Chụp vào gần như. Kế tiếp mới để nói chuyện. . .

Quyết định chủ ý. Thái Bạch Kim Tinh kiên trì. Nuốt nước bọt khom người nói: "Nương nương, ngài còn nhận ra cựu thần sao?"

"Bản cung cho người đem cửa mở ra ——!"

Lại là một tiếng rít, Thái Bạch Kim Tinh cả dọa ngồi phịch ở.

Không đợi cái kia Nam Thiên Môn trung chúng tướng kịp phản ứng, chỉ thấy Nữ Oa cũng đã duỗi ra hai tay, ngũ sắc linh lực tại lòng bàn tay của nàng hội tụ.

Mãnh liệt linh lực ba động hoành tảo hết thấy.

"Bản cung là tới tìm tam thanh tính số, mở cửa! Lập tức!"

"Tìm tam thanh tính số?"

"Sáu trăm năm trước cái kia hầu tử đến thời điểm là nói tìm lão quân tính số. . ."

"Phi, tìm tam thanh tính số cùng tìm chúng ta tính số có cái gì khác nhau?"

"Người đừng nói, ta xem cái này Nam Thiên Môn thủ không được."

Đang lúc chúng tướng nghị luận tới tấp thời khắc. Ngọc Đế lặng lẽ thọt đứng ở một bên Trì Quốc thiên vương.

"Xuống dưới, đem cửa mở ra."

"Gì?" Trì Quốc thiên vương lập tức lấp bắp kinh hãi.

Ngọc Đế thập phần nghiêm túc thấp giọng nói ra: "Nghe trẫm, mở cửa."

Nam Thiên Môn từ từ mở ra.

Nữ Oa hơi nghi hoặc mà nhìn xem một màn này, bất quá, sau một khắc, nàng cũng đã bất chấp nhiều như vậy, hóa thành một hồi tạt phong xuyên Việt Nam thiên môn, hướng phía tam thập tam trọng thiên gào thét mà đi.

...

Tây Ngưu Hạ Châu, Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Thanh tâm vô cùng chán nản thất vọng rơi xuống viện tử của mình lí.

Khô dưới cây, tu bồ đề cũng đã phao tốt lắm trà. Ở đằng kia bàn đá mặt khác. Trầm Hương ngồi nghiêm chỉnh.

"Đi gặp sư huynh của ngươi rồi?" Vuốt mở ống tay áo, tu bồ đề nhẹ nhàng đem một ly trà đầy quá khứ.

Thanh tâm thoáng cái ngây ngẩn cả người. Trầm mặc một hồi lâu. Nàng mới khẽ gạt đầu, đi đến cái kia chén trà trước ngồi xuống.

"Còn là không bỏ xuống được a?"

Trầm Hương vẻ mặt ngây thơ đặt hồi xem.

Thanh tâm không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Buông xuống."

"Ha ha ha ha, buông xuống, như thế nào lại hàng đêm mộng thấy?"

Lời này vừa nói ra, Trầm Hương sợ tới mức vội vàng che miệng lại.

Thanh tâm tay nắm quá chặt chẽ địa, nhưng chỉ là cúi đầu, trầm mặc không nói.

"Buông không phải dễ dàng như vậy." Tu bồ đề thành khẩn nói: "Này thời gian khó khăn nhất, chính là buông. Như buông thực dễ dàng như vậy,

Nữ Oa liền sẽ không sợ cách nhiều năm, như trước giết lên Đâu Suất cung đi. Bất quá nàng tốt hơn người nhiều, không có buồng chính là không có buồng, nàng hội thân nhiên thừa nhận, dũng cảm tranh thủ."

Nói, tu bỏ đề bất đắc dĩ cười cười, nói: "Lúc trước Phong Linh, chính là chỗ này cá tộ nạn, muốn, rồi lại không dám nói. Kết quả là, làm người làm mình. So sánh dưới, Ngọc Đình dạy dỗ cái kia đồ đệ, so với các người đều muốn cường. Nàng không chỉ dám nói, còn dám đoạt. Chỉ cần nàng cho rằng là của nàng, nàng biết sử dụng tận các loại thủ đoạn. Cái này thể đạo a, quá bản phận, cuối cùng là muốn ăn thiệt thòi."

Tu bỏ đề con mắt chậm rãi hướng phía thanh tâm nghiêng qua quá khứ, hữu ý vô ý địa nhìn nàng một cái.

Thanh tâm như trước cúi đầu, bưng lấy chén trà, trầm mặc không nói.

"Đi a, vi sư cũng cứ tới đây cùng tiểu Trầm Hương trò chuyện, thuận tiện khuyên người một khuyên, miễn cho ngày khác người hối hận không kịp thôi." Sâu hít một hơi thật sâu, tu bỏ đề chấn động ống tay áo chậm rãi đứng dậy.

"Sư phó muốn đi đâu?"

"Đi. . ." Tu bỏ đề dừng ở chân trời đám mây, nhẹ giọng thở dài: "Đi xem đi Đâu Suất cung, đi thay người cái kia một vị khác sư phó, thu thoả cái tàn cuộc."

Thanh tâm ngờ ngác địa nhìn qua hắn.

Run rẩy phát trần, tu bỏ đề nhắc chân nhẹ nhàng đạp mạnh, thừa lúc đám mây bay lên trời.

. . .

Lúc này, cả Đâu Suất cung đã sớm biến thành một mảnh gạch ngói vụn chông chát.

Rất nhiều thiên đình chiến hạm vây quanh chịu tải Đâu Suất cung lục địa, càng nhiều chiến hạm còn đang chạy đến, đem trọn cả Đâu Suất cung chung quanh chen chúc đợc chật như nêi cối, lại không vị nào thiên tướng có ra tay tính toán.

Bọn họ chỉ là nhìn xem.

Nhìn xem lão quân tiêu bên râu ria, chuyển hướng hai chân bắt đắi dĩ địa ngồi ở gạch ngói vụn chông chát trên ha ha cười ngâi ngô.

Đại năng trong lúc đó chiến đắi, vẫn thế nào là bọn hắi có thể tùy tiện tham dự? Đắi trải qua hơn sáu trăm năm trước cái đó một trận chiến, bây giờ cái này điều định luật tại thiên đình từ Ngọc Đắi, cho tới tiêu binh, mọi người ngoài miệng không nói, trong nội tâm tuy nhiên cũng rất rõ ràng.

"Người thiên đạo? Như thế nào không hoàn thủ, người cho rằng không hoàn thủ ta sẽ cứ như vậy tính sao?" Nữ Oa dùng sức hắi lên, một đạo linh lực hướng phía lão quân quắi quá khứ.

Lão quân nhắi đầu lông mày hai mắt nhắi lại, không tránh cũng không tránh. Cái kia linh lực cứ như vậy công bằng địa đắi vào mặt của hắi trên.

Lập tức một đạo vết máu chậm rãi hiện lên đi ra.

Bên ngoài thiên tướng thiên quan từng người đều xem mắt choắi vắi.

Hôm nay, lão quân mặt xem như ném đắi. Bất quá không có biện pháp, cái này mặt hắi còn phải tiếp theo ném.

"Đánh tới đánh lui, có ý gì?" Lão quân hai tay một quán, cười khan nói: "Lão phu ở chỗ này ngồi bất động, người cũng đánh không chết lão phu a. Không bằng như vậy, chúng ta phao một bình trà, cùng một chỗ ngồi xuống tâm sự, tự ôn chuyện thật tốt?"

Nói, lão quân duỗi giờ tay lên, một bộ trà cụ xuất hiện ở một bên.

"Ai muốn cùng người ôn chuyện!" Nữ Oa hất lên tay, cái kia nóng hôi nước trà trực tiếp giội cho lão quân về mặt.

Cái kia ở đây thiên binh thiên tướng đều sợ tới mức lui về sau một bước.

Nhưng mà, lão quân cũng không có phát tác. Hắn một bên dùng ống tay áo lau trên mặt nước trà, một bên cười xấu hổ nói: "Đừng như vậy đại hỏa khí nha, người nói người nơi này nữ khắp thiên hạ, chọc tức thân thể có thể như thế nào hảo? Đến lúc đó, lão phu thật là tự tội ác tày trời. Trà không thích. . . Không bằng như vậy, chúng ta nhiều năm không thấy, chịu chút tiểu rượu, phẩm chút ít điểm tâm, gấp rút đầu gối trường đàm tốt không?"

Nói, lão quân duỗi giờ tay lên, lần này ra tới là một bàn rượu và thức ăn.

Đối diện Nữ Oa cũng đã tức giận đến lông mày thẳng run, bên này lão quân lại còn như trước một bộ khuôn mặt tươi cười.

Trong đám người, Thái Bạch Kim Tinh đưa thay sờ sờ da mặt của mình, không khỏi cảm thán nói: "Cái này khung, quả nhiên còn là lão cay a." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Cầu đặt cầu đặt cầu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 631: Trò Khôi Hài

"Người đừng cho ta giả ngu!" Nữ Oa hát lên tay, lão quân trước người rượu và thức ăn tính cả cái bàn cùng một chỗ hóa thành bột mịn theo gió thổi đi.

Lão quân cầm bình rượu tay ngưng tại giữa không trung.

"Bà con của ta trả trở về." Nữ Oa kinh ngạc địa nhìn qua lão quân: "Trả trở về, cái gì cũng tốt nói, không trả trở về, bản cung với người thế bất lưỡng lập!"

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Tất cả mọi người lẳng lặng nhìn chăm chú Nữ Oa, Nữ Oa mở to hai mắt nhìn gắt gao chăm chăm vào lão quân, lão quân bất đắc dĩ ngẩng lên đầu nhìn trời.

Trên bầu trời, một đám từng cơn gió nhẹ thổi qua, thổi tan tràn ngập mây mù.

"Người sao phải khổ vậy chứ?"

"Tội gì? Hảo một câu tội gì." Nữ Oa cắn răng nổi giận quát nói: "Người làm những kia chuyện thất đức, hiện tại tới hỏi ta tội gì?"

"Cái kia cũng không phải lão phu một người quyết định." Lão quân nhẹ nhàng đem chai rượu trong tay phóng tới gạch ngói vụn trên, chống đầu

gôi, bất đắc dĩ cười khổ: "Có nhiều thứ, tồn tại chính là tồn tại. Người nghĩ rằng chúng ta không dạy bọn họ, bọn họ tự học không được sao? Hải tử lớn lên, không phải do mẫu thân. Chúng ta, bất quá là gia tộc cái này tiên trình."

"Phải không?" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng: "Cái kia của ta Hoa Quả Sơn lại là chuyện gì xảy ra? Lưu cho ta một mảnh tịnh thổ, tự khó như vậy sao?"

"Hoa Quả Sơn chuyện tình, người hỏi bọn hắn." Cách thật xa, lão quân tiện tay một ngón tay.

Cái kia điều chi phương vị trên, thiên binh đều mở ra.

Nữ Oa đột nhiên quay đầu lại, hai mắt hơi co lại.

Cách xa nhau bách lý, đúng là vụng trộm miêu trước thân thể chuẩn bị chuẩn đi Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ!

"Không tốt, lão gia hỏa bán đứng chúng ta!"

Quay người lại, hai người vội vàng lại hướng ba mươi bốn trọng thiên bỏ chạy mà đi.

Lão quân hơi cúi đầu, loát râu dài hắc hắc địa nở nụ cười: "Muốn cho lão phu một người lưng nồi, cái đó dễ dàng như vậy?"

"Muốn chạy?" Nữ Oa lập tức bừng tỉnh đại ngộ, tóm nâng lão quân râu ria tự hướng ba mươi bốn trọng thiên phóng đi.

"Điêm nhẹ điêm nhẹ! Lão phu không giãy dựa còn không được sao?" Lão quân vội vàng ồn ào lên.

"Người câm miệng cho ta!"

Thăng đến hai người thân ảnh triệt để biến mất, một ít chúng thiên binh mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Bệ hạ. Nếu không, chúng ta tản a? Bằng không bọn họ đánh nhau, sợ là muốn ương cật trì ngư a."

"Không được." Ngọc Đế nhú lại lông mày nói: "Ta được vi tam thanh phân ưu."

Che khuất bầu trời chiến hạm bắt đầu thay đổi phương hướng, hạo hạo đặng đặng hướng phía ba mươi bốn trọng thiên đi tới.

...

"Mau mau nhanh! Bả quý trọng gì đó tất cả đều thu lại!" Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng hướng trước chúng đệ tử dặn dò.

Cái này vừa nói, chúng đệ tử vội vàng tứ tán mở ra.

Một bên Thông Thiên Giáo Chủ ung dung thở dài: "Ngươi còn có thể thu đi nơi nào?"

"Ngươi không cần thu thập sao?"

"Chúng ta tại ngươi nơi này. Lão quân nhất định sẽ nói cho nàng biết. Bởi như vậy, bên kia chẳng phải an toàn?"

"Ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tức giận đến râu ria đều vểnh lên đi lên.

...

Nữ Oa xa xa nhìn Bích Du Cung liếc.

"Đùng nóng vội, bọn họ không chạy thoát được đâu." Bị lôi kéo râu ria lão quân dọn ra hai cánh tay, móc ra ba cái tiền đồng vỗ vào trên mu bàn tay, giơ lên ngón tay chỉ thiên: "Đều ở Di La Cung. Yên tâm, chân trời góc biển lão phu đều giúp ngươi tính ra."

Nữ Oa cảm tức lão quân liếc, tiếp tục dắt lấy râu mép của hắc hướng chỗ cao bay.

Cái kia sau lưng, rất nhiều chiến hạm chăm chú theo sát, tiếp tục vi tam thanh "Phân ưu" .

...

Hoa Quả Sơn biên giới khu vực. Hai cái phật đà còn đang lẳng lẳng địa đứng.

"Có điểm không biết rõ." Chính Pháp Minh Như Lai nói khê: "Đem Nữ Oa dẫn tới cái này Hoa Quả Sơn đến, huyền nào tam giới không ôn, đến tốt cùng có chút ít chỗ tốt gì?"

"Muôn cho Nữ Oa khúc mắc càng ngày càng nặng, trọng đến mức tận cùng. Những chuyện này tình nếu là đều gạt, làm sao có thể kích được Nữ Oa thượng thiên?" Địa Tạng vương hơi ngẩng đầu lên, thở dài: "Liên Nữ Oa đều không thể độ, cái này Kim Thiên Tử, cũng lớn rất không cần phải uổng nói chuyện gì phổ độ chúng sinh."

"Làm cho Huyền Trang đi độ Nữ Oa. Điều này có thể sao? Nếu là có thể độ, tam thanh làm sao khổ trốn nàng nhiều năm như vậy?"

Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười. Nói: "Cục đã thành, kế tiếp, tựu xem bọn hắc như thế nào hóa giải a."

...

"Đi ra ——!" Nữ Oa bỗng nhiên rút gào đi ra.

Cái kia ồng tay áo hát lên, liệt gió hướng phía phía trước gào thét mà đi. Trong nháy mắt, chớ đầy lấy Di La Cung đại địa đều ở rung động.

"Đều cho bản cung lăn ra đây ——!"

Lão quân ngậm miệng ở một bên cười trộm: "Cho các ngươi phá lão phu thiên đạo, xem xem các ngươi hiện tại lấy cái gì ngăn cản nàng."

"Ngươi nói cái gì?" Nữ Oa hai mắt trừng quá khứ.

"Không có!" Lão quân vội vàng lắc đầu khoát tay nói: "Ta suy nghĩ cái kia hai vị này như thế nào còn không ra. . . Ngươi không cần lo lắng. Một hồi ta liền bả Di La Cung địa cung tranh vẽ cho ngươi, bảo vệ cho phép bọn họ chạy không được."

Nữ Oa cảm tức lão quân liếc, hừ lạnh một tiếng.

. . .

Di La Cung trung, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn chính qua lại tản bộ.

"Nếu không. . . Trục tiếp động thủ đi?" Thông Thiên Giáo Chủ xoáy lên ồng tay áo nói: "Nàng là bán thiên đạo, nhưng rút cuộc chân thân ra không được. Về phần lão quân. Tuy nói đem chúng ta đều run lên đi ra, nhưng tổng không đến mức giúp nàng a? Hai người chúng ta liên thủ, có phần thắng!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn yên lặng lờm hẩn liếc.

"Không được? Không được vậy ngươi mà nói."

Nuốt nước bọt, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhú mày thờ dài: "Đánh nhất định là có thể đánh qua được, có thể mặc dù thắng, lại có thể thế nào? Nam Thiên Môn đều là Ngọc Đế hạ lệnh mở, người đem chúng sinh chi mẫu diệt, sau này như thế nào đối mặt chúng sinh? Muốn thật có thể làm như vậy, Nữ Oa như thế nào sống tới ngày nay?"

Thông Thiên Giáo Chủ lập tức tượng cá đã trút giận bóng cao su.

"Vậy làm sao bây giờ? Đi ra ngoài thụ chết? Lão quân sẽ không chết, chúng ta nhưng là sẽ chết."

Nguyên Thủy Thiên Tôn do dự mà nói ra: "Lại. . . Chờ một chút, có lẽ sẽ có gì người chạy đến phá cục cũng nói không chừng."

. . .

Lúc này, tu bồ đề mới không nhanh không chậm địa rơi xuống Nam Thiên Môn ngoài.

Một vị lưu thủ thiên tướng vội vàng vội vàng chạy tới, khom mình hành lễ: "Mặt tướng tham kiến tu Bồ Đề tổ sư."

Tu bồ đề ngẩng đầu quan sát thiên, nhẹ giọng hỏi: "Nữ Oa nương nương tiến vào?"

Này thiên tướng nao nao, chấp tay nói: "Tiến vào."

"Ai hạ lệnh mở cửa?"

"Nói là. . . Bệ hạ."

"Ồ?" Tu bồ đề lập tức loát râu dài ha ha địa nở nụ cười: "Nàng đi lên đã bao lâu?"

"Một hồi lâu. . . Nói là, lôi kéo lão quân vừa đến Di La Cung."

"Vừa đến?" Tu bỏ đề chép miệng, đột nhiên hỏi: "Ngươi nơi này có trà không có? Lão phu khát, uống một ngụm trà nữa."

"Có có có, tổ sư bên này thỉnh. . ."

. . .

"Đi ra ——!"

Nữ Oa đỏ lên hộc mắt, cứng ngắc dắt lấy lão quân cổ áo rơi xuống trên lục địa.

Khoát tay trong lúc đó. Một tòa tháp cao trực tiếp bị lãng không bẻ gãy, ngọn tháp nặng nề rơi đập.

Cái kia đá vụn vãi đầy mặt đất, vài cái đạo đồ cuống quít bỏ chạy.

"Cho bản cung lãn ra đây! Có bản lĩnh làm, vì cái gì không có can đảm tử gặp bản cung?"

Lại khoát tay, một vòng lam sắc linh lực được thả ra đi ra ngoài. Trong tiếng nổ vang, dày đặc vách tường bị ngạnh sanh sanh phá vỡ một cái động lớn. Cái kia mái hiên lung lay sắp đổ.

. . .

Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ thở dài: "Đi ra ngoài đi, chờ đợi thêm nữa, cả Di La Cung đều muốn cho hủy đi."

"Không đi." Thông Thiên Giáo Chủ quay đầu nói: "Ra khỏi đánh nhau Di La Cung cũng là bảo vệ không ngừng."

Nói đi, chính là một bộ việc không liên quan đến mình bộ dạng.

"Cảm tình đông tây không phải người, người cũng không biết đau lòng!"
Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức khí không đánh một chỗ đến, cứng ngắt
đắt lầy Thông Thiên Giáo Chủ đi ra ngoài.

...

Do dự địa, thẳng đến Nữ Oa đều hủy đi một phần ba giờ, hai người kia
thân ảnh mới xuất hiện tại Nữ Oa trước mặt.

Thấy xong Nữ Oa, hai người mới đình chỉ lôi kéo động tác. Đồi lại ngày
bình thường lãnh khóc biểu lộ. Có thể vừa đồi lại biểu lộ, hai người cùng
liếc mắt nhìn nhau một cái, mới kinh ngạc phát hiện không có ai nghĩ đi ở
phía trước.

Vì vậy, hai người cứ như vậy đứng ở chỉ còn lại có bên trong đại điện,
mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

"Nói!" Nữ Oa nổi giận quát nói: "Hủy ta Hoa Quả Sơn, rốt cuộc là ai
chủ ý!"

"Cái này. . . Hoa Quả Sơn sao có thể lại đến trên đầu chúng ta?"

"Khá tốt các người chẳng lẽ lại ta a?" Lão quân thốt ra, chửi bậy nói:
"Không là các người liên thủ muốn vắn ngã lão phu, bồi dưỡng cái kia hầu
tử. Như thế nào lại bả Hoa Quả Sơn hủy?"

Thông Thiên Giáo Chủ thoáng cái đứng dậy trả lời: "Chuyện này có thể
lại chúng ta? Muốn trách cũng muốn trước quái bồ đề lão nhân cùng Thích
Già Ma Ni! Bọn họ trước bố trí cục diện!"

"Thất Xảo Di Vân Đan ai cho cái kia hầu tử?"

"Đừng kéo cái gì Thất Xảo Di Vân Đan, vật kia giữ tại lão phu trên tay nhiều năm như vậy cũng không gặp xảy ra chuyện gì! Hiện tại nói tới ai hủy Hoa Quả Sơn vấn đề! Chuyện này. Muốn trách cũng chỉ có thể quái cái kia hầu tử. . . Còn có Thích Già Ma Ni! Trực tiếp hủy Hoa Quả Sơn là phật môn người, cùng ta đồng thiên đình có quan hệ gì đâu?"

"Tự hai người các ngươi như vậy! Không là các ngươi lưỡng, phật môn nơi đó động đắc thủ!"

"Nói bậy! Ngươi đây là ngậm máu phun người! Lúc trước vụng trộm dẫn đạo nhân loại làm ác chính là ngươi nói ra, hiện tại Nữ Oa tìm tới cửa tự muốn trốn tránh trách nhiệm!"

"Làm sao lại là ta nói ra! Ngươi lại là nói nói, ta lúc ấy như thế nào nói ra!"

Trong đám người, Na Tra lặng lẽ thọt một bên Trì Quốc thiên vương. Nhỏ giọng nói ra: "Cái này tam thanh. . . Như thế nào cùng ba cái lưu manh giống như địa trốn tránh trách nhiệm a?"

"Ngươi muốn xem đối diện đứng là ai." Nghiêng mặt đi, Trì Quốc thiên vương chợt phát hiện trước một khắc còn bình tĩnh vô cùng Ngọc Đế chính nhìn chung quanh, chuẩn bị muốn chuồn đi.

Mắt thấy lão quân cùng thiên cũng đã huyền não mặt đỏ tới mang tai, Nữ Oa ở một bên nghe được đầu óc choáng váng, nguyên thủy đột nhiên giật mình một cái. Mở miệng nói ra: "Cái này. . . Hoa Quả Sơn hình như là về sau đình chỉ mưa xuống mới hủy a? Cái kia mệnh lệnh ai hạ?"

Lời này vừa nói ra, lập tức, tất cả mọi người hướng phía Ngọc Đế xoay xoay địa nhìn quá khứ. Lúc này, thuyền trên lầu Ngọc Đế vị trí đã sớm không.

Cúi đầu xuống, mọi người thấy đến tại chiến hạm cạnh góc trên Ngọc Đế chính dẫn theo ông quần bước đi như bay.

"Ngươi đừng đi!" Thông Thiên Giáo Chủ kinh hô một tiếng, bay lên trời, trong nháy mắt cũng đã mang theo Ngọc Đế đã trở lại.

Chỉ nghe "Lạch cạch" một tiếng, Ngọc Đế bị tiện tay ném đến trên mặt đất, quỳ gối Nữ Oa nương nương trước mặt.

Trong lúc nhất thời, mà ngay cả Nữ Oa cũng là sững sốt thần.

Chỉ thấy Ngọc Đế ngẩng đầu nhìn Nữ Oa liếc, lúc này "Ô ô" khóc lên, hét lên: "Nương nương, trăm thật sự không biết Hoa Quả Sơn này sâu xa a, lúc trước xin chỉ thị thiên tôn cùng giáo chủ thời điểm, bọn họ cũng không dư đưa bình luận. Cho nên. . . Cho nên. . ."

Lão quân vôi vàng chen miệng nói: "Ngươi nghe một chút ngươi nghe một chút, lão phu cũng đã quy ẩn nhiều năm, hấn liền xin chỉ thị đều không xin chỉ thị lão phu, cho nên chuyện này cùng lão phu không quan hệ."

Nữ Oa chậm rãi hướng phía hai người khác nhìn quá khứ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên một bộ bưng tỉnh đại ngộ thần sắc, sau đó nhìn qua Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Trọng yếu như vậy chuyện tình, làm sao ngươi có thể không làm phê chỉ thị? Cái kia phong hàm, cuối cùng hình như là đưa đến ngươi nơi nào đây a."

"Ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ lại càng hoảng sợ, vôi vàng nói ra: "Ngươi đây là muốn lại ý của ta? Chính ngươi làm phê chỉ thị sao?"

Lập tức, tràng diện biến thành Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ cãi cọ.

...

Thân ở Nam Thiên Môn trong quân doanh tu bồ đề đem chén trà trong tay chậm rãi buông, khe khẽ thở dài đứng lên.

"Đã thành, hẳn là lăn qua lăn lại được không sai biệt lắm."

...

Lúc này, Hoa Quả Sơn trong động phủ, Huyền Trang hơi mở mắt. . .
(chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Cầu đặt cầu đặt cầu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 632: Đoán Rằng

Di La Cung trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ khắc khẩu vẫn còn tiếp tục, một bên Nữ Oa sớm đã tức giận đến lạnh run. Lại là lão quân rót cục thuận lợi từ chối trách nhiệm, về mặt thích ý, còn kém biến ra một cái bàn đến hiện trường pha trà xem cuộc vui.

Bên ngoài trên chiến hạm, thiên binh thiên tướng môn nguyên một đám lặng yên không lên tiếng, thần sắc ngốc trệ.

Tu bồ đề thân ảnh xa xa mà xuất hiện tại trên bầu trời, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lên.

Cũng đã làm cho mặt đỏ tới mang tai không kịp thở Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ đều mắt ba ba mà nhìn xem hắn, hy vọng hắn có thể nói chút gì đó, đánh vỡ dưới mắt cục diện bế tắc. Nhưng mà, hắn nhưng chỉ là lặng yên không lên tiếng địa rơi xuống Nữ Oa bên cạnh, nhẹ giọng nói một câu: "Đừng động ta, các ngươi tiếp tục cắn."

Lời này vừa nói ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ lập tức tự nhụt chí, Nữ Oa lại một cái nhin không được, bật cười.

"Như thế nào, có nói sai sao?" Tu bồ đề hai tay một quán, chính là một bộ vô tội dạng.

Nữ Oa vội vàng thu thu thần, trừng tu bồ đề liếc.

Lão quân, thông thiên, nguyên thủy đều là một bộ hèn mọn thần sắc.

"Như thế nào, phát tiết đủ rồi có hay không? Nếu không đủ, ta với ngươi cùng một chỗ động thủ, bả cái này thiên đình hủy đi, chiến thống khoái."

"Ngươi!" Vừa nghe lời này, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này giận tím mặt: "Bồ đề lão nhân, ngươi đừng bỏ đá xuống giếng!"

Lúc này, vừa mới còn cùng hấn huyền não túi bụi Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thân thủ đưa hấn một bả túm ở. Một bên lão quân mím môi, nhìn chung quanh, thật giống như hoàn toàn mặc kệ hấn chuyện gì dường như.

Nữ Oa chỉ là lẳng lặng địa đứng, không mở miệng.

"Nếu phát tiết đủ rồi, cái kia ta tự giữ chính sự a." Thoáng trầm mặc hạ xuống, tu bồ đề quét mắt trước đây trời chiến hạm liếc, nói khẽ: "Kỳ thật, có nhiều thứ lúc trước phóng xuất ra rất dễ dàng, muốn bả ra lung mãnh hồ lại quan trở về. Cũng không phải là dễ dàng như vậy. Tỷ như người 'Ác' một mặt. Tự bọn họ cái này vài cái tao lão đầu tử, ngươi chính là muốn cái mạng già của bọn hấn, bọn họ cũng không có biện pháp đem hết thầy trở lại như cũ. Không có biện pháp được đến ngươi muốn, kết quả là, đơn thuần ra một hơi, lại có cái gì ý nghĩa?"

Nói đi. Hấn lẳng lẽ nhìn Nữ Oa liếc.

Nữ Oa trầm mặc như trước không nói.

Lão quân, thông thiên, nguyên thủy, thậm chí cả cái khác tất cả mọi người, đều hữu ý vô ý mà nhìn xem tu bồ đề. Lẳng lặng lắng nghe hấn cùng với Nữ Oa trong lúc đó nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ.

"Huống hồ. . ." Tu bồ đề cúi đầu xoa ngón tay, ung dung nói: "Hiện nay, có thể không chế tam giới đại thế đã không phải là lão quân."

"Vậy là ai?"

"Lão quân 'Vô vi' không có, cái kia hầu tử người cũng đã gặp, 'Vô cực' không có, người nói, còn có thể là ai?"

Nữ Oa lại một lần trầm mặc. Hơi nắm chặt nắm tay.

"Muốn hay không đi một chuyến Linh Sơn?"

Nữ Oa nhắm lại hai mắt, chậm rãi lắc đầu: "Không đi, người kia, tứ đại giai không, thấy xong lại có gì dùng?"

"Phật môn có nhiều thứ ta là rất không thích, tỷ như lạnh lùng. Nhưng cũng có nhiều thứ, rất đáng được thưởng thức. Tỷ như đối thù hận, bọn họ thấy rất mở. Như báo thù vụ sự vô bổ. Bọn họ liền sẽ không báo thù. Chỉ làm hữu ích chuyện tình, đây là bọn hấn trước sau như một phong cách. Tất cả cùng mình chỗ truy cầu không gặp nhau gì đó. Một mực buông." Nói, tu bồ đề nghiêng đi thân khẽ cười nói: "Người đã cũng đã phát tiết đủ rồi, không bằng đi như vậy, ta mang người đi gặp một cái, có thể cởi bỏ người khúc mắc người, như thế nào?"

...

Hoa Quả Sơn Thủy Liêm động.

Vừa mới tỉnh lại Huyền Trang tại tiểu thất nâng hạ run run rẩy rẩy địa ngồi vào bên cạnh cái bàn đá. Theo hầu tử trong tay nhận lấy một ly nước ấm.

"Ta đã làm cho người ta đi cho người tìm gì ăn, thân thể của người không so với bọn hấn, hôn mê những ngày này, tỉnh lại có thể rơi xuống đất cũng đã xem như rất không tồi. Đáng tiếc, chúng ta cũng không đủ thời gian cho người tu dưỡng." Hầu tử lịch ra cái đầu nói: "Nữ Oa khả năng hội tìm trở về. Chúng ta được tranh thủ thời gian rời đi nơi này."

Huyền Trang khẽ ngẩng đầu quét Quyển Liêm, Vân Hương bọn người liếc. Sắc mặt trắng bệch, trên trán còn đang hơi hiện ra mồ hôi lạnh.

Hồi lâu, hấn khẽ gật đầu. Giống như có lẽ đã mõi mệt đến nửa câu lời nói đều nói không nên lời bộ dạng.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử chỉ vào Vân Hương nói: "Người nhất định là không thể hồi Nữ Nhi quốc, kế tiếp hãy cùng trước ta."

"Cần tuân đại thánh gia phân phó." Vân Hương vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Đừng có lại tên gì đại thánh gia." Hầu tử hừ cười sâu hít một hơi thật sâu nói: "Bọn họ như vậy bảo ta không có cái gọi là, người gọi, ta không quá thói quen."

Vân Hương có chút bất đắc dĩ địa nhìn qua hầu tử.

Quay sang, hầu tử đối một bên Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh nói ra: "Các người tranh thủ thời gian chuẩn bị một chút a, chúng ta một hồi tựu rời đi. Huyền Trang pháp sư là phạm nhân có thể bỏ tức, các người nhưng là không còn cái này đãi ngộ."

Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh yên lặng gật đầu.

...

Di La Cung, tu bồ đề cùng Nữ Oa cũng đã rời đi, thiên đình chiến hạm đều bắt đầu chuyển hướng trở về địa điểm xuất phát.

Cái kia gạch ngói vụn chồng chất trên, tam thanh còn đang lẳng lẳng địa đứng, bên cạnh quỳ một cái Ngọc Đế.

"Cứ như vậy đi?" Thông Thiên Giáo Chủ có chút không thể tưởng tượng nổi thuyết: "Náo loạn nửa ngày, nói đi là đi?"

"Như thế nào, ngươi còn muốn nàng trở về? Náo loạn như vậy vừa ra, từ nay về sau chỉ sợ cái này thiên đình cũng không thể an bình." Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt liếc Ngọc Đế liếc.

Cái nhìn này nhìn lại, Ngọc Đế vội vàng hơi co rụt lại.

"Ngươi cũng đứng lên đi." Lão quân phát tay áo nói: "Chuyện này không trách ngươi, tạm thời sẽ không đòi Ngọc Đế."

Nói đi, lão quân đưa tay ra mời lưng mỗi, cười khô ngưỡng đang nhìn bầu trời thì thào lẩm bẩm: "Sớm biết như vậy, sẽ không cho nha đầu kia giải được, cũng giảm đi nhiều chuyện như vậy nhi."

Thông Thiên Giáo Chủ thỉnh linh mạo một câu: "Các ngươi nói, chuyện này có thể hay không là có người tính toán ta?"

Cái này vừa nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức sững sờ.

"Đừng có đoán mò." Lão quân quay đầu lại cười hì hì nói ra: "Ngay cả có người tính toán ta, hơn nữa không phải một người tại tính toán, là hai người tại tính toán. Tính toán nhiều người, ngẫu nhiên bị người tính toán thoáng cái cũng không có gì không tốt."

Bị bắt tay vào làm, lão quân từng bước một hướng cái kia vách đá đi đến, ung dung nói: "Một cái hận không thể khiến cho tam giới đại loạn, hảo thăm dò thoáng cái 'Phổ độ' chân nghĩa. Cái khác, thì là biết thời biết thế, thử giúp ngày xưa lão hữu giải khai tâm kết. Ai. . . Ngẫm lại cái này bồ đề lão nhân am hiểu nhất đúng là biết thời biết thế, cái khác cái gì cũng không duy trì thành qua. Ha ha ha ha."

Mũi chân nhẹ nhàng gõ địa, lão quân bay lên trời, cái kia thân hình hướng phía tam thập tam trọng thiên rơi xuống đi.

Thông Thiên Giáo Chủ vội vội vàng vàng vọt tới vách đá hô: "Người lại là nói rõ hơn một chút a! Tính toán chúng ta một cái bồ đề lão nhân, cái khác là ai?"

"Một cái người nguyên bản không quá nhìn đến trên hậu bối. Ha ha ha ha." Xa xa địa, truyền đến lão quân tiếng cười.

...

Hoa Quả Sơn biên giới trên, Địa Tạng vương lông mày chậm rãi chau thành một đoàn.

"Như thế nào?"

Cúi đầu véo chỉ tính toán. Địa Tạng vương nhẹ giọng thở dài: "Lão quân tham gia sau, Bồ Đề tổ sư lại đã tham dự. Xem ra, hắn cũng không có đem bản tăng ngày ấy mà nói để ở trong lòng a."

Chính Pháp Minh Như Lai cười nhạt một tiếng, nói: "Rốt cuộc là đạo môn đại năng, sâu xa, tích lũy. Đều không phải chúng ta có thể so sánh. Như thế nào lại tùy tiện thụ chúng ta ngôn ngữ tả hữu?"

"Vậy cũng là Kim Thiên Tử cho mình lưu lại chuẩn bị ở sau a. Kim Thiên Tử phòng ngừa chu đáo, cho mình để lại tu bồ đề, còn người nữa, cái này hai chi phục binh. Mà các người, lại cho hắn an bài tôn hầu tử cái này trợ lực. . . Đội hình này, thật sự là trên trời dưới đất khó đưa ra hữu a."

Chính Pháp Minh Như Lai lại là cười nhạt một tiếng, không đáng đưa bình luận.

...

Làm cho Huyền Trang ăn uống no đủ, hơi chút nghỉ ngơi sau, hầu tử liền cõng lên Huyền Trang mang theo mọi người đi ra ngoài.

Có thể vừa mới bước ra Thủy Liêm động. Hầu tử liền dừng bước.

Cái kia cái khác mọi người cũng đều dừng bước, nguyên một đám bắt mình sờ dĩ mà nhìn xem hầu tử.

Chậm rãi xoay người, hầu tử ngẩng đầu hướng Hoa Quả Sơn chủ phong đỉnh nhìn quá khứ.

Theo hầu tử ánh mắt, mọi người rất nhanh thấy được lơ lửng giữa không trung tu bồ đề cùng Nữ Oa.

Sau một khắc, hai người cũng đã đứng ở mọi người trước mặt.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nắm chặt vũ khí, lui về sau một bước. Duy chỉ có hầu tử còn đứng tại nguyên chỗ bất động.

Hắn gắt gao chăm chăm vào tu bồ đề, hơi khom người đem Huyền Trang để xuống. Trong nháy mắt, kim cô bổng cũng đã nắm trong tay. Cười hì hì nói ra: "Sur phó, đã lâu không gặp."

Đó là đầy cõi lòng ác ý cười.

"Đây là người đồ đệ?" Nữ Oa nhẹ giọng hỏi.

"Xem như thế đi." Tu bồ đề loát râu dài, khẽ gật đầu.

"Thực không nghĩ ra người làm sao biết mang ra như vậy đồ đệ. Người muốn dẫn ta thấy người?"

Khoát tay, tu bỏ đề chỉ hướng Huyền Trang.

"Hắn?"

Hầu tử cơ hồ phản xạ có điều kiện địa hộ tại Huyền Trang trước người.

Cách hầu tử, Nữ Oa cao thấp tinh tế đánh giá Huyền Trang.

Tại Nữ Nhi quốc thời điểm Nữ Oa liền đã gặp Huyền Trang, bất quá thời điểm đó Huyền Trang ở ngoài sáng. Nàng từ một nơi bí mật gần đó. Hơn nữa, lực chú ý của nàng toàn bộ đều bị cái kia chỉ có được thông thiên bản lĩnh hầu tử cho hấp dẫn đi, hoàn toàn tựu không nhiều chú ý cái này đi theo hầu tử bên người phạm nhân.

Ngoại trừ một thốt long ngựa bên ngoài, còn lại đều là Thái Ất kim tiên đã ngoài tu vi trong đội ngũ, rõ ràng đi theo một phạm nhân. . . Hiện tại tinh tế nghĩ đến. Lại là chính mình sơ sót, càng đem hắn cùng những người khác ngang nhau đối đãi.

Chính là. . . Một phạm nhân, còn là một cái hòa thượng, có thể giải tâm kết của mình?

Huyền Trang kinh ngạc địa cùng Nữ Oa đối mặt trước, bất minh sở dĩ.

Biết được tin tức, Thảo Tiểu Hoa cũng đã theo trong động phủ vội vàng chạy vội ra, nhưng chỉ là đứng ở ánh mặt trời chiếu sáng không đến góc ngo ngác địa nhìn qua Nữ Oa.

Một hồi lâu, Nữ Oa chậm rãi bật cười: "Người không phải là muốn để cho ta buông hết thầy, quy y phật môn a? Muốn lại nói tiếp, ta còn là phật môn sư tổ nữ nãi nãi."

"Đương nhiên không biết." Tu bồ đề cũng bật cười, hơi đứng thẳng lên cái eo, nhẹ giọng thở dài: "Đây là Thích Già Ma Ni tọa hạ nhị đệ tử, Kim Thiên Tử chuyển thế mà thành."

"Thì tính sao?"

"Người còn nhớ được vài ngàn năm trước, người nói với ta nâng độ người độ mình nói đến?"

"Bất quá một cái đoán rằng thôi."

"Đúng, đây chẳng qua là một cái đoán rằng. Người hy vọng Thích Già Ma Ni làm được, là độ người. Có thể Thích Già Ma Ni lại lựa chọn cũng đã nước chảy thành sông độ mình. Mà độ người, còn như cũ là như lọt vào trong sương mù, mà ngay cả có được hay không, đều có cần nghiên cứu thêm chúng. Thời gian lâu, loại này phí sức không được gì tu hành, thậm chí đều không người nhớ tới. . . Bất quá, mấy ngàn năm sau, khi người cũng đã thân hãm Nữ Nhi quốc lúc, hấn tọa hạ, lại ra một cái tên gọi là Kim Thiên Tử đệ tử. Hấn nói với ta nổi lên nghi ngờ của mình, như vậy ngôn luận, cùng ngày đó như lời người nói. . . Độ nhất vô nhị."

Nghe vậy, Nữ Oa lập tức hơi kinh hãi.

Loát râu dài, tu bồ đề khẽ cười nói: "Bất đồng là, hấn đã đem đoán rằng phó chư thực tế." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Tự giác nói cho ta biết, ngày mai có kinh hỉ! Ủ lợc cộc, chính là như vậy tích. Cầu đặt cầu đặt ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 633: Cát Cùng Nước

Thoáng nghiêng đi thân thể, tu bỏ đề hướng phía Nữ Oa làm một cái "Thỉnh" thủ thế.

Không đợi Nữ Oa về phía trước, hầu tử trong tay kim cô bổng cũng đã nặng nề khẽ dừng.

Lập tức, tất cả mọi người hướng phía hấn nhìn quá khứ.

Nhếch môi lộ ra răng nanh, hầu tử đối với tu bỏ đề lạnh lùng nói: "Nơi này là địa bàn của ta, còn chưa tới phiên các ngươi muốn làm gì thì làm."

"Địa bàn của ngươi?" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ngừng động tác, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử.

Ít khi, tu bỏ đề ho khan hai tiếng, ung dung nói: "Làm cho Nữ Oa nương nương cùng Huyền Trang pháp sư một mình tâm sự a."

"Bằng gì? Bằng ngươi là sư phụ ta?"

Tu bỏ đề sắc mặt thoáng mờ đi vài phần, nói: "Các ngươi muốn tiếp tục đi về phía tây, nếu là Nữ Oa nương nương không đáp ứng, chỉ sợ . . . Con đường của các ngươi cũng sẽ không tạm biệt. Cùng với như thế, không bằng ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, đem sự tình giải quyết."

"Cần cũng là ta tới đằm, không cần làm cho tay trói gà không chặt hòa thượng đi đằm." Hầu tử hơi khiêu mi, nhìn Nữ Oa nói: "Huống hồ, ta thật sự không có hứng thú làm cho một cái vừa đối với chúng ta hạ qua độ người cùng hẳn một mình ở chung."

Trong lúc nhất thời, Nữ Oa cùng hầu tử lẳng lặng đối mặt trước, một ít bên cạnh tu bồ đề lại cũng ngốc ngây ngẩn cả người.

Song phương giảng co.

Hồi lâu Nữ Oa nhẹ giọng bật cười: "Xem ra, người với người cái này đồ đệ, cũng không phải rất vui sướng a."

Tu bồ đề loát râu dài nói: "Tự nhập sư môn bắt đầu, liền sơ tại giáo dưỡng, khó tránh khỏi có chút lạnh nhạt."

"Sơ tại giáo dưỡng?" Cái này vừa nói, Nữ Oa lập tức ha ha địa nở nụ cười: "Sơ tại giáo dưỡng còn có thể dưỡng ra cá 'Thiên đạo cảnh'. Ta làm sao lại giáo không ra đến? Xem ra, hôm nào được hướng người hảo hảo thỉnh giáo mới là."

Nói đi, Nữ Oa cái kia thần sắc hơi vừa thu lại, lạnh lùng mà chăm chú nhìn hầu tử nói: "Cái kia làm sao bây giờ? Chúng ta liền thủ chế phục cái này hầu tử, cũng là người cái này sư phó không quá thuận tiện ra tay. Ta một người đến?"

"Ai chế phục ai còn không nhất định!" Hầu tử hơi giảm thấp xuống thân thể, làm tốt nghênh chiến chuẩn bị.

Bành trưởng linh lực đã bắt đầu hội tụ, kích khởi cuồng phong cuốn sạch mà qua, cát bay đá chạy.

Tu bồ đề lại còn ngốc đứng, tựa hồ còn đang do dự mà cái gì.

Đang lúc này, Huyền Trang cùng hầu tử gặp thoáng qua, ngăn cản đến hầu tử đứng trước.

Trong lúc nhất thời. Vô luận là Nữ Oa còn là hầu tử. Thậm chí cả tu bồ đề, đều là hơi sững sờ.

Chỉ thấy Huyền Trang chấp tay trước ngực, hơi khom người hướng về Nữ Oa trình trọng địa hành lễ, lại ngược lại hướng tu bồ đề hành lễ, nói: "Vừa rồi tu Bồ Đề tổ sư cùng nương nương đối thoại, bản tăng cũng cũng nghe được. Vừa mới, bản tăng cũng có hoặc không giải. Là về độ người, cùng độ mình. Thứ cho bản tăng cả gan, khẩn cầu cùng nương nương do đó nói chuyện."

Lập tức, bốn phía cuồng phong dần dần địa lắng xuống.

Nữ Oa nhìn từ trên xuống dưới Huyền Trang, cái kia con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Hầu tử quay đầu lại, có chút kinh ngạc địa nhìn qua Huyền Trang: "Người không có vấn đề a, muốn cùng nàng đàm?"

"Chỉ cần có mảy may hy vọng, đều không nên buông tha." Huyền Trang thân nhiên nói: "Huống hồ, tu Bồ Đề tổ sư không phải bản tăng kiếp trước hảo hữu sao? Đã tu Bồ Đề tổ sư dẫn Nữ Oa nương nương tới muốn gặp bản tăng, như vậy. Nên tị cũng không hại bản tăng mới đúng."

Cái này vừa nói, hầu tử cũng là khẽ giật mình.

Hướng bên cạnh vừa lui một bước, Huyền Trang đưa tay nói: "Nương nương, nơi này hoang vu, không bằng tị trong động phủ nói đi?"

Nữ Oa còn đang hữu ý vô ý địa nhìn hầu tử.

Một hồi lâu, hầu tử bất đắc dĩ hừ cười một tiếng, thu hồi nghênh chiến tư thế ung dung đứng ở một bên.

Hầu tử đều đồng ý. Những người khác tự nhiên cũng cũng sẽ không phản đối, từng người đều thu hồi vũ khí, giải trừ võ trang.

Huyền Trang khom người nói: "Nương nương, xin mời."

Nữ Oa lúc này mới giải trừ đề phòng, chậm rãi đi về phía trước, cùng hầu tử giao thoa mà qua lúc, hai người lạnh lùng địa liếc nhau một cái.

Quang ảnh giao thoa trong lúc đó, đoàn người dọc theo thật dài đường hầm chậm rãi đi về phía trước.

Tiểu thất đi ở trước nhất băng cột đầu đường, Huyền Trang thứ hai, Nữ Oa thứ ba, xa hơn sau, thì là tu bồ đề cùng với khác mọi người.

Hầu tử cùng tu bồ đề thời khắc bảo trì một trượng trong vòng cự ly.

Không bao lâu, đoàn người liền đến Thủy Liêm động trung trước đại sảnh.

Hai cái tiểu yêu vội vàng đẩy ra hờ khép môn.

"Nương nương, thỉnh."

Nữ Oa khẽ gạt đầu, theo Huyền Trang cùng một chỗ đi vào.

Cái kia môn âm âm đóng cửa.

Những người khác đẳng đều ở ngoài cửa lẳng lặng địa đứng.

Tu bồ đề thẳng thẳng thân thể, nói: "Tại ngoài động phủ đẳng thật tốt, có gió. Nơi này có thể buồn bực được sợ."

Hầu tử lạnh lùng liếc tu bò đê liếc.

Tu bò đê hơi giương mắt da cùng hầu tử đối mặt, ung dung nói: "Muốn thực đã xảy ra chuyện. . . Nếu là người khác động thủ, có Nữ Oa tại, người có thể yên tâm, cái này trong tam giới, không có vài người có thể ngay trước mặt Nữ Oa bị thương Huyền Trang pháp sư. Nếu là chính nàng động tay. . . Người ở ngoài cửa cùng ngoài động, có cái gì khác nhau chớ? Chớ nói ngăn cản, chính là thu hồn thời gian cũng không đủ."

Hầu tử chép miệng, ngửa đầu nhìn qua cửa đá nói: "Ta là nghĩ nàng nếu là thật động thủ, ta háo ở trước mặt nàng đem người cho làm thịt, nhất báo hoàn nhất báo."

Nghe vậy, tu bò đê lập tức bật cười.

Tám trăm năm thầy trò, cái này quan hệ. . . Thật đúng là không phải bình thường xấu a.

. . .

Trong cửa lớn, Nữ Oa uốn lượn trước thân rắn chậm rãi đi đến vương tọa bên cạnh, quay người ngồi xuống, nói khẽ: "Chỉ nói vậy thôi. Bản cung muốn nghe xem, người đến tốt cùng tính toán như thế nào độ người."

"Hồi bẩm nương nương, bản tăng còn chưa nghĩ ra."

"Còn chưa nghĩ ra?" Nữ Oa không khỏi hơi chau nổi lên lông mày.

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hơi khom người, nói: "Suy nghĩ rất nhiều, lại còn chưa chu toàn."

"Người hòa thượng này lại là thẳng thắn." Nữ Oa nhàn nhạt thở dài, vịn tay vịn, nương đến trên ghế dựa, nói: "Vậy người liền nói người cũng đã

ngĩ đến a. Như thế nào độ người, như thế nào chúng đạo."

"Bàn tãng có thể trước hết mời giáo nương nương một vấn đề?"

Nữ Oa thuận miệng đáp: "Người hỏi đi."

Huyền Trang lại hơi hơi khom mình hành lễ, nói: "Bàn tãng tại đây trước tạ ơn nương nương. Bàn tãng trong nội tâm một mực đều có một hoặc không giải, là có quan phật kinh trên điện tịch chứa đựng, Nữ Oa tạo người lý niệm, cùng phật môn cực lạc lý niệm, bàn tãng mặc dù đối với cái này có nghi, nhưng là không chỗ nào bằng chứng, cho nên, bàn tãng nghĩ trước hết nghe nghe nương nương lúc trước đối thế giới này xây dựng lý niệm."

Cái này vừa hỏi, Nữ Oa lập tức hơi sững sờ, lược lược suy tư một phen, uốn nắn đáp: "Không chỉ là người, là chúng sinh. Lúc trước bản cung sáng tạo vạn linh, vốn là muốn trước vì chúng sinh sáng tạo một mảnh vui vẻ hòa thuận vô ưu vô lự nhân gian tiên cảnh, chỉ là, không ngờ tới "

Nữ Oa mà nói, đến nơi đây liền dừng lại, không có xuống chút nữa nói.

"Đã như vậy, thế gian này ác cùng khổ, liền không phải xuất từ nương nương chi thủ rồi?"

Nữ Oa khẽ gật đầu.

Huyền Trang nhếch môi nhàn nhạt cười cười, nói: "Quả nhiên là người tính bôn thiện a. Đã như vậy, bàn tãng hiểu rõ rồi. Ngũ độc tám khổ, cũng không phải là từ nhỏ có chi, mà là hoàn cảnh cho phép. Đã chúng sinh có thể do thiện hướng ác, là được do ác hướng thiện."

Lúc này, Nữ Oa trên mặt dĩ nhiên đã không có vẻ rồi nhập môn lúc loại đó thoải mái, ngược lại thay, là lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Người đã muốn biết đã biết, hiện tại, có thể cáo tri bản cung, đạo của người là như thế nào?"

Ngẩng đầu lên, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Nương nương có từng hiểu rõ qua phật hiệu?"

"Biết rõ nên tặng."

"Đã như vậy, bản tặng hay dùng phật môn thuyết pháp, đến nói một câu bản tặng nói." Ho khan hai tiếng, Huyền Trang nói tiếp: "Hiện nay phật hiệu, nguyên từ phật tổ Như Lai, cũng chính là Thích Già Ma Ni phật. Nó phật hiệu, đơn giản là 'Lợi kỷ', 'Tu thân', đi ngũ độc, trừ tám khổ, thành phật, đạt chi cực lạc, tu thành vô ngã chi đạo. Nó bản thân, chính là chứng minh thực tế. Trong tam giới, phàm là phật môn đệ tử, đều bị tôn sùng là thịnh điển."

Nữ Oa khẽ gật đầu.

"Bản tặng lại dùng vi, phương pháp này quá mức sai."

Nghe vậy, Nữ Oa khước miệng hơi giờ lên, cũng không có bật cười. Nàng thấp trước mi, nhìn Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Thích Già Ma Ni dùng suốt đời mới ngộ ra tu hành chi đạo, cuối cùng thành tựu thiên đạo, lão quân 'Vô vi' đã mất, cái kia hầu tử 'Vô cực' cũng đã không có. Đương kim tam giới đệ nhất nhân, người lại dùng chính là 'Quá mức sai' hai chữ phán đoán suy luận. . ."

"Nương nương lời ấy sai rồi." Huyền Trang nói: "Ai đúng ai sai, ai chính ai phản, chớ không phải là có thể dùng tu vi cao thấp quơ đũa cả nắm? Tu tiên còn không thể nói là vì trường sinh, tu phật, chẳng lẽ tựu chỉ là vì tu vi?"

Nữ Oa không khỏi có chút chân chờ: "Cái kia, người cảm thấy phật hiệu hẳn là như thế nào?"

Hơi uốn ngược nhìn thẳng Nữ Oa, Huyền Trang cất cao giọng nói: "Phật kinh có nói, 'Một cát một thế giới', tu thành giả, tự biết ảo diệu trong đó. Bàn tăng lại dùng vi, ngăn cách tất cả, mặc dù 'Một cát một thế giới', cát, cuối cùng là cát. Bàn tăng sở cầu phương pháp, ứng vi nước."

"Nước?"

"Đúng." Huyền Trang chấp tay trước ngực, thản nhiên nói: "Mặc dù không 'Một cát một thế giới' chi diệu, đã có hội tụ đại dương mênh mông hiệu quả. Người tu phật, không nên vi cát, ứng vi nước. Chảy dài chảy dài, tụ thành giang hải, nhìn như một giọt, thực làm một thể, người trong có ta, ta trong có người. Nương nương, đây chẳng phải là người sáng thế chi sơ tư tưởng nhân tâm hướng thiện sao? Người người hướng thiện, thế gian tự tan ra."

Trong lúc nhất thời, Nữ Oa ngây dại. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Hôm nay trên đại phong đây, lần thứ hai trang đầu đại phong, liên quan còn có hộ khách đầu đại phong. Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người ~ps: Đề cử thoáng cái 《cổ mộ kỳ văn lục》

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 634: Phổ Độ Chi Hoặc

Bên ngoài cửa đá, hầu tử cùng tu bồ đề lưỡng thầy trò một cái nắm kim cô bông, một cái cầm phát trần, hữu ý vô ý địa đối mặt trước, không nói một lời. Cái kia bầu không khí vô cùng quý dị. Còn lại tất cả mọi người cẩn thận mà nhìn xem.

Cửa đá trong, hoàn toàn yên tĩnh.

Nữ Oa lông mày chau đượ càng phát ra thâm, hồi lâu, nàng nhẹ giọng thở dài: "Về 'Nước' . . . Trước kia, bản cung lại là nghe qua một người khác, cũng đem đạo của mình so sánh nước. Chỉ tiếc, cuối cùng cũng bất quá. . . Không giải quyết được gì thôi."

"Lão quân?"

Nữ Oa khẽ gật đầu. Tựa hồ nhớ tới chút ít chuyện cũ, cái kia thần sắc bên trong, lộ ra nói không nên lời bất đắc dĩ.

Huyền Trang nhàn nhạt thở dài: "Nương nương nói, chắc là 'Thượng thiện nhược thủy' a."

"Xem ra, đạo gia điển tịch người cũng có chỗ đọc lướt qua a."

"Bản tăng cũng là nóng lòng cầu thành chi người a. Chúng sinh khó khản, nếu là có thể, bản tăng một khắc đều không muốn chờ.'Phổ độ chi đạo' ban ơn cho chúng sinh, cũng không ứng câu nệ tại giáo phái." Huyền Trang bất đắc dĩ khẽ cười nói: "Ngày đó, Kim Sơn tự tàng kinh các trung

cũng có chút đạo gia tàng thư, bản tạng câu pháp không cửa, liền cùng nhau nhìn. Vốn là kỳ vọng trước phật môn khó giải, có thể theo đạo pháp bên trong tìm chút ít dấu vết. . ."

"Vậy người tìm được rồi?"

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu: "Phật môn tị thế, đạo gia, cảm giác không phải là 'Thượng thiện nhược thủy, nước thiện lợi vạn vật mà không tranh, xử mọi người chỗ ác.' kỳ thật nương nương nói sai rồi, 'Thượng thiện nhược thủy', lão quân là thật làm được. Nếu không có làm được, hẳn thì như thế nào tu thành ra 'Vô vi' ? Chỉ là, này 'Nước' không phải kia 'Nước' ."

"Khác nhau?"

"Lão quân nói.'Thượng thiện nhược thủy' nước, chính là nhuận trạch vạn vật nước, nước hương thấp xử chảy. Nguyên giả tự mắc câu, cự giả chớ cưỡng cầu. Nói cho cùng, chính là 'Vô vi', hợp thành một trong cá 'Nhuận' chữ."

Nữ Oa lẳng lẳng nghe.

Huyền Trang hơi dừng một chút, nói tiếp: "Bản tạng nói nước, cũng không tại một cái 'Nhuận' chữ, mà ở tại 'Tan ra' . Nguyên giả tự mắc câu không giả. Nhưng này không muốn giả, chẳng lẽ thật sự mặc kệ trầm luân khổ hải. Làm như không thấy?"

"Cho nên?"

"Cho nên, bản tạng dùng vi, phổ độ chi đạo, không phải an tọa phật vị. Đãi chúng sinh tiến đến kỳ pháp, không phải nước hương thấp xử chảy, người nguyên mắc câu. Mà là. . ."

Lời nói ở đây, Huyền Trang liền không có xuống chút nữa nói, chích hơi hơi nhếch môi.

Hắn lẳng lẳng địa nhìn chăm chú Nữ Oa.

Chậm rãi, Nữ Oa mở to hai mắt, có chút kinh ngạc mà chăm chú nhìn Huyền Trang, sâu hít một hơi thật sâu.

U ám trong động phủ, vài chén nhỏ ánh nến hơi chập chờn trước. Hôn hồng hỏa quang chiếu vào hai người trên mặt, có một loại thanh thanh đạm đạm cảm giác.

Một lát, sau. Nữ Oa thoáng thu thu thần, nheo lại hai mắt thở dài: "Phương pháp này rất hay. Phương pháp này được chứng, quả thật tam giới một chuyện may mắn."

Huyền Trang đem ánh mắt thu trở về, lẳng lẳng địa đứng, cái kia trên mặt thần sắc giống như gió nhẹ lướt qua mặt hồ vậy, vi nâng sóng gợn. Lại phá lệ địa tường hòa sự yên lặng.

Hồi lâu, Nữ Oa giương đôi mắt. Khẽ thở dài: "Kinh người vừa nói như vậy, bản cung đột nhiên cảm giác được, cái này phật hiệu cùng đạo pháp, đúng là không có sai biệt. Đều là tại bước ra một bước cuối cùng trước ngừng lại. . . Cũng khó trách. Ngày đó, chính là lão quân điểm hóa Thích Già Ma Ni, chỉ là không nghĩ tới, hắn lại chỉ có hơn chứ không kém. Chỉ trách bản cung ngày đó quá nhẹ tín tại người."

Thoáng trầm mặc một lát, Nữ Oa lại nhẹ giọng hỏi: "Như thế nào chứng cái này độ người phương pháp, người hiện tại còn có đầu mối?"

"Có. Chỉ là đầu mối nhiều lắm, bản tăng cũng là mờ mịt."

"Đều có nào đầu mỗi, có thể cáo tri một hai? Cố gắng, bản cung sống mấy vạn năm, cũng có thể cho ngươi một ít đề nghị."

Huyền Trang lễ phép tính địa hồi dùng mỉm cười, nói: "Chỉ sợ, khó."

Nữ Oa hơi đưa tay, ý bảo Huyền Trang tiếp theo nói đi xuống.

Lại là hướng phía Nữ Oa thi lễ một cái, Huyền Trang nói khê: "Bản tăng đi về phía tây, nói là đi về phía tây lấy kinh, kì thực đi về phía tây biện pháp, toan tính giả, đơn giản là dùng đi chứng đạo, đi ra một cái tiền nhân chưa từng đi thông đường."

Nói đến chỗ này, Huyền Trang lại là bất đắc dĩ cười cười, nói: "Không đối gạt nương nương nói, đến tốt cùng có thể không cuối cùng chứng đạo, kỳ thật liền bản tăng chính mình cũng không biết. Chính như nương nương chỗ nói, phật đạo hai giáo, đều là tại một bước cuối cùng trước ngừng lại. . . Đi phía trước một bước là vực sâu. Kỳ thật, như vậy kết quả, đều nhân hai phái tu hành phương pháp cho phép. Nghịch thế ra tay, tắc tất nhiên nhiễm nhân quả, tăng thêm khúc mắc, vô ích tại tu hành. Nếu là đạo gia cũng thì thôi, nhiều lắm thì tu vi khó có thể tiến thêm. Nếu là phật môn, phá phật tâm, độn vào luân hồi cũng chẳng có gì lạ. Nhưng, mặc dù đi phía trước một bước là vực sâu, cũng tổng yếu có người thử đi đi, không phải sao?"

Nữ Oa lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Huyền Trang, cái kia con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Trên đường đi bản tăng khắp nơi chú ý, khắp nơi tìm hiểu. Đã chúng sinh đều khổ, vì sao không hiểu rõ nó khổ, trợ nó thoát ly khổ hải?" Chân động ống tay áo, Huyền Trang trong động phủ qua lại tản bộ, bắt đầu đem dọc theo con đường này tự hỏi êm tai nói tới: "Tại Quan Âm thiền viện, bản tăng gặp được Kim Trì trưởng lão. Hấn bởi vì 'Tham' mà mê hoặc bản tâm,

sai lọt phạt hiệu chân nghĩa, bản tạng hướng dẫn từng bước, cuối cùng được thiện quả."

"Tại cao lão trang, bản tạng gặp Thiên Bồng Nguyên Soái, khốn tại tình, ngàn năm không được giải thoát. Tục ngữ nói, người xuất gia không đánh lời nói dối. . . Bản tạng, lại ở nơi đó nói một lần dối. Dù chưa được thiện quả, nhưng rốt cuộc là tìm ra một cái thoát ly khổ hải đường, coi như là một cái công đạo."

"Còn đây là thuận cảnh, thô sơ giản lược nhìn lại, từ thiên đình nguyên soái, cho tới phạm nhân, chúng sinh nổi khổ đều có giải. Có thể nghĩ lại phía dưới, rồi lại kinh hãi. Tam giới chúng sinh sao mà nhiều, như mỗi lần cần như thế cứu lại vừa thoát ly khổ hải. . . Bản tạng cuối cùng bất quá một phạm nhân tai, tổng có tiêu tan mất hết một ngày. Đến lúc đó, lại có ai tới tiếp tục phổ độ nghiệp lớn?"

Lời nói ở đây, Huyền Trang hơi ngửa đầu, cái kia trong ánh mắt lộ ra sợi sợi bất đắc dĩ, suy nghĩ tại nhớ lại trong tâm hình chạy trước.

"Từ đó trở đi, bản tạng bắt đầu một lần nữa quy hoạch đi về phía tây phương thức. Phạm nhân thọ nguyên có hạn, cái này chứng đạo đường, bản tạng chỗ dư bất quá mấy chục năm thôi. Huống hồ, nói cho cùng, bản tạng đoạn đường này đều có đại thánh gia thủ hộ, phương được gặp dữ hóa lành. Như cái kia về sau người không có, lại nên như thế nào? Cho nên, đối tại bản tạng mà nói, trọng yếu nhất cũng không phải độ ai, lại độ không được ai, mà là nên vì kẻ đến sau tìm ra một cái có thể thực hành con đường. Bản tạng dùng hoá duyên danh nghĩa, vì dân chúng viết thơ, vì dân chúng chữa bệnh, cũng là vì tìm ra con đường này.'Vi sư. Hạ trụ phạm nhân khát thực dùng tư thân', đồng thời rồi lại vào đời, tự lực cánh sinh. Tuy nói cũng là không dễ. Nhưng kẻ đến sau nếu có thể án lấy bản tạng phương thức, tổng không đến mức nửa bước khó đi. Bất quá, cái này chỉ là một mới bắt đầu. .

."

"Ô Kê quốc, Quyên Liêm thiên tướng vốn muốn tạo phúc một phương dân chúng, kết quả là, lại lạc được cá thân bại danh liệt kết cục. Nếu không phải là đại thánh gia xuất thủ tương trợ, chỉ sợ. . . Hậu quả. Thiết tưởng không chịu nổi. Lúc này, mới hoặc đã sinh."

"Hắc thủy hà. Đà Khiết vi cứu phụ đi hiểm sự, đại thánh gia giận chó đánh mèo, mọi cách tra tấn, bần tăng lại chỉ ở một bên nhìn xem. Lúc này bần tăng gặp phải lựa chọn. Là đại thiện cùng tiểu thiện. Như đi tiểu thiện, đôi Đà Khiết mềm lòng, tặc đi về phía tây làm khó. Có thể như xá tiểu thiện quyết ý đi về phía tây, đại thiện đều có thể hay không?" Nhìn chăm chú trên vách động chính mình mờ mịt bóng dáng, rất lâu sau đó, Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, bất đắc dĩ khẽ thở dài: "Không có tiểu thiện, đại thiện liền chỉ còn lại một tờ sa mỏng che giấu thôi. Kết quả là, cũng là phí công."

"Việc này vốn là tử cục. Huyền Trang trọn vẹn suy nghĩ một đêm. Cuối cùng, ngộ. Xà cùng nông phu có lập trường, bản không phân đúng sai. Đã khó giải. Sao không rộng mở ý chí, cảm hóa chúng sinh? Nhìn như tuyệt lộ, dựa vào một khóa thiện tâm, nói không chừng, còn có thể cầu được một đường sinh cơ."

"Nếu có thể cảm hóa chúng sinh, lệnh chúng sinh cùng Huyền Trang cùng nhau đi phổ độ phương pháp. Tặc phổ độ phương pháp tất thành!" Nói đến chỗ này, Huyền Trang cái kia trên khuôn mặt thần sắc hưng phấn lại đột nhiên tiêu tán. Ngược lại đổi lại một tia sầu lo, nói khẽ: "Bất quá, sự thật cũng không phải là như thế. Bần tăng nghĩ đến rất đơn giản."

"Xa Trì quốc, bần tăng mang thiện tâm dục cứu chúng tăng người, kết quả là, cũng bất quá hãm chúng tăng tại hiểm cảnh, nhiều có thương vong. . . Tuy nói đại thánh gia kịp thời trở về, chúng tăng được cứu. Kết quả cuối cùng, cũng là tốt. Có thể, người khác có lẽ không biết, bần tăng lại há có thể nhìn không thấu? Nói cho cùng, cái kia bất quá cảnh thái bình giả tạo thôi. Thiện hoa, nguyên lai cũng có thể kết xuất hậu quả xấu. . . Nếu là như vậy,

rộng mở ý chí, còn cảm hóa được chúng sinh? Chớ nói độ chúng sinh, bản tăng mà ngay cả Xa Tri quốc tăng nhân đều độ không được, thì như thế nào độ được chúng sinh?"

"Nếu là khắp nơi mượn từ đại thánh gia lực lượng đi phổ độ, kết quả là, phổ độ cũng bất quá là phù dung sớm nở tối tàn thôi, không coi là cái gì pháp, đạo, càng là không thể nào nói lên."

"Bản tăng không chỉ một lần hoài nghi qua, nếu là chúng sinh khổ cùng ác chính là bần sinh. . . Nếu là như vậy, có lẽ bản tăng làm cái gì đều là phí công. Cũng may hôm nay được nương nương giải thích nghi hoặc. Bất quá, như thế nào phổ độ, chính như bản tăng vừa rồi chỗ nói, vẫn là không giải chi đề. Bản tăng hiện tại duy nhất có thể làm, chỉ có thể là tin tưởng. Trừ lần đó ra, không tiếp tục phương pháp."

Trong nháy mắt, cả trong thạch thất, đều yên tĩnh trở lại.

Hai người lẳng lặng đối mặt trước, Nữ Oa hơi mở to hai mắt.

Một hồi lâu, Huyền Trang mới tốt giống như hoàn toàn tỉnh ngộ vậy, vội vàng thu thu thân, chấp tay trước ngực, khom mình hành lễ: "Bản tăng thất thố, thỉnh Nữ Oa nương nương thứ tội."

"Đây là như lời người nói không có nghĩ toàn bộ sao?"

Huyền Trang gật đầu.

"Cái kia lúc trước, người lên đường đi về phía tây thời điểm, là hoàn toàn không biết gì cả, không bằng đừng khí cùng quyết tâm?"

Huyền Trang vi khễ cúi đầu, chấp tay trước ngực, nhìn chăm chú không có vật gì mặt đất, không nói một lời.

"Cầu không được." Nữ Oa mỉm cười hạ cuối cùng lời bình.

Huyền Trang cái kia tạo thành chữ thập hai tay thoáng dùng sức.

"Đây là 'Cầu không được khổ' a." Nữ Oa nhếch môi, nhìn chăm chú Huyền Trang ánh mắt ôn nhu giống như một vị mẫu thân. Nàng khẽ cười nói: "Chính ngươi cũng đã thân hãm khổ hải, không hề siêu thoát rồi."

Huyền Trang lẳng lẳng địa đứng, đóng chặt hai mắt, không nói.

"Không sai." Nữ Oa chống tay vịn chậm rãi đứng dậy, thở dài: "Nghĩ đến diệu, nói được hảo, cái này khổ hải, cũng hãm được vừa đúng. Bản cung đã hiểu."

Huyền Trang giương đôi mắt, có chút khó hiểu địa nhìn qua Nữ Oa.

...

Trầm trọng cửa đá từ từ mở ra.

Màu đỏ hỏa quang thấu ra ngoài cửa, hầu tử không tự giác địa nắm chặt kim cô bổng, tu bồ đề lại là ha ha địa nở nụ cười.

Cửa đá đó trong, Nữ Oa lẳng lẳng địa đứng trước, Huyền Trang đứng ở sau lưng nàng cách đó không xa.

"Nói xong rồi?" Chứng kiến Huyền Trang bình yên vô sự, hầu tử thoáng yên ổn chút ít.

Trước khi ra cửa thời khắc, Nữ Oa lại xoay người lại đối với Huyền Trang nói: "Các ngươi đi về phía tây, là đi đến Nữ Nhi quốc đi?"

Dừng một chút, nàng nói tiếp: "Có cần hay không bản cung tiễn ngươi một đoạn đường, trở lại Nữ Nhi quốc, ngươi cũng tốt tiếp tục nguyên bản

hành trình?" (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu đặt cầu đặt ~ hướng trong chết cầu đặt, đột phá tinh phẩm tại đã, cầu toàn đỉnh!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 635: Lớn Lên

Tự tại không lâu trước, hầu tử vẫn cùng Nữ Oa trên trời dưới đất chiến mấy lần, lúc này mới bao lâu, Nữ Oa lập trường vậy mà cũng đã triệt để thay đổi!

Giờ này khắc này, chớ nói hầu tử, mà ngay cả Huyền Trang đều mộng. Cái kia ở đây những người khác đẳng, càng là không hiểu ra sao. Duy chỉ có tu bồ đề cười thành một đóa hoa.

Sau một lát, hoàn toàn tỉnh ngộ lại Huyền Trang vội vàng chấp tay trước ngực, khom người nói: "Bần tăng tạ nương nương hảo ý. Bất quá. . . Có đại thánh gia bọn họ tại, cũng không nhọc đến phiền nương nương."

"Cũng không phiền toái. . . Bất quá, người đã cảm thấy không cần, cái kia dễ tính. Khó được đi xem đi Nữ Nhi quốc, các người lúc trước cũng cũng không kịp đi một chút nhìn xem, nếu không chê, lần này trở về có thể nhiều ở chút ít thời gian lại đi. Bản cung thì sẽ sai người chiêu đãi." Nói, Nữ Oa xoay người nhìn phía Vân Hương.

Vân Hương hơi kinh hãi, lui về sau một bước. Một bên hầu tử cũng là sững sờ, cái kia trong tay kim cô bổng không khỏi lại nắm chặt.

"Đừng lo lắng." Nữ Oa mắt lé nhìn hầu tử, hừ cười nói: "Bản cung không có ý định cầm nàng như thế nào. Tuy nói Vân Hương lúc trước làm những chuyện như vậy xác thực vi phạm bản cung mong đợi. Nhưng, bản cung cũng không bởi vậy kết bạn Huyền Trang pháp sư sao? Bàn về đến, ưu khuyết điểm tương đễ, không phần thưởng cũng không phạt. . . Nếu là

nguyện ý hồi Nữ Nhi quốc, bản cung còn có thể tiếp tục làm cho nàng đương quốc vương."

"Tiếp tục làm quốc vương, người hội tốt như vậy?" Hầu tử hơi nhíu mày: "Đừng đến lúc đó đem nàng cho hồng trở về, lại lật mặt không nhận mới tốt."

"Tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi bụng." Không hề để ý tới hầu tử, Nữ Oa hơi ngửa đầu, nhìn chăm chú Vân Hương nói: "Trước chuyện tình, cứ định như vậy đi. Cùng các người những bọn tiểu bối này so đo, cũng là có phần. Bản cung hứa hẹn qua chuyện tình làm không giữ lời, người rõ ràng nhất."

Ngơ ngác địa nháy mắt, Vân Hương có chút kinh ngạc địa nhìn qua Nữ Oa.

"Như thế nào? Bản cung nguyện ý đặc xá người, người ngược lại không vui? Còn là nói, người cảm thấy đi theo đám bọn hắn đi đi về phía tây canh có ý tứ?"

"Vân Hương không dám!" Vừa nghe lời này. Vân Hương vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, nói: "Nương nương đối Vân Hương ân trọng như núi, Vân Hương. . . Vân Hương cái này theo nương nương hồi Nữ Nhi quốc."

Vấn đề này biến hóa được quá đột ngột, đột nhiên đến cái kia người chung quanh trong lúc nhất thời cũng còn không có kịp phản ứng.

Không lâu trước, Nữ Oa còn không nắm bắt Vân Hương thì không bỏ qua, có thể cái này chỉ chớp mắt công phu. Rõ ràng tỵ triệt để miễn xá Vân Hương. . . Còn đồng ý làm cho nàng tiếp tục làm Nữ Nhi quốc quốc vương?

Tất cả mọi người nhìn phía Huyền Trang, hy vọng biết rõ Huyền Trang đến tột cùng là nói như thế nào phục Nữ Oa. Đáng tiếc là, liền Huyền Trang

mình cũng là không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết hẳn đến tột cùng là cái đó một câu xúc động Nữ Oa, làm cho nàng triệt để cải biến quyết định.

Mọi nơi nhìn lướt qua, Nữ Oa ung dung nói: "Cái này Thủy Liêm động cùng trước kia thật đúng là khác nhau rất lớn, chắc hẳn, hao tổn rất nhiều tâm tư a? Hừ, đáng tiếc còn là thất bại thảm hại a."

Hầu tử chép miệng không nói lời nào. Như trước lạnh lùng địa nhìn Nữ Oa.

Mọi nơi nhìn chung quanh một vòng, Nữ Oa ánh mắt cuối cùng rơi xuống đứng ở một đám tiểu yêu trong lúc đó Thảo Tiểu Hoa trên người.

Chỉ liếc, Thảo Tiểu Hoa hốc mắt liền hơi địa đỏ.

Giống như nhận lấy triệu hoán vậy, nàng vội vàng nhắc tới làn váy, nện bước bước nhỏ đi đến Nữ Oa trước người, hai đầu gối quỳ xuống đất, thật sâu lễ bái.

"Nương nương."

Hơi cung hạ thân, Nữ Oa thân thủ vuốt ve Thảo Tiểu Hoa khuôn mặt. Ánh mắt kia ôn nhu được giống như một vị mẫu thân tại ngưng mắt nhìn nữ nhi của mình.

"Ngươi cũng rốt cục biến hóa, lúc trước tạo ngươi thời điểm. Bản cung còn cái gì cũng đều không hiểu. . . Nếu không có như thế, ngươi cũng không trở thành Tiên Thiên không cách nào nở hoa, muốn hao phí năm nghìn năm quang âm, mới có thể biến hóa."

Thảo Tiểu Hoa chớp hồng châu con mắt, ngơ ngác địa nhìn qua Nữ Oa.

Một hồi lâu, Nữ Oa nhếch môi bật cười: "Đem người ở lại đây lí. Chính là lo lắng đem người mang theo trên người, vạn nhất mấy cái lão quỷ cùng với bản cung so đo rồi cuộc hội ương cấp trị ngư. Không nghĩ tới hơn hai nghìn năm quá khứ trôi qua, Hoa Quả Sơn trên tảng đá đã thành tinh, kết quả là, còn là đem trọn cá Hoa Quả Sơn cuốn vào phân tranh bên trong. Biến thành một mảnh phế tích. Thật sự là thế sự vô thường a. Cũng may, người hết thấy mạnh khỏe."

"Đều. . . Đều là năm nương nương hồng phúc."

"Ai dạy người nói loại này nịnh nọt lời nói?"

"Cái này. . ." Hoa nhỏ nhếch môi, nháy mắt con người, cẩn thận thuyết: "Hoa nhỏ tại Tề Thiên Cung đương qua nữ quan, cho nên. . ."

"Những này thế tục gì đó không thích hợp người, đã quên chúng nó a." Đem cái kia lấy tay về, Nữ Oa chậm rãi quay đầu lại, hơi khiêu khích địa liếc hầu tử liếc: "Bản cung sáng tạo các người đi ra, không phải là vì cho các người đi nịnh nọt ai. Là hy vọng, các người có thể trên đời này khoái hoạt hạnh phúc địa còn sống."

Hơi dừng một chút, Nữ Oa nhẹ giọng hỏi: "Muốn cùng bản cung cùng một chỗ đến Nữ Nhi quốc đi không?"

Thảo Tiêu Hoa vội vàng quay đầu lại.

Cái kia sau lưng, một đại bang tiểu yêu con mắt ba ba địa nhìn qua nàng.

"Hoa nhỏ tỷ. . ."

"Nương nương, bọn họ. . . Chỉ sợ không ly khai ta. Hoa nhỏ không thể theo nương nương tiến đến Nữ Nhi quốc." Nói đi, hoa nhỏ lại là thật sâu lễ bái dưới đi.

"Đi a." Nữ Oa nhàn nhạt cười cười, nhẹ giọng thở dài: "Đã như vậy, người cứ tiếp tục thay bản cung phòng thủ Hoa Quả Sơn a. Có rảnh đến Nữ Nhi quốc đến, cùng bản cung nói một chút cái này hai ngàn năm qua người hoặc sự."

"Hoa nhỏ biết rằng."

Lại là quay đầu lại hơi khiêu khích địa nhìn hầu tử liếc, Nữ Oa chậm rãi hoạt động thật dài thân rắn, hướng phía động bước ra ngoài.

Thấy thế, tu bồ đề cũng mau bước đi theo.

Vân Hương xoay người lại mắt ba ba địa nhìn qua hầu tử, thẳng đến đạt được hầu tử cho phép sau, mới vội vàng bước nhanh đi theo. Ra đến động phủ trước, còn xoay người quỳ xuống đất, xa xa mà hướng trước hầu tử xá một cái.

Không bao lâu, ba người liền ra động phủ.

...

Xa xa mà nhìn xem tu bồ đề, Nữ Oa, Vân Hương bay lên trời hướng phía tây phương bay đi, thân ở Hoa Quả Sơn biên giới trên Chính Pháp Minh Như Lai khóe miệng hơi giơ lên.

Một ít bên cạnh Địa Tạng vương, lại là thần sắc ảm đạm.

Chỉ vào ba người biến mất phương hướng, Chính Pháp Minh Như Lai nói khê: "Người nói, cái này Huyền Trang là nói như thế nào phục Nữ Oa? Tam thanh hao tổn trên vạn năm đều hóa giải không được thù hận, cư nhiên bị hắn nói ba xạo. . . TỰ cho thuyết phục?"

"Tu bồ đề."

"Ân?"

"Bần tăng không biết hẳn là nói như thế nào phục, nhưng bần tăng biết rõ, tu bồ đề tham gia, bọn họ cũng đã thắng một nửa. Nếu không có tu bồ đề, Nữ Oa, sẽ không tương cùng với Huyền Trang đàm. Cái kia hầu tử, cũng sẽ không cho phép Huyền Trang cùng Nữ Oa một mình ở chung." Địa Tạng vương ý vị thâm trường mà chăm chú nhìn Chính Pháp Minh Như Lai nói: "Trở về đi, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Cùng bần tăng cùng đi nghênh đón bần tăng, 'Giúp đỡ'."

Nói đi. Địa Tạng vương xoay người hóa thành một hồi khói xanh, theo gió tán đi.

Chính Pháp Minh Như Lai bắt đắ dĩ địa lắc đầu, cuối cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua Thủy Liêm động phương hướng, sâu hít một hơi thật sâu, cũng hóa thành một hồi khói xanh, theo gió tán đi.

...

Lúc này. Cái kia đám người còn lại nhưng như cũ đứng ở trước cửa đá, đưa mắt nhìn nhau.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử nhíu mày nói: "Ngươi cùng nàng. . . Đều nói gì đó rồi?"

Huyền Trang áp ứng thuyết: "Bần tăng. . . Cũng không rõ lắm."

"Ngươi cùng nàng nói gì đó chính ngươi không rõ ràng lắm?"

"Nữ Oa nương nương hỏi bần tăng phổ độ chi đạo, bần tăng nói cho nàng biết. . . Bần tăng cũng còn chưa hiểu được, sau đó. . . Từng cái giải thích. . . Dem bần tăng đến bây giờ biết rõ, chỗ tìm hiểu, chỗ nghi hoặc, nói tất cả một lần."

"Cứ như vậy?"

Huyền Trang khẽ gật đầu.

Lần này, ở đây mọi người càng phát ra nghi ngờ.

"Chẳng lẽ thật là đôi tính rồi?" Nhìn cái kia cái động khẩu chiếu nhập ánh sáng nhạt. Hầu tử lông mày đều chau thành bát tự, ung dung nói: "Lão tử cùng nàng theo Tây Ngưu Hạ Châu đánh tới Đông Thắng Thần Châu, đánh mấy ngày mấy đêm, đánh nhiều ít vạn dặm cũng còn làm không được nàng, ngươi mấy câu tỵ bại bình. Xem ra sau này hẳn là phải thêm người đi ra ngoài múa mép khua môi mới được, chiêu này hảo sử."

Một bên Thảo Tiểu Hoa che miệng bật cười lên.

Nụ cười này, Thủy Liêm động trung nguyên bản hơi bị đè nén bầu không khí thoáng cái đều bị xua tan, tiểu yêu môn cười thành một đoàn, mà ngay cả làm bị trêu chọc đối tượng Huyền Trang đều nhàn nhạt nở nụ cười.

...

"Ngươi cái này lão lừa đảo." Trời cao trung. Nữ Oa nhìn tu bồ đề liếc, ung dung nói: "Ngươi nói Huyền Trang có thể giải bản cung khúc mắc. Kết quả, hẳn bản thân đều có tâm kết. .. Càng đừng đề cập giải bản cung."

"Lão phu nơi đó lừa ngươi rồi?" Tu bồ đề loát râu dài ha ha địa nở nụ cười, nói: "Gặp lúc trước hẳn, ngươi là bực nào hùng hổ, hận không thể cùng tam thanh đồng quy vu tận. Lại nhìn hiện tại. . . Cái này không phải là giải khai sao?"

Nữ Oa bạch tu bồ đề liếc.

"Như thế nào, nghe xong hẳn phủ độ chi đạo rồi?"

"Nghe xong." Dừng ở phía trước. Nữ Oa như có điều suy nghĩ địa thờ dài: "Còn có rất nhiều rất nhiều khiếm khuyết, còn có rất lâu rất lâu lộ phải đi. Thậm chí, con đường kia khả năng căn bản là đi không thông."

Tu bò đề ngậm miệng gật đầu, không nói lời nào.

Hồi lâu, Nữ Oa rồi lại nói tiếp: "Bất quá. Hẳn là con đường thực tế, một bước một cái dấu chân địa tại đi lên phía trước. Thậm chí, tại con đường kia trên, hẳn cũng đã đi được so với bản cung xa nhiều lắm, có lẽ có một ngày, hẳn thật sự hội chứng ra không đồng dạng như vậy đạo cũng nói không chừng."

"Cho nên, ngươi quyết định trợ hẳn giúp một tay?"

"Chưa nói tới trợ hẳn giúp một tay a, nhưng ít ra, bản cung không muốn trở thành vì hẳn đi tới trên đường chướng ngại vật." Nhìn trời bên cạnh dưới trời chiều xinh đẹp lưu vân, Nữ Oa trầm mặc hồi lâu, nhẹ giọng thờ dài: "Hài tử đại, cuối cùng là không phải do mẫu thân a."

Nói, nàng cười ngọt ngào đứng lên, cái kia thần thái bên trong, tràn đầy chưa bao giờ có hạnh phúc. Thấy tu bò đề đều lược qua hơi có chút ngây dại.

Đây là một cái mẫu thân mà nói, hài tử lớn lên, có lẽ chính là lớn nhất an ủi a.

Có lẽ hẳn hiện tại trôi qua cũng không tốt, có lẽ hẳn cự ly mẫu thân lúc đầu kỳ vọng còn rất xa rất xa, nhưng hẳn tại cố gắng, hẳn không hề cần bất luận kẻ nào cứu, không hề cần mẫu thân quan tâm, tuy nhiên gian nan, lại từng bước một địa tại đi lên phía trước, một khắc đều không ngừng.

Nữ Oa hốc mắt dần dần địa đỏ, một giọt nước mắt rơi vãi hướng nàng tình cảm chân thành đại địa.

"Bồ đề lão nhân."

"Ân?"

"Cám ơn người."

"Hửn là, không cần cám ơn."

Như thơ như vẽ cảnh đẹp trung, ba người chậm rãi hướng tây.

Suốt vài ngàn năm, Nữ Oa không có một khắc không tại quan tâm. Hôm nay, nàng rốt cục cũng có thể giao ra trong tay mình cây gậy, lẳng lặng địa cảm thụ trong thiên địa mỹ hảo.

Cái kia tiếp sức hài tử, tên là Huyền Trang. (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Nhìn ra ngày mai hoàn thành cùng định 3000 mục tiêu cuối cùng. . .
Oa ken két két tạ! So với dự kiến nhanh a! Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người ~ tiếp tục cầu đặt cầu đặt ~ cầu toàn đỉnh!

Thuận tay đề cử một quyển sách 《 linh nông truyền 》 , đây là một vị lão bổ nhào phổ, nhu cầu cấp bách mọi người phê phán.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 636+6 Tai Mi Hầu

Có Nữ Oa lời hứa, đi về phía tây mọi người thời gian thoáng cái tựu trở nên không có như vậy gấp gáp.

Lo lắng đến những người khác vừa mới giải độc, thân thể còn ở vào cực kỳ suy yếu giai đoạn, hầu tử cuối cùng quyết định làm cho mọi người trước ở lại Hoa Quả Sơn tu dưỡng vài ngày, đợi cho toàn bộ khôi phục lại lại đi trước Nữ Nhi quốc tiếp tục ra đi.

Về phần thân ở Nữ Nhi quốc tiểu bạch long làm sao bây giờ. . . Cái này vấn đề cho tới bây giờ sẽ không tại hầu tử trong lòng.

Nằm tại triền núi hoàng thổ trên, hầu tử ung dung địa nhìn trời: "Nếu không, ta thay các ngươi làm chút gì đó a?"

Thảo Tiểu Hoa nhú lại lông mày hỏi: "Làm chút gì đó?"

"Làm điếm bị người gọi đại thánh gia ứng chuyện nên làm." Hầu tử một nhảy dựng lên.

Nửa ngày trời sau, hần mang về một đồng lớn thực vật, các loại đan dược, các loại vũ khí, khái giáp, quần áo. . .

Đôi mặt đồng kia tích như núi vật phẩm, Hoa Quả Sơn tất cả mọi người trọn tròn mắt, mà ngay cả có vẻ bệnh Huyền Trang cũng là như thế.

"Ngươi những vật này làm sao tới?"

"Tìm lão Long vương mượn tới quá." Hầu tử đào trước lỗ tai nói: "Yên tâm, bản đại thánh giảng tín dụng, đánh phiếu nợ. Về phần khi nào thì còn. . . Chờ hẳn tìm ta đòi rồi nói sau."

Thiên Bồng ung dung nói: "Hắn dám sao?"

"Ta đây cũng không biết." Hầu tử thoáng cái nhảy đến trên núi nhỏ, cầm lấy vật phẩm gắn xuống dưới: "Chúng tiểu nhân, những điều này là các người!"

"Đại thánh gia vạn tuế ——!"

Tất cả tiểu yêu đều hoan hô đứng lên, trong lúc nhất thời, cả Hoa Quả Sơn đều lung lay lên.

Thảo Tiểu Hoa ở một bên che miệng cười.

Tiểu thất ưu thương địa thở dài: "Nếu đại thánh gia có thể một mực không đi thì tốt rồi."

Lời còn chưa nói hết, hầu tử cũng đã thao đặt bút viết xuống hai phiếu nợ nhét vào trong tay của hắn: "Đây là hai ngàn vạn tinh kim, người cầm, từ nay về sau thiếu cái gì đến long cung chuyển là được. Ngạch. . . Phải nhớ được lấy lẻ."

Tiểu thất ngờ ngác nhìn trong tay phiếu nợ, tưởng tượng thấy chính mình cầm hai ngàn vạn tinh kim phiếu nợ muốn lão Long vương lấy lẻ thời điểm, hắn nên loại vẻ mặt nào.

Thảo Tiểu Hoa ở một bên cười khanh khách không ngừng: "Đại thánh gia. Người này sẽ bả tiểu thất mang xấu."

"Ta chính là không mang xấu hấn mới hồi hận. Muốn lúc trước tự mang xấu hấn, các ngươi khẳng định không đến mức hòa đồng như thế chán nản."

Vài ngày thời gian, hầu tử cũng sớm đã bả Hoa Quả Sơn nội tình cho nắm rõ ràng rồi.

Bởi vì Hoa Quả Sơn yêu quái môn cơ hồ đều tan hết, lưu lại không phải người già yếu đi không đặng, chính là tu vi còn thấp không dám ra đi .
Càng không xong là, bọn họ không chỉ là tư chất kém đơn giản như vậy. Liên tâm mắt cũng có thể nói ở vào yêu quái chia đều trục hoành phía dưới.

Đương nhiên, đây cũng là không có biện pháp chuyển tình. Nhớ ngày đó, hầu tử phát triển Hoa Quả Sơn thời điểm cái kia nhóm đầu tiên yêu quái đều là đường ranh sinh tử hỗn qua, bị loại bỏ qua một lần, vô luận là tâm mắt còn là tính cảnh giác, thậm chí cả tốc độ phản ứng các phương diện cũng không kém. Mà hiện nay những này tiểu yêu, theo sinh ra bắt đầu vẫn ở chỗ này lớn cỡ bàn tay trên đỉnh núi đối với đầy trời cát vàng cùng khắp nơi trên đất tảng đá, có thể ghi hai cái chữ to tự không sai, ngươi còn chỉ nhìn bọn họ có thể có bao lớn kiến thức?

Nói đơn giản. Đây là một đoàn bất kể như thế nào cũng vịn không được tường bùn nhão.

Bất quá, cái kia lại có quan hệ gì?

Chỉ cần bọn họ gọi mình đại thánh gia một ngày, chính mình tự không khả năng hoàn toàn vút xuống dưới bọn họ không quản. Đã đánh đánh giết giết không thích hợp, vậy tận tình hưởng lạc a!

"Chính là mấy trăm chích yêu quái, đại thánh gia ta chính là lại chán nản cũng dưỡng được rất tốt!" Trên yến hội, hầu tử giọng cao lên chén rượu trịnh

trọng công đạo nói: "Tiểu thất, ngày mai ngươi tự mang đám người, bả Hoa Quả Sơn cột mốc biên giới một lần nữa cho lão tử đứng lên! Đây là địa bàn của chúng ta. Cung điện có thể không có, chiến hạm có thể không có. Nhưng địa bàn, phải phân rõ sở!"

"Dạ!"

Xiên trước eo, hầu tử một cước dẫm nát bàn thấp trên ung dung nói: "Cái kia Tề Thiên Đại Thánh cờ xí, cũng cho ta dựng thẳng lên đến, dọc tại Hoa Quả Sơn chủ phong trên. Làm cho bọn họ cũng đều biết ta đã trở về, ai dám đến gây sự. Tự là muốn chết!"

"Đại thánh gia vạn tuế!"

"Đến, làm trọng chấn Hoa Quả Sơn, cụng ly!"

Tất cả yêu quái đều quơ cánh tay hoan hô đứng lên, thanh âm kia chưa nói tới đỉnh tai nhức óc, nhưng bọn hắn từng cái. Đều ở khàn cả giọng địa la lên trước, lệ nóng doanh tròng.

Một bên Huyền Trang chậm rãi quay đầu lại cùng Thiên Bồng liếc nhau một cái. Một hồi lâu, Thiên Bồng cúi đầu nhấp khẩu rượu, ung dung nói: "Cái này Đông Hải long vương đòi trước nhất định là nghiệp chương, lại có hẳn như vậy một cái hàng xóm. . ."

Nói đi, uống một hơi cạn sạch.

Theo hầu tử nhiệt tình vô hạn tặng vọt, cả Hoa Quả Sơn, mỗi một ngày, mỗi người đều giống như ở vào lễ mừng bên trong vậy, sung sướng vô cùng.

"Tề Thiên Đại Thánh" cờ xí dựng thẳng lên ngày thứ ba, thiên đình người đến.

Thái Bạch Kim Tinh mang theo một đồng công tượng, nói là phụng Ngọc Đế thánh chỉ, đến Hoa Quả Sơn thực cây.

Nghe được tin tức này thời điểm, hầu tử đều có điểm phản ứng không kịp.

"Nhà của ngươi Ngọc Đế, phải không là đôi tính rồi?"

"Đại thánh gia nói đùa." Thái Bạch Kim Tinh một bên lau mồ hôi, một bên cười lấy lòng nói: "Bệ hạ vẫn đối với đại thánh gia thập phần thương thức. . ."

"Thương thức?"

"Ngạch. . ."

"Cái kia, ta tính hấn cấp dưới?"

"Không không không." Thái Bạch Kim Tinh lại càng hoảng sợ, vội vàng nhẹ nhàng đánh chính mình một bạt tai tử: "Cự thần muốn nói là kính ngưỡng, kính ngưỡng, đúng, kính ngưỡng. Ha ha ha ha, đại thánh gia ngài đừng thấy cười, cự thần lớn tuổi, miệng bất lợi tác. Nên đánh, nên đánh."

Hầu tử nhú mày, hồ nghi địa nhìn hấn, ung dung nói: "Ngươi cãi lại ba bất lợi tác? Ta xem trong tam giới miệng tôi lưu loát tợn ngươi."

Cái này vừa nói, Thái Bạch Kim Tinh mồ hôi lạnh bốc lên được mạnh hơn.

Thái Bạch Kim Tinh thực cây, tiểu thất đương giám sát. Hoang vu mấy trăm năm Hoa Quả Sơn bắt đầu từng điểm từng điểm địa khôi phục lại.

Bên kia, Nữ Oa lại cũng đã phóng ra cũng đủ thiện ý. Huyền Trang ngồi yên tại giường trên mỗi ngày nhìn xem phật kinh, tựa hồ cũng đã tìm hiểu

ra chút gì đó.

Đi về phía tây tuy nói vẫn không có thể nhìn qua tới hạn, nhưng tối thiểu, tại hầu tử trong mắt, tình thế cũng đã thật to chuyên biến tốt đẹp.

Mỗi người đều ở vui vẻ địa cười.

Nhưng mà, lúc này tất cả mọi người không biết, tại đây trong tam giới xó góc khác lí, một kiện sắp ảnh hưởng bọn họ mỗi chuyện riêng kiện chính đang phát sinh trước. . .

. . .

Địa phủ.

Pháp trận đình chỉ vận chuyển, trên tế đàn vốn có ánh sáng cũng đã toàn bộ biến mất. Cái kia bốn phía hết thấy tất cả, đều yên lặng trong bóng đêm.

Nương trên bầu trời ma trời phóng xạ yếu ớt lam quang, có thể mơ hồ trông thấy tế đàn chính giữa có một đại đoàn màu vàng lợt bộ lông tại chậm rãi phập phồng, như là đang hô hấp. Mỗi khi bốn phía xuất hiện tiếng vang, cho dù là một hồi gió nhẹ lướt qua. Nó đều hơi rung động, thật giống như bị kính đồng dạng.

Trong lúc này, có đồ vật gì đó tại sợ hãi trước, sợ hãi trong thế giới này hết thấy.

Xa xa, Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng vương đang lẳng lẳng mà nhìn xem.

"Cuối cùng đã tới." Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười.

Chính Pháp Minh Như Lai liếc Địa Tạng vương liếc, bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi. Thả ra một cái ác quỷ a."

Địa Tạng vương cười, cười mà không nói.

Chính Pháp Minh Như Lai vi híp lại mắt, nói: "Hiện tại hồi hận còn kịp. Năm đó, tam thanh không phải là tự nhận là có thể không chế được hắn, mới rơi vào hôm nay kết cục sao?"

"Bản tằng chưa bao giờ nghĩ tới muốn không chế hắn. Hắn vốn là dùng để đánh vỡ toàn bộ thế giới cân đối tồn tại. . . Đã như vậy, vì cái gì còn muốn nghĩ đi không chế?"

Mở ra chân, Địa Tạng vương từng bước một bước lên bậc thang, hướng phía cái kia đoàn nhúc nhích bộ lông đi tới.

Trong gió nhẹ, hắn đứng ở cái kia đoàn bộ lông trước mặt. Duỗi ra hai chỉ.

"Rất thông khổ a? Không bằng, làm cho bản tằng giúp ngươi một tay."

Cái kia chỗ đầu ngón tay trong nháy mắt ngưng tụ ra sáng chói kim quang. Trong lúc nhất thời, bốn phía bóng tối đều bị xua tan.

Cái kia bộ lông giống như bị sợ hãi đồng dạng thoáng lui về sau một điểm, rồi lại dừng lại, không có né ra.

Vuốt mở ống tay áo, Địa Tạng vương đi phía trước một bước đem phóng xạ trước kim quang ngón tay hướng phía bộ lông trên nóc điểm quá khứ.

Nhưng vào lúc này, quỷ dị chuyện tình đã xảy ra.

Theo Địa Tạng vương động tác, những cái này nguyên bản dựng thẳng lên bộ lông giống như thủy triều xuống vậy nhanh chóng tróc ra. Trong nháy mắt. Cái kia tròn căng mao cầu lí lộ ra một cái đầu khi, đó là một tấm cùng Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không mặt giống nhau như đúc!

Đương Địa Tạng vương đưa ngón tay đụng vào mi tâm của đối phương. Đối phương mãnh kinh, dùng giống như tia chớp vậy tốc độ về phía sau nháy ra một trượng cự ly.

Hắn nhanh chóng áp cúi người, nhếch môi lộ ra răng nanh, đối với Địa Tạng vương phát ra tràn ngập địch ý tiếng gầm. Đổ bưng trong hai mắt, là vẫn còn như thực chất vậy đặc hơn lệ khí.

Sát tâm đã nâng!

Lúc này, cái kia trên người nguyên bản dài đến một trượng dày dày bộ lông cũng đã kể hết tróc ra. Tại dưới chân biến thành một cái khác trưng dày đặc "Thảm", mà cái kia trên người lưu lại, chỉ là giống như vậy hầu yếu chiều dài bộ lông.

"Người còn nhớ rõ người tên gì sao?"

Không có trả lời.

Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, nói: "Từ hôm nay trở đi, người đã kêu Lục Nhĩ Mi Hầu a."

Như trước không có trả lời. Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn qua Địa Tạng vương trong hai mắt, cái kia địch ý tựa hồ cách khác mới còn muốn đặc hơn.

"Người đang ở đây sợ hãi bản tăng sao?" Nhắc tới áo cà sa, Địa Tạng vương mỉm cười, đạp trên đầy đất bộ lông từng bước một hướng Lục Nhĩ Mi Hầu đi tới, thẳng đến cùng hắn cách xa nhau bảy xích cự ly, vươn một tay.

Đây là tại phóng thích thiện ý.

Nhưng mà, đang lúc này, một tiếng gầm nhẹ, Lục Nhĩ Mi Hầu lại cả bạo khởi, hướng phía Địa Tạng vương nhào tới, một bả túm ở Địa Tạng vương tay, nặng nề cắn lấy trên cổ tay của hắn!

Trong nháy mắt, kim sắc chất lỏng tung tóe rơi vãi mà ra. Đây là Phật Đà huyết.

Trước mắt cái này chích điên khùng hầu tử chăm chú địa nhắm mắt lại, từng ngum từng ngum địa mút vào trước huyết dịch.

Máu tươi, có thể làm cho hắn cảm thấy an bình, Phật Đà huyết, càng là như thế.

Giờ này khắc này mà ngay cả đứng ở đằng xa Chính Pháp Minh Như Lai đều bị hung hăng địa lại càng hoảng sợ, nhìn không được nắm chặt ống tay áo. Địa Tạng vương nhưng chỉ là lẳng lẳng địa đứng, duỗi ra tay trái của mình, nhâm đối phương nhắm nháp.

Một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu rốt cục thỏa mãn, hắn chậm rãi buông ra Địa Tạng vương tay, run nhè nhẹ trước lui về sau hai bước. Lại trợn mắt giờ, cái kia trong đôi mắt tơ máu cũng đã giảm bớt rất nhiều, ngược lại nhiều hơn một ti mông lung cảm giác.

Trong mắt hắn, toàn bộ thế giới đều đang không ngừng địa xoay tròn lầy, giống như say rượu vậy.

"Người là ai?"

Địa Tạng vương bộ dạng phức tạp nhìn thoáng qua chính mình huyết nhục mơ hồ cổ tay, nhàn nhạt cười cười: "Quả nhiên là không cách nào phức tạp a. . . Người ngay cả mình là ai cũng không biết, nói cho người bản tăng là ai, lại có cái gì ý nghĩa?"

"Vây cũng muốn nói. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu thân thủ gãi gãi lông của mình phát, bỗng nhiên lắc đầu, tựa hồ có chút thần chí không rõ.

"Bần tăng, nhân xưng Địa Tạng vương, vốn là Linh Sơn trên một kẻ tu phật tiểu tăng."

"Địa Tạng vương, Địa Tạng vương. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu phản phục mặc niệm trước, danh tự hấn tựa hồ có điểm ấn tượng, rồi lại nhớ không nổi ở nơi nào nghe qua.

Không, không chỉ nhớ không nổi ở nơi nào nghe qua danh tự, hấn cũng đã cái gì đều nghĩ không ra. Trong đầu đầy đầy hăng hà trí nhớ đoạn ngắn, có người ở nói chuyện, có người ở khóc hô, có người ở chiến đấu, lại bất kể như thế nào cũng bính không ra một đoạn rõ ràng trí nhớ.

Hấn ôm cái đầu, cúi đầu dùng sức địa đi hồi ức. Có thể không luận hấn như thế nào nhớ lại, đều nghĩ không ra bất cứ chuyện gì. . . Duy nhất nhớ lại, là một loại tâm tình, một loại phần nộ. Cái kia là nghĩ muốn giết người, nghĩ muốn hủy diệt hết thầy phần nộ. . .

"Ngươi nguyện ý ngồi xuống, nghe bần tăng hảo hảo nói cho ngươi nói chuyện sao?"

"Không nguyện ý!" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên rống lên, hơi ngẩng đầu lên nhìn qua Địa Tạng vương, lại là lui về phía sau hai bước, cắn răng nói: "Ngươi cái này đầu trọc, ta không thích, ngươi không phải theo ta một đường!"

"A?" Địa Tạng vương khước miệng hơi gior lên, khẽ cười nói: "Cái kia tóc dài, bó búi tóc?"

"Bó búi tóc. . . Bó búi tóc. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu đóng chặt hai mắt, nặng nề mà quăng hai cái đầu: "Bó búi tóc. . . Cũng không thích. . ."

"Nhớ không rõ, hi ác nhưng vẫn là tinh tường a." Hơi run rẩy cánh tay, Địa Tạng vương đem trên tay mình miệng vết thương dấu đến trong tay áo, nói khê: "Đã như vậy, bản tạng thì nói ngắn gọn. Có ba điểm, người phải bắt kê như thế nào nhớ kỹ. Thứ nhất, người chỉ có linh hồn, không có thân thể. Thân thể của người, là bản tạng dùng thuật pháp tạo, trong đó không có huyết nhục. Cái này thân thể, người cần hấp thu cũng đủ cái khác sinh linh máu tươi, mới có thể để cho nó giống như người nguyên bản thân thể như vậy kiên cường dẻo dai. Vô luận đối phương là phạm nhân, là yêu quái, là đạo gia tu giả, còn là phật gia tu giả, cũng có thể. Tu vi càng cao, có thể mang đưa cho người chỗ tốt liền càng nhiều. . . Kỳ thật, người không chỉ không có thân thể, liền linh hồn của người đều là tạm thời. Vì duy trì ở hồn phách, người phải hấp thu đại lượng tinh khí. Đồng dạng đạo lý, cũng là tu vi càng cao càng tốt. Bất quá tinh khí phương diện, là không đáy, vô luận hấp thu nhiều ít cũng chỉ là tạm thời duy trì. Người, cần không ngừng bổ sung. Cái này, chỉ là thứ nhất."

"Thứ hai, thời gian của người không nhiều lắm. Mặc dù người duy trì ở hồn phách, đoán tạo thân thể, thời gian của người cũng sẽ không rất nhiều. Bất kỳ một cái nào quá độ tiêu hao linh lực, ý đồ đột phá đến thiên đạo tu vi Hành Giả đạo tu giả linh hồn đều bị thiên kiếp chăm chăm trên. Nó hội đem loại này linh hồn của người vĩnh viễn địa khốn tại trong hư không, chính là người lúc trước như vậy. Bản tạng là từ thiên kiếp trên tay đem người đoạt lại, nhưng. . . Nó rất nhanh tựu sẽ phát hiện thiếu một cái người. Cho nên, một năm, hoặc là hai năm, thiên kiếp còn có thể lại đến, đến lúc đó, nó nhất định phải theo trên đời này mang đi một cái 'Người', không ai có thể ngăn cản."

Lục Nhĩ Mi Hầu kinh ngạc địa nghe, cái kia con mắt cũng đã trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy.

Chỉ thấy Địa Tạng vương mỉm cười, nói tiếp: "Bất quá người rất may mắn, trên cái thế giới này, còn có cái khác người. Đến lúc đó, tự xem ai yếu hơn. Nhược cái kia sẽ bị thiên kiếp lấy đi, vĩnh viễn địa khôn tại trong hư không, mà cường cái kia, tắc hội tiếp tục lưu lại."

Lục Nhĩ Mi Hầu khòe mắt hơi kéo ra.

"Cái này thứ ba sao. . ." Nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, Địa Tạng vương một chữ dừng một lần nói: "Người có thể nghe kỹ, lần thứ hai bị bắt đi, đã có thể không còn có bất luận kẻ nào có thể đem hồn phách của người cứu về rồi." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: A a a, tâm tình thập phần chuyện tốt. Tinh phẩm cũng đã đột phá a! Chờ cuối tuần dẫn tinh phẩm huân chương. Lên khung thủ đỉnh 600, cuối cùng rõ ràng cũng 3000. Chích phải tin tưởng, kỳ tích tự sẽ phát sinh!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 637+6 Tai Mi Hầu (Hai)

Nam Chiêm Bộ Châu.

Một vòng mây đen biến mất minh nguyệt.

Đen kịt một mảnh sơn dã trong rừng cây, các loại mãnh thú tiếng gào thét quanh quần bên tai.

Một đôi con mắt, trong bóng đêm gắt gao chăm chăm lên trước mắt cái này lạ lắm, lại rõ ràng cực kỳ nguy hiểm người đến.

Cô linh linh địa ngòi ở che kín rêu xanh trên núi đá, Lục Nhĩ Mi Hầu cơ hồ không đếm xỉa bốn phía truyền đến nồng đậm địch ý, ngửa đầu, xuyên thấu qua tối như mực cành lá nhìn chăm chú trên bầu trời điểm điểm đầy sao. Cái kia trong mắt lộ ra vô hạn mê mang.

Đêm khuya, lẻ loi một mình tại trong rừng đối mặt một đàn dã thú, cỡ nào cảm giác quen thuộc a. . . Trước kia mình cũng trải qua đồng dạng tràng cảnh sao?

Lục Nhĩ Mi Hầu nghĩ không ra, hết thấy tất cả đều rất quen thuộc, có thể hẳn chính là nửa điểm đều nghĩ không ra. Thậm chí liền vừa vừa rời đi địa phủ thời điểm sử dụng chú văn, hẳn hiện tại cũng đã nghĩ không ra.

Vì cái gì rõ ràng đều nhớ rõ, nhưng cũng cái gì đều nghĩ không ra?

Lục Nhĩ Mi Hầu không rõ, nhưng hắn lại không muốn trở về hỏi cái kia hai cái con lừa ngốc, bởi vì trực giác nói cho hắn biết, cái kia hai cái là địch nhân.

Chính là, không quay về hỏi bọn hắn, lại nên làm cái gì bây giờ?

Cúi đầu xuống, hắn có chút mờ mịt mà chăm chú nhìn chính mình cặp kia nhiều nếp nhăn tay.

Một con quạ vuốt cánh theo đỉnh đầu của hắn xẹt qua.

Mấy cái địa thử co lại ở trong góc không biết tại làm âm ỉ trước những thứ gì.

Hồi lâu, hắn sâu hít một hơi thật sâu, nhắm lại hai mắt, bắt đầu cố gắng địa nhớ lại trước.

Vô số trí nhớ mảnh nhỏ trong đầu hiện lên, có người ở kêu rên, có người ở khóc hô, có người ở tiếng rít, có người ở kịch chiến, máu tươi khắp nơi trên đất. . .

Hắn hơi nắm chặt nắm tay.

Vô số lộn xộn vô thường hình ảnh trong nháy mắt hướng phía hắn tuôn ra mà đến, thoáng cái tràn ngập hết thảy tất cả. Cùng lúc đó, kịch liệt đau nhức cũng theo linh hồn ở chỗ sâu trong truyền đến. Phảng phất có đồ vật gì đó tại trong đầu của hắn lăn qua lăn lại trước. Giãy dụa lấy. Muốn đánh vỡ sọ lao ra.

Hắn cắn răng, gắt gao chịu đựng.

Hai tay cơ nhục kéo căng đến cực hạn, nổi gân xanh. Toàn bộ thân hình đều ở bởi vì cái kia khó có thể chịu được khổ sở mà run nhè nhẹ, nhiều

tiếng kêu rên phóng lên trời, đem bốn phía chim tước kinh lên thiên không.

Hắn chứng kiến tay mình cầm côn bổng đứng ở đám mây cùng thiên tướng kịch chiến, chiến hạm khổng lồ kéo theo cuộn cuộn khói đặc từ trên bầu trời vẫn lạc. . .

Hắn chứng kiến mình ngồi ở cao cao vương tọa trên tiếp nhận vạn yêu triều bái, mỗi người đều đối với hắn kính như thần minh. . .

Hắn chứng kiến chính mình tại mãnh liệt trên mặt biển, cùng một vị đồng thời thao túng bốn thanh kiếm râu dài lão già giằng co. Mở ra một hồi gian khổ dị thường chiến đấu. . .

. . .

Theo nhớ lại xâm nhập, cái kia đến tự sâu trong linh hồn kịch liệt đau nhức càng ngày càng đáng sợ, quá mức thậm chí đã dần dần tiếp cận hắn có khả năng thừa nhận cực hạn.

Có thể hắn vẫn còn tiếp tục.

Nhắc lên phong quyền hoành tảo cả rừng cây.

Hắn chăm chú địa ôm cái đầu trên mặt đất quay cuồng, thống khổ địa kêu rên, nhắc lên đầy trời cát bụi.

Tất cả bị hắn tiếp xúc đến hết thảy, vô luận là cây cối còn là núi đá, đều trong nháy mắt bị cái kia vô ý thức hai tay đập bể thành bột phấn.

Hiện lên hình ảnh càng ngày càng nhiều, tốc độ càng lúc càng nhanh, quá mức thậm chí đã nhanh đến không nhận ra không rõ tình trạng.

Cả đầu cũng đã giống như muốn nổ tung giống nhau.

Đột nhiên, hấn bỗng nhiên giương đôi mắt. Ngây dại.

Hết thấy tất cả cũng dần dần yên tĩnh trở lại, cả rừng rậm đều trầm mặc. Không còn có bất luận cái gì một loại dã thú dám tại giờ này khắc này phát ra cái gì tiếng vang.

Hồi lâu. Hấn chậm rãi bật cười, hư thoát địa ngã xuống đất, bụm lấy ngực thở hồng hộc.

"Còn là . . . Cái gì đều nghĩ không ra a."

Đúng vậy a, vô số hình ảnh đầy dẫy, một bên nhớ lại, một bên cũng đang điên cuồng mà quên mất. . . Như vậy đi hồi ức, làm sao có thể nghĩ được lên?

Tựa như bây giờ nằm, hấn cũng đã đã quên vừa mới nhớ lại hình ảnh.

Một đám gió nhẹ lướt qua, gò má lông tơ hơi rung động. Có một loại thanh thanh lương lương cảm giác.

Hấn mờ mịt địa nhìn qua bầu trời đêm.

"Đây là còn sống cảm giác a. . ." Hấn nhàn nhạt địa cười.

Tựa tại không lâu trước, hấn còn chỉ tồn tại ở vĩnh hằng hắc ám, vô tận hư không bên trong, nhưng là hấn hiện tại cũng đã sống lại. Có thể cảm thụ bốn phía lãnh cùng nhiệt, khổ cùng buồn bã.

Mà ngay cả mân bữu một cái môi mang đến nhãn mịn cảm giác, cũng làm cho hấn vô cùng dư vị.

Còn sống thật tốt.

Cho dù là đau nhức, cũng là tốt, chỉ cần có thể còn sống.

Nhắm mắt lại, hấn ung dung địa nhớ tới Địa Tạng vương kia phen lời nói —— đây là hiện tại hấn duy nhất có thể nhớ tới gì đó.

"Cái kia con lừa ngốc, hấn là là một tên lười gặt a? Trưởng thành như vậy, khẳng định không là vật gì tốt. . ."

Trăng sáng theo mây đen sau chậm rãi nhô đầu ra, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi trợn mắt, đem của mình tay chỉ lên, bày tại dưới ánh trăng tinh tế địa xem.

"Lại còn nói ta không có thân thể, ha ha ha ha. . . Ta rõ ràng thì có. Không có thân thể, cái này là cái gì?"

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu thân sắc đột nhiên cứng lại rồi.

Hấn hoảng sợ địa chứng kiến mười ngón tay của mình trong lúc đó, cái kia bộ lông phía dưới tồn tại rất nhiều vết rách!

Hấn lại càng hoảng sợ, vội vàng một cái cuộn từ trên mặt đất bò lên, nương nguyệt quang tinh tế kiểm tra thân thể của mình.

Toàn thân cao thấp cơ hồ mỗi khắp ngõ ngách đều là!

Xíu xiu như tơ vết rách không biết khi nào thì cũng đã bò đầy toàn thân.

. .

Một loại sợ hãi thật sâu tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong nội tâm nhanh chóng lan tràn ra.

Những kia vết rách, thật giống như quanh năm suốt tháng vất vả cần cù canh tác lão nông thủ cước trên xuất hiện đồng dạng. Bất đồng là, bọn họ vết rách mở ra tới là huyết nhục, mà Lục Nhĩ Mi Hầu, vết rách phía dưới lại chỉ có tầng tầng lớp lớp bộ lông.

"Đây là. . . Đây là có chuyện gì?"

Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước, hoảng sợ địa nhìn về phía bốn phía.

Hồi lâu, khi hấn lại cúi đầu xuống thời điểm, lại phát hiện mình trên tay vết rách lại lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ từng điểm từng điểm địa tại mở rộng!

Đang lúc này, một hồi vi gió thổi qua, Lục Nhĩ Mi Hầu toàn thân truyền đến trận trận mãnh liệt đau đớn cảm giác, nhìn không được cả co lại thành một đoàn.

Cái kia là một loại phảng phát toàn thân đều là mảnh khảnh vết đao, lại bị người vãi lên một bả muối giống như lửa thiêu cảm giác.

Trong hoảng hốt, hấn tận mắt thấy từ trên người mình tróc ra bộ lông trong khoảnh khắc trong gió hóa thành tro tàn. . .

Giờ khắc này, hấn sợ hãi địa mở to hai mắt nhìn.

Từng giọt mồ hôi lạnh theo trên trán nhỏ, cái kia tâm phảng phát thừa nhận rồi nặng nề một kích vậy, mãnh nhảy. Mãnh nhảy.

"Hấn. . . Hấn nói. . . Là thật?"

Hấn run nhè nhẹ trước vươn tay. Theo tay mình trên lưng nhỏ xuống hai cây bộ lông.

Rất nhanh. Cái kia bộ lông giống như lúc trước vậy tại trong gió nhẹ hóa thành tro tàn.

Lục Nhĩ Mi Hầu giật mình.

Thấy lại hướng bàn tay của mình lúc, hấn phát hiện mình ngón cái cũng đã không thấy!

Khóe mắt, khóe miệng, giờ này khắc này, hấn cả khuôn mặt đều ở hơi run rẩy trước. Cái kia trong đầu chỉ còn lại có một cái từ: "Tử vong" .

Chính thức tử vong, không chỉ là linh hồn tách thân thể, trọng quặng lục đạo luân hồi đơn giản như vậy. Mà là chân chính, triệt triệt để để biến mất. .

Lục Nhĩ Mi Hầu hoảng sợ mà nhìn xem đây hết thấy, bỗng nhiên đứng lên.

"Tên kia. . . Tên kia vừa mới nói cái gì tới? Hấn nói muốn hấp huyết! Đúng. Hấp huyết! Cái gì huyết cũng có thể, nơi nào có huyết? Nơi nào có huyết?"

Hấn thất kinh địa bắt đầu ở trong rừng chạy như điên lên, một đường rít gào.

Vô số chim tước đều bị kinh lên trời.

Một con chân kinh lợn rừng tru lên phi tốc chạy thục mạng.

Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng một cái, một nhảy dựng lên, sau một khắc, hấn cũng đã nặng nề mà nện ở lợn rừng trên người.

Mở to che kín tơ máu con mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước theo lợn rừng trên người bò lên, cúi đầu nhìn chăm chú cái kia chính đã bị hấn đập bẻ gãy đi lợn rừng, nặng nề mà thở hào hển.

"Hấn nói. . . Hấn nói ngoại trừ muốn huyết, còn muốn tinh khí. . . Đúng. . . Muốn tinh khí."

Đem lợn rừng đầu phù chính. Hấn đối với đầu của nó theo tai mắt mũi miệng trung mút vào một đám nhũ bạch sắc khí tức.

Lập tức, hắn đột nhiên cảm giác mình thần trí thanh tỉnh một chút. Mà cái kia bị hắn hấp tinh khí lợn rừng tắc cũng đã triệt để đoạn khí.

Ngay sau đó. Hắn lại không thể chờ đợi được thừa dịp lợn rừng thi thể còn còn có dư ôn, cả giống như một đầu ngựa lang vậy nhào tới, cắn mở cổ họng của nó, tham lam địa mút lấy máu tươi.

Đỏ hồng huyết theo khước miệng nhỏ tại dưới chân bùn cát trên, chóng mặt mở.

Trong bóng tối, vô số sinh linh chính hoảng sợ mà nhìn xem một màn này.

Sau một lát, hắn giãy dụa lấy từ trên mặt đất bò lên.

"Không được. . . Còn chưa đủ. . ."

Vút xuống dưới cũng đã biến thành thân khô lợn rừng thi thể, hắn điên điên khùng khùng địa hướng phía trước chạy đi.

Một đạo linh lực dùng hầu tử làm trung tâm nổ tung, trong nháy mắt liên lụy cả rừng rậm.

Sau một khắc, vô số tinh khí theo mỗi trong khắp ngõ ngách tản ra đi ra, hội tụ đến trên người của hắn.

Các loại đại tiểu động vật thi thể mất đầy đất.

Cung hạ thân, hắn đem vô số cỗ động vật thi thể nhặt lên, nặng nề mà cắn xuống dưới, nhanh chóng hút cạn máu, lại tiện tay vứt bỏ.

"Không được, còn là không đủ. . . Không được, còn là không đủ, còn là không đủ ——!"

Thê lương tiếng gầm gừ tại trong bầu trời đêm chậm rãi quanh quẩn.

Lúc này, tựu tại hấn đi tới phương hướng trên, một tòa phồn hoa nhân loại trong trần nhỏ, mọi người còn đối đang tại tới gần nguy hiểm hoàn toàn không biết gì cả. . .

. . .

Địa phủ, trống rỗng trên tế đàn, Chính Pháp Minh Như Lai khom người nắm lên một bả Lục Nhĩ Mi Hầu tróc ra bộ lông.

Một hồi gió nhẹ lướt qua, thoáng qua trong lúc đó, cái kia nắm trong tay bộ lông liền tính cả trên mặt đất rơi lả tả cùng một chỗ hóa thành tro tàn.

"Hấn là đã bắt đầu sẵn thú." Một bên Địa Tạng vương nhân nhật nói ra: "Muốn dùng sinh linh huyết chông chất ra giống như trước kia vậy kiên cường dẻo dai thân thể, đây chính là cá đại công trình a. Đồng dạng, muốn dùng sinh linh tinh khí duy trì hồn phách, cũng là đại công trình. Tại thân thể hoàn toàn ngưng tụ trước, hấn cần vô thì vô khắc địa tại bên bờ sinh tử giây dựa. Vừa mới, hấn hấn là muốn nhớ lại quá khứ trôi qua a. . . Cái kia sẽ làm hấn tiêu hao linh lực, bị chết nhanh hơn."

Xóa đi trên tay tro tàn, Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi đứng lên: "Có thể ký được lên sao?"

Địa Tạng vương chậm rãi lắc đầu, nói: "Bị thiên kiếp tẩy đi trí nhớ, làm sao có thể nhớ lại? Nghĩ đến càng nhiều, quên thì càng nhiều."

"Còn là câu nói kia, người thả ra một cái triệt triệt đề để ác quỷ a. Một con tùy thời có thể đột phá đến thiên đạo tu vi ác quỷ. Tại không có trí nhớ dưới tình huống, hấn sẽ so với nguyên lai Tôn Ngộ Không càng mạnh, khó đối phó hơn. Cơ hồ đều không có nhược điểm."

"Quá lo lắng. Chỉ cần hấn còn là Tôn Ngộ Không, tự cũng không không đối phó được. Huống hồ. . . Nếu như Huyền Trang phổ độ chi đạo khả thi, như thế nào lại phổ độ hấn không được?" Nói đến chỗ này, Địa Tạng vương đột nhiên ý vị thâm trường địa nở nụ cười, nói: "Bần tăng lại là rất muốn biết, hai con yêu hầu đặt ở trước mắt, chỉ có thể cứu một con, một cái khác chích, phải hủy diệt. Ngươi nói, 'Phổ độ', sẽ như thế nào lựa chọn?"

Chính Pháp Minh Như Lai ý vị thâm trường địa nhìn Địa Tạng vương liếc, nói: "Kế tiếp? Ngươi định làm như thế nào?"

Địa Tạng vương giống như cười mà không phải cười địa đáp: "Trên Linh Sơn."

"Trên Linh Sơn?" Chính Pháp Minh Như Lai không khỏi sửng sờ.

"Đúng." Địa Tạng vương ung dung nói: "Nên làm đều đã kinh làm, kế tiếp, chúng ta chỉ cần, tại Linh Sơn tĩnh hậu tin lành là được." (chưa xong còn tiếp. . .)

PS: Sao sao, tại mảnh hóa đại cương, có điểm rườm rà nói. Mọi người tha thứ thoáng cái cấp ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 638: Say Rượu

Suốt tại Hoa Quả Sơn nghỉ ngơi và hồi phục nửa tháng thời gian.

Nửa tháng trong thời gian, kể cả Huyền Trang tại bên trong độc mậy người thân thể đã sớm khôi phục như lúc ban đầu. Tại hầu tử dưới sự dẫn dắt, Hoa Quả Sơn cao thấp một hồi làm âm ỉ, cũng là càng sống vượt làm dịu.

Tuy nói như cũ là cái kia khắp nơi trên đất cát vàng lụi bại dạng, nhưng ít ra "Tề Thiên Đại Thánh" cờ xí cũng đã dựng thẳng lên, vô luận là thần tiên còn là yêu quái, muốn nhúng chàm đều được nghĩ kĩ. Cùng lúc đó, thiên đình phái tới công tượng đã ở hết ngày dài lại đêm thâm địa thực cây, muốn đem Hoa Quả Sơn khôi phục đến trạng thái như cũ, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Có những này cam đoan, tiểu yêu môn tương lai thời gian hẳn là hội sống khá giả rất nhiều a.

Bất quá, tại Hoa Quả Sơn những ngày này, chỉ có thể coi là là đi về phía tây mọi người khó được ngày nghỉ thôi.

Đạo không chứng, đi về phía tây còn phải tiếp tục.

Trước khi đi đêm, Hoa Quả Sơn yêu quái môn vi hầu tử chuẩn bị phong phú yên hội. Tiểu thất uống nhiều quá, dất lầy hầu tử tay một mực tại hô: "Đại vương, ngươi nhất định phải trở về. . . Ngươi nhất định phải trở về, không thể vút xuống dưới chúng ta a."

Nghe được câu này, hầu tử đột nhiên có một loại muôn khóc xúc động.

Đây là tiểu thất lần thứ hai nói những lời này, hẳn gọi không phải "Đại thánh gia", mà là "Đại vương" .

Tám trăm năm trước, một bầy khỉ tại trên bờ biển đông tổng biệt chính mình, hô cũng là những lời này. Thời điểm đó chính mình hứa hẹn bọn họ nhất định sẽ trở lại Hoa Quả Sơn, làm cho bọn hấn vượt qua rốt cuộc không cần lo lắng hãi hùng ngày tốt lành.

Nhưng mà, tám trăm năm qua đi, chính mình đưa cho Hoa Quả Sơn, nhưng chỉ là một mảnh đất khô cằn. Mà chính mình lúc trước đồng ý những kia hầu tử, cũng chỉ còn lại có trước mắt như vậy một cái.

Nhớ rõ thời điểm đó. Hầu tử bên người còn có một chỉ có thể yêu chim hoàng yến. . .

Tám trăm năm quang âm, kết quả là, người và vật không còn. Vô luận là chính mình. Còn là những người khác, đều đã kinh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thiên Bồng bung chén rượu ung dung đi đến hầu tử bên cạnh: "Đang suy nghĩ gì đấy?"

Hầu tử bất đắc dĩ hừ cười một tiếng, thở dài: "Suy nghĩ. . . Biến thành một mảnh đất khô cằn Hoa Quả Sơn còn có thể nghĩ tất cả biện pháp phục hồi như cũ, mất đi người, cũng rốt cuộc tìm không trở lại."

Nói đi, hấn túm lấy Thiên Bồng chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, rồi lại thoáng cái toàn bộ phun tới.

"Đây là. . . Nước?"

"Đúng." Thiên Bồng nhẹ gật đầu.

"Không phải có rượu không? Uống xong rồi?"

Hầu tử say khướt địa đứng lên. Mở to miệng lung con mắt tại bàn thấp trên mò mẫm tìm, Thiên Bồng liền vội vươn tay ngăn lại.

"Rượu có rất nhiều. Ta không nghĩ uống mà thôi."

"Vì cái gì không uống? Ta theo long cung cầm trở về đều là nhất đẳng rượu ngon."

"Người uống nhiều quá, nếu ta cũng vậy uống nhiều quá, gặp chuyện không may làm sao bây giờ?"

Nhìn Thiên Bồng, hầu tử phúc suy thoáng cái bật cười.

Thiên Bồng cũng là nhàn nhạt cười cười. Buông lỏng ra dặt lẩy hầu tử tay.

Bụng lầy chén rượu, hầu tử cả ngã ngòi đến chính mình vậy đơn giản thô ráp vương tọa trên, ôm bụng cười đến không thở nổi.

"Có tốt như vậy cười sao?"

"Tận hưởng lạc thú trước mắt a." Hầu tử "Àm" một tiếng đem chén rượu trong tay bỏ vào trên bàn, nhắc tới bầu rượu lại mẫn trên một ly, ung dung địa nhìn trong chén hơi nhộn nhạo tửu đạo: "Ta chợt phát hiện ta sai rồi."

"Địa phương nào sai rồi?" Thiên Bồng chậm rãi co lại tay.

"Địa phương nào đều sai rồi." Hầu tử nhếch môi, bỗng nhiên lắc đầu, vò đầu bứt tai: "Đều sai hết. . . Ta cuối cùng nghĩ bả mọi chuyện cần thiết đều làm tốt, vật gì đó đều đã làm xong, làm xong. Trong nội tâm tảng đá lớn

từng khối đều vút xuống dưới đến đây, sau đó lại hảo hảo hưởng thụ nhân sinh. Kết quả. . ."

Nghiêng mặt qua, hầu tử nhìn chăm chú một bên nằm tại phiến đá trên thờ to ngủ tiểu thất nói: "Kết quả. Sự tình mặc dù đều đã làm xong, cùng ta cùng một chỗ uống rượu người cũng không. Càng hướng chi. . . Ta còn không có bả sự tình làm tốt."

Cái này vừa nói, Thiên Bồng lập tức cũng nở nụ cười.

Hắn nụ cười này, hầu tử ngược lại không cười, ngẩng đầu lên trừng mắt Thiên Bồng nói: "Ngươi. . . Cười cái gì?"

"Ta không thể cười sao?"

"Ngươi đang ở đây cười ta?"

Thiên Bồng cười mà không nói.

"Tốt nhất, ngươi dám cười ta! Ta là Tề Thiên Đại Thánh ngươi biết không? Đền. Chúng ta một mình đấu! Hiện tại tự một mình đấu!" Hầu tử thoáng cái nổi giận, hắn giãy dụa lấy đứng lên. Lôi kéo Thiên Bồng tay muốn đi ra ngoài.

Cái này một náo, cái kia bốn phía tiểu yêu môn đều sợ hãi. Chỉ có Huyền Trang cười mà không nói.

Thảo Tiểu Hoa che miệng một mực cười. Nàng từ một bên đi ra, đem hầu tử ngăn lại.

"Đại thánh gia, ngài uống nhiều quá."

"Ta không có uống nhiều, không có uống nhiều!" Hầu tử lắc đầu khoát tay nói: "Hôm nay ta không phải cùng cái này đầu heo một mình đấu không

thể, hấn muốn không xin lỗi, ta không phải cùng hấn một mình đâu không thể. Ta muốn đánh được hấn răng roi đầy đất!"

Thảo Tiểu Hoa ung dung nhìn Thiên Bồng liếc.

Thiên Bồng hiểu ý, bất đắc dĩ thở dài nói: "Được rồi, ta đạo xin lỗi."

Cái này một đạo xin lỗi, ngược lại hầu tử mộng. Buông lỏng ra Thiên Bồng tay, hấn nhú mày nhìn qua Thiên Bồng, có chút cà lăm nói: "Uy, người là. . . Thiên Bồng Nguyên Soái a. Đường đường Thiên Bồng Nguyên Soái, thống lĩnh sáu mươi vạn thiên hà thủy quân, cho người xin lỗi. . . Người lên đường xin lỗi. . . Nhiều thật mắt mặt a?"

Thiên Bồng buông tay ra: "Ta không muốn cái gì mặt mũi."

Nói đi, hấn xoay người hướng phía Huyền Trang đi tới, lưu lại hầu tử như trước ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ tìm không được đầu mối.

"Cái này đầu heo có bị bệnh không. Hấn như thế nào không đánh với ta một trận? Đánh một trận thật tốt? Thực không có ý nghĩa." Nói đi, hầu tử quay đầu nhìn phía bên cạnh Thảo Tiểu Hoa: "Người uống rượu không có?"

"Hồi đại thánh gia mà nói, uống."

"Uống, như thế nào mặt cũng không hồng?"

"Cái này. . . Ty chức cũng không biết."

"Không biết? Người nhất định là gạt ta, không được, ta muốn nhìn tận mắt người uống. Hôm nay là cho ta tiệc tiễn biệt, người không thể không uống, người không uống rượu phải không nể tình." Nói, hầu tử lão đảo địa dắt lấy Thảo Tiểu Hoa tay tựa hướng vị trí của mình đi, trong miệng lầm

bầm trước: "Đừng cho là ta không biết, người mỗi lần đều tránh không uống. Hôm nay ta không phải muốn chăm chăm vào người uống!"

Xa xa địa nhìn qua hầu tử, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Nếu đại thánh gia tình, còn có thể nhớ rõ nói qua lời, vậy là tốt rồi."

Thiên Bồng đẩy ra một hạt hoa sinh ném đến trong miệng, thuận miệng hỏi: "Huyền Trang pháp sư chỉ cái gì?"

"Tận hưởng lạc thú trước mắt, quý trọng trước mắt."

Thiên Bồng có chút ngoài ý muốn nhìn qua Huyền Trang.

"Không phải sao?" Cùng Thiên Bồng liếc nhau một cái. Huyền Trang ung dung thở dài: "Hắn chính là quá bướng bỉnh, không đạt mục đích thì không bỏ qua. Mặc dù đi về phía tây, kỳ thật cũng là như thế. Kết quả là. . ."

"Yên tâm đi. Hắn sẽ nhớ kỹ. Một cái đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh tu giả, uống chút rượu tự quên chuyện này, cái này nói ra ai tin a? Bất quá. . . Có thừa nhận hay không tự khác nói."

"Cũng là." Huyền Trang bắt đắc dĩ nhẹ gật đầu.

Một hồi suốt đêm suốt đêm yến hội xuống, hầu tử cùng một đám tiểu yêu cùng một chỗ triệt để uống cá say không còn biết gì.

Giải rượu, cũng không phải là cái gì khó lường thuật pháp, bình thường luyện thần cảnh tu giả đều biết. Đừng nói giải rượu, phàm là tu vi trên luyện thần cảnh tu giả. Chỉ cần mình không nghĩ say, dù cho cả người phao đến bình rượu lí cũng không có khả năng hội say.

Chính là. Tu vi chống đỡ gần thiên đạo hầu tử, lại say.

Đại khái, liền chính hắn cũng muốn say a.

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao thời điểm. Hầu tử mới hơi mở mắt. Đầu tiên mắt, liền nhìn thấy Thảo Tiểu Hoa.

Cái nhìn này xuống dưới, hẳn cả sợ tới mức theo giường trên nhảy dựng lên, vội vàng co lại đến một bên.

"Đại thánh gia làm sao vậy?" Thảo Tiểu Hoa nháy mắt con ngươi hỏi.

Nàng lớn lên vốn là thanh lệ thoát tục, giờ này khắc này, tái phối trên cái kia ửng đỏ gò má, lập tức làm cho hầu tử tâm "Lộp bộp" một chút.

"Không có. . . Không có." Hầu tử mọi nơi kiểm tra một chút, phát hiện mình trên người còn mặc nguyên bản cái kia kiện cũ bì giáp, trước mắt Thảo Tiểu Hoa cũng là mặc chỉnh tề. Chỉ là ngòi dựa của mình giường lên thôi.

Điều này làm cho hẳn hơi chút lấy lại bình tĩnh.

Nuốt nước bọt, hẳn cẩn thận mà hỏi thăm: "Tôi hôm qua. . . Không có phát sinh cái gì a?"

"Phát sinh cái gì?"

"Chính là. . . Chính là. . ." Hầu tử thân thủ khoa tay múa chân trước, lại nửa ngày đều không hảo nói ra miệng.

Thảo Tiểu Hoa nhíu lại lông mày nghĩ nghĩ. Nói: "Tôi hôm qua đại thánh gia uống rượu, Thiên Bồng Nguyên Soái cùng Quyển Liêm đại tướng cùng một chỗ bả đại thánh gia ngài giờ lên trở về. Sau đó liền lưu lại ty chức tại nơi này chiếu cố đại thánh gia."

"Không có chuyện gì, cái kia. . . Cái kia làm sao ngươi đỏ mặt?"

"Không phải đại thánh gia làm cho uống rượu sao?" Thảo Tiểu Hoa lấy tay lưng đụng đụng gương mặt của mình, nói: "Đại khái là uống quá nhiều, rượu kính còn không có qua a."

Cái này vừa nói, hầu tử mới chậm rãi nhẹ nhàng thở ra: "Thật là làm không đến phát sinh là tốt rồi. . . Thật là làm không đến phát sinh là tốt rồi. . . Đúng rồi. Ta ngủ đã bao lâu?"

"Thì hơn một canh giờ mà thôi, trời sắp sáng thời điểm mới ngủ hạ."

"Những người khác đâu?"

"Huyền Trang pháp sư, Quyển Liêm đại sư đưa bọn họ đều không sự. Khai báo ty chức nói đại thánh gia tỉnh nói cho bọn hắn biết một tiếng, thật sớm điểm ra phát. Bất quá bây giờ những người khác còn đang ngủ trước, ty chức cái này đi. . ."

"Đừng! Đừng kêu tỉnh bọn họ. Tỉnh đến lúc đó lại là khóc suốt mướt, ta sợ nhất cái kia tràng diện. Còn là vụng trộm đi hảo." Nói, hầu tử nhanh như chớp theo giường trên nhảy xuống tới, ba chân bốn cẳng địa bắt đầu chỉnh lý quần áo.

Thảo Tiểu Hoa ngồi ở một bên lẳng lặng mà nhìn xem.

Đang muốn vượt qua đi ra cửa thời điểm, hầu tử đột nhiên nghiêng đầu lại lại hỏi một câu: "Ta tối hôm qua thật không có làm gì vậy a?"

"Có."

"Duy trì. . . Làm gì vậy rồi?"

"Ngươi một mực tại gọi Dương Thiên tử danh tự. Còn có. . ."

"Còn. . . Còn có. . . Gì?"

"Còn có Phong Linh, Tước nhi, Đoàn Chủy, hắc tử, Dĩ Tố, đại giác, lão Bạch viên, lão ngư. . . Rất nhiều người danh tự, ty chức đều ký không rõ lắm."

Hầu tử chép miệng, nháy hai cái con mắt: "Biết rằng, đừng nói ra."

Nói, hấn nhanh như chớp liền liền xông ra ngoài.

Thảo Tiểu Hoa vội vàng đứng dậy đuổi theo, đi lúc ra cửa, hầu tử thân ảnh đã sớm biến mất tại đường hầm cuối cùng, thanh âm kia còn trong không khí chậm rãi hồi đương trước: "Hoa Quả Sơn tự xin nhờ người! Chờ ta trở lại ——!"

"Biết rằng, đại thánh gia ——!" Thảo Tiểu Hoa nổi lên khí đáp lại nói.

. . .

Trong nháy mắt, hầu tử cũng đã ra Thủy Liêm động, một mặt sữa sang lấy của mình bao cổ tay một mặt vội vàng địa chạy vội tới Huyền Trang bọn người trước mặt.

Thiên Bồng ung dung thở dài: "Chúng ta còn tưởng rằng ngươi không đi.

"Vì cái gì không đi?"

"Hoa Quả Sơn thật tốt a, tiêu dao tự tại, còn có mỹ nhân làm bạn. Hơn nữa ngươi tối hôm qua ý tứ trong lời nói, không phải là không đi sao?"

"A?" Hầu tử lập tức sững sờ, có chút cười xấu hổ đứng lên: "Ta tối hôm qua nói gì đó sao?"

Thiên Bồng cùng Huyền Trang liếc nhau, bất đắc dĩ cười cười.

Từ từ hành trình lại một lần bắt đầu rồi.

Hắc hùng tinh đem Huyền Trang vác tại trên lưng, Quyển Liêm, hầu tử, Thiên Bồng ba người phân biệt theo ba phương hướng hộ vệ, đoàn người bay lên trời.

Trời cao trung, bọn họ hướng phía Nữ Nhi quốc phương hướng chậm rãi mà đi.

Truy ra ngoài cửa Thảo Tiêu Hoa hơi ngửa đầu, lẳng lặng địa đưa mắt nhìn. (chưa xong còn tiếp)

ps: Ta thừa nhận, có điểm nước. . . Bất quá, cũng là tất yếu tích.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 639: Duy 1 Lộ

Tam giới tựa như cùng một cái cự đại ngũ vị bình, bên trong đầy các loại ngọt bùi cay đắng, trong đó tư vị, chỉ có đắm chìm trong đó mọi người mới có thể hiểu. Mà cái kia chính giữa, mỗi người nhận thức, rồi lại vô cùng giống nhau.

Giờ này khắc này đồng thời tồn tại ở trong tam giới hai con khi đôi mắt, chính là hoàn toàn bất đồng tình cảnh.

Hầu tử một nhóm mang theo Huyền Trang, dùng bảo thủ nhất trận hình bay lên không hướng tây, nhìn qua tận thanh sơn lục thủy, hảo không sáng khoái. Cái này cùng nhau đi tới chỗ kinh nghiệm các loại tai họa về lo lắng tựa hồ cũng nương theo lấy Hoa Quả Sơn mấy ngày nay an nhàn sinh hoạt, tiêu tán.

Trời cao trung, chân trời ánh nắng chiều giống như một vị xấu hổ đãi gả nữ tử vậy tại triều trước bọn họ mỉm cười.

Dưới bầu trời đêm, Lục Nhĩ Mi Hầu tình cảnh lại cực kỳ không xong.

Trong rừng âm u trong góc, dày đặc lá rụng trên, hẳn giống như một con đơn thuần giống như dã thú phủ phục trên mặt đất, đem một con hôi lang yết hầu xé mở.

Hầu kết hơi sự trượt, tanh hôi huyết dịch rót vào trong bụng, nhanh chóng bị phân giải thành điểm điểm chất dinh dưỡng phân tán đến thân thể mỗi khắp ngõ ngách.

Đạt được máu tươi có thể làm cho hắn cảm thấy sự yên lặng, nhưng lại xa xa không đủ để chính thức giải trừ hắn nguy cơ.

Vài ngày thời gian, suốt quá khứ trôi qua vài ngày thời gian, hắn cũng đã hấp vô số động vật tinh khí cùng huyết dịch, cả trong rừng cây sinh linh cơ hồ đều bị hắn cho bình định, cái này chính giữa thậm chí kể cả mười cái ngẫu nhiên gặp nhân loại. Nhưng mà, đối với chỗ tiêu hao, hắn bỏ sung đến tinh khí cùng máu tươi thật sự thật là ít ỏi.

Thân thể vết rách như trước không có nhiều khép lại dấu hiệu, chỉ có thể coi là miễn cưỡng đã ngừng lại tiến thêm một bước phân giải.

Bết bát hơn là, theo thời gian trôi qua, hắn có thể tinh tường địa cảm giác được ý thức của mình tại dần dần mơ hồ. Điều này làm cho hắn vô cùng khủng hoảng.

Giờ này khắc này. Bày ở trước mặt cũng chỉ còn lại có hai con đường.

Hoặc là triệt để địa tan thành mây khói. Hoặc là... Giết chóc. Không ngừng giết chóc. Chính là... Địa Tạng vương trong miệng tu vi càng cao , càng hữu ích xử gia hỏa đến tột cùng ở nơi nào?

Hắn cũng đã cái gì đều không nhớ rõ.

Tuy nhiên còn duy trì lấy lực lượng cường đại, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn càng ngày càng không dám sử dụng pháp lực, thậm chí liền bay lên trời đảm lượng đều không có, liền cảm giác phạm vi cũng không dám tùy ý mở rộng. Bởi vì, hắn phát hiện tại sử dụng pháp lực thôn phệ đại lượng tinh khí đồng thời, thân thể của hắn cùng linh hồn đang tại gia tốc hao tổn...

"Vì cái gì lúc trước không trực tiếp giết cái kia hai cái đầu trọc?" Lau một cái khóe miệng huyết. Hắn đàn độn địa ngồi liệt đến lá rụng trên, thâm

nói: "Tự tính cần hao phí càng nhiều pháp lực, cái kia hai cái đầu trọc cộng lại, hẳn là cũng có thể bổ trở về a..."

"Tìm được rồi! Hẳn ở nơi đó!"

Một tiếng quát mắng từ phía sau truyền đến.

Hắn đột nhiên vừa quay đầu lại, chứng kiến một đoàn thợ săn chính giờ cây đuốc, cầm trong tay cung tiễn trường mâu, hùng hổ mà hướng nơi này truy tới.

Chỉ nghe "Hưu" một tiếng, một mũi tên mũi tên theo Lục Nhĩ Mi Hầu gò má xẹt qua, gát gao dính tại sau lưng trên cành cây.

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu một cái xoay người trốn vào trong bụi cỏ.

"Nhanh! Hẳn hướng bên kia chạy! Truy!"

Hơn mười người thợ săn một khắc cũng không ngừng lại địa lướt qua hôi lang thi thể đuổi theo.

Một vị quan quân khuông người như vậy nhanh chóng ngồi xổm hôi lang thi thể bên cạnh tinh tế kiểm tra. Cái kia đi ở cuối cùng lão thợ săn cũng dừng bước.

"Đại nhân... Thế nào? Phải không là hẳn?"

Này tướng úy khuông người như vậy đứng lên, roi vãi đi dính tại đầu ngón tay máu tươi nói: "Hẳn là tên kia không sai. Giống như đúc thủ pháp, chích hấp huyết, không ăn thịt. Đó là cái thứ gì, hầu tử sao?"

"Hảo... Hình như là vậy." Lão thợ săn áp ứng thuyết: "Bất quá, lão hủ đánh nhiều năm như vậy săn, vào vô số lần sơn, lại còn chưa thấy qua lớn

như vậy hầu tử. Cùng thường nhân độc nhất vô nhị a..."

Không bao lâu, cái kia tiến đến đuổi theo mười cái thợ săn liền kẻ hết đã trở lại.

"Thế nào?"

Cầm đầu đáng người khôi ngô thợ săn thở hồng hộc thuyết: "Bị hấn chạy, vật kia tốc độ thật sự quá là nhanh, chỉ chớp mắt công phu, mà ngay cả bóng dáng đều nhìn không thấy."

Cách đó không xa, nguyệt quang chiếu không tới trong góc, Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng đẩy ra rồi bụi cỏ, xa xa mà chăm chú nhìn mọi người.

Cái kia ánh mắt lạnh lùng được đáng sợ.

"Hấn là tên kia không sai." Nhìn chăm chú trên mặt đất còn đang chảy xuôi theo máu tươi, còn có dư ôn lang thi, quan quân cắn răng nói: "Hấn tốc độ nhanh như vậy, cái này hơn nửa đêm, chúng ta tụt tính tìm được hấn cũng vô dụng. Huống hồ, trước cái kia thương đội gia hộ vệ tổng cộng sáu người đều gặp độc thủ của hấn, chúng ta cứ như vậy vài người... Chỉ sợ cũng gặp nguy hiểm."

"Đại nhân, vậy người nói làm sao bây giờ? Chúng ta nghe người."

"Đúng! Chúng ta tất cả nghe theo người!"

"Mười mấy người án mạng không là chuyện nhỏ, chuyện này khẳng định không thể cứ như vậy tính." Quan quân khẽ gật đầu nói: "Bất quá, cũng muốn tiểu tâm cẩn thận, không thể lại đồ thương nhân mệnh. Lớn như vậy hầu tử, nói không chừng đã là hầu yêu."

"Hầu... Hầu yêu?" Cái này vừa nói, ở đây thợ săn lập tức đều sợ tới mức rụt rụt.

"Là yêu quái... Không thể nào?"

"Vậy cũng làm sao vậy được?"

Một đám thợ săn, chỉ cần là dã thú, đừng nói hầu tử, coi như là khắp núi bày sói bọn họ cũng không sợ. Nhưng nếu như là yêu quái... Chuyện kia tự không giống với lúc trước.

Trong nháy mắt, chúng săn trên thân người nguyên bản cao vút sĩ khí cũng đã biến mất không thấy, ngược lại thay là không thể che hết không yên.

Quan quân cười cười, thân thủ vồ vồ một vị thợ săn vai nói: "Đừng sợ, yêu quái thứ này cũng không phải đều lợi hại. Trước kia ta tại dự châu thời điểm tự gặp qua một con yêu quái. Có chút yêu quái, vừa biến hóa. Loại này tiểu yêu so với người còn không bằng. Vừa mới cái kia chích liền bộ tượng dạng quần áo đều không có, tự tính thật sự là yêu, cũng là chích tiểu yêu thôi."

"Lớn... Đại nhân, ngài có thể đừng gạt ta môn a."

"Yên tâm đi." Nhìn mặt mũi tràn đầy e sợ ý chúng thợ săn, tuổi trẻ quan quân bất đắc dĩ cười cười, nói: "Ý nghĩ của ta là về trước đi, ngày mai ta liền dùng bồ câu đưa tin cho lưu tướng quân, làm cho phái khác binh tới. Có đại quân tại, không cần các người lên sân khấu, như vậy tốt không?"

"Cái này... Chủ ý này hảo." Cái kia cầm đầu thợ săn cười ngây ngô nói: "Chúng ta ca nhi vài cái, tại đây trước tạ ơn đại nhân."

Nói đi, hấn chấp tay thi lễ.

Cái kia những thứ khác thợ săn thấy xong, cũng nguyên một đám vôi vàng chấp tay: "Tạ đại nhân."

"Không cần khách khí như thế, mặt tướng gìn giữ đất đai có trách, cái này vốn là thuộc bốn phận việc, hẳn là." Nói, này tướng úy mang theo một đám thợ săn dọc theo lúc đến lộ liền bắt đầu đi trở về.

"Bất quá... Binh tướng không quen sơn đạo, đến lúc đó còn phải làm phiên chư vị mang cá đường."

"Cái này không có vấn đề, dẫn đường loại chuyện nhỏ nhặt này, chúng ta ca nhi vài cái bao hết!"

"Đúng đúng đúng, dẫn đường không có vấn đề. Ngài đừng để cho chúng ta đi đánh yêu quái là được!"

Xa xa mà chăm chú nhìn dần dần mơ hồ hỏa quang, Lục Nhĩ Mi Hầu buông lỏng ra đẩy ra cỏ dại tay, ung dung ngẩng lên đầu trắng rậm.

"Muốn giết ta? Nếu không, ta trước giết hết các người tốt lắm. Nghe các người tới địa phương, như là có rất nhiều nhân tài đúng vậy."

Dưới ánh trăng, hẳn liếm liếm môi, miêu trước cước bộ đi theo.

...

Lúc này, xuất phát từ an toàn lo lắng, đã trải qua suốt một ngày đường dài phi hành hầu tử một nhóm mới chậm rì rì địa đả tới Nữ Nhi quốc lãnh thổ một nước.

Cái kia cột mốc biên giới trước, Vân Hương cũng đã mang theo của mình hạ thần sớm địa hậu gặp.

"Vân Hương tham kiến đại thánh gia, tham kiến thánh tăng!"

Theo Vân Hương chấp tay hành lễ, cái kia bốn phía một đám binh tướng xoay xoay xoay địa đều quy đầy đất.

"Tham kiến đại thánh gia, tham kiến thánh tăng!"

Cái này một hô, hầu tử lại là không có cảm thấy có cái gì, cái kia vừa mới theo hắc hùng tinh trên lưng rơi xuống đất Huyền Trang lại hơi lấp bắp kinh hãi, vội vàng chấp tay trước ngực đáp lễ.

"Tất cả đứng lên a." Hầu tử tùy tiện địa đi tới, còn bỗng một trụ, nói: "Các người làm sao tới rồi? Ai nói cho các người biết, chúng ta hôm nay tới?"

"Không có người nói." Vân Hương phúc thân, khẽ cười nói: "Vân Hương cũng đã dẫn người tại nơi này trông mười lăm ngày."

Hầu tử hơi sững sờ, vội vàng duy trì ho hai tiếng nói: "Khô cực. Bất quá... Kỳ thật không cần phải như vậy. Người trước kia là của ta thần chú, hiện tại đã không phải là. Hơn nữa, người còn là một quốc vương."

"Đây là nương nương phân phó."

"Nàng?"

Vân Hương gật đầu nói: "Nương nương khai báo, Vân Hương phải ở chỗ này chờ, thứ nhất, là làm cho đại thánh gia chứng kiến Vân Hương hết thảy mạnh khỏe, nương nương cũng đã thực hiện lời hứa. Thứ hai... Nương nương hy vọng cùng thánh tăng lại gặp mặt một lần, cho nên, đặc biệt mệnh Vân Hương tại đây chờ đợi, sợ bỏ lỡ thánh tăng."

Hầu tử mặt không biểu tình mà quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, như có điều suy nghĩ.

"Nương nương mời mọc, Huyền Trang vô cùng vinh hạnh." Huyền Trang chấp tay trước ngực, khom người nói: "Cái kia làm phiền nữ vương dẫn đường."

Đang nói, một vị nữ tướng cũng đã dắt tới một con ngựa trắng, lại không là tiêu bạch long.

Hướng một ít bên cạnh thối lui một bước, Vân Hương nói khẽ: "Thánh tăng, UU đọc sách ([www. uukanshu. com](http://www.uukanshu.com)) xin mời."

"Thỉnh."

Huyền Trang phiên thân lên ngựa, đoàn người cứ như vậy bắt đầu chậm rãi xâm nhập Nữ Nhi quốc lãnh thổ một nước.

Trên đường đi, hầu tử hữu ý vô ý mà hướng đi tại phía trước Huyền Trang nhìn lại, càng phát ra nghi ngờ.

"Uy, các người cô nương kia nương nói, vì sao thấy hấn sao?"

Vân Hương lắc đầu nói: "Nương nương không từng nói đến."

"Chưa từng nói? Vậy người cảm thấy sẽ là tại sao phải thấy hấn?"

"Cái này... Nương nương tâm tư, cũng không phải là Vân Hương có khả năng thấu hiểu được." Vân Hương che miệng cười cười, nói: "Bất quá, đại thánh gia cứ yên tâm đi. Nương nương cũng đã hạ lệnh, tại Nữ Nhi quốc cảnh nội phải bảo đảm thánh tăng an toàn, đã nương nương đều nói như vậy, chắc chắn sẽ không làm ra cái gì làm cho đại thánh gia ngài lo lắng chuyện tình."

Hầu tử sờ lên cằm nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra nguyên do đến. Đến cuối cùng, chỉ có thể đơn giản không nghĩ.

Lặng ngừng bạch mã, Huyền Trang quay đầu hỏi: "Ta đây là trực tiếp đi gặp Nữ Oa nương nương sao?"

Vân Hương nói: "Thánh tăng phàm thể, đường xa mà đến, tự nhiên là hơi chút nghỉ ngơi, ngày mai tái kiến."

"Không được, không có gì đáng ngại, bản tăng đã tại Hoa Quả Sơn tu dưỡng rất nhiều thời gian, nếu là thuận tiện, bản tăng nghĩ trước gặp một lần nương nương."

"Cái này..." Vân Hương do dự mà nói ra: "Cái này chỉ sợ cần trước xác nhận xuống."

Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Làm phiền nữ vương."

Vân Hương trên người lấy ra giấu ở bên hông ngọc giản. Có thể không đợi nàng áp vào bên môi, hầu tử cũng đã đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta cũng vậy muốn cùng đi gặp nàng, giúp ta thuận tiện thông báo một tiếng. Bọn họ nói chuyện phiếm, ta ở bên cạnh nghe, đây không có gì đáng ngại a?" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Ngạch... Cầu điềm gì hảo? Ra về tất cả mục tiêu đều đã kinh đạt thành... Ân, hôm nay cầu cá phiêu đề cử ~

Đôi mới nhanh nhất, không bán ra cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 640: Rơi Vào Vực Sâu Linh Hồn

Đêm gió nhẹ nhàng thổi đến, ngải cỏ áp khom eo.

Ven đường trong bụi cỏ, màu xám thỏ hoang nhô đầu ra cản thận địa quan vọng.

Tại Nữ Oa cho một cái khăng định trả lời thuyết phục sau, đoàn người liền dọc theo chày dài sơn đạo chậm rãi hướng ở vào mẫu thân ven hồ Nữ Oa trước miếu đã thành.

Trên đường đi, hầu tử luôn hữu ý vô ý mà hướng lập tức Huyền Trang nhìn lại. Hấn thật sự nghĩ mãi mà không rõ một cái người đàn bà chanh chua tại gặp qua Huyền Trang sau cái kia thái độ vì cái gì tỵ triệt để thay đổi.

"Bọn họ đến tột cùng đàm cái gì?"

"Đại thánh gia, ngài vừa mới nói cái gì?" Một bên Vân Hương đột nhiên sau khi từ biệt mặt.

"Không có!" Hầu tử liền vội khoát khoát tay nói: "Ta nói các người Nữ Nhi quốc phong cảnh thật không sai, sơn hảo, nước hảo, là nơi tốt a."

"Đó là đương nhiên." Vân Hương đắc ý nói: "Nữ Nhi quốc có nương nương linh lực tầm bổ, vẫn thế nào là tầm thường địa phương so với được? Nếu không, đại thánh gia lấy hết kinh đến nơi này định cư?"

"A?" Hầu tử sững sờ, hướng phía Vân Hương nhìn quá khứ, nhú lại lông mày nói: "Mấy người chúng ta đều là nam, Nữ Nhi quốc không phải cấm nam tính tiến vào sao?"

Vân Hương đỏ mặt, cúi đầu, áp úng thuyết: "Nếu như. . . Nếu như là đại thánh gia mà nói, chắc hẳn nương nương không sẽ phản đối a."

Nói đi, nàng lại cẩn thận ngẩng lên đầu hướng hầu tử nhìn lại. Đáng tiếc hầu tử lực chú ý lại tất cả Huyền Trang trên người, tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy nàng nói gì.

Lời này còn có thể lại nói lần thứ hai sao?

Nghĩ nửa ngày, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Cách đó không xa Thiên Bồng thoáng bước nhanh hơn đi đến một vị nữ tướng bên cạnh, thấp giọng nói: "Vị tướng quân này, ta nghĩ xin hỏi một chút, chúng ta trước mang tới con ngựa kia?"

"Các người trước mang ngựa?"

"Đúng, một con ngựa trắng." Thiên Bồng thân thủ khoa tay múa chân trước.

Hơn nửa ngày, nữ kia đem đều không nhớ tới cái gì.

Một bên nữ binh lại là đuôi dài đầu nói: "Các người mang tới ngựa còn đang chuồng ngựa lí."

"Chuồng ngựa?"

"Đúng. Vừa vừa lúc mới bắt đầu đặt ở chuồng ngựa lí. Về sau. . . Về sau xảy ra chuyện nhi. Nương nương không tại, bệ hạ cũng không tại, có nó một thốt ngựa đực tại, cả chuồng ngựa con ngựa mẹ đều cả ngày không dứt

địa làm âm ỉ. Nghe nói ngựa phu bả chuyện này đăng báo cho thừa tướng, hỏi nói giết hay là không giết."

Thiên Bồng lại càng hoảng sợ: "Nhưng. . . Sau đó thì sao?"

"Nghe nói thừa tướng cũng cầm bắt định chủ ý, cuối cùng tỵ cho phê chỉ thị nói thiên là tốt rồi. Lưu nó một cái mạng."

"Yêm. . . Thiên?" Thiên Bồng mặt hơi kéo ra, không có xuống chút nữa hỏi. Hắn nuốt nước bọt, thả chậm cước bộ đi đến sau lưng Quyển Liêm bên cạnh.

"Ngươi nghe được?"

"Nghe được." Quyển Liêm liếc mạng nhện xuống không cười, áp úng nói: "Tay chặt đứt xử lý, tiếp nhận thuật pháp ta đều hiểu. Có thể gì kia. . . Chặt đứt, nguyên soái hiểu tiếp sao?"

"Ta cũng không hiểu."

Hai người liếc nhau một cái,

Thật sự nhìn không được, một hồi cười vang.

"Nguyên soái, ngươi nói chuyện này chúng ta đến lúc đó nếu không muốn nói cho hắn biết tức phụ?"

"Không thể nói. Ngàn vạn không thể nói. Ngươi ngẫm lại, cả chuồng ngựa con ngựa mẹ. . ." Thiên Bồng thật sự cười đến không được, chỉ phải chạy đến một bên chống thân cây nghỉ tạm.

"Con ngựa mẹ, còn bị yêm. . ." Đi ở cuối cùng hắc hùng tinh nhẫn nhịn nửa ngày, ung dung thở dài: "Ta hiện tại cảm thấy, trúng độc thật không là chuyện xấu a. Nếu không có trúng độc, không chừng bị yêm đúng là ta."

Nữ Nhi quốc cũng không lớn, đêm không sâu. Đoàn người đã đi tới mẫu thân ven hồ. Có được hơn hai nghìn năm lịch sử Nữ Oa miếu tựu tại trước mắt.

Vân Hương đi đến trước nhất đầu, xoay người đem đám đông ngăn lại.

"Chư vị. Nơi này là Nữ Nhi quốc cấm địa, lần này chỉ cho phép thánh tăng cùng đại thánh gia tiến vào. Còn có, đại thánh gia, ngài chỉ sợ phải đem vũ khí ở lại đây lí."

Huyền Trang cùng hầu tử thoáng liếc nhau một cái, hầu tử khẽ gạt đầu, tiện tay cầm trong tay kim cô bổng nặng nề trụ ở một bên.

Một kích phía dưới. Kim cô bổng trực tiếp chui vào trong đất hai thước có thừa.

"Được chưa như vậy?"

Một bên nữ tướng duỗi dài đầu, chỉ vào hầu tử cổ tay nói: "Tay của ngài vòng tay. . . Cái này hay tượng cũng là pháp khí a?"

Hầu tử cúi đầu nhìn thoáng qua.

Nàng theo lời vòng tay, là Kim Cương Trác.

"Đây là ta bất ly thân gì đó, ai nói lời nói cũng không tốt sử."

"Cái này không thể được, Nữ Oa miếu hai ngàn năm. Có lẽ không có người dám mang theo binh khí tiến vào. Ngài. . ."

Nữ kia đem còn muốn nói đi xuống, lại bị Vân Hương ra tay ngăn lại.

"Đây là dùng để lưu niệm vật phẩm trang sức, không phải pháp khí."

Hầu tử ung dung nhìn Vân Hương liếc: "Người nhận ra cái này?"

Vân Hương nhếch môi cười cười, nói: "Đây là Phong Linh tiểu thư Kim Cương Trác. Phong Linh tiểu thư tại Tề Thiên Cung thời điểm thập phần trông nom hạ nhân, cho nên. . . Vân Hương khẳng định nhận ra."

Hầu tử cúi đầu thao túng vài cái trên cổ tay Kim Cương Trác, bắt đắ dĩ cười cười: "Vậy bây giờ như thế nào? Chúng ta có thể tiến vào sao?"

"Có thể. . . Có thể." Nữ kia đem khế gật đầu.

"Đại thánh gia, xin mời."

Mở ra cước bộ, Vân Hương bước lên cao cao bậc thang. Cái kia sau lưng, hầu tử cùng Huyền Trang chậm rãi đi tới.

Trên đường đi, hầu tử cẩn thận nương đến Huyền Trang bên cạnh, thấp giọng nói: "Người đoán, nàng tìm người là làm chi?"

"Cái này. . . Bần tăng cũng không biết."

"Các người lần trước còn có lời gì chưa nói xong sao?"

"Bần tăng thực nói không rõ, lần trước có thể nói, bần tăng nói tất cả, chỉ là chưa kịp an ủi Nữ Oa nương nương. Có thể. . . Nữ Oa nương nương tựa hồ cũng không cần bần tăng an ủi."

"Tính, không hỏi người. Hỏi cũng vô dụng." Hầu tử khoát tay áo bỏ đi đi.

. . .

Đang lúc hầu tử tại vì gặp Nữ Oa mà nghi hoặc không thôi thời điểm, Nam Chiêm Bộ Châu, một cỗ một phần của thiên đình tuần tra phủ xe ngựa,

chờ ba cái tuần thiên tướng đang tại một cái trấn nhỏ trên không chậm rãi tới lui tuần tra trước.

Tiêu chuẩn trung thổ phong cách trấn nhỏ cơ hồ nhìn không thấy mấy may ngọn đèn dầu, trống rỗng trên đường phố, một mảnh lá rụng tại gió nhẹ thổi đến hạ nhẹ nhàng phiêu động.

Cả trấn nhỏ yên tĩnh được có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thời đại này, chỉ cần là phạm nhân thành bang, cho dù là giống như Đại Đường trường Anna dạng phồn hoa thành thị, đến lúc này điểm cũng sẽ có vẻ phá lệ quanh quẽ. Hảo như loại này biên thủy trấn nhỏ, theo đạo lý, cho dù là không có một bóng người cũng chẳng có gì lạ.

Chính là, kỳ tỵ kỳ tại đây trong tiểu trấn có một chỗ phòng ở cũng đã nhóm lên phóng lên trời đại hỏa, cái kia hỏa thế thậm chí tại theo hướng gió lan tràn, nhưng mà. . . Lại không có bất kỳ người cứu hoả.

Không chỉ không có người cứu hoả. Thậm chí liền cá gỗ mỡ cầm canh mọi người không thấy được.

"Có thể hay không. . . Không có ai? Kề bên này có phát sinh chiến loạn sao?"

"Không có nhận được tin tức, hơn nữa chúng ta vừa mới dò xét chung quanh thôn trấn, cũng không có phát hiện dị thường. Hơn nữa. . . Chịu đựng chiến loạn thành trấn không phải như thế."

"Có cô quái, đi xem." Cái kia cầm đầu tuần thiên tướng nhanh chóng hạ kết luận.

"Giá!"

Từng tiếng quát, bốn bảy ngày ngựa nhanh chóng thay đổi phương hướng hướng phía trần nhỏ một góc lao đi.

"Đó là cái gì?"

"Nơi đó?"

Không đợi cầm đầu tuần thiên tướng ra lệnh, cái kia đầu tiên phát hiện tuần thiên tướng cũng đã nhẹ nhàng nhảy lên bay đi ra ngoài.

Mặt khác hai cái tuần thiên tướng chỉ phải tìm cái địa phương đem xe ngựa ngừng lại. Sau đó nhanh chóng xuống xe ngựa quá khứ.

Tại dưới một cây đại thụ, bọn họ gặp được đầu tiên phát hiện dị thường tuần thiên tướng. Hắn chính ngồi xỏm một cỗ thi thể bên cạnh.

"Các người xem, một người chết, chết rồi còn không bao lâu." Cái kia tuần thiên tướng thân thủ đem thi thể cả lật ra tới, tinh tế địa kiểm tra, nói: "Huyết đều bị hút khô rồi, trước khi chết tựa hồ cũng không có gì giãy dụa. Toàn thân cao thấp chỉ có cỗ nơi này một chỗ miệng vết thương, huyết đều là từ nơi này bị hút đi, nhưng đây không phải vết thương trí mệnh khẩu. Ít nhất không có biện pháp lập tức trí mạng. Có thể khẳng định, hắn tại bị hấp huyết trước tựa đã chết rồi, nếu không nhất định sẽ giãy dụa. Hội là vật gì làm?"

"Hồn phách? Vừa mới chết, quỷ sai còn chưa tới, hồn phách hắn là còn đang phụ cận. Kêu đi ra hỏi một câu sẽ biết."

Nửa ngồi trước tuần thiên tướng ung dung nói: "Không cần trả lại, ta đã vừa mới đi tìm. Nơi này chẳng những không có hồn phách của hắn, liền nửa cái du hồn đã quỷ cũng không có."

Cái này vừa nói, cái kia mặt khác hai cái tuần thiên tướng lập tức đều lấp bấp kinh hãi.

"Chẳng lẽ là người tu tiên báo thù? Giết người. Sau đó liền hồn phách cùng một chỗ hủy diệt?"

"Bao nhiêu thù muốn giết nhiều người như vậy? Cả trấn nhỏ cùng một chỗ chôn cùng?" Cái kia tuần thiên tướng móc ra khăn tay xoa xoa chính mình sờ qua thi thể tay, chậm rãi đứng lên. Quay đầu nhìn về phía một bên phố dài nói: "Đây không phải ta phát hiện chương một cỗ thi thể, một ít sắp xếp phòng ở ta vừa mới đều đã kiểm tra. Tất cả cư dân đều chết, một tên cũng không để lại, liền súc vật đều không buông tha, hơn nữa. . . Chết kiểu này nhất trí. Nếu như là người tu tiên vi phạm lệnh cấm can thiệp thế gian báo thù mà nói, hẳn nên biết chúng ta chỉ cần đảo lộn một cái sinh tử sổ ghi chép. Hẳn tựa như thế nào trốn đều trốn không xong. Nơi này có hay không thổ địa?"

"Không có. Xin đã nhiều năm, phía trên thiếu người, đến bây giờ không có phái người xuống. Thổ địa cái nghề này đương a, bây giờ là càng ngày càng không có người nguyện ý làm." Một vị tuần thiên tướng bắt đầu dĩ thử dài: "Thế gian thế lực cài răng lược, cùng yêu quái nào sao. UU đọc sách (www.uukanshu.com) đã bị yêu quái giết. Cùng yêu quái tốt lắm, lại bị thiên đình luận tội. Đây là hai mặt không phải người sống a. Đi về trước đi, xem tình hình, hẳn là yêu quái. Báo lên, coi mặt trên nói như thế nào."

Cái kia cầm đầu tuần thiên tướng khẽ gật đầu.

Dưới mắt tình huống này, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đang lúc ba cái tuần thiên tướng chuẩn bị trở về thời điểm ra đi, đột nhiên, một tiếng ngựa mình hưởng triệt cả trấn nhỏ.

"Không tốt! Đối phương còn ở lại chỗ này trong tiểu trấn!"

Lập tức, ba vị tuần thiên tướng đều lộ ra trường kiếm của mình, chia ra ba đường hướng phía xe ngựa chỗ địa phương vọt tới.

Trong nháy mắt, ba vị tuần thiên tướng cũng đã đồng thời theo ba phương hướng đem xe ngựa vây quanh.

Bốn bảy ngày ngựa kể hết ngã xuống đất, cái kia ở giữa, Lục Nhĩ Mi Hầu chính ghìm trong đó một thốt cổ đang liều mạng địa mót lấy huyết.

Gặp đối phương nhìn về phía trên chỉ là một chích mới sinh hầu yêu, cái kia cầm đầu tuần thiên tướng lập tức thoáng nhẹ nhàng thờ ra.

Chính là, bốn bảy ngày ngựa thêm vào một chỗ cũng không phải dễ dàng đối phó. Một con mới sinh hầu yêu, là như thế nào tại thời gian ngắn như vậy lí đồng thời làm ngã bốn bảy ngày ngựa?

Nghĩ, hấn huy vũ trường kiếm trong tay quát mắng nói: "Dừng tay! Người cái này hầu yêu, dám phạm phải như thế ngấp trời tội lớn, còn không mau mau chịu trói!"

Lục Nhĩ Mi Hầu sững sờ, hơi ngẩng đầu lên đến quay trở ra con mắt quét ba vị tuần thiên tướng liếc.

Liếm liếm môi, hấn ung dung thờ dài: "Cái này mới tới ba cái. . . Nhìn về phía trên càng thêm ngon miệng a."

Dưới ánh trăng, cái kia dính đầy máu tươi tiểu dung vô cùng dữ tợn.
(chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Mọi người xem đến con ba ba tại công chúng chương và tiết tác phẩm tương quan lí phát cái kia 《 một cái tác giả toái toái niệm 》 có hay

không? Trong lúc này tin tức lượng có điểm đại nha. Không sai. . . Đó là phong thần tuyên ngôn. Ta làm được, cảm tạ cho tới nay đối với ta bất ly bất khí mọi người.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 641: Lễ Vật

Dưới ánh trăng, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng dậy, thân thủ lau một cái miệng.

Chỗ đầu ngón tay, vài tích máu tươi nhỏ xuống tại dưới chân màu xám đá cuội trên, nhòa đi một đóa hoa mai.

Cái kia nhìn chung quanh ba vị tuần thiên tướng trong ánh mắt, sững nước trước nào đó khát vọng.

Một hồi vi gió thổi qua.

Chẳng biết tại sao, cái kia cầm đầu tuần thiên tướng lại cảm giác lưng lạnh cả người, không khỏi lui về phía sau một bước, có chút không yên địa nhìn về phía hai người khác.

Một vị tuần thiên tướng do dự mà mở miệng nói: "Linh lực của hãn. . . Giống như có chút không đúng."

"Cái đó. . . Không đúng chỗ nào? Một con ngưng thần cảnh tiểu yêu thôi, linh lực thấp một ít vốn là bình thường."

"Hãn không phải thấp. . . Hãn là, không có."

Lời này vừa nói ra, ở đây ba vị tuần thiên tướng cũng không khỏi được nuốt nước bọt, chậm rãi kéo ra tư thế.

Trung tâm Lục Nhĩ Mi Hầu hơi ngửa đầu, cười hì hì nhìn bọn họ.

Từ sáu trăm năm trước trận đại chiến kia sau, thiên đình suy bại, phái ra tuần thiên tướng, cái kia số lượng so với lúc trước thiếu suốt chín thành, đến nay đều không có thể khôi phục lại. Bất quá, nếu là luận thân thể sức chiến đấu mà nói, hiện nay tuần thiên tướng so với đại chiến trước tuần thiên tướng, thực lực lại là còn phải mạnh hơn nhiều.

Bởi vì, tại một cái yêu tộc bốn phía chiếm núi làm vua trong thế giới, nếu như phái ra tuần thiên tướng yếu, kết quả là chớ nói tuần tra, quả thực chính là đưa dê vào miệng cọp.

Ở đây ba vị tuần thiên tướng, trong đó hai vị đều đã là luyện thân trung kỳ tu vi, cái kia cầm đầu, càng là luyện thân đỉnh phong tu vi, cự ly hóa thân cảnh vẹn vẹn một bước ngắn.

Chính là, cứ như vậy ba vị tuần thiên tướng, loại này cự ly phía dưới lại vẫn không có cách nào cảm giác được đối phương linh lực ba động. . . Cái này cũng đã không chỉ là ẩn nấp tu vi đơn giản như vậy, đây là triệt để tu vi áp chế.

Chỉ trong nháy mắt, ba vị tuần thiên tướng thái độ cũng đã đã xảy ra căn bản tính chuyển biến.

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chậm rãi chảy xuống, cái kia cầm đầu tuần thiên tướng nắm thật chặt chuôi kiếm, nói khẽ: "Ngài. . . Ngài là vị ấy yêu vương tọa hạ tướng quân?"

"Ân?" Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, ý vị thâm trường địa nhìn đối phương.

Cầm đầu tuần thiên tướng thoáng cổ lấy dũng khí, nói khẽ: "Nơi này là đại đường quốc cảnh, dựa theo thiên đình cùng Ngưu Ma Vương, Cửu Đầu Trùng, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, Ngưu Nhung vương ước định, là

không cho phép yêu tộc bước vào. Nếu như ngộ nhập. Kính xin nhanh chóng rời đi, để tránh. . . Để tránh tổn thương hòa khí."

"Tổn thương hòa khí?" Lục Nhĩ Mi Hầu rõ ràng cười đến canh sung sướng.

Thấy thế, cái kia ba vị tuần thiên tướng không khỏi hơi nhăn nhúm mày đầu, đưa mắt nhìn nhau. Bất minh sở dĩ.

Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên mở miệng hỏi: "Các ngươi cũng là ở nơi này sao?"

"A?"

Chỉ chỉ chính mình đến phương hướng, Lục Nhĩ Mi Hầu liếm môi nói: "Ta là từ nơi đó đi theo đám bọn hắc tới, sau đó liền tìm được rồi cái chỗ này. Các ngươi? Các ngươi nghỉ ngơi ở đâu? Chỗ đó cũng có rất nhiều tượng các ngươi hạng người sao như vậy?"

Trong lúc nhất thời,

Ba cái tuần thiên tướng đều bị hỏi mòng.

"Này sao lại thế này? Chẳng lẽ. . . Hắc thật sự chỉ là chích tiểu yêu? Hảo như cái gì cũng đều không hiểu a."

"Có lẽ. . . Có lẽ là đang giả bộ ngốc."

Cái kia cầm đầu tuần thiên tướng trong lòng bất an càng phát ra thâm, hắc ấp úng nói: "Ngài nếu là không chịu rời đi. Đến lúc đó bệ hạ trách tội, hoạ chiến tranh tái khởi. . . Sự tình nhân ngài mà dậy, chỉ sợ, ngài cũng sẽ không có quả ngon để ăn a? Đúng không? Dù sao nơi này cũng sẽ không có

cái gì người muốn, người rời đi, chúng ta. . . Chúng ta coi như chưa thấy qua người. Như thế nào?"

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi nhú mày, nói: "Người đang ở đây sợ ta?"

Cái này vừa nói, ba cái tuần thiên tướng không khỏi mở to hai mắt nhìn, lại là lui về sau một bước.

"Như vậy, các người trả lời ta một vấn đề. Ta liền tha các người đi." Lục Nhĩ Mi Hầu lệch ra cái đầu, trực tiếp nói ra: "Các người ở cái chỗ kia, cách nơi này xa sao?"

Không có người trả lời.

Trong lúc nhất thời, cả tràng diện đều cứng lại rồi, ba cái tuần thiên tướng đưa mắt nhìn nhau.

"Trả lời ta."

Lập tức, một cỗ cường đại khí tức từ trên người Lục Nhĩ Mi Hầu thích phóng ra, không ngừng dâng lên, phảng phất không có chừng mực vậy.

"Ngài là. . . Mi Hầu vương?"

Ba cái tuần thiên tướng đều ngây dại.

Bọn họ tối lo lắng chuyện tình, cuối cùng thành thực.

Ẩn ẩn địa, ba người thủ cước đều ở run nhè nhẹ trước.

Lục Nhĩ Mi Hầu mặt không biểu tình mà lặp lại nói: "Hồi. Đáp, ta."

Cái kia cầm đầu tuần thiên tướng rốt cuộc không kiên trì nổi, rơi vào đường cùng, hấn chỉ phải sâu hít một hơi thật sâu nói: "Vô cùng. . . Rất xa."

"Rất xa? Cái kia. . . Các người chỗ đó tượng các người nhiều người như vậy sao?"

"Nhiều. . . Nhiều."

"Các người thường xuyên lại muốn tới nơi này sao?"

"Có đôi khi."

"Như thế nào mới có thể để cho càng nhiều các người người như vậy đến?"

Cái này quý dị một hỏi một đáp. Ba vị tuần thiên tướng hoàn toàn tìm không được đầu mối, rồi lại không thể không đáp.

Nhẫn nhin một hồi lâu, cầm đầu tuần thiên tướng cố lấy dũng khí nói: "Người nói. . . Người nói trả lời vấn đề của người, để lại chúng ta, có thật không?"

Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ gạt đầu, tiếp tục mặt không biểu tình mà nhìn đối phương.

Nuốt nước bọt. Hướng phía của mình hai cái cấp dưới nhìn một cái, cái kia tuần thiên tướng kiên trì nói ra: "Người giữ lời nói, chúng ta nói chuyện cũng coi như đếm. Cái này một lần trở về, tuyệt sẽ không đăng báo, cũng sẽ không để lộ bất luận cái gì tiếng gió. Chỉ cần người đem bên kia miếu đập bể, thượng cấp lập tức sẽ phái người tới."

"Là cái kia?" Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ vào bên cạnh một tòa kiến trúc nói.

"Đúng, chính là cá."

"Đi, ta hiểu được." Lục Nhĩ Mi Hầu sâu hít một hơi thật sâu, nhìn qua cái kia thổ địa miếu vẫn không nhúc nhích địa đứng, tựa hồ đang suy tư cái

gi.

Tuần thiên tướng cẩn thận mà hỏi thăm: "Ta. . . Chúng ta có thể đi rồi sao?"

Trong mắt của hắn tràn đầy chờ mong.

Nhưng mà, hắn hy vọng thất bại.

Tự tại hắn vừa dứt lời một sát, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu xoay người một cái hướng trong đó một vị tuần thiên tướng nhào tới, song chưởng vững vàng ôm lấy mặt của đối phương, trong nháy mắt đem tinh khí hút đi.

Sau một khắc, hắn lại lẳng không một cái cuốn rơi xuống một vị khác tuần thiên tướng sau lưng, ngạnh sanh sanh đem đầu của hắn cường uốn éo hướng về phía phía sau, hút đi tinh khí.

Lại sau đó, hắn đi tới cái kia cầm đầu tuần thiên tướng trước mặt, một bả bóp chặt đối phương cổ họng.

Cái này liên tiếp xâu động tác đều ở trong nháy mắt hoàn thành, lại nhanh đến ba cái tuần thiên tướng liền chút nào phản ứng đều không thể làm ra!

Cái kia cuối cùng còn lại tuần thiên tướng, chỉ có thể hoảng sợ địa mở to hai mắt, nhìn mình hai vị tay chân thân hình chậm rãi ngã xuống đất.

"Người. . . Người nói thả chúng ta đi. . ."

"Không có ý tứ." Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt tràn ra cười, hắn một chữ dừng một lần nói: "Ta thay đổi chủ ý."

Bạch sắc tinh khí trong nháy mắt theo tuần thiên tướng tai mắt mũi miệng trung đổ xuống mà ra, cái kia trên mặt thần sắc, còn cứng lại trước

cuối cùng hoảng sợ.

Thân hình chậm rãi rơi xuống đất.

Dưới ánh trăng, Lục Nhĩ Mi Hầu cung trước thân thể. Giống như một đầu ngạ lang vậy cắn xé trước, tiếp tục hưởng dụng của mình bữa tiệc lớn!

...

U ám địa cung trung, từng sợi lục quang chiếu rọi.

Huyền Trang lẳng lẳng địa đứng, khẽ ngẩng đầu nhìn lên phỉ thúy bích. Sau lưng. Hầu tử qua lại địa tản bộ, vò đầu bứt tai, ánh mắt kia tại bên cạnh cạnh góc góc trên qua lại quét mắt.

"Ta nói, ngươi thực tại nơi này ngậy người mấy ngàn năm a? Thiệt thòi ngươi chịu được. Nếu ta, chết sớm tính. Cùng lắm thì một lần nữa đầu thai."

"Ngươi không phải đã ở Ngũ Hành dưới núi ngậy người sáu trăm năm mười năm sao?" Nữ Oa thanh âm theo phỉ thúy bích trung chậm rãi truyền đến.

"Cái kia không giống với, Ngũ Hành dưới núi, tối thiểu còn có chút lục ý xem, cách cá mấy trăm năm còn có thể ăn được một cái cây quýt."

Nữ Oa bỗng chốc bị trêu chọc nở nụ cười, nói: "Như thế nào, bản cung nơi này còn chưa đủ lục?"

Trước Nữ Oa một đường kêu đánh kêu giết, nụ cười này, ngược lại là hầu tử có chút không thói quen.

Nhìn phỉ thúy bích, hầu tử xiên trước eo, ung dung thở dài: "Nói điếm thật sự a. Bảo chúng ta đến, cái gì vậy?"

"Bản cung không có bảo người đến, là chính người muốn tới."

"Đi a đi a, cái kia. . . Người gọi hấn đến cái gì vậy?"

Lục bích bên trong, một cái cự đại bóng đen nhanh chóng xẹt qua, chích một hồi, lại lần nữa xuất hiện tại phi thúy trên vách đá, lơ lửng giữa không trung.

Cái này, nên chính là Nữ Oa đi.

Cách dày đặc phi thúy bích, hầu tử có thể thấy rõ chỉ là hình dáng. Thô sơ giản lược phỏng chừng, Nữ Oa chính thức hình thể có thể xa so với hồn phách của nàng muốn lớn hơn nhiều a. Dùng hầu tử thân cao, cũng bắt quá nàng một tay chiều dài.

"Người cái này hầu tử, hội một đường theo Huyền Trang pháp sư đi về phía tây. Bảo hộ cho hấn?"

Hầu tử lông mày đều chau thành bát tự: "Lúc trước người không biết ta là ai, hiện tại ngay cả ta bị áp Ngũ Hành sơn đều biết. . . Không cần phải nói, nhất định là ta cái kia ai nha sư phó cái gì đều nói cho người. Còn dùng hỏi cái này lời nói?"

Nữ Oa chỉ một ngón tay.

Một mực đứng ở một bên hai vị thị nữ trung một vị đạp trên bước nhỏ chậm rãi đi đến hầu tử trước người, trình lên một cái khéo léo thùng gỗ.

"Cái này, coi như bản cung đưa cho bồ đề lão nhân đệ tử lễ gặp mặt."

Hầu tử có chút kinh ngạc địa nhìn coi thị nữ trong tay cái hộp, lại giương mắt nhìn coi Nữ Oa.

"Như thế nào? Không tiếp thụ?"

Hầu tử ung dung nói: "Đưa cho ta ta liền thu. Dù sao người cũng cho chúng ta thêm không ít phiền toái, bồi cá lễ, nói lời xin lỗi, cũng là nên. Nếu như là dính lão nhân quang mới có, không thu."

"Đại thánh gia." Không đợi Nữ Oa nói chuyện, Huyền Trang liền đã đoạt mở miệng trước. Hấn vội vàng tiếp nhận thị nữ trong tay thùng, đối với Nữ Oa khom người nói: "Bần tăng thay đại thánh gia tạ ơn nương nương."

Bị Huyền Trang đột nhiên đến như vậy vừa ra, hầu tử một thời gian cũng là có điềm mộng. Lại lại không tốt đang tại ngoại nhân trước mặt bác Huyền Trang mặt mũi, bất đắc dĩ, đành phải chép miệng quay mặt qua chỗ khác không nhìn, quyền đương chấp nhận.

Nữ Oa nhàn nhạt cười cười, nói tiếp: "Cái này lễ vật cũng không chỉ là cho một mình hấn, bên trong là song phần. Tà Nguyệt Tam Tinh Động một môn, mười một cá nhất đại đệ tử, cho tới bây giờ, cũng cận tồn hai người. Cái kia chính giữa một cái khác phần, là cho thanh tâm sư diệt."

"Còn đưa cho nàng?" Hầu tử nghiêng đầu lại nhìn Nữ Oa liếc, lại rất nhanh lần nữa quay mặt qua chỗ khác.

Huyền Trang khom người tạ nói: "Thỉnh nương nương yên tâm, bần tăng nhất định thay chuyển giao."

Nữ Oa khẽ gật đầu, nói khẽ: "Lần đi Linh Sơn, đường xá xa xôi, trên đường đi, chỉ sợ có nhiều đau khổ. Bản cung tin tưởng Huyền Trang pháp sư chứng đạo quyết tâm, nhưng. . . Người, sẽ luôn thay đổi, hoặc biến hảo, hoặc đồi bại, có lẽ, có một ngày, Huyền Trang pháp sư cũng sẽ trở nên liền đã từng chính mình cũng không nhận ra. Cho nên, bản cung cũng cho Huyền Trang pháp sư bị một phần lễ vật."

Huyền Trang hơi nhú mày.

Theo Nữ Oa chỉ một ngón tay, cái kia một danh khác thị nữ nện bước bước nhỏ hướng phía Huyền Trang đã đi tới.

Lúc này đây, cái kia thị nữ trực tiếp đem hộp gỗ mở ra.

Hiện ra ở Huyền Trang trước mặt, là một khóa ngón cái loại lớn nhỏ, đá cuội hình lục phỉ thúy.

"Cái này, là giầu tâm thạch, có một ngày, nếu như người quên mất nguyên bản quyết tâm, nó có thể giúp người nhớ lại hôm nay, sở tư sở tưởng." (chưa xong còn tiếp.)

PS: 《 đại bát hâu 》 một vị độc giả viết ra một cái khác bản ghi hâu tử thư, 《 đại ma hâu 》 . Ủ lộc cộc, chính là chỗ này bản, 《 đại ma hâu 》 . Mọi người cùng nhau đi giám định thoáng cái chất lượng như thế nào tốt không? O(∩_∩)O

Đổi mới nhanh nhất, không bắn ra cửa sổ đọc thỉnh sư tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 642: Phi Thúy Uyên Ương

Hoang mạc gió chậm rãi thổi. Đỉnh đầu tinh thần hơi lập loè.

Hầu tử ngồi ở bên cạnh đống lửa dùng nhánh cây nhẹ nhàng gậy xích mịch củi, xem nhập thần.

Dựa theo hấn tính toán, vốn là muốn nương cơ hội này giải thoát cái Nữ Oa cùng Huyền Trang đến tột cùng đã nói những gì. Nhưng mà, Nữ Oa lại cái gì cũng chưa nói, chỉ là đưa hai cái cái hộp, cho Huyền Trang một điểm chúc phúc cùng cỏ vũ.

Cảm giác kia, thật giống như lúc trước trận kia oanh oanh liệt liệt, vượt qua ba cái châu tranh chấp hoàn toàn tự không có phát sinh qua đồng dạng.

Cái này biến hóa. . . Có phải là hơi nhiều phải không rồi?

Nữ Oa rõ ràng cho thấy một cái cũng giống như mình bướng bỉnh người, nàng tài cán vì chính là một cái Vân Hương, vì uy nghiêm của mình cùng hầu tử chiến cá long trời lở đất, theo Tây Ngưu Hạ Châu chiến đến đông thẳng thần châu, theo một tầng ngày chiến đến lục trọng ngày. . . Tự một người như vậy, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện thay đổi chủ ý?

Hầu tử nghĩ như thế nào đều nghĩ mãi mà không rõ.

Cáo biệt Nữ Oa, lại tại Nữ Nhi quốc nghỉ ngơi một đêm, ngày kế sáng sớm, đoàn người liền lại vội vàng lên đường.

Trước khi đi, Vân Hương rất cẩn thận mà cho Huyền Trang bị trên một đồng lớn ven đường cần thiết vật phẩm, bởi như vậy, hắc hùng tinh lại có hành lý có thể chọn lấy.

Đây là rời đi hắc thủy hà đến nay, chi đội ngũ này tốt nhất trạng thái a.

Huyền Trang tất cả gia sản cơ hồ đều ở hắc thủy hà thời điểm bị nước sông cuốn đi, lên bờ, lại dẫn một cái toàn thân là thương Đà Khiết con chồng trước. Đến Xa Trì quốc, tắc đứt khoát toàn bộ viên bị thương.

Thật vất vả dưỡng tốt một chút, đến Nữ Nhi quốc, gặp được cá Nữ Oa, trực tiếp bị nghiền được toàn bộ viên chạy trốn. . .

Tại Hoa Quả Sơn tu dưỡng nhiều ngày như vậy, hiện nay, cả trong đội ngũ ngoại trừ tiêu bạch long còn có chút "Vết thương nhỏ" bên ngoài, cái kia trạng thái so với trước cũng đã tốt không phải một đinh nửa điểm. Ít nhất Thiên Bồng bọn người chiến lược nếu không dùng hầu tử quan tâm.

Bất quá, hầu tử nhưng như cũ vui vẻ không đứng dậy.

Nữ Oa chuyển biến, thật sự quá đột nhiên, đột nhiên đến hầu tử rất khó tiếp nhận, quá mức thậm chí đã đa đa thiếu thiếu tồn lấy một ít nghi kị.

"Cái này Nữ Oa, nên không phải nghĩ đùa giỡn thủ đoạn gì a? Còn là nói, ta cái kia ai nha sư phó cùng nàng nói gì đó. . ."

Suy nghĩ hồi lâu. Hầu tử hồ nghi mà hướng trước một bên Huyền Trang nhìn quá khứ.

Lúc này, Huyền Trang chính ở một bên tinh tế địa cân nhắc trước Nữ Oa đưa cho hắn lễ vật "Giấu tâm thạch" .

"Cho ta xem một chút." Hầu tử đưa tay đưa tới.

Huyền Trang ngăn người thân, cũng không nhiều do dự liền đem trong tay "Giấu tâm thạch" đưa tới.

Đây là một khối trong suốt long lanh phi thúy tinh thạch, nếu như không nhìn kỹ. Cùng bình thường phi thúy cũng không nhiều lắm khác nhau, nhưng chỉ cần cầm trong tay, lập tức tự có thể cảm giác được khác thường cái này phi thúy sờ lên thật giống như một khối băng đồng dạng.

Lau đi mặt ngoài ngưng kết vụ châu, nương nguyệt quang, hầu tử có thể tinh tường địa chứng kiến cái kia tinh thạch trong đó có vô số thật nhỏ pháp trận cùng chú văn tại lơ lửng. Vận chuyển. Thật giống như bên trong là một cái nho nhỏ vũ trụ, mà này chú văn,

Pháp trận, thì là trong vũ trụ tinh thần.

Cầm "Giấu tâm thạch", hầu tử bắt đầu trên xem xuống xem, tả khán hữu khán, nhìn nửa ngày, thực sự không thấy ra nguyên có đến.

Bất quá, đây nên cũng là trong dự liệu a.

Thứ này, rất huyền diệu. Dùng hầu tử cái kia nguyên bản tự nông cạn Ngô Giả đạo tu vi. Muốn phân biệt Nữ Oa loại này đoạn lần đại năng chế tạo ra tới pháp khí, khẳng định là không thể nào. Càng hướng chi Nữ Oa khắc vào "Giấu tâm thạch" bên trong chú văn cùng hầu tử tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động sở học đến, hoàn toàn chính là hai cái phe phái.

"Phải không là nên tìm người phân biệt thoáng cái?"

Nhiều lại lông mày, hầu tử giật mình phát hiện đạo gia một đám đại năng lí, chính mình tự không có một cái có thể chính thức thành thật với nhau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ cái kia lưỡng lão nhân đừng nói là, về phần cùng lão quân, một ít thẳng tự là một loại vi

diệu quan hệ. Tự tính hấn nguyện ý giải thích, hầu tử cũng không nhất định dám tin tưởng, lấy không hảo một cái không cẩn thận, lại là một cái hồ to.

Còn lại tới hai cái. Một cái Trần Nguyên Tử, tuy nói quan hệ không tính không xong, nhưng là tuyệt chưa nói tới có thật tốt. Cái khác chính là sự phụ của mình tu bồ đề. . .

Trợn trắng mắt, hầu tử ung dung thở dài: "So với hấn. Còn là lão quân cùng Trần Nguyên Tử canh có thể tin một điểm a."

"Làm sao vậy?" Thiên Bồng chậm rãi đã đi tới.

Ngẩng đầu lên nhìn Thiên Bồng liếc, hầu tử chỉ vào trong tay "Giấu tâm thạch" nói: "Thứ này người xem không hiểu sao?"

"Xem không hiểu." Thiên Bồng lắc đầu nói: "Trong chỗ này phù văn, cũng không xuất từ Xiển giáo, cũng không xuất từ Tiệt Giáo, lại là cùng phật môn có chút tương tự, lại cũng không phải."

"Phải hảo hảo nghiên cứu một chút. Nhìn xem dùng như thế nào."

"Nữ Oa nương nương không phải cũng đã dạy bản tăng dùng như thế nào sao?" Một bên Huyền Trang nói khẽ: "Như thế nào còn muốn nghiên cứu?"

Nhìn Huyền Trang liếc, hầu tử hừ cười nói: "Nàng nói người sẽ tin rồi?"

"Vì sao không tin?"

"Vạn nhất nàng là muốn hại người?"

"Nữ Oa nương nương sẽ không." Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Cố tình sáng tạo tam giới sinh linh chi người, như thế nào lại hại bản tăng?"

Nói đi, Huyền Trang dẫn theo vạt áo đứng lên, duỗi ra hai tay, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hầu tử.

Đây là hướng hầu tử yêu cầu "Giấu tâm thạch" ý tứ.

Bất đắc dĩ, hầu tử chỉ phải chép miệng, thân thủ giao trở về.

"Ngươi hội quên hiện tại phổ độ quyết tâm sao?"

"Sẽ không."

"Vậy ngươi muốn thứ này gì dùng?"

"Nếu là Nữ Oa nương nương một phần tâm ý, bản tăng tự nhiên muốn tiếp nhận." Nói, Huyền Trang đã đem cái kia "Giấu tâm thạch" thu vào, xoay người rời đi.

Bất đắc dĩ buông tay ra, hầu tử ngược lại cầm lên Nữ Oa tổng cho mình cái kia hộp gỗ, tinh tế đánh giá.

"Làm sao vậy?" Một bên Thiên Bồng duỗi dài đầu hỏi.

"Ta đang nhìn có hay không cơ quan. Vì sao hấn trên mặt đất trong nội cung tự mở ra cho hấn nhìn, còn truyền thụ cách dùng, của ta nhưng lại ngay cả mở ra đều không?"

"Ngươi cái này bệnh đa nghi cũng quá nặng a?" Thiên Bồng co lại tay, hừ cười nói: "Tốt xấu là Nữ Oa nương nương, dùng được trước sử loại này hạ lưu thủ đoạn sao?"

"Phía tây cái kia còn là Như Lai phật, có nhiều quang minh chính đại?" Hầu tử lúc này ngẩng đầu bạch Thiên Bồng liếc.

Cúi đầu xuống, hấn lại là tinh tế địa cân nhắc lên.

Cách đó không xa, tiểu bạch long mặt xám như tro địa ngòi, thỉnh thoảng kéo ra của mình dững quần liếc mắt nhìn.

Cái kia tâm, tại quay cuồng a.

"Đừng thương tâm, không có gì. Không phải là. . . Gì kia sao?" Quyển Liêm thân thủ lần lượt một cái ấm nước cho hắn, mặt không biểu tình mà nói: "Kỳ thật thì vài ngày chuyện tình, có cái gì không giải quyết được? Người không phải cũng đã cho người biểu đệ tranh thủ thời gian đưa tới rồi sao? Yên tâm, chúng ta không sẽ nói cho người biết tức phụ, người đang ở đây chuồng ngựa lí trái qua gì. Kỳ thật a, cái này là chuyện tốt nhi, thật sự, nếu không cắt, không chừng đại thánh gia còn không nguyện ý đem người biến trở về đến, còn phải tiếp tục làm ngựa."

Nói nói, Quyển Liêm một cái nhin không được, bật cười.

Ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Quyển Liêm liếc, tiểu bạch long một bả túm lấy trên tay hắn ấm nước, hung dữ nói: "Chuyện tốt? Không có gì làm sao người không cắt?"

"Ta. . . Ta không sao nhi cắt tới làm gì vậy?" Quyển Liêm lắc đầu khoát tay đi ra.

Cái kia xa xa, hắc hùng tinh một cái nhin không được cũng nở nụ cười.

Tiểu bạch long mặt lúc này trướng đến đỏ bừng, oán hận trừng mắt nhìn hầu tử liếc.

Lúc này, cái hộp cũng đã mở ra, nhìn thấy đồ vật bên trong, hầu tử không khỏi sửng sờ.

"Đây là. . . Hai con con vịt?"

"Đây là phi thúy uyên ương."

"Ta biết là uyên ương, ta là nói, nàng tống hai con uyên ương cho ta làm gì vậy?"

Ngẩng đầu, hầu tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn qua Thiên Bồng.

Trong lúc nhất thời, hai người đều sửng sốt.

Sờ lên cằm, Thiên Bồng suy nghĩ kỹ một hồi, mở miệng hỏi: "Nàng nói trong đó có hai kiện, một kiện cho người, một kiện cho sư muội của người thanh tâm. Trong chỗ này chính có một cặp phi thúy uyên ương, nói cách khác, mỗi một chỉ án chiếu Nữ Oa nương nương ý tứ trong lời nói, tựa là một kiện lễ vật. Bả một đôi uyên ương mở ra đưa cho hai người. . . Cái này, chúng ta lúc hôn mê, người có phải hay không cùng sư muội của người làm gì vậy rồi?"

"Không có!" Hầu tử thoáng cái kêu lên: "Ta có thể cùng nàng làm gì vậy? Ta chính là tìm nàng giúp cá chuyện nhỏ mà thôi. Nữ Oa tổng không đến mức bởi vì ta tìm nàng giúp cá chuyện nhỏ, tựa hiểu lầm a?"

"Điều đó không có khả năng." Thiên Bồng lắc lắc đầu nói: "Nữ Oa nương nương là nhân vật nào, cái này uyên ương, cũng không phải có thể tùy tiện loạn tống. Nàng làm như vậy, khẳng định có nguyên nhân."

"Nguyên nhân gì? Nàng thậm chí khả năng hoàn toàn tựa chưa thấy qua thanh tâm. Tử lão đầu ngay cả ta bị áp Ngũ Hành dưới núi chuyện tình đều nói cho nàng biết, nàng không có khả năng không biết ta trước chuyện tình. Loại vật này tựa tính muốn đưa, cũng có thể đưa cho ta cùng Dương Thiên. Dù không có ích, cũng là đưa cho ta cùng Đâu Suất cùng cái kia 'Tước nhi'. Người nói đúng a?"

Ngửa đầu, hầu tử cùng Thiên Bồng yên lặng đối mặt trước.

Sau một lát, hầu tử đột nhiên cả kinh há to miệng, Thiên Bồng cũng tựa hồ đột nhiên ý thức được cái gì.

"Chẳng lẽ nói, ý của nàng là. . ."

"Có khả năng!"

. . .

Lúc này, Nữ Oa miếu trong địa cung, tu bồ đề đang lẳng lặng địa đứng ở phi thúy bích trước.

Cái kia bích trung, Nữ Oa chậm rãi bơi lên.

"Đồ đệ của mình, muốn nói sự kiện, lại để cho quán lớn như vậy cá phân công, làm cho bản cung đi thay người tổng cái gì uyên ương."

"Người là không biết ta đây đồ đệ a." Tu bồ đề run rẩy phát trần, bất đắc dĩ cười cười, nói: "Ta đây đương sư phó quá khứ nói với hấn cái gì, hấn nơi nào sẽ tín? Chuyện này, được chính hấn trước hoài nghi, sau đó chính mình đi thăm dò. Tra rõ ràng rồi, hấn mới sẽ tin tưởng."

"Chỉ trách người lúc trước tính toán hấn, tính toán được quá độc ác. Nếu không thầy trò trong lúc đó, cái đó về phần đem quan hệ huyền não như thế cứng ngắc? Bất quá, chuyện này nếu là hấn biết được rồi, các người thầy trò quan hệ, nên tự nhiên ít có thể chữa trị một ít a. Ít nhất, người đem đối với hấn trọng yếu nhất trả lại cho hấn."

"Có lẽ a, cái khác không muốn nói, vấn đề này, chỉ có thể ta đây đương sư phó tự tay đi làm." Tu bồ đề loát râu dài nhàn nhạt cười cười, nói: "Bất quá, bây giờ còn không phải lúc. Cái kia đầu khi hiện tại chính là ghen thờ ra một hơi, nếu không phải là nhớ thương trước ngày xưa thù hận, vừa lo tâm một ngày kia không cẩn thận gây ra chút gì đó đến, Như Lai sẽ đối với

Hoa Sơn Dương Thiên bất lợi, dùng tính cách của hấn, lại làm sao có thể cam tâm tình nguyện đi cùng Huyền Trang đi cái này một lần, khắp nơi thụ cảm tay? Xem như trước cho hấn một cái ám hiệu a, làm cho trong lòng hấn trước tồn lấy phần này nghi kị, đợi cho đi về phía tây sau khi chấm dứt, lại tìm một cơ hội làm cho hấn biết được." (~^~)

ps: Gửi cho bạn bè sách mới 《 địa phủ quân dự bị 》 , khủng bố tiểu thuyết a ~

Đổi mới nhanh nhất, không bắn ra cửa sổ đọc thỉnh sư tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 643: Ngài Là Đại Thánh Gia?

Thời gian lại là ngày từng ngày đi qua, đi về phía tây lộ từ từ.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, đoàn người ngồi ngay ngắn ở bên cạnh đồng lửa thời điểm, hầu tử tổng hội xuất ra này một đôi phi thúy uyên ương tinh tế điạ xem, thấy nhập thần.

Cái kia gọi "Thanh tâm" sư muội xác thực rất dị thường. Tu bồ đề thu nàng vì đồ không kỳ quái, dù sao tu bồ đề vốn là thích lên mặt dạy đời, tại chính mình trước, cũng có chín đồ đệ. Cũng đã thoái ẩn lão quân thu nàng vì đồ cũng không kỳ quái, dù sao Đâu Suất cung một ít chúng đồng tử đều là lão quân đồ đệ. Nhiều một cái thiếu một cái, có cái gì khác nhau chứ?

Nhưng hai cái đại năng thu cùng một cái đồ đệ, tựa rất kỳ quái. Loại chuyện này, tại cả tu tiên giới cơ hồ là trước đây chưa từng gặp. Chớ nói đại năng, mà ngay cả Dương Thiên đổi môn phái, Lăng Vân tử đều được mang người dâng môn tặng lễ. Cái này thanh tâm hà đức hà năng, có thể đồng thời duy trì lấy hai người sư phụ, hơn nữa hai người sư phụ tựa hồ đối với này một chút cũng không ngại.

Không chỉ có không ngại, còn rất sủng nàng, quả thực trở thành bảo bối đồng dạng. Cái này theo thanh tâm toàn thân là bảo cũng có thể thấy được đến đây, vô luận là ngày đó Tà Nguyệt Tam Tinh Động còn là Đâu Suất cung các đồng tử, ai có thể có loại này đãi ngộ?

Hiện nay hồi tưởng lại, thanh tâm bản thân cử động cũng quả thật có chút dị thường. Tỷ như cùng chính mình rõ ràng chính là oan gia một người

như vậy, gặp mặt cần phải sảo, vì sao còn có thể đang nghe chính mình gặp nguy hiểm thời điểm trước tiên chạy tới? Tà Nguyệt Tam Tinh Động tốt đẹp truyền thống phát tác sao?

Hầu tử tự hỏi nếu như thanh tâm gặp chuyện không may cầu đến đầu mình trên, mình cũng nhất định sẽ bận tâm tình đồng môn ra tay cứu, nhưng như thế nào đều khó có khả năng cho nàng sắc mặt tốt xem. Nhưng mà, thanh tâm ngày đó biểu hiện, rõ ràng là yếu thế. . .

Cái kia hẳn là một cái bị làm hư tiểu công chúa a. . . Một người như vậy, làm sao có thể hội đơn giản yếu thế?

Hầu tử càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi.

Cùng loại điểm còn có rất nhiều, tỷ như nàng đã từng nói với tự mình qua một ít kì kì quái quái mà nói các loại.

Hầu tử có thể tùy thời khôi phục thiên đạo tu vi. Hẳn là không hề nghi ngờ tam giới người thứ hai. Dùng thân phận như vậy. Hẳn làm lên sự tình đến căn bản không cần cố kỵ tuyệt đại đa số người cảm thụ. Cũng chính là bởi vì như vậy. Cho tới nay thanh tâm trên người các loại dị thường hẳn không phải không biết, mà là chẳng muốn đi nghĩ, hoàn toàn không có tính toán suy nghĩ thôi.

Nếu như không là vì đi về phía tây, hẳn thậm chí sẽ chọn dùng vũ lực đi giải quyết hết thảy làm cho hẳn cảm thấy chuyện không vui tình. Bởi vì với hẳn mà nói, vũ lực là hẳn cường hạng, cũng là trực tiếp nhất sáng khoái giải quyết phiền toái phương pháp. Muốn biết được, hẳn cũng không Huyền Trang loại đó đi tinh tế hiểu rõ mỗi người, sau đó tìm kiếm tối thích đáng giải quyết chi đạo tính nhẫn nại.

Nhưng mà. Hiện tại hai con bình thường không có gì lạ phi thúy uyên ương bày ở trước mặt. . .

Đây là Nữ Oa nào đó ám hiệu a, hầu tử đối tại cái kia gọi thanh tâm sư muội trên người các loại dị thường cũng đã không cách nào làm như không thấy.

Đến tột cùng tại tình huống nào hạ, hội có nhiều như vậy dị thường, đồng thời xuất hiện ở trên thân một người?

Nghĩ tới nghĩ lui, có thể đồng thời giải thích tất cả tình huống đáp án tựa hồ chỉ có một,

Thì phải là. . . Nàng căn bản chính là "Nào đó người" chuyển thế.

"Mấy cái lão quỷ. . . Sẽ không thật sự có bốn sự bả cũng đã hồn phi phách tán người hồn phách một lần nữa sưu tập trở về a? Điều này có thể sao?" Phản phục ma xoa xoa ngọc giản ở trong tay, hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Hắn chợt nhớ tới mình cùng thanh tâm liên hệ trong quá trình các loại không thoải mái, nhớ tới chính mình đã từng đối thanh tâm nói qua những kia châm chọc khiêu khích mà nói, nhớ tới tại Hoa Quả Sơn thời điểm thanh tâm giận dữ rời đi tràng cảnh. . .

Càng nghĩ càng cảm thấy da đầu run lên.

"Muốn thiệt là lời nói, có thể làm sao bây giờ a. . . Nàng hiện tại nhất định hận chết ta. Ta như thế nào. . . Như thế nào cũng không biết ở lâu tưởng tượng?" Nghĩ. Hầu tử bỗng nhiên trao đầu.

"Phải không là, hỏi một câu là trực tiếp nhất sáng khoái biện pháp." Thiên Bồng bung một chén canh nóng ngồi vào bên cạnh. Ung dung nói:

"Hỏi hạ xuống, sai rồi, nhiều lắm thì rơi chút mặt mũi. Không hỏi, tự cơ hội gì đều không. Người tài cán vì nàng giết lên tam thập tam trọng thiên, tổng không đến mức hạ mặt không được ném thử một chút a?"

"Hạ mặt không được. . ." Hầu tử lắc đầu, bất đắc dĩ hừ cười nói: "Muốn nói mất mặt, ta hơn sáu trăm năm trước bị áp Ngũ Hành dưới núi, cái gì mặt đều mất hết. Nhất định không có người nói qua cho người a? Ta còn đã từng cầu qua Như Lai, chỉ cần hấn chịu thu tay lại, cho hấn đương cầu ta đều nguyện ý. Đáng tiếc. . . Hấn không có muốn."

Thiên Bồng bộ dạng phục tùng thân nhiên nhìn hầu tử ngọc giản ở trong tay liếc, nói: "Vậy người còn do dự cái gì?"

"Do dự mà mấy cái lão nhân phải không là vừa chuẩn bị đùa giỡn ta. Loại sự tình này bọn họ không thể không đã làm. Lấy một cái chỉ tốt ở bề ngoài nghi cục, thậm chí làm cho thanh tâm dùng vì nàng mình chính là Phong Linh, chính là Tước nhi. . . Lúc trước lão quân không liền định làm sao như vậy? Đâu Suất cung 'Tước nhi', chính là một cái thất bại kế hoạch kết quả." Nói, hầu tử ngẩng đầu nhìn một cái ngôi sao đầy trời: "Còn có, do dự mà. . . Đầu ta định thanh kiếm kia."

"Cái đó thanh kiếm?"

"Như Lai." Hầu tử kéo dài thanh âm, bất đắc dĩ cười cười, nói: "Trong thiên hạ, ta duy nhất lo lắng đúng là hấn. Cái này đương thứ hai a, xa so với đương đệ tam khó. Nhân là đệ nhất đỉnh đầu không có người, hấn có thể một bộ tâm tư địa chăm chăm vào người. Một khi có một đi sai bước nhầm, đến lúc đó. . . Ha ha, người chết liền có hơn. Còn là đằng đi về phía tây xong rồi, hết thấy đều ổn định lại rồi nói sau. Hiện tại đi giải, vạn nhất thật sự đoán trúng, lại không cẩn thận đem nàng cuốn tiến đến, làm sao bây giờ?"

Thiên Bồng thân thủ vỗ vỗ hầu tử vai, cười nói: "Người cũng quá coi thường phạt tổ đi? Đương được phạt tổ, người đều có thể đoán được chuyện tình, hẳn có thể không có đoán được? Chân tướng chỉ biết có một cái, người có biết hay không, tây phương đều sẽ biết. Như có tất yếu, vô luận người nguyện ý không muốn, đều có người hội đem nàng cuốn vào. Kể từ đó, không bằng sớm sớm biết như vậy. Về phần phải không là mưu kế. . . Cái này, người chỉ sợ muốn chính mình tự mình đi xác nhận."

Nói đi, Thiên Bồng liền đứng dậy ly khai.

Nhìn Thiên Bồng đi xa bóng lưng, hầu tử lại nhìn nhìn xa xa chính sửa sang lấy hành lý Huyền Trang, cúi đầu nhìn nhìn chính mình ngọc giản ở trong tay, bất đắc dĩ thở dài: "Hỏi. . . Nàng nếu trả lời 'Là', ta nên trở về đáp cái gì? Tín, còn là không tin?"

Các loại suy nghĩ dây dưa được hầu tử da đầu một hồi run lên.

Dưới mắt, lại là nhất tông câu đố án. Mà hẳn thậm chí không biết mình có nên hay không vào lúc đó ra tay cỡ.

Cũng khó trách người tu tiên càng ngày càng không thích Hành Giả đạo, đừng nói những kia đối Ngộ Giả đạo dốt đặc cán mai, chính mình cái này tốt xấu có điểm trụ cột đều nhanh bị đùa chơi chết, thay đổi bằng đám người. . . Còn không phải uốn éo một cái chuẩn?

Nhìn qua ngôi sao đầy trời, hồi lâu. Hầu tử lại chỉ có thể đưa ra thở dài một tiếng.

. . .

Đang lúc hầu tử có thể tiến hành đi ở hoang nguyên trên vi đột nhiên lấy được tin tức quán quýt không thời điểm. Tại Nam Chiêm Bộ Châu trên không. Mưa gió đã tạt rất nhanh ngưng tụ.

Dưới trời sao, cả trần nhỏ đều đã kinh biến thành một mảnh phế tích.

"Người đến tốt cùng là ai, tại sao phải liệt sát tuần thiên tướng?" Một vị toàn thân máu tươi đầm đìa thiên tướng cầm trong tay trường kiếm đứng ở trống rỗng trên đường cái la lên trước, tại cạnh chân của hắn, chạy đến vài cụ thiên mã thi thể.

Cái kia chân tại run nhè nhẹ trước.

Suốt sáu tổ tuần thiên tướng, mười tám người tiến đến tìm tòi mắt tích đồng liêu, kết quả. . . Hiện tại cũng chỉ còn lại có hắn một cái, mà hắn thậm chí liền đối thủ trường cái dạng gì đều không thấy rõ. Cái này gọi là hắn sao có thể không sợ?

Đột nhiên, một thân ảnh theo nơi góc đường thềm quá khứ, cái kia tuần thiên tướng sợ tới mức tóc gáy đều dựng lên, vội vàng quát um lên: "Đi ra! Người cút ra đây cho ta ——! Trốn trốn tránh tránh, tính cái gì hảo hán!"

Nhưng mà, một hồi gió nhẹ đảo qua, hai mảnh lá rụng phiêu khởi, căn bản không có người phản ứng đến hắn.

Cả thành trấn im ắng, chỉ còn lại có o o tiếng gió.

Nhìn qua dưới bóng đêm cái kia giống như ác quỷ tại gương nanh múa vuốt mái hiên, hắn ần ần địa sinh ra e sợ ý. Năm trường kiếm từng điềm từng điềm địa lui về phía sau.

Ánh mắt kia tại bốn phía không ngừng quét mắt.

Đám mây, một vị một mực tại giám thị lấy cả trần nhỏ tuổi trẻ thiên tướng vịn bên hông trường kiếm muốn về phía trước. Lại bị sau lưng đồng liêu một bả túm ở.

"Không cần phải đi." Sau lưng đại hồ tử thiên tướng gắt gao chăm chăm vào hạ giới trần nhỏ, nói: "Chuyện này chỉ sợ không có chúng ta nghĩ đơn giản như vậy, nhìn nhìn lại."

"Tiếp tục như vậy, hẳn nhất định sẽ không toàn mạng."

"Người nếu đi, nói không chừng người cũng sẽ cùng theo mất mạng, đến lúc đó còn làm cho ai trở về báo tin?"

"Thật có lỗi, ta duy trì không ra vớt bỏ đồng liêu chuyện tình!"

Nói, trẻ tuổi thiên tướng liền chuẩn bị muốn tránh thoát đại hồ tử thiên tướng tay, đại hồ tử thiên tướng lại hơi dùng sức, không chút nào chuẩn bị phóng hấn đi ra ngoài.

Đang lúc hai vị thiên tướng tại đám mây tranh chấp không ngớt thời điểm, trong tiêu trần lại một lần đã xảy ra chuyện.

Trên đường dài, cái kia tuần thiên tướng rốt cục không chịu nổi trong lòng sợ hãi, xoay người một cái chạy vội lên. Đang lúc hấn chuẩn bị muốn bay lên trời, triệt để thoát đi cái này khung bố địa phương thời điểm, đột nhiên, một thân ảnh xuất hiện ở tiền phương của hấn.

Đây chẳng qua là chuyện tình trong nháy mắt.

Không đợi hấn nhìn rõ ràng đối phương bộ dáng, toàn thân linh lực cũng đã trong nháy mắt giống như vỡ đê nước sông vậy thổ lộ đi ra ngoài, cả mới ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Đám mây trên hai người cả ngay đại.

Bọn họ mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ mà nhìn xem. Nhìn phía dưới trên đường dài, một con toàn thân trường trước màu vàng lợt bộ lông yêu quái

ghé vào tuần thiên tướng trên người mút vào trước máu tươi.

"Đây là vật gì?" Tuổi trẻ thiên tướng vội vàng nghiêng mặt đi.

Một ít bên cạnh, đại hồ tử thiên tướng dắt lấy hấn cánh tay tay càng phát ra dùng sức, thân hình run nhè nhẹ trước, chỉ là không ngừng mà làm bầm trước: "Tĩnh táo, tĩnh táo. . . Đây là một chích yêu quái, hơn nữa. . . Cực có thể là yêu vương, ngàn vạn không nên vọng động, nếu không chúng ta cùng một chỗ chết ở chỗ này."

Hồi lâu, đợi cho cái kia ghé vào tuần thiên tướng thân thể yêu quái rất cực hấp no rồi huyết, đưa tay ra mời lưng mồi, đánh trúng ợ một cái ngòi dạng chân trên mặt đất thời điểm, đám mây hai người rất cực nương nguyệt quang thấy rõ mặt của hấn ——

"Đây là. . . Đây là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không?" Trẻ tuổi thiên tướng khước mắt rút mạnh rút ra, hít vào một hơi.

"Đi mau. . ." Đại hồ tử thiên tướng hạ giọng nói: "Hấn là đại la hồn nguyên đại tiên cảnh, mặc dù là khoảng cách như vậy, chỉ cần hấn nghĩ, đồng dạng phát hiện được chúng ta."

Không còn có chút nào ảo tưởng, hai vị thiên tướng nhanh chóng xoay người, áp chế trên người mình linh lực ba động vụng trộm mà hướng trước Nam Thiên Môn phương hướng bỏ chạy.

. . .

Lúc này, trong trần nhỏ, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên chú ý tới góc đường cũng đã mệt rã rời thiên quân trên chiến xa có đồ vật gì đó tại hơi ngo ngậy.

Hơi do dự hạ xuống, hấn xiên trước eo từng bước một đi tới.

Đồ chơi này hẳn rất sớm tựu chú ý tới, chỉ là bởi vì không có cái uy hiếp gì, cho nên cũng một mực không có trông nom thôi.

Lảo đảo địa đi tới, rất nhanh, Lục Nhĩ Mi Hầu tại trên chiến xa thấy được một khối màu xám đen vãi bố, trong đó tựa hồ có đồ vật gì đó tại giãy dụa lấy.

Thân thủ xốc lên vãi bố, đập vào mi mắt là một con bị trói gô sơn dương tinh.

Chứng kiến Lục Nhĩ Mi Hầu, chỉ liếc, sơn dương tinh cũng đã cả ngây dại, hẳn ngơ ngác địa nháy mắt con người nói: "Ngài là. . . Ngài là đại thánh gia?" (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu đặt ~

Đôi mới nhanh nhất, không bán ra cửa sổ đọc thỉnh sưu tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 644: Hành Động

"Đại thánh gia?" Lục Nhĩ Mi Hầu sững sờ, khóe miệng hơi giơ lên.

Cái kia trong đầu đột nhiên hiện lên Địa Tạng vương từng từng nói qua một câu: "Trên cái thế giới này, có cái khác người."

"Đại thánh gia, ngài không nhớ rõ ta a?" Nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu, sơn dương tinh đã là lệ nóng doanh tròn. Thu thu thần, hấn cười xấu hổ nói: "Đại thánh gia không nhớ rõ tiểu nhân cũng là bình thường, cũng là bình thường. Bất quá, đại thánh gia ngài nhất định nhớ rõ, ngài thượng thiên nhậm chức thời điểm, năm yêu vương bị đi đày đến Nam Chiêm Bộ Châu một góc a? Thời điểm đó thiên đình cho ta ngàn dặm cấm địa, ta tự phân ra Nam Chiêm Bộ Châu một góc cho bọn hắn."

"A?" Lục Nhĩ Mi Hầu cười hì hì nhìn cái kia sơn dương tinh.

"Tam thánh mẫu sợ năm yêu vương làm loạn, làm cho tiểu nhân ngày đêm giám thị bọn họ. Về sau, năm yêu vương bị ta Hoa Quả Sơn hợp nhất, tiểu nhân cũng không lười biếng, một mực đều ở giám thị bọn họ. Chỉ là lại về sau Hoa Quả Sơn tản, tiểu nhân tự. . . Tiểu nhân tự. . . Mấy tên kia quả nhiên phản, tam thánh mẫu nói quả nhiên không sai, bọn họ chính là đấu tranh nội bộ hàng, phải thời khắc đề phòng. Đáng tiếc cái kia lúc sau đã. . . Bọn họ tự tính lâm trận bỏ chạy, tiểu nhân cũng đã không biết nên hướng ai xin giúp đỡ đi. . ."

Nói đến chỗ này, sơn dương tinh đã là một bả nước mũi một bả lệ, không kèm chế được.

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi khom người, đem sơn dương tinh cả đảo lộn tới, giải khai trên người hắn dây thừng.

"Người vừa mới bảo ta đại thánh gia, hiện tại. . . Người đến cho ta nói một chút ta đây đại thánh gia chuyện tình a."

"Nói một chút đại thánh gia chuyện tình?" Sơn dương tinh ngo ngác địa nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Đại thánh gia, chuyện của ngài tình. Tiểu nhân biết cũng không rõ lắm a."

Nhìn chăm chú sơn dương tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi nói ra: "Không có việc gì, tặc nói một chút người tình tường. A, đúng rồi, thuận tiện nói một chút người nói cái kia 'Năm yêu vương' . Bọn họ còn sống không? Đều ở nơi nào?"

. . .

Nam Thiên Môn thành lâu, một hồi gió nhẹ lướt qua, gương lên cò xí, tán đi sương mù.

Hai vị thiên tướng vội vàng đi đến Lý Tĩnh trước mặt, một gói hành lễ.

"Ty chúc, tham kiến lý thiên vương!"

Trên bậc thang, Lý Tĩnh thân thủ đem một số vừa mới đưa tới quân tình điệp báo đưa cho một bên Trì Quốc thiên vương. Từng bước một đi xuống bậc thang dài đi.

Chậm rãi tản bộ. Lý Tĩnh một mặt nhìn qua cái kia Nam Thiên Môn ngoài biển hóa lưu vân, một mặt hỏi: "Các người chính là hồi người tới?"

Hai vị thiên tướng chấp tay nói: "Hồi thiên vương mà nói, chính là chúng ta."

"Dựa theo tuần tra phủ phủ thừa chỗ nói, các người cũng đã gặp được cái kia liệt sát tuần thiên tướng yêu quái?"

"Đúng." Hai vị thiên tướng vội vàng gật đầu, cẩn thận địa nhìn qua Lý Tĩnh.

"Là ai?"

Cái này vừa hỏi, hai vị thiên tướng lập tức có chút mộng, có chút nghi hoặc địa nhìn qua Lý Tĩnh.

Điệp báo trên không phải cũng đã nói là ai chưa? Vì cái gì còn hỏi?

Một hồi lâu. Trong đó vị kia tuổi trẻ thiên tướng mới chậm lại thần, chấp tay nói: "Khởi bẩm thiên vương, cái kia liệt sát tuần thiên tướng yêu quái,

Đúng là yêu vương Tôn Ngô Không."

Đứng ở hai người sau lưng, Lý Tĩnh ung dung nói: "Các người lúc ấy cự ly hẳn rất xa?"

"Mười dặm có hơn."

"Mười dặm có hơn, có từng cảm nhận được khí tức của hắn?"

"Cảm thụ không đến, hắn vẫn luôn là áp chế linh lực ba động."

"Thấy hắn lúc, thế gian là ban ngày là đêm tối?"

"Đêm tối."

"Bốn phía còn có ngọn đèn dầu?"

"Không có."

Nhẹ gật đầu, Lý Tĩnh đột nhiên kéo dài thanh âm, ung dung thờ dài: "Đêm tối. Mùoi dậm có hơn, không có ngọn đèn dầu chiếu sáng, lại chưa từng cảm nhận được khí tức, các ngươi là như thế nào kết luận đối phương chính là yêu vương Tôn Ngô Không?"

Hai vị thiên tướng lập tức đều ngây dại. Lời nói ở đây, Lý Tĩnh đối với bọn họ lời chứng nghi vấn cũng đã lại rõ ràng bất quá.

Thoáng trầm mặc nửa ngày, trẻ tuổi thiên tướng còn là cố lấy dũng khí chấp tay nói: "Khởi bẩm thiên vương, mặc dù không ngọn đèn dầu. Nhưng minh nguyệt nhô lên cao, chúng ta hết sức chăm chú tại một chỗ, không có khả năng nhìn lầm. Hơn nữa, ty chức nhậm chức thiên đình đã có bảy trăm năm mươi năm lâu, gặp qua cái kia yêu vương Tôn Ngô Không ba lượt. Này yêu tai họa thật lớn, chính là hóa thành tro, ty chức đều quên không được dung mạo của hắn."

Đại hồ tử thiên tướng cũng liền bệ bọn chen miệng nói: "Ty chức gặp qua hắn sáu lần."

Gặp hai người nói chi chuẩn xác, Lý Tĩnh cũng không nhiều hơn nữa hỏi, chích chép miệng nói: "Đã thành, hôm nay vương đã biết, các ngươi đi xuống đi. Việc này chuyện cực quan trọng, không được lại cùng người khác nói lên. Nếu để cho hôm nay vương ở bên ngoài nghe được cái gì lời đồn đãi chuyện nhảm, nhất định phải duy bọn ngươi là hỏi!"

"Dạ!"

Nương theo lấy hai vị thiên tướng thối ra ngoài cửa, Lý Tĩnh bước đi thông thả trước bước nhỏ, từng bước một trở lại của mình suất vị trước.

"Thiên vương." Đứng ở một bên Trì Quốc thiên vương nói khê: "Chuyện này, ngài cảm thấy có thể tin hay không?"

"Điểm đáng ngờ rất nhiều." Lý Tĩnh nhàn nhạt thở dài, ngồi xuống suất vị trên, cặp kia mục híp lại thành một đường nhỏ, chậm rãi nói ra: "Đầu tiên, Tôn Ngộ Không lúc này hẳn là thân ở Tây Ngưu Hạ Châu, ngày ngày hộ vệ Huyền Trang bên cạnh, việc này sự phát địa, lại là tại Nam Chiêm Bộ Châu. Tuy nói dùng tu vi của hắn vượt qua cả thế gian cự ly cũng chỉ là trong chớp mắt, có thể dựa theo điệp báo, liệt sát tuần thiên tướng việc đã không chỉ một lần. Cái kia yêu hầu làm sao có thể vút xuống dưới Huyền Trang thường niên mai phục tại ngoài, chỉ là vì vài cái tuần thiên tướng? Cái này bản thân sẽ không hợp tình lý. Huống hồ, theo như cái kia điệp báo chỗ nói, bọn họ tận mắt thấy đối phương tại hấp huyết. Người cảm thấy, Tôn Ngộ Không tại sao phải hấp huyết? Hấp huyết đối với hắn có chỗ tốt gì?"

"Tiếp theo, mặc dù bọn họ thấy rõ ràng rồi, dùng tu vi của bọn hắn, trong vòng hơn mười dặm cự ly, chính là cái khác người nào cố ý gây xích mích thị phi, huyễn hóa ra cái kia yêu hầu bộ dáng hành hung, bọn họ cũng chưa chắc xuyên qua được."

"Cái này thứ ba. . . Mười dặm có hơn, nếu là cảm giác không đến khí tức, chính là ta, cũng vô pháp đơn giản nhận một con bình thường hầu yêu cùng yêu hầu Tôn Ngộ Không. Trong bóng đêm, bằng vào một vòng minh nguyệt, chỉ sợ liền bộ lông nhan sắc đều có thể hội nhìn lầm. Mặc dù không có người cố ý gây xích mích thị phi, bọn họ thì như thế nào kết luận bọn họ nhìn qua hầu yêu, chính là Tôn Ngộ Không?"

"Nếu như là cái khác hầu yêu. . ." Trì Quốc thiên vương ánh mắt phi tốc lập loè lên, do dự mà nói ra: "Trong tam giới, có thể một hơi liệt sát vài đội tuần thiên tướng, làm cho bọn hắn toàn bộ không có sức hoàn thủ hầu yêu, ngoại trừ Tôn Ngộ Không liền chỉ có. . ."

"Chỉ có Ngục Nhung Vương, Mi Hầu vương." Nuốt nước bọt, Lý Tĩnh bắt đầu dĩ cười khở, chậm rãi nói: "Chủ động công kích, liệt sát tuần thiên

tướng. Nếu là bình thường yêu quái, cũng không phải là chuyện gì lớn. Dù sao, những năm này, gặp chuyện không may tuần thiên tướng sớm cũng không phải là số ít. Có thể như là bọn hắn. . . Tôn Ngô Không cũng không cần nói, là lời của hắn. Chuyện kế tiếp chúng ta hoàn toàn tự không chế không được. Ngục Nhung Vương cùng Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương đi được gần, thủ hạ cường tướng vô số, thật muốn liều mạng, chúng ta Nam Thiên Môn dốc toàn bộ lực lượng đều chưa hẳn liều đến qua. Mặc dù là phân lượng nhẹ nhất Mi Hầu vương, cũng cùng với khác yêu vương có thiên ti vạn lữ quan hệ. . . Trong chỗ này, vô luận cái nào, đều có thể ý nghĩa một hồi đại chiến. Chuyện cực quan trọng. Còn phải tinh tế bài tra. Sớm làm tính toán mới tốt a. . ."

Tự nghe thấy lời này, Trì Quốc thiên vương lưng liền đã có sợi sợi cảm giác mát.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Tĩnh nói khẽ: "Chúng ta chia ra vài đường, ta tự mình phụ trách thăm dò cái kia yêu hầu. Người mang lên Na Tra đi trước gặp chuyện không may địa điểm điều tra, hẳn cùng cái kia yêu hầu còn có mấy phần tình cảm giảng, mặc dù phá vỡ cái gì, ít nhất không đến mức đau nhức hạ sát thủ. Làm cho thấy nhiều biết rộng dẫn người chăm chăm vào Ngục Nhung Vương một chỉ. Nhìn xem có hay không dị thường. Tăng trưởng phụ trách điều tra Mi Hầu vương tằm tích, Nghiễm Mục lưu thủ Nam Thiên Môn."

"Dạ!"

"Còn có, những sự tình này, đều được vụng trộm làm, chớ để lộ tiếng gió."

"Ty chức tuân mệnh!"

. . .

Cùng lúc đó, đang lúc hoàng hôn, Huyền Trang đoàn người cũng đã thuận lợi địa vượt qua mấy trăm dặm hoang mạc, tiến nhập một mảnh bao la xanh biếc bình nguyên.

Ở đằng kia bình nguyên biên giới khu vực, hầu tử đoàn người thấy được một khối cột mốc biên giới, trên thư: "Cầu pháp quốc" .

Trong lúc nhất thời. Hầu tử đều có chút mộng. Địa danh này, hẳn thật đúng là một chút ấn tượng đều không có a. Đi về phía tây trên đường có như vậy vừa ra sao?

"Người biết đây là đâu nhi sao?"

Một bên Huyền Trang xoay người xuống ngựa, bán ngồi xồm người xuống tinh tế địa đánh giá cột mốc biên giới một phen, nói: "Theo Kim Sơn tự mang ra trên bản đồ không có dấu hiệu cái này bộ phận, bản tăng cũng theo chưa từng nghe qua."

"Có cái gì có thể để ý?" Tiểu bạch long hữu khí vô lực địa thở dài: "Đi về phía tây một đường cách xa vạn dặm, dọc theo con đường này, chi ma đại tiểu quốc nhiều hơn đi. Một hồi nơi này toát ra một cái, một hồi chỗ đó toát ra một cái, cái gì phá danh tự đều có. Người cho rằng đều là đông thổ Đại Đường lớn như vậy để quốc, trăm năm khó gặp a?"

Hầu tử nhíu lại lông mày nghĩ nghĩ, nói: "Nói như vậy cũng là. Đi thôi, đừng trì hoãn, hy vọng đêm nay có thể tìm chỗ đặt chân."

Nắm Nữ Nhi quốc tặng cho bạch mã, đoàn người chậm rãi đặt chân cái này lạ lẫm bình nguyên.

Cái kia đi ở cuối cùng Thiên Bồng đột nhiên sững sờ, tận lực thả chậm cước bộ.

Đợi đến cùng những người khác kéo ra trọn vẹn hơn mười trượng cự ly sau, hắn mới lặng lẽ theo bên hông lấy ra một mảnh ngọc giản, áp vào trên môi: "Không phải nói không cần phải chủ động liên lạc ta sao? Có chuyện gì cần muốn nói cho các ngươi biết, ta sẽ nói."

Cái kia ngọc giản một chỗ khác truyền đến Lý Tĩnh giọng cười thanh: "Ai, không có ý tứ. Ngươi nhìn ta đây đây, tận quên chuyện này."

Thiên Bồng không nói gì cười cười.

Đường đường Lý Tĩnh lý thiên vương, khả năng phạm thấp như vậy cấp sai lầm sao? Người khác khả năng sẽ tin, Thiên Bồng, là nói cái gì cũng không biết tin.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hắn nói khẽ: "Nói đi, đến tột cùng chuyện gì?"

"Các ngươi đi đến cái đó rồi?"

"Cầu pháp quốc, vừa mới xem qua cột mốc biên giới."

"A? Đã đến cầu pháp quốc nha."

...

Nam Thiên Môn thành lâu trung, Lý Tĩnh dùng tốc độ nhanh nhất mở ra một phần địa đồ, tìm được rồi cầu pháp quốc vị trí, dán ngọc giản nhẹ giọng cười nói: "Cầu pháp quốc, cự ly Linh Sơn cũng đã không xa nha. Rất nhanh, Huyền Trang pháp sư có thể hoàn thành đi về phía tây hành động vĩ đại, mà nguyên soái ngài, cũng có thể công đức viên mãn. Chúc mừng chúc mừng, Lý Tĩnh tại đây cho chư vị chúc mừng."

Cái kia ngọc giản một chỗ khác rất nhanh truyền đến Thiên Bồng lạnh như băng thanh âm: "Người muốn nói cái gì, trực tiếp đương được không? Làm cho Tôn Ngô Không biết rõ trên tay của ta có người ngọc giản, từ nay về sau người cũng đừng nghĩ lại trực tiếp liên lạc với ta."

"Kỳ thật. . . Kỳ thật cũng không có gì muốn nói." Lý Tĩnh một bên quay trở ra tròng mắt, một bên ngừng thở, khẽ thở dài: "Lý Tĩnh chính là muốn hỏi một chút chư vị gần nhất có hay không mạnh khỏe."

"Thưa người quý nói, hết thầy mạnh khỏe."

"Cái kia, đại thánh gia? Đại thánh gia có hay không cũng mạnh khỏe?"

"Người cứ nói đi?"

Hơi nhăn nhó mày đầu, Lý Tĩnh chỉ phải kiên trì nói tiếp: "Đại thánh gia gần nhất. . . Có từng rời đi qua?"

"Rời đi? Người muốn hỏi cái gì?"

"Không có, tựu hỏi một câu mà thôi. Càng ngày càng tiếp cận Linh Sơn, so với lúc trước, Huyền Trang pháp sư yêu cầu chủ yếu thánh gia thủ ở bên cạnh, nếu là có chuyện gì. . . Có chuyện gì cần muốn hỗ trợ, Lý Tĩnh tại đây trong tam giới cũng coi như có vài phần chút tình mọn, có thể đại lao."

. . .

Thế gian, Thiên Bồng đã bị hỏi được không hiểu ra sao, trong lúc nhất thời lại hoàn toàn không biết cái này lão bánh quẩy Lý Tĩnh tại đánh cái gì bàn tính.

Cái kia xa xa, Quyển Liêm đột nhiên quay đầu lại hô: "Nguyên soái, làm sao vậy? Không đi nhanh lên ngày tựu toàn bộ hắc a."

Cái này một hô, lập tức dọa Thiên Bồng nhảy dựng, liền tranh thủ trong tay ngọc giản thu vào.

Đãi Quyên Liêm nghiêng đầu đi, hấn lại lấy ra ngọc giản, thấp giọng nói: "Có chuyện nói mau, gọn gàng dứt khoát, đừng có lại quanh co lòng vòng!"

"Lý Tĩnh đã nghĩ hỏi một câu, đại thánh gia gần nhất có hay không rời đi qua, từ Nữ Oa nương nương náo qua thiên cung sau."

"Không có!"

"Xác định?"

"Xác định!"

Nói đi, Thiên Bồng nhanh chóng đem ngọc giản thu vào, dẫn theo Cửu Xi Đinh Ba đuổi theo.

...

Nam Thiên Môn trên cổng thành, Lý Tĩnh chậm rãi buông xuống ngọc giản, chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt kia hơi lóe ra.

"Tôn hầu tử không có rời đi qua, đó là hấn tỷ lệ tụt nhỏ. Cái này Thiên Bồng hạ giới hơn sáu trăm năm, lời của hấn cũng không thể tin hoàn toàn, hay là muốn lại tinh tế thăm dò một phen mới là." Nói, hấn tự tay đem đứng ở một bên khanh gia chiêu tới, nói: "Ngươi đến cho ta nói một chút cái này câu pháp quốc chuyện tình, phải nhanh!"

"Dạ!"

Lúc này, không chỉ là Lý Tĩnh, cả Nam Thiên Môn trấn thủ quân cao tầng đều đã kinh đi động.

Đa Văn thiên vương mang theo rải rác vài tên thiên tướng, trang bị nhẹ nhàng chính hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu Sư Đà quốc bôn tập mà đi, chuẩn bị điều tra ba yêu vương hướng đi.

Tăng Trường thiên vương mang theo đại đội nhân mã đang tại tuần tra phủ cũ hồ sơ kho lí qua lại lật tới lật lui, cố gắng tìm ra mất tích đã lâu Mi Hầu vương tâm tích.

Trì Quốc thiên vương cùng Na Tra, mang theo vài tên kinh nghiệm phong phú tướng lĩnh chính dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới sự phát địa điểm.

Tận trọng nom hành động của bọn hắn cũng đã cực kỳ rất nhanh, UU đọc sách (www.uukanshu.com) nhưng mà, chân tướng, cũng đang dùng nhanh hơn tốc độ cùng bọn họ bỏ mất dịp may.

...

Lục âm hạ, Lục Nhĩ Mi Hầu hao phí suốt một ngày thời gian, phản phản phục phục địa nghe sơn dương tinh giảng thuật các loại hữu quan với Hoa Quả Sơn chuyện tình, cái này chính giữa rất nhiều đều là tin vĩa hè tới, quả thực một đoàn tương hồ.

Bất quá, hắn ít nhất xác định vài món hắn để ý chuyện tình.

Híp mắt, hắn có chút ngốc mà hỏi thăm: "Nói cách khác, người nói mấy cái. . . Vài cái yêu vương, còn có Cửu Đầu Trùng, Lữ lục quái, Đa Mục quái. . . Thực lực của bọn hắn so với ta vừa mới giết được những cái này. . ."

"Tuần thiên tướng."

"Đúng đúng, gọi tuần thiên tướng, bọn họ so với cái kia tuần thiên tướng mạnh hơn rất nhiều đúng không?"

"Đúng." Sơn dương tinh nhẹ gật đầu, ha ha địa cười nói: "Bất quá, cái kia cũng không đủ xem, tại đại thánh gia ngài trước mặt, tợn tính bọn họ toàn bộ đều là đại la kim tiên thì như thế nào? Còn không. . ."

Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái đưa tay ra ngăn lại hẳn tiếp tục nói đi xuống, hỏi tiếp: "Hơn nữa, thủ hạ bọn hắn còn có rất nhiều yêu quái, trong đó cũng có rất nhiều so với cái kia tuần thiên tướng cường?"

Sơn dương tinh có chút giật mình, càng nghe càng hồ đồ, chỉ phải nặng nề nhẹ gật đầu.

"Người biết bọn họ ở nơi nào?"

"Tiểu nhân. . . Chỉ có thể xác định bọn họ đại khái vị trí, nếu muốn tìm, nên cũng không khó."

"Có đại khái vị trí là được." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi bật cười, cười đến vui vẻ: "Đi, chúng ta bây giờ tựu xuất phát, người dẫn ta đi tìm bọn hắn!"

"Đại thánh gia. . . Ngài là muốn ta sẽ đi ngay bây giờ thu thập những phản đồ đó sao?" Sơn dương tinh lập tức cười thành một đóa hoa.

Lục Nhĩ Mi Hầu cười hì hì đáp: "Đúng, đi tìm bọn họ, thu thập bọn họ." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu vé tháng cầu đặt ~

Đôi mới nhanh nhất, không bán ra cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 645: Cầu Pháp Quốc

Đêm khuya, một đám kim quang nương tầng mây yểm hộ xẹt qua không trung, lén lút hướng phía cầu pháp quốc đô thành sờ soạng quá khứ.

Dưới bóng đêm, hắc hùng tinh bùng một chậu nước âm hương trong phòng đi, không có chút nào chú ý tới ngày dị tượng trên không trung.

Một đường lái xe cửa ra vào, hắc nhắc chân gạt mở cửa phòng khép hờ, một cước bước đi vào.

Trong phòng, đang tại chỉnh lý giường Huyền Trang thấy xong, vội vàng nói ra: "Những sự tình này bản tăng chính mình đến thì tốt rồi, làm gì làm phiền."

Nói, thả ra trong tay đệm chăn, đi tới muốn tiếp nhận nước ấm bồn.

Hắc hùng tinh vẫn không khỏi phân trần địa gạt mở Huyền Trang, từng bước một đi đến giường trước khom người thả xuống dưới, nói: "Huyền Trang pháp sư một đường vất vả mệt nhọc, những sự tình này để cho ta tới thì tốt rồi."

"Bản tăng mệt nhọc, mọi người cũng không đều mệt nhọc sao? Sao có thể. . ."

"Không giống với, không giống với." Hắc hùng tinh khoát tay áo nói: "Mấy người chúng ta, cái kia đều cũng có tu vi trong người. Chớ nói đi một

ngày, chính là đi đến mười ngày nửa tháng không ngủ không nghỉ, cũng là không quan trọng. Huyền Trang pháp sư sao so với được?"

Nói, hắc hùng tinh cúi đầu tựa hướng ngoài cửa đi. Ra cửa, lại tiện tay đem cửa phòng khép lại. Chỉ để lại trong phòng Huyền Trang nhàn nhạt thờ dài.

Chỗ góc cửa khác trong một cái phòng, Thiên Bồng xuyên thấu qua cửa sổ linh xa xa địa nhìn hắc hùng tinh, nhẹ giọng thờ dài: "Người có cảm giác hay không được, Hắc Mao gần nhất có điểm quá tích cực sao?"

"Tích cực sao?" Hầu tử một cước dẫm nát trên ghế dài hạp trước hạt dưa, ung dung nói: "Hắn vẫn luôn là như vậy tích cực, chịu mệt nhọc. Kỳ thật hắn vốn là kế hoạch ngoài, cứng ngắc gia tiến đến, kết quả. . . Hắc, ta đều có điểm bản khoản. Ngày khác nếu chúng đạo thành công, trở về Hoa Quả Sơn, không phải cho hắn phong cá Đại tướng quân đương đương không thể. Cái này người thành thật a, cũng nên làm cho hắn uy phong uy phong không phải?"

"Nguyên bản cũng tích cực, chỉ là, hiện tại canh tích cực, đặc biệt hữu quan với Huyền Trang pháp sư chuyện tình, hắn luôn cướp làm." Thiên Bồng co lại tay chậm rãi xoay người, nói: "Nói trở lại, không nghĩ tới một đoạn đường này rõ ràng thuận lợi như vậy. Cái này cầu pháp quốc người a. . . Hắc Mao trực tiếp lộ ra bản tướng. Bọn họ lại cũng không sợ. Không chỉ có không sợ, lại vẫn chịu để cho chúng ta ở đến cái này dinh thự lí. Nếu là tầm thường thành bang, chớ nói Hắc Mao, chính là người. Dùng cái này bức tướng mạo tương kiến, định không thể thiếu một hồi phiên toái."

"Cố gắng chúng ta khổ tận cam lai rồi sao?" Nói, hầu tử nhả rơi trong miệng hạt dưa xác, thân thủ đem nghiêm chỉnh bàn hạt dưa đều ngược lại đến của mình trong túi quần đi.

Một ít bên cạnh Thiên Bồng thấy đều chau nổi lên lông mày.

Ngẩng đầu lên, hầu tử đối với Thiên Bồng cười hắc hắc nói: "Ta nhớ được ngươi không ăn hạt dưa đúng không? Đã không ăn. Vậy đều thuộc về ta. Quay đầu lại ta bả cái khác vài cái gian phòng hạt dưa cũng cùng một chỗ đâu đi."

Thiên Bồng mấp máy môi quay đầu lại hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua.

"Ngươi yêu mến là tốt rồi, đêm nay còn chuẩn bị gác đêm?"

"Ta không thủ chẳng lẽ ngươi thủ? Ta nhưng lo lắng. Càng là bình tĩnh, càng là phải cẩn thận. Nói không chừng a, cả chính là cá cược.

"

Nói, hầu tử cũng đã ra cửa ngoài, nhảy lên trên nóc nhà. Trong nháy mắt, đã tại nóc nhà dọn xong tư thế bắt đầu hạp hạt dưa.

Không bao lâu, một vị chông quái trọng, tóc hoa râm, hàm răng đều đã kinh rơi sạch lão nhân tại một đám người nhà tôi tứ túm tụm hạ đi tới Huyền Trang trước cửa phòng.

Trên nóc nhà hầu tử không tự giác địa duỗi dài cổ bao quát trong sân chật ních người.

Cái kia tất cả trong phòng. Quyên Liêm, hắc hùng tinh, Thiên Bồng, tiêu bạch long cũng đều có chút ngoài ý muốn quan vọng.

Một vị người hầu thân thủ gõ cửa, hô: "Huyền Trang pháp sư, lão gia nhà ta đến đây, thỉnh mở mang môn."

Rất nhanh, cửa phòng mở ra.

Chúng kiến nhiều người như vậy, nữ có nam có, trẻ có già có, Huyền Trang một thời gian cũng là mộng, vội vàng chấp tay trước ngực yên lặng hành lễ.

Cái kia ngoài cửa mọi người thấy xong cũng đều vội vàng chấp tay trước ngực đáp lễ, mà ngay cả đứng cũng không vững lão nhân đã ở người nhà nâng hạ run run rẩy rẩy địa hoàn thành lễ tiết.

"Chư vị thí chủ đây là. . ."

"Huyền Trang pháp sư." Một người trung niên nam tử đứng dậy. Lại là hướng Huyền Trang thi lễ một cái, nghiêng người giới thiệu nói: "Vị này chính là gia phụ. Gia phụ gần đây sùng yêu phật đạo, lúc tuổi còn trẻ canh từng rời rạc chùng chùa miếu, đi thăm cao tăng. Bây giờ tuy nói tuổi tác đã cao. Lại cũng không dám lười biếng phật tu, mỗi ngày sớm muộn gì cần phải tụng kinh. Nghe nói pháp sư đi về phía tây đường xa mà đến, chính ngủ lại trong nhà, ngày mai liền muốn lên đường, cho nên. . . Gia phụ bất kể như thế nào thậm chí nghĩ tại tối nay gặp được Huyền Trang pháp sư một mặt."

Có chút kinh dị địa nghe xong đoạn văn này, Huyền Trang chậm rãi hướng một bên lão nhân nhìn quá khứ.

Cái kia là một vị nhìn về phía trên ít nhất đã có tám mươi năm tuổi già lão nhân. Gầy được giống như khô lâu đồng dạng, chông quai trượng tay cơ hồ là đang không ngừng địa rung động. Che kín nếp nhăn trên mặt một đôi mờ con mắt càng không ngừng nháy, thật vất vả bài trừ đi ra một tấm khuôn mặt tươi cười.

"Huyền Trang pháp sư hữu lễ." Hẩn hơi hướng phía Huyền Trang cung kính khom người tử, dùng khăn khăn thanh âm nói ra: "Lão hủ hành động

bất tiện, không thể xa nghênh, còn. . . Kính xin Huyền Trang pháp sư thứ lỗi."

Xem bộ dáng kia, sợ tới mức Huyền Trang vội vàng chấp tay trước ngực đáp lễ: "Lão thí chủ đa lễ, Huyền Trang hà đức hà năng?"

"Huyền Trang pháp sư quá khiêm nhượng. Đông thổ Đại Đường đến ta cầu pháp quốc, không biết mấy vạn dặm. Pháp sư có thể bình yên vô sự, hẳn là có phật tổ phù hộ chi người, không tầm thường cao tăng so với được." Nghiêng mặt đi nhìn thoáng qua cách đó không xa cho hắc hùng tinh an bài phòng, lão nhân gia chống quái trượng, miễn cưỡng đi phía trước dịch một bước, nói: "Nhìn nhìn lại cùng ngài một khối hầu tử cùng gấu chó. . . Cái kia vốn là ăn thịt người yêu quái. Như thế yêu ma, pháp sư cũng có thể phục tùng, lại thêm đi về phía tây cách xa vạn dặm chí nguyện to lớn cầu phật chi tâm, pháp sư hẳn là đã ngộ đại đạo phật gia a."

"Không dám nhận, không dám nhận." Huyền Trang vội vàng lắc đầu khoát tay.

Duỗi dài cổ, lão nhân gia nói khẽ: "Lão hủ có mấy yêu cầu quá đáng, muốn mời pháp sư vi lão hủ giải giải thích nghi hoặc. Này hoặc làm phức tạp bản tăng đã rất nhiều năm, chẳng biết có được không?"

Nghe vậy, Huyền Trang vội vàng nói ra: "Nhận được lão thí chủ không chê, dư chúng ta một cái chỗ an thân. Lão thí chủ nếu là có cái gì muốn hỏi, Huyền Trang tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận."

Nói đi, hấn lui về sau một bước, đưa tay nói: "Lão thí chủ, thỉnh."

"Lão hủ tại đây, trước tạ ơn Huyền Trang pháp sư." Nói, lão nhân gia lại là run run rẩy rẩy địa thi lễ một cái.

Theo lão nhân kia gia lão đảo vượt qua cánh cửa, một đám người nhà tôi tớ cũng đều nối đuôi nhau mà vào vào Huyền Trang gian phòng.

Thiên Bồng vội vàng đẩy cửa phòng ra đi ra, ngẩng đầu trông thấy nóc nhà hầu tử.

"Muôn không muốn vào xem một chút?"

"Không cần, đều là phạm nhân, ta đều giám định qua. Cộng lại khả năng còn chưa đủ hấn đánh. . . Người đại khái không biết a, hấn vẫn có chút phòng thân thuật."

Cái này vừa nói, Thiên Bồng mới hơi yên lòng một chút, thở dài: "Cái này cầu pháp quốc người, thật đúng là đối phật hiệu tôn sùng đầy đủ a. Trên đường đi, còn chưa bao giờ thấy qua như thế quốc gia."

"Đại khái là bởi vì càng ngày càng tiếp cận Linh Sơn quan hệ a." Hầu tử cả đề ngang trên nóc nhà, chống đỡ cái đầu ung dung nói: "Tây Ngưu Hạ Châu vốn chính là phật môn địa bàn. Tuy nói bọn họ vốn có cũng không sao lãnh địa quan niệm, cũng không muốn giống như thiên đình như vậy đi quản hạt thế gian, nhưng. . . Có nhiều thứ, tổng hội khuếch tán không phải? Đặc biệt đối phạm nhân."

Xa xa. Hắc hùng tinh cũng đẩy cửa phòng ra đi ra, đứng ở Huyền Trang cửa ra vào, cẩn thận mà quan sát trước trong phòng nhất cử nhất động.

Gặp tình hình này, Thiên Bồng không khỏi ngẩng đầu cùng hầu tử liếc nhau một cái.

. . .

Lúc này, Trì Quốc thiên vương cùng Na Tra một nhóm đã sớm chạy tới gặp chuyện không may trong trần nhỏ.

Vừa lúc mới bắt đầu. Bọn họ không dám phân tán, trọn vẹn mười hai người toàn bộ tụ tại Na Tra bên cạnh bắt đầu cẩn thận địa đối cả trấn nhỏ tiến hành dò xét.

Trên đất thi thể, cái kia thảm cảnh, quả nhiên như lúc trước hồi báo tin tức hai vị thiên tướng theo lời giống như đúc. Thấy Na Tra cũng không khỏi chau nổi lên lông mày.

Nhưng mà, bọn họ cũng không có như cùng lúc trước những kia tuần thiên tướng đồng dạng lọt vào phục kích.

Rất nhanh, bọn họ liền phát hiện trong tiểu trấn hoàn toàn cũng đã không có cái gì vật còn sống, không chỉ là trong tiểu trấn không có, liền quanh thân trong núi rừng, cũng không có bất kỳ vật sống, chỉ còn lại có vô số cỗ cây khô.

Ít khi. Một đám thiên tướng đều gom lại trong tiểu trấn trên đất trống.

Na Tra nói khẽ: "Tìm được cái gì sao?"

"Không có, thật là làm không đến tìm được. Toàn bộ đều chết, một cái người sống cũng không lưu."

"Có phát hiện. . . Hầu mao sao?"

"Không có. Vùng này sơn lâm bản thân tự không có bày vượn, trong trấn nhỏ, quanh thân, cũng không có phát hiện bất luận cái gì một cây hầu mao."

Nghe xong lời này, Na Tra không khỏi sâu hít một hơi thật sâu.

Một bên Trì Quốc thiên vương nói khẽ: "Tam thái tử cùng cái kia Tôn Ngô Không đã giao thủ, có thể phân biệt ra một điểm gì đó sao?"

"Phân biệt không được." Na Tra lắc đầu nói: "Hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ dùng qua hấp tinh khí thủ pháp giết người. . . Cái này vậy không phải còn sót lại nhân gian oan hồn mới làm sự sao? Đừng nói hắn, mà ngay cả Mi Hầu vương, Ngục Nhung Vương cũng không có khả năng làm chuyện như vậy. Tụ tính đối thiên đình có địch ý. Giết phạm nhân làm cái gì? Phạm nhân còn chưa tính, liền cái khác sinh linh cũng không buông tha. Hơn nữa, ta không rõ hấp huyết có làm được cái gì."

"Cái kia kế tiếp làm sao bây giờ?" Một vị thiên tướng mở miệng hỏi.

"Làm sao bây giờ?" Trì Quốc thiên vương đưa thay sờ sờ cái cằm, nói: "Dù sao cũng tra không ra cái gì. Đi về trước đi."

...

Cầu pháp quốc biên cảnh một chỗ trong trấn nhỏ.

Trong trạch viện, Huyền Trang đem lão giả kia, cùng với theo lão già mà đến một đám người nhà tôi tớ đều đưa ra cửa phòng.

Lão giả kia nắm thật chặt Huyền Trang tay, rơi lệ đầy mặt, nói: "Pháp sư thật là thần nhân vậy, lão hủ cầu phật nhiều năm. Cả đời này, còn chưa bao giờ thấy qua đối phật lý lý giải như thế thông thấu chi người. Đợi một thời gian, pháp sư cần phải trèo lên phật vị!"

Huyền Trang bắt đắc dĩ cười cười.

Nghiêng mặt đi, lão già đối với con của mình nói: "Vừa rồi pháp sư chỗ nói, đều sao làm bản sao rồi?"

"Đều nhớ kỹ." Trung niên nam tử nói khẽ.

Quay tới nhìn qua Huyền Trang, lão già chấp tay trước ngực, ở nhà người nâng hạ lại là khom mình hành lễ, nói: "Đêm đã khuya, lão hủ sẽ không liền lại đã quấy rầy pháp sư. Chỉ mong pháp sư lấy kinh trở về lúc, có thể ở lão hủ trong nhà ở mấy ngày. Đến lúc đó, mặc dù lão hủ cũng đã tây đi, cũng thỉnh pháp sư điểm hóa thoảng cái lão hủ người nhà, trợ nó thoát ly khổ hải."

Huyền Trang yên lặng địa chấp tay trước ngực, đáp lễ.

Lão giả kia mang theo mọi người bái biệt rời đi, trước khi rời đi, còn cẩn thận mỗi bước đi, tựa hồ đối với Huyền Trang ngày mai liền lên đường cực kỳ bất đắc dĩ tiếc hận.

Đã lão giả kia đi rồi, hầu tử lúc này theo trên nóc nhà nhảy xuống tới: "Nói tất cả gì?"

"Một ít. . . Phật hiệu luận đạo mà thôi. Gần như vậy cự ly, đại thánh gia cũng không nghe thấy sao?"

"Nghe là nghe thấy, chỉ là các ngươi há miệng chính là Phật lý, ta chẳng muốn nghe, trực tiếp chờ hỏi người chính là."

Huyền Trang nhìn qua lão già rời đi phương hướng, ung dung thở dài: "Lão nhân gia một lòng hướng Phật, chỉ tiếc. . ."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Đáng tiếc bản tạng Phật hiệu, chưa chắc là hẳn muốn."

Nói đi, Huyền Trang nhàn nhạt thở dài, xoay người vào phòng.

"Không phải hẳn muốn?"

Cái này nói, đại khái là đại thừa cùng tiểu thừa khác nhau a. . .

Lắc đầu, hầu tử lại là nhảy lên trên nóc nhà.

...

Ngày kế sáng sớm, lão già mang theo một đám người nhà tôi tớ đưa tiễn, rất nhiều hàng xóm láng giềng cũng văn phong tiễn lai, tan vỡ phía dưới, lại có mấy trăm người chi chúng. Cái này hạo hạo đặng đặng tiễn đưa đội ngũ, một tổng chính là năm dặm đường, thẳng đến thật sự đi không đặng, mới không được đã dừng bước lại. Cuối cùng, lão già còn lần nữa dặn dò Huyền Trang, trở về lúc, nhất định phải đến hấn trong phủ làm khách.

Huyền Trang chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Chẳng biết tại sao, đôi mắt nhiệt tình như vậy tít đỏ, Huyền Trang lại mặt ủ mày chau.

Cáo biệt lão già một nhà, đoàn người lại là lên đường.

Rời đi trần nhỏ, chậm rãi từ từ địa đi trong vòng hơn mười dặm đường, đang lúc hoàng hôn, đoàn người cuối cùng đi tới cái này tôn trọng phật giáo quốc gia đô thành.

Đương trông thấy cửa thành bảng hiệu giờ, Huyền Trang không khỏi giật mình.

Bởi vì, cái kia trên đó viết là "Diệt pháp quốc" ba chữ to.

Một đội binh lính vôi vàng ra khỏi cửa thành, cửa thành dân chúng tứ tán né ra.

"Nhanh lên nhanh lên!" Cái kia trong đội ngũ, một vị tướng lãnh cười con ngựa cao to trên thét to nói: "Tất cả chùa miếu hết thả niêm phong! Tâng nhân làm lao dịch, miếu sản thu về quốc hữu! Không được sai sót!"

Lời còn chưa dứt, này tướng dẫn ánh mắt cũng đã rơi xuống Huyền Trang trên người.

Hầu tử khóe mắt không khỏi hơi kéo ra.

Cái này biến hóa. . . Phải không là quá là nhanh? Vừa mới là "Cầu pháp quốc", chỉ chớp mắt, tụt thành "Diệt pháp quốc" ? Hơn nữa còn là từ trong ra ngoài triệt triệt để để địa cả lật qua! (chưa xong còn tiếp.)

Đôi mới nhanh nhất, không bắn ra cửa sổ đọc thỉnh sư tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 646: Nghi Hoặc

Sau một khắc, chỉ thấy này tướng dẫn lạc ngừng dưới háng bạch mã, dùng trong tay roi ngựa một ngón tay, hét to nói: "Bắt được bọn họ!"

Lập tức, trên trăm tên lính nhanh chóng phân tán, hướng phía hầu tử một nhóm lao qua.

Hầu tử cơ hồ là vẫn không nhúc nhích địa đứng, đem Huyền Trang ngăn ở phía sau. Đám người còn lại đều lộ ra vũ khí đem Huyền Trang hộ tại ở giữa. Chích một hồi, đoàn người đã bị binh lính bao quanh vây khốn.

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ chúng ta bất tri bất giác vượt qua biên giới, cũng đã theo cầu pháp quốc đến diệt pháp quốc?"

"Trời biết nói." Hầu tử thân thủ gãi gãi mặt, thật dài thờ dài nói: "Chỉ biết sẽ không thuận lợi như vậy, mệnh đồ làm nhiều điều sai trái a."

San sát trường kích nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ, tướng lãnh xách động trước bạch mã chậm rãi đã đi tới, ngừng đang lúc mọi người trước mặt.

Hắn ung dung địa cúi đầu quét mọi người liếc, ánh mắt kia xẹt qua hầu tử cùng hắc hùng tinh trên người giờ hơi dừng một chút, tựa hồ có chút giật mình, cũng không có càng nhiều phản ứng. Cái loại cảm giác này, thật giống như hầu tử cùng hắc hùng tinh căn bản cũng không phải là yêu quái, chỉ là mặc quái dị điểm đường như.

Ngửa đầu, hấn cao ngạo mà hỏi thăm: "Các người không phải ta diệt pháp quốc thần dân, đến ta diệt pháp quốc đến đến tột cùng có mục đích gì? Mau mau nói tới!"

Huyền Trang chấn động ống tay áo vôi vàng đi ra phía trước, chấp tay trước ngực, khom người bái nói: "Bần tăng tên gọi là Huyền Trang, tự đông thổ Đại Đường mà đến, hướng Tây Thiên lấy kinh."

"A?" Này tướng dẫn không khỏi sửng sờ.

Trong lúc nhất thời, cái kia bốn phía đem đám đông bao bọc vây quanh sĩ binh môn bắt đầu nghị luận đứng lên. Hầu tử lỗ tai hơi run rẩy, mơ hồ nghe thấy "Cao tăng", "Phật gia" đẳng chữ, không khỏi càng thêm nghi ngờ.

Này bang tử binh lính rõ ràng cho thấy muốn đi tìm Phật môn phiên toái, có lẽ cái này trong giọng nói, lại nghe không ra mảy may đích ý. Không chỉ không có đích ý, càng quá mức giả, còn có một sợi sợi kính ý.

Cái này lại là chuyện gì xảy ra?

Cái kia cười con ngựa cao to trên tướng lãnh nhìn Huyền Trang tựa hồ có chút do dự, hấn lặng lẽ chiêu đến tùy tùng của mình, hạ giọng thì thầm nói: "Nhanh đi bẩm báo bệ hạ, nói đông thổ đến đây một cái hòa thượng, còn mang theo hai con yêu quái."

"Dạ!"

Tùy tùng lên tiếng. Quay đầu ngựa lại liền xuyên việt vòng vây hướng phía cửa thành chạy đi.

Ngay sau đó, này tướng dẫn quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, sửa sang lại y quan cứ như vậy ngẩng đầu lên, vẫn không nhúc nhích địa ngồi

trên lưng ngựa. Rõ ràng là một bộ cao ngạo tư thái. Có thể thỉnh thoảng, hầu tử rồi lại phát hiện hấn tại hữu ý vô ý mà nhìn xem Huyền Trang.

Thần sắc cực kỳ cổ quái.

Hầu tử ngựa đầu thoáng lui về sau một bước, còn lại mọi người vội vàng bả lỗ tai duỗi tới. Hầu tử thấp giọng nói: "Không thích hợp. Những điều này là phạm nhân không sai, bất quá, cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào. Giống như đang diễn trò đồng dạng. Đồng dạng là diệt phật, nhưng cùng Xa Trì quốc khí thế, đó là kém xa. Tóm lại, mọi người chú ý một điểm."

Mọi người yên lặng nhẹ gật đầu, đều tự trở về nguyên bản phòng thủ trận vị.

Hai phe nhân mã cứ như vậy giăng co lấy.

Rất xa, cửa thành rất nhiều binh dân dân chúng đều ở vây xem, chỉ trở nghị luận tới tấp.

Nhiều lần, Huyền Trang đều muốn mở miệng nói chút gì đó, nhưng đối phương tựa hồ ngay cả đám điểm nghe hứng thú đều không có. Đã không có hứng thú nghe Huyền Trang nói cái gì, lại không có hứng thú phát động tiến công. Cứ như vậy duy trì vây quanh.

Cái kia bầu không khí quý dị đến cực hạn.

Không bao lâu, cái kia tùy tùng khoái mã đuổi đến trở về, lọt vào trong vòng vây ở đằng kia tướng lĩnh bên tai nói vài câu.

"Hai người bọn họ nói cái gì?" Tiểu bạch long thấp giọng hỏi.

Hầu tử thuận miệng đáp: "Truyền đạt quốc vương mấy câu mà thôi, người lập tức sẽ biết."

Chính trong ngôn ngữ, này tướng dẫn ho khan hai tiếng, nói: "Ngô vương có lệnh, lập tức quét sạch cả nước chùa miếu, đập nát phật tượng, trung tập tăng nhân phục lao dịch, người cái này đường xa mà đến hòa thượng. Có gì dị nghị không?"

Huyền Trang nhú mày nói: "Bần tăng khó hiểu, phật môn tội gì, vì sao quý quốc bệ hạ muốn như thế hơi bị?"

"Cái này... Cái này mặt tướng cũng không rõ ràng lắm, tóm lại mệnh lệnh là như vậy hạ. Chuyện này. Chỉ có bệ hạ biết rõ."

Hầu tử đứng ở một bên chống kim cô bổng ung dung địa đào trước lỗ tai, đem ráy tai chuẩn xác không sai địa bắn ra đến này tướng dẫn khẽ nhếch trong miệng.

Trong lúc nhất thời, này tướng dẫn cho là có phi trùng trốn vào, ngồi trên lưng ngựa "Phi" nửa ngày. Một bọn binh lính đều có chút nghi hoặc mà nhìn xem hẳn.

Trợn trắng mắt, hầu tử quay đầu hướng trước mọi người thấp giọng nói: "Diễn trò, xem bọn hẳn như thế nào diễn."

Hơn nửa ngày. Này tướng dẫn tựa hồ mới trì hoãn qua được, như trước vẻ mặt nghiêm túc địa ngồi ở trên ngựa.

Huyền Trang khom người nói: "Đã chỉ có quý quốc bệ hạ biết rõ, có thể làm phiên tướng quân dẫn tiến hạ xuống, làm cho bần tăng tìm bệ hạ hỏi thăm tình huống?"

"Có thể." Này tướng dẫn không hề nghĩ ngợi địa trả lời đi ra, ngay sau đó, hẳn nhanh chóng xách động ngựa lui về phía sau, vẫy tay một cái, một chiếc xe ngựa nhanh chóng đã tới. Cảm giác kia, thật giống như sớm đã chuẩn bị cho tốt, tựa đợi đến Huyền Trang những lời này dường như.

Đây là một cỗ xe không xe ngựa, hai ngựa kéo xe, sạch sẽ sạch sẽ, nhìn cái kia trên xe tất cả gấm bố trang sức, như vậy một chiếc xe ngựa đặt ở cái này trong nước nhỏ, tuy nói so với không được vương công quý tộc, nhưng tối thiểu nhất, cũng phải là phú quý người ta mới dùng được rất tốt, không có khả năng tiện tay có thể chinh đến.

Nhìn thấy cỗ xe ngựa này trong nháy mắt, mà ngay cả Huyền Trang cũng đã rõ ràng cảm thấy nào đó khác thường, hấn vội vàng quay đầu lại nhìn hầu tử liếc.

Ánh mắt giao hội trong nháy mắt, hầu tử khẽ gật đầu, ý bảo hấn xe này trên cũng không có nguy hiểm.

Được đến hầu tử cho phép, Huyền Trang lúc này mới dẫn theo trước bày lên xe ngựa.

Tự tại Huyền Trang lên xe trong nháy mắt, cái kia mã xa phu lại vẫn đặc biệt xuống xe cho Huyền Trang phóng trên kế chân.

"Giá!"

Theo xa phu một tiếng thét to, bánh xe chậm rãi chuyển động.

Hầu tử thuận miệng nói: "Đi thôi, xem bọn hấn chơi cái gì hoa dạng."

Tại một đám binh vệ áp tải hạ, hầu tử bọn người bảo vệ xung quanh Huyền Trang xe ngựa, chậm rãi xuyên qua cửa thành.

Kia trường cảnh cùng với nói là áp tải , càng như là hộ tống.

...

Lúc này, Nam Thiên Môn thành lâu trung, Na Tra cùng Trì Quốc thiên vương cùng với Lý Tĩnh đứng ở cùng một chỗ.

Tăng Trường thiên vương nắm một phần trúc giản vôi vàng đi đến ba người trước mặt, hướng phía Lý Tĩnh giản lược địa ôm quyền hành lễ, liền đem trong tay trúc giản đưa tới.

Tiếp nhận trúc giản, Lý Tĩnh nhanh chóng bày tại trên mặt bàn tinh tế địa nhìn lại.

Nhìn về phía Na Tra, Tăng Trường thiên vương thuận miệng hỏi: "Bên kia thế nào?"

Na Tra lắc đầu nói: "Cái gì điều tra không ra đến, vô cùng quý dị, cũng không biết có phải hay không là đặc biệt nguy trang qua. Người bên đó đây?"

"Mi Hầu vương tâm tích không rời mười."

Nói, ba người đồng loạt địa nhìn phía Lý Tĩnh.

Loạt trên thẻ trúc chữ viết, Lý Tĩnh suy nghĩ nửa ngày, cắn răng, đem trúc giản cầm chắc lại lần lượt trở về, nói: "Ba người các người, mang đủ nhân mã, án lấy phía trên này manh mối tìm được Mi Hầu vương. Hắn cùng với khác yêu vương có không ít liên lạc, không có gì tất yếu mà nói, tận khả năng không cần phải kinh động hắn, dùng điều tra giám thị là chủ. Ta tiếp tục giám thị Tôn Ngộ Không."

"Dạ!"

...

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu, Sư Đà quốc phụ cận.

Cao cao cự mộc phía trên, tránh ở tán cây bên trong Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng đẩy ra rồi phiến lá nhìn ra xa.

Cái kia xa xa, chày dài sơn xuyên ngòi rơi trước một tòa không lồ yêu thành, phảng phất một khối cự đại nham thạch bị ngạnh sanh sanh khảm tại sơn xuyên trên vậy, nó tường thành dày trọng trình độ, xa phi nhân loại quốc gia có thể so sánh.

Lỗ châu mai bên trong cờ xí phấp phới, vô số mặc khải giáp, vũ trang đến tận răng yêu quái đi tới đi lui dò xét trước.

Lục Nhĩ Mi Hầu trông mắt hơi chuyển động, chậm rãi mở rộng thân thức của mình, ánh mắt ở đằng kia yêu bày bên trong đi tới đi lui.

Có trước sau hai mươi mấy người tuần thiên tướng đặt cơ sở, hiện tại hấn sử dụng linh lực cũng hơi hơi lớn mật chút ít.

Rất nhanh, hấn chú ý tới che dấu tại yêu thành bốn phía lần lượt trạm gác ngằm, cùng lúc đó, hấn cũng chú ý tới ẩn núp ở phía xa Đa Văn thiên vương bọn người, không khỏi hơi sững sờ.

"Không phải nói thiên binh cùng yêu quái không phải một bọn sao? Đây là..." Nuốt nước bọt, hấn nhếch miệng lộ ra răng nanh nói: "Tính, không nghĩ, hiểu được ăn mới trọng yếu."

Quay người lại, hấn lén lút theo cự đại thân cây trượt xuống dưới, chuẩn xác rơi xuống dưới sơn dương tinh trước mặt.

"Nghe, ngươi ở nơi đây đứng không được nhúc nhích!"

Khẽ gật đầu, sơn dương tinh áp úng nói: "Nhỏ... Tiểu nhân tuân mệnh."

Xoay người một cái, Lục Nhĩ Mi Hầu đề thấp dáng người hướng phía một cái có ba con tiểu yêu bên ngoài trạm gác ngằm vọt tới, đảo mắt cũng đã biến mất tại trong rừng rậm. Chỉ để lại hơi rung động lá xanh, cùng nháy mắt con người mọi nơi nhìn quanh sơn dương tinh.

Rất nhanh, yêu trong thành minh cảnh tiếng kèn vang vọng thiên địa.

...

Trước cửa cung, chớ Huyền Trang xe ngựa ngừng lại.

Xa phu vội vàng xuống xe dọn xong đạp chân, xóc lên màn trúc, thậm chí nếu muốn thân thủ đi nâng Huyền Trang, bị Huyền Trang từ chối nhã nhận.

Ánh mắt rơi xuống cách đó không xa, UU đọc sách ([www. uukanshu. com](http://www.uukanshu.com)) Huyền Trang lại thấy được một khối bị ném ở một bên dùng vải bố đang đắp, lại chưa hoàn toàn phủ ở, rõ ràng viết "Cầu pháp quốc" bằng hiệu.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?" Huyền Trang lông mày vượt chau càng chặt.

Rất hiển nhiên, trước mắt cái gọi là "Diệt pháp quốc", kỳ thật chính là nguyên lai "Cầu pháp quốc" . Bọn họ cũng không có trong lúc vô tình bước vào cái khác quốc gia.

Chính là, cứ như vậy một cái không lớn quốc gia, làm sao có thể chính quyền thay đổi lại ngay cả mình quốc dân cũng không biết?

Một sĩ binh theo mở rộng ra cửa cung trong đi ra, kéo dài thanh âm thét to nói: "Tuyên, Huyền Trang pháp sư yết kiến!"

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hướng phía hai bên binh vệ yên lặng hành một cá lễ, mở ra cước bộ đi lên phía trước.

Hầu tử, Thiên Bồng, Quyên Liêm bọn người cũng liền bề bọn đi theo.

Nhưng mà , càng gia chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Nguyên bản, hầu tử đoán trước đối phương hội ngăn cản, khó tránh khỏi tranh chấp một phen. Dù sao bọn họ quốc vương chỉ là tuyên Huyền Trang yết kiến, cũng không có tuyên những người khác đợi. Có thể sự thật lại là bọn hắn chẳng những không có ngăn cản, ngược lại nguyên một đám một bộ theo lý thường nên bộ dạng, thậm chí đoàn người tất cả đều nắm binh khí, bọn họ lại cũng làm như không thấy.

"Cái này cũng không tránh khỏi... Quá kì quái a? Bầy rập?"

Cứ như vậy một đường cẩn thận đi tới, thẳng đến xuyên qua cửa cung đến đến đại điện trước, như trước thật là làm không đến phát sinh.

Đứng ở cửa điện ngoài, hầu tử liếc nhìn qua đi vào tự xem tới đó ngồi tại trên vương vị người chính duỗi dài cổ tại nhìn quanh. Cùng hầu tử ánh mắt giao thoa trong nháy mắt, hắn liền tranh thủ cổ rút trở về, bày làm ra một bộ trấn định tự nhiên bộ dạng.

Một màn này, bị hầu tử chuẩn xác không sai địa bắt đến, hắn liền vội vươn tay ra đi đem Huyền Trang ngăn lại.

"Chậm đã, ta trước khi đi mất." (chưa xong còn tiếp.)

PS: Cầu đề cử, cầu vé tháng, cầu đặt ~

Đôi mới nhanh nhất, không bán ra cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 647: Thương

Nâng lên chân, hầu tử chậm rãi vượt qua cánh cửa. Cái kia trong tay kim cô bông đều là hoành cầm, gắt gao chăm chăm vào trên vương vị người, nghiêm nhiên một bộ lâm chiến tư thái.

Cái kia sau lưng, Thiên Bồng tùy ý địa nắm Cửu Xi Đinh Ba, ánh mắt chậm rãi chuyển động, tinh tế quét mắt trong điện mỗi khắp ngõ ngách.

Thấy vậy khí thế, hai bên phân loại tướng lãnh đại thần, từng người đều có chút e sợ ý, tuy nhiên cũng còn cố nén, đứng bất động đứng nguyên tại chỗ.

Cái kia trên vương vị, là một vị dáng người mập mạp, giữ lại đại hồ tử trung niên nam tử.

Hắn có một đôi bát tự mi, nhìn về phía trên mặt mũi hiền lành, tựa hồ đang tại nghĩ cách làm cho mình lông mi hướng chính giữa nghiêng, dùng triển phát hiện mình nào đó uy nghiêm. Nhưng mà, run nhè nhẹ tay cũng đã bại lộ hấn chân thật nhất ý nghĩ.

". . . Người đến người phương nào, hãy xưng tên ra."

Nương theo lấy một tiếng lo lắng không đủ thét to, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn phía Huyền Trang.

Chỉ vào Huyền Trang, quốc vương ghen đủ thở ra một hơi, tiếp theo thét to nói: "Nói, ngươi tên là gì, từ chỗ nào đến, đến ta diệt pháp quốc làm

gi?"

Hầu tử mọi nơi quét mắt một phen, tại xác định không có bất kỳ nguy hiểm sau mới đứng trước Huyền Trang nhẹ gật đầu, hướng bên cạnh bên cạnh vừa đứng, đem kế tiếp lời nói quyền đều giao cho Huyền Trang.

Đi phía trước bước một bước, Huyền Trang chấp tay trước ngực, khom mình hành lễ nói: "Bần tăng pháp danh Huyền Trang, tự đông thổ Đại Đường mà đến, đi ngang qua quý quốc, hướng Tây Thiên Linh Sơn Đại Lôi Âm tự cầu lấy chân kinh."

Đại điện ngoài, một cái hộ vệ lén lén lút lút xoay người ly khai.

...

Lúc này, Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

Đầy đất hoa tươi, đầy trời thiền âm bên trong, mặc một bộ màu đen tăng bào Địa Tạng vương mang theo Chính Pháp Minh Như Lai từng bước một bước trên đại điện.

Trên điện chư phật đều bị ghé mắt.

Trong chuyện này, có thập phương Như Lai, có bát phương ứng cung, có vô số chính khắp biết, có các lộ điều ngự trượng phu, có mười tám đại vô thượng kim thân la hán , càng có năm trăm phổ thế la hán.

Mà ngay cả bên trong phật môn thanh danh lan xa, cùng Chính Pháp Minh Như Lai, Địa Tạng vương cùng thuộc tây phương tứ đại thế tôn phật Phổ Hiền, Văn Thù cũng trong đó. Lại thêm vừa mới đến Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng vương. Giờ phút này, ở này chín chín tám mươi một trượng rộng điện phủ phía trên, tây phương chư phật đã tề tụ một đường.

Ở vào đại điện ở giữa phía trên liên đài Như Lai kim thân hơi cúi đầu, cái kia nhìn chăm chú Địa Tạng vương trong ánh mắt. Không có một tia một hào cảm xúc ba động.

Tất cả phật đà đều ở lẳng lặng mà nhìn xem, ánh mắt theo Địa Tạng vương hơi chuyển động.

Chậm rãi đi đến Như Lai trước người, Địa Tạng vương chấp tay trước ngực, cùng Chính Pháp Minh Như Lai cùng nhau khom người thi lễ một cái.

"Bẩm tôn giả, mấy năm trước theo đông thổ Đại Đường lên đường cầu pháp Huyền Trang một nhóm. Bây giờ cũng đã xuyên qua Nam Chiêm Bộ Châu, đến diệt pháp quốc."

"Là Tây Ngưu Hạ Châu cầu pháp mà không được, ngược lại diệt pháp cái kia diệt pháp quốc sao?" Hồn hậu thanh âm vang lên, nương theo lấy một tiếng này thở dài, cả đại điện đều ở hơi rung động.

"Đúng là." Địa Tạng vương chậm rãi đáp: "Cái kia cầu pháp trong nước dân chúng một lòng hướng phật, miếu thờ vô số, hương khói cường thịnh, chỉ tiếc cái này rất nhiều năm đến, đều chưa từng xảy ra một vị cao tăng, thành phật giả càng là không thể nào nói đến. Ngược lại là từ quân vương. Cho tới dân chúng, đều rơi vào 'Cầu không được khổ' bên trong. Hiện nay, nhân những người khác lời gièm pha, quốc vương nghĩ sai thì hồng hết, lại ngược lại diệt pháp. Thật sự đáng tiếc."

Như Lai chậm rãi nhắm lại hai mắt không nói thêm nữa.

Cái kia bốn phía phật đà như trước nguyên một đám mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú trong đại điện hai người, không ai lên tiếng.

Địa Tạng vương khẽ ngẩng đầu, cuối cùng nhìn Như Lai liếc, yên lặng địa khom mình hành lễ, hiệp đồng Chính Pháp Minh Như Lai hướng một bên đi đến, cùng nhau đứng hàng chư phật bên trong.

Trong lúc nhất thời. Quanh quần bên tai phật âm đình chỉ, cả trong đại điện xanh vàng rực rỡ, lại yên tĩnh được giống như hư không vậy.

Tại đây yên tĩnh điện phủ phía trên, thập phương Như Lai. Bát phương ứng cung, vô số chính khắp biết, các lộ điều ngự trọng phu, cùng với mười tám đại vô thượng kim thân la hán, năm trăm phổ thế la hán tất cả đều tại hữu ý vô ý mà chăm chú nhìn hai người.

Chính thức "Biện pháp" cũng đã vô thanh vô tức địa bắt đầu.

Giờ này khắc này, ở đây mỗi một vị phật đà đều biết. Từ biệt tám trăm năm, Kim Thiên Tử cuối cùng là đã trở lại, hấn "Phổ độ", đem lần nữa cùng Thích Già Ma Ni "Vô ngã", một quyết thắng thua.

...

Nam Thiên Môn trên công thành, Lý Tĩnh nắm ngọc giản tay không khỏi run rẩy, có chút chần chờ nói: "Ngươi nói cái gì? Sư Đà quốc xuất hiện tao động?"

"Đúng, xuất hiện tao động." Ngọc giản một chỗ khác, Đa Văn thiên vương vội vàng nói nói: "Quy mô không nhỏ, cả Sư Đà quốc đều bị kinh động, hiện tại bọn hấn chính kéo ra toàn diện cảnh giới. Cụ thể nguyên nhân không rõ ràng lắm, tình hình này, cũng không dám tùy tiện điều tra, vạn nhất bị phát hiện, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

"Các ngươi trước ổn trước, đừng làm cho đối phương phát hiện các ngươi."

"Dạ!"

Buông ngọc giản, Lý Tĩnh có chút bất đắc dĩ mà chăm chú nhìn trái tại bàn trên địa đồ, cái kia huyết thái dương ần ần địa có chút thấy đau.

Sư Đà quốc cùng diệt pháp quốc cách xa nhau bất quá ngàn dặm, trong chỗ này sẽ có nào đó liên quan sao?

Cái kia đứng ở bàn đối diện khanh gia khom người chấp tay nói: "Thiên vương, bệ hạ làm cho ngài qua đi xem đi chuyện tình. . ."

"Hiện tại, chỉ sợ còn không quá phù hợp." Lý Tĩnh khoát tay áo, nói khẽ: "Thế cục còn không trong sáng. Làm phiền khanh gia hồi bẩm bệ hạ, nói Lý Tĩnh bây giờ còn không thể đi mở, một khi sự tình có thể xác nhận, Lý Tĩnh hội trước tiên đi trước Lăng Tiêu Bảo Điện mặt hiện lên bệ hạ."

"Ty chức hiểu rõ rồi. Làm phiền Lý Thiên vương." Cái kia khanh gia yên lặng chấp tay hành lễ, lui ra ngoài.

. . .

"Hắn ở nơi đó! Mau đuổi theo!"

"Mau mau nhanh!"

Sư Đà quốc bên ngoài, Đa Văn thiên vương vươn tay ra lặng lẽ đẩy ra lá xanh.

Cái kia phía trước cách đó không xa, hơn mười chích võ trang đầy đủ yêu quái cầm trong tay binh khí chạy như điên mà qua, không có chút nào chú ý tới tránh ở trong bụi cây thiên tướng môn.

"Thiên vương, nếu không chúng ta còn là rút lui a? Bọn họ đều đã kinh sưu đến nơi đây."

"Không được, hiện tại lui lại, càng dễ dàng bị phát hiện." Duỗi dài đầu, Đa Văn thiên vương cố gắng nhìn rõ ràng phía trước đến tột cùng chuyện gì xảy ra, đáng tiếc, nửa thiên hạ đến, cái gì cũng nhìn không được.

Thoáng trầm mặc một phen, hắn nói khẽ: "Hắn không phải là sư, các người chú ý tới không có, bọn họ mục tiêu tựa hồ chỉ có một người, bây giờ đối với phương đã bị phát hiện, chỉ cần chúng ta trốn hảo, hắn là có thể hỗn quá khứ."

Cái kia bốn phía, chen chúc cùng một chỗ thiên tướng môn nguyên một đám cam như hến.

...

Lục lâm trung, hai đội yêu quái phân biệt theo hai cái phương hướng nhanh truy mà đến, đương đụng phải cùng một chỗ thời điểm, song phương cũng không khỏi được sững sờ, nguyên một đám mệt mỏi không kịp thở.

"Các người chứng kiến hắn trường cái dạng gì sao?"

"Thấy được, là một con hầu yêu. Hấp huyết hầu tử."

"Hắn là hướng bên kia chạy, tiếp tục đuổi, đừng cho hắn thở dốc cơ hội!"

"Đạ!"

Nương theo lấy cầm đầu một con tê ngu tinh một ngón tay. Một ít lũ yêu quái đều thét to lên, liền xông ra ngoài.

Đi ở cuối cùng lạc đà tinh thật sự là mệt muốn chết rồi, không thể không nương đến một bên trên cành cây nhìn xem đồng bạn của mình theo bên

canh chạy như điên mà qua. Xuất ra ẩm nước vệt ra cái nắp, cô lỗ cô lỗ địa tưới mấy ngum.

Mở to đã có chút ít ngất đi con mắt. Hấn thuận miệng thóa mạ nói: "Nương, một con khí? Thật là có thể chạy a, hại các gia gia tại cánh rừng này lí đuôi vài canh giờ. . . Chờ một lát bắt được, không phải bới da của hấn không thể!"

Nói, hấn nặng nề mà đem cũng đã không ẩm nước vung trên mặt đất. Chống trường thương chậm rãi đứng lên.

Đột nhiên, một vòng lạnh buốt theo thật dài trên cổ truyền đến. Hấn bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, không dám nhúc nhích.

"Gia gia mệt mỏi a?" Lục Nhĩ Mi Hầu một tay kháp cổ họng của hấn, cười hì hì theo phía sau của hấn nhô đầu ra, ghé vào lỗ tai hấn nói khẽ: "Muốn hay không tôn nhi cho người thoải mái thoải mái? Yên tâm, nhịn một chút đã trôi qua rồi, cam đoan rốt cuộc không cần kiếm vất vả."

"Làm cho. . . Tha mạng. . ."

Không đợi lạc đà tinh hô lên thanh đến, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu thật sâu khẽ hấp, một đám tinh khí cũng đã theo lạc đà tinh trên người bị hút đi. Ngay sau đó, hấn nặng nề mà cắn lấy lạc đà tinh trên cổ. Bắt đầu điên cuồng mà mút vào trước máu tươi.

. . .

Một hồi huyền tiếng ồn ào truyền đến.

Yêu trong thành, chính đoan ngồi bàn thấp trước đôi ẩm ba cái yêu vương liếc nhau một cái, Bằng Ma Vương không kiên nhẫn địa nghiêng mặt đi, quát lên: "Không phải nói tụi một con không có mắt tiêu yêu sao? Như

thế nào còn không có bắt được sao? Cái này đều vài canh giờ, muốn các người này bang phé vật gì dùng!"

Một con mặc màu đen khải giáp chuẩn yêu vôi vàng đi tiến lên đây, chấp tay nói: "Đại vương bớt giận, hạ thần cái này đi điều tra tình hình."

"Đi nhanh về nhanh!"

Nặng nề đập một cái ngực giáp, cái kia chuẩn yêu xoay người tụt hướng ngoài cửa đi đến.

Hắn đẩy ra cửa điện, lấy đến sừng của mình cung tiễn đồng, vượt qua thật dài hành lang gấp khúc từng bước một đi ra ngoài. Khi hắn đi xuống trường thê trong nháy mắt. Hơi ngậy ngốc một chút, cước bộ đều không tự giác địa thả chậm một chút.

Tụt tại trước mắt của hắn, yêu thành trên quảng trường chính tề địa xếp đặt trước chừng trăm cụ yêu thi. Mỗi một cụ cũng như cùng thân khô vậy, mất đi tất cả dịch.

Cái kia bốn phía. Vài chục chích yêu quái chính qua lại bận rộn trước, nguyên một đám chau nổi lên lông mày.

Ngoài thành, thỉnh thoảng còn có mới yêu thi bị mang tới.

"Chuyện gì xảy ra?" Hạ trường thê, hắn liền vôi vươn tay túm ở một con xà yêu cánh tay, chỉ vào những thi thể kia nói: "Những này đều là chuyện gì xảy ra, vì cái gì không bẩm báo?"

"Cái này. Cái này. . ." Xà tinh kia áp ứng thuyết: "Chỉ là chết một ít tiểu yêu mà thôi, không có cái gì quá không được. . ."

"Không có cái gì quá không được?" Chuẩn yêu nhắc chân tỵu hướng xà tinh trên người đạp tới, trực tiếp đưa hấn đạp trở mình trên mặt đất: "Cái này gọi là không có cái gì quá không được? Có thể ở cả Sư Đà quốc không coi vào đâu giết chết rất nhiều người, còn không có cái gì quá không được?"

Một trận quát mắng sau, hấn chỉ vào đứng ở một bên ba cái hóa thân cảnh yêu tướng nói: "Ngươi, ngươi, còn ngươi nữa, đi theo ta!"

"Dạ!"

Bốn con đại yêu giống như như thiểm điện lướt đi yêu thành, hướng phía truyền đến huyền tiếng ồn ào phương hướng vọt tới.

...

Lục lâm trung, hơn mười chích yêu quái đem Lục Nhĩ Mi Hầu bao bọc vây quanh, lại nguyên một đám run rẩy trước không dám về phía trước.

Bởi vì, tại Lục Nhĩ Mi Hầu dưới chân, đã sớm ngã mười cỗ thi thể.

Đột nhiên, chuẩn yêu mang theo mặt khác ba cái hóa thân cảnh yêu tướng từ trên trời giáng xuống, phân biệt theo bốn phương tám hướng đem Lục Nhĩ Mi Hầu vây lại.

"Ồ, hôm nay xem ra thu hoạch không nhỏ a." Đối mặt bốn hùng hổ người đến, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi nhếch miệng, cười hì hì liếm liếm nhuốm máu răng nanh.

"Các ngươi lui ra!"

Nương theo lấy chuẩn yêu ra lệnh một tiếng, một đám tiểu yêu như nhật được đại xá loại nhẹ nhàng thở ra, vội vàng lui về phía sau.

Ba cái yêu tướng đều đều tự lộ ra binh khí của mình, đã làm xong tiến công chuẩn bị. Chuẩn yêu chính mình, cũng đã lập thượng huyền, đem mũi tên nhắm ngay Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Giết ——!"

Một mũi tên mũi tên thoát huyền mà ra. Ba cái yêu tướng vung đều tự binh khí, tự hướng Lục Nhĩ Mi Hầu vọt tới!

Ở này điện quang hỏa thạch trong lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu loạng choạng thân thể, thoải mái nhàn nhã địa dọn xong tiến công tư thế.

Đợi đến tên tới gần, chỉ thấy hấn đột nhiên vừa tròng mắt, dễ dàng địa tiếp nhận chuẩn yêu phóng tới tên.

Cái kia chuẩn yêu bỗng nhiên lấp bấp kinh hãi.

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu thân hình cũng đã hư không tiêu thất, chỉ thấy ba cái trực tiếp hướng hấn tiến lên yêu tướng một ngụm máu tươi phun trào ra, cái kia thân hình bỗng nhiên sau áp chế, phảng phất bị cái gì cường đại vô cùng rồi lại nhìn không thấy gì đó nặng nề phá khai đồng dạng, lại không cách nào dừng lại thân hình thể cho nên cả bay đi ra ngoài.

Không đợi chuẩn yêu kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, một tấm mặt khi đã cùng hấn gần trong gang tấc. . . Trong nháy mắt, chuẩn yêu toàn thân mao đều bị dựng lên.

Rất rõ ràng, bọn họ rất lớn đánh giá thấp thực lực của đối phương.

"Ta làm thịt ngươi ——!"

Trong lúc tình thế cấp bách, chuẩn yêu chỉ phải dùng trong tay cung khảm sừng hướng phía đối phương quét quá khứ, lại bị đối phương dễ dàng

địa tiếp được.

Rơi vào đường cùng, chuẩn yêu vội vàng bỏ qua trong tay cung khảm sừng, ngược lại sờ hướng về phía bên hông đoản đao. Có thể không đợi hấn đem đoản đao rút ra, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã một tay theo như đến chuôi đao trên. . .

Xong rồi. . . Lần này chết chắc rồi.

Đây là chuẩn yêu trong đầu giờ phút này duy nhất còn lại ý nghĩ.

Hấn bỗng nhiên nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ đợi trước tử vong đến.

Nhưng mà, một hồi lâu, hấn đều không có cảm giác đến đối phương có bất kỳ càn tiến một bước cử động.

"Tướng quân. . . Người không sao chứ?" Tiểu yêu khúm núm thanh âm truyền đến.

Chuẩn yêu có chút kinh ngạc địa mở mắt.

Lục trong rừng, ba cái bị bắn ra đi yêu tướng bụm lấy miệng vết thương đầy đất lã, còn lại một đám tiểu yêu đều ngơ ngác địa nhìn qua bọn họ, tựa hồ còn không làm rõ được đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Về phần Lục Nhĩ Mi Hầu, sớm đã biến mất vô tung.

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra?" Chuẩn yêu cúi đầu ngơ ngác mà chăm chú nhìn chính mình còn nắm đoản đao chuôi đao tay: "Vừa mới cái kia. . . Không phải là, đại thánh gia a?"

Hấn đột nhiên nhớ tới vừa rồi cái kia con khỉ tướng mạo, lại cực kỳ giống trong trí nhớ Hoa Quả Sơn Tề Thiên Cung vương tọa trên người kia,

lập tức, cả ngòi liệt trên mặt đất. Cái kia thở hào hển thật lâu khó có thể bình phục.

...

Lúc này, tựa tại cách xa nhau cách đó không xa dưới bóng cây, Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước giờ lên tay trái.

Khi hấn xương sườn vị trí, chẳng biết lúc nào xuất hiện một đạo cự đại nứt ra. Cái kia nứt ra trong miệng, lộ vẻ giống như rom rạ vậy lộn xộn hầu mao, không có một giọt máu tươi.

"Đây là có chuyện gì. . . Bọn họ không có khả năng làm bị thương của ta. Tựa như vậy mấy cái tiểu yêu, làm sao có thể làm bị thương ta?" Mồ hôi to như hạt đậu theo thái dương chảy xuống, hấn bụm lấy miệng vết thương, đau đến nhe răng nhếch miệng, đầy đất lẫn: "Ha ha ha ha, ha ha ha ha, nương. . . Nhất định là vừa mới đụng, nhất định là. Thân thể này, quả nhiên còn không cấm đánh a. . . Không có biện pháp, hay là muốn càng nhiều huyết. Ha ha ha ha. . . Còn muốn càng nhiều huyết. . ."

Lục âm hạ, hấn cắn răng dữ tợn địa cười. Một bên sơn dương tinh đã sớm bị cái kia cử chỉ sợ tới mức hồn bất phụ thể.

Xa xa, trống trận tiếng kèn lại canh vang lên.

"Nơi này chỉ sợ không thể tiếp tục gây người. . ." Thật sâu thở hào hển, Lục Nhĩ Mi Hầu giãy dựa lấy từ trên mặt đất bò lên, quay đầu nhìn về phía sơn dương tinh nói: "Trước ngươi nói cái gì tới? Còn có cá gọi Cửu Đầu Trùng gia hỏa, thủ hạ của hấn cũng có rất nhiều cường tướng nhé?" (chưa xong còn tiếp.)

PS: Sao sao ~ cầu đề cử cầu đặt cầu vé tháng ~ ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 648: Nghi

Diệt pháp quốc.

Một đám gió nhẹ thổi qua, vài miếng lá rụng tại trên mặt ao hơi rung động, nổi lên sóng gợn.

Hơn mười tên võ trang đầy đủ thị vệ đạp trên chính tề tiến độ dọc theo bên cạnh ao đường mòn chậm rãi mà qua.

Cái kia hồ nước bên kia, lâu trên đài, Huyền Trang cúi đầu nhấp một miếng trà, nói khẽ: "Bần tăng nói như vậy, bệ hạ có thể nghe rõ?"

Nghe vậy, bàn tròn bên kia ngồi ngay ngắn quốc vương lập tức hơi sững sờ, vội vàng gật đầu nói: "Hiểu rõ, hiểu rõ! Có thể nào không rõ? Bản vương tìm hiểu cả đời đều chưa từng hiểu được phật lý, đến Huyền Trang pháp sư nơi này, lại là rải rác mấy lời liền điểm thấu. Huyền Trang pháp sư thật là sống phật vậy. Chư vị khanh gia, các người nói có đúng hay không?"

Nói, quốc vương cười ha ha, hướng phía một bên lẳng lặng đứng thẳng vài cái đại thần nhìn quá khứ.

"Bệ hạ nói là, Huyền Trang pháp sư thật là sống phật vậy." Một vị đại thần hướng phía Huyền Trang dựng lên ngón cái.

"Thần chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ." Một vị khác đại thần khom người chấp tay nói: "Huyền Trang pháp sư chính là bất thế thần nhân, bệ hạ có được, thành phật ngày đều có thể vậy."

Nghe nói như thế, quốc vương cười đến canh hoan, Huyền Trang lại hơi chau nổi lên lông mày.

Cái kia rào chắn bên cạnh, hầu tử cũng sớm đã cực không nhịn được, chỉ là trở ngại Huyền Trang, không tốt tức giận thôi.

Dưới mắt tình huống quả thực vượt quá hẳn ngay từ đầu dự kiến.

Hắn dùng vi sẽ là người nào thiết hạ bẫy rập, thật giống như ban đầu ở Xa Trì quốc tao ngộ đồng dạng. Nhưng mà, lại hoàn toàn không phải có chuyện như vậy.

Cái này quốc vương luôn miệng nói muốn tiêu diệt phật, nói phật môn là lời nói vô căn cứ, lại đối Huyền Trang khuyên bảo mở miệng một tiếng là, kết quả là, dễ dàng địa nên đáp ứng đối xử tử tế trong nước tăng nhân, rút lui diệt phật ý chỉ . Càng quá mức giả, còn một mực lôi kéo Huyền Trang muốn Huyền Trang giảng kinh. . .

Đây quả thật là một cái cùng với phật môn không chết không ngớt người sao?

Người khác có lẽ tin, dù sao hầu tử sẽ là không tin.

Hắn làm cho người ta cảm giác, hoàn toàn thật giống như một đứa bé vừa khóc lại náo, chỉ là vì khiến cho đại người chú ý. Vô luận huyền náo nhiều hung, chỉ cần đi qua cho khóa đường ăn, lập tức tự yên tĩnh.

Lạnh lùng địa nhìn cười thành đóa hoa dường như quốc vương liếc. Hầu tử chống kim cô bổng đi tới, nói: "Đã thành, muốn hỏi đều hỏi xong, chúng ta có thể đi rồi sao?"

Quốc vương thu thu khuôn mặt tươi cười, ngẩng đầu nhìn hầu tử liếc, lại cúi đầu hầu tử còn bổng điếm rơi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người hướng phía cái kia điềm rơi đi.

Hầu tử kim cô bông thật là trọng. Tuy nói ngày bình thường nắm trong tay hầu tử hội thêm chút khổng chế, nhưng rốt cuộc còn là trọng. Tựu cái này đi tới đi lui đơn giản vài cái động tác. Lại cũng không chú ý tại sàn nhà cứng rắn trên để lại nguyên một đám nho nhỏ lốm điềm.

Quay sang, quốc vương chấp tay trước ngực, đối với Huyền Trang cung kính mà hỏi thăm: "Huyền Trang sùng phật, ngài vị này hộ vệ, chính là đệ tử của ngài?"

Huyền Trang khẽ lắc đầu, vội vàng chấp tay trước ngực nói: "Hồi bệ hạ mà nói, đại thánh gia, là bản tằng bạn bè, cũng không phải là đệ tử."

"A? Bạn bè?" Lại là nhìn hầu tử liếc. Quốc vương loát cái kia đại hồ tử nói: "Tục ngữ nói có giáo không loại, chẳng lẽ, đây cũng là một vị cao tằng?"

"Người nói cái gì đó? Ai là hòa thượng? Lão tử xuất thân đạo môn!" Vừa nghe lời này, hầu tử lập tức khí không đánh một chỗ đến, chỉ vào quốc vương lên án mạnh mẽ nói: "Còn có, cái gì gọi là có giáo không loại? Người có ý tứ gì?"

Nói, hầu tử liền thân thủ muốn đi tóm quốc vương cổ áo. Thấy thế. Huyền Trang vội vàng đứng dậy ngăn trở.

Hai người đối mặt trước.

Hồi lâu, trở ngại Huyền Trang mặt mũi, hầu tử chỉ phải oán hận chửi thề một tiếng, dứt khoát xoay người đi ra.

Đãi hầu tử bỏ đi sau, Huyền Trang mới hướng phía quốc vương thi lễ một cái nói: "Đại thánh gia tính cách có chút táo bạo, làm cho bệ hạ bị sợ

hãi. Bàn tăng tại đây thay đại thánh gia thỉnh tội, kính xin bệ hạ thứ lỗi."

"Không có việc gì không có việc gì. Có sống phật ngài tại, bản vương gì kinh chi có?" Quốc vương lơ đễnh địa khoát tay, cười nói: "Người tài dị sĩ, tóm lại có chút quái tính tình, cái này bản Vương Minh bạch. Bất quá sống phật liền đạo môn mọi người có thể phân công được động, thật đúng là vượt quá bản vương dự kiến a."

Huyền Trang cười xấu hổ cười.

Rào chắn bên cạnh. Hầu tử cùng Thiên Bồng liếc nhau một cái, hừ lạnh một tiếng.

"Làm sao ngươi

"Có vấn đề là khẳng định có vấn đề, lại không phải chúng ta ngay từ đầu nghĩ loại đó vấn đề. Theo chúng ta vào cung bắt đầu, là được thấy bọn họ một chút cũng không đề phòng chúng ta. Để cho chúng ta mang trên binh khí điện không nói, tỵ lâu này dài lí, chúng ta tổng cộng sáu người, bọn họ?" Hướng phía Huyền Trang cùng quốc vương nhìn một cái, Thiên Bồng vịn rào chắn thở dài nói: "Ngoại trừ quốc vương, ngoại trừ vài cái tay trời gà không chặt đại thần, còn lại thủ vệ tổng cộng tỵ hai cái. Cái này phóng tới quốc gia nào đều là khó có thể tưởng tượng. Tỵ tính tại trên điện bị Huyền Trang pháp sư thuyết phục, cũng không lý do như thế buông lỏng cảnh giác. Thậm chí. . . Trên điện Huyền Trang pháp sư hoàn toàn tỵ không có nói vài lời nói."

"Quý dị, xác thực vô cùng quý dị." Một bên tiểu bạch long một mặt gắt gao chăm chăm vào quốc vương, một mặt hạ giọng chen miệng nói: "Bọn họ cái này không phải muốn tiêu diệt phật a? Cái này căn bản là ngay từ đầu tỵ chuẩn bị xong muốn kính phật, tỵ đợi đến chúng ta đi, sau đó tôn sùng là thượng tôn tư thế."

"Đúng đúng đúng." Quyên Liêm mở miệng nói: "Các người chú ý tới không có? Ngay từ đầu gọi là Huyền Trang, trên điện không có giảng mấy câu tựa biến thành Huyền Trang pháp sư, vừa mới dứt khoát đổi giọng gọi 'Sống phật'. Ta cảm giác, bọn họ giống như ngay từ đầu chỉ biết Huyền Trang muốn tới dường như."

Cái kia hắc hùng tinh cẩn thận mà hỏi thăm: "Có thể hay không là vì Huyền Trang pháp sư thanh danh lan xa?"

Cái này vừa nói, lúc này bị bốn người khác đồng loạt địa mắt liếc.

"Thanh danh lan xa có thể so với chúng ta đi được còn nhanh sao?" Hầu tử hơi chuyển động hạ thân, trực tiếp đem không dài não hắc hùng tinh xa lánh tại thảo luận quyền bên ngoài, thấp giọng nói: "Tình huống hiện tại ta là thật. Các người đều dùng đầu óc ngẫm lại, nếu như cái này sau lưng có những người khác xếp đặt đối phó chúng ta mà nói, sẽ là ai, có mục đích gì."

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trầm mặc, người, không có chủ ý.

Đến cầu pháp quốc thời điểm nay đã là đang lúc hoàng hôn, cái này lăn qua lăn lại, đã là nửa đêm. Cái kia quốc vương lại còn không dựa vào không buông tha, không phải muốn suốt đêm mở tiệc chiêu đãi Huyền Trang.

Trở ngại mặt mũi, Huyền Trang chỉ phải đồng ý. Trong lúc nhất thời, quần thần tề tụ hoàng cung, tràng diện hảo không long trọng. Mà ngay cả hầu tử cũng cảm yên lặng bật cười.

"Cái này sau lưng nghĩ không có vấn đề cũng khó khăn."

...

"Ngươi thật sự sao?" Sư Đà quốc yêu trong thành, Bằng Ma Vương một chưởng nặng nề vỗ vào bàn trên.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, cái kia bàn đá đều trực tiếp bị băng đi một góc.

Cái kia hai bên, Sư Đà Vương cùng Ngục Nhung Vương lẳng lẳng địa ngồi ngay ngắn, nhìn qua quỳ một gối xuống tại trên điện chuẩn yêu.

Giờ này khắc này, trên đại điện tụ tập vô số yêu quái, lại không có một tia tiếng vang. Tất cả mọi người ngừng lại rồi hô hấp, lẳng lẳng địa nhìn qua chuẩn yêu.

"Mặt tướng. . . Mặt tướng, cũng nói không rõ." Chuẩn yêu hơi run rẩy, nháy mắt con ngươi nói: "Vừa mới bắt đầu. Mặt tướng cũng không có nhiều chú ý. Dù sao. . . Dù sao trên người đối phương liền kiện tượng dạng khai giáp đều không có, không giống như là cái gì đại yêu. Một giao thủ mới biết được. . . Thực lực kia ít nhất đều là Thái Ất kim tiên đã ngoài. Chúng ta bốn người ở trước mặt hẳn toàn bộ không có sức hoàn thủ. Hiện nay nhớ tới, cái kia tướng mạo xác thực cùng đại thánh gia có vài phần tương tự."

"Vài phần tương tự?" Bằng Ma Vương thoáng cái đứng dậy hướng hẳn đã đi tới, một bả túm ở chuẩn yêu cổ áo đưa hẳn nói lên, giận dữ hét: "Vài phần tương tự rất cuộc là vài phần a? Là một phần, còn là thập phần!"

Tại Bằng Ma Vương cảm tức hạ, cái kia chuẩn yêu sợ tới mức há to miệng. Đều nhanh khóc lên. Nửa ngày nghẹn không ra một câu.

"Đừng, đừng. . ." Sư Đà Vương vội vàng đã đi tới. Thật vất vả đẩy ra Sư Đà Vương tay: "Ngươi buộc hẳn cũng nói không rõ, lúc ấy tựa như vậy một hồi. . . Ai có thể nói được thanh? Các ngươi nói đúng hay không?"

"Đúng đúng đúng!" Ba cái yêu tướng gật đầu liên tục, lại nguyên một đám đầu kia vượt vùi càng thấp, không có có một cái dám đi vương con mắt.

"Xin bớt giận a." Ngục Nhung Vương cũng chậm rãi đã đi tới, nhìn coi chuân yêu, lại nhìn coi những thứ khác một đám yêu quái nói: "Đều đi ra ngoài trước a."

Một câu nói kia nói ra, lũ yêu như nhặt được đại xá, nhanh như chớp toàn bộ chạy không có.

Cửa điện chậm rãi đóng cửa.

Chỉ chớp mắt, trên điện cũng chỉ còn lại có ba vị yêu vương.

Giảm thấp xuống thanh âm. Bằng Ma Vương cắn chặt ướ nói: "Địa Tạng vương không phải nói hấn tạm thời sẽ không ra tay với chúng ta sao?"

"Có lẽ. . ." Ngục Nhung Vương do dự mà đáp: "Có lẽ không phải hấn?"

"Vạn nhất là?" Bằng Ma Vương thanh âm thoảng cái cao tám độ, hấn xoay người một cái, đi đến bàn lồi vào nâng một chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Mở to hai mắt nhìn thờ hồng hộc nói: "Không được, chúng ta không thể ngồi chờ chết, chúng ta được nghĩ một biện pháp, thăm dò hướng đi của hấn. Cho dù chết. Cũng không thể khiến hấn sống khá giả!"

. . .

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu, Bích Ba đàm.

"Đại thánh gia. . . Là đại thánh gia. . ."

Trong màn đêm, một con ngư yêu che bị thương cánh tay, đập trên ba đào thất kinh địa trồn vào trong đàm.

Không bao lâu, hấn cũng đã lặn xuống ở vào trong đầm ở chỗ sâu trong Bích Ba đầm long cung trước. Cái kia đi theo phía sau thật dài một cái vết máu.

Thấy hấn đã đến, canh giữ ở bên ngoài cửa cung hai gã tôm binh lại càng hoảng sợ, liền bước lên phía trước nâng.

"Người không phải đi tây hải long cung tặng đồ sao? Như thế nào. . ."

"Đã xảy ra chuyện, nhanh. . ." Dứt lấy tôm binh tay, ngư yêu mở to hai mắt nhìn vội vàng nói nói: "Mau dẫn ta thấy phò mã gia!"

Chưa kịp ngôn ngữ, hai gã tôm binh lúc này diu lấy bị thương ngư yêu hướng long cung lí đi.

. . .

Trên bờ, tựa tại cự ly Bích Ba đầm cách đó không xa một chỗ sườn núi nhỏ trên. Khắp nơi trên đất yêu thi.

Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi xếp bằng tại ở giữa.

Miễn cưỡng địa đánh trọn vẹn nấc, hấn đưa thay sờ sờ chính mình dưới xương sườn cũng đã khép lại miệng vết thương.

Một ít bên cạnh, sơn dương tinh sớm đã sợ đến mặt không có chút máu.

Đây đã là thứ sáu chỗ.

Bích Ba đầm thực lực cùng Sư Đà quốc so với, có thể nói kém một mảng lớn. Không chỉ là thực lực kém, phòng ngự kém, Bích Ba đầm còn cùng tứ hải long cung có thiên ti vạn lữ quan hệ, muốn ngăn đoạn vận chuyển các loại vật tư đội ngũ, dễ dàng.

Gần kề một cái buổi chiều, Lục Nhĩ Mi Hầu canh giữ ở Bích Ba đàm bên ngoài, không ngờ kinh kiếp hạ Bích Ba đàm sáu chi đội ngũ. Đáng tiếc là vừa vặn một cái không cẩn thận, làm cho một con ngư yêu trốn thoát, để lại một cái người sống.

Không có biện pháp, hiện tại hẳn còn không có biện pháp cùng những kia chính thức cường đại yêu vương cứng đối cứng, chỉ có thể lại đổi địa phương.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn qua sơn dương tinh, cười hì hì nói ra: "Đúng rồi, người giống như đề cập tới còn có một Ngưu Ma Vương, a, đúng rồi, còn có Lữ Thanh Đa Mục quái, đúng không?"

"Đại thánh gia ngài đây là. . ." Sơn dương tinh ngo ngác địa nháy mắt con người, nuốt nước bọt cẩn thận nói: "Đại thánh gia. . . Lữ thừa tướng cùng Đa Mục đại nhân, vẫn luôn là trung thành và tận tâm a."

"Thì tính sao? Bọn họ trung cũng không phải ta. Cho người hai lựa chọn, hoặc là mang ta đi qua, hoặc là. . ." Chỉ vào trên đất thi thể, Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung nói: "Người phải đi cùng bọn họ làm bạn."

. . .

Giờ này khắc này, Cửu Đầu Trùng cũng đã cả ngời liệt tại ghế đá.

"Nên tới, cuối cùng là đến đây. . ."

Một bên ám áp thấp giọng khuyên nhủ: "Nếu không, làm cho phụ vương nghĩ biện pháp cùng đại thánh gia nói chuyện?"

"Không, vô dụng." Nắm chặt nắm tay run nhè nhẹ trước, Cửu Đầu Trùng trừng trừng lớn che kín tư máu con mắt nói: "Chuyện hẳn quyết định, không ai có thể thay đổi. Chúng ta bây giờ, chỉ có thể tự cứu." (chưa xong

còn tiếp. Nếu như ngài yêu mến cái này bộ tác phẩm, chào mừng ngài đến đầu nhập phiếu đề cử vé tháng, ngài duy trì, chính là ta lớn nhất động lực.)

PS: Sao sao, cầu đặt cầu vé tháng cầu phiếu đề cử ~ thuận tiện gặt lia lia kích cũng cầu ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 649: Biện

Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

Thật dài trên thềm đá, một vị tuổi trẻ tăng nhân vòng quanh ống tay áo ra sức leo lên trước, vội vã địa cùng với khác quá khứ tăng nhân gặp thoáng qua.

Dừng bước lại, hấn ngẩng đầu lên lau mồ hôi, nuốt nước bọt, lai tiếp tục vùi đầu vội vàng chạy đi.

Trên đường đi đến thềm đá đỉnh, vượt qua liên miên phù đồ tháp hội tụ thành thạch lâm, hấn dọc theo thật dài đường mòn bước nhanh về phía trước.

Cái kia bốn phía đứng thẳng tăng nhân đều ở lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hấn, có thể hấn nhưng thật giống như toàn bộ cũng không thấy vậy.

Không bao lâu, hấn đi tới xanh vàng rực rỡ đại điện trước, thoáng thả chậm cước bộ, vững vàng hô hấp, chấp tay trước ngực, hướng phía giữ cửa hai vị La Hán khom mình hành lễ.

Hai vị La Hán yên lặng đáp lễ, trong đó một vị đối với hấn làm một cái "Thỉnh" thủ thế.

Vượt qua cánh cửa, hấn bước nhanh hướng trong điện đi đến.

Hai bên duy trì lấy các màu tư thái, tầng tầng lớp lớp La Hán môn nguyên một đám nghiêng mặt qua đến đây.

Cái kia ở vào điện phủ ở chỗ sâu trong phật đà môn cũng nguyên một đám hướng hẳn nhìn quá khứ.

Chấn mở ống tay áo, cái kia tặng nhân hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng phía Như Lai xa xa địa lễ bái: "Khởi bảm tôn giả, đệ tử vừa rồi nhận điệp báo, Bích Ba đàm xuất hiện một con yêu hầu, bộ dáng giống quá yêu vương Tôn Ngô Không. Kinh điều tra, này yêu chặn giết Bích Ba đàm Cửu Đầu Trùng dưới trướng mấy chi yêu quân đội ngũ, kinh Bồ Đề Viện trung trưởng lão giờ sách cổ, nghi là "

Cái kia lời nói, đến vậy liền dừng lại.

Bởi vì, cái kia tặng nhân ở đằng kia phật đà bên trong trông thấy Địa Tạng vương thân ảnh.

Cả đại điện đều an tĩnh, tất cả mọi người lẳng lặng mà chăm chú nhìn ở giữa cả ngu ngơ ở tặng nhân.

Hắn kinh ngạc địa nhìn qua Địa Tạng vương, há to miệng.

Chỉ thấy Địa Tạng vương hai mắt buông xuống, khẽ thở dài: "Nghi vì cái gì, vì sao không tiếp trước nói đi xuống "

"Đúng vậy a, vì cái gì không nói đi xuống "

"Có lời gì, vì cái gì không nói xong đâu "

Trong lúc nhất thời, trong điện chư La Hán đều nghị luận đứng lên, cái kia chư phật lại không kêu một tiếng, từng người đều nhìn phía Địa Tạng vương.

"Tôn giả" chỉ nghe cái kia tăng nhân thán phục một tiếng, hướng phía Như Lai lễ bái dưới đi.

Trong lúc nhất thời. Ánh mắt của tất cả mọi người lại hội tụ đến Như Lai trên người, nguyên một đám lẳng lẳng địa nhìn qua.

Cái kia tăng nhân như trước duy trì lấy bờ xôm địa động tác, run nhè nhẹ trước không dám ngẩng đầu lên.

Cả đại điện lại là yên tĩnh vô cùng.

Hồi lâu, Như Lai hơi giương đôi mắt. Khẽ thở dài: "Người, đi xuống trước đi."

"Tạ tôn giả" chậm rãi đứng dậy, cái kia tăng nhân cung trước thân thể từng bước một rời khỏi ngoài điện.

Trong điện đường, từng cái La Hán đều là không hiểu ra sao, từng cái phật đà rồi lại đều là như có điều suy nghĩ.

Một hồi lâu. Như Lai mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú không có vật gì phía trước, nói khẽ: "Cái kia vốn nên vẫn tại thiên kiếp hồn phách, chính là người nương địa phủ chi lực thả ra "

"Vẫn tại thiên kiếp hồn phách chẳng lẽ là "

Lập tức, ở đây La Hán đều mặt lộ vẻ vẻ hoảng sợ, cái kia ở đây phật đà, tất từng người đều hướng phía Địa Tạng vương nhìn quá khứ.

Có thể mượn nhờ địa phủ chi lực, trừ Địa Tạng vương ra không còn có thể là ai khác.

Bên cạnh bên cạnh trên bậc thang, chỉ thấy Địa Tạng vương hơi chấn vổ áo tay áo. Đứng ở phía trước hấn thấp một bậc bậc thang hai vị phật đà lúc

này thức thời địa vì hấn mở ra một cái lối đi nhỏ.

Từng bước một đi xuống bậc thang dài, Địa Tạng vương chậm rãi đi đến Như Lai trước người, chấp tay trước ngực. Khom người nói: "Bẩm tôn giả, đúng là bản tăng đưa hấn thả ra."

"Vì sao "

"Vi chứng đạo."

"Chứng đạo" lập tức, trong điện nghị luận thanh âm tái khởi. La Hán môn đều hướng phía Chính Pháp Minh Như Lai nhìn quá khứ: "Chính Pháp Minh Như Lai lúc trước trợ Huyền Trang đào thoát nhà giam, lại trợ Huyền Trang đạt được yêu vương Tôn Ngộ Không duy trì chớ không phải là, Địa Tạng vương cũng đứng ở Huyền Trang bên kia "

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Như Lai giống như hàn băng vậy trên mặt khó được hiện lên mỉm cười.

Trong đám người, một vị La Hán đứng dậy. Hấn chấp tay trước ngực hướng phía Như Lai thi lễ một cái, lại hướng phía Địa Tạng vương thi lễ một cái, nói: "Ngày đó Chính Pháp Minh tôn giả cứu Huyền Trang tại thủy hỏa, hoặc có thể nói là bảo vệ Huyền Trang một đường đi về phía tây. Bây giờ. Huyền Trang một nhóm đã tới cầu pháp quốc, bản tăng khó hiểu, thả ra cái kia vốn nên vẫn tại thiên kiếp hồn phách, cùng chứng đạo có quan hệ gì đâu kính xin Địa Tạng tôn giả giải đáp."

Bậc thang chỗ cao. Chính Pháp Minh Như Lai yên lặng mà chăm chú nhìn đại điện ở giữa Địa Tạng vương. Mặt không biểu tình.

"Ngày đó Chính Pháp Minh tôn giả cứu Huyền Trang tại thủy hỏa, chính là vì trợ nó thi hành diệu pháp. Như đạo này được chứng, tam giới đều an. Chỉ là" nhàn nhạt cười cười, Địa Tạng vương nói tiếp: "Cái kia yêu

vương Tôn Ngô Không thực sự quá cường hãn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động tu Bồ Đề tổ sư, lại ngang ngược can thiệp. Mặc dù là tam thanh bên trong lão quân, cũng thỉnh thoảng xuất thủ tương trợ. Ha ha ha ha cái này trong tam giới, bầy yêu chỉ nghe lệnh Hầu vương, thiên đình sợ hãi Hầu vương vũ lực, đạo môn ngời sơn quan vọng hổ đầu. Phạm nhân hưởng hồ biết rõ sống ở gian nan khổ cực mà chết tại yên vui, như thế đi về phía tây cách xa vạn dặm, không khác hẳn với ngày xuân dạo chơi ngoại thành, tại sao chúng đạo "

"Cái kia Địa Tạng tôn giả dùng vi nên như thế nào "

Quay đầu lại nhìn Như Lai liếc, Địa Tạng vương chân vỗ áo tay áo, chậm rãi nói: "Bản tăng dùng vi, hoặc là chúng đạo, hoặc là, tan thành mây khói "

Lời này vừa nói ra, cả điện phải sợ hãi.

Cái kia phía trên liên đài, Như Lai trên mặt vui vẻ lại càng đậm.

Hồi lâu, hấn chậm rãi giương đôi mắt, nhẹ giọng thờ dài: "Đã Địa Tạng tôn giả nói như thế, cái kia, bốn tọa trước hết đến xem, hãm sâu cầu không được khổ Huyền Trang, phải như thế nào phổ độ đồng dạng rơi vào cầu không được khổ trung, cầu pháp quốc thượng hạ người liên can đời."

Xa xa địa, hấn cùng với Địa Tạng vương đối mặt trước. Hai người trên mặt đều là vui vẻ.

Cái kia điện trung, hoàn toàn yên tĩnh.

Giăng đèn kết hoa trong vương cung, một bàn lại một bàn ca múa hát lên.

Chúng thần một hạ lại hạ, đi tới đi lui không ngừng. Tuy nói trong chén lộ vẻ nước trong, bọn họ nhưng như cũ làm không biết mệt.

Trận này tuồng rơi xuống Huyền Trang trong mắt, tựa giống như cuộn cuộn hồng trần ảnh thu nhỏ vậy.

Trước mắt duyên hoa, hồi hải bên trong tô son trát phấn thái bình, rơi xuống trong chén, nhưng chỉ là nước trong, mà cái kia trên mặt bàn bày đặt, cũng tận là thức ăn chay.

Tăng nhân kiêng rượu, thực tổ, chính là vì thoát khỏi công xiềng.

Cái này diệt pháp quốc mọi người, tựa hồ đã ở dùng chính mình đặc biệt phương thức truy cầu trong lòng phật hiệu. Vốn nên tán thưởng, có thể chẳng biết tại sao, Huyền Trang lại sinh ra một loại không hợp nhau cảm giác.

"Sống phật nha." Chông đầu gối, quốc vương hướng phía Huyền Trang phương hướng hơi nhích lại gần, nói: "Bản vương diệt pháp quốc, từ lúc nhiều năm trước tựa cấm rượu rồi, cấm thịt để ăn. Sở dĩ làm như vậy, chỉ vì kinh văn có văn, không được ham ăn uống chi dục. Không biết sống phật nghĩ như thế nào "

Huyền Trang vội vàng xoay người bái nói: "Bệ hạ đại đức. Bản tăng dùng vi, như thế, rất tốt."

Hướng phía bốn phía chỉ chỉ, quốc vương lại nói: "Ngày mai. Bản vương tựa trước người đem cả nước cao thấp tất cả văn số sửa trở về. Nơi đây, như cũ là cầu pháp quốc, mà không phải là diệt pháp quốc. Sống phật nghĩ như thế nào "

"Bệ hạ đại đức, bản tăng dùng vi. Như thế, rất tốt." Huyền Trang lại bái.

Quốc vương hơi ngẩng đầu lên, lại nói: "Ngày mai lên, bản vương tự hạ lệnh bỏ chúng tăng lao dịch, niêm phong chùa miếu một lần nữa mở ra. Tịch thu tự sản tất cả trả lại. Không chỉ như thế, bản vương còn muốn đền bù tổn thất bọn họ, muốn ban thưởng cho bọn hấn càng nhiều thổ địa, làm cho bọn hấn có thể dưỡng được rất tốt càng nhiều tăng nhân. Tại ta cầu pháp trong nước, tăng nhân đãi ngộ, đem so với trước càng tốt. Sống phật nghĩ như thế nào "

"Bệ hạ đại đức, bản tăng thay cầu pháp quốc thượng hạ tất cả tăng nhân tạ ơn bệ hạ." Huyền Trang lại bái.

Quốc vương trên mặt chậm rãi tràn ra cười, nói: "Cái kia, bản vương tại đây đô thành bên trong xây dựng một tòa ngàn người đại tự, ban cho ruộng tốt. Phong dư châu báu, bởi ngài đến đảm nhiệm chủ trì. Sống phật nghĩ như thế nào a "

Lời này vừa nói ra, Huyền Trang lập tức cả kinh, hoảng sợ địa nhìn về phía quốc vương.

Cách đó không xa, hầu tử lông mày đều chau thành bát tự, cùng Thiên Bồng liếc nhau một cái.

"Đi về phía tây lấy kinh đường xá xa xôi, tất cả đau khổ, thật sự không thích hợp, cũng không cần sống phật đến đi." Quốc vương loát chòm râu ung dung nói: "Như sống phật cố ý phải đi cái này một lần bản vương phái người thay ngài đi, phái nghiêm chỉnh chi quân đội. Trên Linh Sơn, triều kiến phật tổ, cầu lấy kinh văn, rồi trở về. Sống phật chỉ để ý an tâm khi ta cầu pháp quốc sống phật cũng được."

Lời nói ở đây. Huyền Trang vội vàng đứng dậy đi đến điện phủ ở giữa lễ bái dưới đi, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, Tây Thiên lấy kinh, chính là bản tăng

tâm nguyện xưa. Việc này người khác thay mặt không được, kính xin bệ hạ lượng giải "

Lập tức, nguyên bản huyền não điện phủ cả yên tĩnh trở lại.

Ca cơ đình chỉ vũ đạo. Vui mừng công đình chỉ đàn hát, các đại thần đình chỉ đi tới đi lui.

Bọn họ từng người đều đứng tại nguyên chỗ, có chút kinh ngạc mà chăm chú nhìn thật sâu lễ bái Huyền Trang.

To như vậy trong điện phủ, chỉ còn lại có xì xào bàn tán.

Vương tọa trên, quốc vương sắc mặt xoay thoáng cái thay đổi, cái kia nâng chén tay ngưng tại giữa không trung.

Hắn đã ở nhìn chăm chú Huyền Trang, vẻ mặt lỗi lạc, hảo như chính mình nghe lầm cái gì dường như.

"Thỉnh bệ hạ thành toàn" Huyền Trang lại một lần hô lên, xác minh tất cả mọi người đoán rằng.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện liền xì xào bàn tán cũng không có, quốc vương mặt trướng đến đỏ bừng.

"Sống phật làm cái gì vậy "

"Bần tăng thỉnh bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra "

"Thu hồi vừa rồi tại trong sân, sống phật không phải nói muốn phổ độ chúng sinh ư" quốc vương khởi động hai tay, lạnh lùng nói: "Ta cầu pháp quốc lập phật giáo vi quốc giáo, cao thấp đều thờ phụng, dân chúng đều bị hướng tới tây phương cực lạc, sống phật ở lại ta cầu pháp quốc, không có

thể dễ dàng hơn địa phủ độ chúng sinh sao chẳng lẽ vừa rồi sống phật trong viện du bản vương nói, không giữ lời "

"Cũng không phải" Huyền Trang ngửa đầu nói: "Cầu pháp quốc thượng hạ đều hướng tới phật môn, còn đây là Huyền Trang tận mắt nhìn thấy. Huyền Trang quá mức cảm giác vui mừng. Nhưng, Huyền Trang việc này toan tính giả, phủ độ tam giới phương pháp. Không thể trường lưu nơi đây, kính xin bệ hạ lượng giải "

Cách hai trượng cự ly, quốc vương cùng Huyền Trang kinh ngạc đối mặt trước.

Một cái dĩ nhiên tức giận, cái khác, nhưng như cũ ánh mắt kiên nghị.

Hồi lâu, quốc vương một quyền nặng nề nện ở bàn trên, lạnh lùng nói: "Đã Huyền Trang pháp sư tâm ý đã quyết, bản vương cũng không tiện nhiều lời "

Nói đi, hấn đứng dậy liền hướng phía hậu đường đi đến, lại không nhiều xem Huyền Trang liếc.

Yến hội tản.

Mỗi người đều ở hữu ý vô ý mà nhìn xem Huyền Trang, nguyên một đám rời đi, không có bất kỳ ngôn ngữ.

Trong nháy mắt, trên đại điện liền chỉ còn lại có Huyền Trang một nhóm sáu người cùng với khác vị số không nhiều vài cái bồi bàn.

Hầu tử chậm rãi đi tới, một tay lấy Huyền Trang từ trên mặt đất kéo lên: "Người quy hấn làm chi "

"Nhập gia tùy tục, hấn dù sao cũng là quân vương."

"Loại này tiêu quốc quân vương, lúc trước liền quỳ gối dưới bậc thang cho ta dập đầu cơ hội đều không có. Của ta gậy gộc hướng cái này trên mặt đất khẽ dùng, hẳn phải cầu gia gia cáo bà nội."

"Phô độ chi đạo, cũng không phải là vũ lực có thể làm chi."

Đang lúc này, một vị bồi bàn hướng phía mọi người chậm rãi đã đi tới, khom mình hành lễ nói: "Phụng bệ hạ chi mệnh, khách phòng cũng đã chuẩn bị tốt. Kính xin chư vị đi theo ta."

"O" hầu tử thoáng cái hừ bật cười: "Ta dùng vi muốn đuổi người, không nghĩ tới còn chuẩn bị lưu chúng ta ở một đêm."

Huyền Trang vội vàng vỗ vỗ tay của hắn, ý bảo hắn không cần phải mở miệng, thoát sinh thị phi.

Xoay người, Huyền Trang khom người đối với cái kia bồi bàn hành lễ nói: "Làm phiền thí chủ."

Một hồi tan rã trong không vui yến hội xuống, cả hoàng cung đều ở nghị luận tới tấp.

Tại bồi bàn dưới sự dẫn dắt, đoàn người rất nhanh được lĩnh đến hoàng cung bên ngoài trong biệt viện.

Khép lại cửa phòng, mấy người mắt trừng đôi mắt nhỏ địa đều nở nụ cười, duy chỉ có Huyền Trang không cười, chỉ là thật sâu thở dài.

"Đoạn đường này, UU đọc sách (www.uukanshu.com) không muốn thụ độ hơn đi. Ngày hôm nay rõ ràng gặp chủ động thụ độ, còn mạnh hơn lưu người."

"Cái này là chuyện tốt a, nói rõ chứng đạo thành công sắp tới. Nếu tam giới chúng sinh đều như vậy, cái kia độ đứng lên, còn không phải làm ít công to "

Cái này vừa nói, vài người đều nở nụ cười.

Duy chỉ có Huyền Trang như trước không cười.

Đang lúc này, hầu tử lông mày hơi run rẩy. Xoay người, hấn dùng kim cô bông nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng.

Chỉ thấy cái kia rộng mở ngoài cửa viện, vô số tăng nhân đang tại tràn vào đến, rất nhanh quy được đầy đất.

Bọn họ nguyên một đám nước mắt rơi như mưa, khóc hô: "Cầu Huyền Trang pháp sư cứu cứu chúng ta, cứu cứu chúng ta a bệ hạ cũng đã hạ lệnh, nếu là Huyền Trang pháp sư không nguyện ý lưu lại, tất yếu diệt phật đến lúc đó, chúng ta tất yếu gặp nạn a "

Lúc này, vạn dặm bên ngoài, trong điện phủ, Như Lai trên mặt hiện lên nhàn nhạt vui vẻ. Chưa xong còn tiếp.

... ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 650: Đòi Hỏi Côn Pháp

Hầu tử nắm kim cô bổng tựu hướng ngoài phòng đi, một bộ hung thần ác sát bộ dạng.

Những cái này khóc suốt muốt tăng nhân sợ tới mức nguyên một đám liều mạng sau này co lại.

Gặp tình hình này, Huyền Trang vội vàng một cái bước xa đem chuẩn bị bảo nổi hầu tử một bả túm ở: "Đại thánh gia, đừng. . ."

"Đừng làm gì vậy?" Hầu tử quay đầu, một bả bỏ qua rồi Huyền Trang tay, thoáng thờ phào một cái nói: "Yên tâm, ta không có tính toán đánh bọn họ, ta là chuẩn bị đi đánh cái kia quốc vương."

Lời này vừa nói ra, những cái này ở đây tăng nhân nguyên một đám vội vàng hét lên: "Không thể a! Hầu đại tiên vạn không được a! Nếu là ngài bị thương bệ hạ, đến lúc đó, bệ hạ tất yếu giận lây sang chúng ta a!"

Nói đi, nguyên một đám liên tục dập đầu, gào khóc khóc lớn, vạt áo lau lệ.

"Như vậy a?" Hầu tử trực tiếp tay nhất bàn, hừ cười nói: "Vậy dứt khoát làm thịt tính, như vậy hẳn tựu không có cơ hội trả thù."

Nghe vậy, những cái này tăng nhân tiếng khóc đột nhiên im bật. Nguyên một đám sắc mặt trắng bệch, mở to hai mắt nhìn về phía Huyền Trang.

Nguyên bản hồi hải viện lạc thoáng cái yên tĩnh trở lại.

Hầu tử con mắt cũng chậm rãi xéo xuống Huyền Trang.

Một hồi lâu, Huyền Trang lắc đầu, khẽ thở dài: "Bần tăng vốn muốn phổ độ chúng sinh, kết quả là quốc vương bệ hạ lại nhân bần tăng mà chết, cái này. . ."

"Yên tâm, ta hay nói giỡn. Ta có biện pháp tốt hơn có thể giải quyết." Lệnh ra cái đầu, hầu tử bạch những cái này tăng nhân liếc nói: "Cùng lắm thì tìm Lữ lục quái mượn điếm nhân thủ đến, ở chỗ này theo dõi hẩn, chăm chăm cả đời, đáng tin hẩn đời này cũng không dám lung tung hạ lệnh."

Tựa ở cạnh cửa trên Thiên Bồng vừa nghe lời này, lập tức bật cười.

Hầu tử quay đầu trừng mắt liếc hẩn một cái, nói: "Như thế nào? Ta biện pháp này không tốt?"

"Hảo. Sao biết không tốt." Thiên Bồng ung dung nói: "Điếm ấy lông gà đậu xanh việc nhỏ nhi. Nơi đó khó được ở Tề Thiên Đại Thánh? Ta là cười cái kia quốc vương ngốc. Giẫm lão hỏ cái đuôi cũng không biết. Bất quá. . . Chuyện này còn phải nghe một chút Huyền Trang pháp sư ý tứ."

Nói, Thiên Bồng quay đầu nhìn về phía Huyền Trang.

Do dự nửa ngày, Huyền Trang mới nháy mắt con ngươi nói khẽ: "Chuyện này, còn là bần tăng chính mình đến giải quyết a. Đãi ngày mai, bần tăng sẽ cùng bệ hạ đàm trên nói chuyện."

Nói đi, Huyền Trang đi phía trước một bước, thân thủ đi nâng những kia quỳ rạp xuống đất tăng nhân, nói: "Chư vị còn là đi về trước đi. Ngày mai sáng sớm, bần tăng tựu đi cầu kiến bệ hạ, đến lúc đó, nhất định thuyết phục bệ hạ, không đến nỗi ngay cả một mọt chur vị."

Trong lúc nhất thời, quỳ rạp xuống đất một đám tăng nhân đều hoạt động hai đầu gối hướng phía Huyền Trang lao qua, vô số tay theo trong đám người duỗi ra, thoáng cái nắm chặt Huyền Trang áo cà sa.

Một vị lão hòa thượng một bên chảy nước mắt, một bên dặt lầy Huyền Trang ồng tay áo, mở miệng liền khóc hô: "Không có cách nào khác đàm. Huyền Trang pháp sư, bệ hạ cũng đã quyết tâm. . ."

Đang lúc này. Chỉ thấy hầu tử đem kim cô bổng nặng nề khẽ dừng, "Cạch" một tiếng, lão hòa thượng kia lúc này bả đến bên miệng mà nói nuốt trở vào.

Không chỉ có như thế, tất cả tăng nhân đều ngừng khóc hô, ngậm miệng, nguyên một đám khúm núm địa nhìn về phía hầu tử.

Lúc này, hầu tử chính lạnh lùng địa nhìn bọn họ.

"Cho các ngươi lăn, còn chưa cút, là muốn chờ ăn khuya sao?"

Một câu nói kia buông đi, lập tức, những cái này hòa thượng đều buông lỏng ra dặt lầy Huyền Trang ồng tay áo tay, nguyên một đám vội vàng lui ra phía sau, lễ bái nói: "Đa tạ Huyền Trang pháp sư đại đức, bản tăng cái này trở về, tĩnh hậu pháp sư tin lành."

Trong nháy mắt, cái kia đông nghịt một mảnh tăng nhân cũng đã đi được không còn một mống.

Nghiêng mặt qua, Huyền Trang chính muốn mở miệng cùng hầu tử nói chuyện, đã thấy hầu tử trực tiếp khoát tay áo nói: "Ngày mai làm không được, hô ta một tiếng."

Nói đi, xoay người vào nhà.

Cái kia ngoài cửa, còn lại vài người đưa mắt nhìn nhau.

Lắc đầu, Thiên Bồng dẫn đầu đi vào trong phòng, những người khác chẳng cũng nguyên một đám đi vào.

Lúc này, tựa trong thành phật đỉnh tháp trên, một cái bóng đen chính im ắng mà chăm chú nhìn nơi này.

Ít khi, hấn cẩn thận đi theo bên hông lấy ra một mảnh ngọc giản, áp vào bên môi.

...

Nam Thiên Môn thành lâu trung, Lý Tĩnh nắm ngọc giản, cái kia lông mày chau thành một đoàn.

"Hấn thật là nói như vậy sao?"

"Cách khoảng cách xa như vậy, ty chức dù chưa chính tai nghe thấy, lại là tận mắt nhìn thấy. Trừ phi cái kia Tôn Ngô Không đã biết chúng ta tại giám thị bọn họ, nếu không ty chức đọc môi không có khả năng đọc sai."

"Cầu pháp quốc quốc vương bên đó đây?"

"Quốc vương bên kia đến nay đối với chúng ta tin tưởng không nghi ngờ, hôm nay hấn từ đầu tới đuôi thậm chí chưa cho qua Tôn Ngô Không một cái sắc mặt tốt xem. Bất quá. . . Nếu như cái kia yêu hầu muốn miễn cưỡng mà nói, chúng ta xác thực không có cách nào khác lại kéo dài thời gian đưa bọn họ vây ở chỗ này. Dù sao hấn. . ."

"Ta hiểu rõ, tận lực a."

Buông ngọc giản, Lý Tĩnh thật dài thở dài.

Hiện tại, hấn chích cảm giác da đầu của mình một hồi run lên.

Dưới mắt tình huống quả thực khó giải quyết.

Nếu như không phải án kiện chính giữa xuất hiện một con cường đại hầu yêu, khả năng liên lụy nguy hiểm thật lớn, hấn tuyệt không có can đảm tử đi cho đi về phía tây đội ngũ thiết cái này cục. Muốn biết được, vạn nhất bạo lộ, hấn chính là sẽ đem mình cũng góp đi vào. Cho nên hành động lần này, trọng yếu nhất nhưng thật ra là bí mật tính.

Ngàn vạn không thể nhường đối phương bắt được một điểm tay cầm, nếu không nhất định là chịu không nổi.

Hiện tại, chỉ có thể kỳ vọng tại đi về phía tây đội ngũ rời đi cầu pháp quốc trước, cái khác vài cái phương hướng có thể sớm một chút ra kết quả.

Nghĩ, Lý Tĩnh bung lên trà chén nhỏ, bất đắc dĩ địa nhấp một miếng.

Đang lúc này, hấn chợt thấy trước người xếp thành một hàng vài miếng ngọc giản chính giữa, có một mảnh sáng!

"Na Tra?" Buông trà chén nhỏ, hấn vội vàng cầm lên ngọc giản.

...

Bắc Câu Lô Châu.

Bạo trong gió tuyết, Na Tra nắm ngọc giản đẩy lấy giống như tiếng sấm vậ tiếng gió hô: "Phụ thân, chúng ta tìm được Mi Hầu vương, tại Bắc Câu Lô Châu. Bất quá, hấn cũng đã phát hiện chúng ta. . . Kế tiếp làm sao bây giờ?"

...

Nam Thiên Môn trên công thành, Lý Tĩnh khước mắt hơi kéo ra.

Do dự hồi lâu, hắn cắn răng nói: "Nghĩ biện pháp, vậy khôn hẳn, ít nhất, theo sát hẳn. . . Đừng cũng bị lạc."

. . .

Bắc Câu Lô Châu.

"Ta tưởng ai đó, nguyên lai là Nam Thiên Môn chur vị a. Như thế nào, quá lâu không có cho các người thêm phiền, ngược lại bất an thân, chủ động tìm tới tận cửa?" Một thanh âm theo trên đỉnh núi xa xa địa truyền đến.

Bạo trong gió tuyết, kẻ cả Na Tra cùng Trì Quốc thiên vương tại trong mùi mây thiên tướng đưa mắt nhìn nhau.

"Làm sao bây giờ? Khôn, còn là cùng?"

Trì Quốc thiên vương nuốt nước bọt. Nói: "Đây còn phải nói sao? Thái Ất kim tiên đỉnh phong yêu vương. Người khôn cho ta xem một chút. Khẳng định chỉ có thể là theo."

Nói đi. Hắn xoay người hướng đỉnh núi, cao giọng quát: "Hầu vương, đừng hiểu lầm, chúng ta không phải đến theo dật chuyện nhi!"

"Vậy các người đến làm chi? Chẳng lẽ lại, chúng ta còn có thể tự ôn chuyện? Cho dù có cũ có thể tự, nhất hạ lai nhiều người như vậy, sẽ không sợ ta bận không qua nổi sao?"

"Chúng ta. . . Chúng ta chỉ là hướng Hầu vương thỉnh giáo một chút sự tình, sau đó tất có thâm tạ."

"Thỉnh giáo gì? Hay là thỉnh giáo cái khác yêu vương nhược điểm a? Ta tuy nhiên thân không vật dư thừa. Nhưng còn không đến mức vì ít đồ, tụt ra bán đồng bạn."

"Có nói chuyện." Thấp giọng nói với Na Tra một câu, Trì Quốc thiên vương lại là mặt hướng đỉnh núi, cao giọng hô: "Côn pháp, chính là thỉnh giáo côn pháp mà thôi. Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thu cá đồ đệ, cực kỳ sùng ái, người nọ muốn học côn pháp, có thể thiên đình lại không có tốt côn pháp. Phóng nhãn tam giới, đương đêm Mi Hầu vương ngài côn pháp tốt nhất, cho nên. Chúng ta liền tới."

"Ngươi hù ta a!" Cái kia trên đỉnh núi lúc này truyền đến một hồi tiếng gầm gừ: "Tự tính Nguyên Thủy Thiên Tôn chính mình không hiểu, muốn học côn pháp hỏi lão quân là được. Dùng được trước tìm ta?"

"Cái này. . . Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng lão quân, Mi Hầu vương chẳng lẽ còn không biết rằng sao?" Trì Quốc thiên vương vội vàng cười khan nói: "Ta cũng không nói hư, cái này trong tam giới, sử côn người tự như vậy vài cái. Các ngươi đại thánh gia chúng ta là không dám đi muốn, Ngưu Ma Vương sao. . . Sợ cũng không có dễ nói chuyện như vậy, dù sao những năm này cùng chúng ta cũng ít nhiều có chút đụng chạm. Hiện tại, chỉ còn lại ngài Mi Hầu vương. Nguyên Thủy Thiên Tôn đệ tử kia vừa nghe nói cấp cho hắn đòi Mi Hầu vương ngài côn pháp, vui vẻ vô cùng. Ngài có thể ngàn vạn đừng để cho chúng ta tay không mà quay về a."

Cái kia trên trên đỉnh thanh âm trầm mặc, hồi lâu, hẩn nhẹ giọng hỏi: "Thật sự?"

"Thật sự."

"Cái kia, ta muốn hai cái. . . Không không không, mười cái bàn đào! Thấp hơn số này, sẽ không cho!"

"Đây là không phải nhiều lắm? Một phần côn pháp, mười cái bàn đào. .
."

Trì Quốc thiên vương làm ra vẻ làm dạng địa lại giật một hồi lâu, mới cuối cùng đã định xuống bốn bàn đào xong việc.

Cuối cùng, đôi phương lại dặn dò: "Các người chỉ cho đi lên hai người, một cái là người, cái khác, không thể là Na Tra. Quay đầu lại côn pháp sao chép tốt, làm cho một người khác nắm bắt đi, người tự đợi đến bàn đào tổng đã tới, trở lại đi. Nghe hiểu sao?"

Vừa nghe lời này, Trì Quốc thiên vương lập tức mạo một hồi mồ hôi lạnh, hướng phía Na Tra nhìn một cái.

Na Tra thấp giọng hỏi: "Làm sao bây giờ, người có thể làm sao?"

"Có thể." Trì Quốc thiên vương nặng nề gật đầu nói: "Tuy nói bởi như vậy khẳng định bạch thiết thòi cho hấn bốn bàn đào, chính là ít nhất ta ở phía trên, hấn có hay không rời đi, khi nào thì rời đi nhất thanh nhị sở. Ngược lại là vừa vận hảo có thể hoàn thành Lý Thiên vương phó thác nhiệm vụ."

Sâu hít một hơi thật sâu, Trì Quốc thiên vương ngửa đầu nói: "Mi Hầu vương, chủ ý này có thể. Bất quá, ngài nên bảo đảm mặt tướng an toàn a!"

"Đó là đương nhiên, ta Mi Hầu vương há lại là nói không giữ lời chi bói?"

Mở ra cước bộ, Trì Quốc thiên vương kéo lên một cái trong lòng run sợ thiên tướng bắt đầu dọc theo tuyết sâu gần đầu gối sơn đạo leo lên.

Xa xa địa đưa mắt nhìn Trì Quốc thiên vương dần dần mờ hồ thân ảnh, Na Tra không khỏi có chút không yên lên.

Do dự hồi lâu, hắn tự tay lấy ra trong ngực ngọc giản: "Phụ thân, Trì Quốc thiên vương lên núi."

...

Lúc này, đây đây phong tuyết, Trì Quốc thiên vương rớt cục từng bước một lên núi đỉnh, trông thấy một cái nho nhỏ động quật.

Ở đằng kia động quật trước, Mi Hầu vương chống gậy gộc ung dung địa nhìn hắn.

"Vất vả người, đường đường thiên vương, cư nhiên bị phái đến ta đây thâm sơn cùng cốc đến muôn côn pháp. Chắc hẳn, người đang ở đây Nam Thiên Môn cũng không rất được trọng dụng a?"

"Mi Hầu vương quá lo lắng." Trì Quốc thiên vương khom người chấp tay nói: "Chính là bởi vì có mặt tướng Nam Thiên Môn thụ trọng dụng, cho nên mới đem cái này tồi cũ cho mặt tướng. Dù sao cũng là tam thanh tự mình cắt cử chuyện tình, không phải chuyện đùa a."

"A? Người cho ta ngọc sao?"

Lên tiếng, Mi Hầu vương ung dung địa nhìn hắn, chậm rãi bật cười, càng cười vượt khác thường.

Trì Quốc thiên vương khước mắt rút mạnh rút ra, dẫm nát trên mặt tuyết giày không tự giác địa sau này xô dịch.

"Nếu là đến đòi côn pháp, vậy ăn ta một côn a!" Một tiếng hét to phía dưới, Mi Hầu vương bay lên trời, một cái cuốn, cái kia gậy gộc trực tiếp tự hướng Trì Quốc thiên vương trên ót vời đến quá khứ! (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu đặt cầu đê cử cầu vé tháng cầu hết thủy ~

... 0

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 651: Chư Phật Biện Pháp?

Phía dưới núi tuyết, Na Tra nắm ngọc giản, cái kia tay đều hơi run rẩy.

"Phụ thân. . . Người vừa mới, vừa mới nói cái gì?"

"Khoái thượng đi đón ứng!" Cái kia ngọc giản một chỗ khác, Lý Tĩnh bỗng nhiên gầm hét lên: "Mi Hầu vương nơi đó là tốt như vậy hồ lộng? Ta cùng hấn giao thủ không dưới mười lần! Khoái thượng đi cứu cầm quốc, lại trì sẽ trễ!"

Na Tra thất kinh địa đem ngọc giản thu vào, nhìn chung quanh vây tại bên cạnh mình thiên tướng liếc, nói: "Nhanh, đi cứu người!"

Lời còn chưa dứt, hấn cũng đã giá trước phong hỏa luân đầy lấy gió bão tuyết liền xông ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, cái kia những thứ khác thiên tướng cũng là mộng, chỉ phải nguyên một đám đi theo.

Phá tan tàn sát bừa bãi bạo tuyết đúc thành cát giáu, Na Tra rất nhanh đến đỉnh núi. Có thể không đợi hấn hoãn quá thần lai, một thân ảnh cũng đã trực tiếp hướng hấn bay tới.

"Trì Quốc thiên vương!"

Cầm trong tay hỏa tiêm đoạt hướng sau lưng vừa xoay ngang, Na Tra vội vàng duỗi ra một tay đem cũng đã hấp hối, toàn thân là huyết Trì Quốc

thiên vương tiếp xuống tới.

Nghiêng mặt qua, Na Tra chứng kiến trong gió tuyết, Mi Hầu vương đang đứng tại trên đỉnh núi chống gậy gộc ung dung địa nhìn hấn. Trong tay mang theo cái khác thiên tướng đầu lâu, cái kia thân hình, cũng đã không biết bị ném đi nơi nào.

Lúc này, còn lại hơn mười tên thiên tướng cũng đã đuổi tới Na Tra bên cạnh, đưa hấn cùng Trì Quốc thiên vương bao quanh hộ tại ở giữa.

Nhìn tình hình này, Mi Hầu vương chậm rãi toét ra miệng, tràn ra cười: "Lại là chiến trận sao? Các ngươi thiên đình chính là không có nửa điểm hiệp khách tinh thần, mỗi lần đều là quân ẩu, không có gì ý tứ."

Nói, hấn tiện tay đem người đầu vớt bỏ, hoành nắm côn bông, bày ra tiến công tư thế. Cười hì hì nói: "Thiếu cầm quốc, chỉ bằng ngươi Na Tra, chống nâng một cái cũng đủ đối phó của ta chiến trận sao?"

Nghe vậy, những cái này thiên tướng từng người đều nhìn phía Na Tra.

Chỉ thấy Na Tra xanh mặt trừng mắt Mi Hầu vương, cái kia trong miệng chích nhảy ra một chữ: "Trên!"

...

Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

Một vị tăng nhân vòng quanh ống tay áo vội vàng đi vào điện trung, lễ bái nói: "Khởi bảm tôn giả, Nam Thiên Môn tam thái tử Na Tra một nhóm tại Bắc Câu Lô Châu băng tuyết chi địa cùng ẩn cư Mi Hầu vương khai chiến!"

Trong lúc nhất thời, trong điện xì xào bàn tán thanh âm đột khởi.

"Cái này lại là chuyện gì xảy ra. Như thế nào Nam Thiên Môn cùng Mi Hầu vương lúc này véo đi lên?"

"Chẳng lẽ bọn họ cũng liên lụy trong đó?"

Phía trên liên đài, Như Lai nhàn nhạt cười cười, nhẹ nhàng xếp đặt bày hai cái đầu ngón tay: "Đi xuống trước đi."

Nghे vậy, cái kia tăng nhân thật sâu lễ bái. Cung trước thân thể từng bước một thối lui ra khỏi ngoài cửa.

"Nam Thiên Môn, ba yêu vương, Cửu Đầu Trùng, kế tiếp còn có cái khác các phương thế lực, toàn bộ đều bị cuốn vào đờc a. Hai cái Tôn Ngô Không, không thực không giả, tác động tam giới. Thật là diệu cực vậy." Nhàn nhạt thở dài. Như Lai cái kia híp lại con mắt chậm rãi chuyển động, nhìn phía đứng yên một bên Địa Tạng vương, nói: "Bất quá, do đó khắc mà nói, Lý Tĩnh vì vậy khốn Tôn Ngô Không mà bố hạ nghi cực, ngược lại càng làm cho bản tọa cảm thấy hứng thú."

Địa Tạng vương nhìn lại Như Lai liếc, hơi ngửa đầu, hướng phía đại điện ngoài cửa nhìn đi.

...

Lúc này, Huyền Trang đang cùng cầu pháp quốc quốc vương thân ở ban công bên trong.

"Tam giới chúng sinh là chúng sinh, ta cầu pháp quốc chúng sinh. Chẳng lẽ cũng không phải là chúng sinh sao?" Quốc vương qua lại tản bộ, lạnh lùng nói: "Huyền Trang pháp sư muốn phổ độ chúng sinh, bản vương thật là duy trì, vô luận ngài muốn cái gì, bản vương cũng có thể cho người, tự tính vương vị cũng hào không ngoại lệ! Giữa thiên hạ này, còn có vị ấy quân vương có thể làm đờc? Đã như vậy, Huyền Trang pháp sư muốn phổ

độ chúng sinh, vì sao không theo ta đây cầu pháp quốc làm lên. Đẳng cầu pháp quốc chúng sinh đều độ, bản vương định không ngăn trở!"

Huyền Trang chấp tay trước ngực. Khẽ thở dài: "Bệ hạ, phổ độ tam giới chúng sinh, cũng không phải là lực lượng một người có thể đặng. Bản tăng việc cấp bách, là chứng được tế thể chi đạo. Làm cho hậu nhân có pháp có thể dựa vào."

"Mặc dù pháp sư nghĩ muốn cái gì tế thể chi đạo, chẳng lẽ địa phương khác có thể chứng được đi ra, ta đây cầu pháp quốc tựu chúng không ra đến sao? Chỉ cần người đem ta đây cầu pháp quốc chúng sinh phổ độ thành phật, đến lúc đó, chúng ta trợ ngài đem tế thể chi đạo phát dương quang đại, có cái gì không được?"

"Bệ hạ. Như tế thể chi đạo có thể lập tại một chỗ mà cầu được, bản tăng vừa lại không cần đi về phía tây cầu pháp?"

"Cái kia đến tột cùng là nguyên nhân gì cầu không được? Ta đây cầu pháp quốc so với đi về phía tây lộ thiếu cái gì sao? Thiếu cái gì, chỉ cần người nói ra, bản vương lập tức cho ngài làm ra!"

Một tiếng rít gào, quốc vương một tay chỉ vào xa xa, tròn tròn trông mắt nhìn qua Huyền Trang.

Trong lúc nhất thời, cái kia bầu không khí cứng lại rồi.

Huyền Trang kinh ngạc mà chăm chú nhìn quốc vương, hồi lâu, hần chấp tay trước ngực, khẽ thở dài: "Thiếu cực khổ."

"Thiếu cực khổ?" Quốc vương nhin không được cười lên.

"Thiếu chúng sinh cực khổ, cũng ít bản tăng cực khổ. Không có cực khổ, đàm gì phổ độ?"

"Cái này là cái gì đạo lý?" Quốc vương mở to hai mắt nhìn nhìn qua Huyền Trang. Hồi lâu, hấn chỉ vào Huyền Trang cắn răng nói: "Không quan hệ, bản vương tạm thời tin ngươi! Hiện tại bản vương tỵ hạ lệnh làm cho tất cả tăng nhân đều đi làm tên khất cái, cái này chẳng phải có cực khổ sao? Còn chưa đủ mà nói, bản vương hạ lệnh làm cho cả nước dân chúng đều đương tên khất cái, Huyền Trang pháp sư muốn bao nhiêu cực khổ, bản vương tỵ hạ cho ngài chế tạo nhiều ít cực khổ, như thế nào?"

Huyền Trang lẳng lặng địa đứng, nhìn qua quốc vương, không nói một lời, mặt không biểu tình.

Rất hiển nhiên, lời này, cũng đã đàm không nổi nữa.

Cái kia xa xa, hầu tử mở ra chân muốn đi lên phía trước, lại bị một bên Thiên Bồng một bả kéo lại.

"Ngươi muốn điều gì?"

"Thu thập hấn, loại người này, không thu thập tỵ hạ ngựa da."

"Không cần phải đi." Nhìn chăm chú hầu tử, Thiên Bồng khẽ thở dài: "Một bước này, hay là muốn Huyền Trang pháp sư chính mình đến đi."

Hoàng hôn tây trầm, suốt một cái buổi chiều nói chuyện, kết quả là cũng bất quá là không bệnh mà chết.

Huyền Trang phẫn nộ mà về, quốc vương thì là nhẫn nhịn một bụng hỏa.

Trở lại chỗ ở, phóng nhãn nhìn lại, lại là mãn viện tăng nhân, bộ dáng kia tựa hồ so với hôm qua canh thâm, nguyên một đám gào khóc khóc lớn.

Huyền Trang muốn khuyên, nhưng bây giờ không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Kết quả là, còn là hầu tử ra tay trực tiếp đem một đám người toàn bộ đuổi xa.

Đã chúng tăng rời đi sau, Huyền Trang một người ngồi ở trong viện ghé đá lắng lắng địa ngân người, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Cái kia những người khác xa xa mà nhìn xem.

Sắc trời dần dần địa tối.

Hắc hùng tinh bung lấy một chén trà nóng chậm rãi đi tới, phóng tới trước bàn.

"Sắc trời không còn sớm, nơi này gió lớn, Huyền Trang pháp sư còn là trở về phòng nghỉ tạm a."

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, nói: "Bần tăng thật sự không rõ, quốc vương bệ hạ vì sao nhất định phải làm cho bần tăng lưu lại."

"Cái này có cái gì kỳ quái." Hắc hùng tinh cười cười, nói: "Cái kia quốc vương một lòng cầu phật, bây giờ thấy xong Huyền Trang pháp sư ngài bực này sống phật, còn không tranh thủ thời gian ôm chặt."

Huyền Trang thuận miệng hỏi: "Vậy hẳn lại là làm thế nào biết bần tăng thông hiểu phật hiệu?"

"Cái này. . ."

Cái kia xa xa, hầu tử cùng Thiên Bồng cũng không khỏi được dựng lên lỗ tai.

Nhấp ngụm trà nóng. Huyền Trang nói khẽ: "Cái kia quốc vương một lòng cầu phật không giả, chính là, cái kia phật học căn cơ quả thực kém. Nếu không kém, thì như thế nào sẽ nói ra hôm nay kia phen lời nói? Nếu không kém. Tất nhiên biết rõ thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu đạo lý. Hai ngày này, bản tăng cùng với theo lời, hấn lý giải, sợ không đủ hai thành. Nếu là chỉ bằng cái này tựu kết luận bản tăng là cao tăng. Cái này cầu pháp trong nước cao tăng, chẳng phải là quá nhiều? Vì một cái cao tăng, hấn lại nguyện đánh bạc vương vị. Nếu là đối ai cũng như này, vương vị của hấn thì như thế nào lưu cho tới hôm nay?"

Nghe vậy, hắc hùng tinh hơi ngẩn người.

Nhìn chăm chú trôi nổi lá trà, Huyền Trang lại khẽ thở dài: "Thời mà nói chi. Cầu pháp quốc hướng đông, chính là hoang mạc, cũng không thương đạo. Chính giữa khoảng cách ngàn cách Nữ Nhi quốc. Mặc dù hấn đối bản tăng sớm có nghe thấy, vậy cũng phải là từ Xa Trì quốc truyền đến. Ngài cảm thấy, cái này tỷ lệ. Cao bao nhiêu?"

"Cho nên, bản tăng suy đoán, định là có người nói với hấn những thứ gì, người này, là một cái có tuyệt đối nắm chắc làm cho hấn tin tưởng không nghi ngờ, một con đường đi đến hắc không quay đầu lại người. Thế cho nên, bản tăng nói thật là làm không đến cùng, bởi vì hấn trong nội tâm sớm có định luận."

Cái kia xa xa, hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

...

Đêm dài, đợi đến mọi người đều đã nằm ngủ. Hầu tử lặng lẽ đánh thức Thiên Bồng, ghé vào lỗ tai hấn lén lút nói mấy câu.

Không bao lâu, Thiên Bồng biến thành hầu tử bộ dáng, làm ra vẻ làm dạng trên nóc nhà. Mà hầu tử bản thân. Tắc lén lút chạy vào nội cung.

...

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, quốc vương trong tấm cung hai miếng cửa sổ cơ hồ đồng thời mở ra.

Một thân ảnh từ trong đó một cái cửa sổ nhảy đi ra ngoài, bên kia, hầu tử tắc theo một cái khác phiến cửa sổ nhảy lên mà vào.

Sớm đã chìm vào giấc ngủ quốc vương cùng vương hậu sợ tới mức thoáng cái theo giường trên ngai dậy, hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

Trong lúc nhất thời, cái kia ngoài cửa một hồi hỗn loạn. Một vị bồi bàn dẫn theo đèn lồng nhẹ nhàng gõ cửa phòng, nói: "Bệ hạ, vừa rồi chính là ngài cái kia thanh âm bên trong?"

Quốc Vương Lôi muốn há miệng, hầu tử cũng đã tiện tay một ngón tay, đưa hẳn cùng vương hậu hai người yết hầu đều phong kín.

Tiếp theo, hầu tử dùng quốc vương thanh âm nói khẽ: "Không có gì, bản vương hôm nay cho sống phật khí gặp. Các người nghỉ tạm a."

"Dạ."

Rất nhanh, ngoài cửa vài người đều lặng lẽ ly khai.

Trong phòng, chỉ còn lại có y quan không ngay gần sắc mặt trắng bệch quốc vương hoàng hậu, cùng tay cầm kim cô bổng hầu tử.

"Hư!" Hầu tử duỗi ra một ngón tay làm cá "Cấm âm" thủ thế, nói: "Đừng ồn ào, ta hỏi một câu, người đáp một câu, nếu không, mất mạng. Hiểu chưa?"

Quốc vương vội vàng nặng nề mà gật đầu.

Theo hầu tử chỉ một ngón tay, hấn lại một lần có thể nói chuyện, che miệng bỗng nhiên ho lên.

Trước, hầu tử tại quốc vương trong mắt bất quá Huyền Trang một cái hộ vệ thôi. Giờ phút này, hấn lại cảm giác đối phương căn bản chính là đến tự địa phủ hung thần, thậm chí đều có chút hoài nghi mình lúc trước nhận thức.

Chỉ chỉ mặt khác rộng mở cửa sổ, hầu tử lạnh lùng nói: "Vừa mới đi ra ngoài là ai?"

Nhìn một cái cái kia cửa sổ, quốc vương vẻ mặt mơ hồ, quay đầu cùng hầu tử ánh mắt giao thoa thời khắc, lại sợ tới mức rùng mình một cái, vội vàng áp ứng thuyết: "Bản, bản vương vừa rồi đang ngủ, không biết cái kia cửa sổ là như thế nào mở ra. . ."

"A?" Hầu tử con mắt lúc này híp lại thành một đường nhỏ, nói: "Cái kia mấy ngày nay có thể là có người cho người báo mộng rồi?"

Quốc vương khẽ gật đầu.

"Tinh tế nói tới!"

. . .

Linh Sơn.

Trên đại điện, tiến đến bâm báo tăng nhân chậm rãi thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Cả đại điện đều trầm mặc.

"Dạng này tính phổ độ sao?" Có người hỏi.

Không có người trả lời.

Địa Tạng vương nhìn lên trước Như Lai.

Hồi lâu, Như Lai hơi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng cười nói: "Mọi người cảm thấy thế nào?"

Lời này vừa nói ra, cái kia ở đây phật đà La Hán đều là chấn động, nguyên một đám mở to hai mắt.

Đây là, đề nghị chư phật biện pháp tín hiệu? (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu đặt cầu đề cử cầu vé tháng cầu khen thưởng cầu điểm kích cầu hết thủy ~

... 0

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 652: Có Nguyên Ý Hay Không

Suốt đêm, Cầu Pháp quốc quốc vương liền bị hầu tử bức tóc trực tiếp đưa đến Huyền Trang trước mặt.

Cái kia trong phòng mọi người thấy đến Cầu Pháp quốc quốc vương y quan không ngay ngắn địa bị ném đến trên mặt đất, sợ tới mức nguyên một đám vội vàng đứng dậy. Huyền Trang càng là có chút kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử.

"Nói đi." Hầu tử chỉ chỉ Huyền Trang, tức giận nói: "Bả vừa mới nói với ta, từ đầu chí cuối địa, đều nói đi ra."

Bất đắc dĩ, co lại thành một đoàn Cầu Pháp quốc quốc vương chỉ phải về mặt đưa đám nói: "Hôm trước trong đêm, có một vị thần tiên báo mộng cho bản. . . Cho ta, hấn nói với ta, cầu pháp là cầu không đến pháp, bởi vì phật đà căn bản không để ý tới cầu pháp chi người, muốn tiêu diệt pháp, chỉ cần đem quốc danh đổi tên diệt pháp quốc, niêm phong chùa miếu, đem tất cả tăng nhân một mực trung tập lao dịch, đến lúc đó, trong vòng một ngày, tất có Phật sống theo đông phương đi đến bốn quốc điếm hóa bỉ nhân. Cái này Phật sống xa theo đông thổ Đại Đường mà đến, bên cạnh còn mang theo tuần phục vài cái yêu quái, rất tốt phân biệt. Về phần sau, có thể hay không nghĩ biện pháp đem Phật sống lưu lại, tự xem ta bản lãnh của mình. . ."

Nghe vậy, Huyền Trang lông mày hơi nhăn đứng lên, trong phòng mọi người đều là một hồi không nói gì.

"Sau đó thì sao?" Hầu tử nhắc chân tự làm bộ muốn đá.

Cái kia Cầu Pháp quốc quốc vương sợ tới mức co lại mở hai bước, vội vàng nói ra: "Sau đó, sau đó ta nghĩ, dù sao thử một lần cũng không thiệt thòi. Thì một ngày, một ngày sau đó, nếu không thành, lại sửa trở về cũng được. Cố gắng đây là phật đà cảm động và nhớ nhung bốn quốc cao thấp dân chúng thành tâm nắm mộng cũng nói bất định. Sau đó. . . Huyền Trang pháp sư ngài đã tới rồi. . ."

Nghe một đoạn này lời nói, tái phối trên quốc vương cái kia đáng thương bộ dáng, trong phòng vài người thoáng cái đều hừ bật cười, càng là không nói gì.

Ai có thể nghĩ đến? Một cái vô cùng đơn giản mộng, sẽ đem bao cỏ quốc vương đem lừa. Không chỉ có vậy khôn đi về phía tây đội ngũ. Càng làm phiền hà cả nước thần dân cùng theo một lúc lăn qua lăn lại.

Huyền Trang lông mày dần dần buông lỏng ra. Chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn quốc vương.

Hầu tử kéo dài thanh âm nói: "Nói tiếp đi!"

"Sau đó. . . Sau đó ta liền nghĩ, đã đều ứng nghiệm, vậy nói rõ thật sự là phật đà báo mộng. Huyền Trang pháp sư ngài còn nói ngài cầu là phổ độ, muốn trợ chúng sinh thoát ly khổ hải. . . Cái này thật tốt a, phật kinh lí không phải nói sao? Thoát ly khổ hải, chính là thành phật, đáng cực vui mừng, đó là chúng ta Cầu Pháp quốc cao thấp nhất trí tâm nguyện a. Đã như vậy. Vậy bất kể như thế nào đều muốn đem Huyền Trang pháp sư ngài lưu lại. Chính là. . . Chính là Huyền Trang pháp sư ngài lại cực tuyệt."

"Nói tiếp đi, nói tiếp đi."

Quốc vương đối với hầu tử nhẹ gật đầu, nháy mắt con ngươi khúm núm nói: "Đêm qua, rời đi đại điện sau, ta lập tức tựu đi ngủ, trong lòng nghĩ

trước cái kia thần tiên có thể hay không tái nhập mộng, dạy ta như thế nào lưu lại Huyền Trang pháp sư. Kết quả, cái kia thần tiên quả nhiên đến đây. Hấn nói cho ta biết, đây là phật đà tại khảo nghiệm ta câu pháp quyết tâm, nhất định phải dùng hết các loại phương pháp. Các loại thủ đoạn, dù là dùng chết uy hiếp cũng đúng. Cho nên. . . Cho nên. . ."

Quốc vương mà nói không có nói thêm gì đi nữa. Đầu kia vượt vùi càng thấp.

Nhẫn nhin nửa ngày, tiểu bạch long ở một bên nhẹ giọng hỏi: "Cái kia thần tiên trường cái gì bộ dáng."

Hầu tử chen miệng nói: "Không cần hỏi, ta đều hỏi qua, hấn thật là làm không đến thấy rõ, không có cách nào khác tra."

Thoáng cái, cả gian phòng im ắng.

Xa xa một hồi huyền tiếng ồn ào truyền đến.

Trong nội cung đã là một mảnh hối hải, tựa hồ bọn họ cũng đã phát hiện quốc vương mất tích, chính bốn phía sưu tầm.

Chích điểm nâng hai ngọn ánh nến trong phòng, Huyền Trang lẳng lặng địa ngồi ngay ngắn, nhìn chăm chú co lại thành một đoàn quốc vương.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua.

. . .

Linh Sơn Đại Lôi Âm tự.

Trong đại điện, hoàn toàn yên tĩnh.

Một đám phật đà La Hán đều là đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu, đứng ở tam giai trên đài cao Thanh Dẫn Chúng La Hán chậm rãi ra khỏi hàng, hấn đối với Như Lai thi lễ một cái, rồi hướng trước Địa Tạng vương thi lễ một cái, cất cao giọng nói: "Bần tăng dùng vi, mê cục đã phá, độ hóa, có thể nói gần trong gang tấc. Này cục, nên chúc Huyền Trang thắng."

Nói xong, cái kia bốn phía lúc này truyền đến một hồi tiếng than thở, thực sự xen lẫn trện trện hư thanh.

"Cũng không phải!" Trong đám người, một thanh âm vang lên.

Đang lúc mọi người chú mục hạ, Pháp Đăng La Hán chậm rãi ra khỏi hàng, hấn đồng dạng đối với Như Lai thi lễ một cái, rồi hướng trước Địa Tạng vương thi lễ một cái, cất cao giọng nói: "Bần tăng dùng vi hoàn toàn khác biệt, này cục, Huyền Trang bại!"

"Cớ gì nói ra lời ấy?"

"Nếu muốn nói Huyền Trang độ hóa Cầu Pháp quốc quốc vương, không bằng nói là cái kia yêu hầu độ hóa Cầu Pháp quốc quốc vương. Không có Tôn Ngộ Không, chỉ bằng Huyền Trang một người, như thế nào khả năng độ hóa?"

"Người làm sao biết không có Tôn Ngộ Không, Huyền Trang tự độ hóa không được?" Thanh Dẫn Chúng La Hán lúc này phản bác nói: "Cái này âm mưu, vốn là Huyền Trang khám phá, mặc dù không có Tôn Ngộ Không, Huyền Trang cũng có những biện pháp khác khả thi phổ độ! Hơn nữa, tá lực đả lực, lại sao cũng không phải là lực? Huyền Trang mặc dù không tu vi, lại xảo diệu lợi dụng Tôn Ngộ Không lực lượng thi hành phổ độ, điều này chẳng lẽ cũng không phải là phổ độ rồi?"

Không chờ mọi người kịp phản ứng, Pháp Đăng La Hán liền hỏi ngược lại: "Vậy người làm sao biết không có Tôn Ngô Không, Huyền Trang còn độ hóa được?"

"Cái này. . ."

Nổi lên khí, Pháp Đăng La Hán cất cao giọng nói: "Thanh minh như lão quân, hướng hồ cũng có thúc thủ vô sách một ngày. Thế gian này nhiều ít sự, mặc dù khám phá máu chột, cũng là có thể nghị không thể làm. Huyền Trang không hề tu vi, chẳng lẽ lại, hẳn còn có thể chính mình đem nhập tâm cung đem quốc vương nắm bắt hỏi thăm hiểu không thành? Tá lực đả lực tự nhiên tính lực, có thể người giàu có có thể sử dụng năm lượng tiền ngân mua xuống một bả cây trâm tặng cho thê tử, chẳng lẽ lại người nghèo cũng có thể? Thế gian này chúng sinh, vốn là bất đồng!"

Thanh Dẫn Chúng La Hán nhất thời giật mình.

Pháp Đăng La Hán chấn vỗ áo tay áo, lại nói tiếp: "Chính như Huyền Trang nói, phổ độ tam giới chúng sinh, không phải lực lượng một người có thể đựng. Nó việc cấp bách, là chúng được tế thể chi đạo, làm cho hậu nhân có pháp có thể dựa vào. Như này luận, này lực, nếu không có người người bên cạnh đều có cá Mỹ Hầu Vương hộ giá hộ tống, ai mượn được? Dựa vào bàn tăng xem, mặc dù độ hóa Cầu Pháp quốc quốc vương, cũng bất quá bàn môn tả đạo mà thôi, trên không được mặt bàn , càng xung không được 'Đạo' !"

Trong lúc nhất thời, cả đại điện đều an tĩnh, tất cả mọi người lẳng lặng mà chăm chú nhìn trung ương giảng co hai người.

Pháp Đăng La Hán hơi ngửa đầu, vẻ mặt lạnh nhạt.

Thanh Dẫn Chúng La Hán sớm đã mặt đỏ lên, thực sự không thể nào biện lên.

Như Lai, Địa Tạng vương, thậm chí cả so với La Hán vị giai càng cao chư phật đà môn, cũng chỉ là ở một bên lẳng lẳng mà nhìn xem, cũng không lên tiếng.

...

Lúc này, Cầu Pháp quốc.

Trong vương cung. Vô số nắm cây đuốc. Dẫn theo đèn lồng thị vệ cung bệ đang tại đào sâu ba thước tìm kiếm.

Quốc vương không duyên có mắt tích. Vương hậu ngất bất tỉnh tin tức sớm đã kinh động cả trong cung điện mọi người. Hỏa quang chiếu sáng mỗi khắp ngõ ngách, lại vẫn chưa có người nào tới kịp tìm tòi Huyền Trang một nhóm vị trí biệt viện.

Trong phòng, Huyền Trang lẳng lẳng địa ngồi ở giường trên.

Quốc vương tắc cũng đã cả núp ở trên mặt đất, xấp xỉ tại quỳ. Ánh mắt kia thỉnh thoảng địa hướng hầu tử trên người miết.

Một hồi tiếng bước chân truyền đến, lại một hồi hỏa quang chiếu sáng cửa sổ linh, có thể trong nháy mắt lại đã đi xa.

Quốc vương tại không yên địa nhìn quanh trước.

Giờ này khắc này, hấn phi thường phi thường hy vọng có người phát hiện hấn tại nơi này, chạy đến cứu hấn.

Có thể. Mặc dù cả hoàng cung binh mã toàn bộ xuất động, thật sự có thể đối phó được hầu tử sao?

Hắn không biết.

Dưới mắt, đối với hắn mà nói, cũng đã xấp xỉ tại một cái tử cục.

Cái kia bên kia, Huyền Trang lẳng lẳng nhìn chăm chú vị này quốc vương, sắc mặt như thường, cái kia trong óc lại giống như một đoàn đay rồi vậy.

Hắn phát chí nguyện to lớn đi về phía tây chứng đạo, vì cái gì, chính là phổ độ chúng sinh. Không muốn hướng hắn cầu pháp muốn độ, nguyện ý hướng tới hắn cầu pháp. Càng muốn độ.

Trước mắt, chính là một hy vọng tìm hắn cầu pháp quốc vương. Chính là, lại tuyển dụng loại phương thức này, gây ra như vậy cục diện bế tắc. . . Đây là hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Hắn hắn là như thế nào đi cứu vớt một cái ý muốn cầu pháp nhưng không được kỳ môn mà vào, thậm chí từ từ đi xa sinh linh?

Vân vân, có lẽ. . .

Hồi lâu, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, há miệng nói: "Bệ hạ muốn để lại hạ bản tạng, vì sao?"

Quốc vương run nhè nhẹ trước đáp: "Bởi vì, bởi vì Huyền Trang pháp sư ngài là Phật sống."

"Sau đó thì sao?"

"Ngài có thể độ hóa ta."

"Nếu là không được?"

"Cái này. . ." Quốc vương thoáng cái có chút bối rối, đáp không được.

Nhàn nhặt thờ dài, Huyền Trang nói khẽ: "Bệ hạ nghĩ thành đại đạo?"

"Nghĩ."

"Cái kia vì sao tại nhìn thấy bản tăng trước không thành?"

Nháy mắt con người, quốc vương bắt đầu nói: "Không đời gặt Huyền Trang pháp sư, bị nhân tư chất ngu dốt, tìm hiểu không được Phật kinh. Cho nên. . . Cho nên mới hy vọng bất kể như thế nào có thể đem Huyền Trang pháp sư lưu lại."

Nói đi, quốc vương thật sâu nhắm mắt lại.

Trầm mặc hồi lâu, Huyền Trang nói khẽ: "Cái kia, bản tăng hiện tại tự trợ bệ hạ thành đại đạo tốt không?"

"Thật sự?" Quốc vương thoáng cái tựa đầu gối lên, mắt ba ba địa nhìn qua Huyền Trang.

"Thật sự." Huyền Trang khẽ gật đầu, nói tiếp: "Bất quá, bệ hạ được nghe Huyền Trang trước giảng một cái chuyện xưa."

"Cái. . . Cái gì chuyện xưa? Không, nhiều ít cá chuyện xưa đã thành, chỉ cần có thể thành đại đạo, Huyền Trang pháp sư ngài muốn nói nhiều ít cá chuyện xưa, nói một năm, nói mười năm, bị nhân đều nguyện ý nghe!"

"Vậy là tốt rồi." Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, chân vỗ áo tay áo, chậm rãi đứng dậy.

"Đây là một bản tăng khi còn bé, bản tăng sư phó cho bản tăng nói qua chuyện xưa." Hắn từng bước một đi đến phía trước cửa sổ, nhìn qua ngoài cửa sổ qua lại thay đổi hỏa quang, nói khẽ: "Từ trước, có một tòa chùa miếu, chùa miếu lí có một khóa bồ đề tử, lịch đại trụ trì đại đại tương

truyền. Mỗi một thời đại trụ trì tọa hóa thời khác, đều nắm cái này hạt bồ đề tử đời sau trụ trì nói: 'Chỉ cần mỗi ngày tưới, đãi cây bồ đề trưởng thành ngày, chính là thành phật lúc.' "

"Cho nên, cơ hồ mỗi một nhâm trụ trì, đều đem nó loại đến trong viện, mỗi ngày tưới. Chính là, nó thủy chung không có nảy mầm. Kết quả là, bất quá là tại mỗi một nhâm trụ trì trước khi lâm chung bị lật nữa đào ra, tặng cho kế tiếp nhiệm trụ trì thôi."

"Dần dần địa, trụ trì môn không hề tin tưởng cái kia di ngôn, bọn họ chỉ đem cái này khóa bồ đề tử trở thành tín vật. Rốt cuộc không có người đi tưới nó, liền loại đến trong đất cơ hội đều không có. Tuy nhiên, cái kia di ngôn còn là như trước truyền xuống."

"Lại sau đó, nó liền tín vật cũng không phải. Bị đương thành bình thường vật phẩm, tặng cho bình thường đệ tử. Bởi vì, nó ngoại trừ sẽ không hư rơi bên ngoài, cùng với khác bồ đề tử, cũng không có bất kỳ khác nhau."

"Rốt cục, có một ngày, cái này khóa bồ đề tử được đưa đến một cái tiểu sa di trong tay. Cái này tiểu sa di tư chất thường thường, ở đằng kia một môn sư huynh đệ trung chẳng những không nổi tiếng, càng quá mức giả, tất cả mọi người cảm thấy hắn có điểm đàn. Người khác xem mười lần phật kinh có thể nhớ kỹ, hắn lại muốn xem một trăm lần."

"Bất quá, tựu bởi vì hắn là như vậy một cái tiểu sa di, cho nên hắn cũng không có các sư huynh đệ nhiều như vậy kỳ dị ý nghĩ, hắn thậm chí không hiểu được nghi vấn, không hiểu được lừa dối. Hằng ngày hết thấy tất cả, đều là dựa theo kinh văn chỗ thuật làm đủ. Đối cái này bồ đề tử, hắn tự nhiên cũng là dựa theo sư phó nhắc nhở, ngày ngày tưới."

Nói đến đây, Huyền Trang mỉm cười, nói: "Rốt cục, kỳ tích đã xảy ra, tại tưới trọn vẹn bảy bảy bốn mươi chín năm sau, cái này khóa bồ đề tử không

chỉ nảy mầm, hơn nữa trong vòng một đêm, tự trưởng thành đại thụ. Cái kia nguyên bản tiêu sa di, tự nhiên cũng như truyền thuyết vậy, vinh đăng phật vị."

Lời nói ở đây, quốc vương sớm đã cả kinh không hợp miệng, hấn nháy mắt con người áp úng mà hỏi thăm: "Huyền Trang pháp sư ý tứ là. . . Ngài có loại đó bồ đề tử."

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, quay đầu nói: "Cái kia bồ đề tử, nhưng thật ra là cơ duyên xảo hợp, phật tổ tặng cho. Nó cũng không phải không có biện pháp nảy mầm, mà là muốn kinh tay của một người, tưới trọn vẹn bảy bảy bốn mươi chín năm, không thể gián đoạn. Đáng tiếc, chỉ vì phật tổ lúc trước cũng chưa nói cho bọn hấn biết cái này niên hạn, cho nên, mấy trăm năm thời gian, nó mới đạt được một cái ngẫu nhiên, nảy mầm cơ hội. Bàn tặng cho bệ hạ giảng cái này chuyện xưa, là muốn nói cho bệ hạ: 'Trí giả ngộ đạo, kẻ ngu tín đạo.' "

Cúi đầu xuống, quốc vương không ngừng mặc niệm trước: "Trí giả ngộ đạo, kẻ ngu tín đạo. Trí giả ngộ đạo, kẻ ngu tín đạo. . ."

Cung hạ thân, Huyền Trang vươn tay ra nhẹ nhàng đụng vào quốc vương gò má: "Đã ngộ không thấu, vậy tin tưởng nó, đem chính xác sự tình, làm đến cùng. Bệ hạ chỉ cần tin một cái chính xác đạo, như vậy một ngày nào đó, có thể thành đại đạo."

"Cái kia. . . Cái kia. . ."

"Bàn tặng chỉ hỏi bệ hạ một câu, có nguyện ý hay không tín bần tăng?"

Giờ khắc này, quốc vương hơi há to miệng, mở to hai mắt, ngơ ngác địa nhìn qua gần trong gang tấc khuôn mặt. Nhìn qua trong hốc mắt ánh mắt kiên định.

Hồi lâu, hấn nói khẽ: "Bỉ nhân, nguyện ý!" (chưa xong còn tiếp. .)

ps: Cầu đặt cầu đề cử cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 653: Thắng Bại Cùng Trở Nên Gay Gắt

Linh Sơn trên, sớm đã cãi lại hồi lâu, nói hết đạo lý, nhưng như cũ rơi vào cá hạ phong Thanh Dẫn Chúng La Hán lạnh lùng nói: "Huyền Trang rõ ràng cũng đã thắng một ván!"

Cái kia đối diện, chiếm hết thượng phong Pháp Đăng La Hán không đến nơi đến chốn địa hít câu: "Huyền Trang thất bại."

Cẩn rằng, Thanh Dẫn Chúng La Hán đem thanh âm nâng lên tám độ, quát: "Huyền Trang rõ ràng cũng đã thắng một ván!"

Pháp Đăng La Hán cúi đầu vuốt vuốt ống tay áo, ung dung thờ dài: "Huyền Trang thất bại."

"Huyền Trang rõ ràng cũng đã thắng một ván!" Cuối cùng này một câu, Thanh Dẫn Chúng La Hán cơ hồ là rống ra tới. Cái kia mặt cũng đã trướng đến đỏ bừng.

Nhưng mà, duy trì hấn người lại càng ngày càng ít. Cơ hồ mọi người, đều đã kinh đứng ở Pháp Đăng La Hán một bên.

Mặc dù là cận tồn đứng ở phía sau hấn mười vị La Hán, vậy cũng đều là ngày bình thường cùng hấn giao tình không phải là nông cạn. Giờ phút này đứng ở phía sau hấn, nói không rõ đến tột cùng là vì phật hiệu, vẫn là vì quan hệ cá nhân, hay hoặc là, chỉ là đơn thuần xuất phát từ ngày bình thường tín nhiệm.

"Hắn không có bại, không có bại, không có bại..."

Cả điện phủ đều yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại có Thanh Dẫn Chúng La Hán nặng nề tiếng thở dốc cùng thì ào tự nói.

Tất cả phật đà, La Hán, đều ở lảng lảng mà nhìn xem, chờ đợi một cái cơ hồ cũng đã được công nhận kết quả.

Nhưng mà, đang lúc này, một vị tăng nhân vội vàng nhập điện, lễ bái nói: "Khởi bẩm tôn giả, Cầu Pháp quốc quốc vương đã hạ lệnh phóng Huyền Trang đi về phía tây, còn có... Còn có, hắn đã quy y, nhưng lại không xuất gia, hơn nữa mở kho phái lương, phân công tiền ngân..."

Trong lúc nhất thời, trên điện La Hán, phật đà. Từng người đều hướng hắn quăng đến đây nghi ánh mắt mê hoặc.

Pháp Đăng La Hán ung dung thở dài: "Cái này chắc hẳn, là cái kia yêu hầu tự cao vũ lực, bức bách a. Có gì có thể lo?"

"Cũng không phải." Cái kia tăng nhân hơi ngửa đầu. Nói: "Khởi bẩm Pháp Đăng tôn giả, quy y, phái lương, phân công tiền ngân, tuyên bố các loại dưỡng dân chi chính, đều không phải yêu hầu bức hiếp, mà là... Mà là..."

"Mà là cái gì?"

"Mà là..." Cái kia tăng nhân ấp úng nói: "Mà là cái kia Huyền Trang đối quốc vương nói. Muốn thành đại đạo, chỉ cần làm được một chuyện. Thì phải là... Làm việc thiện."

"Làm việc thiện?" Nghe được hai chữ này, Pháp Đăng La Hán thoáng cái bật cười: "Còn không có nghe qua cái nào phật môn đệ tử dựa vào làm

việc thiện thành phật, chẳng lẽ cái này Huyền Trang suy nghĩ quá độ, cũng đã tẩu hỏa nhập ma. Mới nói ra bực này vọng từ!"

Trong lúc nhất thời, tất cả La Hán đều nở nụ cười.

Mà ngay cả vẫn cho rằng Huyền Trang đã thắng Thanh Dẫn Chúng La Hán, cũng là không hiểu ra sao. Sẽ tìm không ra vì Huyền Trang giải thích từ ngữ trau chuốt.

Hắn cuối cùng những người ủng hộ cũng đã im ắng địa, đều đứng ở đối diện.

Nhưng mà, phật đà môn lại không có cười.

Dần dần địa, tiếng cười kia đình chỉ, tất cả La Hán đều mở to hai mắt nhìn về phía phật đà môn.

Cả trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, tất cả thanh âm cũng như cùng bị lãng không ách chặt đứt vậy.

Hồi lâu, Địa Tạng vương nhẹ giọng thở dài: "Hắn chỉ nói là thành đại đạo. Cũng không nói thành phật. Hắn đây là... Tại thi hành của mình 'Đạo' . Hắn tại độ, không phải quốc vương, mà là hắn một cái quốc gia nha. Ha ha ha ha... Hảo một cái Huyền Trang. Hảo một cái tá lực đả lực, hắn mượn, không chỉ là yêu hầu chi lực, còn có Lý Tĩnh chi lực , càng quá mức giả, mượn nhờ đầy đủ mọi thứ có thể mượn chi lực. Kể cả quốc vương chi lực..."

Hai mắt nhắm nghiền, chấp tay trước ngực. Địa Tạng vương khẽ thở dài: "A di đà phật, ván này, Huyền Trang thắng."

Thanh âm kia cực kỳ rất nhỏ, có thể phóng tới cái này yên tĩnh trong điện phủ, lại vẫn còn như sấm rền tuyên truyền giác ngộ.

Tất cả mọi người ngây dại.

Một mực vi Huyền Trang biện hộ Thanh Dẫn Chúng La Hán khoe miệng hơi kéo ra, hãnh muốn cười, lại cuối cùng không có thể bài trừ đi ra mím cười.

Huyền Trang thắng, lại không là hãnh thắng, bởi vì, Huyền Trang căn bản vô dụng hãnh ngay từ đầu suy nghĩ tượng phương thức tại thi hành phổ độ phương pháp.

Có lẽ, cho đến giờ phút này, ở đây La Hán, phật đà môn mới kinh ngạc phát hiện, Huyền Trang, đã không phải là lúc trước Huyền Trang đi...

Tất cả mọi người lẳng lẳng địa đứng, nguyên một đám giống như điêu khắc vậy, không có phát ra một tia tiếng vang, thậm chí không có bất kỳ một tia thần sắc biến hóa.

Một hồi lâu, Như Lai chậm rãi bật cười.

Thanh âm kia giống như minh chung vậy, làm cho bốn phía hết thảy tất cả đều đi theo run nhè nhẹ.

Vô số con mắt tại lẳng lẳng nhìn chăm chú hãnh.

"Ván này, hãnh thắng. Bất quá, hiện tại giờ mới bắt đầu. Đi về phía tây lộ còn lại không nhiều lắm, chúng đạo đường, lại còn thừa lại rất xa." Hơi dừng một chút, Như Lai nhìn cái kia tiến đến bầm báo tăng nhân khẽ thờ dài: "Mọi sự đều có lợi và hại, có nguyên nhân quả. Cũng kém không bao lâu hậu, Lý Tĩnh bên kia, chắc hãnh cũng đã phát hiện mới 'Manh môi' đi?"

"Manh môi?"

Trong lúc nhất thời, trong điện chúng La Hán đều mộng, cái kia tiến đến bẩm báo tăng nhân càng phải như vậy.

...

Nam Thiên Môn thành lâu trung, hai vị thiên tướng vội vã đi đến Lý Tĩnh trước mặt, quỳ một chân trên đất.

"Như thế nào?" Lý Tĩnh vội vàng đã đi tới, đem hai người dìu lên, hỏi: "Không có bị hấn phát hiện a?"

Trong đó một vị thiên tướng lau mồ hôi, thân thủ cúi xuống vòng tại bên hông cố linh tác, hai tay xin trả Lý Tĩnh, nói: "Thỉnh thiên vương yên tâm, cái kia yêu hầu từ đầu đến cuối, cũng không biết sự hiện hữu của chúng ta... Cũng may có cái pháp bảo này tại, nếu không việc này, chỉ sợ thật sự dữ nhiều lành ít. Tiếp cận nhất thời điểm, mặt tướng cùng cái kia yêu hầu chỉ có năm mươi trượng không đến."

Lý Tĩnh thân thủ đem cố linh tác tiếp quá khứ.

"Thiên vương, mặt tướng có một chuyện không rõ." Một vị khác thiên tướng chấp tay nói: "Mặt tướng rõ ràng một mực tại đỉnh tháp nhìn bọn hấn chằm chằm nhà biệt viện, mà ngay cả con mắt cũng không dám nháy xuống. Cái kia yêu hầu từ đầu đến cuối, cũng đều tại trên nóc nhà gác đêm. Mặt tướng thật sự không rõ, hấn là như thế nào đột nhiên xuất hiện ở trong tầm cung."

Nghe vậy, Lý Tĩnh nắm cố linh tác, hai mắt hơi híp lại thành một đường nhỏ.

"Cái này có cái gì. Có lẽ là trong bọn họ một người biến thành hình dạng của hấn, lừa bịp người thôi."

"Cũng là. Cái kia yêu hầu vốn có tự nghi tâm rất nặng, làm ra loại sự tình này, cũng không chút nào kỳ quái."

Nói, hai vị thiên tướng ha ha nở nụ cười, tựa hồ rất cục nhẹ nhàng thờ ra.

Nhưng mà, Lý Tĩnh lại không có cười.

"Mấy ngày nay khổ cực, các người đi xuống trước nghỉ ngơi đi."

"Tạ thiên vương!"

Xoay người, hai vị thiên tướng kết bạn ly khai thành lâu.

Lúc này. Lý Tĩnh lại nắm cổ linh tác lâm vào trầm tư, cặp kia mục hơi lóe ra.

Đem cổ linh tác nhẹ nhàng phóng tới bàn trên, hấn nhú lại lông mày thì thào lầm bầm: "Loại chuyện này. Có thể là bọn họ một người trong đó biến thành hình dạng của hấn. Nhưng... Cũng có thể có thể là hấn thi triển phân thân thuật một loại thuật pháp. Đại la hỗn nguyên đại tiên Hành Giả đạo, có hay không khả năng thi triển đủ để lừa bịp thiên tướng phân thân thuật?"

Nếu thật là như vậy... Vậy ý nghĩa một khi tất cả ba con yêu hầu đều không hiềm nghi dưới tình huống, hiềm nghi lớn nhất, tựa tại Tôn Ngộ Không trên người.

Nghiêng đi thân, Lý Tĩnh thân thủ cầm lấy một mảnh ngọc giản áp vào bên môi.

...

"Phụ thân! Chúng ta còn đang đuổi theo hấn! Tốc độ quá là nhanh!"

Bạo phong trong tuyết, Na Tra đối với trước ngọc giản rống lên một câu, gặp đối diện không có lập tức trả lời thuyết phục. Lúc này liền đem ngọc giản thu vào, giá trước phong hỏa luân. Dắt lấy hỏa tiêm đoạt tiếp tục cùng với khác một đám thiên tướng cùng một chỗ tụ thành chiến trận đi phía trước phương chạy nước rút.

Một vị năm la bàn thiên tướng chỉ vào tả phía trước quát: "Hắn ở nơi đó!"

Rất nhanh, cả chiến trận đều hướng cái hướng kia bắt đầu di động.

Đẩy ra trước mắt tràn ngập phong tuyết, không bao lâu, Mi Hầu vương thân ảnh liền xuất hiện ở bọn họ trước mắt.

Hắn chống gậy gộc đứng ở một chỗ vách núi phía trên nhìn Na Tra. Máu tươi theo bị thương cánh tay từng giọt chảy xuống, nhỏ tại trắng như tuyết tuyết trắng phía trên, giống như nhiều đóa nở rộ hoa mai vậy.

Cái kia trên mặt biểu lộ, đều đã đau bụng kinh được biến hình.

Nặng nề mà nhổ ra hai cái sương mù, Mi Hầu vương nhìn Na Tra gian nan địa cười nói: "Nghe nói tu vi của ngươi không cách nào phát triển, ta còn tưởng rằng là thật... Xem ra, đồn đãi thật sự là tin không được a."

Na Tra lạnh lùng địa nhìn Mi Hầu vương, nói: "Đồn đãi là thật, bất quá tu vi không thể phát triển. Pháp khí nhưng có thể cải tiến. Hơn nữa một cái trong chiến trận, còn không chỉ có thể cải tiến bản thái tử pháp khí."

"Cải tiến pháp khí? Đây cũng không phải là Thái Ất chân nhân tác phong."

"Là Ngọc Đỉnh sư thúc giúp bản thái tử sửa. Sư thúc từ tại Hoa Quả Sơn làm cái công tượng sư phó sau, tài nghệ quả thực tăng lên không ít. Quan

trọng nhất là, làm được pháp khí phong cách không giống với lúc trước." Na Tra hướng phía chính mình võ trang đầy đủ, toàn thân pháp bảo các đồng bạn nhìn lướt qua, hừ cười nói: "Lần này thật nhiều thiệt thòi người khinh địch, nếu không dùng tốc độ của người, chúng ta thật đúng là đuổi không kịp."

Đem cây gậy trong tay nắm được xèo xèo rung động. Mi Hầu vương nhếch miệng cười cười: "Vậy bây giờ như thế nào? Chuẩn bị giết ta sao?"

"Nào dám? Giết người, môi hở răng lạnh. Người mấy cái huynh đệ còn không bả ngày xốc?" Đem hỏa tiêm đoạt chỉ hướng Mi Hầu vương, Na Tra nghiêng đầu nói ra: "Chuyện cho tới bây giờ, cũng không sợ nói rõ đi. Chúng ta không có ý định giết người, bắt quá, người phải thành thành thật thật tại nơi này ở lại. Đừng hỏi vì cái gì. Không có việc gì, chúng ta tự nhiên sẽ thả người đi."

Nghe vậy, Mi Hầu vương thoáng cái cười đến canh hoan. Cái kia trên trán gân xanh đều bạo đi ra.

Na Tra hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, ngón tay hơi rung động hai cái.

Cái kia bốn phía thiên tướng thấy xong, từng người đều yên lặng gật đầu, đã làm xong đón đánh chuẩn bị.

Sau một khắc, Mi Hầu vương hơi há mồm, cười hì hì từ miệng trung nháy ra hai chữ: "Năm mơ!"

Lời còn chưa dứt, một tiếng rít gào, hấn cũng đã một cái cuốn hướng phía phía nam vọt tới.

"Truy!" Ra lệnh một tiếng, chiến trận lúc này tản ra, hướng phía Mi Hầu vương phương hướng ly khai đuổi theo.

...

Cùng lúc đó, thúy vân sơn, Ngưu Ma Vương trên địa bàn đã là một mảnh lung tung.

Rất nhiều yêu trong quân ba tầng ngoài địa kéo ra phòng ngự, đào sâu ba thước địa tìm tòi, nhưng như cũ không thu hoạch được gì.

Chuối tây trong động, trọn vẹn trên trăm cỗ thi thể bị chính tà địa xếp ở Ngưu Ma Vương trước mặt, thấy Ngưu Ma Vương con mắt đều thẳng.

"Đây tốt cùng là ai làm!" Một quyền nặng nề nện ở bàn trên, hấn bỗng nhiên gầm hét lên: "Các người còn sững sờ ở nơi này làm gì? Còn không mau cho bản vương đi ra ngoài suu?"

Hơn mười chích tiêu yêu sợ cháng váng, vội vàng vừa chấp tay, rời khỏi ngoài cửa.

Trong điện phủ, một vị yêu tướng quý gồi Ngưu Ma Vương trước mặt chấp tay nói: "Đại vương bớt giận. Theo người sống sót nói, cái kia kẻ tập kích, cực kỳ giống đại thánh gia..."

"Nói hươu nói vượn cái gì?" Lại là một tiếng rít gào, Ngưu Ma Vương tiện tay đem trước người bàn thấp trực tiếp ném đi, chỉ vào quý xuống đất yêu tướng quát lên: "Nếu như là đại thánh gia, các người còn có mệnh đứng ở chỗ này nói chuyện sao?"

Cái kia yêu tướng sợ tới mức vội vàng rụt trở về.

Đang lúc Ngưu Ma Vương tức giận đến nặng nề thở dốc thời khắc, một bên Hồng Hải Nhi khom người chấp tay nói: "Cha, dựa vào hải nhi ý kiến, mặc dù thật sự là đại thánh gia, cũng chưa hẳn không có khả năng. Có lẽ hẳn là bởi vì lần trước hải nhi sự..."

"Câm miệng! Loại lời này từ nay về sau không được nhắc lại!" Ngưu Ma Vương nặng nề quát lớn một tiếng, chỉ vào cái kia lưu lại một đám yêu tướng nói: "Còn không mau cho bản vương đi sưu? Muốn bản vương nói lần thứ ba sao?"

"Dạ!" Những cái này yêu tướng nguyên một đám sợ tới mức vội vàng chấp tay, thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Trong nháy mắt, trong động phủ cũng chỉ còn lại có Ngưu Ma Vương cùng Hồng Hải Nhi.

"Cha..."

"Ngươi cũng đi!"

Hơi do dự một sát, Hồng Hải Nhi chỉ phải bắt đắc dĩ chấp tay nói: "Hải nhi tuân mệnh!"

Nói đi, Hồng Hải Nhi xoay người rời khỏi ngoài cửa.

Đã tắt cả mọi người sau khi rời khỏi, Ngưu Ma Vương lẻ loi một mình trong động phủ qua lại tản bộ, hẩn tự tay đi đầu một chén rượu, lại bỗng nhiên phát hiện cái kia tay cũng đã rung động được không thành bộ dáng.

Thật vất vả trì hoãn qua được, hẩn nháy che kín tơ máu con mắt thì thảo lẩm bẩm: "Đại thánh gia... Xem ra, được đến Lữ lục quả bên kia sờ sờ đấy..."

Nói đi, đem trong chén rượu uống một hơi cạn sạch.

...

Lúc này, Nam Chiêm Bộ Châu, Lục Nhĩ Mi Hầu đang đứng tại trên sườn núi xa xa địa ngắm nhìn Lữ lục quả nhất phái không chế khu vực.

"Chỗ đó chính là Lữ Thanh địa bàn?"

"Đúng." Một bên sơn dương tinh run nhè nhẹ trước nhẹ gật đầu.

"Quy củ cũ, người ở nơi đây chờ ta." Lục Nhĩ Mi Hầu liếc sơn dương tinh liếc nói: "Nếu là dám chạy, ta liền cho người liền hồn phách đều không thừa nổi đến, hiểu không?"

Cái kia sơn dương tinh sợ tới mức vội vàng phủ phục trên mặt đất, nói: "Tiểu nhân, tiểu nhân hiểu rõ." (chưa xong còn tiếp)

ps: Cầu đặt cầu đề cử cầu vé tháng cầu hết thầy ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 654: Kết Minh

Linh Sơn dưới chân, vài vị Linh Sơn tiếp dẫn tăng chặn ba cái yêu vương lên núi đường.

Bằng Ma Vương giật ra giọng quát: "Các người cái này có ý tứ gì? Chúng ta cùng các người Địa Tạng tôn giả hiểu biết, chẳng lẽ kết nối với cá sơn cũng không được sao?"

Trong lúc nhất thời, quá khứ tăng nhân ánh mắt kia đều bị hấp dẫn tới, nguyên một đám dừng bước.

"Ba vị thí chủ, thật sự thật có lỗi." Cầm đầu tiếp dẫn tăng chấp tay trước ngực, khom mình hành lễ, mặt không biểu tình mà đáp: "Phật môn trọng địa, người không liên can không được tự tiện xông vào. Huống hồ, thứ cho bản tăng nói thẳng, ba vị có hay không thực cùng Địa Tạng tôn giả quen biết, bản tăng cũng không quá xác định."

"Người nói cái gì?" Ngục Nhung Vương thiếu chút nữa cả nhào tới, cũng may Sư Đà Vương đưa hấn gắt gao tóm ở.

Dem cũng đã giận tím mặt Ngục Nhung Vương gọi được sau lưng, Bằng Ma Vương nghiêng đầu nhìn chăm chú cái kia cầm đầu tiếp dẫn tăng, lạnh lùng nói: "Người là nói. . . Chúng ta nói dối?"

Lúc này, cái kia bốn phía đã có hơn mười tên quá khứ tăng nhân nghỉ chân, từng người đều hữu ý vô ý địa nhìn bọn họ.

"Đúng." Cái kia cầm đầu tiếp dẫn tăng trực tiếp đáp đi ra.

Trong lúc nhất thời, Bằng Ma Vương khước mắt không khỏi kéo ra.

Đôi mắt hung thần ác sát ba cái yêu vương, cái này tuổi còn trẻ tiếp dẫn tăng lại không hề sợ hãi, cái kia cùng Bằng Ma Vương đôi mắt ánh mắt băng lạnh buốt mát, không có một tia tâm tình.

Hơi chuyển động trông mắt, cái kia tiếp dẫn tăng chú ý tới Bằng Ma Vương nắm chặt nắm tay, lạnh lùng nói: "Nơi này là Linh Sơn, vô luận làm cái gì, đều thỉnh thí chủ nghĩ lại mà làm sau."

"Ngươi!" Bằng Ma Vương nhất thời chán nản, xoay người bước đi thong thả vài bước, nặng nề một dặm chân, lại đi trở về, chỉ vào tiếp dẫn tăng nói: "Ngươi phái cá nhân đến hỏi hỏi, hỏi một chút các ngươi Địa Tạng tôn giả, hỏi một chút chúng ta là hay không cùng hấn quen biết, hỏi một chút hấn để cho hay không chúng ta lên núi!"

"Thí chủ đừng vội." Cái kia tiếp dẫn tăng hai mắt buông xuống. Lạnh lùng đáp: "Phật môn đệ tử khắp thiên hạ, chắc hẳn, giờ phút này Địa Tạng tôn giả đã biết chư vị đã đi đến. Rất nhanh, sẽ có người tiến đến truyền lời."

Chính trong ngôn ngữ, một vị tăng nhân cũng đã đạp trên cầu thang vội vàng xuống núi, đi đến mọi người bên cạnh.

Chỉ thấy hấn chấp tay trước ngực. Đối với tiếp dẫn tăng hành lễ, rồi hướng trước Bằng Ma Vương hành lễ, nói: "Truyền Địa Tạng tôn giả mà nói. Linh Sơn giới luật, không xuất gia giả, không được lên núi. Chính là cùng tôn giả quen biết, cũng đương như thế."

Tiếp dẫn tăng chậm rãi ngẩng đầu, hai tay một quán, nói: "Chư vị nghe được?"

"Xuất gia?" Bằng Ma Vương thoáng cái hừ bật cười: "Xuất gia cũng đúng, không phải là cạo mấy cây mao sao? Chúng ta bây giờ tự ra gia! Ba cái đều xuất gia!"

"Đúng. Chúng ta bây giờ tự ra gia!" Một bên Sư Đà Vương vội vàng phụ họa nói.

Lập tức, ở đây tăng nhân đều nở nụ cười, cả kia đứng được xa xa quan vọng vài cái cũng cười, cười đến ba cái yêu vương mặt đỏ tới mang tai.

"Các người cái này. . . Các người cái này có ý tứ gì?"

Cái kia tiếp dẫn tăng che miệng nhân nhạt cười cười, nói: "Xuất gia, chính là chặt đứt nhân quả. Hồng trần đoạn không được, làm sao đàm xuất gia? Chư vị không phải là đem Linh Sơn cùng cái kia thế gian miếu thờ quơ đũa cả nắm đi?"

"Hồng trần. . ." Ba cái yêu vương nháy mắt con người đưa mắt nhìn nhau, đều là không hiểu ra sao.

Thấy thế. Cái kia tiếp dẫn tăng duy trì ho hai tiếng, cất cao giọng nói: "Cái gọi là kết thúc hồng trần nhân quả. Chính là muốn đem cùng ta phật môn không quan hệ hết thảy toàn bộ chặt đứt. Chư vị tại đây trong trần thế, tựa hồ còn có chuyện chưa dứt a?"

Bằng Ma Vương hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Người chỉ là cái gì?"

Thu hồi tiểu dung, tiếp dẫn tăng lạnh lùng nói: "Tỷ như, các người cùng cái kia Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không trong lúc đó ân oán."

"Người!" Sư Đà Vương thoáng cái há to miệng, quát: "Nếu không phải là cùng hắn trong lúc đó ân oán, chúng ta dùng được trước đầu nhập vào

ngươi phật môn? Hiện tại ngươi để cho chúng ta chặt đứt. Có ý tứ gì?"

Nghe vậy, tiếp dẫn tăng lạnh lùng đáp: "Như các ngươi như vậy Linh Sơn đều thu, đây chẳng phải là trong tam giới phạm là cùng đường mọi người có thể tới linh sơn tới tị nạn? Ta đây Linh Sơn thành địa phương nào rồi?"

Lúc này đây, Sư Đà Vương cũng nhin không được muốn nhào tới, hấn điên cuồng hét lên nói: "Như không phải là vì các ngươi Địa Tạng tôn giả cái kia cái quý gì kế hoạch. Chúng ta dùng được trước đấng tội điên khùng hầu tử? Chúng ta đã sớm giống như Hồng Hải Nhi chuyện gì đều không!"

Cái kia trước người, Bằng Ma Vương gắt gao đưa hấn ngăn lại, mở to một đôi đũa lên con mắt thấp giọng quát nói: "Không cần nói nữa, nói thật là làm không đến dùng. Coi như tự chúng ta có mắt không trông, nhìn làm rồi này bang con lừa ngốc!"

Gắt gao dặt lẩy Sư Đà Vương cùng Ngục Nhung Vương, cảm tức tiếp dẫn tăng, Bằng Ma Vương liền bắt đầu đi trở về.

Cái kia tiếp dẫn tăng thì là như trước đứng bất động đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn ba cái yêu vương.

Đang lúc này, một hồi tiếng xé gió truyền đến, Cửu Đầu Trùng mang theo âm áp cùng nhau xuất hiện ở cách đó không xa.

Trong lúc nhất thời, ba vị yêu vương đều ngơ ngẩn.

Cửu Đầu Trùng khẽ ngẩng đầu nhìn ba vị yêu vương liếc, cũng không nói nhiều, mang theo âm áp liền bắt đầu dọc theo cầu thang leo lên, cùng ba vị yêu vương gặp thoáng qua.

Rất nhanh, hắn đi tới tiếp dẫn tăng bên cạnh thân. Cái kia tiếp dẫn tăng hơi đưa tay, đưa hắn ngăn lại.

Trong lúc nhất thời, Cửu Đầu Trùng ảm ảm đều mộng.

Cái kia dưới bậc thang ba cái yêu vương lại ha ha phá lên cười: "Người cũng là đến đầu nhập dựa vào là a? Ha ha ha ha, đừng vọng tưởng, chúng ta giúp Địa Tạng vương xuất sinh nhập tử lên một lượt không được Linh Sơn, bọn họ hội thu người? Nằm mơ đi thôi!"

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng ảm ảm có chút kinh ngạc mà hướng trước tiếp dẫn tăng nhìn quá khứ.

"Hồng trần chưa ngừng chi người, không được lên núi." Chích một câu, cái kia tiếp dẫn tăng liền không nói thêm nữa.

Cái kia thân sắc cùng vừa rồi đối ba yêu vương, không có sai biệt. Ngăn lại hai người tay càng là mảy may bất động.

Cửu Đầu Trùng lập tức hừ bật cười, cắn răng thở dài: "Xem ra. . . Lần này là thật sự xong rồi."

Nói đi, Cửu Đầu Trùng ngẩng đầu hướng trên đỉnh núi phóng xạ sáng chói kim quang Đại Lô Âm tự nhìn một cái, bất đắc dĩ mang theo ảm áp từng bước một đi trở về.

Đang lúc này, dưới bậc thang, Bằng Ma Vương lại nghiêng đầu đi phía trước một bước, ngăn cản đến Cửu Đầu Trùng trước người.

"Xem ra tình huống của người cùng chúng ta không sai biệt lắm a." Ngẩng đầu lên, Bằng Ma Vương mở to hai mắt đưa tay nói: "Lính của người ngựa cũng không thiếu, nếu không, chúng ta liên thủ như thế nào? Nhiều người, cho dù chết, cũng sẽ không chết nhanh như vậy."

Lời này vừa nói ra, Cửu Đầu Trùng cùng âm áp liếc nhau một cái, do dự.

...

Lúc này, Huyền Trang một nhóm còn đứng ở Cầu Pháp quốc trung.

Ứng Cầu Pháp quốc quốc vương mời, Huyền Trang thiết đàn bắt đầu bài giảng, chủ giảng một cái "Vi thiện" .

Trong lúc nhất thời, cả nước tín đồ chen chúc mà tới, muôn người đều đổ xô ra đường, hạo không náo nhiệt.

Trọn vẹn giảng ba ngày. Giảng đến Huyền Trang kiệt sức, Cầu Pháp quốc cao thấp lại còn cảm thấy chưa đủ, nghĩ mời Huyền Trang nói tiếp.

Roi vào đường cùng, Huyền Trang chỉ phải đáp ứng nói tiếp bốn ngày, gom góp bảy ngày. Bảy ngày sau đó, phải lên đường.

Đối với cái này. Vừa mới cạo đầu trợ đại hồ tử quốc vương vui tươi hơn hử địa vổ ngực cam đoan, cam đoan gom góp bảy ngày, cần phải không hề làm người khác khó chịu.

Mà đang ở Huyền Trang vi giảng kinh phí sức hao tổn tinh thần lúc, Ngưu Ma Vương phụ tử cũng đã lặng lẽ đi tới Nam Chiêm Bộ Châu Lữ lục quái nơi dừng chân.

...

Nhìn xem bình địa trên xếp thành một hàng đang đắp lụa trắng thi thể, Ngưu Ma Vương trong lúc nhất thời đều mộng.

Hắn vội vàng dừng bước lại, thân thủ mở ra đang đắp trong đó một cỗ thi thể lụa trắng.

Đập vào mi mắt là một cục giống như thây khô vậy thi thể. Chi liếc, Ngưu Ma Vương tịt chú ý tới cái kia trên cổ vết răng.

Trong lúc nhất thời, Ngưu Ma Vương tròn mắt hơi chuyển động.

"Cha, này sẽ không phải là. . ."

"Hừ."

Theo Ngưu Ma Vương ám hiệu. Hồng Hải Nhi ngậm miệng.

Cái kia tiến đến dẫn đường tiểu yêu gặp Ngưu Ma Vương không có đuổi kịp, lại đi trở về.

"Ma vương, bên này thỉnh. Lữ thừa tướng đang tại phía trước chờ ngài."

Đem xúc lên lựa trắng lại lần nữa xây trở về, Ngưu Ma Vương phui tay đứng lên, nhẹ giọng thở dài: "Các ngươi nơi này, chuyện gì xảy ra sao?"

"Cũng không có việc gì, chính là. . ." Lời nói đến bên miệng, cái kia tiểu yêu dừng lại. Liền tranh thủ nó lại nuốt trở vào, chấp tay nói: "Những sự tình này. Ma vương còn là một hồi tự mình hỏi một chút lữ thừa tướng tương đối khá, tiểu nhân không tiện nhiều lời."

"Đi a, dẫn đường."

"Dạ."

Một nhóm ba người tiếp tục đi lên phía trước, rất nhanh đi vào Lữ lục quả ở lại động phủ.

Còn đang trong đường hầm, Ngưu Ma Vương cùng Hồng Hải Nhi liền xa xa địa nghe được khắc khẩu thanh.

"Cái này rõ ràng ngay cả có nhân hóa thành đại thánh gia bộ dáng, cố ý làm. Đây là kế ly gián! Hoặc là thiên đình. Hoặc chính là Sư Đà quốc cái kia ba cái phản đồ! Đại thánh gia tuyệt sẽ không làm loại sự tình này!"

"Chính là, thừa tướng đại nhân. Ty chức cùng cái kia người đến cự ly gần nhất thời điểm bất quá cách xa nhau năm trượng, trên người đối phương cũng không có thi triển biến ảo thuật a."

"Không cần phải nói! Ngươi cái gì tu vi? Ngươi bất quá chính là một cái Thái Ất tán tiên! Muốn gạt qua ngươi còn không dễ dàng? Sư Đà quốc cái kia ba cái phản đồ lí tùy tiện một cái đều được, càng đừng đề cập thiên đình còn có một ít chông chát xuất từ tam thanh chi thủ pháp bảo!"

Không bao lâu, đóng chặt môn cách một tiếng mở ra. Trong lúc này đi tới một con mặc khải giáp, dáng người khôi ngô bạch hùng tinh, sau lưng còn mang theo năm tên yêu tướng.

Mở cửa đầu tiên mắt trông thấy Ngưu Ma Vương cùng Hồng Hải Nhi, bạch hùng tinh hơi sững sờ, lúc này hướng phía hai người chấp tay. Ngay sau đó, hấn liền dẫn bộ hạ của mình cùng Ngưu Ma Vương gặp thoáng qua, vội vàng rời đi. Nửa câu lời nói cũng không nhiều lời.

Một ít bên cạnh tiêu yêu vươn tay ra, nói khẽ: "Ma vương, lũ thừa tướng đang ở bên trong, xin mời."

Khẽ gạt đầu, Ngưu Ma Vương mở ra cước bộ đi vào.

Rộng lớn trong thạch thất, Lữ lục quả bị bắt tay vào làm, qua lại lo nghĩ địa tản bộ. Một ít bên cạnh lẳng lẳng đứng, là hấn dưỡng nữ Oanh nhi cùng dưỡng tử trường tín.

Ngẩng đầu trông thấy Ngưu Ma Vương, Lữ lục quả khoe miệng hơi kéo ra, tựa hồ nghĩ bài trừ đi ra mỉm cười, lại bất đắc dĩ thất bại. Chỉ có thể mặt

đen lên hướng một bên ghé đá khoát tay áo nói: "Ma vương tới rồi? Mời ngồi đi."

Ngưu Ma Vương cũng không nhiều khách khí, chỉ là chấp tay liền khom người ngồi xuống, thuận miệng hỏi: "Lữ thừa tướng gần nhất, chính là gặp được phiền lòng việc gì?"

Lữ lục quả hừ một tiếng, cũng ngồi xuống, thân thủ phao nổi lên trà, nửa ngày, ung dung nói: "Ta cũng không gặp ma vương. . . Kỳ thật muốn man cũng man không ngừng, ma vương ở bên ngoài sợ cũng đều thấy được chưa?"

"Lữ thừa tướng là nói. . . Những thi thể kia?"

Lữ lục quả gật đầu nói: "Đúng, chính là chút ít. Hai ngày này, không biết dù thế nào, lại có người giả mạo đại thánh gia phục kích lữ mỗ tất cả bộ chúng, hấp huyết, hấp tinh khí."

Nói, Lữ lục quả liền đem một chén trà nóng đổ lên Ngưu Ma Vương trước mặt.

Nhìn chăm chú trước người mạo hiểm đặng đặng nhiệt khí trà xanh, Ngưu Ma Vương thỉnh linh hỏi một câu: "Ngài làm sao biết đó là giả mạo?"

"Cái này còn dùng hỏi ư, đại thánh gia sao biết làm loại sự tình này?"

"Lữ thừa tướng tự không có nghĩ, hỏi thoáng cái đại thánh gia?"

"Loại sự tình này còn dùng được trước hỏi?" Cái này vừa mới dứt lời, Lữ lục quả tiện lợi tức phản ứng tới, nhú lại lông mày nhìn chăm chú Ngưu Ma Vương.

Cái kia dưỡng tử dưỡng nữ cũng đều hữu ý vô ý địa nhìn Ngu Ma Vương.

Trong lúc nhất thời, trong thạch thất yên tĩnh trở lại.

Trầm mặc một hồi lâu, Ngu Ma Vương ho khan hai tiếng nói: "Kỳ thật. . . Lữ thừa tướng hay là hỏi vừa hỏi hão. Tựa tại hai ngày trước, ta cái kia thúy vân sơn dã dã xảy ra đồng dạng sự. Không chỉ có như thế. . . Đại thánh gia trước làm cho lão ngu ta chăm chăm vào ta cái kia ba cái đệ đệ, cho nên, Sư Đà quốc ta cũng vậy sắp xếp điểm tai mắt. Vừa mới nhận được tin tức, bên kia, tựa hồ cũng đã xảy ra đồng dạng sự tình."

Nghe vậy, Lữ lục quái giật mình, trông mắt hơi chuyển động. Tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Ngu Ma Vương lẳng lặng mà chăm chú nhìn Lữ lục quái, thấp giọng thở dài: "Nếu như đại thánh gia thật sự gặp được sự tình gì, hỏi một câu, nói không chính xác, ta còn giúp được trên một điểm gì đó. Ngài nói đúng a?"

Nhú lại lông mày do dự một hồi lâu, Lữ lục quái cuối cùng còn là nghe theo Ngu Ma Vương đề nghị, lấy ra ngọc giản, áp vào bên môi. (chưa xong còn tiếp. . .)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 655: : Chán Nản Mi Hầu Vương

"Đại thánh gia, đi về phía tây, còn thuận lợi?"

Nghe được ngọc giản một chỗ khác truyền đến một câu nói kia, hầu tử không khỏi sửng sờ.

Lữ lục quả tính cách có chút cổ hủ, ngẫu nhiên còn muốn giả bộ văn nhân thanh cao, tuy nhiên mỗi lần nhìn thấy hầu tử đều là một hồi ba bái chín gõ, hận không thể ôm lấy hầu tử sẽ không đi bộ dạng, nhưng mà cơ hồ chưa bao giờ giống như một ít nịnh hót đồng dạng vẫn an qua.

Lời này, cũng không giống như từ trong miệng hắn nói ra được nha.

Hơi do dự hạ xuống, hầu tử thuận miệng đáp: "Hết thầy coi như thuận lợi, như thế nào, có chuyện gì?"

Ngọc giản một chỗ khác, Lữ lục quả duy trì ho hai tiếng nói: "Thần chính là muốn hỏi một chút đại thánh gia tình hình gần đây, xem có chuyện gì nhi thần khả năng giúp đỡ được chút gì không. Hay hoặc là, đại thánh gia có cái gì không lời nói muốn cùng thần nói."

"Không có, loại sự tình này người cái đó giúp được trên a? Tựa dưới tay người mấy người kia, còn chưa đủ Hắc Mao đánh, đến đây cũng là không tốt. Cũng không thể muốn người kéo lên cả phó của cái đi theo ta đi? Người, thật không có cái gì chuyện khác nhi?"

"Không có, không có. Chính là. . . Chính là quá lâu không gặp, thần có chút tưởng niệm đại thánh gia. Ha ha ha ha."

. . .

Nam Chiêm Bộ Châu.

Trong động phủ, Ngưu Ma Vương xem Lữ lục quả năm ngọc giản một mực cùng hầu tử pha trò, đều cấp ra một thân mồ hôi, một mực tại một bên dồn sức đánh thủ thế. Có thể Lữ lục quả nhưng vẫn giả bộ như không phát hiện, thậm chí dứt khoát quay mặt qua chỗ khác, tiếp tục cùng hầu tử mò mẫm trò chuyện.

Một hồi lâu, rốt cục trò chuyện xong rồi, buông ngọc giản.

Ngưu Ma Vương cái kia khí lập tức không đánh một chỗ đến, bỗng nhiên reo lên: "Lữ thừa tướng, ngài thì không thể trực tiếp hỏi đại thánh gia một câu sao? Hỏi một câu, tựa một câu!"

Nghe vậy, chỉ thấy Lữ lục quả hừ lạnh một tiếng, hèn mọn địa nhìn Ngưu Ma Vương liếc, phụng phịu nói: "Người a người, ta nói ma vương a. Người chính là không hiểu vi thần chi đạo. Lúc trước dạy người biết chữ tiên sinh thực nên đánh bản tử."

"Gì?" Ngưu Ma Vương cái kia lông mày đều chau thành bát tự, trừng mắt một đôi ngưu nhãn nhìn Lữ lục quả.

Cúi đầu xuống, Lữ lục quả một bên thao túng trước trà cụ. Một bên đắc ý nói nói: "Đề cho ta tới giáo giáo người a. Đại thánh gia muốn nói cho người, người không hỏi hẳn cũng sẽ nói. Đại thánh gia nếu là không nghĩ nói cho người. Người tựa hỏi cũng vô dụng. Quân thần trong lúc đó, thuận theo dĩ nhiên là hảo. Làm tốt chính mình thuộc bản phận sự, không vi

phạm, không để cho chủ thượng thêm phiền, không cho chủ thượng lo lắng, cái này, chính là vi thần chi đạo."

Nói, Lữ lục quả duỗi ra một ngón tay. Nhẹ nhàng gõ tại bàn trên, ung dung địa nhìn Ngưu Ma Vương.

"Người!"

Giờ khắc này, Ngưu Ma Vương thật sự rất muốn mắng chửi người, thậm chí muốn đánh người. Nếu không phải là trở ngại Lữ lục quả treo cá "Thừa tướng" danh đầu, lại là hầu tử thân tín, hẳn cũng đã động thủ.

Cái kia bên kia, Lữ lục quả lại còn vẫn chưa thỏa mãn.

Nuốt nước bọt, hắn lại nói tiếp: "Được rồi, đại thánh gia phương diện sự tình dừng ở đây. Chỉ cần xác định đại thánh gia cùng ta không có gì hiểu lầm, cái này tính hỏi qua. Về phần dưới mắt phiền toái. . . Không cần phải nói. Nhất định là có người giả mạo đại thánh gia, muốn châm ngòi ly gián. Phiền toái rơi xuống ta trên đầu, đây là ta chuyện của mình. Nên tự mình giải quyết. Đại thánh gia đang tại đi về phía tây trên đường, phải bảo vệ Huyền Trang pháp sư, có rất nhiều sự tình bề bộn. Ta chuyện của mình, nói cũng không muốn nói với hắn, miễn cho làm cho đại thánh gia lo lắng. Đẳng quay đầu lại điều tra rõ đến tột cùng là phương nào nhân mã muốn châm ngòi ly gián, trở lại báo cho đại thánh gia không muộn."

Nói, Lữ lục quả trên mặt cũng đã cười tươi như hoa.

"Điều tra rõ?" Ngưu Ma Vương cắn răng hừ lạnh nói: "Như thế nào điều tra rõ? Hiện tại liên cá bóng dáng tìm khắp không đến? Chẳng lẽ giết tới địa phủ trở mình sinh tử sổ ghi chép sao? Theo ta được biết, đừng nói chúng ta, tự thiên đình muốn đi trở mình đều không dễ dàng như vậy. Đại thánh gia

tự mình đi cũng đều còn muốn đàm điều kiện. Thay đổi người khác, phạt môn hoàn toàn sẽ không điều người!"

"Nhìn xem xem." Lữ lục quải hai tay một quán. Cười hắc hắc nói: "Người cái này không càng làm chủ ý đánh tới đại thánh gia trên người đi sao? Vi thần giả, đương bản phận. Loại sự tình này a. Sẽ không phiền đại thánh gia quan tâm. Ta lại có một biện pháp tốt nhất có thể giải quyết."

"Biện pháp gì?" Nghe vậy, Nguru Ma Vương thoáng cái lên tinh thần.

Dùng đầu ngón tay dính chút nước trà, điểm tại bàn trên, nói: "Chỗ này của ta hấn đến đây. Ma vương chỗ đó, hấn cũng đi. Sư Đà quốc, cũng đi qua. Bích Ba đàm không biết, nhưng nếu như theo như cái này xu thế, Đa Mục quái chỗ đó, hấn là xác định vững chắc sẽ đi. Chỉ cần thông báo Đa Mục quái một tiếng, thiết cá mai phục. . ."

Không bao lâu, Nguru Ma Vương tìm cá lầy có mang theo Hồng Hải Nhi thoát thân.

Ra động phủ, Hồng Hải Nhi vẻ mặt không vui địa tả oán nói: "Nhìn hấn cười thành hình dáng kia, sự tình còn xa không có giải quyết, có cái gì thật là cao hứng. Nói nhiều như vậy, cũng không biết được chưa được thông."

"Được chưa được thông không biết, bất quá. . . Có một chút hấn lại là không có nói sai. Chỉ cần cơ bản xác định không phải đại thánh gia, vấn đề này cũng không tính giải quyết một nửa." Nhàn nhạt thở dài, Nguru Ma Vương nói tiếp: "Bất kể như thế nào, cái này một lần cũng coi như không có uổng công. Lữ lục quải bên này đều xảy ra vấn đề, hấn chính là đại thánh gia tử trung a. Dù thế nào dạng, đại thánh gia đều khó có khả năng ra tay với hấn. Lại thêm vừa mới sự. . . Ít nhất, chúng ta có thể xác định không phải đại thánh gia muốn tìm chúng ta tính nợ cũ. Kế tiếp, cùng hấn giữ liên lạc a. Mật thiết lưu ý khắp nơi hướng đi."

"Hài nhi hiểu rõ."

Nói, đây là phụ tử bay lên trời, hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu phương hướng bay đi.

...

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu.

Hầu tử ma sát trước ngọc giản vẽ mặt mờ mịt: "Cái này Lữ lục quả, làm gì vậy, đây là?"

"Đại thánh gia!" Cách đó không xa, hắc hùng tinh liều mạng ngoắc, hướng hắc hét lên: "Huyền Trang pháp sư giảng kinh hội nhanh bắt đầu rồi, tranh thủ thời gian tới a."

Gần kề cách xa nhau một cái chỗ rẽ địa phương, trên quảng trường đã sớm tụ tập hơn vạn dân chúng, người ta tấp nập. Rất nhiều quân sĩ thật vất vả mới duy trì ở trật tự.

"Biết rồi." Hầu tử tức giận địa đáp một câu, đem ngọc giản thu hồi, lại trợn trắng mắt nói: "Hắc giảng kinh ta đi làm nha, đi bị độ hóa sao? Cắt!"

Nói thì nói như thế, bất quá, hắc còn là như trước mở ra cước bộ đi tới.

Mới vừa đi không đến năm bước, cái kia chân đột nhiên tụt dừng lại.

Ngẩng đầu lên, hắc chứng kiến đầy trời mây đen, che khuất bầu trời.

"Chuyện gì xảy ra? Muốn trời mưa sao?"

Trong lúc nhất thời, những cái này hội tụ tại trên quảng trường dân chúng cũng đều đều ngẩng đầu lên, nghị luận tới tấp.

Mà ngay cả ngòi ở trên đài cao Huyền Trang cũng là hơi sững sờ.

"Ta cái kia cha cũng quá không để cho mặt mũi a? Rõ ràng lúc này đã chạy tới mây mưa thất thường." Không biết vừa mới chạy đi chỗ nào ăn vật gì đó tiêu bạch long một mặt xia răng một mặt hướng hầu tử đã đi tới, ung dung nói: "Đại thánh gia, đi giáo giáo hấn làm như thế nào người."

"Đây không phải long vương."

"Không phải?"

Hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, gắt gao chăm chăm vào đỉnh đầu mây đen.

Đang lúc này, một tiếng kinh thiên động địa tiếng sấm vang lên, cái kia loang loáng chiếu sáng nửa cái bầu trời.

Ngay sau đó. Phi tốc xé mở trong mây đen, toàn thân là huyết Mi Hầu vương thoảng cái vọt ra, sau lưng theo sát lấy là Na Tra cùng với cái kia hơn mười tên thiên tướng tạo thành chiến trận.

Song phương tại trên bầu trời nhanh chóng kịch chiến lên.

"Thần tiên đánh nhau?"

Trong lúc nhất thời. Trên mặt đất tất cả mọi người xem trọn tròn mắt.

Na Tra chỉ một ngón tay, một đạo linh lực theo đầu ngón tay của hấn bắn ra. Sắp tới đem đánh trúng Mi Hầu vương trong nháy mắt, lại bị Mi Hầu vương quơ côn bông nặng nề quăng đi ra ngoài.

Mắt chính xác linh lực trực tiếp đập trúng trên mặt đất một tòa phòng ốc, trong khoảnh khắc, cái kia phòng ốc cả bị xé thành hai bên, âm âm sụp đổ.

Thẳng đến lúc này, mặt đất đám người bên trên mới nguyên một đám hoàn toàn tĩnh ngộ lại, cướp đường mà chạy, lẫn nhau chà đạp!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục không ngừng.

Trên đài cao Huyền Trang vội vàng đứng lên. Trơ mắt nhìn đây hết thảy, lại thúc thủ vô sách.

Đã đem "Làm việc thiện" làm cao nhất chuẩn tắc quốc vương cán rãnh, nhanh chóng dẫn theo của mình bộ theo đầu nhập vào cứu người đội ngũ.

"Đại thánh gia làm sao bây giờ?" Tiểu bạch long bỗng nhiên quay đầu hỏi.

"Nương!" Hầu tử cắn răng một cái, trực tiếp hóa thành một đạo kim quang bay lên trời, trong nháy mắt ngăn cản đến song phương chính giữa.

Lập tức, thiên địa đều an tĩnh.

"Không xong. . . Đánh tới Cầu Pháp quốc đến đây."

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện hầu tử, Na Tra cái kia trợn tròn tròng mắt đều thiếu chút nữa đến rơi xuống, liền vội khoát khoát tay.

Những cái này thiên tướng nguyên một đám hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử, thập phần có ăn ý địa sau này chậm rãi di động, cả chiến trận nhanh chóng cùng hầu tử kéo ra cự ly.

"Đại thánh gia. . ." Cũng đã bị trọng thương Mi Hầu vương lơ lửng tại hầu tử sau lưng. Vừa mới há miệng, một búng máu nước cũng đã phun trào ra.

"Đừng nói chuyện." Chậm rãi ngẩng đầu lên, hầu tử nghiêng đầu. Ung dung địa nhìn Na Tra nói: "Hắn phạm vào chuyện gì?"

Hướng phía hầu tử sau lưng Mi Hầu vương nhìn một cái, Na Tra nuốt nước bọt, ấp úng nói: "Chúng ta. . . Chúng ta chính là muốn cho hãn phối hợp điều tra thoáng cái mà thôi. . ."

"Phối hợp điều tra? Thì phải là không có chứng cứ?" Hầu tử thoáng cái bật cười.

Nhìn Na Tra, hãn cứ như vậy một mực càng không ngừng cười, càng cười vượt hoan. Cười đến Na Tra trong nội tâm thẳng bồn chồn.

Tất cả thiên tướng đều mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ địa nhìn qua hầu tử.

Đột nhiên, chỉ thấy hầu tử trên mặt cười bỗng nhiên vừa thu lại, cao giọng quát: "Thừa dịp ta còn không có muốn ở chỗ này đại khai sát giới, cút!"

Một tiếng hét to phía dưới. Không cần bất luận cái gì mệnh lệnh, cũng không cần bất luận cái gì ám hiệu. Những cái này thiên tướng đã bất chấp cái gì mặt, nguyên một đám xoay người bỏ chạy. Mà ngay cả Na Tra cũng không ngoại lệ.

Trong nháy mắt. Hảo hảo một cái thiên quân chiến trận cũng đã chạy một người đều không thừa.

Cái kia trên mặt đất đang tại chạy trôi chết dân chúng thấy rõ trên bầu trời tình hình, đều dừng bước lại hoan hô đứng lên. Nguy cơ lập tức giải trừ.

Trên đài cao Huyền Trang cũng chậm rãi nhẹ nhàng thở ra. Chỉ là khổ bốn phía cứu người quốc vương còn đang bận việc.

Quay đầu lại nhìn Mi Hầu vương liếc, hầu tử nửa câu lời nói chưa nói, cúi đầu tụt hướng phía nguyên bản vị trí rơi xuống quá khứ.

Mi Hầu vương hơi do dự hạ xuống, bụm lấy trước ngực miệng vết thương, đi theo.

"Người làm cái gì?"

"Ta. . . Khởi bẩm đại thánh gia, mặt tướng thật là làm không đến duy trì. Mặt tướng chính là không nghĩ lẫn vào, mới giải tán nhân mã quy ẩn. Liên liên lạc vài cái nghĩa huynh đệ ngọc giản đều bị mất, bằng không cũng không đến nỗi này. . ."

Hầu tử lại là quay đầu lại nhìn thoáng qua, tiếp tục rơi đi xuống, không nói chuyện.

Mi Hầu vương thoáng điều chỉnh khí tức, lại nhú lại lông mày giải thích nói: "Mặt tướng cũng không biết bọn họ là ăn sai rồi cái gì được, rõ ràng chủ động đã chạy tới tìm phiền toái. Nói cái gì chỉ cần ta thành thành thật thật ở lại, đã đến giờ để lại ta đi. . . Thiên đình mà nói làm sao có thể tin a? Mặt tướng đã nghĩ trước, liệu mạng cái này mệnh cũng muốn phá vòng vây, chạy đến Tây Ngưu Hạ Châu, ta mấy cái nghĩa huynh đệ đều ở, tối thiểu nhất, bọn họ có nên không thấy chết mà không cứu được. . . Không nghĩ tới, rõ ràng gặp được đại thánh gia ngài. . ."

Hai người vừa vừa xuống tới mặt đất thời điểm, hắc hùng tinh cũng đã vội vàng địa vội vàng chạy tới, quỳ một chân trên đất, đối với Mi Hầu vương chấp tay nói: "Mặt tướng tham kiến đại vương!"

"Người đã ở?" Mi Hầu vương thoáng cái đều có chút mộng, quay đầu về mặt nghi hoặc địa nhìn qua hầu tử.

"Chiếu cố thoáng cái hẳn, dưỡng hai ngày, quay đầu lại đi Lữ lục quái chỗ đó tránh tị nạn." Nói, hầu tử cũng đã hướng phía Huyền Trang phương

hướng đi tới: "Thiên đình sự, chờ ta bên này không sai biệt lắm, giúp người biết rõ ràng."

Cái kia sau lưng, Mi Hầu vương vội vàng quỳ một chân trên đất, cao giọng hô: "Tạ đại thánh gia!" (chưa xong còn tiếp.)

p: Cầu đề cử cầu đề cử cầu đề cử cầu đề cử ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 656: Tử Huyết

Nam Thiên Môn thành lâu.

Năm ngọc giản, Lý Tĩnh cũng đã kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

"Người làm sao biết hồ đồ như vậy, không phải sớm đã nói với người cái kia hầu tử tại Cầu Pháp quốc sao? Người còn mang đám người giết đi qua?"

Ngọc giản một chỗ khác, Na Tra đáp ứng nói: "Phụ thân, ta. . . Ta cũng là đánh bất tinh đầu. Mi Hầu vương một đường chạy, cái kia tốc độ vừa nhanh, chúng ta một đường truy, không có nghĩ quá nhiều. . . Không nghĩ tới, không nghĩ tới tụt đuổi tới Cầu Pháp quốc đi. . . Cùng cái kia yêu hầu đụng vừa vặn. . ."

Chăm chú địa năm ngọc giản, Lý Tĩnh cường chế ở lửa giận trong lòng, thấp giọng nói: "Vậy bây giờ thế nào, đều không sợ a?"

"Chuyện này là không có. . . Chính là, không có cách nào khác lại theo. Mi Hầu vương cùng Tôn Ngô Không hai cái tuyến cùng một chỗ đoạn, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

"Về trước đến đây đi."

Buông ngọc giản, Lý Tĩnh ngồi dựa suất trên mặt ghế chăm chú địa nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một hồi đầu cháng váng não trướng.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Mi Hầu vương rõ ràng trực tiếp cùng với Tôn Ngộ Không đụng phải cùng đi. Ba đường tuyến đoạn một cái, đối cả kế hoạch cũng không nguy hiểm đến tánh mạng, đặc biệt chặt đứt Tôn Ngộ Không cái này một cái.

Chỉ cần cái khác hai cái tuyến như trước thuận lợi, hơi có dị động, hắn cũng sẽ biết được. Tại kém cõi nhất dưới tình huống hắn như trước có thể thông qua phương pháp bài trừ điều tra rõ chân tướng.

Chính là, nếu như đoạn hai cái, chuyện kia tự không giống với lúc trước.

Hai cái tuyến cùng một chỗ đoạn, trừ phi bọn họ chỗ người muốn tìm tự vừa mới hảo là hiện nay duy nhất truy tung lấy được Ngục Nhung Vương, nếu không, tự ý nghĩa lúc trước mạo hiểm làm hết thảy, đều thất bại trong gang tấc.

Bết bát nhất là, Ngục Nhung Vương thân ở Sư Đà quốc, lũ yêu vờn quanh. Bọn họ đối Ngục Nhung Vương hành tung cũng không có trăm phần trăm nắm chắc. . . Cả kế hoạch dĩ nhiên tuyên cáo thất bại.

Hồi lâu, đứng ở một bên Nghiễm Mục thiên vương nhìn xem bày ra tại bàn trên địa đồ thờ dài: "Nếu như, hung thủ tại chúng ta còn như trước chăm chú giám thị lấy ba người thời điểm cử động nữa một lần tay, thật tốt? Chỉ cần một lần, cái gì kia đều điều tra rõ."

"Không có nếu như." Hơi mở to mắt. Lý Tĩnh bất đắc dĩ nói: "Hiện tại trừ phi hung thủ kia tái xuất hiện, và vừa vận bị chúng ta trực tiếp đụng phải, nếu không, Mi Hầu vương cùng Tôn Ngộ Không đều đã có cảnh giác, không có khả năng lại giám thị được."

...

Lúc này, Nam Chiêm Bộ Châu Côn Luân sơn.

Lục Nhĩ Mi Hầu đứng trên đỉnh núi xa xa địa ngấm nhìn. Trông thấy phía trong quần sơn từng tòa đạo quan bay lên nâng lượn lò khói bếp.

"Thật nhiều người a, bất quá, nhìn về phía trên tu vi đều không được tốt lắm. Thực có người nói mạnh như vậy?"

Một bên sơn dương tinh vi vi run rẩy trước, thấp giọng nói: "Đại thánh gia, Côn Luân sơn được xưng trăm vạn đạo đồ, bất quá, bọn họ tu đều là Ngô Giả đạo. Tuy nói cường chi là số ít, nhưng có trăm vạn số lượng. . . Mặc dù là số ít, cũng không thể a."

"Có là được." Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng sững sờ nhúc nhích gân cốt. Ha ha cười nói: "Nhân số nhiều, phòng ngự lại không nghiêm mật. Thật là một cái nơi tốt a."

Nói đi, hấn nhảy lên nhảy xuống thanh nham, rón ra rón rén mà hướng bên ngoài phòng tuyến sờ soạng quá khứ.

. . .

Linh Sơn trên, trước sớm vì Cầu Pháp quốc việc tranh luận kịch liệt Thanh Dẫn Chúng La Hán cùng Pháp Đăng La Hán đều đã lổi ra, nhưng mà, lại có càng nhiều La Hán tham dự tiến đến, biện pháp vẫn còn tiếp tục trước.

Tự Tịnh La Hán cất cao giọng nói: "Huyền Trang đoạn đường này. Trải qua kiếp nạn vô số, được cái kia yêu hầu phù hộ. Phương mỗi lần gặp dữ hóa lành. Việc này không giả. Chúng ta đều tập trung tại nó độ ai, lại độ không được ai. Đều biết độ một người chưa hẳn không thể làm, độ tam giới, lại. . . Chính như Huyền Trang nói, phổ độ phương pháp, vừa đến cần được chứng được khả thi chi đạo. Thứ hai cần được tìm được thừa nó y bát giả.

Một truyền hai, hai truyền bốn, đại đại tương truyền, như thế, tam giới chúng sinh có thể độ. Tiếc rằng pháp không chứng. Thụ nó y bát giả, càng là không thể nào nói đến. Có thể, bây giờ dựa vào bản tạng xem, phổ độ phương pháp lại là chưa hẳn không thể được."

Cái kia trên điện chi người đều lắng lắng nghe.

Chúng thủ La Hán hơi duỗi ra một tay, nói: "Như thế nào chưa hẳn pháp, kính xin nói rõ."

Hướng phía chúng thủ La Hán khẽ gật đầu, Tự Tĩnh La Hán mặt hướng Như Lai, nói tiếp: "Chính như cái kia trên sông độ ông, một độ một người, có thiên thiên vạn vạn sinh linh đực độ, phổ độ, khó thành. Có thể như một độ thiên thiên vạn vạn người, phổ độ, liền chưa hẳn không thể làm. Lần này, Huyền Trang không độ quân vương, mà độ một quốc gia dân chúng, không thụ 'Vô ngã' phật hiệu, mà thụ 'Vi thiện' chi tư đạo. Như trong tam giới, chúng sinh đều dùng 'Thiện' vi niệm, tam giới, chẳng phải liền độ rồi?"

Tiếng nói vừa dứt, cử động điện nghị luận.

Trong đám người, có La Hán nhẹ giọng thở dài: "Dù chưa độ một người tốc hành bỉ ngạn, lại là độ một quốc gia, dù là chỉ là đi phía trước đây vào một bước nhỏ, thụ giả cũng không cuối cùng vậy. Xem ra, chúng ta lúc trước suy nghĩ phổ độ, đều quá hẹp. Cái này Huyền Trang, thật là đại thủ bút vậy."

Trong lúc nhất thời, vô số La Hán khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Bằng không!" Từng tiếng quát, Mã Thắng La Hán đứng dậy. Hấn hướng phía Như Lai thi lễ một cái, lại hướng phía Địa Tạng vương thi lễ một cái, quay đầu nhìn về phía Tự Tĩnh La Hán nói: "Như Huyền Trang có thể bằng sức một mình thành việc này, bản tạng giờ phút này cần phải

không cần phải nhiều lời nữa. Đáng tiếc, hẳn cuối cùng là mượn cái kia yêu hầu chi lực. Chư vị nghĩ lại, bây giờ, hẳn sở dĩ có thể mượn yêu hầu chi lực làm việc, bất quá bởi vì cái kia yêu hầu có mưu đồ. Ngày khác, đi về phía tây việc đã xong, vô luận thành bại, cái kia yêu hầu cần phải không hề mượn lực dư hẳn. Đến lúc đó. . . Ha ha, Cầu Pháp quốc bây giờ chi việc thiện, có thể an triều chính, có thể an dân chúng, có thể an kẻ thù bên ngoài hồ? Quốc vô tôn lương, chỉ cần một hồi thiên tai, viên bi không thu, đến lúc đó, cần phải lại đại loạn. Việc thiện không hề, khổ hải như lúc ban đầu. Nó họa, so với hôm nay càng thặng chi. Đến lúc đó, hẳn Huyền Trang lại mượn gì lực hồi thiên? Nay độ, bất quá nhất thời phương pháp mà thôi, cuối cùng không phải chính đạo."

"Đúng đúng đúng, lời ấy không phải hư vậy." Nghe vậy, La Hán môn đều tán thưởng lên: "Huyền Trang cùng nhau đi tới, mặc dù cũng rộng truyền diệu pháp, độ quốc kế sách quả thực làm cho người tán thưởng, có thể hẳn nơi đó biết được, hoàng tước phía sau? Chỉ cần qua chút ít thời gian, sợ là nửa tác khí hậu, một tác nhân tâm cũng đều khó thu."

"Đều nói cái này biến khổ vô biên, quay đầu là bờ, có thể cái này Huyền Trang hoàn toàn khác biệt, hẳn như quay đầu lại, sau lưng đã là khổ hải một mảnh, lại còn không tự biết, nếu không quay đầu lại, lại là cùng đồ mạt lộ, cho là thật đáng tiếc."

"Phật hiệu không sai, sai là người, cái này truy cầu Phật hiệu phương hướng sai rồi, cái kia, chỉ có thể là thiên hạ không chỗ không khổ hải."

"Như thế nói đến, cái này tá lực đả lực, cuối cùng không bằng tự thân hữu lực a. Một khi mượn không được, không chỉ tiến thêm không được, mà ngay cả trước kia việc, cũng khả năng bẻ gãy nghiền nát, một đi không trở lại."

Mã Thắng La Hán hừ cười nói: "Tự thân chi lực, chính là phổ độ chi tử huyệt. Yêu hầu tu hành Hành Giả đạo, phương được hôm nay, nhưng tính tình hung bạo rõ như ban ngày. Lão quân tu Ngô Giả đạo, kết quả là cũng bất quá vô vi mà trị. Mặc dù là cái kia tu bồ đề, từ xưa đến nay, cũng chỉ này một cái. Tại sao một truyền hai, hai truyền bốn nói đến? Biết biết không một, đạo chi vô tồn, còn đây là thiên đạo chân lý. Buông phổ độ chi chấp niệm, lại vừa thành phật, được vô thượng pháp lực. Không bỏ xuống được, thành phật liền không thể nào nói đến. Không tự thân chi lực, không bằng vào lực? Ha ha ha ha, nếu là tai vạ đến nơi, như thế nào tự xử? Dùng Cầu Pháp quốc một vực mà quan thiên hạ, tất cả vất vả, cũng bất quá phù dung sớm nở tối tàn thôi. Phổ độ phương pháp, bất quá người si nói mộng!"

Trong lúc nhất thời, trong điện La Hán đều gật đầu đồng ý: "Như thế nói đến, cái kia tự thân chi lực, mới là phổ độ chi khớp xương chỗ a."

Lúc này đây, mà ngay cả từ đầu tới đuôi không nói được lời nào phật đà môn đều khẽ gật đầu, dùng bày ra đồng ý.

Đài sen trên, Như Lai khẽ thở dài: "Lời ấy, Chính Pháp Minh tôn giả nghĩ như thế nào?"

Lập tức, tất cả mọi người hướng dựng ở nhị cấp trên bậc thang Chính Pháp Minh Như Lai nhìn quá khứ.

Nhưng mà, Chính Pháp Minh Như Lai nhưng chỉ là nhân nhật cười cười, nói: "Bần tăng cũng không dị nghị. Chỉ là, bần tăng dùng vi, chính như ngày đó Huyền Trang đi về phía tây chi sơ, bần tăng cũng bất quá là ôm thử một lần tâm tính, lược qua thi trợ giúp, mặc kệ thôi. Không nghĩ tới, hấn có thể đi đến hôm nay một bước này. Hết thấy, còn là đấng Huyền Trang đến Linh Sơn ngày, làm tiếp định luận, có lẽ, hội càng thêm ôn hòa chút ít."

Nghe vậy, trên điện tất cả mọi người chỉ phải đem ánh mắt thu trở về, cảm thấy thất vọng.

Đang lúc này, lại một vị tăng nhân vội vàng nhập điện. Hắn bước nhanh đi đến đại điện ở giữa, lễ bái nói: "Khởi bẩm tôn giả, vừa mới nhận tin tức. Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng đã đi Côn Luân sơn."

"Côn Luân sơn?" Lời này vừa nói ra, toàn bộ điện xôn xao. Một ít chúng La Hán lại là đều nghị luận đứng lên: "Côn Luân sơn cũng không phải là bình thường yêu vương địa bàn có thể so sánh. Thân thể cùng hồn phách đều chưa kiện toàn, Côn Luân sơn tu giả lại am hiểu Ngô Giả đạo, còn có Thái Ất chân nhân thường niên tọa trấn, chỉ sợ, hơi không cẩn thận, cái này Lục Nhĩ Mi Hầu kết cục nhất định cực kỳ thâm." "

"Vậy cũng chưa hẳn. Lúc trước cái kia vài chiến, Lục Nhĩ Mi Hầu đều hiểu được thấy hảo tự thu, dĩ nhiên tích lũy không ít thực lực. Nói không chừng, hiện tại thực tế chiến lực cũng đã có thể so với đại la kim tiên. Mặc dù gặp gỡ Thái Ất chân nhân, cũng chưa chắc không thể một trận chiến a."

"Đại la kim tiên không có khả năng. Bất quá ăn một ít yêu mà thôi, nhiều lắm là, thì đạt tới Thái Ất kim tiên cảnh giới thôi. Hơn nữa, thập nhị kim tiên chính giữa thường trú Côn Luân sơn cũng không chỉ Thái Ất chân nhân một người, những cái này Xiển giáo nhị đại đệ tử, cũng không phải giá áo túi com. Phòng chừng lần này, hẳn muốn lật thuyền trong mương."

Rất nhanh, trên điện phật đà chia làm hai phái, nhất phái cho rằng lục nhĩ việc này cần phải khó toàn thân trở ra. Nhất phái cho rằng lục nhĩ việc này thực lực nhất định nâng cao một bước.

Cái này chính giữa, tiếc hận giả có chi, vui mừng giả có chi, bất đắc dĩ giả có chi, nhìn có chút hả hê giả có chi. Cái kia ý nghĩ có thể nói đủ loại.

Đều hỗn loạn bên trong, Địa Tạng vương chấn vỗ áo tay áo, nhìn về phía Như Lai, nói: "Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu tập kích bất ngờ Côn Luân sơn một chuyện, tôn giả như thế nào xem?"

Cái kia hai mắt nhắm nghiền Như Lai hừ cười một tiếng, lạnh lùng nói: "Nếu là người bình thường đẳng dùng cái này thực lực đánh lén Côn Luân sơn, nhất định cứu tử nhất sinh. Bất quá. . . Nếu là Lục Nhĩ Mi Hầu, tắc chưa hẳn."

Trên điện chư phật đều yên tĩnh trở lại, nguyên một đám nhìn phía Như Lai.

Chỉ nghe Như Lai ung dung thở dài: "Lục Nhĩ Mi Hầu mặc dù trí nhớ hoàn toàn biến mất, nguyên bản giao hoạt, lại còn đang. Năm đó vẫn chỉ là nạp thân cảnh lúc, liền từng tại thiên hà thủy quân trên tay theo Côn Luân sơn đào thoát một kiếp, bây giờ trở lại chốn cũ, cũng chưa chắc sẽ bị té nhào. Tạm thời nhìn xem a."

Nói, Như Lai đột nhiên lời nói xoay chuyển, lại nói: "Vừa rồi Mã Thắng La Hán nói, đi về phía tây sau, Huyền Trang vô lực có thể mượn. Bồn tọa sâu biểu đồng ý. Bất quá, bồn tọa dùng vi, không cần chờ đến đi về phía tây sau, chỉ cần cái này Lục Nhĩ Mi Hầu bình yên trưởng thành, Huyền Trang liền đã mất lực có thể mượn. Đến lúc đó, tam giới buồn bã vậy."

Nghe vậy, trên điện chúng La Hán lập tức cả kinh. Ngay sau đó, lại là một hồi nghị luận tới tấp. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Biện pháp rơi vào. o(n_n)o~ con ba ba là biết rõ tích, có rất nhiều người ở sau lưng nghị luận tới tấp, nói phổ độ chính là cá hồ to, căn bản không cách nào trước sau như một với bản thân mình. Kỳ thật, có một số việc, được chưa, được trải qua một lần mới biết được. Huyền Trang chứng đạo như thế, con ba ba mã tự cũng là như thế. Thật đáng tiếc thuyết một

câu, cho rằng con ba ba muốn lặn vĩ đồng hài môn phải thất vọng a. Ha ha ha ha ~

Đôi mới nhanh nhất, đọc tỉnh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 657: Phổ Thế Chi Đạo

Trong nháy mắt, Mi Hầu vương đi đến Cầu Pháp quốc đã qua đi suốt một ngày.

Tuy nói Na Tra một kích kia rơi xuống trong thành cũng không có tạo thành cái gì thực chất tính thương vong, nhưng dân chúng khủng hoảng lại là rõ ràng. Bởi vậy khiến cho đưa đẩy giảm đập tăng thêm thương hoạn ngược lại đã trở thành nhu cầu cấp bách cứu trợ an phủ chủ thể chỗ.

Bất đắc dĩ, vừa mới nguyện "Vi thiện" quốc vương chỉ phải mang lên của mình thần chú, toàn lực dân thân vào đến cứu trợ cùng trấn an dân chúng sự nghiệp trung đi. Bởi như vậy, Huyền Trang giảng kinh sự tình cũng đành phải tạm thời gác lại. Coi như là cho mấy ngày liền phí công Huyền Trang phóng cá giả a. Liên tục vài ngày chiếu cố lục sau, Huyền Trang rốt cục nhàn rồi.

Ngày kế sáng sớm, Huyền Trang liền lôi kéo hầu tử đi đến Mi Hầu vương ở tạm phòng nhỏ trước.

Thân thủ gõ cửa.

Rất nhanh, một mực chăm sóc trước Mi Hầu vương hắc hùng tinh liền tướng môn cho mở ra, thối lui đến một bên.

"Đại thánh gia. . ." Nằm thẳng tại giường trên Mi Hầu vương gặp hầu tử đi đến, vội vàng giãy dựa lấy muốn đứng dậy hành lễ.

"Đừng đừng, người tị ở lại a. Không có chú ý nhiều như vậy." Nói, hầu tử cũng đã vỗ đùi ngồi vào trước bàn, một chút cũng không khách khí địa bung lên ấm trà cho mình rót một chén trà, uống đứng lên: "Nhu thể nào, khá hơn chút nào không?" .

"Hảo. . . Nhiều." Mi Hầu vương gượng cười lại nằm trở về, cái kia trên trán lộ vẻ mồ hôi to như hạt đậu, nhẹ giọng thở dài: "Không nghĩ tới còn muốn làm phiền đại thánh gia tới thăm mặt tướng, thật sự là bản khoãn a."

"Ta nhưng không có như vậy không." Hầu tử bung cái chén ung dung nói: "Đều là quý môn quan đi mấy lần người, ngày hôm qua tị người dạng như vậy, ta xem xét chỉ biết không có việc gì nhi. Nhiều lắm là thì một điểm da thịt nổi khổ, dưỡng vài ngày thì tốt rồi, cần gì nhìn a?"

Mi Hầu vương cười xấu hổ.

Nghiêng mặt qua. Hầu tử hướng phía sau lưng chỉ chỉ. Nói: "Là hãn muốn tới. Ta cùng hãn đến mà thôi."

Lúc này, Mi Hầu vương mới chú ý tới còn đứng tại cửa ra vào, người mặc áo cà sa, đầu đội phật quan Huyền Trang.

Hãn hơi sững sờ, nói khẽ: "Vị này, chắc hãn chính là Huyền Trang pháp sư đi?"

"A di đà phật." Huyền Trang đi phía trước một bước, chấp tay trước ngực nói: "Bản tăng Huyền Trang, gặp qua Mi Hầu vương."

Cái này khiêm cung thái độ. Thấy Mi Hầu vương đều có chút không thói quen.

Đặt chén trà xuống, hầu tử bẹp hai cái miệng, nói: "Nhu thể nào, người quen hãn?"

Nhìn canh giữ ở một bên hắc hùng tinh liếc, Mi Hầu vương khẽ thờ dài: "Tự tính trước không biết, cái này một ngày thời gian, cũng nghe Hắc Mao nhắc tới vô số lần. Huống hồ, mặt tướng tuy nhiên cùng vài cái nghĩa huynh đệ chặt đứt lui tới, nhưng vẫn còn có chút tin tức nơi phát ra. Đại thánh gia rời núi sự, mặt tướng nhiều ít biết rõ một ít."

Hầu tử hữu ý vô ý nhìn hắc hùng tinh liếc. Đồi Mi Hầu vương nói: "Biết rõ ta rời núi cũng không tính tới gặp gặp?"

Mi Hầu vương hơi nháy mắt con ngươi, không nói chuyện.

Cái này tính năm xưa nợ cũ đi.

Mi Hầu vương không có nghĩ đáp. Hầu tử cũng không tính toán tiếp tục truy vấn. Nhẹ gật đầu, hầu tử ngược lại đồi Huyền Trang nói: "Nông, người ở đằng kia, muốn xem chính mình nhìn lại a."

Huyền Trang cười cười xấu hổ, chậm rãi tiến lên, ngồi vào giường bên cạnh, nói khẽ: "Hôm qua chuyện quá khẩn cấp chưa kịp hỏi nhiều, kính xin Hầu vương thứ lỗi."

Nói, Huyền Trang liền thân thủ muốn đi thăm dò xem Mi Hầu vương vai miệng vết thương.

Không đợi hấn va chạm vào, đã thấy Mi Hầu vương hơi chuyển bỗng nhúc nhích thân thể tránh được. Cái kia lông mày chăm chú địa nhíu lại, tựa hồ đối với Huyền Trang thập phần chán ghét.

Thấy thế, Huyền Trang chỉ phải phần nộ đưa tay thu trở về.

Hầu tử ở một bên nhếch trà, lén lút nhìn xem.

Một hồi lâu, Mi Hầu vương giương mắt nhìn trước Huyền Trang nói: "Pháp sư đừng chú ý, Hoa Quả Sơn xuất thân yêu quái, luôn đối phật môn có chút không quá thói quen."

Huyền Trang khẽ gật đầu, cười cười: "Bản tăng hiểu rõ."

Trong lúc nhất thời, trong phòng bầu không khí tựa hồ cũng có chút xấu hổ.

Một hồi lâu, Mi Hầu vương sau khi từ biệt mặt nhìn về phía hầu tử, nói: "Mặt tướng nghe nói đại thánh gia hộ tông Huyền Trang pháp sư đi về phía tây lấy kinh, tên là lấy kinh, thật là chứng đạo. Không biết, đạo này, hiện tại chứng vài thành, còn thuận lợi?"

Nghe vậy, hầu tử vẻ mặt bất đắc dĩ địa đáp: "Chứng đạo người cho rằng là tu Hành Giả đạo a? Hoặc là thành, hoặc là không thành, nơi nào có chứng vài thành cái thuyết pháp này."

Lời còn chưa dứt, lại nghe Huyền Trang mở miệng nói: "Chín thành."

"Chín thành?"

Cái này vừa nói, không chỉ là Mi Hầu vương, mà ngay cả hắc hùng tinh, hầu tử, cũng đều thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Cả gian phòng yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người ngơ ngác địa nhìn qua Huyền Trang.

Huyền Trang sắc mặt như thường.

...

Không bao lâu, Huyền Trang cùng hầu tử liền cáo biệt Mi Hầu vương.

Hắc hùng tinh đem hai người tống xuất ngoài cửa thời điểm, hầu tử ung dung hỏi: "Người vừa mới nói chín thành. . . Như thế nào cá chín thành pháp? Cầu Pháp quốc sự tình là làm được không sai, chính là, có chín thành sao?" .

"Có." Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Hiện tại chỉ kém một bước cuối cùng."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe xa xa một tiếng kêu to: "Huyền Trang pháp sư! Huyền Trang pháp sư!"

Ngẩng đầu nhìn lại, hầu tử chứng kiến quốc vương dẫn theo ống quần chính hướng nơi này chạy tới. Cái kia theo sát phía sau theo sát một nhóm lớn người hầu.

Bước nhanh chạy đến Huyền Trang trước mặt, cái kia quốc vương chống đầu gối, một hồi lâu mới trì hoãn qua khí đến, hướng phía hầu tử chấp tay, lại hướng phía Huyền Trang chấp tay nói: "Huyền Trang pháp sư, bỉ nhân muốn mời Huyền Trang pháp sư đi trước nhìn chịu khổ dân chúng. Không biết, pháp sư có bằng lòng hay không?"

"Cái này. . ."

"Là như vậy." Quốc vương nuốt nước bọt, thở hồng hộc nói: "Hôm qua chịu khổ dân chúng, đều bị bỉ nhân cho an bài đến trong nội cung đến đây. Toàn thành đại phu tỵ như vậy vài cái, nhiều người như vậy, bọn họ nơi đó chiếu cố qua được đến a? Toàn bộ gom lại cái này trong nội cung, đại phu cũng đều tới, bởi như vậy, thì đỡ phải bọn họ chạy tới chạy lui, chiếu cố cũng thuận tiện."

"Việc này rất tốt." Huyền Trang mở miệng bình luận.

Vừa nghe Huyền Trang cái này đánh giá, quốc vương lúc này ha ha phá lên cười, nghiêng đầu đi nhìn nhìn tùy tùng của mình, rất có khoe khoang ý vị. Quay sang, hấn lại nói tiếp: "Những cái này đại phu nói, chữa bệnh, ngoại trừ dưỡng thân, còn muốn dưỡng thần. Bỉ nhân nghĩ, nếu là Huyền Trang pháp sư có thể nhìn bọn họ, chịu khổ dân chúng nhất định vui mừng khôn xiết. Kể từ đó, coi như là việc thiện a."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, hành lễ nói: "Bệ hạ nói thật là."

Một chuyến này lễ, quốc vương sảng sốt một chút, vội vàng cũng chấp tay trước ngực. Đáp lễ nói: "Cái kia. Bỉ nhân tựu thay nạn dân tạ ơn Huyền Trang pháp sư. Buổi trưa. Bỉ nhân lại phái người tới đón Huyền Trang pháp sư."

"Một lời đã định."

Lại là tùy ý lái nhải hai câu, quốc vương liền dẫn tùy tùng vui tươi hơn hở địa đi.

Nhìn quốc vương cái kia cao hứng bừng bừng bóng lưng, hắc hùng tinh lông mày đều chau thành một đoàn.

Hầu tử ung dung nói: "Tên này, đầu óc hỏng rồi sao? Vui thành như vậy?"

"Giúp mọi người làm điều tốt, cùng mình vi thiện. Người, đều là yêu mến đối xử tử tế người của mình." Một bên Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Quốc vương vi thiện, tuy là trả giá, thực sự chiếm được hồi báo. Cái kia hồi báo. Chính là thần dân kính yêu. Người nói, hấn có thể nào không vui?"

"A?"

"Kỳ thật, nghĩ mở, phổ độ chi đạo, chính là đơn giản như vậy. Chỉ là một cái 'Thiện' chữ mà thôi." Nhìn trời bên cạnh lưu vân, Huyền Trang nói khẽ: "Độ, căn cơ duyên. Cơ duyên chưa tới, hết thấy đều uổng công. Bàn tăng một mực đều nghĩ độ người. Kỳ thật, mặc dù độ một người đắc đạo, cùng độ chúng sinh. Lại còn khác khá xa. Phổ độ, phải cần không phải độ người phương pháp. Mà là độ thể phương pháp. Phổ độ chi người, xem hẳn là toàn cục, không nên câu nệ tại một thành trên đất, lại vừa tứ lạng bạt thiên cân. Như quân vương bảo vệ thần dân, thần dân đối xử tử tế quân vương, phát huy mạnh 'Vi thiện chi đạo. . . Chỉ cần thể nhân đều hướng thiện, cầu thiện, dùng thiện vi chuẩn, nơi đó còn có cái gì thật đáng buồn, có thể nào. Trái lại, nếu là quá chú trọng tại người nào đó nổi khổ, có đôi khi, ngược lại là chui vào ngõ cụt, nhập ma chương, khó có gây nên. Đại thánh gia, ngài nói, đúng không?" .

Hầu tử nháy mắt con người, suy nghĩ kỹ nửa ngày, hơi nghi hoặc địa thăm nói: "Như vậy có thể làm?"

"Có thể làm." Huyền Trang chém đình chặt sắt địa đáp. Cái kia trong thần sắc, ngay cả đám ti chân chờ cũng không tồn tại.

"Cái kia. . ." Hầu tử nhếch môi, thân thủ khoa tay múa chân nói nói: "Đã phương pháp đều đã tìm được, vậy có phải hay không đại biểu cho, chứng đạo cũng đã thành công?"

"Cũng không phải." Huyền Trang lắc đầu nói: "Chính như bản tăng vừa rồi nói, chứng đạo đã lấy ra chín thành, lại còn thừa lại cuối cùng một thành. Cuối cùng này một thành, cũng là khó khăn nhất một bước."

"Một bước kia?"

"Lực."

"Lực?"

Dừng ở không có vật gì phía trước, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài:
"Ngăn cơn sóng dữ, hộ giá hộ tống chi lực."

Hầu tử nháy mắt con người, lẳng lẳng lắng nghe. Cái kia sau lưng, hắc hùng tinh cũng là như thế.

"Người tu đạo, có thể đến hóa thân. Người tu phật, có thể trèo lên phật vị. Cái này trong tam giới hai đại phái, tu đến mức tận cùng, đều bị thân bị, có đại thần thông, đi đại đạo. Còn đây là hai phái bắt nguồn xa, dòng chảy dài, trường thịnh không suy chi căn nguyên vậy. Duy chỉ có bản tăng phổ độ, tu đến cùng, lại cuối cùng sẽ chỉ là cá phạm nhân."

"Đoạn đường này, độ người, độ thế, bản tăng cùng đã tự mình đã đi tới, phổ độ phương pháp, đã là đã tính trước mọi việc. Chỉ là, phương pháp này, còn thiếu một mặt có thể ngăn cơn sóng dữ, có thể hộ giá hộ tống chi lực."

"Như cái này Cầu Pháp quốc quân vương, thượng vị giả có thể bằng bản thân chi niệm mà nghịch chuyển càn khôn. Như đại thánh gia, thần thông giả có thể yêu thích mà định ra công lý, vật đổi sao dời."

"Nữ Oa nương nương nói qua, chúng sinh tính bản thiện, lại nhân nói dối, mà đi lên lạc lối. Hiện tại phải cần, nhưng thật ra là một cái có thể làm cho bọn họ trở về bản tính người."

"Nếu là vi thiện giả thực có thiên hữu, có thiên báo, là thiện giả chúng. Có thể hết lần này tới lần khác thế gian này, thiện hoa nở ra hậu quả xấu chỗ nào cũng có, tới mức chúng sinh mê võng. Như được dốc hết sức, vi phổ độ hộ giá hộ tống, tắc phổ độ chi kỳ không xa vậy."

Lời nói ở đây, hắc hùng tinh đã là nghe được như si như say.

"Cái này đơn giản." Hầu tử lúc này vỗ vỗ bộ ngực, cao giọng nói: "Người không có, ta có. Người cảm thấy làm như thế nào duy trì, nói một tiếng, ta đi lẩn qua lẩn lại. Muốn cho thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, tựu tính chỉ có ta một cái làm không tốt, ta còn có thể kéo lên những người khác, thiên đình đều được cho ta vài phần chút tình mọn. Cùng lắm thì, ta lại thành lập một cái thiên đình, không chỉ trông nom sinh tử, liền thiện ác cũng cùng một chỗ quản!"

Nghe vậy, Huyền Trang nhưng chỉ là ý vị thâm trường địa lặc đầu, thờ dãi: "Giờ này ngày này, chúng ta đi ở cùng một cái trên đường, bất quá theo như nhu cầu thôi. Ngày khác, vô luận mục đích đạt thành hay không, đều nhất định sẽ mỗi người đi một ngã. Đến lúc đó, phổ độ, lại có ai tới hộ tống?"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe phác thông một tiếng, vẫn đứng tại phía sau hai người hắc hùng tinh đột nhiên quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: "Đệ tử nguyện bái Huyền Trang pháp sư vi sư, cầu lấy phổ độ chi đạo, vi phổ độ hộ giá hộ tống!"

Trong lúc nhất thời, vô luận Huyền Trang còn là hầu tử, đều là sững sờ.

Hắc hùng tinh cao giọng hô: "Đệ tử ngu dốt, nhưng Huyền Trang pháp sư ngài cũng nói: 'Trí giả ngộ đạo, kẻ ngu tín đạo.' đệ tử chính là kẻ ngu, Huyền Trang pháp sư ngài nói cái gì, đệ tử sẽ tin cái gì, gì sợ đại đạo không thành? Kính xin Huyền Trang pháp sư thu đệ tử vi đồ!" (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu vé tháng ~

Chương 657:: Phổ thể chi đạo:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 658: Điền Cường Lục Nhĩ

Trong hẻm nhỏ thoáng cái yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại có phong tại o o địa thổi, giơ lên Huyền Trang áo cà sa.

Huyền Trang lẳng lẳng mà chăm chú nhìn quỳ xuống trước người hắc hùng tinh, không có mở miệng.

Hầu tử sai lệch lệch ra đầu, hướng phía hắc hùng tinh sau lưng nhìn lại.

Lập tức, hắc hùng tinh cũng nháy mắt con ngươi hướng sau lưng nhìn đi.

Cái kia cách đó không xa, Mi Hầu vương vịn môn diêm cong vẹo địa đứng, vẻ mặt hèn mọn địa nhìn hẳn.

"Ngươi muốn làm hòa thượng? Hắc Mao, ngươi không có bệnh a ngươi?"

"Ta. . ."

"Ngươi là một con yêu quái, hơn nữa còn là đại yêu, chiếm cá đỉnh núi đương đại vương không tốt sao? Làm hòa thượng?" Nói, Mi Hầu vương không nói gì cười cười, lắc đầu, xoay người sang chỗ khác khắp khiêng địa trở về phòng.

Xấu hổ trong không khí, hắc hùng tinh chậm rãi quay đầu lại, chớp ướm át con mắt nhìn về phía hầu tử cùng Huyền Trang, kinh ngạc địa mở miệng

nói: "Huyền Trang pháp sư. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe hầu tử ung dung nói: "Tâm tư của người ta lý giải, bất quá. . . Hấn muốn cái kia lực, cũng không phải là người như vậy điếm. Hơn nữa, người còn là tu đạo pháp, tỉnh lại đi."

Nói, hầu tử thở dài một tiếng, mở ra cước bộ bỏ đi đi.

Cùng hắc hùng tinh giao thoa mà qua thời điếm, còn thân thủ đẩy thoáng cái hắc hùng tinh đầu.

Tự duy trì lấy cái kia bị hầu tử đẩy lệch ra tư thế, hắc hùng tinh nháy mắt con người nhìn phía Huyền Trang: "Huyền Trang pháp sư. . ."

"Trước đứng lên đi."

Huyền Trang chấn vỗ áo tay áo, thân thủ đi đỡ hắc hùng tinh. Hắc hùng tinh cũng không lên, trở tay dắt lấy Huyền Trang tay, mở to hai mắt nói: "Huyền Trang pháp sư, không phải đại thánh gia chỗ nói như vậy, đệ tử là thật tâm đồng ý Huyền Trang pháp sư nói. Giữa thiên hạ này, nếu thật tràn ngập 'Thiện', liền lại không có gì 'Khô'. Mặc dù còn không thành được phật, mỗi người cũng đều có thể an cư lạc nghiệp. Đã Huyền Trang pháp sư thiếu 'Lực', đệ tử kia tự đảm đương Huyền Trang pháp sư lực! Được không?"

"Người trước đứng lên."

"Đệ tử không dậy nổi! Huyền Trang pháp sư không đáp ứng, đệ tử sẽ không nâng!" Buông ra Huyền Trang tay, hắc hùng tinh sau này xô dịch, ngay sau đó, chính là nặng nề mà ba cái khấu đầu.

Từng tiếng. Tại không hạng trung quanh quần.

Huyền Trang duỗi ra tay ngưng ở giữa không trung.

Cái kia trước người, hắc hùng tinh cúi thấp thân thể, trán dính sát địa, hai mắt nhắm nghiền. Chờ đợi.

Huyền Trang lẳng lạng mà chăm chú nhìn hắc, vẫn không nhúc nhích địa đứng.

Hồi lâu, Huyền Trang nói khẽ: "Đứng lên đi, không phải bản tăng không muốn thu người vi đồ, mà là bản tăng không thể thu người vi đồ. Không rõ đại đạo trước thu đồ đệ. Kết quả là cũng bất quá là dạy hư học sinh thôi."

"Huyền Trang pháp sư dĩ nhiên sáng tỏ đại đạo, thu đệ tử vi đồ, dư dã."

"Không." Huyền Trang nhìn chăm chú hắc hùng tinh, khẽ thở dài: "Tại bản tăng đến Linh Sơn trước, hết thầy cũng còn chưa thành kết cục đã định."

...

Lúc này, đang lúc Huyền Trang mê võng thời khắc, ở đằng kia xa xôi kia phương, Côn Luân sơn chính diện gặp một cái cự đại nguy cơ.

Kim Hà Động trung, Ngọc Đỉnh chân nhân đi ra động phủ.

Hai gã đạo đồ khổng chế trước pháp khí theo trước người vôi vàng mà qua, hắc tự tay vôi vàng kéo lấy người thứ ba: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trẻ tuổi đạo đồ hơi do dự xuống. Chắp tay nói: "Khởi bảm sư thúc tổ, có kẻ thù bên ngoài xâm lấn!"

"Kẻ thù bên ngoài?" Ngọc Đỉnh chân nhân thoáng cái mộng.

Vừa mới buông tay ra, này đạo đồ liền vừa vôi vôi vàng địa đuổi theo.

Ngẩng đầu lên, Ngọc Đình chứng kiến cả Côn Luân trên núi không bốn phía đều là phi hành pháp khí, rậm rạp chằng chịt, giống như đầy trời châu chấu vậy. Vô số đạo đồ chính ngự sử trước chúng nó qua lại rong ruổi.

Cái này bức cảnh tượng như phóng tới thường ngày, đó là không cách nào tưởng tượng. Rất hiển nhiên, giờ phút này Côn Luân vùng núi giới cấm bay pháp trận đã bị giải trừ.

"Kẻ thù bên ngoài. . ." Ngọc Đình ngờ ngác địa nháy mắt con người, có chút không thể tưởng tượng nổi địa thì thào lẩm bầm: "Người nào dám trực tiếp tiến công Côn Luân sơn?"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn. Cái kia xa xa, một tòa đạo quan cả chủ điện đều bị tung bay. Mảnh gỗ vụn cùng thạch phấn đầy trời bay lả tả!

"Hắn ở nơi đó! Nhanh!"

Trong khoảng thời gian ngắn, giống như không đầu ruồi bọ vậy phi hành pháp khí tìm khắp đến mục tiêu, toàn bộ hướng đạo đó quan bay đi.

Trong đám người. Ngọc Đình thậm chí thấy được Thái Ất chân nhân thân ảnh.

Không đợi Ngọc Đình chân nhân kịp phản ứng, chỉ thấy bay nhanh bên trong Thái Ất chân nhân đã từ trong lòng lấy ra một cái vòng tròn bàn trạng pháp khí, giảo phá ngón tay, ở đằng kia phía trên viết xuống phù văn.

Ngay sau đó, chỉ thấy Thái Ất chân nhân thân thủ giương lên, cái kia pháp khí bay lên trời. Chiếu xuất ra đạo đạo kim quang trực tiếp đem cái kia nổ tung đạo quan tính cả chung quanh đỉnh núi toàn bộ bao ở trong đó.

"Hắn chạy không được, trên!"

Từng tiếng quát phía dưới, những cái này đạo đồ sĩ khí càng phát ra cao vút, nguyên một đám lộ ra pháp khí xông tới.

Đang lúc này, đạo đồ quan gặp vách núi một mặt đột nhiên nổ tung một cái động lớn, Lục Nhĩ Mi Hầu từ đó vọt ra, nhảy lên hạ vách núi.

"Đến! Tới càng nhiều càng tốt! A ha ha ha ha!"

Trong tiếng cười điên dại, hấn vũng vàng địa rơi xuống đất, chỉ chớp mắt, cũng đã miêu trước thân thể trốn vào dưới núi trong rừng rậm.

Thái Ất chân nhân khóe mắt lập tức hơi kéo ra.

"Cái kia. . . Không phải là Tôn Ngộ Không a?"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người chân chờ, hoảng sợ địa nhìn về phía Thái Ất chân nhân.

"Phải không là, bỏ xuống chẳng phải sẽ biết sao?" Chỉ thấy Thái Ất chân nhân hát lên phát trần, trực tiếp hướng cái kia mật Lâm Xung quá khứ.

Lập tức, sĩ khí lại một lần đã trở lại, tất cả đạo đồ đều cố lấy dũng khí ngự sử pháp khí hướng cái kia phiến mật Lâm Xung quá khứ!

Trong rừng rậm, Lục Nhĩ Mi Hầu cuồng tiếu trước dùng tốc độ cực nhanh qua lại khiêu dục, giống như một hồi tạt phong vậy. Tất cả hấn giẫm đạp qua, vô luận là cây cối, còn là núi đá, cũng sẽ ở sau một khắc bị truy kích mà tới linh lực cùng pháp khí oanh thành bột mịn.

Khắp rừng cây, cả gò núi tại diên cuồng oanh kích phía dưới giống như một tấm chậm rãi thiêu đốt giấy, theo Lục Nhĩ Mi Hầu hành tung chỗ đến nhanh chóng trở nên cháy đen.

Một vị tuổi trẻ đạo đồ ngự sử trước phi kiếm trước mặt mà đến, chặn Lục Nhĩ Mi Hầu đường đi.

Cái này một sát, này đạo đồ sắc mặt xoạt thoáng cái tử mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu lại bật cười.

Sau một khắc, chỉ thấy này đạo đồ còn chưa kịp xoay người chạy thực mạng, Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng nhảy lên, đã cùng hắn gần trong gang tấc.

Ở đằng kia hoảng sợ trong ánh mắt, tinh khí giống như vỡ đê hồng thủy vậy tại trong tích tắc gian bị hút khô rồi.

Nhẹ nhàng chúi xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu đạp trước giữa không trung sớm đã chết đi đạo đồ thi thể, thoải mái nhảy tới.

Trên bầu trời vừa mới truy đến cái khác đạo đồ thấy đều trọn tròn mắt.

Cẩn rặng một cái, Thái Ất chân nhân dùng máu tươi tại lòng bàn tay của mình viết xuống phù văn, rất nhanh hướng chạy thực mạng Lục Nhĩ Mi Hầu đánh đi ra ngoài. Cái kia chưởng phong ở giữa không trung tụ thành thực chất, giống như một con cự đại tay hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu đè ép quá khứ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cảm giác đến nguy hiểm Lục Nhĩ Mi Hầu thân thủ một trảo, càng đem một gốc cây thương thiên đại thụ nhỏ tận gốc, ngăn tại trước người.

Trong cuồng phong. Cự đại bàn tay cùng cự mộc chạm vào nhau. Bên cạnh hết thảy, vô luận là cây cối còn là núi đá, hết thảy bị nhấc lên lên trời, trụ giống như bị một bả đao cạo thổi qua vậy. Lục Nhĩ Mi Hầu trong tay cự mộc càng là tại đây oanh kích trung bẻ gãy nghiền nát. Chỉ trong chốc lát liền hóa thành bột mịn phiêu tán vô tung.

Nhưng mà, kế tiếp, không thể tưởng tượng một màn đã xảy ra.

Mất đi trước người che vật, Lục Nhĩ Mi Hầu lại trực tiếp dùng thân thể đi thừa nhận Thái Ất chân nhân một kích, giống như lợi đao loại trong cuồng phong. Hắn may mắn không tổn hại.

Tất cả đạo đồ đều trọn tròn mắt, mà ngay cả Thái Ất chân nhân cũng hơi lấp bắp kinh hãi.

Thuật pháp qua đi, Lục Nhĩ Mi Hầu còn đứng tại nguyên chỗ, cái kia dưới chân kéo ra khỏi hai đạo thật sâu dấu vết.

Hắn cười hì hì ngẩng đầu nhìn Thái Ất chân nhân liếc, ung dung thờ dài: "Thật có lỗi, đánh giá cao người."

Trong nháy mắt, Thái Ất chân nhân mặt trướng đến đỏ bừng. Hắn vội vàng vứt bỏ trong tay phát trần, cúi đầu xuống. Lúc này đây, hai tay của hắn lòng bàn tay đều vẽ trên phù văn.

"Phá! Phá! Phá! Phá! Phá! Phá!"

Liên tiếp không ngừng chưởng kích từ trên trời giáng xuống, đại địa bẻ gãy nghiền nát đất sụp xấu. Lưu lại một cái cự đại chưởng ấn, lại không có bất kỳ một kích chạm đến Lục Nhĩ Mi Hầu may mắn. Hắn như trước dùng tốc độ cực nhanh tại mặt đất qua lại chạy thực mạng trước.

"Đánh không đến, đánh không đến, đánh không đến! A ha ha ha ha!"

Lôi kéo đỉnh đầu thân cây, Lục Nhĩ Mi Hầu thả người nhảy lên, trực tiếp vọt tới Thái Ất chân nhân thiết hạ kim quang cấm chế.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, trùng kích giống như sóng gợn loại dọc theo mặt đất đẩy ra, cả Côn Luân vùng núi giới đều ở rung

động.

Sau một khắc, coi như trước tất cả đạo đồ cùng với Thái Ất chân nhân trước mặt, Lục Nhĩ Mi Hầu ra sức xuyên thấu cấm chế. Trốn vào trong rừng rậm, biến mất vô tung!

Thái Ất chân nhân tức giận đến lạnh run, lại cũng không thể tránh được.

Mà thẳng đến lúc này, Thái Ất chân nhân một ít chúng không quản sự sư huynh đệ. Nghiễm Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, linh bảo sư, đạo hạnh thiên tôn, Thanh Hư đạo đức chân quân mới vội vàng đuổi tới. Nhìn xem trong chiến đấu cơ hồ bị cải tạo qua, còn mạo hiểm khói đặc cháy đen mặt đất, từng người đều giật mình.

Một vị đạo đồ vội vàng đi đến Thái Ất chân nhân sau lưng, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm sư thúc tổ, cũng đã xác định, tổng cộng có bốn trăm hai mươi tám vị đồng môn sư huynh đệ mệnh vẫn. Cái khác còn đang thanh tra trung."

"Kể từ hôm nay tăng mạnh đề phòng, không được sai sót!"

"Dạ!" Đầy trời đạo đồ đồng loạt hét lại nói.

"Cái này yêu hầu, thật sự khinh người quá đáng!" Nghiêng đi thân, Thái Ất chân nhân vẫn nhìn của mình một đám sư huynh đệ, tức giận cắn răng nói: "Chúng ta bây giờ tự thượng thiên, gặp mặt sư phó!"

Hơi do dự hạ xuống, vài vị sư huynh đệ đều khẽ gật đầu.

...

"Cái gì? Tôn Ngô Không đánh lén Côn Luân sơn?"

Lý Tĩnh liền cái cầm đều muốn chấn kinh.

"Đúng." Na Tra xoa xoa mồ hôi lạnh, thấp giọng nói: "Tôn Ngô Không đánh lén Côn Luân sơn, giết không ít đạo đồ, sư phó tận mắt nhìn thấy. Hiện tại sư phó cũng đã mang theo chư vị sư thúc thượng thiên đến đây, muốn gặp mặt sư tổ, đòi cá công đạo."

Nghĩ nghĩ, UU đọc sách (www.uukanshu.com) Na Tra lại bổ sung nói: "Cái kia giết người thủ pháp, theo chúng ta gặp được đồng dạng, đều là hấp tinh khí, hấp huyết."

"Thật là hấn. . ." Phảng phất tất cả khí lực đều bị kéo ra vậy, Lý Tĩnh lập tức ngồi liệt đến suát trên mặt ghế, cặp kia tay phản phục ma xát trước tay vịn, cắn răng nói: "Sự tình không phải chuyện đùa, phải lập tức gặp mặt bề hạ."

. . .

Lúc này, Côn Luân ngoài núi vây một cái sơn câu lí, Lục Nhĩ Mi Hầu chính đau đến nhe răng nhếch miệng. Vừa mới một kích kia phía dưới, toàn thân dĩ nhiên nổ bung vô số khe rãnh mấp mô.

"Đại thánh gia." Một bên sơn dương tinh duỗi dài cổ thấp giọng hỏi: "Ngài không có sao chứ?"

"Còn thừa lại. . . Còn thừa lại một cái Đa Mục quái đúng không?" Từng hạt mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán chậm rãi chảy xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu chịu đựng kịch liệt đau nhức, cắn răng nói: "Trước ngươi nói qua. Chúng ta. . . Chúng ta bây giờ phải đi. Nương! Nếu còn chưa đủ, tỵ tứ hải long cung, địa phủ. . . Có một cái tính một cái, toàn bộ đi một lần!" (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 659: Phục Kích

Nam Thiên Môn.

Thái Ất chân nhân mang theo Nghiễm Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, linh bảo sư, đạo hạnh thiên tôn, Thanh Hư đạo đức chân quân một nhóm bảy người hùng hổ địa chạy đến. Cái kia bốn phía, phòng thủ một đám thiên binh thiên tướng nguyên một đám ngậm chặt miệng, không dám lên tiếng.

Trước cửa thành, Đa Văn thiên vương vội vàng đón đi lên, chấp tay nói: "Mạt tướng tham kiến Thái Ất chân nhân, tham kiến rộng thành thượng nhân, xích tinh thượng nhân, Hoàng Long chân nhân, linh bảo sư, đạo hạnh thiên tôn, Thanh Hư đạo đức chân quân."

Nói đi, cặp kia chân đứng nghiêm, sẽ không tính toán động.

Đoàn người dừng bước.

Đang tại nổi nóng Thái Ất chân nhân ngậm miệng, trợn tròn tròn mắt nhìn qua Đa Văn thiên vương. Hào nửa ngày mới mở miệng nói: "Chúng ta lần này là tới bái kiến sư phụ của chúng ta Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm phiền Đa Văn thiên vương nhường một chút."

Nghe vậy, Đa Văn thiên vương lúc này gật đầu nói: "Việc này Lý Thiên vương đã biết, đặc biệt dặn dò tại hạ, muốn rất chiêu đãi vài vị lai khách."

Nói đi, hướng một bên vừa đứng, đưa tay nói: "Thỉnh."

Thái Ất chân nhân nhìn Đa Văn thiên vương liếc, khinh miệt cười cười, mở ra cước bộ.

Cái kia cùng thuộc thập nhị kim tiên vài cái sư huynh đệ cũng nguyên một đám đi theo.

"Chúng ta đi thiên đình còn muốn hấn chiêu đãi? Từ trước đến nay đều là trực lai trực vãng, Tiệt Giáo người cũng quá coi tự mình là một sự việc đi."

"Người nghe không hiểu sao? Chuyện này không trách người ta Tiệt Giáo tứ đại thiên vương, muốn trách, được quái ta Xiển giáo nhà mình Lý Tĩnh."

"Đây rõ ràng là Lý Tĩnh sớm địa biết rằng tiếng gió, phải cá con chồng trước đến đi theo chúng ta, hảo biết được hướng đi a."

"Cắt, cáo già!"

Vài vị kim tiên không coi ai ra gì địa tự nghị luận đứng lên, nói được Đa Văn thiên vương lục mặt đều biến đỏ, lại cũng chỉ có thể kiên trì, không rên một tiếng địa theo sát phía sau.

...

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế vươn tay ra bung lên trà chén nhỏ, cái kia tay tại hơi địa rung động trước, bung lên trà chén nhỏ phát ra "Leng keng thùng thùng" tiếng vang.

Hơn nửa ngày, hấn đều không có thể đem nó tiến đến bên mồm của mình, chỉ phải lại thả lại bàn trên.

"Hắn. . . Hắn đây là ý gì? Còn muốn làm cho hơn sáu trăm năm trước sự tình nặng hơn nữa diễn một lần sao?"

Lý Tĩnh nhíu chặt trước lông mày. Hơn nửa ngày đều không nghẹn ra một câu đến, chỉ là lẳng lặng địa đứng.

"Cái kia, cái kia nói phụ trách cùng hắn can thiệp thanh tâm, hiện tại ở nơi nào?"

"Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

"Còn có Thiên Bồng?"

"Thiên Bồng như trước xen lẫn trong đi về phía tây trong đội ngũ."

"Vớ vẩn!" Cẩn rằng một cái. Ngọc Đế một chương nặng nề vỗ vào bàn trên, trở tay lại đem cả giá bút quét rơi xuống đất, lên án mạnh mẽ nói: "Một cái ẩn núp ở bên cạnh hắn Thiên Bồng phụ trách thám thính tiếng gió, một cái hắn duy nhất sự muội phụ trách liên lạc can thiệp, ta thiên đình mười vạn thiên quan giám thị thế gian. Lại thêm gần vạn tuần thiên tướng ngày đêm dò xét, sự tình đến một bước này, cư nhiên còn thật là làm không đến biết rõ ràng! Toàn bộ đều là giá áo túi cơm sao? Thật sự là vớ vẩn! Sai không thể nói!"

Khởi thân,

Ngọc Đế trực tiếp đem trọn cá long trên bàn vật phẩm toàn bộ quét rơi vào địa, lại là nặng nề một đạp, trầm trọng long án lại "Cạch" một tiếng bị đá mở vài thước.

Lý Tĩnh khòe mắt hơi kéo ra, lui về sau một bước.

Na Tra hơi xô dịch giày, rúc vào Lý Tĩnh sau lưng.

Chống long án, Ngọc Đế thở hồng hộc địa đứng, đã là một hồi đầu vầng mắt hoa.

Nhưng mà. Cái kia đứng phía sau hai vị khanh gia lại không một cái dám lên trước nâng.

Một hồi lâu, Lý Tĩnh hơi chấp tay nói: "Bệ hạ, thần có nhất kế, có thể chuyển nguy thành an."

"Chuyển nguy thành an?" Ngọc Đế sững sờ, vội vàng quát: "Nói mau!"

"Dạ!" Lý Tĩnh ngậm miệng ho khan hai tiếng, thấp giọng nói: "Đầu tiên, việc này liên quan đến yêu hầu, nếu không tam thanh duy trì, chỉ bằng vào thiên quân, là bất kể như thế nào đều trông nom không được. Những ngày qua. Thần đã đem có thể tra sự tình đều triệt triệt để để tra xét một lần. Thiên đình, cũng không hoạch tội tại yêu hầu. Chết đi tuần thiên tướng đến tội cùng như thế nào gặp gỡ yêu hầu, vẫn thế nào bị giết, cái này cũng đã không thể nào tra lên. Nhưng tối thiểu nhất. Bọn họ đã chết rồi. Mặc dù có tội, cũng đã đền tội. Bây giờ, yêu hầu đánh lén Côn Luân sơn. . . Đây là ta thiên đình mà nói, ngược lại là chuyện tốt."

"Chuyện tốt?"

"Đúng." Lý Tĩnh thân thủ lau một cái mồ hôi, hạ giọng chậm rãi nói ra: "Lúc trước tuần thiên tướng gặp chuyện không may, ta thiên đình bất kể như thế nào đều không biện pháp từ chối. Chỉ có thể một mình đối mặt yêu hầu. Hiện tại bất đồng, Côn Luân sơn cũng đã hát vai chính. Chúng ta, thôi lui cư hai tuyến. Mượn cơ hội này, ta tự giả bộ như cái gì cũng không biết. Côn Luân thập nhị kim tiên chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy nuốt xuống cơn tức này, tam thanh bên kia, khiến cho bọn họ đi giảng, sau đó có lẽ cùng không cho phép, cũng không can thiệp. Muốn tìm yêu hầu tính sổ, cũng do trước bọn họ đi. Ta, tự giả bộ như một bộ từ đó điều hòa bộ dáng,

nhìn mặt mà nói chuyện, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Mặc dù. . . Mặc dù hơn sáu trăm năm trước sự tình muốn nặng diễn, cũng chớ để này hỏa, đốt tới ta trên người."

Lời này vừa nói ra, chính là Ngọc Đế cũng kinh hãi.

Kinh tại Lý Tĩnh lão luyện giáo hoạt, cũng kinh tại sự bất lực của mình.

Nếu như. . . Nếu như hơn sáu trăm năm trước, cái kia một vị khác Ngọc Đế cũng chọn lựa đồng dạng sách lược, đem hết thầy bỏ mặc, cái kia yêu hầu muốn cùng tam thanh não, tụt mở ra Nam Thiên Môn làm cho bọn hấn não đi. Cái kia yêu hầu muốn tại thế gian não, tụt đứng ở một bên nhìn xem, chờ thu thập tàn cuộc. Có lẽ, cũng sẽ không rơi vào cá hồn phi phách tán kết cục a.

Chỉ là như vậy thứ nhất, còn muốn Ngọc Đế làm cái gì? Còn muốn cái này thiên đình, muốn cái này thiên quân làm cái gì?

Trong ngự thư phòng quân thần hai người cứ như vậy lẳng lặng địa đứng, đối mặt trước, lẫn nhau trên trán đều là mồ hôi to như hạt đậu.

Hồi lâu, Ngọc Đế nuốt nước bọt, nhìn chăm chú Lý Tĩnh khẽ thở dài: "Hết thầy. . . Dĩ hòa vi quý, ái khanh có thể hiểu rõ?"

"Ty chức hiểu rõ rồi." Lý Tĩnh hơi cúi đầu chấp tay.

. . .

Lúc này, thế gian đêm đã khuya.

"Nhanh! Hấn hướng bên kia chạy! Mau mau nhanh!"

Đen kịt một mảnh trong rừng rậm, Lục Nhĩ Mi Hầu cướp đường mà chạy.

Cái kia sau lưng xa xa, liên miên cây đuốc tụ thành hồng quang cơ hồ chiếu sáng nửa cái bầu trời. Vô số yêu quái đang theo hẳn tới gần.

Trước đại thụ, Lục Nhĩ Mi Hầu dừng lại cước bộ, vội vàng đổi trốn chết phương hướng.

"Chuyện gì xảy ra? Nương, tại sao có thể có mai phục!"

Ngẩng đầu lên, hẳn cách đỉnh đầu phiến lá tinh tường địa chứng kiến hơn mười chích loài chim bay yêu quái tầng trời thấp xẹt qua. Ba mũi tên mũi tên xuyên thấu qua tán cây từ trên trời giáng xuống, bị hẳn đưa tay nhẹ nhàng một gậy, vung đến một bên.

Đang lúc này, hẳn bỗng nhiên dừng lại thân hình cúi đầu.

Cái kia dưới chân, một cái trạm lam sắc lớn cỡ bàn tay pháp trận chính hơi phát ra lam quang.

"Đây là. . ."

"Cái quý gì đông tây a ——!"

Khàn cả giọng tiếng gào thét trong nháy mắt vang vọng cả rừng rậm, vô số tước điều bị kinh lên trời.

Sau một khắc, vô biên vô hạn lục sắc trong hải dương sáng chói khói lửa nổ tung. Kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, trên mặt đá, cỏ dại hạ, trên cành cây. Trong rừng rậm cơ hồ mỗi khắp ngõ ngách đều sáng lên lớn cỡ bàn tay lam sắc pháp trận.

Một cái hỏa long nhanh chóng tại đây lục sắc trong hải dương tàn sát bừa bãi ra, tựa hồ tại đuổi theo vật gì đó.

. . .

Cái kia xa xa, vách núi trên, Đa Mục quái vồ về chơi đùa trước trong tay phát trần lẳng lẳng mà nhìn xem.

"Thật là có người đến đánh lén. . . Xem ra. Lữ lục quái không có gạt ta a."

Ngẩng đầu lên, Đa Mục quái chứng kiến hơn mười tàu chiến hạm đã tại trên bầu trời kéo ra cùng loại với thiên hà thủy quân Skynet.

Một vị yêu tướng bước nhanh đi đến sau lưng, chấp tay nói: "Đại nhân, kế tiếp làm như thế nào?"

"Hướng trong chết đánh."

"Chính là. . . Có từng thấy hấn tướng sĩ nói hấn giống quá đại thánh gia, có thể hay không. . ."

Nghe vậy. Đa Mục quái chích hừ lạnh một tiếng, cái kia con mắt thoáng thoáng nhìn, nhìn phía một bên bàn trên lẳng lẳng sắp đặt ngọc giản, khẽ cười nói: "Nếu thật là đại thánh gia, hấn chỉ cần một câu ta liền sẽ dừng tay. Đến nay không lên tiếng, nói rõ không phải."

"Mặt tướng hiểu rõ rồi." Cái kia yêu tướng nặng nề một quyền chủ tại ngực giáp trên, xoay người bước nhanh ly khai.

"Muốn hay không lưu lại người sống?" Canh giữ ở một bên Tri Chu tinh thấp giọng hỏi.

"Giả mạo đại thánh gia, tội không thể thứ cho! Muốn lưu cái gì người sống?" Ngồi vào sau lưng sớm đã chuẩn bị cho tốt ghế bành trên, Đa Mục

quái bung lên trà chén nhỏ nhấp một miếng, ung dung nói: "Lưu lại một phiến bán phiến thịt nát. Quay đầu lại điều tra thêm là cái gì giống là được."

"Đạ!"

Một hồi lại một hồi sóng xung kích từ đằng xa truyền đến, giơ lên sau lưng màu đen cờ xí.

Đa Mục quái ở trên vách núi ngồi lẳng lặng, bao quát chiến trường.

Loát râu dài, hăn khẽ thở dài: "Ăn núp hơn sáu trăm năm a, suốt nhìn hơn sáu trăm năm a! Vừa vặn, thừa dịp lần này cơ hội, làm cho tất cả mọi người nhìn xem, chúng ta cùng Lữ lục quái bất đồng."

...

Lục lâm trung, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã sắp điên mất rồi.

Đây là hăn tao ngộ từ trước tới nay khó đối phó nhất đối thủ, vô luận chạy đi đâu đều gây ra pháp trận. Tuy nói uy lực không lớn, lại sẽ không ngừng tiêu hao lực lượng của hăn. Mà hăn rời đi Côn Luân sơn đến nay, ngay cả đám khẩu tinh khí cũng còn không có hấp trên.

Lại là một hồi mãnh liệt nổ mạnh, cực nóng hỏa diễm trong nháy mắt thôn phệ quanh mình hết thảy.

Lục Nhĩ Mi Hầu cứng ngắc đẫy lấy cái kia điên cuồng tàn sát bừa bãi khí tức vọt tới.

"Cũng đã gây ra địa phương. Hăn là không có khả năng lại gây ra một lần đi?" Đây là hăn giờ phút này ý nghĩ. UU đọc sách ([www. uukanshu. com](http://www.uukanshu.com))

Nhưng mà, tựa tại hấn đi chân trần dẫm nát đất khô cằn trên thời điểm, hoàng quang sáng lên!

"Con mẹ ngươi ——!"

Lại là khàn cả giọng một tiếng la lên.

Một đạo năm trượng cao băng trụ lẳng không nhô lên, ngay sau đó, là liên miên không ngừng đột thứ!

Nhìn cách đó không xa trước một khắc còn là biển lửa chiến trường trong khoảnh khắc biến thành sông băng, trên vách núi. Chính nhếch trà Đa Mục quái nhin không được cười lên, bất đắc dĩ thở dài: "Ta cũng vậy chính là đứng đại thánh gia không có biện pháp mà thôi, khi nào thì đến phiên các ngươi những này tạp chủng để khi phụ rồi?"

Hơi khom người, hấn đối sau lưng yêu tướng nói: "Có thể chuẩn bị tiến công, tên này thực lực không sai, nghĩ bằng như vậy giết chết, chỉ sợ không quá dễ dàng."

"Dạ!" Dẫn mệnh, cái kia yêu tướng vịn bên hông trường kiếm nhanh chóng rời đi.

Lúc này, trên chiến trường cũng đã không chỉ là băng cùng phát hỏa, mà là kim mộc thủy hỏa thổ ngũ sắc đều đủ, các loại phức tạp thuật pháp pháp trận kể hết gầy ra. Trên bầu trời thì là trong ngoài ba tầng bố phòng, vô số yêu quái tề tụ. Cái này chính giữa, càng có không ít mặc đặc chế chiến giáp, tinh thông này bộ trận pháp quân sĩ bắt đầu thăm dò tính địa muốn trực tiếp tiến vào pháp trận đi tham chiến.

Một hồi chí nguyện tất phải được phục kích, cái kia kết quả, tựa hồ cũng đã có thể đoán được.

Đang lúc này, một cái sĩ quan cấp úy kéo theo hai chân như nhũn ra sơn dương tinh ném đến Đa Mục quái trước mặt.

"Đại nhân, chúng ta bắt được tên này!"

Đa Mục quái không nói một lời địa cúi đầu nhếch trà.

Đọa bề mặt sơn dương tinh nháy mắt con người qua lại nhìn quanh trước, ánh mắt kia cuối cùng rơi xuống Đa Mục quái trên người, vươn tay ra run rẩy nói nói: "Đa Mục đại nhân. . . Tiểu nhân dám dùng tính mệnh đảm bảo, cái kia, cái kia thật là đại thánh gia a."

Trong lúc nhất thời, Đa Mục quái bung chén trà nhỏ tay lãng không dừng lại. (chưa xong còn tiếp.)

PS: Cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử cầu vé tháng cầu vé tháng ~

Đổi mới nhanh nhất, không bắn ra cửa sổ đọc thỉnh sư tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 660: Bức Vua Thoái Vị

Vững vàng rơi xuống cháy đen trên mặt đất, Đa Mộc quái tay cầm phát trần, bước nhanh đi về phía trước.

Vây được nghiêm nghiêm thực thực lũ yêu nhanh chóng mở ra một cái lối đi nhỏ.

Khi đi đến vòng vây ở giữa giờ, Đa Mộc quái mạnh mẽ địa lấp bấp kinh hãi, hít vào một hơi.

Ở đằng kia ở giữa tiểu đồng đất trên, chạy đến một cụ không trọn vẹn không được đầy đủ thân thể. Làn da bị cháy sạch cháy đen, mặt cũng đã triệt để thay đổi hình, thủ cước cùng đã đứt đi, bụng cùng ngực có một chỗ đủ để trí mạng miệng vết thương.

Một mảnh cháy đen trên mặt, cái kia hai con mắt như trước từng được rất tròn, phảng phát chết không nhắm mắt vậy.

Càng có thể bố là, không có một tia một hào huyết nhục. Theo cái kia đầy người miệng vết thương nhìn lại, cái này vài có thể đánh tráo thân hình đúng là do hầu mao cấu thành!

Giờ này khắc này, những kia lửa lò hầu mao đều đã đã bị cháy sạch cháy đen. Trận trận tanh hôi phiêu tán đi ra, cái kia đứng ở hàng trước một ít yêu quái cũng không tự giác địa che miệng mũi lại.

Một vị yêu tướng áp trước sơn dương tinh vội vàng chạy đến, một tay lấy hấn đẩy ngã trên mặt đất.

Tất cả yêu quái đều nhìn phía Đa Mộc quái, chờ hấn cuối cùng quyết đoán.

"Đây là cái quỷ gì đông tây, một cái con rôi?" Chỉ vào cái kia trên mặt đất thân thể, Đa Mộc quái nghiêm nghị quát lên: "Đây là người nói đại thánh gia?"

Nâng lên chân, Đa Mộc quái tựa hướng sơn dương tinh đá quá khứ.

Cái kia sơn dương tinh sợ tới mức té địa né tránh.

Giờ này khắc này, hấn cũng là mộng. Hấn mở to hai mắt hoảng sợ địa nhìn qua không trọn vẹn không được đầy đủ Lục Nhĩ Mi Hầu, miệng mở rộng, lại một câu cũng nói không nên lời.

"Cạc cạc cạc két. . ."

Đang lúc này, một hồi quỷ dị tiếng cười lãng không truyền đến. Cái kia vây được nghiêm nghiêm thực thực yêu bày lập tức luống cuống thần, nguyên một đám vội vàng mọi nơi nhìn quanh.

"Người nào đang cười?"

Cái kia vòng vây ở giữa, Đa Mộc quái hơi sững sờ, từng bước một đi đến Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh, vươn tay ra, dùng xoáy lên phát trần đem lục nhĩ khuôn mặt sắp đặt lại: "Cư nhiên còn không chết?"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cái kia bị cho rằng đã chết đi thân thể hơi run rẩy, hai con ngươi tử lại cô lỗ cô lỗ địa quay vòng lên.

"Hắn còn sống?" Ở đây yêu quái đều kinh hãi, không tự giác địa lui về phía sau một bước.

Điều động mấy vạn yêu chúng thiết hạ mai phục, đem trọn cá bình nguyên đều chiến thành đất khô cằn. Giằng co suốt bốn năm canh giờ, bị nặng như vậy thương. . . Kết quả là, hắn cư nhiên còn không chết?

Đa Mục quái lạnh lùng địa nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, trong ánh mắt đồng dạng đầy đầy hoang mang.

Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước toét ra miệng. Khóe miệng từng khối cháy đen làn da giống như rạn nứt thổ địa vậy nhanh chóng tróc ra, lộ ra vỏ hạ hầu mao.

Tiếng cười kia vẫn còn tiếp tục trước, phảng phất không phải hắn vọng lại vậy.

Lúc này, lũ yêu mới đột nhiên chú ý tới từng sợi nhiệt khí đang từ hắn yết hầu miệng vỡ xử dọn ra, làm cho người sờn tóc gáy.

"Còn sống thì như thế nào. . . Không phải. Lập tức sẽ chết sao?" Một cái khàn khàn thanh âm theo trong cổ họng truyền ra.

Tuy nhiên cũng đã thay đổi dạng, có thể Đa Mục quái nhưng như cũ nhận ra thanh âm này. Hắn sâu hít một hơi thật sâu, đẩy lấy Lục Nhĩ Mi Hầu gò má phát trần hơi dùng sức, cắn răng nói: "Nói, vì cái gì giả mạo đại thánh gia? Hoặc là. . . Nói ra chế tạo người của ngươi là ai cũng đúng. Nói ra, cho ngươi một cái thống khoái."

"Không cần. . . Không nhọc phiền ngươi. Chỉ cần như vậy bày đặt, khái khái. . . Khái khái khái. . . Không có huyết cùng tinh khí, ta rất nhanh sẽ chết. Về phần đau đớn sao. . . Ngươi còn có thể cho được so với ta hiện tại thừa nhận càng nhiều sao? Ha ha ha ha. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu khóe miệng

liệt được mở thêm, lộ ra sắc nhọn răng nanh, như là tại điên cuồng mà cười nhạo Đa Mục quái.

"Huyết cùng tinh khí?" Đa Mục quái hơi nhú mày. Ung dung thờ dãi: "Yên tâm, chỉ cần ngươi không đem nói hiểu rõ, ta sẽ không để cho ngươi chết được dễ dàng như vậy."

Nói, Đa Mục quái xoay người một cái đi nhanh rời đi, phất tay áo quát: "Bả cái này con khỉ cùng sơn dương tinh đều xem ra! Phương viên trăm dặm phạm vi hết thủy niêm phong! Không có của ta mệnh lệnh, bất luận kẻ nào chẳng cho phép rời đi, không được để lộ tiếng gió! Người vi phạm, trăm lập quyết!"

"Dạ!"

Cái kia sau lưng, Lục Nhĩ Mi Hầu quý dị tiếng cười vẫn còn tiếp tục trước.

Sơn dương tinh cũng đã cả héo đến trên mặt đất, gào khóc khóc lớn.

...

Lúc này. Ba mươi lăm trọng thiên, Di La Cung trung, Xiển giáo thập nhị kim tiên trung bảy vị xếp thành một hàng chính tề địa ngôi chòm hõm tại trên bờ đoàn, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn qua chủ vị trên Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vãng lai đạo đồng cung kính địa dâng nước trà. Lại từng người đều cúi đầu, không dám nhìn tới những này phần nô các sư huynh.

Ở giữa Thái Ất chân nhân thao thao bất tuyệt địa trần thuật trước hầu tử tội trạng, đem Xiển giáo đệ tử thảm trạng phản phục kể rõ, giảng đến đau lòng xử , càng là đám ngực dậm chân, nước mắt kia nước mũi đồng loạt hạ.

Một quyền kia quyền nện ở phiến đá trên. Thỉnh thoảng kích khởi từng tiếng nổ vang. Bốn phía bàn trên đồ sứ ngay tiếp theo Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu lông mày đều hơi nháy lên.

Cái kia bên cạnh, thập nhị kim tiên sáu mặt khác cũng thỉnh thoảng địa phụ họa, có khi thậm chí nhiều người đồng thời mở miệng giúp nhau hô ứng, lại ản ản có loại hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn tạo áp lực thế.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối, cái kia chủ vị trên Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng chỉ là ngồi lẳng lặng, khuôn mặt bình tĩnh, không nói một lời, mà ngay cả bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ cũng là như thế.

Thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua, mà ngay cả ngồi chồm hổm sau lưng bọn họ cách đó không xa Đa Văn thiên vương đều có chút kìm nén không được. Đáng tiếc là Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa hồ vẫn không có tỏ thái độ tính toán.

Đáng thương Thái Ất chân nhân cuống họng đều khóc ách, chỉ phải cắn răng một cái, khàn cả giọng địa hô: "Đệ tử đại biểu Côn Luân trên dưới núi trăm vạn đạo đồ, khẩn cầu sư phó vi cái kia chết thảm tại yêu hầu trong tay hơn bốn trăm vị Xiển giáo môn đồ làm chủ!"

Hô bãi, thật sâu lễ bái dưới đi.

Lập tức, phảng phất chiếm được nào đó tín hiệu vậy, cái kia những thứ khác sáu vị sư huynh đệ cũng nguyên một đám cúi đầu lễ bái, cùng kêu lên hô: "Đệ tử khẩn cầu sư phó làm chủ!"

Thấy thế, Đa Văn thiên vương cũng liền vội vàng đi theo phục địa, lại còn hơi giương mắt, tinh tế mà quan sát trước Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt.

Cái này một phục, một đám sư huynh đệ động tác cứ như vậy định dạng hoàn chỉnh, nghiêm nhiên một bộ Nguyên Thủy Thiên Tôn không đáp ứng xuất đầu, bọn họ sẽ không đi thái độ.

Trong lúc nhất thời, cả đại điện đều yên tĩnh trở lại.

Cùng Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhau một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu dĩ địa loát râu dài, nhìn chăm chú phủ phục trên mặt đất Thái Ất chân nhân, cái kia con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Nhưng như cũ không có mở miệng.

"Đệ tử đại biểu Côn Luân trên dưới núi trăm vạn đạo đồ, khẩn cầu sư phó vi cái kia chết thảm tại yêu hầu trong tay hơn bốn trăm vị Xiển giáo môn đồ làm chủ!"

"Đệ tử khẩn cầu sư phó làm chủ!"

Trong đại điện, tiếng gọi âm ỉ lại một lần vang lên, như cũ là như vậy địa khàn cả giọng, đình tai nhức óc.

Ngay sau đó, Thái Ất chân nhân liền hô: "Như việc này sư phó cũng không trông nom, sau này, các đệ tử cũng không tiếp tục mặt gặp cái này tam giới người trong! Kính xin sư phó đem chúng ta tu vi phế bỏ, vút xuống dưới trích tiên tinh, xong hết mọi chuyện!"

"Vút xuống dưới trích tiên tinh. . ." Nghe vậy. Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi khổ bật cười.

Thập nhị kim tiên chính giữa, cái này Thái Ất chân nhân có thể nói là tối phụ trách nhiệm. Cũng đang bởi vậy, lúc trước Côn Luân đánh một trận xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn thượng thiên. Không hỏi thế gian việc. Cái

khác kim tiên cũng không nguyện tiếp nhận Xiển giáo quyền trượng, hấn lại tiếp.

Không chỉ tiếp, nhiều năm như vậy bất kể như thế nào những mưa gió, Côn Luân sơn hết thủy, vẫn luôn là đầu vào đấy. Mặc dù là sáu trăm năm trước một ít trường đại chiến sau. Hấn cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong tàn cuộc.

Có thể, quá mức người phụ trách, thường thường đều có một cái đại tệ nạn. Thì phải là tích cực, chuyện gì đều muốn tích cực. . .

Bức đến nước này, bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ phải ho khan hai tiếng, run rẩy phát trần mở miệng nói: "Các ngươi. . . Thật xác định là cái kia yêu hầu?"

"Đệ tử tận mắt nhìn thấy!"

"Có thể hay không. . . Nhìn lầm rồi?"

"Su phớ!" Thái Ất chân nhân lúc này cúi trước thân thể cao giọng hô: "Đệ tử cùng hấn gần trong gang tấc, như thế nào khả năng nhìn lầm? Như nhìn lầm, nguyện thụ thiên kiếp!"

Một ít chúng sư huynh đệ lúc này phụ họa nói: "Đệ tử nguyện người bảo đảm!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm phát trần tay không khỏi hơi nắm thật chặt. Nhìn về phía một bên, hấn chứng kiến Thông Thiên Giáo Chủ chính ung dung địa nhìn hấn. Một bộ việc không liên quan đến mình bộ dạng.

Tự diệu bộ này, như hôm nay chính mình không có cá trả lời thuyết phục, không cần phải nói, này bang tử đồ đệ một nhất định sẽ không để cho chính mình sống khá giả đi.

Lược lược nghĩ nghĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ phải kiên trì nói:
"Các người. . . Muốn vì sư làm như thế nào chủ?"

Nghe vậy, như trước duy trì lấy lễ bái tư thế Thái Ất chân nhân lúc này lôi kéo cuồng hống hô: "Tự yêu hầu hiện thế đến nay có thể nói tai họa cực lớn, tam giới sinh linh đồ thán, rõ như ban ngày. Cái kia chuyện xưa vốn đã thôi. Có thể, bị áp Ngũ Hành dưới núi sáu trăm năm mươi năm, mới ra. Hẳn liền phù hộ Huyền Trang đi về phía tây. Nếu như Huyền Trang đi về phía tây chúng đạo thành công, tắc phạt môn hung thịnh, đạo gia nguy vậy. Mặc dù Huyền Trang đi về phía tây thất bại, đó cũng là bài trừ phạt môn muôn đời chi hoặc. Ta đạo gia có hại vô ích. Lúc trước đệ tử thừa sư phó khuyến bảo, đã là mọi cách nhẫn nại, nhưng hôm nay. . . Hẳn lại trực tiếp giết đến cửa. . . Như việc này không quản, ta Xiển giáo còn như thế nào chỗ dựa tam giới? Cái kia yêu hầu ngày hôm nay đạo 'Vô cực' đã phá, xưa đâu bằng nay. Sư phó pháp lực vô biên, như lại thêm chúng ta theo bên cạnh phụ tá. Năm bắt yêu hầu, bắt quá giờ tay nhắc chân trong lúc đó! Vì thiên hạ thương sinh, vì đạo gia hung suy, cho ta xiển người sai vật đệ, đệ tử khẩn cầu sư phó sớm làm quyết đoán, phá lệ ra tay một hồi, vì tam giới trừ này tai họa!"

"Đệ tử khẩn cầu sư phó vì thiên hạ trừ này tai họa!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn cái kia khoe miệng lúc này hơi kéo ra, nhin không được hướng một bên Thông Thiên Giáo Chủ nhìn đi. Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ trợn trắng mắt, âm thầm hướng hấn khoát tay áo, chủ quan là: "Đừng tính cả ta."

Lại là trăm mặc một hồi lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn nuốt nước bọt, ngậm miệng nhẹ giọng thở dài: "Hẳn tùy thời cũng có thể phản hồi thiên đạo, đến lúc đó lại nên như thế nào?"

Thái Ất chân nhân lúc này cất cao giọng nói: "Đệ tử nghe nói, cái kia yêu hầu sở dĩ tùy thời có thể đột phá thiên đạo, lại đến nay không có cử

động, chính là bởi vì kiêng kỵ tây phương Như Lai! Như hấn dám can đảm đột phá, đến lúc đó, tây phương Như Lai cũng cần phải gia nhập chiến cuộc! Thắng bại như trước!"

"Thắng bại như trước?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức bật cười, ung dung thờ dài: "Cái kia, nếu như tây phương Như Lai đến chậm một bước? Đến lúc đó chúng ta nên như thế nào tự xử?"

"Cái này. . ."

"Côn Luân sơn Xiển giáo cao thấp, tăng thêm vi sư một cái mạng già, đổi hấn yêu hầu một cái mạng, có đáng giá hay không?"

Chích một câu, lập tức đem cái này một đám đồ đệ hỏi được á khẩu không trả lời được, đưa mắt nhìn nhau.

"Bất quá một cái ngọc thạch câu phân kết cục a." Thấy mình một câu liền đem một đám đồ đệ cho hỏi đến, chấn vỗ áo tay áo, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi đứng lên, từng bước một hướng ngoài điện đi đến, nói: "Còn là nghĩ cá biệt biện pháp gì a, nghĩ tới, lại đến dư vi sư nói."

Thông Thiên Giáo Chủ cũng chậm rãi đứng dậy, không nói một lời theo sát đi ra ngoài.

Thấy thế, cái kia đứng ở bốn phía một đám đồng tử hơi do dự hạ xuống, cũng cùng nhau rút ra đại điện.

Chích một hồi, to như vậy trong điện liền chỉ còn lại có cái này bảy cá sư huynh đệ ngoài mang một cái đến dự thỉnh Đa Văn thiên vương.

Ánh nền xèo xèo địa thiêu đốt lên, chúng sư huynh đệ như trước duy trì lấy nguyên bản tư thế bái nằm ở địa, vẫn không nhúc nhích.

Thái Ất chân nhân cũng đã tức giận đến lạnh run, cái này trong đại điện, lại là hoàn toàn yên tĩnh, không có người lên tiếng.

Ít khi, chỉ thấy Thái Ất chân nhân nắm chặt nắm tay, nặng nề đánh tới hướng mặt đất."Cạch" một tiếng trầm đục, thạch phấn văng khắp nơi, trơn bóng phiến đá trên đều bị ném ra một cái lỗ thủng.

Những cái này sư huynh đệ hơi kinh hãi, nguyên một đám vội vàng ngẩng đầu lên.

"Cũng bởi vì cái kia yêu hầu chỉ có tiện mệnh một cái, chúng ta gia đại nghiệp đại, cho nên, chúng ta cũng chỉ có thể làm cho cái kia chích yêu hầu ta cần ta cứ lấy sao?" Thái Ất chân nhân cắn răng, khàn cả giọng địa giận dữ hét: "Chuyện này bất kể như thế nào nhất định phải cho xiển môn cao thấp một cái công đạo! Đã sư phó không nguyện ý ra tay, tự chúng ta đi! Chúng ta bảy người liên thủ, tuy nói không nhất định lấy được hạ yêu hầu, tối thiểu nhất, cũng không trở thành rơi xuống hạ phong."

"Đúng, tuyệt không có thể do đó thôi!" Hoàng Long chân nhân lúc này phụ họa lên, nói: "Cứ như vậy xám xịt địa hồi Côn Luân sơn đi, loại sự tình này, lão phu có thể làm không được! Ta đi!"

Thanh Hư đạo đức chân quân nhíu lại lông mày nói: "Việc này, chỉ sợ còn phải bàn bạc kỹ hơn a. . . Sư phó nói, cũng không phải không có đạo lý."

"Còn bàn bạc kỹ hơn cái gì?" Nghiễm Thành Tử vuốt vuốt ống tay áo hừ cười nói: "Lại thương nghị xuống dưới, hang ổ đều cho bung. Sư phó nói không sai, chúng ta như vậy đi tìm cái kia yêu hầu, quả thật có phong hiểm. Nhưng này yêu hầu đặc tội chúng ta chẳng lẽ sẽ không có phong hiểm sao?"

Tiếp Nghiễm Thành Tử mà nói, đạo hạnh thiên tôn nhũm mỳ ung dung nói: "Hắn tìm chúng ta phiền toái, kỳ thật cũng có phong hiểm. Đem chúng ta ép, chúng ta có thể buộc hắn phản hồi thiên đạo tu vi. Đến lúc đó Như Lai tham gia, cái kia yêu hầu cũng là chịu không nổi. Mặc dù chúng ta đòi không đến hảo, hắn lại có thể được cái gì?"

Linh bảo sư phản phục ma sát trước huyết thái dương nói: "Nhưng bây giờ là hắn động thủ trước, nếu như chúng ta buồn bực không lên tiếng, không chừng từ nay về sau còn có thể xảy ra chuyện gì nhi."

"Các người nói như vậy cũng đúng, phải cho hắn một bài học." Thanh Hư đạo đức chân quân khẽ gật đầu, nói: "Mặc dù không có biện pháp làm được dùng mệnh đền mạng, ít nhất. . . Cũng có thể cho hắn một ít khổ sở đầu ăn ăn, xem như chúng ta Côn Luân nhất mạch một cái thái độ. Nếu không, sau này tất có càng nhiều đệ tử chết oan chết uổng."

Rất nhanh, ở đây thập nhị kim tiên nhanh chóng đạt thành nhất trí ý kiến, cũng chỉ còn lại có Xích Tinh Tử không có biểu thái.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người hướng phía Xích Tinh Tử nhìn quá khứ.

Hơi do dự hạ xuống, hắn một buông tay, bắt đắ dĩ thờ dài: "Các người đều đi, ta không đi, thích hợp sao? Ta cũng vậy đi thôi. Bất quá, ta nghĩ, chúng ta sẽ đi, sư phó hắn là cũng đã đoán được mà. . ."

"Biết rõ càng tốt!" Nói đi, Thái Ất chân nhân hát lên phát trần, liền tức giện hương cửa điện ngoài đi đi. Cái kia những thứ khác một đám sư huynh đệ cũng nguyên một đám đuổi kịp. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử cầu phiếu đề cử ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 661: Ta Chính Là

Di La Cung ngoài, hùng hổ Thái Ất chân nhân một nhóm nhanh chóng bay lên trời, hướng phía hạ giới rơi xuống đi.

Ban công trên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ sóng vai mà đứng, lẳng lặng mà nhìn xem.

"Người cũng không ngăn đón bọn họ?"

"Ngăn được sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười khỏ nói: "Hơn sáu trăm năm trước sự. . . Chết rồi nhiều như vậy đệ tử. Tuy nói sự tình đã qua rất nhiều năm, nhưng muốn thực trở thành nhất thời, đó là không có khả năng. Từ lúc đi về phía tây chi sơ, bọn họ cũng đã nghĩ muốn động thủ. Bây giờ, không duyên cớ được như vậy một cái hảo lý cớ, còn thể nào ngăn đón? Huống hồ, bọn họ nói cũng không phải không có lý. Chuyện này nếu là không quản, vậy cũng thật sự là cấm ở ta đạo môn tâm mạch trên một bả chủ thủ. Sau này, dưới gầm trời này hơi có kiến thức người còn không kể hết quãng phật môn?"

Nhàn nhạt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc, Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Cái kia làm sao bây giờ? Thực cùng cái kia yêu hầu vạch mặt?"

"Không có gì làm sao bây giờ, đi một bước tính một bước a. . ." Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn vỗ áo tay áo, chậm rãi thở dài: "Cái kia yêu hầu mặc dù cuồng, thực sự không ngốc. Đến Linh Sơn sắp tới, vào lúc này làm ra loại sự tình này, không hợp tình lý. Cái này chính giữa, nhất định là có chút

chúng ta không biết sự tình đã xảy ra. Nói không chừng, là phật môn cho hẳn bày cái gì cục."

Hơi dừng một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp: "Sau đó theo giúp ta đến Đâu Suất cung đi một chút a, loại chuyện này, hay là muốn hỏi tôi giỏi về tính toán nhân tài hảo."

Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn xoay người đi vào nội đường.

Cái kia ban công trên, Thông Thiên Giáo Chủ lẳng lặng mà chăm chú nhìn bảy người rời đi phương hướng, hừ cười nói: "Nói rất đúng tượng những này đều không phải đồ đệ của mình dường như, cũng là tuyệt a."

...

Vững vàng rơi xuống Nam Thiên Môn thời điểm, Thái Ất chân nhân liếc thấy đến xin đợi tại cửa ra vào Lý Tĩnh cùng Na Tra. Hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn phía vội vàng đuổi tới Đa Văn thiên vương.

Cái này vừa đối mặt, Đa Văn thiên vương chỉ phải cười xấu hổ. Cái kia trong tay còn nắm ngọc giản.

Tình huống cũng đã lại hiểu không qua.

Lý Tĩnh mang theo Na Tra bước nhanh hướng bảy người đi tới, khom người chấp tay nói: "Lý Tĩnh tham kiến Thái Ất sư thúc, tham kiến chư vị sư thúc. Vừa rồi sư thúc đã đến, Lý Tĩnh nhân công vụ bề bộn, không thể ra nghênh đón, kính xin chư vị sư thúc thứ lỗi."

Nghe vậy, Thái Ất chân nhân nhưng chỉ là hừ một tiếng. Lạnh lùng nói: "Ra nghênh đón việc vốn thuộc lễ nghi phiền phức, sư diệt công vụ quan trọng hơn, cũng là không ngại. Chỉ là, hiện nay lại đã tới. Sợ không chỉ là tiền đưa đơn giản như vậy a?"

Cái kia ở đây thập nhị kim tiên bên trong sáu người khác, từng người đều tại ung dung địa nhìn Lý Tĩnh.

Một bên Na Tra mím môi nhìn trời, giả bộ cái gì cũng không biết.

Cái này một đôi con mắt nhìn chăm chú phía dưới, Lý Tĩnh chỉ phải cười xấu hổ, nói: "Chư vị sư thúc nhưng là phải đi Tây Ngưu Hạ Châu Cầu Pháp quốc tìm cái kia yêu hầu?"

"A?" Cái này vừa hỏi. Nguyên bản lạnh như băng Thái Ất chân nhân lập tức nở nụ cười: "Hắn tại Tây Ngưu Hạ Châu Cầu Pháp quốc? Người không nói, ta lại còn thật không biết. Đi, bởi như vậy, cũng đỡ phải chúng ta đi tìm."

Nói đi, Thái Ất chân nhân mặt tối sầm, nắm phát trần ngạnh sanh sanh đẩy ra Lý Tĩnh tụt đi lên phía trước.

Cái kia những thứ khác vài cái sư huynh đệ cũng liền bề bộn bước nhanh đi theo, cùng Lý Tĩnh gặp thoáng qua.

Cái kia Hoàng Long chân nhân hướng phía Lý Tĩnh chấp tay, mặt lại hướng Na Tra, trêu tức loại cười nói: "Tạ sư điệt nhắc nhở."

Thẳng đến đối phương đi ra hai trượng có hơn, Lý Tĩnh mới cùng Na Tra liếc nhau một cái. Xoay người bước nhanh đi theo. Trong miệng hô: "Thái Ất sư thúc! Chuyện cực quan trọng, còn phải bàn bạc kỹ hơn. Hành động theo cảm tình không được a!"

Cái kia sau lưng, Na Tra chỉ phải vỗ đầu một cái, bất đắc dĩ theo sát trên.

Đoàn người cứ như vậy thừa thốt địa ra Nam Thiên Môn, bay lên trời, hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu mà đi.

Trên đường đi, Lý Tĩnh nửa thật nửa giả địa khuyên bảo trước, Thái Ất chân nhân mặt đen lên, không rên một tiếng, cái kia xem Lý Tĩnh ánh mắt đều có chút chán ghét.

Sau lưng. Na Tra mang theo tứ đại thiên vương nguyên một đám chau nổi lên lông mày, không rên một tiếng theo sát.

...

Đang lúc Thái Ất chân nhân đoàn người chính hùng hổ chạy tới Cầu Pháp quốc hướng hầu tử hung sư vấn tội lúc, Nam Chiêm Bộ Châu.

U ám trong địa lao, thân hình sớm đã không trọn vẹn không được đầy đủ Lục Nhĩ Mi Hầu bị gắt gao trói lại trên mặt cọc gỗ.

Không có hô hấp. Không có mạch đập, không có bất kỳ sinh mệnh dấu hiệu, mà ngay cả cận tồn, cặp kia trong mắt một chút thần thái đều đã kinh dần dần bắt đầu tiêu tán.

Đột nhiên, chỉ nghe "Pằng" một tiếng, một chậu bản huyết húc đầu ngâm xuống dưới. Đem toàn bộ thân hình đều giội thành màu nâu đỏ.

Sau một lát, Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên hít một hơi, phảng phất một cái trong cơn ác mộng làm tỉnh lại trọng chứng người bệnh vậy trọn tròn hai mắt.

Hắn hoảng sợ địa chứng kiến Đa Mục quái hướng hắn bu lại, khoảng cách gần, tinh tế mà quan sát trước miệng vết thương của hắn.

Ở đằng kia huyết thủy hắt vẩy phía dưới, trên vết thương một cây râu mao đang tại chậm rãi sinh trưởng, giống như cỏ dại vậy. Ngay sau đó, những này "Cỏ dại" bắt đầu bện lên. Đối với những sinh vật khác, loại này khép lại tốc độ là kinh người.

Bất quá, lúc này lại cơ hồ không dùng được. Bởi vì Lục Nhĩ Mi Hầu thương thật sự quá nặng.

"Rõ ràng thật sự dùng huyết đến cải tạo, lại là chưa bao giờ thấy qua a. . . Vừa mới người còn nâng lên tinh khí, giống như, người đánh lén địa phương khác thời điểm không chỉ hấp huyết, còn cướp đoạt tinh khí. Đúng không?" Hơi đứng thẳng lên thân thể, Đa Mục quái ngửa đầu lui về phía sau hai bước cùng Lục Nhĩ Mi Hầu kéo ra cự ly, thân thủ từ phía sau yêu tướng trong tay nhận lấy một con thỏ tử, nâng lên Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt, nhẹ giọng cười nói: "Muốn sao?"

Nhìn qua Đa Mục quái trong tay ra sức giãy dựa thỏ tử, Lục Nhĩ Mi Hầu mở to hai mắt nhìn, hơi há miệng.

Một đám nước bọt theo cái kia răng nanh trong khe hở thắm dưới đi.

Đa Mục quái khẽ cười nói: "Muốn, nói nói thật. Chỉ cần người nói nói thật, ta liền bắt nó cho người."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi ngậy ngốc một chút, cái kia trên mặt thần sắc nhưng dần dần biến mất. Đôi mắt, lại khôi phục nguyên bản mỗi một bộ dáng, hơi buông xuống. Nương theo lấy cười lạnh.

"Nói!"

Buông xuống cái đầu, Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ giọng thờ dài: "Nói người. . . Lại không tin."

"Người không nói nói thật ta đương nhiên không tin." Đem trong tay thỏ tử ném cho yêu tướng, Đa Mục quái thân thủ bóp chặt Lục Nhĩ Mi Hầu cổ họng, đưa hấn đầu ngạnh sanh sanh bài lên, trợn tròn tròn mắt nói: "Ta theo đại thánh gia rất nhiều năm, phụng dưỡng đại thánh gia rất nhiều năm,

ngươi cho rằng ta là cách vách cái kia chích sơn dương tinh sao? Tốt như vậy lừa gạt?"

"Hắc, lại là đại thánh gia. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu hơi buông xuống trước hai mắt, vô lực thở dài: "Nên nói. . . Ta nói tất cả. Không có gì hay man. Không phải là không muốn lừa ngươi, mà là khinh thường lừa ngươi, hiểu không?"

"Khinh thường?" Nghe vậy, Đa Mục quái lông mày hơi nhảy lên.

"Đúng, khinh thường." Nhìn qua Đa Mục quái, Lục Nhĩ Mi Hầu mở to hai mắt nhìn chậm rãi bật cười: "Ta nói ta chính là nhà của ngươi đại thánh gia, nhà của ngươi đại thánh gia. . . Cần lừa ngươi sao? Ha ha ha ha. . ."

Đa Mục quái lập tức nộ để bụng đầu!

Hắn bỗng nhiên lui về sau một bước. Mang tới đốt hồng kim sắt, đối với Lục Nhĩ Mi Hầu ngực nặng nề mà đâm xuống dưới, chậm rãi vặn vẹo.

"Nói! Đến tột cùng là ai phái ngươi tới!"

Khung bố tiếng vang trung, từng đợt sương mù bay lên.

Cái kia bốn phía lũ yêu lông mày đều hơi chau nổi lên.

Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên ngẩng đầu lên. Nhếch môi, rồi lại chăm chú địa cắn răng không có hô lên thanh.

Bộ dáng kia, như là tại kêu rên, rồi lại như là đang cười.

Từ đầu đến cuối, hắn cũng chỉ là mở to hai mắt nhìn căm tức Đa Mục quái.

Cắn chặt răng. Đa Mục quái từng điem từng điem địa dùng sức, cái kia kim sắt từng điem từng điem địa xâm nhập, khét lẹt hương vị nhanh chóng tản ra.

Mồ hôi to như hạt đậu theo chấy đen trên trán chậm rãi chảy xuống, trên trán một cây nổi gân xanh. . . Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước, cái kia vụn vụn trên mặt, trong lúc biểu lộ nhưng như cũ bí mật mang theo trước một tia khiêu khích ý vị. Thật giống như hình phạt còn chưa đủ nghiêm khắc dường như.

Thẳng đến kim sắt xuyên thấu thân thể, Lục Nhĩ Mi Hầu đều một mực duy trì lấy cái này biểu lộ, tròn tròn tròn mắt, kinh ngạc địa nhìn qua Đa Mục quái. Không có chút nào chuẩn bị muốn xin khoan dung ý tứ.

Một màn này thấy Đa Mục quái đều có chút mộng.

Có như vậy một sát, hấn thậm chí hoài nghi trước mắt này là thân thể là không có cảm nhận sâu sắc. Có lẽ đối phương biểu lộ trên xem, rồi lại rõ ràng là có.

Tại Hoa Quả Sơn thời đại, hấn là nổi danh ác quan. Bất luận kẻ nào, vô luận là tối xương cứng thiên hà thủy quân, còn là thế gian không có mắt đụng vết đao trên yêu vương, chỉ cần kinh tay của hấn, không có một cái còn có thể bảo thủ được bí mật.

Có thể dưới mắt, hấn lại hoàn toàn không biết hấn là phải làm sao bây giờ. Bởi vì, hấn đối mặt là một con liên thân thể đều đã kinh không trọn vẹn không được đầy đủ yêu quái. . .

Giúp hấn khôi phục thân thể lại thì hình sao?

Điều này hiển nhiên thì không được.

Gần như thể cự ly, Đa Mục quái có thể tinh tường địa cảm giác được. Trước mắt cái này giả mạo "Đại thánh gia" gia hỏa thần thức dị thường địa cường đại, thậm chí cũng đã cường đại đến cùng chính thức đại thánh gia độc nhất vô nhị tình trạng. Nếu như không phải chứng kiến hấn phá vỡ trong thân thể hiển lộ ra tới lông tơ, có lẽ, liền hấn cũng sẽ bị lừa a.

Làm cho kẻ như vậy triệt để khôi phục lại sẽ là một cái kết quả gì? Đa Mục quái không dám tưởng tượng.

Cẩn rằng một cái. Đa Mục quái đem cầm ở Lục Nhĩ Mi Hầu trên người kìm sắt ra sức rút ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên nhả đầu lông mày, một cỗ nhiệt khí từ miệng trung phun đi ra, phiêu tán đến không trung. Đó là hấn một mực chịu đựng kêu thảm thiết.

"Đại nhân, kế tiếp làm sao bây giờ?"

Sâu hít một hơi thật sâu, Đa Mục quái cúi đầu nhìn thoáng qua quần quanh tại kìm sắt tiêm bộ cháy đen, lại chậm rãi hóa thành tro tẫn hầu mao. Lạnh lùng nói: "Cái kia chính sơn dương tinh?"

"Linh tướng quân đang tại thâm vấn."

Đem trong tay kìm sắt ném đến trong chậu than, Đa Mục quái nói: "Đưa hấn ném đến trong nhà giam, nhớ kỹ, không thể nhường hấn chết. Chúng ta đi nhìn xem theo sơn dương tinh trong miệng có thể hay không nạy ra ra cái gì."

"Dạ!"

Cuối cùng cảm tức Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, Đa Mục quái xoay người liền hướng địa lao ngoài đi đến.

Rất nhanh, ba cái tiêu yêu đã đi tới, vì Lục Nhĩ Mi Hầu cởi bỏ dây thừng, mang tựu hướng chỗ sâu của địa lao đi.

...

Nhà giam đại môn ầm ầm mở ra, u ám trong ánh sáng, Lục Nhĩ Mi Hầu bị giống như một khối thịt nhão loại ném đến rơm rạ trong đồng.

Trong bóng tối, cái khác tất cả trong nhà giam phạm nhân đều duỗi dài cổ, lại không có một cái dám lên tiếng.

Theo cái kia ba con tiêu yêu rời đi, đại môn ầm ầm đóng cửa.

Cả nhà giam im ắng. Ngoại trừ trên vách đá cây đuốc ngăn ngủi "Đùng" thanh, chỉ còn lại có từng tiếng bị đè nén tiếng thở dốc.

Lục Nhĩ hơi hoạt động dưới thân hình, chậm rãi ngẩng đầu lên đến, mở hai mắt ra.

Xuyên thấu qua cơ hồ đem hấn cả chôn ở trong đó rơm rạ, hấn mơ hồ chứng kiến tất cả các góc lí có một đôi con mắt đang nhìn trước nơi này.

"Đại thánh gia. . . Người là đại thánh gia sao?"

Trong bóng tối có người hạ giọng tại hỏi đến.

Kinh này vừa hỏi, nhà giam bên trong nhanh chóng khơi dậy một mảnh xì xào bàn tán. Tất cả tù phạm đều ở lặng lẽ nghị luận.

"Lại là. . . Đại thánh gia." Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng duy trì nở nụ cười, cười đến không thở nổi, giống như khóc thét vậy: "Các người đã cho ta nghĩ là hấn ư. . . Ha ha ha ha. . . Ta con mẹ nó hận không thể cùng hấn một chút quan hệ đều không có a!"

Thoáng trâm mặc hạ xuống, thanh âm kia lại hỏi tiếp: "Đại thánh gia. . .
Liền người đều bị nắm. Cái kia. . . Ngao Liệt hẳn hiện tại thế nào?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi sững sờ. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu vé tháng cầu phiếu đề cử cầu vé tháng ~ thuận
tiện đề cử một quyển bằng hữu thư: 《 của ta ngồi cùng bàn nữ quý 》 . Đô
thị thần quái văn.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 662: Hắc Hùng Tinh Phiền Não

Sáng sớm, Cầu Pháp quốc.

Huyền Trang chính ở trong đình viện trên bàn đá nghiêm túc chuẩn bị trước cuối cùng một hồi giảng kinh. Hắc Hùng tinh đem thành từng mảnh tượng trưng cho yếu điểm trúc giản tinh tế lập, đặt ở trên mặt bàn so sánh trước, tinh tế địa suy tư về, lại thỉnh thoảng địa còn đang dùng bút lông dính vào mực nước, trong tay gắm vóc trên tu sửa chữa sửa, tập trung tinh thần.

Cái kia trong góc, hắc hùng tinh nháy mắt con người xa xa địa nhìn qua. Trong hốc mắt có một loại không hiểu mê võng.

"Như thế nào? Còn đang suy nghĩ trước bái sư sự a?" Tiểu bạch long không biết từ nơi nào xông ra, dựa vào ngòi xuống một bên trên mặt ghé đá miễn cưỡng địa ngáp một cái, nói: "Nói thực ra, bái nhập phật môn có cái gì tốt? Làm cái yêu vương thật tốt a? Muốn ta cảm thấy nha, tịch thu mới tốt. Muốn thực thu, từ nay về sau có rất nhiều người hối hận."

Hắc hùng tinh mắt lé tiểu bạch long liếc, lạnh lùng địa bị mất một câu: "Huyền Trang pháp sư vi phổ độ chúng sinh hao hết tâm lực, không sợ gian nguy. Ta gấu chó, lại sao có thể bán khoãn bản thân chi tư? Như một ngày kia có thể bái nhập môn hạ, định là không hối hận."

"Định là không hối hận?" Tiểu bạch nhân không khỏi nhin không được cười lên: "Người biết. . . Vào phật môn muốn ăn tổ sao?"

Hắc hùng tinh không nói.

"Phật môn vẫn không thể lấy lão bà, bọn họ trông nom những kia cũng gọi, muốn cắt đứt hết thầy, chặt đứt hồng trần. Mà người nguyên bản không chỉ sẽ có lão bà, lấy không tốt còn có thể có vài phòng tiểu thiếp. Sách sách sách sách. Người tuổi trẻ, không cần phải quá xúc động a."

Hắc hùng tinh nguyên bản tựa hắc mặt giờ phút này nhìn về phía trên tựa hồ càng thêm đen.

Một ít bên cạnh, tiểu bạch long còn đang không dứt địa nói thâm. Vô hạn mặc sức tưởng tượng trước: "Ngẫm lại, mỗi ngày rượu trì thịt lâm, tiền hô hậu ủng, ngày ấy tử nhiều thoải mái, nhiều cảnh tượng a. Mà một khi người vào Phật môn, những này tựa toàn bộ không có. Người biết hòa thượng sinh hoạt là như thế nào sao? Mỗi ngày, người đều là đối với trước một chén thanh đèn, gõ mõ, niệm Phật. A, đúng. Còn có Phật kinh, những kia phạm văn thật giống như từng dãy con kiến đồng dạng, người xem toàn thân nâng nổi da gà. Nhìn rồi không có việc gì duy nhất nghĩ người chính là cầm quét bả trong sân quét lá rụng. Người tưởng tượng hạ xuống, người cái này tư thái. Mặc tăng bào, cầm quét bả quét lá rụng. . . Thoạt nhìn vô cùng a? Hiện tại người cảm thấy không hối hận, đó là bởi vì người còn không có biến thành như vậy. Một ngày kia thực vào Phật môn, người sẽ phát hiện, còn sống. Đều là một loại tra tấn a."

Hắc hùng tinh khước mắt hơi kéo ra, nắm tay cũng không tự giác địa nắm chặt. Quay mặt qua chỗ khác không chút nào nghĩ phản ứng tiểu bạch long.

Gặp hắc hùng tinh không để ý chính mình, tiểu bạch long chỉ phải phần nộ cảm miệng. Mở rộng bước chân ở đằng kia bốn phía qua lại bước đi thông thả.

Một hồi lâu, hấn lại nhìn không được tiến đến hắc hùng tinh bên cạnh, duỗi dài cổ thấp giọng nói: "Nói điếm đứng đắn, người từng có tức phụ sao? Nam nữ chi yêu người hưởng qua sao? Còn có, đi về phía tây một khi

thành công, nương đại thánh gia cái kia can đại kỳ, bản thái tử có thể nghênh ngang địa hồi long cung. Các loại vinh hoa phú quý. . . Đừng nói đương yêu vương, chính là đến bản thái tử bên người làm cái tiểu người hầu. Cái kia cũng không so với nhập phật môn cường sao? Hắc, một ngày kia, người thực vượt qua loại đó tiêu dao tự tại sinh sống, người sẽ phát hiện cái gì phổ độ, cái kia đều là cái rắm. Có cái gì có thể so sánh thời gian trôi qua thoải mái thật sự? Nói thật, không phải chỉ vào đại thánh gia giúp ta tìm ta gia tức phụ, ai con mẹ nó không có việc gì đi về phía tây a?"

"Người có xong hay chưa?" Xoay người một cái, hắc hùng tinh bỗng nhiên một bả túm ở tiểu bạch long cổ áo, đưa hấn cả nói lên.

Trong lúc nhất thời, tiểu bạch long cũng là dọa mộng. Đợi hấn hoãn quá thần lai thời điểm. Hắc hùng tinh cái kia mở lớn mắt cũng đã gần trong gang tấc.

Gần như thế cự ly, tiểu bạch long có thể tinh tường địa trông thấy hắc hùng tinh trong hốc mắt tơ máu, trông thấy cái kia hơi mở ra trong miệng lộ ra răng nanh cùng nước bọt.

Nhưng mà, hấn lại chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

Rất rõ ràng. Hắc hùng tinh cũng đã không nín được muốn đánh người. Tiểu bạch long nhất định là không đủ hắc hùng tinh đánh. Nếu là thường ngày, xin khoan dung chỉ sợ là hấn giờ phút này duy nhất có thể đi đường. Bất quá. . . Lúc này không giống ngày xưa.

Chỉ thấy tiểu bạch long duỗi dài tay thét to một tiếng: "Huyền Trang pháp sư!"

Nghe vậy, cái kia xa xa Huyền Trang pháp sư lúc này quay đầu.

Lần này đầu, hắc hùng tinh cả kinh, vôi vàng buông lỏng ra đất lấy tiểu bạch long cổ áo tay, giả bộ như một bộ điềm nhiên như không bộ dạng.

"Tam thái tử gọi bản tăng có chuyện gì?"

"Không có việc gì không có việc gì. Hô sai rồi, không có gì." Sửa sang lại y quan, tiểu bạch long vui tươi hơn hờ địa nở nụ cười, khiêu khích giống như địa nhìn hắc hùng tinh liếc.

Thấy thế, Huyền Trang lại là cúi đầu tinh tế địa cân nhắc lên.

Hắc hùng tinh hung dữ trừng mắt nhìn tiểu bạch long liếc, cái kia thần sắc thật giống như chuẩn bị một ngậm đem tiểu bạch long nuốt vào vậy.

Nhưng mà, tiểu bạch long nhưng như cũ mặt mày hơn hờ, nửa điềm lơ đãnh.

"Tham, giận, si, chậm, nghi, 'Giận' giới ngũ độc đứng hàng thứ thứ hai. Hắc hắc, mỗi ngày nghe Huyền Trang pháp sư niệm, ta đây không tu phật mọi người hội đồng." Nhẹ nhàng lấy tay khuỷu tay đỉnh đỉnh hắc hùng tinh, tiểu bạch long ung dung thở dài: "Nhìn một cái, đó mới là tu phật người. Người xem nhìn hắc, cái kia tâm tình, đều giống như mặt hồ, liền nửa điềm sóng gợn đều nhìn không được. Nhìn nhìn lại chính người. Không phải bản thái tử nói người a, người thật sự thích hợp tu phật sao? Người chừng nào thì gặp qua Huyền Trang pháp sư bị người tức giận đến tóm cổ áo động thủ?"

"Đúng là bởi vì không thích hợp mới chịu tu!" Giảm thấp xuống thanh âm, hắc hùng tinh giận dữ hét: "Phổ độ, coi trọng đúng là độ chúng sinh thoát khổ hải! Độ người giả, cũng là bị độ giả! Nếu là chúng sinh cũng có thể làm đến điềm này, còn muốn cái gì phổ độ?"

"Ồ? Nhìn không ra được a, lại nói tiếp một bộ một bộ." Tiểu bạch long cái kia lông mày lập tức chau thành bát tự, cười đến canh hoan.

Nụ cười này, lúc này tựa cười đến hắc hùng tinh đỏ bừng cả khuôn mặt.

Sâu hít một hơi thật sâu, hắc hùng tinh quay mặt qua chỗ khác không muốn cùng tiểu bạch long nói chuyện.

Nhưng mà, tiểu bạch long lại không nghĩ buông tha cái này trêu chọc cái này ngốc đại hắc cơ hội. Hắc duỗi dài cổ, mặt mũi tràn đầy trêu tức nói: "Đã như vậy, đến đến, ngươi tới độ thoáng cái ta. Bản thái tử mỗi ngày đều cho ta cái kia mất tích tức phụ thao nát tâm, ngươi tới độ hạ xuống, xem ta đêm nay có thể hay không ngủ ngon giấc."

"Ngươi ngày nào đó buổi tối không phải ngủ được cùng lợn chết giống nhau? Tối hôm qua còn bên cạnh cười bên cạnh chảy nước miếng!"

"Đó là biểu tượng." Tiểu bạch long vẻ mặt thành khẩn nói: "Đúng là bởi vì trong nội tâm khổ, cho nên mới chỉ có thể thông qua mộng cảnh để trốn tránh. Ngươi liền chúng sinh nỗi khổ cũng không hiểu rõ, còn nói nói chuyện gì phở độ a? Nếu không, ta trước nhận thức thoáng cái chúng sinh nỗi khổ, quay đầu lại bản thái tử làm cho cái kia quốc vương trước giới thiệu cho ngươi cá tức phụ, thành cá thân cái gì, ngươi cảm thấy động dạng?"

"Ngươi!"

Nghe vậy, hắc hùng tinh lập tức khí không đánh một chỗ. Hắc cắn răng cắn tức tiểu bạch long, cái kia nắm tay cũng đã nắm được "Khanh khách" rung động.

Cái kia mặt khác, tiểu bạch long nhưng như cũ một bộ điềm nhiên như không bộ dạng, thỉnh thoảng dùng khóe mắt liếc thoáng cái cách đó không

xa Huyền Trang pháp sư, để tránh không cần thận thực bị đánh.

Cứ như vậy nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng hắc hùng tinh chỉ phải khầu hạ trong lồng ngực lửa giận, quay đầu bước đi.

Nhìn hắc hùng tinh cái kia phần nộ bóng lưng. Tiểu bạch long trợn trắng mắt, hừ cười nói: "Liên qua loa vài câu cũng sẽ không, còn tu phật? Ngốc thiếu."

Một màn này, một giọt không sai địa toàn bộ rơi xuống đứng ở trên mái hiên hầu tử trong mắt.

"Cái này Ngao Liệt. Là càng ngày càng lời nói lao, càng ngày càng ác thú vị nha." Một bên Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Trước kia ta còn tại thiên hà thủy quân thời điểm, cũng đã gặp hắn mấy lần. Thời điểm đó còn có chút thái tử bộ dạng, hiện tại cả tựa như thể gian du côn lưu manh."

"Cái này không trách ta đi?" Hầu tử nghiêng qua Thiên Bồng liếc nói: "Đi về phía tây trước hắn tựa cái này tính tình, muốn trách. Lấy được trách hắn cha tây hải long vương."

Trong sân, hắc hùng tinh nặng nề đẩy ra cửa phòng của mình, bước vào trong phòng, bỗng nhiên hợp lại.

Tựa tại cửa phòng sắp phát ra nổ thời điểm, hắn tựa hồ lại nghĩ tới cái gì đến, vội vàng lấy tay giữ chặt, nhẹ nhàng quan trên.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thiên Bồng nhìn hắc hùng tinh gian phòng nói: "Người nói, cái này Hắc Mao, hắn làm sao lại nghĩ đến muốn bái Huyền Trang pháp sư vi sư? Không nên a. Hắn gia nhập đi về phía tây, không đều là hướng về phía người sao? Chẳng lẽ thực bị cảm hóa, chuẩn bị vi phổ độ hiến thân?"

"Ta làm sao biết?"

Thoáng hoạt động hạ xương ống chân, hầu tử nhảy lên nhảy xuống mái hiên, đối Huyền Trang nói: "Thời điểm không sai biệt lắm, đi qua đi. Nói cuối cùng một hồi, chúng ta cũng tốt chuẩn bị lên đường."

...

Lúc này, tây trên biển, thập nhị kim tiên trung bảy vị chính dùng tốc độ cực nhanh lướt trước mặt biển phi hành trước. Cái kia bên cạnh, còn đi theo Lý Tĩnh, Na Tra, tứ đại thiên vương.

Nguyên bản hơi hiện ra ba đào trên mặt biển nhanh chóng bị vạch tìm tòi mười ba điều lớn nhỏ không đều nước hình cung. Giống như bị một con cự miêu dùng móng vuốt xé rách qua vậy.

Trên đường đi, Lý Tĩnh chăm chú theo sát tại Thái Ất chân nhân bên cạnh, lái nhải địa khuyển bảo trước, rồi lại "Trong lúc vô tình" đem theo đi về phía tây đội ngũ hiện nay tạo thành. Đến mỗi cá nhân tu vi cao thấp, vũ khí trong tay phân lượng, toàn bộ thấu cá đáy.

Tự tại sắp tới gần Tây Ngưu Hạ Châu đường ven biển thời điểm, Thái Ất chân nhân rốt cục nhìn không được dừng lại thân hình, lạnh lùng nói: "Đủ rồi!"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người dừng lại thân hình. Quay đầu lại nhìn về phía rơi xuống phía sau Thái Ất chân nhân.

Lý Tĩnh hơi hoảng sợ địa nhìn qua Thái Ất chân nhân.

Cái kia sau lưng, Na Tra toát mồ hôi lạnh, trầm mặc không nói.

"Người cho rằng bốn tọa không biết người đánh cái quỷ gì chủ ý sao?" Đối với Lý Tĩnh, Thái Ất chân nhân tròn tròn tròn mắt nổi giận nói: "Nếu không phải là còn muốn đòi phó yêu hầu, bốn tọa hiện tại liền đem người nắm bắt, hảo hảo sửa trị sửa trị. Cho người biết rõ phản bội sư môn kết cục!"

"Thái Ất sư thúc, Lý Tĩnh đây là hảo tâm nhắc nhở, ngài sao có thể. . ."

"Cút!" Chỉ vào Nam Thiên Môn phương hướng, Thái Ất chân nhân đem âm điệu đề cao tám độ, quát: "Người hiện tại tụt cút! Bốn tọa không nghĩ một hồi cùng yêu hầu lúc khai chiến bên cạnh còn có cá người đang ở đây chỗ đó chướng mắt!"

Đến bên miệng một trận tràng diện lời nói thoáng cái cho Thái Ất chân nhân uống trở về, Lý Tĩnh hơi ngửa ra sau, nháy mắt con người xấu hổ mà hướng bốn phía nhìn đi. Lập tức phát hiện bốn phía cái kia còn lại sáu cái sư thúc, lúc này xem ánh mắt của hắn cũng không nhiều ít thiện ý. Tựa hồ không có người có mở miệng khuyên can Thái Ất chân nhân ý tứ.

Cái kia bầu không khí cũng đã xấu hổ tới cực điểm.

Bất đắc dĩ, Lý Tĩnh chỉ phải gượng cười chấp tay nói: "Nếu không đi như vậy, Lý Tĩnh cái này đi về phía bệ hạ thỉnh cá ý chỉ, phái đại quân đến giúp. Vạn nhất. . . Vạn nhất một hồi có việc, cũng tốt cho chư vị sư thúc có thể chiếu ứng lẫn nhau?"

Thái Ất chân nhân như trước căm tức Lý Tĩnh, không rên một tiếng.

Cái kia sau lưng, Hoàng Long chân nhân kéo dài thanh âm nói: "Mau cút a, đi làm cái gì đều được, chính là đừng tại nơi này ở lại."

Lý Tĩnh mặt đỏ lên chậm rãi xoay người.

Tự dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hắn chậm rãi hướng Nam Thiên Môn phương hướng bay đi.

Cùng Na Tra giao thoa mà qua thời điểm, lặng lẽ cho Na Tra cùng với tứ đại thiên vương hạ một đạo mệnh lệnh: "Các ngươi tiếp tục đi theo, có việc, kịp thời báo lại."

"Dạ."

Chích một hồi, Lý Tĩnh thân ảnh liền biến mất ở chân trời.

Phần hận địa nhìn qua Lý Tĩnh rời đi phương hướng, Thái Ất chân nhân hung hăng địa chỉ thề một tiếng nói: "Ăn cây táo, rào cây sung gì đó!"

Nói đi, xoay người liền đi.

Cái kia những thứ khác thập nhị kim tiên cũng nguyên một đám đi theo.

Đang lúc này, Na Tra lặng lẽ lui về phía sau, đối với tứ đại thiên vương nói: "Ta rời đi hạ xuống, các ngươi tiếp tục đi theo. Đừng làm cho cha ta biết rõ."

Nói đi, cũng không đợi tứ đại thiên vương trả lời, hắn cũng đã xoay người một cái, hướng phía một phương hướng khác bay đi. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Ân. . . Tồn cáo rất cục cho ta tiêu hao hết. Tồn cáo quả nhiên là thật là tà ác, chỉ cần có cái, sẽ không nghĩ mã tự a. . .

. . . ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 663: Vấn Đáp

Bờ biển, trên đường chân trời chậm rãi hiện lên bảy cái chấm đen. Ngay sau đó, cả mặt biển giống như bị ngành sanh sanh xé mở vậy, nước biển văng khắp nơi.

Thái Ất chân nhân mang theo một đám sư huynh đệ nhanh chóng dốc lên lướt làm được độ cao phóng tới lục địa, lướt qua núi cao, trong nháy mắt cũng đã biến mất tại đông phương.

Thẳng đến lúc này, tứ đại thiên vương mới chậm rãi chạy đến.

...

Cầu Pháp quốc.

Huyền Trang lại một lần ngồi ngay ngắn ở trên đài cao, dùng cái kia trầm bổng du dương thanh âm chậm rãi giảng trước kinh.

Dưới đài cao, vô số thành kính dân chúng mang theo gia mang khẩu lắng lắng lắng nghe. Nhiều đến vạn người tập hội, lại như kỳ tích cơ hồ không có nửa điểm tạp âm.

Đây là cuối cùng một hồi giảng kinh biết, cũng là nhân số nhiều nhất một hồi, mà ngay cả xa xa ban công, trên nóc nhà cũng đứng đầy người. Nói là muôn người đều đổ xô ra đường cũng không chút nào vì qua.

Đề tỏ lòng đối Huyền Trang tôn sùng, tỏ vẻ đối Huyền Trang trong miệng chúng sinh ngang hàng lý niệm tiếp nhận, quý vi quân chủ Cầu Pháp quốc quốc vương thậm chí cỡi vương bào, xuyên thẳng áo vải ngồi xuống dưới bậc thang.

Cái kia bốn phía đề đặt lư hương trung thiêu đốt lên cực kỳ trân quý đàn hương, hết thấy tất cả đều ngay ngắn trật tự tiến hành trước.

Hắc hùng tinh mặt không biểu tình mà đứng ở Huyền Trang bên cạnh, đã là đầu đầy mồ hôi.

Hắn tổng cảm giác tất cả mọi người đang ngó chừng hắn xem, ánh mắt kia thật giống như tại cười nhạo hắn vậy, làm cho hắn toàn thân không được tự nhiên. Tới mức hắn đều không tâm tư đi nghe Huyền Trang đến tột cùng giảng cái gì.

Xa xa, hầu tử đứng ở trên mái hiên ung dung địa nhìn phản phục hoạt động cước bộ hắc hùng tinh, hơi ngửa ra sau thân thể đối Thiên Bồng nói: "Nếu không, ngươi đi đối diện chăm chăm vào?"

"Như thế nào, có cái gì không đúng sao?"

"Hiện tại cự ly Linh Sơn cũng đã không xa, làm cho loại này giảng kinh hội. . . Ta sợ có ngoài ý muốn."

Nhìn hầu tử, Thiên Bồng không khỏi bật cười, ý vị thâm trường địa nhẹ gật đầu.

Thấy thế, hầu tử cái kia lông mày thoáng cái nhăn đứng lên: "Như thế nào?"

"Không có gì, chỉ là cùng trước sự tình liên hệ tới, phát hiện ngươi một cái rất lớn nhược điểm." Thiên Bồng cười hi hi đứng lên chuẩn bị án lấy

hầu tử yêu cầu đến đối diện nóc nhà đi.

Đang lúc này, hầu tử kim cô bỗng hoành đến hẳn trước người.

"Đừng đi, nói rõ ràng."

Thiên Bồng hơi sững sốt một chút. Nhìn hầu tử liếc, bắt đắ dĩ lắ đầu, nhẹ giọng thở dài: "Ngươi là quan tâm sẽ bị loạn a. Bình thường giáo hoạt được rồi tinh rồi mù, có thể vượt quan tâm sự. Lại càng dễ dàng làm ra nhiễu loạn. Tước nhi, Phong Linh, Dương Thiên, còn có đi về phía tây, đều đồng dạng. Ngược lại là. . . Đối mạng của mình không quá quan tâm. Muốn đối phó ngươi, phải bắt ngươi quan tâm gì đó đương các. Khó trách Như Lai có thể đem ngươi cả được dễ bảo. Ta nói không sai a?"

Cúi đầu xuống, Thiên Bồng tiếp theo thở dài: "Đáng tiếc. Ta năm đó không có để lại ngươi mạch môn. Bằng không, ai thắng ai thua, còn không nhất định."

Nói, Thiên Bồng nhẹ nhàng đẩy ra hầu tử hoành cầm kim cô bỗng, nhẹ nhàng nhảy lên, bay lên không hướng phía đối diện nóc nhà bay đi.

Lưu lại hầu tử sững sờ ở tại chỗ.

. . .

Thanh sơn, nước biếc từ tiền phương cuộn cuộn tới, lại nhanh chóng biến mất ở hậu phương trên đường chân trời.

Lãng trong gió, Thái Ất chân nhân nhìn thẳng phía trước, chăm chú địa chau nổi lên mi.

"Lý Tĩnh nói cái kia yêu hầu tử tại Cầu Pháp quốc đô thành lí."

Lời này vừa nói ra, cái kia bốn phía lướt làm được một đám sư huynh đệ nhanh chóng nhích lại gần.

Chậm rãi chuyển động hai mắt. Thái Ất chân nhân hạ giọng nói: "Tới gần Cầu Pháp quốc đô thành bách lý lúc, chúng ta liền muốn áp chế khí tức. Chớ để cái kia yêu hầu trước phát hiện chúng ta. Nếu không, việc này hẳn là thất bại trong gang tấc."

"Hiểu rõ."

"Biết rằng."

"Hảo."

"Tuy nói cái kia yêu hầu thiên đạo đã phá, nhưng mà như trước có đại la hống nguyên đại tiên đỉnh phong tu vi. Điểm này, theo Ngũ Trang Quan một trận chiến liền biết được hiểu. Cho nên, nếu là phát hiện yêu hầu, cắt không thể tùy tiện làm việc, cần được trước phóng thích tín hiệu. Chúng ta mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, đối cái kia yêu hầu, mới có thủ thắng khả năng."

"Hảo!"

Một tiếng hòa cùng. Bảy người mặt âm trầm nhanh chóng đè thấp dáng người, dọc theo mặt đất không đủ một trượng độ cao phi tốc lướt đi trước.

Cái kia quanh mình hết thấy như như thiểm điện cực nhanh.

...

Cầu Pháp quốc, trên quảng trường, Huyền Trang cởi mở thanh âm chậm rãi quanh quần. Toàn bộ thế giới đều phảng phất tại lắng lắng địa nghe. Giảng đến diệu dụng, rồi lại tiếng vỗ tay như lời.

Cùng nhau đi tới, Huyền Trang cùng vô số người nói qua kinh. Dưới mắt lúc này đây, chỉ sợ là hấn từ trước tới nay làm được tốt nhất a. Đem phức tạp phật kinh tinh tế phân tích, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, lại gia nhập lĩnh ngộ của mình. Tới mức cho dù là chữ to không nhìn được dân chúng cũng có thể tinh tường địa lĩnh hội ý tứ của hấn.

Trên quảng trường, hết thấy tất cả đều phảng phát giữ tại Huyền Trang lòng bàn tay, tại nên cười thời điểm cười, tại nên cảm thán thời điểm cảm thán. Nhất cử nhất động của hấn, đều tác động trước mỗi người nổi lòng.

Nói một cái tiết điểm, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Cái này 'Vi thiện' lấy hay bỏ chi đạo, mọi người đều nghe hiểu rồi?"

Cho đến giờ phút này, cái kia cao người ở dưới đài môn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, giống như ngao du trong hải dương cá voi đột nhiên nhảy ra mặt nước, bị lôi kéo hồi thế giới hiện thực vậy, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, không biết hỏi gì hảo.

Cứ như vậy trầm mặc hồi lâu, cái kia quốc vương quay đầu lại nhìn mấy lần, cảm giác tựa hồ hấn là phải có người làm làm gương mẫu, thân thủ thọt ngồi ở bên cạnh thừa tướng.

Cái kia thừa tướng sững sờ, rất nhanh lĩnh hội quốc vương ý tứ. Bất đắc dĩ, hấn chỉ phải đứng lên chấp tay trước ngực hành lễ, nói: "Huyền Trang pháp sư, bỉ nhân có nghi hoặc hoặc, không biết nên hỏi không nên hỏi."

"Xin hỏi."

Duy trì ho hai tiếng, thừa tướng cất cao giọng nói: "Quốc gia thi hành nền chính trị nhân từ, giảm miễn thuế má, giảm miễn lao dịch, cùng dân vi thiện, xem như thiện?"

"Tính."

"Cái kia. . . Thuế má lao dịch một giảm, triều đình này tất nhiên hư không. Đến lúc đó, nếu là có người tạo phản. . ."

"Đều giảm miễn thuế má, nơi đó còn có người tạo phản?" Không đợi Huyền Trang trả lời, cái kia đài dưới quốc vương liền ồn ào lên.

Trong lúc nhất thời, phụ họa giả chúng.

Hôi hả bên trong, thừa tướng mặt đều bị sảo đỏ.

Theo Huyền Trang hơi đưa tay, mọi người mới dần dần yên tĩnh trở lại.

Cúi đầu xuống, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Còn có vấn đề khác sao?"

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, cái này Cầu Pháp quốc thừa tướng đều cảm giác da đầu có điềm run lên, nhưng vẫn là hỏi tiếp: "Nếu là họa ngoại xâm, làm sao bây giờ?"

"Họa ngoại xâm a. . ."

"Họa ngoại xâm, cái này đã có thể nan giải quyết."

Đột nhiên, có người hô: "Người không khinh ta, ta không khinh người. Người như khinh ta, định không nhượng bộ nửa bước! Nếu là có họa ngoại xâm, không cần triều đình mở miệng, ta tự nguyện quyên tặng gia sản, mặc giáp tòng quân!"

"Đúng!" Lập tức, vô số người phụ họa, trận kia mặt lại là hồi hả lên.

Nhưng mà. Cái kia trên đài cao, Huyền Trang lông mày lại hơi nhăn đứng lên. Tựa hồ, cũng không hoàn toàn đồng ý.

Nuốt nước bọt, thừa tướng lại hỏi tiếp: "Nếu là đại quốc? Ta Cầu Pháp quốc bất quá biên thủy tiểu quốc. Nếu là họa ngoại xâm nguyên ở đại quốc?"

Đến lúc đó, lại đương như thế nào?"

Trong lúc nhất thời, Huyền Trang cũng do dự.

Bình tĩnh mà xem xét, vấn đề này xác thực là làm khó dễ. Biên thuỳ tiểu quốc, mặc dù không thi hành nền chính trị nhân từ. Gặp đại quốc xâm lấn, cũng là khó có làm. Chuyện này, vốn là không nên tính đến "Vi thiện" chuyện này trên.

Có thể, nếu là đi phổ độ phương pháp, vấn đề này Huyền Trang đồng dạng tránh không khỏi.

Đang lúc Huyền Trang do dự, người nghe chờ đợi thời khắc, chỉ nghe "Hưu" một tiếng, một mảnh vật gì đó từ trên trời giáng xuống, rơi xuống thừa tướng trong cổ áo.

Lập tức, cái kia thừa tướng lại càng hoảng sợ. Vội vàng thân thủ đi đào, rất nhanh móc ra một mảnh ngọc giản.

Quay đầu lại, hẳn chứng kiến xa xa trên mái hiên hầu tử chính ung dung địa nhìn hẳn.

Chỉ chỉ thừa tướng ngọc giản ở trong tay, hầu tử nói: "Thật sự không giải quyết được, đối với nó hô một tiếng. Ngọc Đế đều giúp ngươi chém."

Lời còn chưa dứt, trên quảng trường đã bộc phát ra một hồi cười vang. Cái kia bầu không khí lập tức chưa bao giờ có hảo.

"Có hầu đại tiên một câu, chúng ta còn sợ gì?"

"Đúng đúng đúng! Thần tiên đều bị hầu đại tiên sợ tới mức tè ra quần, có hẳn một câu, chúng ta còn sợ gì?"

Thừa tướng cũng rất cục cảm thấy mỹ mãn địa ngồi trở về. Còn chưa ngồi nóng đít, cái kia ngọc giản ở trong tay đã bị quốc vương cho sờ đi. Ước lượng trong ngực đương bảo bồi đồng dạng.

Một thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên: "Người nói thiếu 'Lực' . . . Cái này sư dù sao ta là không bá, còn muốn cưới vợ, xuất gia Dương Thiên không phải chém chết ta không thể. Hơn nữa phỏng chừng đã bá người cũng sẽ không thu. Bất quá, lời hứa của ta vẫn có chút dùng. Chấp nhận trước dùng a."

Nghe vậy. Huyền Trang cúi đầu cười cười, rồi lại bắt đắc dĩ thở dài.

Lúc này, một cái nhìn về phía trên năm ấy mười tuổi cậu bé bò lên trên hầu tử chỗ nóc nhà, kinh ngạc địa nhìn qua hầu tử. Hầu tử cũng nhìn hắn.

. . .

Rừng cây biên giới, bảy thân ảnh xoạt thoáng cái toàn bộ nhảy lên đi ra, quét rơi mảng lớn lá xanh.

Vài đạo ảo ảnh hiện lên. Bảy người cũng đã đứng đến trên vách núi, xa xa địa ngắm nhìn thành bang.

Chỉ liếc, bọn họ liền phát hiện trong thành quảng trường hội tụ đám người, nhận ra trên đài cao Huyền Trang.

"Đây là đang làm cái gì?"

"Giảng kinh hội."

"Huyền Trang tại nơi này, cái kia hầu tử khẳng định tự tại phụ cận!" Thái Ất chân nhân bán híp mắt phi tốc quét mắt, duỗi ra một tay chỉ hướng trong đó một tòa phòng ốc: "Ở nơi đó!"

"Thấy được." Hoàng Long chân nhân loát râu dài nói: "Đôi diện mái nhà trên cái kia. . . Là Thiên Bồng Nguyên Soái a?"

Nghiêm Thành Tử một mặt thân thủ lấy ra giấu ở trong tay áo lạc hồn chung, bát quái tử thụ tiên y, sớng mái bảo kiếm, một mặt dặn dò: "Cẩn thận một chút, Huyền Trang đằng sau cái kia là hắc hùng tinh."

"Còn thiếu Quyển Liêm đại tướng cùng tây hải tam thái tử."

"Cái kia hai cái râu ria, chỉ cần chú ý một điểm là được."

"Nhiều như thế dân chúng ở đây. . ." Đạo hạnh thiên tôn do dự mà nói ra: "Nếu là cứ như vậy động thủ, có thể hay không suy giảm tới vô tội a?"

"Vô tội?" Thái Ất chân nhân cười lạnh một tiếng nói: "Phật môn không phải cả ngày tuyên dương khổ hải khổ hải sao? Tựa như vậy chết, coi như là thoát ly khổ hải."

Nghe vậy, Thanh Hư đạo đức chân quân lập tức sừng sốt một chút, có chút kinh ngạc địa nhìn qua Thái Ất chân nhân.

Một ít bên cạnh Xích Tinh Tử vỗ nhẹ nhẹ đập vai của hắn nói: "Nổi nóng, đừng so đo. Chết là khó tránh khỏi, bắt quá. . . Chúng ta cũng không suy giảm tới hồn phách, nhiều lắm là thì ra là một lần nữa quăng cá thai thôi. Đối với hắn có thể ngàn vạn đừng nương tay, nếu không những cái này bình dân không có đi đầu thai. . . Chúng ta đi trước."

Cộng lại hoàn thành, bảy người áp chế linh lực, lén lút hướng cái kia trong thành sờ soạng quá khứ.

. . .

Nhìn lên trước hầu tử, đứa bé kia xiên trước eo, nhíu mày nói: "Có người khi dễ ta, người sẽ giúp ta?"

"Đúng." Hầu tử nhẹ gật đầu bao quát trước đứa bé kia. Vẻ mặt cô đồng cảm, nói: "Bất quá, nếu như là góc đường hài tử ẩu đả, loại sự tình này cũng đừng tìm ta."

"Không phải có thể tìm?"

"Không phải. . ." Nghĩ nghĩ, hầu tử áp ứng nói: "Cũng không rất có thể tìm, được cụ thể nhìn xem chuyện gì. Bình thường chuyện gì cái đó cần dùng đến ta a, tốt xấu cũng phải cùng thần tiên yêu quái dính dáng."

"Nếu có thần tiên đánh ta?"

Vừa nghe lời này, hầu tử lập tức trợn trắng mắt: "Không có thần tiên hội đánh người cá tiêu hài tử xấu xa."

"Ta liền đánh cách khác sao." Đứa bé kia như trước duỗi dài đầu mong chờ trước.

Một hồi lâu, hầu tử chỉ phải bất đắc dĩ nói: "Đi a, đáp ứng người, thực có thần tiên dám đánh người, ta liền giúp người rút ra hấn nha."

Lời còn chưa dứt, hầu tử chỉ cảm thấy bốn phía tối sầm, một cái cự tráo từ trên trời giáng xuống, giống như một ngậm chuông lớn vậy hướng hài tử cùng hầu tử đè ép xuống.

Trong nháy mắt, ở đằng kia cự tráo đè xuống, dưới chân phòng ốc bẻ gãy nghiền nát sụp đổ. Mái ngói, mảnh gỗ vụn phóng lên trời.

"Yêu hầu! Nạp mạng đi!"

Một tiếng quát mắng, sau một khắc, không đợi mọi người kịp phản ứng, đủ mọi màu sắc linh lực cũng đã ở giữa không trung nổ ra. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu phiếu đề cử ~

Đôi mới nhanh nhất, không đạ cửa sổ đọc thỉnh sru tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 664+9 Long Thần Hỏa Tráo

Đột nhiên xuất hiện biến hóa, trong lúc nhất thời, người ở chỗ này đều mộng.

Mạn thiên phi vũ mảnh vụn mái ngói, giống như thủy triều vậy nhanh chóng đẩy ra nòng đậm cát bụi. Đủ mọi màu sắc, vô số linh lực lãng không hội tụ, đem hết thủy đều chiếu lên sắc thái sặc sỡ.

Sau một khắc, cả tràng diện không kiểm soát. Tiếng thét chói tai liên tục không ngừng, tới gần hầu tử chỗ nhà lâu dân chúng điên cuồng mà hướng phía bốn phía chen chúc đi. Thảm kịch lại một lần đã xảy ra.

Một nhóm lớn dân chúng bởi vì kinh hoảng mà phá tan binh vệ trúc nâng phòng tuyến, hướng phía Huyền Trang chỗ đài cao mạnh vọt qua. Kịch liệt trùng kích trung, cả đài cao hơi rung động, Huyền Trang không thể không khom người vịn lấy dưới chân bàn đạp.

Trong đám người, quốc vương quơ hai tay cố gắng chỉ huy xa xa vệ đội duy trì trật tự. Nhưng mà, hiện trường một mảnh hỗn loạn, tăng thêm cái kia thân không thấy được xiêm y, căn bản là không có người phản ứng đến hẳn.

Hắc hùng tinh cơ hồ phản xạ có điều kiện địa nương đến Huyền Trang bên người, thân thủ đi nâng Huyền Trang.

Trong góc, Quyển Liêm trong lúc nhất thời lại không biết làm sao.

Thấy rõ người đến khuôn mặt tiêu bạch long nuốt nước bọt, hơi rụt rụt.

Cái kia đối diện tầng trệt trên Thiên Bồng nhìn qua từ đỉnh đầu xẹt qua một đám Xiển giáo quan to, cả giật mình.

"Đây là có chuyện gì? Thái Ất chân nhân, Hoàng Long chân nhân. . ."

Nắm Cửu Xi Đinh Ba, hấn vội vàng mở to hai mắt nhìn bay lên trời, cố gắng hướng phía cửu long thần hỏa tráo áp chế phương vị phóng đi. Nhưng mà, đạo hạnh thiên tôn cũng đã trước một bước ngăn cản đến đường đi của hấn.

"Mục tiêu của chúng ta chỉ có cái kia chích yêu hầu, Thiên Bồng Nguyên Soái, người còn là lẳng lẳng ở một bên hãy chờ xem. Đừng vội xen vào việc của người khác."

Trạm lam linh lực tại đạo hạnh thiên tôn lòng bàn tay ngưng tụ, phát ra khung bố "Đùng" thanh. Hấn từ trên xuống dưới lạnh lùng mà chăm chú nhìn Thiên Bồng, cái kia thái độ, tựa hồ dĩ nhiên không được phép Thiên Bồng nói một cái "Không" chữ.

Thập nhị kim tiên, là so với linh đài cửu tử càng cường đại hơn tồn tại. Năm đó linh đài cửu tử chính giữa Thanh Phong tử đều đã kinh bước chân vào đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh, thập nhị kim tiên bên trong ngoại trừ "Không làm việc đàng hoàng", "Dựa vào đồ đệ thượng vị" Ngọc Đinh chân nhân bên ngoài, kém cõi nhất cũng đã bước lên đại la kim tiên cảnh giới. Coi như đạo hạnh thiên tôn, Thái Ất chân nhân loại này hàng đầu, càng là cũng đã đột phá đến đại la hỗn nguyên đại tiên cảnh sơ kỳ.

Hơn sáu trăm năm trước một ít trường đại chiến trung, thập nhị kim tiên sở dĩ đối hầu tử không thể làm gì được. Liên hoàn thủ cơ hội đều không có, đó là bởi vì hầu tử nuốt vào Thất Xảo Di Vân Đan, có được vô hạn linh lực.

Muốn biết được, đối Hành Giả đạo mà nói trọng yếu nhất đúng là linh lực. Một khi linh lực vô hạn, nó chiến lược, đem đề cao mấy lần nhiều.

Đối mặt cái này một đám đạo môn bên trong gần với đỉnh tiêm đại năng tồn tại, trong lúc nhất thời, mà ngay cả Thiên Bồng cũng không khỏi không thoáng lui về phía sau. Cái kia nắm Cửu Xi Đỉnh Ba tay nắm được "Khanh khách" rung động.

Mồ hôi to như hạt đậu theo thái dương chậm rãi chảy xuống.

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?" Ngẩng đầu lên. Thiên Bồng bỗng nhiên chất vấn: "Chư vị tiên bối tại sao phải ra tay với chúng ta?"

Đang lúc này,

Nghiễm Thành Tử cùng Xích Tinh Tử nắm đều tự pháp khí từ đỉnh đầu nhảy lên mà qua, từng người đều gắt gao chăm chăm vào vây khốn hầu tử cửu long thần hỏa tráo, không chút nào phản ứng Thiên Bồng chất vấn.

"Đây là chúng ta cùng yêu cầu ân oán, không tới phiên người một cái hậu bối tới hỏi." Nói, đạo hạnh thiên tôn quay đầu hướng phía Huyền Trang chỗ đài cao nhìn quá khứ.

Lúc này, hoàn toàn mất không chế trảng diện bên trong, Huyền Trang vị trí trúc chế đài cao đã bị thất kinh dân chúng chen chúc sai lệch, một cây gậy trúc đều phát ra "Đùng" tiếng vang, phảng phất tùy thời đều sụp đổ vậy.

Huyền Trang một tay vịn phật quan. Một tay chăm chú địa lôi kéo một bên cột cờ. Sớm đã không rảnh bận tâm cái khác.

Cái kia bên cạnh, hắc hùng tinh chú ý tới đạo hạnh thiên tôn ánh mắt, trong nội tâm cả kinh, vội vàng động thân đem Huyền Trang ngăn ở phía sau.

Ánh mắt giao thoa thời khắc, đạo hạnh thiên tôn ý vị thâm trường địa cười, thu hồi ngưng tụ trong tay linh lực, xoay người tụ hướng cửu long thần hỏa tráo phương vị vọt tới.

Sớm đã sứt đầu mẻ trán quốc vương bò tới làm bằng đồng lư hương trên, cao giọng hô: "Không cần phải sợ! Cũng không muốn sợ! Có Huyền Trang pháp sư cùng hầu đại tiên tại, không có việc gì, mọi người đứng ở tại chỗ không nên cử động!"

Nghe vậy. Có dân chúng cũng đã dừng bước, nhưng càng nhiều dân chúng còn đang giúp nhau đưa đẩy, chà đạp. Sự tình như trước tại triều trước khó có thể thu thập phương hướng phát triển.

Bên kia, Thái Ất chân nhân cũng đã từ trên trời giáng xuống. Rơi xuống cửu long thần hỏa tráo phía trên.

Một thanh âm non nớt nương theo lấy nhiều tiếng nức nở từ bên trong đó truyền ra: "Hầu đại tiên, ta sợ. . ."

"Nương, đừng khóc a! Rất nhanh có thể ra khỏi!"

Đứa bé kia oa một tiếng khóc không ngừng.

"Đây là vật gì? Các ngươi là ai? Tranh thủ thời gian cởi bỏ! Nếu không, lão tử muốn các ngươi đầu thân chỗ khác biệt!" Nương theo lấy kim cô bổng giống như tiếng sấm loại tiếng đánh, hầu tử tiếng gào thét theo cửu long thần hỏa tráo trung truyền ra.

"Lão phu hôm nay cũng muốn nhìn xem, xem ai đầu thân chỗ khác biệt!"

"Là Thái Ất chân nhân. . ." Chỉ nghe một câu. Hầu tử cũng đã phân biệt ra thân phận của đối phương, điên cuồng hét lên nói: "Ngươi cái này có ý tứ

gì? Lập tức phóng lão tử đi ra ngoài!"

"Sẽ thả ngươi ra tới, bắt quá, không phải hiện tại." Nói, Thái Ất chân nhân tay cũng đã theo như đến cửu long thần hỏa tráo đỉnh.

Tùng đạo linh lực rót vào.

Lập tức, cái kia tráo trung truyền ra hài tử tiếng la khóc.

"Trong lúc này có một hài tử?" Vừa mới đuổi tới Thanh Hư đạo đức chân quân không khỏi sửng sờ.

Cùng lúc đó, năm người khác cũng đã chạy tới.

"Không nghĩ tới thuận lợi như vậy."

"Khá tốt có một hài tử phân tán chú ý của hắn, nếu không muốn bao lại hắn nói dễ vậy sao?"

"Đừng nói nhiều như vậy, mọi người cùng nhau! Tụ tính giết không chết, tôi thiếu cũng muốn luyện hóa hắn chín thành linh lực! Hiện tại đã không phải là hơn sáu trăm năm trước hắn nuốt Thất Xảo Di Vân Đan lần kia, không có linh lực, Hành Giả đạo chính là cá phế vật!"

Rất nhanh, còn lại sáu người cũng đã đều tụ chiếm đóng cửu long thần hỏa tráo bốn phía trận giác, nguyên một đám đuổi ra tay trái hướng trong đó rót vào linh lực. Cả cửu long thần hỏa tráo nhanh chóng đỏ lên.

Giờ này khắc này, cửu long thần hỏa tráo bên trong sớm đã biến thành liệt diễm chi hải, đó là được xung có thể hết hết tẩy tam muội chân hỏa!

Hài tử tiếng la khóc càng thêm khàn cả giọng.

Hầu tử đang tại dùng kim cô bông điên cuồng mà xao kích trừ cửu long thần hỏa tráo thành trong, cả cái chụp kịch liệt rung động, tựa hồ tùy thời đều có sụp đổ khả năng.

Thanh Hư đạo đức chân quân còn đang do dự mà.

Cũng đã rơi xuống trận góc trên Xích Tinh Tử hướng hấn hô: "Nhanh lên! Đừng động hài tử, cùng lắm thì quay đầu lại cho hấn tìm một nhà khá giả đầu thai, mang xuống luyện hóa không được yêu hầu linh lực, chúng ta tỵ thảm!"

Hơi do dự hạ xuống, Thanh Hư đạo đức chân quân cuối cùng vẫn gật đầu, rơi xuống nguyên bản dự định trên vị trí, bắt đầu hướng phía cửu long thần hỏa tráo rót vào linh lực.

"Thái Ất chân nhân!" Tráo trung nhanh chóng truyền đến hầu tử khàn cả giọng tiếng gọi âm ỉ: "Lập tức cởi bỏ pháp khí, nếu không, lão tử đi ra ngoài nhất định gọi các người Xiển giáo tuyệt hậu!"

"Hừ! Hay là trước lo lắng thoáng cái tình cảnh của mình a!" Đứng ở cửu long thần hỏa tráo đỉnh Thái Ất chân nhân oán hận chửi thề một tiếng, đem chính mình rót vào linh lực tốc độ thoáng cái tăng lên gấp bội.

Lúc này. Cả cửu long thần hỏa tráo bức đều biến thành ánh huỳnh quang vậy hồng, phảng phất một đoàn liệt hỏa đang thiêu đốt vậy. Cái kia tráo trong , càng là sớm đã đạt đến cực cao nhiệt độ.

Cái kia tráo trung, tiếng la khóc cũng đã biến thành tiếng thét chói tai.

...

Lúc này. Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

"Cái gì? Tu Bồ Đề tổ sư du lịch rồi? Hấn đi nơi nào?"

"Lão nhân nói đến là đến nói đi là đi, ta làm sao biết?"

Trong lầu các, Na Tra chống bàn, cả kinh miệng đều nói rộng ra. Cái kia bàn thấp đối diện thanh tâm lại là một bộ nhàn nhã bộ dáng.

"Như thế nào?" Cúi đầu sửa sang lấy Trầm Hương vừa giao tới công khóa, thanh tâm không nhanh không chậm mà hỏi thăm: "Tìm lão nhân có việc?"

Na Tra liên tục gật đầu.

"Thật muốn tìm mà nói. Có một cả tháng thời gian vẫn có thể tìm được. Có thể đi hỏi một chút Vu Nghĩa."

"Không được, đợi không được cả tháng, rất cấp, xảy ra nhân mạng!"

Thanh tâm hơi giương mắt, có chút kinh dị địa nhìn qua Na Tra nói: "Xảy ra chuyện gì nhi người vội vã như vậy?"

"Cái kia hầu tử. . . Cái kia hầu tử theo ta sư phó muốn đã đánh nhau, ta sợ sư phụ ta gặp chuyện không may a!"

"Sư phụ của ngươi. . . Cùng hấn đã đánh nhau?"

"Không chỉ sư phụ ta, còn có rộng thành sư thúc, xích tinh sư thúc, Hoàng Long sư thúc, linh bảo sư thúc, đạo hạnh sư thúc, Thanh Hư sư thúc."

"Không, không phải. . . Ngươi, các ngươi Xiển giáo sao biết cùng hấn đánh nhau?"

"Cái này. . . Trong khoảng thời gian ngắn cũng nói không rõ ràng, tóm lại. Nhanh nghĩ biện pháp biết rõ ràng tu BỒ ĐỀ tổ sư ở nơi nào, hiện tại chỉ có hấn cái này đương sư phó có thể thuyết phục cái kia hầu tử, bằng không. . ."

Lời còn chưa nói hết, Na Tra hơi sững sờ, theo bên hông lấy ra ngọc giản, áp vào bên môi. Rất nhanh, cái kia nguyên bản nhũn chặt hai hàng lông mày hơi giãn ra.

"Làm sao vậy?"

Thu hồi ngọc giản, Na Tra nói khẽ: "Xem ra, là ta quá lo lắng. Trì Quốc thiên vương nói sư phó bọn họ thuận lợi đem cái kia hầu tử cho vây ở cửu long thần hỏa tráo lí."

"A?" Thanh tâm "Xoạt" thoáng cái đứng dậy rồi.

Động tác kia, ngược lại dọa Na Tra nhảy dựng.

"Ngươi. . . Ngươi làm gì thế?"

"Các ngươi Xiển giáo thập nhị kim tiên thoáng cái đi bảy cá. Các ngươi đây là ý vào người nhiều khi dễ ít người a!" Thanh tâm sắc mặt xoạt thoáng cái thay đổi, xoay người một cái, nàng cũng đã mang tới treo trên tường bội kiếm.

Cái này đến phiên thanh tâm cấp, Na Tra ngược lại có điềm theo không kịp tiết tấu. Hấn nháy mắt con ngươi áp ứng thuyết: "Ngươi đây là muốn làm gì vậy?"

"Bọn họ hiện tại ở nơi nào?"

"Tây. . . Tây Ngưu Hạ Châu Cầu Pháp quốc. Cự ly nơi này không xa. Chỉ là. . . Người đây là muốn làm gì vậy? Sư phụ ta không có nguy hiểm nha."

"Sư phụ của người không có nguy hiểm, sư huynh của ta gặp nguy hiểm!" Hung hăng trừng mắt nhìn Na Tra liếc, thanh tâm xoay người một cái, cũng đã chạy ra khỏi ngoài cửa.

Trong lầu các, Na Tra đứng ngẩn ngơ, cái kia đầu óc đột nhiên có điểm phản ứng không kịp.

Cúi đầu xuống. Hắn nhìn phía ngòi yên một bên, từ đầu đến cuối một câu đều không nói Trầm Hương.

"Sư phụ của người không có bệnh a? Nàng không phải cùng cái kia con khỉ thủy hỏa bất dung sao?"

"Ta làm sao biết. . ." Trầm Hương mặt không biểu tình mà đáp.

. . .

Một mảnh trong hỗn loạn, Thiên Bồng Cửu Xi Đinh Ba bay đi ra ngoài, đập bể xuyên nóc nhà.

Ngay sau đó, Thiên Bồng cũng bay đi ra ngoài. Họp với cùng nhau bị ném đi ra còn có Quyên Liêm.

Đạo hạnh thiên tôn thu hồi song chưởng, lần nữa về tới trận góc trên, hướng phía cửu long thân hỏa tráo chậm rãi rót vào linh lực.

Tiểu bạch long cũng đã co lại ở trong góc hoảng sợ địa nhìn quanh trước, không dám lộ diện. Về phần hắc hùng tinh, từ đầu đến cuối hắn đều không dám rời đi Huyền Trang nửa bước.

Nguyên bản trên quảng trường khắp nơi đều có thi thể, huyết thủy. Từng tiếng kêu rên truyền khắp mỗi khắp ngõ ngách.

Huyền Trang trơ mắt nhìn đây hết thấy, cả đều đã kinh mất hồn. Cái kia môi tại run nhè nhẹ trước, một câu đều nói không nên lời.

Lúc này, cửu long thân hỏa tráo bên trong, tiếng oanh minh vẫn còn tiếp tục trước, phảng phất toàn bộ thế giới đều ở theo thanh âm kia run rẩy. Nhưng mà, hài đồng tiếng hét chói tai nhưng dần dần nhỏ bé.

"Ta không biết các người đang nói cái gì! Như vậy oan uổng ta có ý tứ sao?" Hài tử ở bên trong điên cuồng mà quát um lên: "Ta căn bản là không có đi qua Côn Luân sơn, càng không có giết các người Xiển giáo môn đồ!"

"Hừ, có oan uổng hay không, người tự mình biết. Mặc dù lần này thật không là người, mấy trăm năm trước người đại nháo thiên cung lưu lại những kia khoản nợ, chẳng lẽ tự khôn cần trả lại sao?"

Đột nhiên, cái kia cửu long thân hỏa tráo run lên bần bật, hơi nứt ra rồi một đường nhỏ.

Cái kia bốn phía, kể cả Thái Ất chân nhân tại trong tất cả mọi người lập tức lấp bấp kinh hãi.

"Không tốt! Thần hỏa tráo nhìn không được!"

Trong lúc bối rối, chỉ thấy bảy vị kim tiên phân biệt hướng phía phương hướng bất đồng chạy thục mạng.

Sau một khắc, theo một tiếng kinh thiên động địa nổ vang, cả cửu long thân hỏa tráo nổ tung. Cự nóng khí lưu hướng phía bốn phía cuốn sạch mà đi. Trọn vẹn trăm triệu cự ly, vô luận là phòng ốc, còn là né tránh không kịp dân chúng, hết thấy tất cả đều bị liệt diễm thôn phệ.

Hài tử hóa thành một đạo kim quang, nhanh chóng thoát ly liệt diễm phóng lên trời. Cái kia trên người bì giáp đã sớm bị đốt thành cháy đen nhan sắc.

Lơ lửng đến ngày chính giữa, hấn nặng nề mà trước.

"Ta nói không có việc gì nha, cho người đừng khóc. Cái này không, tự ra đến đây."

Cúi đầu xuống, hấn nhìn phía ôm vào trong ngực hài tử.

Một hồi gió nhẹ lướt qua, tự tại trước mắt của hấn, trên người bì giáp, ngay tiếp theo hài tử thân hình chậm rãi hóa thành tro bụi, phiêu tán. (chưa xong còn tiếp.)

PS: Tồn cáo cũng đã hao hết sạch, từ nay về sau chỉ có thể 12 điểm trước đôi mới. . .

Đôi mới nhanh nhất, không đạn cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 665: Đạo Quả

Một khắc đó, hầu tử cả ngậy đại. Chứng kiến hai mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, kinh ngạc địa nhìn mình chăm chăm lòng bàn tay di lưu tro tàn.

Tùng đạo gân xanh ở đằng kia trên trán hơi nháy lên.

Nằm vật xuống trên mặt đất Thiên Bồng giật mình chú ý tới ẩn núp ở phía xa tứ đại thiên vương, bất đắc dĩ cười.

Trên mặt đất, bảy vị kim tiên cũng đã dừng lại thân hình, một lần nữa triển khai nghênh chiến tư thế. Nguyên một đám ngựa đầu cắm tức huyền phù tại trên bầu trời hầu tử.

Ánh mắt chậm rãi kéo ra lòng bàn tay, hầu tử trông thấy cảnh hoàng tàn khắp nơi đô thành.

Máu tươi tung tóe rơi vãi được đầy đất, cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách đều có người tại thống khổ địa kêu thảm, một đôi con mắt tại kinh ngạc địa nhìn qua hắn. Cái kia trong ánh mắt giao tạp trước các loại cảm xúc, trong lúc nhất thời, hầu tử lại không có dũng khí đi đọc.

Huyền Trang giống như mất hồn vậy đứng ở tại chỗ, dính huyết hai tay tại hơi địa run rẩy.

Giờ khắc này, hầu tử đột nhiên nở nụ cười. Khóe miệng hơi giờ lên.

"Các người. . . Là từ thật xa, chuyên môn đến đánh ta mặt, đúng không?"

Hơi giờ lên khuôn mặt bên trong, cũng đã hiện lên một tia dữ tợn.

"Nói a ——!"

Một tiếng kinh thiên động địa rít gào.

Trong tay kim cô bỗng bỗng nhiên vung lên, một đạo cự đại trùng kích quét ngang mà ra, cơ hồ liên lụy cả Cầu Pháp quốc. Trên bầu trời tầng mây hơi run rẩy, mãnh liệt tiếng xé gió kích thích mỗi người màng tai. Rất nhiều không hề chuẩn bị tâm lý dân chúng nguyên một đám không khỏi che lỗ tai, đau đến kêu ra tiếng.

Thái Ất chân nhân hơi kinh hãi, hít vào ngụm khí lạnh.

Giờ khắc này, một ít chúng hùng hổ kim tiên nguyên bản kiêu ngạo đáng vẻ bề vệ dĩ nhiên tiêu tán hầu như không còn. Giẫm phải đá vụn giày cơ hồ là đồng thời, không tự giác địa sau này dịch nửa tấc.

Hình ảnh cứ như vậy định dạng ở, hầu tử trùng lớn hai mắt, cảm tức trên mặt đất đã làm tốt chuẩn bị nghênh chiến bảy vị kim tiên, chậm rãi thở hào hển.

"Nghĩ chết, lão tử thành toàn các người. Đến, cùng tiến lên!" Vươn tay, hấn cắn răng hướng phía Thái Ất kim tiên ngoéo một cái.

"Linh lực của hấn còn thừa lại nhiều ít? Vừa mới thiêu có bảy thành sao?"

"Chỉ sợ không có, nhiều nhất. . . Tối đa cũng tự thiêu năm thành."

"Chỉ sợ liền năm thành đô không có." Thanh Hư đạo đức chân quân nuốt nước bọt nói: "Xem ra, suy đoán của chúng ta còn là hơi có không đủ a. Cứu long thần hỏa tráo không có. Nếu như chích thiêu hai ba thành mà nói, chúng ta sẽ rất bị động."

Trong lúc nhất thời, đối mặt cái này hầu tử, bảy vị kim tiên da đầu đều lợc lợc có chút đã tê rần.

...

Lúc này. Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

Có người hỏi: "Các người cảm thấy ai sẽ thắng?"

Trong đám người, có người đáp: "Bản tăng cảm thấy, cái kia yêu hầu sẽ thắng. Xiển môn thập nhị kim tiên thực lực tuy nhiên cường hãn, nhưng so với tam thanh. Còn là có khoảng cách không nhỏ. Lúc trước Trần Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ ba người thay phiên ra trận đều không có thể ngăn cản yêu hầu, giờ này ngày này, mặc dù bảy vị kim tiên liên thủ, sợ cũng sẽ không có cái gì kết quả tốt."

"Lời ấy sai rồi." Có người bác bỏ nói: "Chư vị hay không còn nhớ rõ lúc trước cái kia yêu hầu cùng Thông Thiên Giáo Chủ kịch chiến tràng cảnh? Nếu không phải là cái kia yêu hầu nuốt vào Thất Xảo Di Vân Đan, có được gần như vô hạn linh lực. . . Không nói hai người khác, riêng là một cái tru tiên kiếm trận, cái kia yêu hầu liền đã hết cách xoay chuyển."

"Đúng đúng đúng, phong thần cuộc chiến, xiển môn chính là phá tru tiên kiếm trận. Như dùng cái này mà nói, không có Thất Xảo Di Vân Đan. Xiển môn áp yêu hầu một đầu, đương chúc bình thường. Chớ nói tru tiên kiếm trận, Trần Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai người này, lúc trước lúc đó chẳng phải hết sạch linh lực mới bại hạ trận sao? Cùng với nói ba cái

đại năng bại vào yêu hầu chi thủ, không bằng nói, bọn họ là bại vào Thất Xảo Di Vân Đan chi thủ."

"Vậy cũng được."

"Lời ấy không uổng."

Trong khoảng thời gian ngắn, hòa cùng giả chúng.

Hồi hải bên trong, có người cất cao giọng nói: "Nói như thế, bần tăng không đồng ý."

Lập tức. Tất cả mọi người hướng cái kia thanh giả nhìn quá khứ.

Nói chuyện, là Bất Động tôn giả.

Hắn hơi chấn vỗ áo tay áo, vẫn nhìn bốn phía, nói: "Yêu hầu cùng ba vị đại năng đánh với lúc. Chưa đạt tới đại la hỗn nguyên đại tiên đỉnh phong cảnh. Hơn nữa, không lâu Trần Nguyên Tử cùng người nhân sâm cây liên thủ, đều không thể theo yêu hầu trên tay chiếm được nửa điểm tiên nghi, ngược lại rơi xuống hạ phong, bọn người như thế nào lại cho rằng yêu hầu tất bại? Tuy nói hơn sáu trăm năm trước yêu hầu đánh bại ba vị đại năng dựa vào Thất Xảo Di Vân Đan, nhưng giờ này ngày này. So với cùng Thông Thiên Giáo Chủ đánh với lúc, đơn tợn thực lực mà nói, cái này yêu hầu sợ là chính mạnh không yếu a."

Lời này vừa nói ra, lập tức đem trong đại diện tranh luận đẩy hướng đỉnh phong.

Cơ hồ mỗi một vị La Hán đều có được cái nhìn của mình, tranh được mặt đồ tới mang tai.

Nhưng mà, đang lúc đều hỗn loạn thời khắc, đã thấy Phở Hiền cười một tiếng.

Lập tức, tất cả La Hán đều yên tĩnh trở lại, từng người đều hướng phía Phở Hiền nhìn sang.

Cái kia xách giã lá La Hán chấp tay trước ngực, hành lễ nói: "Phở Hiền tôn giả còn có cao kiến?"

Chỉ thấy Phở Hiền lắc đầu, nhẹ giọng thở dài: "Ai thắng ai thua, ta phạt môn có quan hệ gì đâu? Bàn tăng nhìn qua là, Huyền Trang Cầu Pháp quốc phở độ, thất bại thảm hại a."

Nghe vậy, cái kia ở đây La Hán môn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, ngây dại.

Cả đại điện lập tức yên tĩnh vô cùng.

Hồi lâu, cái kia đài sen trên Như Lai khẽ thở dài: "Cầu Pháp quốc nhất dịch nhiều lần nghịch chuyển, kết quả là, Huyền Trang vẫn bại. Bất quá, nếu muốn dùng cái này nhận định phở độ thất bại, sợ còn kém chút ít. Địa Tạng tôn giả, bổn tọa nói, ngươi, có thể đồng ý?"

Địa Tạng vương hơi khom người thi lễ một cái, không nói gì.

Thấy thế, Như Lai nhàn nhạt cười cười, nói tiếp: "Đã như vậy, bổn tọa cũng có nhất kế, có thể đem cái này phở độ khả thi hay không, thử được càng thêm triệt để."

"Thử được càng thêm triệt để?" Nghe vậy, trong điện mọi người đều là đưa mắt nhìn nhau, không có nhận thức.

...

Địa phủ, Tần Nghiễm Vương chậm rãi vuốt mở sách trục, hồ nghi địa nhìn qua đứng ở trước mặt mình tăng nhân nói: "Đây là Địa Tạng tôn giả ý tứ?"

Cái kia tăng nhân cười tùm tùm địa đáp: "Đây là Thích Ca Mâu Ni phật tôn giả ý tứ."

Tần Nghiễm Vương không khỏi khẽ giật mình, một hồi kinh ngạc.

...

Lúc này, Cầu Pháp quốc kịch chiến đã bắt đầu.

Chỉ thấy linh bảo sư một cái đưa tay, cái kia trong tay áo, thủy hỏa đạc nhanh chóng lao ra, bay lên trời, thành lớn.

Cùng lúc đó, hầu tử cũng đã đè thấp dáng người, cắn chặt răng hướng bọn họ gào thét mà đi, cái kia độ nhanh đến cơ hồ giống như thuận di vậy.

Sau một khắc, một tiếng vang thật lớn, một hồi mãnh liệt trùng kích giống như sóng gợn loại điên cuồng mà khuếch tán ra, đầy đất bên trên toái thạch giơ lên đầy trời cát bụi, thổi trúng người xung quanh đều mở mắt không ra.

Tự tại linh bảo sư trước người, giữa không trung, Nghiễm Thành Tử ngạnh sanh sanh dùng sóng mái bảo kiếm giá trụ hầu tử kim cô bổng. Một ngụm máu tươi đã theo Nghiễm Thành Tử trong miệng phun trào ra!

Một cái cuộn. Đang lúc hầu tử chuẩn bị chiếu Nghiễm Thành Tử thiên linh cái lại đến một cơn thời điểm, đột nhiên, hai thanh bảo kiếm phá không mà đến, hướng phía hầu tử cái ót thẳng đâm tới.

Roi vào đường cùng. Hầu tử chỉ phải hơi nghiêng người né tránh.

Thừa dịp cái này trôi qua tức thì cơ hội, Thái Ất chân nhân cũng đã thân thủ lôi kéo, đem bị thương Nghiễm Thành Tử theo hầu tử bên cạnh hút ra mở ra.

"Kết trận ——!"

Sau một khắc, bảy người cũng đã gom lại xa xa.

Chỉ thấy Thái Ất chân nhân trung tâm, còn lại sáu người phân tán sáu phương trận mắt. Cái kia sau lưng. Mặc lục sắc phức tạp chú văn nhanh chóng hiển hiện, lãng không rót thành một cái cự đại pháp trận.

"Đây là. . . Thất tinh diệu nhật đại trận!" Thiên Bồng bỗng nhiên hô lên.

Hầu tử vội vàng dừng lại thân hình, hướng phía Thiên Bồng nhìn quá khứ: "Người nhận ra?"

"Gặp qua một lần, tại phong thần cuộc chiến thời điểm." Thiên Bồng bụm lấy miệng vết thương nói: "Trận này chủ sinh, như tìm không đúng mắt trận, dù cho lực lượng là nó gấp đôi, cũng khó có hiệu quả."

"Vậy người hiểu được tìm mắt trận?"

"Không hiểu."

Nghe vậy, cái kia trung tâm Thái Ất chân nhân chậm rãi bật cười.

"Nương, không hiểu nói ra có một cái rắc dùng a!" Oán hận địa chửi thề một tiếng, hầu tử nhìn về phía Thái Ất chân nhân. Thủ trước răng cười lạnh nói: "Xem ra, đây là lá bài tẩy của các người. Không quan hệ, khí lực ta có là, ta tựu chậm chậm hao tổn a!"

Lời còn chưa dứt, hầu tử cũng đã cả liền xông ra ngoài.

Sau một khắc, lại là nhất kế mãnh liệt trùng kích bạo đi ra, kích khởi cụ phong cơ hồ hoành tảo hết thủy, cát đá đầy trời, mà ngay cả Huyền Trang trên người áo cà sa cũng bị cái này cuồng phong thổi đi.

Lúc này, thất tinh diệu nhật đại trận bên ngoài cũng đã ngưng tụ nổi lên dày đặc hộ thuẫn.

Nặng nề một kích phía dưới. Hầu tử lại cảm giác hồ khẩu phảng phất bị xé nát vậy kịch liệt đau nhức. Cái kia hộ thuẫn đã ở điên cuồng rung động.

Lúc này, Thái Ất chân nhân trên mặt cái kia vừa mới trán lộ vui vẻ cũng đã cũng tìm không được nữa, hẳn có chút kinh ngạc nhìn hầu tử. Đến khi hẳn một ít chúng sư huynh đệ, cũng là như thế.

"Cũng không tin. . . Lão tử còn bắt ngươi môn không cách nào!"

Một cái cuốn. Hầu tử lại là ra sức một kích!

Ngay sau đó, là ngay cả tục không ngừng oanh kích. Mỗi nhất kích, đều cơ hồ là đem hết toàn lực, cái kia hồ khẩu đều đã kinh văng tung tóe.

Từng đạo loang loáng chiếu sáng thiên địa, điên cuồng khí lưu tàn sát bừa bãi mà ra. Cái kia trong trận bảy người, lại chỉ có thể mảo đủ kính đi chèo chống chiến trận. Căn bản không có biện pháp giống như bọn họ ngay từ đầu ức nghĩ như vậy, còn có thể rút ra dư lực đi tiến công.

Ở này điên cuồng trong chiến đấu, Huyền Trang ngừng lại rồi hô hấp, mở ra cước bộ, đẩy lấy tàn sát bừa bãi cuồng phong, từng bước một đi lên phía trước.

Hắc hùng tinh bước nhanh đi theo, dùng cái kia thân thể cao lớn cho Huyền Trang chắn gió, thấp giọng nói: "Huyền Trang pháp sư, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta còn là cảm giác tìm một chỗ trốn đi a."

Huyền Trang không có trả lời.

Thẳng đến lúc này, hắc hùng tinh mới khinh khùng địa hiện Huyền Trang hai mắt tựa giống như mù vậy trông rỗng, chỉ là kinh ngạc địa nhìn qua phía trước.

Một mảnh toái ngói đánh vào Huyền Trang trên mặt, cạo phá gò má, chảy ra máu tươi. Hắc lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

Trong lúc nhất thời, hắc hùng tinh cả ngây ngẩn cả người, ngơ ngác địa nhìn qua Huyền Trang.

Tiếp tục đi lên phía trước ra một trượng cự ly, Huyền Trang đột nhiên "Phác thông" một tiếng quỳ rạp xuống đất, run nhè nhẹ trước, theo đồng đá vụn trung nâng lên một người.

Là Cầu Pháp quốc quốc vương.

Giờ này khắc này, hắc cũng đã hấp hối. Cái kia kiện vừa mới thay áo choàng, nhuộm đầy máu tươi.

Nháy mắt con người, hắc vô lực địa nhìn qua Huyền Trang, run nhè nhẹ trước há to miệng. Tựa hồ muốn nói cái gì.

Huyền Trang cung hạ thân đi, đem lỗ tai áp vào môi của hắc bên cạnh.

"Huyền Trang pháp sư. . . Trí giả ngộ đạo, kẻ ngu tín. . . Tín đạo. . . Phải không là, thật sự?"

Giờ khắc này, phảng phất bốn phía tất cả huyền não cũng không tồn tại vậy. Huyền Trang lòng đang run nhè nhẹ trước.

Hắc khẽ gật đầu, nước mắt kia lại tràn mi mà ra.

"Cái kia. . . Ta, có thể thành đại đạo sao?"

Huyền Trang mỉm cười đáp: "Có thể."

"Cám ơn ngài. . . Huyền Trang pháp sư." Mỉm cười, quốc vương chậm rãi nhắm lại hai mắt. Lặng lẽ chờ đợi trước, chờ đợi hẳn một mực chờ đợi, đại đạo buông xuống.

Nhưng mà, khí tức đó nhưng chỉ là từng điểm từng điểm địa tại yếu bớt, cho đến triệt để biến mất. Cái gì cũng không sinh.

Lừa gạt một cái người sắp chết, đó là cái gì dạng một loại cảm giác?

Huyền Trang chăm chú địa nhắm mắt lại. Hẳn không dám nhìn tới quốc vương cái kia an tường khuôn mặt, nước mắt từng giọt chảy xuống, vô thanh vô tức địa trôi tại bụi bặm trung.

Cái này Cầu Pháp quốc đạo quả, tựu tại hẳn tiếp cận nhất lý tưởng một khắc, bề trên đất bột phấn. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu phiếu đề cử ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 666: Hủy Diệt

Lại là một lần mãnh liệt oanh kích.

Khí lưu dùng cái kia oanh kích làm trung tâm, hoành tảo đi ra ngoài. Trên bầu trời vân giống như sóng gợn vẩy khuếch tán, trên mặt đất nhấc lên cuộn cuộn cát bụi.

Trong cuồng phong, hầu tử cắn răng đem ném ra đi kim cô bồng lại một lần thu trở về.

Cái kia dư quang đúng lúc độc thấy xong Huyền Trang thân ảnh.

Hắn trông thấy Huyền Trang cả phủ phục trên mặt đất, cuộn mình thành một đoàn. Hai tay chăm chú địa không ngờ như thế, như là tại khăn cầu trước cái gì. Mà hắc hùng tinh, tợ đứng ở bên cạnh của hắn, đang muốn thân thủ đi nâng.

Lập tức, hầu tử sừng sốt một * hạ.

Nhưng mà, cái kia chỉ là một lát chần chờ thôi. Giằng co chiến cuộc không được phép dù là trong tích tắc phân tâm. Sau một khắc, hắn lại gào thét hướng phía Thái Ất chân nhân phương hướng vọt tới, lần nữa đập lầy chiến trận trên hộ thuẫn.

Lại là một cái mãnh liệt trùng kích từ đằng xa truyền đến, cái kia khí lưu mang theo cát đá giống như sóng biển vẩy dấn Huyền Trang phủ địa thân hình chà quá khứ.

Tự tại cách đó không xa, Thiên Bồng chông bên cạnh duy nhất đứng thẳng cọc gỗ chậm rãi đứng lên, xa xa địa nhìn qua Huyền Trang, hơi há miệng.

Một vòi máu tươi theo khoe miệng của hắn chảy xuống.

Kịch liệt đau nhức truyền đến, nhắm lại trong đôi mắt lộ vẻ tràn đầy bất đắc dĩ. Hừ cười nói: "Mưa gió nổi lên a. . ."

Trước một khắc còn có thể đụng tay đến thẳng lợi, gần kề một sát, là được mảnh vỡ.

Nhìn qua trên đất thi hài, nghe góc tường cơ hồ bị tạt phong tiếng vang chỗ che dấu nức nở, giờ này khắc này, Thiên Bồng rốt cục hiểu rõ Huyền Trang theo lời "Lục" đến tột cùng là vật gì.

Đây không phải là hắc hùng tinh xung phong nhận việc có thể hoàn thành, không phải hầu tử một cái hứa hẹn có thể làm được, thậm chí. . . Nay thiên địa, không có bất kỳ một người hứa hẹn. Có thể đền bù Huyền Trang trong miệng thiếu thốn "Lục" .

Muốn cho thiện hoa nở ra thiện quả. Muốn cho thiện giả được chết già. Muốn cho ác giả được đến nên được trừng phạt. . . Như tại một quốc gia bên trong, có lẽ chỉ cần quân vương gặt đầu, như vậy hết thủy có thể nước chảy thành sông. Chính là, như thiên địa làm ác, như thần tiên làm ác, thậm chí, phật môn làm ác, lại nên như thế nào?

Cái này sớm đã không phải đơn thuần "Lục" đơn giản như vậy. Huyền Trang phải cần. Là bóp méo thiên địa pháp tắc. Dùng thiên địa pháp tắc, làm cho người hướng thiện, lại vừa phổ độ.

Loại này lục, thật sự hội tòn tại sao?

Bất đắc dĩ địa cười, Thiên Bồng chậm rãi dựa vào hướng về phía bên cạnh cọc gỗ.

"Cái này một lần, xem ra là không có phần thắng rồi. . ."

. . .

Lúc này, lãng trong gió, thanh tâm chính xẹt qua thiên sơn vạn thủy hướng Cầu Pháp quốc đuổi.

Cái kia sau lưng, về mặt kinh hoàng Na Tra chăm chú theo đi lên. Nhìn thanh tâm liếc, không nói được lời nào.

. . .

Lãng Tiêu Bảo Điện.

Một vị khanh gia bước nhanh đi vào trong điện. Xuyên qua san sát chư tiên, vây quanh Ngọc Đế long án bên cạnh. Thấp giọng nói những thứ gì.

Lập tức, Ngọc Đế lông mày hơi chau nổi lên.

Hơi do dự hạ xuống, Ngọc Đế loát râu dài nói: "Làm cho hấn vào đi."

Nghe vậy, cái kia khanh gia lúc này xoay người, kéo dài thanh âm hô: "Tuyên, Tần Nghiễm Vương yết kiến ——!"

"Tuyên, Tần Nghiễm Vương yết kiến ——!"

"Tuyên, Tần Nghiễm Vương yết kiến. . ."

Theo từng tiếng la lên đi xa, cái kia trên điện tiên gia đưa mắt nhìn nhau, từng người đều hơi giật mình.

"Đây là có chuyện gì? Tần Nghiễm Vương. . . Từ Địa Tạng vương tiếp quản địa phủ, hắn còn chưa bao giờ tự mình lên điện yết kiến qua bộ hạ."

"Hội không sẽ có gì chuyện quan trọng?"

"Muốn thực có chuyện quan trọng. . . Thì phải là đại sự."

Xa xa địa, Tần Nghiễm Vương cũng đã vòng quanh ống tay áo, cung trước thân thể hướng đại điện đã đi tới.

Cái kia trong điện tiên gia từng người đều quay đầu lại nhìn quanh.

. . .

Chống nhật được mộc côn, Huyền Trang cúi đầu, đẩy lấy cuộn cuộn tới bảo cát từng bước một đi trở về. Đi lại tập tễnh.

Cái kia sau lưng, hắc hùng tinh ôm đã sớm lạnh buốt, quốc vương thì thể chăm chú theo sát.

Cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách, đều có thể chứng kiến một đôi con mắt tại mong chờ trước.

Từ đầu đến cuối, Huyền Trang cũng chỉ là cúi đầu, không có dũng khí đi cùng bọn họ đối mặt. Bởi vì, hắn căn bản là không có biện pháp cho bất luận cái gì bọn họ muốn, dù là hắn sớm đã hứa hẹn qua.

Mang theo hắc hùng tinh, Huyền Trang đi vào một tòa đã bị nhấc lên đi nóc nhà, chỉ còn lại có tứ phía tàn viên, cũng đã xưng không được phòng ốc trong phòng.

"Nơi này, ít nhất có thể ngăn chặn gió." Nói, Huyền Trang quay đầu lại chỉ thị hắc hùng tinh đem quốc vương buông.

Hắc hùng tinh làm theo.

Ngay sau đó, Huyền Trang quỳ gối quốc vương thi thê bên cạnh, mặt không biểu tình mà giúp quốc vương sửa sang lấy quần áo.

"Đi giúp bần tăng. . . Lấy điễm nước."

Hắc hùng tinh không khỏi sửng sốt một chút, thấp giọng nói: "Ta nếu là đi ra, nếu là đại sư gặp nguy hiểm. . ."

"Người đi đi, nơi này ta nhìn." Tiểu bạch long chẳng biết lúc nào cũng đã đứng ở cửa ra vào, cong vẹo địa dựa vào môn.

Yên lặng địa nhẹ gạt đầu, hắc hùng tinh xoay người ly khai.

Tiểu bạch long từng bước một đi đến quốc vương thi thê bên cạnh ngồi xỏm xuống, nhẹ giọng hỏi: "Người đây là muốn làm gì vậy? Nếu như là an táng mà nói, chờ bọn hấn đánh xong làm tiếp, cũng không muộn."

"Bần tăng muốn thay hấn tụng kinh, trấn an vong linh."

"Tụng kinh?" Tiểu bạch long lập tức bật cười: "Tụng kinh cũng không cần nóng lòng nhất thời a."

Huyền Trang thì thảo lắm bảm: "Không có thời gian, người quá nhiều, thời gian không đủ."

"Cái gì?" Tiểu bạch long thoáng cái đứng lên: "Người muốn đích thân thay tất cả mọi người tụng kinh, người không điên a?"

Huyền Trang tay hơi dừng một chút, nhưng mà, rất nhanh, hấn lại tiếp theo vùi đầu thay quốc vương chỉnh lý quần áo.

Hồi lâu, hấn nhẹ giọng thở dài: "Người nghe qua chí lớn nhưng tài mọn ư. . . Bần tăng là được. Bần tăng cho là mình có thể tứ lạng bạt thiên cân, làm cho người hướng thiện, cuối cùng chúng đạo phổ độ. . . Kỳ thật, bần tăng chính thức có thể làm, từ đầu đến cuối, đều chỉ có cái này mà thôi."

Hấn không nói thêm gì nữa. Chỉ là cúi đầu, như trước hết sức chăm chú địa làm lấy hấn cho rằng chuyện nên làm. Lưu lại tiểu bạch long ngay người tại chỗ.

. . .

Cái kia xa xa, kịch chiến vẫn còn tiếp tục trước.

Quyên Liêm bụm lấy miệng vết thương, đẩy lấy bão cát khắp khiêng địa đi đến Thiên Bồng bên cạnh, khom người ngồi xuống.

"Nguyên soái, người nói, thập nhị kim tiên đây là ăn sai rồi cái gì được, rõ ràng đối với chúng ta động thủ?"

Thiên Bồng không có trả lời. Hấn chỉ là vô lực địa dựa vào cọc gỗ, nhắm mắt lại, ngẫu nhiên hướng cái kia Huyền Trang chỗ phòng ốc nhìn lại.

Hắc hùng tinh vội vội vàng vàng địa bung một chậu nước đi vào.

"Nguyên soái." Quyên Liêm chần chờ mà hỏi thăm: "Huyền Trang pháp sư đang làm cái gì?"

"Ta cũng vậy. . . Không biết." Thiên Bồng hơi cúi đầu.

Cái kia thất lạc thần sắc, làm cho Quyên Liêm một hồi kinh ngạc. Cái loại cảm giác này thật giống như. . . Đi về phía tây cũng đã thất bại đồng dạng.

. . .

Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

Một vị tăng nhân quỳ gối đại diện ở giữa. Cất cao giọng nói: "Khởi bảm tôn giả. Cầu Pháp quốc thế cục. Cũng đã triệt để không kiểm soát. Chết, sợ đã qua vạn. Mà ngay cả cái kia Cầu Pháp quốc quốc vương đều đã kinh mệnh tang tại chỗ!"

Nghe vậy, trong điện nghị luận thanh âm ngưng lên.

Một vị La Hán liền vội vàng hỏi: "Cái kia. . . Giờ phút này, Huyền Trang tại làm gì?"

"Hẩn tại. . ." Cái kia tăng nhân lược lược chân chờ một chút, đáp: "Tụng kinh."

"Tụng kinh?" Một đám La Hán lập tức đều ngây ngẩn cả người: "Tụng cái gì kinh?"

"Tụng. . . Tụng trấn an vong linh chi kinh." Nói đi, cái kia tăng nhân thật sâu lễ bái dưới đi.

Trong lúc nhất thời, một đám La Hán đều mộng: "Trấn an vong linh?"

"Chính là. . . Chính là một ít thế gian tăng nhân, học đạo gia một ít bộ tụng loại đó?"

"Đây không phải là gạt người sao?"

"Nhiều ít vẫn có chút tác dụng. Có chút ít còn hơn không."

Một hồi tiếng cười trộm trong điện vang lên.

Trước một khắc tại bọn hắn trong suy nghĩ còn cao đại vô cùng, thậm chí có thể cùng phật tổ biện pháp Huyền Trang, sau một khắc, lại tụt thành

loại này làm cho người khinh thường giang hồ du tãng.

Như trước đứng thẳng bất động chư phật nguyên một đám nghiêng mặt qua, hướng phía phía trên liên đài Như Lai nhìn quá khứ.

Chỉ thấy Như Lai thật dài thở dài, nói: "Phổ độ chi đạo, liên quan đến thiên địa vận số, nơi đó là nói ba xạo, đạo người hướng thiện là được hơi bị? Kinh một trận này, cái kia Huyền Trang nên biết. Thiên ý không thể trái. Cố ý đi về phía tây, kết quả là. Chẳng những vô ích tại phổ độ, ngược lại trợ tãng tội lỗi của mình. Đây người tội nghiệt chi người, thì như thế nào phổ độ?"

Nói, Như Lai hai tay một quán, hướng phía bốn phía phật đà nhìn đi.

Chỉ thấy những cái này phật đà nguyên một đám chấp tay trước ngực, cúi đầu đồng ý.

Một vị La Hán khom người về phía trước, nói: "Cái kia, lần này biện pháp, chính là dừng ở đây?"

Như Lai nhàn nhạt cười cười, nói: "Xem Huyền Trang a. Như hấn nguyện ý do đó đông về, biện pháp dừng ở đây. Như hấn như trước cố ý đi về phía tây, tại đây Linh Sơn chờ hấn, chỉ có thể là vực sâu vạn trượng."

"Vực sâu vạn trượng?" Trong lúc nhất thời, những cái này phật đà La Hán, đều hơi mở to hai mắt.

Đang lúc này, lại một vị tăng nhân nhập điện, dập đầu nói: "Khởi bảm tôn giả, Tàn Nghiễm Vương đã đạt Lăng Tiêu Bảo Điện."

"Tàn Nghiễm Vương đi Lăng Tiêu Bảo Điện?" Trong lúc nhất thời, trong điện tiếng thán phục, lại không thua gì Lăng Tiêu Bảo Điện, một đôi

con mắt đều nhìn phía Địa Tạng vương. Mà Địa Tạng vương tắc hơi ngửa đầu, nhìn phía Như Lai.

Này mặt dung bên trong, vô hỉ vô bi, không sợ không nộ, giống nhau thường ngày.

...

Lúc này, một vị đồng tử hai tay đem một phần đến tỵ Lăng Tiêu Bảo Điện thiếp mời đưa cho lão quân.

Lão quân khoát tay áo, lại duỗi thân ngón tay chỉ một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, cũng không đợi cái kia đồng tử chuyển hiện lên, trực tiếp đứng dậy bước tới.

Chích nhìn thoáng qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn cái kia lông mày cũng đã chau thành một đoàn, thân thủ đem thiếp mời đưa cho một bên Thông Thiên Giáo Chủ.

Mở ra, Thông Thiên Giáo Chủ lông mày đồng dạng chau thành một đoàn.

"Thì ra là thế." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhếch môi nói: "Không nghĩ tới, phật môn vậy mà im ắng làm ra như vậy thứ gì. Cũng không quái hồ Thái Ất muốn nhận định, tập kích Côn Luân sơn đúng là cái kia yêu hầu."

Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn phía một mực cúi đầu đảo đực lão quân: "Đi thôi."

"Không đi."

"Ta xiển môn nguyên khí đại thương, tại ngươi có gì chỗ tốt?"

"Cái này tam giới bị đồ diệt, tại lão phu lại có gì chỗ hỏng?" Lão quân không chút nghĩ ngợi địa đáp: "Lão già khom, duy trì không được những này bản sống việc cực."

"Nguoi!" Thông Thiên Giáo Chủ thoáng cái đứng lên, nói: "Nguoi cái kia bảo bồi đồ nhi đã ở hướng cái kia đuổi, nguoi sao biết sẽ không đã thương nàng?"

"Bị thương thì thế nào? Nên quan tâm là cái kia con khi."

Một câu nói kia, lập tức dính đến Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ một hồi không nói gì.

Bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đành phải xoay người phải đi, gặp Thông Thiên Giáo Chủ còn đứng trước bất động, lại duỗi thân tay đi kéo.

Đợi đến hai người rời đi tiêu lâu các sau, lão quân mới duỗi dài cổ nhìn một cái, lặng lẽ đem quỳ gối một bên đồng tử chiêu tới, thấp giọng nói: "Nguoi mang lên vi sư pháp khí, đi một chuyến. Vạn nhất nguoi cái kia sư muội. . . Tụ ra tay. Thật sự không được, dứt khoát hãy cùng cái kia hầu tử bả chuyện này nói. Hiểu không?"

Đồng tử vội vàng nhẹ gật đầu, nhanh chân chạy ra khỏi lâu các ngoài.

Thẳng đến lúc này, lão quân hừ lạnh một tiếng, cúi đầu tiếp tục đảo trước dục, ung dung thờ dài: "Kế trùng kế, bộ trung bộ a. . . Cái thanh này đùa giỡn lão phu năm đó chơi nhiều hơn, không lẫn vào, không lẫn vào. Còn là làm cái luyện đan ông tốt. Ha ha ha ha." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Hôm nay là 666 :, 66 đại thuận cấp ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 667: Đĩa Sắt

Lúc này, Cầu Pháp quốc kịch chiến đã đến gay cấn giai đoạn.

Hầu tử dùng kim cô bồng đẩy lấy chiến trận hộ thuẫn, gằm thét, đem hết toàn lực điên cuồng mà hướng phía trước xông.

Khi hấn thôi động hạ, cự đại thất tinh diệu nhật đại trận cấp tốc lui về phía sau. Cái kia chiến trận biên giới, hộ thuẫn theo đỉnh núi xử thổi qua, lại giống như cắt đậu hũ đồng dạng đem đỉnh núi lột bỏ. Bị kim cô bồng gắt gao đứng vững trên vị trí, cũng đã ần ần có tan vỡ dấu hiệu.

Thái Ất chân nhân đều có chút mộng. Mồ hôi to như hạt đậu từng giọt theo trên trán chậm rãi chảy xuống, lại nhanh chóng đang kịch liệt linh lực phát ra bên trong bốc hơi, biến mất vô tung.

Một ít bên cạnh, sớm đã bị thương Nghiễm Thành Tử càng là đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Rất rõ ràng, tại đây trường lực lượng so đấu trung, bọn họ cũng đã sắp chống đỡ không nổi. Cứ theo đà này, bị hao hết sạch linh lực, đem không phải hầu tử, mà là bọn họ.

"Làm sao bây giờ?"

"Kéo nhất định là không được, liều mạng với người!"

Cái kia còn lại kim tiên hơi chần chờ một chút, cuối cùng còn là nguyên một đám gặt đầu đồng ý.

"Mở!"

Chỉ nghe Thái Ất chân nhân từng tiếng quát, cái kia cho tới nay thay bọn họ thừa nhận hầu tử thế công hộ thuẫn đột nhiên hư không tiêu thất.

Chạy nước rút bên trong hầu tử đột nhiên sững sờ, lại mất cân đối, cả liền người mang bổng hướng phía chiến trận hạch tâm đập bể quá khứ.

Tại cái gì một loại chiến trận bên trong, hộ thuẫn đều là thứ trọng yếu nhất. Không có hộ thuẫn, tiện ý vị trước cái này chiến trận cũng đã giải trừ phòng ngự. Bạo lộ tại địch quân công kích đến, đem không chỉ là trong chiến trận điều khiển giả, còn có dựa vào linh lực duy trì lấy, những kia mạn thiên phi vũ vận chuyển phù văn cùng linh lực đồ án. Đối với chiến trận điều khiển giả mà nói, chúng nó càng thêm yếu ớt.

Trong cuồng phong, hầu tử trực tiếp buông tha cho dừng lại thân hình khôi phục cân đối ý đồ, ngược lại nắm chặt kim cô bổng, hướng phía chiến trận hoành tảo quá khứ: "Trường ——!"

Lập tức, cái kia kim cô bổng bổng nhiên duỗi dài, chí thượng dưới xuống bơi hướng chiến trận.

"Hỏa khắc kim! Giác tức!"

Chỉ thấy Thái Ất chân nhân hai tay vừa bấm, cái kia còn lại mọi người đều phối hợp với đánh ra các màu phù văn, ngay sau đó, tựu tại kim cô bổng va chạm vào chiến trận trước. Cả chiến trận bị do ở giữa xé rách thành hai nửa.

Kim cô bông nặng nề mà đập vào trên mặt đất, một tòa núi cao bị nện được lõm vào, cát bụi giống như suối phun loại theo rạn nứt thổ địa trên tràn ra, nhanh chóng bao trùm hết thảy.

Mà cùng lúc đó. Cái kia chiến trận rõ ràng lại lần nữa đóng lại. . . Hầu tử thấy đều có chút mộng.

Một mình đấu cả chiến trận, loại sự tình này tại thiên hà thủy quân thời đại hắn đã làm vô số lần, bằng vào Dương Thiên đối thiên quân chiến pháp hiểu rõ, hắn đối chiến trận cũng ít nhiều có chút nhận thức, lại còn chưa bao giờ thấy qua có thể vận chuyển linh hoạt như thế. Phân và hợp chiến trận.

Ngấn ngùi chân chờ sau, trong tay kim cô bông nhanh chóng rút trở về, hắn cắn chặt răng, lại là hướng Thái Ất chân nhân vọt tới.

Lúc này đây, hắn không có vội vã ra tay, mà là dùng tốc độ cực nhanh gần hơn cự ly.

Mặc dù Thái Ất chân nhân thân hình cấp tốc lui về phía sau, nhưng mà, trong nháy mắt, hầu tử còn là đi tới cùng Thái Ất chân nhân cách xa nhau không đến mười trượng vị trí.

Tại khoảng cách như vậy phía dưới, hầu tử một khi ra tay. Thái Ất chân nhân là bất kể như thế nào cũng tránh không khỏi, chỉ có thể chọi cứng.

Nhưng lại tại hầu tử sắp ra tay một sát, chỉ nghe Thái Ất chân nhân thanh quát lên: "Tĩnh, bốn phụ, hư tức!"

Cái khác mọi người nhanh chóng đánh ra đòn án khác nhau phù chú, cả chiến trận trên phù văn bắt đầu xuất hiện vi diệu biến hóa.

"Đi chết đi!" Một tiếng rít gào, hầu tử lần nữa xuất thủ.

Hắn một tay vung bồng, nhắm ngay điếm rơi, là Thái Ất chân nhân thiên linh cái. Ân chứa mạnh mẽ lực đạo kim cô bồng cứ như vậy bị vung đi ra ngoài, mãnh liệt khí kinh kéo ra khỏi thật dài ảo ảnh. Không hề ngoài ý muốn đánh vào Thái Ất chân nhân trên trán.

Cái kia đầu, cả đều bị quét bay đi ra ngoài.

Sau một khắc, vì phòng ngừa cái kia pháp trận phù văn mang vào có cái gì bấy rập, hầu tử cũng đã phi tốc triệt thoái phía sau. Cùng chiến trận kéo ra mấy trăm trượng cự ly, treo trên bầu trời mà đứng.

Cùng lúc đó, bị hầu tử đánh ra khí lưu mới rơi đến trên mặt đất, tại phía dưới vùng núi trên kéo ra một đạo thật dài khe rãnh.

Nhưng mà, không thể tưởng tượng một màn đã xảy ra.

Tự tại hầu tử trước mắt, Thái Ất chân nhân bị đánh bay đầu lại cứ như vậy dài đi ra!

Không. Không thể nói là dài ra. Hầu tử nhìn qua là vô số vi hạt lãng không sinh thành, sau đó ở đằng kia mất đi đầu lâu trên thân thể nhanh chóng hội tụ thành một cái mới đầu lâu!

"Đây là có chuyện gì?" Hầu tử ánh mắt hơi lóe ra, trong óc trống rỗng.

Trên cái thế giới này còn có có thể làm cho người chết mà sống lại chiến trận?

Nếu như đánh chết đối phương lại có thể lập tức sống lại, cái kia đánh tiếp còn có cái gì ý nghĩa?

Cái kia đối diện, tuy nói Thái Ất chân nhân bình yên vô sự, bảy vị kim tiên thực sự đồng dạng không tốt qua. Hầu tử tiến công thật sự quá mãnh

liệt, dùng về phần bọn hắn thậm chí không xác định dùng phương thức như vậy có thể không chống được thắng lợi một khắc.

Đã tiêu hao hết linh lực Hành Giả đạo là phế vật, đã tiêu hao hết linh lực Ngộ Giả đạo, lại có thể hảo đi nơi nào?

Giờ phút này, bọn họ chính nguyên một đám thờ hồng học địa nhìn qua hầu tử, mặt xám như tro.

Trong lúc nhất thời, song phương tựa hồ lâm vào cục diện bế tắc.

"Nhu người vậy thì không được. Không có chú ý tới sao?" Đang lúc hầu tử do dự mà muốn hay không lần nữa tiến công thời khắc, một thanh âm truyền đến: "Người vừa mới đánh bay Thái Ất chân nhân đầu, nhưng hắn thậm chí không có chảy một giọt huyết, cái kia y phục trên người sạch sẽ."

Song phương đều hướng phía tây nam phương hướng nhìn quá khứ.

Xa xa, thanh tâm chính bùm lấy ngực hơi thở hào hển. Cái kia bên cạnh Na Tra vội vàng một bả túm ở cổ tay của nàng.

Sau một khắc, cơ hồ là đồng thời địa, song phương đều hướng phía thanh tâm phương hướng xuất thủ.

Thái Ất chân nhân trong tay phát trần giương lên, sáu đạo như sương mù trạng linh lực hướng thanh tâm hoành tảo quá khứ. Hầu tử tắc dùng nhanh hơn tốc độ một cái bay chân đạp bay Na Tra, đem thanh tâm ôm vào trong ngực tránh thoát Thái Ất chân nhân công kích.

Một mực lần rất xa tứ đại thiên vương nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, nhìn xem Na Tra theo đỉnh đầu của mình bay đi.

"Đây là có chuyện gì? Như thế nào đột nhiên đều đổi tam thái tử xuất thủ?"

"Bọn họ không phải đổi tam thái tử ra tay. Thái Ất chân nhân muốn giết thanh tâm, cái kia hầu tử tại cứu! Cái này thanh tâm sợ là biết rõ cái gì!"

Tứ đại thiên vương nhanh chóng xoay người, hướng phía Na Tra rơi xuống đất địa phương đuổi tới.

Cùng lúc đó, thanh tâm đã bị hầu tử ôm cùng cái kia chiến trận kéo ra ngàn trượng cự ly, thẳng đến hầu tử vững tin an toàn, mới buông tay đem nàng để xuống.

"Cái kia chiến trận người gặp qua?"

Thanh tâm ngờ ngác địa nháy mắt con người, cái kia mặt đỏ được giống như quả táo đồng dạng.

"Uy, ta hỏi người lời nói."

Thanh tâm cả kinh, lúc này mới nhìn phía hầu tử: "Người vừa mới, nói cái gì?"

"Ta hỏi người cái kia chiến trận. . ."

Lời còn chưa dứt, mắt thấy chiến trận cũng đã hướng phía bên này tới gần, hầu tử chỉ phải vội vàng lại liền xông ra ngoài.

Kim cô bổng quét ngang mà qua. Tại Thái Ất chân nhân điều khiển hạ, cái kia chiến trận lại là một phần hợp lại, xảo diệu địa tránh thoát hầu tử công kích.

Thanh tâm bỗng nhiên la lên nói: "Đây là thất tinh diệu nhật đại trận, sư phó đã nói với ta. Trận này chủ 'Sinh' . Nhìn như có thể đem trận trong trận

vong chi người chết mà sống lại, xảo diệu vô cùng. Kỳ thật toàn bộ đều là ảo giác, chỉ có điều loại này ảo giác, trừ phi quen thuộc trận này chi người, nếu không căn bản không cách nào xuyên qua!"

"Câm mồm! Đây là chúng ta xiển môn cùng yêu hầu trong lúc đó ân oán!" Thái Ất chân nhân một tiếng quát mắng. Một thanh phi kiếm rời khỏi tay, hướng phía thanh tâm kích bắn tới.

Chỉ thấy hầu tử dùng kim cô bông nhẹ nhàng nhảy lên, trực tiếp đem phi kiếm đánh bay đi ra ngoài.

"Nói tiếp!"

"Ân." Thanh tâm nhẹ gật đầu, cất cao giọng nói: "Trận này trong có một mạng môn, phiêu hốt bất định. Đó là cả chiến trận chỗ hiểm chỗ, chỉ cần đánh trúng mệnh môn, không chỉ thất tinh diệu nhật đại trận đem tại trong khoảnh khắc tan rã. Mà ngay cả trong trận chi người, cũng sẽ đã bị cản trở, thân chịu trọng thương."

"Câm mồm!" Cả chiến trận đều bị kích hoạt rồi, hào quang chói mắt phóng xạ mà ra. Ngay sau đó. Đủ mọi màu sắc linh lực phóng lên trời, giống như cuồng phong như mưa rào hướng phía thanh tâm gào thét mà đi.

Hầu tử nhanh chóng khởi động một mặt cự đại hộ thuẫn, ngăn tại thanh tâm trước người. Cái kia cuồng bạo linh lực mưa gập hầu tử hộ thuẫn, lập tức trở nên giống như ngày bình thường bình thường giọt mưa đồng dạng, chỉ là nổi lên đông đúc sóng gợn.

Thái Ất chân nhân mặt đều tái rồi.

"Cái kia muốn làm sao tìm được đến cái này mệnh môn?"

"Cái này. . . Ta không biết. Suy tính phương pháp thập phân phức tạp. Hơn nữa. . ." Thanh tâm đáp: "Mệnh môn là có thể tùy tâm sở dục che dấu, bất quá, khẳng định ở trong trận."

Lời này vừa nói ra, cái kia chiến trận bên trong bảy vị kim tiên lập tức nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt thoáng hòa hoãn chút ít.

"Thực xin lỗi." Thanh tâm thấp giọng nói: "Ta, ta chỉ biết rõ nhiều như vậy. Những thứ khác. . ."

"Không có việc gì, đủ rồi."

"A?"

Nghiêng đầu nhìn xa xa tự cho là tìm được đường sống trong chỗ chết bảy vị kim tiên, hầu tử nói khẽ: "Người trước lui về phía sau xuống."

"Lui về phía sau?" Hoàn toàn tỉnh ngộ thanh tâm vội vàng xoay người né ra.

"Còn chưa đủ, lại xa một chút! Lại xa một chút! Lại xa một chút!"

Một đường bay ra gần mười dặm cự ly. Thanh tâm mới dừng lại thân hình, xa xa mà nhìn xem.

"Người muốn làm gì?" Thái Ất chân nhân bán híp mắt, gắt gao chăm chăm vào hầu tử: "Quang biết có mệnh môn tồn tại, hữu dụng sao?"

"Đương nhiên là có dùng." Hầu tử nhếch môi, chậm rãi bật cười: "Các người, có thể đi chết rồi."

Chỉ thấy hầu tử hơi ngửa đầu. Cái kia thân hình giống như cách huyễn tiễn loại xông về bầu trời.

Bảy vị kim tiên không hện mà cùng địa ngẩng đầu lên.

Đột nhiên, bốn phía đều tối xuống.

"Không tốt! Hấn. . ."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy một cái cự đại đĩa sắt từ trên trời giáng xuống! Trọn vẹn một dặm có thừa bán kính, đem trọn cả chiến trận bao trùm không bỏ sót!

"Cái này chích. . . Diên khùng hầu tử, rõ ràng dùng loại biện pháp này. . ."
Đĩa sắt hạ, bảy vị kim tiên còn đang đau khổ địa chi chống.

"Thú vị sao? Các ngươi bảy cá tử lão đầu, hôm nay tựu toàn bộ chết ở chỗ này a!" Đĩa sắt trên, hầu tử nhếch môi, lộ ra răng nanh cuồng tiếu trước. Từng điểm từng điểm địa dùng sức: "Chỉ cần ở trong trận, nó bỏ chạy bất quá công kích của ta!"

Cặp kia trên cánh tay cơ nhục đều đã kinh kéo căng đến cực hạn, dưới chiến trận trên cuối cùng hộ thuẫn đang tại từng điểm từng điểm hồng mất.

Đến cuối cùng, chỉ nghe "Oanh" một tiếng trầm đục, cái kia cuối cùng một tầng hộ thuẫn triệt để sụp đổ. Cự đại đĩa sắt đem bảy cá kim tiên tính cả thất tinh diệu nhật đại trận cùng chết tử địa đặt ở dưới mặt. Biên giới xử, từng tầng cát bụi chậm rãi nhộn nhạo ra.

Toàn bộ thế giới đều yên tĩnh trở lại.

Giờ này khắc này, vô luận là xa xa thanh tâm, còn là đang tại ba chân bốn cẳng nâng bị hầu tử đá bay Na Tra tứ đại thiên vương, đều ngây dại.

Thân thủ giương lên, cự đại đĩa sắt hóa thành kim cô bông rơi vào hầu tử trong tay.

Bụi mù tán đi.

Hầu tử cúi đầu trông thấy kể cả Thái Ất chân nhân tại trong bảy vị kim tiên từng người đều đã bị cắm vào trong đất, chích lưu lại một cá đầu. Cái kia rồi tung tóe, thật giống như một cây cây cải củ ương đồng dạng trong gió bay múa.

Hừ lạnh một tiếng, hầu tử chậm rãi hướng bọn họ rơi xuống.

"Hiện tại, chúng ta đến nói chuyện mấy người các ngươi đến tột cùng muốn chết như thế nào a." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Nói. . . Giống như gấp đôi vé tháng a ~ mọi người có vé tháng tranh thủ thời gian quăng a ~

Đổi mới nhanh nhất, không đạ cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 668: Cho Hấp Thụ Ánh Sáng

Mũi chân nhẹ nhàng chạm đất, hầu tử mở rộng bước chân chậm rãi hướng Thái Ất chân nhân đi tới. Theo cái kia trêu tức thần sắc cơ hồ liền có thể kết luận Thái Ất chân nhân kế tiếp thảm trạng.

Không đợi hầu tử đến gần, bị hãm tại dưới cái khác sáu vị kim tiên cũng đã luống cuống thần, nguyên một đám ồn ào lên.

"Người nghĩ muốn làm cái gì?"

"Yêu hầu dừng tay! Hướng ta tới!"

"Người nếu là dám đối với Thái Ất sư đệ ra tay, sau này ta xiển môn liền cùng người thế bất lưỡng lập!"

"Lưới trời tuy thưa, sớm muộn có một ngày, người cần phải sẽ bị thiên đao vạn quả!"

Nghe này vô lực chửi bới, hầu tử lập tức cười đến canh hoan, đem kim cô bổng khiêng đến trên vai. Tận lực thả chậm cước bộ làm cho bọn hấn hưởng thụ giờ khắc này sợ hãi.

Lại là Thái Ất chân nhân kiên cường, từ đầu đến cuối, hấn lại không nói một câu, cũng không nhìn hầu tử liếc. Một bộ được làm vua thua làm giặc, nguyện đánh cuộc chịu thua thái độ.

"Đại thánh gia! Đại thánh gia! Na Tra cầu đại thánh gia buông tha sư phụ ta!"

Cái kia xa xa, vừa mới trì hoãn qua được Na Tra vội vã địa chạy đến. Còn không đợi hấn đuổi tới Thái Ất chân nhân bên người, chỉ thấy hầu tử vươn tay ra cách không vừa nắm, trong lúc nhất thời, phảng phất có một đôi vô hình tay khóa lại Na Tra cổ họng vậy, vô luận hấn như thế nào giãy dụa đều không thể tránh thoát. Liền lời nói đều nói không nên lời.

Chậm rãi ngồi xổm Thái Ất chân nhân trước mặt, hầu tử nhẹ nhàng thổi, một hồi gió mát lướt trên, đem Thái Ất chân nhân rủ xuống tại trên trán vài túm toái phát đều vượt đến sau đầu, lộ ra cái kia nhắm chặt hai mắt, hơi hoảng sợ, lại còn gắt gao cắn răng nhấn nại già nua khuôn mặt.

"Ta con mẹ nó thực hồi hận, ban đầu ở Nam Thiên Môn ngoài, nên giết ngươi. Không nên xem tại Na Tra mặt mũi trên thả ngươi một con đường sống. Bằng không, cũng không trở thành làm ra hôm nay cái này việc chuyện này." Nói, hầu tử vươn tay ra vỗ nhẹ nhẹ đập Thái Ất chân nhân gò má, giống như đối đãi một cái ba tuổi tiểu nhi vậy, khẽ cười nói: "Bất quá cũng tốt, hiện tại bả thập nhị kim tiên tận diệt, sau này tự lại không có loại này chuyện hư hỏng nhi. Yên tâm, lột da, rút gân, áp chế cốt, đồng dạng đều không thể thiếu. Đây là ngươi nên được."

Thái Ất chân nhân như trước gắt gao cắn răng. Không rên một tiếng.

Cái kia xa xa, Na Tra đã là mặt xám như tro, nhưng như cũ không cách nào tránh thoát.

Thanh tâm chậm rãi rơi xuống xa xa, lẳng lẳng mà nhìn xem.

Đột nhiên. Một hồi cuồng phong đánh úp, vài miếng lá cây bị xé rách trước theo hầu tử bên người xẹt qua. Ngày đó sắc đột nhiên tự tối xuống.

Hầu tử cảm lấy Thái Ất chân nhân gò má tay có chút dừng lại, bán híp mắt ngẩng đầu nhìn lên.

Đông bắc phương hướng, một đoàn bí mật mang theo trước tia chớp mây đen chính dùng tốc độ cực nhanh đánh úp, đảo mắt đã đến đỉnh đầu.

Hầu tử lập tức hừ lạnh một tiếng. Chông kim cô bỗng chậm rãi đứng lên, đảo trước lỗ tai ung dung nói: "Như thế nào, sư phó tới cứu đồ đệ rồi? Còn là nói, bọn họ hoàn toàn chính là các người sai sử, hiện tại phía sau màn độc thủ rốt cục xuất hiện?"

Cái kia đoàn mây đen nhanh chóng tán đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ thân ảnh dần dần hiển lộ đi ra.

Trong lúc nhất thời, Na Tra đình chỉ giãy dụa, mắt ba ba địa nhìn qua Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thanh tâm một tay cũng đã không tự giác địa theo như đến bên hông.

Tam thanh bên trong Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ đồng thời xuất hiện, cái này có thể là không như bình thường sự tình. Đặc biệt hầu tử hiện tại đánh đúng là Nguyên Thủy Thiên Tôn đồ đệ.

Bất quá, hầu tử tựa hồ cũng không thêm để ý. Chỉ là chông gây gộc hơi ngửa đầu, trêu tức địa nhìn đối phương.

"Đại thánh nói đùa." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười khan nói: "Vài cái kém đồ không bị quản giáo, mạo phạm đại thánh, thật sự tội không thể tha. Bất quá, nếu là ta Xiển giáo môn đồ, lão phu lại vừa vặn cách nơi đây, không bằng khiến cho lão phu mang về nghiêm gia quản giáo a. Chắc chắn còn lớn hơn thánh một cái công đạo."

"Chỉ là mạo phạm đơn giản như vậy sao?" Hầu tử hướng phía Cầu Pháp quốc đô thành phương hướng liếc qua, ung dung cười nói: "Ta không có

chiêu bọn họ không trêu chọc bọn họ, kết quả cả quốc gia đều nhanh san thành bình địa, cái này tại hai vị xem ra. Cũng chỉ là mạo phạm? Nếu như vậy, sửa ngày mai ta đến quý phủ mạo phạm, hai vị cũng không nên tức giận a."

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn nguyên bản trên mặt vui vẻ biến mất. Đòi lại một bộ nghiêm túc thần sắc.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn giống như cây cải củ ương đồng dạng bầy cá sư điệt, không khỏi chau nổi lên lông mày, trầm mặc không nói. Giấu ở trong tay áo tay cũng đã lặng lẽ bắt đầu với tham chiến chuẩn bị.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt buông xuống nói: "Đại thánh chắc hẳn cũng đã biết đi, việc này, kỳ thật bất quá là cá hiểu lầm. . ."

"Hiểu lầm? Bọn họ vừa mới cũng không phải là nói như vậy." Hầu tử thoáng cái cắt đứt Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nói. Dùng chân đá đá Thái Ất chân nhân đầu, cười hì hì nói ra: "Người hảo đồ đệ nói cho của ta là, vô luận đánh lén Côn Luân sơn sự tình phải không là ta làm, bọn họ đều muốn tìm ta tính sổ. Hắc hắc, ngẫm lại cũng là, hơn sáu trăm năm trước nợ cũ, đến bây giờ cũng còn không có tính. Nếu không, chúng ta hôm nay tựu đến kết thúc?"

Giống như nghe không được hầu tử cái kia khiêu khích lời nói vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn mím môi, cất cao giọng nói: "Nếu là hiểu lầm, chẳng lẽ đại thánh tựu không muốn biết cái này hiểu lầm là làm sao tới?"

Hầu tử nghiêng đầu, trực tiếp đáp: "Không nghĩ."

"Nếu có người giả mạo đại thánh ngài. . ."

"Liên quan gì ta?"

Cái này một câu lập tức càng làm Nguyên Thủy Thiên Tôn đến bên miệng mà nói cho đình trở về.

Mắt thấy hầu tử chút nào không có muốn đem lời nói hướng hạ nghe, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã kiểm lư kỹ cùng, một bên Thông Thiên Giáo Chủ lúc này cướp lời nói đến, đối với hầu tử quát mắng nói: "Người cái này yêu hầu chớ để càn rỡ, bây giờ Thất Xảo Di Vân Đan dược hiệu sớm đã quá khứ, như hai ta liên thủ, người sợ cũng chỉ có phi thăng thiên đạo một đồ có thể đi. Đến lúc đó, nhìn người như thế nào đối mặt như. . ."

"Ta như thế nào đối mặt Như Lai không cần người quan tâm!" Lời còn chưa dứt, hầu tử sắc mặt cũng đã xoay thoáng cái thay đổi, đã không có nguyên lai cái kia côn đồ đồng dạng vui cười tức giận mắng, ngược lại lộ ra một bộ dữ tợn gương mặt, chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ quát: "Người chỉ cần nhớ kỹ, nếu là ta bị buộc trước phi thăng thiên đạo, cái thứ nhất bắt người môn xiển đoạn hai giáo tế cờ!"

Trong lúc nhất thời, cái kia lời còn chưa nói hết Thông Thiên Giáo Chủ hơi run lên một cái, lại không có dũng khí tiếp theo đem lời nói toàn bộ.

Song phương đã thành gương cung bạt kiếm xu thế!

Một hồi gió nhẹ chậm rãi nghịch qua, mặt đất cát bụi hơi nổi lên, giống như sóng gợn vậy tại bị cả đè cho bằng trên mặt đất khuếch tán.

Cũng đã triệt để thất lạc sức chiến đấu vài vị kim tiên bán híp mắt, ánh mắt kia tại hai phe trong lúc đó qua lại.

Thanh tâm cũng đã khẩn trương đến cực hạn.

Hồi lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chăm chú hầu tử chậm rãi bật cười, duỗi ra một tay ngăn ở Thông Thiên Giáo Chủ trước người, cười khan nói: "Này thiên địa gian đại năng tự như vậy vài cái, mười ngón tay liền có

thể đếm xong. Hai người các người đều đứng hàng trong đó. Làm gì vì vài câu ngôn ngữ chi tranh, huyên não không thoải mái? Cũng không sợ thể nhân chê cười."

Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi hạ thấp độ cao, rơi đến trên mặt đất, từng bước một hướng hầu tử đã đi tới, nói: "Cái này vài cái, đều là lão phu ái đồ, kính xin đại thánh giơ cao đánh khế."

Cái kia sau lưng, Thông Thiên Giáo Chủ cũng chậm rãi hạ thấp độ cao, rơi xuống trên mặt đất, nhưng lại không đi theo hướng hầu tử đi đến.

"Nếu là ta không đồng ý?"

"Mọi sự tổng có một giá, đại thánh gia cứ việc nói, chỉ cần hợp lý, lão phu tự nhiên hai tay dâng." Tại cự ly hầu tử mười trượng tả hữu địa phương, Nguyên Thủy Thiên Tôn dừng bước.

"Mọi sự tổng có một giá?" Hầu tử lập tức nở nụ cười, khinh miệt địa nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Cao cao tại thượng Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi nào thì cũng trở nên như vậy con buôn, trọng cá thương nhân dường như."

"Ngài đừng vội trước cự tuyệt. Nghe lão phu nói xong việc này nguyên do, như đại thánh còn cảm thấy không thể khoan thứ bọn họ, đi thêm cự tuyệt không muộn. Việc này, liên quan đến đi về phía tây thành bại, càng liên quan đến tất cả cùng ngài có quan hệ người sinh tử."

Nghe được "Đi về phía tây" hai chữ, hầu tử lập tức sững sờ. Hắn bán híp mắt hồ nghi địa nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn háng giọng một cái, nói: "Bọn họ sở dĩ tìm đến đại thánh ngài phiền toái, là vì thù mới hận cũ. Nhưng, trực tiếp nguyên nhân, xác thực là bởi vì bọn hắn cho rằng đại thánh ngài đánh lén

Côn Luân sơn. Hiện tại, Côn Luân sơn việc đã điều tra rõ. Cái kia kẻ tập kích, một người khác hoàn toàn."

Hầu tử hơi nhíu mày: "Cho nên?"

"Cái này trọng điểm, chính là tại kẻ tập kích thân phận trên." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói: "Chuyện này bốc lên đại thánh tập kích các phái hệ người, kỳ thật, là đại thánh ngài cái khác hồn phách. Cũng không quái hồ nhiều người như vậy cho là hắn chính là người, bởi vì. . . Hắn xác thực chính là người không sai. Chỉ có điều, là cái khác người."

Nghe vậy, hầu tử lập tức sững sốt một chút, hơi mở to hai mắt.

. . .

Lúc này, địa lao đại môn âm âm mở ra.

Vài cái tiểu yêu xông vào, đem giống như một đồng thịt nhão vậy Lục Nhĩ Mi Hầu cả đảo lộn tới.

Một trong đó đem cây đuốc để sát vào, chiếu sáng Lục Nhĩ Mi Hầu che kín vết máu mặt. Xác nhận thân phận sau, hai cái tiểu yêu lúc lên lúc xuống địa cạy mở Lục Nhĩ Mi Hầu miệng, đem một thùng lớn máu tươi vào đầu rót xuống dưới.

Hỏa quang hạ, đỏ hồng nhan sắc theo phủ kín nhà giam rơm rạ chậm rãi nhòà đi.

"Như vậy là được rồi sao?"

"Hắn là a, thượng cấp là như thế này lời nhắn nhủ."

"Không phải nói còn muốn tinh khí sao?"

"Trông nom nhiều như vậy làm gì vậy? Chỉ cần duy trì lấy hấn không chết là được."

Nói, trong đó một con tiểu yêu móc ra hai chi cái dùi, đối với Lục Nhĩ Mi Hầu xương tỳ bà một búa một búa địa gõ xuống dưới, trực tiếp đưa hấn đình trên sàn nhà.

"Đã thành, đi thôi. Trên cái thế giới này cư nhiên còn có như vậy yêu quái, thật sự là xui." Đầu lĩnh kia tiểu yêu oán hận mà hướng Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt chửi thề một tiếng, xoay người liền đi.

Còn lại tiểu yêu cũng nhanh chóng theo đi ra ngoài.

Cửa lao khép lại, trong nhà giam ánh sáng lại một lần tối xuống.

Hồi lâu, đã sớm không một tiếng động Lục Nhĩ Mi Hầu ho ra tiếng vang, một ngụm sắc tại trong cổ máu tươi thoáng cái phun tới.

U ám trong ngọn lửa, hấn mở to che kín ánh huỳnh quang con mắt, chậm rãi nở nụ cười.

Thật sự là sống không bằng chết a. . .

"Ngươi đến cùng là đúng hay không đại thánh gia?" Trong bóng tối, nữ kia thanh lại một lần hỏi.

Bất quá, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không có trả lời.

Hấn chỉ là lẳng lặng địa nằm, nhìn qua giống như vực sâu vậy lao đình.

"Đại thánh. . . Gia. . . Hắc hắc hắc hắc. . ." Đối xung hô thế này, hấn đột nhiên có một loại nói không nên lời chán ghét.

. . .

Trong thạch thất, Đa Mục quái nhìn xem trong tay vừa mới truyền đến điệp báo, có chút kinh ngạc địa mở to hai mắt.

"Lục Nhĩ Mi Hầu là. . . Đại thánh gia cái khác hồn phách? Cái này. . ."

Sau một khắc, hắn cũng đã đứng lên bước nhanh cửa trước ngoài đi đến.

"Nhanh! Đi nhà giam!"

Một mục chờ đợi ở một bên vài cái yêu tướng vội vàng đi theo. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng, gấp đôi vé tháng, tranh thủ thời gian đầu phiếu ~ cảm tạ ~

Đôi mới nhanh nhất, không đạ cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 669: Tín

Đẩy ra cửa lao, thoáng cái, hơn mười tên tiểu yêu tuôn đi vào. Đồng loạt một mảng lớn cây đuốc lập tức đem nguyên bản âm u nhà giam chiếu lên sáng trưng.

Trong góc xiêm y lam lũ yêu quái, thậm chí thiên binh, tu sĩ đều đều mở to hai mắt, duỗi dài cổ muốn tìm tòi đến tột cùng.

Tự tại giam giữ Lục Nhĩ Mi Hầu nhà tù cách vách, y quan coi như sạch sẽ Bạch Tố vội vàng hơi rụt co rụt lại. Bởi vì nàng xem đến Đa Mục quái vội vã địa đi đến.

Bất quá, giờ phút này Đa Mục quái đã sớm không có công phu lý nàng.

Chỉ thấy hần nhanh chóng đi vào giam giữ trước Lục Nhĩ Mi Hầu trong phòng giam bán ngồi xỏm người xuống, thân thủ đẩy ra rồi rơm rạ.

Lập tức, một tấm trần đầy máu đen mặt lộ đi ra.

"Duy trì. . . Làm gì vậy?"

Thật vất vả nghẹn ra một câu sau, Lục Nhĩ Mi Hầu "Khanh khách" địa nở nụ cười. Loại đó cười, cùng với nói là vui vẻ, chẳng nói đã đến nỗi giận biên giới, chỉ có điều hần sớm đã không có dư thừa khí lực đi làm âm ỉ thôi.

Nụ cười này, Đa Mục quái sắc mặt lập tức biến đổi. Như là có chút xấu hổ, có chút hối hận, vừa giống như nhẹ nhàng thở ra.

Hắn sâu hít một hơi thật sâu, đứng lên nói: "Mang đi ra."

Nói đi, xoay người rời đi.

Không đợi mấy cái cùng ở phía sau hắn tiểu yêu tiếp cận Lục Nhĩ Mi Hầu 8, hắn lại quay đầu bổ sung nói: "Điêm nhẹ. . ."

Mấy cái tiểu yêu hơi sững sờ, vội vàng nhẹ gạt đầu, nguyên bản thô bạo động tác lập tức trở nên khinh thủ khinh cước.

Tựa tại Bạch Tố ánh mắt kinh ngạc hạ, mấy cái tiểu yêu chậm rãi đem không ngừng "Khanh khách" cười Lục Nhĩ Mi Hầu cho mang ra nhà giam.

. . .

Cầu Pháp quốc.

Hoang dã trung, bị bán chôn ở dưới mặt đất, chỉ lộ ra đầu lâu bảy vị kim tiên cũng đã cả kinh không ngậm miệng được.

Hầu tử hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, có chút không thể tưởng tượng nổi địa nhìn qua Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Bị thiên kiếp thu hồn phách còn có thể trở về, điều này có thể sao. . .
Người cũng đừng lừa gạt ta a."

Mắt thấy tựa hồ có thể nói chuyện, Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm giải trừ véo tại lòng bàn tay thuật pháp.

"Vốn có không có khả năng. Về sau rồi lại biến thành khả năng nhiều chuyện đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nghiêng mặt đi nhìn đứng ở đằng xa thanh tâm liếc, nói: "Huống hồ, phật môn thuật pháp vốn là cùng đạo gia kém khá xa, có lẽ, đối ta môn mà nói khó có thể tin sự tình, đối với bọn họ

mà nói. Bất quá một bữa ăn sáng? Tóm lại, việc này lão phu có thể tính mệnh đảm bảo, vô cùng xác thực không sai."

Nghe vậy, hầu tử ánh mắt lập tức hơi lập loè lên.

Hầu tử có được hai cái linh hồn, chuyện này, hầu tử tự tính trước kia chính mình không biết, tại trải qua thiên kiếp sau, khẳng định cũng đã rõ ràng.

Kỳ thật, tại bị thiên kiếp thôn phệ một cái linh hồn sau. Hầu tử cũng không có cảm giác mất đi cái gì. Với hắn mà nói, hết thảy tất cả tựa hồ vẫn là cùng nguyên lai đồng dạng. Tuy nói là hai cái linh hồn cũng không dung hợp, lại có được đồng dạng trí nhớ, cũng đã triệt để đồng hóa, cũng sớm đã phân không ra cái nào là từ bên ngoài đến,

Cái nào lại là nguyên bản. Dưới loại tình huống này, mất đi một trong đó hồn phách, kỳ thật thật giống như một người trên người mất đi một khối nhỏ thịt thừa đồng dạng. Cũng không có ảnh hưởng gì. Dần dà, hầu tử không sai biệt lắm đều đã kinh quên chuyện này.

Chính là. Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói cái khác chính mình đã trở lại, đây là một loại tình huống nào?

Trong lúc nhất thời, hầu tử hồ nghi địa nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn không nhúc nhích địa đứng.

Chẳng biết tại sao, nghe được chuyện này, hầu tử đầu tiên nghĩ đến đúng là "Lục Nhĩ Mi Hầu", "Thiệt giả Mỹ Hầu Vương" cái này hai cái lạ lẫm lại quen thuộc danh tự. Đối tại Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cái này đoạn không thể tưởng tượng mà nói. Thoáng cái tin năm phần.

...

Đọc theo đèn kịt thông đạo một đường đi tới, Đa Mục quái kiệt lại từng, nói lỏng lại căng. Cái kia trên trán sớm đã hiện đầy mồ hôi lạnh.

Hầu tử sở dĩ có thể bình yên vượt qua thiên kiếp, là vì hắn có hai cái linh hồn. Chuyện này sớm nhất thời điểm, chỉ có Thái Thượng Lão Quân cùng tu Bồ Đề tổ sư biết rõ. Có lẽ. Lại thêm một cái Như Lai a. Thậm chí liên hầu tử bản thân mình cũng không tinh tường.

Nhưng ở hầu tử vượt qua thiên kiếp sau, người biết, lập tức liền nhiều hơn. Dù sao, rất nhiều người đều hiếu kỳ, sẽ nghĩ muốn thám thính hầu tử vì cái gì có thể có được tại cái khác đại năng, bình yên vượt qua thiên kiếp. Cái này chính giữa, kể cả xiển đoạn hai giáo rất nhiều môn đồ, kể cả một ít phật môn phật đà, kể cả thiên đình rất nhiều quan to, đương nhiên, cũng kể cả xuất thân Hoa Quả Sơn rất nhiều yêu vương.

Mấy trăm năm quang âm quá khứ trôi qua, cái này không thể phục chế sự tình bản thân cũng không cái gì giữ bí mật giá trị, lại thêm hầu tử sự tình vẫn luôn là rất nhiều người trà dư tửu hậu đề tài câu chuyện, một truyền mười, mười truyền một trăm, thân là đại yêu một trong Đa Mục quái, tự nhiên cũng là sớm có chỗ nghe thấy. Tuy nói nghe đi lên rất ly kỳ, thiết giả khó phân, nhưng hắn cũng không tất yếu đi bào căn vấn đề nhi, biện thiết giả. Dù sao, chuyện này là thật hay giả, với hắn mà nói, đối cả yêu tộc mà nói, cũng không có gì thực chất tính ý nghĩa. Thiên kiếp thứ này, cách bọn họ thật sự quá xa xôi. Đừng nói đi giải, ngày bình thường chính là trò chuyện lên, đều là tại lãng phí thời gian.

Nhưng, hiện tại bất đồng.

Thiên đình thông cáo tam giới, nói hầu tử cái khác hồn phách đã trở lại, tên là "Lục Nhĩ Mi Hầu" . Cái này hồn phách thị huyết thành tính, làm hại tam giới, đã có rất nhiều người chịu khổ độc thủ, hy vọng khắp nơi chú ý đề

phòng. Đồng thời, cũng hy vọng tất cả thể lực trong lúc đó không cần phải tạo thành không tất yếu hiểu lầm, đồ thần sinh linh.

Thiên đình xuất phát từ cái mục đích gì vạch trần chuyện này, Đa Mục quái không có hứng thú biết rõ. Đa Mục quái để ý là, chuyện này đến cùng là đúng hay không thật sự.

Nếu như là thật sự, như vậy, tại trên tay mình, hơn phân nửa chính là bọn họ theo lời "Lục Nhĩ Mi Hầu". Kể từ đó mà nói, chính mình lại ứng nên xử lý như thế nào?

Đẩy ra phòng khảo vấn môn, một hồi gió nhẹ đánh úp, Đa Mục quái mới giật mình chính mình y phục trên người đều đã bị mồ hôi lạnh sũng nước.

Vài cái tiểu yêu cẩn thận địa đem Lục Nhĩ Mi Hầu đem đến sớm đã chuẩn bị cho tốt trên bàn dài.

Từ đầu đến cuối, Lục Nhĩ Mi Hầu đều mở to hai mắt, giống như cười mà không phải cười mà chăm chú nhìn Đa Mục quái. Trong lúc nhất thời, Đa Mục quái chợt dạ, vội vàng quay mặt qua chỗ khác.

Một con tiểu yêu nện bước bước nhỏ đi đến Đa Mục quái bên cạnh, khom người chấp tay nói: "Đại nhân, kế tiếp. . ."

"Đi lấy chút ít huyết đến, còn. . . Còn có động vật, muốn sống."

Cái kia tiểu yêu hơi sững sờ.

"Nhanh đi a ——!"

Cái kia tiểu yêu lại càng hoảng sợ, vội vàng hành lễ, xoay người đi ra cửa ngoài.

"Đều đi ra ngoài!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, những thứ khác vài cái tiêu yêu cũng đều hành lễ, đi ra cửa ngoài.

Đa Mục quái tiện tay tướng môn khép lại.

Sâu hít một hơi thật sâu, hắn xoay người nhìn thẳng Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt. Thấp giọng hỏi: "Ngươi, đến cùng phải hay không đại thánh gia?"

Hỏi ra những lời này thời điểm, thanh âm của hắn đều ở run nhè nhẹ trước.

...

Quay đầu lại nhìn như trước đứng ở đằng xa thanh tâm liếc, hầu tử nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói khẽ: "Chuyện này, nếu là phật môn làm. Ngươi lại là làm sao mà biết được? Đừng nói cho ta là ngươi suy tính ra."

"Tần Nghiễm Vương trên tấu."

"Lời của hắn tự có thể tin sao? Loại đó loại nhu nhược, uy hiếp vài câu gì đều chịu làm."

"Tần Nghiễm Vương tuy nói không có cường hãn chiến lược, nhưng rốt cuộc là một phương chư hầu. Nói loại lời này. . . Chuyện cực quan trọng, nếu là tại trên loại vấn đề này nói dối, từ nay về sau một khi truy cứu tới, chớ nói thiên đình, chỉ sợ đại thánh ngài, sẽ tự tay muốn mạng của hắn. Loại sự tình này, ngài cũng không phải chưa làm qua."

"Cố gắng là phật môn liền hắn cũng lừa?"

"Tần Nghiễm Vương căn cứ chính xác từ. Cùng gần đây phát sinh một loạt sự tình phù hợp. Kể cả tại Côn Luân sơn chuyện đã xảy ra."

"Vậy có thể nhận định hẳn nói là sự thật sao?"

Lời này vừa nói ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức sững sốt một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ địa nhìn qua hầu tử, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Có phải thật vậy hay không, chỉ cần tìm được cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu, chẳng phải rõ ràng sao?"

"Lục Nhĩ Mi Hầu?" Vừa nghe xưng hô này, hầu tử lập tức hơi mở to hai mắt. Năm kim cô bỗng tay hơi một căng.

"Lục Nhĩ Mi Hầu là hẳn tại sinh tử sổ ghi chép trên danh tự." Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi ngửa đầu, nói: "Tuy nói là theo một cái thân thể lí tách ra tới hai cái linh hồn. Nhưng nói cho cùng, kỳ thật còn là đều tự độc lập. Sinh tử của hẳn sổ ghi chép cùng ngài là tách ra. Nếu như ngài có hứng thú. Có thể đến sinh tử điện đi thăm dò một tra, lai lịch vừa xem hiểu ngay."

Đến nay mới ngừng, tuy nói khắp nơi đại năng ở trên người mình dùng tới não cân, sử ám chiêu, sớm đã không phải là chuyện hi hẳn gì. Nhưng những này đại năng môn, vô luận là Thái Thượng Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ, còn là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Trấn Nguyên Tử. Thậm chí cả sư phụ của mình, bọn họ đều có một cái rất tốt thói quen, thì phải là tuyệt không nói dối.

Bọn họ có thể nói được chi tốt ở bề ngoài, nói dối đối thủ, cũng có thể dứt khoát không nói. Nhưng bình thường sẽ không như vậy hạ giá, nói dối. Mà dưới mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới mở miệng tự lấy tính mệnh người bảo đảm, liên quan địa cũng nói được rõ ràng, cái này thái độ rõ ràng không thuộc về muốn nói dối.

Lại thêm "Lục Nhĩ Mi Hầu" cái này hầu tử chưa bao giờ đối với người đề cập qua chữ. . . Nghe đến đó thời điểm, hầu tử cũng đã tin tám phần.

Gắt gao chăm chăm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, hầu tử nói khẽ: "Chuyện này ta tin người. Bất quá, chúng ta bây giờ đàm vấn đề, tựa hồ không có quan hệ gì với hấn a?"

"Không, cùng hấn có quan, có đại quan hệ." Vuốt vuốt râu dài, Nguyên Thủy Thiên Tôn bán híp mắt ung dung nói: "Không nói trước việc này do hấn mà ra, chỉ xem sau này thế cục. . . Phật môn đến tột cùng dùng thủ đoạn gì đưa hấn thả ra, chúng ta không được biết. Nhưng, nếu là Phật môn làm, đăng báo thiên đình đưa hấn truyền tin, lại là đi qua Như Lai chi khẩu hạ lệnh, như vậy. . . Hấn đối đại thánh ngài mà nói, chỉ sợ sẽ không là cái gì trợ lực a?"

" 'Tề Thiên Đại Thánh' cờ xí một khi dựng thẳng lên, tam giới yêu chúng đều bị cúi đầu xưng thần. Chính là, tự ngài rời núi đến nay, tam giới yêu chúng thật sự đều yêu mến giống như ngài như vậy một cái đại thánh gia sao? Hơn nữa, cùng một cái thân thể lí ra tới hai cái linh hồn, tam giới yêu chúng, thậm chí cả ngài bên người người thân nhất, đến tột cùng là nhận thức hấn, còn là nhận thức cam nguyện sa vào đi về phía tây bảo tiêu ngài, chỉ sợ, cũng chưa biết a?"

Nghe được nơi này, hầu tử khóe mắt không khỏi kéo ra.

Nhìn hầu tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cười nói: "Phong vân đột khởi, đến lúc đó, đại thánh ngài, chỉ sợ còn là cần lão phu, cùng với lão phu tọa hạ cái này một đám đệ tử. Nếu là ngay cả chúng ta đều đứng ở cái kia bên cạnh. . . Ha ha ha ha. . ."

. . .

"Nhanh đi vững chãi lí giam giữ phạm nhân toàn bộ áp!"

"Dạ!"

Cái kia ngoài cửa mấy cái tiêu yêu lại càng hoảng sợ, vội vàng nguyên một đám hướng phía nhà giam phương hướng chạy đi.

Khép lại môn, Đa Mục quái xoay người, hai đầu gối quỳ xuống đất, cất cao giọng nói: "Ty chức không biết đại thánh gia giá lâm, làm việc lỗ mãng, kính xin đại thánh gia thứ tội. Ty chức nguyện lấy công chuộc tội!"

"Ha ha ha ha. . . Khái khái. . ." Ngưỡng nhìn trần nhà trên hơi lắc lư hỏa quang, Lục Nhĩ Mi Hầu hữu khí vô lực địa thở dài: "Người dễ dàng như vậy tặc. . . Tin hoàn toàn rồi?"

"Tín!"

"Cái kia. . . Khái khái khái. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi thở gấp, nói: "Người sẽ không sợ ta trì hoãn đã tới, giết người?"

Cẩn rặng, chỉ thấy Đa Mục quái "Cạch cạch cạch" địa đập đầu ba cái, cất cao giọng nói: "Như dùng Đa Mục một người một mạng, có thể đến lượt ta yêu tộc Thiên Thu sự thống trị, Đa Mục nguyện ý!" (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng đi cầu vé tháng ~ tranh thủ thời gian a, thừa dịp gấp đôi vé tháng!

Đôi mới nhanh nhất, không đạn cửa sổ đọc thỉnh sưu tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 670: Trong Lòng Biết

Hoang dã trung, một hồi gió nhẹ từ từ nghịch qua.

Gần kề không đến một nén nhang thời gian, hầu tử thần sắc cũng đã thay đổi mấy lần, lại thủy chung chưa từng nói ra một câu. Chỉ là phản phục chăm chăm vào Thái Ất chân nhân, chăm chăm vào cái khác sáu vị kim tiên, chăm chăm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ. . . Ánh mắt kia không ngừng lóe ra, một ngụm ác khí tạp tại trong lòng, cái kia nắm chặt kim cô bỗng tay, nói lỏng lại căng, khấn lại tụng.

Đây hết thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn đều nhìn ở trong mắt, rồi lại khí định thần nhàn địa giả bộ không biết.

Trước mắt đột nhiên giết ra cái khác linh hồn tin tức, đây là hầu tử trước chưa bao giờ nghĩ tới sự. "Lục Nhĩ Mi Hầu" danh hào, đại biểu một loại thật lớn không xác định tính, đặc biệt hấn hay là đang phật môn dưới sự trợ giúp phản hồi thế giới này. . . Dưới loại tình huống này, hầu tử không nguyện ý, rồi lại không thể không đổi tình thế một lần nữa ước định.

Nếu như nói hơn sáu trăm năm trước trận chiến ấy cùng với sau sáu trăm năm mươi năm nhốt ở trên người của hấn khảm vào cái gì lời nói, đại khái chính là nhẫn nại đi. Làm cho hấn học xong thấy rõ sự thật, đem phần nộ của mình ngạnh sanh sanh dập tắt.

Bởi vì, tại tuyệt đại đa số dưới tình huống, đặc biệt chính mình cũng không chiếm ưu thế thời điểm, phần nộ, cũng không thể giải quyết vấn đề.

Tương phản, còn khả năng làm cho vấn đề càng thêm trở nên gay gắt, rơi vào đối phương cái bẫy.

Hồi lâu, hắn nhe răng nói: "Người đây là đang uy hiếp ta?"

"Nào dám? Lão phu bất quá luận sự thôi." Sâu hít một hơi thật sâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn bộ dạng phục tùng khẽ thở dài: "Thế gian há có người có thể làm cho mọi chuyện cần thiết đều vòng quanh chính mình chuyển? Mặc dù là có, từ xưa đến nay, thì cái kia đã từng chấp chương thiên đạo lão quân một người thôi. Tuy nói đại thánh ngày đó dùng lực chứng đạo, có thể kết quả là, cũng không còn là có rất nhiều ràng buộc sao? Ngài có thể không cố kỵ tự thân, nhưng là, như ngài có một cái gì không hay xảy ra, ngài quan tâm những người kia đã có thể. . . Hắc hắc, có đôi khi, tình thế so với người cường, trữ hàng trên đời, tổng sẽ có rất nhiều bất đắc dĩ. Rất nhiều bất đắc dĩ a."

Lời này nói nhìn như tùy ý, từ đầu đến cuối, Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí đều không xem hầu tử liếc, chỉ là phối hợp địa phát biểu trước cảm thán. Bất quá. Lại thời khắc lưu tâm trước hầu tử trên người linh lực ba động, dù là một phần một hào, cũng không buông tha.

"Cho nên?" Hầu tử lông mày hơi chớp chớp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhú lại lông mày nói: "Cho nên, có đôi khi, xung đột song phương. Cũng không nhất định phải liêu cái người chết ta sống, giữ lại đối phương, có lẽ càng có chỗ tốt. Đã như vậy, vì sao không đều thôi lui một bước?"

"Đều thôi lui một bước?" Ngậm miệng, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, mọi nơi nhìn quanh một phen, mới chăm chăm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Như thế nào thôi pháp?"

Gặp hầu tử cũng đã lược lược có nhả ra ý tứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng nói: "Đại thánh hy vọng lão phu dùng cái gì để đổi hồi ta đây bảy cá đồ nhi tính mệnh?"

Hầu tử mọi nơi nhìn vài cái kim tiên liếc, ung dung nói: "Điều kiện của ta, rất không thấy dễ dàng như vậy làm được."

"Chỉ cần là lão phu có thể làm được. Cứ nói đừng ngại." Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ lên tay, ý bảo hầu tử nói đi xuống.

Thấy thế, hầu tử lúc này nói ra: "Giúp ta bả Lục Nhĩ Mi Hầu tìm ra, điều tra rõ mục đích của hắn, hướng đi. Tốt nhất, liền phật môn hướng đi đều tra rõ ràng. Điều kiện này như thế nào?"

"Có thể." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói khẽ: "Chuyện này, lão phu có thể đáp ứng đại thánh. Bất quá, tốn thời gian dài hơn, sẽ không hảo thuyết. Dù sao đối với tay là phật môn."

"Đi. Nguyên Thủy Thiên Tôn chính miệng đáp ứng sự. Chắc hẳn cũng sẽ không tiêu cực lẫn công mới đúng." Quay đầu lại nhìn nhìn Cầu Pháp quốc đô thành phương hướng, hầu tử nói khẽ: "Đây chỉ là thứ nhất, thứ hai sao. . . Việc này nhân bọn họ mà dậy, chết dân chúng. Cần được toàn bộ sống lại. Như thế nào?"

Cái này vừa nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức sững sờ một chút.

Cái kia bốn phía, giống như cây cải củ ương đồng dạng bảy vị kim tiên nguyên một đám cúi đầu, không nói lời nào. Lại là đứng ở đằng xa Thông Thiên Giáo Chủ mở miệng.

Hắn hơi ngửa đầu, cất cao giọng nói: "Sống lại phạm nhân, không khó. Đơn giản là cải tạo một cụ thân thể thôi. Nhưng bây giờ. Lục đạo luân hồi đều tại phật môn dưới sự khống chế, người cảm thấy, bọn họ sẽ đồng ý sao?"

Mặc dù chọn lựa ích lợi trao đổi phương thức. . . Ha ha ha ha, trong chỗ này, có thể ít nhất là hơn ngàn người. Lấy cái gì đi theo phật môn. . ."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi ngửa đầu, cái kia tay vừa nhắc, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này hiểu ý địa ngậm miệng.

Nhìn chăm chú hầu tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói khẽ: "Việc này khó xử, chắc hẳn đại thánh cũng là biết đến. Huống hồ, mặc dù ngài thật sự giết lão phu cái này vài cái đồ đệ, cũng vẫn hồi không được cái gì, uổng mạng chi người như trước không chiếm được nghỉ ngơi. Không bằng như vậy, đổi một loại phương thức."

"Phương thức gì?" Hầu tử chậm rãi co lại tay.

"Lão phu cái này vài cái đồ đệ, ngài trước thả. Nếu là chính bọn nó tạo hạ nghiệt, khiến cho chính bọn nó đi đền bù tổn thất. Muốn khôi phục nguyên trạng là không thể nào, bất quá, lão phu có thể cho bọn họ nghĩ biện pháp biết rõ ràng này đầu thai linh hồn hướng đi, phát động môn hạ đệ tử, đưa bọn họ toàn bộ tìm được, tại hạ một thế, đi đền bù tổn thất bọn họ. Chuyện ấy liên lụy rất rộng, mặc dù là đại thánh ngài phát động chính mình tọa hạ yêu quái, chỉ sợ cũng chẳng phải hảo hoàn thành. Bất quá. . . Cũng là không có cách nào sự a, tuy nói khó, nhưng tổng so với đi địa phủ làm cho phật môn bán hơn một ngàn nhân tình muốn dễ dàng rất nhiều. Như thế xử lý, đại thánh nghĩ như thế nào?"

"Bọn họ không phải không được can thiệp thế gian sao? Thiên đình có thể hay không có ý kiến?"

"Lão phu mở miệng, đại thánh còn không tin được sao?"

Nghe vậy, hầu tử lúc này bật cười, nghiêng đầu nói: "Đi, bắt quá, nếu như là muốn đền bù tổn thất mà nói, Cầu Pháp quốc trung người sống mất đi thân nhân, cũng muốn đền bù tổn thất."

"Có thể." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ gật đầu, giang hai tay ra nói: "Chuyện này, do lão phu người bảo đảm, nhất định thay đại thánh ngài chăm chăm vào, làm cho bọn hấn làm được phiêu xinh đẹp sáng."

"Người nói." Chỉ chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, hầu tử vung gậy gộc, đối với mặt đất chính là một kích.

Lập tức, hãm sâu dưới mặt đất bảy cá kim tiên thoáng cái đều theo hầu tử khí kinh bị theo trong đất hướng bay lên lại rơi xuống mặt đất, nguyên một đám đau đến gào khóc thẳng gọi, vội vàng giãy dụa lấy đứng lên đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn quy hảo.

Cũng không nhìn cái này thấy trò tỵ thủ một màn, hầu tử xoay người một cái, tỵ hướng phía thanh tâm đi tới, lôi kéo thanh tâm tay nói: "Đi thôi, có đại phiền toái."

"Đại phiền toái?"

Không đợi thanh tâm hiểu rõ hầu tử ý tứ, nàng đã bị hầu tử cứng ngắt dắt lấy hướng Cầu Pháp quốc đô thành phương hướng bay đi.

Đã hầu tử đi rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới hơi cúi đầu vẫn nhìn các đệ tử của mình.

Rồi bù Thái Ất chân nhân vi khế cúi đầu nói: "Đệ tử không nên không nghe sư phó khuyên giải, đệ tử biết sai rồi, thỉnh sư phó trách phạt. . ."

Nói, thật sâu dập đầu.

"Thỉnh sư phó trách phạt."

"Tất cả đứng lên a. Phạt tự bỏ qua, khai ra này sao hơn kiện. . . Đi trước làm tốt rồi nói sau." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chăm chú Thái Ất chân nhân, nói: "Người không phải vẫn muốn phá hư đi về phía tây sao? Hiện tại, chính là một cơ hội."

Nghe vậy, Thái Ất chân nhân lập tức sững sờ.

. . .

Trời cao trung, hầu tử nhẹ giọng dặn dò: "Khoảng thời gian này, không cần phải khắp nơi chạy loạn."

Trong lúc nhất thời, thanh tâm càng thêm hồ đồ, nháy mắt con người nhìn qua hầu tử. Tùy ý hầu tử dắt lấy của mình tay, một đường về phía trước, cái kia tim đập được nhanh chóng.

Cái này cũng có lẽ, là đến nay mới ngừng hầu tử đối với nàng ôn nhu nhất một lần a. Có như vậy một sát, nàng cảm giác mình phảng phất đã không còn là thanh tâm, mà là triệt để biến thành Phong Linh, hoặc là Tước nhi.

Nếu như loại cảm giác này, có thể duy trì liên tục được càng lâu một điêm, thật là tốt biết bao a. . .

Nàng yên lặng địa cảm thụ được theo cái kia chỗ cổ tay truyền lại mà đến nhiệt độ cơ thể, hốc mắt bất tri bất giác địa có chút ẩm ướt.

Cái kia dồn dập mạch đập xuyên thấu qua hầu tử đầu ngón tay truyền đưa tới. Cái kia nắm thanh tâm cổ tay tay, đột nhiên có một loại ê ẩm mềm cảm giác, xé rách trước lòng của hắn.

Hồi lâu, hầu tử nói khẽ: "Vừa mới người cũng nghe đến, của ta cái khác hồn phách đã trở lại. Ta có cái khác hồn phách chuyện này, người biết a?"

"Biết. . . Biết rõ."

"Chuyện này không phải chuyện đùa, có lẽ, hẳn sẽ là đối thủ, một cái rất khó đối phó đối thủ. Cho nên, khoảng thời gian này người cái đó cũng không muốn đi, tự thành thành thật thật tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí ở lại. Nếu như ta muốn gặp người, sẽ thông qua ngọc giản trước với người liên lạc. Không có ngọc giản nơi tay, tự nhất định là hàng giả. Người hiểu ý của ta sao?"

Thanh tâm khẽ gạt đầu, cái kia suy nghĩ cũng đã loạn thành một đoàn, chỉ là mắt ba ba địa nhìn qua phía trước dắt lấy tay mình hầu tử, hoàn toàn không biết mình đến tột cùng đáp ứng cái gì. Cái kia trong đầu tràn đầy, đầy đầy một câu: "Hẳn là không phải. . . Đã biết cái gì?"

Ngay sau đó, hai người không hẹn mà cùng địa trầm mặc.

Từ đầu đến cuối, hầu tử ánh mắt đều nhìn thẳng phía trước, nhưng mà, cái kia tâm tư lại cả đều ở thanh tâm trên người.

Hắn nhớ tới thanh tâm cho tới nay khác thường, nhớ tới cái kia đôi Nữ Oa đưa tặng phỉ thúy uyên ương. Nhưng mà, hẳn nhưng không biết chính mình có nên hay không vào lúc đó mở miệng hỏi thăm.

Nếu thật là, làm sao bây giờ?

Nếu như không phải, vẫn thế nào mở?

Gần kề hơn mười dặm lộ trình, hai người bay được ra kỳ chậm, chậm đến không thể tưởng tượng, rồi lại hết lần này tới lần khác không có người

nguyện ý mở miệng đi thúc giục. Có lẽ, loại này ăn ý bản thân cũng đã là đối lẫn nhau trong nội tâm nghi vấn trả lời thuyết phục đi.

Đương Cầu Pháp quốc cái kia tàn phá đô thành xuất hiện ở trên đường chân trời thời điểm, hai người nghi vấn trong lòng, tựa hồ cũng đã có đáp án.

Hầu tử lơ lửng dáng người.

Thanh tâm cúi đầu, đỏ mặt. Cặp kia con mắt không ngừng lóe ra.

Hai người cứ như vậy yên lặng tương đối, thời gian từng giọt từng giọt địa trôi qua.

Cái kia hình ảnh phảng phát động lại vậy.

Dưới trời chiều, hầu tử nhìn chăm chú thanh tâm, đột nhiên có một loại tựa như ảo mộng cảm giác. Đó là trải qua suốt tám trăm năm quang âm tấy lẽ tình cảm. Nghi vấn trong lòng đột nhiên được đến giải đáp, lại không có trong dự liệu cuồng hỉ, có, chỉ là một loại vô cùng vô tận chua xót, ép tới người thở không nổi.

Hắn liều mạng đè nén, nhưng mà, phòng tuyến cũng đang từng điểm từng điểm đất sụp sập.

Hồi lâu, hầu tử đột nhiên đem thanh tâm một bả túm vào lòng trung, chăm chú địa ôm.

"Thay ta. . . Tạ ơn sư phó. Cảm ơn hẳn. Đại ân đại đức, không có cách nào báo."

"Ta nghĩ. . . Cùng người cùng một chỗ đi về phía tây."

"Đây là của chính ta chiến tranh, không nên sẽ đem người cuốn vào được. Đánh thắng, ta sẽ đi tìm người."

Nói đi, hầu tử xoay người, cũng không quay đầu lại mà hướng trước Cầu Pháp quốc phương hướng bay thẳng mà đi, chỉ để lại thanh tâm ngơ ngác địa treo ở tại chỗ, nhìn qua.

Tịch dương ánh chiều tà trung, thanh tâm che miệng, nước mắt kia lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

...

"Sự phó, sự muội không có việc gì. Bất quá ta chưa nói, cái kia hầu tử nhưng thật giống như đã biết. . ."

Nhìn trong tay mình liền độc trên phi tốc xuất hiện hai hàng chữ, lão quân khê ngẩng đầu nhìn ngời ngay ngắn ở bàn cờ khác một bên tu bồ đề, nói: "Người làm?"

"Xem như thế đi." Tu bồ đề loát râu dài nói: "So với đoán trước sớm một điểm, bất quá. . . Cũng không sao." (chưa xong còn tiếp.)

... ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 671: Lựa Chọn

Vượt qua tám trăm năm nhân duyên, từ biệt hơn sáu trăm năm sau quen biết nhau, kết quả là lại chỉ là mấy câu, liền nhẹ nhàng mà mang qua. √L ,

Đây là Thanh Tâm chưa bao giờ nghĩ tới.

Trời cao trung, hầu tử thân ảnh từng điểm từng điểm đi xa, cùng tịch dương ánh chiều tà xen lẫn trong cùng một chỗ, dần dần mơ hồ, sáp nhập vào bầu trời màu lợt. Cái loại cảm giác này, thật giống như làm một giấc mộng đồng dạng.

Thanh Tâm như trước treo ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn qua. Nàng nhin không được muồn cười, rồi lại sớm đã rơi lệ đầy mặt.

Ngôn ngữ, cũng đã không cách nào hình dung nàng giờ phút này tâm tình.

Hạnh phúc đến mức như thế đột nhiên, tới mức nàng đều không có mấy may chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể bị hầu tử nắm đi. . .

Đúng vậy a, cho tới nay, không đều là thế này phải không?

Tám trăm năm, vô luận là Tước nhi, còn là Phong Linh, thậm chí cả giờ này ngày này Thanh Tâm.

Đương hầu tử quyết tâm rời bến tìm tiên, nàng không nguyện ý, rồi lại không cách nào cự tuyệt, cuối cùng chỉ có thể bị hầu tử trói lại chiến xa.

Đương hầu tử quyết tâm đối kháng thiên đình, nàng sợ hãi, thực sự đồng dạng không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể ở một bên yên lặng mà nhìn xem, thúc thủ vô sách.

Đương lão quân nói cho nàng biết chân tướng một khắc, nàng không muốn chết, chính là . . .

Nàng luôn lần lượt thỏa hiệp trước, không hề điếm máu chót thỏa hiệp.

Bởi vì này con khi, cho dù là tối mềm yếu Phong Linh, cũng sẽ có dũng khí cãi lời sự mệnh, cũng sẽ có dũng khí dùng chủ thủ đẩy lấy cổ họng của mình bước vào Đâu Suất cung, dùng tánh mạng của mình đi làm giao dịch.

Bởi vì này con khi, dù cho kiên cường nhất, lãnh khốc nhất Thanh Tâm, cũng sẽ ở một sát na kia trong hoảng hốt đem khuyên giới đối phương không hề đi về phía tây lời nói, biến thành một câu: "Ta nghĩ. . . Cùng người cùng một chỗ đi về phía tây."

Cái này giống như một cái không chừng mực ma chú vậy, vô luận chuyện gì. Chỉ cần liên lụy đến cái này hầu tử. Lựa chọn của nàng liền chỉ còn lại có đầu hàng, nhượng bộ, thỏa hiệp.

"Một đoạn. . . Tại nguyệt cây trên không có hoa. Trong nội tâm cũng không có yêu nhân duyên sao?"

Thanh Tâm nhếch môi, bất đắc dĩ cười, hai mắt đắm lệ mông lung.

Cả đời này, vốn định trước muốn triệt để giải thoát, có thể kết quả là. . . Có vừa mới cái kia mấy câu, nàng thật sự còn có quyết tâm đi đào thoát sao?

Chậm rãi xoay người, nàng hướng phía tây nam phương hướng bay đi.

...

Xa xa rơi xuống đô thành đổ nát thê lương bên ngoài, hầu tử nện bước trầm trọng cước bộ hướng phía cô linh linh cửa thành đi đến. Nắm chặt kim cô bổng kiết lại căng.

Trên đất toái ngói.

Cái kia bốn phía. Lộ vẻ nhu cầu cấp bách cứu trợ dân chúng, từng cái trên mặt cũng không có thần thái, phảng phất bị ngạnh sanh sanh tước đoạt hồn phách vậy.

Giờ này khắc này, hấn cũng đã lại không tâm tư đi cảm thụ những thứ này.

Phần nô cũng đã triệt để tiêu tán, ngược lại thay, là một loại cảm giác vô lực, một loại lo nghĩ. Đồng dạng, giống như mất hồn vậy.

Trong đầu tràn đầy, đều là Tước nhi, Phong Linh, Thanh Tâm thân ảnh, còn có đang ở Hoa Sơn Dương Thiên. Cùng với, Như Lai cuối cùng cùng hấn nói đoạn đó lời nói. . .

Con đường hai bên. Vô số cỗ thi thể bị theo gạch ngói vụn trong đống bào đi ra, bày đặt tại ven đường.

Gặp hầu tử theo ngoài thành đi tới, những cái này bận rộn tráng đình cùng tướng sĩ đều ngừng động tác, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử. Ánh mắt kia bình thản như nước, sớm đã đã không có vừa rồi cuồng nhiệt. .. Càng nhiều, hấn là một loại nghi vấn. Chỉ có điều không có người nói ra thôi.

Một cái lão phụ vội vàng chạy đến, quỳ gối hầu tử trước mặt, khóc hô: "Bà lão cầu hầu đại tiên! Nhà của ta bạn già bị chôn ở cái kia phía dưới, van

cầu người cứu cứu hấn! Chậm thêm. . . Chậm thêm, hấn sợ là nếu không đã thành. . ."

Nói, cũng đã khóc đến không thở nổi.

Hầu tử hơi nghiêng mặt qua hướng phía lão phụ điều chi phương hướng nhìn lại.

Đó là một tòa sụp đồ phòng ở, hầu tử có thể tinh tường cảm giác được cái kia gạch ngói vụn chông chát ép xuống trước hai người, đáng tiếc, đều đã kinh không có khí tức.

Chỉ là hơi do dự hạ xuống, hấn liền yên lặng vượt qua lão phụ, tiếp tục đi lên phía trước.

Cái kia sau lưng, lão phụ nhân tiếng la khóc càng phát ra chói tai. Bốn phía người vây xem, trong ánh mắt không tín nhiệm, tựa hồ lại làm sâu sắc rất nhiều.

Tựa tại hầu tử xa xa trông thấy giảng kinh quảng trường thời điểm, hắc hùng tinh hướng phía hấn vội vã đã đi tới.

"Đại thánh gia! Sự tình thế nào!"

Hầu tử khẽ ngẩng đầu nhìn hấn một cái.

Cái nhìn này, lập tức bả hắc hùng tinh cho xem mộng. Trong lúc nhất thời, hai người đều ngây người.

Một hồi lâu, hầu tử mới nói khẽ: "Ta đều đàm tốt lắm, thả bọn họ một mạng, một hồi. . . Rất nhanh, bọn họ hấn là sẽ có người đi tới cứu trị dân chúng. Dù sao bọn họ cũng không muốn người chết quá nhiều. Nhiều hơn. . . Cũng phiền toái."

Nói, hầu tử cũng đã cúi đầu, chống kim cô bổng vượt qua hắc hùng tinh, tiếp tục hướng quảng trường phương hướng đi đến.

Hắc hùng tinh triệt để mộng, trong lúc nhất thời bất minh sở dĩ, chỉ có thể quay đầu lại ngơ ngác nhìn qua hầu tử bóng lưng.

Huyền Trang vòng quanh áo cà sa, nắm phật châu hành tẩu tại đây đất trong thi thể. Tại mỗi một cỗ thi thể trước mở ra phật kinh, thành kính đọc trước. Giờ này khắc này, đã là đây người dơ bản.

Thật giống như đặc biệt vì né tránh Huyền Trang vậy, hầu tử không có hướng trong sân rộng đi, mà là cải biến phương hướng vây quanh trong góc, khom lưng, ngồi xuống. Cái kia thân hình, thật giống như một cái lưu lạc đầu đường lưu manh vậy.

Trong bóng đêm, vô số song con mắt đều ở theo dõi hẩn xem.

"Vị kia hầu đại tiên. . . Không phải thực lực cường hãn sao? Vì cái gì hẩn không giúp đỡ cứu người?"

"Thực lực cường hãn?" Có người hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta xem thì cố làm ra vẻ thôi. Nói cái gì. . . Tính, không đề cập nữa. Trước mắt sự, còn chưa đủ chúng ta giáo huấn sao?"

Từng cái đều ở vùi đầu khổ duy trì, cứu người, từng cái rồi lại đều ở lạng lẽ mà chăm chú nhìn hầu tử, nhìn chăm chú không ngừng đọc cái kia không dùng được kinh văn Huyền Trang. Tại lạng lẽ nghị luận.

Trong thời gian thật ngắn, một cỗ ngược dòng cũng đã lạng yên tạo thành.

Thiên Bồng chống Cửu Xi Đinh Ba cố hết sức đã đi tới, có chút khó hiểu đôi hầu tử nói ra: "Đã xảy ra chuyện gì, thua?"

"Thắng."

"Cái kia. . . Vì cái gì không cứu người? Nơi này. . ."

"Ta. . ." Không đợi Thiên Bồng nói xong, hầu tử cũng đã hơi há miệng, chỉ là cái kia lời nói rồi lại tựa hồ bị tạp tại trong cổ họng, dừng lại.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, hầu tử mới nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Ta có chút loạn. Một hồi sẽ có người tới cứu, không cần phải chúng ta."

Đang khi nói chuyện, trên bầu trời đã có vô số loang loáng tiếp cận, hàng trăm hàng ngàn tu sĩ từ trên bầu trời rơi xuống xuống. Không nói hai lời, nguyên một đám gia nhập nghĩ cách cứu viện chịu khổ giả hàng ngũ.

Trong lúc nhất thời. Tất cả mọi người có chút chân tay luống cuống.

Nhìn qua bốn phía đột nhiên xuất hiện rất nhiều Côn Luân sơn tu sĩ. Thiên Bồng bất đắc dĩ cười cười. Cùng hầu tử sóng vai ngồi xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Lần trước. . ." Hầu tử đáp ứng nói: "Lần trước chúng ta đoán sự kiện kia, thật sự trở thành sự thật. Thanh Tâm chính là Phong Linh, chính là Tước nhi. . ."

"Đây không phải là rất đáng được vui vẻ sao?"

Hầu tử nghiêng mặt qua nhìn Thiên Bồng liếc, cúi đầu xuống cười cười: "Ta cũng không biết. Ta vừa mới nói với nàng, thắng phải đi tìm nàng."

"Sau đó thì sao?"

"Nàng không có cự tuyệt."

"Người vì cái gì cảm thấy nàng hội cự tuyệt?"

Bị Thiên Bồng như vậy vừa hỏi, hầu tử lập tức nghẹn lời, cái kia con mắt hơi mở to một chút, có chút kinh ngạc nhìn qua Thiên Bồng. Hồi lâu. Hắn đều không nói ra một câu đến, chỉ là hơi cúi đầu xuống, tiếp tục sa sút tinh thần ngồi.

Hắn không biết muốn như thế nào đi theo Thiên Bồng giải thích Như Lai cuối cùng nói với hắn đoạn đó lời nói: "Cái kia ban đêm, người vừa mới đã trải qua một hồi đại nạn, ngủ được rất thuộc, bản tăng mang theo hồn phách của nàng, buông xuống đến bên cạnh của người, ở trước mặt nàng, mở ra người tâm. Trong lúc này, có thua thiệt, có áy náy, có không muốn xa rời, có hứa hẹn. . . Lại duy chỉ có không có tình yêu. Người biết một khác đó. Nàng khóc đến nhiều thương tâm sao?"

Đó là đáy lòng hắn một cây gai, một cây vừa chạm vào đụng đã thương. Rồi lại không thể không đổi mặt dâm.

Một hồi gió nhẹ nhẹ nhàng nghịch qua, chập chờn trước bốn phía người đi đường cây đuốc trong tay, mang theo một hồi cát bụi, đánh cho khắp nơi trên đất gạch ngói vụn leng keng vang lên.

Trọng thương chưa lành Mi Hầu vương cũng không biết rõ cái góc nào lí khập khiễng đi ra, tìm góc ngồi xỏm xuống đi, nhàm chán nhìn trời.

Cái kia xa xa, một người tiếp một người bị vùi người được cứu đi ra , càng nhiều tu sĩ còn đang chạy đến, đưa tới dùng cho chữa thương đan dược, cùng với vô số thực vật cùng vật khác tư, hạo hạo đặng đặng.

Có cái này rất nhiều tu sĩ trợ giúp, nghĩ cách cứu viện này chịu khổ bình dân dân chúng, tự nhiên là không nói chơi. Tựa hồ nhận lấy lây nhiễm vậy, nguyên bản đối với mấy cái này cá bó phát đạo sĩ hết sức kiêng kỵ các dân

chúng thoáng cái đổi các tu sĩ thái độ đến đây cá đại chuyển biến, nhiệt tình không thôi. Cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách đều có thể chứng kiến dân chúng tại đôi với mấy cái này người tu sĩ dập đầu bái tạ, tai nạn sau khó được trà nóng, canh nóng, cũng bị một chén tiếp một chén đưa đến các tu sĩ trong tay.

Trong lúc nhất thời, cái kia bầu không khí lại thập phần hòa hợp. Rất nhiều dân chúng lại nương cơ hội này cùng này có thể bay ngay các tu sĩ rảnh rỗi hàn huyên, hy vọng bái nhập Côn Luân sơn môn hạ giả chỗ nào cũng có.

Đối tại tuần này bị phát sinh hết thảy, Huyền Trang bất vi sở động, một mực tại yên lặng chú ý Thiên Bồng cũng đã không khỏi chau nổi lên lông mày.

"Ngươi không đi trông nom trông nom?"

"A?" Hầu tử đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn qua Thiên Bồng, cái kia thần sắc thật giống như như ở trong mộng mới tỉnh vậy. Thấy Thiên Bồng đều có chút mộng.

Bất đắc dĩ, Thiên Bồng chỉ phải thật sâu thở dài nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hầu tử ngơ ngác nháy mắt con ngươi, cái kia thần sắc tựa hồ lại có chút ít hoảng hốt. Hắn chăm chú địa bàn trước tay, phảng phất muốn đem chính mình thật sâu chôn xuống vậy cuộn mình thành một đoàn.

Một màn này, thấy Thiên Bồng đều á khẩu không trả lời được. Hắn còn chưa bao giờ thấy qua như vậy hầu tử.

Hồi lâu, hắn sâu hít một hơi thật sâu nói: "Chúng ta cái này đi về phía tây, ngươi cùng Huyền Trang pháp sư, một cái đều không thiếu được.

Người đến tột cùng là gặp được chuyện gì."

Hầu tử chăm chú nhắm mắt lại, nhẹ giọng thở dài: "Có một người đến đây. . ."

"Người nào?"

"Một cái, vốn có không nên tồn trên thế giới này, cùng ta giống như đúc người. Luận tu vi, hẳn là cùng ta độc nhất vô nhị. Hẳn là. . . Ta tại thiên kiếp thời điểm mất đi cái kia linh hồn."

Nghe vậy, Thiên Bồng lập tức một hồi hoảng sợ.

"Cái này tuy nhiên phiền lòng, bất quá. . . Cùng lắm thì chính là đánh, chỉ cần hẳn không phải giống như Như Lai vô ngã, ai ta cũng vậy không sợ. Chỉ là. . ." Hầu tử nháy mắt con ngươi nhìn qua xa xa hôn hồng hỏa quang, hơi há mồm, cắn cổ tay của mình.

Hồi lâu, mới dùng giọng như muỗi vậy thanh âm nói: "Thanh Tâm. . . Thanh Tâm chính là Tước nhi, cũng là Phong Linh. . ."

"Ta biết rõ, sau đó thì sao?"

"Ta đánh thắng, phải đi tiếp nàng. . ."

"Nàng không có cự tuyệt, cái này có vấn đề gì sao?"

"Nhưng ta còn phải đi đón Dương Thiên, ta đồng dạng không thể rút xuống dưới nàng."

Thiên Bồng lập tức khí không đánh một chỗ đến: "Cùng một chỗ tiếp, có vấn đề gì sao?"

"Nếu như là người, người sẽ làm thế nào?" Ngẩng đầu lên, hầu tử nhìn qua Thiên Bồng chậm rãi lặp lại nói: "Nếu như là người, người sẽ làm thế nào?"

Nghe vậy, Thiên Bồng lập tức ngây ngẩn cả người.

Hầu tử che mặt, chậm rãi thở dài: "Có thể cắt thành hai phần 'Yêu' . . . Thì phải là một câu chuyện cười. Bất luận đối với chính mình, hay là đối với người khác." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 672: Cuồng Tiếu

Không biết là cố ý còn là vô tình ý, tham dự cứu trợ các tu sĩ không ngừng mà tại hướng các dân chúng bày ra trước bọn họ cường đại pháp lực cùng với thiện ý, mà trận này tai nạn vốn là do xiển môn kim tiên khiến cho chân tướng, lại tựa hồ như bị tận lực che dấu. Cảm giác kia, tựa giống như bọn họ là tại làm việc thiện, mà không phải tại vì sự phụ của bọn hắn môn thứ tội, càng cùng hầu tử đưa ra trao đổi điều kiện không hề quan hệ bình thường.

Đôi mắt cái này một giàu có âm mưu ý vị cử động, hầu tử sớm đã không tâm tư quản, hắn núp ở một bên, đầy trong đầu đều là Thanh Tâm cùng Dương Thiên vấn đề.

Xem thấu một cử động kia Thiên Bồng lo nghĩ đang đi tới đi lui, thực sự vụ sự vô bổ, cuối cùng xin giúp đỡ chuyên chú tại tụng kinh trấn an vong linh Huyền Trang.

"Huyền Trang pháp sư, bọn họ tiếp tục như vậy. . . Chúng ta trước làm tựu toàn bộ ủng phí."

Cúi đầu xuống, Huyền Trang thân thủ lật qua một trang phật kinh, khẽ thở dài: "Bản tăng trước làm, nay đã nước chảy về biển đông. Cùng bọn họ, không quá mức liên quan."

"Cái này. . . Vậy tùy ý bọn họ vu oan xuống dưới? Người biết bọn họ vừa mới tại đối nạn dân nói cái gì sao?"

"Chỉ cần bọn họ nguyện ý dốc sức cứu trợ, làm việc thiện sự, dương thiện cử động. . . Bần tăng trụ tính gánh chút ít bêu danh, lại có quan hệ gì?" Nói, Huyền Trang cũng đã chấp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, lại là bắt đầu tụng kinh.

Trong lúc nhất thời, Thiên Bồng lại không phản bác được.

Tại đây một ít tu sĩ thôi động hạ, trong thành tình huống bắt đầu sinh ra có chút vi diệu biến hóa.

Cổ ý tu phật quốc vương bộ hạ đã chết đi, mới quyền lực trung tâm còn không có hình thành, trong lúc nhất thời, quyền nói chuyện rơi xuống thống nhất đường kính các tu sĩ trong tay.

Từ lúc mới bắt đầu "Tất cả tai hoạ đều là đi về phía tây đội ngũ mang đến", đến "Phật hiệu vô dụng", diễn biến đến cuối cùng. Thậm chí biến thành "Huyền Trang trụ là một tên lờng gạt" .

Đối tại đây hết thảy. Huyền Trang đều là hai tai không nghe thấy.

Trong thành nhân tâm bắt đầu xuất hiện thiên về một bên tình huống. Dần dần. Hầu tử một nhóm vài người thậm chí đều bị triệt để bỏ qua.

Đương nhiên, cái kia cũng không phải triệt để xem nhẹ, bởi vì hầu tử trước biểu hiện ra thực lực cường đại, mặc dù tất cả oán hận đều bị gia đến trên thân mọi người, trong thành dân chúng như trước đối với bọn họ hết sức kiêng kỵ. Vì vậy, bọn họ bắt đầu dùng đủ loại phương pháp tại thật nhỏ tiết điểm trên phóng thích ra trong lòng mình oán khí.

Đầu tiên, bọn họ thấp xuống đối Huyền Trang đoàn người kính trọng trình độ. Đương gặp được bọn họ thời điểm, không hề giống như lúc trước như vậy cung kính hành lễ. Mà là giống như hoàn toàn không thấy được đồng dạng giao thoa mà qua. Thật giống như coi bọn họ là thành Bình

Phàm người qua đường vậy. Cùng lúc đó, lại có vô số song con mắt ở trong góc oán độc quan vọng.

Tại vững tin không có đã bị Huyền Trang một nhóm bất luận cái gì bắn ngược sau, tất cả mọi người, cơ hồ tự phát gia nhập vào đội đi về phía tây mọi người xa lánh bên trong.

Một mực tại ra sức nghĩ cách cứu viện nạn dân hắc hùng tinh bị xua đuổi ra, các tu sĩ thay thế hẳn nguyên bản vị trí. Quyển Liêm khát nước muốn tìm một ngụm nước uống, rõ ràng không có người nguyện ý cho hẳn. Tiểu bạch long bị ghét bỏ vương bận, đuổi xa nghĩ cách cứu viện hiện trường. Thậm chí liền Huyền Trang nên vì chết vì tai nạn giả tụng kinh, đều thỉnh thoảng bị cắt đứt. . .

Cái này chính giữa, duy nhất không có đã bị quấy rầy, có lẽ cũng chỉ còn lại có hầu tử đi.

Hắn co lại ở trong góc. Cái gì cũng không làm, cũng cái gì cũng không cần. Xét thấy hẳn thực lực cường đại. Cũng không người dám giống như đối đãi tiểu bạch long đồng dạng đối đãi hẳn, đưa hẳn đuổi xa.

Các tu sĩ lực lượng là cường đại, suýt hơn một ngàn Côn Luân sơn tu sĩ gia nhập, khiến cho cả nghĩ cách cứu viện hành động dùng một loại không thể tưởng tượng tốc độ tiến hành trước. Đến giờ tỵ, các tu sĩ thậm chí đều đã kinh đem trọn tòa đô thành đều khôi phục đến giao chiến trước bộ dạng.

Mỗi một nhà lâu đều hoàn hảo như lúc ban đầu, từng cái dân chúng đều nhận lấy thỏa đáng an trí, mỗi một cỗ thi thể, cũng đều bị gửi hảo.

Huyền Trang thật giống như nước lũ bên trong một mảnh lá cây đồng dạng, vòng quanh áo cà sa, đi lại tập tễnh, rõ ràng cũng đã mỗi một đến cực

hạn, lại vẫn kiên trì đuổi theo mỗi một vị chết vì tai nạn giả tụng kinh. Lo lắng đến an toàn của hấn vấn đề, hắc hùng tinh cũng vội vàng đi theo.

Đến giờ sủu, cả đô thành trên đường cái cũng đã trống rỗng.

Trên quảng trường, chỉ còn lại có Thiên Bồng, Quyên Liêm, tiểu bạch long, ngoài mang một cái Mi Hầu vương, vây quanh co lại ở trong góc hầu tử cô linh linh đứng.

Cái loại cảm giác này, thật giống như cả đô thành mọi người cũng đã lựa chọn tính quên bọn họ đồng dạng, hảo không thăm đạm.

Một vị hoàng cung thị giả nện bước bước nhỏ chậm rãi đã đi tới, cung kính mà hướng mọi người đã thành hành lễ, nói: "Chư vị, xin hỏi, Huyền Trang pháp sư ở nơi nào?"

Tiểu bạch long hướng phía xa xa bị để trống để đặt thi thể, đến lúc này còn thỉnh thoảng truyền ra tiếng khóc phòng ở nhìn thoáng qua, nói: "Ở bên kia, chuyện gì?"

Cái kia thị giả cũng không nhiều lời. Lại hành lễ, hấn xoay người mở ra cước bộ tụt hướng cái kia phòng ở đi tới.

Một lát sau, không biết tính sao, hấn lại vòng vo trở về. Đối với mọi người đã thành hành lễ nói: "Chư vị, nhỏ. . . Tiểu nhân hay là không đi gặp Huyền Trang pháp sư. Có chuyện, nghĩ nắm vài vị chuyên đạt xuống."

"Chuyện gì?"

"Trước nghe nói vài vị nói kinh, hừng đông muốn đi, cho nên. . . Trong nội cung làm cho tiểu nhân tới nhắc nhở Huyền Trang pháp sư, trời sáng mau quá. . ."

Nói đến chỗ này, cái kia thị giả liền dừng lại, chỉ vào phía đông bầu trời, quay trở ra mở to con mắt qua lại nhìn qua mọi người.

Lập tức, ở đây vài người đều kịp phản ứng hấn ý tứ trong lời nói.

Quyên Liêm thoáng cái lãnh bật cười, tiểu bạch long tắc dứt khoát một bả nắm chặt thị giả cổ áo, quát lên: "Có ý tứ gì? Người cái này có ý tứ gì? Đuổi chúng ta đi nhé?"

"Đừng đừng đừng. . . Bạch long đại gia, đây không phải tiểu nhân ý tứ, đây là trong nội cung vài vị ý của đại nhân."

"Cái gì không phải ý của ngươi là? Đây là ý của ngươi là! Đòi đánh!"

Một tiếng quát mắng, tiểu bạch long nắm tay đều đã kinh giương lên, một bên Thiên Bồng vội vàng thân thủ cầm thủ đoạn của hấn, mặt không biểu tình mà sử cái ánh mắt nói: "Buông hấn ra a."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu, tiểu bạch long mới bắt đắc dĩ buông lỏng tay ra. Cái kia thị giả té bôn tẩu.

Nhìn dưới ánh trăng cái kia thị giả đi xa bóng lưng, Mi Hầu vương thật dài thở dài.

"Làm sao bây giờ?" Quyên Liêm hỏi.

Thiên Bồng chỉ chỉ hầu tử nói: "Nhìn hấn."

Ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển qua hầu tử trên người.

Hồi lâu, hầu tử mới khẽ ngẩng đầu nhìn chung quanh mọi người liếc, chống kim cô bổng đứng lên, nói: "Đừng hỏi ta. Hỏi. . . Trong đó cái kia a."

Nói. Hấn cũng đã mở rộng bước chân hướng Huyền Trang chỗ phòng ở đi tới.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Dưới ánh trăng. Thanh Tâm dẫn theo bội kiếm của mình từng bước một đi vào trong viện, cái kia cước bộ nhẹ được cơ hồ nghe không được nửa điểm tiếng vang.

Đẩy ra hờ khép đại môn, một thân ảnh đột nhiên từ trong nhà xoạt thoáng cái vọt ra, một đầu đâm vào Thanh Tâm trong ngực.

"Su phó! Người không sao chứ?"

"Su phó không có việc gì, su phó tại sao có thể có sự?" Thanh Tâm khom người đem Trầm Hương bế lên. Hơi ngửa đầu, nàng liền chứng kiến tu bồ đề ngồi ngay ngắn trong phòng, cũng đã ngâm vào nước tốt lắm trà.

Hơi do dự hạ xuống, Thanh Tâm thở dài. Ngược lại đối với Trầm Hương nói: "Muộn như vậy còn chưa ngủ a."

"Đang đợi su phó."

"Su phó không có việc gì, cái này yên tâm?"

"Yên tâm." Trầm Hương nhu thuận nhẹ gật đầu.

"Cái kia đi ngủ đi." Nói, Thanh Tâm đã đem Trầm Hương để xuống.

Quay đầu lại nhìn tu bồ đề liếc, Trầm Hương hai đầu gối quỳ xuống đất, đối Thanh Tâm dập đầu nói: "Cái kia, đệ tử cáo lui."

Nói đi, lại ngược lại đối với tu bồ đề dập đầu: "Su tôn, Trầm Hương cáo lui."

"Đi thôi." Tu bồ đề nghịch phát tay áo nói.

Nghe vậy, Trầm Hương lúc này mới đứng dậy, sửa sang lại y quan. Rồi khỏi ngoài cửa. Tiện thể còn đem môn dẫn theo đi lên, miễn cho gió đêm đi đến bên trong thổi.

Trong phòng chỉ còn lại tu bồ đề cùng Thanh Tâm hai người.

Tu bồ đề lẳng lặng mà chăm chú nhìn Thanh Tâm. Thanh Tâm nhưng thật giống như tại tận lực lảng tránh vậy, đem ánh mắt quăng đến xèo xèo thiêu đốt ngọn nến trên.

"Đều, nói rõ?" Nói, tu bồ đề đem một ly vừa ngâm vào nước tốt trà nóng đẩy quá khứ.

Thanh Tâm yên lặng nhẹ gật đầu, từng bước một đi đến bàn thấp mặt khác, khom người ngồi xuống. Không nói một lời.

Cúi đầu nhấp một miếng trà xanh, tu bồ đề ung dung thở dài: "Khoảng thời gian này, bên ngoài khả năng sẽ có điểm loạn. Lục Nhĩ Mi Hầu đến đây, đó là hấn cái khác hồn phách. Hai người trong lúc đó, không thể thiếu sẽ có một hồi tranh đấu."

Thản nhiên nhìn Thanh Tâm liếc, tu bồ đề lại nói tiếp: "Vi sư kế tiếp hội thường trú quan trung, dùng bảo đảm đạo quan an toàn. Hộ sơn pháp trận cũng sẽ mở ra, không cho phép người không liên can ra vào. Về phần người. . . Tụ ở lại quan trung a, miễn cho ra khỏi, bình sinh sự cố."

Thanh Tâm yên lặng nhẹ gật đầu.

Hai người cứ như vậy trầm mặc.

Hồi lâu, Thanh Tâm dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm sàn nhà, thấp giọng nói: "Su phó, cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu. . . Rất mạnh sao?"

"Khó nói." Tu bồ đề loát râu dài nói: "Tu vi, tuy nói phụ thuộc vào linh hồn, nhưng là cần tương ứng cảnh giới ** tâm bồ. Hẳn lúc này chỉ còn lại có linh hồn, không có **, vì vậy thực lực còn yếu. Vì có được một cụ cường đại **, phải trả giá rất nhiều. Nhưng, dù sao tu vi còn đang. Tại mạnh nhất dưới tình huống, có khả năng có thể cùng người cái kia sư huynh sánh vai. Mặc dù đột phá đến thiên đạo tu vi, đạt được 'Vô cực', cũng không kỳ quái."

Thanh Tâm hơi sững sốt một chút, nhìn qua tu bồ đề trong ánh mắt, nhiều hơn một ti sầu lo.

"Đồng dạng linh hồn. . . Cái kia, hẳn sẽ không có đồng dạng trí nhớ?"

"Trí nhớ nên đã không có, hơn sáu trăm năm quang âm, mặc dù là cường thịnh trở lại hồn phách, cũng không có khả năng tại trong hư không giữ lại đầy đủ trí nhớ."

"Đầy đủ trí nhớ?" Thanh Tâm ánh mắt lập tức hơi lập loè lên: "Nói cách khác, nhưng thật ra là có trí nhớ, chỉ là. . . Không quá đầy đủ?"

Cái này vừa hỏi, trong phòng lập tức tụt yên tĩnh trở lại.

Tu bồ đề tựa hồ đột nhiên ý thức được cái gì, rồi lại không có mở miệng nói mình, chỉ là không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên đến, nói: "Chuyện này, người cũng đừng có quản. Nó không phải người lẫn vào được. Thanh thân ổn định tại đây Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí ở lại."

Nói, tu bỏ đê cũng đã chán vỗ áo tay áo đứng lên, cũng không quay đầu lại đi ra cửa ngoài.

Cái kia trong phòng, chỉ còn lại có Thanh Tâm một người lẳng lẳng ở lại.

...

Lúc này, tựa tại Đa Mục quái trong doanh địa, tiếng kêu thảm thiết, tiếng la khóc nổi lên bốn phía.

Vô số nhân loại, yêu quái, tu sĩ, thậm chí cả các loại nhỏ bé không đáng kể động vật, toàn bộ bị Đa Mục quái thuộc cấp môn buộc chặt trước, sắp xếp trước hàng dài mang lên đặt mình trong ao Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt, cung hấn hút tinh khí. Ngay sau đó, những này bị hút khô rồi tinh khí thì thể lại sẽ bị dùng tốc độ nhanh nhất mang lên một bên, dùng cự đại nham thạch ép tới nát bấy, bài trừ đi ra cuối cùng một giọt huyết.

Những cái này bị nghiền ép ra tới huyết dịch theo vừa mới khơi thông tốt tiêu cừ, toàn bộ hợp thành nhập Lục Nhĩ Mi Hầu chỗ trong ao, tâm bỗ hấn **.

"Còn chưa đủ! Mau mau nhanh! Nhanh đi bắt mới!"

"Ta biết rõ hai trăm dặm ngoài có một cái trấn nhỏ, có chừng một ngàn người!"

"Vậy nhanh đi a!"

"Phía đông bắc năm trăm dặm tả hữu có một môn phái, tựa hồ là Xiển giáo phân thuộc, muốn hay không vậy. . ."

"Nắm bắt! Toàn bộ nắm bắt! Chỉ cần là sống, chính là ngọc hoàng đại đế cũng nắm bắt!"

"Đạ!"

Giẫm phải đầy đất thịt tương, vừa mới hoàn thành nhiệm vụ Đa Mục quái thuộc cấp môn lại phi tốc lao ra động phủ bên ngoài đi tìm mới con mồi, tuần hoàn đên đáp lại, liên tục không ngừng.

Cái kia trong huyết trì, cũng đã dài đủ tứ chi Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Đa Mục quái chậm rãi bật cười.

Đa Mục quái bỗng nhiên lau mồ hôi.

"Làm được không sai." Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung nói: "Đừng lo lắng, ta nếu là. . . Nếu có thể triệt để khôi phục lại, ngươi, chính là ta Đại tướng quân, giống như ngươi vừa mới nói, cái kia trước kia Hoa Quả Sơn Đoàn Chủ đồng dạng. Muốn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó."

Đa Mục quái vội vàng khom người chấp tay nói: "Tạ đại thánh gia tán thưởng!"

Nghe được "Đại thánh gia" ba chữ, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày lập tức hơi nhăn đứng lên. Bất quá, đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, hấn rất nhanh lại miễn cưỡng nằm chết dí Huyết Trì lí, nói khẽ: "Còn chưa đủ, hiện tại những này. . . Cũng còn quá yếu, được nhiều hơn nữa chút ít, tốt nhất là có ngươi mạnh như vậy."

Nghe vậy, Đa Mục quái tay lập tức khẽ run lên, lại là một giọt mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán rơi xuống xuống, mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Thấy thế, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức liệt bật cười, ung dung thở dài: "Yên tâm, ta không ăn người một nhà."

Đa Mục quái căng cứng thần kinh mới thoáng thư giãn một ít. Cái kia con mắt, mãnh nháy, mãnh nháy. Thật giống như kinh hồn chưa định vậy.

Trên đất tử thi thịt tương. . . Cảnh tượng này, tuy là chính mình tự mình hạ lệnh, nhưng tận mắt nhìn đến một khắc, mà ngay cả hấn cái này cửu kinh sa tràng lão tướng cũng hiểu được lưng lạnh lẽo.

Thấy tận mắt biết qua Lục Nhĩ Mi Hầu hút tinh khí, lại thấy tận mắt biết qua cái này khắp nơi trên đất máu tươi, tự vừa mới câu nói kia, nếu không phải là Lục Nhĩ Mi Hầu còn cần chính mình, hấn không chút nào hoài nghi đối phương sẽ lập tức nhào lên, đem chính mình liền xương cốt đều gặm.

Thật muốn luận thực lực mà nói. . . Dựa theo cái này khôi phục tốc độ, hiện tại chính mình chỉ sợ cũng đã không đủ Lục Nhĩ Mi Hầu đánh đi. . .

Trong lúc nhất thời, Đa Mục quái thực có điểm không yên lên. Tuy nói đánh trúng chân hưng yêu tộc đại kỳ, nhưng hấn thật sự không biết mình thả ra như vậy một con đáng sợ quái vật, đến tội cùng là đúng, còn là không đúng.

Chậm rãi thở dài, Lục Nhĩ Mi Hầu lại nói tiếp: "Nếu như, có thể ăn một cái nửa cái yêu vương, ta nghĩ, ta đại khái tự khôi phục được không sai biệt lắm a. . . Người nói, đúng không?"

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là hữu ý vô ý mà hướng Đa Mục quái nhìn quá khứ. Ánh mắt giao thoa trong nháy mắt, Đa Mục quái đúng là khẽ giật mình, nổi lên một thân nổi da gà.

Hơi do dự hạ xuống, Đa Mục quái cần răng, khom người chấp tay, cao giọng hô: "Ty chức tuân mệnh! Ty chức cái này đi làm!"

Xoay người, hấn bước nhanh hướng phía động phủ bên ngoài đi ra ngoài. Cái kia sau lưng, truyền đến Lục Nhĩ Mi Hầu giống như quỷ mỹ vậy tiếng cuồng tiếu. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 673: Bàng Hoàng

U ám hỏa quang hạ, Huyền Trang lẳng lẳng ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm nghiền, cái kia môi hơi rung động, dùng phạm ngữ nhớ kỹ kinh văn.

Nằm ở trước người hấn chiếu trên, là một người trung niên nam tử, cái kia sắc mặt cũng đã hơi phát thanh.

Ở đằng kia thi thể mặt khác, là một người trung niên phụ nhân, mang theo một cái năm ấy mười tuổi nam hài.

Nam hài chăm chú dặt lầy phụ nhân góc áo, phụ nhân kia tắc thỉnh thoảng, hội đưa mắt lên nhìn nhìn qua Huyền Trang liếc. Gò má xử còn treo móc chưa khô vệt nước mắt.

"Nương. . . Hấn đang làm cái gì?"

"Hư, đừng nói chuyện. Cha ngươi chính là hấn hại chết."

Nói, phụ nhân đem con của mình ôm thật chặt vào trong ngực.

Từ đầu đến cuối, Huyền Trang đều sắc mặt như thường đọc trước phật kinh, thật giống như bọn họ cái gì cũng chưa nói vậy.

Hồi lâu, Huyền Trang hơi mở mắt, nhìn qua phụ nhân kia, thật sâu dập đầu. Phân không rõ đến tột cùng là tại lễ bái cái kia người chết, hay là đang lễ bái gia thuộc.

Rộng rãi trong phòng sắp xếp đầy thi thể, vô số gia thuộc xa xa đứng, nhìn chăm chú Huyền Trang.

"Thực xin lỗi, đều là bản tặng lỗi."

Trong nháy mắt, phụ nhân kia che miệng, nước mắt lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi. Dùng sức ôm chặt con của mình.

Huyền Trang dẫn theo trước bày chậm rãi đứng dậy, từng bước một mà hướng một bên một cái khác cụ không có nhà chúc thi thể đi đến.

"Người đứng lại đó cho ta!" Phụ nhân kia đột nhiên hô lên.

Huyền Trang huyền không chân hơi dừng lại.

Phụ nhân kia nhếch môi, lẳng lặng mà chăm chú nhìn Huyền Trang bóng lưng.

Hôn ám trong ngọn lửa, tấm lưng kia thật giống như lớp kín tường đồng dạng.

Vô số con mắt đều ở lẳng lặng mà chăm chú nhìn chính mình, ánh mắt kia thật giống như từng nhánh mũi tên nhọn vậy, cố gắng xuyên thấu Huyền Trang thân thể.

Một hồi lâu, Huyền Trang mũi chân nhẹ nhàng rơi xuống đất, như trước hướng phía một bên đi đến.

"Người đứng lại đó cho ta! Đưa ta tướng công mệnh!"

Phụ nhân bỗng nhiên muốn nhào tới, lại bị chạy đến hai người gắt gao ngăn lại. Nhưng mà, bọn họ ngăn cản phụ nhân, lại không có ngăn lại hài tử.

Đứa bé kia tránh thoát tay của mẫu thân, giống như một đuôi cá nheo vọt tới Huyền Trang bên người, nắm lên tay của hắn tụt cắn!

Trong nháy mắt. Tất cả mọi người ngây dại. Ngơ ngác nhìn qua Huyền Trang, nhìn xem cái kia gắt gao cắn Huyền Trang bàn tay hài tử.

Có người thấp giọng hỏi: "Có thể hay không gặp chuyện không may. . . Dưới tay hắn hầu tử rất lợi hại. . ."

Có người đáp: "Hắn là. . . Có nên không a. . . Hắn không phải nói nên vì thiện sao? Hắn tổng không đến mức đối một cái hài tử. . ."

Trong lúc nhất thời, lại không có ai biết phải làm gì, cũng chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem. Nhìn xem đứa bé kia cắn Huyền Trang tay.

Huyền Trang đã ở vị khế cúi đầu, nhìn xem, sắc mặt lạnh nhạt, cùng cái kia phần nô hài tử đối mặt trước.

Đứa bé kia chăm chú dặt lẩy Huyền Trang tay, tròn tròn tròn mắt nhìn qua Huyền Trang. Từng điểm từng điểm dùng sức, thẳng đến cái kia khóe miệng chảy ra máu tươi, tất cả mọi người mới phảng phất bừng tỉnh vậy hướng nơi này lao đến.

Nhưng mà, tụt tại bọn họ đi đến Huyền Trang bên cạnh, chuẩn bị ra tay ngăn lại đứa bé kia thời điểm, Huyền Trang đột nhiên duỗi ra một tay, ngăn lại động tác của bọn hắn.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, mà ngay cả đứa bé kia mẫu thân cũng đồng dạng, đình chỉ chửi bới.

Đứa bé kia đồng dạng có chút kinh ngạc nhìn qua Huyền Trang, hơi buông lỏng ra Huyền Trang tay.

Tự tại tất cả mọi người nhìn soi mói. Huyền Trang chậm rãi ngồi xổm người xuống, theo trong tay áo móc ra khăn tay, nhẹ nhàng lau đi hài tử khóe miệng huyết.

"Thực xin lỗi. . . Từ nay về sau cha ngươi mất, mẹ ngươi, có thể dựa vào cũng chỉ có ngươi. Ngươi nhất định phải hảo hảo lớn lên, muốn hiếu thuận, biết không?"

Nói, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi hài tử gò má bùn.

Đứa bé kia ngơ ngác nháy mắt con ngươi, nhìn qua Huyền Trang. Một mực gắt gao chịu đựng nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

Đứng người lên. Huyền Trang chấp tay trước ngực hướng phía phụ nhân thi lễ một cái, lại hướng phía đứa bé kia thi lễ một cái, xoay người từng bước một hướng phía hạ một cỗ thi thể đi tới. Từ đầu đến cuối, hẳn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn chính mình máu tươi đầm đìa bàn tay liếc. Thật giống như cái kia căn bản cũng không phải là tay của hắn đồng dạng.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nghị luận đứng lên.

"Hòa thượng này là điên rồi sao?"

"Có thể hay không thật là điên khùng a?"

"Ta nghe nói cái này vốn chính là cá điên khùng hòa thượng, không phải điên khùng hòa thượng, làm sao có thể bốn phía cùng người nói cái gì vi thiện, cái kia căn bản cũng không phải là Tây Thiên kinh văn."

"Muốn nói như vậy lời nói, bệ hạ thật sự là bị hắn lừa thật khổ a. Uổng chúng ta còn như vậy tín nhiệm hắn."

Tất cả mọi người tại xì xào bàn tán. Huyền Trang nhưng thật giống như căn bản là không nghe thấy đồng dạng, chỉ là lẳng lặng làm lấy chuyện của mình.

Hầu tử xuyên thấu qua cửa sổ linh lẳng lặng mà chăm chú nhìn, đứng phía sau Thiên Bồng bọn người.

Nghiêng mặt qua, hần vừa vắn chứng kiến một người tuổi còn trẻ nam tử đứng ở cách đó không xa theo dõi hần.

"Ô!" Ánh mắt giao thoa thời khắc, hầu tử cơ hồ không chút do dự lộ ra răng nanh phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Người nọ lập tức sợ tới mức hai chân thẳng run, xoay người bỏ chạy.

Đãi người nọ chạy xa, Thiên Bồng mới ung dung thở dài: "Cần gì chứ?"

Hầu tử tròn trắng mắt, đáp: "Ta yêu mến."

Tiểu bạch long lập tức che miệng bật cười, thoáng cái bả vài ánh mắt của người đều hấp dẫn.

"Làm sao bây giờ?" Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Ngày cũng sắp sáng, người ta chính là hạ lệnh trục khách. . . Ai đi theo Huyền Trang pháp sư nói?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Hầu tử nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng cái gì cũng không nói, nâng lên kim cô bổng tựu hướng đại môn đi tới.

Đương hầu tử đẩy ra đại môn, bước vào trong phòng thời điểm, ở đây tất cả mọi người hơi run rẩy, nguyên một đám cảnh giác nhìn qua hầu tử. Duy

chỉ có Huyền Trang thật giống như hoàn toàn không biết hầu tử đã tới đồng dạng.

Không để ý tới cái khác ánh mắt của người, hầu tử nghênh ngang mà hướng Huyền Trang đi tới. Dọc đường chỗ, những cái này người chết gia thuộc từng người đều chạy ra.

Trong nháy mắt, to như vậy trong phòng, cũng chỉ còn lại có Huyền Trang cùng hầu tử hai người, cùng với, trên đất bày đặt chính tề thi thể.

"Hùng đông chúng ta bước đi, ngươi thấy thế nào?"

Huyền Trang không để ý đến, như trước tập trung tinh thần đọc trước phật kinh.

Bất đắc dĩ, hầu tử chỉ có thể chống kim cô bổng lẳng lẳng chờ.

Một hồi lâu, Huyền Trang rốt cục mở mắt, khẽ thở dài: "Bần tăng chuẩn bị nhiều dùng mấy ngày."

Nói, hẩn nắm phật kinh, xoáy lên áo cà sa, lại hướng phía hạ một cỗ thi thể đi đến.

Bởi vì một tay cũng đã bị thương, cái kia một tay cuốn áo cà sa động tác thoạt nhìn thập phần ngốc.

Hầu tử nhìn chăm chú cái kia như trước tại trôi huyết tay, dẫn theo kim cô bổng đi theo Huyền Trang.

"Cần trước giúp ngươi xử lý vết thương một chút sao?"

"Đây là bần tăng nên được giáo huấn." Huyền Trang run nhè nhẹ trước tay, từng điềm từng điềm ngồi xuống. Thật giống như một cái không cần thận sẽ cả ngã quy đồng dạng.

Thời gian dài tụng kinh, lại thêm trên tay thương, làm một người phạm nhân mà nói, cái kia tinh lực. Chỉ sợ cũng đã đến cực hạn đi.

Hầu tử nhàn nhạt thở dài: "Đi thôi, người ta cũng đã hạ lệnh trục khách. Người cái này phật kinh vô dụng, hơn nữa. . . Vong linh cũng không cần người trấn an. Ta cùng Côn Luân sơn một trong đó hiệp nghị, chính là kiếp sau đền bù tổn thất người chết. Nay gia thuộc cũng tự nhiên sẽ có người trấn an."

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu. Thân thủ mở ra phật kinh, thở dài nói: "Đó là bọn họ sợ, bản tăng. . . Chỉ là làm chính mình ứng chuyện nên làm."

"Cái gì là người chuyện nên làm?"

"Có thể làm sự, chính là chuyện nên làm. Tụng kinh, trấn an vong linh. Đây là bản tăng duy nhất có thể làm sự."

"Nói hươu nói vượn." Hầu tử thoáng cái bật cười, nói: "Người ứng việc nên làm là tranh thủ thời gian chứng đạo, mà không phải tại nơi này lãng phí thời gian!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Huyền Trang chấp tay trước ngực, lại bắt đầu tập trung tinh thần tụng kinh. Không hề để ý tới hầu tử.

Cái này nói chuyện không có cách nào khác lại tiến hành đi xuống.

Bất đắc dĩ, hầu tử chỉ phải hừ lạnh một tiếng, xoay người liền đi.

"Thế nào?" Bước ra cửa phòng thời điểm, vài người khác đều xông tới.

Hầu tử lắc đầu: "Trời biết nói."

Nói đi, hắn cũng đã chống kim cô bổng hướng hoàng cung đi tới.

. . .

"Hầu đại tiên ý tứ là. . . Huyền Trang pháp sư muốn ở lâu vài ngày, vì từng cái vong linh siêu độ?"

Đốt ngọn nến trong phòng. Thừa tướng cẩn thận ngẩng lên đầu nhìn qua hầu tử. Cái kia bốn phía, còn đứng trước vài cái may mắn thoát khỏi khó khăn trong triều trọng thần.

Hiện nay, cả Cầu Pháp quốc tự do cái này vài người không chế được, về phần mới quốc quân. . . Quốc vương không có để lại con nối dòng, chỉ sợ còn muốn một phen khắc khẩu sau mới có thể sinh ra.

"Đúng, cho nên chúng ta chuẩn bị nhiều ở vài ngày, có vấn đề sao?"
Nói, hầu tử dựa vào thành ghế, đem hai cái đèn khung đến long trên bàn.

Trước mắt khúm núm vài người nhìn về phía trên thật giống như hấn thần chúc đồng dạng.

"Chính là. . . Hầu đại tiên vừa mới cũng không nói sao? Ngài cũng đã cùng đại tiên môn có giao dịch, sẽ ở kiếp sau đền bù tổn thất người chết. Đã như vậy. Những cái này vong linh, lại còn có cái gì dàn xếp tất yếu?"

"Đúng đúng đúng, đã không cần phải dàn xếp, cũng không nhọc đến phiên chư vị. Còn là sớm ngày lên đường hảo."

Thoáng cái. Tất cả mọi người phụ họa lên. Nguyên một đám cái kia nét mặt già nua đều cười lên hoa.

Hầu tử một chuyển chân, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, cái kia gót chân xử gõ đến trên bàn.

Lập tức, ở đây tất cả mọi người sợ tới mức cúi đầu.

Hầu tử dựa vào thành ghế ung dung nói: "Các người vừa mới thuyết pháp ta rất không hài lòng, một lần nữa nói."

Trong lúc nhất thời, chư thần đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu. Lão thừa tướng hơi ngẩng đầu lên, lau mồ hôi lạnh nói: "Hầu đại tiên a. . . Không phải chúng ta không đồng ý, chỉ là, vừa rồi chúng ta đã cùng các tiên nhân đã nói, ngày mai sẽ cử hành quốc táng. Đến lúc đó. . . Đến lúc đó thi thể mất, Huyền Trang pháp sư chính là muốn tụng kinh, chỉ sợ cũng không có chỗ ngồi tụng nha."

"Nói với bọn họ hai ngày nữa xuống lần nữa chôn cất, không hài lòng khiến cho bọn họ tìm ta đàm!"

Nói đi, hầu tử cũng đã dẫn theo kim cô bổng đi nhanh đi ra ngoài, trước khi ra cửa giờ, còn nặng nề quăng thoáng cái môn. Sợ tới mức những cái này đại thần tâm đều nhảy cồ hòng.

. . .

Phản lúc trở về, Thiên Bồng bọn người còn đứng tại nguyên chỗ.

"Người đi đâu rồi?"

"Đi hoàng cung đi một lần, dạy bọn họ làm người." Nói, hầu tử xuyên thấu qua cửa sổ linh hướng trong phòng nhìn liếc: "Thế nào?"

Thiên Bồng nhẹ giọng thở dài: "Còn có thể như thế nào?"

Tất cả mọi người trầm mặc lại.

Cái kia trong phòng, Huyền Trang lại tại từng bước một chuyên xuống phía dưới một cái người chết, đi lại tập tễnh. Tụ phảng phát gặp ma vậy, một khắc cũng không dám thư giãn.

Nhìn qua trong phòng Huyền Trang thân ảnh, Thiên Bồng nói khẽ: "Ta hiện tại lo lắng nhất, là Huyền Trang pháp sư. Cự ly Linh Sơn cũng đã không xa, cứ như vậy tử đi đến Linh Sơn, hẳn thật sự có thể chứng đạo sao?"

Nói, Thiên Bồng lại lặng lẽ nhìn hầu tử liếc: "Còn ngươi nữa."

"Ta làm sao vậy?"

"Ngươi vừa mới. . ."

"Ta đã không có việc gì." Hầu tử cắn răng nói: "Dù sao. . . Vô luận cuối cùng như thế nào tuyên, ta đều được trước giải quyết Như Lai nói sau. Từ giờ trở đi, ai dám ngăn cản trước ta, ta liền làm thịt ai! Chính là ta mình cũng đồng dạng!"

Nói lời này thời điểm, hầu tử trong đầu hiển hiện, là hẳn đang ở trong mộng gặp qua Lục Nhĩ Mi Hầu, cái kia trương cùng mình mặt giống nhau như đúc. (chưa xong còn tiếp.)

. . . ()

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 674: Trở Về?

Đôi mặt hầu tử dùng gần như uy hiếp phương thức đưa ra yêu cầu, Cầu Pháp quốc mới người cầm quyền trước tiên xin giúp đỡ Côn Luân sơn tu sĩ. Kết quả của nó có thể nghĩ.

Đôi hầu tử, bảy vị kim tiên liên thủ đều hướng hồ muốn bị té nhào, thân là bọn họ đồ tử đồ tôn Côn Luân sơn các tu sĩ lại có thể như thế nào? Sau lưng sử sử dao nhỏ có lẽ có thể tiến hành, muốn chính diện cứng đối cứng, chỉ có một con đường chết. Đây là tất cả mọi người hiểu được đạo lý.

Cơ hồ không có bất kỳ ngoài ý muốn, Huyền Trang vì người chết tụng kinh yêu cầu bị đáp ứng xuống. Hạ táng thời gian thuận lợi kéo dài sau.

Bất quá, trên đỉnh người đáp ứng là đáp ứng, cái kia phía dưới người có nguyện ý hay không phối hợp, lại là một chuyện khác.

Có lẽ 《chết nhiều giả gia thuộc cự tuyệt làm cho Huyền Trang tới gần thân nhân thi thể, vì tránh né Huyền Trang, có người thậm chí đem thi thể theo công cộng ngừng thi rạ bàn hồi gia đi.

Vì thế, Huyền Trang không thể không giống như hoá duyên vậy từng nhà xuyên môn, tìm kiếm những kia bị cố ý che dấu chết vì tai nạn giả cũng nghĩ cách thuyết phục bọn họ cho phép Huyền Trang vi chết vì tai nạn giả tụng kinh. Thừa nhận trước càng ngày càng nghiêm trọng mỉa mai.

Cái kia chán nản tràng cảnh thấy hắc hùng tinh đều hai mắt dầm lệ mông lung.

Hắn giống như Huyền Trang người hầu đồng dạng đuổi theo hắn hỏi:
"Huyền Trang pháp sư, ngài sao phải khổ vậy chứ?"

Huyền Trang không có trả lời, chỉ là như trước kéo theo mệt mỏi thân hình, tiếp tục lấy hắn chỗ cho rằng, chính mình giờ phút này duy nhất có thể làm sự.

Một màn này, đi về phía tây đội ngũ những người khác chẳng đều nhìn ở trong mắt, lại đều không hện mà cùng lựa chọn trầm mặc.

Chúng đạo phổ độ, là chi đội ngũ này tồn tại ý nghĩa chỗ, chính là ngoại trừ Huyền Trang bản thân, lại có ai hiểu được cái này "Đạo", nên như thế nào đi chúng?

Chớ nói bọn họ, chính là Huyền Trang bản thân. Giờ phút này sợ cũng cũng đã bàng hoàng đi. Trầm mặc. Là bọn hắn duy nhất có thể làm.

Bởi vì Huyền Trang không cho phép hầu tử dùng vũ lực uy hiếp dân chúng. Cũng không cho phép hầu tử tìm chính gánh chịu trước tai sau trùng kiến nhiệm vụ các tu sĩ chất vấn. Vì vậy, cái kia cục diện chỉ có thể từng điềm từng điềm đòi bại.

"Cái kia lừa đảo còn chưa đi sao?"

"Còn chưa đi."

"Hắn như thế nào còn có mặt mũi lưu lại? Còn muốn cho chúng ta mang đến càng lớn tai hoạ sao?"

"Hắn nói cấp cho người chết tụng kinh."

"Tụng kinh? Chớ trêu, hay dùng cái kia chính mình bịa đặt phật hiệu?"

Huyền Trang thanh danh tại đây màu đen sóng triều trung từng điếm từng điếm đòi bại, cũng đã trở nên giống như chuột chạy qua đường vậy.

Rất nhiều dân chúng không nguyện ý làm cho Huyền Trang vào cửa, không muốn nghe hắn nói chuyện. Con đường hai bên, cái kia trên bệ cửa sổ đều nằm sấp đầy người, từ lúc mới bắt đầu kính sợ, càng về sau kiêng kỵ. Rồi đến bây giờ giống như chế giễu đồng dạng ánh mắt.

Bọn họ không kiêng nể gì cả cười nhạo, thậm chí có người đã bắt đầu đối với Huyền Trang ném trứng thối, lạn thái diệp.

Hầu tử đứng ở trên đường cái lẳng lẳng mà nhìn xem, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng mà, Huyền Trang còn đang kiên trì, tiếp tục lấy cái kia làm cho không người nào có thể lý giải kế hoạch. Khuôn mặt ngốc trẻ, coi như hành thi tẩu nhục vậy.

...

Linh Sơn trên, một vị tăng nhân lễ bái tại Như Lai trước mặt. Ánh mắt của tất cả mọi người đều ở hơi chớp động lên.

"Vốn cho là hắn chỉ là thất bại Cầu Pháp quốc ván này, như trước hội đi về phía tây. Không nghĩ tới cái này Huyền Trang. . . Lại bị bại rất triệt để. Quả thực là ra ngoài ý định."

"Bại là tất nhiên, cũng đã như thế cục diện. Cái kia vi thiên phổ độ phương pháp, bất quá nói dối thôi."

"So với ngoài ý muốn là. Đạo môn rõ ràng vào lúc đó còn muốn chọc hắn một đao."

"Cái này có cái gì vừa ý ngoài, đạo bất đồng, nếu để cho bọn họ một cái cơ hội, khó bảo toàn bọn họ sẽ không chọc chúng ta một đao."

"Chính là, Huyền Trang vì sao phải chấp nhất tại vì người chết tụng kinh? Chẳng lẽ thực sự điên khùng không thành?"

Cái này vừa hỏi, trong đại điện tất cả mọi người lúc này trầm mặc, nguyên một đám chau nổi lên lông mày.

"Hắn tại độ chính mình." Một cái to thanh âm trong điện chậm rãi đẩy ra.

Mọi ánh mắt đều gom lại Như Lai trên người.

Chỉ thấy Như Lai chậm rãi nhắm lại hai mắt, kẽ thở dài: "Khổ hải độ người, tựa như cứu vãn cái kia ngâm nước chi người. Vươn tay ra đồng thời, tựa thân, nhưng cũng bị đặt hiểm cảnh. Độ người giả cùng bị độ giả, kì thực một hồi đánh cờ. Như độ người giả lực lớn, pháp diệu, tắc nịch giả được cứu. Như cái kia nịch giả lực lớn, ngu dốt, kết quả là, khó bảo toàn độ người giả sẽ không bị cùng nhau kéo vào trong nước."

Lời này vừa nói ra, trên điện chư phật, chư La Hán đều là cả kinh, nguyên một đám mở to hai mắt.

Có người vội hỏi nói: "Như theo như tôn giả nói, Huyền Trang bây giờ chẳng phải là đã bị kéo vào trong nước, hãm sâu khổ hải?"

Như Lai kẽ gạt đầu.

Lập tức, mọi người một hồi tán phục.

Có người thì thào lầm bầm: "Thì ra là thế. Huyền Trang tụng kinh, cũng không phải là trấn an vong linh, chính là vì trấn an tựa thân. Tên là độ người,

thật là độ mình. Một thành chi người, chết hơn một ngàn, trong đó tội nghiệt. . . Tuy nói không phải thân thủ của hắn gây nên, thực sự khó thoát liên quan."

"So với dân chúng hiểu lầm, đáng sợ hơn, là chính mình nội tâm chi trích. Cho nên, hắn mới không đi giải thích. Bởi vì mặc dù dân chúng lượng giải, hắn cũng vô pháp lừa bịp bản tâm. Cùng với cảnh thái bình giả tạo, không bằng đem sớm đã máu tươi đầm đìa một mặt vạch trần."

"Vi thiện chi đạo, vốn là nói dối. Cái này thiên địa trong, chưa từng từng có dùng vi thiện mà thành đại đạo giả? Không 'Lực' mà tuyên dương vi thiện chi đạo, vốn là một bước cờ hiểm. Huyền Trang có hôm nay quả đắng, cũng là hợp tình lý a."

Trong điện mọi người nghị luận tới tấp, đều bị cảm khái.

Bây giờ xem ra, Huyền Trang lúc trước tá lực đả lực cử động, tuy nói xảo diệu, thực sự bất quá bàng môn tả đạo thôi. Không thành được đại cục.

Đều hỗn loạn bên trong, có người đột nhiên hỏi: "Đã liên tự thân đều đã hãm sâu khổ hải, kế tiếp, hắn lại sẽ như thế nào?"

Cái này vừa hỏi, cái kia nguyên bản hào hứng bùng bùng thảo luận chúng La Hán lại đều ngây ngẩn cả người, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, không dùng đáp lại. Chỉ có thể đều hướng phía phật đà môn nhìn quá khứ.

Lúc này đây, vô luận là Như Lai, còn là tứ đại phật đà, thậm chí cả cái khác lẫn một bậc phật đà, không có ai đáp lại.

. . .

Ngự thiện phòng trung, hắc hùng tinh phần nộ ném đi cái bàn.

Hắn một bả nắm chặt cái kia trù đầu cổ áo, đem đôi phương cả nói lên:
"Các người cái này có ý tứ gì, liền trai món ăn cũng không cho?"

"Tiểu nhân, tiểu nhân cũng không làm chủ được a. . . Phía trên không đề cập, chúng ta chính là cá chường chước, nơi đó có thể quyết định?"

Xa xa nhìn góc tường co lại thành một đoàn đầu bếp môn, hắc hùng tinh cắn răng, đem trù nặng đầu trọng ngã trên mặt đất, chạy ra khỏi ngoài cửa.

. . .

Vội vã chạy vội tới hầu tử bên cạnh. Hắn thấp giọng nói: "Đại thánh gia. Ngự thiện phòng kia bang cháu nội lại còn nói không chuẩn bị Huyền Trang pháp sư cơm chay. Ta. . . Ta đây phải đi cho Huyền Trang pháp sư tìm ăn."

Cái kia cách đó không xa. Huyền Trang vừa mới bị một gia đình oanh ra ngoài cửa.

Hầu tử quay đầu lại nhìn hắc hùng tinh liếc, lại cúi đầu nhìn nhìn hắn dính vài tia rau quả hùng móng vuốt.

"Ta nghĩ đến người sẽ trực tiếp đánh bọn họ khế dưng, sau đó đem cơm canh đoạt đến."

"Huyền Trang pháp sư nói không thể cùng bọn họ khởi xung đột."

"Nhưng mà người còn là động thủ?"

Nghe vậy, hắc hùng tinh chỉ phải cúi đầu.

"Huyền Trang pháp sư một ngày đêm đều không ném qua nửa điếm đông tây, ta đi cấp hắn tìm một chút đồ ăn a."

Nói, Quyển Liêm muốn xoay người rời đi, lại bị Thiên Bồng một bả túm ở.

Chậm rãi lắc đầu, Thiên Bồng nói: "Không cần đi. Trực tiếp nói cho hấn biết sự thật a."

Nói, Thiên Bồng hướng phía Huyền Trang chỗ phương hướng sử nháy mắt.

"Muốn nói cho hấn biết, cái này. . ."

Quyển Liêm cùng hắc hùng tinh đưa mắt nhìn nhau.

"Nói cho hấn biết cũng không gì." Hầu tử đào trước lỗ tai ung dung thờ dãi: "Nói cùng không nói, đều là như vậy. Hơn nữa, hấn nhưng là phải phổ độ người, gạt hấn, thích hợp sao?"

Đang lúc mọi người đẩy kinh sợ hạ, cuối cùng hắc hùng tinh chỉ phải chậm rì rì mà hướng Huyền Trang đi tới, đưa hấn nghe được, nhìn thấy. Chi tiết nói cho Huyền Trang.

Huyền Trang dừng bước, hướng phía hầu tử nhìn một cái. Lại cùng hắc hùng tinh nói những thứ gì, ngay sau đó, hấn lai tiếp tục đi về hướng hạ một gia đình.

Hắc hùng tinh gỡ đầu đi trở về.

"Nói như thế nào?"

"Huyền Trang pháp sư nói. . . Huyền Trang pháp sư nói hấn không ăn đông tây."

"A?" Tiểu bạch long thoáng cái kêu lên: "Hấn là muốn chết phải không?"

Đoàn người đều nhú lại lông mày, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hắc hùng tinh.

Một hồi lâu, hắc hùng tinh mới nháy mắt con ngươi, có chút không xác định nói: "Huyền Trang pháp sư nói. . . Hắc nói, sinh lão bệnh tử, oán tắng biết, yêu biệt ly, cầu không được và ngũ thủ uẩn, hắc thừa nhận, bất quá là thân thể nổi khổ, cùng dân chúng khổ so với, nhỏ bé không đáng kể. Nếu ngay cả điểm ấy khổ đều chịu không nổi, còn nói gì phổ độ chúng đạo. . ."

Cái này vừa nói, ở đây mọi người thoáng cái đều mộng.

Hầu tử có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Thiên Bồng nói: "Cái này hắc đều có thể liên hệ tới, cái này cái quý gì ăn khớp? Chẳng lẽ muốn chết đói tài năng chúng đạo?"

"Không." Thiên Bồng nháy mắt con ngươi, nhú lại lông mày, tinh tế tự định giá trước nói khẽ: "Có vấn đề."

"Như thế nào? Ngươi xem đã hiểu?"

Thiên Bồng lắc đầu nói: "Ta còn không có nghĩ thông suốt, bất quá. . . Bất quá ta cảm giác, cảm thấy không đúng chỗ nào."

Cái kia xa xa, Huyền Trang chạy tới góc rẽ.

Vì tránh cho Huyền Trang rời đi tầm mắt của bọn hắc, vài người lại vội vàng nện bước bước nhỏ đi theo.

Gặp tình hình này, còn bị thương Mi Hầu vương cũng đành phải lắc đầu, chống nhật được một cây nhánh cây đi theo.

Huyền Trang tụng kinh đường xá, là gặp ghềnh.

Dân chúng thành kiến đã sâu đậm, hận không thể mớm xương cốt của hắn, mà hắn lại không muốn đi giải thích, chỉ là một mình thừa nhận cái này tất cả oán độc nguyên rủa.

Bầu trời hôi mông mông phiêu khởi mưa nhỏ.

Huyền Trang lại một lần bị đuổi ra nhà dân, lâm lúc ra cửa, cái kia chủ nhà cho hắn một cước, trực tiếp đưa hắn đập trở mình tại trước phòng giọt nước lí.

"Ngươi phải trả dám đến, tới một lần, lão tử tự đánh ngươi một lần, tiếp theo không phải. . ."

Nam tử tiếng chửi bậy khi hắn chứng kiến tránh ở xa xa góc tường hầu tử trong nháy mắt, đột nhiên im bật. Hắn sợ tới mức vội vàng rút vào trong phòng đi, đóng môn lạnh run.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh, nằm tại giọt nước trung Huyền Trang vẫn không nhúc nhích.

Nhai đạo hai bên, vô số con mắt xuyên thấu qua cửa sổ khe hở lạng lẽ mà chăm chú nhìn hắn.

"Chẳng lẽ chết rồi?"

"Có nên không a, cái đó dễ dàng chết như vậy?"

"Khó nói, hắn giống như thật lâu không có uống qua một ngụm nước, ném qua một hạt cơm. Lại thêm như vậy tung kinh. . . Mệt chết cũng không kỳ quái a."

Từng đợt xì xào bàn tán phía dưới, trước hết nhất sợ hãi lại không là cùng thuộc đi về phía tây đội ngũ mọi người, mà là cái kia vừa mới bả

Huyền Trang đạp trở mình nam tử.

Nếu như Huyền Trang tự như vậy chết, hấn sẽ như thế nào ?

Nhớ tới hầu tử cùng thần tiên đối chiến một màn, hấn hai chân thoáng cái mềm nhũn.

Đang lúc này, hấn chợt thấy hầu tử đạp trên đây đất mưa từng bước một đi đến Huyền Trang bên cạnh, dắt lấy Huyền Trang cổ áo đưa hấn một bả nói lên.

"Biết rõ ngươi còn chưa có chết. Khác không được, đôi khí tức cảm giác, ta còn là cực chuẩn."

Đần độn nhìn qua hầu tử, Huyền Trang nặng nề mà ho khan vài tiếng, thang trước mưa bò tới bên cạnh dưới mái hiên đụt mưa, co lại thành một đoàn.

Hầu tử chống kim cô bổng từng bước một đi tới, dựa vào ngời vào bên cạnh hấn. Hoi do dự hạ xuống, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi hiện tại xem như như thế nào? Biết rõ lần này nào thành đối ngươi như vậy có đả kích, nhưng ngươi như vậy chơi, hội làm cho chết của mình."

"Nếu không, các ngươi trở về đi. Ngươi hồi Hoa Quả Sơn, nguyên soái hồi cao lão trang, mỗi người, đều trở lại vốn có thuộc về chỗ của các ngươi đi."

"Gì?" Hầu tử thoáng cái kinh kêu lên.

Nhìn qua mạn thiên phi vũ mưa, Huyền Trang mặt không biểu tình mà thở dài: "Có lẽ, bản tăng vốn có sẽ không hấn là kéo lên các ngươi. Bản tăng hấn là. . . Chính mình đi đến đi về phía tây đường." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 675: Diên Rồi

Yên tĩnh ban đêm, tích tí tách tiếng mưa rơi bao trùm cơ hồ hết thảy tất cả.

Theo mái hiên nhỏ mưa, giống như từng chuỗi bức rèm che vậy, đánh vào trước người giọt nước trung, tóe lên lạnh buốt khí tức.

Dưới mái hiên, Huyền Trang bọc ướt sũng quần áo co lại thành một đoàn, cái kia nhìn về phía bốn phía trong mắt tràn ngập mê mang ý vị. Một bên hầu tử chống kim cô bỗng lẳng lẳng ngồi cạnh.

"Có lẽ, bản tăng vốn có sẽ không hẳn là kéo lên các người. Bản tăng hẳn là... Chính mình đi đến đi về phía tây đường."

Nghe được câu này thời điểm, hầu tử mặt lập tức hơi kéo ra.

Theo Hoa Quả Sơn đến nay cùng nhau đi tới, cái này đều đã bao nhiêu năm? Hiện tại mà nói cái gì lúc trước hẳn là chính mình lên lộ?

Tự hướng những lời này, nếu như không phải đối phương là Huyền Trang, hầu tử có lẽ cũng đã động thủ a. Còn là hướng trong chết đánh loại đó.

Thật vất vả đè xuống lửa giận trong lòng, hầu tử thân thủ móm móm lỗ tai, thử trước răng, làm bộ có chút không đếm xỉa tới đáp: "Không có việc gì, người nha, tổng có mê mang thời điểm. Có đôi khi ta thụ đả kích quá

lớn, cũng sẽ không nghĩ ra một việc, nói sai một ít lời. Bất quá. . . Có mấy lời, còn không có hiểu rõ ràng trước, tốt nhất không nên nói lung tung."

Nói, hầu tử hướng phía Thiên Bồng bọn người vị trí sử nháy mắt, nói: "Ta nghe được không có quan hệ gì, nếu như khiến người khác nghe được. . . Nói không chừng sẽ có phiền toái. Đến lúc đó nhân tâm sẽ không đủ, đoạn đường này còn thế nào đi?"

"Không." Huyền Trang lắc đầu, thấp giọng nói: "Bản tạng là nghĩ thông suốt."

"Ngươi hiểu rõ ràng cái gì?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng, có chút không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Huyền Trang, đưa tay sờ sờ hần ướm sưng vai, cắn răng nói: "Tự mặc một món đồ như vậy y phục rách rưới, toàn thân ẩm ướt ngượng ngùng, tại cái thời tiết quý quái này lí, sau đó hay là đang như vậy cá địa phương quý quái, ngươi nghĩ nói với ta buông tha cho sao?"

Lời còn chưa dứt, hầu tử cũng đã một bả nặng nề mà túm ở Huyền Trang cổ áo, đưa hần cả kéo đến trước người, mở to hai mắt nhìn. Hạ giọng hung dữ nói: "Ta con mẹ nó chính là chỉ vào ngươi vạn ngã Như Lai! Tây Thiên ngươi đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi! Ngươi nếu dám nói lại lần nữa xem vừa mới kia phen lời nói, lão tử giết chết ngươi!"

Huyền Trang thoáng cái mở to hai mắt nhìn, một hồi kinh ngạc.

Cái kia xa xa mọi người thấy đến độ có chút mộng.

Tiểu bạch long cẩn thận đung đung Thiên Bồng cánh tay. Thấp giọng hỏi: "Hắn. . . Bọn họ vừa mới làm sao vậy? Nói tắt cả những thứ gì? Thấy thế nào trước giống như muốn đánh đứng lên đường như?"

Cái kia bốn phía mọi người từng người đều chau nổi lên lông mày, kinh ngạc mà nhìn xem, không có người trả lời.

Tự tại vừa mới, không đợi Huyền Trang đem lời nói toàn bộ, hầu tử cũng đã tiện tay bị mất một cái cảm âm. Tại không hề chuẩn bị dưới tình huống. Khoảng cách như vậy, mặc dù là đọc môi cũng đọc không được, huống chi phương diện này, hầu tử cũng là sớm có chuẩn bị.

Hồi lâu, hầu tử mới nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, quay đầu nhìn chăm chú trước người không ngừng tóe lên bọt nước nói: "Người vừa mới nói,

Ta liền đương không nghe thấy. Dù sao. . . Người phải nhớ kỹ người đang ở đây Ngũ Hành dưới núi nói với ta mà nói, ta hộ tống người một đường an toàn, người muốn chứng đạo thành công, giúp ta vận ngã Như Lai. Thành công. Muốn gì đều dễ nói. Nếu không. . . Ta nhưng không phải là cái gì thiện nam tín nữ."

Huyền Trang nháy mắt con người ngờ ngạc nhìn qua hầu tử bên mặt.

Một hồi lâu, Huyền Trang mới lại rút về nguyên bản trong góc, nhắm lại hai mắt, cuộn cong lại thân thể. Khẽ thở dài: "Đại thánh gia hiểu lầm. Bàn tăng không phải ý tứ kia."

"Cái kia là có ý gì?"

"Bàn tăng ý tứ là, bàn tăng chứng đạo phương hướng, lại sai rồi." Nói, Huyền Trang nháy mắt con người, hơi ngẩng đầu lên.

Trong đêm mưa, cơ hồ nhà nhà đều đóng chặt cửa phòng cửa sổ. Trên đường cái, ngẫu nhiên trông thấy vài cái hơi khai ra một đường nhỏ cửa sổ sau lưng. Tất có đôi mắt tại vụng trộm nhìn chăm chú Huyền Trang.

Đúng vậy a, mỗi người đều ở nhìn xem hấn, mà hấn càng như thế chán nản. Đạo người hướng thiện giả, chẳng lẽ không phải hấn là đứng ở trên đài cao thụ vạn người kính ngưỡng sao?

Nếu như ngay cả Huyền Trang mình cũng không có kết cục tốt. Hấn lại bằng gì đi thuyết phục người khác hướng thiện?

Ngẫm lại, suốt bảy ngày giảng kinh, một cái "Theo thiện", kết quả là, đúng là một câu chuyện cười thôi.

Cúi đầu xuống, Huyền Trang chăm chú ôm hai chân của mình nói: "Kỳ thật chúng sinh thật sự rất đơn giản. Đơn giản đến dùng một cái từ, có thể khái quát."

"Cái gì từ?"

Huyền Trang ngậm miệng khẽ cười nói: "Xu lợi tránh hại."

Hầu tử lược lược nghĩ nghĩ, nhẹ gật đầu: "Là cái này lý nhi, không chỉ là dân chúng, vạn vật đều là như thế."

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, khẽ thở dài: "Linh Sơn càng ngày càng gần, bản tăng mỗi ngày mỗi đêm đều ở nghĩ, phổ độ, hấn là như thế nào đạt thành. Muốn chúng sinh đều như ta, bất kể hết thầy, vi thiện, theo thiện, dương thiện, đó là không có khả năng. Bởi vì, bất kể như thế nào cao thượng đạo lý, một khi cùng 'Xu lợi tránh hại' bốn chữ này không gặp nhau, liền chỉ có phân thân toái cốt một đường. Cho nên, phải làm cho làm việc thiện giả được nó lợi, làm ác giả thụ nó hại. Kể từ đó, dần dà, phổ độ tự thành."

Nói đến chỗ này thời điểm, Huyền Trang hơi nghiêng mặt qua, nhìn hầu tử liếc, tự giễu cười cười, nói: "Xu lợi tránh hại, chính là thiên tính, không thể siêu thoát vật. Nếu muốn áp đặt sửa đổi, không khác bọ ngựa đầu xe.

Cho nên, chỉ có thể là thuận thế làm. Thuận thế làm. . . Cái kia chẳng phải thành lão quân vô vi chi đạo sao?"

"Kỳ thật cái này cũng không có quan hệ gì, tại phổ độ đại nghĩa trước mặt, vừa lại không cần quan tâm thiên kiến bè phái? Đã như vậy, cái kia liền mượn lực a. Tá lực đả lực, nếu có thể đánh ra một mảnh thế giới cực lạc tới cũng hảo. Chính là. . . Bần tăng sai rồi. Lão quân không có phân tâm, tài năng thi hành vô vi chi đạo, bần tăng, lại là có chấp niệm trong lòng. Cũng đang bởi vậy, mới cuối cùng đưa đến bây giờ kết quả. Thế giới này phong vân. . . Nhân tâm không đủ, rắn nuốt voi."

Hầu tử ung dung nói: "Không nghĩ ra có thể chậm rãi nghĩ, ta lại không có buộc người? Thật sự không được, ta đi chậm một chút quá."

Huyền Trang lẳng lẳng trầm mặc, đứng ở xa xa tóe lên bọt nước.

"Vậy bây giờ người định làm như thế nào?"

"Không biết."

Hầu tử trì hoãn chậm quay đầu lại, nhìn Huyền Trang nói: "Ta không phải hỏi chúng đạo sự, ta hỏi là người hiện tại làm những chuyện như vậy. Tụng kinh, cắm thực, mệt nhọc, còn mạo vũ. . . Người đây là tính toán làm gì vậy?"

Huyền Trang lại là lắc đầu: "Cũng không biết."

"Người không có bệnh a?" Hầu tử lại là hừ bật cười, vươn tay ra sờ lên Huyền Trang cái trán, có chút không nói gì nói: "Không biết người còn như vậy chơi? Như thế nào cá ý tứ?"

Huyền Trang như trước lắc đầu. Hắn nâng lên bàn tay của mình, nương sau lưng trong phòng lộ ra ánh sáng nhạt tinh tế nhìn, nhìn cái kia bị hài tử

cắn ra miệng vết thương, nhìn cái kia vừa kết sẹo.

Hồi lâu, Huyền Trang khẽ thở dài: "Bần tăng tại cảm thụ, chúng sinh nỗi khổ. Bất quá chính là khẽ cắn, cũng đã là khoan tim đau đớn, đại chiến trung chết vì tai nạn giả cảm nhận được, lại nên như thế nào? Bất quá là một cái ngày đêm vất vả, khốn đốn, một cái ngày đêm cảm thực, cũng đã mỗi mệt không chịu nổi. . . Cái này mệnh mông thế gian mọi người, lại là như thế nào cảm thụ? Bần tăng lúc trước như vậy làm, là vì bần tăng, còn là không hiểu chúng sinh khổ a. . ."

Nói, Huyền Trang lại bật cười. Lúc này đây, là chân chân chính chính cười, không phải tự giễu, cũng không phải cười khổ, mà là phát ra từ nội tâm cười. Cười đến hầu tử đều có chút yên lặng.

Cái này một sát, hầu tử đột nhiên cảm giác được, trước mắt cái này Huyền Trang chính là người điên, điên khùng cực kỳ triệt để.

"Phổ độ. . . Quả nhiên không là người bình thường có khả năng sự a."

Nhiều như vậy đường quanh co, còn muốn đem chính mình khiến cho người không giống người quý không giống quý. . . Tu đạo, tu phật, cái nào không thể so với tu phổ độ cường? Cứ như vậy tử, từ nay về sau thật có thể thu được đến đồ đệ sao?

Lần nữa quay đầu lại thời điểm, hầu tử chứng kiến Huyền Trang từ trong lòng lấy ra Nữ Oa đưa tặng cái kia cái gì "Giấu tâm thạch", ở đằng kia phía trên cẩn thận a thở ra một hơi, dùng ống tay áo bỗng nhiên lau lau rồi đứng lên.

"Người đang ở đây làm gì vậy?"

"Đây là Nữ Oa nương nương tống giấu tâm thạch."

"Ta biết rõ, ta là hỏi người đây là đang làm gì thế?"

"Bản ghi chép." Huyền Trang khẽ cười nói: "Đem lòng của mình, giấu ở nơi này, vĩnh viễn ghi khắc giờ phút này tâm tình."

Nói, Huyền Trang lại cẩn thận đem cái kia khối giầu tâm thạch gói kỹ, che ở trước ngực.

Nhìn cái kia bộ dáng, hầu tử lông mày đều chau thành bát tự.

Bộ dáng này, mặc dù không điên, cũng cách điên khùng không xa. Nghĩ, hầu tử chỉ phải âm thầm an ủi mình nói: "Không điên ma không thành sống, có lẽ thực điên rồi, tặc thành. Dù sao phật môn những cái này nhìn về phía trên cũng không giống người bình thường."

Thoáng chớp mắt, Huyền Trang đột nhiên đứng lên, mạo vũ chạy ra ngoài.

"Đuổi kịp."

Hầu tử khoát tay chặn lại, hắc hùng tinh cùng tiểu bạch long liền bắt chấp tất cả tặc vôi vàng đuổi theo đi. Mà ngay cả Mi Hầu vương cũng khập khiễng đi theo.

Thiên Bồng cùng Quyển Liêm chậm rãi đi đến hầu tử trước người, ngồi xổm xuống đi.

"Hàn huyền những thứ gì rồi?"

"Ta. . . Ta cũng vậy nói không rõ." Hầu tử nhíu lại lông mày nói: "Hắn giống như nghĩ thông suốt, lại giống như không có. Giống như nhanh chóng đạo, lại giống như nhanh điên rồi. Tóm lại. . . Ta cũng vậy nói không rõ."

Nói, hầu tử nhếch môi qua lại nhìn xem Thiên Bồng cùng Quyển Liêm. Hai người này cũng là không hiểu ra sao, đưa mắt nhìn nhau.

Không bao lâu, Huyền Trang liền lưng bọc hành lý mạo vũ chạy trở về. Cái kia sau lưng còn đi theo hắc hùng tinh cùng tiểu bạch long.

Một đường chạy chậm đi đến hầu tử trước mặt, Huyền Trang đem bọc hành lý để xuống, nặng nề mà trước.

Rất nhanh, hấn mở ra bọc hành lý, từ bên trong nhảy ra khỏi một cái trúc chế ẩm nước, ngẩng đầu lên bắt đầu tiếp mái hiên sót xuống mưa.

"Huyền Trang pháp sư ngài đây là. . ."

Hắc hùng tinh muốn mở miệng, lại bị hầu tử đưa tay ngăn lại.

Vài người cứ như vậy lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Huyền Trang, nhìn hấn điên điên khùng khùng đem ẩm nước tiếp đầy nước, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Ngay sau đó, mọi người lại nhìn xem hấn theo bọc hành lý lí nhảy ra khỏi hai khối bánh tráng, sau đó ngồi xỏm góc tường hạ tinh tế nhai đứng lên. Thịnh thoảng còn nháy mắt con người hướng bốn phía nhìn qua.

Cái kia hình tượng, quả thực cùng lúc trước Huyền Trang hoàn toàn khác biệt, thật giống như. . . Thay đổi cá nhân dường như.

Một mặt nhai lấy bánh tráng, hấn một mặt nói ra: "Hiện tại người còn rất đủ, đến kế hoạch thoảng cái từ nơi này đến Linh Sơn lộ làm như thế nào đi thôi."

Nghe vậy, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Người nghĩ đi như thế nào?" Hầu tử hỏi.

"Như vậy, các người đều tự trở về. . ."

"Không được!" Lời còn chưa dứt, hầu tử cũng đã vụt thoáng cái đứng lên.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều gom lại hầu tử trên người.

Huyền Trang hơi do dự hạ xuống, bất đắc dĩ sửa lời nói: "Nếu như không nguyện ý đi, lưu lại cũng được. Bất quá chúng ta mỗi bên đi mỗi hướng."

"Chúng ta âm thầm bảo vệ người?" Thiên Bồng thấp giọng hỏi.

"Không. Bản tăng không cần bảo vệ, bản tăng chính mình đi của mình là được." Nói, Huyền Trang lại nhìn trước hầu tử, trịnh trọng nói nói: "Bản tăng đáp ứng rồi sự, nhất định sẽ thực hiện, điểm ấy thỉnh đại thánh gia yên tâm."

Nghe vậy, hầu tử cái kia lông mày vọt chau càng sâu.

Chớ không phải là. . . Thực điên rồi? (chưa xong còn tiếp.)

Đôi mới nhanh nhất, không đạn cửa sổ đọc thỉnh sư tâm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 676: Lời Đồn Đãi

Huyền Trang tựa hồ thật sự điên rồ, ít nhất, cả đi về phía tây đội ngũ mọi người là như vậy cảm thấy.

Nguyên bản nghiêm trang thần sắc rốt cuộc nhìn không thấy, ngược lại thay, là một tấm không có tim không có phổi khuôn mặt tươi cười. Hắn sẽ lén lút canh giữ ở dân chúng cửa nhà, thừa dịp đối phương mở cửa thời điểm thoáng cái rút vào đi, sau đó bắt đầu dùng hết tất cả vốn liếng thuyết phục đối phương, thỉnh cầu đối phương cho phép chính mình vì người chết tụng kinh.

Một cái vẻ mặt đứng đắn, thần sắc nghiêm túc hòa thượng đối phương đều còn không đồng ý, một cái cột nhà không có điểm đứng đắn hòa thượng, kết cục của hắn tự nhiên càng là chỉ có thể bị dùng cái chổi đuổi ra gia môn.

Nhiều lần, hắc hùng tinh nghĩ lên tiến đến nâng, thậm chí quát lớn những kia dân chúng, nhưng mà, đều bị hầu tử cho ngăn lại. Kết quả là, hắc hùng tinh chỉ có thể lo lắng suông.

Huyền Trang hành vi, cũng đã triệt để vượt ra khỏi hầu tử lý giải phạm trù, cái loại cảm giác này thật giống như. . . Tại từ ngược đồng dạng. Có thể cái kia trên mặt cười, rõ ràng lại là chân thành, làm cho người ta tìm không ra mây may giả tạo. Phối hợp tình cảnh này, là như vậy không thể tưởng tượng.

Phổ độ cần như vậy phải không? Hầu tử thật sự nghĩ không hiểu.

Dưới mắt, ngoại trừ điên khùng, tựa hồ cũng đã sẽ tìm không ra loại thứ hai giải thích.

Từ trước đến nay lý trí Thiên Bồng tại thời khắc này đồng dạng thúc thủ vô sách.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành thờ dài một tiếng.

♀↑ kỳ dị là, Huyền Trang tại bị đuổi ra gia môn đồng thời, hẳn thậm chí chưa quên ký cùng cái kia chủ hộ muốn ăn một chút. Tuyệt đại đa số thời điểm là muốn không đến, thậm chí hội đổi lấy một trận cày thêm mãnh liệt chửi rửa, nhưng có đôi khi, lại thật đúng là đã tới rồi một ít. Điều này làm cho người thật sự không cách nào lý giải hẳn cái này không ngừng xuyên môn cử động đến tột cùng là vì tụng kinh, vẫn là vì hoá duyên.

Không cho hắc hùng tinh đi tìm thực vật, hết lần này tới lần khác muốn vào lúc đó. Dùng loại phương thức này hoá duyên sao?

Thật sự vớ vẩn tới cực điểm.

Đêm dần dần thâm.

Một chén chén nhỏ ngọn đèn dầu dập tắt. Cả đô thành đều lâm vào trong bóng tối. O o tiếng gió thật giống như ác hồn kêu rên vậy.

Vì phòng ngừa Huyền Trang quấy rầy. Một ít đồ thi thể người ta thậm chí liền theo như tập tục phải thấp sáng ngọn đèn đều tắt.

Rét lạnh trong đêm mưa, không chỗ có thể đi Huyền Trang tượng một cái du hồn dã quỷ đồng dạng tại trống rỗng trên đường cái đang đi tới đi lui, làm lấy một ít làm cho người ta không thể tưởng tượng sự tình.

Hắn sẽ chạy đến trong mưa lẳng lặng đả tọa, làm cho mưa ướt đầm trên người mình quần áo, sau đó lại chạy đến trong góc đi lạnh run. Ngay sau đó, thật vất vả che làm, hắn lại chạy tới trong mưa. . .

Hắn sẽ đem lấy được bánh tráng phao đến ven đường giọt nước trung, sau đó có chút hăng hái mà nhìn xem. Đẳng phao nát, mới vớt lên tinh tế nhấm nháp, cái kia thần sắc nhưng thật giống như tại nhấm nháp cái gì sơn trân hải vị dường như. . .

Hắn sẽ xé mở chính mình trên vết thương sọc, làm cho máu tươi theo đầu ngón tay từng điếm từng điếm nhỏ, sau đó hắn tinh tế mà nhìn xem, thẳng đến cái kia máu tươi một lần nữa cứng lại. . .

Này chúng chúng cử động, thấy đi về phía tây mọi người kinh hồn táng đảm,

Khóe miệng co giật.

Đây là lúc trước theo Ngũ Hành dưới núi đưa hắn tiếp ra tới cái kia cố ý chứng đạo Huyền Trang sao? Có lẽ lần này đả kích thật sự lớn, chính là. . .

Hầu tử thật sự nghĩ mãi mà không rõ, nắm chặt kim cô bổng tiêu pha căng. Khẩn lại từng.

Hắc hùng tinh lo nghĩ mà hỏi thăm: "Đại thánh gia, kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Ai cũng không cho phép đi." Hầu tử không cần nghĩ ngợi đáp.

"Không phải phải đi." Tiểu bạch long ung dung nói: "Chúng ta cứ như vậy nhìn xem? Muốn nói trước vị kia Huyền Trang pháp sư có thể chứng đạo. Ta nhiều ít còn có chút tín. Dưới mắt cái này. . . Không đem chính

mình đùa chơi chết sẽ không sai rồi. Chúng ta sợ là chỉ có thể một chuyến tay không."

"Bằng không người nói làm sao bây giờ?" Hầu tử hung dữ trừng mắt liếc hẳn một cái.

Bị hầu tử như vậy vừa hỏi, tiểu bạch long tự động lược qua hầu tử trong mắt nồng đậm hèn mọn vẻ, ngược lại càng dũng cảm. Hẳn thoáng cái cọ xát quá khứ, xoáy lên ống tay áo nói: "Nếu không, chúng ta đi tìm tìm lão quân? Diên khùng tại thế gian khó giải, đến thiên đình, kỳ thật cũng khó làm. Bất quá, nếu như là lão quân hoặc là tu Bồ Đề tổ sư ra tay mà nói, hẳn không phải là vấn đề."

Hầu tử nhìn không chuyển mắt trừng mắt tiểu bạch long.

Một hồi lâu, tiểu bạch long chỉ phải thu thu thần, không thú vị nhìn về phía nơi khác.

Thiên Bồng hai mắt chậm rãi hướng hầu tử nghiêng qua tới, hai người liếc nhau một cái, cuối cùng đều không nói chuyện.

Huyền Trang thật sự điên rồi sao? Nhìn xem tượng, nhưng hầu tử đáylòng, kỳ thật cũng không quá xác định.

Ít nhất dựa theo hầu tử biết rõ, Huyền Trang cuối cùng nhất là nhất định có thể đi đến Linh Sơn, chứng đạo thành công. Đây là hầu tử đến nay mới ngừng lớn nhất đánh bạc.

Quá khứ vô số lần, hầu tử ra sức giãy dụa, nằm mộng cũng muốn siêu thoát cái kia bản 《 Tây Du ký 》 , nhưng mà, Thủy Liêm động, Hầu vương, bá sư, xông long cung, náo địa phủ, náo thiên đình, bị áp Ngũ Hành sơn. . . Kết quả là, hẳn cải biến cái gì?

Hết thảy tất cả, đều giống như số mệnh đồng dạng, trốn không mở, trốn không xong.

Đã như vậy, không bằng liền đem tiền đặt cược đều hạ đến phía trên này
a. Chẳng lẽ lúc này đây tụt mất đi hiệu lực rồi?

Hầu tử không nói gì cười.

Nhìn bây giờ Huyền Trang, hẳn phát hiện mình lúc trước quyết định đúng là như thế buồn cười, nói ra, sợ là đường đường Tề Thiên Đại Thánh thanh danh đều được hủy a.

Chính là, không như vậy lại có thể thế nào?

Như Lai chính là treo ở đỉnh đầu của mình một thanh kiếm, chỉ cần hẳn tại một ngày, hơn sáu trăm năm trước một màn kia, tùy thời đều có thể tái diễn. Bất luận cái gì cùng đến gần mình người, đều có thể bởi vì Như Lai một cái ý niệm mà chết oan chết uổng, mà chính mình đem thúc thủ vô sách. . .

Mặc dù Như Lai là thiên đạo tu vi, mặc dù mình vô luận như thế nào đều giết không chết, không vụn ngã hẳn, chẳng lẽ mình có thể thanh thản ổn định tồn sống trên thế giới này sao?

Duy trì Huyền Trang đi về phía tây, là chính mình dưới mắt duy nhất đường ra.

Chính là, con đường này ứng nên đi như thế nào xuống dưới?

Nghĩ, hầu tử không khỏi có chút nhụt chí.

Hắn lạng lẽ quay đầu hướng sau lưng đi đến, tìm hẻm lách, cầm lên ngọc giản.

"Trở lại quan lí sao?"

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Thanh Tâm nắm ngọc giản, nháy mắt con ngươi.

Một hồi lâu, nàng mới ấp úng đáp: "Hồi. . . Về tới."

Cái kia môi tại run nhẹ trước.

Ngọc giản một chỗ khác, truyền đến hầu tử thanh âm: "Hết thầy có khỏe không?"

"Còn. . . Khá tốt."

"Nhìn thấy sư phó sao?"

"Gặp được." Thanh Tâm ngậm miệng, nói khẽ: "Sư phó để cho ta khoảng thời gian này đứng ở trong đạo quan, hẳn cũng sẽ ở. Nói là. . . Bên ngoài nguy hiểm."

"Hắn nói đúng. Ngươi hẳn là hảo hảo ở lại. Đừng có lại cố ý ngoài. Thiên đại sự tình có ta đẩy lầy. Ngươi. . . Hàng vạn hàng nghìn, không thể lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

...

Âm u trong hẻm nhỏ, hầu tử buông xuống ngọc giản từng bước một đi trở về, thân thủ kéo kéo Thiên Bồng góc áo.

Thiên Bồng vừa quay đầu lại, gặp hầu tử cũng đã đi ra vài bước, hơi do dự hạ xuống, chỉ phải cũng đi theo.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Thanh Tâm dùng ở ngọc giản ở trong tay. Ngậm miệng, cười ngọt ngào trước. Cái kia trên mặt dào dạt lộ vẻ hạnh phúc thần thái.

Cái này ôn nhu, là Tước nhi cùng Phong Linh hai đời trả giá sinh mệnh đi đổi lấy.

Tại thời khắc này, nàng đột nhiên cảm giác được, nguyệt trên cây có hay không hoa, trong lòng có không có yêu, cũng không phải nàng ngay từ đầu suy nghĩ trọng yếu như vậy.

Phần này ôn tình, không phải là nàng cho tới nay truy cầu sao?

Xa xa, ghé vào cửa sổ linh bên cạnh Trầm Hương hấp lên thoáng cái nước mũi, mặt mũi tràn đầy không giải thích được.

...

Làm cá cảm âm thuật. Hầu tử thấp giọng hỏi: "Người có... Cái gì ý nghĩ sao?"

Thiên Bồng quay đầu lại nhìn ngủ ở dưới mái hiên, chăm chú bọc chăn lông lạnh run Huyền Trang liếc. Chậm rãi lắc đầu.

Duy trì ho hai tiếng, hầu tử thấp giọng nói: "Vừa mới Ngao Liệt tên kia nói lời, kỳ thật ta là có lo lắng. Lão quân coi như xong, động hồn phách sự tình, thật không là hảo ngoạn, vạn nhất nhờ vả không phải người... Có lẽ tìm một chút ta cái kia sự phó là lựa chọn không tồi. Ít nhất khác không dám nói, tại đi về phía tây chuyện này trên, chúng ta tuyệt đối là thống nhất trận tuyến, có nên không đùa giỡn cái gì hoa dạng mới đúng."

Thiên Bồng lẳng lẳng mà chăm chú nhìn hầu tử.

Quất hai cái cái mũi, hầu tử lại nói tiếp: "Bất quá, ta nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không thích hợp."

"Vì cái gì?"

"Thanh Tâm tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã xuất hiện, nếu như sư phó không tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động, ta sợ nàng gặp nguy hiểm. Không thể lại ra cái gì ngoài ý muốn. . ."

Thiên Bồng ngửa đầu lược lược nghĩ nghĩ, lý giải nhẹ gật đầu, nói: "Xác thực, nếu như người cái khác hồn phách đã là trạng thái toàn thịnh, tu Bồ Đề tổ sư không dựa vào hộ sơn pháp trận, chỉ sợ thật đúng là không phải là đối thủ của hắn. Càng đừng đề cập người cái kia sư muội, có lẽ liền một chiêu đều tiếp không ngừng."

Lại là quay đầu lại nhìn Huyền Trang liếc, Thiên Bồng khẽ thở dài: "Dù sao. . . Huyền Trang pháp sư cũng không làm ra cái gì khác người sự tình, nói hắn điên rồi, cũng chỉ là chúng ta của mình phán đoán thôi. Chứng đạo việc, thực không phải chúng ta có thể tùy ý suy đoán. Còn là đi trước một bước tính một bước a."

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Lúc này, đang ở đó nhai đạo chỗ góc cua, vài cái Côn Luân sơn tu giả kết bạn đi qua, một người trong đó chính hữu ý vô ý mà hướng trước Huyền Trang vị trí nhìn quanh.

. . .

Đêm khuya, Côn Luân sơn, Kim Quang động.

Một vị tu sĩ vội vàng đi vào trong điện, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Khởi bẩm sư phó, chư vị sư thúc, sư bá, Cầu Pháp quốc truyền đến mật báo, cái kia Huyền Trang cũng đã điên cuồng!"

"Điên cuồng?"

Trong lúc nhất thời, trong điện chúng kim tiên một mảnh xôn xao.

"Câu đó cho là thật?"

Thái Ất chân nhân nhanh chóng đứng lên, một cái không có đứng vững, thiếu chút nữa té xuống, còn là một bên Ngọc Đỉnh chân nhân ra tay mới đưa hắn nâng ở.

Ở đây tổng cộng tám vị kim tiên, ngoại trừ tham dự đánh lén hầu tử bảy người bên ngoài, còn nhiều thêm một cái Ngọc Đỉnh chân nhân.

"Việc này thiên chân vạn xác." Tu sĩ kia nhanh chóng theo trong tay áo lấy ra một phen điệp báo, hai tay dâng lên.

"Nhanh! Mau đem tới ta xem xem!" Tiếp nhận điệp báo thời điểm, Thái Ất chân nhân tay kích động được lạnh run. Cái kia bên cạnh tất cả sư huynh đệ cũng đều nguyên một đám mở to hai mắt, duy chỉ có Ngọc Đỉnh chân nhân chau nổi lên lông mày, bán tín bán nghi.

"Ha ha ha ha! Khái khái khái. . ." Bùm lấy ngực, Thái Ất chân nhân ho đến lợi hại, lại còn như trước muôn cười, thân thủ đem vừa mới xem hết điệp báo đưa cho Hoàng Long chân nhân, ngay sau đó, lại rơi xuống Nghiễm Thành Tử trên tay.

Mỗi người xem hết điệp báo, đều là mặt mày hớn hở.

"Khá lắm! Không nghĩ tới cái kia Huyền Trang lại không chịu được như thế một kích!"

"Tứ lạng bạt thiên cân! Tứ lạng bạt thiên cân!"

"Su phó thật là diệu kế vậy. Chích vô cùng đơn giản một chiêu, liền làm cho cái kia Huyền Trang điên cuồng! Nhìn yêu hầu còn như thế nào lấy kinh!"

"Rốt cuộc là su phó a, mưu tính sâu xa, tính không lộ chút sơ hở a!"

Một bên Ngọc Đỉnh chân nhân cấp ra một thân mồ hôi lạnh, thân thủ muốn đi đoạt cái kia điệp báo, rồi lại không tốt làm được quá mức rõ ràng.

Thật vất vả, cái kia điệp báo rốt cục rơi xuống Ngọc Đỉnh chân nhân trong tay.

...

Ước chừng một nén nhang thời gian sau, Ngọc Đỉnh chân nhân liền tìm cá lấy cước, ra đại điện. Đây mặt lo nghĩ.

"Ngọc Đỉnh sư thúc."

Cái kia canh giữ ở cửa ra vào đạo đồ cung kính về phía hấn hành lễ, nhưng mà, Ngọc Đỉnh chân nhân cũng đã không rảnh bận tâm cái khác.

Nhanh chóng ly khai Thái Ất chân nhân cảm giác phạm vi, hấn cơ hồ một đường chạy chậm trước ra Kim Quang động, bay lên trời, hướng phía Hoa Sơn bay thẳng mà đi.

Cái này vừa bay, bay được cấp. Mấy trăm năm qua qua quen nhàn nhã thời gian Ngọc Đỉnh chân nhân, cơ hồ là toàn lực đánh ra tại đám chọc vào. Trong nháy mắt hấn đã đến Hoa Sơn.

Vội vàng rơi xuống trong sân thời điểm, con rết tinh Ngô Long vội vàng đón tới.

"Mặt tướng tham kiến chân nhân!"

"Bỏ qua bỏ qua!" Cùng Ngô Long gặp thoáng qua, Ngọc Đỉnh chân nhân bước nhanh hướng phía trấn áp Dương Thiên động phủ đi đến, vừa đi mở vài bước, rồi lại ngừng lại, nhẹ giọng hỏi: "Cái kia môn như thế nào mở ra?"

"Nhị gia vừa mới đã tới."

"Tiễn nhi cũng tới?"

"Đúng." Ngô Long gãi gãi đầu nói: "Hôm nay là ngày mấy a, như thế nào náo nhiệt như vậy. Chúng ta Hoa Sơn có thể hồi lâu đều không náo nhiệt như vậy qua."

Nói đi, cùng cái kia bên cạnh hai cái binh lính ha ha phá lên cười.

"Muôn thật sự là ngày tốt lành là tốt rồi. . ." Nhỏ giọng nói thềm hai câu, Ngọc Đỉnh chân nhân cúi đầu bước nhanh đi vào động phủ.

Rất nhanh, màu tím quang hoa trước mặt mà đến.

Trong động phủ, Dương Thiên lẳng lặng ngồi ở ghé đá, cách kết giới cùng Dương Tiễn bốn mắt giao đúng.

Gặp Ngọc Đỉnh đi đến, Dương Tiễn vội vàng khom người chấp tay nói: "Tiễn nhi gặp qua sư phó."

Dương Thiên như trước ngồi lẳng lặng, chỉ là tượng trưng hô một câu: "Sư phó."

Mấy trăm năm nhốt, bây giờ Dương Thiên, nhìn về phía trên sớm đã đã không có nguyên bản nhuệ khí. Mà ngay cả cử chỉ ngôn ngữ, đều đã kinh thay đổi rất nhiều.

Ngọc Đỉnh khoát tay áo nói: "Đã xảy ra chuyện các ngươi biết không?"

Nói, hắn vội vội vàng vàng đi về hướng Dương Tiễn sau lưng bàn đá, bung lên cái kia trên bàn đá chén trà, cũng không trông nom là ôn là lãnh, uống một hơi cạn sạch.

"Biết rõ." Dương Tiễn nhẹ giọng đáp: "Cái kia hầu tử cái khác linh hồn đã trở lại, còn là một thị huyết quái vật. Nguyên nhân chính là như thế, đệ tử mới đến Hoa Sơn tới. Quán Giang Khẩu đại quân cũng không mặt trời buông xuống."

"Không, so với cái này càng nghiêm trọng." Ngọc Đỉnh run rẩy ồng tay áo ngồi vào ghế đá, loát râu dài nói: "Huyền Trang đi về phía tây sợ là thất bại, mọi người điên rồi. Điên rồi, còn làm sao có thể chứng đạo? Kế tiếp, sợ lại là một hồi tinh phong huyết vũ a."

Nghe vậy, Dương Tiễn hơi sững sờ.

Dương Thiên lẳng lặng nháy mắt con ngươi, cái kia trên mặt thần thái không có mảy may biến hóa, phảng phất chuyện này cùng nàng không có nửa điểm quan hệ dường như.

Hơi dừng một chút, Ngọc Đỉnh nuốt nước bọt, nhìn qua Dương Thiên thấp giọng nói: "Còn có, cái kia Phong Linh. . . Giống như cũng trở về đến đây. Chính là cá Tước nhi chuyển thế, hiện tại lại đã trở lại."

Nghe vậy, Dương Thiên trong nội tâm phảng phất có cái gì cho tới nay chèo chống gì đó bị trong khoảnh khắc kéo ra vậy. Nàng hơi mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn qua Ngọc Đỉnh chân nhân. Phảng phất mất hồn vậy.

Cái kia vịn bàn đá kiết căng thủ sẵn, hơi dùng sức. (chưa xong còn tiếp.
)

ps: Cầu phiếu đề cử cầu vé tháng cầu đặt cầu QQ công chúng số chú ý ~
sưu con ba ba không phải quy có thể tìm đến cấp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 677: Nửa Cái Gia Trưởng

Niêm phong pháp trận chậm rãi vận chuyển, nguyên một đám màu tím phù văn lẳng không nhảy lên.

Nham bích nghiêng ảnh tại hơi đung đưa.

Toàn bộ thế giới đều lẳng im.

Ngọc Đỉnh chân nhân bỗng nhiên nhìn về phía Dương Tiễn.

Chỉ thấy Dương Tiễn hơi mở to hai mắt, nhìn chăm chú Dương Thiên, nắm chặt tam tiên lưỡng nhận đao tay không khỏi nắm thật chặt.

Ngọc Đỉnh chân nhân vội vàng quay đầu lại nhìn về phía Dương Thiên.

Chỉ thấy Dương Thiên vi khẽ cúi đầu, cái kia khoeo mắt lệ cũng đã nhịn không được từng giọt hạ rơi. Vịn bàn đá tay tại hơi rung động trước.

Thẳng đến lúc này, qua lại nhìn quanh Ngọc Đỉnh chân nhân mới hoàn toàn tỉnh ngộ, biết rõ mình nói sai, vội vàng bịt. Nhưng mà, thì đã trễ.

Cả trong động phủ, cái kia bầu không khí bị đè nén đến làm cho người thở không nổi.

Dương Tiễn cùng Dương Thiên không nói lời nào, Ngọc Đỉnh chân nhân da đầu cũng bắt đầu run lên.

Một hồi lâu, Ngọc Đỉnh chân nhân nuốt nước bọt, từng bước một đến gần kết giới biên giới, cung trước thân thể cố gắng thấy rõ Dương Thiên biểu lộ.

Hắn thấp giọng nói: "Kỳ thật. . . Đã trở lại cũng không gì. Trở về sẽ trở lại quá, lại không phải là chuyện gì lớn. . . Bất quá một cái tiểu tiểu nha đầu thôi, sao có thể với người cái này bái đường chính thể đánh đồng?"

Dương Thiên hơi quay mặt qua chỗ khác.

Từng sợi thanh ti rủ xuống, che đậy bên mặt.

Ngọc Đỉnh chỉ phải ngời thẳng lên quay đầu lại nhìn thoáng qua Dương Tiễn, nháy mắt con người thể khó xử.

Dương Tiễn khẽ thở dài: "Su phó, ngài đi về trước đi. Nơi này có Tiễn nhi tại, sẽ không gặp chuyện không may."

"Nha." Dứt khoát lên tiếng, Ngọc Đỉnh chân nhân như nhật được đại xá vậy, xoay người đã nghĩ chạy đi.

Đang lúc này, Dương Thiên đột nhiên mở miệng.

"Ta nghĩ. . . Đi ra ngoài." Cái kia thanh âm yếu ớt được giống như xa xôi tiếng gió. Tại đây lặng im trong động phủ, rồi lại như thể rõ ràng, tới mức ai cũng tránh không được.

Ngọc Đỉnh chân nhân treo ở giữa không trung chân dừng lại, như nghẹn ở cổ họng. Như mang tại lưng. Một giọt đó tích mồ hôi lạnh đọng ở trên trán.

"Không được." Dương Tiễn mặt không biểu tình mà đáp.

Ngọc Đỉnh chân nhân mũi chân thật vát và rơi xuống, bắt đầu do dự mà hẳn là nhanh lên rời đi nơi này, còn là lưu lại nghe cá tinh tường. Cái kia bản trước trên mặt hai con mắt qua lại liếc qua, không biết làm sao.

"Ta phải đi ra ngoài." Dương Thiên lại là mở miệng. Nàng không ngừng mà nháy mắt con ngươi, cái kia tầm mắt giống như tìm không thấy tiêu điểm vậy bối rối.

"Không được." Dương Tiễn trong tay ba tiêm hai nhận hơi nắm thật chặt, trả lời như trước lãnh khốc.

Dương Thiên hơi ngẩng đầu lên. Kinh ngạc nhìn qua Dương Tiễn, khẽ cười nói: "Ta phải đi ra ngoài, thật sự. Nhị ca, phóng. . . Thả ta đi ra ngoài. Hảo sao?"

Ánh mắt kia trung lộ ra mê mang, thất lạc, các loại mặt trái tâm tình.

"Không được." Dương Tiễn vội vàng tránh được Dương Thiên ánh mắt, lại một lần nữa lập lại quyết định của hắn: "Vô luận ngươi nói cái gì, ta đều sẽ không đồng ý. Cái này quán hồn thủy, không phải ngươi quấy đến nâng. Một cái không cần thận, tương thị thần hồn câu diệt kết cục!"

"Ngươi đã nói chỉ cần hắn trở về.

Ngươi sẽ thả ta đi ra ngoài!"

"Ta nói là hắn tới đón ngươi! Hắn tới rồi sao? Rời đi Ngũ Hành sơn lâu như vậy, hắn có nghĩ qua đến Hoa Sơn đi một chuyến sao?" Dương Tiễn thanh âm bỗng nhiên cao tám độ: "Lúc trước hắn là như thế nào theo ta cam đoan? Mới cách bao lâu, ngày thành thân, hắn tự vì một nữ nhân khác vút xuống dưới ngươi không quản! Rời đi Ngũ Hành sơn mười năm! Mười năm! Biết rõ ngươi ở nơi đây, hắn đã tới một lần sao? Cứ như vậy một con hầu tử, có cái gì có thể quái niệm!"

"Có đáng giá hay không được quả niệm, đó là ta sự, người không có quyền can thiệp!" Dương Thiên thanh âm đồng dạng cao tám độ.

Cắn răng. Dương Tiễn cảm tức muội muội của mình, cơ hồ là một chữ dừng một lần nói: "Phóng không tha người. Đồng dạng là chuyện của ta, không tới phiên người quyết định!"

Trong lúc nhất thời, cái kia bầu không khí đã đến giương cung bạt kiếm trạng thái.

Trung tâm Ngọc Đỉnh chân nhân qua lại nhìn quanh trước, thoáng cái luống cuống thần.

"Dừng. . . Dừng, đây không phải nhà mình huynh muội sao? Tiễn nhi, cái kia hầu tử kỳ thật cũng không như vậy. . ."

"Vấn đề này sư phó người đừng quản!" Cảm tức Dương Thiên. Dương Tiễn trực tiếp một tiếng quát mắng cắt đứt Ngọc Đỉnh mà nói.

Bất đắc dĩ, Ngọc Đỉnh chỉ phải thu thu thần, nháy mắt con người lại nhìn hướng về phía Dương Thiên: "Thiên nhi. . . Kỳ thật ca của người cũng là vì tốt cho người a, nếu không người tự. . ."

Cảm tức Dương Tiễn, Dương Thiên vịn bàn tay hơi xê dịch. Mở ra. Một đạo hồng quang nhanh chóng trong tay ngưng tụ.

"Bảo Liên Đăng. . ." Cái này xem như đối Ngọc Đỉnh trả lời a.

Chứng kiến Bảo Liên Đăng trong nháy mắt, Ngọc Đỉnh chân nhân cơ hồ là phản xạ có điều kiện mở to hai mắt nhìn, nuốt nước bọt.

Đây là ngọc cơ —— Dương Tiễn cùng mẫu thân của Dương Thiên lưu cho hai huynh muội bọn họ di vật, bây giờ đã do Dương Thiên kế thừa.

Luận chiến lược, có lẽ không tính là cái gì, đặc biệt tại chỉ vẹn vẹn có luyện thần cảnh Dương Thiên trong tay, tất nhiên là không cách nào phát huy ra nó uy lực chân chính.

Nhưng. . .

Liên di vật của mẫu thân đều lộ ra đến đây, muốn đối phó người, thì là huynh trưởng của mình. Trong đó ý vị, Ngọc Đỉnh còn là hiểu.

Trên mặt xây tiêu dung sớm đã không nhìn được, hắn đã bắt đầu có chút hồi hận chạy cái này một lần. . .

"Thả ta đi ra ngoài. . ." Dương Thiên chậm rãi đứng lên, Bảo Liên Đăng trên hào quang từng điểm từng điểm tỏa ra, thẳng đến ngăn chặn trong động phủ pháp trận, đem hết thảy đều đốt thành đỏ tươi nhan sắc: "Hôm nay, cho dù chết, ta cũng vậy nhất định phải đi ra ngoài. Ta muốn gặp hắn, hỏi thăm tình huống!"

Dương Tiễn trong tay tam tiên lưỡng nhận đao tay trái giao tay phải, thoáng cái bày ra nghênh chiến tư thế: "Vậy người trước hết qua ta đây một cửa a!"

Mắt thấy đại chiến hết sức căng thẳng, Ngọc Đỉnh cũng đã gấp đến độ giơ chân. Vội vàng ngăn tại giữa hai người, quơ phát trần hô lớn nói: "Các người là huynh muội a! Đứng, đứng. . . Các người muốn đánh nhau, trước hết bả ta đây bả lão già khom hủy đi a!"

"Su phó, người tránh ra!" Hai người trăm miệng một lời quát.

Cái này vừa quát, Ngọc Đỉnh chân nhân tại chỗ tụ kinh sợ, cả rụt rụt.

Ngắn ngủi lổi ngạc sau, hắn bỗng nhiên một dặm chân, chỉ vào hai người quát: "Các người đây là ý gì! Ta Ngọc Đỉnh chính là dù không có ích,

cũng là sư phó của các ngươi! Các ngươi nghĩ ở trước mặt ta động thủ không thành! Sớm biết hôm nay, lúc trước ta còn không bằng nhật hai con miêu miêu cầu cầu trở về dưỡng, tối thiểu sẽ không cho ta khí thụ."

Nói, tại chỗ che mặt yếu ớt khóc lên, ngồi liệt tại giữa hai người không đứng dậy.

Gián đoạn, còn xuyên thấu qua khe hở vụng trộm liếc qua hai người thần sắc. Cái nhìn này, nhanh chóng kiên định lòng tin của hắn. Bởi vì hắn phát hiện Dương Tiễn đang có chút ít hoảng sợ mà chăm chú nhìn hắn, mà Dương Thiên cũng rõ ràng có chút thu liễm.

Thấy thế, Ngọc Đỉnh lúc này giật ra giọng tượng cái lão phụ nhân đồng dạng một bên xé rách trước râu ria, một bên chửi trước phiến đá. Lên tiếng khóc lớn. Trợn kia mặt có chút đồ sộ.

Chẳng ai ngờ rằng sư phụ của mình sẽ đến chiêu thức ấy, trong lúc nhất thời, Dương Tiễn cùng Dương Thiên đều mộng.

"Sư phó, ngài. . . Ngài đứng lên." Dương Tiễn vội vàng giải trừ phòng ngự tư thái, thân thủ muốn đi nâng Ngọc Đỉnh, lại bị Ngọc Đỉnh một bả đẩy ra.

"Ngươi nhanh khuyên nhủ sư phó a!"

Bị Dương Tiễn như vậy vừa quát. Dương Thiên lập tức một điềm tính tình cũng không có, vội vàng thu hồi Bảo Liên Đãng, ngồi xổm người xuống xa xa mà chăm chú nhìn Ngọc Đỉnh: "Sư phó, ngài, đừng như vậy. . ."

"Ta như vậy làm sao vậy? Các ngươi cái này hai cái, nói là đồ đệ, cho tới bây giờ tựu đều không nghe của ta, có đương qua ta là sư phó sao?" Ngọc Đỉnh một bả nước mũi một bả lệ từ trên mặt đất lăn qua lăn lại trước

đứng lên, đầy người bụi đất: "Các người hôm nay cứ nhiên còn nghĩ ngay trước mặt ta động thủ? A? Các người trong nội tâm còn có hay không ta đây đương sự phó?"

Nói. Hấn dùng phát trần đi gõ Dương Tiễn đầu.

Dương Tiễn không dám né tránh.

Lại đem trong tay phát trần trực tiếp hướng phía Dương Thiên quăng quá khứ, Dương Thiên hơi nhíu lại mi, đồng dạng không dám né tránh. Bất quá, cái kia phát trần còn không có đánh tới Dương Thiên trên người đã bị pháp trần bắn ra.

"Các người, không được đánh! Có nghe hay không!"

"Đệ tử biết rằng." Dương Tiễn chỉ phải khom người chấp tay.

Dương Thiên không rên một tiếng, thực sự khom người chấp tay.

"Hiện tại bên ngoài nguy hiểm, người tạm thời không cần phải đi ra ngoài." Chỉ vào Dương Thiên, Ngọc Đỉnh quát mắng nói: "Người muốn hỏi. Vi sư xem như người nửa cái gia trưởng, vi sư thay người đi chất vấn cái kia hầu tử. Làm cho hấn cho người một cái minh xác trả lời thuyết phục. Nếu là dám bị người, vi sư nhất định phải đưa hấn rút gân lột da! Như vậy có thể đi?"

Dương Thiên hơi ngây ngốc một chút, lập tức không biết nói cái gì cho phải. Lại là Dương Tiễn, vội vàng chấp tay nói: "Làm phiền sư phó."

Xoay người, Ngọc Đỉnh chân nhân bắt đầu từng bước một đi ra ngoài, cái kia hai chân đều ần ần có chút như nhũn ra.

Lần đầu tiên diễn trò. Diễn được như vậy rất thật, thật đúng là không dễ dàng a. Cũng may người xem là hai tên đồ đệ của mình, tự tính khám phá cái gì, đại khái cũng không dám nói đi.

Từng bước một đi đến động phủ bên ngoài thời điểm, Ngọc Đỉnh chân nhân cả cảm giác đều muốn hư thoát. Hấn một tay vịn nham bích. Một tay bụm lấy ngực nặng nề mà thở gấp, bất đắc dĩ thở dài: "Vừa mới cái kia lời nói phải không là nói quá lớn? Ta đi chất vấn cái kia hầu tử. . ."

Một hồi lâu hấn đều không trì hoãn tới, chỉ phải nặng nề lắc đầu nói: "Không có biện pháp, vì hai cái bảo bối đồ đệ, đi một lần a. Lượng cái kia hầu tử cũng phải cho ta vài phần chút tình mọn, không dám làm gì ta."

Đang lúc này, sơn dương tinh dương hiển chính bước nhanh đâm đầu đi tới, thấy xong Ngọc Đỉnh chân nhân, đơn giản chấp tay.

"Làm gì vậy?" Ngọc Đỉnh chân nhân thân thủ đưa hấn ngăn lại.

"Có phần Tây Ngưu Hạ Châu cấp báo muốn giao cho nhị gia."

"Lấy ra ta xem trước một chút." Nói, Ngọc Đỉnh chân nhân cũng đã vươn tay ra.

Dương hiển hướng phía trong động phủ quan sát, do dự mà có nên hay không cho.

Không đợi dương hiển hiểu rõ ràng, Ngọc Đỉnh cũng đã một tay lấy nó chiếm tới, mở ra xem xét: "Tây Ngưu Hạ Châu yêu quân dị thường điều động?"

. . .

Lúc này, Tây Ngưu Hạ Châu, Sư Đà quốc.

Hơn mười tàu chiến hạm huyền không, rất nhiều vật tư bị theo trên chiến hạm tháo xuống. Dọc theo hẹp dài sơn đạo, vô số yêu quái đang tại đem những này vật tư hướng Sư Đà quốc cái kia dựa sơn mà xây thành trì lí chuyên.

"Trước chúc. . . Chúng ta kết minh vui sướng." Trong đại điện, Bằng Ma Vương giơ lên chén rượu xa kính Cửu Đầu Trùng.

Cái kia đối diện, Cửu Đầu Trùng cùng Vạn Thánh công chúa sóng vai mà ngồi. Nhìn kĩ trước mắt chén rượu, Cửu Đầu Trùng tựa hồ còn đang do dự mà cái gì.

Vạn Thánh công chúa nhẹ nhàng khoác ở Cửu Đầu Trùng tay.

Hai người liếc nhau một cái, Cửu Đầu Trùng nhếch môi nhàn nhạt thờ dài, thân thủ giơ chén rượu lên.

"Cái này đúng rồi sao!" Sư Đà Vương cười lên ha hả: "Tuy nói hiện tại cũng đã cơ bản xác định không phải đại thánh gia, nhưng này cái gì Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng giống như vậy nguy hiểm. Chúng ta bây giờ đều là một sợi thừng tử trên châu châu, ai không có ai, đều là chỉ còn đường chết!"

"! Làm chén rượu này, từ nay về sau mọi người chính là huynh đệ, muốn cộng đồng tiến thôi!"

Ba cái yêu Vương Thông thông đứng lên.

Cửu Đầu Trùng sâu hít một hơi thật sâu, cũng đi theo đứng lên.

Uống một hơi cạn sạch.

Cái kia ngoài cửa, hai con tiểu yêu chính vụng trộm nghị luận.

Năm đó ấu hỏi lớn tuổi chính là: "Bích Ba đàm không phải theo chúng ta Sư Đà quốc bất tương vãng lai sao? Như thế nào đột nhiên đều chuyển tới?"

"Bởi vì chúng ta nơi này tương đối an toàn."

"An toàn?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy, biết rõ nhiều lắm bị chết nhanh." Đây lớn tuổi một điểm tiêu yêu miễn cưỡng trừng mắt nhìn đối phương liếc.

"Báo ——!"

Đang lúc này, một con yêu quái vội vàng theo ngoài điện đi đến, quỳ xuống đất nói: "Khởi bẩm chư vị đại vương, Đa Mộc quái phái đặc sứ tiền lai, nói có chuyện quan trọng thương lượng!"

Trong lúc nhất thời, ở đây bốn yêu vương đưa mắt nhìn nhau. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu đặt câu đề cử cầu vé tháng cầu QQ công chúng số chú ý ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 678: Có Qua Có Lại

Trong điện yến hội dùng rượu thịt bị nhanh chóng bỏ chạy, ba cái yêu vương ngay tiếp theo Cửu Đầu Trùng nguyên một đám ngồi ngay ngắn trong điện.

Nguyên bản nhiệt liệt bầu không khí thoáng cái không còn sót lại chút gì.

Ngục Nhung Vương sờ lên cằm thờ dài: "Bao nhiêu năm cũng không đánh qua quan hệ, hấn như thế nào đột nhiên tụt phái người đã tới?"

"Đây còn phải nói sao?" Một ít bên cạnh, Sư Đà Vương hừ cười nói: "Khẳng định cũng là thu được phong. Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thế, cái kia hầu tử cái khác hồn phách đi ra rồi, mà vẫn còn thị huyết hấp tinh... Chi bằng hấn Đa Mục quái điểm này thực lực, vạn nhất bị chăm chăm trên, sợ là liên cận bã cũng sẽ không thừa, cơ hội chạy trốn cũng sẽ không có a. Hấn sao có thể không lo lắng?"

Nói, Sư Đà Vương còn ý vị thâm trường nhìn Cửu Đầu Trùng liếc, tựa hồ là ám chỉ trước Cửu Đầu Trùng cùng bọn họ kết minh tính chính xác.

Từ đầu đến cuối, Cửu Đầu Trùng nhưng chỉ là hai hàng lông mày nhíu chặt, tựa hồ tại nghi hoặc trước cái gì.

"Muốn ta nói, lúc trước Hoa Quả Sơn phân liệt ra tới các phái hệ, tụt đếm Đa Mục quái cái này một chi tối quý. Những năm này, cơ hồ không cùng bất kỳ một cái nào phe phái khởi xung đột, thao luyện rồi lại nhiều

lần, tựa hồ một mực đều ở chuẩn bị chiến tranh. Cũng không biết đánh cái gì tâm tư." Bằng Ma Vương vuốt ve bàn trên điêu vân, ung dung thở dài: "Một hồi ta tới ứng phó đặc sứ, các ngươi tạm thời đừng mở miệng."

"Hiểu rõ."

"Biết rằng."

Hai cái yêu vương lúc này hòa cùng, Cửu Đầu Trùng nhưng như cũ vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn.

"Đặc sứ đến!" Một tiếng hét to truyền đến. Đại môn kia ngoài, xa xa liền xuất hiện ba bóng người. Cầm đầu, đúng là Đa Mực quái bản thân.

Chỉ liếc, Bằng Ma Vương con mắt cũng đã híp lại thành một đường nhỏ.

"Rõ ràng tự mình đến, thật đúng là thật can đảm biết a."

Ở đây mọi người đều là đưa mắt nhìn nhau.

Nhấc chân vượt qua cánh cửa trong nháy mắt, Đa Mực quái ánh mắt dừng lại ở Cửu Đầu Trùng trên người, cái kia thân hình lập tức có chút dừng lại.

Một lát chân chờ sau, hấn nhàn nhạt bật cười, nói: "Cửu đầu tướng quân đã ở a?"

Nói, hấn cũng đã từng bước một đi đến điện. Cái kia sau lưng hai con tiểu yêu bung lầy ba cái cái hộp chăm chú theo sát.

Trên đường đi, vài cái yêu vương đều ở hữu ý vô ý nhìn Đa Mực quái, cái kia trong ánh mắt chẳng những không hữu hảo, thậm chí còn có một ti ti trên tức. Thật giống như nhìn xem một cái tự động rớt xuống chính mình cái thớt gỗ trên cá vậ.

Tại đây Sư Đà quốc. Ba người bọn hắn liên thủ lại, tăng thêm bên ngoài rất nhiều yêu quân, Đa Mộc quái sợ là liền chạy cơ hội đều không có.

Cửu Đầu Trùng không đáp lời, chỉ là như trước vẫn không nhúc nhích ngồi. Liền nhìn đều không có xem Đa Mộc quái liếc. Thật giống như Đa Mộc quái từ đầu đến cuối cũng không tồn tại vậy.

Gặp Cửu Đầu Trùng ngay cả chào hỏi cũng không muốn đánh nhau, Bằng Ma Vương sâu hít một hơi thật sâu, tiếp nhận lời nói tra đến, nói khẽ: "Cửu đầu tướng quân đến nơi này của ta làm khách, có vấn đề sao?"

"Đương nhiên không có vấn đề." Tự động bỏ bớt đi Cửu Đầu Trùng lãnh đạm. Đa Mộc quái đứng ở đại điện ở giữa xa xa mà hướng trước mọi người chấp tay, nói: "Chúng ta vốn thuộc đồng liêu, nhiều hơn đi đi lại lại vốn là hẳn là. Những năm này, ty chức cũng là công sự bận rộn, mới không có tới tiếp chur vị đại vương. Kính xin chur vị thứ tội."

Bằng Ma Vương nhẹ nhàng khoát tay áo.

Canh giữ ở bên cạnh vài cái tiểu yêu lúc này vì Đa Mộc quái mang tới đệm, bàn thấp, liên quan, còn đang bàn thấp trên ngâm vào nước tốt lắm một bình trà, mẫn trên nóng hôi một ly.

Chấn vỗ áo tay áo, Đa Mộc quái ngồi xếp bằng ngồi xuống. Cái kia hai cái tiểu yêu một tả một hữu đứng.

Đãi Đa Mộc quái ngồi vào chỗ của mình, Bằng Ma Vương ung dung thờ dãi: "Ngẫm lại ban đầu ở Hoa Quả Sơn. Mấy người chúng ta, đều chỉ xem như ngoài thân. Đa Mộc đại nhân nha, thì là đại thánh gia bên người người tâm phúc, liền Tề Thiên Cung bố phòng, đều có một nửa là do Đa Mộc đại nhân tự tay xử lý. Thật muốn bàn về đến, Đa Mộc đại nhân vị trí có thể so

với chúng ta cao nhiều hơn. Cái này mở miệng một tiếng 'Ty chức', chúng ta có thể thật sự đảm đương không nổi a."

Nghe vậy, Đa Mục quái nhàn nhạt cười cười, nói: "Ma vương nói đùa, cái kia đều là chuyện quá khứ. Không đề cập tới cũng được. Lần này tiên lai, Đa Mục nhưng thật ra là có việc muốn nhờ."

Nói, Đa Mục quái nhẹ nhàng lắc lư tay, sau lưng hai con tiểu yêu lúc này đem ôm vào trong ngực ba cái cái hộp đều bỏ vào bàn thấp trên.

Ngay sau đó. Đa Mục quái liền phối hợp thân thủ đi nhắc lên cái nắp.

"Có việc muốn nhờ?" Bằng Ma Vương hơi nâng người lên can, có chút hăng hái nhìn Đa Mục quái nói: "Nói như thế nào?"

"Kết minh."

"Kết minh?"

Vừa nghe lời này, Su Đà Vương lúc này mặt mày hớn hở, tựa hồ thực vì của mình biết trước mà đắc ý. Ngục Nhung Vương vẻ mặt không sao cả. Về phần Cửu Đầu Trùng, cái kia lông mày lại hơi nhăn đứng lên.

Bằng Ma Vương, chậm rãi co lại tay. Thuận miệng hỏi: "Vì sao kết minh?"

"Cái này còn không phải mọi người đều biết sự tình sao?" Đa Mục quái cười xấu hổ, nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu hiện thế, chúng ta không giống thiên đình như vậy có tam thanh tọa trấn, lại không có Nam Thiên Môn nơi hiểm yếu. Nói thật ra, ty chức trong nội tâm kể từ khi biết tin tức này sau, rất là không yên, ngày đêm không thể an nghỉ a."

"A?" Bằng Ma Vương ung dung nhìn Đa Mục quái.

Lúc này, Đa Mục quái đã đem cái kia ba cái mang đến cái hộp kê hết mở ra, đem trong đó ba kiện đồ vật kê hết đặt tới bàn thấp trên.

Theo thứ tự là một bả tinh xảo chủ thủ, một hạt không biết công hiệu gì linh đan, một khối khắc đầy các loại phù văn pháp trận linh thạch.

Cái này ba kiện, xem xét cũng không phải là vật phạm, tuy nói đôi vãi cái yêu vương mà nói cũng coi như không được cái gì quý hiếm bảo bối, nhưng tốt xấu là một phần lấy được ra tay lễ vật.

"Cái này, xem như lần này kết minh ty chức vi chư vị đại vương đưa lên một điểm lễ mọn, kính xin chư vị xin vui lòng nhận cho."

Nhìn trên bàn ba kiện lễ vật, ba cái yêu vương đưa mắt nhìn nhau.

Quay sang, Đa Mục quái lại hướng phía Cửu Đầu Trùng chấp tay nói: "Ty chức không biết cửu đầu tướng quân cũng ở nơi đây, cho nên, thiếu bị một phần, sau này nhất định bổ sung."

"Không cần đa lễ." Cửu Đầu Trùng đơn giản trả cái lễ. Quay sang, hắn hướng phía Bằng Ma Vương nhìn quá khứ.

Một thanh âm tại Bằng Ma Vương trong đầu vang lên.

"Hắn thật sự cần dùng lý do này, mang theo lễ vật đến cùng chúng ta kết minh sao?"

"Tuy nói hiện tại cũng đã chứng thực đối phương không phải cái kia hầu tử, bất quá, hắn cái khác linh hồn cũng đồng dạng nguy hiểm." Bằng Ma Vương yên lặng đáp lại nói: "Đa Mục quái tuy nói kinh doanh nhiều năm, nhưng thực lực rốt cuộc so ra kém ta Sư Đà quốc, muốn kết minh dĩ cầu tự bảo vệ mình, cũng rất bình thường."

"Chỉ sợ chưa hẳn a." Cửu Đầu Trùng tiếp tục dùng truyền âm nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu thực lực sâu không thể lường không giả, nhưng Đa Mục quái có thể cùng chúng ta bất đồng. Theo ta được biết, hẳn tại Xa Trì quốc đã cùng đại thánh gia đánh qua đối mặt. Tuy nói đã trúng vài cái bàn tay, nhưng nếu thật muốn trốn, trốn đến đại thánh gia bên người, chẳng phải là so với theo chúng ta kết minh càng có lợi? Cần gì phải khúm núm, mang theo lễ vật đến thăm đến xem chúng ta sắc mặt?"

Cái này vừa nói, Bằng Ma Vương lập tức hơi kinh hãi, cái kia con mắt thoáng trừng lớn một chút.

Một hồi lâu, hẳn đáp lại nói: "Nhìn xem tình huống a, có lẽ có nguyên nhân gì cũng nói bất định. Nơi này là Sư Đà quốc, có mấy người chúng ta tại nơi này tọa trấn, chẳng lẽ lại tại sao phải sợ hẳn nhảy ra đóa hoa đến không thành? Nếu hẳn dám đùa cái gì hoa dạng, đã kêu hẳn có đến mà không có về!"

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng yên lặng nhẹ gật đầu.

Đang lúc Cửu Đầu Trùng cùng Bằng Ma Vương vụng trộm thương lượng lúc, Đa Mục quái đã đem ba kiện lễ vật đều giao cho trong đó một con tiểu yêu trong tay, ý bảo hẳn giao cho cự ly chính mình gần nhất Ngục Nhung Vương.

"Chính là lễ mọn, tổng cộng ba phần, mỗi vị đại vương một phần, kính xin Ngục Nhung Vương trước tuyền."

"Ta trước tuyền?" Ngục Nhung Vương thoáng cái bật cười, có chút giạt mình tại Đa Mục quái quyết định này.

Nhận được mệnh lệnh, cái kia tiểu yêu bung vài món lễ vật liền hướng phía Ngục Nhung Vương đã đi tới.

Cái này Ngục Nhung Vương cười đến càng hoan: "Này làm sao không biết xấu hổ? Tổng cộng tựu ba kiện, luận đứng hàng thứ, nơi này ta nhỏ nhất, ta trước tuyên, cái này không tốt lắm đâu? Ha ha ha ha."

Nói thì nói như thế, mắt thấy cái kia tiểu yêu cự ly chính mình càng ngày càng gần, Ngục Nhung Vương cũng đã khởi động thân thể vươn tay ra, ánh mắt kia tại Sư Đà Vương cùng Bằng Ma Vương trong lúc đó qua lại, vui.

Đa Mục quái nhẹ giọng cười nói: "Không quan hệ, nếu là đến lúc đó chọn trúng đồng dạng, sau đó, Đa Mục lại dâng lên một phần cũng được."

"Rõ ràng có thể không cùng chúng ta kết minh, cái này Đa Mục quái vì sao phải tìm được lý do theo chúng ta kết minh?"

Lúc này, Bằng Ma Vương cùng Cửu Đầu Trùng lực chú ý cũng đã đến đầy đủ Đa Mục quái trên người. Cái kia Ngục Nhung Vương thì là cũng đã vui mừng nở hoa, một bên Sư Đà Vương vẻ mặt không thú vị.

Thời gian từng điềm từng điềm trôi qua.

Đa Mục quái nhìn về phía trên như trước tiểu dung chân thành. Hắn tự tay lấy ra hai phần minh thư, giao cho cái khác tiểu yêu trên tay, ý bảo hắn đem minh thư đưa cho Bằng Ma Vương xem xét.

Giờ này khắc này, ở đây, mọi người lực chú ý cơ hồ đều ở trên người của hắn. Ở đây, ngoại trừ Ngục Nhung Vương bên ngoài cơ hồ không có người để ý, cái kia một cái khác chích tiểu yêu bung ba kiện lễ vật, cũng đã từng bước một đi qua dài đến năm trượng khoảng cách.

Ngục Nhung Vương cười ngây ngô trước đứng dậy đi đón.

Tự tại Ngục Nhung Vương hai tay đùng chạm lấy cái kia cái đĩa ba kiện lễ vật cái khay giò, quý dị sự tình đã xảy ra.

Chỉ thấy cái kia tiểu yêu đột nhiên hai tay buông lỏng, trong tay cái khay rơi xuống mặt đất.

Không đợi ở đây, kể cả Ngục Nhung Vương tại trong lũ yêu vương kịp phản ứng, cái kia tiểu yêu cũng đã duỗi ra một tay gắt gao chế trụ Ngục Nhung Vương cổ tay.

Cái kia tốc độ cực nhanh, đủ có thể khiến ở đây yêu vương môn tròn mắt há hốc mồm.

Nhưng mà, Ngục Nhung Vương liền thán phục cơ hội cũng không có. Không đợi hấn hoãn quá thân lai, cái kia tiểu yêu tay kia cũng đã dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế giữ ở Ngục Nhung Vương cổ họng, làm cho hấn một câu đều nói không nên lời!

"Có trá!" Hoàn toàn tỉnh ngộ Bằng Ma Vương bỗng nhiên bạo quát to một tiếng, ném đi cái bàn, phương thiên họa kích đã ở trong tay.

Sư Đà Vương cùng Cửu Đầu Trùng cơ hồ đồng thời kịp phản ứng, nhanh chóng bạo khởi.

Trong lúc nhất thời, cường đại linh lực hội tụ, trong đại điện cuồng phong đột khởi, đem hết thầy đều thổi trúng bảy lệch ra tám ngược lại.

Cái kia sớm có chuẩn bị Đa Mục quái cũng nhanh chóng lộ ra giấu ở trong tay áo trường kiếm, đã làm xong chuẩn bị nghênh chiến.

Không đợi song phương chính thức động thủ, chỉ thấy cái kia chế trụ Ngục Nhung Vương tiểu yêu cũng đã cường kéo theo Ngục Nhung Vương thối lui đến Đa Mục quái bên cạnh. Hấn cười hì hì vẫn nhìn cái khác ba cái

yêu vương nói: "Nói là tới kết minh, bên ta lễ vật cũng đã đưa lên. Đến mà không hương phi lễ vật. Ngục Nhung Vương coi như là lễ vật của các người a. Chúng ta... Nhận. A ha ha ha ha..."

Trong tiếng cười điên dại, chỉ thấy cái kia tiêu yêu thân hình nhoáng một cái, hóa ra một tấm mặt khi.

Sư Đà Vương thoáng cái ngây dại: "Người là... Đại thánh gia?"

"Không đúng, hẳn là Lục Nhĩ Mi Hầu!" Bằng Ma Vương bỗng nhiên tiếng rít đi ra. (~^~)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu phiếu đề cử cầu chú ý QQ công chúng số ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 679: Thay Thế

"Sáu... Lục Nhĩ Mi Hầu?" Ngục Nhung Vương ngơ ngác mở to hai mắt, cơ hồ toàn thân đều ở run rẩy, mồ hôi rơi như mưa.

"Chính là ta, làm sao vậy?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng mà tại Ngục Nhung Vương bên tai a thở ra một hơi, thủ sẵn cổ họng tay hơi dùng sức: "Nhìn thấy ta, phải không thật là vui vẻ. A? Ha ha ha ha."

Cái kia sắc nhọn tiếng cười chói tai ở trong đại điện chậm rãi hồi đương trước.

Bằng Ma Vương tròn tròn tròn mắt, nắm phương thiên họa kích tay tại run nhè nhẹ trước: "Trên!"

"Trên?" Sư Đà Vương vẻ mặt lổn ngạc: "Sáu đệ còn trong tay hấn..."

"Tên này hội hấp tinh, nếu không động thủ cũng đã muộn!" Chỉ nghe một tiếng hét to, Bằng Ma Vương trong tay phương thiên họa kích cuốn sạch mà ra, trong nháy mắt mang theo mạnh mẽ khí lưu hướng phía bốn phía cuốn sạch mà đi, lại tại cứng rắn trên mặt đất để lại một cái rõ ràng vết rách.

Cùng lúc đó, Sư Đà Vương cũng là cắn răng, quơ cừ hoàn đại đao hướng Lục Nhĩ Mi Hầu vọt tới.

Trong ba người, duy chỉ có Cửu Đầu Trùng còn đứng trước. Hấn mở to hai mắt nhìn, có chút kinh ngạc nhìn qua sắc mặt như thường Đa Mục quái.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, Bằng Ma Vương phương thiên họa kích cũng đã đâm tới cự ly Lục Nhĩ Mi Hầu không đến ba thước cự ly. Lục Nhĩ Mi Hầu nặng nề một đầu gối đỉnh tại Ngục Nhung Vương quắc trên tổ. Thoáng cái, Ngục Nhung Vương một gối quỳ xuống, cái kia cái trán vừa vịn chống lại Bằng Ma Vương mũi kích!

Cái này trong nháy mắt, Sư Đà Vương mãnh kinh, cả kia chạy nước rút tiến độ đều thoáng chậm một chút. Bị đương thành cái thuẫn Ngục Nhung Vương càng là trong óc trống rỗng.

Nhưng mà, ra ngoài ý định một màn đã xảy ra.

Bằng Ma Vương chẳng những không có thu thế, ngược lại lông mày nhăn lại, thúc dục kinh lực. Trong nháy mắt, mũi kích xử phi tốc xoay tròn, sợi sợi bạch quang nổ vang, châm cứu mà đến phương thiên họa kích bay xoắn trước hướng Ngục Nhung Vương chỗ mi tâm đâm tới.

Sư Đà Vương cũng đã cả sợ ngây người.

Chỉ mảnh treo chuông thời khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu dùng sức một kéo, chính mình, tính cả trước bị hấn giống như tượng gỗ loại thao làm cho Ngục Nhung Vương cùng một chỗ vọt đến một bên, cùng châm cứu Bằng Ma Vương gặp thoáng qua.

Bất quá. Một chiêu này còn xa không tới lúc kết thúc.

Tự tại hai người giao thoa mà qua trong nháy mắt, Bằng Ma Vương một đôi cự đại cánh chim bỗng nhiên tạo ra, cưỡng chế thấp xuống tốc độ của mình, cái kia giống như vũ tiễn vậy phương thiên họa kích bị ngành sanh sanh giật trở về. Lãng không chính là nửa tháng chém đồng dạng, không có chút nào bận tâm Ngục Nhung Vương tính mệnh ý tứ, thậm chí

cái này một trăm trực tiếp chính là đứng trước Ngọc Nhung Vương cổ đi, chỉ vì ở đằng kia đồng nhất quỹ tích trên, là Lục Nhĩ Mi Hầu cái trán.

Sư Đà Vương cũng đã triệt để trọn tròn mắt. Thậm chí xuất liên tục chiêu đều đã quên.

"Đây chính là của ta 'Thực vật' ." Thấp giọng chửi thề một tiếng, Lục Nhĩ Mi Hầu lôi kéo Ngọc Nhung Vương bỗng nhiên triệt thoái phía sau, thoáng cái ly khai phương thiên họa kích phạm vi công kích.

Kích thứ hai, lại thất bại.

Không đợi Bằng Ma Vương hoãn quá thần lai, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã mang theo tù binh của mình, thả người hóa thành một đạo thiểm điện phá tan đỉnh đầu mái nhà, bay đi ra ngoài!

"Còn đang chờ cái gì?" Còn không có đứng lại, Bằng Ma Vương liền quay đầu đối ngu ngơ tại chỗ Sư Đà Vương giận dữ hét: "Hắn là đến hấp tinh khí! Chờ hắn hấp lão lục sẽ trễ!"

Sư Đà Vương như ở trong mộng mới tỉnh.

Lời còn chưa dứt, Bằng Ma Vương cũng đã thả người nhảy lên đi theo Lục Nhĩ Mi Hầu liền xông ra ngoài.

Cẩn rằng, Sư Đà Vương cũng chỉ hảo theo đi ra ngoài.

"Tập kết tất cả bộ đội. Nhanh! Chỉ cần có thể động toàn bộ tập kết!"

Vài vị yêu tướng thao trước binh khí, mang theo của mình thuộc cấp theo trước cửa vọt tới.

Trong lúc nhất thời, cái kia bên ngoài một hồi âm ỉ, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết, đao kiếm nổ vang thanh âm, kiến trúc sụp đổ thanh âm

nhiều tiếng không dứt.

Trong đại điện, Đa Mục quái cùng Cửu Đầu Trùng lảng lạng đôi mắt trước.

"A ha ha ha! Đến a! Đến a! Nhiều hơn nữa điem! Nhiều hơn nữa điem!"

Chen chúc trong đám kiến trúc, vô số yêu quái tề tụ, vai sóng vai, khuỷu tay cũng khuỷu tay. Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu ách trước Ngục Nhung Vương, lại thông hành không trở ngại.

Hắn có thể mang theo Ngục Nhung Vương giống như một con cự đại bọ chó vậy nhảy lên bay lên hơn mười trượng cao. Lại có thể giống như quỷ my vậy trong nháy mắt biến mất vô tung. Vô luận là yêu tướng còn là tiểu yêu, ở trước mặt của hắn đều là giống như bọt biển vậy tồn tại, giơ tay nhắc chân trong lúc đó, chính là huyết nhục tung tóe.

Cái kia sau lưng. Hai cái yêu vương chăm chú đuổi theo, một đạo tiếp một đạo khí kinh phá không mà ra, cắn nát ven đường hết thấy tất cả, kể cả bọn họ thuộc hạ của mình.

Một tòa tiếp một tòa phòng xá, thậm chí cả các loại thành lũy đều ở bất thành linh trong lúc kích chiến bẻ gãy nghiền nát tan vỡ, cát bụi xen lẫn khủng hoảng nhanh chóng lan tràn tới Sư Đà quốc mỗi khắp ngõ ngách.

Tụ tại cả Sư Đà quốc giống như nước sôi loại nổ nôi. Làm chiến đấu điem khởi đầu đại điện, lại yên tĩnh đến làm cho người khó có thể tin.

Một hồi cuồng phong xẹt qua, một mảnh toái ngói theo Lục Nhĩ Mi Hầu lao ra lỗ hồng rơi xuống tại Cửu Đầu Trùng bên chân, nát trên đất.

Đống bừa bộn trong đại điện, Cửu Đầu Trùng bán híp mắt dừng ở đối phương, Đa Mục quái nhưng chỉ là khinh miệt cười.

"Người đây là ý gì? Người cũng đã đầu nhập vào Lục Nhĩ Mi Hầu rồi?"

"Cái gì Lục Nhĩ Mi Hầu?" Đa Mục quái nhẹ nhàng vuốt vuốt ống tay áo, khẽ cười nói: "Nói tất cả, là hai cái linh hồn. Ai còn nói được thanh cái nào mới là nguyên bản đại thánh gia?"

Cửu Đầu Trùng khước mắt hơi kéo ra, nắm chặt nắm tay, như trước gắt gao chăm chăm vào đối phương.

"Có lẽ hai cái đều là, có lẽ... Hai cái cũng không phải. Bất quá, cái này không trọng yếu. Quan trọng là ai có thể phục hưng Hoa Quả Sơn." Nhân nhát thở dài, Đa Mục quái nói khẽ: "Ta Đa Mục, trung là Hoa Quả Sơn cơ nghiệp, trung là Tề Thiên Cung quyền uy. Ai có thể chấn hưng yêu tộc, ai, chính là ta Đa Mục đại thánh gia."

Cửu Đầu Trùng nắm tay cũng đã nắm được "Đùng" rung động, nhưng mà, như trước không có động thủ. Ánh mắt của hắn hơi lóe ra, tựa hồ để ý trước phía sau mình cái gì.

Theo hắn lực chú ý phương hướng, Đa Mục quái chứng kiến ở đằng kia cách đó không xa sau tấm bình phong, hơi lộ ra một cái màu vàng hơi đỏ sợi tơ.

Hắn nhíu lại lông mày khẽ thở dài: "Cái này bình phong thật không sai, vừa mới lớn như vậy động tĩnh, rõ ràng cũng không ngược lại."

Lời còn chưa dứt, Cửu Đầu Trùng cũng đã bước một bước, chuẩn xác không sai ngăn cản đến Đa Mục quái cùng bình phong trong lúc đó, mở to hai mắt nhìn nổi giận nói: "Người muốn làm gì!"

Nhìn Cửu Đầu Trùng cái kia khẩn trương bộ dáng, Đa Mục quái nhìn không được thoáng cái hừ bật cười.

"Ngươi cười cái gì!" Cửu Đầu Trùng lại bỗng nhiên quát.

"Không có gì." Đa Mục quái nắm trường kiếm trong tay tiện tay tìm hai cái, khẽ thở dài: "'Ôn nhu hương, anh hùng mộ.'" những lời này quả thật không giả. Ngày đó cửu đầu tướng quân chính là ta Hoa Quả Sơn đại thánh gia dưới trướng đệ nhất mãnh tướng, đáng tiếc a... Chính là một cái nữ tử, liền đem ngươi khóa đến sít sao, ngay cả đám điếm đại trượng phu bộ dạng cũng không có, gì đàm tranh hùng tam giới?"

Cửu Đầu Trùng hàm răng cũng đã cắn được khanh khách vang lên, nhưng mà, nhưng như cũ không có động thủ.

Nếu như đơn thuần thực lực, Đa Mục quái là bất kể như thế nào không cách nào cùng Cửu Đầu Trùng đánh đồng. Nhưng... Cái kia sau tám bình phong. Là Vạn Thánh công chúa. Một khi Cửu Đầu Trùng lựa chọn sai lầm, hậu quả kia, tương thị hấn, cùng với Bích Ba đàm nhất mạch cao thấp chỗ không cách nào gánh chịu...

"Cửu đầu tướng quân." Nhìn chăm chú đắn đo bất định Cửu Đầu Trùng. Đa Mục quái ung dung cười nói: "Động thủ hay không, chẳng cái kia ngoài cửa quyết ra thắng bại lại định cũng không muộn a. Chúng ta, không bằng an vị xuống tiếp tục uống trà, tốt không?"

...

Cao ngất toà nhà hình tháp giống như bẻ gãy mộc côn vậy âm âm sụp đổ, nhấc lên cát đá giống như sóng lớn vậy hướng phía bốn phía cuốn sạch mà đi. Trong nháy mắt đem Lục Nhĩ Mi Hầu và rất nhiều né tránh không kịp yêu quân trực tiếp thôn phệ trong đó.

Cơ hồ không chút do dự. Vội vàng chạy đến Bằng Ma Vương cầm trong tay phương thiên họa kích thả người nhảy vào cát bụi bên trong, sau một

khắc, hấn chấn động hai cánh, đem tràn ngập bụi mù trong khoảnh khắc thổi tan.

Nhưng mà, cái kia cát bụi phía dưới lộ ra chỉ là đá vụn, chỉ là kêu thảm thiết không ngừng yêu binh, cũng không có hấn người muốn tìm.

Trong lúc nhất thời, Bằng Ma Vương luống cuống.

Sư Đà Vương từ trên trời giáng xuống, vũng vàng rơi xuống Bằng Ma Vương bên cạnh. Không đợi hấn mở miệng, Bằng Ma Vương cũng đã bỗng nhiên quát um lên: "Nhanh! Đem hấn tìm ra! Lập tức!"

Quát mắng phía dưới. Những cái này tiểu yêu cũng đã bắt chấp toàn thân miệng vết thương, nguyên một đám té, giống như thủy triều vậy theo Bằng Ma Vương bên người thôi lui.

Càng nhiều yêu quân còn đang chạy đến, phô thiên cái địa, nhưng mà, lại có làm được cái gì?

"Không đúng." Sư Đà Vương nắm cửu hoàn đại đao, ánh mắt kia hơi lóe ra, thấp giọng thì thảo lảm bảm: "Hấn ẩn nấp linh lực rất bình thường, chính là lão lục linh lực? Lão lục cũng ẩn nấp linh lực sao?"

Bằng Ma Vương không có trả lời, hấn như trước đứng ở tại chỗ. Mở to hai mắt nhìn tinh tế quét mắt bốn phía.

Một hạt mồ hôi to như hạt đậu theo vũ mao chậm rãi chảy xuống.

Trong nháy mắt, Sư Đà Vương cái kia tóc gáy sẽ sảy ra a, cái kia thủ cước cũng không khỏi được mềm nhũn xuống. Cái kia trong thần sắc cũng đã hiện đầy hai chữ "Sợ hãi" .

Liên Ngục Nhung Vương khí tức đều không cảm giác, giải thích duy nhất. Thì phải là... Ngục Nhung Vương đã bị ăn...

"Hắn ở nơi đó!"

Một tiếng rít truyền đến, Bằng Ma Vương mãnh kinh, vội vàng quay đầu lại đi.

Chỉ thấy cái kia sau lưng, tàn trên tường, Lục Nhĩ Mi Hầu chính miễn cưỡng ngồi, cúi đầu nhìn Sư Đà Vương cùng Bằng Ma Vương. Vui cười trước.

Trong tích tắc, Sư Đà Vương vung cửu hoàn đại đao muốn xông đi lên. Còn không đợi hắn mở rộng bước chân, Bằng Ma Vương cũng đã duỗi ra một tay đưa hắn ngăn lại.

Nghiêng mặt qua, Sư Đà Vương có chút bất minh sử dĩ nhìn về phía Bằng Ma Vương. Theo Bằng Ma Vương ánh mắt, hắn rất nhanh chứng kiến Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh, cái kia đồng đá vụn trên, có một đồng tán loạn hầu mao, nhìn kỹ phía dưới, lại phát hiện đó là một cụ thầy khô!

Trong lúc nhất thời, sồn tóc gáy!

Bằng Ma Vương hạ giọng nói: "Hắn dám chủ động đi ra, nói rõ... Chúng ta cũng đã không có phần thắng rồi..."

Sư Đà Vương bỗng nhiên ngây ngốc một chút, trong óc trống rỗng.

Vô số yêu quái còn đang hướng nơi này vọt tới, thậm chí liên chiến hạm đều mở tới, phô thiên cái địa.

Trong nháy mắt, nơi này đã bị bao bọc vây quanh. Phóng nhãn nhìn lại, đông nghịt một mảnh, cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách đều đứng đầy yêu

quái, trên bầu trời càng là rậm rạp chẳng chịt giống như mây đen vậy đem hết thảy đều trông lên.

Nhưng mà, nhiều đến mười vạn yêu quân, lại yên tĩnh được giống như không tồn tại vậy. Tất cả con mắt đều ở nhìn chăm chú ở vào trong vòng vây Bằng Ma Vương, chờ hấn ra lệnh một tiếng.

Chính là mệnh lệnh này, Bằng Ma Vương thật sự dám hạ sao?

Hấn vẫn không nhúc nhích đứng, lẳng lặng mà chăm chú nhìn ở vào phía trước tàn trên tường giống như du côn lưu manh vậy Lục Nhĩ Mi Hầu, cả bầu không khí cũng đã bị đè nén đến làm cho người nói không ra lời.

Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi lẳng lặng, có chút hăng hái đánh giá bốn phía, đánh giá Bằng Ma Vương. Từ đầu đến cuối, cái kia trên mặt đều hiện đầy tiểu dung.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, dần dần, cơ hồ tất cả mọi người từ nơi này trương cả người lẫn vật vô hại khuôn mặt tươi cười trên đọc lên khùng bố ý vị.

Cái kia vòng vây hơi ra bên ngoài rụt một vòng.

"Vừa mới chúng ta nói cái gì tới? A, đúng, nói đến kết minh." Lục Nhĩ Mi Hầu miễn cưỡng nhìn trời, nhẹ giọng thở dài: "Nhìn về phía trên các ngươi không quá đồng ý a, đã như vậy, quên đi a. Không kết minh."

Bằng Ma Vương tâm lập tức khẽ run lên.

Sư Đà Vương nuốt nước bọt, cái kia giày thoáng sau này dịch một bước.

Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu khí tức, chính dùng một loại không thể tưởng tượng tốc độ tăng lên trước, ở đây mỗi một chích yêu quái cũng

có thể tự mình cảm nhận được.

Một ít trương trương trên mặt thần sắc, đang từ kinh ngạc, biến thành hoảng sợ, lại biến thành triệt triệt để để hoảng sợ.

Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu khí tức còn đang không ngừng kéo lên, phảng phất không có chừng mực vậy.

"Cải thành đầu nhập vào a, các ngươi đầu nhập vào ta." Cúi đầu xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu biến sắc, lạnh lùng mà chăm chú nhìn Bằng Ma Vương nói: "Từ hôm nay trở đi, ta chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không! Đều nghe rõ sao?"

Tất cả mọi người tại lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Bằng Ma Vương.

Do dự hồi lâu, chỉ thấy hấn chậm rãi buông xuống trong tay phương thiên họa kích, quỳ một chân trên đất, quát um lên: "Mặt tướng tham kiến đại thánh gia!"

Sau một khắc, cả Sư Đà quốc đều vang lên kinh thiên động địa tiếng gọi âm ỉ: "Tham kiến đại thánh gia!"

...

Nghe cái kia ngoài điện giống như sóng triều vậy tiếng gọi âm ỉ, Cửu Đầu Trùng run nhè nhẹ trước bụng chén trà lên, chấp tay nói: "Sau này, kính xin Đa Mộc huynh nhiều hơn trông nom."

"Dễ nói, dễ nói." Đa Mộc quái nhàn nhạt cười cười, nâng chung trà lên lễ phép tính đáp lễ, nhẹ nhàng nhấp một miếng, nói: "Tất cả mọi người là đồng liêu. Yêu tộc tương lai, còn cần chúng ta cộng đồng phấn đấu." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Ngày hôm qua thân thể không thoải mái, cho nên tụi không có
càng... Ân, chính là như vậy tích.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 680: Trẻ Con Không Thể Giáo

Bất cứ lúc nào, tam giới đều giống như một cái cự đại cuộc vậy.

Vạn vật tại đây bàn cờ phía trên sinh sôi nảy nở, giãy dụa, chém giết, hoặc cao hứng, hoặc điêu linh. Trong đó ngọt bùi cay đắng, có lẽ mà ngay cả cái kia đương sự giả cũng chưa chắc nói được thanh a.

Từng cái sinh linh, đã cái này bàn cờ trên quân cờ, đồng thời rồi lại có thể là cái kia người đánh cờ chỉ cần thực lực của người đủ rồi cường, liền có thể làm cho cả tam giới vòng quanh người tới chuyển.

Tại đây ảnh hưởng tam giới trong sức mạnh, có đơn thuần chiến lược, có đơn thuần mưu lược, càng có một loại xung là "Danh vọng" gì đó. "Vạn yêu chi vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không" cái này danh hào, hiển nhiên tự có đủ cái này tính chất đặc biệt.

Mỗi một chích yêu quái đều hẳn là thân phục tại đây mặt cờ xí phía dưới, không quản hẳn nguyện ý hay không. Cái này rất giống vạn vật hướng tới dương quang đồng dạng, thiết vậy định luật.

Nó không giống với phật môn như gần như xa, không giống với thiên đình trông nom khổng cùng cân đối, tại cơ hồ tất cả mọi người trong mắt, nó đại biểu là giết chóc, là tẩy trừ, là vô biên vô hạn yêu hải, là che khuất bầu trời hạm đội đó là hơn sáu trăm năm trước trận kia kinh thiên đại chiến cho thế giới này lưu lại, vĩnh hằng bóng tối.

Tự chỉ cần cái này danh hào, liền đã đầy đủ làm cho cả thiên đình, thậm chí cả đạo môn đứng ngồi không yên.

Cũng may hầu tử cũng không có tính toán cầm thiên đình khai đao, từ loại nào góc độ mà nói, theo Ngũ Hành dưới núi bò ra tới cái kia con khi, sớm đã không phải là nguyên bản cái kia chích. Hẳn thậm chí do đầu đến vĩ liền không có đem nguyên bản tử địch thiên đình, cùng với đạo môn trở thành chính mình đối thủ chân chính. Khi hẳn trong suy nghĩ, đối thủ thủy chung chỉ có một tây phương Như Lai.

Cũng đang bởi vậy, cho dù ở hầu tử hiện thế sau, tam giới còn như trước duy trì lấy vốn có nào đó cân đối. Nhưng hiện tại, tình huống thay đổi.

"Vạn yêu chi vương Tề Thiên Đại Thánh" có mới nhân tuyển. . .

Đương nhận được Sư Đà quốc biến đổi lớn tin tức giờ, Ngọc Đế sắc mặt ảm ảm có chút khó coi. Tuy nói tâm tình hơn mấy hồ không có gì ba động, nhưng đó là bởi vì từ lúc gặp chuyện không may trước, Lý Tĩnh cũng đã hướng Ngọc Đế đoán trước loại tình huống này phát sinh.

Ngơ ngác ngồi ở trong ngự thư phòng, Ngọc Đế nắm Lý Tĩnh tấu chương, nhìn qua ngoài cửa sổ thật lâu thờ dài trước.

"Kế tiếp, nên làm như thế nào?"

"Thần dùng vi. Cái gì cũng không muốn làm."

"Cái gì cũng không muốn làm?"

"Đúng."

Chậm rãi nghiêng mặt qua, Ngọc Đế nhẹ giọng hỏi: "Cũng không. . .
Đem tin tức này chuyển truyền cái kia đang tại đi về phía tây yêu hầu sao?"

"Không cần, cái kia yêu hầu tuy nói không thể so với năm đó, nhưng trong thiên hạ. Trung với hấn yêu quái, như trước không ít. Rất nhanh, sẽ có người nhắc nhở hấn. Bây giờ cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu cướp yêu hầu nguyên bản vị trí, hai hầu tranh chấp trạng thái dĩ nhiên hình thành. Tại nguyên bản lo lắng rất nhiều loại tình huống bên trong, đây là đối với ta thiên đình có lợi nhất. Mặc dù muốn ra tay. Cũng không nên đương thời."

Hơi dừng một chút, Lý Tĩnh nói tiếp: "Tùng cái bày vượn trung, đều chỉ sẽ có một con Hầu vương. Ngoại trừ Hầu vương bên ngoài, còn lại hầu tử, hoặc là cúi đầu xưng thần, hoặc là bị đuổi tận giết tuyệt. Cái này hai con hầu tử tuy nói vốn là một người, có thể sự thật là, bọn họ cũng đã biến thành hai cái. Hơn nữa, y theo tính cách, đều khó có khả năng cúi đầu xưng thần. Đã như vậy. Ai tới đương cái này Hầu vương, chỉ sợ cũng không phải dùng miệng có thể giải quyết vấn đề. Sắp đã đến, tất nhiên là một hồi kinh thiên đại chiến. Cùng hơn sáu trăm năm trước bất đồng là, lúc này đây, là yêu tộc nội chiến. Giờ này khắc này, ta thiên đình tự nhiên không đếm xỉa đến, bảo tồn thực lực, tại thích hợp thời điểm. . . Có thể giúp cái kia rơi xuống hạ phong giả một bả, dĩ cầu lưỡng bại câu thương chi kết quả."

Nhìn qua ngoài cửa sổ trong viện hơi rung động chạc cây, Ngọc Đế sâu hít một hơi thật sâu. Khẽ thở dài: "Hiểu rõ rồi, từ ngày hôm nay, đóng cửa Nam Thiên Môn, đình chỉ dò xét thế gian. Để tránh. . . Cuốn vào trong đó."

"Đạ!"

. . .

Sư Đà quốc biến đổi lớn tin tức giống như tuyết rơi loại nhanh chóng truyền khắp tam giới.

Trước hết nhất thu được tiếng gió. Không thể nghi ngờ là một mực quản chế trước tình thế phát triển phật môn. Tiếp theo, thì là có được lấy tam giới

gần với phật môn hệ thống tình báo thiên đình. Xa hơn sau thế lực khác, tuy nói cũng có phát giác, nhưng mà còn xa không có cái này hai phái biết được tình tường.

Lúc này, Cầu Pháp quốc.

Sáng sớm, hạ hai ngày mưa vừa mới ngừng. Cái kia trên đường cái còn bốn phía đều là giọt nước. Một hồi từng cơn gió nhẹ thổi qua có thể mang theo vô hạn cảm giác mát.

Tự tại bên đường tiểu quán đương, hầu tử cùng Ngọc Đình đụng phải đầu.

Bởi vì trong đó một bàn ngồi như vậy hai cái, hôm nay nguyên bản náo nhiệt quán đương trống rỗng, liền một cái thực khách đều không có. Mà ngay cả trên đường cái người đi đường cũng cảnh giác trốn xa.

Cái này hận đến đương chủ nghiên răng ngứa. Bất quá, hầu tử cùng Ngọc Đình có thể trông nom không được nhiều như vậy, như trước phối hợp mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

"Ngài là nói, thiên nhi nàng tức giận?"

"Đúng." Ngọc Đình chân nhân nặng nề mà nhẹ gật đầu, nghĩ nghĩ, lại bỗng nhiên lắc đầu: "Đâu chỉ sinh khí a, hai huynh muội đều nhanh động đao tử. Người nói ta đây đương sư phó dễ dàng sao ta? Nếu không náo đến bực này ruộng đồng, ta tốt xấu là sư phụ của bọn hắn, làm sao có thể chạy tới đương chân chạy?"

Nghe vậy, hầu tử lập tức tự trầm mặc. Cúi đầu, vẫn không nhúc nhích ngồi.

Hơi ngửa đầu nhìn thoáng qua đứng ở hầu tử sau lưng Mi Hầu vương cùng Thiên Bồng, Ngọc Đỉnh lại nói tiếp: "Không phải ta nói người, đi ra đã lâu như vậy, làm sao người tự không có nghĩ tới đi Hoa Sơn một lần? Như người vậy. . . Ta chính là nghĩ tại nha đầu kia trước mặt nói với người lời hữu ích, cũng thực nói không nên lời a."

"Tạ ơn sư phó nói ngọt." Hầu tử đột nhiên thật sâu bái.

Cái này khom người chào, Ngọc Đỉnh lập tức ngây ngẩn cả người: "Người. . . Người vừa mới bảo ta gì?"

"Sư phó." Hầu tử nháy mắt con người ngờ ngác nhìn qua Ngọc Đỉnh, nói: "Ngài là thiên nhi sư phó, cũng chính là sư phụ của ta. Nàng nói, muốn tượng đối đãi phụ thân của mình đồng dạng đối đãi ngài, ta một mực nhớ kỹ."

Nghe vậy, Ngọc Đỉnh thoáng cái có chút mộng.

Cái kia khoe miệng nhin không được giơ lên, làm như muốn cười, rồi lại tựa hồ cảm thấy cái này nghiêm túc trường hợp không quá thích hợp cười, vội vàng thu trở về.

Trầm mặc một hồi lâu, hần nhẹ giọng thở dài: "Các người đều là hảo hài tử, ta Ngọc Đỉnh không bị sư huynh đệ chào đón, không nghĩ tới lại thụ các người này bang văn bối chào đón a. . . Cũng không uổng ta giúp người nói những cái này lời hữu ích. Bất quá, chuyện này người đến tột cùng là nghĩ như thế nào?"

"Ta, ta chính là nghĩ, đằng vắn ngã Như Lai, phải đi tiếp nàng. . ."

"Cái kia nếu vắn không ngã? Sẽ không tiếp sao?"

"Vắn không ngã, tiếp nàng, đó không phải là hại nàng sao?"

Nghe vậy, Ngọc Đình thật dài thở dài khẩu khí, nhú lại lông mày, nhìn xem hầu tử. Thấy hầu tử đều có chút nghi ngờ, vội vàng nói ra: "Ta như vậy nghĩ chẳng lẽ không đúng không? Ngày đó Hoa Quả Sơn chuyện đã xảy ra, tất cả mọi người thấy được. . . Theo ta cùng phật môn như vậy quan hệ, ai theo ta nhắc lên, đều muốn không may. Chẳng lẽ biết rõ gặp nguy hiểm. Ta còn đi gặp nàng sao?"

"Vậy ngươi vì cái gì gặp Thanh Tâm?" Ngọc Đình mặt không biểu tình mà hỏi.

Cái này vừa hỏi, hầu tử lập tức tụt trầm mặc.

Sâu hít một hơi thật sâu, Ngọc Đình khẽ thở dài: "Ngươi a. . . Chúng ta nhận thức có tám trăm năm đi?"

"Có. . ."

Hơi dừng một chút, Ngọc Đình nói tiếp: "Hơn tám trăm năm. Theo ngươi lần đầu tiên đi Côn Luân sơn thời điểm, chúng ta tựu nhận thức. Thời điểm đó, ngươi mới nạp thần cảnh. Cái kia tu vi, bầy ở Côn Luân sơn đã chính là cá kế cuối. Chớ nói Lăng Tiêu Bảo Điện, chính là Thiên Bồng dưới trưởng một chi phụ trách trung binh tiêu bộ đội. Cũng có thể đuổi cho ngươi chạy khắp nơi. Bọn họ nói ngươi là cùng hung cực ác yêu quái, bắt quá, ta một mực không cho rằng như vậy."

Hầu tử khẽ ngẩng đầu nhìn qua Ngọc Đình, thật giống như một cái thụ giáo học sinh vậy.

"Vì cái gì không cho rằng như vậy, kỳ thật ta cũng vậy nói không rõ. Dù sao, cảm giác a. . . Cảm giác, ngươi tựu không phải là cái gì cùng hung cực ác đồ đệ. Cũng coi như không được người tốt lành gì, nhưng xấu, khẳng định cũng xấu không đi nơi nào. Chỉ là không nghĩ tới, thời điểm đó ngươi."

Trong nội tâm cũng đã ẩn dấu nhiều chuyện như vậy. . . Ha ha, ta xem như nhìn xem người lớn lên, lời nói của ta, hẳn là đối với người vẫn có chút tác dụng."

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Nhếch môi, Ngọc Đỉnh lại nói tiếp: "Người người này, chuyện gì đều nghĩ tận thiện tận mỹ. Liền nói người vừa mới bắt đầu cái kia hội a, một lòng nghĩ sống lại người Tước nhi, cảm thấy chuyện gì đều không người Tước nhi trọng yếu. Chính là kết quả?"

Không đợi hầu tử trả lời, bên cạnh cũng đã đi tới vài cái tu sĩ, xa xa theo sát Ngọc Đỉnh chào hỏi.

Thấy thế. Ngọc Đỉnh vội vàng chấp tay nói: "Đi ngang qua, đi ngang qua mà thôi, một hồi bước đi."

Nói, hẳn lại bán híp mắt nhìn về phía hầu tử. Nói: "Nói thực ra, người thật sự rất mạnh. Luận nghị lực, tại ta chỗ người quen biết chính giữa, kể cả, rất nhiều đại năng tại trong, người đều có thể sắp xếp tiến lên ba. Một con hầu tử. Sừng sốt tại thiên đình không chế tam giới lí lẫn qua lẫn lại ra của mình thuận theo thiên địa, thậm chí một lần quân lâm tam giới. Đây là ai cũng không dám nghĩ, chính là người lại làm được. Cũng bởi vì trong lòng người có chấp niệm, cho nên, ai cũng đỡ không nổi người. Chính là. . . Người cái này chấp niệm, thực sự có nó chỗ hỏng. Hoàn toàn là vì nó, người sai sót ngày xưa Phong Linh, mà nàng, chính là người một mực tại tìm Tước nhi."

"Sự tình đổi đến hôm nay, người như cũ là loại ý nghĩ này, nghĩ tận thiện tận mỹ. Kỳ thật, còn là cùng nguyên lai một cái đường đi.'Mọi chuyện cần thiết đều hẳn là phóng tới sống lại Tước nhi sau bàn lại.' cùng 'Mọi chuyện cần thiết đều hẳn là phóng tới vạn ngã Như Lai sau bàn lại.', người nghe

một chút, hai câu này lời nói sao mà tương tự a. Kết quả là, kỳ thật bất quá là cho người sai sót càng nhiều thôi. Có đôi khi, còn sống, thật không có thể như vậy sống. Người hiểu rõ ý của ta sao?"

Ngơ ngác nhìn qua Ngọc Đình suy nghĩ kỹ một hồi, hầu tử nặng nề mà gật đầu.

"Thực hiểu rõ rồi?"

"Thực hiểu rõ."

"Vậy người kế tiếp chuẩn bị làm sao bây giờ?"

"Vận ngã Như Lai sau trước tiên đi đón thiên nhi."

Nghe vậy, Ngọc Đình vỗ bộ não, không nhìn hấn.

Hấn yên lặng bùng lên bên cạnh ấm nước, cho mình mẫn trên một chén nước, sau đó "Cô lỗ cô lỗ" uống một hơi cạn sạch.

Thật dài thở phào một cái, hấn lại quay đầu trở về xem hầu tử, hừ lạnh một tiếng nói: "Cái này gọi là hiểu rõ?"

"Cái kia bằng không làm sao bây giờ?" Hầu tử hai tay một quán.

Ngọc Đình lập tức khí không đánh một chỗ đến, bỗng nhiên quát lên: "Người trước đi gặp một mặt không được sao? Bả sự tình nói rõ ràng sẽ chết sao? A? Cũng là người cảm thấy làm phiền lão nhân gia ta chạy tới chạy lui rất có ý tứ a?"

Chỉ vào hầu tử, Ngọc Đình cắn răng khễ nói: "Trẻ con không thể giáo cũng!"

Nói đi, một mảnh ngọc giản vỗ vào trên bàn, phẩy tay áo bỏ đi. Chỉ để lại hầu tử ngồi không, ngơ ngác nháy mắt con ngươi.

Cái kia trên đường cái người đến người đi, rồi lại đều thời khắc cùng nơi này đứng vài người giữ một khoảng cách, chảy ra một mảnh chân không khu vực. Giống như một tòa đảo đơn độc vậy.

Đang lúc hầu tử mặt ủ mày chau thời khắc, hấn đột nhiên hơi sững sờ, cúi đầu theo bên hông lấy ra một cái khác phiến ngọc giản, áp vào bên môi.

Cái kia ngọc giản một chỗ khác lập tức truyền đến Lữ lục quái tiếng gọi âm ỉ: "Đại thánh gia! Bất hảo, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, còn có Cửu Đầu Trùng cùng Đa Mục quái, toàn bộ đều đầu phục Lục Nhĩ Mi Hầu!"
(~^~)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu điểm kích cầu phiếu đề cử các loại cầu ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 681: "Tọa Sơn Quan Hồ Đầu "

Nghe được tin tức này trong nháy mắt, hầu tử đột nhiên cảm giác "Ông" hạ xuống, trong đầu trống rỗng, lại có chút ít phản ứng không kịp.

"Nếu như phỏng chừng không sai, hẳn là Đa Mục quái chủ đạo, bọn họ. . . Bọn họ hiện tại cũng đã đánh ra đại thánh gia ngài cờ hiệu, nói Lục Nhĩ Mi Hầu mới là chân chính đại thánh gia, muốn tam giới yêu tộc toàn bộ quy phụ. Còn chuẩn bị muốn định đô Hoa Quả Sơn. . . Đại thánh gia, không phải nói Lục Nhĩ Mi Hầu là phật môn kéo trở về sao? Có thể hay không Đa Mục quái cũng đã đầu phục phật môn? Đây không có khả năng a. Đã nhiều năm như vậy, hẳn một mục cùng phật môn không đội trời chung, làm sao có thể đột nhiên nói đầu nhập vào tụ đầu nhập vào? Nhất định, nhất định là địa phương nào lắm. . ."

Ngọc giản một chỗ khác Lữ lục quả lại nhải giảng trước, thanh âm kia từ lúc mới bắt đầu vội vàng, đến đằng sau dần dần trở nên áp úng. Hiển nhiên, hẳn cũng đã luống cuống thần.

Nháy mắt con người, hơn nửa ngày, hầu tử mới nghẹn ra một câu đến: "Người trước đừng hoảng hốt."

"Đại thánh gia, chuyện này không phải chuyện đùa a. Đa Mục quái muốn dùng cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu thay thế đại thánh gia ngài, cái này. . ."

"Người cảm thấy có khả năng sao?" Hầu tử thoáng cái uống chặt dứt Lữ lục quả mà nói.

Trong lúc nhất thời, ngọc giản một chỗ khác trăm mặc.

Không chỉ là một ít đầu trăm mặc, liền hầu tử cũng trăm mặc. Một loại làm cho không người nào so với chột dạ trăm mặc.

Không có ai nói toạc, nhưng cơ hồ cùng một thời gian, ngọc giản hai đầu, hai người đều ý thức được một cái cộng đồng sự thực. Thì phải là có khả năng.

Một thể hai cái linh hồn, chẳng phân biệt được chủ thứ, một trong đó bị thiên kiếp thu đi, cái khác chạy thoát. Hiện tại, bị bắt đi cái kia linh hồn lại đã trở lại, có được rồi khác một cái thân thể. . .

Ai có thể nói được thanh cái nào mới là chân chính Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không?

Hầu tử lập tức có chút mộng.

Theo biết được Lục Nhĩ Mi Hầu hiện thể ngày đầu tiên lên. Hầu tử liền biết mình nguy cơ đến. Phật môn lúc này đem của mình cái khác hồn phách phóng xuất ra. Nhất định là vì cho đi về phía tây hạ ngáng chân. Hấn thậm chí thiết tưởng qua Lục Nhĩ Mi Hầu triệt để trở thành Phật môn tay chân. Đứng ở của mình mặt đối lập đi.

Chính là. . . Hầu tử nằm mơ cũng không nghĩ đến, xách động dây hết thảy, lại là Đa Mục quái? Mục đích lại là "Thay thế" chính mình?

Trăm mặc hồi lâu, hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Người vừa mới nói, cái đó vài cái đầu nhập vào Lục Nhĩ Mi Hầu rồi?"

"Đa Mục quái, Sư Đà quốc ba cái, còn có Cửu Đầu Trùng."

"Cửu Đầu Trùng. . ." Nghe vậy, hầu tử lại đột nhiên có một loại không biết nên khóc hay cười cảm giác.

Tuy nói chính mình đối ngày xưa Hoa Quả Sơn vương tọa đã sớm không tham luyện, nhưng là trong vòng một đêm. Cả yêu tộc lại vượt qua một nửa đã ngoài đảo hướng bên kia. . . Sư Đà quốc cái kia ba cái coi như xong, Đa Mục quái thì thôi, rõ ràng liền Cửu Đầu Trùng cũng là như thế.

Thình lình, hầu tử một quyền nặng nề nện ở trên bàn dài. Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, cái kia bàn dài tại chỗ cắt thành hai đoạn. Trong lúc nhất thời, bốn phía người qua đường đều hướng nơi này nhìn sang. Cách đó không xa quán đương chủ càng là sợ tới mức ôm đầu co lại thành một đoàn.

Mà ngay cả xa xa chính chiếu khán trước Huyền Trang hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm cũng đều nhìn sang.

"Trừ ngươi ra vừa mới nói bên ngoài, bọn họ còn làm cái gì?"

"Bọn họ hiện tại toàn bộ tụ tại Sư Đà quốc, cụ thể, còn. . . Còn không rõ lắm, thần cũng là vừa mới thu được vô cùng xác thực tin tức."

"Mật thiết điều tra bọn họ hướng đi. Kịp thời bẩm báo!" Nói đi, không đợi Lữ lục quả trả lời. Hầu tử cũng đã chặt đứt liên lạc, nắm chặt nắm tay ngồi ở đó bên đường trên ghế dài hừ hừ nở nụ cười.

Thấy thế, Thiên Bồng mở miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì."

"Không có gì?" Thiên Bồng lông mày đều chau, ý vị thâm trường nhìn hầu tử.

Hai người cứ như vậy trăm mặc, một hồi lâu, hầu tử mới nhếch môi nói ra: "Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu, rơi xuống đã biết."

"Ở nơi nào?"

"Sư Đà quốc."

"Sư Đà quốc?"

"Đúng." Hầu tử nhắm mắt lại, cúi đầu, hừ cười nói: "Phản, toàn bộ phản. Lục Nhĩ Mi Hầu không biết như thế nào, rõ ràng cùng Đa Mục quái lấy được cùng một chỗ."

"Chính là chúng ta tại Xa Trì quốc nhìn thấy cái kia Đa Mục quái?"

"Đúng vậy. Chính là cá 'Trung trinh như một', liều chết trên giá Đa Mục quái." Hầu tử ung dung thờ dài nói: "Hắn lại muốn dùng Lục Nhĩ Mi Hầu thay thế ta. .. Càng hoa tuyệt thế là, Sư Đà quốc cái kia ba con yêu quái còn chưa tính, Cửu Đầu Trùng rõ ràng cũng gia nhập bọn họ."

Nghe vậy, Thiên Bồng lại thoáng cái bật cười.

"Ngươi cười cái gì?" Hầu tử thoáng cái trợn tròn tròn mắt.

"Không có gì." Thiên Bồng thoáng thu thu thần, khẽ cười nói: "Chỉ là muốn nổi lên trước kia thiên hà thủy quân một sự tình thôi."

"A?"

"Đều là không liên quan sự tình." Sâu hít một hơi thật sâu, Thiên Bồng khẽ thờ dài: "Ngươi hiện tại định làm như thế nào? Đi giết bọn họ?"

Nhìn qua cách đó không xa uốn tại góc đường thao túng bọc hành lý Huyền Trang, hầu tử thử trước răng, tựa hồ có chút đắn đo bất định.

"Ta đi đi một chuyến mà nói, chuyện nơi đây các ngươi có thể bãi binh sao?"

"Cái kia phải xem ai tới."

"Tỷ như, đột nhiên tới một ta như vậy."

Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu.

Xa xa mà chăm chú nhìn Huyền Trang, hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, nói khẽ: "Bị người thay thế, nhất định là sẽ rất không thoải mái. Tuy nói đã sớm không tham luyến cái gì vạn yêu chi vương danh hào, nhưng là. . . Còn là hội không thoải mái. Rất không thoải mái. . . Đương nhiên, cũng chỉ là không thoải mái mà thôi. Hấn tự tính thống nhất yêu tộc, thì như thế nào? Hơn sáu trăm năm trước yêu tộc chính là thống nhất, còn không phải thua thất bại thảm hại?"

Thiên Bồng yên lặng mà chăm chú nhìn hầu tử.

"Ta không biết cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu hiện tại đến tột cùng ở vào cái gì trạng thái, trí nhớ đến tột cùng còn có bao nhiêu, sao biết bị Đa Mục quái lợi dụng. Nhưng. . . Chỉ cần hấn giải tình huống sự tình trước kia, hấn nhất định sẽ chủ động tới tìm ta. Đương nhiên, cũng có thể có thể không là tới tìm ta, mà là đến đoạt Huyền Trang pháp sư. Cái này thân phận, muốn hảo hảo sống sót, chỉ có một cái đường có thể đi, thì phải là vạn ngã Như Lai!"

Nói đi, hầu tử chống đầu gối chậm rãi đứng lên, thanh quát lên: "Mi Hầu vương!"

Nghe vậy, một mục đứng ở một bên Mi Hầu vương lúc này khom người chấp tay nói: "Có mặt tướng!"

"Làm sao ngươi nghĩ?"

"Mặt tướng. . . Mặt tướng chỉ nhận ngài."

"Đi, ngươi hiện tại lập tức đi tìm Lữ lục quái, phụ trợ hấn. Điều tra rõ sự tình chân tướng. Tốt nhất. . . Có thể thăm dò Lục Nhĩ Mi Hầu đây. Còn có. Đem đại quân đều triệu tập đến Hoa Sơn phụ cận đi." Nói. Hầu tử thân thủ móc ra một mảnh ngọc giản đã đánh qua: "Như có dị động, lập tức báo lại!"

Tiếp nhận hầu tử ngọc giản, Mi Hầu vương hơi do dự hạ xuống, nặng nề một quyền nện ở ngực giáp trên, cao giọng đáp: "Dạ!"

Nói đi, hấn cũng đã xoay người bay lên trời, hướng phía Nam Chiêm Bộ Châu phương hướng bay đi.

Nhìn qua Mi Hầu vương đi xa bóng lưng, Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Sợ Lục Nhĩ Mi Hầu ra tay với Dương Thiên?"

"Thanh Tâm tạm thời là an toàn. Ta cũng chỉ còn lại có cái này tử huyết. Không đề phòng Hoa Sơn phòng nơi đó?"

Nói, hầu tử cúi đầu xuống nhìn chăm chú chính mình ngọc giản ở trong tay.

Một cái khác phiến ngọc giản, hấn là tại Dương Thiên trong tay. . . Còn là đẳng sống quá cửa ải này rồi nói sau.

Nghĩ, hấn đem ngọc giản thu nhập trong ngực.

. . .

Lúc này, đang lúc đối cục thế hoàn toàn không biết gì cả Ngọc Đỉnh chân nhân còn đang trên đường lòng và lòng vòng thời điểm, vô số sinh linh đã bị theo bốn phương tám hướng vận đến Sư Đà quốc.

Cùng Đa Mục quái dưới trướng thiếu mà tinh quân lực bất đồng, Sư Đà quốc kéo dài lúc trước sáu yêu vương kinh doanh truyền thống. Nơi này rỗng rảnh lẫn lộn, cái gì yêu quái đều có, đại bộ phận đều khuyết thiếu huấn luyện, chia đều thực lực so với cái khác yêu quân cũng không bằng. Nhưng quý tại số lượng phần đông. Như vậy cấu thành, tại thay Lục Nhĩ Mi Hầu vợ vét máu tươi cùng tinh khí phương diện. Không thể nghi ngờ là cực kỳ đặc lực.

Vừa mới "Ăn" Ngục Nhung Vương, lực lượng cũng đã thật lớn tăng lên Lục Nhĩ Mi Hầu rất nhanh lại là ăn no khế dừng, cái kia Sư Đà quốc khổng lồ sà đầu đều nhanh bị hấn cả biến thành bãi tha ma.

Một màn này, thấy lũ yêu vương nguyên một đám kinh hồn táng đảm, bởi vì ai cũng không biết khi nào thì cái này đả ngộ hội đến phiên đầu mình trên.

Tựa vì vậy sâu lo, Bằng Ma Vương thậm chí đem chính mình một bộ phận thực lực không đủ cấp dưới đều "Hiển" đi ra.

Ở đằng kia trên giáo trường thi thể đều xếp thành núi nhỏ sau, Lục Nhĩ Mi Hầu mới cảm thấy mỹ mãn bay lên trời, rơi xuống đại điện trước.

Đa Mục quái lúc này đón đi lên, khom người nói: "Đại thánh gia, thế nào?"

Thoáng hoạt động hai cái xương ống chân, Lục Nhĩ Mi Hầu thuận miệng đáp: "Tinh khí tạm thời là đủ rồi, nhiều hơn nữa, tựa hồ cũng không hiệu quả gì. Huyết. . . Tựa hồ còn có khiếm khuyết."

"Thần lập tức làm cho bọn hấn nữa vợ vét!"

"Bỏ qua."

"Bỏ qua?"

Nghe được câu này thời điểm, đứng sau lưng Đa Mục quái Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương, cùng với Cửu Đầu Trùng cũng không khỏi được hơi kinh hãi.

Nhìn bọn họ bộ dáng kia, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái bật cười, nói: "Yên tâm, các ngươi còn hữu dụng, tạm thời sẽ không ăn các ngươi. Chỉ là muốn triệt để làm cho thân thể kiên cường dẻo dai đứng lên, chỉ dựa vào những tiểu tử này huyết thì không được, được bắt vài cái đại gia hỏa."

"Đại gia hỏa? Đại thánh gia là chỉ. . ."

Lục Nhĩ Mi Hầu sờ lên cằm ung dung nói: "Lần trước tại Côn Luân sơn chỗ đó gặp được, cũng không tệ lắm. Nếu không, chúng ta điễm tề nhân ngựa, cường công một lần?"

. . .

Lúc này, Côn Luân sơn Kim Quang động.

Thái Ất chân nhân nắm tay trung điệp báo lắng lắng mà nhìn xem, chậm rãi bật cười.

"Như thế nào, cái kia Cầu Pháp quốc lại xảy ra chuyện gì chuyện lý thú không thành?" Một bên Nghiễm Thành Tử nhẹ giọng hỏi.

"So với Cầu Pháp quốc có thể chuyện đã xảy ra , càng chuyện thú vị."

Nghe vậy, cái kia bốn phía mấy vị khác kim tiên đều nghi hoặc mà chăm chú nhìn Thái Ất chân nhân.

"Chính các ngươi nhìn xem a." Nói, Thái Ất chân nhân đem trong tay điệp báo đưa cho Hoàng Long chân nhân, làm cho mọi người truyền đọc.

Lần này, chúng kim tiên đều cười ra tiếng.

"Cái này tính chuyện gì xảy ra? Lục Nhĩ Mi Hầu khởi nghĩa vũ trang, muốn lấy thay mặt nguyên bản Tôn Ngộ Không?"

"Xem ra, cái này Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không tự nhiên là một con thị huyết quái vật a."

"Ngẫm lại cũng là, trên thế giới này tồn tại hai cái giống như đúc người, lại chỉ có một thân phận, đầu tiên muốn làm, chẳng lẽ không phải gạt bỏ cái khác sao?"

"Như thế rất tốt, như thế rất tốt a!" Hoàng Long chân nhân cười được hoan, thoáng cái đứng lên, nói: "Kể từ đó, chúng ta tự càng có thể dùng tọa sơn quan hổ đấu. Không biết cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu bây giờ thực lực bao nhiêu, nếu là so với kia yêu hầu yếu một ít, nói không chừng, chúng ta còn phải ra tay giúp nhất bang hắn. Ha ha ha ha. Nhị hổ tương tranh, có thể nào không lưỡng bại câu thương?"

Một mảnh hoan thanh tiểu ngữ bên trong, đạo hạnh thiên tôn do dự mà khẽ thở dài: "Nhân cơ hội này diệt yêu tộc, cũng là không sai chủ ý a."

...

Đang lúc Kim Quang động trung chúng kim tiên còn đang nhìn có chút hả hê lúc, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã mang theo Cửu Đầu Trùng, Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương, Đa Mục quái, cùng với khác trên trăm danh hóa thân cảnh yêu tướng lén lút đi tới Côn Luân sơn trên biên cảnh.

"Đại thánh gia, Côn Luân sơn được xưng trăm vạn đạo đồ, chúng ta chỉ đem tinh nhuệ không mang theo đại quân, có thể hay không có điểm. . ."

"Sợ cái gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu duỗi dài đầu nhìn một cái xa xa trên ngọn núi thành đàn đạo quan, lại quay đầu lại nhìn Đa Mục quái liếc, nói:
"Chúng ta chỉ cần mấy cái lão gia hỏa là được, tiểu gia hỏa, đưa cho ta đều không hứng thú. Hơn nữa, tình báo của ngươi không phải nói mấy cái lão gia hỏa vừa mới bị đả thương nặng sao?"

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi "Hắc hắc" nở nụ cười. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 682: Đánh Lén Ban Đêm

Đưa tay không thấy được năm ngón ban đêm

Cả Côn Luân vùng núi giới cũng như cùng tiến nhập hôn mê vậy, hoàn toàn yên tĩnh. Duy chỉ có ở vào đỉnh núi phía trên Kim Quang động đèn đuốc sáng trưng.

Theo Thái Ất chân nhân ra lệnh một tiếng, Xiển môn khổng lồ mà hiệu suất thấp kém điệp báo hệ thống cũng đã khởi động. Vô số điệp báo giống như tuyết rơi loại theo bốn phương tám hướng đưa đến Kim Quang động, tại sàng chọn sau, lại bị đưa đến vài vị kim tiên trong tay.

"Hiện tại Cầu Pháp quốc sự tình đến tột cùng thế nào? Cái kia Huyền Trang đến tột cùng là điên khùng không điên?"

"Đoán chừng là điên rồi, bất quá cái kia hầu tử cường cực kỳ, tựa hồ tự tính Huyền Trang điên rồi, hấn cũng vẫn là có ý định tiếp tục đi về phía tây."

"Điên rồi đều đi về phía tây, xem ra cái kia hầu tử cũng điên rồi."

"Không, hấn không điên." Thanh Hư đạo đức chân quân nhẹ giọng thờ dãi: "Đi về phía tây là hấn duy nhất có thể đi đường, tựa tính Huyền Trang điên khùng thì đã có sao? Chẳng lẽ lại hấn còn có cái khác lộ có thể đi sao?"

Nghiêm Thành Tử khó hiểu lắc đầu, nói: "Hắn sao tự không đường có thể đi rồi? Phật môn nhìn về phía trên, cũng không giống cần phải cùng hắn chết đập đầu bộ dạng a. Ít nhất hắn theo Ngũ Hành sơn đi ra đã lâu như vậy, cũng không ra tay với hắn."

"Không có ra tay?" Linh bảo ** sư mím môi cười cười, nói: "Có người cùng ngươi chung sống một phòng, hắn trên tay cầm lấy đao, tùy thời có thể giết ngươi. Nhưng mà, hắn nói hắn không giết, ngươi hội nghĩ như thế nào?"

Nghe vậy, Nghiêm Thành Tử thoáng cái sùng sốt. Nháy mắt con ngươi có chút nghi hoặc nhìn về phía Thanh Hư đạo đức chân quân.

Chân quân thoáng trầm mặc hạ xuống, khẽ thở dài: "Nếu là thiên hạ có thiên thiên vạn vạn người, cái này chính giữa, có thật nhiều rất nhiều người nắm đao, tùy thời có thể giết ngươi, thật cũng không cái gì. Dù sao nhiều người, tự thành đánh cờ cục diện. Nhưng nếu như thiên hạ còn lại hai người, cái kia lại bất đồng. . . Hoặc là giết đối phương, hoặc là bị giết. Cái kia hầu tử đối mặt, chính là chỗ này loại tình cảnh. Huống chi, Phật môn hiện tại phản đối cái kia hầu tử ra tay, bất quá là bởi vì chính giữa gặp cá Huyền Trang, nhiều hơn cá Phật hiệu chi tranh thôi. Ngươi cho rằng cái kia hầu tử vì sao cam nguyện bị đặt ở Ngũ Hành dưới núi năm trăm năm, rõ ràng thanh tịnh. Có thể nghĩ biện pháp thông tri người một nhà nghĩ cách cứu viện, lại cam tâm tình nguyện lựa chọn trầm mặc?"

Nói, Thanh Hư đạo đức chân quân thoáng trầm mặc hạ xuống, cầm trong tay vừa mới xem qua một phần điệp báo ném đến một bên. Nói: "Đi về phía tây, đối cái kia hầu tử mà nói, chính là sinh tử chi tranh, cũng là duy nhất đường ra a. Chỉ tiếc a, mà ngay cả hắn cuối cùng này một cây cỏ cứu mạng. Bây giờ cũng đã bị mất."

"Cái này gọi là nhiều biết không nghĩa cần phải tự đánh chết!" Ngồi ở bên cạnh Hoàng Long chân nhân duỗi cá đầu tới, nói: "Đã nhiều năm như vậy, làm cho như vậy một con hầu tử tại tam giới hoành hành, nhắm trúng tam giới yêu ma cuồng loạn nhảy múa, lại không có người trị được, thật là tam giới muôn đời không thấy việc. Đẳng chuyện lần này thoáng qua một cái, những cái này chiếm giữ các nơi yêu vương, cũng nên đánh về nguyên hình!"

Nói đi, Hoàng Long chân nhân ha ha nở nụ cười.

Đang lúc này, Thanh Hư đạo đức chân quân đột nhiên quay đầu hướng ngoài điện nhìn đi.

"Làm sao vậy?" Nghiễm Thành Tử hỏi.

Một hồi lâu. Thanh Hư đạo đức chân quân mới chậm rãi lắc đầu, nói: "Không có gì, có lẽ là ảo giác."

...

Lúc này, tựu tại cự ly Kim Quang động mười dặm có hơn trong rừng rậm, Lục Nhĩ Mi Hầu một cước đem một cái yêu tướng đạp trở mình trên mặt đất.

Đa Mục quái vội vàng chạy vội tới, thấp giọng dò hỏi: "Đại thánh gia, đã xảy ra chuyện gì?"

Cầm tức cái kia bị đạp trở mình trên mặt đất đầy mặt không yên yêu tướng, Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh nói: "Ai vậy thủ hạ, rõ ràng tại nơi này không có át dẫu dùng thuật pháp, người phải sợ hãi gia không biết chúng ta đi sao?"

"Cái này hẳn là. . ." Đa Mục quái quay đầu lại hướng tụ tập yêu bầy nhìn quá khứ.

Vội vàng đuổi tới Bằng Ma Vương vừa vặn nghe được Lục Nhĩ Mi Hầu mà nói. Lại đột nhiên phát hiện cái kia bị đập trở mình trên mặt đất yêu tướng, đúng là thủ hạ của mình, sợ tới mức vội vàng co rụt lại.

Không đợi Đa Mục quái quyết định muốn hay không nói toạc ra, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã từng bước một đi tới. Đem cái kia ngã trên mặt đất yêu tướng cả tóm lên.

"Đại thánh gia, mặt tướng biết sai rồi, mặt tướng biết sai rồi. . . Cầu đại thánh gia. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã một bả nhéo ở này yêu tướng cổ, đem ngôn ngữ cường chế ách đoạn.

Cái kia yêu tướng mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nhìn qua cùng mình gần trong gang tấc Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đồng dạng hoảng sợ còn có cái kia chu vi quan yêu tướng môn.

"Đồ vô dụng. Giữ lại làm gì vậy? Còn không bằng ăn hết tính!"

Sau một khắc, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu hơi há mồm, một cỗ tinh khí theo cái kia yêu tướng tai mắt mũi miệng trung phun ra.

Tình cảnh này, đối ở đây bất kỳ một cái nào yêu quái mà nói, có thể nói đều là kích khởi kinh hãi.

Nếu như nói trước Lục Nhĩ Mi Hầu thôn phệ cái khác sinh linh cho bọn hắn mang đến cảm giác chỉ là chán ghét cùng không nhanh đến lời nói, như vậy, dưới mắt một màn này mang đến thì là thật sự sợ hãi.

Nhưng mà, cũng không có người ngăn lại, tất cả mọi người chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem.

Duy nhất cố gắng có chỗ động tĩnh Cửu Đầu Trùng, cái kia cổ tay bị Đa Mục quái chăm chú dặt lậy.

"Ngẫm lại Vạn Thánh long vương, còn có Vạn Thánh công chúa." Cái này một cái tại Cửu Đầu Trùng trong đầu vang lên thanh âm, trong nháy mắt dập tắt trong lòng hấn tất cả lửa giận.

Hấn chỉ có thể và những người khác đồng dạng lẳng lẳng mà nhìn xem, nhìn xem Lục Nhĩ Mi Hầu hút khô rồi cái kia yêu tướng tinh khí, lại hút khô rồi máu của hấn.

Ở đây, mỗi một chích yêu quái đều ngừng lại rồi hô hấp, mở to hai mắt nhìn, thừa nhận trước trận này đối với bọn họ mà nói không thể tưởng tượng thị giác trùng kích.

Một hồi lâu, thẳng đến Lục Nhĩ Mi Hầu triệt để đem cái kia yêu tướng biến thành thân khô, mới thoả mãn từ trên mặt đất bò lên. Ung dung nói: "Yên tâm, hữu dụng người, sẽ không bị ăn hết. Chỉ có phế vật vô dụng mới có thể bị ăn sạch. Một hồi, hảo hảo chứng minh chính mình."

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu lau bả miệng, theo lỗ yêu mở ra lối đi nhỏ chậm rãi hướng một bên đi đến.

Không có có người nói chuyện, thậm chí không có ai hô hấp, ở đây mỗi một chích yêu quái cũng chỉ là ngốc đứng. Mỗi một khuôn mặt trên đều là một bộ ngốc trệ thần sắc.

Một trận gió mát lướt qua, áp khom cổ đại.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới lập tức giật mình mình đã ra một thân mồ hôi lạnh, cái kia trên người quần áo, đều sớm đã ướt đẫm.

"Nghe không hiểu sao? Hảo hảo chứng minh chính mình." Đa Mục quái mặt không biểu tình mà nói ra: "Đại thánh gia theo nam diện cường công, Cửu Đầu Trùng phụ trách mặt sau cường công, ta phụ trách phía tây, Sư Đà Vương phụ trách mặt đông."

Nói đến chỗ này, Đa Mục quái đột nhiên kéo dài thanh âm nói: "Bằng Ma Vương."

"Tại!" Trong đám người, Bằng Ma Vương đột nhiên mở to hai mắt nhìn, thật giống như theo trong cơn ác mộng vừa mới bừng tỉnh vậy, có chút kinh ngạc nhìn qua Đa Mục quái.

Cái kia nắm phương thiên họa kích tay hơi nắm thật chặt.

Nhìn Bằng Ma Vương cái kia hoảng sợ bộ dáng, Đa Mục quái thoáng dừng một chút, nói khẽ: "Người phụ trách không trung. Nếu có người muốn chạy trốn, hết thầy cản lại. Trọng điểm muốn ngăn thập nhị kim tiên."

Nói đi, cũng không đợi Bằng Ma Vương trả lời, Đa Mục quái liền xoay người ly khai. Đi theo Đa Mục quái yêu tướng môn vôi vàng từng người đều đi theo.

Yên lặng nhìn hai cái yêu vương liếc. Cửu Đầu Trùng cũng mang theo của mình thuộc cấp xoay người ly khai.

Trong nháy mắt, ở đây, cũng đã thiếu một nửa người.

Còn lại một nửa, trầm mặc như trước trước. Mọi ánh mắt đều tụ tập đến Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương trên người.

"Làm sao bây giờ?" Sư Đà Vương khẽ thở dài.

Cái kia trên trán. Mồ hôi to như hạt đậu từng giọt chảy xuống.

"Còn có thể làm sao?" Bằng Ma Vương trợn tròn trông mắt, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ lại chúng ta chạy sao? Tam giới mới bao nhiêu, chạy trốn nơi đâu?"

"Nếu không. . . Chúng ta nương Xiển môn thập nhị kim tiên lực lượng, trực tiếp tại nơi này giết hẳn?"

"Vô dụng. Xiển môn kim tiên vừa cùng cái kia hầu tử đấu thắng, toàn bộ bị trọng thương. Côn Luân trung tầng chủ lực lại đều phái đến Cầu Pháp quốc đi. Lần này vốn chính là trong hũ bắt con ba ba. . ." Bằng Ma Vương thân thủ vồ vồ Sư Đà Vương vai, nói: "Tên này cùng một cái khác con khi có thể bắt đồng, hoàn toàn chính là cá ác quỷ. Đừng hành động thiếu suy nghĩ, vạn nhất xảy ra đường rẽ, chú ý đem mình đều cùng đi vào."

Nói đi, Bằng Ma Vương xoay người rời đi.

. . .

Lúc này, Kim Quang động trung, Thái Ất chân nhân đang tại qua lại đèn đáp lại tản bộ.

"Làm sao vậy?" Xích Tinh Tử hỏi.

"Không có gì." Thái Ất chân nhân loát râu dài nói: "Ta chỉ là đang nghĩ, nếu như ta là Lục Nhĩ Mi Hầu, kế tiếp sẽ làm thế nào. Dựa theo ngày đó tiếp xúc kết quả. Hẳn hiển nhiên còn không có đủ khiêu chiến cái kia hầu tử năng lực. Bằng không, không có khả năng bị ta mang theo một đám đạo đồ đè nặng đánh. Tăng thực lực lên phương thức. . . Hẳn là cùng hấp huyết, hấp tinh khí có quan hệ."

"Người không phải là muốn giúp hấn tăng lên tu vi?"

Thái Ất chân nhân lập tức sững sờ, một hồi lâu mới hoãn quá thân lai đến, hừ cười nói: "Đó là đương nhiên không có khả năng. Đường đường Xiển môn thập nhị kim tiên, sao có thể đi làm bực này xấu xa sự. Chỉ là đang nghĩ, cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu kế tiếp sẽ làm thế nào, có thể thích hợp cho hấn cung cấp một điểm tiện lợi. Cũng tốt. . . Làm cho hấn sớm ngày có thể cùng cái kia yêu hầu tranh chấp."

"Theo ta thấy, người tự bỏ bớt." Đạo hạnh thiên tôn ung dung thờ dài: "Cái kia yêu hầu hiện tại nói cái gì cũng không dám rời đi Huyền Trang nửa bước, chỉ cần Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng có điểm lý trí. Liền tất nhiên có đầy đủ thời gian đem tự thân tu vi tăng lên tới cùng cái kia yêu hầu chạy song song với. Không cần người quan tâm."

"Chính là, hấn muốn dùng phương thức gì tăng lên? Cái kia yêu hầu chính là đại la hồn nguyên đại tiên a. Nếu như chỉ cần hấp một ít bình thường tu sĩ yêu quái máu huyết, có thể phát triển đến cùng cái kia yêu hầu sánh vai tình trạng, cái kia được cần bao nhiêu? Phải không là quá dễ dàng?"

"Tự nhiên là muốn tìm một ít cường đại tu sĩ cùng yêu quái. Bây giờ không phải là đánh ra cờ hiệu sao? Cả yêu tộc đều ở trên tay hấn."

"Cả yêu tộc đều ở trên tay hấn. Hoặc là ăn thủ hạ của mình, hoặc là. . ."

Trong lúc nhất thời, trong đại điện kim tiên môn đột nhiên đều ngơ ngẩn, không hện mà cùng nghĩ tới điều gì, nguyên một đám hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

"Hồng rồi!" Thái Ất chân nhân đột nhiên đem trong tay điệp báo ném đến trên mặt đất, quát: "Hấn là vôi vàng đem nhân thủ theo Cầu Pháp quốc

triệu hồi. Thuận tiện lại thông tri sư phó!"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe ngoài cửa "Cạch" một tiếng kinh thiên nổ, mà ngay cả vị trí mộc chất đại điện đều hơi rung động.

Giờ này khắc này, chúng kim tiên cũng đã bắt chập rất nhiều, vội vàng nguyên một đám đứng dậy, bước nhanh lao ra ngoài điện.

Tự tại cự ly Kim Quang động cách đó không xa một tòa trong đạo quan, một đạo hỏa trụ phóng lên trời, đem trọn cả Côn Luân vùng núi giới đều chiếu lên sáng trưng.

Đang lúc ở đây bảy vị kim tiên đối mặt trước mắt hùng hực hỏa quang, trong óc trống rỗng lúc, một tiếng cuồng tiếu từ không trung truyền đến.

"Giao ra thập nhị kim tiên! Tha các ngươi không chết! A ha ha ha ha!"

Lời còn chưa dứt, Thái Ất chân nhân cũng đã theo trong tay áo lấy ra một miếng trân châu, trong nháy mắt véo toái!

...

"Pằng!"

Một tiếng thanh thúy tiếng vang, Di La Cung trung, một miếng đồng dạng lớn nhỏ trân châu bẻ bột phấn. Một đạo bạch quang theo cái kia châu trung bắn ra, trong nháy mắt cũng đã xuất cung môn bên ngoài, biến mất tại mây mù trong lúc đó.

Trong đại điện, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ nhìn qua cái kia vỡ vụn bột phấn thoáng cái ngây dại.

"Đây là. . ."

"Xiển môn khóa mệnh châu?"

Sau một khắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã hóa thành một đạo bạch quang lao ra đại điện, hướng phía hạ giới chạy như bay mà đi. . .)

ps: Cầu điểm vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 683: Thắng Bại

Đêm tối, Hoa Sơn.

Trong viện phòng khách chính lí, Ngọc Đỉnh chân nhân chính ngồi lặng lẽ. Một ít bên cạnh, con rết tinh Ngô Long một ly tiếp một ly cho hẳn ngâm vào nước trước trà.

Sơn dương tinh dương hiển theo ngoài phòng đi đến, thấy xong Ngọc Đỉnh, yên lặng thở dài, tại Ngọc Đỉnh đối diện trên bờ đoàn quy ngồi xuống.

"Ngọc giản cho nàng có hay không?"

"Cho. Nói là thật người ngài trước khi đi lưu lại, một cái khác phiên hội giao cho cái kia hầu tử." Thở dài một tiếng Ngô Long đưa tới trà nóng, dương hiển nhẹ giọng thở dài: "Vừa mới, tam thánh mẫu còn đang hỏi chân nhân trở về không có."

Ngọc Đỉnh vội vàng lắc đầu khoát tay, nói: "Trước đừng làm cho nàng biết rõ ta đã đã trở lại. Để cho ta còn muốn nghĩ, ngẫm lại nên nói như thế nào. Người ta sư phó cũng gọi, ta cũng không có ý tứ không giúp nói vài lời hữu ích không phải?"

Ngô Long cùng dương hiển đều yên lặng ngẩng lên đầu nhìn một cái Ngọc Đỉnh.

Nhàn nhậ thờ dài, Ngọc Đĩnh thì thảo lằ bằ: "Cái kia hầu tử. . . Xá thực là cá du mộc đầu a. Cái gì trách nhiệm đều yêu mền hướng trên người lưng. Theo như hắ nói, đắ lấy kinh hoàn thành, hết thấy đều thành kết cục đã định lại đến tiếp thiên nhi, cũng là đắ. Chính là thể gian này nào có nhiều như vậy đắ sự? Có một số việc a, không sai biệt nhiều lắm là đượ rồi, càng kéo dài, tự sinh biến."

"Hiện tại tiếp còn là từ nay về sau tiếp, kỳ thật khác biệt cũng không lớn. Dù sao đã đợi hơn sáu trăm năm, đợi lát nữa cá một năm nửa năm, có cái gì khác nhau chứ?" Dương hiể khẽ ngắ đầu nói: "Mặt tướng cảm thấy, tam thánh mẫu để ý là cái kia Phong Linh. Dù sao. . . Lúc trước chú rể hay là tại trong hôn lễ vì cái này Phong Linh, vút xuống dưới tam thánh mẫu."

Bị dương hiể vừa nói như vậy, Ngọc Đĩnh chân nhân lập tức sừng sốt một chút, vổ mạnh đầu nói: "Hồng rồi! Vào xem trước cùng cái kia hầu tử đàm tới đón sự, đã quên còn muốn hỏi hắ Thanh Tâm tính toán xử lý như thế nào. Chuyện này nên có một thuyết pháp a."

Nói đi. Ngọc Đĩnh liền vội vàng đứng lên muốn đi. Có thể tưởng tượng nghĩ. Hắ lại ngồi trở xuống. Thì thảo lằ bằ: "Tính, còn là nhiều hơn nữa uống vài chén trà a. Hiện tại chạy tới, nhìn hầu tử bối rối kính, phỏng chừng cũng cho không ra cái gì thuyết pháp. Uống nhiều vài chén trà, rồi đến Côn Luân sơn tìm kiếm tiếng gió, mấy ngày nữa lại đi tìm hắ, cũng tốt làm cho hắ hoãn một chút. Tốt nhất a, trong khoảng thời gian này hắ nghĩ thông suốt. Chính mình đã liên hệ thiên nhi, thì đờ phải lão nhân gia ta nhiều chuyện a."

Cái kia ngồi ở bên cạnh giường hiể cùng Ngô Long đưa mắt nhìn nhau.

Giờ này khắc này, Ngọc Đĩnh cũng không biết, hắ chuẩn bị muốn đi trước thám thính tiếng gió Côn Luân sơn, đang tại gặp tai hoạ ngập đầu. . .

...

Một đạo khí kinh từ trên bầu trời thẳng xâu dưới xuống, xuyên thủng Kim Quang động chủ điện mái hiên. Sau một khắc, mãnh liệt sóng xung kích từ trong mà ngoài quét ngang mà ra, trong khoảnh khắc, bốn phía tường cao bẻ gãy nghiền nát đất sụp hỏng rồi. Lung tung toái ngói mảnh gổ vụn bên trong, vài cái tu vi còn thấp đạo đồ thậm chí bị trực tiếp quăng đi ra ngoài. Biến mất trong bóng đêm.

Đây hết thấy tới cực kỳ đột nhiên, tới mức làm cho người ta không có mảy may chuẩn bị tâm lý.

Dưới ánh trăng. Đứng lặng tại đây hơn một ngàn năm đạo quan cứ như vậy bị cả phá hủy, biến thành một hồi tràn ngập bụi mù.

Đứng ở đạo quan trước bảy vị kim tiên đột nhiên quay đầu, giờ này khắc này, cũng đã nguyên một đám mở to hai mắt nhìn.

Tự tại trước mắt của bọn hắn, cái kia che bầu trời bụi mù từng điểm từng điểm phiêu tán, một thân ảnh chậm rãi hiện lên đi ra.

"Hắc hắc hắc hắc, rõ ràng đều suy yếu thành như vậy, để cho ta dễ tìm a."

Một hồi tạt phong xẹt qua, cái kia cát bụi bên trong xuất hiện một tấm dũ tợn mặt khí.

"Đây là... Lục Nhĩ Mi Hầu?" Thái Ất chân nhân khóe mắt hơi kéo ra.

Ở bên cạnh hắn còn lại sáu vị kim tiên cũng đã âm thầm vận khởi linh lực. Nhưng mà, bọn họ vừa mới trải qua Cầu Pháp quốc đại bại, lại có thể còn lại nhiều ít lực lượng?

"Ta không phải Lục Nhĩ Mi Hầu." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi nhếch môi, lộ ra răng nanh, tranh cười: "Ta là Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không. Các người, không đều cho rằng như vậy sao?"

"Không có kim cô bổng, là Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ không sai." Đứng ở Thái Ất bên cạnh Hoàng Long chân nhân hạ giọng nói: "Tu vi tựa hồ đã hoàn toàn cùng cái kia đầu khỉ sánh vai. . . Hẳn là không có khả năng mới đúng a."

"Có thể hay không có thể, đều đứng ở trước mắt, hiện tại quán quýt vấn đề này, còn có ý gì?" Một giọt mồ hôi lạnh theo Thái Ất chân nhân trên trán chậm rãi chảy xuống, hấn nắm chặt phát trần, bày ra nghênh chiến tư thế, thấp giọng nói: "Khóa mệnh châu cũng đã vê phá, chúng ta chỉ cần chống được sư phó đui tới là được. . . Chỉ là đáng tiếc cái kia nhị hổ tương tranh chi kè a!"

"Hảo!"

"Hiểu rõ!"

"Biết rằng!"

Một hồi hòa cùng, còn lại chúng kim tiên cũng đều bày ra nghênh chiến tư thế.

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã hóa thành một đạo kim quang hướng phía bọn họ lao đến, cái kia bên kia, thất thái linh lực bắn một lượt mà ra!

. . .

"Báo! Lục Nhĩ Mi Hầu tự mình đem người yêu cường công Côn Luân sơn!"

Một tiếng vội vàng la lên, cái kia tiến đến bầm báo tăng nhân cấp nhào vào đại điện ở giữa.

Nghe vậy, trên điện chur phạt một mảnh xôn xao.

"Xiển môn thập nhị kim tiên, trải qua bao nhiêu năm, bây giờ chỉ còn lại tám người. Ngoại trừ một cái Ngọc Đỉnh, còn lại đều ở cùng cái kia đầu khi một trận chiến trung bị thật lớn hao tổn. Thậm chí liền bốn mạng pháp khí đều hủy. Lục Nhĩ Mi Hầu lúc này khiêu chiến, vẫn có thể xem là một cái cơ hội a."

"Nói thì nói như thế, có thể người đừng quên, Xiển môn sau lưng, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn a. Nguyên Thủy Thiên Tôn sau lưng, còn có cả Thông Thiên Giáo Chủ. Một khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, Thông Thiên Giáo Chủ khó bảo toàn sẽ không thuận thế tham gia, đến lúc đó lại nên như thế nào?"

"Nếu như là Cầu Pháp quốc cái kia thực hầu tử mà nói, lấy một địch hai chỉ sợ đều rất cố hết sức. Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu bây giờ còn chưa khôi phục toàn thịnh thực lực, liền đi khiêu chiến Xiển môn, sợ là muốn vẫn tại Côn Luân sơn đi."

"Đúng đúng đúng, lúc này đây, hấn nhất định là chạy trời không khỏi nắng."

"Tiền công Côn Luân sơn quả thực là một cái hôn chiêu. Nếu là Cầu Pháp quốc vị kia, khẳng định sẽ không phải làm như vậy. Theo như cái này thì, không có trí nhớ Tôn Ngộ Không, cũng bắt quá chính là một con bảo thủ yêu quái thôi. Chúng ta lúc trước đối với hấn bình luận, sợ là xem trọng hấn."

Một hồi nghị luận tới tấp sau, cơ hồ tất cả mọi người có khuynh hướng Lục Nhĩ Mi Hầu nhất định bị thua quan điểm, từng người đều tại vì cái này xuất sư không tiếp thân chết trước hầu tử mà tiếc hận trước.

Đang lúc này, Địa Tạng vương lại là ghen ngào bật cười.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt, đều hướng phía hắn nhìn sang.

Như Lai đóng chặt hai mắt, nói khẽ: "Địa Tạng tôn giả tự tay đem cái này Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn hồi, lại vì hắn đoán tạo thân thể. Không bằng, thỉnh hắn đến kế tiếp phán đoán suy luận a."

Cả đại điện đều an tĩnh. Tất cả mọi người tại lẳng lặng chờ.

Hồi lâu. Địa Tạng vương nhưng chỉ là khẽ thở dài: "Thắng bại. Cũng chưa biết vậy."

"Cũng chưa biết cũng?" Cái kia ở đây La Hán chư phật, đều là vẻ mặt lỗi ngạc.

...

Trời cao trung, Thông Thiên Giáo Chủ dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Có người tiến công Côn Luân sơn?"

"Đúng."

"Ai?"

"Không biết." Nguyên Thủy Thiên Tôn cái kia lông mày chăm chú khóa.

"Xiển môn khóa mệnh châu" là hắn lưu cho Côn Luân sơn chấp chương giả tín vật, đồng thời cũng là nguy cấp thời khắc hướng hắn kêu cứu pháp

bảo. Nhiều lần đảm nhiệm Côn Luân sơn chấp chưởng giả, Hoàng Long chân nhân, Nghiễm Thành Tử, Thanh Hư đạo đức chân quân vân vân, cơ hồ thập nhị kim tiên cận tôn tám người chính giữa, ngoại trừ chưa bao giờ đảm nhiệm quá chấp chưởng giả Ngọc Đỉnh chân nhân bên ngoài. Từng cái trên người đều có một khóa. Đến nay gần hai ngàn năm, lại còn chưa bao giờ có người dùng qua.

Bởi vì, từng cái có được này cái hạt châu mọi người hiểu rõ viên châu này tầm quan trọng, nếu như có người thất lễ tiến công Côn Luân, cả Xiển môn đến sống còn một khắc, tuyệt sẽ không dùng.

Lúc này đây, Thái Ất chân nhân ngay cả chào hỏi cũng không đánh một cái, trực tiếp hay dùng, có thể thấy được tình thế hạng nào khẩn cấp.

Chính là. . . Đối thủ đến tột cùng sẽ là ai chứ? Có ai lại vào lúc này giờ phút này đối Côn Luân sơn ra tay?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ mãi mà không rõ. Hắn chỉ biết là, hắn phải lập tức đi. Nếu không, cả Xiển môn khả năng đều hủy. Giờ này khắc này. Cũng chỉ có hắn có thể cứu vãn Xiển môn.

Mão đủ kính, hai người điên cuồng đâm chọc vào.

Mây mù xa xa tựa vì bọn họ mở ra nói, theo tốc độ từng bước một tăng lên, cái kia bốn phía cảnh tượng giống như từng khóa trước mặt mà đến giống như sao băng, đến cuối cùng, lại hóa thành từng đạo tuyến, quang ảnh giao thoa, hết thấy tất cả đều rớt cuộc thấy không rõ.

Cảm giác kia, thật giống như hai người sớm đã trốn vào một cái xuyên việt không gian trong thông đạo, cũng không tồn tại ở trong hiện thực vậy.

. . .

Oanh một tiếng nổ, cát bụi bí mật mang theo trước đá vụn bỗng nhiên nổ tung.

Thái Ất chân nhân bị cả nhấc lên lên trời, một ngụm máu tươi phun trào ra.

Trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng hiện ở phía sau hắn, cái kia mở ra trên hai tay, mười ngón móng tay dưới ánh trăng lóe hàn quang.

"Cái thứ nhất, trước hết bắt người khai đao a!" Lục Nhĩ Mi Hầu toét ra khóe miệng hơi giơ lên.

Trong tích tắc, Thái Ất chân nhân trong óc trống rỗng, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn.

Sau một khắc, cái kia tay cũng đã hướng Thái Ất chân nhân bắt tới.

"Chú ý!"

Xích Tinh Tử bỗng nhiên vừa xông, trực tiếp đem Thái Ất chân nhân phá khai đi. Cùng lúc đó, ba đạo thân ảnh thoáng một cái đã qua, Thanh Hư đạo đức chân quân, Hoàng Long chân nhân, Nghiễm Thành Tử ba người đã liên thủ giá trụ Lục Nhĩ Mi Hầu công kích.

Sau lưng đó, đạo hạnh thiên tôn cùng linh bảo ** sư cũng đã ngưng tụ bành trướng linh lực hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu cái ót đập bẻ tới.

Ở này chỉ mảnh treo chuông thời khắc, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên vừa phát lực, trực tiếp đem cùng hắn dây dưa cùng một chỗ ba người cùng nhau quăng đi ra ngoài.

Xoay người, hắn một tay lấy cái kia hướng phía hắn đập tới quang cầu gắt gao nâng.

"Hắn trúng chiêu! Mọi người cùng nhau xông lên!" Đạo hạnh thiên tôn bỗng nhiên hô lên.

Lần nữa bị thương Thái Ất chân nhân chẳng biết lúc nào đã đi tới đạo hạnh thiên tôn sau lưng, duỗi ra hai chỉ, đem linh lực của mình rót vào đạo hạnh thiên tôn trong cơ thể.

Đang định đem quang cầu ném đi ra Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên phát hiện hắn vung không đi ra, song phương trực tiếp lâm vào so đấu linh lực trạng thái!

Không đợi Lục Nhĩ Mi Hầu một lần nữa điều chỉnh tốt trạng thái, mấy vị khác kim tiên cũng đã đều gia nhập. Trong lúc nhất thời, cái kia quang cầu chậm rãi đẩy mạnh. Lục Nhĩ Mi Hầu thân hình bị đè nặng, từng điểm từng điểm lui về phía sau, trong nháy mắt đã cùng mặt đất gần trong gang tấc!

"Lại thêm sức lực! Hắn nhanh không được!"

"Các ngươi thực có nhiều như vậy linh lực theo giúp ta bính sao?" Một tiếng bạo rống, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp buông lỏng ra hai tay, làm cho cái kia quang cầu trực tiếp đụng trên ngực tự mình.

Ngay sau đó, cặp kia trên cánh tay cơ nhục bỗng nhiên bành trướng, chỉ bằng trước cây mạnh, hắn chết tử địa đem quang cầu ôm vào trong ngực. Cái kia sau lưng, mũi chân cũng đã chia xuống đất. Nhưng mà, thì không hơn, tại đây trường một đôi bảy lực lượng so đấu bên trong, hắn lại cũng không lui lại một bước!

Càng thâm giả, quang cầu ở đằng kia cây mạnh phía dưới, đang tại từng điểm từng điểm suy yếu.

Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt chậm rãi lộ ra dữ tợn cười.

...

Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

Tất cả mọi người tại lắng lặng nhìn chăm chú Địa Tạng vương.

Chỉ nghe Địa Tạng vương ho khan hai tiếng, khẽ thở dài: "Tinh lực, đại biểu cho tu vi. Huyết dịch, thì là hấn ** kiên cường dẻo dai độ. Luận tu vi, Lục Nhĩ Mi Hầu bây giờ cũng đã triệt để cùng thân ở Cầu Pháp quốc vị kia sánh vai, kém, bất quá là một cụ cũng đủ kiên cường dẻo dai ** thôi. Bất quá. . . Cho dù là bây giờ **, chẳng lẽ chỉ bằng vài cái Côn Luân kim tiên, hoặc là Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể đưa hấn bức đến cực hạn sao?"

"Kém là. . . ** kiên cường dẻo dai độ. . ." Lập tức, ở đây chư phật á khẩu không trả lời được.

Địa Tạng vương chân vỗ áo tay áo, nói tiếp: "Cùng Ngô Giả đạo tu giả giao chiến, bây giờ **, cũng đã dư dả."

...

Lực lượng so đấu bên trong, tiêu hao linh lực cũng đã làm cho bảy vị kim tiên dần dần có chút ăn không tiêu. Nguyên một đám sắc mặt trắng bệch.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng một cái, hai tay bỗng nhiên hợp lại, cái kia quang cầu bỗng nhiên nổ tung. Liên thủ áp chế bảy vị kim tiên thân hình ngừng ngắt, miệng phun máu tươi.

Mãnh liệt trùng kích phía dưới, lại nguyên một đám giống như trong cuồng phong lá khô vẩy phiêu tán mà đi! (chưa xong còn tiếp.)

ps: Van cầu van cầu ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 684: Còn Thiếu Một Kiện

Tật phong trung, đương Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu tiên mắt chứng kiến Côn Luân sơn trong nháy mắt, cả ngây dại.

Liệt hỏa dọc theo sơn gian rậm rạp rừng cây chậm rãi thiêu đốt lên, giống như dính hỏa giấy vậy, tạo thành từng đạo hình cung trạng hoả tuyến. Mỗi một tòa trong đạo quan đều là phóng lên trời hỏa quang.

Cái kia cuồn cuộn khói đặc, quả thực có thể dùng che khuất bầu trời để hình dung.

Theo sát Nguyên Thủy Thiên Tôn Thông Thiên Giáo Chủ đồng dạng cả kinh nói không ra lời.

Liệt diễm bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩng đầu lên cùng hai người cách không liếc nhau một cái, quay đầu cao giọng hô: "Rút lui!"

Lập tức, như đầy trời ruồi bọ vậy xuyên toa vu khói đặc bên trong yêu quái môn nghe tin lập tức hành động, đi theo Lục Nhĩ Mi Hầu nhanh chóng về phía tây phương triệt hồi.

Trước khi đi, Lục Nhĩ Mi Hầu còn đầu hướng phía Nguyên Thủy Thiên Tôn khiêu khích giống như cười.

"Muốn đi!" Cẩn rằng một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên muốn xông lên phía trước, lại bị sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ một bả túm ở.

"Người làm gì?"

"Đừng đi! Hiện tại cứu người quan trọng hơn. Hơn nữa vừa mới người còn không có cảm giác được sao? Lực lượng của hắc cơ hồ cũng đã hoàn toàn khôi phục, bây giờ không phải là động thủ cơ hội tốt a!"

Hai người đối mặt trước, trầm mặc.

Quá mức, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở to che kín tư máu con mắt ngơ ngác nhìn qua cảnh hoàng tàn khắp nơi Côn Luân sơn, một hồi lâu, cái kia nắm chặt nắm tay mới thoáng buông ra một ít.

Thân hình hắc nhoáng một cái, nhanh chóng rơi xuống Kim Quang động vị trí đỉnh núi phía trên.

Giờ này khắc này, nơi này chỉ còn lại có đầy đất đất khô cằn, phóng nhãn nhìn lại, ngoại trừ đồ nát thê lương bên ngoài, chính là phế tích bên trong một ít cụ cụ thi thể.

"Sự phó "

Đang lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn bồi rối thời khắc, một cái thanh âm yếu ớt truyền đến.

Men theo cái kia thanh âm yếu ớt, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nhanh tìm được rồi bị chôn ở chấy đen gỗ vụn phía dưới Thái Ất chân nhân.

Sự tình đến nơi này một bước, đường đường tam thanh chi cũng lại bất chấp cái gì hình tượng. Hắc vội vàng thân thủ đem đặt ở Thái Ất chân nhân trên người cột gỗ xóc lên, sau đó đưa hắc một bả giúp đỡ đứng lên.

"Thế nào?"

"Sư phó, ta không sao" Thái Ất chân nhân gian nan trợn tròn mắt, dứt quãng nói: "Bất quá, linh bảo không có là Lục Nhĩ Mi Hầu làm "

"Linh bảo" Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên ngân nga.

Linh bảo, chỉ là linh bảo ** sư.

Sâu hít một hơi thật sâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn thoáng hòa hoãn nhiều năm chưa từng từng có cảm xúc ba động. Ngậm miệng thấp giọng nói: "Những người khác đâu? Những người khác ở nơi nào?"

Thái Ất chân nhân run nhè nhẹ trước duỗi ra một ngón tay, chỉ hướng đông phương.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có nói thêm nữa, hấn duỗi ra hai chỉ, đem một đạo linh lực đánh vào Thái Ất chân nhân trong cơ thể giúp hấn kéo dài tánh mạng. Ngay sau đó nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Giúp ta chiếu cố hấn."

Nói đi, cũng không đợi Thông Thiên Giáo Chủ đáp, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã phẩy tay áo một cái bay lên trời, hướng phía đông phương mà đi.

Nhìn qua cũng đã hấp hối, ngay cả nói chuyện cũng khó Thái Ất chân nhân. Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có thể không tiếng động thờ dài.

Ai có thể nghĩ đến? Hai ngàn năm trước, đương Xiển môn lấy được phong thần cuộc chiến thắng lợi, cơ hồ nhất thống tam giới thời điểm, gần kề hai ngàn năm quang âm lúc trước Tiệt Giáo phong thần cuộc chiến mặc dù bại, nhưng ít ra, cái kia bất quá là đạo môn bên trong ước định một hồi thi đua. Giết về giết, ai cũng không dám vọng tự thương hại đối phương hồn phách.

Mà bây giờ Xiển môn, cái này thảm trọng, có lẽ so với lúc trước Tiệt Giáo còn không bằng a

Không bao lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền đem bảy vị đệ tử toàn bộ tề tựu.

Trong chuyện này. Thanh Hư đạo đức chân quân tuy nhiên linh lực hao hết, nhưng chỉ là vết thương nhẹ.

Hoàng Long chân nhân, Thái Ất chân nhân hai người trọng thương, mệnh tại sớm tối, nếu là Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đến được chạm một chút một điểm, mặc dù Lục Nhĩ Mi Hầu không có động thủ, bọn họ chỉ sợ cũng tính mệnh khó bảo toàn.

Về phần còn lại Xích Tinh Tử, linh bảo ** sư cùng Nghiễm Thành Tử, đạo hạnh thiên tôn bốn người tìm đến, chỉ là bốn cụ thầy khô

Đang nhìn mình bảy cá đóng cửa đệ tử, nhìn nhìn lại cái kia cảnh hoàng tàn khắp nơi Côn Luân sơn, còn có chết thảm trọng Côn Luân đạo đồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay tại run nhè nhẹ. ? Lòng đang nhỏ máu. Hấn đứng ngẩn ngơ, cái kia con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy, trên trán gân xanh đánh cực một lần đánh cực một lần đang nhảy nhót, cũng đã nói không nên lời một câu cả lời nói đến đây.

Tinh tế phân biệt rõ một phen bốn cỗ thi thể. Thông Thiên Giáo Chủ nhẹ giọng hỏi: "Ngọc Đỉnh? Như thế nào còn thiếu một cái."

"Hấn vừa vặn không có ở Côn Luân sơn." Tinh tế kiểm tra Hoàng Long chân nhân thương thế, Thanh Hư đạo đức chân quân sâu hít một hơi thật sâu, thở dài nói: "Sư phó, ngài biết đến, đệ tử cho tới bây giờ thừa hành dĩ hòa vi quý, nhưng lần này. Chúng sư huynh đệ chết thảm trọng, ta Xiển

môn vài bị diệt môn. Ngài như nếu không ra tay chỉ sợ khó có thể phục chúng a."

Nói đi, cúi đầu không rên một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chăm chú cắn răng, như trước ngốc đứng, không có đáp.

Gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn không có phản ứng, những cái này vết thương chồng chất đạo đồ môn tội vàng nguyên một đám phác thông phác thông quỳ rạp xuống đất, cao giọng khóc hô lên.

"Gia sư nhập Xiển môn ngàn năm, từ trước đến nay khác làm hết phận sự thù, không nghĩ tới rơi vào hôm nay cái này kết cục! Cầu sư tôn vì gia sư làm chủ a!"

"Ta lâm thanh quan cao thấp đệ tử hơn ba trăm danh, bây giờ chỉ còn đệ tử một người, ngàn năm cơ nghiệp hủy hoại chỉ trong chốc lát! Cầu sư tôn vì chúng ta làm chủ a!"

"Ta bạch ngọc trên cửa hạ hơn một trăm năm mươi người, phụng dưỡng tông môn, tuân thủ nghiêm ngặt Xiển môn môn quy, chưa bao giờ đi quá giới hạn. Bây giờ một hồi tàn sát, dư giả mười ngón có thể đếm được, cầu sư tôn vì chúng ta làm chủ a!"

Trong lúc nhất thời, cơ hồ tất cả còn có thể nhúc nhích đạo đồ đều quỳ xuống đất khóc thét, than thở khóc lóc. Một tiếng kia thanh khóc hô thẳng đâm đáy lòng.

Nhưng mà, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng chỉ là cắn răng thật chặt, nhắm mắt lại.

"Không thể ra tay!" Một bên Thông Thiên Giáo Chủ cao giọng quát: "Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu hiện tại cánh chim đã thấy đầy đặn, mặc dù là chúng ta liên thủ, muốn ăn hạ hắn, không thương gân động cốt cũng là không thể nào. Hơn nữa vạn nhất ép, hắn đem tu vi thăng đến thiên đạo nếu là bỏ mặc không quản, hắn tất nhiên sẽ đi tìm cái kia yêu hầu phiến toái, đến lúc đó chúng ta lại tranh nhau, ngư ông đắc lợi không muộn. Có thể nếu là lúc này ra tay, tựu biến thành chúng ta ngao cò tranh nhau, cái kia yêu hầu tranh nhau, ngư ông đắc lợi."

"Câm mồm!" Một cái đạo đồ đột nhiên đứng lên, chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ cao giọng quát lên: "Chết không phải môn đồ của ngươi, ngươi đương nhiên không đau lòng!"

Bị như vậy một cái vô danh tiểu tốt quát mắng, Thông Thiên Giáo Chủ trong lúc nhất thời lại có chút ít mộng. Khó khăn hoãn quá thân lai, hắn xoáy lên tay áo chỉ vào này đạo đồ quát: "Nơi nào đến tiểu đồ, nơi này nào có ngươi nói chuyện phàn! Ta không chết qua đồ đệ sao? Phong thần cuộc chiến, ta Tiệt Giáo môn đồ so với các ngươi cái này Côn Luân sơn cộng lại đều nhiều hơn, bây giờ đều đi nơi nào rồi? Ta còn không phải như vậy buồn bực không lên tiếng!"

Bị Thông Thiên Giáo Chủ khễ dưng quát mắng, này đạo đồ thoáng cái có chút rút lui.

Bất quá, nhưng vào lúc này, cái kia tiếng phụ họa lại giống như liệu nguyên chi hỏa vậy theo bốn phía bá bá bá xông ra.

"Ngươi Tiệt Giáo đó là nguyện đánh cuộc chịu thua, cùng ta Côn Luân làm sao có thể đánh đồng!"

"Ta đường đường Côn Luân, bị một con yêu hầu đánh lén. Chết thảm trọng không nói, hài cốt không còn không nói, liền hồn phách cũng không

có xử đi tìm, như thế nào là phong thần cuộc chiến so với được?"

"Đường đường Xiển môn. Lại bị hủy bởi yêu nghiệt chi thủ, nếu như thế, còn muốn cái này môn phiệt gì dùng?"

Trong lúc nhất thời, muôn miệng một lời, mãnh liệt trách cứ thanh âm truyền đến. Lại làm cho Thông Thiên Giáo Chủ đều có chút rối loạn.

Ân ân, nguyên một đám phần nộ đạo đồ lại xoáy lên ống tay áo, đỏ lên mắt muốn cùng Thông Thiên Giáo Chủ liều mạng. Cái kia tư thế, thấy Thông Thiên Giáo Chủ đều trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Tốt lắm! Đều cho vi sư yên tĩnh."

Nguyên Thủy Thiên Tôn thanh âm đột nhiên vang lên, lập tức, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, nguyên một đám mắt ba ba nhìn qua hắn.

Sâu hít một hơi thật sâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn thiết nghiêm mặt quát: "Côn Luân sơn cũng đã không thể ngây người, mang lên kẻ sống, đều dời đến vi sư Di La Cung a! Lục Nhĩ Mi Hầu sự tình. Vi sư đều có đúng mực!"

Bị như vậy một quát, ở đây chúng đạo đồ chỉ phải không tình nguyện gõ nói: "Cần tuân sự mệnh!"

Côn Luân sơn bị tập kích tổn thất thảm trọng một chuyện nhanh chóng truyền khắp tam giới, cơ hồ tất cả mọi người bị bất thành linh tin tức chấn nhiếp rồi, mà ngay cả hầu tử cũng là như thế.

Thiên đình sớm đã bày thông cáo, tam giới đều biết Lục Nhĩ Mi Hầu tồn tại, nhưng chẳng ai ngờ rằng, Lục Nhĩ Mi Hầu hội đánh lên Côn Luân sơn. Càng không có nghĩ tới là, Lục Nhĩ Mi Hầu đánh lên Côn Luân sơn, lấy

bốn vị kim tiên tính mệnh, cho dù ở Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ vội vã viện binh dưới tình huống. Hắn còn như trước có thể toàn thân trở ra

Đây là cái gì khái niệm?

Dùng Nguyên Thủy Thiên Tôn độ, theo ba mươi lăm trọng thiên tiếp viện gấp Côn Luân sơn, dù cho theo như thế gian thời gian tính, cũng bất quá là một nén nhang thời gian a

Cơ hồ tất cả mọi người. Đầu lúc này ý thức được nguy hiểm. Muốn biết được, lực lượng cường đại cũng không đáng sợ, đáng sợ là, lực lượng cường đại rơi xuống kẻ điên trong tay, bị không hạn chế vận dụng. Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu không thể nghi ngờ chính là tất cả mọi người trong mắt như vậy một người điên

Chính là. Bọn họ lại có thể làm sao?

Tứ hải long vương là không cách nào. Nhớ năm đó, Côn Luân sơn không phải là vì tránh né hầu tử mà chạy đến thiên đình đi tị nạn sao? Kết quả không có đi khá tốt, đi, ngược lại chết thảm trọng.

Rơi vào đường cùng, bọn họ chỉ phải nguyên một đám hướng phía hầu tử gửi ra phong thư lấy lòng, mưu đồ ôm lấy cuối cùng này thôi.

Ngưu Ma Vương cùng Lữ lục quái, Mi Hầu vương dựa theo hầu tử phân phó, đem đại quân đều dời đi Hoa Sơn. Bất quá, trước khi đến Hoa Sơn trước, Ngưu Ma Vương đơn giản chỉ cần cường dất lấy đem Hồng Hải Nhi đưa đến hầu tử bên người, trên danh nghĩa nói là cho hầu tử con tin, làm cho hầu tử nhất định phải tin tưởng lòng trung thành của hắn kỳ thật người nào không biết hắn là muốn cho Hồng Hải Nhi đứng ở hầu tử bên người, một khi có việc, cũng tốt lưu lại cá dòng độc đinh?

Đôi với cái này, hầu tử xem như ngằm đồng ý. Lại là cái kia không biết trời cao đất rộng Hồng Hải Nhi câu oán hận một đồng lớn.

Lúc này, cùng tam giới hoảng loạn bất đồng, Sư Đà quốc chính đang tiến hành một hồi long trọng lễ mừng

To rõ kèn vang tận mây xanh, vô biên vô hạn chiến hạm tại trên bầu trời xếp thành một hàng. Cái kia trên mặt đất, càng là đầy khắp núi đồi yêu quân.

Lịch sự tao nhã trong phòng, Đa Mục quái nhẹ nhàng một cái vỗ tay vang lên, vài tên tới lúc này bùng nguyên một đám màu đỏ chén đĩa theo ngoài phòng đi đến.

"Đại thánh gia, người xem xem." Lôi kéo Lục Nhĩ Mi Hâu, Đa Mục quái từng cái từng cái giới thiệu với hắn trước: "Cái này một kiện, là phượng sí tử kim quan. Cái này, là tòa tử hoàng kim giáp. Cái này, là ngẫu ti bộ vân lý. Năm đó, ngài xuyên chính là cái này áo liền quần. Thần chiếu nguyên dạng cho phục chế đi ra, tuy nói so với nguyên bản sẽ có một chút khác biệt, nhưng hình thức, là độc nhất vô nhị."

Lục Nhĩ Mi Hâu cười hì hì nhẹ gật đầu, tạo ra hai tay.

Những cái này ở bên phụng dưỡng nữ yêu lúc này vây quanh đi lên, thay hắn từng kiện từng kiện xuyên thẳng.

Do đầu đến vĩ, Lục Nhĩ Mi Hâu đều là đang cười. Ngẫm lại không lâu cái kia sống không bằng chết thời gian, nhìn nhìn lại tình cảnh hiện tại, thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ ra a. Hắn làm sao có thể không cười đấy?

Do đầu đến vĩ, Đa Mục quái cũng đang cười. Nhìn xem thế cục trước mắt, chỉ cần lại rút Ngưu Ma Vương cùng Lữ lục quái cái này hai cây cái

đình, yêu tộc thống nhất nghiệp lớn muốn hoàn thành, ngày xưa Hoa Quả Sơn rằm rộ, đem lại hiện ra. Hấn làm sao có thể không cười đây?

Nhưng mà, do đầu đến vĩ, đứng ở cạnh cửa Sư Đà Vương cùng Bằng Ma Vương đều không có cười. Bởi vì, đây chỉ là Lục Nhĩ Mi Hầu thắng lợi, cũng không phải tg lợi của bọn hấn. Bọn họ như trước trải qua ăn bữa hôm lo bữa mai sinh hoạt, thậm chí so với không lâu còn không có đầu nhập Lục Nhĩ Mi Hầu dưới trướng thời điểm , càng là không bằng. Điều này làm cho bọn họ làm sao có thể cười được?

"Đại thánh gia, còn có một kiện đồ vật thiếu." Đa Mục quái tại Lục Nhĩ Mi Hầu bên tai một chữ dừng một lần nói: "Như ý kim cô bông."

"Như ý kim cô bông? Chính là ở đằng kia hàng giả trong tay?"

"Đúng." Đa Mục quái nhẹ giọng thở dài: "Cái này một kiện, thật không đơn giản a, đó là xuất từ Thái Thượng Lão Quân thủ bút gì đó. Đã không có như ý kim cô bông, đại thánh gia chiến lược, chỉ sợ cũng muốn giảm bớt đi nhiều a. Bất quá cũng thỉnh đại thánh gia yên tâm, thần cũng đã triệu tập người giỏi tay nghề, ít ngày nữa, là được phỏng chế một bản, tuy nói khẳng định không bằng nguyên bản, vốn dĩ theo Đông Hải long cung tác tới các loại kì binh lợi khí nấu chảy chế, chắc hẳn có nên không kém quá nhiều mới là."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu yên lặng nhẹ gật đầu.

Đang lúc này, một mục trầm mặc không nói Bằng Ma Vương đột nhiên mở miệng nói: "Vậy cũng chưa hấn."

Lời này vừa nói ra, người ở chỗ này đều hướng phía Bằng Ma Vương nhìn quá khứ.

"Ma vương lời ấy ý gì?" Đa Mục quái khê thở dài một tiếng, thuận miệng nói: "Chẳng lẽ lại ma vương là xem thường dưới trướng của ta công tọng?"

"Ty chức đương nhiên tin qua được đại nhân dưới trướng công tọng." Bằng Ma Vương lắc đầu, nói: "Ty chức chỉ là đại nhân theo lời, chích thiếu đồng dạng cái này vừa nói. Thiếu, rõ ràng liền không chỉ đồng dạng."

Đa Mục quái hơi nhăn nhó mày, nghi ngờ nói: "Cái kia còn thiếu cái gì?"

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng hướng phía Bằng Ma Vương nhìn sang.

Nhàn nhạt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, Bằng Ma Vương ho khan hai tiếng, nói: "Đại thánh gia, còn thiếu một cái lão bà."

"Thiếu một cái lão bà?"

Nghe vậy, Đa Mục quái ánh mắt lập tức lập loè lên. Tới tương phản, Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt lại hơi mở to một chút.

"Đúng, thiếu một cái lão bà." Bằng Ma Vương khê cười nói: "Đại thánh gia đã không nhớ rõ trước kia, đã như vậy, tựu do mặt tướng mà nói vừa nói a. Đại thánh gia là ta yêu tộc công nhận vạn yêu chi vương, mà ta yêu tộc công nhận yêu sau, thì là cái kia bị tù Hoa Sơn nhiều năm tam thánh mẫu Dương Thiên. Năm đó đại thánh gia ngài giận dữ vi hồng nhan, giết lên thiên đình, vì chính là Phong Linh tiểu thư. Bây giờ Phong Linh tiểu thư cũng đã không tại, tam thánh mẫu, dĩ nhiên là là tộc của ta yêu sau không có hai nhân tuyển."

Lời nói ở đây, Bằng Ma Vương đột nhiên quỳ một chân trên đất, cao giọng chấp tay nói: "Mặt tướng khẩn cầu đại thánh gia sớm ngày nghênh tam thánh mẫu, dẹp an nhân tâm!"

Trong lúc nhất thời, trong phòng này tất cả mọi người ngây dại.

Ngẩn ngui trầm mặc sau, Sư Đà Vương đồng dạng quỳ một chân trên đất, nói: "Mặt tướng khấn cầu đại thánh gia nghênh tam thánh mẫu!"

Lập tức, Đa Mộc quái cái kia lông mày chau đờ càng sâu.

Không đợi Đa Mộc quái mở miệng, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã tiến lên nâng dậy Bằng Ma Vương, nói: "Nàng bị giam tại Hoa Sơn?"

"Đúng!" Bằng Ma Vương nói khẽ: "Tam thánh mẫu tại tộc của ta có uy vọng cực cao, giá trị này thiết giả lẫn lộn thời khắc, chỉ cần tam thánh mẫu nói đại thánh gia ngài mới là thật, như vậy, trong tam giới, ai còn dám nói ngài không phải thật sự!"

Một câu nói kia buông đi, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên tỉnh ngộ, lúc này đáp: "Đi! Đã như vậy, chúng ta lập tức xua quân Hoa Sơn!"

Rất nhanh, truyền lệnh quan đi ra cửa phòng, một đường hướng quân trận chạy vội mà đi, cao giọng hô: "Đại thánh gia có lệnh! Lập tức xua quân Hoa Sơn, nghênh tam thánh mẫu!"

"Nghênh tam thánh mẫu! Nghênh tam thánh mẫu!" Trong lúc nhất thời, tất cả yêu quái đều ở gào thét, thanh âm kia kinh sợ thiên địa! (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng tuy nhiên đôi mới thiếu, nhưng ta da mặt dày

Thu phí tiêu thuyết miễn phí quan lục địa chỉ Internet

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 685: Mật Báo

Tại Lục Nhĩ Mi Hầu thôi động hạ, tiến công Hoa Sơn kế hoạch lập tức liền bắt đầu.

Cùng đánh lên Côn Luân sơn bất đồng, tự tin đã có thực lực cùng hầu tử phân cao thấp Lục Nhĩ Mi Hầu lần này lựa chọn dốc toàn bộ lực lượng. Hấn muốn bằng long trọng nghi thức, nghênh đón cái này có thể nhất chứng minh hấn mới là duy nhất chính thức Tôn Ngộ Không nữ nhân.

Đương nhiên, cái gọi là toàn quân xuất chinh, đối Sư Đà quốc mà nói nhưng thật ra là khó khăn.

Cùng Lữ lực quả cùng Đa Mục quái thể lực bất đồng, Sư Đà quốc tuy nhiên cũng kế thừa Hoa Quả Sơn kỹ thuật, lại không có tốt lắm phát triển đứng lên. Cái này trực tiếp đưa đến cái này chi nhân số phần đông bộ đội, hoàn toàn tựu cũng không đủ quân hạm có thể chịu tải, tan vỡ phía dưới, các loại đồ quân nhu vũ bị càng là thiếu được rồi tinh rồi mù.

Bất quá, cho dù là như vậy, cũng không thể thay đổi Lục Nhĩ Mi Hầu quyết tâm. Hấn hạ lệnh, cho Đa Mục quái ba ngày thời gian, làm cho hấn chuẩn bị sẵn sàng. Ba ngày sau đó, vô luận chuẩn bị đến loại trình độ nào, đều phải xuất chinh.

Cùng lúc đó, thân là đề nghị đưa ra giả Bằng Ma Vương, tắc dẫn tới khác một cái nhiệm vụ dẫn đầu thám báo bộ đội đi đầu xuất phát, thăm dò Hoa Sơn bố phòng.

Khi thấy Bằng Ma Vương cầm lệnh tiễn đầy mặt vui vẻ theo trong đại điện đi lúc đi ra, Sư Đà Vương liền tranh thủ hấn vụng trộm kéo đến một bên, thấp giọng hỏi: "Lúc này tiến công Hoa Sơn, thật sự thích hợp sao?"

"Đương nhiên phù hợp, không có so với hiện tại càng thời cơ thích hợp." Bằng Ma Vương cười hì hì đáp: "Lúc trước lão quân hại chết Phong Linh, cái kia điên khùng hầu tử thiếu chút nữa hủy tam giới. Nếu như lần này Lục Nhĩ Mi Hầu triển khai trận chiến đi đoạt hấn cưới hỏi đàng hoàng tân nương tử, người đoán hấn sẽ làm thế nào?"

Nghe vậy, Sư Đà Vương lập tức sững sờ.

Quay đầu lại hướng cái kia đại điện phương hướng nhìn thoáng qua, Bằng Ma Vương cười khẽ hai tiếng, ung dung thờ dài: "Loại này chủ, lão tử có thể hầu hạ không dậy nổi. Thừa dịp hấn hiện tại căn cơ chưa ổn, giựt giây hấn đi tiến công Hoa Sơn, đến lúc đó, làm cho hấn và cái kia hầu tử cứng đối cứng, chúng ta cũng tốt trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Nếu là chờ hấn căn cơ ổn, chúng ta chỉ sợ cũng chỉ có thể lo lắng hãi hùng cả đời."

Trước khi đi. Bằng Ma Vương lại duỗi thân tay vỗ vỗ Sư Đà Vương vai nói: "Chính người con mắt phóng điểm sáng, làm làm bộ dáng là được, có cái gì không đúng, tranh thủ thời gian chạy. Hiểu chưa?"

"Hiểu rõ." Sư Đà Vương yên lặng nhẹ gật đầu.

Cáo biệt Sư Đà Vương. Bằng Ma Vương cúi đầu bắt đầu dọc theo hẹp dài lối đi nhỏ đi, ánh mắt kia không ngừng lóe ra, phảng phất sợ hãi có người nào đó tại theo dõi hấn vậy.

Bước nhanh đi xuống thật dài bậc thang, hấn rất nhanh đi tới trên giáo trường, tùy ý địa điểm vài cái nguyên bản chính mình dưới trường yêu tướng. Liền bay lên trời hướng phía đông phương xuất phát.

Gặp Bằng Ma Vương cũng đã rời đi, cái kia sau lưng cách đó không xa, một con tiểu yêu xoay người vội vội vàng vàng mà hướng trước phản phương hướng chạy đi.

...

"Chỉ là cùng Sư Đà Vương xì xào bàn tán vài câu?"

"Đúng."

"Không có làm khác rồi?"

"Không có. Điềm tề nhân ngựa, tỵ xuất phát."

"Hắn mang đều là ai?"

"Đều là hắn nguyên bản thuộc hạ người, tùy ý điềm, cũng không tận lực hô ai."

Trong phòng, Đa Mục quái loát râu dài tinh tế suy tư về.

"Đại nhân." Một bên hồ tinh thấp giọng hỏi: "Ngài là hoài nghi cái này Bằng Ma Vương giờ trò xấu?"

"Không phải hoài nghi, mà là hắn nhất định sẽ giờ trò xấu." Nhấp một miếng trà, Đa Mục quái khẽ thở dài: "Cái này Bằng Ma Vương, vốn là cá phản cốt lão tặc. Như không phải là vì khổng chế Sư Đà quốc. Bất kể như thế nào không thể nhường hắn sống sót. Lúc này đây, hắn dám giựt dây đại thánh gia lúc này xuất chinh Hoa Sơn, khó nói nói lý ra, không có đánh cái gì tính toán nhỏ nhặt."

"Cái kia, muốn hay không mặt tướng mang đủ nhân mã đi..."

"Không cần." Đa Mục quái khoát tay áo nói: "Hiện tại yêu tộc trăm phé đải hưng, thật sự không thích hợp nâng nội loạn. Nếu là hấn thực làm ra cái gì, lại giết không muộn."

"Mặt tướng hiểu rõ rồi."

...

Lúc này, vừa mới rời đi Sư Đà quốc địa giới hơn hai trăm dặm Bằng Ma Vương đột nhiên huyền ngừng lại, thân thủ đưa tới ba cái tâm phúc của mình yêu tướng, đối trong đó hai người nói ra: "Hai người các ngươi lập tức đi trước Cầu Pháp quốc. Tìm được cái kia yêu hầu, nói... Nói là bản vương phái các ngươi quá khứ, bản vương vẫn đối với Hoa Quả Sơn triệt binh một chuyện, hắc thủy hà một chuyện cảm thấy thật sâu tự trách. Trắng đêm khó có thể bình an, còn có... Còn có..."

Nghĩ nửa ngày, Bằng Ma Vương cũng không còn muốn ra cái gì từ đến, chỉ phải tức giận nói: "Tóm lại, chính là chỗ này sao biên, muốn biên được giống như bản vương cũng đã biết vậy chẳng làm bộ dạng. Như thế nào thăm tỵ nói như thế nào, thật sự không được, tỵ trên đường tìm đọc sách giúp các ngươi viết xong, quá khứ chiếu lưng, muốn nói được than thở khóc lóc, hiểu không?"

Cái kia hai vị yêu tướng nghe được sừ sừ sừ, chỉ phải liên tục gật đầu.

Sâu hít một hơi thật sâu, Bằng Ma Vương lại nói tiếp: "Sau đó, tỵ nói với hấn bản vương cũng đã hỏi cái để làm người mới. Sở dĩ đầu nhập vào Lục Nhĩ Mi Hầu, một là tình thế bức bách, hai nha, vì chính là cho hấn đương nội ứng. Lần này phái các ngươi quá khứ, là vì tổng tin tức, thông tri hấn Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã chuẩn bị tiến công Hoa Sơn đoạt tam thánh mẫu. Hiểu không?"

Cái kia hai cái yêu tướng nuốt nước bọt, ngo ngác nhìn qua Bằng Ma Vương. Một trong đó cẩn thận nói: "Đại vương, chúng ta cùng cái kia bao lớn đụng chạm, có thể hay không chúng ta đều còn chưa kịp nói, tụt cho..."

"Sẽ không, tuyệt đối sẽ không!" Bằng Ma Vương vỗ bộ ngực cam đoan nói: "Khác không biết, cái kia hầu tử cá tính bản vương còn là tinh tường, tuy nói táo bạo, nhưng tuyệt không về phần không hỏi tinh tường lai ý liền giết người. Đi thôi!"

"Dạ!"

Hành lễ, hai vị yêu tướng xoay người tụt hướng phía Cầu Pháp quốc phương hướng bay đi.

Đã cái kia hai vị yêu tướng đi xa, Bằng Ma Vương lại ngược lại đối cái kia còn lại một vị yêu tướng nói: "Người đi theo đám bọn hấn, đừng làm cho bọn họ phát hiện người. Sau đó... Nếu như cái kia hầu tử thực giết bọn họ, hoặc là bọn họ nửa đường chạy trốn, lập tức trở về bẩm báo. Hiểu không?"

"Mặt tướng hiểu rõ." Xoay người, cái kia còn lại một vị yêu tướng cũng hướng phía Cầu Pháp quốc phương hướng đi.

Xa xa nhìn qua cái kia yêu tướng bóng lưng, Bằng Ma Vương lúc này mới thoả mãn mà dẫn dắt của mình bộ chúng tiếp tục hướng Hoa Sơn phương hướng bay.

...

Cùng lúc đó, Hoa Sơn.

Rất nhiều yêu tộc tinh nhuệ bộ đội đã tại Hoa Sơn địa giới hạ trại, bắt đầu rồi cùng cơ hồ đồng thời đến, vẫn không rõ sở tình hướng Quán Giang

Khẩu đại quân tiếp xúc.

Con rết tinh Ngô Long bước nhanh đi vào trấn áp Dương Thiên trong động phủ.

Vừa thấy hắn đến, Dương Thiên cùng Dương Tiễn hai huynh muội ánh mắt lúc này hướng phía hắn nhìn quá khứ.

Đồng dạng là nhìn qua, cái kia ý vị lại hoàn toàn bất đồng. Dương Tiễn ánh mắt chính là nhàn nhạt, lộ ra một tia bất đắc dĩ. Dương Thiên thì là lạnh như băng, lại xen lẫn một tia chờ mong.

Bị như vậy xem xét, Ngô Long lập tức hiểu rõ ra, chỉ phải cười xấu hổ, chấp tay nói: "Khởi bẩm nhị gia, tam thánh mẫu, Ngọc Đỉnh chân nhân còn chưa có trở lại."

Nghe vậy, Dương Thiên lúc này lạnh như băng hừ một câu: "Không có trở về người tiến tới làm cái gì?"

Hơi ngửa đầu nhìn Dương Tiễn liếc. Ngô Long chỉ phải lại là cười xấu hổ: "Nhị gia, có những người khác đến đây..."

"Ai?"

"Lữ... Lữ Thanh. Chính là nguyên bản Hoa Quả Sơn cái kia thừa tướng, còn mang theo Ngưu Ma Vương, Mi Hầu vương cùng đi. Đang tại ngoài động, muốn cầu gặp tam thánh mẫu. Không biết có phải hay không là..."

"Lữ lục quái cùng Ngưu Ma Vương..." Dương Thiên lập tức hừ bật cười. Cùng lúc đó, nước mắt kia ngăn không được theo gương mặt chảy xuống.

Quay mặt qua chỗ khác, nàng vi khẽ cúi đầu, nhếch môi nói khẽ: "Su phó không đi, hắn tự không rên một tiếng. Hiện tại su phó đi. Hắn tự phải

như vậy vài người tới đón ta sao? Đây chính là ta cùng nàng khác biệt a."

"Cái gì khác biệt?"

"Không phải sao?" Dương Thiên nhếch môi, cười, ngơ ngác khẽ thờ dài: "Phong Linh đã trở lại, hấn cũng đã không hề cần ta. Vì nàng, có thể vút xuống dưới ta đánh lên ngày đi. Hiện tại ta còn bị vây ở chỗ này, hấn lại xá không được rời đi Phong Linh một bước, tới đón ta... Ca, người không biết, ta có hi vọng nhiều lúc trước chết cái kia là ta. Thật sự... Ta thật sự thật hối hận... Vì cái gì ta không có chết?"

"Người có biết hay không chính mình tại nói bậy bạ gì đó?" Dương Tiễn lúc này quát bảo ngưng lại Dương Thiên, sâu hít một hơi thật sâu. Đồi một bên Ngô Long nói: "Nói cho bọn hấn biết, không thấy, chỉ cần ta tại nơi này một ngày, bọn họ ai cũng đừng nghĩ tiến đến!"

"Nhị gia, ngài hiểu lầm." Ngô Long cẩn thận nói: "Bọn họ không phải tới đón tam thánh mẫu, bọn họ là đến bảo vệ tam thánh mẫu."

"Bảo vệ?"

"Đúng. Bọn họ nói... Nói Lục Nhĩ Mi Hầu khả năng hội tiến công nơi này, đến đoạt tam thánh mẫu, cho nên, Lữ Thanh cùng Ngưu Ma Vương liền đại quân đều mang đã tới, tỵ trú đóng ở bên ngoài."

"Đoạt thiên nhi?"

"Đúng." Ngô Long khẽ gật đầu. Nói tiếp: "Cụ thể, ty chức cũng nói không rõ. Bất quá, bọn họ xác thực là nói như vậy. Hiện tại cũng tại ngoài động chờ, hy vọng có thể gặp tam thánh mẫu một mặt."

Nghe vậy. Dương Tiễn quay đầu hướng phía Dương Thiên nhìn quá khứ.

Dương Thiên nhẹ nhàng nháy mắt con người, cái kia trong hai tròng mắt lộ vẻ một loại giết mình cảm giác mát mát. Hồi lâu, nàng ngo ngoác cười nói: "Liên Lục Nhĩ Mi Hầu đều biết muốn tới tiếp ta, hẳn lại còn do dự... Cũng được, bị thiên đạo lấy đi hồn phách, ai có thể nói hẳn cũng không phải là Tôn Ngô Không? Bọn họ ai tới trước. Ta liền với ai đi thôi."

Nói đi, Dương Thiên chậm rãi nhắm lại hai mắt, vẫn không nhúc nhích ngồi.

Một ít bên cạnh, Dương Tiễn cùng Ngô Long đều chau nổi lên lông mày, vẻ mặt lỗi ngạc.

...

Vài ngày công phu, Huyền Trang cơ hồ không ngủ không nghỉ hoàn thành cho tất cả chết vì tai nạn giả tụng kinh, nhưng mà, cái kia điên cuồng chứng tựa hồ nửa điểm đều không có chuyển biến tốt đẹp dấu hiệu, ngược lại là tinh lực trở nên phá lệ tràn đầy.

Hoàn thành tụng kinh đêm đó, Huyền Trang liền lưng bọc hành lý, mặc vài ngày xuống cũng đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi tăng bào, xám xịt lên đường. Trên đường đi, hẳn như trước điên điên khùng khùng, dùng hết cơ hồ tất cả thủ đoạn tra tấn chính mình.

Dùng dao nhỏ ở trên cánh tay của mình vẽ, nói là vì cảm thụ cảm giác đau đớn.

Đại lãnh thiên lý giữ nguyên áo nhảy xuống sông, sau đó mặc y phục ướt nhẹ tiếp tục chạy đi, nói là vì cảm thụ giá lạnh.

Rõ ràng bọc hành lý trung còn thừa nửa khối bánh, lại làm cho chính mình liên tục đói bụng hai ngày, nói là vì cảm thụ đói quá.

Tóm lại, các loại tự làm khổ sự tình ở trên người của hắn đều đã xảy ra, thật giống như hận không thể đem chính mình giày vò đến sống không bằng chết giống như.

Vừa lúc mới bắt đầu, hầu tử bọn người còn cố gắng ngăn cản, càng về sau, dứt khoát liền buông tha. Chỉ cần hắn không nguy hiểm cho tính mệnh, hoàn toàn sẽ không trông nom hắn.

Vì vậy, hắn tiếp tục dùng tận các loại thủ đoạn tự làm khổ, sau đó mỗi ngày ôm cái kia khối Nữ Oa tặng cho giấu tâm thạch, thì thảo tự nói tổ đang nói gì đó.

Bộ dáng kia, theo thần thái, đến cử chỉ động tác, thật thật đã cùng kẻ điên không khác. Thấy hầu tử một hồi nản lòng thoái chí.

Cứ như vậy lão đảo, đoàn người thật vất vả đi tới Cầu Pháp quốc biên cảnh, ở nơi đó, Bằng Ma Vương phái ra hai cái người mang tin tức rất cục đi tới hầu tử trước mặt.

"Lục Nhĩ Mi Hầu đã tại chuẩn bị chiến tranh, ba ngày sau muốn xua quân Hoa Sơn rồi?" Nghe được tin tức này thời điểm, hầu tử một tay lấy tiến đến mặt báo yêu tướng một bả từ trên mặt đất tóm lên. Trợn tròn hai mắt, hung dữ mà hỏi thăm: "Hắn hiện tại tại Sư Đà quốc, xác định không sai đúng không?"

Cái kia yêu tướng thoáng cái dọa mộng, thật vất vả mới trì hoãn qua được, ngơ ngác gật đầu nói: "Đúng... Đúng. Hắn hiện tại, trụ tại Sư Đà quốc." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng, ân, da mặt như trước đây như vậy.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 686: Trở Nên Gay Gắt

U ám trong động phủ, Dương Tiễn nổi giận đùng đùng đất hồi tản bộ.

"Đây chẳng qua là một cái không có tu vi thị huyết cuồng ma, hấn thậm chí liền thuộc hạ của mình đều ăn, trong thiên hạ, sẽ không có hấn không ăn người! Người lại còn nói ai tới trước người hãy cùng người nào đi? Người sẽ không sợ hấn ngày nào đó liền người đều ăn chưa?"

"Lúc trước, người muốn cùng cái kia hầu tử, ta liền phản đối. Người hiện tại rõ ràng..." Nói đến kích động xử, Dương Tiễn lại thoáng cái ngạnh ở, bụm lấy ngực thở hồng hộc. Nghiễm nhiên đã là một bộ cấp hỏa công tâm trạng thái.

Một hồi lâu, hấn mới trì hoãn qua được, nói tiếp: "Người đã đáp ứng ta cái gì? Người đã đáp ứng ta hảo hảo tại nơi này ở lại, không cần phải lại lần vào đại năng trong lúc đó đấu tranh, cũng không lại lần vào cái kia hầu tử có quan hệ sự. Có một ngày, hấn thật có thể bả chuyện của mình toàn bộ giải quyết tốt lắm, tới đón người, ta tự nhiên sẽ thả người đi ra ngoài. Người đáp ứng ta những này, người đều đã quên sao?"

Dương Tiễn gần như thất thố rống giận, cả động phủ đều quanh quần cộng minh thanh.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên nhưng chỉ là ngơ ngác ngồi, dừng ở trước người trên bàn đá lạnh buốt ngọc giản, vẫn không nhúc nhích ngồi, không rên một tiếng.

Hồi lâu, Dương Tiễn rốt cục đứng lại, cảm tức Dương Thiên.

"Nếu là cái kia hầu tử đến còn dễ nói, nếu như là Lục Nhĩ Mi Hầu... Hấn muốn đem người từ nơi này tiếp đi, trước hết giết ta!"

Nói đi, tam tiên lưỡng nhận đao nặng nề khẽ dừng, cái kia trầm đục cơ hồ chấn động cả động phủ.

Nhưng mà, Dương Thiên nhưng như cũ ngồi lẳng lặng. Cái kia khoe miệng hàm chứa cười, trong hốc mắt ẩn ẩn ngán lệ.

Không có ai biết nàng giờ phút này đang suy nghĩ gì. Nhưng một màn này, ở đằng kia màu tím u quang làm nổi bật hạ, có một loại nói không nên lời thê lương bi ai. Giống như một bả đao nhọn vậy đâm vào Dương Tiễn tâm.

Trong tay tam tiên lưỡng nhận đao cũng đã nắm được "Khanh khách" rung động.

Cha mẹ đại thù đã báo, theo đạo lý, hấn hấn là cũng đã không tranh quyền thế mới là. Chính là, hấn cái này duy nhất muội muội... Cái kia hầu tử tồn tại, bây giờ quả thực thành trong lòng hấn một cây gai. Hấn thậm chí có chút ít hối hận tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung lần đầu tiên nhìn thấy hấn thời điểm, không có trực tiếp ra tay giết cái này tai họa muội muội của hấn đầu sở gây nên. Dù là đại thù báo không được, lại có quan hệ gì?

Ít nhất, không đến mức đem nàng lâm vào như thế hiểm cảnh a.

...

Lúc này, Cầu Pháp quốc biên cảnh.

Hầu tử dặt lẩy yêu tướng cổ áo. Sớm đã tức giận đến lạnh run.

Ánh mắt kia tại hơi lóe ra: "Su Đà quốc, hấn tại Su Đà quốc..."

Khẻ nhếch trong miệng hiện ra răng nanh. Cái kia trong hốc mắt hiện đầy tơ máu, toàn thân cơ nhục đều căng thẳng, trên trán gân xanh càn là lò mờ có thể thấy được.

Cái này một bộ dữ tợn thần sắc... Yêu tướng cả đều đã kinh dọa mộng. Hơi giãy dựa lấy, muốn rời xa hầu tử, rồi lại không dám dùng sức, sợ một cái không cẩn thận rước lấy họa sát thân.

Một bên Thiên Bồng vội vàng đã đi tới, một bả cầm hầu tử cổ tay.

Hầu tử lúc này mới buông tay.

Cái kia yêu tướng sợ tới mức té chạy đi ba trượng bên ngoài. Cùng một ít cùng tiến đến cái khác yêu tướng rúc vào cùng một chỗ.

Bọn họ rất sợ, thập phần sợ hãi, rồi lại không có can đảm vào lúc đó rời đi. Bởi vì, bọn họ còn có lời nói chưa nói.

"Su Đà quốc..." Hầu tử hơi ngẩng đầu lên nhìn xa Su Đà quốc phương hướng, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Các ngươi... Mấy người các ngươi liên thủ, tỵ tính bị đánh lén, hấn là cũng có thể thủ đến ta trở về a? Ta cần lập tức rời đi xuống."

"Ngươi nghĩ đơn thương độc mã cường công Su Đà quốc?" Thiên Bồng không khỏi giật mình.

"Còn có những biện pháp khác sao?" Hầu tử nặng nề mà thở hào hển, khí tức đó tại không khí rét lạnh trung hóa thành nhàn nhạt vụ khí phiêu tán.

Nắm chặt nắm tay, hắn cắn răng nói: "Khi hắn động thủ trước, ta phải động thủ trước. Giết hắn trở tay không kịp. Đã cái kia sao muốn lấy thay ta, ta liền làm cho hắn ném thử, thay thế của ta một cái giá lớn!"

Cắn răng, hầu tử thân thủ giương lên, kim cô bông đã ở trong tay.

Thiên Bồng lẳng lẳng mà nhìn xem, lông mày nhíu chặt.

Nếu như tao ngộ đột tập, bốn người bọn họ, Thiên Bồng chính mình, tăng thêm hắc hùng tinh, tiêu bạch long, Quyển Liêm, đến tột cùng có thể không hộ Vệ Huyền trang chu toàn?

Thiên Bồng không biết. Có thể hắn biết rõ, giờ này khắc này, vô luận hắn nói cái gì, hầu tử cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Dù là biết rõ muốn dùng Huyền Trang đến mạo hiểm. Hắn cũng sẽ nghĩ vô phản cố rời đi. Bởi vì, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã chạm đến hầu tử nghịch lân.

Chính là, này sẽ không phải là cá bẫy rập?

Mắt thấy hầu tử muốn rời đi, thật vất vả theo trong sự sợ hãi trì hoãn quá khí tới yêu tướng liền vội vươn tay ra đi, ghen ngào hô: "Đại thánh gia..."

"Làm gì vậy?" Hầu tử chậm rãi quay đầu.

Ánh mắt kia, thấy yêu tướng lại là cả kinh.

Nuốt nước bọt. Yêu tướng thật vất vả cố lấy dũng khí nói: "Nhà của ta đại vương nói, hắn một lòng đều là thuần phục ngài. Trước sự, chỉ là bị ma quỷ ám ảnh, cho nên..."

"Làm cho hắn yên tâm, nếu như tin tức không sai, ta sẽ không lại cùng hắn so đo sự tình trước kia. Nhưng nếu để cho ta phát hiện là bẫy rập, hoặc

là trong chuyện này có chút cái gì kỳ quặc quý kẻ, chân trời góc biển, hẳn đều đừng nghĩ trốn!"

"Tạ đại thánh gia!"

Nghe vậy, hai cái yêu tướng thật sâu lễ bái dưới đi. Cùng lúc đó, hầu tử cũng đã bay lên trời, hóa thành một đạo kim quang hướng phía Sư Đà quốc phương hướng mau chóng đuổi theo.

Nhìn qua hầu tử đi xa phương hướng, Thiên Bồng bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Trận chiến này, lại nên một hồi thiên địa hạo kiếp a...

...

"Báo! Sư Đà quốc cũng đã toàn quân chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị tiến công Hoa Sơn!"

"Báo! Cái kia Cầu Pháp quốc yêu hầu cũng đã xuất thủ, chính đi trước Sư Đà quốc!"

"Cái này có trò hay để nhìn."

"Các người đoán ai sẽ thắng? Tôn Ngộ Không, còn là Lục Nhĩ Mi Hầu?"

"Luận chiến lược, nắm kim cô bồng Tôn Ngộ Không khẳng định phải so với thân thể còn chưa hoàn toàn củng cố Lục Nhĩ Mi Hầu mạnh hơn một ít. Chính là, Sư Đà quốc có yêu tộc đại quân tại, cái này... Thật sự là khó mà nói a."

"Bản tăng đánh cuộc Tôn Ngộ Không thắng."

"Bản tăng đánh cuộc Lục Nhĩ Mi Hầu thắng."

Trong lúc nhất thời, cả điện La Hán đều nghị luận đứng lên.

Đài sen trên, Như Lai ánh mắt chậm rãi hướng phía Địa Tạng vương phương hướng di động một chút, nhẹ giọng thở dài: "Trò hay muốn mở màn."

Địa Tạng vương mặt không biểu tình mà khẽ thở dài: "Bất quá là một cái nhạc đạo thôi."

...

Trời cao trung, hầu tử kéo theo thật dài kim quang bay vút mà qua, một cái chớp mắt ngàn dặm.

Nơi đi qua, kích khởi khí lưu hoành tảo hết thấy, đạo đạo tia chớp nổ vang giao thoa.

...

Nam Thiên Môn.

Rất nhiều đến tự Côn Luân sơn đạo đồ chính nguyên một đám tại thiên binh dẫn dắt hạ đi vào Nam Thiên Môn. Một ít bên cạnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ lẳng lặng mà nhìn xem.

Một vị đạo đồ vội vàng đi đến Nguyên Thủy Thiên Tôn sau lưng, hai đầu gối quỳ xuống đất nói: "Khởi bẩm sư phó, cái kia yêu hầu, cũng đã hướng về Sư Đà quốc đi."

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sững sờ. Nhưng lại ngay cả đầu đều không có hơi. Chỉ là nhìn chăm chú như trước chậm rãi đi qua Nam Thiên Môn Côn Luân sơn đạo đồ môn sâu hít một hơi thật sâu nói: "Xem

ra, chiến đấu muốn bắt đầu. Cái kia yêu hầu, lại là so với chúng ta lưỡng trước muốn sớm ra tay a."

...

Ở này đi nhanh trong quá trình, hầu tử cũng đã cắn răng. Bắt đầu điên cuồng mà ngưng tụ linh lực. Cái kia trên người mỗi một cọng lông tóc đều dựng lên, tản ra ám quang mang màu vàng, nhâm trước mặt mà đến phong như thế nào tàn sát bừa bãi, đều mây may bất động.

Giờ này khắc này hầu tử, đã sớm nhãn nhin một ngưng ác khí. Cái kia trên người mỗi một tác cơ nhục đều căng thẳng. Chỉ còn chờ đến Sư Đà quốc, đại sát đặc biệt giết!

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Tu bò đê lẳng lẳng đứng ở ban công trước, dừng ở phía trước hồ sen trung trôi nổi phiến lá.

Cái kia sau lưng, Vu Nghĩa cúi người dập đầu.

Trầm mặc hồi lâu, tu bò đê tiện tay rơi vãi ra một bả cá liệu, khẽ thở dài: "Xem ra, còn là trốn không xong a. Vì một cái Dương Thiên, đánh bạc đi về phía tây, đáng giá sao? Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu muốn Dương Thiên đến gia tăng uy tín của mình, cũng không phải muốn ăn nạng. Khẩn trương cái gì?"

Hồ sen trung, vô số cá chép cũng đã tụ tới, leng keng thùng thùng tranh đoạt trước cá liệu.

Vu Nghĩa nhẹ giọng thở dài: "Ngô Không sư thúc, từ trước đến nay cũng không phải là cá dễ dàng như vậy thả xuống được người a. Huống hồ,

Dương Thiên sư muội, cuối cùng là Ngô Không sư thúc kết tóc thê tử."

"Sư muội?" Tu bồ đề hơi sững sờ, lại rất nhanh bật cười, nói: "Thiếu chút nữa đã quên rồi. Cái kia Dương Thiên, coi như là ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động đệ tử."

...

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, tại lữ yêu trong tiếng thét chói tai. Sư Đà quốc trong thành trì một tòa tháp cao khẽ nghiêng, ngay sau đó âm âm sụp đổ.

Mảng lớn bụi mù tràn ngập ra đến, yêu quái môn tranh nhau chạy thực mạng.

Trong lúc nhất thời, cả Sư Đà quốc cũng đã sôi trào lên. Vô số yêu quân nhanh chóng hướng phía nơi này vây quanh tới.

Đương sương mù phiêu tán. Hiện ra hầu tử thân ảnh giờ, những kia nhanh chóng tụ tập mà đến yêu quân trong nháy mắt mộng. Ngấn ngủi trầm mặc sau, bọn họ bắt đầu gào khóc thảm thiết tứ tán trốn chết.

"Cút ra đây cho ta!" Hầu tử bỗng nhiên một tiếng rít gào, tiện tay hát lên, kim cô bỗng quét ngang mà qua, cái kia bên cạnh hơn mười tòa thổ lâu trong khoảnh khắc biến thành phế tích.

Sư Đà Vương theo hành lang gấp khúc vội vã chạy về phía Lục Nhĩ Mi Hầu ở lại lâu các. Đương đi đến ban công trước thời điểm, hấn mới phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Đa Mục quái cũng đã lẳng lặng đứng ở rào chắn trước, xa xa mà nhìn xem.

"Lớn... Đại thánh gia..." Sư Đà Vương nhẹ nhàng gõ thoáng cái ngục giáp, quỳ một chân trên đất.

Nhưng mà, căn bản là không có người để ý đến hắn.

"Lăn ra đây! Trốn cái gì trốn! Lão tử không có người như vậy kinh sợ thế thân!"

Cái kia xa xa, phần nộ đến cực hạn hầu tử đã bắt đầu tại trong cả tòa thành tàn sát bừa bãi lên, bốn phía suu tầm Lục Nhĩ Mi Hầu tăm tích. Đuổi đến một đám yêu quân chạy trốn tứ phía. Giống như một bàn cối xay thịt vậy, nơi đi qua, đều bị máu chảy thành sông.

Lục Nhĩ Mi Hầu cứ như vậy lảng lạng mà nhìn xem, nhìn xem hầu tử do nam giết bắc, do bắc giết nam, đem tòa này đứng lảng mấy trăm năm chắc chắn thành lũy giết được một mảnh đồng bừa bộn.

Không bao lâu, Cửu Đầu Trùng cũng đến. Cùng Sư Đà Vương đồng dạng, hắn quỳ một chân trên đất, không nói một lời.

"Ta hiện tại cùng hắn đánh, có thể thắng sao?"

Đa Mục quái suy nghĩ một hồi lâu, có chút không xác định đáp: "Nói không chính xác."

"Nói không chính xác?" Lục Nhĩ Mi Hầu phản phục ma xoa xoa tay chưởng, nhẹ giọng thở dài: "Trong tay hắn cầm cái kia chính là kim cô bổng a? Xác thực là kiện binh khí tốt. Người luyện chế cái kia, được tranh thủ thời gian."

"Dạ."

"Còn có." Quay đầu lại, Lục Nhĩ Mi Hầu thản nhiên nhìn quỳ rạp xuống đất Sư Đà Vương cùng Cửu Đầu Trùng liếc, ung dung nói: "Ba người các ngươi cùng một chỗ, hảo hảo rình rập hắn. Không cầu thắng, nhưng cầu... Ngăn chặn hắn một hồi."

"Ngăn chặn... Một hồi?" Trong lúc nhất thời, kể cả Đa Mục quái tại trong ba người đều ngo ngẩn.

"Đúng, ngăn chặn hẳn. Ngăn chặn cái này không dài đầu óc gia hỏa." Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch nhếch miệng ha ha cười nói: "Dù sao có nhiều như vậy yêu quái tại nơi này, tợn tính đứng bất động làm cho hẳn giết, cũng phải giết cá nửa ngày a? Các ngươi cứ như vậy ngăn chặn hẳn là được, ta đi trước một lần Hoa Sơn."

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã từng bước một lui về phía sau, áp chế khí tức lặng lẽ hướng phía cùng hầu tử phương hướng ngược nhau mà đi.

Còn không đợi hẳn đi ra vài bước,

Một đạo kim quang cũng đã từ trên trời giáng xuống, tại cự ly Lục Nhĩ Mi Hầu bắt quá mười trượng phía trước âm âm nổ tung.

Cái kia trùng kích bí mật mang theo trước đá vụn, theo Lục Nhĩ Mi Hầu gò má thổi qua.

Lập tức, ở đây Cửu Đầu Trùng, Sư Đà Vương, Đa Mục quái, một mực đều trọn tròn mắt.

"Ngươi muốn đi chỗ nào?"

Sau lưng huyền não thanh bỗng nhiên đình chỉ, hơi ngẩng đầu lên, Lục Nhĩ Mi Hầu chứng kiến hầu tử theo cái kia quay cuồng cát bụi trung từng bước một đi ra. Giống như cười mà không phải cười nhìn hẳn, cái kia hàm răng cắn được khanh khách rung động. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 687: Vây Ngụy Cứu Triệu

Cái này trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu động tác cứng lại rồi.

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái kia trên trán chậm rãi chảy xuống, cặp kia mục tròng được giống như chuông đồng lớn như vậy, kinh ngạc nhìn qua hầu tử.

Giờ khắc này hiển hiện ở trong óc hắn trung, là vừa vặn sống lại thời điểm, Địa Tạng vương nói những cái này lời nói.

Đây là Địa Tạng vương trong miệng "Cái khác chính mình" sao?

Chỉ có vặn ngã hắn, làm cho hắn thay thế chính mình bị thiên kiếp thu, chính mình mới có thể ở cái thế giới này tiếp tục trụ hàng xuống dưới

Nghĩ được như vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu cái kia khoe miệng lại chậm rãi khơi gọi lên một tia mắt tự nhiên cười.

Ở đây Đa Mục quái, Sư Đà Vương, Cửu Đầu Trùng toàn bộ đều ngây dại, nguyên một đám hoảng sợ mở to hai mắt, ngừng lại rồi hô hấp, vẫn không nhúc nhích đứng, rồi lại tùy thời đã làm xong chạy trốn chuẩn bị.

Bất quá, hầu tử lực chú ý từ đầu đến cuối đều chỉ tại Lục Nhĩ Mi Hầu trên người.

Một hồi gió nhẹ lướt qua, bí mật mang theo trước vài miếng lá rụng.

Xa xa, vô số bị thương yêu quái còn đang kêu thảm, do hầu tử khiến cho bạo động như trước không có dẹp loạn dấu hiệu.

Nơi này, lại là yên tĩnh không tiếng động.

Ở đây mỗi người, cái kia khóe mắt đều ở hơi run rẩy trước. Kể cả Lục Nhĩ Mi Hầu cũng là như thế.

Hầu tử mở to hai mắt nhìn, hơi cười toe toét miệng, cười. Mơ hồ có thể thấy được răng nanh dưới ánh mặt trời tán trước hàn ý. Cơ mặt bởi vì phần nộ mà có một tia run rẩy.

Cẩn rãng, hầu tử chậm rãi hộc ra một câu: "Bốn phía cho ta gây tai hoạ, mời chào của ta thuộc hạ, kéo của ta cờ xí, còn muốn đến Hoa Sơn đi đón thiên nhi giả mạo ta, khiến cho còn vui vẻ sao?"

Nâng lên chân, hầu tử chậm rãi đi phía trước bước một bước, dưới chân cát đá lặng yên không một tiếng động bề bộn phần.

Trong nháy mắt, ở đây vài người ngoại trừ Lục Nhĩ Mi Hầu bên ngoài toàn bộ sợ tới mức lui về phía sau một bước. Về phần Lục Nhĩ Mi Hầu, thì là giả bộ như không thèm để ý giống như thân thủ gãi gãi quai hàm, cười nói: "Còn có thể. Bất quá ta phải nói một câu, hai ta ai thiệt ai giả, còn không dễ nói. Thiên nhi, không phải ngươi gọi."

"A?" Hầu tử thoáng cái cười đến càng hoan, cái kia trên người mỗi một lông hút đều ở bành trướng linh lực thúc dục hạ rung động. Giống như loạn chiến chạc cây: "Xem ra hôm nay, chúng ta thật đúng là phải hảo hảo luận một luận có không có tư cách vấn đề này a. "

"Dùng được trước luận sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng nhíu mày, ung dung nói: "Ngươi đều không loại đi đón, đã như vậy. Nàng đương nhiên chính là ta tức phụ."

Nghe được câu này thời điểm, một bên Đa Mộc quái rõ ràng chứng kiến hầu tử khóe mắt tại hơi run rẩy.

Sau một khắc, không đợi những người khác kịp phản ứng, hầu tử cũng đã ra chiêu. Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn, tựa tại Lục Nhĩ Mi Hầu nguyên bản đứng thẳng địa phương. Cát bụi, đá vụn, điên cuồng mà nổ tung. Mãnh liệt trùng kích trong nháy mắt quét ngang mà ra, giống như sóng gợn vẩy dọc theo mặt đất lướt đi.

"Đến a! Ngươi người nhu nhược!" Một tiếng rít, Lục Nhĩ Mi Hầu theo cái kia tràn ngập cát bụi trung trong nháy mắt liền xông ra ngoài.

"Đứng lại!" Gầm lên giận dữ, kim cô bổng bổng nhiên duỗi dài, phóng lên trời. Sau một khắc, nó một cái quét ngang ở giữa Lục Nhĩ Mi Hầu phần eo, đưa hẳn cả quét bay đi ra ngoài. Mang theo mãnh liệt khí kinh đem nguyên bản tràn ngập cát bụi trong nháy mắt xé rách thành hai bên, hiện ra hầu tử thân ảnh.

"Đáng đánh! Đáng đánh! Bất quá còn chưa đủ kính! Ha ha ha ha!" Bùm lấy phần eo, Lục Nhĩ Mi Hầu nương một kích này sức mạnh điên cuồng mà hướng phía phía tây chạy thực mạng. Thoáng cái bay ra vài dặm cự ly, rơi xuống trong thành.

"Lão tử làm thịt ngươi!" Hầu tử cũng bay lên trời dọc theo mặt đất thẳng truy.

Hai con hầu tử trong lúc đó chiến tranh bắt đầu rồi.

Kim cô bổng tại hầu tử trong tay lượn vòng chuyển trước, một cơn tiếp một cơn ném ra, không lưu tình chút nào. Nhưng mà, có được cái này đồng dạng thân pháp cùng độ Lục Nhĩ Mi Hầu lại tổng có thể xảo diệu né tránh. Ven đường cuốn vào hết thầy đều bị xé thành bột phấn.

Rậm rạp trước các loại kiến trúc Sư Đà quốc thành bang tại đây trong lúc kích chiến bề gãy nghiền nát băng mở, tại chảy dài dãy núi trên lồi ra một đạo cự đại dấu vết, cho đến phương xa.

Nhìn qua một đạo đó đạo giống như chổng trời trụ lớn vậy cuộn cuộn khói đặc, Sư Đà Vương đều xem trọn tròn mắt.

"Kế tiếp làm sao bây giờ?" Hắc đột nhiên quá mức nhìn về phía Đa Mục quái.

Giờ này khắc này, Cửu Đầu Trùng cũng đồng dạng đang nhìn Đa Mục quái. Nhưng mà, Đa Mục quái nhưng chỉ là mặt âm trầm. Ngậm miệng không nói.

Trận chiến tranh này, vốn cũng không phải là bọn họ tham ngộ cùng được

"Báo! Tôn Ngộ Không đã cùng Lục Nhĩ Mi Hầu tại Tây Ngưu Hạ Châu giao thủ!"

Trong ngự thư phòng, Ngọc Đế bỗng nhiên thoáng cái đứng lên, liền vội vàng hỏi: "Ai chiếm thượng phong?"

"Tôn Ngộ Không chiếm thượng phong. ? Lục Nhĩ Mi Hầu một đường trốn, Tôn Ngộ Không cũng nại hấn không gì!"

Nho nhỏ trong ngự thư phòng, lúc này tụ tập kể cả Lý Tĩnh, Thái Bạch Kim Tinh tại trong cơ hồ tất cả thiên đình trọng thần, nguyên một đám ánh mắt đều ở Ngọc Đế cùng cái kia tiến đến bẩm báo thiên binh trong lúc đó đi tới đi lui, lại từ đầu đến cuối đều không có người nói chuyện, dù là một câu đánh giá. Một câu cảm thán đều không có.

Hết thảy yên tĩnh không tiếng động.

"Có bản lĩnh đừng chạy!"

Kim cô bông quét ngang mà qua, trong nháy mắt đem một tòa núi cao tiêu diệt.

"Hắc, có bản lĩnh buông kim cô bông đến đánh!" Lục Nhĩ Mi Hầu bay điều chỉnh thân hình ngược lại hướng về phía bắc chạy thục mạng mà đi.

Dắt lấy kim cô bông, hầu tử phấn khởi tiến lên.

"Báo! Khởi bầm tôn giả, hai con yêu hầu cũng đã khai chiến."

La Hán bên trong, có người vội vàng hỏi: "Ở nơi nào khai chiến?"

"Cái này" cái kia tiến đến bầm báo tăng nhân thoáng cái chân chờ, áp úng nói: "Một lát trước tại Tây Ngưu Hạ Châu, bây giờ, sợ là muốn tới Bắc Câu Lô Châu đi."

"Đến Bắc Câu Lô Châu đi?"

"Đúng." Tăng nhân gật đầu nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu không có vừa tay binh khí, chỉ có thể một mực trốn. Tôn hầu tử một mực truy, cho nên "

"Không có vừa tay binh khí?" Như Lai nhàn nhạt cười cười, đóng chặt hai mắt, ung dung thờ dãi: "Người cái kia trong kho tựa hồ còn có kiện 'Tùy tâm đáng tin binh', cùng cái kia kim cô bông tương xứng. Không bằng, tặc cấp cho Lục Nhĩ Mi Hầu dùng dùng như thế nào?"

Nói, Như Lai giương đôi mắt, hướng phía Phổ Hiền nhìn quá khứ.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều gom lại Phổ Hiền trên người, tất cả mọi người tại yên lặng mà nhìn xem hắn. Mà Phổ Hiền, nhưng chỉ là vẫn không nhúc nhích đứng, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn phía trước không có vật gì mặt đất, tựa hồ tại tinh tế tự hỏi cái gì.

Hồi lâu, hấn chấn vỗ áo tay áo, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, từng bước một đi xuống bậc thang đài, đi đến đại điện ở giữa, chấp tay trước ngực hướng phía Như Lai yên lặng thi lễ một cái.

Ngay sau đó, hấn xoay người, mặt không biểu tình mà hướng phía ngoài điện đi đến.

Trong nháy mắt, hai người cũng đã chiến đến bắc hải trên không.

Lục Nhĩ Mi Hầu thả người nhảy lên. Nhảy vào trong nước. Hầu tử cũng vọt lên xuống dưới.

Lập tức, nguyên bản bình tĩnh mặt biển giống như nước sôi vậy lăn đứng lên, loạn lưu cuộn cuộn.

Tối như mực đáy biển, hai người bắt đầu rồi một hồi chơi trốn tìm du hí.

Giờ này khắc này. Sớm nhận được tin tức bắc hải long vương chính mang theo một nhà già trẻ tránh ở bị phòng được giống như thùng sắt vậy nhỏ hẹp trong phòng. Nhưng mà, nơi này cơ hồ hết thấy tất cả đều ở hơi rung động, ngày tiêu tồn thậm chí còn thỉnh thoảng có đá vụn ngã xuống.

Quay cuồng loạn lưu đang tại bên ngoài tàn sát bừa bãi trước, mãnh liệt trùng kích phía dưới, mà ngay cả long cung thiết trí pháp trận phòng ngự đều đã kinh có chút nhịn không được.

Mỗi một thanh tiếng vang. Rơi xuống lão Long vương trong tai đều là như vậy làm cho người ta trong lòng run sợ.

"Đừng sợ, đừng sợ." Duỗi ra hai tay, hấn nắm cả long hậu cùng năm nào ấu hài tử thấp giọng nói: "Bọn họ rất nhanh sẽ đi, rất nhanh sẽ đi "

Một con con mực tinh lợi dụng thân thể mềm mại lặng lẽ chen đến lão Long vương bên cạnh, thấp giọng nói: "Bệ hạ, nơi này phòng không ngừng."

"Bản vương tự nhiên biết rõ phòng không ngừng! Không cần ngươi tới nhắc nhở!"

"Phụ vương." Tiểu thái tử hơi ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: "Nếu không chúng ta đi thiên đình trốn a, thiên đình nhất định sẽ tương đối an toàn."

"Đưa con cóc." Lão Long vương vẻ mặt cầu xin chăm chú ôm lấy con của mình nói: "Thiên đình cũng không an toàn a. Sáu trăm năm trước một lần đó, chính là trốn đến thiên đình đi, không né khá tốt ai. Tóm lại, ta nơi đó đều không đi, tỰ tại nơi này ở lại, tỰ tại nơi này ở lại."

Giống như phé tích vậy Sư Đà quốc, ban công trên, Đa Mực quái, Cửu Đầu Trùng, Sư Đà Vương ba người đang lẳng lẳng đứng.

Đa Mực quái một mực cúi đầu, tựa hồ đang suy nghĩ trước cái gì. Cửu Đầu Trùng cùng Sư Đà Vương thì là đưa mắt nhìn nhau.

"Làm sao bây giờ? Xem ra, hẮn sẽ bị thua a." Sư Đà Vương nhìn qua Cửu Đầu Trùng, ý vị thâm trường nói: "Nếu như hẮn bại mà nói, chúng ta được làm sao bây giờ?"

"Ta cũng không biết." Cửu Đầu Trùng nhíu chặt trước lông mày. Vẻ mặt bối rối nói: "Lúc trước, sẽ không hẮn là lựa chọn hẮn. HẮn căn bản cũng không phải là chính thức đại thánh gia, cũng không có khả năng sẽ thắng. Tiếp tục như vậy "

"Nếu không, chúng ta cùng tiến lên?"

Nghe vậy. Cửu Đầu Trùng thoáng cái hừ bật cười: "Chúng ta có thể làm cái gì? Đi lên ăn một gậy tịt hồn phi phách tán sao?"

"Ta là nói" Sư Đà Vương thập phần nghiêm túc nói ra: "Ta là nói, đi lên giúp có gậy gộc một ít phương, tuy nhiên nhất định là giúp không được gì, nhưng tối thiểu nhất tối thiểu nhất chuyện này qua sau, có lẽ có thể lưu lại một cái mạng. Người nói có đúng hay không?"

"Giúp đôi phương?" Vừa nghe lời này, Cửu Đầu Trùng lập tức tịt mống. Một hồi lâu mới trì hoãn qua được. Cái kia trên mặt, chỉ còn lại có cười khở.

Đúng vậy a, lúc trước chính mình sao biết lựa chọn cùng như vậy nhất bang gia hỏa kết minh? Tình thế không đúng, nghĩ đến cũng chỉ có phản bội người như vậy, có hay không kết minh, lại có cái gì khác biệt?

"Ta nghĩ đến một cái diệu kế!" Đang lúc này, Đa Mục quái hơi giương mắt, nhếch môi thấp giọng nói: "Nhưng, cần hai người các người phối hợp, muốn điều động các người có khả năng điều động hết thủy chiến lực!"

Hoa Sơn bên ngoài trong rừng rậm, Bằng Ma Vương có chút không thể tưởng tượng nổi nắm cái kia ngọc giản.

"Người nói cái gì? Hấn muốn các người lúc này đi bắt Huyền Trang?"

"Đúng." Ngọc giản một chỗ khác truyền đến Sư Đà Vương thanh âm: "Hấn nói muốn vây nguy cứu triệu, chỉ cần nắm bắt Huyền Trang, sẽ không sợ hấn không phân tâm. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng có thể nhân cơ hội chạy thoát."

Bằng Ma Vương "Ha ha" hai tiếng cười lạnh, trực tiếp chặt đứt liên lạc.

"Cái này Đa Mục quái, thật đúng là kế hay a. Đến lúc đó Lục Nhĩ Mi Hầu là chạy thoát, chính ngươi hướng cái đó trốn? Kéo chúng ta chôn cùng sao?" Thuận miệng căn vặn vài câu, hắn nhìn phía một bên yêu tướng, nói: "Các ngươi bả tin tức nói cho hắn biết thời điểm, hắn là nói như thế nào?"

"Hắn nói hắn nói làm cho đại vương ngài yên tâm, chỉ cần tin tức chính xác, trước sự, hắn không truy cứu nữa." Thoáng trầm mặc hạ xuống, cái kia yêu tướng lại thấp giọng hỏi: "Đại vương, ta bây giờ nên làm gì? Dem chuyện này cũng cùng nhau thông tri đại thánh gia sao?"

"Không." Bằng Ma Vương chậm rãi lắc đầu, tròn tròn trông mắt nói: "Chuyện này không thể cho hắn biết, lúc này không thể nhường hắn phân tâm, nên làm cho hắn đuổi theo Lục Nhĩ Mi Hầu đi đánh. Tự chúng ta cũng không thể ra tay. Nếu không vạn nhất Lục Nhĩ Mi Hầu lật bàn, chúng ta tự tử. Chuyện này phải thông tri Lữ lục quái bọn họ, làm cho bọn hắn ra tay đi nghĩ cách cứu viện!" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 688: Tùy Tâm Thiết Can Binh

Lăng phong trung, Bằng Ma Vương triển khai hai cánh hướng phía Lữ lục quái cùng Ngưu Ma Vương đóng quân địa điểm bay lượn mà đi.

Cùng lúc đó, bắc hải kịch chiến vẫn còn tiếp tục trước.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, trên mặt biển tạc nổi lên một đạo phóng lên trời cột nước, Lục Nhĩ Mi Hầu bay lên trời, ngược lại hướng phía phía nam trốn chạy.

Không đợi cái kia phiêu tán nước biển rơi xuống, lại là một đạo cột nước tạc lên, hầu tử cầm trong tay kim cô bổng, chăm chú theo sát sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hai người giống như hai khóa giống như sao băng đuổi theo, một trước một sau xẹt qua vạn dặm trường không.

"Ha ha ha ha! Ngươi giết không được ta. Ngươi đã quên sao? Ngươi là thiên đạo, ta cũng là thiên đạo, chúng ta cũng sẽ không chết. Có thể giết chết chúng ta, chỉ có thiên kiếp."

"Tự tính giết không chết. . . Ta cũng vậy muốn cho ngươi trọn đời không được siêu sinh!" Gầm lên giận dữ, kim cô bổng quét ngang mà qua, trực tiếp lướt đã thành nửa cái bầu trời, đem tầng mây đều tước thành hai đoạn.

Lục Nhĩ Mi Hầu cơ hồ là lau kim cô bỗng hiện lên, cái kia kiện hoa lệ giáp vai đều bị trực tiếp tước bay đi ra ngoài. Nhưng mà, hấn rất nhanh ổn định thân hình, lại là tiếp tục chạy thực mạng.

"Ngươi sống vô dụng rồi nhiều năm như vậy, rõ ràng chạy tới đương phát môn tay sai, đi cái gì đi về phía tây lộ? Kẻ bắt lực!"

"Ngươi biết cái gì! Ngươi biết Như Lai là cái gì tu vi sao?"

"Ta đương nhiên biết rõ, Đa Mục cái gì đều nói cho ta biết." Lục Nhĩ Mi Hầu cười toe toét miệng đón gió cuồng tiếu: "Hấn muốn giết ai, khiến cho hấn giết, tỵ tính toàn bộ chết sạch, tỵ tính tam giới hủy thì đã có sao? Chỉ cần mình còn sống là được, những người khác chết nhiều ít lại có quan hệ gì? Ngươi cư nhiên còn vì cái này phá đạo tâm? Thật là một cái kẻ bắt lực!"

Nhiều chật trước mi. Hầu tử không nói một lời, lại là một cơn quét ra. Cái này xem như trả lời a.

Lại một lần hiện lên hầu tử công kích. Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu lại đối với hấn cười: "Như thế nào, ngươi làm không được đúng không? Không quan hệ, ta làm được đến. Đã như vậy, thì càng hấn là để cho ta tới thay thế ngươi tiếp tục sống sót. Chỉ có ta, mới là không có nhược điểm. Dù cho Như Lai tự thân xuất mã, cũng nại ta không gì!"

"Ngươi không có nhược điểm?" Hầu tử hừ lạnh nói: "Nếu như ngươi thật không có nhược điểm. Như Lai sẽ thả ngươi đi ra không? Nói cho ngươi. Vô luận là ngươi còn là ta, muốn cuối cùng sống sót, đều phải vạn ngã Như Lai!"

"Ừ." Lục Nhĩ Mi Hầu ra vẻ trầm tư trạng, thuận miệng nói ra: "Ngươi nói như vậy cũng đúng a, đã chung sống hoà bình, liên thủ đối phó Như Lai như thế nào? Bất quá có một cái điều kiện, thì phải là thuộc về của ta, phải

toàn bộ trả cho ta. Tỷ như Tề Thiên Đại Thánh danh hào. Tỷ như Dương Thiên, những điều này là của ta!"

"Nằm mơ!" Hầu tử lại là nặng nề một cơn quét ra. Bỗng nhiên duỗi dài kim cô bỗng xẹt qua, trên mặt đất bề ngoài lưu lại một đạo cự đại dấu vết. Nhưng mà, còn là rơi vào khoảng không.

Lục Nhĩ Mi Hầu phi tốc hạ tháo chạy. Tại mũi chân chia xuống đất trong nháy mắt lại thay đổi thân hình bay lên trời.

Thoáng qua trong lúc đó, hầu tử lại là đuổi tới phía sau của hắn.

"Ha ha ha ha, trêu chọc ngươi đùa. Đừng lo lắng, những vật kia không cần phân, người thắng ăn sạch là được. Qua một khoảng thời gian, thiên kiếp hội lại hiện ra, chúng ta bên trong. Chỉ có thể sống một cái. Cho nên ta một mực tại cân nhắc trước như thế nào giết chết ngươi sao, ha ha ha ha."

"Đi về phía tây chưa thành công, liền tính là ngươi thắng ta, thì như thế nào? Còn không phải như vậy muốn thua ở Như Lai trong tay? Đến lúc đó, không chỉ là thiên nhi, cả yêu tộc đều bị ngươi liên lụy!"

"Đó là nói sau, nếu như ta chết đi, toàn bộ thế giới có sống hay không, lại cùng ta có có quan hệ gì đâu hệ?"

Quay đầu lại, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn qua hầu tử, vui cười trước.

Nhìn xem cái kia nụ cười quỷ dị, trong nháy mắt, hầu tử kinh ngạc.

Giờ này khắc này, hầu tử cũng đã triệt để hiểu rõ rồi trước mắt cái này cái khác mình là cái thứ gì.

Đây là một cái triệt triệt để để kẻ điên, không đếm xỉa hết thủy quy tắc, không đếm xỉa hết thủy đạo nghĩa, hắn không có trí nhớ, tự nhiên thì không

có cảm tình, thậm chí không có bất kỳ lòng trung thành. Ngoại trừ sống sót, với hắn mà nói, hết thảy đều là nhỏ bé không đáng kể. Kể cả Dương Thiên mệnh, kể cả Tước nhi mệnh, cũng kể cả tất cả yêu quái mệnh. Trong tam giới, hết thảy tất cả tại hắn xem ra, đều là, có cũng được mà không có cũng không sao.

Đã như vậy, hầu tử cùng hắn trong lúc đó, cũng chỉ còn lại có không chết không ngớt.

Cắn chặt răng, hầu tử đột nhiên gia tốc đuổi theo. . .

. . .

Cùng lúc đó, Bằng Ma Vương cũng đã chạy tới thân ở Hoa Sơn Lữ lục quái cùng Ngưu Ma Vương trước mặt.

Nhìn chăm chú Bằng Ma Vương, Lữ lục quái mặt không biểu tình, Ngưu Ma Vương thì là thật sâu chau nổi lên lông mày. Trong đại trường hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Vẫn đứng tại lối vào Mi Hầu vương lặng lẽ đi ra ngoài.

Duy trì ho hai tiếng, Lữ lục quái ung dung thở dài: "Người nói, Đa Mục quái chính mang theo Cửu Đầu Trùng cùng Sư Đà Vương, còn có một chúng thủ hạ đi đánh lên Huyền Trang pháp sư?"

"Đúng." Bằng Ma Vương nặng nề mà nhẹ gật đầu: "Đây là vây nguy cứu triệu chi kế, bọn họ nghĩ bức đại thánh gia buông tha cho truy kích Lục Nhĩ Mi Hầu!"

"Ta dựa vào cái gì tin người?"

"Ta tự mình đến còn chưa đủ sao? Nếu như tin tức không vô cùng xác thực, ta dám độc thân đến nơi trong quân doanh?"

"Vây cũng khó nói." Lữ lục quải thoáng cái lãnh bật cười: "Người hiện tại chính là Lục Nhĩ Mi Hầu người, vạn nhất quay người lại, các người lại đây đánh lên nơi này, cái kia nên làm thế nào cho phải?"

Thấy thế, Bằng Ma Vương vội vàng ngược lại nhìn về phía Ngưu Ma Vương. Nhưng mà, Ngưu Ma Vương đã ở chân chờ trước.

"Đại ca, Hồng Hải Nhi chính là hãy cùng tại Huyền Trang pháp sư bên người a, vạn nhất có việc mà nói. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe Lữ lục quải từng tiếng quát: "Người tới! Năm bắt!"

Trong lúc nhất thời, vô số yêu tướng cũng đã theo ngoài trướng tràn vào, đưa hấn bao bọc vây quanh. Lập tức, Bằng Ma Vương cũng là mộng, mở to hai mắt nhìn nhìn qua Lữ lục quải.

Hướng phía do dự Ngưu Ma Vương nhìn thoáng qua, Lữ lục quải lạnh lùng nhìn Bằng Ma Vương nói: "Vạn nhất có việc, chúng ta tự bắt người đi đôi."

"Người!"

Không đợi Bằng Ma Vương hiểu rõ ràng nên như thế nào thoát khỏi, Mi Hầu vương cũng đã xóc lên trướng幔 từ bên ngoài đi vào, sắc mặt ngưng trọng nói: "Bọn họ thật sự đi, ta có cái lão bộ hạ, bây giờ đang ở trong đội ngũ. Những này ngày ta vừa mới đi tìm hấn, làm cho hấn làm nội ứng. Lần này phóng ra, Sư Đà Vương, Đa Mục quải, Cửu Đầu Trùng, liên quan, còn có một hơn trăm danh hóa thần cảnh đã ngoài yêu tướng. Đội

hình này, bằng vào Thiên Bồng bọn họ vài cái, chỉ sợ là ngăn không được a.
.."

Một câu nói kia buông đi, Ngu Ma Vương cùng Lữ lục quả lập tức
mộng. Bằng Ma Vương tắc chậm rãi nhẹ nhàng thở ra.

...

Đông Thăng Thần Châu phía đông.

Giờ này khắc này. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã dần dần rơi vào quần cảnh. .

Hắn tránh trái tránh phải, tuy nhiên tránh được hầu tử tuyệt đại bộ phận
công kích. Nhưng mà, đúng là vẫn còn có một chút chạy không khỏi. Tại
đây một hồi tiêu hao trong chiến đấu, hẳn rõ ràng đang ở hạ phong. Tuy
nhiên như trước cường chống cưỡi, sắc mặt cũng đã có chút khó coi.

Rơi vào đường cùng, hẳn chỉ phải hướng phía nhân loại thành bang chạy
đi.

Đương Lục Nhĩ Mi Hầu tại một mảnh huyên tiếng ồn ào trung nhảy vào
nhân loại thành bang thời điểm, nhìn qua chạy trốn tứ phía nhân loại. Hầu
tử trong lúc nhất thời lại có chút ít chần chừ.

Có nên hay không tiếp tục?

Hắn đoạn đường này hộ tống Huyền Trang. Vì chính là phổ độ chúng
sinh. Đem không chút nào tương quan sinh linh cuốn vào trận này kích đấu
bên trong tựa hồ. . . Không tốt lắm đâu?

Chính là, bỏ mặc hấp tinh thị huyết Lục Nhĩ Mi Hầu, chẳng lẽ đối tam
giới chúng sinh chính là hảo sao?

Ngấn ngủi do dự sau, hầu tử cuối cùng còn là cắn răng, nắm chặt kim cô bổng đi theo xông vào thành bang bên trong.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, mãnh liệt trùng kích trong nháy mắt khuếch tán ra. Thoáng cái đem trong thành rậm rạp phòng ốc nóc nhà nhấc lên đi hơn phân nửa. Dân chúng kêu rên liên tục.

"Vừa mới tại do dự cái gì?" Cùng hầu tử đụng vào nhau, Lục Nhĩ Mi Hầu hai tay giao nhau, gắt gao khiêng ở hầu tử một kích. Mở to hai mắt nhìn nói: "Là ở do dự muốn hay không đưa bọn họ cuốn vào sao? Ha ha ha ha, người quả nhiên bị Huyền Trang cho đồng hóa. Đừng quên, người chỉ là chích yêu quái a! Làm cho phổ độ, thích hợp sao?"

"Cút!" Một tiếng quát lớn, chỉ thấy hầu tử trở tay nắm chặt. Đem kim cô bổng quét ngang mà ra. Nhưng lại tại ở giữa Lục Nhĩ Mi Hầu bụng trong nháy mắt, lại bị hai tay của hắn cho chặn.

"Còn lưu lại dư lực? Người không cần phải như vậy khô hài hảo sao? Người cho rằng người không ra toàn lực, ảnh hưởng đến thiếu điểm, bọn họ sẽ mang ơn sao?" Nương hầu tử kim cô bổng lực lượng, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái nhảy lên hơn mười trượng độ cao, rồi lại đột nhiên dừng lại thân hình, lại rơi xuống trong thành.

"Đến a. Không phải muốn giết ta sao? Ta ở chỗ này, người tới giết ta a. Ha ha ha ha."

Vừa mới đuổi tới giữa không trung hầu tử bắt đắc dĩ mà chăm chú nhìn trên mặt đất dương dương đắc ý Lục Nhĩ Mi Hầu, hận đến nghiến răng nghiến lợi, thực sự bất lực.

Trên thực lực, hắn không hề nghi ngờ là còn mạnh hơn Lục Nhĩ Mi Hầu. Chính là hai người tu vi thật sự gần gũi quá, tới mức hầu tử không ra toàn

lực, căn bản đối với hắn không tạo thành bất cứ uy hiếp gì. Chính là xuất toàn lực. . . Cái chỗ này có thể chống trụ được sao?

Nhìn xem cái này một mảnh đồng bừa bộn, khắp nơi trên đất kêu rên thành bang, hầu tử không khỏi nhớ tới Cầu Pháp quốc một màn, giật mình.

"Đại thánh gia, không bằng, làm cho bản tăng tới khuyên khuyên hắn a."

Đột nhiên, một thanh âm truyền đến.

Hầu tử đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Phổ Hiền đã tại sau lưng cách đó không xa lẳng không nổi lơ lửng.

"Ngươi?" Hầu tử trong tay kim cô bổng không khỏi nắm thật chặt, lại do dự mà, không có trực tiếp phát tác hướng Phổ Hiền đánh tới.

"Đúng, làm cho bản tăng tới khuyên một khuyên hắn. Tụ tính khuyên không thành, đại thánh gia cũng sẽ không có bất luận cái gì tổn thất. Cái này có lợi mua bán, có sao mà không làm?"

Hầu tử không có trả lời, chỉ là lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Phổ Hiền, ánh mắt kia trung tràn đầy nghi hoặc.

Nhàn nhạt cười cười, Phổ Hiền khẽ thở dài: "Nghe bản tăng một lời, hoặc là trong thành chi người đều chết oan chết uổng, đại thánh gia, kính xin tự hành quyết đoán."

Do dự hồi lâu, hầu tử cuối cùng còn là hướng cái kia bên cạnh vừa lui mở một khoảng cách.

Đứng ở một mảnh gạch ngói vụn phía trên Lục Nhĩ Mi Hầu ngơ ngác nhìn qua Phổ Hiền, nụ cười kia đều cứng lại rồi.

Đây là ý gì? Phật môn tới khuyên ta?

Giờ này khắc này, mà ngay cả chính hấn cũng nghĩ không thông phật môn đến tột cùng tính toán điều gì.

Tự tại hai con hầu tử nhìn soi mói, Phổ Hiền chậm rãi về phía trước, rơi xuống trên mặt đất.

"Người tỉnh lại đi." Lục Nhĩ Mi Hầu nghiêng đầu cười đùa nói: "Đừng đem ta khờ hảo sao? Ngoại trừ nơi này, ta cũng là không đi. Nếu như nơi này bị hủy hết, ta liền đổi một cái thành đi ở lại. Ha ha ha ha. Thế gian nhân loại nhiều như vậy, không sợ tìm không thấy."

"Cũng là không đi mà nói, còn như thế nào hoàn thành người thay thế mục tiêu của hấn?" Phổ Hiền mở rộng bước chân, chậm rãi hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một đi tới. Thân thủ theo cái kia trong tay áo lấy ra một cây ngân châm đẩy tới, nói khẽ: "Cái này, là tùy tâm thiết can binh, cùng cái kia như ý kim cô bổng, độc nhất vô nhị. Cầm lấy đi, cùng hấn chiến a."

Giữa không trung, hầu tử không khỏi mở to hai mắt nhìn. Sau một khắc, hấn cũng đã hướng phía Phổ Hiền lao đến, vươn tay muốn đoạt tùy tâm thiết can binh.

Còn không đợi hấn đi đến Phổ Hiền bên người, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã vượt lên trước một bước nhận lấy thiết can binh, thân thủ hát lên, cái kia thiết can binh cũng đã biến thành giống như kim cô bổng vậy lớn nhỏ.

Ngay sau đó, hấn hướng tới trước mặt hầu tử đụng tới. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Sao sao, cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 689: Nhược Điểm

Hai con hầu tử nặng nề đụng vào nhau.

Trong nháy mắt đó, kim cô bổng cùng thiết can binh đan vào mà tuôn ra hỏa hoa giống như nhô lên cao lại một vòng mặt trời mới mọc vậy. Tàn sát bừa bãi mà ra cuồng phong hoành tảo cơ hồ hết thấy tất cả, trên mặt đất cát đá tung tóe, cây cối bị nhổ tận gốc, những cái này dân chúng đều bị thổi trúng tìm không ra bắc.

Trong nháy mắt, cho tới nay làm cho hầu tử vô cùng do dự cái này thành bang, triệt để hủy.

Phế tích bên trong, duy chỉ có Phổ Hiền còn lẳng lẳng đứng, duy trì lấy giao ra thiết can binh trong nháy mắt tư thế, đưa lưng về phía nặng nề chạm vào nhau hai người.

Cái kia trên người tăng bào bị cuồng phong buộc được chăm chú.

"Nhu thế nào, ta liền so với ngươi thiếu một kiện binh khí mà thôi. Hiện tại binh khí nơi tay, nhìn ngươi còn thế nào đắc sắt! Ha ha ha ha!" Gang tác cự ly, Lục Nhĩ Mi Hầu trọn tròn tròn mắt, nhếch miệng cắn răng cười đối với hầu tử.

Nhưng mà, tại đây bất phân thắng bại thời khắc, hầu tử lại tựa hồ như cũng không có tính toán phản ứng Lục Nhĩ Mi Hầu. Ánh mắt kia hơi chuyển động, rơi xuống Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng, Phổ Hiền bóng lưng trên.

Ánh mắt kia trung, có một loại lạnh nhạt, càng nhiều, là một loại bất đắc dĩ.

Hai người đều toàn lực đánh ra nắm đũa tự binh khí gắt gao kiên trì, tiến hành trước một hồi đơn thuần lực lượng so đấu. Cái kia binh khí giao tiếp địa phương ra từng tiếng trầm thấp tiếng vang, truyền khắp thiên địa.

Hồi lâu, Phổ Hiền chậm rãi thở dài, đem duỗi ra tay thu đến, bộ dạng phục tùng giao ác.

Đưa lưng về phía hầu tử, hần nhẹ giọng thở dài: "Bần tăng, chỉ là phụng mệnh làm việc."

"Phụng mệnh? Phật đà không phải tứ đại giai không, chích tuân phật hiệu sao? Như vậy dính nhân quả, sẽ không sợ phá phật tâm sao?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng, cắn chặt răng nặng nề hét lên, Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp bị đẩy dờn đi mười trượng có thừa cự ly. Nương cơ hội này, hầu tử thay đổi thân hình hướng phía tây phương bay đi.

"Muốn chạy?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhanh chóng dừng lại thân hình, quơ thiết can binh nhanh chóng đuổi theo: "Trước đuổi giết được ác như vậy, hiện tại muốn chạy, không dễ dàng như vậy! Chúng ta lại đại chiến cá ba trăm hợp, ha ha ha ha!"

Chích một hồi, hai con hầu tử thân ảnh đều đã kinh vô ảnh vô tung.

Phổ Hiền còn đang lẳng lặng đứng. Trầm mặc.

Cái kia bên cạnh, một cái bị đặt ở gạch ngói vụn chông chát hạ lão hán run nhè nhẹ trước hướng hần vươn một tay: "Đại sư đại sư cứu cứu ta "

Phổ Hiền như trước lẳng lặng đứng, hai mắt trống rỗng.

"Đại sư cứu ta "

"Nương! Nương, ngươi làm sao vậy? Nương. Ngươi đừng chết a!"

"Nhanh, hấn còn giống như tức giận! Nhanh chuyển mở!"

"Ta không thể chết được ta còn không thể chết được "

Hấn lẳng lặng đứng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thân là phật đà, hấn cũng đã buông xuống hết thảy, tứ đại giai không. Chính là giờ này khắc này. Hấn cũng đã che đậy trong thiên địa hết thảy tiếng vang, lại che đậy không được này chút ít nhược khúc hô.

Vô biên vô hạn hoang dã trung, một chi thương đội chính chậm rãi đi tới.

Cái kia vì cái gì con ngựa cao to trên cưỡi một vị lưng còng lão nhân, chính du dương tự tại đánh thuốc lá rời.

Một vị tùy tùng xách động ngựa chậm rãi dựa vào hướng về phía hấn:
"Lão gia, tối nay không tại nơi này hạ trại nghỉ ngơi sao?"

"Không nghỉ ngơi."

"Chúng ta là không có quan hệ gì, chính là ngài rời nhà thời điểm, phu nhân dặn đi dặn lại, muốn ngài chú ý thân thể."

"Không có việc gì, nơi này không thể ngừng." Lắc đầu, lão nhân nhẹ giọng thở dài: "Đạo này. Lão nhân ta đã đi qua vài chục lần. Nơi này có rất nhiều bầy sói, tại nơi này ngủ lại, sẽ rất nguy hiểm."

Vừa dứt lời, lão nhân lông mày lại hơi nhăn đứng lên.

Nhắc tới cũng kỳ quái, nguyên bản cái này phiến hoang nguyên trên vừa đến trong đêm, nên vang vọng sói tru mới đúng. Hôm nay không biết như thế nào, theo vừa mới bắt đầu, lại tịt hoàn toàn yên tĩnh

Chăm chú nhíu lại mi, hấn bán híp mắt triều thiên bên cạnh nhìn ra xa, cái này vừa nhìn. Hấn lại sợ tới mức kêu ra tiếng. Cái kia tay run lên, tẩu thuốc tử rơi xuống trên mặt đất.

"Lão gia, làm sao vậy?" Cái kia sau lưng trợ thủ vội vàng phát phát tay, ý bảo mọi người đều dừng lại.

Lão gia tử mở to hai mắt tiếp tục về phía tây bên cạnh nhìn qua. Hảo nửa ngày mới hoãn quá thân lai: "Không có gì, đại khái là mắt mờ đi. Vừa mới không biết tính sao, càng nhìn đến chân trời có chút gì đó này nọ tại bay."

"Đen như vậy, tịt tính chân trời thực có đồ vật gì đó, lão gia, ngài nên cũng là nhìn không thấy mới là a."

Vừa nói như vậy. Tất cả mọi người nở nụ cười. Lão gia tử cũng đi theo duy trì nở nụ cười, híp mắt nhìn xem tôi tớ giẫm phải ngựa đạp xuống ngựa, giúp mình đi nhặt lên chính mình rơi xuống tẩu thuốc, hấn cũng hơi cúi người đang chuẩn bị đi đón.

Đang lúc này, vô số thân ảnh từ trong bóng tối nhanh chóng hiển hiện, giống như từng đợt cuồng phong vậy cùng bọn họ gặp thoáng qua, lại nhanh chóng biến mất tại một chỗ khác trong bóng tối.

Tất cả mọi người trong nháy mắt ngây dại. Lão gia tử duy trì tiếp nhặt tẩu thuốc động tác, mở to hai mắt nhìn, vẫn không nhúc nhích khom người.

Cái kia trên người quần áo theo vừa mới một màn kịch khởi cuồng phong hơi phiêu đãng. Toàn bộ thế giới yên tĩnh được chỉ còn lại có tiếng

gió.

Hồi lâu, một vị tùy tùng áp ứng thuyết: "Đó là cái gì ta giống như thấy được, một ít yêu quái."

"Không có khả năng, tại sao có thể là yêu quái?" Một vị khác tùy tùng có chút bối rối nói: "Nếu như là yêu quái, chúng ta làm sao có thể còn sống? Đúng hay không?"

"Nói cũng đúng, làm sao có thể. Nhất định là chúng ta nhìn lầm rồi."

Cái kia người xung quanh từng người đều "Ha ha" nở nụ cười, cái kia thần sắc bên trong kinh hoàng, lại là bất kể như thế nào cũng che dấu không ngừng. Lão nhân sắc mặt đều ảm ảm có chút thanh.

Đều nhìn lầm, khả năng sao?

Một người nhìn lầm còn chưa tính, tất cả mọi người cùng một chỗ nhìn lầm?

Thừa dịp bóng đêm, trên trăm danh yêu tướng đi bộ mà đi, cái kia độ nhanh như tạt phong.

Đa Mục quái thanh âm tại mỗi người trong đầu vang lên: "Đối phương tuy nói chích có mấy người, nhưng tu vi cũng không yếu. Nếu như chính diện cường công, chỉ sợ nhất thời nửa khắc khó nắm bắt. Vạn nhất bọn họ đem tin tức thông báo đi ra ngoài, đến lúc đó đại thánh gia tất nhiên thoát khỏi, nhưng này tên còn lại, nhất định đến giúp. Đến lúc đó, chúng ta tựu dữ nhiều lành ít. Cho nên, nhất định phải đoạt tại viện binh trước, trực tiếp bắt được Huyền Trang."

"Áp chế khí tức, chọn dùng đi bộ phương thức tận khả năng tiếp cận, đánh lén. Một khi bị phát hiện, lập tức một loạt cùng lên. Chỉ có bắt được

Huyền Trang pháp sư, chúng ta mới có đàm phán các, đều hiểu chưa?"

"Hiểu rõ!" Tất cả yêu tướng trăm miệng một lời trả lời.

Cùng lúc đó, trong đội ngũ, Sư Đà Vương lại lặng lẽ thả chậm cước bộ, từng điềm từng điềm rơi xuống đội ngũ phía sau.

Thấy thế, thuộc hạ của hắn cũng đi theo lặng lẽ thả chậm cước bộ.

"Giả trang bộ dáng là tốt rồi, tình thế không đúng, bỏ chạy. Bất quá, tốt nhất không cần phải quá rõ ràng."

"Dạ." Một ít chúng thuộc hạ đều lặng lẽ lên tiếng.

Giờ này khắc này. Cái này chi nhân mã, cự ly Huyền Trang chỗ, cũng đã chỉ vện vện có không đủ bách lý cự ly.

Bờ sông, Hồng Hải Nhi nắm ngọc giản ở trong tay. Mở to hai mắt nhìn.

"Làm sao vậy?" Ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hắn sưởi ấm Thiên Bồng nhật lên một cây nhánh cây, ném vào đồng lửa trung, nhẹ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao? Nhìn người sắc mặt có điềm không đúng."

"Đã xảy ra chuyện." Hồng Hải Nhi liền vội vàng đứng lên, bồi rối nói: "Đa Mục quái mang đám người đến đánh lén ta, cha ta bọn họ chính chạy đến trợ giúp!"

"Đánh lén?" Ở đây vài người thoáng cái kinh kêu lên.

Cách đó không xa. Huyền Trang chính ngồi xếp bằng khi hắn chính mình một mình đồng lửa bên cạnh chuyển trước cái gì.

"Không được, quá chậm, phải nhanh lên nữa! Bọn họ cự ly so với chúng ta gần nhiều lắm." Trong tinh không, Ngưu Ma Vương không ngừng thúc

giục, một bả cầm Mi Hầu vương tay nói: "Nếu không chúng ta đi đâu a? Chúng ta đi đâu một bước, bọn họ sau đó đuổi kịp!"

Vừa nghe lời này, Mi Hầu vương thiếu chút nữa không có sặc chết: "Đại ca, ta còn không có khôi phục lại, hiện tại đi qua, chỉ có thể coi là nửa cái "

"Lữ thừa tướng!" Ngưu Ma Vương lại đem mặt hướng Lữ lục quái.

Trong lúc nhất thời. Cái này chi đi nhanh tiêu đội ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng phía Lữ lục quái nhìn quá khứ.

Sâu hít một hơi thật sâu, Lữ lục quái nhẹ giọng đối với chính mình vài cái nghĩa tử môn nói ra: "Mấy người các ngươi cùng ma vương đi đâu."

"Dạ!"

"Tự tính bọn họ vài cái cùng một chỗ cũng không đủ rồi a!" Mi Hầu vương thoáng cái kêu lên: "Bọn họ bên kia có Cửu Đầu Trùng, Sư Đà Vương, hơn nữa Đa Mục quái cùng cái kia một ít thủ hạ cũng đều không phải ăn chay! Lúc trước đại thánh gia không tại, quang Đa Mục quái bọn họ vài cái tại Xa Trì quốc có thể làm cho Huyền Trang pháp sư thiếu chút nữa thân chỗ khác biệt, ngươi cái này "

"Lại do dự sẽ trễ!" Ngưu Ma Vương quát lên một tiếng lớn, không khỏi phân trần lôi kéo Mi Hầu vương liền bắt đầu gia.

Rất nhanh, trong đội ngũ tu vi tương đối cao mười cái nhanh chóng đi theo, chỉ để lại Lữ lục quái tiếp tục dẫn theo còn lại vài chục chích yêu quái.

Từ đại bộ châu ở giữa đại dương mênh mông phía trên, hầu tử lơ lửng thân thể, chậm rãi xoay người.

Chích một cái chớp mắt. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã cầm cái kia chuôi vừa lấy được thiết can binh xuất hiện ở hầu tử trước mắt, thở hồng hộc.

"Như thế nào, không chạy?" Cười toe toét miệng, hắc hừ cười nói: "Lão tử còn tưởng rằng ngươi chuẩn bị mang theo lão tử quần đi tam giới."

"Ngươi cảm thấy ta là bởi vì sợ ngươi mới chạy sao?"

"Không phải sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu quơ quơ trong tay thiết can binh: "Ta cũng vậy có binh khí. Với ngươi cái kia kiện tương xứng, hiện tại ngươi cũng đã nài ta không gì."

"Phải không?" Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu nói: "Ta cùng phật môn là tử địch, chính là tin tưởng Ngọc Đế ta đều sẽ không tin tưởng phật môn. Ngươi cho rằng ta tại sao phải đồng ý Phổ Hiền đề nghị?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn hầu tử.

"Bởi vì, không cho ngươi phải đến tốt hơn. Ngươi sẽ một mực chạy, hội một mực cầm phạm nhân làm nhân chứng. Hơn nữa, ta còn có thể thuận đường thử một lần phật môn chuẩn bị tham gia tới trình độ nào." Nắm kim cô bổng, hầu tử chậm rãi bày ra ngênh chiến tư thế: "Sau đó, đem ngươi dẫn tới điều đó không có khả năng còn sống linh địa phương, làm thịt ngươi."

Cái kia ánh mắt lạnh như băng thấy Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái ngây dại. Rất nhanh, hắc lại lần nữa khôi phục nguyên bản vui đùa âm ỉ thần sắc: "Ngươi nói ngươi phải ở chỗ này làm thịt ta? Ngươi có cái này bốn sự sao?"

"Thử xem xem chẳng phải sẽ biết rồi?" Hầu tử cái kia khoe miệng hơi giơ lên, nói: "Ngươi cho rằng chúng ta chênh lệch, chỉ là một cây gậy sao?"

"Không phải sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức cười đến càn hoan: "Người đã như vậy có tự tin, vậy thử xem, a!"

Đương nhô ra cuối cùng một chữ thời điểm, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên mở to hai mắt nhìn, mắt lộ ra hung quang. Sau một khắc, hắn cũng đã hóa thành một đạo kim quang hướng phía hầu tử gào thét mà đi!

"Chịu chết đi!"

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, hai người lại là đụng vào nhau, giống như tiếng sấm loại tiếng vang trong nháy mắt vang vọng thiên địa, cái kia thân dưới nước biển đã ở kích động khí lưu bên trong tạo thành cự đại sóng gợn.

Khoảng cách gần đối mặt bên trong, hầu tử mở to hai mắt nhìn, chậm rãi toét ra miệng: "Thân thể của ngươi, mới là ngươi chính thức nhược điểm. Đánh trúng ngươi một khắc, ta đã cảm thấy."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái giật mình.

Không đợi hắn kịp phản ứng, hầu tử cũng đã buông lỏng ra một tay, một bả giữ ở Lục Nhĩ Mi Hầu vai! (chưa xong còn tiếp.)

ps: Rốt cục về đến nhà, 8 có một chút gia, chuyện thứ nhất chính là đổi mới. Sao sao, cầu tháng phiếu có thể?

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 690: Đánh Lén

Lục Nhĩ Mi Hầu thất kinh muốn trốn, nhưng mà, gần như thế cự ly, hầu tử mà ngay cả phản ứng thời gian cũng sẽ không cho hắn. Một tay đã sớm chuẩn xác giữ ở Lục Nhĩ Mi Hầu bả vai.

Giờ này khắc này, một lát trước còn vô cùng kiêu ngạo Lục Nhĩ Mi Hầu đã sợ đến sắc mặt trắng bệch, mà ngay cả nương hầu tử ra tay trong nháy mắt lộ ra sơ hở đều quên phải phản kích.

"Tu vi của ngươi thật sự theo ta không có gì khác biệt, nếu như ngươi là Ngộ Giả đạo mà nói, chắc hẳn sẽ rất khó đối phó a." Hầu tử toét ra miệng cười, ánh mắt kia dần dần trở nên dữ tợn: "Đáng tiếc, ngươi là Hành Giả đạo, nhất dựa vào ** Hành Giả đạo."

Ngôn ngữ trong lúc đó, hầu tử cũng đã tuôn ra cường đại linh lực, đem Lục Nhĩ Mi Hầu từng điểm từng điểm hướng cái kia đại dương mênh mông bên trong đẩy đi.

Cái kia cài tại Lục Nhĩ Mi Hầu trên vai ngón tay dễ dàng tọt đâm vào trong thân thể của hắn. Nếu như là tầm thường ** mà nói, chắc hẳn lúc này cũng đã máu tươi đầm đìa đi. Bất quá, Lục Nhĩ Mi Hầu là không có huyết, cái kia dùng giả đánh tráo dưới lông, như trước chỉ có mao.

"Ngươi muốn làm gì, ngươi muốn làm gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái kinh kêu lên.

"Ngươi cứ nói đi?" Hầu tử cười hì hì nhìn hấn, tiếp tục không ngừng dùng sức: "Ta đã mò tới, trong thân thể, đều là mao a? Xé mở vài cái lỗ hồng, sẽ đem ngươi phao đến trong nước biển, ngươi nói sẽ như thế nào?"

"Ngươi!"

Lời này vừa nói ra, Lục Nhĩ Mi Hầu sắc mặt cũng đã do bạch biến tử.

Đem một cụ dùng mao xếp thành thân hình phao đến trong nước sẽ như thế nào? Không cần hầu tử nói, hấn cũng biết.

Đúng vậy, hấn kỳ thật sợ hãi nước, vô luận là nước biển, còn là nước ngọt, đặc biệt tại thân thể cũng đã bị hao tổn dưới tình huống!

Hoàn toàn tỉnh ngộ hấn bắt đầu ra sức giãy dụa, hấn cũng tượng giống như con khỉ buông lỏng ra một tay, hướng phía hầu tử bắt quá khứ, chích hạ xuống, liền tại hầu tử trên mặt cầm ra năm đạo vết máu. Nhưng mà, hầu tử nhưng như cũ bất vi sở động đưa hấn từng điềm từng điềm mà hướng phía dưới biển rộng đẩy đi.

Thắng bại tựa hồ cũng đã chú định rồi.

Luận tu vi, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hầu tử độc nhất vô nhị. Nhưng luận cơ bản nhất ** Lục Nhĩ Mi Hầu lại kém hầu tử cách xa vạn dặm. Mà ở dưới mắt. Loại này chênh lệch thành quyết định thắng bại máu chốt nhân tố.

Hầu tử ngón tay cũng đã cài vào Lục Nhĩ Mi Hầu bả vai, cái này ý nghĩa Lục Nhĩ Mi Hầu một tay đã hoàn toàn sử không được kính. Thậm chí không chỉ là cái tay kia, hấn căn bản là không dám buông ra đi giãy dụa, bởi vì càng thêm mãnh liệt đối bình. Ý nghĩa tay của hấn có khả năng trực tiếp bị hầu tử kéo xuống đến

Cái kia kết quả sẽ là như thế nào? Lục Nhĩ Mi Hầu quả thực không dám tưởng tượng.

Có thể một loại khác kết quả là hấn có thể thừa nhận được sao?

Một khi bị theo như vào trong nước, hầu tử tất nhiên theo miệng vết thương đem đại lượng nước biển đạo nhập trong cơ thể của hấn. Đến lúc đó, lực lượng của hấn đem tiến thêm một bước suy yếu, cuối cùng triệt để sa vào hầu tử trong miệng thịt, liền phản kháng cơ hội cũng sẽ không có.

Vô luận loại nào kết quả. Với hấn mà nói, đều là vạn kiếp bất phục.

Từng giọt mồ hôi theo trên trán điên cuồng mà xuất hiện, rất nhanh lại tại điên cuồng linh lực trung bị triệt để chung, biến mất vô tung.

Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ có thể giống như một cái người đàn bà chanh chua đồng dạng dùng móng tay đi bắt hầu tử, thậm chí dùng hàm răng đi cắn hầu tử chế trụ bả vai hấn tay. Nhưng mà, ** chênh lệch là khổng lồ như vậy, tới mức tại không dám cưỡng chế thúc dục linh lực dưới tình huống, hàm răng của hấn thậm chí không cách nào giao phá hầu tử làn da. Mà cùng lúc đó, hầu tử thì là không ngừng thúc dục trước linh lực, từng điểm từng điểm. Không nhanh không chậm đem Lục Nhĩ Mi Hầu đẩy hướng mặt biển.

Cái kia ba đào mãnh liệt mặt biển cũng đã gần trong gang tấc. Nước biển tóe lên bọt nước thậm chí cũng đã hất tới Lục Nhĩ Mi Hầu trên người, trận trận lạnh buốt truyền đến, điều này làm cho hấn sợ hãi tới cực điểm, điều này làm cho hấn đột nhiên nhớ tới vừa mới buông xuống đến thế giới này giờ gặp phải sinh tồn uy hiếp, một loại sợ hãi thật sâu nhanh chóng dưới đáy lòng lan tràn ra.

"Ồ dừng tay, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta liền thủ với ngươi đối phó Như Lai."

"Phải không?" Hầu tử thoáng cái cười đến càng hoan: "Nếu như vũ lực có thể đối phó Như Lai, ta đã sớm thẳng thẳng thiên nói, căn bản không cần chờ người hỗ trợ. Huống hồ. Người nói lời, có thể tin tưởng sao?"

Cái kia thủ sẵn vai tay không ngừng dùng sức, năm ngón tay đều đã kinh thật sâu cắm vào Lục Nhĩ Mi Hầu trong thân thể. Tại đây trường lực lượng so đấu bên trong, có các loại bản khoãn. Hoàn toàn sử không được kính Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã triệt để bị thua. Hẳn thậm chí có thể nghe được chính mình bản không tồn tại cốt cách vỡ vụn thanh âm.

"Người giết không chết của ta" Lục Nhĩ Mi Hầu triệt để buông tha cho vô dụng giấy dựa, hẳn ngược lại hai tay nắm ở thiết can binh, thúc dục linh lực, cùng hầu tử kim cô bổng gắt gao đối chống. Tuy nhiên rốt cục tại chui vào nước biển trước cuối cùng đem thân hình của mình dừng lại, lại trực tiếp làm cho cái kia trên vai miệng vết thương bị hầu tử từng điểm từng điểm xé mở.

Cắn răng, hẳn không ngừng mà gào thét: "Thiên đạo tu vi chỉ sợ thiên kiếp. Người là giết không chết của ta ta chính là người, ta là người cái khác hồn phách, người không thể giết ta a không thể "

Thanh âm kia đến cuối cùng, thậm chí cũng đã biến thành khóc hô.

Nhưng mà, hầu tử không có đáp, có lẽ, hẳn căn nay đã khinh thường tại đáp cái người điên này.

"Báo! Cái kia yêu hầu còn là chiếm đủ ưu thế, Lục Nhĩ Mi Hầu sợ là muốn bị thua!"

Đang lúc này, Phổ Hiền cũng đã theo cái kia ngoài điện chậm rãi đi đến.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều hướng phía hẳn nhìn quá khứ. Nhưng mà, hẳn nhưng chỉ là buông xuống nghiêm mặt, một bộ tâm sự nặng

nè bộ dạng, trực tiếp đi tới nguyên bản trên vị trí.

Trên đại diện tất cả mọi người còn đang lảng lạng mà chăm chú nhìn hấn.

Địa Tạng vương chấn vỗ áo tay áo, nhẹ giọng hỏi: "Phổ Hiền tôn giả đây là làm sao vậy?"

"Không có gì." Phổ Hiền chỉ là nhàn nhạt cười cười, một bộ giạt mình như mất thần sắc.

"Báo! Lục Nhĩ Mi Hầu sợ là phải thua!" Nam Thiên Môn, một vị tu sĩ vội vàng quy đến Nguyên Thủy Thiên Tôn sau lưng.

Thông Thiên Giáo Chủ hơi sững sờ, hướng phía sau lưng bắm báo giả nhìn đi, lại đầu nhìn về phía vẫn không nhúc nhích đứng Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tuy nhiên phật môn cho hấn đưa đi binh khí, nhưng hấn cuối cùng không phải cái kia yêu hầu đối thủ a. Bởi như vậy, cũng tự không khả năng lưỡng bại câu thương."

"Sẽ không." Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi nhíu lại mi, nói khẽ: "Phật môn phé đi lớn như vậy kính đưa hấn từ phía trên kiếp trong tay muốn tới, lại phá lệ trực tiếp đứng ở trước đài, cho hấn đưa đi binh khí, chuyện này, không dễ dàng như vậy chấm dứt."

Một mảnh trong đêm đen, một vị yêu tướng vội vàng chen đến Đa Mục quái bên cạnh, thấp giọng nói: "Khởi bảm đại nhân, đại thánh gia chỉ sợ phải thua."

Đa Mục quái lông mày chăm chú nhíu lại.

Tự tại ánh mắt của hấn chỗ hướng, một dặm bên ngoài địa phương, bờ sông xử, hai đồng đồng lửa tại trong bóng đêm phá lệ thấy được.

Huyền Trang bàn trước chân vẫn không nhúc nhích ngồi ở bên cạnh đồng lửa, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ cũng đã đi ngủ. Nhưng mà, cái kia bốn phía nhưng có thể chứng kiến Thiên Bồng bọn người chính mở to hai mắt nhìn đến dò xét trước, thậm chí bên ngoài cũng đã bố trí một ít cùng loại với pháp trận đồng dạng gì đó, để ngừa đánh lén.

"Không thể đợi lát nữa" Đa Mục quái cắn răng chậm rãi thở dài: "Chúng ta được hiện tại tự ra kích."

"Không được, đối phương rõ ràng cho thấy có phòng bị." Một bên Sư Đà Vương phản bác nói: "Hiện tại ra tay, không đợi chúng ta nắm bắt Huyền Trang, phỏng chừng đến lúc đó, tình cảnh của chúng ta tự không xong."

"Rất sợ chết đồ đệ, nếu là đại thánh gia đã xảy ra chuyện, ngại cho rằng ngại có thể sống sao?" Yêu quái bên trong có người hung hăng thóa mạ một câu.

Nghe vậy, Sư Đà Vương vội vàng đầu nhìn lại.

Cái này tối như mực trong đêm, một đồng lớn yêu quái tụ tập cùng một chỗ, hẳn cũng chia không rõ vừa mới câu nói kia là ai nói. Nhưng giờ này khắc này, vô số con mắt đều ở nhìn hẳn.

Lại đem mặt quay tới lúc, Sư Đà Vương phát hiện Đa Mục quái cũng liếc mắt nhìn, trừng mắt hẳn. Cái kia tâm lập tức tự hư. Chỉ phải hơi cúi đầu xuống.

"Cửu đầu tướng quân thấy thế nào?"

Một bên Cửu Đầu Trùng hơi sững sờ, vội vàng ngẩng đầu lên đến: "Ta?"

"Đúng."

Thoáng cái, mọi ánh mắt lại đều hướng phía Cửu Đầu Trùng tụ quá khứ.

Ngơ ngác nháy vài cái con mắt, Cửu Đầu Trùng mới sâu hít một hơi thật sâu nói: "Mạnh như vậy công mà nói, chúng ta sợ là muốn dữ nhiều lành ít. Bất quá chúng ta đều là không có đường lui người. Đa Mộc đại nhân có thể đáp ứng tại hạ một chuyện sao?"

"Chuyện gì?"

"Nếu như Cửu Đầu Trùng chết trận, thỉnh Đa Mộc đại nhân bất kể như thế nào, che chở Bích Ba đàm nhất tộc."

Nghe vậy, Đa Mộc quái vờn tay ra vỗ nhẹ nhẹ đập Cửu Đầu Trùng vai, gật đầu nói: "Hảo, ta đáp ứng ngươi. Chỉ cần ta Đa Mộc còn sống một ngày, tựu tuyệt không làm cho Bích Ba đàm nhất tộc đã bị khi nhục."

"Tạ Đa Mộc đại nhân!"

Quay sang, Đa Mộc quái lại hướng phía nhần nhần nhí nhí Sư Đà Vương nhìn quá khứ: "Ngươi sao?"

"Ta" bị như vậy vừa hỏi, Sư Đà Vương hơi há miệng, ấp úng nửa ngày, lại không có thể nghe ra một câu cả lời nói. Bất quá, cuối cùng còn là gật đầu.

Giờ này khắc này, nhiều một người nhiều một phần lực lượng, Đa Mộc quái cũng không biện pháp so đo như vậy rất nhiều. Hấn duy trì ho hai tiếng, nói: "Yêu tộc hưng vong, tựu xem trận chiến này. Thắng, hôm nay tại nơi này đều là yêu tộc công thần, trước kia vô luận đã làm cái gì, cũng có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua. Phục quốc ngày, phong thưởng, càng là không phải ít. Cho dù là mệnh vẫn, ta Đa Mộc cũng sẽ nghĩ cách sống lại người chết. Nếu là thua tóm lại, ngàn vạn không cần phải có nửa điểm chân chò,

nếu không, vô luận là yêu tộc, còn là tự thân, đều muốn vạn kiếp bất phục!
Đều nghe rõ sao?"

"Hiểu rõ rồi!" Trong đêm đen, trong rừng truyền đến một mảnh trầm thấp hòa cùng thanh.

"Phóng ra!"

Bờ sông xử, Thiên Bồng chính mở to hai mắt nhìn đến dò xét, ánh mắt kia tại các nơi không ngừng đi tới đi lui. Quyển Liêm, hắc hùng tinh cũng đồng dạng nắm đều tự binh khí, bảo vệ cho mặt khác hai cái phương hướng, cùng nhau đem Huyền Trang bảo vệ xung quanh ở chính giữa.

Tu vi hơi yếu một ít Hồng Hải Nhi bị phân phối đến thiếp thân thủ hộ Huyền Trang nhiệm vụ, đồng dạng nhận nhiệm vụ này, còn có chính nắm trường kiếm vẻ mặt kinh hoảng tiểu bạch long.

Đột nhiên, xa xa trong rừng cây một hồi rất nhỏ bạo động truyền đến, Thiên Bồng vội vàng nắm chặt Cửu Xi Đinh Ba, bày ra nghênh chiến tư thế.

Còn lại mọi người cũng nguyên một đám nhanh chóng bày ra nghênh chiến tư thế.

Sau một khắc, cái kia bạo động nhanh chóng lan tràn ra, nhanh chóng khắp các nơi.

"Chúng ta đã bị bao vây "

"Xem ra tin tức không có sai, thật sự đến đây." Nhíu chặt trước lông mày, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Có thể thông tri hần."

"Hào!" Nghe vậy, một mực canh giữ ở Huyền Trang bên người tiểu bạch long nhanh chóng cầm lên sớm đã chuẩn bị cho tốt ngọc giản, áp vào bên môi (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng a cầu vé tháng

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 691: Tiếp Viện Gáp Cùng Biến Số

Tự tại Lục Nhĩ Mi Hầu thân hình sắp đụng vào nước biển trong nháy mắt, giấu ở hầu tử bên hông ngọc giản đột nhiên lập loè lên.

Thoáng cái, hai người đều ngo ngẩn.

Nguyên bản kịch liệt tranh đấu xuất hiện một cái không thể tưởng tượng không ngăn cản.

Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hầu tử ánh mắt không hện mà cùng mà hướng ngọc giản vị trí nhìn quá khứ. Cái kia hai cặp giống như đúc con mắt, giờ này khắc này đều ở hơi chớp động lên.

Sau một khắc, song phương tựa hồ đồng thời ý thức được cái gì.

Hầu tử cắn răng một cái, đem linh lực của mình nâng lên cực hạn, điên cuồng mà hướng Lục Nhĩ Mi Hầu áp tới. Lục Nhĩ Mi Hầu tắc không hề bận tâm thương thế trên người mở rộng, đem hết toàn lực trên lên đỉnh đi.

Song phương như trước tại giảng co, chỉ có điều lúc này đồ mồ hôi một phương cũng đã không chỉ là Lục Nhĩ Mi Hầu, còn kể cả hầu tử. Mà Lục Nhĩ Mi Hầu vết thương trên người, đã ở lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ xé rách.

Thắng lợi thiên bình tựa hồ như trước tại dùng tốc độ cực nhanh hướng phía hầu tử phương hướng nghiêng. Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu tràn đầy đau đớn trên mặt nhưng như cũ cố ra vẻ mỉm cười.

"Hắc hắc, Huyền Trang đã xảy ra chuyện, đúng không? Đó là người lưu cho bọn họ dùng để cầu cứu ngọc giản. Ta mệnh không có đến tuyệt lộ a, ha ha ha! Mệnh không có đến tuyệt lộ! Mệnh không có đến tuyệt lộ a!"

Vừa nghe lời này, hầu tử sắc mặt bá thoáng cái thay đổi. Hắn trợn tròn hai mắt, không nói một lời tiếp tục tăng lên lực lượng. Rất nhanh đạt đến cực hạn, xa hơn trước, tựu ý nghĩa đột phá tiến vào thiên đạo.

Thoáng cái, Lục Nhĩ Mi Hầu nguyên bản dừng lại thân hình lại là bắt đầu có ép xuống khuynh hướng. Cái kia thật vất vả có vui vẻ trên mặt lại một lần có chút bối rối.

Bởi vì song phương linh lực đối bình, Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng, nước biển lại cũng tạo thành một cái cự đại, giống như dòng xoáy vậy sóng gợn. Mà bây giờ, cái này sóng gợn tràn ra nước biển cũng đã từng giọt bay lả tả tại Lục Nhĩ Mi Hầu lưng bộ lông trên.

Kia tia ti cảm giác mát làm cho hắn mỗi một căn lông tơ đều bị dựng lên.

"Ha ha ha ha, người nghĩ nhanh lên chấm dứt chiến đấu? Đừng có nằm mộng, ta là... Tuyệt đối sẽ không cho người vừa lòng đẹp ý!" Sinh tử tồn vong một sát, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên cuồng nở nụ cười.

Hắn không hề dùng thiết can binh đi chọi cứng hầu tử kim cô bổng, ngược lại đem bộ ngực của mình trực tiếp đỉnh đi lên.

Nếu là bình thường, động tác này không thể nghi ngờ sẽ làm hắn thất bại được nhanh hơn. Nhưng mà, giờ phút này lại thành hắn cứu mạng rơm rạ.

Thừa dịp cái này trôi qua tức thì không ngăn cản, hắn đem thiết can binh dùng cái kia cũng đã sử không được kính một tay hút ra, ngay sau đó. Chông được sau lưng, hô lớn một tiếng: "Trường!"

Lập tức, thiết can binh bỗng nhiên duỗi dài, hóa thành trụ lớn, một mặt đội lên đáy biển. Mà đổi thành một mặt, tắc vững vàng chia vào Lục Nhĩ Mi Hầu trên lưng.

Một chiêu này xuống, hầu tử thật vất vả lấy được ưu thế trong nháy mắt sẽ không tồn tại.

Đau đớn phía dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu cả sắc mặt đều ần ần phát thanh. Nhưng mà, hấn nhưng như cũ cường chống nhếch miệng cười: "Huyền Trang chết rồi, ngươi còn có thể đối kháng Như Lai sao? Tựa tính ta chết, cũng muốn lôi kéo ngươi chôn cùng! Ha ha ha ha!"

"Ngươi!"

Giờ này khắc này, hầu tử cũng đã tức giận đến lạnh run. Chính là, hấn lại có thể thế nào?

Trận đại chiến này bọn họ cũng đã vòng quanh tam giới chạy tầm vài vòng, có thể nói là không người không biết không người không hiểu. Không phải vạn bất đắc dĩ. Thiên Bồng là sẽ không dễ dàng sử dụng ngọc giản. Rất hiển nhiên, Huyền Trang bên kia thật là đã xảy ra chuyện, hơn nữa là đại sự.

Lúc này, theo vừa mới bắt đầu chỉ tại không ngừng chớp động ngọc giản đột nhiên âm đạm rồi xuống, dần dần không có động tĩnh.

Hầu tử mở to hai mắt nhìn, kinh ngạc nhìn qua ngọc giản chỗ, thoáng cái ngây dại.

Cái này một sát, hấn mà ngay cả lực đạo đều hơi giảm bớt một ít. Bất quá, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không có mượn cơ hội phản kích. Có lẽ, hấn đã không có lực lượng đi phản kích đi. Hấn chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử. Tựa hồ đang đợi kết quả cuối cùng.

Rất hiển nhiên, giờ này khắc này tình huống bên kia, sợ là cũng đã khẩn trương đến cực hạn. Nếu không mà nói, vì cái gì liền hô gọi đều đình chỉ?

Một lát do dự sau. Hầu tử cải biến phương thức, từ lúc mới bắt đầu ép xuống, biến thành dùng sức dất lấy Lục Nhĩ Mi Hầu trên lên xách.

Lục Nhĩ Mi Hầu là không thể sống, đây là chính mình trời sinh địch nhân, loại đó địch ý, thậm chí so với cùng Như Lai quan hệ trong đó càng thêm kịch liệt. Chỉ cần Lục Nhĩ Mi Hầu còn sống một ngày. Hầu tử nhất định phải thời khắc đề phòng hấn. Mà bỏ lỡ lần này cơ hội, tiếp theo... Chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng Huyền Trang bên kia hiện tại quả là nguy cấp. Tại không có biện pháp dưới tình huống, hầu tử chỉ có thể lựa chọn mang theo cũng đã ở vào tuyệt đối hoàn cảnh xấu Lục Nhĩ Mi Hầu cùng nhau đi tới.

Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu tựa hồ thoáng cái liền xem thấu hầu tử dụng ý, hấn bắt đầu liền mạng sau này co lại, sử xuất tất cả vốn liếng đi chống cự. Tuy nói tại hầu tử lực lượng hạ, hấn như trước tại bị từng điểm từng điểm hút ra thiết can binh, nhưng tốc độ này thật sự quá chậm, chậm hầu tử vô cùng lo nghĩ.

Ở này lôi kéo bên trong, đột nhiên, Lục Nhĩ Mi Hầu bị hầu tử bóp chặt trên bờ vai miệng vết thương cả khối xé rách, mảng lớn da lông bị giật xuống. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, hầu tử giống như cách huyền tiễn chung chung làm một đạo kim quang hướng phía tây nam phương hướng bay đi, trong nháy mắt không có bóng dáng.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh, thoáng cái toàn bộ an tĩnh.

Lục Nhĩ Mi Hầu cả ngã xuống khi đến phương thiết can binh đỉnh trên.

Trên mặt biển bành trướng sóng gợn dần dần biến mất, Lục Nhĩ Mi Hầu ngo ngác nằm tại hóa thành trụ lớn thiết can binh trên, cảm thụ được mãnh liệt sóng triều từ đáy biển truyền đến sợi sợi chấn động, cảm thụ được gào thét mà đến phong bí mật mang theo sợi sợi thanh lương. Thở hồng hộc.

Hồi lâu, hấn lại điên điên khùng khùng bật cười.

"Ta còn còn sống... Thật tốt quá. Ta còn tưởng rằng, còn tưởng rằng vừa muốn hồi cái kia địa phương quý quái đi... Ha ha ha ha. Ta rõ ràng không chết, ta rõ ràng không chết?" Hấn gian nan cuốn thân thể ngồi dậy, cuộn mình thành một đoàn ôm bụng cười đến không thở nổi, cười đến rơi lệ đầy mặt: "Nhất định là Đa Mục quái làm... Làm được không sai a. Phần thưởng! Trọng thưởng! Ha ha ha ha! Nhất định phải trọng thưởng!"

Tiếng cười kia đến cuối cùng, dùng một hồi ho sặc sụa chung kết.

Thật vất vả trì hoãn qua được, hấn có chút mờ mịt nhìn qua tây nam phương hướng, nhìn trời bên cạnh nghịch động lưu vân, vẫn không nhúc nhích nằm, giật mình như mất.

...

Lãng trong gió, Ngưu Ma Vương đem ngọc giản dán tại trên môi, lo nghĩ đi về phía trước trước.

"Này sao lại thế này? Vì cái gì không có hồi âm? Đánh lén đã bắt đầu sao?"

Không ngừng cần nhẫn trước, hấn lại quay đầu nhìn lại cũng đã rút lại phía sau một đoạn ngắn cự ly những người khác.

Mi Hầu vương bắt đắ dĩ buông tay ra, những kia những thứ khác yêu tướng, cũng đều nguyên một đám có chút bắt đắ dĩ nhìn qua bay tại phía

trước nhất Ngưu Ma Vương.

Dùng tu giả mà nói, phi hành tốc độ thường thường cùng tu vi có thật lớn quan hệ. Điểm này, đối Hành Giả đạo mà nói càng phải như vậy. Mi Hầu vương thì thôi, những người khác muốn bọn họ đuổi kịp hết tốc độ tiến về phía trước Ngưu Ma Vương, đây tuyệt đối là si tâm vọng tưởng.

Chính là, nếu như chậm thêm điểm sẽ như thế nào ?

Nếu như Huyền Trang đã xảy ra chuyện, như vậy đi về phía tây đội ngũ không hề nghi ngờ. Nhất định là toàn quân bị diệt. Có thể ở trước đó, chính mình một ít căn gân đưa con có thể hay không một cái không chú ý vọt tới phía trước đi?

Ngưu Ma Vương không dám nghĩ.

Hơi do dự sau một lát, Ngưu Ma Vương đành phải cắn răng, lẻ loi một mình thoát đội. Tăng tốc đi tới.

...

Giờ này khắc này, Tây Ngưu Hạ Châu, hai phe tiếp viện gặp trên chiến trường, kịch chiến say sưa.

Nương theo lấy chói tai tiếng vang, vô số tên bắn lên theo bốn phương tám hướng trong bóng tối bay vọt mà đến. Mỗi một mũi tên đều bí mật mang theo trước sắc bén khí kinh. Điều chi chỗ, không có chỗ nào mà không phải là Huyền Trang cổ họng.

Như vậy tiền, chỉ cần trung thượng một chi, Huyền Trang tất nhiên bị mất mạng.

Trong lúc vội vàng, tất cả mọi người cầm lên đều tự binh khí đem Huyền Trang bốn phía phòng đến sát sao, đem cái kia một chi chi mũi tên kẻ hết đánh bay.

Những người khác vẫn còn háo, nhìn trước mắt trận này trận chiến, cho tới nay thói quen rồi lấy nhiều đánh ít Hồng Hải Nhi lại có chút ít mộng. Hấn vội vàng hô: "Người đến người phương nào, bản thân chính là Hỏa Vân Động Thánh Anh đại vương, gia phụ Ngưu Ma Vương. Nếu là..."

Lời còn chưa nói hết, Ngao Liệt cũng đã thân thủ đưa hấn kéo đến một bên: "Chớ ngu, nơi này cái nào không có người danh nhưc đầu? Đã dám đến, chính là sớm có chuẩn bị! Ta cũng là các người đại thánh gia anh vợ cậu em vợ, như thế nào đều tính hoàng thân quốc thích a?"

Nói, Ngao Liệt cũng đã thuận thế đánh bay ba mũi tên mũi tên.

"Lưu lại Huyền Trang, tha các người không chết!" Một thanh âm từ trong bóng tối truyền đến. Rất nhanh, dưới ánh trăng nguyên một đám thân ảnh cao lớn hiện ra, những cái này ánh mắt, tựa giống như một đám nga lang vậy.

Chiêu hàng về chiêu hàng. Lời này lại tựa hồ như ngay cả đám câu lời đạo đầu đều không tính là. Nhất bang tử yêu quái, liền nửa điểm thời gian cũng không tính toán lưu cho Thiên Bồng bọn người, ở này đang khi nói chuyện, cũng đã lộ ra binh khí gào thét vọt tới Thiên Bồng bên cạnh.

Kịch chiến bắt đầu rồi.

Thiên Bồng mặt không biểu tình mà nắm Cửu Xi Đinh Ba xông tới. Cùng lúc đó. Phân biệt phòng thủ mặt khác hai cái phương hướng hắc hùng tinh cùng Quyển Liêm cũng đã lâm vào dùng thiếu địch nhiều ác đấu bên

trong. Trong lúc nhất thời, Huyền Trang bên người cũng chỉ còn lại có tu vi không cao Ngao Liệt nhào không rõ tình huống Hồng Hải Nhi.

Trận này đánh lén tới cực mãnh, đao phong chỗ hướng , càng là không có do dự chút nào.

Đánh giáp lá cà xử, huyết nhục tung tóe. Thiên Bồng bọn người trên thân rất nhanh giống như tại Huyết Trì phao qua một vòng vậy, bất quá. Ngoại trừ hắc hùng tinh mạnh mẽ khiêng hai đao bên ngoài, những người còn lại trên người phần lớn đều là địch nhân máu tươi. Cái kia dưới chân, từ lâu nằm vùi cụ thi thể.

Bắn về phía Huyền Trang đâm sau lưng như trước liên tục không ngừng, đối phương tựa hồ không lo lắng chút nào ngộ thương người một nhà vậy, không hề cố kỵ.

Ở này loạn tiễn bên trong, ngồi ngay ngắn ở chiến trường chính giữa Huyền Trang nhưng chỉ là lẳng lặng, nhìn không chớp mắt, cái kia trên mặt, không có chút nào biểu lộ.

Chiến trường bên ngoài, Đa Mục quái thân thủ đẩy ra rồi trước người cỏ dại xa xa mà chăm chú nhìn đây hết thảy.

"Chỉ cần nắm bắt Huyền Trang, chúng ta liền tính thắng được. Bất quá, được bắt sống."

"Bắt sống?" Một ít bên cạnh Sư Đà Vương thấp giọng nói: "Vậy người vừa mới đối với bọn họ hạ tử mệnh lệnh, làm cho bọn hắn nhìn qua trong chết bắn?"

"Khẳng định phải hướng trong chết bắn, bằng không bọn họ sao biết tin tưởng chúng ta thật sự muốn giết Huyền Trang, như thế nào lại đem hết toàn lực đi phòng ngự, tiến tới lộ ra sơ hở?" Đa Mục quái con mắt chậm rãi

hướng phía Sư Đà Vương nhìn sang: "Huống hồ, loại này cự ly, loại này uy lực mũi tên, nếu là có thể giết được Huyền Trang, đó mới là kỳ rồi sao."

Nói, Đa Mục quái cũng đã hướng phía bên kia Cửu Đầu Trùng nhìn quá khứ, nói: "Bọn họ phòng ở ba phương hướng, nhưng cùng lúc đó, cũng có ba phương hướng lộ ra sơ hở. Cơ hội chỉ có một lần, chúng ta ba người liên thủ, theo ba phương hướng đồng thời tiến công. Một người chế trụ Huyền Trang sau, những người khác liền phản công vi thủ. Kế tiếp, chính là đặng cái kia đầu khí trở về, theo chúng ta đàm điều kiện."

Nghe vậy, Cửu Đầu Trùng sâu hít một hơi thật sâu, nặng nề nhẹ gật đầu: "Hiểu rõ!"

...

"Báo! Tôn Ngô Không vút xuống dưới Lục Nhĩ Mi Hầu hội viện binh!"

Tin tức tổng đạt, Linh Sơn trên, chư La Hán lại là bắt đầu nghị luận tới tấp.

"Hội viện binh rồi? Đa Mục quái chiêu này vậy nguy cứu triệu, lại là dùng được xảo diệu a."

"Không chỉ vậy nguy cứu triệu a, còn là bỏ xe bảo vệ tướng. Lục Nhĩ Mi Hầu là được cứu, đánh lén Huyền Trang yêu quái có thể có quả ngon để ăn?"

"Bất kể như thế nào, cái này lần đầu tiên so chiêu, nên xem như Tôn Ngô Không thắng."

"Này cũng là, Tôn Ngô Không một phương lông tóc không tổn hao gì, Lục Nhĩ Mi Hầu không chỉ có chính mình bị thương, thủ hạ chỉ sợ càng là

có nhiều hao tổn. Cái này tính xuống, xác thực là Tôn Ngộ Không thắng một bậc."

"Này cũng chưa hẳn." Đài sen trên, Như Lai giống như cười mà không phải cười vẫn nhìn.

Lập tức, mọi ánh mắt đều hướng phía hắn tụ quá khứ.

Không đợi mọi người suy nghĩ cẩn thận trong chuyện này nguyên nhân, chỉ thấy lại một tăng nhân chạy nhập điện trung, cao giọng hô: "Báo! Lục Nhĩ Mi Hầu hướng Hoa Sơn đi rồi!"

"Hoa Sơn?" Ở đây chúng phật đà đều bị chấn động: "Lục Nhĩ Mi Hầu đi Hoa Sơn? Dùng hắn hiện tại thương thế... Có thể trôi qua Dương Tiễn cái kia quan sao?"

Như Lai nhàn nhạt cười cười, cười mà không nói. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Hiện tại người tại thành đô... Sao sao, khôi phục đôi mới cấp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 692: Giả Mạo

Lãng trong gió, hầu tử hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu phương hướng ra sức đâm chọc vào. Mà cùng lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu thì tại hướng Nam Chiêm Bộ Châu phương hướng lướt đi mà đi. Hai con hầu tử, giống như đúc linh hồn, giống như đúc khí tức, nhưng lại có không đồng dạng như vậy tâm tính, đi về hướng hoàn toàn bất đồng phương xa.

...

Đương hầu tử cặp kia da hươu giày vững vàng rơi xuống đất thời điểm, nguyên bản huyền não bờ sông thoáng cái tự yên tĩnh trở lại.

Đa Mục quái thủ sẵn Huyền Trang cổ họng tay hơi khấn một căng, cái kia bốn phía yêu quái, tuy nói sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn là nguyên một đám không tự giác lui về phía sau một bước. Đứng ở Đa Mục quái bên cạnh Cửu Đầu Trùng càng là tránh được hầu tử ánh mắt, cúi đầu.

Bên kia, cũng đã nhiều ít bị thương Thiên Bồng bọn người tụ cùng một chỗ, kinh ngạc nhìn qua hầu tử.

Hơi nắm thật chặt kim cô bổng, hầu tử từng bước một hướng phía Đa Mục quái đi tới, ý vị thâm trường thở dài: "Các người đây là muốn làm gì, từng người đều không muốn sống chẳng sao?"

"Đứng lại!" Đa Mục quái vội vàng hô lên, cái kia thủ sẵn Huyền Trang cổ họng tay hơi buộc chặt.

Hầu tử chân lẳng không dừng lại, thu hồi trên mặt cười, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú bị che tại bức tường người sau Đa Mục quái.

Giờ này khắc này, ở đây tất cả mọi người ngơ ngác nhìn qua hầu tử.

Một hồi lâu, hầu tử huyền không chân rớt cục rơi xuống đất, nhưng chỉ là đứng thẳng lên thân thể, vẫn không nhúc nhích đứng. Trong tay kim cô bỗng chậm rãi trước người kéo lên một đạo đường vòng cung, hấn nhẹ giọng thở dài: "Người không phải nói muốn nặng chân yêu tộc sao? Đây là người trọng chân yêu tộc phương thức?"

Đa Mục quái không có đáp lời. Hấn cảnh giác mà chăm chú nhìn hầu tử, cắn răng nói: "Lui ra phía sau, chỉ cần chúng ta an toàn rời đi. . . Ta cam đoan không thương tánh mạng hấn."

Nói, hấn lại là một ách Huyền Trang cổ họng. Ở đằng kia lực đạo hạ, Huyền Trang sắc mặt cũng đã hơi tử.

Bất quá, hầu tử lại không có chút nào lui về phía sau tính toán.

Hấn mím môi, cười hì hì nói ra: "Trước đây thật lâu, cũng có người dùng đồng dạng thủ đoạn đối phó qua ta, con tin cũng là hấn. Bất quá. . . Người xác định một khi động thủ, người có đầy đủ thời gian tại người đi đòi nhà ma trước hủy diệt hồn phách của hấn sao?"

Lời này vừa nói ra. Ở đây yêu quái đều bị quá sợ hãi.

Một hạt mồ hôi to như hạt đậu theo Đa Mục quái trên trán chậm rãi chảy xuống.

Trợn tròn tròn mắt, hầu tử chậm rãi nhả thở một hơi, nói: "Theo các người nhìn thấy của ta một khắc lên, tựu đã không có bất luận cái gì cùng ta đàm phán tư bản. Hiểu chưa?"

...

Lúc này. Hoa Sơn.

Trong rừng rậm, Lục Nhĩ Mi Hầu rón ra rón rén đi tới, nương quanh mình phiến lá che dấu.

Đột nhiên, hấn dừng bước, nhẹ nhàng lóe lên. Vọt đến một gốc cây cự mộc sau.

Cái kia cự mộc bên kia, hai con yêu quái chậm rãi đi qua.

"Hiện tại đến tột cùng là tình huống nào a? Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu, đến tột cùng là lai lịch gì?"

"Nghe nói cũng là đại thánh gia, chỉ có điều, là đại thánh gia cái khác linh hồn."

"A? Cũng là đại thánh gia?"

Trong đó một con yêu quái đột nhiên dừng bước, ngơ ngác nhìn qua bên cạnh cự mộc.

Cái kia cự mộc sau, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi cung hạ thân, một khi bị phát hiện, tùy thời ra tay tư thế.

"Làm sao vậy?" Một cái khác chích yêu quái hỏi.

"Không có gì? Cái này cây lớn lên thật tốt a, được có bảy tám trăm năm a. Lớn như vậy."

"Hẳn là có a."

"Hắc hắc, ta quyết định tại nơi này vung phao nước tiểu."

Nói, yêu quái kia cũng đã một mặt giải đai lưng, một mặt hướng phía cự mộc đã đi tới.

"Ừ, ta đây cũng nước tiêu một cái."

Một cái khác chích yêu quái cũng đi theo đã đi tới.

Cái kia cự mộc sau lưng, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng như cũ đã khởi mười hai phân tinh thần, không dám lười biếng.

"Nói trở lại, đã đều là đại thánh gia, vì cái gì chúng ta muốn nhận thức chuẩn cái này một cái?"

"Ngươi trông nom nhiều như vậy làm gì vậy? Dù sao lũ thừa tướng nói nhận thức cái này một cái. Chúng ta tự nhận thức cái này một cái. Đương lâu la cái đó nhiều lời như vậy?"

"Ừ, cũng là." Tiểu yêu nhẹ gạt đầu, lại nói: "Bất quá, bọn họ hiện tại cũng đi trợ giúp Tây Ngưu Hạ Châu bên kia. Còn lại chúng ta này bang tử lâu la, phòng được ai a?"

"Vậy cũng không phải nói như vậy. Hơn nữa, bọn họ đi, Nhị Lang Thần Dương Tiễn không phải còn đang sao? Vạn nhất có biến, chúng ta là nghe hấn chỉ huy."

"Dương Tiễn cũng nhận thức cái này một cái?"

"Cũng nhận thức."

"Ha ha, chúng ta đây cũng không sao hảo quan tâm. Đại thánh gia nhị cữu ca đều nhận biết. Cái này nhất định có thể đánh thắng cái khác."

"Hu ~ cho ngươi thêm giờ phân, thật dài được càng lớn. Ha ha ha ha."

Rất nhanh, hai con yêu quái đều đá xong, trói hảo dây lưng quần tiếp tục tuần tra, không bao lâu, cũng đã biến mất tại trong rừng rậm.

Cái kia cự mộc sau, Lục Nhĩ Mi Hầu sâu hít một hơi thật sâu, vẻ mặt cười lạnh.

"Xem ra cái kia chích Đại Bằng tinh quả nhiên nói được không sai, muốn triệt để đoạt lại thuộc về của chính ta, còn phải được đến Dương Thiên cái này toàn gia thừa nhận a. Nhất đọc sách ·1? ·" hướng phía doanh địa phương hướng nhìn một cái, Lục Nhĩ Mi Hầu thân hình nhoáng một cái, cái kia trên người cũng đã tổn hại khái giáp lập tức biến mất, ngược lại thay, là cùng hầu tử giống như đúc rách da giáp: "Đã như vậy, vậy tương kế tựu kế quá."

Nói, hấn im ắng mà hướng trước doanh địa phương hướng lên quá khứ.

...

U ám trong động phủ, Dương Thiên cùng Dương Tiễn như trước yên lặng giao đối với.

"Hấn người bỏ chạy rồi?"

"Chủ lực đi, đại quân còn đang. Nói là. . . Sư Đà quốc kia bang tử yêu quái chuẩn bị muốn đánh lên Huyền Trang pháp sư, cho nên bọn họ trở về đi nghĩ cách cứu viện."

"Vậy hấn chính mình?"

"Không phải rất rõ ràng, đại khái, còn đang cùng cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu đánh đi."

Nghe vậy, Dương Thiên chậm rãi nhắm lại hai mắt, hừ cười nói: "Xem ra, ta không chỉ không có Phong Linh trọng yếu, ta còn không có một cái hòa thượng trọng yếu a. . ."

Dương Tiễn trầm mặc không nói, chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn thần sắc hoảng hốt Dương Thiên.

Không bao lâu, Ngô Long theo động phủ bên ngoài chậm rãi đi đến, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm nhị gia, hấn đến đây."

"Hấn?"

Lập tức, Dương Tiễn cùng Dương Thiên đều hướng phía Ngô Long nhìn quá khứ.

Áp ứng một hồi lâu, Ngô Long mới thấp giọng nói: "Tôn Ngô Không."

Cái này vừa nói, Dương Thiên lập tức theo cái kia ghé đá đứng lên, cái kia kiết trương được không biết nên để vào đâu.

Dương Tiễn hơi mở to hai mắt, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Hấn tới làm cái gì?"

"Hấn nói. . . Tới đón tam thánh mẫu trở về."

Dương Thiên mắt ba ba nhìn qua Dương Tiễn.

Hồi lâu, Dương Tiễn tam tiên lưỡng nhận đao nặng nề khẽ dừng, xoay người hướng phía động phủ bên ngoài đi ra ngoài.

. . .

Trong đình viện, biến hóa thành cùng hầu tử độc nhất vô nhị bộ dáng Lục Nhĩ Mi Hầu chính đứng thẳng lên cái eo lẳng lặng đứng. Nương bốn

phía binh tướng không chú ý không ngăn cản, hấn lén lút ngấm nhìn bốn phía, bảo trì cảnh giác, rồi lại đang không ngừng nghĩ cách làm cho mình giả ra một bộ điềm nhiên như không bộ dạng.

Người tu tiên phán định thân phận đối phương trọng yếu nhất phương thức, là khí tức. Bất đồng hai cái tu giả trong lúc đó khí tức, là không thể nào hoàn toàn đồng dạng. Vô luận thời gian như thế nào trôi qua, tu vi như thế nào biến hóa, điềm này cũng sẽ không thay đổi. Mà chưa từng gặp qua Lục Nhĩ Mi Hầu người cũng không biết, Lục Nhĩ Mi Hầu khí tức. Lại là cùng hầu tử hoàn toàn giống như đúc. Cái này tại tu giả bên trong, quả thực là một cái kỳ tích.

Bằng vào điểm này, Lục Nhĩ Mi Hầu muốn giả mạo hầu tử, chỉ cần tại ngôn hành cử chỉ trên không lộ hãm, đó là dễ dàng.

Động phủ đại môn chậm rãi mở. Cái kia phía sau cửa, Dương Tiễn mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đương trông thấy Dương Tiễn trên trán cái kia con mắt thứ ba một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu liền đã hiểu thân phận của đối phương, vội vàng chính chính thần sắc.

Mà khi trông thấy hầu tử một khắc, Dương Tiễn lại là hơi sững sờ.

"Khí tức so với trước gặp mặt thời điểm. . . Yếu đi rất nhiều a. Bất quá, cảm giác lại là đúng."

Cái kia bên cạnh, Ngô Long vội vàng thấp giọng nói: "Hấn nói trước tại cùng Lục Nhĩ Mi Hầu giao chiến, bị bị thương, tuy nhiên chiếm thượng phong, nhưng vẫn là bị Lục Nhĩ Mi Hầu trốn thoát. Đại khái là bị thương nguyên nhân a. Bằng không, khí tức sẽ không thoáng cái nhược nhiều như vậy."

"Bị Lục Nhĩ Mi Hầu trốn thoát rồi?"

"Đúng, hấn được hồi viện binh Tây Ngưu Hạ Châu, nhưng lại sợ Lục Nhĩ Mi Hầu mượn cơ hội chạy nơi này đến, cho nên chỉ phải trước chạy tới, hy vọng tiếp đi tam thánh mẫu, để ngừa vạn nhất."

Sâu hít một hơi thật sâu, Dương Tiễn khẽ thở dài: "Xem ra, nếu như không có Lục Nhĩ Mi Hầu, hấn còn không tính toán tới a?"

Nói. Hấn cũng đã mở ra cước bộ chậm rãi hướng Lục Nhĩ Mi Hầu đi tới.

Gặp Dương Tiễn tới, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng khom người chấp tay nói: "Gặp qua nhị cữu ca."

"Tới rồi?"

"Đúng vậy." Lục Nhĩ Mi Hầu cười xấu hổ, nói: "Tây Ngưu Hạ Châu tình thế hung hiểm, kính xin nhị cữu ca hơi chút dàn xếp dàn xếp. Cho phép ta mang đi thiên nhi. Dù sao. . . Lục Nhĩ Mi Hầu còn đang nhìn chăm chăm như hổ đói, vạn nhất hấn thực đến đây. . ."

. . .

Trong động phủ, Dương Thiên nắm hầu tử nắm Ngọc Đỉnh chân nhân đưa tới cái kia phiến ngọc giản, cái kia tâm cũng đã lương nửa thanh. Nước mắt lại là từng giọt đi xuống đất rơi.

"Đây là. . . Thiên ý sao?" Nàng bất đắc dĩ cười khổ nói.

Không bao lâu, Dương Tiễn mang theo Lục Nhĩ Mi Hầu theo ngoài động phủ đi đến.

Vươn tay, Dương Tiễn lẳng không vẽ vài cái phù văn đánh ra. Lập tức, trong động phủ vận chuyển pháp trận ngay tiếp theo màu tím quang hoa

cùng một chỗ biến mất.

Hết thảy yên tĩnh không tiếng động.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên liên nhìn đều không có xem Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, chỉ là dừng ở ngọc giản ở trong tay ngọc.

"Nhị ca." Không đợi Dương Tiễn mở miệng, Dương Thiên liên nói khẽ: "Trước tiên có thể đi ra ngoài thoáng cái sao? Để cho ta một mình cùng hấn tâm sự."

Nghe vậy, Dương Tiễn hơi sửng sò, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lục Nhĩ Mi Hầu, lại nhìn nhìn Dương Thiên. Cuối cùng, hấn còn là yên lặng nhẹ gật đầu, xoay người hướng ngoài động đi đến.

Động phủ đại môn âm âm đóng cửa. To như vậy trong động phủ, chỉ còn lại có Dương Thiên cùng Lục Nhĩ Mi Hầu hai người lẳng lẳng đối mặt trước.

Hồi lâu, Dương Thiên lạnh lùng nói: "Ngươi, đến tột cùng là ai?"

...

Tây Ngưu Hạ Châu, bờ sông xử, giằng co vẫn còn tiếp tục trước.

"Ngươi giết hấn, ta liền lập tức động thủ, đem bọn ngươi toàn bộ giết." Hầu tử chống kim cô bỗng mặt không biểu tình mà nói ra: "Kết quả là, cũng bất quá chính là nghĩ biện pháp sống lại hấn thôi. Tuy nói địa phủ tại phạt môn trong tay, nhưng là không phải không chèn vào đâu được, nhiều lắm là, chính là nhiều phé chút ít công phu thôi."

Nhìn qua hầu tử, Đa Mục quái ngơ ngạc nháy mắt con ngươi, tựa hồ cũng đã càng ngày càng không bình tĩnh.

"Cho ngươi tuyên, giết hẳn, các ngươi toàn bộ chết. Hoặc là. . ." Hầu tử chép miệng, ung dung nói: "Thả hẳn, ngươi một người chết."

Nghe vậy, cái kia bốn phía yêu tướng môn lập tức nguyên một đám hướng phía Đa Mục quái nhìn quá khứ. Nguyên bản, bọn họ là đem Đa Mục quái bảo vệ xung quanh tại ở giữa, nhưng mà, giờ này khắc này, theo ánh mắt kia nhìn lại, lại càng giống là bọn hắn đem Đa Mục quái bao quanh vây khốn tại ở giữa vậy.

Giờ phút này, Đa Mục quái bóp chặt Huyền Trang cổ họng tay đã tại run nhè nhẹ. Hẳn hết sức tinh tường tình thế biến hóa, cũng biết, mình có thể sống sót hy vọng, cũng đã cực kỳ xa vời. . .

"Như thế nào, nghĩ được chưa?" Hầu tử hơi ngửa đầu, khẽ thở dài: "Dù sao vô luận loại nào kết quả, ngươi đều phải chết."

Mọi ánh mắt đều tụ tập đến Đa Mục quái trên người.

Đa Mục quái lẳng lặng đứng, cái kia tay tại run nhè nhẹ trước. Đây lấy một đám đồng liêu ánh mắt, hẳn thậm chí đã không có dũng khí cùng hầu tử nhìn nhau.

Hồi lâu, hẳn đúng là vẫn còn chậm rãi nhắm mắt lại, buông lỏng ra bóp chặt Huyền Trang cổ họng tay.

"Ta chết. . ."

Nghe được cái này một câu, ở đây yêu quái lập tức từng người đều nhẹ nhàng thở ra.

Chống kim cô bổng, hầu tử mở ra cước bộ chậm rãi hướng hẳn đi tới. Một ít lũ yêu quái cũng tự giác mở ra một cái lối đi nhỏ.

Huyền Trang tình cảnh, cuối cùng là chuyển nguy thành an. Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Ngưu Ma Vương vừa vắn vội vã từ phía trên bên cạnh chạy đến.

Trông thấy Ngưu Ma Vương một khắc, hầu tử lập tức tự mòng: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Mặt tướng. . ." Ngưu Ma Vương áp ứng thuyết: "Mặt tướng nghe nói Huyền Trang pháp sư gặp nạn, cho nên chạy đến tiếp viện gấp."

"Cái kia những người khác. . ."

Ngưu Ma Vương quay đầu lại chỉ chỉ, nói: "Lữ thừa tướng bọn họ tương đối chậm, còn đang đằng sau. Mặt tướng đi đầu chạy đến."

Nghe vậy, hầu tử ánh mắt hơi chớp động: "Hồng rồi! Hoa Sơn không có người!"

Không đợi những người khác kịp phản ứng, hầu tử cũng đã một cái bước xa phóng tới Huyền Trang, đem Huyền Trang cả vác tại sau lưng, hóa thành một đạo kim quang hướng phía Hoa Sơn phương hướng vọt lên đi. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu vé tháng cầu vé tháng cầu vé tháng ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 693: Dương Thiên

Trong động phủ, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi ngẩng đầu lên đến, trong động phủ u ám chiếu sáng ở đằng kia một tấm lông xù trên mặt, nguyên bản ngây thơ thần sắc cũng đã biến mất vô tung, còn lại, là dữ tợn cùng giáo hoạt.

Cái kia đối diện, Dương Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú hắn, vẫn không nhúc nhích đứng, ngọc giản ở trong tay hơi nắm thật chặt.

Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu khước miệng giơ lên, chậm rãi bật cười: "Vạn yêu chi mẫu, danh bất hư truyền a tốt lắm. Ta còn lo lắng của ta yêu hậu là hời hợt chi bồi, không xứng với ta. Không sai, không sai, ta yêu mến."

Giờ này khắc này, hầu tử chính lưng Huyền Trang, cắn chặt răng, đem hết toàn lực hướng phía Hoa Sơn chạy nước rút mà đến. Cái kia trên lưng Huyền Trang đều bị cuồng phong thổi trúng mở mắt không ra, nhưng mà, hầu tử lại không có chút nào giảm ý tứ.

"Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh lên nữa!" Hắn ở trong lòng không ngừng hò hét.

"Ngươi là như thế nào xuyên qua của ta?" Lục Nhĩ Mi Hầu cúi đầu nhu xoa ngón tay, ung dung nói: "Ta cùng khí tức của hắn, hắn là giống như đúc. Trừ phi xé ra thân thể của ta, nếu không là nhận không được mới đúng a."

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu tình mà nói ra: "Một, hấn sai người cho ta dẫn theo một mảnh ngọc giản, ngọc giản có thể dò thám đối phương vị trí. Giờ này khắc này, ngọc giản còn đang vụn dậm bên ngoài. Như vậy đồ vật trọng yếu, hấn không có khả năng không tùy thân mang theo."

Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt dừng lại ở Dương Thiên trong tay cái kia phiến trên ngọc giản, lẳng không một ngón tay, chỉ nghe "Tạp tư" một tiếng, ngọc giản đã tại Dương Thiên trong tay nứt ra thành hai bên. Bám vào trên đó linh lực nhanh chóng phiêu đảng mà ra, tiêu tán vô tung.

"Thật là một cái chướng mắt gì đó. Bất quá, bằng vào cái này, ngươi có thể kết luận thân phận của ta sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu khinh thường ngẩng đầu lên, buông tay ra, kéo dài thanh âm nói: "Hấn theo Ngũ Hành sơn đi ra đều đã bao nhiêu năm, cũng không không có tới gặp qua ngươi sao? Có lẽ, ngươi khi hấn trong suy nghĩ không có ngươi tưởng tượng trọng yếu, ngọc giản tiện tay tụt rơi vào chỗ nào đó cũng không kỳ quái a."

Không để ý tới Lục Nhĩ Mi Hầu giải thích, Dương Thiên nói tiếp: "Hai, hấn là trợ thủ của ta. Ta không có khả năng liên hấn đều nhận không ra. Ngươi xem ánh mắt của ta, tuyệt đối không thể ở trên người của hấn xuất hiện."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu chép miệng, như cũ là vẻ mặt khinh thường. Cũng không lên tiếng nữa.

"Ba." Dương Thiên nhàn nhạt cười cười, nói khẽ: "Ta chỉ là thử xem ngươi, không nghĩ tới, ngươi đơn giản như vậy tụt thừa nhận. Xem ra, ngươi giả mạo hấn còn là rất chột dạ sao."

Vừa nghe Dương Thiên cái này tràn ngập trào phúng ý vị mà nói. Lục Nhĩ Mi Hầu cái kia nguyên bản bắt cần đòi thần sắc bá thoáng cái biến mất,

ngược lại thay là một tia tức giận.

Bất quá, lý trí nói cho hẳn biết, bây giờ không phải là nộ thời điểm. ?

Thoáng trì hoãn khẩu khí, Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng nói: "Ta hiện tại không với người tranh những này, không có gì ý nghĩa. Bất quá, ta phải nhắc nhở người một câu, ta cũng không có giả mạo hẳn, ta chính là hẳn, không thể giả được! Cho nên. Ta cũng là trượng phu của người. Hẳn theo Ngũ Hành sơn đi ra nhiều năm như vậy, đều chưa từng muốn tới đây gặp người, ta lại đến đây. Cái này nói rõ cái gì? Cái này nói rõ đi theo ta so với đi theo hẳn hảo!"

Dương Thiên một ít song giống như tinh thần vậy con người chậm rãi hít lại thành một đường nhỏ, ý vị thâm trường nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nuốt nước bọt, Lục Nhĩ Mi Hầu lại nói tiếp: "Ta sẽ đánh bại hẳn, cuối cùng sống sót nhất định là ta, bởi vì ta mới là chân chính Tôn Ngô Không! Hẳn có thể cho người, ta tất cả đều có thể cho, đồng dạng không rơi. Ta là vạn yêu chi vương, người chính là vạn yêu chi mẫu. Cật hương hát lạt, trên trời dưới đất mặc người tung hoành. Người hiểu rõ ý của ta sao? Chỉ cần người đi theo ta, nguyên bản thuộc về người, người toàn bộ đều sẽ có được."

Dương Thiên như trước duy trì lấy nhàn nhạt cười. Nghiền ngẫm nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Yêu hậu, đây cũng không phải là một cái đơn giản danh hào a. Được nhiều như vậy chỗ tốt, ta đây cần làm được gì đây?"

"Cần muốn làm cái gì?"

Đây là muốn đồng ý ý tứ rồi?

Lục Nhĩ Mi Hầu nhú mày, nói: "Người cần người cần tại tất cả mọi người trước mặt chúng minh, ta mới là chân chính Tôn Ngô Không."

"Cứ như vậy?"

"Đúng, cứ như vậy. Làm cho bọn họ cũng đều biết người đứng ở ta đây một bên."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó?"

Lục Nhĩ Mi Hầu bị như vậy vừa hỏi, lập tức có chút mộng.

Thấy thế, Dương Thiên cười đến càng hoan. Cái kia cười trung, dần dần nhiều hơn một ti trào phúng ý vị, cười đến Lục Nhĩ Mi Hầu đều có chút nan kham.

Ngăn chặn lửa giận trong lòng, Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh lùng nói: "Những thứ khác cái gì đều không cần người làm, người chỉ cần làm tốt ta vừa mới nói là được!"

Dương Thiên còn đang cười.

Hơi dừng một chút, Lục Nhĩ Mi Hầu lại bối rối bổ sung nói: "Hoặc là, người muốn làm cái gì cũng có thể chính mình đi làm, ta không ngăn cản người. Chỉ cần người đứng ở ta đây bên cạnh là được, có người chỗ tốt!"

Dương Thiên như trước nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu cười, ánh mắt kia, thật giống như tại trên cột một cái hài tử dường như.

Lần này, Lục Nhĩ Mi Hầu triệt để nổi giận, hấn nghẹn ngào gầm hét lên: "Người con mẹ nó đến tột cùng đang cười cái gì? Có tốt như vậy cười sao? Ta hiện tại tại với người đàm điều kiện! Ta tại với người đàm điều kiện!"

Cái kia tiếng gào thét trong động phủ chậm rãi đi lại.

Động phủ bên ngoài, Dương Tiễn nghe được nhất thanh nhị sở, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn nói: "Không xong là Lục Nhĩ Mi Hầu!"

Nói, hấn cũng đã nắm chặt tam tiên lưỡng nhận đao đi phía trước bước một bước, chuẩn bị nhảy vào trong động phủ.

Đang lúc này, tại trong đầu của hấn, Dương Thiên thanh âm vang lên: "Ca, chớ vào."

"Hấn là Lục Nhĩ Mi Hầu!"

"Đúng, bất quá ngươi đánh không lại hấn, tiến đến, chỉ biết tăng thêm thương vong. Cái kia chích chết hầu tử đang tại chạy đến, ta tiếp tục cùng hấn chu toàn."

Nắm tam tiên lưỡng nhận đao, Dương Tiễn ngơ ngác nháy mắt con ngươi, cuối cùng còn là cắn răng nhẫn nhịn xuống.

Trong động phủ, Dương Thiên chậm rãi giảm đi tiểu dung, vẻ mặt khinh miệt nói: "Ngươi không phải hấn."

"Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi không phải Tôn Ngộ Không, cho tới bây giờ cũng không phải là, từ nay về sau cũng không có khả năng là . Càng sẽ không, là trượng phu của ta."

"Ngươi nói cái gì!" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái mở to hai mắt nhìn, căm tức Dương Thiên.

Chậm rãi ngồi ngay ngắn đến ghé đá, Dương Thiên nhẹ nhàng dựa vào bàn, vuốt vuốt trong tay như trước vỡ vụn ngọc giản nói: "Hấn sẽ không nuốt chửng chính mình thuộc cấp máu huyết, mà ngươi hội."

"Ta là bị bắt đắc dĩ! Ta phải sống sót!"

Hơi ngẩng đầu lên, Dương Thiên cười mỉm nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói:
"Hắn có thể vì người khác hy sinh chính mình, ngươi có thể chứ?"

"Cái này cái kia, phải xem là ai."

Lục Nhĩ Mi Hầu thật vất vả nghẹn ra tới một câu, rơi xuống Dương Thiên trong tai, lại thoáng cái đem nàng trêu chọc nở nụ cười. Nàng che miệng khẽ cười nói: "Tại ác long đầm, tại Hoa Quả Sơn, hảo thật tốt nhiều lần, hắn đều là xuất ra mệnh đi binh. Vì hảo thật tốt nhiều người tử như tại ác long đầm, hắn vì cái gì. Kỳ thật bắt quá là một ít tiểu yêu thôi, vì một cái xa xa không hẹn mộng tưởng. Những kia thậm chí còn không tính là thuộc hạ của hắn. Mà ngươi, lại nuốt chửng bộ hạ của mình, chỉ là vì kéo dài tánh mạng."

"Đó là xuân thôi!" Nghe vậy. Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái kêu lên:
"Những kia tiểu yêu có cái gì đáng giá hắn đi liều mạng!"

Dương Thiên nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, một chữ dừng một lần đáp: "Cho nên ngươi không phải hắn, mà ta yêu mến, chính là hắn loại này xuân."

"Ngươi!" Nghẹn đủ kính, Lục Nhĩ Mi Hầu giận dữ hét: "Hắn có cái gì tốt! Hắn ngày cưới. Vì một nữ nhân khác bỏ xuống ngươi!"

"Đó là báo ân." Dương Thiên mặt không biểu tình mà đáp: "Như hắn không trọng tình trọng nghĩa, cũng không phải ta Dương Thiên chỗ yêu chi người."

"Hắn rời đi Ngũ Hành sơn đã nhiều năm như vậy, tuy nhiên cũng không có tới gặp ngươi một mặt!"

"Đó là trù tính." Dương Thiên cúi đầu vuốt vuốt nghiên nát ngọc giản, hời hợt đáp: "Vạn ngã Như Lai, mới có thể ổn định và hoà bình lâu dài. Đây là hơn sáu trăm năm trước cũng đã chứng minh qua sự. Ta nghĩ tất cả biện pháp làm cho hấn đến, hấn không đến, bởi vì hấn quan tâm ta. Không có cho người đến, người lại đến đây, đơn giản là muốn ta chứng minh thân phận của người, cái này nói rõ người căn bản không coi trọng ta. Ta nói. Đúng không?"

"Người! Theo như người nói như vậy, hấn cái gì cũng tốt?"

"Đúng." Dương Thiên hơi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Hấn cái gì cũng tốt. Ta muốn oán hấn, là vì hấn có lỗi với ta. Nhưng đó là chúng ta giữa phu thê sự, không tới phiên người ngoại nhân để ý tới."

Một câu nói kia buông đi, lập tức bả Lục Nhĩ Mi Hầu cho nói mộng.

"Ta ta là ngoại nhân?"

"Người còn không phải ngoại nhân sao?" Dương Thiên chậm rãi thở ra một hơi, nói: "Dùng mặt của hấn, nói ra những kia không giải thích được mà nói ha ha ha ha, ngay cả ta muốn cái gì cũng không biết, tụt lung tung đồng ý."

Cái kia động phủ bên ngoài. Nghe hai người đối thoại, một mực tại lặng lẽ dò thám Dương Tiễn thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Giờ này khắc này, Lữ lục quả đám người đã kể hết chạy tới Tây Ngưu Hạ Châu. Đáng tiếc, bọn họ đến chậm.

Huyền Trang cũng đã không tại. Vô luận là tiến công phương còn là phòng ngự phương, mục đích chiến đấu đều đã kinh không tồn tại nữa.

Song phương đối diện trì trước chậm rãi hướng phía đều tự một bên triệt thoái phía sau.

Tự trong lúc này, xen lẫn tại yêu bầy bên trong Đa Mục quái thân thủ lấy ra ngọc giản, áp vào bên môi.

Trong động phủ, hãm sâu quần cảnh, không biết theo ai Lục Nhĩ Mi Hầu hơi sừng sốt một chút. Thân thủ theo bên hông móc ra một mảnh ngọc giản.

"Đại thánh gia, cái kia hầu tử hẳn là hướng Hoa Sơn phương hướng đi, ngài phải cẩn thận a!"

"Biết rằng." Buông ngọc giản trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu nguyên bản trên mặt bối rối thần sắc hễ quét là sạch. Hắn nhìn chăm chú Dương Thiên, khước miệng hơi giơ lên, chậm rãi bật cười: "Người tại kéo dài thời gian?"

Nghe vậy, Dương Thiên cái kia nắm vỡ vụn ngọc giản tay hơi nắm thật chặt.

"Hiện tại, ta cho người hai lựa chọn." Lục Nhĩ Mi Hầu tiện tay giơ lên thiết can binh chỉ hướng Dương Thiên, cắn răng nói: "Hoặc là, lập tức theo ta đi. Hoặc là, ta giết ca của người, sẽ đem người cướp đi. Chọn một cá a."

Nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu, Dương Thiên ngờ ngác nháy mắt con người, cả giật mình.

Giờ này khắc này, ở đằng kia động phủ, biết được trong động tình huống Dương Tiễn cũng đã nắm chặt tam tiên lưỡng nhận đao, đã làm xong cường công chuẩn bị.

Sau một lát, hầu tử lưng Huyền Trang bay thấp.

Phóng nhãn nhìn lại, nguyên bản trong đình viện kiến trúc lại chỉ còn lại một mảnh đồ nát thê lương. Cái kia bốn phía, ngoại trừ Quán Giang Khẩu tướng sĩ bên ngoài, còn có đại lượng yêu quái, mà ngay cả Dương Tiễn cũng đang ở trong đó. Bị thương giả vô số, lại phần lớn cũng chỉ là vết thương nhẹ, kể cả Dương Tiễn tại trong.

Tình cảnh này, thấy hầu tử một hồi hoảng hốt. Hắn vội vàng ném Huyền Trang hướng phía Dương Tiễn chạy vội quá khứ, vội vàng mà hỏi thăm: "Thiên thiên nhi? Phải không là đã xảy ra chuyện?"

Dương Tiễn không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng vuốt vuốt bị thương bả vai, vẻ mặt lạnh lùng.

Hầu tử bỗng nhiên quay người lại muốn bay lên trời.

"Đứng lại!"

Bị Dương Tiễn vừa quát, hầu tử vội vàng dừng lại thân hình, quay đầu lại.

"Đừng đuổi theo." Dương Tiễn cúi đầu, khẽ thở dài: "Thiên nhi làm cho ta cho ngươi biết, nàng có thể ứng đối được Lục Nhĩ Mi Hầu, cho ngươi không cần phải lo lắng. Ngàn vạn đừng có lại nghĩ hai đầu phân thân, kết quả là hai đầu đều chẳng quan tâm."

Nói, Dương Tiễn thản nhiên nhìn xa xa Huyền Trang liếc nói: "Trước dàn xếp hảo Huyền Trang pháp sư a." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 694: Dương Thiên (2)

Nhìn qua mặt không biểu tình Dương Tiễn, hầu tử không khỏi có chút kinh ngạc.

Hắn thật sự không cách nào tưởng tượng, nói như vậy lại là xuất từ Dương Tiễn chi khẩu. Làm cho mình vút xuống dưới Dương Thiên không để ý sao?

Chống đầu gối, Dương Tiễn chậm rãi đứng dậy muốn đi. Hầu tử vội vàng hô: "Nàng có thể ứng đối, nàng như thế nào ứng đối? Lục Nhĩ Mi Hầu chính là cá thị huyết quái vật! Vạn nhất. . . Vạn nhất. . ."

Dương Tiễn dừng bước, đưa lưng về phía hầu tử khẽ thở dài: "Muội của ta, là nữ nhân thông minh."

"Ừ?"

Xoay người, Dương Tiễn mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú hầu tử, nói khẽ: "Nàng rất thông minh, so với chúng ta tưởng tượng đều muốn thông minh, thậm chí có chút ít giao hoạt. Đây là phát triển đường xá nhất định. Chúng ta hai huynh muội, nếu như không mọi sự ở lâu vừa phân tâm, sớm đã chết ở cái nào không biết tên trong góc, đi không đến hôm nay một bước này."

Hầu tử ngơ ngác nhìn qua Dương Tiễn, trong lúc nhất thời, lại có chút ít tìm không được đầu mối.

Hơi dừng một chút, Dương Tiễn nuốt nước bọt, nói tiếp: "Nàng là nữ nhân, nàng cũng sẽ tùy hứng, cũng cần người hống, cũng sẽ giận dỗi, cũng sẽ đùa giỡn tiểu tính tình. Nhưng. . . Gặp đại sự, nàng còn là phi thường tinh táo, ít nhất so với ta cái này đương ca ca tinh táo. Cái gì nên làm, cái gì không nên làm, nàng rất rõ ràng. Cho nên, nàng đã nói không có việc gì, thì phải là thật không có sự."

Nói đi, Dương Tiễn xoay người, chống tam tiên lưỡng nhận đao, bùm lấy trên vai thương, nện bước tập tễnh cước bộ, từng bước một hướng xa xa đi đến.

Nắng sớm trung, hầu tử ngo ngác nháy mắt con người đứng, nhìn xem tầm lưng kia, một hồi hoảng hốt.

Một hồi lâu, hấn mới quay đầu lại công lên hoàn thủ nhuyễn chân nhũn ra phủ phục trên mặt đất Huyền Trang, hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu phương hướng bay đi.

Thẳng đến hầu tử thân ảnh biến mất không trung, Dương Tiễn mới chậm rãi quay đầu. Lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử rời đi phương hướng.

Ngô Long vội vàng đã đi tới. Thân thủ muốn đi nâng. Lại bị Dương Tiễn cho ngăn lại.

"Ta không sao, một điểm vết thương nhẹ mà thôi."

"Nhị gia, ngài như thế nào. . ." Ngô Long nhú chặt trước lông mày muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?"

Bị như vậy vừa hỏi, Ngô Long lông mày chau càng chắc hơn. Giương khẩu, lại áp úng nửa ngày cũng không biết nói cái gì cho phải.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Dương Tiễn khẽ thở dài: "Từ nay về sau Thiên nhi sự, ta lại cũng không cần biết."

"A?" Ngô Long thoáng cái cho nói mộng.

Nhìn chăm chú trợn mắt há hốc mồm Ngô Long, Dương Tiễn nhàn nhạt cười cười. Nói: "Không phải không nguyện ý trông nom, mà là trông nom không được. Nếu như Lục Nhĩ Mi Hầu vừa mới theo bên ngoài cường công, có lẽ còn có chút cơ hội. Có thể mỗi lần bị hấn cận thân. . . Ta mà ngay cả ba chiêu đều tiếp không ngừng a. Cho tới bây giờ đều chỉ có ta tranh trước người thời nay gia thân, không nghĩ tới. . . Tam giới chiến thần, ta Dương Tiễn cũng có một ngày này a. Trông nom không được nữa. . . Cho nên, Thiên nhi nói cái gì, ta chi tiết chuyển đạt là được."

Cái kia cười trung, có một loại nói không nên lời khổ sáp.

. . .

"Uy." Tật phong trung, hầu tử đột nhiên mở miệng nói ra: "Thương lượng với người chuyện này nhi."

Đã bị gió thổi được mắt mở không ra Huyền Trang kéo dài thanh âm hô: "Cái. . . Chuyện gì?"

"Người đi sư phụ ta chỗ đó trốn vài ngày được không, tịt vài ngày. Ta đi làm điếm chính sự. Chờ thêm cái này đầu gió. Đón thêm trước đi về phía tây."

"Không, không được!"

"Vì cái gì?"

"Phóng. . . Thả ta xuống nói."

Bất đắc dĩ. Hầu tử đành phải vội vàng rơi xuống một chỗ trên sườn núi, đem trên lưng Huyền Trang để xuống.

Cái này vừa chạm đất, Huyền Trang liền cả bỏ nhào trên mặt đất, nặng nề mà thở hắt hên đứng lên, bỗng nhiên ho khan.

"Không có sao chứ?" Hầu tử cái này mới nhớ tới, đến lúc này một hồi, mình cũng chưa cho mở cá hộ thuẫn gì.

Nếu như là người tu tiên thì thôi, Huyền Trang cái này nửa điếm tu vi không có phạm nhân, bị chính mình lưng dùng tốc độ nhanh nhất chạy nước rút. . . Cái kia phong cũng không phải là nói đùa. Như vậy lặn qua lặn lại, cũng là quá a.

"Không có. . . Không có việc gì." Huyền Trang thật vất vả trì hoãn qua được, cả ngồi liệt trên mặt đất, thở hồng hộc nói: "Vừa mới, vừa mới nói gì tới?"

"Ta nói cho người đi sư phụ ta nơi đó tròn vài ngày, Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Ta muốn đi làm điếm chuyện trọng yếu." Xiên trước eo, hầu tử bao quát trước ngồi liệt trên mặt đất Huyền Trang, nhíu mày nói: "Người vừa mới nói không được, như thế nào cá ý tứ?"

"Không nên không nên." Khoát tay áo, Huyền Trang chống mặt đất lão đảo đứng lên, chấp tay trước ngực nói: "Đi về phía tây vốn là nghịch thiên mà đi, nếu là biết khó mà lui, thì như thế nào phổ độ chúng sinh? Gặp nạn, nên ngênh khó mà lên, sao có thể né tránh?"

Cái này vừa nói, hầu tử cái kia lông mày lập tức chau thành bát tự.

"Người là thực điên rồi?"

"Bần tăng không điên."

"Người còn không có điên khùng?" Nuốt nước bọt, hầu tử có chút không vui nói: "Là, người hiện tại bộ dạng nhìn về phía trên lại là lại bình thường, nhưng người cái này thuyết pháp, so với trước điên rồi còn không bằng."

"Bản tăng từ đầu tới đuôi tựa không điên."

"Vậy người trước làm những kia đều là chuyện gì xảy ra?" Hầu tử chỉ vào phía tây quát lên: "Dầm mưa nước, cắt cổ tay, được kêu là không điên?"

Huyền Trang hai mắt nhắm nghiền, chỉ là thật sâu thở dài, không nói một lời.

Giờ này khắc này, hầu tử cũng không cần biết nhiều như vậy. Cẩn rãng, hấn một bả bắt được Huyền Trang, đơn giản chỉ cần đưa hấn kéo đến trên lưng.

"Làm gì!"

"Không phải do người tuyên! Đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động, người có bản lĩnh chính mình đi trở về đi!"

Không để ý tới Huyền Trang giãy dụa, hầu tử nhanh chóng bay lên trời. Tật phong trung, Huyền Trang chỉ có thể gắt gao bắt được hầu tử, nhắm mắt lại con người, động cũng không dám động.

...

Giờ này khắc này, Sư Đà quốc.

Hoa mỹ trong phòng, Dương Thiên qua lại tản bộ, mọi nơi xem xét.

"Đây đều là dựa theo thánh mẫu đại nhân ngày xưa tại Hoa Quả Sơn bắt đầu cuộc sống hàng ngày an bài, tuyệt không nửa điểm bỏ sót."

Hơi ngẩng đầu lên, Dương Thiên cách cửa sổ linh trông thấy bên ngoài đổ nát thê lương. Khóe miệng hơi gợn lên, hơi cười trào phúng đi ra.

Đó là hầu tử lúc trước tại nơi này kịch chiến lưu lại.

Thấy thế, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng ho khan hai tiếng. Đa Mục quái bước nhanh đi đến cái kia phía trước cửa sổ đem màn trúc để xuống, xoay người cười xấu hổ, nói: "Bên ngoài còn có chút không có phương tiện, bắt quá, ty chức sẽ lập tức phái người thanh lý. Tuyệt sẽ không ngại thánh mẫu đại nhân mắt."

Nhìn Đa Mục quái cái kia thần sắc khẩn trương, Dương Thiên trên mặt trào phúng ý vị càng thêm nồng hậu, chậm rãi lắc đầu ngồi xuống, phối hợp thao túng nổi lên trà cụ. Cho mình ngâm vào nước nổi lên trà.

"Đã thành. Ta rất hài lòng. Các ngươi có thể đi."

"Đi?" Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày hơi chớp chớp. Nói: "Ta đáp ứng ngươi ta làm được, ngươi đáp ứng ta?"

"Ngươi đáp ứng ta cái gì?"

"Ta. . ." Bị như vậy vừa hỏi, Lục Nhĩ Mi Hầu nhất thời nghẹn lời, ngâm miệng một hồi lâu, mới hạ giọng nói: "Ta đáp ứng ngươi cho ngươi có được ngày xưa Hoa Quả Sơn, ngươi vốn có hết thấy."

Dương Thiên ý vị thâm trường liếc Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, quơ chén trà trong tay ung dung nói: "Ta có đã nói với ngươi ta muốn những này sao?"

"Ngươi! Đi, ngươi không có yêu cầu. Ta đây muốn?"

"Ngươi nghĩ muốn cái gì tới?"

"Người thông cáo thiên hạ. Nói ta mới là thật!" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái rống lên, sợ tới mức đứng ở phía sau vài cái tiểu yêu đều rụt rụt cổ.

Đa Mục quái sắc mặt ần ần có chút khó coi.

Bất quá, giờ này khắc này, Dương Thiên chính hữu ý vô ý nhìn hấn, nhìn đến cái kia đầu vượt vùi càng thấp, thậm chí cũng không dám nâng lên đến , càng đừng nói mở miệng nói chuyện.

"A? Nguyên lai người là phải cái này a." Dương Thiên thoáng cái bật cười, nhìn Đa Mục quái nói: "Đa Mục, đến, nói cho nhà của người đại thánh gia. Lúc trước, hấn Tề Thiên Đại Thánh danh hào. Phải không là ta chứng minh ra tới."

Bị vừa nói như vậy, Đa Mục quái lập tức cảm thấy tâm muốn chết đều có. Cúi đầu, hận không thể tìm động chui vào. Đáng tiếc, một bên Lục Nhĩ Mi Hầu không chút nào không có loại này giác ngộ. Hấn mở to hai mắt nhìn có chút nghi hoặc mà chăm chú nhìn Đa Mục quái, tựa hồ thật đúng là muốn cho Đa Mục quái nói ra đường như.

Tựa loại tình huống này, Đa Mục quái nhất định là không dám nói tiếp nữa.

Giảng co nửa ngày, Dương Thiên mới nhếch trà, cười hì hì nói ra: "Tề Thiên Đại Thánh danh hào, cho tới bây giờ sẽ không cần ai thừa nhận. Đó là một gậy một gậy gõ ra tới, không phục, đánh tới phục là được. Cho nên ta nói, người không phải hấn sao. Muốn hấn, tựa tuyệt sẽ không theo ta xách loại này yêu cầu."

"Câm mồm!" Lục Nhĩ Mi Hầu nặng nề một rống, canh giữ ở cửa ra vào hai con tiểu yêu đã sợ đến quỳ rạp xuống đất. Đa Mục quái cũng là bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại.

Hắn đột nhiên cảm giác được, hắn đến đỡ cái này "Đại thánh gia", cùng nguyên bản cái kia, quả thực còn kém cách xa vạn dặm. Có một số việc, thật không là không có tu vi là được.

"Các người đi ra ngoài trước!"

Một câu nói kia buông đến, ở đây hai con tiểu yêu, ngay tiếp theo Đa Mục quái lập tức như nhật được đại xá, vội vàng đã thành lễ cáo lui. Vừa ra đến trước cửa, Đa Mục quái hơi do dự hạ xuống, cùng Dương Thiên liếc nhau một cái, cái kia kéo môn tay cuối cùng còn là buông lỏng ra, không có tướng môn mang lên.

Những người khác ly khai, trong phòng, chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Dương Thiên.

Lục Nhĩ Mi Hầu cảm tức Dương Thiên, đối với nữ nhân này đã là hận đến nghiến răng nghiến lợi. Dương Thiên nhưng chỉ là dương dương tự đắc nhếch trà.

"Như thế nào? Còn không chịu phục rồi?"

"Chịu phục cái gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu một cái bước xa vọt tới Dương Thiên bên cạnh, một bả túm ở cổ tay của nàng, hung dữ quát: "Người thịt tại cái thớt gỗ trên, ta chịu phục cái gì? A? Người con mẹ nó lại là nói cho ta, ta cần chịu phục cái gì?"

Một cử động kia, rõ ràng cho thấy bả Dương Thiên hù sợ.

Hơn sáu trăm năm qua đi, cho đến ngày nay, nàng như trước chỉ có luyện thần cảnh tu vi. Đối mặt Lục Nhĩ Mi Hầu, thật giống như con kiến đối mặt voi vậy.

Giờ này khắc này, cái kia bị Lục Nhĩ Mi Hầu cầm cổ tay sớm đã là một hồi kịch liệt đau nhức. Mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán chậm rãi chảy xuống.

Nhưng mà, nàng nhưng chỉ là cắn răng, gắt gao chịu đựng, không rên một tiếng, mở to hai mắt nhìn cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đối mặt trước.

Hồi lâu, sắc mặt trắng bệch nàng thật vất vả bài trừ đi ra một tia cười thâm, nói: "Người muốn chịu phục cái gì, người trong lòng mình tinh tường."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi, lộ ra răng nanh, hung dữ quát: "Người tin không tin, ta giết người?"

"Ta tin." Dương Thiên thoáng cái cười đến càng hoan: "Bất quá, tam giới yêu quái sẽ không tin tưởng, bọn họ nhất kính yêu đại thánh gia, sẽ giết hẳn cưới hỏi đám hoàng hôn tử. Giết ta, người mặc dù vốn là, cũng không lại đúng rồi."

"Người!" Lục Nhĩ Mi Hầu chăm chú dặt lầy Dương Thiên cổ tay, lại nói không được đầy đủ một câu nguyên lành lời nói.

"Cái kia hầu tử, theo hẳn vẫn chỉ là một con hầu tử, nửa điểm tu vi đều không có lúc ta liền nhận thức." Vươn tay, Dương Thiên chậm rãi, từng bước từng bước đem Lục Nhĩ Mi Hầu ngón tay đẩy ra, nhẹ giọng cười nói: "Tề Thiên Đại Thánh cường đại là nội tâm, là chấp niệm. Mà không chỉ là tu vi. Như vậy, ta tới dạy người như thế nào cho là thật chính Tề Thiên Đại Thánh, như thế nào? Đừng quên, lúc trước phụ tá hẳn, khổng chế cả Hoa Quả Sơn, cũng là ta."

Nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu, Dương Thiên nhàn nhạt cười.

Cái kia kiêu my thần sắc, làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu một hồi hoảng hốt, khóe mắt hơi run rẩy. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 695: Dương Thiên (3)

Một đạo kim quang vạch phá không trung, vững vàng rơi xuống Tà Nguyệt Tam Tinh Động sơn môn trước trên đất trống.

Vừa mới rơi xuống đất, Huyền Trang liền giãy dựa lấy theo hầu tử trên lưng ngã xuống, quỳ rạp trên mặt đất thờ hồng hộc. Cái kia sắc mặt trắng bệch được giống như một mảnh giấy mỏng vậy.

Kia thanh môn hai cái đạo đồ hiển nhiên là bị bất thành linh một màn hù đến, trong lúc nhất thời lại có chút ít không biết làm sao.

Nhìn chỉ còn lại có nửa cái mạng Huyền Trang, hầu tử nhưng chỉ là xiên trước eo ở một bên mặt không biểu tình mà đứng, thật giống như cùng hấn không có nửa điểm quan hệ bình thường.

Hai lần trước lưng Huyền Trang chạy nước rút vô dụng linh lực đưa hấn hộ đứng lên, xác thực là vô tình ý. Nhưng lúc này đây, lại rõ ràng cho thấy cố ý.

Một hồi lâu, Huyền Trang mới trì hoãn qua được, chống đầu gối run run rầy rầy đứng dậy, có chút kinh ngạc nhìn qua hầu tử, trong lúc nhất thời, cũng không biết đạo nói cái gì cho phải.

Hướng phía sơn môn phương hướng sử cái ánh mắt, hầu tử dùng không thể cãi lại giọng điệu nói ra: "Đi vào, đến trong đó trốn một khoảng thời gian, ta làm xong việc tự nhiên tới tiếp ngươi. Đến lúc đó, lại tiếp tục đi về phía tây."

Huyền Trang nhíu lại lông mày hét lên: "Như vậy không có ý nghĩa."

"Cái gì kia có ý nghĩa?" Hầu tử thoáng cái hừ bật cười: "Trở về tiếp tục ngược đãi chính ngươi sao?"

"Phổ độ chi người, gặp được tai hoạ liền trốn, còn như thế nào phổ độ." Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Bần tăng có thể trốn, chúng sinh như thế nào trốn? Tà Nguyệt Tam Tinh Động có thể hộ bần tăng nhất thời, chẳng lẽ lại, còn có thể hộ tam giới chúng sinh một thế?"

"Đừng nói với ta những này đồ vô dụng!"

"Cái kia đại thánh gia nhận thức tại sao là hữu dụng gì đó? Nếu như những này vô dụng, đại thánh gia lại vì sao phải được ăn cả ngã về không hộ bần tăng đi về phía tây?"

"Vậy ngươi cảm thấy phải làm gì?"

"Nghênh khó mà lên!"

"Nếu không cẩn thận chết rồi?"

"Sinh tử đều có thiên mệnh."

"Đều có thiên mệnh?" Một đoạn này lời nói được. . . Hầu tử lập tức khí không đánh một chỗ. Hấn cưỡng chế lửa giận, mở to hai mắt nhìn quát: "Lão tử bả tất cả tiền đặt cược đều áp trên người của ngươi. Ngươi hiện tại nói với ta 'Đều có thiên mệnh' ? Đều có thiên mệnh ta còn cùng ngươi lăn qua lăn lại cái gì kính? Đẳng thiên mệnh chẳng phải được?"

"Chính là bởi vì đại thánh gia đem hết thầy đều đặt ở bần tăng trên người. Cho nên mới nửa điếm qua loa không được." Huyền Trang chấp tay trước ngực. Mặt không biểu tình mà nói ra: "Đi về phía tây, vốn là nghịch

chuyên thiên đạo việc. Cách xa vạn dặm, vật lộn đọ sức là thương thiên thương cảm. Chỉ có làm cho bản tăng từng bước một trải qua gian nguy, đi đến con đường này, mới có thể đẩy ra mây đen gặp minh nguyệt."

"Thương thiên thương cảm? Ha ha ha ha." Trong lúc nhất thời, hầu tử đã là mặt lộ vẻ vẻ dữ tợn, giận dữ hét: "Con mẹ nó thương thiên là cái gì? Lúc trước lão tử đánh cho thiên quân không dám ra Nam Thiên Môn, mình chính là thương thiên! Muốn sớm biết như vậy ngươi vật lộn đọ sức là cái gì thương cảm. Lão tử chính là đánh chết cũng sẽ không theo Ngũ Hành sơn đi ra!"

Đối mặt trước mắt một bước này, Huyền Trang cũng là lập tức bị dọa. Nhưng chỉ là lui về sau một bước, như trước mở to hai mắt cùng hầu tử đối mặt trước.

Đối mặt không chịu thỏa hiệp Huyền Trang, hầu tử thì là nhếch môi, thử trước răng. Một tay cũng đã không tự giác mò tới trên lỗ tai.

Đây là cũng đã nhìn không được muốn sáng kim cô bông tư thế. Hấn hiện tại, thật sự rất vội vàng xao động, phi thường vội vàng xao động, Dương Thiên tại Lục Nhĩ Mi Hầu trên tay, hấn cũng đã một khắc cũng không muốn ở chỗ này tiếp tục ở lại.

Lúc trước sở dĩ theo Ngũ Hành dưới núi đi ra, buông tay đánh cược một lần. Một mặt là bởi vì hầu tử không có cam lòng, về phương diện khác. Là vì hấn biết rõ, đi về phía tây kết quả cuối cùng, là Huyền Trang thắng lợi. Có thể cùng lúc đó, cũng còn có một phương diện, đó chính là hấn cảm thấy Huyền Trang cũng không cổ hủ.

Có thể hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không phải có chuyện như vậy.

Tại đây lửa cháy đến nơi trước mắt, người là chuẩn bị cho ta giận dữ sao?

Hầu tử đột nhiên có một loại giáng một gậy chết tươi Huyền Trang xúc động.

Nhấn lâu như vậy, chính là vì cuối cùng một khắc thắng lợi. Nhưng nếu như Dương Thiên gặp chuyện không may. . . Chính mình thực còn không bằng làm thịt cái này cổ hủ con lừa ngốc, sau đó tìm Như Lai liềm mạng tính.

Trong lúc nhất thời, hai người cứ như vậy cầm cự được.

Cái kia đứng ở sơn môn trước một trong đó đạo đồ thấy thế, vội vàng hướng về tên còn lại sử cái ánh mắt. Người nọ lúc này hiểu ý dọc theo sơn đạo chạy lên đi.

Lưu lại một người tắc vội vàng bước nhanh hạ cầu thang đi đến hầu tử bên cạnh, khom người chấp tay nói: "Đệ tử gặp qua sư thúc tổ, sư thúc tổ bớt giận."

"Cút ngay!" Hầu tử hét lên tay, liền không hề để ý tới này đạo đồ, tiếp tục cầm tức Huyền Trang nói: "Thiên nhi đối với ta rất quan trọng, trọng yếu phi thường. Loại này tầm quan trọng, người một cái con lừa ngốc sao hiểu được?"

"Bần tăng hiểu." Huyền Trang mặt không biểu tình mà đáp: "Bần tăng mặc dù không tư tình nhi nữ, thực sự không phải thất tình đứt đoạn. Không có gì ngoài cũng đã chết cha mẹ bất luận, cái kia Kim Sơn tự, cũng còn có từ nhỏ nuôi lớn bần tăng pháp minh sư phó."

"Nàng hiện tại tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong tay, thì phải là cá thị huyết, vì tư lợi quái vật."

"Cái này bản tăng cũng hiểu."

"Hiểu người còn nói loại đó lời nói?" Hầu tử thanh âm thoáng cái nâng lên tám độ, hung dữ quát: "Vạn nhất nàng đã xảy ra chuyện, làm sao bây giờ? Người đền bù được ư người!"

"Mặc dù nàng không ra sự, chẳng lẽ đại thánh gia có thể cùng với nàng sao?" Huyền Trang thanh âm cũng thoáng cái nâng lên tám độ, cao giọng nói: "Đừng quên, ngài sau lưng có bao nhiêu ánh mắt đang ngó chừng, không chỉ là phật tổ, còn có vô số người hy vọng ngài bị té nhào! Ngài nhất cử nhất động, đều liên quan đến nàng! Trước thời gian dài như vậy, đại thánh gia ngài liền mặt nàng cũng không dám gặp, không phải là hy vọng những người kia dần dần quên lãng sự hiện hữu của nàng sao? Hiện nay, nàng cũng đã không thể tránh né quần vào. Nếu như đi về phía tây thất bại, thụ hại liền đem không chỉ là đại thánh gia ngài, còn có Dương Thiên thí chủ! Kể từ đó, cứu cùng không cứu, lại có gì khác biệt?"

Một đại đoạn lời nói, Huyền Trang công tác liên tục thuyết xong rồi, nói được hầu tử thoáng cái hơi mở to hai mắt nhìn, một hồi kinh ngạc. Giống như một chậu nước lạnh vào đầu đổ xuống.

Trận kia mặt thoáng cái, lại cứng lại rồi.

Còn một hồi, Huyền Trang mới lại thở hồng hộc nói: "Hơn nữa, Dương Thiên thí chủ không phải cũng nói sao? Nàng có thể ứng phó được Lục Nhĩ Mi Hầu. Đại thánh gia không bằng thu thập tâm tình tỉnh táo lại, bàn bạc kỹ hơn."

"Lời của nàng có thể tin?"

"Không tin nàng, đại thánh gia còn muốn tin ai?"

Ngơ ngác nhìn qua Huyền Trang, hồi lâu, hầu tử cắn răng một chữ dừng một lần nói: "Ta ai cũng không tin, kể cả ngươi! Như vậy, đã thành sao?"

"Đại thánh gia." Huyền Trang nháy mắt con ngươi sâu hít một hơi thật sâu, lại nói: "Ngài hiện tại nhất định cảm thấy bản tăng tự cấp ngài thêm phiền a?"

"Không phải sao?"

"Có thể đại thánh gia, đừng quên, ngài đã ở cho bản tăng thêm phiền." Huyền Trang hơi cúi đầu nói: "Đi về phía tây, cho tới bây giờ cũng chỉ là bản tăng chuyện riêng. Đi về phía tây không thể đoạn, không thể trốn. Tại bản tăng xem ra, Lục Nhĩ Mi Hầu chi nguy là một khó, đại thánh gia cưỡng chế tổng bản tăng đến cái này Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cảm giác không phải là một khó?"

Khoát tay áo, hầu tử thật dài thở phào một cái, vẻ mặt phiền chán trừng mắt Huyền Trang nói: "Không có ý tứ, ta cho tới bây giờ tự không có nghĩ tới muốn nghe ý kiến của ngươi. Hiện tại bày ở trước mặt ngươi chỉ có hai con đường. Một, chờ ta bả sự tình bải bình, trở về tiếp ngươi. Hai. . . Chính ngươi đi trở về đi."

"Cái kia bản tăng bước đi trở về."

"Không phải do ngươi!" Vừa nghiêng đầu, hầu tử đối với một mực ngơ ngác đứng ở một bên, không biết theo ai đạo đồ nói: "Đưa hấn nắm bắt, bắt kẻ như thế nào không được làm cho hấn rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Nếu xảy ra chuyện. . . Chính là đồng môn, ta cũng vậy làm thịt ngươi!"

Nói đi, không để ý tới này đạo đồ kinh ngạc ánh mắt, cũng không lại nghe Huyền Trang giải thích, hầu tử xoay người một cái, cũng đã bay lên trời, hóa thành một đạo kim quang lướt hướng thiên tế.

Thẳng đến lúc này, cái kia tiến đến bầm báo đạo đồ mới mang theo Thanh Tâm vội vàng dọc theo sơn đạo đi xuống, lại chỉ chứng kiến hầu tử bóng lưng, cùng với ngậy người bất động Huyền Trang.

Hướng phía hầu tử rời đi phương hướng nhìn hồi lâu, Thanh Tâm mới từng bước một đi về hướng Huyền Trang, chấp tay trước ngực nói: "Thanh Tâm gặp qua Huyền Trang pháp sư."

"Thanh Tâm thượng nhân hữu lễ." Quay đầu lại, Huyền Trang hướng phía Thanh Tâm thi lễ một cái.

...

Sư Đà quốc.

Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu đang tại trong phòng qua lại tản bộ, thỉnh thoảng hướng phía ngòi ngay ngắn một bên Dương Thiên nhìn qua liếc.

Cái kia trong thần sắc, tràn đầy nghi kỵ.

Ngoài cửa, vội vàng chạy đến Bằng Ma Vương đang cùng Sư Đà Vương mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Đa Mục quái thì là lẳng lặng ngòi xếp bằng, thời khắc chú ý trước trong phòng hướng đi.

Do dự hồi lâu, Bằng Ma Vương thấp giọng hỏi: "Cái kia cái khác. . . Có thể hay không rất nhanh giết qua đến? Thánh mẫu đại nhân đang nơi này, dựa theo tính cách của hắn, hắn là như thế nào đều nuốt không trôi cơn tức này mới đúng chứ?"

Hướng phía hai mắt nhắm nghiền Đa Mục quái nhìn thoáng qua, Sư Đà Vương áp úng nói: "Cái kia. . . Đại thánh gia nói, nếu như cái kia hầu tử

giết qua đến, hay dùng thánh mẫu đại nhân làm nhân chứng. Đáng tin không có việc gì."

"Dùng thánh mẫu đại nhân làm nhân chứng?" Trong lúc nhất thời, mà ngay cả trước sau như một chích coi trọng tánh mạng mình Bằng Ma Vương đều có chút á khẩu không trả lời được.

Một ít bên cạnh, Đa Mục quái như trước vẫn không nhúc nhích ngồi, hiển nhiên thật sự không nghĩ đối với chuyện này bình luận cái gì.

Đột nhiên, ba người đồng thời dựng lên lỗ tai. Cái kia trong phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu mở miệng.

"Người nói muốn phụ tá ta, như thế nào phụ tá?"

Dương Thiên mặt mày mang cười nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Người nghĩ tới ta như thế nào phụ tá?"

"Đây không phải nên hỏi người sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu sờ lên cằm, vẻ mặt nghi ngờ nói: "Người nói muốn dạy ta như thế nào đương Tề Thiên Đại Thánh. Người đã dám như vậy ăn nói lung tung, ta đây cũng không phương nghe một chút."

"Đầu tiên, người muốn lên Hoa Quả Sơn."

"Trên Hoa Quả Sơn?"

"Đúng, Hoa Quả Sơn mới là lõi yêu trong suy nghĩ thánh địa, Sư Đà quốc xem như cái thứ gì? Một cái lưu lạc bên ngoài, tàn binh bại tướng doanh địa? Lúc trước yêu tộc hưng thịnh theo Hoa Quả Sơn bắt đầu, bây giờ yêu tộc phục hưng, khẳng định cũng muốn theo Hoa Quả Sơn bắt đầu. Phục hưng yêu tộc, người mới là chân chính Tề Thiên Đại Thánh."

Cái kia ngoài cửa, Đa Mục quái lông mày lập tức hơi nhăn đứng lên.

Trong phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu lợc lợc nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Người nói cái này cũng đúng. Bất quá, ta nghe nói Hoa Quả Sơn đã là một mảnh đất khô cằn, nhiều như vậy yêu quái quá khứ, chỉ sợ. . . Có điểm khó làm a?"

"Những thứ này Đa Mục quái nói cho người a?"

"Đúng." Lục Nhĩ Mi Hầu lại là nhẹ gật đầu.

Sâu hít một hơi thật sâu, Dương Thiên khẽ thở dài: "Người là vạn yêu chi vương, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không. Ta là Hoa Sơn thánh mẫu Dương Thiên, cũng được công nhận yêu hậu, chấp chưởng Hoa Quả Sơn trên trăm năm. Cái kia ngoài cửa, bất quá là Hoa Quả Sơn một thành viên tiểu tốt thôi. Người cảm thấy, người nên nghe ai?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu cái kia lông mày đều chau thành bát tự, có chút đắn đo bất định nhìn Dương Thiên.

Cái kia ngoài cửa, Đa Mục quái bất đắc dĩ duỗi ra hai tay, lại cũng chỉ có thể dùng lực vuốt vuốt mặt.

Đây là muốn đoạt quyền a, hời hợt mấy câu.

Rất hiển nhiên. . . Hẳn có chút đánh giá thấp cái này chấp chưởng yêu tộc trên trăm năm nữ nhân. Nàng, xa không chỉ là yêu tộc một mặt cờ xí đơn giản như vậy. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 696: Dương Thiên Chủ Ý

Trời cao trung, hầu tử mảo đủ kính không ngừng gia tốc trước. Cao độ ngưng tụ linh lực tại bốn phía dẫn phát rồi tia chớp bạo tẩu. Nơi đi qua, trong thiên địa lộ vẻ từng tiếng liên tiếp không ngừng tiếng sấm, thật lâu không thể dẹp loạn. Cả kinh chim thú đều núp ở đều tự trong ổ không dám nhúc nhích.

Đánh bại Lục Nhĩ Mi Hầu, hầu tử có trăm phần trăm nắm chắc, chính là, hấn cứ như vậy trực tiếp thẳng hướng Sư Đà quốc, sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

Hùng hực lửa giận tại đở lên trong đôi mắt thiêu đốt lên, giờ này khắc này, hầu tử đại não lại thần kỳ tinh táo.

Dựa theo hấn đối Lục Nhĩ Mi Hầu hiểu rõ, hấn đại khái hội không chút do dự cầm Dương Thiên đi ra làm nhân chứng a. Chỉ cần bảo trì cũng đủ cự ly, dùng tốc độ của hấn, xác thực là có thể uy hiếp được đến hầu tử. Có lẽ, hấn hiện tại tự đứng ở Dương Thiên bên người, chờ đợi mình đi cứu người. Nói không chừng dưới mắt hết thảy do đầu đến vĩ chính là một cái bẫy.

Chính là, mặc dù thật là bẫy rập, chẳng lẽ có thể không đi sao?

Rất hiển nhiên, không thể. Vô luận cái gì lý do, hầu tử đều qua không được trong lòng mình cái kia hạm. Đi, nhất định là phải đi. Dù cho làm cho đi về phía tây chúng đạo bốc lên trên nhất định phong hiểm, dù cho cùng Huyền Trang trở mặt, hầu tử cũng phải đi.

Kể từ đó mà nói, liền chỉ còn lại có thắng vì đánh bất ngờ một đường.

Không bao lâu, hầu tử đã tới Sư Đà quốc bên ngoài.

Hắn che giấu trong mây, nương một hồi cuồng phong đảo qua không đương, ngăn chặn khí tức của mình, hóa thành một hạt giọt nước từ trên bầu trời vô thanh vô tức rơi xuống.

Còn không có đến mặt đất, hắn cũng đã lặng yên hóa ra nguyên hình, chỉ một ngón tay, trực tiếp đem một cái cấm âm thuật ném đến dưới phương một cái trên cành cây. Sau một khắc, hắn cũng đã nặng nề rơi xuống trên cành cây.

Cái này nặng nề trùng kích phía dưới, cả cây đều ở hơi rung động. Bất quá thanh âm kia đã bị cấm âm thuật triệt để xóa đi. Mà ngay cả chân động rớt xuống vài miếng lá rụng, cũng bị hầu tử thân thủ giương lên, trực tiếp ở giữa không trung hóa thành một hồi tro bụi, biến mất vô tung.

Tự tại cự ly cái này khóa cây hai trượng không đến địa phương, ba con tiểu yêu đang đứng nói chuyện phiếm. Nhưng mà, đối với bên cạnh phát sinh hết thảy, bọn họ lại hồn nhiên chưa phát giác ra.

Cơ hồ không có bất kỳ dừng lại, hầu tử hành động bắt đầu rồi.

Hắn nương lá xanh yểm hộ. Đánh tan thanh âm, đốt đi lá rụng, lặng yên không một tiếng động tại tán cây bên trong ghé qua lên.

Cái kia phía dưới, nhiều đội yêu binh giống nhau thường ngày tuần tra. Không có chút nào phát giác được đỉnh đầu của mình dị thường.

Một tiếng thanh thúy tiếng vang, hầu tử thoáng cái theo trên cây nhảy xuống, cả tròng nhập cao cỡ nửa người trong bụi cỏ.

Cái kia bên cạnh, hai con yêu quái nắm binh khí lão đảo đi qua, một đường nói giỡn. Không có chút nào ý thức được chính mình đang cùng tử thân gặp thoáng qua.

Rừng cây. Đến nơi đây tỵ đã xong, kế tiếp bộ phận, thuộc về Sư Đà quốc vòng trong.

Đãi cái kia hai con tiểu yêu đi xa, ẩn thân trong bụi cỏ hầu tử mới vươn tay ra, nhẹ nhàng đẩy ra rồi ngăn trở tầm mắt cỏ dại.

Đập vào mi mắt, là Sư Đà quốc tồn hại tường thành, là giống như phế tích vậy kiến trúc bầy, còn có rậm rạp cơ hồ mỗi khắp ngõ ngách, đang tại thu thập tàn cuộc yêu tộc đại quân.

Bởi vì bị phá hư qua, cho nên giờ phút này nhìn về phía trên. Tầm mắt ngược lại có vẻ càng thêm khoáng đạt. Dưới loại tình huống này, chỉ cần có cái gió thổi cỏ lay, lập tức toàn thành đều biết được.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử ngửa đầu theo cái kia trong bụi cỏ đứng lên. Tỵ tại đứng dậy trong nháy mắt, hấn cũng đã hóa thành vừa rồi đi qua trong đó một con yêu quái bộ dáng.

...

"Ta dựa vào cái gì không tin hấn, phải tin ngươi sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu xiên trước eo, vẻ mặt khinh thường nói: "Hấn là bộ hạ của ta, mà ngươi... Nếu không phải là ta dùng ca của ngươi uy hiếp, ngươi chỉ sợ cũng sẽ không khinh địch như vậy theo ta tới a?"

Dương Thiên mặt mày mang cười nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, ánh mắt kia. Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đều có chút lo lắng không đủ.

Một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng hung dữ nói: "Ta không thích như ngươi vậy, rất không yêu mến."

"Vậy ngươi yêu mến như thế nào?"

"Tượng bọn họ như vậy." Lục Nhĩ Mi Hầu thân thủ chỉ chỉ ngoài cửa, nói: "Tượng con chó đồng dạng. Ta chỉ cần cầu. Không cần đồng bạn."

Nghe vậy, Dương Thiên không khỏi nở nụ cười.

Cái kia ngoài cửa, vô luận là Sư Đà Vương còn là Đa Mục quái, cái kia sắc mặt đều có chút khó coi.

Mấp máy môi, Dương Thiên khẽ thở dài: "Cầu mới có lợi, cũng có chỗ hỏng."

"Nói như thế nào?"

"Ngươi làm cho cầu đi đấu tranh anh dũng. Nhất định là không có vấn đề. Có thể ngươi chuẩn bị muốn nghe cầu mà nói sao?"

Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng nhú mày.

...

Sư Đà quốc đồ nát thê lương bên trong, rất nhiều yêu quái đang tại vận chuyển trước các loại đá vụn bùn đất.

Một con cá sấu tinh đứng ở chỗ cao quơ roi da, không ngừng thét to lảng nhục trước. Cái kia phía dưới tiểu yêu môn nguyên một đám giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ra sức tại đồng đá vụn trung không ngừng mà đào, đem những kia móc ra gì đó, vô luận cái gì đều hướng ngoài thành dọn đi.

Mỗi khi móc ra thi thể thời điểm, cái này cá sấu tinh liền sẽ vội vàng chạy tới, đẩy ra cái khác tiêu yêu, sau đó đem thi thể kia từ trên xuống dưới suu mấy lần, kỳ vọng trước có thể tìm tới một điểm đan dược hoặc là pháp khí đây là yêu quái thế giới duy nhất đồng tiền mạnh.

Nhưng mà, đã có hơn nửa canh giờ không có bất kỳ phát hiện, điều này làm cho cá sấu tinh không khỏi có điểm nhụt chí, bắt đầu oán hận một trận này người chết không đủ nhiều.

"Uy, cái kia ai?" Đột nhiên, hấn giơ tay lên chỉ vào phía trước đi qua một con thần lằn tinh thét to nói: "Người là cái đó chi bộ đội?"

Thần lằn tinh hơi sững sờ, dừng bước.

Chính chân chờ, cá sấu tinh cũng đã theo đồng đất trên chạy vội xuống, lớn tiếng quát lên: "Không thấy được chúng ta đều bận rộn như vậy sao? Vì cái gì người giống như chuyện gì đều không bị phân phối đến? Eo của người bài? Lấy ra cho ta xem một chút!"

Thần lằn tinh lặng lẽ dùng khước mắt liếc qua cá sấu tinh trên lưng treo gì đó, tiện tay khế đảo, trong tay liền nhiều hơn một phần cùng loại yêu bài.

Tiếp nhận cái kia thần lằn tinh đưa tới yêu bài, cá sấu tinh không khỏi sững sờ một chút, thì thào lầm bầm: "Di, cái này bộ đội như thế nào chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là vừa thành lập?"

Cái kia thần lằn tinh mặt không biểu tình mà nhìn thẳng hấn trước, lặng lẽ chỉ một ngón tay.

Đột nhiên, cái kia cách đó không xa có người hô: "Tướng quân! Đào được một cái chuẩn úy thi thể!"

"Cái gì, chuẩn úy!" Cá sấu tinh thoáng cái kinh kêu lên.

Chuẩn úy tuy nhiên coi như không được yêu tướng, nhưng ngay tại lúc này, cũng đã xem như dê béo.

Giờ này khắc này, cá sấu tinh cũng bất chấp nhiều như vậy, liền tranh thủ trong tay chưa phân biệt yêu bài nhét trở lại thần lẫn tinh trong tay. Xoay người một cái, hấn hướng phía thanh âm kia phương hướng chạy như điên, giờ roi quát lên: "Đều đừng nhúc nhích! Ai động lão tử làm thịt ai!"

Trong lúc nhất thời, bốn phía yêu quái lực chú ý đều bị hấp dẫn.

"Di? Thi thể? Vừa mới ai nói đào được thi thể?"

Theo cái kia cá sấu tinh khẽ dừng chửi bới, vô số yêu quái đều hướng phía chỗ đó đi tới.

Không có ai chú ý tới cái kia vừa mới bị hấn gọi ở thần lẫn tinh yên lặng xoay người, tiếp tục hướng phía nguyên bản phương hướng đi đến. Dưới ánh mặt trời, cái kia thân hình nhoáng một cái, hóa thành cá sấu tinh bộ dáng. Trên lưng treo một khối giống như đúc lệnh bài.

...

Dương Thiên nhìn thẳng trước phía trước, hơi há miệng nói: "Phật môn tại sao phải sống lại người, bọn họ có mục đích gì? Nếu như người so với nguyên lai, khó đối phó hơn mà nói. Bọn họ đây không phải dời lên tảng đá đập bể chân của mình sao? Yêu tộc muốn quật khởi, lớn nhất chướng ngại vật là ai? Hấn là như thế nào, tài năng diệt trừ cái này chướng ngại vật? Tại đây chút ít sự chính giữa, khắp nơi đại năng lại đều là cái gì lập trường? Nguyên bản cái kia, tại sao phải chấp mê tại đi về phía tây? Những này. Người đều nghĩ hiểu chưa?"

"Cái này..." Bị cái này liên tiếp vấn đề hỏi thăm đến, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái có chút mộng. Kháp mùi ngón tay, phân không ra nguyên cớ

đến.

"Người không viễn lộ, tất có gần lo. Vấn đề tương tự, còn có rất nhiều. Làm sự tình, hẳn là trước mưu rồi sau đó động. Nếu không, bắt quá là làm người làm gả thôi. Hơn sáu trăm năm trước Hoa Quả Sơn chính là một ví dụ. Nếu như lúc trước hẳn chịu nghe ta, khẳng định không đến mức rơi xuống kết quả như vậy." Hơi dừng một chút, Dương Thiên hướng phía ngoài cửa nhìn liếc, ung dung cười nói: "Người nói đúng. Bọn họ chính là một đám cầu thôi. Nghe cầu mà nói, người cuối cùng chỉ biết bị đưa tới ổ chó lí."

Ngoài cửa, Đa Mục quái, thậm chí cả Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương cái kia lông mày đều đã kinh chau thành bát tự.

Môn nội, Lục Nhĩ Mi Hầu càng là nghe được sững sờ sững sờ.

Cái này khẩu tài, thật là...

...

Đi qua hẹp dài lối đi nhỏ, thần lẫn tinh cùng một con vịn đại đao hồ tinh giao thoa mà qua.

Xoay người một cái, thần lẫn tinh lại hóa thành cái kia hồ tinh bộ dạng.

"Di, làm sao người lại đã trở lại?" Trước mặt mà đến xà tinh phun ra nuốt vào trước đầu lưỡi cùng hẳn chào hỏi.

"Chợt nhớ tới có chút việc còn không có mở." Hơi thấp cúi đầu. Hồ tinh bước nhanh đi tới.

Tầm lưng kia thấy xà tinh sững sờ sững sờ.

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, hấn đi đường tư thế, giống như cùng thường ngày bất đồng a."

"Người suy nghĩ nhiều a."

Vượt qua chỗ góc cua, vừa mới hóa thành hồ tinh thần lẫn tinh. Lại hóa thành xà tinh bộ dạng.

Sư Đà quốc là một tổ chức không lồ, tại dạng này trong tổ chức, mỗi một chích yêu quái, đều có cố định hoạt động địa điểm. Theo hấn càng ngày càng tiếp cận giải đất trung tâm, thân phận, sẽ là một cái vấn đề thật lớn.

...

Một hồi lâu. Lục Nhĩ Mi Hầu mới hoãn quá thần lai. Hấn trọn tròn tròn mắt, có chút không xác định mà hỏi thăm: "Người thực nguyện ý giúp ta?"

"Người đoán."

"Người tại sao phải giúp ta?"

"Người đoán."

"Không nói rõ bạch, ta tuyệt đối sẽ không nghe lời người."

"Người có thể không nghe." Dương Thiên như trước mặt mày mang cười nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, một chữ dùng một lần nói: "Chỉ cần người, đánh cuộc được rất tốt."

Cái này trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu là triệt để mộng.

Hấn hoàn toàn nhìn không thấu trước mắt cái này tâm tư của nữ nhân... Cái này căn bản cũng không phải là một cái tù binh, càng quá mức giả, nàng tựa như một cái không có sợ hãi nữ vương!

...

"Ngươi!" Một con lợn rừng tinh cao giọng một hô. Nhưng mà, không đợi hấn kêu ra thanh đến, một con từ trong bóng tối duỗi ra tay đã đem hấn cả kéo vào trong bóng ma.

Sau một khắc, một con cùng hấn lớn lên giống như đúc lợn rừng tinh theo cái kia trong bóng ma đi ra.

Không đợi cái kia "Mới" lợn rừng tinh đứng vững, một con đường lang tinh cũng đã nắm lấy một thanh so với hấn thân thể còn trường liêm đao từ đằng xa chạy vội tới.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có, cuống hòng có điềm không thoải mái, khái một cuống hòng mà thôi."

"Vừa mới là ho khan?"

Đường lang tinh bán tín bán nghi đi ra.

Ngẩng đầu lên, lợn rừng tinh nhìn lên trước đỉnh đầu chừng cao vài chục trượng vách đá.

Từ nơi này leo đi lên... Chính là Lục Nhĩ Mi Hầu biệt viện. Lúc này đây, nhất định phải đưa hấn bầm thây vạn đoạn!

...

Trong phòng, nhìn chăm chú Dương Thiên, Lục Nhĩ Mi Hầu càng phát ra cảm bất định chủ ý, thậm chí đều có chút tâm phiền ý loạn đứng lên.

Về phật môn vấn đề, cái kia hầu tử tại cùng hấn đối chiến thời điểm, cũng từng nói qua. Thời điểm đó, loại đó tình huống, hấn hoàn toàn tựu không có nghe đi vào. Nhưng bây giờ tinh tế nghĩ đến, rồi lại có vài phần đạo lý.

Chính là, nữ nhân này có thể tin sao?

Ngoài cửa lớn, Đa Mục quái đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hấn thật sự không biết, vạn nhất Lục Nhĩ Mi Hầu thật sự tin Dương Thiên, hấn sẽ là như thế nào một cái kết quả. Lại là Bằng Ma Vương cùng Sư Đà Vương phải bình tĩnh rất nhiều.

Đang lúc này, Dương Thiên sắc mặt hơi thay đổi một lần.

"Làm sao vậy?" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái cảnh giác lên.

"Không có gì." Chích một cái chớp mắt, Dương Thiên lại khôi phục nguyên bản tiểu dung.

...

"Ngươi đã đến rồi?" Đột nhiên, một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên.

"Ngươi rõ ràng biết rõ ta tới rồi?" Hơi điều chỉnh thoáng cái thân hình, hầu tử giẫm phải sinh trưởng ở trên vách đá cây tùng, gần sát nham bích ẩn nấp thân hình.

"Đương nhiên biết rằng. Ngươi đến bây giờ dùng ẩn khí pháp môn, cũng còn là chúng ta Kim Hà Động."

Hầu tử thoáng cái trầm mặc.

Hắn ngồi xồm trên cành cây mắt ba ba mà hướng phía trên nhìn quanh, nhưng không biết hắn là nói với nàng cái gì.

Sáu trăm năm mươi năm, cái này một thua thiệt, thật sự rất nhiều. Nhiều đến, có lẽ vĩnh viễn đều hoàn lại không được.

Hồi lâu, hắn cắn răng, đối cái kia trong đầu thanh âm đáp lại nói:
"Người chờ một chút, ta lập tức đi lên làm thịt hắn, cứu người!"

Nói, hầu tử lại một lần lén lút hướng phía nam bích leo lên trên xuống.

"Người trở về đi."

"Cái gì?"

"Trở về."

"Người đang nói cái gì?"

"Ta cho người trở về."

Trong lúc nhất thời, hầu tử lại có chút ít mộng.

"Người... Là vì ta một mực không có đi tìm người sao? Ta không phải là không muốn đi, thật không là, chỉ là sợ... Còn nhớ rõ Đoàn Chủ bọn họ sao? Đoàn Chủ, đại giác, hắc tử, Linh Tê, bọn họ toàn bộ đều chết. Ta sợ người cùng bọn họ..."

"Không cần phải hơn nữa, những này ta đều biết."

"Người đều biết?"

"Đúng, ta đều biết. Người đúng. Cho nên, ta mới khiến cho người trở về. Người là không đối phó được Như Lai, Huyền Trang cũng chưa chắc đối

phó được. Nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu có thể. Đã bọn họ muốn kêu lên Lục Nhĩ Mi Hầu, chúng ta sao không tương kế tựu kế?"

"Người... Người muốn lợi dụng Lục Nhĩ Mi Hầu?"

"Đúng. Cho nên, ta tạm thời phải lưu ở bên cạnh hấn."

"Không được! Hấn chính là người điên!" Hầu tử không khỏi nhanh hơn thủ cước, ần ần có chút cấp.

"Cũng bởi vì là kẻ điên, mới có thể lợi dụng!"

"Không được! Ta không đồng ý!"

Trong nháy mắt, hầu tử cự ly này đỉnh núi gian phòng cũng đã chỉ còn lại có ba trượng không đến cự ly.

Trong phòng, Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài.

"Được rồi, người đã nhất định phải tới... Vậy đến đây đi."

Cái này giọng điệu, nghe được hầu tử lập tức sùng sốt một chút.

Dương Thiên chậm rãi đứng dậy, nhìn chăm chú hầu tử chỗ phương hướng, nói khẽ: "Đổi đầu của người đến đây."

"Đổi đầu?" Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu toàn thân mao đều bị dựng lên. Hấn lập tức kịp phản ứng, hấn "Đổi đầu", chỉ là một cái khác con khi.

Không đợi Lục Nhĩ Mi Hầu lui về phía sau, chỉ nghe Dương Thiên khẽ thở dài: "Cuống ép ta."

"Cuống ép?" Nuốt nước bọt, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng chạy vội tới Dương Thiên sau lưng, đem thiết can binh hóa thành một bả đao nhọn đỉnh

tại Dương Thiên trên cổ, cao trầm giọng quát: "Đi ra! Cút ra đây cho ta!"

Trong lúc nhất thời, ngoài cửa yêu tướng môn chen chúc mà vào, thoáng cái chật ních cả gian phòng.

Trong phòng hết thấy tất cả, che giấu ngoài cửa sổ hầu tử toàn bộ cảm giác được nhất thanh nhị sở, cái kia cự ly cửa sổ linh chỉ có vài tấc cự ly tay thoáng cái dừng lại, tại run nhè nhẹ trước.

Hồi lâu, hấn thật sâu nhắm lại hai mắt.

Sau một khắc, cả bức tường đều bị oanh sập, nóc nhà bị cả nhấc lên.

Tụ tại yêu tướng môn tiếng rít trong tiếng, cát bụi phi tốc khắp mở. Lục Nhĩ Mi Hầu cưỡng ép Dương Thiên, mang theo một đám yêu tướng liên tiếp lui về phía sau.

Cát bụi bên trong, hầu tử chống kim cô bỗng chậm rãi đứng lên. Cái kia nhìn qua Dương Thiên trong mắt, tràn đầy bất đắc dĩ.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 697: Không Cần Phải Lại Thua Thiệt

Sương mù chậm rãi giảm đi, bên ngoài nhanh chóng trải rộng các loại tiếng ồn, tiếng rít thanh. Rất nhiều yêu quân bắt đầu hướng phía nơi này tụ tập.

Nhưng mà, bị cả vạch trần đỉnh, chỉ còn lại có đồ nát thê lương trong nhà lại là hoàn toàn yên tĩnh.

Yêu tướng môn nguyên một đám hoảng sợ nhìn qua hầu tử, khúm núm nắm chặt trong tay binh khí.

Kinh hồn chưa định Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt kia tại hầu tử cùng Dương Thiển trong lúc đó qua lại.

Tỏ khắp cát bụi bên trong, Dương Thiển đón gió mà đứng, cùng hầu tử yên lặng nhìn nhau. Cái kia hình ảnh phảng phất thoáng cái định dạng hoàn chỉnh vậy.

Đây là giờ cách hơn sáu trăm năm gặp gỡ.

Hơn sáu trăm năm quang âm, một cái bị nhốt tại Hoa Sơn, một cái bị đặt ở Ngũ Hành dưới núi, trời nam đất bắc. Ngày đêm chờ đợi gặp gỡ, không có ai dự liệu được, sẽ ở loại tình hình này hạ phát sinh.

Hầu tử ngơ ngác chớp có chút đỏ lên con mắt, một loại giạt mình như mất cảm xúc hòa tan lâu dài chờ đợi tích lũy tưởng niệm. Thực sự lưu lại này sao một loại choáng váng cảm giác.

Hôm nay dương quang phá lệ chướng mắt, tới mức hẳn đều cảm thấy trước mắt bạch y nữ tử, giống như toàn thân cao thấp đều ở tản ra nhu hòa hào quang. Đó là một loại làm lòng người say mị lực, cực kỳ giống Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí cái kia lần đầu tiên tương kiến.

Một hồi gió mát nghịch qua, xoáy lên cát bụi theo bên cạnh xẹt qua.

Nhìn qua hầu tử, Dương Thiên tâm giống như rơi vào mật bình bên trong vậy, thực sự có một loại tê tâm liệt phế đau đớn.

Nước mắt kia đã bắt đầu bắt tranh khí rục rịch, nhưng mà, nàng chỉ có thể gắt gao nhịn xuống, nàng phải nhịn ở.

Chậm rãi cố ra vẻ tươi cười, hầu tử nói khẽ: "Cùng, theo ta trở về. . . Hảo sao? Không cần phải lại như vậy tùy hứng. Những thứ khác, ta đều do trước người, nhưng một kiện sự này, thật sự quá nguy hiểm. Ta không thể nhường người mạo hiểm như vậy."

Dương Thiên vội vàng cúi đầu xuống, ngán ngùi trầm mặc sau. Lại bỗng nhiên lắc đầu. Cái kia trong óc vô số hình ảnh đan vào, tích lũy sáu trăm năm tưởng niệm tại thời khắc này bộc phát, cái kia suy nghĩ đã thành một đoàn đay rối.

Nàng không dám nhìn nữa, sợ nhìn nhiều liếc, liền sẽ nhịn không được dao động nguyên bản quyết định, nhịn không được khóc ra thành tiếng. Như vậy. Hết thảy tự đều đập bể. . .

"Trở về hảo sao? Nơi này quá nguy hiểm." Nắm kim cô bổng, hầu tử nhẹ nhàng nâng nâng da hươu giày, đi phía trước bước một bước, vươn tay ra nói khẽ: "Vốn có nên ta đi đối mặt sự tình, không nên do người tới."

Dương Thiên thất thố che mặt, liều mạng lắc đầu. Cái kia trong nội tâm trạm kiểm soát vết rách giống như dây thực vật cảnh hành vậy điên cuồng

phát sinh, cũng đã ần ần có chút thất thố.

Lục Nhĩ Mi Hầu vượt lên trước một bước ngăn cản đến Dương Thiên trước người, nhếch miệng cười nói: "Trở về làm gì? Ta mới là chân chính Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nàng là của ta yêu hậu. Vốn có nên ở bên cạnh ta!"

"Câm miệng!" Hầu tử thoáng cái trợn tròn tròng mắt căm tức quá khứ.

Một tiếng rít gào, đỉnh tai nhúc óc. Mà ngay cả trên bầu trời chim thú đều phảng phất bị kinh sợ đến.

Cái kia trên người bộ lông tất cả đều dựng lên, bành trướng linh lực dẫn phát đạo đạo tia chớp không ngừng nhảy động trước.

Ở đây một đám yêu tướng mãnh kinh, lập tức lui về phía sau một bước. Mà ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không ngoại lệ.

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, Bằng Ma Vương lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy trên bầu trời giống như dòng xoáy vậy tầng mây. . . Cái kia tâm lập tức lộp bộp một chút.

Cảnh tượng này, cùng lúc trước hầu tử triệt để không khống chế được, giết lên thiên đình. Sao mà tương tự.

Thật vất vả kềm chế trong lòng sợ hãi, hấn hơi cúi đầu xuống. Nuốt nước bọt, ngừng lại rồi hô hấp. Cái kia nắm phương thiên họa kích tay không khỏi nắm thật chặt. Lặng lẽ cùng một bên Sư Đà Vương sử cái ánh mắt.

Song phương cứ như vậy giăng co trước, rất lâu sau đó.

Một đám yêu tướng tâm đều đã kinh nhảy tới cuồng hòng mắt, hầu tử trong mắt, cũng chỉ có Dương Thiên.

Rất nhiều chiến hạm chạy đến. Bọn họ tại trên bầu trời nhanh chóng kéo ra trận hình. Nhưng mà, khi bọn hắn thấy rõ người tới là ai sau. Liên lại không có người muốn đem vòng vây phòng được càng thêm kín, càng không có người muốn gia nhập trận này sắp bộc phát chiến đấu.

Bởi vì, không có chút ý nghĩa nào.

Một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu mới hoãn quá thần lai, trong tay cái kia hư đỉnh tại Dương Thiên trên cổ đao nhọn hơi dùng sức. Thoáng cái, một giọt máu tươi theo Dương Thiên tuyết trắng phần cổ chậm rãi trượt, nhuộm đỏ này một bộ bạch y.

Đau đớn truyền đến, Dương Thiên không tự chủ được ngẩng đầu lên. Ánh mắt lại một lần rơi xuống hầu tử trên người.

Một vòng lệ quang tại trong mắt nhộn nhạo.

Hầu tử tâm lập tức lương hạ xuống, cái kia nguyên bản khí thế nhanh chóng nhược đi vài phần.

"Ta biết rõ ta bây giờ còn không thắng được ngươi. Bất quá, yên tâm, có rất nhiều cơ hội phân thắng bại." Thoáng gần sát Dương Thiên, Lục Nhĩ Mi Hầu cười toe toét miệng, thấp giọng cười nói: "Hắc hắc, ta nghĩ thông suốt, ngươi nói đúng, Tề Thiên Đại Thánh uy danh, là đánh ra tới. Không cần bất luận kẻ nào thừa nhận. Cho nên. . . Dùng không được bao lâu, chờ ta thực lực lớn lên, ta sẽ chính mình tìm tới cửa đi theo hắn làm rất tốt một trận, chứng minh của chính ta. Hiện tại, cũng chỉ có thể vất vả ngươi."

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu lại đem thanh âm đề cao tám độ, đối với hầu tử thét to nói: "Cút đi a! Ngươi còn chờ cái gì? Có tin ta hay không thực ngay

trước mặt người giết nàng!"

Nói xong, cái kia trong tay đao nhọn hơi rung động, lại chống đỡ tới gần một phần.

Hầu tử dùng một ít song hiện đầy tơ máu, hơi đỏ lên con mắt nhìn qua Dương Thiên.

Hắn đang chờ, là Dương Thiên tỏ thái độ. Mà không phải Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Còn không đi sao? Người cho là thật ta không dám giết nàng!"

Dương Thiên lông mày hơi nhíu lại, kinh ngạc nhìn qua hầu tử, như là tại khẩn cầu hắn đi nhanh lên.

Chính là, hầu tử còn đang chờ. Chờ đợi một cái chuẩn xác trả lời thuyết phục. Cái kia trong thần sắc, cũng đã lộ vẻ khẩn cầu.

"Đi a!" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái rút gào đi ra.

Nhìn cũng đã mất đúng mực Lục Nhĩ Mi Hầu, hầu tử không khỏi lãnh bật cười: "Chúng ta thật là một cái linh hồn lí phân ra tới sao?"

"Người nói gì?"

"Người nói người là chính thức Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không. . . Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, chính là một cái dùng tên của mình làm con tin người sao? Cái kia còn không bằng chết rồi tính."

Lời này vừa nói ra, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức cảm thấy toàn thân cũng không được tự nhiên. Hắn vội vàng hướng phía bốn phía nhìn lại.

Giờ này khắc này, cái kia bốn phía yêu tướng nhìn xem ánh mắt của hắn, ở trong mắt hắn đều tràn đầy trào phúng hương vị. Điều này làm cho hắn cấp hỏa công tâm, thẹn quá hoá giận. Nhưng mà, hắn lại vô lực ngăn cản.

Mão đủ kính, hắn đối với hầu tử giận dữ hét: "Người im miệng! Bây giờ là người chiếm ưu thế, người đương nhiên có thể nói như vậy! Chờ ta vượt qua người thời điểm, nhìn người còn có hay không hôm nay lo lắng! Đến lúc đó. . . Đến lúc đó ta muốn người quỳ cầu ta! Quỳ cầu ta!"

Nghe vậy, hầu tử trên mặt vui vẻ càng đậm, cái kia nhiều ra tới. Lại là bất đắc dĩ.

Hắn chậm rãi thu hồi chính mình tiến công tư thế, thu hồi nanh vuốt của mình, tán đi chính mình ngưng tụ linh lực, lẳng lặng nhìn qua Dương Thiên.

"Chúng ta rất sớm tựu nhận thức, lần đầu tiên tương kiến, ta nhớ được. Người là một cái kim sắc cá chép. Mà ta phiêu lưu tại trên biển, người đã cứu ta."

Trong lúc nhất thời, cái kia bốn phía yêu tướng môn nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau. Huyền phù ở giữa không trung yêu quân càng là không biết theo ai, chỉ có thể nguyên một đám ngừng thở, lẳng lặng nghe, chú ý trước.

Không có ai biết, hầu tử tại sao phải vào lúc đó nói những này.

Lục Nhĩ Mi Hầu nắm trong tay đao nhọn run nhè nhẹ trước. Hắn cũng đã tức giận đến toàn thân mao đều nổi tung, thực sự trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn qua Dương Thiên, hầu tử nhếch môi nhàn nhạt cười cười. Nói tiếp: "Thời điểm đó, ta không có gì cả, chính là một con tị cho là đúng thói hầu tử mà thôi. Về sau, chúng ta chính thức nhận thức. . . Người rất đẹp, thật sự.

Từ lúc mới bắt đầu ta liền như vậy cảm thấy. Nhưng lúc đó ta rất chán ghét người, cũng thời khắc đề phòng người. Về sau, ta phát hiện, nguyên lai người cũng không phải ta tưởng tượng trung như vậy."

Nhìn qua Dương Thiên. Hầu tử ngơ ngác nói: "Ta dần dần phát hiện, trên người của người. Có rất nhiều mỹ hảo tính chất đặc biệt."

Dương Thiên nhíu chặt mi chậm rãi buông lỏng ra, có chút co quắp nhìn qua hầu tử.

Cái kia sau lưng, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày ngược lại chậm rãi chau nổi lên, vẻ mặt lồi ngạc.

"Ta. . . Ta cũng vậy không hiểu được đi miêu tả, người cũng biết, ta ngược không vết mực." Hầu tử nhẹ vừa cười vừa nói: "Tóm lại. Người hết thấy tất cả, thoát nhìn đều là tốt như vậy. Kể cả người xấu tính. . ."

"Xấu tính?" Dương Thiên ngơ ngác nháy mắt con người, thờ dài: "Xấu tính, sao biết là tốt?"

"Không, ta thật sự cảm thấy hảo." Hầu tử nói khẽ: "Ta đến nay nhớ rõ. Ta bả Ngao Thính Tâm cường bắt trở về, người cầm đông tây ném vào ta bộ dáng. Cái kia tức giận bộ dáng, thật sự đẹp quá. . . Thời điểm đó ta liền cảm thấy đẹp quá, chỉ là không dám nói."

Trong nháy mắt, Dương Thiên cũng không khỏi được nhếch môi cười ngọt ngào đi ra.

Cái kia vết thương trên cổ còn đang đổ máu, chính là nàng cũng đã một chút cũng không biết là đau đớn.

Hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, dừng ở trước người không có vật gì mặt đất, cái kia suy nghĩ phảng phất thoáng cái đắm chìm tại trong trí nhớ.

Hắn chậm rãi nói ra: "Chúng ta cùng một chỗ xây dựng Hoa Quả Sơn, cùng một chỗ đối kháng thiên đình. . . Rất khó. Kỳ thật, nói toạc ra, liền chúng ta chính mình cũng không biết chúng ta hội sẽ không thành công. Người cùng ta ở tại cái kia rách nát trong sơn động, mỗi ngày đối mặt một đại bang vô cùng bản yêu quái. Kỳ thật. . . Ta biết rõ người không thích bọn họ. Nhưng người cho tới bây giờ không đề cập qua."

"Ta đánh bất luận cái gì một hồi chiến, đều có người ở sau lưng yên lặng địa duy trì trước. Ta thượng thiên làm quan, là người cho ta tại Hoa Quả Sơn bảo vệ cho này một phần gia nghiệp. Ta bị nguy thiên đình, là người thống lĩnh đại quân nghĩ cách cứu viện ta. Ta Tề Thiên Đại Thánh danh hào, có vượt qua một nửa là người."

"Thời điểm đó ta, toàn tâm toàn ý thâm nghĩ muốn sống lại Tước nhi, bởi vì ta đáp ứng nàng, cũng thua thiệt nàng. Ta không dám suy nghĩ những chuyện khác, bởi vì. . . Nàng còn không có sống lại, nếu như đi nghĩ những chuyện khác, ta sẽ cảm thấy, chính mình heo chó không bằng." Hơi ngẩng đầu lên nhìn qua Dương Thiên, hầu tử nói khẽ: "Chính là, ta tại Ngũ Hành dưới núi suy nghĩ suốt sáu trăm năm mươi năm. . . Ta phát hiện mình, nguyên lai thua thiệt người càng nhiều. Ta thiếu nợ hạ người một phần đơn thuần, mỹ hảo tình yêu, thiếu người tám trăm năm quang âm, thiếu người một cái người chồng tốt. Thật sự. . . Cũng đã thiếu rất nhiều, nhiều đến cả đời, hai đời. . . Nhiều đến vĩnh viễn, cũng còn không xong."

Một giọt nước mắt theo Dương Thiên khóe mắt chảy xuống. Đó là tích góp từng tí một sáu trăm năm mươi năm oán hận, tại thời khắc này, vĩnh viễn cách nàng mà đi.

Nàng ngơ ngác nhìn qua hầu tử, hơi há miệng, lại nói không ra một câu.

"Cho nên. . . Cho nên xin đừng lại để cho ta thiếu nợ càng nhiều. Hảo hảo mà theo ta trở về, ở bên cạnh ta, đương một cái. . . Vô cùng đơn giản,

vô cùng đơn giản nữ nhân. Không cần phải lại xuất đầu lộ diện, không cần phải lại mạo hiểm. Hảo sao?" Nhìn qua Dương Thiên, hầu tử dùng một loại chưa bao giờ có ôn nhu, nói khẽ: "Mọi chuyện cần thiết, cũng làm cho ta một người đến khiêng, để cho ta một người đi giải quyết. . . Cho ta một cái, đương người chồng tốt cơ hội, hảo sao?"

Cái này một sát, thiên địa không tiếng động.

Cái kia trắng noãn trên mặt, đã là rơi lệ thành hà. . . (chưa xong còn tiếp.)

ps: Một chương này, viết bốn lần, phản phục phản phục ghi. Được rồi, con ba ba lại khiêu chiến chính mình một bả. Thiên chuy bách luyện mới là giỏi văn. Khả năng còn có một chút tỳ vết, nhưng chỉ cần không ngừng cố gắng, đề cao kiến thức cơ bản, một ngày nào đó, có thể vắn đỉnh chí cao vương tọa! Tại nơi này, xen cho phép con ba ba hô lớn một tiếng: "Quỳnh dao a di mới là vương đạo!"

Mặt khác, con ba ba cũng không phải là lười, ở này hai ngày, con ba ba hoàn thành một vạn chữ nhân vật tiểu truyện, tương đương với ba cái chương và tiết độ dài. Đây là con của mình, chỉ cần cùng nàng có quan hệ, không cần tiền ta cũng vậy làm, hơn nữa làm được đặc biệt chăm chú! Mặc dù có điểm ngốc, nhưng con ba ba chính là người như vậy!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 698: Do Dự

Dày đặc trong vòng vây, hầu tử hơi mở to hai mắt nhìn qua Dương Thiên. Muốn?

Giờ này khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều hội tụ đến Dương Thiên trên người, mỗi người đều ngừng lại rồi hô hấp, mà ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đang dùng khước mắt vụng trộm mà chăm chú nhìn Dương Thiên.

Nhưng mà Dương Thiên nhưng chỉ là che mặt, lẳng lặng đứng, nức nở, thật lâu không thể dẹp loạn. Không ai có thể thấy rõ nàng giờ phút này thần sắc.

Cái kia che mặt tay, là cái này quật cường nữ nhân giờ này khắc này cuối cùng phòng tuyến.

Hầu tử chăm chú nắm chặt kim cô bổng, nặng nề mà thở hào hển.

Ở này thiên địa lặng im bên trong, thời gian từng giọt từng giọt trôi qua. Mỗi người đều ở lo nghĩ chờ đợi trước.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trong đình viện, Thanh Tâm cùng Huyền Trang ngồi ngay ngắn ở trước bàn đá.

Cái kia gió nhẹ nhàng nghịch qua, chập chờn rơi tại Thanh Tâm trên người bóng cây. Nàng vẫn không nhúc nhích ngồi, hơi buông xuống trường rôi tung dưới xuống, che đậy khuôn mặt.

Bàn đá đối diện, Huyền Trang cúi đầu yên lặng nhếch trà, thỉnh thoảng xem trên Thanh Tâm hai mắt.

Hết thầy tất cả đều phảng phất dừng lại vậy. Dưới ánh mặt trời, bốn phía hết thầy như thể địa nhiệt nhuận, đã có một loại xuyên vào đáy lòng vô lực. Làm cho người ta không có dũng khí đi đối mặt.

Nàng giật mình nhớ tới hơn sáu trăm năm trước ngày đó.

Ngày đó, nàng gặp phải trước cùng hôm nay giống như đúc lựa chọn. Nàng chảy nước mắt, khuyên hầu tử đi đón Dương Thiên. Sau đó cố lấy dũng khí, mỉm cười một mình đối mặt vận mệnh.

Đó là nhu nhược, nhỏ bé không đáng kể nữ hài trong cả đời, dũng cảm nhất quyết định. Nhưng mà, cuối cùng nhưng chỉ là mở ra một hồi ảnh hưởng đến tam giới hạo kiếp.

Kiếp này, nàng muốn chạy trốn cách, muốn hết thầy do đó xong xuôi. Chính là, khi hấn đối với mình tạo ra hai tay giờ đáng tiếc, hết thầy cuối cùng bất quá là bọt nước.

Kiếp này nàng không hề như vậy nhu nhược, nàng thậm chí có chút ít ngang ngược, nhưng mà nàng đột nhiên phát hiện, nguyên lai nàng còn là nàng, kiếp trước kiếp này, cho tới bây giờ đều chưa từng thay đổi qua.

Ôn nhuận dương quang trung. Ngấn ngủi hạnh phúc giống như lưu sa vậy theo khe hở bên trong lặng yên rời đi, bất kể như thế nào nắm chặt, thực sự cầm không được.

Lưu lại, như cũ là cái kia tam thế ác mộng.

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong. Tâm, tại từng điểm từng điểm héo rũ. ??

Ban công trên, tu bỏ đề độc thân độc lập, lẳng lẳng lẳng nghe tam giới tiếng gió.

Sau lưng hấn, khay trà trước. Lão quân chính yên lặng phẩm trước trà.

Một cái sắc mặt ngưng trọng, một cái thần sắc thản nhiên.

Di La Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ yên lặng đối mặt trước, một lời không.

Đại Lôi Âm tịt trung, chư La Hán đều duỗi dài cổ, lẳng lẳng chờ, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Một đám gió nhẹ xẹt qua, phủ động lá rụng, áp khom ngải cỏ, mà ngay cả trên bầu trời chiến hạm cái kia trận hình cũng chậm rãi buông lỏng.

Đây là một trường dài dòng buồn chán chờ đợi. Yên tĩnh bên trong, một hồi xao động đã tại lặng yên sinh.

"Được không?" Đi phía trước một bước, hầu tử xa xa vươn một tay:
"Đáp ứng ta,

Đi với ta?"

Cái kia chích hướng phía nàng duỗi ra tay xa xa huyền ở giữa không trung.

Nhưng mà, Dương Thiên nhưng chỉ là gắt gao che mặt.

Tám trăm năm, nàng trả giá tám trăm năm chờ đợi, đây hết thủy, từ lúc hầu tử thượng thiên làm quan trước liền đã bắt đầu.

Tám trăm năm quang âm, đau khổ chờ đợi, vì cái gì không phải là hôm nay những lời này sao?

Nàng đã được đến. Nàng thật sự chiến thắng cái kia nguyên bản không thể chiến thắng "Địch nhân", chính là

Trước bàn đá, Thanh Tâm cúi đầu, hai tay giao ác trước cũng đã chỉ còn lại có một chút trà tí cái chén. Vẫn không nhúc nhích ngồi.

"Lục Nhĩ Mi Hầu cưỡng ép Dương Thiên thí chủ. Đại thánh gia thoảng cái tựu rối loạn đúng mực." Huyền Trang than nhẹ một tiếng, nói: "Dựa vào bản tạng xem, cái này một lần mặc dù có sở thành, cũng cuối cùng bất quá là sau này mỗi họa thôi."

Thanh Tâm ngơ ngác nháy mắt con người, nhìn chăm chú trong tay trống rỗng chén trà, nhập thần. Cái kia hơi trộn to trong hai tròng mắt. Tại chập chờn bóng cây phía dưới giống như dưới ánh trăng mặt hồ vậy ba quang lẫn tẩn.

"Ngày đó đại thánh gia là như thế nào bại, Thanh Tâm thượng nhân cũng biết?" Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang nhắm lại hai mắt, ung dung nói: "Đại năng trong lúc đó chiến tranh, kết quả là, chiến là tâm tính. ? Đại thánh gia vũ lực cường hoành, đáng tiếc tâm tính cùng cái kia sống trên vạn năm đại năng môn, cuối cùng khó có thể bằng được. Bởi vì trọng tình nghĩa, hấn có thể trở thành phong vân một cõi Tề Thiên Đại Thánh. Có thể, cũng bởi vì trọng tình nghĩa, hấn mới có thể bị đặt ở Ngũ Hành dưới núi. Đó là hấn nhược điểm lớn nhất. Như thế thế cục, đem nhược điểm của mình hiển lộ không thể nghi ngờ, tại đánh cờ bên trong, lại sao có thể có thể chiếm cứ thượng phong?"

Thanh Tâm chậm rãi nở nụ cười, một giọt nước mắt xẹt qua gò má.

"Đúng vậy hấn làm sao có thể sẽ thắng? Kỳ thật, đều tại ta. Nếu không phải là ta, không ai có thể không chế được hấn. Hấn cũng sẽ không bị Như Lai chỗ lợi dụng. Từ lúc mới bắt đầu, chính là một cái sai đều tại ta, không

có kiên trì niệm xong chú vãng. Nếu không, hết thầy tự cũng không biến thành hôm nay như vậy."

Nhìn lên trời cao, lão quân loát râu dài khẽ thở dài: "Ngươi cũng biết, nha đầu kia đạo hiệu, lão phu vì sao phải lấy 'Thanh Tâm' hai chữ?"

Trong gió mát, tu bồ đề chậm rãi quay đầu lại, nhìn chăm chú lão quân, lại không có mở miệng.

"Lấy là, 'Thanh tâm quả dục' lí 'Thanh Tâm' ." Nhếch môi, lão quân chậm rãi nhắm mắt khẽ thở dài: "Chúng ta tại đánh cờ, nha đầu kia, cảm giác không phải là tại đánh cờ? Chỉ có điều, chúng ta bác là tam giới, mà nàng bác là tự thân hạnh phúc. Chỉ tiếc, trận này đánh cờ, nàng nhất định là thua gia. Trải qua tam thế, tuy nói tính cách đã hoàn toàn bất đồng, nhưng mà, bản chất lại không có biến. Nàng không phải bại bởi Dương Thiên, mà là bại bởi này con khi. Từ lúc mới bắt đầu, dâng ra chính mình hết thầy tất cả một khắc lên, nàng cũng đã rơi xuống hạ phong, tám trăm năm, cuối cùng không có thể tránh thoát đi ra."

Nói, lão quân mở hai mắt ra, ánh mắt kia chậm rãi hướng phía tu bồ đề dờn quá khứ. Đang nhìn quang giao tiếp trong nháy mắt, tu bồ đề lại tránh được.

Lão quân bất đắc dĩ bật cười: "Hơn sáu trăm năm trước, đó là tử cục, dùng tính cách của nàng, đoạn không có thể chạy thoát. Chỉ hy vọng giờ này ngày này, nàng có thể đi tới a "

Tu bồ đề hai con mắt hơi hơi híp lại, như trước vẫn không nhúc nhích đứng, nhìn ra xa phương xa.

Tầng tầng trong vòng vây, chậm rãi nâng lên cái kia bạch sắc giày, tự tại tất cả mọi người chú mục hạ, Dương Thiên cuối cùng lại là, do dự mà lui

về sau một bước.

Hầu tử ngơ ngác mở to hai mắt.

Buông hai tay, Dương Thiên dùng cặp kia hong, mông lung con mắt nhìn qua hầu tử.

"Thực xin lỗi, ta không thể đi theo ngươi."

"Vì cái gì?"

"Tóm lại, không thể." Dương Thiên chậm rãi bật cười, cười đến chưa bao giờ có thư thái.

Đó là tự nội tâm cười.

"Cám ơn ngươi" một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên: "Ta đã thấy đủ. Nhưng là, ta sẽ không cùng ngươi đi. Bởi vì, chúng ta còn có rất lâu lộ phải đi. Nếu như đây là số mệnh, như vậy, khiến cho chúng ta cùng đi đôi mắt, cùng đi đi đến con đường này a."

Nhẹ nhàng đẩy ra Lục Nhĩ Mi Hầu đao nhọn, nàng đối Lục Nhĩ Mi Hầu nói khẽ: "Hắn không đi, chúng ta đi thôi."

"Hảo hảo!" Lục Nhĩ Mi Hầu ngơ ngác nhẹ gạt đầu, lại đầu nhìn hầu tử liếc, mang theo sọt sọt khiêu khích hương vị.

Sau lưng yêu tướng môn nhanh chóng nhượng xuất một cái lối đi nhỏ.

Mang theo Lục Nhĩ Mi Hầu, mang theo một đám yêu tướng, Dương Thiên từng bước một rời đi. Trong nháy mắt, cũng đã biến mất tại hầu tử trong tầm mắt.

Cái kia trên trời dưới đất vòng vây cũng chậm rãi giải trừ, đại quân chậm rãi co rút lại, triệt thoái phía sau, giống như thối lui thủy triều vậy. Toàn bộ thế giới đều phẳng phát cách hẳn đi xa.

Đồ nát thê lương bên trong, chỉ còn lại có hầu tử đứng ngẩn ngơ, nhìn qua Dương Thiên biến mất phương hướng.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, một vị đạo đồ vội vã xâm nhập trong đình viện.

"Ngộ Không sư thúc hẳn" không đợi này đạo đồ nói xong, cũng đã giật mình phát hiện một vị khác đạo đồ đã tại trường.

Sâu hít một hơi thật sâu, cái kia một vị khác đạo đồ khẽ thở dài: "Ta đã bảm báo qua."

Tùng giọt nước mắt đánh vào Thanh Tâm trên mu bàn tay.

Cái kia đối diện, Huyền Trang lập tức cả kinh, vội vàng ngậm miệng.

Một hồi lâu, Thanh Tâm chậm rãi ngẩng đầu lên đến, nói: "Tống Huyền Trang pháp sư đi thôi "

"Nhiều đa tạ Thanh Tâm thượng nhân thông cảm."

"Không." Nhìn qua Huyền Trang, Thanh Tâm thản nhiên nói: "Ý của ta, là đem người đến quan lí tạm thời chuẩn bị chỗ ở. Trừ phi hẳn tới đón người, nếu không cũng là không cho phép người đi."

"A?"

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, một bên một trong đó đạo đồ cũng đã khom người chấp tay, ngay sau đó, hướng phía Huyền Trang làm một cái "Thỉnh" thủ thế.

Thấy lại Thanh Tâm lúc, Huyền Trang đột nhiên phát hiện Thanh Tâm cau lại trước lông mày, cái kia trong hai tròng mắt, lại sớm đã không có vật gì.

Roi vào đường cùng, hắn chỉ phải chân vỗ áo tay áo, đứng dậy theo này đạo đồ rời đi.

"Người cũng đi xuống đi."

Nghe vậy, cái kia còn lại một vị đạo đồ hơi sững sờ, chỉ phải hơi khom người chấp tay, im ắng thối lui ra khỏi đình viện bên ngoài.

Nho nhỏ trong đình viện, chỉ còn lại có Thanh Tâm cùng một ít thẳng ngậy người một bên Trầm Hương.

"Hắc hắc, không nghĩ tới người rõ ràng lựa chọn ta. Nói thực ra, ta đều có chút ngoài ý muốn." Lục Nhĩ Mi Hầu hừ vừa cười vừa nói: "Người yên tâm, từ nay về sau ta tất cả nghe theo người, ngày mai không, hiện tại, hiện tại chúng ta tựu dời đô Hoa Quả Sơn! Ta muốn đường đường chính chính, bả ta Tề Thiên Đại Thánh vị trí đoạt!"

Dương Thiên từng bước một đi lên phía trước, nhìn không chớp mắt.

"Lộ sẽ rất dài, rất khô, rất nguy hiểm."

"Sợ gì, hắn có thể, ta khẳng định cũng có thể!"

"Muốn cùng rất nhiều rất nhiều người khai chiến, kể cả tây phương Như Lai, còn có sống lại người Địa Tạng vương. Người phải có chuẩn bị tâm lý."

"Phật môn chính là một đám chỉ biết múa mép khua môi con lừa ngốc thôi, cũng chỉ có hắn mới có thể bại trên tay bọn họ. Ha ha ha ha, có người

giúp ta, bọn họ tính cái đó rể hành?"

Lục Nhĩ Mi Hầu cao hứng bùng bùng khoa tay múa chân trước.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên cũng chỉ là cười ngọt ngào, cái kia trong ánh mắt, lại không có vật gì.

Trong nháy mắt, cái kia bốn phía cũng đã tái kiến không đến một cái yêu quái.

Hầu tử cô linh linh đứng.

Hồi lâu, hấn xoay người bay lên trời, hướng về phương xa lao đi.

"Su phó, ngài tại sao khóc?" Một bên Trầm Hương cẩn thận móc ra khăn tay, hai tay đưa tới: "Cái kia con khỉ phải không là lại làm cái gì làm cho su phó không vui việc gì?"

Nhưng mà, Thanh Tâm lại không có đi đón. Nàng quay sang, đưa tay đem Trầm Hương kéo vào trong ngực, khẽ cười nói: "Là su phó lỗi của mình, không liên quan chuyện của hấn." (chưa xong còn tiếp.)

ps: A a a, cuối cùng khôi phục trạng thái

thoáng cái vân.. Các có thể đạt được quan. 】 điện thoại người sử dụng hãy ghé thăm m.

Đổi mới nhanh nhất, không đạn cửa sổ đọc thỉnh sưu tầm ().

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 699+1 Môn Chi Cách

Di La Cung trung, Thông Thiên Giáo Chủ cầm quân cờ tay ngưng ở giữa không trung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn chăm chú quỳ gối trước người đạo đồ chau nổi lên lông mày.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề bán híp mắt, nhìn trời bên cạnh tịch dương, nhập thần.

...

Đại Lôi Âm tự trung, một đám La Hán, phật đà đều trầm mặc.

Phía trên liên đài, Như Lai đóng chặt hai mắt, vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn.

"Không nghĩ tới a, cái này tam thánh mẫu Dương Thiên, vậy mà sử xuất chiêu thức ấy."

"Dương Thiên ra tay đã khống chế Lục Nhĩ Mi Hầu. . . Lần này, thế cục lại sẽ đi hướng phương nào?"

"Cái này tam thánh mẫu Dương Thiên, rõ ràng còn là thiên hướng cái kia Tôn Ngộ Không, giúp Lục Nhĩ Mi Hầu, bất quá là cá nguyệt trang thôi. Cũng chỉ có cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu mới có thể thấy không rõ."

"Đây nên xem như trộm gà không được còn mất năm gạo a? Kể từ đó, cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu còn có thể tiếp tục cùng cái kia tôn hầu tử đối nghịch sao?"

"Đối nghịch là nhất định sẽ đối nghịch, hai cái chỉ có thể sống một cái. Chỉ là, sợ sẽ không có nguyên lai như vậy không kiêng nể gì cả, thậm chí còn hội mơ hồ trở thành cái kia tôn hầu tử trợ lực."

Mọi người lực chú ý, đều tập trung vào Địa Tạng vương trên người.

Giờ này khắc này, mà ngay cả Địa Tạng vương cũng có chút đắn đo không được, chỉ là nhú lại lông mày lẳng lẳng đứng.

...

Chân trời cuối cùng một vòng lưu vân tận diệt.

Mấy cái chim nhạn miễn cưỡng vượt cánh bay qua. Lộ ra tịch dương, có một loại nói không nên lời cô tịch.

Trời cao trung, hầu tử chậm rãi bay lên, hướng phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động phương hướng.

Trên đường đi, cái kia suy nghĩ đều là giống như một đoàn đay rối vậy.

Hắn do dự mà muốn hay không lại đi xem đi Su Đà quốc, cưỡng chế cướp người.

Dương Thiên không nguyện ý, hẳn thật sự có khả năng đem nàng cưỡng chế mang đi sao?

Đáp án dĩ nhiên là, có khả năng. Nhưng là khả năng này cực thấp . Càng đại có thể là, tại đây tranh đoạt trong quá trình, không cẩn thận bị thương Dương Thiên.

Đây là hẳn không cách nào gánh chịu hậu quả.

Chính là, đoạt không trở lại, chẳng lẽ hẳn cứ như vậy trở về?

Điềm này, mà ngay cả hầu tử mình cũng nói không rõ.

Hắn hốt hoảng, hốt hoảng. Một đường theo Sư Đà quốc bay đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Đoạn đường này, dài dằng dặc được giống như một đời một thế vậy.

Khi hẳn chậm rãi rơi xuống Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước đại môn thời điểm, đã là đêm tối.

Trong hoảng hốt, trước mắt hồng môn cực kỳ giống hẳn lúc trước quỳ một cái xuân thu một ít cá.

Môn mặt sau. Thanh Tâm mang theo Huyền Trang lẳng lẳng đứng.

Cơ hồ là đồng thời, song phương đều đình chỉ hết thủy động tác, cách cái kia đóng chặt hồng môn, đối mặt trước.

Một bên Huyền Trang đều đã kinh có chút kìm nén không được. Hẳn duỗi dài cổ mọi nơi nhìn quanh, thật sự làm cho không Thanh Thanh tâm vì cái gì dàn xếp hẳn ở lại. Lại hơn nửa đêm đưa hẳn kéo đến nơi đây. Chính là, nhìn Thanh Tâm cái kia thần sắc, hẳn lại không tiện mở miệng hỏi, chỉ có thể lẳng lẳng cùng nàng đứng.

Hồi lâu, Thanh Tâm hơi cúi đầu, nuốt nước bọt nói: "Mở cửa.

"

Canh giữ ở môn nội hai cái đạo đồ yên lặng gật đầu, đưa tay kéo ra then cửa.

Đại môn âm âm mở ra, giắt cánh cửa đèn lồng, cái kia quang theo khe cửa từng điểm từng điểm chiếu nhập, huy sái tại Thanh Tâm trên người.

Cái kia ngoài cửa. Hầu tử không khỏi sừng sốt một chút.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thanh Tâm khởi động một tấm khuôn mặt tươi cười, nhắc chân bước qua cánh cửa.

Thấy thế, Huyền Trang cũng đành phải bước nhanh theo đi ra ngoài.

"Người ở nơi đây chờ một chút, ta. . . Muốn cùng hấn một mình trò chuyện."

Nghe vậy, Huyền Trang nhẹ gật đầu, ngừng ở tại chỗ.

Gió đêm nhẹ nhàng mà thổi, cái kia bốn phía, bóng cây lay động.

Tự tại hầu tử có chút hoảng hốt ánh mắt nhìn soi mói, Thanh Tâm theo thật dài thêm đá từng bước một đi xuống đất đi. Cho đến trước mặt của hấn.

"Ta. . . Ta tới tiếp hấn."

"Ta biết rõ." Nhìn qua hầu tử, Thanh Tâm buông xuống trước hai con người nói khẽ: "Lần trước sự, ta đã hiểu rõ."

"Lần trước sự?"

"Đúng." Thanh Tâm nhếch môi nói: "Chính là người. . . Trước cùng ta nói sự. Ta đã hiểu rõ."

Hầu tử có chút kinh ngạc nhìn qua Thanh Tâm.

Giờ này khắc này, Thanh Tâm thần sắc phá lệ bình địa tĩnh. Không giống với dĩ vãng bất luận cái gì một lần gặp mặt.

Hơi dừng một chút, Thanh Tâm nói tiếp: "Ta không phải Tước nhi, cũng không phải Phong Linh, ta có trí nhớ của các nàng, là các nàng chuyển thế, nhưng ta cuối cùng không phải các nàng. Điểm này. Ta hy vọng người có thể hiểu rõ."

Hầu tử ngơ ngác nhìn qua Thanh Tâm.

"Cho nên, ta không phải các nàng bất cứ người nào vật thay thế, cũng không hy vọng trở thành các nàng bất cứ người nào vật thay thế." Vì khế cúi đầu, Thanh Tâm bình tĩnh nói: "Người cùng các nàng tình cảm, đã tại kiếp trước xong xuôi. Đời này kiếp này, ta chỉ nghĩ kỹ hảo đương một cái người tu tiên, không nghĩ lại cuốn vào bất luận cái gì phân tranh. Tu giả, liền nên Thanh Tâm, quả đục. Hy vọng người có thể hiểu rõ, cũng hy vọng người. . . Không cần phải lại đã quấy rầy ta."

Lời nói ở đây, Thanh Tâm liền dừng lại.

Hầu tử ngơ ngác nhìn qua nàng, vẻ mặt lỗi ngạc.

"Vì cái gì. . ."

"Không tại sao, đây là ta quyết định của mình." Thanh Tâm chăm chú nhắm hai mắt, nói khẽ: "Kỳ thật, có một số việc, người biết, ta biết, không cần lừa mình dối người. Sự tình trước kia đã qua, vô vị kiếp này lại vì lẫn nhau tăng thêm phiền não."

"Chính là. . ."

"Không có chính là." Ngẩng đầu lên, Thanh Tâm kinh ngạc nhìn qua hầu tử, làm như muốn cười, rồi lại thủy chung cười không nổi.

Dần dần, cái kia trong hốc mắt nhiều hơn điểm điểm trong suốt.

Chỉ có buông tha cho, mới có thể để cho nguyên nay đã máu tươi đầm đìa miệng vết thương, không hề vung muối.

Thật vất vả, nàng rút cục đi tới Huyền Trang trước người.

Trông thấy cái kia hai mắt đẫm lệ mông lung, tại dưới ánh trăng hơi lóa ra hào quang hai mắt giờ, Huyền Trang cả đều mộng.

Hơi mở to hai mắt, nhìn qua Thanh Tâm, nửa ngày cũng không biết ứng nên nói cái gì cho tốt.

"Đi. . . Đi thôi. Nếu như từ nay về sau gặp lại đến nguy hiểm gì, có thể. . ." Đột nhiên, Thanh Tâm dừng lại.

Nàng hơi há miệng, lại không biện pháp tái phát ra mảy may tiếng vang. Nước mắt kia theo gương mặt, từng giọt hướng hạ rơi.

Một hồi lâu, nàng cúi đầu, cùng Huyền Trang gặp thoáng qua, vượt qua cái kia cao cao hồng môn đi.

Đại môn kia âm âm đóng cửa, đem hầu tử cùng Huyền Trang, đều nhốt tại ngoài cửa.

Đại môn tiếng oanh minh truyền đến, thẳng đến cái này trong nháy mắt, hầu tử mới phảng phất từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh vậy, lại cũng chỉ là ngờ ngác nháy mắt con người, không biết làm sao.

Đêm, yên tĩnh được không có một tia tiếng vang.

Trước cửa, hầu tử như trước đứng ngẩn ngơ, Huyền Trang tả hữu nhìn quanh trước.

Phía sau cửa, Thanh Tâm giống như hư thoát vậy, chăm chú dựa vào ván cửa, hai tay che mặt, vẫn không nhúc nhích đứng. Bộ dáng kia, thấy một

bên hai vị đạo đồ đưa mắt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải.

...

"Tám trăm năm." Ban công trên, lão quân hơi bao quát trước, khẽ thở dài: "Suốt tám trăm năm. Tám trăm năm trước, cái này hầu tử quỳ gối các người trước, lại trước không đi, vì chính là môn nội năng. Một môn chi cách. . . Hôm nay lại là này loại, chỉ là, tính chất, lại khẩn trương."

Cái kia sau lưng, tu bồ đề đưa tay thao túng trước trà xanh, trầm mặc không nói.

Dem ánh mắt xéo xuống tu bồ đề, lão quân khẽ thở dài: "Người cái này đương sư phó cũng là tâm địa sắt đá, cho tới hôm nay, người sẽ không từng hối hận qua sao?"

Khẽ ngẩng đầu, tu bồ đề nhàn nhạt nhìn lão quân liếc, khẽ thở dài: "Hối hận qua."

"Hối hận qua?"

"Chỉ là. . ." Tu bồ đề như trước mặt không biểu tình mà ngâm vào nước trước trà, buông xuống nghiêm mặt nói: "Chỉ là, trả giá một cái giá lớn quá lớn. So với ngay từ đầu tưởng tượng cũng phải lớn hơn. Cho nên, đoạn đường này, liền càng thêm buộc lòng phải đi về trước. Bởi vì. . . Một khi dừng bước lại, trước tất cả hy sinh, liền đều nước chảy về biển đông."

Nghe vậy, lão quân nhíu lại lông mày, nhìn qua đỉnh đầu một vòng trăng tròn ha ha cười nói: "Đã như vậy, vậy sau này còn có là người hối hận."

...

Cái kia ngoài cửa, hầu tử cuối cùng là mang theo Huyền Trang rời đi.

Trong vòng một đêm, hết thầy tất cả đối hầu tử mà nói, thậm chí đối tam giới mà nói, tựa hồ cũng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đối phật môn, bởi vì Dương Thiên rời núi tham gia, Lục Nhĩ Mi Hầu cái này một đường tràn đầy không xác định tính. Tuy nói không có khả năng triệt để đảo hướng hầu tử, nhưng ít ra, cũng không có khả năng giống như lúc trước như vậy, dựa theo bọn họ suy nghĩ đi làm.

Đối với thiên đình cùng với Côn Luân trong núi nói, Dương Thiên tham gia, ý nghĩa nhị hổ tương tranh kế sách cơ bản thất bại. Hiện tại, bọn họ không chỉ có không có biện pháp giống như ngay từ đầu dự kiến như vậy ngăn chặn hầu tử, ngược lại phải đồng thời đối mặt hai cái giống như đúc tồn tại.

Mà đối với Huyền Trang mà nói, một hồi phong ba qua đi, hết thầy tựa hồ lại khôi phục chính thống. Dưới chân như cũ là từ từ cách xa vạn dặm đường, phía trước như cũ là Linh Sơn.

Chỉ là, hầu tử lại thủy chung cao hứng không nổi.

Khi hấn mang theo Huyền Trang trở về tới nguyên bản xuất phát sông nhỏ bờ giờ, cái kia hoảng hốt thần sắc, thật giống như vô luận trông thấy cái gì đều cười không nổi vậy. Nguyên bản Lữ lục quải bọn người ở nơi đó chờ hầu tử trở về, chuẩn bị tập kết thuộc hạ cùng Sư Đà quốc liệu cái người chết ta sống, nhìn thấy hầu tử bộ dáng như vậy, lập tức tự không ai dám mở miệng hỏi thăm.

Không chỉ có không dám hỏi hấn muốn hay không tập kết đại quân, thậm chí liền có nên hay không rút quân, cũng không dám hỏi.

Thoáng cái, nguyên bản gần kề sáu người đi về phía tây đội ngũ cấp tốc bành trướng, biến thành hơn trăm người. Cái này chính giữa, ngoại trừ

Ngưu Ma Vương, Hồng Hải Nhi, Lữ lục quái, Mi Hầu vương bên ngoài, còn có đến từ đám bọn hắc đầu tự dưới trướng trên trăm danh yêu tướng.

Cứ như vậy hạo hạo đặng đặng đoàn người, phòng thủ như trước kiên trì hướng tây Huyền Trang, xuất phát. . . (chưa xong còn tiếp.)

PS: A a a , càng mới a. Cầu cá 10 khởi điểm tệ khen thưởng tốt không? Còn kém 4000 lần, có thể bắt được mới huân chương ~

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 700: Độc Kế

Ở đằng kia một hồi giao phong sau, nguyên bản cũng đã giống như một cái thùng thuốc súng vậy, ở vào nổ mạnh biên giới tam giới lại đột nhiên không thể tưởng tượng yên tĩnh trở lại.

Nhưng mà, nhâm ai nấy đều thấy được đến, đây bất quá là bão tố đêm trước. Mạch nước ngầm, đang tại bắt đầu khởi động.

Theo cái kia một ngày sau đó, hầu tử trở nên trầm mặc ít nói. Hãn cơ hồ không nói lời gì, cũng không thúc giục Huyền Trang, chính là, cái kia âm trầm ánh mắt lại tựa hồ như tại thời khắc nhắc nhở lấy tất cả mọi người, nên đi làm như thế nào.

Theo sát hầu tử Lữ lục quái bọn người hiểu ý bắt đầu rồi một ít vụng trộm công tác.

Bọn họ kéo tới đều tự tình nhuệ thuộc hạ, tại đi về phía tây đội ngũ bốn phía triển khai một cái phương viên trăm dặm phòng ngự quyền. Tại Huyền Trang đến bất luận cái gì một chỗ trước, bọn họ sẽ thành quân kết đội mà xuất hiện, đem mỗi khắp ngõ ngách đều triệt triệt để để điều tra một lần. Cơ hồ tất cả linh lực vượt qua vậy trình độ, nghi là người tu tiên tồn tại, vô luận là nhân loại, còn là yêu quái, hoặc bị giết chết, hoặc bị xa xa cách ly ra. Chớ nói yêu quái, chính là thiên đình cắt cử sơn thần, thậm chí cả phật môn tăng nhân đều bị triệt để thanh trừ đi ra ngoài.

Bất luận cái gì tới gần vật thể, cho dù là một con ruồi bọ, đều bị triệt để kiểm tra một lần.

Mà ở Huyền Trang bên người, lại hết thấy gió êm sóng lặng, phảng phất thật là làm không đến phát sinh qua vậy.

Ngoại trừ Huyền Trang bên ngoài, trong tam giới bất luận cái gì một người đều đã kinh cảm nhận được hầu tử loại đó nghiền răng nghiền lợi đau đớn a.

Giờ này khắc này, cái này con khi rất cuộc không giống lúc trước dễ nói chuyện như vậy. Bất luận cái gì ngăn cản ở trước mặt hắn, ảnh hưởng đi về phía tây, đều bị triệt để nghiền được nát bấy.

Chớ nói phật môn, mà ngay cả cho tới nay cùng hầu tử có nào đó ăn ý thiên đình cùng đạo môn đều chỉ được xa xa mà tránh đi cái này con khi.

Cùng lúc đó, làm yêu tộc một cái khác phái thế lực Sư Đà quốc Lục Nhĩ Mi Hầu một phương. Tắc khung chiêng gõ trống bắt đầu rồi dòi đô Hoa Quả Sơn chuẩn bị.

Đây quả thực là một cái không có khả năng nhiệm vụ. Ít nhất. Tại trước mắt mà nói là không thể nào.

Hoa Quả Sơn trải qua hơn sáu trăm năm khô hạn mới vừa vận nghênh đón mưa xuống, cần ít nhất trăm năm thời gian mới có thể khôi phục nguyên bản sinh cơ.

Yêu quái, cũng là muốn ăn cơm. Ít nhất tuyệt đại đa số yêu quái là muốn ăn cơm.

Dưới mắt, cái này phiến cơ hồ không có một ngọn cỏ thổ địa đừng nói một cái có thể so với nguyên bản Hoa Quả Sơn khổng lồ yêu quốc, chính là một cái coi như Sư Đà quốc như vậy quy mô thu nhỏ lại bản yêu quốc đều khó có khả năng chèo chống.

Muôn tại đây dạng một mảnh thổ địa trên hoàn thành yêu tộc phục hưng, biện pháp duy nhất, chính là thông qua không lồ hạm đội viễn trình vận chuyển thực vật. Chính là Sư Đà quốc căn bản cũng không có một chi tượng dạng hạm đội.

Vì vậy, một cái quy mô có một không hai tam giới tạo hạm kế hoạch bị nói ra.

Sư Đà quốc không có giống dạng hạm đội. Chẳng lẽ thì có kiến tạo như vậy một chi không lồ hạm đội tài nguyên sao?

Rất hiển nhiên, cũng không có. Hơn nữa tại ngắn hạn trong, cũng căn bản không có khả năng có được.

Theo sát lấy phần này tạo hạm kế hoạch, là một phần tài nguyên thu hoạch kế hoạch. Tại đây phần trong kế hoạch, Dương Thiên đề nghị Lục Nhĩ Mi Hầu hướng kẻ cả phạt môn tại trong tam giới tất cả thế lực phát động uy hiếp, cường tác tài nguyên. . .

Nắm như vậy một phần kế hoạch, Đa Mục quái sắc mặt đều thanh.

"Thánh mẫu đại nhân, thứ cho ty chức nói thẳng, phần này kế hoạch, cũng không thể được." Vì tránh cho tâm huyết của mình hủy hoại chỉ trong chốc lát. Đa Mục quái lần đầu tiên cố lấy dũng khí, đứng ở trên triều đình khiêu chiến cái này hẳn chưa bao giờ nghĩ tới muốn khiêu chiến đối thủ: "Chớ nói thực lực so với ta Sư Đà quốc càng mạnh phạt môn. Chính là cũng đã gặp trọng thương đạo môn, thế lực không thể so với năm đó thiên đình đều khó có khả năng tiếp nhận mạnh như vậy tác. Mặc dù là thực lực thấp kém long cung, địa phủ, cái kia sau lưng cũng đều có đều tự thế lực chèo chống. Ngày bình thường yếu điểm tiểu đông tây có lẽ không có vấn đề gì, nhưng phần này danh sách. . ."

Lời nói ở đây, Đa Mục quái liền dừng lại. Hấn hơi khom người, kinh ngạc nhìn qua ngòai cao Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh thân Dương Thiên.

Tất cả mọi người tại hữu ý vô ý mà chăm chú nhìn Dương Thiên, mà ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, Dương Thiên nhưng chỉ là nhàn nhạt cười cười, nói: "Chúng ta đi đánh cuộc một lần."

"Đánh cuộc?"

"Đúng, đánh cuộc một lần." Dương Thiên chậm rãi đứng dậy, cười nói: "Chớ nói long cung, địa phủ, cũng chớ nói đạo môn, thiên đình, tựu chỉ cần nói cái kia phật môn. Nếu là phần này đề án, bọn họ vui vẻ tiếp nhận rồi, như vậy từ nay về sau, liền muốn thỉnh Đa Mục đại nhân cầm miệng. Nếu là bọn họ không tiếp thụ, từ nay về sau, ta cầm miệng. Như thế nào?"

Một câu nói kia buông đi, Đa Mục quái triệt để mộng. Hấn há to miệng kinh ngạc nhìn qua Dương Thiên, nửa ngày đều tiếp không được lời nói.

Đây là mới vừa lên trường tựu trực tiếp hạ quân lệnh trạng ý tứ a. . .

Một hồi lâu, hấn mới có chút bồi rồi mà hướng trước Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn quá khứ, tựa hồ hy vọng Lục Nhĩ Mi Hầu giúp đỡ giảm bớt thoáng cái cái này không khí khẩn trương. Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là chậm rãi vỗ tay, nói: "Cái này ván bài, bản đại thánh, thay Đa Mục thừa tướng đáp ứng đến đây. Người tới, văn chương hầu hạ, ta muốn đích thân cho Như Lai thư một phong!"

Nói đi, cười lên ha hả.

Cái kia bên cạnh, Dương Thiên nhìn dưới bậc thang Đa Mục quái nhàn nhạt cười.

Cái này Đa Mục quái triệt để trộn tròn mắt.

Cái kia trong đầu chuyển qua ngàn vạn loại ý nghĩ, đáng tiếc, lại cảm không ra một cái chủ ý, càng xem không hiểu Dương Thiên cử động lần này ý muốn như thế nào.

Chẳng lẽ. . . Phật môn thực hội đáp ứng?

. . .

Nửa ngày sau, phong thư này hàm liền đưa đến Đại Lôi Âm tự trên đại điện.

Theo cái kia truyền tin tăng nhân tụng niệm, cử động điện xôn xao.

"Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng không tránh khỏi quá cuồng vọng đi?"

"Không nói trước hấn bản thân chính là bị Địa Tạng tôn giả ân huệ mới có thể còn sống ở thế, đã nói cái kia hơn sáu trăm năm trước Hoa Quả Sơn một trận chiến. . . Chẳng lẽ lại, cái kia hơn sáu trăm năm trước một trận chiến, thắng hay là hấn yêu tộc không thành?"

"Hừ, liền lẫn nhau mạnh yếu đều phân không rõ, mặc dù là cường thịnh thời kì Hoa Quả Sơn, cũng không hấn cuồng vọng như vậy!"

"Đại khái là bị thắng lợi làm cho hôn mê đầu đi. Cái kia chính thức tôn hầu tử, coi như có vài phần đầu óc. Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu, hoàn toàn chính là cá dã hầu tử thật sự đương mình là một nhân vật!"

Trong đám người, một vị La Hán thấp giọng nói: "Bần tăng nghe nói, tin này, là cái kia Dương Thiên làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu ghi."

"Dương Thiên?"

Nghe vậy, ở đây một đám phật đà La Hán, lập tức đều mộng.

"Chẳng lẽ, đây là Dương Thiên kẻ gây tai hoạ tây dẫn chi kếp?"

"Chính là, chúng ta có khả năng bởi vì này dạng một phong thư, tựa lèm nhèm nhưng đối Sư Đà quốc khai chiến sao? Cái này cũng không khỏi quá coi thường ngã phật cửa a?"

Một đám phật đà đưa mắt nhìn nhau.

Hồi lâu, ngồi cao phía trên liên đài, từ đầu đến cuối một mực trầm mặc không nói Như Lai chậm rãi bật cười.

Hắn giương đôi mắt, khẽ thở dài: "Nói cho cái kia đưa tin yêu tinh, bọn họ đồ người muốn, ít ngày nữa đem tổng chống đỡ Sư Đà quốc."

"Đệ tử tuân mệnh!"

Đệ tử kia thật sâu dập đầu, đứng dậy từng bước một thôi lui ra khỏi ngoài cửa.

Trong đại điện lập tức biến an tĩnh.

Ở đây, cơ hồ mỗi người, ánh mắt kia trung đô lộ ra nghi hoặc.

Một hồi lâu, Như Lai mới khẽ thở dài: "Cái này Dương Thiên, tu vi không được, nhưng lại có một phần thượng vị giả tầm mắt a. Rốt cuộc, là chấp chương Hoa Quả Sơn hơn một trăm năm yêu hậu."

Nghe vậy, những cái này La Hán đều là vẻ mặt kinh ngạc nhìn qua Như Lai.

...

Tin tức truyền đến Sư Đà quốc, không chỉ là Đa Mục quái, ở đây yêu quái, kể cả Lục Nhĩ Mi Hầu tại trong, cơ hồ đều không thể tin được lỗ tai của mình.

Cả trên triều đình, duy nhất bảo trì trấn định, cho rằng hết thảy theo lý thường nên, chỉ sợ chỉ có Dương Thiên đi.

Lục Nhĩ Mi Hầu mừng rỡ như điên từ trên vương tọa chạy vội xuống, cầm cái kia phần phật môn hội hàm trên xem xuống xem, tả khán hữu khán, cười đến không ngậm miệng được.

"Liên phật môn đều khuất phục, còn ai có vấn đề? Còn không mau mau chuẩn bị đầy đủ văn chương, cho thiên đình, đạo môn, phương hướng tứ hải long vương ngoài mang theo phủ đều đi hàm, muốn bọn họ tiến cống?"

"Đại thánh gia, việc này tuyệt đối không thể a, kể từ đó mà nói. . ."

Không đợi Đa Mục quái nói xong, chỉ nghe trên bậc thang, Dương Thiên hừ lạnh một tiếng.

Lập tức, mọi ánh mắt đều hướng phía Dương Thiên tụ quá khứ.

Chỉ thấy Dương Thiên cúi đầu ung dung thao túng trước ngón tay, khẽ thở dài: "Đa Mục đại nhân thật sự là dễ quên a, nhanh như vậy, cũng đã đã quên vừa mới ván bài rồi?"

"Cái này. . ." Đa Mục quái nhất thời nghẹn lời, chỉ phải hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn quá khứ.

Nhưng mà, hẩn nhìn qua chỉ là một trương khinh thường mặt.

Lạnh lùng nhìn Đa Mục quái, Lục Nhĩ Mi Hầu ý vị thâm trường khẽ nói: "Vừa mới, có thể suyết nữa cho ngươi hồng rồi bản đại thánh đại sự a. Từ

nay về sau chuyện này, người cũng đừng mở miệng, hiểu không?"

Một đoạn này lời nói, nói được nhẹ, lại là tại trước công chúng phía dưới nói ra được. Cả Sư Đà quốc nhân viên quan trọng, kể cả Cửu Đầu Trùng, Sư Đà Vương, Bằng Ma Vương, đều ở một bên nghe.

Nguyên bản thụ nhất súng Đa Mục thừa tướng, cứ như vậy tại trước mắt bao người mất quyền bính.

Rất nhanh, đây đây uy hiếp ngữ khí thư liền từ Sư Đà quốc hướng trong tam giới cơ hồ tất cả thế lực đưa đi ra ngoài. Mà này thư, đại đa số cuối cùng đều bị đưa đến Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ trong tay.

...

"Đây là như thế nào cá ý tứ?" Chỉ vào trước mắt mở ra một đám phong thư, Thông Thiên Giáo Chủ có chút không thể tưởng tượng nổi nói: "Nhu Lai rõ ràng chịu thua rồi?"

"Đây không phải chịu thua." Chậm rãi lắc đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ cười nói: "Phật môn tứ đại giai không, này đông tây, vốn chính là vật ngoài thân. Mặc dù cho hấn, lại có làm sao? Huống hồ, những này bất quá là tạo hạm tài liệu thôi, chính là có một ngàn một vạn tàu chiến hạm, lại có thể thế nào? Thiên đạo trước mặt, bất quá một đồng sắt vụn."

Nghe vậy, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức có chút mộng.

Trải qua thời gian dài, hấn đều là dùng đạo gia tư duy tự hỏi vấn đề, mà tiên thiếu lo lắng Phật môn tư duy.

Một hồi lâu, hấn mới bắt đắc dĩ khẽ thở dài đi ra, hừ cười nói: "Này cũng là một trước điều quân cờ a. . . Phật môn thật vất vả bỏ hạ Lục Nhĩ Mi

Hầu cái này khóa quân cờ, đi về phía tây chưa định, cần phải không muốn đơn giản đắc tội. Tự nhiên, thì hội đem đông tây hai tay dâng. Kể từ đó, phật môn không muốn xuất đầu, chúng ta, thì càng không tiện xuất đầu. Cũng đành phải đi theo phật môn đem đông tây đưa lên. Ha ha ha ha, cái này Lục Nhĩ Mi Hầu, lại là rất thông minh."

"Không, thông minh không phải Lục Nhĩ Mi Hầu."

"A?"

"Thông minh, là Dương Thiên." Hơi dừng một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ thở dài: "Thế cục chưa định, liền làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu đắc tội tam giới. . . Làm cho tam giới đều cảm nhận được cái này Lục Nhĩ Mi Hầu ác, chính là ẩn ẩn, đem tam giới đều đẩy hướng tôn hầu tử một ít bên cạnh. Động can qua lớn như vậy, kết quả là, nhưng chỉ là đòi lại một đồng đồng nát sắt vụn. . . Ha ha ha ha, xem ra, nàng là quyết tâm muốn chơi chết Lục Nhĩ Mi Hầu a." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 701: Chèn Ép

Gần kề mấy ngày thời gian, nhóm đầu tiên tài nguyên cũng đã dăng lại trên khắp nơi chiến hạm hướng phía Su Đà quốc vận đến đây.

Trong khoảnh khắc, cả Su Đà quốc đều sôi trào.

Cơ hồ mỗi một chích yêu quái, đều đắm chìm tại trong vui sướng. Lục Nhĩ Mi Hầu càng là cao hứng được không ngậm miệng được. Tam giới triều cống, cho dù ở Hoa Quả Sơn cường thịnh thời kì, đây cũng là chưa từng từng có vinh quang.

Cái kia bầu không khí, thật giống như ngày xưa yêu quốc phục hưng, phảng phất cũng đã được một cách dễ dàng vậy.

Bất quá, đây chỉ là một cái bắt đầu thôi.

Cố gắng tài nguyên kế hoạch vững bước tiến hành, tạo hạm kế hoạch tự nhiên hẳn là lập tức khởi động. Chính là, một cái cũng không đủ tài nguyên kiến tạo đại quy mô hạm đội yêu quốc, chẳng lẽ sẽ có có sẵn, có thể kiến tạo hạm đội nhân lực dự trữ sao?

Hiển nhiên, đây cũng là không có. Hơn nữa phương diện này vấn đề so với tài nguyên vấn đề càng thêm nghiêm trọng.

Bằng Ma Vương, Su Đà Vương thậm chí cả cũng đã thân tử hồn diệt Ngục Nhung Vương, bản chất trên cũng không phải Hoa Quả Sơn xuất

thân, cũng không có thụ qua Hoa Quả Sơn hình thức yêu tộc giáo dục. Tại bọn hắn trong khung, còn là lúc trước chạy trốn tứ phía yêu vương thôi.

Hoa Quả Sơn giờ, thủ hạ bọn hắn yêu quái trên cơ bản không có Ngô Giả đạo tu giả. Rời đi Hoa Quả Sơn thành lập Sư Đà quốc sau, bọn họ cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn chính nhi bát kinh chọn dùng Hoa Quả Sơn một ít bộ. Kể từ đó, có được hơn mười vạn yêu quái Sư Đà quốc, chính thức Ngô Giả đạo yêu quái rải rác không có mấy.

Về phần Cửu Đầu Trùng thủ hạ kia bang, vì giảm bớt thiên đình nghi kỵ, cho tới bây giờ sẽ không có quá lớn quy mô dự trữ.

Đa Mục quái thủ hạ lại là có một chút, đáng tiếc nhân số qua thiếu, căn bản không có biện pháp nhận nâng lớn như vậy một cái nhiệm vụ.

Đối mặt trước mắt như vậy cá tình huống, dù cho không cần Đa Mục quái nói, Lục Nhĩ Mi Hầu chính mình mười cái ngón tay tính toán, cũng biết cái kia ngắn hạn trong đời đô Hoa Quả Sơn kế hoạch căn bản tựu không khả năng.

Nhưng mà, Dương Thiên lại lơ đãng.

Tựu tại Lục Nhĩ Mi Hầu vì chuyện này buồn rầu lúc, Dương Thiên một cái khác phần kế hoạch phát ra tới.

Nàng chế định nghiêm khắc công trình tiến độ tiêu chuẩn, yêu cầu phải đúng hạn theo như đo xong thành. Kéo dài kỳ hạn công trình giả, đem đã bị xử phạt nghiêm khắc.

Trong lúc nhất thời, còn không có theo cái kia tam giới triều cống trong vui sướng hoãn quá thân lai Sư Đà quốc, thoáng cái nổ nôi. Vô số tấu chương giống như tuyết rơi vậy bay về phía Lục Nhĩ Mi Hầu trên bàn.

Cơ hồ mỗi một chích yêu quái đều phản đối cái kế hoạch này.

Nhìn qua đồng kia tích như núi tầu chương. Mà ngay cả trước sau như một không có kỳ cấp dưới cảm thụ Lục Nhĩ Mi Hầu đều có chút da đầu run lên.

Hắn ngồi ở trong thư phòng của mình, vênh lên hai cái đùi, có chút nghi hoặc nhìn đứng ở trước bàn Dương Thiên nói: "Cái này kế hoạch, khả thi?"

"Ngươi không tin ta?"

"Không phải không tin. Chỉ là. . ." Đưa tay vỗ nhẹ ở đằng kia một chồng tầu chương trên, Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung nói: "Chúng ta có trong hồ sơ nhân thủ, chỉ có cần nhân thủ một phần trăm, làm sao có thể chứng thực được?"

Dương Thiên thuận miệng đáp: "Chưa thử qua làm sao ngươi biết?"

"Chuyện này hoàn toàn cũng không cần thử a, sự tình đều rõ ràng bày biện. Có lẽ. . ."

"Không có có lẽ." Dương Thiên trực tiếp cắt đứt Lục Nhĩ Mi Hầu mà nói. Nói khẽ: "Hướng phật môn cường tác trước, bọn họ cũng không không tin phải không? Có thể kết quả? Thống trị yêu quốc, cũng không phải là làm cái bình thường yêu vương chiếm cá đỉnh núi đơn giản như vậy. Vạn yêu chi vương, có vạn yêu chi vương phương pháp làm việc, trước kia một ít bộ, nên bị mất."

Nho nhỏ trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng nhú mày, có chút kinh ngạc cùng Dương Thiên đối mặt trước.

Hơi dừng một chút, Dương Thiên lại tiếp theo thở dài: "Có khó khăn, là tất nhiên. Muốn làm cho yêu tộc quật khởi. Cái này Sư Đà quốc từng cái

thành viên, đều hẳn là cắn chặt răng, cố gắng đi làm. Liền làm đều không đã làm, cũng đã tiếng oán than dậy đất. Cư địa vị cao, lại không muốn phát triển. . . Lúc trước Hoa Quả Sơn, bất quá trăm năm quang cảnh, cũng đã cường hiện tại gấp trăm lần. Vài cái yêu vương giằng co hơn sáu trăm năm, nhưng chỉ là làm ra một cái cục diện rối rắm. . . Ha ha ha ha, những điều này là như thế nào gièm pha thần a. Một đám kẻ bất lực, lời của bọn hắn. Có thể nghe sao?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày đã chau thành bát tự. Do dự hồi lâu, hẳn cuối cùng còn là gật đầu.

Kế hoạch cưỡng chế chấp hành, trong lúc nhất thời. Triều đình biến thành lũ yêu khóc lóc kể lẽ nôi.

Mỗi một chích yêu quái đều sợ hãi Lục Nhĩ Mi Hầu, bởi vì bọn hắn biết rõ, vị này "Tề Thiên Đại Thánh" lãnh huyết đến cực hạn. Nhưng bọn hắn hiện tại càng sợ Dương Thiên, bởi vì Dương Thiên pháp lệnh, hội đưa bọn họ nguyên một đám hướng tử lộ trên bức.

Sư Đà quốc mỗi khắp ngõ ngách đều tiếng oán than dậy đất , càng nhiều tấu chương quay cuồng mà đến. Nhưng mà. Lục Nhĩ Mi Hầu chọn lựa tín nhiệm Dương Thiên tư thái, đem chúng nó toàn bộ đánh trở về.

Tại Dương Thiên yêu cầu hạ , càng là đem bên trong phản đối kịch liệt nhất mấy cái yêu quái trực tiếp xử tử.

Thế cục cuối cùng ngăn chặn, không người nào dám tiếp tục tại trên triều đình xách chuyện này, nhưng mà, cái kia dưới, các loại lời đồn cũng đã tầng tầng lớp lớp.

"Đại thánh gia, ngài thật sự cảm thấy, như vậy được không?" Tìm một cơ hội, Đa Mục quái một mình gặp mặt Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhìn về mặt ngưng trọng Đa Mộc quái, Lục Nhĩ Mi Hầu thử nhe răng, ung dung nói: "Thừa tướng đại nhân không phải nói tốt lắm không hỏi qua thánh mẫu mệnh lệnh sao?"

"Cái này. . ." Đa Mộc quái gượng cười hai tiếng, xấu hổ nói: "Đại thánh gia làm cho vi thần không quản, thần tự nhiên không dám trông nom. Chuyện này không quản, vi thần trông nom quan tâm một kiện khác sự, nên có thể a?"

"Người nghĩ trông nom chuyện gì?"

"Thần muốn xác định, thánh mẫu đại nhân, có hay không thật tình giúp đại thánh gia."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức hơi chau nổi lên lông mày, ý vị thâm trường nhìn Đa Mộc quái.

"Ngày đó, đại thánh gia ngài cùng thánh mẫu đại nhân hôn sự, tuy nói đã lạy thiên địa, lại chưa từng động phòng." Hơi ngẩng đầu lên, Đa Mộc quái hạ giọng nói: "Mấy ngày nay, đại thánh gia ngài cũng chưa từng cùng thánh mẫu đại nhân cùng phòng. Thần dùng vi. . . Vấn đề này, không nên lại kéo. Cũng đúng lúc thử xem, thánh mẫu đại nhân có hay không thật tình hướng về ngài."

Lời nói ở đây, Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt kia đã là hơi lập loè lên.

. . .

"Người tới, bả lụa đỏ đều phủ lên đi!"

Cái kia ngoài cửa, vài tiếng thét to truyền đến.

Trong phòng, chính nhếch trà Dương Thiên bung lấy chén trà tay có chút dừng lại, sau một lát, lại là giống như thường ngày một loại. Trong thần sắc, liền nửa điếm gọn sóng đều không có.

Môn chậm rãi đẩy ra, Lục Nhĩ Mi Hầu theo ngoài cửa dò xét cá đầu tiến đến, cười hì hì nhìn qua Dương Thiên: "Người tại a?"

Nói, hấn nhắc chân vượt qua cánh cửa, sâu hít một hơi thật sâu nói: "Trước, hôn sự của chúng ta bị cắt đứt, không có uống qua rượu hợp cẩn, cũng không động phòng. Hiện nay, chúng ta gặp nhau, cũng có thể bổ sung. Đi như vậy, ta làm cho người ta bố trí xuống. TỰU hai ngày này, ta bả nên làm, đều bổ sung, đương một đôi chính thức vợ chồng. Người xem coi thế nào?"

Nói lời này thời điếm. Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn như tùy ý, cái kia khoe mắt nhưng vẫn tại hữu ý vô ý liếc qua Dương Thiên.

Mà từ đầu đến cuối, Dương Thiên nhưng lại ngay cả nửa điếm đáp lại cũng không có, chỉ là phối hợp nhếch trà, thật giống như Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn không có đi tiến đến vậy.

Một hồi lâu. Gặp Dương Thiên còn là không có nửa điếm đáp lại, Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một đi đến Dương Thiên trước bàn, duỗi ra hai chỉ nhẹ nhàng gõ bàn, nói: "Người xem coi thế nào?"

Dương Thiên cúi đầu, nhàn nhạt cười cười.

"Ai vậy dạy người?"

"Ai dạy của ta?"

"Đúng, ai bảo người làm như vậy?"

"Hắc, loại sự tình này, còn dùng được trước người giáo sao? Cái này đương nhiên là chính mình nghĩ."

Dương Thiên hơi ngẩng đầu lên, mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cái này vừa nhìn, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức tự chợt dạ. Hắn cười xấu hổ. Nhìn chung quanh một phen, há miệng nói: "Coi như là có người đề nghị thì như thế nào? Đây không phải thuận lý thành chương sự tình sao?"

"Phải không?"

"Không phải sao?"

"Ta giả là không chế Hoa Quả Sơn yêu quốc, ngấp nghé tam giới Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, ngươi đã là sao?"

"Cái này. . ."

Sau một lát, Lục Nhĩ Mi Hầu đẩy cửa phòng ra, khí vội vàng đi ra ngoài. Cái kia mặt trướng đến đỏ bừng.

. . .

"Đại thánh gia, sự tình thế nào? Thánh mẫu đại nhân. . ."

"Ngươi vương bát đản!" Không đợi Đa Mộc quái đem lời nói xong, chỉ nghe Lục Nhĩ Mi Hầu một tiếng quát mắng, một bả tự hướng cổ áo của hắn bắt tới.

Trong lúc nhất thời, Đa Mộc quái đều dọa mộng. Cả bị Lục Nhĩ Mi Hầu tóm quá khứ.

"Người con mẹ nó là không phải cô ý?" Trợn tròn mắt giác, Lục Nhĩ Mi Hầu hung dữ quát: "Người dưới tay nàng nhiều năm như vậy, hẳn là sớm biết được tính tình của nàng. Người là cô ý để cho ta đi bị nàng nhục nhã đúng không?"

"Các loại. . . Đợi. . ."

"Nếu như không phải trước người có công, ta hiện tại tự làm thịt người!" Cũng không nghe Đa Mục quái giải thích. Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp liền đem hấn cả ngã trên mặt đất, căng tận lực bồi tiếp nặng nề một cước, thẳng đập được Đa Mục quái đầy đất lăn.

"Cút! Hiện tại tự cho lão tử cút! Lão tử rốt cuộc không muốn xem đến người! Từ nay về sau lâm triều người cũng đừng đi rồi!"

Mãnh liệt lửa giận phía dưới, Đa Mục quái chỉ phải té, chật vật trốn ra Lục Nhĩ Mi Hầu thư phòng.

Cái kia sau lưng, Lục Nhĩ Mi Hầu chửi rửa thanh còn đang không ngừng truyền đến.

Ở đây yêu quái sợ tới mức từng người đều rụt rụt cổ.

Không đợi Đa Mục quái đứng vững. Nhất danh yêu binh cũng đã lạng yên đi tới Đa Mục quái bên cạnh, chấp tay nói: "Đa Mục đại nhân, ty chức phụng mệnh tới lấy cấm quân binh phù."

"Cái. . . Cái gì?" Đa Mục quái thoáng cái nghe mộng.

"Cấm quân binh phù." Cái kia yêu binh lại là cường điệu một lần, nói, tay cũng đã duỗi tới.

"Ai, ai bảo người tới lấy binh phù?"

"Tân nhậm cấm vệ thống lĩnh ngày mai sẽ phải tiền nhiệm, binh phù, tự nhiên muốn lập tức thu hồi."

"Tân nhậm cấm vệ thống lĩnh?" Đa Mộc quái cái cằm đều muốn đến rơi xuống: "Ai nói? Ta đây cấm vệ thống lĩnh còn đứng ở chỗ này, cái gì mới cấm vệ thống lĩnh?"

"Đây là thánh mẫu ý của đại nhân, ngài cấm vệ thống lĩnh chức vụ đã bị trừ bỏ. Đại thánh gia cũng đã đồng ý, uỷ dụ trên, có đại thánh gia ấn tỳ."

Nghe vậy, Đa Mộc quái cả trợn tròn mắt.

...

Cái này cũng có lẽ là Đa Mộc quái từ trước tới nay chặt vật nhất một ngày a.

"Đa Mộc đại nhân, thánh mẫu đại nhân sợ ngài thân chiếm đa số chức, sợ ngài quá độ vất vả, cũng đã hạ lệnh sự chấp thuận ngài tan mất đình úy tư chương tư chức. Ty chức tới lấy lệnh bài."

...

"Đa Mộc đại nhân, phủ kho bên kia hy vọng ngài đi trước giao tiếp xuống. Mới phủ kho chương kho đã đến. . ."

...

"Đa Mộc đại nhân, công bộ bên kia. . ."

Theo Lục Nhĩ Mi Hầu thư phòng ra ngoài đình, ngấn ngủi mấy trăm trượng cự ly, khi đi đến nhà mình dinh thự thời điểm, Đa Mộc quái đã đem trên người bảy cá chức vụ bị mất cá không còn một mảnh.

Rất sớm rất sớm trước kia, từ lúc Hoa Quả Sơn thời điểm, Đa Mục quái kỳ thật cũng đã là Dương Thiên ẩn tính kẻ thù chính trị. Bất quá, thời điểm đó nhiều lắm là xem như có chút mâu thuẫn nhỏ thôi. Đa Mục quái thân là người mới, gắng đạt tới thượng vị, mà Dương Thiên càng thiên hướng về duy trì kẻ cả Đoàn Chủy bọn người ở tại trong Hoa Quả Sơn chủ nhiệm lớp đáy. Cái gọi là tranh đấu, cũng bất quá chính là đùa giỡn đùa giỡn tiêu hoa chiêu thôi.

Dưới mắt, lại không là.

Thật là hướng trong chết cả.

Đang nhìn mình trên cửa còn chưa kịp đỡ xuống tới "Thừa tướng phủ" bảng hiệu, Đa Mục quái bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

Giờ này ngày này, hắn xem như chính thức kiến thức đến cái này tam thánh mẫu thủ đoạn. Quả nhiên là sét đánh không kịp bưng tai a. . . Từ nay về sau, vô luận Lục Nhĩ Mi Hầu có hay không chính thức làm cho yêu tộc phục hưng, cái kia triều đình, sợ cũng không có mình chuyện gì.

Đang lúc Đa Mục quái đàn độn thời khắc, hắn một vị sư muội trong phủ vội vàng đi ra, liền lễ đều không đi, vội vàng vàng vàng liền đem một phần phong thư đưa tới Đa Mục quái trước mặt.

"Sư huynh, đây là đột nhiên chặn được tin tức. Nơi phát ra là, Côn Luân sơn, còn có thiên đình. . ."

Nhìn cái kia phong thư, một hồi lâu, Đa Mục quái mới vươn tay ra tiếp nhận.

Mở ra phong thư, hắn chất phác nhìn thoáng qua. Đã có thể cái nhìn này, hắn cũng đã bỗng nhiên trừng lớn mắt.

"Lập tức triệu tập tất cả mọi người! Nhanh! Có thể hay không xoay người, tụi xem chiêu thức ấy!"

"Dạ!" (~^~)

ps: Cầu đặt cầu vé tháng cầu phiếu đề cử cầu khen thưởng cầu điểm kích cầu hết thấy ~ điện thoại người sử dụng hãy ghé thăm

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 702: Tín

Đang lúc Dương Thiên nương yêu tộc phục hưng đại kỳ đối Sư Đà quốc yêu quái môn tiến hành đại thanh tẩy, tam giới gió nổi mây phun lúc, hầu tử như trước hành tẩu tại từ từ đi về phía tây trên đường.

Gió nhẹ chậm rãi quét trước đại địa, hoang vu trên đỉnh núi, rất thưa thớt mấy cây khô mộc trong gió hơi rung động chạc cây.

Trên sơn đạo, Huyền Trang lẻ loi một mình lưng bọc hành lý gian nan đi tới. Trên chân giày vải cũng đã tổn hại, trên người quần áo càng là vô cùng bẩn, phảng phất trên mặt đất lăn qua vậy.

Mặt trời hạ, từng giọt mồ hôi không ngừng mà theo trên trán chảy xuống, môi cũng đã làm ra vết rách. Có thể hẩn như trước tinh lực dư thừa đi về phía trước trước, trên mặt treo cười.

Cái kia cách đó không xa, hầu tử đang đứng tại trên đỉnh núi thờ ơ lạnh nhạt trước.

"Hẩn nước còn thừa lại nhiều ít?"

Cái kia sau lưng Ngưu Ma Vương do dự mà đáp: "Hẩn là, đã không có."

"Đã không có? Cái kia gần nhất nguồn nước ở nơi nào?"

"Đi thẳng mà nói, bất quá một ngày đường trình sẽ nhìn thấy một thôn trang, trong thôn trang có một ngậm tỉnh. Thật là xem như gần nhất nguồn

nước đi. Bất quá. . ."

Hầu tử con mắt chậm rãi nghiêng qua quá khứ.

Hơi dừng một chút, Nguru Ma Vương nuốt nước bọt, nói tiếp: "Nơi này cũng đã nhiều năm không có hạ qua mưa, mặc dù là cái kia miệng giếng lí nước, cũng là còn thừa không có mấy. Hiện tại chính là cùng thôn người, đều được dùng tiền đồng mua. Nếu như mặt tướng nhớ không lầm, Huyền Trang pháp sư thân không vật dư thừa, các thôn dân chỉ sợ sẽ không bả trân quý nước cho hấn a."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Cùng một bên Lữ lục quả liếc nhau một cái, Nguru Ma Vương thấp giọng chấp tay nói: "Ty chức cũng đã sai người ở phía trước cho Huyền Trang pháp sư chuẩn bị cho tốt một cái 'Tiểu cái ao', qua núi này đầu sẽ nhìn thấy."

Nghe vậy, hầu tử khẽ gật đầu.

Rất nhanh, Huyền Trang liền bay qua núi này đầu, gặp được Nguru Ma Vương trong miệng "Tiểu cái ao" .

Chính xác ra, cái kia bất quá là một cái hai trượng rộng tiểu chỗ lõm đầy nước thôi. Trong lúc này nước thanh tịnh thấy đáy, nhìn về phía trên thật giống như trong veo sơn tuyến vậy.

Cái này trì mặc dù không lớn, bất quá. , Huyền Trang một người dùng. Nhất định là dư dả.

Xa xa trông thấy cái kia chỗ lõm đầy nước, Huyền Trang lập tức cười tươi như hoa, vội vàng buông bọc hành lý, tìm ra tùy thân mang theo vài cái ấm nước chạy vội tới chỗ lõm đầy nước bên cạnh.

Nhưng mà, khi hấn chính thức đứng ở chỗ lõm đầy nước bên cạnh thời điểm, lại là sừng sốt một chút. Ngay sau đó, hấn yên lặng xoay người, đem những cái này ẩm nước lại lần nữa thu vào. Cống lên bực hành lý, đường vòng mà đi.

Từ đầu đến cuối, mà ngay cả đụng đều không đụng cái kia chỗ lõm đầy nước trung nước xuống.

Đứng lặng trên đỉnh núi hầu tử hơi chau nổi lên mi.

Cái kia sau lưng, Ngưu Ma Vương cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Lại là Lữ lục quả bất đắc dĩ bật cười, khẽ thở dài: "Xem ra, bị khám phá nha. Huyền Trang pháp sư biết là chúng ta làm cho."

"Hấn làm sao mà biết được?" Ngưu Ma Vương liền vội vàng hỏi.

"Làm sao mà biết được? Ma vương là ngu không tự biết a, cái này còn không đơn giản." Lữ lục quả nhếch môi, rung đùi đắc ý, hơi trêu đùa nói: "Nơi này nước, hấn là tử thủy. Thanh tịnh thấy đấy. Cái này, xem xét chính là giả."

"Cái kia lần sau lấy đực ngẫu một điểm?"

"Cái này bốn phía liền nửa điểm nguồn nước đều không có, thật vất vả gặp được một chỗ. Lại không thấy cây xanh vờn quanh, cũng không thấy loài chim bay chim thú, cả gốc cỏ đều không có. Cái này, xem xét cũng là giả."

"Vậy cho hấn biến điểm loài chim bay chim thú, lại biến mấy cây cây?"

"Nơi này mặt dương, muốn thực có như vậy điểm nước, sớm bị bốc hơi. Làm sao có thể còn lưu lại?"

"Vậy tại sơn trên lưng biển?"

"Vậy cũng không được, người xem xem cái này địa giới đều là cái gì thô? Cái này thô, phải không súc nước. . ."

"Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?" Ngưu Ma Vương rõ ràng có chút không vui. Thanh âm thoảng cái cao tám độ: "Người đi người đi!"

"Ta đi ta đi? Ta là thừa tướng, há lại là dùng để làm bực này việc nhỏ?"

"Cái rắm cá thừa tướng. Người lại là đi đem chuyện này làm tốt a? Chỉ biết mã hậu pháo!"

"Người có ý tứ gì? Có ý tứ gì? Người là nghĩ phạm thượng làm loạn phải không là?"

"Đã thành!"

Một ít bên cạnh, hầu tử đột nhiên rống lên.

Lập tức. Mặt đỏ tới mang tai hai người cũng không dám lên tiếng, nguyên một đám kinh ngạc nhìn qua hầu tử.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử mặt đen lên nói ra: "Tên này, tu vi nửa điểm không có, đối cái này thế gian sự tình, so với các người đều muốn bác học gấp trăm lần. Các người chơi bắt quá hấn. Không nghĩ uống tỵu xong rồi, đi không đặng tỵu thì cá pháp cạo trần gió phụ giúp hấn đi, phơi nắng bất tỉnh cho hấn rớt hai cái giới tỉnh là được."

Nói, hầu tử thử trước rằng xoay người rời đi, chỉ để lại hai người ngây người tại chỗ.

. . .

Vào đêm, Huyền Trang ở đằng kia trên sườn núi điếm nổi lên nho nhỏ một đúm đống lửa, một hồi gió lạnh xẹt qua, đống lạnh được lạnh run.

Tự tại dưới chân núi, hầu tử cũng điếm nổi lên đống lửa, bất đồng là, hầu tử đống lửa, cái kia thực gọi hỏa quang phóng lên trời. Trọn vẹn ba con yêu quái tại qua lại thêm trước củi, mặt khác càng có hơn mười tên yêu tướng tại phương viên mười dặm trong phạm vi tìm kiếm nay đã cực kỳ khan hiếm khô mộc.

Lấy trước âm, tiểu bạch long thấp giọng thở dài: "Huyền Trang pháp sư đây không phải tự gây nghiệt sao? Hảo hảo, một đường đều là chúng ta che chở, tuy nói cũng là vất vả, nhưng ít ra không đến mức chán nản. Hiện tại hành hạ như thế, ngạnh sanh sanh sẽ đem chính mình lăn qua lăn lại thành cá người da đen."

Một ít bên cạnh, Thiên Bồng thuận miệng trả lời một câu: "Người biết cái gì?"

Lập tức, hầu tử mặt quay tới: "Người hiểu?"

Cùng hầu tử liếc nhau một cái, Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, tiếp tục nhìn chăm chú đống lửa nói: "Sau khi trở về, cùng hấn trò chuyện qua vài câu."

"Hàn huyền cái gì?"

"Hấn nói, chỉ có nhận thức chúng sinh khổ, tài năng đốn ngộ phổ độ chân nghĩa. Cho nên, một mực tại ma luyện chính mình. Người không có phát hiện hấn tuy nhiên nhin trước khổ, nhưng tựa hồ so với trước càng thêm có tinh thần sao?"

Hầu tử ngửa đầu hướng sườn núi nhìn thoáng qua.

Dừng một chút, Thiên Bồng lại nói tiếp: "Kỳ thật, mọi người đều biết người cấp. Nhưng loại sự tình này, cấp cũng là vô dụng. Lộ muốn từng bước một đi, phổ độ, càng là như thế. Người khiến cho hắn chậm rãi ngộ a."

"Chậm rãi ngộ. . ." Thì thảo tự nói trước, hầu tử hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn phía chỗ lòng bàn tay hai cái tiểu đồng tây.

Một cái là liên lạc Thanh Tâm ngọc giản, một cái, thì là Dương Thiên trâm gài tóc.

Chậm rãi ngộ. . . Hắn còn có bao nhiêu thời gian đi đặng sao? Điều đã đã là lửa cháy đến nơi thời điểm, chờ đợi thêm nữa, chẳng những Như Lai vấn đề không có giải quyết, chỉ sợ cả kia những vấn đề khác, đều đã kinh đủ rồi ép tới chính mình thử không nổi đến đây.

. . .

Giờ này khắc này, Tà Nguyệt Tam Tinh Động.

Giống nhau dưới bóng đêm. Thanh Tâm đang tại trong đình viện ghé đá ngồi, cúi đầu, lẳng lặng mà chăm chú nhìn nơi lòng bàn tay ngọc giản.

Một hồi gió nhẹ thổi qua. Bóng cây lay động.

Trầm Hương chuyển trước một đại điệp quyền trục chậm rãi theo trên hành lang đi qua, trông thấy trong đình viện Thanh Tâm. Lập tức sững sờ, vội vàng thả ra trong tay quyền trục đã đi tới.

"Su phó, ngài làm sao vậy?"

"Không có, không có gì." Thanh Tâm cả kinh, vội vàng đem ngọc giản ở trong tay thu vào, hơi bối rối nhìn chung quanh.

Trầm Hương không khỏi chau nổi lên lông mày.

Những ngày qua đến nay, Trầm Hương đã không phải là lần đầu tiên chứng kiến Thanh Tâm một mình đối với ngọc giản, một bộ mắt hồn mắt vía bộ dạng.

Mấp máy môi. Trầm Hương thấp giọng nói: "Su phó, ngài không phải nói, không hề lý cái kia hầu tử sao? Như thế nào còn giữ ngọc giản này?"

"Đừng hầu tử hầu tử gọi, hấn là người sư bá."

"Nha." Trầm Hương lên tiếng, có chút không vui cúi đầu.

Dừng ở không có vật gì mặt bàn, Thanh Tâm nói khẽ: "Hôm nay công khóa làm xong không có?"

"Còn kém một chút xíu."

"Còn kém một chút xíu phải đi làm a, đã làm xong mới chuẩn ngủ. Vì sư sự, người cũng đừng hỏi nhiều."

"Đệ tử biết rằng." Khom người đã bái bái, Trầm Hương chỉ phải xoay người trở lại trên hành lang, tiếp tục ôm một ít điệp quyển trực hướng gian phòng của mình đi đến.

Thanh lương trong đình viện lại chỉ còn lại có Thanh Tâm một người.

Hồi lâu. Một vị đạo đồ đẩy cửa đi đến, khom người chấp tay nói: "Đệ tử tham kiến sư thúc tổ."

Thanh Tâm ngẩng đầu lên nói: "Có chuyện gì sao?"

Này đạo đồ đưa tay theo trong tay áo lấy ra một phong thư, hai tay dâng. Nói: "Khởi bẩm sư thúc tổ, cái kia dưới núi đến đây một con yêu quái, cho

ngài dẫn theo một phong thư. Nói là, xin ngài cần phải thân khai."

"Yêu quái?" Thanh Tâm bán tín bán nghi đưa tay tiếp nhận phong thư, sách phong, đem chính giữa giấy viết thư quán đến trên bàn.

Chỉ liếc, Thanh Tâm liền không khỏi mở to hai mắt, cái kia tay khẽ run lên.

"Cái kia đưa tin tới yêu quái?"

"Đã đi rồi."

Nhìn qua bày tại trên bàn lá thư này, Thanh Tâm không khỏi có chút do dự.

Một hồi lâu. Nàng mới thấp giọng nói: "Biết rằng, ngươi đi xuống đi."

...

Mười dặm bên ngoài. Một con tiểu yêu chính dọc theo hẹp dài sơn đạo bước nhanh đi tới. Cái kia cước bộ càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng. Cũng đã nhanh như tạt phong.

Hắn phi tốc nhìn chung quanh một phen, tại xác định không có ai theo dõi sau, thả người nhảy lên, ly khai nguyên bản sơn đạo trốn vào trong rừng cây. Cùng lúc đó, cái kia cước bộ so với nguyên lai nhanh hơn, thân hình nhanh nhẹn được không thể tưởng tượng.

Rất hiển nhiên, cái này tiểu yêu tu vi, cũng không phải mặt ngoài nhìn về phía trên thấp kém như vậy.

Không bao lâu, hắn cũng đã vượt qua vài toà núi lớn, vượt qua mấy cái sông, rồi lại tha cá vòng lớn đi trở về, thẳng đến một tòa không biết cũng đã hoang phế bao nhiêu năm miếu sơn thần trước mới dừng bước lại.

Trắng bệch nguyệt quang huy sái ở trên người của hắn. Hắn cung trước thân thể, nặng nề mà thở hào hển, một hồi lâu mới trì hoãn qua được.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình hắn nhoáng một cái, hóa thành một nữ nhân. Đúng là thường xuyên đi theo Đa Mục quái bên cạnh tử y sư muội!

"Tín đưa đến?"

"Đưa đến."

Cách đó không xa bóng cây lí chậm rãi hiện lên Đa Mục quái thân ảnh. Cái kia sau lưng, còn có cái khác vài cái Tri Chu tinh sư muội, cùng với hồ nai dương ba yêu, bốn phía trong góc nguyên một đám dấu điểm yêu tướng càng là đều thò đầu ra.

Trong lúc nhất thời, nguyên bản không có một bóng người miếu sơn thần lại chen chúc trọn vẹn hơn hai mươi chích yêu quái.

Không bao lâu, cái kia bên ngoài lại một con yêu quái vội vàng đi đến, quỳ một chân trên đất nói: "Đại nhân, cái kia Thanh Tâm thượng nhân quả nhiên rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động!"

"Xem ra, tin tức thật sự là một chút cũng không sai a." Nghe vậy, Đa Mục quái lập tức cười, ung dung thở dài: "Thanh Tâm, chính là Phong Linh, cũng là Tước nhi. Ta lá thư này, nếu là người bên ngoài cầm, chỉ biết cảm thấy không giải thích được, tiện tay vứt bỏ thôi. Chính là, nếu là nàng cầm, tự tất nhiên có hành động! Nghĩ đến trong tam giới, cũng không chích chúng ta không hy vọng tam thánh mẫu nắm giữ Sư Đà quốc a, cho nên mới cố ý cho chúng ta chế tạo tiện lợi. Chúng tương nghe lệnh!"

"Tại!" Ở đây lũ yêu đều hòa cùng.

"Nắm bắt Thanh Tâm, muốn sống, không phải vạ bắt đặc dĩ, không thể gây thương nó mảy may!"

"Dạ!"

...

"Không ngăn cản?" Ban công trên, lão quân hai mắt chậm rãi hướng tu bồ đề nghiêng qua quá khứ.

"Không ngăn cản." Tu bồ đề chậm rãi lắc đầu, loát râu dài nói: "Dù sao, cũng không sẽ có nguy hiểm gì. Tăng thêm một điểm biến số cũng tốt."
(chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 703: Mai Phục

Trời cao trung, Thanh Tâm chậm rãi hạ thấp độ cao, rơi xuống trong rừng hoang vu trên đường nhỏ.

Trên đường đi, nàng ẩn nấp khí tức, thậm chí biến ảo thành phàm nhân, đẩy ra trải rộng cỏ hoang chậm rãi đi tới. Từ xa nhìn lại, thật giống như một người bình thường được nông vậy.

Nhưng mà, tựu tại cách đó không xa vách núi đỉnh, Đa Mục quái chính xa xa mà nhìn xem nàng.

Đứng ở bên cạnh hắc tử sam Tri Chu tinh nhẹ giọng hỏi: "Su huynh, su muội ta lại là có chút hiếu kỳ, ngài rốt cuộc là dùng ai danh nghĩa cho nàng ghi tín, vì sao cái này Thanh Tâm thượng nhân vừa tiếp xúc với đến tín liền vội vội vàng vàng rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động?"

"Một cái người cũng người quen biết."

"Ai?"

"Vân Ny tiên tử."

"Là nàng?" Tử sam Tri Chu tinh không khỏi ngây ngốc một chút.

Thản nhiên nhìn tử sam Tri Chu tinh liếc, Đa Mục quái hơi nhíu mày, ung dung nói: "Cái kia Vân Ny tiên tử vốn là sơn thần, nhân cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động lão cừu mền nhau, xúc phạm giới luật của trời, hơn

sáu trăm năm trước, bắt đắc dĩ cư trú Hoa Quả Sơn. Thời điểm đó, các người còn phụng đại thánh gia chi mệnh chiếu cố nàng."

Hơi cúi đầu xuống, tử sam Tri Chu tinh như có điều suy nghĩ nói: "Linh đài cử tử thân vẫn sau, nàng mai danh ẩn tích, sư muội ta, cũng là mấy trăm năm chưa thấy qua nàng."

"Các người chưa thấy qua nàng, ta đã thấy qua nàng." Đa Mục quái loát râu dài, ha ha cười nói: "Tại Hoa Quả Sơn trong lúc, nàng cùng Phong Linh vô cùng nhất thân mật. Thân vẫn trước phó thác di, Phong Linh trước hết nghĩ đến, cũng là nàng. Cho nên, trên tay nàng có một phong không có người xem qua, Phong Linh di. Rất không xảo, lúc trước nàng thoát đi Hoa Quả Sơn thời điểm, cũng là chúng ta hộ tống. Ở trong mắt nàng, chúng ta chính là đại thánh gia trung tâm phụ tá. Cho nên, phần này không biết xử trí như thế nào di, nàng do dự luôn mãi, cuối cùng giao cho ta. Kỳ thật, ngày đó Phong Linh cũng là làm điều thừa thôi, nếu thật pháp trận thành, một mực tan thành mây khói, phong thư này, thì như thế nào có thể lưu được xuống?"

Tử sam Tri Chu tinh dừng ở xa xa chính dọc theo sơn đạo leo lên Thanh Tâm. Cái kia lông mày hơi nhăn đứng lên.

Đa Mục quái ung dung thở dài, loát râu dài hơi ngửa đầu, nói: "Cái kia trong thư lạc khoản, dùng đúng là Vân Ny tiên tử danh hào. Lại đề cập trong thư không muốn người biết nội dung. Hơn sáu trăm năm linh đài cử tử sau khi chết, Vân Ny tiên tử đối tu Bồ Đề tổ sư sinh lòng oán niệm, không muốn đi trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đây cũng là có thể lý giải. Cái kia phong bảo tồn hơn sáu trăm năm phong thư, bây giờ Vân Ny tiên tử nghe nói Phong Linh chuyển thế. Muốn gặp vừa thấy, tự tay trả phong thư này hàm, về tình về lý, thân là Phong Linh chuyển thế Thanh Tâm, cũng không hẳn là cự tuyệt mới đúng. Việc này, nếu là thay đổi người bên ngoài,

tất nhiên không hiểu ra sao. Có thể nếu là Phong Linh chuyển thế, thì là vừa xem hiểu ngay, cũng định không sinh nghi."

"Cái kia, chúng ta bây giờ ra tay nắm bắt nàng?"

Nghe vậy. Đa Mục quái ung dung nhìn tử sam Tri Chu tinh liếc, khẽ thờ dãi: "Không. Vân Ny tiên tử ta đã phái người mời tới, trước hết để cho các nàng gặp một mặt, đấng gặp qua, chúng ta lại hiện ra thân. Dù sao, cái này thân phận của Thanh Tâm không giống bình thường, nếu là đắc tội quá mức, từ nay về sau, cũng sẽ không dễ nói chuyện như vậy."

Nói đi, Đa Mục quái xoay người dọc theo sơn đạo từng bước một đi xuống dưới đi.

Phong chậm rãi thổi mạnh. Lá xanh hơi chập chờn. Cả tòa núi, tựa như có vô số sinh linh tại nhẹ nhàng mà hô hấp vậy.

Không bao lâu, Thanh Tâm cũng đã trèo lên đỉnh núi, trông thấy một tòa miếu đồ nát. Cái kia trước miếu lẳng lẳng đứng một vị điềm tĩnh nữ tử.

Trong nháy mắt đó, Thanh Tâm hơi giật mình, nhìn qua thân ảnh kia, đột nhiên có một loại lệ nóng doanh tròn cảm giác.

"Vân Ny tử?"

Nàng kia chậm rãi quay đầu lại, có chút nghi hoặc nhìn qua Thanh Tâm.

"Ngài là?"

Thanh Tâm cái này mới nhớ ra cái gì đó, mới vội vàng triệt hồi trên người thuật pháp. Biến nguyên dạng. Có thể mặc dù là như vậy, Vân Ny như cũ là vẻ mặt nghi hoặc.

Nhìn Thanh Tâm, nàng hơi nhú lại mi.

"Vân Ny tỷ, ta là Phong Linh a."

Không đợi Vân Ny kịp phản ứng, Thanh Tâm cũng đã ba bước cũng làm hai bước, nhào tới nhập Vân Ny trong ngực đem nàng ôm chặt lấy.

Cái này bỏ nhào về phía trước, trực tiếp sẽ đem Vân Ny bỏ nhào mộng, hơi bày ra tay.

"Phong Linh?"

Thanh Tâm oa một tiếng, khóc lên. Tượng tiêu cô nương vậy.

"Vân Ny tỷ, ta là Phong Linh a, ta chuyển thế, thay đổi cá bộ dáng. Người không nhận biết ta sao?"

"Chuyển chuyển thế?" Vân Ny ngờ ngác nháy mắt con người, nhìn xem Thanh Tâm.

"Ừ." Thanh Tâm nặng nề mà nhẹ gạt đầu, buông ra hai tay, vừa khóc vừa cười thuyêt: "Ta lại sống, có thể thấy đến người thật tốt."

Vân Ny nhìn từ trên xuống dưới Thanh Tâm, một hồi lâu, mới nắm Thanh Tâm tay trán lộ vui mừng cười.

"Thật tốt quá, người có thể tới, đại thánh gia chắc hẳn sẽ rất vui về a."

"Hắn" cái này vừa nói, Thanh Tâm cái kia nguyên bản vui sướng thân sắc lập tức tụt cương.

"Làm sao vậy?" Vân Ny tiên tử tinh tế nhìn qua Thanh Tâm, thấp giọng hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Thanh Tâm bỗng nhiên lắc đầu, rồi lại không nói rõ ràng. Bộ dáng kia, thấy Vân Ny tiên tử sững sờ sững sờ.

Hồi lâu, Thanh Tâm đột nhiên nhú lại lông mày nghi hoặc mà hỏi thăm: "Không phải Vân Ny tử hện ta tới sao? Như thế nào nhìn thấy ta, Vân Ny tử giống như hoàn toàn không biết gì cả đồng dạng?"

"Ta hện người tới?" Vân Ny cũng là vẻ mặt nghi hoặc: "Không phải "

"Là ta hện hai vị tới." Đang lúc này, một thanh âm vang lên.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Đa Mục quái thân ảnh cũng đã xuất hiện ở cách đó không xa cự mộc sau.

Trông thấy Đa Mục quái, Thanh Tâm mãnh kinh, cái kia giày không tự giác sau này dịch một bước.

Hơn sáu trăm năm trước, Phong Linh từng tại Tề Thiên Cung ở một khoảng thời gian rất dài, Đa Mục quái thân là Tề Thiên Cung trọng thần, Phong Linh tự nhiên là nhận ra. Mà Thanh Tâm trong trí nhớ, khẳng định cũng có cái này một bộ phận.

Nhưng mà, thẳng đến lúc này, Thanh Tâm mới giật mình phía sau mình cũng đã đứng vài chích yêu quái. Không chỉ là sau lưng, bốn phương tám hướng, cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách đều toát ra yêu quái, mà ngay cả giữa thiên không xoay quanh mấy cái chim tước, cũng huyền hóa ra yêu thân.

Đến từ bốn phương tám hướng cảm giác áp bách bỗng nhiên mà tới. Rất hiển nhiên, đây là một bầy rập.

Tình cảnh này, mà ngay cả Vân Ny tiên tử cũng tựa hồ có chút luống cuống. Nàng mở to hai mắt, có chút không biết làm sao nhìn qua Đa Mục quái: "Đa Mục đại nhân đây là muốn "

"Xin lỗi, chưa cho phép, liền dùng Vân Ny tiên tử ngài danh nghĩa mời Thanh Tâm thượng nhân tiến đến." Thản nhiên nhìn Vân Ny tiên tử liếc, Đa Mục quái chần vớ áo tay áo, xa xa mà hướng trước Thanh Tâm thật sâu cúi đầu, nói: "Thần, cung nghênh Phong Linh tiểu thư cung."

Trong nháy mắt, cái kia bốn phía yêu quái đều cùng kêu lên thét to lên: "Bọn thần cung nghênh Phong Linh tiểu thư cung!"

Mồ hôi to như hạt đậu theo trên trán chậm rãi chảy xuống.

Thanh Tâm không tự giác cảm bội kiếm của mình, căng thẳng thần kinh, trên mặt tiểu dung, rồi lại gắt gao chăm chăm vào Đa Mục quái, đồng thời. Cũng thời khắc lưu tâm bốn phía hướng đi.

Một tay cũng đã mò tới bên hông dấu điểm pháp khí trên.

"Thanh Tâm thượng nhân kiếp trước, là Phong Linh tiểu thư, Phong Linh tiểu thư kiếp trước, thì là đại thánh gia khâm định yêu hậu." Hơi ngẩng đầu lên. Đa Mục quái nhìn Thanh Tâm đặt ở bên hông tay, nhàn nhạt cười nói: "Đa Mục thân là đại thánh gia dưới trướng một thành viên, ngài là đại thánh gia yêu hậu, tự nhiên thì ra là Đa Mục chủ mẫu. Đa Mục đối Phong Linh tiểu thư tự xưng một tiếng 'Thần', vốn là theo lý thường nên."

Lặng lẽ dùng dư quang quét mắt quanh mình một ít chích chích yêu quái. Thanh Tâm một bên hoạt động cước bộ cố gắng chiếm cứ có lợi vị trí, một bên không đếm xỉa tới nói: "Đã làm người thần tử, mang nhiều người như vậy đem ta lừa gạt đến tận đây, là như thế nào cá ý tứ?"

Nghe vậy, Đa Mục quái ha ha cười nói: "Phong Linh tiểu thư quá lo lắng, này làm sao sao nói là lừa gạt? Đại thánh gia ngày đêm tưởng niệm, thần hiện tại quả là phải không muốn cùng Tà Nguyệt Tam Tinh Động nâng

cái gì xung đột, cho nên, mới ra hạ sách này, kính xin Phong Linh tiểu thư thứ lỗi."

"Đại thánh gia? Ta nhưng nghe nói người cũng đã đầu phục Lục Nhĩ Mi Hầu a."

"Cái gì Lục Nhĩ Mi Hầu. Thần thật sự là nghe không hiểu." Đa Mục quái nhẹ giọng cười nói: "Đó là thiên kiếp thời gian cắt ra tới linh hồn, nếu như Sư Đà quốc là Lục Nhĩ Mi Hầu, cái kia cái khác, vậy là cái gì? Ha ha ha ha, hưởng hồ, ở trong mắt Đa Mục, ai có thể phục hưng yêu tộc, người đó chính là đại thánh gia."

"Người cho là như vậy, đó là người sự, cùng ta có quan hệ gì đâu?" Thanh Tâm hơi xoay người.

Đang lúc này. Đa Mục quái giơ một tay lên, cái kia bốn phía yêu quái lập tức đến gần rồi vài phần.

Thanh Tâm thân hình thoáng cái dừng lại, cái kia con mắt không tự giác mà hướng bên cạnh Vân Ny nhìn quá khứ.

Một màn này, bị Đa Mục quái chuẩn xác bắt đến. Hấn vi khẽ cúi đầu. Kéo dài thanh âm thở dài: "Ngày đó, đại thánh gia vì ngài giết lên Đâu Suất cung, đây là trong tam giới, người nào cũng biết sự tình. Vô luận vi thần thuần phục là người nào, đều đoạn không dám đối Phong Linh tiểu thư ra tay. Đây chính là phạm thượng làm loạn chi tội a, vi thần có thể đảm đương không nổi. Nếu như Phong Linh tiểu thư phải đi. Vi thần tự nhiên không dám ngăn trở. Bất quá "

Dừng một chút, hấn lại nói tiếp: "Nếu như như vậy, cũng chỉ có thể ủy khuất Vân Ny tiên tử cùng vi thần đi một chuyến, tại đại thánh gia trước

mặt làm chứng. Bằng không, làm việc bất lợi tội danh, thân cũng đồng dạng đảm đương không nổi a."

"Làm chứng?" Vân Ny thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Thanh Tâm vội vàng nói: "Ngươi không thể đi, Sư Đà quốc cái kia, thật là giết người không chớp mắt!"

Nghe vậy, Đa Mục quái ngẩng đầu lên, nhìn Thanh Tâm cười nói: "Đã Vân Ny tiên tử không thể đi, vậy chỉ có thể thỉnh Phong Linh tiểu thư đi một chuyến Sư Đà quốc."

"Nếu như ta không đáp ứng?" Nói, Thanh Tâm cái kia đặt tại bên hông tay cũng đã hơi dùng sức.

Đa Mục quái lại càng hoảng sợ, vội vàng lắc đầu khoát tay nói: "Đừng! Đừng! Phong Linh tiểu thư có thể ngàn vạn đừng a! Vi thần biết rõ ngài trên người có hướng ngài cái kia hai vị sư phó cầu cứu pháp châu "

"Biết rõ ngươi còn dám cho ta bố bầy rập?" Thanh Tâm thanh âm thoáng cái nâng lên tám độ.

"Nói tất cả đây không phải bầy rập." Đa Mục quái tận tình khuyên bảo khuyên: "Đã ngài trên người có xin giúp đỡ pháp châu, cái này một lần chẳng phải an toàn hơn sao? Chính là, như ngài hiện tại véo nát, hai vị đại năng mặc dù rất nhanh có thể đuổi tới, nhưng nhiều ít hay là muốn có một chút thời gian. Vi thần tự nhiên không dám thương ngài, chính là đao kiếm không có mắt, Vân Ny tiên tử an nguy, đã có thể khó mà nói nha."

"Ngươi dám uy hiếp ta!" Thanh Tâm thoáng cái nổi giận.

Cái này giận dữ, cái kia bốn phía yêu quái thoáng cái đều ngơ ngẩn, mà ngay cả Đa Mục quái cũng là như thế.

Cái này Thanh Tâm cá tính, xác thực cùng nguyên lai Phong Linh có thật lớn xuất nhập. Nếu là hơn sáu trăm năm trước Phong Linh, cái này một câu buông đi, hẳn là tự nắm chắc. Có thể Đa Mục quái thật sự không nghĩ tới, chính mình vừa nói như vậy, kết quả Thanh Tâm ngược lại là nổi giận.

Roi vào đường cùng, Đa Mục quái chỉ phải cười theo mặt nói: "Phong Linh tiểu thư, ngài đây không phải làm cho vi thần khó làm sao? Thì ra là đi một chuyến, vi thần cam đoan, chính là đi một chuyến, đến lúc đó ngài nếu không thích, nghĩ Tà Nguyệt Tam Tinh Động, vi thần lập tức tổng người đi. Như vậy, tất cả mọi người hảo làm. Như thế nào?"

Cứ như vậy mở to hai mắt, nhú lại lông mày, Đa Mục quái bắt đắc dĩ chờ. Thanh Tâm ánh mắt tại Đa Mục quái cùng Vân Ny trong lúc đó không ngừng.

Song phương cứ như vậy giằng co trước.

Ân ân, Thanh Tâm có chút rối loạn.

Nàng thật sự không nghĩ vào lúc đó đi gặp Lục Nhĩ Mi Hầu. Chính là vạn nhất xé toang da mặt, tuy nói Đa Mục quái không nhất định thực có can đảm đối Vân Ny hạ sát thủ, nhưng da thịt nổi khổ, sợ là tránh không khỏi.

Đang lúc nàng do dự thời khắc, chỉ thấy Đa Mục quái lặng lẽ hướng phía một bên sử cái ánh mắt, hai đạo vi không thể tra tư bạc nhanh chóng hướng phía Thanh Tâm bắn tới.

Sau một khắc, không đợi Thanh Tâm kịp phản ứng, cái kia hai đạo tư bạc cũng đã niêm trụ nàng hai cổ tay!

"Người!" Hoàn toàn tỉnh ngộ Thanh Tâm vội vàng nghĩ véo toái giấu ở bên hông pháp châu, nhưng mà, cũng đã đã quá muộn.

Cái này hai đạo, là tơ nhện. Không đợi Thanh Tâm mạnh tay mới sờ đến pháp châu trên, hai đạo tơ nhện cũng đã bỗng nhiên lôi kéo, đem Thanh Tâm hai tay đều lôi kéo mở ra. Ngay sau đó, vô số tơ nhện theo bốn phương tám hướng phô thiên cái địa mà hướng nàng vọt tới, thoáng cái đem nàng toàn thân đều quấn chặt lấy! Cả người giống như bị dính vào mạng nhện trên hồ điệp đồng dạng, huyền ở giữa không trung!

"Người muốn làm gì! Người dám đối với ta vô lễ?" Thanh Tâm không ngừng giãy dụa lấy, nổi giận nói: "Đa Mục quái, lập tức thả ta xuống, nếu không có người đẹp mắt!"

Nhưng mà, cái kia bốn phía yêu quái đều giống như không nghe thấy đồng dạng, nguyên một đám vi khế cúi đầu.

Tử sam Tri Chu tinh nện bước bước nhỏ theo yêu bày trung đi ra, cung hạ thân, theo Thanh Tâm bên hông lấy ra một miếng đá pháp châu, lại lặng lẽ thối lui đến Đa Mục quái sau lưng.

Lại là hướng phía Thanh Tâm thật sâu cúi đầu, Đa Mục quái cất cao giọng nói: "Vi thần ra hạ sách này, thật sự bức tại bất đắc dĩ. Kính xin Phong Linh tiểu thư thứ lỗi." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cầu cá giữ gốc vé tháng tốt không? Được rồi, ta biết rõ ta đôi mới chậm đều lấy không được giữ gốc vé tháng

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 704: Khuyên Bảo

Lúc này, đi về phía tây trên đường, cũng đã suốt hai ngày hai đêm không có uống qua nước, ở vào hư thoát biên giới Huyện Trang hao hết sức của chín trâu hai hổ mới trèo lên đỉnh núi. Muốn xem

Phóng nhãn nhìn lại, hiện ra ở trước mắt, là một mảng lớn bình nguyên.

Tuy nói cái kia thổ địa như trước khô hạn, như trước không có một ngọn cỏ, nhưng cái này trên bình nguyên, chỉ ít có một cái trần nhỏ, có rất thưa thớt bay lên vài khói bếp.

Có trần nhỏ, có khói bếp, nói rõ có người. Có người, thì khẳng định có nước.

Nghĩ, mặt mũi tràn đầy ử rũ Huyện Trang không khỏi a thở ra một hơi, bật cười.

Nước, là hấn hiện tại tối nhu cầu cấp bách. Lương khô lại là còn thừa lại một ít.

Sửa sang lại trên người mình cái kia kiện bị gió cát thổi trúng giống như trên mặt đất đánh qua cút đi vậy, vô cùng bản tăng bào, hấn phấn chấn tinh thần, lưng bọc hành lý từng bước một xuống núi, hướng phía cái kia trần nhỏ đi tới.

Huyện Trang vừa xuống núi, hầu tử liền xuất hiện ở hấn nguyên bản đã đứng địa phương. Cúi đầu nhìn chăm chú Huyện Trang thân ảnh, hấn

nghiêng mặt qua đối với một bên Lữ lục quái hỏi: "Cái này trần nhỏ, đều đã kiểm tra sao?"

"Đại thánh gia mà nói, đều đã kiểm tra." Lữ lục quái thấp giọng đáp: "Cả trần trên chỉ có một con con chuột có một chút như vậy tu vi, cũng còn không có biến hóa. Thần cũng đã sai người đem nó cho đưa đến nơi khác đi, tuyệt đối không đến mức uy hiếp được Huyền Trang pháp sư an toàn. Bất quá "

"Bất quá cái gì?"

Hỏi do dự hạ xuống, Lữ lục quái nói khẽ: "Bất quá cái này trần nhỏ cũng đã đã nhiều năm không có hạ qua mưa. Trần trên cư dân, chết chết, đi đi, không sai biệt lắm đều đã kinh muốn hoang phế, thì còn lại vài hộ người ta mà thôi. Vô luận là lương thực, còn là nước, đều thiếu được không được. Thần vốn định trước làm cho người ta nằm giấc mộng, làm cho cư dân cho Huyền Trang pháp sư bố thí chút ít nước cùng lương khô. Làm như vậy vừa đến giải Huyền Trang pháp sư khẩn cấp, thứ hai, cũng không trở thành làm cho Huyền Trang pháp sư sinh nghi, tiến tới cự thụ. Chính là, chính thức nhìn tình huống sau, lại cảm thấy quang nằm giấc mộng, chỉ sợ không có biện pháp làm cho bọn hắn bả trần quý lương thực cùng nước lấy ra a."

"Cần lương thực cùng nước còn không đơn giản?" Một bên Ngưu Ma Vương chen miệng nói: "Đã bọn họ thiếu. Vậy cho bọn hắn tổng chút ít đi. Tổng cá thập phần, làm cho bọn hắn bả một phần cho Huyền Trang pháp sư là được. Bọn họ còn có thể không đồng ý?"

Nghe vậy, Lữ lục quái lập tức trợn trắng mắt, hừ lạnh nói: "Tại dã ngoại đều không biện pháp làm được làm cho Huyền Trang pháp sư nhìn không ra sơ hở. Chỉ bằng vài cái hương dã thôn phu, dân trong thôn, người trông cây vào bọn họ có thể diễn nhiều lắm tượng? Đến lúc đó lột chân ngựa, còn

không phải một cái kết quả? Thật sự là nói chuyện cũng không muốn tương tượng."

"Nguoi!" Cái này vừa nói, Nguru Ma Vương lập tức mặt đỏ lên.

Gặp hai người lại là một bộ giuong cung bạt kiếm, há mồm muốn sảo tư thế. Một bên hầu tử hừ lạnh một tiếng. Lập tức, hai người đều muốn đến bên miệng mà nói nuốt đi.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hầu tử mới nhẹ giọng hỏi: "Cái chỗ này tên gọi là gì?"

"Gọi phượng tiên quận. Vốn là cá quận thành, bắt quá bây giờ, đừng nói một cái trấn nhỏ, chính là một thôn trang cũng chưa nói tới. Cũng sớm đã mười thất chín không."

"Phượng tiên quận phượng tiên quận" cúi đầu xuống, hầu tử mặc niệm hai lần cái tên này, trong nội tâm có chừng đấy.

Sư Đà quốc bên ngoài, sơn lĩnh gian một tòa tiểu phòng xá lí, Đa Mục quái chính đến chỗ này tản bộ.

Một ít bên cạnh. Thanh Tâm vẫn không nhúc nhích ngòì, nhìn thẳng phía trước. Tuy là mặt không biểu tình, cái kia trong thần sắc địch ý, lại là rõ ràng.

Hồi lâu, Đa Mục quái mở miệng nói: "Phong Linh tiểu thư, lần này vì thần dùng loại phương thức này đem ngài mời đi theo, thật sự là bị bắt đắc dĩ. Còn hy vọng ngài không nên trách tội."

Thanh Tâm hừ lạnh một tiếng, liền nhìn cũng không nhìn hần.

Bất đắc dĩ, Đa Mục quái chỉ phải đưa tay kéo tới một cái ghế, ngồi xuống Thanh Tâm trước người. Hắn cung trước thân thể. Thấp giọng nói: "Tại tiến vào Sư Đà quốc trước, vì thân có một số việc, nghĩ trước nói cho Phong Linh tiêu thư ngài."

Thanh Tâm hơi quay mặt qua chỗ khác, hoàn toàn không để ý hắn.

Thấy thế. Đa Mục quái chỉ phải sâu hít một hơi thật sâu, phối hợp thuyết lên: "Thánh mẫu đại nhân, hiện tại đang tại Sư Đà quốc, cái này chắc hẳn, ngài là đã biết. Bất quá, ngài khả năng không biết nàng tại Sư Đà quốc làm những thứ gì."

"Lúc trước ngài nói Sư Đà quốc cái kia. Là Lục Nhĩ Mi Hầu, bất quá, thánh mẫu đại nhân tựa hồ cũng không cho là như vậy. Nàng không chỉ có nhận rồi đại thánh gia thân phận, còn đã bắt đầu phụ tá đại thánh gia. Lúc trước, ngài tán thành vị kia tới đón nàng, nàng cũng không có đi. Xem tình hình, thật sự là khăng khăng một mực mà chuẩn bị đi theo vị này đại thánh gia. Tựa tại vài ngày trước, cùng cùng đại thánh gia nâng lên tiếp tục cái kia chưa xong hôn sự. Chắc hẳn, cùng giường chung gối, cũng là không lâu sự tình."

Nghe được nơi này, Thanh Tâm tuy nhiên như trước đối Đa Mục quái hờ hững, cái kia lông mày cũng đã hơi nhăn đứng lên.

Dương Thiên thật sự theo Lục Nhĩ Mi Hầu? Điều này có thể sao?

Lúc trước tuy nói nàng cũng biết một chút phương diện này tiếng gió, nhưng nàng vẫn cho rằng, Dương Thiên là có mục đích khác. Bây giờ nghe Đa Mục quái nói như vậy tuy nói cũng rất đại khả có thể tính là lừa gạt của nàng, chính là nếu như Dương Thiên thật sự theo Lục Nhĩ Mi Hầu, cái kia chính thức hầu tử làm sao bây giờ? Mình mới vừa mới nói với hắn nói như vậy

Trong lúc nhất thời, Thanh Tâm nổi lòng có chút không yên.

Một màn này, bị Đa Mục quái xem tại trong mắt. Cái kia trong nội tâm lập tức thì có một điểm lo lắng.

Cười khan hai tiếng, hấn lại nói tiếp: "Về nên thuận phục ai, tán thành ai vấn đề, mặc dù Phong Linh tiểu thư muốn trách tội, Đa Mục cũng là không oán không hối. Đa Mục là Hoa Quả Sơn cự thần tử, thuận phục là Hoa Quả Sơn, là đại thánh gia, là yêu tộc. Hiện nay, đại thánh gia có hai cái, dùng Đa Mục lập trường, tự nhiên là lựa chọn trung với yêu tộc, có thể làm cho yêu tộc phục hưng vị kia đến thuận phục. Điểm này, nói cho cùng, bất quá là tại nó vị, mưu kỳ sự, cũng không phân đúng sai. Nếu là đổi lại vị trí, chắc hẳn Phong Linh tiểu thư cũng sẽ làm ra cùng Đa Mục đồng dạng lựa chọn. Như vậy cũng tốt so với Phong Linh tiểu thư ngài muốn lựa chọn cái kia một vị khác đại thánh gia đồng dạng, Đa Mục, cũng sẽ không cho là thì phải là sai."

"Theo đạo lý, cái kia Sư Đà quốc vị này trí nhớ đều không có, một vị khác, mới có đầy đủ trí nhớ. Phong Linh tiểu thư ngài tán thành là một vị khác, thánh mẫu đại nhân nhận thức nên một vị khác mới là. Đa Mục khởi điểm cũng là như vậy cảm thấy, cho nên, mới cũng không vội trước làm cho đại thánh gia đi Hoa Sơn tiếp thánh mẫu đại nhân."

"Bất quá ha ha ha ha, người tính không bằng trời tính a. Cái này đại thánh gia, cũng không phải chột nghe Đa Mục một người. Trong lúc này sự tình sẽ không đi nói ra, tóm lại, đại thánh gia cuối cùng còn là tiếp thánh mẫu đại nhân. Bây giờ Sư Đà quốc, cũng là thánh mẫu đại nhân nói tính. Ta đây loại cự thần tử, cũng đã nhanh không chỗ dung thân."

Lời nói ở đây, Thanh Tâm đột nhiên mở miệng nói: "Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì, phiền toái nói nhanh một chút hoàn hảo sao? Còn có, Lục

Nhĩ Mi Hầu muốn gặp ta, đến tột cùng là có ý gì? Hấn không phải là không có trí nhớ sao? Còn gặp ta làm chi?"

Nói đi, Thanh Tâm lạnh lùng mà hướng trước Đa Mục quái trùng quá khứ.

Cái này trùng, Đa Mục quái lập tức có chút luống cuống. Hấn hơi rụt rụt cổ, ưỡn ngực, buông xuống trước ánh mắt tinh tế tự định giá một phen, mới mở miệng nói: "Đại thánh gia tuy nhiên trí nhớ đều không có, nhưng này tình cảm đúng là vẫn còn tại không phải? Hơn nữa, Hoa Quả Sơn một đám bộ hạ cũ, cũng đều còn nhớ rõ ngài. Tất cả mọi người mong mỗi Phong Linh tiêu thư có thể đi."

Nói đi, Đa Mục quái ha ha nở nụ cười.

Bất quá, tiếng cười kia tại Thanh Tâm ánh mắt lạnh như băng hạ, cuối cùng đột nhiên im bật.

"Lừa dối ta cũng vậy muốn giảng cá độ a." Thanh Tâm lạnh lùng liếc Đa Mục quái liếc, nói: "Hoa Quả Sơn một đám bộ hạ cũ ta xác thực đều biết, nhưng nếu nói nhiều chờ đợi ta đi cái này thật đúng là cất nhắc. Năm đó ở Hoa Quả Sơn, ta cũng vậy bất quá chính là một cái vô danh tiểu tốt thôi, cái đó cùng những cái này bộ hạ cũ có bao nhiêu cùng xuất hiện? Còn là nói chính thức muốn nói a, Đa Mục đại nhân!"

Bị vừa nói như vậy, Đa Mục quái lập tức xấu hổ vô cùng.

Roi vào đường cùng, chỉ phải kiên trì quỳ rạp xuống đất.

Cái quỳ này, Thanh Tâm cũng không đi đỡ, chỉ là như trước ngồi ngay ngắn, lạnh lùng mà nhìn xem.

Ánh mắt kia, thấy Đa Mục quái da đầu đều đã tê rần.

Cần rãng, Đa Mục quái lồi kéo cuống họng hô: "Lần này tiền lai, ngoại trừ đại thánh gia nhắc nhở bên ngoài, Đa Mục kỳ thật còn thụ Hoa Quả Sơn chư vị đồng liêu nhờ vả, là tiến đến thỉnh Phong Linh tiểu thư vì chúng ta làm chủ a!"

Ước chừng sau nửa canh giờ, Đa Mục quái mới đẩy cửa phòng ra, dần dần đi ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái lưu vân trong lúc đó ghé qua một ít luân ngày mai, chậm rãi thở hắt ra, giữa lông mày mặt ủ mày chau, vẻ mặt ử oải.

Khóe mắt còn treo móc vệt nước mắt, cũng không biết là thực khóc, hay là giả khóc. Bất quá, cái kia dật vu ngôn biểu ử oải, nhất định là thật sự.

"Su huynh, đàm được thế nào?" Tử sam Tri Chu tinh nện bước bước nhỏ đi tới phía sau hắn.

"Không được." Đa Mục quái chậm rãi lắc đầu, từng bước một bỏ đi đi, khẽ thở dài: "Biến hóa quá lớn, nàng đã không phải là nguyên bản cái kia Phong Linh, tính cách hoàn toàn bất đồng. Cái này từ lúc nắm bắt của nàng một khắc đó, ta liền nên nghĩ đến a thật sự là thất sách a."

Tử sam Tri Chu tinh lông mày cũng hơi nhăn đứng lên.

Nhàn nhạt thở dài, Đa Mục quái lại nói khẽ: "Vốn định trước lừa gạt nàng một phen, sau đó mượn tay của nàng, có thể tại triều đường thượng cùng Dương Thiên so so chiêu. Su Đà quốc vị kia quan tâm nhất đúng là người khác đến tốt cùng đương không có khi hắn là chân chính đại thánh gia, có một ít đoạn vi Phong Linh tiểu thư giết lên Đâu Suất cung chuyện cũ, mặc dù không có cảm tình, hắn cũng phải nghĩ kĩ. Như thế một thì có một cái hộ thân phù. Đáng tiếc a tợu nàng thái độ như vậy, kế tiếp sợ là ta

nói thật là làm không đến dùng. Nàng là Phong Linh tiểu thư không sai, nhưng trộn lẫn hai đời trí nhớ, hơn nữa, kiếp này trí nhớ hiển nhiên còn muốn càng chiếm chủ đạo một điểm, đối với chúng ta phòng bị tâm quá mạnh mẽ."

"Cái kia làm sao bây giờ?"

"Không có biện pháp, đi một bước tính một bước a." Loát râu dài, Đa Mục quái thử dài nói: "Chuẩn bị một chút, chúng ta bây giờ liền đem nàng đưa đến Sư Đà quốc. Dù sao tựu tính nàng không thể cho chúng ta sử dụng, ít nhất cũng có thể cho cái kia Dương Thiên thêm một điểm chắn. Đây chính là tam thế tình địch a. Vô luận nàng đối Dương Thiên là cái gì cái nhìn, Dương Thiên nhất định là không sẽ thích hẳn, sinh một chút việc cũng tốt. Thân phận của chúng ta cũng không biện pháp cùng Dương Thiên đối kháng, nàng có thể lại bất đồng. Ta liền không tin, cái kia Dương Thiên sẽ là chân tâm thật ý phụ tá đại thánh gia!"

Nghe vậy, cái kia tử sam Tri Chu tinh khom người chấp tay nói: "Dạ."
(chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 705: Phong Linh Đến Đây

Yêu không có người ở trên đường phố, Huyền Trang lưng bọc hành lý, chậm rãi đi tới. Có thể thẳng đến đi đến trần nhỏ trọng yếu nhất khu vực, hẳn mà ngay cả một cái người sống đều không gặp được.

Huyền Trang cái kia lông mày đều chau đi lên.

Hắn đứng ở đường cái chính giữa, có chút kinh ngạc mọi nơi nhìn quanh.

Mỗi khắp ngõ ngách đều tích đầy lá rụng hư thối sau lưu lại những cái này mảnh vỡ, giẫm lên đi có một loại thanh thúy chói tai sần sạt tiếng vang.

Hai bên cây cối đều đã kinh chết héo, chỉ còn lại có chạc cây trong gió lay động.

Nhìn về phía trên đã từng phồn hoa nhai đạo hai bên, cơ hồ mỗi một tòa phòng ở đều hiển thị rõ rách nát khí tức, thiếu tu sửa cửa sổ chỉ còn lại có một mặt còn treo móc, y y nha nha kêu.

Càng thâm giả, một ít vách tường đều đã kinh chịu đựng không được không chừng mực khô hạn cùng lạnh nóng luân chuyển, sụp xuống.

Nếu như cái chỗ này đến một hồi gió lớn cát mà nói, đại khái sáng mai đứng lên, tự cũng tìm không được nữa đi. Huyền Trang nghĩ.

Trông thấy trước mắt trảng cảnh, lúc trước hưng phấn kính cũng đã hề quét là sạch, ngược lại thay, là bắt đặc dĩ.

Cứ như vậy đứng ở trần nhỏ ở giữa do dự đã lâu, Huyền Trang mới mở ra cước bộ tiếp tục đi phía trước thăm dò.

Bất kể như thế nào, ký lai chi tắc an chi, bất kể như thế nào, hay là muốn trước tìm nước miếng uống.

Chỉ chốc lát, hấn tựu tại một chỗ vớt đi trong sân tìm được rồi một cái giếng nước. Nhưng mà, khi hấn bả bên cạnh mức nước thùng dùng dây thùng hệ hảo, vớt xuống dưới tỉnh đi thời điểm, lại nghe đến "Đông" một tiếng thanh thúy tiếng vang.

"Giếng cũng đã khô?"

Huyền Trang duỗi dài cổ hướng trong giếng nhìn lại.

Trong lúc này tối như mực, cái gì cũng nhìn không thấy. Bất quá, vừa mới thanh âm cũng đã cấp ra đáp án.

Bắt đặc dĩ, hấn chỉ phải một lần nữa cõng lên bọc hành lý. Tiếp tục tìm kiếm cứu mạng nguồn nước.

Rất hiển nhiên. Cái trần nhỏ này cũng đã trên cơ bản vớt đi. Vớt đi lý do, là vì khô hạn. Muốn tại đây dạng một cái trần nhỏ lí tìm được nguồn nước, quả thực so với lên trời còn khó hơn.

Bất quá, cũng may cái kia xa xa còn có vài khói bếp. Có khói bếp, nói rõ nơi này còn là đa đa thiếu thiếu để lại một số người. Bọn họ trên đầu hấn là có nước.

Cứ như vậy một đường suor tâm, Huyền Trang chậm rãi hướng phía cái kia khói bếp phương hướng đi tới.

Giờ này khắc này, ngoài trần nhỏ, hầu tử chính đoan ngồi ở một cái vút đi bờ đào dưới kệ hóng mát.

ΣΣ, Ngu Ma Vương vội vàng đã đi tới. Chắp tay nói: "Khởi bẩm đại thánh gia, sự tình không sai biệt lắm rõ ràng. Xác thực là thiên đình tại đây địa phương cấm mưa. Cũng đã ba năm, ngay cả đám tích mưa đều không hạ qua."

Hầu tử nhếch môi lược lược nghĩ nghĩ, thuận miệng nói: "Cấm mưa nguyên nhân?"

"Bởi vì bất kính thiên đình."

"Như thế nào bất kính pháp?"

Ngu Ma Vương nhíu lại lông mày, áp úng nói: "Nghe nói. . . Hình như là bả cái nào thiên thần miếu cho hủy đi."

"Cái nào thần?"

"Không biết."

"Không biết?" Hầu tử hơi nhíu mày.

Một mực đứng ở một bên Lữ lục quả vuốt ve tay, nhẹ giọng thở dài: "Thiên đình yêu nhất cấm mưa. Năm đó Nhị Lang Thần phản thiên, cấm mưa. Về sau Hoa Quả Sơn, cấm mưa."

"Đúng đúng đúng, bọn họ ở này sao duy trì." Ngu Ma Vương thử trước răng nói: "Năm đó Sương Vũ sơn, bọn họ cũng cấm mưa. Giống như gặp được chuyện gì. Thiên đình đầu tiên nghĩ đến đúng là cấm mưa, cũng

không trông nom hữu dụng hay không. Dù sao trước cấm nói sau. Kỳ thật cấm mưa, thì phàm nhân sợ mà thôi, chúng ta nơi nào sẽ sợ cấm mưa a?"

Hầu tử nháy mắt con người tinh tế tự định giá trước.

Hồi lâu, hầu tử đưa tay chỉ chỉ Ngưu Ma Vương, nói khẽ: "Đi một chuyến thiên đình, nói, là ta cho người đi. Làm cho Ngọc Đế cho ta một lời giải thích."

"Dạ!"

...

Lúc này, một con thuyền chiến hạm chính chậm rãi chạy nhanh nhập Su Đà quốc.

Cùng bình thường chiến hạm bất đồng. Chiến hạm này nhìn về phía trên nhỏ hơn, càng tinh xảo, trên đó thậm chí có trước rất nhiều chiến hạm không sở hữu điều khác. Hoa lệ được thật giống như không phải dùng để chiến tranh vậy.

Xa xa chứng kiến chiếc chiến hạm này, đứng ở ban công phía trên Dương Thiên không khỏi hơi híp híp mắt.

"Cái này chiếc hạm là..."

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân." Cái kia sau lưng yêu tướng khom người chấp tay nói: "Đây là Đa Mục đại nhân chiến hạm."

"Hắn?" Dương Thiên không khỏi có chút chần chờ: "Hắn không phải đã bị lột bỏ tất cả chức quan sao?"

"Mặt tướng nghe nói, chiếc chiến hạm này lúc trước là vì nghênh đón đại thánh gia chuẩn bị, một mục đều không có thể dùng đến." Cái kia yêu

tướng nhẹ giọng đáp: "Tuy nói Đa Mộc đại nhân chức quan lộ bỏ, nhưng chiếc chiến hạm này cũng không có xếp vào quân tịch, như trước về cá nhân hẳn tất cả. Cho nên, hẳn vẫn có thể điều động được."

Yên lặng nhẹ gật đầu, Dương Thiên lại đem ánh mắt quăng hướng về phía cái kia chiến hạm, hơi nghi hoặc thở dài: "Đều là chó nhà có tang, lúc này đem chiến hạm làm ra đến, có ý tứ gì?"

Giờ này khắc này, ở đằng kia cách đó không xa cái khác ban công trên, Lục Nhĩ Mi Hầu đã ở ung dung nhìn chiếc chiến hạm này.

Hắn quay đầu lại hướng một bên người hầu nói: "Đi, nhìn xem Đa Mộc làm cái quỷ gì."

"Dạ!"

...

Cầu treo chậm rãi buông đến đây.

Boong thuyền, Đa Mộc quái khom người làm một cái "Thỉnh" thủ thế.

Lược lược chân chờ một lát, Thanh Tâm cuối cùng còn là ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên cầu treo.

Nàng vốn là bị cưỡng ép người, có thể vừa tiến vào Sư Đà quốc, tình huống tựa hồ tựu thay đổi. Những cái này cưỡng ép người của nàng, kể cả Đa Mộc quái tại trong đều cung trước thân thể đi ở của nàng hai bên cùng sau lưng. Bộ dáng kia, cùng với nói là tại cưỡng ép, không bằng nói là tại bảo vệ.

Trong lúc nhất thời, tiền hô hậu ủng, đội ngũ này hấp dẫn cả Sư Đà quốc ánh mắt.

Bị hầu tử hủy hoại, còn chưa kịp sửa chữa kiến trúc trên bờ đầy đầy nhanh tốc độ yêu quái, giờ này khắc này, bọn họ đều dừng tay lại đầu sổng có chút nghi hoặc nhìn qua cái này chi kỳ dị đội ngũ.

Nếu là một người bình thường nữ tử xuất hiện ở Sư Đà quốc, chắc chắn sẽ không khiến cho nhiều như vậy coi trọng, cho dù nàng tái mỹ cũng đồng dạng. Yêu tộc, cho tới bây giờ sẽ không thiếu mỹ nữ.

Bất quá, nơi này mỗi người đều biết Đa Mục quái, mỗi người đều biết thân phận của Đa Mục quái.

Ngoại trừ cái kia trên vương vị Lục Nhĩ Mi Hầu, còn có ai có thể làm cho Đa Mục quái cung kính như thế?

Giờ này khắc này, cơ hồ mỗi một chích yêu quái đều ở suy đoán trước cái này đột nhiên giá lâm thân phận của cô gái.

Thanh Tâm vừa mới đi qua cầu treo bước trên lục địa, hai con yêu quái lúc này cho nàng khởi động cự đại che nắng cái ô. Cái này phái đoàn, quả thực có thể so với đế vương.

Thanh Tâm không khỏi quay đầu lại nhìn Đa Mục quái liếc. Chỉ thấy Đa Mục quái hơi khom người, thấp giọng nói: "Vi thần đây là tại bảo vệ Phong Linh tiêu thư an toàn của ngài."

"Bảo vệ an toàn của ta?" Thanh Tâm không khỏi bật cười.

"Đúng là." Đa Mục quái mặt không biểu tình mà đáp: "Càng nhiều người biết rõ ngài tại nơi này, càng nhiều người chăm chăm vào ngài, ngài lại càng an toàn."

"Nói được thật là dễ nghe." Ung dung thở dài một tiếng, Thanh Tâm quay sang tiếp tục hướng phía Đa Mục quái chỉ dẫn phương hướng đi đi.

Trong thời gian thật ngắn, Thanh Tâm đến cũng đã thành tất cả yêu quái chú ý chủ đề. Cơ hồ mỗi một chích yêu quái đều đang bàn luận chuyện này, lại không có người có thể đoán ra thân phận của Thanh Tâm.

Một vị người hầu vội vàng đi vào trông rỗng đại điện, quỳ xuống trước Lục Nhĩ Mi Hầu vương tọa trước, cung kính nói: "Khởi bẩm đại thánh gia, Đa Mục đại nhân cầu kiến."

"Cầu kiến? Ta không phải nói không nghĩ gặp lại hấn sao?"

"Đa Mục đại nhân nói, hấn mang đến một cái đại thánh gia ngài nhất định muốn gặp người."

"Tự cái kia nữ?" Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu không khỏi nhíu mày.

"Cái này. . . Tiểu nhân cũng không rõ ràng." Cái kia người hầu hơi ngẩng đầu lên, nháy mắt con ngươi nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu tiện tay đem chính mình trong sách tấu chương ném đến bàn trên, nói: "Làm cho hấn tiến đến."

"Dạ!"

...

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, Đa Mục đại nhân cũng đã mang theo cái kia nữ đi cầu kiến đại thánh gia."

"Cầu kiến đại thánh gia?" Dương Thiên con mắt lập tức híp lại thành một đường nhỏ.

Đa Mục quái là một cái rất có tâm kế người. Tự tại không lâu, mình mới tại triều đường thượng đưa hấn triệt để đánh ngã, tước đoạt quyền lực.

Hắn chắc chắn sẽ không dễ dàng chết như vậy tâm, lúc này, hắn hẳn là đang mưu đồ trước phản kích mới là.

Chính là hắn dẫn theo một nữ nhân trở về. . . Đối với nữ nhân này cực kỳ kính trọng, mà vẫn còn trước tiên mang đến gặp Lục Nhĩ Mi Hầu. . . Như thế nào cá ý tứ?

Trong lúc nhất thời, Dương Thiên cũng rất nghi hoặc, cầm bắt định chủ ý.

"Nữ nhân kia lai lịch, đã điều tra xong sao?"

Tiền đến bẩm báo yêu tướng chậm rãi lắc đầu, nói: "Việc này chỉ có Đa Mục đại nhân thân tín biết được, chỉ tiếc bọn họ thủ khẩu như bình, bộ không ra lời nói. Nếu không. . . Mặt tướng đi lấy một cái trở về, nghiêm gia khảo vấn?"

"Không được, người đi xuống đi. Có tin tức gì không, lập tức báo lại."

"Dạ!"

. . .

Đại điện ngoài, một hồi gió nhẹ nhẹ nhàng nghịch qua, tung bay cờ xí.

Thanh Tâm cách sàn đầu quét mắt trăm ngàn lỗ thủng Su Đà quốc.

Sau lưng hắn, chăm chú đi theo trước Đa Mục quái một ít đại bang tử thân binh. Chỉ cần Thanh Tâm đi phía trước bước một bước, bọn họ hãy cùng trước đi phía trước bước một bước. Thanh Tâm lui về sau một bước, bọn họ tụt xui xẻo rầm lui về sau một bước. Nếu như Thanh Tâm đột nhiên xoay người, bọn họ sẽ giống như một đồng ruồi bọ đồng dạng tản ra các nơi, sau đó lại dùng tốc độ nhanh nhất sau lưng Thanh Tâm tụ tập.

Nguyên một đám tất cung tất kính, rồi lại tựa hồ không nghĩ e ngại Thanh Tâm mắt.

Bộ dáng kia, Thanh Tâm chính là muốn bọn họ phát giận cũng phát không đứng dậy. Nàng đột nhiên cảm giác được, này bất quá cũng là một đồng người cơ khổ thôi.

Ai nguyện ý giống như theo đuôi đồng dạng theo sát sau lưng người khác, còn khiến người chán ghét?

Nói cho cùng, bọn họ cũng bất quá phụng mệnh làm việc.

Có thể đứng ở đỉnh người, thật sự tự trôi qua càng tốt sao?

Nàng nhớ tới lúc trước chính mình đối hầu tử nói kia phen lời nói: "Người vui sướng, quyết định bởi tại tâm độ rộng, dù cho làm tới thần tiên, cũng sẽ không tăng giảm một phần. . ."

Chậm rãi, nàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, nở nụ cười.

Đó là tu bồ đề giáo của nàng, có thể đã nhiều năm như vậy, tu vi là lên rồi, thật sự có ai làm được, tu rộng lòng của mình độ rộng sao?

Nàng chợt nhớ tới Hoa Quả Sơn một ít trương trương quen thuộc gương mặt, nhớ tới cái kia con khỉ. Nhớ tới, cái này trong đại điện ngồi, nhưng thật ra là hấn cái khác hồn phách.

Hồng trần cuộn cuộn, mỗi người đều đặt mình trong đó, ra sức giãy dụa. Chính mình vốn tưởng rằng lên bờ, kết quả, lại bị kéo trở về. . .

. . .

Trống trải trong đại điện, Đa Mộc quái nện bước bước nhỏ rất nhanh đi tới Lục Nhĩ Mi Hầu vương tọa trước, phục dập đầu nói: "Thần, Đa Mộc,

khâu kiến đại thánh gia. Ngài ngày nhớ đêm mong Phong Linh tiểu thư cũng đã chuyển thế, thân, cũng đã thay ngài tìm được nàng! Đang tại ngoài điện chờ truyền triệu!"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày chậm rãi chau thành bát tự. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 706: ĐỐI Ý

"Người nói cái gì? Cái kia nữ là Phong Linh?" Dương Thiên không khỏi nắm chặt tay vịn, mở to hai mắt nhìn.

Đây là nàng tiến vào Sư Đà quốc đến nay, lần đầu tiên không yên a.

"Hồi thánh mẫu đại nhân mà nói, ty chức cũng là vừa mới thám thính ra tới. Nàng là tu BỒ ĐỀ tổ sư tọa hạ thứ mười một vị nhập thất đệ tử, cũng là đại thánh gia sư muội. Đồng thời lại là tam thập tam trọng thiên Thái Thượng Lão Quân ái đồ. Dựa theo Đa Mục đại nhân thuyết pháp, nàng chính là năm đó Phong Linh tiểu thư chuyển thế, vô cùng xác thực không sai."

"Phong Linh. . ." Trong lúc nhất thời, Dương Thiên đều ngây dại, giống như hư thoát vẩy ngồi xuống trên ghế dựa, thì thào lầm bầm: "Nàng. . . Nàng chạy Sư Đà quốc tới làm gì?"

"Nàng tựa hồ. . . Là bị Đa Mục đại nhân buộc tới."

. . .

Cao ngất hồng trụ, tron bóng mà trống trải sàn nhà.

Giờ này khắc này, trước mắt kiến trúc, cực kỳ giống lúc trước Tề Thiên Cung chủ điện đường. Nó khác nhau, có lẽ chỉ là thiếu dưới bậc thang phủ phục lũ yêu thôi.

Cả đại điện quanh quẽ giống như một khối ngàn năm hàn băng vậy.

Dưới xà ngang, Thanh Tâm dọc theo đở tươi thăm chậm rãi đi qua, thẳng đến ở giữa, ngẩng đầu lên, trông thấy ngòi ngay ngắn trên vương vị Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cái này trong nháy mắt, nàng có một loại rung động. Nhưng mà, cũng chỉ là trong nháy mắt thôi.

Đây là nàng lần đầu tiên gặp Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đó là một tấm cùng hầu tử mặt giống nhau như đúc, nhưng mà, hai người thần thái lại là hoàn toàn bất đồng. Tựa giống như thay đổi một người vậy.

Có lẽ người khác hội ngộ nhận a, nhưng Thanh Tâm không biết. Nàng có được cùng hầu tử cùng một chỗ dài dòng buồn chán trí nhớ, trong đó có chút là chân chính thuộc về của nàng, có chút, thì là từ tiền thế kế thừa tới.

Ngắn ngủi rung động sau, theo nhau mà đến là phảng phất vô cùng vô tận cô đơn.

Vương tọa trên, Lục Nhĩ Mi Hầu vi khẽ cúi đầu, nhìn Thanh Tâm.

"Người. . . Chính là Phong Linh?"

Thanh Tâm không có trả lời, chỉ là ngửa đầu, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hẳn.

"Người là Phong Linh?"

Thanh Tâm còn không có trả lời.

Lục Nhĩ Mi Hầu hướng phía Đa Mục quái nhìn quá khứ. Cái này vừa nhìn, Đa Mục quái lập tức có điềm luống cuống, vội vàng lén lút đối với Thanh Tâm nháy mắt.

Hồi lâu. Thanh Tâm nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu nhàn nhạt cười nói: "Ta không phải."

Lời này vừa nói ra, Đa Mục quái lập tức cả kinh há to miệng.

"Ngươi không phải? Cái kia Đa Mục nói như thế nào ngươi là?"

"Ngươi đây phải hỏi hấn." Thanh Tâm cười tủm tỉm mà hướng trước Đa Mục quái nhìn quá khứ.

Đa Mục quái trợn tròn mắt. Đây là hấn chưa bao giờ nghĩ tới tình huống.

"Đa Mục!"

Chỉ nghe Lục Nhĩ Mi Hầu một tiếng quát mắng, Đa Mục quái sợ tới mức phác thông một tiếng quỳ rạp xuống đất, vội vàng dập đầu nói: "Đại thánh gia bớt giận! Đại thánh gia bớt giận! Nàng xác thực chính là Phong Linh tiêu thư chuyển thế không sai!"

"Ngươi có chứng cứ gì sao?" Những lời này là Thanh Tâm hỏi ra tới.

Giờ khắc này. Đa Mục quái tâm muốn chết đều có. Hấn nằm mơ cũng không nghĩ đến, Thanh Tâm sẽ ở Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt, dùng loại phương thức này cản ngược lại hấn một ngụm.

Trong lúc nhất thời, mồ hôi rơi như mưa.

Hấn vội vàng run rẩy trước theo trong tay áo lấy ra một phần phong thư, hai tay dâng. Áp ứng nói: "Đây là thần theo Côn Luân sơn lấy tới mật báo,

trong đó rõ ràng viết, Thanh Tâm thượng nhân, chính là Phong Linh tiểu thư chuyên thể. Thịnh đại thánh gia xem qua!"

Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đi xuống bậc thang đài, đưa tay kéo qua phong thư. Cái kia nhìn Đa Mục quái ánh mắt như cũ là vẻ mặt tức giận.

Nương Lục Nhĩ Mi Hầu xem phong thư không ngăn cản, Thanh Tâm ung dung thở dài: "Như thế nào, Đa Mục đại nhân cùng Côn Luân sơn rất thuộc sao?"

"Thần không biết Phong Linh tiểu thư nói những lời này có ý tứ gì?"

"Đa Mục đại nhân cùng Côn Luân sơn không quen, lại làm sao biết Côn Luân sơn sẽ không cho người thấu tin tức giả? Nếu như Đa Mục đại nhân cùng Côn Luân sơn rất thuộc mà nói. . ." Nói, Thanh Tâm ngẩng đầu lên, ý vị thâm trường nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu cười nói: "Nếu như Đa Mục đại nhân cùng Côn Luân sơn rất thuộc mà nói. Nói không chính xác, chính là Đa Mục đại nhân cùng Côn Luân sơn cùng một chỗ lừa gạt sư huynh ngài."

Cái này nói ba xạo châm ngòi phía dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã không tâm tư xem hết cái kia phong thư, hấn trực tiếp đem trong tay giấy viết thư lắc tạt tại Đa Mục quái trên mặt.

Cái này hất lên, sợ tới mức Đa Mục quái cả đều ngo ngẩn.

"Hôm nay nếu là không có biện pháp chứng minh nàng chính là Phong Linh, lão tử muốn người đẹp mắt!" Nói đi, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã xoay người, nổi giận ùng ùng về tới trên vương vị.

Cái kia trừng mắt Đa Mục quái con mắt, quả thực đã nghĩ hiện trường đem hấn hoạt bác.

Giờ này khắc này, Đa Mục quái lại lần nữa quay đầu lại nhìn về phía Thanh Tâm thời điểm. Ánh mắt kia cũng đã tràn đầy sợ hãi.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, vừa mới bại bởi một cái Dương Thiên, hiện tại vừa muốn thua ở Thanh Tâm. . . Lục Nhĩ Mi Hầu là hạng người gì, hắn là tinh tường.

Cùng cái kia con khỉ so sánh với. Trước mắt cái này chính không chỉ có thù tất báo, mà vẫn còn đặc biệt tùy hứng. Lúc trước cho Dương Thiên sử vấp, cũng đã khiến cho hắn đối với chính mình có chút không nhịn được, nếu như lại bị trông trên một cái lừa gạt tội danh, vậy cũng thật sự là vạn kiếp bất phục.

Tự tại Đa Mục quái ánh mắt sợ hãi phía dưới, Thanh Tâm thật là vẻ mặt dương dương tự đắc.

"Nàng. . . Nàng nhận được của ta tín. Lập tức tự phó ước. Nếu như không phải Phong Linh tiểu thư, làm sao có thể. . ."

"Vân Ny tiên tử là ta đã qua đời cứu sư huynh chưa quá môn thê tử, nàng có việc, ta há có không thấy chi lý?"

"Nàng còn là lén lút tới!"

"Sư phó từ đầu đến cuối cũng không yêu thích ta cái kia chín tẩu, thân là đệ tử, không nghĩ dẫn đến nhà mình sư phó không vui, tự nhiên chỉ có thể che dấu tai mắt người."

"Ngoại trừ Phong Linh tiểu thư, còn có ai khả năng bị lão quân cùng tu Bồ Đề tổ sư đồng thời thu làm đồ đệ!"

"Cái này. . ."

Thanh Tâm một chân chờ, Đa Mục quái lập tức cảm thấy cơ hội tới, vội vàng đứng dậy chỉ vào Thanh Tâm quát: "Đại thánh gia, ngươi xem! Nàng đáp không được! Thân phận của nàng, chính là chứng minh tốt nhất!"

Phía trên vương tọa, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng hơi chau nổi lên lông mày.

Nhưng mà, đã thấy Thanh Tâm thản nhiên cười, nói: "Tự hơn sáu trăm năm trước trận đại chiến kia sau, hai vị sư phó quan hệ so với lúc trước, cũng là khá hơn không ít. Bò đê sư phó trước thu ta làm đệ tử, vừa gặp thái thượng sư phó đến tìm hiểu, thấy xong cũng hiểu được hữu duyên, liền thỉnh bò đê sư phó đem ta qua cho hắn. Không nghĩ tới bò đê sư phó lại không chịu, kết quả, sư muội ta, sẽ cùng giờ có hai vị sư phó. Không biết sư huynh cảm thấy, cái này giải thích chính là hợp tình hợp lý?"

Nói đi, Thanh Tâm hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn đi.

Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ gật đầu.

Cái gật đầu này, Đa Mục quái lập tức tâm như tro tàn.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, hắn lôi kéo cuồng hống hô: "Ngươi nói láo! Ngươi nói láo! Trước trên đường ngươi rõ ràng cũng đã thừa nhận ngươi là Phong Linh tiểu thư! Ngươi rõ ràng cũng đã thừa nhận!"

"Đúng vậy a, ngươi mang theo một đám yêu tướng buộc ta thừa nhận ta chính là Phong Linh, bằng không sẽ giết ta." Thanh Tâm chậm rãi quay mặt lại, nói khẽ: "Ta nếu là không thừa nhận, khó bảo toàn có thể hay không còn sống nhìn thấy sư huynh của ta."

"Ngươi!"

"A, đúng. Ngươi còn muốn ta giúp ngươi đấu ngược lại Dương Thiên."

Trong lúc nhất thời, Đa Mục quái cả kinh cả ngậy người.

Cái này bỏ sung một câu, quả thực chính là một kích trí mạng. Nếu là lầm, Lục Nhĩ Mi Hầu có lẽ nhiều lắm là chính là mắng Đa Mục quái khẽ dừng thôi. Có thể nếu là vì đấu ngược lại Dương Thiên. . . Cái kia tính chất đã có thể thay đổi hoàn toàn, biến thành Đa Mục quái vì đấu ngược lại Dương Thiên, cố ý lăn qua lăn lại ra cá giả Phong Linh đến lừa bịp Lục Nhĩ Mi Hầu. . .

"Người tới!" Không đợi Đa Mục quái kịp phản ứng, chỉ nghe Lục Nhĩ Mi Hầu một tiếng hét to. Lập tức, cái kia ngoài cửa xông vào một mảng lớn thị vệ.

Đa Mục quái sợ tới mức kinh hoảng nhìn quanh trước.

"Đem Đa Mục mang xuống, xem ra. Nghiêm gia trông giữ!"

"Dạ!"

Mảng lớn thị vệ lúc này hướng phía Đa Mục quái vây quanh quá khứ.

Đa Mục quái vội vàng khóc hô: "Đại thánh gia! Đại thánh gia! Ngài không thể nghe của nàng! Nàng nói dối! Nàng chỉ nhận có thể một ít cá đại thánh gia, nàng căn bản là không có đem người là chính thức đại thánh gia, nàng chỉ nhận cho người là Lục Nhĩ Mi Hầu, cho nên mới. . ."

Thanh âm kia đột nhiên im bật.

Không đợi hắn nói xong, hắn cũng đã phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu nắm chặt nắm tay tại lạnh run, sợ tới mức đem đến bên miệng mà nói đều nuốt trở vào.

Trong lúc nhất thời, cả kia cấp hừng hực muốn đi đem Đa Mục nắm bắt bọn thị vệ đều sửng sốt thán.

Cả trong đại điện yên tĩnh không tiếng động.

Đa Mục quái run nhè nhẹ trước, kinh ngạc nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hồi lâu, chỉ nghe Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh nói: "Kéo xuống, khóa lại xương tỳ bà, đừng làm cho hấn cho chạy thoát."

"Dạ!"

Đa Mục quái không hề vùng vẫy.

Hấn chỉ là đứng ngẩn ngơ, bất đắc dĩ nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu. Tùy ý một ít chúng thị vệ đưa hấn cả nâng lên, lôi ra đại điện bên ngoài.

Từ đầu đến cuối, hấn không có lại thốt một tiếng.

Rất nhanh, trong đại điện, chỉ còn lại có Thanh Tâm cùng Lục Nhĩ Mi Hầu hai người.

Thanh Tâm lẳng lặng đứng, nhìn qua cái kia ngoài cửa Đa Mục quái biến mất phương hướng, mặt không biểu tình.

Cái kia phía trên vương tọa Lục Nhĩ Mi Hầu cúi đầu, xoa của mình tình minh huyết.

"Ngươi. . . Là sư muội của ta?"

Nghe vậy, Thanh Tâm chậm rãi quay đầu.

"Thật có lỗi, ta đều nhớ không được. Bất quá ngươi yên tâm, ta vẫn là ta, còn là nguyên lai Tôn Ngô Không."

Thanh Tâm nhàn nhạt cười cười, nói: "Ngài chính là nhớ rõ, cũng nên không biết ta mới đúng. Ta là sư phó mới thu nhận đệ tử."

"A, cũng đúng, cũng đúng." Lục Nhĩ Mi Hầu gượng cười, chậm rãi thu khẩu khí, tựa hồ còn đang vì Đa Mục quái sự mà không nhanh.

Thoáng trầm mặc một hồi, hắn nói khẽ: "Ngươi đã bảo ta sư huynh, ta liền sẽ không bực đãi ngươi. Đến đây trụ nhiều ngày, qua chút ít thời gian, ta cùng với ngươi cái kia chị dâu muốn bỏ sung hôn lễ. Lưu lại uống cá rượu mừng a."

"Tốt. Ta đây có thể đi trông thấy chị dâu sao?"

"Tùy ý." Lục Nhĩ Mi Hầu không đếm xỉa tới khoát tay áo.

...

Giờ này khắc này, Dương Thiên trong phòng.

"Cũng không phải. . . Chuyện gì xảy ra?"

"Mặt tướng cũng không tinh tường, cái kia bên ngoài nghe đồn rất nhiều. Có nói là Đa Mục đại nhân lắm, có nói là Đa Mục đại nhân cố ý tìm cá giả, nghĩ đến lừa bịp đại thánh gia. Bất quá bất kể như thế nào, Đa Mục đại nhân đã bị hạ ngục. Cái kia cái gì Thanh Tâm thượng nhân, nói là đại thánh gia sư muội, đang tại ngoài cửa chờ muốn gặp ngài."

"Tìm cá giả?" Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Đa Mục là người ngu sao? Dùng loại này mưu kế. Ngươi đi xuống trước đi, để cho nàng đi vào."

"Dạ!"

Đợi đến cái kia yêu tướng đi rồi, Dương Thiên mới ung dung thở dài: "Cũng không ngốc, cũng không ngốc a. Đa Mục quái tim, nhất định là thật sự. Về phần lục nhĩ. . . Hấn căn bản là không quan tâm, cho nên, thì ra là tùy ý xử lý thôi. Thiệt giả thì như thế nào?"

. . .

Không bao lâu, cái kia cửa phòng đẩy ra.

Thanh Tâm vừa sai bước nhập Dương Thiên trong phòng, cái kia môn chậm rãi đóng lại.

Hai người yên lặng tương đối trước, cái kia tâm tình dị thường phức tạp.

Giờ này khắc này, giờ cách hơn sáu trăm năm, cái này tam thế tình địch gặp mặt, lại thần kỳ tinh táo. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 707: Hai Nữ Nhân

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới phảng phát đều lặng im vậy.

Phong từ từ thối, giờ lên song sa.

Có một cỗ bị đè nén bầu không khí trong nháy mắt tràn ngập ra, hai người yên lặng tương đối, lẫn nhau đều là mặt không biểu tình.

Đây là cách biệt hơn sáu trăm năm gặp gỡ.

Nếu như có thể, các nàng đại khái cả đời cũng không muốn tương kiến
a. Chỉ tiếc, nguyên bản song song hai cái tuyến, lại bởi vì một người tồn tại, mà không được không giao chức cùng một chỗ. Bất kể như thế nào cũng vô pháp tránh thoát.

Cứ như vậy ngờ ngạc đứng hồi lâu, Dương Thiên đột nhiên cúi đầu xuống, giống như một vị hiền thực phụ nhân vậy khẽ cười nói: "Su muội khó được đến một lần, ta đây đương chị dâu, rõ ràng cũng quên phân phó hạ nhân dâng trà, thật sự là thất lễ."

Nói đi, nàng hơi nâng lên âm điệu, hô: "Người tới."

"Không cần." Thanh Tâm vội vàng nói tiếp.

Cửa mở ra, một cái thị nữ cung trước thân thể đi đến, hướng về Dương Thiên hành lễ, lại hướng về Thanh Tâm hành lễ: "Thánh mẫu đại nhân. . ."

Thanh Tâm vội vàng nói: "Thật không dùng, ta chỉ là tới trông thấy người, trò chuyện mà thôi."

"Không có việc gì." Dương Thiên thoáng thu thu cái kia cường khởi động tới cười, đổi lại một bộ đoan trang thần sắc, nói khẽ: "Người đi ra ngoài đi."

"Dạ."

Cái kia thị nữ cung trước thân thể thối lui ra khỏi ngoài cửa, môn lại một lần khép lại.

Trong phòng lại một lần chỉ còn lại có hai người, như cũ là như vậy lẳng lẳng đứng, ánh mắt không có sai biệt trống rỗng.

Hồi lâu, Thanh Tâm nháy mắt con người nói: "Ta là Phong Linh chuyên thế."

"Ta biết rõ." Dương Thiên nhẹ giọng đáp.

"Ta tới gặp người, là muốn nói với người tình tường, còn có. . . Hỏi rõ một sự tình."

"Người hỏi đi."

Thanh Tâm nhếch môi. Một hồi lâu. Lại nói khẽ: "Ta còn là trước tiên là nói về a. Ta sợ hỏi trước. Người hội hiểu lắm."

"Cái kia nói."

"Ta đã buông tha, triệt để buông tha cho." Sâu hít một hơi thật sâu, Thanh Tâm nói: "Ta cùng hắn tại nguyệt trên cây từ đầu đến cuối đều không có qua hoa, hết thấy tất cả, bất quá là cá hiểu lắm thôi. Hắn. . . Cho tới bây

giờ cũng không thuộc về ta. Kỳ thật từ lúc hơn sáu trăm năm trước, ta liền đã buông tha, chỉ là lộng xảo thành chuyên, cuối cùng. . ."

Lời nói ở đây. Thanh Tâm thật sâu hướng phía Dương Thiên bái, nói: "Thực xin lỗi."

Dương Thiên như trước lẳng lặng đứng, nơi khóe mắt hơi khấp nổi lên lệ quang. Cái kia hô hấp thoáng dồn dập chút ít, không tự giác nắm chặt tay.

Một hồi gió nhẹ lướt qua, giương lên song sa. Chẳng biết tại sao, Dương Thiên đột nhiên cảm thấy một tia cảm giác mát.

"Ta muốn nói cũng đã nói xong, sau đó ta muốn hỏi."

"Ngươi hỏi đi."

"Ta muốn hỏi ngươi, vì cái gì không cùng hắn trở về, tại sao phải ở lại Sư Đà quốc. . . Nếu như ngươi chỉ là muốn giúp hắn mà nói, không nên như vậy. Như vậy. Sẽ chỉ làm hắn càng thêm bó tay bó chân."

. . .

Giờ này khắc này, Sư Đà quốc trong đại điện. Tử sam Tri Chu tinh quý rạp xuống đất, hai tay đem một khối thủy tinh nắm đến đỉnh đầu.

Cái kia thủy tinh bên trong diễm dịch, đúng là Dương Thiên trong phòng tràng cảnh.

Nhìn qua thủy tinh bên trong hình ảnh, đọc lấy thần ngữ, Lục Nhĩ Mi Hầu khóe mắt hơi kéo ra.

"Nàng thật là Phong Linh. . ."

Khẽ nhếch trong miệng, hàm răng cắn được khanh khách rung động.

"Nàng rõ ràng thật sự gạt ta. . ."

. . .

Ngẩng đầu lên, Dương Thiên tiện tay xóa đi khóe mắt nước mắt, khẽ cười nói: "Những này, ta không cần phải hướng ngươi công đạo."

"Ta chỉ là muốn hỏi rõ. . ."

"Nếu như ngươi thật sự muốn buông tha cho, vậy hoàn toàn buông tha cho, không cần phải lại dài dòng." Dương Thiên nhếch môi nhìn về phía Thanh Tâm, nói: "Triệt để một điểm, cái gì cũng không muốn trông nom, hảo sao?"

. . .

"Đại thánh gia, tam thánh mẫu ở lại Sư Đà quốc, căn bản chính là vì đương nội ứng, không phải thật tâm giúp ngài. Ta cái kia sư huynh mới là. . ."

"Người tới!" Một bả túm lấy tử sam Tri Chu tinh trong tay thủy tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu bay vẩy chạy đi ngoài cửa, giận dữ hét: "Đem thánh mẫu cung vẩy lại cho ta! Nếu có người dám cho nàng báo tin, ngay tại chỗ xử quyết!"

"Đại thánh gia, ta đây sư huynh. . ."

Không đợi tử sam Tri Chu tinh nói xong, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã mang theo canh giữ ở ngoài cửa một đám yêu tướng cấp hùng hực chạy về phía thánh mẫu cung.

Giờ này khắc này, hẳn nơi đó còn có hứng thú đi quan tâm nhốt tại nhà giam bên trong Đa Mục quái?

Vì cái gì, vì cái gì chính mình rõ ràng cũng là Tôn Ngộ Không, hai nữ nhân này, tuy nhiên cũng làm như không thấy?

Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu chỉ còn lại có những lời này.

Một cỗ hận ý trong lòng của hắn hùng hực thiêu đốt lên.

...

"Ta đã buông tha, chẳng lẽ ngươi liền điếm ấy sự tình cũng không chịu nói cho ta biết không?"

"Ta đã nói qua, đã buông tha cho, tỵu triệt để một điếm, chẳng quan tâm không phải rất tốt sao?"

"Ngươi! Ngươi dựa vào cái gì?"

"Ta dựa vào cái gì?" Dương Thiên đưa tay vuốt ve bàn, hừ lạnh nói: "Chỉ bằng ta là thê tử của hắn, mà ngươi không phải!"

Trong nháy mắt, trong phòng bầu không khí tựa hồ thoáng cái căng thẳng.

Thanh Tâm có chút nổi giận. Nàng nắm chặt nắm tay bối rồi quát lên: "Ta. . . Ta làm sao lại không thể biết rõ, ta là ân nhân của hắn, ta đã cứu mạng của hắn!"

"Tỵu ngươi đã cứu?" Dương Thiên thanh âm kia cũng thoáng cái nâng lên tám độ, phản bác nói: "Ta không có đã cứu hắn sao? Chính ngươi hỏi một chút hắn, ta đã cứu hắn mấy lần? Không chỉ đã cứu hắn, còn đã cứu ngươi! Năm đó ở Đông Hải, không có ta, hai người các ngươi chết sớm! Nếu như ngươi thời điếm đó tỵu tử, thì không có về sau nhiều chuyện như vậy!"

"Nguoi!"

"Ta không chỉ cứu nguoi, cứu hấn, ta còn thay hấn chưởng quản Hoa Quả Sơn hơn một trăm năm, trông suốt một trăm năm, đợi hấn suốt một trăm năm!" Cầm tức Thanh Tâm, Dương Thiên nói từng chữ từng câu: "Mà trong một trăm năm này, nguoi đều làm cái gì? Nguoi bắt quái tại thiên đình phong hoa tuyết nguyệt thôi! Nguoi đều làm cái gì? Nguoi dựa vào cái gì theo ta tranh?"

Trong nháy mắt, đối mặt thất thố Dương Thiên, Thanh Tâm giật mình.

...

Rộng rãi trên đường qua, Lục Nhĩ Mi Hầu nắm thủy tinh, đi nhanh đi về phía trước. Cái kia tròng lớn trong mắt đầy dẫy lửa giận.

"Chung quanh, tất cả phương vị toàn bộ vây quanh!"

Vô số yêu quái theo bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, cũng đã ần ần đem trọn cá thánh mẫu cung vây quanh ở.

"Vây công thánh mẫu cung? Chuyện gì xảy ra?"

"Không biết, mệnh lệnh là như vậy hạ, ta đặc biệt hỏi một lần. Xác nhận không sai."

"Phải không là cái kia. . . Cái kia lại nữa rồi?"

"Không phải." Yêu bày bên trong. Bằng Ma Vương hạ giọng nói: "Mệnh lệnh là vạn nhất có biến. Liền thánh mẫu đại nhân cũng giết không cần hỏi."

"Cái này. . ."

Có yêu quái cần thận mà hỏi thăm: "Không thể nào. . . Giết thánh mẫu đại nhân? Đại thánh gia điên rồi sao?"

"Người không hạ thủ, giết đúng là người!" Một vị yêu tướng bác bỏ nói.

Lập tức, rốt cuộc không ai dám có dị nghị.

"Có lẽ hẳn thật sự điên rồi." Một thanh âm tại Sư Đà Vương trong đầu vang lên.

Quay đầu lại, hắn phát hiện Bằng Ma Vương chính xa xa mà nhìn xem hắn, trong tay nắm tùy thời có thể liên lạc hầu tử ngọc giản.

. . .

"Ta. . ."

"Cậu của ta đã chết rồi, cha mẹ chi thù đã báo. Nếu như nói, trên cái thế giới này còn có một ta chính thức căm hận người mà nói, đó chính là người. Không phải người. Ta cùng hôn lễ của hắn sao biết gián đoạn, hắn sao biết giết lên tam thập tam trọng thiên. . . Từ biệt sáu trăm năm mươi năm, sáu trăm năm mươi năm, trời nam đất bắc, người cảm thấy, ta còn hắn là cảm tạ người sao?"

"Ta. . ."

"Có đôi khi ta sẽ nghĩ, người đã muốn tự sát, tại sao phải chọn ta thành thân một ngày này? Đã bắt đầu rồi, vì cái gì còn muốn gián đoạn chủ văn, vì cái gì không chân chính giống như như người nói vậy. Triệt để biến mất, không có ai lại nhớ kỹ người sao?"

"Ta. . ."

"Ta không muốn biết người nghĩ thế nào vậy. Cũng không muốn biết người đến tột cùng dùng loại nào lập trường tới nơi này gặp ta. Ta chỉ hy vọng người rời đi nơi này, lập tức!"

Lời nói ở đây, Dương Thiên như trước mở to hai mắt nhìn, cảm xúc Thanh Tâm, rồi lại cũng đã nước mắt rơi như mưa.

Đây là trọn vẹn tích góp từng tí một tám trăm năm lửa giận, theo Tước nhi, đến Phong Linh, rồi đến Thanh Tâm, không chỗ thổ lộ lửa giận.

Nàng vĩnh viễn không cách nào chiến thắng một người chết, vô luận nàng làm nhiều ít.

Giờ này khắc này, Thanh Tâm ngo ngác há to miệng, bối rối muốn nói điều gì, lại một câu cũng đáp không được. Nước mắt kia đồng dạng lạch cách lạch cách đi xuống đất rơi.

...

Còn không có biết rõ ràng chuyện gì xảy ra thánh mẫu cung thủ vệ nhanh chóng bị Lục Nhĩ Mi Hầu thủ hạ yêu tướng chế trụ.

Do đầu đến vĩ, mà ngay cả mây may tiếng vang đều không có.

Đại quân đã đem cả thánh mẫu cung bao quanh vây khốn, cái kia trong nội cung lại còn hoàn toàn không biết gì cả.

Nắm cái kia thủy tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu lẻ loi một mình, cắn răng, hướng phía Dương Thiên chỗ từng bước một đi đến.

...

"Ta. . . Ta không phải là không muốn biến mất, ta chỉ là. . . Ta chỉ là sợ hấn bị thương. Hấn tại cường hướng pháp trận, ta. . . Ta chỉ có thể gián

đoạn chú văn. . . Ta không thể trơ mắt nhìn xem hấn bị thương. Ta. . ." Ngơ ngác nhìn qua Dương Thiên, Thanh Tâm đã là nước mắt rơi như mưa, cái kia lòng đang run nhè nhẹ trước, thậm chí ngay cả mình đang nói cái gì đều đã kinh phân không rõ: "Ta biết rõ, ta vẫn luôn là cá vươg vúi. Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm, ta liền chỉ biết là khóc, phục Khoát Linh Đan cũng không làm nên chuyện gì. Đến Hoa Quả Sơn, ta ngay cả cơ bản nhất sự tình cũng làm không được. Ta thật sự phải sợ, phải sợ hấn có một ngày hội đuôi ta đi. Ta một mực đều ở truy, có thể không luận ta như thế nào cố gắng, lại thủy chung cản không nổi cước bộ của hấn."

"Ta thật sự thật hâm mộ thật hâm mộ ngươi, ngươi có thể cùng hấn kề vai chiến đấu. Mà ta, chỉ có thể do đầu đến vĩ ở một bên nhìn xem, gáp cái gì cũng giúp không được."

Dương Thiên lẳng lạng mà chăm chú nhìn nàng.

"Ta biết rõ, ta kỳ thật một mực đều biết, ta cùng hấn một chút cũng không xứng, cho dù có cái kia hứa hẹn cũng đồng dạng. Hấn là Tề Thiên Đại Thánh, mà ta, ta chỉ là một cái tiểu nữ nhân mà thôi. Đây chẳng qua là hấn áy náy, ta không nghĩ muốn hấn áy náy. Ta một mực đều nghĩ buông tay, chính là. . . Mỗi lần vừa thấy được hấn, một biết rõ hấn gặp nạn, ta liền. . ."

"Thực xin lỗi. . . Ta thật sự nhớ quá nhớ quá, nhớ quá rời đi cái này cục. Ta từ lúc mới bắt đầu liền biết rõ, cũng cho tới bây giờ không có nghĩ tới muốn với ngươi đoạt. Hấn vẫn luôn là ngươi. . ."

Dương Thiên cái kia nhú chặt lông mày chậm rãi buông lỏng ra.

"Ngươi tại Hoa Sơn thời điểm, ta khuyên hấn đi tiếp ngươi. Ta là thật tình hy vọng hấn có thể cùng với ngươi, bởi vì như vậy mới là đúng. Như vậy, mới là hấn thực đang cần."

"Các người mới là chân chính xứng. Không nghĩ tới. . ."

Giờ này khắc này, cao ngạo Thanh Tâm lại khóc đến tượng đứn bé đồng dạng.

"Thực xin lỗi, ta thật không phải là cố ý. Ta không phải cố ý chọn các người thành thân ngày đó, không phải cố ý dừn lại chú vãn, không phải cố ý hại hấn bị áp Ngũ Hành dưới núi. . . Thực xin lỗi, ta thật không phải là cố ý."

Cả trong phòng đều chỉ còn lại của nàng tiếng nức nở.

Dương Thiên ngơ ngác nhìn qua nàng.

"Thực xin lỗi. . ."

Đôi mắt như vậy tình địch, một cái khóc thành lệ người, không ngừng xin lỗi tình địch, Dương Thiên cũng đã cả giạt mình. Nàng rút cuộc không cách nào trừng mắt dưng thẳng mục, chỉ có thể đứng ở một bên lẳng lẳng mà nhìn xem.

Đồng dạng yên lặng chảy nước mắt.

Nguyên lai, do đầu đến vĩ, cũng không có bất kỳ người sai. Có, chỉ là một đoạn nghiệt duyên. Hai cô gái tốt, bởi vì một con chết tiết thối hầu tử, làm cả đời chuyện xưa.

. . .

Cái kia ngoài cửa, Lục Nhĩ Mi Hầu chính bước đi như bay mà hướng nơi này vọt tới.

. . .

Trong nháy mắt, trong phòng Dương Thiên cùng Thanh Tâm cơ hồ đồng thời cảm giác được cái gì.

Dương Thiên vội vàng một tay lấy Thanh Tâm kéo vào trong ngực, tại nàng bên tai nói: "Đừng khóc, chuyện kể tiếp giao cho ta. Người. . . Không cần phải mở miệng."

Sau một khắc, không đợi Thanh Tâm kịp phản ứng, cửa phòng "Cạch" một tiếng mở ra. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Cảm giác. . . Một chương này ghi được không tốt, tuy nhiên ta đã phản phục viết rất nhiều lần

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 708: Đùng Đùng Đùng

Âm u nhà giam bên trong, Đa Mục Quái lẳng lẳng mà ngồi xếp bằng.

Bốn phía tất cả lẳng im đến thật giống vô tận hư không.

"Yêu, này không phải nhiều mục đại nhân sao? Người làm sao cũng tiến vào?"

"Ha, đại khái là trên đến người vị kia 'Đại Thánh Gia' không cao hứng chứ? Người cũng có ngày hôm nay a, ha ha ha ha."

Trong bóng tối, từng trận tiếng cười nhạo truyền đến.

Đa Mục Quái hơi mở mắt ra, nhưng chỉ là lẳng lẳng nhìn kỹ trước người không hề có thứ gì mặt đất.

Cửa lao đẩy ra.

Một cái Yêu Binh giơ cây đuốc vội vã đi vào, cái kia phía sau theo áo tím con nhện tinh.

Âm u nhà tù bên trong, mọi ánh mắt một thoáng đều bị thu hút tới.

Áo tím con nhện tinh bước tiểu bộ, đi tới Đa Mục Quái quan vị trí, bán ngồi xổm người xuống, cách rào chắn đứng là Đa Mục Quái nói: "Sư huynh yên tâm, Thủy Tinh ta đã giao cho Đại Thánh Gia. Hắn đã hạ lệnh đem toàn bộ Thánh Mẫu Cung vây nhốt. Hắn là không tốn thời gian dài, Đại Thánh Gia liền sẽ tới tiếp sư huynh ngài đi ra ngoài."

Hít một hơi thật sâu, Đa Mục Quái sờ môi nặng nề gật gật đầu, ánh mắt kia vẫn như cũ không hề có thứ gì.

...

Sẽ ở đó ngoài cửa, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi ngẩng đầu lên, trừng mắt thụ mục.

Thanh tâm một thoáng ngây người. Dương Thiên nhưng là cấp tốc khôi phục trong ngày thường dáng dấp, không chút nào lộ đầu mối.

Nhưng mà, phá vào mặt áp lực cảm đã đến mức độ không còn gì hơn, đó là hừng hực sát khí.

Lục Nhĩ nắm Thủy Tinh, chậm rãi nhấc chân, một bước vượt qua ngưỡng cửa.

Cái kia nha căn đến khanh khách vang vọng.

Vào giờ phút này, thanh tâm trong đầu đã là trống rỗng.

Lục Nhĩ Mi Hầu trong tay nắm cái kia Thủy Tinh bên trong hiện ra chính là này trong phòng cảnh tượng. Chuyện này ý nghĩa là, nàng không biết lúc nào. Đã bị Đa Mục Quái khiến cho trá. Vừa đối thoại. Lục Nhĩ Mi Hầu hẳn là đều biết. Thân phận của nàng dĩ nhiên lộ ra ánh sáng. . . Hay là. Cũng không chỉ là như vậy.

"Ngươi tới làm gì?" Dương Thiên lạnh lùng hỏi.

"Ta không thể tới sao? Vẫn là, ngươi không hy vọng ta đến?"

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng, chậm chậm nói: "Toàn bộ Sư Đà Quốc Đô là ngươi, ngươi có chỗ nào không thể đi đây? Bất quá, tiến vào phòng của ta, thậm chí ngay cả cửa đều không gõ một thoáng?"

Bước chân, Lục Nhĩ Mi Hầu vòng quanh hai người ở trong phòng chậm rãi đi tới, ánh mắt kia trước sau khóa chặt ở Dương Thiên cùng thanh tâm trên người.

"Gõ cửa?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi cười cợt: "Ta đang suy nghĩ. Vạn nhất ta trước tiên gõ cửa, hai người các ngươi đều chạy làm sao bây giờ? Như vậy, ta không phải bỏ qua vừa ra trò hay sao? Đương nhiên, ta phía bên ngoài đã bày xuống trọng binh, liền coi như các ngươi muốn chạy, cũng chưa chắc chạy thoát."

Nghe vậy, thanh tâm không tự chủ lui về sau một bước.

Trực giác nói cho nàng, nàng hiện tại liền hẳn là chạy, nhưng là nàng chạy thoát sao? Không đề cập tới ngoại vi trọng binh, liền quang Lục Nhĩ Mi Hầu ở đây. Nàng cũng đã chạy không thoát.

Hy vọng duy nhất, có thể là cái kia cầu cứu hạt châu đi. Đáng tiếc chính là hạt châu hiện tại còn ở con nhện tinh trên tay.

Trong hốt hoảng. Nàng không thể làm gì khác hơn là hướng về Dương Thiên nhìn đi tới.

Nằm ngoài dự liệu của nàng, lúc này Dương Thiên sắc mặt như trước.

Nói chính xác hơn, Dương Thiên trên mặt chỉ là có thêm một tia kinh ngạc, cái kia con mắt chậm rãi híp thành một cái khe.

"Ngươi vây quanh ta Thánh Mẫu Cung?"

"Vây lại đến mức không đúng sao?"

Dương Thiên một thoáng trợn to hai mắt: "Ngươi đây là vi nàng, vẫn là vi ta đây?"

Bị lẽ thẳng khí hùng hỏi lên như vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu nhất thời sửng sốt.

Trong giây lát này chân chò, cấp tốc bị Dương Thiên bắt lấy. Nàng đem mi xoay ngang, mắt lạnh hỏi: "Người vi nàng ta có thể lý giải, coi như người không vi, ta cũng sẽ hạ lệnh vi, thế nhưng người vi ta xem như là làm sao cái ý tứ?"

"Người hạ lệnh? Người là đang nói đùa sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu một thoáng bật cười.

Nhưng mà, hấn rất vui vẻ giác đến nơi nào không đúng, Dương Thiên ánh mắt càng ngày càng lạnh. Loại cảm giác đó, thật giống như phần nộ đến cực hạn, lại bị người phủ đầu một chậu nước lạnh giội đi.

Đến nửa ngày, hấn mới ấp úng nói rằng: "Ta nếu là không đến, người sợ là sẽ phải. . . Biết cùng với nàng đồng thời chạy chứ?"

"Người đang nói cái gì?"

"Không phải sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu có chút bối rối nói rằng: "Vừa các người đối thoại, ta đều biết. Người lưu lại, là có mục đích khác!"

"Mục đích gì?" Dương Thiên như trước mặt không biến sắc.

Này vừa hỏi, Lục Nhĩ Mi Hầu tâm nhất thời càng tư tưởng.

Hấn lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới, vừa Dương Thiên cùng thanh tâm đúng là trong lời nói, càng không nửa điểm đối với hấn không nơi ở. Trên thực tế, Dương Thiên căn bản cũng không có trả lời thanh tâm cái kia vấn đề, hết thấy đều bất quá là thanh tâm suy đoán thôi.

Còn chân chính để hẳn nổi giận, là áo tím con nhện tinh bổ sung câu nói kia. . .

Nhưng là, áo tím con nhện tinh bổ sung, có thể tính tới Dương Thiên trên đầu sao?

Trong lúc nhất thời, Lục Nhĩ Mi Hầu có chút cười hồ khó xuống. Hẳn liền vội vàng nói: "Ta cũng đã lựa chọn người, nàng liền để ta biết thân phận chân chính dự định đều không có, còn có cái gì tốt tranh? Người cùng với nàng tranh, không liền nói rõ. . . Nói rõ người tán thành như trước là một cái khác sao?"

Dương Thiên lạnh rên một tiếng, hỏi ngược lại: "Thật sao?"

"Chuyện này. . ."

Ngay khi Lục Nhĩ Mi Hầu chân chờ này một sát, Dương Thiên chậm rãi giơ chân lên, hướng về nhảy tới một bước: "Ta cùng với nàng tranh, liền nói rõ ta hướng về một cái khác?"

"Khó. . . Chẳng lẽ không đúng sao?" Ngoài miệng nói như vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng là lui về sau một bước.

"Vậy ta không cùng một cái khác đi, lưu lại giúp người, còn nói rõ cái gì đây?" Dương Thiên lại đi nhảy tới một bước.

"Chuyện này. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu lần thứ hai lui về sau một bước: "Nói không chắc, người là vì trong đó ứng. . ."

Lời này vừa nói ra, Dương Thiên thân hình dừng lại, kinh ngạc mà nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lần này, Dương Thiên không có đi lên trước nữa, có thể ở cái kia chất vấn bình thường ánh mắt bên dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu còn muốn lui về phía sau, chỉ tiếc cái kia bôi đã đẩy đến trên tường, không thể lui được nữa.

"Người là cho là như thế?"

"Ta. . ."

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, chưa kịp Lục Nhĩ Mi Hầu đáp trên thoi đến, chính cái bàn đều bị lật tung. Phía trên kia tất cả đồ sứ nát một chỗ.

Này tiếng vang, liền ngay cả cung tường ở ngoài Yêu Binh môn cũng có thể rõ ràng nghe thấy, từng cái từng cái sợ đến rụt cổ một cái, nắm chặt vũ khí.

"Động thủ?"

"Cái kia. . . Chúng ta có muốn hay không vọt vào?"

"Đại Thánh Gia làm sao bàn giao, quăng chén làm hiệu?"

"Hắn cái gì đều không bàn giao. . ."

Nghe vậy. Hết thấy yêu quái đều rất có ăn ý sau này rụt một bước. Từng cái từng cái làm bộ cái gì đều không nghe thấy.

Cái kia trong phòng. Đánh nát bát sứ hơi rung động.

Vào giờ phút này, Dương Thiên đã nghiêng người sang đi, liền như vậy đứng bình tĩnh, hừ lạnh nói: "Đã như vậy, còn chờ cái gì? Người đáng tin Binh đây? Còn không lập tức lấy tính mạng của ta?"

Một câu nói này thả xuống đi, liền ngay cả một bên thanh tâm cũng không nhịn được có chút há hốc mồm. Nàng thậm chí đã không nhận rõ vừa Dương Thiên là thật sự, vẫn là hiện tại Dương Thiên là thật sự.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã bị Dương Thiên hành động này sợ đến trợn to hai mắt, đến nửa ngày đều nói không ra lời.

Cả phòng bên trong. Chỉ còn dư lại cái kia bát sứ hơi rung động tiếng vang.

Đang lúc này, Dương Thiên dùng mang theo thanh âm nghẹn ngào nói rằng: "Hơn 600 năm trước, ngươi vì nàng mà bỏ xuống ta, hiện tại, không còn ký ức, ngươi nhưng nên vì nàng mà giết ta? Được, rất tốt, đây chính là ta nên được."

"Này, làm sao biến thành ta vì nàng mà giết. . . Giết ngươi?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Dương Thiên âm thanh một thoáng cao tám độ: "Vốn là hết thấy đều tốt thật, liền bởi vì nàng xuất hiện. Ngươi liền vây quanh ta Thánh Mẫu Cung!"

"Ta vừa không phải nói đồng thời vì hai người sao? Làm sao liền. . ."

Lời còn chưa nói hết, Dương Thiên đã khí thế hùng hổ nhặt lên trên đất sứ vụn mảnh hương về Lục Nhĩ Mi Hầu quăng tới.

Lục Nhĩ Mi Hầu sợ đến vội vã vội đến một bên.

"Ngươi. . . Ngươi đừng động thủ a! Ngươi nghe ta nói. Đây là hiểu lầm! Hiểu lầm!"

"Cút! Ngươi cút ra ngoài cho ta! Ta cũng lại không muốn nhìn thấy ngươi rồi!"

Ngay khi bị Dương Thiên đẩy ra ngoài cửa trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu búng tỉnh nhớ ra cái gì đó, vội vã chỉ vào thanh tâm nói: "Nàng. . ."

"Người còn dám nhớ nàng!"

"Ta. . ."

"Muốn bắt nàng cũng là ta đến! Không tới phiên người! Đừng tưởng rằng ta không biết người đánh tâm tư gì! Cút!"

Một trận rít gào bên dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu sợ đến Thủy Tinh đều mất rồi, chỉ được liên tục lăn lộn ra ngoài phòng.

"Cạch" một tiếng, cái kia cửa phòng đóng lại.

Lục Nhĩ Mi Hầu toàn bộ nằm trên mặt đất, cái kia trên trán còn toát mồ hôi lạnh.

Một con chuột tinh sợ hãi rụt rè đưa qua đầu đến: "Đại Thánh Gia, ngài. . . Không có sao chứ?"

"Cút!"

Rít lên một tiếng, sợ đến cái kia con chuột tinh súc đến thật xa.

Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên từ trên mặt đất bò lên, bước nhanh lao ra Thánh Mẫu Cung ở ngoài.

"Đại Thánh Gia, ngài đi đâu a?"

"Đi Thiên Lao! Đa Mục Quái, ta muốn tốt cho người xem!"

Mãi đến tận xa xa mà nghe được Lục Nhĩ Mi Hầu tiếng gầm gừ, trong phòng Dương Thiên cùng thanh tâm mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Thanh tâm toàn bộ hư thoát bình thường ngòi vào trên ghế.

"Dương Thiên tỷ. . . Người thật là lợi hại. Người đây đều có thể. . ."

"Xuyt." Dương Thiên giơ tay làm cái cảm khẩu động tác.

Thanh tâm vội vã ngậm miệng.

Ngay khi thanh tâm nhìn kỹ, Dương Thiên từng bước một hướng đi vách tường, nhìn quét một vòng, ánh mắt cuối cùng đứng ở một chỗ bình thản không có gì lạ địa phương.

Chỉ thấy Dương Thiên cấp tốc ở năm ngón tay trên ngưng tụ linh lực, "Cạch" một tiếng, toàn bộ thủ đều đâm vào vách tường bên trong, sau một khắc, từ tường bên trong rút ra một viên mỏng manh Thủy Tinh.

Phía trên kia còn lập loè hào quang nhỏ yếu, cùng trong phòng trên sàn nhà Lục Nhĩ Mi Hầu rơi xuống Thủy Tinh hấp dẫn lẫn nhau.

"Không phải lỗi của ngươi, là Đa Mục Quái vừa bắt đầu coi như kẻ ta, ở ta trong phòng bày mắt." Nói, Dương Thiên "Ca" một tiếng, trực tiếp đem cái kia Thủy Tinh ngắt cái nát tan.

Tình cảnh này, thấy rõ tâm một mặt sùng bái. Này can đảm, tâm tư này, đúng là nàng hít khói.

. . .

"Đùng!"

Lục Nhĩ Mi Hầu tăng tăng một cái lòng bàn tay quăng tới, Đa Mục Quái một chiếc răng đều bị đánh bay.

"Đùng!"

Trở tay lại một cái tát.

Đa Mục Quái mặt lại tà hướng về phía một bên khác.

"Đùng!"

Cái tát thứ ba, Đa Mục Quái tóc mai đều bị triệt để đánh tan.

Hắn hơi cúi đầu, một tia tơ máu từ khõe miệng của hắn buông xuống.

Trong lúc hoảng hốt, hắn nhớ tới ở xe tri quốc bị Hầu Tử sủy ba người kia lòng bàn tay. Cỡ nào trào phúng a.

"Người có cái gì muốn giải thích sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu lớn tiếng hỏi.

Đa Mục Quái không nói tiếng nào, chỉ là cúi đầu, phảng phất chết rồi.

"Nếu không có, người liền vĩnh viễn quan ở đây đi. Nếu như không phải nể tình người có công tại người, ta hiện tại đã muốn mạng của người rồi!"
Dứt lời, Lục Nhĩ Mi Hầu xoay người, nhanh chân hướng về cửa lao đi đến.

Cũng không quay đầu lại. (chưa xong còn tiếp.)

♥ Cầu nguyệt phiếu "Đề cử", "Vote truyện" và click vào "Cảm ơn" để lấy tinh thần convert!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 709: Lựa Chọn

Đồ nát thê lương, cát vàng lẫn lộn.

Ngay khi cách đó không xa, chính là cái kia gần như bỏ đi Phượng Tiên Quận.

Đầy mặt cát vàng Huyền Trang bung một bát thanh thủy nhấp một miếng, xa xa mà quay đầu lại nhìn xung quanh.

Ngay khi bên cạnh hắn, một vị lão nhân chính mắt công sức từ giếng nước bên trong cuốn lên một thùng nước đến, mệt đến thở hồng hộc.

Quay đầu lại, Huyền Trang khẽ thở dài: "Lão nhân gia, giếng này sâu bao nhiêu a?"

"Có chừng năm mươi trượng, toàn bộ Phượng Tiên Quận, cũng là còn lại miệng giếng này bên trong còn có thủy."

"Trong ngày thường, đều là từ giếng này bên trong đề thủy, loại hoa màu sao?"

"Loại lương thực?" Lão Nhân nhất thời bật cười, chậm chậm nói: "Giếng này không chỉ là thâm, ra thủy lượng còn thiếu. Mọi người nhanh không đủ uống, nơi nào còn có thể đem ra loại hoa màu? Toàn bộ Phượng Tiên Quận từ lúc một năm trước, liền lại không người trồng hoa màu."

Nghe vậy, Huyền Trang hơi sững sờ, cúi đầu liếc mắt nhìn chính mình trong chén này quý giá thủy, bất đắc dĩ thở dài.

"Toàn bộ Phụng Tiên Quận đều không loại hoa màu, lại không gặp dê bò, cũng không giống có thể săn thú. . . Lão nhân gia, cái kia thường ngày đồ ăn, nên làm cái gì bây giờ?"

Dùng vây quanh ở trên cổ màu xám khăn mặt lau mặt, lão nhân sâu sắc thở ra một hơi, đi tới Huyền Trang bên cạnh bán ngồi chồm hổm xuống, nói: "Ngươi xem ta, như là nhân vật nào?"

"A?"

"Liên. . . Ta trong ngày thường, như là làm cái gì nghề nghiệp?"

"Nghề nghiệp a. . ." Huyền Trang nhíu lại lông mày suy nghĩ một chút, nhẹ giọng than thở: "Lão nhân gia ngài trên tay tuy rằng có kén, nhưng không hậu, không giống anh nông dân. Nghe ngài nói chuyện, như là từng đọc mấy năm thư. Đây nghề nghiệp. . . Bần tăng thực sự không dễ đoán a."

Ông già kia đứng dậy, xoa eo đắc ý cười cợt, chậm chậm nói: "Thực không dám giấu giếm, lão hán ta, chính là nơi đây quận vương."

"Quận vương?" Huyền Trang thoáng lấy làm kinh hãi.

Một Quận Chi Vương, dựa theo hấn nhận thức. Mặc dù là cái không hàm, cũng không đến nỗi lưu lạc đến đây mới đúng vậy.

"Đúng, quận vương." Lão nhân quay mặt sang đưa tay giương lên. Vô cùng đắc ý nói: "Đây phạm vi trăm dặm, đều là tổ tiên đất phong. Tuy nói hiện tại đã không đáng giá một đồng. Nhưng lão hán ta, vẫn phải là bảo vệ, đến xứng đáng tổ tông. Nơi này mấy năm không trời mưa, cái gì khác người, đều đi hết, chỉ ta còn giữ. Bởi vì, ta còn có một chút lương thực dư."

Tuy nói phân phát người nhà thời điểm đưa không ít, nhưng cũng còn có một chút. Một chút nhỏ. . ."

Lão nhân đưa tay khoa tay. Lộ ra một loại vô cùng đẹp đẽ nụ cười.

"Bất quá, cũng không hơn nhiều, lại có thêm ba năm rưỡi không mưa, ta cũng đến chết đói. Ha ha ha ha."

Quay đầu lại, lão nhân nhìn thấy Huyền Trang nhìn mình chăm chăm trong tay chỉ còn dư lại bán bát thanh thủy cùng bên cạnh bánh tráng do dự, khẽ cười nói: "Ăn, bản quận vương tuy rằng cùng, nhưng cũng không thiếu điểm này. Nếu như trời cao thật muốn mạnh mẽ chết khát ta, chết đói ta, coi như nhiều người ngàn ấy. Ta cũng sống không nổi. Không cần khách khí."

Huyền Trang thật vất vả bỏ ra một nụ cười, quay về lão nhân gật đầu cười cợt.

"Lại nói, ta còn hi vọng nhà người Phật tổ có thể phù hộ phù hộ ta đây. Đông Thiên Đình chúng ta là đắc tội chết rồi. Không trông cậy nổi. Nay phương tây, nói không chắc còn có chút hi vọng."

"Đông Thiên Đình đắc tội chết rồi?"

"Đúng vậy."

"Lão nhân gia ngài không phải thế gian quận vương sao? Làm sao biết cùng Thiên Đình dính líu quan hệ?"

"Chuyện này. . . Trong lúc nhất thời cũng không nói được, nói chung, Ngọc Đế hạ chỉ, bản địa trăm năm không mưa. Báo mộng cho mỗi người. Vừa mới bắt đầu, lão hán ta còn tưởng rằng là đùa giỡn, bây giờ nhìn lại, là thật sự nha. . ."

Nói, lão hán bất đắc dĩ thở dài. Lại hướng Huyền Trang nhìn qua, thúc giục: "Đại sư mau mau ăn. Ăn xong, chúng ta nên về rồi. Chỗ này buổi tối lạnh. Vẫn là đến ta cái kia trong nhà đi trụ."

Cái kia xa xa, Hầu Tử đang đứng ở trong bão cát xa xa mà nhìn.

"Ngu Ma Vương trở về không?"

"Còn không đây, lên thiên đình, e sợ không như vậy nhanh."

...

Vào giờ phút này, Ngu Ma Vương đang đứng ở Nam Thiên Môn ở ngoài cùng Lý Tĩnh bốn mắt giao quay về.

Ngu Ma Vương nhíu lại lông mày, có chút nghi ngờ nói: "Phượng Tiên Quận không mưa xuống là vì Hoa Quả Sơn?"

"Đúng." Lý Tĩnh yên lặng gật gật đầu: "Phá huỷ thần tiên miếu thờ, bất quá là cái cớ thôi. Nếu thật sự là làm tức giận Thiên Đình, nơi nào còn khả năng sớm báo mộng, báo cho dân chúng địa phương sắp cấm võ đây?"

"Làm sao cái vì Hoa Quả Sơn pháp? Ta. . . Ta không hiểu."

"Tam giới lượng mưa, là cố định, một chỗ hơn nhiều, một chỗ phải thiếu."

"Vậy tại sao trước đây Hoa Quả Sơn phán cấm võ, chúng ta võ vẫn là như thường hạ. Thật giống vạn Thánh long Vương bọn họ một chiêu thì có, không nhiều như vậy thượng vàng hạ cám sự."

Lý Tĩnh hơi thẳng người cái nói: "Long tộc có thể hô mưa gọi gió, đây là thiên phú của bọn họ. Nhưng cũng không phải không chừng mực. Một khi quá mức, võ sẽ khô cạn. Mặc dù là Long tộc triệu hoán, cũng triệu

không tới. Huống hồ, các ngươi khi đó Hoa Quả Sơn cần lượng mưa không nhiều, hiện nay Hoa Quả Sơn khô hạn mấy trăm năm, bách phế chờ hung, nếu là không gia tăng mưa xuống, e sợ dù như thế nào đều khôi phục không được. Hơn nữa, đây chỉ là một trong số đó."

"Thứ hai là. . ."

"Thứ hai, là hồn phách. Mưa móc thoải mái, vạn vật thức tỉnh. Có thể này thức tỉnh hồn, từ đâu tới đây? Cho dù một con kiến, vậy cũng là phải có địa phủ một tia hồn phách đối ứng. Có sinh, tất có chết."

"Ý của ngươi, Ngọc Đế vì Hoa Quả Sơn, đem toàn bộ Phượng Tiên Quận cho phá huỷ? Hẳn biết tốt như vậy?"

"Đầu tiên, mấy trăm năm trước, Phượng Tiên Quận chính là một mảnh đất vàng, mấy năm trước, hay bởi vì một hồi biến cố, đã sớm là vạn vật héo tàn. Bây giờ quy về đất vàng, cũng không có cái gì không đúng." Hơi hơi dừng một chút, Lý Tĩnh lại khẽ thở dài: "Mặt khác, bệ hạ làm như thế, không phải vì thảo các ngươi Đại Thánh Gia niềm vui, mà là vì nữ oa Nương Nương. Hoa Quả Sơn, có nữ oa Nương Nương phủ đệ."

Dứt lời, Lý Tĩnh mím môi môi nói: "Chuyện này, ngươi trước hết như thế cùng các ngươi Đại Thánh Gia báo cáo. Xem hẳn nói như thế nào. Nếu là hẳn thật muốn hi sinh Hoa Quả Sơn tác thành Phượng Tiên Quận, đến lúc đó bẩm báo bệ hạ, lại định đoạt sau."

Ngưu Ma Vương yên lặng gật gật đầu.

Đây chính là hẳn lần thứ nhất đại biểu Hầu Tử đi sứ. Trên đường tới, hẳn còn muốn vô số lần làm sao đe dọa Thiên Đình một đám thần tiên. Đáng tiếc, sự tình căn bản là không phải hẳn vừa bắt đầu nghĩ tới như vậy.

Ngọc Đé cũng không cần thấy, đối phương mấy câu nói sús lại đây, cũng đã để hấn á khẩu không trả lời được.

Đặc biệt một khi kéo lên Hoa Quả Sơn, chuyện này, nhưng là không phải hấn làm được chủ.

Bất đắc dĩ thở dài, Ngưu Ma Vương chỉ có thể xoay người, bay lên trời.

...

Trên đường trở về, Huyền Trang hai tay tạo thành chữ thập, theo lão nhân yên lặng mà đi tới.

Đi qua trống rỗng quảng trường, đi qua vắng lặng ở một vùng tăm tối bên trong lâu các.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Huyền Trang chỉ có thể trầm mặc.

Đã từng, cái trấn nhỏ này hấn là hết sức phồn hoa, bây giờ nhưng bởi vì Thiên Đình một phần ý chỉ, đã biến thành hoang tàn vắng vẻ nơi. . .

Ở Thiên Đình, Phật Môn trước, phạm nhân, thậm chí còn thế gian hết thảy tất cả, liền dường như giun đé giống như vậy, may may không có tự chủ quyền lực.

Bây giờ ngẫm lại, chính mình lấy phạm thân chứng đạo ý nghĩ, biết sẽ không thái quá hoang đường này

Đang không có bất luận ngoại lực gì tình huống hạ, với trước mắt tất cả những thứ này, hay là cũng chỉ còn dư lại một lựa chọn. Chính là thật giống trước mắt lão nhân gia như thế đi chịu đựng. Nhưng là, nhẫn nại, thật có thể đợi được đẩy ra mây đen thấy Minh Nguyệt một ngày sao?

Chờ đến, hay là chỉ là tử vong thôi.

Đọc theo đường đi, lão nhân không nói gì, Huyền Trang cũng không có lẩm miệng.

Rất nhanh, hai người đi tới lão nhân trước phủ đệ.

Đó là một toà cực kỳ rách nát phủ đệ, sân tường vôi, đã bởi vì khô hạn mà đổ nát, cửa bảng hiệu cũng đã bị ăn mòn đến không nhìn ra chữ viết. Hầu như mỗi một góc đầy rẫy một loại gائن đất xa trời cảm giác.

Đẩy ra khép hờ cửa, Huyền Trang nhìn thấy trong đó một toà phòng nhỏ cửa ngòi một cái nhìn qua đã có ** mười tuổi, nếp nhăn đầy mặt đạt được nhiều thật giống này hoàng trên đất khe giống như vậy, nhìn dáng dấp đã liền đi đều không nhúc nhích lão phụ nhân.

"Vương Gia. . . Đã về rồi?"

Đó là một cái cực kỳ thanh âm khàn khàn.

"Đều nói rồi đừng gọi ta Vương Gia, ta sớm không phải cái gì Vương Gia."

Nói, hai lão già ha ha nở nụ cười.

Huyền Trang thấp giọng hỏi: "Vị này chính là?"

"Đây là. . . Một vị hương thân."

"Hương thân?" Huyền Trang một thoáng có chút bối rối.

Ngôi viện này rất lớn, có thể nhìn ra được, lão quận vương tuy rằng cũng không phải cái gì xa mỹ hưởng lạc người, nhưng đã từng của cải, vẫn có.

Mãi đến tận đi tới đủ thâm địa phương, vững tin bà lão kia người đã không nghe được, lão quận vương mới thấp giọng nói: "Người trẻ tuổi đều chạy nạn đi tới, lão nhân, thực sự lão đến không nhúc nhích, cũng chỉ có thể giao cho ta. Trong nhà này còn có bốn, năm vị đây. Hiện tại cũng là ta còn trẻ nhất, còn có thể đi đề thủy, làm chút thể lực công việc."

"Cái kia. . . Quận vương tử tôn của ngài đây?"

Nghe vậy, lão quận vương nhưng là muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ là hóa thành một tiếng thở dài.

. . .

"Phượng Tiên Quận không mưa xuống, là bởi vì Hoa Quả Sơn?"

"Đúng, Lý Tĩnh là nói như vậy."

Hầu Tử một thoáng bật cười: "Ngọc Đế sẽ tốt như thế tử?"

"Lý Tĩnh nói rồi, Ngọc Đế hạ này nói ý chỉ, không phải vì Đại Thánh Gia ngài, là vì nữ oa Nương Nương."

"Thôi lắm!" Hầu Tử một thoáng rống lên, sợ đến Ngưu Ma Vương nhất thời cái cổ co rụt lại: "Nữ oa Nương Nương đây mới là bao lâu trước sự? Phượng Tiên Quận, cũng sớm đã đến mấy năm không mưa rồi! Trước Hoa Quả Sơn đúng là đã mưa xuống, nhưng này đều là như muối bỏ biển, hạ một chút ý tứ ý tứ một thoáng, mẹ kiếp khi lão tử cái gì cũng không biết a? Bọn họ là dao động người đây! Lại đi một chuyến, lần này không nói rõ ràng, người cũng đừng trở về rồi!"

"Nặc. . . Nặc!" Ngưu Ma Vương sợ đến quay đầu liền đi.

Quay mặt sang, Hầu Tử lại chỉ vào bảo vệ ở một bên lữ sáu quả nói:
"Ngươi! Đến xem hòa thượng kia nói thế nào!"

"Ta . . . Ta?"

"Chẳng lẽ còn muốn ta nhiệt mặt đi thiếp hấn lạnh cái mông a?"

Bất đắc dĩ, lữ sáu quả chỉ được nhắc theo ống quần chạy ra ngoài cửa.

Cái kia trong phòng mọi người khác đều từng cái từng cái nhú lại mi, nhìn nổi giận đùng đùng Hầu Tử.

. . .

Trong nháy mắt, lữ sáu quả đã đi tới Huyền Trang trong phòng.

Hắn cuốn lên ống tay áo cất cao giọng nói: "Đại Thánh Gia nói rồi, Huyền Trang pháp sư ngài muốn hành phổ độ chi đạo, hấn chống đỡ. Ngài muốn cảm thụ vạn vật nổi khổ, tự lực cánh sinh, hấn cũng theo ngươi. Hấn hiện tại liền hỏi ngài một câu nói: Này Phụng Tiên Quận khổ, chính là nhân thiên mà lên. Như muốn giải quyết, ngược lại cũng không khó, cho Ngọc Đế đi một phong hàm, cái gì đều giải quyết. Cụ thể này hàm có đi hay là không, liền xem Huyền Trang pháp sư ý của ngài.")

♥ Cầu nguyệt phiếu "Đề cử", "Vote truyện" và click vào "Cảm ơn" để lấy tinh thần convert!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 710: Huyền Trang Trả Lời

"Nhân thiên mà dậy. . ."

Nghe được câu này, Huyền Trang ánh mắt không tự giác mờ đi rất nhiều. . . . ,

Đây là cái kia lão quận vương sớm đã cùng hắn nói qua sự, bây giờ chẳng qua là theo Lữ lục quái trong miệng lần nữa xác định thôi.

Mặc dù như thế, Huyền Trang trên mặt, còn là không thể che hết bất đắc dĩ.

Có đôi khi, thế gian sinh linh chính là chỗ này sao nhỏ bé, một cái thân tiên một câu, không quản bởi vì sao lý do, thì có thể làm cho thiên thiên vạn vạn sinh linh chết oan chết uổng, may may không có thương thảo đường sống.

Trầm mặc hồi lâu, Huyền Trang mới nói khẽ: "Biết rõ. . . Là tại sao không?"

"Còn không phải rất rõ ràng." Lữ lục quái chân vỗ áo tay áo, nhú mày kéo dài thanh âm nói: "Nguyên tắc ý tứ là, mưa có hạn, thế gian sinh linh bàn tay thủ bồi đều là thịt, nơi này nhiều hơn, chỗ đó cũng chỉ có thể thiếu. Không có biện pháp sự."

"Có hạn. . ." Huyền Trang mi không khỏi nhăn đứng lên.

"Chính là chỗ này sao cá ý tứ." Lữ lục quả cũng không khách khí, nhẹ nhàng nhảy dựng, ngồi vào Huyền Trang bên cạnh bên cạnh trên ghế dựa, ý vị thâm trường nói: "Nói cách khác, người đem nơi này khô hạn giải quyết, dĩ nhiên là có địa phương khác hội khô hạn. Không có bất kỳ người có thể đồng thời giải quyết tất cả địa phương khô hạn."

Nói, Lữ lục quả còn cố ý cầm lấy bàn trên bày đặt nửa khối bánh trắng gặm lên.

Đó là lão quận vương cho Huyền Trang, Lữ lục quả ăn, Huyền Trang phải chịu đói. Tuy nhiên Huyền Trang bọc hành lý lí còn có một chút như vậy điểm lương khô, nhưng này dù sao cũng là bảo mệnh gì đó.

Lại là trầm mặc hồi lâu, Huyền Trang mới nói khẽ: "Có thể, làm cho bản tăng lo lắng một đêm?"

"Có thể." Cũng đã lang thôn hồ yết ăn sạch bánh trắng Lữ lục quả phải tay trên mảnh vụn, liền nhảy xuống cái ghế, phát tay áo nói: "Ta đây tựu ngày mai tới nữa hỏi."

Nói đi. Xoay người rời đi.

Cái kia sau lưng. Huyền Trang còn cung kính khom người tạ lễ: "Bản tăng tạ ơn thí chủ."

Vừa đi ra môn không có vài bước. Lữ lục quả tựu thấy được miêu tại góc tường tiểu bạch long.

"Hu, tới."

"Làm gì vậy?"

"Hắn nói như thế nào?"

"Còn có thể nói như thế nào, không quả quyết quá. Hắc hắc, ta ăn hẳn bánh."

"A?"

Ngẩng đầu lên, Lữ lục quả đắc ý nói nói: "Ta cố ý, ai bảo hòa thượng này như vậy không quả quyết, xấu đại thánh gia sự? Đáng đời hẳn chịu đói."

Nói đi, Lữ lục quả lắc lắc ống tay áo. Dương dương đắc ý đi.

Đêm tối mênh mông, tiêu bạch long ngựa đầu nhìn một cái đỉnh đầu bầu trời, bất đắc dĩ thở dài.

...

Giờ này khắc này, Sư Đà quốc, thánh mẫu ngoài cung như trước ngoài sáng ngậm đống quân trước rất nhiều binh vệ, từng người đều hữu ý vô ý tại triều thánh mẫu cung nhìn quanh.

Trong nội cung, đèn đuốc sáng trưng.

Nho nhỏ gian phòng bị cải tạo thành lao lung, Dương Thiên cầm lấy một cái bình hoa tự hướng trên mặt đất đập bể. Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, toái được đầy đất.

Trong lòng giam, Thanh Tâm ngồi ngay ngắn. Nhíu lại lông mày nhìn qua Dương Thiên.

"Làm cho người ở phía ngoài xem, rất nhanh. Bọn họ sẽ bẩm báo Lục Nhĩ Mi Hầu." Dương Thiên thản nhiên nhìn Thanh Tâm liếc, nói: "Cái này trong nội cung, sẽ không có một cái là chính mình người."

"Vậy ngươi hoàn nguyện ý ở lại đây lí?"

"Bắt lưu lại có thể như thế nào?"

"Người có thể. . . Đi Hoa Quả Sơn, hoặc là hội Hoa Sơn? Hẳn hẳn là sẽ ở lấy kinh sau tới đón người a."

"Lấy kinh thật sự sẽ thành công sao?" Dương Thiên hỏi ngược lại.

Cái này vừa hỏi, Thanh Tâm trong mắt thần thái lập tức âm đạm rồi vài phần.

"Người cũng không tin a?" Nhân nhặt cười cười, Dương Thiên khẽ thờ dài: "Kỳ thật, ai tin? Có lẽ liền chính hẳn cũng không quá quan tâm tin tưởng. Căn bản là không có biện pháp gì, có thể đánh bại một cái đại biểu hư Như Lai. Lấy kinh, bắt quá là không có lựa chọn lựa chọn thôi."

Nhắc tới nhà giam ngoài ẩm trà, Dương Thiên yên lặng mãi trên một chén trà nóng, từng bước một đi đến trước lan can đưa tay đưa cho Thanh Tâm.

Thanh Tâm vội vàng hai tay tiếp nhận, nói: "Người nói, ta cũng vậy nghĩ tới. Kỳ thật. . . Nếu như hẳn nguyện ý không hề ghi hận hơn sáu trăm năm trước sự tình, cùng Như Lai hòa bình ở chung cũng chưa hẳn không thể. Dù sao, Như Lai tứ đại giai không, chỉ cầu phật hiệu, cùng hẳn cũng không có gì chỗ xung đột. Cũng không nhất định phải liều chết đánh cược một lần."

"Là thế này phải không?"

"Không phải sao?"

Hai người yên lặng đối mặt trước, hồi lâu, Dương Thiên bật cười. Đó là có chút bất đắc dĩ cười. Thanh Tâm tắc có vẻ có chút mờ mịt.

"Có một số việc, không phải đơn giản như vậy. Không phải người nguyện ý nhượng bộ, sẽ có đường lui." Xoay người, Dương Thiên ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, ung dung nói: "Tựa giống với lúc trước Hoa Quả Sơn sự tình. Giả thiết, ta giả thiết, chúng ta không khiêu khích thiên đình, không cùng thiên đình là địch, người cảm thấy, hai người có thể chung sống hoà bình sao?"

Thanh Tâm ngơ ngác nháy mắt con người nhìn qua Dương Thiên, tựa hồ có điểm không biết rõ Dương Thiên ý tứ trong lời nói.

"Đáp án dĩ nhiên là, không thể." Dừng ở mặt bàn, Dương Thiên nói tiếp: "Người hùng hổ dọa người, hội dẫn phát xung đột. Người nhu nhược có thể khinh, đồng dạng hội dẫn phát xung đột. Chỉ là, quyền chủ động đến đối thủ bên kia."

"Chính là, nếu như hấn không đột phá đến thiên đạo tu vi mà nói, ta nghĩ không ra Như Lai hội bởi vì bất luận cái gì lý do mà lần nữa ra tay với hấn."

"Người nghĩ không ra, cũng không có nghĩa là không có." Dương Thiên nhẹ vừa cười vừa nói: "Ai có thể nghĩ đến Như Lai sẽ đối với lão quân ra tay, cho lão quân bố bầy rập? Có thể kết quả là, chẳng phải đã xảy ra sao?"

Thanh Tâm lập tức sững sốt một chút.

"Phàm nhân cả đời, thật là ngắn ngủi. Tu giả cả đời, nhưng có thể dài đến vài ngàn năm, thậm chí vĩnh cửu. Ai có thể cam đoan, tại như vậy dài dòng buồn chán quang âm bên trong, sẽ không ra chút gì đó đường rẽ? Đến lúc đó, người còn muốn đổi ý, người tựa đã không có đường lui." Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Dương Thiên nói khẽ: "Huống hồ, hấn không có đột phá đến thiên đạo, lại tùy thời bảo lưu lấy vượt qua Thiên Đạo môn hạm năng lực, đây không phải tốt hơn sao? Nếu là không lấy kinh, chỉ sợ Như Lai, nên hội trước tiên ra tay đi."

"Đánh cờ, chỉ tồn tại ở lẫn nhau đều có thể làm cho đối phương cảm thấy 'Đau nhức' tình huống. Nếu như trong đó một phương đối một phương khác không hề uy hiếp, thì không tồn tại đánh cờ các. Cái kia hầu tử tuy nhiên xúc động, nhưng là tầng này đạo lý, còn là nghĩ đến hiểu rõ."

Nói, Dương Thiên ý vị thâm trường nhìn Thanh Tâm liếc.

Cái nhìn này nhìn lại, Thanh Tâm lập tức cảm thấy giống như một chậu nước lạnh vào đầu tưới xuống vậy.

Nàng ánh mắt âm đạm nói: "Xem ra, các người đều thấy hiểu rõ, cũng chỉ có ta xem không rõ."

"Bởi vì người bản thân cũng không phải là ván này trung người." Dương Thiên không cần nghĩ ngợi nói: "Vô luận kiếp trước còn là kiếp này, người cũng không phải ván này trung người, thậm chí, hoàn toàn không chuẩn bị tại đây thế cục trung sinh tồn năng lực. Sự hiện hữu của người, người hôm nay hết thảy tất cả, chỉ là bởi vì. . . Hấn đối với người quả niệm, lệnh người có một tầng đặc thù thân phận."

Lời nói ở đây, Thanh Tâm cũng đã chậm rãi cúi đầu. Cái kia bưng lấy trà nóng tay không ngừng xoa nắn trước, tựa hồ phá lệ không thích ứng.

Trầm mặc một hồi lâu, Thanh Tâm mới thấp giọng nói: "Ta dùng vì. . . Người hội nương lần này cơ hội, đối phó ta. Dù sao bởi vì ta người mới. . ."

"Tuy nói dương gia tại đây có chút lớn có thể trước mặt không tính là cái gì, nhưng ta là ngọc cơ nữ nhi, là Nhị Lang Thần muội muội. . . Còn không đến mức, như vậy hạ lưu." Dương Thiên lại là khinh miệt cười, nói: "Người trụ an tâm tại nơi này ở lại a, ta sẽ không để cho hấn đánh người chủ ý. Nhưng, người cũng đi không được, trừ phi người cái kia hai vị sư

phó nguyện ý lúc này đến giao du với kẻ xấu, đem người tiếp đi. Nếu không, ta sẽ có nguy hiểm."

...

Sáng sớm hôm sau, đương Lữ lục quả lần nữa đi đến Huyền Trang trong phòng thời điểm, lại phát hiện trong phòng cũng đã không có người. Cũng may Huyền Trang bốn phía ngày đêm đều có yêu tướng giám thị lấy, không bao lâu, hấn liền tại phượng tiên quận quận thành phía đông giác lí phát hiện Huyền Trang thân ảnh.

Hấn cầm đèn qua tự chế tiêu xích dùng thán bút tại một bộ da dê trên bản đồ không ngừng dấu hiệu trước cái gì, cái kia bên cạnh, theo sát là lão quận vương.

"Hấn đang làm cái gì? Không phải nói tốt lắm sáng nay cho trả lời thuyết phục sao?"

"Trả lời thuyết phục cũng đã cho." Một bên Thiên Bồng bất đắc dĩ lắc đầu: "Hấn đang tìm nguồn nước."

"Tìm nguồn nước?" Lữ lục quả thoáng cái có chút mộng.

"Người đừng nói, thật là có khả năng tìm được." Thiên Bồng nhếch môi bất đắc dĩ cười cười, ung dung nói: "Cái này quận thành lí đã có một ngục tỉnh còn có thể ra nước, đã nói lên còn có nước ngầm. Nói tu hành thuật pháp, Huyền Trang pháp sư có thể nói là dốt đặc cán mai. Nhưng nếu như nhắc tới một ít bẫy giáo cửu lưu thủ đoạn, Huyền Trang pháp sư có thể nói là quen tay dễ làm. Người nhìn dùng thảo dược trị bệnh cứu người công phu, hấn tự một chút cũng không thể so với những kia chính nhi bát kinh đại Phù Sai."

...

Đương Thiên Bồng trở lại nơi dừng chân thời điểm, đi trước thiên đình yêu cầu thuyết pháp Ngưu Ma Vương cũng đã đã trở lại. Bất quá mang về tới tin tức, lại là cùng hôm qua thuyết pháp không quá mức khác biệt.

"Nơi này nước, xác thực là đi Hoa Quả Sơn. Lần đầu tiên điều nước, là vì đại thánh gia ngài yêu cầu Hoa Quả Sơn một lần nữa mưa xuống, mấy năm trước lại thuyết chuyển một lần tôm cá lương thực, thì là bởi vì Ô Kê quốc. Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, không có khả năng bốn phía thuyết chuyển, nếu không xảy ra đại loạn tử. Về sau, lại đón nữ oa nương nương sự tình, cái này phượng tiên quận, tự đơn giản làm tuyệt. . ."

Nghe được Ngưu Ma Vương vừa nói như vậy, đứng ở một bên Quyên Liêm cười xấu hổ.

Ô Kê quốc sự hẳn là tuyệt thoát không khỏi liên quan, vốn cho là sự tình cũng đã bởi vì hầu tử ra tay mà hiểu rõ, không nghĩ tới, còn giữ như vậy một cái cái đuôi. . .

"Cho nên? Bọn họ không có ý định cho phượng tiên quận mưa xuống rồi?"

"Này cũng chưa nói." Ngưu Ma Vương lược lược nghĩ nghĩ, đáp: "Lý Tĩnh ý tứ là, muốn mưa xuống cũng đúng, chính là mặt khác địa phương điều nước thôi. Chính là, nếu như dùng phổ độ làm mục đích mà nói, làm như vậy sợ sẽ không có ý nghĩa. Làm cho tự chúng ta nghĩ kỹ."

Cái này vừa nói, hầu tử trong lúc nhất thời xác thực cũng không biết như thế nào đáp. ,

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hẳn đúng lúc chứng kiến Thiên Bồng cùng Lữ lục quả đi đến, thuận miệng nói: "Hòa thượng kia nói như thế nào?"

"Hắn. . . Hắn chưa nói. Bất quá, hắn hiện tại đang tại chuẩn bị đánh tỉnh."

"A?"

Hầu tử thoáng cái chạy ra khỏi ngoài cửa.

Rất nhanh, hắn tại thành nam một chỗ vút đi trong sân thấy được Huyền Trang cùng lão quận vương.

Huyền Trang quả thật trần trụi trên thân cầm chùy, dựng lên từng khối tấm ván gỗ, một bộ thân lực thân vi, chính mình động thủ đánh tỉnh tư thế.

Xa xa nhìn qua loay hoay khí thế ngất trời Huyền Trang, hầu tử lông mày cũng đã chau thành bát tự.

"Đại thánh gia, kế tiếp làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ?" Hầu tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Tùy tiện hắn a. Thật sự là phục." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 711: Cá Nheo

Đào giếng, là một kiện cực kỳ gian khổ sự tình, đặc biệt tại khuyết thiếu sức lao động dưới tình huống.

Quận vương đã già, cả phượng tiên quận, thì còn lại Huyền Trang khả năng đi làm loại chuyện lật vật này. Tự nhiên mà vậy, cái này trọng trách, rơi xuống Huyền Trang trên người.

Kết quả là, mặt trời lên mặt trời lặn, Huyền Trang bắt đầu đi sớm về tối đào giếng, lão quận vương tắc bận trước bận sau giúp Huyền Trang trợ thủ.

Cái kia bốn phía trong góc, một đám yêu tướng, hầu tử bọn người tựa như vậy một ngày lại một ngày mà nhìn xem.

"Nơi này thật có thể đào ra nước đến? Nếu như có thể móc ra, trước người làm cái gì không đào?"

"Đúng vậy, cả quận người, đào nâng tỉnh đến, như thế nào đều muốn so với Huyền Trang pháp sư một người nhanh a?"

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, năm trượng, mười trượng, hai mươi trượng. Còn không có nước.

"Chúng ta muốn hay không cũng hỗ trợ? Nếu như chúng ta động thủ mà nói, một buổi tối đào một hai trăm trượng hẳn là không có vấn đề gì a?"

"Người ngốc, hỗ trợ có chỗ tốt gì? Người đã quên Huyền Trang pháp sư cái gì thái độ sao? Một khi chúng ta hỗ trợ, không chừng lại nháo ra chuyện tình. Phí sức không được gì, cần gì chứ?"

Ba mươi trượng, năm mươi trượng. Còn không có nước.

"Nếu một mực không có nước, hấn sẽ không tính toán cứ như vậy một mực đào đi xuống đi?"

"Cái kia đại thánh gia đi về phía tây làm sao bây giờ?"

Một đám yêu tướng đưa mắt nhìn nhau.

Cùng lúc đó, mỗi ngày nhìn xem Huyền Trang vùi đầu đào giếng, toàn thân nấp mãi hoàng thổ bộ dáng, hầu tử cũng đã hận đến nghiến răng ngứa. Tính tình càng ngày càng táo bạo.

...

Linh Sơn, Đại Lôi Âm tự.

"Huyền Trang tại phương tiên quận đào giếng? Hấn còn có thể có ngốc điểm sao?"

"Chỗ kia quả thật có mạch nước ngầm chảy, nhưng lưu lượng cực nhỏ. Nếu như vị trí đúng, đào ra một điểm nước đến thật cũng không là không thể nào. Chỉ là, tựu một chút như vậy nước, có thể làm chi?"

"Thật cũng không là không thể. Phương tiên quận bản thân người sống liền không nhiều lắm, có thể nhiều một ngụm tinh. Dù là ra lượng nước ít hơn nữa, cũng nên là có thể làm cho dân chúng trôi qua càng tốt một ít."

"Chính là như vậy có ý nghĩa gì? Đây chính là hấn phổ độ sao? Cứu như vậy mấy ngụm người, mà không phải cứu cả quận?"

Cả đại diện đều trầm mặc. Chư phật đưa mắt nhìn nhau.

"Phải không là. . . Chúng ta rất cao đánh giá hẳn? Cái kia độ thể nói đến qua đi, Huyền Trang đã là nỗ lực hết đà. Đi vào tử cục?"

Trong đám người, Linh Cát đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười nhạt một tiếng.

Trong lúc nhất thời, trong điện chư phật đều hướng phía hẳn nhìn quá khứ.

"Linh Cát tôn giả chính là có chuyện? Không ngại nói đến."

Nghe vậy, Linh Cát chân vổ áo tay áo, từng bước một đi xuống bậc thang đài, đi đến đại diện ở giữa. Chắp tay trước ngực, đối với Như Lai khom người cúi đầu.

"Bần tăng có một diệu kế."

"Diệu kế?"

"Đúng."

"Nói nghe một chút."

Linh Cát lắc đầu khoát tay. Mặt mày hớn hở nói: "Không thể nói, không thể nói. Nói, sẽ không hay rồi. Chỉ có thể, làm."

Cái này vừa nói, ở đây chư phật càng phát ra nghi ngờ, từng người đều chau nổi lên lông mày.

Linh Cát hơi ngửa đầu, nhìn qua Như Lai.

Hồi lâu, Như Lai gật đầu nói: "Cái kia, liền thử xem a."

"Linh Cát tuân mệnh." Nói đi, Linh Cát khom người hướng cái kia ngoài điện lui đi.

Đợi hẳn đi rồi. Chư phật thoáng cái nghị luận đứng lên.

"Cái này Linh Cát là muốn làm gì? Vì sao không thể nói? Chẳng lẽ lại, nơi này còn có nội ứng không thành?"

"Cố gắng là khoe khoang kỹ xảo khoe mẽ thôi."

"Dựa vào tính tình của hắn, thật cũng không kỳ quái. Bất quá. Kế sách này có hay không diệu, đã có thể khó nói."

"Nghe nói hắn ngày đó tại Cao lão trang ngoài trêu chọc Huyền Trang, kết quả là chẳng những đòi không đến hảo, lại còn không duyên cớ làm cho người ta làm gã. Lần này 'Diệu kế' cũng đừng lộng xảo thành chuyên mới tốt."

Đang lúc chư phật nghị luận tới tấp lúc, Như Lai lại giống như nghe không được vậy, cúi đầu khẽ thở dài: "Cái kia Dương Thiên xuất hiện, sợ là Địa Tạng tôn giả cũng là bất ngờ a? Kể từ đó, Lục Nhĩ Mi Hầu cái này đánh cờ xem như phế đi. Bình an vô sự, còn nơi nào có pháp có thể biện?"

Nói đi. Ánh mắt kia hơi chuyển động, hướng phía Địa Tạng vương nhìn đi.

"Này cũng không đến mức." Địa Tạng vương thản nhiên nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu tự tồn tại ngày lên. Liên chú định rồi cùng cái kia hầu tử thế bất lưỡng lập, sao có thể có thể bình an vô sự?"

Như Lai sâu hít một hơi thật sâu. Nói: "Bôn tọa nghe nói, cái kia trong biển người đánh cá tại cá trong máng để vào cá nheo, để mà gây xích mích cái khác cá bôn tẩu chạy trốn chết, do đó bảo đảm nó trữ hàng. Bây giờ xem

ra, sợ là muốn Địa Tạng tôn giả hướng cái này Lục Nhĩ Mi Hầu cá trong máng để vào một đuôi cá nheo. Khó được sống lại, hẳn cũng không thể tinh thần sa sút độ nhật, cứ thế đại kiếp nạn tới người a."

Tất cả phật đà đều lẳng lạng mà chăm chú nhìn Địa Tạng vương.

Hồi lâu, Địa Tạng vương chấp tay trước ngực, yên lặng hướng phía Như Lai thi lễ một cái, khom người rời khỏi đại điện bên ngoài.

...

Cùng lúc đó, phượng tiên quận.

"Người nói. . . Thanh Tâm thượng nhân, trong tay Lục Nhĩ Mi Hầu?"

Lữ lục quái nặng nề nhẹ gật đầu.

Thiên Bồng có chút kinh ngạc nhìn phía một bên Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương cũng nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Cái này hai cái ngày bình thường gặp mặt khó tránh khỏi âm ỹ một sảo yêu quái chính cùng một chỗ mắt ba ba nhìn qua Thiên Bồng.

Thoáng thu thu thân, Thiên Bồng vội vàng hướng phía ngoài cửa sổ nhìn quanh.

Cái kia cách đó không xa, hầu tử chính ngồi xếp bằng tại trên nóc nhà, nhìn qua tây vừa mới mặt phần hận.

"Vấn đề này. . . Còn không có nói cho hắn biết?"

"Không dám nói a." Lữ lục quái thấp giọng nói: "Gần nhất đại thánh gia tâm tình ác liệt, nếu cho hắn biết, đáng tin lập tức giết Sư Đà quốc đi. Cho

nên chúng ta chỉ có thể tới tìm người thương lượng."

"Ta không biết rõ, vì cái gì. . . Vì cái gì Thanh Tâm thượng nhân hội trong tay Lục Nhĩ Mi Hầu? Hẳn không nên biết Thanh Tâm thượng nhân chính là Phong Linh nha. Hơn nữa, Thanh Tâm thượng nhân hẳn là tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động. . . Sao biết. . ."

"Lục Nhĩ Mi Hầu phải không biết rõ, nhưng thiên đình, còn có Côn Luân sơn là biết đến. Ta phỏng chừng, là kia bang lão bất tử cố ý thả ra tiếng gió, vì chính là cho chúng ta thêm phiền." Lữ lục quả một bên hướng hầu tử vị trí nhìn quanh, một bên cẩn thận nói: "Về phần Thanh Tâm thượng nhân tại sao phải rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, cũng không rõ ràng. Tổng cảm thấy đó là một bẫy rập."

"Vậy các người hiện tại định làm như thế nào? Các người đi cứu người. . . Hẳn là không quá đi a? Không có nói, đến lúc đó nàng thực đã xảy ra chuyện, các người đại thánh gia tính tình. . . Các người là biết đến."

"Cái này. . ."

Vừa nghe lời này, Lữ lục quả cùng Ngưu Ma Vương lập tức tự kinh sợ một nửa.

Một hồi lâu, Lữ lục quả mới sâu hít một hơi thật sâu nói: "Có tin tức nói, Thanh Tâm thượng nhân cùng thánh mẫu đại nhân đang cùng một chỗ, tạm thời rất an toàn."

"Tin tức có thể tin được không?"

"Xác định tin cậy."

"Tin cậy là tốt rồi."

Nói, trong phòng ba người đồng loạt mà hướng trước ngoài cửa sổ nhìn đi.

Lúc này. Hầu tử cũng đã nhảy lên theo cái kia trên nóc nhà nhảy xuống tới. Nương lão quận vương rời đi không ngăn cản nhanh chóng chạy tới Huyền Trang chỗ bên cạnh giếng.

Hắn sâu hít một hơi thật sâu, đối với cái kia tối như mực một mảnh, chỉ còn lại có ở chỗ sâu trong còn có một chút châm lửa quang miệng giếng hô: "Uy. Là ta!"

Cái kia trong giếng không có đáp lại.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hắn lại hô: "Ngươi nghĩ như vậy lặn qua lặn lại tới khi nào? Cái này đều bao nhiêu ngày rồi. Có hết hay không? Nơi này cự ly Linh Sơn cũng đã không xa!"

Cái kia đáy giếng, Huyền Trang kéo dài thanh âm đáp: "Đi về phía tây là vì phổ độ, không phổ độ, đi về phía tây gì dùng?"

"Đánh rắm! Ngươi con mẹ nó cái này gọi là phổ độ sao? Một câu, đừng nói tỉnh, ta lập tức cho ngươi bả hắn một cái hồ chuyên tới đã thành! Ngươi không phải muốn như vậy làm âm ỉ, có ý tứ sao?"

"Bản tảng có thể cho đại thánh gia ngài di sơn đảo hải, người khác đâu? Như vậy ra tới chỉ là một mình công. Không phải phổ thể chi đạo cũng!"

"Vậy ngươi đây là muốn thế nào? Không phải muốn đào được nước không thể sao? Tin hay không, ta lấy tảng đá đem ngươi đè xuống mặt, cho ngươi phổ độ đủ?"

Cái kia đáy giếng hạ, Huyền Trang không nói gì thêm. Chỉ còn lại có liên miên bất tận "Tiếng chuông" thanh.

Cẩn rằng một cái, hầu tử xoay người đưa đến một khối tảng đá lớn đầu, đối với miệng giếng quát: "Ngươi đừng cho là ta không dám, dù sao ngươi như vậy mang xuống đời này cũng đến không được Linh Sơn, ta đơn giản đem ngươi bìa hai mặt tính!"

Nói, thực ầm một tiếng, dùng tảng đá lớn đầu đem miệng giếng phong bế.

Nhưng mà. Cái kia dưới Huyền Trang nhưng thật giống như cái gì cũng không biết đồng dạng, tiếp tục yên lặng đào móc trước.

Hai người cứ như vậy giằng co trên.

Không bao lâu, một vị yêu tướng lặng lẽ từ đằng xa đồ nát thể lương nhô đầu ra. Hạ giọng nói: "Đại thánh gia, lão quân vương đã trở lại, không thể nhường hẳn trông thấy ngài a."

Cường uốn éo dưa phải không ngọt.

Roi vào đường cùng, hầu tử chỉ phải lắc đầu, đem hòn đá kia lại cho bàn hồi tại chỗ.

Từ đầu đến cuối, Huyền Trang mà ngay cả nửa câu phàn nàn đều không có.

...

Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu đang ngồi ở cửa mình vương tọa trên, vẻ mặt buồn bực.

Không biết chừng nào thì bắt đầu, Lục Nhĩ Mi Hầu phát hiện mình một khi đối mặt Dương Thiên khóc rống. Sẽ không tự giác nhút nhát. Cái loại cảm giác này, thật giống như bầm sinh vậy.

Chẳng lẽ là trí nhớ mảnh nhỏ quan hệ?

Lục Nhĩ Mi Hầu liều mạng đi hồi ức. Càng muốn đầu vượt đau nhức, đau đến ứa ra mồ hôi lạnh.

Bất đắc dĩ. Chỉ có thể đơn giản không nghĩ.

Thật vất vả trì hoãn qua được, hấn ngửa đầu đối với một đám yêu vương nói: "Các ngươi. . . Ai có biện pháp bả cái kia Thanh Tâm theo thánh mẫu cung làm ra đến?"

Nghe vậy, một đám yêu vương đưa mắt nhìn nhau, từng người đều cúi đầu.

"Cút! Đồ vô dụng!" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên gầm hét lên: "Đều cút ra ngoài cho ta!"

Cái này một rống, những cái này yêu vương sợ tới mức vội vàng nguyên một đám khom người rời khỏi đại điện bên ngoài.

Sư Đà Vương lặng lẽ kéo lấy Bằng Ma Vương tay nói: "Hấn. . . Đây là làm sao vậy?"

"Còn có thể là làm sao vậy?" Bằng Ma Vương cố ý đem âm điệu thoáng nâng lên, nói: "Sợ lão bà quá. Đều nhớ kỹ, từ nay về sau đại thánh gia sự tình, có thể làm sẽ làm, không thể mở. . . Hồi phục một tiếng, lần lượt mắng là được. Thánh mẫu đại nhân sự, chính là liều mạng cũng phải làm tốt. Hiện tại phía dưới oán niệm càng lúc càng lớn, chúng ta có thể làm, thì chỉ có nhiều như vậy."

Nói đi, hướng phía đi ở bên cạnh Cửu Đầu Trùng cùng cái khác vài cái tiểu yêu vương nhìn lướt qua.

Một ít mỗi người yêu vương tuy nhiên lặng yên không lên tiếng, rồi lại nguyên một đám không tự giác nhẹ gật đầu.

Đang lúc này, cái kia sớm nhất gặp được Lục Nhĩ Mi Hầu sơn dương tinh mặc một thân hoa phục từ đằng xa đã đi tới, cấp hùng hực cùng người khác yêu vương gặp thoáng qua, trực tiếp chạy nhập trong đại điện đi.

"Ai vậy?"

"Còn có thể là ai? Hẳn chính là đang lúc hồng tân nhậm thừa tướng a. Thì ra là vận khí tốt, bằng không, tựu cái kia tu vi, cái kia kiến thức, có thể đương thừa tướng?"

"Tựu một nhân vật như vậy còn tướng là thừa tướng, xem ra cái này Su Đà quốc, thật sự là đi không xa."

Cửu Đầu Trùng lạnh lùng quét lữ yêu vương liếc, thấp giọng nói: "Chú ý nói chuyện."

Cái này vừa nói, vài cái yêu vương mới ngậm miệng lại.

...

Trong đại điện, sơn dương tinh hai tay dâng một phong thư hàm, cất cao giọng nói: "Khởi bẩm đại thánh gia, vừa rồi, có người hướng thần trong phủ đốt phong thư, là cho đại thánh gia ngài. Thần không dám chậm trễ, liền tranh thủ thời gian cho đại thánh gia ngài đưa tới."

Lục Nhĩ Mi Hầu tiện tay mở ra phong thư, hướng cái kia lạc khoản vị trí nhìn lướt qua, lập tức sững sốt một chút.

"Địa Tạng vương?"

"Đúng là."

"Hắn hiện tại ở đâu?"

"Đang tại thân trong phủ."

"Đi! Dẫn ta đi gặp hắn!" Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã đứng dậy cấp hừng hực đi ra đại điện. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 712: Lãng Phí Thời Gian?

Nắng dương quang, vờn quanh nước ao ở giữa, một cái đình nghỉ mát đứng lặng. Muốn xem Địa Tạng vương chính đốn ngồi ở đó đình nghỉ mát hạ lẳng lẳng nhếch trà.

"Đại thánh gia, bên này thỉnh."

Cách đó không xa, sơn dương tinh mang theo Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng đi qua công vòm.

Xa xa chứng kiến Địa Tạng vương, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức dừng bước.

Hai người cách một cái ao yên lặng đối mặt trước.

Hồi lâu, Địa Tạng vương cười nhạt một tiếng, buông xuống chén trà trong tay. Lục Nhĩ Mi Hầu thì là thật sâu thở dài, dọc theo uốn lượn hành lang bước nhanh hướng hẳn đi đến.

"Từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ a." Địa Tạng vương hai mắt buông xuống, một mặt phẩm trước trong tay trà, một mặt khẽ thở dài: "Cùng lần trước gặp mặt so sánh với, bây giờ, các hạ chính là cảnh tượng không ít. Quả thật là sĩ biệt ba ngày, lau mắt mà nhìn."

"Nói đi. Người tìm đến ta, chuyện gì." Lục Nhĩ Mi Hầu đặt mông ngồi xuống bàn đá đối diện, mở to hai mắt nhìn, liền gắt gao chăm chăm vào Địa Tạng vương.

Nhưng mà, Địa Tạng vương lại là nhìn chung quanh, tựa hồ đối với cái này trong đình viện cảnh trí hứng thú rộng lớn tại đối Lục Nhĩ Mi Hầu dường như.

"Người đoán."

"Đừng quanh co lòng vòng, có lời cứ nói, có rắm mau thả!"

Thẳng đến lúc này, Địa Tạng vương mới ung dung liếc Lục Nhĩ Mi Hầu liếc. Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đã là nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận dật vu ngôn biểu.

"Cũng là người trước tiên là nói về a." Một hồi lâu, Địa Tạng vương mới khẽ thở dài: "Thời gian dài như vậy, các hạ chắc hẳn có thật nhiều sự tình muốn cùng bản tăng muốn hỏi bản tăng."

"Cũng đúng." Lục Nhĩ Mi Hầu mở ra hai tay chống trước bàn, gắt gao chăm chăm vào Địa Tạng vương nói: "Người lúc trước tại sao phải cứu ta?"

"Nếu như bản tăng nói, bản tăng là từ bi vi hoải, người tin sao?"

"Đương nhiên không tin! Người cứu ta, hẳn định có mục đích của người!"

"Đã các hạ trong nội tâm đều đã có đáp án, cần gì phải thêm này vừa hỏi?"

"Người!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhất thời nghẹn lời.

Nếu như là những người khác mà nói, dám dùng loại này trêu chọc giọng điệu đến nói chuyện với Lục Nhĩ Mi Hầu, chắc hẳn Lục Nhĩ Mi Hầu lúc này đều đã kinh bão tố. Tụ tính không đến mức làm cho đối phương

thân chỗ khác biệt, tuyệt đối cũng sẽ làm cho đôi phương sống không bằng chết.

Nhưng mà, đôi phật môn đặc biệt còn là có bản lĩnh đem chính mình từ phía trên kiếp trên tay cứu, biết rõ trước rất nhiều chính mình không biết môn đạo phật môn người trong. Lục Nhĩ Mi Hầu nhiều ít vẫn còn có chút kiêng kị.

Thật vất vả đè xuống trong nội tâm tức giận, Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng thấp giọng nói: "Đi a, người nghĩ không nói, ta cũng vậy không hỏi. Dù sao hỏi. Cũng không cái gì ý nghĩa. Đã như vậy, cái kia đã nói nói người muốn nói a. Đột nhiên chạy đến Sư Đà quốc đến, người tổng không đến mức là đi ngang qua a?"

Địa Tạng vương ngửa đầu nhìn trời, nói: "Cái kia khẳng định không phải."

"Đã không phải, người tới ta Sư Đà quốc cái mục đích gì?"

"Bản tăng đến Sư Đà quốc. Là cho các hạ mang mấy câu, xem như nhắc nhở, coi như là khuyên bảo."

"Người nói!"

Nghe vậy, Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, chậm rãi đứng dậy, duỗi ra một chỉ nói: "Thứ nhất, thiên kiếp."

Nghe được cái này một câu, Lục Nhĩ Mi Hầu tâm lập tức lộ bộ một chút, hư vài phần.

"Mỗi ngày kiếp lúc nào sẽ đến?"

"Cái này, bản tãng cũng không biết." Địa Tạng vương chấp tay nói: "Có lẽ rất nhanh. Có lẽ còn muốn qua cả một năm nửa năm, nhưng tóm lại sẽ không thật lâu."

"Người chính là cô ý đến nhắc nhở ta đây câu?"

"Đương nhiên không chỉ."

Nói, Địa Tạng vương, nhếch môi đến tha vài bước. Từ đầu đến cuối, Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt đều chưa từng từ trên người của hắn dời.

Nhưng mà, một hồi lâu, Địa Tạng vương đều không nói thêm câu nữa lời nói, chỉ là không ngừng mọi nơi nhìn quanh trước. Cảm giác kia, nói là tại tổ chức ngôn ngữ, chẳng nói tại thất thần.

Rốt cục. Lục Nhĩ Mi Hầu có chút không nhịn được, hừ lạnh nói: "Người cái này có ý tứ gì? Đã không chỉ, người lại không nói. Đã cái này lãng phí thời gian làm chi?"

Địa Tạng vương thản nhiên đầu. Nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu giống như cười mà không phải cười mà hỏi thăm: "Bản tãng đây là tại lãng phí thời gian?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Địa Tạng vương ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ trạng, thuận miệng hỏi: "Cái kia bản tãng lãng phí bao nhiêu thời gian?"

"Lãng phí" nói còn chưa dứt lời, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Hắn thoáng cái đứng lên, cả giận nói: "Người cái này có ý tứ gì? Chuyên đến trêu chọc ta?"

Cái này vừa nói, Địa Tạng vương lại nở nụ cười.

Bàn đá hai bên, một bên là nỗi giận đùng đùng Lục Nhĩ Mi Hầu. Một bên lại là vẻ mặt vui vẻ Địa Tạng vương.

Bị Địa Tạng vương như vậy cười, Lục Nhĩ Mi Hầu trong nội tâm lập tức lại hư vài phần.

"Người đến tột cùng có ý tứ gì?"

"Kỳ thật, cũng không có ý gì." Địa Tạng vương thoáng thu thu thần, chấn vỗ áo tay áo nói: "Bần tăng vừa rồi bắt quá lãng phí không đến một nén nhang thời gian, các hạ cũng đã tức giận. Bắt quá nhắc tới cũng đúng, thiên kiếp gần trong gang tấc, các hạ thời gian quý giá, sao có thể lãng phí? Nhưng là "

Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái có chút mộng, hẳn có chút kinh ngạc nhìn Địa Tạng vương.

Sâu hít một hơi thật sâu, Địa Tạng vương lúc này mới nói tiếp: "Nhưng là, các hạ thời gian đã như vậy quý giá, lại vì sao phải tùy ý lãng phí? Ngài lãng phí, cũng không phải là chính là một nén nhang thời gian, mà là mấy ngày, mấy tháng a."

Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Người có ý tứ gì?"

"Không có ý gì." Địa Tạng vương khẽ cười nói: "Bần tăng chính là nhắc nhở các hạ, các hạ hiện tại làm những chuyện như vậy, toàn bộ đều là lãng phí thời gian."

"Ta làm những chuyện như vậy là lãng phí thời gian?" Lục Nhĩ Mi Hầu thanh âm lập tức cao tám độ.

Chỉ thấy Địa Tạng vương biến sắc, dùng áp đảo Lục Nhĩ Mi Hầu thanh âm quát: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Lập tức, cả đình viện đều yên tĩnh trở lại.

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi mở to hai mắt, gắt gao chăm chăm vào Địa Tạng vương.

Địa Tạng vương cũng mở to hai mắt, nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Người muốn lấy thay mặt nguyên bản Tôn Ngộ Không, cho nên, người đời tin Đa Mộc quái mà nói, đánh bại Sư Đà quốc yêu vương, đưa bọn họ thu vào dưới trướng, trọng tâm tổ kiến yêu quốc, đúng không?"

"Đúng!"

"Người muốn lấy thay mặt nguyên bản Tôn Ngộ Không, cho nên, người đời tin Bằng Ma Vương mà nói, theo Hoa Sơn kiếp đến đây Dương Thiên, đúng không?"

"Đúng!"

"Người muốn lấy thay mặt nguyên bản Tôn Ngộ Không, cho nên, người đời tin Dương Thiên mà nói, uy hiếp tam giới, vận dụng cả Sư Đà quốc lực lượng, chuẩn bị đời đô Hoa Quả Sơn, đúng không?"

"Đôi" bị như vậy một người tiếp một người hỏi, tăng thêm Địa Tạng vương cái kia giống như đao phong vậy ánh mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức có chút lo lắng không đủ. Hắn hơi nghi hoặc hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ chẳng lẽ ta đây sao làm, có vấn đề gì sao?"

"Đương nhiên là có vấn đề." Địa Tạng vương thoáng cái co lại tay, chậm rãi nói: "Kỳ thật, người muốn lấy thay mặt nguyên bản Tôn Ngộ Không, chỉ

cần làm một chuyện là được."

"Sự tình gì?"

"Làm cho hấn thay thế người bị thiên kiếp lấy đi!"

"Cái này "

"Tương phản, nếu như người cuối cùng bị thiên kiếp lấy đi, như vậy, người phát hiện đang làm cái gì sự, đều không dùng được. Bởi vì đương chỉ còn lại có một cái Tôn Ngô Không thời điểm, liền không sao cả thiệt giả!"

Ánh nến xèo xèo thiêu đốt lên, gió đêm từ từ theo ngoài cửa sổ thổi qua.

Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi dựa phía trước cửa sổ, một đôi trợn tròn con mắt gắt gao chăm chăm vào ngoài cửa sổ, hiện đầy tơ máu.

Địa Tạng vương mà nói ở trong óc của hấn không ngừng lặp lại trước.

"Ta đã nói với nàng thiên kiếp sự tình sao?"

"Ta nhớ được ta nói rồi một lần chuyện quan trọng như vậy, nàng hấn là sẽ không quên mới đúng."

"Đã nàng biết rõ, vì cái gì còn muốn ta hao tổn tâm cơ đi dời đô, mà không phải nghĩ biện pháp đi đánh bại đối thủ?"

Hồi lâu, hấn chậm rãi nhắm mắt lại.

Địa Tạng vương nói rất đúng, hấn tại lãng phí thời gian. Đoạn thời gian này, hấn là triệt để mơ hồ.

Đa Mục quái trong nội tâm, chỉ có yêu tộc phục hưng. Hấn để ý căn bản cũng không phải là chính mình cái này đại thánh gia. Cái khác yêu quái thì

càng đừng nói nữa.

Về phần Dương Thiên trong nội tâm đến tột cùng là cái gì, ai cũng không biết.

Từ đầu đến cuối, không có bất cứ người nào chân chân chính chính, cùng mình đứng ở đồng nhất lập trường. Liền Địa Tạng vương cũng không có cùng mình đứng ở đồng nhất lập trường. Nhưng ít ra lời hắn nói, là đúng. Không chê vào đâu được.

Chính là, chính mình hắn là như thế nào đi đánh bại đối thủ?

Trước đó lần thứ nhất va chạm, Lục Nhĩ Mi Hầu đến nay ký ức hãy còn mới mẻ.

Nghĩ, hắn chỉ cảm thấy huyết thái dương ần ần đau.

Muốn chính thức trở thành Tề Thiên Đại Thánh, cũng không phải như vậy chuyện dễ dàng. Đáng tiếc là, có bản lĩnh giúp mình phật môn, lại từ đầu đến cuối chỉ là một phó mậ mờ thái độ.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Một hồi rất nhỏ tiếng đập cửa truyền đến.

"Tiến đến."

Môn chậm rãi đẩy ra.

Son dương tinh cung trước thân thể, cẩn thận đi đến.

"Thần, tham kiến đại thánh gia."

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút không kiên nhẫn nói: "Đã trễ thế như vậy, chuyện gì?"

"Ra một chút chuyện nhỏ." Sơn dương tinh hắng giọng một cái, thấp giọng nói: "Thành đông bên kia có mấy hung đồ, muốn thoát đi Sư Đà quốc, bị biên quân cho nắm bắt."

"Thoát đi? Tại sao phải thoát đi."

"Bọn họ" nuốt nước bọt, sơn dương tinh cẩn thận nói: "Bọn họ cảm thấy, Sư Đà quốc pháp lệnh quá mức nghiêm khắc, đặc biệt tạo hạm kế hoạch, tới mức "

"A?"

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi mở to hai mắt.

Cái này vừa mở mắt, lập tức đem sơn dương tinh sợ tới mức cả quỳ rạp xuống đất thẳng run rẩy, hấn vội vàng hô: "Thần cũng đã nói với bọn họ, nghiêm khắc pháp lệnh, là vì yêu tộc quật khởi. Có thể bọn họ như trước gian ngoan mát linh. Việc này cũng đã bẩm báo thánh mẫu đại nhân, thánh mẫu đại nhân làm cho thần đem mấy cái hung đồ xử tử thần cái này đi làm! Thần cái này đi làm!"

Nói đi, sơn dương tinh cạch cạch cạch liên tục ba cái khấu đầu, muốn đứng dậy rời khỏi ngoài cửa.

"Đứng lại!"

Bị Lục Nhĩ Mi Hầu vừa quát, sơn dương tinh vội vàng dừng bước, nhưng như cũ không dám ngẩng đầu.

Mồ hôi to như hạt đậu từng giọt theo trên trán chảy xuống.

Nhìn qua ngoài cửa sổ trầm mặc hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu mới nói khẽ:
"Người có phải hay không cảm thấy, cái này pháp lệnh quá mức nghiêm
khắc rồi?"

"Thần không dám!"

"Không dám người khuya khoắt tới tìm ta làm chi? Nói! Thứ cho người
vô tội!"

Có cái này một tề thuốc an thần ăn đi, sơn dương tinh lúc này mới cố lấy
dũng khí, quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Thần dùng vì, pháp lệnh quả thật có
chút nghiêm khắc. Xử phạt là muốn có, chính là như vì vậy mà giết bọn họ,
sau này sợ là "

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã nện bước đi nhanh
cùng sơn dương tinh gập thoáng qua.

"Đi!"

"Đại thánh gia, ngài ngài đi đâu?"

"Thánh mẫu cung!" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 713: Thuyết Khách

Đêm đen nhánh, thánh mẫu cung vài chén nhỏ cô đèn hơi lóe ra.

Một loạt vệ binh giơ cây đuốc leng keng đi qua.

Đêm dài từ từ, giống nhau thường ngày. Kia thanh môn hai cái thị vệ đều ở ngáp.

Đột nhiên, một trong đó thị vệ bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

"Lớn... Đại thánh gia!"

Cái kia cái khác thị vệ sợ tới mức giật mình một cái, vội vàng ngẩng đầu lên.

"Hu!" Không đợi hai người kịp phản ứng, sơn dương tinh cũng đã cho bọn hắn làm một cái chó có lên tiếng thủ thế. Hai người liền tranh thủ đến bên miệng mà nói lại nuốt trở vào, yên lặng hành lễ.

Sư Đà quốc, không có bất luận cái gì yêu quái dám ngăn cản Lục Nhĩ Mi Hầu làm một chuyện gì, cho dù là Dương Thiên thủ hạ cũng đồng dạng.

Đại môn từ từ mở ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu vượt qua cánh cửa, sơn dương tinh mang theo một đám thân vệ tại theo sát phía sau tùy tướng.

"Đại thánh gia, chúng ta đây là đi gặp thánh mẫu đại nhân sao?"

Nghe được câu này, Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu lập tức hiện lên mấy ngày trước tình cảnh, cái kia cước bộ thoáng cái dừng lại.

Hơi do dự hạ xuống, hắn nói khẽ: "Trước không thấy nàng, chúng ta đi gặp, cái kia Thanh Tâm."

Quay sang, sơn dương tinh vội vàng hướng trước đi theo bên cạnh thánh mẫu cung thị vệ khoát tay áo: "Có nghe hay không? Còn không mau dẫn đường?"

"Dạ... Dạ!" Hai cái thị vệ vội vàng dẫn theo đèn lồng đi tới đằng trước.

Lâm mở ra cước bộ trước, Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh lùng đối sơn dương tinh công đạo nói: "Còn có, ta tạm thời không muốn gặp tam thánh mẫu."

...

Trong phòng, đứng giờ trước ánh nến xem xét tấu chương Dương Thiên đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu lên. Ánh mắt kia hơi lóe ra.

Sau một lát, nàng vội vàng đứng dậy bước nhanh cửa trước ngoài đi đến.

Nhưng mà, khi nàng đẩy cửa phòng ra thời điểm, cũng đã có hai gã yêu tướng ngăn ở trước mặt nàng.

Ở đằng kia hai gã yêu tướng sau lưng, nguyên bản phụ trách thủ vệ hai người thị nữ vi khế cúi đầu, không dám làm thanh.

Dương Thiên mở to hai mắt nhìn cùng cái kia hai gã yêu tướng đối mặt trước.

Ở đằng kia ánh mắt sắc bén phía dưới. Hai gã yêu tướng hơi cúi đầu, nhưng như cũ một bước cũng không nhường.

"Lớn... Đại thánh gia nói, nói thánh mẫu đại nhân vì nước sự mấy ngày liền vất vả. Thật sự bận khoăn. Đêm nay, làm cho thánh mẫu đại nhân sớm đi nghỉ tạm."

"Ta muốn gặp hần!" Dương Thiên thanh âm thoáng cái đề cao tám độ.

"Đại thánh gia nói làm cho thánh mẫu đại nhân sớm đi nghỉ tạm." Ngăn ở Dương Thiên trước người tay như trước. Cái kia yêu tướng cúi đầu, khúm núm nói: "Kính xin thánh mẫu đại nhân đừng cho tiểu nhân khó làm..."

Đây là... Giam lỏng rồi?

Giờ này khắc này, Dương Thiên hoàn toàn tỉnh ngộ.

Nếu như có thể nhìn thấy, có lẽ nàng còn có chút biện pháp có thể thay đổi. Chính là, nếu như gặp đều không cho gặp...

...

Từng bước một tới gần giam giữ Thanh Tâm lầu các, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên dừng bước.

Cái kia sau lưng, kẻ cả sơn dương tinh tại trong một đám yêu quái đều dừng bước, nguyên một đám ngu ngơ nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Dưới ánh trăng. Cái kia lầu các chỉ còn lại vài chén nhỏ yếu ớt ngọn đèn, có vẻ phá lệ u tĩnh.

Lục Nhĩ Mi Hầu lẳng lặng mà chăm chú nhìn, cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Hồi lâu, hần nói khẽ: "Các người đều ở chỗ này chờ, không cần phải hành động thiếu suy nghĩ."

Nói đi, thân hình hấn nhoáng một cái, hóa thành một cái ngày bình thường đi theo Dương Thiên bên cạnh người hầu, từng bước một hướng phía lầu các đi tới.

...

Trong lầu các, Thanh Tâm chính cong vẹo tựa ở giường trên, xem sách.

Nói là giam cầm. Cho lại là khách nhân đãi ngộ. Thì ra là trong phòng tượng trưng bỏ thêm vài đạo lan can thôi, còn lại, ăn mặc chi phí một mực không thiếu. Duy nhất chỗ thiếu hụt. Chỉ sợ sẽ là thiếu người nói chuyện thôi.

Dù sao cũng là tại Lục Nhĩ Mi Hầu địa đầu, nếu là Dương Thiên thật sự cho Thanh Tâm khách nhân đãi ngộ, thậm chí vì nàng sai khiến dưới người, đến lúc đó không chừng cái này Sư Đà quốc trung những người khác hội nghĩ như thế nào.

"Đông đông đông."

Tiếng đập cửa truyền đến, Thanh Tâm khẽ ngẩng đầu, tùy ý nhìn thoáng qua, nói: "Tiến đến."

Môn chậm rãi đẩy ra một đường nhỏ.

Cái kia ngoài cửa, hóa thành người hầu Lục Nhĩ Mi Hầu cẩn thận mà hướng trong phòng quan vọng, khởi động một tấm khuôn mặt tươi cười. Lúc này mới nhắc chân vượt qua cánh cửa.

"Thanh Tâm tiểu thư, đã trở về như vậy còn không nghỉ ngơi?"

Thanh Tâm thấy là Dương Thiên người hầu đã đến. Cũng không dậy nổi nghi tâm, chỉ là nhàn nhạt trở về một cái mỉm cười. Nói: "Xem hết cái này

hai bản thư đi ngủ. Có chuyện gì không?"

"Kỳ thật cũng không có việc gì." Lục Nhĩ Mi Hầu cười khan nói:
"Thánh mẫu đại nhân cảm thấy tiểu nhân so với tri kỷ, cho nên an bài tiểu nhân từ nay về sau tại nơi này phục thị Thanh Tâm tiểu thư."

"A?" Thanh Tâm thoáng cái có chút mộng: "Dương Thiên tử phái người tới phục thị ta?"

Tại Thanh Tâm ánh mắt kinh ngạc hạ, Lục Nhĩ Mi Hầu sững sờ, vội vàng ra vẻ không hiểu nói: "Có... Có vấn đề gì sao?"

"Vì cái gì nàng hội phái người tới phục thị ta?"

"Đây không phải theo lý thường nên sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng cười nói: "Ngài cùng đại thánh gia có tam thế tình duyên, đây là tam giới đều biết sự tình. Thánh mẫu đại nhân được công nhận yêu hậu, ngài, lại có thể kém đi nơi nào? Nói không chừng, mấy ngày nữa không cần ngài mở miệng, cũng không cần đại thánh gia nói chuyện, thánh mẫu đại nhân sẽ chủ động đệ trình làm cho đại thánh gia cưới vợ ngài. Sao có thể không có người hầu hạ?"

Nói đi, Lục Nhĩ Mi Hầu che miệng cười, cái kia ánh mắt lại hơi mở to, thời khắc chú ý đến Thanh Tâm thần sắc biến hóa.

Giờ này khắc này, nghe xong lời nói này, Thanh Tâm cũng đã triệt để hồ đồ. Nàng nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu ngờ ngác nháy mắt con ngươi, cái kia suy nghĩ đã giống như một đoàn đay rối vậy.

Dương Thiên cao ngạo, cho nên, cho dù là tình địch, Dương Thiên cũng không mảnh tại đối với nàng động thủ. Có thể chính là bởi vì Dương Thiên cao ngạo, chẳng lẽ Dương Thiên khả năng chủ động đưa ra hai nữ chung thị một phu?

Không đúng... Lúc này đưa ra, mặc dù là hai nữ chung thị một phu, vậy cũng thị là Lục Nhĩ Mi Hầu. Điều này có thể sao?

Chẳng lẽ là... Dương Thiên muốn cho mình và Lục Nhĩ Mi Hầu lập gia đình, gạo nấu thành cơm, sau đó...

Nghĩ vậy, Thanh Tâm thoáng cái có chút luống cuống. Nắm thư tay hơi nắm thật chặt.

Bất quá, nàng rất nhanh lại hoãn quá thần lai.

Nàng chợt nhớ tới Dương Thiên nói qua lời, nàng nói, cái này Su Đà quốc trung, không có một cái là chính nàng người.

Nếu như là như vậy lời nói. Vậy còn có một loại khả năng, thì phải là... Hoặc là cái này người hầu hiệu lầm Dương Thiên ý tứ, hoặc là... Những lời này, hoàn toàn cũng không phải là Dương Thiên nói!

Nghĩ vậy, Thanh Tâm không khỏi cảnh giác nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cái này có qua có lại bên trong, Thanh Tâm thần sắc biến ảo đã bị Lục Nhĩ Mi Hầu xem tại trong mắt. Hắn vội vàng cúi đầu nâng lên bàn trên ấm trà cho Thanh Tâm trà nóng nước đi, để tránh đi Thanh Tâm ánh mắt.

Thanh Tâm như trước gắt gao theo dõi hắn.

Nấu nước, ngâm vào nước trà. Mỗi một bước đều làm được thành thạo, rất nhanh, một ly nóng hồi trà bị phụng đến Thanh Tâm trước người. Từ đầu đến cuối. Lục Nhĩ Mi Hầu thật giống như không có chú ý tới Thanh Tâm cái kia nghi vấn ánh mắt vậy.

Ở trong quá trình này, hắn cũng đã một lần nữa làm rõ ý nghĩ.

Hắn thập phần tự nhiên ngồi xuống cự ly Thanh Tâm cách đó không xa trên ghé dựa.

Cái này ngồi xuống. Thanh Tâm lập tức bật cười.

"Thanh Tâm tiểu thư cười cái gì?"

"Ngươi là Dương Thiên tử phái tới phục thị ta?"

"Đương nhiên."

Nhìn chăm chú chén kia trà nóng, Thanh Tâm ung dung thở dài: "Dương Thiên tử hạ nhân, tuyệt sẽ không tại chủ nhân không có ban thưởng ghé ngồi thời điểm, tự chủ trương ngồi xuống. Nói đi, ngươi đến tột cùng là ai?"

Nói đi, Thanh Tâm đột nhiên mở to hai mắt nhìn hướng Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn quá khứ.

Nhưng mà, tại đây ánh mắt lợi hại phía dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu lại ngược lại nở nụ cười.

"Thanh Tâm tiểu thư quả nhiên hảo nhãn lực."

Thanh Tâm một tay cũng đã khấu đến bên hông pháp khí trên. Cẩn thận mà chăm chú nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhưng vào lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu lời nói xoay chuyển, khẽ cười nói: "Không sai, tiểu nhân cũng không phải thánh mẫu đại nhân phái tới phục thị Thanh Tâm tiểu thư. Tiểu nhân nhưng thật ra là... Thánh mẫu đại nhân phái tới thuyết khách."

"Thuyết khách?"

"Đúng, thuyết khách." Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ gật đầu, ra vẻ bất đắc dĩ trượng, nói: "Đại thánh gia... Hoặc là nói, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã sinh nghi. Sự ra đột nhiên, bằng không, việc này vốn nên do thánh mẫu đại nhân tự mình cùng ngài nói. Đáng tiếc..."

Nói đến chỗ này, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi đến phía trước cửa sổ. Đưa tay đẩy ra cửa sổ.

"Thanh Tâm tiểu thư, ngài còn là chính mình xem đi."

Theo cái kia cửa sổ, Thanh Tâm chứng kiến thánh mẫu trong nội cung, Dương Thiên ở chỗ đã bị trọng binh vây quanh. Điem điem hỏa quang qua lại di động, đó là rất nhiều tuần tra yêu quái.

"Thánh mẫu đại nhân... Tới không được." Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung thờ dãi, nói: "Cho nên, chỉ có thể do ta đây nhỏ bé không đáng kể tiểu nhân đến chạy cái này một lần."

Trong lúc nhất thời, Thanh Tâm ngây dại.

Thánh mẫu cung, Dương Thiên ở chỗ bị vây. Cái này không hề nghi ngờ nói rõ Lục Nhĩ Mi Hầu xác thực sinh nghi. Hơn nữa lúc này đây sinh nghi, đã không phải là lúc trước đơn giản như vậy. Dương Thiên nói ba xạo có thể đuổi.

"Ta... Ta nghĩ gặp Dương Thiên tử."

"Gặp không được. Nếu là có thể gặp, liền sẽ không để cho tiểu nhân đi cái này một lần. Chớ nói thánh mẫu đại nhân. Chính là tiểu nhân cái này râu ria người, cũng là mất sức của chín trâu hai hổ, mới đi đến Thanh Tâm tiểu thư ngài trước mặt."

"Tín? Đã Dương Thiên tử cho người đảm đương thuyết khách, cái kia khẳng định có phó thác phong thư!"

"Không có." Lục Nhĩ Mi Hầu lắc đầu nói: "Nếu có phong thư, tiểu nhân bước đi không đến nơi này. Từ lúc cái kia trên nửa đường đã bị tìm ra đến, sau đó một đao cắt đi đầu."

"Không có phong thư, cái kia tín vật?"

"Cũng không có, cùng cái kia phong thư cùng lý. Tiểu nhân vốn chính là thân không vật dư thừa tiểu yêu, trên người nếu là mang theo cá châu sai đồ trang sức, một khi bị tìm ra đến, đồng dạng đi không đến nơi này."

"Ta đây như thế nào tin tưởng người?"

Bị Thanh Tâm như vậy vừa hỏi, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức sững sờ. Một hồi lâu, rồi lại chậm rãi bật cười, nói: "Tiểu nhân vừa vào cửa, Thanh Tâm tiểu thư liền bắt đầu nghi vấn tiểu nhân thân phận, tiểu nhân cũng đã nói rõ là tới đương thuyết khách, đến tột cùng là muốn tới nói cái gì, Thanh Tâm tiểu thư lại mảy may không hỏi. Chẳng lẽ... Tiểu thư sẽ không hiếu kỳ sao?"

Bị Lục Nhĩ Mi Hầu vừa nói như vậy, Thanh Tâm lập tức càng thêm hoảng loạn rồi.

Nàng đột nhiên nhớ tới chính mình mới vừa cùng đối phương một hỏi một đáp. Tuy nói chính mình từ lúc mới bắt đầu cũng đã giữ vững cảnh giác, chính là... Tựa vừa rồi hỏi như vậy đáp, đối phương một câu "Lục Nhĩ Mi Hầu sinh nghi", chính mình thậm chí đều không hỏi lại đối phương "Nâng cái gì nghi tâm" ... Cái này không phải là ám hiệu đối phương, mình và Dương Thiên trong lúc đó có nào đó bí mật, hoặc là, Dương Thiên vốn có tị tại làm lấy Lục Nhĩ Mi Hầu chỗ không cho phép, không biết sự tình sao?

Cứ như vậy trăm mặc một hồi lâu, Thanh Tâm mới hoãn quá thần lai, hơi bộ dạng phục tùng nói: "Nói đi, nàng cho người, thuyết phục ta cái gì."

"Sự ra khẩn cấp, thật sự bất đắc dĩ." Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu nói khẽ: "Thánh mẫu đại nhân hy vọng, Thanh Tâm tiểu thư có thể đáp ứng cùng Lục Nhĩ Mi Hầu lập gia đình."

Một câu nói kia buông đi, Thanh Tâm nắm thư tay lập tức hơi run rẩy một cái. (chưa xong còn tiếp.)

ps: Thật có lỗi, những này ngày đôi mới không để cho lực. Đặc biệt mấy ngày nay, con ba ba cơ bản đều là mất ngủ, tại lo nghĩ trung vượt qua. Lộ rất khó đi, nhưng nhất định phải đi xuống dưới. Thật giống như giống như con khi, đi qua khó khăn nhất đường, nuốt xuống tối khổ lệ. Thừa nhận người khác chỗ không cách nào thừa nhận thống khổ, tài năng đạt được người khác chỗ không cách nào đạt được lực lượng! Cố gắng lên! Điện thoại người sử dụng hãy ghé thăm

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 714: Chuẩn Bị Hôn Lễ

Môn từ từ mở ra.

Biển ảo làm người hầu bộ dáng Lục Nhĩ Mi Hầu cung trước thân thể, rời khỏi ngoài cửa.

Cũng đang đại môn kia khép lại trong nháy mắt nhô lên lồng ngực. Nguyên bản trên mặt chất đầy cười đã ở trong khoảnh khắc tiêu tán, hóa thành lạnh lùng, thậm chí mang theo một tia phẫn nộ.

"Đại thánh gia, thế nào?"

"Nàng nói... Cho nàng một chút thời gian, làm cho nàng cân nhắc suy xét."

"Lo lắng?"

Lục Nhĩ Mi Hầu hóa thành nguyên bản hình thái, cái kia răng cũng đã cắn được khanh khách rung động.

"Nàng ngay từ đầu rõ ràng sẽ không muốn cho ta biết rõ thân phận của nàng. Từ đầu đến cuối, nàng đều chỉ nhận thức đi về phía tây trên đường một ít cá. Hiện tại, nàng rõ ràng vì Dương Thiên an nguy nói, lo lắng? A, thật thú vị, thật thú vị!"

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu nắm chặt nắm tay từng bước một hành hương mẫu ngoài cung đi đến.

Một cái thân cận Lục Nhĩ Mi Hầu yêu tướng vẻ mặt ngây thơ, thấp giọng hỏi: "Đại nhân, đại thánh gia hẳn đây là..."

"Còn không có nghe hiểu sao?" Sơn dương tinh hạ giọng nói: "Cái này cái gọi là Phong Linh tiểu thư chuyển thế, lòng của nàng là hướng về thánh mẫu đại nhân. Bởi như vậy, có vấn đề tự không chỉ là nàng, còn có thánh mẫu đại nhân!"

Nói xong, sơn dương tinh cũng đã vút xuống dưới cái kia yêu tướng bước nhanh hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu chạy tới.

"Đại thánh gia, đại thánh gia! Ngài chờ ta một chút nha. Kế tiếp phải làm gì?"

"Chuẩn bị hôn lễ!"

"Chuẩn bị... Hôn lễ?"

Ở đây yêu quái nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

"Còn dùng ta lập lại lần nữa sao?"

"Dạ... Dạ!"

...

Trong phòng, Thanh Tâm ngờ ngác dừng ở để đặt trước người chén kia trà.

Đó là Lục Nhĩ Mi Hầu vì nàng pha trà, nước trà cũng đã lương, suy nghĩ của nàng nhưng vẫn là một mảnh hỗn loạn.

"Nếu như ngài không đáp ứng, thánh mẫu đại nhân khả năng sẽ có lo lắng tính mạng. Ngài cũng biết, Lục Nhĩ Mi Hầu điên khùng đứng lên, ai

cũng ngăn không được. Huông chi, hẳn cũng không có cùng thánh mẫu đại nhân cùng chung hoạn nạn trí nhớ. Thánh mẫu đại nhân cũng là bị bắt đắc dĩ, mới ra hạ sách này."

Lục Nhĩ Mi Hầu cuối cùng "Khuyên nữ" tại Thanh Tâm trong đầu quanh quẩn, cái kia tim đập được nhanh chóng. Tựa phảng phất như muốn đem toàn thân huyết dịch đều bức ra bên ngoài cơ thể vậy.

"Dương Thiên tỷ, sẽ xảy ra chuyện?"

Nàng không hiểu bên ngoài đến tột cùng chuyện gì xảy ra, không biết Dương Thiên tại sao phải bị giam lỏng, càng không biết Lục Nhĩ Mi Hầu là như thế nào nâng nghi tâm. Nhưng...

Trực giác nói cho nàng biết. Đây hết thảy khẳng định cùng của nàng đã đến có quan hệ.

Ngày đó Dương Thiên không phải cũng đã chiếm hết thượng phong sao? Vì cái gì lại đột nhiên...

Hồi lâu, nàng chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Nàng cũng đã quyết định chặt đứt quá khứ, chính là, hiện tại tựa hồ cũng đã cũng không do nàng quyết định. Thậm chí, vì giữ gìn ước nguyện ban đầu. Nàng nhất định phải đem mình cũng bồi trên...

...

"Thánh mẫu đại nhân..." Nhất danh yêu tướng lén lút đem Dương Thiên cửa sổ khai ra một đường nhỏ.

Dương Thiên vội vàng bước nhanh đi đến phía trước cửa sổ.

"Ngài là..."

"Mạt tướng là lữ thừa tướng bộ hạ cũ, thừa dịp lần này Sư Đà quốc chiêu binh mãi mã trà trộn vào tới." Cái kia yêu tướng thần sắc bối rối thuyết: "Mạt tướng vừa mới nghe được một ít thiết thực tin cậy tin tức. Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng đã vụng trộm đi gặp qua Thanh Tâm thượng nhân, hơn nữa là dùng ngài người hầu diện mạo. Hiện tại cũng đã hạ lệnh chuẩn bị hôn lễ."

"Hôn lễ?" Dương Thiên chấn động.

Không đợi Dương Thiên kịp phản ứng, cái kia yêu tướng lại nói tiếp: "Mạt tướng đang nghĩ biện pháp liên lạc Thanh Tâm thượng nhân, bất quá, cái kia lâu các nhìn như không người trông coi, vụng trộm, thủ vệ so với nơi này còn muốn nghiêm nhiều lắm. Mạt tướng cũng không biết có thể hay không thành công. Mạt tướng việc này, chỉ là hy vọng thánh mẫu đại nhân biết rõ. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã đối với ngài có thật lớn cảnh giác, kính xin ngài ngàn vạn chú ý mình an toàn, không cần phải hành động thiếu suy nghĩ!"

Nói đi, cái kia yêu tướng quay đầu bước đi.

Ánh trăng hôn ám, Dương Thiên thậm chí không thấy rõ ràng cái kia yêu tướng khuôn mặt, chỉ là nhớ kỹ khí tức của hắn.

"Muốn... Cử hành hôn lễ?" Dương Thiên không khỏi nắm thật chặt nắm tay.

Không bao lâu, một đội yêu binh giơ cây đuốc theo phía trước cửa sổ đi qua, giơ lên cao cây đuốc đem hết thảy đều chiếu lên sáng trưng.

...

Giờ này khắc này, đêm khuya. Phong từ từ thổi qua, xoáy lên đầy đất cát bụi.

Cả phượng tiên quận đều im ắng.

Trong phòng. Huyền Trang điếm nâng một chén ngọn đèn, chính nằm ở trước bàn tinh tế tìm đọc trước cái gì. Một tay nhẹ nhàng mà xoa bả vai.

Đau nhức, là hẳn hiện tại duy nhất cảm giác.

Một bộ phàm thân thể, mỗi ngày đi tới đi lui bờ giếng tỉnh hạ không ngừng lăn qua lăn lại. Lẻ loi một mình đào giếng... Một ngày hai ngày có lẽ còn có thể, có thể nếu là mỗi ngày như thế, ai có thể chịu nổi?

Ban ngày có lẽ khá tốt, làm lấy sống thời điếm chỉ là cảm thấy mệt nhọc, mà một khi đến buổi tối thư giãn xuống... Vậy cũng thật sự là toàn thân không có một tác thối phải không rung động.

"Đông đông đông."

Một hồi tiếng đập cửa truyền đến.

"Huyền Trang pháp sư." Đây là lão quận vương thanh âm.

Huyền Trang khoác áo từng bước một đi tới cửa trước, nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Cái kia ngoài cửa. Lão quận vương chính đơan trước một cái chén đĩa, trong mâm, là vài miếng bánh tráng.

"Lão quận vương đây là..." Huyền Trang lập tức sững sốt một chút.

"Huyền Trang pháp sư khổ cực." Lão quận vương một cái nghiêng người vào cửa, đem cái kia chén đĩa bỏ vào trên mặt bàn, chông chát nâng mặt mũi tràn đầy cười, nói: "Những ngày này, Huyền Trang pháp sư vì chúng ta phượng tiên quận, thật sự là khổ cực. Lão nhân nghĩ tới nghĩ lui,

cũng không cái gì có thể đưa cho ngài. Cái này mấy khối bánh trắng, coi như một điểm nhỏ tiểu nhân tâm ý a."

Nghe vậy, Huyền Trang lập tức chau nổi lên lông mày.

Hắn ngơ ngác nhìn cái kia bánh trắng, lại nhìn nhìn lão quận vương.

"Lão quận vương ngài đây là... Tiễn khách?"

Cái này vừa nói, lão quận vương không khỏi có chút xấu hổ, nhưng vẫn là kiên trì nói: "Không coi là tiễn khách. Huyền Trang pháp sư có hảo ý, lão nhân làm sao có thể làm ra loại đó chuyện thất đức tình? Chỉ là..."

Dừng một chút, lão quận vương do dự mà nói ra: "Chỉ là, đã đào không ra nước, bằng không coi như xong đi..."

Một hồi lâu, Huyền Trang thần sắc dần dần bình tĩnh lại.

Cái này, hẳn là xem như trong dự liệu sự tình a. Không có đào ra nước, phượng tiên quận rồi lại nhiều hơn một miệng ăn, cái này đối cái này quận mà nói, cũng không phải là cái gì chuyện tốt.

Hắn sâu hít một hơi thật sâu, nhìn qua lão quận vương không nói một lời.

Lão quận vương lại còn mắt ba ba nhìn qua hắn.

Lúc này, hai người cũng không biết, đang ở đó trên nóc nhà, hầu tử đã sớm xóc lên một mảnh ngói, im ắng nhìn bọn họ.

"Lần này, Huyền Trang pháp sư nên buông tha cho a?" Một bên Lữ lục quả hạ giọng nói.

"Hắn là muốn thả bỏ quên. Bất quá hắn tuyệt đối không phải loại đó biết cái gì cũng không làm tự người rời đi." Ngưu Ma Vương nói khẽ: "Có lẽ hắn sẽ để cho chúng ta hỗ trợ đào, hoặc là để cho chúng ta thỉnh thiên đình nhiều ít cho nơi này hàng điếm mưa."

Nói, hai người đều mặt lộ vẻ vẻ mừng rỡ.

Hầu tử lại cười không nổi.

Một bên, cẩn thận nằm sấp trước tiểu bạch long lặng lẽ nói: "Chính là, bởi như vậy, chẳng phải bằng nói Huyền Trang pháp sư phổ độ chi đạo là sai sao? Chúng ta đây đi về phía tây, còn có cái gì ý nghĩa?"

Cái này vừa nói, Lữ lục quả cùng Ngưu Ma Vương lập tức đều ngậm miệng, không dám làm thanh.

Đang lúc này, thiên địa đột nhiên lóe lên, một tiếng tiếng sấm truyền đến.

Hầu tử đột nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy một mảnh mưa vân! (chưa xong còn tiếp.)

ps: Thật có lỗi, mấy ngày nay thật sự là ngoài ý muốn. Hôm nay mới về đến nhà, ngày mai bắt đầu, con ba ba hội hỏi cái để làm người mới, hăng hái cố gắng đổi mới... Cảm tạ sự ủng hộ của mọi người. Điện thoại người sử dụng hãy ghé thăm

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 715: Mây Mưa

"Trời muốn mưa?" Hầu tử không khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Lý Tĩnh không phải nói nơi này mưa xuống, địa phương khác phải khô hạn sao? Tại sao lại đột nhiên cho phép rồi?

Cái này còn có điềm không quá giống thiên đình tác phong.

Trong phòng, nghe được tiếng sấm Huyền Trang cùng lão quân vương cũng chạy vội ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong nháy mắt, lão quân vương nước mắt kia tràn mi mà ra.

"Trời muốn mưa, ha ha ha ha, trời mưa a?" Hấn cả giống như hài đồng loại sôi nổi, bồi rối mọi nơi nhìn quanh, lôi kéo Huyền Trang tay nói:

"Nhanh, mau tìm đông tây tiếp nước! Mau mau mau mau! Lão thiên mở mắt a, lão thiên mở mắt!"

Hấn vung ra chân hướng phía chính mình ở lại viện lạc chạy như điên.

"Đều nhanh điem ra! Trời muốn mưa! Trời muốn mưa! Phụng tiên quân được cứu rồi! Ha ha ha ha!"

Cái kia giống như khóc hô vậy cười vui thanh tại trong bầu trời đêm quanh quần.

Sấm sét vang dội bên trong, từng đợt mang theo ướm át khí lưu Phong trước mặt mà đến. Bốn phía hết thấy tất cả đều tung tăng như chim sẻ, cảm

giác kia, thật giống như toàn bộ thế giới đều ở trong khoảnh khắc thức tỉnh lại vậy.

Huyền Trang ngẩng đầu trông thấy trên nóc nhà hầu tử.

"Đây là . . ."

"Ta cũng không biết." Hầu tử buông tay ra.

Không có bao nhiêu chần chừ, xoay người một cái, Huyền Trang phi tốc hướng phòng của mình chạy đi, rất nhanh chuyển ra một đồng lớn bình bình lộ lộ.

"Giúp hẩn một chút a." Hầu tử quay đầu hướng phía Ngưu Ma Vương sử cái ánh mắt: "Bả phượng tiên quận tất cả có thể tiếp mưa gì đó đều chuyển ra."

"Dạ!"

Theo Ngưu Ma Vương vẫy tay. Vô số yêu tướng theo tất cả các góc lí xông ra. Bọn họ rất nhanh phóng tới chung quanh cũng đã vút đi phòng nhỏ, đem trong đó hết thảy có thể tiếp mưa lộ đều chuyển đi ra.

Trong lúc nhất thời, cả phượng tiên quận cơ hồ mỗi góc đều xem tới được chính tề để đặt bình bình lộ lộ.

"Dạng này tính không tính Huyền Trang pháp sư phổ độ thành công?" Tiểu bạch long thấp giọng hỏi.

"Chỉ sợ không coi là. Bất quá. . . So với triệt để thất bại cường a." Hầu tử nhàn nhạt thở dài: "Có lẽ là thiên đình nơi đó lại trông ra mưa, trước hết cho chúng ta chiếu cố trên. Khó được Ngọc Đế cũng sẽ khai khiếu."

Hầu tử cung trước thân lại ngồi trở xuống, sờ lên cảm quét mắt hết thấy trước mắt. Yên lặng chờ đợi trước một hồi mưa to tầm tã.

Xa xa, lão quận vương còn đang la lên trước: "Đều nhanh đi ra! Mau ra đây a! Trời muốn mưa! Tranh thủ thời gian tiếp mưa!"

Giờ này khắc này, đã là lão lệ tung hoành.

Cả phượng tiên quận trung đã sớm không có người nào, cận tồn vài cái lão nhân, cũng đều đã ở bên cạnh hắn. Có thể hắn còn là như trước không ngừng mà la lên trước, diên diên khùng khùng, như là đang hô hoán trước những kia cũng đã người rời đi.

"Cũng tốt a. Xem như giải vây. Làm một chuyện tốt." Hầu tử bất đắc dĩ cười.

Lữ lục quái ở một bên cười theo.

Không phải kết quả tốt nhất, nhưng. . . Ít nhất không phải xấu nhất. Nếu như trận này mưa không đến, Huyền Trang đại khái chỉ còn lại có bị đuổi ra phượng tiên quận một con đường đi.

Ăn ăn, hầu tử có chút thất vọng rồi.

Rất nhanh, tất cả công tác chuẩn bị đều đã kinh hoàn thành. Lão quận vương còn muốn chuyển ra càng nhiều lộ, lại đột nhiên phát hiện cả phượng tiên quận trung tất cả lộ đều đã bị chuyển đi ra rồi!

"Cái này nhất định là thân tiên hiển linh a! Nhất định là! Ha ha ha, đều là năm Huyền Trang pháp sư phúc a. Lão phu ngu dốt. Ngài nhất định là phật tổ phái tới cứu vớt phượng tiên quận. Lão phu cư nhiên còn muốn đuổi ngài đi. . . Cầu Huyền Trang pháp sư tha thứ! Cầu Huyền Trang pháp sư tha

thứ!" Hấn mang theo một đám lão già vội vàng quỳ rạp xuống Huyền Trang trước mặt, nắm Huyền Trang tay ngao ngao khóc lớn.

"Lão quận vương đừng như vậy, cái này mưa. . . Cái này mưa cùng bản tảng không có cái gì quan hệ."

"Mưa không quan hệ, những này bình bình lọ lọ, tổng có quan hệ đi? Là Huyền Trang pháp sư cảm động trời xanh, là phật tổ hiển linh a!"

Huyền Trang bắt đắc dĩ mà nhìn xem bọn họ, chỉ phải luống cuống tay chân nâng lão quận vương, đáng tiếc lão quận vương lại bất kể như thế nào không chịu đứng dậy.

Một người tiếp một người đập đầu trước khấu đầu, vô luận Huyền Trang nhận thức cùng không nhận.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, mỗi một vị lão già đều kích động được ngao ngao khóc lớn. Huyền Trang luống cuống tay chân trấn an, hầu tử ở đằng kia trên mái hiên bắt đắc dĩ mà nhìn xem.

Nhưng mà, liên tục sấm sét vang dội, lại thủy chung không có hạ một giọt mưa.

Dần dần, lão quận vương đành chỉ khóc hô. Cái kia bốn phía một đám cư dân, cũng đều nguyên một đám có chút nghi hoặc nhìn trời.

"Không đúng, cái này mây mưa. . . Phải không là có vấn đề?" Hầu tử cũng hơi ngửa đầu.

Đang lúc hầu tử chuẩn bị bay lên trời. Đến cái kia vân trên đi xem một cái thời điểm, tựa tại tất cả mọi người trước mắt, cái kia mây mưa chậm rãi tiêu tán!

Trong kinh ngạc, tất cả mọi người, kể cả hầu tử, kể cả lão quận vương, kể cả Huyền Trang đều ngây dại.

Chích một hồi, đỉnh đầu liền lại khôi phục trước kia cái kia vạn dặm trời quang, từng khóa tinh thần lập loè.

"Đây là có chuyện gì?" Hầu tử giật mình một cái, vội vàng thả người lướt hướng trời xanh, lại phát hiện hết thấy dấu vết đều đã kinh tiêu tán, thật giống như thật là làm không đến phát sinh qua đồng dạng.

Nguyên bản mây mưa, thậm chí không có để lại một phân một hào.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Phượng tiên quận khô ráo Phong lại một lần đảo qua đại địa, hết thấy tựa hồ lại khôi phục trước kia, chỉ còn lại có trên mặt đất ngơ ngác đứng người, còn có vô số lộ.

"Đây là. . . Chuyện gì xảy ra? Không phải muốn trời mưa sao?" Lão quận vương ngơ ngác nhìn phía Huyền Trang.

Trong lúc nhất thời, Huyền Trang cũng chỉ có thể hơi cúi đầu xuống.

Vấn đề này, hẳn không có biện pháp trả lời.

"Không, sẽ không, khẳng định một hồi còn có thể trời mưa, một hồi còn có thể trời mưa." Lão quận vương chém đỉnh chặt sắt thuyết.

Một đám nửa người xuống mồ lão nhân, cứ như vậy nguyên một đám bọc chần mền tụ cùng một chỗ, ngơ ngác nhìn trời.

Cái kia thần sắc, thấy Huyền Trang tâm đều khẽ run lên.

"Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Đùa giỡn chúng ta sao?" Hầu tử chỉ vào Ngưu Ma Vương quát lên: "Người! Lập tức làm cho Lý Tĩnh tới nơi này gặp ta! Lập tức!"

"Dạ!"

Xiên trước eo, hầu tử nặng nề thở hào hển. Cảm giác kia giống như bị người nào trêu chọc một trận vậy.

Ngưu Ma Vương đi, phượng tiên quận mừng rỡ sau thất lạc, cũng không có vì vậy mà tiêu tán.

Những kia lão nhân như trước đi theo lão quận vương nguyên một đám ngốc trong sơn, nhìn trời, không muốn rời đi.

Huyền Trang cũng chỉ hảo trong sơn cùng bọn họ. Trong tay nắm Nữ Oa cho giấu tâm thạch.

"Phải không là. . . Bàn tăng làm sai cái gì?"

"Không, không!" Lão quận vương vội vàng hoạt động thân thể, nắm thật chặt Huyền Trang tay nói: "Không phải Huyền Trang pháp sư ngài lỗi, là lão nhân lỗi của ta. Ngài giúp chúng ta đào giếng, cảm động trời xanh. Lúc này mới đánh xuống mây mưa. Có thể lão nhân ta cư nhiên còn nghĩ đuổi Huyền Trang pháp sư đi. . . Nhất định là lão nhân lỗi của ta! Nhất định là lão nhân chọc giận phật tổ, lúc này mới đánh xuống khiến trách! Đại sư cùng mây mưa đều là phượng tiên quận hy vọng, mây mưa đi! Đại sư ngài không thể đi nữa nha!"

Dừng ở lão lệ tung hoành lão quận vương, Huyền Trang trong lúc nhất thời, lại tìm không thấy lời an ủi ngữ. Chỉ có thể duy trì lấy nửa ngời tư thế, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hấn.

Cái kia trên mái hiên, hầu tử cũng đã tức giận đến khóe miệng một hồi co rúm.

...

"Phượng tiên quận mưa xuống rồi?" Lý Tĩnh hơi chau nổi lên mi.

"Không có hàng. Nhưng vấn đề là vốn có muốn hàng. Mây mưa. Tia chớp, gì đều đủ, kết quả bỗng nhiên lại toàn bộ không thấy." Ngưu Ma Vương khoanh tay nói: "Đại thánh gia rất tức giận, làm cho Lý Thiên vương lập tức đi qua thấy hấn."

Lý Tĩnh nghe được sững sờ sững sờ, vội vàng quay đầu nhìn về phía một bên Na Tra nói: "Phượng tiên quận là tây hải long vương địa giới, nhanh đi bả tây hải long vương mưa xuống tầu lấy tới."

Na Tra nhẹ gạt đầu, xoay người hướng phía Nam Thiên Môn thành lâu chạy đi.

Không bao lâu. Hấn lại đã trở lại, trong tay cầm một quyển chùng hấn cao cỡ nửa người đại quyển sách.

Dem quyển sách phóng tới trên mặt đất mở ra, Lý Tĩnh cả bò lên đi lên nhanh chóng tìm đọc lên. Rất nhanh, hấn tìm được rồi thuộc về Phong tiên quận bản ghi chép. Chỉ là một cái xiên mà thôi, trừ lần đó ra, thật là làm không đến ghi.

"Không có khả năng không có khả năng, phượng tiên quận tương lai ba năm đều khó có khả năng có mưa xuống."

"Cái này bản vương không xen vào." Ngưu Ma Vương hừ thở ra một hơi nói: "Dù sao mây mưa xác thực đến đây, lại đi, thiên vương còn là một hồi chính mình cùng đại thánh gia giải thích a. Hay hoặc là ngài không muốn

đi, nói như vậy. Chỉ sợ cũng chỉ có thể làm cho đại thánh gia tự mình đến mời."

Đổi mặt cái này giống như tối hậu thư vậy lời nói, Lý Tĩnh do dự mà theo trong tay áo lấy ra một mảnh ngọc giản.

...

Cùng lúc đó, Huyền Trang cũng đã mượn cơ ly khai một đám lão nhân tụ tập viện lạc, đi tới một cái trong hẻm nhỏ.

Cái kia ngõ nhỏ trong góc, hầu tử chính nửa ngồi trước đào lỗ tai.

Từng bước một đi đến hầu tử trước người, Huyền Trang nói khẽ: "Bần tăng đã nói qua, đi về phía tây việc. Không cần đại thánh gia ra tay."

"Ta không có ra tay. Như ta ra tay, liền không phải chỉ mây mưa, hẳn là liền mưa cũng cùng một chỗ hạ mới đúng." Nói, hầu tử như không có việc gì gõ gõ móng tay.

Huyền Trang lẳng lẳng đứng, nhìn chăm chú hầu tử, không nói một lời.

Cái kia xa xa lờ mờ truyền đến một đám lão già ai oán thanh âm, Huyền Trang nắm tay không khỏi nắm chặt

"Như thế nào, ngươi không tin?" Hầu tử xiên trước eo chậm rãi đứng lên.

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, quay đầu lại nhìn qua lão quận vương chỗ phương hướng nhìn một cái, nói: "Bần tăng tin tưởng, chỉ là. . ."

"Chỉ là?"

"Chỉ là, đi về phía tây chúng đạo việc, cần được từng bước một đi, không thể một lần là xong. Đạo không chúng, mặc dù đến Linh Sơn, lại có gì dùng?"

"VẬY VẪN LÀ CHƯA TIN?" HẦU TỬ TRỌN TRẮNG MẮT, KHỄ THỞ DÀI: "TA ĐÃ NÓI QUUA, NẾU THẬT LÀ TA, VÌ SAO CÁI KIA MƯA CUỐI CÙNG KHÔNG CÓ HẠ?"

"VẬY TẠI SAO CẢ PHƯỢNG TIÊN QUẬN BÌNH BÌNH LỘ LỘ ĐỀU TỰ ĐỘNG ĐI RA RỒI? TỔNG KHÔNG PHẢI LÀ CHÍNH MÌNH TRƯỜNG CHÂN A?"

"NGƯỜI!"

Cái này vừa hỏi xuống, trong lúc nhất thời, hầu tử lại không biết trả lời như thế nào. Chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Huyền Trang.

"BẢN TẶNG ĐÃ NÓI QUUA, ĐI VỀ PHÍA TÂY VIỆC, KHÔNG CẦN ĐẠI THÁNH GIA RA TAY."

"NẾU NHƯ TA KHÔNG RA TAY, NGƯỜI CÓ THỂ SỐNG ĐẾN BÂY GIỜ?"

"CHÍNH LÀ BỞI VÌ MỌI SỰ Ỡ LẠI ĐẠI THÁNH GIA, BẢN TẶNG ĐOẠN ĐƯỜNG NÀY MỚI ÍT CÓ CHỖ THÀNH."

"NGƯỜI ĐÂY LÀ TRÁCH TA?" HẦU TỬ THOÁNG CÁI BẬT CƯỜI, LẠI LÀ MANG THEO TRÀO PHÚNG CƯỜI.

Dưới ánh trăng, hai người cứ như vậy mắt to trừng đôi mắt nhỏ đối mặt trước.

Huyền Trang một bước cũng không nhường, hồi lâu, hầu tử lại cũng chỉ có thể thôi. Phần hận lắc đầu nói: "TÍNH, TA CŨNG VẬY KHÔNG TRÔNG CẬY VÀO NGƯỜI TIN TƯỜNG TA CÁI GÌ. DÙ SAO NGƯỜI THÍCH TIN HAY KHÔNG A."

Nói, hầu tử tiện tay một quyền nặng nề đánh vào trên vách tường, lại trực tiếp đem vốn là hủ xấu tường trực tiếp đánh xuyên qua.

Cát bụi nhanh chóng tràn ngập ra.

Xoay người một cái, hầu tử nhảy lên mà dậm bước lên mái hiên, nhanh chóng biến mất tại trong bóng đêm.

Trong hẻm nhỏ chỉ còn lại có Huyền Trang một người như trước lẳng lẳng đứng, thật giống như thật là làm không đến phát sinh vậy. Chậm rãi xoay người, rời đi.

...

Ngoài trăm dặm, Linh Cát mỉm cười, xoay người rời đi. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 716: Nói Chuyện

Đối với một người mà nói, đáng sợ nhất, thường thường không phải là không có hy vọng. Trên thực tế, đối với giờ khắc này sinh tồn trên thế giới này tuyệt đại đa số sinh linh, kể cả yêu, kể cả người, cũng kể cả thần tiên, đối với bọn hắn mà nói, sinh hoạt đều là không có hy vọng. Mà bọn họ cũng sớm thành thói quen loại này không có hy vọng thời gian.

Đáng sợ nhất, thường thường là ngênh đón hy vọng, rồi lại mất đi.

Đêm nay rốt cuộc có dài đằng đằng, liền Huyền Trang đều nói không rõ. Hắn phảng phất có thể trông thấy tụ tập cùng một chỗ các lão nhân nguyên một đám tại lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ tại già đi. Mà trước một khắc, bọn họ còn là như vậy vui mừng khôn xiết.

Đó là một loại phảng phất sinh trưởng tại trên mặt tuyệt vọng.

Lão quận vương phản phục lôi kéo Huyền Trang tay, không ngừng mà nói: "Huyền Trang pháp sư, ngài ngàn vạn không thể đi a, ngài ngàn vạn không thể đi."

Cái này lải nhải kể rõ, một mực duy trì liên tục đến lão quận vương cuối cùng hôn mê quá khứ.

Hắn té xỉu. Nhưng mà, cái kia bốn phía các lão nhân, thậm chí đều không có bao nhiêu kinh ngạc, nguyên một đám thần sắc đờ đẫn.

Trong khoảnh khắc đó, Huyền Trang đột nhiên hiểu được trong chuyện này nhân quả.

Đại khái theo lựa chọn ở lại đây lí một khắc lên, cái này cũng đã nhất định là bọn họ cộng đồng kết cục a. Vất vả còn sống, không có hy vọng còn sống, thẳng đến một ngày nào đó, đột nhiên chết đi...

Đây là bọn hấn mỗi người đều biết chân tướng.

Huyền Trang không có lại đi khuyên những cái này lão nhân trở về phòng, bởi vì giờ khắc này, hấn phảng phát chính thức hiểu rõ rồi nỗi thống khổ của bọn hấn.

Khuyên, cũng là khuyên bất động. Quan trọng nhất là, liền Huyền Trang chính mình cũng không biết ứng nên nói cái gì.

Dem lão quận vương dàn xếp trong phòng sau, Huyền Trang lại một lần cầm lên công cụ của hấn. Dưới ánh trăng, hấn từng bước một đi về hướng một ít khẩu còn không có đào thông tinh.

Xa xa nhìn Huyền Trang đi xa bóng lưng, hầu tử thấp giọng nói: "Người cảm thấy, phổ độ thật sự khả thi sao?"

Một bên Thiên Bồng nghiêng mặt qua, có chút chờ đợi nhìn hầu tử.

Một hồi lâu. Hấn quay đầu lại, nói khẽ: "Người cảm thấy không được?"

"Ta không có cảm thấy không được."

"Người nhất định là cảm thấy không được, mới hỏi như vậy. Bằng không người tuyệt đối sẽ không nói loại lời này."

"Người!" Hầu tử nhất thời nghẹn lời. Cắn răng một hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Đi. Ta xác thực là cảm thấy, chúng ta càng ngày càng đi vào ngõ

cụt. Trong nội tâm càng ngày càng không có đáy. Hiện tại ta cũng không biết chúng ta đoạn đường này... Cuối cùng có thể được cái gì."

"Lý Tĩnh tìm ta."

"A?"

"Hắn nói mây mưa sự tình cùng thiên đình không quan hệ, ta cảm thấy được, hắn nói là sự thật."

Nghe vậy, hầu tử có chút không kiên nhẫn thử nhe răng: "Vậy cũng muốn tới gặp ta, không đến, ta liền khi hắn chấp nhận. Quay đầu lại có bọn họ ném mùi đầu khổ!"

"Qua là sẽ đi qua, bất quá... Người cũng phải đem năm thoáng cái đúng mực." Sâu hít một hơi thật sâu. Thiên Bồng ung dung nói: "Ý của ta là, đã không phải bọn họ, cũng không cần phải quá độ làm khó dễ."

...

Ngày cũng đã hơi mờ mờ sáng.

Trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu chính cong vẹo ngồi, vẻ mặt không vui.

"Đại thánh gia, thánh mẫu đại nhân nói muốn gặp ngài."

"Nàng còn nói những thứ khác không có?"

"Không có, nói muốn gặp người mà thôi."

"Không thấy!"

"Dạ... Dạ!" Cái kia yêu binh vội vàng khom người chấp tay, thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Một hồi lâu, canh giữ ở một bên sơn dương tinh cẩn thận thuyết: "Đại thánh gia, ngài thực... Thật không gặp một lần thánh mẫu đại nhân a?"

"Thấy nàng làm gì vậy?"

"Thánh mẫu đại nhân lúc trước vi Hoa Quả Sơn cúc cung tận tụy. Nếu như không có nàng, lúc trước làm sao có thể..."

"Im miệng!" Lục Nhĩ Mi Hầu một chương nặng nề đánh vào bàn trên.

Lập tức, sơn dương tinh sợ tới mức cả quỳ xuống. Không dám nhúc nhích.

"Đều là lừa đảo, tất cả đều là lừa đảo!" Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng nổi giận quát nói: "Dương Thiên! Từ lúc mới bắt đầu, ta liền như vậy tin tưởng nàng, thậm chí liền lập nhiều đại công Đa Mục đều bị ta ném vào ngục giam. Kết quả, kết quả là nàng vậy mà... Về phần cái kia Thanh Tâm tự càng không cần phải nói, từ lúc mới bắt đầu tự gạt ta. Ta thậm chí đều đối với nàng phóng thấp cảnh giác, cũng bởi vì nàng một cái sư muội thân phận, ta liền cho phép nàng tại Sư Đà quốc tự do vãng lai. Kết quả?"

Sơn dương tinh cúi đầu, lẳng lặng nghe.

Lục Nhĩ Mi Hầu càng nói càng giận phẫn. Lại là một chương vỗ vào bàn trên, nổi giận quát nói: "Ta đối người khác hung ác. Nhưng ta chưa từng đối với các nàng hung ác? Cho dù là hiện tại, đối cái kia Thanh Tâm. Ta cũng vậy chỉ là giam lỏng. Thật muốn đối phó nàng, đã sớm đem nàng ném tới trong lao trên cực hình, nơi đó chứa được nàng như vậy thư thư phục phục sống? Hai nữ nhân này... Ta rốt cuộc cái đó điểm không bằng hấn? Vì cái gì đều hướng về hấn? Đã như vậy, còn có cái gì dễ nói? Ta liền dùng các nàng

đến dẫn tên kia mắc câu! Chỉ cần ta giống trông khua chiêng thành thân, không dùng sợ hãi nhứt định sẽ đến, đến lúc đó, còn muốn nghĩ như thế nào lăn qua lăn lại!"

Nghe được một đoạn này, sơn dương tinh tâm lập tức lộp bộp xuống.

"Dùng thánh mẫu đại nhân cùng Thanh Tâm tiểu thư... Làm nhân chứng?"

"Như thế nào? Người đồng tình các nàng?" Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt chậm rãi hướng phía sơn dương tinh nghiêng qua quá khứ.

Cái nhìn này, thấy sơn dương tinh giật mình một cái, vội vàng bỗng nhiên lắc đầu.

"Không phải là tốt rồi!" Lục Nhĩ Mi Hầu trợn trắng mắt, ung dung nói: "Ta đã không có bao nhiêu thời gian. Đã không phải, vậy giúp ta nghĩ cá biện pháp tốt hơn. Lúc này đây, nhất định phải bảo đảm hẳn có đến mà không có về!"

Trong lúc nhất thời, cả thư phòng đều yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu nặng nề tiếng thở dốc.

Sơn dương tinh quỳ rạp xuống đất, cái kia tâm đều muốn nhảy ra ngoài.

Hắn cũng không phải Đa Mục quái hoặc là Bằng Ma Vương loại này yêu tộc một phương chư hầu, khi hắn trong suy nghĩ, vô luận là đại thánh gia, còn là tam thánh mẫu, hoặc là Phong Linh tiểu thư, đều là đụng không được, đều là đối với yêu tộc cực kỳ trọng yếu tồn tại.

Chính là, hắn bây giờ lại... Lại bị yêu cầu dùng tam thánh mẫu cùng Phong Linh tiểu thư đi xếp đặt cái khác đại thánh gia...

Nghĩ, hẳn không khỏi thủ cước lạnh cả người, sắc mặt trắng bệch.

Hồi lâu, hẳn khúm núm nói: "Đại thánh gia, thần có câu, không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Dùng đại thánh gia thực lực của ngài, lại thêm có tam thánh mẫu, Phong Linh tiểu thư cái này hai cái các nơi tay, muốn... Muốn được việc, không khó. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Sơn dương tinh khẽ ngẩng đầu nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, thấp giọng nói: "Chỉ là, thần sợ đại thánh gia ngài sau này, hối hận."

Cúi đầu bao quát trước quỳ gối phía trước sơn dương tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu thản nhiên nói: "Nói tiếp."

Nghe vậy, sơn dương tinh lúc này mới nuốt nước bọt, cổ lầy dững khi thấp giọng nói: "Đại thánh gia là yêu tộc hy vọng, cũng là thần ân nhân. Nếu như không phải đại thánh gia ngài, thần hiện tại không chừng còn ở cái góc nào lí ỏ lấm, ở đâu làm được thừa tướng. Thần cảm thấy, cái này Sư Đà quốc yêu quái, nên đều là cùng thần một cái ý nghĩ mới đúng. Không thể nghi ngờ, đại thánh gia ngài, so với cái khác đối với ta đại yêu tộc, càng gia có lợi."

Lời nói ở đây, sơn dương tinh lại là khẽ ngẩng đầu nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc. Tại xác định Lục Nhĩ Mi Hầu sắc mặt không có bất kỳ dị thường sau, mới nói tiếp: "Chính là, tam thánh mẫu cùng Phong Linh tiểu thư cũng không phải yêu, ở trong mắt các nàng, chắc hẳn cảm thấy quá khứ càng thêm trọng yếu."

"Quá khú?"

"Đúng." Sơn dương tinh đưa tay lau mồ hôi, thấp giọng nói: "Chính là trí nhớ."

"Cho nên, ta liền vĩnh viễn không bằng hấn, ngươi... Là ý tứ này a?"

"Không không không!" Sơn dương tinh vội vàng lắc đầu khoát tay nói: "Thần dùng vi, đại thánh gia hấn là cùng các nàng công bằng nói chuyện! Thật sự, đây là thần thật tình lời nói! Có lẽ, nói chuyện, vấn đề tựu đều giải quyết!"

"Nói chuyện tựu giải quyết?" Nhìn thất kinh sơn dương tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu không khỏi bật cười.

"Cũng không phải nói nhất định có thể giải quyết." Sơn dương tinh liêu mạng ở trong lòng tính toán, có thể bất kể như thế nào, cũng tìm không ra một cái có thể bảo trụ Dương Thiên cùng Phong Linh thuyết pháp, chỉ phải dứt khoát nói ra: "Thần chỉ là dùng vi, đại thánh gia ngài ít nhất hấn là công bằng cùng các nàng nói chuyện, sau đó lại quyết định. Dù sao... Sự tình trước kia, tuy nói đại thánh gia ngài không nhớ rõ, nhưng nó dù sao tồn tại. Vạn nhất ngày nào đó ngài lại nhớ lại, đến lúc đó có thể làm sao bây giờ a..."

Cái này vừa nói, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức ngây ngẩn cả người.

Ánh nến hơi chập chờn trước, trong thư phòng, hai người yên lặng đối mặt.

Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu cặp kia mục chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ: "Ngươi nói đúng. Đã như vậy, ta liền một lần nữa cho các nàng một lần cơ hội. Chết sống có số, nếu như gặp hết còn là đồng dạng, vậy liền trách không ta không được."

"Cái kia, đại thánh gia ngài quyết định tiên kiến ai?"

Lục Nhĩ Mi Hầu nhú lại lông mày, trong đầu hiện lên Thanh Tâm thân ảnh, quơ quơ đầu, lại hiện lên Dương Thiên thân ảnh, không tự giác rùng mình một cái.

"Tiên kiến cái kia Thanh Tâm a, lần này, dùng tướng mạo sẵn có đi gặp!" (chưa xong còn tiếp.)

ps: Suy nghĩ có điểm loạn...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 717: Chuẩn Bị Ở Sau

Sáng sớm, Sư Đà quốc cửa cung điện nhóm nổi lên lồng lộng quân trận, từng chích hai trượng có thừa trường kích trực chỉ lam thiên, từ xa nhìn lại, thật giống như một mảnh màu đen rừng rậm vậy.

Ở này quân trận ở giữa trên đường qua, Thanh Tâm chậm rãi đi tới.

Cái kia bốn phía, vô số binh tướng bảo vệ xung quanh, nguyên một đám trùng mắt dựng thẳng mục, sớm đã không phải là lúc trước như vậy nịnh nọt thần sắc. Giờ này khắc này đối với bọn họ mà nói, Thanh Tâm càng nhiều, chỉ là một tù nhân.

"Phong Linh tiểu thư, thần coi như là Hoa Quả Sơn xuất thân. Tuy nhiên trước kia thân phận thấp kém, không có thể cùng ngài từng có cái gì tiếp xúc, nhưng cũng biết một ít. Lại nói tiếp, ngài coi như là thần chủ mẫu."

"Lời nói đi quá giới hạn thân phận mà nói, thần không hiểu ngài đối với chúng ta vị này đại thánh gia cùng cái kia một vị khác đại thánh gia cách nhìn đến tột cùng có gì khác nhau, nhưng, một hồi ngài nhất định phải hảo hảo trả lời."

"Tốt nhất, đều chọn tốt nói, ngàn vạn không nên cùng tánh mạng của mình qua không đi."

"Kỳ thật, hai cái không đều là đại thánh gia sao? Ngài gả cái nào không phải gả?"

"Chúng ta vị này đại thánh gia cùng nguyên bản vị kia bất đồng, hấn không có nguyên lai trí nhớ, đối với ngài ấn tượng, cũng chỉ là dựa vào từ trong miệng người khác biết được một ít đỉnh nửa điểm. Cho nên, ngài có thể ngàn vạn đừng cảm thấy hấn không dám ra tay với ngài a."

"Thần có thể làm, thì đến nơi này. Còn lại, tự xem ngài vận mệnh của mình."

Mang không yên tâm tình, Thanh Tâm tại sơn dương tinh dẫn đạo bước tiếp theo chạy bộ qua quân trận, bước vào đại điện.

Trơn bóng sàn nhà, cao ngất hình trụ, cả đại điện trống rỗng, cùng cái kia bên ngoài sàn đấu có thể nói hoàn toàn khác biệt. Cơ hồ mỗi trong khắp ngõ ngách đều lộ ra một loại lạnh buốt khí tức.

Ở giữa vương tọa trên, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi cúi đầu bao quát trước Thanh Tâm, ngồi ngay ngắn.

Sâu hít một hơi thật sâu, Thanh Tâm vì khẽ cúi đầu tiếp tục từng bước một tiến về phía trước, thẳng đến đi đến Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt.

"Chuyện ngày hôm qua, chắc hấn đã có người với người mật báo đi?"

Thanh Tâm không có trả lời.

Sơn dương tinh hạ giọng cẩn thận nói: "Phong Linh tiểu thư, đại thánh gia hỏi người lời nói."

Thanh Tâm như trước không có trả lời. Nàng hơi giương mắt nhìn hướng Lục Nhĩ Mi Hầu, cái kia không yên cùng bất đắc dĩ, đã sớm dật vu ngôn biểu.

"Không có việc gì, nàng không nghĩ trả lời. Vậy khi nàng còn không biết rằng." Lục Nhĩ Mi Hầu chép miệng nói: "Người đi xuống trước đi."

"Dạ." Xoay người một sát, sơn dương tinh liều mạng cho Thanh Tâm nháy mắt.

Thấy thế, Thanh Tâm cũng đành phải cơ giới nhẹ gật đầu, xem như cho hấn một cái an tâm a.

Đợi đến sơn dương tinh sau khi rời đi. Lục Nhĩ Mi Hầu mới ung dung nói ra: "Ta chuẩn bị cùng người lập gia đình."

"Dương Thiên tử biết rằng?" Thanh Tâm hỏi ngược lại.

"Nàng có biết hay không, có quan hệ gì sao? Dù sao ta đã cơ bản xác định tâm tư của nàng không phải hướng về ta."

"Vậy người tại sao phải cùng ta thành thân? Ta cũng vậy không chắc hướng về người."

"Nhưng người có thể hướng về ta, không phải sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu hừ cười nói: "Ta là nói, từ giờ trở đi."

Cái kia ngoài cửa, cách một cánh cửa sơn dương tinh nghe được câu này lập tức tụt tụt giận.

Cái này gọi là hảo hảo nói chuyện? Cái này căn bản là chuẩn bị chọn lựa uy hiếp thủ đoạn hảo sao?

Bất quá. Cũng không biện pháp, Lục Nhĩ Mi Hầu chính là như vậy. Ngẫm lại, mình quả thật cũng quá ngây thơ rồi, rõ ràng trông cậy vào Lục Nhĩ Mi Hầu có thể cùng Thanh Tâm hảo hảo mà nói chuyện... Bất quá,

cũng là tận lực. Tình thế phát triển, đã sớm không phải mình cái này tiểu giác sắc có thể đem không.

"Có ý tứ gì?" Thanh Tâm hỏi ngược lại.

"Ý của ta chính là, ngươi gạt ta sự tình, ta liền không so đo với ngươi. Nhưng từ hôm nay trở đi, ngươi không được lại gạt ta, muốn toàn tâm toàn ý. Hiểu rõ ý của ta sao?"

Nghe vậy. Thanh Tâm lập tức tụt nụ cười.

Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt vui vẻ biến mất: "Ngươi cười cái gì, ta xách điều kiện chẳng lẽ không thật tốt sao?"

"Ngươi là thật sự thật sự, đối với ta không hề trí nhớ. Chính thức ngươi, tuyệt sẽ không nói với ta loại lời này."

"Chính thức ta?" Lục Nhĩ Mi Hầu khước mắt hơi kéo ra: "Ý của ngươi là, ta, không phải chân chính ta?"

Thanh Tâm lẳng lặng đứng, nhìn chăm chú không có vật gì mặt đất.

"Trả lời ta!" Một tiếng rít gào, Lục Nhĩ Mi Hầu một chương nặng nề vỗ vào bàn trên.

Lập tức, thanh âm kia vang vọng cả đại điện, mà ngay cả ngoài cửa phòng thủ vệ binh đều sợ tới mức hơi rụt rụt cổ.

Hồi lâu. Thanh Tâm mới nháy mắt con ngươi nói: "Ngươi biết, ta bị kịch của kiếp trước là như thế nào phát sinh sao?"

"A?"

"Phong Linh sớm biết được mình là Tước nhi, cũng không dám nói. Bởi vì một người căn bản nhất gì đó, chính là trí nhớ. Đã không có trí nhớ. Sẽ biến thành một người khác, không còn là nguyên bản chính mình."

"Thời điểm đó, còn không người biết rõ ta hai cái sự phó kỳ thật nắm giữ có thể đem trí nhớ cắm vào linh hồn biện pháp. Mà ngay cả... Mà ngay cả hẳn cũng không biết. Duy nhất biết đến phương thức, chính là đánh vào địa hồn, làm cho kiếp này triệt để tiêu tán, do đó chính thức sống lại kiếp trước."

Lục Nhĩ Mi Hầu bán híp mắt nhìn Thanh Tâm nói: "Người muốn nói cái gì?"

Cố lấy dũng khí. Thanh Tâm ngẩng đầu lên, một chữ dùng một lần nói: "Ta nghĩ nói, người, xác thực không phải người."

Những lời này vừa ra tới, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức hít vào ngụm khí lạnh, mở to hai mắt nhìn.

Cái kia ngoài cửa, sơn dương tinh cũng đã khẩn trương được đấm ngực dậm chân.

"Lớn mật!"

"Chẳng lẽ không đúng sao? Liền chính người đều sợ hãi người khác nghi vấn thân phận của người! Nói cái gì cùng ta thành thân... Ha ha ha ha, đừng nói là người, mặc dù là cái khác, ta đều đã kinh quyết tâm rời xa. Sở dĩ đến nơi đây, hoàn toàn là bởi vì bị Đa Mục quái bức hiếp! Tại nói với ta những lời này trước, người có nghĩ qua ta đang suy nghĩ gì sao? Cứ như vậy, người còn muốn ta toàn tâm toàn ý đối với người? Thật sự là chê cười."

Trong lúc nhất thời, Lục Nhĩ Mi Hầu bị Thanh Tâm chất vấn được á khẩu không trả lời được, cái kia nắm chặt nắm tay tại run nhè nhẹ trước.

"Câm mồm!"

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu đem trước người bàn cả ném đi. Phía trên vật rơi đầy đất. Thanh Tâm nhưng như cũ lẳng lẳng đứng, sai mở tầm mắt đi không nhìn hấn.

Chỉ vào Thanh Tâm, Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ nói nói: "Ngươi thật sự không sợ ta giết ngươi?"

"Ngươi giết không được ta." Thanh Tâm hừ lạnh nói: "Tại ngươi không có đột phá thiên đạo trước, ta hai cái sư phó liên thủ, ngươi căn bản là không cách nào ứng đối. Huống chi, còn có một hấn."

"Chê cười!" Lục Nhĩ Mi Hầu quát mắng nói: "Nếu như ngươi hai cái sư phó không đồng ý, Đa Mục quái có bản lĩnh đem ngươi theo Tà Nguyệt Tam Tinh Động lí lừa gạt đi ra?"

Nghe vậy, Thanh Tâm lập tức khẽ giật mình.

...

"Cáp thu!"

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề đột nhiên nặng nề mà hất hơi một cái.

Bàn cờ đối diện lão quân cười hì hì nhìn sang: "Xem ra, có người ở nhớ ngươi a."

Tu bồ đề hơi chau nổi lên lông mày, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào trước người bàn cờ.

"Nếu như không có đoán sai mà nói..." Nhật lên một tử, rơi xuống bàn cờ trên, lão quân nói khê: "Hắn là Thanh Tâm nha đầu kia. Oan có đầu nợ có chủ. Nàng lần này cũng không mắng lầm người. Ha ha ha ha."

Tu bồ đề như trước vẫn không nhúc nhích ngồi, ánh mắt kia tụ tại bàn cờ trên, suy nghĩ lại đã bay đến nơi khác.

"Lão phu thương yêu nhất đã có thể cái này một cái đồ đệ. Phật môn bắt đầu động thủ, Sư Đà quốc sự nếu là không quản, không chừng hội phát triển trở thành cái dạng gì. Người nếu là coi như trước như vậy, nổi lên cá đầu tụ vút xuống dưới không quản, lão phu sẽ phải quản." Nói, lão quân nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, nói tiếp: "Bất quá có thể trước đó đã nói, nếu để cho lão phu quản, sau này Thanh Tâm, liền chỉ là lão phu một người đồ đệ, người... Tụ rốt cuộc không cần phải nhúng tay."

"Yên tâm." Tu bồ đề khẽ ngẩng đầu nhìn lão quân liếc, loát râu dài nói: "Đánh cờ nha, trước tay có trước tay ưu thế, chuẩn bị ở sau cũng có chuẩn bị ở sau ưu thế. Hơn nữa, tại đối địch tay quân cờ lộ không ăn ý thời điểm, chuẩn bị ở sau, thường thường càng có lợi. Địa Tạng vương đi thang Sư Đà quốc, Linh Cát đi phượng tiên quận, hiện tại, nên đến phiên chúng ta."

"Đừng, tụ người mà thôi, không phải chúng ta."

Tu bồ đề nhật lên một tử, rơi xuống cái kia bàn cờ trên, nói: "Hành hành hành, ta liền ta."

...

Đang lúc trong đại điện bầu không khí giăng co thời khắc, nhất danh vệ binh đột nhiên bước nhanh theo cái kia ngoài cửa chạy vội tiến đến, quỳ rạp xuống đất.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn.

"Khởi bẩm đại thánh gia." Vệ binh chấp tay nói: "Ngoài cung đến đây một vị tu sĩ, nói là phụng mệnh tiến đến bái phỏng ngài."

"Tu sĩ?" Lục Nhĩ Mi Hầu như trước lạnh lùng mà chăm chú nhìn Thanh Tâm, quát lên: "Phụng mệnh của ai? Không rảnh, không thấy, làm cho hấn cút!"

"Chính là..."

"Không có nghe hiểu không? Cút!"

"Chính là, đại thánh gia." Vệ binh khúm núm nói: "Người nọ nói là phụng ngài sư phó mệnh." (chưa xong còn tiếp.)

ps: Ủ, hôm nay thì càng nhiều như vậy, đêm nay còn muốn thức đêm suốt đêm ghi tài liệu.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 718: Thầy Trò

"Sư phụ ta?" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái quát mắng nói: "Ta nào có cái gì sư phó?"

Nhưng mà, sau một khắc, hấn giật mình. Không chỉ là hấn, mà ngay cả Thanh Tâm cùng với ngoài cửa sơn dương tinh, cũng giật mình.

"Tu Bồ Đề tổ sư?"

Cái kia yêu binh nặng nề nhẹ gật đầu.

Lập tức, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày không khỏi chau thành bát tự, hướng phía Thanh Tâm nhìn quá khứ.

"Vừa nâng lên hấn, hấn đã tới rồi, đây là muốn làm gì vậy?"

Thanh Tâm ngờ ngác nháy mắt con người. Giờ này khắc này, nàng đồng dạng vẻ mặt mê mang.

"Không phải tu Bồ Đề tổ sư bản thân, chỉ là phái khác người tới." Cái kia yêu binh cẩn thận bổ sung nói: "Trung niên đạo sĩ trang phục, một thân đạo phục, tu vi đại khái là hóa thân cảnh Thái Ất tán tiên, xem bộ dáng, hấn là Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn đồ. Hơn nữa, còn mang theo cá chỉ có ngưng thần cảnh tu vi hài tử."

"Hài tử?" Thanh Tâm thoáng cái nghĩ tới Trầm Hương.

"Mang theo đứa bé, cái kia tối thiểu nhất hẳn không phải là đến đánh nhau." Lục Nhĩ Mi Hầu thật dài thở phào một cái, quay trở ra con mắt nói: "Làm cho hắn lên điện a."

Không bao lâu, Vu Nghĩa liền dẫn Trầm Hương xuất hiện ở điện phủ trên.

Vừa mới bước vào cửa điện, Trầm Hương ánh mắt liền tập trung đến Thanh Tâm trên người, nhưng mà, hắn cũng rất nhanh phát hiện ra Lục Nhĩ Mi Hầu tồn tại, chỉ phải vì khẽ cúi đầu, không biến sắc đi lên phía trước. Cái kia ánh mắt lại như trước tại vụng trộm nhìn qua Thanh Tâm.

Theo Vu Nghĩa một đường đi đến Lục Nhĩ Mi Hầu vương tọa trước, hai người dừng bước.

Vu Nghĩa khom người chấp tay nói: "Đệ tử Vu Nghĩa, tham kiến Ngô Không sư thúc, tham kiến Thanh Tâm sư thúc."

Trầm Hương cũng liền bệ bộn học Vu Nghĩa bộ dáng khom người chấp tay: "Đệ tử Trầm Hương, tham kiến sư phó."

Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ vào Trầm Hương hỏi: "Đồ đệ của ngươi?"

Thanh Tâm không có đáp lời, mà là hướng phía Trầm Hương vẫy vẫy tay.

Một chiêu này tay, Trầm Hương lúc này chạy chậm trước nhào vào Thanh Tâm trong ngực.

"Sư phó "

"Sao ngươi lại tới đây? Không phải cho ngươi hảo hảo đứng ở quan lí sao? Ai chuẩn ngươi tới?"

"Ta hỏi sư tôn nói người đi nơi nào, sư tôn nói, người bị lưu tại một chỗ, tạm thời không đi. Sau đó ta liền năn nỉ sư tôn làm cho Vu Nghĩa sư huynh dẫn ta đến tìm người."

"Sư phó thật sự là" nhẹ khẽ vuốt vuốt Trầm Hương đầu, Thanh Tâm bắt đắ dĩ nhìn Vu Nghĩa liếc.

Nàng là càng ngày càng đọc không hiểu tu bồ đề đến tột cùng phải làm sao, bỏ mặc chính mình bị bắt còn chưa tính. Bây giờ, càng đem Trầm Hương đưa đến cái này Sư Đà quốc tới đây không phải làm cho nàng càng thêm cản tay sao?

Nếu là mang theo Trầm Hương mà nói, tuyện tính thực có cơ hội, sợ là cũng không dám chạy thoát a.

Ngẩng đầu lên. Trầm Hương nhìn phía vương tọa trên Lục Nhĩ Mi Hầu: "Sư phó, là Ngô Không sư bá không cho người đi không?"

"Ngô Không sư bá" bốn chữ này vừa nói đi ra, nguyên bản vẻ mặt lạnh lùng Lục Nhĩ Mi Hầu đối Trầm Hương tỏa ra hảo cảm, lại thoáng cái bật cười. Cái kia nhìn xem Trầm Hương ánh mắt cũng nhu hòa vài phần.

"Không nên người trông nom sự, không cần lo cho."

"Nha."

Đang lúc này. Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay hướng phía Trầm Hương vẫy vẫy, nói: "Tới, làm cho sư bá nhìn xem."

"Không cần phải!" Trầm Hương ôm Thanh Tâm tay thoáng cái lặc càng chắc hơn, tiện thể trước còn trừng Lục Nhĩ Mi Hầu liếc.

Cái nhìn này, trừng được Lục Nhĩ Mi Hầu đều mộng.

Nhiều như vậy thời gian đến nay, có thể chỉ có Dương Thiên cùng Thanh Tâm dám không đúng hấn để bảo, hôm nay rõ ràng nhiệt mặt dán lãnh cái mộng, mà vẫn còn dán là một cái tiểu hài tử xấu xa cái mộng. Thoáng cái, cái kia đỏ mặt lên.

Phát giác được Lục Nhĩ Mi Hầu biểu lộ biến hóa, Thanh Tâm liền tranh thủ Trầm Hương hộ đến sau lưng. Cảnh giác nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Tới." Lục Nhĩ Mi Hầu vươn tay hướng phía Trầm Hương ngoéo một cái, cái kia giọng điệu nghe đi lên đã có nộ ý tứ.

"Không cần phải!" Trầm Hương chăm chú dặt lấy Thanh Tâm góc áo, ngay tiếp theo hồi triều trước Lục Nhĩ Mi Hầu làm cá mặt quý.

"Tới!" Lục Nhĩ Mi Hầu một chương nặng nề vỗ vào bàn trên.

Trầm Hương lại càng hoảng sợ, nhưng như cũ mạnh miệng nói: "Không! Sẽ không! Dựa vào cái gì nha?"

Trong lúc bối rối, Thanh Tâm vội vàng bưng kín Trầm Hương miệng không cho hấn tiếp tục chọc giận Lục Nhĩ Mi Hầu, vừa giận hùng hực đối Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Hấn vẫn còn con nít, cùng hấn đưa khí, có ý gì?"

"Ta mới không quản hấn là không phải hài tử, hôm nay không phải bối da của hấn không thể!" Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu liền đứng lên.

"Ngộ Không sư thúc!"

Đang lúc này. Cơ hồ bị xem nhẹ Vu Nghĩ đột nhiên mở miệng.

Lập tức, ở đây tất cả mọi người hướng Vu Nghĩ nhìn quá khứ. Chỉ thấy Vu Nghĩ cung kính chấp tay nói: "Sư tôn gặp Trầm Hương sư đệ tướng

niệm Thanh Tâm sư thúc, cho nên khiến Vu Nghĩ đưa hấn đưa tới, sau này. Kính xin Ngô Không sư thúc nhiều hơn trông nom. Mặt khác "

Hơi dừng một chút, Vu Nghĩ mới cất cao giọng nói: "Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn quy, không cho phép đồng môn tương tàn. Mặc dù Trâm Hương sư đệ mục vô tôn trưởng, nhưng hấn dù sao tuổi còn nhỏ, kính xin Ngô Không sư thúc hạ thủ lưu tình. Thoảng trách phạt là được."

"Cầm môn quy tới dọa ta? Ta đường đường" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái giận, nhưng mà. Không đợi hấn đem lời nói xong, liền lại ngậy ngấn cả người.

Hấn đột nhiên phát giác được tựa hồ có chỗ nào không đúng, cái kia trông mắt nhanh chóng quay trở ra.

Mở màn gọi "Ngô Không sư thúc", xong rồi lại đàm "Môn quy", đây là

Nuốt nước bọt, Lục Nhĩ Mi Hầu có chút không xác định nói: "Cái kia tu bồ đề a không, cái kia, sư phó, hấn lão nhân gia nhận thức ta đây cá đồ đệ?"

"Ngài đi gặp qua sư phó sao?"

"Không có."

"Ngài không đi gặp, lại làm sao biết hấn nhận thức hoặc không nhận?" Chấn vỗ áo tay áo, Vu Nghĩ nghiêm mặt nói: "Sư tôn nắm Vu Nghĩ mang câu cho ngài. Sư tôn nói, hấn cùng với ngài đã là tám trăm năm thầy trò, tuy nói đối tính tình của người sớm có hiểu rõ, nhưng có đôi khi, người cũng làm được quá mức. Đặc biệt lần này, sống lại đã lâu như vậy, lại cũng không biết đi tiếp sư phụ của mình, thật sự là mục vô tôn trưởng!"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức chậm rãi bật cười.

"Hắn hẳn thật như vậy nói?"

"Su tôn trách cứ, chẳng lẽ còn giả bộ? Su tôn còn nói, người đông làm âm ỉ tây làm âm ỉ, nháo cái long trời lở đất, chẳng lẽ sẽ không nhớ rõ hơn sáu trăm năm trước giáo huấn sao? Đã gặp được vấn đề, vì cái gì không biết thỉnh giáo sư phụ của mình?"

"Hắn nhận thức ta đây cá đồ đệ?" Lục Nhĩ Mi Hầu hơi chân chờ mà hỏi thăm: "Cái kia cái khác?"

"Cái này, sư tôn lại là không đề cập." Vu Nghĩa thân nhiên nói: "Đúng rồi, sư tôn còn nói, mục vô tôn trưởng việc không thể do đó thôi, phạt người sao năm trăm khắp môn quy, làm cho người ghi nhớ thật lâu."

"Đi!" Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu vẻ vui thích sớm đã dật vu ngôn biểu: "Ta đây phải đi sao, sao xong rồi, cùng người đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động bái kiến sư phó, hảo hảo hướng sư phó thỉnh giáo thỉnh giáo!"

Cái này từng câu từng chữ trong lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu càng đem bên cạnh Thanh Tâm cùng Trầm Hương triệt để cho xem nhẹ.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề loát râu dài khễ thờ dài: "Nói cho cùng, cái kia cuối cùng là đồ đệ của ta. Chỉ cần chịu kéo xuống nét mặt già nua, phạt môn nói một ngàn câu một vạn câu, cũng đừng không được ta một câu. Hắc hắc, cái này đánh cờ, phạt môn sợ là hạ sai rồi a."

Nói, tu bồ đề cười mỉm mà hướng trước lão quân nhìn quá khứ, lấy được phục nhưng chỉ là một cái liếc mắt.

"Nói đến, người được chia thanh hai người bọn họ, cái nào là thiên ngoại tới hồn phách, cái nào nguyên bản thạch hầu sao?"

"Phân không rõ." Tu bỏ đề chậm rãi lắc đầu nói: "Bất quá, cũng không cần phân rõ. Với ta mà nói, bọn họ đều đồng dạng." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 719: Tiếp

Giờ này khắc này, phượng tiên quận bên ngoài, Lý Tĩnh cuối cùng đã tới.

Kỳ thật, đến không chỉ là Lý Tĩnh, còn có một đám cùng trời mưa có quan hệ thần tiên. Kể cả tứ hải long vương, kể cả thủy thần, Phong Thần, đông nghịt một miếng đất lớn đứng đầy cả đồi núi nhỏ. Liên quan, còn có chồng chất như núi các loại cùng mưa xuống có quan hệ tư liệu.

Hầu tử đứng ở gò núi đỉnh nhìn trước mắt cái này phô trương, lông mày đều chau thành bát tự.

"Đây là làm gì vậy?"

Một bên Thiên Bồng thần nhiên nói: "Sự tình không phải thiên đình làm, cái này căn bản là có thể khẳng định. Bằng không, Lý Tĩnh cũng không dám." "

"Là người nói cho Lý Tĩnh ta sẽ không cảm hấn như thế nào, hấn mới dám tới a?" Nói, hầu tử chậm rãi nhìn phía Thiên Bồng.

Thiên Bồng sâu hít một hơi thật sâu, thu thu thần, ngược lại nói ra: "Lớn như vậy phô trương, đại khái là lo lắng người còn không tin a. Rất hiển nhiên, bọn họ không nghĩ lẫn vào với người có quan hệ sự."

Thấy thế, hầu tử hiểu rõ, chép miệng nói ra: "Bọn họ hình như rất sợ bộ dạng, nếu không, thêm chút lợi dụng thoáng cái?"

Nhìn xem hầu tử cười trộm bộ dạng, Thiên Bồng chỉ phải bất đắc dĩ thở dài.

Làm cho Lý Tĩnh tới, vốn là muốn đem hiểu lầm. Bất quá dưới mắt xem ra, hầu tử của ả này sợ sẽ không tốt như vậy qua a.

Tại hành lễ qua đi, Lý Tĩnh liền bắt đầu chứng minh thiên đình trong sạch.

Đầu tiên, là cho hầu tử giản yếu giảng giải một chút thiên đình trời mưa quy tắc, sau đó là làm cho tứ hải long vương còn có thủy thần Phong Thần qua một lần, đều tự cho thấy trong sạch của mình, tiếp theo lại để cho thủ hạ thiên binh cho hầu tử đọc qua giảng giải mưa xuống bản ghi chép.

Nhiều như vậy bản ghi chép muốn giảng tới khi nào?

Hầu tử hát lên tay, dứt khoát không nghe, dù sao Lý Tĩnh khẳng định đến có chuẩn bị, cũng sẽ không từ bên trong này bắt được cái gì tay cầm.

Hắn ngược lại lôi kéo Lý Tĩnh đến một bên, tràn đầy thiện ý nói: "Lý Thiên vương a, chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu."

"Đại thánh gia nói là, nói là... Cái này nhận thức đều có hơn tám trăm năm." Vừa nghe bộ này gần như mà nói, Lý Tĩnh giật mình một cái, lập tức mồ hôi rơi như mưa, vội vàng gượng cười.

"Ta còn đã cứu ngươi mấy lần."

"A?"

"Chẳng lẽ không phải?" Chỉ thấy hầu tử hơi ngửa đầu. Giả ra một bộ nhớ lại quá khứ biểu lộ nói: "Tại Hoa Quả Sơn thời điểm, ngươi bị bắt, nếu

không phải là ta nói cho bọn hần biết giữ lại người hữu dụng, để ngăn chặn lũ yêu. Người sớm bị giết chết."

"Cái này cũng được? Lúc ấy không phải là vì..."

"Lúc ấy là vì cứu người a." Không đợi Lý Tĩnh nói xong, hầu tử liền cắt đứt lời của hần, phối hợp thuyết lên: "Hoa Quả Sơn cũng không phải là ta một người Hoa Quả Sơn. Mặc dù thân là yêu vương, nhưng ta cũng vậy được lo lắng bộ hạ cảm thụ. Cho nên, ta lúc đầu chính là liều mạng bảo vệ a. Còn có. Nam Thiên Môn thời điểm, nếu không phải là ta khống chế được ta 'Tâm ma', người sớm bị giết."

"Tâm... Tâm ma?" Lý Tĩnh miệng há đến độ có thể nhét hạ một cái trứng gà.

Đây là thứ quái quỷ gì? Còn có thể lại kéo một điêm sao?

"Như thế nào? Người không nhận trưởng?" Hầu tử đột nhiên nhíu mày, liếc hướng Lý Tĩnh trừng quá khứ, lộ ra nắm tay nói: "Ta cuộc đời hận nhất không người tri ân đồ báo!"

Cái kia nắm tay tại Lý Tĩnh trước mắt chậm rãi nắm chặt, phát ra "Đùng" tiếng vang.

"Không không không!" Lý Tĩnh lập tức lại càng hoảng sợ, vội vàng khoát tay nói: "Đại thánh gia ân đức, Lý Tĩnh khắc trong tâm khảm!"

"Vậy người nói người muốn như thế nào báo đáp ta?"

"Như thế nào báo đáp?"

Hầu tử biến sắc, đưa tay chỉ chỉ đỉnh đầu: "Cho ta một cái cũng không nguy hại phổ độ, lại có thể trời mưa biện pháp."

"Đại thánh gia. Tam giới mưa có hạn, ngài đây không phải..."

"Đừng nói với ta những này có không có, mưa có hạn, các người hàng năm còn phát hồng thủy tính chuyện gì xảy ra?"

"Đây không phải là một loại nước a đại thánh gia. Hồng thủy nhưng thật ra là ôn nước một loại, mỗi lần đánh xuống hồng thủy, đều nhất định nương theo ôn dịch a!"

"Ta đây không xen vào, dù sao người phải cho ta nghĩ ra biện pháp."

Cái này xem như ép lên Lương Sơn, bất đắc dĩ, Lý Tĩnh chỉ phải kiên trì nói: "Đại thánh gia, nếu không như vậy... Chúng ta. Bả Sư Đà quốc mưa lấy tới?"

...

Năm trăm khắp môn quy, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái tụt sao tốt lắm. Tuy nhiên cái kia chữ cong vẹo, thậm chí có chút ít chữ thiên bàng đều bình không đến cùng đi, căn bản là thấy không rõ. Nhưng cuối cùng đủ không phải?

"Như thế nào? Nếu có thể, chúng ta cái này đi gặp sư phó."

Nhìn trước mắt cái kia miễn cưỡng có thể báo cáo kết quả công tác lần lượt từng cái một tuyên giấy, Vu Nghĩa có chút khó xử quan sát ngoài cửa.

"Có thể là có thể, chính là... Ngộ Không sư thúc, Thanh Tâm sư thúc bọn họ..."

"Bọn họ người cũng không cần quản, dù sao tại ta Sư Đà quốc địa giới. Không có ta mệnh lệnh, không có người thương bọn họ. Cam đoan sành ăn cung trước."

Khoát tay áo, Lục Nhĩ Mi Hầu lôi kéo Vu Nghĩa tụt đi ra ngoài.

Vài tên yêu tướng nhanh chóng đem Lục Nhĩ Mi Hầu sao môn quy chứa vào một cái thùng gỗ trung, đặt lên Lục Nhĩ Mi Hầu phân phó bị hạ lễ vật, đoàn người lập tức hướng phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động xuất phát.

Không bao lâu, đoàn người là xong đã đi tới Tà Nguyệt Tam Tinh Động ngoài cửa.

"Su tôn, Ngô Không sư thúc đang tại đại điện chờ."

"Biết rằng."

Này đạo đồ nhẹ nhàng khấu đầu, lui qua một bên.

"Muốn cùng hần trò chuyện cái gì?" Lão quân khẽ ngẩng đầu nói.

Cái này vừa nói, tu bồ đề nhặt quân cờ tay ngưng ở giữa không trung, ung dung thở dài: "Tâm sự... Kế tiếp, con đường của hần hần là đi như thế nào."

...

Phong chậm rãi thổi qua, xoáy lên trên đất lá rụng.

Canh giữ ở đại điện trước Lục Nhĩ Mi Hầu xa xa trông thấy tu bồ đề đi tới, vội vàng chồng chất nâng khuôn mặt tươi cười bước nhanh đi tới, khom người chấp tay nói: "Đệ tử Ngô Không, cho sư phó thỉnh an!"

Nghe vậy, tu bồ đề nhưng chỉ là thiết nghiêm mặt nhàn nhạt nhìn hần một cái, vút xuống dưới một câu: "Tiến điện."

Nói đi, liền bước nhanh đi vào trong đại điện.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng đi theo, lại quay đầu lại khoát tay áo, làm cho những cái này dưới tay mình yêu tướng mang sao tốt môn quy cùng chuẩn bị lễ vật đặt lên.

Đến trong đại điện, tu bồ đề chân vỗ áo tay áo chậm rãi ngồi xuống.

Lục Nhĩ Mi Hầu cười lấy lòng trước, đứng ở trước mặt của hắn: "Sư phó, đệ tử trí nhớ toàn bộ không có, lúc này mới... Lúc này mới không có tới tiếp sư phó. Ngài yên tâm, đệ tử cũng đã biết sai, đây là đệ tử sao môn quy."

Khoát tay chặn lại, những cái này yêu tướng liền tranh thủ chứa một ít đại điệp giấy thùng giơ lên tới, mở ra nắp hòm làm cho tu bồ đề xem xét.

Tu bồ đề lại nhìn cũng chưa từng nhìn, chỉ là hữu ý vô ý mà nhìn xem Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Còn có còn có... Đây là đệ tử đưa cho sư phó một điểm lễ vật, Sư Đà quốc cần cỗi, thật sự cảm không ra cái gì tượng dạng lễ vật. Kính xin sư phó đừng nên trách."

Những cái này yêu tướng lại đem lễ vật từng kiện từng kiện giơ lên đi lên, đổ đầy một vòng.

Tu bồ đề cũng không nói lời nào, chỉ là tiếp tục hữu ý vô ý nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cái kia thái độ, thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đều có điểm xấu hổ. Hắn nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo một đám yêu tướng tất cả lui ra.

Rất nhanh, trong đại điện chính là còn lại tu bồ đề cùng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Nhẹ nhàng chỉ chỉ, tu bồ đề ý bảo Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi xuống.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng quy hảo, cái kia tinh thần thoáng cái lại vô cùng phấn chấn lên, mặt mày hớn hờ, cười đến đều không ngậm miệng được.

Nhìn chung quanh chông chát một đồng lễ vật, tu bồ đề ung dung nói: "Ngươi... Còn là lần đầu tiên tổng vi sư lễ vật a."

"Đó là trước kia không hiểu chuyện, kính xin sư phó đừng nên trách."

"Đi a. Đã đến đây, vậy nói nói ngươi kế tiếp tính toán làm như thế nào."

"Tính toán làm như thế nào?" Cái này vừa nói, lập tức lại đem có chút lằng lằng Lục Nhĩ Mi Hầu kéo về thực tế bên trong.

...

"Đình chỉ Sư Đà quốc mưa xuống?" Hầu tử sờ lên cằm, suy nghĩ lên: "Chính là, Sư Đà quốc cũng không chỉ là Lục Nhĩ Mi Hầu a, bên kia cũng còn có cái khác sinh linh. Bởi như vậy, không phải là... Có tướng ngại phổ độ?"

"Kỳ thật không biết." Lý Tĩnh nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Lộ là chết, người hay sống. Sư Đà quốc phải không chích Lục Nhĩ Mi Hầu không sai, nhưng, thiên đình đã sớm muốn Sư Đà quốc cấm mưa, chỉ là lo lắng Lục Nhĩ Mi Hầu cùng vài cái yêu vương nháo sự, cho nên mới không tốt ra tay."

"A?"

"Chỉ cần đến lúc đó xảy ra chuyện, đại thánh gia chịu đi ra thay thiên đình khiêng chuyện này... Nếu như là như vậy lời nói, cái kia bệ hạ, chắc

hắn thì không có nhiều như vậy cổ kị."

"Ngạch..."

"Bởi như vậy, sự tình thì cùng phổ độ, cùng Huyền Trang pháp sư không quan hệ. Sư Đà quốc cấm mưa, là thiên đình muốn làm. Đại thánh gia chỉ là duy trì thiên đình đối kháng Sư Đà quốc mà thôi. Về phần xuống đến phượng tiên quận mưa, thì là Sư Đà quốc cấm mưa sau, vừa vắn san ra tới. Đại thánh gia, người xem... Như vậy như thế nào?"

Nghe vậy, hầu tử thoáng cái bật cười, cười hì hì nhìn Lý Tĩnh. Nhìn đến Lý Tĩnh vẻ mặt xấu hổ.

"Đại thánh gia... Ty chức, phải không là nói sai cái gì?"

"Không, ngươi nói rất đúng." Hầu tử cười hì hì nói: "Ta chỉ là cảm thấy, Lý Thiên vương ngài tu vi không lớn, nhưng động nâng lệch ra cân nào đến, thật đúng là có một bộ a. Lệch ra nói thành thẳng, thẳng, lại có thể nói thành lệch ra. Ha ha ha, không tệ không tệ! Cứ làm như thế!"

...

"Bẩm sư phó mà nói." Lục Nhĩ Mi Hầu cung kính đáp: "Đệ tử hiện tại nghĩ, đơn giản là hai kiện sự. Một kiện, là như thế nào đem cái kia... Cái kia hàng giả đánh bại, làm cho thiên kiếp đưa hắn lấy đi. Một kiện khác, đệ tử nghĩ cầm lại thuộc về mình hết thảy."

"Hết thảy?"

"Hết thảy!" Lục Nhĩ Mi Hầu nặng nề gật đầu.

"Vậy ngươi hiện tại làm sự, có thể đạt thành những này sao?"

"Giống như... Không quá có thể." Lục Nhĩ Mi Hầu nhíu lại lông mày nói: "Đánh bại cái kia hàng giả, có điểm khó. Dù sao cái này thân thể thật sự phân biệt cách. Mà càng khó, là cái kia hai cái nữ... Cũng không biết như thế nào, các nàng rõ ràng đều toàn tâm toàn ý chỉ nhận cái kia hàng giả, đối với ta chỉ là qua loa cho xong. Đáng hận nhất cái kia Dương Thiên, rõ ràng nương giúp ta danh đầu tại hại ta... Ai... Đệ tử bây giờ, cũng là loạn a."

"Phật môn thúc đệ tử muốn sớm ngày vi thiên kiếp làm chuẩn bị, có thể đệ tử còn không hiểu ra sao, bên người cũng liền cá người nói chuyện đều không có. Hơn nữa, Phật môn dụng tâm... Đệ tử cũng là có chút ít kiêng kị. Chỉ là trước thật sự không thể tưởng được cái gì ứng đối biện pháp, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Bây giờ sư phó chịu tiếp kiến đệ tử, đệ tử vạn phần cảm kích. Kính xin sư phó chỉ điểm đệ tử một con đường sáng!"

Nói đi, Lục Nhĩ Mi Hầu thật sâu cúi đầu, cái trán sờ nhẹ sàn nhà.

"Đông" tiếng vang tại trống rỗng trong đại điện chậm rãi đẩy ra.

Nhìn phục dập đầu Lục Nhĩ Mi Hầu, tu bồ đề loát râu dài khẽ thở dài: "Người đã không có gì hay chú ý, không bằng, chột nghe vi sư a." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 720: Nguyên Bản Bộ Dạng

Sư Đà quốc.

Còn là nguyên bản đình viện, còn là nguyên bản lâu các. Chỉ có điều lúc này đây, cái kia bên ngoài thủ vệ nhiều hơn rất nhiều. Từng dãy trường thương đứng thẳng, cái kia chỗ tối, càng là bị bố trên vô số pháp trận. Vô số võ trang đầy đủ yêu tướng chính mai phục tại bốn phía.

Kiểm mũi chân xuyên thấu qua cửa sổ linh trông thấy ngoài cửa hết thấy, cho dù là tuổi nhỏ Trầm Hương, cũng đã có thể cảm nhận được trong lúc này nồng đậm sát lục chi khí, không khỏi có chút cấp.

"Sư phó, Ngô Không sư bá là phải đem chúng ta xem ra sao? Hắn sẽ không biết..."

"Sẽ không." Thanh Tâm nhẹ nhàng sờ lên Trầm Hương đầu, áp ứng nói: "Sư phó hẳn lão nhân gia... Như là đã hỏi tới, tuyện tuyệt sẽ không để cho chúng ta gặp nguy hiểm. Yên tâm đi."

Trầm Hương yên lặng nhẹ gật đầu, xem như an lòng một điểm. Nhưng mà, Thanh Tâm nhưng trong lòng như trước không yên.

Hơn sáu trăm năm trước trận chiến ấy, tu bồ đề không phải là đem chín đệ tử toàn bộ bồi tiến vào sao?

Lúc này đây, hẳn thật sự hội đem sinh tử của mình đặt ở đệ nhất vị sao? Còn là nói... Mình cũng bất quá chỉ là một cá cắc?

Nghĩ, Thanh Tâm đột nhiên bất đắc dĩ nở nụ cười.

Kiếp trước kiếp này, nàng cơ hồ sẽ không có chính thức nắm chặt qua vận mệnh của mình, cho tới bây giờ cũng chỉ là chảy đầm đìa bên trong một mảnh nổi lá thôi.

...

"Phật môn làm cái gì, tự nhiên đều có dụng ý của bọn hắn. Người chỉ cần nhớ kỹ, tại bọn hắn bàn tính lí, tuyệt đối sẽ không lo lắng người có thể hay không sống sót. Phật trong mắt, chỉ có Phật hiệu." Chậm rãi đứng dậy, tu bồ đề chậm rãi tản bộ: "Nhưng là!"

"Nhưng là?" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái mở to hai mắt.

Nhìn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu, tu bồ đề nhẹ giọng thở dài: "Nhưng là, chỉ cần một ngày cái kia cái khác người vẫn tồn tại, chỉ cần Huyền Trang đi về phía tây một trời còn chưa có tuyên cáo thất bại, Phật môn nhất định phải đứng ở người bên này."

"A?" Lục Nhĩ Mi Hầu cái hiểu cái không nháy mắt con người.

"Hơn sáu trăm năm trước sau trận chiến ấy, lão quân thiên đạo thạch hồng mất, thiên đạo vô vi không còn tồn tại. Thiên đình, càng là theo cường thịnh đi về hướng suy sụp, mà yêu tộc thì là chia năm xẻ bảy. Trong thiên hạ, cường thịnh nhất thế lực. Không ai qua Phật môn. Nếu là Như Lai cố tình nhất thống tam giới, cái này trong tam giới, có lẽ sớm đã không còn đạo môn chuyện gì."

Lục Nhĩ Mi Hầu lẳng lẳng nghe, tu bồ đề thì là giống như một vị lão nhân vậy đi tới đi lui. Không ngừng kể rõ.

"Phật, tứ đại giai không, chỉ còn lại Phật hiệu. Cho nên, Như Lai có thể tu thành thiên đạo vô ngã, cho dù người lại trèo lên Hành Giả đạo đỉnh phong. Khôi phục thiên đạo vô cực, cũng là đối với hắn không thể làm gì được. Ngang nhau tu vi phẩm cấp phía dưới, Phật môn đệ tử, càng là nếu so với đạo môn mạnh hơn rất nhiều. Nhưng Phật cũng có nhược điểm."

"Tứ đại giai không, cái này ý nghĩa tâm thường nhược điểm ở trên thân bọn hắn cũng đã không tồn tại nữa, sợ hãi, tham lam, thậm chí cả đơn thuần ác, tại trên người của bọn hắn đều khó có khả năng tồn tại. Bọn họ không có cảm tình, cũng rất khó phạm sai lầm, bởi vì bọn hắn cũng đã biến thành đơn thuần. Lý tính hóa thân. Cho nên, nhược điểm của bọn hắn chỉ tồn tại ở Phật hiệu bản thân."

"Chỉ có thông hiểu Phật hiệu, mới có thể chính thức đi chiến thắng bọn họ."

Lời nói ở đây, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày cũng đã chau thành bát tự. Hắn kinh ngạc nhìn qua tu Bồ Đề.

Thấy thế, tu Bồ Đề lời nói Phong nhất chuyển, khẽ thở dài: "Phật môn, cũng không phải người giờ phút này uy hiếp lớn nhất, nhưng vì sự muốn trước giảng Phật môn. Vì cái gì? Bởi vì, bọn họ là người trợ lực lớn nhất, cũng là người vĩnh hằng uy hiếp. Điểm này. Người trước hết tinh tường. Người cùng cái kia cái khác người tranh đấu, vô luận ai thắng ai thua, vô luận ai cuối cùng trở thành duy nhất Tôn Ngộ Không, Phật môn cũng sẽ không tha cho người sống trên thế giới này."

Nghe vậy. Lục Nhĩ Mi Hầu hơi rụt rụt cổ, như có điều suy nghĩ.

Lời nói này, ở chỗ hầu tử lần đầu tiên giao chiến giờ hầu tử đã từng nói qua. Tại lúc ấy, hắn cũng là lý giải, nhưng lại xa không có giờ này khác này theo tu Bồ Đề trong miệng nói ra như vậy như sấm bên tai.

Loát râu dài, tu bồ đề lại nói tiếp: "Có thể đánh bại phật. Chỉ có thông hiểu phật hiệu chi người. Ngày đó hiện lên cường thịnh xu thế lão quân là một cái, hôm nay Huyền Trang pháp sư, lại là một cái. Lão quân thiên đạo vô vi cũng đã không còn tồn tại, cho nên, bây giờ thế gian có thể đánh bại phật, cho người chính thức thoát khỏi khốn cực, liền chỉ còn lại có Huyền Trang pháp sư một người. Bất kể như thế nào, người đều phải bảo đảm Huyền Trang pháp sư an toàn. Như thế, người mới có lấy được thắng lợi cuối cùng nhất khả năng."

Hơi do dự hạ xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu thật sâu dập đầu nói: "Đệ tử cẩn tuân sư phó dạy bảo."

Tu bồ đề yên lặng nhẹ gật đầu.

Ngẩng đầu lên, Lục Nhĩ Mi Hầu lại nhìn trước tu bồ đề nói: "Bất quá, sư phó, đệ tử hiện nay gặp phải, lại không là phật môn cái này uy hiếp. Mà là cái khác chính mình, còn có... Thiên kiếp. Kính xin sư phó chỉ điểm sai lầm!"

Nhìn xem giờ này khắc này chân thành thỉnh giáo, vô cùng nghe lời Lục Nhĩ Mi Hầu, tu bồ đề không khỏi thoáng cái bật cười.

Ban công phía trên, năm quân cờ lão quân cũng đột nhiên hừ bật cười.

"Sư phó..." Lục Nhĩ Mi Hầu vẻ mặt buồn bực nói: "Ngài cười cái gì?"

"Không có gì, một chút chuyện nhỏ, không đề cập tới cũng được." Tu bồ đề chậm rãi lắc đầu, nói tiếp: "Người mình xác lúc trước vì sư theo lời, như vậy, chuyện kể tiếp tựu dễ làm. Phật môn nhược điểm, chính là phật hiệu. Huyền Trang pháp sư, chính là tử huyết của bọn hắn. Bọn họ cho người đi ra, duy nhất nguyên nhân, chính là đối phó cái khác người. Càng chính xác

ra, là vì đang tại đi về phía tây Huyền Trang pháp sư chế tạo kiếp nạn. Cho nên..."

"Cho nên?"

"Cho nên." Tu bồ đề nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu, hạ giọng một chữ dừng một lần nói: "Người cường, cũng không phải chuyện tốt. Người cường, tự cũng không có bất kỳ trợ lực. Tương phản, nếu như người yếu, ngược lại sẽ có. Hảo hảo ngấm lại người là như thế nào được đến người hiện tại bình khí."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Hành Giả đạo thiên sát phạt, có thể trong thiên hạ, chính thức trèo lên đỉnh Hành Giả đạo có mấy?" Từng bước một đi đến bờ đoàn trước, tu bồ đề khom người ngồi xuống, ung dung nói: "Như này thiên địa giống như bàn cờ, kỳ thủ, làm sao dừng lại ba năm? Mặc cho người cường thịnh trở lại, cũng nhịn không được nhiều mặt hao tổn. Mà mặc dù người lại yếu, chỉ cần nhiều mặt đến đỡ, cũng đồng dạng có thể trèo lên đỉnh thành thế. Cái này trong tam giới, đùa, chính là một cái 'Thế' chữ. Cần xem xét thời thế, bày mưu nghĩ kế, lại vừa chiếm hết tiên cơ, dựng ở thế bất bại. Không có một thân man lực giả, kết quả là, cũng bất quá là làm mượn không công thôi."

"Đệ tử đã hiểu! Tạ sư phó chỉ điểm sai lầm, đại ân đại đức, không có cách nào báo!"

"Đông đông đông", cúi xuống thân thể, Lục Nhĩ Mi Hầu hợp với chính là ba cái khấu đầu.

"Đã hiểu, vậy đi thôi. Nếu là gặp chuyện gì, có thể trở lại Tà Nguyệt Tam Tinh Động tìm đến vi sư."

"Tạ sư phó!" Ngẩng đầu lên, Lục Nhĩ Mi Hầu trông mắt nhanh như chớp nhất chuyên, lại là dừng lại.

"Như thế nào? Còn có việc?"

"Hắc hắc." Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi cười cười, vò đầu bứt tai, có chút không có ý tứ nói: "Sư phó, đệ tử còn có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Tu bồ đề hơi giương mắt nói: "Nói."

"Đệ tử muốn biết... Muốn biết Thanh Tâm cùng Dương Thiên, có biện pháp nào không làm cho các nàng hai cái..."

Lời nói ở đây, tu bồ đề vèo thoáng cái bật cười.

Lục Nhĩ Mi Hầu liền không có xuống chút nữa nói, chỉ là mở to hai mắt mong chờ trước tu bồ đề, chờ mong trước tu bồ đề có thể dạy hắn chút gì đó.

"Các nàng hai cái chỉ nhận cái khác người, vì sao?"

"Cái này..."

"Người so với kia cái khác người, kém cái gì?"

"Trí nhớ!"

"Trí nhớ từ đâu mà đến?"

"Cái này..."

Nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu một bộ đầu óc choáng váng bộ dáng, tu bồ đề chống đầu gối, ý vị thâm trường nói: "Trí nhớ, tự nhiên là ở chung có được. Hiện tại hai người đều ở trên tay người, chỉ cần người xem thanh thế cục,

biết rõ cái gì nên làm, cái gì không nên làm... Đã không có cũ trí nhớ, có thể sáng tạo mới trí nhớ."

...

Không bao lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu nhân tiện nói đừng tu bồ đề, ly khai Tà Nguyệt Tam Tinh Động. So với lúc đến về hưng phấn, lúc này trên mặt càng là nhiều hơn một phần thoả thuê mãn nguyện.

Ban công trên, như trước ngồi ngay ngắn bàn cờ trước lão quân khê ngẩng đầu nhìn khoan thai đến chậm tu bồ đề liếc, nhàn nhạt cười cười.

Tu bồ đề từng bước một trở lại chỗ ngồi của mình, nắm lên một con cờ, khê thở dài: "Này thiên đạo, quả thật là huyền diệu khó giải thích a. Thiên đạo thạch tuy xấu, tam giới quĩ tích mặc dù đã quấy rầy, cái kia 'Duyên' chữ, rồi lại còn đang."

"Người muốn nói cái gì?"

Cầm lấy quân cờ, tu bồ đề vuốt mở ống tay áo, một mặt tinh tế xem xét đánh cờ trên bàn thế cục, một mặt nói khẽ: "Ta chỉ là muốn nói, nếu như lúc ấy không phải thiên ngoại chi linh trốn vào mà nói, cái này, có lẽ mới là ta cái kia mười đồ đệ vốn có bộ dạng a..." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 721: Hạt Giống

Bốn phía hết thảy hóa thành đều đều trường tuyến cực nhanh mà đi, sau lưng đó xa xa rút thành một cái điểm, phảng phất một khóa sáng chói tinh thần vậy chiếu sáng Lục Nhĩ Mi Hầu tất cả.

"Ha ha ha ha, ta có sư phó a! Ta có sư phó! Ha ha ha ha!"

Hắn hưng phấn được ngoa ngoa cuồng khiêu, mào đủ khí lực hướng phía Sư Đà quốc cuồng xông mà đi, tới mức cái kia mang đến yêu tướng môn không có một cái đuổi đến trên hắn tốc độ.

Giờ này khắc này, cái kia tâm tình kích động sớm đã dật vu ngôn biểu, hận không thể làm cho tam giới tất cả mọi người biết rõ tu Bồ Đề tổ sư cũng đã thừa nhận hắn...

Cái này cũng có lẽ là hắn sống lại đến nay vui vẻ nhất thời khắc a.

Không cần bất luận cái gì uy hiếp thủ đoạn, không cần bất luận cái gì lừa gạt thủ đoạn, không có bất kỳ lợi ích dây dưa, dù là biết rằng tất cả, cũng còn là có người nguyện ý thừa nhận hắn. Hơn nữa... Người này là sư phụ của hắn!

Hắn giống như một con đom đóm vậy tại trên bầu trời bay múa mà qua, cái kia trên mặt đất mọi người ngơ ngác nhìn, xem mắt choáng váng.

Giờ khắc này, hắn phảng phất quên mất này gân trong gang tác nguy cơ, dương quang xuyên thấu qua sông lại đến nay một mực bao phủ lên đỉnh

đầu mây đen rớt cục soi sáng trên người của hắn.

Rớt cục không cần lại bị đè nén chính mình, không cần lại đội mặt nạ làm cho người ta đi sợ hãi, hắn có thể làm càn cười. Đó là chưa bao giờ có thư thái.

Cuối cùng ngã ngồi tại cự ly Sư Đà quốc cách đó không xa trên gò núi, hắn nhìn qua bầu trời đêm ngậy ngốc ngẩn người.

Đột nhiên, hắn lông mày nhăn lại, theo bên hông lấy ra cái kia phiến ngọc giản.

"Đại thánh gia..."

Ngọc giản một chỗ khác truyền đến sơn dương tinh thanh âm.

"Yên tâm. Ta chỉ là không có việc gì đùa giỡn đùa giỡn mà thôi, cái này tam giới mới bao nhiêu, ta còn có thể đi ném?" Lục Nhĩ Mi Hầu cơ hồ là một bên cười một bên đáp trước lời nói: "Dương Thiên? Giải trừ giam lỏng a, nàng yêu để làm chi... Thanh Tâm? Không cần nhìn gặp, do nàng đi thôi. Nha. Đúng, bả Đa Mục quái thả ra đi, còn có trong ngục giam tất cả mọi người, nhớ kỹ, là tất cả người, lão tử ta muốn đại xá thiên hạ... Không nên hỏi vì sao, người đại thánh gia ta hôm nay chính là tâm tình hảo. Cứ như vậy!"

Nói đi. Lục Nhĩ Mi Hầu đem ngọc giản nhét trở về bên hông, nặng nề mà thở hào hển, đang nhìn bầu trời.

Đầy sao điểm điểm lập loè, gió đêm thanh lương.

Từng đợt nhiệt khí thổi ra, trong không khí hóa thành sương mù, lại theo phong chậm rãi phiêu tán.

Ánh mắt kia dần dần đều có chút mờ lung.

Không biết vì cái gì, hắn cảm thấy nguyên bản tràn ngập địch ý toàn bộ thế giới... Đột nhiên nhiều hơn như vậy một tia mỹ hảo. Tuy nhiên chỉ là một sợi sợi. Nhưng dù sao cũng là có, không phải sao?

Ít nhất, từ đó về sau có một cái không cần phòng bị người. Thế giới này không hề tràn ngập địch ý.

Hồi lâu trầm mặc sau, hắn tượng cá hài đồng đồng dạng xoay người tại chỗ trong đồng lặn, cười đến phi thường cao hứng, cười ra nước mắt.

Hắn nhếch môi cười hi hi bay lên trời, thân ảnh kia biến mất tại trong bầu trời đêm.

...

"Hắn đang làm gì đó?" Linh Sơn trên, Như Lai có chút nghi hoặc mà chăm chú nhìn tiến đến bầm báo tăng nhân.

"Hắn tại... Hắn tại..." Cái kia tăng nhân áp ứng nửa ngày, nhưng chỉ là mọi nơi nhìn quanh, nói không nên lời một câu cả lời nói.

Phật đà bên trong. Có người thanh quát lên: "Hắn đang làm gì đó, người lại là nói a!"

Cái kia tăng nhân cắn răng, dập đầu nói: "Khởi bầm tôn giả, cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu hắn tại... Du đãng."

"Du đãng?" Trong đại điện, Phật đà môn cái kia lông mày đều chau thành bát tự, đưa mắt nhìn nhau.

"Đúng." Cái kia tăng nhân nghiêm mặt nói: "Hắn gặp một con sói tại truy một con dương, vì vậy định trụ sói. Để cho chạy dương. Trước khi đi,

lại rút căn hầu mao cho sói thay đổi một con dương..."

"Cái này tính là chuyện gì xảy ra? Nguyên bản dương lại là thả, có thể cái kia biến thành dương, có thể ăn?"

"Cái này, hẳn là không có thể ăn a. Ăn mà nói, hội cảm giác no rồi, chính là thân thể lại hội ngày từng ngày gầy gò."

"Cái này xem như đang đùa bỡn cái kia chích sói sao?"

"Hẳn không phải là, nếu như là mà nói, hẳn hẳn là biến một đám dương, mà không phải biến một con."

La Hán môn đều nghị luận đứng lên, phía trên liên đài, Như Lai nhưng chỉ là ngồi lẳng lặng, hơi chau nổi lên lông mày.

"Còn có." Cái kia tăng nhân áp ứng bổ sung nói: "Hẳn gặp một cái lộ tức hoang dã kẻ lang thang, sau đó cho hẳn thay đổi một khối nguyên bảo..."

"Biến thành nguyên bảo? Hẳn thuật pháp có thể duy trì liên tục bao lâu?"

"Nếu như là Lục Nhĩ Mi Hầu mà nói, hẳn là ít nhất có thể duy trì liên tục mấy tháng a. Đến lúc đó ai cuối cùng bắt được, ai không may a."

"Còn có còn có..."

"Còn có?" Tất cả phật đà đều hướng phía tăng nhân nhìn quá khứ, nguyên một đám càng nghe càng mòng.

"Đúng. Còn có, còn có hảo nhiều." Cái kia tăng nhân nặng nề nhẹ gạt đầu, nói tiếp: "Có mấy cái yêu quái tại chạy đi, hẳn phát hiện, sau đó tự trực tiếp đưa bọn họ toàn bộ trực tiếp đưa đến chỗ cần đến. Có hai đội nhân

mã tại khai chiến, bị hấn phát hiện, kết quả hấn bả hai đội người toàn bộ đánh ngất xỉu. Không chỉ có như thế, hấn còn..."

Cái kia tăng nhân còn muốn nói đi xuống, có thể Như Lai tay cũng đã nâng lên. Trong lúc nhất thời, cả đại điện yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người hướng phía Như Lai nhìn quá khứ. Cái kia tăng nhân cũng mở to hai mắt, mắt ba ba nhìn qua Như Lai.

Mọi người, đều đang chờ trước Như Lai giải đáp trước mắt cái này khó có thể lý giải tình huống.

Đang lúc này, một vị khác tăng nhân theo cái kia ngoài cửa chạy vội tiến đến, cấp hùng hực nói: "Khởi bẩm tôn giả, Lục Nhĩ Mi Hầu đến phượng tiên quận đi rồi!"

"Cái gì?" Ở đây La Hán môn đều kinh hãi.

Giờ này khắc này, Như Lai nhưng như cũ lẳng lặng ngồi ngay ngắn, duy trì lấy cái kia đưa tay tư thế, ánh mắt dừng lại ở trước người không có vật gì trên sàn nhà. Cái kia khoe miệng hơi giờ lên, như là cười.

...

"Huyền Trang pháp sư!"

Một tiếng giống như tiếng sấm loại la lên, lập tức, cả phượng tiên quận trung mọi người đi ra ngoài cửa, nguyên một đám ngẩng đầu nhìn trời. Mà ngay cả hầu tử cũng không ngoại lệ.

"Lục Nhĩ Mi Hầu?" Chỉ trong nháy mắt, hầu tử liền phân biệt ra được người đến khí tức. Không khỏi nắm chặt kim cô bổng, cái kia thần kinh thoáng cái buộc được chăm chú.

"Yên tâm, không phải tới tìm người đánh nhau. Muốn đánh, có rất nhiều cơ hội. Hơn nữa phải đánh!"

"Thật sự là hấn?" Nguru Ma Vương cũng nhanh chóng phân biệt ra được người đến thân phận: "Không lại nhanh như vậy biết rõ chúng ta trộm mua a?"

Nghe vậy, ở đây yêu tướng môn nguyên một đám khăn trương lên, vội vàng lộ ra binh khí. Hầu tử lại là giơ một tay lên. Ý bảo bọn họ không cần phải hành động thiếu suy nghĩ.

"Quá xa, hấn ít nhất tại bách lý có hơn, mà vẫn còn ẩn nấp khí tức, ngay cả ta đều không biện pháp chuẩn xác tập trung vị trí của hấn."

Nghe được câu này, yêu tướng môn mới thoáng lấy lại bình tĩnh.

Lúc này. Lục Nhĩ Mi Hầu thanh âm lại là truyền đến: "Huyền Trang pháp sư, ta là tới xin lỗi. Trước là ta những cái này thủ hạ không hiểu chuyện, kính xin đừng nên trách. Từ nay về sau nếu là có cái gì cần ta giúp, nói một tiếng, cam đoan làm hết sức. Ngài cứ yên tâm đi về phía tây a! Ai tìm người phiền toái, cái kia hàng giả không giải quyết được mà nói, người mặc dù nói cho ta! Tốt lắm. Ta phải đi trước. Cái này ngọc giản cho người!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy xa xa đêm đen nhánh không trung một mảnh ngọc giản giống như giống như sao băng bay tán loạn mà đến, cuối cùng lơ lửng tại Huyền Trang trước người.

Một lần nói nói được Huyền Trang sững sờ sững sờ, tìm không được đầu mối.

Đồng dạng tìm không được đầu mối, còn có hầu tử, cùng với chung quanh một ít đồng lớn yêu quái. Giờ này khắc này, bọn họ từng người đều ngơ ngác nháy mắt con người. Không hiểu ra sao.

...

Thánh mẫu trong nội cung, nương theo lấy yêu tướng vung tay lên, rất nhiều bộ đội giống như thối lui thủy triều vậy nhanh chóng đã tuôn ra ngoài cửa.

Một cái người hầu vội vàng đi vào Dương Thiên trong phòng, dập đầu nói: "Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, đi hết. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, sơn dương thừa tướng mang theo đại thánh gia ý chỉ tiền lai, bả tất cả binh tướng bỏ chạy."

"Chưa nói cụ thể nguyên nhân?"

"Không có." Người hầu lắc đầu.

Cái này vừa nói, Dương Thiên lại ngược lại tâm thần bất định.

Nàng hoàn toàn lý giải không được loại tình huống này. Tuy nói lúc trước Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên ra tay thật sự vượt quá sự dự liệu của nàng, nhưng không hề nghi ngờ, đó mới là đối Lục Nhĩ Mi Hầu có lợi nhất cách làm. Nhưng hôm nay. Vì sao lại đột nhiên huỷ bỏ mệnh lệnh? Bên ngoài chuyện gì xảy ra sao?

Dương Thiên thật sự không hiểu.

...

Trong lầu các, sơn dương tinh thâm sâu dập đầu, nói với Thanh Tâm: "Đại thánh gia đến đây mệnh lệnh, Phong Linh tiểu thư muốn đi nơi đó cũng có thể, đem sẽ không còn có bất luận cái gì trở ngại. Bất quá... Còn hy vọng Phong Linh tiểu thư có thể nhiều ở mấy ngày, ít nhất đẳng đại thánh gia đã trở lại, nói lời tạm biệt."

"Hắn muốn thả ta đi?"

"Chỉ là phóng. Cũng không phải để cho chạy." Sơn dương tinh cười hì hì nói ra: "Đại thánh gia càng hy vọng, còn là Phong Linh tiểu thư ngài có thể lưu lại."

Cái này, mới là hắn trong suy nghĩ "Đại thánh gia" cùng Phong Linh tiểu thư, còn có thánh mẫu đại nhân bình thường ở chung phương thức a.

Thanh Tâm nhíu lại mi nói: "Hắn thả, ta còn không đi, ta lưu lại làm gì vậy?"

"Lúc trước Phong Linh tiểu thư tại Hoa Quả Sơn chưa bao giờ bị nhốt, cũng không lưu lại rất nhiều năm sao? Hơn nữa, thánh mẫu đại nhân không phải là cam tâm tình nguyện lưu lại sao?"

"Kiểu sao?"

"Không giống với sao?" Sơn dương tinh hỏi ngược lại.

Bị như vậy vừa hỏi, Thanh Tâm lông mày chau đượ càng sâu.

"Sự phó rớt cuộc cùng hắn nói gì đó, sao biết... Đột nhiên có lớn như vậy thay đổi?"

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Vu Nghĩa vội vội vàng vàng chạy tới, đem Lục Nhĩ Mi Hầu sau khi rời khỏi sở tác sở vi một mực đều nói. Nghe được lão quân á khẩu không trả lời được. Lại là tu bồ đề nở nụ cười.

"Hấp tinh khí đúc hồn diên thọ, hấp huyết đúc thân thể. Cái này nhất định điều, quả thực tàn nhẫn. Bình thường mà nói, có như vậy một đánh cờ

tại, Lục Nhĩ Mi Hầu, nhất định là tam giới đại họa. Đáng tiếc, bọn họ tính sai rồi."

"Bọn họ tính sai rồi cái gì?"

"Tính sai rồi tâm. Tính sai rồi, Lục Nhĩ Mi Hầu kỳ thật cũng chỉ là một cái hài tử. Chúng sinh trong nội tâm, đều có thiện niệm. Đó là hạt giống. Nếu là hạt giống không có gặp được phù hợp hoàn cảnh, liền chỉ có thể một mực hôn mê. Chỉ khi nào có dương quang, có nước suối tưới, tác tất nhiên phá thổ mà ra. Cũng chính là cái nguyên nhân này, Nữ Oa nương nương, mới có thể một mực mong đợi tại thay đổi tam giới. Bởi vì ngay từ đầu, nàng tụ tại vạn vật trong nội tâm, gieo xuống thiện hạt giống."

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, tu bồ đề ung dung nói: "Chúng tại trong lòng hạt giống, nếu như không cách nào gặp được tốt hoàn cảnh, liền sẽ không nảy mầm. Chính là dù cho ngoại giới hoàn cảnh lại kém, loại đó tử như trước tại. Hạt giống tại, hy vọng tụ tại."

Nghe vậy, lão quân thật dài thở dài, nở nụ cười: "Đây là người tin tưởng Kim Thiên Tử nguyên nhân?"

Tu bồ đề mím môi nhẹ gật đầu.

"Cái kia hẳn là người đi phổ độ a. Liền Lục Nhĩ Mi Hầu người đều có thể tìm được phương pháp, hẳn là người đi phổ độ mới đúng."

"Bằng không." Tu bồ đề lắc lắc đầu nói: "Có nhiều thứ, hẳn có, ta không." (chưa xong còn tiếp.)

ps: thật có lỗi, thật nhiều ngày không có càng. Đi rộng đông làm hiệp huấn luyện ban, kết quả... Đó là một cái không đối ngoại mở ra nhà khách, tám mươi niên đại phong cách, liền vĩnh đều không có... Tóm lại, các loại

bi thức là được. Cảm tạ thần quái tổ biên tập bảy giới thật to khen thưởng ~
minh chủ a, quá ngậm! Cảm tạ cảm tạ!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 722: Độ Cùng Không Độ

Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái đổi tính, tuy nói cùng hầu tử như cũ là tử địch, nhưng ít ra, hẳn tại đi về phía tây phổ độ trên thái độ xem như triệt để chuyển biến.

Bởi như vậy mà nói, cái này mưa, là trộm, còn là không ăn trộm?

Trong lúc nhất thời, lại là hầu tử có chút đắn đo bất định.

Chính là, không ăn trộm mưa, chẳng lẽ do trước Huyền Trang tại phượng tiên quận đào cả đời tỉnh sao?

Do dự luôn mãi, cuối cùng hầu tử còn là cắn răng nói: "Trộm! Trộm nói sau, dù sao dưới mắt cái này quan muốn đều qua không đi, thì không có từ nay về sau!"

...

Tự tại hầu tử trừ tính trước trộm lấy Sư Đà quốc mưa thời điễm, Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng như cũ tượng đĩa bé đồng dạng tại tam giới du đãng, làm lấy các loại làm cho người không biết nên khóc hay cười sự tình.

...

Kéo theo Trầm Hương, Thanh Tâm đây ra Dương Thiên gian phòng, vội vã nói: "Dương Thiên tử, thừa dịp hẳn còn chưa có trở lại, chúng ta đi nhanh lên a. Rời đi nơi này!"

"Đi?" Dương Thiên vẻ mặt mê mang.

"Chẳng lẽ ngươi không đi?"

"Đi vào trong đó?"

"Đi..." Trong lúc nhất thời, Thanh Tâm vậy mà cũng nói không nên lời.

Dương Thiên ngờ ngác nháy mắt con ngươi, cười khỏ.

Hồi Hoa Sơn tiếp tục bị khốn trụ? Đi Quán Giang Khẩu? Hay là đi đi về phía tây trên đường tìm hầu tử?

Dương Thiên chợt phát hiện, rời đi Sư Đà quốc, chính mình lại không có có thể đi, lại muốn đi địa phương.

Vẫn còn ↀ dự một hồi lâu, Thanh Tâm áp ứng thuyết: "Nếu không, theo ta cùng một chỗ hồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động a. Lại nói tiếp, ngươi cũng là Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn nhân, hồi tông môn cũng không cái gì chỗ không ổn. Huống hồ, hấn cũng nói, kế tiếp tam giới sẽ rất loạn, nếu như ngươi đứng ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động mà nói. Có sư phó tại. Ít nhất có thể cho hấn thiếu thao một phần tâm."

"Làm cho hấn thiếu thao một phần tâm?" Dương Thiên nhàn nhạt nở nụ cười. Dừng ở trước người bàn trên chén trà nói: "Hấn muốn thao tâm, chẳng lẽ còn thiếu sao? Nhiều một phần thiếu một phần, lại có cái gì cái gọi là? Máu chốt, cuối cùng nếu có thể sống sót. Hảo hảo mà sống sót."

Nho nhỏ trong phòng, Thanh Tâm nắm Trầm Hương tay lẳng lẳng đứng, nhìn qua Dương Thiên, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Ngươi đi đi."

"Vậy còn ngươi?"

"Ta lưu lại."

"Lưu lại... Vạn nhất hấn đã trở lại, đến lúc đó..."

"Đến lúc đó ta đều có biện pháp." Hơi ngẩng đầu lên. Dương Thiên nhìn Thanh Tâm, thở dài nói: "Ngươi đi đi, ta đều có đúng mực. Lục Nhĩ Mi Hầu nhất định là gặp được chuyện gì. Càng là loại thời điểm này, ta vượt được lưu lại. Nếu không mà nói, ai giúp hấn chăm chăm vào cả bàn cờ?"

Nghe vậy, Thanh Tâm ánh mắt không khỏi ảm đạm rồi vài phần.

Hơn sáu trăm năm qua đi, Dương Thiên như cũ là luyện thần cảnh. Cái này ý nghĩa nàng như trước được dựa vào bàn đào cùng nhân sâm quả kéo dài tánh mạng.

Tự bây giờ tu vi mà nói, Thanh Tâm tu vi xa so với Dương Thiên phải tốt hơn nhiều lắm. Có thể tu vi cao có làm được cái gì?

Cao tới đâu tu vi, trừ phi có thể đạt tới tu bồ đề như vậy cảnh giới, nếu không tại Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hầu tử trước mặt. Đều là cùng không có không có gì khác nhau. Tình hình dưới mắt, là trọng yếu hơn là tâm trí.

Mà nói tâm trí mưu lược. Thanh Tâm xa xa không bằng Dương Thiên. Cái này chênh lệch, mà ngay cả Thanh Tâm mình cũng hiểu rõ.

Do dự hồi lâu, Thanh Tâm chỉ phải yên lặng nhẹ gạt đầu. Xoay người mang theo Trầm Hương rời đi.

...

"Nàng đi?" Năm ngọc giản, Lục Nhĩ Mi Hầu hơi sửng sốt một chút:
"Cái kia Dương Thiên? Nàng cũng đi rồi sao?"

"Thánh mẫu đại nhân không có đi, hơn nữa không có chút nào phải đi ý tứ."

"Không có phải đi ý tứ a..." Lục Nhĩ Mi Hầu nhíu lại mi nhìn trời, hồi lâu, lại là bật cười: "Vốn có dùng làm một cá cũng sẽ không lưu, còn có thể lưu một cái, không tệ không tệ. Ha ha ha ha, cái này nói rõ các nàng còn không có như vậy chán ghét ta sao. Ân... Ta nên cho lưu lại cái kia mang một ít cái gì lễ vật trở về?"

Ngọc giản một chỗ khác, sơn dương tinh trầm mặc.

"Uy, ta hỏi ngươi nên mang cái gì lễ vật!"

"A... Cái này cái này cái này... Đại thánh gia, thần sao biết nên mang cái gì lễ vật a? Thần đều là không có thể thất người a..."

"Đi a, niệm tại ngươi tuổi già cơ khổ, tha thứ ngươi." Vênh lên vênh lên miệng, Lục Nhĩ Mi Hầu tiện tay đem ngọc giản ném đến một bên, gồi lên cánh tay nằm chết dí trên cỏ, nhìn trời.

Nếu là lúc trước, nghe được Thanh Tâm rời đi, hẳn đại khái hội giận tím mặt a.

Nghĩ, hẳn không khỏi lại bật cười.

Kỳ thật nhân sinh chính là chỗ này sao kỳ quái, trước kia hẳn, chỉ biết chú ý tới sơn dương tinh nâng lên Thanh Tâm rời đi. Mà hẳn hiện tại, chỉ là chú ý tới Dương Thiên lưu lại.

Dương Thiên lưu lại tới làm cái gì?

Ân, kỳ thật có khả năng là còn có cái gì khác mục đích. Bất quá, nếu như vậy suy nghĩ mà nói, trong nội tâm nhất định sẽ rất biệt khuất a.

Hơn nữa cái gì đều không cải biến được, còn khả năng đem sự tình vượt lấy vượt hồng bát.

Đã như vậy, vì cái gì còn muốn như vậy suy nghĩ? Không bằng tự tin tưởng năng là thật tình lưu lại, thật tốt?

Thiếu là trí nhớ, vậy bồi dưỡng một ít cộng đồng trí nhớ quá.

Cảm thụ được chung quanh phong, Lục Nhĩ Mi Hầu nhắm mắt lại nhàn nhạt cười, thờ dài nói: "Su phó quả nhiên là đại năng a, một câu, nói đến ta trong tâm khám đi."

...

Giờ này khắc này, nghe Lục Nhĩ Mi Hầu các loại hoa tuyệt thế cử động, Đại Lôi Âm tự trong chư phật đã là càng ngày càng mộng. Nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng mà, Như Lai nhưng như cũ ngồi ngay ngắn ở cái kia phía trên liên đài, vui vẻ ngược lại càng đậm.

Một cái La Hán chậm rãi đi đến đại điện ở giữa, chấp tay trước ngực, khom người nói: "Đệ tử có hoặc, kính xin tôn giả giải đáp."

"Nói."

"Lục Nhĩ Mi Hầu hành động hôm nay, mặc dù không thể chính thức thay đổi cái gì, nhưng không thể phủ nhận, đều là phát ra từ thiện tâm. Đệ tử muốn hỏi, nếu là liền Lục Nhĩ Mi Hầu như vậy hung ác chi bối cũng có thể bị độ, phải không là ý nghĩa, phổ độ chính thức khả thi rồi?"

"Đúng vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu đều có thể độ, cái kia phổ độ chẳng phải chính là khả thi?"

"Liên Lục Nhĩ Mi Hầu đều có thể độ, xác thực chỉ có một loại giải thích phổ độ khả thi."

"Phổ độ trọng điểm ở chỗ 'Phô', mà không ở chỗ 'Độ' ! Độ chính là thể, không phải người cũng! Ai có thể độ đều không thể nói rằng phổ độ khả thi!"

"Động lòng người người có thể độ, không phải là nói rõ thể có thể độ sao?"

Một thạch kích khởi ngàn tầng lãng, trong lúc nhất thời, trong điện chư phật nghị luận tới tấp.

Hồi lâu, cái kia ngồi ngay ngắn phía trên liên đài Như Lai mới nhẹ giọng thở dài: "Lục Nhĩ Mi Hầu cái này xem như, độ sao?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Chư phật đưa mắt nhìn nhau: "Thiện tâm đến tận đây, chỉ cần thiện gia dẫn đạo, chẳng lẽ còn có độ không được đạo lý?"

"Độ sao?" Như Lai lại nhẹ giọng hỏi.

Cái này vừa hỏi, chư phật đều ngậm miệng lại, nguyên một đám nhìn qua Như Lai, chờ đáp án.

Một hồi lâu, Như Lai mới lắc đầu, nhẹ giọng thở dài: "Độ không được, dù vậy, cũng độ không được. Phổ độ chi căn nguyên, chính là đạo chúng sinh hướng thiện, điểm ấy không giả. Huyền Trang lúc trước tại Cầu Pháp quốc gây nên, cũng có đạo lý của hắn. Chỉ là... Ngàn vạn năm trước, Nữ Oa nương nương sáng thể chi sơ, trong thiên địa vốn không có ác. Kết quả là, ác lại chỗ nào cũng có. Đây chẳng phải là nói rõ, 'Ác', mới là chúng sinh chỗ hướng sao?"

Lời nói ở đây, Như Lai cười nhạt một tiếng, nói: "Như bốn tọa nhớ không lầm, cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã hồi lâu đều chưa từng hút tinh khí, cũng kém không nhiều lắm, nên hút tinh khí." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 723: Rung Động

Giờ này khắc này, thiên đình, ngự thư phòng.

Ngọc Đế có chút chần chờ mà chăm chú nhìn Lý Tĩnh, cái kia ánh mắt nhìn đến Lý Tĩnh đều muốn đổ mồ hôi lạnh. Hắn hơi chớp tay nói: "Bệ hạ, thần nghe nói cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi một lần, cái kia tính cách tựu khẩn trương. Bất kể là nguyên nhân nào, cái này đều là tam giới một đại hỷ sự a."

Nói đi, Lý Tĩnh đứng ngẩn ngơ, ánh mắt kia nhìn về phía trên đều có chút lập loè.

Trong ngự thư phòng hoàn toàn yên tĩnh. Cái kia bốn phía đứng vài vị tiên gia đều lặng lẽ hoạt động cước bộ, tựa hồ nghĩ cách Lý Tĩnh xa một chút dường như.

Hồi lâu, Ngọc Đế nhìn chăm chú Lý Tĩnh, lạnh lùng nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu có hay không đổi tính, bây giờ còn nói chi còn sớm. Như lúc này, chúng ta tựu ra tay trộm Sư Đà quốc mưa, đến lúc đó... Hừ, xảy ra chuyện người tới gánh sao?"

"Bệ hạ, cái này... Cái kia tôn hầu tử cũng đã hứa hẹn chuyện này hắn một vai nâng lên."

"Đánh rắm!" Ngọc Đế thoáng cái rống lên, nổi giận nói: "Hắn nói một vai khơi mào người tựu tin tưởng một vai khơi mào? Như thế nào? Hắn là không đi về phía tây, trực tiếp chạy qua đến cho chúng ta thủ Nam Thiên

Môn sao? Hấn cùng Lục Nhĩ Mi Hầu vốn là túc địch, nếu như có thể động đến hấn, Lục Nhĩ Mi Hầu sớm động, tội gì chờ tới bây giờ? Đến lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu cầm tôn hầu tử không có biện pháp, trực tiếp cầm chúng ta khai đao, ngươi nói làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Lý Tĩnh cúi đầu mồ hôi rơi như mưa.

"Lúc trước bảo trì trung lập chủ ý lúc đó chẳng phải ngươi ra sao? Làm sao lại hồ đồ như vậy, rõ ràng đáp ứng loại này yêu cầu?"

Ngọc Đế cũng đã tức giận đến vỗ bàn dậm chân, Lý Tĩnh lại chỉ có thể đem đầu vượt vùi càng thấp.

Hấn như thế nào đều khó có khả năng nói cho Ngọc Đế, biện pháp này kỳ thật là chính bản thân hấn ra, mà nguyên nhân, là hấn bị hầu tử tạo áp lực, không thể không giao ra cái biện pháp đến thoát thân.

Chuyện cho tới bây giờ, tợn tính Ngọc Đế muốn trách cứ, hấn cũng chỉ có thể khiêng. Khiêng Ngọc Đế chỉ trích, nhiều lắm thì phạt điểm bổng lộc, khiêng hầu tử chỉ trích, chính là có thể muốn chết. Hai hại nên lựa chọn lấy nhẹ. Đạo lý kia hấn hiểu.

Nhìn dưới mắt tình hình này, một bên Thái Bạch Kim Tinh chấp tay thấp giọng nói: "Bệ hạ, chuyện cho tới bây giờ, trách cứ Lý Thiên vương cũng không hữu dụng. Còn là ngẫm lại kế tiếp nên làm sao bây giờ."

"Như thế nào?" Ngọc Đế tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tại trong ngự thư phòng qua lại tản bộ.

"Nếu là ngay từ đầu không đáp ứng khá tốt, thật giống như trước như vậy, dù sao cái kia tôn hầu tử gắng phải mưa, chúng ta sẽ đem địa phương khác cho hấn. Đến lúc đó phổ độ không thành, cũng là chính bọn nó vấn đề. Tình huống bây giờ có thể lại bất đồng, tôn hầu tử chỉ định muốn Su Đà

quốc mưa... Đây không phải bằng để cho chúng ta tại tôn hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu trong lúc đó tuyên bên cạnh đứng sao? Cầm Sư Đà quốc mưa, Lục Nhĩ Mi Hầu thì có lý do nháo sự. Nếu như đáp ứng tôn hầu tử lại bất đoái phát hiện, tôn hầu tử cũng đồng dạng có lý do nháo sự. Chúng ta... Còn là sớm làm tính toán a."

"Đúng vậy đúng vậy a, bệ hạ, còn là sớm làm tính toán a." Những thứ khác tiên gia cũng đều phụ họa lên.

"Tính toán?" Ngọc Đế hôn hên trong phòng qua lại tản bộ, nổi giận nói: "Chuyện này các người muốn trăm như thế nào tính toán?"

...

Đang lúc thiên đình hôn hên thời điểm, Lục Nhĩ Mi Hầu đã tại một chỗ không biết tên trên sườn núi ngon lành là ngủ lấy một giấc.

Cái này cũng có lẽ là hấn chuyển thế đến nay thoải mái nhất một giấc đi.

Tỉnh ngủ, tâm tình vô hạn hảo. Nhìn cái gì đều thoải mái.

"Cũng cần phải trở về." Nhếch môi, hấn nhẹ giọng thở dài: "Chính là sau khi trở về làm cái gì đây? Tính, không nghĩ vấn đề này, đi trước bả nên gặp người thấy xong nói sau."

Nói đi, hấn bay lên trời, hướng phía Sư Đà quốc đi nhanh mà đi.

...

Đại Lôi Âm tự trung, Như Lai đóng chặt hai mắt nhẹ giọng thở dài: "Cái kia Thanh Tâm, cũng đã rời đi Sư Đà quốc đi?"

"Khởi bẩm tôn giả, nàng đang tại rời đi trên đường."

"Nàng ly khai, cũng không quá hảo."

"Ừ?" Ở đây phật đà đều đưa mắt nhìn nhau. Vẻ mặt nghi hoặc.

Bây giờ xem ra, Thanh Tâm vốn là tu bồ đề quảng hướng Sư Đà quốc một con cò, ly khai, chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?

Chỉ thấy Như Lai hơi giương đôi mắt nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu tinh khí cũng sắp hết. Nổi giận, còn đây là tất nhiên. Như thế đặc thù thời khắc, dù sao cũng phải có người làm chứng không phải?"

Nói, Như Lai chậm rãi nhìn phía Địa Tạng vương.

Địa Tạng vương khẽ gật đầu, khom người thối lui ra khỏi đại điện bên ngoài.

...

Rơi xuống thánh mẫu trước cung, sớm chờ đợi ở nơi đó sơn dương tinh, Cửu Đầu Trùng, Bằng Ma Vương, Sư Đà Vương đều nguyên một đám đi ra nghênh đón Lục Nhĩ Mi Hầu. Bọn họ nguyên một đám xem Lục Nhĩ Mi Hầu ánh mắt thật giống như xem quái vật đồng dạng.

Lúc trước lần đầu tiên gặp mặt thời điểm. Bọn họ cũng là loại này ánh mắt. Bất đồng là, lúc trước Lục Nhĩ Mi Hầu thật là quái vật, mà bây giờ... Chỉ có thể nói thế sự khó liệu.

Đương nhiên, có đôi khi đeo mặt nạ quái vật, xa xa so với không che phiến sợi quái vật càng thêm khiến người sợ hãi. Giờ này khắc này, ngoại trừ sơn dương tinh bên ngoài, lũ yêu trong nội tâm đánh, phần lớn là như vậy một loại bản tính.

Vạn nhất Lục Nhĩ Mi Hầu là giả? Vạn nhất hấn kỳ thật đang chuẩn bị trước thu được về tính số?

Tiểu diện hồ, mới là nhất đáng sợ.

Thấy xong lũ yêu, không đợi bọn họ chấp tay hành lễ, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã khoát tay áo nói: "Miễn lễ."

Nói đi, mở ra đi nhanh theo lũ yêu mở ra lối đi nhỏ từng bước một đi vào thánh mẫu cung.

...

Trong phòng, Dương Thiên xuyên thấu qua cửa sổ linh xa xa chứng kiến Lục Nhĩ Mi Hầu đã đến, cái kia tay không khỏi nắm thật chặt.

Một cái người hầu đẩy cửa phòng ra nhẹ nhàng đi đến Dương Thiên sau lưng, khom người chấp tay nói: "Thánh mẫu đại nhân, đại thánh gia đến đây."

Gặp, còn là không thấy?

Không lâu, thánh mẫu cung bị vây, Dương Thiên còn muốn tất cả biện pháp muốn gặp Lục Nhĩ Mi Hầu một mặt. Dương Thiên biết rõ, Lục Nhĩ Mi Hầu tuy nhiên hung ác, lại là một cái rất dễ dàng bị điều khiển người. Chỉ cần có thể gặp mặt một lần, nàng thì có mười phần nắm chắc làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu thay đổi chủ ý.

Nhưng bây giờ thì sao?

Lục Nhĩ Mi Hầu phảng phát đối người đồng dạng tự mình đã đến, Dương Thiên rồi lại lộ vẻ do dự, không biết nên như thế nào ứng đối.

"Thánh mẫu đại nhân, đại thánh gia còn đang bên ngoài chờ."

Dương Thiên môi hơi run rẩy, lại cuối cùng chưa nói ra một câu.

Đang lúc này, cái kia người hầu cửa phía sau đột nhiên mở. Lục Nhĩ Mi Hầu vừa sải bước qua cánh cửa. Hắn cười hì hì nói ra: "Chính mình trực tiếp vào được, ngươi không ngại a?"

Dương Thiên có chút kinh ngạc nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu cái kia trương tràn ngập thiện ý mặt.

Cũng không trông nom Dương Thiên thần sắc biến hóa, Lục Nhĩ Mi Hầu nện bước bước phối hợp nói: "Ta nghĩ thông suốt, Tề Thiên Đại Thánh danh hào, kỳ thật không có gì trọng yếu. Ta cũng vậy không muốn làm cái gì vạn yêu chi vương, ta chính là ta, không phải cái khác bất luận kẻ nào."

"A?"

"Lúc trước Hoa Quả Sơn thế lực quật khởi, có hơn phân nửa là công lao của ngươi, hiện tại ta bắt nó trả lại cho ngươi. Không chỉ sẽ không ngăn cản ngươi làm một chuyện gì, ta còn sẽ đem nó trả lại cho ngươi. Dương nhiên... Ta hy vọng ngươi đối với bọn họ có thể càng thêm thiện ý một điểm, cực hình không cách nào giải quyết bất cứ chuyện gì. Thật sự."

Dương Thiên cả cũng đã mộng mất.

Những lời này, rõ ràng theo Lục Nhĩ Mi Hầu trong miệng nói ra?

"Ngươi có cái gì nghĩ nói với ta sao?"

"Ta..." Dương Thiên hơi há miệng, lại ấp úng nửa ngày, nói không nên lời một câu cả lời nói.

Nàng không có một tia một hào chuẩn bị tâm lý.

"Không có ta đây tự đi trước." Xoay người, Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một hướng phía ngoài cửa đi đến, đến cửa ra vào, rồi lại dừng bước, xoay người nói: "Đúng rồi, ta sẽ không cưỡng bách nữa ngươi hoặc là Phong Linh bất kỳ một cái nào gả cho ta, bởi vì thật sự không có ý nghĩa. Nói trở lại, tu tiên nha, một người tiêu dao tự tại thật tốt, nhiều người, ngược lại nhiều vướng víu. Đương nhiên, các ngươi ngày nào đó nghĩ thông suốt, mặt dày mày dạn muốn gả cho ta thời điểm, ta sẽ một lần nữa lo lắng."

Nói xong, Lục Nhĩ Mi Hầu mình cũng bật cười. Cười tùm tùm quay đầu bước đi.

Dương Thiên đứng ở tại chỗ, đã có một loại giật mình cảm giác mất mát.

...

Bước ra cửa phòng thời điểm, cái kia ngoài phòng, một đám yêu tướng yêu vương đều ở ngơ ngác nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Đại thánh gia, ngài đây là..."

"Cùng sư phó hàn huyền hạ xuống, hiểu ra." Lục Nhĩ Mi Hầu khoát tay áo, không chút nào dừng lại từ trong đám người ghé qua mà qua.

Cái kia ở đây nguyên một đám yêu tướng đều mộng.

Cái loại cảm giác này, thật giống như tỉnh chợt phát hiện thời tiết thay đổi. Có thể, cái này có thật không? Cái này sau lưng có thể hay không vậy là cái gì âm mưu?

Bằng Ma Vương lặng lẽ cùng Sư Đà Vương sử cái ánh mắt, bước nhanh đi theo. Còn lại yêu tướng gặp tình hình này, cũng đành phải nguyên một đám theo sau, mà ngay cả Cửu Đầu Trùng cũng không ngoại lệ.

Kế tiếp tình huống tác càng thêm không thể tưởng tượng.

Bọn họ hơn phân nửa yêu quái thật giống như Lục Nhĩ Mi Hầu theo đuôi đồng dạng chăm chú tùy tướng, Lục Nhĩ Mi Hầu ở đâu, bọn họ cũng theo tới chỗ đó. Cùng được Lục Nhĩ Mi Hầu đều có điểm phiền bọn họ.

"Các người đi theo ta sao? Có chuyện gì chính mình mở đi rồi đã thành."

Bằng Ma Vương ưỡn nghiêm mặt nói: "Có mặt tướng chờ đại thánh gia phân phó."

"Phân phó? Đều không có chuyện gì khác tình làm?"

"Đại thánh gia ngài vừa bả trước lời nhắn nhủ sự tình đều huỷ bỏ, chúng ta đều không sự tình làm nha."

"Ngạch... Như vậy a?" Lục Nhĩ Mi Hầu sờ lên cảm nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được cần bọn họ hỗ trợ làm cái gì: "Nếu không các người về trước đi, quay đầu lại nghĩ đến muốn các người làm cái gì, lại phái người thông tri các người?"

"Vậy cũng không thành!" Sư Đà Vương cướp lời nói: "An lộc của vua gánh quân chi lo, đại thánh gia ngài không phân phó chút chuyện gì đó, chúng ta ngồi tại khó có thể bình an a. Không bằng hãy cùng trước đại thánh gia ngài, ngài cần phân phó cái gì thời điểm, chúng ta cũng có thể trước tiên xuất hiện."

Lục Nhĩ Mi Hầu nhú lại lông mày ung dung nói: "Các người đi tìm thánh mẫu đại nhân không được sao?"

Cái này vừa hỏi, ở đây yêu quái lập tức cả kinh.

Đây chẳng lẽ là... Muốn nhìn một chút ai là đứng ở thánh mẫu đại nhân một ít bên cạnh? Chuẩn bị bên trong tẩy trừ?

Bọn họ sợ tới mức nguyên một đám vội vàng lắc đầu khoát tay: "Không không không, thánh mẫu đại nhân cùng đại thánh gia ngài sao có thể đồng dạng? Chúng ta nhất định là nghe đại thánh gia ngài."

"Nghe của nàng cũng đồng dạng."

Ở đây yêu tướng đều kinh hô: "Không không không, không giống với a đại thánh gia!"

"Ta đây cho các người nghe của nàng, như vậy giống nhau a?"

Lời này vừa để xuống xuống, yêu tướng môn thoáng cái đều cảm thanh, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn đưa mắt nhìn nhau, toát mồ hôi lạnh.

Đây cũng là hát cái đó vừa ra a?

Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu đi vào gian phòng của mình. Cái kia ngoài cửa, một đám yêu tướng lại không người dám đi.

...

Tâm tình thật tốt Lục Nhĩ Mi Hầu ngồi ngay ngắn ở cửa mình bàn trước, bung lên ấm trà cho mình mãn trên một ly trà, thoải mái nhàn nhã uống, cười.

Đột nhiên, cái kia tay khẽ run lên, chén trà rơi xuống trên mặt đất, đập bể nở hoa. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 724: Tiếng Gầm

Trong nháy mắt hoảng hốt, một loại cực độ thiếu lực cảm giác bỗng nhiên đánh úp, trong nháy mắt phảng phất đem cả người đều đặt mình hầm băng vậy.

Lục Nhĩ Mi Hầu hoảng sợ mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chú bàn tay của mình. Hắn trơ mắt nhìn bàn tay của mình trên nếp nhăn giống như thực vật bộ rễ vậy điên cuồng phát sinh, nhanh chóng trải rộng mỗi khắp ngõ ngách.

Ngay sau đó, khi hắn ánh mắt sợ hãi hạ, những kia nếp nhăn bắt đầu từng điểm từng điểm địa liệt mở. Túi da phía dưới, chỉ có bộ lông...

"Đây là... Đây là có chuyện gì? Ta không phải cũng đã hấp đủ rồi huyết sao? Sao biết..."

"Tinh khí không đủ, thân thể đồng dạng hội tan vỡ." Một thanh âm tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu vang lên.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, trông thấy Địa Tạng vương tợ đứng sau lưng hắn!

"Ngươi... Ngươi chừng nào thì vào?"

"Vừa mới." Địa Tạng vương nhàn nhạt cười cười, nguyệt quang xuyên thấu qua cửa sổ linh chiếu vào mặt của hắn trên, có một loại nói không nên

lời quỷ dị: "Tự tại... Người nâng chung trà lên thời điểm, bản tăng tự vào được. Người hoàn toàn không có cảm giác đến sao?"

"Ta..."

Lục Nhĩ Mi Hầu một hồi hoảng hốt, hẳn không tự giác hoạt động thân thể nghĩ chỉ có thể là cách Địa Tạng vương xa một ít, đang tại lúc này, chợt phát hiện Địa Tạng vương sau lưng, là Thanh Tâm!

Giờ này khắc này, Thanh Tâm đang bị một đoàn như có như không kim sắc quang hoa bao vây lấy huyền phù ở giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ cũng đã choáng váng quá khứ trôi qua.

"Người cũng đã quá lâu không có hút tinh khí, tu vi đang tại nhanh chóng giảm xuống... Phải không là ngay cả người còn có một đối thủ, còn muốn vượt qua thiên kiếp cũng đã quên?"

"Nàng không phải đi rồi sao? Sao biết tại trên tay người?"

"Chỉ bằng người hiện tại bộ dạng, nghĩ đánh bại cái khác người? Không khỏi quá ngây thơ rồi a?"

"Ta hỏi người nàng tại sao phải tại trên tay người?"

Một tiếng rít gào, Lục Nhĩ Mi Hầu hiện ra răng nanh, cái kia trên trán gân xanh trong nháy mắt bạo khởi. Phối hợp nguyên bản tự tại chậm rãi lan tràn vết rách, có vẻ phá lệ dữ tợn.

Sau một khắc, đại môn bị giải khai. Mấy tên yêu tướng theo ngoài phòng nổi đuôi nhau mà vào.

"Đi ra ngoài! Đều đi ra ngoài cho ta!"

Còn không có đứng vững gót chân yêu tướng môn bị Lục Nhĩ Mi Hầu như vậy vừa quát, lập tức luống cuống thần. Bọn họ nhìn xem Địa Tạng vương ánh mắt càng là tràn đầy kinh ngạc.

"Còn muốn ta nói lại lần nữa xem sao?"

Chúng tướng đưa mắt nhìn nhau, rất nhanh nguyên một đám bất đắc dĩ thối lui ra khỏi ngoài cửa, mang lên cửa phòng.

Trong phòng lại một lần chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu, Thanh Tâm, Địa Tạng vương.

Từ đầu đến cuối, Lục Nhĩ Mi Hầu đều trợn tròn tròng mắt gắt gao chăm chăm vào chông mặt mê Thanh Tâm. Địa Tạng vương thì là vẻ mặt lạnh nhạt nhìn vô cùng phần nộ hấn.

"Ngươi hỏi nàng a?" Sâu hít một hơi thật sâu. Địa Tạng vương khẽ thờ dài: "Bần tăng đi ngang qua thời điểm, vừa vận dụng phải nàng muốn rời khỏi, tự thuận tiện đem nàng mang về đến trả lại cho ngươi. Ngươi nên cảm tạ bần tăng mới đúng a."

"Là ta phóng nàng đi!"

"A? Phải không?" Địa Tạng vương quay đầu lại nhìn Thanh Tâm liếc, ung dung nói: "Tại sao phải phóng nàng đi? Đây chính là dùng để đánh bại đối thủ như một cắc a."

"Ta làm như thế nào. Không cần phải ngươi trông nom!" Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần rít gào đi ra.

Đó là giống như mãnh thú gào rú vậy tiếng gọi âm ỉ. Ngoài cửa một đám yêu nghe được nhin không được rụt rụt cổ. Nhưng mà, Địa Tạng vương nhưng chỉ là hơi sững sờ, cười cười.

"Không cần ta trông nom... Ha ha ha ha, là ai, đem người mang về thế giới này?"

"Người đây là chuẩn bị hướng ta tranh công sao?"

"Ta chỉ là muốn hỏi người. Người còn muốn trở lại nguyên bản cái kia tôi như mục địa phương đi không?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu khước mắt hơi kéo ra, thấy lạnh cả người thẳng vào đáy lòng, tới mức trên người bộ lông đều thoáng cái bị dựng lên.

"Người sẽ không phải dùng vi, tu Bồ Đề tổ sư thừa nhận người, người chính là chính thức Tôn Ngô Không a?" Địa Tạng vương khinh miệt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, ung dung thở dài: "Mọi sự, đều nên trước khổ sau ngọt. Trước ngọt kết quả, chính là sau khổ. Cái khác người chắc là rất rõ ràng đạo lý này a. Cho nên, hẳn có thể trở thành Tề Thiên Đại Thánh. Mà người sao..."

Nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu. Địa Tạng vương hừ hừ nở nụ cười, cười đến Lục Nhĩ Mi Hầu hàm răng cắn được "Khanh khách" rung động.

Hồi lâu, Địa Tạng vương nói khẽ: "Nếu như người muốn đánh bại cái khác người, bản tăng có thể dạy người. Nếu như người không nghĩ... Đại khái có thể đàn độn độ nhật, bản tăng tuyệt không miễn cưỡng."

Nói đi, Địa Tạng vương đưa tay vung lên, Thanh Tâm lúc này hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng quá khứ, bị hẳn vững vàng tiếp được.

"Nếu như nàng tinh hỏi cái kia tiểu đồ đệ ở nơi nào, tự nói cho nàng biết, của nàng tiểu đồ đệ theo bản tăng tu phạt đi. Đãi tu thành. Nàng tự nhiên hội kiến trước. Còn có, đừng có lại làm cho nàng chạy, đỡ phải bản tăng sẽ giúp người bắt một lần." Một hồi gió nhẹ theo cửa sổ linh xuyên vào, trong nháy mắt. Địa Tạng vương thân ảnh phảng phất một hồi mảnh

cát đồng dạng phiêu tán, biến mất vô tung. Cận tồn một thanh âm tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu quanh quẩn: "Về phần người chuyện của mình... Chờ người nghĩ thông suốt, lại nói cho bản tăng a."

Lục Nhĩ Mi Hầu chăm chú cắn răng, phát ra từng tiếng tràn ngập địch ý gằm nhẹ, lại cũng không thể tránh được.

Không có tinh khí, hấn cái gì cũng không phải. Thậm chí liền Địa Tạng vương lạng lẽ tiến vào gian phòng này, hấn đều không có thể phát giác.

...

Giờ này khắc này, phượng tiên quận, Huyền Trang hơi cúi đầu dừng ở trong tay liên lạc Lục Nhĩ Mi Hầu ngọc giản, sâu hít một hơi thật sâu, đem thu vào trong ngực.

Cách đó không xa trên nóc nhà, hầu tử chính xuyên thấu qua hở cửa sổ hữu ý vô ý nhìn Huyền Trang.

Một bên tiểu bạch long thấp giọng nói: "Đại thánh gia, Huyền Trang pháp sư sẽ không phải thật muốn tìm Lục Nhĩ Mi Hầu a?"

Hầu tử quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt liếc hấn một cái.

"Cái này thật không là không thể nào a, đại thánh gia. Người ngẫm lại, mấy ngày nay tới giờ người cùng Huyền Trang pháp sư sảo mấy lần? Nói không chính xác, hấn thực động tâm tư. Ta cảm thấy được, nếu không người còn là cùng Huyền Trang pháp sư nhận thức cá sai a, đừng đến lúc đó Huyền Trang pháp sư thực đầu nhập vào Lục Nhĩ Mi Hầu đi." Nói, tiểu bạch long nghĩ nghĩ, lại ung dung nói: "Nhưng là nghĩ lại hạ xuống, Huyền Trang pháp sư đầu nhập vào Lục Nhĩ Mi Hầu cũng là không có quan hệ gì a. Xem tình hình, Lục Nhĩ Mi Hầu là thật nghĩ thông suốt, hiểu rõ rồi trong chỗ này lợi hại quan hệ. Hấn chịu giúp Huyền Trang pháp sư chứng đạo,

đây là chuyện tốt a. Chỉ cần có thể chứng đạo, Huyền Trang pháp sư yêu cầu ai đầu phục ai, đúng không?"

"Người có phiền hay không?"

"Ngạch?" Tiểu bạch long thoáng cái hoãn quá thần lai, vội vàng ngậm miệng lại.

"Mưa như thế nào còn chưa tới? Lý Tĩnh không phải đáp ứng đem Sư Đà quốc mưa cho bên này sao?"

"Không có nhanh như vậy." Tiểu bạch long khoát tay áo nói: "Đem Sư Đà quốc mưa cho bên này, vậy cũng phải Sư Đà quốc có mưa mới được a. Chỗ nào mỗi ngày tại hạ mưa rồi? Đợi chút đi, thì mấy ngày nay."

Nghe vậy, hầu tử hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

...

Thanh Tâm chậm rãi mở mắt.

Đập vào mi mắt là một cái u ám động phủ, một chén cô đèn. Mà chính nàng, tắc nằm tại một tấm đơn sơ trên giường đá.

Tùng tiếng yếu ớt tiếng vang từ đằng xa truyền đến, nghe không rõ đến tột cùng là cái gì.

"Nơi này là... Cái đó?"

Nàng giãy dụa lấy muốn đứng dậy, có thể đang lúc này, một hồi cảm nhận sâu sắc đánh úp, lập tức, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Trong hoảng hốt, nàng đưa tay đã sờ cái gì sắc nhọn gì đó, sợ tới mức liền tranh thủ tay rút vừa về đến. Tập trung nhìn vào, mới chậm rãi nhẹ

nhàng thở ra.

Nguyên lai là cái bàn.

Nơi này, đại khái đã có thật lâu lịch sử đi, mà ngay cả cái bàn đều đã kinh tổn hại không chịu nổi. Một cây gai gổ xông ra, trong lúc vô tình sờ đến, thật giống như sờ tại cây kim trên đồng dạng.

Thật vất vả trán định lại, nàng bụm lấy cái trán bắt đầu tinh tế nhớ lại đứng lên.

"Ta theo Sư Đà quốc rời đi, sau đó... Sau đó gặp được một cái hòa thượng. Hắn nói hắn là Địa Tạng vương... Tiếp theo... Chờ chút! Trầm Hương?"

Trong nháy mắt, Thanh Tâm bỗng nhiên thanh tỉnh lại. Nàng sợ tới mức vội vàng mọi nơi nhìn quanh, kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Nho nhỏ trong thạch thất, chỉ có một cái bàn, một chén cô đèn, trừ lần đó ra, không có gì cả. Càng đừng đề cập Trầm Hương.

Giờ này khắc này, thân thể của nàng cũng đã mỏi mệt đến mức tận cùng. Linh lực không biết dù thế nào đã bị triệt để quất cá không, chỉ cần tùy tiện một động tác, liền sẽ mệt mỏi ra một thân mồ hôi lạnh.

"Trầm Hương... Trầm Hương?" Nàng giãy dựa lấy đứng dậy, lảo đảo đi ra cửa đi.

Ngoài cửa, là một cái u ám đường hầm. Hai bên từng gian tiểu phòng, đẩy cửa ra đi, cùng nàng vừa mới góc địa phương cũng là độc nhất vô nhị. Nếu như không phải cái bàn bày đặt vị trí bất đồng, Thanh Tâm thậm chí đều tưởng không phải đi vào ảo cảnh rồi sao.

Nàng cường chống tại đây trong đường hầm đi hào một đoạn, rất nhanh, nàng phát hiện cái này động phủ so với nàng ngay từ đầu tưởng tượng, muốn lớn hơn nhiều. Lớn đến mặc dù không có tận lực bố trí, nhưng thật giống như mê cung vậy.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ phải tìm cái địa phương ngồi xuống điều tức.

Nếu như có thể khôi phục một ít linh lực, muốn đi ra ngoài hẳn không phải là vấn đề gì a. Chỉ là, suy yếu đến loại trình độ này, muốn khôi phục sợ cũng không phải nhất thời nửa khắc sự tình.

Đang lúc này, động phủ ở chỗ sâu trong một tiếng gào rú truyền đến. Thanh Tâm cả kinh, vội vàng mở mắt, đưa tay vừa sờ, mới phát hiện mình bên hông pháp khí cũng đã một kiện cũng không tại.

Đại khái... Là làm cho Địa Tạng vương toàn bộ lấy đi đi...

Nàng khẩn trương đến cực hạn, rồi lại bất lực, chỉ có thể sợ hãi nhìn về phía thanh âm đến. Lẳng lẳng chờ đợi trước cái gì.

Hồi lâu, cái kia tiếng gầm vẫn còn tiếp tục trước, của nàng bốn phía, lại thật là làm không đến phát sinh. Tựa hồ cái kia tiếng gầm cũng không phải nhằm vào của nàng. Hơn nữa... Tựa hồ còn có chút quen thuộc?

Tại lòng hiếu kỳ điều khiển, Thanh Tâm chậm rãi đứng lên, từng bước một theo thanh âm kia đến xử đi đến.

Một hồi lâu, nàng rốt cục thấy được một tia ánh sáng. Mà thanh âm kia cũng tựa hồ gần trong gang tấc, thậm chí lấy tay đi chạm đến nham bích, có thể rõ ràng cảm giác được nham bích tại kẽ chân động trước.

Nàng cố lấy dũng khí, tiếp tục từng bước một đi lên phía trước.

Rất nhanh, hào quang chiếu sáng của nàng bốn phía, thanh âm kia lại thoáng cái đình chỉ.

Khi nàng nháy mắt con ngươi, thật vất vả thích ứng trước mắt ánh sáng giờ, thoáng cái ngây dại.

Đây là một không nhỏ dưới mặt đất không gian.

Bốn phía nham bích trên có một cây cây đuốc đang thiêu đốt trước, phóng xạ ra lam sắc hào quang đem hết thủy đều chiếu sáng.

Đầy đất hầu mao, các loại nghiền nát vật, nguyên bản để đặt tại nơi này hết thủy đều bị phá tan thành từng mảnh.

Mà ở cái kia ở giữa trên bình đài, Lục Nhĩ Mi Hầu chính cuộn cong lại thân thể, dùng một loại thần sắc dữ tợn, nhìn chăm chú nàng! (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 725: Hấp Một Điểm?

Cái kia đầy đất hầu mao theo Thanh Tâm mang vào gió nhẹ hóa thành tro bụi phiêu tán, có một loại vượt qua vô tận tuế nguyệt loại lỗi giác.

Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu khuôn mặt nhìn về phía trên già nua vô cùng.

Thanh Tâm sợ tới mức vội vàng lui về phía sau một bước: "Người... Người làm sao vậy?"

Lục Nhĩ Mi Hầu không có trả lời, chỉ là cảm tức Thanh Tâm, không ngừng phát ra tràn ngập địch ý tiếng gầm. Cái kia thần sắc, thật giống như hội tùy thời bổ nhào qua vậy.

Thanh Tâm khẽ giật mình, vội vàng lại là lui về sau hai bước, xoay người đã nghĩ chạy.

"Đừng đi..."

Một cái khàn khàn thanh âm truyền đến, Thanh Tâm vội vàng dừng lại cước bộ.

Đó là Lục Nhĩ Mi Hầu thanh âm, nghe đi lên, thật giống như bệnh lâu mới khỏi lão nhân vậy, có một loại miệng cộp gan thỏ cảm giác.

"Đừng đi..." Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần mở miệng, ánh mắt kia dần dần trở nên mê ly lên: "Người chính là đi, cũng sẽ... Bị Địa Tạng vương lại

mang về tới."

"Địa Tạng vương?" Thanh Tâm đột nhiên nhớ tới chính mình trước khi hôn mê tao ngộ, vội vàng quay đầu lại hỏi nói: "Trầm Hương? Trầm Hương đi nơi nào rồi?"

"Trầm Hương không tại trên tay của ta, hẳn bị Địa Tạng vương mang đi."

"Làm cho hẳn bả Trầm Hương trả cho ta, hẳn vẫn chỉ là đứa bé!"

Nhìn qua vẻ mặt phần nộ Thanh Tâm, Lục Nhĩ Mi Hầu gian nan cười cười: "Người đối với ta sinh khí cũng vô dụng, phật môn người, nơi nào sẽ hãy nghe ta nói?"

Hai người yên lặng đối mặt trước. Một bên là phần nộ Thanh Tâm, một bên thì là thông khổ đến tột đỉnh, nhưng như cũ gian nan duy trì lấy tiểu dung Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hồi lâu, Thanh Tâm lãnh lời nói: "Người không đi, chính mình yếu nhân đi."

"Đứng lại..." Lục Nhĩ Mi Hầu hữu khí vô lực nói: "Nơi này là Su Đà quốc dưới mặt đất, đừng đi ra, đừng lộ ra... Nếu như những người kia biết rõ ta đã suy yếu đến loại tình trạng này mà nói... Ta cũng vậy có lẽ tự không sống nổi. Ta nhưng là sư phụ của người tự mình tán thành, sư huynh của người a. Ta thả người, người cũng nên cố kỵ ta mới là. Hơn nữa, tự coi như người đi yếu nhân, bọn họ đã có thể bắt, khẳng định tự cũng không phóng."

"Ta liền không tin bọn họ thật sự dám vạch mặt!"

"Xé rách tự xé rách, trong tam giới. Phật môn sợ ai?"

Lời này vừa nói ra, Thanh Tâm hung hăng ngậy ngốc một chút.

Đúng vậy a, phật môn cùng đạo môn bất đồng. Bọn họ tuy nhiên cực kỳ ròi rạc, rồi lại là cực kỳ bảo thủ tông môn. Từ trên xuống dưới. Đều là như thế.

Minh là lão quân cùng tu Bồ Đề tổ sư đệ tử, phật môn không có lý do không biết. Đã dám động thủ, đã nói lên không sợ đắc tội , càng không sợ chính mình đi yếu nhân.

Thanh Tâm chợt nhớ tới không lâu trước Lục Nhĩ Mi Hầu tại trên đại điện nói với tự mình kia phen lời nói.

Nếu như không phải sư phó cho phép, Đa Mục quái thực có biện pháp đem chính mình rẽ đến cái này Sư Đà quốc tới sao?

Trong nháy mắt. Thanh Tâm khước mắt khắp nổi lên lệ quang. Cái loại cảm giác này thật giống như đột nhiên theo đám mây ngã vào đáy cốc vậy. Trước một khắc, nàng còn là hai vị đại năng sủng ái nhất đệ tử, trên trời dưới đất, tùy tâm sở dục. Bây giờ?

Nàng cảm giác thật giống như một khóa vút bỏ thạch vậy, ai cũng có thể ra tay với nàng. Mà ngay cả nhỏ nhỏ Đa Mục quái cũng dám , càng đừng đề cập phật môn.

Hồi lâu, cái kia đối diện Lục Nhĩ Mi Hầu hừ hừ ha ha nở nụ cười, ngời liệt trên mặt đất.

"Ngươi cười cái gì?"

"Không có gì, ta chỉ là muốn, làm sao ngươi nói khóc liền khóc?"

Thanh Tâm vội vàng lau một cái nước mắt. Quạt cường nói: "Ta... Ta nơi đó khóc?"

"Dạ dạ là, người nói không có là không có quá. Ta làm bộ không phát hiện tốt lắm."

"Người!"

Thoáng lấy lại bình tĩnh, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn chăm chú Thanh Tâm thấp giọng nói: "Nói thực ra, ta thực có một chút như vậy... Hâm mộ người. Người có thể dùng nước mắt giải quyết vấn đề. Ta liền sẽ không khóc, bởi vì khóc, vô ích, không có ai xem."

"Người đang nói cái gì?"

"Không phải sao? Người có hai cái sư phó." Khoát tay áo, Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung thờ dài: "Được rồi, ta hiện tại cũng có một cái. Bất quá ta không giống người, vấn đề hẳn là tự mình giải quyết. Thật sự không có biện pháp mới đi tìm sư phó. Cũng không có việc gì rơi nước mắt, đó là kẻ bất lực biểu hiện."

Thanh Tâm cảm tức Lục Nhĩ Mi Hầu, một câu không nói.

Hồi lâu, đặng Lục Nhĩ Mi Hầu cười mệt mỏi. Hắn ngẩng đầu lên ung dung nói: "Được rồi, xem tại sư phó mặt mũi trên, Trầm Hương sự tình ta giúp người khiêng. Cam đoan giúp người nghĩ biện pháp muốn trở về."

"Thật sự?"

"Chẳng lẽ còn giả bộ?"

"Người không phải là đánh cái gì xấu chủ ý a?"

"Ta tượng người xấu sao?"

"Cái này..."

Chúng kiến Thanh Tâm áp úng bộ dạng, Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái bật cười, khẽ thở dài: "Kỳ thật ta không giống là, ta chính là người xấu. Từ nhỏ nhất định chính là người xấu. Ha ha ha ha. Nhìn người cái kia mộng dạng. Được rồi, chuyện này cam đoan không để xấu, bằng không người thượng sư phó chỗ đó cáo ta đi?"

"Thượng sư phó chỗ đó... Cáo người đi?" Hữu dụng sao?

Còn có, sư phó tại sao phải thừa nhận cái này chích tai họa sinh linh Lục Nhĩ Mi Hầu, lại không chịu xuất thủ cứu trợ chính mình?

Thanh Tâm thật sự nghĩ mãi mà không rõ, cái kia lông mày chau quá chặt chẽ.

Bất quá, giờ này khắc này nàng tựa hồ cũng không có loại lựa chọn thứ hai. Lục Nhĩ Mi Hầu tuy nhiên cực kỳ suy yếu, nhưng chính nàng linh lực bị hút khô, cũng cũng không khá hơn chút nào. Cứ như vậy đi ra ngoài, làm sao tìm được phật môn yếu nhân? Dựa vào hai cái đùi đi đến Linh Sơn? Hay là trước tại đây đất yêu quái Sư Đà quốc tìm một chỗ an dưỡng?

Cái kia còn không bằng ở chỗ này an toàn.

Hơn nữa, mặc dù lúc này, nếu như Lục Nhĩ Mi Hầu thật muốn cưỡng chế đem nàng lưu lại, nàng cũng phản kháng không được.

Do dự hồi lâu, Thanh Tâm chỉ có thể yên lặng nhẹ gật đầu.

"Người bây giờ là... Tình huống nào? Ta nghe nói người muốn hấp sinh linh tinh khí tài năng sinh tồn, thiếu tinh khí sao?"

"Không chỉ là thiếu tinh khí, còn có, cản trở." Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay tại trên cổ nắm bắt, thoáng cái rơi ra đến đầy tay hầu mao: "Hẳn là phật môn làm không sai. Nếu như ta không nghĩ rất nhanh tăng lên tu vi cùng cường hóa thân thể mà nói, nhưng thật ra là không cần phải hút quá lượng huyết cùng tinh khí, tiêu hao tốc độ cũng không nhanh. Đại khái là sợ ta dẫn đến sự tình không đủ đại a, cho nên, bọn họ tại tối sơ sống lại ta thời điểm liền tại trong cơ thể ta cắm vào vật gì đó, chỉ cần tinh khí một khoảng thời gian không có phát triển, sẽ lâm vào loại trạng thái này... Nay bang con lừa ngốc, thật sự là quá tặc."

"Vậy ngươi định làm như thế nào? Vẫn hấp tinh khí?"

"Ta có được chọn sao?"

"Cái kia... Vậy ngươi hiện tại phải làm sao bây giờ?" Thanh Tâm nháy mắt con ngươi, có chút không yên mà hỏi thăm: "Ta có thể như thế nào giúp ngươi sao?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu có chút ngoài ý muốn nhìn qua Thanh Tâm.

"Sao... Làm sao vậy?"

"Không có gì." Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng nghiêm mặt nói: "Ngươi phải giúp ta a... Kỳ thật cũng rất đơn giản, tu vi của ngươi cũng không tính thấp, nếu không, ngươi cho ta hấp điễm tinh khí?"

"A?" Thanh Tâm thoáng cái mòng.

Lục Nhĩ Mi Hầu quơ quơ đầu, chậm rãi đứng lên: "Yên tâm, ta có đúng mực, chích hấp một điễm."

"Hấp... Hấp một điễm? Tinh khí có thể hấp một điễm sao?"

Tinh khí là cái gì, nàng lão sớm biết được. Nàng cũng tinh tường. Người tu tiên tinh khí nếu so với vậy sinh linh hơn rất nhiều. Có thể đồ chơi này có thể chỉ hấp một điểm sao? Không phải khẽ hấp lại không có sao?

"Đương nhiên có thể." Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một hướng nàng đi qua, cười hì hì nói ra: "Khác không dám nói, hấp tinh khí, dưới đời này không có người so với ta càng chuyên nghiệp."

"Chính là... Chính là..." Nhìn xem Lục Nhĩ Mi Hầu cái kia tràn đầy cơ % khát ánh mắt. Thanh Tâm rõ ràng có chút luống cuống. Nàng từng bước một lui về phía sau, thoáng cái đã đến góc tường, lui không thể lui: "Chính là, tinh khí không phải chỉ cần xói mòn, sẽ chết sao?"

"Cái kia đều là mò mẫm kéo." Lục Nhĩ Mi Hầu liếm liếm đầu lưỡi. Như trước từng bước một hướng phía Thanh Tâm đi qua: "Đến, để cho ta hấp một điểm, chờ ta trì hoãn qua được, phải ngươi cứu Trầm Hương."

Cắn răng, Thanh Tâm nhắm mắt lại nói: "Cái kia đến đây đi! Đừng... Đừng hấp quá nhiều."

Trên trán, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt lã xuống.

Lục Nhĩ Mi Hầu co lại tay, đứng ở tại chỗ có chút hăng hái đánh giá Thanh Tâm.

"Còn... Còn chưa bắt đầu sao? Còn là cũng đã hấp xong rồi."

Lục Nhĩ Mi Hầu không nói lời nào.

"Nhanh... Nhanh lên. Ta, ta có chút sợ."

Lục Nhĩ Mi Hầu còn là không nói lời nào.

Cái kia điềm đạm đáng yêu bộ dáng, thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đều muốn cười.

"Người còn chưa bắt đầu sao?"

Thanh Tâm lặng lẽ mở ra một con mắt.

Đang lúc này, sơn dương tinh đột nhiên chạy vội tới cái này gian trong thạch thất.

Trông thấy sơn dương cận kề. Thanh Tâm thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Chỉ thấy sơn dương tinh cung kính đối Thanh Tâm hành lễ nói: "Thần, tham kiến Phong Linh tiểu thư."

Nói đi, rồi hướng trước Lục Nhĩ Mi Hầu hành lễ: "Đại thánh gia, đều chuẩn bị xong. Không có khiến người khác biết rõ."

"Đi." Lục Nhĩ Mi Hầu theo sơn dương tinh từng bước một hướng thạch thất ngoài đi đến. Trước khi đi trả lại đầu nhìn về phía hoa dung thất sắc Thanh Tâm nói: "Tiểu nha đầu, mấy trăm tuổi người, có thể đừng ngu sao như vậy? Người khác nói cái gì người đều tin? Tinh khí, xác thực là không có biện pháp chích hấp một điểm. Ha ha ha ha. Bất quá, ta lại thật là thích người cái dạng này. Đáp ứng chuyện của người, biết làm đến."

Nói đi, hai người liền nhanh chóng đi ra thạch thất ngoài. Cũng không biết đi nơi nào. To như vậy trong không gian chỉ còn lại có Thanh Tâm một người. Nàng quệt mồm, phẫn hận nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu rời đi phương hướng, mặt đều đỏ lên, vừa tức vừa giận.

...

Xếp thành núi nhỏ đồng dạng cao thi thể. Toàn bộ đều đã đã bị hút khô rồi tinh khí, không một tiếng động. Cái này chính giữa có yêu quái, có nhân loại, cũng có cái khác đủ loại bình thường sinh linh. Bốn phía đứng sơn dương tinh thân bình môn.

Ở này thi thể gấp đôi bên cạnh, Lục Nhĩ Mi Hầu nửa ngồi trước, nặng nề mà thở dốc.

Thân thể kia cũng đã khôi phục nguyên dạng. Mồ hôi lạnh trên trán, nhưng như cũ ý vị ra bên ngoài bốc lên.

"Đại thánh gia, ngài cảm giác khá hơn chút nào không?" Sơn dương tinh cẩn thận đưa qua một chén nước trà.

Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay đem chén trà đẩy ra đi, hữu khí vô lực nói: "Xem như... Trì hoãn qua được."

"Đại thánh gia, ngài sẽ không trách thần làm việc bất lợi a?"

"Gì?"

"Thời gian cấp bách, đại thánh gia ngài lại công đạo không thể nhường Bằng Ma Vương bọn họ biết rõ, cho nên, thần chỉ có thể tìm được những thứ này."

"Cũng đã trì hoãn qua được, không có việc gì, người làm được rất tốt." Lục Nhĩ Mi Hầu chống đầu gối chậm rãi đứng lên, thở dài nói: "Ta còn là không đảm đương nổi người tốt a... Mỗi ngày mỗi đêm muốn hấp tinh khí, làm sao có thể đương được người tốt?"

"Đại thánh gia ngài nói đùa." Sơn dương tinh cười hì hì nói ra: "Đại thánh gia ngài chính là người tốt, nếu như không phải ngài, chúng ta này

tiểu yêu, sao có thể trôi qua như thế tiêu dao? Là ngài đã cứu chúng ta mệnh a. Nếu như đại thánh gia ngài không phải người tốt, người nào là?"

Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu ý vị thâm trường nhìn sơn dương tinh.

Sơn dương tinh vội vàng khom người chấp tay nói: "Đại thánh gia, những điều này là tam giới yêu chúng trong nội tâm lời nói. Chớ nói ngài muốn hấp tinh khí, chính là muốn thần mệnh, thần cũng muôn lần chết không chối từ. Bởi vì, thần mệnh, vốn chính là đại thánh gia ngài cho a."

"Người... Cũng trở nên có thể nói nha." Lục Nhĩ Mi Hầu bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đi a, chuyện bên này người trước chiếu khán trước, ta phải mang theo nàng lại đi xem đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

"Dạ!" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 726: Tử Cục

"Đi."

"Đi nơi nào?"

"Mang người đi trả lại cho sư phó."

"A?" Thanh Tâm thoáng cái mộng.

Lục Nhĩ Mi Hầu lôi kéo Thanh Tâm không khỏi phân trần tụt đi ra ngoài.

Nhảy lên nhảy lên bát quái, Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu lại vươn một tay.

Nhìn qua cái tay kia, Thanh Tâm lập tức có chút không yên, do dự mà có nên hay không nghe theo.

"Người ở lại đây lí, là phiền toái. Trốn đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động không ra đến mà nói, tụt tính phật môn muốn làm gì, cũng phải suy nghĩ xuống." Nhìn Thanh Tâm cái kia do dự bộ dáng, Lục Nhĩ Mi Hầu lại bổ sung nói: "Nếu như người không đồng ý mà nói, ta liền đem người buộc trở về."

Nghe vậy, Thanh Tâm trừng Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, đẩy ra tay của hắn, nhưng vẫn là ngoan ngoãn trên mặt đất bát quái.

Cự đại bát quái chậm rãi vận chuyển, hướng phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động phương hướng mà đi.

Vuốt dưới chân bát quái, Thanh Tâm có chút không xác định thuyết:
"Cái này bát quái, hình như là bát sư huynh cái kia a..."

"Hửn là." Lục Nhĩ Mi Hầu tiện tay đem một cái túi vút tới.

Vững vàng tiếp nhận gói to, Thanh Tâm vội vàng mở ra, lập tức bùng
tinh đại ngộ: "Đây là pháp bảo của ta túi, sao biết tại nơi này!"

"Tại ta trong thư phòng tìm được, đại khái là Địa Tạng vương lưu lại a."

"Những thứ khác? Ta những pháp bảo khác?"

"Chẳng lẽ lại ngươi còn cảm thấy ta sẽ tham ngươi điếm này đông tây?"
Lục Nhĩ Mi Hầu bạch Thanh Tâm liếc, ung dung nói: "Trong thư phòng cứ
như vậy nhiều hơn, những thứ khác, ngươi tìm Địa Tạng vương muốn a."

Bị người khinh bỉ cảm giác thập phần bất hảo, đặc biệt còn bị một cái
người đáng ghét khinh bỉ. Bất quá Thanh Tâm cũng không thể tránh được.

Dù sao, nàng cùng Lục Nhĩ Mi Hầu tu vi xác thực kém không phải một
đỉnh nửa điếm.

Vãnh lên vãnh lên miệng, nàng chỉ có thể bắt đầu sinh hờn dỗi.

Một đường không nói chuyện.

Không bao lâu, bát quái liền đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước.

Giữ cửa đạo đồ chứng kiến hai người đã đến, vội vàng đón chào, cung
kính hành lễ nói: "Đệ tử tham kiến Ngộ Không sư thúc. Tham kiến Thanh
Tâm sư thúc."

"Ngộ Không sư thúc?" Thanh Tâm hét lên: "Hửn là Lục Nhĩ Mi Hầu,
không phải mười sư huynh!"

Trong lúc nhất thời, hai người đều hướng phía nàng nhìn sang.

Này đạo đồ nhìn về phía trên có chút xấu hổ. Lục Nhĩ Mi Hầu tắc dứt khoát cho Thanh Tâm quăng cá sắc mặt nói: "Phải không là, ngươi nói không tính. Sư phó nói mới tính."

"Sư phó... Sư phó nơi đó thừa nhận ngươi?"

"Ta vừa mới không phải cũng đã nói cho sư phụ của ngươi thừa nhận sao?"

"Ngươi chừng nào thì nói qua?"

"Chưa nói sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay gãi gãi đầu, thuận miệng nói: "Vậy bây giờ nói, ngươi phải biết đi?"

Nói, cũng không trông nom Thanh Tâm trả lời thế nào, liền bước nhanh theo này đạo đồ hướng phía quan trọng đi đi. Giữ lại Thanh Tâm đứng ở tại chỗ vẻ mặt lổn ngạc

Bỏ đi mười bước, lâm vượt qua cánh cửa trước Lục Nhĩ Mi Hầu lại quay đầu nhìn Thanh Tâm nói: "Còn không đi?"

"Đi... Ta có đi hay không mắc mớ gì tới ngươi?"

"Đi ra ngoài đi bộ lớn như vậy một vòng, trở lại quan lí chuyện thứ nhất không nên đi trước cho sư phó thỉnh an sao? Phải không là muốn sao môn quy rồi?"

Nghe vậy, Thanh Tâm con mắt trừng được giống như chuông đồng lớn như vậy. Lông mày cau lại.

Cái này đều tình huống nào a? Vừa đến một hồi trong lúc đó, ngược lại chính mình thành người ngoài?

Cái kia dẫn đường đạo đồ cũng đưa tay nói: "Thanh Tâm sư thúc, ngài là nhập thất đệ tử, phản quan, là nên tiên kiến vừa thấy sư tôn."

Lời này nói được Thanh Tâm dở khóc dở cười. Thực sự bất đắc dĩ, chỉ có thể cúi đầu xa xa theo sát.

Không bao lâu, này đạo đồ liền đem hai người dẫn tới tu bồ đề Tiềm Tâm Điện trung.

Tiềm Tâm Điện rộng đung đưa, này đạo đồ chỉ nói là sư tôn làm cho bọn hần tại nơi này hậu trước, liền rời đi.

Thoáng cái, trong đại điện cũng chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Thanh Tâm hai người. Mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Hoặc là , càng chính xác ra, là Thanh Tâm trừng mắt Lục Nhĩ Mi Hầu. Mà Lục Nhĩ Mi Hầu tắc ung dung uống trà.

Nơi này là Tà Nguyệt Tam Tinh Động, xem như đến chính mình địa đầu, mặc cho Lục Nhĩ Mi Hầu tu vi cao tới đâu, Thanh Tâm cũng không phải sợ hần dám làm cái gì khác người sự tình. Nhưng là... Tình huống này, thật sự quỷ dị. Như thế nào cảm giác mình mới là ngoại nhân, mà đối phương về tới nhà mình đồng dạng?

Cứ như vậy trầm mặc một hồi lâu, Thanh Tâm mở miệng nói: "Ngươi... Tìm sư phó làm gì vậy?"

"Mắc mớ gì tới ngươi?"

"Ngươi tìm ta sư phó, đương nhiên quan chuyện của ta!"

"Đó cũng là sư phụ ta."

"Nguoi!" Thanh Tâm nhất thời chán nản, lại nói không ra lời. Chỉ phải tiếp tục lạnh lùng trừng mắt Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cứ như vậy lại qua một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu uống xong bán chén trà mới hơi giương mắt da nhìn Thanh Tâm liếc: "Nguoi có hảo nhiều thân phận."

"A?"

"Nguoi là sư muội của ta. Là ta sư diệt, còn là ta không có qua môn thế tử. Những này ta đều hiểu rõ qua."

Thanh Tâm nhú lại mi. Cúi đầu không nghĩ tiếp hẳn cái này lời nói, trong nội tâm thì là không ngừng nén giận trước tu bồ đề như thế nào còn chưa tới.

Thanh Tâm không nghĩ đáp lời, Lục Nhĩ Mi Hầu lại phối hợp thuyết lên: "Kỳ thật, ta giống như cũng không như vậy đáng hận a? Ít nhất phản đối nguoi làm cái gì không được sự. Vừa mới nguoi không phải còn chuẩn bị phân tinh khí cho ta sao? Như thế nào chỉ chớp mắt công phu, lại biến thành sinh tử cừ địch rồi sao?"

"Đó là bởi vì nguoi đáp ứng giúp ta phải về Trầm Hương, ta là nể mặt Trầm Hương."

"Phải không?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi cười cười: "Đi a, như thế nào đều hảo, xem tại nguoi nguyện ý phân tinh khí phân thượng, ta giúp nguoi cứu trở về cái kia da lông ngắn hài tử a."

"Thật sự?" Thanh Tâm chần chờ ngẩng đầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu duỗi dài cổ, một chữ dừng một lần đáp: "Giả."

"Ngươi!" Thanh Tâm đều nhanh tức khóc, đưa tay cầm lấy cái chén muốn đập bể.

Cái này nhất cử cái chén, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức nở nụ cười.

"Ngươi cười cái gì?"

"Được rồi được rồi, không đùa ngươi. Ngươi tức giận bộ dạng so với khóc xinh đẹp, lại trêu chọc xuống dưới đem ngươi trêu chọc khóc, sẽ không tốt."

Chỉ nghe "Hưu" một tiếng, Thanh Tâm trong tay cái chén thật sự hung hăng ném ra đi. "Rầm" một tiếng tại Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh bể bột phấn.

Thanh Tâm cũng không trông nom đập trúng không có, trực tiếp đứng dậy thở phì phì tụt đi ra ngoài.

"Ngươi đi đâu? Sư phó còn chưa tới!"

"Cút! Ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Nhìn Thanh Tâm bối cảnh, Lục Nhĩ Mi Hầu sờ lên cằm thì thào lẩm bẩm: "Ngươi nói, người này làm sao lại như vậy kỳ quái? Nói muốn ta biến, kết quả chính mình lẫn?"

...

Ban công trên, tu bồ đề cùng lão quân cái kia cuộc vẫn còn tiếp tục trước.

Một bên đạo đồ yên lặng phòng thủ, hiển nhiên đã có chút ít không nhịn được, rồi lại không lớn dám biểu hiện ra ngoài.

Tu bồ đề nắm quân cờ, loát râu dài yên lặng suy tư về.

"Uy." Lão quân giương mắt khẽ thờ dài: "Không phải nói đang đợi người sao? Như thế nào còn không đi?"

"Không vội, chờ một chút lại đi."

"Chờ một chút?"

"Trước hết nghĩ hảo như thế nào đáp."

"Người biết hẳn muốn hỏi điều gì?"

"Đơn giản chính là hẳn cần hút tinh khí duy sinh vấn đề."

"Cho người đương hảo sư phó." Lão quân hắc hắc nở nụ cười, khẽ thờ dài: "Cái này hảo sư phó, cũng không phải là dễ làm như vậy. Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu hút tinh khí vấn đề, là Địa Tạng vương tại sống lại hẳn thời điểm tỵ cắm vào. Trong đó dùng để mang vào chú văn, là Huyền Trang máu huyết. Giết Huyền Trang, tài năng coi bỏ. Đây xem như, tối ngoan độc một cái cục a."

"Ván này, không thể so với lúc trước thiết đưa cho người kém a. Đều là tử cục. Bất quá, phật môn tạm thời sẽ không nói. Thật giống như lúc trước bọn họ cũng sẽ không chủ động đi nói cho cái kia giống như con khi. Dùng cá tính của hẳn, nếu là biết rõ phật môn dụng ý, mặc dù thật muốn giết Huyền Trang, hẳn cũng sẽ đem phật môn náo cá long trời lở đất. Đến lúc đó, liền phá cục. Không chừng cuối cùng nhất là lợi nhuận là thiệt thòi. Đương nhiên, chúng ta cũng không thể nói. Nói, tin hay không là một chuyện, đầu tiên, sẽ đối với chúng ta sinh nghi. Quan trọng nhất là... Sẽ phá hư đi về phía tây."

"Trừ lần đó ra muốn thoát khỏi cái này khốn cục, liền chỉ có một cái biện pháp khác. Thì phải là cải tạo kim thân. Chính là một khi cải tạo, hẳn

trở lại đến trong hư không, tựu không có người có thể cứu được hắn. Kỳ thật lại nói tiếp, cũng là tử cục."

Tu bồ đề khẽ ngẩng đầu nhìn lão quân liếc: "Kỳ thật... Còn có một cái biện pháp khác. Chính là, dường như khó."

Lão quân lập tức sững sờ, do dự mà hỏi: "Biện pháp gì?"

Lúc này đây, như thể thích hợp khoe khoang cơ hội, tu bồ đề cũng không có giống như thường ngày vậy cười mà không nói, ngược lại thay, là một tia ngưng trọng thần sắc.

...

Trộn vện sau nửa canh giờ, tu bồ đề mới khoan thai đến chậm.

Chứng kiến tu bồ đề đã đến, Lục Nhĩ Mi Hầu lúc này đứng thẳng lên cái eo, nặng nề dập đầu: "Sư phó, đệ tử lại đây phiền toái ngài lão nhân gia."

Một ít mặt bộ dáng trịnh trọng, thấy tu bồ đề không khỏi thoáng cái sững sốt thân.

Nếu như lúc trước không phải thiên ngoại hồn phách nhập vào thân nguyên bản thạch hầu, đệ tử của hắn, có lẽ chính là như vậy a.

"Đứng lên đi." Khoát tay áo, tu bồ đề bước nhanh đi đến ở giữa trên bờ đoàn ngồi xuống, nói khẽ: "Đem người sư muội đưa về đến đây?"

"Hắc hắc." Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu, có chút không có ý tứ thuyết: "Nàng tại ta bên kia, chính là cá vương vếu, lấy bắt hảo phạt môn còn muốn ra tay với nàng. Cho nên, tựu cho đưa về đến đây. Làm phiền sư phó nhiều hơn chiếu khán."

"Trở về cũng tốt, tựu tại quan lí ở lại a." Tu bồ đề lắc lắc phát trần, khề thờ dài: "Chỉ là, sợ nàng ngốc không ngừng nha."

"Ngốc không ngừng, tựu trói lại quá. Cái này đối sư phó há lại là việc khó?"

Nghe vậy, tu bồ đề không khỏi ý vị thâm trường nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc.

Cái này xem xét, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức tựu mòng.

"Như thế nào? Sư phó cảm thấy đệ tử nói được không đúng."

"Đúng là đúng, bất quá, không phải vì sư làm việc phong cách." Tu bồ đề nhàn nhạt cười cười, nói: "Vi sư từ trước đến nay không miễn cưỡng, bất luận kẻ nào, làm một chuyện gì. Càng đừng nói trói lại."

"Sư phó ngài là đại tiên phong phạm." Lục Nhĩ Mi Hầu cười hì hì nói ra: "Đệ tử là tiểu nhân, chỉ có thể nghĩ ra được thế tục biện pháp. Bất quá, cái này thế tục biện pháp, có đôi khi cũng là có dùng."

"Đi a, chuyện này cứ như vậy trước." Tu bồ đề hơi hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nghiêng xem qua đi, nói khề: "Nói một kiện khác sự a."

"Một kiện khác sự?"

Tu bồ đề chấn động ống tay áo nói: "Tinh khí sự. Người không phải là tới hỏi cái này sao?"

"Sư phó liệu sự như thần!" Lục Nhĩ Mi Hầu cười hì hì đáp: "Cái kia phạt môn tại đệ tử trong thân thể thiết hạ kết thúc, buộc đệ tử hút tinh khí, thành mục tiêu công kích. Đệ tử muốn thỉnh giáo sư phó, đệ tử nên làm như thế nào, mới có thể thoát khỏi phạt môn cái này cục?" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 727: Nghi Tâm

Linh Sơn dưới chân, Địa Tạng vương nửa cuốn trước ống tay áo dọc theo thật dài bậc thang từng bước một trên lên.

Đang ở đó cầu thang bên cạnh bên cạnh trong lương đình, Phổ Hiền lẻ loi một mình lẳng lẳng đứng, nhìn về phía trên phá lệ quanh quẽ.

Tự đem tùy tâm thiết can binh giao cho Lục Nhĩ Mi Hầu sau, hấn liền lại không có bước vào Đại Lô Âm tự đại điện, chỉ là tại đây lên núi trên đường lẳng lẳng ở lại. Trầm mặc, hoặc là nói, suy tư về.

Gặp Địa Tạng vương đi qua, hấn chấp tay trước ngực, cung kính thi lễ một cái. Địa Tạng vương cũng là chấp tay trước ngực, trở về lễ.

"Địa Tạng tôn giả chính là ra ngoài mới trở về?"

"Đúng là."

"Đi đâu?"

Địa Tạng vương nhàn nhạt thở dài nói: "Đi thang Sư Đà quốc. Tu Bồ Đề tổ sư xuất thủ, muốn tại Lục Nhĩ Mi Hầu trên người, hòa nhau một ván."

"A?" Phổ Hiền cũng là nhàn nhạt cười cười, ung dung thở dài: "Cái này đi về phía tây, đến tột cùng là Huyền Trang tại chúng đạo, còn là chúng ta tại chúng đạo a. . ."

Nghe vậy, Địa Tạng vương không khỏi sững sờ.

Hai người yên lặng đối mặt trước.

Phổ Hiền trong ánh mắt, tràn đầy bất đắc dĩ. Địa Tạng vương lại hơi chau nổi lên lông mày.

"Phổ Hiền tôn giả chính là cho rằng việc này có sai?"

"Phật môn tứ đại giai không, nơi nào đến đúng sai?"

Nghe vậy, Địa Tạng vương lạnh lùng nói: "Tứ đại giai không, tự nhiên không sao cả đối với sai, nhưng Phật hiệu muôn đời chi hoặc dục giải, lại phải cãi ra cá thực giả. Việc này đã là tên đã trên đây, không phát không được!"

Cái này vừa nói, Phổ Hiền ngược lại là nở nụ cười. Nhẹ gật đầu, cũng không nói cái gì nữa.

Hai người bầu không khí tựa hồ thoáng cái có chút xấu hổ.

Trầm mặc một hồi lâu, Địa Tạng vương nói khẽ: "Lục Nhĩ Mi Hầu kết quả, bản tạng trừ tính lâu ngày. Chớ nói tu bồ đề, chính là tặng thêm lão quân, chỉ sợ nhất thời nửa khắc, cũng khó có làm. Phổ Hiền tôn giả không theo bản tạng lên điện đi?"

"Không đi, không đi. Trên điện âm ỉ." Phổ Hiền khoát tay áo nói: "Bản tạng ở chỗ này đẳng cũng được. Cầu Pháp quốc một chuyện, tuy nói Huyền Trang cũng không chính thức được nó yếu lĩnh, nhưng bản tạng dùng vi, Huyền Trang cũng đã tìm được rồi chứng đạo chi tiết điểm chỗ. Chỉ là không được kỳ môn mà vào thôi. Như Huyền Trang thật có thể chứng đạo, cần phải bởi vậy trên đường sơn. Như Huyền Trang mộng đoạn đi về phía tây đường, chư Phật, cũng cần phải từ nay về sau lộ xuống núi. Bản tạng tại bậc này cũng được."

"Đã như vậy. Bàn tăng do đó bái biệt." Nói đi, Địa Tạng vương chấp tay trước ngực, vội vàng cùng Phổ Hiền gặp thoáng qua.

Trong lương đình, lại là chỉ còn lại có Phổ Hiền một người lẳng lẳng chờ đợi. Mặt không biểu tình.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, tu bồ đề trầm mặc. Cả Tiềm Tâm Điện tựa hồ cũng đi theo trầm mặc.

Theo thời gian trôi qua. Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt vui vẻ cũng dần dần đọng lại, biến thành một loại thấp thỏm bất an thần sắc: "Chẳng lẽ liên sư phó vậy. . . Không có biện pháp giải?"

Tu bồ đề nhàn nhạt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, nói khẽ: "Có."

"Kính xin sư phó chỉ giáo!" Lục Nhĩ Mi Hầu lúc này nặng nề dập đầu ba cái, cất cao giọng nói: "Sư phó đại ân đại đức, không có cách nào báo. Sáu. . . Ngộ Không nguyện ý đời này kiếp này, vì sư phó làm trâu làm ngựa!"

Tu bồ đề hơi bộ dạng phục tùng, lẳng lẳng nhìn chăm chú phủ phục trên mặt đất Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hồi lâu, hần nhưng chỉ là khẽ thở dài một tiếng: "Đứng lên đi."

"Sư phó đáp ứng rồi?" Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng ngẩng đầu lên.

"Người đã gọi được ta một tiếng sư phó, vì sư, liền sẽ không để cho người bần đũ hãm sâu. Bất quá. . ."

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi mở to hai mắt. Nhìn qua tu bồ đề.

Vỗ nhẹ nhẹ trước đầu gối của mình, dừng một hồi lâu, tu bỏ đề mới nói tiếp: "Bất quá, bây giờ còn không thể nói cho người. Có một số việc, người hiện tại không biết, xa so với biết rõ muốn hảo."

"Không thể nói cho ta?" Lục Nhĩ Mi Hầu hơi sững sờ.

Tu bỏ đề nhẹ gạt đầu, loát râu dài nói: "Người gặp qua Thanh Tâm rồi?"

"Gặp qua, đệ tử. . . Đệ tử vừa tông nàng trở về."

"Thanh Tâm kiếp trước là ai, người biết không?"

"Kiếp trước giống như, gọi Phong Linh?"

"Phong Linh kiếp trước?"

"Là Tước nhi."

"Người biết. Tước nhi với người có quan hệ gì sao?"

Lục Nhĩ Mi Hầu áp ứng đáp: "Đệ tử. . . Đệ tử hứa hẹn qua muốn kết hôn nàng, nàng là làm đệ tử mà chết, cho nên. . . Đệ tử trước vẫn muốn sống lại nàng."

Tu bỏ đề gạt đầu nói: "Xem ra, người đều biết a."

"Đệ tử cũng là kiến thức nửa vời mà thôi." Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu nói: "Trí nhớ. Toàn bộ không có. Cho nên, cũng đều là theo người khác chỗ đó nghe tới. Chỉ là biết có như vậy một việc chuyện này. Sư phó ngài đột nhiên xách cái này, là làm gì vậy? Muốn đệ tử thực hiện lời hứa?"

Nghe vậy, tu bỏ đề không khỏi bật cười, bắt đắ dĩ thờ dài: "Đoái bất đoái hiện lời hứa, là người chuyện của mình. Vi sư trông nom những này

làm chi? Vì sư muốn hỏi ngươi là, ngươi cũng đã biết tám trăm năm trước, ngươi thoát ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động nguyên nhân?"

Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi lắc đầu, càng nghe càng hồ đồ.

"Đơn giản một chữ, nghi!" Tu bồ đề chấn vỗ áo tay áo, đứng dậy ở trong đại điện chậm rãi bước đi thong thả nổi lên bước, chậm rãi nói: "Mất trí nhớ trước ngươi, cùng mất trí nhớ sau ngươi, là hoàn toàn bất đồng hai người. Mất trí nhớ trước ngươi, đa nghi, quái gở, chấp niệm quá sâu. Đã đến đơn giản không cách nào hóa giải tình trạng. Đây là ngươi mười năm đi về phía tây cắm vào trong lòng hạt giống, dù ai cũng không cách nào thay đổi. Khi ngươi đối vi sư sinh nghi lúc, vi sư nói cái gì, cũng đều vô ích."

"Lúc trước ngươi cho rằng vi sư không để ý Tước nhi chết sống, chỉ vì mưu đồ của mình nghiệp lớn, cho nên, lựa chọn thoát ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động. Nhưng mà, kết quả là, 'Tước nhi' không phải lại trở về rồi ah? Bởi vậy có thể thấy được, cái kia nghi tâm, vốn là dư thừa."

Lục Nhĩ Mi Hầu ngơ ngác nháy mắt con ngươi, nghe được sững sờ sững sờ.

Quay sang, tu bồ đề nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Vi sư thăm nghĩ hỏi ngươi, như cho ngươi thêm một lần cơ hội, ngươi có thể hay không giẫm lên vết xe đổ?"

Lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu đã là cả nghe mộng. Hắn hơn nửa ngày mới hoãn quá thần lai, ấp úng nói: "Sư phó, đệ tử, nghe không hiểu nhiều."

"Không hiểu?" Tu bồ đề hơi nhíu mày.

"Không hiểu." Lục Nhĩ Mi Hầu lắc đầu nói: "Đệ tử không rõ, đệ tử lúc trước vì sao phải nghi sư phó. Nếu là liền sư phó đều nghi, cái kia còn có ai có thể tin?"

"Vậy người có thể làm được tin tưởng vững chắc không nghi ngờ sao?"

"Có thể!" Lục Nhĩ Mi Hầu chém đinh chặt sắt đáp. Cái kia trong thần sắc, không tồn tại mảy may chần chờ.

Tu bỏ đề lông mày lúc này chậm rãi giãn ra ra.

Rất hiển nhiên, đây là cùng hầu tử hoàn toàn bất đồng một người khác, vô luận là tính cách, còn là kinh nghiệm. Nói cho cùng, cái kia mười năm cầu tiên lộ, mới là hết thầy căn nguyên a. . .

Nghĩ, tu bỏ đề không khỏi bật cười, chỉ vào Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Đây chính là người nói! Đã như vậy, người liền đi về trước đi."

"Trở về?" Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức sững sốt một chút: "Su phó còn không có nói cho đệ tử như thế nào phá giải."

"Nên làm cho người cũng biết thời điểm, bản thân mình nhưng sẽ biết. Người chỉ cần biết rõ, vì sư sẽ không hại người."

"A?"

Tu bỏ đề bán híp mắt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, ung dung nói: "Như thế nào? Vừa mới nói nhất định không nghi ngờ, lúc này mới nháy mắt công phu, lập tức liền bắt đầu nghi là sư rồi?"

"Không không không! Đệ tử không dám! Đệ tử không dám!" Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng phục dập đầu nói: "Đệ tử cần tuân sư phó an bài!"

Nói thì nói như thế, nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng trong lòng còn là không yên.

. . .

Cái kia ban công trên, một mực đối với bàn cờ vẫn không nhúc nhích ngồi lão quân không khỏi ung dung thở dài, nói: "Cáo già phối hợp đồ ngốc, hắc, thật đúng là trời sinh một đôi hảo hợp tác a."

...

Mắt thấy trước tu bồ đề cũng đã đứng dậy, quỳ trên mặt đất Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên mở miệng nói ra: "Su phó, đệ tử đáp ứng Thanh Tâm sư muội, muốn đi cứu Trầm Hương, không biết su phó có thể cho phép."

Đang muốn chậm rãi rời đi tu bồ đề, đột nhiên giật mình.

Cúi đầu, Lục Nhĩ Mi Hầu lại bổ sung nói: "Như sư phó cho phép, kính xin sư phó giáo đệ tử, như thế nào cứu trở về Trầm Hương."

...

Chính nắm quân cờ lão quân lập tức bật cười, một mặt sửa sang lấy quân cờ cái sọt, một mặt ung dung thở dài: "Nguyên lai là cáo già cùng tiểu hồ ly a. Đây là tại thăm dò. Đều là môn nhân, nếu như không cứu Trầm Hương, thì như thế nào hội cứu hấn? Hắc hắc, bồ đề lão nhân a bồ đề lão nhân, chớ trách đồ đệ đa nghi, muốn trách a, chỉ có thể trách người cái này sư phó, thật là quý dị. Ha ha ha ha."

...

Cứ như vậy giảng co hồi lâu, do dự hồi lâu, tu bồ đề mới khom người đem Lục Nhĩ Mi Hầu giúp đỡ đứng lên, nói: "Chuyện này người đi không thích hợp, muốn tìm Địa Tạng vương yếu nhân, còn là vi sư đi tương đối khá."

Lục Nhĩ Mi Hầu nặng nề mà nhẹ gật đầu, nói: "Đệ tử kia, tỳ tại Sư Đà quốc xin đợi sư phó tin tốt của ngài." (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 728: Nước

Một đoàn mây mưa chậm rãi gom lại Phượng tiên quận trên không.

Tất cả mọi người nhìn lên trước, rồi lại không thấy nó trời mưa, chỉ có từng tiếng kinh lời duy trì liên tục không ngừng.

Tràng diện này cùng lần trước, đó là càng xem càng tương tự a.

Hầu tử sờ lên cảm ung dung nói: "Sẽ không là ai đến gây sự a? Ta có muốn đi lên hay không bắt cá hiện hành?"

"Người tựu an tâm a." Một bên Thiên Bồng ung dung thờ dài nói: "Lý Tĩnh cũng đã nói, đây là mây mưa không sai, chỉ là canh giờ còn chưa tới, chờ một chút a. Nhượng long vương tới trước, chỉ là an người một chút tâm."

"Xác định?"

"Xác định."

"Hy vọng là thật mới tốt." Hầu tử vuốt kim cô bổng nhẹ rằng nói: "Nếu lần này làm hư, ta liền đi đem hấn Nam Thiên Môn đập bể mở một góc đến, còn không cho tu, làm cho bọn hấn vĩnh viễn nhớ kỹ cái này giáo huấn."

Nghiêng đầu sang chỗ khác, hầu tử chứng kiến tiểu bạch long đang tại một bên ngơ ngác nhìn trời. Cái kia thần sắc nhìn về phía trên có chút quái dị.

"Hắn làm sao vậy?"

"Tới là tây hải long vương." Thiên Bồng giảm thấp xuống thanh âm lặng lẽ bổ sung nói: "Cha hắn."

Hầu tử lập tức hiểu rõ, thậm chí trong nội tâm còn đột nhiên bay lên một chút như vậy điềm ác ý, trộm nở nụ cười.

Tiểu bạch long cùng tây hải long vương, coi như là một đôi oan gia phụ tử. Lần trước Lý Tĩnh mang theo tây hải long vương tới thời điềm, hai người tựa xa xa đối mặt trước, thậm chí cũng không đánh một tiếng mời đến. Nhìn bộ dáng, thực có điềm nghĩ đoạn tuyệt phụ tử quan hệ tư thế.

Tựa tại cách đó không xa Phượng tiên quận lí, Huyền Trang còn đang ra sức đào lấy tỉnh. Mà lão quận vương thì tại không ngừng mà lợi dụng vòng lăn đem tỉnh hạ bùn cát vận đi lên, khuynh đảo tại tỉnh ngoài.

Vài ngày xuống, tỉnh ngoài cũng đã chồng chất nổi lên giống như núi nhỏ vậy cao cao đồng đất.

Lão quận vương nhìn nhìn cái kia đồng đất, lại nhìn nhìn trời trên mây mưa, cuối cùng lại là bất đắc dĩ thở dài.

Cái này mây mưa vừa mới xuất hiện thời điềm, hắn quả thực hưng phấn một bả. Còn tưởng rằng là phạt tổ rốt cục khoan thứ tội lỗi của hắn, nguyện ý cho Phượng tiên quận mưa xuống rồi sao. Đáng tiếc, một lúc sau, cái kia hương vị tựa thay đổi.

Thời gian dài không dưới mưa, rồi lại một mực bay mây mưa. Làm cho người ta cảm giác , càng như là một loại trào phúng. Điều này làm cho lão quận vương không khỏi nhớ tới ngày đó trong đêm mây mưa.

"Có lẽ, là phật tổ tại nhắc nhở lão hủ, tội còn không có chuộc đủ rồi a." Cúi đầu xuống. Hắn tiếp tục yên lặng giúp Huyền Trang khuynh đảo trước phé thổ. Mà cái kia tỉnh hạ Huyền Trang tựa hồ cũng đúng trời mưa chuyện này tuyệt vọng, chích một mặt vùi đầu đào giếng.

Đang lúc hoàng hôn, mưa còn không có hạ, Huyền Trang tắc cũng đã theo cái kia trong giếng bò lên, ôm lão quận vương tổng tới bánh tráng ngồi xồm bên cạnh giếng trên yên lặng bắt đầu ăn. Thịnh thoảng duỗi dài đầu hướng trong giếng nhìn quanh.

Một ít bên cạnh. Lão quận vương tắc thịnh thoảng nhìn về phía Huyền Trang, lại ngẩng đầu nhìn trời. Tựa hồ chờ mong trước Huyền Trang có thể tựa bầu trời mây mưa nói chút gì đó. Đáng tiếc là, Huyền Trang thật giống như hoàn toàn không phát hiện vậy.

Cách đó không xa, hầu tử thì thảo lẫm bẫm: "Giếng này đào bao sâu rồi?"

"Năm mươi trượng."

"Năm mươi trượng còn hướng hạ đào không ngừng. . . Ai nha nha, hắn là thật sự phạm hồ đồ, nói cho hắn không có nước, hắn còn gắng phải đào. Thật sự là chính mình tìm tội thụ."

Đang lúc này, một bên tiểu bạch long đột nhiên lông mày nhăn lại, vôi vàng một cái xoay người theo trên nóc nhà trượt xuống, một tay đè trên mặt đất. Cái này nhấn một cái. Hắn tựa hồ cảm thấy cái gì, sợ tới mức vôi vàng bắt tay rụt trở về.

Hơi do dự hạ xuống, hắn mới lại đem tay đè đến trên mặt đất. Ánh mắt kia hơi lập loè.

"Làm sao vậy?" Hầu tử duỗi dài cổ hỏi.

Tiểu bạch long áp úng nói: "Còn. . . Thực có nước. Lập tức muốn xuất thủy!"

"Cái gì?" Hầu tử biểu lộ thoáng cái cứng lại rồi.

Hắn cũng thoáng cái theo trên nóc nhà trượt xuống dưới, một bả nắm chặt tiểu bạch long cổ áo hung dữ quát lên: "Trước ngươi không phải nói với ta không có nước sao?"

"Trước là không có nước a. . . Ta, ta động biết rõ như thế nào đột nhiên thì có?"

Tiểu bạch long giãy dụa lầy nhầy muốn né tránh, lại bị hầu tử gắt gao nắm chặt.

"Cái gì gọi là đột nhiên thì có? Nước này còn có thể đột nhiên xuất hiện? Ngươi con mẹ nó thật sự là một điểm dùng đều không có. Đương con rồng, không thể đánh không thể khiêng còn chưa tính, liền trắc cá nước đều trắc không được."

"Ta trắc thời điểm nó còn không có nha, vừa mới tới nước, ta làm sao biết nước vì sao đột nhiên liền xuất hiện!"

Đang lúc hai người khắc khẩu lúc. Trên nóc nhà Thiên Bồng cũng liền bề bộn trượt xuống, đưa tay đi cảm giác.

Hầu tử tu là địa sát thất thập nhị biến, đối với loại này nguồn nước cảm giác sự tình tự nhiên là không tại đi. Có thể Thiên Bồng tu chính là thiên cương ba mươi sáu biến, cảm giác nguồn nước loại sự tình này. Tuy nói không bằng Long tộc linh mẫn, nhưng là nên không nói chơi mới là.

Lúc trước, hắn cũng chưa từng cảm giác đến, vì sao đột nhiên tự toát ra nước ngầm đến đây?

"Mùa tính mạch nước ngầm." Tụ tại hầu tử cùng tiểu bạch long vượt náo vượt hung lúc, Thiên Bồng trong miệng đột nhiên toát ra như vậy một cái từ.

Lập tức, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại.

"Mùa tính mạch nước ngầm?"

"Đúng." Thiên Bồng gật đầu nói: "Phía dưới này hẳn là vốn là có điều mạch nước ngầm. Chỉ là bởi vì thường niên không dưới mưa, tại nơi này đã không có nguồn nước bổ sung, cho nên tụ giữ khô. Bất quá, cái này nước sông cũng không tất cả đều là bản địa bổ sung, đương chỗ đầu nguồn tại mùa mưa thời điểm, cái này điều mạch nước ngầm sẽ lần nữa xuất hiện. Lúc trước chúng ta tìm thời điểm vừa vặn là mùa khô, hiện tại, nước sông đến đây. Đào hào cái này miệng giếng, làm tiếp một điểm súc công trình thuỷ lợi làm, muốn một năm tứ quý đều có nước, cũng hẳn là không có vấn đề."

Cái này vừa nói, hầu tử lập tức không nói gì bật cười, một tay lấy tiểu bạch long đẩy ngã trên mặt đất.

"Cái này sao có thể trách ta a?" Tiểu bạch long quay cuồng từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ trên người bùn cát nói: "Ta chỉ phụ trách cảm giác, cảm giác không có nước chính là không có nước. Hiện tại có nước, đó cũng là hiện tại sự. Loại này suy tính mạch nước ngầm nước người tới vào lúc nào sự tình cũng không phải là Long tộc làm, hẳn là giao cho Ngô Giả đạo tu giả đến duy trì. Hơn nữa. . . Tuyệt đại bộ phận Ngô Giả đạo tu giả chỉ sợ còn suy tính không được."

Tiểu bạch long hùng hùng hổ hổ, hầu tử lại sớm đã không tâm tình đi trông nom hẳn. Hẳn ngẩng đầu ngoác nhìn trời, nói khẽ: "Nhanh."

"Gi?"

"Nhanh cho người cha không dưới mưa a!" Hầu tử bỗng nhiên hô: "Đã có thể đào ra nước đến, sao còn muốn cha người trời mưa làm gì vậy? Nhượng hẳn đào là được, dù sao chỉ cần một hai ngày! Nước có rắm dùm, chúng ta là muốn hẳn chúng đào a! Muốn chúng đào a!"

Bị như vậy một rống, tiêu bạch long lúc này mới tỉnh ngộ lại, vội vàng gặt đầu, một cái cuộn bay lên trời hướng phía cái kia mây mưa bay đi.

"Mèo mù đụng với chết chuột, mèo mù đụng với chết chuột a!" Hầu tử lập tức ha ha phá lên cười: "Xem ra hẳn thật đúng là có có chút tài năng, chúng ta đều bạch quan tâm. Sớm biết như vậy, nhượng hẳn đào là được, hành hạ chúng ta nhiều như vậy làm gì?"

Thiên Bồng cũng là nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi ngồi xuống hầu tử bên người: "Huyền Trang pháp sư vẫn còn có chút năng lực, đặc biệt có chút chúng ta không hiểu phương diện. Có lẽ, chúng ta hẳn là nhiều nghe một chút nhìn hẳn nghĩ làm như thế nào, dù sao muốn chúng đào là hẳn."

"Nếu là hẳn mỗi lần đều có thể như vậy, cũng đỡ phải ta quan tâm." Hầu tử hừ hừ ha ha cười, trong lòng tảng đá lớn đầu cuối cùng bùng xuống.

Chuyện nơi đây cáo một giai đoạn, cự ly Linh Sơn cũng không xa. Tuy nhiên sự tình thật sự là nhỏ, nhưng cuối cùng là mấy ngày nay tới giờ, tốt nhất chuyện tốt đi. Hầu tử tâm tình thoáng cái tốt hơn nhiều.

Đang lúc này, một chiếc xe ngựa "Cô lỗ cô lỗ" từ xa phương hướng phía Phụng tiên quận rong ruổi mà đến.

Xa xa nghe được trên mã xa, hầu tử lập tức sững sờ. Không đợi hẳn đặt câu hỏi, Ngưu Ma Vương cũng đã vội vàng đi tới trước mặt của hẳn, bẩm báo nói: "Đại thánh gia, có người đến đây, phạm nhân."

"Phàm nhân? Cái gì phàm nhân?"

"Không rõ lắm, có lẽ là đi ngang qua thương nhân. Thăm dò một chút, xác định không có tu vi, tựu không có ra tay với bọn họ."

Nhẹ nhàng đẩy ra Ngu Ma Vương, hầu tử nắm kim cô bỗng bước nhanh chạy tiến lên đi xa xa ngắm nhìn.

Lúc này, ngoại trừ vẫn đang trở lại tỉnh hạ tiếp tục làm việc Huyền Trang ngoài, lão quận vương, thậm chí cả Phụng tiên quận trên cận tồn vài cái lão nhân cũng nghe được bánh xe thanh, từng người đều đi ra.

Cái kia xe ngựa tại cự ly lão quận vương cách đó không xa dừng lại, phía trên đi xuống một cái quần áo sạch sẽ trung niên nam tử, bên cạnh còn đi theo hai cái đeo đao thị vệ cùng một cái mã xa phu.

Tại loại này cát bụi cuộn cuộn địa phương, quần áo sạch sẽ, cái này có thể không phải người bình thường có thể làm được.

Trông thấy trung niên nam tử kia, lão quận vương thoáng cái ngây dại.

Trung niên nam tử kia trông thấy lão quận vương, thì là mặt mày hớn hở đã đi tới. Hắn đối với lão quận vương nói ra: "Phụ thân, bệ hạ thương cảm ta Phụng tiên quận dân chúng, mặt khác ban thưởng một mảnh đất phong cho chúng ta. Hài nhi đây là tới tiếp ngài đã tới!"

Nghe vậy, hầu tử khước mắt hơi kéo ra. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 729: Mới Lãnh Địa

Cái giếng sâu trung, Huyền Trang một cái cuốc nện xuống đi, lập tức cảm thấy cái gì.

Hắn vội vàng vớt xuống dưới cái cuốc, đưa tay đi sờ, sờ đến một mảnh xóp ẩm ướt thỏ nhưỡng.

Hắn trong nháy mắt mở to hai mắt, cả ngây dại.

Sau một lát, cái kia trên mặt mới nổ tung một hồi cuồng hi!

Suốt nhiều tháng, tại nơi này giăng co nhiều tháng, cuối cùng có thu hoạch!

Hắn ngẩng đầu lên cao giọng la lên nói: "Lão quận vương! Muốn xuất thủy! Muốn xuất thủy!"

Cúi đầu xuống, hắn lại là ra sức đào móc lên. Lúc này đây, hắn sử xuất mùi hai phân lực lượng. Mấy ngày liên tiếp thân thể mỗi một tựa hồ cũng vào lúc này không thấy vậy.

Quả nhiên, chỉ chốc lát, một cỗ thanh tịnh nước suối liền từ hắn đào móc địa phương xông ra. Thanh thanh lương lương.

Huyền Trang đã bắt chập nhiều như vậy, vội vàng cả ngời xồm xuống đi, nâng lên nước suối liền uống một hớp.

Thập phần ngọt.

"Thật tốt quá! Thật tốt quá! Chích phải đem hết toàn lực, cuối cùng là có thể tích nửa bước đến ngàn dặm, thành tựu đại đạo, ! Ha ha ha ha!" Hấn nghẹn ngào bật cười, lại giãy dựa lấy xoay người, liền cái cuộc đều đã quên mang, liền bò lên trên dây thừng bện mà thành trường thê.

Rất nhanh, hấn theo miệng giếng bò lên đi ra ngoài, động tác kia tựa hồ cũng có chút bối rối.

Rất xa, một đám yêu quái, còn có hầu tử đều ở yên lặng mà nhìn xem hấn, mặt không biểu tình.

"Xuất thủy." Một bên tiêu bạch long nhỏ giọng nhắc nhở.

"Biết rõ." Hầu tử đơn giản đáp một câu, như trước không nói gì.

Cái kia trên mặt biểu lộ tựa hồ tại nói cho trước tất cả mọi người, có lẽ không ra nước, còn càng tốt.

Theo miệng giếng nhảy xuống thời điểm, Huyền Trang cả ngã cả răng rơi đầy đất, lại còn vui tươi hơn hờ giãy dựa lấy đứng lên, chạy đi vài bước rồi lại nhớ ra cái gì đó, vội vàng quay đầu lại tìm đứng lên.

"Hấn phải làm sao?"

"Đại khái là muốn tìm cá thùng hảo trang nước a."

"Chính là nơi này giống như không có thùng a."

Nghị luận thời điểm, một ít lũ yêu quái như cũ là mặt không biểu tình. Thậm chí còn có chút mỗi mệ.

Rất nhanh, Huyền Trang phát hiện mình tìm không thấy thùng, tựa hồ có chút thất vọng. Cúi đầu trông thấy chính mình toàn thân đều ẩm ướt lợc cộc

lộc cộc, lại thoáng cái nở nụ cười. Hướng phía lão quận vương chỗ ở chạy vội quá khứ.

Nhìn qua Huyền Trang đi xa phương hướng, tiểu bạch long không khỏi trường thở dài.

"Hắn rất nhanh sẽ biết rõ chân tướng, hắn chịu được sao?"

"Nếu liền cái này đều chịu không được, còn chúng cái gì đạo a."

"Ta như thế nào cảm giác chúng ta cái này chúng đạo một mực tại vòng quanh, hoàn toàn không có hy vọng đường như?"

"Cái này nói như thế nào đây? Nếu chúng đạo dễ dàng như vậy, sớm chúng, nơi đó dùng được trước chúng ta tại nơi này lăn qua lăn lại?"

Bốn phía yêu quái môn nghị luận tới tấp, hầu tử sắc mặt lại càng ngày càng khó coi.

...

Huyền Trang phong trần mệt mỏi đuổi tới thời điểm. Cái kia xe ngựa chính ngừng ở quận cửa vương phủ.

Trông thấy cái kia xe ngựa, trông thấy canh giữ ở ngoài cửa hai cái thị vệ, Huyền Trang không khỏi sửng sốt một chút.

Cái kia hai cái thị vệ thấy xong Huyền Trang cũng là khẽ giật mình.

Một trong đó thị vệ chỉ vào Huyền Trang mở miệng nhân tiện nói:
"Người không phải Phụng tiên quận người, người là ai?"

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, cái kia cái khác thị vệ lại vội vàng ngăn cản hắn đồng liêu, lạng lẽ sử cái ánh mắt nói: "Phật môn người,

phải có kính."

Nói, xoay người chấp tay trước ngực đối với Huyền Trang hành lễ, cung kính nói: "Chúng ta là quận thị vệ của vương phủ, còn không có thỉnh giáo vị đại sư này là..."

Cái kia đồng liêu thấy cũng liền bề bộn học theo khom mình hành lễ.

"Quận thị vệ của vương phủ?" Huyền Trang thoáng cái ngây dại.

Đến đây nhiều như vậy thiên, hắn còn chưa từng gặp qua quận vương phủ có cái gì thị vệ. Xác thực thuyết, cả Phượng tiên quận cũng chỉ còn lại có lão quận vương cùng những cái này đều nhanh đi không đặng lão nhân thôi.

Gặp Huyền Trang trên mặt kính ngạc. Một trong đó thị vệ vội vàng giải thích nói: "Chúng ta là theo thế tử trở về tiếp lão quận vương."

"Tiếp... Lão quận vương?"

Huyền Trang càng mộng.

Đang lúc này, lão quận vương vừa vặn cùng thế tử kết bạn theo quận trong vương phủ đi ra.

Thấy xong Huyền Trang pháp sư, lão quận vương thoáng cái nở nụ cười, vội vàng lôi kéo con của mình đã đi tới, giới thiệu nói: "Vị này, chính là vị phụ mới vừa cùng người nói đến Huyền Trang pháp sư."

Nghe vậy, thế tử vội vàng chấp tay trước ngực, khom mình hành lễ: "Đệ tử tham kiến Huyền Trang pháp sư!"

"Đệ tử?" Huyền Trang đứng ngẩn ngơ.

Lão quận vương vui tươi hơn hờ nở nụ cười, nói: "Chỗ ta đây tử tụy nhiên còn không có xuất gia. Thực sự cũng đã vào phật môn, xem như tục gia đệ tử. Thấy xong Huyền Trang pháp sư ngài. Tự xưng một tiếng đệ tử, cũng là hẳn là."

"Đúng đúng đúng." Thế tử vội vàng phụ họa nói: "Đều là nhiều năm Huyền Trang pháp sư phúc. Không có hồi Phụng tiên quận trước. Đệ tử cũng là muốn không thông tại sao có thể có tốt như vậy vậy. Đã trở lại, mới biết được nguyên lai đều là Huyền Trang pháp sư công lao a."

Huyền Trang cái kia lông mày đều đã kinh chậm rãi chau thành một đoàn.

Thấy thế, lão quận vương chỉ phải giải thích nói: "Ta đây hài tử mang theo một đám dân chúng thoát đi Phụng tiên quận, mấy năm này, có thể nói là lang bạt kỳ hồ, liền cá cư trú chỗ đều không có. Nhưng lại tại không lâu, đột nhiên gặp một vị phật gia. Cái kia phật gia để cho ta đưa nhỏ này nhập phật môn, tiếp theo lại xảo thi diệu pháp, không nghĩ tới... Ha ha ha ha, bệ hạ không biết tính sao, rõ ràng tự quan tâm nổi lên Phụng tiên quận sự tình đến đây. Không chỉ là cho mới tước vị mới lãnh địa, trả ơn ban thưởng không ít lương thảo a!"

"Phật gia?"

"Đúng, một vị phật gia, cái gì cũng không nói, liền xuất thủ tương trợ. Đệ tử cũng là nghĩ mãi mà không rõ." Thế tử vui tươi hơn hờ nói: "Bất quá, hiện tại tính hiểu rõ rồi. Phụ thân cùng đệ tử nói lên Huyền Trang pháp sư đào giếng sự, nhất định là Huyền Trang pháp sư đào giếng, cảm động phật tổ, phật tổ mới phái ra một vị phật gia tương trợ."

"Đúng đúng đúng, nhớ tới đêm đó mây mưa, còn có mấy ngày nay mây mưa, cái này thật là kỳ diệu cực kỳ a." Một bên đứng lão nhân cũng phụ

họa lên.

Thoáng cái, tất cả mọi người đắm chìm tại một mảnh hoan thanh tiểu ngữ bên trong. Chỉ có Huyền Trang hơi cúi đầu nhìn thoáng qua trên người mình ẩm ướt lộc cộc lộc cộc quần áo.

Giờ này khắc này, còn có ai nhớ rõ cái kia giếng nước lí nước?

"Đệ tử cái này một lần đến, là muốn tiếp phụ thân đi mới lãnh địa. Nghe nói Huyền Trang pháp sư muốn đi về phía tây. Nếu không, Huyền Trang pháp sư tựu cùng bọn ta đồng hành a? Vị kia phật gia còn ngưng lại tại trong phủ đệ, nói không chính xác còn có thể gặp mặt một lần." Thế tử lại là thi lễ một cái tiết nói: "Bên kia cái gì cũng có, cũng không cần chuẩn bị những thứ gì, không bằng chúng ta cái này lên đường tốt không?"

Huyền Trang có chút hoảng hốt quay đầu lại nhìn thoáng qua chỉ có một cỗ xe ngựa, nói: "Nhiều người như vậy, cái này... Chỉ sợ không ngồi được a?"

"Không có gì đáng ngại." Thế tử lúc này khoát tay áo nói: "Đều đã kinh thương lượng tốt lắm, hai cái thị vệ lưu lại chiếu khán lão nhân, đệ tử cùng phụ thân, còn có Huyền Trang pháp sư đi đầu. Quay đầu lại, lại làm cho bọn hấn trở về tiếp những người khác. Huyền Trang pháp sư cứ việc yên tâm!"

"Đúng đúng đúng, Huyền Trang pháp sư cứ việc yên tâm!"

"Không có chuyện gì, trước đều chết không xong, hiện tại lại có hai cái tráng đinh giúp đỡ, cái đó còn có khả năng chết a? Ha ha ha ha."

Ở đây tất cả mọi người nguyên một đám vui tươi hớn hở nhìn qua Huyền Trang.

Nhưng mà, Huyền Trang nhưng chỉ là ngơ ngác nháy mắt con người nhìn qua mọi người, một hồi hoảng hốt.

Rất nhanh, tất cả mọi người cảm giác được cái này một lạnh một nóng trong lúc đó chênh lệch. Cái kia trên mặt cười đều cứng lại rồi.

Nguyên bản lung lay bầu không khí lập tức trở nên xấu hổ vô cùng.

Hồi lâu, lão quận vương có chút không xác định mà hỏi thăm: "Huyền Trang pháp sư... Không muốn đồng hành?"

Cái kia thế tử vội vàng bổ sung nói: "Huyền Trang pháp sư đại ân đại đức, quận vương phủ cao thấp không có cách nào báo. Nếu là cái này cũng không nguyện ý, chỉ sợ... Chúng ta phụ tử đời này đều lòng có bất an a."

"Không." Huyền Trang pháp sư sâu hít một hơi thật sâu, vội vàng khởi động mỉm cười, nói: "Huyền Trang nguyện ý đồng hành."

Cái này vừa nói, mọi người mới lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Phủ đệ kia ngoài cửa lớn bầu không khí lại là lung lay lên, một mảnh hoan thanh tiểu ngữ.

Xa xa, tiểu bạch long nhẹ nhàng móc móc lỗ tai nói: "Kỳ thật kết quả này cũng cũng không tệ lắm, dù sao nha, Phượng tiên quận những cái này khó xử, đều giải quyết dễ dàng. Bất quá bọn hắn sẽ không có người phát hiện Huyền Trang pháp sư quần áo là ẩm ướt sao?"

Thiên Bồng ung dung nói: "Những điều này là phạm nhân, một thế cũng bất quá là trăm năm quang cảnh, tùy tiện có điểm gió thổi cỏ lay, tựu đều quy kết đến quỷ thần phía trên, nhưng không biết quỷ thần kỳ thật cũng theo chân bọn họ không kém là bao nhiêu, chỉ là dùng một loại khác hình thái còn sống thôi. Người nghĩ bọn họ nhiều chú ý chi tiết?"

"Đó cũng không phải là như vậy nói, có chút phàm nhân là rất lợi hại. Có chút yêu quái a, sống hơn một ngàn năm, cũng còn là như vậy xuân." Nói, tiểu bạch long hữu ý vô ý nhìn Ngưu Ma Vương liếc.

Cái này vừa nhìn, lúc này bị Ngưu Ma Vương trừng trở về.

Lữ lục quái nhú lại lông mày nói: "Ta lại cảm thấy có người ở đũa giỡn Huyền Trang pháp sư. Người ngấm lại vài ngày trước mây mưa, còn có cái này vừa muốn ra nước, bên kia tựa người tới... Cái này đều là chuyện gì xảy ra a?"

"Không thể nào... Vốn có chúng đạo tựa không dễ dàng, còn có người phải theo trung cản trở?"

"Đây không phải chuyện tình đã sớm biết sao? Người cho rằng phật môn mọi người bất tài?"

"Không phải nói bọn họ chỉ có thể quan vọng, không thể ra tay sao?"

"Vậy cũng không nhất định, có lẽ... Ai, dù sao phật ý nghĩ, không phải người có thể hiểu được."

Một mực trầm mặc hầu tử đột nhiên đứng lên, mở miệng nói: "Chuẩn bị một chút."

"Chuẩn bị?" Tất cả mọi người thoáng cái hướng phía hần nhìn quá khứ.

Hầu tử cắn răng nói: "Đi bọn họ cái kia cái gì mới lãnh địa nhìn xem, thuận tiện gặp lại cái kia cái gì... Phật gia!" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 730: Đại Lôi Âm Tự

Sáng sớm hôm sau, lão quận vương phụ tử mang theo Huyền Trang liền lên đường.

Sóng nhiệt bên trong, một chiếc xe ngựa "Y y nha nha" hướng phía tây phương chạy đi, hành tẩu tại mệnh môn sa mạc trên ghènh bãi. Bốn phía đều là cát bay đá chạy, đằng sau, tắc lén lút đi theo một nhóm lớn yêu quái, cảnh tượng đó có thể nói hạo hạo đặng đặng, rất là dọa người.

Cũng may quận vương phụ tử cũng không biết rõ tình hình.

Giờ này khắc này, bọn họ còn đắm chìm tại đối Huyền Trang cảm ơn bên trong.

Lão quận vương cho rằng mọi cử động có thể triệu lai mưa gió nhất định là cao tăng, thế tử tắc đối cha mình mà nói tin tưởng không nghi ngờ. Hai người kẻ xướng người hoạ, cơ hồ đều muốn đem Huyền Trang nâng lên trời.

Trong chuyện này xấu hổ, có lẽ chỉ có Huyền Trang tự mình biết a.

Ở này tiếng ca ngợi trung, Huyền Trang luôn trầm mặc, thỉnh thoảng mà hướng đông phương nhìn lại. Một đường hướng tây, hẳn những năm gần đây này, đối đông phương nhớ mãi không quên có lẽ cũng chỉ có giờ phút này đi.

Tại tôi không hạn địa phương, có một ngục chính mình tự tay đào giếng nước, vốn có nó có thể cứu vớt rất nhiều người, nhưng hiện tại, nó chỉ biết bị di vong tại cái đó không có bóng người trong góc, có lẽ... Vĩnh viễn cũng sẽ không có người đi dùng trong lúc này nước đi.

Cũng không chặt chẽ xe ngựa tại thoải mái phạm phòng bên trong "Y y nha nha" kêu, lão quận vương cùng thế tử cơ hồ là thay phiên tới nói chuyện với Huyền Trang, thật giống như sợ một cái không cẩn thận chậm trễ Huyền Trang, đặc tội phạm gia vậy.

Đôi mắt tình cảnh này, Huyền Trang cũng chỉ có thể cười khổ thôi.

Hắn không biết thi ân "Phật gia" đến tột cùng là ai, nhưng cơ hồ có thể khẳng định, cái kia phần ân đức xác thực cùng mình có quan hệ, nhưng mà cũng không phải lão quận vương phụ tử theo lời bởi vì chính mình "Cảm động Phật tử" .

Nếu như Phật tử thật sự là có thể cảm động, chính mình, cũng cũng không cần phải đi cái này đi về phía tây một đường đi.

Cách xa vạn dặm đường, đó là phạm nhân không dám tưởng tượng xa xôi. Nhưng hôm nay xem ra, cùng chúng đạo đường so sánh với, còn là quá xa nha.

Chậm rãi nhắm lại hai mắt, Huyền Trang lẳng lặng chờ đợi cùng vị kia thế tử trong miệng Phật gia tương kiến thời khắc.

Không hề nghi ngờ, Huyền Trang lúc này tâm tình cũng chỉ còn lại có hai chữ "Bất đắc dĩ" .

Bất quá, nếu như muốn nói bất đắc dĩ mà nói, lại còn có một người càng thêm cho hắn.

...

"Sư phó. Nghe Lục Nhĩ Mi Hầu nói, ngài đáp ứng xuất thủ cứu hồi Trâm Hương. Thanh Tâm muốn hỏi, sư phó khi nào ra tay?" Nói những lời này thời điểm, Thanh Tâm có thể nói mắt sáng như đuốc. Thậm chí khẩu khí còn có chút bất thiện.

Một ít trương khuôn mặt tươi cười cùng khổ qua đường như.

Nghe vậy, tu bồ đề nhưng chỉ là thờ dài ngẩng đầu nhìn trời, không nói một lời. Một ít bên cạnh lão quân đều có chút muốn cười.

Cái này biểu hiện xác minh Thanh Tâm ngay từ đầu đoán rằng, không khỏi một ngụm ác khí ngăn ở trong lòng, càng là đến mức sợ.

"Sư phó. Ngài không phải là qua loa Lục Nhĩ Mi Hầu a?"

Tu bồ đề như trước không nói một lời, một ít bên cạnh lão quân đều muốn bật cười.

Thanh Tâm lúc này hướng phía lão quân trừng quá khứ: "Bồ đề sư phó không cứu, cái kia thái thượng sư phó cứu, như thế nào?"

"Cái này..." Bị như vậy vừa hỏi, lão quân thoáng cái có chút mộng, vội vàng nói ra: "Hắn đáp ứng, người tìm ta làm gì vậy?"

"Hắn cũng là ngài đồ tôn a!"

"Hắn không phải nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động sao? Cũng không phải lão phu Đâu Suất cung."

"Ta còn là nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động!" Thanh Tâm lập tức khí không đánh một chỗ. Nàng vụt thoáng cái đứng lên, trợn mắt nhìn, hét lên: "Ta liền biết rõ không dễ dàng như vậy! Ta bị nhốt Sư Đà quốc thời điểm,

các người cũng không trông nom. Hiện tại Trầm Hương bị mang đi, các người như trước không quản! Ta muốn các người cái này hai cái sư phó còn có cái gì dùng?"

Cái nhìn này trừng quá khứ, lão quân lập tức lại không có tính tình, chỉ phải nhìn coi không ra tiếng tu bồ đề, lặng lẽ khoát tay áo, đem Thanh Tâm kéo đến một bên, nhỏ giọng nói: "Làm sao người có thể nói như vậy? Chúng ta cái kia đều là biết rõ người không có nguy hiểm, mới không có ra tay. Trầm Hương cứu là khẳng định cứu, nhưng khẳng định không phải hiện tại."

"Không phải hiện tại, cái kia là lúc nào?"

"Khi nào thì. Cái này trời biết nói." Lão quân hai tay một quán nói: "Người là Địa Tạng vương mang đi, tuy nói hai người chúng ta đều là trường bối của hắn, đối với chúng ta lấy cái gì đi theo phật môn đàm? Hơn nữa, đây là liên quan đến Huyền Trang đi về phía tây đại sự. Trầm Hương, lại là một cái râu ria hài tử. Chẳng lẽ lại người nghĩ chúng ta buông tha chút ít trọng yếu gì đó đi đem hắn đổi về đến?"

"Ta còn là râu ria! Phải không là có một ngày, các người cũng muốn bán đứng ta?"

"Người làm sao nói chuyện? Làm sao nói chuyện?"

"Tự nói như vậy, thích nghe không nghe!" Thanh Tâm co lại tay, tức giận không nói.

Tu bồ đề dứt khoát nhắm mắt lại, một bộ không nghĩ trông nom bộ dạng. Thấy thế. Lão quân chỉ phải kéo kéo Thanh Tâm ống tay áo, đem nàng kéo đến xa hơn một ít, thấp giọng nói: "Nha đầu a. Cái này Trầm Hương, là vì sư đồ tôn, vì sư kỳ thật cũng là rất chú ý an nguy của hắn."

"Thật sự?" Thanh Tâm có chút hoài nghi trừng mắt lão quân.

"Đương nhiên là sự thật." Lão quân cười xấu hổ, đưa tay khoa tay múa chân trước lại thấp giọng nói ra: "Bất quá, hấn đây không phải không có an nguy vấn đề sao? Tu phật mà thôi, cũng không phải muốn mạng của hấn. Đúng không? Hơn nữa, tỵ tính muốn mệnh, cùng lắm thì sống lại. Dù cho hồn phi phách tán... Hắc hắc, cũng còn là có biện pháp thu nạp trở về, vấn đề thời gian mà thôi. Vấn đề thời gian mà thôi."

"Người cái này nói không phải đợi tại chưa nói sao?"

"Cái này còn chưa nói?" Lão quân ra vẻ ngây thơ đáp: "Đây không phải nên nói nói tất cả sao? Người xem, hấn một điểm nguy hiểm đều không có, đến phật môn bên kia, khẳng định cũng là ăn ngon hảo xuyên hầu hạ. Nói không chừng còn... Ngao!"

Lời nói còn nói xong, Thanh Tâm cũng đã nặng nề một cước đạp tại lão quân hài trên mặt, giẫm được lão quân thoáng cái kêu lên.

"Người nha đầu kia càng ngày càng kỳ cục, người rõ ràng, ngao! Râu mép của ta!"

Lại nằng nặng giật một bả lão quân râu ria, Thanh Tâm quay đầu lại trừng tu bồ đề liếc, xoay người rời đi.

Cái kia sau lưng, lão quân vội vàng hô: "Việc này chuyện liên quan đi về phía tây, người có thể ngàn vạn đừng làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu biết rõ bồ đề lão nhân không cứu Trầm Hương a! Cho hấn biết thì phiền toái!"

Xoay người một cái, Thanh Tâm thuận thế nhặt lên trên mặt đất tảng đá hung hăng mà hướng trước lão quân quăng tới.

Lão quân lại là nhanh tay lẹ mắt thoáng cái hiện lên, kết quả hòn đá kia ở giữa phía sau hấn tu bồ đề bộ não.

Chính nhắm mắt dưỡng thần tu bồ đề bị hung hăng đập bể như vậy hạ xuống, lại cũng chỉ là thân hình khẽ rung lên, liền nửa điểm động tĩnh cũng không.

Nhìn qua Thanh Tâm bóng lưng rời đi, lão quân xiên trước eo thật dài thở dài, cười khỏ nói: "Nhìn người dẫn đến phiền toái, ai... Thanh Tâm nha đầu, nên ghi hận trên lão phu. Nhiều như vậy năm, nàng có lẽ không có như vậy phát quá ta tính tình. Thật sự là tai bay vạ gió a."

Nói đi, hấn quay đầu lại nhìn tu bồ đề liếc nói: "Đều đi, còn trang?"

Tu bồ đề lúc này mới hơi mở to mắt, bắt đắ dĩ nhìn lão quân liếc, chậm rãi nói: "Cô gái nhỏ tính tình mà thôi, phát quá, tợn không có việc gì. Chuyện này cũng giải thích không được, chỉ có thể kiên trì khiêng."

Lão quân xoay lên ống tay áo từng bước một đi đến nguyên bản trên bồ đoàn ngồi xuống, đưa tay lấy một cái điểm tâm đặt ở trong miệng nhai đứng lên, khẽ cười nói: "Như thế nào ta thu đồ đệ đệ tợn không gặp tượng người khó như vậy có thể? Trước kia lão cảm thấy, thu đồ đệ không bằng người, còn tưởng rằng người dạy đồ đệ có cái gì cao minh bí pháp. Kết quả hiện tại xem xét, thuần túy vận khí cho phép! Thật sự là uổng phí lão phu một phen chờ mong a."

Đôi mặt lão quân trào phúng, tu bồ đề lựa chọn tính xem nhẹ.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, hấn lại có chút ít sầu lo nói: "Người nói, nàng có thể hay không nói cho Lục Nhĩ Mi Hầu tình hình thực tế?"

"Sẽ không." Lão quân lắc đầu nói: "Thanh Tâm nha đầu bị chúng ta sủng được to gan lớn mật, bắt quá, nàng cái gì cũng dám, chính là duy chỉ

có không dám cầm cái kia hầu tử sự tình mạo hiểm. Một khi cùng đi về phía tây nhắc lên bên cạnh, nàng khẳng định không dám loạn. Đương nhiên, có thể hay không đưa ra hãn chiêu, tựa khó nói. Lấy bất hảo, bây giờ đang ở tìm người xin giúp đỡ."

Nói đi, lão quân ha ha nở nụ cười.

Một ít bên cạnh, tu bồ đề sắc mặt lợt lợt có chút ngưng trọng.

...

Lúc này, đi xa Thanh Tâm lặng lẽ lấy ra một mảnh ngọc giản nắm trong tay, do dự mà.

Hồi lâu, rồi lại lấy ra một cái khác phiến thiếp đến bên môi.

...

Gần kề năm ngày, có xe ngựa, có sung túc nước cùng thực vật, năm ngày xuống, Huyền Trang một nhóm cũng đã xuyên qua sa mạc ghềnh, ly khai nho nhỏ Phượng tiên quận, đi tới một mảnh xanh biếc vùng quê bên trong.

Trông thấy cái này phiến xanh hoá thời điểm, lão quân vương cơ hồ đều cho là mình mắt mờ, càng không ngừng trong nháy mắt.

"Đây là... Chuyện gì xảy ra? Nhớ rõ trước nơi này đều là hoang mạc a, như thế nào... Làm sao lại biến thành như vậy?"

"Cái này hài nhi cũng không biết." Thế tử vui tươi hơn hử nói: "Nên phạt gia thần thông quảng đại a, hài nhi vừa tới đến thời điểm, cũng là lại càng hoảng sợ."

Xa xa, Huyền Trang chứng kiến trên sườn núi lục tục xuất hiện từng tòa phòng nhỏ, từng đạo bay lên khói bếp. Đãi đến gần, có thể tinh tường trông thấy càng nhiều phòng nhỏ còn đang khởi công xây dựng bên trong, công trường trên một mảnh khí thế ngất trời cảnh tượng.

Rất nhiều người trông thấy xe ngựa theo đường nhỏ tiền lai, lúc này thả ra trong tay việc xa xa đã khởi mời đến. Lão quận vương cũng vui vẻ được tựa đầu thò ra ngoài cửa sổ đi bỗng nhiên phát tay đáp lại.

Trong xe, Huyền Trang còn là lẳng lặng ngồi ngay ngắn, ngẩng đầu trông thấy thế tử đang tại hữu ý vô ý mà nhìn xem hắn, lúc này nhẹ gật đầu, hồi dưng mỉm cười.

Thấy thế, thế tử lúc này giải thích nói: "Quê nhà hương thân, đều biết. Những năm này lang bạt kỳ hồ, thật vất vả có cá chỗ an thân, nghe nói đệ tử muốn đi tiếp phụ thân, đại gia hỏa đều rất vui vẻ a. Phượng tiên quận lí còn có vài cái lão nhân, những ngày tiếp theo, khiến cho xe ngựa nhiều chạy mấy lần, làm cho bọn họ cùng người nhà đoàn tụ."

Huyền Trang chấp tay trước ngực, thản nhiên nói: "Thế tử dày rộng."

Xe ngựa tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Rất nhanh liền đi ngang qua một mảng lớn đồng ruộng.

Đây đều là vừa phân cách ra tới thổ địa, trong đất thu hoạch còn không kịp chúng.

Theo đồng ruộng càng ngày càng đông đúc, hai bên đường người càng ngày càng nhiều, đến mặt trời lặn thời gian, xe ngựa phía trước chậm rãi xuất hiện một cái trấn nhỏ.

Màu đen ngói, bạch sắc tường, từ xa nhìn lại, mới tinh, chỉnh tề, thực sự mộc mạc cực kỳ. Cùng với khác trần nhỏ bất đồng là, cái kia trần nhỏ ở giữa xây trước năm tòa bảy tầng phù đồ tháp.

Nhìn thấy cái kia tháp trong nháy mắt, Huyền Trang không khỏi sùng sốt một chút.

Một bên thế tử nói khẽ: "Đó là trong trần 'Đại Lôi Âm tự' tháp. Là phật gia thi triển diệu pháp, trong vòng một đêm dựng lên tới." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 731: : Lôi Âm Quận

"Đại Lôi Âm tự?" Nghe được cái tên này thời điểm, Huyền Trang hơi có chút kinh ngạc.

Nhưng mà , càng vi kinh ngạc lại là hầu tử.

Nghe được cái tên này thời điểm, hầu tử sắc mặt cả đều thay đổi.

Một ít bên cạnh, tiểu bạch long còn đang thì thào tự nói nói: "Nơi này là Đại Lôi Âm tự? Cũng quá giật a. Tuy nói ta không có đi qua Đại Lôi Âm tự, nhưng người tốt xấu lấy tòa sơn a. Không có Linh Sơn tên gì Đại Lôi Âm tự?"

"Xem bộ dáng là cá bẫy rập a. Không được, không thể nhường Huyền Trang pháp sư đi vào."

"Bẫy rập là bẫy rập, bắt quá không phải âm mưu, là dương mưu."

Thiên Bồng thuận miệng một câu, lập tức điềm tĩnh mọi người. Tất cả mọi người thoáng cái đều hướng hẳn nhìn quá khứ.

"Là dương mưu không sai." Hầu tử sắc mặt đều có điềm khó coi. Hắn sâu hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm tay chậm rãi nói ra: "Đại Lôi Âm tự trước Đại Lôi Âm tự, đây là rõ rệt đùa giỡn chúng ta đây. Bả cả trấn từ trên xuống dưới đều cho lão tử điều tra rõ, ngay cả đám con ruồi cũng không chuẩn buông tha!"

"Dạ!" Một tiếng hét lại, tất cả yêu quái lúc này đều tứ tán mở ra, tiềm nhập từ từ ánh trăng bên trong.

Thoáng cái, ở lại tại chỗ cũng chỉ là còn lại hầu tử, tiểu bạch long, hắc hùng tinh, còn có Thiên Bồng cùng Quyển Liêm cái này nguyên bản đi về phía tây năm người tổ.

Hầu tử liếc mắt nhìn nhìn tiểu bạch long liếc, nói: "Ngươi cũng đi, liên lạc ngươi có thể liên lạc người, điều tra thêm phật môn có hay không một người tên là đông đến phật, thủ hạ có hay không một cái hoàng mi lão tổ."

"Hảo. . . Hảo." Tiểu bạch long sợ tới mức vội vàng nhẹ gật đầu.

...

Lúc này, xe ngựa cũng đã lái vào trong tiểu trấn.

Xuôi theo phố hài đồng đuổi theo xe ngựa một hồi chạy loạn, hi hi ha ha cười, thoáng cái đem ánh mắt của tất cả mọi người đều hấp dẫn tới. Hảo không náo nhiệt.

"Là thế tử xe ngựa? Lão quận vương đã đến! Lão quận vương đã đến!"

Theo một hồi ồn ào, quận vương phủ trước nguyên bản tụ tập người nguyên một đám lập tức kiêng chân tiêm, vênh lên dùng trông mong.

Xe ngựa mới vừa đến, đã bị đám người cho bao bọc vây quanh.

Xuống xe, lão quận vương bắt đầu cùng nhiệt tình các hương thân chào hỏi, lời nói việc nhà. ` mấy năm không gặp, lão nhân gia sớm đã có điếm phân không rõ ai cùng ai, nhưng như cũ kích động được lão lệ tung hoành. Thật lâu không kèm chế được.

Lại là Huyền Trang bị vắng vẻ đến một bên, chỉ có thế tử cùng.

"Huyền Trang pháp sư kính xin đừng nên trách, tất cả mọi người chờ phụ thân đã đến, hiện tại nói cái gì phỏng chừng đều nghe không vô. Đợi ngày mai đệ tử lại chính thức cho đại gia giới thiệu ngài. Mấy ngày liền Lawton. Đêm nay kính xin trước an giấc a."

"Làm phiền thế tử an bài." Huyền Trang cung kính đáp lễ lại.

Nhiệt liệt trong không khí, Huyền Trang cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn xem. Ngẫu nhiên vài cái mắt sắc hương dân chú ý tới Huyền Trang đi tới chào hỏi thăm, cũng bị thế tử từng cái ngăn cản trở về.

Không bao lâu, mọi người tựa như cùng thủy triều vậ vậ quanh lão quận vương hướng bên trong đi.

Lâm nhập môn trước, Huyền Trang thấp giọng hỏi: "Lúc trước nghe thế tử nói lên trần trên có một tòa chùa. Gọi Đại Lô Âm tự, không biết. . ."

"A, thiếu chút nữa đều đã quên." Thế tử thoáng cái hoãn quá thần lai, vội vàng xin lỗi nói: "Đó là 'Phật gia' xây tự, hiện nay, Phật gia cũng ở tại cái kia trong tự. Phụ thân vừa mới trở về, ngày mai sáng sớm, đệ tử còn muốn đi dâng hương lễ tạ thân. Đến lúc đó kính xin Huyền Trang pháp sư đồng hành, cũng tốt trông thấy 'Phật gia' ."

"Vậy làm phiền thế tử." Huyền Trang lại là cung kính thi lễ một cái.

...

Không bao lâu, phái ra sưu tầm yêu quái môn liền đem đủ loại tin tức mang về.

"Nơi này tên là Lô âm quận. Nghe nói. Chính là dùng trần trên chùa miếu 'Đại Lô Âm tự' mệnh danh. Kỳ quái chỗ rất nhiều."

"Quận trên tất cả kiến trúc đều là mới, vừa mới kiến thành. Còn có rất nhiều mới kiến trúc đang tại xây."

"Tự tại mấy tháng trước, nơi này còn là một mảnh hoang mạc, không có gì cả. Gần kề mấy tháng thời gian, nơi này không chỉ có biến thành đất lành, mà vẫn còn dựng lên một cái trấn nhỏ. Đương nhiên, cái này trấn trên người, đều là Phụng tiên quận nguyên bản cư dân. Trong ngoài có chừng mấy ngàn người nhiều."

"'Đại Lôi Âm tự' chính là trong vòng một đêm xuất hiện, cũng không giả cư dân chi thủ. Trong tự hòa thượng, cũng cũng không biết là từ đâu tới đây. Cũng không phải Phụng tiên quận trung chi người. Mặc dù là một ít cư dân xuất phát từ cảm kích hy vọng tại nơi này xuất gia vi tăng, cũng toàn bộ đều bị từ chối nhã nhận. Nguyên nhân, tạm thời không rõ. ` "

"Cái kia cái gọi là 'Phật gia' một mục ở tại trong tự, chỉ là ru rú trong nhà. Ngày bình thường muốn gặp đến cũng không dễ dàng. Nghe nói trên người có kim quang, đoán chừng là Phật quang. Cái kia hẳn là một cái chính nhi bát kinh Phật đà."

"Trấn trên 'Đại Lôi Âm tự' bên ngoài sự lại là không có gì dị thường, tạm thời cũng không hiện tu giả tồn tại. Tổng thể mà nói, cứ như vậy nhiều hơn."

Nghe xong bộ hạ mình báo cáo, hầu tử không khỏi đưa thay sờ sờ cái cằm, cái kia con mắt chậm rãi xéo xuống tiểu bạch long: "Người sao?"

"Đông đến Phật chưa từng nghe qua. Hoàng mi lão tổ càng là không có nhận thức."

"Xác định?"

"Xác định." Tiểu bạch long nặng nề mà gật đầu nói: "Ta bả có thể hỏi mọi người hỏi qua một lần, ngoại trừ. . . Ngoại trừ phụ vương ta."

Ngưu Ma Vương chấp tay nói: "Đại thánh gia, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Đợi." Hầu tử bán híp mắt ung dung nói: "Đợi ngày mai, nhìn xem cái kia cái gì 'Phật gia', đến tốt cùng là ai. Còn có, đêm nay Huyền Trang pháp sư chỗ ở toàn diện quản chế đứng lên, không cho phép bỏ qua bất luận cái gì mảy may!"

"Dạ!"

. . .

Giờ này khắc này, đang lúc hầu tử tại Lôi âm quận cái kia thần kinh buộc được chăm chú thời điểm, thiên đình Ngọc Đế, lại là chậm rãi thở dài một hơi.

"Huyền Trang thật sự rời đi Phương tiên quận rồi?"

"Ly khai." Lý Tĩnh nặng nề nhẹ gật đầu.

"Mưa không có hạ?"

"Còn không có." Lý Tĩnh lau mồ hôi, cười nói: "Nhờ có bệ hạ đề điểm, chỉ cần cái kia hầu tử không thúc được cấp, tụt kéo theo. Không nghĩ tới, thật không dùng xuống."

Ngọc Đế hừ nở nụ cười, vịn long án ung dung nói: "Từ nay về sau cái kia hầu tử bất quá yêu cầu gì, chúng ta đại khả dùng một bộ này qua loa tắc trách. Chỉ cần cùng đi về phía tây chứng đạo, phổ độ nhắc lên quan hệ, hấn cũng không dám cả gan làm loạn."

Nghe vậy, ở đây tiên gia môn cũng không khỏi được đưa mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: "Bệ hạ anh minh!"

Thấy thế, Ngọc Đế không khỏi thở mẫn nhẹ gật đầu.

Nói đến buồn cười. Từ hầu tử rời núi đến nay, hẳn cái này còn là lần đầu tiên tại chúng tiên trước mặt hãnh diện a.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Lý Tĩnh thấp giọng hỏi: "Cái kia, bệ hạ, kế tiếp là không phải đem Sư Đà quốc mưa trả lại?"

"Không, trước không dưới. Thủ sẵn."

"Trước không dưới?"

"Đúng. Chờ hẳn đến đời." Ngọc Đế loát râu dài nói: "Hiện nay, cái kia hầu tử dây dưa tại phạt môn tranh đấu, tạm thời cũng không công phu nháo sự, phiền phức của chúng ta, thì còn lại một cái Lục Nhĩ Mi Hầu. Đã hẳn chỉ điểm thiện, chúng ta tự giữ gìn cơ hội này thăm dò thoáng cái hư thật."

Nói, Ngọc Đế ý vị thâm trường nhìn lướt qua chúng tiên, khẽ thở dài: "Không phải sợ. Trước, chúng ta chính là quá sợ, cái gì cũng không dám làm, kết quả là, rơi vào cá bị động cục diện. Cùng với như thế, chúng ta không bằng bốc lên thoáng cái hiểm, chủ động phóng ra, chủ động thăm dò. Nói không chừng, có thể đánh mở một cái khác phiên mới thiên địa!"

Phen này thoả thuê mẫn nguyện mà nói nói rằng đến, lại nói được ở đây chúng tiên á khẩu không trả lời được.

...

Trời u ám mà lộ ra thời điểm, quận vương phủ xe ngựa cũng đã ngừng đến cửa lớn.

Huyền Trang, thế tử, lại thêm lão quận vương ngồi lên xe ngựa liền hướng phía "Đại Lôi Âm tự" mà đi.

Âm u sắc trời hạ, tuy nói còn rất sớm, trên đường đi cũng đã chứng kiến rất nhiều người sớm đứng lên bận rộn. Chứng kiến cái này cảnh tượng, lão quận vương lại là cười đến không ngậm miệng được, lại hai mắt đắm lệ mông lung lên.

"Lão hủ lão a, chứng kiến tất cả mọi người an an ổn ổn trải qua thời gian, cái này nước mắt thoáng cái sẽ không không chịu thua kém. Ai. . . Nhớ ngày đó, Phượng tiên quận cũng là như thế, chúng ta cũng không hiểu quý trọng. Người quả nhiên là muốn mất đi mới hiểu được a."

"Phụ thân nói là. Hiện tại Phượng tiên quận, còn nơi nào đến được ăn chơi trác táng, người làm biếng lưu manh a? Ngẫm lại không có cơm ăn, không có nước uống thời gian, hiện nay, tất cả mọi người rất là an phận."

"Cũng là chuyện tốt, cũng là chuyện tốt. Cái này một khó, đối với ta Phượng tiên quận dân chúng mà nói, nói không chừng thật sự là chuyện tốt a." Lão quận vương vỗ nhẹ nhẹ đập thế tử tay, cảm khái ngàn vạn nhìn qua ngoài cửa sổ: "Trời xanh cũng coi như đối với chúng ta không tệ a."

Đoạn đường này, Huyền Trang như trước chỉ là lẳng lẳng mà nhìn xem.

Rất nhanh, xe ngựa liền đã đến "Đại Lôi Âm tự" cửa ra vào, trông thấy cái kia cửa ra vào hai tòa cực đại thạch sư.

Cùng bình thường chùa miếu bất đồng, vậy chùa miếu, phần lớn xây tại trên núi cao, rất có một loại tránh đi thế tục ý tứ. Cái này "Đại Lôi Âm tự",

lại là xây tại trong trấn. Không chỉ có như thế, cùng bình thường dân cư, cũng chỉ là một tường chi cách.

Cái kia cao ngất môn lâu, tinh điêu tế trác mái hiên, nếu không phải là cửa ra vào giắt "Đại Lôi Âm tự" bằng hiệu cùng với trong đó hạc giữa bày gà phù đồ tháp, đại khái sẽ bị tưởng một vị quốc vương hoàng cung a.

Chứng kiến cái này "Đại Lôi Âm tự" trong nháy mắt, Huyền Trang trong đầu đột nhiên hiện lên hai chữ —— "Vào đời" .

Cái này không phải là chính mình một mực suy nghĩ "Vào đời" sao?

Muôn đi phổ độ chi đạo, tự nhiên không nên "Tị thế", tránh được chúng sinh, thì như thế nào phổ độ? Phổ độ phương pháp, chỉ có thể "Vào đời" . Đây là cùng hiện nay phật hiệu hoàn toàn khác biệt lý niệm.

Chính là, như vậy lý niệm, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Nghĩ, hẳn không khỏi nhiều ít có chút nghi kị.

Giữ cửa hai cái tăng nhân gặp xe ngựa đã đến, lúc này đón chào, chấp tay trước ngực hành lễ. Mọi người cũng đều yên lặng trở về lễ.

Thế tử nói khẽ: "Vị này sư phó, đệ tử đã xem gia phụ nghênh hồi. Lần này tới, là tới lễ tạ thần. Thuận tiện. . ."

Nói, thế tử xoay người nhìn một cái Huyền Trang, có chút chần chờ nói: "Vị này Huyền Trang pháp sư, là đệ tử theo Phụng tiên quận nghênh hồi. Không biết 'Phật gia' có thể tại, có hay không thuận tiện vừa thấy?"

Trong đó một vị tăng nhân thấy xong Huyền Trang, cười nhạt một tiếng, hành lễ nói: "Sư phó hẳn lão nhân gia sớm đã biết rõ Huyền Trang pháp sư

giá lâm, đang tại hậu đường hậu lâm. Bất quá, sư phó chỉ thấy Huyền Trang pháp sư một người."

Nghe vậy, Huyền Trang hơi có chút kinh ngạc. Cái kia lão quận vương phụ tử, lại là mừng rỡ không thôi.

"Phật gia" đang chờ Huyền Trang pháp sư, cái này bất chính nói rõ lúc trước phán đoán của bọn hắn không có sai sao? Phụngng tiên quận sự, quả nhiên là nhân Huyền Trang pháp sư mà dậy a!

Thế tử vội vàng nói ra: "Cái này. . . Không quan trọng, không quan trọng. Có thể có may mắn tổng Huyền Trang pháp sư đến tận đây, đã là đệ tử phúc phận, nào dám có chỗ oán hận?"

Cái kia tăng nhân lui về sau một bước, đưa tay nói: "Huyền Trang pháp sư, xin mời."

...

Giờ này khắc này, trong hậu đường, Linh Cát chính vuốt vuốt trong tay phật châu. Cái kia khóe miệng mang theo một vòng thích ý cười.

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 732: : Chiến Cùng Bất Chiến

"Chỉ thấy Huyền Trang? Cái này con mẹ nó càng ngày càng khả nghi!"
Hầu tử trường thở dài một tiếng, cũng không cùng chung quanh che giấu đồng bạn lên tiếng kêu gọi, trực tiếp một cái thả người tụt bay đi ra ngoài.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên, đọi hấn từ trên bầu trời một lần nữa hạ xuống xong, cũng đã biến ảo thành một con phi trùng vỗ cánh hướng phía đường dành cho người đi bộ trên chậm rãi mà đi Huyền Trang bay đi.

Trong nháy mắt, trong hậu đường Linh Cát tựa hồ cảm thấy cái gì, hơi sừng sốt một chút.

Cái kia bên cạnh, một vị mặc kim sắc tăng bào cao gầy tăng nhân cũng liền bề bộn hướng phía Huyền Trang chỗ phương hướng nhìn quá khứ, thì thảo lẩm bẩm: "Hấn lại không che dấu khí tức?"

Sau một lát, Linh Cát chậm rãi bật cười, khẽ thở dài: "Vì sao phải che dấu? Chúng ta, cũng không không có che dấu sao? Đi về phía tây chúng đạo, vốn là dương mưu, ta các loại, cho bọn hấn, đều là như thế. Chuẩn bị một chút a, nghênh đón chúng ta khách quý. Dầu gì cũng là... Kim Thiên Tử a."

"Đệ tử tuân mệnh." Cái kia cao gầy tăng nhân chấp tay trước ngực thi lễ một cái, khom người thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Không bao lâu, Huyền Trang liền đã đi tới ngoài cửa. Tại tăng nhân dẫn dắt hạ, từng bước một đi vào trong hậu đường.

Ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn Linh Cát hữu ý vô ý nhìn liếc lạng yên không một tiếng động ngừng ở Huyền Trang trên bờ vai phi trùng, nhàn nhạt cười cười.

Từng bước một đi đến Linh Cát trước người, Huyền Trang chấp tay trước ngực nói: "Huyền Trang tham kiến phật đà!"

Nói đi, liền muốn quỳ xuống.

Gặp Huyền Trang làm bộ phải lạ, Linh Cát vội vàng chỉ một ngón tay, cái kia bờ đoàn lẳng không dời đi.

Cái này một dờn, Huyền Trang lập tức sững sốt một chút, ngừng động tác.

Thẳng đến lúc này, Linh Cát mới ngoắc ngón tay, đem cái kia bờ đoàn lại lần nữa chuyển qua Huyền Trang dưới gối. Nhẹ giọng thở dài: "Cái này đại lễ. Linh Cát có thể thụ không nổi a. Nói cho cùng. Ngài cũng là Kim Thiên Tử sư huynh a. Đã đến đây. Ngồi đi."

"Tạ Linh Cát tôn giả ban thưởng ghé ngồi." Huyền Trang trong nội tâm lập tức hiểu rõ rồi thân phận của đối phương. Chỉ yên lặng nhẹ gật đầu, hẳn liền ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn, cũng không nói nhiều.

Cái kia cao gầy tặng nhân rất nhanh bung tới hai chén trà nóng, một tả một hữu, phân biệt đồ lên Linh Cát cùng Huyền Trang trước mặt.

Nhẹ nhàng nghịch phất y tay áo, Linh Cát duỗi dờn ở Huyền Trang trước người trà nóng nói: "Ném thử, đây chính là điển hình Linh Sơn thượng phẩm trà, đặc biệt cho ngài mang đến."

"Tạ Linh Cát tôn giả ban thưởng trà." Lại là yên lặng hành lễ. Huyền Trang đưa tay nâng lên này chén trà nóng.

Từ đầu đến cuối, nhất cử nhất động của hắn đều cực kỳ vừa vặn, thậm chí có thể nói, có chút lạnh lùng.

Bụng lấy chén kia trà nóng, Huyền Trang nhẹ nhàng mà a hai cái khí, nhàn nhạt nhấp một miếng.

Cái này bữ một cái, cái kia lông mày hơi chau nổi lên.

"Vô vị?" Linh Cát nhẹ giọng hỏi.

Cái này vừa hỏi, Huyền Trang lập tức cảm giác càng thêm nghi ngờ. Chậm rãi lắc đầu, đáp: "Vô vị."

"Vô vị là được rồi." Linh Cát khẽ cười nói: "Phật môn tứ đại giai không, Linh Sơn trà. Tại sao có thể có vị? Bất quá, cái này Linh Sơn trà thích hợp nhất. Hay là muốn dùng Linh Sơn nước đến phao. Phàm trần lí nước, nhiều ít vẫn còn có chút tạp chất. Không đủ thuần túy. Trà ngon, đương muốn xứng hảo nước. Bằng không, tợu nát bét."

Huyền Trang cúi đầu xuống vừa mịn mảnh phẩm hai cái, lúc này mới đem để chén trà trong tay xuống, như trước không nói một lời nhìn thẳng trước phía trước, thật giống như hoàn toàn không nghe thấy Linh Cát nói lời dường như.

Thấy thế, Linh Cát lại khẽ thở dài: "Phật hiệu, cùng cái này Linh Sơn trà ngon, cũng là có dị khúc đồng công chi diệu. Cái gọi là đại đạo không dấu vết, ** vô cương, bình bình đạm đạm mới là thật. Có nhiều thứ, một khi cùng thế tục phàm trần nhắc lên quan hệ, hương vị tợu thay đổi."

Nói đi, Linh Cát liền ý vị thâm trường nhìn Huyền Trang.

Một hồi lâu, Huyền Trang mới hơi giương mắt, nhẹ giọng hỏi: "Linh Cát tôn giả chẳng lẽ, ý hữu sở chỉ?"

Linh Cát nhin không được cười lên, nói: "Chẳng lẽ, Kim Thiên Tử sư huynh dùng vì Linh Cát tới nơi này, chính là vì cùng ngài thương thức trà không thành?"

"Không thương thức trà, thật là như thế nào?"

"Nên luận pháp."

"Luận gì pháp?"

"Phật gia phương pháp!" Chỉ thấy Linh Cát hai tay áo chấn động, cất cao giọng nói: "Linh Sơn đã ở trước mắt, Linh Sơn phía trên, là Đại Lôi Âm tự, Đại Lôi Âm tự bên trong, là chư Phật. Kim Thiên Tử sư huynh muốn hướng Đại Lôi Âm tự biện pháp, không bằng trước tiên ở cái này 'Tiểu Lôi Âm Tự' trún qua Linh Cát cửa ải này. Nếu là Kim Thiên Tử sư huynh có thể so sánh tranh luận qua Linh Cát, Linh Cát liền theo Kim Thiên Tử sư huynh cùng nhau lên núi, tại chư Phật trước mặt, mở ra Kim Thiên Tử sư huynh ngài tân pháp. Nếu là không thành... Liền Linh Cát đều biện bất quá, sư huynh còn là mời trở về đi!"

Nói xong, Linh Cát một chưởng nặng nề vỗ vào trước người, chống đỡ đứng người lên. Cặp kia mục trún được giống như chuông đồng lớn như vậy, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào Huyền Trang, cũng đã nghiêm nhiên một bộ Phật môn tăng chúng biện pháp tư thế.

Điệu bộ này bãi xuống hảo, tiện ý vị trước biện pháp bắt đầu rồi.

Nơi này đồng thời, bên kia, Huyền Trang nhưng như cũ là cái kia phó mặt lạnh lùng không, vẫn không nhúc nhích ngồi.

Trong nháy mắt, cái kia bầu không khí tựa hồ thoáng cái cứng lại rồi, trong đại điện, yên tĩnh không tiếng động.

...

"Khởi bảm tôn giả." Linh Sơn trên, một vị tăng nhân lễ bái tại Như Lai trước người, nói: "Huyền Trang đã đến Lôi âm quận, thấy xong Linh Cát tôn giả, biện pháp đã bắt đầu!"

Lời này vừa nói ra, ở đây chur phật một mảnh xôn xao.

"Biện pháp đã bắt đầu, này sao lại thế này?"

"Linh Cát muốn cướp tại Huyền Trang đến Linh Sơn trước trước cùng hẳn biện pháp?"

"Cái này Linh Cát cũng quá mức lỗ mǎng, sao sẽ không trước đó cùng bọn ta thương lượng một chút lại đi?"

Đều hỗn loạn trong lúc đó, Như Lai nhưng chỉ là lǎng lǎng ngòì ở phía trên liên đài, đóng chặt hai mắt, cười nhạt một tiếng.

"Nói lỗ mǎng, chỉ sợ chưa hẳn." Nói lời này, là Văn Thù.

Lập tức, mọi ánh mắt đều hướng phía Văn Thù tụ tập quá khứ.

Chỉ nghe hẳn khẽ thở dài: "Huyền Trang đạo không chúng, lúc này cùng Linh Cát biện pháp, chỉ sợ tất bại không thể nghi ngờ a."

Nghe vậy, mọi người lại hướng phía Địa Tạng vương, Chính Pháp Minh Như Lai nhìn quá khứ.

Trầm mặc sau một lát, hai người đều là gặt đầu dùng bày ra tán thành Văn Thù thuyết pháp.

Trong đám người, có người khẽ thở dài: "Như thế nói đến mà nói, đây chính là một cái sát chiêu a. Cái kia Huyền Trang dữ nhiều lành ít a."

Lúc này, lại một tăng nhân nhập điện.

Chư phật dùng vi lại có tin tức, lúc này từng người đều nhìn quá khứ. Đã thấy cái kia tăng nhân nện bước bước nhỏ đi đến Địa Tạng vương trước mặt, nói khê: "Địa Tạng tôn giả, người đã kinh đưa đến."

"Đi a, người đi xuống đi."

Vô cùng đơn giản lời nói sau, cái kia tăng nhân liền thối lui ra khỏi đại điện bên ngoài.

Trong lúc nhất thời. Chư phật đều là bất minh sở dĩ.

...

Giờ này khắc này. Cái kia "Tiểu Lô Âm Tự" trung. Huyền Trang cùng Linh Cát hay là đối với trì trước.

Một phương gương cung bặt kiếm, một phương khác, nhưng như cũ sắc mặt như thường.

Hồi lâu, Linh Cát chậm rãi buông lỏng ra đập trên sàn nhà cái tay kia, thân thể hơi ngửa ra sau, cười khẩy nói: "Nhớ ngày đó, Kim Thiên Tử sư huynh nghe thấy đạo trước đây, Linh Cát thấy xong ngài. Tránh không được còn muốn tôn xưng một tiếng 'Sư huynh' . Linh Sơn biện pháp, Linh Cát cũng không có một lần tranh luận qua ngài. Chẳng lẽ hôm nay, ngài sợ?"

"Sợ?" Huyền Trang cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại: "Huyền Trang sợ vật gì?"

"Sợ thua!"

"Huyền Trang sợ thua sao?"

"Không phải sợ, cái kia vì sao không ứng chiến!" Linh Cát thanh âm lập tức cao tám độ.

Nghe vậy, Huyền Trang nhưng chỉ là nhàn nhạt thở dài, nói khẽ: "Huyền Trang đời này kiếp này, chỉ sợ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Sợ độ không được chúng sinh." Chông đầu gối, Huyền Trang chậm rãi đứng lên: "Linh Cát tôn giả muốn cùng Huyền Trang biện pháp, chỉ đề ý tại Linh Sơn hậu trước cũng được. Không cần làm điều thừa."

Nói đi, xoay người liền muốn rời đi.

Thấy thế. Linh Cát vội vàng quát mắng nói: "Đứng lại!"

Cái này một quát mắng phía dưới, Huyền Trang dừng bước, đưa lưng về phía Linh Cát.

Trong nháy mắt, trong đại điện lại là trầm mặc. Hai người vẫn không nhúc nhích giằng co trước.

Hồi lâu, Linh Cát cắn răng nói: "Phượng tiên quận quang sét đánh mà không có mưa, cái kia mây mưa là bản tăng làm phép tạo nên."

Huyền Trang vẫn không nhúc nhích đứng.

Linh Cát sâu hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Nho nhỏ mây mưa, có thể nhượng cái kia lão quận vương cùng người liên can đẳng mừng rỡ như điên. Mây mưa triệt hồi, lại sầu não không thôi. Thậm chí còn mình an ủi nói là phật tổ khảo nghiệm. Hừ... Như thế người ngu muội, Kim Thiên Tử sư huynh, làm sao lại không độ?"

Huyền Trang như trước vẫn không nhúc nhích đứng.

"Cũng là bản tãng báo mộng nhượng quốc vương hạ chỉ ban thưởng quận, càng là bản tãng nhượng cái này một mảnh đất hoang sinh cơ bưng bưng."

Huyền Trang không nói một lời.

"Đại đạo ba nghìn. Máy ngàn người, theo Phượng tiên quận đi ra mấy năm, nhưng lại ngay cả cá chỗ an thân đều không tìm được. Được ban ân, cũng chỉ hiểu được mang ơn. Hoàn toàn không biết phúc của mình cùng họa, bất quá là nhân một hồi biện pháp biến ảo. Chỉ cần hơi có chút gió thổi cỏ lay, tiếp theo theo gió rồi biến mất. Như thế nông cạn chi người, Kim Thiên Tử sư huynh, làm sao lại không độ?"

Huyền Trang như trước không nói một lời.

"Người cho là bọn họ phải cần là nước, kỳ thật nước căn bản cứu vãn bọn họ không được! Bọn họ nhu nhược cùng không biết là bảm sinh, mặc dù là có nước, cũng bất quá là kéo dài hơi tàn mà thôi!"

Sâu hít một hơi thật sâu, Linh Cát lại nói: "Phổ độ, tự nên vào đời. Cái này tự, đúng là dựa vào như thế lý niệm mới xây tại nơi này. Đáng tiếc a. Hắc hắc, hảo hảo một cái tự, người đến người đi, tự giống như cái này chén trà xanh vậy. Cho dù là Linh Sơn trà, ngâm mình ở cái này phạm trần tục trong nước, thì mất đi nguyên bản ý nghĩa. Người đến người đi chùa miếu, mình cũng làm không được không, còn như thế nào độ người, đàm gì phật hiệu?"

Nói đi, hần hơi ngẩng lên thân thể, nhìn Huyền Trang bóng lưng nở nụ cười.

Sau một lát, chỉ thấy Huyền Trang chậm rãi xoay người, cung kính thi lễ một cái, nói: "Ồ trong mắt Linh Cát tôn giả, phật hiệu, là Linh Sơn trà. Thế

tục trung người, thì là cái này phạm trần nước. Linh Sơn trà ngon, phối hợp thể tục nước, lãng phí."

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Tại bản tăng trong mắt không phải."

"Đó là cái gì?"

"Bản tăng trong mắt, Linh Sơn trà, là không. Phạm trần nước, là không. Phật hiệu, là không. Mặc dù là bản tăng chính mình, cũng là không. Thế gian này, hoàn toàn chỉ có chúng sinh là thật, hoàn toàn chỉ có Linh Cát tôn giả trong miệng thể tục chi người!"

Nghe vậy, Linh Cát thoáng cái ngậy ngấn cả người.

Huyền Trang trên mặt hiện lên nhàn nhạt cười.

Không đợi Linh Cát kịp phản ứng, hắn cũng đã phẩy tay áo một cái, xoay người nghênh ngang rời đi. Cái kia ngừng ở Huyền Trang trên vai hầu tử thiếu chút nữa không có cười ra tiếng.

Trong đại điện, chỉ còn lại có Linh Cát ngơ ngác ngồi, trợn tròn tròng mắt.

Gặp Huyền Trang rời đi, cái kia cao gầy tăng nhân vội vàng theo ngoài cửa đi đến, bồi rồi nói: "Tôn giả, cái này Huyền Trang quả thực chính là cường từ đoạt lý, cái gì gọi là chỉ có chúng sinh là thật? Cái đó bản phật kinh lí viết chỉ có chúng sinh là thật!"

"Im miệng."

"Hắn nhất định là sợ thua, mới chuyển ra nhiều như vậy chỉ tốt ở bề ngoài gì đó, rõ ràng chính là muốn tránh chiến! Tôn giả, ngài..."

"Im miệng!"

Bị Linh Cát như vậy một quát, cao gầy tăng nhân mới vội vàng ngậm miệng lại, không dám làm thanh.

Dừng ở Huyền Trang rời đi phương hướng, Linh Cát cắn răng tự nhủ:
"Chiến cùng bất chiến, không phải do ngươi!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 733: : Chạy Không Khởi

c_t;

ps dâng hôm nay đổi mới, thuận tiện cho khởi điểm 515 fan tiết kéo thoáng cái phiếu, mỗi người đều có 8 trương phiếu, đầu phiếu còn tổng khởi điểm tệ, quy cầu đại gia duy trì tán thưởng!

Không người trong hẻm nhỏ, Huyền Trang một người yên lặng đi tới.
-79xs-

Một hồi gió nhẹ thổi qua, vài miếng lá rụng phiêu linh.

Hóa thành phi trùng hầu tử biến ra nguyên hình đứng ở Huyền Trang đằng trước, cười hì hì nói ra: "Đáp được thật xinh đẹp, dùng kỳ nhân chi đạo còn chế một thân thân. Mấy câu, Linh Cát tự không có chiêu. Ha ha ha ha. Nếu Linh Sơn biện pháp cũng có thể như thế thuận lợi thì tốt rồi."

Nghe vậy, Huyền Trang nhưng chỉ là từng bước một cùng hầu tử gặp thoáng qua: "Bất quá là một điểm nhỏ thủ đoạn mà thôi, thực biện, bản tăng phải thua."

"A?" Hầu tử thoáng cái ngây ngẩn cả người, vội vàng xoay người đuổi tới: "Người có ý tứ gì? Người liền Linh Cát đều biện bất quá? Vậy người như thế nào ứng đối Như Lai?"

"Bản tăng cũng đã nói, vừa mới bất quá là một điểm nhỏ thủ đoạn mà thôi. Một chút thủ đoạn, khó trèo lên nơi thanh nhã. Về phần cùng ai biện,

không hề quan hệ. Thật sự là thật, giả chính là giả."

"Huyền Trang pháp sư xin dừng bước! Huyền Trang pháp sư xin dừng bước!"

Cái kia phía sau, cao gầy tăng nhân cũng đã bước nhanh đuổi theo.

Thấy thế, hầu tử vội vàng lại là hóa thành phi trùng đứng ở Huyền Trang trên vai.

"Nói nói, ngươi còn thiếu cái gì, muốn thế nào tài năng tranh luận thắng Như Lai?"

"Thiếu một cái nói."

"Một cái đạo? Ngươi có thể hay không lại nói rõ hơn một chút?"

"Dương thiện, trừng ác, vào đời, mượn lực, cái này không thể nghi ngờ đều là đối với, đều là phổ độ phải qua đường. Chính là, bản tăng còn thiếu một cái mấu chốt nhất gì đó. Đã không có vật kia, hết thấy chính là không có rễ chi bình."

"Vật gì đó?"

Đang lúc này, cái kia tăng nhân đã đi tới Huyền Trang sau lưng, hướng phía Huyền Trang khom mình hành lễ: "Huyền Trang pháp sư xin dừng bước."

Huyền Trang quay đầu lại, yên lặng trở về lễ.

Cái kia tăng nhân nói khẽ: "Linh Cát tôn giả thỉnh Huyền Trang pháp sư tại đây Lô âm quận ở chút ít thời gian, cũng tốt đi một chút nhìn xem."

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, nhưng chỉ là chấp tay trước ngực lần nữa thi lễ một cái, vị trí có thể. Xoay người rời đi.

Hầu tử lặng lẽ nói ra: "Ta xem hấn không yên lòng a. Rõ ràng cho thấy bấy rập, còn là đi tính. Tên này chính là đến khiêu khích, người không tại nơi này. Hấn một cây làm chẳng nên non."

"Bần tăng có thể ly khai, nhưng Phượng tiên quận cư dân có hay không cũng có thể rời đi?"

Đây là một làm cho người phiền não vấn đề.

Nhượng Phượng tiên quận trời mưa sao? Muốn biết được, cái kia mưa chính là theo địa phương khác trộm tới, có chút bất đắc dĩ. (quảng cáo) về phần cái kia miệng giếng... Mặc dù hấn ra nước nhiều hơn nữa. Cũng là nuôi không sống hấn một cái quận người. Hơn nữa, tỵ tính làm cho bọn hấn đi, bọn họ thật sự chịu cứ như vậy rời đi sao?

Này vấn đề, hầu tử càng nghĩ càng bực bội reads;. Phật cùng Phật trong lúc đó chiến đấu, đều là chơi hư. Một bộ này. Hấn thủy chung không học được.

Hơn nửa ngày, hấn chỉ phải hỏi: "Ta đây nên làm gì? Có cái gì là ta có thể làm, sau đó lại có thể giúp được trên người."

"Cái gì đều đừng làm. Thật sự, cái gì đều đừng làm, chính là đối bản tăng lớn nhất trợ giúp. Có chút đường, bản tăng được từ mình đi."

"Chính người đi, đi được động sao?"

"Theo Cầu Pháp quốc đến nay một đường, không đều là Huyền Trang chính mình đi tới sao?"

"Người đã có thể chính mình đi, cái kia lúc trước vì sao vừa muốn ta tới giúp?"

Bị hầu tử như vậy vừa hỏi, Huyền Trang lập tức dừng bước.

Hồi lâu. Hấn mới lần nữa bước chân, chậm rãi nói: "Lúc trước còn trẻ khí thịnh, dùng vi tam giới việc, đều có thể nắm tại bàn tay trong lúc đó. Cho tới bây giờ, bản tăng mới biết được trong tam giới, có rất nhiều bất đắc dĩ, rất nhiều bất lực."

Hầu tử lập tức kinh hãi, liền vội vàng hỏi: "Lời này có ý tứ gì? Người là nghĩ buông tha cho?"

"Con đường này, bản tăng đã bước lên, liền không quay đầu lại đạo lý. Tận nhân sự... An thiên mệnh a."

"Người!"

Trong lúc nhất thời. Hầu tử lại có chút ít ngốc mắt.

Tuy nói hầu tử mình cũng vô số lần nghi vấn qua đi về phía tây khả năng 'Tịnh', nhưng lời này theo Huyền Trang trong miệng nói ra, liền không là giống nhau phân lượng.

Xa xa, lão quận vương phụ tử cũng đã đứng ở 'Môn' ngoài bên cạnh xe ngựa chờ Huyền Trang.

Roi vào đường cùng. Hầu tử biến thành phi trùng vỗ cánh bay mở ra. Độc lưu lại Huyền Trang một người hướng phía hai người đi đến.

Gặp Huyền Trang đã đến, lão quận vương cùng thế tử vội vàng hành lễ.

Huyền Trang cũng yên lặng trở về lễ.

Thế tử nói: "Huyền Trang pháp sư đã gặp 'Phật gia' rồi?"

"Gặp qua." Huyền Trang khẽ gật đầu.

Thấy thế, hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Nguyên bản thế tử còn muốn hỏi nhiều một điểm gì đó, dù sao hẳn quả thực hiếu kỳ vị kia "Phật gia" thân phận. Có thể giờ phút này nhìn lại, Huyền Trang mặt 'Sắc' nhưng có chút bất thiện. Chỉ phải đem đến bên miệng mà nói đều nuốt trở vào, không dám hỏi nhiều.

Hơi sự sửa sang lại một phen. Ba người liền thừa lúc xe ngựa đi trở về.

Trên nửa đường, nhìn qua ngoài cửa sổ xe hối hả đường cái, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Thế tử có từng nghĩ tới, sau này thời gian nên như thế nào qua?"

"Như thế nào qua?" Thế tử hơi sững sờ, cười nói: "Tự nhiên là hảo hảo qua."

"Như thế nào hảo hảo qua?"

"Cái này... Lẽ phật."

"Lẽ phật?" Huyền Trang chậm rãi quay đầu lại hướng hẳn nhìn quá khứ: "Còn gì nữa không?"

Cái này vừa nhìn, lão quận vương cùng thế tử tựa hồ cũng có chút khẩn trương.

Sợ 'Loạn' bên trong, thế tử vội vàng nói ra: "Còn có... Mỗi ngày tụng kinh, quyên tư xây miếu, khuyên người tin phật..."

Nói đi, lại hạ giọng cẩn thận mà hỏi thăm: "Không biết như thế, Huyền Trang pháp sư dùng vì... Có thể?"

"Sẽ không có những chuyện khác sao?"

"Những chuyện khác? Huyền Trang pháp sư điều chi..."

Huyền Trang không nói gì, chỉ là nhìn chăm chú hẩn trầm mặc.

Hồi lâu, thế tử cẩn thận bổ sung nói: "Chỉ cần được phật tổ phù hộ, cái gì cũng sẽ có, không phải sao? Liền bệ hạ tâm ý cũng có thể thay đổi, kết nối với ngày mưa cũng có thể muốn tới, còn có cái gì làm không được? Đúng không, Huyền Trang pháp sư."

Nghe vậy, Huyền Trang yên lặng nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ nở nụ cười. Lại trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Kỳ thật... Linh Cát nói, cũng chưa hẳn là sai a.

Đến quận vương phủ thời điểm, Huyền Trang xa xa đã nhìn thấy quận vương phủ ngoại nhân 'Triều' bắt đầu khởi động.

"Đây là..."

"Đây đều là đến tiếp ngài." Thế tử thấp giọng nói: "Huyền Trang pháp sư ngài ngủ lại vương phủ sự tình chắc hẳn cũng đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, các hương thân đều tranh nhau muốn đoạt lấy gặp ngài một mặt. Hắc hắc, đêm qua tới muộn, xe lữ Lawton, cũng không nên an bài những thứ gì. Hôm nay, đệ tử cũng đã bị hạ yến hội..."

Lời còn chưa nói hết, Huyền Trang cũng đã vỗ nhẹ nhẹ đập thế tử tay. Thoáng cái đem thế tử mà nói cho đã ngừng lại.

Hắn nói khẽ: "Yên hội, hay là thôi đi. Bần tăng cũng không ăn uống chi 'Dục', đại tai vừa qua khỏi, thể tử còn là ở lâu chút ít lương thực mới là."

Nói đi, rồi hướng trước một bên lão quận vương nói ra: "Còn là đi rồi 'Môn' a."

"Đi rồi 'Môn' ? Huyền Trang pháp sư không thấy gặp các hương thân? Đại gia đều là nhờ ngài phúc, mới có hôm nay a!"

Chỉ thấy Huyền Trang lắc đầu khoát tay, cũng không nhiều gia giải thích.

Huyền Trang kiên trì, lão quận vương phụ tử tự nhiên chỉ phải thuận theo.

Cái kia xe ngựa lạng lẽ tha một vòng sau liền từ sau 'Môn' vào vương phủ.

Đợi đến Huyền Trang trở về phòng sau, lão quận vương phụ tử gom lại cùng một chỗ, khe khẽ 'Tu' ngữ lên.

"Phụ thân, vừa rồi hài nhi phải không là nói sai rồi nói cái gì, Huyền Trang pháp sư mặt 'Sắc' ... Tựa hồ khó coi a."

"Nên không phải mới là. Huyền Trang pháp sư tại Phượng tiên quận ở rất nhiều thời gian, dựa theo vi phụ hiểu rõ, Huyền Trang pháp sư làm người dày rộng, tuyệt không về phần nhân một chút chuyện nhỏ mà trách tội mới là."

"Cái kia kế tiếp phải làm gì?"

Hơi do dự hạ xuống, lão quận vương nói khẽ: "Đã Huyền Trang pháp sư cũng đã nói không tiếp khách, chúng ta làm theo cũng được. Sau này sự,

sau này nói sau."

"Hài nhi biết rằng."

Quyết định chủ ý, hai người liền cùng đi đến phòng trước đem tất cả tân khách đều ngăn cản trở về, cũng không giải thích cái gì, huyên não cái kia bầu không khí đều ần ần có chút không thoải mái.

Giờ này khắc này, Huyền Trang đã sớm đem chính mình nhốt tại trong phòng.

Từ phía cửa sổ đều chăm chú nhắm, đem tất cả quang đều ngăn cách bên ngoài, tới mức giữa ban ngày, trong phòng lại đen kịt một mảnh.

Hắn lẳng lặng ngồi ở bên cửa sổ, nương trong khe hở xuyên vào một chút hào quang cúi đầu dừng ở giấu tâm thạch, vẫn không nhúc nhích.

"Làm sao vậy?"

Đột nhiên quay đầu lại nhìn lại, Huyền Trang phát hiện hầu tử cũng đã đứng sau lưng hắn duỗi dài cổ tinh tế nhìn trong tay hắn giấu tâm thạch.

"Làm sao vậy?" Hầu tử lại hỏi một lần.

"Không có gì." Huyền Trang khoát tay áo đem giấu tâm thạch thu vào.

"Như thế nào bỗng nhiên lại bả giấu tâm thạch lấy ra rồi sao? Không hài lòng?"

Huyền Trang ngậm miệng không nói.

Hướng phía cái kia thấu quang khe hở nhìn nhìn, hầu tử nói khẽ: "Kỳ thật, tình huống bây giờ cũng không hư hỏng như vậy sao. Tối thiểu nhất, Phụng tiên quận dân chúng hết thầy cũng khỏe. Đã như vậy, tranh thủ thời

gian theo chân bọn họ nói lời tạm biệt, rời đi nơi này a. Chẳng lẽ còn chờ Linh Cát ra chiêu không thành?"

"Có khỏe không?" Huyền Trang lắc đầu, nhếch 'Môi' nói: "Một chút cũng bất hảo a. Vừa mới người không nghe thấy bọn họ nói lời sao? Linh Cát tôn giả, đây là đem trọn cá Phượng tiên quận dân chúng, đều lấy ra cùng bản tăng đối đánh cuộc a."

"Ta... Ta không có hiểu."

"Vừa mới thế tử nói gì đó, người nên đều biết a?"

"Biết rõ, sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Huyền Trang cười nhạt một tiếng, chậm rãi nhắm lại hai mắt, nói khẽ: "Hắn lẳng không tạo cho cả Lôi âm quận, đơn giản chính là muốn ở chỗ này cùng bản tăng biện pháp. Cái này Lôi âm quận lí từng giọt từng giọt, đều là hắn cho bản tăng ví dụ chứng minh. Một khi bản tăng rời đi, như vậy, Lôi âm quận cũng liền mất đi nguyên bản giá trị, rốt cuộc không cách nào được đến hắn chiếu cố. Người cảm thấy, dùng hiện nay Lôi âm quận dân chúng trong nội tâm suy nghĩ mà nói, hội trăm luân đến ở nơi nào?"

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Huyền Trang nhẹ giọng thở dài: "Linh Cát tôn giả cái này cục, xem ra, bản tăng là bất kể như thế nào cũng chạy không thoát a."

Lập tức muốn 515, hy vọng tiếp tục có thể trùng kích 515 tiền lì xì bảng, đến 5 nguyệt 15 mặt trời cùng ngày tiền lì xì mưa có thể trở về quỹ độc giả cộng thêm tuyên truyền tác phẩm. Một khối cũng là yêu, khẳng định hảo hảo càng!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 734: : Không Thành Được Phật

"Chạy không thoát, không bỏ xuống được. ` chạy không thoát, không bỏ xuống được. Chạy không thoát, không bỏ xuống được. . ."

Cô đèn ám ảnh phía dưới, Huyền Trang nắm cái kia khối giầu tâm thạch thì thào tự nói. Ánh mắt dần dần âm đạm, trong thần sắc rồi lại tràn đầy bất đắc dĩ. Có một loại bối rối.

Kia trường cảnh, lại có một loại nói không nên lời bi thương.

Có như vậy trong nháy mắt, hầu tử chợt nhớ tới chết ở ác long đàm lão Bạch viên. . . Cái kia rõ ràng nhỏ bé không đáng kể, rồi lại muốn một vai nâng lên, kết quả là, bị chặt đầu lão Bạch viên. . .

Nếu như không phải biết rõ Huyền Trang kiếp trước là Kim Thiên Tử, hầu tử đại khái sẽ hoài nghi Huyền Trang kiếp trước có thể hay không là hắn a.

Hồi lâu, hầu tử nhàn nhạt cười cười, nói: "Từ trước, có người đã nói với ta một cái hữu quan với phật môn chuyện xưa."

Nghe vậy, Huyền Trang hơi giương mắt, lẳng lặng mà chăm chú nhìn hầu tử.

Hơi dừng một chút, hầu tử nói tiếp: "Nói cái này chuyện xưa người, là ta bát sư huynh. Một cái tu phật sau lại chạy tới tu đạo, có chút không giải thích được gia hỏa."

"Chuyện xưa là như vậy: Từ trước, có một nữ nhân, ôm chính mình vừa hài tử đầy tháng một bên uy nãi vừa ăn cơm, lúc này một con muỗi bay tới đình tại trên cổ của nàng, lúc này bị nàng một chưởng đánh chết. Một lát sau cơm nước xong, nàng đem còn lại tàn canh rửa qua. Men theo hương vị, một cái gậy trơ xương như củi chó hoang chạy tới muốn ăn, lại bị nàng thống mạ, dùng tảng đá đuổi đi."

Nói đi, hầu tử lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Huyền Trang.

Huyền Trang hơi ngửa đầu, nhẹ giọng nói tiếp: "Vì vậy, phật đà chỉ vào nữ nhân kia nói cho chúng môn đồ: 'Nữ nhân này hoàn toàn không biết, bị nàng đánh chết muỗi chính là mẹ của nàng đầu thai chuyển thế, bị nàng đuổi đi chó hoang chính là nàng cái kia cha già đầu thai chuyển thế. Mà nàng ôm vào trong ngực hài đồng, thật là nàng hận thấu xương cừu nhân giết cha chuyển thế. ' "

"Người biết cái này chuyện xưa?"

"Mỗi một vị phật môn người trong, đều biết cái này chuyện xưa." Dừng ở không có vật gì phía trước, Huyền Trang dùng đọc diễn cảm giọng điệu thuật lại nói: "Phật đà dùng cái này chuyện xưa nhắc nhở môn đồ của hắn, vật sát sinh. Đồng thời cũng phép ẩn dụ phạm nhân mắt thường phạm thai, không phân biệt thực giả. Cùng với, phạm trần khổ. Nhân tình hư vô. . . Đây là phật môn chứng đạo."

Nói đến chỗ này, Huyền Trang cười chua xót cười, nói: "Đại thánh gia đột nhiên nhắc tới cái này chuyện xưa. Là đọc đã hiểu sao?"

"Ta nhưng không có đọc hiểu, cũng không công phu đi đọc." Hầu tử đưa tay ra mời lưng mỗi nói: "Nào có cái kia thời gian rồi cả ngày với các người đồng dạng cân nhắc cái này cân nhắc cái kia a? Ta một sinh ra, phải nhẫn cơ chịu đói, lão hồ muốn ăn ta. Thợ săn muốn giết ta. Muốn bái sư học nghệ,

lại phải tránh né thiên quân tiểu trừ, còn phải nghĩ các loại biện pháp kinh doanh Hoa Quả Sơn. Hắc hắc. . . Chăm chú đi tự hỏi những vật này, xa không kịp trực tiếp vung bồng tới cũng nhanh. Nói không chừng nghĩ còn không có hiểu rõ ràng, chính mình cũng đã bị chặt đầu. Là ta cái kia bát sư huynh Lãng Vân tử độc đã hiểu."

"A? Hấn nói như thế nào?"

Hầu tử nhàn nhạt thở dài: "Hấn nói. Phật môn rõ ràng có thể ngăn cản chuyện này, lại hy sinh một nữ nhân hiếu đạo, chỉ vì thành toàn mình chí cao lý luận. Hấn tự nhận làm không được, cho nên hấn không tu phật, sửa tu đạo."

Nghe vậy, Huyền Trang lập tức hơi sững sờ. Cúi đầu mảnh tư hồi lâu, khẽ thở dài: "Lãng Vân tử, lại là cá diêu nhân."

"Hấn diêu?" Hầu tử thoáng cái bật cười, nhếch miệng nói: "Đại khái a. Ta lại cảm thấy, ngươi mới là thật diêu. Các ngươi đều là xem thấu điểm này người. Khác nhau là, ta cái kia bát sư huynh lựa chọn đương đao binh. Đã đường này không thông, vậy sửa đi khác đường. Ngươi, lại lựa chọn thủ vững."

"Cho nên. . . Bản tăng vĩnh viễn không thành được phật a." Huyền Trang cúi đầu nhìn chăm chú trong tay giấu tâm thạch, nở nụ cười. Đó là tự nội tâm cười.

Cái loại cảm giác này, thật giống như chứng đạo đường cũng đã không hề cô độc đồng dạng. `

"Ngươi không phải không thành được phật, mà là ngươi thành phật, rồi lại không cách nào khoanh tay đứng nhìn. Kỳ thật như vậy, rất tốt." Thật dài thở phào một cái, hầu tử thử trước răng nói ra: "Dưới mắt sinh. Rất không

chính là cùng cái này chuyện xưa giống như đúc sao? Phượng tiên quận cư dân, toàn bộ đã thành trong chuyện xưa nữ nhân kia, biến thành chứng đạo các."

Huyền Trang như trước nhìn không chuyển mắt mà chăm chú nhìn trong tay giấu tâm thạch.

Nhếch môi, hầu tử tiện tay đem kim cô bổng khiêng đến trên bờ vai. Ung dung nói: "Đã thành, ta ra khỏi, chính ngươi chậm rãi nghĩ biện pháp a. Nếu là hấn dám trực tiếp ra tay với ngươi ta nhất định đánh cho hấn rã rơi đầy đất. Bất quá, nếu hấn vẫn kiên đến, không đến võ, đã có thể cho ngươi chính mình ứng đối rồi."

Huyền Trang chấp tay trước ngực. Khom mình hành lễ nói: "Huyền Trang thay Phượng tiên quận dân chúng tạ ơn đại thánh gia."

...

Đi ra cửa ngoài thời điểm, hầu tử hiện Thiên Bồng chính đoan ngồi ở trong đình viện một gốc cây cây nhỏ hạ lẳng lẳng nhìn hấn.

Hầu tử hơi sững sờ, thuận miệng hỏi: "Làm gì vậy?"

"Phật cũng có người tốt a."

"Lời này của ngươi như thế nào cá ý tứ? Nghe lén chúng ta nói chuyện?"

"Ngươi liền cảm âm thuật đều không thi, cứ như vậy điếm cự ly, ta liền không muốn nghe cũng sẽ nghe được. Không coi là nghe lén." Hơi dừng một chút, Thiên Bồng nói khẽ: "Ta hiện tại hiện, kỳ thật từng tộc đàn lí, đều có người không giống. Yêu quái lí có ác yêu, cũng có thiện yêu. Thần tiên lí có ác thần, cũng có thiện thần. Người vừa lại ác nhân, cũng có người lương thiện. Phật cũng đồng dạng a."

"Phật không giống với." Hầu tử từng bước một đi đến bên cạnh hần cong vẹo dựa vào ngòai xuống, nhìn qua Huyền Trang gian phòng phương hướng nói ra: "Phật, không phải người. Có thể thành Phật, đều là khuôn mặt không, thật giống như cùng một cái ấn in dấu ra tới đồng dạng. Cho nên, Phật không có thiện Phật, cũng không có ác Phật. Huyền Trang vĩnh viễn không thành được Phật, trừ phi. . . Chúng ta thua."

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, theo trên ánh trăng đầu cành, đến minh tinh đông khái.

Suốt cả đêm thời gian, Huyền Trang đều muốn chính mình khóa trong phòng đối với cái kia khối giầu tâm thạch thì thảo tự nói. Hầu tử cùng Thiên Bồng canh giữ ở ngoài cửa. Về phần những thứ khác yêu quái, tắc lặng yên không một tiếng động trải rộng cả Lôi âm quận.

Tự giống như vung ra một cái lưới lớn vậy, bọn họ cố gắng đem trọn cả Lôi âm quận đều sờ cá thâu, thậm chí không cho phép có mây may ngoài ý muốn sinh.

Nhưng mà, ngoài ý muốn cuối cùng là sinh.

...

Trời u ám sáng thời điểm, Lôi âm quận một gia đình trong sân cũng đã tụ tập hơn mười người yêu tướng, mà ngay cả Ngưu Ma Vương cùng Lữ lục quái đã ở trong đó.

Rất nhanh, hầu tử cũng đến.

Đẩy ra làm thành một đoàn lũ yêu, hầu tử rất nhanh chứng kiến nằm tại viện tử ở giữa hai cỗ yêu tướng thân khô.

"Đại thánh gia, chúng ta đến lúc sau đã là như thế này." Một bên Ngưu Ma Vương thấp giọng nói: "Là cái này gia đình trước hiện, nữ chủ nhân sáng sớm thét lên. . . Khá tốt chúng ta trước đuổi tới, kịp thời đưa bọn họ toàn bộ nắm đứng lên, lại chia nhau biến ảo thành hình dạng của bọn hắn đem hàng xóm đều qua loa tắc trách quá khứ."

Quay đầu lại, hầu tử nhìn thoáng qua trời thành bánh chung vậy, chính tề ném trong đại sảnh hơn mười miệng ăn.

"Đều hỏi qua sao?"

"Hỏi qua, cái gì cũng không hỏi ra." Ngưu Ma Vương cẩn thận nói: "Chỉ nói là chứng kiến cá bóng dáng, đáng tiếc độ quá nhanh, sắc trời lại ám, cụ thể là cái gì, cũng không thấy rõ."

"Những người này toàn bộ đều buộc, sành ăn chiêu đãi, chờ chúng ta ly khai lại phóng."

"Dạ!"

Rất nhanh, Lữ lục quái hương hầu tử đã đi tới, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm đại thánh gia, cơ hồ tìm không thấy đánh nhau dấu vết. Hai người đều là tại trong khoảnh khắc bị mất mạng, toàn bộ không có sức hoàn thủ. Hơn nữa, hút cạn máu cùng tinh khí, cái này thủ pháp như là Lục Nhĩ Mi Hầu làm."

Hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, thản nhiên nói: "Biết rằng."

. . .

Giờ này khắc này, "Tiểu Lôi Âm Tự" trong hậu đường, Trầm Hương chính nhíu lại lông mày, nắm bút lông cẩn thận chộp lấy phật kinh. Thỉnh

thoảng đưa mắt lên nhìn nhìn qua vừa nhìn phía trước ngòi ngay ngắn Linh Cát.

"Đầu trọc tiên sinh, ta. . . Ta chừng nào thì đi tìm ta sư phó?"

Linh Cát tiện tay chỉ chỉ Trầm Hương dưới ngòi bút tuyên giấy nói: "Cái chữ này, nhiều hơn một hoành. Trọng ghi."

Phẩy phẩy cây quạt, Linh Cát lại nói tiếp: "Tìm người sư phó làm chi? Sư phụ của người có thể dạy người, bần tăng đều có thể dạy người. Còn có, cái gì gọi là đầu trọc tiên sinh. Bần tăng Linh Cát phật, người cái này mới nhập môn đệ tử, nên xưng bần tăng một tiếng Linh Cát tôn giả mới là."

"Nhưng ta không nghĩ cạo trọc."

"Nhiều ít người nghĩ cạo trọc nhập phật môn còn không có cơ hội, đừng thân tại trong phúc không biết phúc a."

Chính ngôn ngữ trong lúc đó, cái kia cao gầy tăng nhân vội vàng theo ngoài cửa đi đến, thật sâu lễ bái dưới đi.

"Khởi bẩm tôn giả, đêm qua Lôi âm quận trung, chết rồi hai con yêu quái."

"A?" Nghe vậy, Linh Cát khước miệng hơi giờ lên, ung dung cười nói: "Cái này, có trò hay xem."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 735: : Cầu Phúc

"Cạch" một tiếng, Huyền Trang cửa phòng đẩy ra. Σ

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, hầu tử cũng đã một cái bước xa đi tới bên cạnh của hắn, đưa tay giương lên, từ trên người Huyền Trang rút đi vật gì đó trực tiếp ném cho sau lưng Lữ lục quái.

Không hề chuẩn bị tâm lý Huyền Trang thoáng cái mộng. Tập trung nhìn vào mới phát hiện giữ tại Lữ lục quái trong tay, là Lục Nhĩ Mi Hầu cho hắn cái kia phiến ngọc giản.

"Đại thánh gia ngài đây là..."

"Ngọc giản mượn ta dùng dùng."

Chích thuận miệng đáp một câu, hầu tử liền đi theo Lữ lục quái đi ra ngoài cửa, trong nháy mắt hai người cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Vội vàng đuổi theo ra ngoài cửa Huyền Trang nhìn qua trống rỗng viện lạc, chỉ có thể không thể làm gì được.

...

Tụ mãn yêu quái trong đình viện, Lữ lục quái cẩn thận đem linh lực xuyên vào ngọc giản, tinh tế cảm giác lên.

Rất nhanh, hắn mở mắt, nói khẽ: "Đại thánh gia, Lục Nhĩ Mi Hầu tại Su Đà quốc."

"Tại Sư Đà quốc? Vậy không phải hấn nha."

"Không, cũng có thể có thể hấn không có đem ngọc giản mang tại trên thân."

"Cái này còn không đơn giản? Làm cho người ta giả dạng làm Huyền Trang pháp sư thanh âm thử một lần chẳng phải sẽ biết rồi? Hấn trả lời, đã nói lên ngọc giản tại trên thân, nếu như không có trả lời, đã nói lên ngọc giản không tại trên người."

"Tự tính ngọc giản tại trên thân thì như thế nào?" Thiên Bồng nhìn chung quanh một vòng bốn phía lữ yêu, nhíu lại mi nói ra: "Sư Đà quốc cự ly nơi này rất xa? Dùng hấn tốc độ, một buổi tôi có thể chạy nhiều ít cá qua lại? Coi như là hấn làm, hấn cũng có cũng đủ thời gian chạy về Sư Đà quốc đi."

Một câu nói kia buông đi, lập tức, tất cả mọi người trầm mặc. Từng người đều hướng phía hầu tử nhìn quá khứ.

Từ đầu đến cuối, hầu tử cũng chỉ là khoanh tay đứng ở một bên lẳng lẳng mà chăm chú nhìn té trên mặt đất hai cỗ thi thể, tinh tế tự hỏi cái gì. Cái kia bốn phía yêu tướng môn chứng kiến hầu tử cái này bức biểu lộ. Điều ần ần có chút bất an.

Hồi lâu, Lữ lục quái duỗi dài cổ cần thận mà hỏi thăm: "Đại thánh gia, chúng ta kế tiếp nên làm như thế nào?"

Cái này vừa hỏi, tựa hồ mới đem đắm chìm tại trong suy nghĩ hầu tử cho tỉnh lại.

Sâu hít một hơi thật sâu, hầu tử mở miệng nói ra: "Tất cả mọi người tăng mạnh đề phòng, nhớ lấy không thể một mình hành động. Lữ lục quái đi

đem thi thể an táng hảo, Thiên Bồng lưu lại. Những người khác nên để làm chi đi, tất cả giải tán đi."

"Cái này... Tản?"

"Còn muốn ta lập lại lần nữa sao?"

"Dạ!"

Ra lệnh một tiếng, rất nhanh. Nguyên bản chen chúc trong đình viện liền đi được chỉ còn lại có Thiên Bồng cùng hầu tử hai người.

Một đám gió sớm thổi qua, lá cây hơi lay động.

Khoanh tay, Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Làm sao người xem?"

"Người vừa mới nói đúng, trừ phi vừa vặn định vị ra hấn tự tại phụ cận. Nếu không. Định vị ra ở nơi nào, đều không có thể nói rõ vấn đề." Nhếch môi, hầu tử nói ra: "Ta bây giờ suy nghĩ là lưỡng chủng khả năng tính. Đầu tiên loại thứ nhất... Thật sự là hấn làm, vậy hấn tại sao phải làm như vậy? Phá hư đi về phía tây sao? Hấn không phải nói không phá hư sao? Tự tính thật muốn phá hư, giết hai cái yêu tướng lại có gì dùng? Đạo lý kia trên, có điểm nói không thông. Đương nhiên, cũng có thể có thể có chút cái gì nguyên nhân khác, cái này khó mà nói."

"Loại thứ hai khả năng tính?"

"Loại thứ hai khả năng tính tương đối cao. Ta cảm thấy được. Có khả năng là Linh Cát giờ trò quý."

"Linh Cát?" Thiên Bồng hơi sững sờ.

"Đúng. Nếu như ta cùng Lục Nhĩ Mi Hầu xung đột trực tiếp đối ai có lợi nhất? Không hề nghi ngờ, đối phật môn có lợi nhất. Cho nên..."

"Ai được lợi. Người đó chính là người khởi xướng?"

Hầu tử yên lặng nhẹ gật đầu.

Thoáng cái, hai người đều trầm mặc.

Nếu như là phật môn mà nói, cái kia vấn đề tựu đại. Phật môn chuẩn bị trực tiếp đối hầu tử xuất thủ? Hầu tử không sợ. Dù sao mấy trăm năm trước đã chết đập đầu qua một lần, cùng lắm thì lại áp một lần Ngũ Hành dưới núi. Nhưng loại sự tình này một khi truyền ra đi, thủ hạ yêu tướng phỏng chừng đều ngồi không yên a.

Đây chính là dao động quân tâm đại sự a.

Lữ lục quái có lẽ còn có thể thủ vững lập trường, cái khác yêu quái?

Hồi lâu, Thiên Bồng thấp giọng hỏi: "Cái kia... Người chuẩn bị làm như thế nào?"

"Tăng mạnh phòng bị, trước cầm ra người hành hung nói sau!"

...

Lôi Âm Tự trung, một vị tăng nhân mang theo Trầm Hương chậm rãi đi ra hậu đường.

Ngắm nhìn Trầm Hương đi xa thân ảnh, Linh Cát nhàn nhạt cười, thuận miệng nói ra: "Bả trong tự pháp trận đều khởi động đi."

"Khởi động pháp trận?" Một bên cao gầy tăng nhân hơi có chút kinh ngạc.

"Không khởi động pháp trận mà nói, cái này trong tự bí mật gì đều giấu không được, đặc biệt đứa nhỏ này. Dù sao, nên người biết cũng đã biết,

không phải sao?"

Cái kia cao gầy tăng nhân hơi có chút mặt lộ vẻ khó xử.

Trầm mặc một hồi lâu, hần thấp giọng hỏi: "Tôn giả, đệ tử không biết rõ."

Linh Cát quay đầu lại miễn cưỡng nhìn hần một cái, khẽ cười nói: "Người không cần hiểu rõ."

Nghe vậy, cái kia cao gầy tăng nhân ngẩn ngơ, vội vàng dập đầu nói: "Đệ tử lảm mồm, thỉnh tôn giả trách phạt!"

"Trách phạt sẽ không cần phải." Linh Cát đưa tay ra mời lưng mỗi hỏi: "Huyền Trang? Huyền Trang đang làm cái gì?"

"Huyền Trang pháp sư hôm qua trở về quận vương phủ sau, liền lao thẳng đến chính mình nhốt tại trong phòng, chân không bước ra khỏi nhà."

"Gặp qua người nào không có?"

"Chưa thấy qua. Phía trên bái phỏng, hết thấy đều bị cái kia phụ tử cho ngăn cản trở về, bọn họ tựa hồ thực đem Huyền Trang trở thành ân nhân cứu mạng, cái gì đều nghe hần."

"Trở thành ân nhân cứu mạng, đây không phải rất tốt sao?" Linh Cát khẽ cười nói: "Bất quá, hãm được còn chưa đủ sâu. Hãm được không đủ sâu, làm sao có thể một đao đâm vào nội tâm? Là thời điểm làm chút gì đó."

"Làm chút gì đó... Tôn giả ý tứ là..."

Lược lược suy tư một phen, Linh Cát nhìn cái kia cao gầy tăng nhân chậm rãi nói: "Khiến cho hần, thay Lôi âm quận cầu phúc a."

"Kỳ... Cầu phúc?"

"Đúng, nhượng hẳn bả cái này ân nhân cứu mạng tiết mục, đều làm đủ." Nói, Linh Cát cũng đã xoay người một cái, cầm lên bàn trên bút lông...

...

Suốt một ngày thời gian, mặt ngoài vô cùng bình thản Lôi âm quận, trên thực tế lại đã sớm mạch nước ngầm mãnh liệt.

Cách lắp kín tường, trong tự tầng nhân cùng bên ngoài tự ẩn núp yêu quái tạo thành thế giăng co. Tùy tiện một chút ma sát cũng có thể làm cho một hồi tranh đấu.

Mà đang ở cái này nguy cơ tứ phía tình thế phía dưới, Lôi âm quận trong bình dân dân chúng lại không hề phát giác. Duy nhất ngoại lệ. Khả năng chỉ có Huyền Trang.

Quận vương phụ tử đến đây mấy lần, hẳn đều không gặp. Bất quá, máu chốt của vấn đề là. Mỗi lần nhập định, hẳn đều nhớ tới sáng nay hầu tử cái kia dị thường cử động, trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt. Đáng tiếc là, lúc này hẳn cũng không có bất kỳ thủ đoạn có thể tìm đến hầu tử hỏi thăm hiểu rõ, chỉ có thể lẳng lặng đứng ở trong phòng, tụng kinh, niệm phật.

Rất nhanh. Màn đêm lại một lần bùng xuống.

Làm việc tay chân một ngày mọi người kéo theo một mối thân hình về tới trong nhà, trên đường cái bóng người dần dần trở nên thưa thớt. Một chén chén nhỏ ngọn đèn điêm lên, cả Lôi âm quận đều đắm chìm tại một mảnh an tường trong không khí.

Nhưng mà. Yêu quái môn thế giới lúc này giờ mới bắt đầu.

Ban ngày lí che giấu yêu tướng môn nguyên một đám theo trong góc mạo đầu, rất nhanh tại trên nóc nhà gom lại cùng một chỗ, dựa theo Thiên Bồng bổ chúc kéo ra một cái bao phủ cả Lôi âm quận phòng ngự võng. Hầu tử tắc lẳng lặng đứng ở một chỗ ba tầng trên nóc nhà xa xa ngắm nhìn Lôi âm quận, nhìn không chuyển mắt.

Hết thầy cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Kế tiếp. TỰ ĐỢI ĐẾN ĐỐI PHƯƠNG CHUI ĐẦU VÔ LƯỚI.

Mỗi người đều căng thẳng thần kinh, đã khởi mười hai phân tinh thần.

Đang lúc này, một chiếc xe ngựa theo Lôi Âm Tự trung chậm rãi chạy nhanh đi ra, trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều bị cái kia chiếc xe ngựa hấp dẫn.

"Trong đó là ai? Linh Cát sao?"

"Khó mà nói, cái kia xe ngựa không giống bình thường, trong đó có phòng cảm giác pháp trận. Nói không chính xác, căn bản chính là không. Đại gia thủ vững cương vị. Không nên bị quấy nhiễu!"

"Dạ!"

Công đạo hết một đám yêu tướng, Thiên Bồng cũng đã nương kiến trúc bóng tối lặng yên không một tiếng động chạy tới ở vào một tòa ba tầng kiến trúc trên hầu tử bên cạnh.

"Người có thể cảm giác đến trong xe ngựa là cái gì không?"

Hầu tử nhìn chăm chú cái kia xe ngựa. Chậm rãi lắc đầu.

Cứ như vậy tại trống rỗng trên đường phố đi hảo một hồi, xe ngựa cuối cùng dừng ở quận cửa vương phủ, trên xe đi xuống, đúng là một mực đi

theo Linh Cát cái kia cao gầy tăng nhân.

Nghe nói là Lôi Âm Tử lí người tới, quận vương phụ tử tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng cử động gia ra nghênh đón.

Bất quá, cái kia cao gầy tăng nhân nhưng chỉ là tại cửa ra vào cùng lão quận vương tùy tiện khách sáo vài câu, lưu lại một phần phong thư, nói là Linh Cát tự tay viết thư, liền lại lên xe ngựa đường cũ quay trở về.

Nhìn xa xa thiên ân vạn tạ, không ngừng khom người lão quận vương, hầu tử thấp giọng hỏi: "Xem ra, đã có động tĩnh. Người đoán cái kia phong thư lí viết cái gì?"

"Khó nói." Một bên Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu.

Hai người liếc nhau một cái, yên lặng hướng phía vương phủ phương hướng sờ soạng quá khứ.

...

Cáo biệt tăng nhân, lão quận vương phụ tử liền cười cười nói nói mà hướng trước đại sảnh đi tới, trong đại sảnh mở ra này phong đưa tới thư tín.

Chỉ thấy lão quận vương giản lược nhìn hai mắt, hơi nhăn đầu lông mày nghĩ nghĩ, lập tức bật cười.

Một bên thế tử liền vội vàng hỏi: "Phụ thân, chính là có cái gì chuyện tốt?"

"Đến, người tới nhìn xem." Nói, lão quận vương đem trong tay phong thư hướng phía thế tử đưa quá khứ.

Hướng phía cái kia phong thư nhìn hai mắt, thế tử nhưng chỉ là hơi nhăn đầu lông mày, cũng không có cười.

"Như thế nào, xem không hiểu?"

"Không hiểu." Thế tử lắc đầu nói: "Vừa rồi vị kia sư phó một mực đều đi theo phật gia bên người, hẳn đưa tới tín, nhất định là thật sự. Chỉ là... Đệ tử thật sự không rõ, phật gia vì sao để cho chúng ta thỉnh đức cao vọng trọng chi người cầu phúc? Còn nói chỉ cần mời được một vị đức cao vọng trọng chi người cầu phúc, là được bảo vệ Lôi âm quận trăm năm an khang thái bình... Điều này thật sự là có điếm, khó hiểu."

"Cái này có cái gì hảo không hiểu?" Lão quận vương mặt mày hớn hở nói: "Đức cao vọng trọng chi người, nhượng tự chúng ta đi tìm, mà phật gia ngày hôm qua lại mới gặp qua Huyền Trang pháp sư. Người nói, hẳn trong thư đức cao vọng trọng chi người sẽ là chỉ ai đó?"

"Cái này..." Thoáng chân chờ một chút, thế tử mới có hơi khó xử bật cười, lắc đầu nói: "Hài nhi ngu dốt, thật sự là không hiểu."

"Nếu tùy tiện có thể hiểu, còn là phật gia sao?" Lão quận vương lúc này lờm hẩn liếc, cười tùm tùm đem thư hàm cầm trở về, cẩn thận thu vào trong tay áo, nói: "Đi, ta hai người cái này đi cầu kiến Huyền Trang pháp sư!"

...

"Nhượng hẳn đi giúp Lôi âm quận cầu phúc?" Xa xa nghe được câu này, giấu ở trên nóc nhà Thiên Bồng cùng hầu tử không khỏi sửng sò.

Phàm nhân cầu phúc, đó là bởi vì thật sự tin tưởng chỉ cần thành kính, thần tiên sẽ chúc phúc. Một cái phật đà, làm cho người ta đi cầu phúc? Đây là như thế nào cá ý tứ?

"Không thể nhượng hẳn đi."

Tuy nhiên xem không hiểu, nhưng chỉ một cái chớp mắt, hai người liền được ra giống như đúc đáp án.

Xoay người một cái, bọn họ cũng đã trước một bước hướng phía Huyền Trang ở lại viện lạc lạng lẽ bay đi...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 736: : Biết Rõ Là Kế

【 thông báo 】 chú ý khởi điểm đọc sách, đạt được 515 tiền lì xì trực tiếp tin tức, lễ mừng năm mới sau không có đoạt lấy tiền lì xì các học sinh, lúc này có thể mở ra thân thủ. ±

Lúc này, Huyền Trang đang tại trong phòng điểm nâng một chén ngọn đèn tinh tế đọc qua trước điển tịch.

Đại khái là bởi vì như vậy có thể làm cho hắn đạt được một phần nhỏ an ủi a. Tuy nói mỗi một bản đều sớm đã đọc lâu lâu, nhưng mỗi khi bắt đầu dĩ thời điểm, không nghĩ ra thời điểm, mê mang thời điểm, hắn như trước yêu mến từng lần từng lần đọc qua. Tự tính hắn đã sớm không tiếp tục pháp theo chính giữa tìm được cái gì.

Đang lúc Huyền Trang tập trung tinh thần tìm đọc sách vở thời điểm, một cái lông xù đầu đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của hắn.

Không hề chuẩn bị tâm lý Huyền Trang thoáng cái ngây ngẩn cả người.

"Bọn họ cho người cầu phúc, người có thể ngàn vạn đừng đi. Đó là Linh Cát ra chủ ý, chuẩn không có chuyện tốt!" Nói xong, hầu tử xoay người một cái liền không thấy.

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, ngoài cửa cũng đã truyền đến kêu cửa thanh.

"Huyền Trang pháp sư? Huyền Trang pháp sư đã ngủ chưa?"

Đây là thế tử thanh âm.

Nhớ tới hầu tử vừa rồi mà nói, Huyền Trang lập tức có chút chân chờ. Bất quá, cũng không hơn. Tại thoáng trầm mặc sau, hấn như trước buông xuống thư tịch trong tay, đứng dậy hướng phía đại môn đi đến.

Cửa phòng mở ra.

Cái kia ngoài cửa, quận vương phụ tử cung kính thi lễ một cái nói: "Muộn như vậy còn đã quấy rầy, thật sự thật có lỗi."

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, đáp lễ nói: "Nơi đó, hai vị khách khí. Không biết đêm khuya tiền lai, có chuyện gì quan trọng?"

"Ách... Là như vậy." Thế tử nhàn nhạt cười cười, do dự mà nói ra: "Phượng tiên quận dân chúng tai hoạ mới lịch, nhận được phật gia ân điển, phương có thể an cư Lô âm quận. Trong nội tâm lòng cảm kích. Có thể nói không lời nào có thể diễn tả được. Vì thế. Chúng ta nghĩ... Thịnh Huyền Trang pháp sư cho chúng ta Lô âm quận dân chúng cầu phúc, cầu một cái năm sau an khang."

Nói đi, cùng lão quận vương liếc nhau, hai người liền chỉnh tề mà hướng trước Huyền Trang xá một cái.

"Cầu phúc?" Huyền Trang lông mày hơi nhăn đứng lên, có chút kinh ngạc nhìn trước mắt cái này lưỡng phụ tử.

Hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, thế tử vội vàng mở miệng nói ra: "Không biết Huyền Trang pháp sư, có thể đáp ứng không?"

Huyền Trang lông mày lập tức chau đượ càng sâu. Hấn mở miệng nói: "Nếu là có cái gì có thể giúp được trên trăm họ, Huyền Trang quyết không

chối từ. Chỉ là... Cái này cầu phúc ý nghĩa ở đâu. Bần tăng, không phải hiểu lầm a."

Nghe vậy, tránh ở trên mái hiên hầu tử lập tức khí không đánh một chỗ đến: "Cái gì gọi là quyết không chối từ? Vừa mới không phải mới nói với hấn không cần phải đáp ứng không?"

Một bên Thiên Bồng bất đắc dĩ thở dài, nói: "Cầu phúc tốt xấu Huyền Trang pháp sư nhất định là biết đến, người cũng đừng mò mẫm sót ruột."

"Có thể không nóng nảy sao được? Biết rõ là hãm hại, chẳng lẽ lại hấn còn muốn nhảy đi xuống?" Hầu tử oán hận chửi thề một tiếng, lại cũng không thể tránh được.

Lúc này, nghe nói Huyền Trang nguyện ý giúp bề bộn, quận vương lưỡng phụ tử lập tức tịt mịt mặt mày hơn hờ.

Lão quận vương vội vàng mở miệng nói: "Ta Phụng tiên quận dân chúng có thể đại nạn không chết, toàn bộ bằng phật gia ân đức. Lúc này cầu phúc. Tự nhiên là vì hướng lên trời cho thấy cõi lòng."

Huyền Trang trên mặt nghi hoặc mà hỏi thăm: "Nếu là nghĩ cho thấy cõi lòng, 'Phật gia' tự tại Lô Âm Tự trung. Vì sao không trực tiếp đi trước? Cầu phúc, chẳng phải là làm điều thừa?"

Bị Huyền Trang như vậy vừa hỏi, hai người lập tức cũng có chút mộng. Thế tử vội vàng mở miệng đáp: "Cái kia... Đó là bởi vì, chúng ta muốn cảm tạ không chỉ là phật gia, còn có thượng thiên, còn có phật tổ a."

"Nếu là như vậy, thỉnh Lô Âm Tự trung phật gia cầu phúc, không phải càng tốt sao? Bần tăng hà đức hà năng?"

"Cái này..." Thế tử bỗng chốc bị Huyền Trang hỏi đến.

Chính bồi rồi thời khắc, một bên lão quận vương vội vàng mở miệng đoạt đáp: "Lôi Âm Tự trung phật gia dù sao cũng là phật, chúng ta dù sao cũng là phạm nhân, nếu muốn cảm tạ, tự nhiên còn là thỉnh Huyền Trang pháp sư ngài đến đại biểu, càng là thích hợp a."

"Nếu muốn nói phạm nhân, cái kia Lôi Âm Tự trung cũng có không thiếu chưa thành phật cao tăng. Bọn họ cả ngày đi theo tại phật gia bên cạnh, càng dễ dàng nghe phật gia dạy bảo. Huyền Trang bắt quá một đường qua du tăng, nếu muốn đại biểu, chỉ sợ, hay là nên thỉnh bọn họ thích hợp hơn."

Thê tử lập tức bật cười nói: "Lôi Âm Tự trung cao tăng thì như thế nào có thể cùng Huyền Trang pháp sư đánh đồng?"

"Như thế nào không thể?"

"Ngài chính là được đến phật gia một mình triệu kiến người a!"

"Bọn họ mỗi ngày đi theo phật gia bên cạnh, chẳng lẽ sẽ không có đã bị qua phật gia một mình triệu kiến?"

"Này triệu kiến như thế nào hình cùng kia triệu kiến?"

"Như thế nào không thể hình cùng?"

"Phật gia vì Huyền Trang pháp sư ngài chứa chấp Phượng tiên quận dân chúng, chẳng lẽ cái này còn chưa đủ để dùng chứng minh sao?"

"Phượng tiên quận dân chúng có thể chuyển nguy thành an, đều nhân chúng sinh phúc chỉ. Phật gia khi nào từng nói qua là vì bản tăng?"

Cái này vừa hỏi, trước mắt lưỡng phụ tử lập tức ngây dại, trong lúc nhất thời lại không phản bác được.

Sau một lát, hai người mới giật mình phát hiện cái này văng lai ngôn ngữ dĩ nhiên biến thành một hồi biện luận, kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Lão quận vương vội vàng nặng nề kéo kéo thế tử ống tay áo, cả giận nói: "Người đũa nhỏ này, như thế nào cùng Huyền Trang pháp sư nói chuyện!"

Không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, chỉ thấy thế tử cũng đã hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu nói: "Đệ tử lỗ mãng, thỉnh Huyền Trang pháp sư thứ tội!"

Một màn này tới nhanh chóng, trong nội tâm còn đang vi cầu phúc một chuyện dẫn đo Huyền Trang thoáng cái đều có chút phản ứng không kịp. Đang lúc hấn tiến lên đưa tay muốn nâng thế tử thời điểm, cái kia lão quận vương lại một cái bước xa ngăn ở chính giữa, mở to hai mắt nhìn qua Huyền Trang, nghiêm mặt nói: "Lão hủ dạy con vô phương, khẩn cầu Huyền Trang pháp sư khoan thứ ta đây nghịch tử!"

"Cái này..." Huyền Trang lập tức đều có chút luống cuống, vội vàng nói ra: "Lão quận vương nói quá lời. Bất quá một điểm ngôn ngữ tranh luận kịch liệt mà thôi, tại sao khoan thứ vừa nói?"

Nhưng mà, lão quận vương lại phảng phất không có nghe được Huyền Trang mà nói vậy, xoay người đối với thế tử chính là nặng nề một cước, trực tiếp đưa hấn đạp trở mình trên mặt đất, nổi giận nói: "Huyền Trang pháp sư đối với ta Lôi âm quận dân chúng ân trọng như núi, như hôm nay người không cách nào cầu được Huyền Trang pháp sư tha thứ tới mức Huyền Trang pháp sư không chịu cho ta Lôi âm quận cầu phúc, xem vi phụ xử trí như thế nào người!"

Nghe vậy, cái kia thế tử khấu đầu một người tiếp một người dập đầu, khóc hô: "Đệ tử biết sai rồi! Đệ tử biết sai rồi! Cầu Huyền Trang pháp sư tha thứ!"

Một màn này, thấy Huyền Trang đều ngây dại. Trong lúc nhất thời, cũng không biết đạo như thế nào cho phải.

Trên mái hiên, hầu tử oán hận mắng một câu: "Cáo già! Tại Phượng tiên quận thời điểm ta làm sao lại không thấy đi ra? Sớm biết như vậy, nên nhượng hấn thần không biết quý không hay quy thiên!"

"Rốt cuộc là quận vương a." Thiên Bồng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Nguyên bản chỉ là câu phúc đi cùng không đi vận đề, hiện tại thoáng cái tái giá thành Huyền Trang pháp sư có nguyện ý hay không tha thứ vận đề, cái này biện thuật cao, không tu phật, thật đúng là thật là đáng tiếc a. Chớ nói Huyền Trang pháp sư, mặc dù là thay đổi ai, đều được trước đạo của hấn."

"Ý của ngươi là... Ta nên đòi hấn đi lấy kinh?"

"Cái kia như thế nào là một chuyện?" Thiên Bồng hừ cười nói: "Hấn có thể chiếm chủ động, là vì Huyền Trang pháp sư lòng mang từ bi. Nếu là thay một cái không quản thế tử chết sống, ngươi xem hấn nói những này còn có hay không dùng?"

"Vậy cũng được." Hầu tử thật dài thở dài, bất đắc dĩ tiếp tục xem xuống dưới, ung dung nói: "Người tính không bằng trời tính a."

Thế tử cái trán đều đã kinh dập đầu ra huyết. Đây chút ít đỏ tươi nhuộm tại mặt đất gạch đá trên, nhìn về phía trên có thể nói là nhìn thấy mà giật mình.

Giờ này khắc này, Huyền Trang cũng đã lại nhìn không được, chỉ phải đẩy ra lão quận vương đi nhanh về phía trước, đưa tay đi đỡ thế tử.

Ngẩng đầu lên, thế tử ngo ngác mà hỏi thăm: "Huyền Trang pháp sư tha thứ đệ tử?"

"Vốn là không có trách tội, tại sao tha thứ?"

"Đã như vậy, Huyền Trang pháp sư đáp ứng vi Lôi âm quận cầu phúc?"

Cái này vừa hỏi, Huyền Trang lập tức ngây dại.

"Xem, quả nhiên sử xuất chiêu này." Trên mái hiên Thiên Bồng lập tức hừ bật cười, vạn bất đắc dĩ: "Người không biết là, phật môn am hiểu nhất đúng là chiêu này sao? Lúc trước người cũng là thua ở chiêu này trên."

Thần nhiên nhìn hầu tử liếc, Thiên Bồng bổ sung nói: "Người lòng mang thương cảm, mà Huyền Trang pháp sư, thì là lòng mang từ bi."

Cái này vừa nói, hầu tử sắc mặt lập tức có chút khó coi, chích gắt gao chăm chăm vào cái kia phía dưới Huyền Trang.

Mồ hôi to như hạt đậu theo cái trán chậm rãi chảy xuống, Huyền Trang tay ngưng ở giữa không trung.

Trước mắt, là vẻ mặt thành khẩn thế tử. Dư quang đảo qua chỗ, là duỗi dài cổ chờ đợi hồi phục lão quận vương.

Hồi lâu, Huyền Trang cuối cùng là khẽ gật đầu.

...

"Người là có bệnh sao? Biết rõ là gài người còn nhảy? Linh Cát gài người nhảy, Như Lai hãm hại? Ta sợ người còn chưa tới Linh Sơn cũng đã phân thân toái cốt!" Cửa phòng đóng chặt trong, hầu tử khàn cả giọng rống giận, tiện tay đem cái bàn trực tiếp ném đi đi.

Nếu không phải là cũng đã làm cấm âm thuật, phen này cử động sợ là đã đem quận vương phủ toàn bộ quý phủ hạ đều đưa tới đi.

Từ đầu đến cuối, Huyền Trang nhưng chỉ là ngồi xếp bằng tại giường trên vẫn không nhúc nhích.

Một bên Thiên Bồng ánh mắt không ngừng tại hầu tử cùng Huyền Trang trong lúc đó đi tới đi lui trước.

"Người nói! Cái này phiền toái người muốn giải quyết như thế nào?"

Huyền Trang mặt không biểu tình mà đáp: "Binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn."

"Hảo một cái binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn! Người biết tới là binh còn là nước? Lão tử Hoa Quả Sơn chính là chỗ này sao tươi sống cho bọn hăn toàn bộ hao tổn không có!"

Huyền Trang không nói gì nữa, chích hai mắt nhìn thẳng phía trước, giống như một tôn phật tượng vậy.

Hầu tử sớm đã tức giận đến thở hồng hộc, cái kia hàm răng cắn được "Khanh khách" rung động, lại cũng không thể tránh được.

Hồi lâu, một bên Thiên Bồng nói khẽ: "Việc đã đến nước này, sảo cũng không ý nghĩa, còn là ngẫm lại Linh Cát muốn làm cái gì a."

"Muốn được hăn muốn làm cái gì, chúng ta còn dùng được trước tại nơi này sao?" Một tiếng rít gào, hầu tử tiện tay lại ngã một cái ghế, xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ để lại Huyền Trang cùng Thiên Bồng.

Hơi do dự hạ xuống, Thiên Bồng chấp tay thi lễ, cũng ra cửa phòng.

Nho nhỏ trong phòng, duy chỉ có lưu lại Huyền Trang một người. Như cũ là yên lặng ngồi, trong tay nắm thật chặt cái kia miếng giầu tâm thạch.

ps. Truy cànđ đồng hài môn, miễn phí tán thưởng phiếu cùng khởi điểm
tệ còn có hay không a ~515 tiền lì xì bảng đếm ngược giờ, ta tới kéo cá
phiếu, cầu tăng giá cả cùng tán thưởng phiếu, cuối cùng hưởng một bả!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 737: : Bóng Đen

"Kỳ thật, điều này cũng không có thể quái Huyền Trang pháp sư. ▲ ∴
tự vừa mới tình huống kia..."

"Không trách hấn trách ai? Trách ta sao?" Hầu tử xoay người lại đối với Thiên Bồng giận dữ hét: "Biết rõ là hãm hại hấn còn nhảy, còn có thể hay không có ngốc một điêm a!"

Cái này một rống, Thiên Bồng sợ tới mức hơi nhăn nhú mày đầu.

Hai người cứ như vậy đối mặt trước. Hầu tử cái kia con mắt đều trừng được muốn xuất huyết.

Một hồi lâu, hấn mới sâu hít một hơi thật sâu, xoay người sang chỗ khác. Cái kia răng cắn được khanh khách rung động.

"Thật có thể trách hấn sao?" Thiên Bồng nhàn nhạt thở dài, nói khẽ: "Mấy trăm năm trước, ngươi cũng không đồng dạng, rơi vào phạt môn trong bầy sao?"

"Ta nhảy đó là bất đắc dĩ, Như Lai dùng cả Hoa Quả Sơn uy hiếp ta!"

"Hiện tại phạt môn cảm giác không phải là dùng Phượng tiên quận dân chúng tại uy hiếp Huyền Trang pháp sư?"

"Có thể đồng dạng sao? Nếu như hấn liền loại tình huống này đều ứng phó không được, sao còn muốn hấn làm chi?" Hầu tử thanh âm lập tức lại

nâng lên tám độ, quát mắng nói: "Còn có thể trông cậy vào hấn đi về phía tây biện pháp sao?"

Nói đi, nặng nề một quyền nện ở bên cạnh trên cành cây, thẳng nện đến lá rụng bay tán loạn.

Hung hăng chửi thề một tiếng: "Chó cái dưỡng Linh Cát!" Hấn nắm chặt nắm tay từng bước một hướng phía trước đi đến, biến mất trong bóng đêm.

Nhìn qua hầu tử biến mất phương hướng, Thiên Bồng chậm rãi thở dài.

"Như thế nào? Cãi nhau?" Tiểu bạch long không biết từ nơi nào xông ra.

Hơi nghiêng qua tiểu bạch long liếc, Thiên Bồng khẽ thở dài: "Nâng lên một ít không tốt lắm sự tình."

"Không tốt lắm sự?"

"Ta nghĩ, hấn là ta nói nói bậy đi. Nếu như không đem Huyền Trang pháp sư cùng hấn tiến hành tương tự, có lẽ hấn tự cũng không tức giận như vậy. Hoặc là nói... Lo nghĩ."

Nói đi, Thiên Bồng xoay người im ắng đi, chỉ để lại tiểu bạch long một cái đứng ở tại chỗ, nhú lại lông mày như thế nào đều nghĩ mãi mà không rõ: "Tương tự thoán cái tự phát giận? Hầu ca chẳng lẽ trận này tử tính tình lại biến xấu?"

...

Lúc này, hầu tử chính chống kim cô bổng ngồi xếp bằng tại một chỗ ba tầng tiểu lâu trên mái hiên xa xa ngắm nhìn Lôi Âm Tự. Cái kia khoe mắt co lại co lại.

Hồi lâu. Hãn hừ cười tự nhủ: "Động đều là tu phật, ta đây bên cạnh cái này tu phật, đã nghĩ không ra cái gì nham hiểm chiêu? Cho tới bây giờ đều đối phương ra chiêu, chúng ta cũng chỉ có tiếp chiêu phần. Cứ như vậy, đến Linh Sơn, thật có thể tranh luận thắng?"

Suy nghĩ kỹ một hồi. Hầu tử đưa tay vuốt vuốt mặt của mình, xoa đặc biệt dùng sức.

"Nương... Đến bây giờ phổ độ còn cả gốc mao đều không trông thấy, có thể ngàn vạn đừng nói cho ta đến tây ngày là Như Lai bả Huyền Trang cho độ a..."

Đột nhiên, hãn hơi sừng sốt một chút, nghĩ tới một cái cực kỳ đáng sợ sự tình.

"Thành phật..."

《 Tây Du ký 》 lí Huyền Trang kết quả cuối cùng là gì? Huyền Trang thành phật...

Hãn đột nhiên liên tưởng tới Huyền Trang không lâu vừa đã nói với hãn lời nói: "Bần tăng... Không thành được phật..."

Người có trăm cù, tiên có trăm chủng, chính là phật, chỉ có một loại...

Cái này tưởng tượng, hầu tử lập tức kinh ra một thân mồ hôi lạnh.

Cho tới nay hãn đều cố gắng bảo vệ Huyền Trang. Thậm chí đang tìm đồng đội chuyện này trên, đều cố gắng dựa theo 《 Tây Du ký 》 trung nhân tuyển đi tìm. Đó là bởi vì hãn biết rõ, 《 Tây Du ký 》 lí Huyền Trang cuối cùng lấy kinh thành công. Chính là cụ thể là như thế nào cá "Lấy kinh thành công" pháp, hãn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu như kết quả là Như Lai biện thắng Huyền Trang, Huyền Trang thành phật, mang theo Như Lai "Cho" kinh văn phản hồi đông thổ đại đường mà nói...

Một cỗ sợ hãi thật sâu cảm giác trong nháy mắt đem hầu tử tâm cả bao vây.

Càng nghĩ càng lo lắng.

Hắn rút cuộc ngồi không yên, mang theo kim cô bổng tựu hướng phía Lôi Âm Tự sờ soạng quá khứ.

"Nếu như cuối cùng đều là thua lời nói, ta còn không bằng giết một người thống khoái!"

...

Đang lúc hầu tử hướng phía Lôi Âm Tự vụng trộm sờ qua đi thời điểm. Lôi âm quận xó góc khác lí cũng có một thân ảnh tại triều trước Lôi Âm Tự sờ soạng.

"Nương, hẳn như thế nào dẫn theo nhiều như vậy yêu tướng a. Khắp nơi đều là... Cái này trấn trên cư dân đều là gốc tử sao? Trên trăm cá yêu quái ẩn núp rõ ràng tựu không có người phát hiện? Phật môn cứ như vậy do trước bọn họ?"

"Đều đã chết hai người, não lớn như vậy động tĩnh còn không có nửa điểm phản ứng, bọn họ là làm sao làm được?"

Đen kịt một mảnh trong góc, bóng đen kia chợt lóe lên. Gần kề bất quá mười trượng cự ly, đứng ở trên mái hiên bốn phía dò xét hắc hùng tinh vậy mà không có chút nào phát giác.

...

Lôi Âm Tự lí đều là Linh Cát người, nhưng Lôi Âm Tự bên ngoài. Nhưng đều là hầu tử người.

Giờ này khắc này, trần trên tuyệt đại đa số phàm nhân cũng cũng đã đi ngủ, coi như là còn tỉnh trước nhân đại khái cũng sẽ không không có việc gì đi đến phía trước cửa sổ nhìn ra xa a. Dù cho thấy được, chợt lóe lên, ai có thể nói được thanh mình là không phải hoa mắt?

Tại dạng này trong trần nhỏ hoạt động. Hầu tử kỳ thật cũng không có bao nhiêu cố kỵ.

Trong nháy mắt, hấn cũng đã vòng quanh Lôi Âm Tự chạy tầm vài vòng, cuối cùng tại trước đại môn dừng bước.

"Thật đúng là cẩn thận a. Tứ phía trên tường đều có pháp trận, trên đỉnh lại có phòng ngự... Thật sự không được, nếu không độn địa a?"

Bất quá độn địa giống như cũng không được.

Vạn nhất đối phương ở dưới lòng đất cũng chôn pháp trận, đến lúc đó liền phản ứng thời gian cũng không có, trực tiếp tụt gây ra. Vậy cũng thật sự là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nghĩ tới nghĩ lui, hầu tử có điềm cảm bất định chú ý.

...

Không bao lâu, bóng đen kia cũng đã mò tới Lôi Âm Tự bên tường, bắt đầu lén lút mà quan sát trước cái gì.

Đang lúc này, hấn đột nhiên đã nhận ra cái gì, cái kia thân hình hơi chấn động, kinh hoảng mà hướng trước bốn phía nhìn quá khứ.

"Động thủ!" Một đạo thân thức trong nháy mắt truyền khắp cả Lôi âm quân mỗi một chích yêu quái trong óc.

Lập tức, nguyên bản hỗn loạn rơi lả tả bốn phía yêu tướng môn nhanh chóng tập kết lên, lại đổi bóng đen kia tạo thành vây kín xu thế!

Trong lúc bối rối, bóng đen kia nhảy lên mà dậy, nhanh chóng phá vỡ Lôi Âm Tự miếu pháp trận tiến nhập trong chùa.

Cả chùa miếu lúc này vang lên tiếng ồn!

Bất quá, rất nhanh lại bình tức. Thật giống như thật là làm không đến phát sinh qua đồng dạng.

Lúc này, rất nhiều yêu tướng mới gom lại bóng đen kia nguyên bản đứng địa phương, cái kia bị bóng đen phá vỡ pháp trận cũng đã rất nhanh khép kín.

Vội vàng đuổi tới hầu tử nhanh chóng theo rất nhiều trong yêu tướng tìm được rồi Thiên Bồng thân ảnh, lôi kéo hấn hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta cũng không rõ lắm." Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu.

Một vị yêu tướng hùng hùng hổ hổ nói: "Tên kia khẳng định chính là hung thủ, cùng ta buổi sáng nhìn qua thân ảnh kia cực kỳ giống, nhất định chính là!"

Hầu tử nhẹ giọng hỏi: "Nhìn rõ ràng là ai không có? Phải không là Lục Nhĩ Mi Hầu?"

"Không thấy rõ ràng." Thiên Bồng lắc đầu nói: "Tu vi rất cao, chúng ta là dựa vào hấn nhất thời sơ sẩy mới phát hiện hấn. Kết quả, thậm chí ngay cả mặt đều không thấy được khiến cho hấn chạy."

Hầu tử quay đầu hướng phía cũng đã yên tĩnh không tiếng động Lôi Âm Tự nhìn thoáng qua: "Hắn chạy đến đi?"

"Đúng, tiến vào."

"Đại thánh gia! Đại thánh gia!" Lữ lục quả cấp hùng hực cầm ngọc giản lên đến hầu tử trước mặt, nói: "Ngọc giản vị trí không thay đổi!"

"Đừng đề cập ngọc giản, nhân gia có lẽ căn bản là không mang tại trên thân! Hiện tại trọng điểm là hắn vào Lôi Âm Tự!" Có yêu quái hét lên: "Cái này chẳng phải nói rõ là phật môn người sao? Không phải phật môn người khô sao muốn vào Lôi Âm Tự? Chẳng lẽ trong đó so với bên ngoài an toàn?"

"Vừa mới hắn đi vào thời điểm không phải cưỡng chế phá pháp trận sao? Nếu như là người một nhà, hắn là có thể đơn giản cởi bỏ pháp trận."

"Nói hươu nói vượn! Trước kia Hoa Quả Sơn pháp trận người có thể cởi bỏ vài cái? Huống hồ vừa mới thời gian quá ngắn, phá vỡ pháp trận khẳng định so với cởi bỏ nhanh hơn. Trong đó huyền môn xôn xao, hắn là chỉ là có chút ngoài ý muốn hắn loại này tiến vào phương thức mà thôi, căn bản không thể nói rằng hắn cũng không phải là phật môn người!"

Lập tức, tất cả yêu tướng đều nghị luận đứng lên. Thất chủ bát thiết, lại nửa ngày đều không có thể nói ra nguyên do đến.

"Nếu không, đại thánh gia, chúng ta trực tiếp tìm phật môn yếu nhân a? Các huynh đệ nợ máu không thể cứ như vậy tính, tối thiểu nhất, cũng được biết đạo đến tội cùng là ai giết a!"

"Ngốc tử, phật môn là dễ nói chuyện như vậy sao? Người tìm bọn hắn yếu nhân, cũng không bằng trực tiếp giết đi vào! Dù sao đều là giống nhau kết quả, còn giảm đi bị nhục nhã!"

"Giết đi vào liền giết đi vào, ai sợ ai a!"

"Hữu dũng vô mưu, mãng phu!"

"Người con mẹ nó không phải mãng phu? Người con mẹ nó chính là chích yêu quái mà thôi, người cho rằng người là ai a?"

"Tất cả im miệng cho ta ——!" Một tiếng rít gào phía dưới, loạn thành nhất đoàn yêu tướng môn cuối cùng đều yên tĩnh trở lại, nguyên một đám kinh ngạc nhìn qua hầu tử.

Chỉ thấy hầu tử sâu hít một hơi thật sâu, cắn răng nói: "Chuyện này tự nhiên sẽ không cứ như vậy tính. Hắn không có khả năng cả đời đứng ở trong đó không ra đến, đều cho ta chăm chăm khăn, một con ruồi bọ đều đừng buông tha!"

"Chính là... Đại thánh gia, tu vi của chúng ta sợ là..."

"Ta cũng vậy cùng một chỗ chăm chăm! Ta liền không tin hắn có thể tránh được đôi mắt của ta!" Oán hận chửi thề một tiếng, chính nỗi giận trong bụng hầu tử dứt khoát nhảy lên mà dậy, ẩn thân hình bay đến Lôi Âm Tự phía trên, mở to hai mắt vẫn không nhúc nhích ở lại.

...

Lúc này, tựu tại Lôi Âm Tự trong hậu đường, Lục Nhĩ Mi Hầu chính đoan ngồi, cùng Linh Cát bốn mắt giao đúng.

Đưa tay nhắc tới để ở một bên ấm nước yên lặng mãi trên một ly trà hương phía Lục Nhĩ Mi Hầu đầy quá khứ, Linh Cát khẽ thở dài: "Đại thánh gia đêm khuya đến tìm hiểu, như thế nào cũng không đi cửa chính? Không biết còn tưởng rằng Linh Cát chậm trễ đại thánh gia."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch miệng cười lạnh một tiếng, nói: "Ta đây là bị bắt đắ dĩ. Như ngươi vậy khoe mẽ, có ý tứ sao? Xem tại ngươi tối nay không có bán đứng phần của ta trên, uống xong cái này chén trà ta liền đi. Bất quá, ngươi nếu không đem Trầm Hương giao ra đây, chuyện này không để yên!"

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 738: : Lấn Nhau Lợi Dụng

"Không đề yên?" Nghe vậy, Linh Cát lập tức mặt mày hớn hờ. Cười đến Lục Nhĩ Mi Hầu đều cảm thấy có chút đến mức luống cuống.

"Người cười gì?"

"Không có gì."

"Cái gì gọi là không có gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu hơi đứng thẳng lên cái eo, thử trước răng nói: "Có chuyện, thì không thể một mạch nhi nói sao? Cần phải như vậy nhăn nhăn nhó nhó?"

"Thật sự là không có gì." Linh Cát tiếp tục che miệng cười, một hồi lâu, thẳng đến Lục Nhĩ Mi Hầu ma răng thanh đều đã kinh dị thường rõ ràng, hấn mới nghiêm mặt nói: "Đại thánh gia... TỰ coi trọng như vậy cái kia da lông ngắn hài tử?"

"Ai nói ta coi trọng hấn?"

"Không nhìn trọng, vậy người thà rằng theo ta phạt môn khởi xung đột, đều muốn đưa hấn cứu trở về đi?"

"Ta là đáp ứng người nào đó muốn đem hấn cứu trở về đi, cho nên mới tới." Đưa tay móc móc lỗ tai, Lục Nhĩ Mi Hầu rất là không kiên nhẫn nói: "Hơn nữa, trọng điểm hấn không phải là ta xem không nhìn trọng hấn a? Trọng điểm là... Lão tử có nhìn hay không trọng các người."

"A?" Nghe vậy, Linh Cát lập tức cười tươi như hoa, đưa tay đem cho Lục Nhĩ Mi Hầu pha trà hơi đầy trước một điếm, cười nói: "Chỉ giáo cho?"

"Sao giảng? Cái này phải hỏi các người." Lục Nhĩ Mi Hầu bạch Linh Cát liếc, cũng không đi đụng cái kia trà, chỉ là quay mặt qua chỗ khác ung dung thờ dài: "Nếu như không phải sư phó cho ta phân tích, ta còn thật sự bị các người nắm mũi dẫn đi. Dù sao ta chính là lại dễ bảo, các người cũng sẽ không lo lắng lợi ích của ta. Ta chính là lại cuồng vọng, chỉ cần cái kia cái khác còn đang, các người cũng sẽ không đụng đến ta. Đã như vậy, lão tử bằng gì khách khí với các người?"

Hướng phía Linh Cát nhìn một cái, Lục Nhĩ Mi Hầu nhíu mày, ý vị thâm trường mà hỏi thăm: "Người nói, đúng không?"

"Hữu lý. Hữu lý." Linh Cát nhếch môi nhẹ gật đầu. Tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng mà. Kế tiếp lại là một bộ điếm nhiên như không biểu lộ.

Lục Nhĩ Mi Hầu không khỏi đều có chút thất vọng rồi.

Vốn định trước tại phật môn trước mặt nói ra những này, coi như là điều hổ dương oai một bả, không nghĩ tới, đối phương lại hoàn toàn không có phản ứng.

Phật môn, quả nhiên là hoàn toàn không thể dùng lẽ thường suy đoán a.

Nghĩ, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng lên.

"Đại thánh gia lúc này đi rồi?"

"Như thế nào, không được a?"

Đưa tay chỉ chỉ cái kia chén trà, Linh Cát khẽ cười nói: "Trà cũng còn không có uống. Nếu không uống. TỰ LẠNH."

Lại là trọn trắng mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu tiện tay cầm lấy cái kia trà uống một hơi cạn sạch. Xoay người, hấn chống thiết can binh từng bước một mà hướng trước đại môn đi đến.

Nhưng mà, tựu tại hấn bước ra đại môn trong nháy mắt, cái kia chân lại bỗng nhiên rụt trở về. Vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà.

"Làm sao vậy?" Linh Cát như không có việc gì hỏi.

Bị như vậy vừa hỏi, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức có chút nan kham. Chỉ phải chống thiết can binh lại đi trở về, ngồi trở lại tại chỗ.

"Khát nước, nghĩ uống nhiều mấy chén, ngươi nên không đến mức không bỏ được a?"

"Đâu có đâu có?" Linh Cát mặt mày hớn hở lại đem cái kia trống rỗng chén trà cho mãn trên, cười nói: "Đại thánh gia nghĩ uống bao nhiêu. Bần tăng đều cam lòng cho. Không đủ, bần tăng lại làm cho người ta đi Linh Sơn lấy."

...

Lúc này. Hầu tử còn cô linh linh treo ở Lôi Âm Tự trên đỉnh trong tầng mây.

Từng đợt gió lạnh thổi qua, cái kia trên người lông tơ nhưng lại ngay cả một tia lác lư đều không có. Cái kia thần thức đã sớm đem trọn cá Lôi Âm Tự từ trên xuống dưới đều bao trùm ở, chỉ cần một có bất kỳ động tĩnh gì, hấn đều phát giác được.

Thời gian tựu một chút như vậy một giọt trôi qua.

Lôi Âm Tự trong, các tăng nhân nguyên một đám đóng chặt hai mắt ngồi xếp bằng, nhìn như giống nhau thường ngày, thực chất rồi lại nguyên một đám căng thẳng thần kinh. Lôi Âm Tự ngoài, phàm nhân ngủ say, từng chích yêu quái tắc nguyên một đám mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lôi Âm Tự, thời khắc nắm chặt binh khí của mình.

Ở này giường cung bạt kiếm bên trong, một & đêm quá khứ trôi qua.

Cái này suốt cả đêm, hầu tử đều không có di động mảy may, bao phủ cả Lôi Âm Tự thần thức cũng không có chút nào buông lỏng dấu hiệu. Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu thì tại trong hậu đường trà một ly tiếp theo một ly, uống đến mình cũng có chút ngượng ngùng.

Bất quá, không có ý tứ hẳn lại có thể dù thế nào? Chẳng lẽ lại cứ như vậy đi ra ngoài sao?

Không cần phải nói, chỉ cần hẳn tại nơi này vừa lộ mặt, hầu tử nhất định là sẽ không bỏ qua cho hẳn, không thể thiếu chính là một hồi đại chiến. Đến lúc đó đưa tới phiền toái nhưng chỉ có từng đồng.

Đây quả thực là... Đến mức sợ a.

Từ đầu đến cuối, Linh Cát lại là một bộ nhân nhã bộ dáng, nhìn về phía trên thật giống như đã sớm đem Lục Nhĩ Mi Hầu ngưng lại nguyên nhân xem thấu dường như.

Bất quá, loại thái độ này càng thêm nhượng Lục Nhĩ Mi Hầu khó chịu.

"Đừng lo lắng." Hơi ngẩng đầu lên xuyên thấu qua bức màn nhìn về phía cũng đã dần dần trở nên trắng đông phương, Linh Cát nhẹ giọng thờ dãi: "Đặng trời đã sáng, hừng đông, hẳn phải đi."

"Hừng đông hẳn phải đi? Có ý tứ gì?"

"Bởi vì hừng đông, có chuyện rất trọng yếu." Nói, Linh Cát cười hì hì nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc.

Lục Nhĩ Mi Hầu trong lúc nhất thời có chút mộng, cặp kia mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, nói: "Người là tại trù tính cái gì?"

"Trù tính? Coi như là a." Linh Cát gật đầu nói: "Đương nhiên, hấn cũng có thể có thể không đi. Bất quá như vậy, thì càng tốt lắm."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu sắc mặt không khỏi thay đổi một lần.

"Người tại tính toán Huyền Trang pháp sư, còn con mẹ nó coi ta là quân cờ hạ?"

"Cũng có thể như vậy nói."

Một câu nói kia buông đi, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức cấp hỏa công tâm. Cơ hồ không hề nghĩ ngợi, cái kia trong tay thiết can binh cũng đã mang theo tạt phong hướng phía Linh Cát quét tới.

Chỉ nghe "Thương" một tiếng, bị Linh Cát vững vàng tiếp được.

...

Một tiếng này chói tai tiếng vang trong nháy mắt khuếch tán đi ra ngoài, mà ngay cả treo ở Lôi Âm Tự trên hầu tử cũng nghe được nhất thanh nhị sở. Không khỏi duỗi dài cổ, càng gia cẩn thận chăm chăm vào Lôi Âm Tự.

...

Trong hậu đường, Lục Nhĩ Mi Hầu như trước duy trì lấy cái kia quét ngang mà ra tư thế, cảm tức Linh Cát.

Ngẩng đầu nhìn một cái nóc nhà, Linh Cát nói khễ: "Đừng tức giận, người muốn ra tay nặng hơn nữa một điêm, nóc nhà đã có thể ném đi. Đến lúc đó, đã có thể cái gì đều làm lộ."

"Người cái này con lừa ngốc!"

Nhìn chăm chú nộ không thể giải Lục Nhĩ Mi Hầu, Linh Cát mặt mày mang cười nói: "Vừa mới không phải người nói sao? Người không cần khách khí với chúng ta. Bởi vì khách khí cũng không chỗ tốt, không khách khí, cũng không chỗ hỏng. Đại gia bắt quá là lợi dụng lẫn nhau quan hệ. Kỳ thật trái lại, cảm giác không phải là? Nếu là lợi dụng lẫn nhau quan hệ, cái kia đại gia không bằng buông ra điêm, đều đừng để trong lòng."

Lục Nhĩ Mi Hầu khóe mắt không khỏi kéo ra.

...

Lúc này, ngày vẫn chưa hoàn toàn sáng, quận trong vương phủ lại đã sớm tiếng người huyên náo.

Huyền Trang pháp sư tức đem vi Lô âm quận dân chúng cầu phúc sự tình đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Ngày hôm qua còn không có đối Huyền Trang quăng lầy nhiều thiếu chú ý các dân chúng, bây giờ đều tuân hướng quận vương phủ, chỉ vì có thể trước một bước gặp một lần vị này tài cán vi Lô âm quận cầu phúc tăng nhân.

"Phật gia ngay ở chỗ này, Huyền Trang pháp sư có thể ở nơi đây vi Lô âm quận cầu phúc, cái kia nói không chừng... Hấn rất nhanh cũng là Phật nha!"

"Lôi âm quận vừa mới sáng lập liền có Phật đà tại đây tu thành, cái này có thể sao được?"

Hồi hải bên trong, Huyền Trang nhưng chỉ là đem chính mình khóa trong phòng, yên lặng tụng nhớ kỹ phật kinh.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 739: : Cầu Phúc Đài

Lão quận vương nhẹ nhàng gõ Huyền Trang môn, cung kính hành lễ nói: "Huyền Trang pháp sư, thời gian tựu định tại buổi trưa. . . . ≲ không biết... Có thể?"

Đôi mắt lão quận vương cái kia trương chất đầy cười nét mặt già nua, Huyền Trang nhưng chỉ là vẻ mặt dờ dãn, ngơ ngác nhẹ gật đầu, liền lời nói cũng không nhiều lời nửa câu, liền đem cửa phòng khép lại.

Tình cảnh này, thấy cái kia ngoài cửa đứng mấy người sững sờ sững sờ.

Thế tử không khỏi hỏi: "Phụ thân, Huyền Trang pháp sư phải không là... Không cao hứng a?"

"Hắn là không thể nào." Lão quận vương thoáng thu thu thần, nhìn qua Huyền Trang cửa phòng đóng chặt nói: "Phật gia để cho chúng ta thỉnh Huyền Trang pháp sư cầu phúc, nói rõ thỉnh Huyền Trang pháp sư cầu phúc khẳng định là đúng rồi. Vị kia Phật gia bên người đại sư lại dạn dỏ vô luận sử thủ đoạn gì, đều muốn đạt thành. Cái này... Cũng tổng không có sai a? Ta không phải là chiếu cái này làm sao?"

"Đúng đúng đúng, nghe Phật gia, tổng không có sai." Cái kia bốn phía đứng trường giả môn nguyên một đám đều gật đầu đồng ý.

Lúc này, bọn họ cũng không biết trong phòng Huyền Trang chính xuyên thấu qua cửa sổ linh khe hở ở nơi đó lẳng lẳng mà chăm chú nhìn bọn họ.

Hồi lâu, hần hơi mở miệng, học ra hai chữ: "Ngu muội."

"Ừ?" Cái kia sau lưng Thiên Bồng hơi ngẩng đầu lên nhìn phía Huyền Trang.

Huyền Trang mặt không biểu tình mà nói ra: "Đây là Linh Cát tôn giả cho bọn hần hạ định nghĩa, 'Ngu muội' ."

Nghe vậy, Thiên Bồng không khỏi nhàn nhạt cười cười: "Ai không ngu muội? Ai, vừa lại thật thà có thể đại triệt đại ngộ? Kỳ thật có đôi khi ngẫm lại, kiếp trước ta theo chân bọn họ, lại có cái gì khác nhau? Nói cho cùng, đều là đứng ở một cái cố định vị trí, một lá chắn tầm mắt, tới mức thấy không rõ phương xa phong cảnh."

"Nguyên soái kiếp trước, chính là thiên đình nhất đẳng trung thần lương tướng a."

"Bởi vì là trung thần lương tướng, cho nên sẽ không ngu muội sao?" Thiên Bồng bất đắc dĩ nhìn Huyền Trang liếc, nói: "Huyền Trang pháp sư cũng đừng an ủi ta. Chính mình tình huống nào. Ta tự mình biết, không cần an ủi. Cái này còn phải cảm tạ Na Tra a, không có để cho ta nuốt vào viên thuốc đó, nếu không... Kiếp này sợ lại là muốn theo sau."

Huyền Trang ánh mắt ngưng tại không có vật gì bàn trên, hồi lâu, khẽ thở dài: "Có thể cũng không phải mỗi người. Đều có nguyên soái loại này gặp gỡ. Cho nên, thế gian còn là cần phải có người, đi phổ độ."

Thiên Bồng nhẹ gật đầu, lại chỉ nói ra một chữ: "Khó."

...

Huyền Trang cầu phúc, đây chính là Lôi âm quận một đại sự. Đương nhiên, trọng điểm là chuyện này, là Linh Cát tự mình mở khẩu.

Trong lúc nhất thời, cả Lôi âm quận đều bị động viên lên, trong ngoài bận việc. Nhất phái vui mừng cảnh tượng. Gần kề nửa ngày thời gian, cái kia cao cao cầu phúc đài đã bị xây dựng đứng lên. Tuy nói đơn sơ, thực sự từng cái chi tiết đều lộ ra Lôi âm quận dân chúng tâm ý.

Không bao lâu, tại lão quận vương dưới sự dẫn dắt, nghênh đón Huyền Trang đội ngũ liền đã đến cửa phòng bên ngoài.

Giờ này khắc này, trong phòng Huyền Trang đã sớm rửa mặt xong, đổi lại sạch sẽ sạch sẽ áo cà sa, mang lên trên vạn phật quan. Cái kia quần áo cùng lúc trước gặp mặt đường hoàng giờ độc nhất vô nhị. Chỉ là khuôn mặt, lại là tang thương rất nhiều.

Cũng may. Sơ tâm không sửa.

"Đại thánh gia? Hấn, không có ý định cùng đi sao?"

"Khó mà nói." Một bên Thiên Bồng nhẹ giọng đáp: "Ngày hôm qua trong đêm, Lôi âm quận lí ra một chút việc, hấn bây giờ còn đang chăm chăm vào Lôi âm quận."

"Ngày hôm qua trong đêm?"

"Kỳ thật còn không chỉ ngày hôm qua trong đêm, hôm trước cũng đã xảy ra chuyện." Hơi do dự hạ xuống, Thiên Bồng nhếch môi nói: "Có lẽ hấn sau đó đã đến a. Ta sẽ một mực đi theo ngài. Bảo đảm sẽ không ra ngoài ý muốn. Mặt khác, còn có hơn mười người yêu tướng sẽ đi qua, bọn họ hội trang phục thành phàm nhân bộ dáng, tận khả năng canh giữ ở tiếp cận cầu phúc đài vị trí."

Huyền Trang có chút thiếu lực nhẹ gật đầu.

Theo Thiên Bồng trốn đến bình phong sau, cửa phòng mở rộng. Một nhóm lớn dân chúng nối đuôi nhau mà vào. Đơn giản bái lễ sau. Bọn họ đón Huyền Trang tự đi ra ngoài.

Đợi bọn hắn đi rồi, đồng dạng tránh ở sau tấm bình phong Lữ lục quả mới thấp giọng hỏi: "Nguyên soái a, người nói phải hơn mười người yêu tướng trang phục thành phạm nhân... Ta như thế nào không có nghe thuyết sao? Cái này Lôi âm quận trung cư dân đều là nguyên bản Phượng tiên quận, xuất hiện sinh ra, chỉ sợ không tốt lắm đâu."

"Đây không phải đã có sẵn sao?" Thiên Bồng thản nhiên nhìn Lữ lục quả liếc, nói: "Trước không phải hai vị yêu tướng thân vẫn sao? Sau đó chúng ta đã không chế mười cái cảm kích dân chúng, lại dùng người của chúng ta thay thay đổi bằng đám người."

"Nha... A!" Lữ lục quả lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ngài là nói bọn họ a!"

"Đương nhiên là bọn họ, cũng chỉ có thể là bọn họ." Thiên Bồng khẽ thờ dài: "Vừa đến bọn họ phụ trách bảo vệ Huyền Trang pháp sư vừa vận phù hợp, thứ hai... Bọn họ bản thân cũng phải đi, nếu không, hàng xóm láng giềng, sợ là muốn sinh nghi."

"Đúng đúng đúng! Ta đây phải đi an bài!" Ôn ào trước, Lữ lục quả vội vàng hóa thành phi trùng theo cửa sổ bay đi ra ngoài. Cùng lúc đó, Thiên Bồng cũng hóa thành phi trùng hướng phía Huyền Trang rời đi phương hướng đuổi tới.

...

Giờ này khắc này, hầu tử còn treo ở không trung bên trong như trước quản chế trước Lôi Âm Tự. Mà ở Lôi Âm Tự hậu đường trong, Linh Cát

cùng Lục Nhĩ Mi Hầu tác như trước giàng co lấy.

"Người đến tột cùng sử cái gì kế?"

"Kế hay."

"Cái gì là kế hay?"

"Không ổn, nhưng có hiệu quả kế, đã kêu kế hay."

"Nói!" Lục Nhĩ Mi Hầu thoáng cái rống lên: "Đến tột cùng là cái gì âm mưu!"

"Không thể nói, không thể nói. Nói, sẽ không linh." Linh Cát mặt mày hớn hở đáp: "Bất quá nói trở lại, bọn họ nhưng thật ra là có thể xuyên qua. Chỉ tiếc, cái kia hầu tử cảnh giác có thừa, trí nhớ... Lại không là quá tốt a."

...

Hẹp dài trên đường phố, dân chúng phân loại hai bên, nguyên một đám chấp tay trước ngực, yên lặng chờ đợi trước.

Huyền Trang đi ở ở giữa.

Cái kia sau lưng, chăm chú theo sát mười mấy tên vừa mới quy y tăng nhân. Tại trong tay của bọn hắn, đều không ngoại lệ kéo theo thịnh có theo Lô Âm Tự trung mời đến pháp khí cái khay. Cái kia thần sắc có thể nói là thành kính vô cùng.

Rất nhanh, đại đội nhân mã liền đến một mảnh đất trống. Đất trống ở giữa sớm dựng lên một trượng cao, do gậy trúc dựng mà thành cầu phúc đài.

Huyền Trang không khỏi dừng bước.

Ngẩng đầu nhìn lại, trông thấy là một mảnh hôi mông mông ngày. Trận trận gió nhẹ thổi qua, hạc giữa bầy gà cầu phúc đài cái kia đỉnh gậy trúc hơi run rẩy.

Xa xa, tiểu bạch long cẩn thận nói: "Cái này trúc đài nhìn về phía trên như thế nào có điểm không rắn chắc a. Người nói, bọn họ có thể hay không là cố ý lấy một cái không rắn chắc trúc đài, quay đầu lại hảo lấy sụp, suy giảm tới Huyền Trang pháp sư?"

"Nguyên soái không phải đi theo sao?" Một bên hắc hùng tinh nhỏ giọng nói: "Dù thế nào dạng, nguyên soái cũng không trở thành nhượng một cái trúc đài bị thương Huyền Trang pháp sư a? Hơn nữa, huynh đệ của chúng ta còn tiềm phục tại trong đó. Đừng nói là trúc đài, ngay cả có người hướng phía Huyền Trang pháp sư bắn tên đều thương không đến hấn."

"Vậy người nói, cái kia Linh Cát bày lớn như vậy trận chiến là muốn làm gì đây? Không thể nào là bày biện chơi a?"

Hắc hùng tinh lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

Huyền Trang hít một hơi thật sâu, từng bước một bước về phía cái kia đài cao.

Giờ này khắc này, không có ai chú ý tới, cái kia bị để đặt đài cao tứ phía pháp khí chính hơi lóe ra hào quang.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 740: : Cố Kế Làm Lại

"Tư hữu đại đường du tăng Huyền Trang, phát chí nguyện to lớn đi cách xa vạn dặm, đi về phía tây lấy kinh. Nay đến Lôi âm quận, hướng thiên cầu nguyện "

Trên đài cao Huyền Trang men theo tiền nhân đường đi chậm rãi hát lên.

Cái kia dưới đài, vô số dân chúng nguyên một đám phục dập đầu, hoàn thành một cái cự đại quyền. Toàn bộ thế giới yên tĩnh được chỉ còn lại có đơn điệu mõ thanh nương theo lấy Huyền Trang hát tụng.

Hơn mười tên yêu quái giả trang mà thành dân chúng sớm đã nương các loại lý do chuyển đến phía trước tới gần Huyền Trang vị trí, để ngừa vạn nhất. Mà Thiên Bồng biến ảo mà thành phi trùng cũng đã rơi xuống cự ly Huyền Trang cách đó không xa trên bình đài, nín hơi dùng dãi.

"Một kỳ chúng sinh hướng thiện, người người dùng tay làm hàm nhai làm vui; hai kỳ thế gian hướng thiện, chúng sinh dùng ở chung hòa thuận làm vui. Ba kỳ tam giới hướng thiện, vạn vật hài hòa, hoà thuận vui vẻ mà vui mừng. Bốn kỳ luân hồi hướng thiện, sáu đạo đại đồng, thiện ác nhân quả đều có báo. Năm kỳ "

"Huyền Trang pháp sư cái này hát cái gì a như thế nào cho tới bây giờ đều không nghe qua "

"Có lẽ là chúng ta chưa thấy qua cao tăng phật kinh a, dù sao nhân gia chính là phật gia khâm điểm cao tăng a."

"Đúng đúng đúng, cao tăng sao có thể có sai muốn sai rồi còn là cao tăng ư "

Ngẩn ngui tiếng nghị luận sau, trong sân rộng lại một lần khôi phục yên lặng.

Đôi mắt cái này mới lạ lí do thoái thác, dân chúng khó có thể lý giải, lại là yêu quái môn có chút động dung.

Tiểu bạch long hơi nhíu lại lông mày nói: "Sáu đạo đại đồng, thiện ác nhân quả đều có báo này cũng là biện pháp, nói không chính xác, phổ độ cứ như vậy thực hiện. Chỉ tiếc, thiên đình không có hứng thú, phật môn cũng sẽ không nghe chúng ta, nói là như vậy nói, làm, cũng không phải làm như vậy a."

Một đoạn hát bãi, Huyền Trang cầm lấy một bên chùy nhẹ nhàng đập vào la trên. Thanh tịnh tiếng vang trong nháy mắt truyền khắp mỗi khắp ngõ ngách, cái kia phủ phục trên mặt đất các dân chúng nguyên một đám ngẩng đầu lên.

"Huyền Trang pháp sư thật sự là cao a." Thế tử không khỏi cảm thán nói: "Những ngày qua đến nay, hài nhi coi như là khắp duyệt phật điển, lại còn chưa từng nghe qua. Khó trách phật gia muốn cho hấn cho Lôi âm quận cầu phúc, nguyên lai là có thâm ý khác a."

Một bên lão quận vương hơi nhíu mày, có chút sững sờ.

"Phụ thân, ngài làm sao vậy "

"Không có." Lão quận vương cả kinh, vội vàng đáp: "Không có gì, chỉ là "

"Chỉ là cái gì "

"Không có gì. Không có gì." Một hồi lắc đầu khoát tay, lão quận vương nhìn qua Huyền Trang ánh mắt lại nhìn về phía trên càng thêm kinh ngạc.

Một vị tăng nhân vội vàng đi vào hậu đường, dập đầu nói: "Khởi bẩm tôn giả, Huyền Trang pháp sư cầu phúc đại điển cũng đã không sai biệt lắm."

Linh Cát khẽ gật đầu. Ý bảo biết rằng. Một ít bên cạnh Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng có chút kinh ngạc, nghi hoặc mà hỏi thăm: "Người nhượng Huyền Trang pháp sư đi cầu phúc "

"Đúng."

"Có ý nghĩa gì "

"Ý nghĩa đã có thể" Linh Cát hơi ngẩng đầu lên, thở dài nói: "Sâu xa. Hẳn không phải muốn chứng đạo, muốn tuyên dương hẳn vi thiện chi đạo ư bản tăng, cho hẳn cơ hội này."

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe được sững sờ sững sờ. Ánh mắt hơi lập loè lên.

Trên bầu trời, hầu tử còn đang lẳng lặng chờ đợi, cái kia lục chú ý tại Lô Âm Tự cùng xa xa Huyền Trang cầu phúc đài trong lúc đó không ngừng qua lại.

"Hết thầy còn thuận lợi ư "

"Còn thuận lợi, ngay cả có điểm quá thuận lợi." Ngọc giản một chỗ khác truyền đến Thiên Bồng thanh âm.

"Tóm lại, đề cao cảnh giác."

"Biết rằng."

Buông ngọc giản, hầu tử lại là giữ vững tinh thần chết chằm chằm vào Lôi Âm Tự không tha. Hấn cố gắng dùng thần thức trực tiếp xâm nhập Lôi Âm Tự trung đi dò xét. Nhưng mà, Linh Cát pháp trận cũng không phải đơn giản như vậy. Là trọng yếu hơn là, hầu tử đối phật môn pháp trận cũng không biết, tới mức không ngừng ném thử, rồi lại cơ hồ không có nửa điểm thành quả.

Ân ân. Hầu tử đều có chút lo nghĩ. Trực giác nói cho hấn biết Huyền Trang cầu phúc, Linh Cát nhất định là sử thủ đoạn. Chính là thật vất vả đem hung thủ vây ở cái này Lôi Âm Tự trong đó, hấn lại không nguyện ý do đó buông tay.

Mồ hôi to như hạt đậu đều đã kinh theo trên trán chậm rãi chảy xuống.

Cẩn rặng, hấn chỉ phải nói với tự mình: "Thử lại hạ xuống, thử lại hạ xuống, thật sự không được thì thôi. Dù sao cái này con lừa ngọc không phải còn đang Lôi Âm Tự lí ư chỉ bằng vài cái linh tôm tướng của mà nói, Thiên Bồng hấn là có thể ứng phó."

Từng tiếng triệt la thanh, uống qua một ly trà xanh sau, Huyền Trang cầu phúc lại một lần bắt đầu rồi.

Cái kia bốn phía dân chúng như trước lẳng lặng lẳng nghe.

"Ta không rõ." Lục Nhĩ Mi Hầu bán híp mắt nói: "Người người tại nơi này, làm sao có thể can thiệp được cầu phúc "

"Chẳng lẽ bần tăng đi. Tự giữ dự được không" Linh Cát nhếch môi khê cười nói: "Người cũng không tránh khỏi quá coi thường đối thủ a cùng Tề Thiên Đại Thánh cứng đối cứng, Linh Cát cũng không nắm chắc a. Lúc trước nếu không có phật tổ kịp thời ra tay, nói không chừng, tam giới đều thật muốn vì cái kia gọi phong linh cô gái nhỏ chôn cùng rồi sao."

Thản nhiên nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc. Linh Cát giả ra một bộ bưng bình đại ngộ bộ dạng nói: "Thật có lỗi, thiếu chút nữa đều đã quên ngài cũng là Tề Thiên Đại Thánh a."

Cái kia "Cũng" chữ cố ý tăng thêm âm điệu.

Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày chậm rãi chau nổi lên, tiếp tục gắt gao chăm chăm vào Linh Cát.

Linh Cát cúi đầu xuống tiếp tục phao trước trà, thuận miệng nói: "Nói trở lại, cái kia Trầm Hương sư phó gọi Thanh Tâm, giống như chính là phong linh chuyển thế a."

Lục Nhĩ Mi Hầu trong mắt trong nháy mắt hiện lên nồng đậm địch ý: "Người muốn nói cái gì "

"Không có gì." Linh Cát ngẩng đầu lên nhàn nhạt cười cười. Nói: "Chỉ là cảm thấy như vậy, đại thánh gia yêu cầu Trầm Hương, tự thuận lý thành chương. Dù sao, ngài cũng là đại thánh gia, không phải sao "

Cái kia "Cũng" chữ, lại một lần cố ý tăng thêm âm điệu.

Lục Nhĩ Mi Hầu khóe mắt hơi kéo ra, ánh mắt kia tự giống như muốn đem Linh Cát nuốt sống vậy. Nhưng mà, cùng lúc đó, Linh Cát nhưng như cũ một bộ điềm nhiên như không bộ dạng.

"Trần định, trần định." Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ có thể không ngừng ở trong lòng mặc niệm trước, tự nói với mình: "Đừng phát nộ, đừng phát nộ. Tên này rõ ràng cho thấy hữu dụng ý, hẳn đang khích bác, hẳn đang khích bác "

Trong nháy mắt, Huyền Trang cầu phúc cũng đã chuẩn bị kết thúc.

Ra ngoài ý định, do đầu đến vĩ đúng là một mảnh gió êm sóng lặng. Thứ nhất không có người quấy rối hiện trường, thứ hai, cũng không thấy Linh Cát theo Lôi Âm Tự lí đi ra.

"Cứ như vậy chấm dứt "

Không chỉ là hầu tử, tất cả yêu quái giờ này khắc này trong nội tâm đều xuất hiện như vậy một cái nghi vấn.

"Chẳng lẽ là bởi vì chúng ta đề phòng sâm nghiêm, cho nên bọn họ thay đổi chủ ý nếu như là như vậy, cái kia không còn gì tốt hơn. Chính là "

Hầu tử do dự mà nên không nên rời khỏi Lôi Âm Tự trên không đi hộ tống hết Huyền Trang cuối cùng đoạn đường.

Đang lúc này, Huyền Trang cũng đã gõ vang cuối cùng la thanh.

Hắn chậm rãi đứng dậy, chấp tay trước ngực hướng phía tứ phía lễ bái, trong miệng nói lầm bầm.

Những cái này dân chúng nguyên một đám cũng đều phối hợp theo Huyền Trang hướng phía bốn phương tám hướng lễ bái.

Thần kinh đã sớm kéo căng đến mức tận cùng yêu quái môn cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

"Xem ra, bất quá sợ bóng sợ gió một hồi a." Tiểu bạch long mặt mày hớn hờ nói: "Phật môn chiêu cũng không phải mỗi lần Turin. Ngươi xem, lần này bọn họ tìm không đến cơ hội xuất thủ a."

Hắc hùng tinh ở một bên lắng lắng nghe, ánh mắt như trước nhìn chăm chăm Huyền Trang không tha.

Đang lúc này. Chỉ nghe cái kia cầu phúc đài đột nhiên phát ra "Kèo kẹt kèo kẹt" tiếng vang.

"Thanh âm gì" trong đám người, những cái này che dấu yêu tướng môn nguyên một đám ngẩng đầu lên vẻ mặt buồn bực.

Không chỉ là bọn họ, mà ngay cả bốn phía những cái này bình thường dân chúng cũng đều nghe được, nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Tiểu bạch long hơi sững sờ. Thoáng cái khản trương lên, thì thào lẩm bẩm: "Sẽ không thật là cầu phúc đài muốn sập a nhằm chán như vậy chiêu ai nghĩ ra được "

Cái kia tiếng vang trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Đột nhiên, chỉ nghe "Pằng" một tiếng, chèo chống cầu phúc đài vài chục căn gậy trúc tại giống nhau vị trí đồng thời bạo ra. Sau một khắc, tụt tại dưới ánh mắt của tất cả mọi người. Cầu phúc đài khẽ nghiêng, mắt thấy muốn sập.

Đứng ở trên đài Huyền Trang không thể không đưa tay đi bắt một bên rào chắn mới miễn cưỡng đứng lại.

Xa xa trên bầu trời, hầu tử không khỏi hơi lấp bắp kinh hãi, lại còn không có thực chất tính động tác, chỉ là đôi mắt nhìn chăm chăm lung lay sắp đổ Huyền Trang không tha.

"Bất hảo, đài muốn sập" trong đám người trong nháy mắt có người tiêm kêu lên.

Không hề chuẩn bị tâm lý lão quận vương cả ngây dại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cả cầu phúc đài cũng đã chậm rãi nghiêng, hướng phía đám người đập bễ quá khứ.

Đại khái là bởi vì gậy trúc kiên nhẫn quan hệ, cái kia tốc độ cũng không phải quá nhanh.

Trong hậu đường, Linh Cát uống một hớp trà. Nhẹ giọng thở dài: "Trò hay, muốn bắt đầu."

Một mảnh trong tiếng thét chói tai, hóa thân phi trùng Thiên Bồng không ngừng vòng quanh Huyền Trang phi hành, đem trong hỗn loạn đâm về Huyền Trang gậy trúc kể hết ngăn.

Dưới đài dân chúng cũng đã nhanh chóng chia làm hai tốp. Tuyệt đại bộ phận dân chúng cũng đã thất kinh chạy tứ tán. Nhưng là, cái này chính giữa đã có như vậy mười mấy người, phản một con đường riêng mà đi. Bọn họ hướng phía cầu phúc đài phi tốc vọt tới.

Cái nhìn này nhìn lại, Thiên Bồng lập tức an lòng không ít.

Chính là cầu phúc đài, có những kia ẩn núp yêu tướng tại, tạm thời là không cần thiết hẳn trực tiếp xuất thủ. Tuy nói tràng diện hỗn loạn, nhưng không duyên cớ xuất hiện như vậy một cái tất cả mọi người không người quen biết dù sao cũng không phải là cái gì chuyện tốt a.

Tự tại cầu phúc đài tức đem đập bễ ngã xuống đất. Nguyên bản đứng ở phía trên Huyền Trang nắm rào chắn cũng đã cả huyền không thời điểm, những cái này yêu tướng môn cũng đã kể hết gom lại Huyền Trang thân dưới, nguyên một đám duỗi ra hai tay tùy thời chuẩn bị tiếp được Huyền Trang.

Cái kia cầu phúc đài nặng nề đập bễ ngã xuống đất, cả nhanh chóng văng tung tóe. Trong lúc bối rối. Huyền Trang buông lỏng tay, cả rơi xuống

yêu tướng tụ tập trong vòng luẩn quẩn bị vũng vàng tiếp được.

"Huyền Trang pháp sư, ngài không có sao chứ "

"Không có sao chứ "

Từng tiếng ân cần thăm hỏi nhanh chóng tại Huyền Trang vang lên bên tai. Giờ này khắc này, hẳn còn đầu óc choáng váng, chỉ là bản năng vươn tay ra bắt được hết thấy có thể bắt được gì đó.

Một màn này tại bốn phía dân chúng xem ra cũng không có gì không ổn. Nếu có, đại khái cũng chỉ là cảm thán mười mấy người này thành kính a.

Nhưng mà. Không thể tưởng tượng một màn đã xảy ra.

Đang lúc mới từ trong kinh ngạc giật mình tỉnh lại lão quận vương mở ra cước bộ, chạy chậm trước chuẩn bị tiến đến xem xét Huyền Trang tình huống thời điểm. Tụ tại Huyền Trang bên người, một vị biến ảo thành dân chúng yêu tướng thân hình bỗng nhiên trưởng lớn, trọn vẹn vừa được một trượng cao, hóa ra nguyên hình

Tối như mực lân phiến, thật dài cao thấp hàm trong lúc đó trải rộng sắc nhọn hàm răng, cự đại cánh tay đó là một con cá sấu tinh.

Trong nháy mắt, cái kia bốn phía nguyên bản nóng lòng Huyền Trang thương thế các dân chúng nguyên một đám ngây dại, một ít trương trương mặt xoạt thoáng cái toàn bộ bạch.

Không chỉ là dân chúng, mà ngay cả còn lại yêu tướng, liền Thiên Bồng, liền hầu tử, tất cả mọi người thoáng cái ngây dại.

Trong hậu đường, Linh Cát điềm nhiên như không uống trà, tiện tay một cái búng tay nói: "Chiêu này, bản tăng tại Cao lão trang không phải cũng đã

dùng qua sao thật sự là không dài trí nhớ a. Ha ha ha ha "

Sau một khắc, tiếng thét chói tai nhanh chóng bao trùm cả Lôi âm quận chưa xong còn tiếp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 741: : Mở Ra

Trong hậu đường, Lục Nhĩ Mi Hầu mở to hai mắt nhìn ngơ ngác nhìn qua ngoài cửa. ::

Giờ này khắc này, huyền tại Lôi Âm Tự trên nóc hầu tử đồng dạng trợn mắt há hốc mồm.

Thiên Bồng biến thành phi trùng vượt cánh do dự mà muốn hay không gần phía trước. Các dân chúng cạnh cùng chạy trốn, đều hướng xa xa né tránh. Vờn quanh Huyền Trang yêu quái đều đã kinh kinh ngạc đi, mà giờ này khắc này, Huyền Trang lại còn không có theo chỗ cao rơi xuống bên trong hoãn quá thân lai. Hắn đóng chặt lại hai mắt bỗng nhiên hát đầu, đàn độn còn không có biết rõ ràng chung quanh đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Khi hắn trong lúc bối rối lại là đưa tay đụng chạm đến cái khác không biết hình yêu quái giờ, lúc trước cảnh tượng lại một lần đã xảy ra.

Yêu quái kia hoảng sợ nhìn mình bị Huyền Trang chạm đến cánh tay bỗng nhiên thu nhỏ lại, hiện ra màu đen lân phiến. Ngay sau đó, loại này ba động nhanh chóng lan tràn đến toàn thân.

Đây là một điều. . . Xà tinh. Mặc khái giáp, hung thần ác sát xà tinh.

Còn ngốc đứng ở tại chỗ lão quận vương quả thực không dám tin vào hai mắt của mình. Hắn ngơ ngác nhìn qua Huyền Trang, nhìn qua Huyền Trang bên cạnh hiện ra nguyên hình hai con yêu quái, hai chân mềm nhũn,

cả ngã ngồi trên mặt đất. Trong miệng không ngừng nhắc tới trước: "Không có khả năng, không có khả năng. . . Như thế nào, tại sao có thể như vậy?"

Thế tử vội vàng từ đằng xa té chạy tới nâng.

Sự tình tựa hồ còn xa xa không tới lúc kết thúc.

Rất nhanh, không có bị Huyền Trang va chạm vào yêu quái cũng nguyên một đám gào thét hiện ra nguyên hình, trong lúc nhất thời, quảng trường ở giữa đứng đầy các loại chiều cao không đồng nhất yêu tướng. Chính giữa thân hình cao lớn một ít chừng hơn một trượng cao, đứng ở nơi đó, thật giống như một tòa núi nhỏ vậy.

Dân chúng tiếng thét chói tai càng phát ra liên tục không ngừng.

Hoãn quá thần lai Huyền Trang nhìn xem quanh mình hết thấy, cả ngu ngơ tại chỗ.

"Nhanh!" Tiểu bạch long vội vàng quát: "Nhanh làm cho bọn hần rời đi Huyền Trang pháp sư! Hiện hình không quan hệ, ngàn vạn không thể liên lụy Huyền Trang pháp sư! Nếu không. Một hồi liền cãi lại cơ hội cũng không có!"

Tại kinh hoảng trung đột nhiên bừng tỉnh Lữ lục quái vội vàng cúi đầu thối một bả cái còi. Lập tức. Tất cả yêu quái đều ý về phía trước bốn phương tám hướng chạy tứ tán.

...

Trên bầu trời. Hầu tử nắm tay đã sớm nắm được "Đùng" rung động. Cái kia tròn tròn con mắt chậm rãi chuyển động, nhưng như cũ là nhìn về phía Lô Âm Tự.

...

Giờ này khắc này, trong hậu đường bầu không khí tựa hồ cũng đã đã xảy ra không đồng dạng như vậy biến hóa.

Lục Nhĩ mở to hai mắt nhìn gắt gao chăm chăm vào Linh Cát, cái kia răng cắn được "Khanh khách" rung động.

Cái kia đối diện, Linh Cát nhưng như cũ mặt mày mang cười.

"Như thế nào, đại thánh gia cảm thấy bản tăng cái này nhất kế, khiến cho không xinh đẹp?"

Lục Nhĩ Mi Hầu vi trương trong miệng phát ra tràn ngập địch ý tiếng gầm.

"Bản tăng cái này đều là ở vi đại thánh gia ngài suy nghĩ a." Linh Cát khẽ cười nói: "Chuyện cho tới bây giờ, có một số việc cũng không sợ nói rõ. Vô luận các ngươi ai thắng. Ngã phật Như Lai, cuối cùng khẳng định đều là sẽ ra tay trấn áp. Bất quá ngài cũng phải hiểu rõ ràng, hiện tại cùng Huyền Trang đi về phía tây là hấn, nếu để cho hấn đi được quá dễ dàng, lông cánh đầy đủ, đến lúc đó, còn có ngài chuyện gì chứ? Đúng không?"

Lục Nhĩ Mi Hầu trên trán gân xanh đều đã kinh tuôn ra đến đây, hấn cắn răng chậm rãi nói ra: "Xem ra sư phó nói không sai, phật môn, không thể tín nhiệm."

Hấn hơi cúi đầu theo bên hông lấy ra cái kia phiến cùng Thanh Tâm liên lạc ngọc giản nhìn thoáng qua: "Đối phó các ngươi biện pháp duy nhất. Chính là cái gì cũng không muốn cùng các ngươi đàm!"

Lời còn chưa dứt, hấn cũng đã vung bổng hướng phía Linh Cát đập bễ quá khứ. Lúc này đây. Bất lưu dư lực!

...

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt, nửa cái Lôi Âm Tự kiến trúc đều bị quét sụp. Tóe lên cát bụi phi tốc lan tràn, nhanh chóng bao trùm hết thấy tất cả.

Cái kia như trước huyền phù ở trên không bên trong quản chế hầu tử lập tức đều trợn tròn mắt.

Đây là tình huống nào?

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, hấn cơ hồ nương tựa theo chiến đấu bản năng nhanh chóng nắm kim cô bổng hướng phía Lôi Âm Tự vọt lên xuống dưới.

...

Trên quảng trường, Huyền Trang còn đang cô linh linh đứng, bốn phía dân chúng ánh mắt kia đều đã đã bị hấp dẫn đến Lôi âm quận phương hướng.

...

Không đợi hầu tử nhảy vào quay cuồng cát bụi bên trong, chỉ thấy một thân ảnh cũng đã theo cái kia phé tích bên trong vọt ra, cùng hầu tử gặp thoáng qua!

Ánh mắt giao thoa thời khắc, song phương tựa hồ cũng sững sốt một chút.

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút bối rối mà nhìn xem hầu tử, hầu tử tắc vè mặt kinh ngạc mà nhìn xem hấn, còn có hấn ôm vào trong ngực. . . Trầm Hương.

"Quả nhiên là người ——!" Không có do dự chút nào, dưới cơn thịnh nộ, hầu tử kim cô bổng bay thẳng đến hấn quét quá khứ!

"Dừng tay!" Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng khoát tay, dùng thiết can binh tiếp nhận hầu tử một kích này. Nhưng mà, lực lượng của hấn vốn là so với hầu tử hơi yếu một điểm, giờ này khắc này, lại một tay ngực Trầm Hương, nơi đó khả năng tại trên lực lượng cùng hầu tử chống lại?

Gậy gộc là tiếp được, nhưng mà, hấn lại cả ngay tiếp theo Trầm Hương cùng một chỗ bị quét bay đi ra ngoài!

"Nương! Người không thấy được Trầm Hương sao? Đây là Thanh Tâm đồ đệ a! Phong linh đồ đệ a!"

"Người cho rằng người bắt cóc hấn ta liền hội nương tay sao?"

Lục Nhĩ Mi Hầu một đường hùng hùng hổ hổ, hầu tử tắc không chút do dự xông tới.

"Ai nói ta bắt cóc hấn? Ta là tới cứu hấn! Tới cứu hấn! Hấn bị phạt môn cho trói lại, Thanh Tâm xin nhờ ta tới a!"

"Phải cứu cũng nên ta cứu, người là cái thứ gì!"

"Người cần phải vào lúc đó cùng ta đánh sao?"

"Lão tử quát người còn dùng tiến hành cùng lúc hậu sao?"

Trong lúc nhất thời, hai người tại trên bầu trời phi tốc truy đuổi lên. Hầu tử quơ kim cô bổng điên cuồng mà truy đánh trước Lục Nhĩ Mi Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu thì là liều mạng né tránh, thật sự thiêm không xong, cũng chỉ có thể chống đỡ được.

Một màn này, thấy trên mặt đất dân chúng đều ngây dại.

"Đây là. . . Hai con hầu tinh?"

"Giống như có một con là vừa theo Lôi Âm Tự lí chạy đến, là hấn phá hủy Lôi Âm Tự."

"Người nhận được là cái đó một con theo Lôi Âm Tự lí chạy đến sao?"

"Nhận thức không rõ. . ."

Huyền Trang lấy lại bình tĩnh, xoáy lên ống tay áo hương lão quận vương phương hướng bước một bước.

Trong lúc nhất thời, đã sớm dẹp loạn tiếng hét chói tai lại lần nữa nổi lên bốn phía. Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn qua Huyền Trang.

Huyền Trang tiến độ dừng lại.

Cái này trong nháy mắt, hấn theo ở trong mắt mọi người đều đọc lên một cái giống nhau hàm nghĩa —— sợ hãi.

"Vừa mới những kia người. . . Là bị hấn đụng phải mới biến thành yêu quái sao?"

"Hảo. . . Hình như là."

"Như vậy nói, cái này Huyền Trang pháp sư, nhưng thật ra là yêu?"

"Nói bậy. Hấn là yêu. . . Hấn là yêu. Phật gia sao biết nhượng hấn cho chúng ta cầu phúc?"

"Có lẽ là Phật gia cố ý dùng loại phương thức này vạch trần hấn cũng không nhất định. Nhất định là như vậy, nhất định là!"

Mọi người, đều không hện mà cùng lui về sau một bước, kể cả lão quận vương tại trong, đều ở nghĩ cách kéo ra cùng Huyền Trang pháp sư cự ly.

Huyền Trang chỉ có thể ngơ ngác đứng ở tại chỗ, mở to hai mắt nhìn thẳng phía trước, vừa động, cũng không dám động.

Trong lúc giật mình. Hấn hiểu được Linh Cát thiết hạ cái này bấy rập mục đích.

...

Giờ này khắc này, hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu chiến đấu đã sớm tiến nhập gay cấn.

Trong ngực Trầm Hương sợ tới mức gắt gao ôm lấy Lục Nhĩ Mi Hầu đóng chặt hai mắt không dám nhúc nhích, Lục Nhĩ Mi Hầu liều mạng né tránh trước hầu tử công kích, mà hầu tử, tắc như trước đuổi sát không tha.

"Đừng đánh! Đừng đánh! Người có thể hay không nghe ta đem lời nói xong!"

"Ta có nói qua không cho người nói sao?"

"Sự phó nhận thức hạ ta!"

"Cái gì?"

"Trầm Hương chết rồi, làm sao người cùng Thanh Tâm công đạo!"

"Ha ha, thì ra là thế a. Khó trách người đột nhiên bắt đầu quan tâm Tà Nguyệt Tam Tinh Động người sinh tử, nguyên lai nghĩ cứu Trầm Hương trở về chứng minh người mới là thật a!"

"Ta vốn chính là thật sự!"

"Người muốn chết!"

Cái này từng câu từng chữ trong lúc đó, hầu tử côn bông lực đạo ngược lại tăng thêm vài phần. Lục Nhĩ Mi Hầu gấp đến độ khắp thế giới tán loạn.

"Đừng đánh, người đến cùng phải hay không muốn hộ Huyền Trang đi về phía tây a?"

"Ngoài miệng nói lo lắng đi về phía tây. Còn ăn ta hai người thủ hạ?"

"Đó là bất đắc dĩ."

"Quát người cũng là bất đắc dĩ!"

Nặng nề một kích phía dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu cả giống như giống như sao băng từ trên bầu trời trực tiếp đập bể xuống tới. Hơn mười tòa nhà nhà dân. Trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, nhấc lên cát bụi càng là cuốn sạch nửa cái Lô âm quận.

Hầu tử thờ hồng học huyền ở giữa không trung, trọn tròn tròn mắt gắt gao chăm chăm vào Lục Nhĩ Mi Hầu rơi xuống vị trí.

Hồi lâu, cát bụi cuối cùng tán đi.

Gạch ngói vụn trong đồng, Lục Nhĩ Mi Hầu toàn thân là thương, nhưng như cũ chăm chú ôm Trầm Hương, đưa hấn che ở trước ngực.

Giờ này khắc này, Trầm Hương đều nhanh muốn khóc lên, hấn ngơ ngác nhìn qua cái này một mực bị chính mình ghét bỏ sư bá.

"Sư bá. . . Thả ta xuống a, thả ta xuống, người có thể đánh thắng được hấn."

"Tiểu thí hài nói nhảm nhiều!" Lục Nhĩ Mi Hầu hung hăng chửi thề một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn về phía hầu tử, cắn răng nói: "Hôm nay bất kể như thế nào muốn dẫn ngươi trở về, nương, nếu như bị Thanh Tâm xem thường, cái kia rất không mặt mũi a."

"Còn muốn dẫn hấn đi?" Hầu tử chăm chú nắm chặt kim cô bổng, mở miệng hộc ra một hồi sương mù: "Hôm nay, liền ngươi đều muốn công đạo tại nơi này!"

"Hắc hắc, lão tử còn có chiêu." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi nhếch miệng, lộ ra răng nanh.

Sau một khắc, ánh mắt của hấn chậm rãi hướng một bên quét tới.

Cái này trong nháy mắt, hầu tử cũng sửng sốt. Bởi vì hấn phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu chỗ nhìn về phía, đúng là Huyền Trang!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ngây dại.

"Xin lỗi, Huyền Trang pháp sư." Một thanh âm tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

"Bất hảo! Hấn sẽ đổi Huyền Trang pháp sư ra tay!" Thiên Bồng vội vàng rống lên.

Cùng lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thủ. Hấn một tay quơ thiết can binh quét ngang mà ra!

Hầu tử lập tức tròn mắt.

Trong lúc bối rối, hấn chỉ phải thay đổi thân hình hướng phía Huyền Trang vị trí chạy như bay mà đi.

Bỗng nhiên duỗi dài thiết can binh tại cả vùng đất quét ra một cái cự đại hình cung, nơi đi qua, tất cả phòng xá đều bị chặn ngang chặt đứt.

Trong nháy mắt, những cái này dân chúng từng người đều sợ choáng váng, thậm chí liên kê sợ hãi đều đã quên, chỉ là một cái cá đứng ngẩn ngơ.

Làm mục tiêu Huyền Trang hơi mở to hai mắt, cái này thay đổi trong nháy mắt tình thế, thậm chí không có cho hắn cũng đủ thời gian đi tự hỏi, tới mức hắn ngoại trừ đứng thẳng, cái gì cũng làm không được.

Đang ở đó quét ngang mà đến thiết can binh tức đem đánh trúng Huyền Trang thời điểm, hầu tử cũng đã nắm kim cô bổng chắn Huyền Trang trước người. Bày ra nghênh chiến tư thế.

Nhưng mà, trong dự liệu va chạm cũng không có phát sinh.

Thiết can binh xoáy lên cuồng phong theo Huyền Trang cùng hầu tử bên cạnh quét ngang mà qua, nhưng mà, nó bản thân mình, lại hư không tiêu thất.

Tùy theo cùng nhau biến mất, còn có xa xa Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Trầm Hương.

Thoáng cái, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh trở lại, duy chỉ có lưu lại Lục Nhĩ Mi Hầu xa xa truyền đến lời nói tại hầu tử trong đầu quanh quẩn: "Hắc hắc. Ván này, ta thắng."

ps: Xương cốt bệnh, thất lưng bệnh. . . Ta liền muốn treo. . . Nhưng mà ta cư nhiên còn đổi mới. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 742: : Rời Đi

Trời cao trung, cũng đã hôn mê quá khứ Trầm Hương từng điem từng điem tỉnh lại, trông thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đang gắt gao ôm hấn. +

Một thân khải giáp đều sớm đã đang cùng Hầu tử trong lúc kích chiến rách mướp, khoe miệng nhưng như cũ mang theo nồng đậm vui vẻ.

"Sư bá. . ."

"Hắc hắc, cũng đã thắng." Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn thẳng phía trước, nhếch miệng cười nói: "Ta liền nói ta nhất định có thể thắng nha, tà không thể thắng chính. Ha ha ha ha."

Trầm Hương hơi nhíu lại lông mày, có chút khó hiểu nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Rất nhanh thì đến nhà, sau khi trở về, ngươi cần phải nhớ rõ với người sư phó nói ta lời hữu ích a."

"Vì sao?"

"Cái gì vì sao? Ta cứu ngươi, ngươi giúp ta nói tốt không phải rất bình thường sao?"

"Ách. . . Được rồi."

"Này mới đúng ma. Hảo sư diệt, từ nay về sau muốn gì, mặc dù với người sư bá ta nói." Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu tâm tình càng phát ra tốt

lắm. Hấn quơ thiết can binh điên cuồng mà gia tốc, một đường tiếng rít lên, giống như một cái nhĩ đồng vậy. Chọc cho Trầm Hương khanh khách cười không ngừng.

...

Giờ này khắc này, một vòng tịch dương chiếu rọi xuống Lôi âm quận phá lệ yên lặng.

Lần lượt từng cái một ngóc trệ khuôn mặt, nguyên một đám thân ảnh mặc rách nát quần áo, tại đây ôn nhuận quang trung lẳng lẳng đứng lặng, cái kia bốn phía, tắc sớm đã là một mảnh phế tích.

Mỗi người trên mặt cũng không có biểu lộ, mà ngay cả Huyền Trang cũng đồng dạng.

Hấn đứng ở đó một mảnh trống rỗng trong sân rộng vẫn nhìn, đưa mắt nhìn lại, trông thấy là một đôi con mắt. Ánh mắt kia giống như gai nhọn vậy, đâm vào đáy lòng của hắn.

Giờ này khắc này, cơ hồ mỗi người đều ở nhìn xem hắn.

Cái kia cách đó không xa, Hầu tử buông tay ra nói: "Kỳ thật, cũng không phải là chuyện gì lớn. Đúng không? Bất quá là được vài toà phòng ở sao? Vài cái canh giờ ta liền làm cho người ta toàn bộ cho chữa trị."

Không có người trả lời hắn.

Đặc biệt Huyền Trang, cái kia sắc mặt ảm ảm, cũng đã có chút khó coi.

"Phụ thân! Phụ thân. Ngươi làm sao vậy?"

Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, vô số dân chúng nhanh chóng gom lại cùng một chỗ, tạo thành một vòng tròn quyền.

Mới từ hỗn loạn trong suy nghĩ giựt mình tỉnh lại Huyền Trang cũng liền bèn chạy tới.

Còn không đợi hấn đến gần, những cái này dân chúng liền đều đã kinh nguyên một đám kinh hô lên: "Bỏ đi! Đừng tới đây! Đừng tới đây!"

Thoáng cái, nguyên bản làm thành một vòng dân chúng tản ra một vòng, từng người đều hoảng sợ nhìn qua Huyền Trang.

Cái kia ở giữa hiển hiện ra. Là thế tử, còn có lão quận vương.

Giờ này khắc này, lão quận vương cũng đã nằm trên đời tử trong ngực, hấp hối.

Đôi mắt bốn phía dân chúng tràn ngập sợ hãi ánh mắt, Huyền Trang thoáng chậm lại cước bộ.

"Ngươi đừng tới!" Lúc này đây hô lên thanh tới, là thế tử.

Cách xa nhau hai trượng cự ly, Huyền Trang rốt cục dừng bước. Hai người yên lặng đối mặt trước. Cái kia thoát nhìn cũng đã nhanh không được lão quận vương cũng là bán híp mắt, xa xa nhìn qua Huyền Trang.

Toàn bộ thế giới phảng phất đều ở đây khắc lặng im.

Hồi lâu, Huyền Trang lại hơi nhắc chân. Bước một bước.

"Đừng tới đây ——!" Thế tử lại một lần rống lên.

Huyền Trang cái kia mở ra chân chỉ phải ngưng ở không trung, chậm rãi thu trở về. Chắp tay trước ngực nói: "Thế tử, bản tăng lược qua thông y thuật. Hãy để cho bản tăng, giúp quận vương nhìn xem a."

Thế tử mở to hai mắt nhìn ấp úng nói: "Không. . . Không cần người xem! Người là yêu quái!"

"Bản tăng không phải yêu."

"Vậy bọn họ là chuyện gì xảy ra? Người còn khỏe mạnh, như thế nào từng người đều biến thành yêu rồi?"

"Bản tăng thật không phải là yêu."

"Ai tin người a!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy lão quận vương cũng đã nhẹ nhàng cầm thế tử tay. Thế tử liền tranh thủ lỗ tai của mình tiến đến lão quận vương bên miệng, lẳng lẳng lẳng nghe cái gì.

Lúc nói chuyện, lão quận vương ánh mắt kia thủy chung tập trung tại Huyền Trang trên người. Đáng tiếc, cũng không phải là cái gì thiện ý ánh mắt.

Ít khi. Thế tử nặng nề mà nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Hài nhi cần tuân phụ thân dạy bảo."

Nói, hắn đã đem lão quận vương cả giúp đỡ đứng lên, tại bốn phía dân chúng dưới sự trợ giúp lưng đến trên lưng.

Tại dân chúng tím tím hạ, hắn rất nhanh hướng phía Lôi Âm Tự phương hướng đi đi.

Không bao lâu, người trên quảng trường cũng đã đi được không còn một mảnh. Nếu nói là còn có. Cái kia liền chỉ còn lại có một ít song song tránh ở tường sau lẳng lẳng nhìn chăm chú Huyền Trang con mắt.

Huyền Trang cô linh linh đứng, nhìn qua thế tử lí đi phương hướng. Cái kia thần sắc, tựa phảng phất trong nháy mắt mất đi cái gì vậy.

"Hắn nói gì đó?"

"Lão nhân cùng đưa con nói, nhượng hắn chớ cùng người phân cao thấp." Một bên Hầu tử nói khẽ: "Hắn nói, người là hắn mang tới. Phải với người phân rõ giới hạn, nếu không liền cả nhà bọn họ tử đều không biện pháp tại nơi này tiếp tục ở lại. Nhưng là không thể với người phân cao thấp, bởi vì người là yêu quái, vạn nhất một cái không cao hứng. . . Dem hắn cũng trở thành yêu quái, vậy toàn bộ xong rồi."

Huyền Trang bắt đắc dĩ lắc đầu, cúi đầu cười nói: "Hắn thật sự tin tưởng. . . Tin tưởng bản tăng là yêu?"

Hầu tử cũng không trả lời, chỉ là ở một bên không đếm xỉa tới nhìn Huyền Trang. Hồi lâu, nói khẽ: "Đừng lo lắng. Là được bị chút ít kinh hãi, tâm tình không quá ổn định mà thôi, không chết được."

Huyền Trang sâu hít một hơi thật sâu, đóng chặt hai mắt, thờ dài nói: "Linh Cát tôn giả đây là tại hướng bản tăng chứng minh, chúng sinh ngu muội sao?"

. . .

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Thanh Tâm vô cùng lo lắng chạy đi bên ngoài sơn môn.

"Su phó!"

Đầu tiên mắt trông thấy Thanh Tâm, Trầm Hương cũng đã vung ra chân xông lên cầu thang, một cái phi thân trực tiếp nhào vào Thanh Tâm trong ngực.

"Không có sao chứ?"

"Đệ tử không có việc gì."

Ôm Trầm Hương, Thanh Tâm vội vàng cao thấp kiểm tra rồi đứng lên. Thẳng đến xác định Trầm Hương trên người không có bất kỳ bị thương dấu vết sau, mới hơi yên lòng một chút.

Nắm Thanh Tâm tay, Trầm Hương áp ứng nói: "Đệ tử không có việc gì, bất quá sư bá có việc."

Thẳng đến lúc này, Thanh Tâm mới chú ý tới đứng ở cách đó không xa vò đầu bứt tai, toàn thân chật vật được không thành bộ dáng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hơi do dự hạ xuống, nàng khởi động khuôn mặt tươi cười thản nhiên nói: "Cám ơn người."

Cái này vừa nói, nguyên nay đã tâm tình không sai Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức cười đến càn hoan, vội vàng có chút không có ý tứ khoát tay nói: "Hắc, bất quá việc rất nhỏ, không có cái gì quá không được."

Nụ cười này, Thanh Tâm lập tức sẽ không nở nụ cười. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng liền bề bộn thu hồi khuôn mặt tươi cười.

"Cái kia. . . Ta đi trở về?"

Lục Nhĩ Mi Hầu yên lặng nhẹ gật đầu.

Xoay người, Thanh Tâm nắm Trầm Hương từng bước một đi trở về.

Cái kia Trầm Hương quay đầu lại nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu chính nhíu lại lông mày theo dõi hẩn, vội vàng mở miệng

nói ra: "Sư phó a, là cái khác sư bá đem sư bá đánh thành như vậy. Không phải phật môn."

Cái này vừa nói, Lục Nhĩ Mi Hầu lặng lẽ cho Trần Hương dựng lên ngón cái.

"Cái khác sư bá?"

"Đúng, là được. . . Chính là rất xấu sư bá."

"Hắn. . . Tại sao phải đánh?"

"Không biết. Lúc ấy sư bá tới cứu ta, hắn không khỏi phân trần tụt đầu võ. Còn nói tụt tính sư bá trói lại ta cũng vậy vô dụng. Ra tay thật ác độc. . . Thật giống như, muốn giết đệ tử đồng dạng."

"Hắn là hiểu lầm a."

"Không phải hiểu lầm, hắn thật sự là hướng trong chét đánh."

Thanh Tâm trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn thoáng qua, đúng lúc chứng kiến Lục Nhĩ Mi Hầu ở sau người hướng phía Trần Hương sử mắt.

Phát hiện Thanh Tâm quay đầu lại, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng nhìn chung quanh, sau đó một cái cuốn, bay lên trời.

. . .

Giờ này khắc này, Huyền Trang cũng đã về tới quận vương phủ, lẳng lặng sửa sang lấy của mình bọc hành lý. Người trong phủ từng người đều thiềm được rất xa.

Ngoài cửa, Hầu tử cùng Thiên Bồng mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Một hồi lâu, Thiên Bồng đi đến Hầu tử bên người ngồi xuống, nói khẽ: "Trầm Hương không phải ở trên tay hấn sao? Làm sao ngươi. . . Còn động thủ?"

"Sợ cái gì, giết chết, cùng lắm thì từ nay về sau sống lại là được. Dù sao ta cũng vậy không thích hấn."

"Sống lại? Phật môn chịu không?"

"Đặng vận ngã Như Lai, bọn họ không chịu cũng phải chịu." Xa xa nhìn Huyền Trang gian phòng liếc, Hầu tử xoa nhẹ đem mặt nói: "Nếu đi về phía tây có gì ngoài ý, vậy cũng tự không có từ nay về sau."

"Lần này ngươi quả thật có điểm qua. Bất quá, tự coi như ngươi không có động thủ, phỏng chừng tình huống cũng cũng không khá hơn chút nào."

"Rồi nói sau." Hầu tử tùy ý trả lời một câu, cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Tiểu bạch long đứng ở trước người nhìn xem hai người, cố gắng bĩu môi, cũng không nói chuyện. Một hồi lâu, hấn lão đảo đi vào Huyền Trang gian phòng, thuận miệng nói: "Vì cái gì không giải thích?"

"Giải thích cái gì?"

"Giải thích, ngươi không phải yêu quái a. Ngươi có phải hay không yêu, hấn là rất tốt chứng minh a."

Huyền Trang đem cái kia cuối cùng một quyển sách nhét vào bọc hành lý bên trong, thật sâu nhắm mắt lại, thở dài nói: "Không có gì hay giải thích, bản tăng xác thực cùng yêu quái làm bạn."

Nói, cũng không trông nom tiêu bạch long, hắn cũng lên bọc hành lý tự đi ra ngoài. Thuận miệng nói: "Rời đi, là tối lựa chọn chính xác."

"Người không độ bọn họ? Như người vậy đi, vậy người đã có thể thua."

"Lưu lại bản tăng mới là thật thua. Bản tăng rời đi là được tốt nhất độ. Nếu là lưu lại, Linh Cát tôn giả khẳng định còn có thể lợi dụng bọn họ cùng bản tăng biện pháp, đến lúc đó có lẽ. . ."

Huyền Trang không có nói thêm gì đi nữa. Hắn nện bước đi nhanh, ngửa đầu, rất nhanh đi ra quận vương phủ đại môn.

. . .

"Khởi bẩm tôn giả, Huyền Trang pháp sư. . . Đi."

Nghe vậy, Linh Cát trợn trắng mắt, vẻ mặt không thú vị.

"Tôn giả, những kia dân chúng còn đang ngoài cửa cầu kiến, có hay không. . . Gặp mặt một lần?"

Hơi do dự hạ xuống, Linh Cát khẽ thở dài: "Đi a, gặp một lần."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 743: : Rời Đi

Lôi âm quân dân chúng cũng đã toàn bộ gom lại Lôi Âm Tự ngoài, nguyên một đám thân ảnh, khom lưng phủ phục trên mặt đất, một vòng một vòng, phảng phất không có chừng mực vậy.

Hai bên kiến trúc đều đã kinh biến thành phế tích trên đường phố, Huyền Trang lưng bọc hành lý, một tay vòng quanh áo cà sa chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng bước qua đày đất gạch ngói vụn.

Cái kia trên mặt thần sắc có một loại vừa mới tỉnh lại mê mang.

Cái kia sau lưng cách đó không xa, tính cả Hầu tử cùng Thiên Bồng tại trong, một đám yêu tướng đều xa xa đứng, nhìn xem.

Hồi lâu, hắc hùng tinh có chút kìm nén không được, hấn chạy chậm trước đuôi theo, mở miệng hô: "Huyền Trang pháp sư, Huyền Trang pháp sư. Ngài là không phải lo lắng nữa thoáng cái? Tự coi như người không có ý định cùng phật môn khởi xung đột, ít nhất cũng cho chút thời gian, để cho chúng ta bả bị hủy xấu kiến trúc toàn bộ chữa trị a? Dù sao đó là. . ."

Lời còn chưa dứt, Huyền Trang cũng đã chậm rãi lắc đầu. Như trước cẩn thận đi lên phía trước.

Hắc hùng tinh đến bên miệng mà nói thoáng cái nuốt trở vào, chỉ phải đổi giọng nói ra: "Huyền Trang pháp sư, ngài muốn thật sự như vậy đi, chỉ sợ theo chúng ta đi về phía tây bốn ý không hợp a. Ta đoạn đường này, vì

chính là phổ độ chúng sinh, hiện tại Lôi âm quận dân chúng không độ, ngài lại đi. Cái này. . ."

Hắc hùng tinh như trước chăm chú theo sát. Huyền Trang đi đến sườn dốc, hấn bước đi trên sườn dốc, Huyền Trang phóng qua nương máng, hấn trụ phóng qua nương máng, một tác cũng không rời, trong miệng càng là lải nhải nói cá không để yên. Nhưng mà, Huyền Trang thậm chí đều không quay đầu lại xem hắc hùng tinh liếc, chỉ là một vị vùi đầu chạy đi.

Hắc hùng tinh đều có chút bất đắc dĩ, có thể hấn không buông tha. Thật vất vả đi đến một cái hơi chút rộng rãi một ít con đường trên, hấn đi nhanh lên đến cùng Huyền Trang sóng vai trên vị trí, thấp giọng nói: "Chuyện này là đại thánh gia không đúng không có sai, bất quá hấn cũng không phải cố ý. Hơn nữa, chúng ta cũng quả thật có thể rất nhanh đem tất cả khôi phục lại. Huyền Trang pháp sư ngài có lẽ có thể. . ."

"Bần tăng chưa nói hấn không đúng."

Lạnh như băng một câu, trực tiếp đem hắc hùng tinh đầy bụng giải thích chi từ đều nhét trở về trong cổ họng. trong nháy mắt, hắc hùng tinh tựa hồ cũng có chút ngậy đại. Hấn áp ứng nói: "Huyền Trang pháp sư ngài nói. . . Không phải đại thánh gia lỗi?"

"Sao biết là hấn lỗi?" Loát chính mình trên vai móc treo, Huyền Trang từng bước một đi tới, khẽ thở dài: "Hấn chỉ là nhượng hết thấy đều trước thời gian bạo phát đi ra thôi. Nếu nói là thực có sai, sai chính là bần tăng. Là bần tăng lựa chọn thỉnh đại thánh gia hộ vệ đi về phía tây."

. . .

"Đi thật?"

"Đi thật." Tiến đến bầm báo tăng nhân nặng nề mà nhẹ gật đầu.

Linh Cát lập tức bật cười. Hấn trợn trắng mắt nói: "Thiệt là, cái này giờ mới bắt đầu, hấn bỏ chạy. Tựa cái dạng này dù cho đến Linh Sơn, chỉ sợ cũng không có trò hay nhìn a."

Cái kia tăng nhân cung trước thân thể khẽ ngẩng đầu, cẩn thận mà hỏi thăm: "Tôn giả, cái kia. . . Những kia dân chúng còn đang bên ngoài, muốn mời tôn giả giúp bọn hấn khôi phục bị hư hao phòng xá . Chuyện này, nên xử lý như thế nào?"

"Xử lý như thế nào? Còn có thể xử lý như thế nào?" Linh Cát chép miệng nói: "Nhượng chính bọn nó giải quyết, ai có rảnh không có việc gì chiếu cố bọn họ a."

"Nhượng chính bọn nó giải quyết. . . Tôn giả không phải nói, muốn cho bọn họ ý lại ngã phạt sao?"

Nghe vậy, Linh Cát lập tức hơi sững sờ, cái kia trên mặt thần sắc dần dần lạnh lùng xuống tới. Ung dung thờ dãi: "Mọi người đi, ý lại cho ai xem a. Ai nha nha. . . Thật đúng là được tán thưởng một tiếng. Đi lần này, thật đúng là đi được diệu, không thắng được, nhưng cũng không trở thành thua quá thảm a."

Hơi buông xuống trước ánh mắt, Linh Cát dứt khoát nói ra: "Thu thập thoáng cái a, hồi Linh Sơn. Về phần cái kia ngoài cửa người. . . Cho bọn hấn tìm cái này phiến thiên địa, cũng đã đủ rồi ý tứ, còn muốn dù thế nào? Làm cho bọn hấn trở về. . . Không, không cần làm cho bọn hấn trở về, khiến cho bọn họ ở nơi đó ở lại, chính mình đi ngộ. Có thể ngộ tự ngộ. Ngộ không được, cũng là thiên ý."

Cái kia quỳ gối Linh Cát trước người tăng nhân thật sâu bái phục, nhẹ giọng đáp: "Đệ tử tuân mệnh."

. . .

"Huyền Trang pháp sư, ngài đừng nói như vậy, ngài có thể ngàn vạn đừng nói như vậy a."

Huyền Trang dừng bước lại, xoay người lại.

Truy cấp hắc hùng tinh thiếu chút nữa cả đụng vào, vội vàng dừng bước lại lẳng lẳng nhìn qua Huyền Trang.

Huyền Trang ánh mắt vượt qua hắc hùng tinh, xa xa đã rơi vào Hầu tử trên người, cùng Hầu tử cách không đối mặt trước.

Hồi lâu, hắc khê thở dài: "Bản tăng không có ý tứ gì khác. Thật sự quái bản tăng, bởi vì bản tăng lực lượng thấp kém, cho nên phải thỉnh đại thánh gia hộ vệ đi về phía tây, tới mức. . . Thời điểm máu chốt liền giúp các người lời nói lời nói tư cách đều không có. Là bản tăng lỗi, không có sai."

Hắn đem ánh mắt chuyển qua hắc hùng tinh trên người, nói khê: "Yên tâm đi. Bản tăng thật không có sự. Sự thật, chỉ có thể thừa nhận. Linh Cát tôn giả bất quá là hướng bản tăng thể hiện rồi một sự thật thôi. Không có lực lượng tuyệt đối, phổ độ, là được nói suông. Bất quá. . . Như vậy cũng tốt, bản tăng đi rồi, Lôi âm quận dân chúng đại khái hội chặt đứt đôi vị kia 'Phật gia' niệm tướng a."

Nói đi, Huyền Trang xoay người liền đi, cũng đã bước lên chày dài son đạo, tiếp tục hướng tây.

"Cái này. . . Cái này. . ." Hắc hùng tinh cả đầu luống cuống, hắn do dự mà bay lên trời, rất nhanh rơi xuống Hầu tử trước mặt, nháy mắt con người nói: "Đại thánh gia, ngài nhanh khuyên nhủ Huyền Trang pháp sư a."

"Khuyên cái gì? Hấn nói không đúng sao?" Hơi dừng một chút, Hàu tử lại nói tiếp: "Hơn nữa. . . Ta cũng không biết khuyên như thế nào hấn. Đi một bước tính một bước a."

Cái kia bốn phía yêu tướng nguyên một đám biến mất thân hình tứ tán ra, lại là đem Huyền Trang quanh mình tất cả toàn bộ quản chế lên.

Dưới trời chiều, chảy dài trên sơn đạo, như cũ là Huyền Trang lưng bọc hành lý, cô đơn đi tới.

Nhưng mà, Hàu tử nhưng chỉ là đứng ở tại chỗ xa xa mà nhìn xem.

Một bên Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Như thế nào, không đi sao? Đều đi mười năm, có được hay không. . . Tốt nhất đều muốn đi xuống đi, xem cá kết quả cũng tốt."

"Các người đi trước."

"Chúng ta đi trước?"

"Đúng." Hàu tử thử trước rằng nói: "Vừa mới người cũng nghe đến Lục Nhĩ Mi Hàu nói những thứ gì. Ta nghĩ. . . Đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi một chuyến, tự mình hỏi một chút tử lão đầu là như thế nào cá ý tứ."

Lúc nói chuyện, Hàu tử đây trong đầu nghĩ lại là Thanh Tâm.

Thanh Tâm xin nhờ Lục Nhĩ Mi Hàu cứu Trầm Hương. . . Tại sao vậy chứ? Trầm Hương gặp chuyện không may, nếu như yêu cầu trợ, chẳng lẽ không phải là xin giúp đỡ chính mình sao? Sao biết. . .

Thiên Bồng có chút kinh ngạc nhìn qua Hàu tử.

Hồi lâu, Hàu tử nặng nề khẽ dừng kim cô bổng, bay lên trời, hướng phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động phương hướng bay đi.

...

Lúc này, vừa mới trở lại Tà Nguyệt Tam Tinh Động Trầm Hương đã sớm rửa mặt xong, đổi lại tâm y thường tại Thanh Tâm trước mặt sông nổi, rất là tung tăng như chim sẻ. Nhưng mà, Thanh Tâm lại một niềm vui mừng ý tứ đều không có, thậm chí còn có chút cô đơn.

Sư Đà quốc Tề Thiên Cung lí, Lục Nhĩ Mi Hầu chính lôi kéo sơn dương tinh không tha.

Dẫn theo bút, hấn hai mắt sáng lên nói: "Còn có cái gì những thứ khác sao? Nàng còn yêu mến gì?"

"Đại thánh gia, tiểu nhân thật sự không biết nha. Tiểu nhân tại Hoa Quả Sơn chỉ là một cá tiểu tốt tử, nào biết đâu rằng phong linh tiểu thư yêu thích? Nếu nói là thực có cái gì yêu mến, nàng tự yêu mến đại thánh gia, cái này cả Hoa Quả Sơn đều biết."

"Cái này nhảy qua, những thứ khác? Tỷ như thích ăn cái gì, thích gì đồ trang sức các loại?"

"Cái này thật không biết. Nếu không, đại thánh gia ngài hỏi một chút những người khác a, bọn họ có lẽ biết rõ."

"Không, ta liền muốn hỏi ngươi. Những người khác ta không tin."

"Tạ. . . Tạ đại thánh gia tín nhiệm, bất quá. . . Thân thật sự không biết a."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ phải không thú vị buông xuống nắm trong tay bút: "Đi a, nhìn dáng vẻ của ngươi cũng không giống gạt ta. Như vậy, ngươi đi thăm dò, cho ngươi hai ngày thời gian, nhất định phải từ trên xuống dưới tra cá thâu. Nhớ kỹ, muốn hỏi nhiều vài người, sau đó theo lời

toàn bộ lấy tới cùng một chỗ, tinh tế cân nhắc, có thể ngàn vạn đừng để lộ cái gì."

"Dạ. . . Dạ." Bất đắc dĩ, sơn dương tinh chỉ phải khom người đáp ứng tòi. Đi ra đại điện thời điểm hấn chỉ cảm thấy hai chân đều có chút nhẹ.

Tuy nói đó là một không sai kết quả, bất quá. . . Biến hóa lớn như vậy, hấn thật sự còn không có thích ứng a.

Tự tại lúc rời đi, hấn lặng lẽ quay đầu lại, trông thấy Lục Nhĩ Mi Hầu chính cầm cái kia giấy ở nơi đó khanh khách cười. Chẳng biết tại sao, hấn bỗng nhiên lại có chút bận tâm lên.

Tình hình này, giống như cũng đã không chỉ đối với đối phương "Hảo" đơn giản như vậy, trên đời này nhưng còn có cái khác đại thánh gia a. Nói không chính xác, hai người này còn phải làm cho này sự kiện lại đánh một trận.

"Ai. . ."

Bất đắc dĩ thở dài, hấn chỉ phải cúi đầu vội vàng chạy đi.

Kỳ thật cục đã sớm bị phạt môn bỏ tại chỗ đó, cả tam giới đều tránh thoát không được, thì như thế nào là hấn cái này nho nhỏ yêu quái có thể nói được trên lời nói?

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 744: Thầy Trò

Trong ngự thư phòng, một vị thiên tướng quỳ một chân trên đất, chấp tay nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Huyền Trang rời đi Lôi âm quận."

Nghe vậy, Ngọc Đế lông mày không khởi hơi chau nổi lên. Tinh tế suy tư một phen sau, hần nhẹ giọng hỏi: "Không có phát sinh chút gì đó?"

"Không có." Tiến đến bẩm báo thiên tướng lắc đầu nói: "Linh Cát phật chế ngạo một phen Huyền Trang, sau đó. . . Hần rời rời đi."

"Bị chế ngạo, sau đó rời rời đi?" Trong ngự thư phòng tiên gia môn không khởi nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau.

Một vị tiên gia hạ giọng cướp hỏi: "Cái kia. . . Cái kia yêu hầu?"

Thiên tướng áp ứng đáp: "Cũng rời đi Lôi âm quận, đi về phía. . . Không rõ."

"Đi về phía không rõ?"

"Không thể nào. Bị chế ngạo, dùng cái kia yêu hầu tính tình rõ ràng nuốt xuống được cơn tức này?"

"Có thể hay không còn có cái gì tình huống là chúng ta không có nắm giữ, có lẽ. . . Cái kia yêu hầu cùng phật môn trong lúc đó còn mặt khác đã xảy ra những thứ gì? Tỷ như, đạt thành hiệp nghị, cùng Linh Cát thỏa hiệp rời?"

"Không có khả năng không có khả năng, tuyệt đối không thể."

"Sao tự không khả năng rồi? Bằng không người nói, còn có cái gì khả năng tính năng nhượng cái kia yêu hầu nuốt xuống cơn tức này?"

"Cái kia yêu hầu cùng phật môn có thù không đội trời chung, đây là trên đời đều biết sự tình, bọn họ trong lúc đó nào có thỏa hiệp đường sống?"

"Ai nói, tông Huyền Trang đi về phía tây, không phải là thỏa hiệp rồi? Chẳng lẽ Kim Thiên Tử cũng không phải là phật môn người trong rồi?"

"Cái kia sao có thể đồng dạng? Kim Thiên Tử cùng Như Lai có thể thị tử đối đầu."

"

"Hắc, cái kia chẳng phải nói rõ cái kia yêu hầu hận chính là Như Lai, không phải cả phật môn. Đã như vậy, chỉ cần không phải Như Lai bày mưu đặt kế, cái kia yêu hầu cùng Linh Cát trong lúc đó đạt thành những thứ gì, cũng không chút nào kỳ quái a."

"Người đây là cường từ đoạt lý!"

"Trong nơi này cường từ đoạt lý? Phật môn là được phật môn, Như Lai là được Như Lai. Có thể nào quơ đũa cả nắm?"

Một đám tiên gia thất chủ bát thiệt nghị luận.

Trên ghế rồng, Ngọc Đế con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ. Hắn chậm rãi chuyển hướng một bên Lý Tĩnh, loát râu dài nói khẽ: "Lý ái khanh. Ngài cảm thấy thế nào?"

Nghe vậy, Lý Tĩnh chấp tay nói: "Bệ hạ. Chúng ta lúc trước suy đoán, Linh Cát phật xuất hiện ở Lôi âm quận, Huyền Trang cũng đến Lôi âm

quận, nhất định là muốn xảy ra chuyện gì tình. Kết quả, lại thật là làm không đến phát sinh. Thần dùng vi, đây vốn là chuyện tốt, rồi lại có khả năng. . . Không phải chuyện tốt."

"A? Không phải chuyện tốt? Lý ái khanh có gì cao kiến, cứ nói đừng ngại."

Lý Tĩnh duy trì ho hai tiếng. Nói khẽ: "Đầu tiên, cái kia Linh Cát không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện ở Lôi âm quận, chích đơn thuần vì chế ngạo Huyền Trang. . ."

. . .

Lúc này, mới từ Lôi âm quận phản hồi Linh Cát cũng đã trèo đến Linh Sơn giữa sườn núi trên, trông thấy cái kia đình nghỉ mát, cùng với trong đình yên lặng phao trước trà Phổ Hiền.

Hai người bèn nhìn nhau cười.

Bất đồng là, Phổ Hiền là nhàn nhạt cười, Linh Cát lại là bất đắc dĩ cười khỏ.

"Uông phí đi một lần đi? Thật vất vả bày cá cược, kết quả nhân gia Huyền Trang căn bản là không tiếp chiêu, kết quả là nhắm trúng chính mình một thân rồi. Còn muốn cho Phượng tiên quận dân chúng tìm mới sống yên phận chỗ."

Bị vừa nói như vậy. Linh Cát lập tức thu hồi trên mặt cười khỏ, ngửa đầu cao ngạo nói: "Ai nói? Bần tăng việc này, cái kia công lao chính là thật lớn!"

"A? Như thế nào cá công lao pháp?" Phổ Hiền lại là nhàn nhạt cười. Đưa tay ngâm vào nước trên một ly trà đồ lên góc bàn, gõ một bên

ghế đá nói: "Nếu không, ngồi xuống nói nói."

"Nói nói nói nói!" Chân vỗ áo tay áo, Linh Cát từng bước một đi đến ghế đá bên cạnh ngồi xuống, ngậm miệng về mặt đặc ý nói nói: "Việc này, bản tằng chính là dễ dàng nứt ra đi về phía tây đội ngũ!"

Nghe vậy, Phổ Hiền không khỏi cười đến càng hoan.

Nụ cười này, ngược lại làm cho Linh Cát không được tự nhiên, ôn cả giận nói: "Như thế nào? Còn cũng không tin?"

"Tín. Tín, tín." Phổ Hiền một bên gật đầu một bên cười. Cái kia thái độ, thấy Linh Cát lông mày vượt chau càng chặt.

...

Tự tại hai người tại Linh Sơn sườn núi chuyện phiếm lúc. Hầu tử cũng đã vội vàng chạy tới Tà Nguyệt Tam Tinh Động, vẫn không nhúc nhích ngồi xuống Tiềm Tâm Điện trung.

Đó là không lâu trước Lục Nhĩ Mi Hầu chỗ chỗ ngồi.

Từ xa nhìn lại, một ít mặt về mặt nghiêm túc nhâm người nào cũng biết lai giả bất thiện.

"Su tôn, Ngô Không sư thúc đã tại Tiềm Tâm Điện lí đội nhiều lúc sau."

"Nói với hấn vi sư không tại."

"Hấn nói hấn biết rõ ngài tại, nếu là ngài không chịu thấy hấn, hấn vẫn chờ."

"Vậy hãy để cho đội một chút trước a." Nói, tu bỏ đề vuốt mở ống tay áo, hạ xuống một con cờ.

Nhìn cái kia để đặt tại bàn cờ trên hắc tử, lão quân không khỏi sách sách nở nụ cười.

"Như thế nào? Cái này một tử, có tốt như vậy cười sao?"

"Cái này một tử khẳng định bất hảo cười, lão phu cười là người a." Lão quân ung dung thờ dài: "Vốn có nha, người án binh bất động, chuyện này, thì không có quan hệ gì với người, có thể người càng muốn đi trên chọc Lục Nhĩ Mi Hầu. Một ít cá vừa mới đi không lâu, cái này một cái lại giết đến thăm đến đây. Lục nhĩ còn dễ nói, dù sao mới ra đời, tuy nói tính tình thô bạo, nhưng ít ra, vẫn còn so sánh tốt hơn lừa dối. Cái này một cái? Người nghĩ nói với hắc tử cái gì?"

"Không nói cái gì." Tu bồ đề mặt không biểu tình mà đáp: "Đã nhiều năm như vậy, hắc tử đoạn đường này đi tới, nhiều là nghịch cảnh. Nên biết muốn như thế nào đi vượt qua."

"Phải không?" Lão quân hơi nhíu mày, tiện tay niêm nâng một tử, chậm rì rì rơi xuống bàn cờ trên, nói: "Lão phu ngược lại cho rằng, hắc tử không biết. Chớ nói hắc tử, lão phu cũng không biết. Chẳng lẽ. . . Người biết?"

Tu bồ đề khẽ ngẩng đầu nhìn lão quân liếc, cũng không nói chuyện, cúi đầu như trước tinh tế chăm chăm vào cái kia bàn cờ.

"Người sợ là, cũng không biết a?" Lão quân chậm rãi co lại tay đến, ý vị thâm trường nhìn tu bồ đề nói: "Cũng thật khó được, cái gì cũng không biết, dám đem tất cả tiền đặt cược đều đặt ở Kim Thiên Tử trên người. Có người như vậy một cái tri kỷ bạn thân, Kim Thiên Tử cũng là chết cũng không tiếc."

Tu bồ đề như trước không nói lời nào, chỉ là ngồi lẳng lẳng, thật giống như không nghe thấy đồng dạng.

Lão quân mím môi nhẹ giọng cười nói: "Bất quá, ngươi nguyện ý đem tất cả tiền đặt cược đều đặt ở Kim Thiên Tử trên người, rất không thấy người khác cũng nguyện ý a."

...

Tiền Tâm Điện trung, Hầu tử chống đầu gối tay chậm rãi nắm chặt. Theo thời gian trôi qua, cái kia trong thần sắc tức giận trở nên càng ngày càng rõ ràng.

"Sự phó còn chưa tới sao?"

"Sự tôn hấn. . ." Do dự mà, canh giữ ở một bên Vu Nghĩ không dám nói đi xuống.

Thấy thế, Hầu tử ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Hấn đến tột cùng tới hay không, cho cá tin chính xác."

Nói đi, Hầu tử ánh mắt kia cũng đã chậm rãi hướng Vu Nghĩ nghiêng qua quá khứ.

Roi vào đường cùng, Vu Nghĩ chỉ phải cúi đầu áp úng nói: "Nếu không, sự thúc ngài còn là đi về trước đi."

"Nhượng tử lão đầu đi ra gặp ta, ta liền trở về."

"Ngộ Không sự thúc. . ."

"Ta nói nhượng hấn đi ra ——!"

Một tiếng rít gào, UU đọc sách (www.uukanshu.com) ngay tiếp theo một quyền nặng nề đập bẻ trên sàn nhà, trong lúc nhất thời, mảnh gỗ vụn tung tóe. Nguyên bản trơn bóng trên sàn nhà đã bị Hầu tử ném ra một cái phá động.

Hắn nhếch môi, lộ ra răng nanh, cảm tức Vu Nghĩa.

...

"Sư tôn, ngài nếu không thấy hắn, Ngô Không sư thúc chỉ sợ. . . Sẽ đem cả đạo quan đều hủy đi a."

Cái kia tiến đến bậm báo đạo đồ đã là mồ hôi rơi như mưa.

Ngồi ở một bên lão quân cũng không nói chuyện, chỉ là cười hì hì nhìn tu bò đê.

Hồi lâu, tu bò đê mới hơi ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu nói: "Đi a, vi sư, cái này đi gặp hắn một lần." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 745+800 Năm Phần Nộ

Dưới bóng cây, vừa mới trở lại Tà Nguyệt Tam Tinh Động Trầm Hương hào hứng cực cao đất hồi lăn qua lăn lại trước.

Thanh Tâm tụt tại một bên yên lặng mà nhìn xem.

Ít khi, nàng ngửa đầu hướng phía Tiềm Tâm Điện phương hướng nhìn đi.

Gió nhẹ lướt qua, cái kia che tại Tiềm Tâm Điện trước cây cối tụt tại trước mắt hơi đung đưa.

"Ngộ Không sư thúc đến đây." Ngồi ở cái bàn đối diện Vũ Huyền nhẹ giọng nhắc nhở.

"Là. . . Cái nào?"

"Nguyên bản cái kia."

"Nha." Thanh Tâm nhàn nhạt ứng thanh, liền không có nói cái gì nữa, chỉ là tiếp tục cúi đầu lặng lẽ nhìn chăm chú Trầm Hương. Ánh mắt kia tụt giống như bỗng chốc bị hút vào trí nhớ vực sâu đồng dạng trống rỗng.

. . .

Sư Đà quốc Tề Thiên Cung trước, người đến người đi trên quảng trường thật to lẽ vật nho nhỏ chồng chất như núi.

Lục Nhĩ Mi Hầu cầm lễ vật danh sách tới tới lui lui đi, không sợ phiền kiểm kê trước, cười đến đâu không ngậm miệng được.

"Bộ y phục này người cảm thấy nàng thích không? Hẳn là đã cùng người đã nói cái kia kiện Tử Hà tiên y giống như đúc đi?"

"Người cảm thấy nàng sẽ thích dạ minh châu sao?"

"Kiện pháp khí này lai lịch chính là rất là không đơn giản. . ."

Nghe Lục Nhĩ Mi Hầu lao thao cá không để yên, sơn dương tinh vốn định nói: "Phong linh tiểu thư là tu Bồ Đề tổ sư nhập thất đệ tử,

Lại là Thái Thượng Lão Quân ái đồ, những vật này hẳn là đều là không thiếu." Kết quả lời nói đến bên miệng, rồi lại biến thành: "Chỉ cần là đại thánh gia ngài tổng, phong linh tiểu thư có thể nào không thích?"

Cái kia cười có thể nói hết sức khó xử, lại bị Lục Nhĩ Mi Hầu lựa chọn tính xem nhẹ.

"Thật sự?"

"Đương nhiên là thật sự. Thần khi nào thì. . . Đã lừa gạt đại thánh gia ngài?"

"Là, ta cũng vậy cảm thấy. Hắc hắc, lần trước ta bả Trầm Hương đưa trở về, tuy nhiên ngoài miệng không nói, Nhưng ta nhìn ra được nàng có thể cao hứng. Đến đến, theo ta lại từ đầu điểm một lần. Cũng không thể lọt cái gì. Nếu nhắm trúng nàng mắt hứng, các người ai cũng không có một ngày tốt lành qua!"

Sơn dương tinh cẩn thận nhắc nhở: "Đại thánh gia. . . Ngài cũng đã kiểm tra rồi ba lần."

"A? Cũng đã ba lần."

"Đây đủ cũng đã ba lần, một mình tiểu loại, chừng năm lần."

"Ngạch. . . Như vậy a." Lược lược nghĩ nghĩ, Lục Nhĩ Mi Hầu khoát tay áo nói: "Vậy được a, nâng lên đông tây, chúng ta bây giờ tụt ra!"

"Dạ!"

Ra lệnh một tiếng, rất nhanh, một đoàn yêu tướng liền nhận nổi lên vận chuyển công nhiệm vụ, đem cái kia đại rương tiểu rương đều khiêng đến trên vai, hạo hạo dăng dăng xuất hành. Từ xa nhìn lại, cái kia đội ngũ thật giống như một cái xẹt qua không trung hàng dài vậy.

Một màn này, thấy cái kia bị vắng vẻ ở một bên yêu vương môn đều nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm.

"Đây chẳng lẽ là muốn. . . Đón dâu rồi?"

"Không thể nào? Không phải mới cũng không quay đầu lại chạy sao? Nhanh như vậy hồi tâm chuyển ý rồi?"

"Trời biết nói, ta cũng không phải cả ngày cùng ở bên cạnh hắn. Hơn nữa, ta cái này đại thánh gia, cái kia tâm tư ai có thể mò được rõ?"

Đang lúc vài vị yêu vương nghị luận tới tấp thời điểm, Bằng Ma Vương lặng lẽ cùng những người khác kéo ra cự ly đi đến trong góc, theo trên người lấy ra một mảnh ngọc giản.

. . .

Giờ này khắc này, Tiềm Tâm Điện trung, Hầu tử đang cùng tu bồ đề yên lặng tương đối trước. Tám trăm năm thầy trò, cho tới bây giờ, ngồi vào cùng một chỗ, lẫn nhau trong lúc đó còn lại, lại chỉ có trầm mặc.

Nặng nề tiếng thở dốc đem trọn cả bầu không khí của đại điện đều dồn đến một cái cực kỳ khẩn trương trạng thái, thật giống như chỉ cần có một tia ngọn lửa, sẽ nổ tung vậy.

Hơi buông xuống suy nghĩ, tu bỏ đề ý vị thâm trường nhìn cái kia trên sàn nhà bị Hầu tử ném ra hố sâu, vẫn không nhúc nhích ngồi, phảng phất cũng đã ý thức được cái gì. Cái kia đối diện, Hầu tử răng tác đã sớm cắn được "Khanh khách" rung động.

"Ngươi, có ý tứ gì?"

Nhìn cái kia hố sâu, tu bỏ đề khoe miệng hơi giương lên, lộ ra một vòng thấy không rõ thật giả mỉm cười, tượng đặc ý, rồi lại vô cùng khổ sáp.

"Ngươi đến tột cùng là có ý gì!"

Một chương nặng nề đập trên sàn nhà, chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, cả đại điện đều hơi chấn xuống. Hầu tử bỗng nhiên rống lên: "Hôm nay, ngươi phải cho lão tử nói cá tinh tường!"

Duy trì lấy cái kia nghiêng về phía trước tư thế, Hầu tử vị trương trong miệng từng sợi khói khí chậm rãi nhỏ ra, hiển nhiên đã là cấp hỏa công tâm thái độ.

Tu bỏ đề thân nhiên nói: "Ngươi muốn nói tinh tường cái gì?"

"Nói rõ ràng ngươi những năm gần đây này đều đã làm gì chuyện gì! Nói rõ ràng. . ." Cẩn rằng, Hầu tử thoáng cái đứng lên, bao quát trước ngồi xếp bằng tu bỏ đề hung dữ nói: "Nói rõ ràng, ngươi vì cái gì thừa nhận Lục Nhĩ Mi Hầu!"

Nghe vậy, tu bỏ đề thoáng thu thu thần, nhắm lại hai mắt. Nửa ngày, mới lại là mở ra, nhưng như cũ chỉ là dừng ở không có vật gì sàn nhà, như

không có việc gì khê thờ dài: "Vi sư, chẳng lẽ làm không đúng?"

"Chẳng lẽ đúng không?" Hầu tử trợn tròn tròn mắt.

"Chẳng lẽ không đúng không? Hấn chỉ là so với người bớt chút trí nhớ mà thôi, chẳng lẽ, hấn cũng không phải là Tôn Ngộ Không rồi?" Ngẩng đầu lên, tu bồ đề ánh mắt cuối cùng nghênh hướng Hầu tử. Cái kia trên mặt thần sắc từ đầu đến cuối lại không có mảy may thay đổi, giống như một tôn lạnh như băng pho tượng vậy.

Cái này vừa nhìn, Hầu tử lập tức giật mình. Sau một lát, hấn chậm rãi bật cười. Đó là tư vị phức tạp cười khổ.

Từng bước một lui về phía sau trước, ngăn ngui tiếng cười sau, hấn nói khê: "Là, hấn là Tôn Ngộ Không. Cái kia xin hỏi sư phó, ta là ai?"

Tu bồ đề không có trả lời, chỉ là lẳng lẳng mà chăm chú nhìn Hầu tử. Trong nháy mắt đó, trong điện hết thảy phảng phất đều đọng lại vậy, không có một tia một hào tiếng vang.

Hai người cứ như vậy giằng co lấy. Hầu tử ánh mắt sớm đã giống như muốn đem tu bồ đề xé nát tại chỗ vậy, nhưng mà, tu bồ đề nhưng như cũ là cái kia phó thái độ lạnh như băng, trầm mặc mà chống đỡ.

Ngơ ngác nhìn qua tu bồ đề, Hầu tử lại lập lại một lần vừa mới vấn đề: "Xin hỏi sư phó, ta, là ai?"

"Hấn là Tôn Ngộ Không, người cũng là." Tránh đi Hầu tử tầm mắt, tu bồ đề buông xuống trước ánh mắt, thần nhiên nói: "Các người là. . . Một thể hai mặt."

"Một thể hai mặt, hảo một cái một thể hai mặt, hảo một cái một thể hai mặt. Ha ha ha ha!" Một ít song nhìn chăm chú tu bồ đề trong mắt cũng đã

hiện đầy tơ máu, Hầu tử từng bước một lui về sau, cười. Cái kia cười trung dần dần dẫn theo một chút điên cuồng: "Tám trăm năm, ngươi biết ta lúc đầu vì sao không nghe bát sư huynh khuyên nhủ, cố ý rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động sao? Tại sao phải lẻ loi một mình lưu lạc bên ngoài, ngươi biết không?"

Tu bò đê chậm rãi ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn qua Hầu tử.

"Bởi vì, ta biết rõ ngươi theo ta không phải một lòng. Ta biết rõ ngươi muốn lợi dụng ta, có lẽ. . . Ngươi cũng không hại ta, nhưng vì mục đích của ngươi, ngươi nhất định sẽ hại Tước nhi. Nếu không, ngươi vì cái gì không nói cho ta chân tướng?"

Bum lấy ngực, Hầu tử ghen đủ thở ra một hơi giận dữ hét: "Bởi vì ngươi biết rõ một khi ta biết rằng chân tướng, tự nhất định sẽ không nghe lời ngươi ——!"

Một tiếng này rít gào ẩn chứa bành trướng linh lực bỗng nhiên hoành tảo đi ra ngoài, trong nháy mắt, dường như bầu trời đều ở hơi rung động.

Sơn gian tước điều bị kinh lên thiên không.

Cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung mọi người, kể cả Thanh Tâm đều ngừng động tác, nguyên một đám ngơ ngác nhìn qua Tiềm Tâm Điện phương hướng.

Toàn bộ thế giới đều phảng phất ngừng lại rồi hô hấp tại nghe vậy.

Tiềm Tâm Điện trong, Hầu tử hơi thở gấp, cảm tức tu bò đê. Cái kia trên người mỗi một sợi lông đều dựng lên, vi trương trong miệng răng nanh càng là mơ hồ có thể thấy được.

Đây là trọn vẹn tích góp từng tí một tám trăm năm phần nô a. . .

"Ngươi một mực tại lợi dụng ta, ngươi lợi dụng ta phản thiên, lợi dụng ta đánh vỡ lão quân thiên đạo, vì chính là cho Kim Thiên Tử đi về phía tây chứng đạo tạo thế! Ngươi biết cái này một đường đi xuống ta sẽ là kết quả thế nào, ta sẽ mất đi cái gì, nhưng mà, ngươi còn là không chút do dự đem ta áp đến ngươi trên chiếu bạc, đem ta đồ lên trong vực sâu đi!"

"Những này, ta đều biết, ta cho tới bây giờ đều biết, chỉ là không muốn suy nghĩ, không muốn đi hỏi mà thôi!" Hầu tử cắn răng, nói ra khỏi miệng cơ hồ mỗi một câu đều là khàn cả giọng gào rú. Mỗi một câu, đều truyền khắp cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động, từng cái đạo đồ, kể cả Thanh Tâm, kể cả Vu Nghĩa, kể cả Vũ Huyền đều nghe được thanh thanh sở sở.

"Ta còn là nguyện ý bảo ngươi một tiếng sư phó, còn là thuận theo tâm ý của ngươi, cùng Huyền Trang đi về phía tây! Tuy nhiên ta đã sớm nhận nhện một bụng khí, nhưng ta nghĩ qua giết Như Lai, nghĩ tới giết lão quân, lại duy chỉ có không có nghĩ qua giết ngươi!"

"Bởi vì. . . Bởi vì ta không có quên, là ngươi mở ra cánh cửa kia, là ngươi để cho ta đi tới! Tuy nhiên ngươi thật là làm không đến giáo, nhưng ngươi thủy chung là sư phụ của ta, một ngày vi sư, cả đời vi phụ! Tuy nhiên, ngươi vô thì vô khắc đều ở lợi dụng ta, nhưng dù sao. . . Ta một mực đều an ủi mình, ít nhất ít nhất, ngươi không có chính thức muốn ta chết, ngươi chỉ là vì ngươi. . . Mục đích của ngươi! Nhưng là hôm nay. . . Ha ha ha ha. . . Hắn và ta bên trong, chính là chỉ có thể sống một cái a! Điểm này, ngươi hẳn là lòng dạ biết rõ!"

Vi gương khẩu, một tiếng kia thanh gượng cười truyền khắp đại điện mỗi khắp ngõ ngách. Từ lúc mới bắt đầu gượng cười, biến thành cười to, biến thành cuồng tiếu, đến cuối cùng, biến thành liên tiếp tê tâm liệt phế tiếng ho khan.

Cái kia thân hình đều đã kinh lung lay sắp đổ, phảng phất sẽ bị cái này lửa giận thôn phệ vậy.

Từ đầu đến cuối, tu bồ đề cũng chỉ là mặt không biểu tình, lẳng lặng mà chăm chú nhìn Hầu tử. Nhìn chăm chú cái kia trương dần dần trở nên dữ tợn mặt.

...

Lẳng nghe Hầu tử gào rú, cả Tà Nguyệt Tam Tinh Động đều trầm mặc, chỉ còn lại có tiếng gió tại o o rung động.

...

Cái kia ho sặc sụa thanh dần dần bình tức.

Ngắn ngủi trầm mặc sau, Hầu tử nặng nề mà thở hào hển, nhìn qua tu bồ đề, run nhè nhẹ nói nói: "Vì cái gì Thanh Tâm sẽ cùng hấn can thiệp cùng một chỗ? Ta tự mình tổng năng trở về, nếu như không có người ngầm đồng ý, Thanh Tâm căn bản không có khả năng cùng hấn can thiệp cùng một chỗ. Hắc hắc hắc hắc. . . Còn nhớ rõ ta chín vị sư huynh sao? Hiện tại người thừa nhận hấn, phải không là, từ nay về sau bị thiên kiếp thôn phệ, có thể là ta? Người lại là nói a ——!"

Giờ khắc này, mà ngay cả tu bồ đề, cũng không khỏi được ngây dại. Trong đại điện giống như một mảnh tĩnh mịch vậy.

...

Trong đình viện, Thanh Tâm cúi đầu, cặp kia kiết căng dặt lẩy của mình làn váy, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết đạo nói cái gì cho phải.

Ban công trên, lão quân loát râu dài, chậm rãi bật cười: "Bồ đề lão nhân, ngươi cũng có hôm nay a. Thật đúng là. . . Thiên đạo có luân hồi a. Ha ha ha ha."

. . .

Giờ này khắc này, trụ tại cự ly Tà Nguyệt Tam Tinh Động không xa địa phương, Lục Nhĩ Mi Hầu chính mang theo của mình một đám bộ hạ lơ lửng ở giữa không trung, lắng lắng nghe. Cái kia khoe miệng chậm rãi giương lên một vòng cười. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 746: Điều Kiện

Ở đây yêu tướng tất cả đều ngây dại. Một cái khác chích Hầu tử đã ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động, đây là cái gì khái niệm? Dù cho không nói, chỉ sợ bọn họ trong nội tâm cũng đều tinh tường a.

Một trong đó nương đến Lục Nhĩ Mi Hầu bên người, thấp giọng hỏi: "Đại thánh gia, nếu không, chúng ta đi về trước đi?"

Thanh âm kia đều có sợ sợ run rẩy.

Một đôi con mắt không hẹn mà cùng mà hướng trước Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn quá khứ.

"Không." Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay giương lên, tùy tâm thiết can binh cũng đã chăm chú nắm trong tay. Hắn thử trước răng, dừng ở xa xa Tiềm Tâm Điện chỗ phương hướng, một chữ dừng một lần nói: "Muốn đường vòng, cũng nên là hấn quán!"

Giờ này khắc này, cái kia trên người mao một cây đều bị dựng lên, nghiễm nhiên đã là một bộ tùy thời chuẩn bị chiến đấu tư thái: "Chúng ta cái này lên núi, xem cuộc vui đi!"

Nói, hấn cũng đã mang theo của mình một đám thuộc hạ hướng phía Tà Nguyệt Tam Tinh Động chậm rãi bay đi.

...

Xa xa chứng kiến Lục Nhĩ Mi Hầu một nhóm hạo hạo đặng đặng mà hướng Tà Nguyệt Tam Tinh Động đến, đứng ở dưới bóng cây Thanh Tâm không khỏi ngây ngốc một chút, đều có chút không biết làm sao.

...

Tiền Tâm Điện trung, tu bồ đề bán híp mắt, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn cũng đã phần nộ đến cực hạn Hầu tử.

Phải nói, giờ khắc này là hắn đã sớm dự liệu được, chỉ có điều so với hắn trong dự đoán, muốn sớm hơn một ít thôi.

"Người không có khác lựa chọn, bảo vệ Huyền Trang đi về phía tây, là người duy nhất đường ra."

"Người là đang uy hiếp ta sao?"

"Đây không phải uy hiếp,

Đây là cảnh báo."

"Ha ha ha ha, cảnh báo! Nói được thật là dễ nghe!" Hầu tử mở to hai mắt nhìn, nổi giận nói: "Ta đây phải không là hắn là hảo hảo cảm tạ người sao, sư phó?"

Tu bồ đề như trước vẫn không nhúc nhích ngồi, nhìn qua Hầu tử, một ít trương trên mặt dày phảng phất đồ một tầng dày đặc Ngung Sương vậy, không có một tia một hào cảm xúc ba động.

Hai người cứ như vậy giằng co trước, tùy ý thời gian từng giọt từng giọt trôi qua.

...

Đương Lục Nhĩ Mi Hầu một nhóm hạo hạo đặng đặng đi đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động sơn môn trước thời điểm, Thanh Tâm cũng đã mang theo Vũ Huyền ở nơi đó chờ.

Nhìn thấy Thanh Tâm, Lục Nhĩ Mi Hầu có thể nói là mặt mày hớn hở. Nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu, đặc biệt lúc này nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu, Thanh Tâm sắc mặt lại là trời u ám.

"Người tới làm cái gì?"

Lạnh như băng một câu, lập tức liền đem Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt vui vẻ lau cá sạch sẽ. Thu thu thần, hấn vẻ mặt không thú vị thờ dài: "Nhu thế nào, ta không thể tới sao? Ta nhưng là sư huynh của người a."

"Người không phải không thể tới, ta chỉ là hỏi người. . . Tới làm cái gì."

"Đặc biệt đến tổng điểm lễ vật cho người." Nghe vậy, Thanh Tâm sắc mặt tối sầm, thập phần dứt khoát đáp: "Không cần phải."

"Không cần phải? Người còn không có xem là cái gì. Cố gắng người yêu mến?" Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu lại khoát tay áo, ý bảo sau lưng yêu tướng môn đều muốn lễ vật buông.

Một ít lũ yêu đem lúc này làm theo, ba chân bốn cẳng đem những cái này thùng nguyên một đám mở ra, cố gắng hướng Thanh Tâm biểu hiện ra lễ vật. Bất quá, Thanh Tâm lại ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn liếc, chỉ là mặt không biểu tình mà trừng mắt Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Vô công bất thụ lộc, bất luận cái gì lễ vật ta cũng không thu. Người đều mang về a."

"Vì sao không thu?"

"Nói tất cả vô công bất thụ lộc."

"Cần phải có công sao? Ta không phải sư huynh của ngươi sao? Sư huynh tổng sư muội đông tây, không phải rất hợp tình hợp lý sao?"

Thanh Tâm khẩn trương quay đầu lại hướng Tiềm Tâm Điện phương hướng nhìn thoáng qua, có chút bối rối nói: "Nói không thu là được không thu, ai lẽ vật ta cũng không thu."

Lục Nhĩ Mi Hầu duỗi dài cổ cũng hướng Tiềm Tâm Điện phương hướng nhìn thoáng qua, đung đưa đầu cười hì hì nói ra: "Không thu lẽ vật cũng đúng, ta đây trụ lại tại nơi này không đi."

"Ngươi!" Thanh Tâm thoáng cái gấp đến độ mặt đỏ rần.

...

"Hôm nay ta chính là đến ngả bài." Hầu tử tiện tay rút ra giấu ở trong tai kim cô bổng, nặng nề khẽ dừng, lại là ngồi xếp bằng ngồi xuống, dùng cực kỳ bất thiện khẩu khí nói tiếp: "Những kia nợ cũ, ta liền không so đo với ngươi. Nhưng là ngươi phải đáp ứng ta vài cái điều kiện, nếu không. . . Không sai, lão quân thiên đạo cũng đã phá, hiện tại sớm đã không phải là lúc trước cái kia không phải ta không thể tình thế, nhưng, ta có biện pháp của ta đối phó ngươi."

Hầu tử không có nói thêm gì đi nữa, chỉ là gắt gao chăm chăm vào tu bồ đề.

...

"Đi. . . Đi." Thanh Tâm bỗng nhiên nháy mắt con ngươi, áp ứng đáp: "Ta toàn bộ nhận, ngươi có thể trở về đi."

"Ngươi còn không có xem là cái gì?"

"Cái gì ta đều thu, ngươi trở về đi."

Lục Nhĩ Mi Hầu bộ dạng phục tùng nhìn thoáng qua Thanh Tâm khăn lại căng tay, cười nói: "Không có việc gì, thu là tốt rồi. Như thế nào thu, do ngươi quyết định."

Nói, hắn cũng không có như Thanh Tâm trong dự liệu như vậy xoay người rời đi, mà là đột nhiên một cái bước xa cùng Thanh Tâm gặp thoáng qua, thẳng đến sơn môn mà đi.

Lần này, Thanh Tâm lập tức đều có chút dọa mộng. Thật vất vả hoãn quá thần lai, nàng vội vàng xoay người đuổi theo Lục Nhĩ Mi Hầu cước bộ đưa hắn ngăn lại.

"Ngươi phải làm sao? Không phải nói đi trở về sao?"

Nhìn đã sớm thất kinh Thanh Tâm, Lục Nhĩ Mi Hầu giống như cười mà không phải cười đáp: "Trở về là khẳng định trở về. Bất quá, từ thật xa đi một lần, ta như thế nào đều được cùng sư phó thỉnh cá an a. Ta cùng nào đó bất tài đệ tử rất không đồng dạng a."

Thanh Tâm vội vàng nói ra: "Sư phó. . . Sư phó không tại."

"Sư phó tại." Lục Nhĩ Mi Hầu mặt không biểu tình mà đáp.

Cái kia trong giọng nói tràn đầy không thể cãi lại ý vị.

Thanh Tâm thoáng cái giật mình, mở to hai mắt có chút kinh ngạc nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cúi đầu xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu tại nàng bên tai nhẹ nói nói: "Ta không chỉ biết rõ sư phụ tại, hơn nữa, ta còn biết rõ hắn đã ở. Cho nên, tự càng muốn vào xem."

Nói đi, cũng không đợi Thanh Tâm phản ứng, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã vượt qua nàng tiếp tục từng bước một dọc theo sơn đạo leo lên.

Thanh Tâm xem như triết đề ngây dại.

Ngấn ngủ lổn ngạc sau, nàng vội vàng xoay người hô: "Người đứng lại đó cho ta!"

Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu lại lười biếng đáp: "Người không ngăn cản được ta. Khác đều hảo thương lượng, chuyện này, không thể nghe người."

Xoay người, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là tiếp tục dọc theo sơn đạo leo lên.

"Đứng lại đứng lại đứng lại!" Thanh Tâm vô cùng lo lắng đuổi theo.

Nhưng mà, nàng nơi đó khả năng ngăn cản được Lục Nhĩ Mi Hầu?

Tại tuyệt đối thực lực sai biệt trước mặt, nàng chỉ cảm thấy tại Lục Nhĩ Mi Hầu cùng nàng trong lúc đó cách lấp kín tường, vô luận nàng làm như thế nào đều không thể xuyên thấu. Chỉ có thể phí công lặn qua lặn lại trước, trơ mắt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một tiếp cận Tiềm Tâm Điện.

Những cái này còn đang sơn môn ngoài yêu tướng môn gặp tình hình này, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, vội vàng nguyên một đám chuyển trước thùng đi theo.

...

Giờ này khắc này, Tiềm Tâm Điện trung. Còn không có ý thức được Lục Nhĩ Mi Hầu đã đến Hầu tử như trước gắt gao chăm chăm vào tu bồ đề.

Đối mặt hùng hổ Hầu tử, từ đầu đến cuối, tu bồ đề nhưng chỉ là lẳng lặng mà chăm chú nhìn hấn.

Hắn có biện pháp đối phó chính mình?

Nghĩ, tu bỏ đề ánh mắt không khỏi hơi có chút lập loè.

Thế cục hôm nay, Hầu tử ngoại trừ đi về phía tây, còn có thể làm như thế nào?

Tu bỏ đề thật sự không nghĩ ra được.

Bất quá, hắn cũng hiểu rõ nếu như cùng Hầu tử triệt để vạch mặt, đem cho đi về phía tây mang đến thật lớn không xác định tính.

Do dự hồi lâu, tu bỏ đề cuối cùng khẽ thở dài: "Nói đi, nói nói điều kiện của ngươi."

Nắm chặt trụ ở một bên kim cô bổng, Hầu tử cất cao giọng nói: "Một! Thanh Tâm tuyệt không có thể vào cục, bất luận cái gì dưới tình huống cũng không thể! Ngươi phải nghĩ cách đoạn tuyệt nàng cùng Lục Nhĩ Mi Hầu hết thảy liên lạc, tại đi về phía tây có kết quả trước, tốt nhất. . . Không cho nàng rời đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động! Cái này một cái nếu như ngươi không đồng ý, cái kia giữa chúng ta cũng không sao hảo đàm!"

Tu bỏ đề khẽ ngẩng đầu nhìn Hầu tử liếc: "Nói, nói tiếp đi."

"Hai! Trong tam giới, Tôn Ngộ Không chỉ có ta đây một cái. Cái khác, vô luận hắn là lai lịch ra sao, đều chỉ có thể là giả! Ngươi cũng không thể đối với hắn có bất kỳ lấy lòng, hoặc là trợ giúp cử động!"

Tu bỏ đề nhẹ nhàng vuốt vuốt râu dài: "Kế tiếp."

"Ba! Đi về phía tây nếu là thất bại, ngươi phải bắt kẻ như thế nào nghĩ cách bảo vệ tốt Thiên nhi. . . Còn có Thanh Tâm. Ta không biết phật môn

có thể hay không trả thù, nhưng nói ngắn lại, người phải nghĩ biện pháp, không thể nhường các nàng có bất kỳ sơ xuất!"

"Bốn! Một khi tình thế đột biến, người phải mở ra sơn môn để cho ta những cái này huynh đệ tị nạn, hơn nữa nghĩ cách bảo vệ bọn họ một mạng!"

Nghẹn đủ thở ra một hơi, Hầu tử cắn răng một chữ dùng một lần nói: "Ta muốn người dùng đạo tâm của mình thề, quyết không nuốt lời!"

Lời nói ở đây, tu bồ đề đã là có chút kinh ngạc nhìn xem Hầu tử.

Cái này bốn điều kiện, cùng với nói là điều kiện, chẳng nói là tại công đạo di ngôn. Rất hiển nhiên, Hầu tử đối đi về phía tây. . . Cũng đã không có còn lại nhiều ít tin tưởng. . .

Lưu lại di ngôn, có lẽ mới là hấn việc này trọng yếu nhất mục đích a.

Hơi do dự một lát, tu bồ đề gật đầu nói: "Sau hai cái có thể đáp ứng."

"Cái kia phía trước hai cái?"

"Phía trước hai cái, thứ cho khó tòng mệnh."

Nghe vậy, Hầu tử thanh âm thoáng cái nâng lên tám độ, cao giọng quát: "Người không đáp ứng, ta liền không hề bảo vệ Huyền Trang đi về phía tây!"

Đang lúc này, cái kia xa xa ung dung truyền đến một thanh âm: "Người không bảo vệ, có người hội bảo vệ. Tỷ như, ta!" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 747: Lửa Giận

Đại môn âm âm mở ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu cầm lưu tinh đi nhanh trong nháy mắt đã đi tới tu bồ đề cùng Hầu tử trước mặt, đơn giản địa đối với tu bồ đề hành lễ, cao giọng hô: "Đệ tử Ngộ Không, tham kiến sư phó!"

To thanh âm tại trống trải trong đại điện chậm rãi quanh quẩn.

Tu bồ đề hơi héch cái eo, khẽ thở dài: "Tới rồi?"

Hầu tử khước mắt hơi chớp chớp, một tay cũng đã âm thầm nắm chặt trong tay kim cô bổng.

Xoay người một cái, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu cầm trong tay thiết can binh nhẹ nhàng khẽ dừng, nghiêng đầu nhìn Hầu tử nói: "Ngươi cho rằng chỉ có ngươi một người có thể hộ Huyền Trang pháp sư đi về phía tây?"

Giờ này khắc này, hai người đều ở hữu ý vô ý mà quan sát trước đôi phương vũ khí trong tay, trong đại điện bầu không khí tựa hồ cũng cũng đã đọng lại.

Thẳng đến lúc này, Thanh Tâm mới vội vàng đuổi tới. Chứng kiến Hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu giằng co trong nháy mắt, nàng không khỏi hơi kinh hãi, dừng bước xa xa mà nhìn xem.

Hầu tử ánh mắt chậm rãi hoạt hướng về phía Thanh Tâm phương hướng. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng chậm rãi quay đầu lại, hướng phía Thanh Tâm nhìn quá khứ.

Nhẹ nhàng nhíu mày, Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung nói: "Người nói lời, ta cũng nghe được. Như thế nào, chiếu cố không được nữ nhân của mình, cũng phải không được người khác nhúng tay rồi?"

Hầu tử cái kia trên mặt cơ nhục đều ở hơi co rúm, tròng mắt Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt có thể nói là tròn mắt muốn nứt. Cái kia trong tay kim cô bỗng nắm được "Khanh khách" rung động.

Ở đây, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Hầu tử nắm chặt kim cô bỗng tay hấp dẫn qua.

Tu bồ đề chỉ là không biến sắc lặng lẽ quan sát đến, Thanh Tâm hơi mở to hai mắt, ngừng lại rồi hô hấp. Lục Nhĩ Mi Hầu mở to hai mắt nhìn gắt gao chăm chăm vào Hầu tử, cười hì hì nói ra: "Thật có lỗi, ta nói sai rồi. Nàng vốn có tự là nữ nhân của ta. Không chỉ là nàng, Dương Thiên cũng là. Tu Bồ Đề tổ sư là sư phụ ta, hộ tống Huyền Trang pháp sư đi về phía tây lấy kinh, cũng có thể là ta. . ."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Ông" một tiếng, Hầu tử trong óc có đồ vật gì đó nổ tung. Một cỗ nhiệt huyết trong nháy mắt xông lên ngày linh, ăn mòn tất cả lý trí.

Hắn cảm tức Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi bật cười, nụ cười kia phá lệ dữ tợn.

Tu bồ đề cũng mở to hai mắt, cái kia tay không tự giác nắm chặt phát trần.

Ở đây vài người bên trong bất vi sở động chỉ có Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng mà, trùng mắt Hầu tử, hấn cũng đã làm tốt nghênh chiến chuẩn bị.

Dần dần, tiếng cười kia chậm rãi đình chỉ, Hầu tử mở to che kín tư máu con mắt, cười toe toét miệng dùng cực kỳ khàn khàn thanh âm một chữ dùng một lần nói: "Ta, muốn mạng của ngươi!"

Thanh Tâm không khỏi thoáng cái giật mình.

...

Giờ này khắc này, ba mươi dặm có hơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ chính xa xa quan trắc trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động phương hướng.

"Hai con Hầu tử đều đến Tà Nguyệt Tam Tinh Động đi, ngươi nói, lão quân cùng bồ đề lão quỷ đến tột cùng là muốn làm cái gì?"

"Ngươi cho rằng hấn còn là tám trăm năm trước lão quân a? Có lẽ bọn họ cũng đã không có chiêu. Nay thế cực, nơi đó là nói không chế có thể không chế."

"Nếu không chúng ta gần chút nữa một điểm a? Xa như vậy cái gì cũng quan trắc không đến a."

"Gần chút nữa. . . Hai con Hầu tử còn dễ nói, ngươi đương hai cái lão gia hỏa là chết sao?"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe xa xa "Cạch" một tiếng vang thật lớn, cả Tiềm Tâm Điện đều bị nhắc lên lên trời!

Hai người thoáng cái đều ngây dại!

...

"A ha ha ha ha, then quá hoá giận sao? Muốn giết ta, cái đó dễ dàng như vậy?"

Cuồng loạn khí lưu trung, cả Tiềm Tâm Điện giống như ngày mùa thu lí phiêu linh khô mộc vậy chậm rãi tán đi! Cuốn sạch mà ra khí lưu điên cuồng khuếch tán mà ra, trong nháy mắt hoành tảo hết thủy, lại bóp méo quang!

"Dung không dễ dàng, thử qua mới biết được ——!"

Kim cô bông phóng lên trời, đâm xuyên qua trên bầu trời đám mây, lại bỗng nhiên rơi xuống đập bẻ trên mặt đất, ngạnh sanh sanh cạo ra một cái cự đại thâm cốc.

Mà ngay cả địa hình đều bị cải biến. . .

Dấu diêm tại Linh Đài Phương Thốn Sơn trung hộ sơn pháp trận nguyên một đám bị cưỡng chế kích hoạt rồi, đủ mọi màu sắc linh lực bay lên, trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời.

Trong lúc bối rối, không hề chuẩn bị tâm lý Tà Nguyệt Tam Tinh Động môn đồ môn chỉ phải mất mạng chạy trốn.

Cái kia xa xa, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khỏi được chậm rãi lui về phía sau.

Mãnh liệt trùng kích phía dưới, một hồi tiếp một hồi khí lưu quét ngang mà ra, nơi đi qua, tất cả phòng xá đều bẻ gãy nghiền nát tan vỡ.

Thương thiên cự mộc tại đây trong cuồng phong mà ngay cả một khắc đều sống không qua, một cây tiếp một cây bị vung lên thiên không.

Vũ Huyền ôm Trầm Hương gắt gao quỳ rạp trên mặt đất động cũng không dám động, vận đủ linh lực liều mạng chống cự hướng chính mình cuộn cuộn tới khí lưu. Nếu không phải là ngay từ đầu tựu đã có chuẩn bị tâm lý, gần như thể cự ly có lẽ Thanh Tâm cũng sẽ bị cả nhắc lên thượng thiên a. Bất quá, cũng không hơn.

Dùng tu vi của nàng tăng thêm trên người một kiện đó kiện pháp khí, đứng ở kích đấu chính giữa, sử xuất mười hai phân lực lượng cũng chỉ là không chế được thân hình thôi.

Cả tòa núi đều ở sụp đổ, giờ này khắc này, duy nhất an toàn chỗ, có lẽ cũng chỉ còn lại có ngòi ngay ngắn ở ban công trên chậm rì rì uống trà, một bộ việc không liên quan đến mình thái độ lão quân đi. Hấn nhàn nhạt thờ dài, khẽ thờ dài một câu: "Đùa với lửa."

Vô luận ngoại giới cuồng phong linh lực như thế nào tàn sát bừa bãi, từ đầu đến cuối hấn vị trí ban công đều không có đã bị mảy may thương tổn.

...

"Đây rốt cuộc là... Chuyện gì xảy ra?" Thông Thiên Giáo Chủ thấy đều có điểm trợn tròn mắt.

"Đại khái là... Một cái cũng đã không đủ hấn lợi dụng a, chuẩn bị hai bên đều dính, kết quả một trong đó không đồng ý." Nguyên Thủy Thiên Tôn bất đắc dĩ cười khổ.

...

Một mảnh trong hỗn loạn, tu bồ đề hỗn hển la lên nói: "Dừng tay ——! Các người dừng tay cho ta! Ai sự chấp thuận các người tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động động thủ ——!"

"Cút!"

Bỗng nhiên duỗi dài kim cô bỗng giống như một đạo trường tiên loại tại trên bầu trời kéo lê thật dài đường vòng cung, hướng phía tu bồ đề quăng quá khứ.

Cái này một côn, Hầu tử không do dự chút nào.

Cái này trong nháy mắt, tu bồ đề lập tức ngưng đại. Ngấn ngủi lồi ngạc sau, hấn chỉ phải nắm chặt phát trần đi ngăn cản. Nhưng mà, nơi nào có dễ dàng như vậy?

Luận tu vi, Hầu tử sớm đã là cùng hấn cân bằng tồn tại. Là trọng yếu hơn là, Hầu tử là Hành Giả đạo, mà tu bồ đề, là Ngộ Giả đạo. . .

Mãnh liệt va chạm phía dưới, tu bồ đề cả bị hung hăng quăng đi ra ngoài, giống như một mảnh phiêu linh lá rụng vậy.

"Sự phó ——! Ta tới cứu ngươi!" Một cái quay cuồng, Lục Nhĩ Mi Hầu nhanh chóng vây quanh tu bồ đề sau lưng vững vàng đưa hấn tiếp được.

Một màn này rơi xuống Hầu tử trong mắt, càng là cấp hỏa công tâm.

"Dừng tay. . . Đừng đánh, dừng tay. . ." Thanh Tâm thanh âm dứt quãng tại Hầu tử trong đầu vang lên, nhưng mà, sự tình đến nơi này phân thượng, nơi đó còn có nói thu tay lại hãy thu tay?

Chỉ thấy Hầu tử giống như cách huyễn mũi tên loại điên cuồng mà liên xông ra ngoài, giơ lên khí lưu dọc theo mặt đất điên cuồng mà khuếch tán.

Giờ này khắc này, mà ngay cả Thanh Tâm đều đã kinh muốn nhịn không được, bắt đắ dĩ phía dưới, chỉ phải cả phủ phục trên mặt đất.

"Lão tử hôm nay. . . Không phải làm thịt các ngươi không thể ——!"

Kim cô bỗng một khắc không ngừng hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu đập tới, cái kia bay tán loạn cơn ảnh từ xa nhìn lại tựa giống như một tấm cự võng vậy không có góc chết.

Ở đằng kia trong lưới, Lục Nhĩ Mi Hầu có thể nói là mệt mỏi. Hắn không thể không một tay che chở không rên một tiếng tu bồ đề, một tay quơ thiết can binh miễn cưỡng chống đỡ. Mỗi nhất kích, đều kích khởi giống như kinh lôi vậy hỏa quang.

"Ngươi đây là muốn khi sư diệt tổ a? Ngươi cái này bắt tài đệ tử, tựa ngươi kẻ như vậy, dựa vào cái gì đương Tề Thiên Đại Thánh. Ta mới là chân chính Tề Thiên Đại Thánh! Ha ha ha ha!"

Nhưng mà, vô luận Lục Nhĩ Mi Hầu nói cái gì, Hầu tử ánh mắt lại là một mực tập trung tại tu bồ đề trên người.

"Ngươi biết, lão tử đoạn đường này là đi như thế nào tới sao?"

"Chết rồi nhiều ít huynh đệ!"

"Đã ăn bao nhiêu khổ!"

"Tám trăm năm! Suốt tám trăm năm! Ngươi tính kể lão tử suốt tám trăm năm!"

"Cả Hoa Quả Sơn đều tiêu diệt, nghẹn trước một hơi đi về phía tây, tựa vì ngươi đại kê!"

"Giờ này ngày này một câu, ngươi không chịu đứng ở ta đây bên cạnh, tựa địch nhân là của ta!"

"Là địch nhân, tựa không chút lưu tình!"

"Coi như là sư phó thì thế nào? Người cho rằng ta liền không dám giết người sao? Người cho rằng ta sẽ sợ tam giới người trong nói ta cái gì sao? Lại muốn nhượng hần thay thế ta? Lão tử là được một con yêu hầu như thế nào! Nhẫn người đã lâu rồi ——!"

Mỗi một thanh chất vắn, đều bí mật mang theo cường điệu trọng một côn, mỗi một côn, đều dùng hết toàn lực! Hần hô ách cuồng hống, mao đũ sức mạnh, đằng đằng sát khí đã là mắt thường có thể thấy được!

Một đường truy kích, Hầu tử không có chút nào lưu thủ tính toán. Tu bồ đề kinh ngạc nghe, cái kia thần sắc giống như đột nhiên đã bị cái gì kinh hãi vậy, lại trong lúc nhất thời rối loạn suy nghĩ. Chỉ có thể một đường tùy ý Lục Nhĩ Mi Hầu lung đi. . .

Trong nháy mắt hai người cũng đã chiến mười dặm, tại đây mười dặm trong, hết thảy tất cả cũng như cùng bị để vào cối xay thịt trung vậy xoắn cá nát bậy, các loại mảnh vỡ tại cuồng loạn khí lưu xâm nhập hạ mạn thiên phi vũ.

Dần dần, Lục Nhĩ Mi Hầu đã có chút ít nhịn không được. Tu vi của hần vốn có cũng không bằng Hầu tử, bây giờ mang lên tu bồ đề cái này vương vúi , càng là kém một mảng lớn, cũng đã rõ ràng rơi xuống hạ phong.

Roi vào đường cùng, hần nương một cái cơ hội đem tu bồ đề phóng tới một mảnh trên sườn núi. Lại ngược lại xông đi lên tiếp tục nghênh chiến Hầu tử.

Hai đạo tinh quang lại là đan vào cùng một chỗ. Bọn họ theo trận địa chiến đến bầu trời, lại từ bầu trời chiến đến mặt đất, như thế phản phục không ngừng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ lôi kéo Thông Thiên Giáo Chủ ồng tay áo nói: "Đi thôi, xem ra muốn xảy ra chuyện lớn. Vạn nhất bị cuốn tiến vào sẽ không hay rồi."

Yên lặng nhẹ gật đầu. Hai người xoay người hóa thành hai đạo cực quang lặng yên biến mất.

Cùng lúc đó, một mực ngòi ngay ngắn ban công phía trên tinh tế phẩm trước trà lão quân lại chậm rãi nở nụ cười. Chông đầu gối, hấn chậm rãi đứng lên, hướng phía song phương kích đầu phương hướng nhìn quá khứ.

Đúng tại lúc này, cũng đã thúc thủ vô sách Thanh Tâm vội vàng chạy tới lão quân trước mặt.

"Su phó. . ."

"Như thế nào, rốt cục nghĩ đến su phó rồi?" Lão quân loát râu dài khẽ cười nói: "Yên tâm đi, bồ đề lão nhân sẽ nghĩ biện pháp thu thập tàn cuộc. Chỉ là, cuộc sống sau này làm như thế nào qua, tựu khó nói. Ha ha ha ha."

"Su phó. . ." Thanh Tâm ngờ ngác nói: "Giúp hấn một chút."

"Giúp ai? Bọn họ vốn chính là sinh tử đối thủ, ý của ngươi là nhượng vi sư giúp một cái giết cái khác sao?"

"Cái này. . ."

"Đã thành, vi sư đều có đúng mực." Sâu hít một hơi thật sâu, lão quân bay lên trời. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 748: Bộ Ngựa Bất Ve

Thật dài trên thềm đá, một vị tăng nhân đá trước ống quần ra sức leo lên trước. Đã là mồ hôi đầm đìa.

Phổ Hiền chậm rãi đi ra đình nghỉ mát, đưa tay đưa hấn ngăn lại.

"Xảy ra chuyện gì?"

Cái kia tăng nhân có chút bối rối nhìn qua Phổ Hiền, ngấn ngùi lồi ngạc sau, vội vàng lui về phía sau một bước, khom mình hành lễ nói: "Khởi bẩm Phổ Hiền tôn giả, đã xảy ra chuyện, vạch mặt."

"A? Vạch mặt rồi?" Linh Cát hưng phấn mà theo trong lương đình đi ra, thuận miệng hỏi: "Cái kia yêu hầu cùng Huyền Trang?"

"Không. . ." Cái kia tăng nhân ấp úng nói: "Là cái kia yêu hầu cùng Tu Bồ Đề tổ sư."

Nghe vậy, Linh Cát không khỏi sửng sốt một chút.

Phổ Hiền quay đầu lại đi, nhàn nhạt cười cười nói: "Xem, sự tình chưa hẳn như ý liệu vậy. Có lẽ. . . Cái này chỉ là mới bắt đầu. Còn sẽ có rất nhiều ra ngoài ý định triển."

. . .

Kim cô bông quét ngang mà qua, cả bầu trời đám mây đều bị vuốt ra đạo đạo gọn sóng. Không bị khổng chế, cũng không nguyện khổng chế linh

lực tại mỗi khắp ngõ ngách tàn sát bừa bãi trước, bành trướng mãnh liệt. Kích khởi đạo đạo tia chớp tại trên bầu trời qua lại tàn sát bừa bãi, tuy là trời nắng, lại sớm đã giống như giống như cuồng phong bạo vũ.

Tà Nguyệt Tam Tinh Động đạo đồ môn đều trốn được trên ngoài trăm dặm, nhưng như cũ có thể tinh tường cảm nhận được chiến đấu kịch liệt.

Đối mặt trước mắt đây hết thấy, chỉ sợ trong thiên địa mặc cho ai đều bất lực a. . .

Cái kia xa xa trên bầu trời, hai đạo kim quang hướng đụng vào nhau. Chỉ trong nháy mắt, mãnh liệt đến bóp méo quang ảnh ba động đã đi tới bên cạnh,

Dùng về phần bọn hắn không thể không nguyên một đám đưa tay che.

Suốt bách lý cự ly, mà ngay cả thân là người tu tiên bọn họ đều là như thế, nếu là phạm nhân, chỉ sợ cũng đã trực tiếp chết đi.

. . .

Trời cao trung, lão quân loát râu dài từng điềm từng điềm tới gần chiến trường.

Sắc bén phong theo bên cạnh đảo qua, quét trước hắn tấn. Mãnh liệt khí lưu cùng va chạm linh lực phía dưới, bên cạnh mây mù lấy cực nhanh độ sinh thành, lại bay bị thổi tan. Tình hình chiến đấu sớm đã tiến vào gay cấn, nhưng mà, lão quân lại tựa hồ như tuyệt không sót ruột dường như.

. . .

"Bệ hạ!" Lý Tĩnh vội vội vàng vàng nhảy vào trong ngự thư phòng. Ở đây tiên gia thậm chí cả Ngọc Đế cũng không khỏi được ngơ ngác một

chút.

"Bệ hạ! Cái kia yêu hầu cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đã đánh nhau!"

"Lại đã đánh nhau?" Đứng ở long án bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh hếch cái eo nói: "Lại không là lần đầu tiên, có cái gì có thể lo lắng?"

Lý Tĩnh hơi nhíu lại lông mày nói ra: "Lần này bất đồng, bọn họ là tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động khai chiến."

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động?" Trong lúc nhất thời, những cái này tiên gia đều có chút ngây ngẩn cả người.

Ngọc Đế loát râu dài có chút chần chờ mà hỏi thăm: "Cái kia Tu Bồ Đề tổ sư?"

...

Giờ này khắc này, giống như cuồng phong mưa rào vậy chiến trường trung tâm, Tu Bồ Đề còn đang đứng ngẩn ngơ.

Cuồng phong vòng quanh cát đá theo bên cạnh của hắn thổi qua, phá hủy hết thảy va chạm vào vật thể. Dưới chân địa hình tại đây trong lúc kịch chiến đều ở không ngừng cải biến.

Nhưng mà, Tu Bồ Đề nhưng như cũ tại đứng ngẩn ngơ, hai hàng lông mày nhíu chặt, tựa hồ cũng đã ần ần có chút bối rối.

"Sư phó! Giúp ta ——!" Một thanh âm tại trong đầu của hắn vang lên.

Ngẩng đầu lên, hắn chứng kiến Lục Nhĩ Mi Hầu bị Hầu tử cứng ngắc dắt lấy, từ trên không trung nặng nề lỗ mãng, đập bẻ trên mặt đất trong nháy mắt khơi dậy giống như ba đào vậy sóng gợn. Không khỏi khẽ giật mình, cái kia nắm phát trần tay hơi nắm chặt.

"Lão tử hôm nay tự làm thịt người cái này tai họa, làm thịt người cái này cầu tạ chúng ——!"

Không đợi Tu Bồ Đề kịp phản ứng, Hầu tử cũng đã từ trên xuống dưới một cơn đâm, kim cô bỗng bỗng nhiên duỗi dài, nặng nề chọc tạt Lục Nhĩ Mi Hầu rơi rụng địa phương.

Lập tức, Tu Bồ Đề dưới chân đại địa bỗng nhiên run lên một cái.

"Người dựa vào cái gì! Ta cũng là Tôn Ngộ Không! Dựa vào cái gì bị thiên kiếp lấy đi tự nhất định là ta?" Lục Nhĩ Mi Hầu tiếng gào thét tại trên bầu trời quanh quần, rất nhanh bị cuồng phong bao phủ.

"Chỉ bằng ta là gia gia của người ——!" Không có do dự chút nào, Hầu tử một cái thả người cũng đã nhảy vào Lục Nhĩ Mi Hầu kích khởi cát lãng bên trong. Ngay sau đó, mãnh liệt tiếng oanh minh —— bọn họ trong lòng đất chiến đấu!

Phóng nhãn nhìn lại, cả đại địa lại giống như bão tố trung mặt biển vậy tại quay cuồng. Sơn cốc trong nháy mắt hở ra biến thành dãy núi, lại trong khoảnh khắc bị đẩy đều. Sông biến thành thác nước, lại tại hạ một khắc khô. Chảy dài sơn xuyên trong mắt bọn hắn, lại giống như đậu hũ làm vậy.

Toàn bộ thế giới đều run rẩy, nếu là tùy ý bọn họ cái này đi, có lẽ sẽ một mực chiến đến âm phủ đi thôi. . .

Giờ này khắc này, ở đây mỗi người sắc mặt đều ảm ảm tử.

Đây là chưa bao giờ có kịch chiến, cho dù là tại hơn sáu trăm năm trước cũng chưa bao giờ có, hai cái đỉnh cấp Hành Giả đạo trong lúc đó, không hề khắc chế, đơn thuần lực lượng va chạm!

. . .

Thánh mẫu trong nội cung, Dương Thiên ngơ ngác nhìn chính mình bàn trên không ngừng run rẩy trà chén nhỏ. Nàng đột nhiên quay đầu lại đi, trông thấy cái kia ngoài cửa sổ Sư Đà quốc trung mỗi một nhà kiến trúc đều ở rung động, yêu quái môn tranh nhau chạy trốn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Một vị yêu tướng nhanh chóng xuất hiện sau lưng Dương Thiên, khom người chấp tay nói: "Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, tựa hồ là Tà Nguyệt Tam Tinh Động phương hướng truyền đến. Đại thánh gia hôm nay giống như điếm nhân mã đi ra ngoài, đúng là đi trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động."

Nghe vậy, Dương Thiên ánh mắt không khỏi híp lại thành một đường nhỏ.

"Tra rõ ràng đến tột cùng đã sinh cái gì sự?"

"Dạ!"

...

Trong tiếng nổ vang, Lục Nhĩ Mi Hầu phóng lên trời, lơ lửng đến ngày chính giữa.

Hắn run nhè nhẹ trước nắm thiết can binh, một thân này khải giáp đều đã kinh tổn hại không chịu nổi, trên người càng là vết thương chồng chất. Hắn nặng nề mà thở hào hển, nhìn qua phía dưới thần sắc bên trong, mang theo sợi sợ hãi.

Toàn bộ thế giới đều an tĩnh.

Một hồi cuồng phong xẹt qua, quét ra dưới phương trần ngập cát bụi, chậm rãi lộ ra Hầu tử thân ảnh.

Đổng đá vụn trên, hấn nắm kim cô bông, toàn thân quần áo đồng dạng cũng đã tổn hại không chịu nổi. Bất đồng là, cũng không có nhìn thấy nhiều ít vết thương.

Mỗi một sợi lông đều dựng thẳng trước, hấn mở to con mắt, dùng một bộ dữ tợn khuôn mặt nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu. Thái dương máu tươi, trong miệng răng nanh, còn có cái kia mang theo điên cuồng ý vị trong tươi cười lộ ra nồng đậm sát ý.

"Ha ha ha ha, như thế nào? Không dám chiến rồi? Vừa mới không phải nói muốn lấy thay mặt lão tử sao?"

Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước, ánh mắt kia chậm rãi chuyển hướng về phía cách đó không xa Tu Bồ Đề.

Một thanh âm tại Tu Bồ Đề trong đầu vang lên.

"Sự phó, giúp ta. Nếu như ta chết đi, còn có ai đi bảo vệ Huyền Trang pháp sư?"

Nghe vậy, Tu Bồ Đề thân hình hơi chấn động. Ánh mắt của hấn chậm rãi xéo xuống đứng ở đồng đá vụn trên Hầu tử.

Cùng Tu Bồ Đề đối mặt trước, Hầu tử nhẹ nhàng hoạt động cước bộ, bày ra đề phòng tư thế.

"Ta có thể tiếp tục đi về phía tây, nhưng hấn phải chết. Còn có, ta xách những kia điều kiện, ngươi phải không còn một mống đáp ứng!"

Giờ này khắc này, Tu Bồ Đề ánh mắt tại hơi lóe ra.

Cái kia cách đó không xa, lão quân chính loát râu dài yên lặng mà nhìn xem.

...

"Khởi bẩm tôn giả, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng cái kia yêu hầu tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động động thủ, tựa hồ chuẩn bị liều cái người chết ta sống."

Lập tức, trên điện chư phật một mảnh xôn xao.

"Tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động động thủ, cái này tựa hồ có điểm. . ."

"Xem ra, là Tu Bồ Đề tổ sư chơi thoát khỏi."

"Yêu hầu là được yêu hầu, kém tính khó thuần, đem tiền đặt cược áp tại yêu hầu trên người thời điểm, cũng đã chú định rồi hôm nay kết quả."

"Hôm nay xem ra, lúc trước Địa Tạng tôn giả chiêu đó thật sự là cao a!"

Đều hỗn loạn bên trong, ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển hướng về phía Địa Tạng vương. Nhưng mà, hấn nhưng chỉ là lẳng lặng đứng vẫn không nhúc nhích.

Cái kia tiến đến bẩm báo tăng nhân ngựa đầu nói: "Tôn giả, nếu mặc cho bọn họ như vậy đánh tiếp, cả Tây Nguu Hạ Châu đều có thể bị phá hủy. Phải không là. . ."

Nói, hấn lẳng lặng nhìn lên trước Như Lai.

Mọi ánh mắt thoáng cái đều hội tụ đến Như Lai trên người.

Hồi lâu, Như Lai chậm rãi lắc đầu nói: "Không ra tay."

...

"Sur phó, chỉ cần người giúp ta, đệ tử thề đời này kiếp này duy sự phó chi mệnh là từ!" Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng nói ra: "Chỉ cần sự phó ngài chịu giúp ta, đi về phía tây nghiệp lớn, cũng đã thành công một nửa! Không có hấn, tất cả yêu tộc đều nghe lệnh bởi ta!"

Tu Bồ Đề còn đang do dự mà, ánh mắt kia tại Hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu trong lúc đó qua lại.

Hầu tử chậm rãi lui về phía sau một bước, nắm chặt kim cô bổng.

Mồ hôi to như hạt đậu từng giọt theo thái dương chảy xuống.

Nếu như Lục Nhĩ Mi Hầu liên thủ với Tu Bồ Đề mà nói, hấn cũng chỉ còn lại có một cái đường có thể đi. Thì phải là, lập tức trọng thập thiên đạo tu vi! Chỉ cần một lần nữa trèo lên đỉnh thiên đạo, như vậy Tu Bồ Đề trợ lực có thể không đáng kể. Chính là. . . Nếu như làm như vậy, hấn đem không thể không đối mặt Như Lai. . .

Mắt thấy Tu Bồ Đề chần chờ, Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên la lên nói: "Sur phó! Tận dụng thời cơ mắt không hề đến a! Giữ lại hấn, chẳng lẽ hấn sẽ dựa theo ngài ý nghĩ tiếp tục đi về phía tây sao? Chỉ có đệ tử, chỉ có đệ tử mới có thể hoàn toàn nghe lệnh bởi ngài a!"

Trong nháy mắt, Tu Bồ Đề tựa hồ có chủ ý. Hấn nắm phát trần chậm rãi chuyển hướng về phía Hầu tử, cái kia khẩu hơi mở ra, tựa hồ muốn nói cái gì.

Nhưng mà, vừa lúc đó, lão quân thân ảnh chắn Hầu tử trước mặt, nhàn nhạt cười.

Trong lúc nhất thời, ở đây ba người, thậm chí cả còn thân ở xa xa Thanh Tâm đều ngây dại.

...

Tây phương Đại Lô Âm tự trung, Như Lai con mắt mở ra, cặp kia mi chậm rãi chau lên.

"Lão quân?"

Cái kia trên điện phật đà nguyên một đám đều không hện mà cùng mở to hai mắt, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

...

"Lão quân đã tham dự?" Ngọc Đế con mắt chậm rãi chuyển động.

Trong ngự thư phòng một mảnh tĩnh mịch.

...

Trong lương đình, Phổ Hiền hơi ngửa đầu nhìn qua cái kia đỉnh núi, nhẹ giọng thở dài: "Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, kỳ thật ai là đường lang, ai là hoàng tước, không đến cuối cùng, cũng chưa biết chừng a."

...

Một hồi gió nhẹ thổi qua, cát bụi giống như lui bước thủy triều vẩy tại cả vùng đất đầy ra kỳ diệu quý tích.

Lão quân nhàn nhạt cười, nhìn Tu Bồ Đề. Ánh mắt kia dần dần trở nên thâm thúy, sâu không thể lường!

Giờ khắc này, Tu Bồ Đề mở to hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn qua lão quân.

...

Di La Cung trung, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn yên lặng đối mặt trước, đều ngây dại.

"Hảo một chiêu lấy lui làm tiến a, xinh đẹp, quả thực xinh đẹp!" Hồi lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngửa đầu bất đắc dĩ thở dài trước: "Thu Thanh Tâm vi đồ, hơn sáu trăm năm đạm bạ danh lợi, không hỏi thế sự. Ha ha ha ha. . . Đã lừa gạt tất cả mọi người, vậy mà khiến cho chúng ta đều quên, cái kia Hào tử muốn đánh bại Như Lai, kỳ thật còn có một chiêu khác. Thì phải là. . . Nhượng lão quân khôi phục thiên đạo 'Vô vi' a."

Thông Thiên Giáo Chủ hung hăng chửi thề một tiếng: "Cái này chính cáo già!" (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 749: Một Cái Giá Lớn

"Điều đó không có khả năng! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!" Linh Cát giận dữ giận dữ hét: "Lão quân tu vi làm sao có thể khôi phục? Hắn thiên đạo thạch không phải. . . Không phải cũng đã nát bấy sao? Mảnh vỡ đến bây giờ còn giấu ở Đâu Suất cung, căn bản là không có cái gì biến hóa! Hắn làm sao có thể. . . Làm sao có thể. . ."

Phổ Hiền mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú có chút hỗn hển Linh Cát, một lời không.

Dần dần, Linh Cát cũng không nói gì nữa, chỉ là trên mặt bối rối thần sắc như trước.

. . .

"Nếu là lão quân trọng chương tam giới. . ." Ngọc Đế chống long án vẫn không nhúc nhích đứng. Cái kia bốn phía tiên gia từng người đều cẩn thận nhìn qua hắn.

Nếu là lão quân trọng chương tam giới, như vậy, Ngọc Đế liền đem biến trở về ngày xưa Ngọc Đế, thiên đình cũng đem biến thành ngày xưa thiên đình. Cảnh tượng đều có thể, chính là. . . Đây quả thật là hắn muốn sao?

Vừa mới giải phóng quyền lực Ngọc Đế lại lần nữa trở thành tam giới lớn nhất khôi lỗi?

Nghĩ, hắn không khỏi nở nụ cười, đó là khổ sáp cười.

"Triệu tập đại quân cổ thủ Nam Thiên Môn, sau đó. . . Mật thiết lưu ý tam giới khắp nơi hướng đi."

Cái này cũng có lẽ là thân là Ngọc Đế hẳn duy nhất có thể làm được a.

Cái gọi là Ngọc Đế, sáng chói quang huy phía dưới, kỳ thật cũng bất quá là trên mặt hồ trôi nổi lá rụng thôi. Không biết khi nào thì một cái gợn sóng, sẽ chìm vào đáy hồ, trọn đời không cách nào xoay người.

Cái kia thượng một nhiệm Ngọc Đế không đúng là như thế sao?

Ở đây tiên gia nguyên một đám thần sắc túc mục. Hồi lâu, Thái Bạch Kim Tinh hơi khom người nói: "Dạ.

"

Gió nhẹ nhàng thổi, ngoài cửa sổ chạc cây nhẹ nhàng chập chờn, giống nhau Ngọc Đế giờ phút này tình cảnh —— thân bất do kỷ.

. . .

"Lão quân đây là như thế nào cá ý tứ?" Chậm rãi nâng người lên can, Tu Bồ Đề ý vị thâm trường nhìn lão quân.

"Không có như thế nào cá ý tứ?" Lão quân xa xa nhìn Thanh Tâm liếc, khẽ thở dài: "Lão phu là nói mà có tín người, đã đáp ứng phù hộ hẳn, tự nhất định sẽ phù hộ hẳn."

Thanh Tâm ngo ngác nhìn qua lão quân, một loại chua xót khắp trên trong lòng.

Hầu tử con mắt chậm rãi chuyển động, hướng phía lão quân nghiêng qua quá khứ.

Lão quân như không có việc gì hướng hẳn nhìn thoáng qua, khẽ cười nói: "Như thế nào, không tin?"

"Cô gái nhỏ có lẽ sẽ tin."

"Không tin cũng tốt. Không nói chuyện cảm tình, chúng ta tựu đàm ích lợi a."

"Nói chuyện gì ích lợi?"

"Đi trước a, nơi này không phải chỗ nói chuyện." Nói, lão quân mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, cũng đã chậm rãi thối lui.

Hầu tử còn đang xa xa mà nhìn xem Thanh Tâm.

"Đừng lo lắng, lão phu bao nàng không có việc gì. Đã nhiều năm như vậy, lão phu đối ai hứa hẹn đều không có thất tín qua. Dù cho đối với người, cũng đồng dạng." Nói, lão quân cũng đã xoay người hướng cái kia phương xa bay đi.

Do dự hồi lâu, Hầu tử cuối cùng còn là đi theo, chỉ là như trước thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Thanh Tâm.

Gặp hai người rời đi, Lục Nhĩ Mi Hầu còn muốn đuổi tới, chỉ là chứng kiến Tu Bò Đề xanh mặt không có chút nào động tác, chỉ phải lại lui trở về.

"Su phó, cứ như vậy thả bọn họ đi sao?"

"Lão quân tu vi đến tột cùng khôi phục tới trình độ nào vi sư không biết, bất quá. . . Chúng ta cộng lại, chỉ sợ không phải hai người bọn họ người đối thủ."

"Chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ?" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên khẽ nói: "Chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ, vậy bọn họ vì

sao phải đi?"

"Bởi vì bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, bọn họ không muốn làm đường lang, muốn làm hoàng tước."

"Cái gì đường lang thiên hoàng tước! Sư phó, ngươi là không đành lòng xuống tay với hắn a? Đây là thả hổ về rừng a sư phó! Chỉ có đưa hắn triệt để quét dọn, đệ tử tài năng an tâm bảo vệ Huyền Trang pháp sư đi về phía tây a!"

Một trận kêu gào phía dưới, Tu Bồ Đề nhưng chỉ là nhàn nhạt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu liếc, cũng không nói chuyện, trực tiếp bay lên trời. Chỉ thấy trong tay hắn phát trần gương lên, điểm điểm vi bụi rơi, bị tời được hoàn toàn thay đổi đại địa bắt đầu từng điểm từng điểm khôi phục.

Bất đắc dĩ, cuối cùng nhìn thoáng qua lão quân cùng Hầu tử rời đi phương hướng, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ phải cắn răng xoay người đuổi kịp Tu Bồ Đề.

...

"Lão quân tu vi còn khả năng khôi phục sao?"

"Cái này. . . Nếu là lão quân tu vi có thể khôi phục, cái kia hơn sáu trăm năm trước chúng ta làm, lại có ý nghĩa gì?"

"Không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!"

Một thạch kích khởi ngàn tầng lãng.

Đại Lôi Âm tự trung, chư phật cũng đã tạc nổi. Sảo xảo nhượng nhượng, lại thủy chung không có thể xảo ra một cái kết quả. Ngồi cao phía trên liên

đài Như Lai cũng thủy chung một lời không, cái này trong lúc vô hình lại đem biện luận đầy hướng một cái mới cao phong.

Đứng ở Chính Pháp Minh Như Lai bên người Văn Thù thấp giọng hỏi: "Người cảm thấy, lão quân tu vi còn có thể khôi phục sao?"

"Có thể, nhất định là có thể. Nếu là không thể, hẳn lúc trước lại là như thế nào tu ra tới?" Chính Pháp Minh Như Lai khẽ thở dài: "Chỉ là, trừ hẳn ra bên ngoài, không có ai tu xảy ra thiên đạo 'Vô vi', tự nhiên, thì không có người biết rõ như thế nào khôi phục. Lại càng không có người nói được thanh, hẳn tu vi hiện tại đã đến loại tình trạng nào."

"Nếu như hẳn thực khôi phục, vậy nguy rồi. Cái kia yêu hầu cũng đã triệt để dung nhập tam giới, cho dù là Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng là trí nhớ hoàn toàn biến mất, lại không hình thành nên quấy nhiễu. Đến lúc đó. . . Tam giới cần phải tái hiện tám trăm năm trước quang cảnh."

Chính Pháp Minh Như Lai nhíu chặt trước mi, hồi lâu, tựa lưu lại bốn chữ: "Yên lặng theo dõi kỳ biến."

. . .

Trời cao trung, Hầu tử chậm rãi đuổi theo lão quân. Hai người sóng vai phi hành.

"Người nghĩ đạt thành cái gì hiệp nghị?"

Nghe vậy, lão quân không khỏi nở nụ cười, cười đến tượng cái lão ngoan đồng dường như.

Nhẫn nhìn một bụng khí, Hầu tử thanh quát lên: "Người cười cái gì? Ta hiện tại không rảnh nói với người cười, cố lộng huyền hư!"

"Không có gì, là được muốn cười mà thôi." Lão quân nhìn qua phía trước khẽ thở dài: "Cái này đều đã bao nhiêu năm, người rút cuộc biết chủ động cùng lão phu nói chuyện rồi? Còn là câu nói kia, lão phu, mới là trong tam giới tối có thể tin người."

Hầu tử mím môi cũng không nói chuyện, chỉ là đôi mắt thời khắc chăm chăm vào lão quân, may may chưa từng di động.

Nhìn trời bên cạnh ánh nắng chiều, lão quân ung dung nói: "'Vô vi', nó chân ý vi 'Thuận thế làm' . Do 'Vô vi', đến 'Không từ bất cứ việc xấu nào' . Mọi sự vạn vật, đều có trong đó tại quy luật, tất cả 'Quả' đều là tại ngay từ đầu tự nhất định. Muốn thay đổi 'Quả', muốn hiểu rõ 'Quả' nguyên nhân bên trong."

"Cho nên?"

"Cho nên tại cùng người khác đàm phán trước, trước phải hiểu thế cục, hiểu rõ tình cảnh của mình. Nếu là không có biện pháp làm được thấu triệt, kết quả là, tất nhiên sẽ làm ra phán đoán sai lầm, hại người hại mình."

"A?" Hầu tử cái kia lông mày chau đến độ có thể vặn ra nước dãi: "Ta. . . Ta không phải rất rõ ràng. Người có thể lại nói rõ hơn một chút sao?"

Xem Hầu tử vẻ mặt ngây thơ bộ dáng, lão quân loát râu dài "Khanh khách" cười không ngừng, nói: "Nói người cũng không hiểu, người nếu hiểu, tu thành thiên đạo 'Vô vi' đúng là người, không phải là lão phu. Nói thật ra, hôm nay chuyện này, vượt quá bờ đề lão nhân dự kiến, cũng vượt quá lão phu dự kiến. Cho nên, lão phu cũng là bất đắc dĩ a. Kinh này một chuyện, sau này, đã có thể có vô số ánh mắt chăm chăm vào lão phu, rút cuộc không cách nào như lúc trước như vậy lạng lẽ làm việc. Dù sao. . . Lão phu thân phận đặc thù a."

Càng nghe càng mộng, Hầu tử nhìn không được một cái thả người trực tiếp đem lão quân ngăn lại.

Cái này cản lại, lão quân lông mày chậm rãi chau thành bát tự.

"Người chỉ cần nói cho ta, nên làm như thế nào là được."

Nghe vậy, lão quân lắc lắc đầu nói: "Cũng là người chính mình quyết định nên làm như thế nào a, hơn sáu trăm năm trước, lão phu nghĩ hết biện pháp muốn cho người án lấy quy tắc đi, kết quả cuối cùng như thế nào?"

"A?"

"Như vậy, chờ người bả hết thầy đều nghĩ rõ ràng, chúng ta bàn lại. Bất quá, lão phu được nhắc nhở người một câu, thật muốn cùng lão phu hợp tác, một cái giá lớn, sẽ rất lớn." Nói, lão quân đưa tay vỗ vỗ Hầu tử vai, cũng không trông nom Hầu tử phản ứng, nhẹ nhàng vượt qua Hầu tử, một cái thả người cũng đã biến mất vô tung.

Chỉ để lại Hầu tử ngờ ngác treo ở tại chỗ, vẻ mặt xấu hổ.

"Cái này nói đều là. . . Như lọt vào trong sương mù. Một cái giá lớn. . . Một cái giá lớn gì?"

Đang lúc này, ngọc giản sáng lên. Cái kia một chỗ khác truyền đến Lữ lục quải khẩn trương hề hề thanh âm: "Đại thánh gia! Bằng Ma Vương nói Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động a!"

Nghe vậy, Hầu tử bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Hiện tại mới đến nói? Lão tử sớm cùng hần làm một trận!"

"A? Vậy bây giờ thế nào?"

"Đương nhiên là thắng."

"Cái kia. . . Đại thánh gia khi nào thì trở về?"

"Như thế nào, có việc?"

Ngọc giản bên kia, Lữ lục quái áp úng nói: "Có chút việc. . . Về Huyền Trang pháp sư."

Cái này vừa nghe, Hầu tử lập tức cảm thấy khí không đánh một chỗ đến, hung hăng thóa nói: "Nương, cái này Huyền Trang thật phiền phức! Cũng không biết lão nhân phải không là mù, làm sao lại như vậy tin tưởng hẳn nhất định có thể thành công?"

Nói, hẳn xoay người một cái, cũng đã hướng phía Huyền Trang chỗ phương hướng bay đi.

. . .

Tin tức nguyên một đám truyền đến, cả tam giới, tựa hồ cũng cũng đã nghe tin lập tức hành động. Nhưng mà, lại không có bất kỳ hữu quan với Hầu tử cùng lão quân tiến thêm một bước hành động tin tức.

Có thể dù vậy, Linh Cát cũng là cảm thấy tâm thần có chút không tập trung. Ngán ngủi một canh giờ thời gian, hẳn cũng đã hỏi Phở Hiền không dưới mười lần: "Ngươi cảm thấy, cái kia Hầu tử sẽ cùng lão quân kết minh sao?"

Mỗi một lần, Phở Hiền trả lời đều là: "Có thể hay không kết minh, muốn xem đi về phía tây cùng với lão quân kết minh, cái nào với hẳn mà nói một cái giá lớn thấp hơn."

"Một cái giá lớn?"

"Không hề nghi ngờ, muốn đạt tới cái kia Hầu tử mục đích, biện pháp đơn giản nhất cũng không phải bảo vệ Huyền Trang đi về phía tây, mà là nhượng lão quân khôi phục thiên đạo 'Vô vi' . Chính là. . . Nếu thật đơn giản như vậy mà nói, lão quân đã sớm khôi phục, tội gì chờ tới bây giờ?"

"Cái kia ta phải không là hẳn là tại lão quân hoàn thành trước, đi đầu động thủ?" Linh Cát xoáy lên ống tay áo, làm một cái hạ cắt thủ thế.

"Động thủ? Như thế nào động?" Phở Hiền bắt đắ dĩ cười cười, nói: "Cái kia Hầu tử cùng lão quân, hai cái đều là bất tử thân. Huống hồ, người biết hẳn quay về thiên đạo điều kiện là gì? Chú ý lộng xảo thành chuyên a."

Cái này vừa nói, Linh Cát lập tức giống như đã trút giận bóng cao su vậy cả mềm nhũn đi xuống.

Ung dung nhìn nơi chân trời xa lưu vân, Phở Hiền khẽ thở dài: "Mưa gió nổi lên a. Thế giới này, có quá nhiều nói không rõ đối với sai. Đó là thiên đạo tu giả trong lúc đó chiến tranh, chúng ta, còn là ngồi ở chỗ này nhàn nhã phẩm trà, tĩnh hầu một cái kết quả a. Trời sập xuống, lúc đó chẳng phải trước nện vào cao cá sao?"

. . .

Giờ này khắc này, hồi hải Đại Lôi Âm tự trung, Như Lai sắc mặt cũng đã càng ngày càng khó coi.

. . .

Suy nghĩ hồi lâu, Linh Cát cuối cùng còn là khẽ gật đầu nói: "Đi a, nghe lời người." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 750: Trò Chuyện 1 Trò Chuyện

Đi về phía tây là cái gì?

Đi về phía tây, là Huyền Trang chứng đạo hành trình. Đó là phật môn nội đấu, là phật hiệu chi tranh. Là Huyền Trang, Như Lai, Tôn Ngộ Không ba người trong lúc đó đối đánh cuộc. Đây là tam giới mọi người đều biết sự tình. Tuy nói mang theo hơn sáu trăm năm trước trận kia tai nạn dư vị, nhưng nhiều nhất, thì ra là một hồi cục chiến tranh mà thôi.

Nhưng mà, hiện tại trận này cuộc trên lại thêm hai vị kỳ thủ, một cái là Tu Bồ Đề, cái khác là lão quân. Kể từ đó, tính chất tưng tưng để thay đổi.

Ngắn ngủi vài cái canh giờ trong thời gian, Tà Nguyệt Tam Tinh Động đã phát sinh hết thảy cũng đã im ắng truyền khắp tam giới mỗi khắp ngõ ngách.

Tứ hải long vương triệu tập chính mình phân tán các nơi bộ theo.

Thập Điện Diêm La đem trọn cá Diêm La điện phong được giống như thùng sắt vậy, đối từng cái ra vào địa phủ hồn phách đều nghiêm khắc bả không.

Thân là trên danh nghĩa cao nhất hành chính trung xu thiên đình, càng là đem Nam Thiên Môn phong được nghiêm nghiêm thực thực. Mà ngay cả phân tán các nơi phật môn trung hạ tầng tu giả cũng bắt đầu hướng Linh Sơn tụ tập.

Nhưng mà, những điều này là lạng lẽ tiến hành. Mỗi người đều căng thẳng thần kinh, mỗi người rồi lại cũng không nguyện ý trở thành luồng thứ nhất bị cuốn vào trong dòng xoáy tâm người, mà ngay cả phật môn cũng đồng dạng.

Hầu tử không đáng sợ, chính thức đáng sợ. . . Là lão quân, là có thể khắc chế tất cả thiên đạo tu giả "Vô vi" . Nó có thể giống như một cây gông xiềng vậ, đem hết thầy tất cả đều một mực trói lại.

Trong thời gian thật ngắn, cái kia cách biệt hơn sáu trăm năm, đã từng không chế tam giới dài đến vạn năm thân ảnh tựa hồ lại lại một lần nữa bao phủ thế gian vạn vật, đem hết thầy tất cả ép tới thở không nổi.

Nhưng mà, đang lúc một ít song song con mắt đều ở tận khả năng trọn to, tinh tế xem xét trước tất cả nhất cử nhất động lúc, thân ở trong dòng xoáy tâm Hầu tử lại còn như cũ là không hiểu ra sao.

Phản hồi trên đường, lão quân nói những cái này như lọt vào trong sương mù mà nói tại Hầu tử trong đầu không ngừng lặp lại trước, đến cuối cùng, chỉ còn lại "Một cái giá lớn" hai chữ.

"Một cái giá lớn. . . Chỉ là cái gì?"

Hắn thì thảo tự nói trước, trong óc đối qua vô số hình ảnh.

Tại dài đến tám trăm năm quang âm lí, hắn tựa hồ vô thì vô khắc đều ở trả giá trước một cái giá lớn, vì muốn lấy được, tự nguyện, hoặc là bị ép dứt bỏ trước rất nhiều rất nhiều thứ. Nhưng mà, cuối cùng cũng bất quá là cô độc thôi.

Chính là, cho dù như thế, chẳng lẽ hắn có thể cự tuyệt sao?

Nghĩ, Hầu tử không khỏi nở nụ cười khô.

Bà ở trước mặt hắn, cho tới bây giờ tự không quay đầu lại đường.

Nhân sinh trên đời, đáng sợ nhất, không phải "Lựa chọn", mà là "Không có lựa chọn". Là biết rõ sai, lại còn phải cắn răng tiếp tục đi xuống dưới. Đi thẳng, đi thẳng, thẳng đến hai cái đùi đều đã kinh chết lặng, như trước không dám dừng lại xuống. Chỉ vì một khi dừng lại, liền sẽ phân thân toái cốt.

Dưới loại tình huống này, lão quân đều không có nói rõ ràng, đại khái là bởi vì đời này giá quá thực trầm trọng a. Trầm trọng đến cho dù ở trước mắt tình cảnh phía dưới, Hầu tử cũng không nhất định sẽ đáp ứng tình trạng. . .

Nghĩ, cái kia tâm cũng đã không khỏi lương nửa thanh.

Hắn đột nhiên có một loại ý nghĩ, giờ này khắc này, bỏ xuống tất cả, sau đó tìm một chỗ trốn đi, cái gì cũng không xen vào nữa. Thật giống như lúc trước bị đặt ở Ngũ Hành dưới núi đồng dạng, giả ngây giả dại hơn sáu trăm năm, rõ ràng có thể tùy thời rời đi, rồi lại không dám rời đi, đàn độn trải qua giống như cái xác không hồn vậy thời gian.

Tuy nhiên thật đáng buồn, nhưng không phải là bởi vì hắn không có rời đi Ngũ Hành sơn, tại đây mấy trăm năm quang âm lí tam giới thái bình sao?

Thật sự là một tử sai, đây bàn đều rơi tác.

Lúc trước đơn giản là Huyền Trang cho một đường hy vọng, hắn quyết định đánh bạc hết thảy, liều chết đánh cược một lần. Nhưng mà, kết quả là kết quả lại tựa hồ như trở nên so với nguyên bản tệ hơn. . . Lúc này đây bị thua, hắn đại khái sẽ hồn phi phách tán, triệt để biến mất a. Sau đó, tự cũng không có người lại nhớ rõ hắn.

Hầu tử một đường suy nghĩ miên man, ngẩn ngui ngàn dặm lộ trình, lại trọn vẹn bay một canh giờ. Đến thời điểm sớm đã là mãn thiên tinh đầu.

Xa xa, hấn chúng kiến Huyền Trang điếm nổi lên đống lửa ngồi ngay ngắn ở một cái khô héo bên dòng suối nhỏ trên. Những người khác đặng tấc toàn bộ tụ tập tại cách xa nhau mười trượng có hơn dòng suối nhỏ bên kia, nguyên một đám xì xào bàn tán, thỉnh thoảng mà hướng trước Huyền Trang chỗ phương hướng nhìn quanh.

Gặp Hầu tử trở về, bọn họ nguyên một đám vội vàng chạy chậm trước đón chào.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đại thánh gia." Lữ lục quải áp ứng nói: "Huyền Trang pháp sư đề cho chúng ta đi. . ."

"A?" Hầu tử hừ nở nụ cười một tiếng, ung dung nói: "Ta nghĩ đến người muốn nói hấn thay đổi chủ ý muốn cho chúng ta lưu lại. Đây mới tính chuyện này a? Hấn ngày nào đó không có nhượng chúng ta đi rồi?"

"Lần này không giống với." Một bên Ngưu Ma Vương chen lời miệng, rồi lại chỉ là miệng mở rộng nửa ngày không có hạ vãn, không ngừng quay đầu lại nhìn về phía Huyền Trang.

Cái kia sau lưng, yêu tướng môn cũng nguyên một đám mắt ba ba mà nhìn xem Hầu tử. Ánh mắt kia cùng Lôi âm quận trước rõ ràng bất đồng.

Đại khái. . . Bọn họ cũng đã đổi đi về phía tây không có tin tưởng đi.

Hướng phía không rên một tiếng Thiên Bồng nhìn thoáng qua, Hầu tử tùy ý phui tay nói: "Đi a, ta cùng hấn nói chuyện. Cũng là thời điếm mở ra đến nói chuyện."

Nói, hấn cũng đã mở ra cước bộ chậm rãi hướng phía Huyền Trang đi tới.

Xa xa chứng kiến Hầu tử đã đến, Huyền Trang không khỏi sửng sốt một chút, rồi lại chỉ là nháy hai cái con mắt, chấp tay trước ngực, như trước vẫn không nhúc nhích ngồi.

Từng bước một đi Huyền Trang trước người, Hầu tử cung trước thân thể chậm rãi ngồi xuống.

"Nghe nói, ngươi đuổi bọn hắc đi?"

Huyền Trang tiện tay cầm lên một cây nhánh cây, ném đến đồng lửa lí, nói: "Bản tăng, chỉ là làm cho bọn hắc đi qua cuộc sống của mình thôi."

"Hắc." Hầu tử đưa tay vuốt vuốt mặt nói: "Bọn họ là bộ hạ của ta."

"Người không quý tiện, yêu cũng như thế." Sâu hít một hơi thật sâu, Huyền Trang khẽ thở dài: "Không có ai nên vì người khác mộng tưởng đi tìm chết."

Hầu tử ngẩng đầu nhìn trước Huyền Trang, chép miệng nói: "Ngươi muốn nói cái gì?"

"Lôi âm quân, đại thánh gia ngài có nhiều cái bộ hạ chết oan chết uổng đi. Bản tăng cảm thấy, lưu lại bọn họ, chỉ biết tăng thêm thương vong thôi."

Nghe vậy, Hầu tử không khỏi thoáng cái bật cười, cười lạnh.

"Nói những này có ý tứ sao? Theo ta rời đi Hoa Quả Sơn ngày đó lên, của chính ta mệnh đều là đong ở trên đai lưng, tùy thời đều có thể không có. Thế giới này, sẽ không có không chết người sự tình, chỉ cần ngươi muốn sống."

Huyền Trang hơi buông xuống trước ánh mắt, không có nói tiếp.

Hai người cứ như vậy trăm mặc, hồi lâu, Hầu tử nhẹ nói nói: "Ta biết rõ người nghĩ chúng ta đi. Kỳ thật, nói trắng ra là, người dọc theo con đường này nhiều lần đều là bởi vì chúng ta tham gia mới. . . Cầu Pháp quốc, Lôi âm quận, đều là như thế. Bất quá người không nói, bởi vì, lúc trước là người mời ta rời núi. Có mấy lời, một khi nói, là được vạch mặt. Cái này ta hiểu rõ. Bất quá, hôm nay ta còn là phải hỏi người tinh tường, hy vọng người có thể thành thành thật thật trả lời ta. Chính diện trả lời."

Nói đi, Hầu tử lặng lẽ ngắm Huyền Trang liếc.

Huyền Trang thân nhiên nói: "Đại thánh gia thỉnh giảng."

"Ta không nghĩ lại đánh cuộc, ta muốn một cái thiết thực trả lời thuyết phục. Đi về phía tây chúng đạo, đến tột cùng tiến hành đến đâu từng bước, người đến tột cùng có mấy thành nắm chắc?" Ngẩng đầu lên, Hầu tử mở to hai mắt nhìn chăm chú Huyền Trang, một chữ dừng một lần nói: "Cho ta một cái tin chính xác, làm cho ta biết rõ bước tiếp theo hẳn là đi như thế nào." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 751: Vận Mệnh Nguyên Điểm

Gió đêm chậm rãi thổi đến mà qua, đống lửa trên dằng lên ngọn lửa hướng phía thống nhất phương hướng thổi đi.

Huyền Trang thần sắc cô đơn dừng ở phía trước, vẫn không nhúc nhích ngồi, không rên một tiếng.

Cái kia xa xa, yêu quái môn đều nguyên một đám lẳng lẳng mà chăm chú nhìn bên đống lửa trên hai người.

Hồi lâu, Hầu tử nhẹ giọng thở dài: "Thất bại, đúng không?"

"Còn. . . Không có thất bại." Huyền Trang hơi buông xuống trước ánh mắt nói: "Chỉ cần còn chưa tới Linh Sơn, tặc còn không có thất bại."

Nói lời này thời điểm, Huyền Trang nhẹ tay khẽ vuốt một chút năm trong tay phật châu.

"Còn chưa tới Linh Sơn tặc còn không có thất bại?" Hầu tử không khỏi bật cười: "Ý của ngươi là, chúng ta muốn vĩnh viễn ở trên con đường này ở lại sao? A, không đúng, không có khả năng vĩnh viễn. Bởi vì ngươi cơ hồ sẽ không có dừng bước lại tính toán."

Nói, Hầu tử tiện tay nhặt lên một tảng đá, cắn răng một cái, mồm đủ khí lực hướng phương xa quăng đi ra ngoài.

Hòn đá kia giống như một vì sao rơi vẩy vạch phá bầu trời đêm, nhanh chóng biến mất tại bên trong bóng tối vô tận.

Cách đó không xa tiểu bạch long không khỏi ngơ ngác một chút, thấp giọng nói: "Đàm phán không thành rồi?"

"Không biết." Thiên Bồng lắc đầu nói: "Tóm lại không phải là cái gì chuyện tốt là được rồi."

Nghe vậy, tiểu bạch long ý vị thâm trường nhìn Thiên Bồng liếc: "Ta xem làm sao ngươi một chút cũng không nóng nảy dường như, đại gia đều tại trên một cái thuyền, lật ra, đối ai cũng không có chỗ tốt."

"Sốt ruột hữu dụng sao?" Thiên Bồng hỏi ngược lại.

Cái này vừa hỏi,

Tiểu bạch long trực tiếp tịt cho hỏi đến. Chỉ phải chép miệng tiếp tục xa xa mà nhìn xem hai người nói: "Ta còn chờ đi về phía tây thành công, thỉnh đại thánh gia lên trời xuống đất giúp ta tìm vợ."

Thiên Bồng không nói gì cười cười.

Cái kia sau lưng, một cái vôi vàng chạy đến yêu tướng đang cùng Lữ lục quái tinh tế thuật đang nói gì đó, nói được Ngưu Ma Vương cùng Lữ lục quái đều cả kinh mở to hai mắt.

"Cái đó và thất bại có cái gì khác biệt? Bất quá là được kéo dài hơi tàn thôi. Biên một cái nói dối, lừa gạt tam giới, đến cuối cùng, tất cả mọi người biến thành một câu chuyện cười." Hầu tử đưa tay vuốt vuốt con ngươi mình huyết đóng chặt hai mắt, có chút không kiên nhẫn nói: "Dựa theo ngươi tốc độ hiện tại, đến Linh Sơn, thì ra là trong ba tháng này sự. Ngươi còn có cái

gì chiêu sao? Nói ra nghe một chút. Ta muốn có thể thực hành, không nghĩ lại nghe những kia có không có, không dựa vào phổ gì đó."

Đổi mặt cái này chất vấn vậy lời nói, Huyền Trang chấp tay trước ngực, khẽ thở dài: "Chỉ cần tâm thành, bản tăng tin tưởng một ngày nào đó, có thể chứng đạo phổ độ."

"Ngươi tin tưởng. . ." Hâu tử thử nghe, nói tiếp: "Một ngày nào đó, cái kia đến tột cùng là có một ngày?"

Huyền Trang không có lại trả lời, chỉ là hai mắt nhắm nghiền, ngời lẳng lẳng. Giống như một tôn phật tượng vậy.

"Một ngày nào đó. . . Ha ha ha ha, nói được thật xinh đẹp. Nghe đi lên, giống như là tại khăn cầu thương cảm đồng dạng." Ngẩng đầu lên, Hâu tử mông lung nhìn qua tinh không, khẽ cười nói: "Lão tử phản thiên phản cả đời, ngươi hiện tại nói với ta yêu cầu thương cảm. Thú vị, thú vị! Thực con mẹ nó thú vị!"

Vừa dứt lời, hấn cũng đã một quyền nặng nề nện ở bên cạnh trên tảng đá, to như vậy tảng đá trực tiếp bị nện được chia năm xẻ bảy.

Nỗ phía dưới, cái kia xa xa yêu tướng môn từng người đều bị dọa đến rụt rụt cổ.

"Trở mặt rồi?"

"Không thể nào. Chúng ta một đường bảo vệ Huyền Trang pháp sư tới, trụ tính thật sự. . . Cũng không cần động thủ a."

Trong lúc nhất thời, yêu quái môn ngời xem rồi ta ta nhìn vào ngời, nguyên bản bức bối cảm xúc lập tức tiêu tán vô tung, ngược lại thay, là một chút như vậy điếm sâu lo.

Chống đầu gối chậm rãi đứng dậy, Hầu tử cũng không quay đầu lại đi.

...

Tà Nguyệt Tam Tinh Động trung, Lục Nhĩ Mi Hầu hữu ý vô ý nhìn thoáng qua bên cạnh sắc mặt ngưng trọng Thanh Tâm nói: "Su phó, vừa mới làm cho bọn hấn đi, thật là thả hổ về rừng a."

Nói lời này thời điểm, Thanh Tâm một mực tại trừng mắt hấn.

Bị Thanh Tâm như vậy trừng mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu có thể nói là toàn thân không được tự nhiên, cái kia ngòi chòm hồm trước chân không khỏi dịch lại chuyển. Lại là ngòi ở bên kia Tu Bồ Đề tựa hồ nghĩ cái gì nghĩ nhập thần, hơn nửa ngày đều không nói một câu.

"Su phó, su phó." Lục Nhĩ Mi Hầu vươn tay tại Tu Bồ Đề trước mắt quơ quơ.

Tu Bồ Đề lập tức đánh thức, vội vàng sâu hít một hơi thật sâu nói: "Ngươi. . . Ngươi đi về trước đi."

"Ta về trước đi? Su phó, cứ như vậy bày đặt bọn họ không quản a?" Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay gãi gãi quai hàm, khẽ cười nói: "Hai người bọn họ chuyển đi này, có thể không chừng biết làm xảy ra chuyện gì. Cứ như vậy bày đặt không quản mà nói, đi về phía tây nghiệp lớn, nói không chính xác tựu toàn bộ hủy."

Tu Bồ Đề cúi đầu ngơ ngác nháy mắt con ngươi, trong thời gian thật ngắn, cái kia nổi lòng tựa hồ không biết lại phiêu chạy đi đâu.

"Su phó. . ."

Lục Nhĩ Mi Hầu lại muốn vươn tay ra. Một bên Thanh Tâm vội vàng một bả bắt được thủ đoạn của hắn, khễ quát nói: "Su phó cho người trở về người trở về đi, nhiều lời như vậy làm chi?"

"Như thế nào? Sinh khí a?"

"Ta sinh tức giận cái gì?"

"Giận ta quá." Lục Nhĩ Mi Hầu rung đùi đắc ý nói: "Không cũng là bởi vì ta không nghe lời của người, xông vào đạo quan sao."

Thanh Tâm cũng không trả lời, chỉ là như trước gắt gao chăm chăm vào Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu miễn cưỡng mà hướng trước Tu Bồ Đề nhìn thoáng qua, bất đắc dĩ chống đầu gối chậm rãi đứng lên, thở dài nói: "Đi a, đã như vậy, ta hãy đi về trước. Có chuyện gì nhi nói một tiếng."

Nói, hắn chống thiết can binh từng bước một mà hướng trước ngoài cửa đi đến. Đúng lúc một vị yêu tướng đuổi tới, ghé vào lỗ tai hắn tinh tế thì thầm vài câu.

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt lập tức hiện lên một chút vui sướng thần sắc, thấy Thanh Tâm sững sờ sững sờ.

...

Khô cạn dòng suối nhỏ bên cạnh, Huyền Trang như trước tại bên đồng lửa trên ngôi lẳng lẳng. Những cái này yêu quái cũng như trước bị gạt ở một bên.

Hầu tử không nói một lời đem Thiên Bồng kéo đến dòng suối nhỏ bên kia.

Gặp Hầu tử sắc mặt cực kém, Thiên Bồng thấp giọng hỏi: "Nghe nói người cùng Lục Nhĩ Mi Hầu tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động động thủ?"

"Đúng, không chỉ động thủ, hơn nữa ta cái kia sư phó. . . Cái kia tử lão đầu, rõ ràng giúp Lục Nhĩ Mi Hầu, thậm chí muốn dùng Lục Nhĩ Mi Hầu thay thế ta." Nói lời này thời điểm, Hầu tử răng cắn được "Khanh khách" rung động.

Nghe vậy, Thiên Bồng hữu ý vô ý nhìn Hầu tử liếc, thần sắc như thường.

"Xem ra người sớm đoán được." Hầu tử bất đắc dĩ hừ nở nụ cười một tiếng.

Thiên Bồng yên lặng gật đầu nói: "Trong dự liệu sự tình. Nếu như. . . Nếu như hiện tại có trí nhớ là Lục Nhĩ Mi Hầu mà nói, hẳn cũng sẽ lựa chọn giúp cho người."

"Như thế nào cá ý tứ?"

"Chỉ cần có trí nhớ, sẽ cùng Như Lai chết đập đầu. Bởi vì đó là không cách nào hóa giải thâm cừu đại hận. Không có trí nhớ tự nhiên phải nghĩ biện pháp giữ chặt, tránh cho nhượng hẳn dựa vào hướng Như Lai bên kia."

"Cho nên, chúng ta thầy trò quan hệ xem như tồn tại trên danh nghĩa, đúng không? Trong lòng hẳn chỉ có đi về phía tây chứng đạo."

"Hẳn là. . . Có thể nói như vậy. Người chín sư huynh, không đều là chết như vậy sao? Đây là tam giới đều biết sự tình."

Dùng ở sớm đã khô cạn, đen kịt một mảnh đường sông, Hầu tử nhếch môi chậm rãi cười, lại không cười ra mấy may tiếng vang. Dưới ánh trăng, hiện đầy tơ máu con mắt phản xạ ra yếu ớt ánh huỳnh quang.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đứng.

Một hồi lâu, Hầu tử đưa tay vỗ nhẹ nhẹ đập Thiên Bồng vai, nói: "Nói thật, kỳ thật ta trước vẫn muốn ngươi chết, ta là nói, mấy trăm năm trước. Ngươi cùng ác giao đặt song song, là ta muốn nhất giết ngươi."

"A?" Thiên Bồng mặt không biểu tình mà nhìn Hầu tử liếc.

"Đi về phía tây sau, ta biết rõ trên người của ngươi có Nam Thiên Môn ngọc giản, chỉ là bởi vì không nghĩ vạch mặt, mới chưa nói phá."

Thiên Bồng cúi đầu móc ra giấu ở bên hông ngọc giản, dùng ngón cái nhẹ nhàng ma chà xát hai cái, lại thả trở về.

"Bất quá, cái kia đều là chuyện quá khứ." Chống kim cô bổng, Hầu tử lung la lung lay thở dài: "Ai có thể nghĩ đến? Thời điểm máu chót, ta có thể tìm đến thương lượng rõ ràng chỉ có ngươi. Xem ra, cách làm người của ta xác thực là không được tốt lắm a. Rõ ràng đều không có một cái có thể tâm sự bằng hữu."

"Tại sao nói như thế?" Thiên Bồng nhàn nhạt cười cười, nói: "Lữ lục quả không phải sao?"

Xa xa nhìn Lữ lục quả liếc, Hầu tử hừ cười nói: "Ta mới biết được, hấn che giấu Thanh Tâm cùng Lục Nhĩ Mi Hầu tiếp xúc sự tình. Loại sự tình này, hấn rõ ràng cũng dám giấu diếm. Ngươi có phải hay không cũng sớm biết như vậy rồi?"

Thiên Bồng hơi buông xuống trước ánh mắt không có nói tiếp.

Thanh Tâm trước thân hăm Sư Đà quốc sự tình, kỳ thật Thiên Bồng cũng biết. Giấu diếm Hầu tử, là hấn, Lữ lục quả, Ngưu Ma Vương cộng đồng quyết định.

Trầm mặc một hồi lâu, Hầu tử nói tiếp: "Ngươi là những người đứng xem thanh, ta nhớ ngươi thay ta phân tích một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Lão quân 'Vô vi', tựa hồ còn có cơ hội khôi phục. Nếu như hấn có thể khôi phục tu vi mà nói, hiển nhiên so với phổ độ nghe đi lên càng tín nhiệm. Ta nghĩ dựa vào hướng cái kia bên cạnh. Đương nhiên, ngươi yên tâm, đáp ứng chuyện của ngươi ta nhất định sẽ làm được. Dù cho phổ độ không có thành công. Bất quá. . . Lão quân nói có một cái giá lớn. Hơn nữa là muốn ta trả giá một cái giá lớn. Bức đến nước này mới nói cho ta, có thể dự kiến cái này trả giá không nhỏ a. Ta nghĩ biết rõ. . . Sẽ là cái gì?"

Nhìn qua cái kia bờ bên kia yêu quái môn, Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Ngươi để ý nhất là cái gì?"

Hầu tử bán híp mắt nói: "Ta nghĩ nhượng Như Lai chết, triệt để đều chết hết."

"Còn gì nữa không?"

"Thanh Tâm, Dương Thiên, bọn họ không thể cuốn tiến đến."

"Còn gì nữa không?"

Hầu tử hơi ngửa ra ngưỡng cổ, nhìn bờ bên kia yêu quái môn nói: "Còn có bọn họ, các huynh đệ của ta, ta không hy vọng lại có người chết."

"Trả lại có?"

"Còn có thể có cái gì?" Hầu tử hừ cười nói: "Như Lai chết hết, Thanh Tâm cùng Dương Thiên không có việc gì, bọn họ cũng không có chuyện."

Cái này còn chưa đủ? Có thể như vậy, ta liền qua ta tiêu dao thời gian đi, còn cần gì?"

Thiên Bồng do dự mà nói ra: "Ta nghĩ. . .'Một cái giá lớn' chính là chỗ này cá."

Hầu tử lập tức sững sờ, quay đầu lại nhìn phía Thiên Bồng. Dần dần cái kia trong ánh mắt kinh ngạc biến thành kinh ngạc.

"Ngươi là nói. . ."

"Tự do, tự do của ngươi." Thiên Bồng thản nhiên nói: "Ngươi là thiên ngoại tới hồn phách, bởi vì ngươi, mới hủy thiên đạo thạch, phá lão quân tu vi. Lục Nhĩ Mi Hầu không có trí nhớ, hẳn không cấu thành uy hiếp. Cấu thành uy hiếp chỉ có ngươi, hoặc là nói. . . Tự do của ngươi. Ta nghĩ, một cái giá lớn hẳn là chính là chỗ này cá. Ít nhất là, bao hàm cái này."

Trong nháy mắt, Hầu tử trong đầu đột nhiên hiện lên ba chữ: "Vòng kim cô" .

Suốt hơn tám trăm năm, một ít bản 《 Tây Du ký 》 , tựa giống như ma chú vậy, là hẳn bất kể như thế nào giấy dựa, như thế nào né tránh, như thế nào đem thế giới này cả được hoàn toàn thay đổi, lại nguyên lai hay là muốn trở lại nguyên điếm đi.

Có lẽ, đây mới là phổ độ không dùng tiến thêm căn nguyên a. Hẳn gom đủ rồi đi về phía tây tất cả mọi người, lại duy chỉ có thiếu cái này máu chốt một kiện vật phẩm. . .

Dưới ánh trăng, Hầu tử cắn răng, nắm chặt kim cô bổng, bắt đắ dĩ cười, cười ra nước mắt. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 752: : Mưa Gió Nổi Lên

Đương lão quân đến Nam Thiên Môn ngoài thời điểm, chẳng biết lúc nào, rất nhiều tiên gia đã tại nơi này tụ thủ. Gặp lão quân đã đến, nguyên một đám cung kính địa hành lễ. Mà ngay cả đứng ở đại môn bên cạnh Lý Tĩnh cũng là như thế.

Nhàn nhạt nhìn lướt qua chúng tiên, lão quân từ đó tìm ra Tước nhi, đem nàng chiêu đến bên cạnh, móc ra một mảnh lệnh bài nói khẽ: "Thay vì sư đi một chuyến Tà Nguyệt Tam Tinh Động a..."

...

Linh Sơn Đại Lô Âm tự trung như trước kêu loạn, chư phật vì nên chọn lựa thủ đoạn gì ngăn lại lão quân khôi phục tu vi ý đồ khắc khẩu không thôi.

Trong thời gian thật ngắn, lão quân hiển nhiên cũng đã thay thế Huyền Trang đã trở thành phật môn uy hiếp lớn nhất.

Phía trên liên đài, Như Lai ngồi xếp bằng, cái kia thần sắc giống như cương đúc vậy nhìn không được nửa điểm gợn sóng. Coi như nhập định vậy.

Một ít bên cạnh, đứng thẳng bất động Chính Pháp Minh Như Lai ánh mắt lại hơi lập loè lên.

Hồi lâu, hắn từng bước một đi đến đại điện ở giữa, hướng phía Như Lai yên lặng xá một cái, khom người thối lui ra khỏi đại điện.

Thoáng cái, trong điện phủ chư phật nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

...

Sư Đà quốc trên giáo trường, mấy trăm danh yêu tướng phân loại hai bên lẳng lặng địa đứng. Đã sớm đổi lại tân y thường Lục Nhĩ Mi Hầu hai tay chống nạnh vui tươi hơn hờ địa vãng lai kiểm duyệt.

Sơn dương tinh cung trước thân thể chăm chú theo sát ở sau người, nói khẽ: "Đại thánh gia, cái này nhưng đều là chúng ta Sư Đà quốc tinh anh nòng cốt a. Có bọn họ, lại thêm ngài tự mình tọa trấn, trừ phi phật môn quy mô động thủ, nếu không ai cũng đừng nghĩ động Huyền Trang pháp sư một sợi lông."

"A? Lợi hại như vậy?" Lục Nhĩ Mi Hầu thuận miệng hỏi: "Cái kia nếu như động thủ là cái kia con khỉ?"

"Ngạch..." Bị như vậy vừa hỏi, sơn dương tinh thoáng cái ngây dại, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Quay đầu lại nhìn bị hỏi mộng sơn dương tinh liếc, Lục Nhĩ Mi Hầu miễn cưỡng địa khoát tay áo nói: "Được rồi, ngươi đừng nói là lời hay. Thủ hạ của mình có nặng mấy cân mấy lượng chẳng lẽ ta còn không biết rằng sao? Lần này đi, ta cũng không phải muốn cùng hắn xung đột chính diện."

Nói đi, lại phối hợp địa kiểm duyệt lên.

Sơn dương tinh nuốt nước bọt đi theo, thấp giọng nói: "Đại thánh gia, nếu không, mang lên Cửu Đầu Trùng cùng Bằng Ma Vương bọn họ a?"

Mang lên bọn họ, so với tin cậy một điếm a."

"Không mang theo." Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay lật qua lại một vị yêu tướng đai lưng kiểm tra, thuận miệng nói ra: "Toàn bộ mang đến, ai thủ Sư Đà quốc a? Hơn nữa, người nhiều không chắc là chuyện tốt. Lần này bên kia không cũng là bởi vì người nhiều, mới liền nội chiến sự tình cũng làm cho chúng ta biết không? Cũng tốt... Hắc hắc, chờ bọn hấn náo lật ra, ta tự đường đường chính chính quá khứ nhận nâng bảo vệ Huyền Trang pháp sư đi về phía tây nhiệm vụ, xem ai còn cảm thấy lão tử không phải Tề Thiên Đại Thánh!"

Nghe vậy, sơn dương tinh lông mày không khỏi hơi nhăn chau.

Nhận đi về phía tây trách nhiệm, là được chính thức Tề Thiên Đại Thánh rồi? Trong chỗ này ăn khớp hấn thật sự không có suy nghĩ cẩn thận. Bất quá, nhà mình đại thánh gia muốn như vậy nói, hấn cũng không tiện phản bác là được.

Không bao lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu lại hỏi: "Hấn đi không có?"

"Cái này..." Sơn dương tinh vội vàng xấu hổ địa mọi nơi nhìn quanh.

Đúng lúc, một vị yêu tướng từ đằng xa vội vàng chạy đến, quỳ một gối xuống tại hai người trước người tấu nói: "Khởi bẩm đại thánh gia, cái kia... Cái kia hầu tử không biết như thế nào, cùng Huyền Trang pháp sư náo lật ra, rồi lại không có đi. Hiện tại lôi kéo Thiên Bồng tại đang nói gì đó."

"Đang nói gì đó?"

"Không có... Không có dò đến."

"Lại dò xét!"

"Dạ!" Hành lễ, cái kia yêu tướng khom người lui ra.

Nhìn cái kia yêu tướng đi xa thân ảnh, Lục Nhĩ Mi Hầu thử trước răng vẻ mặt không vui nói: "Hắn không biết... Lại không đi a? Nếu không đi có thể thì phiền toái, ta nhưng không nhất định đoạt qua được hắn a."

...

Giờ này khắc này, khô cạn bên dòng suối nhỏ trên, hai người còn đang lẳng lặng địa đứng.

Thiên Bồng nhẹ giọng hỏi: "Nếu như trợ lão quân khôi phục thiên đạo 'Vô vi' một cái giá lớn là muốn buông tha tự do, hoàn toàn địa trở thành thiên đạo quỹ đạo bên trong cái kia Tôn Ngô Không, người còn có thể đáp ứng không?"

Hầu tử ngơ ngác địa đáp: "Ta không biết..."

Xa xa nhìn Huyền Trang liếc, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Trước người nói qua, lão quân 'Thiên đạo' lí không có Huyền Trang pháp sư đi về phía tây. Nói cách khác, hai chuyện này chỉ có thể là hai chọn một. Kết quả tốt nhất, đương nhiên là Huyền Trang pháp sư đi về phía tây chứng đạo thành công. Chính là, chuyện này chúng ta bây giờ ai cũng không có đấy. Vạn nhất đến lúc hậu thất bại, lão quân bên này lộ hay không còn tại... Thật không dễ nói."

"Hai chọn một... Hai chọn một..." Dưới ánh trăng, hầu tử dùng sức địa ôm chặt đầu, không ngừng mà thì thảo tự nói.

Cái kia xa xa, yêu tướng môn như trước lẳng lặng địa chờ, chờ quyết định sau cùng.

Nhưng mà, hầu tử nhưng chỉ là không ngừng qua lại tản bộ, thờ dài trước, quán quýt trước.

Lúc này đây, là bất kể như thế nào không thể chọn sai.

...

"Hắn đã đi chưa?"

"Khởi bẩm đại thánh gia, còn chưa đi."

"Lại dò xét!"

"Dạ!"

...

"Hắn đến tột cùng đã đi chưa!"

"Lớn... Đại thánh gia, hắn còn chưa đi..."

"Lại dò xét!"

"Dạ!"

...

"Hắn còn chưa đi?"

"Khởi bẩm đại thánh gia, hắn... Còn chưa đi."

"Vậy hắn hiện tại đến tột cùng đang làm cái gì?"

"Tại... Ngăn người."

"Ngần người?"

Trong lúc nhất thời, Lục Nhĩ Mi Hầu cảm giác đầu của mình đều có điêm kẹt. Mắt thấy đi ra tay hảo tình thế, như thế nào đột nhiên tự mắc kẹt rồi sao?

"Đang ngần người? Hấn không phải là không đi a?"

"Hấn là không đi."

Một bên yêu tướng môn xì xào bàn tán rơi vào Lục Nhĩ Mi Hầu trong tai. Vốn có lần lượt làm cho người thất vọng hồi phục cũng đã nhượng hấn trong cơn giận dữ, dần dần mất đi tính nhẫn nại, hiện tại lại thêm những này không giải thích được lời nói, càng là giống như thêm vào một mối lửa.

Trong cơn tức giận, Lục Nhĩ Mi Hầu quát mắng nói: "Chuẩn bị! Xuất phát!"

"Chuẩn bị xuất phát?" Sơn dương tinh bỗng nhiên lại càng hoảng sợ, vội vàng nói ra: "Đại thánh gia, hấn... Còn chưa đi a."

"Đi chưa tới thì thế nào? Hấn tổng hội đi, chúng ta bây giờ tự xuất phát!"

Nói đi, cũng không trông nom sơn dương tinh nói cái gì, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã xoay người một cái bay lên trời. Yêu tướng môn chỉ phải nguyên một đám đi theo.

Cái kia xa xa ban công phía trên, Dương Thiên chính xa xa mà nhìn xem cái này hạo hạo đặng đặng đội ngũ. Thì thào lẩm bẩm: "Cũng đã xuất phát... Là thu được tin tức gì sao?"

"Hắn là còn không có." Cái kia sau lưng yêu tướng thấp giọng nói: "Mặt tướng thám thính đến tin tức, là không có. Bọn họ chuyển đi này, sợ là muốn hai phe nhân mã đụng vừa vận."

"Đụng vừa vận cũng không cái gì." Dương Thiên cười chua xót cười, nói: "Hai cái đều là đã từng thiên đạo tu vi, ngoại trừ thiên kiếp, ai có thể cầm bọn họ như thế nào? Chỉ là khổ dưới người thôi."

Sau lưng yêu tướng hơi cúi đầu, không nói gì.

Trầm mặc một hồi lâu, đợi đến Lục Nhĩ Mi Hầu và thủ hạ yêu tướng đều đi xa, Dương Thiên mới xoay người từng bước một hướng phía thư phòng của mình đi đến, nhẹ giọng công đạo nói: "Điều tra thêm khắp nơi phản ứng, muốn mảnh một điểm. Đặc biệt lão quân, còn có Tu Bồ Đề cái này hai phe. Cái này hai con cáo già... Tính, tận lực a. Nghĩ đến các người cũng rất khó khăn điều tra đến cái gì hữu dụng gì đó."

"Dạ."

...

Thật dài thêm đá, Chính Pháp Minh Như Lai từng bước một đi xuống đất đi, xa xa địa thấy được ngôi ngay ngắn ở trong lương đình Linh Cát cùng Phổ Hiền.

Đứng dậy thi lễ một cái, Phổ Hiền cười, lôi kéo cuồng hống hô: "Tôn giả đây là muốn đi đâu ? A?"

Chính Pháp Minh Như Lai cũng là cười, lôi kéo cuồng hống đáp lại nói: "Đi cứu hỏa ——!"

Nghe vậy, Phổ Hiền cười đến càng hoan, cao giọng hô: "Đi về phía tây một đường, tôn giả liền mở ra cá đầu, về sau liền chưa từng ra tay. Hôm nay

là vì sao cô a?"

Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt thở dài, cười nói: "Bần tăng muốn nhìn một chút đi về phía tây kết quả, nếu là lao sư động chúng kết quả là lại nhìn không được, chẳng phải đáng tiếc?"

Phổ Hiền cũng không trả lời, chỉ là một vị địa cười. Cười đến bên cạnh nguyên bản thân sắc tức mục Linh Cát đều cười theo.

Đã đi đến hai người trước mặt, Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, thi lễ một cái nói: "Hai vị nếu không, cùng bần tăng cùng một chỗ xuống núi tốt không?"

"Không đi không đi, cái này hồn thủy bất hảo thang." Phổ Hiền lắc đầu khoát tay nói: "Chính Pháp Minh tôn giả như vậy có hào hứng, còn là ngài đi cũng được. Hai ta, liền ở nơi này chờ tin tốt của ngài."

Chính Pháp Minh Như Lai thản nhiên nhìn Phổ Hiền liếc, lại nhìn một bên Linh Cát liếc, khẽ thở dài: "Được rồi."

Yên lặng đối thi lễ một cái, Chính Pháp Minh Như Lai mở ra cước bộ, tiếp tục dọc theo sơn đạo hướng cái kia dưới núi đi đến.

...

Tiền Tâm Điện trung, toàn bộ quan đệ tử đều gom lại Tiền Tâm Điện trong, nhưng chỉ là nguyên một đám nhìn xem Tu Bồ Đề không ngừng mà thở dài, lại thở dài. Hắn đi đến phía trước cửa sổ, dừng ở, tựa hồ đưa tay muốn đi đụng vào ngoài cửa sổ cảnh sắc. Nhưng mà, rồi lại thu trở về, đi trở về tại chỗ. Như thế đi tới đi lui, chậm chạp đều cũng không nói đến nửa câu lời nói.

Đây là một chuẩn bị không kịp kết quả. Lão quân tham gia, trong nháy mắt đem cái này bàn cờ kỳ thủ biến thành ba cái. Mà cái này ba cái kỳ thủ bên trong, cuối cùng chỉ có một có thể chiến thắng.

Bết bát hơn là, lão quân những năm này nguy trang được thật tốt quá, tới mức không có người đối với hắn có chỗ đề phòng. Đến nay mới ngừng, vô luận là phật môn còn là Tu Bồ Đề, tất cả bố cục đều là nhằm vào trước đối phương, cái này ngược lại cho lão quân một cái thật tốt cắt hợp thời cơ. Thậm chí có khả năng, đem hầu tử triệt để đẩy hướng lão quân.

Đây là một Tu Bồ Đề tuyệt đối không thể tiếp nhận kết quả.

Chính là, chuyện cho tới bây giờ, hắn còn có thể làm như thế nào?

Chỉ có hầu tử mới có được thế giới kia trí nhớ, cái này ý nghĩa hầu tử tại lão quân bàn cờ trên, có không thể thay thế vị trí. Có thể Tu Bồ Đề một khi đứng ở hầu tử một bên, tác ý nghĩa Lục Nhĩ Mi Hầu đem triệt để đảo hướng phật môn. Đến lúc đó, phật môn hội chỉ dẫn trước hắn làm xảy ra chuyện gì?

Hầu tử là quyết định lão quân có thể không khôi phục thiên đạo tu vi máu chốt, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là hầu tử khắc tinh. Đứng ở hầu tử bên kia, cho hắn càng nhiều lựa chọn, khẳng định có thể đoạn tuyệt lão quân niệm tưởng. Chính là bởi như vậy, tại đi về phía tây vấn đề trên, đối mặt phật môn chắc chắn đem ở vào hoàn cảnh xấu. Triệt để vứt bỏ hầu tử lấy được Lục Nhĩ Mi Hầu tín nhiệm, tuy nói chiếm cứ đối phật môn đánh cờ ưu thế, nhưng cũng không cách nào cam đoan đi về phía tây thành công, kết quả là, trả lại cho lão quân một cái thật lớn cơ hội. Mà cơ hội này, thậm chí khả năng ở lúc máu chốt trở thành đi về phía tây chúng đạo duy nhất chướng ngại vật...

Nghĩ, Tu Bồ Đề không khỏi có chút đầu choáng váng não tởng. Hắn chăm chú địa nhắm lại hai mắt ngòì ngay ngấn ở trên bờ đoàn tinh tế suy tư về, từng giọt mồ hôi theo cái kia trên trán chậm rãi chảy xuống.

Tám trăm năm trù tính, giờ này khắc này, thắng bại là được một ý niệm. Cái này gọi là hắn làm sao có thể không lo nghĩ?

Trước người đạo đồ môn từng người đều không biết làm sao mà nhìn xem hắn.

Không bao lâu, Vu Nghĩ theo cái kia ngoài cửa đi đến, khom người nói: "Bẩm sư tôn, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã mang theo bộ hạ tìm Huyền Trang pháp sư mà đi. Còn có... Đâu Suất cung Tước nhi tổng quản đến đây, nàng cầm lão quân lệnh bài, nói muốn gặp ngài."

Nghe vậy, Tu Bồ Đề hơi kinh hãi, chậm rãi mở mắt.

Lựa chọn thời điểm, đến.

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 753: : Lựa Chọn

Trên đường đi, Lục Nhĩ Mi Hầu mang theo một đám yêu tướng chậm rãi bay lên. Thỉnh thoảng địa quay đầu lại hướng sơn dương tinh nhìn lại.

Vừa lúc mới bắt đầu, sơn dương tinh hội hướng hấn bầm báo hầu tử bên kia tin tức. Nhưng mà, theo Lục Nhĩ Mi Hầu sắc mặt càng ngày càng khó coi, đến cuối cùng, sơn dương tinh chỉ có thể dùng gậy đầu cùng lắc đầu đến trả lời. Liền lời nói cũng không dám nói.

Đương nhiên, do đầu đến vĩ, chỉ có lắc đầu.

Cự ly Huyền Trang chỗ hơn một trăm dặm địa thời điểm, Lục Nhĩ Mi Hầu dừng lại thân hình, cái kia sau lưng yêu tướng môn cũng nguyên một đám lơ lửng.

Tự tính hấn lại không kiêng nể gì cả cũng biết xa hơn phía trước đúng sẽ là một hồi chiến tranh, máu chốt nhất là, hấn cũng không có tất thắng nắm chắc.

Thử trước răng trầm mặc một hồi lâu, hấn tự tay đem một trong đó yêu tướng triệu quá khứ, xuất ra một khối yêu bài nhét vào trong tay đối phương.

"Người đi Tà Nguyệt Tam Tinh Động một lần cầu kiến sư phó, tự nói với hấn, người nào cũng đã không có khả năng nhận đi về phía tây trách nhiệm, ta hiện tại muốn tiếp nhận. Bất quá, tiếp nhận thời điểm khả năng sẽ

có một điểm vấn đề, nghĩ hẳn lão nhân gia giúp một việc. Nhớ kỹ, nhất định phải ngay mặt nói!"

"Dạ!"

Dứt khoát địa lên tiếng, cái kia yêu tướng xoay người muốn đi, nào biết Lục Nhĩ Mi Hầu trông mắt nhất chuyên, lại đem hẳn gọi ở, dặn dò: "Người tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động sở kiến sở văn, đều phải trở về hướng ta chi tiết bẩm báo, đặc biệt sự phó thái độ, không thể bỏ qua mảy may! Đã hiểu sao?"

Cái kia yêu tướng ngơ ngác địa nhẹ gật đầu, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhìn cái kia bóng lưng rời đi, sơn dương tinh cẩn thận mà hỏi thăm: "Đại thánh gia, nếu là chỉ điểm Tu Bồ Đề tổ sư xin giúp đỡ, dùng ngọc giản không phải dễ dàng hơn sao?"

"Người không hiểu." Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh lùng địa đáp: "Có mấy lời, vẫn phải là dựa vào người đến truyền."

Có thể được đến Tu Bồ Đề tán thành, Lục Nhĩ Mi Hầu là từ đáy lòng vui vẻ. Chính là, loại này tán thành đến tột cùng có thể đạt tới trình độ nào?

Tuy nói tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động thời điểm Tu Bồ Đề đứng ở cạnh mình, có thể hẳn dù sao không có trực tiếp đối hầu tử ra tay không phải sao?

Có một số việc, vẫn phải là ép lên một bức a.

Mang theo một đám yêu tướng, Lục Nhĩ Mi Hầu cứ như vậy tại cự ly Huyền Trang bách lý có hơn địa phương đợi đứng lên. Cái kia ở đây yêu quái nguyên một đám đưa mắt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

...

Giờ này khắc này, một thân xanh biếc trang phục Tước nhi đang tại Vu Nghĩa dẫn dắt bước tiếp theo bước địa đi vào Tiềm Tâm Điện trung.

Điện trung đạo đồ môn sớm đã tán đi, duy chỉ có lưu lại Tu Bồ Đề một người ngồi ngay ngắn. Ngâm vào nước trên một bình trà, nhìn như nhàn nhã, đáng tiếc trên trán kia tia sần lo, lại là bất kể như thế nào cũng giấu không được.

"Đệ tử Tước nhi, tham kiến Tu Bồ Đề tổ sư."

"Tới rồi?" Nghe vậy, Tu Bồ Đề khẽ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nhưng chỉ là liếc, ánh mắt kia rất nhanh lại trở lại âm trà trên, khẽ thở dài: "Lão quân đây không phải vừa mới đi sao? Tại sao lại đem ngươi phái đã tới."

"Đại khái là sư phó cảm thấy có mấy lời, không có phương tiện ngay mặt nói đi." Tước nhi nhàn nhạt cười cười, nói: "Cho nên, khiến cho Tước nhi đi một lần."

"Ngồi đi."

Tu Bồ Đề theo tay vung lên, một cái bồ đoàn rất nhanh đặt tới Tước nhi sau lưng.

"Tạ Tu Bồ Đề tổ sư ban thưởng ngồi." Tước nhi thi lễ một cái khom người ngồi xuống. Cái kia trên mặt, như trước treo lễ phép tính mỉm cười.

...

Xa xa nhìn Huyền Trang liếc, Thiên Bồng thấp giọng nói: "Những sự tình này, ngươi cùng Huyền Trang pháp sư nói qua sao?"

"Không có." Hầu tử chép miệng nói: "Nói với hấn có làm được cái gì, hấn còn có thể giúp được trên cái gì không thành? Hấn là được cá, phạm nhân mà thôi."

"Mặc dù là phạm nhân, đại gia cũng là chung hoạn nạn cùng nhau đi tới. Ta cảm thấy được, vô luận người cuối cùng quyết định là cái gì, tốt nhất còn là nói với hấn một tiếng. Trực tiếp vút xuống dưới hấn rời đi, dù sao không phải như vậy ôn hòa a."

Nghe vậy, hầu tử nhưng chỉ là khinh thường hừ nở nụ cười một tiếng. Từ chối cho ý kiến.

Đang lúc này, Lữ lục quái cũng đã xa xa mà hướng trước hấn chạy vội tới, trong miệng ồn ào trước: "Đại thánh gia, bắt hảo! Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn người rời đi Sư Đà quốc hướng nơi này đến đây!"

Thiên Bồng lông mày thoáng cái nhăn đứng lên: "Hấn tới làm cái gì?"

"Còn dùng nói, tới tiếp nhận, hướng tử lão đầu tranh công quá." Hầu tử cũng đã hận đến nghiến răng ngứa, kim cô bỗng dùng sức vung lên, lạnh lùng nói: "Đã cái kia sao hy vọng ta đi, ta liền chéch không đi, có bản lĩnh, nhượng hấn đến cướp a!"

...

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, giương lên Tiềm Tâm Điện trong trúc chế giạt dây.

Một ly trà xanh mãn trên, chậm rãi đổ lên Tước nhi trước mặt.

Tu Bồ Đề nhẹ giọng hỏi: "Hấn có lời gì, người cứ nói đi."

Đưa tay đem cái kia trà xanh nâng lên, Tước nhi một bên a trước khí, một bên thuận miệng nói ra: "Su phó nhượng đệ tử tới tiếp Thanh Tâm sư muội đến Đâu Suất cung ở tạm vài ngày."

Nghe vậy, Tu Bồ Đề hơi chau nổi lên lông mày, khẽ thở dài: "Đến Đâu Suất cung ở tạm? Hừ, đây cũng là như thế nào cá ý tứ? Như thế thế cục phía dưới, Đâu Suất cung rất không thấy so với ta Tà Nguyệt Tam Tinh Động an toàn. Chớ nói Thanh Tâm bản thân, là được lão phu, cũng không thấy được hội đáp ứng."

"Sư phó cũng chưa nói tỏ sư ngài nhất định sẽ đáp ứng, sư phó chỉ là nhượng tỏ sư ngài tuyên." Nói, Tước nhi nhẹ nhàng nhấp một miếng trà.

"Nhượng lão phu tuyên, như thế nào tuyên pháp?"

"Sư phó nói, hấn muốn nặng quy thiên nói, tuyệt đối không thể vượt qua đại thánh gia đạo đó hạm. Nếu là đại thánh gia triệt để đảo hướng sư phó, như vậy, tỏ sư ngài đi về phía tây đại kế, tị bị hớ. Tam giới nhất định quay về trước kia."

Tu Bồ Đề lạnh lùng địa phỉ nang liếc, nói: "Những này, không cần người dạy lão phu."

"Sư phó ý tứ là, nhượng đệ tử đến tìm tỏ sư ngài yếu nhân, nếu là đã tới rồi, liền dẫn hồi Đâu Suất cung nghiêm gia bảo vệ. Đâu Suất cung tuy nói chưa hấn mạnh hơn Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nhưng ít ra, Lục Nhĩ Mi Hầu đi không được. Làm như vậy, là muốn cho đại thánh gia một phần an tâm." Nhìn chăm chú Tu Bồ Đề, Tước nhi nhàn nhạt cười cười, nói tiếp: "Nếu là nếu không đến, tị đường vòng cùng đại thánh gia nói một tiếng, nói cho hấn biết, Tu Bồ Đề tỏ sư không tha người. Làm cho hấn triệt để đối với ngài chết rồi cái kia phần tâm. Tước nhi nói lời, đại thánh gia nên tín."

"Người!" Tu Bồ Đề bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, một tay khẽ run lên, lại vô ý đụng lật ra chính mình trước người chén trà, nước trà gấn trên đất.

...

Đâu Suất cung.

Tất cả tiến đến bái phỏng tiên gia vô luận loại lý do nào, toàn bộ đều bị ngăn ở ngoài cửa. Nho nhỏ trong lầu các, chỉ còn lại có lão quân, Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn ba người.

Thông Thiên Giáo Chủ có thể nói là đứng ngồi không yên, cái kia con mắt thỉnh thoảng mà hướng trước lão quân nhìn lại. Tương đối mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn bình tĩnh rất nhiều, chỉ là như trước dùng dư quang chú ý đến lão quân nhất cử nhất động. Lại là thân là vai chính lão quân coi như chuyện gì đều không phát sinh đồng dạng.

Hắn dùng đạo đồng đánh tới thanh thủy giặt sạch mặt, lại dùng khăn mặt tinh tế địa lau, xong rồi, nấu nước, pha trà. Động tác kia nhìn về phía trên cùng thường ngày một điểm khác nhau đều không có.

Từ đầu đến cuối, nửa câu lời nói đều không nói.

Rốt cục, Thông Thiên Giáo Chủ nhịn không được, hơi đứng thẳng lên thân thể nói: "Người là nghĩ man tới khi nào a?"

"Man?" Lão quân nhẹ vừa cười vừa nói: "Nói như thế nào được lão phu lừa các người dường như, lão phu có lẽ không gạt người."

Thông Thiên Giáo Chủ bán híp mắt hồ nghi nói: "Tu vi của người thật có thể khôi phục?"

"Có thể tu ra tới tu vi, tự nhiên cũng là có thể khôi phục. Đây không phải tam giới đều biết đạo lý sao?"

Đang nói chuyện, lão quân tay lại một khắc cũng không ngừng. Cũng đã phao tốt hai chén trà bị đổ lên trước mặt hai người.

Nhìn cái kia trà chén nhỏ, Thông Thiên Giáo Chủ sâu hít một hơi thật sâu nói: "Đi a, khôi phục cũng tốt. Những năm này uất khí, cũng là thụ đủ rồi. Người trọng chương thiên đạo, đạo môn cũng có thể khôi phục ngày xưa huy hoàng. Ít nhất, không cần như hôm nay đồng dạng tất cả đều trốn thiên đình. Thiên đình còn con mẹ nó không an toàn. . . Hắc. Ngẫm lại cũng là thật đáng buồn a."

Nghe vậy, lão quân ngẩng đầu lên cười hì hì nhìn Thông Thiên Giáo Chủ liếc: "Nghĩ thông suốt rồi?"

"Nghĩ thông suốt."

Lão quân lại quay đầu hướng phía Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn qua: "Người sao?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có trực tiếp trả lời, do dự luôn mãi, nhưng cũng là khẽ gật đầu.

Mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng cái này mấy trăm năm, đạo môn thật đúng là ngày càng sa sút a. . . Nói cho cùng, chẳng lẽ không phải lúc trước lão quân mất đi "Vô vi" kết quả sao?

Thấy thế, lão quân vui tươi hơn hờ địa nở nụ cười, thuận miệng nói: "Người cái đó, đều là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, ai cũng cùng dạng. Mất đi, mới hiểu được quý trọng. Lão phu kỳ thật cũng không ngoại lệ, chỉ có điều lão phu sớm biết rằng mất đi kết quả thôi."

"Đại năng muốn phá vỡ lão phu thiên đạo thạch, dùng vi không có thiên đạo thạch, bọn họ có thể thành tựu thiên đạo tu vi. Kết quả, còn không có."

"Yêu tộc muốn phá vỡ lão phu chế định trật tự, dùng vi không có thiên đình trấn áp bọn họ có thể vượt qua ngày tốt lành. Kết quả, không có thiên đình, bọn họ còn không phải đối mặt đồng tộc giết hại, kết quả là sống được tốt còn là chỉ có những kia đại yêu."

Hơi giờ lên cái cằm, lão quân hướng phía ngoài cửa sử cái ánh mắt nói: "Thiên đình tiên sao. . . Vẫn cho rằng lão phu khắp nơi hạn chế bọn họ, hiện tại làm cho bọn họ tự trị, lại là ngày càng sa sút. Cũng tốt, không có hưởng qua đều ném thử, hiện tại cũng hưởng qua, là nên hồi tâm. Bất quá a, quang các người đồng ý không được, còn phải cái kia máu chốt một người đồng ý mới tốt."

Nói, lão quân ý vị thâm trường cười cười.

Cái kia trước người, Thông Thiên Giáo Chủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đều là vẫn không nhúc nhích địa ngôi. Hồi lâu, hai người liếc nhau một cái, vươn tay ra, hai người đồng loạt địa nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch.

. . .

Đôi mắt Tu Bồ Đề cái này rõ ràng thất thố, Tước nhi nhưng chỉ là nhàn nhạt mà nhìn xem, trên mặt tiểu dung như trước.

Một hồi lâu, Tu Bồ Đề mới trì hoãn quá khí đến, nhếch môi cả giận nói: "Nếu là lão phu đáp ứng rồi sao? Nếu là lão phu đáp ứng, đối với hắn lại có thể có chỗ tốt gì? Hắn dùng vi nắm Thanh Tâm, có thể uy hiếp cái kia hầu tử sao?"

"Sư phó nói, đồng dạng sai, hấn sẽ không phạm lần thứ hai. Cũng không mánh tại phạm lần thứ hai." Tước nhi nhìn chăm chú cái kia bị đụng trở mình nước trà, chậm rãi nói ra: "Tổ sư ngài nếu là đáp ứng, đôi sư phó chỗ tốt chính là, thứ nhất có thể nhượng đồ đệ của mình không đếm xỉa đến, không đến mức lần nữa hãm sâu trong đó. Thứ hai, sư phó vừa mới đã đáp ứng đại thánh gia, Thanh Tâm sư muội không có việc gì. Coi như là thực hiện lời hứa. Sư phó hấn lão nhân gia, từ trước đến nay là nói mà có tín."

Cung hạ thân, Tước nhi hướng phía Tu Bồ Đề yên lặng xá một cái, ung dung nói: "Sư phó còn nắm Tước nhi dẫn theo một cái khác câu, sư phó nói: 'Hấn cùng với ngài bất đồng, thỉnh Tu Bồ Đề tổ sư không cần phải dùng tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi bụng.' "

Cái này một trận nói xuống, trực tiếp liền đem Tu Bồ Đề nói được mặt đỏ tới mang tai.

Ở nơi này là nhượng hấn lựa chọn, cái này căn bản là làm cho người ta đến nhục nhã hấn a!

Giờ này khắc này, Tu Bồ Đề nắm tay cũng đã nắm được đùng rung động. Cẩn rãng, Tu Bồ Đề chậm rãi nói ra: "Hấn tự như vậy tự tin, có thể được đến cái kia hầu tử tín nhiệm sao? Nếu không phải là lão phu quân cờ kém một trước, hấn có thể có cái này cơ hội?"

Nhìn qua Tu Bồ Đề, Tước nhi cười ngọt ngào cười, đáp: "Cái này Tước nhi cũng không biết, sư phó chưa nói."

Cái này vô cùng đơn giản một câu, phối hợp trên cái kia nói chuyện thần sắc, lại là giống như một chậu nước lạnh vào đầu đỏ xuống. Trong lúc nhất thời, Tu Bồ Đề quả thực cảm thấy cấp hỏa công tâm, một ngụm lão huyết đều muốn phun ra đến đây.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 754: : Phần Nộ

Suốt một đêm trôi qua, bình minh thời gian, Lục Nhĩ Mi Hầu phái ra cái kia viên yêu tướng mới vội vàng gấp trở về. Cái kia sắc mặt tựa hồ khó coi.

Tại lũ yêu nhìn soi mói, hẩn lạng lẽ đi đến Lục Nhĩ Mi Hầu bên người, thấp giọng thì thầm vài câu.

Trong giây lát, Lục Nhĩ Mi Hầu nguyên bản lười biếng thần sắc cũng đã trở nên tức giận vô cùng.

Cái này biến hóa tới đột nhiên đến cực điểm, tới mức cái kia bốn phía yêu tướng không khỏi từng người đều ngo ngác một chút.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu một bả nhéo ở yêu tướng cổ, nổi giận nói:
"Người lập lại lần nữa!"

Một tiếng này, cơ hồ là rống ra tới.

Giờ này khắc này, cái kia vi tương trong miệng răng nanh đã là như ẩn như hiện, toàn thân lông tơ càng là một cây dựng thẳng lên.

Bốn phía yêu tướng đều xem ngây người.

"Lớn... Đại thánh gia, mặt tướng nói đều là lời nói thật a!"

"Lão tử cho người lập lại lần nữa! Lập lại lần nữa!"

Nói, cái kia khắp yêu tướng cổ tay cũng đã hơi dùng sức.

Sơn dương nghĩ lên trước khuyên can, lại bị Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp một bả đẩy ra, ngã cá răng rơi đầy đất.

Trong lúc bối rối, cái kia yêu tướng chỉ phải một mặt giã dũa, một mặt cao giọng la lên nói: "Tu Bồ Đề tổ sư không muốn gặp mặt tướng, còn... Còn có, Đâu Suất cung bả Thanh Tâm tiểu thư tiếp đi ——!"

Một đoạn này lời nói cơ hồ sử xuất cái này yêu tướng khí lực cả người, hô được đình tai nhức óc.

Lục Nhĩ Mi Hầu run nhè nhẹ trước, cái kia khóe miệng giương lên một tia làm cho người ta sờn tóc gáy cười: "Hắn nhượng lão quân tiếp đi Thanh Tâm?"

"Đâu Suất cung tiếp đi... Chuyện gì xảy ra?"

"Lão quân không phải mới cùng Tu Bồ Đề tổ sư náo trở mình sao? Như thế nào Tu Bồ Đề tổ sư bỗng nhiên lại..."

"Không phải là... Tu Bồ Đề tổ sư lại đổi ý, không nghĩ đứng ở ta bên này a?"

"Hảo... Giống như là như vậy."

Ở đây yêu quái đều nghị luận đứng lên.

Sau một khắc, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày nhăn lại, không đợi ở đây yêu quái kịp phản ứng, cái kia yêu tướng đầu lâu vô thanh vô tức địa bay đi ra ngoài.

Thân hình cong vẹo địa ngã xuống, máu tươi vãi đầy mặt đất.

Một màn này tới cực kỳ đột nhiên, bốn phía yêu tướng thoáng cái đều mắt choáng váng, nguyên một đám ngơ ngác nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu, ánh

mắt kia trung lộ ra sợ hãi thật sâu.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng là đứng ngẩn ngơ, nắm chặt nắm tay lạnh run, trên trán gân xanh sớm đã chuẩn bị bạo khởi. Lây dính máu tươi mặt trở nên càng phát ra dữ tợn.

...

"Sư tôn, như vậy thật sự hảo sao?" Tiềm Tâm Điện trong, Vu Nghĩ dập đầu nói: "Vừa mới Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã phái người đã tới, hiện tại, khẳng định cũng đã biết Thanh Tâm sư thúc bị tiếp đi tin tức."

"Sớm biết như vậy, muộn biết rõ, đều là sẽ biết." Tu Bồ Đề chậm rãi nhắm lại hai mắt, liền nếp nhăn trên mặt tựa hồ so với một lát trước làm sâu sắc rất nhiều rất nhiều.

Hắn vươn tay ra muốn bưng lên một ly trà, cái kia tay lại run nhẹ trước, lại vô ý đem nước trà đựng lật ra.

Đây là hôm nay chén thứ hai rơi vãi rơi trà. Tám trăm năm, Tiềm Tâm Điện lí, thì rơi vãi qua cái này hai chén trà mà thôi.

Vu Nghĩ thân nhiên nhìn cái kia nước trà liếc, nói nhỏ một tiếng: "Đệ tử giúp sư tôn thanh lý."

Nói, liền đi phía trước xô dịch, đưa tay giương lên, cái chén phù chính, cái kia chiếu vào trên mặt đất nước trà cũng trong nháy mắt không thấy tung tích.

Làm xong những này, hắn lại là cung kính địa quy hồi tại chỗ.

Nhưng mà, Tu Bồ Đề ánh mắt lại còn như trước dừng lại ở đằng kia đồ trà trên mặt đất. Hồi lâu, chậm rãi cười cười, khẽ thở dài: "Vi sư, xem ra

thật là già rồi. Có lẽ, thật sự nên thoái ẩn sơn lâm, không hỏi thế sự. Rốt cuộc không phải lão quân đối thủ a."

Vu Nghĩa khẽ ngẩng đầu nhìn Tu Bồ Đề liếc, như trước quỳ xuống đất, dập đầu, vẫn không nhúc nhích địa chờ.

Tiền Tâm Điện trung hoàn toàn yên tĩnh, tợ phảng phát đạo này quan, cũng như chủ nhân của nó đồng dạng, đã trong khoảnh khắc già đi vậy.

"Su tôn, kế tiếp, ngài định làm như thế nào?"

Tu Bồ Đề mặt không biểu tình mà đáp: "Các loại , như thượng thiên rử xuống thương, tổng hội cho lão phu một cái cơ hội."

...

Dừng ở phương xa, hầu tử nghiêng dựa vào kim cô bổng, cao ngạo ngẩng đầu lên nói: "Người nói, bọn họ muốn đợi tới khi nào mới tiến công?"

"Người tợ nghĩ như vậy cùng hấn đánh sao?" Một bên Thiên Bồng nhẹ nói nói: "Người chết không được, hấn cũng chết không được. Mặc dù đánh, thì như thế nào?"

"Không thể như thế nào cũng muốn đánh, đánh cho hấn một trận ta vui vẻ." Hầu tử hừ lạnh một tiếng nói: "Tốt nhất, bả cái kia tránh ở sau lưng tử lão đầu cũng cùng một chỗ đánh ra. Ta liền không nên đi nghe những kia huyền diệu khó giải thích gì đó, chuyện tình của nam nhân, nên dụng quyền đầu giải quyết!"

Thiên Bồng quay đầu lại nhìn hầu tử liếc, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Cái kia bốn phía yêu tướng từng người đều nắm chặt binh khí nín hơi dùng đỡ.

Cái kia xa xa, hắc hùng tinh như trước yên lặng địa phòng thủ Huyền Trang.

Chậm rãi mở to mắt, Huyền Trang nhẹ giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không biết." Hắc hùng tinh lắc đầu nói: "Đại thánh gia giống như nói, Lục Nhĩ Mi Hầu muốn tới rồi."

"Lục Nhĩ Mi Hầu muốn tới? Hắc không phải nói..."

"Lời hắc nói không thể đương thực." Hắc hùng tinh sắc mặt ngưng trọng nói: "Huyền Trang pháp sư ngài còn nhớ rõ sao? Lần trước tại Lôi âm quận, hắc tị ra tay với ngài."

"Cái kia là nóng lòng thoát thân, hưởng hồ, trong lòng ngực của hắc còn có đứa bé, không thể trách hắc."

"Vậy cũng không thể đổi pháp sư ngài ra tay a."

Huyền Trang lắc đầu, khẽ cười nói: "Tóm lại, bản tăng cảm thấy, Lục Nhĩ Mi Hầu không hề giống ngoại giới nghe đồn hư hỏng như vậy."

Đôi mắt Huyền Trang cố chấp, hắc hùng tinh chỉ có thể nhàn nhạt thở dài. Xong rồi nắm chặt trong tay hắc anh thương nói: "Pháp sư khoan hồng độ lượng, lão Hắc bội phục. Chỉ là... Hắc, tính, không nói. Bất kể như thế nào, thỉnh pháp sư yên tâm. Người khác ta không biết. Hắc Lục Nhĩ Mi Hầu muốn động ngài, cần phải theo ta lão Hắc trên thi thể giẫm qua đi. Chỉ cần ta còn sống, tị hộ ngài chu toàn."

Nhìn chăm chú vẻ mặt nghiêm nghị hắc hùng tinh, hồi lâu, Huyền Trang nhàn nhạt cười cười, nói: "Cám ơn."

...

"Xem ra, cái kia lão nhân quả nhiên là gạt ta! Từ đầu tới đuôi đều là gạt ta! Lúc này đem Thanh Tâm giao cho Đâu Suất cung, cái này rõ ràng là được nửa đường bỏ cuộc. Hắn nói những lời kia, toàn bộ đều là! Toàn bộ đều là!"

Trống rỗng trong sơn cốc, chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu điên cuồng tiếng gầm gừ.

Chỉ thấy hắn cầm trong tay thiết can binh nặng nề khế dưng, dưới chân mặt đất đều rạn nứt ra. Sợ tới mức bốn phía yêu tướng bỗng nhiên lui về phía sau một bước, không biết làm sao.

Nhìn chung quanh một vòng, Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng nói: "Không cần phải chờ đợi thêm nữa, đợi lát nữa cũng sẽ không có người đến hỗ trợ. Ta hiện tại tự động thủ, đoạt Huyền Trang, sẽ không sợ cái kia tử lão đầu chẳng phải phạm!"

"Cái này..."

"Cứng ngắc... Cường đoạt?"

"Đoạt qua được sao?"

Trước mắt yêu tướng môn nguyên một đám thấp giọng nghị luận đứng lên, cái kia cước bộ đều không tự giác địa sau chuyển.

Thấy thế, Lục Nhĩ Mi Hầu trong tay thiết can binh lại là nặng nề khế dưng, tranh cười nói: "Không muốn đi cũng đứng, vậy chết ở chỗ này, chọn

một cá a!"

Nghe vậy, ở đây yêu tướng không khỏi từng người đều hít vào ngậm khí lạnh.

Tất cả mọi người lặng im.

Hầu tử muốn giết bọn hãn dễ như trở bàn tay, Lục Nhĩ Mi Hầu muốn giết bọn hãn, cảm giác không phải là? Quan trọng nhất là, bọn họ đôi hai người này giá trị, cơ hồ có thể nói là có chút ít còn hơn không.

Đây là hai đầu voi cãi nhau, con chuột đi theo hát đệm kết quả...

Giờ này khắc này, phóng ở trước mặt bọn hãn, tự hồ chỉ còn lại một con đường —— tử lộ!

Sơn dương tinh run nhè nhẹ nói nói: "Chính là... Đại thánh gia, dưới mắt tình thế thật sự là... Đoạt, chúng ta nhất định là đoạt bất quá. Cùng với như thế, không bằng..."

"Đoạt bất quá, sẽ giết!" Lục Nhĩ Mi Hầu đem còn co quắp té trên mặt đất sơn dương tinh cả ôm đứng lên, lạnh lùng nói: "Không vì cái gì khác, tự vì xuất khẩu ác khí! Lão tử muốn cho hãn hối hận cả đời!"

Nghe vậy, sơn dương tinh không khỏi cả kinh nói không ra lời.

Đưa hãn lại một lần ném đến trên mặt đất, Lục Nhĩ Mi Hầu xoay người quát: "Tất cả mọi người chuẩn bị! Nhớ kỹ, Huyền Trang có thể đoạt tấc đoạt, không thể đoạt, sẽ giết! Muốn liền hôn phách cùng một chỗ tiêu hủy! Nghe hiểu sao?"

"Nghe... Nghe hiểu." Ở đây yêu quái nguyên một đám ngo ngác địa nhẹ gật đầu.

Rất nhanh, cái này trên trăm cá yêu tướng nguyên một đám bay lên trời, đi theo Lục Nhĩ Mi Hầu vô cùng thấp độ cao lướt chạm đất mặt hướng trước Huyền Trang cùng hầu tử chỗ phương hướng bay đi!

Cái kia sau lưng trên bầu trời, Chính Pháp Minh Như Lai đang lẳng lặng mà chăm chú nhìn nhóm người này yêu quái. Hấn vội vàng đuổi ra hai chỉ khẩu tại huyết thái dương trên, một đạo vi không thể tra hào quang lặng lẽ theo mi tâm bắn đi ra ngoài, trong nháy mắt chui vào phương xa không trung.

...

Giờ này khắc này, hầu tử như trước không kiên nhẫn địa chờ.

Tự tại cự ly nơi này ngoài ngàn dặm địa phương, trong mây mù, Thanh Tâm cùng Tước nhi chính chậm rãi bay lên.

Đột nhiên, một luồng sáng mang chui vào Thanh Tâm phần gáy, nàng đột nhiên dừng lại thân hình quay đầu lại hướng phía hầu tử chỗ phương hướng nhìn quá khứ.

"Làm sao vậy?" Tước nhi thuận miệng hỏi.

Thoáng trầm mặc hạ xuống, Thanh Tâm có chút không xác định nói: "Giống như... Có cái gì bất hảo sự tình sắp xảy ra. Ta có một loại không tốt lắm cảm giác."

Nghe vậy, Tước nhi không khỏi nở nụ cười: "A? Nói như thế nào?"

Thanh Tâm ánh mắt hơi lập loè vài cái, mở miệng nói: "Không được, ta phải quá khứ!"

Nói đi, cũng không trông nom Trước nhi ngăn cản, nàng cũng đã hướng
phía phương hướng kia chạy như bay mà đi.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 755: : Nghi

chương 755: : Nghi

Khô cạn dòng suối nhỏ bên cạnh, hầu tử con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Tới."

"Tới?" Cái kia bốn phía yêu tướng từng cái khấn trương nắm chặt binh khí. Hắc hùng tinh, Tiểu Bạch Long, Quyển Liêm ba người đem Huyền Trang bảo hộ ở chính giữa.

Sau một khắc, chỉ nghe một tiếng kinh thiên động địa gào thét, một cái bóng người vàng óng từ trên đường chân trời vọt lên, cái kia đi theo phía sau tầng lớn yêu tướng, như là một trận mưa sao băng hướng phía nơi này gào thét mà tới.

"Làm thịt ngươi, làm thịt lão tử ngươi liền là duy nhất Tôn Ngộ Không ——!"

"Thử một chút xem sao." Hầu tử chậm rãi nhếch môi, nơi nơi lỏng gân cốt, triển khai nghênh chiến tư thế: "Đã nhiều năm như vậy, cái gì gió tanh mưa máu không có chạm qua, chỉ bằng ngươi?"

Bí mật mang theo kim sắc quang hoa cuồng phong ở trên bầu trời nổ tung, kim cô bổng cùng thiết can Bình gắt gao gác ở cùng một chỗ. Cái kia

bốn phía, hai nhóm yêu tướng ủa lên, các loại linh lực chiếu sáng toàn bộ bầu trời, cũng chiếu sáng Huyền Trang mặt.

Hắn mang theo kinh ngọc mà nhìn xem phát sinh ở hết thấy trước mắt.

...

"Su phó! Thanh tâm, thanh tâm nàng. . ."

"Biết."

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân đem trong tay cả thư bông xuống, nâng bình trà lên tiếp tục ngâm trà, lo lắng nói: "Hai cái hầu tử động thủ. Phật môn, tựa hồ cũng động thủ. So lão phu dự liệu phải sớm, đại khái là nhịn không được đi. Hắn là Chính Pháp Minh Như Lai."

Thông Thiên giáo chủ có chút nhíu nhíu mày lại, hỏi: "Hắn là sợ đi về phía tây đến không ra kết quả cuối cùng?"

"Đại khái là vậy."

"Vậy kế tiếp sẽ như thế nào?"

Lão Quân để bình trà xuống, ngẩng đầu lên chớp mông lung già mắt, khẽ thở dài: "Bồ đề lão nhi đã tỏ thái độ, Lục Nhĩ Mi Hầu nhất định lừa công tâm, xuất thủ quấy nhiễu đi về phía tây có thể nói là trong dự liệu sự tình. Như Lai sẽ không xuất thủ, Tu Bồ Đề không thể xuất thủ, Chính Pháp Minh Như Lai lại khó mà khoanh tay đứng nhìn. Nói đến, nếu là Huyền Trang xảy ra chuyện, cái kia đầu khi liền gãy mất đi về phía tây tương niệm, chỉ còn lại có một con đường. Như thế, ngược lại là tốt. Bất quá, sợ là sẽ không dễ dàng như vậy, chỉ có thể nói, tạm thời thử một lần đi."

Thông Thiên giáo chủ thuận miệng hỏi: "Lục Nhĩ Mi Hầu có khả năng giết được Huyền Trang sao?"

"Có khả năng." Một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn nói khẽ: "Có nhất định khả năng. Dù sao, hắc cùng cái kia hầu tử thực lực sai biệt cũng không lớn, nếu là cái kia hầu tử còn phải bảo hộ Huyền Trang, liền coi như là hòa nhau. Thậm chí, Lục Nhĩ Mi Hầu phần thắng còn nhiều hơn điểm."

"Cho nên, Chính Pháp Minh Như Lai là sợ hãi Huyền Trang chết rồi, đi về phía tây liền không cách nào chứng đạo rồi?"

"Cái kia chưa hẳn." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nhắm hai mắt, khẽ thở dài: "Hắc chỉ là sợ không cách nào lấy bình thường phương thức đạt được một kết quả mà thôi. Nói trắng ra là, người trong phật môn bản thân cũng chia làm đa phái. Một loại, là tin tưởng vững chắc hiện hữu Phật pháp, khinh thường Huyền Trang, tử như Như Lai. Một loại, là hi vọng phân tranh càng kịch liệt càng tốt, cho dù Huyền Trang bỏ mình, cũng làm làm đi về phía tây một kết quả, tử như Địa Tạng Vương. Cái này Chính Pháp Minh Như Lai thuộc về cuối cùng một loại, cũng là tối khuynh hướng Huyền Trang một loại. Hắc hi vọng Huyền Trang có thể an an ổn ổn đi đến Linh Sơn, về phần có thể hay không chứng đạo, hắc là hắc cùng Như Lai biện pháp về sau lại nhìn."

"Đại khái là ý tứ này đi. Chỉ là, không biết đuổi không kịp. Chúng ta, liền tạm thời quan sát đi. Liền cùng hơn 600 năm trước, cơ hội xuất thủ, vĩnh viễn chỉ có thể có một lần. Ai càng ngồi không được, liền càng bị động." Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhấp một ngụm trà, chậm rãi đóng lại hai mắt, lẳng lặng chờ lấy.

...

Kim cô bông vung vẩy mà ra, cơ hồ quét nửa cái bầu trời.

Lục Nhĩ Mi Hầu thân ảnh như là bay múa đom đóm vẽ ra quỹ dị đường vòng cung xảo diệu né tránh tới.

Sau một khắc, hầu tử đã xuất hiện ở trước người hắn, trực tiếp liền là một cái đâm! Nhưng như cũ bị phòng thủ mà không chiến Lục Nhĩ Mi Hầu hiện lên!

Thoáng qua ở giữa, Lục Nhĩ Mi Hầu hóa ra mười hai cái phân thân hướng phía bốn phương tám hướng chạy trốn. Hầu tử cũng hóa ra mười hai cái phân thân truy theo. Trong lúc nhất thời, cái kia cảnh tượng bốn phương tám hướng đều là hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu thân ảnh, thấy chúng yêu đều hoa mắt.

Đang lúc lực chú ý của mọi người đều bị mạn thiên phi vũ thân ảnh hấp dẫn lúc, Huyền Trang lại là chậm rãi quay đầu nhìn về phía mình sau lưng.

Liên ở phía sau hắn, trong bóng tối, một thân ảnh đang lảng lảng đứng đấy. Hắn nhấc chân mở ra một bước, để ánh lửa chiếu đến mình lông xù trên mặt.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Huyền Trang chậm rãi bật cười, nắm thiết can binh đạo: "Không có ý tứ, ta hóa ra chính là mười ba cái phân thân."

Đang lúc Lục Nhĩ Mi Hầu chuẩn bị một cái bước xa vọt tới Huyền Trang bên người đem Huyền Trang bắt thời điểm, không đợi Huyền Trang kịp phản ứng, một cái thứ gì đã từ trên trời giáng xuống nặng nề mà đâm vào Lục Nhĩ Mi Hầu trên thân!

Tiếng oanh minh bên trong, cuồng phong vòng quanh cát đá trong nháy mắt bao trùm hết thảy tất cả.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Bảo hộ Huyền Trang pháp sư ——!"

Hoàn toàn tỉnh ngộ đám yêu quái cấp tốc la lên.

Sau một khắc, cát đá bay lộn bên trong Lục Nhĩ Mi Hầu đã phóng lên tận trời, lơ lửng tại trong giữa không trung. Cái kia trên người áo giáp đã sớm bị xé rách đến rách mướp.

Hắn kinh ngạc nhìn cúi đầu nhìn lại.

Cuồng phong quét sạch mà qua, cát đá tán đi. Cái kia chính giữa hiển hiện, là hầu tử thân ảnh.

Đưa tay xóa đi khóe miệng máu tươi, hầu tử miễn cưỡng móm móm lỗ tai, cười hì hì nói: "Lão tử hóa mười tám cái phân thân, ngươi cho rằng chiêu này liền ngươi hiểu chơi?"

...

Đốc lòng trong điện, Tu Bồ Đề vừa đi vừa về không ngừng mà đi dạo, tản bộ, không chỗ ở thờ dài.

Tại nghĩa từ môn kia bên ngoài vội vàng vào cửa, quỳ xuống đất nói: "Khởi bẩm sư tôn, Lục Nhĩ Mi Hầu đã cùng Ngộ Không sư thúc động thủ."

"Sau đó thì sao?" Tu Bồ Đề vội vàng hỏi.

"Sau đó. . . Còn không có kết liễu. Bất quá thanh tâm sư thúc không biết tính sao, cũng tại hướng nơi đó đuổi."

"Thanh tâm tại hướng nơi đó đuổi?" Tu Bồ Đề có chút ngẩng đầu lên suy tư một chút, khẽ thở dài: "Hắn là Chính Pháp Minh Như Lai. . . Xem ra, hắn cũng ngồi không yên nha."

...

Không hề nghi ngờ, có hầu tử tại, muốn trắng trợn cướp đoạt Huyền Trang căn bản chính là không thể nào.

Có Thiên Bồng cùng Ngưu ma vương bọn người ở tại, muốn dẫn dắt rời đi hầu tử trắng trợn cướp đoạt Huyền Trang cũng là không thể nào.

Kể từ đó, cũng chỉ còn lại có một chiêu.

Thấy thế, Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng hướng phía xa xa sơn dương tinh đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Sơn dương tinh hiểu ý nhẹ gật đầu.

Ngay sau đó, Lục Nhĩ Mi Hầu đã quay người hướng nơi xa bay đi.

"Cái này muốn đi rồi?" Hầu tử không khỏi nhíu nhíu mày lại.

Ngay tại hầu tử do dự thời khắc, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu vừa bay ra một đoạn ngắn, nhưng lại đột nhiên quay trở lại, trong tay thiết can Binh xuất kỳ bất ý vung lên, bỗng nhiên duỗi dài, hướng phía hầu tử đập tới!

"Liên biết ngươi sẽ không dễ dàng như vậy đi!" Cơ hồ không có chút nào do dự, hầu tử nhảy lên một cái, cưỡng ép giữ lấy gào thét mà đến binh khí. Ngay sau đó, hấn trở tay đánh, thân ảnh của hai người lại là đan vào với nhau, ở trên bầu trời ngươi tới ta đi, không ngừng kịch chiến.

Cùng lúc đó, tại sơn dương tinh thống lĩnh dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu một phương yêu tướng nhóm hướng phía Huyền Trang chỗ phương vị vọt tới, trong lúc nhất thời, người của song phương ngựa lại là đan vào với nhau.

Nhìn giết đỏ cả mắt khắp Thiên Yêu tướng, Thiên Bồng tự lâm bảm: "Ta cảm giác. . . Giống như có cái gì không đúng."

"Cái gì không đúng?" Một bên hắc hùng tinh hỏi.

"Ta cảm giác, bọn hắc không phải đến đoạt Huyền Trang pháp sư đơn giản như vậy. Liền bọn hắc thực lực này phối trộn, muốn cưỡng đoạt Huyền Trang pháp sư căn bản không có khả năng."

"Không phải muốn cướp Huyền Trang pháp sư, vậy bọn hắc là tới làm gì?"

Trầm mặc một hồi lâu, Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu nói: "Không biết. Ta thống binh nhiều năm, bằng vào ta cảm giác, bọn hắc càng giống là đang tìm cơ hội muốn giết Huyền Trang pháp sư mới đúng. Thế nhưng là. . . Nếu như Tà Nguyệt Tam Tinh Động phát sinh hết thảy là thật, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không khả năng vào lúc này muốn giết Huyền Trang pháp sư a."

Huyền Trang cũng là không hiểu nhìn qua cái kia mạn thiên phi vũ yêu tướng.

Mắt thấy hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đã lẫn nhau đuổi theo chạy về phía phương xa, sơn dương tinh cao giọng la lên: "Huyền Trang pháp sư! Tu Bồ Đề tổ sư cùng ngài kiếp trước Kim Thiên Tử chính là bạn thân, chúng ta đại thánh gia phụng Tu Bồ Đề tổ sư chi mệnh đến đây cùng ngài thương nghị đi về phía tây chuyện quan trọng, tuyệt không ác ý. Nhưng cái kia hầu tử không chịu! Roi vào đường cùng phương ra hạ sách này! Xin Huyền Trang pháp sư cho tiểu nhân thay ta chủ tướng nguyên do sự việc mặt hiện lên!"

"Thương nghị chuyện quan trọng?" Nghe vậy, Huyền Trang không khỏi sững sốt một chút.

"Đúng! Cái kia hầu tử không có cùng Huyền Trang pháp sư ngài nói lên hôm nay tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động phát sinh sự tình sao?"

Một tiếng này âm thanh la lên phía dưới, trên bầu trời chiến đấu tựa hồ đã dịu đi một chút.

Lúc này, Huyền Trang không khỏi nghĩ tới lời âm quận hầu tử cầm đi mình cùng Lục Nhĩ Mi Hầu liên hệ ngọc giản về sau chậm chạp không muốn trả lại chuyện xưa. Hấn hướng phía Thiên Bồng nhìn đi qua, thấp giọng hỏi: "Hôm nay tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Là có phát sinh một số việc, bất quá. . . Ta cũng nói không rõ."
Nghiêng đầu sang chỗ khác, Thiên Bồng hướng phía sơn dương tinh hô:
"Có lời gì, nói như vậy liền tốt!"

"Không được, việc quan hệ đi về phía tây, tiểu nhân thân thụ đại thánh gia nhờ, sao có thể qua loa như vậy?"

Không đợi Thiên Bồng cự tuyệt sơn dương tinh yêu cầu, Huyền Trang đã cầm cổ tay của hấn.

"Đi về phía tây can hệ trọng đại, còn xin nguyên soái giúp cho thành toàn."

. . .

Trường Không bên trong, thanh tâm còn tại ra sức phi hành, cuồng phong thổi loạn tóc mai.

. . .

Lúc này, đã cùng Lục Nhĩ Mi Hầu chiến đến mười dặm có hơn hầu tử đột nhiên vừa quay đầu lại, lập tức sững sốt một chút.

Hắn nhìn thấy cái kia hậu phương chiến đấu đã lặng yên lắng lại, song phương trận doanh nhân mã chia làm hai nhóm đứng tại dòng suối nhỏ hai bên. Huyền Trang ngay tại Thiên Bồng cùng hắc hùng tinh hộ vệ dưới hướng phía dòng suối nhỏ chính giữa đi đến. Mà cái kia mặt khác đi tới, thì là sơn dương tinh hắc dẫn đầu hạ hai tên yêu tướng.

"Đây là muốn làm gì?"

Ngay tại cái này ngăn ngui chân chờ thời khắc, thiết can Bình đã bí mật mang theo cuồng phong gào thét mà đến, trùng điệp đánh vào hầu tử trên vai, trực tiếp đem hắn toàn bộ quét ra ngoài!

"Mẹ nó, đây là muốn giở trò lừa bịp a!"

Chịu đựng kịch liệt đau nhức, hầu tử cấp tốc xoay chuyển thân hình hướng phía Huyền Trang vọt tới.

"Muốn đi? Ha ha ha ha! Không dễ dàng như vậy!"

Nguyên bản công thủ chi thế trong nháy mắt nghịch chuyển, hầu tử liền lĩnh hướng phía Huyền Trang phóng đi, Lục Nhĩ Mi Hầu thì tại phía sau bỗng nhiên truy đánh. Hai người vẫn như cũ một đường dây dưa.

...

Khô cạn dòng suối nhỏ bên trong, sơn dương tinh trong tay áo lấy ra một quyển thẻ tre, nói khẽ: "Nhà ta đại thánh gia muốn cùng Huyền Trang pháp sư nói lời, tiểu nhân đã đều viết tại cái này trên thẻ trúc, Huyền Trang pháp sư xem xét liền minh."

Nói, hắn hướng phía trước bước một bước.

"Dừng lại!"

Bị Thiên Bồng như thế vừa quát, sơn dương tinh vội vàng dừng bước.

Giờ này khắc này, hắn cùng Thiên Bồng cách xa nhau bất quá một trượng khoảng cách, cùng Huyền Trang cùng hắc hùng tinh cách xa nhau, cũng vền vền hai trượng có thừa thôi.

Vươn tay, Thiên Bồng lạnh lùng nói ra: "Thứ đồ vật cho ta là được, ngươi không dùng qua tới."

Cái này nói chuyện, sơn dương xác đáng tức hướng phía Huyền Trang nhìn đi qua. Thấy Huyền Trang khẽ gật đầu, hắn hơi do dự một cái, đành phải hai tay dang lên, nói khẽ: "Vật này, chỉ có thể Huyền Trang pháp sư nhìn, ngươi, không nhìn nổi."

"Đi." Thiên Bồng một thanh tiếp nhận thẻ tre nắm trong tay, thuận miệng nói: "Ta chỉ là kiểm tra một chút thứ này có vấn đề hay không mà thôi, tuyệt không nhìn nội dung."

Nói, hắn đã vuốt mở thẻ tre.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, không đợi Thiên Bồng bắt đầu xem kỹ, tay kia bên trong thẻ tre đã "Phanh" một tiếng nổ tung! Màu đỏ sương mù trực tiếp vẩy vào trên mắt của hắn, thậm chí đều không có thời gian cho hắn phản ứng!

Một tiếng hét thảm phía dưới, hầu tử một phương này đám yêu quái toàn bộ trợn tròn mắt.

"Động thủ!" Chỉ nghe sơn dương tinh gào to một tiếng, rút ra giấu ở trong tay áo chủy thủ, mang theo sau lưng đã sớm chuẩn bị hai viên yêu tướng đã lách qua Thiên Bồng hướng phía Huyền Trang vọt tới!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 756: : Tranh Đoạt

chương 756: : Tranh đoạt

Trước mắt trạng thái , mặc kệ ai cũng thấy rõ ràng, đối diện cái này một nhóm người căn bản không phải đến đoạt Huyền Trang, bọn hắn muốn, là giết!

Hai mắt kịch liệt đau nhức truyền đến, Thiên Bồng toàn bộ cảm giác đều đã rối loạn, chỉ có thể che mắt thống khổ kêu rên.

Thừa dịp cái này đứng không, sơn dương tinh đã mang theo mình hai cái cấp dưới cấp tốc hướng phía Huyền Trang vây lại. Một mình tác chiến hắc hùng tinh một mặt đem Huyền Trang bảo hộ ở sau lưng, một mặt chống lại người đến. Trong thời gian thật ngắn, đã thân trúng vài đao, triệt để rơi xuống hạ phong.

Dẫn đầu kịp phản ứng Lục Nhĩ Mi Hầu một phương dám yêu quái đã từng cái cầm binh khí xông tới. Ngấn ngủ kinh ngạc về sau, Ngưu ma vương cũng mang theo bộ hạ của mình xông đi lên.

Nhưng mà, nước xa không cứu được lửa gần. Tại hào Vô Tâm lý chuẩn bị tình huống dưới, loại trình độ này cận thân vật lộn, quyết định thắng bại, vền vền cần trong nháy mắt thôi.

Không đợi Ngưu ma vương trợ giúp đến, sơn dương tinh mang tới hai tên yêu tướng đã đem vết thương chồng chất hắc hùng tinh toàn bộ áp đảo

trên mặt đất. Mà chính hắn, thì nắm chủ thủ nhanh chóng vây quanh Huyền Trang pháp sư phía sau.

Đối mặt với biến cố bất thành linh, Huyền Trang chỉ hỏi ra một câu: "Có thể biết các ngươi tại sao muốn giết bản tăng sao?"

Đáp án, chỉ có bốn chữ —— "Phụng mệnh làm việc" .

Giờ này khắc này, sơn dương tinh cùng Huyền Trang ở giữa khoảng cách đã không đủ năm thước. Huyền Trang thậm chí đều có thể tinh tường trông thấy trong mắt đối phương che kín tơ máu.

Hoảng sợ, kinh ngạc, lui không thể lui.

Trong lúc bối rối, Huyền Trang đành phải giơ lên mình pháp trượng ý đồ ngăn cản . Bất quá, cái này hữu dụng không?

Mặc dù có kiếp trước nhân quả, cho dù là có thể kích thích phật môn yếu ớt thần kinh, hắn cũng bất quá là một giới phạm thai mà thôi. Vô luận như thế nào, hắn đều khó có khả năng ngăn cản thân là yêu quái sơn dương tinh, dù là vền vẹn một kích, cũng không có khả năng.

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn xem.

Lữ sáu ngoặt đã toàn bộ dọa mộng, cặp kia chân như là dài thêm gót đâm vào trên mặt đất, nửa bước đều không có chuyển.

Tiểu Bạch Long phản xạ có điều kiện tựa như về sau né tránh, nhưng lại do dự không thôi.

Quyển Liêm cầm lên phục ma trượng gào thét xông về phía trước, nhưng mà chỗ nào kịp đâu?

Ngưu ma vương bối rồi hướng lấy Huyền Trang đưa tay ra, một đạo linh lực đã ném ra ngoài. Hấn ý đồ dùng loại phương thức này thoáng trì hoãn phát sinh trước mắt hết thấy. Đáng tiếc là, sơn dương tinh căn bản sẽ không cho hấn cơ hội này.

Chỉ thấy sơn dương tinh gắt gao nắm chủ thủ đem hết toàn lực xông về phía trước.

"Bốn thước, ba thước, hai thước!"

Sơn dương tinh đầu ngón tay đều cơ hồ có thể đến lấy Huyền Trang góc áo. Lấy tu vi của hấn, chấm dứt Huyền Trang chỉ cần trong nháy mắt.

Giờ này khắc này, Huyền Trang trong đầu đã là trống rỗng.

Nhưng mà, ngay tại tất cả mọi người kết luận Huyền Trang tất nhiên bỏ mình một khắc, kỳ tích phát sinh.

Chỉ thấy một vệt kim quang từ đằng xa bay tới, chuẩn xác đâm vào Huyền Trang cùng sơn dương tinh ở giữa! Sau một khắc, lẫn lộn khí lãng quét sạch mà ra, đem sơn dương tinh cùng Huyền Trang triệt để ném lên bầu trời!

Chân trời, hầu tử duy trì lấy vòng cung tư thế, trong tay trống rỗng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người mộng, mỗi người đều dừng động tác lại ngơ ngác nhìn.

Dẫn đầu tinh táo lại, là Tiểu Bạch Long. Hấn căn rằng đằng không mà lên, một thanh tiếp nhận Huyền Trang, quay người liền hướng sau bay.

Rất nhanh tinh ngộ lại Quyển Liêm cũng liền bận bịu đi theo. Những người khác cũng từng cái cấp tốc kịp phản ứng.

Những cái này Lục Nhĩ Mi Hầu một phương yêu tướng nhóm cũng đã bắt chấp gì khác, từng cái ủa lên.

Trong lúc nhất thời, tình thế biến thành hầu tử bên này nhân mã bị Lục Nhĩ Mi Hầu thủ hạ đuổi theo đánh. Bất quá cũng may Huyền Trang tạm thời không có sinh tử chi lo.

Cát bụi tán đi, rạn nứt trên mặt đất kim cô bỗng có chút rung động.

Trên đám mây, Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt nhẹ nhàng thờ ra, đem trong tay mình thuật pháp lại thu hồi lại. Quay đầu nhìn lại, hấn nhìn thấy chân trời đã mất đi kim cô bỗng hầu tử đã lâm vào trong khổ chiến.

"Tại sao muốn cứu hấn đâu?" Lục Nhĩ Mi Hầu cuồng tiếu một cơn trùng điệp hướng phía hầu tử đập tới, quát âm lên: "Hấn chết không phải càng tốt sao? Người không phải đã cùng lão Quân kết minh sao? Vì cái gì còn muốn cứu hấn! Sinh tử của hấn có quan hệ gì tới người!"

"Ai cần người lo! Người cái hàng giả!" Hầu tử trực tiếp lấy tay cổ tay đi cản một kích này.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng vang trầm, hầu tử toàn bộ thân hình sau áp chế.

Kịch liệt đau nhức đánh tới, hầu tử đau đến mặt đều biến hình.

Vũ khí, quả nhiên vẫn là rất trọng yếu.

Nắm mình đã có chút vụn vẹo cổ tay, hầu tử đành phải phi tốc giảm xuống thân hình hướng phía kim cô bỗng vị trí cướp đi mà đi. Đáng tiếc là, Lục Nhĩ Mi Hầu đã một cái xoay chuyển theo sau. Nhắm ngay hầu tử phần lưng, lại là trùng điệp một kích đập xuống.

Một kích này không có đánh trúng hầu tử.

Đã thử qua một lần, hầu tử sẽ không bao giờ lại ngu đến mức trực tiếp chống đỡ được. Hãn phi tốc né tránh trốn vào một chỗ trong sơn cốc. Lục Nhĩ Mi Hầu cũng một cái đuôi theo, hai người ở trong sơn cốc triển khai truy đuổi chiến.

"Ta là hàng giả, vậy là ngươi cái gì? Hắc hắc, nếu không, chúng ta tới thương lượng một chút như thế nào? Ta xem bọn hãn mỗi người đều khó chịu, ngươi cũng chưa chắc ưa thích lão Quân. Dạng này, chúng ta liên thủ, đem bọn hãn toàn bộ đều giết chết, sau đó chúng ta lại phân thắng bại như thế nào?"

"Có bệnh." Đối với loại này không hiểu thấu thuyết pháp, hầu tử chỉ là đơn giản chửi thề một tiếng, quay người trực tiếp vây quanh một tòa núi nhỏ đằng sau.

Lục Nhĩ Mi Hầu một cơn quét ngang mà ra, tiếng oanh minh bên trong, cả tòa núi nhỏ đều bị san thành bình địa.

"Đến lúc đó, người thắng liền là tam giới chi vương, rốt cuộc không cần sống được như thế biệt khuất! Ha ha ha ha. Như thế nào, ngươi nghiêm túc suy tính một chút đề nghị của ta."

Trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là đuôi kịp hầu tử, trong tay còn bồng một khắc càng không ngừng hướng phía hầu tử chào hỏi.

Tại cái này đập nện bên trong, đại địa đều rung động. Đá vụn cát bụi phóng lên tận trời.

Hầu tử chỉ có thể không ngừng né tránh lấy.

"Không phải lão già chết tiết phái ngươi tới, lão già chết tiết tuyệt đối sẽ không muốn giết Huyền Trang. Ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?"

"Không có gì, lão tử liền là xem bọn hấn đều khó chịu, muốn đem bọn hấn toàn bộ bùng. Người ta liền thủ, đánh bại Như Lai cùng lão Quân không dám nói, nhưng phá vỡ tam giới hấn là không nói chơi! Ha ha ha ha! Liền để bọn hấn ở trong hư không ngăn người đi thôi!"

Cát đá bay lộn bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là một kích hướng phía hầu tử quét tới. Bất quá, lần này hầu tử cũng không có né tránh, mà là vững vàng tiếp nhận, dùng hai tay!

Lập tức, song phương đều nắm lấy thiết can Binh một mặt tiến nhập đơn thuần lực lượng so đấu!

Hầu tử chịu đựng bàn tay kịch liệt đau nhức, thở hồng hộc nói ra: "Người điên rồi sao? Như Lai, lão Quân ta mặc kệ, nhưng thanh tâm cùng Thiên Nhi, còn có ta cái nhóm này huynh đệ, bọn hấn nhất định phải hảo hảo mà sống sót!"

Lục Nhĩ Mi Hầu cười toe toét răng khể cười nói: "Không bỏ được hài tử không bắt được lang a. Cái gì đều không muốn mất đi, đây chính là người nhược điểm lớn nhất!"

"Đó là bởi vì người không có ký ức, người cái gì đều không có trải qua, cho nên người có thể nói tới nhẹ như vậy xảo!"

Chỉ nghe một tiếng bạo a, hầu tử đem thiết can Binh tính cả một chỗ khác Lục Nhĩ Mi Hầu cùng nhau giơ lên, hướng phía một bên đập tới!

Trong lúc nhất thời, lại là cát đá lăn lộn, sông núi, cây cối, thậm chí cả đại địa đều tại tời khô lạp hủ đất sụp hỏng.

Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng như cũ ôm thật chặt lấy thiết can Binh cuồng tiếu. Loại trình độ này tổn thương, với hấn mà nói thật giống

như gãi ngứa ngứa, ngược lại là hầu tử có chút không chịu nổi mức tiêu hao này, lực lượng dần dần sắp không chống đỡ được nữa.

Đến cuối cùng, hầu tử dứt khoát thuận thiết can Binh hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu vọt tới, hai người đều là một tay nắm thiết can Binh, một tay cùng đối phương triển khai vật lộn.

Đây là tay không tác sát vật lộn, đánh nhau ở cùng một chỗ nhìn qua thật giống như đầu đường lưu manh ẩu đả, nhưng cũng là sau cùng biện pháp.

Lăn nhau hai người, ai buông ra, binh khí, ai liền tất nhiên rơi xuống hạ phong. Mà một tay nắm binh khí, nhưng lại không cách nào sử xuất toàn lực, để chiến đấu biến thành một trận xa xa khó vùi tiêu hao chiến.

Chiến trường một bên khác, hầu tử một phương yêu tướng nhóm che chở Huyền Trang đã đã rơi vào cực kỳ bị động hoàn cảnh. Luận thực lực, dù cho Thiên Bồng tạm thời không cách nào tham dự chiến đấu, hầu tử một phương này cũng vẫn là có ưu thế, nhưng nếu như mang theo Huyền Trang, đó chính là một phen khác tình huống.

Trên đám mây, Chính Pháp Minh Như Lai lẳng lặng nhìn chăm chú lên tình thế phát triển, ánh mắt kia lặng lẽ dời về phía đứng ở khô cạn dòng suối nhỏ chính giữa không nhúc nhích kim cô bổng.

Hơi do dự một cái, hần chỉ một ngón tay, chỉ thấy kim cô bổng trong nháy mắt hóa thành một vệt kim quang hướng phía hầu tử vị trí bay đi.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, khoảng cách hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu chỗ không xa cát đá nổ tung.

Hai người cũng không khởi đến sừng sốt một chút.

Sau một khắc, hai người tựa hồ đồng thời cảm giác được cái gì, nắm thiết can Binh, gần như đồng thời hướng phía cái kia cát đá nổ tung địa phương vọt tới!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 757: : Dụ Hoặc

Đại Bát Hầu yêu chương 757: : Dụ hoặc

"Người cút cho ta ——! Đây là binh khí của ta!"

"Ai còn chưa nhất định đâu!"

"Lão tử làm thịt người!"

"Đến nha, đến nha, ha ha ha ha!"

Tiếng oanh minh, tiếng mắng chửi liên tiếp không ngừng. Lập tức, nguyên bản dần dần lắng lại cát bụi lại một lần bay lên, tiếng chém giết bên trong, cái kia bốn phía trên sườn núi nham thạch từng khối bị chấn động đến lăn lộn xuống.

Lúc này, Trường Không bên trong, Thanh Tâm mới vội vàng đuổi tới, mờ mịt nhìn qua trước mắt đã sớm thủng trăm ngàn lỗ đại địa.

Một hồi lâu, nàng thoáng thu lại thần, nháy mắt hướng phía hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu sở tại địa phương bay đi, rơi xuống cách bọn họ cách đó không xa trên sườn núi.

"Các người dừng tay ——! Dừng tay!"

Tiếng chém giết lắng lại.

Gió nhẹ lướt qua, cát bụi dần dần tán đi. Hiện hiện tại Thanh Tâm trước mặt, là một mặt chạt vật hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Giờ này khắc này, hai người đều đã sớm vết thương chồng chất, toàn thân trên dưới quần áo càng là tổn hại không chịu nổi, vẫn còn đều ngoan cường riêng phần mình nắm kim cô bổng cùng đáng tin Binh một mặt, giăng co lấy.

Hai cặp con mắt không hẹn mà cùng đều hướng Thanh Tâm nhìn đi qua, cái kia thái độ, lại là không giống nhau.

Hầu tử chỉ là hơi sững sờ. Nếu như nói có cái gì không nghĩ ra địa phương, cũng chỉ là không biết rõ vì cái gì cần bỏ đề sẽ để cho Thanh Tâm xuất hiện vào lúc này thôi.

Không phải cần bỏ đề giạt dây Lục Nhĩ Mi Hầu tới sao?

Lục Nhĩ Mi Hầu thì là toàn bộ giạt mình. Hơn nửa ngày mới phản ứng được, nghi ngờ hỏi: "Người tại sao lại ở chỗ này, không phải đi Đâu Suất Cung sao?"

"Ta. . ." Có chút há hốc mồm, Thanh Tâm bỗng nhiên ý thức được chuyện trước mắt cùng mình có một loại nào đó quan hệ, vội vàng lại đem lời đến khóe miệng nuốt trở vào.

Hầu tử tựa hồ cũng nghĩ đến thứ gì, ánh mắt kia tại Thanh Tâm cùng Lục Nhĩ Mi Hầu ở giữa không ngừng vừa đi vừa về.

Trong lúc nhất thời, ba người đều cứng đờ.

Cái này cứng đờ, một mực đang nơi xa lặng lẽ nhìn chăm chú lên đây hết thủy hành quyết minh Như Lai rõ ràng có chút ngòi không yên.

Phía bên kia, hầu tử chậm chạp không có lấy được ưu thế hồi viên. Bên này, hai phe yêu tướng trong quyết đấu, từ Ngưu ma vương thống lĩnh một phương vừa đánh vừa lui, đã rõ ràng rơi xuống hạ phong.

Phải biết, bảo hộ cùng đơn thuần chém giết nhưng khác biệt, đặc biệt là bảo vệ đối tượng, hay là theo bọn hấn nghĩ tay trái gà không chặt Huyền Trang. Chỉ cần thoáng một cái sơ sẩy, liền có thể rơi vào đây bàn đều thua hạ tràng.

Cục diện hỗn loạn bên trong, khi rèm cuốn ra sức ngăn lại mấy cái yêu tướng hợp lực một kích, lại bị một cây chiến chùy đối diện đập trúng, hướng xuống đất rơi xuống mà đi thời điểm, hành quyết minh Như Lai thật lại nhìn không nổi nữa.

Hấn vội vàng cuộn lên ống tay áo chuẩn bị xuất thủ.

Đang lúc này, một cái tay bỗng nhiên ngăn ở trước người hấn.

Quay đầu nhìn lại, hành quyết minh Như Lai nhìn thấy Địa Tạng Vương mặt không thay đổi đứng lặng bên cạnh hấn.

"Đừng nóng vội, Thiên Bồng cũng nhanh khôi phục lại. Tôn Giả hiện tại xuất thủ cứu hấn, đi về phía tây liền triệt để biến thành một chuyện cười." Nói, Địa Tạng Vương ánh mắt có chút hoạt động.

Thuận Địa Tạng Vương ánh mắt nhìn lại, hành quyết minh Như Lai đột nhiên phát hiện khô cạn dòng suối nhỏ chính giữa, trùng dê rừng tinh khói độc Thiên Bồng đã chậm rãi mở ra đở lên con mắt.

Ngay sau đó, hấn nhìn thấy Thiên Bồng dẫn theo chín răng đinh ba cấp tốc hướng phía chiến trường vọt tới.

Địa Tạng Vương ung dung thở dài: "Luận đơn đã độc đầu, yêu tướng phổ biến muốn so thiên tướng cao hơn không ít. Nhưng nói chuyện đến hiệp đồng, đặc biệt là làm loại này bảo vệ người sống, yêu liền thật sự là khó coi. Cũng may cái này Thiên Bồng kiếp trước chính là Thiên Đình nguyên soái, phương diện này, hẳn là không làm khó được hẳn."

Quả nhiên, chính trong ngôn ngữ, Thiên Bồng đã đã gia nhập chiến trường, cấp tốc thay thế Ngưu ma vương vị trí.

Dưới sự chỉ huy của hắn, hầu tử một phương yêu tướng nhóm cấp tốc ổn định trận cước, đem bị Tiểu Bạch lưng rồng ở trên lưng Huyền Trang trong ngoài ba tầng bảo hộ ở chính giữa.

Trong lúc nhất thời, dè chừng tinh ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, một mực bị hắn sơ sót Thiên Bồng, lại có tác dụng lớn như vậy. Rất hiển nhiên, Lục Nhĩ Mi Hầu kế hoạch đến lúc này, đã triệt để tuyên cáo phá sản.

Mắt thấy nguy cơ đã giải trừ, hành quyết minh Như Lai mới thoảng sau khi ổn định tâm thần. Hắn nhẹ giọng hỏi: "Địa Tạng tôn giả làm sao cũng tới?"

"Ngài đều tới, bản tăng có thể nào không tới."

"Ồ? Địa Tạng Tôn Giả dù thế nào cũng sẽ không phải cùng bản tăng, là đến xác định Huyền Trang có thể hay không an toàn đến Đại lô âm tự a?"

"Bản tăng là vì một người khác mà tới."

Nói, Địa Tạng Vương ánh mắt đã chậm rãi hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn đi qua.

Lúc này, cái kia một bên khác, ba người còn tại giảng co.

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút mở to hai mắt, thực sự muốn từ Thanh Tâm trong miệng biết một đáp án. Thanh Tâm lại ập úng, không biết nên không nên nói.

Hầu tử ánh mắt thì là không ngừng lóe ra.

Vì cái gì nói Thanh Tâm muốn đi Đâu Suất Cung? Đây là cái gì tình huống?

Vì cái gì đánh lâu như vậy cần bỏ đề còn không có xuất hiện? Chẳng lẽ Lục Nhĩ Mi Hầu thật là đơn thuần tới giết Huyền Trang?

Vừa mới đem kim cô bổng dời qua tới là ai? Kim cô bổng cực nặng, trong yêu tướng có thể lấy lên được vận đến trượt có thể đếm được trên đầu ngón tay, có thể đem kim cô bổng bắn ra khoảng cách xa như vậy, đã ít lại càng ít. Huống chi, vì sự tình gì trước không có một chút dấu hiệu, cũng không có một tiếng thông báo?

Rất hiển nhiên, đây không phải Thanh Tâm có thể làm được sự tình.

Thế nhưng là, không phải Thanh Tâm, thì là ai đâu?

Vốn chỉ là chuẩn bị cùng Lục Nhĩ Mi Hầu hung hăng chiến một phen thôi, hiện nay, sự tình lại trở nên khó bề phân biệt, khiến cho hầu tử không thể không một lần nữa xem kỹ.

Chẳng lẽ lại, lại phát sinh biến cố gì sao?

Thừa dịp Lục Nhĩ Mi Hầu một cái không chú ý, hầu tử bỗng nhiên buông ra đáng tin Bình, hai tay nắm chắc kim cô bổng nhắc chân liền hướng Lục Nhĩ Mi Hầu nắm kim cô bổng tay đá tới.

Trong lúc bối rối, Lục Nhĩ Mi Hầu đành phải buông ra nắm kim cô bồng tay cầm mình đáng tin Binh tránh ra.

Cái này lóe lên, hai người rốt cục tách ra.

Một thanh âm lặng yên mà tới: "Đại thánh gia, sự tình bại."

Nắm đáng tin Binh, Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một lui lại. Hắn thật sâu thở hào hển, thuận miệng nói ra: "Đừng gạt ta. Ngươi vì sao lại ở chỗ này, ngươi không phải đi Đâu Suất Cung sao?"

Thanh Tâm vẫn không có trả lời.

Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ gật đầu, chậm rãi thở dốc một hơi, cười nói: "Được rồi, ta hiểu được."

Nói, hắn đã đằng không mà lên, loạng chà loạng choạng mà hướng phía sư còng nước phương hướng bay đi. Thấy thế, còn tại trong lúc kịch chiến chúng yêu đem cũng từng cái thoát ly chiến đấu đi theo.

Lập tức, trên chiến trường chỉ còn lại có hầu tử một phương nhân mã.

"Đi thôi." Địa Tạng Vương nói khẽ: "Hiện tại, là hắn cần có nhất chúng ta thời điểm."

Dứt lời, hắn đã hóa thành một sợi khói xanh biến mất ở trong không khí.

Thấy thế, hành quyết minh Như Lai cũng chậm rãi lui lại, tiêu tán vô tung.

Mắt thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đã đi xa, hầu tử một bước lão đảo, toàn bộ ngã ngối xuống dưới, nặng nề mà thở hổn hển.

Hắn xa xa nhìn chăm chú lên Thanh Tâm, không rên một tiếng.

Những cái kia đã sớm vết thương chồng chất yêu tướng nhóm cũng rút cục thở dài một hơi, từng cái đáp xuống trên gò núi.

Huyền Trang từ Tiểu Bạch rồng cõng lên bò lên xuống tới, toàn bộ ngã ngòi trên mặt đất.

Thiên Bồng nói khễ: "Là ta chủ quan."

"Không, là bản tăng quá khinh suất." Huyền Trang vuốt một cái thái dương mồ hôi, khễ thở dài: "Đều do bản tăng."

Một bên Ngưu ma vương giơ tay lên hô lớn nói: "Kiểm lại một chút thương vong!"

...

Trường Không bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu một mặt sa sút tinh thần bay lên, mặt xám như tro.

"Đại thánh gia, không có chuyện gì." Dê rừng tinh cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Lần này không thành, còn có lần sau. Bọn hấn luôn có sơ sót thời điểm. Cái kia Huyền Trang tay trói gà không chặt, phạm là chúng ta bất cứ người nào có thể cận thân, cũng có thể lấy tính mệnh của hấn. Lại nói, cái kia. . . Cái kia hàng giả, cũng không có khả năng vĩnh viễn canh giữ ở bên cạnh hấn không phải? Lần sau chỉ cần. . ."

"Im miệng."

"Ta để ngươi im miệng!"

Bị như thế một quát, nguyên bản dê rừng tinh dọa đến liền tranh thủ thoái đều nuốt trở vào, không còn dám lên tiếng.

Giết Huyền Trang, thật trọng yếu như vậy sao?

Không, giết Huyền Trang, bắt quá là vì cho hả giận thôi. Lục Nhĩ Mi Hầu tâm lý rất rõ ràng.

Cực kỳ máu chót, là hấn đã không thể lui được nữa.

Nếu như lão Quân, cần bồ đề, thậm chí Thanh Tâm đều đứng tại đối diện, vậy mình bên người còn thừa lại cái gì đâu? Coi như giết Huyền Trang lại như thế nào? Giết Huyền Trang liền có thể để thiên kiếp lấy đi đôi phương sao?

Không còn có cái gì nữa, tất cả, không còn có cái gì nữa, ngay cả thân phận của mình, đều rất nhanh là giả. . .

Hấn chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, cười.

Chuyện đáng sợ nhất, không phải tuyệt vọng, mà là từng có qua hi vọng, nhưng lại triệt để thất vọng. Hiện nay hấn, không phải là như thế sao?

Siết thật chặt đáng tin Binh, một cỗ ác khí ngăn ở trong lòng, lửa công tâm, nhưng lại không thể làm gì. Cái này, mới là đáng buồn nhất.

Đang lúc hấn ngơ ngơ ngác ngác thời khắc, đột nhiên, một thanh âm tại trong đầu của hấn vang lên.

"Không bằng, nghe một chút bản tăng ý kiến như thế nào?"

Ngẩng đầu lên, hấn đột nhiên trông thấy hành quyết mình Như Lai cùng Địa Tạng Vương treo tại phía trước.

Chỉ thấy Địa Tạng Vương nhẹ giọng cười nói: "Có lẽ, chúng ta có thể đạt thành một ít chung nhận thức, cũng khó nói."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 758: : Kim Cô

chương 758: : Kim cô

Lúc này, trời đã tối tăm mờ mịt mà lộ ra.

Ròng rã giầy vò một buổi tối, hầu tử một mặt mệt mỏi đi đến Thanh Tâm bên người sóng vai ngồi xuống.

Nơi xa, một vòng mặt trời mới mọc bên trong, chim tước lúc này mới vội vàng chạy đến.

"Sư phó cho người đi Đâu Suất Cung?"

"Là. . . Một cái khác sư phó."

"Lão Quân?"

"Ân." Thanh Tâm khẽ gật đầu.

Hầu tử chợt nhớ tới lão Quân sau cùng cam đoan, nói Thanh Tâm không có việc gì, không khỏi bất đắc dĩ bật cười, thở dài nói: "Suy nghĩ cả nửa ngày, coi trọng nhất đạo nghĩa chính là lão Quân a. Ngay cả mình sư phó đều dựa vào không ở, ngược lại là hấn đây đối với đầu, rất coi trọng chữ tín."

Thanh Tâm ngờ ngác nháy nháy mắt, thuận miệng hỏi: "Người còn biết bảo hộ Huyền Trang pháp sư đi về phía tây sao?"

"Ta cũng không biết."

"Không biết?"

"Ân." Hầu tử gãi đầu một cái, cau mày nói: "Người vừa lên trời, bảo hộ Huyền Trang sự tình nhìn qua lại có như vậy điểm ý nghĩa. Thế nhưng là việc này từ lão Quân thúc đẩy, ta làm như vậy, tựa hồ lại có chút. . . Thẹn với hấn a."

Thanh Tâm vội vàng nói: "Người không cần cố kỵ ta."

"Không phải cố kỵ người." Hầu tử lườm Thanh Tâm một chút, du côn du côn cười nói: "Lão đầu tử đây là đang tỏ thái độ a, cho phép người lên trời, kỳ thật liền là còn muốn chữa trị cùng quan hệ của ta. Phải nói, tại lão Quân bỗng nhiên tới như vậy một tay về sau, hấn có chút mềm nhũn đi. Bất quá, lão Quân tại sao phải cho hấn cơ hội này đâu? Ta có chút nghĩ mãi mà không rõ."

Thanh Tâm nhếch môi cười, nói khẽ: "Người không rõ, ta nhưng minh bạch."

"Minh bạch cái gì?"

"Thái thượng sư phó mới là chân quân tử. Nếu không có khám phá, lại như thế nào có thể lấy 'Vô vi' chấp chương tam giới đâu? Tuy nói cũng làm được cũng không tính rất tốt, nhưng. . . Trên đời không có bất kỳ người nào là không gì làm không được, không phải sao?"

"Người cứ như vậy tin tưởng hấn?"

"Không chỉ ta tin tưởng, Phong Linh lúc trước cũng tin tưởng hấn, đến chết dứt khoát. Còn có chim tước. . ."

Nói, Thanh Tâm chỉ chỉ nơi xa vừa mới rơi xuống đất chim tước. Lúc này, nàng chính bước nhanh hướng phía nơi này đi tới.

"Nàng không phải, người mới là." Hầu tử thuận miệng nói.

"Ai là, ai không phải, thật trọng yếu như vậy sao?" Nhìn qua chim tước, Thanh Tâm nói: "Người đến cùng đang theo đuổi cái gì? Thế gian này, chân chính phù hợp 'Chim tước' cái tiêu chuẩn này, kỳ thật chỉ có nàng. Chuyển thế, liền biến thành một người khác. Kiếp trước hết thấy, đều nên ngừng đi, mới người, có nhân sinh mới, không nên tiếp tục câu nệ tại qua lại. Mà người. . ."

"Ta làm sao rồi?"

"Mà người lại khăng khăng truy cầu. Kỳ thật người vì chính người nội tâm một phần áy náy, không phải là vì ta."

Nghe vậy, hầu tử không khỏi sửng sờ, nghiêng đầu sang chỗ khác kinh ngạc nhìn qua Thanh Tâm.

"Làm sao rồi? Ta nói đến không đúng sao?" Thanh Tâm cười nhạt cười, nói: "Thanh Tâm cái tên này, lấy tự thanh tâm quả dục, nhưng thật ra là thái thượng sư phó lên. Vì cái gì, là để cho ta sớm ngày đi ra khỏi cục. Kỳ thật ta cũng xem sớm thấu, chỉ là một mực. . . Không quá thả xuống được. Nói cho cùng, hay là cái kia phần ký ức quan hệ. Cho nên, ký ức mới là nặng nhất, mà 'Chim tước' tỷ tỷ, có được toàn bộ ký ức. Cái kia tâm, nên rất thống khổ đi."

Đang lúc này, chim tước đã đuổi tới hai người trước mặt, phúc thân hướng phía hầu tử thi lễ một cái, nhưng lại không nói chuyện.

Thanh Tâm chậm rãi đứng lên.

Hầu tử cũng đi theo đứng lên, nói khẽ: "Lời của người nói, ta sẽ nghiêm túc suy tính."

Thanh Tâm nhàn nhạt cười cười, xem như trả lời. Chim tước lại là một mặt ngây thơ, ánh mắt kia tại trên thân hai người không ngừng vừa đi vừa về, hoàn toàn không biết bọn hắn vừa mới nói cái gì.

Cứ như vậy trầm mặc một hồi lâu, Thanh Tâm quay người thi lễ một cái. Đây là mười phần khách khí cử động, đến mức hầu tử đều lại có chút mộng.

Nghĩ, nàng thân nhiên nói: "Ta đi Đâu Suất Cung. Ta lưu tại thế gian, sẽ để cho người cố kỵ, cho nên Đâu Suất Cung mới là ta kết cục tốt nhất. Đó cũng là. . . Một người tu đạo lý tưởng nhất kết cục, không phải sao?"

Hầu tử yên lặng nhìn xem nàng, hồi lâu, mới nói nhỏ một tiếng: "Đi thôi."

Thanh Tâm yên lặng nhẹ gật đầu, theo chim tước đằng không mà lên, dần dần đi xa.

Chẳng biết tại sao, hầu tử bỗng nhiên có một loại cảm giác, lần này, nàng là triệt để rời đi. Có lẽ về sau còn biết gặp lại, dù sao tam giới không lớn. Nhưng. . . Nàng thật triệt để rời đi.

Từ đầu đến cuối, hầu tử đều ở rất xa mà nhìn xem Thanh Tâm, mà nàng cũng là cẩn thận mỗi bước đi, nhưng như cũ dần dần đi xa, thẳng đến hoàn toàn biến mất ở chân trời một màn kia mặt trời mới mọc bên trong.

Thiên Bồng từ phía sau đi tới, cùng hầu tử đứng sóng vai.

"Không nữa?"

"Đúng vậy a."

"Vậy tại sao không cho nàng lưu lại?"

"Bởi vì" hầu tử trợn trắng mắt nói: "Ta. . . Là cái kẻ ngu."

"Hả?"

"Thật, ta là đồ đàn." Hầu tử duỗi ra lưng mới, thở dài nói: "Nàng so ta thông minh, dương thiên cũng so ta thông minh, ta chỉ là cái kẻ ngu. Ngoại trừ vũ lực cường hoành, không còn gì khác. Ha ha ha ha. Đi, nhìn xem kết thúc công việc làm việc đi."

Nói, hầu tử đã quay người hướng phía dưới tay mình cái kia một đám yêu tướng đi tới.

...

Nhìn thấy hai cái Phật Đà bỗng nhiên xuất hiện, Lục Nhĩ Mi Hầu bên người yêu tướng nhóm từng cái lập tức khẩn trương lên. Sơn dương tinh càng là run lấy bầy cảnh đến Lục Nhĩ Mi Hầu trước người chỉ vào Địa Tạng Vương quát mắng nói: "Chạy trở về các ngươi Linh Sơn đi! Chúng ta Sư Đà Quốc không cùng phật môn vãng lai!"

Vừa dứt lời, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là duỗi ra một tay đem sơn dương tinh đẩy ra.

Lập tức, cái kia bốn phía yêu tướng nhóm từng cái hai mặt nhìn nhau.

"Chuẩn bị đạt thành cái gì chung nhận thức?" Lục Nhĩ Mi Hầu ý vị thâm trường nhìn hai người, mặt không thay đổi từng chút từng chút bay về phía trước, thẳng đến cùng Địa Tạng Vương cách xa nhau không đến năm trượng địa phương mới lơ lửng, khẽ cười nói: "Chuẩn bị, cho ta thứ gì đồ tốt sao?"

Địa Tạng Vương không khỏi cười một tiếng, nói: "Đồ tốt tự nhiên là có, liền nhìn ngươi muốn cái gì."

Hướng phía sau lưng hầu tử vị trí đưa mắt liếc ra ý qua một cái, Lục Nhĩ Mi Hầu lo lắng nói: "Giúp ta làm thịt tên kia, cái này chung nhận thức, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Đối với chúng ta có ích lợi gì chứ?" Địa Tạng Vương hỏi ngược lại.

"Chỗ tốt. . . Đương nhiên là có. Đối đi về phía tây, ta đã là một chút hứng thú cũng không có. Ta có thể đứng tại các ngươi bên kia, phá hư đi về phía tây. Các ngươi cảm thấy, đề nghị này thế nào?"

"Ồ?"

Thấy Địa Tạng Vương tựa hồ có chút động tâm, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng nói bổ sung: "Các ngươi không rảnh làm sự tình, vậy liền ta tới. Giết Huyền Trang, dễ như trở bàn tay. Bất quá, các ngươi phải giúp ta giải quyết người bên cạnh, không phải sao? Dạng này, mọi người mới có thể hợp tác vui vẻ a."

Cái này nói chuyện, Địa Tạng Vương lập tức cười. Một bên hành quyết mình Như Lai nhưng không có cười.

Từ xuất hiện tại Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt bắt đầu, hành quyết mình Như Lai một đôi mắt liền một khắc đều không có rời đi Lục Nhĩ Mi Hầu, lại chẳng hề nói một câu, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Lục Nhĩ Mi Hầu thần sắc biến đổi, âm mặt hỏi Địa Tạng Vương nói: "Ngươi cười cái gì?"

"Cười đại thánh gia, hay là một điểm không thay đổi a."

"Cái gì biến không đổi, nói chuyện đừng vòng vo. Ta cũng không giống như các người những này Phật Đà như vậy không, có rất nhiều chuyện khẩn yếu muốn làm đâu. Có chuyện mau nói, có rắc mau thả!"

Một hồi lâu, Địa Tạng Vương mới thu lại thần đạo: "Đại thánh gia vừa mới nói, ngài không có ý định bảo hộ Huyền Trang pháp sư. Kỳ thật ngài bảo hộ hay không, bản tăng, thậm chí cả toàn bộ Linh Sơn, sợ là không ai sẽ quan tâm."

"Ồ?"

Địa Tạng Vương chấp tay trước ngực nói: "Bản tăng tứ đại giai không, trong lòng chỉ còn lại Phật pháp. Cái kia Linh Sơn bên trên chư Phật, đều là như thế. Huyền Trang đi về phía tây, vì chúng đạo, là biện pháp. Vốn là giáo nghĩa chi tranh. Nếu là đại thánh gia ngài không muốn bảo hộ hắn, hắn chết oan chết uổng, nói cho cùng, là mệnh số. Nếu là đại thánh gia ngài nguyện bảo hộ hắn, cuối cùng đi về phía tây đến chúng đại đạo, đó là Phật pháp chi phúc. Chúng ta, đều là lạc quan kỳ thành. Lại nói, bảo hộ hay không, chúng đạo hay không, vốn cũng không tương quan."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu không khỏi nhíu mày nói: "Vậy các người đến cùng là thế nào cái ý tứ? Là cho ta chỗ tốt, hay là không cho đâu?"

"Cho." Không đợi Địa Tạng Vương mở miệng, một mực ngậm miệng không nói hành quyết minh Như Lai cũng đã vượt lên trước một bước nói chuyện.

Lập tức, liền ngay cả Địa Tạng Vương cũng có chút sửng sốt một chút, quay đầu hướng phía hành quyết minh Như Lai nhìn đi qua.

Chỉ thấy hành quyết minh Như Lai nói khẽ: "Bản tăng có thể cho ngài có được cùng cái kia giống như con khi thân thể, không hề bị tinh khí cùng

máu tươi chế ước. Kể từ đó, cùng hấn tranh đấu, ngài tất có thể nhiều mấy phần nắm chắc. Thậm chí, càng hơn một bậc."

"Nha? Các người sẽ tốt vụng như vậy? Điều kiện là cái gì?"

"Điều kiện là, ngài tự nguyện đeo lên cái này." Nói, hành quyết mình Như Lai đưa tay gương lên, trong tay lập tức nhiều một cái kim cô. Nhìn chăm chú lên Lục Nhĩ Mi Hầu, hấn chậm rãi nói ra: "Đeo lên cái này kim cô, ngài liền biến thành ta Phật môn Đấu Chiến Thắng Phật, từ nay về sau, chỉ có thể làm chuyện nên làm. Không nên làm sự tình, một kiện đều không làm được. Dù là động một chút xíu tâm tư, kim cô đều sẽ rút lại, đau đến không muốn sống!"

Nhìn cái kia kim cô, Lục Nhĩ Mi Hầu lông mày chậm rãi nhàu thành bát tự.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 759: : Nhân Quả

chương 759: : Nhân quả

"Thế nào? Nguyện ý đeo lên sao?" Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng hỏi.

"Ta có thể cự tuyệt sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu hỏi ngược lại.

Nghe vậy, Chính Pháp Minh Như Lai không khỏi cười nhạt cười một tiếng, nói: "Đeo lên về sau, ngươi liền sẽ trở thành chân chính Tề Thiên Đại Thánh. Chân chính, có được thuộc về lực lượng của ngài, sẽ không lại rơi xuống hạ phong."

"Thế nhưng là, không nên làm sự tình là chỉ cái gì?"

"Chỉ phật không thể làm, tất cả."

"Tất cả?"

"Đúng. Phật môn, tứ đại giai không, chỉ còn lại Phật pháp. Bàn tăng đã nói qua, đeo lên về sau, ngươi chính là Đấu Chiến Thắng Phật, không phải, cũng sẽ là." Chính Pháp Minh Như Lai thân nhiên nói: "Cùng với những cái khác chư phật bất đồng chính là, ngài còn có thể theo đuổi thuộc về ngươi thân phận. Nói cách khác, ngài cùng hắn ở giữa chiến tranh, sẽ không vì vậy mà kết thúc. Ngược lại, là vừa vặn bắt đầu."

Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch miệng cười cười, nói: "Cho nên, đeo lên về sau, ta liền triệt để trở thành phật môn một con chó, đúng không?"

Lời này vừa nói ra, cái kia bầu không khí lập tức liền cứng đờ.

Trời cao bên trong, nói chuyện song phương đều là mặt không thay đổi nhìn đối phương.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cái kia bốn phía yêu tướng cả đám đều nín thở lắng lắng nhìn chăm chú lên. Liền ngay cả ngay từ đầu làm đàm phán nhân vật chính đang tròng Địa Tạng Vương, lúc này cũng là lặng yên không lên tiếng. Thần tình kia tựa hồ đối với Chính Pháp Minh Như Lai mở ra điều kiện cũng không phải là rất đồng ý tựa như.

Chậm rãi, Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt híp lại thành một đường nhỏ tinh tế đánh giá Chính Pháp Minh Như Lai. Trong ánh mắt kia tràn đầy lo nghĩ.

Đang lúc hấn chuẩn bị mở miệng nói cái gì thì điềm, Chính Pháp Minh Như Lai bỗng nhiên trước một bước mở miệng, nói khẽ: "Điều kiện này sẽ một mực hữu hiệu, ngài không cần lập tức đáp ứng."

Nói, hấn đã tiện tay đem trong tay kim cô thu vào, quay người hướng phía phương tây bay đi.

Địa Tạng Vương thoáng chân chờ một chút, đi theo.

Hai người cứ như vậy rời đi, ngay cả ngày bình thường lễ phép tính tạm biệt đều không có. Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ là yên lặng nhìn xem bọn hấn, đưa mắt nhìn bọn hấn xa xa thân ảnh, ánh mắt kia không ngừng lóe ra, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Hồi lâu, sơn dương tinh thấp giọng nói: "Đại thánh gia, ngài. . . Nhưng tuyệt đối đừng đáp ứng a."

"Vì cái gì?"

"Phật môn không phải vật gì tốt, nghe bọn hăn, khẳng định phải ăn thiệt thòi."

"Ồ?" Lục Nhĩ Mi Hầu cười như không cười nhìn sơn dương tinh.

Cái này nhìn lên, sơn dương tinh vội vàng cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

Một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu ung dung thở dài: "Ta bỗng nhiên lại cảm thấy, sự tình không có ta nghĩ như vậy nguy rồi. Tà Nguyệt Tam Tinh Động bên trong lão đầu liền là căn cớ đầu tường, bỗng nhiên có thêm một cái lão Quân đứng tại đối diện, kết quả hăn liền một cái bày đi qua. Hắc hắc, xem ra, sau lưng ta cũng không phải không có cái gì a, tối thiểu còn có cái Phật môn."

Thoáng trầm mặc một chút, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn sơn dương tinh cười lạnh một tiếng, nói tiếp: "Người nói đúng, Phật môn không phải đồ tốt, lão Quân chẳng lẽ liền là đồ tốt rồi? Nói trắng ra, toàn mẹ nó không phải đồ tốt, có thể dựa vào được chỉ có mình! Đi thôi, chuyện này được thật tốt suy nghĩ. Thực sự không có đường tử, cũng vẫn có thể xem là một cái biện pháp."

"Nặc." Ở đây một đám yêu tướng đều là khom người chấp tay.

. . .

Lúc này, khoảng cách Lục Nhĩ Mi Hầu ngàn dặm có hơn Địa Tạng Vương bỗng nhiên lơ lửng thân hình.

Chính Pháp Minh Như Lai bay ra năm trượng khoảng cách, cũng lơ lửng thân hình chậm rãi quay đầu, hướng phía Địa Tạng Vương nhìn đi qua: "Làm sao không đi?"

Địa Tạng Vương bắt đắc dĩ cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Vừa mới bản tặg thoại đầu không có nói xong, Tôn Giả làm sao lại cướp lời bảo?"

Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhậт thờ dài, có chút tịch mịch nói ra: "Bản tặg nói, không phải là Địa Tạng Tôn Giả lời muốп nói sao?"

"Bản tặg vốn chỉ là nghĩ ước thúc một chút cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu. Dù sao, hiện tại là phi thường thời kì, vạn nhất sơ ý một chút, liền thuận lấo Quân ý, để hắп trọng chương thiên đạo cũng khó nói. Lão Quân 'Thiên đạo' quỹ tích bên trong không có đi về phía tây. Một khi để hắп trọng chương 'Thiên đạo', đi về phía tây, nhất định là vô tậт mà chắм dứt. Kể từ đó, cái này Phật pháp muốп đời chi nghi ngờ, liền rồт cuộc không cỏi đượс. Cùng nhau đi tới, há không đắg tiếc?"

Chính Pháp Minh Như Lai bắt đắc dĩ cười khỏ nói: "Chỉ là ước thúc một chút là xong rồi?"

Địa Tạng Vương không có trả lời.

Hồi lâu, Chính Pháp Minh Như Lai thờ dài nói: "Tôn Ngộ Không trời sinh tính ngang bướng khó mà hàng phục, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng như thế. Nói cho cùng, hai khí vốn là đồng căn. Chỉ dựa vào ngôn ngữ chi biện, có thể nói là không thể nào ước thúc. Điểm này, người ta trong lòng đều là minh. Nếu không có như thế, lấo Quân cũng không cần tốn công tốn sức. Muốп ước thúc Lục Nhĩ Mi Hầu, nhất định phải từ trên căn bản ra tay."

"Kim cô bản tặg có thể lý giải, thế nhưng là thân thể đầu? Tôn Giả như thế nào để Lục Nhĩ Mi Hầu có đượс cùng Tôn Ngộ Không không khác

nhau chút nào thân thể?"

"Máu." Chính Pháp Minh Như Lai vuốt mở ống tay áo, đem cổ tay của mình bày ra lấy Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương giật mình.

"Nếu như bản tạng nhớ không lầm, Địa Tạng Tôn Giả ban đầu là dùng máu của mình vì Lục Nhĩ Mi Hầu khai phong. Nếu như từ bản tạng đến, muốn để hắn có được cùng Tôn Ngộ Không không khác nhau chút nào thân thể, nên vấn đề không lớn."

"Nào sẽ rất nhiều."

"Một nửa."

"Còn muốn. . . Lại dựng vào, hai phần ba, thậm chí nhiều hơn tu vi."

"Tu vi không có, lại tu là được." Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực nói: "Nếu là không nhìn thấy đi về phía tây kết quả, đây mới thực sự là tiếc nuôi."

Do dự hồi lâu, Địa Tạng Vương cuối cùng khẽ gật đầu, chấp tay trước ngực nói: "Tôn Giả đại nghĩa."

. . .

Một trận tranh đấu về sau, tại cái này đi về phía tây cuối cùng một đoạn, các phe trạng thái đều là đã từ từ sáng tỏ . Bất quá, mâu thuẫn chẳng những không có lập tức trở nên gay gắt, ngược lại cấp tốc bình tĩnh lại. Thậm chí, so dĩ vãng bất cứ lúc nào đều muốn càng thêm bình tĩnh. Thật giống như đêm trước cơn bão.

Đại khái là bởi vì lão Quân bỗng nhiên xuất hiện, vì nguyên bản nhìn như vô vọng đi về phía tây chúng đạo tăng thêm mới biến số đi.

Tuy nói tam giới đã sớm ám lưu hung dữ, chỉ cần một chút xíu ma sát liền có thể đem hết thầy dẫn bạo, các phương nhưng vẫn là vào lúc này không hện mà cùng lựa chọn ẩn núp.

Hầu tử cũng không có lập tức rời đi Huyền Trang cùng lão Quân đứng ở cùng một trận tuyến bên trên, mà là lựa chọn tiếp tục đi về phía tây, đồng thời mật thiết lưu ý các phương động tĩnh.

Tam thanh ngồi cao Đâu Suất Cung, một phương diện đối hầu tử ném ra ngoài cảnh ô liu, một phương diện khác, nhưng lại án binh bất động, tựa hồ đang chờ lấy chuyện phát triển thêm một bước, tìm kiếm tốt nhất cắt vào thời cơ.

Đã lâm vào cục diện bế tắc bên trong căn bồ đề bày ra một bộ quy ẩn tư thái bế quan Tà Nguyệt Tam Tinh Động, nhưng mà, một khi sự tình có biến, đại khái không có người tin tưởng hẳn sẽ không xuất thủ đi.

Phật môn thế lực càng là vượt quá tất cả mọi người dự kiến lựa chọn co vào đến Linh Sơn, đối với đi về phía tây, cơ hồ không còn bất luận cái gì hành động mới.

Bất quá, nghĩ kỹ lại, cũng là có thể lý giải.

"Không ta" dựa vào là đốn ngộ, "Vô cực" dựa vào là vũ lực, mà "Vô vi", dựa vào là lại là nhân quả. Đối với hai vị trí đầu người, "Vô vi" càng lộ ra hư vô mờ mịt, khó mà nắm lấy. Dù sao, tại không có thăm dò lão Quân sáo lộ trước đó, đảm nhiệm ai cũng không dám nói nhất định có thể tại trận này đánh cờ bên trong chiếm cứ ưu thế, cho dù thân là bây giờ tam giới duy nhất thiên đạo tu vi người Như Lai cũng là như thế.

Nát thuyền còn có ba cân đĩnh, lạc đà gầy hay là so ngựa lớn. Cùng tám trăm năm trước hầu tử bỗng nhiên giáng lâm, lão Quân bị ép ứng chiến bất đồng, bây giờ lão Quân đã dám bại lộ, đã nói lên hẳn đã có nắm chắc nhất định. Tùy tiện xuất thủ, sợ ý một chút, nói không chừng liền thành lão Quân trọng chưởng thiên đạo trên đường bàn đạp.

Đạo lý kia, chỉ cần hơi tưởng tượng , đảm nhiệm ai cũng có thể minh bạch.

Bất quá, ngay tại cái này phương đều án binh bất động thời điểm, lại có một phương lâm vào sụp đổ hoàn cảnh, cái kia chính là, Sư Đà Quốc.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 760: : Nội Loạn

Lục Nhĩ Mi Hầu vừa mới tại bên trong thư phòng của chính mình vào chỗ, một cái tiểu yêu cũng đã nện bước bước nhỏ, thần sắc kinh hoàng đi vào sơn dương tinh bên cạnh lặng lẽ rỉ tai vài câu. ,

Nói xong, sơn dương tinh khoát tay áo ra hiệu hấn lui ra, lại hướng về Lục Nhĩ Mi Hầu khom người chấp tay nói: "Đại thánh gia nên cũng một mỗi, vạn chuyện đại sự cũng phải dưỡng tốt tinh thần bàn lại. Nếu không, thần cái này cáo lui a?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu vô tình hay cố ý lờm sơn dương tinh một chút, cũng chưa trả lời, chỉ là đưa tay loay hoay bàn bên trên tiểu vật kiện.

Thời gian từng cái nhỏ trôi qua, duy trì lấy chấp tay tư thái sơn dương tinh đều có chút lúng túng, nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi thăm.

Một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu mới lo lắng nói: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Hồi đại thánh gia, một chút việc nhỏ thôi."

"Cái gì gọi là một chút việc nhỏ? Ta hỏi ngươi chuyện gì xảy ra!" Chép miệng, Lục Nhĩ Mi Hầu có chút không vui nói ra: "Thế nào, cái này Sư Đà Quốc, còn có ta hỏi không được sự tình?"

Cái này nói chuyện, sơn dương tinh lập tức luống cuống, vội vàng quỳ xuống đất nói: "Đại thánh gia, hạ thần oan uổng a. Thật sự là sự tình quá sợ đơ bản đại thánh gia ngài tai mắt, mới chưa nói."

Lục Nhĩ Mi Hầu một mặt không kiên nhẫn nói tiếp: "Ta hỏi ngươi là chuyện gì, làm sao, còn muốn ta hỏi lần nữa?"

"Không dám, thần không dám!" Sơn dương tinh đập đầu nói: "Có mặt thám đến báo, lần này chúng ta vừa ra kích, đối phương đối phương tựa hồ liền đã thu đến phong thanh. Nghi là có nội ứng."

Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh một tiếng nói: "Nội ứng là chuyện nhỏ sao?"

"Cái này" do dự một hồi lâu, sơn dương tinh mới ấp úng nói: "Hồi đại thánh gia, ta Sư Đà Quốc thường trú yêu chúng mười vạn, nhiều người phức tạp, lần này xuất kích lại lao sư động chúng, dễ lộ, vốn là khó tránh khỏi. Còn nữa, việc này trước kia cũng phát sinh qua cho nên, thần mới nói, đây là việc nhỏ. Xin đại thánh gia minh giám."

"Nói đúng là, có người tại trên địa bàn của ta, thụ ta che chở, nhưng lại làm lây đối phương muốn hấn kiếm sống lạc?" Hít một hơi thật sâu, Lục Nhĩ Mi Hầu siết chặt nắm đấm nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, lão tử đang lo không có địa phương xuất khí đâu. Đem đối phương mặt thám móc ra, thiên đao vạn quả, quyết định như vậy đi."

Sơn dương tinh nháy mắt ngơ ngác đứng đấy, không dám nói tiếp.

Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩng đầu lên đến, thấy sơn dương tinh còn không có động tĩnh lập tức cảm thấy giận không chỗ phát tiết. Đang chuẩn bị mở miệng thúc giục, hấn nhưng lại bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hơi híp mắt lại thấp giọng hỏi: "Cái này mặt thám không phải là dương thiên a?"

"Làm sao lại thế?" Sơn dương tinh cười xấu hổ cười, lau mồ hôi nói: "Đại thánh gia đem trọn cái Sư Đà Quốc trên dưới đều giao cho thánh mẫu đại nhân quản lý, sao mà tín nhiệm, thánh mẫu đại nhân như thế nào lại "

Lời còn chưa nói hết, Lục Nhĩ Mi Hầu hai mắt trùng một cái, sơn dương tinh dọa đến đành phải đem đến miệng bên cạnh lời ninh nọt tất cả đều nuốt xuống, cúi đầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu thử lấy răng lạnh lùng nói: "Ta đổi nàng tín nhiệm không giả, nàng đổi ta, coi như khó nói. Lão đầu tử lời nói được dễ nghe như vậy, còn có thể tiện tay đem ta đi bán đâu, hướng chi là nàng một cái gì đều không có nói qua? Đi, ta ngay mặt hỏi nàng đi!"

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu đứng dậy vội vã ra cửa.

Thấy thế, sơn dương tinh giật nảy mình, vội vàng vội vã đuổi theo, hét lên: "Đại thánh gia, ngàn vạn không thể a! Ngàn vạn không thể!"

"Vì sao không thể?"

"Đại thánh gia, ngài nếu là trực tiếp hỏi thánh mẫu đại nhân nàng có phải hay không thần sợ đến lúc đó "

"Đủ rồi! Lão tử nhẫn đủ rồi, không muốn nghe những này!"

Lúc này, dương thiên đang đứng tại lầu các bên trên lẳng lẳng hướng xuống nhìn, vừa vận nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu dọc theo tiểu đạo khí thông thông hướng nơi này đi tới, cái kia sau lưng đuổi theo cái sơn dương tinh.

"Trở về lúc nào?"

Cái kia sau lưng yêu tướng thấp giọng tấu nói: "Sáng nay, nên vừa mới trở về."

"Nhìn bộ dáng, hẳn là ăn phải cái lỗ vốn."

"Còn không phải sao." Yêu tướng cười nhạt cười, nói: "Nghe nói, cần bò đê tổ sư đã đứng ở đối diện đi, lão Quân cũng thế. Bất quá, phật môn ngược

lại là ở trên đường trở về cố ý gặp qua đại thánh gia."

"Gặp qua? Cái kia nói cái gì?"

"Cái này mặt tướng không rõ ràng."

"Người đi xuống trước đi."

Cái kia yêu tướng hơi do dự một cái, chấp tay, khom người lui ra.

Không bao lâu, dương thiên sau lưng đại môn "Cạch" một tiếng được mở ra. Lục Nhĩ Mi Hầu một mặt tức giận vượt qua cánh cửa, giận đùng đùng nhìn dương thiên.

Cái kia sau lưng sơn dương tinh một mặt kinh hoảng, nhưng cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể ngốc đứng đấy.

Dương thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đi xuống đi."

"Nặc." Cung kính chấp tay, sơn dương tinh thối lui đến ngoài cửa, thuận tay cài cửa lại.

Lạnh lùng nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, dương thiên nói khẽ: "Có chuyện gì?"

Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng nói: "Liên muốn hỏi người một câu."

"Hỏi."

"Hôm qua, cho cái kia hầu tử thông phong báo tin, phải người hay không?"

"Không phải."

"Không phải người?"

"Không phải."

Lời nói ở giữa, dương thiên trên mặt đều là một mảnh lạnh nhạt, thật giống như che kín một tầng băng sương, cao ngạo đến làm cho người giận sôi tình trạng.

Bị dương thiên như thế một đáp, Lục Nhĩ Mi Hầu ngược lại có chút ỉu xiu. Cái kia lửa giận trong lòng dần dần chậm lại.

"Ta ta tưởng rằng ngươi."

"Không phải ta."

"Tốt a, ta biết không phải ngươi." Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay gãi đầu một cái, bắt đầu vì mình lỗ mãng mà cảm thấy hối tiếc. Nhấn nhin một hồi lâu, hắn mới mở miệng nói tiếp: "Ta, còn có câu nói muốn hỏi ngươi."

"Hỏi."

"Ngươi ngươi chọn ta vẫn là lựa chọn hắn?"

Dương thiên không có trực tiếp trả lời, chỉ là vẫn như cũ lạnh lùng nhìn hắn. Ánh mắt kia, thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đều có chút lúng túng.

Chậm mấy khẩu khí, Lục Nhĩ Mi Hầu mới hai tay khoa tay lấy, áp úng nói: "Nếu có một ngày, ta cùng hắn hai người cùng một chỗ rơi xuống nước, ngươi chỉ có thể cứu một cái, ngươi sẽ cứu ai?"

"Các ngươi rơi trong lửa đều không cần người cứu."

"Không phải ta liền giả thiết, giả thiết hai chúng ta đều sẽ chết đuối." Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu mình cười xấu hổ.

Bất quá, dương thiên cũng không có cười, mà là vẫn như cũ lạnh lùng nhìn xem hắn, thấy Lục Nhĩ Mi Hầu càng phát ra lúng túng.

Hồi lâu, dương thiên mới có chút há miệng, gằn từng chữ đáp: "Vậy ta liền, ném tảng đá đem các ngươi cùng một chỗ đập chết."

"A?"

"Ngay cả nước cũng sẽ không gia hỏa, có tư cách gì coi ta dương thiên nam nhân?" Nói, dương thiên hơi vung tay, quay đầu tiếp tục xem phong cảnh đi, không tiếp tục để ý Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Ngạch. Cũng đúng nha. Ha ha ha ha, ha ha ha ha "

Cái này lời thoại thực sự vượt quá Lục Nhĩ Mi Hầu dự kiến, tuy nói không có gì có thể chúc mừng, nhưng dù sao cũng so trả lời chọn một cái khác mạnh không phải? Tôi thiếu nhất, cũng coi là một tia an ủi đi.

Cười xấu hổ lấy, hắn từng bước một lui lại, mở cửa, rời khỏi ngoài cửa, lại thuận tay cài cửa lại.

Thẳng đến khép cửa lại, Lục Nhĩ Mi Hầu mới đình chỉ cười, thật dài thur thở ra một hơi. Quay đầu cảm tức nhìn sơn dương tinh nói: "Vì cái gì không ngăn cản ta?"

"Cái này" nghe vậy, sơn dương tinh khoe miệng không khỏi kéo ra.

"Được rồi, mặc kệ. Tóm lại, nhất định phải đem mật thám móc ra! Không làm thịt hắn, khó tiết mối hận trong lòng ta!"

Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu đã quay đầu hướng phía mình tề thiên cung đi đi. Sơn dương tinh một bên sát mồ hôi, một bên đi theo.

Rất nhanh, theo Lục Nhĩ Mi Hầu ra lệnh một tiếng, sơn dương tinh bắt đầu mang theo số lớn thị vệ đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tra được các loại "Khả nghi manh mối" .

Nói thật, sơn dương tinh là Lục Nhĩ Mi Hầu nhớ tình cũ một tay đề bạt đi lên, đi vào Sư Đà Quốc cũng không bao lâu thời gian. Tại lên làm Sư Đà Quốc "Thừa tướng" trước đó, cũng chưa từng làm cái gì khó lường sự tình. Có thể nói, trung tâm có thừa, năng lực không đủ. Chỉ bằng hấn, muốn tra ra thâm tàng mật thám, cũng không có dễ dàng như vậy.

Bất quá, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không phải cái gì anh minh chủ tử, cái này cả một cái Sư Đà Quốc trên dưới đều biết. Không phải sao, đang đánh lén hầu tử thời điểm, mới tiện tay đem dưới tay mình một cái vô tội yêu tướng giết đi sao?

Đối với dạng này người mà nói, chưa hề liên không cần chứng cứ gì, chỉ là hoài nghi là đủ rồi. Dù sao giết nhầm liên giết nhầm, ngay cả sửa lại án xử sai đều không mang theo, càng đừng đề cập hồi hận loại hình.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Sư Đà Quốc có thể nói là người người cảm thấy bất an, cái này bên trong, cảm giác nguy cơ dày đặc nhất, thuộc về thật "Có cái gì" Bằng Ma vương.

Sơn dương tinh căn cơ còn thấp, cái này một hấn khẳng định là biết đến. Hấn cùng hầu tử bên kia liên hệ bản thân cũng cực kỳ ẩn nấp, muốn tra được trên người hấn đến cũng không có đơn giản như vậy. Nhưng là, cả ngày nhìn xem sơn dương tinh lui tới lục soát, cũng là trong lòng cần đến sợ.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là, không người nào nguyện ý đi theo Lục Nhĩ Mi Hầu dạng này một cái giết người không chớp mắt chủ tử, mà lại hấn tựa hồ cũng đã triệt để rơi xuống hạ phong.

Mơ hồ, Bằng Ma vương có chút rục rịch.

Ngay tại sơn dương tinh bốn phía điều tra mật thám ngày thứ ba, hấn mang theo sư cồng vương cùng đi đến đã về vườn, nhưng như cũ ở tại Sư Đà Quốc bên trong nhiều mắt trách nhà.

Nho nhỏ biệt viện, đại môn đóng chặt, nhìn qua lạnh lùng Thanh Thanh. Mặc cho ai cũng sẽ không nghĩ đến, nơi này liền ở tại Sư Đà Quốc đã từng hiển hách một thời nhiều mắt trách. Cảm giác kia, thật giống như nhiều mắt trách thật đã quy ẩn.

Ngay tại nhện tinh tử sam đem hai người đưa vào viện lạc thời điểm, nhìn đầy đất lá rụng, sư cồng vương không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói: "Hấn có thể hay không thật đã tâm ý nguội lạnh?"

"Đều là làm cho người bên ngoài nhìn." Bằng Ma vương lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, nói: "Thật muốn tâm ý nguội lạnh, liền sẽ không thủ hạ còn giữ nhiều người như vậy."

"Thủ hạ còn giữ người?"

"Cái kia bảy cái sư muội, còn có rất nhiều nguyên bản thân tín đều không có đi. Trong viện có mật đạo, bọn hấn ban đêm mới ra ngoài."

Sư cồng vương dựng thẳng lên ngón cái, nhếch miệng cười cười, nói: "Hay là tam ca biết đến rõ ràng a."

"Vốn là không tin lắm hấn thật sẽ buông tay, vừa vặn, sư muội hấn ra ngoài điều tra thời điểm, bị ta người đưng phải. Cái này tra một cái, liền cái gì đều rõ ràng." Hít một hơi thật sâu, Bằng Ma vương hừ lạnh nói: "Thật muốn quy ẩn, liền sẽ không lưu tại cái này Sư Đà Quốc. Hắc, đây không phải tưởng tượng liền minh bạch sự tình sao?"

Bước vào đại sảnh, ngẩng đầu một cái, Bằng Ma vương liền nhìn thấy nhiều mắt trách mạt không thay đổi ngòi, ung dung thở dài: "Ma vương cuối cùng nhớ tới ta cái này phé nhân?" Chưa xong còn tiếp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 761: : Lời Đồn

chương 761: : Lời đồn

Nghe vậy, Bằng Ma vương đứng tại chỗ chậm rãi bật cười.

"Đa Mục đại nhân, đây là đang chờ ta?"

"Không phải, ma vương cảm thấy thủ hạ ta người, sẽ ngu đến mức bị người phát hiện?"

Nhìn Đa Mục quái, Bằng Ma Vương Tiểu đến càng mừng hơn, từng bước một đi đến bàn trà bên cạnh hát ra trước bày ngời xuống, ung dung thờ dài: "Ta thừa nhận người có như vậy hai lần, xem như cái nhân vật . Bất quá, lời này, có chút quá tự nâng giá trị bản thân đi?"

"Có phải hay không tự nâng giá trị bản thân, ma vương về sau tự sẽ biết được." Nói, Đa Mục quái pha bên trên một ly trà, đưa tay đẩy đi qua.

Lạnh lùng lờm tiếu dung quỷ dị Đa Mục quái một chút, Bằng Ma vương lập tức có chút không vui. Đưa tay nắm lên chén trà uống một hơi cạn sạch, lại "Àm" một tiếng đem chén trà thả lại trên bàn, trợn trắng mắt nói: "Lúc đầu đâu, tìm người là có chút thoải nghĩ thương lượng với người . Bất quá, hiện tại, ta vẫn là không nói trước, nghe người nói."

Dứt lời, chính là một bộ ngời nghiêm chỉnh, rửa tai lắng nghe dáng vẻ.

"Ồ?" Đa Mục quái bộ dạng phục tùng liếc mắt nhìn chỉ còn lại có vài miếng lá trà chén trà, nói khẽ: "Đã như vậy, người rảnh rồi Đa Mục, liền đoán xem ma vương ý đồ đến như thế nào?"

"Nói. Đã người đều đang đợi ta, khẳng định cũng biết ta vì sao mà tới."

Nghe vậy, Đa Mục quái hơi do dự một cái, thân thể hơi nghiêng về phía trước, hạ giọng nói: "Ma vương, nên có phản ý."

"Lời gì." Bằng Ma vương nghiêm mặt, hai mắt lúc này chậm rãi hướng phía Đa Mục quái nghiêng qua đi qua,

Lời này vừa nói ra, đứng ở một bên Sư Đà vương cũng lập tức hiểu ý, vội vàng chỉ vào Đa Mục quái cái mũi cao giọng quát lên: "Lớn mật! Người dám nói xấu Tam ca của ta! Đợi ta tâu minh đại thánh gia, đưa người thiên đao vạn quả, vĩnh thế không được siêu sinh!"

Nước bọt kia đều muốn phun đến Đa Mục quái trên mặt.

Trong lúc nhất thời, hai người có thể nói là gương cung bạt kiếm, rất có một lời không hợp liền muốn ý tứ động thủ. Ngược lại là Đa Mục quái bên này, vô luận là Đa Mục quái hay là đứng ở một bên nhện tinh áo tím, cũng chỉ là sừng sốt một chút, không thấy kinh hoàng, không thấy nóng nảy giận.

Song phương cứ như vậy cứng đờ.

Một hồi lâu, Đa Mục quái chậm rãi bật cười.

"Người cười cái gì?" Bằng Ma vương trợn mắt nói.

"Cười ma vương hát đến vừa ra trò hay a."

"Hí?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Chậm rãi thở phào một cái, Đa Mục quái tài nói tiếp: "Nếu không phải Đa Mục sớm có phán đoán, chỉ bằng vừa mới cái kia cử động, sợ thật sự là muốn bị ma vương lừa qua đi a."

"Người!"

"Đừng giả bộ." Cũng mặc kệ Bằng Ma vương lí do thoái thác, Đa Mục quái một mặt cúi đầu loay hoay trong tay phát trần, một mặt trực tiếp nói ra: "Ma vương là sớm có phản ý."

Bằng Ma vương trợn mắt nói: "Làm sao mà biết?"

"Ma vương phản qua mình kết bái nhị ca, phản qua mình kết bái đại ca, ban đầu ở hoa quả núi, càng là các loại tính toán nhỏ nhặt, kinh thiên một trận chiến, lại lâm trận bỏ chạy. Nói trắng ra, ma vương sau đầu, nên lớn phản cốt, nhất định phản."

Phen này lí do thoái thác, nói thẳng đến Bằng Ma vương mặt đỏ tới mang tai, toàn thân lông dựng thẳng lên, đã là mơ hồ muốn phát tác.

Thấy thế, Đa Mục quái vội vàng lời nói xoay chuyển, lại nói: "Bất quá, cũng có thể thay cái thuyết pháp."

"Cái gì thuyết pháp?" Bằng Ma vương lạnh giọng hỏi.

"Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ." Đa Mục quái nhìn Bằng Ma vương, duỗi ra một chỉ nói: "Lại hoặc là, làm người không vì mình, thiên tru địa diệt. Người chết vì tiền chim chết vì ăn. Ma vương cũng là bình thường yêu quái mà thôi. Yêu quái nha, cũng chính là nghĩ tốt hơn còn sống mà thôi. Cái này điểm xuất phát, cũng không sai. Muốn trách, thì trách thế đạo này quá hiểm ác, hơi sợ ý một chút, liền sẽ đầu một nơi thân một nẻo."

Nghe vậy, Bằng Ma vương sắc mặt cuối cùng đẹp mắt một chút, nhưng như cũ không bình luận.

Đa Mục quái ho khan hai tiếng hắng giọng một cái, lại nói tiếp: "Bất quá, đồng dạng là yêu, cũng có chút yêu không giống, tỷ như Đa Mục. Đa Mục là tử sĩ, sĩ, nhưng vì người tri kỷ chết, cũng có thể vì trong lòng đại nghiệp mà chết. Người ta, vốn không phải một loại yêu."

"Thường nghe người ta nói, đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau. Đa Mục. . ." Thoại ở đây liền dừng lại, Bằng Ma vương sắc mặt lại có chút khó coi. Đã thấy Đa Mục quái nhân nhạt nhìn Bằng Ma vương một chút, chuyện lại chuyên, lo lắng nói: "Lại xem thường. Đa Mục coi là, đạo khác biệt, chỉ cần tính toán kết quả giống nhau, cũng có thể theo như nhu cầu. Cho nên, Đa Mục nhưng cùng ma vương ngồi ở chỗ này, nói chuyện phiếm."

Dứt lời, Đa Mục quái nhìn Bằng Ma vương chậm rãi bật cười.

Cái kia một bên khác, Bằng Ma vương buồn cười không ra. Cái kia tâm đều đã trên dưới mười cái vừa đi vừa về. Sát ý lên lại tắt, tắt lại lên, sắp bị chính ra bệnh tim. Trong lúc nhất thời, lại không biết nói cái gì cho phải, đành phải đưa tay nắm lên ấm trà cho mình châm trà, làm bộ khát nước uống trà.

Một chén tiếp lấy một chén, ba chén vào trong bụng, Bằng Ma vương nhưng vẫn là không có suy nghĩ thấu trước mắt cái này Đa Mục quái ý tứ.

Một hồi lâu, chờ cái kia bầu không khí rốt cục chậm đến đây, Đa Mục quái tài lo lắng nói: "Đa Mục, nói xong, ma vương còn có gì bổ sung không?"

Nói, cái kia con mắt đặc ý hướng phía Bằng Ma Vương cùng Su Đà vương quét tới. Cái nhìn này, Su Đà vương ngược lại cảm giác không có gì,

Bằng Ma vương lại cảm giác trong lòng đồ đặc hoảng.

Chỉ gặp hấn nổi giận quát một tiếng: "Bôn vương, hôm nay liền thay đại thánh gia thu người cái này loạn thần tặc tử!" Dứt lời, đưa tay giương lên, cái kia phương thiên họa kích đã ở trong tay, trực tiếp hướng phía Đa Mục gai xương tới.

Một nhát này thế tới cực hung, nhện tinh lập tức liền luống cuống, đang muốn xuất thủ, tay kia cổ tay nhưng lại bị một bên Đa Mục quái chăm chú níu lại.

Phương thiên họa kích cuối cùng dừng lại, bỗng nhiên tại khoảng cách Đa Mục quái chớp mũi không đến một tấc địa phương. Hai người bốn mắt giao đối.

"Người. . ."

"Bằng Ma vương như muốn giết Đa Mục, không cần chờ đến bây giờ." Nói, Đa Mục quái phối hợp quay mặt qua chỗ khác, đem Bằng Ma vương cái kia trống rỗng chén trà cầm tới trước người, rót đầy, lại đẩy trở về, lo lắng nói: "Ma vương sở dĩ tìm Đa Mục, tính toán, không phải liền là một khi không thể đồng ý, còn có thể giết Đa Mục sao?"

Trong nháy mắt, Bằng Ma vương mũi kích hơi run một chút một cái. Hấn vội vàng giải thích: "Người. . . Người nói cái gì? Bôn vương làm sao có thể. . . Tại cái này Sư Đà Quốc bên trong tùy ý giết người, thế nhưng là trọng tội!"

"Giết người khác là trọng tội, giết Đa Mục liền chưa hấn. Dù sao lúc trước ngục hung vương nhưng có một bộ phận nguyên nhân là bởi vì Đa Mục mà chết. Vì mình huynh đệ kết nghĩa báo thù, cái này nói ra, chắc hẳn thiên hạ yêu quái đều sẽ nói Bằng Ma vương có tình có nghĩa a?"

"Cái này. . . Cái kia đại thánh gia bên kia. . ."

"Đa Mục liền là một nhân rồi ở nhà tiểu nhân vật, có thể hay không đâm đến đại thánh gia nơi đó cũng khó nói đâu. Huống hồ, cho dù là thọc, chỉ cần tất cả mọi người nói ma vương ngài khỏe chứ, đại thánh gia bên kia ma vương nhiều lắm thì tìm mấy người qua loa đi qua, liền không sao."

Thoại ở đây, Bằng Ma vương cái kia mũi kích rớt cục chậm rãi rũ xuống. Hấn là phục, thật phục.

Hít một hơi thật sâu, hấn một mặt sa sút tinh thần ngồi trở về trên ghế, cầm lấy ly kia trà, lại là uống một hơi cạn sạch, khẽ thở dài: "Đại thánh gia thật không có ánh mắt. Đa Mục đại nhân, so với bọn hấn hai cái bên người cái gì sơn dương tinh, Lữ sáu ngoặt, nhưng không biết mạnh đến mức nào."

"Đó là nói sau." Đa Mục quái thở dài nói: "Hiện tại, hay là đến chuẩn bị chuẩn bị dưới mắt sự tình đi. Chỉ cần có thể đối yêu tộc có lợi, nên làm như thế nào, liền làm như thế đó. Mưa gió nổi lên, cũng tốt, bảo đảm ma vương vạn toàn a."

Nghe vậy, Bằng Ma vương khẽ gật đầu: "Được, ta nghe người."

. . .

Vào lúc ban đêm, số lớn yêu quái lặng lẽ bị phái ra ngoài, rất nhanh trải rộng toàn bộ Sư Đà Quốc phố lớn ngõ nhỏ.

Hôm sau trời vừa sáng, khi sơn dương tinh mang theo mình một bọn thị vệ lại lần nữa đi ra ngoài, điều tra cái gọi là "Mật thám" thời điểm, bốn phía hướng hấn quăng tới, đã là một loại có khác với dĩ vãng ánh mắt.

Cơ hồ đi đến mỗi một chỗ, sơn dương tinh đều cảm giác có vô số con mắt đang len lén nhìn xem hấn. Đường đi chỗ góc cua tựa hồ thời khắc đều

có người, hai bên lầu vũ màn cửa về sau, cũng vĩnh viễn có từng đôi con mắt.

"Ai to gan như vậy, dám ở cái này Sư Đà Quốc theo dõi ta đây? Nhất định là gian tế!"

Ý vào Lục Nhĩ Mi Hầu tín nhiệm, hấn lúc này hạ lệnh để cho thủ hạ người cầm xuống mấy cái chặt chẽ khảo vấn, kết quả là, lại phát hiện bất quá là phổ thông yêu quái thôi. Càng quan trọng hơn là, theo hấn một cử động kia, lập tức, những cái này từ một nơi bí mật gần đó thăm dò hấn yêu quái tựa hồ lại nhiều, từng đôi con mắt thấy hấn toàn thân không được tự nhiên.

Trong lúc nhất thời, hấn thấy, phảng phát toàn bộ Sư Đà Quốc tất cả yêu quái đều biến thành địch quân mật thám.

Lại qua hai ngày, các loại kỳ kỳ quái quái lời đồn đại đi ra.

Có người nghe đồn: "Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng thật ra là phật môn chế tạo ra vật thay thế, căn bản cũng không phải là nguyên bản bị thiên kiếp lấy đi cái kia hồn phách. Nếu không, phật môn vì sao lại nhiều lần bỏ mặc, thậm chí dung túng Lục Nhĩ Mi Hầu, lại tìm kiếm nghĩ cách ngăn cản một cái khác đâu? Nói cho cùng, phật môn là sợ yêu tộc báo hơn 600 năm trước thù, cho nên muốn lợi dụng Lục Nhĩ Mi Hầu đem yêu tộc triệt để tiêu diệt."

Lại có người nghe đồn: "Cái gọi là tra rõ 'Mật thám', nhưng thật ra là bởi vì Lục Nhĩ Mi Hầu đôi máu tươi khao khát đã càng lúc càng lớn, bây giờ từ ngoại giới bắt mà đến sinh linh đã không cách nào thỏa mãn nhu cầu của hấn, hấn đã không thể không đối với mình cấp dưới xuất thủ.'Mật thám' căn bản lại không tồn tại, đó bất quá là một cái nguy trang, để sơn dương tinh năng hợp tình hợp lý vì Lục Nhĩ Mi Hầu sưu tập con mồi, đồng thời, lại để cho những này 'Con mồi' hợp tình hợp lý biến mất."

Ngay sau đó, còn có người nghe đồn: "Lão Quân cùng cần bô đề tổ sư đều đã xem thấu phật môn mãnh khoẻ, cho nên toàn diện đứng ở một bên khác. Cũng bởi vậy, lần trước dạ tập cần bô đề tổ sư mới không có xuất thủ tương trợ."

Càng có người nghe đồn: "Bây giờ Lục Nhĩ Mi Hầu đã là nỏ mạnh hết đà, tùy thời đều có thể bị tam thanh cùng chân chính đại thánh gia liên thủ tiêu diệt, mà phật môn trở ngại Huyền Trang lại không tiện xuất thủ. Cũng nguyên nhân chính là như thế, sơn dương tinh mới có thể mỗi ngày mang theo đại đội nhân mã rêu rao khắp nơi, vì cái gì, bất quá là lập uy, tránh cho một khi xảy ra chuyện, toàn bộ Sư Đà Quốc tan tác như chim muông. Kể từ đó, Lục Nhĩ Mi Hầu liền không có máu tươi cùng tinh lực nơi phát ra, mà phật môn diệt tuyệt yêu tộc kế hoạch cũng sẽ bởi vậy ra nhiều loạn. . ."

Tóm lại, trong lúc nhất thời các loại kỳ kỳ quái quái nghe đồn bay đầy trời, thật thật giả giả giả thật thật, thật muốn nói đến, liền là bên đường người đi đường cũng có thể cho người cử ra nửa thật nửa giả mấy cái ví dụ.

Nhìn xem chồng chất như núi các loại lời đồn tấu, sơn dương tinh cảm giác mình đầu đều nhanh nổ, khóc không ra nước mắt.

Vốn chỉ là bởi vì muốn giao nộp, cho nên mới giả bộ như mỗi ngày đều đang bận dáng vẻ, không nghĩ tới. . . Tất cả đều biến thành chân chính "Mật thám" chứng cứ a. . .

. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 762: Hiềm Nghi

chương 762: : Hiềm nghi

Lục Nhĩ Mi Hầu lại lần nữa đem quyền lực giao cho dương thiên về sau, dương thiên cũng không có tựa như trước đó như thế đi tính toán. Có lẽ cũng nguyên nhân chính là như thế, mặc dù Lục Nhĩ Mi Hầu động tác liên tiếp, nhưng Sư Đà Quốc cũng không có gặp đặc biệt lớn chấn động.

Mỗi một ngày, dương thiên đều đứng tại thánh mẫu cung xây dựa lưng vào núi lâu các bên trên như là một cái lãnh điểm đứng ngoài quan sát ngông trời quan sát Sư Đà Quốc, quan sát Sư Đà Quốc phát sinh trong góc sự tình.

Tuy nói dương thiên cũng không có như cùng Đa Mục quái hoặc là sơn dương tinh như thế khắp các nơi mạng lưới tình báo, cũng không có đỉnh tiêm ngộ người nói rộng như vậy rộng rãi thần thức, nhưng ở loại ngày này phục một ngày nhìn xuống bên trong, tuyệt đại đa số sự tình hay là chạy không khỏi con mắt của nàng.

Mấy ngày nay, sơn dương khôn khéo lộ ra công việc lu bù lên. Là thật bận bịu, nguyên bản tính giả bận bịu.

Điểm này, từ sơn dương tinh xuất nhập lao ngục cùng tề thiên cung số lần liền có thể cho ra. Ngay từ đầu thời điểm, sơn dương tinh mang theo thuộc hạ của mình rêu rao khắp nơi, lục soát chứng bắt người, nhưng cầm người tới nhốt vào phòng giam bên trong, hấn cũng rất ít tiến về, càng đừng đề cập tự mình thăm vấn. Ngược lại là tề thiên cung đi rất chịu khó, rõ ràng

không có việc gì, mỗi ngày lại đều có hơn phân nửa thời gian đều ngâm mình ở tề thiên trong cung.

Hiện nay đâu?

Hiện nay, sơn dương tinh nhìn qua điều thấp rất nhiều, mang thủ hạ rõ ràng ít, cầm xuống người lại càng nhiều. Trọng yếu nhất chính là, hắn đã không có quá nhiều thời gian ở tại tề thiên cung, mà là cả ngày cả ngày chạy nhà tù, hi vọng tìm tới một chút xíu manh mối.

Mắt thấy sơn dương tinh lau mồ hôi, thờ dài động tác càng ngày càng tập nập, dương thiên có chút nghiêng người, nhẹ giọng hỏi: "Tra rõ ràng đều là ai tại bốn phía bịa đặt sao?"

"Không rõ ràng." Cái kia sau lưng yêu tướng lắc đầu nói: "Bốn phía đều là lời đồn đại, truyền đi xôn xao, rất nhiều manh mối đều giao nhau cùng một chỗ, như là một đoàn đay rối tựa như. Thật thật giả giả, thực sự lý không rõ. Ti chức lại không tốt giống trống khua chiêng đi thăm dò."

"Coi như giống trống khua chiêng đi thăm dò, đoán chừng cũng tra không ra cái gì đi." Dương thiên nhàn nhạt hít một tiếng, xa xa nhìn một mặt chật vật sơn dương tinh nói: "Người nhìn hắn, không phải liền là giống trống khua chiêng đang tra sao? Toàn bộ Sư Đà Quốc lực lượng đều mặc hắn điều động, cũng vẫn là không có tra ra cái gì tới."

"Thánh mẫu đại nhân cảm thấy sẽ là ai chứ?"

Dương thiên chậm rãi lắc đầu, cũng không đáp lại.

Bất quá, giờ này khắc này, trong óc nàng lại hiện lên Đa Mục quái thân ảnh.

Hầu tử bên người chỉ có một cái Lữ sáu ngoặt, không giống sẽ làm loại sự tình này . Còn hầu tử bản thân, tuy nói cũng có khả năng làm loại sự tình này, nhưng ở ngũ hành dưới núi vây lại hơn sáu trăm năm, rất nhiều thứ đã sớm giảm đi, những năm này lại một mực đang hộ tống Huyền Trang đi về phía tây. Cho dù muốn làm, sợ cũng là không có nhân thủ mới là.

Người xuất thủ, tựa hồ chỉ có thể là Sư Đà Quốc bên trong yêu vương, mà loại này tác phong, hiển nhiên càng giống xuất từ Đa Mục quái chi thủ.

Trầm mặc hồi lâu, cái kia yêu tướng lại hỏi: "Thánh mẫu đại nhân, chúng ta... Có phải hay không nên làm chút gì?"

"Không được, nhìn xem là được." Dương thiên thân nhiên nói.

Mơ hồ, dương thiên trong lòng bao nhiêu có một điểm sầu lo.

Nếu như là Đa Mục quái, hết thấy liền đều có thể nói thông được. Dựa theo năng lực của hắn, hoàn toàn có thể làm đến. Mục đích, dương thiên cũng có thể lý giải. Thế nhưng là , dựa theo hiện tại cách làm, hiển nhiên khoảng cách đạt thành hắn mục đích kia còn có khoảng cách không nhỏ.

Nếu như nhất định phải tiếp tục nữa... Như vậy, hắn thế tất sẽ nghĩ biện pháp để cho mình cuốn vào. Thế nhưng là, cứ như vậy, sẽ có khả năng dẫn đến một chút cực kỳ không thể không chuyện phát sinh a...

...

Đang lúc này, một vị yêu tướng đã vội vàng xâm nhập sơn dương tinh chỗ viện tử, quỳ một chân trên đất, chấp tay nói: "Thừa tướng đại nhân, đại thánh gia cho mời!"

Nghe được câu này, sơn dương khôn khéo lộ ra ngây ngốc một chút, cái kia cầm chén trà tay hơi run một chút rung động.

"Đại thánh gia... Tìm ta chuyện gì?"

Trước đó đến bữa báo yêu tướng khẽ ngẩng đầu nhìn sơn dương tinh một chút, cẩn thận từng li từng tí nói ra: "Mặt tướng cũng không rõ ràng, bất quá... Tựa hồ cùng gần nhất lời đồn đại có quan hệ."

Trong chớp nhoáng này, sơn dương tinh một luồng lương khí hít vào, tâm muốn chết đều có...

Xoay người, hấn tức hỗn hển mà đối với đứng ở sau lưng mình bọn thuộc hạ quát lên: "Làm sao bây giờ? Các người nói cho ta nghe một chút đi phải làm gì? Đại thánh gia hỏi tới, làm sao đáp? Nói cho đại thánh gia đến bây giờ một điêm mặt mày cũng không tìm tới sao?"

Một đám thủ hạ từng cái cúi đầu, không dám làm âm thanh.

Nhìn xem cái này từng trương mặt khô qua, sơn dương tinh lập tức giận không chỗ phát tiết, thật hận không thể lần lượt đập tới đi.

Thế nhưng là, làm như vậy thì có ích lợi gì đâu? Đám này từng cái tất cả đều là cao lớn thô kệch, đi ra ngoài không mang theo đại não hàng, coi như đánh chết bọn hấn, sợ cũng là nghĩ không ra chủ ý đến a.

"Tĩnh táo, tĩnh táo." Sơn dương tinh không ngừng vừa đi vừa về đi dạo, tản bộ, tự lẩm bẩm: "Đại thánh gia nhất định sẽ hỏi ta sự tình tra được thế nào. Cái này không có tra được liền là không có tra được, lẩn lộn không đi qua. Nhưng vô luận như thế nào, chí ít không thể hoàn toàn không có mặt mày, chí ít chí ít... Đến có cái đối tượng hoài nghi a."

Nhắm mắt lại, sơn dương tinh nhíu chặt lấy lông mày nói: "Chuyện này là mật thám bốc lên, cái này chắc là sẽ không sai. Mục đích, khẳng định là phân liệt Sư Đà Quốc. Có lớn như vậy năng lực mật thám... Chỉ có thể là

mấy cái yêu vương. Lại sẽ là ai đâu? Vấn đề này cũng không thể đoán mò a, nếu không sẽ chỉ chính giữa mật thám ý muốn."

Một vị yêu tướng thành linh mạo một câu: "Có phải hay không là Cửu Đầu trùng?"

Sơn dương tinh bỗng nhiên mở to hai mắt: "Cửu Đầu trùng?"

Đúng! Nhất định là hấn!

Bằng Ma Vương cùng Sư Đà vương hai cái này, lúc trước hoa quả núi lâm trận bỏ chạy liền không nói. Đi về phía tây về sau, càng là cấu kết đối phương thống hận nhất phật môn, lại sau này, lại đầu phục bên này. Thấy thế nào làm sao không giống như là đối phương nội ứng.

Về phần Đa Mục quái nha... Nói trắng ra là, nhà mình đại thánh gia liền là hấn một tay nâng đỡ, hấn làm sao có thể là đối phương nội ứng đâu?

Ngược lại là cái này Cửu Đầu trùng, lúc trước vốn là đánh bậy đánh bạ tiến vào Sư Đà Quốc, tại hoa quả núi thời điểm, lại là tướng tài đặc lực, cùng nguyên bản đại thánh gia giao tình không ít.

Đừng quên, cái kia một cái khác đại thánh gia cùng nhà mình cái này nhưng khác biệt, hấn nhưng là có ký ức. Dưới loại tình huống này, Cửu Đầu trùng muốn tiêu tan hiềm khích lúc trước, cũng chính là một câu, một phần phong thư sự tình.

Cho nên, nhất định là hấn!

Nghĩ tới đây, sơn dương tinh vội vàng cuốn lên ống tay áo ra đại môn, bước nhanh hướng phía tề thiên cung đi đi.

...

Trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng nhíu mày nói: "Ý của ngươi là, thả lời đồn, rất có thể là Cửu Đầu trùng?"

"Đúng vậy." Sơn dương tinh mang theo bối rối khom người chấp tay nói: "Thần cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng các mặt phỏng đoán xuống tới, khả năng nhất, đúng là hấn."

"Có cụ thể chứng cứ sao?"

"Không có... Không có." Nghĩ nghĩ, sơn dương tinh lại vội vàng nói bổ sung: "Cái này Cửu Đầu trùng thực sự đáng hận, làm cho cả Sư Đà Quốc đều truyền đi xôn xao, kết quả là, mà ngay cả một điểm vết tích đều không có lưu lại. Nếu không phải tinh tế phỏng đoán, thật đúng là khả năng cứ như vậy không hiểu ra sao, ngay cả cái điều tra phương hướng cũng không có chứ."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu sờ lên cằm, cái kia con mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Nuốt khô ngụm nước bọt, sơn dương tinh lại nói: "Đại thánh gia, Cửu Đầu trùng là ngài dưới trướng Đại tướng, thần thực sự không dám tùy tiện điều tra. Nếu là ngài cũng cảm thấy hấn thực sự khả nghi, không bằng, tiếp đó, thần liền đem hấn người quanh mình tinh tế điều tra một phen?"

Sơn dương tinh lời này có ý tứ là, sợ dĩ không có chứng cứ, đó là bởi vì trước kia không dám tra. Vì sao không dám tra? Là bởi vì lấy đại cục làm trọng, cân nhắc đến thân phận của hấn. Bây giờ, thực sự không được, cho nên cho ngài báo cáo chuẩn bị một tiếng, ta cái này đi thăm dò.

Nói trắng ra, liền là giả bộ ngờ ngẩn, tranh thủ thêm một chút thời gian ý tứ.

Nhưng mà, hấn hiển nhiên là đoán sai Lục Nhĩ Mi Hầu tính cách.

Không đợi sơn dương tinh nghĩ ra một phen khác lí do thoái thác đến lắc lư, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ nhàng vỗ bàn một cái, thản nhiên nói: "Tra cái gì tra? Trực tiếp bắt lấy đến cũng được."

"A?" Sơn dương tinh một cái mộng.

Lục Nhĩ Mi Hầu lo lắng nói: "Đã đều đã như thế khả nghi, trực tiếp cầm xuống."

"Cái này. . . Chỉ sợ không tốt lắm đâu. Dù sao hấn là..."

"Làm sao? Lão tử tại cái này Sư Đà Quốc cầm người, còn cần xem ai sắc mặt?"

Bị Lục Nhĩ Mi Hầu như thế trừng một cái, sơn dương tinh triệt để không dám nói tiếp nữa. Cái kia mồ hôi trên trán, một cổ tiếp lấy một cổ.

Vấn đề này, sợ là làm lớn chuyện nha.

...

"Sư huynh." Tử sam nhện tinh vi hơi phúc thân nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu đã để sơn dương tinh dẫn người tiến về Cửu Đầu trùng nơi ở."

"Biết." Trong mật thất, ngòi ngay ngắn trên ghé Đa Mục quái nhẹ nhàng khoát tay áo, ra hiệu nhện tinh lui ra. Ngẩng đầu lên, hấn hướng phía đứng ở một bên yêu tướng nhẹ gật đầu, nói: "Người làm tốt lắm, xuống dưới lĩnh thưởng đi."

"Tạ Đa Mục đại nhân tán thưởng!" Yêu tướng hướng phía Đa Mục quái chấp tay, lại ý vị thâm trường nhìn ngòi tại cái bàn một chỗ khác Bằng Ma vương, khom người thối lui ra khỏi ngoài cửa.

Cái này yêu tướng, chính là mới hướng sơn dương tinh gián ngôn hoài nghi Cửu Đầu trùng cái kia!

Đợi cho cửa gỗ đóng kín, Bằng Ma vương mới hừ lạnh một tiếng bật cười: "Không nghĩ tới, người tại sơn dương tinh bên người đều an bài người a."

"Chuyện nào có đáng gì?" Đa Mục quái chậm rãi nhắm hai mắt, nói: "Hắn bắt quá là một cái mới đến tiểu nhân vật, nửa điểm căn cơ đều không có. Nếu không phải Lục Nhĩ Mi Hầu tín nhiệm, làm sao có thể đi đến vị trí hôm nay? Muốn ở bên cạnh hắn an bài người, lại cực kỳ đơn giản."

Dứt lời, Đa Mục quái nhẹ giọng cười cười, lại nói: "Có một số việc, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Nói đến, bị giáng chức cũng chưa hẳn là chuyện xấu a. Nếu là lúc trước, công vụ quán thân, Đa Mục cũng chưa chắc có tinh lực tinh tế tính toán những này, có thể đem người lặng yên không một tiếng động xếp vào ra ngoài, lại có thể lặng lẽ cho ma vương lấy ám chỉ, lại không để cho người khác phát hiện sinh nghi. Hắc, nếu có thể toàn tâm toàn ý tính toán một người, kỳ thật, rất nhiều chuyện đều sẽ so ngay từ đầu tưởng tượng, muốn tốt làm được rất nhiều a. Thật giống như lúc trước thánh mẫu đại nhân đối Đa Mục như thế, không phải liền là đơn giản mấy tay, liền để Đa Mục ngoan ngoãn ở chỗ này lụi bại trong viện sao?"

"Xem ra, bốn vương, hay là xem thường Đa Mục đại nhân a." Nói, Bằng Ma vương bung lên đặt ở bàn bên trên rượu, uống trước rồi nói.

Đa Mục quái cũng lễ phép tính bung chén rượu lên uống một hớp.

"Tiếp đó, Đa Mục đại nhân coi là, phải làm như thế nào?"

"Tiếp đó, liền nhìn thánh mẫu đại nhân..."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 763: Mục Đích

chương 763 : Mục đích

"Thánh mẫu đại nhân! Thừa tướng dẫn đội đem Cửu Đầu trùng thủ hạ mấy viên đại tướng cầm xuống! Nói phụng chính là đại thánh gia ý chỉ!"

Dương thiên tâm không khỏi lộ bộ một cái.

"Lại dò xét!"

...

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, thừa tướng dẫn đội bọc đánh Cửu Đầu trùng phủ đệ, còn đem Bằng Ma Vương cùng Sư Đà vương cũng dẫn tới, muốn Cửu Đầu trùng thúc thủ chịu trời! Hai bên đang đối đầu!"

"Lại... Lại dò xét!"

...

Trong mật thất, Đa Mục quái vẫn như cũ nhàn nhã cùng Bằng Ma vương đối ẩm.

"Người xác định thánh mẫu đại nhân nhất định sẽ tham gia sao?"

"Bằng Ma vương tại hoa quả núi thời điểm, nhất định là không có tinh tế quan sát mỗi người giao hữu vòng a."

"Tại sao nói như thế?"

"Người đều phải có bằng hữu." Đa Mục quái duỗi ra một tay, tinh tế mấy đạo: "Thánh mẫu đại nhân khuê mật có nào đâu? Vạn thánh công chúa ủ ấm, tề thiên cung Đô úy lấy làm, nguyên soái ngăn miệng phu nhân chim bồ câu trắng, ngoài ra còn một cái phủ khổ tổng quản cỏ tiêu Hoa."

Nghe vậy, Bằng Ma vương không khỏi bưng tỉnh đại ngộ.

"Coi như ngày bình thường không quan sát, hoa quả núi có thể có thân phận có địa vị cùng thánh mẫu đại nhân ngồi vào trên một cái bàn nữ tính cũng liền mấy cái như vậy, đoán luôn luôn nên đoán được a." Dứt lời, Đa Mục quái lo lắng nói: "Tới Sư Đà Quốc về sau, thánh mẫu đại nhân chưa hề liên lạc qua đồng dạng thân ở nơi đây vạn thánh công chúa, đó là bởi vì thiên hạ chưa định, trong nội tâm nàng có lo lắng. Đồng dạng, vạn thánh công chúa cũng có lo lắng. Bất quá, một khi nguy hiểm cho Cửu Đầu trùng tính mệnh, vạn thánh công chúa khẳng định là sẽ không bỏ qua thánh mẫu đại nhân căn này cây cỏ cứu mạng. Mà thánh mẫu đại nhân, cũng tất nhiên sẽ không đứng nhìn đứng ngoài quan sát."

...

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, Cửu Đầu trùng bị giải vào nhà giam!"

"Song phương giao thủ không có?"

"Không có, Cửu Đầu trùng không có chống cự. Còn có..."

"Còn có cái gì?"

"Vạn thánh công chúa ủ ấm đã tại thánh mẫu ngoài cung."

Nghe vậy, dương thiên lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, tay kia không tự chủ được đỡ đến cái ghế cầm trên tay.

Quả nhiên... Đây chính là Đa Mục quái mưu kế. Đây là muốn ngay cả mình cũng tính kế ý tứ a.

"Thánh mẫu đại nhân, muốn không để ủ ám điện hạ tiến đến?"

Hít một hơi thật sâu, dương thiên có chút bất đắc dĩ khoát tay áo nói: "Trước hết để cho nàng bên ngoài ở giữa ngòi một chút đi."

"Thế nhưng là nàng..."

"Tóm lại, liền để nàng ở bên ngoài ngòi. Nói cho nàng, Cửu Đầu trùng nhất thời bán hội không chết được. Coi như tàn phế, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp tìm tới đan dược chữa trị." Quay sang, dương thiên lại đối một bên một vị khác yêu tướng bàn giao nói: "Lập tức thông tri Đa Mục quái tới gặp ta!"

"Nặc!"

...

Đẩy ra cửa mật thất, một vị yêu tướng vội vã chạy vội tới Đa Mục quái trước người, quỳ một gối xuống nói: "Khởi bẩm đại nhân, thánh mẫu đại nhân phái người đến mời ngài tiến về thánh mẫu cung một lần."

Nghe vậy, Đa Mục quái đắc ý ngẩng đầu lên. Cái kia một bên Bằng Ma vương cũng không khỏi đến dựng thẳng lên ngón cái nói: "Luận mưu lược, bốn vương, quả nhiên là không bằng Đa Mục đại nhân một phần vạn a!"

"Ma vương quá khen."

"Vậy kế tiếp, ngươi tính làm thế nào đâu?"

Hít một hơi thật sâu, Đa Mục quái gằn từng chữ đáp: "Mở ra cửa sổ, nói nói thẳng."

...

Không bao lâu, Đa Mục quái liền vượt qua thánh mẫu cung đại môn, trong cung thị nữ dẫn dắt dưới, từng bước một hướng phía hậu viện đi đến.

Bước vào trong thính đường, thấy dương thiên ngồi cao chủ vị phía trên, vẻ mặt lạnh lùng, Đa Mục quái có chút khom người chấp tay, cung kính nói câu: "Thảo dân Đa Mục, tham kiến thánh mẫu đại nhân."

"Ngồi đi." Dương thiên khoát tay áo nói.

Một vị yêu tướng yên lặng đem một cái ghế đẩy lên Đa Mục sau lưng. Ngay sau đó, phòng bên trong cả đám người đều tự giác lui ra ngoài.

Tọa hạ trong nháy mắt, Đa Mục quái tiện tay ném đi cấm âm chú, đem cái này toàn bộ phòng cùng ngoại giới thanh âm đều ngăn cách ra.

Thấy thế, dương thiên không khỏi nói khê: "Đa Mục đại nhân tự xưng thảo dân, đây là đang oán trách bản cung cách chức người chức quan a."

"Không dám."

"Không dám?"

"Bị giáng chức ngày đó, Đa Mục quả thật có chút giận dữ. Bất quá, vậy cũng là chuyện đã qua. Cũng may mà thánh mẫu đại nhân, không phải, Đa Mục cũng vô pháp bút ra ngoài cuộc, thấy rõ ràng."

"Ồ? Vậy người đều thấy rõ ràng cái gì?"

Đa Mục quái có chút ngửa đầu nhìn dương thiên một chút, cười không nói.

Thoáng trầm mặc một chút, dương thiên hít một hơi thật sâu, nói: "Nói đi, ngươi đến tột cùng muốn thế nào? Tại sao muốn liên lụy Cửu Đầu trùng, hẳn cái gì cũng không làm."

"Thánh mẫu đại nhân ngược lại là người sáng khoái nói chuyện sáng khoái a."

"Nhanh không tốt sao? Ngươi ta thời gian đều quý giá. Có lời gì, liền nói thẳng đi. Tại sao muốn liên lụy Cửu Đầu trùng?"

"Bởi vì liên lụy Cửu Đầu trùng, mới có thể kéo ra thánh mẫu đại nhân ngài a."

"Vậy tại sao muốn kéo ra ta?"

"Vì để cho Sư Đà Quốc đại loạn."

"Để Sư Đà Quốc đại loạn?"

"Đúng!" Đa Mục quái nói mà không có biểu cảm gì nói: "Đa Mục trước kia coi là, cái kia đi về phía tây trên đường đại thánh gia đã cùng cái kia Huyền Trang tướng cấu kết, khó mà lại trông cậy vào. Mà Lục Nhĩ Mi Hầu, lại là yêu tộc ta cứu tinh. Chỉ cần hẳn đỉnh lấy Tề Thiên Đại Thánh danh hào, liền có thể lại lần nữa đoàn kết tam giới chúng yêu, để yêu tộc lại lần nữa quật khởi, tái hiện ngày xưa hoa quả núi hào quang. Mà thánh mẫu đại nhân ngài trong mắt chỉ có cái kia đi về phía tây trên đường đại thánh gia, cũng không yêu tộc. Cho nên, ngài thái độ, có thể không cân nhắc. Đáng tiếc..."

Dương thiên có chút nhú nhú mày lại, cũng không nói tiếp.

"Đáng tiếc, Đa Mục sai." Nhân nhặt thở dài, Đa Mục quái nói tiếp: "Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu, tuy có đại thánh gia danh hào, cũng có thực lực kia, nhưng không có xung vương trái tim. Cái kia trong lòng, càng không có yêu tộc hưng vong, hẳn để ý, chỉ là tương lai của mình."

"Cho nên người muốn làm gì? Chuẩn bị một lần nữa đầu nhập đi về phía tây trên đường một cái kia, hay là..."

"Đó là nói sau." Chậm rãi lắc đầu, Đa Mục quái thở dài nói: "Bây giờ tình thế, lúc này lấy bảo toàn Sư Đà Quốc trên dưới làm gốc. Sư Đà Quốc trên dưới, chiếm tam giới yêu tộc chỉ một nửa, như lại cứ tiếp như thế, sớm muộn sẽ cùng theo cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu cùng nhau hủy diệt. Đây, tuyệt không phải Đa Mục mong muốn."

"Cho nên?"

"Cho nên, nhất định phải để Sư Đà Quốc trên dưới lòng người rung động, nhất định phải để chúng yêu trốn đi. Mấy chục vạn yêu quái, một khi tứ tán, đảm nhiệm cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu có bản lĩnh thông thiên, cũng không có cách nào lần lượt đuổi bắt. Huống chi, hẳn còn muốn cùng cái kia đi về phía tây trên đường đại thánh gia đối kháng."

Nói xong, Đa Mục quái chính là khẽ ngẩng đầu vẫn như cũ mặt không thay đổi nhìn dương thiên.

Lập tức, dương thiên cũng là ngây dại. Từ Đa Mục quái trên mặt, hẳn nhìn thấy chính là như là tử sĩ kiên nghị.

Nói cho cùng, cái này Đa Mục quái cùng với những cái khác tất cả yêu quái cũng khác nhau, hẳn cũng không trung với bất luận một vị nào "Đại thánh gia", hẳn trung tâm đối tượng, chỉ có yêu tộc.

Hồi lâu, thấy dương thiên từ chối cho ý kiến, Đa Mục quái lại truy vấn: "Việc này, không biết thánh mẫu đại nhân nghĩ như thế nào? Chỉ cần thánh mẫu đại nhân nguyện ý phối hợp, Đa Mục có thể bảo đảm Cửu Đầu trùng bình yên vô sự."

"Người cho rằng ta đang suy nghĩ Cửu Đầu trùng an nguy?" Dương thiên thuận miệng nói.

"Chẳng lẽ không phải?"

"Dĩ nhiên không phải." Dương thiên mắt lạnh lẽo nói: "Muốn cứu Cửu Đầu trùng, vấn đề không lớn. Thực sự không được, ta tự mình đi một chuyến tề thiên cung chính là. Cùng lắm thì, náo một trận, dù sao cũng không phải không có náo qua. Nhưng là... Nếu là kẻ này theo như lời người nói áp dụng, người cũng đã biết hậu quả?"

"Hậu quả?"

Nhìn Đa Mục quái, dương thiên chậm rãi nói ra: "Hậu quả chính là, Lục Nhĩ Mi Hầu nhất định đầu nhập vào phật môn. Lúc trước ta sở dĩ lựa chọn lưu tại Sư Đà Quốc, không phải liền là sợ một ngày này tiến đến sao? Không phải, người cho rằng ta lưu tại nơi này làm cái gì? Họa loạn Sư Đà Quốc sao?"

Nghe vậy, Đa Mục không lạ cho phép sừng sốt một chút.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 764: : Ngờ Vực Vô Căn Cứ

Đại bát hầu chương 764: : Ngờ vực vô căn cứ

Sau chốc lát im lặng, Đa Mục Quái giơ lên trước bày, quỳ xuống đất nói: "Lúc trước Hoa Quả Sơn yêu tộc quật khởi, có một nửa là thánh mẫu đại nhân ngài công lao. Ta yêu tộc, đã là đại thánh gia con dân, cũng là thánh mẫu đại nhân ngài con dân. Đáng thương hơn 600 năm trước cái kia chiến dịch, Hoa Quả Sơn tứ tán thiên hạ, sụp đổ. Bây giờ, tam giới bày yêu, quá nửa ở Sư Đà Quốc. Nếu theo như thế thế cục phát triển, cái này Sư Đà Quốc bên trong yêu quái, nhất định đều sẽ trở thành Lục Nhĩ Mi Hầu chết theo phẩm. Đa Mục xin thánh mẫu đại nhân vô luận như thế nào thương cảm cái này Sư Đà Quốc bên trong ngàn vạn con dân, chớ lại để cho ta yêu tộc nguyên khí bị thương nặng! Đa Mục ở đây cảm ơn thánh mẫu đại nhân đại ân đại đức!"

Dứt lời, Đa Mục Quái cái trán chậm rãi gõ, quỳ thẳng.

Bốn phía hết thấy phảng phát đều một cái yên tĩnh trở lại, nín thở.

Nhu hòa ánh nắng xuyên thấu qua song cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào cuộn lại trên mặt đất Đa Mục Quái trên thân. Cái kia thân thể khẽ run, khăn cầu lấy thương hại.

Có như vậy một cái chớp mắt, Dương Thiên tâm tựa hồ buông lỏng. Nhưng mà, vền vền một cái chớp mắt mà thôi, thậm chí cũng không kịp biểu hiện tại trên mặt.

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên cũng chỉ là đứng bình tĩnh lấy, cúi đầu nhìn xuống Đa Mục Quái. Hồi lâu, khẽ thở dài: "VẬY CŨNG LÀ CHUYỆN ĐÃ QUÁ."

Đa Mục Quái cao giọng la lên: "Chẳng lẽ lại, thánh mẫu đại nhân liền nguyện ý trơ mắt nhìn xem ngàn vạn con dân tính mệnh, chỉ đổi một cái Lục Nhĩ Mi Hầu tạm thời không ném phật môn sao?"

Dương Thiên ngấm nhìn ngoài cửa sổ tươi đẹp nói: "CÓ CHÚT ĐẠI GIỚI, GIAO KHÔNG GIAO, KHÔNG PHẢI DO CHÚNG TA."

"Nhưng chúng ta rõ ràng có thể không giao cái này đại giới! Chỉ cần, thánh mẫu đại nhân ngài nguyện ý phối hợp, mấy ngày bên trong, Sư Đà Quốc nhất định tứ tán. Ngàn vạn yêu tộc có thể bảo mệnh!"

"Bảo vệ tính mệnh, sau đó thì sao?" Dương Thiên lo lắng nói: "CÓ NHIỀU THỨ, LÀ CUỐI CÙNG CẦN PHẢI ĐI ĐỔI MẶT. Lục Nhĩ Mi Hầu một khi đầu phật môn, đi về phía tây trên đường nhất định tái sinh biến. Đến lúc đó, mất đi khả năng liền là đánh bại Như Lai duy nhất cơ hội."

"Coi như hôm nay chúng ta không đem Lục Nhĩ Mi Hầu đẩy hương phật môn, ngày mai hẳn cũng nhất định sẽ dựa vào hương phật môn!"

"VẬY LIỀN NGÀY MAI RỒI NÓI SAU!" Dương Thiên nghiêm nghị quát mắng nói.

"Chẳng lẽ thánh mẫu đại nhân trong lòng cũng chỉ có đại thánh gia một người sao?"

"ĐÚNG." Dương Thiên mở to hai mắt nhìn chăm chú lên Đa Mục Quái, gần từng chữ đáp: "Trong lòng ta, chỉ có hấn. Bất luận cái gì khả năng tổn thương đến chuyện của hấn, ta cũng sẽ không cho phép. Cho nên, người cũng không cần lại nói."

Trong lúc nhất thời, Đa Mục Quái toàn bộ giật mình ở nơi nào, lại một câu đều nói không ra.

Một hồi lâu, Đa Mục Quái mới thoáng thu lại thần, dập đầu nói: "Đa Mục, cáo từ."

Dứt lời, hắn chậm rãi đứng dậy, cong cong thân thể từng bước một lui lại.

"Dừng lại."

Đa Mục Quái dừng bước.

"Cửu Đầu trùng không cần ngươi đi cứu, chính ta sẽ đi. Chuyện lần này, nể tình ngươi đối Hoa Quả Sơn một mảnh trung tâm phân thượng, ta không vạch trần ngươi. Nhưng là, ngươi nhất định phải lập tức đình chỉ hết thả ngươi bây giờ chuyện đang làm, nếu không. . ."

Dương Thiên không hề tiếp tục nói, bất quá, Đa Mục Quái cũng đã sáng tỏ.

Hắn lần nữa quỳ xuống đất dập đầu, khẽ run nói ra: "Tạ thánh mẫu đại nhân."

"Được rồi, đi xuống đi."

"Nặc."

. . .

Bên ngoài trong điện, vạn thánh công chúa ủ ám chính ngo ngác ngò, cái kia khoe mắt vệt nước mắt lờ mờ có thể thấy được.

Đột nhiên ngẩng đầu ở giữa trông thấy Dương Thiên từ trong thất đi tới, vội vàng bước nhanh nghênh đón tiếp lấy, phúc thân hành lễ, nghẹn ngào hô: "Dương Thiên tử, Cửu Đầu trùng hấn. . ."

"Được rồi, ta đã biết." Không đợi ủ ám nói xong, Dương Thiên đã một tay đưa nàng đỡ lên: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi cứu hấn."

"Tạ Dương Thiên tử, đại ân đại đức, không thể báo đáp!"

Mang theo vạn thánh công chúa cùng một đám tùy tùng, Dương Thiên bước nhanh hướng phía ngoài điện đi đi.

. . .

Cửa mật thất từ từ mở ra.

Đa Mục Quái từng bước một đi vào trong đó.

Cái kia trong mật thất nhằm chán uống rượu Bằng Ma vương thấy một lần Đa Mục Quái sắc mặt bất thiện, vội vàng đứng lên, thấp giọng hỏi: "Không có thỏa đàm?"

"Không có." Đa Mục Quái thấp giọng thở dài: "Cái này thánh mẫu đại nhân, một lòng cũng chỉ nghĩ đến cái kia đại thánh gia, không quan tâm a. Quả nhiên là không quan tâm. . ."

"Nghĩ đến đại thánh gia?" Bằng Ma vương giật nảy mình, liền vội hỏi hấn: "Cái kia nàng có thể hay không tố giác chúng ta?"

Đa Mục Quái lạnh lùng liếc hấn một cái nói: "Yên tâm, nàng nghĩ là đi về phía tây trên đường cái kia đại thánh gia. Hấn là, còn không đến mức tố giác chúng ta đi. Ta nói là, tạm thời."

Nghe vậy, Bằng Ma Vương Tổng tính thở dài một hơi, ung dung cười nói: "Cái kia còn tốt. Hắc hắc, nữ nhân này cũng thật là, vì sao liền lệch nghĩ đến đi về phía tây trên đường một cái kia đâu? Hai cái, không đều là đại thánh gia sao? Có quyền thế liền tốt, coi trọng nhiều như vậy làm gì?"

Đa Mục Quái vừa liếc Bằng Ma vương một chút, nói: "Dù sao sự tình liền tạm thời dạng này. Tiếp đó, chúng ta đến thay cái kế hoạch."

"Người còn có kế hoạch khác?"

"Đương nhiên. Chỉ làm một cái kế hoạch, đó cũng không phải là ta Đa Mục tác phong." Đa Mục Quái cắn răng nói: "Thay cái phương thức, xứng hay không hợp, liền từ không được nàng!"

...

Một vị yêu tướng vội vàng đi vào Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng, quỳ một chân trên đất nói: "Đại thánh gia, thánh mẫu đại nhân đến. Còn mang theo vạn thánh công chúa."

Cái này nói chuyện, Lục Nhĩ Mi Hầu nắm chén rượu tay lập tức nắm thật chặt, liếc mắt hướng phía một bên sơn dương tinh nhìn đi qua.

"Nàng không phải nói báo tin không phải nàng sao? Làm sao lão tử tra mật thám, nàng cũng phải quản?"

"Cái này, thần cũng không rõ ràng." Sơn dương tinh anh cười hai tiếng, có chút về sau dờn một bước.

Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh một tiếng nói: "Nói cho nàng ta có việc đang bận, không rảnh thấy."

Đến đây bảm báo yêu tướng bất đắc dĩ nói: "Đại thánh gia, ngăn không được a. . ."

Chính trong ngôn ngữ, ngoài phòng đã truyền đến từng tiếng bạo động.

"Thánh mẫu đại nhân, đại thánh gia còn không có triệu kiến, người không thể. . ."

"Cút ngay!"

"Thánh mẫu đại nhân, đại thánh gia hấn. . ."

"Ta để người lãn người nghe không hiểu sao?"

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, đại môn mở rộng. Dương Thiên liền đứng ở ngoài cửa, lạnh như băng.

Cái kia trong phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu chính nhàn nhã ngồi ngay ngắn ở trên vị trí của mình loay hoay chén trà, một bên đứng đấy sơn dương tinh.

Thấy thế, Dương Thiên nhắc chân vượt qua cao cao cánh cửa, đôi sơn dương tinh nói: "Ra ngoài!"

Sơn dương tinh đang muốn xô dịch bước chân, tay kia lại bị Lục Nhĩ Mi Hầu kéo lại.

"Lưu lại. Người là ta Sư Đà Quốc thừa tướng, có cái gì không thể để cho người nghe?"

Bất đắc dĩ, sơn dương tinh đành phải ngoan ngoãn đứng tại chỗ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Sau lưng cửa phòng khép lại, trong phòng, chỉ còn lại Dương Thiên, Lục Nhĩ Mi Hầu, sơn dương tinh, ba người.

Dương Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú lên Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cái kia một chỗ khác, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là một bộ khoan thai biểu lộ. Một bên sơn dương tinh cúi đầu, cảm giác toàn thân cũng không được tự nhiên.

"Hôm nay làm sao như thế có rảnh, thế mà chạy đến nơi này. Thật đúng là khách quý ít gặp a."

"Đem Cửu Đầu trùng thả."

"Vì cái gì?"

"Hắn không phải mật thám."

"Làm sao người biết hắn không phải?"

"Ta có thể tính mệnh đảm bảo, hắn không phải."

Lục Nhĩ Mi Hầu một cái bật cười, lắc đầu nói: "Cái này không hợp lý. Dù sao Sư Đà Quốc bên trong là nhất định có mật thám, mà lại cấp độ còn không thấp. Nếu như người có thể nói cho ta biết chân chính mật thám là ai, ta liền tin tưởng người Cửu Đầu trùng không phải mật thám. Còn dùng tính mệnh đảm bảo loại hình lời nói thì không cần nói, cái này không thể nào nói nổi."

Nghe vậy, Dương Thiên cũng dần dần có chút không bình tĩnh. Trong lúc nhất thời, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

"Thế nào?" Tiện tay đem chén trà bồng nhiên tại bàn bên trên, Lục Nhĩ Mi Hầu duỗi lưng một cái, thoải mái để chịu tựa lưng vào ghế ngồi, lo lắng nói: "Người cảm thấy đề nghị này thế nào?"

Thấy thế, Dương Thiên cắn môi một cái, hít một hơi thật sâu nói: "Chỉ cần ngươi thả Cửu Đầu trùng, lời đồn đại vấn đề ta giúp ngươi giải quyết."

"Ha ha, thật sự là trò cười. Ngươi cảm thấy ta quan tâm những lời đồn đại kia sao? Quan tâm một đồng tiểu côn trùng nói thế nào ta?"

"Vậy ngươi quan tâm cái gì?"

"Ta ngay tại hồ có ai phản bội ta. Dem mật thám tìm ra, giết chết, đây là ta duy nhất mục đích." Nói, Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch miệng lộ ra răng nanh, từng chút từng chút tại Dương Thiên trước mặt nắm chặt nắm đấm, phát ra kinh khủng "Đôm đốp" tiếng vang.

"Được rồi, ta đã hiểu." Nói, Dương Thiên quay người liền đưa tay đi mở cửa.

"Thế nào, lúc này đi rồi? Không còn cố gắng một cái?"

Không để ý đến Lục Nhĩ Mi Hầu trêu chọc, Dương Thiên xụ mặt mở cửa, trực tiếp vượt qua cánh cửa.

Ngoài cửa, vạn thánh công chúa liền vội vàng nghênh đón, cái kia con mắt vô tình hay cố ý ngắm trong phòng Lục Nhĩ Mi Hầu một chút, thấp giọng nói: "Dương Thiên tử, Cửu Đầu trùng hấn. . ."

"Có lời gì một hồi lại nói."

Từng câu từng chữ ở giữa, Dương Thiên đã mang theo mình người hầu đi xa. Lục Nhĩ Mi Hầu trước mắt, chỉ còn lại có hơi rung nhẹ cửa gỗ, ngoài cửa ngậy người như phỗng yêu tướng, còn có từ đầu tới đuôi không nói một lời đứng ở bên cạnh sơn dương tinh.

Chậm rãi, mặt kia bên trên nguyên bản trên tức ý cười dần dần biến mất, ngược lại thay đổi một bộ lạnh như băng gương mặt. Lục Nhĩ Mi Hầu thử lấy răng thấp giọng nói: "Ta lại có chút hoài nghi nàng, nghĩ biện pháp điều tra thêm nàng. Tốt nhất, đem tất cả ra vào thánh mẫu cung người đều tra một lần."

"Đại thánh gia, cái này. . ."

"Còn có Cửu Đầu trùng, đừng nương tay. Nhìn xem. . . Có thể hay không thật tra hỏi ra chút gì tới."

Hơi do dự một cái, sơn dương tinh đành phải kiên trì chấp tay nói: "Nặc."

. . .

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, thừa tướng đã đổi Cửu Đầu trùng tướng quân dùng hình. Muốn hấn khai ra đồng bọn."

. . .

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, Cửu Đầu trùng tướng quân bất tỉnh. Thừa tướng phái người xin chỉ thị đại thánh gia, phải chăng tiếp tục. Đại thánh gia trả lời chắc chắn là, tiếp tục dùng hình, chỉ cần không chết là được."

. . .

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân, Cửu Đầu trùng tướng quân lại bất tỉnh."

"Dương Thiên tử, ngài nhất định phải mau cứu Cửu Đầu trùng a. Ta thề, hấn thật không có phản bội đại thánh gia, một chút cũng không có!"

"Bây giờ không phải là phản bội không có vấn đề, mà là. . ."

Từng cái tin tức truyền đến, ngồi tại Dương Thiên bên cạnh ủ ấm đều đã Yên Yên khóc ra thành tiếng. Dương Thiên nhưng vẫn là thúc thủ vô sách, chỉ có thể lo lắng suông. Thậm chí cả chuyện nguyên nhân, Dương Thiên đều không có biện pháp cùng ủ ấm nói rõ.

Nói cho nàng, đây thật ra là Đa Mục Quái mưu kế sao? Vậy mình giải thích thế nào lập trường của mình đâu?

Mình không giúp được nàng, nhưng ít ra. . . Không nên đưa nàng cuốn vào càng lớn vòng xoáy đi. Nói cho cùng, bọn hấn cùng Bằng Ma vương loại hình lẫn lộn thế yêu vương không giống, bất quá là một đôi an phận thủ thường tiểu phu thô thôi.

Đang lúc Dương Thiên bất đắc dĩ thời khắc, một vị yêu tướng vội vàng từ ngoài cửa đi đến, khom người tại Dương Thiên bên tai tinh tế nói vài câu.

Lập tức, Dương Thiên con mắt có chút mở to.

"Bằng Ma vương đi nhà giam tìm sơn dương tinh, mà lại. . . Hay là từ Đa Mục Quái trong phủ đệ đi ra?"

Xem ra, Đa Mục Quái không có ý định như vậy thu tay lại a. . .

Dương Thiên lẳng lặng nhìn chăm chú lên một bên góc nhìn qua nàng ủ ấm, một hồi lâu, thấp giọng nói: "Triệu tập Cửu Đầu trùng bộ hạ cũ, chúng ta, đi cướp ngục."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 765: : Liên Đới

Đại bát hầu chương 765: : Liên đới

Sườn núi nhỏ bên trên, hầu tử ngậm căn cỏ lau cỏ có chút hờ hững hướng về phương xa nhìn quanh.

"Làm sao rồi?" Thiên Bồng hỏi.

"Ta phải mắt đang nhảy. Trái nhảy tài, phải nhảy tai a."

"Đây không phải phạm nhân thuyết pháp sao?" Thiên Bồng cười nói: "Đường đường Tề Thiên Đại Thánh, cũng như thế mê tín?"

Hầu tử chép miệng, đem miệng bên trong cỏ lau nhỏ đến trên mặt đất, lo lắng nói: "Hắn là ta nghĩ nhiều rồi đi. Hắc, ngươi nói, gần nhất làm sao mấy bên cạnh đều không có động tĩnh đây? Lục Nhĩ Mi Hầu, phật môn, lão Quân, tất cả đều mai danh ẩn tích."

"Đây không phải rất tốt sao? Chúng ta an an ổn ổn đi đến Linh Sơn đi, có cái gì không tốt?"

"Được không?" Hầu tử nghĩ nghĩ, nhàn nhạt thờ dãi.

Linh Sơn khẳng định là có thể đi đến, nhưng là có thể hay không chúng đạo, liền là một cái khác mã chuyện. Nếu như không thể chúng đạo... Còn không bằng xảy ra chuyện gì bên trong gãy mắt tây du lịch, sau đó mình tốt mở rộng cùng lão Quân đàm phán đâu.

Nghĩ đến, hẳn quay đầu cuối cùng vẫn là tiếp tục nhắc chân hướng tây.

...

Đêm khuya, trên nóc nhà từng cái bóng người hiện lên.

Số lớn yêu tướng chính lạng lẽ hướng phía thánh mẫu cung tụ tập tới. Cái này bên trong, lại không có một cái nào là quang minh chính đại đi cửa chính, thuần một sắc đều là vượt tường chui vào.

Góc đường tường cao về sau, một đôi mắt đang lẳng lẳng nhìn chăm chú lên đây hết thấy.

...

"Khởi bẩm đại nhân, tựa hồ là Cửu Đầu trùng những cái này thủ hạ, đang theo thánh mẫu cung tụ tập."

"Quả nhiên động thủ." Đa Mục Quái ngậm miệng, một đôi mắt không chỗ ở chuyển động, suy nghĩ.

"Sư huynh." Một bên nhện tinh nhú chặt lấy lông mày nhẹ giọng hỏi: "Chúng ta làm như thế, có thể hay không đem thánh mẫu đại nhân cũng lâm vào hiểm cảnh đâu?"

"Một chút nguy hiểm khẳng định là có, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Chỉ cần chịu qua đạo khảm này, hết thấy liền đều tốt."

"Vạn nhất thánh mẫu đại nhân thật... Đến lúc đó chúng ta làm sao cùng đại thánh gia bàn giao đâu?"

"Hắc." Nghe vậy, chỉ thấy Đa Mục Quái bắt đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu nói: "Người liền thật cảm thấy, sư huynh của người ta dự định đầu nhập vào đi về phía tây trên đường đại thánh gia?"

"Không phải sao?"

Lẳng lẳng nhìn chăm chú nhện tinh một hồi lâu, Đa Mục Quái lo lắng nói: "Cái này Sư Đà Quốc bên trong đại thánh gia, hữu dũng vô mưu, vì tư lợi, không mấy may đem ta yêu tộc đại nghiệp coi ra gì. Cái kia đi về phía tây trên đường đại thánh gia lại có thể tốt hơn chỗ nào đâu? Không phải cũng là cùng phật môn lẫn vào ở một chỗ sao? Sư huynh ta, ai bảo cũng không ép. Lúc trước cái này Sư Đà Quốc là ta thay Lục Nhĩ Mi Hầu một tay dựng lên, giờ này ngày này, chính là muốn đền bù ta lúc đầu sai lầm, tận khả năng, để yêu tộc không đếm xỉa đến."

Nhện tinh chẳng hề nói một câu, chỉ là lẳng lẳng nhìn chăm chú Đa Mục Quái.

Hồi lâu, Đa Mục Quái thở dài nói: "Nếu là sự tình có thể viên mãn hoàn thành, chúng ta tìm cái địa phương trốn tránh, tọa sơn quan hổ đấu đi. Về sau sự tình, sau này hãy nói. Hiện nay, toàn bộ yêu tộc thật giống như một cái bị thương, không ngừng chảy máu dã thú, giúp nó cầm máu, bảo tồn dù là nhiều một chút điểm thực lực, chính là chúng ta duy nhất nhiệm vụ."

"Sư muội minh bạch." Nhện tinh vi hơi phức thân nói: "Vô luận sư huynh làm ra quyết định gì, sư muội đều nhất định theo sát."

...

Giờ này khắc này, số lớn nguyên bản Cửu Đầu trùng dưới trướng yêu tướng đã tụ tập đến thánh mẫu cung nội đại điện bên trong. Nhưng mà, Dương Thiên cùng vạn thánh công chúa ủ ám lại chậm chạp không hề lộ diện, đến mức toàn bộ trong đại điện đều tràn ngập ra một loại bầu không khí ngột ngạt.

Không có người nói chuyện, lại mỗi người đều mở to hai mắt, cảnh giác nhìn nhau. Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từng hạt từ trên trán của bọn hấn chậm rãi trượt xuống.

...

"Khởi bẩm thánh mẫu đại nhân." Một vị yêu tướng quý gồi Dương Thiên trước mặt, cất cao giọng nói: "Thừa tướng đại nhân hướng đại thánh gia gián ngôn, muốn đem toàn bộ Sư Đà Quốc biên chế toàn bộ xáo trộn, một lần nữa tập kết năm người một cỗ. Sau đó... Làm cho tất cả mọi người dò xét lẫn nhau, nếu có một người có tội, năm người cùng nhau nhập tội."

Nghe vậy, Dương Thiên không khởi hừ lạnh một tiếng, nói: "Quả nhiên, liên đới pháp... Đây là thế gian đồ vật, hấn là Bằng Ma vương cho xách đề nghị. Hấn coi là dạng này liền có thể ngừng lời đồn sao? Những này đều là yêu a. Không có người thổ địa, không cách nào đơn độc còn sống. Yêu quái có thể dạng này ép? Hiện tại đã sớm không phải lúc trước Thiên Đình chấp chương phía dưới tam giới."

Một bên ủ ám cẩn thận từng li từng tí nhìn chăm chú lên Dương Thiên, chẳng hề nói một câu.

Tuy nói Dương Thiên tới Sư Đà Quốc về sau, các nàng đã từng gặp qua, nhưng lại chưa bao giờ đơn độc gặp qua, chớ nói chi là tự mình nói chuyện. Dương Thiên tại trước mặt người khác thế nào, ủ ám không muốn đi nghị luận. Nhưng ở trước mặt mình... Trước mắt cái này Dương Thiên, cùng hơn 600 năm trước Dương Thiên đã có cực kỳ rõ ràng bất đồng. Chí ít, ủ ám có thể tinh tường cảm giác được, Dương Thiên có chuyện giấu diếm nàng. Mà lại chuyện này cùng nàng trọng phụ Cửu Đầu trùng lần này bị bắt, có liên hệ lớn lao. Cửu Đầu trùng xảy ra chuyện, hấn là một kiện đại sự một góc của băng sơn mà thôi.

Đáng tiếc là, Dương Thiên không nói, nàng cũng không dám hỏi. Dưới mắt, có thể giúp đỡ cứu Cửu Đầu trùng, cũng chỉ còn lại Dương Thiên. Chí ít ủ ấm có thể cảm giác được, Dương Thiên là thật tâm đang mưu đồ lấy muốn cứu Cửu Đầu trùng.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Thiên nói khẽ: "Cái này Đa Mục Quái, xem ra là muốn đem chuyện tiến hành đến cùng. Ta ngược lại thật ra không có quan hệ gì, chí ít, chết là chắc chắn sẽ không. Nhưng là, Cửu Đầu trùng liền không nhất định. Cho nên, nhất định phải tại vạch mặt trước đó, đem Cửu Đầu trùng trước cứu ra, các người tốt cao chạy xa bay."

"Tạ Dương Thiên tử." Ủ ấm một cái quỳ xuống, dập đầu nói: "Đại ân đại đức, không thể báo đáp!"

"Chớ đi theo ta bộ này." Dương Thiên cũng không đi đỡ, chỉ là lạnh lùng quăng ủ ấm một cái nói: "Không có thời gian, hừng đông liền sẽ xáo trộn gây dựng lại, đến lúc đó còn muốn tề tựu cần nhân thủ, liền khó khăn. Nhất định phải lập tức hành động."

Ủ ấm liền vội vàng gật đầu nói: "Được... Tốt, ta cái này để bọn hãn chuẩn bị."

Dứt lời, ủ ấm đã nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Gian phòng trống rỗng bên trong, chỉ còn lại có Dương Thiên một người. Nàng cúi đầu, nhìn xem tay của mình, chậm rãi nắm chặt.

Có chút do dự, nhưng cũng không thể làm gì.

...

Cửa mật thất từ từ mở ra, Bằng Ma vương nhanh chân đi vào, hào hứng trùng trùng nói ra: "Ha ha ha ha, Đa Mục đại nhân quả nhiên là thần cơ diệu

toán a! Cái kia không dài nào sơn dương tinh quả nhiên chạy tới cùng Lục Nhĩ Mi Hầu gián ngôn! Ngày mai nhất định đại loạn a!"

Đa Mục Quái mỉm cười đáp: "Còn có càn diệu, thánh mẫu đại nhân chuẩn bị đi cướp ngục."

Cái này nói chuyện, Bằng Ma vương trên mặt thần sắc lập tức liền cứng đờ: "Thánh mẫu đại nhân muốn đi cướp ngục rồi? Cái này. . . Này sao lại thế này?"

"Ngày mai xáo trộn gây dựng lại, tối nay là cơ hội cuối cùng. Qua đêm nay, thánh mẫu trong tay đại nhân không có một binh một tốt, Cửu Đầu trùng bộ hạ cũ lại toàn bộ bị khống chế lại, không thể động đậy. A a a a, đây không phải trong dự liệu sự tình sao?"

Bằng Ma vương con mắt có chút kéo ra.

"Ý... Trong dự liệu sự tình?" Bằng Ma Vương Hảo không dễ dàng tỉnh táo lại, thấp giọng nói: "Cái này, ngươi không có nói với ta a."

"Ồ? Không nói sao? Đại khái là quên đi. Chuyện thuận lý thành chương, coi là ma vương ngài tất nhiên nghĩ đến nữa nha."

"Tất nhiên... Nghĩ đến?" Bằng Ma vương sắc mặt đã có chút khó coi.

Thấy thế, Đa Mục Quái thoáng thu lại nụ cười trên mặt, hạ giọng nói: "Không phải, ma vương coi là tại sao phải cho sơn dương tinh cái này gián ngôn đâu?"

"Ngươi!" Bằng Ma vương một hơi đè vào trong cổ họng, kém chút không có bị sặc chết: "Ta, ta chỉ hỏi ngươi một câu, vạn nhất nữ nhân kia xảy ra chuyện, chúng ta làm sao cùng cái kia hầu tử bàn giao!"

"Điểm này, ma vương rất không cần phải lo lắng." Đa Mục Quái ung dung mà nhìn xem tức hỏn hển Bằng Ma vương, từng bước một đi đến phía sau hắn, đưa tay đem hắn hướng trên ghé theo. Ghé vào lỗ tai hắn khẽ cười nói: "Mở miệng liền là đại thánh gia, thánh mẫu đại nhân. Quay đầu lại biến thành cái kia hầu tử, nữ nhân kia. Hắc hắc, ma vương ngài thật là đủ trung tâm. Yên tâm đi, Đa Mục sẽ không đem mình hướng tử lộ bên trên tặng. Ma vương ngồi Đa Mục thuyền, tự nhiên cũng sẽ không có sự tình."

Nghe Đa Mục Quái, Bằng Ma vương khẽ run siết chặt nắm đấm, nhưng cũng không thể làm gì.

...

Giờ này khắc này, thừa dịp bóng đêm, ủ ấm đã mang theo Cửu Đầu trùng bộ hạ lặng lẽ mò tới nhà giam bên ngoài. Mà cùng lúc đó, Dương Thiên lại là dẫn mình một đám tùy tùng đi tới Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt.

Đứng tại bàn trước, Dương Thiên cung cung kính kính đối Lục Nhĩ Mi Hầu hành lễ. Động tác kia, thấy Lục Nhĩ Mi Hầu sừng sốt một chút.

Đây chính là chưa bao giờ có "Hữu hảo" a.

Nghĩ, Dương Thiên nhẹ nói nói: "Hôm nay đại thánh gia ngài nói lời, Dương Thiên nghĩ qua, xác thực có đạo lý. Lần này đến đây, là vì một chuyện khác."

"Vì chuyện gì?"

"Vì liên đới chi pháp."

"Làm sao rồi?"

"Phương pháp này không thể được. Dương Thiên xin đại thánh gia lập tức triệu kiến gián ngôn người, đối chất nhau. Là lợi là tệ, đại thánh gia nghe một chút, liền có phần hiểu."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 766: : Cướp ngục

Đại bát hầu chương 766: : Cướp ngục

"Đôi chất nhau?" Lục Nhĩ Mi Hầu có chút đứng thẳng lên thân thể, cười hì hì nương đến trên ghế dựa, ý vị thâm trường nhìn Dương Thiên: "Người muốn làm cái gì?"

Bị hỏi lên như vậy, Dương Thiên song mi chậm rãi nhãn, nhưng không có vội vã trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú lên Lục Nhĩ Mi Hầu. ,

Nhà giam bên trong, trong chậu than lửa chi chi thiêu đốt lên, thả ra bất tỉnh đỏ ánh lửa.

Cửu Đầu trùng bị khóa lại xương tỳ bà, toàn bộ treo ở trên kệ. Giọt giọt máu tươi thuận hai tay rơi xuống phía dưới gập ghềnh phiến đá bên trên, tụ thành cái này đến cái khác vũng máu. Nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Sơn Dương Tinh có chút bất đắc dĩ nhìn trước mắt một màn này, nhưng cũng không thể làm gì.

"Đưa người đồng bọn khai ra, có lẽ, ta sẽ để cho người thông khoái một điếm." Ngay tại khảo vấn yêu tướng hung tợn nói.

Cửu Đầu trùng cúi thấp xuống mặt, từng cây tóc tán dưới, chẳng hề nói một câu.

Sơn Dương Tinh cũng đồng dạng một câu đều không có nói. Bởi vì hẳn thật không có cách nào xác định Cửu Đầu trùng đến cùng có phải hay không liền là Lục Nhĩ Mi Hầu muốn tìm nội ứng.

Nói thật ra, mình tại Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt nói lời, liền nói là vu cáo cũng không có chút nào quá phận. Nhưng ai lại có thể nghĩ đến, Lục Nhĩ Mi Hầu thật không nói hai lời liền đem Cửu Đầu trùng cho bắt lấy tới đâu?

Sơn Dương Tinh thật là bất đắc dĩ. Cho nên, từ đầu đến cuối, hẳn đều không có tự mình hỏi qua Cửu Đầu trùng một câu, chỉ là một mực xa xa ngồi nhìn xem. Cũng không ngăn cản, cũng không thúc giục.

Cũng may Cửu Đầu trùng không dễ dàng như vậy chết, không phải, Sơn Dương Tinh thật đau cả đầu. Sư Đà Quốc nói cho cùng cũng là Đa Mục Quái, Cửu Đầu trùng cùng nguyên bản Bằng Ma Vương Tam huynh đệ thủ hạ nhân mã tạo thành. Nếu như Cửu Đầu trùng chết thật ở chỗ này, Sư Đà Quốc không chừng muốn loạn thành cái dạng gì đâu.

Cũng chính bởi vì sợ hãi điểm này, Sơn Dương Tinh chậm chạp đều không có hạ lệnh bắt Cửu Đầu trùng những cái kia tâm phúc Đại tướng, thậm chí Lục Nhĩ Mi Hầu có ý hướng này, Sơn Dương Tinh đều là cực lực khuyên can.

Nếu như Cửu Đầu trùng tâm phúc Đại tướng đều cảm xuống, vậy hẳn tâm phúc Đại tướng tâm phúc nhóm đâu? Cái này từng bậc từng bậc, kết quả là phải đem toàn bộ Sư Đà Quốc một phần ba yêu quái đều nhốt vào trong nhà giam mới được. Kể từ đó, còn có thể bắt loạn?

Càng quan trọng hơn là, chỉ bằng tình huống hiện tại nhìn, Cửu Đầu trùng vẫn thật là không nhất định là mình trong suy tưởng cái kia mật thám.

Cho nên, Sơn Dương Tinh đối ngoại canh chừng, đều là nói chỉ là muốn Cửu Đầu trùng phối hợp điều tra. Cũng may tình huống nơi này, người bên ngoài cũng nhìn không thấy. Chỉ là nhiều chuyện tại trên thân người khác, trước đó đều không chế không nổi, huống chi là hiện tại thế nào?

Làm hết sức mình, an thiên mệnh đi.

Nếu như có thể mà nói, Sơn Dương Tinh đều muốn tìm cái địa phương thấp hương bái Phật. Đáng tiếc hẳn là yêu quái, cũng không tin Phật, cũng không tin thần. Chỉ có thể tin một cái ngay cả mình cũng tin không nổi mình.

Trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu còn tại lẳng lẳng cùng Dương Thiên nhìn nhau, chân mày kia nhẹ nhàng chớp chớp.

"Làm sao? Ngươi sợ ta làm cái gì sao?" Dương Thiên có chút bộ dạng phục tùng, nhìn chăm chú bàn bên trên mở ra một quyển văn thư nói: "Người đều tại ngươi Sư Đà Quốc, ngươi còn sợ ta làm cái gì đây?"

"Không, ngươi nói sai. Ta là thật sợ." Lục Nhĩ Mi Hầu thở dài một cái, lo lắng nói: "Ta muốn cái này Sư Đà Quốc, là bởi vì ta mới thật sự là Tề Thiên Đại Thánh. Vạn yêu chi vương xưng hào, vô luận như thế nào không thể để cho một người khác lấy đi. Lui một bước giảng, ta không biết rõ trước kia ta tại sao muốn thành lập Hoa Quả Sơn không có bất kỳ cái gì ý nghĩa."

Dương Thiên mặt không thay đổi nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Một trăm vạn!" Lục Nhĩ Mi Hầu duỗi ra một chỉ, nhếch môi nói: "Một trăm vạn yêu quân, có thể đối phó được lão Quân sao? Không thể. Có thể ngăn cản Như Lai sao? Hay là không thể. Thậm chí cả Như Lai thủ hạ tứ đại Phật Đà cũng đỡ không nổi. Nói trắng ra, đây đều là một đám phế vật."

Cho nên, ta sở dĩ muốn không chế Sư Đà Quốc, vền vện bởi vì ta mới thật sự là Tề Thiên Đại Thánh."

Dương Thiên mặt không thay đổi cùng Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn nhau.

Thoáng trầm mặc một chút, Lục Nhĩ Mi Hầu mới nói tiếp: "Nhưng là, so với Sư Đà Quốc, người thừa nhận, kỳ thật càng trọng yếu hơn. Người hiểu ý của ta không?"

Dương Thiên nhìn chăm chú lên Lục Nhĩ Mi Hầu, chậm rãi lắc đầu.

Thấy thế, Lục Nhĩ Mi Hầu cười hắc hắc, nói: "Xem ra, thật sự là gần son thì đỏ gần mực thì đen a. Cùng cái kia cái gọi là sư phó tiếp xúc nhiều, ngay cả ta nói chuyện đều hiểu được vòng vo. Người nghe không hiểu, không có việc gì. Ta hiểu là được rồi."

Không đợi Dương Thiên kịp phản ứng, Lục Nhĩ Mi Hầu đã nhẹ nhàng vỗ vỗ cái bàn, cao giọng nói: "Người tới đây này."

Một vị yêu tướng từ môn kia bên ngoài đi đến.

"Đại thánh gia có gì phân phó?"

"Đi, cho ta đem Sơn Dương Tinh gọi tới. Liền nói, thánh mẫu đại nhân ở chỗ này chờ hần, muốn cùng hần luận một luận cái này liên đới chi pháp."

"Nặc!" Cái kia yêu tướng thân nhiên nhìn Dương Thiên một chút, từng bước một thối lui ra khỏi thư phòng.

Một tên yêu binh lặng lẽ đi vào nhà giam, tại Sơn Dương Tinh bên tai thấp giọng nói ra: "Thừa tướng đại nhân, đại thánh gia phái người xin ngài đi qua một chuyến."

"Đại thánh gia? Có nói chuyện gì sao?"

"Nói là, thánh mẫu đại nhân muốn cùng ngài luận một luận liên đới chi pháp."

Nghe vậy, Sơn Dương Tinh không khỏi sửng sờ.

Hắn mở to hai mắt đem bốn phía đứng đấy thủ hạ đều nhìn một lần, ánh mắt cuối cùng rơi xuống nơi xa hình trên kệ Cửu Đầu trùng trên thân. Nhân nhát thở dài, nói: "Hồi phục đại thánh gia, thần, lập tức đến."

"Nặc."

Dưới ánh trăng, Sơn Dương Tinh mang theo bộ hạ của mình đi ra nhà giam. Gió cao bó đuốc hồng hồng hỏa hỏa chiếu sáng toàn bộ ngõ nhỏ.

Nơi xa nổi thành một mảnh trên mái hiên nằm sắp yêu quái xếp thành một hàng, đều tại cẩn thận từng li từng tí nhìn xem.

"Quả nhiên đi ra, thánh mẫu đại nhân thành công!"

"Đó là đương nhiên, thánh mẫu đại nhân là nhân vật nào? Lúc trước toàn bộ Hoa Quả Sơn đều quản lý đến ngay ngắn rõ ràng, còn không giải quyết được một cái Sơn Dương Tinh?"

"Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu đâu?"

"Sơn Dương Tinh mang theo bộ hạ của mình rời đi, nhà giam thủ vệ cũng không mạnh, chúng ta muốn công phá có thể nói là dễ như trở bàn tay. Thế nhưng là, nhà giam khoảng cách tề thiên cung không xa, đến lúc đó Lục Nhĩ Mi Hầu có thể hay không một cái chớp mắt đã đến. Nếu như như thế, chúng ta coi như "

Lập tức, từng đôi con mắt đều hướng vạn thánh công chúa nhìn đi qua.

Cái kia bầu không khí một cái cứng đờ.

Dẫn dắt rời đi Sơn Dương Tinh nhân mã xác thực có trợ giúp cướp ngục, thế nhưng là, toàn bộ Sư Đà Quốc chẳng lẽ không phải tùy thời tùy chỗ đều tại Lục Nhĩ Mi Hầu thiết can Binh bên trong phạm vi công kích sao? Luận tốc độ, còn có ai có thể chạy qua hẳn?

Trầm mặc hồi lâu, vạn thánh công chúa mới thấp giọng nói ra: "Thánh mẫu đại nhân nói có thể chạy, liền nhất định có thể chạy. Mọi người không nên nghĩ quá nhiều, chiếu vào làm là được."

Lời nói này đến, có lẽ cả vạn thánh công chúa chính mình cũng có chút không xác định đi. Cái kia bốn phía yêu tướng càng là từng cái hai mặt nhìn nhau.

Cái kia bốn phía, ngoại trừ hô hô phong thanh bên ngoài, cũng chỉ còn lại có từng tiếng nặng nề tiếng thở dốc.

Hồi lâu, trong đó một vị yêu tướng thấp giọng nói: "Các ngươi lên hay không lên ta mặc kệ, lão tử cái mạng này đều là chín đầu tướng quân cho. Coi như Lục Nhĩ Mi Hầu ngăn không được, cũng phải bên trên. Coi như là còn chín đầu tướng quân một cái mạng chính là."

Nói, cái kia yêu tướng nhảy lên hạ nóc nhà, hướng phía nơi xa nhà giam phương hướng sờ lên.

Tất cả mọi người lẳng lặng mà nhìn xem tám lưng kia biến mất trong bóng đêm.

Một hồi lâu, một cái khác yêu tướng đứng lên, thóa nói: "Nương! Khi yêu quái xem như dạng này yêu quái sợ chết chẳng lẽ không đúng sao?"

Nói, nhưng cũng từ trên nóc nhà nhảy xuống, hướng phía nhà giam phương hướng sờ lên.

Cái kia trên nóc nhà còn lại cả đám người đều là hai mặt nhìn nhau. Trong đó có mấy cái, càng là mặt đỏ lên.

Lại là ngẩn ngui trầm mặc.

Một vị yêu tướng đứng lên, quay người đối những người khác quát lên: "Các ngươi bọn này cẩu vật! Chính đầu tướng quân bình thường làm sao đối đãi các ngươi? A? Chó đều biết muốn trung tâm, các ngươi đâu? Khi yêu quái nên được cả con chó cũng không bằng!"

Nói, mình từ trên nóc nhà nhảy xuống.

"Ngươi có ý tứ gì? Ta nói không đi sao? Ta mẹ nó không phải liền là nhìn Sơn Dương Tinh còn chưa đi xa, nghĩ đợi thêm một chút sao? Ta sai rồi sao? Các ngươi biết vạn nhất bại lộ, chúng ta coi như "

"Được rồi." Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy lại một tên yêu tướng đứng lên, thuận miệng nói một câu: "Hắn hiện tại đã đi xa, ngươi có thể xuống dưới nha."

Dứt lời, không nói lời gì, một tay lấy hấn đẩy tới lâu đi, mình thì quay đầu hướng phía vạn thánh công chúa chấp tay, cũng nhảy xuống.

Lần này, còn lại yêu tướng cả đám đều lại ngồi không yên. Một cái tiếp theo một cái đứng dậy, một cái tiếp một cái hướng xuống nhảy.

Rất nhanh, trên nóc nhà cũng chỉ còn lại có vạn thánh công chúa một người, ngơ ngác nhìn qua nhà giam phương hướng.

Rất nhanh, ánh lửa ngút trời mà lên, tiếng chém giết kinh động đến toàn bộ Sư Đà Quốc!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 767: Loạn

Đại bát hầu chương 767:: Loạn

Khi ánh lửa đưa tới bạo động âm thanh truyền vào Lục Nhĩ Mi Hầu thư phòng lúc, Sơn Dương Tinh vừa vặn một chân vượt qua cánh cửa. ,

Cái kia thân hình cứ như vậy dừng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Giờ này khắc này, cái kia sau lưng nhà giam phương hướng sớm đã là khói đặc cuộn cuộn. Nửa bên bầu trời đều đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Mỗi người đều đang sợ hãi ngẩng lên đầu ngưỡng vọng.

"Xảy ra chuyện gì đó là nhà giam phương hướng "

Tề cung bên trong, vô số yêu binh tuôn hướng võ đài, loạn thành một bày.

Trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu không nhúc nhích ngồi, tựa hồ sửng sốt một chút, ngay sau đó, chính là hừ lạnh một tiếng, nói một cách đầy ý vị sâu xa nói: "Đây là, để cho người ta cướp ngục đi a."

Nói, hần chậm rãi ngồi dựa vào trên ghế dựa, biểu tình kia lạnh đến dọa người.

Trong nháy mắt, toàn bộ trong thư phòng nhiệt độ tựa hồ cũng lạnh mấy phần.

Dương Thiên đứng bình tĩnh lấy, mặt không biểu tình. Sơn Dương Tinh một mặt kinh ngạc, trong lúc nhất thời lại không biết nói cái gì cho phải.

Một vị yêu tướng vội vàng chạy đến bẩm báo, nhưng cũng bị trong phòng kia bầu không khí hù dọa, cứng tại tại chỗ.

Tất cả mọi người, cứ như vậy trầm mặc, phảng phất bên ngoài càng ngày càng nghiêm trọng bạo động cùng bọn hắc không hề có một chút quan hệ.

Trong đám người, Bằng Ma vương mang theo sư cồng vương chậm rãi xuất hiện, làm bộ dặt cuống họng hô: "Đều không cần hoảng, đừng hốt hoảng có người cướp ngục đều theo ta đi đem bọn hắc cầm xuống "

Lời này kêu thanh âm to rõ, một cái kinh hãi tràng diện, bất quá, động tác kia nhưng thủy chung chậm rãi. Tuyệt không sốt ruột.

Bốn phương tám hướng yêu quân đều hướng phía nhà giam phương hướng dũng mãnh lao tới.

Trong ngọn lửa, Cửu Đầu trùng thủ hạ khiêng vết thương chằng chịt Cửu Đầu trùng xông ra biển lửa, đón xa xa vọt tới số lớn yêu binh xông tới.

Trong lúc nhất thời, tiếng hô "Giết" rung trời.

Giờ này khắc này, toàn bộ Sư Đà Quốc đại đa số yêu quái đều đóng chặt cửa phòng, từng cái gắt gao trốn tránh.

Mấy ngày trước đó xuất hiện cái kia chỉ tốt ở bề ngoài lời đồn, mấy ngày sau, Cửu Đầu trùng bị bắt. Có nói Cửu Đầu trùng liền là gian tế, cũng có nói Cửu Đầu trùng chỉ là phối hợp điều tra một cái.

Nhưng mà, bây giờ ánh lửa tựa hồ đã cho tất cả mọi người đáp án. Nguyên bản bồi hồi cảm xúc, cấp tốc biến thành xao động.

Trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu cúi đầu, loay hoay trên tay mình ban chỉ nói: "Người có cái gì nghĩ giải thích sao "

Trước khi đến, Dương Thiên nghĩ tới Lục Nhĩ Mi Hầu khả năng vô số loại phản ứng, thậm chí cả một khi Lục Nhĩ Mi Hầu muốn tự mình tiến về thời điểm, mình lí do thoái thác, phải làm thế nào ngăn cản.

Thế nhưng là, dưới mắt thái độ, quả thật có chút vượt qua Dương Thiên dự liệu.

Sau lưng, trùng thiên ánh lửa chiếu sáng toàn bộ bầu trời, thậm chí chiếu đỏ lên toàn bộ tề thiên cung. Nhưng mà, Lục Nhĩ Mi Hầu thế mà không có lập tức nổi giận, càng không có đuổi theo ra đi dự định. Hắn chỉ là ngồi lẳng lẳng loại phản ứng này, không phải là so bình thường.

"Giải thích cái gì" Dương Thiên có chút hốt hoảng nói ra: "Có người cướp ngục, vậy cái kia có trả hay không không "

"Mau đuổi theo" ba chữ, đến cuối cùng, Dương Thiên đều không thể nói ra miệng.

Dựa theo ngay từ đầu kế hoạch, hắn là Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức liền muốn tự mình tiến về, mà Dương Thiên nghĩ hết biện pháp ngăn cản mới đúng. Thế nhưng là, dưới mắt thái độ, nếu như nàng ngăn cản, đó không phải là ngồi vững tổ chức cướp ngục sự tình sao

Dương Thiên chỉ có thể lại lần nữa cứng lại ở đó.

Có lẽ là cho tới nay đều có thể đem Lục Nhĩ Mi Hầu gắt gao không chế lại quan hệ đi, đến mức để Dương Thiên sai coi là, lần này, nàng cũng vẫn

như cũ có thể biến nguy thành an.

Thế nhưng là, rất hiển nhiên, nàng sai.

"Còn nhớ rõ ta vừa mới đã nói sao" một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu nhẹ giọng hỏi: "So với Sư Đà Quốc, kỳ thật ngươi thừa nhận càng trọng yếu hơn. Đáng tiếc là, ngươi thật giống như cũng không có thừa nhận a."

Dương Thiên vội vàng nói: "Ta không phải là không có thừa nhận, chỉ là "

"Chỉ là vẫn như cũ vì bọn họ nghĩ cách cứu viện Cửu Đầu trùng chế tạo tiện lợi đúng không" Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh một tiếng, tự lảm bảm cười nói: "Không phải là không có thừa nhận, lại muốn cứu một tên gian tế. Cái này nói ra, ngươi không cảm thấy buồn cười sao "

Dương Thiên bỗng nhiên hô: "Cửu Đầu trùng hẳn không phải gian tế "

"Vậy ngươi nói cho ta biết ai là gian tế "

Một tiếng sấm rền gào thét trong nháy mắt quét ngang mà ra, toàn bộ tề thiên cung tựa hồ cũng chấn chấn động. Trước một khắc còn bạo động không thôi quân coi giữ lập tức cả đám đều yên tĩnh trở lại, quay đầu hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu thư phòng phương hướng nhìn đi qua.

Giờ này khắc này, trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu đã thay đổi lúc trước cái kia băng lãnh gương mặt, trên người mỗi một cây lông tơ đều dựng lên, trên trán gân xanh trải rộng.

Chậm rãi phun ra khí trong không khí hóa thành mê vụ, lặng yên tiêu tán.

Dương Thiên triệt để ngây dại, nàng có thể tinh tường cảm giác được Lục Nhĩ Mi Hầu trên thân đập vào mặt linh lực ba động. Nàng biết, hắn đã nổi giận, giận không kiềm được.

Do dự hồi lâu, Dương Thiên nhưng như cũ chỉ có thể ngơ ngác nháy mắt, đứng tại Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt, nhìn xem hắn. Cái kia hốt hoảng bộ dáng như là một cái thất kinh hải tử.

Đại khái, nàng trước đó vẫn luôn coi là Lục Nhĩ Mi Hầu bất quá là hài đồng tâm tính đi, đến mức lại không để ý đến hắn trưởng thành, khi hài đồng này chuẩn bị cùng người nghiêm túc thời điểm, càng như thế trở tay không kịp.

Đến lúc này, Bằng Ma vương mới mang theo sư còng vương chậm rãi đuổi tới nhà giam.

Những cái này cướp ngục người đã sớm không tại, hiện trường chỉ còn lại có phế tích, trùng thiên đại hỏa, cùng chặt vật không chịu nổi cứu lửa cháy yêu binh.

Cái kia nhà giam cai tù thấy Bằng Ma vương đến, vội vàng mang theo dưới tay mình một tên ngục tốt chạy tới nói ra: "Khởi bẩm ma vương, Cửu Đầu trùng bị dưới tay hắn tất cả loạn đảng cứu đi "

"Chạy đi đâu "

"Phía tây" cai tù chỉ vào phía tây nói ra.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Bằng Ma vương lại một cái giơ tay chém xuống, một kích đem cai tù chém thành hai nửa. Cái kia máu tươi gấn một chỗ.

Trong nháy mắt, người xung quanh đều ngây dại. Từng cái hoảng sợ nhìn xem ngã trên mặt đất không một tiếng động cai tù.

Tràng diện hỗn loạn, vừa mới người xung quanh thậm chí cũng không kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra. Thế nhưng là, cái kia đứng tại cái tù sau lưng ngục tốt, lại là thấy rõ ràng. Đã toàn bộ ngớ ngẩn.

Chân mềm nhũn, toàn bộ quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.

Bằng Ma vương xoay người một cái, đối người xung quanh hô: "Vì sao Cửu Đầu trùng thủ hạ có thể tùy tiện cướp ngục, cũng là bởi vì cái này cái tù cùng hãn cấu kết vừa mới, hãn đã hướng ta thẳng thắn người này không chết, khó tiêu mỗi hận trong lòng ta "

Cái kia bốn phía có thể nói là yên tĩnh im ắng. Tất cả mọi người đang lẳng lặng mà nhìn xem Bằng Ma vương, nhìn xem hãn diễn kịch.

Xoay người một cái, Bằng Ma vương lại từng bước một đi đến ngục tốt trước mặt, nhẹ giọng hỏi: "Cửu Đầu trùng trốn nơi nào "

Cái này hỏi một chút, ngục tốt lập tức thân thể chấn động.

Một thanh âm tại trong đầu của hãn vang lên: "Nói, nói Cửu Đầu trùng chờ loạn đảng, còn ở lại chỗ này Sư Đà Quốc bên trong, không có đi xa."

Cái kia ngục tốt một cái giật mình, ngơ ngác nháy mắt nói: "Cửu Đầu trùng Cửu Đầu trùng còn ở lại chỗ này trong thành, không có đi xa."

"Đã nghe chưa hãn nói, Cửu Đầu trùng còn ở lại chỗ này Sư Đà Quốc bên trong, không có đi xa" dứt lời, chỉ thấy Bằng Ma vương xoay người một cái, cái kia phương thiên họa kích chuẩn xác từ ngục tốt phần cổ xẹt qua, đầu lâu một cái bay ra ngoài.

"Cho ta từng nhà lục soát "

"Nặc "

Vô số yêu binh hướng phía bốn phía phòng ở mạnh vọt qua.

Sư công vương thấp giọng hỏi: "Tại sao muốn "

"Nhiều dân, hiểu không đã lòng người bàng hoàng, bất quá, còn chưa đủ." Nói, Bằng Ma vương nhanh chân hướng về phía trước, cao giọng hô: "Lúc này can hệ trọng đại, không thể buông tha bất luận cái gì một chỗ tất cả người hiềm nghi chờ, một mực bắt giữ, như gặp phản kháng, ngay tại chỗ xử quyết" chưa xong còn tiếp.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 768: Thời Cơ

Đại bát hầu chương 768:: Thời cơ

"Cũng không nói ra được đúng không?" Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi tranh bật cười, từng bước một lui lại, chậm rãi lắc đầu nói: "Người thật coi ta khờ sao? Là, ta tin tưởng người không phải gian tế, bởi vì người đủ cao ngạo, nhất định khinh thường tại gạt ta. Nhưng người cùng cái kia cái gọi là sư phó, lão già đáng chết kia, kỳ thật đều như thế. Người lưu tại nơi này, là có mục đích khác, căn bản cũng không phải là lựa chọn ta. Người cũng chưa từng chính miệng nói qua, người lựa chọn ta. Mà ta, cũng chỉ bất quá không muốn cùng người vạch mặt thôi. Hiện tại người che chở một tên gian tế là có ý gì? Đã chuẩn bị cùng ta than bài sao?"

Dương Thiên không có trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn chăm chú lên hắn.

Lục Nhĩ Mi Hầu không chút kiêng kỵ phóng thích ra linh lực của mình, cả tòa tề thiên cung đều tại khẽ run. Sơn Dương Tinh đã sợ đến lui về sau một bước, những cái này giữ ở ngoài cửa yêu tướng càng là từng cái thất kinh chạy ra, sợ bị liên lụy.

Một tay nắm lên bàn bên trên chén trà, Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch miệng lộ ra răng nanh, hung tợn nói ra: "Ta biết người và ám áp có giao tình, ta liền muốn biết, khi Cửu Đầu trùng phản bội ta thời điểm, người chọn bọn hắn, hay là lựa chọn ta. Hiện tại, ta biết đáp án."

Dứt lời, hắn hung hăng đem chén trà đập xuống đất. Ly kia tử trong nháy mắt vỡ thành bột phấn.

Giờ này khắc này, Dương Thiên vẫn như cũ là ngơ ngác đứng đấy, khoe mắt nổi lên lệ quang. Đáng tiếc lần này, nước mắt cũng không có đôi lầy Lục Nhĩ Mi Hầu mềm lòng.

...

Lúc tờ mờ sáng, một sợi ánh nắng xuyên thấu tầng mây chiếu ở Bằng Ma vương trên mặt, chiếu ra cái kia một mặt mang theo mừng thầm tiếc hận, tản ra nói không hết đôi trá.

Đứng tại rào chắn bên cạnh, hấn nhìn xuống khắp nơi trên đất kêu rên Sư Đà Quốc ung dung thở dài: "Ai da da, thật tốt Sư Đà Quốc, cứ như vậy xong. Thực sự đáng tiếc a."

"Tiếp xuống làm sao bây giờ?" Một bên sư cồng vương hừ cười nói: "Không nghĩ tới a, Lục Nhĩ Mi Hầu thật bị thánh mẫu đại nhân lôi ở. Cái kia Đa Mục Quái cái gì khác bản sự không có, tính toán người, ngược lại thật sự là là một thanh hảo thủ."

"Lúc trước ta cũng không quá tin tưởng, bắt quá bây giờ ngẫm lại, cũng bình thường. Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu, chưa hề liền không có nhìn tới ta, có cái kia bức mình chuyện, hấn chỗ nào còn quản được Sư Đà Quốc chết sống đâu?" Vừa quay đầu lại, Bằng Ma Vương Cương xảo nhìn thấy một vị yêu binh mang theo đầy bao không biết thứ gì từ nơi không xa đi ngang qua.

Ánh mắt giao thoa thời khắc, cái kia yêu binh dọa đến một cước mềm, lại toàn bộ quỳ xuống đất, bỗng nhiên run rẩy.

"Hấn làm sao rồi?" Sư cồng vương hỏi.

Nhìn sư cồng vương, Bằng Ma vương bất đắc dĩ thở dài nói: "Chúng ta đứng ở phía trên thấy rõ ràng, bọn hấn lại thế nào biết chúng ta đều biết bọn hấn đang làm gì đó?"

Dứt lời, hắn mở ra bước nhỏ từng bước một hướng phía người tiểu binh kia đi đến, đưa tay cầm lên tiểu binh rơi xuống bao tải.

Một trào này, người tiểu binh kia dọa đến hồn đều muốn không có, muốn đưa tay ngăn cản, nhưng lại không có can đảm. Vội vàng bỗng nhiên đập đầu kêu khóc nói: "Ma vương! Ma vương! Tiểu nhân là mỗ heo làm tâm trí mê muội, lần sau cũng không dám nữa! Cũng không dám nữa, cầu ma vương tha tiểu nhân đi!"

"Đây là mới tới?" Bằng Ma vương đưa tay mở ra bao tải.

Cái kia trong bao bố cái gì cũng có, đều là một chút vụn vặt đồ vật. Nhìn bộ dáng... Giống như là từ nơi nào giành được.

Thấy thế, Bằng Ma vương đưa tay nắm lên một thanh, cười cười nói: "Đừng nói cái gì lần sau không hạ lần, cái này tính giao thuế. Hiểu ý của ta không?"

Nói, hắn đem những cái này thứ đồ vật nhét vào một bên yêu tướng trong tay, lại đưa tay bên trong bao tải ném vào cho người tiểu binh kia.

Người tiểu binh kia thấy sững sốt một chút, trong lúc nhất thời, lại không biết đó là cái có ý tứ gì.

Bất đắc dĩ, Bằng Ma vương đành phải cho một bên yêu tướng đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Cái kia yêu tướng lúc này hiểu ý, bước nhanh đi đến người tiểu binh kia bên cạnh, nắm lên bao tải liền hướng trong tay hắn nhét: "Ma vương để ngươi cầm thì cứ cầm, còn mẹ nó không hiểu sao?"

"Tạ... Tạ ma vương." Người tiểu binh kia ôm bao tải ngo ngác gỡ, sau đó cẩn thận từng li từng tí đứng lên, từng bước một lui về sau. Thỉnh thoảng

còn ngẩng đầu lên liếc mắt một cái đưa lưng về phía hấn Bằng Ma vương, sợ Bằng Ma vương bỗng nhiên động thủ.

Nhưng mà, không có.

Thẳng đến hấn rời đi sự còng vương tầm mắt, Bằng Ma vương đô không có bất kỳ cái gì động tác.

Tin tức rất nhanh truyền ra, cả sau cùng ngục trang đều đã xé bỏ. Bằng Ma vương dẫn đầu hạ yêu quân bắt đầu không chút kiêng kỵ xông vào Sư Đà Quốc các nơi dinh thự bên trong, đánh lấy lòng bắt Cửu Đầu trùng cờ hiệu bắt đầu cướp bóc.

Cuốn cuộn khói đặc phóng lên tận trời, vốn chỉ là nhà giam, bây giờ, lại bị Bằng Ma vương cùng dưới trướng hấn bộ đội như là như bệnh dịch tàn đến mỗi một hẻm lách.

...

Giờ này khắc này, nơi xa vách núi đỉnh, Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng Vương chính đứng sừng vai, xa xa nhìn xem đây hết thấy.

Trầm mặc hồi lâu, Chính Pháp Minh Như Lai khẽ thở dài: "Không sai biệt lắm nha."

"Còn thiếu một chút." Một bên Địa Tạng Vương thản nhiên nói.

...

Lúc này, một tên yêu binh bước nhanh đi đến Bằng Ma vương sau lưng, quỳ xuống đất nói: "Ma vương, Đa Mục đại nhân để ngài có thể thông tri bên kia."

"Thông tri bên kia?" Bằng Ma vương có chút sùng sốt một chút, nửa ngày, mới phản ứng được. Khoát tay áo nói: "Biết, ngươi đi xuống đi."

Sư còng vương lặng lẽ thấp giọng nói: "Chỗ nào?"

Bằng Ma vương cười nhạt cười, cũng chưa trả lời, chỉ là một mặt thích ý nhìn trước mắt khói đặc lẩn lộn Sư Đà Quốc.

...

Sau cơn mưa trống trải trên thảo nguyên, Huyền Trang vẫn như cũ chống pháp trượng đi từng bước một lầy, đi lại tập tễnh.

Xa như vậy chỗ, hầu tử chính diện không biểu lộ nhìn, một mặt buồn ngủ.

Sau lưng, Lữ sáu ngoặt chính dẫn theo áo choàng bước nhanh chạy tới. Cặp chân kia giẫm qua bùn nhão, đem trên người quần áo đều làm bẩn.

Vội vã chạy đến hầu tử trước mặt, hấn thở hồng hộc nói ra: "Đại thánh gia, xảy ra chuyện."

"Chuyện gì? Còn có thể ra chuyện gì?" Hầu tử hai mắt vô thần nhìn hấn.

"Sư Đà Quốc xảy ra chuyện, Bằng Ma vương đến báo! Nói là thánh mẫu đại nhân gặp nguy hiểm!" Nói, Lữ sáu ngoặt đưa tay móc ra cái kia phiến hầu tử giao cho hấn đảm bảo ngọc giản đưa tới.

Hầu tử rõ ràng ngây ngốc một chút, sau một khắc, hấn đã quay người một cái đằng không mà lên, tại cái kia giữa không trung xoay một vòng, không nói lời gì cầm lên Huyền Trang liền hướng phía Sư Đà Quốc phương hướng bay thẳng mà đi.

Thấy thế, cái kia bốn phía yêu tướng nhóm, bao quát Thiên Bồng cùng Ngưu ma vương chờ, cũng đành phải vội vàng đi theo.

...

Sư Đà Quốc tề thiên cung trong, cái kia giằng co vẫn còn tiếp tục lấy.

Dương Thiên đã không nói nữa một câu nói, chỉ là lẳng lặng nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu.

Đã nhận định sự tình, nàng làm sao khổ đi giải thích đâu? Giải thích đã không có ý nghĩa, trọng yếu nhất chính là, nàng cũng không muốn làm như thế.

Về phần Lục Nhĩ Mi Hầu, thì là một mực căm tức nhìn nàng, mặc kệ thời gian trôi qua.

Đối Tu Bồ Đề hẳn không có cách nào thế nào, đối Dương Thiên, hẳn hoàn toàn có năng lực trong nháy mắt cướp đoạt tính mạng của nàng, thế nhưng là, hẳn thật muốn làm như thế sao?

Một vị yêu tướng vội vàng đi vào Sơn Dương Tinh sau lưng, thấp giọng rỉ tai vài câu.

Lập tức, Sơn Dương Tinh bỗng nhiên mở to hai mắt, vội vàng hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn đi qua.

Dương Thiên âm thanh lạnh lùng nói: "Nói."

Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn như cũ đứng không nhúc nhích.

Sơn Dương Tinh mang theo bối rối nhìn nhìn Dương Thiên, lại nhìn một chút Lục Nhĩ Mi Hầu, lấy dũng khí nói khẽ: "Đại thánh gia, bên ngoài tựa hồ, xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện liền đi xử lý!"

"Khả năng... Khả năng thần xử lý không được a. Đại thánh gia ngài nếu không..."

"Cút!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, Sơn Dương Tinh vội vàng rút cổ một cái, lui về sau một bước.

Yên lặng chấp tay về sau, hẩn quay người rời đi thư phòng.

Trong thư phòng, chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Dương Thiên.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu một cái bước xa xông đi lên, một thanh liên giữ lại Dương Thiên yết hầu.

"Ngươi thật sự cho rằng, ta không dám giết ngươi sao? Lão tử coi như không đem cái này Tề Thiên Đại Thánh, cũng sẽ không nuốt xuống con giận này!"

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Két" một tiếng vang lạnh lạnh. Dương Thiên bên hông mặt dây chuyền vỡ vụn ra, rớt xuống đất.

Dương Thiên không khỏi kinh ngạc giật mình.

Đoạt tại Dương Thiên trước đó, Lục Nhĩ Mi Hầu một bả nhấc lên cái kia vỡ vụn mặt dây chuyền, nhìn Dương Thiên nghi ngờ hỏi: "Cái này, là cái gì?"

...

"Két", đang lúc này, ở ngoài xa mấy vạn dặm Dương Tiễn bên hông, một khối giống nhau như đúc mặt dây chuyền vỡ vụn.

...

Trong thư phòng, Lục Nhĩ Mi Hầu nắm cái kia võ vụn mặt dây chuyền chậm rãi tranh bật cười, nói: "Báo tin đồ vật? Từ Hoa Sơn bắt đầu, liền nhìn người mang theo nó. Đây cũng là... Cho người ca báo tin a? Tốt một cái huynh muội tình thâm a, ha ha ha ha, tốt, rất tốt. Liền nhìn hấn có dám tới hay không. Nếu tới, ta liền ở ngay trước mặt người, xé hấn!"

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân nhếch môi, cười hì hì đối Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên giáo chủ nói: "Không sai biệt lắm."
(chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 769: Chơi Một Hồi

chương 769:: Chơi một hồi

Trường Không bên trong, một cỗ tuần tra phủ chiến xa tại mây mù ở giữa chậm rãi ngang qua. Lưới phía trên ba cái tuần tra đem chính mục không chuyển con người mà nhìn chăm chăm vào hạ giới nhìn.

Mỗi lần khi độ cao rút xuống thời điểm, cái kia không chế dây cương tuần tra đem đều muốn thoáng kéo kéo một cái, dốc lên độ cao.

Hơn sáu trăm năm, Thiên Đình đã sớm không còn năm đó rầm rộ. Gần sát mặt đất điều tra, đó là thể hệ trước tuần tra tướng tài có thể làm sự tình. Hiện tại tuần tra đem phần lớn chỉ dám ở trên không thoáng qua nhìn một chút, đặc biệt là tại yêu quái hoành hành khu vực. Cũng chính là làm theo thông lệ, trở về hảo giao kém thôi. Còn có thể hay không hiện cái gì, sớm đã không phải bọn hắn sở chú ý.

Trong đó một vị thoáng qua ngây ngốc một chút, đưa tay hướng phía phía trước chỉ chỉ.

Thuận cái kia tuần tra đem chỉ phương hướng nhìn lại, còn lại hai vị trông thấy một thân ảnh đang lấy cực nhanh độ xẹt qua chân trời, đem tầng mây dày đặc đều cắt thành chính tề hai khối.

"Cái đó là. . . Dương Tiễn?" Trong đó một vị tuần tra sẽ có chút kinh ngạc dụi dụi con mắt.

"Không thể nào? Hấn không phải một mực ở tại rớt Giang khẩu sao? Bao nhiêu năm đều không có quản sự, đây là muốn đi làm sao?"

"Muốn hay không đem chuyện này bẩm báo cấp trên?"

"Quên đi thôi. Hiện tại cũng không phải năm đó bệ hạ, không đến mức cả ngày nhìn chăm chăm rớt Giang khẩu nhìn."

"Nói cũng đúng. Đầu năm nay, việc không liên quan đến chúng ta, bớt can thiệp vào vi diệu."

Đang lúc cái kia không chế chiến xa tuần tra đem nắm chặt dây cương, chuẩn bị quay đầu dẹp đường hồi phủ thời điểm, đột nhiên, một trận gió lốc đánh tới, cả bộ chiến xa đều bị lật ngược!

Hai thớt chiến mã tránh thoát dây cương, cũng không biết là chạy vẫn là bị gió thổi đi, trực tiếp đã không thấy tăm hơi. Cái kia chiến xa trực tiếp liền hướng hạ giới đập xuống.

Gió lốc đi qua, bị hung hăng vung ra chiến xa ba cái tuần tra đem thật vất vả định trụ thân hình, từng cái sắc mặt đều có chút tím.

"Vừa mới. . . Đó là cái gì?"

"Không biết, tựa như là. . . Một người công một người khác."

"Mặc tăng bào người?"

"Không tốt!" Đang lúc này, cái kia một mực không có lên tiếng âm thanh người thứ ba bỗng nhiên chỉ vào hậu phương hét lên.

Đột nhiên quay đầu, bọn hấn nhìn thấy lít nha lít nhít một mảnh thứ gì chính hướng bọn họ vọt tới, như là bầy ong.

Theo cái kia "Bây ong" tới gần, ba cái tuần tra đem gần như đồng thời ngậy người. Bọn hắn nhìn thấy, là một đoàn yêu quái! Một đoàn!

Giờ khắc này, ba cái tuần tra đem cơ hồ đều là não hải trống rỗng. Bên trong một cái thậm chí nhẹ buông tay, giữ tại lòng bàn tay trường thương tuột tay rớt xuống.

Nhưng mà, bọn hắn trong dự liệu sự tình cũng không có sinh. Cái này một đoàn yêu quái, cũng không phải tới giết bọn hắn. Những này yêu quái thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn bọn hắn một chút, liền từ bên cạnh bọn họ cướp đi mà qua. Trong nháy mắt, đã toàn bộ biến mất sau lưng bọn họ trên đường chân trời.

Thẳng đến lúc này, ba người này mới thật không dễ dàng tỉnh táo lại, từng cái lạnh rung run.

"Đã xảy ra chuyện gì. . . Vừa mới, ta giống như thấy được Ngưu Ma Vương còn có. . . Quyển Liêm. . . Thiên Bồng. . ."

"Trước mặt cái kia là con khi kia! Bọn hắn cùng Dương Tiễn đi cùng một cái phương hướng! Nhanh bấm báo bệ hạ! Bấm báo bệ hạ!" Bên trong một cái bỗng nhiên rít lên.

. . .

Tề Thiên Cung trên giáo trường, Lục Nhĩ Mi Hầu chăm chú dặt lầy Dương Thiên tay, ngửa đầu nhắm hướng đông phương nhìn lại. Vô luận Dương Thiên giãy giụa như thế nào, đều giãy dựa mà không thoát tay của hắn.

Giờ này khắc này, toàn bộ võ đài đều đã bị thanh không, liền ngay cả một người lính đều không có. Ngoài cung khói đặc cuộn cuộn, xông thẳng tới chân trời, toàn bộ Sư Đà Quốc nhìn qua thật giống như vừa mới đã trải

qua một trận đại chiến, thậm chí giờ này khắc này chiến tranh đều còn tại tiếp tục. Kêu khóc bên tàu người cũng có, rên thống khổ người cũng có. Hùng hực ánh lửa tứ ngược hơn phân nửa thành bang, mà những cái này Bằng Ma vương thủ hạ yêu binh, hay là bốn phía cướp bóc đốt giết lấy.

Đối với đây hết thấy, Lục Nhĩ Mi Hầu lại làm như không thấy, chỉ là ngửa đầu, nhìn qua đông phương đường chân trời cười lạnh.

"Người đến tốt cùng muốn làm gì? Toàn bộ Sư Đà Quốc đều đã hủy người không thấy được sao?"

"Cái này không phải liền là người muốn nhìn đến sao?"

"Người!"

"Đều đi tốt, đi thanh tịnh." Lục Nhĩ Mi Hầu trợn trắng mắt, cười lạnh nói: "Về phần người, ta là vô luận như thế nào sẽ không để cho người đi. Dùng người coi mỗi như, có thể dẫn xuất rất nhiều người."

Dương Thiên nhíu chặt lấy tri cảm tức nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng cũng vô kế khả thi, chỉ có thể vô ích cực khổ ý đồ đem hán tay đẩy ra. Gấp đến độ trong hốc mắt đều đã nổi lên nước mắt.

Nàng thực sự không cách nào tưởng tượng nếu như Dương Tiễn thật tới, sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, giờ này khắc này, nhìn Dương Thiên cái kia thất kinh bộ dáng, Lục Nhĩ Mi Hầu chợt có một loại không hiểu khoái cảm.

Xa như vậy chỗ trên vách núi, Địa Tạng Vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai vẫn như cũ không chớp mắt nhìn chăm chú lên Sư Đà Quốc.

"Dương Tiễn hẳn là muốn tới đi."

"Hắn là. Cái kia hầu tử hắn là cũng nhanh đến."

"Người đoán ai tới trước?"

"Khẳng định là Dương Tiễn." Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng thờ dài: "Cái kia hầu tử khẳng định sẽ mang lên Huyền Trang, tránh cho trúng kế. Khẳng định sẽ hơi chậm một chút. Mặc dù khăn trương Dương Thiên, nhưng hắn dù sao không tin nhiệm Bằng Ma vương."

"Cái này có nên hay không nói là hai người bọn họ khác nhau đâu?"

"Xem như thế đi."

Địa Tạng Vương cười nhạt cười, nói: "Bần tăng cảm thấy, cái này Lục Nhĩ Mi Hầu tính cách, ngược lại là tương đối giống hơn 600 năm trước con khỉ kia a. Chỉ bất quá thời cuộc bất đồng thôi."

"Thiếu thốn hơn sáu trăm năm thời gian. Người cuối cùng sẽ lớn lên, chỉ là thời gian, kinh lịch vấn đề. Hai cái hầu tử, một cái trưởng thành, một cái không có lớn lên mà thôi."

Nghe vậy, Địa Tạng Vương ý vị thâm trường nhìn Chính Pháp Minh Như Lai một chút, nhẹ giọng thờ dài: "'Người cuối cùng sẽ lớn lên?' cái này lí do thoái thác, ngược lại là có điểm giống Huyền Trang muốn chứng cái kia nói a. Nếu như người cuối cùng sẽ lớn lên, liền nhất định sẽ đốn ngộ. Đến lúc đó, chẳng phải là chúng sinh đều là độ?"

"Có thể nói như vậy. Chỉ bất quá bàn đào cứ như vậy mấy cái, dùng loại phương thức này, có thể độ quá ít, quá khó khăn, tính không được phổ độ. Bần tăng liền muốn nhìn xem, Huyền Trang có thể hay không tìm tới một cái biện pháp tốt hơn."

Chính trong ngôn ngữ, Địa Tạng Vương hai mắt chậm rãi hướng phía đông phương nhìn đi qua, nói khẽ: "Tới."

Lời còn chưa dứt, chỉ mỗi ngày bên cạnh rôt cục xuất hiện loé lên một cái điểm sáng.

Sau một khắc, một đạo bạch quang trực tiếp hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu bắn tới. Chỉ gặp hấn nhẹ nhàng đem đầu lệch ra, mau né.

Cái kia bạch quang rơi xuống Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng bậc thang vừa dùng tại bài trí trên chiếc đỉnh lớn. Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ đại đỉnh nổ tung!

Tại cái kia bạch quang tài liệu thi khí kinh trùng kích vào, nổ tung đại đỉnh mảnh vỡ như là gợn sóng đẩy ra, quét ngang toàn bộ võ đài.

Đội cát bụi tiêu tán, chỉ thấy nguyên bản đại đỉnh vị trí nghiêng nghiêng cắm một thanh Tam Tiên Lương Nhận Dao, có chút rung động. Điểm rơi chỗ mặt đất rạn nứt thành mạng nhện bộ dáng.

Mà Dương Tiễn, đã đứng ở Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt, cùng hấn cách xa nhau bất quá mười trượng.

"Hắc hắc, chúng ta lại gặp mặt." Lục Nhĩ Mi Hầu cười hì hì nói: "Bất quá lần này, ta là thật dự định lấy tính mạng của ngươi."

Dương Tiễn đưa tay giương lên, rơi sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu Tam Tiên Lương Nhận Dao lập tức lẳng không bay lên, ở giữa không trung vẽ ra một đường cong tròn về sau, chuẩn xác rơi xuống trong tay của hấn.

Nắm Tam Tiên Lương Nhận Dao, Dương Tiễn bày ra nghênh chiến tư thế.

"Đừng! Không được qua đây!" Dương Thiên hai mắt đăm đẽ mông lung kêu khóc nói: "Đi nhanh một chút! Người đánh không lại hẳn!"

Lục Nhĩ Mi Hầu khiêu khích tựa như nhắc lên Dương Thiên tay, nhẹ nhàng lung lay.

Không có chút gì do dự, Dương Tiễn nắm Tam Tiên Lương Nhận Đao hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu vọt tới!

Trong nháy mắt, linh lực mang theo ba động thậm chí đều đã mắt trần có thể thấy, như là sóng biển dọc theo giữa hai người tuyền hướng phía hai bên khuếch tán ra ngoài!

Một kích này, Dương Tiễn dùng hết toàn lực, nhưng mà, chênh lệch còn tại đó. Sớm tại còn không có động thủ trước đó, thắng bại cũng đã là nhất định.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu có chút khom người xuống, một tay cầm côn dùng sức hất lên!

Bắn vọt bên trong Dương Tiễn thậm chí cũng còn chưa kịp thấy rõ động tác của hắn, một ngụm máu tươi đã phun ra! Cả người như là tên bắn ra mũi tên bỗng nhiên bị quăng ra ngoài.

Ngay tại lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là có chút đem cây gậy giương lên. Một cỗ linh lực trong nháy mắt đem Dương Tiễn toàn bộ bọc lại, ngạnh sinh sinh đem hắn lại giật trở về, nện ở cách mình không đến năm trượng địa phương. Nhíu lông mày, thần nhiên nói: "Đứng dậy, lại đánh."

Kinh ngạc nhìn nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu, Dương Thiên đã toàn bộ như là hồng mắt. Nàng khẽ run hỏi: "Người muốn làm gì? Người muốn làm gì!"

"Chơi. Giết lúc trước hấn, chơi một hồi." Nhếch môi, Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ cười nói: "Ta cũng nghĩ thử một chút giống người đùa bỡn ta như thế, vui đùa người chơi tư vị." (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 770: Tức Giận

Trên giáo trường, Dương Thiên mở to hai mắt nhìn chăm chặp Lục Nhĩ Mi Hầu. Toàn cảnh là hoảng sợ, trong lúc nhất thời, lại đều nói không ra thoại tới.

Cách đó không xa, Dương Tiễn chính giãy dựa lấy đứng dậy, một ngụm máu tươi từ trong miệng tràn ra, kịch liệt đau nhức bên trong, hấn đành phải quỳ một chân trên đất, chống Tam Tiên Lương Nhận Dao mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

"Ca... Ca, ngươi không sao chứ?"

Dương Thiên vội vàng quay đầu, liền muốn hướng phía Dương Tiễn tiến lên, lại bị Lục Nhĩ Mi Hầu quả thực là túm trở về.

"Ngươi thả ta ra! Thả ta ra!"

"Nguyên lai ngươi cũng sẽ đau lòng a? Thế nào đối ta, cứ như vậy ý chí sắt đá đâu?"

"Ngươi thả ta ra!"

"Theo ta thấy, trong lòng ngươi hẳn là căn bản liền không có ta đi? Cho dù có, cũng là đi về phía tây trên đường một cái kia!"

Dương Thiên cắn chặt răng, đem hết toàn lực muốn đẩy ra Lục Nhĩ Mi Hầu tay. Nhưng mà, cái kia hai tay nhưng như cũ giống như đúc bằng sắt

xiềng xích chăm chú khóa lại nàng cổ tay.

"Hiện tại gấp có gì hữu dụng đâu? Ta nhớ được ta lần thứ nhất cùng người gặp mặt, liền dùng qua ca của người uy hiếp người. Chẳng lẽ người liền không có nghĩ tới, người dạng này đối ta, ca của người sẽ có nguy hiểm tính mạng?" Đem đáng tin Binh một đòn nặng nề, cắm vào võ đài phiến đá bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ một ngón tay, Dương Thiên thân thể lập tức đã mất đi không chế, phù đến giữa không trung. Vô luận như thế nào giãy dựa cũng giãy dựa mà không thoát.

"Hôm nay, ta liền muốn để người nhìn xem ca của người, chết ở trước mặt người."

Giờ này khắc này, Dương Thiên đã than thở khóc lóc. Nàng kêu khóc nói: "Thả ta ra ca! Ta đáp ứng người, người muốn ta làm cái gì ta đều đáp ứng người!"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu một cái quay mặt lại, mở to hai mắt nhìn chăm chú lên Dương Thiên.

Trong nháy mắt, Dương Thiên ngây người.

Nàng coi là Lục Nhĩ Mi Hầu đồng ý, đồng ý chỉ cần nàng đáp ứng hẳn điều kiện, liền bỏ qua Dương Thiên.

Nhưng mà, không có.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi bật cười, nói khẽ: "Thương tâm sao? Thương tâm, liền lên tiếng khóc lớn đi. Sẽ dễ chịu một điểm. Ha ha ha ha."

Giờ khắc này, Dương Thiên rốt cuộc khóc không được. Nàng đột nhiên phát hiện, mình trêu chọc chính là một cái triệt triệt để để tên điên!

Thay đổi khuôn mặt, Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần nhìn phía Dương Tiễn, lo lắng nói: "Tay, hay là chân. Ta đếm một hai ba, đếm tới ba, người nếu là còn không có quyết định, ta tiện tay chân cùng một chỗ tháo. Một!"

Dương Thiên vẫn như cũ ngơ ngác nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu, khẽ run.

"Hai!"

Một thanh âm tại Dương Thiên trong đầu vang lên, là Dương Tiễn.

"Không cần tìm hấn, vô dụng... Hấn là thằng điên. Kỳ thật, một cái khác cũng thế. Khác nhau chỉ là người điên trong lòng có không có người thôi."

Dương Thiên ngơ ngác quay sang, hướng phía Dương Tiễn nhìn đi qua.

Giờ này khắc này Dương Tiễn, sớm đã tình trạng kiệt sức, nhưng vẫn là ráng chống đỡ lấy dùng thần thức nói với Dương Thiên ra câu nói sau cùng: "Yên tâm đi, hấn sẽ đến. Một cái khác người điên trong lòng, có người."

"Ba!"

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một vệt kim quang từ đằng xa chạy như bay tới, nặng nề mà đánh vào Lục Nhĩ Mi Hầu trước ngực!

Trong nháy mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu thân hình đột nhiên sau áp chế, hướng phía võ đài khán đài bay đi. Cặp kia chân cẳng là tại phiến đá bên trên hoạch xuất ra hai đạo thật sâu phác hoạ, cát đá vẩy ra. Nắm lấy Dương Thiên tay rút cục buông lỏng ra.

Đồng dạng trong nháy mắt, Dương Tiễn thân hình đã mất đi không chế, chậm rãi rơi xuống đất. Dương Thiên phản thân nhảy lên bay nhào tới.

Khi Dương Thiên vững vàng tiếp được Dương Tiễn, rơi xuống đất thời điểm, hầu tử đã cũng Huyền Trang đứng ở bên cạnh của bọn hấn.

"Nói với người cùng ta trở về, không nghe, nhất định phải lưu tại nơi này. Khiến cho khắp thiên hạ đều cảm thấy ta bị đội nón xanh... Ai, công khí cũng sẽ ở hồ thanh danh." Hầu tử ung dung nhìn Dương Thiên, quay đầu đem Huyền Trang từ trên lưng để xuống.

Trong nháy mắt, Dương Thiên lại cười, che môi, cười ra nước mắt.

Đang lúc hai người bèn nhìn nhau cười thối điếm, "Phanh" một tiếng, xa xa đồng đá vụn bên trong vượn một cái tay.

Lục Nhĩ Mi Hầu lộ ra đờ ở trên người đá vụn, chậm rãi đứng lên, cảm tức nhìn hầu tử. Tay kia bên trong nắm, là hầu tử kim cô bổng.

Lúc này, hầu tử sau lưng, Thiên Bồng, Ngưu Ma Vương, Quyển Liêm mấy người cũng vội vàng chạy tới.

Quay đầu nhìn thoáng qua, hầu tử đưa tay vuốt một cái Dương Thiên cái mũi, nói khẽ: "Đừng khóc, có chuyện gì một hồi lại nói. Chờ ta trước tiên đem cái phiền toái này giải quyết."

Dứt lời, hấn đi về phía trước hai bước, một thanh rút ra Lục Nhĩ Mi Hầu cắm trên mặt đất thiết can Binh, nắm trong tay bày ra ngênh chiến tư thế.

Giờ này khắc này, từng cái yêu tướng rơi vào hầu tử sau lưng, từ xa nhìn lại, đã là đen nghịt một mảnh.

Quay đầu nhìn lại, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên phát hiện bên cạnh mình, lại không có bất kỳ ai. Chỉ còn lại có một vùng phé tích. Liền ngay cả cho tới nay trung thành tuyệt đối sơn dương tinh, cũng đã không biết tung tích.

Đây chính là thế giới này cuối cùng lựa chọn sao? Từ hai cái hầu tử ở giữa...

"Ta muốn giết ngươi!"

Trong nháy mắt, phần nộ thôn phê lý trí, hấn gào thét, quơ kim cô bông hướng phía hầu tử vọt tới. Song phương nặng nề mà đụng vào nhau. Một đạo lại một đạo khí kinh, thuận mặt đất phi tốc khuếch tán ra.

...

Khí kinh từ Chính Pháp Minh Như Lai bên cạnh lướt qua, giương lên ống tay áo của hấn, cũng giương lên bên cạnh Địa Tạng Vương ống tay áo.

Nơi đó mặt chạy trốn đám yêu quái lực chú ý đều tại cái kia hai cái giao chiến hầu tử trên người thời điểm, Địa Tạng Vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai sở nhìn chăm chú, lại là đứng ở trường trận bên trong, cùng Dương Thiên cùng một chỗ bị bảo hộ ở yêu bầy bên trong không biết làm sao Huyền Trang.

"Chính chủ đang tràng."

"Ân."

Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng thở dài: "Đánh xong trận này, đi về phía tây cuối cùng thiên chương, cũng liền muốn mở màn. Hoặc là chúng sinh phổ độ, hoặc là... Trên trời rơi xuống đại nạn."

...

Giờ này khắc này, ngòi ngay ngắn lừng tiêu bảo điện bên trên Ngọc Đế tiếp vào chiến báo, đã là toàn bộ mộng.

Do dự hồi lâu sau, hấn dẫn theo cái kia khoan hậu áo choàng đứng lên nói: "Hôm nay liền đến nơi này, có chuyện gì, ngày mai lại bàn về. Lý ái khanh, sao Thái Bạch quân, làm phiền cùng trăm đến thư phòng một lần."

Dứt lời, xoay người rời đi.

"Cung tiễn bệ hạ!"

Tất cả Tiên gia đều cung cung kính kính hành lễ, từng cái hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn phía Lý Tịnh cùng Thái Bạch Kim Tinh. Chỉ thấy hai người lông mày đều nhàu quá chặt chẽ, từng cũng từng không ra.

Lập tức, trái tim tất cả mọi người bên trong đều nắm chắc.

Có người thấp giọng thở dài: "Sợ là... Cái kia hai cái hầu tử lại xảy ra chuyện đi..."

...

Thế gian, hai cái Phật Đà ngược đầu nhìn lên lấy không trung hai cái hầu tử kịch chiến.

Bọn hấn từ trên bầu trời chiến tới mặt đất, lại từ trận chiến dưới mặt đất đến bầu trời, không ngừng lặp đi lặp lại, đều đã lấy ra toàn lực đang liều giết. Lần này, không có bất kỳ cái gì một cái muốn thoát đi chiến trường.

Kịch liệt linh lực ba động phía dưới, trên bầu trời đã sớm ngưng tụ như là vòng xoáy mây đen, đem hết thảy đều bao phủ lại. Nhưng một lần lại một lần lặp đi lặp lại va chạm, nhưng lại như là một cái lại một cái kinh lôi đem thiên địa lặp đi lặp lại chiếu sáng.

Dần dần, Lục Nhĩ Mi Hầu sắp không chống đỡ được nữa. Hấn bị từ trên bầu trời hung hăng rơi đập, trên mặt đất lao ra một cái to lớn hố. Lại lần nữa bò dậy thời điểm, trên người khô giáp sớm đã vỡ vụn không chịu nổi.

Nhưng mà, hấn còn muốn xông đi lên tiếp tục chiến đấu.

Đang lúc này, một thanh âm tại trong đầu hấn vang lên.

"Còn nhớ rõ bản tăng cùng người nói qua điều kiện sao?"

Hắn bỗng nhiên ngây ngốc một chút.

Giữa bầu trời kia đang chuẩn bị nghênh đón một vòng mới trùng kích hầu tử cũng bỗng nhiên sững sốt một chút, hơi nghi hoặc một chút mà nhìn xem đột nhiên đình chỉ công kích Lục Nhĩ Mi Hầu.

Ngốc đứng tại chỗ, Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt phi tốc chuyển động, rất nhanh khóa chặt thần thức truyền âm người vị trí, lại giữ im lặng.

"Thế nào? Đồng ý bản tăng nói lên giao dịch sao? Đeo lên kim cô, lập địa thành phật, đại thánh gia ngài cũng không cần lại bị người bây giờ đổi mặt vấn đề sở khôn nhiều."

Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn như cũ giữ im lặng, tay kia bên trong kim cô bỗng lại không tự giác siết chặt.

"Còn phải lại suy tính một chút sao?"

Lục Nhĩ Mi Hầu tiếp tục trầm mặc.

Chính Pháp Minh Như Lai không nói gì nữa.

Một hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu lại là dồn hết sức lực xông tới. Thân ảnh kia cùng hầu tử đan vào một chỗ, tiếp tục chém giết.

"Thất bại sao?" Địa Tạng Vương nhẹ giọng hỏi.

"Không, hắn đã dao động." Chính Pháp Minh Như Lai nói: "Chỉ là, còn thiếu một kích trí mạng thôi. Bởi vì, hắn còn cho rằng, hắn không có bại."

Nghe vậy, Địa Tạng Vương không thể nín được cười đi ra, nói: "Xem ra, quả thật là như Tôn Giả lời nói a. Đây chính là hơn 600 năm trước con khi

kia, không đến cuối cùng một khắc, đều tuyệt không hết hy vọng. Bộ này không chịu thua tính tình, thật đúng là bẩm sinh."

Nói, ý hẩn vị sâu xa ngẩng lên đầu nhìn thoáng qua, nói: "Còn tốt thắng được chính là cái này hơn sáu trăm năm hầu tử, nếu là cái này hơn 600 năm trước, có bộ này tính tình, nhưng lại không có nguyên bản ký ức... Một khi lại đường lên trời, quả nhiên là không người có thể làm gì hẩn a." (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 771: Đánh Cờ

chương 771:: Đánh cờ

Đâu Suất Cung bên trong, Thanh Tâm ngược nhìn bầu trời xanh thẳm. Chầm chậm thanh phong từ bên cạnh của nàng thổi qua, giơ lên tóc dài.

"Thế cục, tựa hồ vừa khẩn trương đi lên."

Chim tước ngồi ở kia bên cạnh ghế đá, lẳng lặng bồi tiếp nàng.

"Người nói, lần này còn biết giống hơn 600 năm trước như thế sao?"

Chim tước chậm rãi lắc đầu.

"Sẽ không?"

"Không biết." Chim tước khẽ thở dài: "Cái này tam giới hướng đi, chưa hề không phải là chúng ta nói đến chuẩn. Hẳn là vòng xoáy trung tâm người. Chúng ta mặc dù cũng tại cái này trên bàn cờ, lại nhiều nhất chỉ là một con cờ."

"Sư phó lần này. . . Sẽ giúp hẳn sao?"

"Có lẽ đi." Chim tước cười nhạt cười, nói: "Nhưng ít ra, sẽ không hại hẳn. Bởi vì sư phó còn thiếu Phong Linh một cái hứa hẹn đâu. Người hẳn là tin tưởng sư phó, tựa như hơn 600 năm trước. Đạo Tổ, là nói là làm."

"Ân." Thanh Tâm khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

...

Trên đại điện, một vị đạo đồng vội vàng đi vào lão Quân trước mặt, khom người chấp tay nói: "Su phó, bệ hạ mang theo Lý Tịnh Lý Thiên Vương cùng sao Thái Bạch quân đến đây cầu kiến."

Nghe vậy, ngồi ở một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên giáo chủ không khỏi hướng phía lão Quân nhìn đi qua. Chỉ thấy lão Quân chỉ là nhếch môi, vuốt vuốt râu dài, tựa như đang tự hỏi cái gì.

"Đây là, nhận được tin tức đi cầu viện binh a?" Nói, Thông Thiên giáo chủ hít một hơi thật sâu, cười gằn một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngược lại là không có lên tiếng âm thanh.

Thấy thế, đạo đồng kia thấp giọng tâu nói: "Su phó, gặp, hay là không thấy?"

"Không thấy." Lão Quân lắc đầu nói: "Người thay vi sư chuyển đạt một câu liền có thể. Liền nói: 'Tử thủ nam Thiên Môn, thiên đại sự tình, không phát Binh.' "

"Đệ tử tuân mệnh." Đạo đồng kia có chút khom người chấp tay, thối lui ra khỏi ngoài cửa.

"Hay là đừng để bọn hấn nhúng vào. Dù sao, cũng không tạo nên cái tác dụng gì." Đạo đồng kia sau khi đi, lão Quân vuốt vuốt râu dài hai mắt nhắm chặt, kẽ thở dài: "Tiếp đó, chính là ta đạo môn thời khắc sống còn. Nếu là ván này có thể thắng, cũng còn cần bọn hấn hiệp trợ thu thập cái này tam giới cục diện rối rắm, đặc biệt là tiếp quản Địa Phủ, càng là cần một chút quen tay mới được. Hiện tại Thiên Đình cũng không so năm đó, đến làm cho bọn hấn bảo tồn thực lực a."

Thông Thiên giáo chủ chép miệng, lo lắng nói: "Nói thì nói như thế không sai, nhưng chúng ta hiện tại phải nên làm như thế nào đâu? Hai cái hầu tử đã khai chiến, tứ đại Phật Đà tới hai cái, liền ngồi xỏm ở Sư Đà Quốc bên cạnh chờ lấy ngư ông đắc lợi. Chúng ta cứ như vậy nhìn xem?"

"Không nên gấp." Lão Quân ung dung thở dài: "Năm đó cực tụy nói là tử cực, nhưng kỳ thật cũng không có hỏng đến cực hạn. Ngược lại, chính là bởi vì lão phu quá gấp, cuối cùng mới có thể càng lún càng sâu, kết quả là . . . A a a a, con khỉ này a, cùng người thường bất đồng. Càng sớm xuất thủ, kỳ thật càng bị động, thậm chí. . . Sẽ đầy bàn đều thua. Hiện tại hấn đã biết lão phu nơi này còn có con đường, cũng đã có thể."

Nghe vậy, Thông Thiên giáo chủ nhẹ gạt đầu, thở dài nói: "Như thế. Nhớ năm đó, chúng ta vây quanh hấn đánh đến phong sinh thủy khởi, kết quả là. . . Hừ. Kết quả là, một mực núp trong bóng tối Như Lai cùng Tu Bồ Đề ngược lại là đến bén. Chúng ta ngược lại là thua hai tay trống trơn."

Nói, Thông Thiên giáo chủ bỗng nhiên sừng sốt một chút, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhíu mày thấp giọng nói: "Như Lai tiếp tục án binh bất động, Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng Vương nghĩ bức Lục Nhĩ Mi Hầu đầu nhập vào phật môn, đem sự tình huyền não càng lớn, để đi về phía tây có cái kết quả, này chúng ta là rõ ràng. Cái kia Tu Bồ Đề đâu? Hấn nhưng là đem tất cả môn nhân đều đánh cực, sẽ như vậy an phận trốn ở Tà Nguyệt Tam Tinh Động bên trong không hề làm gì?"

"Có lẽ là có chút loạn đi." Vẫn không có mở ra miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt vuốt râu dài nói: "Dù sao tình thế bây giờ với hấn mà nói, quả thật có chút đột nhiên. Trong lúc nhất thời, sợ là cũng nghĩ không ra biện pháp tốt hơn."

Nói, hai người đều hướng phía lão Quân nhìn đi qua. Chỉ thấy lão Quân có chút cau mày, tựa hồ cũng là có chút suy nghĩ không thấu đáng về.

...

Tiếng gào thét bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu đem hết toàn lực vung ra một cơn. Kim cô bổng ở giữa không trung bỗng nhiên duỗi dài, cuối cùng trở nên giống như thùng nước lớn như vậy, hung hăng hướng phía hầu tử đập tới.

Kích thích gió lốc hướng phía bốn phía điên cuồng khuếch tán.

Hầu tử lẳng không một cái xoay chuyển, dùng trong tay thiết can Bình đi đón, lại tại hai thanh binh khí tiếp xúc trong nháy mắt thân hình đột nhiên sau áp chế một đoạn.

Cắn răng, hầu tử cuối cùng gắt gao ổn định thân hình, thậm chí đem kim cô bổng đều hướng về đây một đoạn ngắn.

"Người cho rằng ta chết rồi, người liền có thể sống sót, sống được được không? Coi như ta nhất định phải chết, ta cũng phải lôi kéo người một khối chết!" Tiếng gào thét bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu xoay người một cái, trong tay kim cô bổng trong nháy mắt khôi phục nguyên bản lớn nhỏ. Mà cả người hắn thì đã như là cự ly huyền tiễn hướng phía hầu tử vọt tới.

Song phương thân ảnh lại một lần đan vào một chỗ. Lần này trùng kích, so dĩ vãng bất kỳ lần nào đều càng thêm mãnh liệt. Nổ tung sóng xung kích thậm chí đem mặt đất cây cối đều ép cong, như là một cái cự đại quang cầu trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thế giới. Mắt thấy, Lục Nhĩ Mi Hầu lại đè ép hầu tử một đầu, chiếm hết thượng phong.

Lăng Phong bên trong, Địa Tạng Vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai vẫn như cũ lẳng lặng nhìn chăm chú lên trên bầu trời kịch chiến.

"Cái này Lục Nhĩ Mi Hầu, đã điên rồi sao?"

"Lửa công tâm đi, đến cùng là chưa từng thoát ly khổ hải phạm tâm a." Chính Pháp Minh Như Lai nói khề: "Hấn dạng này đánh, mặc dù có thể tạm thời chiếm thượng phong, lại không biện pháp đem đôi phương chân chính đê chết. Chỉ cần một lúc sau, nhất định hết sạch sức lực. Vốn là tìm đường sống trong chỗ chết đấu pháp, lại là dùng nhảm chổ. Dù sao. . . Đối thủ của hấn, cũng rất am hiểu loại này đấu pháp a."

"Tôn Giả cảm thấy hấn còn có thể chống bao lâu?"

Không đợi Chính Pháp Minh Như Lai mở miệng, chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đã toàn bộ bị từ trên không trung quét xuống tới. Cái kia thân hình nghiêng rơi xuống đất, lại quán xuyên ngọn núi!

Lập tức, cả tòa núi đều đồ sụp. Khấp lên cát bụi giống như là biển gầm hướng phía bốn phía lẫn lộn mà đi.

Chính Pháp Minh Như Lai một cái ngây dại, cái kia con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu điếm rơi.

Trên bầu trời, hầu tử cũng đã đánh tới có chút hư thoát, chỉ có thể lơ lửng ở giữa không trung thờ hồng học nhìn xem. Cái kia thân thủ trái rộng vết thương, cũng may cũng không lo ngại.

Hồi lâu, trên mặt đất cát bụi mới chậm rãi lắng đọng. Cái kia điếm rơi chính giữa, Lục Nhĩ Mi Hầu giãy dựa lấy đứng lên.

Một con mắt đã mù. Trong hốc mắt chỉ còn lại có từng cây tán loạn lông tơ, cái kia ánh mắt đã sớm không biết nơi nào đi.

Trên da đầu trầy da rất lớn một khối, nhưng không thấy huyết quang. Chỉ là như là ngoài định mức vô tự mọc ra rất nhiều mới lông tóc. Cái kia trên thân thì càng là vết thương chồng chất, cơ hồ mỗi một tác da thịt đều trái rộng vết rách, cùng vết rách bên trong lộ ra vô tự lông tơ.

Nhưng mà, hấn nhưng thật giống như chẳng có chuyện gì, vẫn như cũ ngẩng đầu cảm tức nhìn hầu tử, cắn răng, phát ra từng tia từng tia gầm nhẹ.

Thấy thế, Địa Tạng Vương không khỏi cười gằn đi ra.

"Muốn hay không nhắc lại hấn một cái?"

Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi lắc đầu: "Không."

...

Giờ này khắc này, Nữ Nhi quốc thần điện chỗ sâu, Tu Bồ Đề đang lẳng lặng đứng đấy, đối mặt với cái kia sóng nhỏ nhọn nhọn to lớn phi thúy.

"Bọn hấn biết người tại bản cung nơi này sao?"

"Không biết." Tu Bồ Đề có chút nhú lại tri, thoáng trầm mặc một chút lại có chút không xác định nói bổ sung: "Cũng không biết đi. . . Đã bày ra nghi trận, trừ phi có người trực tiếp tiến vào Tiềm Tâm Điện, nếu không nên vô luận như thế nào sẽ không biết mới là."

Cái kia phi thúy trong vách một cái cự đại thân ảnh xẹt qua, trong động phủ quanh quần lên một trận thanh thúy tiếng cười.

Nghe tiếng cười kia, Tu Bồ Đề cũng là bất đắc dĩ cười.

"Xem ra, người cũng đã loạn a. Muốn hay không bản cung xuất thủ giúp người một cái?"

"Không cần." Tu Bồ Đề chậm rãi đóng lại hai mắt, khẽ thở dài: "Người giúp cũng vô dụng. Bọn hấn đều sẽ để người ba phần, nhưng không bao gồm thời khắc sống còn. Bằng không mà nói, cái này tam giới cũng không phải bây giờ hoàn cảnh."

"Mấy phương hoặc là thiên đạo tu vi, hoặc là tùy thời có thể đạt tới thiên đạo tu vi. Xác thực, lấy bản cung một cái bị vây ở chỗ này Bán Thiên Đạo, cũng giúp không được gấp cái gì a."

Tu Bồ Đề cười nhạt cười, nói: "Người đã giúp chiếu cố rất lớn. Vì đi về phía tây thành công, chôn xuống trọng yếu nhất quân cờ. Chỉ là, ta đã bắt lực bảo hộ cây này mầm khỏe mạnh trưởng thành a. Chỉ có thể để nó mình đi chống cự mưa gió. Chỉ mong có thể thành đi. Còn có. . . Hi vọng lão Quân đừng như vậy nhanh chú ý tới nó tồn tại mới tốt, bằng không, liền là lại có thể chịu, hấn cũng sẽ không thật không hề làm gì. Dù sao. . . Đi về phía tây thành công, hấn liền thất bại." (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 772: Minh

chương 772:: Minh

Phế tích phía trên, một trận hàn phong thổi qua, cuốn lên cát bụi như là sóng biển dọc theo mặt đất cướp đi lấy. (lưới ((

Góc tường, chưa kịp thoát đi đám yêu quái dọa đến lạnh rung run.

Vền vền nửa ngày công phu, trước hừng đông sáng nơi này hay là trong tam giới yêu tộc trì hạ phồn hoa nhất Sư Đà Quốc, bây giờ, cũng đã chỉ còn lại có một vùng phế tích. Liên ngay cả bốn phía núi đều đã bị san bằng, từ xa nhìn lại, thật giống như một tòa đã kinh lịch năm tháng dài đằng đẵng, bị gió cát tạo hình đến không còn hình dáng Hoang thành. Duy chỉ có còn lại trong góc kia vẫn như cũ cuộn cuộn khói đặc nhắc nhở lấy mọi người nơi này dị dạng.

Trong bão cát, Lục Nhĩ Mi Hầu cong cong thân thể, nắm kim cô bổng. Đôi mắt kia đều đã có chút không mở ra được. Toàn thân trên dưới đều tại lạnh rung run, mỗi một cây lông tơ đều đã dựng thẳng lên, trên da như là dây leo thực vật vết rách có thể thấy rõ ràng. Cái kia thân thể, thật giống như sau một khắc liền muốn sụp đổ.

Có chút ngẩng đầu lên, hẩn nhìn thấy hầu tử chột lóc lên, lạng yên không một tiếng động rơi xuống đôi diện nhô ra đá nhọn đỉnh. Thật giống như nguyên bản liền đứng ở nơi đó.

Giờ này khắc này, hầu tử tình huống mặc dù nhìn qua so Lục Nhĩ Mi Hầu tốt hơn nhiều, nhưng này nắm thiết can Binh tay đồng dạng tại lạnh rung run, một thân cơ bắp thời khắc căng thẳng, tựa hồ cũng đã quên buông lỏng. Hồ khẩu càng là bởi vì mãnh liệt chiến đấu mà vỡ ra, giọt giọt máu tươi chính chậm rãi thấm đến thiết can Binh đường vân bên trong.

Hắn đứng tại chỗ cao, lẳng lặng nhìn xuống Lục Nhĩ Mi Hầu, chậm rãi thở hào hển.

Cái kia con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên mạnh động như vậy một tia tâm thần bất định.

Lần thứ nhất có loại cảm giác này. Mặc dù hai người vốn là một thể chia ra tới hai cái linh hồn, nhưng hầu tử là lần đầu tiên có loại cảm giác này. Cảm thấy... Cùng hắn đang chiến đấu, căn bản chính là chính hắn. Hơn 600 năm trước cái kia mình.

Loại kia huyết tinh, loại kia chiến đấu trực giác, loại kia bạo lực... Hoàn toàn liền là một cái khuôn đúc đi ra. Hắn tựa như đang cùng đi qua mình chiến đấu.

Vậy đại khái cũng là hầu tử lần thứ nhất tự mình trải nghiệm mình dĩ vãng đối thủ cảm thụ đi.

Loại này chiến đấu, là rất đáng sợ, chỉ cần hơi không cẩn thận, liền có thể bị lật bàn. Cho dù là thực lực chiếm cứ ưu thế, cũng sẽ đánh cho tay người mềm.

Cái loại cảm giác này, giống như bị nhốt tại trong lồng giam cùng một cái sắp chết dã thú tác chiến. Mặc dù dã thú không ngừng mà đang chảy máu, nhưng cũng càng ngày càng hung mãnh. Dù cho nhìn qua đã càng

ngày càng suy yếu, người nhưng như cũ không cách nào chuẩn xác tính toán thực lực của hắn, càng không cách nào dự tính hắn đột nhiên xuất hiện bạo.

Sơ ý một chút, liền có thể bị xé thành bột phấn.

Đương nhiên, hơn sáu trăm năm sau hầu tử cùng hơn 600 năm trước hầu tử là hoàn toàn khác biệt. Hầu tử biết rõ, hắn muốn bảo đảm chiến thắng Lục Nhĩ Mi Hầu, biện pháp duy nhất, liền là chờ.

Chậm rãi chờ, chậm rãi tiêu hao hắn, phải có đầy đủ kiên nhẫn. Ngàn vạn không thể cấp tiến, nếu không, tùy thời đều có thể rớt xuống trong hố đi.

Trong bão cát, hai người cứ như vậy cách năm mươi trượng khoảng cách, xa xa nhìn nhau. Không động đậy chút nào.

Hồi lâu, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi bật cười, toét miệng nói: "Làm sao? Người không có ý định xuất thủ sao? Hiện tại giết ta, chẳng lẽ không phải dễ dàng nhất thời điểm sao? Qua cái thôn này, nhưng là không còn cái tiệm này."

Hầu tử có chút nắm thật chặt trong tay thiết can Bình, vẫn như cũ lạnh lùng nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, không rên một tiếng.

"Hắc hắc, suýt nữa quên mất, người đánh không chết ta." Có chút ngẩng đầu lên, Lục Nhĩ Mi Hầu hướng phía Địa Tạng Vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai vị trí nhìn thoáng qua, nói: "Đúng rồi, còn có một việc quên nói với người. Phật môn người nói, chỉ cần ta đeo lên kim cô, đầu nhập vào bọng hắn. Bọng hắn liền cam đoan ta có thể giết chết người. Cho nên, người thắng không được. Ha ha ha ha."

Hầu tử vẫn như cũ đứng không nhúc nhích, xa xa nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu. Thời khắc đề phòng Lục Nhĩ Mi Hầu có cái gì hành động mới.

Bên bờ vực, Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ nhàng chân vổ áo tay áo, khẽ thở dài: "Không sai biệt lắm."

"Người không có ý định nói chút gì không? Ta liền muốn đầu nhập vào phật môn. Ha ha ha ha, người chẳng lẽ liền không muốn nói chút gì sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu lại, chỉ vào hầu tử nở nụ cười: "Kỳ thật ta cũng không thích phật môn. Mặc dù ta đã không có trí nhớ trước kia, nhưng đến cùng là cừu nhân không phải? Bất quá... Không có cách nào a. Ta phải sống sót, thay thế người sống sót. Ha ha ha ha, ai giúp ta, ta liền đầu phục ai, khi con chó cũng sợ với bị bắt về hư không bên trong vĩnh thế không được sinh mạnh a. Người cảm thấy, ta nói có đúng hay không?"

Hầu tử con mắt chậm rãi hướng phía xa xa vách núi nghiêng qua đi qua. Chỉ nhìn một chút, ánh mắt kia liền lại về tới Lục Nhĩ Mi Hầu trên thân, gắt gao tập trung vào.

"Ta chính là không phục! Vì cái gì lúc trước bị bắt đi là ta, không phải người? Vì cái gì? Vì cái gì thiên kiếp cũng chỉ thu ta! Cho dù là ta bây giờ trở về tới, cũng còn muốn đem ta lấy đi! Dựa vào cái gì! Người đối Dương Thiên tốt, chẳng lẽ ta đối nàng không tốt sao? Vì cái gì nàng cũng chỉ nhận người?" Gầm thét, Lục Nhĩ Mi Hầu giơ lên kim cô bổng chỉ hướng hầu tử, lại nhất thời ở giữa còn nói không ra thoại tới. Chỉ là cắn răng, khẽ run, cười, không ngừng lắc đầu.

Hầu tử không nói tiếng nào triển khai nghênh chiến tư thế.

Trên vách đá, Địa Tạng Vương nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Chính Pháp Minh Như Lai một chút, nói: "Hắn bước kế tiếp sẽ làm thế nào? Tiếp tục đánh sao? Hắn hẳn là không chống được bao lâu đi."

"Hắn là sẽ đánh tới còn lại chút sức lực cuối cùng đi." Chính Pháp Minh Như Lai nhàn nhạt thở dài: "Nếu như không chiến đến một khắc cuối cùng, hắn cũng không phải Tôn Ngộ Không."

"Chiến đến một khắc cuối cùng?" Địa Tạng Vương không thể nín được cười: "Sao còn muốn xuất thủ cứu hắn lạc?"

Hướng phía bốn phía bầu trời nhìn một chút, Địa Tạng Vương hít một hơi thật sâu nói: "Nếu như chỉ có một cái đối thủ, chỉ cần hắn không mạnh bằng thiên đạo, hai người chúng ta liên thủ vẫn là có thể khắc chế. Nhưng bây giờ, chỉ sợ nhìn chăm chăm nơi này đại năng, rất nhiều a. Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo chủ, Tu Bồ Đề tổ sư, cái này bốn cái, phàm là có hai cái đứng ở đối diện... Chớ nói nghĩ cách cứu viện, chính là người ta, cũng khó khăn toàn thân trở ra a."

"Chúng ta, hắn là sẽ có viện quân đi." Nói, Chính Pháp Minh Như Lai hướng phía Linh Sơn phương hướng xa xa nhìn sang, nói: "Chỉ cần hắn chính miệng nói ra nguyện ý quy y ngã phật."

...

Linh Sơn Đại lôi âm tự.

Giờ này khắc này, trên đại điện hoàn toàn yên tĩnh. La Hán nhóm hai mặt nhìn nhau. Phật Đà nhóm thì từng cái đứng bình tĩnh lấy, thậm chí ngay cả con mắt đều không có nháy một cái, thật giống như từng tòa một loại pho tượng.

...

Nữ Nhi quốc trong thân điện, Tu Bồ Đề trầm mặc.

...

Đâu Suất Cung bên trong, tam thanh không một lời.

...

"Chẳng lẽ ngươi cũng không có cái gì nghĩ nói với ta sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu thật sâu thở hào hển, vô lực nhìn hầu tử nói: "Khuyên nhủ ta, hoặc là... Nói chút gì. Đúng không? Ta còn nhớ rõ ngươi đến Sư Đà Quốc muốn tiếp đi Dương Thiên lần kia, ngươi không phải rất có thể nói biết nói sao? Ta liền muốn đầu nhập vào cừu gia của ngươi, liền không nói hai câu?"

Hầu tử hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ, hỏi: "Đầu nhập vào phật môn? Bọn hấn, là để ngươi làm Đấu Chiến Thắng Phật sao?"

Lời này vừa nói ra, Địa Tạng Vương cùng Chính Pháp Minh Như Lai cũng không khỏi đến sững sờ một chút.

Lục Nhĩ Mi Hầu bật thốt lên: "Ngươi cũng biết?"

"Ta biết tất cả. Biết đến, so ngươi nghe nói, phải hơn rất nhiều." Hầu tử bắt đầu dĩ cười cười, nói: "Có lẽ, đây đều là nhất định a. Ngươi đối dĩ vãng hiểu rõ, đều là nghe người khác nói. Thật có chút sự tình, là trong tam giới ngoại trừ ta, không có ai biết. Cái kia chính là giấc mộng nói mới."

Dừng một chút, hầu tử nói tiếp: "Chúng ta ở chỗ này vì ai là thật tranh cái ngươi chết ta sống. Tại tam giới bên trong người trong mắt, kỳ thật ngươi ta không quan trọng thật giả. Chỉ bất quá còn không có phân ra thắng bại thôi. Đoán chừng, ngươi cũng cho rằng như thế đi. Bất quá, ta phải nói cho ngươi, ngươi ta bên trong, thật, thật, chỉ có một cái chân chính Tôn Ngô Không. Không cần thắng bại, kỳ thật đều chỉ có một cái. Có lẽ là ta, có lẽ là ngươi. Hiện tại xem ra, tựa hồ càng có thể có thể là ngươi... Hắc, ta cũng không biết, cũng không muốn biết. Hơn tám trăm năm, đầu ta đau vấn đề này, đã đau đầu đến đủ lâu, cũng không muốn lại đi nghiên cứu kỹ. Không

khuyên nôi, cũng không muốn khuyên người. Nhất định đồ vật, hoặc là nhấc tay đầu hàng, hoặc là ép tới. Không có thông qua mấy câu liền có thể cải biến đạo lý."

Lời nói này đến Lục Nhĩ Mi Hầu một mặt ngây thơ. Hắn hơi kinh ngạc nhìn qua hầu tử, ánh mắt kia có chút chớp động lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nhưng lại không chắc chắn lắm.

Nắm thiết can Bình, hầu tử chậm rãi nói ra: "Thế nào cũng được đi. Hai chúng ta luôn có một cái sẽ sống sót. Mà ta hi vọng, sống tiếp cái kia, không cần khi chó. Vô luận là phật môn, hay là đạo môn chó."

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân bất đắc dĩ thở dài, cười. (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 773: Tâm Tính Khảo Nghiệm

chương 773:: Tâm tính khảo nghiệm

"Ta, ta không rõ người đang nói cái gì. . ." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi lắc đầu, từng bước một lui lại: "Ta cũng không quá muốn biết người đang nói cái gì.] ta chỉ biết là, một trận chiến này, nếu như ta thua, liền sẽ hồn phi phách tán. Hết thầy tất cả cũng không có, ngay cả khi chó cơ hội cũng sẽ không có. Cho nên, dù cho cá chết lưới rách, ta đều phải đụng một cái. Ta. . . Không có lựa chọn khác."

Dứt lời, Lục Nhĩ Mi Hầu trừng mắt hầu tử, nhếch môi "Khanh khách" bật cười, cái kia khuôn mặt như là địa ngục bên trong ác hồn.

Phong chậm rãi thổi qua, vòng quanh cát vàng. Hai người đã sớm vỡ vụn áo giáp trong gió có chút rung động.

Dương Thiên mang theo một đám yêu tướng chậm rãi rơi xuống khoảng cách hầu tử trăm trượng có hơn địa phương.

Xa như vậy chỗ, Chính Pháp Minh Như Lai con mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

"Hắn còn thừa lại mấy thành pháp lực?" Một bên Địa Tạng Vương mở miệng hỏi.

Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi lắc đầu, nói: "Nhiều nhất hai thành linh lực . Bất quá, nếu như chiến, lấy hắn tình huống, cũng có thể vung đến

bốn thành cũng không nhất định. Lại có lẽ, hẳn có thể cưỡng ép đột phá đến thiên đạo tu vi. Đây là hẳn sau cùng át chủ bài."

"Đột phá đến thiên đạo tu vi." Địa Tạng Vương hơi sững sờ, dừng một chút, nhưng lại chậm rãi lắc đầu nói: "Không được, không thể để cho hẳn đột phá, chí ít không thể để cho hẳn hiện tại đột phá. Một khi khôi phục thiên đạo, liền phải Phật Tổ Như Lai ra mặt mới có thể trị được hẳn. Nhưng dạng này hẳn như thế nào cam tâm thần phục?"

"Hẳn là không đột phá nổi." Chính Pháp Minh Như Lai thấp giọng nói: "Hẳn cũng không so đối diện cái kia hầu tử, hẳn là không có ký ức. Đối diện cái kia hầu tử đã sớm thiên đạo đi qua một lần, muốn đột phá, lần theo đường cũ liền có thể. Hẳn nhưng không biết đường cũ là cái nào một đầu. Trừ phi. . . Chúng ta giúp hẳn."

"Hai chúng ta luôn có một cái sẽ sống sót. Mà ta hi vọng, sống tiếp cái kia, không cần khi chó. Vô luận là phật môn, hay là đạo môn chó." yên lặng đọc một lần hầu tử mới vừa nói qua thoại, Địa Tạng Vương có chút ngẩng đầu lên, thở dài một hơi nói: "Bàn tăng xem như minh bạch. Mới cái kia lời nói, là đối uy hiếp của chúng ta a. . ."

Nghe vậy, Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ gật đầu, nói: "Không phải Địa Tạng Tôn Giả coi là cái con khỉ này loại thời điểm này nói chuyện này để làm gì? Bàn giao hậu sự sao? Hẳn là muốn nói cho chúng ta biết, nếu như chúng ta giúp Lục Nhĩ Mi Hầu đột phá thiên đạo, hẳn liền sẽ trực tiếp nhận thua. Đến lúc đó, chúng ta liền không chiếm được chúng ta kết quả mong muốn. Phật Tổ ra mặt trấn áp Lục Nhĩ Mi Hầu, ngược lại là giúp hẳn một chút. Nếu là không ra mặt, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng chưa chắc dám giết hẳn. Dù sao. . . Không có hẳn, Phật Tổ liền tất nhiên trấn áp Lục Nhĩ Mi Hầu. Đạo lý kia, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ cần thoáng tỉnh táo lại, nên cũng là hiểu."

"A a a a, vậy kế tiếp, liền phải nhìn xem song phương đến tột cùng ai xuất thủ, ai không xuất thủ."

Giờ khắc này, trong thiên địa tất cả tựa hồ cũng đã trầm mặc lại.

Địa Tạng Vương chấp tay trước ngực, cái kia ánh mắt lại nhìn chằm chặp phía trước Lục Nhĩ Mi Hầu.

Chính Pháp Minh Như Lai, vẫn như cũ đứng không nhúc nhích, hô hấp đều tựa hồ nặng nề rất nhiều.

...

Đâu Suất Cung bên trong, Thông Thiên giáo chủ đang muốn đứng dậy, tay kia lại bị lão Quân một cái đè xuống.

Hắn có chút kinh ngạc vội vàng quay đầu đi.

Chỉ thấy lão Quân nhìn ngang phía trước, tựa hồ đang cảm giác cái gì. Chậm rãi lắc đầu.

...

Nữ oa thạch trước, Tu Bồ Đề đã nín thở.

...

Linh Sơn, giữa sườn núi trong lương đình, Phổ Hiền cùng linh cát yên lặng nhìn qua phong vân biến hóa bầu trời ngốc.

...

Đại điện bên trong tất cả Phật Đà, thậm chí cả La Hán đều đã trầm mặc. Liền ngay cả Như Lai cũng chỉ là hai mắt nhắm chặt, ngồi ngay ngắn ở đài

sen phía trên. Thật giống như cái gì đều không có sinh.

Nhưng mà, chính là bởi vì dạng này, cái kia bầu không khí giờ này khắc này đã ép tới tất cả mọi người đã thở không được.

Ở đây, mỗi người đều không nhúc nhích, nhưng lại đều đang lặng lẽ cảm giác bốn phía hết thấy. Vô số thần thức trùng điệp, cho dù là một tơ một hào khí lưu ba động, đều không thể trốn qua.

Đột nhiên, vẫn đứng tại trên bậc thang Văn Thù bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn phía Như Lai.

Lập tức, ánh mắt mọi người đều hướng phía hấn tụ đi qua. Liền ngay cả Như Lai con mắt, cũng là có chút chống ra một đường nhỏ.

Sau một khắc, chỉ thấy Văn Thù dẫn theo áo choàng, từng bước một xuyên qua đám người đi tới trong đại điện, chấp tay trước ngực, yên lặng hướng phía Như Lai hành lễ.

Mọi ánh mắt đều tại theo hấn di động. Mỗi người đều đang nhìn hấn, nín thở, chờ lấy hấn nói chút gì.

Nhưng mà, không có.

Văn Thù chỉ là yên lặng hành lễ, ngừng lại một chút, ngay sau đó, liền quay người hướng phía ngoài điện đi đi.

Trong nháy mắt, mỗi người tựa hồ cũng nhẹ nhàng thở ra, cùng lúc đó, trên mặt cũng đều hiện lên một tia kinh ngạc.

Như Lai chỉ là yên lặng đưa mắt nhìn thân ảnh của hấn, thẳng đến hấn biến mất tại cuối cùng.

Đại diện bên trong vẫn như cũ hoàn toàn yên tĩnh, bất đồng chính là, mỗi người đều tại hai mặt nhìn nhau.

Đột nhiên, lại một vị Phật Đà ra khỏi hàng, hấn đồng dạng đi đến chính giữa, hướng phía Như Lai hành lễ, không nói tiếng nào quay người rời đi.

Ngay sau đó, không đợi vị này Phật Đà rời đi đại diện, lại một vị Phật Đà ra khỏi hàng.

Cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm. . .

Chỉ một hồi, trên đại diện Phật Đà, La Hán liền đã đi hơn phân nửa.

Như Lai còn tại ngòi lẳng lặng, có chút ngửa đầu, nhìn chăm chú đại diện đỉnh xa hoa phù điêu, nhàn nhạt cười cười, như có điều suy nghĩ.

. . .

Sau một lát, vô số kim quang từ Linh Sơn phóng lên tận trời, giống như một đạo bỗng nhiên xuất hiện kim sắc cầu vòng, vượt ngang nửa cái bầu trời hướng phía hậu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu vị trí bay đi.

Dưới chân linh sơn tầng nhân từng cái chấp tay trước ngực, quỳ xuống đất, lễ bái.

. . .

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân hừ lạnh một tiếng, thở dài một cái.

"Thích Già Ma Ni ngược lại là nhịn được, những người khác, lại không nhịn xuống a."

"Ta. . ." Thông Thiên giáo chủ nhìn lão Quân, khẽ lắc đầu, đến: "Không hiểu nhiều. . ."

Lão Quân nhẹ giọng hỏi: "Người biết, Huyền Trang đi về phía tây, tôi khảo nghiệm Thích Già Ma Ni, là cái gì không?"

"Là cái gì?"

"Là tâm tính." Lão Quân chậm rãi nhắm mắt lại, nói: "Phật môn, coi trọng chưa hề đều là tâm tính. Ngộ đạo, nhưng một ngày phi thăng. Ngộ không được, tu vạn năm cũng uổng công. Ở trong đó ngộ, kỳ thật liền là tâm nắm chặt. Huyền Trang mỗi một bước, đều là Như Lai trong lòng cục đá. Mặc dù không thu hoạch được gì, cái kia phân lượng, cũng vẫn tồn tại như cũ. Tôi khảo nghiệm địa phương, là Như Lai chỉ có thể nhìn, một mực . . . Cứ như vậy nhìn xem. Xem hết cái này cách xa vạn dặm đường. Trong đó tra tấn, chỉ có chính hấn mới trải nghiệm đạt được a. Đây mới là đi về phía tây cao minh nhất địa phương a."

"Linh Sơn Phật Đà đều xuất động, đây chẳng phải là. . ." Vừa nghiêng đầu, Thông Thiên giáo chủ đối một bên từ đầu đến cuối không đồng nhất nói Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Ba người chúng ta toàn bộ điều động. . . Lại kéo lên Trấn Nguyên Tử. Còn có bồ đề lão nhi! Lại tính cả nữ oa! Chỉ cần Thích Già Ma Ni không sử dụng, tuy nói không nhất định có thể thắng, nhưng ít ra cũng không trở thành rơi xuống hạ phong mới đúng a!"

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái bật cười.

Lão Quân cũng là cười.

Nhìn hai người, Thông Thiên giáo chủ một cái có chút mộng: "Thế nào, ta cái này nói có chỗ nào không đúng sao?"

"Thoại là không sai." Nguyên Thủy Thiên Tôn hít một hơi thật sâu, chống đỡ đầu gối chậm rãi đứng lên nói: "Thoại là không sai, nhưng là. . . Suy tính phương hướng sai."

Thông Thiên giáo chủ một cái xoay qua mặt nhìn về phía lão Quân.

Chỉ thấy lão Quân lôi kéo tay của hắn ha ha cười nói: "Ngươi hay là nghe không hiểu lão phu mới cái kia lời nói ý tứ a. Nếu là chém chém giết giết có thể giải quyết vấn đề, Huyền Trang làm sao khổ đi về phía tây đâu? Thắng lại như thế nào, thắng, cái kia hầu tử, liền ngoan ngoãn nghe lời sao?"

"Cái kia không phải làm sao bây giờ?"

Lão Quân vẫn như cũ cười, cười không nói.

...

Trong tầng mây, vô số Phật Đà xuyên thẳng qua mà qua. Như là từng cây kim châm đâm rách màu trắng tơ lụa. Một màn này bị Thiên Đình tuần tra đem chuẩn xác chiếu vào trong kính.

Đang từ Đâu Suất Cung trở về lăng tiêu bảo điện chiến hạm bên trong, Ngọc Đế, Lý Tịnh, Thái Bạch Kim Tinh ngỡ ngàng nhìn qua trong kính hiện ra cảnh tượng, đều ngây dại.

Bọn hắn cũng không biết cụ thể đã sinh cái gì sự tình, nhưng giờ này khắc này, bất kỳ cái gì một người đều biết. . . Đây là đại sự!

"Tiếp. . . Tiếp đó, như thế nào làm?"

"Bệ hạ chớ hoảng sợ, lão Quân đã nói tử thủ nam Thiên Môn, chúng ta tử thủ cũng được. Tất nhiên không có sai để lọt!"

Thái Bạch Kim Tinh hừ lạnh một tiếng, lo lắng nói: "Hơn 600 năm trước còn không phải liền là tử thủ nam Thiên Môn? Thời điểm đó nam Thiên Môn cùng bây giờ tỉ như gì? Kết quả đây?"

Lý Tịnh lập tức hướng phía Thái Bạch Kim Tinh trợn mắt nhìn sang, lại cũng chỉ tài giỏi nhìn xem. Bởi vì câu nói này, không thể phản bác.

Nắm Lý Tịnh tay, Ngọc Đế khẽ run nói ra: "Triệu tập! Triệu tập tất cả nhân mã! Dù cho không phải Thiên quân danh sách, cũng toàn bộ triệu tập lại!" (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 774: Tiên Đoán

chương 774:: Tiên đoán

Nữ oa thần điện chỗ sâu. Tu Bồ Đề thật sâu thở dài, ánh mắt kia rơi vào không có vật gì phỉ thúy trên vách, đứng không nhúc nhích.

"Thích Già Ma Ni không có xuất thủ, cái khác chư Phật, ngược lại là tất cả đều xuất thủ nha. . ."

"Đây không phải chuyện tốt sao? Xuất thủ, đã nói chư Phật đồng dạng đối vạn năm không đối Phật pháp có chỗ lo nghĩ, chỉ cần trong lòng bọn họ có nghi ngờ, đối Huyền Trang đi về phía tây có chỗ chờ mong, chính là tam giới chúng sinh phúc lợi."

"Nhưng như thế vừa đến, Huyền Trang đi về phía tây đi lại, đem càng thêm gian nan."

"Bồ đề lão đầu, người như thế nào nghĩ như vậy đâu?" Nữ oa cười cười, nói: "Đi về phía tây gian nan hay không, chưa hề liên không nên là chú ý tiêu điểm, không phải sao? Nếu là trên con đường này không phải che kín bụi gai, tiền nhân sợ đã sớm khai thác, cũng không cần Huyền Trang vẽ vờ cho thêm chuyện ra. Quá dễ dàng con đường, dù cho đi đến dưới chân linh sơn, sợ cũng bất quá là công dã tràng a."

Nghe vậy, Tu Bồ Đề chậm rãi đóng mở liếc trông mắt, cười. Đó là bất đắc dĩ cười.

"Kỳ thật, có một số việc ta chưa hề cùng người nói lên. Hôm nay, liền nói cùng nương nương nghe đi. Nương nương coi như là lão đầu tử già nên hồ đồ rồi, càu nhàu, nói mê sảng cũng được."

"Chuyện gì?"

Phi thúy trong vách, nữ oa thân ảnh chậm rãi lơ lửng, mặt hướng Tu Bồ Đề, lẳng lặng chờ lấy.

"Ta đồ đệ kia, ngài là thấy qua."

"Người nói là cái kia tính xấu hầu tử?"

Tu Bồ Đề khẽ gật đầu, nói: "Ban sơ thời điểm, hấn vốn là đến từ thiên ngoại hồn phách, bám vào tại nguyên bản sắp giáng sinh linh hầu trên thân. Hai hồn cộng sinh. Chỉ vì mang theo thiên ngoại ký ức, cho nên, mới trở thành cái kia Thiên Đạo thạch duy nhất tử huyết. Sau đó, lại bị thiên kiếp đem hai hồn cưỡng chế tách ra. Hiện nay, đã không phân rõ lẫn nhau, nhưng nguyên bản ký ức, lại là vẫn còn ở đó."

"Cái này biết. Sau đó thì sao?"

"Cái này tại hơn 600 năm trước là cái bí mật, hiện nay cũng đã không tính là. Trong tam giới, phàm là có chút thủ đoạn, có chút địa vị thần tiên, yêu quái, Phật Đà, đều biết đoạn chuyện cũ này. Bất quá, có một số việc lại là bọn hấn không biết, mà lão hủ, biết đến."

"Tỷ như?"

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Tu Bồ Đề nhếch môi khẽ cười nói: "Tỷ như, ta đồ đệ kia mang đến ký ức, đến tột cùng là cái gì?"

Nghe vậy, cái kia phi thúy trong vách nữ oa không khỏi ngây ngốc một chút.

...

Trong cuồng phong, xuyên thẳng qua trong mây Phật Đà nhóm từng cái giảm xuống thân hình, thẳng đến dán chặt lấy mặt đất cướp đi.

Cái kia trong núi cây cối cơ hồ dán chặt lấy bọn hắn sát qua, nhưng mà, tốc độ của bọn hắn lại là càng lúc càng nhanh, thẳng đến Sư Đà Quốc mà đi.

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân vẫn như cũ ngồi ngay thẳng, nhìn chăm chú trong tay ấm trà chậm rãi tuôn ra nước, cái kia pha trà động tác có thể nói không sai chút nào, chỉ là sắc mặt lại thoảng qua ngưng trọng chút. Một phần tâm tư đã sớm bay đến phương xa.

...

Sớm đã là một vùng phế tích Sư Đà Quốc bên trong, hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn như cũ giằng co, xa xa đối mặt.

Lục Nhĩ Mi Hầu vô lực cười, lại có một tia mệt mỏi cảm giác.

Hắn chậm rãi quay đầu nhìn phía Chính Pháp Minh Như Lai vị trí, cười nói: "Bọn hắn. . . Cũng đã tới đi. Mặc dù ta chỉ là con cờ, nhưng ít ra, bọn hắn còn không nguyện ý vào lúc này từ bỏ con cờ này. Hắc hắc hắc hắc, khi quân cờ, cũng có khi quân cờ chỗ tốt a. Người nói có đúng hay không?"

Hầu tử mặt không thay đổi nhìn chăm chú lên Lục Nhĩ Mi Hầu: "Người thật quyết định muốn đi khi bọn hắn chó ròi?"

"Vấn đề này, vừa rồi ta liền đã nói qua. Không có lựa chọn, không phải sao?" Hướng phía hầu tử sau lưng Dương Thiên, Dương Tiễn bọn người nhìn thoáng qua, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi cười nói: "Người nói ta càng có thể có thể là chân chính Tôn Ngô Không, nhưng là người đã tu hủ chiếm tổ chim khách. Bọn hấn đều đứng tại người bên kia, vô luận ta làm cái gì, đều không dùng. Nhưng bọn hấn vốn nên là đứng sau lưng ta a. . ."

Dương Thiên vịn Dương Tiễn, xa xa nhìn xem. Tất cả mọi người đang nhìn chăm chú Lục Nhĩ Mi Hầu, giữ im lặng.

"Kỳ thật bọn hấn không có chút nào trọng yếu, thật, không có chút nào trọng yếu. Ta đây biết." Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài nói: "Toàn bộ cộng lại, cũng bất quá liền là một gây sự tình. Nhưng ta liền là không cam tâm. Còn có. . . Ta đánh không lại người, ta thừa nhận. Ta xác thực đánh không lại. Bộ thân thể này, không có cách nào đem lực lượng phát huy đến cực hạn. tâm pháp, tu vi, hết thảy tất cả đều như thế, xung đột chính diện, ta tất nhiên sẽ lạc bại. Mà người lại chiếm hết ưu thế."

Cúi đầu xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn thoáng qua tay của mình.

Cái kia lông tơ phía dưới làn da sớm bò đầy vết rách. Vết rách bên trong mơ hồ có thể thấy được lông tơ thời khắc nhắc nhở lấy hấn, đây bất quá là một bộ không có huyết nhục khu xác thôi.

Dùng dạng này thân thể, thật có thể đoạt lại thứ thuộc về chính mình sao?

"Cho nên, ta không có lựa chọn, ta chỉ có thể làm chó." Ngẩng đầu lên, hấn lại một lần đối mặt hầu tử, lộ ra quỷ dị cười.

Hầu tử vẫn như cũ đứng bình tĩnh lấy, không có bất kỳ cái gì động tác.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng, đứng đây Chính Pháp Minh Như Lai cùng Địa Tạng Vương. Chỉ cần tình thế không đúng, không hề nghi ngờ bọn hấn sẽ ra tay.

Hầu tử sau lưng, là Tu Bồ Đề, tam thanh! Nhưng mà, lại tựa hồ như cũng không có đến đây trợ giúp, để hầu tử nhất cử đem Lục Nhĩ Mi Hầu đánh bại dự định.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, thắng lợi Thiên Bình, tựa hồ đã tại cự ly hầu tử đã đi xa.

...

Nữ oa thần điện chỗ sâu, Tu Bồ Đề vượt vượt râu dài bất đắc dĩ cười, chậm rãi thở dài: "Ngày xưa lão Quân, từng cầm giữ Thiên Đạo, uy lẫm tam giới. Không gì không biết, không gì làm không được, là vì 'Vô vi' . Cho dù là hôm nay, hấn vẫn như cũ là trong tam giới nhất là thiện tính người. Nhưng cái này trong tam giới, lại có nhiều thứ, lão Quân chưa từng biết được."

Phi thúy trong vách, nữ oa không nói gì.

"Đó chính là, cái kia hầu tử từ thiên ngoại mang tới ký ức. Đó là ai cũng đọc không thấu đồ vật, bởi vì vậy căn bản không thuộc về thế giới này. Cho dù là năm đó, lão hủ lần đầu gặp hấn thời điểm, nếu không có trong lòng của hấn hiện lên phiến ảnh. Liền ngay cả lão hủ thuật đọc tâm, sợ cũng là đọc không rõ."

"Những ký ức kia, có vấn đề gì không?" Nữ oa rốt cục nhìn không được hỏi.

"Đó là một cái thế giới khác ký ức, bất quá, lại cùng thế giới này có quan hệ."

"Đến tột cùng là. . . Cái gì kỳ úc?"

" 'Một tên hòa thượng, mang theo một cái hầu tử, một con lợn, một cái sông yêu, đi về phía tây đánh quái cố sự.' "

Nghe vậy, nữ oa bật cười. Nhưng mà sau một lát, phi thủy trong vách tiếng cười im bật mà dừng.

Giờ khắc này, trong động phủ chỉ còn lại có vô tận trầm mặc.

Ngẩng đầu lên, Tu Bồ Đề chậm rãi nói ra: "Lời này không phải lão hủ nói, đây là cái kia hầu tử quý gồi Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước bái sư thời điểm, chính miệng nói."

"Người nói là. . ."

"Vì sao hấn chỉ là xác định Huyền Trang cùng Thích Già Ma Ni là đối địch, liền nguyện ý rời núi. Muốn dựa vào Huyền Trang, một phàm nhân, đi chứng đạo, đánh bại tồn tại vạn năm lâu phật môn, bản này liền là ý nghĩ hảo huyền sự tình. Vì sao hấn nhất định phải mời ngày xưa cừ địch Thiên Bồng gia nhập, vì sao hấn không mời cùng Thiên Bồng tu vi không sai biệt nhiều, đối với hấn trung thành tuyệt đối hắc hùng tinh. Kỳ thật. . . Quý đệ nhất, là hấn vì sao muốn mời tu vi còn thấp, lại không có rất năng khiếu Tây Hải Tam Thái tử ngao liệt? Cái này từng cái cử động, chẳng lẽ không kỳ quái sao?"

Nghe đến đó, nữ oa triệt để trầm mặc.

"Bất luận kẻ nào, vô luận tu vi lại cao hơn, vô luận hấn tu vi như thế nào con sóng nhỏ, dù là đặt ở ngũ hành dưới núi, dù là lúc trước hoàn toàn không có tu vi thời điểm, đều khó có khả năng đọc lên hấn đi vào thế giới này trước đó nội dung. Nhưng mà, nương nương ngài tinh tế nghĩ dưới, cho

tới nay chỉ dẫn lấy cái con khi này hướng phía trước, ngoại trừ hẳn đi vào thế giới này trí nhớ lúc trước, chẳng lẽ còn có cái thứ hai đồ vật sao?"

Hít một hơi thật sâu, Tu Bồ Đề thở dài nói: "Vì sao lão hủ dạng này một cái sớm đã đối tam giới thất vọng cực độ, quy ẩn sơn lâm người, sẽ bỗng nhiên rời núi? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì Kim Thiên Tử mấy câu? Nếu nói lão hủ thân thật thông rộng rãi, tính ra nháo thiên cung, tính ra đi về phía tây, lại tại sao lại tính không xuất từ mình phải bồi thường thượng tọa hạ chín vị đệ tử nhập thất?"

"Kỳ thật cùng cái kia giống như con khi. Từ đầu đến cuối, chỉ dẫn lão hủ, để lão hủ tin tưởng vững chắc chỉ cần Huyền Trang có thể đi đến dưới chân linh sơn, liền nhất định có thể chứng đạo, đều là cái kia cố sự. Bởi vì, đối với chúng ta mà nói, vậy căn bản liền là một cái tiên đoán, một cái đến từ một cái thế giới khác, tiên đoán! Từ màn nước mở rộng bắt đầu, đến cách xa vạn dặm bái sư, đến nháo thiên cung, ép ngũ hành dưới núi! Đến đi về phía tây! Ta, lão Quân, Thích Già Ma Ni, chúng ta dự liệu được, không ngờ trước được, trong chuyện xưa mỗi một cái tiết điểm, đều tại lấy bất đồng phương thức ứng nghiệm!"

Hơi hơi dừng một chút, Tu Bồ Đề lấy một loại cực kỳ nhẹ nhàng ngữ khí nói ra: "Đối mặt nó, chúng ta duy nhất cần làm, là tận khả năng khống chế, đừng cho nó chệch hướng chúng ta mong muốn! Đừng, để cho mình đứng ở tiên đoán mặt đối lập."

...

Ngẩng đầu lên, Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn thấy từng đạo kim quang xuyên thấu qua tầng mây chiếu xuống, đem đại địa đều chiếu thành kim sắc.

Ngay sau đó, từng mảnh kim sắc lông vũ nương theo lấy từng tôn ngòi xếp bằng Kim Phật từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống.

Giờ khắc này, hắn cười, cười đến có như vậy một tia điên cuồng.

Cái kia sau lưng, Chính Pháp Minh Như Lai từ trong tay áo lấy ra một cái kim cô.

Chỉ một chút, hầu tử đã triệt để ngây dại.

"Chính Pháp Minh Như Lai. . . Liền là Quan Âm, cái kia kim cô?" Cúi đầu xuống, hắn nhìn thấy trong tay mình thiết can Bình, nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu trong tay kim cô bỗng, trong nháy mắt lên một thân nổi da gà!

Lần thứ nhất. . . Hắn đối với mình tại cổ sự này bên trong vai trò nhân vật, nghi ngờ.

Đến cùng ai mới là. . . Cái kia bị đánh chết, chân chính Lục Nhĩ Mi Hầu? (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 775: Thật Giả Mỹ Hầu Vương

chương 775:: Thật giả Mỹ Hầu Vương

"Thiện linh âm, có thể xem xét lý, biết trước sau, rõ ràng vạn vật. . . Tiên tri năm trăm năm, sau biết năm trăm năm a. . ."

Đây là 《 Tây du 》 bên trong đối Lục Nhĩ Mi Hầu miêu tả. ?? {? (bây giờ nghĩ đến, việc này thoát thoát, không phải liền là mình sao?

Sở dĩ tiên tri năm trăm năm, sau biết năm trăm năm, đó là bởi vì, mình căn bản chính là xuyên qua tới. Cũng chính bởi vì là xuyên qua tới, cho nên không tính được tới. . . Minh bị đánh chết kết cục.

Thật giả Mỹ Hầu Vương, một cái vốn cũng không phải là Tôn Ngộ Không Tôn Ngộ Không, ý đồ thay thế nguyên bản Tôn Ngộ Không, cuối cùng bị Như Lai ngăn lại, bị thật Tôn Ngộ Không đánh chết cố sự a.

"A a a a." Ngẩng đầu lên, hầu tử không nói cười, cái kia tâm đều đã lạnh một nửa.

Quả nhiên là, mỗi một cái tiết điềm, đều tại lấy ngoài ý liệu phương thức ứng nghiệm a. Ai có thể nghĩ đến, mình làm cả đời thật Tôn Ngộ Không, cuối cùng lại là giả đâu?

Giờ này khắc này, mặc dù vụn vụn chỉ là từ việc nhỏ không đáng kể nhìn thấy cái này một chút quỷ dị chỗ, nhưng hầu tử đã phảng phát nhìn thấy số mệnh tại triều lấy mình đi tới.

Phật Quang đem đã biến thành phé tích Sư Đà Quốc toàn bộ đều chiếu sáng.

Tùng tôn kim sắc Phật Đà phiêu dăng ở giữa không trung, như là đầy trời tinh đầu nhìn xuống phàm trần.

Hết thấy trước mắt, phảng phát lại về tới hơn 600 năm trước hoa quả núi ngày đó.

Mặt đất bao la bên trên, yêu tướng nhóm cũng nhin không được lui về sau một bước. Dương Thiên hoảng sợ nhìn xem đây hết thấy.

Trong vòng vây, hầu tử cô đơn đứng thẳng, nắm vốn không thuộc về hẳn thiết can Bình, hai mắt chạy không , mặc cho bí mật mang theo cát mịn phong từ gương mặt của mình thổi qua.

Xa xa trên vách đá, Chính Pháp Minh Như Lai nắm kim cô, chậm rãi bước ra một bước. Phảng phát đạp trên một đầu nhìn không thấy cầu thang từng bước một lẳng không hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu đi tới.

Chỉ thấy Chính Pháp Minh Như Lai há miệng hô: "Tôn Ngô Không! Người có nguyện ý hay không quy y ngã phật, trốn vào phật môn, từ đây tứ đại giai không, chỉ tôn Phật pháp!"

Trong lúc nhất thời, lơ lửng bốn phía Phật Đà nhao nhao ứng hòa: "Tứ đại giai không! Chỉ tôn Phật pháp!"

Không linh tiếng tụng kinh ở trong thiên địa vang lên, vô căn không có bằng chứng, nhưng lại ở khắp mọi nơi. Một vệt kim quang xuyên thấu tầng mây rơi xuống Lục Nhĩ Mi Hầu trên thân, điểm điểm óng ánh rơi tại đầu vai của hắn.

Lục Nhĩ Mi Hầu ngo ngác ngược đầu nhìn lên cái kia chướng mắt hào quang.

"Đeo lên cái này kim cô, ngươi chính là phật."

"Đấu Chiến Thắng Phật!"

"Từ đây sẽ không còn có quay đầu đường!"

"Ngươi đem gánh vác lên bảo hộ Huyền Trang thỉnh kinh trách nhiệm. Bất luận cái gì ngăn cản ngươi, đều cho phép ngươi đem triệt để tiêu diệt."

"Ngươi mới là duy nhất Tôn Ngô Không, phật môn sẽ thành ngươi kiên cố hậu thuẫn."

Hầu tử lắng lắng nghe, miệng kia góc có chút co quắp.

Huyền Trang lắng lắng nghe, một mặt mờ mịt.

Thiên Bồng lắng lắng nghe, đầy mắt nghi hoặc.

Dương Thiên lắng lắng nghe, chân mày kia chậm rãi buông ra, phun ra một mặt kinh ngạc.

Hắc hùng tinh, Quyển Liêm, đều đã triệt để mộng.

"Bảo hộ Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh. . . Đây, đây là tình huống như thế nào?"

"Bọn hấn muốn đem giả thỉnh kinh thật biện pháp, làm thành thật thỉnh kinh giả biện pháp sao?" Tiểu Bạch rờng ung dung hít một câu, cười khở.

"Khó trách Chính Pháp Minh Như Lai cũng lẫn vào trong này, hấn nguyên bản là duy trì Huyền Trang pháp sư đi về phía tây." Thiên Bồng

bừng tỉnh đại ngộ nói.

Hầu tử vẫn như cũ đứng bình tĩnh lấy , mặc cho bão cát từ bên cạnh của mình thổi qua.

Giờ này khắc này, không có người rõ ràng hơn những lời này ý tứ.

Cơ hồ toàn bộ phật môn đều xuất động, ngay cả thái độ mập mờ Chính Pháp Minh Như Lai cũng tới. Điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ, bọn hấn nhằm vào căn bản cũng không phải là Huyền Trang. Bọn hấn nhằm vào, nhưng thật ra là mình. Bởi vì chính mình vô cùng có khả năng dựa vào hướng lão Quân phía kia.

Một khi mình triệt để dựa vào hướng lão Quân cái kia phương, như vậy đi về phía tây liền nhất định là thất bại. Kể từ đó, Chính Pháp Minh Như Lai cần một người, tiếp tục hộ tống Huyền Trang đi về phía tây, để cho chư phật đều nhìn thấy đi về phía tây kết quả.

Nghĩ được như vậy, hầu tử không khỏi ngơ ngác bật cười. Cái kia cười bên trong tràn ngập trào phúng ý vị.

Nguyên lai, dù cho đi về phía tây thành công, cũng không có nghĩa là mình liền có thể giải thoát a. . . Trên cái thế giới này kỳ thật vẫn tồn tại một loại khác khả năng, cái kia chính là mình sớm tại đi về phía tây kết thúc trước đó, liền hoàn toàn biến mất. Không nhìn thấy đi về phía tây kết quả, không phải sao? Bọn hấn thậm chí đều đã không xưng hô Lục Nhĩ Mi Hầu vì Lục Nhĩ Mi Hầu, gọi thẳng Tôn Ngộ Không.

Hấn là Tôn Ngộ Không, vậy mình lại là cái gì đâu?

Giờ này khắc này, hầu tử nắm chặt thiết can Bình tay tại lạnh rung run.

"Tôn Ngô Không! Người nguyện ý không?"

Như sấm nổ thanh âm ở trong thiên địa vang lên. Đại địa đều vì có chút rung động, đình tai nhức óc.

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút cúi đầu, nhìn hầu tử một chút, chậm rãi bật cười. Đó là chưa bao giờ có hưng phấn. Sau một khắc, hấn vội vàng ngửa đầu dùng cái kia tê tâm liệt phế thanh âm đáp lại nói: "Ta nguyện ý! Muốn ta làm gì ta đều nguyện ý! Chỉ cần có thể đem gia hỏa này xé thành mảnh nhỏ! Có thể làm cho ta khi cái này trong tam giới duy nhất Tôn Ngô Không!"

"Từ nay về sau, người liền không còn là yêu tộc Tề Thiên Đại Thánh, vền vẹn phật môn Đẩu Chiến Thắng Phật. Như thế, người cũng nguyện ý?"

"Nguyện ý! Ta nguyện ý! Ha ha ha ha! Ta nguyện ý!" Lục Nhĩ Mi Hầu điên cuồng cười, nhìn xem hầu tử.

Cái kia sau lưng, Chính Pháp Minh Như Lai chính từng bước một hướng phía hấn đi tới.

Đạo đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, đem hấn bao phủ trong đó. Vết thương trên người đang lấy mắt trần có thể thấy độ khép lại.

Bốn phía vô số Phật Đà ngay tại cho hấn hộ pháp, gia trì.

...

"Thì ra là thế a." Đâu Suất Cung bên trong, Thông Thiên giáo chủ vỗ đầu một cái, cười: "Như thế, ra ngoài ý định a."

"Đây không phải chuyện đương nhiên sao?" Lão Quân cười híp mắt nói ra: "Chẳng lẽ người cho rằng, thế gian này sự tình đều là dùng vũ lực giải

quyết? Trong tam giới mỗi người, đều là quân cờ, nhưng lại đều là độc lập một phương. Trận này vở kịch liền muốn bắt đầu, lại không phải vền vện chỉ có hai phe mà thôi. Chúng ta là một phương, Thích Già Ma Ni là một phương, chư phật là một phương, Tu Bồ Đề là một phương, cái kia hầu tử, Lục Nhĩ Mi Hầu, lại các là một phương. Dù là Huyền Trang, cũng là độc lập một phương a. Đây là một bàn loạn cờ, liền xem chúng ta như thế nào dùng tốt thế cục này, loạn bên trong thủ thắng."

"Đúng đúng đúng." Thông Thiên giáo chủ không chỗi ở gật đầu: "Còn tốt mới giữ chặt ta, không phải, coi như một cước bước vào cái này vũng bùn bên trong."

Một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi vuốt vuốt râu dài, tinh tế suy nghĩ lấy.

...

Nữ oa cung trong, Tu Bồ Đề đứng bình tĩnh lấy.

"Ngươi cảm thấy, tình cảnh này, ngươi đồ đệ này, sẽ như thế nào lựa chọn?"

Tu Bồ Đề chậm rãi lắc đầu.

...

Gió lạnh bên trong, hầu tử vẫn như cũ đứng bình tĩnh lấy.

Hắn quay đầu nhìn phía Huyền Trang.

Cái nhìn này, chẳng biết tại sao, Huyền Trang bỗng nhiên sững sờ, không tự giác lui về sau một bước.

Thiên Bồng vội vàng ngăn tại Huyền Trang trước người, cùng hầu tử nhìn nhau.

"Hiện. . . Làm sao bây giờ?" Lữ sáu ngoặt thấp giọng hỏi.

Không có người trả lời.

Ngưu Ma Vương ánh mắt không ngừng tại hầu tử cùng Huyền Trang trên thân vừa đi vừa về lấy, tựa hồ liều mạng nghĩ đọc lên chút gì, đáng tiếc hẳn biết đến quá ít, căn bản là không có cách làm ra phán đoán.

Cái kia bốn phía yêu tướng cả đám đều mộng, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

"Người muốn làm cái gì?" Một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên. Là Thiên Bồng.

"Người muốn giết Huyền Trang pháp sư, triệt để đầu nhập vào lão Quân sao?"

"Người vừa mới nói qua nếu như chỉ có thể có một cái sống sót, người hi vọng vô luận như thế nào đừng khi chó, mặc kệ là phật môn hay là đạo môn chó!"

Thiên Bồng thanh âm không ngừng tại hầu tử trong đầu lượn vòng lấy. Hẳn không ngừng mà nói, đáng tiếc, lời này liền liền nói chuyện người mình, đều cảm thấy là như vậy không còn chút sức lực nào.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã đi hướng phật môn. Không đầu nhập vào lão Quân, chẳng lẽ hầu tử muốn đơn độc ứng đối phật môn cùng Lục Nhĩ Mi Hầu sao?

Nói như vậy, hầu tử còn có phần thắng sao?

Hầu tử không có trả lời, ngay cả một chữ đều không có trả lời, chỉ là lẳng lẳng nhìn chăm chú lên Huyền Trang.

Song phương cứ như vậy giằng co.

Cái kia sau lưng, Chính Pháp Minh Như Lai vẫn như cũ cầm trong tay kim cô, từng bước một hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu đi đến.

Đạo đạo kim quang tại Lục Nhĩ Mi Hầu trên thân hội tụ. Đau đớn một hồi truyền đến, Lục Nhĩ Mi Hầu toàn bộ sắc mặt cũng thay đổi. Hắn có thể tinh tường cảm giác được có một cỗ lực lượng tại xâm nhập thân thể của hắn, mà trong thân thể nguyên bản lực lượng, đang bị gột rửa, đốt cháy, hoàn toàn khu ra.

Tại kim quang tác dụng dưới, từng tia hắc khí đang từ nguyên bản trên người vết rách bên trong bị buộc ra, hóa thành khói xanh phiêu tán trong không khí.

Hắn gắt gao chịu đựng, nhìn qua từng bước một hướng hắn đi tới Chính Pháp Minh Như Lai, cười.

Nhưng vào lúc này, hầu tử chậm rãi nhắm hai mắt, quay đầu hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn đi qua, gằn từng chữ nói ra: "Thật xin lỗi, ta vừa mới nói sai. Nguyên lai, ta mới thật sự là, nguyên bản Tôn Ngộ Không."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Sau một khắc, hầu tử đã hóa thành một vệt kim quang, gào thét, hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu vọt tới! (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 776: Tường Ảnh Sáng

chương 776:: Tường ánh sáng

"Nạp mạng đi!"

Một tiếng gào thét, hầu tử trong tay thiết can Binh bỗng nhiên duỗi dài hung hăng hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu đập tới.

Trong miệng răng nanh tại quang ảnh bên trong lóe hàn quang. Đây có lẽ là lần chiến đấu này đến nay, hầu tử lần thứ nhất không tỉnh táo đi.

Giờ này khắc này, đưa lưng về phía hầu tử Lục Nhĩ Mi Hầu lại phảng phất cái gì đều không có phát sinh, hần nhìn qua Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi nhếch môi cười.

Chỉ thấy bầu trời bên trong chư phật đồng loạt vừa bấm tay, một mặt to lớn bức tường ánh sáng sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu đứng lên, cùng thiết can Binh chính diện va chạm!

Một màn này, liền ngay cả hiểu rõ nhất nội tình Thiên Bồng cũng hoàn toàn dự kiến không đến. Tất cả mọi người giật mình, bọn hần chỉ có thể tro mắt nhìn.

Giữa thiên địa hết thảy phảng phất đều đã mất đi tiếng vang. Tất cả mọi người nín thở.

Một đạo bạch quang hiện lên, cuồng bạo khí lưu tại cả hai va chạm điểm nổ tung. Lục Nhĩ Mi Hầu dưới chân mặt đất trống rỗng sụp đổ. Bốn phía hết thấy tất cả đều tại trong khoảnh khắc hôi phi yên diệt.

Nhưng mà, đây bất quá là mới bắt đầu.

Đó là không thể tưởng tượng lực đạo, đến mức giữa thiên địa quang ảnh đều bị bóp méo. Quang cầu bí mật mang theo sóng nhiệt hướng phía bốn phía quét ngang mà ra, từ trên bầu trời nhìn xuống, như là đại địa bên trên trống rỗng mọc ra ngũ thải ban lan cự đàn, phi tốc khuếch tán. Dem Lục Nhĩ Mi Hầu, Chính Pháp Minh Như Lai, hầu tử, thậm chí cả trên bầu trời Phật Đà nhóm đều thôn phệ trong đó.

Sau một khắc, nổ thật to tiếng vang triệt tam giới!

Khi cái này "Cự đàn" khuếch tán đến trước người lúc, đứng ở đằng xa Dương Thiên bọn người mới cảm nhận được cái kia lực đạo đáng sợ. Vài dặm khoảng cách, nó sở tài liệu thi khí lưu, thậm chí ngay cả tu vi đạt tới Thái Ất Kim Tiên Thiên Bồng cũng chỉ là miễn cưỡng đứng vững gót chân. Những cái này tu vi không cao phổ thông yêu tướng, cả đám đều trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Nếu không phải Dương Tiễn kịp thời chống đỡ ra khí tràng đem Dương Thiên bao ở trong đó, sợ là cũng chạy không thoát cái này bị tung bay vụn rui đi.

Tất cả mọi người bị bất thành linh một kích đánh cho hồ đồ . Bất quá, cái kia cự đàn chính giữa kịch chiến, lại vừa mới bắt đầu.

Cường đại lực đạo phía dưới, hầu tử trong tay thiết can Binh đã đánh ra bốn mươi lăm độ hình cung, nhưng mà, trước mắt cất giấu lại là không nhúc nhích tí nào.

Cái kia cát giầu đặng sau, Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn như cũ đứng bình tĩnh lầy, đứng tại một khối linh lực ngưng tụ thành phiến đá bên trên. Chính Pháp Minh Như Lai vẫn như cũ từng bước một hướng Lục Nhĩ Mi Hầu đi tới.

Chỉ nghe quát to một tiếng, hầu tử trong tay thiết can Bình bỗng nhiên thu hồi, hấn một cái xoay chuyển, lại là một kích hướng phía cát giầu đập tới!

Trên bầu trời chur phạt biến sắc, vôi vàng hai mắt nhắm chặt gia tăng tụng kinh tiếng vang. Lập tức, bức tường ánh sáng lại là tăng thêm mấy phần.

Đợt thứ hai trùng kích lạng yên mà tới.

Đốc núi đều đã bị san bằng, nguyên bản trên sườn núi đứng đấy, còn sót lại mấy người đã sớm không nghĩ ngợi nhiều được, chỉ có thể từng cái cắn chặt răng ứng đối, thậm chí đều đã không rảnh bận tâm cự đả trung tâm đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Lại là một kích đi qua, tường ánh sáng vẫn như cũ. Mà hầu tử hồ khẩu đã sớm băng liệt, trên người linh lực đã cường hóa đến ẩn ẩn hơi không khống chế được trạng thái. Một cây tróc ra lông tơ tại lực lượng khổng lồ ăn mòn hạ hóa thành tro bụi phiêu tán.

Bức tường ánh sáng phía sau, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi quay đầu, nhìn hầu tử cười cười. Cái kia cười bên trong tràn đầy trào phúng.

Trong nháy mắt, hầu tử lại một lần nữa phát ra tiếng gào thét!

Xoay chuyển thiết can Bình lại một lần nữa hướng phía tường ánh sáng đập tới.

...

Đâu Suất Cung bên trong, Thông Thiên giáo chủ khóe mắt không khỏi có chút kéo ra: "Hắn đây là muốn hủy tam giới?"

"Hủy không đến mức, bắt quá... Tây trâu chúc châu trung bộ, sợ là trong vòng mấy trăm năm không có một ngọn cỏ." Lão Quân sắc mặt ngưng trọng đáp.

...

Nữ oa thần miếu chỗ sâu, Tu Bồ Đề lẳng lặng nhìn chăm chú lên bên cạnh bàn bên trên có chút rung động chén trà. Không rên một tiếng.

Kịch chiến dư ba, thậm chí ngay cả Nữ Nhi quốc đều có thể tinh tường cảm giác được.

...

Kích thứ ba, thứ tư kích, thứ năm kích! Liên tiếp không ngừng!

Lần này, không chỉ là cái kia ngoại vi Dương Tiễn Dương Thiên bọn người, liền ngay cả lơ lửng trên bầu trời chư phật đều nhìn tròn tròn mắt.

Thế nhưng là, bọn hắn lại có thể như thế nào đây?

Từ bước ra Đại lôi âm tự bắt đầu từ thời khắc đó, bọn hắn cũng đã không quay đầu lại đường. Bọn hắn chỉ có thể liều mạng đi chèo chống cái kia mặt bức tường ánh sáng, đi cùng một cái đến gần vô hạn thiên đạo hành giả đạo tu giả liều linh lực!

Đây không thể nghi ngờ là một kiện cực kì khủng bố sự tình.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, chư Phật là đem hết toàn lực đi chèo chống bức tường ánh sáng, nhưng dần dần, hương vị tựa hồ thay đổi. Biến thành bức tường ánh sáng đang liều mạng từ trên người của bọn hấn rút ra lực lượng, liền như là một cái động không đáy!

Khiêng đến thứ mười hai kích thời điểm, những cái này Phật Đà sắc mặt đều đã có chút khó coi. Hầu tử bàn tay cũng là đã sớm máu me đầm đìa. Nhưng mà, hấn cũng không có lùi bước chút nào dự định, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt!

Giờ này khắc này, Chính Pháp Minh Như Lai đã nắm kim cô đi tới Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt.

"Cái này kim cô đeo lên trên đầu, liền sẽ đồng thời đeo lên trong lòng. Chỉ cần ngươi thoán trái với ngươi chỗ hứa hẹn, liền sẽ đau tận xương cốt. Không còn quay đầu đường. Ngươi có thể kiểm tra lo rõ ràng?"

"Ta suy nghĩ kỹ càng!" Hát ra trước bày, Lục Nhĩ Mi Hầu ngay tại hầu tử trước mặt quỳ một gối xuống xuống dưới, cúi đầu nói: "Tới đi!"

Ngẩng đầu lên, Chính Pháp Minh Như Lai nhìn thấy hầu tử toàn thân trên dưới đã sớm đắm chìm trong thiểm điện bên trong, điên cuồng lật qua lật lại, nhưng như cũ một kích tiếp lấy một kích hướng về phía tường ánh sáng đập tới.

Đột nhiên, một vị Phật Đà thân hình thoát một cái, toàn bộ từ không trung ngã quỵ xuống dưới.

Cái kia ở trên bầu trời chủ trì pháp trận Văn Thù sắc mặt cũng không khỏi đến có chút biến đổi. Hấn đột nhiên hướng phía bốn phía đồng bạn nhìn lại, phát hiện bọn hấn làn da màu vàng óng dưới, từng cái đã mặt lộ vẻ khó xử.

Mắt thấy hầu tử lại là chuẩn bị một cơn hướng phía tường ánh sáng vung tới, Văn Thù đột nhiên hô: "Giải!"

Lập tức, tường ánh sáng biến mất!

"Đài sen Phật Quang!"

Chỉ nghe hấn quát to một tiếng, liền sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu, trống rỗng xuất hiện một cái cự đại đài sen!

Ánh sáng màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, chiếu đến trên đài sen.

Văn Thù thân ảnh cũng xuất hiện ở đài sen phía trên. Hấn trầm ổn trung bình tấn, đối chạm mặt tới thiết can Bình chống ra hai tay.

Ngay sau đó, cái này đến cái khác Phật Đà rơi xuống đài sen phía trên, đồng loạt đối thiết can Bình chống ra hai tay!

"Ngàn phật trận! Định!"

Cái kia thiết can Bình cứ như vậy bị ngạnh sinh sinh dừng ở trên không! Vô luận hầu tử như thế nào động tác, đều mảy may vung bất động!

Giờ khắc này, cái kia đài sen phía trên chư phật mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi từ Chính Pháp Minh Như Lai trong tay nhận lấy kim cô, hướng phía đỉnh đầu của mình mang đi.

Hầu tử có chút mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn trước mắt một màn này.

Một thanh âm tại trong đầu của hấn vang lên.

"Trong tam giới, không có người nào là có thể muốn làm gì thì làm. Liền ngay cả lão phu, cũng là như thế. Luôn luôn có nhiều thứ, nhất định phải đi hi sinh. Tỷ như tự do. Chỉ có hi sinh cái kia số ít đồ vật, người mới có thể giữ vững nhiều thứ hơn."

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân chậm rãi thở dài.

"Người muốn ta giết Huyền Trang sao?"

"Giết hẳn, là tối gọn gàng dứt khoát biện pháp. Nếu như hẳn thuận lợi hướng tây, vô luận chứng đạo thành công hay không, đều tướng lệnh Thiên Đạo sinh ra mới chéch đi. Đây là tuyệt đối không nên phát sinh. Nếu như người thực sự không nguyện ý, hoặc là, người tránh ra, lão phu tự sẽ khiến người làm thay. Đương nhiên, trừ cái đó ra, người còn nhất định phải làm một chút những chuyện khác. Dù sao... Người là ban sơ Thiên Đạo vết rách, chỉ có người mới có thể để cho hết thầy trở về hình dáng ban đầu."

"Hắc hắc hắc hắc." Hầu tử gắt gao dặt lẩy thiết can Binh, bật cười:
"Thiên Đạo yêu cầu làm, nhất định phải làm. Thiên Đạo cho phép làm, mới có thể làm. Thiên Đạo không cho phép, liền tuyệt đối không thể làm, đúng không?"

"Đúng. Không quan hệ đúng sai, máu chốt chỉ ở tại, thiên đạo quỹ tích."

"Như thế, cùng quỳ gối phật môn dưới chân Lục Nhĩ Mi Hầu còn có cái gì khác biệt đâu? Lão tử hẳn đi về phía tây một đường, vì vạn thế an khang. Người lại nói cho lão tử phải hẳn vạn thế?"

Lão Quân trầm mặc.

Hết thầy tất cả, đều phảng phất tại giờ khắc này dừng lại.

Đâu Suất Cung bên trong lão Quân trầm mặc.

Nữ oa trong thân điện Tu Bò Đề trầm mặc.

Trên chiến trường hầu tử trầm mặc.

Tất cả mọi người đang ngơ ngác mà nhìn xem , chờ lấy. Duy chỉ có Lục Nhĩ Mi Hầu tay nắm lấy kim cô, đang chậm rãi di động. Từng chút từng chút hướng lấy đỉnh đầu mang đi.

"Ngươi suy tính một chút đi."

"Không cần suy tính!" Hầu tử bỗng nhiên hô lên, cái kia cánh tay bên trên cơ bắp tại thời khắc này bành trướng đến cực hạn, bỗng nhiên rút toác ra! Như là vô số quần quanh ở cùng nhau con giun doạ người.

Máu tươi phiêu tán trên không trung, đang cuộn trào linh lực ăn mòn phía dưới, trong nháy mắt đã mất đi đỏ tươi nhan sắc.

Ngay tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong tay kim cô khoảng cách đỉnh đầu chỉ còn lại có một tấc khoảng cách thời điểm, thiết can Bình khẽ run lên, động! Kéo thành bốn mươi lăm độ vòng tròn hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu quét tới! (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 777: Anh Hùng Kết Cục

chương 777:: Anh hùng kết cục

Trong nháy mắt, tất cả Phật Đà đều mộng. [[(< [[

"Chống đỡ!" Chính Pháp Minh Như Lai quát to một tiếng, trong nháy mắt đem tất cả mọi người đánh thức.

Văn Thù nhú mày lại, đành phải kiên trì, hai tay vừa bấm. Cái kia mặt tường ánh sáng lại một lần bị chống lên.

Những cái này Phật Đà cũng đành phải từng cái đuổi theo.

Cách xa nhau bên ngoài mấy dặm, Địa Tạng Vương cắn răng, cũng đành phải gia nhập chèo chống tường ánh sáng danh sách.

"Cạch" một tiếng vang thật lớn, thiết can Binh lại một lần đập vào tường ánh sáng bên trên, đất rung núi chuyển!

Cúi đầu xuống, Chính Pháp Minh Như Lai giật mình hiện Lục Nhĩ Mi Hầu giờ kim cô tay dừng lại.

"Người còn không mau đeo lên! Muốn đợi chết sao?"

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu đành phải nhắm hai mắt lại, tâm hung ác, đem cái kia kim cô chụp đến trên đầu mình.

Tiếng gió gào thét bên trong, lại là một kích thiết can Binh cuốn tới.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn.

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân không nhúc nhích nhìn chăm chú lên trước người không có vật gì mặt đất.

Nữ oa thần điện bên trong, Tu Bồ Đề có chút siết chặt nắm đấm.

Trống rỗng đại điện bên trong, Như Lai chậm rãi đóng lại hai mắt.

...

Một tiếng vang thật lớn. Lần này, tường ánh sáng triệt để vỡ vụn. Cho dù là Địa Tạng Vương gia nhập, bọn hắn cũng không thể lại chống đỡ hầu tử một kích.

Vô số Phật Đà thân hình như là lưu tinh bị quật bay ra ngoài, kim sắc máu tươi ở trên bầu trời vẽ ra vòng tròn.

Đài sen vỡ vụn, Văn Thù toàn bộ sau áp chế, thật vất vả mới dừng lại thân hình.

Lăng không bên trong, hầu tử thân ảnh chậm rãi hạ xuống, rơi xuống đất trong nháy mắt, một bước lão đảo, kém chút liền ngã sấp xuống. Nắm thiết can Binh tay tại lạnh rung run, giọt giọt máu tươi từ hở khẩu chỗ chảy ra, thuận thiết can Binh đường vân từng chút từng chút khuếch tán, chảy xuôi, nhỏ xuống.

Hắn thật sâu thở hào hển, phảng phất đã tình trạng kiệt sức.

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy nguyên bản quỳ gối Chính Pháp Minh Như Lai trước người Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng dậy.

Xoay người, hầu tử nhìn thấy trên đỉnh đầu của hắn cái kia lấp lóe kim cô.

Giờ khắc này, hầu tử có chút ngây ngốc một chút.

Không chỉ là bởi vì cái kia kim cô. Còn là bởi vì... Hắn từ Lục Nhĩ Mi Hầu trên mặt, thấy được chưa từng thấy qua tường hòa.

Đúng vậy, tường hòa. Không có một tơ một hào lệ khí, một cái cùng nguyên bản hoàn toàn khác biệt Lục Nhĩ Mi Hầu. Thật giống như triết đề đổi thành một người khác.

Cuồng phong từ gương mặt của hắn lướt qua, có chút rung động lông tơ. Hắn lẳng lẳng nhìn chăm chú lên hầu tử.

"Ngươi, hay là mang lên trên..."

"Ta không thể không mang." Lục Nhĩ Mi Hầu thản nhiên nói.

"Vậy ta vì cái gì có thể không mang đâu?" Hầu tử hơi nheo mắt, hừ cười nói: "Đừng vì chính mình làm bất cứ chuyện gì, kiếm có."

Lục Nhĩ Mi Hầu không có trả lời.

Trên bầu trời vô số thiểm điện giao thoa lấy. Không chỉ là trên bầu trời, bốn phía mỗi một hẻm lách, đều lờ mờ có thể thấy được thiểm điện tại nhảy nhót lấy.

Cái kia sau lưng, chỉ thấy Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ nhàng nhảy lùi lại một bước, cổ tay chặt từ cổ tay chỗ xẹt qua, lập tức, kim sắc máu tươi bay lả tả mà ra.

Những cái kia bay lả tả máu tươi trong không khí như là một đầu uốn lượn dòng sông có thứ tự chảy xuôi, chậm rãi hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu

mà đi.

"Người là không có ham muốn, cho nên, đánh bại hẳn, người trước cần một bộ **. Bần tăng có thể dùng một nửa tu vi, vì người tái tạo một bộ **. Nhưng trước người nhất định phải quy y phật môn, nếu không, mới ** sẽ cùng người nguyên bản lực lượng tương bài xích. Đây cũng là người nhất định phải đeo lên kim cô bên trong một cái nguyên nhân."

Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi quay đầu lại hướng một chút cái kia hướng phía hẳn chảy xuôi mà đến uốn lượn dòng sông, đứng bình tĩnh lấy, không tránh không né.

Rất nhanh, dòng máu vàng chạm đến lưng hẳn. Phảng phất choáng mở, dọc theo lưng, lông của hẳn bắt đầu từ nguyên bản ám kim sắc biến thành triệt để kim sắc.

Đột nhiên, Lục Nhĩ Mi Hầu hộc mắt đỏ lên, nước mắt từng giờ từng phút theo gương mặt trượt xuống, vô luận như thế nào cũng ngăn không được.

Lục Nhĩ Mi Hầu lấy tay dính một hồi mình khóc mắt nước mắt, nhẹ giọng hỏi: "Cái này. . . Đây là cái gì?"

Chính Pháp Minh Như Lai nói: "Đây là người lệ khí, còn có ký ức."

"Lệ khí?"

"Chỉ có sắp xếp làm tất cả lệ khí, cùng lệ khí sở phụ thuộc đồ vật, người mới có thể chân chính tái tạo thân thể."

"Đây là, ta một mực sở kiên thủ đồ vật." Cách đó không xa hầu tử mở miệng nói: "Người chưa hề liền không có ký ức, những này, nhiều lắm thì lưu lại một điểm mảnh vỡ thôi."

Những cái này nước mắt vẫn như cũ liên miên không ngừng mà hạ xuống lấy, cái kia chính là hầu tử lệ khí, cũng là hãn ký ức. Mỗi một giọt lệ khí, đều bám vào tại nước mắt phía trên. Đó là tám trăm năm khổ sở.

Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay chế trụ đỉnh đầu kim cô, thống khổ kêu thảm, giãy dụa lấy, quát âm lên: "Ta từ bỏ! Đem nó lấy đi! Lấy đi!"

Giờ này khắc này, vền vện một phần trăm mảnh vỡ bạo, cũng đủ làm cho hãn hồng mắt. Hãn lão đảo chạy nhanh, toàn bộ ngã nhào trên đất, cuộn lại thành một đoàn, giãy dụa lấy.

Nhưng mà, cái kia sau lưng Chính Pháp Minh Như Lai vẫn không có dừng tay. Hãn cắn chặt răng, liều mạng từ trong thân thể của mình thả ra tu vi, xen lẫn trong trong máu, từng chút từng chút rót vào Lục Nhĩ Mi Hầu thể nội.

Bốn phía nước sông đã sớm ngăn nước, trên bầu trời tầng mây đang lưu chuyển, bốn phía sông núi đang chậm rãi sụp đổ.

Lục Nhĩ Mi Hầu tại cuồng loạn kêu thảm, cuộn cuộn lấy. Hãn cảm giác hết thấy tất cả đều đang từ từ rút đi nhan sắc, biến thành bộ dáng. Hãn cảm giác bốn phía hết thấy đều đang trở nên hư ảo, không thể chạm đến. Chỉ có cái kia kịch liệt đau nhức như thế rõ ràng.

Loại cảm giác này cùng ban đầu ở cái kia hư không bên trong, càng như thể địa tương tựa như.

Nếu như là dạng này, hãn lại vì cái gì muốn đeo lên cái này kim cô đâu?

Giờ này khắc này, với hãn mà nói duy nhất rõ ràng, duy nhất có thể cảm giác được nhiệt độ, lại chỉ còn lại khöhe mắt nước mắt. Nhưng những cái kia nước mắt, nhưng lại tại rời hãn mà đi.

Hắn điên cuồng gào thét, ý đồ ngăn cản đây hết thảy, đáng tiếc, đã sớm không quay đầu lại đường.

Xa như vậy chỗ Dương Thiên bọn người đã cả kinh không ngậm miệng được.

Bốn phía bị hầu tử đánh ngã trên mặt đất Phật Đà nhóm từng cái đứng dậy, ngồi xếp bằng. Trong nháy mắt, hát tụng phật kinh truyền khắp giữa thiên địa mỗi một hẻo lánh.

Trong hoảng hốt, Lục Nhĩ Mi Hầu tựa hồ cảm giác được tại hết thảy tất cả cũng dần dần giảm đi đồng thời, tại cái kia phương tây, có một sợi kim quang sáng lên.

Phật kinh hát tụng tràn ngập hai lỗ tai của hắn, phía trước kim quang tại chỉ dẫn lối đường đi của hắn.

Dần dần, hắn không giãy dụa nữa, chỉ là ngơ ngác nhìn qua phương tây. Ánh mắt vô hồn đến thật giống như một người chết.

Nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, hầu tử cười gằn.

Kiếp trước tây du lịch, Tôn Ngộ Không đeo lên kim cô thời điểm, có phải hay không cũng là cảnh tượng như vậy đâu?

Đây chính là anh hùng... Kết cục sao?

Hầu tử nhếch môi cười, bất đắc dĩ, ngơ ngác nhìn đã như đồng hành thi đi thịt Lục Nhĩ Mi Hầu. Chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau một khắc, hắn mở choàng mắt, vung kim cô bỗng hướng phía Chính Pháp Minh Như Lai đập tới.

Chính Pháp Minh Như Lai vội vàng mau né đi, cùng lúc đó, cổ tay ở giữa huyết dịch nhưng như cũ liên tục không ngừng tạt rót vào Lục Nhĩ Mi Hầu thân thể.

Một cơn thất bại, hầu tử kéo lấy mệt mỏi thân thể, lại là quét ra một cơn.

Địa Tạng Vương xuất thủ.

Hắn một cái phi thân rơi xuống Chính Pháp Minh Như Lai bên cạnh thân, nhẹ nhàng đẩy, đem Chính Pháp Minh Như Lai đẩy ra, xảo diệu tránh thoát hầu tử công kích. Nhưng mà, mình lại mạnh mẽ chịu hầu tử một cơn.

Cũng may lúc này hầu tử đã sớm thoát lực, bằng không mà nói, nên không chết thì cũng trọng thương đi.

Hầu tử hay là không cam tâm, một tiếng quát mắng nhảy lên một cái, nhắm ngay Chính Pháp Minh Như Lai đỉnh đầu một cơn trùng điệp đánh xuống.

Lần này, là Văn Thù phi thân đem Chính Pháp Minh Như Lai nhào mở.

Từ đầu đến cuối, Chính Pháp Minh Như Lai đều là hết sức chuyên chú tại triều lấy Lục Nhĩ Mi Hầu rót vào máu tươi của mình.

"Còn chờ cái gì? Còn không mau thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn!" Hầu tử bỗng nhiên la lên.

Nghe vậy, xa xa đám người giật mình đánh thức. Chúng yêu đem vội vàng từng cái cầm trong tay binh khí xông tới.

Những cái này đã bị trọng thương Phật Đà nhóm vội vàng ứng chiến.

Trong lúc nhất thời, song phương giết thành một đoàn, lại lẫn nhau đều đã sớm thoát lực, nhìn qua, thật giống như một đám tiểu hài tại vũng bùn

bên trong lẫn lộn, hoàn toàn mất đi nguyên bản khí thế.

Cái kia như cũ đứng ở đằng xa Dương Tiễn nhẹ nhàng thở dài, vừa nghiêng đầu, chợt phát hiện bên cạnh của mình ngoài trừ không có gia nhập chiến cuộc muội muội của mình Dương Thiên bên ngoài, còn đứng một người khác Huyền Trang.

"Pháp sư... Không có sao chứ?"

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, nháy mắt nhìn trước mắt hết thấy, không rên một tiếng.

"Pháp sư, nơi này không an toàn, không phải để cho ta..."

Không đợi Dương Tiễn nói xong, Huyền Trang lại là chậm rãi lắc đầu. Bờ môi kia càng nhấp càng chặt.

Hồi lâu, hấn khẽ thở dài: "Bần tăng muốn độ chúng sinh, mới đạp vào cái này đi về phía tây một đường. Thế nhưng là..."

Ngẩng đầu lên, hấn nhìn qua mênh mông thiên địa đạo: "Chúng sinh, lại bởi vậy thụ hại. Dạng này chúng đi ra đạo, thật sự có ý nghĩa sao?" (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 778: Không Phải Do Người

chương 778:: Không phải do người

Ngự Ma Vương một tay lấy một vị Phật Đà hát tung ở mặt đất, trực tiếp hóa ra nguyên hình, biến thành một đầu to lớn trâu đực đi qua liền là một trận chà đạp. Nào biết mặt khác ba vị Phật Đà liền thủ lại một cái vòng sáng trực tiếp đem hẳn chân khai.

Mi Hầu Vương tại chiến trường kia bốn phía vừa đi vừa về vòng quanh, mượn tốc độ ưu thế không ngừng mà đánh lén lấy cái này đến cái khác Phật Đà.

Thiên Bồng cùng Quyên Liêm mang theo cái khác mấy cái yêu tướng kết thành chiến trận, trong nháy mắt tại hỗn chiến bên trong đứng vững bước chân.

Lữ Lục Quả vòng quanh ống tay áo trong chiến trường ương vừa đi vừa về đại hô tiểu khiếu, đáng tiếc những cái này Phật Đà dù cho bị thương, cũng là tùy tiện một cái đều mạnh hơn hẳn, chỉ có thể mù ồn ào.

Ở đây Phật Đà nhóm cả đám đều sớm đã bị thương, tuy nói so sánh hầu tử yêu quái quân đoàn có tu vi bên trên ưu thế tuyệt đối, nhưng lúc này cũng chỉ có thể bị đuổi lấy chạy. Bất quá, cũng chỉ là bị đuổi lấy chạy mà thôi, đám yêu quái cũng không có gặm hạ cái cục xương này năng lực. Thậm chí nếu như bọn hắn hữu tâm ứng chiến, ai đuổi ai còn nói không chừng đâu.

Đương nhiên, những này bắt quá là xung quanh nhân tố thôi. Chân chính quyết định thắng bại, là chiến trường kia chính giữa mấy người mà thôi.

Hầu tử thở hồng hộc đứng đây, đối mặt với còn tại đối Lục Nhĩ Mi Hầu rót vào mình máu tươi Chính Pháp Minh Như Lai. Còn có Chính Pháp Minh Như Lai đứng bên cạnh. . . Địa Tạng Vương, cùng Văn Thù.

Cái này bên trong, Địa Tạng Vương hay là trạng thái toàn thịnh, Văn Thù đã bị thương, Chính Pháp Minh Như Lai thì căn bản không cách nào tham chiến. Có thể nói, đối diện ba người, chiến lực sớm đã giảm nửa. Nhưng cho dù là dạng này, hầu tử lại có thể thế nào đâu?

Hầu tử tự thân không phải cũng là nỗ lực hết đà sao? Tuy nói đối diện ba cái đều là phật tu, luận trực tiếp cận chiến không bằng hẳn cái này cực hạn hành giả đạo, nhưng nói cho cùng, cũng là ba cái tu vi cơ hồ cùng hẳn cân bằng phật tu a.

Lúc này, coi như để hẳn đơn độc ứng đối một cái Địa Tạng Vương, chỉ sợ đều có chút độ khó, càng đừng đề cập muốn đồng thời đối phó ba người.

Một trận chiến này thắng bại, tựa hồ đã sớm bày ở trước mắt, không thể nghịch chuyển. Đại khái, đây mới là Phật Đà nhóm Vô Tâm ham chiến chân chính nguyên nhân đi.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cái kia bên cạnh bên trên, Lục Nhĩ Mi Hầu lại chỉ là không nhúc nhích quỳ, hai mắt trống rỗng, như cùng chết. Tùy ý Chính Pháp Minh Như Lai máu rót vào thân thể của mình.

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân hít một hơi thật sâu, nâng chén trà lên nhấp một miếng.

"Tiếp xuống làm thế nào?" Thông Thiên giáo chủ vuốt vuốt râu dài nói: "Phật môn thật đem Lục Nhĩ Mi Hầu thu về dưới trướng. . . Cái kia, chúng ta nên làm như thế nào?"

"Cái gì cũng không làm."

"Không làm?"

"Đúng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp: "Cái gì cũng không làm. Khôi phục vô vi mầu chót, là cái kia còn có ký ức hầu tử. Tính tình của hắn, chúng ta đều là lãnh giáo qua. Trừ phi hắn đi cầu người, nếu là người đi cầu hắn. . . A a a a."

Nguyên Thủy Thiên Tôn ha ha cười, không tiếp tục đem thoại nói đi xuống.

Lão Quân lắc đầu bất đắc dĩ, xem như đồng ý lời nói của hắn đi.

Một màn này xem ở Thông Thiên giáo chủ trong mắt, đó là không nói ra được phiền muộn. Kim nén một hơi, hắn cắn răng nói: "Cái con khỉ này cũng thật sự là không có mắt, đều đến nước này, thế mà còn chết ôm Huyền Trang không thả? Cái kia con lừa trọc, thật có thể chứng đạo giúp hắn thay đổi càn khôn hay sao? Thực sự không được, nếu không. . ."

Ánh mắt thoáng lóe lên một cái, Thông Thiên giáo chủ quay đầu nhìn về phía lão Quân, hạ giọng nói: "Nếu không, liền để Lục Nhĩ Mi Hầu thắng!"

Nghe vậy, lão Quân cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không khỏi đến có chút sững sốt một chút.

"Đúng! Liên để Lục Nhĩ Mi Hầu thắng!" Thông Thiên giáo chủ siết chặt nắm đấm nói: "Lục Nhĩ Mi Hầu thắng, thiên kiếp lấy đi cái kia hầu tử hồn phách, Thiên Đạo, chẳng phải tự nhiên phù chính sao? Đến lúc đó. . ."

"Cái kia hầu tử hồn phách bị lấy đi, ai tới đối phó Lục Nhĩ Mi Hầu?"
Lão Quân không chút nghĩ ngợi hỏi ngược lại.

Cái này hỏi một chút, ngược lại là Thông Thiên giáo chủ ngậy ngấn cả người.

Lão Quân hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Đến lúc đó, hấn nhưng hơn phân nửa đã quay về Thiên Đạo vô cực a. Chúng ta muốn để đi về phía tây đi không đi xuống, liền phải trước qua Lục Nhĩ Mi Hầu một cửa ải kia. Ai tới đối phó hấn? Ngươi, hay là ta? Trừ cái đó ra, nhưng còn có phật môn Phật Đà nhóm, thậm chí. . . Còn có bọn hấn phía sau Thích Già Ma Ni."

Nghe vậy, Thông Thiên giáo chủ đành phải trùng điệp một quyền đập vào trên đầu gối của mình, cả giận nói: "Cái kia nếu là cái kia hầu tử thật ăn đòn cân sắt tâm, liền là không tìm đến đâu? Chúng ta lại nên như thế nào? Lần này như thua, coi như không phải đợi cái mấy trăm năm lại xoay người sự tình đơn giản như vậy!"

"Bất kể như thế nào, chúng ta bây giờ đều chỉ có một cái biện pháp."
Lão Quân duỗi ra một chỉ, nói khẽ: "Chờ."

. . .

Nữ Oa trong thần điện, Tu Bồ Đề vẫn như cũ ngồi lẳng lặng, không nhúc nhích.

Phỉ thúy trong vách truyền đến Nữ Oa thanh âm: "Bồ đề lão nhi."

"Hả?"

"Ngươi nói cái kia tiên đoán, ngươi tin mấy phần?"

"Tin hoàn toàn."

"Tin hoàn toàn? Đến bây giờ cũng là như thế sao?"

"Đương nhiên." Tu Bồ Đề vượt vượt râu dài nói: "Chính Pháp Minh Như Lai vừa mới cho kim cô, thật giả Mỹ Hầu Vương, cái này không đều ứng nghiệm sao? Chỉ là, khả năng không phải chúng ta ngay từ đầu tưởng tượng thôi. Tóm lại, đi về phía tây một đường, nhất định sẽ tiếp tục đi tới đích, chỉ là có phải hay không chúng ta kết quả mong muốn, cũng không biết."

"Đã như vậy, người nghĩ đoạn đường này, đi như thế nào xuống dưới đâu? Cũng giống như Chính Pháp Minh Như Lai, muốn cho Lục Nhĩ Mi Hầu đi bảo hộ Huyền Trang tiếp tục đi về phía tây sao?"

Tu Bồ Đề trầm mặc, hồi lâu, mở miệng nói: "Chính Pháp Minh Như Lai muốn, là đi về phía tây có cái kết quả. Còn đạo này đến tột cùng là chứng hay là không có chứng. Kỳ thật hẳn cũng không chú ý."

"Cho nên, người là hi vọng hay là từ nguyên bản Tôn Ngộ Không, tiếp tục bảo hộ Huyền Trang lạc?"

Tu Bồ Đề khẽ gật đầu, nói: "Như thế, tự nhiên tốt nhất. Đáng tiếc a, cục diện này, lão phu sớm đã không xen tay vào được."

"Người không xen tay vào được, có lẽ. . . Bản cung, có thể làm chút gì cũng khó nói."

Cái này nói chuyện, Tu Bồ Đề không khỏi ngậm ngẫn cả người.

. . .

Trong giằng co, Chính Pháp Minh Như Lai rút cục gãy mất tiếp tục rút vào Lục Nhĩ Mi Hầu thể nội tươi Huyết Hà lưu. Tiện tay một vòng, chỗ cổ tay vết thương cũng đã triệt để khép lại.

Hắn chậm rãi đưa tay thu nhập trong tay áo. Tuy nói Phật Đà màu da đều là kim hoàng, từ mặt ngoài nhìn không ra khí sắc biến hóa, nhưng hắn cái kia Phật Quang, đã rõ ràng so trước đó mờ đi rất nhiều. Thậm chí, đã cùng cái khác phổ thông Phật Đà cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Bốn phía, tất cả mọi người một cái dừng động tác lại, từng cái lẳng lặng nhìn chăm chú lên vẫn như cũ ngơ ngác quỳ xuống đất Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hầu tử cũng đang lẳng lặng mà nhìn xem hắn.

Hồi lâu, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống chiếu ở trên người hắn. Lập tức, quang hoa đại thịnh.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nghênh hướng đỉnh đầu cái kia sợi kim quang.

Trong lúc nhất thời, tiếng tụng kinh lại là tràn ngập giữa thiên địa mỗi một hẻo lánh. Bất quá lần này, bốn phía nhìn lại, lại không thấy bất kỳ một cái nào Phật Đà tại tụng kinh.

Một hồi lâu, hầu tử mới phát hiện cái kia tiếng tụng kinh đầu nguồn, đúng là Lục Nhĩ Mi Hầu có chút rung động bờ môi. . .

Đang lúc hầu tử bỗng nhiên lấy làm kinh hãi, chuẩn bị có hành động thời điểm, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi đứng lên, quay đầu lại.

Đó là một trương không có bất kỳ cái gì biểu lộ mặt, bình thản đến như là một khối mộc điêu. Có chút há miệng, hắn nói khẽ: "Từ hôm nay trở đi, từ ta hộ tống hắn đi về phía tây."

"Người hộ tống hắn đi về phía tây?" Hầu tử hừ cười: "Ta nếu là không đồng ý đâu?"

"Không phải do người." Câu này, Lục Nhĩ Mi Hầu trả lời chém đinh chặt sắt. Nhưng mà, ánh mắt kia lại có chút hoảng hốt. Thật giống như một cái đã khôn đến cực hạn, lúc nào cũng có thể ngủ mất người.

Chỉ gặp hắn đưa tay gương lên, bị ném ở phía xa kim cô bổng trong nháy mắt đã rơi vào trong tay của hắn! (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 779: Dây Đỏ

chương 779:: Dây đỏ

"Không phải do ta?" Hầu tử nắm chặt trong tay thiết can Bình, chậm rãi bật cười. ((? Lười? Hấn hít một hơi thật sâu, ngược đầu nhìn lên đỉnh đầu lẫn lộn tầng mây: "Người nói là, không phải do ta đúng không?"

"Người là kẻ điếc sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu có chút nhíu mày.

Cúi đầu xuống, hầu tử nhìn chăm chú lên Lục Nhĩ Mi Hầu gần từng chữ một: "Vậy liền thử một chút đi. Lão tử không thu thập được Như Lai, còn không thu thập được người?"

Híp nửa mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu từng bước một lui lại, cùng hầu tử kéo dài khoảng cách, bày ra ngênh chiến tư thế.

Giờ này khắc này, cái kia bốn phía ngơ ngác nhìn người cả đám đều không khỏi nuốt khô ngậm nước bọt.

Đứng sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu Chính Pháp Minh Như Lai một bước lão đảo, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất, cũng may Địa Tạng Vương từ cái kia bên cạnh bên trên một tay lấy hấn đỡ.

Văn Thù chậm rãi đi đến hai người bên cạnh, đứng bình tĩnh lấy, cùng bọn hấn cùng một chỗ nhìn chăm chú lên phía trước Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hầu tử.

Đối với bọn hấn tới nói, việc đều đã làm xong. Tiếp đó, chính là lẳng lẳng chờ đợi đi về phía tây kết quả.

Xa như vậy chỗ, Huyền Trang không khỏi mở to hai mắt ngo ngác nhìn. Bờ môi kia hé mở, lại nửa ngày đều nói không ra một câu.

Hấn mới là đi về phía tây nhân vật chính, thế nhưng là, hấn có thể như thế nào đây? Cái này hai cái hầu tử, có người sẽ nghe hấn sao?

Đối với thế cục hôm nay, hấn cái này nhân vật chính, sớm đã là thúc thủ vô sách.

. . .cv by : vthinh147

Đại lôi âm tự bên trong, Như Lai chậm rãi mở mắt, ánh mắt kia hướng phía một bên quét tới.

Lập tức, cái kia bị hấn một chút nhìn tới Phật Đà liền vội vàng khom người đi xuống bậc thang, đi vào chính giữa, khom người xuống chấp tay trước ngực nói: "Tôn Giả có gì phân phó?"

"Đi, thay bản tọa mang một câu, cho Chính Pháp Minh Tôn Giả."

"Đệ tử tuân mệnh." Nói, cái kia Phật Đà khom mình hành lễ, nện bước bước nhỏ đi hướng tiến đến.

Không bao lâu, cái kia Phật Đà bước nhanh xông ra ngoài điện, tung người một cái, phóng lên tận trời. Hướng phía Sư Đà Quốc phương hướng vọt lên đi.

. . .

Nữ Oa thần điện bên trong, Tu Bồ Đề nhìn qua phi thúy trong vách đã sớm không có nửa điểm động tĩnh Nữ Oa thân ảnh, thật sâu thở dài một hơi.

...

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân hơi run một chút rung động lòng mày. Cái kia nắm chén trà tiêu pha lại gấp, gấp lại từng.

...

"Giết!" Quát to một tiếng, hầu tử đã quơ thiết can Bình, cái kia thân hình hóa thành một vệt kim quang hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu vọt tới.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên giơ tay lên, hoành nắm kim cô bổng.

Sau một khắc, diên cuồng khí lưu lại một lần nổ tung, dọc theo mặt đất diên cuồng khuếch tán. Cuồng phong phía dưới, cái kia người xung quanh cả đám đều bỗng nhiên hai mắt nhắm lại chống cự bão cát.

Ngay sau đó, là một trận mãnh liệt tiếng oanh minh. Hai đạo kim quang tại không đến mười trượng trong phạm vi lập đi lập lại giao thoa, như là một cái chui vào, diên cuồng hướng xuống ép. Mặt đất kia nham thạch như là đậu hũ trong nháy mắt bị phá tan thành từng mảnh, hóa thành tro tàn.

Vén vén một sát, tại bọn hấn kịch đấu địa phương đã xuất hiện một cái sâu đạt năm trượng hổ, lấy diên cuồng độ tăng trưởng.

Đại địa đều đang run rẩy.

Liên luy phía dưới, từng đạo vết rách như là diên cuồng phát sinh dây leo thực vật hướng phía bốn phía không ngừng lan tràn, trong nháy mắt, vừa mới đang kịch đấu bên trong bị triệt để san bằng đại địa đã trở nên ngàn câu vạn khe. Còn sót lại ngọn núi tại cái kia tiếng oanh minh bên trong nhanh chóng sụp đổ lấy.

Giờ này khắc này, không giống với dĩ vãng. Cái này hai cái hầu tử lại không là trước kia như vậy một cái đánh, một cái lui, hoặc là một cái theo đuổi, một cái bị động nghênh chiến. Bọn hắn là chân chân chính chính tại xuất ra mình tất cả lực lượng chém giết lấy, liền vì tranh một cái kia vốn nên thuộc về bọn hắn danh phận.

"Người thắng không được ta! Ta đã là phạt, đã có được hoàn toàn thân thể! Mà người, bất quá là kéo dài hơi tàn!" Lục Nhĩ Mi Hầu thanh âm như sấm nổ vang vọng thiên địa.

"Ha ha ha ha! Thử qua mới biết được! Cùng lắm thì liền là một chữ "chết"! Lão tử thật đúng là chưa sợ qua chết!" Hầu tử điên cuồng cười.

Cái kia trong hố sâu, thiết can Binh như là kinh thiên như cự trụ đột nhiên dựng thẳng lên, bay thẳng tam trọng thiên. Lục Nhĩ Mi Hầu nắm kim cô bổng tung người một cái xảo diệu né tránh mở đi ra, rơi xuống xa xa trên đất bằng.

Ngẩn ngui bình tĩnh.

Sau một khắc, cái kia thiết can Binh chỉ hơi thu lại một chút co lại, Lục Nhĩ Mi Hầu đã xoay người một cái lại là vọt tới, trực tiếp đâm vào hố sâu bên cạnh nham thạch bên trên xuyên thủng!

Đúng vậy, trực tiếp xuyên thủng qua! Hắn vô dụng bất luận cái gì cùng độn địa có liên quan thuật pháp, mà là trực tiếp dựa vào tự thân lực lượng cường đại vọt vào nham thạch, thẳng đến lòng đất chỗ sâu.

Lập tức, nhấc lên cát bụi như là một cỗ dâng trào suối nước hướng phía bốn phía khuếch tán mở đi ra.

Trận trận trầm đục truyền đến.

Tất cả mọi người tại cú đầu nhìn xem, nhìn xem chân mình hạ run không ngừng mặt đất, nhìn trên mặt đất không ngừng nhảy vọt cát đá.

"Bọn hấn đánh như vậy pháp. . . Có thể hay không trực tiếp đánh tới Địa Phủ đi?" Tiểu Bạch rùng rợn cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Dương Tiễn có chút rung động xuống bờ môi, nói: "Nếu như đánh tới Địa Phủ, sợ là hơn 600 năm trước tai nạn, muốn tái diễn một lần. Thương sinh nguy rồi, các đại năng, lại chỉ là nhìn xem a."

Nói, hấn không khỏi nở nụ cười khổ.

Trong thiên địa này tranh đấu, phật cũng tốt, đạo cũng tốt, yêu cũng tốt, tiên cũng tốt, mặc kệ chính tà đúng sai, kết quả là, cái nào một lần, không phải khổ thương sinh đâu?

Huyền Trang hai mắt buông xuống, không một lời.

Hồi lâu, hấn hấn nói khẽ: "Nơi này, khoảng cách Linh Sơn có bao xa?"

"Cái này, nói xa rất xa, nói không xa. . . Kỳ thật cũng không xa." Tiểu Bạch rùng rợn thấp giọng nói.

Xoay người, Huyền Trang mặt hướng Tây Thiên, chấp tay trước ngực, chậm rãi mở ra chân đi.

"Bần tăng, không cần bất luận cái gì bảo hộ. Bần tăng, mình có thể đi đến Linh Sơn, kết thúc đây hết thảy!"

Cái kia người chung quanh cũng không khỏi đến ngây ngốc một chút.

Xa xa, tất cả mọi người nhìn thấy một sợi kim quang từ cái kia phương tây vội vàng mà đến, rơi xuống Chính Pháp Minh Như Lai trước mặt.

Trước đó đến truyền lời Phật Đà có chút khom mình hành lễ, nói:
"Chính Pháp Minh Tôn Giả, có phật chỉ đến."

"Phật chỉ?" Nghe vậy, tất cả Phật Đà cũng không khỏi đến sững sốt một chút.

Cùng trời đình bất đồng, Linh Sơn, cũng không phải là một cái cực kỳ nghiêm mật cơ cấu, tại tuyệt đại đa số tình huống dưới, thậm chí không tính là một cái cơ cấu. Chỉ có thể nói là một cái tụ hội nơi chốn thôi. Cho nên, Phật Đà nhóm từ Linh Sơn tới trợ giúp Chính Pháp Minh Như Lai, trên nguyên tắc là không cần đi qua Như Lai đồng ý. Đương nhiên, cho dù dạng này, Linh Sơn cũng là có "Phật chỉ" loại vật này. Chỉ bất quá bất kỳ một cái nào Phật Đà đều có thể tự làm quyết định tuân thủ hay không thôi.

Cũng nguyên nhân chính là như thế, "Phật chỉ" đã trên vạn năm không có ra. Bây giờ bỗng nhiên xuất hiện, có thể nào để cho người không kinh hãi đâu?

Nhẹ nhàng giật ra Địa Tạng Vương đỡ tay, Chính Pháp Minh Như Lai run lên trước bày, khom người quỳ xuống, lễ bái nói: "Chính Pháp Minh tiếp chỉ!"

Thấy thế, cái kia bốn phía Phật Đà cả đám đều quỳ theo xuống dưới.

Chỉ thấy trước đó đến truyền lời Phật Đà từ trong tay áo lấy ra một quyển kim sắc quyển trục, vuốt mở, cất cao giọng nói: "Thiên Đạo vô cực, tai họa quá lớn. Sáu trăm năm trước sự tình có thể nói vết xe đổ, không thể không có xem xét."

Dứt lời, những cái này người xung quanh còn tại vênh tai nghe, đã thấy đến đây truyền lời Phật Đà đã đem quyển trục chậm rãi cuốn lại.

"Cứ như vậy? Không có khác?" Thật đơn giản một câu, thậm chí ngay cả lạc khoản ngắt đầu đều không có viết. Trong lúc nhất thời tất cả Phật Đà từng cái hai mặt nhìn nhau. Liền ngay cả Địa Tạng Vương chữ Nhật khác biệt đều trên mặt vẻ nghi hoặc.

Duy chỉ có Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi cười khổ đi ra.

Có người nhẹ giọng hỏi: "Cái này. . . Có ý tứ gì?"

"Ý vị thâm trường." Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi đứng dậy, khẽ thở dài: "Thiên Đạo vô cực, cũng không chỉ Tôn Ngộ Không, còn có. . . Lục Nhĩ Mi Hầu."

Lập tức, ở đây Phật Đà đều là hải nhiên.

. . .

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân hừ bật cười. Tay kia bên trong nắm trà, đã sớm mát thấu, lại một ngụm đều không có uống.

"Đây là ý gì?"

"Không phải đã nói qua sao?" Lão Quân khẽ ngắt đầu khẽ thở dài: "Chư Phật là một phái, mà cái kia ngồi cao đài sen phía trên Như Lai, cũng là một phái. Bây giờ, bắt quá là mở miệng vì trừ hấn ra tất cả đối thủ lấy xuống một đầu dây đỏ thôi. Bất luận kẻ nào một khi vượt qua sợi tơ hồng này, như vậy, không quan hệ biện pháp, hấn nhất định xuất thủ thu thập tàn cuộc!"

Thông Thiên giáo chủ không khỏi quát lên: "Hấn là muốn nhìn xem hai cái hầu tử ở trong thiên địa đấu đến thiên hoang địa lão sao?"

"Đầu đến thiên hoang địa lão, không phải cũng so cho Huyền Trang đưa một cái Thiên Đạo 'Vô cực' giúp đỡ mạnh sao?"

Nghe vậy, Thông Thiên giáo chủ không khỏi yên lặng.

...

Xa xa nhìn những cái này ngậy người Phật Đà một chút, hắc hùng tinh cắn răng, bước nhanh hướng phía Huyền Trang chạy vội đi qua.

"Huyền Trang pháp sư, vừa rồi chúng ta nơi đó khoảng cách Linh Sơn bất quá ngàn dặm, nơi này lại khoảng cách vạn dặm! Coi như người muốn đi, cũng nên là từ nơi đó bắt đầu đi a!"

Nói, hắn không nói lời gì cũng lên Huyền Trang, nhảy lên xông vào mây xanh. (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 780: Sau Cùng Đi Về Phía Tây Đường

Tiếng oanh minh bên trong, Địa Phủ mái vòm nổ tung.

Hầu tử như là một viên vẩn lạc lưu tinh rơi xuống, nghiêng mặc vào sơn phong.

Trong địa phủ, một đám u hồn quỷ sai đều sợ ngây người. Hoàn toàn yên tĩnh im ắng.

Cái này xuyên thủng địa điểm vừa vặn tại sinh tử điện phụ cận, Tần Nghiễm Vương vội vàng từ trong đại điện chạy vội ra, mở to hai mắt.

Trong nháy mắt, cái kia bị đánh xuyên mái vòm bên trong một vệt kim quang vọt ra, hướng phía hầu tử rơi xuống đất điểm vội xông mà đi. Cùng lúc đó, hầu tử cũng đã từ cái kia lăn lộn cát bụi bên trong đứng lên, cắn răng một cái, đối diện xông tới.

"Cái này. . . Đây là có chuyện gì?" Khi thấy rõ hầu tử thân ảnh trong nháy mắt, Tần Nghiễm Vương đều nổi da gà, hấn vội vàng quát âm lên: "Nhanh, mau mời Địa Tàng Tôn Giả!"

"Nặc!" Cái kia bên cạnh quỷ sai dọa đến liền vội vàng xoay người rời đi.

Giờ này khắc này, hai cái hầu tử đã ở trên bầu trời chém giết.

Trong cuồng phong, Lục Nhĩ Mi Hầu thành thạo điều luyện xuyên tới xuyên lui, hầu tử cũng đã xem ra có chút lực bất tòng tâm.

Một giọt máu tươi nhiễm đến con mắt, mặc dù sau một khắc liền bị hấn dùng linh lực bốc hơi roi, nhưng mà, hay là lộ ra một cái quay người.

Mượn cơ hội này, Lục Nhĩ Mi Hầu thân hình thoát một cái xuất hiện sau lưng hấn, trực tiếp trùng điệp một cơn đem hầu tử toàn bộ từ không trung đập xuống.

Lại là một tiếng oanh minh tiếng vang, đại địa đều rung động. Diễm roi chỗ cát bụi như là lãn lộn sóng cả tứ ngược mà ra.

...

Một vị thiên binh vội vội vàng vàng chạy nhập lãng tiêu bảo điện bên trong.

Lúc này, trong đại điện đã tụ tập toàn bộ Thiên Đình tất cả xếp hàng đầu Tiên gia. Thấy có người đến đây bầm báo, những cái này Tiên gia từng cái vội vàng mở to hai mắt, thấp thỏm nhìn qua.

Người thiên binh kia quỳ một chân trên đất, chấp tay nói: "Khởi bầm bệ hạ, cái kia hai cái yêu hầu, giết tới Địa Phủ đi!"

"Địa phủ?" Nghe vậy, phúc tinh không khỏi nuốt khô ngụm nước bọt, tự lẩm bẩm: "Lần trước xảy ra chuyện,... Cũng là từ Địa Phủ bắt đầu a."

Cái này nói chuyện, đại điện bên trong càng thêm trầm mặc.

Trên long ý, Ngọc Đế ngơ ngác nháy mắt, nửa ngày đều nói không ra một câu.

Thấy thế, Lý Tịnh đành phải ra khỏi hàng, phát tay áo nói: "Lại dò xét!"

"Nặc!"

Thiên binh yên lặng thi lễ một cái, quay người đi. Đại điện bên trong trầm mặc vẫn còn tại tiếp tục, tất cả Tiên gia đều là hai mặt nhìn nhau.

"... Cũng không phải chuyện xấu không phải?" Tài thần áp ứng nói: "Lần trước Địa Phủ còn quy thiên đình quản, lần này, là cái kia phạt môn sự tình. Muốn cứu cũng nên là bọn hắn đi cứu. Làm sao... Cũng sẽ không liên lụy đến chúng ta a?"

Vốn là phần cuối dấu chấm tròn, đến cuối cùng, lại thành tự hỏi. Nhưng cái này hỏi một chút, lại có ai có thể đáp được đến đâu?

Tất cả Tiên gia đều đang vô tình hay cố ý nhìn trên long ỷ Ngọc Đế.

Đại chiến lại lên, đường đường Thiên Đình, lại như là trong cuồng phong ánh nến, nửa đêm làm cũng khó khăn có. Càng đáng sợ chính là, còn tùy thời đều có sơ ý một chút bị cuốn vào trong đó, dập tắt khả năng.

Cái này long ỷ, hiện tại cũng rất giống một khối nung đỏ tấm sắt, ai ngồi ai không may a.

Một hồi lâu, Ngọc Đế chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Lý ái khanh, cái kia nam Thiên Môn..."

"Tất cả đều chuẩn bị xong, xin bệ hạ yên tâm."

Tốt một câu yên tâm. Nghe vậy, Ngọc Đế chỉ có thể cười khổ.

...

Một mảnh hoang vu Sư Đà Quốc bên trong, chúng yêu đều đã rời đi, duy chỉ có còn lại những cái này Phật Đà còn từng cái đứng lẳng lẳng, không rên một tiếng, cũng không biết đang chờ cái gì.

Một vị quý sai thân ảnh lặng yên xuất hiện ở Địa Tạng Vương sau lưng, khom người chấp tay nói: "Tôn Giả, Địa Phủ..."

"Bần tăng đã biết, ngươi đi về trước đi." Địa Tạng Vương không chút nghĩ ngợi đáp.

Cái này một đáp, quý kia kém lại chỉ là tiếp tục lẳng lẳng ngốc đứng đấy, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Địa Tạng Vương một chút. Thần tình kia tựa hồ đã sợ hãi tới cực điểm.

"Bần tăng đề ngươi về trước đi." Địa Tạng Vương lại một lần nói bổ sung.

Lấy dũng khí, quý sai ấp úng mà hỏi thăm: "Tôn Giả phải chăng có chuyện để nhỏ mang về?"

Trầm mặc một hồi lâu, Địa Tạng Vương trực tiếp đáp: "Không có."

Nghe vậy, quý kia kém đành phải lẳng lẳng chấp tay, quay người rời đi.

Một mảnh hoang vu đại địa bên trên lại là chỉ còn lại có Phật Đà nhóm thân ảnh, tất cả mọi người đang lẳng lẳng nhìn chăm chú lên Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương nhếch môi nói: "Không quản được a, không quản được nha..."

Một bên Chính Pháp Minh Như Lai yên lặng nhẹ gật đầu.

Cái kia bốn phía Phật Đà nhóm từng cái vẫn như cũ ngốc đứng đấy.

"Huyền Trang đâu?" Một vị Phật Đà bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Bên cạnh một cái khác Phật Đà nói khẽ: "Bị cái kia hắc hùng tinh công đi. Nói là... Về xuất phát địa phương đi."

"Hắn nghĩ một người lên đường?"

"Không thể để cho hắn lên đường." Chính Pháp Minh Như Lai cúi đầu ho hai tiếng, nói: "Ngăn lại hắn, tại sự tình giải quyết trước đó, bảo vệ tốt hắn."

"Được." Những cái này Phật Đà từng cái cấp tốc đứng lên, đằng không mà lên hướng phía tây bay đi.

Trong nháy mắt, liền chỉ còn lại có Chính Pháp Minh Như Lai, Địa Tạng Vương, cùng Văn Thù.

"Bọn hắn đi ngăn cản Huyền Trang, chúng ta đây?" Văn Thù nhẹ giọng hỏi.

Địa Tạng Vương cười nhạt cười, nói: "Chúng ta hay là chớ đi, chúng ta nếu là đi, nên đem Tu Bồ Đề dẫn ra đi."

...

Khô cạn dòng suối nhỏ bên cạnh, hắc hùng tinh chậm rãi đem Huyền Trang để xuống. Chắp tay nói: "Huyền Trang pháp sư, đến."

Huyền Trang nhìn hắc hùng tinh một chút, lắc đầu bất đắc dĩ, mặt kia bên trên đều là phức tạp cười.

Hít một hơi thật sâu, hắn quay đầu nhìn về phía theo sát phía sau đi theo Thiên Bồng bọn người, chắp tay trước ngực, khom mình hành lễ nói: "Chư vị dừng bước đi. Con đường sau đó, còn xin để bản tăng mình đi."

"Còn có một nghìn dặm đường đâu." Thiên Bồng nói khẽ: "Liên đề chúng ta cho người thêm đoạn đường cuối cùng này đi."

Huyền Trang lắc đầu, nói: "Mười vạn dặm không phải cũng như thế đi tới sao?"

"Hiện tại bất đồng, hiện tại..." Thiên Bồng có chút há hốc mồm, muốn nói có cái gì bất đồng, nhưng thủy chung không có nói ra. Cuối cùng chỉ là yên lặng nhẹ gật đầu.

Cái gật đầu này, cái kia một bên Lữ Lục Quải đều nhìn sững sờ.

"Làm sao? Người đồng ý hấn độc thân lên đường?" Hừ cười một tiếng, Lữ Lục Quải lo lắng nói: "Ta cũng không thể đồng ý."

Cái này nói chuyện, Huyền Trang không khỏi hướng phía Lữ Lục Quải nhìn sang.

Chỉ nghe Lữ Lục Quải nói tiếp: "Huyền Trang pháp sư, ngài đừng trách lão thần. Không phải lão thần không muốn nghe ngài. Mà là... Đại thánh gia không tại, nếu là ngài có cái gì sơ xuất, lão thần ta chính là chết một trăm lần đều không có biện pháp chuộc tội. Còn xin ngài thứ lỗi."

Nói, Lữ Lục Quải hướng phía Huyền Trang bái một cái, xem như sớm nói xin lỗi.

Thấy thế, Huyền Trang không khỏi cười khổ một cái.

Hắn không chỉ đối hai cái hầu tử không có cách, đối với mấy cái này công bố đến bảo vệ mình yêu quái, sao lại không phải không có cách nào đâu?

Từ ngũ hành núi bắt đầu, đoạn đường này, đều là như thế a...

Được rồi, truy đến cùng những này, thì có ý nghĩa gì chứ? Một mục mình đi mình chính là.

Lắc đầu, Huyền Trang quay người liền đi.

Đang lúc này, bỗng nhiên một sợi kim quang từ trên trời giáng xuống. Ngay sau đó, một đám Phật Đà xuất hiện ở Huyền Trang trước mặt, ngăn cản đường đi.

"Huyền Trang pháp sư xin dừng bước." Cầm đầu Phật Đà nói khẽ: "Con đường về hướng tây hung hiểm, tại Đâu Chiến Thắng Phật còn không có giải quyết chính mình sự tình trước đó, đến làm phiền ngài ở chỗ này thoáng chờ một chút hẩn."

Nghe vậy, Huyền Trang không khỏi sửng sốt một chút.

"Chờ... Lục Nhĩ Mi Hầu?" Lữ Lục Quả lông mày hơi run một chút rung động, tiện tay bãi xuống.

Lập tức, một đám yêu tướng đã gọi được Huyền Trang trước mặt. Song phương giằng co.

Nhìn xem kiếm kia giương nỏ trương thế cục, Huyền Trang biểu tình kia, quả thực là dở khóc dở cười. Có như vậy một sát, hẩn thật có chút hoài nghi, đoạn đường này thật là chính hẩn đi sao?

Hít một hơi thật sâu, hẩn đẩy ra ngăn tại trước người Ngưu Ma Vương từng bước một đi đến cái kia cầm đầu Phật Đà trước mặt, chấp tay trước ngực, khom mình hành lễ nói: "Vị Tôn giả này, hay là để Huyền Trang lên đường đi. Nếu là e ngại hung hiểm, bản tăng lúc trước dứt khoát không đi về phía tây, chẳng phải hết à?"

"Đây là Chính Pháp Minh Tôn Giả ý tứ, còn xin Huyền Trang pháp sư không nên làm khó tại hạ."

"Có gì khó xử?" Huyền Trang cười nhạt cười, nói: "Chính Pháp Minh Tôn Giả ý tứ, không phải liền là để Huyền Trang an toàn đến Linh Sơn sao? Nếu là đến lúc đó Đấu Chiến Thắng Phật có thể gặp phải, liền đuổi kịp. Nếu là không đuổi kịp, cũng không quan hệ đại cục. Thế nhưng là cái này lý nhi?"

"Cái này. . ."

Đang lúc cầm đầu Phật Đà do dự thời khắc, đứng tại Huyền Trang sau lưng Ngưu Ma Vương cắn răng, giơ lên lặn lội côn sắt nói: "Tránh ra! Đoạn đường này đều là chúng ta hộ tống, cái này đều nhanh đến, các người cầm một gậy, có ý tứ gì?"

Nghe vậy, cái kia Phật Đà lông mày có chút nhăn lại, nhìn về phía Ngưu Ma Vương nói: "Huyền Trang pháp sư nếu là cứng rắn muốn lên đường, bản tăng tự nhiên cũng không có lý do ngăn cản, nhưng... Đã ta Phật môn đệ tử đã xuất thủ, vô luận như thế nào, cũng không nên do các người đến bảo hộ!" (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 781: Lên Đường

Đại Bát Hầu chính văn chương 781:: Lên đường

Tuy nói chúng yêu đã vừa mới cùng chư phật đánh qua một khung, nhưng này dù sao cũng là tại hầu tử ở đây tình huống dưới. Mà lại, chư phật cũng không có chân chính ứng chiến. Hiện tại nếu lại đánh... Nói thật ra, có chút treo. Giờ phút này nghe được cái kia cầm đầu Phật Đà cường ngạnh lí do thoái thác, ở đây yêu quái không khỏi đều ngơ ngác một chút.

Ngự Ma Vương khước mắt không khỏi kéo ra. Hấn vội vàng quay đầu nhìn về phía Lữ Lục Quả. Ngay sau đó, hai người cùng nhau nhìn phía Thiên Bồng.

Cái này liên quan đầu, kỳ thật toàn bộ trong đội ngũ đáng tin nhất, nhất làm cho người tin được hay là Thiên Bồng.

Lúc này, Thiên Bồng đang cùng Quyển Liêm còn có Tiểu Bạch Long Tam người kết bạn đứng bình tĩnh ở phía xa, kia trường cảnh, thật giống như cùng với những cái khác chúng yêu cùng Huyền Trang ngăn cách ra.

Trong lúc nhất thời, mọi ánh mắt đều tụ tập đến Thiên Bồng trên thân, tất cả yêu quái đều chờ đợi Thiên Bồng một câu nói.

Liên ngay cả những cái này Phật Đà cũng đều hết thảy hướng phía Thiên Bồng nhìn đi qua.

Hơi do dự một cái, Thiên Bồng tiến lên một bước, chấp tay đối cái kia Phật Đà nói: "Vậy làm phiền."

"Làm phiền?" Lữ Lục Quả một cái mộng. Những cái này Phật Đà ngược lại là từng cái thỏa mãn gật đầu.

Ngưu Ma Vương ba bước cũng làm hai một cái hướng phía Thiên Bồng chạy vội đi qua, hạ giọng chất vấn: "Ngươi làm sao lại..."

"Cùng bọn hăn đánh, các ngươi có thể thắng?" Thiên Bồng không chút nghĩ ngợi ngắt lời hăn.

"Cái này. . ."

Lữ Lục Quả cũng gấp vội vàng chạy vội tới.

Thiên Bồng ung dung thở dài, nói: "Có khả năng thắng, nhưng càng có thể có thể thua. Mấu chốt là, thắng có chỗ tốt gì? Thua, thế nhưng là chỗ xấu một đồng a."

Nói, Thiên Bồng hai tay một đám, ý là để cho hai người tự mình làm quyết định.

Cái khác yêu quái đều xa xa hướng phía hai người nhìn xem.

Quay đầu nhìn thoáng qua mình những cái kia còn đang chờ mình quyết định thủ hạ, Ngưu Ma Vương thấp giọng hỏi: "Vậy kế tiếp làm sao bây giờ? Chúng ta cứ đi như thế?"

"Huyền Trang pháp sư rơi vào trong tay bọn họ, đến lúc đó đại thánh gia trở về, chúng ta bàn giao thế nào?" Lữ Lục Quả cũng gấp vội vàng nói.

"Bọn hăn muốn giết Huyền Trang pháp sư sao?"

"Cái này. . ."

Lữ Lục Quái sững sốt một chút, quay đầu cùng Ngưu Ma Vương liếc nhau một cái.

Ho khan hai tiếng, Thiên Bồng nói tiếp: "Mục đích của bọn hấn đã rất rõ ràng, chỉ là bảo hộ mà thôi. Hoặc là nói trắng ra là, liền là nhìn chăm chăm. Chúng ta cũng không nhất định phải rút lui, nhiều nhất... Chỉ là ở phía sau xa xa đi theo. Cái kia hầu tử nếu là trở về, muốn cướp, cùng lắm thì đi theo hấn cùng tiến lên cũng được. Lúc này sinh sự, bây giờ không có tất yếu."

Nghe vậy, Ngưu Ma Vương liền vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng đúng, nguyên soái nói đúng lắm, lão Ngưu có thể nói hiểu ra a."

"Câm miệng người lại!" Lữ Lục Quái đem tri quét ngang, lạnh lùng quát lên: "Bọn hấn muốn bảo vệ Huyền Trang pháp sư, chúng ta liền để bọn hấn bảo hộ? Người nhút nhát không nhút nhát một chút a?"

"Người!" Ngưu Ma Vương giận dữ, hạ giọng đối Lữ Lục Quái quát lên: "Thật lên, người ta là không có chuyện gì, các huynh đệ tử thương tính thế nào? Ta cảm thấy Thiên Bồng nguyên soái nói rất đúng, căn bản không cần thiết vào lúc này tranh. Đại thánh gia nếu là biết, khẳng định cũng sẽ lý giải ta. Dù sao cứ làm như thế, người muốn lên mang theo chính người nhân mã bên trên, lão Ngưu ta ngay tại nơi xa xem kịch! Muốn hướng đại thánh gia cái kia đánh ta báo nhỏ cáo, cũng tùy người!"

Dứt lời, cũng mặc kệ Lữ Lục Quái trả lời, Ngưu Ma Vương quay người khoát tay chặn lại, liền hướng phía nơi xa lui đi.

Hấn những cái này thủ hạ thấy thế, cũng liền bận bịu từng cái đi theo. Lập tức, nguyên bản vây quanh ở Huyền Trang bên người lít nha lít nhít đám yêu quái một cái liền thiếu đi một nửa.

Nhìn xem một màn này, Lữ Lục Quải có thể nói là giận không chỗ phát tiết, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không thể làm gì.

Hắn không muốn rút lui, cũng không rút lui, lại có thể thế nào đâu?

Gặp hắn đã có chút đâm lao phải theo lao đáng vẻ, Thiên Bồng đành phải đưa tay vỗ vỗ vai của hắn, nói ra: "Nghe ta một lần, phán đoán của ta hẳn là sẽ không sai."

Cẩn rằng lại là do dự hồi lâu, Lữ Lục Quải mới áp ứng đáp: "Nếu là xảy ra chuyện, chuyện này lão thần nhất định chi tiết bẩm báo đại thánh gia."

Dứt lời, xa xa hướng phía thủ hạ của mình khoát tay áo.

Rất nhanh, vây quanh ở Huyền Trang bên người còn lại một nhóm yêu quái cũng đi, duy chỉ có còn lại một cái hắc hùng tinh.

Lập tức, những cái này Phật Đà ánh mắt đều gom lại hắc hùng tinh trên thân, giống như là muốn nhìn hắn có thể chống đến bao lâu tựa như.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy hắc hùng tinh cẩn rằng, bỗng nhiên lui về sau một bước, hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng về Huyền Trang dập đầu nói: "Đệ tử lông đen, tìm Huyền Trang pháp sư thu làm môn hạ!"

Cái này nói chuyện, những cái này Phật Đà một cái đều ngây ngẩn cả người.

Không chỉ là Phật Đà, liền ngay cả Huyền Trang cũng một cái có chút mộng.

Xa xa Lữ Lục Quải không khỏi chặc chặc hít, nói: "Cái này lông đen, thật sự là tốt. Vậy mà nghĩ ra loại biện pháp này... Chỉ cần bái nhập Huyền Trang pháp sư môn hạ, liền cũng coi là đệ tử Phật môn. Cứ như vậy, những

cái này Phật Đà liền lại không có lý do ngăn trở nha. Tốt, tốt, cái này hắc hùng tinh, nên trọng dụng!"

Nhìn hắc hùng tinh, Huyền Trang hít một hơi thật sâu đi về phía trước một bước, đưa tay đi đỡ, nói: "Thí chủ tâm ý, bản tăng tâm lĩnh. Hay là đi theo đám bọn hắc cùng một chỗ triệt thoái phía sau đi. Đoạn đường này, bản tăng mình có thể đi đến."

"Không!" Hắc hùng tinh không chịu, lại một lần dập đầu nói: "Đệ tử tin tưởng Huyền Trang pháp sư có thể một mình đi đến, đệ tử đi theo, vì mình! Đệ tử thực tình hướng phật, còn xin Huyền Trang pháp sư thu mình làm đồ đệ đi! Vô luận Huyền Trang pháp sư có thể hay không chứng đạo, đệ tử đều hy vọng có thể nương theo một đường!"

Hắc hùng tinh bái sư... Đây là lần thứ mấy rồi?

Vừa mới lúc gặp mặt một lần, khi đó, hắc là muốn kiếm cơ lưu tại hầu tử bên người. Huyền Trang cự tuyệt.

Tìm Pháp quốc một lần, khi đó, nhìn ra được hắc là thật tâm hướng phật. Đáng tiếc, Huyền Trang chính mình cũng không có chứng đạo. Chỉ có thể cự tuyệt.

Bây giờ, là lần thứ ba. Nghe vừa mới, Huyền Trang lập tức minh bạch, hắc chưa hề liên không có quên.

Nghĩ đến, Huyền Trang không khỏi cười khỏ đi ra.

Đi về phía tây một đường trong đội ngũ, hầu tử là vì cùng Như Lai thù cũ, Thiên Bồng là bởi vì hầu tử hứa hẹn, Quyển Liêm là vì đi theo Thiên Bồng, Tiểu Bạch rồng là bị hầu tử buộc tới... Còn cái kia chúng yêu, kỳ thật đều là bởi vì hầu tử mệnh lệnh.

Toàn bộ trong đội ngũ, ngoại trừ Huyền Trang tự thân, chân chính không có cái khác mục đích, hi vọng chúng đạo có thể thành, có lẽ cũng chỉ có trước mắt cái này thật thà hắc hùng tinh đi.

Ngẩng đầu lên, hắc hùng tinh dùng khăn thiết ánh mắt nhìn qua Huyền Trang, nói khẽ: "Huyền Trang pháp sư, ngài đã thu ta đi! Lòng đen thực tình hướng phật, không còn hắc nghĩ a!"

Dứt lời, lại là trùng điệp một dập đầu.

Có chút ngời thẳng lên, Huyền Trang hướng phía tả hữu Phật Đà nhóm nhìn thoáng qua, gặp bọn họ đều không có cái gì trực tiếp biểu thị, hơi do dự một cái, liền lại lần nữa đưa tay đi đỡ hắc hùng tinh.

"Bản tăng có thể thu thí chủ làm đồ đệ, nhưng bản tăng... Cũng không có gì có thể lấy dạy người."

"Tạ sư phó!" Hắc hùng tinh vui mừng, vội vàng về sau dõng hai bước, lại là thật sâu dập đầu, nói: "Sư phó vì thương sinh một mình đi về phía tây, đem sinh tử không để ý, như thế khí khái, trong tam giới mấy người có thể bằng? Chỉ là cái này, đệ tử gọi ngài một tiếng sư phó, chính là không lỗ! Chỉ cần có thể làm bạn sư phó đi đến toàn bộ hành trình, đệ tử chính là chết, cũng không tiếc!"

Nghe vậy, Huyền Trang vui mừng cười cười.

Từ cái kia trên mặt đất đứng lên, hắc hùng tinh vội vàng vươn tay ra đem Huyền Trang vác tại cõng lên bọc hành lý lấy xuống, lưng đến trên lưng mình.

Phần này ân cần, để Huyền Trang đều có chút không thích ứng. Nhưng cũng không có cự tuyệt.

Đội hết thủy chuẩn bị thỏa đáng, theo Huyền Trang một chỉ, hai người liền tại bốn phía Phật Đà chú mục hạ chậm rãi lên đường.

Dưới trời chiều, một tên hòa thượng, mang theo một cái thân cao so với hẳn trọn vẹn cao gấp đôi hắc hùng tinh từng bước một hướng phía Linh Sơn đi đến. Ai có thể nghĩ đến Huyền Trang đi về phía tây, cuối cùng sẽ là lần này tròng cảnh đâu?

Xa như vậy chỗ, Lữ Lục Quái có chút cau mày nói: "Ta làm sao lại không nhìn ra, cái này hắc hùng tinh như thế biết diễn kịch đâu? Một phen xuống tới, kém chút ngay cả ta đều bị lừa."

"Người lại biết hắn nói là giả?" Thiên Bồng thuận miệng hỏi.

Lữ Lục Quái thoáng qua hơi kinh ngạc: "Hắn nói là sự thật?"

"Thật." Thiên Bồng gật đầu nói: "Người khác ta không biết, nhưng hắn vừa mới nói, tuyệt đối là thật."

...

Giờ này khắc này, Địa Phủ kịch chiến vẫn còn tiếp tục lấy.

Một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, đập ầm ầm tại địa phủ khu kiến trúc bên trong, nhấc lên che trời cát bụi.

Những cái này quý sai cùng u hồn bị hù từng cái bôn tẩu khắp nơi, chạy tứ tán.

Trên bầu trời, Lục Nhĩ Mi Hầu thân ảnh lẳng lẳng lơ lơ lấy.

Đội cho cát bụi tán đi, chỉ thấy toàn bộ thành bang đều như là bị một thanh không lồ cái chổi ngạnh sinh sinh quét tới một khối tựa như.

Trong đồng ngói vụn, hầu tử chông thiết can Binh run run rẩy rẩy đứng lên, ngẩng đầu nhìn phía Lục Nhĩ Mi Hầu.

Giờ này khắc này, trên người hắn đã cơ hồ không nhìn thấy một khối thịt ngon. Lâm ly máu tươi hỗn tạp Địa Phủ cát bụi, biến thành đáng sợ màu nâu đỏ.

Xa như vậy chỗ, Tần Nghiễm Vương cảm tức nhìn truyền lời trở về quý sai, bối rối mà hỏi thăm: "Địa Tàng tôn giả mặc kệ chúng ta?"

Quý kia không kém dám đáp, chỉ là có chút lung lay đầu, liền cúi đầu.

Bất đắc dĩ, Tần Nghiễm Vương vỗ mặt, tự lẩm bẩm: "Đã dạng này, chúng ta cũng chỉ có thể tự cứu."

Nói, hắn nhấc lên mình nặng nề áo choàng bước nhanh hướng phía hai cái hầu tử vị trí chạy đi, cao giọng hô: "Đại thánh gia! Hai vị đại thánh gia! Huyền Trang pháp sư đã lên đường!"

Cái này nói chuyện, vô luận là Lục Nhĩ Mi Hầu hay là hầu tử, hai cái cũng không khỏi đến ngây ngẩn cả người, hướng phía lẻ loi trợ trợ hướng phía bên này chạy tới Tần Nghiễm Vương nhìn đi qua. (chưa xong còn tiếp.)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 782: Nghênh Đón

Đại Bát Hầu chính văn chương 782:: Nghênh đón

Giờ khắc này, hết thấy tất cả cực kỳ khó được yên tĩnh trở lại.

Hai cái hầu tử đều nhìn phía chạy vô cùng chật vật Tàn Nghiễm Vương.

Trong nháy mắt, giữa thiên địa hết thấy phảng phất đều nín thở, tất cả quỷ sai, u hồn, đều đang lẳng lẳng quan sát lấy.

Hai cái hầu tử không hẹn mà cùng dùng khước mắt nhìn lướt qua đối phương.

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu vượt lên trước một bước xuất thủ, lại không phải phóng tới hầu tử, mà là trực tiếp phá vỡ hư không hướng phía thế gian mà đi. Ngay sau đó, hầu tử cũng xuất thủ, cắn răng, hấn cũng phá vỡ hư không đi theo.

Hai cái hầu tử cùng nhau rời đi, nhìn thấy một màn này, Tàn Nghiễm Vương lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra. Nhìn qua cảnh hoàng tàn khắp nơi Địa Phủ, lại là bất đắc dĩ cười: "Đi tai họa tây trâu chúc châu, dù sao cũng so tai họa ta Địa Phủ tốt. Đánh đi đánh đi, dù sao Địa Phủ, vĩnh viễn là yếu nhất thế Địa Phủ."

Nói, hấn lắc lắc ống tay áo, ngồi liệt trên mặt đất chậm rãi quạt lấy khí.

...

Trên bầu trời, mấy điểm kim quang lấp lóe, đó là huyền không Phật Đà nhóm.

Mặt đất bao la bên trên, Huyền Trang chống pháp trượng đi ở phía trước, hắc hùng tinh công bọc hành lý đi tại đằng sau. Từng bước một hướng tây.

"Su phó, ngài còn không có cho đệ tử lập pháp hào đâu."

"Pháp danh?" Huyền Trang cười nhạt cười, nói: "Vi sư nhớ kỹ lúc trước người là từng thử muốn bái nhập Quan Âm thiền viện kim trì trưởng lão môn hạ."

"Áy." Hắc hùng tinh đưa tay gỡ đầu một cái nói: "Khi đó đội ngũ tản, nghĩ đến. . . Tìm chỗ dựa, cho nên liền. . . Bất quá su phó ngài yên tâm, lần này, lông đen là thật tâm hướng phật, hướng su phó ngài đi về phía tây sở cầu cái kia đạo!"

Nhẹ gật đầu, Huyền Trang nói tiếp: "Người tuy là yêu, ăn lông ở lỗ, lại một lòng hướng phật, thực sự đáng quý. Vi sư cũng chỉ có người cái này một người đệ tử, hi vọng người về sau có thể kế thừa y bát của vi sư. Liên gọi. . . Ngô Thừa đi."

"Ngô Thừa Ngô Thừa. . . Ngô đạo, sư thừa." Hắc hùng tinh cúi đầu mặc niệm mấy lần, mặt mày hớn hở nói ra: "Tạ su phó ban danh!"

. . .

Quán Giang Khẩu, Dương Thiên vịn thụ thương Dương Tiễn từng bước một đi vào trong thánh đường, cái kia đi theo phía sau Mai sơn bảy thánh cùng với khác một đám Quán Giang Khẩu tướng lĩnh. Từng cái nhìn xem Dương Tiễn cái kia sắc mặt trắng bệch, đều kinh hãi không thôi.

Đợi cho Dương Tiễn trong sân đường ngồi vững vàng, Dương Thiên mới nhẹ nhàng buông lỏng tay ra, nói: "Ca ca cực kỳ trong nhà tu dưỡng, thiên nhi còn phải đi ra ngoài một chuyến."

"Đi. . . Chỗ nào?" Dương Tiễn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái.

Dương Thiên thản nhiên nói: "Thắng bại chưa định, dưới tay hấn, cần một cái có thể trấn được bầy yêu người."

Nghe vậy, Dương Tiễn không khỏi cười khở đi ra: "Người trấn được sao?"

Dương Thiên không chút nghĩ ngợi đáp: "Trấn được."

Cái này nói chuyện, Dương Tiễn lập tức trầm mặc. Hấn lẳng lẳng nhìn chăm chú phía trước không có vật gì mặt đất, rất rất lâu, chẳng hề nói một câu.

Bỗng nhiên, hấn liền nghĩ tới hơn 600 năm trước một màn kia. Hơn 600 năm trước, con khỉ kia, vì một nữ nhân khác náo lên trời, không chết không thôi. Mà mình cái này duy nhất muội muội, vậy mà dự định vào thời khắc ấy trở lại bên cạnh hấn. . .

Thương hại hấn cái này ca ca, mà ngay cả giúp mình muội muội ra mặt thực lực đều không có. Bị hấn một cái phân thân liền chính chặt vật như thế.

Nghĩ đến, Dương Tiễn không khỏi chậm rãi siết chặt nắm đấm.

"Ca ca, thiên nhi sẽ mau chóng trở về." Nói, Dương Thiên liền lui về sau hai bước.

Đang lúc nàng muốn quay người thời khắc, đột nhiên nghe được Dương Tiễn hét to một tiếng: "Dừng lại!"

Gầm lên giận dữ phía dưới, trong phòng ngoài phòng đứng đầy tất cả mọi người sừng sốt một cái, bao quát Dương Thiên ở bên trong.

Chỉ nghe Dương Tiễn một chưởng vỗ tại cái kia bên cạnh trên bàn trà, quát lên: "Đưa nàng cầm xuống!"

"Cầm xuống?" Nghe xong lời này, Mai sơn bảy thánh đô mộng.

Dương Thiên xoay người một cái muốn chạy, ngô rông cũng đã vội vàng một cái bước xa gọi được nàng trước mặt. Trong lúc nhất thời, những tướng lĩnh khác nhóm cũng nhao nhao phản ứng lại, từng cái đem Dương Thiên bao bọc vây quanh.

Dương Tiễn thủ hạ Đại tướng, có thể đi vào gian phòng này, mỗi một cái đều có ít nhất Hóa Thần tu vi. Mà Dương Thiên, lại chỉ là khu khu một cái luyện thân cảnh. Liên trước mắt này tám tràng cảnh, nàng là tuyệt đối không thể tại chưa Dương Tiễn đồng ý tình huống dưới rời đi Quán Giang Khẩu.

"Ca. . ." Dương Thiên giật mình quay đầu, đối đầu chính là Dương Tiễn cái kia vô cùng kiên quyết ánh mắt.

Chăm chú cắn răng, Dương Tiễn thấp giọng nói: "Ta, sẽ không tùy ý ngươi hồ nháo."

Giờ khắc này, Dương Thiên không khỏi hãi nhiên.

Đang lúc này, ngoài cửa chợt xông tới một tên binh lính, cao giọng hô: "Báo! Đa Mục quái mang theo Bằng Ma vương, Su Đà vương đã đến ngoài cửa!"

"Cái gì?"

Nghe xong lời này, ở đây các tướng lĩnh cả đám đều rõ ràng hoảng loạn rồi. Mặc cho ai đều biết, Dương Tiễn bị thương, ba tên này lúc này xuất hiện tại Quán Giang Khẩu ý vị như thế nào. Liền ngay cả Dương Tiễn khoe mắt cũng đột nhiên kéo ra.

"Bọn hấn. . . Tới làm gì?"

"Bọn hấn. . . Bọn hấn nói. . . Bọn hấn nói là tới đón về bọn hấn yêu tộc thánh mẫu."

"Làm càn!" Nghe vậy, Dương Tiễn bỗng nhiên hơi vung tay, đem bàn bên trên đĩa tính cả thịnh phóng bánh ngọt cùng nhau quét xuống trên mặt đất, nổi giận nói: "Ai là bọn hấn yêu tộc thánh mẫu? Ai là bọn hấn yêu tộc thánh mẫu!"

Một tiếng giận dữ mắng mỏ về sau, ngay sau đó, chính là một trận ho sặc sụa, ho đến sắc mặt đều có chút phát xanh. Mấy giọt máu tươi vẩy xuống lòng bàn tay.

Dương Thiên giật mình, vội vàng đẩy ra ngăn tại trước người tướng lĩnh chạy vội đi qua.

. . .

Giờ này khắc này, Quán Giang Khẩu ngoài cửa lớn, Đa Mục quái, Sư Đà vương, Bằng Ma vương đang lẳng lẳng đứng đấy. Sau lưng bọn họ, là trùng trùng điệp điệp mấy chục viên yêu tướng. Mỗi một cái đều là võ trang đầy đủ.

Mà tại trước người bọn họ, thì là trọn vẹn mấy trăm tên cầm trong tay binh khí Quán Giang Khẩu quân sĩ. Từng chuỗi sáng loáng dao quân dụng

đã ra khỏi vỏ. Mỗi một gương cung đều bị kéo đến đầy huyệt, nhắm ngay Bằng Ma vương đầu lâu.

Hai bên cứ như vậy giằng co lấy.

"Chuyện lần này, thật đúng là cái ngoài ý muốn a. Không nghĩ tới phạt môn thể mà xuất thủ, càng không có nghĩ tới. . . Cá ướp muối cũng còn có xoay người cơ hội." Bằng Ma vương như không có việc gì nhìn một bên Đa Mục quái một chút, hạ giọng lo lắng nói: "Hai vị. . . Đại thánh gia hiện tại khẳng định là nháo lật trời, bọn hấn nơi đó, chúng ta đi không được. Sơ ý một chút, liền là một chữ "chết". Bất quá, vô luận bọn hấn ai cuối cùng sống sót, khẳng định vẫn là sẽ nhận tam thánh mẫu. Chúng ta một mực trông coi tam thánh mẫu cũng được. Chờ sự tình qua, chỗ tốt tuyệt đối không thể thiếu. Ít nhất. . . Cũng không trở thành truy cứu sự tình trước kia đi."

Đa Mục quái vô tình hay cố ý nhìn hấn một cái, vẫn như cũ duy trì lấy cái kia lạnh lùng biểu lộ, cũng không mở miệng nói cái gì, chỉ là lẳng lẳng chờ lấy.

Không bao lâu, đại môn mở rộng, Dương Tiễn chống Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao, một tay bung bít lấy phần bụng thương, ráng chống đỡ lấy vượt qua cánh cửa.

Thấy Dương Tiễn đến, Bằng Ma vương vội vàng đứng thẳng lên thân thể, cung cung kính kính bái nói: "Quốc cữu gia. Bây giờ thế cục vi diệu, chúng yêu hỗn loạn không đầu, mặt tướng, là tới đón về chủ mẫu. Còn xin tạo thuận lợi."

Dương Tiễn không chút nghĩ ngợi quát lên: "Cút!"

Nghe vậy, cái kia bốn phía cung huyệt một cái căng đến chặt hơn.

Cái này một quát, Bằng Ma vương lập tức có chút mộng. Hắn vội vàng quay đầu hướng phía Đa Mục quái nhìn đi.

Chỉ thấy Đa Mục quái một bước hướng về phía trước, khom người chấp tay nói: "Quốc cứu gia, tam thánh mẫu chính là ta yêu tộc thánh mẫu. Phàm nhân còn biết 'Nước không thể một ngày không có vua.' tam thánh mẫu là duy nhất có thể làm cho bát phương yêu chúng *****, còn xin quốc cứu gia không nên làm khó hạ thần."

"Nếu là Dương Tiễn vô luận như thế nào đều không đáp ứng đâu?"

"Vậy liền. . ." Đa Mục quái đưa tay hai tay, nhẹ nhàng vỗ tay.

Chỉ nghe "Bang" một tiếng, lập tức, liền ở phía sau hắn, những cái này nghe lệnh của hắn yêu tướng từng cái lộ ra ngay binh khí của mình!

Chiêu này, có thể nói Dương Tiễn trong dự liệu sự tình. Ngược lại là Bằng Ma vương, Sư Đà vương, cùng nghe lệnh của bọn hắn những cái này yêu tướng trọn tròn mắt.

Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từng hạt từ Sư Đà vương cái trán lăn xuống.

Thoáng xê dịch về Đa Mục quái, Bằng Ma vương giảm thấp thanh âm nói: "Người làm cái gì vậy? Người muốn cùng Dương Tiễn động thủ?"

Đa Mục quái mặt không thay đổi nhìn chăm chú lên Dương Tiễn, chân mày kia hơi run một chút rung động, thấp giọng nói: "Yên tâm. Dương Tiễn đã thụ thương, chúng ta có thể bắt được."

"Người ngay từ đầu liền biết có thể như vậy? Người là lừa gạt lão tử cùng người cùng đi đánh quốc cứu gia đúng không hả?" Bằng Ma vương một cái nổi giận, mở to hai mắt nhìn, nhưng lại không thể làm gì.

Nghĩ kỹ lại, đoạn đường này từ Sư Đà Quốc mưu phản bắt đầu, hấn vẫn thật là là một đường bị Đa Mục quái lời kéo hướng thuyền hải tặc bên trên đi. Tuy nói mấy lần đều biến nguy thành an, nhưng người nào lại biết lúc nào sẽ lật thuyền trong mương đâu?

Chưa hề đều là hấn phản bội người khác, không nghĩ tới gặp được cái Đa Mục quái, năm lần bảy lượt coi hấn là hầu tử đùa nghịch, càng quý dị chính là, hấn vẫn thật là không dám không nghe theo.

"Đến đều tới, hiện tại hối hận quá muộn." Đa Mục quái nói mà không có biểu cảm gì nói: "Mang về tam thánh mẫu, vô luận như thế nào đều là cái bảo mệnh phù. Nếu là hiện tại rút lui. . . Hắc hắc, bên ngoài bây giờ thế nhưng là sóng to gió lớn, sẽ phát sinh chuyện gì, thực tình khó mà nói a."
(~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Đại Bát Hầu Chương 783: Một Người Khác

Đại bát hầu đệ thất bách bát thập tam chương: Lánh nhất cá nhân

Thượng nhất chương phản hồi mục lục hạ nhất chương phản hồi thư hiệt

Nam thiệp bộ châu tây bắc bộ.

Nguyệt sắc hạ, phong từ từ địa xuy trừ, thụ mộc đích chi nha vi vi địa chiến. Tiểu sơn pha thượng đích nhất thiết cách ngoại địa ninh tĩnh.

Na do vu địa phủ tái độ tao thụ nghiêm trọng phá phiê nhi đạo trí đích luân hồi hỗn loạn, hiện như kim hoàn một năng tại phạm gian hiển hiện xuất lai. Bất quá, đã khoái liễu ba.

Hựu thị nhất thứ hòa lục bách đa niên tiền nhất dạng đích loạn cục.

Nhất đạo bạch quang thiệp quá, hầu tử đích thân ảnh xuất hiện tại liễu nam thiệp bộ châu đích tây bắc bộ.

Tha cước tiêm khinh khinh điêm địa, tại nhất xử tiểu sơn pha thượng trạm ổn liễu cước cân, thủ vi vi chiến đầu trừ ô trừ hung khẩu, suyễn trừ thô khí.

Hồn thân thượng hạ tảo dĩ kinh một hữu nhất khối hảo nhục liễu. Tiên huyết tông kiên bộ sấm xuất, thuận trừ thủ tí vãng hạ lưu, nhất trực lưu đảo chỉ tiêm, khinh khinh tích lạc tại địa.

Giá dã hứa thị tha đập thượng thiên đạo "Vô cực" chi hậu chí kim đã
đích tối gian khổ đích nhất tràng chiến đấu liễu ba, đối thủ, thị nhất cá cân
tự kỷ ủng hữu trú nhất mô nhất dạng tu vi đích nhân.

Nhất lộ tâu lai, tha bất thị một hữu quá tuyệt vọng. Đãn giá nhất thứ,
khước bất cận cận thị tuyệt vọng, na yêu giản đan liễu. . . Vi vi ngưỡng khởi
đầu, tha ngốc ngốc địa vọng trú tây phương.

Nhất luân minh nguyệt tại thiên không trung tĩnh tĩnh địa huyền trú. Dạ
sắc trung, nhất thiết đô thị như thử địa tịch tĩnh, hoảng như năng nhượng
nhân vong khước nhất thiết đích phiền não nhất bàn.

Hứa cửu, tha đích nhân tình tiệm tiệm hữu ta mô hồ liễu.

Sở hữu đích nhất thiết, đô thị túc mệnh, đào bất khai, đóa bất quá. Chích
năng, ngành trú đầu bì khứ tử xanh.

Giảo liễu giảo nha, tha nhất dược nhi khởi, thôi động tự kỷ tảo dĩ kinh
sở thặng vô kỷ đích linh lực, hóa tác nhất đạo kim quang triều trú tây ngưu
hạ châu trùng liễu khứ.

. . .

Bắc câu lô châu đích tây nam bộ, đồng dạng nhất lữ bạch quang thiểm
quá, lực nhĩ mi hầu đích thân ảnh xuất hiện tại vân gian.

Mãnh nhiên khán kiến na nhất luân minh nguyệt đích thì hậu, tha đích
não hải trung hốt nhiên thiểm quá liễu nhất liên xuyên đích ảnh tượng. Phân
phi đích khô diệp, nhiễm huyết đích vũ mao, hoàn hữu. . . Nhất song cật
nhân đích nhân tình.

Giá nhất khắc, tha đích tâm mãnh địa lạc đặng liễu nhất hạ, tự hồ tưởng
khởi liễu thập yêu. Đãn hạ nhất khắc, sở hữu đích nhất thiết ảnh tượng đô bị

khu tán liễu, thặng hạ đích, chích hữu na đầu thượng kim cô khăn súc đái lai đích kịch thống.

Tha mãnh địa túc khởi liễu mi đầu thân thủ khứ tróc, kim cô bỗng đô soa điếm thoát thủ liễu. Hảo tại na kịch thống tịnh một hữu trì tục. Na chích thị nhất thuận gian đích sự tình bãi liễu. Tùy trú não hải trung ảnh tượng đích tiêu thất, kịch thống dã ngân khoái tiêu thất liễu.

Tha ngưỡng khởi đầu ngọc ngọc địa vọng trú thiên: "Ngã cương cương. . . Tưởng khởi thập yêu liễu?"

Tha dụng lực khứ tướng, khả tích thập yêu dã một năng tướng đáo, tựu hảo tượng cương cương đích nhất thiết bất quá thị huyễn giác nhất bàn.

Khinh khinh sủy liễu sủy đầu, tha thâm thâm hấp liễu khẩu khí, hữu ta hoảng hốt địa triêu trú tây ngưu hạ châu đích phương hướng nhi khứ.

. . .

Tòng thiên đình vọng khứ, khả dĩ thanh sở địa khán kiến lưỡng đạo kim quang, nhất đạo tòng bắc câu lô châu xuất phát, triêu trú tây ngưu hạ châu nhi khứ. Nhất đạo tòng nam thiệm bộ châu xuất phát, đồng dạng triêu trú tây ngưu hạ châu nhi khứ. Sở quá chi xử, vân tầng nhượng đạo, đại hải cát liệt.

Kim quang duyên tuyến giao hồi xử, chính thị huyễn trang sở tại đích điếm. Na lý, hữu đại phê đích phạt đà, hữu đại phê đích yêu quái, cự ly như lai sở tại đích linh sơn dã chích hữu thiên lý chi diêu liễu.

. . .

Lăng tiêu bảo điện trung, ngọc đế nã trú na nhất diện cổ đồng kính mặc mặc địa khán trú, nhất cú thoại đô thuyết bất xuất lai.

Tại tràng đích sở hữu tiên gia, liên nhất điểm thanh âm đô một hữu. Mỗi nhất cá nhân đô tại trầm mặc trú.

Sở hữu nhân đô tri đạo, giá cận cận thị nhất cá khai thủy, cận cận thị nhất cá khai thủy. Tòng địa phủ, khai thủy, sở hữu đích nhất thiết đô tương khai thủy băng phôi, lục đạo luân hồi, tương tái nhất thứ triết đề băng tháp.

Khả tức tiện như thử, tha môn hựu năng như hà ni? Phật môn chích tôn phạt pháp, căn bản bất hội khứ quản. Hào xung thống ngự tam giới đích thiên đình, hựu hữu thập yêu năng lực khứ quản ni?

Hứa cửu, ngọc đế chích năng hanh hanh khổ tiểu lưỡng thanh, tương thủ trung đích đồng kính ngoan ngoan địa súy tại địa thượng! Thử thì thử khác, tha na lý hoàn cố đắc thượng thập yêu hình tượng ni?

...

Đâu suất cung đích đình viện lý, thanh tâm ngưỡng vọng trú đầu đỉnh y cựu úc úc thông thông đích lục điệp.

"Bất yếu tướng thái đa liễu, sự tình đảo liễu giá cá địa bộ, dĩ kinh một hữu nhân năng tả hữu liễu." Nhất bàng đích tước nhi khinh thanh thuyết trú, thân thủ tương nhất bôi nhiệt trà thôi đảo liễu thanh tâm thân tiên.

Tha vi vi đề hạ đầu khán liễu na nhiệt trà nhất nhãn, thân thủ khứ phủng, khước trì trì một hữu đoan khởi lai.

"Tước nhi tả, nhĩ hi vọng. . . Thùy doanh?"

"A?"

"Ngã bất tướng tha môn nhâm hà nhất cá tử, nhân vi. . . Tha môn đô thị hầu tử."

Thuyết trứ, thanh tâm đích nhãn khuông trung dĩ kinh mạn khởi liễu lệ quang.

"Tòng lai tỵ do bất đắc ngã môn, bất thị mạ?" Tước nhi ngốc ngốc địa thuyết đạo: "Ngã môn chằm yêu tướng, nhất điếm đô bất trọng yếu."

...

Các lâu trung, lão quân loát trứ trường tu, na nhãn tình dĩ kinh mị thành liễu nhất điều phùng.

"Giá dạng hạ khứ, phạ thị đối ngã môn bất lợi ba." Thông thiên giáo chủ du du đạo: "Giá hầu tử, hoàn chân thị bất yếu mệnh liễu. Bản dĩ vi tha hội đào khai, nhiên hậu tái từ từ đồ chi. Một tướng đảo, tha chân tỵ giá yêu khứ liễu. Nhất khẩu khí, chân đích hữu tất yếu tranh đảo giá địa bộ mạ?"

"Từ từ đồ chi?" Lão quân hanh địa tiểu liễu: "Tha hoàn hữu thôi lộ mạ? Nhĩ dĩ vi thị bát bách đa niên tiền đích tam giới a, một nhân tri đạo tha tôn ngộ không thị thù, chích yếu đóa khởi lai, tỵ một nhân chú ý đảo? Mạc thuyết tha tỵ thị tiềm phục cá bát bách niên dĩ một thập yêu ky hội kích bại hữu phật môn tương trợ đích lục nhĩ mi hầu, tỵ quang thuyết giá lục nhĩ mi hầu. . . Na hầu tử bất tử, tha năng thụ đắc trứ mạ? Giá tam giới tuy đại, khước tảo dĩ kinh một hữu liễu tha đích dung thân chi xử liễu."

"Dĩ hứa, hội hữu kỳ tha bạn pháp ni?" Thuyết trứ, thông thiên giáo chủ tòng y tỵ trung mạc xuất liễu nhất cá tiểu tiểu đích hạp tử, phóng đảo liễu lão quân đích diện tiền.

Khán đảo na hạp tử đích thuận gian, lão quân, nguyên thủy thiên tôn đô bất do đắc gốc liễu nhất hạ.

"Thất xảo di vân đan? Nhĩ hoàn hữu nhất khóa!"

"Tái lai nhất khóa, vô hạn linh lực!" Thông thiên giáo chủ tiêu trừ lưỡng nhân, diện đài cố lự địa thuyết đạo: "Thích già ma ni bất thị bất chuẩn lực nhĩ mi hầu thăng thiên đạo mạ? Tha hiện tại soa na lực nhĩ mi hầu đích, đã bất tựu thị linh lực mạ? Ký nhiên như thử, nhược thị na hầu tử hữu liễu vô hạn linh lực, nhĩ thuyết, thù năng doanh? Tái thuyết liễu, tức tiện tái thứ dẫn lai thiên kiếp, na đã thị một hữu thất xảo di vân đan đích lực nhĩ mi hầu khứ thụ tử!"

...

Cuồng phong trung, hầu tử chính giáo trừ nha triều trừ huyền trang sở tại đích phương vị phi tốc lược hành trừ, chuyển nhãn chi gian, dĩ kinh phi được liễu kỹ vạn lý.

Kịch liệt đích linh lực vận hành chi trung, thân thượng đích thương khẩu chính tại nhất điểm nhất điểm địa tê liệt, na kịch thống đích cảm giác tựu hảo tượng hữu nhân tại sinh bác tha đích bì nhất dạng. Khả thị, tẩu đảo kim thiên, tha thập yêu khổ, thập yêu thống một hữu kinh lịch quá, nan đạo hoàn hội phạm giá nhất điểm mạ?

...

Nữ oa thân điện đích thâm xử, tu bồ đề hoãn hoãn khởi thân, nhất bộ bộ tẩu đảo phi thúy bích tiền.

"Khổ liễu nhĩ liễu, 'Mẫu thân' ." Tha môn trừ thân, nhất động bất động địa trạm trừ, ngưng thị trừ bích trung tĩnh mặc đích thân ảnh.

...

"Đãn thị. . ." Nguyên thủy thiên tôn thân xuất thủ chỉ khinh khinh điếm tại na hạp tử thượng, đề thanh đạo: "Nhĩ giá tựu thị yếu tam giới chúng sinh cân trừ bồi táng a. Lưỡng chích cực hạn hành giả đạo, thậm chí dĩ kinh đô

mạc đáo thiên đạo môn hạm đích yêu hầu tại thiên địa gian lai nhất tràng đại chiến, trực đáo lục nhĩ mi hầu hảo quang linh lực, hội thị thập yêu kết quả?"

"Đương sơ ngã môn bất dã cân na hầu tử tại thiên địa gian lai quá nhất tràng đại chiến mạ? Lục bách đa niên đích thì gian, thiên địa bất dã tu phục đắc thất thất bát bát liễu. Phàm gian lục bách đa niên, dã bất quá tự thị thiên đình lục bách đa thiên nhi dĩ. Ngã môn đẳng đắc khởi."

"Na như quả phật môn dã cấp lục nhĩ mi hầu nhất khóa thất xảo di vân đan ni?"

"Phật môn dã cấp lục nhĩ mi hầu nhất khóa thất xảo di vân đan?" Thông thiên giáo chủ bất do đắc lãng liễu nhất hạ, tiến nhi nộ đạo: "Tự bằng tha môn, năng tổ xuất ngã đích thất xảo di vân đan?"

Văn ngôn, nguyên thủy thiên tôn bất do đắc sách sách tiểu đạo: "Nhĩ hoàn tiêu bất khởi tha môn? Hảo hảo tưởng tưởng ba. Đương sơ, ngã môn bất tự thị nhân vi tiêu bất khởi tha môn, tài hội bị bãi liễu nhất đạo mạ? Thì chí kim nhật, vô luận nhĩ thừa nhận dữ phủ, thích già ma ni thủ hạ đích na tứ cá phật đà, kỳ tu vi đô dữ nhĩ ngã tương soa vô kỷ liễu."

"Giá. . ."

"Ngã dĩ kinh thuyết liễu, vô luận nhĩ thừa nhận dữ phủ." Nguyên thủy thiên tôn phiên liễu thông thiên giáo chủ nhất cá bạch nhãn đạo: "Tha môn bất năng cấp tối hảo, nhược thị cấp liễu ni? Nhĩ khả tưởng quá hậu quả? Đáo thì hậu, ngân khả năng tự thị lưỡng chích hầu tử tương tứ đại bộ châu oanh đắc liên tra đô bất thặng! Phản chính đô thị vô hạn linh lực, tha môn khả dĩ một hoàn một liễu địa đả hạ khứ!"

"Giá bất khả năng!" Thông thiên giáo chủ nhất sủy thủ, nhất hạ chính cá trạm liễu khởi lai, hát đạo: "Bất thị hoàn hữu thiên kiếp mạ? Quá độ hấp thu linh lực đích kết quả, tất nhiên tự thị dẫn phát thiên kiếp! Đáo thì hậu, tổng hữu nhất cá yếu bị thu tâu! Giá nhất chiến căn bản một khả năng vô hạn đả hạ khứ!"

"Na canh hảo." Nguyên thủy thiên tôn lưỡng thủ nhất than, đạo: "Lưỡng chính hầu tử các tự đái trừ thiên kiếp tại phạm gian loạn toán, nhĩ thuyết thị thập yêu cảnh tượng? Biệt vong liễu, tha chi tiền tại nam thiên môn ngoại độ thiên kiếp, khả thị bả bán cá nam thiên môn đô oanh liễu. Nhược thị tại phạm gian, hội như hà?"

Chính đương lưỡng nhân kiếm bạt nỗ trương địa yếu sảo khởi lai đích thì hậu, lão quân hốt nhiên thân xuất nhất thủ chỉ trụ liễu.

Nhất thì gian, lưỡng nhân tề xoát xoát địa vọng hướng liễu lão quân.

Chính kiến lão quân vi vi oai trừ đầu, bán mị trừ nhãn tình, tự hồ tương đáo liễu thập yêu tự đích. Khinh thanh đạo: "Hữu lánh nhất cá nhân xuất thủ liễu!" (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 784: 1 Đường Hướng Tây

"Một người khác?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sững sờ.

Thông Thiên giáo chủ nghi ngờ hỏi: "Tu Bồ Đề sao?"

"Không." Lão Quân hơi híp mắt lại nói: "Hắn đã không tại Tà Nguyệt Tam Tinh Động bên trong, nhưng. . . Không phải hắn."

"Không phải hắn?" Thông Thiên giáo chủ quay trở ra con mắt nghĩ nghĩ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở to hai mắt nhìn: "Người nói là, nữ. . ."

Lão Quân khẽ gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức cười gằn đi ra, vuốt vuốt râu dài nói: "Nếu như là nàng, ngược lại là thật có thể lật về một ván cũng khó nói a. Tiếp xuống ván đề là, chúng ta là không muốn xuất thủ ngăn lại?"

Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng phía lão Quân nhìn đi qua.

Lão Quân không có trả lời, chỉ là nhếch môi, cau mày, chậm rãi quay đầu lại.

Ánh mắt điềm rọi, cái kia không có vật gì vách tường về sau, là phòng luyện đan, phòng luyện đan về sau, là một mảnh xanh biếc đình viện.

Trong đình viện, Thanh Tâm vẫn như cũ ngựa đầu, lẳng lặng nhìn qua màu xanh thăm bầu trời. Trên bầu trời chim tước bay múa.

Hồi lâu, lão Quân nói khẽ: "Đề lão phu. . . Suy nghĩ một chút."

...

Nhị Lang Chân Quân phủ cửa chính, giăng co vẫn như cũ.

Dương Tiễn chống Tam Tiên Lương Nhận Dao, đưa lưng về phía cửa lớn đóng chặt, lạnh lùng nhìn phía trước Bằng Ma vương cùng Đa Mục quái bộ đội sở thuộc yêu tướng nhóm.

Đôi kia mặt,

Bằng Ma vương cùng Đa Mục quái lại là yên lặng nhìn nhau.

Đa Mục quái một mặt lạnh nhạt. Bằng Ma Vương Tắc là cau mày lấy, nghiễm nhiên đã một bộ bị buộc lên Lương Sơn cảm giác.

Cứ như vậy giăng co rất rất lâu, hấn rớt cục có chút cúi đầu ho khan hai tiếng, tiến lên một bước đối Dương Tiễn chấp tay nói: "Quốc cứu gia, nếu không, đề cho chúng ta nhìn một chút thánh mẫu đại nhân, được chứ? Chỉ cần thánh mẫu đại nhân nói lui, chúng ta liền lui."

Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đáp: "Cái này Quán Giang Khẩu, lúc nào đến phiên ngươi nói muốn thấy ai chỉ thấy ai?"

Vừa dứt lời, một bên Hao Thiên chó liền thử nhe răng, lên tiếng tiếng gầm nhẹ.

Thấy thế, Bằng Ma vương khước mắt không khỏi kéo ra.

Lập tức, bên ngoài phủ bầu không khí càng khẩn trương.

...

Cách nhau một bức tường Nhị Lang Chân Quân trong phủ viện, một đám Quán Giang Khẩu binh tướng tại ngô rông dẫn đầu hạ vẫn như cũ đem Dương Thiên gắt gao bảo hộ ở chính giữa.

Cảm nhận được ngoài cửa rõ ràng không khí khẩn trương, Dương Thiên hướng ngô rông phương hướng có chút nhích lại gần, thấp giọng nói: "Đem cửa mở ra."

Ngô rông có chút cúi đầu nói: "Thánh mẫu, Chân Quân đã đã thông báo, cho nên. . . Tha thứ khó tòng mệnh."

"Không mở ra, một hồi đánh nhau làm sao bây giờ?"

"Cái này. . . Thuộc hạ cũng không biết." Nói, ngô rông liền đem ánh mắt dời đi, lại không nhìn Dương Thiên con mắt.

. . .

Môn kia bên ngoài, Đa Mục quái chậm rãi đi đến Bằng Ma vương bên người, thấp giọng nói: "Vẫn chưa rõ sao? Thánh mẫu đại nhân là nguyện ý theo chúng ta đi, chỉ là nàng cái này ca ca, không quá nguyện ý. Loại sự tình này, làm sẽ chỉ có công, không có qua. Ma vương không thể không quả quyết a. Ti chức mặc dù có đôi khi xảy ra một chút kỳ mưu, chưa hẳn hợp ma vương tâm ý, nhưng hiện tại lại khác, còn không có hãm ma vương tại hiểm cảnh qua a. Ngài nói là hoặc không phải?"

Nắm thật chặt nắm đấm, Bằng Ma vương quay đầu đối Dương Tiễn quát lên: "Đã quốc cữu gia ngay cả để cho chúng ta thấy thánh mẫu đại nhân một mặt cũng không chịu, vậy liền đừng trách ta chờ!"

Dứt lời, hấn tiện tay vung lên, cái kia sau lưng sớm đã chuẩn bị thỏa đáng chur yêu lúc này cùng nhau tiến lên!

Trong lúc nhất thời, song phương đan vào một chỗ, tiếng hô "Giết" rung trời!

...

Bụi đất bay tán loạn đại địa bên trên, Huyền Trang cùng hắc hùng tinh vẫn như cũ chậm rãi đi tới, từng bước một hướng tây.

Đột nhiên, trên bầu trời mây rớt thành vòng xoáy, đạo đạo thiểm điện giao thoa.

Cuồng phong thổi đến Huyền Trang đều đã muốn mắt mở không ra.

Hắc hùng tinh vội vàng buông xuống bọc hành lý, dùng cái kia khổng lồ thân thể đem Huyền Trang bảo vệ.

Lơ lửng giữa không trung Phật Đà nhóm từng cái ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Nơi xa, Thiên Bồng thản nhiên nói một câu: "Tới."

"Sẽ là cái nào tới trước?" Tiểu Bạch rồng liền vội vàng hỏi.

Thiên Bồng chậm rãi lắc đầu: "Ta vậy. Không biết."

Rất nhanh, mặt phía bắc tầng mây vỡ ra tới. Lục Nhĩ Mi Hầu thả người hướng phía Huyền Trang vọt tới.

Nhìn thấy một màn này, nơi xa trên sườn núi đám yêu quái chỉ là ngờ ngác đứng đấy, trên bầu trời Phật Đà nhóm đồng dạng nhìn như không thấy.

Mỗi người đều biết, bọn hắn không ngăn cản được Lục Nhĩ Mi Hầu làm một chuyện gì.

Ngay tại cái này trong điện quang hỏa thạch, hắc hùng tinh vội vàng động thân ngăn tại Huyền Trang trước người, thật chặt nhắm mắt lại. Hắc biết rõ sau một khắc sẽ xảy ra sự tình gì.

Đang lúc Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Huyền Trang cách xa nhau không hơn trăm trượng thời điểm, phía nam tầng mây cũng vỡ ra tới.

Hầu tử thân ảnh, xuất hiện ở tất cả mọi người trước mặt.

Hắc đồng dạng lấy cực nhanh độ hướng phía Huyền Trang phóng đi.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Một cái xoay chuyển, Lục Nhĩ Mi Hầu thân ảnh ở trên bầu trời vẽ ra một đường vòng cung, ngược lại hướng phía hầu tử nghênh đón.

Sau một khắc, hai người nặng nề mà đụng vào nhau.

Lại là một đạo đả kích cường liệt đột nổ tung, tựa như tia chớp hào quang bên trong, khí thể bay bành trướng, hướng phía bốn phía tứ ngược mà đi. Mặt đất cuộn lên như là sóng biển cát bụi.

Nghiêng trời lệch đất kịch chiến lại một lần bắt đầu, song phương ở trên bầu trời toàn lực đánh ra chém giết lấy. Cuồng loạn tiếng gào thét một lần lại một lần vang vọng mỗi người bên tai.

"Chúng ta, tiếp tục đi." Huyền Trang nhẹ nhàng vươn tay ra, đẩy ra ngăn tại trước người mình hắc hùng tinh.

Từ đầu đến cuối, hắc thậm chí đều không có quay đầu đi nhìn cái kia kịch chiến hai người một chút. Chỉ là tùy ý bão cát đem hắc tăng bào cao cao giơ lên.

"Vâng, sư phó." Hắc hùng tinh ngu ngơ gật gật đầu, nhưng vẫn là quay đầu nhìn lại hai người một chút. Cống lên bực hành lý, bọn hắn tiếp tục từng bước một hướng tây, thật giống như cái kia kịch chiến cùng bọn hắn không hề có một chút quan hệ.

Thật không có quan hệ sao?

Khẳng định là có.

Mỗi người đều biết, hai cái hầu tử tranh đoạt, là chân chính "Tề Thiên Đại Thánh" danh hào, là "Tôn Ngộ Không" thân phận. Đồng thời, cũng là do ai đến bảo hộ Huyền Trang đi về phía tây quyền lợi.

Nhưng cùng lúc, nhưng lại không có chút quan hệ nào.

Huyền Trang đi về phía tây, vì chứng đạo, vì biện pháp, ai đến bảo hộ, có cái gì khác biệt đâu?

Một trận bởi vì mình mà lên tranh chấp, nhưng lại cùng mình không có bất kỳ cái gì quan hệ. . . Huyền Trang không khỏi muốn cười, lại chỉ có thể là cười khổ.

Hai cái hầu tử tử đấu từ không trung đánh tới mặt đất, lại từ mặt đất đánh tới bầu trời. Từ xa nhìn lại, cũng chỉ là hai đạo đan vào một chỗ kim quang không ngừng lấp lóe, tất cả đến gần hết thấy đều sẽ bị ép thành bụi phấn.

Sông núi tại Huyền Trang bên cạnh sụp đổ, dòng sông ở trước mặt của hắn đoạn đi, cỏ cây, đá núi, hết thấy tất cả đều tại hắn quanh mình hóa thành tro bụi. Duy chỉ có là hắn, không có chút nào thương. Bởi vì, mỗi lần khi nguy cơ sắp tác động đến hắn thời điểm, hai cái hầu tử bên trong liền sẽ có một cái xuất thủ đi giúp hắn biến nguy thành an. Thế nhưng là, chỉ thế thôi. Không có người sẽ lo lắng cảm thụ của hắn.

Trong cuồng phong, Huyền Trang nhếch môi, cắn răng đi từng bước một lầy. Hắc hùng tinh trầm mặc không nói theo sát.

Giờ này khắc này, nói cái gì đều là dư thừa đi.

Xa xa trên sườn núi, Tiểu Bạch rỗng lẳng lẳng mà nhìn xem, hồi lâu, hấn cắn răng một bước hướng về phía trước.

Cái kia sau lưng Thiên Bồng liền tranh thủ hấn một thanh kéo lại.

"Người muốn làm gì?"

"Ta nghĩ, giúp hấn nhanh một chút đến Linh Sơn." Tiểu Bạch rỗng hít mũi một cái, nhỏ giọng nói: "Ta có thể làm ngựa, trước đó ta làm qua. Không phải sao?"

Lúc nói lời này, cái kia ánh mắt tựa hồ cũng có chút lấp lóe.

Do dự một hồi lâu, hấn thấp giọng nói bổ sung: "Làm như vậy pháp, từ nơi này đến Linh Sơn hết thấy tất cả đều sẽ bị phá hủy hầu như không còn."

Nói, hấn trịnh trọng nhìn Thiên Bồng một chút.

Lẳng lẳng nhìn chăm chú lên Tiểu Bạch rỗng, Thiên Bồng hít một hơi thật sâu nói: "Ta đưa người đi qua đi."

"Người đưa ta?"

"Chính người đi, nói không chừng còn chưa tới Huyền Trang pháp sư bên người, liền đã chết rồi."

Nói, Thiên Bồng dắt lấy Tiểu Bạch rỗng tay đằng không mà lên, UU đọc sách ([www.uukan Shu. com](http://www.uukan-shu.com)) hướng phía Huyền Trang vọt tới.

Thấy thế, Quyên Liêm cũng liền bện đi theo.

Rơi xuống, Tiểu Bạch rồng lúc này hóa thành một thớt bạch mã cộ đến Huyền Trang bên cạnh. Thiên Bồng một tay lấy Huyền Trang đẩy lên lập tức.

"Một nghìn dặm! Không bao lâu, Huyền Trang pháp sư!"

Vung ra chân, Tiểu Bạch rồng bắt đầu chạy hết tốc lực. Huyền Trang chỉ có thể ôm thật chặt ở ngựa cổ. Cái kia sau lưng, Thiên Bồng, Quyên Liêm, hắc hùng tinh chăm chú theo sát.

Từ trên bầu trời nhìn lại, liền như là đại địa bên trên bốn con phi nước đại ngựa, không quan tâm hướng lấy Linh Sơn mà đi, một khắc không ngừng.

Những cái này vẫn như cũ lơ lửng lấy Phật Đà nhóm nhìn nhau một chút, cuối cùng lựa chọn trầm mặc . Còn cái kia hai cái còn tại trong lúc kích chiến hầu tử, ai lại lo lắng đâu?

Bọn hắn vẫn như cũ giống như là một trận cuồng phong tại cuối cùng này đi về phía tây đội ngũ quanh mình vừa đi vừa về cuốn lên, xé nát hết thảy tất cả, duy chỉ có lưu lại phi nước đại bọn hắn.

Linh Sơn đã gần trong gang tấc, nhưng mà, hầu tử linh lực cũng đã tại khô kiệt biên giới.

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 785: Trăm Dặm

chương 785:: Trăm dặm

Linh Sơn, Đại lôi âm tự.

Trên đại điện đã chỉ còn lại có rất thưa thớt đứng đầy mấy cái Phật Đà. Trống rỗng, rất có một loại người đi nhà trống cảm giác. Tường kia trên vách điêu khắc kim sắc Phạn văn tại ánh sáng óng ánh chiếu xuống, lại là lộ ra càng phát ra lạnh như băng.

Chính giữa trên đài sen, Như Lai ngồi lẳng lẳng, có chút mở mắt nhìn chăm chú phía trước. Cái kia ánh mắt xuyên thấu qua đại điện cửa chính, xuyên qua phía trước Phật rừng thẳng tới ngoài mấy trăm dặm.

Giờ này khắc này, ở nơi nào, Huyền Trang đang gắt gao ôm ngựa cồ tuyệt trần phi nước đại. Sau lưng đó, Thiên Bồng, hắc hùng tinh, Quyển Liêm, theo sát. Cái kia bốn phía, hai cái hầu tử tranh đấu vẫn còn tiếp tục. Những nơi đi qua, hết thấy tất cả đều bị phá tan thành từng mảnh. Cuốn lên cát bụi che khuất bầu trời, liền như là một đạo bao trùm phương viên trăm dặm phạm vi to lớn vôi rỗng quét sạch mà qua. Cái kia phong nhãn chỗ, chính là Huyền Trang.

Trăm bồng chập trùng bên trong, Huyền Trang có chút mở ra ánh mắt của mình, hấn nhìn thấy cỏ cây bị nhổ tận gốc, vén lên thiên không. Hấn nhìn thấy đi ngang qua người ta thậm chí cũng không kịp đào vong, liền bị tính cả phòng ốc cùng một chỗ cuốn lên bầu trời, đầu một nơi thân một nẻo. Hấn nhìn thấy dốc đứng núi tại trong khoảnh khắc bị tiêu diệt...

Theo càng ngày càng tiếp cận Linh Sơn, hắn gặp được càng ngày càng nhiều chùa miếu, càng ngày càng nhiều bách tính. Nhưng mà, vèn vèn một chút thôi. Sau một khắc, phàm là hắn có khả năng nhìn thấy hết thấy, đều sẽ bị phá hủy, thậm chí ngay cả tiếng la khóc cũng không kịp phát ra, cũng đã bị phá tan thành từng mảnh.

Một thanh âm tại trong đầu của hắn vang lên, đó là một cái đình tai nhưóc, phảng phất đến từ thế giới này mỗi một hẻm lánh thanh âm.

"Người phở độ đâu?"

"Phở độ?" Huyền Trang bỗng nhiên mở mắt.

"Người không phải muốn tới cùng ta biện pháp sao? Muốn chúng đạo phở độ. Cách xa vạn dặm, chỉ còn lại có sau cùng mấy trăm dặm đường. Người phở độ đâu?"

Huyền Trang trước mắt lóe lên đi qua đoạn đường này, mấy năm qua từng li từng tí. Hết thấy tất cả đều tại trong khoảnh khắc bộc phát, trong đầu xen lẫn, ở trước mắt hiện lên. Mỗi người, mỗi một khuôn mặt, hoặc thống khổ, hoặc vui cười, hoặc dữ tợn.

Trong nháy mắt hoảng hốt, Huyền Trang kém chút toàn bộ từ trên lưng ngựa té xuống. Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt thôi. Sau một khắc, Huyền Trang đã bỗng nhiên tỉnh táo lại. Hắn chịu đựng sâu trong linh hồn không ngừng truyền đến kịch liệt đau nhức, vẫn như cũ gắt gao ôm ngựa cổ.

Dưới thân, bạch long ngựa vẫn như cũ hướng phía Linh Sơn phương hướng phi nước đại.

Linh Sơn bên trong, Như Lai không khỏi có chút sửng sốt một chút. Cái kia bốn phía, tất cả Phật Đà đều đang lẳng lặng nhìn chăm chú lên hắn.

Sau một lát, Như Lai lại một lần có chút nheo mắt lại nhìn chăm chú Huyền Trang vị trí, không nhúc nhích ngồi.

Mỗi người đều hiểu, biện pháp thời khắc, đến...

Nhưng mà, Huyền Trang muốn bắt cái gì cùng Như Lai biện đâu?

Trên lưng ngựa, Huyền Trang gắt gao ôm ngựa cổ, nhắm mắt lại, trong miệng không ngừng mặc niệm lấy tâm kinh, ý đồ xua tan ảo giác. Thế nhưng là, cái kia ảo giác lại tại càng ngày càng nghiêm trọng.

Địa Phủ luân hồi rối loạn kết quả đã dần dần hiển hiện. So sánh hơn 600 năm trước lần kia, lần này đôi tam giới tổn thương tạm thời tới nói, muốn nhẹ rất nhiều. Nhưng như cũ là trí mạng.

Hơn 600 năm trước, hầu tử cơ hồ đem Địa Phủ san thành bình địa. Khi đó thụ thương không chỉ là Địa Phủ hành chính trung tâm, còn có cái kia không thể đếm hết Quỷ Hồn. Lần này, Địa Phủ hành chính trung tâm đồng dạng gần như sụp đổ, nhưng này một ít mười tám tầng địa ngục Quỷ Hồn cũng không có nhận thương nặng cỡ nào hại. Thế là, bọn hắn bắt đầu hướng thế gian chạy trốn. Mà lúc này thời khắc này thế gian, đã sớm triệt để đã mất đi Thiên Đình che chở.

Kinh khủng thét lên tiếng kêu rên tại Huyền Trang bên tai vang lên, ở trong đó có oan hồn khóc thét âm thanh, có bị oan hồn đuổi theo bách tính tiếng kêu thảm thiết, có lệ quỷ lấy mạng tiếng rít... Đinh tai nhưc óc, nhiếp nhân tâm phách.

Cùng lúc đó, sáu đạo đầu thai cơ chế cũng đã rối loạn. Tân sinh sinh mệnh không chiếm được đến từ Địa Phủ hồn phách, vừa ra sinh, liền đã chết đi. Cái kia nguyên bản sắp thành thực hoa màu càng là trong một đêm toàn bộ hóa thành cỏ khô, bách tính khóc không ra nước mắt.

Thảm kịch tại tam giới mỗi một hẻm lánh bắt đầu diễn. Cho dù ánh nắng sáng chói, không có Địa Phủ luân hồi, toàn bộ thế giới sinh mệnh lực vẫn tại bị từng điếm từng điếm rút ra, dần dần đi hướng tiêu vong.

Tất cả cảnh tượng bị toàn bộ toàn bộ nhét vào Huyền Trang trong đầu. Trong lúc nhất thời, Huyền Trang chỉ cảm thấy mình toàn bộ đầu đều nhanh nổ.

"Biết đây là ai đưa đến sao?" Như Lai thanh âm lại một lần tại Huyền Trang bên tai vang lên: "Nếu như không phải người nghịch thiên mà đi, thả ra cái kia yêu hầu, liền sẽ không có được hôm nay hai khi tranh chấp kết quả, lại càng không có tràng tai nạn này."

"Bọn hấn tranh là cái gì?"

"Bọn hấn tranh, là ai đến hộ tống người đi về phía tây."

"Đi về phía tây chúng đạo phổ độ, kết quả là, lại là từ thế gian này ác nhất lực đến thủ hộ, không cảm thấy, buồn cười không?"

Ngay sau đó, trận trận tiếng cười tại Huyền Trang trong đầu vang lên.

Hấn nghe được hầu tử thanh âm, nghe được Thiên Bồng thanh âm, nghe được Quyển Liêm thanh âm, thậm chí nghe được cái kia núi vàng trong chùa lão sư của mình phó, pháp minh thanh âm... Đúng vậy, toàn bộ thế giới, hấn có khả năng nghĩ tới, nhớ kỹ lên bất cứ người nào thanh âm hấn đều nghe được, mỗi người đều đang cười hấn.

"Đây chính là người muốn kết quả sao? Mượn phổ độ tên, đem tam giới hủy hoại đến tình cảnh như vậy?"

Lại một tiếng chát vắn truyền đến, như là một thanh to lớn chùy đập âm âm ở trên lồng ngực của hấn. Lập tức, máu tươi từ Huyền Trang trong

miệng phun ra.

Trong nháy mắt, trên bầu trời kịch chiến hai cái hầu tử, trên mặt đất đi theo Thiên Bồng, Quyển Liêm, hắc hùng tinh. Xa như vậy chỗ nhìn chúng yêu, huyền không chư phật, thậm chí cả lăng tiêu bảo điện bên trên Ngọc Đế, Đâu Suất Cung bên trong lão Quân, Nữ Oa trong điện Tu Bồ Đề đều ngơ ngẩn.

Phi nhanh bên trong, Huyền Trang chậm rãi buông hai tay ra, từ con ngựa kia cũng lên ngã xuống, nện ở khắp nơi trên đất bùn cát phía trên.

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới thanh âm tựa hồ cũng im bật mà dừng. Mỗi người đều dừng động tác lại.

Chạy ra mấy triệu bạch long ngựa đột nhiên quay đầu, trông thấy quãng xuống đất không nhúc nhích nằm Huyền Trang, toàn bộ đều mộng.

...

Nữ Oa trong điện, Tu Bồ Đề siết chặt năm đấm khẽ run.

Đâu Suất Cung bên trong, Thông Thiên giáo chủ vội vã muốn nói cái gì, lại bị lão Quân cho đã ngừng lại.

Lăng tiêu bảo điện bên trong, Ngọc Đế thất kinh nhìn qua trước mắt một mảnh đen kịt cúi đầu không nói Tiên gia.

Duy chỉ có Như Lai đang cười.

Đúng vậy, hắc cười. Cái kia cười tãi nói cho tất cả mọi người, hắc đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thế nhưng là, đây không phải chuyện đương nhiên sao? Đoạn đường này, Huyền Trang làm được cái gì, chứng đến cái gì, hắc ngoại trừ một viên

phổ độ tâm, không có cái gì. Thậm chí ngay cả mình gieo xuống ác, đều không có biện pháp thu thập, không phải sao?

Hắn dựa vào cái gì cùng thân là Phật Tổ Như Lai biện pháp đâu?

Hắn thậm chí ngay cả tám trăm năm trước Kim Thiên Tử cũng không bằng! Không phải sao?

...

Tất cả mọi người đang lẳng lặng mà nhìn xem, nhìn xem cái này vì một cái chấp niệm đi qua cách xa vạn dặm đường tới đến Linh Sơn, bây giờ nhưng từ lập tức ngã quỵ xuống tới không nhúc nhích nằm tảng nhân.

Giờ này khắc này, Thiên Bồng thậm chí không biết có nên hay không đi đỡ, Tiểu Bạch rồng thậm chí không biết có nên hay không quay đầu đi trở về đi, để hắn cười mình tiếp tục hướng tây.

Còn thừa lại bao xa?

Năm trăm dặm?

Không!

Chỉ còn lại có trăm dặm! Chỉ còn lại có trăm dặm! Đi về phía tây, chỉ còn lại có trăm dặm!

Tất cả mọi người chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem, trầm mặc.

Giờ khắc này, còn có ai cho là hắn có thể thành công sao?

Có lẽ, còn có đi. Chỉ là, ai có thể tưởng tượng một cái Phật Đà chật vật như thế đâu? Đây là chúng đạo trước giờ nên có dáng vẻ sao?

Hồi lâu, bọn hắn nhìn thấy Huyền Trang cái kia dính đầy bụi đất tay hơi run một chút rung động. Lập tức, tất cả mọi người nín thở, mở to hai mắt.

Ngay một khắc này, lơ lửng giữa trời hầu tử bỗng nhiên bị thứ gì đập âm âm đến cái ót, toàn bộ như là thiên thạch nặng nề mà từ trên bầu trời đập xuống, rơi xuống Huyền Trang bên cạnh.

Tiếng oanh minh bên trong, nhấc lên cát bụi như là một cỗ suối phun điên cuồng mà dâng lên.

Lập tức, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Đợi cái kia cát bụi tan hết, mọi người mới nhìn thấy hầu tử hình chữ đại nằm xuống đất. Ngay cả thiết can Bình đều đã rơi xuống ở một bên.

Giờ này khắc này nhìn qua, đã là hấp hối.

Hắn dùng còn sót lại lực lượng chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, trông thấy Lục Nhĩ Mi Hầu khiêng kim cô bỗng cười hì hì đứng bên cạnh hắn. Xuyên thấu qua thân ảnh kia, hắn nhìn thấy xa xa Huyền Trang chậm rãi đảo lộn dáng người, từng chút từng chút đứng lên.

Nhìn thấy một màn này, không biết vì cái gì, hầu tử bỗng nhiên muốn cười, chỉ là không đợi hắn cười ra tiếng, một ngụm máu tươi đã phun ra.

Quay đầu lại, Huyền Trang đối hai người phương hướng nhẹ nhàng bái một cái, khẽ run nói ra: "Đại thánh gia... Ân tình. Huyền Trang nhớ kỹ."

Dứt lời, hắn chậm rãi quay đầu lại, bước chân, vẫn như cũ hướng tây. Ánh mắt kia mê ly đến như là lúc nào cũng có thể sẽ ngắt đi.

...

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 786: Không Bằng Thành Phật

chương 786:: Không bằng thành Phật

Nhị Lang Chân Quân trong phủ, Dương Thiên đứng bình tĩnh lấy. Môn kia bên ngoài tiếng gào thét, tiếng chém giết đã sớm càng ngày càng nghiêm trọng. Dương Thiên thậm chí nhìn thấy ngàn năm trước kia mình tự tay trồng cự mộc khế nghiêng, âm vang sụp đổ.

Nhấc lên cát bụi từ bên cạnh cửa nàng cuốn qua, có thể ngăn cản trước người Ngô Long liền là không cho, một bước không cho.

Xa xa, nàng trông thấy Dương Tiễn thả người vọt lên bầu trời, lại cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đâm thẳng xuống dưới. Một đạo sáng xung kích vung ra. Ngăn tại Dương Thiên trước người tường cùng môn cũng hơi rung động, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp đổ. Ngay sau đó truyền đến, là Bằng Ma vương tiếng gào thét.

Ngoài cửa, Đa Mục quát cao giọng la lên: "Thánh mẫu đại nhân! Thần tới đón ngài!"

Hồi lâu, Dương Thiên nhìn qua Ngô Long nói: "Ca ca có thương tích trong người, đánh không lại bọn hắn. Để cho ta ra ngoài. Đa Mục không lạ trung với hai người bọn họ ở trong bất kỳ một cái nào, nhưng hắn tuyệt đối trung với yêu tộc, sẽ không làm gì ta."

Ngô Long thấp giọng nói: "Tam thánh mẫu hay là không nên làm khó mặt tướng."

"Đê!"

Một tiếng quát mắng phía dưới, môn kia bên ngoài Đa Mộc quái cấp tốc bắt được Dương Thiên vị trí, vội vàng đưa tay một chưởng vỗ ra ngoài. Lập tức, toàn bộ vách tường đều sụp đổ.

Tại cái kia cát bụi về sau, chỉ thấy Dương Thiên cùng Ngô Long, cùng với khác một đám Quán Giang Khẩu binh tướng đều đứng bình tĩnh lấy.

Dương Thiên bước nhanh cùng Ngô Long gặp thoáng qua, lần này, Ngô Long không tiếp tục ngăn trở. Bởi vì hắn nhìn thấy bên ngoài tường rào Dương Tiễn đã là vết thương chồng chất, quỳ một chân trên đất, một tia máu tươi từ khóe miệng chậm rãi trượt xuống, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

"Đi, bọn hắn bây giờ ở nơi nào?" Cơ hồ không có dừng lại, Dương Thiên cùng Đa Mộc quái giao thoa mà qua đồng thời đã đằng không mà lên.

Thấy thế, ở đây yêu tướng cũng liền bận bịu từng cái thoát chiến. Đa Mộc quái cùng Bằng Ma vương cùng Sư Đà vương cấp tốc đi theo.

"Mới vừa lấy được tin tức, bọn hắn đều tại Tây Ngưu Hạ Châu."

"Chúng ta bây giờ đi qua."

"Vâng!"

Lập tức, tất cả yêu tướng đều rút lui. Một mảnh hỗn độn Nhị Lang Chân Quân bên ngoài phủ, chỉ còn lại có một đám vết thương chồng chất Quán Giang Khẩu tướng sĩ, cùng, Dương Tiễn.

Cái kia Mai sơn bảy thánh cả đám đều ngốc nhìn qua con mắt, tựa hồ đang chờ lấy hắn chính miệng nói ra cái kia tất nhiên quyết định.

"Theo nàng đi thôi, không cần thiết tăng thêm thương vong."

Nghe vậy, một đám tướng sĩ mới từng cái nhẹ nhàng thờ ra.

Ngay tại tất cả mọi người chú mục dưới, Dương Tiễn chống Tam Tiên Lương Nhận Đao, khắp khiêng hướng lầy phủ đệ đi đến. Một đường cười khở. Cái kia lưng có chút còng lầy, từ xa nhìn lại, lại tràn ngập một loại cảm giác bất lực.

Ai có thể nghĩ tới đâu? Ngày xưa tam giới chiến thần, cũng có dạng này một màn.

...

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Huyền Trang, nhìn xem ngã xuống đất hầu tử, nhìn xem Lục Nhĩ Mi Hầu, trong óc trống rỗng.

Giờ này khắc này, duy chỉ có Lục Nhĩ Mi Hầu đang cười. Đại khái tại trong lòng của hắn, vô luận như thế nào, thắng lợi đều đã là vật trong túi đi.

..

Huyền Trang mỗi một bước đều là lưng la lưng lay, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Cái kia cách đó không xa Thiên Bồng có chút mở ra hai tay, nhưng lại không biết có nên hay không tiến lên đỡ.

Hầu tử chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt tiểu dung. Đó là một loại mỗi một đến cực hạn, giải thoát rồi thân sắc.

Lục Nhĩ Mi Hầu quay đầu nhìn Huyền Trang một chút, khẽ cười nói: "Ngươi cho rằng hắn là tại nói với ngươi sao? Có lẽ, hắn là tại nói với ta đâu?"

"Đối với người nào nói, có trọng yếu như vậy sao?" Hầu tử nhàn nhạt trả lời một câu: "Ta, mệt mỏi."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu không khỏi nhú mày.

Sau lưng, Huyền Trang còn tại từng bước một hướng tây.

Mênh mông giữa thiên địa, cuồng phong vòng quanh cát mịn từ hấn trong tay áo mơn trớn. Phía trên kia sớm đã dính đầy loang lổ vết máu.

Đi về phía tây một đường, đi đến một bước này, còn sẽ có kết quả gì sao? Không ai biết, thế nhưng là hấn nhất định phải đi xuống.

Đại lôi âm tự bên trong, Như Lai mặt mỉm cười có chút rung động bờ môi. Trận trận kinh văn đọc âm thanh lập tức vang lên. Đó là như là nửa đêm mưa phùn rất nhỏ tiếng vang, thậm chí hơi một cái không chú ý, liền sẽ xem nhẹ.

Nhưng mà, chính là dạng này rất nhỏ đọc âm thanh, lại thẳng tới ngoài trăm dặm, trồn vào Huyền Trang trong óc, như là vô số tơ mỏng đem hấn bao quanh trói buộc chặt, từng chút từng chút nắm chặt.

Lại là vô số hình ảnh tại Huyền Trang trong đầu hiện lên.

Hấn thấy được mình treo cổ tự tử bỏ mình mẫu thân bị treo tại trên xà nhà, nhìn thấy máu me khắp người phụ thân trước khi chết không cam lòng nhìn lấy mình, nhìn thấy mình ngoại tổ phụ đứng tại cao cao trên bậc thang, đối với mình trừng mắt đối mặt. . .

Ngay tại trước mặt mọi người, Huyền Trang có chút mở to đôi mắt vô thần, há to miệng.

Đó là thẳng tới nội tâm đau nhức.

"Người nghĩ phở độ chúng sinh, thế nhưng là, người độ mình sao?"

"Người hồng trần thật chặt đứt sao?"

"Phụ thân chết rồi, mẫu thân chết rồi, thế nhưng là sư phụ của người đâu? Nếu như người đổ vào nơi này, hấn làm sao bây giờ?"

Huyền Trang nhìn thấy một tay nuôi lớn mình pháp Minh sư phụ tại phật tiền cùng với thanh đăng thờ dài, tại đêm lạnh uy phong bên trong lấy tóc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được già đi, thẳng đến hóa thành một đống xương khô.

Lập tức, Huyền Trang nước mắt giống như vỡ đê vô thanh vô tức chảy xuôi.

Giờ này khắc này, hấn trọn tròn mắt, cũng rớt cuộc nhìn không thấy quanh mình sự tình cùng vật, cái kia thần thức đã bị triệt để trói buộc tại ý thức chỗ sâu.

Ở đây, mỗi một cái đều ngây dại.

Trong đầu, tất cả cảnh tượng đều đình chỉ. Bốn phía quang ảnh đều một cái mờ đi.

Huyền Trang ngơ ngác đứng đấy, hấn có chút nâng lên chân bỗng nhiên ở giữa không trung, không có rơi xuống đất.

Hư không bên trong, một thanh điêu khắc trọn mắt Phật Đà chủ thủ xuất hiện, chậm rãi đi vào Huyền Trang trước người.

"Đau lòng sao? Chỉ cần một đao. Tâm chết rồi, liền sẽ không lại đau."

Huyền Trang ngơ ngác nhìn cái kia một thanh lơ lửng chủ thủ, khẽ run.

Như Lai nhẹ giọng thở dài: "Không bằng, thành Phật đi."

...

"Thành Phật?" Thông Thiên giáo chủ hừ cười: "Huyền Trang thành Phật, hấn liền thua. Cái kia hầu tử cũng thua. Lục Nhĩ Mi Hầu, sao lại không phải thua đâu?"

"Chúng ta, cũng thua." Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhấp một miếng trà, ánh mắt lãnh đạm.

Lão Quân nói khẽ: "Đừng nóng vội, tám trăm năm chấp niệm, không dễ dàng như vậy hóa giải."

...

Giờ này khắc này, Tây Ngưu Hạ Châu chiến trường tin tức đã truyền khắp toàn bộ Thiên Đình. Tất cả con mắt đều đang nhìn, mỗi người đều đang thì thầm nói chuyện lấy.

"Huyền Trang thành Phật, cái kia đi về phía tây chẳng phải triệt để thất bại sao?"

"Nghe nói cái kia yêu hầu hộ tống Huyền Trang đi về phía tây, chính là vì để Huyền Trang vạn ngã Như Lai phật tổ. Cứ như vậy, hấn coi như thật thua hoàn toàn."

"Hấn thua thì thế nào? Thua đối với chúng ta có chỗ tốt sao? Chúng ta Thiên Đình, còn không phải làm theo muốn nhìn sắc mặt người?"

"Nhìn phật môn sắc mặt dù sao cũng so nhìn cái kia yêu hầu sắc mặt tốt a? Người là không có trải qua hơn 600 năm trước sự tình. Ta nhưng là bây giờ nhớ tới đều cảm thấy sợ."

"Đó cũng là. Ai. . . Dù sao cũng so bị cái kia yêu hầu làm lớn tốt."

"Vậy nếu như thua, hẳn cuối cùng sẽ như thế nào?"

"Nghe nói hai cái sẽ có một cái bị thiên kiếp thôn phệ, một cái khác, sẽ lưu lại thành Phật."

Thanh Tâm lẳng lặng nghe, chậm rãi đứng lên. Ánh mắt kia tựa hồ cũng có chút hoảng hốt.

Một bên chim tước ngồi lẳng lặng, không nói một lời.

Thanh Tâm ngơ ngác nháy mắt nói: "Ta. . . Muốn đi tìm hẳn."

"Đi thôi. . ."

Vậy đại khái cũng là nhất định a. Chim tước, Phong Linh, Thanh Tâm, ai có thể an tĩnh ngồi ở chỗ này chờ lấy cái chết của hẳn tin tức đâu?

Nếu quả như thật có, đại khái liền là chỉ có chim tước ký ức, lại không phải chân thân mình đi.

Chim tước có chút cúi đầu, nhàn nhạt nhấp một ngụm trà.

"Thay ta. . . Cùng sư phó nói một tiếng."

"Được."

Xoay người, Thanh Tâm đằng không mà lên, hướng phía hạ giới mà đi.

. . .

Trong lương đình, Phổ Hiền ngóng về nơi xa xăm biển ảo khó lường bầu trời nói: "Hẳn sẽ còn tiếp tục hướng tây sao?"

Một bên Chính Pháp Minh Như Lai ngậm miệng không nói, chỉ là ngồi lẳng lẳng.

"Chờ đi." Địa Tạng Vương lo lắng nói: "Vô luận như thế nào, kết quả, đã nhanh muốn đi ra. Lúc này mới vòng thứ nhất đâu, cho dù có thể qua, cũng không nhất định là hẳn muốn."

Giờ này khắc này, nho nhỏ trong lương đình, đã tề tựu toàn phật môn tứ đại Phật Đà: Phổ Hiền, Văn Thù, Địa Tạng Vương, Chính Pháp Minh Như Lai. Liên quan, còn có một cái linh cát phật.

...

Một vùng tăm tối bên trong, pháp minh cái kia thân ảnh già nua xuất hiện ở Huyền Trang trước mặt, chống quai trượng nói khẽ: "Hồng trần bề khổ, không bằng thành Phật a."

Trong nháy mắt, pháp minh biến mất. Ngược lại xuất hiện là kim trì trường lão, hấn nắm bát, khẽ run nói ra: "Huyền Trang pháp sư đã năng điếm tỉnh bản tăng, vì cái gì mình không thành phật đâu?"

Trong nháy mắt, pháp minh thân ảnh lại hóa thành ngày xưa đại Đường Thiên trong lao Chính Pháp Minh Như Lai biến thành ngục tốt, cách rào chắn quát lên: "Huyền Trang, chuyện cho tới bây giờ, còn không để xuống chấp niệm!"

Trận trận ảo giác theo nhau mà tới, Huyền Trang gắt gao nhắm mắt lại, nhưng lại vẫn như cũ trốn không thoát.

Đài sen phía trên, Như Lai có chút há miệng, hời hợt lại một lần nói ra: "Không bằng, thành Phật."

Lập tức, Huyền Trang thân thể khẽ run lên. (~^^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 787: Mẫu Thân

chương 787:: Mẫu thân

Sau một khắc, từng trương gương mặt chợt lóe lên. Huyền Trang mẫu thân, Huyền Trang phụ thân, Huyền Trang ngoại tổ phụ, pháp Minh sư phụ, kim trì trưởng lão, quá tông Hoàng đế. . . Mỗi người, đều không hẹn mà cùng đối với hắn tái diễn cùng một câu nói.

"Hồng trần bể khổ, không bằng thành Phật. . ."

Như là chú văn không ngừng lặp lại lấy, giống như từng thanh từng thanh đao nhọn, đâm thẳng nhập Huyền Trang cánh cửa lòng.

Trong nháy mắt đó, đến từ sâu trong linh hồn đau đớn dọc theo huyết mạch lan tràn đến toàn thân mỗi một hẻm lách, Huyền Trang toàn bộ thân hình đều đã có chút duy trì không ở, liên hô hấp đều đã không thể, thống khổ đến tột đỉnh. Hắn gất gao bịt lấy lỗ tai, loạng chà loạng choạng mà, một bước lão đảo, kém chút quỳ rạp xuống đất.

Không có người nhìn thấy Huyền Trang nội tâm khổ khổ giãy dụa, không có người hiểu được Huyền Trang thời khắc này khổ sở, chính như cùng từ bắt đầu đến nay, sẽ không có người minh bạch hắn đi về phía tây quyết tâm.

Mỗi người cũng chỉ là ngơ ngác nhìn, nhìn chăm chú lên, Vô Tâm, cũng vô lực.

Trong đại điện, Như Lai bờ môi hé mở, không ngừng mặc niệm lấy:
"Hồng trần bễ khổ, không bằng thành Phật. . ."

"Không. . . Không!" Huyền Trang nghẹn ngào hô: "Bần tăng thành Phật, bần tăng thành Phật, chúng sinh như thế nào giải thoát!"

Cái kia vạn phật quan đều đã rơi xuống trên mặt đất, có chút nhấp nhô. Trong gió nhẹ, hấn tăng bào tại nhẹ nhàng bay lả tả lấy. Nước mắt tràn mi mà ra.

Cái kia thất thổ bộ dáng, là trước đây chưa từng gặp. Cho dù là lúc trước hấn biết được mình giết cha hại mẫu chân tướng thời điểm, cũng chưa từng như thế.

Tất cả mọi người đang ngơ ngác mà nhìn xem, liền ngay cả hầu tử cũng là như thế. Nguyên bản buông xuống trong lòng tảng đá lớn, lại một lần nhấc lên.

"Chúng sinh ngu muội, nếu có thể phổ độ, vừa lại không cần người đến?" Như Lai hỏi ngược lại.

Huyền Trang toàn bộ khẽ run, cuộn mình đến trên mặt đất. Hấn mở to đã sớm nhìn không thấy con mắt, vẫn như cũ từng chút từng chút hương tây xê dịch. Trong miệng không ngừng thuật lại lấy ngày đó hấn tại đại Đường trong hoàng cung cùng quá tông Hoàng đế nói cái kia đoạn thoại: "Phương tây chư phật không độ chúng sinh, ta liền độ. . . Phương tây chư phật không đưa trái qua đến, ta liền đi lấy. . . Chúng sinh không cầu pháp, ta liền đưa đi. . . Chúng sinh không độ mình, ta độ chúng sinh. . ."

"Người độ chúng sinh, người lấy cái gì độ?" Như Lai hít một hơi thật sâu, có chút ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm nghiền nói: "Tám trăm năm trước, người chắt vấn vi sư Phật pháp, muốn cùng vi sư biện pháp. Vi sư theo

ngươi. Kết quả, ngươi tự nhập ma chương, mất Phật Quang. Vốn có thể trùng tu trăm năm lại trèo lên phật vị, ngươi lại lựa chọn rơi vào luân hồi trải nghiệm chúng sinh khó khăn. . ."

"Trải qua tám trăm năm, mười thế luân hồi, từng lượt thế gian cực khổ, vốn cho rằng ngươi sẽ biết sai, quay đầu là bờ, kết quả, ngươi lại lựa chọn đi về phía tây, muốn cùng vi sư lại lần nữa biện pháp."

"Đi về phía tây một đường, ngươi độ ai, lại chứng cái gì đạo?"

Giờ này khắc này, thanh âm kia đã không chỉ có về phần Huyền Trang, mà là đã truyền vào tam giới mỗi một cái sinh linh trong tai.

Lăng tiêu bảo điện bên trên hoàn toàn yên tĩnh, chúng yêu hai mặt nhìn nhau, trên bầu trời chur phạt điện không biểu lộ. Cái kia trong lương đình tứ đại Phật Đà, cũng đồng dạng không nói một lời.

Mỗi người đều đang lắng lắng nghe, có chút mở to hai mắt.

"Xa Trì Quốc, vốn nên là yên tĩnh tường hòa thổ địa, lại bởi vì ngươi đến, tiếng giết nổi lên bốn phía. Ngươi phở độ ai?"

"Cầu Pháp Quốc, quốc vương kia một lòng tìm pháp, lại tìm tới nhất tử. Bách tính tin ngươi, lại rơi vào luân hồi. Đến thế, lại là bắt đầu lại từ đầu thôi. Ngươi độ ai?"

"Hết thấy tất cả, đều là bởi vì ngươi mà lên, càng đừng đề cập thả ra cái kia ngũ hành dưới núi yêu hầu." Nhàn nhạt thở dài, Như Lai nói tiếp: "Nhìn xem thiên địa này, đều đã bị phá hủy thành hình dáng ra sao. Đây hết thấy, chẳng lẽ không phải ngươi ngay từ đầu dự tính ban đầu chỗ đến sao? Nếu không có ngươi chấp niệm, thiên địa này mặc dù không hoàn mỹ, nhưng cũng không đến nỗi đây. Thiện hoa, cũng là có thể mở ra hậu quả xấu."

Như Lai lời nói vang vọng tam giới, mỗi người đều đang lắng lắng lắng nghe.

Đâu Suất Cung bên trong, lão Quân cúi đầu, nhẹ nhàng xoa nắn mười ngón.

Nữ Oa trong thần điện, Tu Bô Đề khẽ vuốt phỉ thúy vách tường, yên lặng chờ lấy.

Hoang dã bên trong, vết thương chằng chịt Cửu Đầu trùng tại vạn thánh công chúa nâng đỡ chậm rãi ngẩng đầu lên tới.

Trong rừng rậm, mặc một thân tàn phá quân áo trắng làm một mặt mờ mịt hướng phía bốn phía nhìn lại.

Giờ này khắc này, Thanh Tâm chính bằng nhanh nhất tốc độ chạy tới Tây Ngưu Hạ Châu, Dương Thiên mang theo Đa Mục quái cùng Bằng Ma vương, Sư Đà vương, đồng dạng tại bằng nhanh nhất tốc độ hướng Tây Ngưu Hạ Châu đuổi.

Huyền Trang cuộn cong lại thân thể, thấp giọng nỉ non nói: "Cho dù... Mặc dù có khả năng mở ra hậu quả xấu, chẳng lẽ, liền không nên chứng đạo sao? Không nên vì chúng sinh mưu một cái phổ độ tương lai?"

"Hửn là." Như Lai chém đinh chặt sắt đáp: "Nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi phải có đầy đủ không chế đây hết thủy năng lực. Thế nhưng là ngươi có sao? Ngươi không thể không chế lại cái này yêu hầu, lại đem hấn phóng ra. Ngươi không thể tả hữu tam giới thế cục, nhưng lại hết lần này tới lần khác một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng. Cho đến ngày nay, ngươi còn không thừa nhận, tất cả đều là tại ngươi lỗ mãng đưa đến sao?"

Huyền Trang gắt gao cắn răng, khẽ run, giờ này khắc này, cái kia trên môi đã không có một tia huyết sắc. Giọt giọt mồ hôi từ cái trán chậm rãi

trượt xuống.

Hắn chậm rãi duỗi ra một cái tay, năm ngón tay thật sâu chụp nhập bùn đất bên trong. Nhục thể khô, nổi khô trong lòng hỗn hợp cùng một chỗ, đã sớm vượt qua hần phạm vi chịu đựng. Thế nhưng là, hắn cũng không có bất tỉnh đi. Bởi vì Như Lai đang dùng thần thức chống đỡ lấy hắn.

Hắn đang buộc hắn.

Chư Phật muốn một kết quả, Như Lai, lại làm sao không muốn đâu?

Xa như vậy chỗ, hầu tử ngửa đầu, chậm rãi cười.

Thật sự là xảo, thật sự là diệu. Lúc trước, hắn không phải liền là bị như thế tranh luận phá đạo tâm, tán tu vi sao?

Từ từ mở mắt, Như Lai lại nói tiếp: "Thế sự đục ngầu, trong đó cơ xảo, lại như thế nào là không bằng một bầu nhiệt huyết liền có thể cải biến? Từ người lựa chọn rơi vào luân hồi ngày lên, người cũng đã đã mất đi thần thông, đã mất đi đối với thế cục chừng không. Đã mất đi chứng đạo phổ độ khả năng."

Đau đớn bên trong, Huyền Trang nghẹn ngào hô: "Nhưng, xin hỏi Phật Tổ, nếu như bần tăng không rơi vào luân hồi, lại như thế nào minh bạch chúng sinh khổ, như thế nào nhật lại chấp niệm, như thế nào phổ độ?"

"Đúng." Như Lai cười nhạt một tiếng, nói tiếp: "Cho nên, bản thân cái này liền là một cái tử cục. Buông xuống chấp niệm, mới có thể thành Phật. Thành Phật, mới có thể có được thần thông. Có được thần thông, có được dài dằng dặc tuổi thọ, siêu thoát phàm trần tầm mắt, mới có thể phổ độ thế nhân. Nhưng thành Phật bản thân, nhưng lại mang ý nghĩa từ bỏ phổ độ, lựa chọn tự độ."

Huyền Trang có chút há miệng, từng cây gân xanh tại trên trán hiện hiện. Hấn không ngừng mà run rẩy, mở to hai mắt nhìn. Một câu cũng nói không nên lời.

Trong lương đình, tứ đại Phật Đà đứng bình tĩnh lấy.

Chính Pháp Minh Như Lai nhìn chăm chú bàn kia trên bàn chén trà, thở một hơi thật dài.

"Người muốn đi về phía tây, muốn lấy trái qua. Bản tọa hiện tại sẽ nói cho người biết, đi về phía tây trên đường, không có người muốn trái qua. Bản tọa Đại lô âm tự bên trong cũng không có. Cái này trong tam giới không từng có qua, về sau, cũng sẽ không có người muốn trái qua. Hết thầy tất cả, liền đến này là ngừng đi. Không bằng, thành Phật."

"Không. . . Bản tăng không thành Phật. . . Bản tăng. . . Không thể thành. . . Phật. . ."

Tại dài dằng dặc nhục thể cùng tinh thần thống khổ xen lẫn phía dưới, hấn đã thời gian dần qua chết lặng.

Thấy thế, Như Lai vẫn không khỏi đến chậm rãi cười.

"Nhắm mắt, che tai? Chỉ có chấp niệm bên trong người, mới có thể dạng này có tai như điếc, làm như không thấy. Thế nhưng là, người không được tâm sao? Tâm một khô, người liền thành Phật. Tâm như tại, người liền tránh không khỏi bản tọa chất vấn!"

Huyền Trang không có trả lời, hấn không có cách nào trả lời. Hấn chỉ có thể giãy dựa lấy, từng chút từng chút vẫn như cũ hướng phía Linh Sơn phương hướng chuyên đi.

Nham thạch mài hồng hấn tãng bào, rỉ ra máu tươi sa sút trong cát bụi, từng chút từng chút choáng mở.

Giờ này khắc này, tất cả mọi người đã minh bạch, đi về phía tây đã là thất bại thảm hại. Còn lại, bất quá là chó cùng rứt giậu thôi.

Thế nhưng là, ai có thể như thế nào đây?

Tất cả mọi người chỉ có thể lẳng lặng chờ lấy thôi, chờ đợi lấy cuối cùng đi về phía tây kết quả, liền ngay cả hầu tử, cũng là chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, một đạo linh quang hiện lên. Liền ngay cả Như Lai cũng có chút mở to hai mắt. Một cái bóng ảo xuất hiện ở Huyền Trang sau lưng.

Đầu người, thân rắn, vô cùng to lớn thân thể, nhưng lại hoặc sáng hoặc tối, không có thực thể.

Tất cả mọi người một cái mộng.

Nữ Oa!

Trong thần điện, Tu Bồ Đề nhếch môi chậm rãi cười, nhìn chăm chú phi thúy vách tường ánh mắt dần dần ướt át.

Ngay tại trước mặt mọi người, chỉ thấy Nữ Oa duỗi ra hai tay, tại cái kia không trung ngưng ra một cái quang cầu, gắn vào Huyền Trang trên thân.

"Hài tử, liền để ta cái này làm mẹ, hộ ngươi đi qua đoạn đường cuối cùng này đi. Đi làm hết thầy chuyện ngươi muốn làm. Ngươi là đúng, không có người có thể phủ nhận ngươi, dù là hấn là Phật Tổ, hấn nói chắc như đinh đóng cột, cũng giống vậy."

Trong nháy mắt, Huyền Trang trên thân tất cả thống khổ đều biến mất,
tất cả ảo giác đều tiêu tán! (~^~)

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 788: Hứa Hẹn

chương 788:: Hứa hẹn

"Nữ Oa... Nương nương?"

Huyền Trang khẽ run, chậm rãi đứng dậy. Mạng tiếng Trung ngừng đầu trông thấy như là đại thụ che trời đem tất cả phong vân đều ngăn cản ở ngoài Nữ Oa thân ảnh.

Cái kia giữa sườn núi trong lương đình chư phật từng cái sừng sốt một chút, trầm mặc, không có người mở miệng nói chuyện.

Nơi xa trên sườn núi đứng yên đám yêu quái từng cái há hốc mồm.

Nữ Oa trong thần điện, Tu Bồ Đề hừ hừ cười khò.

Đài sen phía trên, Như Lai chậm rãi thu hồi nguyên bản tiểu dung.

Giờ khắc này, thiên địa yên tĩnh.

Nữ Oa xuất thủ, ai có thể đoán được đâu? Có lẽ có đi, chỉ có cái kia Đâu Suất Cung lão hồ ly đoán được. Lão Quân nhàn nhạt thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Người là ai?"

Nữ Oa chậm rãi quay đầu lại, trông thấy sắc mặt khó coi Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghiêng đầu xúc lên cây gậy, chỉ vào Nữ Oa nói: "Ta chẳng cần biết ngươi là ai, tóm lại, ngươi đánh không lại ta. Chuyện nơi đây, ngươi không cần quản. Cút ngay!"

Nữ Oa cười híp mắt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, ánh mắt kia chậm rãi chuyển động, rơi xuống nằm sau lưng hắn hầu tử trên thân.

"Một cái danh hiệu, thật trọng yếu như vậy sao?"

"Không trọng yếu sao? Ngay cả danh tự đều không phải là chính ta, còn sống còn có cái gì ý tứ?"

"Cho nên, ngươi muốn đánh với ta một trận?"

Cái này hỏi một chút, Lục Nhĩ Mi Hầu ngược lại có chút mộng. Hắn quay đầu hiện hết thấy mọi người lại đều không nói.

Trên bầu trời chư phật đối với cái này làm như không thấy, bọn hắn không phải cùng nhiệm vụ của mình giống nhau sao?

Xa xa đám yêu quái chỉ là ngốc nhìn xem, Thiên Bồng Quyển Liêm càng là ngay cả một điểm hốt hoảng ý tứ đều không có, chẳng lẽ cái này mới tới là đứng bọn hắn bên kia?

Còn có Linh Sơn.

Sóng âm bị triệt để cắt đứt, Như Lai lại cứ như vậy trầm mặc?

Đủ loại dị tượng đều tại nói cho Lục Nhĩ Mi Hầu, người này, lai lịch không nhỏ.

Người trong phật môn? Không giống. Người trong Đạo môn? Cũng không phải. Đây sẽ là ai đây?

Một trận chiến này có đáng đánh hay không, hấn quả thật có chút suy nghĩ không chừng.

Cái kia nắm trong tay kim cô bổng rơi xuống lại lên, lên lại rơi, nửa ngày, hấn mới do dự nói ra: "Người... Đừng quản nhân sự, người đừng quản ta liền không đánh với người."

"Nếu là bản cung không quản tới đâu?" Nữ Oa giãy dựa thân thể chậm rãi hướng phía trước một điểm.

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu khước mắt không khỏi có chút giật một cái.

Hai người cứ như vậy giằng co lấy, người xung quanh đều lẳng lặng mà nhìn xem.

Nữ Oa sau lưng, sớm đã là một mặt mệt mỏi Huyền Trang nhẹ nhàng cuốn lên tầng bảo, vẫn như cũ từng bước một hướng tây.

Đang lúc này, chỉ thấy Nữ Oa thân hình hơi chao đảo một cái, biến mất. Sau một khắc, nàng đã xuất hiện ở Lục Nhĩ Mi Hầu sau lưng, hầu tử bên cạnh!

"Người muốn làm gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên quát lớn đi ra, tay kia trung kim quán bổng trực tiếp liền hướng phía Nữ Oa quét ngang tới.

Chỉ thấy Nữ Oa đuôi rắn quét qua, cái kia thân hình bỗng nhiên lui lại, lóe lên kim cô bổng.

Sau một khắc, tất cả mọi người hiện nguyên bản nằm dưới đất hầu tử đã bị Nữ Oa dùng đuôi dài cuốn lên, bảo hộ ở sau lưng.

Trên sườn núi kia chúng yêu cũng không khỏi có ăn kinh.

"Đây là muốn làm cái gì?"

Đài sen phía trên, Như Lai thần sắc dần dần âm trầm.

Lão Quân ha ha nở nụ cười khô.

Không đợi đám người kịp phản ứng, Nữ Oa đã tung người một cái đặng không mà lên, hướng phía đông phương bốc lên mà đi.

Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu bỗng nhiên "Ông" một cái, có chút mộng. Sau một khắc, hấn vọt vàng quay đầu nhìn vẫn như cũ hướng tây Huyền Trang một chút, cắn răng, bay lên không hướng phía Nữ Oa đuổi đi. Trong miệng la lên: "Dừng lại! Giữ hấn lại! Người muốn làm gì!"

Lập tức, cái kia trống rỗng đất cát bên trên chỉ còn lại có Huyền Trang cùng Thiên Bồng đám người.

Tiểu Bạch rờn nhìn một chút Lục Nhĩ Mi Hầu đi xa thân ảnh, bỗng nhiên hừ một mạch, vung ra đùi ngựa hướng phía Huyền Trang chạy vọt đi qua. Thấy thế, Thiên Bồng cùng hắc hùng tinh cũng liền bận bịu nhanh chóng đi theo, không nói lời gì đem Huyền Trang nâng lên liền phóng tới trên lưng ngựa...

...

Đâu Suất Cung bên trong, Thông Thiên giáo chủ chén trà trong tay "Ầm" một tiếng rớt xuống đất. Ly kia bên trong nước trà lại không tung ra tới.

Ở đây ba người cứ như vậy ngồi lẳng lặng.

Lão Quân nhìn thẳng phía trước, không nhúc nhích. Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu vuốt râu, đồng dạng không nhúc nhích. Liền ngay cả rơi xuống chén trà Thông Thiên giáo chủ cũng chỉ là có chút bộ dạng phục tùng nhìn cái kia không ngừng lắc lư nước trà, trầm mặc.

Một hồi lâu, Thông Thiên giáo chủ rốt cục nhin không được, mở miệng nói: "Tiếp xuống làm sao bây giờ? Cái kia hầu tử được cứu đi."

"Chờ đi. Còn có thể thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ung dung thờ dài: "Ngay cả Thích Già Ma Ni đều không muốn tiếp, chiêu này, chẳng lẽ chúng ta đi đón? Trong thiên hạ có thể đối Nữ Oa xuất thủ, sợ cũng cũng chỉ còn lại có cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu."

Lão Quân cười khỏ, lắc đầu, nhẹ giọng thờ dài: "Phải có đại phiến toái nha..."

...

"Dừng lại! Ngươi đứng lại đó cho ta!"

"Vô luận ngươi là ai, giữ hẩn lại! Không phải lão tử làm thịt ngươi!"

"Ngươi mẹ nó không nghe ta nói sao sao?"

Một đường đuổi theo, Lục Nhĩ Mi Hầu tùy ý gào thét, Nữ Oa lại hoàn toàn khi không nghe thấy.

Duổi dài kim cô bổng quét ngang mà qua.

Dán chặt lấy mặt đất phi hành, Nữ Oa có thể tinh tường nhìn thấy bên cạnh núi cao bị Lục Nhĩ Mi Hầu một côn bình định, có thể tinh tường cảm giác được sau lưng bình nguyên bị gỡ ra khe rãnh. Tóe lên cát đá giống như là biển gầm khuếch tán, thôn phệ hết thảy tất cả.

Trong nháy mắt, cả hai đã bay vùn vụt ngàn dặm.

...

Nữ Oa trong thần điện, Tu Bồ Đề lẳng lặng, chờ lấy.

...

"Chúng ta thật sự nhìn như vậy lấy?" Thông Thiên giáo chủ siết chặt nắm đấm giận dữ hét: "Cứ như vậy xuống dưới, cái kia hầu tử còn có thể hợp tác với chúng ta sao? Coi như đến lúc đó hấn chịu, sợ cũng là quá muộn!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi quay đầu, hướng phía lão Quân nhìn đi qua.

Thông Thiên giáo chủ cũng làm tức hướng phía lão Quân nhìn đi qua.

Chỉ thấy lão Quân vẫn như cũ không nhúc nhích ngò, cái kia đặt ở trên đầu gối tay run nhè nhẹ, hai con mắt không ngừng chớp.

Tựa hồ, khôn khéo như hấn, giờ phút này cũng đang do dự.

"Cứ như vậy để đó mặc kệ sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhấp một miếng trà.

"Khẳng định không thể không quản!" Thông Thiên giáo chủ cao giọng quát lên: "Coi như chúng ta không muốn trực tiếp đối mặt Nữ Oa, cũng nhất định phải nghĩ cái những biện pháp khác! Không thể tùy theo bọn hấn tiếp tục như thế!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn âm thanh lạnh lùng nói: "Nữ Oa xuất thủ, chuyện này với hấn tới nói là chuyện tốt a."

"Là chuyện tốt không sai! Nhưng đối với chúng ta tới nói liền là xấu sự tình! Nhất định phải ngăn cản! Nhất định phải ngăn cản!"

"Thế nhưng là..."

...

Trường Không bên trong, Thanh Tâm đã xa xa nhìn thấy Tây Ngu Hạ Châu đường ven biển.

...

Lão Quân mới mở miệng, lập tức, hai người khác đều một cái yên tĩnh trở lại.

"Thế nhưng là..." Hơi hơi dừng một chút, lão Quân mới nói tiếp: "Thế nhưng là, lão phu đáp ứng người nào đó, muốn che chở hẳn. Không thể nuốt lời a..."

"Người nào đó?" Thông Thiên giáo chủ bỗng nhiên hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn đi qua.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, không nói gì. Thần tình kia nhìn qua, không đồng ý, nhưng cũng không phản đối.

Lập tức, Thông Thiên giáo chủ bừng tỉnh đại ngộ: "Người nào đó, không phải là chỉ Thanh Tâm nha đầu kia a? Không phải... Người làm sao lại như vậy đầu óc chậm chạp đâu? Đều đến lúc này, người còn băn khoăn loại này lông gà vỏ tỏi đồ vật?"

"Lời hứa liền không có phân chia lớn nhỏ."

"Người khi đó đáp ứng chính là nàng tan thành mây khói, người mới thực hiện lời hứa! Kết quả đây?"

"Nàng tan thành mây khói."

"Nhưng chúng ta không phải lại đem nàng cứu về rồi sao?"

"Đó là chúng ta cùng bồ đề lão nhi ở giữa ước định, không có quan hệ gì với nàng."

Thông Thiên giáo chủ tức hồn hển nắm lên trước người chén trà bỗng nhiên đập ra ngoài.

Cái kia lồng ngực không ngừng phập phồng, nửa ngày đều nói không ra một câu.

...

Bị Nữ Oa ôm vào trong ngực hầu tử có chút mở to mắt, thấy được nữ oa mặt.

"Người đây là..."

"Cứu người."

"Người có thể cứu được sao? Người ngay cả ta đều đánh không lại..."
Hầu tử cười khổ.

"Đương nhiên có thể cứu, chỉ là phải bỏ ra đại giới mà thôi. Dùng như người loại này chỉ sống mấy trăm năm tiểu oa nhi không nghĩ ra được biện pháp."

Cát đá vẩy ra bên trong, hầu tử con mắt chậm rãi hướng phía phía trước nghiêng đi, đột nhiên phát hiện mình đã được đưa tới Nữ Nhi quốc địa giới!

"Người là muốn..."

"Xuyt, đừng nói." Nữ Oa chăm chú đem hầu tử ôm vào trong ngực, dùng nàng cái kia không lồ, linh lực ngưng tụ mà thành thân thể che chở, thấp giọng nói: "Bản cung tự có biện pháp giúp người vượt qua một kiếp này. Bất quá, người phải đáp ứng bản cung một sự kiện."

"Chuyện gì?"

"Vượt qua một kiếp này về sau, ngươi muốn tiếp tục bảo hộ Huyền Trang đi về phía tây. Mục đích của ngươi, không thể lại là đánh bại Như Lai, hẳn là nghĩ biện pháp, để Huyền Trang chứng đạo. Bản cung cũng chỉ có điều kiện này mà thôi, đáp ứng, bản cung liền cứu ngươi."

"Ta không phải... Một mục đang bảo hộ hẳn sao?"

"A a a a, có phải hay không, trong lòng ngươi rõ ràng. Có đôi khi dù là truy cầu cùng một cái kết quả, động cơ bất đồng, làm sự tình, cũng sẽ bất đồng. Tỷ như nếu như ngươi là một lòng muốn Huyền Trang chứng đạo, liền tuyệt sẽ không cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đánh một trận chiến này."

Hầu tử không có trả lời.

"Tốt, không có thời gian nói nhiều như vậy. Ngươi không nói lời nào, bản cung coi như ngươi đáp ứng. Thực hiện lời hứa hay không, tùy ngươi."

Nói, Nữ Oa thân hình đã đột nhiên hạ xuống. Cái kia bắn vọt phương hướng là, Nữ Oa thân điện! (chưa xong còn tiếp.)8

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 789: Phi Thúy

chương 789:: Phi thúy

Đại địa bên trên, Nữ Nhi quốc các thần dân đã sớm xa xa rút lui mở. Các nàng đứng bên ngoài trong hoang mạc xa xa nhìn xem.

...

Trường Không bên trong, Nữ Oa thân hình vẽ ra đường vòng cung, hướng phía Nữ Oa thần điện bay thẳng mà đi. Thần tình kia băng lãnh đến như là một pho tượng.

Bị nàng ôm vào trong ngực hầu tử sớm đã là hấp hối.

...

Thần điện chỗ sâu, Tu Bồ Đề nhẹ nhàng vuốt ve phi thúy vách tường, đôi môi khẽ run lên, nói nhỏ nỉ non.

Giờ này khắc này, cái kia trong đầu chậm rãi hiển hiện, là hơn 600 năm trước một màn kia. Chín cái mệnh bài, ở trước mặt của hắn từng cái nổ tung.

Hết thấy sao mà tương tự. Những này, đều là đại giới a...

...

Lão Quân chậm rãi cúi đầu, nhẹ giọng thờ dài.

Đâu Suất Cung bên trong tất cả mọi người đã yên lặng.

...

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vội vàng vàng đuổi theo.

Hắn giật mình phát hiện Nữ Oa tại giảm xuống tốc độ, tựa hồ đã chuẩn bị rơi xuống đất. Điều này không khỏi làm hắn nhẹ nhàng thở ra, siết chặt kim cô bổng, chuẩn bị bắt đầu cuối cùng này một trận chiến.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy Nữ Oa lơ lửng đến trên thần điện không.

"Lên!"

Một tiếng cao vút quát mắng, lập tức đại địa bắt đầu chậm rãi chấn động lên.

Lục Nhĩ Mi Hầu một cái mở to hai mắt nhìn, trong tay kim cô bổng không khỏi lại siết chặt mấy phần.

...

Thần điện chỗ sâu, đá vụn lăn xuống.

Tu Bồ Đề nhìn chăm chú lên trước người phi thúy vách tường từng chút từng chút lui lại, thẳng đến góc tường.

...

Trong lương đình, chư Phật Đà đứng bình tĩnh lấy, song mi nhíu chặt.

...

Nữ Oa chậm rãi quay đầu lại, nhìn phía Lục Nhĩ Mi Hầu.

Tại dưới thân thể của nàng, mãnh liệt rung động bên trong, thân điện chính từng điểm từng điểm sụp đổ. Những cái kia tróc ra cục đá lại hết sức quý dị nổi lên không trung, lơ lửng tại bốn phía.

Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức giật mình, cái kia thân hình không tự giác lui về sau lui.

Hắn có thể tinh tường cảm giác được Nữ Oa tu vi rất cao, đã sớm không phải đại la Hồn Nguyên đại tiên cảnh giới. Nhưng lại cũng không phải Thiên Đạo tu vi. Trọng yếu nhất chính là, tựa hồ có đồ vật gì tại hạn chế nàng. Nếu không có như thế, Lục Nhĩ Mi Hầu đại khái cũng không dám lớn mật như thế đuổi theo đi.

Thế nhưng là, hiện tại bỗng nhiên quay đầu là thế nào cái ý tứ?

Lục Nhĩ Mi Hầu nghĩ mãi mà không rõ. Để cho an toàn, hắn chỉ có thể yên lặng chờ lấy.

Trong thời gian thật ngắn, cái kia bốn phía hết thảy đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đá núi, sụp đổ thân miếu tróc ra tảng đá một mực nổi lên bầu trời. Cỏ cây bị nhổ tận gốc, thậm chí ngay cả chạy thoát không kịp sinh linh, cũng đều từng con được đưa tới không trung. Thật giống như trên bầu trời có một khối to lớn nam châm tại dẫn động tới hết thảy tất cả.

Cái kia bên cạnh bên trên nguyên bản bình tĩnh hồ nước đã sớm nổi lên gợn sóng, trong hồ nước cũng giống phải bay đằng mà lên mãnh liệt cuộn cuộn lấy.

Mắt thấy cái này không thể tưởng tượng một màn, Lục Nhĩ Mi Hầu áp úng mà hỏi thăm: "Người... Người muốn làm gì?"

Nữ Oa hời hợt đáp: "Bản cung, muốn lấy tính mệnh của người."

Cái này nói chuyện, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức bật cười.

Nhưng mà, Nữ Oa nhưng không có cười.

"Người kinh nghiệm sống chưa nhiều, dù cho đã làm sai điều gì, kỳ thật cũng là thân bất do kỷ. Điểm này, bản cung lý giải. Nhưng là, hiện nay thế cục, nhất định phải có người làm ra hi sinh. Cho nên, ủy khuất người."

"Ta không hiểu người đang nói cái gì? Giết ta? Ha ha ha ha." Lục Nhĩ Mi Hầu ngửa đầu cuồng tiếu, nói: "Người đại khái không biết đi, ai cũng giết không được ta. Liền xem như Phật Tổ cùng Đạo Tổ, cũng làm không được. Ha ha ha ha."

Nói xong, hấn hướng phía Nữ Oa nhìn đi qua, lại phát hiện dù cho biết điểm này, Nữ Oa trên mặt cũng không có bất luận cái gì một tia thần sắc chập trùng. Biểu tình kia thật giống như tại nói với chính mình, hấn đã chết chắc, trốn không thoát. Thái độ như thế kiên định, thậm chí không có một tơ một hào dao động.

Lập tức, tiếng cười kia đình chỉ, phảng phất bị người cưỡng ép ách gãy mất. Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng bỗng nhiên hiện lên một tia dự cảm bất tường.

Giờ này khắc này, mãnh liệt trong chấn động, hai người dưới thân to lớn Nữ Oa thần điện đã triệt để sụp đổ. Nguyên bản địa phương hở ra một tòa cự đại, rạn nứt gò núi. Cái kia trên đồi núi từng đầu khe rãnh, đều chùng rộng vài trượng. Đầy đủ tắc hạ voi.

Xuyên thấu qua cái kia khe rãnh, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên phát hiện một cái vượt xa hẳn cho tới nay nhận biết phạm trù đồ vật một khối to lớn phi thúy!

"Người... Người muốn làm cái gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng dự cảm bất tường càng phát ra nồng đậm. Hắn không tự giác đang lùi lại lấy.

"Bản cung nói, muốn lấy tính mệnh của người." Nữ Oa khẩu khí vẫn như cũ là như vậy hời hợt.

"Điều đó không có khả năng! Trong thiên hạ, không có bất kỳ người nào có thể giết được ta!"

Chôn giấu lòng đất mấy ngàn năm to lớn phi thúy đã bị triệt để lên tới trên mặt đất, bám vào trên đó tảng đá từng khối tróc ra, lơ lửng tại cái kia giữa không trung.

Phi thúy bên trong đồ vật càng ngày càng rõ ràng.

Lục Nhĩ Mi Hầu có chút mở to hai mắt, ngo ngác nhìn.

Thẳng đến cái kia to lớn phi thúy lơ lửng tại Nữ Oa sau lưng, phi thúy trong vách cái kia âm đậm cái bóng cùng Nữ Oa thân hình trùng điệp thời điểm, Lục Nhĩ Mi Hầu mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Đây là... Người chân thân?"

Nữ Oa không có trả lời.

"Ta hiểu được, xem ra, người vừa mới tận lực che giấu tu vi a." Lục Nhĩ Mi Hầu siết chặt kim cô bổng cắn răng nói: "Bất quá, người hay là không thắng được ta, chí ít giết không được ta, dù cho tu vi lại cao hơn, cũng không hề dùng!"

"Thật sao?"

Cái kia trong ngực, hầu tử có chút mở to mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú lên nữ oa.

Chỉ nghe cái kia phía sau phi thúy phát ra "Ông" một tiếng, sau một khắc, một vòng lục sắc hào quang cấp tốc nổ tung. Xanh biếc vòng sáng vô thanh vô tức thuận mặt đất khuếch tán mở đi ra, trong nháy mắt, đã vượt hôm khác vạn vật.

...

Đài sen phía trên, Như Lai thần sắc đã ngưng trọng đến cực hạn. Đây là vạn năm qua chưa bao giờ có.

Cái kia bốn phía Phật Đà La Hán cả đám đều kinh ngạc mà nhìn xem.

...

"Đáng giá không?" Một thanh âm tại Nữ Oa trong đầu vang lên. Đó là Như Lai thanh âm.

"Vì cái gì không đáng? Vì con của ta, hết thấy đều đáng giá." Nữ Oa hơi hợt đáp.

Chỉ thấy Nữ Oa từng điềm từng điềm lui lại lấy.

Cái kia sau lưng phi thúy lập tức chấn động mãnh liệt lên, phát ra liên tiếp "Ong ong" tiếng vang, như là ngàn vạn cái ong mật ở trong thiên địa mỗi một góc tê minh.

Lục Nhĩ Mi Hầu trong lòng cái kia dự cảm bất tường đã dần dần biến thành từng tia sợ hãi. Hắn ngơ ngác nhìn qua Nữ Oa, nuốt khô một miếng nước bọt.

Trước mắt tràng diện thực sự quá quỷ dị, dựa theo bình thường cách làm, hẳn hẳn là đi đầu rút lui, sau đó lại tính toán. Thế nhưng là, hẳn thật nguyện ý cứ như vậy thôi lui sao?

Hầu tử còn tại Nữ Oa trong tay, đó là hẳn nằm mộng cũng nhớ xé nát người. Cơ hội tốt như vậy, hẳn cứ như vậy buông tha?

Đây là hẳn vô luận như thế nào không thể nào tiếp thu được.

Hẳn do dự, không ngừng do dự.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, "Ong ong" tiếng vang càng lúc càng lớn, đến mức Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy mình đầu đều muốn nổ tung. Nhưng hẳn còn tại cắn răng nâng cao.

"Không muốn... Không muốn cố lộng huyền hư. Vô dụng, ta đã tra được rất rõ ràng. Ta đã đến qua Thiên Đạo tu vi, giữa thiên địa, không có bất kỳ vật gì có thể thương tính mạng của ta, người không lừa được ta!"

"Thật sao?" Nữ Oa vẫn tại từng điểm từng điểm lui lại, cái kia thân hình cùng phi thúy đã gần trong gang tấc: "Đã như vậy, người cho tới nay sợ hãi như vậy, lại là cái gì đâu?"

Cái này hỏi một chút, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức ngây ngốc một chút.

Đang lúc này, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng vang lạnh lạnh, một đạo nhỏ xíu vết rách tại cái kia trơn bóng mặt vách bên trên xuất hiện, cấp tốc lan tràn!

Lục Nhĩ Mi Hầu toàn bộ giật mình.

...

Ở ngoài ngàn dặm, mang theo một đám yêu tướng phong trần mệt mỏi chạy tới Dương Thiên vội vàng lơ lửng đáng người. Cái kia sau lưng yêu tướng nhóm cũng từng cái dừng lại.

Liên tại bọn hắn phía trước, ngày đó cuối cùng, nương theo lấy giao thoa thiểm điện, một điểm đen ngay tại chậm rãi hình thành.

...

To lớn thiểm điện như là từng cây kinh thiên trụ lớn từ trên bầu trời nện xuống, quét ngang mà qua. Tất cả chạm đến, vô luận là nham thạch hay là cây cối, toàn bộ đều trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Nhìn lấy mình trên đỉnh đầu đang nhanh chóng thành hình màu đen vòng xoáy, giờ khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu trống rỗng.

Nữ Oa thân hình vẫn tại từng chút từng chút lui lại, sau lưng nàng, cái kia to lớn phi thúy đã đã nứt ra một cái lỗ hổng.

Xuyên thấu qua vết rách, có thể tinh tường trông thấy phi thúy bên trong cái bóng, tám kia cùng Nữ Oa mặt giống nhau như đúc bên trên, con mắt chậm rãi mở ra.

"Không có sai, người đạt tới qua Thiên Đạo, đã là bất tử thân. Tam giới từ đầu đến cuối, không còn bất luận kẻ nào, bất kỳ cái gì phương pháp có thể triệt để hủy diệt người. Thế nhưng là, chẳng lẽ người đã quên sao? Người vẫn như cũ e ngại thiên kiếp. Chỉ là không biết lúc nào sẽ giáng lâm ở trên thân thể người thôi. Xảo chính là, bản cung bản thân, liền là một cái có thể dẫn tới thiên kiếp người." Chỉ thấy Nữ Oa chậm rãi quay người, nhẹ nhàng nâng lên một chút, một mực bị nàng bảo hộ ở trong ngực hầu tử treo đến không trung, chậm rãi hướng phía phi thúy vỡ ra lỗ hổng dời đi. Cùng

lúc đó, cái kia phi thúy trong vách khuôn mặt đờ đẫn Nữ Oa chân thân cũng bải động thật dài đuôi rắn hướng phía lỗ hồng bơi lại.

Lục Nhĩ Mi Hầu triệt để ngây dại. Giờ khắc này, cái kia toàn thân nổi da gà toàn đi lên. Nhìn qua đỉnh đầu cái kia cấp tốc thành hình vòng xoáy, Lục Nhĩ Mi Hầu há to miệng, một câu đều nói không ra.

"Đừng lại vùng vẫy, hài tử, để hết thầy đều kết thúc đi."

Cùng Nữ Oa chân thân giao thoa mà qua, hầu tử bị đưa vào phi thúy bên trong, mà Nữ Oa chân thân, thì triệt để thoát khỏi tất cả trời buộc, cùng cái kia hồn thể ôm nhau, dung hợp.

Khi hết thầy kết thúc, nữ oa chậm rãi thay đổi thân hình nhìn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu, nhẹ giọng cười nói: "Không cần lo lắng, bản cung, sẽ tới hư không bên trong đi theo ngươi. Ngươi, sẽ không cô đơn."

Ngay tại Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt, Nữ Oa sau lưng, cái kia vỡ ra phi thúy vách tường chậm rãi khép lại. Đem hầu tử triệt để bao khóa trong đó, ngăn cách tất cả khí tức.

"Không... Không!" Lục Nhĩ Mi Hầu thất kinh lắc đầu: "Ta đừng lại đến địa phương quý quái kia đi! Ta đừng!"

Gào thét, hấn vung lên kim cô bổng liền hướng phía Nữ Oa đập tới!

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 790: Thiên Đạo Vô Cập

Phi thúy vách tường từng chút từng chút khép lại. Cái kia trong vách hầu tử mở to hai mắt ngơ ngác nhìn, nhìn xem Nữ Oa cái kia to lớn bóng lưng từng chút từng chút bị che chắn.

Từng đạo xúc giác từ phi thúy trên nội bích duỗi ra, tại chạm đến hầu tử thân thể trong nháy mắt, ngưng tụ mấy ngàn năm khổng lồ linh lực bắt đầu điên cuồng rót vào hầu tử thể nội. Vết thương trên người, bắt đầu khép lại. .

...

Nữ Oa thân thể vẫn còn dung hợp bên trong, hỗn hỗn độn độn, như là một đoàn to lớn bông, chỉ là sơ bộ tạo thành một cái hình dáng mà thôi.

Giờ này khắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đã không quản được nhiều như vậy. Hấn vung lấy kim cô bổng hướng phía Nữ Oa đập âm âm đi.

Ngay tại cái này trong điện quang hỏa thạch, ngay tại dung hợp Nữ Oa bản thể cùng hồn phách, mặt kia đã dần dần thành hình. Hai mắt thật chặt nhắm.

"Quên nói cho ngươi một sự kiện, kỳ thật, bản cung cũng là hành giả đạo, mà lại, là thiên đạo tu vi."

Nghe vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu rõ ràng ngây ngốc một chút. Quét ngang mà đi kim cô bổng có chút ngừng lại một chút.

Không đợi hẳn kịp phản ứng, không đợi cái kia còn bông cặn thân, chỉ thấy Nữ Oa cái kia còn không có triệt để dung hợp hoàn tất tay đã hướng phía hắn đưa ra ngoài. Lãng không kéo ra khỏi một đạo thật dài sương mù ngân.

Tốc độ kia nhanh chóng, tuy nói vẫn còn so sánh không mắc mưu sơ ở vào thiên đạo vô cực trạng thái hầu tử, nhưng cũng đã siêu việt Lục Nhĩ Mi Hầu dĩ vãng nhận biết. Chí ít, từ hắn sinh ra đến nay, còn chưa từng gặp được.

Chỉ một cái chớp mắt, Lục Nhĩ Mi Hầu toàn bộ thân thể đã tính cả kim cô bông cùng nhau bị Nữ Oa bóp ở lòng bàn tay, chỉ lộ ra một cái đầu lâu, khô khô giã dựa lấy.

...

Linh Sơn đại điện bên trong đã là một mảnh lặng im.

Như Lai hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, không nhúc nhích.

...

Trong lương đình chư phật từng cái hai mặt nhìn nhau, trầm mặc.

Toàn bộ thế giới tựa hồ cũng đã nín thở, liền cả không khí đều đã đọng lại.

...

Lão Quân chậm rãi lắc đầu, khẽ thở dài: "Thiên đạo, 'Vô Cập' a. . . Ai có thể nghĩ tới, cái này bị phong tại phi thúy bên trong thiên đạo Vô Cập, sẽ có

có ngày lại được thấy ánh sáng mặt trời đâu? Dù cho không hoàn chỉnh, phải giải quyết Lục Nhĩ Mi Hầu, sợ cũng là dư xài đi. Chỉ tiếc a. . ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu nhấp một miếng trà.

Cái kia một bên Thông Thiên giáo chủ sắc mặt đã sớm trở nên cực kỳ khó coi, nắm đấm kia siết thật chặt, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu giọt giọt từ thái dương trượt xuống.

"Thiên kiếp, thiên kiếp trực tiếp rơi xuống thế gian. . . Hắc hắc, chúng ta đường đường tam thanh, cứ như vậy nhìn xem sao?"

. . .

Lăng tiêu bảo điện bên trên, như cùng chết tịch. Mỗi người sắc mặt đều là âm tình bất định, trầm mặc , chờ đợi lấy chuyện phát sinh.

Giờ này khắc này, ngoại trừ chờ đợi, bọn hắn còn có thể như thế nào?

. . .

Phỉ thúy vách tường rốt cục triệt để khép lại, tại hầu tử trước mặt chỉ còn lại có một mảnh lục sắc. Toàn bộ thế giới phảng phất đều yên lặng.

Đối với những này đã từng cao cao tại thượng thiên thần tới nói, ngoại trừ chờ, bọn hắn còn có thể làm cái gì đây?

. . .

Nguồn gốc từ thiên kiếp từng đạo thiểm điện từ trên bầu trời thẳng đứng rơi xuống, trực tiếp bổ vào Nữ Oa trên thân, đồng thời từng bước tăng cường. Tiếng oanh minh bên trong, cái kia thân thể bên trên không khỏi nổi lên sương trắng, dường như có chút không chịu nổi.

Nhưng mà, Nữ Oa vẫn như cũ không nhúc nhích lơ lửng giữa không trung. Nàng từng chút từng chút dùng sức, đem Lục Nhĩ Mi Hầu tính cả kim cô bổng cùng chét tử địa bóp lấy. Linh hồn cùng chân thân dung hợp đã dần dần hoàn thành.

"Vì cái gì! Tại sao muốn cứu hần! Hần có thể làm được sự tình, ta cũng có thể làm đến! Dựa vào cái gì đều đứng tại cái kia bên cạnh!" Chỉ lộ ra một cái đầu Lục Nhĩ Mi Hầu khàn cả giọng gào thét.

"Bởi vì, ngươi đã bị mất lòng của mình." Nữ Oa chậm rãi mở to mắt, nhàn nhạt nhìn xem tại lòng bàn tay của mình giãy dụa Lục Nhĩ Mi Hầu, nói: "Ngươi một lòng muốn Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không danh hào, ngươi muốn tất cả mọi người thừa nhận ngươi, nhưng ngươi, thật là sao? Từ ngươi chấp nhất tại cái thân phận này bắt đầu từ thời khắc đó, ngươi cũng đã không còn là hần."

"Không ——!" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên há hốc mồm: "Ta là Tôn Ngô Không! Ta mới là Tôn Ngô Không! Ta mới là Tôn Ngô Không ——!"

Một đạo kinh lôi từ trên bầu trời rơi xuống, chính giữa Nữ Oa trán. Lập tức, bàn tay kia cường độ giảm mạnh. Đồng dạng tại một tích tắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu sử xuất toàn lực tránh thoát Nữ Oa bàn tay, xa xa bỏ chạy mở đi ra.

"Ngươi trốn không thoát, ngươi cũng là thiên kiếp con mồi. Hai chúng ta, đều chạy không được."

Một thanh âm tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu vang lên.

Sau một khắc, một đạo to lớn thiểm điện đã từ trên trời giáng xuống, rơi xuống Lục Nhĩ Mi Hầu trước người. Đợi cái kia thiểm điện biến mất, Lục

Nhĩ Mi Hầu đột nhiên phát hiện phía trước mình lục địa lại hư không tiêu thất, biến thành một cái sâu không thấy đáy, phương viên vài dặm cái hố.

Riêng lớn thổ địa, vậy mà tại trong tích tắc bị triệt để đốt thành tro bụi, cả một chút xíu vết tích đều không có lưu lại. Cái kia trên đường chân trời, nước biển ngay tại điên cuồng rót vào. Cảnh tượng trước mắt càng là bởi vì sát na nhiệt độ cao mà vận vẹo không còn hình dáng.

Một tích tắc này, Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng dừng lại thân hình, há to miệng, toàn bộ mộng.

Cuồng phong từ bên cạnh hấn thổi qua, bên tai lông tơ tại khẽ run.

Cho dù là hấn cùng hầu tử kịch chiến, cũng chưa từng gặp qua như thế tràng cảnh. Hoặc là nói, hấn căn bản không tin tưởng thế gian này có bất kỳ người hoặc vật, có thể sử dụng loại trình độ này thuật pháp —— đã đạt tới hủy thiên diệt địa cảnh giới!

Đây chính là thiên kiếp uy lực a. Nói chính xác, là song trọng thiên kiếp. Mà dạng này uy lực thiểm điện, Nữ Oa vừa mới khiêng mấy đạo? Nàng thậm chí dùng thân thể đem thiểm điện uy lực đều toàn bộ hấp thu, đến mức nhìn qua thật giống như như chớp giật.

Đây chính là hiện nay mình đối mặt hai cái địch nhân sao? Cường đại hành giả đạo thiên nói tu giả, cùng song trọng thiên kiếp. . .

"Không ai có thể trốn qua thiên kiếp. Cùng liên lụy tam giới, không bằng tiếp nhận đi." Nữ Oa thanh âm lại một lần tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu vang lên.

"Không, không. . . Nhất định còn có những biện pháp khác, nhất định còn có những biện pháp khác, nhất định còn có những biện pháp khác ——!" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên quay đầu nhìn phía Nữ Oa.

Nói chính xác, là nhìn phía Nữ Oa sau lưng phi thúy!

Giờ khắc này, Nữ Oa đã triệt để dung hợp hoàn thành, chính cười mỉm nhìn hắn. Cái kia ánh mắt có chút chuyển động, tựa hồ đã đọc hiểu Lục Nhĩ Mi Hầu dụng ý.

Lục Nhĩ Mi Hầu mở to hai mắt nhìn nhìn về phía Nữ Oa. Một cỗ màu trắng sương mù từ cái kia răng môi ở giữa rò rỉ ra, chậm rãi phiêu tán ra. Hắn nhếch môi dữ tợn cười.

"Nếu như. . . Nếu như hắn đi ra, cái kia bị thiên kiếp lấy đi, liền có thể là các ngươi! Ta nói, đúng hay không?"

Nữ Oa chậm rãi thu lại tiểu dung, mặt không thay đổi nhìn chăm chú lên hắn nói: "Ngươi có thể thử nhìn một chút."

Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi bình di lấy thân thể, nắm kim cô bông tay nắm đến "Khanh khách" rung động.

"Oanh ——!" Lại là hai tia chớp từ trên trời giáng xuống, riêng phần mình hướng Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Nữ Oa bổ tới.

Ngay tại cái này trong điện quang hỏa thạch, Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thủ!

Thân hình hắn nhoáng một cái, trong nháy mắt hóa ra mấy chục cái thân ảnh, tách ra từ từng cái phương hướng hướng phi thúy vọt tới!

"Phân thân thuật?"

"Ngươi cho rằng ngươi có thể một mặt ứng đối ta, một mặt giữ vững lớn như vậy cái phi thúy sao?"

Nữ Oa khóe miệng có chút giơ lên.

Sau một khắc, chỉ thấy Nữ Oa cũng trong nháy mắt hóa ra mười cái thân ảnh hướng phía bốn phương tám hướng bay đi, mỗi một thân ảnh đều trực diện Lục Nhĩ Mi Hầu một cái hóa thân!

Không đợi từ không trung rơi xuống thêm điện đến, song phương kịch chiến đã bắt đầu.

Nữ Oa phân thân cùng Lục Nhĩ Mi Hầu phân thân triển đấu cùng một chỗ, bất quá, cũng vền vện trong nháy mắt. Rất nhanh, Lục Nhĩ Mi Hầu phân thân đã bị toàn bộ đánh bại, chỉ để lại một cái!

Hai đạo kinh lôi chuẩn xác không sai lầm đánh vào hai người cũng lên. Kịch liệt đau nhức truyền đến, triển đấu song phương cấp tốc tách ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu trong nháy mắt kéo ra khoảng cách một dặm, xa xa treo lầy. Trên thân đừng nói áo giáp, liền cả lông tóc đều đã từng cây cháy đen, mơ hồ có thể trông thấy cái kia lông tóc phía dưới huyết nhục.

Cái kia thân thể run lẩy bẩy.

Cùng lúc đó, Nữ Oa thì vẫn như cũ ngăn tại Lục Nhĩ Mi Hầu cùng phi thúy ở giữa. Thân thể cao lớn có chút hiện ra khói trắng.

"Không có khả năng. . . Người không có khả năng trong nháy mắt liền nhìn thấu cái nào mới là ta chân thân!"

"Bản cung căn bản cũng không có nhìn thấu." Nữ Oa thản nhiên nói: "Thiên đạo Vô Cập, mỗi một cái ứng đối người, đều là thật. Chẳng lẽ người không có phát hiện phân thân của mình lạc bại đến đặc biệt nhanh sao?"

"Mỗi một cái phân thân. . . Đều là thật?" Lục Nhĩ Mi Hầu khước mắt có chút kéo ra.

Đây chính là thiên đạo Vô Cập đặc sắc sao?

Vô Cập. . . Vô sở, không bằng?

Cái kia còn chơi như thế nào?

Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng, cái kia nắm kim cô bổng tay tại run lẩy bẩy.

Đang lúc Nữ Oa đã nắm chắc thắng lợi trong tay thời điểm, một thanh âm tại Lục Nhĩ Mi Hầu bên tai vang lên.

"Không bằng, để bản tăng giúp ngươi một tay đi." Lần này, không phải Nữ Oa, mà là Như Lai. . .

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng mở to hai mắt nhìn, đáp lại nói: "Phật Tổ muốn giúp ta, làm sao trợ?"

"Thăng, thiên đạo." Hời hợt mấy chữ, vượt qua vạn dặm không gian thẳng tới Lục Nhĩ Mi Hầu trong tai, lại đủ để cải biến toàn bộ thế cục

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 791: 1 Canh Giờ

"Thăng thiên đạo?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi cười: "Tốt tốt tốt, cái này ta thích! Ha ha ha ha!"

Nữ Oa nhú chặt lông mày từng chút từng chút buông ra, nụ cười kia chậm rãi biến mất. Ngược lại thay đổi, là một loại như là băng sương lạnh nhạt.

Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Như Lai đối thoại, nàng chỉ có thể nghe được Lục Nhĩ Mi Hầu bộ phận . Bất quá, coi như không nghe xong cả, nàng cũng có thể tùy tiện đoán được là ai tại cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đối thoại, nói cái gì.

Đây không phải động thủ trước đó liền đã dự kiến đến sự tình sao?

Lúc trước mình tự tay trồng hạ hạt giống, bây giờ đã trưởng thành đại thụ, nở hoa kết trái, cái kia bóng ma thậm chí đã bao phủ toàn bộ tam giới.

Đã tất cả mọi người không làm gì được hấn, vậy liền để mình, tự tay. . .
Đem hấn chôn vùi đi. . .

Đài sen phía trên, Như Lai bất động thanh sắc mặc niệm lấy khẩu quyết.

Từng tiếng Phạn văn truyền đến ngoài vạn dặm, rơi vào Lục Nhĩ Mi Hầu trong tai.

Đây là một loại kỳ dị ngôn ngữ, cùng nói là ngôn ngữ, kỳ thật càng giống một loại thuật pháp. Không hề nghi ngờ, Lục Nhĩ Mi Hầu nghe

không hiểu những này Phạn văn, nhưng hẳn lại tại trong nháy mắt đôn ngộ lúc trước một "chính mình" khác tại suốt ngày đạo quá trình bên trong đủ loại, mảnh đến mỗi một tác kinh mạch vận chuyển, thật giống như mình lại tự mình đã trải qua một lần. Trong lúc này cho trong nháy mắt liền đã khắc thật sâu vào trong đầu của hắn.

Một cỗ chiến ý trong lòng của hắn cháy hừng hực.

...

Hoang nguyên phía trên,

Bạch long mã nghẹn đủ một hơi phi nước đại.

Trầm bổng chập trùng bên trong, đã sớm tiêu hao thể lực Huyền Trang dùng còn sót lại lực lượng gắt gao ôm lấy mã cổ. Tiếp tục hướng tây.

...

Trong lúc bối rối, lông đen sợ ý một chút bị tảng đá trượt chân. Không đợi hắn kịp phản ứng, cái kia chạy ở sau lưng Thiên Bồng cùng Quyển Liêm đã một trái một phải đem hắn toàn bộ nâng. Một đoàn người tiếp tục một khắc càng không ngừng phi nước đại lấy.

...

Thanh tâm tại hướng phía Nữ Nhi quốc chạy đến, Dương Thiên cũng đồng dạng tại hướng phía Nữ Nhi quốc chạy đến.

...

Đâu Suất Cung bên trong, sụp đổ Nữ Oa trong thần điện, Linh Sơn sườn núi trong lương đình, mỗi người đều trầm mặc. Cái kia lăng tiêu bảo điện bên trong chư tiên càng là như vậy.

Mỗi người đều hiểu, sắp phát sinh là cái gì.

Có lẽ đi, có lẽ đây đều là nhất định. Trước mắt sắp phát sinh, bất quá là hơn 600 năm trước trận chiến kia kéo dài. Chạy không khỏi, tránh không khỏi.

...

Trên bầu trời thiểm điện vẫn như cũ giao thoa, tiếng oanh minh bên trong, thiên kiếp lực lượng ngay tại từng chút từng chút từ thiên ngoại chảy vào, nổi lên một đợt mạnh hơn oanh kích.

...

Lục Nhĩ Mi Hầu hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm đấm. Lập tức, giữa thiên địa linh lực bắt đầu điên cuồng hướng hấn hội tụ đi qua.

Hắn nhìn qua Nữ Oa, tranh cười.

...

Địa Phủ chỗ sâu, tất cả quỷ sai đều đang ngo ngác mà nhìn xem, nhìn phía xa thương khung xuyên vào ánh nắng.

Đúng vậy, ánh nắng, mặc dù yếu ớt, nhưng này liền là ánh nắng, tuyệt đối không nên tại địa phủ xuất hiện ánh nắng.

Đại khái, cũng chỉ có thiên kiếp có uy lực như vậy, trực tiếp đem thế gian cùng Địa Phủ xuyên thủng uy lực.

Mãnh liệt nước biển thuận cái kia lỗ hồng trút xuống, như là một cây kinh thiên trụ lớn. Chính phía dưới hết thủy đều đã bị xông hủy, biến thành một vùng biển mênh mông chậm rãi hướng bốn phía khuếch tán.

Mà cùng lúc đó, số lớn Quỷ Hồn chính là dọc theo tại lấy cái kia lỗ hồng chạy trốn.

Tần Nghiễm Vương bày ngồi trên mặt đất, khóc không ra nước mắt.

...

Một mảnh xanh biếc bên trong, bị bành trướng linh lực bao quanh bao quanh hầu tử khê run, từng chút từng chút siết chặt nắm đấm.

...

Bị thiên kiếp oanh ra to lớn lỗ hồng bên trong, số lớn màu đen ác hồn phát ra gào thét thảm thiết âm thanh bay lên, như là cuộn cuộn khói đặc, tứ tán.

Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn như cũ lơ lửng tại cái kia giữa không trung, dữ tợn cười, gân xanh trên trán từng cây hiển hiện.

Tứ chi mạch môn chỗ, vừa rồi ngưng tụ hai đạo kim quang thuận kinh mạch quỹ tích bắt đầu chậm rãi lưu động.

"Ta mới biết được, nguyên lai người chính là Nữ Oa nương nương a. Ha ha ha, thật sự là hạnh ngộ hạnh ngộ. Đáng tiếc, ta là trong viên đá đụng tới. Người sáng tạo ra sinh mệnh vạn vật, lại không bao gồm ta. Lại thêm người còn muốn che chở hấn, đã như vậy, ta thì càng không có lý do hạ thủ lưu tình."

Nữ Oa chậm rãi ngẩng đầu hướng phía trên bầu trời to lớn vòng xoáy nhìn đi.

Trong nước xoáy thêm điện nhảy nhót tần suất đã càng ngày càng cao, càng lúc càng nhanh, thậm chí cho người ta một loại như là nhà giam lan

can dày đặc cảm giác. Thật giống như một cái hung mãnh Cự Thú đang nổi lên lầy, nổi lên, chờ đợi lầy nhào về phía con mỗi thời cơ.

"Một canh giờ." Chậm rãi cúi đầu xuống, Nữ Oa nói khẽ: "Sau một canh giờ, thiên kiếp liền sẽ ngưng tụ ra đầy đủ nhất cử đưa ngươi ta cầm xuống lực lượng."

"Một canh giờ. . . Đầy đủ ta đánh vỡ cái kia mai rùa, để hấn đi ra thay ta nhận lấy cái chết." Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch miệng cười trợn tròn tròn mắt, đạo đạo khói mê từ khóe miệng lộ ra, phiêu tán tại không khí nóng bỏng bên trong.

"Vây liền thử một chút xem sao." Nữ Oa khinh miệt cười.

"Tới đi ——!" Không có chút nào điềm báo quát to một tiếng, Lục Nhĩ Mi Hầu thân ảnh đã hóa thành một vệt kim quang hướng phía Nữ Oa gào thét mà đi. Kim cô bổng bổng nhiên duỗi dài, đâm thẳng mặc vào tầng mây, lại kéo lấy thật dài quỹ tích đập âm âm xuống dưới.

Chỉ thấy Nữ Oa trong nháy mắt nghiêng người sang đi, duỗi ra từng ngón tay hướng mình sau lưng phi thúy, lập tức, nguyên bản ở vào kim cô bổng điểm rơi chỗ to lớn phi thúy trống rỗng xê dịch khoảng cách một dặm. Rời đi kim cô bổng đã kích phạm vi.

Tiếng oanh minh bên trong, kim cô bổng trùng điệp rơi xuống đất. Sông núi, dòng sông, hết thấy tất cả đều tại trong khoảnh khắc bị ép thành bột mịn. Nổ tung cát bụi như là mãnh liệt biến động hướng phía hai bên lan tràn.

Mà cùng lúc đó, cái kia kim cô bổng lại trong nháy mắt tính cả Lục Nhĩ Mi Hầu cùng một chỗ biến mất không còn tăm tích.

Không có chút gì do dự, Nữ Oa vội vàng xoay người một cái, cái kia đuôi rắn khổng lồ hướng phía sau lưng quăng đi. Kích thích khí lưu tạo thành to lớn vòi rồng. Mà cái kia vòi rồng chính giữa vây khốn, chính là Lục Nhĩ Mi Hầu!

Kim cô bông lại một lần duỗi dài, hướng phía Nữ Oa quét tới. Chỉ tiếc bởi vì bốn phía Nữ Oa kích thích khí lưu, cái kia uy lực tựa hồ bông chốc bị suy yếu không ít. Mặc dù vẫn như cũ là di sơn đảo hải chi thế.

Nhưng lại tại kim cô bông sắp đập ầm ầm tại Nữ Oa trên người thời điểm, chỉ thấy Nữ Oa thân hình thoát một cái, hóa thành hai cái!

"Lại là chiêu này?"

Kim cô bông sát hai cái Nữ Oa thân ảnh quét ngang mà qua, lại một lần thất bại. Cùng lúc đó, hai cái Nữ Oa thì là lúc lên lúc xuống, đồng thời hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu lao đến.

Chân chính chém giết bắt đầu, nhưng mà, hai cái thiên đạo tu giả ở giữa chém giết, chưa hề liên sẽ không là cứng đối cứng.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu quơ kim cô bông ở trên trời dưới mặt đất vừa đi vừa về đâm chọc vào, những nơi đi qua, hết thấy tất cả đều bị phá hủy hầu như không còn. Duy chỉ có cái kia to lớn phi thúy ngoại trừ.

Mỗi một lần khi Lục Nhĩ Mi Hầu đem mục tiêu nhắm ngay phi thúy thời điểm, Nữ Oa luôn luôn có thể trước một bước phát hiện, lại xảo diệu đem phi thúy dời đi. Mà càng quỷ dị chính là, Nữ Oa một biến hai, hai biến bốn. Trong nháy mắt, trên bầu trời cùng Lục Nhĩ Mi Hầu kịch chiến đã biến thành mấy chục cái Nữ Oa. Các nàng thân thể khổng lồ, nhưng lại linh xảo đến cực điểm. Đám nhiệm Lục Nhĩ Mi Hầu như thế nào giày vò, đều đụng không đến bọn hắn mảy may.

Rơi vào đường cùng, Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ có thể đối cái kia phi thúy đuổi đánh tới cùng. Nhưng dù cho như thế, lại như thế nào đâu?

Giờ này khắc này, Nữ Oa thân ảnh đã trải rộng chiến trường mỗi một hẻo lánh, thật giống như có vô số Nữ Oa đồng thời tại hợp tác. Vô luận Lục Nhĩ Mi Hầu côn pháp như thế nào tinh xảo, đả kích góc độ như thế nào xảo trá, tại Nữ Oa điều khiển dưới, phi thúy luôn có thể xảo diệu né tránh.

Chỉ thấy nó điên cuồng địa vị dời, từ xa nhìn lại, lại giống như có vô số phi thúy đồng thời tồn tại.

Trong nháy mắt, hai người đã kịch chiến hơn nghìn dặm khoảng cách.

Đây là một trận không quan tâm chiến đấu.

Vụn vặt lẻ tẻ thiểm điện từ trên trời giáng xuống, Lục Nhĩ Mi Hầu kim cô bông, Nữ Oa không ngừng kêu gọi, dùng để kéo dài Lục Nhĩ Mi Hầu gió lốc. . . Sông núi, dòng sông, cho dù là nhân loại thành bang cũng được, ven đường hết thấy tất cả đều bị phá hủy, thậm chí cả đồ nát thê lương đều không thể lưu lại.

Người còn lại, toàn bộ đều chỉ có thể nhìn xem, nhìn xem trận này bọn hãn không cách nào tham dự chiến đấu. Liền cả đã đuổi tới hiện trường Dương Thiên đều chỉ có thể mang theo một đám yêu tướng xa xa nhìn xem.

Ngoại trừ Như Lai, lão Quân, Tu Bồ Đề loại hình đại năng bên ngoài, đối với trong tam giới bất luận cái gì sinh linh tới nói, trận chiến đấu này, một khi cuốn vào, hãn phải chết không nghi ngờ!

Tứ ngược trong cuồng phong, tường thành sụp đổ, hết thấy tất cả đều bị quét lên bầu trời. Tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

. . .

Đài sen phía trên, Như Lai hai chỉ nhẹ nhàng vừa bấm.

Trong nháy mắt, từng màn tràng cảnh tại Huyền Trang trong đầu hiển hiện, từng tiếng kêu rên ở bên tai của hắn vang lên.

Mỗi một cái chết đi linh hồn đều tại hướng hắn kêu khóc, chất vấn. Hỏi hắn tại sao muốn đi về phía tây, nói cho hắn biết mình không cần bất luận kẻ nào độ. . .

Đối mặt đây hết thảy, Huyền Trang chỉ có thể gặt gao cắn răng, ôm thật chặt mã cổ, chịu đựng, tiếp tục hướng tây phi nước đại.

Giọt giọt máu tươi từ tai mắt của hắn trong miệng mũi chảy ra. . . (chưa xong còn tiếp ~^^)

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 792: Bản Tính Khó Dời

"Tê ——!"

Một tiếng mã minh, bạch long mã bỗng nhiên ngừng bộ pháp. Trận trận cát bụi như là gợn sóng hướng phía trước giương đi.

Sau đó chạy đến Thiên Bồng mấy người cũng từng cái dừng bước.

Tại bọn hấn ngay phía trước, mười mấy tên tăng nhân xếp thành một hàng, cản trở đường đi. Cả đám đều lạnh lùng nhìn bọn hấn.

Những này, là phổ thông tăng nhân, không có thành Phật, cũng nhìn không ra tu vi gì. Là dưới chân linh sơn bình thường nhất tăng nhân.

Song phương cứ như vậy giằng co lấy.

Quyên Liêm gãi đầu một cái nói: "Bọn hấn đây là muốn làm gì? Không phải là Như Lai phái bọn hấn đến ngăn cản chúng ta a?"

Thiên Bồng quay đầu nhìn một cái sau lưng vẫn như cũ theo sát, lơ lửng trên trời cao chúng Phật Đà nói: "Hấn không phải là, muốn phái, cũng không phải phái bọn hấn."

Ghé vào trên lưng ngựa Huyền Trang sớm đã là hấp hối, chỉ có thể vô lực mở to hai mắt nhìn qua đối diện.

Trong đó một vị tăng nhân tiến lên một bước, quát lên: "Trên lưng ngựa, thế nhưng là Huyền Trang?"

Huyền Trang có chút há miệng, dường như muốn về đáp, không nghĩ tới thân hình thoát một cái, lại toàn bộ từ trên ngựa cắm xuống dưới.

Hắc hùng tinh dọa sợ, vội vàng tung người một cái đem Huyền Trang ôm lấy.

Đôi kia mặt, cảm đầu tăng nhân có chút thẳng sống lưng, một mặt cao ngạo nhìn Huyền Trang nói: "Huyền Trang pháp sư, nghe nói ngươi là Kim Thiên Tử chuyển thế. Kim Thiên Tử, đây chính là ta Phật môn đã từng đại năng a. Đi về phía tây một đường, ngươi thế nhưng là cảm ngộ rất nhiều? Ngươi muốn chứng đích đạo thể nhưng là đã chứng rồi? Tới tới tới,

Chạy tới dưới chân linh sơn, cũng đừng che giấu. Đến cho chúng ta vẫn bồi nói một chút."

"Đúng!" Một vị khác tăng nhân nói tiếp: "Chúng ta thế nhưng là mỗi ngày ngóng trông nhìn qua, liền đợi đến Huyền Trang pháp sư sớm ngày đến, độ chúng ta thành Phật a. Ngươi cũng đừng, nói không tính a. Mọi người nói, đúng không?"

Cái này nói chuyện, ở đây chúng tăng lập tức bộc phát ra một trận cười vang.

Thấy thế, Thiên Bồng bọn người không khỏi có chút nhú mày.

Huyền Trang có chút mở to mắt, đưa tay vịn hắc hùng tinh, khó khăn đứng lên. Chiếc kia bên trong máu tươi còn tại chậm rãi nhỏ xuống, huy sái tại tăng bào bên trên.

"Bần tăng muốn mời Huyền Trang pháp sư nói một chút, đối Cầu Pháp Quốc quốc vương cái chết, có gì cảm ngộ, mọi người cảm thấy được chứ?"

"Tốt tốt tốt, bần tăng cũng nghĩ nghe một chút."

"Áy! Cầu Pháp Quốc có ý gì? Bản tãng muốn nghe chính là, Phụng Tiên quận, Huyền Trang pháp sư đối cái kia Phụng Tiên quận có gì cảm tưởng?"

"Những này có cái gì? Hiện tại pháp sư tự tay thả ra cái kia sáu trăm năm trước hủy hoại thiên địa Tôn Ngô Không, lúc này mới đáng nhắc tới a! Đừng quên, hiện tại cái này tam giới, nhưng lại đang hủy hoại biên giới a."

"Đúng đúng đúng, liền nói cái này, liền nói cái này! Tốt một cái phổ độ chúng sinh, phổ độ thành bộ dáng như vậy, cũng là cao! Thật cao!"

Các tãng nhân từng cái đối Huyền Trang dựng lên ngón cái. Lời kia bên trong đăm, đã là lại rõ ràng cực kỳ.

Chỉ thấy Huyền Trang lông mày có chút nhăn lại, một ngụm máu tươi từ trong miệng tràn ra.

Hắc hùng tinh biến sắc, cầm lên đèn anh thương liền muốn xông lên phía trước, lại bị Huyền Trang dùng chỉ có lực lượng kéo lại.

"Su phó! Như vậy hồ ngôn loạn ngữ, ngài còn tha cho bọn họ?" Hắc hùng tinh nhin không được quát.

Huyền Trang chậm rãi lắc đầu, nói: "Nhiều chuyện trên người bọn hã, muốn làm sao nói, là tự do của bọn hã. Huống hồ. . . Bọn hã cũng không có nói sai."

Nghe vậy, hắc hùng tinh không khỏi một mặt tức giận. Ngược lại là những cái này tãng nhân, bị Huyền Trang bỗng nhiên đến như vậy một câu, lời kia tựa hồ có chút không tiếp nổi đi. Trong lúc nhất thời, lại không biết nói cái gì cho phải. Từng cái hai mặt nhìn nhau.

...

Đài sen phía trên, Như Lai ngồi lẳng lẳng, hai mắt buông xuống.

...

Giờ này khắc này, Nữ Oa cùng Lục Nhĩ Mi Hầu ở giữa chiến đấu vẫn còn tiếp tục lấy.

Trên bầu trời thiểm điện vẫn như cũ nhảy nhót, vòng xoáy chính giữa, là sâu không thấy đáy hư không, như là một trương huyết bồn đại khẩu chậm rãi mở ra.

Một trụ nước biển phóng lên tận trời, trong nháy mắt hóa thành điên cuồng biến động hướng phía bốn phía lao đi.

Trông thấy cái kia kinh thiên động địa biến động, thanh tâm không khỏi ngây ngốc một chút. Nghiêng mặt qua, nàng trông thấy Dương Thiên liền mang theo một đám yêu tướng tại cái kia cách đó không xa.

Thản nhiên nhìn thanh tâm một chút, Dương Thiên một mặt lạnh lùng nói ra: "Ngươi cũng tới nữa? Nhìn xem không quan hệ, nhưng tuyệt đối đừng làm ra cái gì chuyện điên rồ mới tốt."

"Ân." Thanh tâm yên lặng nhẹ gật đầu, hướng phía bọn hắn tới gần.

Tùng đạo thiểm điện từ trên bầu trời rơi xuống, nện ở trên mặt biển, nổ tung hơi nước bí mật mang theo bọt nước điên cuồng lăn lộn.

Biển chỗ sâu, Nữ Oa cùng Lục Nhĩ Mi Hầu còn tại triển đấu.

Kim cô bổng quấy phía dưới, bốn phía nước biển đã như là từng thanh từng thanh dao cạo, đem tiếp xúc đến hết thủy đều phá tan thành từng mảnh. Duy chỉ có cái kia phỉ thúy còn bị hộ đến thật tốt.

"Ngươi đến tột cùng vì cái gì giúp hắn? Vì cái gì!"

Lục Nhĩ Mi Hầu điên cuồng gầm thét, nhưng mà, Nữ Oa cũng không trả lời.

Chỉ gặp nàng chỉ một ngón tay, một đạo lỗ hồng bị phá ra. Từ mặt biển, thẳng tới đáy biển lỗ hồng.

Sau một khắc, không đợi Lục Nhĩ Mi Hầu kịp phản ứng, mấy chục cái Nữ Oa phân thân đã hộ vệ lấy phi thúy xông ra mặt biển hướng phía đông bắc phương hướng gào thét mà đi.

Ngoài ý liệu, thẳng đến Nữ Oa chạy ra ngoài năm mươi dặm, Lục Nhĩ Mi Hầu đều không có theo sau.

Lập tức, tất cả mọi người đều có chút mộng. Đánh cho kịch liệt như vậy một trận chiến đấu, làm sao lại bỗng nhiên ngừng đâu?

...

Lăng tiêu bảo điện bên trên, Ngọc Đế duỗi cổ tinh tế nhìn chăm chăm gương đồng. Cái kia bốn phía các tiên gia từng cái rụt cổ lại.

...

Đâu Suất Cung bên trong, tam thanh lăng lạng ngời ngáy thẳng, trầm mặc.

...

Trên bầu trời thiên kiếp tách ra thành hai đóa, một đóa đuổi theo Nữ Oa mà đi, một cái khác đóa thì là dừng lại ngay tại chỗ.

Không hề nghi ngờ, Lục Nhĩ Mi Hầu còn ở nơi này, hẳn cũng không có đi. Bởi vì thiên kiếp còn ở nơi này, thiên kiếp cảm giác, là sẽ không sai.

Thế nhưng là, hấn vì cái gì không có bất kỳ cái gì hành động đâu?

Dương Thiên không khỏi nhíu mày.

...

Biển sâu, gợn sóng dòng nước bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu nắm chặt kim cô bổng lẳng lẳng lơ lơ, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Hồi lâu, hấn chậm rãi bật cười.

"Minh bạch. . . Hắc hắc, nàng đây là vì Huyền Trang a. Vì Huyền Trang, muốn đem ta dẫn dắt rời đi? Không phải, làm sao có thể liều mình dẫn tới thiên kiếp đâu? A a a a, mục đích của nàng là đi về phía tây, ta hiểu được, minh bạch!" Chăm chú cắn răng, Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi thở dài: "Nếu như ta nhất định phải chết, vậy cũng tuyệt sẽ không để người sinh tâm như ý!"

...

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng vang thật lớn, trên mặt biển nổ tung to lớn bọt nước. Lục Nhĩ Mi Hầu hóa thành một vệt kim quang phóng lên tận trời hướng phía phía tây nam mà đi. Cùng thanh tâm gặp thoáng qua thời điểm, hấn thản nhiên nhìn nàng một chút, không có chút nào dừng lại ý tứ.

Trong nháy mắt, thân ảnh kia đã biến mất tại cuối trời.

...

"Hồng." Nữ Oa thần điện phé tích bên trong, Tu Bồ Đề có chút ngửa đầu nhìn trời bên cạnh.

...

"Bản cung biết."

Lãng không bên trong, Nữ Oa phân thân cấp tốc tụ hợp đến cùng một chỗ. Mang theo phi thúy, nàng thay đổi phương hướng hướng phía tây trâu chúc châu, Huyền Trang vị trí vọt lên đi.

...

Trống trải bình nguyên.

Lục Nhĩ Mi Hầu dồn hết sức lực đầu, cướp chạm đất biểu điên cuồng đâm chọc vào. Theo sát phía sau đi theo thiên kiếp, từng đạo thiểm điện rơi xuống, đem hấn dọc đường địa phương toàn bộ hủy diệt.

Trên đỉnh đầu kim cô bắt đầu từng điểm từng điểm rút lại.

Kịch liệt đau nhức truyền đến, Lục Nhĩ Mi Hầu có chút há hốc mồm lộ ra răng nanh, không chỗ ở gầm thét. Nhưng mà, chỉ thế thôi. Hấn cũng không có bất kỳ thay đổi nào chủ ý ý tứ.

...

"Hấn muốn... Giết Huyền Trang?" Linh cát phật có chút không xác định mà hỏi thăm.

"Đúng." Địa Tạng Vương hít một hơi thật sâu, khẽ thở dài: "Chỉ ít, là động tâm tư. Không phải, đỉnh đầu kim cô sẽ không rút lại."

"Đôi cứng lấy kim cô phản phệ cũng phải giết Huyền Trang sao?" Linh cát không khỏi cười gằn đi ra.

Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, nhàn nhạt thở dài: "Bản tính khó dời a."

...

"Huyền Trang pháp sư, bản tăng tu ba mươi năm phật, lại chưa thành. Hôm nay liền đứng ở chỗ này, chờ lấy người độ đầu."

"Huyền Trang pháp sư, còn có bản tăng. Hắc hắc hắc, bản tăng chỉ tu mười năm, nhưng cái này tu phật thực sự quá khó khăn. Nghe nói người có thể độ, thế là sớm ở chỗ này chờ người. Người, nhưng tuyệt đối đừng để cho chúng ta thất vọng a."

Huyền Trang lại là một ngụm máu tươi từ trong miệng tràn ra.

"Các người đều cầm miệng cho lão tử!" Hắc hùng tinh tránh thoát Huyền Trang lôi kéo tay một cái chạy lên tiến đến, vung vẩy đen anh thương liền chuẩn bị chém giết những cái này tăng nhân. Dọa đến những cái này tăng nhân từng cái vội vàng chạy trốn chết.

Tình cảnh này, Thiên Bồng đành phải vội vàng một cái bước nhanh đem hấn chế trụ.

"Thả ta ra! Ta muốn làm thịt bọn hấn!"

"Không thể giết! Giết lại nhiều một cái lấy cớ! Chúng ta là phở độ, không phải sát sinh!"

Tranh chấp bên trong, bỗng nhiên một tiếng nổ vang rung trời truyền đến. Một cái thứ gì từ trên bầu trời nặng nề mà đập vào ngoài trăm trượng địa phương, nhấc lên trận trận cát bụi.

Lập tức, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, ngơ ngác nhìn cái kia điểm rơi.

Cát bụi chậm rãi tiêu tán.

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu một tay nắm kim cô bổng, một tay vịn đầu,
run lấy bầy.

Cái kia đỏ lên con mắt, nhìn chăm chặp Huyền Trang.

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 793: Kim Cô Chú

"Hắn muốn làm cái gì?" Quyển Liêm không khỏi làm bầm một câu.

Bay tán loạn cát bụi từ lông tơ bên trên chậm rãi phiêu tán. Mặt mũi dữ tợn, đỏ lên con mắt, căng cứng cơ bắp, vịn đầu tay tại run lẩy bẩy. Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn qua Huyền Trang, dựng kim cô bỗng bước chân chậm rãi đi tới.

Cái kia thân hình thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã quy.

Giờ này khắc này, hết thấy tất cả đều yên lặng, ở đây mỗi người đều kinh ngạc nhìn nhìn qua Lục Nhĩ Mi Hầu. Liền cả Huyền Trang cũng là như thế.

"Hắn làm sao rồi?" Hắc hùng tinh thấp giọng hỏi.

Đem hắc hùng tinh gắt gao ôm lấy Thiên Bồng đồng dạng ngây ngẩn cả người, sững sờ nửa ngày, thấp giọng đáp: "Cái kia kim cô..."

"Kim cô?"

Cái này nói chuyện, mọi người mới chú ý tới Lục Nhĩ Mi Hầu đỉnh đầu kim cô, ngay tại có chút tản ra kim quang, thít chặt.

Đại khái là bởi vì Lục Nhĩ Mi Hầu bản thân linh lực cũng là kim sắc quan hệ đi, trọng yếu như vậy chi tiết, vừa rồi lại không có người chú ý tới. Thế nhưng là kim cô tại thít chặt, ý vị như thế nào?

Trái với phật môn giới luật rồi? Cứ như vậy một chút thời gian, hẳn có thể trái với cái gì giới luật?

...

Trường Không trúng, Nữ Oa thân ảnh bay vút lên mà qua. Cái kia theo sát phía sau đi theo chính là to lớn phi thúy, cùng... Thiên kiếp.

Trên mặt biển nước biển còn tại không ngừng xao động.

Dương Thiên nhìn qua Nữ Oa thân ảnh biến mất phương hướng nói khẽ: "Đi thôi,

Theo sau."

"Vâng!"

Một cái chớp mắt, Dương Thiên đã mang theo Bằng Ma vương bọn người biến mất. Trống rỗng trên mặt biển duy chỉ có còn lại thanh tâm vẫn còn ngơ ngác nháy mắt.

Một hồi lâu, nàng cũng hít một hơi thật sâu, thôi động linh lực đuổi theo.

...

Đang lúc những người khác bách tư bất đắc kỳ giải đích thì hậu, Lục Nhĩ Mi Hầu đem trong tay kim cô bổng từ tay trái đổi được tay phải, nắm đến "Khanh khách" rung động.

"Không tốt! Hẳn muốn giết Huyền Trang pháp sư!" Thiên Bồng vội vàng kinh hô đi ra!

Trong điện quang hỏa thạch, Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thủ. Trong tay kim cô bổng bỗng nhiên duỗi dài, hướng phía Huyền Trang quét ngang tới.

Một kích này như trúng, Huyền Trang nhục thể phạm thai, là quả quyết không có sống sót khả năng. May mắn là Thiên Bồng cũng xuất thủ.

Cơ hồ tại Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thủ trước một cái chớp mắt, Thiên Bồng cũng đã buông lỏng ra bị hấn ôm chặt lấy hắc hùng tinh hướng phía Huyền Trang nhào tới, trực tiếp đem nguyên bản đã lung lay sắp đổ Huyền Trang ngã nhào xuống đất.

Sau một khắc, kim cô bồng đã từ đỉnh đầu của bọn hấn quét ngang mà qua, những cái này lúc trước trào phúng Huyền Trang tặng nhân từng cái bị quét bay ra ngoài, miệng phun máu tươi. Không đợi đến rơi xuống đất, cũng đã một mệnh ô hô. Thậm chí, thân thể trực tiếp bị đập cái chia năm xẻ bảy, cả gào thảm cơ hội đều không có.

Không có đi đầu một bước kịp phản ứng hắc hùng tinh, Quyền Liêm, Tiểu Bạch Long tự nhiên cũng là tránh không khỏi một kích này. Bọn hấn đồng dạng bị đánh bay ra ngoài, cũng may có tu vi hộ thân, tính mệnh không lo.

Đương nhiên, cũng chỉ là tính mệnh không lo thôi. Hắc hùng tinh trên không trung bay không sai biệt lắm khoảng cách một dặm, sau khi rơi xuống đất, vừa tron trăm trượng có thừa, trên mặt đất vuốt ra một đạo thật sâu vết tích, thẳng đến đem một viên mấy trăm năm cự mộc trực tiếp đụng ngã, mới dừng lại. Kém chút ngay cả đứng đều đứng không dậy nổi.

Về phần Quyền Liêm cùng Tiểu Bạch Long thì không có vận tốt như vậy.

Quyền Liêm vừa bay ra mười trượng không đến, liền đập âm âm tại trên núi. Đâm đến cả tòa núi đều tại run nhè nhẹ, tương đương với mạnh mẽ đem một kích này bên trong khí kinh đều toàn bộ khiêng xuống tới. Trực

tiếp đã bất tỉnh. Tiểu Bạch Long thì là bị ném lên trời, bay thẳng cái không thấy.

Đem duỗi dài kim cô bông rút trở về, siết trong tay, Lục Nhĩ Mi Hầu thở hổn hển điên cuồng nở nụ cười, nói: "Tránh thoát lại như thế nào? Còn không phải muốn chết? Chỉ bằng bọn hấn, cứu được ngươi sao?"

Từng bước một hướng phía Huyền Trang đi tới, Lục Nhĩ Mi Hầu không ngừng cười. Tiếng cười kia đến cuối cùng, biến thành ho kịch liệt, ho ra một tia máu tươi.

"Ta đã hiểu. Kim cô thít chặt, là bởi vì ngươi đối Huyền Trang pháp sư động sát tâm!" Thiên Bồng giãy dụa lấy đứng dậy, đưa tay khẽ hấp, rơi xuống ở một bên chín răng đinh ba một cái đã rơi vào lòng bàn tay. Triển khai tư thế, Thiên Bồng nghênh hướng Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Chỉ bằng ngươi?" Lục Nhĩ Mi Hầu khõe miệng có chút giương lên.

Đầu kịch liệt đau nhức bên trong, cả người hấn đều tại khẽ run, cảnh tượng trước mắt đều đã có chút mơ hồ.

...

Sườn núi chỗ, Chính Pháp Minh Như Lai hai mắt nhắm nghiền, chấp tay trước ngực, mặc niệm lên khẩu quyết.

...

Kim cô bông nhiên rút lại, đột nhiên, Lục Nhĩ Mi Hầu nắm trong tay kim cô bông "Ầm" một tiếng rớt xuống đất.

Xa như vậy chỗ, bung bít lấy trước ngực vết thương thật vất vả đứng lên hắc hùng tinh không khỏi sùng sốt một chút.

Gân xanh trên trán bỗng nhiên nở lên. Ngay sau đó, bọn hắn nhìn thấy Lục Nhĩ Mi Hầu bung bít lấy đầu rít lên. Một cái lộn ngược ra sau, lại không phải đằng không mà lên, mà là trùng điệp mới ngã xuống đất, đau đến lăn lộn đầy đất.

Trận trận cát bụi tóe lên, Lục Nhĩ Mi Hầu toàn bộ điên cuồng.

Hắn không ngừng mà gào thét, sôi trào, dùng nắm đấm trùng điệp đánh chầm đất mặt.

...

Chính Pháp Minh Như Lai từ từ mở mắt nhìn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu chỗ phương vị, mặc niệm khẩu quyết tốc độ mơ hồ, lại tăng nhanh.

...

Nham thạch bị nện cái vỡ nát, cây cối bị phá vỡ, mặt đất đều bị xô ra hố sâu. Lục Nhĩ Mi Hầu điên cuồng giày vò.

Huyền Trang chậm rãi chống lên thân thể, ngồi xếp bằng. Thật giống như cái kia ngoại giới chuyện xảy ra đều không có quan hệ gì với hắn.

"Đừng niệm! Đừng niệm!" Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên gầm thét lên.

"Buông xuống người sát niệm." Chính Pháp Minh Như Lai lạnh giọng đáp.

"Không thả!"

"Buông xuống."

"Không thả!"

Chính Pháp Minh Như Lai bờ môi rung động tần suất lại là nhanh hơn.

Một tiếng tiếng cười chói tai phóng lên tận trời, Lục Nhĩ Mi Hầu lăn lộn càng thêm kịch liệt.

"Ta sẽ không khuất phục! A ha ha ha cáp! Cái gì đều muốn nhẫn, mẹ nó lão tử hôm nay không đành lòng! Chỉ cần... Chỉ cần ta thích ứng cái này đau đớn, liền lại không có gì có thể lấy ngăn được ta! Ha ha ha ha!"

Chính Pháp Minh Như Lai bờ môi rung động tần suất tiến một bước, lại nhanh hơn.

...

Trường Không trúng, Nữ Oa tốc độ đã tăng lên tới cực hạn. Nhưng vẫn là vẫn như cũ không đủ.

"Chờ ta... Tuyệt đối đừng chết!"

...

Đang lúc Chính Pháp Minh Như Lai cùng Lục Nhĩ Mi Hầu giằng co không xong thời điểm, hắc hùng tinh đã chạy vội tới Huyền Trang bên cạnh, không nói lời gì đem hấn lưng đến trên lưng của mình.

"Su phó, đừng từ bỏ, còn có cơ hội."

Cống Huyền Trang, hắc hùng tinh vung ra chân, tiếp tục hướng phía Linh Sơn phương hướng chạy hết tốc lực.

"Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!" Trong hỗn loạn, Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay giương lên, kim cô bổng đã ở trong tay.

Giờ này khắc này, ánh mắt của hắn đã sớm thấy không rõ, nhưng bằng cảm giác này, hắn vẫn như cũ có thể chuẩn xác bắt được Huyền Trang vị trí.

Trong tay kim cô bỗng một cái duỗi dài, quét ngang ra!

Một kích này, không có đánh trúng hắc hùng tinh, càng không có đánh trúng Huyền Trang, mà là đánh vào Thiên Bồng trên thân.

Cơ hồ tại cùng một trong nháy mắt, Thiên Bồng đem linh lực của mình thúc lên tới cực hạn, như là một mặt tấm chắn gắt gao xử tại kim cô bỗng quỹ tích phải qua trên đường. Một kích phía dưới, Thiên Bồng một ngụm máu tươi phun ra, lại vậy mà gánh vác!

"Nguyên soái..." Hắc hùng tinh quay đầu hướng phía Thiên Bồng nhìn đi qua.

"Chạy mau ——!" Thiên Bồng há to miệng, gào thét đi ra.

Đã không còn thời gian suy tính, hắc hùng tinh đành phải quay đầu lại, cũng Huyền Trang dùng hết toàn lực phi nước đại.

"Cút!"

Kim cô bỗng lực đạo bỗng nhiên tăng thêm, Thiên Bồng bỗng chốc bị toàn bộ quét ngang ra.

Nhưng mà, coi như Lục Nhĩ Mi Hầu hướng hắc hùng tinh phương hướng bỏ chạy bước ra một bước thời điểm, kim cô mang tới kịch liệt đau nhức lại một lần tăng thêm. Một bước lão đảo, hắn kém chút chính xác quỹ rập xuống đất.

...

Chậm rãi quay đầu lại, Chính Pháp Minh Như Lai phát hiện không chỉ là hấn, liền cả Văn Thù, Phổ Hiền, Địa Tạng Vương, thậm chí cả linh cát, sườn núi chỗ chư Phật nhóm, cả đám đều chấp tay trước ngực, tại mặc niệm lấy kinh văn.

...

"Đến a! Nhìn xem mấy người các người Phật Đà, có thể hay không đấu qua được thiên đạo vô cực!"

Lục Nhĩ Mi Hầu gầm thét liền xông ra ngoài, nặng nề mà đâm vào trên núi.

Tiếng oanh minh trùng, ngọn núi đổ sụp.

Sau một khắc, Lục Nhĩ Mi Hầu đã từ cái kia lăn lộn cát bụi trùng vọt ra, lại nặng nề đâm vào một bên khác trên vách núi.

Ngũ giác đều đã bị kịch liệt đau nhức che đậy, giờ này khắc này hấn, đã đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ. Nhưng dù cho như thế, hấn cũng không có ý định ngồi chờ chết, mà là cứ như vậy lao đảo hướng lấy hắc hùng tinh bỏ chạy phương vị đi theo.

...

"Su phó, su phó... Chịu đựng. Chúng ta nhất định có thể thắng. Chúng sinh nhất định sẽ minh bạch su phó ngài dụng tâm lương khổ, nhất định sẽ, nhất định sẽ... Chỉ cần su phó ngài đến Linh Sơn, nhất định sẽ chúng đạo!"

Hắc hùng tinh dồn hết sức lực đầu phi nước đại, trên đường đi, từ trước đến nay thoạt cực ít hấn không ngừng mà lảm bảm.

Ngơ ngơ ngác ngác bên trong, Huyền Trang có chút mở to mắt, nhìn chăm chú lên mình cái này đồ đệ duy nhất, cái kia kiên nghị gương mặt. Trâm mặc, trâm mặc. (chưa xong còn tiếp.)

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 794: Không Thích Hợp

Trầm bổng chập trùng bên trong, Huyền Trang đã nhớ không rõ hắc hùng tinh công hấn chạy qua bao nhiêu đường, nhớ không rõ hắc hùng tinh ở bên tai của hấn lặp lại bao nhiêu lần: "Sur phó, chịu đựng!"

Cảnh vật bốn phía điên cuồng cực nhanh mà đi. Sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu quơ kim cô bông, găm thét một trận đập loạn, đem dọc đường hết thấy tất cả toàn bộ phá hủy.

Sông núi sụp đổ, bình nguyên hở ra, dòng sông thay đổi tuyến đường, hết thấy tất cả tại Lục Nhĩ Mi Hầu tuyệt đối lực lượng trước mặt đều là không đáng giá nhắc tới.

Nhưng mà, Huyền Trang trong óc lại là trống rỗng.

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới phảng phát đều thanh tịnh, chưa bao giờ có thanh tịnh. Ghé vào lỗ tai hấn lượn lờ, chỉ còn lại có hắc hùng tinh không ngừng lặp lại lời nói.

...

Phía chân trời xa xôi ở giữa, một đạo linh quang bay vọt mà tới, chính giữa bắn vọt bên trong Lục Nhĩ Mi Hầu.

Một kích này cũng không có tạo thành tổn thương gì, lại thoáng trì hoãn một cái Lục Nhĩ Mi Hầu động tác. Mà chính là cái này chớp mắt là qua một

cái chớp mắt, một đạo thiểm điện từ trên bầu trời đập âm âm xuống dưới, chính giữa Lục Nhĩ Mi Hầu phần lưng.

Chói tai "Đôm đốp" âm thanh qua đi, cái kia thân thể như là như điều đứt dây từ không trung rơi xuống, giơ lên đầy đất cát vàng.

Làm hấn giã dựa lấy, hồn hồn ngạc ngạc đứng dậy thời điểm, Nữ Oa đã mang theo phi thúy treo tại trước mặt hấn.

"Đối thủ của ngươi là bản cung." Một thanh âm tại Lục Nhĩ Mi Hầu trong đầu vang lên.

"Đối thủ là ngươi?" Lục Nhĩ Mi Hầu bung bít lấy trên đầu kim cô điên cuồng nở nụ cười.

...

Hắc hùng tinh công Huyền Trang,

Còn tại ra sức hướng trước phi nước đại lấy.

...

Sườn núi chõ, chư phật tụng kinh tốc độ từng bước một tăng nhanh.

...

Trên bầu trời hai cái thiên kiếp lại một lần ngưng kết đến cùng một chỗ, phát ra đỉnh tai nhức óc tiếng oanh minh. Nổi lên đợt tiếp theo tiến công.

Nữ Oa trên mặt như là bao trùm một tầng băng sương.

"Ngươi nói đối thủ là ngươi chính là ngươi, vậy ta chẳng phải là chuyện tiếu lâm?" Nụ cười kia đã dần dần bóp méo, giống như là đang khóc, Lục

Nhĩ Mi Hầu tìm kiếm lấy Nữ Oa phương vị, khẽ run nói tiếp: "Bất quá cũng không quan hệ a, dù sao ta chính là chuyện tiểu lâm. Ha ha ha ha, bất quá, ta muốn để các người bọn gia hỏa này... Toàn bộ sống không bằng chết!"

Vừa dứt lời, Lục Nhĩ Mi Hầu thân thể đã như là cự ly huyền mũi tên liền xông ra ngoài, vẫn như cũ là Huyền Trang vị trí.

Trong điện quang hỏa thạch, Nữ Oa đành phải xoay người một cái đuổi theo. Chỉ gặp nàng thủy tụ vung lên, tảng lớn thổ địa bị ngạnh sinh sinh tách ra mặt đất, ném lên trời. Liên quan, còn có Lục Nhĩ Mi Hầu.

Kịch liệt đau nhức bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu con mắt mê ly đến không có tiêu điểm, cái kia thân thể cùng giữa không trung đá vụn xen lẫn cùng một chỗ, hướng phía nơi xa ném đi.

Mắt thấy một màn này, Nữ Oa không khỏi hơi sững sờ.

Đây là có chuyện gì? Tại có chuẩn bị tình huống dưới, hẳn thế mà cả loại này chiêu số đều tránh không khỏi?

"Chẳng lẽ, bảy cảm giác đã triệt để hỗn loạn?"

Nếu thật sự là như thế, cái kia vấn đề liền đã không lớn.

Không đợi đá vụn rơi xuống đất, Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần siết chặt nắm đấm, vận động linh lực gào thét hướng Huyền Trang vị trí vọt tới.

Lần này, Nữ Oa cố ý thoáng lưu ý một cái.

Không sai, Lục Nhĩ Mi Hầu bắn vọt phương hướng đúng là Huyền Trang chỗ phương vị không sai, nhưng cũng chỉ là đại khái phương vị thôi. Ở trong chéch đi kỳ thật cực kỳ rõ ràng.

Quay đầu lại, Nữ Oa hướng phía Linh Sơn phương hướng nhìn một cái.

...

Sườn núi chổ, Chính Pháp Minh Như Lai có chút mở mắt.

...

Nữ Oa sáng tỏ. Nàng xoay người một cái, duỗi ra hai tay cách không hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu trùng điệp đầy, một cỗ linh lực bị nàng đẩy đưa ra ngoài, trùng điệp đánh vào Lục Nhĩ Mi Hầu trên bờ vai.

Một kích này, không tính nặng, thậm chí đều không có biện pháp tại Lục Nhĩ Mi Hầu trên thân lưu lại dù là một tơ một hào vết thương, nhưng đã đủ. Tại cái này đầy phía dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu phương hướng bị lệch. Ngay tại khoảng cách Huyền Trang năm dặm không đến khoảng cách, hấn lại hướng về phía càng xa xôi.

Mấu chốt nhất là, hấn hoàn toàn tìm không thấy phương hướng, chỉ có thể gào thét, quơ kim cô bông bốn phía đập loạn một trận.

Nữ Oa ngay tại một bên lẳng lặng mà nhìn xem, thỉnh thoảng xuất thủ, tiến một bước bừa bãi Lục Nhĩ Mi Hầu phương hướng cảm giác.

"Vô cực" không làm gì được "Vô Cập", nhưng "Vô Cập", lại như thế nào có thể làm sao được "Vô cực" đâu?

Nói cho cùng, ngoại trừ danh xưng không gì làm không được "Thiên đạo vô vi" bên ngoài, đồng dạng thiên đạo tu vi lẫn nhau, kỳ thật người này cũng không thể làm gì được người kia.

Bất quá, cũng liền đủ. Mặc lên kim cô "Vô cực", đã không phải là nguyên bản "Vô cực". Hiện nay trạng thái, Nữ Oa chỉ cần ở một bên nhìn chăm chăm, thích hợp xuất thủ, liền có thể để Lục Nhĩ Mi Hầu mãi mãi cũng sờ không tới Huyền Trang góc áo.

Xem thấu điểm này về sau, Nữ Oa cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua.

Hắc hùng tinh vẫn như cũ công Huyền Trang phi nước đại, xa xa, hắc đã thấy Linh Sơn trên đỉnh núi phát ra hào quang óng ánh.

"Su phó, Linh Sơn cũng nhanh đến! Người lại kiên trì một hồi! Chúng ta liền muốn thắng!"

Huyền Trang lẳng lặng ghé vào hắc hùng tinh công lên, sắc mặt trắng bệch, thậm chí cả một tư một hào cười đều câu không ra.

Dần dần, Dương Thiên chúng yêu chạy tới, thanh tâm cũng đã chạy tới. Các nàng cứ như vậy xa xa nhìn xem, nhìn xem Lục Nhĩ Mi Hầu điên cuồng gầm thét, quơ kim cô bỗng một trận đập loạn. Nhìn xem Nữ Oa theo sát, vô luận Lục Nhĩ Mi Hầu như thế nào một lần nữa điều chỉnh phương vị, nàng đều có thể dễ như trở bàn tay kích thích, để hắc vĩnh viễn không đến gần được Huyền Trang phương viên năm dặm phạm vi.

Trên bầu trời, thiên kiếp còn tại oanh minh. Tầng mây kia vòng xoáy chính giữa, đã biến thành xích hồng nhan sắc.

Mỗi người đều hiểu, chân chính tai nạn, vừa mới bắt đầu...

...

Đâu Suất Cung trúng, Thông Thiên giáo chủ đã khản trương siết chặt nắm đấm. Cái kia răng cắn quá chặt chẽ, một đôi mắt nhìn chăm chặp lão Quân không thả.

Huyền Trang đến Linh Sơn, phật môn muôn đời chi nghi ngờ đem giải, Huyền Trang cùng Như Lai ở giữa biện pháp, cũng mới vừa mới bắt đầu.

Tuy nói bất luận nhìn thế nào, bên ngoài, Như Lai phân thắng đều muốn nhiều rất nhiều rất nhiều, cũng không có đến một khắc cuối cùng, đều không có người có thể trăm phần trăm kết luận ai thắng ai thua.

Bất quá, vậy cũng là chuyện của người ta. Chỉ cần Huyền Trang đến Linh Sơn, vậy liền mang ý nghĩa đi về phía tây thành công. Đến lúc đó, lão Quân thiên đạo "Vô vi" còn có thể khôi phục sao?

Đây là mỗi người trong lòng đều hiểu sự tình. Có thể coi là minh bạch lại như thế nào đâu? Thiên kiếp đã giáng lâm, cái kia thế gian ngay tại đánh, là hai cái thiên đạo tu vi tu giả. Cái này đã sớm không phải tam thanh có thể giải quyết sự tình.

Thông Thiên giáo chủ chỉ hận mình không có sớm xuất thủ.

Trong giằng co, lão Quân nhẹ nhàng để tay xuống bên trong chén trà, nói: "Còn có cơ hội."

"Còn có cơ hội?" Thông Thiên giáo chủ không khỏi nhíu mày.

...

Sườn núi chỗ, Địa Tạng Vương có chút nhíu mày, đã ngừng lại tụng kinh, nói khẽ: "Giống như, có chút không đúng lắm."

Còn lại mấy cái Phật Đà đều hướng hẩn nhìn đi qua, bất quá cũng không có đình chỉ tụng kinh.

Hơi do dự một cái, Địa Tạng Vương nhẹ giọng thở dài: "Kịch liệt đau nhức bên trong có khả năng dẫn đến bảy cảm giác hỗn loạn, đây là không có sai. Nhưng là... Vô luận như thế nào, hẩn cũng đều là có thể cảm nhận được Phật Quang mới là a. Cứ như vậy, Linh Sơn phương vị hẩn là liền sẽ

không sai. Linh Sơn phương vị không tệ, Huyền Trang vị trí, cảm giác của hấn, cũng không nên sai lầm lớn như vậy mới là."

Nghe vậy, cái khác chư phật không khỏi đều nhíu mày.

...

Đang lúc Linh Sơn chư phật suy nghĩ không chừng thời điểm, Lục Nhĩ Mi Hầu bỗng nhiên đình chỉ vùng vẫy.

Hấn khẽ run vịn kim cô, không nhúc nhích treo ở giữa không trung.

Trên người mỗi một cây lông tơ đều dựng lên, toét ra trong miệng răng nanh lò mờ có thể thấy được. Có thể khẳng định, hấn đau đớn cũng không có giải trừ, thậm chí cả một tơ một hào làm dịu cũng không có. Thế nhưng là, vì sao lại bỗng nhiên đình chỉ giãy dụa đâu?

"Từ bỏ sao?" Dương Thiên không khỏi tự nhủ.

Nữ Oa lẳng lẳng nhìn chăm chú lên hấn. UU đọc sách ([www. uukan Shu. com](http://www.uukan-shu.com)) một cỗ linh lực đã tại lòng bàn tay ngưng tụ, tùy thời chuẩn bị kỹ càng chỉ cần Lục Nhĩ Mi Hầu lại lần nữa ra tay, cứ dựa theo lúc trước như thế, cho hấn đến cái tứ lạng bạt thiên cân, để hấn vĩnh viễn cũng sờ không tới Huyền Trang góc áo.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu lại một lần bạo phát. Hấn bỗng nhiên gào thét đi ra, trong tay kim cô bỗng bỗng nhiên duỗi dài, đâm thẳng chân trời. Ngay sau đó, hấn dùng hết toàn lực đem kim cô bỗng hướng phía Linh Sơn phương hướng đập ra ngoài.

"Dựa vào Linh Sơn Phật Quang phán đoán Huyền Trang phương vị?" Nữ Oa vội vàng tung người một cái bay ra ngoài, tại cái kia kim cô bỗng

quỹ tích trung đoạn chống lên một mặt hộ thuẫn, chuẩn bị nghênh đón Lục Nhĩ Mi Hầu một kích toàn lực.

Nhưng, nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị phát sinh. Lục Nhĩ Mi Hầu lãng không bỗng nhiên một lần phát lực, kim cô bỗng quỹ tích cải biến. Mục tiêu, biến thành phi thúy...

Một thanh âm tại Nữ Oa trong đầu vang lên: "Ta nói qua, ta có thể thích ứng. Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Đáng tiếc các ngươi không tin, ha ha ha ha..."

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 795: Lão Quân Cơ Hội

Ngay trước Nữ Oa trước mặt, cái kia kim cô bổng cứ như vậy đập ầm ầm tại phi thúy bên trên. Δ sấn vãn lướiΩ

Trong nháy mắt, huyền không phi thúy kịch liệt rung động, vô số mảnh vụn huy sái xuống.

Che chở Huyền Trang Nữ Oa toàn bộ ngây dại.

Một vết nứt thuận kim cô bổng điểm rơi chậm rãi lan tràn, toàn bộ phi thúy từ trên bầu trời gấp rơi mà xuống, nặng nề mà nện ở trên mặt đất, đẩy ra một mảnh như là gợn sóng cát bụi.

Kim cô bổng thu hồi, Lục Nhĩ Mi Hầu lơ lửng giữa trời cười hì hì nhìn chăm chú lên Nữ Oa. Cặp kia mắt đã khôi phục nguyên bản trạng thái, chỉ là giăng đầy tơ máu.

Bao quát Dương Thiên ở bên trong, tất cả mọi người ở đây đều ngây dại.

"Hắn đã chế trụ... Đối Huyền Trang pháp sư sát tâm?"

...

Trên đài sen, Như Lai vẫn như cũ mặt không biểu tình.

...

Sườn núi chõ, chur phạt đình chỉ kinh văn tụng niệm, cả đám đều đem chắp tay trước ngực hai tay để xuống.

Địa Tạng Vương bắt đắ dĩ thờ dài: "Hắ thể mà ngay cả chúng ta cũng lừa qua."

"Không, hắ là ngay cả mình cũng lừa." Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng thờ dài: "Có lẽ, bản tạng cũng phạm vào cùng Huyền Trang sai lầm a. Con khi này phân thân, vô luận là cái nào, đều không phải là chỉ là một cái kim cô có thể không chế được. Muốn mượn nhờ lực lượng của hắ, nhất định phải có bị trái lại lợi dụng giác ngộ."

Nói, hắ bắt đắ dĩ nở nụ cười khô.

...

Nhìn qua cái kia phi thúy bên trên không ngừng mở rộng vết rách,

Dương Thiên cắn răng, hướng phía phi thúy vọt tới.

"Đây là muốn làm cái gì?" Bằng Ma vương một cái mộng.

Một bên Đa Mục Quái nhàn nhạt thờ dài, nói: "Đã thánh mẫu đại nhân đều đã quyết định, vậy liền làm đi."

Nói, Đa Mục Quái cũng hướng phía phi thúy bay đi.

Cái kia còn lại yêu tướng thấy thế, cũng đành phải từng cái đi theo.

Lập tức, lưu tại nguyên địa cũng chỉ còn lại có Bằng Ma Vương cùng vẫn như cũ do dự thanh tâm. Thế nhưng là, Bằng Ma vương làm sao có thể cùng thanh tâm so? Giày vò lâu như vậy, hắ không phải là vì một cái có thể tại tràng chiến dịch này về sau cơ hội sống sót sao?

Bất đắc dĩ, hắn cũng đành phải kiên trì đi theo.

Nhìn qua đám người đi xa thân ảnh, thanh tâm chậm rãi quay đầu, nhìn phía nam Thiên Môn phương hướng.

"Sự phó..."

...

Đâu Suất Cung trúng, lão Quân lông mày chăm chú nhíu lại.

"Quả nhiên là có cơ hội! Chỉ cần cái kia hầu tử đi ra, chúng ta liền có đàm phán thẻ đánh bạc! Ba người chúng ta người liên thủ, nghĩ cách để hắn tránh đi thiên kiếp!" Thông Thiên giáo chủ kích động đến kêu lên, thế nhưng là hô xong, hắn nhưng lại sững sờ, nói: "Bất quá... Cái kia Lục Nhĩ Mi Hầu còn chưa tính, chúng ta tự tay đem Nữ Oa đưa cho thiên kiếp, có phải hay không có chút..."

"Nữ Oa tại cái này tam giới, thế nhưng là có công lớn đức." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: "Thật như vậy làm, cho dù phật môn tiêu vong, sợ cũng là không tới phiên ta Đạo gia chấp chưởng thiên địa a?"

"Vậy làm sao bây giờ?" Thông Thiên giáo chủ tức giận nói: "Trái cũng không phải, phải cũng không phải, cái kia cái gọi là cơ hội, đến tột cùng ở đâu?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười híp mắt hướng phía lão Quân nhìn đi qua, nói khẽ: "Cơ hội ở chỗ này."

Thông Thiên giáo chủ cũng một cái hướng phía lão Quân nhìn đi qua, một mặt không hiểu.

Lão Quân vẫn như cũ không nhúc nhích ngồi, do dự, do dự.

...

Đang lúc hắc hùng tinh vẫn như cũ công Huyền Trang hướng phía Linh Sơn phi nước đại, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Nữ Oa giằng co lấy thời điểm, Dương Thiên mang theo một đám yêu tướng đã rơi xuống cái kia phi thúy bên trên.

Phi thúy bên trong, ngâm tại trong chất lỏng hầu tử có thể rõ ràng mà trông thấy Dương Thiên thân ảnh. Hắn bỗng nhiên khoát tay, ra hiệu Dương Thiên rời đi.

Đáng tiếc Dương Thiên nhưng thật giống như nhìn không thấy.

"Dùng linh lực của các ngươi gia trì phi thúy! Đừng để nó vỡ ra!"

"Sao, làm sao gia trì?" Có yêu tướng ấp úng hỏi một câu.

"Liên là đem linh lực rót vào phi thúy bên trong, đừng hỏi làm sao rót vào!" Dứt lời, Dương Thiên đã chống ra hai tay, đạo đạo linh lực dung nhập phi thúy vách tường.

Cái kia chung quanh yêu tướng nhóm, bao quát Bằng Ma Vương cùng Đa Mục Quái ở bên trong đám người cũng đều từng cái xuất thủ, hướng phía phi thúy rót vào linh lực. Tuy nói trong này tu vi cao nhất, cũng bất quá liền là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng cũng may nhiều người, cái này rót vào linh lực, cũng là cực kỳ bành trướng.

Bất quá, cũng chỉ thế thôi.

Mênh mông linh lực phía dưới, phi thúy vách tường cũng không có dù cho một chút khép lại dấu hiệu, thậm chí cái kia vết rách lan tràn độ cũng không giảm mảy may.

Dương Thiên gấp đến độ đều nhanh muốn khóc.

Chỉ cần phỉ thúy vách tường vẫn như cũ hoàn chỉnh, như vậy bị thiên kiếp lấy đi cũng chỉ có thể là Nữ Oa cùng Lục Nhĩ Mi Hầu, vô luận như thế nào không đả thương được hầu tử. Thế nhưng là một khi vỡ ra , bên kia là ba tuyến hai, hầu tử sống tiếp tỷ lệ, chỉ có một phần ba...

Một vách tường chi cách, hầu tử bỗng nhiên phát tay, ra hiệu Dương Thiên cùng chúng yêu rời đi, nhưng những cái này yêu quái từng cái thấy Dương Thiên không nhúc nhích, cũng liền không dám động. Từng cái liều mạng tại cho phỉ thúy đưa vào linh lực.

Xa xa Lục Nhĩ Mi Hầu thân nhiên nhìn bên này một chút, cười, nói: "Châu châu đá xe."

Dứt lời, hấn bỗng nhiên sững sờ.

Xa như vậy chỗ, Ngưu ma vương, Lữ sáu ngoặt, đám khí vương, đồ hài nhi cũng mang theo một đám thủ hạ chạy tới, từng cái vội vàng gia nhập vào hướng phía phỉ thúy rót vào linh lực trong hàng ngũ.

Dần dần, cái kia phỉ thúy vết rách lan tràn độ bắt đầu chậm lại.

Ngay sau đó, Cửu Đầu trùng mang theo bộ hạ của mình, cũng không biết từ nơi nào xông ra.

Ở trong đó còn hỗn tạp một cái khuê mộc sói, cách phỉ thúy vách tường, hấn so với khẩu hình đối hầu tử nói ra: "Đại thánh gia, ta là tới báo ân."

Nói, cái này sau đến một nhóm người cũng gia nhập rót vào linh lực trong hàng ngũ , mặc kệ phỉ thúy bên trong hầu tử như thế nào la lên, đều không ngừng.

Phỉ thúy triệt để đình chỉ đã nứt ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu cắn răng hướng phía Nữ Oa nhìn đi qua. Chỉ thấy Nữ Oa mặt mày mang cười nhìn hắn nói: "Xem ra, ngươi vẫn thua."

Lục Nhĩ Mi Hầu nắm chặt kim cô bổng vận may đặc chí sắt run.

Phần nội bên trong, hắn xoay người một cái hướng phía phỉ thúy vọt tới. Thấy thế, Nữ Oa cũng liền vội vàng đuổi theo.

...

"Ngươi còn do dự cái gì?" Đâu Suất Cung trúng, Thông Thiên giáo chủ đã gấp đến độ giơ chân, hắn nhin không được dặt lầy lão Quân ống tay áo nói: "Đều đến lúc này, có biện pháp nào mau nói a!"

Lão Quân vẫn như cũ không nhúc nhích ngồi.

Một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn vuốt vuốt râu dài nói: "Biện pháp chính là, giết Huyền Trang."

"Giết Huyền Trang?"

"Đúng, giết Huyền Trang. Nhưng vào lúc này, giờ phút này, giết Huyền Trang." Nguyên Thủy Thiên Tôn mắt lạnh lẽo nói: "Cái kia hầu tử bị vây ở phỉ thúy bên trong, chỉ cần chúng ta giết Huyền Trang, hắn đồng ý hay không, lại có quan hệ thế nào đâu? Đến lúc đó, Nữ Oa, Lục Nhĩ Mi Hầu đều bị thiên kiếp lấy đi, phỉ thúy lại trong tay chúng ta... Cái kia phỉ thúy không chỉ cách tuyệt khí tức, còn ngăn cách linh lực. Phỉ thúy bên trong, cái kia hầu tử không cách nào thăng thiên đạo, muốn đột phá đi ra, chỉ sợ không có số lượng trăm năm, là tuyệt đối không thể nào. Đã mấy trăm năm thời gian nơi tay, chúng ta, hòa giải chỗ trống liền lớn hơn rất nhiều."

Có chút cúi đầu nhấp một miếng nước trà, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp: "Lại nói, chỉ cần Huyền Trang vừa chết, đi về phía tây bại một lần, ván đã đóng thuyền. Coi như cái kia hầu tử đi ra, lại có thể thế nào đâu? Chẳng lẽ hẳn còn có thứ hai con đường có thể chọn sao?"

Nghe vậy, Thông Thiên giáo chủ không khỏi ngậy ngốc một chút. Chậm rãi quay sang hướng phía lão Quân nhìn đi qua: "Cái kia, vì cái gì không giết?"

Lão Quân hít một hơi thật sâu, chống đỡ đầu gối chậm rãi đứng lên.

"Không phải, ngươi nói cho ta biết, ngươi còn do dự cái gì? Cơ hội tốt như vậy, ngươi còn do dự cái gì?"

Lão Quân không có trả lời, mà là run lên phát trần, bước chân chậm rãi hướng phía đi ra ngoài điện.

Thông Thiên giáo chủ lại hướng phía Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn đi qua.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi lắc đầu, vỗ đùi đứng lên, nói: "Đi thôi, chúng ta cũng đi."

...

Một gậy từ trên bầu trời đập âm âm dưới.

Nữ Oa đưa tay gương lên, phỉ thúy, liên đới lấy đứng tại phỉ thúy bên trên đám yêu quái cùng nhau bị bình di đến nơi xa, xảo diệu tránh thoát công kích.

Lục Nhĩ Mi Hầu lại là một đoạn bắn vọt, còn không chờ hẳn chạm đến phỉ thúy, Nữ Oa lại là y dạng họa hồ lô đem phỉ thúy xa xa dời.

Sự tình một cái tựa hồ lại về tới Lục Nhĩ Mi Hầu đối Huyền Trang xuất thủ trước đó trạng thái. Lục Nhĩ Mi Hầu một đường theo đuổi, Nữ Oa một đường tránh , mặc kệ người này cũng không thể làm gì được người kia. Duy nhất không, có lẽ liền là phỉ thúy bên trên đứng đấy số lớn yêu tướng đi.

Phỉ thúy bên trong, đã khôi phục như cũ hầu tử ra sức vuốt cắt giấu. Nhưng mà, căn bản là không có người để ý đến hắn.

Lại là hung hăng vùng vẫy một trận về sau, ý thức được tất cả đều là vô ích Lục Nhĩ Mi Hầu cuối cùng dừng động tác lại, không nhúc nhích treo giữa không trung, mặt không thay đổi nhìn Nữ Oa, nhìn cái kia phỉ thúy bên trên đám yêu quái .

...

Sườn núi chõ, Chính Pháp Minh Như Lai mơ hồ, đã có chút thấp thỏm.

"Các người nói hắn có thể hay không..."

...

"Đã các người nhất định phải che chở hắn, đi."

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 796: Đi Xa

Nữ Oa thoáng qua chần chờ một chút sau một khắc, nàng đã thấy Lục Nhĩ Mi Hầu quay người hướng phía Huyền Trang phóng đi.

...

Sườn núi chỗ, chur phạt từng cái chấp tay trước ngực, lại một lần bắt đầu mặc niệm lên kinh văn.

Nhưng mà, kim cô chú đã sớm không ngăn cản được Lục Nhĩ Mi Hầu.

...

Chỉ thấy Lục Nhĩ Mi Hầu gào thét, chịu đựng kim cô mang tới kịch liệt đau nhức, cái kia phóng tới Huyền Trang hơn đến càng nhanh.

...

Nữ Oa có chút mở to hai mắt.

Trong lúc bối rối, nàng đành phải một chưởng trùng điệp đập vào trên mặt đất.

Lập tức, hắc hùng tinh sau lưng không có dấu hiệu nào nổ tung, cát đá lẫn lộn. Một mặt như núi lớn to lớn vách đá trống rỗng dựng thẳng lên.

Lục Nhĩ Mi Hầu không tránh không né, trực tiếp đụng vào.

Tiếng oanh minh trúng, cái kia tường đá tòi khô lạp hủ đất sụp hỏng.
Vèn vèn trì hoãn Lục Nhĩ Mi Hầu thế công thôi.

Vách đá xuyên thủng.

Ngay tại cái này trong điện quang hỏa thạch, hắc hùng tinh một tay lấy
Huyền Trang trùng điệp quăng mở đi ra, đưa tay đón Lục Nhĩ Mi Hầu kim
cô bông. . .

"Cạch —— "

Một tiếng vang thật lớn.

Không ai thấy rõ đã sinh cái gì,

Bọn hắc chỉ biết là, hắc hùng tinh vị trí nổ tung. Như là suối phun cuồng
sa tuôn hướng bầu trời, đại địa tại trong khoảnh khắc rạn nứt, to lớn khe
rãnh trong nháy mắt trải rộng mỗi một hẻo lánh.

Bị xa xa ném ra ngoài đi Huyền Trang trùng điệp ngã xuống đất, hoảng
sợ nhìn trước mắt một màn, vươn tay ra, lại ngay cả la lên đều không thể ra.

Sau một khắc, Nữ Oa đã ngã tại Huyền Trang trước người, chống lên to
lớn hộ thuẫn.

Lăn lộn trong cát đá, Lục Nhĩ Mi Hầu bí mật mang theo trận trận bụi mù
giống như một đạo gấp sinh trưởng nhánh mầm phóng lên tận trời, tiến tới
ngoặt một cái, đột hướng phi thúy.

Nhưng mà, phi thúy bên kia, cũng có một cái Nữ Oa.

Kim cô bông quét ngang mà qua, Nữ Oa thân thể có chút một bên, đem
cái kia phi thúy cũng cùng nhau dốc lên một cái độ cao, nhẹ nhõm hiện lên.

Lục Nhĩ Mi Hầu động tác định trụ. Hắn nhìn qua thủ hộ phi thúy Nữ Oa, lại quay đầu nhìn thoáng qua, bảo vệ Huyền Trang Nữ Oa, cười.

"Không sai, rất tốt, rất tốt. Ha ha ha ha, rất tốt! Lão tử liền nhìn xem người có thể bảo vệ bao nhiêu thứ!"

...

Sườn núi chõ, Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi buông xuống hai tay, khẽ thở dài: "Cuối cùng vẫn là muốn sinh a."

Cái kia bốn phía chư Phật từng cái trầm mặc không nói.

...

Trên đài sen, Như Lai thần sắc đã sớm đậm mặc đến cực hạn.

...

Trời cao trùng, tam thanh đã rời đi nam Thiên Môn, hướng phía Tây Ngưu Hạ Châu mà đi.

"Thiên kiếp còn thừa lại bao lâu?"

"Còn thừa lại, ba khác."

...

"Người có thể bảo vệ núi sao?"

Kim cô bỗng lại một lần duỗi dài, đập âm âm tại trên một ngọn núi cao, lập tức, núi cao sụp đổ.

Nữ Oa thoáng qua ngây ngốc một chút.

"Người có thể bảo vệ sao?"

Kim cô bông đập âm âm rơi, trên đất bằng trong nháy mắt bị nện ra một cái hố sâu, hai bên hở ra cái núi cao.

"Người có thể bảo vệ sông sao?"

Thiên điện chiếu rọi xuống, kim cô bông điên cuồng xoay tròn lấy, giống như là cắt đậu phụ ở trên mặt đất quét ngang mà qua, đem tất cả tiếp xúc đến hết thấy đều toàn bộ phá hủy, ném lên bầu trời.

Tất cả mọi người chỉ là ngơ ngác nhìn, nhìn xem hấn cuồng, không thể nào ngăn lại.

"Ha ha ha ha ——! Người có thể bảo vệ thái dương sao!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đầu đều hiện lên hơn 600 năm trước một màn kia.

Hơn 600 năm trước, hầu tử trận kia hủy thiên diệt địa báo thù đại chiến, chính là từ đánh xuyên Kim Ô bắt đầu. . .

Nữ Oa cũng không ngồi yên nữa. Chỉ gặp nàng thân hình thoát một cái, hóa ra một cái phân thân liền xông ra ngoài.

Hai viên Lưu Tinh xông phá thiên kiếp ngưng tụ tầng mây, lục trọng thiên, thái dương phía trước nặng nề mà đụng vào nhau. Lập tức, cuồng bạo khí lưu nổ tung, từ lục trọng thiên quét ngang xuống. Toàn bộ thế giới đều bị liên lụy.

Trong cuồng phong, không chỉ là Tây Ngưu Hạ Châu, toàn bộ thế giới cỏ cây đều đang run rẩy. Trên bầu trời thiên kiếp chỉ còn lại có một cái lỗ đen thật lớn, không gặp lại mây đen.

"Hi hi ha ha, xem ra, rốt cuộc tìm được lại một kiện người quan tâm đồ vật." Lục Nhĩ Mi Hầu dữ tợn cười, từng chút từng chút đẩy thẳng lực lượng của mình.

Kim cô bỗng dọc theo song phương linh lực giao hội địa phương từng chút từng chút địa thứ đi qua.

Nữ Oa sử xuất toàn bộ lực lượng, vẫn như trước liên tục bại lui.

Ngăn tại Huyền Trang trước người Nữ Oa, giữ vững phi thúy Nữ Oa, cái kia hai cái thân ảnh cũng dần dần âm đạm, cho đến tiêu thất vô tung.

"Vô Cập" đối "Vô cực", chính diện đấu sức phía dưới, Nữ Oa đã không có dư lực lại đi phân thân.

Nếu như là hơn 600 năm trước, khả năng thủ được đi. Thời điểm đó thái dương, là Kim Ô biến thành, chỉ cần Nữ Oa có thể có một khắc ngăn cản, đại khái có thể giống như thủ hộ Huyền Trang, thủ hộ phi thúy như thế giữ vững thái dương. Đáng tiếc, Kim Ô biến thành thái dương đã sớm tại hơn 600 năm trước bị hầu tử giết chết.

Bây giờ thái dương, là lão Quân cùng Tu Bồ Đề liên thủ luyện chế, một cái không có sinh mệnh hỏa cầu. Bất luận kẻ nào đều không thể di động.

Công hấn tất thủ. Giờ khắc này, Nữ Oa đã triệt để rơi xuống hạ phong.

Như là giống như cuồng phong bạo vũ thêm điện giao thoa mà qua.

Nữ Oa hai mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ, nhìn chăm chăm Lục Nhĩ Mi Hầu: "Người sẽ không thắng, thời gian, không đủ người hao hết bản cung tất cả linh lực."

"Ta biết, ta không thắng được, nhưng, các người ai cũng đừng nghĩ thắng." Lục Nhĩ Mi Hầu có chút há miệng, một cỗ nhiệt khí từ chiếc kia trúng phun ra, trên không trung trong nháy mắt bị chung quanh phun trào linh lực xé rách lấy, biến mất không còn tăm tích.

"Người sẽ không thành công."

"Không từng thử, làm sao biết đâu? A ha ha ha cấp!" Lục Nhĩ Mi Hầu cuồng tiếu một cái xoay chuyển, hướng phía Huyền Trang vọt tới.

Đang lúc Nữ Oa cũng nghĩ hướng phía Huyền Trang phóng đi thời điểm, chỉ gặp hấn lại là một cái xoay chuyển, kim cô bổng hướng phía thái dương quét ngang mà đi. Rơi vào đường cùng, Nữ Oa đành phải lần nữa trở về, cưỡng ép gánh vác kim cô bổng công kích.

...

Nơi xa, tam thanh lơ lửng giữa không trung lẳng lặng nhìn chăm chú lên Nữ Oa cùng Lục Nhĩ Mi Hầu ở giữa đấu sức.

Thông Thiên giáo chủ hạ giọng nói: "Hấn đã đối với thiên địa tạo hóa động thủ, không thể đợi thêm nữa."

Quay đầu lại, hấn hướng phía lão Quân nhìn đi qua.

Chỉ thấy lão Quân còn tại ngơ ngác nháy mắt, do dự.

...

Đài sen phía trên, Như Lai vẫn như cũ lẳng lặng ngồi ngay thẳng. Cái kia lực chú ý, từ đầu đến cuối, đều không tại Lục Nhĩ Mi Hầu cùng Nữ Oa trên thân.

...

Dưới chân linh sơn, lăn lộn trong cát đá, Huyền Trang ghé vào đồng đá vụn bên trên, dùng cái kia song đã sớm máu thịt be bét tay đào lên chồng chất như núi đá vụn.

"Chịu đựng. . . Người muốn ủng hộ ở, vi sư tới cứu người. . . Người không thể chết. Không thể chết a. Người ngàn vạn không thể chết a. Vi sư, vi sư còn chưa tới Linh Sơn đâu. . . Người tại sao có thể chết!" Hấn không ngừng mà tự mình lầm bầm, giống như máy móc không ngừng lặp lại.

Giọt giọt nước mắt rơi xuống, cùng đã hút đã no đầy đủ máu tươi thổ những hỗn tạp cùng một chỗ. Biến thành một loại bi thương nhan sắc.

Trong mơ màng ước mơ, tín ngưỡng, bị hiện thực hung hăng đánh cái vỡ nát.

Đã sớm đến cực hạn thân thể cứ như vậy tại cái này lăn lộn cát bụi ở giữa đau khổ giãy dụa lấy, như là trong gió ánh nến, tùy thời đều có dập tắt khả năng. Giống nhau trong hồng trần mê thất du hồn, giống nhau hấn đi về phía tây một đường

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 797: Thành Phật

Lục Nhĩ Mi Hầu như là một con dã thú đồng dạng tại trên bầu trời vừa đi vừa về đâm chọc vào, cái kia mục tiêu một hồi là Huyền Trang, một hồi là thái dương, một hồi lại biến thành phi thúy.

Kim cô bổng xẹt qua núi cao, đem cái kia đỉnh núi xóa đi. Kim cô bổng rơi đập hải dương, khơi dậy biển động. Kim cô bổng đảo qua bình nguyên, vượt ra khỏi sơn cốc. . .

Thiên địa không ngừng mà cải biến bộ dáng, tiếng oanh minh, tiếng va chạm, các loại tiếng vang hỗn hợp. Cuồng loạn khí lưu dưới, cát đá, nước biển, mây trôi tại mỗi một hẻm lách không ngừng khuấy động. Thiên địa như là hỗn độn.

Toàn bộ thế giới đều đã điên cuồng, trở nên như là địa ngục, chớ nói bình thường sinh linh, cho dù là Dương Thiên thanh tâm loại hình tu sĩ, cũng như lá rụng thân bất do kỷ. Khiến cho ra tất cả vốn liếng, cũng vền vẹn định trụ thân hình thôi.

Phi thúy bên trên vết rách lại là từng bước một làm lớn ra.

Phi thúy bên trong, hầu tử không ngừng mà vượt kiên cố, rít lên lầy. Nhưng mà, phía ngoài toàn bộ thế giới đều giống như đã cùng hấn đã mất đi liên hệ, không có bất kỳ người nào nghe được thanh âm của hấn.

"Ha ha ha ha, ngươi thủ được cái gì? Thủ được cái gì?" Trong cuồng phong, Lục Nhĩ Mi Hầu thanh âm tại thiên địa bên trong không ngừng

quanh quẩn, như là nửa đêm khóc thét hồn phách để cho người ta rùng mình.

Nữ Oa mệt mỏi ngăn cản, đã là dần dần kiệt lực.

Trên bầu trời, thiên kiếp gằm nhẹ, yên lặng ngưng tụ lực lượng, chờ đợi lấy, chờ lấy nó hai cái này con mồi hao hết cuối cùng một tia lực lượng.

...

Trong cuồng phong, Tu Bồ Đề như là một viên minh tinh lóe ra, yên lặng nhìn chăm chú lên phía dưới tràn ngập cuồng sa.

...

Cát đá bay múa trên mặt đất, Huyền Trang khẽ run, vẫn như cũ dùng hết tất cả lực lượng, đem một khối lại một khối tảng đá lộ ra.

Máu tươi thuận cát đá hình dáng từng chút từng chút choáng mở.

Toàn bộ thế giới với hắn mà nói, tựa hồ cũng đã yên lặng, chỉ còn lại có trước mắt băng lãnh đóng đá.

Một viên đá vụn từ gương mặt của hắn xẹt qua, một tia máu tươi chậm rãi trượt xuống.

"Người muốn độ chúng sinh, kết quả là lại không độ hóa được mình."
Một thanh âm ở bên tai của hắn vang lên.

Đáp lại chỉ có nước mắt.

Đúng vậy, nước mắt.

Bước ra núi vàng chùa thời điểm,

Hắn cho là mình cả đời nước mắt đều đã chảy khô. Nguyên lai không có.

Thế gian này khổ, xa xa so với hắn ngay từ đầu tưởng tượng muốn bao nhiêu. Người cho rằng người chạy tới thấp nhất cốc, nhưng không nghĩ, nguyên lai tiến lên một bước, mới thật sự là vực sâu.

"Để xuống đi, thành Phật. Thành phật, liền không còn khổ."

"Bần tăng. . . Bần tăng không thể thả. . . Không thể. . ." Xóa đi khóe mắt nước mắt, Huyền Trang nghẹn ngào.

Mười ngón đều đã máu me đầm đìa, nhưng ngoại trừ tiếp tục, hắn còn có thể như thế nào?

. . .

"Nương nương." Lão Quân thanh âm tại Nữ Oa trong đầu vang lên:
"Việc đã đến nước này, hay là giao cho lão phu đi."

"Lăn ——! Bản cung sẽ không lại tin nhiệm các ngươi!" Nữ Oa một cái rống lên. Kéo lấy thật dài bạch quang, nàng ngênh hướng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lại là một cơn đập âm âm dưới, kịch liệt khí lưu ở trong thiên địa đẩy ra gợn sóng.

Lão Quân góc áo trong gió nhẹ nhàng phát động lầy.

"Nàng không có đồng ý."

"Còn muốn cái gì nàng đồng ý a!" Thông Thiên giáo chủ gầm thét lên:
"Một hồi sẽ qua, chính nàng có thể hay không sống đều là cái vấn đề!"

"Đây là quy tắc của trò chơi."

"Người đây là cô hủ!"

"Lão phu cô hủ?" Thản nhiên nhìn Thông Thiên giáo chủ một chút, lão Quân nói: "Cho nên, thành tựu thiên đạo 'Vô vi' sẽ là lão phu, mà không phải người."

"Người thành lại như thế nào? Bây giờ không phải là ném đi?"

"Thành tựu thiên đạo, dựa vào là cơ duyên, càng là tự thân. Có nhiều thứ, mất đi, cũng không phải có thể dùng loại phương thức này nhặt về."

"Người!" Thông Thiên giáo chủ tức giận, nhưng cũng không thể làm gì.

...

Phi thúy dọc theo trung tuyến chậm rãi vỡ ra.

Kiên cố bên ngoài, Dương Thiên dùng còn sót lại lực lượng cố gắng duy trì lấy. Đáng tiếc một chút lực lượng, đã sớm không dùng được.

Kiên cố bên trong, hầu tử cảm thiết can Binh sử xuất toàn lực một lần lại một lần đánh thẳng vào, thêm phi thúy vỡ vụn.

...

Một trận cuồng phong đảo qua, Huyền Trang bỗng nhiên khẽ giật mình.

Một trương đen kịt mặt xuất hiện ở trước mặt hắn, đã sớm không có khí tức.

"Ngộ nhận. . ."

Trong chốc lát, cái kia tâm bị xoa nhẹ cái vỡ nát.

Hắn mở to hai mắt nhìn ngơ ngác nhìn, nước mắt giọt giọt hạ xuống. Khẽ run, vươn tay ra, đụng vào cái kia băng lãnh gương mặt. Nhưng lại tại tiếp xúc trong nháy mắt, bỗng nhiên rụt trở về.

Giờ khắc này, hắn toàn bộ thế giới phẳng phát đều bị xé nát.

...

Đài sen phía trên, Như Lai mở miệng khẽ thở dài: "Đề xuống đi."

...

"Buông xuống?" Huyền Trang ngơ ngác há to miệng, cười.

Nước mắt tràn qua hốc mắt, trước mắt thế giới đều đã mơ hồ.

...

"Thành Phật, mới có thể thoát ly khổ hải."

...

Huyền Trang ngơ ngác mở to hai mắt nhìn, trầm mặc.

...

Trên bầu trời một kích đập âm âm dưới, Nữ Oa thân thể như là thiên thạch từ trên trời giáng xuống, đâm vào trên mặt đất, như là rơi xuống hồ sen cục đá choáng lên to lớn gợn sóng. Lăn lộn cát đá vô biên vô hạn đẩy ra.

"Ha ha ha ha! Người muốn hộ người ta, người ta chưa hẳn chịu bị người hộ!" Lục Nhĩ Mi Hầu quơ kim cô bổng ở trên bầu trời vạch ra một đường vòng cung, ngược lại hướng phía Nữ Oa vọt tới.

Đang lúc này, phi thúy chung quy là đã nứt ra.

Hầu tử từ cái kia phi thúy bên trong một bước vọt ra, hướng phía Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp mà đi.

Không thể tưởng tượng một màn xuất hiện.

Ngay tại cái này bắn vọt quá trình bên trong, hầu tử trong nháy mắt đem tu vi của mình tăng lên tới thiên đạo. Trong nháy mắt, linh khí trong thiên địa đều phun trào lên, bọn chúng điên cuồng ngưng tụ, tụ thành mắt trần có thể thấy, như dòng nước vật thể, như là một cây to lớn xúc giác chăm chú cùng tại hầu tử sau lưng, rót vào.

Trên bầu trời, hai cây binh khí lại một lần đụng vào nhau, ánh sáng màu vàng óng trong nháy mắt chiếu sáng toàn bộ thế giới. Tiếng vang đình tai nhức óc đánh thẳng vào mỗi người màng nhĩ.

"Người rút cục đi ra rồi? Ha ha ha ha, ta còn tưởng rằng người chuẩn bị ở bên trong co lại cả một đời đâu!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch môi cuồng tiếu.

"Lão tử, là đi ra làm thịt người!" Hầu tử đồng dạng nhếch môi.

Hai cái hầu tử, thần tình kia đúng là không có sai biệt!

...

"Thành Phật. . ." Ngẩng đầu, Huyền Trang ngo ngác nhìn lên bầu trời bên trong kịch chiến hai cái hầu tử.

...

Như Lai chấp tay trước ngực nói: "Thế nhân đều là khổ, chỉ vì lòng mang chấp niệm. Người nếu không buông xuống, cũng chỉ có thể một mực trầm luân bể khổ. Chúng đạo đã bại, biện pháp, càng là không thể nào nói đến. Giờ này khắc này, thành Phật, đây là người đường ra duy nhất."

...

"Thành Phật. . ." Cúi đầu nhìn về phía sớm đã ngủ say hắc hùng tinh, Huyền Trang chậm rãi cười. Mặt kia bên trên nước mắt vẫn như cũ ngăn không được dưới mặt đất trượt.

...

Đại địa bên trên, Nữ Oa bung bít lấy thụ thương vai chậm rãi đứng dậy. Một ngụm máu tươi từ trong miệng của nàng tràn ra.

Nghiêng mặt qua, nàng bỗng nhiên hiện Tu Bồ Đề liền đứng tại bên cạnh của nàng.

"Nương nương. . . Quên đi thôi."

Nghe vậy, Nữ Oa không thể nín được cười.

"Không tính, lại có thể thế nào đâu? Người dạy đi ra diên đồ đệ a."

Ngẩng đầu lên, hai người bất đắc dĩ nhìn lên bầu trời bên trong lặp đi lặp lại vừa đi vừa về truy đuổi hai cái đầu tử, cái kia kịch liệt trình độ, so với lúc trước Nữ Oa cùng Lục Nhĩ Mi Hầu, lại càng thêm hơn.

Hơi hơi dừng một chút, Nữ Oa không khỏi khẽ thở dài: "Đúng là thiên ngoại tước, cái này tam giới, chịu không được sự hành hạ của hắn a."

...

Tiếng oanh minh bên trong, trên bầu trời cái kia to lớn lỗ đen bắt đầu chậm rãi xé mở lỗ hồng, từng cây linh lực hội tụ mà thành xúc tu bay múa.

Thiên kiếp, đã bắt đầu hiển lộ nó chân chính diện mục, vậy là không có bất luận kẻ nào có thể chống cự được răng nanh.

Nhưng mà, hãm sâu tê đầu bên trong hai người căn bản là đã không rảnh bận tâm cái khác, thậm chí ngay trong bọn họ bất kỳ bên nào, đều không có né tránh thiên kiếp dự định.

...

Nhìn qua trong cuồng phong phiêu diêu toàn bộ thế giới, Huyền Trang trên mặt dần dần không có tiểu dung, cũng không có ưu thương, có, chỉ còn lại có càng lúc càng nồng nặc lạnh nhạt. Thần tình kia, phảng phất tại lấy mắt thường có thể thấy được độ đông kết.

"Không bằng, thành Phật đi."

"Ân, Phật Tổ nói, rất đúng."

U ám, hỗn độn trong thế giới, một sợi kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống Huyền Trang trên thân. Hào quang rực rỡ đâm thủng mê vụ, chậm rãi khuếch tán ra.

Huyền Trang chấp tay trước ngực, mặt không thay đổi tụng niệm lên kinh văn.

...

"Huyền Trang triệt để bại." Cái kia Linh Sơn sườn núi chỗ chư Phật cũng từng cái chấp tay trước ngực.

...

Trông thấy một màn này, hầu tử không khỏi ngậy ngốc một chút.

"Ngươi. . . Ngươi đang làm gì?" Trong lúc bối rối, hầu tử liền muốn hướng phía Huyền Trang tiến lên.

Lại là một tiếng tiếng vang chói tai, kim quang đại tác. Hai thanh binh khí lần nữa đỡ đến cùng một chỗ.

Lần này, biến thành Lục Nhĩ Mi Hầu ngăn cản hầu tử đường đi.

Trợn tròn tròn mắt nhìn qua hầu tử, Lục Nhĩ Mi Hầu gằn từng chữ nói ra: "Ngươi đã thua, hoàn toàn thua! Ha ha ha ha!"

Offline mừng sinh nhật tại:

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 798: Lựa Chọn Cuối Cùng

"Bang" một tiếng trùng điệp va chạm, hầu tử thân hình bỗng nhiên phía sau áp chế, lơ lửng giữa trời. Cùng Lục Nhĩ Mi Hầu cách không giằng co lấy.

Trên bầu trời thiên kiếp tứ ngược, cuồng phong từ tai của hắn bên chậm rãi thổi qua, có chút rung động cái kia từng sợi lông tóc.

Cách Lục Nhĩ Mi Hầu, hắn mở to hai mắt nhìn, nhìn xem kim quang kia chiếu rọi tại Huyền Trang trên thân, nhìn xem cái kia chậm rãi khuếch tán ra tới Phật Quang. Trong đầu trống rỗng.

Giờ khắc này, toàn bộ thế giới đều yên lặng, chỉ còn lại có Lục Nhĩ Mi Hầu cái kia sắc nhọn tiếng cười đang vang vọng.

Mỗi người đều đang ngơ ngác mà nhìn xem Huyền Trang.

Có lẽ, đây là không có người nghĩ tới kết cục đi. Quanh đi quẩn lại, cách xa vạn dặm đường, cuối cùng, lại quay lại nguyên điểm, hơn 600 năm trước nguyên điểm, cũng là tám trăm năm trước cái kia nguyên điểm. Cả Linh Sơn đều không thể đập vào, càng không quan trọng biện pháp.

Thánh quang phía dưới, cái kia đã sớm tổn hại không chịu nổi tăng bào bên trên vết máu chậm rãi rút đi, biến thành như là cái khác Phật Đà sáng chói kim sắc cà sa.

Một điểm gọn sóng tại tám kia băng lãnh trên mặt nhọn nhạo lên, trên da nhiễm cát bụi, vết máu hóa thành hạt bụi nhỏ tan hết, ngược lại thay đổi chính là không có sinh mệnh kim nhan sắc.

Mỗi người đều ngây dại.

Hầu tử hoảng sợ nhìn xem, kinh ngạc mà nhìn xem, nhìn xem tám kia anh tuấn, lại không có nửa điểm cảm xúc gương mặt, nhìn xem như cùng ở tại trong nháy mắt bị kéo ra linh hồn thân sắc.

Một điểm kim quang hiện lên ở cuối trời, chậm rãi rơi xuống, như là một viên giáng lâm thế gian sao trời, từng chút từng chút hướng lấy Huyền Trang tiếp cận. Đó là phật "Linh vận" . Khi cái kia linh vận cùng Huyền Trang kết hợp thời điểm, phật thể, liền triệt để thành hình. Hết thủy quy về nguyên điểm, quy về hầu tử bái nhập Tà Nguyệt Tam Tinh Động trước giờ cái kia nguyên điểm. Từ đó về sau, Huyền Trang đem cùng với những cái khác Phật Đà không khác chút nào.

Hầu tử ngơ ngác há to miệng, kinh ngạc nhìn xem, thậm chí liền hô hấp đều đã quên mất. Cái kia lòng đang kịch liệt nhảy lên, một hơi ngạnh tại cổ họng của hắn. Giờ này khắc này, hắn thậm chí ngay cả ngăn trở dừng lại đều quên.

Bất quá, cho dù xuất thủ ngăn cản, hắn lại có thể có mấy thành phần thắng đâu? Không nói đến hắn có thể hay không trải qua Lục Nhĩ Mi Hầu cửa này, trải qua Như Lai, phật môn chư phật cái kia quan, linh vận cùng Huyền Trang kết hợp, nguồn gốc từ tại Huyền Trang trái tim. Huyền Trang đã lựa chọn như thế một con đường, ai có thể đi ngăn cản đâu?

Thông Thiên giáo chủ siết chặt nắm đấm liền muốn tiến lên, lại bị lão Quân ngăn lại.

"Đây là cơ hội cuối cùng." Một thanh âm tại hầu tử trong đầu vang lên, là lão Quân: "Giết hẳn. Một khi thành Phật, ngươi theo đuổi, đem không có bất kỳ cái gì đường lùi!"

Hầu tử siết thật chặt Thiết Can Binh, nặng nề mà thở hào hển. Ánh mắt kia ở trong thiên địa trôi giạt.

"Giết. . . Giết hẳn?" Hầu tử chậm rãi cười.

Cùng lúc đó, lão Quân thanh âm đồng dạng tại Nữ Oa trong đầu vang lên.

"Nương nương, không phải là kết quả ngươi muốn. Liền đem sự tình giao cho lão phu xử lý đi!"

Nữ Oa đồng dạng ngơ ngác, kinh ngạc nhìn qua Huyền Trang, cười.

Giờ này khắc này, ở đây, có thể tinh táo làm ra phán đoán, đại khái cũng chỉ còn lại lão Quân đi.

Dùng hết tất cả đi về phía tây hầu tử, tám trăm năm bày mưu nghĩ kế, đánh cược mình các đệ tử Tu Bồ Đề, hủy đi toàn bộ Nữ Nhi quốc, thậm chí toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu mạo hiểm từ phi thúy bên trong đi ra, trực diện thiên kiếp Nữ Oa. Ai có thể tiếp nhận một kết cục như vậy đâu?

Không có người trả lời lão Quân, mỗi người đều đang trầm mặc lấy, ngơ ngác nhìn, thời gian từng giờ từng phút trôi qua, trên bầu trời linh vận khoảng cách Huyền Trang đã càng ngày càng gần.

...

Đài sen phía trên, Như Lai không nhúc nhích ngồi , chờ lấy.

...

Sườn núi chõ, chur phạt lẳng lẳng ngửa đầu nhìn qua cái kia một sợi linh vận.

...

"Bồ đề lão đầu, khuyên nhủ nàng!" Sóng chết trước mắt, lão Quân đành phải ngược lại nhìn phía Tu Bồ Đề: "Các người muốn đã không tồn tại nữa! Nhanh khuyên nhủ nương nương, đây là cơ hội cuối cùng!"

"Cơ hội cuối cùng?" Tu Bồ Đề nhìn qua Huyền Trang, tấm kia che kín nếp nhăn mặt già bên trên hiển hiện tràn đầy, đều là bất đắc dĩ.

Lần này, cả lão Quân cũng ngây dại.

Hầu tử, Nữ Oa, Tu Bồ Đề tam phương, lại không ai làm ra đáp lại.

Phong chậm rãi thổi mạnh, mỗi người đều đang trầm mặc. Giữa thiên địa, phảng phất chỉ còn lại có lão Quân một người đang lo lắng.

Lữ Lục Quả chậm rãi nương đến Dương Thiên bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Thánh mẫu đại nhân, tiếp xuống phải nên làm như thế nào?"

"Làm sao bây giờ?" Dương Thiên mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn, do dự, nửa ngày đều nói không ra một câu.

Quay đầu lại, Lữ Lục Quả nhìn thấy thanh tâm vẫn như cũ lẻ loi trợ trợ lơ lửng tại cái kia trong cao không, đồng dạng là một mặt ngọc trệ.

Một tiếng kịch liệt tiếng oanh minh từ phía chân trời truyền đến, đó là thiên kiếp đã triệt để chuẩn bị xong tín hiệu. Đã đến giờ. Từng đạo linh lực hội tụ mà thành xúc tu từ hư không bên trong kéo dài ra, như là một cái to lớn, lẳng không bay múa bạch tuộc.

Hít một hơi thật sâu, hầu tử buồn vô cớ nhìn về phía thiên kiếp: "Nương nương."

"Hả?" Nữ Oa ngửa đầu hướng phía hắn nhìn đi qua.

"Nếu như nói, ba người chúng ta bên trong, nhất định phải bị thiên kiếp lấy đi hai người, chỉ có một người có thể sống sót, vậy nhất định không phải là ta."

Nữ Oa không có trả lời.

Hơi hơi dừng một chút, hầu tử nói tiếp: "Ta không muốn giết Huyền Trang, bởi vì, ta biết hắn tận lực, cũng không phải là lỗi của hắn. Mà lại, coi như giết, cũng vô dụng. Chúng ta bên này có ta, ngươi, còn có lão Quân, nhưng đối diện, đồng dạng có Lục Nhĩ Mi Hầu, có Như Lai, có chư phật. Chúng ta không có cơ hội ngăn cản linh vận. Sáu trăm năm trước, Như Lai phí hết lớn như vậy tâm tư, mới phá lão Quân thiên đạo. Nếu như không phải Huyền Trang biện pháp kẹt lấy, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ lão Quân tu vi tái tạo."

Gió phất qua gương mặt, Nữ Oa lẳng lặng nhìn chăm chú lên hầu tử.

Hầu tử có chút nhú mày, nói: "Nếu như lưu lại là ta, rất nhiều người sẽ chết. Tựa như hơn 600 năm trước như thế. Bởi vì, ta không ngăn cản được Như Lai. Mà lần này, chắc hẳn hắn sẽ không lại cho ta cơ hội như vậy đi, rất có thể sẽ đại khai sát giới."

"Cho nên?"

"Cho nên, chỉ có ngươi. Hiện tại, có thể cứu bọn hắn chỉ có ngươi." Cúi đầu xuống, hầu tử nhìn Nữ Oa một chút, lại ngược lại nhìn về phía xa xa Dương Thiên, thanh tâm, cùng Lữ lục quái các loại một đám yêu quái, nói: "Ta biết, Thích Già Ma Ni là ngươi một tay nâng đỡ, hắn chí ít, hẳn là sẽ

cho người lưu một đường đi. Cho nên, Dương Thiên, thanh tâm, còn có các huynh đệ của ta, cùng sư phụ của ta Tu Bồ Đề, cùng ta có liên quan tất cả mọi người, làm phiền nương nương phí tâm."

Nữ Oa lẳng lặng nhìn chăm chú lên hầu tử.

Cười nhạt cười, hầu tử nhìn qua Nữ Oa nói tiếp: "Đừng cự tuyệt ta, bởi vì ta thật là. . . Không có lựa chọn nào khác. Phàm là có một chút điểm lựa chọn nào khác, ai sẽ muốn chết đâu?"

Cách vài dặm khoảng cách, hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau.

Hồi lâu, Nữ Oa nhẹ giọng thở dài: "Ta đáp ứng người."

. . .

Xa như vậy chỗ, Dương Thiên có chút bối rối nhìn qua xa xa hầu tử cùng Nữ Oa. Nàng nghe không được bọn hắn đang nói cái gì, nhưng mơ hồ, nàng đã có dự cảm bất tường.

"Hắn. . . Hắn muốn làm gì?"

Không có người trả lời, cũng không có người có thể trả lời. Tất cả mọi người chỉ là lẳng lặng mà nhìn xem.

. . .

Trên bầu trời linh vận chậm rãi hạ xuống, đã đến khoảng cách Huyền Trang không đủ trăm trượng địa phương.

"Các người còn đang chờ cái gì!" Lão Quân điên cuồng gầm thét: "Đợi thêm, đợi thêm liền đều không có cơ hội! Đều không có cơ hội!"

Giờ này khắc này, liền cả hấn cũng thất thố, đem hết toàn lực gào thét qua đi, là cái kia từng tiếng ho kịch liệt.

...

Thanh tâm lẳng lẳng nhìn qua hầu tử. Giờ khắc này, nàng phảng phất cũng ý thức được cái gì. Tay kia không khỏi có chút nắm thật chặt.

...

Trên bầu trời, hầu tử cái kia rơi vào thanh tâm trên người ánh mắt chậm chậm lưu động, quay đầu nhìn về phía lục nhĩ, chậm rãi bày ra tiến công tư thế, nói: "Bắt đầu đi, ta vô luận như thế nào, sẽ không để cho người tiếp tục sống trên thế giới này."

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 799: Kết Thúc

Đài sen phía trên, Như Lai mặt không thay đổi ngòi ngay thẳng.

...

Lão Quân rõ ràng ngây ngốc một chút, nắm phát trần kiết gấp nắm chặt.

...

"Liều mình đánh cược một lần sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu chậm rãi bật cười, ánh mắt kia chậm rãi trượt đến đứng ở xa xa Nữ Oa trên thân: "Vậy liền thử một chút đi."

...

Dương Thiên ngơ ngác mở to hai mắt, tay kia tại có chút run rẩy.

Trên bầu trời, linh vận chậm rãi hạ xuống, một chút xiu tiếp theo Huyền Trang.

...

Một tiếng oanh minh, linh lực ngưng tụ mà thành Thiên Kiếp xúc tu hướng phía hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu rút mạnh đi qua.

Phảng phất đạt được tiến công hiệu lệnh, hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu đồng thời bộc phát ra tất cả lực lượng, đối xông. Tránh thoát Thiên Kiếp

xúc tu đồng thời, điên cuồng trùng kích bộc phát ra. Chớp mắt bạch quang trong nháy mắt bao trùm hết thảy tất cả.

Khàn cả giọng tiếng gào thét ở trong thiên địa mỗi một hẻm lánh quanh quần.

Cát bay đá chạy ở giữa, tất cả mọi người bị đẩy (về) sau một đoạn. Không đợi bọn hấn tỉnh táo lại, đợt thứ hai trùng kích đã tới rồi.

Mỗi người đều đang cắn lấy răng, tại cơn mưa gió này phiêu diêu thế giới bên trong khổ khổ chống đỡ lấy.

Răng nanh, gân xanh, trong chiến trường hai người, đồng dạng như thế.

Vén vén tại cái này điên cuồng khí lưu bên trong, sông núi, dòng sông, giữa thiên địa tất cả mọi thứ phảng phất mực in bị không ngừng vặn vẹo lên.

Có lẽ, đây chính là đáng sợ nhất kết liễu đi. "Vô cực" đối "Vô cực", lực cực hạn đối lực cực hạn, một trận không có kết quả chiến đấu, lại vô luận như thế nào cũng chạy không thoát, chân chính thiên địa họa kiếp.

...

Kim sắc trong quang hoa, Huyền Trang chấp tay trước ngực, ánh mắt vô hồn mà nhìn xem.

Sáng chói thế giới bên trong, cách xa một bước, chính là cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Chỉ cần đầu kia đỉnh linh vận rơi xuống, nương theo lấy tâm phong bế, cái kia ngoại giới hết thảy liền cùng hấn không còn một tơ một hào quan hệ.

...

Sườn núi chõ, chur phạt lẳng lẳng đứng lẳng lẳng.

Có Linh Sơn pháp trận bảo hộ, tại không có nhận chính diện trùng kích tình huống dưới, Linh Sơn phạm vi bên trong hết thấy sẽ không nhận bất kỳ tổn thương. Thế nhưng là bên ngoài đâu?

Đó là phẳng phát hoàn toàn khác biệt hai thế giới.

Cách một mặt tường ánh sáng, bọn hắn có thể thấy rõ ràng hết thấy tất cả đều tại tuyệt đối lực lượng phía dưới, điên cuồng bị xé nát, hỗn hợp, lại xé rách, lại hỗn hợp. . . Tại bên cạnh của bọn hắn, một giọt sương châu từ trên phiến lá chậm rãi trượt xuống.

...

"Người. . . Người dừng tay! Dừng tay! Dựa vào cái gì! Mỗi lần đều muốn một người đi khiêng, người khiêng được bao nhiêu!"

Tựa hồ đã đọc hiểu cái gì Dương Thiên giãy dựa lấy muốn xông vào kịch chiến phạm vi, lại bị không biết lúc nào đã chạy đến Dương Tiễn gắt gao níu lại, vô luận như thế nào cũng giãy dựa mà không thoát.

Cuồng phong vòng quanh nước mắt vung hướng phương xa.

Thanh tâm ngơ ngác nhìn, phiêu diêu thân hình từng chút từng chút hướng lấy chiến trường chính giữa tới gần. Như là một cái chậm rãi bay về phía ánh nền bướm bướm.

...

Lão Quân khàn cả giọng gào thét: "Nương nương! Còn chờ cái gì! Còn đang chờ cái gì!"

Nữ Oa ngơ ngác đứng đấy, không có đáp lại.

...

Tu Bồ Đề như là bị rút đi chút sức lực cuối cùng, bầy ngòi. Cái kia dưới thân, là không ngừng biến ảo thô nướng.

Nếu như không phải tự thân có đượ tu vi cường đạ, giờ này khắc này, hấn đạ khái cũng bị trong thiên đạ này loạn lưu thôn phệ đi.

...

Lại là một tiếng oanh minh truyền đến, Thiên Kiếp đã như là một đầu Cự Thú điên cuồng gào lên, tất cả xúc giác đồng loạt gào thét mà ra, ở trong thiên đạ khuấy động.

Thiêm điện loạn lưu cơ hồ trải rộng mỗi một hẻo lánh. Cái này phá hư phạm vi đã không chỉ là Tây Nguru Hạ Châu, nó thậm chí tại hướng phía cái khác các đạ bộ phận châu khuếch tán. Tất cả bị chạm đến, ngoại trừ có linh lực gia trì tu sĩ bên ngoài, đều bị triệt để đốt thành tro bụi.

...

Lăng tiêu bảo điện bên trong, mỗi một cái Tiên gia đều lộ ra sợ hãi thần sắc. Bởi vì lăng tiêu bảo điện đều tại có chút rung động.

Không chỉ là lăng tiêu bảo điện, nói chính xác, là toàn bộ tam giới, đều tại cái này Thiên Kiếp nộ đánh cho bên trong điên cuồng rung động. Liền cả nam Thiên Môn tường thành cũng hơi nứt ra.

Thất kinh thiên binh bắt đầu bốn phía chạy trốn.

Trong đạ điện Tiên gia, những cái kia đứng lặng tại Thiên Đình trung tâm quyền lực các Tiên Nhân, từng cái chấp tay cáo lui, rời đi đạ điện.

Từng hạt hạt bụi nhỏ từ nóc nhà rơi xuống, rơi xuống tại Ngọc Đế long án bên trên.

Một vị khanh gia khom người đi vào Ngọc Đế bên cạnh, thấp giọng nói: "Bệ hạ, nếu không cũng tránh một chút a?"

"Tránh đi chỗ nào? Còn có ở đâu là an toàn sao?" Ngọc Đế cười chua xót nói: "Trẫm trên danh nghĩa quân lâm tam giới, kết quả là, thậm chí ngay cả một cái tránh họa địa phương cũng không tìm tới a. . . A a a a."

. . .

Một cái xúc tu từ trên trời giáng xuống, đập ầm ầm tại hầu tử trên lưng.

Tiếng oanh minh bên trong, khàn cả giọng tiếng kêu thảm thiết vang vọng tam giới. Bất lửa thân ảnh từ trên bầu trời bỗng nhiên rơi xuống.

Lục Nhĩ Mi Hầu theo sát mà tới, trong tay kim cô bỗng hướng phía hầu tử trùng điệp quét tới. Nhưng lại tại trong chớp nhoáng này, hầu tử cái kia đột thiên hỏa thân thể từ trước mắt của hắn biến mất.

Sau một khắc, một tiếng vang trầm, phía sau lưng của hắn bị trùng điệp đánh một cơn. Hoảng hốt ở giữa, một đạo thiểm điện theo nhau mà tới, trùng điệp đánh vào trên người hắn.

"Ta muốn giết ngươi! Giết ngươi!" Tiếng gầm gừ bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu xoay người một cái, đỉnh lấy thiểm điện dư uy cứng rắn hướng phía hầu tử phương hướng vọt tới.

"Bang "

Trùng điệp va chạm phía dưới, hai thanh binh khí lại một lần đan vào với nhau. Hai người khoảng cách gần chém giết lấy , mặc cho thân thể đập

âm âm xuống mặt đất, nhấc lên đầy trời cát bụi, lại đang trong khoảnh khắc tách ra. Phân lập bình nguyên hai đầu, thở hồng hộc giằng co lấy.

Hầu tử nửa bên mặt đã sưng không tưởng nổi, đập phá trên trán máu tươi giọt giọt thuận chảy xuôi mà xuống, rót vào trong mắt. Trên lưng đã sớm bị thiêu đến cháy đen. Cái kia nắm côn tay tại khẽ run.

Lục Nhĩ Mi Hầu một cái bả vai đã sụp đổ xuống dưới, phần bụng rõ ràng móp méo một mảnh, ở trong đó ngũ tạng lục phủ. . . Nên đều bị đánh nát đi.

Nhưng mà, bọn hấn cũng còn đứng đấy.

. . .

Thanh tâm xa xa nhìn xem, cái kia trong hốc mắt khắp lên lệ quang.

Mông lung bên trong, nàng nhớ tới Hoa Quả Sơn cái kia lần thứ nhất gặp nhau. Cái kia từ trong viên đá đặng tới, điên điên khùng khùng, dùng tảng đá nện tay mình hầu tử.

Nhớ tới hấn giờ tảng đá đập âm âm hướng lão hổ đầu.

Đúng vậy a, hấn làm sao lại ngã xuống đâu? Hấn cho tới bây giờ cũng sẽ không ngã xuống, không có bất kỳ cái gì sự tình có thể làm cho hấn ngã xuống.

Từ Hoa Quả Sơn đến linh đài Phương Thốn Sơn, cách xa vạn dặm đường, hấn đi qua.

Sơn môn khẩu một cái xuân xanh, hấn quỳ qua.

Ác Long Đàm, hấn vượt qua được.

Hoa Quả Sơn phản thiên, hấn làm được.

Đoạn đường này, hấn không giờ khắc nào không tại cần răng. Đi qua khó khăn nhất đường, nuốt xuống khổ nhất nước mắt. Đã chịu tất cả mọi người không thể chịu đựng được, thu được bất luận kẻ nào đều không thể so sánh lực lượng. Tám trăm năm, thế nhưng là. . . Lúc nào là kích cỡ đâu?

. . .

"Rống!"

Gần như đồng thời hai tiếng gào thét, trong nháy mắt, thiên địa linh lực lại một lần rút vào cỗ này nhìn như lung lay sắp đổ thân thể. Lực lượng tại thời khắc này, lại một lần đạt đến cực hạn.

Hấn là "Vô cực", bọn hấn đều là "Vô cực" . Sẽ không chết, nhưng cũng không có cách nào ngừng.

Sau một khắc, bỏ rộng rãi bình nguyên phía trên, hai cỗ thân ảnh hóa thành hai đạo kim quang, lại một lần hướng phía đối phương vọt tới. To lớn kim sắc gợn sóng đẩy ra, quét ngang hết thảy.

. . .

Linh vận từng điềm từng điềm hạ lạc, thẳng đến Huyền Trang đỉnh đầu.

Hấn nhìn qua phương xa kịch chiến hai cái hầu tử, ngẩng đầu nhìn chăm chú.

. . .

Đài sen phía trên, Như Lai lẳng lẳng ngồi ngay thẳng.

Sườn núi chỗ Phật Đà nhóm, lẳng lẳng chờ lấy.

...

Chậm rãi vươn tay ra, Huyền Trang ý đồ đi ôm cái kia linh vận. Sau một khắc, ngay tại Nữ Oa trước mặt, ngay tại Tu Bồ Đề trước mặt, linh vận cùng Huyền Trang hợp hai làm một.

Biến thành một tôn mới, Phật Đà.

Đi về phía tây, đã hoàn tất.

...

Lục Nhĩ Mi Hầu gào thét, quơ kim cô bông hương hầu tử đập tới.

Hầu tử cắn chặt răng, giơ lên Thiết Can Bình vững vàng chống chọi.

...

Dương Thiên ngơ ngác nhìn.

Lữ Lục Quả ngơ ngác nhìn.

Ngưu ma vương ngơ ngác nhìn.

Đám khỉ vương ngơ ngác nhìn.

...

Như Lai chậm rãi nhắm mắt lại.

...

Chính Pháp Minh Như Lai chấp tay trước ngực, nói một tiếng: "A di đà phật."

...

Tu Bồ Đề bày ngòi trên mặt đất, như là hài đồng khóc lóc đau khổ không thôi.

Lão Quân như là bị kéo ra chút sức lực cuối cùng, quỳ gối trên sườn núi.

Nữ Oa mặt không thay đổi nhìn qua mệnh mông thiên địa, nhìn lên bầu trời bên trong vẫn như cũ treo Thiên Kiếp.

...

Tất cả, đều đã kết thúc đi. Vô luận nguyện ý hay không, cái này kết liễu.

...

Cuồng bạo linh lực bên trong, hầu tử bị Thiên Kiếp xúc tu gắt gao quấn lấy. Vô luận hấn giãy giụa như thế nào, đều không thể tránh thoát, đành phải bị cái kia Thiên Kiếp từng chút từng chút hướng hư không kéo đi.

Nhìn qua cái kia không ngừng giãy dựa hầu tử thân ảnh, thanh tâm không biết tính sao, lại cười.

Nàng thôi động linh lực, hướng phía hầu tử bay đi. Trên mặt mang lúc trước Tà Nguyệt Tam Tinh Động bên ngoài, cùng hầu tử lần đầu gặp gỡ, ngày đó thật ngây thơ tiêu dung.

Quá mệt mỏi, để hết thấy đều kết thúc đi. Vô luận, là dùng phương thức gì. Kết thúc đi.

Hầu tử hoảng sợ nhìn qua nàng, trong chớp nhoáng này, lại ngây dại. Thẳng đến bị chăm chú ôm.

"Không có chuyện gì, không cần sợ. Ta cùng ngươi. Trong hư không, sẽ không cô độc. Chúng ta, có thể vĩnh viễn, cùng một chỗ. . .".

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 800: Tàng Tâm Thạch

Đại địa bên trên, lảng không bên trong, mỗi người đều đang ngơ ngác mà nhìn xem. Liền cả Dương Thiên, cũng là như thế.

Lucj Nhĩ Mi Hầu chậm rãi buông lỏng ra. Cái kia tâm, tại mãnh liệt nhảy, ngơ ngác nhìn lên bầu trời bên trong ôm nhau hầu tử cùng thanh tâm.

Giờ khắc này, nàng liền hô hấp đều quên. Trong đầu trống rỗng.

...

Trên đài sen, Như Lai chông đỡ đầu gối chậm rãi đứng dậy, mặt không thay đổi nhìn ngang phía trước. Năm đám kia, chậm rãi siết chặt.

Cái kia bốn phía còn sót lại Phật Đà từng cái phảng phất đều ý thức được cái gì, nhao nhao lui ra, nhưng lại từng cái mở to hai mắt nhìn qua Như Lai.

...

Lục Nhĩ Mi Hầu chăm chú cắn răng, nhìn qua hầu tử cùng thanh tâm, cái kia nắm kim cô bỗng tay tại run lấy bầy.

...

Cuồng phong giờ lên ống tay áo, Huyền Trang lảng lảng đứng lạng lẩy, lảng lảng mà nhìn xem. Thần tình kia băng lãnh đến như là một tôn Phật tượng.

...

Hỗn loạn linh lực loạn lưu bên trong, hầu tử chậm rãi cúi đầu xuống, nhẹ nhàng vuốt ve thanh tâm gương mặt, nhìn xem cái này vì hắn hi sinh hai đời, ba đời lại một lần thiêu thân lao đầu vào lửa ngục nữ hài, cái này, hắn giáng sinh Hoa Quả Sơn thời điểm gặp phải nhỏ tước điểu.

...

"Không thể là chim hoàng yến tinh sao?"

...

"Hầu tử. . . Nếu như ngươi tu thành. . . Nhớ kỹ đến mang ta về Hoa Quả Sơn. . . Ta không muốn. . . Cách ngươi. . . Quá xa. . ."

...

"Cuối cùng, bản tăng như nàng mong muốn, hứa nàng một bộ có một không hai tam giới túi da. Hứa nàng một đôi, sẽ yêu một cái hầu tử, con mắt màu xanh lam. Để nàng đầu thai, tiến vào Tà Nguyệt Tam Tinh Động trở thành Thanh Phong Tử đệ tử, lặng chờ ngươi vượt qua cách xa vạn dặm mà tới."

...

"Hầu tử, thật xin lỗi, ta yêu ngươi. . ."

Cái kia lẳng không trôi nổi thân thể từng chút từng chút nát đi.

...

Hình tượng từng cái từ hầu tử trong đầu hiện lên.

"Từ bỏ, có được hay không. . ." Thanh tâm khẽ run, vuốt ve hầu tử gương mặt: "Ta không muốn nhìn lại người chịu khổ. Chúng ta cùng một chỗ. . . Cùng một chỗ từ bỏ, được không?"

Cái kia thanh tịnh thấy đầy hai con người, giao thoa thiểm điện quang huy hạ tản ra một loại khiến người ta run sợ quang trạch.

"Thật xin lỗi, ta không thể đáp ứng người." Hầu tử nhẹ nhàng đẩy ra nàng: "Người phải thật tốt sống sót, dù là còn lại một người, người cũng phải hảo hảo mà sống sót. Ta không cho phép. . . Người lại vì ta chết."

Trên bầu trời, hai cái thân ảnh chậm rãi tách ra.

Thanh tâm hoảng sợ nhìn qua hầu tử, nhìn qua mặt không biểu tình siết chặt Thiết Can Bình hầu tử.

Ngay sau đó, ngay tại trước mắt của nàng, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hầu tử nặng nề mà đụng vào nhau.

Cái này va chạm, cả Thiên Kiếp cũng vì đó chấn động. Mãnh liệt trùng kích ra đến, toàn bộ tam giới cũng hơi run lên. Nhưng mà, cũng chỉ thế thôi.

Không có bất kỳ người nào, lại cho cùng bất luận cái gì sợ hãi than.

Hết thấy tất cả đều ở trong mưa gió phiêu diêu.

Cuồng phong vòng quanh cát bụi từ bên cạnh phát qua, Dương Thiên chỉ là ngơ ngác đứng đấy, ngơ ngác nhìn. Nhìn xem hai cái hầu tử ở trên bầu trời tiếp tục sinh tử tương bác.

Một giọt nước mắt từ cái kia khóe mắt trượt xuống.

. . .

Thiên kiếp dưới, hai thanh binh khí huyễn hóa ra vô số huyễn ảnh không ngừng lặp đi lặp lại đụng chạm lấy, tản ra trùng kích từng cơn sóng liên tiếp, lặp đi lặp lại tứ ngược.

"Người không muốn sống nữa sao? Thiên Kiếp chính phía dưới cũng dám đến?" Hầu tử dữ tợn cười, gầm thét.

"Ta thay đổi chủ ý, ta muốn tự tay giết người! Tự tay giết người!"

"Nhưng người giết không được! Ha ha ha ha!"

"Giết không được, cũng phải giết, cũng phải giết ——!" Lục Nhĩ Mi Hầu gào thét, quơ kim cô bông, đã triệt để rối loạn tác lòng.

...

Nhìn lên bầu trời bên trong thân ảnh, Tu Bồ Đề ngơ ngác cười.

...

Sau một khắc, hai người hai thanh binh khí chăm chú gác ở cùng một chỗ, giằng co song phương đều dùng hết toàn lực, không người nào nguyện ý lui lại một bước.

Đang lúc này, liền sau lưng Lục Nhĩ Mi Hầu, toàn bộ Linh Sơn có chút chấn động một cái.

Hầu tử bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy cái kia Linh Sơn phía trên nguyên bản bình tĩnh vô cùng một ngọn cây cọng cỏ, đột nhiên ồn ào. Một tôn to lớn, Phật Đà chậm rãi ngồi dậy. Đó là như là sông núi thân thể!

...

"Phật Tô đây là muốn làm cái gì?" Linh cát nhìn qua đỉnh đầu bên trong to lớn huyễn ảnh nói.

"Nên muốn cho hết thầy kết đi." Địa Tạng Vương nói khẽ: "Thôi được, dù sao, đi về phía tây đã kết thúc."

...

Không đợi hầu tử kịp phản ứng, chỉ thấy bàn tay không lồ đã hướng phía bọn hắn hợp tới.

"Người muốn làm gì ——!" Phát hiện dị dạng Lục Nhĩ Mi Hầu rít lên: "Ta là Phật Đà! Ta cũng là Phật Đà! Ta cũng là Phật Đà ——!"

Không có người trả lời.

Cặp kia như là huyễn ảnh cự thủ, cứ như vậy đem hắn cùng hầu tử chăm chú bóp cùng một chỗ.

Lục Nhĩ Mi Hầu liều mạng giãy dụa lấy, kêu khóc. Nhưng mà, hết thầy đều đã không làm nên chuyện gì.

Truy tìm mà đến Thiên Kiếp xúc tu, đã cả hắn cùng nhau chăm chú trói lại.

Sáng chói kim quang bên trong, hầu tử chậm rãi nhắm mắt lại, giải trừ tất cả phòng bị. Thiết Can Binh chậm rãi rơi xuống.

"Đây không phải, người đã sớm biết kết cục sao? Người đã sớm biết Phật không có tâm, nhưng như cũ nguyện ý cùng bọn hắn hợp tác."

"Không ——! Ta đừng kết cục này!" Lục Nhĩ Mi Hầu ra sức giãy dụa lấy, gặm thét. Nhưng mà, Thiên Kiếp đã đem hắn gắt gao trói lại, đem hắn cùng hầu tử trói cùng một chỗ.

Vô cực, không có cực hạn lực lượng. Nhưng mà, thiên đạo tu vi, vèn vèn tiếp cận thiên đạo mà thôi, bọn hấn cuối cùng không phải chân chính trật tự. Vô luận lực lượng bị nâng lên cao bao nhiêu độ cao, Thiên Kiếp, kiêu gì cũng sẽ mạnh mẽ hơn bọn họ!

Thiên Kiếp xúc tu chậm rãi căng thẳng, đem bọn hấn hai cái một khối nhìn qua cái kia vòng xoáy trung ương nhất kéo đi.

Một cái đã sớm từ bỏ tất cả chống cự, một cái còn tại như là một đứa bé con kêu khóc, giãy dụa lấy.

Kết cục tựa hồ đã đã chú định, thế nhưng là, đây chính là kết cục sau cùng sao?

Không, hết thảy, có lẽ vừa mới bắt đầu.

Linh Sơn bên trên, Như Lai hai mắt có chút bắn ra quang mang.

Sau một khắc, hai cái hầu tử bị trói đến cùng một chỗ. Hào quang rực rỡ bên trong, hai cái thân thể lại bắt đầu dung hợp!

...

"Cùng Thiên Kiếp liên thủ? Hấn. . . Hấn đây là muốn làm cái gì?" Lão Quân một cái kinh hô đi ra, hướng phía Linh Sơn phương hướng kinh ngạc nhìn qua đi.

Nữ Oa nhìn chăm chú phía trước không có vật gì mặt đất, thảm đạm cười một tiếng.

"Hấn muốn. . . Thiên Kiếp, lấy đi ba người." Tu Bồ Đề nhẹ giọng thờ dãi: "Phật môn bí pháp, có thể đem Lục Nhĩ Mi Hầu tử trong hư không dẫn

trở về, tự nhiên, cũng đã biết như thế nào để hai cái linh hồn quy về một chỗ."

Lão Quân có chút mở to hai mắt nhìn, hướng phía Nữ Oa nhìn lại.

Chỉ thấy Nữ Oa cười nhạt cười, ngẩng đầu lên nói: "Cũng tốt. Nếu không phải bản cung cưỡng ép tham gia, đem cái này thiên hạo kiếp thăng cấp, tam giới vốn không về phần gặp như vậy cực khổ. Việc đã đến nước này, dù sao cũng nên có người trả giá thật lớn."

...

Lẫn nhau đụng vào thân thể đã giống như chất lỏng bắt đầu dung hợp.

Lục Nhĩ Mi Hầu đau khổ giãy dụa lầy, gào thét. Hầu tử thân sắc ngọc trệ.

Kim sắc quang hoa xé rách dưới, hai người hồn phách ngay tại từng chút từng chút từ khu xác bên trong tránh thoát ra ngoài, đan vào một chỗ.

Sợ hãi cực độ bên trong, Lục Nhĩ Mi Hầu đưa tay đi bắt mặt mình, hấn đã dùng hết toàn lực, cái kia trên người huyết nhục đều bị xé rách xuống dưới, lộ ra bạch cốt âm u. Nhưng mà, hết thấy đều đã không làm nên chuyện gì.

Thân thể dung hợp, linh hồn dung hợp, vẫn như cũ tiếp tục. Liên cả cái kia bị Lục Nhĩ Mi Hầu xé rách xuống huyết nhục cũng vô pháp đào thoát, ở giữa không trung vòng vo cái ngoặt về sau, liền đành phải ngoan ngoãn trở về. Như là trong hồ nước thanh thủy bị cao cao quăng lên, lại lần nữa rơi xuống.

Dần dần, Lục Nhĩ Mi Hầu không giãy dụa nữa. Hoặc là nói, hấn đã giãy dụa bất động. Trên người huyết nhục đã xé nát hầu như không còn, linh hồn

cũng đã bị cưỡng ép rút ra, cùng hầu tử dung hợp lại cùng nhau.

Trên bầu trời, tất cả mọi người nhìn thấy, vền vền Thiên Kiếp cái kia giao thoa xúc tu, buộc một cái huyết cầu. Thân thể hai người, hồn phách, đều ở trong đó. Hoặc là nói, bọn hắn hiện tại chỉ còn lại có một người.

Lại là một cái to lớn xúc tu hướng phía Nữ Oa quăng tới.

Nữ Oa không có né tránh.

Chỉ một cái chớp mắt, cái kia xúc tu đã đem Nữ Oa gắt gao trói lại.

Tại Thiên Kiếp lôi kéo dưới, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hầu tử sở hỗn hợp mà thành cái kia huyết cầu rất nhanh bị nuốt vào hư không bên trong, mà Nữ Oa, cũng chỉ là tùy ý Thiên Kiếp dẫn dắt thân thể của mình hướng phía vòng xoáy chính giữa bay đi.

Tất cả mọi người đang lẳng lẳng, ngơ ngác nhìn. Huyền Trang cũng là như thế.

Ngay tại ánh mắt giao hội một sát, Huyền Trang tựa hồ đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

"Hài tử, ta không hối hận." Một thanh âm tại, Huyền Trang trong đầu vang lên: "Cũng nên có người đi thử nghiệm cải biến, cũng nên có người đi tranh thủ. Người đã tận lực."

Giờ khắc này, Huyền Trang tay khẽ run lên. Cái kia trong tay áo Tàng Tâm Thạch, rớt xuống đất, vỡ vụn. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 801: Đảo Giá Từ Hàng

Trong chớp nhoáng này, Như Lai có chút, sững sờ.

Trên bầu trời kiếp vãn vẫn như cũ tứ ngược, mỗi người đều tại ngược đầu nhìn lên.

Giờ này khắc này, tựa hồ chỉ có Như Lai chú ý tới Huyền Trang có chút khom người, đưa tay đi nhặt cái kia rơi xuống Tàng Tâm Thạch. Ánh mắt kia chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Ngay tại đầu ngón tay đụng vào trong nháy mắt, vô số linh quang từ vỡ vụn Tàng Tâm Thạch bên trong bay tán mà ra, hóa thành từng cái ký tự, lơ lửng ở giữa không trung.

Trên bầu trời Thiên Kiếp xúc tu gắt gao buộc Nữ Oa có chút mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn.

Lập tức, tất cả mọi người tựa hồ cũng ý thức được cái gì, cúi đầu hướng phía Huyền Trang nhìn đi. Liền cả toàn bộ đã triệt để mất hồn Dương Thiên cùng thanh tâm cũng là như thế.

Toàn bộ thế giới đều phảng phất tại giờ khắc này dờn đi tiêu điểm.

"Tàng Tâm Thạch?" Lão Quân có chút mở to hai mắt nhìn.

"Tàng Tâm Thạch là cái gì?" Một bên Thông Thiên giáo chủ nhẹ giọng hỏi.

"Đó là Nữ Oa một cái trò chơi chi tác." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút nhú mày, thuận miệng đáp: "Có thể làm cho người nhớ lại một chút ký ức đồ vật. Thứ này. . . Nên không có tác dụng gì mới đúng chứ? Huyền Trang cũng không phải mất trí nhớ."

Ngay tại tất cả mọi người chú mục dưới, Huyền Trang cứ như vậy ngo ngác đứng đấy, duy trì lấy muồn nhặt lên Tàng Tâm Thạch tư thế, con mắt chậm rãi mở to.

Giờ khắc này, vô số cảnh tượng tại trong đầu của hắn hiển hiện. Đó là, Như Lai lúc trước đưa cho hắn. . .

. . .

Phế tích bên trong, quần áo tả tơi hài đồng quỳ gối mẫu thân bên cạnh thi thể ngao ngao khóc lớn.

. . .

Bị rơi xuống gai gỗ đâm xuyên qua phần bụng thiếu niên nằm nằm trên mặt đất, mờ mịt nhìn trời địa.

. . .

Đại dương mênh mông bên trong, mấy con chim thú dựa vào lấy trôi nổi gốc cây kéo dài hơi tàn.

. . .

Màu nâu con nai bị đất lở ngọn núi vùi lấp nửa cái thân thể, đã đã mất đi tất cả khí tức.

. . .

Xào xạc trong gió, toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu mỗi một hẻo lánh, cơ hồ đều trải rộng tử vong, trải rộng trong hồng trần chạy không thoát, cắt không đứt khổ.

Huyền Trang đầu ngón tay tại khế run. Có đồ vật gì đang không ngừng xé rách lấy linh hồn của hắn, đánh thẳng vào vốn nên như là chỉ thủy trái tim.

Cái kia trên người Phật Quang lúc sáng lúc tối, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan biến.

...

"Giống như, có chút bất thường a." Địa Tạng Vương tay kia không tự giác siết chặt.

Chính Pháp Minh Như Lai thần sắc đã toàn bộ cứng đờ. Cái kia bốn phía Phật Đà, càng là như vậy.

...

Huyền Trang ánh mắt có chút chuyển động, rơi xuống bên cạnh bị đất vàng cùng đá vụn nửa khép hắc hùng tinh thi thể.

"Ngộ Thừa. . ."

"Su phó, người nhất định phải chống đỡ! Sắp đến! Sắp đến! Lập tức liền muốn tới!"

Trong nháy mắt, tại trong đầu của hắn, phảng phất có thứ gì nổ tung.

Bốn phía lơ lửng màu trắng ký tự nhao nhao phóng xạ ra sáng chói vàng sáng màu trắng, đánh vào Huyền Trang trong thân thể.

Chỉ một sát, Phật Quang, kim sắc Phật Quang, hoàn toàn biến mất.
Ngược lại thay đổi, là nhu hòa, ánh sáng màu trắng.

...

Tu Bồ Đề toàn bộ ngây dại.

"Đây là... Chuyện gì xảy ra? Thành Phật, còn có thể dựa vào lấy Tàng Tâm Thạch..."

...

Vẫn tại bị Thiên Kiếp chậm rãi kéo hướng hư không Nữ Oa ngơ ngác nhìn.

"Hắn... Triệt để tiếp nhận... Nguyên bản bản thân."

Giờ khắc này, nhiệt lệ từ hốc mắt của nàng bên trong tuôn ra.

...

Huyền Trang chậm rãi ngồi thẳng lên, chấp tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Kiếp.

Ánh mắt kia như là lưỡi dao.

Giờ khắc này, mỗi người đều có thể tinh tường cảm giác được Huyền Trang mênh mông khí tức, đó là có thể cùng trạng thái đỉnh phong hầu tử tương đương bành trướng lực lượng.

...

"... Đã xảy ra chuyện gì?" Thanh tâm ngơ ngác mở to hai mắt nhìn:
"Huyền Trang pháp sư, không phải thành Phật sao?"

Giờ khắc này, ở đây mỗi người, thần thái kia khác nhau, lại đều không ngoại lệ, đều xen lẫn sợ hãi thán phục.

...

Có chút há miệng, Nữ Oa gần từng chữ cười nói: "Đảo Giá Từ Hàng."

Linh Sơn, cung điện kia bên trong, Như Lai to lớn Kim Thân chậm rãi đóng lại hai mắt, xuất hiện một đạo nhỏ bé vết rách tại tron bóng phần lưng chậm rãi lan tràn ra.

...

"Đảo Giá Từ Hàng?" Địa Tạng Vương ánh mắt chậm rãi híp lại thành một đường nhỏ.

Chính Pháp Minh Như Lai chậm rãi bật cười.

...

Kim thân thượng vết rách từng chút từng chút mở rộng lấy, Như Lai không còn một tơ một hào động tác.

Dưới bậc thang, trong đại điện cái khác Phật Đà cả đám đều hoảng sợ nhìn xem, thúc thủ vô sách.

...

"Đảo Giá Từ Hàng?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi sững sờ, nhìn phía lão Quân.

"Thật sự là không nghĩ tới kết liễu a." Lão Quân bắt đắ dĩ thờ dài, nói: "Đảo Giá Từ Hàng? Có lẽ, dùng ta Đạo gia xung pháp càng thêm dễ hiểu đi."

"Sao. . . Làm sao xưng pháp?"

"Thiên đạo, Vô Tha."

"Không khác, Vô Tha. . ." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút cúi đầu xuống, trong miệng mặc niệm lầy: "Chúng sinh đều là ta, trên đời Vô Tha?"

Lời này vừa nói ra, liền liên thông Thiên giáo chủ cũng hoàn toàn tỉnh ngộ lại.

"Huyền Trang căn cứ chính xác nói. . . Thành công? Không phải còn không có biện pháp sao?"

"Đúng. Đây là cùng Thích Già Ma Ni hoàn toàn tương phản đạo a." Lão Quân khẽ gật đầu: "Căn bản từ vừa mới bắt đầu, liền không cần 'Biện' . Chúng đạo, dựa vào là vốn là 'Hành' . Huyền Trang đã chứng minh, dù cho không buông ra đối chúng sinh thương hại, dựa vào lòng từ bi, cũng vẫn như cũ có thể thu hoạch được vô thượng pháp lực, leo lên biểu tượng quy tắc thiên đạo. Mặc dù tam giới chưa độ, nhưng cái này đi về phía tây, còn không phải liền là hấn thắng sao? Kim Thiên Tử vốn là đại la Hồn Nguyên đại tiên cấp bậc Phật Đà, một bước rảo bước tiến lên thiên đạo, cũng không có gì. Chỉ là. . . Thật sự là không nghĩ tới a, 'Vô Tha', đúng là muốn trước thành Phật, lại chứng đạo. Thích Già Ma Ni, thật có thể nói là mua dây buộc mình a."

. . .

Vết rách từng chút từng chút lan tràn đến cự phạt trên mặt, điểm điểm đá vụn rơi xuống. Toàn bộ Linh Sơn đều tại có chút rung động, phảng phất hết thảy tất cả đều tại từng chút từng chút sụp đổ. Các tầng nhân bên tẩu đào mệnh.

. . .

Chỉ thấy Huyền Trang nhẹ nhàng bước về trước một bước, cái kia màu trắng, như là không dính nửa điểm phàm trần thân ảnh màu trắng phóng lên tận trời, hóa thành một đạo thiểm điện hướng phía Nữ Oa mau chóng đuổi theo.

Sau một khắc, hấn đã xuất hiện tại Nữ Oa trước người, một cái tay nhẹ nhàng đặt tại Nữ Oa trên trán.

Nữ Oa ngơ ngác nhìn qua hấn, nhìn qua hấn đơn giản đánh mấy cái thủ thế. Trong nháy mắt, màu trắng linh quang bao trùm nữ oa thân thể, đem Nữ Oa nguyên bản tự thân linh lực triệt để xua tán đi.

Những cái này đem Nữ Oa gắt gao trói lại Thiên Kiếp xúc tu, xoát một cái toàn buồng lỏng ra, lấy cực nhanh độ rút trở về.

Không đợi tất cả mọi người ở đây, bao quát Nữ Oa kịp phản ứng đã sinh cái gì sự tình, chỉ thấy Huyền Trang ngược đầu nhìn lên cái này cái kia hư không chỗ sâu, nói khẽ: "Nương nương xin bảo trọng, Huyền Trang còn có sự tình khác không làm xong."

"Được. . . Tốt." Nữ Oa ngơ ngác nhẹ gật đầu.

Huyền Trang thân thể lại một lần tựa như tia chớp vọt lên, trong nháy mắt xông vào hư không bên trong.

. . .

"Hấn, hấn làm cái gì? Hấn thế mà có thể từ Thiên Kiếp trong tay cứu người?" Thông Thiên giáo chủ một mặt kinh ngạc.

Lão Quân bất đắc dĩ cười khổ: "Mới nói, là 'Vô Tha'. Dùng khí tức của mình đem Nữ Oa triệt để đồng hóa, Thiên Kiếp còn như thế nào sẽ tìm tới nàng? Chuyện này, cũng chỉ có 'Vô Tha' có thể làm được đi."

...

Tiếng oanh minh bên trong, đại diện bên trong Kim Thân triệt để sụp đổ. Vỡ thành đầy đất bột phấn, đã mất đi nguyên bản quang trạch.

Linh Sơn bên trên Phật Quang biến mất không còn tăm tích, miêu thờ một tòa tiếp một tòa sụp đổ.

Đây là tín ngưỡng phá diệt.

...

"Hắn đi hư không bên trong, cứu cái kia hầu tử rồi?" Dương Thiên ngờ ngác hỏi.

Không có người trả lời.

Giờ này khắc này sinh hết thủy, đã ra khỏi ở đây tất cả mọi người nhận biết.

Thiên Kiếp xúc tu bỗng nhiên lùi về hư không bên trong, cái kia hư không chỗ thủng, cũng tại lấy cực nhanh độ thu nhỏ lại. . .

ĐẠI BÁT HẦU [C]

Giáp Ngự Bất Thị Quy
dtv-ebook.com

Chương 802: Kỷ Nguyên Mới

Trong hư không, sấm sét vang dội ở giữa, Huyền Trang gấp ghé qua. ? Cái kia thân hình lơ lửng không cố định, chính là dày đặc như cột thiểm điện, cũng chia không có chút nào pháp bắt được hấn quỹ tích.

Chỉ một hồi, phía trước đã hiện lên cái kia hầu tử cùng Lục Nhĩ Mi Hầu dung hợp biến thành huyết cầu.

Huyền Trang không một lời điều chỉnh phương hướng, hướng cái kia huyết cầu mau chóng đuổi theo.

"Cái này chuyện không liên quan tới người!"

Hư không bên trong vang lên một tiếng quát mắng, như sấm nổ. Sau một khắc, một chi to lớn xúc tu lẳng không hướng phía Huyền Trang đập đi qua.

Không có chút nào bối rối, thậm chí không có chút nào giảm né tránh dự định, chỉ thấy Huyền Trang có chút nghiêng người, cách không một chi, lại là một vuốt. Cái kia to lớn xúc tu trong nháy mắt như là mặt ngoài kết một tầng băng bị định trụ. Ngay sau đó, quang mang đại thịnh, bạo liệt ra.

Bạch quang hiện lên, chiếu sáng chính là như ngọc gương mặt. Không buồn không vui.

"Thiên địa vạn vật, đều là bản tăng sự tình."

Hất lên tay áo, Huyền Trang lại là tiếp tục hướng phía cái kia huyết cầu vọt tới.

Hư không bên trong trong nháy mắt tuôn ra kinh thiên động địa tiếng gào thét, như là một cái mãnh thú từ một nơi bí mật gần đó gào thét.

Quang ảnh giao thoa ở giữa, Huyền Trang thân hình ở trong hư không vẽ ra linh động đường vòng cung.

...

Nguyên bản ngay tại bay khép lại Thiên Kiếp lỗ hồng dần ngừng lại. Lo lắng ở trên không trung, tầng ngoài thêm điện "Chi chi" nhảy nhót lấy.

Đại địa bên trên mỗi người đều nín thở, lẳng lặng nhìn chăm chú lên đây hết thấy.

"Hắn đem. . . Thiên Kiếp kéo lại?"

"Không, hắn tại trực tiếp đối kháng thiên đạo ý chí." Chính Pháp Minh Như Lai nhẹ giọng cảm thán nói: "Chân chính, nghịch thiên mà đi."

...

Dương Thiên có chút mở to mắt, lẳng lặng nhìn chăm chú lên, đứng không nhúc nhích.

...

Trống rỗng đại điện bên trong trải rộng cự phạt thân thể đá vụn.

Gió táp ngưng tụ, Như Lai chân thân lặng yên xuất hiện, lại là một mặt trắng bệch, như là bị trọng thương. Ánh mắt vô hồn.

. . .

Thông Thiên giáo chủ nhíu chặt lấy lông mày nói: "Ta, vẫn là không hiểu. . ."

"Ngươi biết, như thế nào phổ độ sao?" Thái Thượng lão quân nhẹ giọng hỏi.

Mang theo nghi ngờ nhìn qua Thái Thượng lão quân, Thông Thiên giáo chủ khẽ lắc đầu.

Hít một hơi thật sâu, lão Quân nói khẽ: "Thế nhân hướng thiện, chúng sinh đều là lấy lòng dạ từ bi, cực lạc đều có thể, chính là phổ độ."

"Thế nhưng là, hẳn rõ ràng không làm được a." Chỉ vào trước mắt tàn phá thiên địa, Thông Thiên giáo chủ nói: "Cái này gọi cực lạc đều có thể sao? Liên thiên địa này, cực lạc đều có thể?"

"Thiên địa hủy hoại, có thể chữa trị. Bỏ mình, còn có thể luân hồi. Đều không phải là vấn đề. Mấu chốt là. . . Hẳn đột phá khâu trọng yếu nhất."

"Cái nào một vòng?" Thông Thiên giáo chủ vội vàng hỏi.

Hướng phía một bên Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thoáng qua, lão Quân nói khẽ: "Tại thiên đạo trong giới hạn, vốn cũng không tồn tại đẹp xấu thiện ác, càng không tồn tại này mà thành nhân quả. Cho nên, thiện hoa, có thể mở ra hậu quả xấu. Thế gian không phải có câu nói a?'Giết người phóng hỏa kim đai lưng, sửa cầu bổ đường vô thi hài.' cũng nguyên nhân chính là đây, lúc trước Nữ Oa sẽ không lực xoay chuyển trời đất."

Nghe vậy, Thông Thiên giáo chủ ánh mắt không khỏi có chút lấp lóe.

"Muốn phổ độ, kỳ thật rất đơn giản. Chỉ cần thể nhân hướng thiện, phổ độ, liền nước chảy thành sông. Thế nhưng là thể nhân vì sao muốn hướng thiện đâu?" Hơi hơi dừng một chút, lão Quân lại nói tiếp: "Bởi vì, có một cái cường đại, ý muốn phổ độ chúng sinh thiên đạo tu giả tồn tại. Hẳn dùng lực lượng của hắn, thiết lập mới thiên đạo quy tắc. Chỉ cần thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, như vậy. . ."

"Đã hiểu." Thông Thiên giáo chủ nói khẽ.

Khẽ gật đầu, lão Quân thở dài một cái nói: "Cho nên, Kim Thiên Tử, đã thắng."

. . .

Vịn vai, Như Lai nện bước bước chân nặng nề khắp khiêng hướng môn kia đi ra ngoài, ngược đầu nhìn lên trên bầu trời một màn kia lưu lại Thiên Kiếp.

. . .

Lão Quân nhẹ giọng thở dài, chỉ là không chỗ ở lúc đầu.

. . .

Toàn bộ hư không đều giống như bị Huyền Trang kích hoạt lên, đếm không hết, các loại hình thức công kích gào thét mà tới. Phảng phất toàn bộ hư không đều bị chiếu sáng.

Nhưng mà, Huyền Trang lại thành thạo điều luyện xuyên thẳng qua trong đó.

Mỗi một đợt công kích, đều tại sắp chạm đến Huyền Trang góc áo một khắc bị lặng yên không một tiếng động hóa giải.

Trong hư không mãnh thú tựa hồ bị triệt để chọc giận, thế công càng thêm tấn mãnh, thậm chí một tiết tiếp lấy một tiết kéo lên.

Nhưng mà, vẫn như cũ không làm nên chuyện gì.

Đầy trời linh lực bên trong, Huyền Trang thật giống như một con lươn bình thường đến về xuyên thẳng qua, từng chút từng chút tiếp theo huyết cầu phương vị.

Hắn cũng không phải là đột phá thiên đạo tu vi hành giả đạo tu giả, cũng không phải đột phá thiên đạo tu vi ngộ người đạo tu giả, mà là một cái hoàn toàn mới giống loài. Thậm chí thoát "Thiên đạo" phạm trù.

Ở trước mặt của hắn, Thiên Kiếp, là như thế bất lực.

"Người này, bản tăng nhất định phải mang đi."

Chỉ thấy Huyền Trang thân hình thoát một cái, đã rơi xuống huyết cầu bên cạnh. Vuốt mở ống tay áo, vươn tay liền hướng phía huyết cầu bên trong dò xét đi.

"Dừng tay!"

Một thanh âm từ bốn phương tám hướng bỗng nhiên đè ép tới, nương theo mà đến, còn có mấy chục cây xúc tu đồng thời gào thét mà tới.

Nhưng mà, Huyền Trang lại ngay cả tay đều chưa từng rút ra, chỉ là quay người tiện tay vung lên.

Trong nháy mắt, cái kia mấy chục cây xúc tu lẳng không liền bị đông cứng.

Huyền Trang dùng sức kéo một cái, từ huyết cầu bên trong kéo ra một cái lông xù tay tới. Theo Huyền Trang thân hình triệt thoái phía sau, tay kia

bị thuộc địa ra bên ngoài mang. Huyết cầu trong nháy mắt tan rã, ngưng tụ thành hầu tử thân ảnh.

Tôn Ngộ Không? Lục Nhĩ Mi Hầu?

Không có ai biết, liền cả Huyền Trang cũng không biết.

Bất quá, cái này có trọng yếu không?

Huyền Trang ngửa đầu nhìn về phía hư không chỗ sâu.

Từng tiếng gầm nhẹ vẫn như cũ truyền đến, như là không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể dần dần đi xa.

Lại không có gặp bất kỳ công kích.

Tại cái này tân sinh thiên đạo người trước mặt, Thiên Kiếp cũng đã triệt để nhận thua.

Trong hư không, Huyền Trang chấp tay trước ngực, yên lặng thi lễ một cái. Quay người lôi kéo hầu tử tay hướng phía lỗ hồng phương hướng mau chóng đuổi theo.

...

Làm hấn thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt mọi người bên trong thời điểm, không có bất kỳ cái gì sợ hãi thán phục. Mỗi người, cũng chỉ là lặng lẽ nhìn chăm chú lên.

Đây hết thấy, đến mức như thế tự nhiên, thật giống như nhất định.

...

Ôm trong ngực hôn mê hầu tử, Huyền Trang vững vàng rơi xuống cùng Linh Sơn cách không nhìn nhau một chỗ trên đỉnh núi, đem hẳn nhẹ nhàng để xuống.

...

Sườn núi chỗ, chư phật đang lẳng lặng nhìn chăm chú lên hẳn.

Ngoài mười dặm, chúng yêu đang lẳng lặng nhìn chăm chú lên hẳn.

Phân tán các nơi, Nữ Oa, Thái Thượng lão quân, Thông Thiên giáo chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tu Bồ Đề, đều đang nhìn chăm chú hẳn. Tính cả Dương Thiên cùng thanh tâm, cũng là như thế.

Toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Đột nhiên, hầu tử bỗng nhiên mở mắt, một tiếng ho kịch liệt, trong cổ họng tụ huyết bị bỗng nhiên ho ra.

Hẳn toàn bộ một cái ngời dậy, che ngực, nặng nề mà thở hào hển.

"Ta. . . Ta còn sống?"

Cái kia trong mắt tràn đầy sợ hãi, hướng phía bốn phía nhìn lại.

Làm hẳn trông thấy đứng tại mình bên trên Huyền Trang lúc, rõ ràng sùng sốt một chút.

"Ngươi. . . Không phải. . ."

Gió nhẹ lướt qua, gương lên ống tay áo.

U ám thế giới bên trong, Huyền Trang trên thân cái kia nhu hòa bạch quang liền như là một ngôi sao, để cho người ta mắt lom lom.

Huyền Trang lẳng lặng nhìn chăm chú lên hấn, chắp tay trước ngực, khom người thi lễ một cái.

"Cách xa vạn dặm đường, bần tăng ở đây thay chúng sinh cảm ơn đại thánh gia."

Hầu tử ngơ ngác nhìn qua Huyền Trang.

Chỉ thấy Huyền Trang có chút ngẩng thân thể, hướng cái kia Linh Sơn nhìn đi. Nói khẽ: "Con đường sau đó, liền để bần tăng mình đến đi thôi."

Bước chân, Huyền Trang lẳng không bay lên, hướng phía Linh Sơn từng bước một đi đến. Đi qua địa phương, vạn vật thức tỉnh, màu xanh biếc âm đậm.

Nhìn qua Huyền Trang bóng lưng, hầu tử ngơ ngác cười. Lệ rơi đầy mặt.

"Ta, ta thắng? Ta thắng? Ha ha ha ha! Ta liền biết ta sẽ thắng! Ta liền biết ta sẽ thắng! Hấn không có thành Phật, hấn biến thành BỒ TÁT! Biến thành BỒ TÁT a! Ha ha ha ha!"

Trong tiếng cười điên dại, hấn như là một đứa bé con lăn lộn đầy đất, gặm ra máu tươi, rước lấy từng trận đau nhức. Nhưng hấn hay là muốn cười.

Tám trăm năm, rờn rã tám trăm năm.

Như thế dài dằng dặc thời gian bên trong, đây là hấn duy nhất một lần triệt để, không chút kiêng kỵ cười. Tất cả nguy cơ, rốt cục đều giải trừ.

Dương Thiên thả người rơi xuống bên cạnh hấn, đem hấn ôm chặt lấy.

Nhưng hấn còn tại cười.

Thanh tâm rơi xuống cách đó không xa, lẳng lặng nhìn chăm chú lên hấn. Cười ngọt ngào đi ra.

...

Huyền Trang từng bước một từ đằng xa đi tới.

Linh Sơn sơn môn từ từ mở ra, vô số tăng nhân, Phật Đà chen chúc mà ra, chấp tay trước ngực, quỳ rạp xuống đất. Cùng hô lên: "Cung nghênh Tôn Giả!"

...

Như Lai lẻ loi trơ trọi đứng tại trước đại điện trên quảng trường, mê mang nhìn qua thiên địa.

...

Huyền Trang vươn tay ra, nhẹ nhàng đụng vào Chính Pháp Minh Như Lai gương mặt.

Trong nháy mắt, Chính Pháp Minh Như Lai trên người Phật Quang biến mất, biến thành cùng Huyền Trang nhu hòa bạch quang.

...

Hầu tử tự lẩm bẫm: "Đây là. . . Quan âm bồ tát."

...

Huyền Trang vươn tay ra, nhẹ nhàng đụng vào Địa Tạng Vương gương mặt.

...

"Đây là, Địa Tạng Vương Bồ Tát."

...

Huyền Trang nhẹ nhàng đụng vào Văn Thù gương mặt.

...

"Văn Thù Bồ Tát, ha ha ha ha, Văn Thù Bồ Tát!"

...

Huyền Trang nhẹ nhàng đụng vào Phổ Hiền gương mặt.

...

"Phổ Hiền Bồ Tát." Hầu tử toàn bộ tê liệt ngã xuống trên mặt đất, không ngừng mà cười: "Tứ đại Bồ Tát đủ, đại thừa muôn hung. Ha ha ha ha, ta cũng rất cục tự do, rất cục tự do. . ."

Hầu tử vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve Dương Thiên gương mặt.

"Chúng ta, tự do."

Nhìn qua hầu tử, Dương Thiên che miệng cười. Nước mắt kia giọt giọt hướng xuống rơi.

...

Tu Bồ Đề run run rẩy rẩy từ trong ngực móc ra một khối mệnh bài, vui đến phát khóc.

"Phá rồi lại lập a, ha ha ha ha, phá rồi lại lập a. . ."

...

Ngọc Đế như là bị kéo ra tất cả lực lượng, chán nản ngồi tại trên long ý.

...

Chúng Bồ Tát ủng hộ lấy Huyền Trang, dọc theo Linh Sơn thêm đá từng bước một leo lên lấy.

...

Một trận luồng gió mát thổi qua.

Như Lai khẽ run, cái kia thân hình trong gió mát từng điểm từng điểm tiêu tán. Như là ngày đó hồn phi phách tán Phong Linh.

...

Nữ Oa ánh mắt âm đạm nhìn qua nhìn chăm chú phương hướng, nhẹ giọng thở dài: "Tu thiên đạo 'Vô Ngã', là có đại giới. Vốn là Vô Ngã, một khi đạo tâm phá, mất đi đem không chỉ là tu vi. . ."

...

Lão Quân nhàn nhạt nhìn Tu Bồ Đề một chút, nhếch miệng cười cười, nói: "Quả nhiên là hậu sinh khả ứ a. Cũng tốt, chỉ cần tam giới chia ra loạn gì, lão cốt đầu cũng không hứng thú cả ngày khắp nơi giày vò a."

Nói, lão Quân quay đầu muốn đi, đã thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên giáo chủ còn tại ngơ ngác nhìn qua Linh Sơn.

"Thế nào, còn không đi?"

"Đi. . . Đi!"

Hoàn toàn tỉnh ngộ hai người vội vàng bước nhanh đi theo.

...

"Người là, cùng vi sư trở về, hay là lưu tại bên cạnh hấn đâu?" Một thanh âm tại thanh tâm trong đầu vang lên.

Gió nhẹ lướt qua, thổi làm nàng sao.

Thanh tâm do dự một chút, cười.

Một cái tước điều trước hết mầm non giương cánh bay cao, nhìn xuống trước mắt ngàn mặc trăm lỗ đại địa.

Tám trăm năm, đi qua khó khăn nhất đường, nuốt xuống khổ nhất nước mắt, 216,000 bên trong dài dằng dặc hành trình, hết thấy chung quy là kết thúc.

Kỷ nguyên mới, mở ra.

【 đại con khi ngang ngược. Xong 】

Nguyện chúng ta cùng nhau ghi khắc, đoạn này sử thượng chân thật nhất tây du lịch. Ghi khắc cùng đi qua 1013 cái ngày đêm.

Cảm ơn mọi người, con ba ba rất cực thực hiện lời hứa, cho mọi người một cái đại đoàn viên kết cục! Con ba ba còn biết mở sách mới cực!